John Adams
Library,

IN THE CUSTODY OF THE
BOSTON PUBLIC LIBRARY.

SHELF No
*ADAMS
160.15

THESAURUS, Græcæ Linguæ,

In EPITOMEN, five COMPENDIUM,

REDACTUS;

Et Alphabetice,

Secundum,

CONSTANTINI METHODUM,

ET

Schrevelii, Reſeratus:

Concinnatus, & Adornatus, Studio & Induſtria,

GULIELMI ROBERTSON.

Cujus Operâ, præter omnia Vocabula, in prioribus SCHREVELIANIS Editionibus, eorumque permulta pleniùs Explicata: Octoginta, circiter, Græcorum Vocabulorum, millia, ultimæ, à D. *Hill*, Editioni, ſunt Addita, Inſerta, vel Adjecta; idque, in Manuali Lexico Græco-Latino; & Latino-Græcum, duplam circiter Partem, Auctius etiam eſt Editum.

CANTABRIGIÆ,
Excudebat *Johannes Hayes*, Celeberrimæ Academiæ Typographus.
Impenſis *Georgii Sawbridge*, apud quem proſtant Venales, *Londini*, Vico, vulgò vocato, Ludgate Hill, ad Inſignia Bibliorum, *Anno Dom.* 1676.

Jos: Dawson
Ex Libris Abrahami Dawson 9br: 10: 1701
Joseph Dawson 1713
John Adams
London Nov: 1783.

Robertsoni
Thesaurus
J. R

Dupl. 4985.16, etc.

ADAMS 160.15

Ex Libris Josephi Dawsonis A.M. 1713

VIRIS,

Ἐν τῇ

ἘΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ,

Expertissimis.

D. D. *Richardo Busby*, Regiæ Scholæ Collegiatæ *Westmonasteriensis*, Γυμνασιάρχῳ.

D. D. *Thomæ Gale*; D. D. *Johanni Goad*;

M^ro *Johanni Buncle*; M^ro *Thomæ Watson*:

Scholarum, in Nobilissima Civitate *Londinensi*, præcipuarum, Ἀρχιδιδασκάλοις Celeberrimis;

S. P. D.

G. R.

OΛοτελῶ τὴν *Opellam meam, (in se, quidem, oportet fatear, pertenuem; attamen, eo etiam ipso Nomine, tutiùs, ac cautiùs, mihimet fovendam;) penitus elusurus essem;* καὶ ὁλόκληρον τὸ ἔλαιον, *prorsus essem,* ὀλεσάμενος; *si vel vos,* (ἐν τῇ τάξει ὑμῶν, *jam-jam Illustrissimos)* ἐπαινετικοῖς τοῖς λόγοις, ἢ ἐγκωμιαστικῶς, *celebrare conarer: vel si,* τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν, *(seculorum* πολλῶν *retroactorum experientiâ comprobatam, & eruditorum* πλειόνων *calculis, suffragiis, elucubrationibus, declamationibúsque Doctissimis, decantatam)* πανηγυρικῶς *attentarem ulteriùs efferre: Vos enim* ἐν τῇ *Literatæ humanitatis* σφαίρᾳ, *veluti* τὰ *primæ magnitudinis* ἄστρα, *tantoperè, tamque splendidè, præfulgetis; ut obfuscandum esset potius, & obumbrandum lumen vestrum proprium, quàm, splendore quolibet adscititio, magis Illustrandum: Atque sic,* ταύτης τῆς γλώττης τῆς Ἑλληνικῆς, *vos estis, non solùm, Professores Eruditissimi; sed &,* πρωτοδιδάσκαλοι *congruentissimi: Lingua namq; Græca, præ cæteris omnibus, à Primæva Derivatis, (seponenda,*

quippe,

quippe, semper est, ex omni hujusmodi Collatione, Venerabilissima Linguarum omnium Mater, Primitiva, θέσπις, ϗ θεόπνευστος, Hebræa;) tot, tales, tantas, adeóque eminenter Excellentes habet ἰδιότητας, etiam Lexicographicas; non solùm, in multitudine tanta Derivationum, sed præsertim, in Compositionibus ejus, & Decompositionibus, vix pene numerandis, aut terminandis; & in varietate significationum iis correspondentium, &c. Ut mente potius, & contemplatione, multò meliùs concipi possint Elegantiæ hujusmodi, & intelligi; quàm verbis quibuslibet exprimi, aut γραφικῶς depingi: Atq; hæ quidem ipsæ Proprietates hujus Linguæ, tam insigniter Elegantes, adeo etiam innotuerunt, Christiano toti Orbi literato, conspicuæ; ut vir quispiam, quibuslibet dotibus aliis, quantumvis imbutus eximiis, Eruditus plenè, minimè habeatur, nec haberi possit, qui Ἑλληνικὸς non sit; πάντων, saltem, ut Elegantias hasce Linguæ Græcæ nôrit, & ipsam, sibi aliquantùm solidè, conciliârit intellectu familiarem: propterea quòd, in ea, Scientiarum omnium, & liberalium Artium, Termini, Principia, Definitiones, &c. Significantissimè describantur, dilucidissiméque, studiosis, maxima cum Utilitate, in iis intelligendis, & delectatione, tradantur: unde etiam est, ut neq; Christianum aliquod Gymnasium, aut σχολὴ quævis, in quolibet Erudito habeatur Pretio, in quo, vel in qua, studiosi, Græcè non legunt, & Ἑλληνικῶς quotidie, sese minimè γυμνάζουσι; non solùm, ob Eruditissimos in ea Lingua, tam Poetas, Authores, quàm Oratores, evolvendos; sed præcipuè, quòd, τὰ, τῆς χάριτος διαθήκης, scripta salutaria ϗ θεόπνευστα, τῇ θείᾳ, placuit, προνοίᾳ, in ea, exaranda. Hæc, (viri πολυμαθεῖς,) ut &, quæ Lectoribus habeam subjicienda, & talia hujusmodi omnia, quum vos, quàm maximè, pernoscatis: Solummodo restat; Eruditissimi Viri; ut vobis, eximiis, inter præstantissimos, Professoribus, Linguæ, præter primam, præstantissimæ; hoc Opus subsequens totum, ad eam Linguam faciliùs ediscendam, & intelligendam, (vestro, præsertim, si sic recommendari contigerit, comprobante calculo;) adaptatum; meósque, in eo concinnando, πόνους, proponam; & non tam τῆς κρίσεως vestræ, τῇ ἀκριβείᾳ accuratissimæ; quàm, judicii vestri εὐνοίᾳ, & Candori Prudentissimo, subjiciam, dicem, dedicemque; & denique, ut ego ipse, cum Laboribus, ἐὰν θέλῃ θεός, meis, τοῖς ἐσομένοις, Vobis, aliisque similibus, γυμνασιάρχοις Illustribus, & sub vestra, illorúmque Ferula, Militantibus Studiosis Ingenuis; in hujusmodi Literarum humaniorum Operibus, Devotus, subscribar,

Gulielmus Robertson.

LECTO-

LECTORIBUS CORDATIS.

EXhibeo vobis, Lectoribus quibusvis, Eruditis, Candidis, Benevolis; speciatim, Tyronibus ingenuis, & studiosis Industriis ac ingeniosis, Compendiosissimum simul, ac Copiosissimum, & studiosis etiam Usu facillimum; quod unquam, aut usquam, exstiterit hucusque, Lexicon Græco-Latinum; (absque sit invidia, quodlibet verè dictum;) In quo Adornando, quantum me penes erat, studiosè φιλομαθεῖς, in illud incubui, ut vestro commodo, facillimo usui, progressuíque maximo, (pro temporis, preli, voluminis, aliarúmque ratione circumstantiarum;) totum redderetur opus absolutum: quod, usq; adeo, jamjam, cum Deo propitio, completur effectum; ut audeam asserere, (propriâ qualibet vanitate depositâ, & absq; cujuslibet, ut spero, experti, opprobrio;) adolescentem quemvis sedulò studiosum, ulteriores, utiliores, faciliores, ac jucundiores, in Græca Literatura, facere posse progressus, hujus Operis Ope ac Usu, mense Unico; quam, quilibet ejus, in studiis, socius, & æqualis ingenio, possit, in tribus; licet, ad manum, sibi habeat, in promptu, parata, quælibet, vel omnia, quæ hactenus, extiterint edita, Lexica Græco-Latina. Hoc autem, hinc, facilè demonstratum apparet; quòd, ex hoc, præ manibus, Lexico; Sexies plura Vocabula Græca, quæcunque occurrerint, apud Poetas, vel Oratores, in Poesi, vel Oratione soluta, unicâ horâ, possint indagari, reperiri, significationibus exprimi, Grammaticéque resolvi, facilius ac citius, idq; à Tyronibus; quàm, ex quolibet alio, hucusq; Lexico publicato, tali, vel quolibet alio proportionali, temporis spatio. Multoties enim, ex quo, primùm initiatus eram ipse, & Literis dicatus humanioribus, dolori mihi fuerunt, etiam præcordia pungenti, difficultates, & obstacula, quæ studiosorum, præsertim tyronum, & initiantium, retardarunt molimina, & ad profectum eorum, in studiis, obstruxerunt, & sæpe hebetarunt, conamina; idq; præcipuè, propter Lexicorum usum adeo difficilem & operosum: Græcorum namque Lexicographorum, par illud nobile, (Hesychius & Suidas) in Scholis Grammaticis, auditu vix notum, nedum manibus tritum; & Opera eorum (Virorum Clarissimorum) quamvis fundamenta fuerint Lexicorum subsequentium, iis superstructorum; nihilominus tamen, Latinè etiam reddita, adeo curta sunt, & abstrusa; ut penè mutile prorsus esset, & vix Operæ pretium, tyronum usui ea exhibere vestiganda: è contrà, deinde, voluminosa *Henrici Stephani* (nomine etiam ipso, Literato toti Orbi Christiano, Clarissimi) Opera, adeo sunt prolixa, & onere, pondere, pretioq; tantum valent, ut studiosis, in Scholis, minimè tradi possint, evolvenda; sed in Bibliothecis potius sint asservanda, aut eruditis, quibus par, iis comparandis, suppetit pecunia, sint relinquenda; & præterea, literatis quibusvis, hoc etiam onerantur gravamine; quòd operæ, tædii, ac difficultatis nimium sit, ex iis investigare multa millia vocabula Græca, quæ, studentibus, non obviam est, primo intuitu, ad sua propria reducere Themata, & Etymologicam earum enucleare compositionem. Sic etiam *Johannis Scapulæ* Lexicon, Accuratissimum, sanè, *Stephanici Thesauri* Compendium, & Epitome ejus ingeniosissima, licet, unico volumine, comprehendatur, in Folio, atque ita, portatu & pretio, multo sit levius: attamen, iisdem, quoad cætera, gravatur difficultatibus, & impedimentis, versantium in tyrocinio studia, remorantibus, quibus ipse *Stephani Thesaurus*; nam quum, in utroque, Primitiva tantùm Themata, Methodo describantur Alphabeticâ; relinquuntur, centies ultra millia Vocabula, Derivata, Composita & Decomposita, studiosis ipsis indaganda & resolvenda: ex quibus, pleraque, multum, tyronibus, non possunt non facessere negotium, priusquam ad Themata reducantur, & Etymologica earum Compositio, vel Decompositio, intelligatur; neq; indices, ad *Thesaurum* ipsum, & ejus Epitomen, adjectæ,

jectæ, hosce supplent, aut supplere possunt, defectus; nam, licet, indicibus hisce, studens dirigatur, ad Paginam, vel Columnam, ubi vox talis vel talis est reperienda; ibi tamen, Thema tantùm, aut Derivata vox, ultimò concurrens ad Compositionem, aut Decompositionem extruendam, indicatur; reliquæ vero partes, Compositionem ingredientes, (in quibus sæpissimè præcipua est difficultas) Lectoribus nullatenus notificantur. Restat denique, Doctissimi simul, & Laboriosissimi *Constantini* Opus operosum, quo, vix opinor, quisquam Literarum Magister humaniorum, in Literatura Lexicographica, viderit unquam, nedum ediderit, Opus aliquod, tanto, adeoq; indefatigabili labore, confectum, & Lectione refertum adeo multiplici; ex eo enim, *Thesaurus* ipse *Stephani*, maxima ex parte, Compilatus est; non tantùm, quoad omnia ejus Vocabula, sed etiam, in Vocabulorum significationibus, Explicationibus, & authoritatibus, significationes varias confirmantibus, verbatim ex eo descriptis: quod, immensi pene Laboris, Opus, quum, Alphabeticè, quidem, integrè sit descriptum, quoad omnes Derivatas, Compositas, & Decompositas voces; prompto, revera, est usui, studentibus, in ordine Vocabulorum; veruntamen, Author Ille, indefatigabilis, (quibus rationibus inductus, vix possum augurari;) vocum plerarúmq; significationes, (quæ multiplices, apud eum, & multipliciter occurrunt variæ; authoritatibus etiam, ex Poematum, & solutæ orationis criptoribus, multifariè sunt comprobatæ;) infeliciter adeo habet digestas, & confusè; ut Lectori ejus, Græcæ Linguæ non admodum gnaro, difficile admodum sit, quamnam ex iis seligere propriam, & ipsi Vocabulo, primitùs, & præcipuè congruam; immo, & plerumque, significatum minus usitatum, magísq; remotum, vel Metaphoricum, &c. Primo, sæpissimè, loco, describit visendum: Sed, præterea, præter istam, significatorum, confusam digestionem, & impropriam; voces pleræq; ab eo describuntur, absq; ulla earum Originis, Etymologiæ, vel Compositionis notatione, Lectoribus exhibita; ita ut, Themata ipsa Primitiva, nullo signaculo, dignoscantur à Derivatis; & vocum Derivatarum, Compositarúmque, vix è millibus, singulæ, Themata sua, aut Compositionis rationem, aut notificationem, in Opere isto, quamvis prægrandi, habeant sibi adscriptam; quæ Operis istius usum, studentibus, reddunt admodùm inutilem, & difficilem. Ad has omnes difficultates, è medio tollendas, primus, quem nôrim, prodiit, *Cl. Schrevelius*, ut viam peregrinantibus *Athenas*, adaperiret proximiorem, simul, ac faciliorem: atq; equidem, prima hujusmodi conamina, æquè fuere laudabilia, ut & studiosis, grata erant & utilia; nam, quod ad omnia, Lexici Græci, quæ congessit, Vocabula; Gratissimam studentibus & Utilissimam observavit Methodum; idq; in Derivatis, & Compositis, ab eo descriptis, æquè ac in ipsis Primitivis; & præterea, Derivata reducit ad sua Propria Themata; & Compositorum ostendit Partes Componentes; Additis, insuper, & Alphabetico suo Proprio Loco, Insertis, tam nominum casibus, quàm verborum temporibus, cum Vocabulorum itidem variis Dialectis, & Idiotismis, &c. Quæ tyronibus, in Grammatica Resolutione, aut Vocum Notatione, difficultatem parituræ videbantur aliquam: Et, in tantum, quidem (*Cl. Schrevelius*, studentium utilitati, & facili eorum consuluit progressui. Verùm enimvero, licet, hæc ultimò memorata, tempora scil. & temporum Personæ, verborum irregularium, cum casibus nominum, & variis Dialectis, &c. (quæ colligebantur in unum Indicem, & ad Calcem Operis *Constantini*, Alphabeticè conjiciebantur; atq; ex eo, tam *Stephani Thesauro*, quàm *Scapulæ* Compendio, adnectebantur;) per totum Opus *Schrevelianum*, Ordine suo, Dispersa, & Inserta, plenè satis sint tyronibus descripta; ita ut, quoad hæc, parùm ampliùs, in hoc ejus Opere, desideratum sit: reliqua tamen omnia, in *Schrevelii Lexico Manuali*, contenta, adeo pauca sunt, eaq; pauca, ita defectivè descripta; ut, Græci Lexici specimen videatur potiùs, quàm Completum aliquod Lexicon Græco-Latinum: Nam, licet, ipsa Themata pleraque, & fere omnia, (quædam enim, etiam hujusmodi, sunt omissa;) ibi digerantur; sunt tamen ferè nominata tantùm; & significationes eorum variæ, variiq; sensus eorum, ac usus, (in quibus, multa Themata Græca, multipliciter, abundant;) penitus propè, in plerisq; prætereuntur: sic etiam, in

Deriva-

Derivatis, Compositis, & Decompositis, quæ ibi pauca admodum, (præ numero, nimirum, omnium) exhibentur; significationes itidem, & variæ eorum acceptiones, &c. Eodem modo, defectivè exprimuntur; adeo ut, paucarum vocum ibi Collectarum, paucissimæ ita plenè & congruè sunt Explicatæ, ut ad Propriam, & penitiorem earum Notitiam, & Intellectionem, Lector quivis possit introduci. Hæc, cùm revera ita se habuerant, in *Lexico Manuali*, primum edito; mirum mihi sæpe videbatur, *Schrevelium* ipsum, per tot annos elapsos, pleniorem & accuratiorem, nunquam emolitum & elucubratum fuisse Lexici sui Editionem. Hisce difficultatibus, ac hujusmodi defectibus ut occurreretur, supplendis; varios post annos, à *Schrevelio* primùm edito; aggressus est, Vir Eruditus, *Josephus Hill*; ut viam, *Athenas* anhelantibus, salebris abruptam paucioribus, ac minùs redderet impeditam, & debilibus, aut parùm gnaris, viatoribus illuc properantibus, obstaculis, non adeo gravibus, Intricatam, ostenderet: quod ut effectum daret, paucitati vocum, à *Schrevelio* descriptarum, consuluit præcipuè succurrendæ; atq; hunc in finem, ut ipse, in Præfatione sua, profitetur, quinq; Vocabulorum millibus, *Manuale Schrevelianum* Græco-Latinum, adauxit; sed, doctus ille Vir, eodem cum *Schrevelio* Scopo, & ejus insistens vestigiis, Impensarum à studentibus erogandarum, & Voluminis, in Octavo, publicandi, strictè nimis & parcè, rationem habens, brevitatem adhibuit nimiùm curtam & concisam: quicquid autem in causa fuerit; hoc certissimè compertum; quòd, ex Græcis Vocabulis, Derivatis, Compositísque, quæ in Græco-Latinis Lexicis jamjam Editis, continentur; portio vix sexta, in toto illo Opere, retrolapsis, ab hinc, aliquot annis, juris, à *D. Hill*, & Usus publici, facto, reperiatur; & ex iis paucis, quæ ibi digeruntur, pars vix decima, debitam sibi habet adnexam Explicationem, tyronibus etiam necessariam progredientibus; præsertim, scilicet, quod ad Vocum Græcarum varias significationes, earúmq; varios sensus attinet, & Usus. Hæc, aut hujusmodi talia, quum, duobus, circiter, antehàc, annis, cum dimidio; Viro, de Literata Republica, maximè merito, *GEORGIO SAWBRIDGE*, *Armigero*, significarentur; & Operis prædicti, defectus indicarentur, ab eoq; satis essent ponderati; animo prompto, studiosisq; Benevolo, constituit, ut, Deo Opt. Max. favente, quàm fieri posset expeditè, Lexicon Græco-Latinum, Plenum & Alphabeticum, prodiret evulgatum; & mecum, ipsi placuit, hoc suum communicare consilium, ac Opus mihi concredere totum Adornandum; Impensáq; necessaria, ad illud complendum, statuit eroganda: Quæ tanta, in Me reposita fiducia, & studium, simulac, meum innatum, studiosam & Ingenuam Juventutem, quàm, Ope Divinâ, possem, acriter, in Studiis promovendi; Me totum, ad munus tale, Genio meo semper Gratissimum, alacriter induxere suscipiendum; adeo ut, exinde, meipsum dederim fixum, labores quosvis sufferre necessarios, donec, ad Scopum & Finem, (si cœlesti, visum ita fuerit, auxilio;) perduceretur optatum; qui jam, eatenus, prout videtis, (grates, eidem auxilio, cœlitùs subministrato, gratissimas;) consecutus est, & manibus traditur vestris, utendus. Quod autem ad meas, attinet, in Opere toto, partes; pauca tantùm, nunc restant, vobis, Candidis, Ingenuísq; Studiosis, significanda: In illud enim, viribus totis incubui, ut omnia obstacula suprà dicta, studiis vestris, exhibentia remoras & impedimenta, progresśúmque, in iis, facilem, & gratum, retardantia, quantum justum hoc, in Quarto, Volumen, pateretur; submoverem: Hic, enim, omnia habetis Vocabula Græca, *Constantini*, & post eum, *Schrevelii*, Methodo, Alphabeticè digesta: hic, etiam, multa, hac Methodo describuntur Vocabula; quæ in nullo alio, singulo, Græco-Latino Lexico, hactenus edito, reperiuntur; nam varia sunt hìc, ex *Constantino*, Vocabula, quæ in *Thesauro*, & ejus Compendio, sunt omissa; ut &, multa hìc sunt alia, quæ in hisce continentur, & in ipso *Constantino*, non inveniuntur: Hæc, itidem, omnia Vocabula, quæ millibus, circiter, octoginta, sunt plura, quàm in præcedentibus Editionibus *Schrevelii*, hìc congesta; ad propria sua Themata, & ad partes Compositionem quamlibet, constituentes, Grammaticè reducuntur; & eorum Etymologia quoque, in plerisq; Thematis, quibus aliquod Etymon evidens, aut utile traditur, studentibus indicatur; in posteriore scilicet

licet parte Operis, & præcipuè in primæ supplemento. Præterea, quod ad Vocum Græcarum significationes attinet, & Explicationes; in omnibus Vocabulorum millibus, hîc, Alphabetico ordine, *Schreveliano* Operi Additis & Insertis, vel in Supplemento, superadditis & adjectis; eorum significatio, & necessaria quævis Explicatio, dilucidè, quàm potui maximè, (pro Voluminis ratione) ac breviter, exprimitur; ut & authoritates multas, sive Authorum præcipuorum Sententias varias, quas, vel in *Constantino*, vel in *Thesauri* Compendio, reperi succinctas, breves, & congruas, in multis Thematis, Derivatis, & Compositis, addidi; ut vocum talium Usus, in Authorum Phrasiologiis, ostenderetur studiosis: atq; in hujusmodi vocibus, semper, sicut &, in aliis multis, sæpe admodùm, Authorum ipsorum adscripsi nomina; ut nomine, saltem, tenùs, noscerent studiosi, Græcos Authores, Philosophicos, Historicos, Comicos aut Tragicos, vel Physicos, & Medicos, &c. In Poesi, vel prosa scribentes; quos, in Scholis, non habent sibi traditos, manibus terendos: Immo, eadem etiam usus sum Methodo, in ulterius Explicandis multis aliis Vocabulis, in *Schreveliano Lexico*, priùs, quidem, sed defectuosè, descriptis; & hujusmodi Vocabulis defectivis, auctorem addidi Explicationem, præcipuè, & frequentiùs in posteriore hujus Lexici parte; à *Kappa* ad *Omega*, ut & frequenter admodùm, in Supplemento ad primam.

Atq; hæc sunt, quæ hîc, studiosis prælibanda duxi: si quæ supersint, de Operis Usu, necessaria, in Postscripto, ad Supplementi Calcem, indicabuntur.

Valete, cuncti Studiosi Ingenui, omnésq; Lectores Candidi; & ut, Opere hoc toto, cunctísq; hujusmodi laboribus, Studiis vestris, propriis, in Usu & Progressu Studiorum, felici, cum Deo propitio, fruamini: supplex, Precatur & Orat,

GUL. ROBERTSON.

Titulus sequens, in priore Editione *SCHREVELII*, Præfixus erat; hic, autem, sic Restituendus;

Cornelii Schrevelii,

LEXICON MANUALE Græco-Latinum, Copiosissime ADAUCTUM.

LEXICON Latino-Græcum.

A Vel Ab, ὑπὸ cum gen. ut & παρὰ, ἀπὸ, πρὸς, ἐκ vel ἐξ.
A puero, ἐκ παιδίου, ἐκ παιδός.
A secretis, οἱ ἀπὸ τῶν ἀπορρήτων.
Ab aliquo stare, μετά τινος εἶναι, σύν τινι εἶναι.
Ab aliis, ὑφ' ἑτέρων.
Ab epistolis, οἱ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν.
A vel ab sequente usque, ἀπὸ sequente μέχρι vel ἄχρι, vel ἕως cum gen.
Ab hoc tempore, ἐξ ἔτι τοῦ, ἀπὸ τότε, ἐκ τοῦ νῦν, ἀπὸ τοῦ νῦν.
Ab ineunte adolescentiâ, ἐκ νέας, ἐκ νέου ἐκ νηπίου, ἐκ πρώτης ἡλικίας.
Ab initio, κατ' ἀρχῆς, ἀπ' ἀρχῆς, ἐξ ἀρχῆς, ἀρχῆθεν, Poët.
Ab integro, πάλιν, αὖ, ἐκ δευτέρου.
Ab intestato, id est, sine testamento, ἀδιαθέτως, μὴ διαθεμένας.
Ab occidente, ἀπὸ τῆς δύσεως.
Abs re, ἔξω λόγου, ἀπὸ vel ἔξω τρόπου, ἀπὸ τοῦ πράγματος, ἀπὸ σκοποῦ.
Abacium, ἀβάκιον.
Abacti, ἀπωθέντες.
Abactores, ἐλατῆρες.
Abactus, a, um, ἀπελαυθείς.
Abaculus, ἀβάκιον, ψηφίδιον, τραπέζιον.
Abacus, ἄβαξ, ἄβακος.
Abalienatio, ἀπαλλοτρίωσις.
Abalienatus, ἀπηλλοτριωμένος.
Abalieno, ἀπαλλοτριόω, ῶ.
Abalienor, ἀπαλλοτριοῦμαι.
Abambulo, κατ' ἰδίαν περιπατῶ.
Abamita, ἡ θεία πρὸς πατρὸς μεγάλη, θεία τοῦ προπάππου, ἀπτηθίς.
Abarceo, ἀποκωλύω.
Abavia, ἀπομάμμη, προστηθίη.
Abavia quinta, προμάμμη.
Abavunculus, ὁ θεῖος τοῦ προπάππου, ἀπόθειος, ὁ θεῖος πρὸς μητρὸς μέγας.
Abavus, ἀπόπαππος, ἐπίπαππος πρόγονος, προπάππου πατήρ.
Abax, ἄβαξ.
Abbas, κοινοβιάρχης, ἀρχιμανδρίτης.
Abbatia, ἀββάτεια, κοινόβιον.
Abbatissa, ἀρχιμανδρίτις.
Abbrevio, βραχύνω, ἐπιτέμνω, συντέμνω cum acc. ἀποκεφαλαιόω, ῶ.
Abdicare magistratu se, ἀπιέναι τῆς ἀρχῆς, ἀπειπεῖν vel ἐξόμνυσθαι vel ἀποτίθεσθαι τὴν ἀρχὴν, ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς.
Abdicatio, ἀποκήρυξις, ἀπόρρησις.
Abdicavit, ἀπεκήρυξεν.
Abdico, as, ἀποδοκιμάζω, ἀποκηρύττω, ἀποποιέομαι.
Abdico, is, id est, repudio, recuso, ἀπαγορεύω, παραιτέω, ῶ, ἀποτίθεμαι, ἀνατίθεμαι, ἀπείπω τὸν υἱόν.
Abdidit, ἀπέκρυψεν, ἀπέκλεισεν.
Abditè, κρύβδην, κρύφα, κρυφίως, λάθρα.
Abditum, κρύφιος τόπος, κρυπτόν.
Abditus, κρυπτὸς, ἀπόκρυφος, ἐνδόμυχος, μύχιος, μυχαῖος, ἀπόρρητος.
Abdixit, ἀπεῖπεν, ἀπηρνήσατο.
Abdo, is, ere, κρύπτω τινά τι, ἀποκρύπτω, καταδύω.
Abdomen, ἐπιγάστριον, ἦτρον.
Abdor, κρύπτομαι.
Abduco, ἀπάγω, παράγω, διάγω, ἀφίστημι.
Abductus, ἀπαγόμενος.
Abduxi, ἀπήγαγον.
Abedo, κατεσθίω, ἀποτρώγω.
Abemit, ab eo accepit, ἔλαβεν.
Abeo, ἀπέρχομαι, ἄπειμι, οἴχομαι εἰς Θράκην.
Aberceo, ἀπείργω σέ τινος.
Aberratio, ἀποπλάνησις, ἀφαμάρτημα, ἀπότευξις.
Aberro, ἁμαρτάνω, ἀφαμαρτάνω, παραμαρτάνω, διαμαρτάνω τῆς ὁδοῦ, aberro à viâ, ἀπαρτάομαι, ἀποτυγχάνω, ψεύδομαι, ἀποσφάλλομαι, ἀποπλανάομαι cum gen.
Aberro paulùm, παρολισθαίνω.
Aberrunco, ἐκβοτανίζω.
Abesse & Abfore, ἀπέσεσθαι.
Parùm Abesse, μικροῦ δεῖν, multùm Abesse, πολλοῦ δεῖν.
Abest, ἄπεστιν.
Abgrego, ἀφορίζω.
Abhinc, ἤδη, ἀπὸ τοῦδε, ἐντεῦθεν, ἐκθένδε.
Abhorreo, μυσάττομαί τι, ἀπαλλάττομαι, ἀποτρωπάζομαι, δυσχεραίνω.
Abhorret, ἀποφρίττει, ἀπᾷδόν ἐστιν.
Abhorresco, ἐκπλήττομαι.
Abi, ἄπει, ἄπιθι, ἄρβητε, Poët.
Abi in malam rem, φθείρου, ἄπερρε, ἄπαγ' ἐς μακαρίαν, ἔρρ' ἐς κόρακας.
Abjectè, ἀπερριμμένως.
Abjectio, ἀποβολὴ, ἀπόρριψις, ταπείνωσις.
Abjecto, ἀπορρίπτω.
Abjectus, ἀπερριμμένος, καταβεβλημένος, ἄτιμος, ἀνάριθμος, ταπεινὸς, ἀδόκιμος, ἀσύφηλος, ἀπόβλητος.
Abiegnus, ἐλάτινος, εἰλάτινος.
Abies, ἐλάτη.
Abietarius, τέκτων ξυλικός.
Abigator, abactor, ἀπελάτης.
Abigit, ἀπελαύνει, ἐκτιτρώσκει.
Abigo, σοβέω, -ῶ, ἀπελαύνω, περιελαύνω τινὰ, ἀπείργω, ἀνίημι, ἐξείλλω.
Abigeatus, ἀπελασία.
Abigeus, ἀπελάτης.
Abjicio, ἀπορρίπτω, καταβάλλω, ἀποβάλλω, παραθέω, -ῶ, προΐημι, cum acc.
Abiit pro mortuus est, ἀποίχεται, οἴχεται, οἰχώκει.
Abit, ἀπέρχεται.
Abitio, Abitus, ἀπέλευσις, ἀναχώρησις, ἀπόλειψις, ἀποδίωξις, χώρησις.
Abjudico, ἀποδοκιμάζω, ἀποκρίνω.
Abjugat, ἀπολύει.
Abjugo, id est, à jugo removeo, ἀποζεύγνυμι.
Abjungo, ἀποζευγνύω, ἀποζεύγνυμι, ἀποχωρίζω, ἀπαμείβω, ἀποζεύγνυμι, μετάγω.
Abjurat, ἐπιορκεῖ, ἀπόμνυται.
Abjuratio, ἀπομωσία, ἐξωμοσία.

Abjuratum, ἐξομοθές.
Abjuro, διομνύω τι, ἀπομόω, ἀπόμνυμι, ἀπομνύω, ἐξόμνυμι cùm acc. ἀποβάλλω τι δι' ὅρκων.
Ablactatus, ἀπογεγαλακτισμένος.
Ablacto, ἀπογαλακτίζω.
Ablaqueatio, ῥιζοτομία.
Ablaqueo, ῥιζοτομέω, ῶ, περιαιροῦμαι, γυμνόω σκαπάνη τὰς ῥίζας.
Ablata, ἀφαιρεθέντα.
Ablatus, ἀφῃρημένος.
Ablectæ ædes, οἶκος κεκοσμημένος, κεκαλλωπισμένος.
Ablegat, ἀποπέμπει.
Ablegatio, ἀπόπεμψις, ἀποπομπή.
Ablegatus, ἀπόπεμπτος, ἀπόβλητος.
Ablego, ἀποπέμπω τινὰ, ἀποστέλλω, διαπέμπομαι τὴν ὀπισθὼ.
Abligurio, καταλιχνεύω, ἐκλείχω, διαλαφύσσω, κατατρώγω, ἀναισιμόω, ῶ, κιχλίζω.
Abloco, ἐκμισθῶ.
Abludo, ἀπᾴδω, ἀπεικάζομαι.
Abluendus, πλυτέος.
Abluit, ἀπονίπτεται, ἀποκλύζει.
Abluo, ἀπονίπτω, κλύζω, πλύνω, ἀπολούω, ἀποπλύνω, ἐκπλύνω, ἐκκλύζω.
Ablutio, ἔκνιψις, ἀπόνιμμα.
Ablutus, λελουμένος.
Abluvium, κατακλυσμός.
Abmatertera, ἡ θεία πρὸς μητρὸς μεγάλη.
Abnatare, ἐκκολυμβῆσαι.
Abnato, ἀπονήχομαι, ἐκνήχομαι.
Abneco, ἀποκτείνω, νεκρόω, ῶ.
Abnegatio, ἀπάρνησις.
Abnego, ἀπαρνέομαι, οῦμαι, ἔξαρνός εἰμι.
Abnepos, ἀπέκγονος.
Abneptis, ἀπεκγόνη.
Abnocto, ἀπονυκτερεύω.
Abnodo, δεσμοὺς ἐκλύω.
Abnormis, ἄμετρος.
Abnuit, ἀπονεύει, ἀπαρνεῖται.
Abnuo & Abnuto, ἀνανεύω τοῦτο, ἀπονεύω, ἀπείπω, ἀρνέομαι, οῦμαι.
Abnurus, ἐκγόνου γυνή.
Abnutivum, ἀπομωτικόν.
Abolendus, ἐξαιρετέος.
Aboleo, ἀφανίζω, ἐξαλείφω, ἀκυρόω, ῶ, ἀμαυρόω, ῶ, ἀπολέω.
Abolere leges, ἀναιρεῖν τοὺς νόμους, λύειν vel καταλύειν νόμον, ἀποψηφίζεσθαι vel ἀποχειροτονεῖν vel ἀποδοκιμάζειν νόμον.
Abolescit, ἀπακμάζει.
Abolevit, ἐξελάθετο, λήθη παρέδωκεν.
Abolitio, ἀφανισμός, ἀφάνισις.
Abolitus, ἀφανισθεὶς, ἐξαλειφθείς.
Abolla, toga, ἱμάτιον.
Abominabilis & Abominandus, βδελυκτὸς, βδελυρὸς, μυσαρὸς, μυσὸς, ἀποτρόπαιος.
Abominatio, βδέλυγμα, μίασμα, ναυτία, μύσος, προσόχθισμα.
Abominor, βδελύττομαι σε, μυσάττομαι, ἀφοσιοῦμαι, οῦμαι, προσοχθίζω, ἀποτροπιάζομαι.
Ab origine, ἀπ' ἀρχαιογονίας.
Aborigines, αὐτόχθονες.
Aborior, ἀπογίνομαι vel Abortio, ἀμβλισκάνω, ἀμβλίσκω & ἀμβλόω, ἐξαμβλόω, ἐξαμβλώσκω, ἐκτιτρώσκω, ἀποκυΐσκομαι.
Aborticium, ἐκτρωματιαῖον, ἐκτρωματικόν.
Abortire facio, ἀμβλίσκω.
Abortivus, a, um, ἀμβλωθρίδιος, ἐκβόλιμος, ἐκτρωματιαῖος.
Abortivus partus, ἀμβλωθρίδιον.
Abortum, ἔκτρωμα, ἔκτρωσις, ἐκβόλιον.
Abortum feci, ἐξέτρωσεν.
Abortus, abortio, ἐκτρωσμὸς, ἔκτρωμα, ἐξάμβλωσις, ἐξάμβλωμα, ἄμβλωσις.
Abrado, ἀποξύω, ἀποξυρέω, ἀποκνάω.
Abrasus, ἀπόξεσος.
Abreptus, ἀναρπαζόμενος, ἀφαρπαζόμενος.
Abripio, ἀναρπάζω vel ἀφαρπάζω τινά, ἑλκέω, ῶ.
Abripit, ἀναρπάζει.
Abrodo, ἀποκνάω, ἀποτρώγω, ἀποκείρω.
Abrogans, ἀλαζὼν, ὑπερόπτης.
Abrogare leges, ἀποχειροτονεῖν νόμους.
Abrogat, ἀποκυροῖ, ἐλαττοῖ.
Abrogatio, ἀποκύρωσις, ἀκύρωσις, ἀναίρεσις, ἀποχειροτονία.
Abrogo, ἀποκυρόω, ἀκυρόω, ἀναιρέω, ἀποδοκιμάζω, ἀποπαλαιόω, ἄκυρον ποιέω, ῶ, διαγράφω, μεταγράφω.
Abrotonum, ἀβρότονον.
Abrumpere vitam, ἀποῤῥῆξαι τὸν βίον.
Abrumpit, ἀποῤῥήσσει.
Abrumpo, ἀποῤῥήγνυμι.
Abrupta, ἀπόκρημνα, ἀπεῤῥαγότα.
Abrupte, ἀποτόμως.
Abruptio, ἀπόῤῥηξις, ἀποτομή.
Abruptum, ἀπόκρημνον, ἀπόῤῥωξ τόπος.
Abruptus, ἀπότομος, ἀποτμὴξ, ἀπόῤῥωξ.
Abs, ἀπὸ, χωρὶς.
Abscedit, ἀποχωρεῖ.
Abscedo, ἀποστρέφω, ἄπειμι ἀπό τινος, ἀφίσημί τινος, ἐξαναχωρέω, ῶ.
Abscessio vel Abscessus, ἀπόστημα, ἀπόστασις.
Abscido vel Abscindo, ἀποτέμνω τι, ἀποκόπτω, ἐκκόπτω, δρέπτω, ἀνακείρω.
Abscindit, ἀποκόπτει.
Abscissus, ἀποκοπεὶς, ἀποκεκομμένος.
Abscondit, ἀποκρύπτει.
Abscondite, κρυφῆ.
Absconditus, κρυβεὶς, ἀποκεκρυμμένος.
non-Absconditus, ἀκατακάλυπτος, ἀνεπίληπτος.
Abscondo, κρύπτω, ἀποκρύπτω τι, ἐγκρυφιάζω, συγκρύπτω, συγκαλύπτω.
Absconse, λάθρα.
Absconsio, ἀπόκρυψις.
Absens, ἀπὼν, ὄντος, ἀδήμος, ἀποδημέων.
Absentes, ἀπόντες.
Absentia, ἀπουσία.
Absentio, idem quod dissentio, διαφωνέω, ῶ.
Absento, ἄπειμι.
Absigno, ἀποσφραγίζω.
Absidet, ἀποκαθέζεται.
Absideto, διάστηθι.
Absilio, ἀποπηδάω, ῶ.
Absimilis, ἀνόμοιος, ἀφόμοιος, ἀπεοικώς.
Absinthium, ἀψίνθιον.
Absinthium marinum, σέριφον, σερίφιον.
Absistens, ἀφιστάμενος.
Absisto, ἀφίσημι vel ἀποστατέω, ῶ, τινος, διαλείπω.
Absit, μὴ γένοιτο, &c. Vide absum.
Absitanum, εἶδος χρυσοῦ.
Absoleo, id est, ab usu recedo, ἀπαρχαιοῦμαι.
Absoletum, ἀπαρχαιωμένον, παρηλλαγμένον.
Absolvere, pro perficere, ἀποτελεῖν τι, ἀπεργάζεσθαι, διαπράττειν, τελέειν, κατασκευάζεσθαι.
Absolvere creditorem, id est, ei satisfacere, διαλύειν τὰ χρέα, ἀπαλλάττειν.
Absolvit, ἀπολύει.
Absolvo, ἀπολύω τινὰ, ἀπογινώσκω τοῦ ἐγκλήματος, ἀφίημι, ἀποψηφίζομαι.
Absolute, id est, perfecte, τελείως, ἁπλῶς, ἀτελῶς.
Absolutio, ἀπόλυσις.
Absolutorius, ἀπολυτικός.
Absolutum, αὐτοτελὲς, ἀπολελυμένον.
Absolutis, ἀπολελυμένων.
Absolutus, ἀπόλυτος, ἀνεθεὶς, ἄφετος, ἄνετος.
Absolutus, id est, perfectus, ἀποτελεσθεὶς, ἀποτελὴς, τέλειος, εὐτρεπὴς, ἀτελής.
Absolutus omnibus partibus, ἀπαρτισθεὶς, κατὰ πάντα τέλειος.
Absono, ἀπᾴδω.
Absonum, ἀνάρμοστον.
Absonus, ἀπηχὴς, ἀπῳδὸς, ἄῤῥυθμος, κακοηχὴς & κακόηχος, παρεκπλὴξ, ἐκμελής.
Absorbeo, καταπίνω, ἀπομάπτω, ῥοφέω & ἀποῤῥοφέω, ῶ, λαφύσσω.
Absorbitio, ῥόφημα, ῥόφησις.
Absorptum, καταποθὲν, συμποθέν.
Absque, ἔξω cum gen. ἄνευ & χωρὶς, δίχα.
Abstemius, ἄοινος, ἄγευστος, ἀβρόμιος.
Abstentio, ἀποκατάσχεσις.
Abstergendi vim habens, σμηκτικὸς, ῥυπτικός.
Abstergere calumnias, ἀπολύεσθαι διαβολάς.
Abstergo & Abstergeo, ἀποσμάω & ἀποσμήχω, ἀποψάω, ἀποτρίβω, ἀπομοργνύω, & μι, ἀπομάττω, ἀναμάττομαι, σμέω, ὀπισμάω & ὀπισμήχω, ῥύπτω.
Absterreo, ἀποτρέπω τινὰ, ἐκφοβέω, ῶ, ἀποσπεύδω.
Absterret, φοβεῖ, πτοεῖ.
Abstersio, ἄποξις, ἔκνιψις.
Abstersit, κατέμαξεν.
Abstinebunt, ἀφέξονται.
Abstineo, ἀπαλλάττομαι & ἀπέχομαί τινος, ἀπείργω, ἀφίσταμαι, ἐξίσταμαι, ἀφεξίσκω.
Abstinens, ἀποχὼν, ἐγκρατὴς, ἀποστάς.
Abstinenter, ἐγκρατῶς.
Abstinentia, ἀπόσχεσις, ἐγκράτεια.
Abstinet, ἀπέχεται, ἐγκρατεύεται.
Abstitit, ἀπέστη.
Absto, ἀφίσταμαι.
Abstractum, τὸ ἐξ ἀφαιρέσεως, τὸ ἀποκεχωρισμένον.
Abstractus, ἀφαιρετὸς, ἀποκεχωρισμένος.
Abstraho, ἀποχωρίζω, διασπάω, ῶ, ἀπάγω, χωρίζω ἀπὸ, ἀφέλκω.

Abstraxit,

Abstraxit, ἀφείλκυσεν.
Abstringo, ἀπολύω.
Abstrudit, ἀπωθεῖ.
Abstrudo, ἀπωθέω, ῶ, ἀποκρύπτω.
Abstrusit, ἐξώθησεν.
Abstrusus, ἀπόκρυφος, κρυφαῖος, ἀνακεχωρηκώς.
Abstulit, ἀφείλατο.
Absit, οὐ γὰρ δὴ, μὴ γένοιτο, μὴ δῆτα, μὴ συμβαίνῃ.
Absum, ἄπειμι, ἀπολείπω, ἀποθέω.
Absumedo, ἀνάλωμα, δαπάνη.
Absumo, δαπανῶ, ἀποδαπανῶ, ἀποτρύω, ἀναλίσκω, διαφθείρω, κατέδω.
Absumptum, absumpta, ἀφειλόμενον, καταναλωθέντα.
Absurde, ἀτόπως.
Absurditas & Absurdum, ἄτοπον, ἀτοπία, ἀπρεπον, ἀλλόκοτον, ἀμαθές.
Absurdum, ἀνάρμοστον, ἀπηχὲς, ἀσύφηλον.
Absurdus, ἄλογος, ἄτοπος, ἄδοξος, ἀλόγιστος.
Abterminatus, ἀφορισθεὶς, ἐξοστρακισθείς.
Abundans, εὔπορος, λαβρὸς, δαψιλὴς, ἄφθονος, περιουσίαν, περιττός.
Abundanter & Abunde, ἐξαρκούντως, ἀφθόνως, διαρκῆ, διαρκῶς, λιπαρῶς, ἄδδην, εὐπόρως, περιττῶς, ἐκ περιττείας, δαψιλῶς.
Abundantia, εὐπορία, εὐθηνία, περισσεία, ἀδροσύνη, δαψίλεια, ἀφθονία, φορά, περιουσία.
Abundare, περισσεύειν.
Abundat, πλεονάζει.
Abundatio, πλημμυρὶς, κατακλυσμὸς, ἐπίκλυσις, χύσις.
Abunde, περιττῶς, αὐτάρκως, ἱκανῶς.
Abundo, εὐθηνέω, & -οῦμαι, εὐπορέω, ῶ, περισσεύω τινός, γέμω, δαψιλεύομαι, ἐκκυμαίνω, πλεονάζω.
Abvolo, ἀφίπταμαι vel ἀφίπταμαι.
Abusio, παράχρησις.
Abusive, καταχρηστικῶς.
Abusivus, καταχρηστικὸς, ἄχρηστος.
Abusus, κατάχρησις, ἀπόχρησις.
Abusus, a, um, ἀποχρησάμενος.
Abutentes, ἀποχρώμενοι, παραχρώμενοι.
Abutitur, παραχρῆται.
Abutor, καταχράομαι, χρῶμαί τινι, ἀποχράομαι, χρῶμαί τινι κακῶς vel ἀπειρoκάλως, παρακαταχράομαι.
Abyssus, ἄβυσσος.
Ac, καὶ, ἤ.
Acacia, ἀκακία.
Academia, Ἀκαδημία.
Acanthus, ἄκανθος.
Acatium, ἀκάτιον.
Accanto, προσᾴδω.
Accedere, προσιέναι.
Accedere sententiæ, συγκατατίθεσθαί τινι.
Accedit ad hæc, ἐπιγίνεται τούτοις.
Accedo, προσβαίνω τινὶ, παραγίνομαι, προσέρχομαί τινι, ἀφικνέομαι, εἰσαφικνέομαι, πρόσειμι, μέτειμι, συνεργίζω.
Acceleratio, ἔπειξις, ταχεία, σπουδή.
Accelero, σπεύδω, ἐπιταχύνω, ἐγκονέω, ῶ, κατασπεύδω.
Accendere, ἐξάπτειν.
Accendo, ἀνακαίω τι, ἅπτω, ἀνάπτω, διαπυρόω, καίω, πίμπρημι, κατα-πίμπρημι.
Accendo rursus, ἀναρθόω, ἀναύω.
Accensio, εἰσβολή.
Accensor, εἰσαγωγεὺς, ῥάβδαρχος.
Accensus, ἡμμένος, ἀπόμενος, θαλυσόμενος, ἔξαπτος, ἀνημμένος, ἐφημμένος, πεπυρωμένος, πεφασμένος.
Accentus, προσῳδία.
Acceptio, λῆψις, πρόσληψις.
Accepto, λαμβάνω, προσδέχομαι, ὑποδέχομαι.
Acceptum, κεχαρισμένον.
Acceptum habeo, χάριν οἶδα τινὶ, vel ἐπί τινι.
Acceptum fecit, προσεδέξατο.
Acceptum fero, προσλογίζομαι, ἀνατίθημί σοι τοῦτο, ἀφιέω, ἀπογράφω.
Acceptus, δεκτὸς, χαριεὶς, ἀσμενής. καταθύμιος, εὐπρόσδεκτος, προσληφθείς.
Accersitor, ὁ κλήτωρ, κλητήρ.
Accersitus, a, um, προσκληθεὶς, μετακληθείς.
Accerso, κατακαλέω, ῶ, μετακαλέω, ῶ, μεταπέμπω, προσπέμπω τινά.
Accerso aliquem crimine conjurationis, ἐπικαλέω τὴν συνωμοσίαν τινί.
Accessio, ἐπιδοχὴ, πρόσθεσις, προσθήκη, ἐπίκτησις, αὔξησις.
Accessit, προσῆλθεν.
Accessu difficilis, δυσέμβατος, δυσέμβολος.
Accessu facilis, ἐπίδρομος, εὐπρόσιτος.
Accessus, ἄφιξις, ἐμβολὴ, ἐπέλευσις, πρόσοδος.
Accidens, σύμπτωμα, συμβεβηκός.
Accidentia, συμβλήματα, καὶ συμβαίνοντα.
Accidit, συμβαίνει μοι, ἐνδέχεται, συμπίπτει, καθήκει, & active πάσχω.
Accido, συμπίπτω, προστυγχάνω.
Accido, περικόπτω, ἐκτρύχω.
Accieo, μεταπέμπω τινα, ἐπικαλέομαι, ἔρομαι, προσπέμπω.
Accingi, ἐπιχειρηθῆναι.
Accingo, περιζώννυμι, διαζώννυμι, διασκευάζω, ἑτοιμάζω.
Accino, προσᾴδω vel παραψάλλω τινὶ, παρᾳδέω, ῶ.
Accinxit, παρεσκευάσατο.
Accio, προσκαλέω vel μετακαλέω, ῶ, τινα.
Accipere, δέξασθαι, λαβεῖν.
Accipientibus injuriam, τοῖς ἀδικουμένοις.
Accipio, λαμβάνω, προσλαμβάνω, παραλαμβάνω, δέχομαι & ἀποδέχομαι & προσδέχομαί τι, ἀναιρέω, ῶ, κομίζομαί τι παρά τινος.
Accipiter, ἱέραξ, ἴρηξ, κέρκαξ, ἀστερίας.
Accipitrarius, ἱερακοτρόφος.
Accisso, id est, simulo, ἀκκίζω.
Accitus, a, um, προσκληθεὶς, μετακληθείς.
Accitus, ûs, m, μετάκλησις, πρόσκλησις, προσπεμψις.
Acclamatio, ἐπικραυγὴ, ἐπιφώνημα, ἐπιβόημα, εὐφήμησις.
Acclamito, προσφωνέω, ῶ, ἐπαναβοάω, ῶ.
Acclamo, ἐπικράζω, ἐπαναβοάω, ῶ, ἐπιφωνέω, ῶ, ἐπιάχω, εὐφημέω, ῶ.
Acclinis & Acclinus, ἐπικλινὴς, προσκλινής.
Acclino, ἐπικλίνω, προσκλίνω.
Acclive, ἐπικλινές.
Acclivis & Acclivus, ἀμφίκυρτος, ἀναφερὴς, ἀνάντης, ἐπάντης, παράντης, προσάντης.
Acclivitas, ἀναφέρεια.
Accola, πάροικος, περίοικος, πρόσοικος.
Accolæ, ἀγχιγείτονες.
Accolo, παροικέω, ῶ, & προσοικέω, ῶ, τινι.
Accommodat, ἁρμόζει.
Accommodate, ἐπιτηδείως, ἱκανῶς, λυσιτελῶς.
Accommodatio, ἐπιτηδειότης, ἐξαρμογὴ, προσοικείωσις.
Accommodatissimum, ἐπιτηδειότατον.
Accommodatus & Accommodus, ἐπιτήδειος, ἱκανὸς, λυσιτελὴς, οἰκεῖος, ἁρμόδιος, ἁρμόττων τινί.
Accommodo, ἁρμόζω vel προσαρμόζω, vel ἐφαρμόζω τινί τι, προσοικειόω, ῶ, συμβιβάζω, περιτίθημι, προσχωρέω, ῶ.
Accredo, ἐπιπείθομαι.
Accrementum & Accretio, ἐπαύξησις, ἐπίδοσις.
Accresco, ἐπαυξάνομαι, συναύξομαι, ἐπιγίνομαι, προσφύομαι, ἐπιδίδωμι.
Accubatio & Accubitus, ἀνάκλισις, κατάκλισις, λοχεία.
Accubitorium, ἀνακλιντήριον.
Accubitus, ἀνάκλισις.
Accubo & Accumbo, παράκειμαί τινι, κατακλίνω, παρακατακλίνομαι, ἀνάκειμαι, κατάκειμαι, ἀναπίπτω τῆς γῆς vel ἐπὶ τῆς γῆς.
Accudo, κόπτω, τυπόω, ῶ.
Accumbo, κατακλίνω, κατακλίνομαι, ἀνάκειμαι, ἀναπίπτω.
Accumulate, σωρηδὸν, πυκνῶς.
Accumulatio, ἐπισώρευσις, συνάθροισμα, σῶρευσις.
Accumulatus, νατὸς, νενημένος.
Accumulo, ἀθροίζω, συνάγω, ἐπισωρεύω, κατασωρεύω cum acc. συμφορέω, ῶ, νηέω & νήω.
Accurate, ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς, λιπαρῶς & λιπαρέως, περιέργως.
Accurate persequi, ἀκριβολογεῖσθαί τι & ὑπέρ τινος, & περί τινος.
Accuratio, ἐπιμέλεια.
Accuratus, ἐπιμελὴς, ἀκριβὴς, λιπαρὴς, & pass. ἐπιμεληθείς.
Accuro, ἐπιμελοῦμαι, ἐξακριβόω, ῶ.
Accurro, ἐπιτρέχω, προστρέχω, ἐπιθέω.
Accursus, προσδρόμημα.
Accusabilis, αἰτιατὸς, ἐλεγκτὸς, ἐπιμεμπτός.
Accusare, κατηγορεῖν.
Accusare falso, συκοφαντεῖν τινα, ψευδῶς κατηγορεῖν τινα τόνδε, vel πρὸς φόνε, de cæde aliquem.
Accusari, δίκην ἔχειν, κρίνεσθαι, γίνεσθαι ἐν αἰτίᾳ, ἐν αἰτίαις εἶναι, κατηγορεῖσθαι, γράφεσθαι, ἐπὶ κρίσει παραδίδοσθαι, αἰτίαν ὑπομένειν.
Accusatio, ἔγκλημα, κατηγορία, αἰτίασις, γραφή.
Accusatio, id est, conquestio, κατάμεμψις, λαβὴ, μῶμος, ὑπαίτιον.
Accusator, κατήγορος, διώκων, κρίνων, γραψάμενος, διώκων, τὴν αἰτίαν ἐπενέγκων.

Accusatoriè, ἐπιμεμπτικῶς, κατηγορικῶς.
Accusatorius, ἐπιμεμπτικὸς, κατηγορικός.
Accusatus, ἐγκληθεὶς, κεκριμένος, ὑπομείνας αἰτίαν.
Accuso, αἰτιάομαι, ὄφμαι σε τούτου, κατηγορέω, ῶ, τινα φόνου & τινὸς φόνου, ἐγκαλέω, ῶ, ἐπαιτιάομαι, ἄγομαι, μέμφομαι, διαγράφω, τινὶ αἰτίαν ἐπιφέρω vel ἐπάγω, δικαστήριον τινι καθίζω, ἐπενέγκω γραφὴν πρός τινα, ἐν αἰτίᾳ ποιέομαι, ἔχω τινα, δι' αἰτίας ἔχω, ἀποδείκνυμαι τινα.
Ac, dic, καὶ δὴ ἐπίπολύ.
Acedia, id est, incuria, ἀκηδία.
Aceo, id est, acidus sum, ὀξίζω, ὀξωίω.
Aceratus, id est, paleis plenus, ἀχυρώδης.
Acus, eris, ἄχυρον.
Acer, eris, arbor, σφένδαμνος, ἡ.
Acer, acris, ὀξὺς, δριμὺς, ἄτρεπτος.
Acerbè, πικρῶς, στρυφνῶς, χαλεπῶς, δεινῶς, τραχέως.
Acerbissima, δεινοτάτη.
Acerbissimum, δεινότατον.
Acerbitas, κότος, πικρία, ὀξύτης, στρυφνότης.
Acerbo, id est, acerbum reddo, πικραίνω, τραχύνω.
Acerbum, ὀμφάκιον, πικρόν.
Acerbus, πικρὸς, σφοδρὸς, ἀηδὴς, στρυφνός.
Aceres, σιτελέπυρα.
Acero, id est, paleis perfundo, ἀχυρόω, ῶ.
Acerosus, id est, paleis plenus, ἀχυρώδης.
Acerra, θυμιατήριον, λιβανωτρίς.
Acerrimus visus, ὀξυτάτη ὄψις.
Acerrimus visu, ὀξυωπέστατος, ὀξυδερκέστατος.
Acervatio, σώρευσις.
Acervatim, σωρηδὸν, ἀθρόως.
Acervo, as, σωρεύω.
Acervus, σωρὸς, ὄγκος, θημὼν, θὶν & θὶς, ὁ καὶ ἡ.
Acescit, ὀξίζει.
Acesco, ὀξώομαι & ὀξίνω, ὀξύζω, παροξίζω.
Acetabulum, ὀξύβαφον, ἐμβάφιον, κοτύλη.
Acetaria, τρόφιμα.
Acetarium vas, ὀξὶς, ἰδος· ὀξύβαφον.
Acetum, ὄξος, εος, τὸ, ὀξάλμη.
Achates, gemmæ nomen, ἀχάτης.
Acheron, fluvius infernalis, ἀχέρων.
Achetæ, id est cicadæ, ἀχέται.
Achilus, id est, pabulo destitutus, ἄχιλος.
Achillea, herbæ nomen, ἀχίλλειον, χιλιόφυλλον.
Acia, ῥάμμα.
Acicularium, ῥαφιδοθήκη.
Acicula, ἀκεστήριον, βελόνη, περόνη, ῥαφίδιον, ἠπητήριον, ἠπητρίον.
Aciditas, ὀξύτης, στρυφνότης.
Acidulus, ὕποξυς, ὀξύδιος.
Acidum reddo, ὀξώω.
Acidus, ὀξὺς, εῖα, ύ· ὀξηρὸς, ὁ.
Aciem instruere, παρατάττειν, ἐντάττειν, παρατάττειν δύναμιν· παράταξιν ποιεῖν.

Acies falcis & gladii, ἀκὴ, ἀκὶς, αἰχμὴ, ἀκμὴ, ἀκωκὴ, ὀξύτης, ἀκόνη.
Acies exercitus, παράταξις, στὶξ, τάγμα.
Acies oculorum, γλήνη, βλέμμα, κόρη, ὀξυδερκές.
Acinosus, ῥαγώδης, εὐρώγης.
Acinus & Acinum, ῥὰξ, γιγὰς, ὁ καὶ ἡ· ῥὼξ, πυρήν.
Aci-penser, piscis, ἔλλοψ, ὀνίσκος.
Acolutus, id est, servus, ἀκόλουθος.
Acone, id est cos, ἀκόνη.
Aconitum, herbæ genus, ἀκόνιτον.
Acontia, id est, jacula, ἀκόντια.
Acontiæ, serpentum genera, ἀκοντίαι.
Acor, ὀξύτης, στρυφνότης.
Acorona, planta quædam, ἀκορνα.
Acquiesco, στέργω, ἐφησυχάζω, ἀρέσκομαι, ἀναπαύομαι, ἐπαναπαύομαι, ἀρκέομαι, ἐπικλίνομαι.
Acquiesco rebus, συμφέρομαι τοῖς παροῦσι, στέργω τοῦτο, ἀρκοῦμαι τοῖσδε, εὐαρεστοῦμαι τούτοις, ἐμμένω τοῖς καθεστηκόσι, μένω ἐν τούτῳ, ἐπὶ τούτῳ χαίρω, ἀρέσκομαι & ἀγαπάω, ῶ, & συγχωρέω, ῶ, cum dat.
Acquiro, ἀντέχομαι, τυγχάνω, ἐπιτυγχάνω, κτάομαι, προσκτάομαι, περιποιέομαι, ἔχομαι, προσποιέομαι, περιάπτω τινί.
Acquisitio, περιποίησις.
Acredo, πικρία.
Acredula, id est, luscinia, ἀηδὼν, ἀηδὼ, χελιδών.
Acrimonia, ὀξύτης, δριμύτης, σφοδρότης, στρυφνότης, πικρία.
Acris, acre, ὀξὺς, δριμὺς, ἄτρεπτος.
Acris ira, ὀξύθυμος, ὀξυθυμίας, ὁ.
Acriter, πικρῶς, ὀξέως, δριμὺ, δριμέως, σφόδρα, ἐντόνως.
Acritudo, πικρία, ὀξύτης, δριμύτης, σφοδρότης, στρυφνότης.
Acrodrua, id est, lignosum putamen habentia, ἀκρόδρυα.
Acrostichis, ἀκροστιχίς.
Ac, si, ὡς ἂν εἰ.
Ac siquis, ἐὰν δέ τις.
Acta, æ, id est, littus, ἀκτή.
Acta, orum, πράξεις.
Actio & Actus, πρᾶξις, ἐνέργεια, δρᾶσις.
Actio, id est, accusatio, κατηγορία, ἔγκλημα, αἰτία.
Actionem intendere, ἀγωνίζεσθαι, δίκην εἰσάγειν, λαχεῖν δίκην τινὶ τῆς κατηγορίας injuriarum.
Actito, ἐνεργέω, ῶ, πραγματεύομαι.
Active, ἐνεργητικῶς, πρακτικῶς.
Activus, ἐνεργητικὸς, δραστικὸς, δραστήριος, ἐνεργὴς, πρακτικός.
Actor, ποιητὴς, πράττων, δραστὴρ & δράστης.
Actor, id est, accusator, κατήγορος, διώκων.
Actor, id est, patronus, συνήγορος.
Actor, id est, histrio, ὑποκριτής.
Actualis scientia, πρακτική.
Actuarium, id est, oneraria navis, ὁλκὰς, άδος, ἡ.
Actuarius, id est, actorum scriba, γραφεύς.
Actuarius, id est, facilis, εὐάγωγος.
Actum est, id est, periit, πέπρακται, οἴχεται.
Actuosè, μεγαλείως, δραστικῶς.

Actuosus, φιλόεργος, ἐργάδης, πρακτικός.
Actus, subst. πρᾶξις, πραγματεία.
Actus, a, um, πεπραγμένος, πραχθείς. In ipso Actu, ἐπ' αὐτοφώρῳ.
Actutum, αὐτίκα, παραχρῆμα.
Ac veluti, καθάπερ.
Acuens visum, ὀξυώπης, ὁ καὶ ἡ.
Aculeatus, ἀκανθώδης, ἐγκεντρος, κεντρωτός.
Aculeos in animis relinquere, τὰ κέντρα ἐγκαταλιπεῖν τοῖς ἀκροωμένοις.
Aculeum, γεράνιον.
Aculeus, κέντρον, ἄκανθα, ἐγκεντρὶς, καρφίον, ὄγκος, ἧλος.
Acumen, δεινότης, ὀξύτης, ἄκρον.
Acumen auditûs, ὀξυηκοΐα.
Acumen ingenii, ἀγχίνοια, σύνεσις.
Acuminatus, κεντρώτης, ὀξυτενής.
Acumino, ὀξυνώω.
Acuncula, acus, ἀκέστρα.
Acuo, ὀξύνω, θήγω, θηγάνω, ἀκονάω.
Acupedius, ὀξύπους.
Acupictores, πολυκέστοι, φρυγίονες, οἱ ζωοφόρα ἐργάται.
Acu-pictus, κεστὸς, ποικίλος.
Acu-pingere, βελόναις ποικίλλειν.
Acus, eris, ἄχυρον, ἀθὴρ, σκύβαλον.
Acus, ûs, ἀκέστρα, βελόνη, ῥαφίς.
Acutè, ὀξὺ, ὀξέως, λιγέως.
Acutè vociferans, ὀξυβόας, ὁ καὶ ἡ.
Acutè videns, ὀξυδερκὴς, ὁ καὶ ἡ· ὀξυωπὰς & ὀξυώπης, ὁ.
Acutus, ὀξύς.
Ad, παρὰ, πρὸς, εἰς & ἐς cum acc. καὶ & Att. ὡς.
Adactio, βίασις, ἐπαγωγή.
Adactus, ἐπακτὸς, βιασθεὶς, εἰσαχθεὶς, ἀναγκασθείς.
Adagium, παροιμία.
Ad alimonia, πρὸς τὰ ἐφόδια.
Ad amussim, ἀκριβῶς, κατ' ἀκρίβειαν, πρὸς στάθμην.
Ad decollandum, εἰς ἀποκεφαλισμόν.
Ad deportandum, πρὸς ἐξορίαν.
Ad exportandum, πρὸς τὸ ἐξορίσαι.
Ad exultandum, πρὸς τὸ γαυριᾶν.
Adæquatio, ἀπίσωσις, παρίσωσις.
Adædifico, προσοικοδομέω, ῶ.
Adæquè, ἐπίσης, πρὸς τὸ ἴσον.
Adæquo, ἀνισόω, ῶ, ἐξισόω, ῶ, ἀπαρτίζω, ἀπευθύνω, ὁμαλίζω.
Adærat, ἀποχαλκίζει.
Adæratio, ἐξαργυρισμός.
Adæro, ἐξαργυρόω, ῶ.
Adæstuo, ὑπερζέω, ἐκκυμαίνω, προσκυμαίνω cum dat.
Adaggero, ἐπισωρεύω.
Adagium & Adagio, παροιμία, ἔπος, λόγος.
Adalligo, ἀναδέω, καταδέω, ἀνάπτω, διανάπτω, ἀνάπτω, παρεμβάπτω, ἐξάπτω, ἐφάπτω, καθάπτω, συγκαθάπτω, περιάπτω, προσάπτω.
Adamantinus, ἀδαμάντινος.
Adamas, ἀδάμας.
Adamat, ἐρᾷ, φιλεῖ.
Adamatorius, ἐρωτικός.
Adamo, ὑπερφιλέω, ῶ, τινα, ἀγαπάω, ῶ.
Adaperio, ἀνοίγω, παρανοίγω, προσανοίγω, ἐμφανίζω.
Adapertilis & Adapertus, ἀνεῳγμένος, εὐάνοικτος.
Adapto, ἁρμόζω τί τινι, ἐπαρτύω, διαπήγνυμι.
Adaquo, ποτίζω τινα, ὑδραίνω.

Adarca

Adarca vel Adarces, concreta quædam salsitago, ἀδάρκης.
Adareo, καταμαραίνομαι.
Adauctus, ûs, ui, ἐπαύξησις.
Adaugeo, ἐπαύξω, αὐξάνω.
Adbibo, ἐπιπίνω, cum gen. vel acc.
Adblandior, παρακινέω, ῶ, ὑποσαίνω, ὑπαγκάλλω.
Adcognosco, ἐπιγινώσκω.
Adcopiosus, εὔπορος.
Adcorporo, συγκαταποιέω, ῶ.
Adcresco, ἐπιγίνομαι, ἐπιφύομαι.
Addecimo, ἀποδεκατόω, ῶ.
Addenso, πυκνόω, ῶ.
Ad dexteram, Ad sinistram, ἐπὶ δεξιά, ἐπ' ἀριστερά.
Addi, προστίθεσθαι.
Addico, id est, vendo, ἀπεμπολέω, ῶ, καταδημάσομαι, τι ἀποκηρύττω.
Addico, id est, pronuntio, ἐπαγγέλλω, ἀποκηρύττω.
Addico, id est, condemno, καταδικάζω.
Addictio, id est, condemnatio, καταδίκη.
Addictus sum, ἀφιερόω, ῶ, τινι, δουλεύω cum dat.
Addidit, προσέθηκεν.
Addisco, id est, benè disco, προσμανθάνω, προσλαμβάνω τι τῆς ἐπιστήμης.
Additamentum, ἐπίβλημα, προσθήκη, παρενθήκη.
Additio, πρόσθεσις, προσθήκη, πρόσθεμα.
Additum, προστεθέν.
Additus, a, um, πρόσθετος, προστεθειμένος.
Addo, ἐπιτίθημι, vel προστίθημι τί τινι, ἐπιβάλλω τι, προσδίδωμι, συνάπτω τι πρός τι.
Addoceo, προσδιδάσκω.
Addormio, κοιμάομαι.
Addormisco, προσκοιμάομαι, ῶμαι.
Addubitanter, διαπορητικῶς.
Addubitatio, ἀπόρησις, διαπόρησις, ὑποψία.
Addubitatus ὕποπτος, ἀπορηθείς.
Addubito, ἀμφισβητέω, ῶ, περί τινος, διαπορέω, ῶ, ἐνδοιάζω, ἀμφιβάλλω, ὑποπτεύω.
Adducere in suspicionem, ἄγειν τινὰ εἰς ὑποψίαν.
Adduco, ἀνάγω, διάγω, εἰσάγω, ἐπάγω, παράγω, προσάγω, συνάγω, ὑπάγω τι εἴς τι.
Adducor, ἀνάγομαι, προσάγομαι, cum acc. προσίεμαι, cum inf.
Adducti, προσαχθέντες.
Adductio, ἀναγωγή, παραγωγή, προσαγωγή, συναγωγή.
Adductus, ἀναγόμενος, παραγόμενος, προσαγόμενος, συναγόμενος.
Adductus donis, πεισθεὶς ὑπὸ δωρεῶν.
Adduplico, διπλόω, ῶ, ἐπιδιπλασιάζω.
Adedo, καταφάγω.
Adegit, προσώθησεν.
Adegitat, συνάγει, συνελαύνει.
Ademptio, ἀφαίρεσις, ἀφορισμός.
Ademptus, ἀφαιρεθείς.
Adeò, id est, usque eò, ὥστε, οὕτως, ὡς, εἰς τοσοῦτον.
Adeò, ut, τοσοῦτον, ὥστε, cum ind. vel inf.
Adeo, id est, accedo, ἐπιβαίνω, προσέρχομαί τινι, ἀπαντάομαι, ἔπειμι, ἐφοδεύω, προσπορεύομαί τινι, φοιτάω πρός τε.

Adeo, id est, adorior, seu aggredior, ἐπιχειρέω, ῶ, τινι, vel πρός τινα, ἅπτομαί τινος.
Adeo hæreditatem, εἰς τὰ κτήματα πορεύομαι, ἐμβαλεύω εἰς τὴν κληρονομίαν, κληρονομέω, ῶ, κληρονομίας.
Adeps, στέαρ, πιμελή, ὀξύγγιον, ἄλειφαρ, ἀλοιφή, δημός.
Adepti, τυχόντες.
Adeptio, ἐπιτυχία, ἐπίτευξις, ἀπόλαυσις.
Adeptus, ἐπιτυχών, ἀπολαύσας.
Adequito, id est, equitando propiùs accedo, προσιππάζω, προσιππεύω, ταφιππεύω.
Aces, πάρς.
Adesdum, δεῦρ', δεῦτε, ἴθι δή, ἴθι νῦν.
Adespotus, id est, sine domino, ἀδέσποτος.
Adesse, παρεῖναι, ὑπάρχειν, συνηγορεῖν.
Adesurio, βουλιμάζω, βουλιμιάω, ῶ, βουλιμώττω.
Adeundum est, παραιτητέον ἐστὶ, δίκαιον παρεῖναι.
Adfero, ἐπιφέρω, προσφέρω, παρέχω, κομίζω τι, παρασκευάζω, cum acc.
Adfringo, προσάγνυμι.
Adgannio, προσκνύζομαι, cum dat.
Adglomerati, συναθροισθέντες.
Adhabito, περιοικέω, ῶ.
Adhæc, ἅμα δὲ, καὶ εἰς ταῦτα, πρὸς τούτοις, ἐπὶ τούτῳ, πρόσετι.
Adhæreo, προσέχομαι, vel περιέχομαι, προσκολλάομαι, ἅπτομαι, προσπλάττομαι, συνάπτομαι, προσίσχομαι, omnia cum dat.
Adhæsio, προσκόλλησις.
Adhalo, προσπνέω, προσπερδύζω.
Adhamo, ἀγκιστρεύω.
Adhibeo, ἀπονέμω, vel διανέμω τι, προσάγω, προσφέρω, παραλαμβάνω.
Adhibeo curam & diligentiam, ἔχω, vel ποιέω, ῶ, ἐπιμέλειάν τινος.
Adhibeo in consilium, παρακαλέω, ῶ, σε, εἰς συμβουλὴν, παραλαμβάνω τὴν συμβουλὴν, συμβουλεύομαί τινι.
Adhibeo mentem, προσέχω τινι, vel προσέχω τὸν νοῦν τινι.
Adhibuit, προσηνέγκατο.
Adhinnio, προσχρεμετίζω.
Adhorresco ἐπιπλήττομαι, ἐπαγρίττω.
Adhortatio, διακέλευσμος, ἐγκέλευσμα, ἐγκέλευσις, παραίνεσις, προτροπή, παράκλησις, παρακέλευσμα, παρακελευσμός, παρακέλευσις.
Adhortator, παρακλήτωρ, προτρέπων, παραινέτης, ἐρεθιστής, ἐγκελευστής.
Adhortatorius, παρακελευστικός.
Adhortor, ἀντιβολέω, ῶ, σε, προτρέπω τινα εἰς, vel ἐπ' ἀρετὴν, παρακαλέω, ῶ, ἐγκελεύομαι, διακελεύομαι, ἐπικελεύομαι, παρακελεύομαί σοι τοῦτο, ὀτρύνω.
Adhuc, μέχρι τούτου, μέχρι νῦν, πρόσετι, ἔτι.
Adhuc hodiè, ἔτι καὶ νῦν.
Adjaceo, παράκειμαι, vel πρόσκειμαί τινι.
Adjectio & Adjectus, ûs, ui, ἐπίθεσις, προσθήκη, ἐπίβλημα.
Adjectitius, ἐπίθετος, παραβλητικός.
Adjectivum, ἐπίθετον.
Adjectus, a, um, ἐπίθετος, πρόσθετος, ἐπιβεβλημένος, προσβεβλημένος.
Adiens, προσερχόμενος.
Adigo, id est, adduco, προσάγω, εἰσάγω, ἐπάγω.

Adigo, id est, cogo, ἀναγκάζω, βιάζομαί τινα, πείθομαί τινι εἴς τι.
Adjicio, ἐπιβάλλω τι, προσεμβάλλω τινι, προστίθημι, παραζεύγνυμι.
Adjicio animum rei, vel ad rem, περιέχομαί τινι, ἐπέχω τινι τὴν γνώμην, vel νοῦν.
Adjicio oculos in aliquid, ἐπέχω ὀφθαλμὸς τινι.
Adimit, ἀφαιρεῖται.
Adimo, παρέλω, ἀφαιρέω, ῶ, vel ἐξαιρέω, ῶ, τί τινος, vel τινά τι, παραιρέω, ῶ, τι & τινά τι, vel τινός τι.
Adimpleo, ἐπιπληρόω, ῶ, vel προσπληρόω, ῶ, τι, ἀναπλέω, ῶ.
Adineo, ἐπαφίημι.
Adinvenio, εὑρίσκω, ἐφευρίσκω, παρευρίσκω, προσευρίσκω τινί τι.
Adinventio, παρεύρεσις, ἐξεύρεσις, ἐπιτέχνησις, ἐπινόημα.
Adipalis, στεατινός.
Adipatus & Adiposus, στεατώδης & στητώδης, πιμελώδης.
Adipes, στέατα, λίπη.
Adipiscitur, ἀπολαύει, ἐπιτυγχάνει.
Adipiscor, προσλαμβάνω, τυγχάνω τινος, ἐπιτυγχάνω, προσκτάομαι, ῶμαι, ἀντιποιέομαι, οῦμαι, cum gen.
Adipatus, λιπαρός, στεατώδης.
Adit, προσέρχεται.
Aditio & Aditus, εἴσοδος, πρόσοδος, δίοδος, ἐπίβασις, ἄφιξις.
Aditu difficilis, ἀπρόσιτος, δυσπρόσοδος.
Aditu facilis, εὐέφοδος, εὐπρόσιτος, εὐπρόσοδος, πρόσπλαστος.
Aditus, εἴσοδος, ἔλευξις.
Adjudico, ἐπιδικάζω, ἐπικρίνω, ψηφίζομαί τινα.
Adjugo, ἐπιζεύγνυμι.
Adjumento esse alicui, εἶναί τινι βοηθὸν, συναγωνίζεσθαι, συλλαμβάνειν, ἐπικουρεῖν, ἐπαγωνίζεσθαί τινι.
Adjumentum, βοήθεια, βοήθημα, ἐπικουρία.
Adjunctio, ἐπίζευξις, ἐπίθεσις, πρόσθεσις.
Adjunctor, ἐπιζευκτήρ, ἐπιθέτης, προσθέτης.
Adjungo, παραζεύγνυμι, προστίθημι, προσάπτω, προσαρμόττω, τινί τι, κολλάομαι, ῶμαι.
Adjuratio, ἐξορκισμός.
Adjurgium, ἔρις, νεῖκος.
Adjurgo, ἐρίζω, λοιδορέω, ῶ, ἐπιμέμφομαι.
Adjuro, ὁρκίζω, ἐξορκίζω, ἐπορκίζω τινα, ὁρκόω, ῶ, ἐπορκόω, ῶ, ἐπομόω, ῶ, vel ἐπόμνυμι.
Adjuto, προσβοηθέω, ῶ.
Adjutor & Adjutrix, βοηθός, ἀμύντωρ, ἐπίκουρος, συνεργός, ἀλκτήρ, ἀλεξήτωρ, βοηθός.
Adjutorium, βοήθεια, βοήθημα, ἐπικουρία, ἀλεξητήριον.
Adjutus est, ἀφελήθη.
Adjuvamen, βοήθεια, βοήθημα, ἐπικουρία.
Adjuvator & Adjuvatrix, βοηθός, ἀμύντωρ, συνεργός, ἀλκτήρ.
Adjuvo, βοηθέω, ῶ, cum dat. ἀμύνω, ὠφελέω, ἐπικουρέω, ῶ, ἐπωφελέω, ῶ, συνωφελέω, ῶ, βοηθεῖ ὁμέω, ῶ.
Adjuvo te, συνάπτομαί σοι τοῦ πόνου, συναίρομαί σοι τοῦ πόνου, ἀφελέω, ῶ, τινι, συνωφελέω?

Φιλέω, ῶ, τινί.
Adlaboro, ταλαιπωρέω, ῶ.
Adlubesco, ἀρέσκομαι.
Admando, ἐπιτάττω.
Admembratim, κατὰ μέλος.
Admetior, ἐπιμετρέω, ῶ, προσμετρέω, ῶ.
Adminiculor, ὑπερείδω, στηρίζω, ὑποστηρίζω, βοηθέω, ῶ, χαρακίζω.
Adminiculum, χάραξ, χαράκιον, ἔρεισμα, στήριγμα, βοήθεια, βοήθημα, ἐπικουρία.
Administer, ὑπηρέτης, διάκονος.
Administra, ὑπηρέτις.
Administratio, διοίκησις, διακονία, ὑπηρεσία, ἐγχείρησις.
Administrator, διοικητής, ὑπηρέτης, ἐπίτροπος.
Administratur, ἐξυπηρέτησεν.
Administro, διοικέω, ῶ, ὑπηρετέω, ῶ, ἀμφιλέω, ῶ, & καθυλιωύω, cum acc. διατίθημι τὰ κοινὰ τῆς πόλεως, διὰ χειρὸς ἔχω τὴν πόλιν.
Administro malè, ἐκδιαιτάω, ῶ, τινος, παραδιοικέω, ῶ, τι.
Administro sacramenta, μυστήρια διαμείζω.
Admirabile, παράδοξον.
Admirabilis, θαυμάσιος, θαυμαστός, εὐδόκιμος, ἀγαστός.
Admirabiliter, θαυμασίως, θαυμαστῶς, ἐκπλαγῶς, ἀγαμένως.
Admirandus, θαυμάσιος, θαυμαστός, εὐδόκιμος, ἀγαστός.
Admiratio, θαῦμα, θαυμασμός, θάμβος, θέλγμα, θαυματοποιΐα.
Admirationi sum, θαυμάζομαι κατά τι, ἐκπλήττομαι.
Admirator, θαυμαστής, ἀγαστής, θελκτήρ.
Admiror, θαυμάζω τινὰ τῆς σοφίας, vel ἐπὶ σοφίᾳ, ἐπιθαυμάζω, ἄγαμαι, ἐπάγαμαι, θήπω, καταθήπω, σεβάζω.
Admisceo, ἐπιμίγνυμί τινι, παραπλέκω.
Admisit, διήμαρτεν, ἐποίησεν, ἐπεχείρησεν.
Admissarium admitto, ὀχεύω.
Admissarius, sc. equus, ὀχευτής, ὀχεῖος, ἀναβάτης, θορός.
Admissio, εἴσοδος, εἰσαγωγή, συγχώρησις, ὀχεία.
Admissum, sc. scelus, πλημμέλεια, πλημμέλημα, ἁμαρτία.
Admissura, sc. equae, ὄχευμα, ὀχεία.
Admissus, προσδεχθείς.
Admistio, μίξις, ἐπίμιξις, πρόσμιξις.
Admistus, ἐπίμικτος, πρόσμικτος.
Admittere, ἁμαρτῆσαι.
Admitti, καταδέχεσθαι.
Admitto, ἄγομαι εἰς, προσδέχομαι, cum acc. ἐφίημι, παρίημι, προσίημί τινα εἴς τι, προσάγω, ἐγκρίνω, εἰσφέρω.
Admitto flagitium, δεινόν, vel αἰσχρόν τι ποιέω, ῶ, vel ἐργάζομαι, πλημμελέω, ῶ, τι.
Admodulor, προσᾴδω, ἀντιμελίζω.
Admodùm, ἀπαρτί, δεινῶς, ἱκανῶς, κομιδῇ, πάνυ.
Admolior, ἐπιχειρέω, ῶ.
Admoneo, παρακαλέω, ῶ, τινὰ ἐπί τι, παραινέω, ῶ, cum dat. νουθετέω, ῶ, ἀναμιμνήσκω, ὑπομιμνήσκω.
Admonitio, νουθεσία, νουθέτησις, νουθέτημα, παραίνεσις, ἀνάμνησις, ὑπόμνησις.
Admonitor, παραινέτης, νουθέτης, ὑπομνηματιστής.
Admonitorius, παραινετικός, νουθετικός.

Admonitus, παραινούμενος, παραινεθείς.
Admonuit, ὑπέμνησεν.
Admordeo, ἐπιδάκνω, καταδάκνω.
Admotio & Admotus, ûs, ui, πρόσαψις, πρόσθεσις.
Admotus, a, um, προσπελασθείς.
Admoveo, προσίστημι τὸ πρός τι, παραβάλλω, vel προσβάλλω, τί τινι, ἐφαρμόζω, προσάγω, πελάζω, προσπελάζω.
Admoveo manum, προσάγω, vel παραβάλλω, vel προσβάλλω τινὶ τὴν χεῖρα.
Admugio, ἐπιμυκάομαι, ῶμαι.
Admurmuro, ἐπιμορμύρω, προσμορμυρίζω.
Admutilo, κολοβόω, ῶ.
Adnascor, ἐπιφύομαι, παραφύομαι, προσφύομαι.
Adnatatio, πρόσνηξις.
Adnato & Adno, ἐπινήχομαι, vel παρανήχομαι, vel προσνήχομαί τινι.
Adnavigatio, εἴσπλους, ἐπίπλους.
Adnavigo, εἰσπλέω, προσπλέω, ἐπιπλέω.
Adnectit, ἐπισυνάπτει.
Adnecto, ἐπιπλέκω.
Adnexa, συνεζευγμένη.
Adnicto, ὀφθαλμιάω, ῶ, ἐποφθαλμιάω, ῶ, ἐποφθαλμέω, ῶ, σκαρδαμύσσω, ττω, ἐπισκαρδαμύσσω, ττω, δενδίλλω.
Adnititur, ἐπερείδεται.
Adnitor, πειράομαι, ῶμαι.
Adnixus, πειραθείς, προσπλακείς.
Adnominatio, παρονομασία, προσονομασία.
Adnomino, παρονομάζω, προσονομάζω.
Adnubilo, ζοφόω & ἐπιζοφόω, ῶ.
Adnuit, ἐπένευσε.
Adnutivum, κατανευστικόν.
Adnutrio, ἐπιτρέφω.
Adnutritus, ἐπιθρεπτός.
Adobruo ἐπισυγκαλύπτω, περιχωννύω.
Adoleo, θυμιάω, ῶ, καίω, act. θεόω, ῶ, κνισάω, ῶ, καθαγίζω.
Adolescens, μεῖραξ, νεανίας, ἀκμαῖος, ἔφηβος, νέος, ἀμφῆλιξ.
Adolescentia, νεότης, ἥβη, ἐφηβεία, ἐφηβότης.
Ab Adolescentiâ, ἐκ μειρακίου.
Adolescentior & Adolescenturio, νεανιεύομαι, μειρακιεύομαι, μειρακιεύομαι, μειρακιόομαι οῦμαι.
Adolescentula, νεᾶνις, μειρακύλλιον, μειρακίσκη, παιδισκάριον.
Adolescentulus, μειράκιον, μειρακίσκος, νεανίσκος.
Adolesco, ἀτάλλω, ἐννεάζω, μειρακιεύομαι, μειρακιόομαι, οῦμαι, μειρακίζομαι, αὐξάνομαι, νεάζω.
Adoperio, καλύπτω, ἐπικαλύπτω, ἀποκρύπτω; συνεπικρύπτω.
Adoptatio, υἱοθεσία, εἰσποίησις.
Adoptatitius, Adoptivus, & Adoptitius, ποιητὸς υἱός, υἱὸς θετός, υἱόθετος, εἰσποιητός.
Adoptator, υἱοθετέων, ῶν.
Adoptio, υἱοθεσία, θέσις, ποίησις, εἰσποίησις.
Adoptivus, vide in adoptatitius.
Adopto, υἱοθετέω, ῶ, υἱοποιέω, ῶ, εἰσποιέω, ῶ, τεκνοποιέω, ῶ, παῖδα τίθημι, ποιέω, ῶ, vel εἰσποιέω, ῶ, παῖδα, εἰς θέσιν λαμβάνω.
Ador, ζέα, χόνδρος.
Adoratio, προσκύνησις, σέβας.
Adordior, ἄρχομαι, ἐπάρχομαι, ἐπιχειρέω, ῶ.

Adorior, iris vel eris, ἐπιχειρέω, ῶ, τινὶ vel πρός τινα, ἐπέρχομαί τινα, εἰσβάλλω, ἐμβάλλω, ἀναβάλλω, ἐφίσταμαι, κατάρχω, εἰσβιάζω.
Adornatio, διάκοσμος, συσκευασία.
Adorno, ἐπικοσμέω, ῶ, ἐντύω, ἐνσκευάζω, διασκευάζω, παρασκευάζω.
Adorno convivium, συγκροτέω, ῶ, συμπόσιον.
Adoro, προσκυνέω, ῶ, τῷ Θεῷ, & τὸν Θεόν, προσεύχομαι.
Adorsus, ἐπιθέμενος, καταρξάμενος.
Adortus, ἐπιχειρήσας.
Ad plenum, τελέως.
Adposco, προσαιτέω, ῶ, ἐπαξιόω, ῶ.
Adprecor, προσεύχομαι.
Adprimus, πρῶτος.
Adpugno, προσμάχομαι.
Adquo, id est, quoad, ἕως, οὗ, μέχρις οὗ.
Adrado, ἐπιξέω, ἐπιξύω.
Adrasus, ἐπίξεστος.
Adrepo, προσέρπω σοι, ἐφερπύζω, ἐπί τινα, ἐφέρπω.
Adruo, ἀναβέσω.
Adscisco, προσαιρέομαι οῦμαι ἐμαυτῷ τι, ἀπάγομαί μοι δουλείαν, ἐπισπάομαι, ῶμαι, κίνδυνον.
Adsciverit, προσείληφεν.
Adscribo, προσγράφω, ἐγγράφω.
Adscriptus in tribum, προσνεμηθεὶς τῇ φρατρίᾳ.
Adsertor, εὐεργέτης.
Adsignifico, προσσημαίνω, σημαίνω.
Adsitus, παρέμφυτος.
Adspecto, ἀφοράω.
Adspectus, ἐπίφασις.
Adspirat, προσπνέω.
Adspuo, καταπτύω.
Adstringitur, κατέχεται.
Adstipulator, προσεπερωτητής.
Adstringo, στύφω.
Adsum, ἐγγίζω τινι, vel πρός τινα, πάρειμι, παρατυγχάνω, πρόσκειμαι, παραγίνομαι.
Ad summam, ὅλως, ἐν κεφαλαίῳ, κεφαλαιωδῶς.
Ad summum, τὸ μέγιστον, τὸ πλεῖστον, εἰς τὸ ἔσχατον.
Adtexo, παραπλέκω.
Advectio, ἐπαγωγή, ἐποχή, κομιδή, εἰσκομιδή.
Advectitius, ἐπακτός, παρείσακτος.
Advectus, παρακομισθείς.
Adveho, ἐπάγω, ἐποχέω, ῶ, εἰσκομίζω, -ομαι.
Advelo, ἐπικαλύπτω.
Advena, προσήλυτος, πάροικος, ξένος, ἐπηλύτης, ἔπηλυς.
Adveneror, σεβάζομαι, προσαιδέομαι, -οῦμαι.
Adveniens, ἐπίδημος, ἐπιδήμιος.
Advenio, προσέρχομαι, προσήκω, ἀφικνέομαι, -οῦμαι, ἐπί τινα, ἐπιβαίνω, παραγίνομαι, μέτειμι, προσελεύθω.
Adventitia bona, τυχηρά.
Adventitius, ἐπείσακτος, ἐξωτικός, ἔπηλυς, συμβεβηκώς, ἐπεισοδιώδης, ἐπεισόδιος.
Adventitius morbus, συμβεβηκὼς νόσος.
Advento, προσέρχομαί τινι, ἔπειμι, παρίσταμαι, ἐπέρχομαι, ἀφικνέομαι, -οῦμαι πρός τινα.
Adventor, προσήλυτος, πλησιάζων, ἐργοδότης.
Adventus, ἐπηλυσία, ἐπιφάνεια, παρουσία, ἄφιξις.

ἄφιξις, ἐπιδημία, προσέλευσις.
Adverbero, ἐπιμαστίω, προσμαστίζω.
Adverbium, ἐπίρρημα.
Adversa, τὰ ἐναντία.
Adversa fortuna, ἀτυχία, δυστυχία, δυστύχημα.
Adversâ fortunâ uti, κακῶς πράττειν, δυστυχεῖν.
Adversa res, ἀτύχημα, δυσπραξία.
Adversam valitudinem, νόσον.
Adversans, ἐναντιούμενος.
Adversaria, ἐφημερίδες.
Adversarius, ἐναντίος, πολέμιος, ἀνταγωνιστὴς, ἀντιστάτης, ἀντιλέγων, ὑπεναντίος, ἐναντίβιος.
Adversator, ἀντιστάτης.
Adversatur, ἐναντιοῦται.
Adversipedes, ἀντίποδες.
Adversitas, ἐναντίωσις, ἐναντίωμα, ἀντιπραξις.
Ex Adverso, ἀντωπὸν, καταντικρὺ, πάλιν.
Adverso flumine navigare, ἀνὰ ποταμὸν πλεῖν.
Adversor, ἐναντιοῦμαί σοι, ἀντίκειμαι.
Adversum, ἀτυχὲς, ἐναντίον.
Adversùs vel Adversùm, præpositio, κατὰ cum gen. πρὸς, ἀντικρύ.
Adversùm vel Adversus, adv. ἀντικρὺ, ἐναντίον.
Adversus, ἀντικείμενος, ὑπεναντίος.
Advertere animum, ἐφιστάναι τὴν γνώμην, διανοεῖν, προσέχειν τὸν νοῦν, ἀποσκοπεῖν, βάλλεσθαι εἰς νοῦν.
Adverto, id est, ad aliquem locum verto, παραβλέπω, ἐπιστρέφω.
Advesperascit, ἑσπεράζει, ἑσπέρα γίνεται, πρὸς ἑσπέραν ἐστὶν, κέκλικεν ἡ ἡμέρα.
Advigilo, ἀγρυπνέω, ῶ, τὰς νύκτας, ἐπιγρηγορέω, ῶ, & pro incumbo, seu operam do, προσέχω, τινὶ τὸν νοῦν, σπουδάζω καὶ ἀγωνίζομαι περί τινος.
Adulatio, κολακεία, θωπεία.
Adulator, κόλαξ, θὼψ, θωπευτικός.
Adulatorius, κολακευτικὸς, θωπευτικός.
Adulatrix, κολακὶς, κολακεύτρια.
Adulor, κολακεύω τινὶ & τινὰ, θωπεύω, κερκωπίζω.
Adulta, ἀκμαία.
Adulter, μοιχὸς, μάχλος, μάχλης, πόρνης.
Adultera, μοιχαλὶς, μοιχὰς, μαχλὰς, μαχλίς.
Adulteratus, μοιχικὸς, κίβδηλος, κιβδηλευθείς.
Adulterina moneta, κίβδηλον νόμισμα, ἀδόκιμον, vel παρακεκομμένον, vel οὐκ ὀρθῶς κοπὲν, vel κεκιβδηλευμένον νόμισμα, παράσημον ἀργύριον.
Adulterium, μοιχεία, μαχλοσύνη, κιβδήλευμα.
Adulterinus, κίβδηλος, μοιχικὸς, μοιχὸς, νόθος.
Adultero, vel Adulteror, μοιχεύω, ομαι, μοιχάζω, καπηλεύω, κακοτεχνέω, ῶ, διαφθείρω, τινὸς γυναῖκα.
Adultero, id est, rem sinceram corrumpo, κιβδηλεύω.
Adultero monetam, παρακόπτω, παραχαράττω, παρασημαίνω.
Adultus, ἀνδρωθεὶς, τέλειος, ἀκμαῖος.
Adultus puer, ἀρτίπαις.
Adumbratim, σκιερῶς.
Adumbratio σκίασμα, σκιαγραφία, ἐπισκιασμὸς, ἀποσκίασμα, ἀπεικόνισμα, ὑπογραφή.

Adumbratus, ἐπίσκιος.
Adumbro, εἰκάζω, σκιάζω, ἐπισκιάζω, κατασκιάζω.
Aduncitas, καμπυλότης.
Adunco, id est, aduncum reddo, ἐπικάμπτω.
Adunco naso, γρυπὸς, ἐπίγρυπος.
Aduncus καμπύλος, γαμψὸς, ἐπικαμπής.
Ad unguem, δι' ὄνυχος.
Aduno, ἑνόω, ῶ.
Adunum, μέχρι ἑνός.
Advocati, συνήγοροι.
Advocatio, συνηγορία, παράκλησις.
Advocatus, συνήγορος, παράκλητος, πρόσκλητος.
Advoco, προσκαλέω, ῶ, & προσκαλέομαι -οῦμαι, cum acc. ἐπικαλέω, ῶ, & -έομαι -οῦμαι· μεταπέμπω.
Advolatio, vel Advolatus, πρόσπτησις, ἐπίπτησις.
Advolo, προσαπέτομαι, ἐπιπτάω, ῶ.
Advolvo, προσκυλέω.
Advolvor genibus, προσπίπτω, πρὸς γόνατα, λιπαρέω, ῶ, ἱκετεύω, ἐμαυτὸν καταβάλλω πρός τινος γόνατα.
Advolutus genibus, πεσὼν εἰς γόνατα.
Advorsor pro Adversor, ἐναντιοῦμαι, -οῦμαί σοι.
Ad votum, id est, ex sententiâ, κατὰ γνώμην.
Adurgeo, ἐπιπείγω.
Aduro, ἀποκαίω, προσκαίω, συγκαίω, προσφλέγω.
Adusque, μέχρι.
Adustio, ἀπόκαυσις, ἐπίκαυσις, ἐπίκαυμα.
Adustus, κεκαυμένος.
Adytum, ἄδυτον.
Ædepol νὴ τὸ Θεῷ, νὴ τὸν Πολυδεύκην.
Ædes, dis, id est, locus sacer, ναὸς, τέμενος, ἐκκλησία, ἱερὸν, σηκός.
Ædes, dium, id est, domus, οἶκος, αὐλή.
Ædicula, id est, parva domus, οἰκίδιον, πινακοθήκη.
Ædificatio, οἰκοδομία, οἰκοδόμησις, οἰκοδόμημα.
Ædificator, οἰκοδόμος, κατασκευαστὴς, ἀρχιτέκτων.
Ædificium, οἰκοδομὴ, οἴκημα, δομὴ, δῶμα, ἐπίδρυμα, κατασκεύασμα, κλίσμα.
Ædifico, οἰκοδομέω, ῶ, δέμω, δομέω, ῶ.
Ædilatus, vel ædilitas, ἀστυνομία, vel ἀγορανομία.
Ædilis, ἀγορανόμος, ἀστυνόμος.
Ædilitas, ἀγορανομία, ἀστυνομία.
Ædilitate fungor, ἀγορανομέω, ῶ, ἀστυνομέω, ῶ.
Ædilitius, ἀγορανομικὸς, ἀστυνομικός.
Æditimor, νεωκορέω, ῶ.
Æditimus & Æditum, νεωκόρος, ζάκορος, ἱεροδοῦλος, ἱερονόμος, ναοφύλαξ, Att. νεωφύλαξ.
Æditor, νεωκορέω.
Æditus, corruptè pro editus, id est, altus, ὑψηλός.
Ædo, ἐκδίδωμι.
Æger, νοσῶν, νοσερὸς, & νοσηρὸς, λυπηρὸς, νόσιμος, νοσώδης, ἀσθενής.
Æger animo, δύσθυμος.
Ægilops, oculi vitium, & herbæ seu arboris species, αἰγίλωψ.
Ægonomus, id est, caprarius, αἰπόλος.
Ægrè, χαλεπῶς, δυσχερῶς, μόγις, in compositis, δυς.

Ægrè fero δεινοπαθέω, ῶ τι, ἀγανακτέω, ῶ, cum dat. δυσχεραίνω, διαγανακτέω, ῶ, δεινὰ ποιέομαι -οῦμαι, δυσφόρως ἐνέγκω, χαλεπῶς φέρω.
Ægresco, ἀσθενέω, ῶ.
Ægrimonia, λύπη, ἀνία.
Ægrimonium, ἀρρωστία.
Ægritudo animi λύπη, νόσημα, πάθος.
Ægrotatio corporis, ἀρρωστία, ἀρρώστημα, νόσημα, πάθος.
Ægroto νοσέω, ῶ τοὺς νεφροὺς, renibus, ἀσθενέω ῶ, ἀρρωστέω, ῶ πονηρῶς ἔχω.
Ægrotus, ἄρρωστος, νόσιμος, ἐμπαθής.
Ælurus, id est, felis, αἴλουρος.
Æmulatio, ζηλοτυπία, ζῆλος, μίμησις.
Æmulatione dignus, ἐπίζηλος pro ἐπίζηλος.
Æmulator, ζηλωτής.
Æmulor, ζηλόω, ῶ, φθονέω, ῶ, κοτέω, ῶ, φιλονεικέω, ῶ τινι πρὸς, διαζηλοτυπέω, ῶ.
Æmulor, id est, invideo, φθονέω, ῶ τινος, vel ἐπί τινι.
Æmulus, ἀντίζηλος, φθονερὸς, ζηλότυπος, ἀντίμιμος, φιλόνεικος, ζηλωτὴς, ἀντίτεχνος, ἐφάμιλλος.
Æneus, χάλκεος, οῦς, χάλκειος.
Aénum, vel Ahenum, χαλκεῖον.
Ænigma, αἴνιγμα.
Æquabilis & Æqualis, ἴσος, ὁμαλὸς, ἄρτιος, ἡλικιώτης, ἐναλίγκιος, ὅμοιος.
Æquabilitas & Æqualitas, ἰσομοιρία, ἰσονομία, ἰσότης, ὁμαλότης.
Æquævus, ἰσόχρονος, ἡλικιώτης, ὁμῆλιξ.
Æqualis, ἴσος, ὁμαλός.
Æqualitas, ὁμαλῶς, ἴσως, καθ' ἴσον.
Æqualiter, ἴσως.
Æquamentum, στάθμησις.
Æquator, ἰσημερινός.
Æquè, ἐξ ἴσου, ἀγχωμάλως, ἐν ἴσῳ, δικαίως.
Æquanimitas, ἐπιείκεια, εὐγνωμοσύνη.
Æquanimiter, εὐγνωμόνως.
Æquanimis, εὐγνώμων, ἐπιεικής.
Æquanimo, προθύμως.
Æquatio, συγκεφαλαίωσις.
Æqui bonique facio, εὐλογιστέω, ῶ, πρός τινα εὐγνωμονέω, ῶ τινι.
Æquidialis, ἰσήμερος.
Æquidies, ἰσημερινόν.
Æquilatatio, ἰσοπλατής.
Æquilibris, ἰσόρροπος, ἰσόμετρος.
Æquilibrium, ἰσορροπία, ἰσοστασίον, ἰσάζοντα ζυγά, ἰσομοιρία.
Æquimanus, ἀμφιδέξιος.
Æquinoctialis, ἰσημερινός.
Æquinoctium, ἰσημερία.
Æquiparabilis, ἰσαστὸς, παράλληλος, ἀνάλογος.
Æquiparatio, ἴσωσις, ἀναλογία.
Æquiparo, ἰσόω, ῶ, ἰσάζω, παρισόω, ῶ, ἐξισόω, ῶ.
Æquipolleo, ἰσοδυναμέω, ῶ, ἰσορροπέω, ῶ.
Æquipondium, ἀντισήκωμα, σήκωμα.
Æquitas, ἐπιείκεια, εὐγνωμοσύνη, ὁμαλότης, ἰσονομία, εὐνομία.
Æquiter, ὁμαλῶς, ἐπιεικῶς, εὐγνωμόνως.
Æquivalens, ἀντίστροφος, ἴσος, ἰσοκρατής.
Æquivaleo, ἰσόω, ῶ, ἰσοδυναμέω, ῶ.
Æquivocum, ὁμώνυμον.
Æquo animo ferre, ἀνεξικακεῖν, vel μὴ ἀγανακτεῖν.

ἀνεκτῶς, vel ἀλύπως, vel ἀνεπαχθῶς, vel εὐχιμένως, τι φέρειν.
Æquo, as, are, ὁμοιόω, ῶ, ἰσόω, ῶ, ἀναλογίζω, ῶ, ὁμαλίζω, ἐξομαλίζω.
Æquor, πέλαγ⊙, ἅλς.
Æquoreus, ἐνάλι⊙, πελάγι⊙ & πελάγι⊙, πελαγικός.
Æquum, ἐπιείκεια, ἐπιεικές, ἀρεςόν, δίκαιον.
Æquum est, ἐπιεικές ἐστι, προσῆκον ἐστι, εἰκὸς ἐστι.
Æquus, ἐπιεικής, ὁμαλ⊙, ἴσ⊙, καθεικής, δίκαι⊙.
Aër, ἀήρ, αὔρα, αἰθήρ.
Æramentum, χάλκωμα, χρηματοφυλάκιον.
Æraria fabrica, χαλκευτική.
Ærarii, Præfecti & Tribuni, ἀποδέκται, ταμίαι.
Ærarii milites, μισθοφόροι.
Ærarium, ταμεῖον, χαλκεῖον.
Ærarium militare, ςρατιωτικὸν χρηματοφυλάκιον.
Ærarius, sive ferrarius faber, χαλκεύς, χαλκουργός, χαλκοτύπ⊙, χαλκωρύχ⊙, χαλκοτύπ⊙.
Ærarius, id est, qui ad æs pertinet, χάλκε⊙, ες.
Ærarius, id est, qui æs cogit, φορονόμ⊙, ὑποτελής.
Ærarius homo, id est, debitor, ὑπόχρεως, χρεώςης.
Æratus, id est, ære tectus, κεχαλκωμένος, κατάχαλκ⊙.
Ære alieno obstrictum esse, ὀφείλειν τινὶ τὸ χρέ⊙.
Æreum vas, ὄλκιον, ὀλκεῖον, χαλκὸν ἀγγεῖον, χάλκωμα.
Æreus, ἔγχαλκ⊙, πάγχαλκ⊙, χάλκε⊙, -ες, χαλκοςόμ⊙.
Æraficium, χάλκωμα.
Aëripes, ἀερίπες.
Æripes id est, ferratus, χαλκόπες.
Æris bonitas, εὐδία.
Aërius, ἀέρι⊙, ἠέρι⊙, ἠλίβατ⊙.
Æris, flos, χάλκανθ⊙.
Æro, as, χαλκόω, ῶ.
Ærosus, χαλκώδης, ῶ.
Æruginosus, ἰώδης, ἰρυσιβώδης.
Ærugo, ἰὸς χαλκοῦ, ἐρυσίβη.
Ærumna, ταλαιπωρίαι, κακοπάθεια, οἰζύς, τὰ δεινά, ἀθλιότης.
Ærumnosus, ἄθλι⊙, ταλαίπωρ⊙, ἀτυχής, οἰζυρὸς τάλας -αιν⊙, πολύπον⊙, ... δυςχής, δυςτυχῶν, κακοπαθῶν.
Æs, χαλκός, ὁ, pro pecunia, χρήματα.
Æs alienum id est, debitum, χρέ⊙, ὀφείλημα.
Æs caldarium, χαλκὸς χυτός.
Æs alienum dissolvere, χρεολυτεῖν, τὰ χρέα διαλύσαι.
Æs nostrum id est, nobis debitum, τὸ χρέ⊙ ἡμῖν.
Æs militare, χρήματα ςρατιωτικά.
Æsculeus βαλανώδης.
Æsculus, arboris species, βάλαν⊙.
Æstas, θέρ⊙, θέρεια, ἔαρ.
Æstifer, αἰθοφόρ⊙.
Æstimabilis, τιμητός.
Æstimandum est, δοκιμαςέον.
Æstimata pœna, τίμημα.
Æstimatio, ἀξία, διατίμησις, τίμημα.
Æstimator, δοκιμαςής, ἐπιτιμητής, κριτής, λογιςής, τιμητής, τιμητής.

Æstimo, ἀναλογίζομαι, τιμάω, ῶ, ἀποτιμάω, ῶ, εἰστιμάω, ῶ, δοκιμάζω, ἀκριβολογέομαι -οῦμαι, μετρέω, ῶ.
Æstiva, τά, θερινά.
Æstivo, ἀποθερίζω, θερίζω, τὸ θέρ⊙ διάγω.
Æstivus, θερινός.
Æstu affligo, id est, exuro, καυματίζω.
Æstuarium, ἐκροή, ῥύαξ.
Æstuat mare, ἅλς πλημμύρει.
Æstuatio, καύσων.
Æstuo, καυσόομαι -οῦμαι, καυματίζομαι, βράσσω.
Æstuo, desidero, σφύζω.
Æstuosus, καυματώδης, καυσώδης, πνιγώδης.
Æstus, calor nimius, καύσων, ἔγκαυσις, αἶθ⊙, θάλπ⊙.
Æstus maris, κλύδων σάλ⊙, βρασμός, πλημμύρα.
Ætas, βί⊙, γενεά, ἡλικία, χρόν⊙.
Ætate proficere, προκόπτειν ἡλικίᾳ.
Ætate progredi, ἡλικίας εἰς τὸ πρόσθεν προβαίνειν.
Ætate venerandus, διὰ ἡλικίας σεβάσμιος, vel αἰδέσιμ⊙.
Ætatis ejusdem, ὁμῆλιξ, ἰσόχρον⊙, ἡλικιώτης.
Ætatis vigor, ἀκμή.
Ætatula, νηπιεία.
Æternitas, ἀϊδιότης, αἰών, ἀθανασία.
Æternitati mundo, vel Æternò, ἀθανατίζω, ἀπαθανατίζω.
Æternum, & Æternò, ἀϊδίως, αἰωνίως, αἰῶνα, ἀθανάτως.
Æternus, ἀΐδι⊙, αἰώνι⊙, ἀθάνατ⊙.
Æther, αἰθήρ.
Æthereus, αἰθέρι⊙.
Ævitas, ἡλικία, τὸ πρεσβύ.
Ævum, αἰών.
Afer, λίβυς.
Affabilem esse, ἔχειν vel διατεθεῖναι ἡδέως πρός τινα.
Affabilis, εὐπροσήγορ⊙, ὁμιλητικός.
Affabilitas, εὐπροσηγορία, φιλοφροσύνη.
Affabre, id est, artificiosè, scitè, ἐντέχνως, δαιδαλέως, τεχνικῶς, καλῶς.
Affabrefacio, περιποιέω, ῶ, & -έομαι -οῦμαι.
Affrabrefactum, περιπεποιημένον.
Affaniæ, φλυήματα.
Affatim, id est, abundè, δαψιλῶς, ἄδδην, & ἄδδην, κατακόρως, ἅλις, & cum gen. & absolutè.
Affatio, ἐπίλογ⊙, πρόφασις.
Affatu, affatus, ἀποφάσει, προσφθέγματι, ἀπόφασις, προσφθέγμα.
Affectat, ὀρέγεται, ἐπιτηδεύει.
Affectate, id est, curiosè, κατεσπουδασμένως, περιέργως.
Affectatio, i. e. nimia diligentia περιέργεια, ἐπιτήδευσις, ζήλωσις. Διάθεσις.
Affectator, περίεργ⊙.
Affectatus sermo, λογομανία, λογοδαιδαλία, φρυαγματώδης λόγ⊙.
Affectio & affectus, διάθεσις, πάθ⊙, πάθημα, ὁρμή, φρόνημα.
Affecto, id est, appeto. nimis exquiro, ἐπιβάλλομαι τι, μνηστεύομαι τὰς φιλίας, σπουδάζω, cum accusat. ζηλόω, περιεργάζομαι, ἀντιποιέομαι -οῦμαι τιν⊙. ἐπιβουλεύω τῇ τυραννίδι, affecto tyrannidem.
Affectum, διάθεσις, ἄνεσις.
Affectus, id est, ægrotus, ἐμπαθής, κακοπαθέων, ὤν, τυχεμέν⊙, κατειργασμέν⊙.

Affectus ità sum, οὕτως ἔχω γνώμης, τοιοῦτός εἰμι, οὕτως ἔχω περὶ τοῦτο, οὕτως ἑάλωκα τῷ πάθει.
Affectus benevolus, ἀγαθοσύνη.
Affectus vitiosus, πάθημα.
Affectus, ûs, vide, Affectio.
Affero, προσφέρω σοί τι, ἐπιφέρω, κομίζω, ῶ, παρέχω -ομαι, παρακομίζω, ἀπανέω, ῶ.
Afficio, διατίθημι, καθίςημι.
Afficio aliquem beneficiis, εὖ ποιέω, ῶ, τινα, ποιέω, ῶ, τὴν πόλιν ἀγαθόν τι, ἐργάζομαι μεγάλα ἀγαθὰ τὴν πόλιν, δράω τὴν πόλιν ἀγαθόν τι, πράττω τὴν πόλιν τηλικαῦτα ἀγαθά.
Afficior, id est, istius animi sum, ἔχω, διάκειμαι, διατίθεμαι, πάσχω.
Affictitius, ἐπίπλαςτ⊙.
Affigimur, πηγνύμεθα.
Afflictus, καταπεπονημέν⊙.
Affigo, προσπήγω τι τινι, προσηλόω, ῶ, προσερείδω, συμπλέκω, διακεντέω, ῶ, προσπασσαλεύω & προσπασσαλεύω.
Affingo, προσπλάττω, προσεπιπλάττω, προσποιέομαι -οῦμαι.
Affinis, id est, cognatus, προσήκων συγγενής, φράτηρ, ὁμόγαμβρ⊙, σύγγαμβρ⊙, κηδεμών.
Affinis, id est, conterminus, ὅμορ⊙, πρόσορ⊙.
Affinis culpæ, ὁ αἰτίαν ἔχων, vel ὑπέχων.
Affinitatem contraho, συνάπτω τινὶ κῆδ⊙, ἐπιγαμβρεύω, συνάγω ἀνθρώπους εἰς κηδείαν, verbatim concilio affinitatem inter homines.
Affinitas, συγγένεια, ἀγχιςεία, κήδεια, κήδευμα, ὁμογαμβρεία, συγγαμβρεία.
Affinitatis jure duco, ἐπιγαμβρεύω.
Affirmat, διαβεβαιοῦται, διορίζει.
Affirmatè, καταφατικῶς.
Affirmatio, κατάφασις, ἐπέρεισις, παράςασις, διαβεβαίωσις, ἐπίδυξις.
Affirmo, ἐπερείδω, act. βεβαιόω, ῶ, τινί τι, διαβεβαιόομαι -οῦμαι, καθίςημί τι, διϊσχυρίζω, συμβιβάζω, διορίζομαι.
Affixus, προσπεφυκώς & προσπεφυκὼς, προσαπτόμεν⊙, προσηλωμέν⊙, συμπλεκής, σύμπλοκ⊙.
Affixus cruci, ςαυρωθείς, ςαυρῷ σύμπλοκ⊙.
Afflatus, a, um, ἐπίπνο⊙ & ἐπίπνες, ἐπίπνευςος.
Afflatus numine, ἐνθουσιαςικός, ἔνθε⊙.
Afflatus numinis, θειασμός.
Afflatus, ûs, ui, ἐπίπνοια, προσπνευμα.
Affleo, δακρύω, παραδακρύω.
Afflictatio, Afflictio, & Afflictus, ûs, ui, κάκωσις, θλίψις, ταλαιπωρία & ταλαιπώρημα, πάθ⊙, πάθημα, ἀνάγκη, κάκωσις, Poët.
Afflictiones, τὰ κακά.
Afflictio, προσθλίβω, ταλαιπωρέω, ῶ, transitivè, κακόω, ῶ.
Afflictor, θλίβομαι, κακοπαθέω, ῶ, ταλαιπωρέω, ῶ, κακόομαι -οῦμαι.
Afflictor, id est, qui affligit, ὑβριςής, κακοποιός, ταλαιπωρέων, ὤν.
Afflictus, ταλαίπωρ⊙, κακωθείς, καταβεβλημέν⊙, προσκρουσθείς.
Afflictus, κατατετριμμένος.
Affligo, θλίβω, ἀποθλίβω, προσθλίβω, ταλαιπωρέω, ῶ, cum acc κακόω, ῶ, κακῶς, ποιέω, ῶ τινα, ἐπιτρίβω, προσταράσσω, προσπιέζω.
Affligor, θλίβομαι, κακοπαθέω, ῶ, ταλαιπωρέομαι

ὄμαι, κακόομαι, ὄυαι.
Afflo, ἐπιπνέω, προσπνέω, ἐμφυσάω, ῶ.
Affluens, περισπάζων, περισπαστικός.
Affluenter, ῥύδην & ῥύβδην, δαψιλῶς.
Affluentia, ἐπίῤῥεια, εὐπορία, ἐπίῤῥυσις, πλεόνασμα.
Affluere divitiis, περιουσίαν χρημάτων ἔχειν, περισπάζειν, neut. abſolut. πλοῦτόν τινα πλουτεῖν, ἀγαθὰ πάντα ἔχειν.
Affluo, id eſt, abundo, ἐπιῤῥέω, περισπάζω, περιβλύζω, πλεονάζω, βρύω, ἐπιπολάζω.
Affodio, προσορύττω.
Affor, id eſt, alloquor, προσφθέγγομαι, προσφωνέω, ῶ, τινι act. προσκαλέω, ῶ,
Affore, παρέσεσθαι.
Afformido, περιτοβέομαι, ὄμαι.
Affrango, ἐπιῤῥήγνυμι.
Affremo, προσφρυάττω, ἐπιβρέμω.
Affrico, Affrio, ἐπιτρίβω, προστρίβω, ἐπιθρύπτω, προσψήχω.
Affrictum, id eſt, quod quis affricat, ἐπίτριμμα.
Affrictio, & Affrictus, ûs, ui, ἐπίτριψις, πρόστριψις.
Affulgens, ἐπίλαμπος, ἐλλαμπρυνόμενος.
Affulgentia, ἐπίλαμψις.
Affulgeo, ἐπιλάμπω, ἐλλαμπρύνομαι, προσστίλβω.
Nulla ſpes Affulget, οὐκ ἐλπίς ἐστι, μηδεμίαν οὐκ ἐλπίδα ἔχω.
Affundo, προσχέω, ἐπιχέω, ἐπιχύω, ὕνω, προσχύω, ὠύω.
Affuſio, πρόσχυσις, ἐπίχυσις.
Affuſus, προσχυθεὶς, ἐπιχυθεὶς.
A foris, ἔξωθεν.
Africus ventus, λίβος, λὶψ, λίβυος.
Agamus, id eſt, innuptus, ἄγαμος.
Agaricum, ἀγαρικόν.
Agaſo, ὀνηλάτης, ἀστραβηλάτης, ἱπποφορβος, δοῦλος, κτηνεστία.
Age, ἄγε, ἀλλά γε, δεῦρο, φέρε, φέρε δὴ, φέρε γα.
Agedum, ἄγε δὴ, εἶα ἄγε, ἔχε δὴ, φέρε τοίνυν.
Agelaſtus, id eſt, qui ſine riſu eſt, ἀγέλαστος.
Agellus, χωρίον, γήδιον, χωρίδιον, ἀγρίδιον, χωμάτιον.
Agens, πράττων.
Agens in rebus, μαγιστριανός.
Ager, ἀγρὸς, χῶρος.
Agere, πρᾶξαι, τελέσαι.
Agere feſtum diem, ἄγειν ἑορτὴν, ἄγειν ἀπραξίαν.
Agere radices, ῥιζοβολεῖν, ῥιζοῦσθαι, οὖσθαι.
Ageſis, ἄγε δὴ, ἄγε δῆτα.
Aggemo, ἐπιστενάζω.
Agger, τάφρος, χῶμα, χαράκωμα, χοῦς, πρόχωμα.
Aggero, as, σωρεύω, χόω, περισάττω.
Aggero, is, ere, ἐπιφορέω, ῶ, προσφέρω, προσπαραβάλλομαι.
Agglomerat, συναθροίζει.
Agglomero, συναγείρω, πηνίζω, ἐκπηνίζω, συνάγω.
Agglutino, προσκολλάω, ῶ, προσσάττω.
Aggravatus, βαρυμένος.
Aggravo, ἐπιβαρύνω, ἐμβρίθω, ἐνσκήπτω.
Aggredior, ἐπιχειρέω & ἐγχειρέω, ῶ, τινι, εἰσβάλλω εἴς τι, ἐπέρχομαί σε, ἀντιβολέω, ῶ, ἐφόρμησιν παρέχω, ἔπειμι.
Aggredior unà, συγκαταβαίνω, συνέξειμι, συνεπιτίθεμαι.
Aggreditur, προσέρχεται, συμβάλλει.
Aggrego, ἐπισυναθροίζω, ἀγελάζω, ἐπισυνάγω.
Aggreſſio, ἐπιβολὴ, ἐπιχείρησις, ἐφόρμησις, ἐπέλευσις.
Aggreſſus, εἰσβολὴ, ἐμβολή.
Agilis, ἐλαφρὸς, εὐάγητος, εὐκίνητος, εὐστραφὴς, εὐάρθμος.
Agilitas, ἐλαφρότης, εὐκινησία.
Agiliter, εὐκινήτως.
Aginare, στρατεύεσθαι, ἀγίνειν, πραγματεύειν.
Aginat, διαπράσσεται, στρέφει.
Aginatores, πραγματευταί.
Agitabilis, εὐκίνης, δονητός.
Agitare conſilia inter ſe, κοινολογεῖσθαι ἀλλήλοιν περί τινος.
Agitat, ἐλαύνει, ἡνιοχεῖ.
Agitatio, ἄσκησις, δόνησις, δόνημα, εὐκινησία, ἐντελέχεια.
Agitator, ἐλατὴρ, ἀγορεὺς, κινητὴς, ἀγωγεύς.
Agite, Agitedum, ἄγετε, φέρετε.
Agito, ἐλαύνω, δονέω, ῶ, κινέω, ῶ, ἀνακινέω, ῶ, πράττω, διασείω, σαλεύω.
Agmen, ἄγημα, λόχος, τάγμα, πλῆθος.
Agmen duco, λοχαγέω, ῶ, λοχηγετέω, ῶ.
Agminis præfectus, λοχαγός.
Agna, ἀμνή.
Agnaſcor, παραφύομαι.
Agnatio, πρόσφυσις, ἀγχιστεία, ἐπιγέννησις.
Agnati, συγγενεῖς, πατρῷοι οἱ, πρὸς ἀνδρῶν, οἱ πρὸς πατρὸς, οἱ ἐγγυτάτω πρὸς ἀνδρῶν, οἱ ἐκ τῶν ἀῤῥένων οἰκεῖοι.
Agnatus, συγγενὴς, πατρῷος, ἀγχιστεὺς, ἀνεψιὸς, ὁ πρὸς ἀνδρός.
Agnellus, ἀμνίον, ἀμνίσκος.
Agnicula, ἀμνίς.
Agni nuper nati, ἄρνες.
Agninus, ἀμνεῖος, ἀρνεῖος.
Agnitio, ἐπίγνωσις.
Agnitus, γνωστός.
Agnomen, ἐπωνυμία.
Agnoſco, ἀναγινώσκω τινα, ἐπιγινώσκω, γνωρίζω.
Agnus, ἄρνος, ἀρνίον, ἀρὴν, ἀμνός.
Ago, ἄγω, ἐργάζομαι, ἐνεργέω, ῶ, πράττω, τελέω, ῶ, πράττω τι, διαπράττομαι.
Ago, id eſt, effingo, ὑποκρίνω.
Ago annum, ἄγω ἔτος.
Ago gratias, χάριν ὁμολογέω, ῶ, χάριν οἶδα.
Agon, ἀγών.
Agonalia, θυσεία.
Agonia, ἀγωνία.
Agonizo, ἀγωνίζομαι.
Agonotheta, ἀγωνοθέτης.
Agraria lex, γεωργικὸς νόμος.
Agrarius, ii, πολυκτήμων.
Agrarius, a, um, ἀγροικος.
Agreſtis, ἀγρεῖος, ἄγριος, ἀγροικος, ἄπολις, χωρίτης.
Agricola, ἀγροιότης, γεωργὸς, γεωμόρος, ἀγρότης, γείτης, & γήτης, ἐργασίων.
Agricolatio, Agricultura, γεωργία, γεωπονία, γεώργημα.
Agrimenſor, γεωμέτρης.
Agripartitio, γεωδαισία, γεωμορία.
Agrippa, ὁ ἐπὶ πόδας γεννηθείς.
Ah, Aha, αἶ, αἶ.
Ah me miſerum, αἶ τάλας.
Aheneus, ahenus, χάλκεος, οῦς.
Ahenum, χαλκεῖον, λέβης, κρεῖον.
Aheu, ἰοῦ.
Aio, φημί.
Ait, φησίν.
Ala, πτερὸν, πτέρυξ, θύσανον, ὑξέδρα.
Ala, locus ſubter brachium, μασχάλη.
Ala, equitum turma, τὰ πτερὰ, ἡ ἰλάς.
Alabaſtrum, ἀλάβαστρον.
Alacer & Alacris, εὔθυμος, φιλόπονος, πρόθυμος, φαιδρὸς, ἀκραιφνὴς, ἀνεπαχθείς.
Alacritas, φαιδρότης, προθυμία, εὐθυμία, εὐφροσύνη, δραστήριον.
Alacriter, προθύμως, εὐθύμως, ἐπίμως, φαιδρῶς.
Alæ, πτέρυγες.
Alapa, κόλαφος, κόνδυλος, Att.
Alapam impingere, ῥαπίζειν τινα, κολαφίζειν, κονδύλους ἐντρῖψαι.
Alapator, καυχητής.
Alapatur, ἀλαπάζει.
Alapis cedi, κονδύλους λαβεῖν.
Alas addere, id eſt, animum addere alicui, ἀναπτερεῖν, πτερῶσαι.
Alatus, πτερωτὸς, πτερωτής.
Alauda, κόρυδος, ὕθος, ἡ.
Albarium, κονίαμα.
Albatus, λελευκωμένος.
Albedo, λευκότης, τὸ λευκόν.
Albeo, id eſt, albus ſum, λευκός εἰμι, λευκαίνομαι.
Albicans, ὑπόλευκος.
Albico, ὑπόλευκός εἰμι, λευκανθίζω.
Albidus, ὑπόλευκος.
Albo, λευκόω, ῶ, λευκαίνω.
Albor, oris, λευκότης, τὸ λευκόν.
Albucum, ἀσφόδελος, ἀνθέρικος.
Albugo, λεύκωμα, τὸ λευκὸν, λογὰς, σφενδόνη, ἄλφος.
Albugo in oculo, λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἄλφος.
Album ſubſt. γραμματεῖον, λεύκωμα.
Albumen in ovo, λεύκωμα τοῦ ᾠοῦ, τὸ λευκὸν τοῦ ᾠοῦ.
Albunea, λευκοθέα.
Albura, λεύκωμα.
Albus, λευκὸς, ἀργὸς, φαιὸς, φαληρὸς, ἄλφος.
Alcedo, ἀλκυών.
Alea, πεττεία, κύβος, κυβεία, κόττος.
Aleâ ludit, κοττίζει, κυβεύει.
Aleâ rem perdo, κατακυβεύω.
Aleator, κυβευτὴς, κυβιστὴς, κοττιστής.
Aleatorium, κυβευτήριον.
Alec, μαινίς.
Ales, οἰωνὸς, ὄρνις, πτερωτὸς, πτερόεις.
Aleſco, φύομαι, ἐκτρέφομαι.
Ales, id eſt, velox, ταχὺς, ὠκύς.
Alga, φῦκος, θαλάσσιον, βρύον.
Algeo, ψύχομαι, ῥιγόω, ῶ, τρέμω.
Alget, ῥιγοῖ.
Algidum, δυσχείμερον.
Algidus, κρυόεις, κρυερός.
Algificus, ψυχοποιός.
Algioſus, δύσριγος.
Algor, ἄλγος, ῥῖγος, φρίξ.
Algoſus, φυκώδης.
Alias, τότε μὲν, τότε δὲ, ἄλλοτε, ἄλλῃ, ἐνίοτε.
Alibi, ἀλλαχοῦ πού, ἄλλοθι, ἑτέρωθι.
Alica, ἄλιξ, ἴκος, ὁ, χόνδρος.
Alicubi, ἀλλαχοῦ, ἐνίοτε, ποθί.
Alicunde, πόθεν, ἀμόθεν.
Alienatio, ἀλλοτρίωσις.
Alienatus, ἀλλοτριωμένος, ἀλλοτρίως ἔχων πρὸς ἐκεῖνον.
Alienigena, ἀλλοδαπὸς, ἀλλόφυλος.

Alieno, ἀλλοτριόω, ῶ.
Alieno animo esse erga aliquem, ἀλλοτρίως ἔχειν πρός τινα.
Alienum, ἀλλόκοτον, ξένον.
Alienus, ἀλλότριος, ἀδιάφορος, ξένος.
Aliger, πτερωτός, πτερωτής, πτεροφόρος.
Alimentarius, σιτικός.
Alimentum, Alimonia, τροφή, βόσκημα, βρῶμα.
Alimenti copia, εὐτροφία, εὐφορβία.
Alio, ἀλλαχόσε, ἄλλῃ.
Alioqui, ἄλλως.
Aliorsum, ἄλλοσε, ἑτέρωσε.
Alipes, πτερόπους.
Aliqua, πῃ.
Aliquandiu, ἐπὶ χρόνον, ἐπὶ πολύ.
Aliquando, ἄρτι, ποτέ, ἐνίοτε, ἦμι.
Aliquantillum, ὀλίγον, ἐπιπόσον.
Aliquantisper, δι' ὀλίγου χρόνου.
Aliquantum, ἐπὶ ποσόν.
Aliquantus, ποσός τις.
Aliquatenus, μέχρι τινός, μέχρι τοῦ, ποσῶς.
Aliquid, τί.
Aliquis, τις, ἔνιος, δεῖνα, ἀμός.
Aliquò, ποῖ.
Aliquo modo, ἀμηγέπως, πῶς.
Aliquorsum, εἰς τινα τόπον.
Aliquot, τινὲς, ἔνιοι, πλεῖστοι, ὅσοι.
Aliquoties, ἐνίοτε, ἐνιάκις, ἐστιν ὁσάκις.
Aliquotfariam, ἐνίοτε.
Aliquot annis, ποσάκις ἐνιαυτοῖς.
Aliter, ἄλλῃ πῇ, ἄλλως, κατ' ἄλλον τρόπον, πλωάλλως.
Alicubi, ἄλλῃ πῇ, ἀλλαχόθι.
Aliud nihil, nisi quod, μηδὲν ἄλλο πλὴν.
Aliunde, ἀλλοχόθεν, ἄλλῃ.
Alius, a, ud, ἕτερος, ἄλλος, ἀλλοῖος.
Alius quispiam, τις ἄλλος.
Allabor, προσρέω, ῶ.
Allaboro, ἐπιπονέω, ῶ.
Allævo, λεαίνω.
Allambo, ἐπιλείχω.
Allatro, προσυλακτέω, ῶ.
Allatus, προσενεχθείς.
Allaudo, ἐπαινέω, ῶ.
Allecto & Allicio, ἐπάγω, ἐφέλκομαι.
Allectus προσηρημένος, προσκαλεσάμενος, ἐπαγόμενος, ἐφελκόμενος.
Allegat, προστίθησι.
Allegavit, ἐνεφάνισεν.
Allegatio, παραγγελία, διδασκαλία.
Allegendum, δικαιολογητέον, ἀναδιδακτέον.
Allego, as, παραπέμπω τινα, ἐγκρίνω, προφέρω, ἐπάγω.
Allego, is, ἐπιλέγομαι, προσκαταλέγω.
Allevamentum & Allevatio, ἀνακούφισις, ἐπικούφισμα.
Allevo, ἐλαφρύνω, ἐπικουφίζω, ἐπαίρω, εὐμαρίζω.
Alliatus, ἐσκοροδισμένος.
Allicio, ἐφελκύω, ἐπάγομαί τινί τι.
Allido, προσκρούω, προσκόπτω, καταπέρω, ῥήσσω.
Alligatio & Alligatura, πρόσδεσις, ἐπίδεσμος, ἐπίδεσις, περίαμμα.
Alligo, ἀπαρτάω, περιάπτω, προσδέω, ἐξαρτάω, ῶ.
Allii caput, γελγίς, ἴδος vel ἴδος.
Allino, ἐπιχρίω, καταχρίω.
Allisio, προσάραξις.
Allium, ἀγλίδιον, σκόροδον, ὁλκόν.
Allocutio, προσφώνησις.

Alloquium, πρόσφθεγμα, παράφασις, προσαγόρευσις, προσφώνημα.
Alloquor, προσαγορεύω τινὰ, προσφωνέω, ῶ, τινα, λαλέω, ῶ, τινι, ἐπαυδάω, ῶ, προσλαλέω, ῶ, προσαγορεύω.
Alloquutus est, ἐδημηγόρησεν.
Allubesco, ἐπαρέσκω.
Alluceo, ὑπολάμπω, προσφαίνω.
Allucinatio, ἀμβλυωπία, παράβλεψις.
Allucinor, παραβλέπω.
Alludere ad aliquid, αἰνίττεσθαι εἴς τι.
Alludo, προσπαίζω τινι, χαριεντίζομαι.
Alluo, ἐπικλύζομαι, ἐπικλύζω.
Alluvies, πρόσκλυσις.
Alma, κλυτὴ, ἁγνή.
Almus, τρόφιμος, εὐτραφής, ζείδωρος, κλυτός.
Alnus, κλήθρη & κλήθρα, αἴγειρος, θρύον.
Alo, τρέφω, πιαίνω, χλιδάω.
Aloë, ἀλοή.
A longè, πόρρωθεν.
Alpes, ὄρη ὑψηλά.
Altare, βῆμα, θυσιαστήριον, βωμός.
Altarium, ἐπιβώμιος.
Altè, βαθέως, ὕψου, ὑψηλῶς.
Altiosus, Altus, κρυόεις, κρυερός.
Alter, ἕτερος.
Alter, cùm bis repetitur, ὁ μὲν, ὁ δέ.
Alter alterum calumniatur, ἀλλήλους διαβάλλουσι.
Alteratio, ἑτεροίωσις.
Altercandis, ἀμφισβητουμένων.
Altercatio, φιλονικία, ἀμφισβήτησις, νεῖκος, ἀντιλογία.
Altercatur, ἀνταποκρίνεται.
Altercor, διαδικάζομαι, ὑπέρ τινος, ἐρίζω τινί τι, ἀμφισβητέω, ῶ.
Alternatim, ἀμοιβάδις, ἀμοιβαδίς, ἐναλλάξ.
Alterno, ἀμείβω & ὁμοιῶ, ἐξαλλάττω, ἐπαμφοτερίζω.
Alternis, ἀνὰ μέρος, ἀμοιβαδόν.
Altero, ἑτερόω, ῶ, ἀλλοιόω, ῶ.
Alteruter, ἑκάτερος, ὁπότερος, ὁποτέρωσε.
Alterutrinque, ἐπαμφότερα.
Alterutrum, θάτερον, ὁπότερον.
Altilis, σιτιστός, τρόφιμος.
Altisonus, ὑψηχής.
Altisonans, ὑψιβρεμέτης.
Altissimus, ὕψιστος, παννυπέρτατος.
Altitudo, ὕψος, ὕψωμα, ὑψηλότης, βάθος.
Altitudo animi, μεγαλοψυχία.
Altiùs rem repeto, ἀνάγω τὸν λόγον.
Altivolans, Altivolus, ὑψιπέτης.
In Alto, ὑψόθι, ὕψου, ἄνωθι.
Altor, τροφεύς, τιθηνός, τρόφιμος.
Altrinsecus, ἑτέρωθεν.
Altrix, τροφός, θρέπτειρα, τιτθή.
Altroversus, ἑτέρωσε.
Altum, id est, mare, βυθὸς, θάλασσα, χάσμα.
Altus, τραφείς.
Altus, a, um, ὑψηλὸς, ὑψίβατος, αἰπύς, ἄκρος.
Alvear & Alvearium, κυψέλη, σίμβλον, σμῆνος.
Alvearia, σμῆνη, σίμβλοι.
Alveolus, κύτταρος.
Alveus, πλυντικὸς, ῥέεθρον, κύτος, κάνεον, κυψέλη, μήτρα, γαστήρ.
Alveatus, κυτώδης, ῥυακώδης.
Aluerant, ἔθρεψαν.

Alvinus, κοιλιακός.
Alumen, στυπτηρία.
Alumnus, τρόφιμος, θρεπτός.
Aluta, καρβατίνη, βύρσα.
Alutarius, βυρσοδέψης.
Alvum exonerare, ἀποπατεῖν, βδελύσσειν.
Alvus, γαστήρ, κοιλία, κενεὼν, νηδύς.
Am, ἀμφί.
Amabilis, ἐράσμιος.
Amabilitas, φιλότης.
Amabò, παρακαλέω, ῶ, πρὸς Θεοῦ.
Amandatio, ἀπόπεμψις.
Amando, ἀποπέμπω τινὰ, ἀποστέλλω.
Amans, ἐραστής.
Amanter, Amatoriè, φιλικῶς.
Amansit, ἀπεκοίτησεν.
Amanuenses, ὑπογραφεῖς.
Amanuensis, προχειροφόρος, προχειρίος.
Amaracus, σάμψυχον, ἀμάρακος.
Amaranthus, herbæ nomen, qu. immarescibilis, Ἀμάραντος.
Amare, πικρῶς.
Amaresco, πικραίνομαι.
Amaritas, πικρία, γεῦσις.
Amarities, Amaritudo, Amaror, πικρότης, πικρία.
Amarulentus & Amarus, πικρὸς, ἐχεπευκής, καινός.
Amarum, πικρόν.
Amarus valde, ἔκπικρος, περιπευκής.
Amasia & Amatrix, ἐρωμένη, ἐραστρία.
Amasius & Amator, ἐρώμενος, παλλακός, ἐραστής.
Amat, φιλεῖ.
Amator, ἐραστής, φιλητής.
Amatus, ἐραστός.
Amatorium, φίλτρον.
Ambactus, δοῦλος, μισθωτής.
Ambages, διέξοδος, περιπλοκαὶ, γρῖφος, περιαγωγή.
Ambagibus verborum uti, πολύλογον εἶναι.
Ambagiosus, περίπλοκος, γριφώδης.
Ambedo, περιτρώγω.
Ambesus, περιφαγείς, περιτρωγείς.
Ambi-dexter, Ambi-manus, ἀμφιδέξιος.
Ambigitur, διστάζεται.
Ambigo, id est, dubito, ἀμφιβάλλω, ἀπορέω, ῶ, περιάγω, ἀμφισβητέω, ῶ.
Ambiguè, ἀμφιβόλως.
Ambiguitas, ἀμφιβολία, ἀμφιλογία, ἀμφισβήτημα.
Ambiguus, ἀμφίβολος, ἀμφίλογος, ἀμφιδέξιος, λιττός.
Ambimanus, περιδέξιος.
Ambio, undiq; cingo, κυκλόω, ῶ, περιβάλλω, περιζωννύω, περιέρχομαι.
Ambire, παραγγέλλειν τὴν ὑπατείαν, consulatum, μνηστεύειν τινὰ κόρην, puellam, μνάομαι.
Ambire, id est, honores quærere, φιλοτιμεῖσθαι, δεξιόομαι, ὅμως.
Ambitio, φιλοτιμία, φιλοδοξία.
Ambitiose, φιλοτίμως, φιλοδόξως.
Ambitiosus, φιλότιμος, φιλόδοξος.
Ambitus, circuitus, περίβολος, κύκλος, περίοδος.
Ambo, ἄμφω, ἀμφότεροι.
Ambulacrum, Ambulatio, περίπατος.
Ambulat, περιπατεῖ.
Ambulatio, βάδισις, πορεία, περίπατος.
Ambulator, περιπατητικός.
Ambulatorius, πορευτικός.

Ambulo,

Ambulo, βαδίζω πρός τινα, βαίνω.
Ambulo animi causa, περιπατέω, ῶ.
Amburo, περιφλέγω.
Ambustus, περιφλεγμένος, περικεκαυμένος.
Amellum, μύ: ευλλον.
Amens, ἄνες, μῶρος, ἄφρων.
Amentia, ἄνοια, μανία, ἀφροσύνη.
Amento, ἀμματίζω.
Amentum, λάβη, ἄμμα, ὀχάνη.
Ames, πάλαμος, ἰξευτικός, σάλιξ.
Amethystus, ἀμέθυσος.
Amica, ἐρωμένη, φίλη, ἑταίρα.
Amicabilis ἀγαπητός.
Amicè, φιλοπρεπῶς, φιλοτρόπως, φιλικῶς, οἰκείως, προσφιλῶς.
Amicio, id est, vestio, περιβάλλω, ἀμφιέννυμι ἐσθῆτα, veste, ἀμπέχω, ἀμφιεννύω & -μι.
Amiculi, περιβολαία.
Amiculum, ἀναβόλαιον.
Amictus, a, um, ἀμφιεσμένος.
Amictus, us, ui, ἀναβολὴ, ἐπίβλημα.
Amicissimè charus & gratus, εὐφιλής.
Amicissimus, φίλτατος, φιλώτατος.
Amicitia, φιλία, ἑταιρεία, φιλότης, φιλοφροσύνη.
Amicitiam conservare, σώζειν τὴν φιλίαν.
Amicitiam dissolvere, διαλύεσθαι φιλίας.
Amicus, φίλος, ἀναγκαῖος, γνωστός.
Amita, πατραδέλφη, θεία, τηθίς.
Amites, σάλικες, ἰξευτικοί, κάλαμοι.
Amissio, ἀποβολή.
Amitto, id est demitto, ἀποπέμπω τινά.
Amitto, id est, perdo, ἀποβάλλω.
Amnicus, ποτάμιος.
Amnis, ποταμός.
Amabilis, ἐράσμιος, ἐρατός, ἀγαπητός.
Amabilitas, φιλότης, φιλοφροσύνη.
Amabiliter, ἀγαπητῶς, ἐρασμίως.
Amans perditè, δυσερῶς.
Amans quietis, φιλήσυχος.
Amanter, φιλικῶς, φιλοστόργως.
Amatio, id est, amor, ἔρως, φιλότης.
Amator, ἐραστής, φιλητής, ζηλωτής.
Amatoriè, ἐρωτικῶς.
Amatorium poculum, φίλτρον.
Amnenses, περιποτάμιοι.
Amo, στέργω τοὺς γονεῖς, ἀγαπῶ τινα, ἐράω, ῶ, τινός, φιλέω, ῶ, ἀσπάζομαι.
Amo vehementer, ὑπερφιλέω, ῶ, ζηλόω, ῶ.
A modo, ἀπὸ τοῦτο.
Amœnè, ἁβρῶς, τερπνῶς.
Amœnitas, τερπνότης, εὐφροσύνη.
Amœno, εὐφραίνω.
Amœnus, ἁβρός, τρυφερός, εὐθαλής, τερπνός.
Amoletum, φυλακτήριον.
Amomum, ἄμωμον.
Amor, ἔρως, πόθος, φιλία.
Amor sui, φιλαυτία.
Amore carens, ἄστοργος.
Amore captus sum, ἐρῶμαι, ὥραμαι, ἐφίεμαι.
Amore complecti animum, εὐνοϊκῶς vel οἰκείως διακεῖσθαι vel ἔχειν πρός τινα.
Amolior, ἀπωθέω, & ἔομαι, ἀπελαύνω, ἀποσκευάζω.
Amolitio, ἀπώθησις.
Amotus, ἀρθείς, ἐξαιρεθείς.
Amoveo, ἀποκινέω, ῶ τι, διακρίνω, ἀθέω.
Amovet, ἐκφέρει, ἀποκινεῖ.

Amphibolia, ἀμφιβολία.
Amphisbæna, ἀμφισβαινα.
Amphitheatrum, ἀμφιθέατρον.
Amphora ἀμφορεύς, κεράμιον.
Amplè, πλατέως, εὐπόρως, δαψιλῶς.
Amplector, ἀμφιβάλλω, ἀσπάζομαι σε, περιπλέκω.
Amplexor, περιπλέκομαι, cum accus. συχνὰ περιπτύσσομαι.
Amplexus, a, um, ἀσπασθείς, περιπτυξάμενος.
Amplexus, ἀσπασμὸς, περιπλοκὴ, περίπτυξις.
Ampliat, ὑπερτίθεται.
Ampliatus, ηὐξημένος.
Amplicitus, κεκαλυμμένος.
Ampliatio, ἀναβολὴ, πλατυσμός.
Amplificatio, παραύξησις, δείνωσις, ὑπέρθεσις.
Amplifico, πληθύνομαι, μεγάλα ποιῶ, αὐξάνω.
Amplio, πλατύνω, μεγαθύνω.
Amplitudo, πλάτος, ὄγκος, μέγεθος.
Ampliùs, ἐπὶ πλέον, ἐπιπλεῖστον, ἔτι.
Amplum, εὐμέγεθες.
Amplus, πλατύς, εὐρύς, μέγας.
Ampulla, λήκυθος, φῦσα, φιάλη, πομφόλυξ.
Ampullæ verborum, τὰ στωμύλματα.
Amputat, περιαιρεῖ, κλαδεύει.
Amputatio, ἀποκοπὴ, περιτομὴ, περιαίρεσις.
Amputatus, ἀποκοπείς.
Amputo, ἀποκόπτω τὸν τράχηλον, collum. ἀποκνίζω, περιτέμνω, ἀποτέμνω, κολοβῶ.
Amula, περιρραντήριον.
Amuletum, ἀλεξιφάρμακον, περίαμμα.
Amtestor, μαρτυρήσομαι.
Amtermini, ten, amtermines, ἀμφιτέρμονες.
Amurca, ἀμόργη, ἐλαιόστεμφον.
Ad Amussim, ἐπὶ στάθμην.
Amussis, στάθμη, προσαγώγιον.
Amygdalus, ἀμυγδάλη.
Amylum, ἄμυλον.
An, nec ne, πότερον, ἢ μή.
An, ἀλλὰ, ἆρα, μή, μήποτε.
An non, ἀλλ' οὐ, ἀλλ' οὐχὶ, ἆρ' οὖν.
Anas, atis, βρένθος, νῆσσα vel -ττα.
Anas, Γῆρας, κατ' ὀργὴν θεῶν.
Anatarius, νηττοφύλαξ.
Anates, νῆσσαι.
Anathema, ἀνάθημα.
Anaticula, νησσάριον.
Anatomia, ἀνατομία.
Anatus, δακτυλιοφόρος.
Anaxant, ὀνομάζουσιν.
Anceps, id est, dubius, ἀμφίβολος, ἄπορος, ἀμφίσημος.
Anchora, ἄγκυρα, εὐνή.
Anchoram demittere, χαλᾶν ἄγκυραν, solvere, αἴρειν, &c.
Ancilia, διοπετῆ.
Ancilla, δούλη, θεράπαινα, παιδίσκη.
Ancillaris, δούλιος.
Ancillor, δουλεύω ταῖς ἡδοναῖς, voluptatibus, ὑπηρετέω, ῶ.
Ancillula, θεραπαινίδιον, παιδάριον.
Ancipit, ἀμφιβάλλει.
Ancipites, ἀμφίβολοι.
Ancitus, ἐνδότατος.
Anethum, ἄνηθον.
Anfractus, ἀμφιρρώξ, περίοδος.
Angellus, γωνίδιον.
Angelus, ἄγγελος.

Angi animo, ἀθυμεῖν, ἀθύμως ἔχειν.
Angina, κυνάγχη, ὑάγχη.
Angit, θλίβει, πνίγει.
Angiportus, στενωπός, ἄμφοδος.
Ango, ἄγχω, ἀνιάω, ῶ, λυπέω.
Angor, id est, mœreo, ἀθυμέω, ῶ. ἄχθομαι.
Angor, oris, ἀθυμία, ἄχθος, λύπη.
Anguiculus, ὀφίδιον.
Anguillæ, ἐγχέλεις, πλωτοί.
Anguina, ἄγκυρα.
Anguis, ὄφις.
Angularis, γωνιαῖος.
Angulatim, κατὰ γωνίας.
Anguli oculorum, κανθοί.
Rectè Angulatus, εὐγώνιος.
Angulosus, γωνιώδης.
Angulus, γωνία.
Angustè, στενῶς.
Angustia, στενοχωρία, στενότης, θλῖψις.
Angusto, στενοχωρέω, ῶ, στενόω, ῶ.
Angustus, στενός, στενωπός, ταπεινός, στενωπός.
Anhelator, ἀσθματικός.
Anhelatus, ἐκπνευσθείς.
Anhelitus, anhelatio, ἆσθμα, πνευμάτωσις.
Anhelo, ἀσθμαίνω, πνευστιάω.
Anhelus, a, um ἀσθματικός.
Anicula, γραΐδιον.
Anilis, γραϊκός, γραώδης.
Aniliter γραϊκῶς.
Anima, πνεῦμα, ψυχὴ, χὴρ, μένος, ἄνεμος.
Animadversio, id est, pœna, κόλασις, ἐπιτίμημα.
Animadversor, κολαστής.
Facile animadversus, i.e. is, in quo aliquid facile animadvertitur, εὐπερίφωρος.
Animadvertere, id est, punire, κολάζειν τινά.
Animadverto, βάλλομαι εἰς νοῦν, διανοέω πρός τι, προσέχω τὸν νοῦν, αἰσθάνομαι, κολάζω.
Animæquior, εὐγνωμονέστερος.
Animal, ζώδιον, ζῶον, ἔμψυχον.
Animal mulum, vide brutum.
Animalis, ἔμψυχος, ψυχικός.
Animam debet, ψυχὴν ὀφείλει.
Ago Animam, ἐσχάτως διάκειμαι.
Animans, adj. ἐμψυχῶν, ῶν.
Animans, subst. ἔμψυχος.
Animatio, ἐμψύχωσις.
Animatus, ψυχαγωγούμενος, διακείμενος.
Animi caussâ, διαγωγῆς ἕνεκα.
Animi defectio, λιποθυμία, λιποψυχία.
Animitùs, ψυχόθεν.
Animo, as, καταθαρσύνω, προθυμίαν ἐμβάλλω.
Animo abjecto esse, ἀθύμως ἔχειν.
Animo æquo ferre, εὐγνωμόνως φέρειν.
Animi lenitas, præstantia, bonitas, & fortitudo, &c. εὐψυχία.
Animo concipio, περινοέω, ῶ.
Animo deficio, ἐκψύχω, λιποθυμέω, ῶ.
Animo efferri, μεγαλοφρονεῖν ἐπί τινι.
In Animo habeo, ἐνθυμέομαι, εἶμαι.
Animo forti, εὐψύχως.
Animosè, θυμοειδῶς, προθύμως, ἐμψύχως.
Animositas, θύμωσις, εὐτολμία.
Animosus, θυμώδης, θυμοειδής, εὔψυχος.

Animula, Animulus, ψυχάριον, ψυχίδιον, θυμίδιον.
Animum addere, θαρσιωῦν τινα.
Animum despondeo, ἀθύμως διάκειμαι, ἀπολέγομαι τὴν ψυχήν.
In Animum induco, προθυμέομαί τι, ἐμβάλλομαι εἰς νοῦν.
Animum recipio, ἀνακομίζομαι.
Animus, διάνοια, γνώμη, νοῦς, θυμός.
Animum gerens generosum, & mitem, εὔψυχος.
Annales, ἐνιαύσιοι, χρονικά.
Annascor, προσφύομαι.
Annicularis, ἀρχαῖος.
Annilis, le, πολυετής.
Annitor, προσκαρτερέω, ῶ, τοῖς λόγοις.
Anniversarius, ἐτήσιος, ἐνιαύσιος.
Anno præterito, πέρυσι.
Anno sequente, εἰς νέωτα.
Annona, σίτησις, σιτονομή, εὐθηνία, σιτηρέσιον.
Annonæ penuria, σπανοσιτία.
Annosus, πολυετής, μακρόβιος.
Annotandum, παρασημειωτέον.
Annotarius, σιτηρέσιος.
Annotatio, ἀποσημείωσις.
Annotator, σημάντωρ.
Annoto, ἀποσημαίνω τί τινι, σημειόω, ῶ.
Annua, γραῦς, πολυετής.
Annuatim, κατ' ἔτος.
Annulus, δακτύλιον, σύμβολον.
Annumero, προσαριθμέω, ῶ.
Annuntiatio, προσαγγελία.
Annuntio, ἐξαγγέλλομαί τινι, προσαγγέλλω τι, ἀπολέγω.
Annuo, προσνεύω, ἐπινεύω.
Annus, ἐνιαυτὸς, ἔτος, χρόνος.
Annus elapsus, ἐξῆλθεν ὁ ἐνιαυτός.
Annuum, ἐνιαυσιαῖον, ἐτήσιον.
Annuus, ἐνιαύσιος, ἐπέτειος.
Ansa, λαβὴ, ἀφορμὴ, κώπη, ἀντιλαβή.
Ansam præbere, ἀφορμὴν διδόναι τινί.
Ansatus, κωπήεις, ὠτόεις.
Anser, χήν.
Anserarius, χηνοβοσκός.
Anserculus, χηνίσκος.
Anserinus, χήνιος.
Ansula, βρόχος, λαβίδιον.
Antæ, παραστάδες, παραστάμιδες.
Antè, ἀπέναντι, ἐνώπιον, ἐπὶ cum gen.
Anteà, πάλαι, ἔμπροσθεν, τὸ πρότερον, πρῶτον, πρὸ τούτου.
Anteambulo, πρόδρομος.
Antecapio, προλαμβάνω, προφθάνω.
Antecedo, προέρχομαι, προπορεύομαι, προηγοῦμαι.
Antecello, ὑπερέχω τινός τινι, aliquem in aliquâ re, προέχω, διαφέρω, ὑπερβάλλω.
Antecepit, προέλαβεν.
Antecessor, πρόδρομος, προηγητὴς, προηγεμών.
Antecessus, πρόδρομα, πρόλημμα.
Antecœnium, τὸ μετ' ἄριστον, πρόδειπνον.
Antecursor, πρόδρομος.
Antedico, προλέγω, πρόφημι.
Anteeo, ὑπερέχω τινός τινι, alicui in aliquâ re, προέρχομαι, πρόειμι, προπορεύομαι.
Anteforo, προτιμάω, ῶ, σε, te, προκρίνω.
Antegenitus, προτερογενής.
Antegredior, προκατάρχω.
Antehac, ἔμπροσθεν, πρὸ τοῦ, πρὶν, πρότερον.
Antelatus, προτιμηθείς.
Anteloquium, προπολογία, προθεωρία.
Anteloquor, προλέγω, προφθέγγομαι.
Antelucanus, ὄρθριος, ἀμφίλυκος, (προεώιος,) λυκαυγής.
Ante lucem, ἔννυχα, ὄρθρος.
Anteluco, as, ὀρθρίζομαι.
Anteluculo, λυκαυγᾶς.
Antemeridianus, προμεσημβρινός.
Antenna, ἐπίκριον, καρχήσιον.
Anteoccupatio, (προπάντη,) πρόληψις, προκατάληψις.
Anteoccupo, προκαταλαμβάνω.
Antepigmenta, προπήγματα.
Antepono, id est, præfero, προΐσταμαι τινὰ τινος, aliquem alicui, προτίθημι.
Antequam, πρότερον, (ἀλλ' ὅταν,) πρὶν ἄν, πρὶν ἤ.
Anterior, ἐμπρόσθιος.
Antes, παραστάδες.
Antesignanus, πρόμαχος.
Antesto, προΐσταμαι.
Antestor, aris, κλητεύω.
Antevenio, προφθάνω τι.
Anteverto, ἐπικαταλαμβάνω τινά.
Anteurbanus, προάστειος.
Antiæ, προκόμιον.
Anticipatio, πρόληψις.
Anticipo, καταλαμβάνω, προλαμβάνω τι, προκατάρχω.
Antidotum, ἀντίδοτον, ἀντιφάρμακον.
Antilena, προστηθίδιον.
Antiquarius, φιλαρχαῖος.
Antiquè, παλαιῶς, ἀρχαίως.
Antiquior, γεραίτερος, πρεσβύτερος.
Antiquissimus, ἀρχαιότατος.
Antiquitas, ἀρχαϊσμὸς, παλαιότης.
Antiquitùs, ἀρχαίως, πάλαι, ἄνωθεν.
Antiquius, προτιμότερον.
Nihil est Antiquius, οὐδὲν ἐστι τιμιώτερον.
Antiquo, παλαιόω, ῶ, ἀκυρόω, ῶ, καταργέω, ῶ.
Antiquus, ἀρχαῖος, παλαιὸς, πρέσβυς.
Antistes, προστάτης, ἐπιστάτης, προφήτης.
Antistitium, προστασία.
Antlare, ἀντλῆσαι.
Antrum, ἄντρον, σπήλαιον, βυθμός.
Anulare, δακτυλικόν.
Anularius, δακτυλιοποιός.
Anulatus, δακτυλιωτός.
Anulus, δακτύλιος.
Anus, ûs, id est, vetula, γραῦς, γραῖα, πρεσβῦτις.
Anus, ani, podex, πρωκτὸς, πυγή.
Anxia, συγνή.
Anxiè, φροντιστικῶς, περιαλγῶς.
Anxietas, ἀδημονία, θλίψις, ἀνία.
Anxius, δυσάρεστος, περιαλγὴς, πολυμέριμνος.
Anxius sum, ἄγχω, λυποῦμαι.
Apage & apage te, ἄπαγε.
Apagesis, ἄπαγε δή.
Apella, sine pelle, λιπόδερμος.
Apello, ἀποκινέω.
Aper, κάπρος, σύαγρος, ὗς ἄγριος.
Aperio, ἀνοίγω, ἀναπτύσσω, προφαίνω.
Apertè, φανερῶς, ἀναφανδὸν, σαφῶς, ἁπλῶς.
Apertio, ἄνοιξις, διοίξις.
Aperto Marte, ἐκ τῆς ἰθείας.
In Apertum profero, εἰς ἐμφάνειαν ἄγω.
Apertus, patens, ἀνοικτὸς, ἐμφανής.
Apes, vel apis, μέλισσα & μέλιττα.
Apex, κεραία, κολοφὼν, ἄκρον.
Apianus, μελισσεατός.
Apiarium, μελισσών, μελισσοτροφεῖον, σμῆνος.
Apiarius, μελισσουργὸς, μελισσεύς.
Apiastra, μελισσοφάγος.
Apiastrum, μελισσόφυλλον.
Apicula, μελίσσιον.
Apiculus, κεραία.
Apium, σέλινον.
Aplustrum, ἄφλαστος.
Apographum, ἀπόγραφον.
Apocryphus, Ἀπόκρυφος.
Apollo, Ἕκατος, Παιὰν, Ἀγυιεὺς, Ἀπόλλων.
Apologus, ἀπόλογος.
Apophthegma, ἀπόφθεγμα.
Apostasia, ἀποστασία.
Apostata, ἀποστάτης.
Apostato, ἀποστατέω, ῶ.
Apostema, ἀπόστημα.
Apparatè, παρεσκευασμένως.
Apparatio, & Apparatus, παρασκεύασμα, κατασκευὴ, ἑτοιμασία.
Appareo, φαίνομαι, δοκέω.
Apparet, φαίνεται, δοκεῖ, δῆλον ὅτι.
Apparitio, ἐπιφάνεια, παράστασις, ἐκβιβασμός.
Apparitio Dei, Θεοφάνεια.
Apparitores, κλητῆρες, δορυφόροι.
Apparitura, παράστασις.
Apparo, παρασκευάζω, ἐξαρτύω.
Apparuit, ὤφθη, ἀνέφηνεν.
Appellare, ἐντυγχάνειν πρός τινα.
Appellare, accusare, κατηγορεῖν τινος περὶ τούτου.
Appellare, id est, provocare ad superiorem judicem post sententiam tanquam iniquam, ἐκκαλεῖσθαι τὴν δίκην.
Appellatio, πρόσρημα.
Appello, as, id est, nomino, ὀνομάζω τινα, προσαγορεύω.
Appello, is, ere, προσκέλλω, προσορμίζω εἰς λιμένα, ad portum, ἐφορμίζω.
Appello animum ad hoc, προσέχω τὸν νοῦν τούτῳ.
Appendeo, προσαρτῶμαι.
Appendere, pro ponderare, σταθμίζειν, cum accusat. ταλαντίζω.
Appendit, σταθμίζει.
Appendix, προσθήκη, ἐξάρτημα.
Appendo, προσαρτάω τινι.
Appetentes, ἐπιθυμοῦντες.
Appetentia, ὄρεξις.
Appetitio, seu Appetitus, ὁρμὴ, ὄρεξις.
Appetit dies, ἐγγίζει ἡμέρα.
Appetiverunt, μετῆλθον, ἀντεποιήσαντο.
Appeto, ὀρέγομαι, gen. ἐπιθυμέω τούτου, ἐφίεμαι, ἐπιποθέω.
Appia, appl , εἶδος σκεύους.
Applaudo, ἐπιθορυβέω, ἐπικροτέω.
Applausor, ἐπικροτητής.
Applausus, ὁ κρότος, ἐπικρότησις.
Applicatio, καταγωγὴ, κάταρσις.
Applicite, τιμωρηθέντας.
Applicatus, κεκελλημένος.
Applicitum, προσκλιθέν.
Applico, κατάγω εἰς λιμένα, προσορμίζω, ἐφαρμόζω, ἀπερείδω, προσάπτω, ἐφορμίζω.
Appono, προστίθημι, παρατίθημι, τι προσάπτω τινί τι, ἐπιτάττω.
Apportavit, ἐξεφορήσατο.
Apporto, προσφέρω σοι τὰ, προσκομίζω.
Apposite, ἐπιτηδείως, εὐθέτως.
Appositio, ἐπίθημα, πρόσθεσις.
Appositus, conveniens, ἐπιτήδειος, ἱκανὸς, ἀμόδιος, πρόσφορος.
Apprehendo, ἐπιλαμβάνομαι τοῦ τείχους ci- nes,

nes, τινὰ τῇ χειρὶ, manu.
Apprehensio, ἀντιλαβὴ, ἀντίληψις.
Apprimè, εἰς τὰ πρῶτα, μάλιστα.
Approbandus, δοκιμαστέος, ἀρεστός.
Approbatio, δοκιμασία, συμφώνησις.
Approbavit, ἐπέδειξεν.
Approbo, δοκιμάζω, ἀρέσκω τινί.
Approbus, πρόδοκιμος.
Appropero, σπεύδω τὴν ἡγεμονίαν, ad principatum.
Appropinquare, πλησιάζειν.
Appropinquatio, προσπέλασις, προσεγγισμός.
Appropinquo, ἐγγίζω, πρός τι, ἐφίστημι.
Approprio, ἰδιόω, ἐξιδιάζομαι.
Appulit, προσώρμησεν.
Appulsio, καθόρμισις, προσόρμισις.
Apricari, εἱληθερεῖσθαι, ἡλιάζεσθαι.
Apricatio, ἡλίασις, ἡλιασμός.
Apricus, προσήλιος, εὐήλιος.
Aprilis, ἀνθεστηριών, δαιγηλιών.
Aprinus, κάπριος.
Apricus, τόπος εὐήλιος.
A principio, ἐξ ἀρχῆς.
Aptè, ἐναρμοσίως, ἐπιτηδείως, ἀρτίως.
Aptitudo, κομψότης, ἐναρμοστία.
Apto, ἄρω, ἁρμόττω, προσάπτω.
Aptus, ἐπιτήδειος, εὐσχήμων, εὔθετος εἰς τι. ἐπιδέξιος, εὐάρμοστος.
Apud, εἰς, cum accus. παρὰ, πρὸς, cum dat. & accus.
Aqua, ὕδωρ, ὕδατος, τό. ὕδος, χεῦμα.
Aquæductor, ὑδραγωγός.
Aquæductus, ὑδραγωγία, ἀμάρα, ἀγωγός.
Aqua intercus, ὕδρωψ.
Aqualiculus, γάστρον, ἐπείσιον.
Aqualis, ὑδρία.
Aquarius, a, um; quod ad aquam pertinet, ὑδατικὸς, ὑδραγωγός, ὑδροφόρος.
Aquarius, undecimum signum Zodiaci, ὑδροχόος, ὑδροφόρος.
Aqua sub cute, ὕδρωψ.
Aquaticus, qui in aquâ degit, ἔνυδρος, ὑδατώδης, φιλύδωρ.
Aquatio, ποτισμὸς, ὕδρευσις.
Aquator, ὑδροφόρος.
Aquila, ἀετὸς, ὁ.
Aquilex, ὑδραγωγὸς, ὑδρολόγος.
Aquilifer, ἀετοφόρος.
Aquilo, βορέας, βορρᾶς.
Aquilonaris, βορειαῖος, βόρειος.
Aquor, as, aquor, ὑδρεύω.
Aquosus, ὑδατώδης, ἔνυδρος.
Ara, βῆμα, βωμὸς, θυσιαστήριον, βωμός.
Pro Aris & focis dimicare, ἀμύνασθαι ὑπὲρ τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων.
Arabilis, ἀρωτὸς, ἀρώσιμος.
A Ramulariis, ἀπὸ τῶν ἀντιγράφων.
Araneus, ἀράχνης, aranea, ἀράχνη.
Araneorum tela, ἀράχνιον.
Aratio, ἄρωμα, ἄρωσις.
Arator, ἀρότης, ἀροτεύς.
Aratrum, ἄροτρον.
Arbellum, βασανιστήριον.
Arbiter, διαιτητὴς, δοξαστὴς, διαγνώμων.
Arbitrarium, τὸ ἐφ' ἡμῖν.
Arbitris remotis, κατὰ μόνας.
Arbitrium, δίαιτα, γνώμη, τὸ δοκεῖν, προαίρεσις.
Arbitror, ἡγέομαι, ὑπολαμβάνω, οἴομαι νομίζω, λογίζομαι.
Arbor, δένδρος καὶ δένδρον, τό.
Arbor navis, ἱστὸς πλοίου.
Arborescens, arboreus, δενδρώδης, ὁ καὶ ἡ.
Arboresco, δενδρεύομαι.
Arboretum, δενδρών.
Arboreus, a, um; δένδρειος.
Arbusta, θάμνοι, δενδρῖτες.
Arbustum, ἀναδενδράς.
Arbutum, κόμαρος.
Arca, κιβωτὸς, ἡ, θήκη, ζύγαστρον, κίστη, σιπύη.
Arcane, ἀπορρήτως, ἀρρήτως.
Arcanum, ἀπόρρητον, μυστήριον.
Arcanus, ἀπόρρητος, κρύφιος.
Arceo, ἀμύνω αὐτὸ, ab eo: ἀνείργω, εἴργω τινὰ τοῦ ἱεροῦ, ἀλέξω.
Arcesso, advoco, μεταπέμπω.
Archarius, οἰκονόμος.
Architectus, ἀρχιτέκτων, τεκτονουργός.
Architriclinus, ἀρχιτρίκλινος.
Archivum, ἀρχεῖον.
Arcilla, πηλὸς λευκή.
Arcitenens, τοξοφόρος.
Arcto, στενόω, στενοχωρέω.
Arctus, στενὸς, ὁ.
Arcuatus, τοξοειδὴς, καμαρωτός.
Arcubalista, σκορπίων.
Arcula, κιβώτιον, ἀργυροθήκη.
Arculus τοξάριον.
Arcus, ûs, τόξον, καμάρα.
Arcutus, τοξωτός.
Arcum habens bonum, & sagittas bonas, εὔτοξος.
Arcus cœlestis, ἶρις, ἴριδος, ἡ.
Ardea, ἐρωδιός.
Ardelio, πολυπράγμων.
Ardens, πυρικαὴς, καυστικὸς, περιφλεγής.
Ardenter, πυρικαῶς.
Ardentia, διάπυρα, καύματα.
Ardeo, flagro, καίομαι, πυρόομαι.
Ardere, amanter amare, θυμοῦσθαι διατίθεμαι πρός τινα.
Ardesco, φλέγομαι, ἀνάπτομαι.
Ardor, oris, διάκαυσις, καῦμα, σπουδή.
Arduum, δυσχερὲς, δύσαντες.
Arduus, ἀναφερὴς, ὑψηλὸς, οῦ, ὁ.
Area, ἀλωὰ, ἅλως, πέδον.
Areator, ἀλωεύς.
Arena, ἄμμος, ἄμαθος, ψάμμος.
Arenacius, ἀμμαθώδης.
Arenarius, ἀμμώνιος.
Arenatum, ψαμμωτόν.
Arenosus, ἀμαθόεις, ψαθυρός.
Arenula, ψαμμάδιον.
Areo, σκλέω, αὐχμέω, σκέλλομαι, ξηραίνομαι.
Areola, αὐλών.
Arefacio, ξηραίνω, αὐαίνω.
Aresco, ξηραίνομαι, αὐαίνομαι.
Argentariam facere, ἀργυρεύειν.
Argentarius, ii; τραπεζίτης, ἀργυροκόπος.
Argenteus, quod est ex argento, ἀργυροειδὴς, ἀργυρέος.
Argenti spuma, λιθάργυρος.
Argentifodina, ἀργυρεῖον.
Argento obduco, περιαργυρόω τι.
Argentum, ἀργύριον, ἄργυρος.
Argentum vivum, ὑδράργυρος.
Argilla, ὁ ἄργιλος, ου, ἡ.
Argillaceus, ἀργιλλώδης.
Argumentatio, ἐπιχείρημα, συλλογισμὸς, ὁ.
Argumentor, συλλογίζομαι, λογίζομαι.
Argumentosus, ἐλεγχώδης.
Argumentum, ἐπιχείρημα, πίστις, ἔλεγχος.
Arguo, ἐλέγχω, καταγινώσκω τινα.
Argutator, σοφιστικὸς, σοφιστής.
Argutiæ, στωμυλίαι, σοφίσματα.
Argutor, στωμύλλομαι, ἀντιλογέω.
Argutulus, ἐπιχειρηματικός.
Argutus, acutus, subtilis, ὀξὺς, ἀγωνιστικὸς, λεπτολογητὴς, κομψὸς, ἐλεγκτικός.
Ariditas, ξηρασία, ξηρότης, αὔανσις.
Aridus, ξηρὸς, αὐχμηρὸς, σκληρός.
Aries, κριὸς, κρίλος.
Arietarius, κριώδης.
Arieto, as, κορύπτω, κριοκοπέω.
Arista, ἀθὴρ, ἀνθέριξ.
Aritudo, ἀβροχία.
Arma, ὅπλα, τὰ ἔντεα, σκεύη, τά.
Arma abjicere, ῥίπτειν τὰ ὅπλα.
Arma capere contra aliquem, ὅπλα κατά τινος, παρακομίζεσθαι.
Arma gero, ὁπλοφορέω.
Armamenta, ἐργαλεῖα.
Armamentarium, ὁπλοθήκη.
Armarium, ἄβαξ, πυργίσκος.
Armati, ἔνοπλοι.
Armatura, ὁπλισμὸς, πανοπλία.
Armator, ὁπλιστής.
Armatus, ἔνοπλος, ὁπλιστής.
Armentarius, ἀγελάρχης, βουκόλος, βουφορβός.
Armentarius, a, um; ἀγελαῖος, βουκολικός.
Armentosus, ἀγελάδης.
Armentum, ἀγέλη, ποίμνιον.
Armiductor, ὁπλοδιδάσκαλος.
Armiger, ὁπλοφόρος.
Armilla, ψέλλιον.
Armillæ, βραχιωνιστῆρες.
Armillatus, ψελλιωτός.
Armipotens, κρατερός.
Armilustrium, ὁπλοκαθάρσιον.
Armis instruo, ὁπλίζω.
Armis spolio, ἀφαιρέω τινα, ἀφοπλίζω.
Armo, ὁπλίζω, θωρήσσω, κορύσσω.
Armus, humerus, ὦμος, ἐπωμίς.
Aro, ἀρόω, ἀροτριάζω, ἀλοίζω.
Aromata, ἀρώματα.
Aromatopola, ἀρωματοπώλης.
Arquatus, ἰκτερικός.
Arquites, τοξόται.
Arrha, vel arrhabo, ἀρραβὼν, ἐνέχυρον.
Arreptitius, ἀναρπαστός.
Arrideo, προσγελάω, προσμειδιάω.
Arrigo, ἵστημι τὰ ὦτα, τείνομαι τὰ ὄμματα, ἀνορθόω, ἐπαίρω.
Arripiet, συλλήψεται.
Arripio, προσαρπάζω, ἐφάπτομαι.
Arrodo, καταφάγω, δαρδάπτω.
Arroganter, ἀλαζονικῶς, ὑπερηφάνως.
Arrogantia, ἀλαζονεία, μεγαλοφροσύνη, ὑπερηφανία, ἀπόνοια.
Arrogans, ἀλαζὼν, ἀπονενοημένος.
Arrogat, ὑπερηφανεῖ, λοιδορεῖ.
Arrogo, ἀπονέμειν ἑαυτῷ τιμὴν, ἀλαζονεύομαι, προσποιέομαι.
Ars, τέχνη, τεχνοσύνη.
Arsenicum, ἀρσενικὸν, ἀρσενικόν.
Artes liberales, ἐγκυκλοπαιδεία, ἐλευθέριοι τέχναι.
Artes exercere, τέχνας ἐργάζεσθαι.
Articularis, ἀρθρικός.
Articularis morbus, ἀρθρῖτις.
Articulatim, ἐνάρθρως.
Articulo, as, ἀπαρθρόω.
Articulator, μαγειρικός.
Articulus, ἄρθρον,

Artibus bene instructus, εὔτεχν☉, πάντεχν☉.
Articuli dolor, ἀρθρῖτις.
Artifex, τεχνίτης, δημιουργὸς, μηχανουργός.
Artifex manuarius, χειροτέχνης.
Artificium, τέχνη, τέχνημα, εὐτεχνία.
Artificiosus, ἔντεχν☉, δαιδαλέ☉· πολύτεχν☉, τεχνικός.
Artificiose, κατατεχνικῶς, κτ̀ τέχνην.
Arto, as, στενόω.
Artuo, as, διαρθρόω.
Artitus, πάντεχν☉.
Artus, ἄρθρα, μέλη, τά.
Arva, ἄρουρα, γῆ, χώρα.
Arvina, λίπ☉, τὸ, πιμελὴ, κνίσσα.
Arundo, κάλαμ☉, δόναξ.
Arundineus, καλάμιν☉.
Aruspex, θυοσκόπ☉, ἱεροσκόπ☉.
Aruspicina, ἱεροσκοπία.
Arvum, ἄρουρα, ἀρόσιμον, γεωργία.
Arx, ἀκρόπολις, ἄκρα, ἔρυμα.
As, assis, μνᾶ, ἀσσάριον, ου, τό.
Ascende, ἀνάβα.
Ascendere ad honores, καταχεῖν ἀρχάς.
Ascendere in navem, ἐμβαίνειν εἰς τὴν ναῦν.
Ascendo, is, ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι, ἄνειμι.
Ascensor, ἀναβάτης, ἐπιβάτης.
Ascensus, ἀνάβασις, ἀνήλυσις, ἄνοδ☉, ἐπίβασις.
Ascia, ἀξίνη, πέλεκυς, ὁ.
Ascio, id est, ascia cædo, πελεκίζω.
Ascisco, ἐπάγομαι τινί τι, εἰσποιέω -πῶδα.
Asciscit, προσαιρεῖται.
Ascititius, ἀλλότρι☉, εἰσποίητ☉.
Ascribere, imputare, προστίθεσθαι.
Ascribere civitati, πολιτογραφεῖν ἐν πόλει τινί.
Ascribo, προσγράφω, ἐγκατατάττω.
Ascriptitius, παρέγγραπτ☉.
Ascriptor, προσγραφεύς.
A secretis, οἱ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων.
Asella, ὀνίσκη.
Aselli agitator, ὀνηλάτης.
Asellus, ὀνάριον, ὀνίδιον, ὀνίσκ☉.
Asilus, ὁ ἴστρ☉.
Asina, ὄν☉, ἡ.
Asinarius, ὀνικὸς, ὀνηλάτης.
Asininus, ὄνει☉, ὀνικὸς, ὀνώδης.
Asinus, ὄν☉, βάπαλ☉, βραχμήεις.
Asparagus, ἀσπάραγ☉.
Aspectio, θεωρία.
Aspectu horribilis, βλοσυρωπ☉, ὁ, βλοσυρῶπις, ιδ☉, ἡ.
Aspectu mansuetus, τὸ βλέμμα, ἵμερ☉.
Aspectus, ὄψις, ἀνάβλεμμα, βλέψις.
Asper, τραχὺς, χαλεπὸς, δεινὸς, σκληρός.
Aspere, τραχέως, χαλεπῶς.
Aspergillum, περιρραντήριον.
Aspergo, βρέχω, ἐπιρραίνω, διυγραίνω, αἰονάω, ῶ, ἐπιπάσσω.
Aspergo, inis, ῥαντισμὸς, κατάχυσμα.
Asperitas, τραχύτης, ἀναγλυφία.
Aspernabilis, ἐξουδενισμέν☉.
Aspernatio, καταφρόνησις.
Aspernor, καταφρονέω τῶν νομίμων, jura: ἀμελέω τῶν φίλων, ὀλιγωρέω, ἀθετέω.
Aspero, ἀγριόω, δασύνω.
Aspicio, ἐμβλέπω, προσβλέπω τινα, ἐπιβλέπω τὴν γῆν, ἀποβλέπω, δέρκω.
Aspirare, favere, ἐπιφημίζειν.
Aspiratio, ἐπίπνοια, ἐπίπνευσις.
Aspiro, afflo, ἐπιπνέω.
Asportavit, ἐξεφόρησατο.
Asporto, ἐκφέρω, τι, ἐκκομίζω.
Assator, ὀπτανεύς.
Assatus, ὀπτὸς, ὀπταλέ☉.
Assatura, carnes assæ, ὄπτημα, ὄπτησις.
Asse, ὁλοκλήρου.
Assecla, ἀκόλουθ☉, ἀμορβὸς, παράσιτ☉.
Assector, παρακολουθέω τινι, ἀκολουθῶ.
Assectatio, παρακολούθησις.
Assectator, ἀκόλουθ☉, ἀκολουθητικός.
Assensor, σύμψηφ☉.
Assensor alicui facilis in re aliqua, εὐσυμπείθ☉.
Assensus & assensio, ὁμολογία, συγκατάθεσις, συμφώνησις, ὁμοφροσύνη.
Assentatio, κολακεία, θωπεία.
Assentator, κόλαξ.
Assentatoriè, κολακευτικῶς.
Assentio & assentior, συνευδοκέω, συγκατατίθεμαι τινι, συναινέω, ὑπογράφω.
Assentor, κολακεύω.
Assequi, ἐπιτυχεῖν.
Assequor, ἐπικαταλαμβάνω τι, ἀφικνέομαι τῆς ἀρετῆς, ἐπιτυγχάνω, κιχάω.
Asserente, λέγοντ☉.
Asseres, σανίδες.
Asseritur, λέγεται.
Assero, affirmo, διαβεβαιοῦμαι, συμβιβάζω.
Assero, assitum, προσφυτεύω.
Asserere in libertatem, ἐξαφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν.
Assertio, διαβεβαίωσις.
Assertor, βεβαιωτὴς, ἐκδικητής.
Asservo, φυλάττω, τηρέω, ἐπιφυλάττω.
Assessor, πάρεδρ☉, σύνεδρ☉.
Asseveranter & Asseveratè, βεβαίως.
Asseveratio, βεβαίωσις, ἰσχυρισμός.
Assevero, διαβεβαιοῦμαι τι, διϊσχυρίζομαι.
Assideo, παρακαθέζομαι τινι, παρεδρεύω.
Assido, καθέζομαι.
Assiduè vel assiduò, ἐνδελεχῶς, συνεχῶς, ἀδιαλείπτως, συχνῶς.
Assiduitas, τὸ συνεχὲς, ἐνδελέχεια.
Assiduus, συνεχὴς, ἀδιάλειπτ☉, πολύς.
Assiduus in aliquo negotio, ἐμπάρεδρ☉, καλῶς παραμένων, καὶ δηνικῶς.
Assiduus sum, προσλιπαρέω τινι, προσμένω τινι, διαλήθω, ἐπιμένομαι.
Assigno, σφραγίζω.
Assilio, ἐπιπηδάω.
Assimilatio, ἀφομοίωσις.
Assimilis, ὅμοι☉, προσόμοι☉.
Assimiliter, ὁμοίως, κτ̀ ταὐτά.
Assimilo, ὁμοιόω τί τινι, εἰκάζω.
Assimulo, fingo aliquid esse, quod revera non est, ὑποκρίνομαί τινα.
Assisto, παρίσημί τινι, παραμένω.
Asso, torreo, ἀνθρακίζω, ὀπτάω.
Associo, συνάπτω τινί τινα.
Assolet, εἴωθε, φιλεῖ.
Assono, ἐπηχῶ.
Assuefacio, ἐθίζω τινα πρός τι συνεθίζω.
Assuesco, ἐθίζομαι σύν τινι, συνεθίζομαι.
Assuetudo, συνήθεια.
Assuetus, σύντροφ☉, συνήθης.
Assula, σκινδαλμός.
Assumentum, ἐπίρραμμα.
Assumo, προσλαμβάνω τινά.
Assumptio, προσλήψις.
Assuo, προσράπτω.
Assurgo, ἐπανίσταμαι τινι.
Assus, ὀπτός.
Ast, αὐτὰρ, ἐὰν δέ.
Astipulatio, συγκατάθεσις.
Astipulor, προστίθεμαι τῇ γνώμῃ.
Astirpe, ἀπὸ ῥίζης.
Asto, παρίσημί τινι.
Astra, ἀστέρες.
Astræa, παρθέν☉.
Astragalus, ἀστράγαλ☉.
Astrictè, στενῶς, προσεσταλμένως.
Astrictio, στύψις.
Astringo, προστέλλω, ἐπισφίγγω.
Astrologus, ἀστρολόγ☉, ὁ.
Astrum, ἄστρον.
Astra contemplari, ἀστρονομεῖν.
Astruo, προσκατασκευάζω.
Astù, pro astutè, πανούργως.
Astus, πανουργία, δολοφροσύνη.
Astutè, πανούργως, κερδαλέως.
Astutia, πανουργία, δεινότης.
Astutus, πάνουργ☉, γλαφυρὸς, ἀλωπός.
Asylum, ἄσυλον.
At, ἀλλά· ἀλλὰ μήν.
At at, ἤ, ἤ, αἶ, αἴ.
At certè, ἀλλὰ, ἄρα, ἀλλ' οὖν.
At enim, ἀλλὰ γάρ.
At vero, ἀλλά τοι.
Atavus, δίσπαππ☉, πρόπαππ☉.
Ater, μέλας, μελαγχρὰς, ζοφερός.
Athleta, ἀθλητὴς, οῦ· ἐπασκητής.
Atque, καὶ, τε, μὲν, δέ.
Atque etiam, ἀλλὰ δὴ καί.
Atqui, ποτερον ἄρα, ἀλλά τοι, γέτοι.
Atramentarium, μελανοδοχεῖον.
Atramentum, μέλαν, τὸ, ἀπέραμνον.
Atramentum sutorium, χάλκανθον.
Atratus, μελανείμων.
Atrici, θυραροί.
Atrifer, μελανειφανισμός.
Atriensis, αὔλι☉, αὐλικός.
Atriolum, αὐλίδιον.
Atriplex, ἀτράφαξις, χρυσολάχανον.
Atrium, αὐλὴ, μέλαθρον, αὐλαία.
Atrocitas, ὠμότης, ἀπήνεια.
Atrociter, ὠμῶς, ἀπηνῶς.
Atrocius, δεινότερον.
Atrox, χαλεπὸς, ἀπηνὴς, δεινὸν ἀδίκημα, atrox scelus, ἀμείλιχ☉.
Attamen, ἀλλ' ὅμως, ἀλλὰ καὶ ὡς, καὶ μήν.
Attamino, μολύνω.
Attemperatè, εὐκαίρως.
Attempero, προσάπτω τινί τι.
Attendere animum, mentem, προσέχειν τὸν νοῦν τινι.
Attendit, ἐπιτείνει.
Attendo, προσέχω, διατείνομαι.
Attentè, φιληκόως, προσεχῶς.
Attentio, προσοχὴ, πρόσεξια, κατανόησις.
Attento, πειράω.
Attentus, φιλήκο☉, προσεχής.
Attenuatio, λεπτυσμός.
Attenuatus, ἐκλεπτυνθείς.
Attenuo, ψιλόω, λεπτύνω.
Attero, προστρίβω, τινι τι, παρατρίβω, cum dat. & accus. σμύχω.
Attestor, μαρτύρομαι.
Attexo, προστίθημι τινί τι.
Attiguus, προσαφής.
Attinere, pertinere, προσήκειν, ἀνήκειν.
Attinet ad me, προσήκει μοι.

Attingo, ἅπτομαι τινός, ἐπιψαύω, καθάπτομαι.
Attollo, ἐπαίρω τὴν φωνήν, ἀναβιβάζω τι, ἀναφέρω, αἰωρέω.
Attondeo, ἀποκείρω.
Attonitus, ἐμβροντηθείς.
Attonitum reddo, ἐκπλήττω τινα, aliquem: ἀτύζω, ἀτύω.
Attonitus, ἀπόπληκτος, ἐμβρόντητος.
Attonitus sum, δεδίττομαι & δεδίττω.
Attonitus fio, ἐκπλήσσομαι πρὸς τὴν ὄψιν, aspectu.
Attonsus, ἀποκεκαρμένος.
Attractio, ἑλκυσμός, ἐπίσπασις.
Attraho, ἐπισύρω, ἐφέλκω, ἐπισπάω.
Attrecto, μεταχειρίζομαι, τὰ ὅπλα, arma: ψηλαφάω.
Attribuo, προσνέμω, τινί τι, ἀποδίδωμι τινί τι.
Attributio, ἀπόδοσις, ἀπονομή.
Attritio, τρίψις, παράτριψις.
Attritus, παρατριβής, ἀνάπηρος, παρατετριμμένος.
Attulit, ἤνεγκεν.
Avarè, πλεονεκτικῶς, σμικρολόγως, ἀνελευθέρως, φειδωλῶς.
Avaritia, φιλαργυρία, πλεονεξία, φιλοχρηματία.
Avarus, φιλάργυρος, φιλοχρήματος.
Auca, πηνέλοψ.
Aucellus, στρουθίον.
Auceps, ἰξευτής, ὀρνιθευτής, ὀρνιθοθήρας.
Auctarium, ἡ προσθήκη, τὸ ἐπίμετρον, τὸ ὑπέρμετρον, ἐπίβλημα.
Auctio, αὔξησις, δημιοπρασία.
Auctionem bonorum facere, κηρύττειν τὰ ὄντα, πρᾶσιν αὐτῶν ποιεῖσθαι.
Auctionor, ἀποκηρύττω τὰ πάλαια.
Aucto, αὐξάνω.
Auctor, αὐτουργός, αἴτιος τούτου, εἰσηγητής.
Auctoramentum, μισθοδοσία, ὀψώνιον.
Auctorem suasorémque se præbere, ὑποσημαίνειν τι.
Auctoritas, ἀξιοπιστία, αὐθεντία, ἀξίωμα, κῦρος, τὸ σεμνότης.
Auctoritate polleo, κυδιάνειρα.
Auctuarium, ἐπίμετρον.
Auctus, αὐξηθείς, αὐξηθέν.
Aucupatorius, ἰξευτικός.
Aucupator, ἰξευτής.
Aucupium, ἰξευτήριον, ὀρνιθοθήρα.
Aucupor, θηράομαι, accus. ἰξεύω, ὀρνιθοθηράω.
Audaces, τολμηροί.
Audacia, θράσος, τὸ, θρασύτης, τόλμα, ἡ.
Audaciâ & impudentiâ fretus, τόλμῃ καὶ ἀναιδείᾳ πεποιθώς.
Audaciter vel Audacter, θρασέως.
Audacter loquor, παρρησιάζω.
Audaculus, ὁ θρασύτερος, ὁ παράτολμος.
Audax, τολμηρής, θρασύς, ἀθαμβής.
Audax sum, θαρρέω ἐπί τινι, τολμάω.
Audens, θαρραλέος, θαρσαλέος.
Audeo, τολμάω τι, θαρσέω, cum acc.
Audio, ἀκούω, διακούω τι, & τινος, πυνθάνομαι, ἀκροάομαι, πυνθάνομαι.
Audire, præcipienti parere, ὑπακούειν τινός.
Audire benè, id est, laudari, εὖ ἢ καλῶς ἀκούειν, κακῶς ἀκούειν ὑπό τινος, malè audire.
Audiendo falli, audire perperam, παρακούειν.

Auditio, ἀκρόασις.
Auditor, ἀκροατής, ἀκουστής.
Auditorium, ἀκροατήριον.
Auditu intelligere, ἀκοῇ εἰδέναι.
Auditu valens, ὀξύκοος.
Auditus, us, ἀκοή, ἀκρόασις.
Auditus gravitas, δυσηκοΐα.
Auditus part. ἀκουσθείς, διαπυστός.
Ave, χαῖρε, ἔρρωσο.
Aveho, ἀπάγω.
Avellana, λεπτοκάρυον.
Avello, ἀποσύρω, ἀποσπάω, ἀποτίλλω.
Avena, βρόμος, αἰγίλωψ.
Aveo, γλίχομαι, ἐπιθυμέω, ἐφίεμαι.
Avernus, ἄορνος.
Averruncare, id est, avertere, ἀποτρέπειν, ἀποπέμπεσθαι, ἀποδιοπομπάζομαι, ἀλέξω.
Averrucat, ἀπολέμνει.
Aversandus, ἀποδιοπομπαστέος.
Aversatio, ἀποδιοπόμπησις.
Aversè κατεστραμμένως.
Aversio, ἀποστροφή.
Aversor, ἀποστρέφομαί τινα, ἀποδιοπομπάζομαι, ἀποτρέπομαι.
Aversus ἀποστραφείς, ἀπεστραμμένος.
Avertat Deus hoc, ἀλλ' ἀπείργοι Θεός.
Avertere oculos aliquo, ἀποβλέπειν ποι.
Averto, ἀποτρέπω τι, ἀποστρέφω, ἀπάγομαι.
Aufero, ἀποφέρω τι, ἀφαιρέω τοῦ τοῦτο.
Aufugio, ἀποφεύγω, ἀποδιδράσκω.
Augeo, αὔξω, ἥσω, & αὐξάνω, συνάγω.
Augeor, αὐξάνομαι, ἁδρέω.
Augesco, αὐξάνομαι, ἐπιδίδωμι.
Augmento, συναρμόζω.
Augmentum vel augmentatio, αὔξησις, ἐπίδοσις.
Augur, οἰωνοσκόπος, οἰωνόμαντις, ὀρνιθοσκόπος, προσθήκη.
Augurandi ars, οἰωνοσκοπική, οἰωνομαντική.
Augurium, οἰωνός, οἰώνισμα, οἰωνισμός.
Auguro, & ror, μαντεύομαι, οἰωνοσκοπέω, διαστοχάζομαι, οἰωνίζομαι.
Auguror benè, φήμην ἀγαθὴν ποιοῦμαι.
Augustale, πρυτανεῖον.
Augustè, σεβασμίως, σεμνῶς, μεγαλοπρεπῶς.
Augustissimus, σεβαστότατος.
Augustus, a, um; σεβάσμιος, σεμνός, σεβαστός.
Augustus mensis, αὔγουστος.
Avia, μάμμη.
Aviarium, ὀρνιθών, ὀρνιθοτροφεῖον, ἀνοδία.
Aviarius, ὀρνιθοκόμος.
Avicula, ὀρνιθάριον, ὀρνίθιον, ὀρνιθόπους.
Avibus bonis, ὄρνισιν αἰσίοις.
Avidè, ἐπιθυμητικῶς, ἐνθύμως.
Aviditas, πλεονεξία, ἐπιθυμία.
Avidus, πλεονέκτης, ἐπιθυμητικός, ὁ, ὁ.
Avidus belli, φιλοπόλεμος.
Avidus cædis, φιλαίματος.
Avidus lucri, φιλοκερδής, ὁ καὶ ἡ.
Avis, ὄρνις, ιθος, ἡ, νεοσσός, οἰωνός.
Avis tarda, ὠτίς.
Avitus, a, um; προγονικός, παππῷος.
Avius sine viâ, ἄβατος, ἄνοδος, ἀδιέξοδος.
Aula, αὐλή, βασίλειον.
Aulæa, orum; αὐλαῖα, παραπετάσματα.
Auletes, tibicen, αὐλητής.
Auletris, αὐλητρίς.
Aulicus, αὐλικός.
Avocamentum, διαγωγή.
Avocatio, ἀποτροπή, ἀποστροφή.

Avoco, ἀποκαλέω τινα, ἀποτρέπω τινά τινος, ἀπάγω.
Avolo, ἀφίπταμαι, ἀποπτάω.
Aura, αὔρα, πνοή, ἀτμίς.
Auramentum, χρύσωμα.
Auraria, χρυσεῖα.
Aurarii, χρυσοχόοι.
Aurarius, ἔγχρυσος.
Aurata, piscis, χρύσοφρυς.
Aurator, χρυσωτής.
Auratus, ἔγχρυσος, χρυσωτός, διάχρυσος, χρυσοφαής χρυσοβαφής.
Aures, ὦτα.
Aureus, χρύσεος, ἐπίχρυσος, χρύσεος, οῦς.
Auricula, ὠτίον.
Auricula summa, πτερύγιον.
Auricularis, ὠτικός.
Auricularius, ὠτακουστής.
Aurifer, χρυσοφόρος.
Aurifex, χρυσοποιός, χρυσοχόος.
Aurificina, χρυσεῖον.
Aurifodina, χρυσεῖον, χρυσωρυχεῖα.
Auriga, ἡνίοχος, ἁρματηλάτης.
Aurigarius, ἁρματοποιός, ἁρματοπηγός.
Aurigatio, ἡνιοχεία, ἁρματηλασία.
Aurigo, ἴκτερος.
Aurigor, ἡνιοχέω, διφρηλατέω.
Aurilegus, χρυσολόγος.
Auripigmentum, τὸ ἀρσενικόν.
Auris, οῦς, ὠτός, τὸ, οὖας.
In utramvis Aurem dormire, ἐπ' ἀμφότερα τὰ ὦτα καθεύδειν.
Aurem vellere, ἀναμιμνήσκειν τοῦ ὠτός.
Aures obtundere, περιθρυλεῖν τὰ ὦτα, τὰς ἀκοὰς περιηχεῖν, ἀποκοπεῖν.
Auriscalpium, ὠτογλυφίς, ἡ.
Auritus, magnas habens aures, ὠτώεις.
Auri amor, φιλοχρυσία.
Auro, as, χρυσόω.
Auro captus, χρυσεραστής, χρυσομανής.
Auro micans vel coruscans, χρυσαυγής.
Aurora, ἕως, ἠώς.
sub Auroram, ὑπὸ τὴν ἕω· εἰς ἕω.
Auruginosus, ἰκτερικός.
Aurugo, ἴκτερος.
Aurum, χρυσός, οῦ, ὁ· χρυσίον.
Auscultat, ἀκροᾶται, ὠτακουστεῖ.
Auscultatio, ἀκρόασις, ἀκροάομαι, ὑπακοή.
Auscultator, ἀκροατής, ἀκουστής.
Auscultare, obedire, πείθομαι τῷ νόμῳ, προσέχω τινί.
Ausculto, audio, ἀκροάω, ἀκροάομαι, ὑπακούω, προσέχω, προσέχω.
Ausim, τολμῴην.
Auspex, οἰωνοσκόπος, οἰωνοπόλος.
Auspicatò, εἰς καλόν, αἰσίως.
Auspicatur, ἀπάρχεται.
Auspices, οἰωνοπόλοι.
Auspiciis, οἰωνοσκοπίοις.
Auspicialis, οἰωνιστικός.
Auspicium, οἰωνισμός, οἰωνοσκοπία.
Auspicor, οἰωνοσκοπέω.
Auspicor, negotium aliquod aggredior; ἀπάρχομαι, ἐνάρχομαι, αἴσσομαι.
Auster, νότος.
Austeritas, στρυφνότης, αὐστηρότης.
Austerus, αὐστηρός, σκληρός.
Australis, νότιος, ἀνταρκτικός.
Ausio, ausus, τόλμημα.
Aut, ἤ, εἴτε.
Autem, pro sed, δὲ, δαί, δέ γε, δῆτα.
Authenticus, αὐθεντικός.
Authorare, περιποιεῖσθαι.

Authoritas, τὸ κῦρος, αὐθεντία.
Autoratus, ὠκειωμένος.
Automator, ὀνομαστής.
Autumnalis, ὀπωρινός.
Autumnus, ὀπώρα, μετόπωρον.
Autumo, ὑπολαμβάνω, νομίζω, λέγω.
Avulsio, ἀπόσπασμα.
Avulsus, ἀποσπασθείς.
Avunculus, θεῖος, μητράδελφος.
Avus, πάππος.
Avus paternus, προπάτωρ, πατρόπατωρ.
Avus maternus, μητρόπατωρ.
Auxiliares, συμβοηθοί.
Auxiliaris, ius; συμμαχικός.
Auxiliarius, βοηθητικὸς, ἀρηγός.
Auxiliator, ἐπάρκιος, ἀλεξητὴρ, βοηθὸς, ἐπίκουρος.
Auxilior, βοηθέω τινὶ πρὸς τοὺς πολεμίους, ἐπικουρέω τινί.
Auxilio tibi venio, βοηθῶ παρίστημί σοι.
Auxilium, βοήθεια, ἐπικουρία, ἀντίληψις.
Axilla, μασχάλη, μασχαλίς.
Axioma, ἀξίωμα.
Axis, ἄξων.
Axungia, ὕειον στέαρ.
Azyma, ἄζυμον.

B.

BAccæ, ἀκρόδρυα.
Bacchanale, διονύσιον.
Bacchanalia, διονύσια.
Bacchanalia agere, ἄγειν διονύσια.
Bacchatim, διονυσιακῶς, βακχικῶς.
Bacchor, insanio, βακχεύω, & βακχέω.
Bacchus, Βάκχος, ἴακχος, διόνυσος.
Bacillum, βακτηρίδιον.
Bacculus, βάκτρον, βακτηρία.
Bajulo, βαστάζω, ῥομφάζω, ἀχθοφορέω.
Bajulus, φορτοβαστάκτης, φορτηγὸς, νωτοφόρος.
Balæna, βάλαινα, κῆτος.
Balanus, βάλανος.
Balatus, ûs, βληχὴ, βλήχημα.
Balbus, ψελλὸς, τραυλὸς, ἄτοπος. ἰσχνόφωνος.
Balbutio, τραυλίζω, ψελλίζω.
Balbutit, τραυλίζει.
Ballistra, σφενδόνη.
Balneaticum, βαλανικόν.
Balneator, βαλανεύς, λουτροχόος.
Balneum, βαλανεῖον, λουτρὸν, πλυνός.
Balsamum, βάλσαμον.
Balteus vel Balteum, ζωστὴρ, ζώνη.
Baptismus, βαπτισμὸς, βάπτισμα.
Baptisterium, βαπτιστήριον.
Barathrum, βάραθρον.
Barba, πώγων, γενειόν.
Barbâ tenus philosophus, ἀπὸ πώγωνος φιλόσοφος.
Barbam nutrire, πωγωνοτροφεῖν.
Barbam vellere, τὸν πώγωνα τίλλειν.
Barbarè, βαρβαριστί.
Barbaries, βαρβαρότης, βαρβαρισμός.
Barbarus, βάρβαρος.
Barbatus, πωγωνίας, γενειήτης.
Barbitos, βάρβιτος.
Barbulus, φάγρος, ἰχθύς.
Barbutum, εἶδος ὀργάνου.
Bardatus, νάννος, τὸ σκεῦος.
Bardes, δορύκτητος.
Bardus, stupidus, βλὰξ, μεγαλάλος.
Baro, ἀνήρ.
Barritus, ἐλέφαντος, βρύχημα.
Barrus, ἐλέφας.
Basilica, βασιλικὴ, βασίλειον.
Basiliciarius, μαλακὸς, ἀγοραῖος.
Basiliscus, βασιλίσκος.
Basiator, φιλητής.
Basio, osculor, φιλέω τινα.
Basis, βάσις, βάθρος, ἕδρα.
Basium, osculum, φίλημα.
Batillum, πύραυνον.
Beatæ memoriæ, μακαρίτης.
Beatè, μακαρίως, εὐδαιμόνως.
Beatitudo, μακαριότης, εὐδαιμονία.
Beatum judicare, εὐδαιμονίζω τινα τοῦ.
Beatus, μακάριος, μάκαρος, ἀπαλαίπωρος, εὐτυχὴς, ὄλβιος.
Beatus valdè, πανόλβιος.
Bellaria, τραγάλια, ἐπιφορήματα, τραγήματα.
Bellator, πολεμιστὴς, ἀρηΐφιλος, αἴθων.
Bellè, κομψῶς, καλῶς.
Bellicæ rei peritus, δόκιμος τὰ πολεμικά.
Belli expers vel imperitus, ἀπειρόπολεμος, ὁ ἀπόλεμος.
Bellicosus, fortis, πολεμικός.
Belligero, bellum gero, πολεμῶ σοι, & πρός σε, πολεμοποιέω.
Bellicus, πολέμιος, πολεμικός.
Bellipotens, ἐνόπλιος.
Bello, as; πολεμῶ.
Bello captus, δορύκτητος.
Bellona, ἐνύω.
Bellonarii, οἱ θεοφορούμενοι.
Bellua, θὴρ, θηρίον.
Belluile, θηριώδες.
Belluinus, θηριώδης.
Bellum, ὁ πόλεμος, μάχη.
Bellum committere, ἄπτεσθαι πολέμου, καθιστάναι τὸν πόλεμον.
Bellum excitare, πόλεμον ποιεῖν τινι.
Bellum finire, καταλύεσθαι τὸν πόλεμον.
Bellum indico, πόλεμον εἰπεῖν εἴς τινα.
Bellum infero, πόλεμον ἐκφέρω πρός τινα, πόλεμον ποιέω.
Bellum suscipere, πόλεμον ἀναιρεῖσθαι πρός τινα· ἀναλαμβάνειν πόλεμον.
Bellum civile, ἐμφύλιος πόλεμος.
Bellum intestinum, πόλεμος μεταξὺ συγγενῶν.
Bellus, a, um; κομψὸς, ὁ καλός.
Benè, εὖ, καλῶς, ὀρθῶς.
Benè audire, εὖ ἀκούειν.
Benedico, εὐλογέω, εὐφημέω.
Benedictus, καὶ εὐλογημένος.
Benefacio, εὐεργετέω, εὐποιέω.
Benefactum, εὐεργέτημα.
Beneficentia, εὐεργεσία, ἐλευθεριότης.
Beneficiarius, εὐπαθών.
Beneficio afficere aliquem, εὖ ποιεῖν τινα.
Beneficio affici, εὖ πάσχειν, εὐπάσχειν.
Beneficium, εὐεργεσία, χάρις.
Beneficus, εὐεργέτης, ἀγαθουργὸς, εὐποιός.
Benemerentes, εὐεργέται.
Benevolè, εὐνοϊκῶς, φιλοστόργως, εὐνῶς.
Benevolentia, εὔνοια, εὐγνωμοσύνη, φιλοφροσύνη.
Benevolentiâ complecti aliquem, ἔχειν εὐνοϊκῶς πρός τινα.
Benevolus, εὔνοος, εὔνους, πρόφρων.
Benignè, χρηστῶς, ἐλευθερίως, φιλοτρόπως, φιλανθρώπως.
Benignior, ἀγαθώτερος.
Benignitas, ἐλευθερία, χρηστότης, φιλανθρώπευμα.
Benignus, χρηστός, ἐλευθέριος, φιλάγαθος.
Beo, μακάριον ποιῶ, μακαρίζω.
Beryllus, βήρυλλος.
Bestia, θηρίον, θὴρ, ζῶον ἄλογον.
Bestialis, θηριώδης.
Bestiarii, θηριομαχοῦντες.
Bestiola, ζωύφιον.
Beta, τεῦτλον, βλίτον.
Betaceus, σεῦτλον.
Bibacitas, πολυποσία, φιλοποσία.
Bibaculus, φιλοπότης.
Bibax, bibosus, πολυπότης, ποτικός.
Bibliopola, βιβλιοπώλης.
Bibliotheca, βιβλιοθήκη.
Bibere, πίνειν.
Bibo, πίνω, accus. sed Atticè genit.
aquam Bibo, ὕδωρ πίνω, ὑδροποτέω.
Bibonius, πολυπότης.
Bibulus, πολυπότης.
Biceps, δικέφαλος, δίκρανος.
Bicolor, δίχροος.
Bicornis, δίκερως & δίκερος.
Bidens, διόδους.
Biduum, δύο ἡμέραι, διήμερον.
Biennis, διετής.
Biennium, διετὲς, διετία.
Bifariam, διχῶς, ἄνδιχα, δίχα.
Bifax, διπρόσωπος, διχρώμος.
Biferus, δίφορος.
Bifidus, δίχηλος, διφυὴς, διχαδής.
Biforis, δίθυρος.
Bifores valvæ, αἱ δικλίδες.
Biformis, δίμορφος.
Bifrons, διμέτωπος, ἀμφιπρόσωπος.
Biga, ζυνωρίς.
Bigæ, συνωρὶς, δίφρος.
Bijugis, & Bijugus, δίζυξ, δίζυγος, ου.
Bijuges equi, δίζυγες ἵπποι.
Bilabrum, δίχειλος.
Bilanx, ζυγός.
Bilem commovere, εἰς ὀργὴν ἐμβάλλειν τινα, χολοῦν.
Bilex, δίμετρος.
Bilibre, χοῖνιξ.
Bilinguis, δίγλωττος, δίλογος.
Biliosus, χολώδης.
Bilis, χολή.
Bilis atra, μελαγχολία.
Bimater, διθύραμβος, ὁ διόνυσος.
Bimembres, δίμορφοι, δίσωμοι.
Bimaritus, δίγαμος.
Bimembris, διμελὴς, δίκωλος.
Bimestris, δίμηνος.
Bimulus, διετὴς, διετός.
Bimus, διετὸς, διετής.
Binarius, δυϊκός.
Bini, διπλὸς, σύνδυο.
Binominis, διώνυμος.
Bipartior, διχοτομέω, διχάζω.
Bipartiti, δίχα μερισθέντες.
Bipartitus, διχασθεὶς, διμερής.
Bipater, διόνυσος.
Bipatens, διγωνύχιος, δίθυρος.
Bipatentibus, διχόθεν ἀνεωγμένοις.
Bipedalis, διποδιαῖος, διπόδης.
Bipennis, πέλεκυς, ἀξίνη δίστομος.
Bipertitò, διχῆ, δίχα.
Bipedus, δίποδος.
Bipes, δίπους.
Biremis, διήρης.

Bis, δίς.
Bis in die, δὶς τῆς ἡμέρας.
Bis coctum, δίμυρον.
Bisellium, διέδριον.
Bissextus, ἐμβόλιμος ἡμέρα.
Bisulcus, δίχηλος, διχηλής.
Bitumen, ἄσφαλτος.
Bituminеus, ἀσφάλτειος.
Bitumino, ἀσφαλτόω.
Bivium, ἄμφοδος, δίοδος.
Blæsus, βλαισὸς, τραυλός.
Blandæ, κωτίλαι.
Blandè, ἠπίως, μειλίχως.
Blandicus, ἐπαγωγός.
Blandidicus, χρηστολόγος.
Blandiloquentia, χρηστολογία, ἡδυλογία.
Blandiloquus, χρηστολόγος, ἡδυλόγος.
Blandimentum, θωπεία, προσλαλιά, ἀρέσκευμα.
Blandior, σαίνω σε, tibi, κορίζομαί τινα, αἰκάλλω, ἀρεσκεύομαι, αἱμύλλω.
Blanditiæ, χρηστολογία, κολακεία.
Blandus, χρηστολόγος, ἄρεσκος, εὐπροσήγορος, αἱμύλος, ἤπιος, μείλιχος, ἐπαγωγός.
Blasphemia, βλασφημία.
Blatero, ψελλίζομαι, βαττολογέω.
Blatero, onis, φλύαρος, ἀδολέσχης, ματαιολογέω.
Blatta σίλφη.
Blattela, θρόμβος αἵματος τῆς κογχυλίων.
Blattia, θρόμβος αἵματος.
Boarium forum, βουπώλιον.
Boarius, βοϊκὸς, βόειος.
Boatus, βοὴ, μυκηθμός.
Boletus, βωλίτης.
Bolis, βολίς.
Bolus, βῶλος, ἡ ἄκολος, βλωμός.
Bombilatio, sonus apum, βόμβος.
Bombus, βόμβος, ἦχος.
Bombycinus, βομβύκινος.
Bombyx, βόμβυξ.
Bona, id est, opes, ἡ οὐσία, χρήματα.
Bona hæreditaria, κλῆρος.
Bonâ fide, ἀπροφασίστως, ἐπιεικῶς, κατὰ πίστιν.
Bonâ veniâ, ἐπιεικῶς, εἰ παρίης.
Bona animi, ἀγαθὰ τὰ ἐν τῇ ψυχῇ.
Boni consulo, στέργω ἐπὶ τῇ ἐπιεικείᾳ, ἀποδέχομαι τὴν ἀπόφασιν.
quod Bonum faustumque sit, ἀγαθῇ τύχῃ.
Bonitas, ἀγαθότης, ἀγαθωσύνη, χρηστότης.
Bonitas ingenii, seu naturæ, εὐφυΐα.
Bonus, ἀγαθὸς, ἐσθλὸς, χρηστὸς, καλός.
Bonus & probus vir, καλοκἀγαθός.
Boo, as, are, mugio, μυκάομαι, βοάω.
Borealis, βορειαῖος, βόρειος.
Boreas, aquilo, βορέας, βορρᾶς.
Bos, βοῦς.
Bovem mactare, βουθυτεῖν.
Boves pascere, βουκολεῖν, βουφορβεῖν.
Bovilla, βοοστασία.
Bovillus & bovinus, βόειος.
Boum armenta, τὰ βουφόρβια.
Boum cædes, βοκτασία, βοσφαγία.
Boum custos, βουκόλος, βουπόλος, βουφορβός.
Brabium, certaminis præmium, βραβεῖον.
Bracca, fœmorale, ἀναξυρὶς, ίδος, ἡ διαζώσματα.
Brachiale, περιβραχιόνιον, χλιδὼν, χλιδών.
Brachium, βραχίων, ονος.
Bractea, τὸ πέταλον, ἐλασμός.
Bracteator, πεταλιστής.
Bracteola, πεταλίδιον, ψῆγμα.

Branchiæ, βράγχια, βρίγχια.
Brassica, κράμβη, κραμβή.
Brevi, ἐν βραχεῖ, βραχέως.
Brevia, τὰ βραχέα.
Breviarium, compendium, ἐπιτομὴ, βραχύτης.
Breviloquentia, βραχυλογία.
Brevior, βραχίων, βράσσων.
Brevis, βραχὺς, σύντομος, σύντομος.
Brevis vitæ, βραχύβιος, ὀλιγόβιος, μικρόβιος.
Brevitas, βραχύτης, ἐπιτομή.
Breviter, βραχέως, ἐν βραχεῖ.
Brochus, ὁ τὸ ἄνω χεῖλος ἀδηκώς.
Bruma, χειμερινὴ, τροπὴ, χεῖμα.
Brumalis, χειμερινός.
Brutum, seu mutum animal, ζῶον ἄλογον.
Brutus, stupidus, ἀναίσθητος, προβατώδης, ἄλογος.
Bubalus, βούβαλος.
Bubile, βοαύλιον, βουστάσιον.
Bubo, βύας, ου, ὁ, γλαύξ.
Bubula caro, τὸ βόειον κρέας.
Bubulcio, βουκολῶ.
Bubulcus, βουκόλος, βοηλάτης, βουποίμην.
Bubulum corium, τὸ βόειον δέρμα, βοεία, βουδέψιον.
Bubulus, βόειος, βοϊκός.
Bucca, στόμα, κόρρη.
quod in Buccam venerit, ὅ, τι ἂν ἐπὶ τὸ στόμα ἔλθῃ.
Buccas inflare, τὰς γνάθους φυσᾶν.
Buccea, æ, ψωμὸς, ἔγκωφος.
Buccella, στόμιον, ψωμίον.
Buccina, σάλπιγξ.
Buccinator, κήρυξ, σαλπικτής.
Buccino, σαλπίζω, κηρύττω.
Buccinum, βυκάνη, κήρυγμα.
Buccula, παραγναθὶς, τὸ στόμιον.
Bucula, diminut. δάμαλις, βοῦς.
Bufo, μύοξος, ου, ὁ, φύσαλος.
Buglossus, βούγλωσσος & βούγλωσσον.
Bulbaceus, βολβώδης.
Bulbosus, βολβώδης.
Bulbus, βολβός.
Bulga, δερματίνη, πήρα.
Bulla, πομφόλυξ, φύσημα, ἀποφυσία.
Bulla, insigne, ἡ κάλυξ.
Bullatus tumidus, πομφολυγώδης.
Bullatus, bullâ ornatus, ὁ κάλυξι κεκοσμημένος, πεπομφολυγωμένος.
Bullio, bullas emitto, ζέω, βράσσω.
Bullo, as, ἐκφυσάομαι.
Bullula, φυσημάτιον.
Bura, sive Buris, ἐχέτλη.
Bustuarius, ἐπιτύμβιος.
Bustum, τύμβος, πυρά.
Bustum violare, τυμβωρυχεῖν.
Butyrum, βούτυρον.
Buxetum, πυξεών.
Buxeus, πύξινος.
Buxum vel Buxus, πύξος, ἡ.
Byssus, βύσσος, ου, ἡ.

C.

CAballarius, κέλης ἱππεὺς, ἱπποκόμος.
Caballinus, ἵππειος.

Caballus, ἵππος.
Cabro, σφήξ.
Cacabus, κάκαβος, λέβης.
Cacaturio, χεζητιάω, χεζείω.
Cachinnatio, καγχασμός.
Cachinnor, καγχάζω, κιχλίζω.
Cachinnum tollere, ἄθρυν ἀνακαγχάζειν, ἐκκαγχάζειν.
Cachinnus, καγχασμὸς, κιχλισμός.
Caco, ventris onus depono, χέζω, ἀφοδεύω, ἀποπατέω.
Caccula, δοῦλος στρατιώτης.
Cacula, ἀκόλουθος.
Cacumen, κορυφὴ, ἄκρον, ἄπος.
Cacumen montis, ἀκρώρεια, λοφία.
Cacuminatus, ἀποξυνθείς.
Cacumino, ἀποξύνω, κορυφόω.
Cadaver, τὸ νεκρὸν, ἡ, ὁ, νεκρὸς, πτῶμα.
Cadavera spoliare, νεκροσυλεῖν.
Cadaverosus, νεκρώδης.
Cadere animis, ἀθυμεῖν τὴν τελευτὴν, ob finem, τοῖς τισιν νεκροῖς, ob cædes aliquorum: ἀθύμως διάγειν.
Cadere in suspicionem, εἰς ὑποψίαν ἐμπίπτειν, πρὸς ὑποψίαν ἥκειν.
Cadivus, πτώσιμος, εὐκατάπτωτος.
Cado, ἀμύω, πίπτω εἰς γόνατα, ἐρείπω.
Caduceator, κήρυξ, εἰρηνοποιός.
Caduceus, τομεὺς, κηρύκιον.
Caducifer, κηρυκειοφόρος.
Caducum, τὸ χωρὲν εἰς τὸ φίσκον.
Caducus, πτώσιμος, εὐκίνητος, ἐρείψιμος, φθαρτός.
Cadus, κάδος.
Cæcias, καικίας.
Cæcitas, τυφλότης, ἀβλεψία, ἀορασία.
Cæco, τυφλόω.
Cæcus, τυφλὸς, ἀλαὸς, ἀφώτιστος.
Cæcutio, ἀμβλυώττω, τυφλώττω.
Cædes, κλόνος, φόνος, σφαγὴ, ἀναίρεσις.
Cædo, percutio, πλήττω, κόπτω, δέρω.
Cædua sylva, ὑλοτομία.
Cæduus, τομαῖος, κέρμος.
Cælamen, γλυφή.
Cælator, γλυπτὴς, γλυπτὴρ, τορευτής.
Cælatura, γλυφὴ, ἀναγλυφή.
Cælatus, γεγλυμμένος, γλυπτός.
Cælebs, ἄγαμος, ἀγάμητος, ἄζυγής.
Cælestis, οὐράνιος, ἐπουράνιος, ὀλύμπιος, αἰθέριος.
Cælibatus, ἀγαμία, ἀζυγία.
Cælicola, οὐρανίων.
Cælicoles, οὐρανοκάτοικοι.
Cælites, οὐράνιοι.
Cælitus, οὐρανόθεν.
Cælo, sculpo, γλύφω, ἐγκόπτω.
in Cælo, οὐρανόθι.
Cælum, γλυπτήριον, γλυφεῖον.
Cælum, οὐρανὸς, ὁ, πόλος.
Cæmentarius, λιθοτόμος.
Cæmentarius, χαλικοδόμος, χαλικουργός.
Cæmentum, χάλιξ, κος, γύψος, κονία.
Cæpe, κρόμμυον.
Cæpit, εἴληφεν.
Cæremonia, δημιτεία, μέμψις.
Cærites, δέλτοι ἐν αἷς τὰς ἐγγραφὰς ἀποτίθεντο.
Cæruleus, κυάνεος.
Cæsariatim, συντόμως.
Cæsaries, coma, κόμη, χαῖτα, βόστρυχος, κουρά.
Cæsim, τμήδην, ἐκκεντωσιέρως.
Cæsius, γλαυκός.

Cæspes, βῶλος, βῶλαξ.
Cæspito, παράφορον βαδίζω.
Cæstus, πυγμή.
Cæsura, τομή, τμῆμα.
Cæsus, κεκομμένος, τμηθείς, τυπτηθείς.
Cætera, καὶ ἕτερα, τὰ λοιπά.
Cæteroquin, ἄλλως τε.
Cæterum, ἤ, πλὴν, τοίνυν, μέντοι, ἀτάρ.
Cætum crudum, ἀμυτάριχος.
Calamarium, καλαμοθήκη.
Calamister, vel calamistrum, καλαμὶς, ἴδος, ἡ, κάλλυντρον.
Calamistratus, βοστρυχωθείς.
Calamistro, βοστρυχίζω.
Calamitas misera, συμφορὰ, ἀτυχία, δυστυχία, κακοπάθεια, λύμη.
Calamitate afficere, ταλαιπωρεῖν τινα.
Calamitate premi, δυστυχεῖν ἔν τινι, vel περί τι.
Calamitosè, δυστυχῶς.
Calamitosus, ὀϊζυρὸς, δυστυχὴς, δύστηνος, ἄθλιος.
Calamus, κάλαμος, δόναξ, καλάμη.
Calamus aromaticus, ἡδύοσμος.
Calathus, κάλαθος, σπυρὶς, κάνης.
Calator, κλήτωρ.
Calatores, ἐκβιβασταὶ ἱερέων.
Calcaneum, πτέρνα, ἡ.
Calcar, κέντρον, πλῆκτρον.
Caldarius, θερμοδότης, θερμαντήριος, συριατός.
Calcaria equo subdere, κεντίζειν ἵππον.
Calcat, πατεῖ.
Calceamentum, ὑπόδημα.
Calceatus, ὑποδεδεμένος, ὑποδεθείς.
Calceo, ὑποδέω.
Calceolarius, ὁ ποιητὴς ὑποδημάτων, σκυτοτόμος, σκυτεύς.
Calceolus, ὑποδημάτιον.
Calces, πτέρναι.
Calceus, ὑπόδημα, πέδιλον.
Calcior, ὑποδέω.
Calcitratus, λακτισμός.
Calcitro, calcitras, λακτίζω, πτερνίζω.
Calcitro, nis, λακτιστής, πτερνιστής.
Calcitrosus, λακτιστής.
Calco, πατέω, στείβω.
Calculatio, ψῆφος, λόγος.
Calculator, λογιστής, ψηφιστής.
Calculo, ψηφίζομαι, λογίζομαι.
Calculosus, λιθώδης, λιθιάων.
Calculus, ψηφὶς, λιθίδιον.
Caldarium, λέβης.
Calebra, ἵππων βελή.
Calefacio, θερμαίνω.
Calefactus, θερμανθεὶς, θαλφθείς.
Calefio, θερμαίνομαι, θάλπομαι.
Calendæ, καλένδαι, νεομηνία.
Calendarium, ἡ ἐφημερὶς, ἐπιμήνιος.
Calens, θερμός.
Caleo, θέρομαι, θερμαίνομαι.
Calesco, θερμαίνομαι, θάλπομαι.
Calet, πεπύρωται.
Caliculus, κυλίκιον.
Calidus, θερμός, ζεστός.
Caliga, σκελεά, κρηπίς.
Caligatus, κρηπιδωμένος.
Caliginosus, γνοφώδης, ζοφώδης.
Caligo, inis, ζόφος, σκότος, ἀχλύς.
Caligo oculorum, ἀμαύρωσις ὀφθαλμῶν, ἀμβλυωπία, ὀφθαλμῶν ἀχλύς.
Caligo, cæcutio, ἀμβλυώττω.
Caliendrum, κόσμιον κεφαλῆς.
Calix, κύλιξ, ποτήριον.
Calleo, τυλόω.

Calleo, perfectè scio, ἐπίσταμαι τὴν τέχνην, ἀκριβῶς γινώσκω, ἐμπείρως ἔχω.
Calles, τρίβοι.
Callet, οἶδεν.
Callidè πανούργως, δολοφρόνως.
Calliditas, πανουργία, σόφισμα, δεινότης.
Callidus, πανοῦργος, δολόφρων, δεινὸς, ἀργαλέος.
Callis, is, τρίβος, πάτος.
Callosum, τράγαλον.
Callosus, τυλώδης, ὁ καὶ ἡ.
Callum obducere, σκληρύνειν, τυλοῦν.
Callus & callum, τύλος.
Calones, καλοπόδια, σκευοφόροι.
Calo, onis, καλοπόδιον, σκευοφόρος.
Calor & caliditas, θέρμη, θερμότης, καῦμα, αἶθος, θάλπος.
Caltudia, ἑορτή.
Calpitur, ἐξαπατᾶ.
Calvæ, ποντικά, πεφρυγμένα.
Calvaria, κρανίον.
Calvaster, ἀναφαλαντίας.
Calveo, φαλακρόομαι.
Calvesco, φαλακροῦμαι.
Calvitium, & calvities, φαλάκρωσις, φαλάκρωμα.
Calumnia, διαβολὴ, συκοφαντία, ἐπήρεια.
Calumniator, συκοφάντης, διάβολος.
Calumnior, διαβάλλω τινα· συκοφαντέω τινά τινος.
Calumniosus, συκοφαντικός.
Calvo, as, φαλακρόω.
Calvo, is, κατασοφίζομαι.
Calvor, ἐξαπατῶ.
Calvus, φαλακρός.
Calx, extrema pars pedis, πτέρνα, σφυρόν.
Calx, g. fœm. Chalck, κονία, γύψος.
Camelarius, καμηλίτης.
Camelus, κάμηλος.
Camenæ, μοῦσαι.
Camera, καμάρα.
Camerarius, καμαρινός.
Cameratus, καμαρωτός.
Camero, καμαρόω.
Camilla, ἱέρεια.
Camino, καμινεύω.
Caminus, ὁ καὶ ἡ, κάμινος.
Cammarus, ἀστακός.
Camæna, μοῦσα.
Campana, κώδων.
Campestris, πεδινός.
Campidoctor, ὁπλοδιδάκτης.
Campus, πεδίον, πέδον.
per Campum, καταπεδίον.
Camurus, inflexus & curvus, ἐπικαμπὴς, καμπύλος.
Camus, κημός.
Canale, ῥεῖθρον.
Canaliculus, σωληνάριον.
Canalis, σωλὴν, χαράδρα.
Canalitius, σωληνιαῖος.
Cancellarius, ἀρχιγραμματεύς.
Cancellatim, κιγκλιδόν.
Cancellatus, κεκιγκλισμένος, κιγκλιδωτὸς, δικτυωτός.
Cancelli, ἡ κιγκλίς.
Cancello, κιγκλίζω.
Cancer, cri, καρκῖνος.
Cancer, morbus, καρκῖνος, καρκίνωμα.
Candefacio, λευκαίνω.
Candefacio, ignitum reddo, ἐμπυρίζω.
Candela, λύχνος, λυχνίδιον, δᾳδίον.
Candelabrum, λυχνίον, κηροπήγιον.
ferrum Candens, ὁ σίδηρος πυρούμενος.
Candeo, candidus sum, λευκαίνομαι, λευκός εἰμι.

Candesco, λευκόομαι.
Candidati, παρέποντες.
Candidatus, albâ veste indutus, λευκανθείς.
Candidè, εὐγνωμόνως, ἀφθόνως, ἁπλῶς.
Candidus, λευκὸς, ἀργός.
Candidus cum ad animum transfertur, εὐγνώμων, ἄκακος, χρηστὸς, καθαρὸς, ἐπιεικής.
Candor, oris, albedo, λευκότης.
Candor de animo dictus, εὐγνωμοσύνη, ἁπλότης.
Caneo & canesco, πολιόομαι.
Canere receptui, τῇ σάλπιγγι ἀνακαλεῖσθαι.
Canere surdis, κωφοῖς λέγειν.
Canere classicum, τὸ πολεμικὸν σημαίνειν.
Cani, αἱ πολιαί.
Canicula, κυνίδιον, κυνίσκη.
Canicula, σείριος.
Caniculares dies, αἱ ἀμφὶ τὸν σείριον ἡμέραι.
Caniculus, κυνάριον.
Caninus, κυνικὸς, κύνειος.
Canis, κύων, κυνὸς, gen. σκυλάκιον.
Canis venaticus, κύων θηρευτής.
Canis vestigator, κύων ἰχνευτής.
Canistrum, κάνεον, κάνης.
Canities, πολιότης, πολιά.
Canna, Rohr. κάννα, δόναξ, κάλαμος.
Cannabaceus, καννάβινος.
Cannabis, κάνναβις.
Canneus, καλάμινος.
Cano, ᾄδω, μελίζω, μέλπω, ὑμνέω.
Cano eleganter, εὐμολπέω.
Canon, κανών.
Canor, ἦχος ἀνθρώπου.
Canora, εὔφωνος.
Canorosus, λιγυρός.
Canorus, φωνήεις, λιγυρὸς, λιγύφθογγος.
Canorè, seu suavi pronuntiatione, εὐφώνως.
Cantator, ἀοιδὸς, ψάλτης.
Cantatrix, ψάλτρια.
Cantatus, ἀοίδιμος, ἐπᾳσθείς.
Canthari, κρατῆρες.
Cantharis, κανθαρίς.
Cantharus, κάνθαρος.
Cantherius, καβάλλης μηχανικός.
Canthus, κανθός.
Canticum, ᾠδὴ, ᾆσμα, τὸ μέλος.
Cantilena, ᾆσμα, μέλος.
Cantio, cantus, ᾆσμα, μέλος, ψαλμὸς, ᾠδή.
Cantito, τερετίζω.
Canto, ᾄδω, ψάλλω, μέλπω.
Cantor, ψάλτης, ἀοιδός.
Canturio, ψιθυρίζω.
Cantus, ᾆσμα, ᾠδή.
Cantus lugubris, θρηνῳδία.
Cantus elegantia, εὐμολπία.
Canus, πολιὸς, λευκὸς, λευκανθής.
Capacitas, χώρησις, εὐρυχωρία.
Capax, δεκτικὸς, χωρητικός.
Capedo, εὐρυχωρία.
Capella, χίμαρος, αἰγίδιον.
Caper, τράγος, ὁ, χίμαρος.
Capere, delectare, τέρπειν τινά.
Capere, eligere, αἱρέω τὰ ὅπλα, arma.
Capere, tenere, αἱρεῖν τὴν πόλιν, urbem,
Capero, ῥυσσόω, ῥυτιδόω.
Capero frontem, μέτωπα ἀνασπάω, συστέλλω τὰς ὀφρῦς.
Capesso, ἐπιβάλλω, ἐφάπτω, ἐφάπτομαι, ἀντιλαμβάνω, ἐπιχειρέω.
Capessere fugam φυγὴν ἑλέσθαι.

Capessere rempub. ἀπιέναι πολιτεύματος.
Capesseret, ἐπιδιάξει.
Capillaceus, τριχώδης.
Capillamentum, τρίχωμα.
Capillatus, τετριχωμένος, τριχωτός.
Cani capilli, πολιαὶ τρίχες.
Capilli nigri, rufi, flavi, τρίχες μέλαιναι, ξανθαί, πυῤῥαί.
Capillitium, κόμη, τρίχωμα.
Capillo, as, τριχόω.
Capillorum defluvium, ἡ ἀλωπεκία.
Capillos comare, τριχοκομεῖν, ἐπικομᾶν.
Capillosus, τριχώδης, λαχνήεις.
Capillus, κόμη, θρὶξ, τρίχες, ἡ.
Capillus Veneris, ἀδίαντον.
Capio, comprehendo, λαμβάνω, αἱρέω, ἁλίσκω, δέχομαι, κρατέω.
Capio, decipio, πλανάω.
Capistro, φιμόω, κημόω.
Capistrum, κεφαλοδέσμιον, κημὸς, φίμος.
Capit, χωρεῖ, λαμβάνει.
Capital, ἄμπυξ, κρήδεμνον.
Capitalis, κεφαλικὸς, ἀτιμοποιός.
Capitalis morbus, νόσος ὀλεθρία, φθαρτικὴ, θανατώδης.
Capitatus, κεφαλωτός.
Capite plectere, θανάτῳ ζημιοῦν τινα, ἀποκεφαλίζειν.
Capite doleo, κεφαλαλγέω, καρηβαρέω.
Capitis aliquem arcessere, θανάτου τινὶ τιμᾶσθαι.
Capitis damnari, θανάτου δίκην ὀφλισκάνειν.
Capitis diminutio, κεφαλῆς ἐλάττωσις.
Capitis dolor, κεφαλαλγία, καρηβαρία.
Capito, κέφαλος, κεφαλίων.
Capitones, ἀτέχνιοι.
Capitulatim, κεφαλαιωδῶς.
Capitulum, κεφάλαιον.
Capo, ἀλεκτρυὼν, ἐκτομίας.
Capra, αἴξ.
Caprarius, αἰγιβότης, αἰγονόμος, αἰπόλος.
Caprea, δορκάς, αἰγάγρος.
Capreola, δορκάς.
Capreoli, δορκάδια.
Capreus, αἴγειος.
Capricornus, αἰγόκερως.
Caprificatio, ἐρινασμός.
Caprificus, ἐρινεὸς, ἀγρία συκῆ.
Caprile, αἰγών.
Caprinus, αἴγειος.
Capsa, κάψα, κιβωτὸς, θύλαξ.
Capsula, θυλακίσκος, κιβώτιον.
Captatio, venatio, θήρα, θήρασις, αἰχμαλωσία.
Captator, θηρευτής, θηρατικός.
Captaverat, ἐθήρατο.
Captio, deceptio, δόλος, ἀπάτη.
Captiose, σοφιστικῶς, ἀπατηλῶς.
Captiosus, ἀπατηλὸς, σοφιστικός, ἀλητρικός.
Captivitas, αἰχμαλωσία.
Captivus, αἰχμάλωτος.
Capto, θηρεύω, θηρατεύω.
Captura, ἄγρα, λῆψις, ἅλωσις, ἐμπολή.
Captus, ἁλοὺς, ἑαλωκώς, amore, κατεχόμενος ὑπ' ἔρωτος, ληφθεὶς, εἰλημμένος.
Captus, comprehensio, ὑπόληψις, κατάληψις.
Capularis senex, ὁ τυμβογέρων.
Capulus, manubrium gladii, λαβὴ, κώπη.
Capus, i. vel capo, nis, ἀλεκτρυών.
Caput, κεφαλὴ, κεφάλαιον, κάρηνον.
Caput, origo, ἀρχή.

Caput aperire, κεφαλὴν ἀποκαλύπτεσθαι, ἐκκαλύπτω κρᾶτα.
Carbasea vela, λίνεα καλύμματα.
Carbaseus, vel carbalinus, λίνεος.
Carbasus, λίνον, λαῖφος.
Carbo, ἄνθραξ, θυμάλωψ.
Carbonarius, ἀνθρακεὺς, ἐως, ὁ.
Carbunculus, ἀνθράκιον, ἄνθραξ.
Carcer, δεσμωτήριον, φυλακὴ, εἱρκτή.
Carcerarius, φυλακίτης.
in Carcerem conjicio, εἰς φυλακὴν βάλλω, ἐμβάλλειν, ἢ, ἀπάγειν εἰς τὸ δεσμωτήριον.
Carcerarius, εἱρκτικός.
Carceres, ἡ βαλβὶς, ἀφετηρία, ἡ γραμμή.
a Calce ad carceres revocari, ἐκ τοῦ τέρματος ἐπὶ τὴν βαλβῖδα μετακαλεῖσθαι.
a Carceribus ad metam, ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος.
è Carceribus exire, ἐκφέρειν ἀπὸ ὕσπληγος, ἐκ τῆς βαλβῖδος ἐξιέναι.
Carceris janitor, δεσμοφύλαξ.
Carchesium, εἶδος ποτηρίου.
Carcinoma, καρκίνωμα.
Cardiacus, καρδιακός.
Cardinalis, γιγγλυμώδης.
Cardines mundi, οἱ πόλοι.
Cardines rerum, ἔργων ἀκμαί.
Cardo, θαιρὸς, στροφεὺς, στρόφιγξ, γίγγλυμος.
Carduelis, ἀκανθίς.
Carduus, σκόλυμος.
Care, πολυτίμως.
Carectum, δονακών.
Careo, ἀποστερέομαι. gen. ὑστερέω, δέομαι.
Carere sensu, ἀναισθητεῖν.
Carex, quibusdam τὸ ξιφίον, aliis τὸ ἀκορον vel ἡ κύπειρος.
Carica, ἰσχάς.
Caries, εὐρὼς, σαπρότης.
Carina, τρόπις, στεῖρα, ἐντερόνη, κύτος, τό.
Carinari, χαριεντίζεσθαι.
Carino, κυτόω.
Cariosus, εὐρώδης, σαπρὸς, εὐρώεις.
Carissimus, τιμιώτατος, γνησιώτατος.
Caritas, πολυτιμία, τιμιότης, ἀγάπη.
Caritas rei frumentariæ, ἡ σιτοδεία, σπανοσιτία.
Caritas summa, πανασιτία.
Carmen, ἔπος, μέλος, ᾆσμα.
Carmen nuptiale, ἐπιθαλάμιον.
Carmentalia, ὑμνολογία.
Carminat, ξαίνει.
Carminatio, κτενισμὸς, διάξανσις.
Carmino, κτενίζω, διαξαίνω.
Carnarium, τὸ κρεῖον, κρεωπώλιον.
Carnarius, κρεωπώλης, κρεωδαίτης.
Carneus, σαρκικός.
Carnifex, δήμιος, σαρκοβόρος.
Carnificina, κρεουργεῖον, βασανιστήριον.
Carnifico, κρεουργέω, ἀναιρέω.
Carnivora, σαρκοφάγα.
Carnositas, πολυσαρκία.
Carnosus, πολύσαρκος, σαρκώδης, εὔσαρκος.
Caro, σὰρξ, ἡ, κρέας, τό.
Carpentarius, ἁμαξουργός.
Carpentum, ὄχημα, ἅμαξα.
Carpitur, τρύχεται, δρέπεται.
Carpo, decerpo, δρέπομαι.
Carpo, reprehendo, κακίζω σε τῆς ἀπιστίας, ob infidelitatem, ψέγω, ἐπιλαμβάνομαι.
Carptim, ἀφοδικῶς, ἐξ ἐπιδρομῆς.
Carptor, reprehensor, διασύρτης.
Carptus, δρεφθεὶς, ἐσπαραγμένος.

Carpus, καρπός.
Carruca, ἁμάξιον, ἁμαξίς.
Carrucarius, ἁμαξοπηγὸς, ἁρματηλάτης.
Carrus, vel carrum, ἅμαξα, ἅμαξα.
Carticula, δελτίον.
Cartilagineus, χονδρότυπος, χονδρώδης.
Cartilago, χόνδρος.
Carum, σίμιον.
Caruncula, κρεάδιον, σαρκίδιον.
Carus, θεοφιλὴς, πολύτιμος, ὁ ἔντιμος, τίμιος, γνήσιος.
Casa, στέγη, ἔπαυλις, καλύβη.
Casarius, καλυβίτης.
Caseus, τυρὸς, τροφαλίς.
Cassis, rete venatorium, δίκτυον, ἄρκυς.
Cassis, galea, κόρυς, περικεφαλαία.
Cassita, κορυδαλός.
Cassum, κενὸν, μάταιον, ἄκυρον.
Cassus, inanis, ἐρῆμος, μάταιος.
Incassum, εἰς κενόν.
Castanea, κάστανα, λόπιμα.
Caste, ἁγνῶς, καθαρῶς.
Castellum, φρούριον, κώμη, ἔρυμα, περιβολή, ἐπιτείχισμα.
Castigare, punire, κολάζειν τινα, τιμωρεῖν τινα.
Castigat, objurgat, ἐπιπλήττει.
Castigatio, ἐπανόρθωσις, κολασμὸς, παιδεία, ἐπίπληξις.
Castigator, ἐπανορθωτής, ἐπιτιμητὴς, σωφρονιστής.
Castigo, παιδεύω τινα, ἐπιπλήττω τινι & τινα, ἐπανορθόω, κολάζω.
Castitas, ἁγνεία, ἁγνότης.
Castor, κάστωρ.
Castoreus, καστόρειος.
Castra, στρατόπεδον, παρεμβολή.
Castra moveo, ἀναζεύγνυμι περὶ τι, ἐξαναχωρέω τὴν στρατιάν.
Castra pono, στρατοπεδεύω.
Castrametor, στρατοπεδεύω, στρατιωτικός.
Castratio, εὐνουχισμὸς, ὀρχοτομία.
Castratus, εὐνοῦχος, ὁ, ὀρχοτομηθεὶς, ἐκτομίας, ἐκτετμημένος.
Castrensis, τοῦ στρατοπέδου.
Castro, excido, ἐκτέμνειν τινα, εὐνουχίζειν, ὀρχοτομεῖν.
Castrorum metatio, κατασκηνή.
Castrum, locus muris munitus, ἔρυμα, φρούριον.
Castus, ἁγνὸς, καθαρὸς, σώφρων.
Casu, ἐκ τύχης.
Casula, σκηνίδιον, καλυβίδιον.
Casurus, πεσούμενος.
Casus, πτῶσις, πτῶμα· σύμπτωμα, συντυχία.
si Casus incideret, ἐὰν τύχῃ.
Cataclysmus, κατακλυσμός.
Catadromus, κατάδρομος.
Catalogus, κατάλογος.
Cataphractus, κατάφρακτος.
Catapulta, καταπέλτης, ου, ὁ.
Catapultarius, καταπελτικός.
Cataracta, vel cataractes, καταῤῥάκτης.
Catarrhus, κατάῤῥοος, ῥεῦς.
Catechesis, κατήχησις.
Catellus, κυνίδιον, σκυλάκιον.
Catena, δεσμὸς, σειρὰ, ἅλυσις.
Catenatus, ἀλυσιδωτός.
Catenis constrictus, ἁλυσίδετος.
Cateno, δεσμόω, δεσμεύω.
Catenula, ἁλυσίδιον.
Caterva, στίφος, σπεῖρα, ἴλη, ὅμιλος, πολυπληθία.
Catervatim, ἰλαδὸν, ἀγεληδόν.

Cathedra,

Cathedra, καθέδρα.
Catinus, vel Catinam, τρυβλίον, παροψίς.
Catulinum, σκυλάκειον.
Catulus, σκύμνος, σκύλαξ.
Catus, a, um, sagax, νοῦν ἔχων, ἔμφρων·
ἀλαβής.
Catus, felix, αἴλουρος, γαλῆ.
Cavamen, κοίλαμα.
Cavatus, κοιλωθείς.
Cauda, οὐρά, κέρκος, ἡ.
Cauda avium, ὀρροπύγιον.
Caudam motitans, σαίνουρος, seu σαίνουρος.
Caudex, στέλεχον, στέλεχος, τὸ πρέμνον.
Caudicalis, στελεχώδης.
Cave facias, φυλάττε, vel τηρῶ μὴ ποιήσῃς.
Cavea, κύρτη, κυρτίς, οἰκίσκος, ὀρνιθοτροφεῖον, γαλεάγρα.
Cavendum est, εὐλαβητέον.
Caveo, εὐλαβέομαι, acc. φυλάττομαι, ἐξαλύσσω, φεύγω.
Caverna, ἄντρον, κρύπτη.
Cavernæ, κοιλάδες.
Cavernosus, ἀντρώδης.
Cavernula, ἡ μυχή.
Caverium, τρύπημα.
Cavilla, æ, σκῶμμα, σόφισμα.
Cavillatio, αἰσχρολογία, ἀπάτη, παρεγχείρησις, κακοήθεια.
Cavillator, φιλοκέρτομος, σκώπτης.
Cavillor, σκώπτω τινὰ εἴς τι, propter aliquid, ἐπικερτομέω, σκώπτω.
Caula, ἔπαυλις, αὐλή.
Caulæ, μάνδραι, περίβολοι.
Cauliculus, καυλίσκος.
Caulis, καυλός, ὁ, ὁ.
Cavo, κοιλόω, κοιλαίνω.
Caupo, κάπηλος, ξενοδόχος.
Caupona mulier, καπηλίς.
Caupona, taberna, καπηλεῖον, οἰνοπώλιον.
Cauponarius, καπηλικός.
Cauponor, καπηλεύω.
Causa, αἰτία, αἴτιον, πρόφασις, δίκη.
Causâ cognitâ, τῆς αἰτίας φανείσης.
Caussa est, cur, αἰτία, δι' ἣν.
Caussa indicta damnari, ἐρήμην καταδικασθῆναι.
Caussâ indictâ damnare, ἀκρίτως καὶ ὁμοίως λόγων καταδικάζεσθαι.
Caussam dicere λόγον διδόναι, δίκην ὑπέχειν, ἀπολογεῖσθαι.
Caussalis, ἀπολογικός.
Caussidici, οἱ κατ' ἀγοράν.
Caussidicus, δικολόγος, συνήγορος.
Caussor, προφασίζομαι, ἀπολογέω.
Cautè, εὐλαβῶς.
Cautela, εὐλάβεια, προφυλακή.
Cauterium, καυτήριον.
Cautes, is, ῥαχία, πέτρα, ἀπόρρωξ.
Cautio, εὐλάβεια, προφυλακή.
Cautiones, ἀσφάλεια.
Cautor, προφυλακτικός.
Cautum, ἀσφαλές, χειρόγραφον.
Cautus, εὐλαβής, προφυλακτικός, ἔννοος, συνετός.
Cavum, κοίλωμα, κοῖλον.
Cavus, κοῖλος.
Cecidit, ἔπεσεν.
Cedens, ὑπείκων, ὑποχωρέων.
Cedere feliciter, καλῶς φέρεσθαι, εὐτυχῶς φέρεσθαι, ἐπιτυγχάνειν.
Cedere bonis, ἐκστῆναι τῶν ὄντων.
Cedo, cessi, παραχωρέω τινὶ τοῦ βήματος, è suggestu, εἴκω τινί, ὑποχωρέω τινὶ ὁδοῦ, de via, ἀναχάζω.
Cedò, id est, dic, εἰπέ μοι, φέρε δή.

Cedrinus, κέδρινος.
Cedrus, κέδρος.
Celator, τορευτής.
Celatura, τόρευσις.
Celatus, κρυφθείς, ἀποκεκρυμμένος.
Celeber, διάφημος.
Celeberrimus, ἐπιφανέστατος.
Celebrare, prædicare, ἐπιφανῆ ποιεῖν, δοξάζω τινά.
Celebrare laudibus, ἐπιφημίζειν τινά τινι, ἐγκωμιάζειν τινά.
Celebrare festum, ἄγειν ἑορτήν.
Celebratio, ἐπιφημισμός, διαβόησις, ἑορτασμός.
Celebratum, vulgoque jactatum, θρυλλούμενον.
Celebratus, εὐφημωθείς, διαβόητος, ἔνδοξος, περίπυστος.
Celebris, ἔνδοξος, περιβόητος, εὐκλεής.
Celebritas, frequentia hominum, πολυπλήθεια, πανήγυρις.
Celebritas, famæ claritas, εὐδοξία, εὔκλεια, εὐφημία.
Celebro, frequento, φοιτάω πρός τι.
Celer, ταχύς, ὠκύς.
Celer pedibus, ὠκύπους.
Celerandum, προακτέον.
Celeritas, ταχύτης, ὠκύτης.
Celeriter, ταχέως, καὶ σπουδῇ.
Celerius opinione, θᾶττον ἐλπίδος.
Celero, ταχύνω.
Celerrime, τάχιστα.
quam Celerrime, ὅτι τάχιστα.
Cella, ἀποθήκη, ταμιεῖον.
Cella vinaria, οἰνὼν, οἰνοθήκη.
Cellarium, ταμεῖον.
Cellarius, ταμίας.
Cellula, τὸ μικρὸν ταμεῖον, οἰκίσκος, καλυμμάτιον.
Celo, abscondo, ἀποκρύπτομαι, & ἀποκρύπτω τινά, καλύπτω.
Celox, κέλης.
Celsitudo, excellentia, ἐξοχή, ὑψηλότης, ὕψος.
Celsus, ὑψηλός, μετέωρος.
Cenotaphium, κενοτάφιον.
Censeo, puto, τιμάω, ἀξιόω, νομίζω, οἴομαι, δοκέω, συμβουλεύω.
Censeor, νομίζομαι, δοκιμάζομαι, τιμάομαι.
Censere, sententiam dicere, ἀποφαίνεσθαι τὴν γνώμην.
Censere, facultates æstimare, τιμᾶν τινι τοῦτο, tanti.
inter viros Censeri, εἰς ἄνδρας δέχεσθαι.
Censio, τίμησις.
Censitor, ἀπογραφεύς, τιμητής.
Censor, τιμητής.
Censorius, τιμητικός.
Censura, τιμητεία, δοκιμασία, διατίμησις.
Census, τίμημα.
Census, part. τετιμημένος.
Centaurus, κένταυρος.
Centenarius, ἑκατοντάς.
Centenus, ὁ τῶν ἑκατόν.
Centesimus, ἑκατοστός.
Centies, ἑκατοντάκις.
Centimanus, ἑκατόγχειρ.
Centipes, σκολόπενδρα, ἑκατόμπους.
Cento, κέντρων, ὁ.
Centrum, κέντρον.
Centum, ἑκατόν.
Centupondium, ἑκατοντάσταθμον.
Centuplex, ἑκατομπλάσιον.
Centuria, ἑκατοντάς.

Centuriati milites, καταγραφέντες στρατιῶται.
Centuriatus, ταξιαρχία, ἑκατονταρχία.
Centurio, ἑκατόνταρχος, vel χος.
Centurionatus, ταξιαρχία, ἑκατονταρχία.
Cepa, κρόμμυον.
Cera, κηρός, ὁ.
Cerâ obduco, κηρόω.
Cerarius, κηροπλάστης, κηρουργός.
Cerastes, κεράστης.
Cerasum, κεράσιον.
Cerasus, κερασός, ἡ.
Ceratum, κηρωτόν.
Ceratura, κήρωμα, κήρωσις.
Ceratus, κηρωθείς.
Cercopithecus, κερκοπίθηκος.
Cerdo, βάναυσος, βυρσοδέψης.
Cerealis, δημήτρειος, δημητριακός.
Cerebellum, παρεγκεφαλίς, ἰδίως.
Cerebrum, ἐγκέφαλος.
Cæremoniæ, θρησκεία, τελετή, θεσμὸς ἱερός.
Ceres, Δημήτηρ, εὐφασία.
Cereus, a, um, κήρινος.
Cereus, κηρός, κηρίον.
Ceritus, δημητρόληπτος, πανικώδης.
Cernere, dimicare, ἀγωνίζεσθαι.
Cerno, βλέπω τι vel εἴς τινα.
Cernuus, ἐπικεκυφώς, πρηνής.
Cero, as, κηρόω, κατακηρόω.
Ceroma, κήρωμα.
Certamen, ἀγών, ἆθλος, ἆθλον, ἅμιλλα.
Certamen constituo, ἀθλοθετῶ.
Certamen navale, ἡ ναυμαχία.
Certaminis præmium, ἆθλον.
Certandum, ἀγωνιστέον.
Certare, φιλονεικεῖν.
Certatim, ἀγωνιστικῶς.
Certatio, ἀγώνισμα.
Certator, ἀθλητής.
Certè, ἀληθῶς, ἐμπεδῶς, δηλονότι.
Certioro, προσημαίνω, δηλόω.
Certitudo, βεβαιότης, ἀκρίβεια.
Certo, ἀγωνίζομαι πρός τινα, cum aliquo, ἀθλέω, μάχομαι τοῖς πολεμίοις, adversus hostes.
Certo cum aliquo hâc de re, ἀμφισβητέω τινὶ περὶ τούτου.
Certò, ἀκριβῶς, βεβαίως.
Certò scio, εὖ οἶδα.
Certum habet, πέπεισμαι.
Certum ἀληθές.
Certus, δῆλος, ἀκριβής, βέβαιος.
Cervicale, προσκεφάλαιον.
Cervisia, ζῦθος.
Cervix, τράχηλος, αὐχήν, δέρη.
Cerussa, ψιμμύθιον, ψίμμυθος.
Cerussâ oblinere, ψιμμυθιόω.
Cerussatus, ψιμμυθιωθείς.
Cervus, ἔλαφος.
Cespes, cespito vid. suprà Cæspes, cæspito.
Cessans, παυόμενος, ἀργός.
Cessatio, ὀκνηρία, ἀργία, ῥᾳθυμία, παῦσις, ἀνάπαυσις.
Cessator, ὀκνηρός, ῥᾴθυμος.
Cesso, λήγω, σχολάζω, παύομαι τῆς μάχης, ῥᾳδιουργέω, ἀργέω.
Cestus, κεστός.
Cetarius, ria, rium, κητώδης, κητῷος.
Cetarius, κητοπώλης.
Cete, τὰ κήτεα, κήτη.
Cetra, ἡ πέλτη, τὸ πέλτον.
Cetratus, πελτοφόρος, πελταστής.
Cetus, κῆτος.
Ceu, οἷον, οἱονεί, ὥσπερ.

Chalybs,

Chalybs, χάλυψ.
Chamælcon, χαμαιλέων.
Chamæmelum, χαμαίμηλον.
Chaos, χάος, τό.
Character, χαρακτήρ.
Charitas, ἀγάπη, στοργὴ, φιλοστοργία, φιλαδελφία.
Charta, χάρτης, χάρτης.
Chartaceus, ὁ ἐκ χάρτε.
Chartula, χαρτίον.
Charus, τίμιος, ἀγαπητὸς, προσφιλὴς, ποθεινός.
Chasma, χάσμα.
Chelæ, χηλαί.
Chelidonia, χελιδόνιον.
Chelys, χέλυς.
Chiliarchus, χιλίαρχος.
Chilias, χιλιάς.
Chiragra, χειράγρα.
Chirographum, χειρόγραφον, ἀνταποχή.
Chiromantes, χειρομάντις.
Chiromantia, χειρομαντεία.
Chironeus, πανάξ.
Chirotheca, χειροθήκη.
Chirurgia, χειρουργία.
Chirurgus, χειρουργός.
Chlamydatus, ὁ τῇ χλαμύδι περιβεβλημένος, χλαμυδωτός.
Chlamydula, χλαμύδιον.
Chlamys, χλαμύς.
Cholera, χολέρα.
Cholerâ laborare, χολεράν.
Cholericus, χολερικός.
Choragium, χορήγιον.
Choragus, χορηγός.
Choraules, χοραύλης.
Chorda, χορδή.
Chorea, χορεία.
Choreas ducere, χορεύειν.
Chorus, χορός.
Chori magister, χοροδιδάσκαλος.
Chorographia, χωρογραφία.
Chorographus, χωρογράφος.
Christiana professio, χριστιανισμὸς, ὁ.
Christianus, χριστιανός.
Chronica, χρονικὰ, τά.
Chronicus, χρονικός.
Chrysendeta, χρυσένδυτα, ἐκπώματα.
Chrysocolla, χρυσοκόλλα.
Chrysolithus, χρυσόλιθος.
Cibalis, ἐδώδιμος.
Cibaria, σιτία, τὰ τὰ βρωτὰ, βρώματα, τὰ ἐπισίτια, τροφαί.
Cibariorum inopia, σιτοδεία, ἀσιτία, σπανοσιτία.
Cibarius, ἐδώδιμος, τρόφιμος.
Cibarius panis, πιτυρίτης ἄρτος, ἄρτος συγκομιστός.
Cibicida, βοσκία, βιοφορβία.
Cibo, σιτίζω τινά.
Cibum fastidiens, ἀνόρεκτος.
Cibum sumo, σιτοποιοῦμαι, αἱρέομαι σῖτον, προσφέρομαι τροφήν.
Cibum parare, σῖτον ποιεῖν.
Cibum appeto, seu, alacriter sumo, εὐσιτέω.
Cibus, σῖτος, βρῶμα, ἔδεσμα, τροφὴ, σιτίον, ἔδαρ.
Cicada, τέττιξ.
Cicatrico, ὠλόω.
Cicatricosus, ὠλώδης.
Cicatricula, ὠλίδιον.
Cicatrix, ὠλὴ, ὠτειλή.
Cicer, ἐρέβινθος.
Cicercula, λάθυρος.

Cicindela, φάλαινα, λαμπυρὶς, πυγολαμπίς.
Ciconia, πελαργός.
Cicur, τιθασὸς, ἥμερος, πρᾶος.
Cicuro, τιθασσεύω.
Cicuta, κώνειον.
Cieo, item, cio, ἐξορμάω τινα, κινέω πάντα λίθον, omnem lapidem.
Ciere bellum, πολεμοποιεῖν, πόλεμον ἐγείρειν.
Cilicium, κιλίκιον, τριχῶον, διφθέρα.
Cilium, βλεφαρίς.
Cimex, κόρις.
Cinædus, κίναιδος.
Cinara, κινάρα.
Cincinnatus, βοστρυχωθεὶς, ὁ κικίννοις κεκοσμημένος.
Cincinni, κίκιννοι, πλόκαμοι, στρόφοι, βόστρυχοι.
Cinctorium, παραζώνιον.
Cinctus, us, διάζωμα, ζῶμα, περιβολή.
Cinctus, a, um, ἐζωσμένος, περιβεβλημένος.
Cineracus, τεφρώδης, ὁ κὴ ἡ.
Cingere, circumsepire, περιβάλλειν τῇ πόλει τεῖχος.
Cingo, coërceo, ζώννυμι, περιβάλλω, διαδέω.
Cingula, æ, quâ cinguntur jumenta, ζῶμα.
Cingulum, ζωστὴρ, ταινία.
Cinislo, ὁ πυρὶ καλαμίδα σποδίζων, ἢ ἐπὶ τοῖς σποδοῖς θερμαίνων.
Cinis, κόνις, τέφρα, αἰθάλη, σποδὸς, ἡ.
Cinnabaris, κιννάβαρις, ἡ.
Cinnamomum, κιννάμωμον, ου, τό.
Cinnus, ὁ πλόκαμος, πολυμιγία.
Cio vide Cieo.
Cippus, ποδοκάκη, στήλη.
Circa, ἐπὶ, cum genit. κατὰ, cum accusativ. περὶ μέσην ἡμέραν, circa meridiem.
Circellum, κρικίον.
Circensis, κύκλιος.
Circenses ludi, ἡ ἱπποδρομία, δίαυλος, ὁ.
Circinatio, περιαγωγὴ, περιδρομὴ, γύρωσις, περιστροφή.
Circino, περιάγω, γυρόω, κυκλάζω, περικυκλόω.
Circinus, διαβήτης.
Circiter, idem quod circa, περὶ, ἀμφί.
Circitores, οἱ ἔφοδοι, οἱ περίπολοι φύλακες.
Circitura, περιοδεία.
Circuitio, περίοδος.
Circuitor, περιοδευτὴς, ὁ ἔφοδος.
Circuitus, a, um, περιαχθεὶς, περιειλημμένος.
Circuitus, nom. περίοδος, περιβολή.
Circulatim, κυκληδὸν, κύκλῳ.
Circulator, ὁ ἀγύρτης, ὀχλαγωγός.
Circulatorius, ἀγυρτικός.
Circulo, κυκλόω, γυρόω.
Circulor, ὀχλαγωγῶ.
Circulus, κύκλος, κυκλίσκος.
Circulus oculi, vide oculus.
Circum, περὶ, accus. ἀμφί.
Circumactio, περιαγωγὴ, περιστροφή.
Circumaggero, περιχωννύω ἢ περιχώννυμι.
Circumago, περιάγω, κυκλόω, περιφέρω.
Circumambulo, περιέρχομαι, ἀμφιβαίνω.

Circumcido, περικόπτω, περιτέμνω.
Circumcirca, πέριξ.
Circumcisio, περιτομὴ, περικοπή.
Circumclaudo, περικλείω, κατακυκλόω.
Circumcolo, περιοικέω.
Circumcurro, περιτρέχω.
Circumdatus, περιβληθεὶς, περιβεβλημένος.
Circumdo, περιβάλλω τῇ πόλει τεῖχος, κυκλόω, περιέχω.
Circumducere, decipere, παρακρούεσθαί τινα aliquem: ἐξαπατᾶν.
Circumduco, περιάγω, περιηγέομαι.
Circumeo, περιβαίνω, περιοδεύω τι.
Circumequito, περιϊππεύω.
Circumferentia, περιφέρεια.
Circumfero, περιφέρω τι, περιάγω.
Circumflecto, περισπάω, περιγνάμπτω.
Circumflexa, περισπωμένη.
Circumflexus, περίκλασις, περιφορά, περίγναμψις, περισπώμενος.
Circumfluo, εὐπορέω τινος, περιρρέω τι.
Circumfluus, περίρροος, περιρρέων.
Circumfodio, περιορύττω, περισκάπτω.
Circumforaneus, ἀγύρτης, ου, ὁ. ἀγοραῖος, ἀλήμων.
Circumforo, περιτετραίνω.
Circumfossura, περισκαφὴ, περιόρυξις.
Circumfrico, περιτρίβω, περικνίζω.
Circumfulgeo, περιλάμπω, περιστίλβω.
Circumfundo, περιχέω, περιρραίνω.
Circumfusus, περιρρυεὶς, περίρροος, περιεστάμενος, περικείμενος.
Circumgelatus, περιπαγείς.
Circumgemo, περιστενάζομαι, περιστένομαι.
Circumgesto, περιφέρω τι.
Circumglobor, περισφαιρόομαι.
Circumjaceo, περίκειμαι.
Circumjicio, περιβάλλω.
Circumlambo, περιλείχω.
Circumlator, περιφορεύς.
Circumlatus, περιφορηθείς.
Circumligo, περιδέω, ἀναδέω.
Circumlino, περιχρίω.
Circumlitus, περιχρισθείς.
Circumlocutio, περίφρασις.
Circumloquor, περιφράζομαι.
Circummitto, περιπέμπω.
Circummunio, περιφράττω.
Circummunitio, περιφραγμὸς, περίφραξις.
Circummunitus, περιφραχθείς.
Circumnascor, περιφύομαι.
Circumnavigo, περιπλέω, περινέω.
Circumobruo, περιχωννύω.
Circumplector, περιπλέκω.
Circumpono, περιτίθημί τινί τι.
Circumrado, περιξέω.
Circumretio, περιπλέκω, περιλαμβάνω.
Circumretitus, περιειλημμένος, περιπλακείς.
Circumrodo, περιβιβρώσκω, περιτρώγω.
Circumscalpo, περικολάπτω, περικνίζω.
Circumscindo, περικόπτω, περιτέμνω.
Circumscribo, definio, determino, περιγράφω, ὁρίζομαι.
Circumscriptio, περιγραφὴ, διορισμός.
Circumscriptor, περιγραφεύς.
Circumscriptus, περιγεγραμμένος, περιγραπτός.
Circumseco, περιτέμνω.
Circumsedeo, obsideo, περικάθημαι.
Circumsepio, περιφράττω, περιβάλλω.

Circumseptus, περιφραχθεὶς, περιβεβλημένος.
Circumsero, περιφυτεύω.
Circumsessio, περιέδρευσις, περικάθησις.
Circumsessus, περικαθεζόμενος.
Circumsideo, περικαθέζομαι, πολιορκέω.
Circumsido, περικαθέζομαι.
Circumsigno, περισημειόω, περισφραγίζω.
Circumsisto, περιΐστημι, ἀμφίστημι.
Circumsono, περιηχέω, περιθρυλλέω.
Circumspectè, περιεσκεμμένως, περιφυλαγμένως, εὐλαβῶς.
Circumspectio, περίσκεψις.
Circumspecto, κατασκοποῦμαι.
Circumspectus, qui prudens est, περυλαγμένος, περιεσκεμμένος, συνετός.
Circumspergo, περιρραίνω.
Circumspicio, περισκοπέω, περιβλέπω πάντη, περιορέω.
Facile Circumstans, circumdans, vel circumsistens, εὐπερίστατος.
Circumstantia, περίστασις.
Circumsto, περιΐστημι.
Circumstrepo, περικτυπέω, περιθρυλλέω.
Circumstruo, περιοικοδομέω.
Circumsuo, περιρράπτω.
Circumtectus, περικεκαλυμμένος.
Circumtego, περικαλύπτω.
Circumtexo, περιπλέκω.
Circumtondeo, περικείρω.
Circumtono, περιβρομέω.
Circumtonsus, περικεκαρμένος.
Circumvado, περιέρχομαι.
Circumvagus, περιπλανώμενος.
Circumvallare, περιτειχίζειν.
Circumvallatus, περιταφρευθεὶς, περιβεβλημένος, περιφραχθείς.
Circumvectio, περιφόρησις.
Circumvector, περιοχέομαι.
Circumvectus, περιαχθείς.
Circumveho, περιοχέω, περιάγω.
Circumvenio, περιέρχομαι, περικυκλόω, περιΐστημι.
Circumventus, περιειλημμένος.
Circumversor, περιειλέομαι, περιστρέφομαι.
Circumverto, περιστρέφω, περιειλέω, περιδινέω.
Circumvestio, περιστολίζω.
Circumvincio, περιδέω.
Circumvolito, περιίπταμαι.
Circumvolo, περιπέτομαι.
Circumvolvo, περικυκλίζω, ἐγκυκλέω, περιειλέω.
Circumvolutio, ἕλιξ, κυλίνδησις.
Circus, κύκλος, ἐν ᾧ ἱπποδρομίαι γίνονται.
Cirratus, βεβοστρυχωμένος.
Cirrus, βόστρυχος, κίκιννος, στρόφος.
Cis, citra, ἐντὸς, ἐπὶ τάδε.
Cista, κίστη, κιβωτὸς, λάρναξ, κόφινος, κοίτη.
Cistella, κιστίς.
Cistellam, γλωσσόκομον.
Cisterna, τὸ ὑδάτων δοχεῖον, λάκκος.
Citare testem, μάρτυρα παρέχεσθαι, μάρτυρα παριστάναι.
Citatio, ἀνάκλησις.
Citatus, ἐξορμηθείς.
Citerior, ἐγγύτερος, ἐνδότερος.
Cithara, κιθάρα, χέλυς, φόρμιγξ.
Citharâ cano, κιθαρίζω, φορμίζω.
Citharista, κιθαριστής.
Citharistria, κιθαρίστρια.

Citharœdus, κιθαρῳδός.
Citimus, ἐγγύτατος.
Citius, ταχέως.
Citò, ταχέως.
Cito, as, ἐφορμάω.
Citra, δίχα, χωρὶς, ἐντός.
Citra, ἐντὸς τοῦ Ῥήνου, Rhenum: ἄνω.
Citrea mala, τὰ κίτρεια μῆλα.
Ultro citroque, δεῦρο κἀκεῖσε, πρόσω καὶ ὀπίσω, ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν.
Citus, ἐξορμηθεὶς, ταχύς.
Civicus, πολίτης.
Civile bellum, ἐμφύλιος πόλεμος.
Civilis, πολιτικὸς, ἀστεῖος.
Civilitas, τὸ πολιτικὸν, ἀστειότης.
Civiliter, εὐτάκτως, χρηματικῶς, πολιτικῶς.
Civis, πολίτης, ὁ.
Civitas, πόλις, ἡ, πολίτευμα.
Civitas condita, πόλις ἐκτισμένη.
Civitate donare, πολιτείαν διδόναι, ἐγγράφειν τῇ πόλει.
Clades, ἧττα, ὄλεθρος, λύμη, συμφορὰ, δυστυχία.
Clam, λάθρα ἡμῶν, κρύφα τινός.
Clamator, κράκτης, κεκράκτης.
Clamito, κραυγάζω.
Clamo, βοάω, κράζω, κραυγάζω, αὔω.
Clamor, κραυγὴ, ἰαχὴ, βοή.
Clamosus, κραυγαστικὸς, μεγαλόφωνος.
Clancularius, κρυπτὸς, κρύφιος.
Clanculum, λαθραίως, κρύβδην.
Clandestinus, κρυφαῖος, λαθραῖος.
Clango, tubâ cano, κλάζω, κλάγγω.
Clangor, κλαγγὴ, ἦχος σάλπιγγος.
Clarè, ἀναφανδὸν, λαμπρῶς, σαφῶς, ἐνδόξως.
Clareo, φαίνω, φαίνομαι.
Claresco, ἐκφαίνομαι.
Clarifico, δοξάζω.
Clarigatio, ἀνδροληψία.
Clarisonus, λαμπρόφωνος.
Clarissimus, λαμπρότατος.
Claritas, σαφήνεια, λαμπρότης.
Claritas visûs, τὸ ὀξυδερκές.
Claritas vocis, εὐφωνία.
Claritas nominis, εὐδοξία.
Clarum, πρόδηλον, φανερόν.
Clarus, perspicuus, λαμπρὸς, ἀγαυὸς, ἀγλαὸς, φανερός.
Clarus, insignis, ἔνδοξος, φαίδιμος.
Classe pugnare, ναυμαχεῖν.
Classiarius, ἐπιβάτης, ναυμάχος, ναυμαχέων.
Classicum canere, ὑποσημαίνειν τὸ εἰς ἔφοδον, σημαίνειν τὸ ἀνακλητικόν.
Classicum, σάλπιγξ, ἀνακλητικόν.
Classicum bellum, ναυμαχία.
Classicus, ναυτικός.
Classis, navium multitudo, στόλος νεῶν.
Classis dux, ναύαρχος, στόλαρχος.
Clathratus, κλείθρῳ κεκλεισμένος.
Clathro, as, κλάθρῳ ἐρείδω.
Clathrum, κλεῖθρον, τό.
Clava, κορύνη, ῥόπαλον, τὸ, κορύνη.
Clavarius, ἡλοκόπος.
Clavator, κορυνήτης, κορυνοφόρος.
Clavatus, a, um, ἡλωτός.
Claudicatio, χωλότης, χωλεία.
Claudico, χωλαίνω, σκάζω, χωλεύω.
Claudo, intercludo, ἀποκλείω, εἴργω, κλείω, κλῄζω.
Claudo oculos, καμμύω ὀφθαλμούς.
Claudus, χωλὸς, κυλλὸς, γυιός.
Claudus utroque pede, ἀμφίκυλλος.

Clavicula, κλειδίον, ἕλιξ.
Clavicularius, κλειδοῦχος.
Claviculus, γομφίον.
Claviger, κλειδοῦχος.
Clavis, κλεὶς, ἡ, κλειδός.
Clavis adulterina, ἀντίκλεις.
Claustrarius, κλειδοποιός.
Claustrum, κλεῖθρον.
Clausula, τὸ πέρας, ατος, τὸ ἔσχατον, νόημα.
Clavus, ἧλος, γόμφος.
Clavus ligneus, πάσσαλος.
Clavis affigo, καθηλόω τινα.
Clemens, πρᾶος, ἐπιεικὴς, ἤπιος.
Clementer, πράως, ἠπίως, ἐπιεικῶς.
Clementia, πρᾳότης, ἐπιείκεια.
Clepo, furor, κλέπτω.
Clepsydra, κλεψύδρα.
Clepsydra parva, κλεψύδριον.
Clibanus, κλίβανος.
Cliens, πελάτης, θεραπευτής.
Clientela, θεραπεία, πελατεία.
Clima, κλίμα.
Climactericus, κλιμακτηρικός.
Cliens, πρόσφυξ.
Clientela, προσφυγή.
Clinicus, κλινικὸς, κλινήρης.
Clitellæ, ἐπισάγματα, κανθήλια, ἄντυγες.
Clitellarius, νωτοφόρος, σκευοφόρος.
Clitellas impono, ἐπιφορτίζω τινα.
Clivosus, βουνώδης.
Clivus, γεώλοφον, βουνός.
Cloacarius, δεσμοφύλαξ.
Cloaca, ἀφεδρὼν, ὀχετὸς ἀμάρα, βόρβορος.
Cloaco, μολύνω.
Clunes, πυγὴ, γλουτός.
Clunis, ἰσχίον, ὀρθοπύγιον.
Clypeatus, ἀσπιδοφόρος.
Clypei umbilicus, ἐπίσημον ἀσπίδος, μεσομφάλιον.
Clypeus, ἀσπὶς, τὸ ὅπλον.
Clyster, κλυστήρ.
Coacervatio, συναθροισμός.
Coacervatus, συσσωρευθείς.
Coacervo, ἀποσωρεύω, ἀθροίζω πάντα εἰς αὐτὸ, in unum: συγκομίζω, συσσωρεύω.
Coacesco, συνοξύνω.
Coactilarius, πιλοποιός.
Coactio, ἡ συναγωγή.
Coactor, εἰσπράκτωρ.
Coactus, συνηγμένος, συνεσταλμένος.
Coactus vi, ἀναγκασθείς.
Coactus necessitate, βιασθείς.
Coadunare, συναγαγεῖν.
Coaduno, συνείρω, συναρμόζω.
Coæqualis, ἴσος, ὁμαλὸς, ὁμῆλιξ.
Coæquo, ὁμαλίζω, α.
Coætaneus, ἡλικιώτης, ου, ὁ, σύγχρονος, ἐφῆλιξ.
Coævus, ὁμῆλιξ, σύγχρονος.
Coagmentarius, ἁρμολόγος.
Coagmentatio, συναρμογὴ, σύστημα.
Coagmento, συναρμόζω, συνάπτω.
Coagulatio, πῆξις.
Coagulo, πήσσω, πηγνύω, τυρόω.
Coagulum, πυτία.
Coalescere facio, συνάπτω.
Coalesco, συνίστημι, συμφύομαι, συνάπτομαι.
Coarctare, ἀντιπεριστάναι, στενόω, στενοχωρέω.
Coarctatio, ἀντιπερίστασις, συστολή.

Coarguo,

Coarguo, ἐξελέγχω τι, καταλέγχω.
Coccinatus, κοκκιβαφής.
Coccinea vestis, κόκκινος χιτών.
Coccineus, κόκκινος,
Coccum, κόκκος.
Cochlea, κόχλος, ἡ κοχλίας.
Cochleare, δίδυξ, κοχλιάριον.
Cocta, seu elixa vendens, ἑφθοπώλης.
Locus ubi cocta veneunt, ἑφθοπωλεῖον, ἑφθοπώλιον.
Coctilis, ἑφθός.
Coctio, ἕψησις, πέψις, σηλία.
Coctivus, a, um, ἑψητικός.
Coctor, ἑψητής.
Coctum, ἑφθὸν, ἑψημένον.
Coctura, ὄπτησις.
Coctus, ἑψηθεὶς, ὠπτημένος.
Codex, κορμὸς, στέλεχος, τό· sed pro libro, ἡ βίβλος.
Codicillus, γραμμάτιον, βιβλίδιον.
Cœlebs, ἄγαμος.
Cœmenta, χάλικας.
Cœmeterium, κοιμητήριον.
Coëmit, συναγοράζει.
Coëmo, συνωνέομαι, ὠνῶμαι, συμπρίαμαι.
Coëmptio, συνώνησις.
Cœna opipara, δεῖπνον πολύοψον καὶ ποικίλον, πολυτελές.
Cœna dominica, εὐχαριστία & εὐχαριστήριον, δεῖπνον κυριακόν.
Cœna, δεῖπνον, ὁ δεῖπνος, δόρπον.
Cœnaculum, δειπνητήριον, ἀνώγεων, ὑπερῷον.
Cœnatio, δειπνητήριον.
Cœnatorium, οἴκημα.
Cœnaturio, δειπνησείω.
Cœno, δειπνέω παρά τινι, apud aliquem, ξυνδειπνέω μετά τινος.
Cœnobium, κοινόβιον.
Cœnosus, πηλώδης, βορβορώδης.
Cœnula, συμπόσιον.
Cœnum, lutum, πηλὸς, βόρβορος.
Coëo, convenio, σύνειμι, συνήκω.
Cœpit, ἤρξατο.
Coercitio, συνοχή, τιμωρία.
Coire, concumbere, μίσγεσθαι γυναικί· συγκαθεύδειν.
Coitus, concubitus, μίξις, ἀνάμιξις, συνουσία, ας, ἡ.
Cœptum, institutum, καταρχθὲν, τό· ἀρχὴ, ἐπιχείρημα.
Coëquito, συνιππεύω.
Coercet, κωλύει.
Coerceo, καθείργω τινα, ἀπείργω σέ τινος, ἀναχαιτίζω, συνείργω.
Coercitio, κάθειρξις.
Cœtus, συνουσία, ἐκκλησία· ὁμήγυρις.
Cogens, βιαζόμενος.
Cogere, compellere, ἀναγκάζειν τι, βιάζεσθαι τινα, ἀγγαρεύω, ἐπείγω.
Cogitabundus, σύννους.
Cogit, συνωθεῖ, συμβάλλει.
Cogitamentum, ἐνθύμημα.
Cogitat, σκέπτεται, λογίζεται.
Cogitatio, ἔννοια, νόημα, τό· ἐπίνοια.
Cogitatò, consultò, ἐκ προνοίας.
Cogito, meditor, ἐννοέω, ἐνθυμέομαι τούτων, διανοέω τι· λογίζομαι.
Cognata, σύστοιχα, τά· σύμφυλα.
Cognati, συγγενεῖς.
Cognatio, συγγενές, τό· συγγένεια.
Cognatus, συγγενής, ὁ καὶ ἡ, ὁμογενής, συμφυής, ἀγχιστεύς.

Cognitio, γνῶσις, ἐπίγνωσις, σύνεσις.
Cognitor, ὁ ἐπιγνώμων, ἔκδικος, γνώστης.
Cognitus, γνωστὸς, γνώριμος, ἐγνωσμένος.
Cognomen, ἐπίκλησις, ἐπωνυμία.
Cognomines, ὁμώνυμοι, ἐπώνυμοι.
Cognomino, ἐπικαλέω τινα, ἐπονομάζω.
Cognosco, γινώσκω τινα, γνωρίζω τι.
Cogo, coacervo, συνάγω, ἐπισυνάγω.
Cogo in unum, ἁρμόζω εἰς ταυτό.
Cohabitatio, συνοίκησις.
Cohabitator, σύνοικος, σύναυλος.
Cohabito, ἐποικέω, συναυλίζομαι τινι, συνοικέω.
Cohærens, ἐχόμενος, συνεστώς.
Cohærentia, συνάφεια, σύστασις.
Cohærentia, part. συγκεκολλημένα.
Cohæreo, συγκολλῶμαι, ἐφαρμόττω τινι, συνάπτομαι.
Cohæres, συγκληρονόμος.
Cohibentia, ῥαθυμία, συνοχή.
Cohibeo, ἐπέχω τινα, καταστέλλω, συνέχω.
Cohibere iracundiam, καταχεῖν τὴν ὀργὴν, κρατεῖν τῆς ὀργῆς.
Cohibet, καμμύει, συνέχει.
Cohibitio, κώλυσις.
Cohonesto, ἐπικοσμέω τινα, σεμνολογέω.
Cohorresco, καταφοβέομαι.
Cohors, σπεῖρα, τάγμα, λόχος, ἔθνος.
Cohortandus, παρακλητέος.
Cohortatio, παραίνεσις, παράκλησις.
Cohortor, συμπαρακαλέω, παρηγορέω, ἐπικελεύω, παραινέω.
Coinquino, συμμολύνω, συμμιαίνω.
Coitio, συνέλευσις, συναγωγή.
Coitum appeto, ἐγκισσάω.
Coitus, συνουσία, ας, ἡ.
Colaphos impingere alicui, κολαφίζειν, ῥαπίζειν τινα ἐπὶ σιαγόνα, ἐπὶ κόρρης.
Colaphus, κόλαφος, ῥάπισμα.
Colens, θεραπεύων.
Coliculus, καυλίον, καυλίσκος.
Colis, καυλὸς, ὁ.
Collabasco, συνολισθαίνω.
Collabefacto, λυμαίνω, διαφθείρω.
Collabefio, καταλύομαι, λυμαίνομαι, διαφθείρομαι.
Collabor, συμπίπτω, συνολισθαίνω.
Collachrymatio, ἐπιδάκρυσις.
Collachrymor, συνδακρύω τινι, ἐπιδακρύω.
Collactaneus, συγγάλακτος, σύντροφος, ὁμογάλακτος.
Collapsus, συμπεπτωκώς.
Collare, περιτραχήλιον, περιδέραιον.
Collarium, περιτραχήλιον.
Collatio, συγκομιδή, συμβολή, συνεισφορά.
Collatitius, συγκομιστός.
Collatus, συμφορηθείς.
Collaudat, ἐγκωμιάζει, ἐπαινεῖ.
Collaudatio, ἐγκώμιον, συνεπαίνεσις.
Collaudo, προσεπαινέω, συνεπαινέω.
Collecta, συνεισφορά, ἔρανος, ὁ, συμβολή.
Collectanea, τὰ ἀνάλεκτα, τὰ ἔκλεκτα.
Collectio, συλλογή, σύλλεξις, ἀθροισμός.
Collectitius, συνειλεγμένος.
Collectivus, seu aptus ad colligendum, εὐσυνάγωγος.
Collectus, συλλεγείς, συνειλεγμένος.
Collega, συνάρχων.
Collega in consulatu, συνυπατεύων, σύνυπατος.

Collegæ, συνεργοί, συνάρχοντες.
Collegium, συνέδριον, σύλλογος, συμβόλιον, σύστημα.
Collibertus, συναπελεύθερος, σύνδουλος.
Collido, συμβάλλω τι, συγκρούω.
Collidit, contundit, συνθλᾷ.
Colligatio, σύνδεσμος, σύνδεσις.
Colligatus, συνδεδεμένος, συνδεθείς.
Colligo, as, simul ligo, συνδέω, καταδέω.
Colligo, is, συλλέγω τι, συναθροίζω, συνάγω τι, ἀγείρω, συγκομίζομαι.
Colligere, pro reficere, ἀναλαμβάνειν, ἀναζωπυρεῖν τινα.
Colligere stipem, ἔρανον αἰτεῖν καὶ συνάγειν.
Collimare, στοχάζεσθαι σκοποῦ, εὐστοχέω.
Collineo, as, εὐστοχέω, καταστοχάζομαι.
Collinio, συναλείφω.
Colliquefacio, συντήκω.
Colliquesco, συντήκομαι.
Collis, λόφος, βουνὸς, κνημὸς, χῶνος.
Collisio, πρόσρηξις, συγκρουσμός.
Collisus, συγκρουσθείς.
Collocata, ἱδρυμένα.
Collocat, ἑδράζει, ἐκτιθεῖ.
Collocatio, θέσις, τάξις.
Colloco, καθίζω, ἐγκαθιδρύω.
Collocupleto, καταπλουτίζω.
Collocutio, συνομιλία.
Colloquitur, συλλαλεῖ.
Colloquium, συνομιλία, κοινολογία, συντυχία.
In Colloquium venire cum aliquo, εἰς λόγους ἐλθεῖν τινι.
Colloquor, κοινολογέομαι τινι, συνομιλεῖν τινι, συλλαλέω, ἐντυγχάνω.
Colluceo, φέγγω, καταλάμπω, φαίνω.
Collucet, περιλάμπει.
Colluctor, συμπαλαίω.
Colludit, συνδοιάζει, συμπαίζεται.
Colludo, is, συμπαίζω, προσαθύρω.
Colludere alicui, συναγωνίζεσθαι τινι.
Colludium, συνδοιασμός.
Collum, τράχηλος, αὐχήν.
Colluo, διακλύζω, κατακλύζω.
Collusio, κακούργημα, συμπαιγνία.
Collusor, συμπαίκτης.
Collusoriè, συγκακουργικῶς.
Collustrat, συμπεριέρχεται.
Collustro, περιαυγάζω, καταλάμπω.
Colluvies, χλῆδος, τό.
Collyrium, κολλύριον.
Colo, as, are, ἠθέω.
Colo, is, ere, veneror, σέβομαι τινα, λατρεύω τινι, τιμάω, σεβάζω.
Colere, pro exercere, ἀσκεῖν τι.
Colere, pro habitare, οἰκεῖν.
Colere, pro diligere, φιλεῖν τινα.
Colere vitam, διάγειν.
Colere agrum, γεωργεῖν χώραν, vel γῆν.
Colocasia, κολοκασία.
Coloni, ἄποικοι.
Colonia, ἀποικία.
Coloniam deducere, ἀποικίαν ἐκπέμπειν.
Colonus, ἀγρονόμος, γεωργὸς, ἔποικος.
Color, χρῶμα, χροιά.
Colorator, στιλβωτής, ἰνδικοπλάστης.
Coloratus, στιλβός.
Colore bono præditus, εὔχρως, & εὔχροος.
Coloro, βάπτω, ἐπιχρώζω.
Colossus, κολοσσός, οῦ, ὁ.

Colostra, ἡ πυεφαλίς, ίδος.
Coluber, ὄφις, δράκων, χέρσυδρος.
Colum, ἠθμός.
Columbarum, περιστερεὼν, περιστεροτροφεῖον.
Columbarius, περιστεροτρόφος.
Columbus & columba, περιστερά.
Columella, στηλίδιον.
Columen, στῦλος, ἔρεισμα.
Columna, στῦλος, κίων, ἔρεισμα.
In Columnâ insculpere, στηλογραφεῖν, στηλοκοπεῖν.
Colus, ἠλακάτη.
Colustra, πύρεφθον.
Coma, κόμη, ἔθειρα, χαίτη.
Coma adultera, ἔντειχον, περικόμιον.
Comam nutrio, κομάω.
Comatus, κομήτης, πολύκομος.
Comatus bene, εὔτριξ, εὔτριχος.
Combibo, συμπίνω τί τινι, cum aliquo.
Combibo, onis, συμπότης.
Combinat, ζευγνύει, συνάπτει.
Combinatio, σύζευξις.
Combino, συνδυάζω.
Comburendi vim habens, καυστικός.
Comburo, ἐμπρήθω; ἀποκαίω τι, φλέγω, συμφλέγω.
Combustio, ἀπόκαυμα, ἔμπρησις, ἐμπρησμός.
Comedo, φάγω, τρώγω, βιβρώσκω, ἐσθίω.
Comedo, onis, & comestor, καταφάγος, ὁ βέφαγος.
Commeio, κατουρῶ.
Comes, ἀκόλουθος, συνέμπορος, σύνοδος.
Comessabundus, ἐπίκωμος.
Commessatio, κῶμος, ου, ὁ, ἀσωτία.
Comessator, κωμαστής.
Comessor, κωμάζω.
Comestor, καταφαγάς.
Comestura, ἐδωδή, βρῶσις.
Comesus, βεβρωμένος.
Cometa, κομήτης.
Comicè, κωμικῶς, κωμῳδικῶς.
Comicus, κωμῳδός, κωμικός.
Comicus, a, um, κωμικός.
Cominùs, ἐγγύθεν, συσταδόν.
Cominùs pugnare, συστάδην, ἢ συσταδὸν μάχεσθαι.
Comis, humanus, χρηστός, φιλοπροσήγορος, εὐμενής, μείλιχος.
Comitas, εὐπροσηγορία, εὐτραπελία.
Comitatus, ûs, ἀκολουθεία, θεραπεία.
Comiter, φιλοφρόνως, εὐμενῶς.
Comitia, ἀρχαιρέσια, τὰ, ἀρχαιρεσίαι.
Comitialis morbus, ἐπιληψία.
Comitialis, vel Comitiarius, ἀρχαιρεσιακός.
Comitium, ὀχλαγώγιον.
Comitor, παρακολουθέω, dat. συνακολουθέω τινι, παραπέμπομαι.
Comma, κόμμα.
Commaculat, συσπιλοῖ.
Commaculo, ῥυπαίνω τινα, καταμιαίνω.
Commeatus, τροφὴ, τὰ σιτία, δίοδος, ἐφόδιον.
Commemini, διαμέμνημαί τινος.
Commemorabilis, διαμνημονευτέος.
Commemoratio, ἀπομνημόνευμα, ὑπόμνησις, διήγησις.
Commemoratione dignus, ἀξιομνημόνευτος.
Commemoro, ἀπομνημονεύω.
Commendabilis, dignus qui laudetur, ἐπαινετός.
Commendare, id est, fidei alicujus committere, ἐπιτρέπειν τινί τι.
Commendare, id est, laudare, ἐπαινέω σε ταῦτα, propter hæc.
Commendat, παρατίθεται.
Commendatio, ἐπαίνεσις, ἡ, ἀποδοχή.
Commendatitiæ literæ, συστατικὴ ἐπιστολή.
Commendo, παρατίθημι, συνίστημι.
Commentari, πραγματεύεσθαι περί τινος, συμμελετάω.
Commentarium, vel Commentarius, τὸ ὑπόμνημα, ὑπομνηστικόν.
Commentatio, μελέτησις, διανόημα.
Commmentitius, fictus, πλασματώδης.
Commentor, oris, εὑρετής.
Commentum, res ficta, σκῆψις, πλάσμα, ἐνθύμημα, ἐπίνοια.
Commeo, as, are, iter facio, φοιτάω εἴς τινα.
Commercium, συνάλλαγμα, ἀλλαγή.
Commercium esse, συμβόλαιον ἔχειν πρός τινα, cum aliquo.
Commereo, ἁμαρτάνω.
Commereor, μισθαρνέω, ἄξιός εἰμι.
Commigro, μετοικέω.
Commilitat, συστρατεύεται.
Commilitium, συμμαχία.
Commilito, συστρατιώτης, ὁ, σύμμαχος.
Comminatio, ἀπειλή.
Comminiscitur, σοφίζεται.
Comminiscor, συμπλάττω, ἐξευρίσκω τι, ἐνθυμέομαι, ἐπινοέω.
Comminuo, συντρίβω, λεπτύνω.
Comminus, ἐγγύς, παραχρῆμα.
Commisceo, συμμίγνυμί τινι, συγκυκάω, συγκεράννυμι, συγκεραννύω.
Commiseratio, κατοίκτισις, οἶκτος.
Commiseresco, οἰκτίζω σε τοῦτο.
Commiseror, σπλαγχνίζομαι περί τινος.
Commisit in legem, ὑπερέπησεν τοῖς νόμοις.
Commissio, σύμβλημα.
Commissor, συμβαλλομάχος.
Commissum, τὸ πλημμέλημα, ἁμάρτημα.
Commissura, ἐφαρμογή, συνάφεια.
Commissus, ἐπιτετραμμένος, συμβεβλημένος.
Commistio, ἀνάμιξις, σύμμιξις.
Commitigo, καταμαλάσσω.
Committo, alicujus fidei trado, ἐπιτρέπω, τινί τι, πιστεύω σοι ταῦτα.
Committere, peccare, πλημμελεῖν τι.
Committere, idem quod sociare, συνάπτειν, συζευγνύειν.
Committere prælium, πόλεμον καθιστάναι, μάχεσθαι, κατάρχεσθαι τῆς μάχης.
Commodare, utendum dare, χρῆσαι τινι ἀργύριον.
Commodè, εὐκαίρως, ἐπιτηδείως.
Commodior, χρησιμώτερος.
Commodius, λυσιτελέστερον.
Commoditas, ὠφέλεια, ἐπιτηδειότης, συμφέρον, τὸ, εὐχαιρία.
Commodo, commoditati alicujus inservio, συνωφελέω τινα, συμφέρω τινι.
Commodum, utile, ὠφέλεια, σύμφορον.
Commodùm, opportune, κατὰ καιρόν, εὐκαίρως.
Commodus, πρόσφορος, ἐπιτήδειος, χρηστός.
Commœreo, καταλγῶ.
Commonefacio, ἀναμιμνήσκω τι, ὑπομιμνήσκω, νουθετέω.
Commoneo, ὑπομιμνήσκω τινά τι, παραινέω, νουθετέω, παρακαλέω.
Commonitio, νουθέτησις, νουθέτημα, ὑπόμνησις.
Commonitus, νουθετούμενος, ὑπομιμνησθείς.
Commonstro, καταδεικνύω.
Commoratio, habitatio, συνδιατριβή.
Commoratio, mora, ἐγχρόνισις, κατοχή.
Commorior, συναποθνήσκω.
Commoror, maneo, χρονίζω, διατρίβειν τινι, βραδύνω.
Commotio, συγκίνησις.
Commotus, συγκινηθείς.
Commoveo, perturbo, διαταράττω.
Commundat, καθαίρει.
Communicare, ἀνακοινώσασθαι.
Communicatio, κοινωνία, κοινότης.
Communico, κοινωνέω τινί τινος, & τινί τινι, μεταδίδωμι.
Communio, onis, κοινωνία.
Communio, is, ere, περιφράττω, ἀνατειχίζω, περισκεπάζω, ὀχυρόω.
Communis, κοινός.
Communitas, κοινότης, κοινωνία.
Communitas vitæ, συμβίωσις.
Communiter, κοινῶς, εἰς κοινόν.
Commutabilis, εὐμετάβολος, συμβλητός.
Commutatio, μεταβολή, ἀλλαγή.
Commuto, permuto, ἀλλάττομαί τί τινος, ἐπαμείβομαί τί τινος.
Commuto vitam cum morte, μεταλλάττω τὸν βίον.
Como, κομῶ, ἐξασκέω, κομβόω.
Comœdia, κωμῳδία.
Comœdus, κωμῳδός.
Compactio, σύμπηξις, συναρμογή.
De Compacto, κατὰ συνθήκην.
Compactum, συναρμογὴ, συνηρμοσμένον.
Compactus, συμπαγείς, εὐπαγής.
Compages, ἁρμογαί, ἁρμοί.
Compagino, as, συναρμολογέω.
Compago & Compages, σύστασις, σύστημα, συναρμογή.
Compar, πάρισος, ἴσος, σύζυξ.
Comparabilis, παραβλητός, συμβλητός.
Comparare, ἑτοιμάσαι.
Comparat, συγκρίνει, παρασκευάζει.
Comparatè, συγκριτικῶς.
Comparatio, ἀναλογία, παραβολή, σύγκρισις.
Comparaverunt, ὠνήσαντο.
Comparare, συνωνήσασθαι.
Compareo, φαίνομαι, καταφανὴς γίνομαι.
Comparo, confero, συμβάλλω τι πρός τι.
Comparare, emere, πορίζομαι τινί τι.
Comparatum, ἀγορασθέντα.
Ita Comparatum est, οὕτω πέφυκε.
Compartitur, συμμερίζεται.
Compascuus, σύμβοτος.
Compascuus ager, σύμβοτος ἀγρός, νομὴ κοινή.
Compatitur, συμπάσχει.
Compedes, πέδαι, ποδοκάκη.
Compellatio, πρόσκλησις, ἔντευξις.
Compellere, ἀναγκάσαι.
Compellit, συνέχει, συνελαύνει.
Compello, as, alloquor, κοινολογέομαί τινι, ἐντυγχάνω πρός τινα, προσκαλέομαι.
Compello, is, συνελαύνω, συναθροίζω.
Compendiariò, συντόμως.
Compendiari us, σύντομος.
Compendiosus, βραχυτελής, σύντομος.
Compendium, ἐπιτομή, σύνοψις, συντομία.

Compen-

Compensat, ἀντιδιαλογίζεται.
Compensatio, ἀμοιβὴ, ἀντάμειψις.
Compenso, ἀντικαταλλάττομαι, ἀνταμείβομαι.
Comperendinatio, ἀναβολὴ, τριήμερον.
Comperendino, ἀναβάλλομαι.
Comperi, ἔγνων.
Comperio, ἐξευρίσκω, καταλαμβάνω.
Comperior, compertum habeo, καταλαμβάνω.
Comperit, γινώσκει, καταλαμβάνει.
Compertum & exploratum habeo, ἐπίσταμαι τοῦτο σαφῶς.
Compertus, a, um, πεπληροφορημένος, βέβαιος, γνωσθείς.
Compes, πέδη.
Compescit, καταστέλλει, καταπραΰνει.
Compesco, συστέλλω τινα, συνείργω, κατέχω.
Compescuit, κατέπαυσεν.
Competens, ἁρμόδιος.
Competenter, μετρίως.
Competentia, ἀναλογία, καθήκοντα.
Competit, συνορμᾷ, φιλονεικεῖ.
Competitio, ἅμιλλα, φιλονεικία.
Competitor, ἀντιποιούμενος.
Competitores, συμπαραγγέλλοντες.
Competo, συμπίπτω, συνεπιβάλλω, ὁμοδρομέω.
Compilat, συλᾷ.
Compilatio, περισύλησις.
Compilatus, περισεσυλημένος.
Compilo, συσκευάζομαι, acc. περισυλάω τι, περικόπτω.
Compingitur, συναρμόζεται.
Compingo, συμπήγνυμί τι · συνάπτω.
Compita, ἄμφοδα, ἀγυιά.
Compitalia, ἑορτὴ δημοτελὴς ἐν τῇ ἀγυιᾷ, ἢ ἀμφόδοις.
Complaceo, εὐδοκέω, συναρέσκω.
Complano, ὁμαλίζω.
Complector, περιπλέκομαι, λαμβάνομαι, περιέχω, περιβάλλω.
Complector animo, περιβάλλω τῷ νῷ.
Complementum, συμπλήρωμα, ἀπαρτισμός.
Compleo, συμπληρόω, συμπληθύνω.
Completus, perfectus, τέλειος, συμπλήρης.
Complexio, συμπλοκή.
Complexio verborum, περίοδος.
Complexus, περιπλέξας, περιέχων.
Complicat, πλίσσει, διπλοῖ.
Complico, συμπλέκω, συμπτύσσω.
Complodo, συγκροτέω.
Comploratio, ὀλόφυρσις, θρῆνος.
Comploro, συγκλαίω, ἐπιδακρύω, κατακλαίω, θρηνέω.
Complures, complura, συμπλείονες, συμπλείους, συμπλείονα, ω.
Complusculi, ἔνιοι, πολλοί.
Compluvium, κατάκλυστρον.
Componit, συντίθησιν.
Compono, conjungo, συντίθημι λόγον.
Componere pro disponere, συντάττειν.
Componere, ornare, εὐθετεῖν.
Componere, concordare, συναλλάττειν πρός τινα.
Comporto, συμφορέω, τι, συγκομίζομαι.
Compos, ἐγκρατὴς, ἐπήβολος, ἐπιτυχών.
Compos mentis, νουνεχὴς, ἔμφρων.
Composite, εὐτάκτως.
Compositio, ἁρμονία, διάταξις, σύνθεσις.
Compositio elegans & bona, εὐσυνθεσία.
ex Composito aliquid agere, ἐκ συνθήκης.
Compositus, διατεταγμένος, καθεστηκώς.
Compossessio, συγκτῆσις.
Compossessor, συγκτήτωρ.
Compositus bene, εὐσύνθετος.
Compotatio, ὁ πότος, συμπόσιον.
Compoto, συμπίνω.
Compotor, συμπότης.
Compotrix, συμπότις, συμπότειρα.
Comprecatio, κατευχὴ, εὐχή.
Comprecor, δέομαί σου τοῦτο · κατεύχομαι.
Comprehendo, manu teneo, λαμβάνω, συλλαμβάνω, περιέχω.
Comprehendere, intelligere, κατανοεῖν.
Comprehensibilis, καταληπτός.
Comprehensio, κατάληψις, σύλληψις.
Comprehensum, ἐμπεριειλημμένον.
Comprehensus, συνειλημμένος.
Compressio, συμπίεσις, σύνθλιψις.
Compressus, συνθλιβόμενος, συνεσταλμένος, πεπιεσμένος.
Comprimi, ἐπέχεσθαι.
Comprimit, ἐπέχει.
Comprimo, premo, συμπιέζω, συστέλλω.
Comprimere os, συλλαμβάνειν τὸ στόμα.
Comprobat, ἀποδέχεται, ἀποδέχεται.
Comprobatio, συναίνεσις, δοκιμασία.
Comprobator, δοκιμαστής.
Comprobavit, προσεβεβαίωσεν.
Comprobo, δοκιμάζω, συναινέω.
Compromitto, συνεπαγγέλλομαι.
Comptus, εὔθριξ, κεκαλλωπισμένος.
Compulsit, συνήλασεν.
Compulso, συναράττω.
Compulsus, συναχθεὶς, ἀναγκασθεὶς, βιασθείς.
Compunctio, κατάνυξις.
Compunctus, ἐστιγμένος.
Compungo, κατανύττω.
Computare, λογίζεσθαι, συμψηφίζω.
Computat, συλλογίζεται.
Computatio, λογισμός.
Computatione, ψήφῳ.
Computo, as, ἀποτέμνω.
Computresco, κατασήπομαι.
Con, σύν.
Conamen, ἐγχείρημα, ἐπιβολή.
Conatus, ἐπιβαλόμενος, ἐγχειρήσας.
Conatus, ûs, ἐγχείρημα, πεῖρα.
Concameratio, ἡ καμάρωσις, ὀρόφωσις.
Concamero, καμαρόω, ὀροφόω.
Concaptivus, συναιχμάλωτος.
Concavitas, κοίλωμα.
Concavo, κοιλόω.
Concavus, κοῖλος, ἔγκοιλος.
Concedo, παραχωρέω σοι τοῦ βήματος, ὑφίεμαί τινι · ἐπιτρέπω.
Concelebrat, συνεορτάζει.
Concentus, ἁρμονία, συνῳδία, συμφωνία.
Conceptaculum, ὑποδοχὴ, ἐκδοχεῖον.
Conceptio, σύλληψις.
Conceptum, ὑποδεχθέν.
Conceptus, συλληφθεὶς, συνειλημμένος.
Conceptus, ûs, σύλληψις, τὸ κύημα.
Concerno, συνορῶ.
Concerpo, συσπαράττω, διαρρήγνυμι.
Concerptus, κατατεπλημμένος, συνδιασπασθείς.
Concertatio, ἀγωνισμός.
Concerto, συμπολεμίζω τινι · συναγωνίζομαί τινι.
Concessa, συνθῆκαι.
Concessio, συγχώρησις.
Concessum est, ἔξεστι.
Concessus, συγχωρηθείς.
Concessus, ûs, συγχώρησις.
Concha, κόγχη.
Conchyliata vestis, ἁλουργίς.
Conchyliatus, ὄστρειος, ἁλουργής.
Conchylium, κογχύλη, κογχύλιον.
Concidit, συγκόπτει, συνέκοψεν.
Concido, συγκόπτω τι, κατατέμνω.
Concido, cado, καταπίπτω, συμπίπτω.
Concidere animo, vel mente, ἐκκακεῖν, καταθυμεῖν, ἀλύειν.
Concieo, συγκινέω.
Conciliabulum, συνέδριον, συνέδριον.
Conciliabundus, συναπτικός.
Conciliatio, συναγωγή, προσαγωγή.
Conciliator, προξενητὴς, διαλλακτής.
Conciliatrix, προξενήτρια.
Conciliatus, συνηλλαγμένος.
Conciliet, συναθροίσῃ.
Concilio, benevolum facio, προσάγομαί σε ξένιά σοι, φιλιόω, ἐξιλάω, συνάπτω.
Concilium, σύνοδος, συνέδριον, συμβούλιον.
Concilium cogere, ἐκκλησίαν συνάγειν.
Concinna oratio, εὐκατάσκευος λόγος.
Concinnat, στερροποιεῖ.
Concinnasse, συγκεκροτηκέναι.
Concinnatio, κατασκευή.
Concinnatores, συγκατυστάς.
Concinnitas, εὐρυθμία, εὐθημοσύνη.
Concinnè, κομψῶς, εὐαρμόστως.
Concinnitudo, ὁμολογία.
Concinno, συντίθημι, συναρμόζω.
Concinnus, ἐμμελὴς, κομψὸς, εὔθετος, εὔρυθμος.
Concino, συμφωνέω, συνᾴδω.
Concio, ἐκκλησία, ἀγορὰ, δημηγορία.
Concionabundus, δημηγορικός.
Concionalis, ἐκκλησιαστικός.
Concionator, δημηγόρος, ἐκκλησιαστὴς, ὁ.
Concionem habere, δημηγορεῖν λόγον.
Concionor, orationem habeo, δημηγορέω, λόγον ποιοῦμαι, ἀγορεύω.
Concipio, συλλαμβάνω.
Concipere animo, εἰς τὸν νοῦν λαβεῖν.
Concipit, συλλαμβάνει.
mulier Concipit, κυεῖ.
Concise, ἀποτόμως.
Concisus, συγκεκομμένος.
Concitare alicui invidiam, συνάγειν τινι φθόνον.
Concitat, συνιστεῖ, ἀνιστεῖ.
Concitatio, ἐξόρμησις, διέγερσις.
Concitato, dat. cas. συγκινηθέντι.
Concitator, ἐρεθιστής.
Concitatus, παρορμηθείς.
Concito, παρορμάω τινα πρός τι.
Concitus, κινηθεὶς, ἐξορμηθείς.
Concives, συμπολῖται.
Conclamare ad arma, παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα.
Conclamatio, συμβόησις, καταβοή.
Conclamatum est, πέπρακται.
Conclamo, συμβοάω, ἀνακράζω.
Conclave, μυχὸς, ταμεῖον, δωμάτιον.
Conclavis, & culina ἀφεδρών, ἀποπατος.
Conclavia, συνοικία.
Concludit, συγκλείει.

Concludo, κατείργω, συγκατακλείω.
Conclusio, ἐπίλογος, σύγκλεισις, συμπέρασμα.
Conclusus, συγκεκλεισμένος.
Concoctio, πέψις, πέπανσις.
Concoctu facilis, εὔπεπτος.
Concoctus, πεπεμμένος.
Concolor, ὁμόχροος, ους, όα, ουν.
Concoquere odium, καταπέψαι χόλον.
concoquit, συνέψει.
Concoquo, πεπαίνω, πέπτω.
Concordare, ὁμογνωμονεῖν.
Concordia, ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη.
adduco ad Concordiam, ἀποκαταλλάσσω τινά τινι.
Concorditer, ὁμονοητικῶς, ὁμοφρόνως.
Concordo, convenio, ὁμογνωμονοῦμαι σοι περὶ τοῦ, ὁμοφρονέω, ὁμονοέω.
Concorporo, συσσωματοποιέω.
Concors, ὁμογνώμων, ὁμόνους, ὁμόψυχος, ὁμόφρων.
Concretitius, σύμπηκτος.
Concredo, ἐπιτρέπω τί τινι, ἐγχειρίζω, καταπιστεύω.
Concremo, συγκαίω, συμφλέγω.
Concremat, κατακαίει.
Concrepat, συνηχεῖ.
Concrepo, ἐπικτυπέω.
Concrescit, συμπήγνυται, συναύξει.
Concresco, συμφύομαι, συναύξομαι.
Concretio, σύμπηξις, πῆξις.
Concretum, πεπηγμένον, πηγνύμενον.
Concretiva, συγκριτικά.
Concretus, συμπαγής.
Concubina, ὁμευνέτις, παλλακή.
Concubinatus, παλλακεία.
Concubitor, συγκοιμητής.
Concubitus, συνουσία.
Concubium, ἡ ἀκμάζουσα νύξ.
Concubo, συγκαθεύδω τινί, παρακοιμάομαι, συνευνάω.
Conculcatio, καταπάτημα.
Conculco, καταπατέω, διαλακτίζω.
Concumbit, συνευνάζει.
Concumbere, συγγίνεσθαι τινι, πλησιάζειν γυναικί, παρακοιτέω.
Concupiscentia, ἐπιθυμία, πόθος.
Concupiscibilis, ἐπιθυμητός.
Concupisco, ἐπιθυμέω, χρημάτων, ὀρέγομαι τοῦ εἰδέναι, scire, ἱέμαι.
Concupitus, ἐπιθυμηθείς.
Concurrit, συντρέχει, συνορμᾷ.
Concurro, ὁμοδρομῶ, συντρέχω.
Concursio, συνδρομή.
Concurso, πανταχοῦ περιθέω, συνδρομέω.
Concursus, συνδρομή, σύνοδος, προσβολή.
Concussio, τίναγμα, παλμός, σεισμός.
Concussus, συγκεκινησμένος, διασεισθείς.
Concutio, ἀνασείω, ὠθίζω, συσσείω.
Condatoribus, συντελεσταῖς.
Condecenter, προσηκόντως, πρεπόντως, κατὰ τὸ πρέπον.
Condecet, προσήκει, συμπρέπει.
Condecoro, ἐπικοσμέω, κατακοσμέω.
Condemnatio, κατάγνωσις, καταδίκη.
Condemnator, καταδικάζων.
Condemnatus, κατάκριτος, κατάδικος.
Condemno, καταγινώσκω τινὸς θάνατον, κατακρίνω τινός, καταδικάζω τινός.
Condemnor, καταγινώσκομαι.
Condenso, συμπήγνυμι, καταπυκνόω.
Condensus, πυκνός.
Condicit, συντίθεται.

Condico, ἐπαγγέλλομαι, συντίθεμαι.
Condictio, παραγγελία, ἐπαγγελία, συνταγή.
Condictus, διηγορευμένος, ὁμολογημένος.
Condignè, ἐπαξίως.
Condignus, ἐπάξιος, ἀξιοπρεπής.
Condimentum, ἄρτυμα, ατος, τό.
Condio, is, ire, ἀρτύω, ἡδύνω, ταμιεύω.
Condiscipula, συμμαθήτρις, συμμαθήτρια.
Condiscipulus, συμμαθητής, ὁ.
Condisco, συμμανθάνω.
Condit, κτίζει, ἀποτίθεται, κρύπτει.
Conditio, κατάστασις, κλῆρος.
Conditionalis, ὑποθετικός.
Conditione ea, ἐπὶ ταύτης ὁμολογίας, vel ἐπὶ τούτῳ.
Conditionem accipere, πρὸς σύμβασιν χωρεῖν.
Condititius, ἀπόθετος.
Condititius, a, um, ἀποκείμενος.
Conditor, rei alicujus auctor, ἀρχηγός, κτιστής, ποιητής, ἀλείπτης, ἄρξας.
Conditura, ἄρτυμα.
Conditus, ἡδυνθείς, ἀρτυμένος.
Conditus, κτισθείς.
Condo, extruo, κτίζω, δημιουργέω.
Condo, ἀποτίθημι καὶ κρύπτω, κρύπτω.
Condocefacio, συμπαιδεύω.
Condocco, ἐκδιδάσκω, παιδεύω.
Condoleo, συναλγέω σοι, λυποῦμαι.
Condolesco, συμπαθῶ σοι, συμπάσχω.
Condonatio, συγγνώμη.
Condonatus, συνεγνωσμένος.
Condono, δωρέομαι · pro ignoscere, συγγινώσκειν τινί τι, καταχαρίζομαι.
Conducibilis, λυσιτελής, χρήσιμος, εὔχρηστος.
Conducit, utile est, συμφέρει.
Conduco, duco, συνάγω · accusat. συμφέρω.
Conductio, μίσθωσις, ἐπαγωγή.
Conductitius, μισθωτός.
Conductor, μισθοδότης, μισθαρνής.
Conductus, μεμισθωμένος.
Conduplicatio, ἀναδιπλασιασμός.
Conduplico, ἀναδιπλόω.
Condus, ὁ ταμίας.
Conduxit, ἐμισθώσατο.
Confabulatio, διαλογισμός, ὁμιλία.
Confarreo, προτελέω, προτελίζω.
Confeci, κατεσκεύασα.
Confecta, παραχθέντα, ἐκτελεσθέντα.
Confectio, διάπραξις.
Confector, διαπράκτωρ, συντελεστής, δημιουργός, ἀναιρέτης.
Confectum esse, κεκοπῶσθαι, συντετελέσθαι.
Confectus, κατειργασμένος, κεκμηκώς.
laboribus Confectus, καμάτοις τετρυχωμένος.
Confercio, συναθροίζω.
Conferendum, συμβλητέον, δικαστέον.
Confabulor, συνομιλέω τινι, διαλαλέω, διαμυθολογέομαι.
Conferendus, comparandus, συμβλητός.
Confero, congero, συμφορέω τι, συμφέρω.
Conferre, συγκρῖναι.
Conferre verba in pauca, διὰ βραχέων εἰπεῖν.
Confert, congerit, συνεισφέρει, συμβάλλει.

Conferti, μεμεστωμένοι.
Confertim, ἀθρόως.
Confertus, ἀθρόος.
Confessio, ἐξομολόγησις, ὁμολογία.
Confessus sum, ὡμολόγησα.
Confessor, ὁμολογητής.
Confestim, e vestigio, ἄρτι, παραχρῆμα, παραυτίκα.
Conficio, perficio, διαπράττομαι, διαπονέω τι, ἀπεργάζομαι, ἀποτελέω.
Conficit, συντελεῖ.
Confidens, θαρραλέος, θάρσυνος.
Confidenter, θαρσαλέως.
Confidentia, θάρσος, τὸ ἀποτολμία.
Confidit, καταπιστεύει.
Confido, θαρρέω ἐπί τινι, θαρσύνομαι, ἐπιθαρρέω.
Configit, συμπήσσει.
Configo, καθηλόω, κατακεντέω.
Confingo, συμπλάττω.
Confinis, μεθόριος, συνόμορος, σύγχωρος.
Confinium, μεθόριον.
Confirmatio, βεβαίωσις, κατάστασις.
Confirmator, βεβαιωτής, ἐγγυητής.
Confirmatus, βεβαιωθείς.
Confirmo, βεβαιόω, κρατύνω, ἰσχυρίζω.
Confiscat, ταμιοῖ, δημεύει.
Confiscatio, δήμευσις.
Confisco, δημεύω.
Confisus, πεθαρρηκώς, πεποιθώς.
Confitentur, ὁμολογοῦσιν.
Confiteor, ὁμολογέομαί σοι ταῦτα, ἐξομολογέομαι τὰς ἁμαρτίας, σύμφημι.
Confixus, καθηλωθείς, κεκεντημένος.
Telis Confixus, κατακοντισθείς.
Conflagratus, καταφλεχθείς.
Conflagro, καταφλέγομαι.
Conflare, συναγαγεῖν, συμπνεῖν.
Conflare invidiam, συνάγειν τινὶ φθόνον.
Conflare æs alienum, δανείζομαι ὑπό τινος χρεῶν.
Conflatam, συγκεχωνευμένην.
Conflatio, χώνευσις.
Conflatus, συγχωνευθείς.
Conflictatio, σύγκρουσις.
Conflictio, διαμάχομαι.
Conflictor, συγκρούω, συμβάλλω.
Conflictus, σύγκρουσις.
Confligit, συγκρούει.
Confligo, acie discerno, συμβάλλω, συρράττω τινι, συγκρούω, &c.
Confligunt, συμπίπτουσιν, φιλονεικοῦσιν.
Conflo, συμφυσάω.
Confluens, ὁμόρροια, σύρροος, ὁμορροή.
Confluit, συρρεῖ.
Confluo, συρρέω.
Confodio, διορύττω, διασκάπτω.
Confœderatus, ὁμόσπονδος.
Confore, συνέσεσθαι.
Conformat, συσχηματίζεται.
Conformatio, διαμόρφωσις, σχηματισμός.
Conformis, σύμμορφος.
Conformo, σχηματίζω, διαμορφόω.
Conforto, ἐπιθαρσύνω, κρατύνω.
Confossus, διορυχθείς.
Confractus, συρραγείς.
Confragosus, κατερρωγώς, ἀπότομος, τραχύς.
Confremo, ἐπιβρύχω.
Confringo, διαρρήγνυμι, συγκλάω, συντρίβω.
Confugio, καταφεύγω πρός τινα.
Confugium, καταφυγή, κρησφύγετον.

Confun-

Confundebar, ἠχιωόμην.
Confunditur, διασπᾶται.
Confusio, σύγχυσις, αἰσχύνω, ταράττω.
Confusè, perturbato ordine, συγκεχυμένως, παρακεχυμένως, χύδην, φύρδην.
Confusio, σύγχυσις, συντάραξις.
Confusus, συγκεχυμένος, ταραχθείς.
Confutat, συνελέγχει, ἀπελέγχει, ἀνατρέπει.
Confutatio, ἀνασκευή, ἐξέλεγξις.
Confuto, ἀντιλέγω, τινι πρὸς τοῦτο, διελέγχω, ἐξελέγχω.
Congelatio, σύμπηξις.
Congelo, κρυσταλλόω, συμπήγνυμι.
Congemino, ἀναδιπλόω.
Congemisco, συστενάζω, συνάχθομαι.
Congener, συγγενής.
Congenero, συγγεννάω.
Congenitus, σύμφυτος, συγγενόμενος.
Congeries, σύμφορημα, ἄθροισμα.
Congerit, συνάγει, σωρεύει.
Congero, συμφορέω, συναθροίζω.
Congerro, συλληρέων, συμπαίκτωρ, συνόμιλος.
Congesta, πυκνά, συνηγμένα.
Congestio, συμφόρησις, συνάθροισις.
Congestus, συγκομισθείς.
Congiarium, δόσις, νομή.
Congium, χάδος, μέτρον οἴνου.
Congius, χόα.
Conglacit, συμπήγνυται.
Conglobatim, σφαιρηδόν.
Conglobatio, συνείλησις, σφαίρωσις.
Conglobo, εἰλέω, σφαιρόω.
Conglomero, συνειλίζω πρός τι, συνειλίττω, συναθροίζω.
Conglutinatio, συγκόλλησις, συνάφεια.
Conglutino, συγκολλάω, ἁρμόζω.
Congratulatio, σύγχαρμα.
Congratulor, συνήδομαι τινι εὐτυχίας, συγχαίρω σοι τούτου.
Congredior, συνέρχομαι, σύνειμι, συνομιλέω.
Congreditur, συνίσταται, συμβάλλει μάχην.
Congregat, συναθροίζει, συμφορεῖ.
Congregatio, συναγωγή, ἄθροισις, ἡ.
Congregatus, συναθροισθείς, ἐπισυναχθείς.
Congrego, ἀγείρω, τι, ἀθροίζω τι, συνάγω τι, ἀολλίζω, ἐπισυλλέγω.
Congressio, ὁμιλία, συνδιατριβή.
Congressus, συνέλευσις, ὁμιλία.
Congruenter, ἁρμόζοντως, προσηκόντως.
Congruentia, εὐαρμοστία, ἐφαρμογή.
Congruere, συναινεῖν.
Congruo, convenio, συμπίπτω τινι, ὁμοφρονέω, ἁρμόζομαι, ὁμονοέω.
Congruum, προσῆκον, ἁρμόζον.
Congrus, vel Conger, γόγγρος, ὁ.
Congruus, ἁρμόδιος.
Conjecto, divino, τεκμαίρομαι, διαστοχάζομαι.
Conjector, ὀνειροπόλος, ὀνειροκρίτης.
Conjectum, seu id quod conjicitur, βόλισμα.
Conjectura, στοχασμός, εἴκασμα, τεκμήριον, τέκμαρσις.
Conjecturâ assequor, εὐστοχάζομαι, gen.
Conjecturalis, στοχαστικός.
Conjectu facilis, εὐτέκμαρτος.
Conjectus est, ἔτυχεν.
Conjectus, συμβεβλημένος.
Conjector, στοχάζομαι.
Conjicere, conjecturâ assequi, συμβάλλειν τι, στοχάζεσθαι τινος, de aliquo.
Conjicere in periculum, κινδύνῳ περιβάλλειν.
Conniveo, μύω, καμμύω, μιτιωρίζω.
Conjugalis, γαμικός.
Conjugatio, συζυγία.
Conjugator, συζευκτής.
Conjugatus, συζευχθείς.
Conjugialis, γαμήλιος, γαμικός.
Conjugium, συζυγία.
Conjugo, συζεύγνυμι.
Conjunctè, vel -im, συνημμένως.
Conjunctio, σύζευξις, σύναξις, συναφή.
Conjunctivum, συζυγία ῥημάτων.
Conjunctivus, συμπλεκτικός.
Conjunctus, συνεζευγμένος.
Conjungit, συζευγνύει.
Conjungo, ὁμιλέω, συνάπτω τι πρός τι, ἁρμόζω, συντίθημι.
Conjurat, συνομνύει.
Conjurati, οἱ συστήσαντες.
Conjuratio, σύστασις, συνωμοσία.
Conjurationem facere, συνωμοσίαν συνάγειν.
Conjuratus, συνωμότης.
Conjuro, συνόμνυμι, συνίσταμαι.
Conjux, vel Conjunx, σύζυξ, ὁμόζυγος, σύμβιος.
Connato, as, συννήχομαι.
Connecto, is, συμπλέκω, συνάπτω.
Connexio, συμπλοκή, συναφή, εἱργμός.
Connexus, συμπεπλεγμένος.
Connitor, συντείνομαι.
Conniventia, ἐπίμυσις.
Conniveo, σκαρδαμύττω, καταμύω.
Connixa, ἀποκυήσασα, συνδεδεμένη.
Connixus, συντεινάμενος.
Connubialis, ἐπιγαμικός, γαμικός.
Connubio jungere, συγκαταζεῦξαι τινι.
Connubium, γάμος, συζυγία.
Conopeum, κωνωπεῖον.
Conor, πειράομαι, πειράζω, βιάζομαι.
Conquassare, concutere, συσσείειν τι.
Conquassatio, συσσεισμός.
Conquaternat, ζευγνύει, κατὰ τεσσάρων.
Conqueror, μέμφομαι σοι, αἰτιάομαι.
Conquestio, κατάμεμψις, μεμψιμοιρία.
Conquiesco, ἡσυχάζω τὰ ἄλλα, in cæteris: ἀναπαύομαι.
Conquinisco, ὑποκύπτω.
Conquirit, συμπορίζει.
Conquiro, ζητέω, ἀναζητέω.
Conquisitio, συζήτησις.
Conquisitus, συζητηθείς.
Consacraneus, συμμύστης.
Consacrificat, καταζύει.
Consanguinei, συγγενεῖς, ὅμαιμοι.
Consanguinitas, συγγένεια, ὁμαιμοσύνη.
Consanguineus, σύναιμος, συγγενής.
Consarcino, συρράπτω, ἐπισάττω.
Consceleráre, μιαίνειν.
Conscendit, συναναβαίνει.
Conscendo, ἐπιβαίνω, τὴν ναῦν, navim, ἐπιβαίνειν ἐπὶ, accus.
Conscensio, ἐπίβασις, ἀνάβασις.
Conscientia, συνειδὸς, τὸ συνείδησις.
Conscindo, διαρρήγνυμι, κατατέμνω.
Conscio, συναισθάνομαι.
Consciscere sibi mortem, παραλύειν τοῦ ζῆν ἑαυτὸν, ἀναιρεῖν ἑαυτόν.
Consciscit, συγγινώσκει.
Conscissus, διεσχισμένος.
Conscius, συνειδὼς ἑαυτῷ τι, ὑπαίτιος.
Conscius sibi bene, εὐσυνείδητος.
Conscius sum, σύνοιδα, συνίημι.
Conscribere milites, στρατιώτας παρασκευάζεσθαι, vel συλλέγειν.
Conscribit, συγγράφει.
Conscribo, συγγράφω, διαγράφω.
Conscripti milites, καταγραφέντες στρατιῶται.
Conscriptio, συγγραφή, καταγραφή.
Conscriptor, συγγραφεύς.
Conscriptus, συγγεγραμμένος.
Consecratio, καθιέρωσις, ἐκθείασις.
Consecratus, καθιερωμένος.
Consecravit, καθίδρυσεν.
Consecro, καθιερόω, τῷ θεῷ τι, ἱερόω.
Consectatur, ἐξέρχεται εἰς τὸ παρατηρεῖσθαι.
Consector, διώκομαι, τὴν ἀλήθειαν.
Consecutio, συνακολούθησις.
Consecutus est, ἔτυχεν.
Consenesco, συγγηράσκω, παρακμάζω.
Consensus, ûs, ui, ὁμόνοια, σύμφρασις, ὁμολογία, ὁμοφροσύνη, συγκατάθεσις.
Consentaneum, ἀνάλογον, εἰκός.
Consentaneus, σύμφωνος.
Consentio, ὁμοδοξέω, περί τινος, συμφωνέω σοι, ὁμολογέω, συναισθάνομαι.
Consentit, adsentit, συνδοκεῖ, συνλέγει.
Consepio, περιφράττω.
Conseptum, περίβολος.
Consequenter, ἀκολούθως.
Consequentia, ἐπακολούθησις, συνέπεια.
Consequor, ἀκολουθέω, pro obtineo: τυγχάνω τινός, aliquid: ἐπιτυγχάνω.
Conserere, καταφυτεύεσθαι.
Conserere manum, πόλεμον συστήσασθαι.
Conserit, συνείρει, συνάπτει.
Consero, ui, συμπλέκω, συνάπτω.
Consero, planto, φυτεύω.
Consertus, ἀπτόμενος, συμπλεκής.
Conserva, σύνδουλη.
Conservat, συντηρεῖ, σώζει.
Conservatio, συντήρησις, σωτηρία.
Conservator, σωτήρ, φύλαξ.
Conservatus, διασεσωσμένος.
Conservo, custodio, φυλάττω, σώζειν τινα, τηρέω, σώτηρέω.
Conservus, ὁμόδουλος, σύνδουλος.
Confessor, σύνεδρος, συγκάθεδρος.
Consessus, συνέδριον, συνίζησις.
Consideo, συνεδρεύω, συγκαθέζομαι.
Considerat, κατανοεῖ, καταμανθάνει.
Considerate, περιεσκεμμένως.
Consideratio, σκέψις, διανόησις.
Consideratus, περιεσκεμμένος.
Considero, σκέπτομαι τι, & περί τινος, κατανοέω τι, & περί τινος, ἐνθυμέομαι, ἐπισκέπτομαι.
Consignat, συσσφραγίζει.
Consignatus, κατεσφραγισμένος.
Consigno, ἐπισημαίνω.
Consiliarius, βουλευτής, σύμβουλος.
Consilii inops, ἄπορος τῆς βουλῆς, ἄβουλος, ἀμήχανος.
Consilio, is, συνάλλομαι.
Consilii boni, εὔβουλος.

Consilii sum inops, ἀπορέω, διαπορέω.
Consilium, βουλὴ, βουλεία, βούλευμα.
Consilium do, βουλεύω σοι περί τινος, δίδωμι γνώμην σοι, γνώμην εἰσηγέομαι.
in Consilium adhibeo, συμβουλεύομαι μετά τινος.
Consilium quærit, συμβουλεύεται.
Consimilis, ὅμοιος, προσόμοιος.
Consisto, ἐφίσταμαι, ἵσταμαι.
Consitio, φυτεία, φύτευσις.
Consobrinus, ἀνέψιος.
Consociatio, κοινωνία, κοινώνημα.
Consociatus, συνεζευγμένος.
Consocio, κοινωνέω, ζεύγνυμι, συνδυάζω, συναγείρω.
Consolabundus, παρηγορικός.
Consolatio, παραμυθία, παράκλησις.
Consolator, παρακλήτωρ, παρήγορος.
Consolatorius, παραμυθητικός.
Consolatur, παραμυθεῖται.
Consolido, συμπορέω, καταβεβαιόω.
Consolor, παρακαλέομαι σε, παραμυθέομαί σε, παρηγορέω.
Consonans, εὔηχος, σύμφωνος.
Consonantia, συμφωνία.
Consonat, συνηχεῖ, συμφωνεῖ.
Consono, simul sono, συμφωνέω σοι.
Consonus, σύμφωνος.
Consopio, κατακοιμάω, κατακοιμίζω.
Consopitus somno, ὕπνῳ κάτοχος.
Consors, κοινωνὸς, μέτοχος, σύγκληρος.
Consortium, κοινωνία, μετοχή.
Conspector, ἐφόπτης.
Conspectus, συνορωθεὶς, κατοπτευθείς.
Conspectus, ὄψις, σύνοψις, ὅραμα.
in Conspectu, ἀπέναντι, ἔναντι, ἐνώπιον.
Conspergo, καταπάσσω, καταβρέχω.
Conspersus, καταπασθείς.
Conspici, conspectu seu cerni facilis, εὐσύνοπτος.
Conspicillum, κάτοπτρον.
Conspicio, ἀφοράω, εἴς τι, βλέπω.
Conspicit, συνορᾷ, καθορᾷ.
Conspicor, ὁράω, κατοπτεύω, περιβλέπω, περιαθρέω.
Conspicuus, περίβλεπτος, ἄξιος, περιφανής, περίσημος.
Conspiratio, σύστασις.
Conspiratus, συσταθείς.
Conspiro, συμπνέω τινι, ὁμονοέω, συνίστανμαι τινι, συμφωνεῖν τινι, ὁμοφρονέω.
Conspuo, καταπτύω, προσπτύω.
Conspurco, μιαίνω, καταμιαίνω.
Constans, εὐσταθὴς, βέβαιος, σταθερός.
Constanter, εὐσταθῶς, ἐμμόνως.
Constantia, εὐστάθεια.
Constat, συνίσταται, συμμένει.
Consternari, ταράττεσθαι.
Consternatio, ἔκπληξις, ταραχή.
Consternatur, σκεδᾶται, πτύρεται.
Consternatus, ἐκπλαγεὶς, ἐξεπληγμένος, τεταραγμένος.
Consterno, as, ἐκπλήττω, ταράττω.
Constipat, συμπυκνάζει.
Consterno, is, καταστρωννύω, καταστρώννυμι.
Constipo, ἐπισάττω, καταπυκνόω.
Constitui, συνίσταται, ὁρίζει.
Constituo, decerno, βουλεύομαι: item locum & tempus determino: ἀφορίζω, διατίθημι, συντάττω, καθίστημι.
Constitutæ, ζυγχάνουσαι, καθεστῶσαι.
Constitutio, σύστασις, κατάστασις, σύνταγμα.
Constitutiones, ἀντιγραφαί.
Constitutio corporis, ἕξις: bona, εὐεξία: mala, καχεξία.
Constitutum, συνταχθέν.
Constitutus, κατασταθεὶς, τακτὸς, διατεταγμένος.
Constitutus dies, ἡμέρα τεταγμένη.
Consto, συνίσταμαι, ἐπισυνίσταμαι.
Constrictio, σφίγξις, ἡ σύνψις.
Constringo, συστέλλω τι vel τινα, συσφίγγω, βρόχῳ περισφίγγω, laqueis, &c.
Constructio, σύνταξις, κατασκευή.
Construit, συσκευάζει.
Construo, συντάττω, κατασκευάζω.
Constupro, καταμοιχεύω.
Consubstantialis, ὁμοούσιος.
Consuesco, ἐθίζομαι τινος, συνεθίζω.
Consuetudinarius, συνήθης, φιλοσυνήθης.
ex Consuetudine, παρὰ τὸ ἔθος.
Consuetudinem habeo, ἐπιφοιτάω σοι, tecum: ὁμιλέω τινι.
Consuetudo, ἔθος, τό· συνήθεια.
Consuetus, εἰθισμένος, συνήθης.
Consuevi, εἴωθα.
Consul, ὁ ὕπατος.
Consularis, ὑπατικός.
Consulatus, ἡ ὑπατεία.
Consulere sibi, ἐπιβλέπειν ἐφ' ἑαυτόν.
Consulo, συμβουλεύω.
Consultat, σκέπτεται.
Consulo tibi, προνοῶ σου.
Consultatio, συμβούλευσις, σκέψις.
Consultè vel consultò, ἐκ προνοίας, ἐκ προαιρέσεως, προεσκεμμένως.
Consulto, συμβουλεύομαι.
Consultor, βουλευτής.
Consultum, δόγμα, ψήφισμα.
Consultus, βεβουλευμένος.
Consuluit, ἐπύθετο.
Consummatio, συντέλεια, τελείωσις.
Consummetur, συμπληρωθῇ.
Consummo, perficio, συντελέω, ἀπαρτίζω, accus. ἐκποιέω.
Consumo, δαπανάω τι· ἀναλίσκω.
Consumptio, κατανάλωσις.
Consumptus, καταναλωθείς.
Consumsit, ἐδαπάνησεν.
Consuo, συρράπτω, ἀναρράπτω.
Consurgit, συνεγείρεται.
Consurgo, συνανίστημι.
Contabeo, vel Contabesco, μαραίνομαι, συντήκομαι.
Contabulatio, σανίδωσις.
Contabulo, σανιδόω.
Contactus, συναφθείς.
Contages, συναφή.
Contagia, μολυσμοί, μιάσματα.
Contagio, συνάφεια, διαφθορὰ ἐκ τῆς συναφῆς.
Contaminat, μιαίνει, συγκέπτει.
Contaminatus, καταμεμολυσμένος.
Contamino, μιαίνω, διαφθείρω.
Contego, περιστέλλω, ἀμφικαλύπτω.
Contemnendus, εὐκαταφρόνητος, ὀλιγωρητέος.
Contemno, ὀλιγωρέω τῆς ἀρετῆς, virtutem: καταφρονέω τινος, ἀμελέω.
Contemplari, στοχάσασθαι.
Contemplatio, θεώρησις, σκέψις, θεωρία.
Contemplatio, πρόσχημα, στοχασμός.
Contemplator, θεωρὸς, θεωρητικός.
Contemplor, διασκέπτομαι τι· θεωρέω τι.
κατανοέω, κατασκοπέω.
Contemporaneus, σύγχρονός τινι.
Contemptibilis, εὐκαταφρόνητος.
Contemptim, καταφρονητικῶς, ἀμελητί.
Contemptor, ὀλίγωρος, καταφρονητής.
Contemptui habere, περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι τι· ὀλιγώρως ἔχειν.
Contemptus, καταφρόνησις.
Contemptus, ὀλιγωρηθείς.
Contendit, ἀντιλογίζεται.
Contendo, ἀμφισβητέω σοι περί τινος, ἀγωνίζομαι, ἐρίζω, συντείνω.
Contentio, ἔρις, ιδος, ἡ· νεῖκος, μάχη.
Contentiosè, ἐριστικῶς.
Contentiosus, φιλόνεικος, ἐριστικός.
Contentus, αὐτάρκης.
Conterminus, ὅμορος, μεθόριος.
Contero, συντρίβω τι.
Contero tempus, διατρίβω τὸν χρόνον.
Conterraneus, πατριώτης, ἐπιχώριος.
Contestatæ, μαρτυρήσασαι.
Contestatio litis, ἔνστασις δίκης.
Contestatur, συμμαρτύρεται, διαμαρτύρεται.
Contestor, ἐπιμαρτύρομαι τινα.
Contexo, ἐμπλέκω, τι· συνυφαίνω.
Contextè, contextim, κατὰ συμπλοκήν.
Contextus, ûs, συμπλοκή, ὑφή.
Contextus, & contexus, σύμφεια, ὕφος.
Conticeo, καταπιγῶ, παπάω.
Conticescit, ἀποσιωπᾷ.
Conticinium noctis, πρώτη νὺξ, νυκτὸς ἀωρία.
Contignatio, ξύλωσις, ὀροφή.
Contigno, ὀροφόω, καταστεγάζω.
Contignus, συναφής.
Continens, συνέχων· aliquando, temperans, ἐγκρατής.
Continens terra, ἤπειρος.
Continenter, συνεχῶς, διηνεκῶς.
Continentia, ἐγκράτεια, σωφροσύνη, συνοχή.
Contineo, καταλαμβάνομαι, περιέχω, κατακλείω.
Continet, συνέχει, κατέχει, περιέχει.
Contingit, accidit, συμβαίνει, ἐνδέχεται, ὑπάρχει, τυγχάνει.
Contingo, attigo, ἅπτομαί τινος, συνάπτω.
Continua, ἀδιάλειπτος.
Continuatim, συνημμένως, συνεχῶς.
Continuatio, συνέχεια, συνάφεια.
Continuè, assiduè, συνεχῶς, διηνεκῶς, ἀεὶ, ἀδιαλείπτως.
Continuat, συνάπτει, πυκνάζει.
Continuò, id est, statim, confestim, παραυτίκα, παραχρῆμα.
Continuo, persevero, διατελέω ποιῶν.
Continuus, διηνεκὴς, συνεχής.
Contorqueo, συστρέφω, καθειλέω, περιάγω.
Contorquet, ἐμβάλλει.
Contorsio, συστροφή, περιαγωγή.
Contortè, συνεστραμμένως.
Contra, ἀντί· ἐπὶ cum gen. κατὰ cum gen. ἀντίφυ, ἐναντίον.
Contra ac licet, παρ' ὃ ἔδει.
Contractio, συστολή.
Contractorium, σφιγκτήρ.
Contractus, συνάλλαγμα, ἀπαγωγή.
Contractus est, συνεσπάσθη.
Contradico, ἀντιλέγω τινι, & πρός τινα, κατατείνω τινι, ἀντιγράφω.
Contradictio, ἀντιλογία, ἀντίρρησις.
Contrahit, συνάγει, συσπᾷ.

Contraho,

Contraho, συστέλλω, συνέλκω, συνάγω.
Contrahere æs alienum, ὀφείλειν.
Contrariè, ἐναντίως, ἀντιθέτως.
Contrarietas, ἀντίθεσις.
è Contrario, ἀντικειμένως· ἄντικρυ.
Contrarium, ἀντικείμενον.
Contrarius, ἐναντίος, ἀντίθετος.
Contraxit, συνήθεσισεν.
Contravenio, ἀπαντῶ.
Contrectatio, συνάφεια, ἅψις, ψηλάφησις.
Contrecto, καθάπτομαι, ψηλαφάω.
Contremisco, τρέμω, ὑποδειλιάζω.
Contribuit, συννέμει.
Contribulis, σύμφυλος, ὁ.
Contribuo, συντελέω τι· προσίθημι.
Contristo, ἐπιλυπέω τινα· ἐνοχλέω.
Contritus, συντριβής.
Controversia, ἀμφισβήτησις, ἀμφισβήτημα, ἀμφιλογία.
Sine Controversia, ἀναντιλέκτως.
Controversias dirimere, καταστῆσαι τὰς ἀντιλογίας.
Controversiosus, ἐπίδικος.
Controversor, ἀμφισβητέω.
Controversus, ἀμφισβητήσιμος.
Contrudit, συνωθεῖ.
Contubernalis, σύσκηνος, συμβίωτος, σύνοικος, ὁμόστεγος, ὁμώροφος, ὁμοδίαιτος.
Contubernarius, σύνοικος, συνοίκιος.
Contubernia, συσκήνια.
Contubernium, κοινόβιον, συνοίκησις.
Contueor, ἐμβλέπω σοι, συνορέω.
Contuetur, συνατενίζει.
Contulisse, εἰσκεκομικέναι.
Contumacia, ἀπείθεια, αὐθάδεια, καταφρόνησις.
Contumaciter, αὐθαδῶς, ἀπειθῶς.
Contumax, αὐθάδης, ἀσεβὴς τινι.
Contumelia, ὕβρις, ἀσέλγεια, λώβη, ἀτιμία.
Contumeliâ afficio, ἐνυβρίζω, αἰκίζω.
Contumeliam patior, ἀνασελγαίνομαι.
Contumeliatur, ἀτιμάζει, ὑβρίζει.
Contumeliosè, ἀσελγῶς, ὑβριστικῶς.
Contumeliosus, ὑβριστὴς, ἐπονείδιστος.
Contundit, θραύει, συνθλᾷ, συγκόπτει.
Contundo, συντρίβω, συγκόπτω, θλάω.
Conturbatus, πεταραγμένος.
Conturbo, διαταράττω.
Contus, κόντος, λεπτοκάρυον.
Contusas olivas, θλαστὰς ἐλαίας.
Contusio, θλάσμα.
Contusus, θλασθεὶς, συντετριμμένος.
Convalescit, ἀναρρωννύει.
Convalesco, ἐπιρρώννυμαι.
Convallis, συνάγκεια.
Convectio, συγκομιδή.
Conveho, συγκομίζω, συνάγω.
Convelli, φθαρῆναι.
Convello, κατασπάω, ἀποσπάω.
Convenæ, συνήλυδες.
Conveniens, συμβαίνων, συνήκων.
Convenienter, συνηκόντως.
Convenientia, ὁμολογία, ἐφαρμογή.
Convenio, συνιέναι, συνέρχομαι, ὁμολογεῖν τινι, ἀνήκω, ἐφαρμόζω.
Conveniri, μετοδεύεσθαι.
Convenit, συνήκει, ἁρμόζει, ἐνδέχεται.
Conventiculum, συνουσία, συνόδιον.
Conventum, συνθήκη, ὁμολόγημα, σύμβασις.
Conventus, σύμβασις, σύνοδος.
Conversatio, διατριβὴ, συνομιλία.
Conversio, ἐπιστροφή.
è Converso, καταλλαγῆν.
Conversor, consuetudine alicujus utor, διατρίβω μετά τινος, συμμιλῶ τινι, ἐντυγχάνω.
Conversus, συνεστραμμένος.
Converto, συστρέφω, ἀναστρέφω.
Convescitur, συνδιάζεται.
Convexitas, συγκλίνεια, κοιλότης.
Convexum, καταφερὲς, περιφερές.
Convexus, ἐπικαμπὴς, ἀγκύλος.
Convicinium, παροικία.
Convictus, κατελεγχθείς.
Convictus, ûs, συμβίωσις.
Convincit, ἀπελέγχει, νικᾷ.
Convinco, καταλέγχω τινα, ἐπικρατέω.
Convitiator, λοίδορος, βλάσφημος.
Convitiatur, καταβοᾷ, ὑβρίζει.
Convitior, λοιδορέω τινα, διασύρω, ἀποσκώπτω, βλασφημέω, κακίζω.
Convitium, λοιδορία, σκῶμμα, βλασφημία, ὕβρις, καταβόησις, ὀχλαγωγία.
Conviva, σύμβιος, συντράπεζος.
Convivalis, συμποτικός.
Convivator, συμβιωτὴς, συνεστιάτωρ.
Convivio excipio, ἑστιάω τοὺς πρέσβεις, legatos.
Convivit, συζῇ, συνεστιᾶται.
Convivio adhibeo, εὐωχέω, εὐωχίω.
Convivium, συμπόσιον, σύνδειπνον.
Convivium adornare, συμπόσιον κατασκευάζειν.
Convivium finire, συμπόσιον διαλῦσαι.
Convivo, ὁμιλέω τινι, συμβιόω, συνδιάγω.
Convivones, συμπόται.
Convivor, εὐωχέομαι, θοινάω, δαίνυμαι.
Convocatio, σύγκλησις.
Convoco, συγκαλέω, ἀγείρω.
Convolo, συμπέτομαι, συνίπταμαι.
Convolvo, συμπλέκω τὰς πράξεις, συστρέφω, συνελίττω.
Conus, λόφος, κῶνος.
Convulsio, σπασμός.
Convulsus, σπασθείς.
Cooperculum, πῶμα, περικάλυμμα.
Cooperio, περικαλύπτομαι, συγκαλύπτω τι.
Cooptat, εἰσποιεῖ.
Cooptatio, ἔγκρισις.
Coopto, ἐπιλέγομαι, ἐκλέγω, ἐγκρίνω.
Cophinus, κόφινος, φορμός.
Copia, εὐπορία, ἄδεια.
Copiæ pedestres, δύναμις πεζική.
Copiæ navales, δύναμις ναυτική.
Copiæ equestres, ἱππικὴ δύναμις.
Copias ducere, ἄγειν στρατιάν.
Copiosè, εὐπόρως.
Copiosus, εὔπορος, δαψιλής.
Copula, σύναμμα, σύνδεσμος, συνάφον, σύμπλεξιν.
Sine Copulâ, ἀσυνδέτως.
Copulat, συζευγνύει.
Copulatio, σύνδεσις, συναφή.
Copulatus, συνημμένος.
Copulativus, συναπτικός.
Copulo, συνδέω τί τινι, ἐναρμόττω, ἅπτω.
Coquina, culina, μαγειρεῖον, ὀπτανεῖον.
Coquinarius, μαγειρικός.
Coquo, ὀπτάω, πέπτω, ἕψω.
Coquus, μάγειρος.
Cor, καρδία, κέαρ, κῆρ, ἦτορ.
Cordis valetudo, καρδιακὸς πόνος.
Corallium, κοράλλιον, λιθόδενδρον.
Coram, πρὸς, cum genit. ἔμπροσθεν, genit. ἐναντίον, ἄντα.
Corbis, κόφινος, σπυρίς.
Corbula, σπυρίδιον, σπυρίχνιον.
Corculum, θυμίδιον.
Cordatè, σοφῶς, νουνεχῶς.
Cordatus, νουνεχὴς, φρόνιμος.
Cordatus homo, ἔμφρων, ἐλλόγιμος.
Cordus, ὄψιγονος.
Coriaceum, σκύτινον.
Corium, βύρσα.
Coriandrum, κόριον, κορίανδρον.
Coriarius, βυρσοδέψης, βυρσεύς.
Corium, βύρσα, δέρμα, σκῦτος.
Corneus, κεράτινος, ὁ.
Cornibus carens, ἄκερως.
Cornicen, κερατα‍ύλης.
Cornicines, καμπυλοσαλπιγκταί.
Cornicula, κορώνη.
Cornicula, κλοιός.
Corniculum, κεράτιον.
Corniger, κερατοφόρος.
Cornix, κορώνη.
Cornu, κέρας, τό.
Cornupeta, κερατιστὴς, κυρίπτολος.
Cornupeto, κερατίζω.
Cornus arbor, κρανεία.
Cornutus, quod cornua habet, κεραόεις, εὔκερως, κεραός.
Corolla, στεφάνιον, στεμμάτιον.
Corollarium, ἐπιφορά, προσθήκη, ἐπιστεφάνωμα.
Corona, στέφανος, στέμμα· item pro conventu hominum, ὁ δῆμος κύκλῳ περιεστώς.
Coronis, κορωνὶς, ἰδος, ἡ.
Corono, στεφανόω τὸν νεκρὸν, στέφω τινα.
Coronula, στεμμάτιον.
Corporale, σωματικόν.
Corporeus, σωματικὸς, σωματοειδής.
Corpulentia, πολυσαρκία, ἡ, εὐσαρκία.
Corpulentum, seu carnosum reddo, εὐσαρκόω.
Corpulentus, μεγαλόσωμος, εὔσαρκος, εὔσωμος.
Corpus, σῶμα, τὸ, χρώς.
Corpusculum, σωμάτιον.
Corrado, συνάγω, καταξύω.
Correctio, διόρθωσις.
Corrector, ἐπανορθωτὴς, εὐθυντής.
Correctus, ἐπανορθωθείς.
Correptio, ἐπιτίμημα, τό.
Correptor, ἐπιτιμητὴς, παιδευτής.
Corrigentes, ἐπιτιμῶντας.
Corrigia calceamenti, ἱμὰς τοῦ ὑποδήματος.
Corrigit, ἐπανορθοῦται.
Corrigo, διορθόω τι· εὐθύνω τι.
Corripio, reprehendo, objurgo, ἐπιτιμάω σοι τοῦτο, ἐπιλαμβάνομαί τινος.
Corrivales, ἀντεραστάι.
Corroborat, στερεοῖ, βεβαιοῖ.
Corroboro, κραταιόω, ἰσχυρίζω.
Corrodo, καταβιβρώσκω.
Corrogatio, ἐρανισμός.
Corrogo, συνερανίζω, συλλέγω.
Corrotundat, στρογγυλοῖ.
Corrugare frontem, ἀνασπᾶν τὸ μέτωπον, ῥυσσόω, ῥυτιδόω.
Corrumpo, contamino, διαφθείρω τὴν γυναῖκα· item illicere muneribus, καταδωροδοκεῖν, διαφθείρειν χρήμασί τινα.
Co[illegible], [illegible].
Corruo, συμπίπτω, καταπίπτω.
Corruptela, φθορά, διαφθορά.
Corruptibilis, [illegible], [illegible].

Corruptio, διαφθορά, φθορά.
Corruptor, ἀπολυμαντήρ, ὑβριστής.
Corruptus, διεφθαρμένος.
Cors, tis, ἡ ἔπαυλις.
Cortex, λέπισμα, φλοιός.
Corticolus, φλοιώδης.
Cortina, παραπέτασμα.
Corvinus, κοράκινος.
Corusco, ἀπαυγάζω, ἀστράπτω.
Coruscus, ἀστράπτων, στιλπνός.
Corvum, καμπύλον.
Corvus, κόραξ, κος.
Corylus, κάρυλος.
Coryphæus, κορυφαῖος.
Cos, cotis, ἀκόνη, θηγάνη.
Cosmographia, κοσμογραφία.
Bene, seu firmiter costatus, εὔπλευρος.
Costæ, πλευραί, σπάθαι.
Cothurnus, κόθορνος.
Cotiarius, ἀκονητής.
Coticula, βάσανος.
Coturni, ἐμβάδ, τραγῳδοί.
Coturnix, ὄρτυξ.
Coxa, coxendix, ἰσχίον, μηρίον.
Crabro, ἀνθρήνη, σφήξ.
Crabrones irritare, ἐρεθίζειν τὰ σφηκία.
Crambe, κράμβη.
Cranium, κρανίον.
Capula, κραιπάλη.
Crapulor, κωμάζω, κραιπαλίζω.
Cras, αὔριον.
Crassescere, παχιοῦσθαι.
Crassitudo, crassities, πάχος, παχύτης, πάφος.
Crassus, παχυλός, παχύς.
Crastinatio, ἀναβολή, ὑπέρθεσις.
Crastino, as, ἀναβάλλομαι.
Crastinus, ὁ ἐπαύριον.
Crater, eris, κρατήρ.
Crates, ταρρός, τάλαρος.
Craticula, ἐσχάριον, ἀνθράκιον, ἐσχαρίς.
Creare, χειροτονῆσαι.
Creat, γεννᾷ.
Creatio, κτίσις δημιουργία.
Creatio magistratuum, αἵρεσις, χειροτονία.
Creator, κτιστής, δημιουργός, ποιητής.
Creatura, κτίσμα, τό, κτίσις.
Creatus, κτισθείς, γεγεννημένος.
Creber, θαμινός, πυκνός, συνεχής.
Crebrius, πυκνότερον.
Crebrò, συχνῶς, πυκνῶς, θαμινά.
Credibilis, πιστός, πιθανός.
Creditor, δανειστής, χρήστης.
Creditum, δάνεισμα, τό.
Credo, fidem habeo, πιστεύω. quandoque mutuum dare, δανείζειν. interdum, pro puto, οἴμαι, νομίζω.
Credulitas, ταχυπείθεια, εὐπείθεια.
Credulus, εὐπειθής, εὔπιστος, ὁ ἡ.
Crematio, πύρωσις.
Crementa, αὐξήσεις.
Cremo, καίω, φλέγω.
Cremor, τὸ παχὺ τοῦ γάλακτος.
Crena, γλυφίς, ἴδος, ἡ.
Creo, κτίζω, ποιέω, δημιουργέω.
Crepida, κρηπίς, ἴδος.
Crepidarius, κρηπιδοποιός.
Crepidatus, κρηπιδωμένος.
Crepido, φάραγξ.
Crepitaculum, κρόταλον, κώδων.
Crepito, ἐπιψοφέω, ἀποκροτέω.
Crepitum reddo, ἀποπέρδω μέγα.
Crepitus, ψόφος, κρότος.
Crepo, ψοφέω.
Crepundia, κροτπαίγνια, ἀθύρματα.

Crepusculum, δείλη, κνέφας.
Cresco, αὐξάνω.
Creta, λευκὴ καὶ αὐξηθέντα.
Creta, κιμωλία γῆ.
Cretaceus, ὁ ἐκ τῆς κιμωλίας γῆς.
Cretio, προσέλευσις κληρονόμου.
Cribri instar, κοσκινηδόν.
Cribro, κοσκινίζω, σήθω.
Cribrum, κόσκινον & ος.
Crimen, αἰτία, ἔγκλημα, αἰτίαμα.
Criminale, ἐγκληματικόν.
Criminalia, ἐγκληματικά.
Criminatio, διαβολή, ἔγκλημα.
Criminator, διάβολος.
Crimine vacans, ἀναίτιος, ἀνέγκλητος, ἀνεύθυνος.
Crimini do, ἐπιφέρω αἰτίαν, ἐν αἰτίᾳ ποιοῦμαί τινα.
Criminor, αἰτιάομαί τινα τοῦτο, vel εἴς τι, διαβάλλω τι, ἐγκαλέω, μέμφομαι.
Criminosè, ἐγκληματικῶς.
Criminosus, ἐγκληματικός.
Crines, πλόκαμοι.
Crinis, θρίξ, χός, πλόκαμος, κόμη.
Pulchris Crinibus, εὐπλόκαμος.
Crinitus, πεπυκασμένος.
Crinitus, κομήτης.
Crispat, κραδαίνει, σείει.
Crispicapillus, οὐλόθριξ.
Crispo, οὐλόω.
Crispus, οὐλόθριξ, ὁ, οὖλος.
Crista, λόφος, φοινικέφαλα.
Cristatus, λόφον ἔχων, εὔλοφος, εὐχήμων.
Croceus, κρόκινος.
Crocus, & um, κρόκος, & ον.
Crocodilus, κροκόδειλος.
Cruci affigere, σταυροῦν.
Cruciat & crucificat, σταυροῖ.
Cruciatus, βάσανος, ἀλγηδών.
Crucifixus, ἐσταυρωμένος.
Crucio, ἀνιάω, ταλαιπωρέω σε, βασανίζω.
Crudelis, ὠμός, ἀπηνής.
Crudelitas, ὠμότης, ἀπήνεια.
Crudeliter, ὠμῶς, ἀπηνῶς, χαλεπῶς.
Crudescere, ὠμοῦσθαι.
Cruditas, ἀπεψία, δυσπεψία.
Crudus, ὠμός, ἄπεπτος.
Cruento, αἱματόω, αἱματίζω.
Cruentus, αἱμαλέος, αἱματόεις.
Crumena, βαλάντιον, μάρσυπος, θύλακος.
Cruor, αἷμα, ατος, τό, ἰχώρ.
Crus, σκέλος, κνήμη.
Crusta, πλάξ, ἡ, ὄστρακον, γρύτα.
Crustatus, πεπλακωμένος.
Crusto, πλακόω.
Crustula, τὸ πλακίδιον.
Crustum, πλακοῦς, ὁ.
Crux, patibulum, σταυρός.
Crystallinus, κρυστάλλινος.
Crystallum, & Crystallus, κρύσταλλος, κρύσταλλον.
Cubatus, κοίτη.
Cubicularis, εὐναῖος.
Cubicularius, κατακοιμιστής.
Cubiculum, οἰκημάτιον, θαλάμη, δωμάτιον.
Cubile, κοίτη, εὐνή, θάλαμος.
Cubitalis, πηχυαῖος.
Cubito innitor, διαγκωνίζω.
Cubito percutio, κυβιτίζω.
Cubitum ire, εἰς κοίτην ἰέναι.
Cubitus, κατάκλισις, ἡ, κοίμησις.
Cubitus, πῆχυς, ἀγκών, ὁ.

Cubo, ui, itum, κατάκειμαι, κοιμάομαι, εὐνάζομαι.
Cubus, κύβος.
Cuculio, σκεπαστόν.
Cuculus, κόκκυξ, γος, ὁ.
Cucumer, σίκυς, ἡ σίκυος.
Cucurbita, κολοκύνθη.
Cucurbitat, σικυάζει.
Cudit, κολάπτει.
Cudo, di, cusum, κόπτω νόμισμα, nummum, χαράττω, τυπόω.
Cudo, onis, ἄκμων.
Cujas, ποδαπός, ποταπός.
Cujus, a, um, τινός ὤν.
Cujus impulsu, τίνος ὑποβολῇ.
Cujusmodi, ποῖός τις.
Cujusvis est, καὶ παντός ἐστι.
Culcita, τύλη.
Culcitra, στρωμνή, στρῶμα, κνέφαλον.
Culeus, κολεός.
Culex, κώνωψ, πος, σέρφος.
Culina, μαγειρεῖον, ὀπτανεῖον.
Culmen, στέγος, τό, κορυφή.
Culmus, κάλαμος, καλάμη, ἀνθέρικη.
Culpa, αἰτία, ἔγκλημα, πταῖσμα.
Culpabilis, πλημμελής, ἐπιμεμπτός.
Culpandus, πλημμελής, ἐπιμωμητός.
Culpo, αἰτιάομαι τινα τοῦτο, διαβάλλω.
Cultellus, μαχαίριον, μαχαιρίς.
Culter, μάχαιρα, ξίφος.
Culter sutorius, σμίλη.
Cultor, λατρευτής, ἐργάτης, θεραπευτής.
Cultor Agrorum, γεωργός.
Cultrarius faber, μαχαιροποιός.
Cultura, ἐργασία, θεραπεία.
Cultus, εἰργασμένος, κεκοσμημένος.
Cultus, ἐργασία, θεραπεία.
Cultus mulieris, κόσμος γυναικός.
Cum, præpositio, ξὺν & σὺν cum dativ. κατὰ cum genit. μετὰ cum genit.
Cum diluculo, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ.
Cum imperio esse, ἐν ἀρχῇ εἶναι.
Cum primis, εἰς τὰ πρῶτα.
Cum veniâ tuâ, σοι πεθαρρηκὼς, συγχωροῦντός σου.
Cuma, ἀσπάραγος, κράμβα, ἀστραγάλος, σπάραγος.
Cumulatè, ἀθρόως σωρηδόν, εὐπόρως.
Cumulatim, σωρηδόν.
Cumulatio, φορά.
Cumulatus, ἐπισωρευθείς, ἔκπλεως.
Cumulo, σωρεύω, ἐπιτίθημί τί τινι.
Cumulus, σωρός, ὁ, σώρευμα.
Cum utique, καὶ μάλιστά γε ὅτε.
Cunabula, σπάργανα.
Cuna, cunabulum, βαβαλιστήριον.
Cunæ, κοιτίς, ίδος, ἡ, σπάργανον.
In Cunis vagire, ἐν κοιτίδι βαβάζειν.
A Cunabulis, ἐκ νέας, ἐκ πρώτης ἡλικίας, ἐκ παίδων.
Cunctandus, μελλητιάων.
Cunctanter, σχολαίως, βραδέως.
Cunctatio, μέλλησις, ὄκνος, ἀναβολή.
Cunctator, μελλητής, ὀκνηρός.
Cuncti, σύμπαντες, ἅπαντες.
Cunctor, μέλλω, ἀναβάλλομαι, ὀκνέω.
Cuneatim, σφηνοειδῶς, κατὰ σίφη.
Cuneatus, σφηνοειδής, γομφοειδής.
Cuneo, σφηνόω, γομφόω.
Cuneolus, σφηνίσκος.
Cuneus, σφήν, γόμφος.
Cuneus theatri, φυλὴ θεάτρου.
Cuniculus, foramen sub terrâ, ὑπόνομος, διώρυξ, ὑπόρυγμα.
Cuniculos agere, ὑπονομεύειν.

Cupa, κύπελλον.
Cupedia, orum, φιλοψία, ὀψοφαγία.
Cupediis deditus, λίχνος.
Cupidè, ἐπιθυμητικῶς.
Cupidicenus, τρεχέδειπνος.
Cupiditas, ἐπιθυμία, προθυμία.
Cupiditates coercens, ἐχέθυμος.
Cupido πλεονεξία, ἐπιθυμία ἔρως.
Cupidus, ἐπιθυμῶν, ἱμειρόμενος.
Cupidus cognitionis, φιλειδήμων.
Cupillum, γυργάθιον, γλύσερον, & γυ-
σήριον.
Cupio, ἐπιθυμέω τινος, ὀρέγομαι τοῦ εἰ-
δέναι, scire: ἐράω, ἔλδομαι, γλίχο-
μαι, ἱμείρω.
Cupressus, κυπάρισσος.
Cuprum, κύπρος, χαλκός.
Cur, διὰ τί, τίνος ἕνεκα, τί ποτε.
Cura, φροντίς, ίδος, ἐπιμέλεια, κῆδος, εος,
τό.
Curæ est mihi hoc, μέλει μοι τοῦτο.
Curam gero, habeo, προσμελοῦμαι περὶ
τινος, φροντίδα ποιοῦμαι.
Curam suscipere, ἐπιμέλειαν ἔχειν.
Curatio, ἐπιμέλεια.
Curator, procurator, ἐπιμελητής, ἐπόπτης.
item tutorem significat, ἐπίτροπος.
Curatorius, ἐπιμελητικός.
Curia, βουλευτήριον, ἀρχεῖον.
Curialis, βουλευτής, βουλευτικός.
Curiosè, ἐπιμελῶς, μετ' ἐπιμελείας.
Curiositas, πολυπραγμοσύνη.
Curiosus, πολυπράγμων, περίεργος.
Curiosus sum, πολυπραγμονέω τι.
Curo, σπουδάζω περί τι, vel ὑπέρ τινος,
φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι περί τινος: si-
gnificat etiam mederi, ἰᾶσθαι τινα, θερα-
πεύειν νόσον.
Non Curo, i.e. negligo, malè curo, ὀλιγω-
ρέω & ὀλιγωρέω.
Non Curo, ἀφροντιστέω τινος.
Curriculo, δρομάδην.
Curulis equus, σὺν ἅρματι ἀγωνιζόμε-
νος ἵππος.
Curro, τρέχω, θέω.
Curruca, ὑπολαΐς.
Currus, ἅμαξα, ἅρμα, δίφρος.
Currus agere, διφρηλατεῖν, ἡνιοχεύειν.
Cursim, δρομάδην, μεταδρομάδην.
Cursito, περιτρέχω.
Cursitare sursum, deorsum, Ter. περιπα-
τεῖν ἄνω, κάτω.
Cursor, δρομεύς, δρομαῖος.
Cursus, δρόμος, τρόχος.
Cursus lunæ, σελήνης περιφορά.
Curtus, brevis, κολοβός, βραχύς.
Cursus aquæ, ῥεῦμα.
Curvamen & curvatura, καμπυλότης.
Curvat, κοιλαίνει κλάδον.
Curtesco, κυρτοῦμαι.
Curvatio, κάμψις.
Curvatus, καμφθείς.
Curvipes, ἀγκυλόπους.
Curulis, ἁρμάτειος.
Sella Curulis, ἀγκυλόπους δίφρος, βα-
σιλικός.
Curvitas, καμπυλότης.
Curvo, κάμπτω.
Curvus, ἐπικαμπής, καμπύλος.
Cuspidatim, κατ' ἀκωκήν, κατ' αἰχμήν.
Cuspis, αἰχμή, ἀκίς, ἀκωκή.
Cuspis hastæ, ἄκρον τοῦ δόρατος.
Cuspus, ξύλινον, σανδάλιον.
Cuspiditas, ἐπιθυμία.
Custodia, φυλακή, φυλακτήριον.
Custodio, φυλάττω τι vel τινα, φρουρέω,
τηρέω.
Custoditio, φύλαξις.
Custos, φύλαξ, φυλακτήρ.
Custos domus, οἰκοφύλαξ.
Cuticula, δερμάτιον.
Cutis, χρώς, δέρμα.
Cutis corporis, δέρη.
Ad Cutem, ἐν χρῷ.
Cyathus, κύαθος, ἔκπωμα.
Cygneus, κύκνειος.
Cygnus, κύκνος.
Cymba, κύμβη, σκαφίδιον.
Cymbala pulso, κυμβαλίζω.
Cymbalum, κύμβαλον.
Cynosbatus, κυνόσβατον.
Cynosura, κυνόσουρα.

D.

Da, δός.
Dabant, ἐδίδουν.
Dæmon, δαιμόνιον, δαίμων.
Dama, δόρκας.
Damnabilis, κατακριθησόμενος.
Damnabilitas, κατάκρισις.
Damnaticus, κατάδικος.
Damnatio, καταγνωσις, κατάκριμα.
Damnatus, καταδεδικασμένος.
Damno, κατακρίνω, cum gen. pers. & ac-
cus. rei, καταψηφίζομαί τινος θάνατον,
capitis, κλοπὴν, furti.
Damnosum, ἐπιζήμιον.
Damnosus, ζημιώδης, βλαβερός.
Damnum, βλάβη, ζημία, ζωή.
Damnum infero, ζημιόω τινα, ἐπάγω
ζημίαν.
Damnum patior, ζημιοῦμαι, βλάβην ἔχω.
Danai, Ἕλληνες.
Dapes, ἐδέσματα.
Daps, εὐωχία.
Dardanarius, παντοπώλης, παλιμμεταβό-
λης, σιτοκάπηλος, πρατοπώλης.
Datâ operâ, ἐπίτηδες.
Dativus, δοθησόμενος.
Dator, δοτήρ.
Datus, δεδομένος.
De, περὶ, ἀμφὶ, παρὰ, ἐκ, ἀπὸ, cum gen.
De quibus, περὶ ὧν.
Dea, θεά, ἡ.
Dealbo, λευκαίνω, ἀπολευκαίνω.
Deambulatio, ὁ περίπατος.
Deambulo, περιπατέω.
Deamo, ὑπερφιλέω.
Deauratores, χρυσωταί.
Deartuo, ἀπαρθρόω.
Deauratus, διάχρυσος.
Deauro, χρυσόω.
Debacchor, παροινεῖσθαι πρός τινα, in ali-
quem: ἐκβακχεύομαι.
Debellandus, καταπολεμητέος.
Debellatum est, ὁ πόλεμος καταπεπο-
λέμηται.
Debellatus, καταπολεμηθείς.
Debello, καταπολεμέω τινα, καταγωνίζομαί
τινα.
Debeo, ὀφείλω τινι χάριν, gratiam.
Debilis, ἀσθενής, έος, βληχρός, ὁ, ὁ, ἄρ-
ρωστος.
Debilitati, παρειμένοι.
Debilitatio, ἀσθένεια.
Debilitato, ἐξασθενηκότι.
Debilito, ἐξασθενίζω, ἀσθενόω.
Debitor, ὀφειλέτης, χρεώστης.
Debitum, ὀφείλημα, χρέος.
Debitum remittere, ὀφείλημα ἀφιέναι.
Debitum solvere, ὀφείλημα διαλύειν.
Deblatero, φλυαρέω, σπερμολογέω.
Decalvo, ἀποσύρω.
Decanto, laudo, ἐγκωμιάζω τινα, περι-
ᾄδω.
Decas, δεκάς.
Decedere, pro mori, ἀπαλλάττεσθαι.
Decedo, ἀποχωρέω.
Decem, δέκα.
Decem millia, μυριάς.
December, ποσειδεών.
Decempeda, δεκάπους.
Decempedator, γεωμέτρης.
Decem pondo, δέκα λίτραι.
Decemviratus, δεκαδαρχία.
Decemviri, οἱ δέκα ἄρχοντες.
Decennale, δεκαετής.
Decennis, δεκάτη.
Decennium, δεκαετία.
Decens, πρέπον, δέον, ἐπιεικές.
Decenter, καθηκόντως, εὐπρεπῶς.
Deceo, ἁρμόζειν, καθήκειν. dat.
Decepit, ἀθετεῖ, ἐνεδρύει.
Deceptio, ἀθέτησις, ἐνέδρα.
Deceptionis, περιγραφῆς.
Deceptor, σοφιστής, ἀπατητικός.
Deceptu facilis, εὐεξαπάτητος.
Decernit, δογματίζει, κυροῖ.
Deceptus est, προεδόθη.
Deceptus sum, ἀπέτυχον.
Decerno, statuo, ἐπιψηφίζομαι, aliquando
pro dimicare, κρίνεσθαι.
Decerpo, ἀπολέγω, ἀποδρέπω.
Decerpo fructum, καρπολογέω.
Decertatio, ἀγωνισμός.
Decessio, ἀποχώρησις.
Decerto, ἀγωνίζομαι περί τινος.
Decessor, προηγησάμενος.
Decet, πρέπει, χρὴ, ἄξιόν ἐστι, προσήκει.
Decet me, πρέπει μοί.
Decidendum, διατμητέον.
Decîdo, id est, abscindo, ἀποκόπτω, ἀποτέ-
μνω: pro determinare, διαλύεσθαι.
Decido, deorsum cado, καταπίπτω ἀπ' ὄ-
νε, ἐκπίπτω.
Decies, δεκάκις.
Decima, δεκάτη.
Decimæ, arum, δεκάτη, δεκασμός.
Decimat, ἐπιδεκατεύει.
Decimo, δεκατόω.
Decimus, δέκατος.
Decinctus, λυσίζωνος.
Decimus lapis, δέκατον μίλιον.
Decipio, ἐξαπατάω σε τοῦτο, παράγω, ἐ-
νεδρεύω.
Decipula, ἡ παγίς.
Decircino, ἀποκυκλόω.
Decisio, διάλυσις, διάκρισις.
Decisiones, χρεῶν ἀποκοπαί.
Decisus, διαλυθείς.
Declamatio, λογοποιΐα, χανασκία, με-
λέτη ῥήτορος.
Declamator, λογοποιός, φανασκός.
Declamatorius, μελετητικός.
Declamito, λογοποιέω.
Declamo, φανασκέω, ῥητορεύω.
Declarare, σημαίνειν, φανερῶσαι.
Declarat, ἀναγορεύει, σαφηνίζει, δηλοῖ καὶ
φανεροῖ, καὶ λαμπρύνει.
Declaratio, ἀνάδειξις.

Declarativum, δηλωτικόν.
Declaro, ἐμφανίζω τι, δηλόω τι, μηνύω.
Declinatio, ἔκκλισις.
Declino, ἀποκλίνω πρὸς τὰς ἡδονάς· ἐκφεύγω τι.
Declivis, ἐπικλινής, προκλινής, καταφερής, πρανής, κατάντης.
Declivitas, τὸ κάταντες, τὸ πρανές.
Declivitas montis, κλιτύς.
Decoctor, χρεωκόπος, ὁ ἄσωτος.
Decoctus, ἀφεψηθείς.
Decollatio, ἐκτραχηλισμός.
Decollo, κεφαλοτομεῖν, ἐκτραχηλίζειν.
Decolor, ἄχροος, ους, όυ, ὁ δύσχροος.
Decoloro, ἀχροῦν ποιῶ.
Decoquo, καταπέπτω, ἀφέψω.
Decor, κάλλος, τιμή, εὐπρέπεια.
Decoramenta, κοσμήματα.
Decorat, δοξάζει, καλλωπίζει.
Decorè, πρεπόντως, καλῶς.
Decoro, τιμάω, κοσμέω.
Decortico, ἀπολέπω, ἀπολεπίζω.
Decorum, τὸ πρέπον, τὸ καλόν.
Decorus, εὐπρεπής, ὁ καὶ ἡ, εὐσχήμων, καλός.
Decrepitus senex, ὑπέργηρως, ἐσχατόγηρως.
Decrescit, λήγει.
Decrescere, μειοῦσθαι, ἐλαττοῦσθαι.
Decreta senatûs, τὰ βεβουλευμένα.
Ex Decreto Dei, κατὰ τὸ δόξαν τῷ θεῷ.
Decretorius, κρίσιμος.
Decretum, δόγμα, ψήφισμα, ἐπίκριμα.
Decretus, ἐψηφισμένος.
Decubis, adject. μικρήρ, ἀπόκειτος.
Decuit, ἔπρεπεν.
Decumanus, δεκαταῖος.
Decumanus fluctus, δεκακυμία, quæ & τρικυμία dicitur.
Decumbit, ἀναπίπτει.
Decumbo, κατάκειμαι, κατακλίνομαι.
Decemviri, δέκα πρῶτοι.
Decuria, δεκάς, λόχος, δεκαρία, φατρία.
Decurio, δεκάδαρχος, βουλευτής.
Decurionatus, δεκαδαρχία.
Decurro, κατατρέχω, καταθέω.
Decursus, καταδρομή.
Decus, oris, ἀξία, κῦδος, κάλλος.
Decussatim, δίκην χῖ.
Decussis, δεκάς.
Decusso, χιάζω.
Decutio, ἀποσείομαι, ἀποκινέω, ἀποσπάω.
Decutit, ἀποτινάσσει, κερκίζει.
Dedecet, ἀπρεπές ἐστι, οὐ πρέπει, ἀπέοικε.
Dedecore afficio, καταισχύνω σε, te: καθυβρίζω τινί, ἀτιμάζω.
Dedecores, ἀπρεπεῖς, ἄκοσμοι.
Dedecoro, καταισχύνω τινά, ἀτιμόω.
Dedecus, αἰσχύνη κακή, ἀτιμία, ἀπρέπεια, ἀκοσμία, ἀδοξία.
Dedicat, καθιδρύει, ἀφιεροῖ.
Dedicatum, καθωσιωμένον.
Dedicatio, καθιέρωσις, ἀνάθεσις.
Dedico, καθιερόω, ἀνατίθημι.
Dedignatio, ἀπαξίωσις.
Dedignatur, ἀναξιοπαθεῖ.
Dedignor, ἀπαξιόω, ἀγανακτέω.
Dedisco, μεταμανθάνω, ἀπομανθάνω.
Deditâ operâ, ἐκ προνοίας, ἐξεπίτηδες.
Dedititii, οἱ μετὰ τὸ ἡττηθῆναι τῇ τῶν νικησάντων πολεμίων ἐξουσίᾳ ἑαυτοὺς ἐπιτρέψαντες.
Deditio, ἔκδοσις, ἐγχείρησις.
Ad Deditionem compellere, παραστήσασθαί τινα.
Dedititius, ἔκδοτος.
Deditus, ἐκδοθείς, προσκείμενος.
Dedo, is, ere, ἐγχειρίζω τινά τινι, ἐκδίδωμι ἐμαυτόν τινι.
Dedocet, ἀποδιδάσκει.
Dedocere, μεταδιδάσκειν.
Dedoleo, ἀπαλγέω.
Dedolo, ἀποξέω.
Deduc, διάξον.
Deducere, θέσθαι.
Deduco, ἐξάγω, καθελκύω, προπέμπω, παραπέμπω.
Deductio, παραγωγή, ἀπαγωγή, ὁδηγία.
Deductores, καθοδηγοί, ἀρχηγέται.
Deerrare, ἀφαμαρτάνειν, ἀποπλανάω.
Deest, ὑστερεῖ, ἐλλείπει.
Defæco, ἀποτρυγόω, καθαίρω.
Defatigatio, κάματος, ὁ, καταπόνησις.
Defatigo, καταπονέω τινά, κατατρύχω.
Defectio, rebellio, ἀποστασία, ἔκλειψις.
Defectus, ἔλλειμμα, ἔλλειψις.
Defectus animi, λειποθυμία, λειποψυχία.
Defendo, διασώζω τινά, ἀμύνω σοι.
Defensio, προστασία, ἀντίληψις, ἀπολογία, συνηγορία.
Defensor, ὑπερασπιστής, οῦ· συνήγορος.
Defer, διακόμισον.
Defero, ἀπάγω, καταφέρω.
Deferre aliquem falsò, συκοφαντέω τινά τινος.
Defervere, καταψύχεσθαι.
Defervesco, ἀποζέω.
Defessus, κατάκοπος, κατάπονος, καμών.
Defetiscor, ἀποκάμνω, κοπόομαι.
Deficere animo, λειποψυχεῖν.
Deficio, ἐπιλείπω, ἐκλείπω.
Deficio, ἀποστατέω τινός, ab aliquo.
Deficit, λειποθυμεῖ.
Defigere oculos, ἀτενίζειν τῇ ἀληθείᾳ, in veritatem.
Defigo, καταπηγνύω τι, καταπήσσω.
Definio, καθορίζω, περιορίζω, περιγράφω.
Definitio, ὅρος, ὁρισμός, διάλυσις.
Definitivus, ὁριστικός.
Defit, ἀπογίνεται, ἄπεστι, λείπει.
Defixiones, νεκυομαντεία, κατάδεσμοι.
Defixus, καταπεπηγμένος, διαπεπαρμένος.
Deflagratio, ἔμπρησις, ἐμπύρωσις.
Deflagro, ἐμπρήθομαι, κατακαίομαι.
Deflecto, κατακάμπτω εἴς τι, μεταβαίνω, ἐκκλίνω, ἀποκλίνω, ἀποτρέπω.
Defleo, καταδακρύω τὴν τύχην, sortem: ἀνακλαίω, κατολοφύρομαι.
Deflexus, κατακαμφθείς.
Deflorere, ἀπανθεῖν.
Defluo, καταρρέω, καταπίπτω.
Defructum, ἕψημα.
Defluvium, defluxus, ἀπόρροια, κατάρρους.
Defodio, κατορύττω, κατασκάπτω.
Defore, ἐλλείψειν.
Deformatio, ἀμαύρωσις, ἀμορφία.
Deformis, ἄμορφος, ἀσχήμων.
Deformitas, ἀμορφία.
Deformo, ἀμαυρόω τινά, ἀτιμάζω, ἄμορφον ποιῶ.
Defraudare genium, ἀνταγωνίζεσθαι τῇ φύσει.
Defraudatio, νοσφισμός, ἀποστέρησις.
Defraudator, νοσφιστής, ἀποστερητής.
Defraudo, παρακρούω, ἀπονοσφίζω τινά.
Defrico, καταψήχω.
Defringo, ἀπορρήγνυμι.
Defrutum, ἕψημα, ἑψητόν, σίραιον.
Defugere, ἀναχάζεσθαι, ἐκφεύγω.
Defunctoriè, περιστάσεως ἕνεκα, τυχόντως, οὐ μάλα ἐπιμελῶς.
Defunctus, ἀπαλλαγείς· item mortuus, νεκρός, ὁ ἀπελθών.
Defungi officio, ἀπαλλάξαι τοῦ καθήκοντος.
Defungor, ἀπαλλάττομαι.
Defundo, καταχέω.
Defuturum, ἐλλειψόμενον.
Degener, ἀγεννής, δυσγενής.
Degenerare, ἐξίστασθαι τοῦ γένους, καταπίπτειν ἀπὸ τοῦ γένους, ἐκτρέπομαι.
Degeneratio, ἐκτροπή.
Degeneravero, ἐλαττοῦμαι.
Degere vitam, διάγειν βίον.
Dehinc, τοὐντεῦθεν, ἀπὸ τούτου, ἐκ τούτου.
Dehisco, ἀποχαίνω, χασμάομαι.
Deglubo, ἀποδέρω, ἀπολεπίζω, ξυρέω.
Deglutio, καταπίνω.
Dego, ἄγω, διάγω, διατρίβω.
Degreditur, καταβαίνει.
Degusto, ἀπογεύομαι.
Dehinc, ἔπειτα, τοὐντεῦθεν.
Dehiscere, χαίνειν.
Dehonesto, αἰσχύνω τινά, ἀτιμάζω.
Dehortatio, ἀποτροπή.
Dehortor, ἀποτρέπω τινά τινος, μεταπείθω, ἀποκηλέω.
Dehospitor, ξενίζομαι.
Dejectio, ἀποβολή, καταβολή.
Dejero, διόμνυμι, ἐπόμνυμι.
Dejicio, καταβάλλω.
Deinde, ἐντεῦθεν, ἐκ τούτου, καθεξῆς, μετὰ ταῦτα.
Deinceps, ἀπὸ τούτου, ἐκ τούτου, ἑξῆς.
De incolumitate, περὶ ῥώσεως.
De industria, ἐπίτηδες.
De integro, ἐξ ὑπαρχῆς.
Dejurat, ὀμνύει.
Dejuratio, ἐξωμοσία.
Delabor, καταπίπτω ἀπ᾽ ὄνου, ἀπολισθαίνω τινός, καταφέρομαι.
Delactatum, ἀπογαλακτισθέν.
Delactatus, ἀπογεγαλακτισμένος.
Delapsus cœlo, οὐρανοπετής.
Delasso, καταπονέω, κοπιάζω, καματόω.
Delatio, ἔνδειξις, εἰσαγγελία.
Delator, ἐνδείκτης, εἰσαγγελεύς, συκοφάντης.
Delectabilis, τερπνός.
Delectamentum, ψυχαγωγία.
Delectatio, εὐφροσύνη, τερπωλή, τέρψις.
Delecto, τέρπω τινά τινι, εὐφραίνω, ἥδω.
Delector, εὐφραίνομαι, τέρπομαι, χαίρω.
Delectum habere militum, διαγνῶναι τοὺς στρατιώτας, καὶ διαλέγειν τοὺς ἐπιτηδείους καταλέγειν.
Delectus, ἐκλογή, ἐπιλογή, ἐπίλεξις.
Delegare, ἐπιτρέπω σοι τοῦτο, ἀποστέλλω τι, ἀποπέμπω, ἐντέλλομαι.
Delegat, ἐκτάσσει.
Delegatio, ἐπιτροπή, ἐντολή.
Delego, ἐπιτρέπω.
Delenio, καταπραΰνω, καταθέλγω.
Deleo, ἐξαλείφω, ἀποτρίβω,
Delere, ἀπαλεῖψαι.
Delet, ἀπαλείφει.
Deletio, ἐξάλειψις, ἀφανισμός.
Delibat, ἀπάρχεται, ἀποσπένδει.
Deliberabundus, ἔτι συμβεβουλευσόμενος.
Deliberare, συμβουλεύειν περί τινος, σκέπτομαι, βουλεύομαι.

Deliberar, διαπορεῖ, διχογνωμονεῖ, συνσκέπτεται, ἀθυμεῖ, βουλεύεται.
Deliberatio, συμβούλευσις, συμβούλημα.
Deliberativus, συμβουλευτικός.
Delibatio, ἀπαρχή.
Delibo, ἀπολείβω, ἀπογεύομαι.
Delibro, ἀπολεπίζω, φλοίζω.
Delibutus, ἀληλιμμένος, λιπαρός.
Delica è vivere, τρυφᾶν.
Delicatus, τρυφερὸς, ἁβρὸς, ἁπαλός.
Deliciæ, τὰ παιδικὰ, ἁβροσύνη, τρυφὴ, σπατάλη, τὸ ἁβρότης.
Delicias facio, ἐπεντρυφάω, θρύπτομαι.
Delicior, ἐντρυφάω, ἁβρύνομαι
Delictum, πλημμέλημα, ἁμάρτημα.
Deligo, ἐκλέγω.
Delineatio, καταγραφή.
Delineo, as, are, καταγράφω, διαγράφω.
Delinio, is, ire, καταχρίω, pro permulceo, κηλέω, θέλγω τινα, μειλίσσω.
Delinitio, κήλησις.
Delinitor, θελκτήρ.
Delinitus, θελχθείς.
Delinquo, πλημμελέω τι εἴς τινα, πταίω, ἐξαμαρτάνω.
Deliquium, ἔκλειψις.
Deliquium solis, ἔκλειψις ἡλίου.
Deliramentum, λήρημα, παραλήρημα.
Deliratio, παραφροσύνη, παράνοια.
Delirium, παραλήρημα.
Deliro, παραφρονέω, παραληρέω.
Delirus, παράφρων, παραπλήξ.
Delirus senex, γερόληρος.
Deliteo, vel delitesco, διαλανθάνω, κατακρύπτομαι.
Delitigo, φιλονεικέω.
Delituit, ἔλαθεν.
Delitum, ἀπογαλακτισθέν.
Delphin, vel Delphinus, ὁ Δελφὶν, ἡ Δελφὶς, ῖνος.
Delubrum, τέμενος, τὸ, καθίδρυμα.
Deludo, καταπαίζω, ἐμπαίζω.
Delumbis, μαλακός.
De magis, σφοδρῶς.
Demando, ἐπιτρέπω σοι τοῦτο, ἐντέλλομαι.
Demeare, καταπορεύεσθαι.
Demens, παράφρων, παράνους, μάταιος, ἀνόητος.
Demensum, σιτομέτριον.
Dementer, ἀνοήτως.
Dementia, ἄνοια, παράνοια, ἀφροσύνη.
Demereo, εὐποιοῦμαι
Demereor, εὐεργετῶ τινα, κηδαίνω.
Demergo, καταδύω, καταβαπτίζω.
Demeto, καταμάω, διαμάω, ἐκθερίζω.
Demicare, διαπληκτίζεσθαι.
Demigrare è vitâ, ἀποθανεῖν, ὑπεκχωρεῖν τοῦ βίου.
Demigratio, μετάβασις.
Demigro, μετοικίζομαι, καταλύομαι.
Demiror, ὑπερθαυμάζω τι, ὑπεράγαμαι.
Demisit, καθῆκεν, ἐχάλασεν.
Demissa, ἀποβληθέντα.
Demissè, ταπεινῶς.
Demissio, κάθεσις, ταπείνωσις.
Demisso animo esse, μικρὸν, vel μικρὰ φρονεῖν.
Demissus, καθειμένος.
Demittere animum, καταβάλλειν ἑαυτόν.
Demitto, καθίημι, καταβάλλω.
Demo, is, ere, ἀφαιροῦμαί σοι ταῦτα.
Democratia, imperium populare, δημοκρατία.
Demolior, κατασρέφομαι τὰς πόλεις, καταβάλλω.

Demolitio, καταβολὴ, καθαίρεσις.
Demolitus, καταβληθείς.
Demonstratio, ἀπόδειξις, ἀπόφανσις.
Demonstratio, δήλωσις.
Demonstrativus, ἀποδεικτικός.
Demonstro, δείκνυμι τι, ἀναδείκνυμι τι, ἀναφαίνω, ἐμφανίζω, ἀποδείκνυμι.
Demoror, διαμέλλω πρός τι, in aliquâ re: βραδύνω, κατέχω.
Demoveo, ἀποκινέω.
Demovit, μετέστησεν.
Dempsit, ἔτεμεν, τέμνει.
Demptus, ἀφαιρεθεὶς.
Demulceo, καταμειλίσσω, θέλγω.
Demulcere populum, δημαγωγέω.
De multis, ἀπὸ πολλῶν
Demum, τὸ τέλος, τὸ τελευταῖον, πέρας.
Demutare, ἀναλλάξαι.
Denarius, a, um, δεκαταῖος.
Denarius, ii, δηνάριον.
Denarro, καταλέγω.
Denascor, ἀπογίγνομαι.
Denato, κατανήχομαι.
Denego, ἀπαρνοῦμαι, ἀπαναίνομαι.
Deni, æ, a, οἱ καὶ αἱ δέκα.
Denigro, ἀπομελαίνω.
Denique, τέλος, τὸ ἔσχατον.
Denominativa, παρώνυμα.
Denotate, σκοπήσατε.
Denomino, ἐπονομάζω, ἀποκαλέω.
Denoto, σημειοῦμαι, ἀποσημαίνω.
Dens, ὀδοὺς, όντος, ὁ.
Dens genuinus, σωφρονιστὴρ ὀδούς.
Dens molaris, γόμφιος.
Densè, πυκνῶς.
Densitas, πυκνότης, παχύτης.
Denso, πυκνόω.
Densum, πύκνον.
Dentale, γύης ὕνεως καὶ ἀποτετμημένος τόπος τῆς ὕνιδος.
Dentatus, ὀδοντωθείς.
Dentes canini, κυνόδοντες.
Denticulum aciatrium, σομάτιον.
Dentifricium, ὀδοντότριμμα, ὀδοντόσμηγμα.
Dentio, is, ire, ὀδοντιάζειν
Dentiscalpium, ὀδοντογλυφίς.
Denudo, ἀπογυμνόω.
Denumerabuntur, καταριθμηθῶσιν.
Denuntiatio, παραγγελία, φάσις.
Denuntio, ἀπαγγέλλω τινί τι, ἀπαγορεύω.
Denuò, ἐξ ὑπαρχῆς, αὖθις, πάλιν.
Deoro, ἐπιλέγω.
Deorsum, κάτω.
Deosculor, καταφιλέω, accus.
Depaciscor, συντίθεμαι τοῦτο πρός τινα, συμβαίνω.
Depasco, κατανέμομαι τὴν χώραν.
Depascor, ἐπιβόσκομαι, κατατρώγω.
Depastio, ἡ νομή.
Depastum, κατανενεμημένον.
Depastus, νεμηθείς.
Depaupero, πτωχίζω.
Depecto, κτενίζω.
Depeculator, ἀποσυλητής.
Depeculor, ἀποσυλέω, κλέπτω.
Depello, ἀπελαύνω τινά τινος, ἀπάγομαι, ἐξωθέω, ἀπείργω.
Dependeo, ἐκκρέμαμαι, ἐξάπτομαι.
Deperdo, ἐκτίω, κατατίθημι.
Deperditus, ἀποβληθείς.
Deperdo, ἀποβάλλω.
Depereo, ἀπόλλυμαι, item impatienter amare, ἐπιμαίνεσθαί τινι.
Depetigo, λέπρα, λειχήν.

Depetigosus, λεπρός.
Depexus, κτενισθείς.
Depilatus est, ἐμαδίσθη.
Depilis, ἄθριξ, ἀπόθριξ.
Depilo, μαδίζω, ψιλόω.
Depingo, καταγράφω τι, διατυπόω.
Deplano, ἐξομαλόω.
Depleo, ἐξαντλέω, ἀπαντλέω.
Deplorandus, ὀλοφυρτέος.
Deploratus, κατοδυρθείς.
Deploratus à medicis, ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἀπεγνωσμένος.
Deploro, ἀποδύρομαι, ἀποκλαίω.
Deploro mortuum, δακρύω τὸν ἀποθανόντα, ὀλοφύρομαι, καταθρηνέω.
Deplumis, ἄπτερος.
Depluo, κατομβρέω.
Depono, κατατίθεμαι· pro fidei alicujus committo, παρακατατίθημι σοι τοῦτο.
Deponens, verb. ἐπίμεσον.
Depopulatio, πόρθησις.
Depopulator, πορθητής.
Depopulor, ἐκπορθέω, διαπέρθω.
Deportatio, ἐκφόρησις, ἐξορισμός.
Deporto, κατακομίζω τι, βαστάζω.
Deportor, ἀφορίζομαι.
Deposco, ἐξαιτέω, ἀπαιτέω.
Depositis, ἀποτεθέντων.
Depositorius, καταθέτης.
Depositum, παρακαταθήκη.
Depositum reddere, τὰς παρακαταθήκας ἀποδοῦναι.
Depositus παρακατατιθείς.
Depotitur, ἀπολαύει.
Deprædor, συλάω.
Depravatio, παρατροπὴ, διαστροφή.
Depravatus, διεφθαρμένος.
Depravo, διαφθείρω, διαστρέφω τι.
Deprecatio, δέησις, παραίτησις.
Deprecator, παραιτητής.
Deprecor, supplico, δέομαι, παραιτοῦμαι τι.
Deprehenditur, πιάζεται.
Deprehendo, καταλαμβάνω.
Deprehensio, κατάληψις.
Deprehensu facilis, in ipso facto, εὐπερίφωρος, ἐπαυτόφωρος.
Deprehensus, καταληφθείς.
Depressus, καταπιεσμένος.
Depretiati, ἐλαττωθέντες.
Deprimo, ταπεινόω, καταπιέζω, ὑποβάλλω.
Depromo, προφέρω τι, προχειρίζομαι.
Depromptus, ἐξενεχθείς.
Depropero, κατασπεύδω.
Depuduit ἀπηρυθρίασεν, ἀπηδοκίμασεν.
Depuber, ἄνηβος:
Depudet, ἀπερυθριῶ.
Depugnatus, καταμεμαχημένος.
Depugno, διαμάχομαι.
Depulsio, ἄπωσις.
Depulsor, ἀπελάτης, ἀποτρόπαιος.
Depulsus, ἀπωσμένος.
Depurgo, ἀποκαθαίρω.
Deputo, reseco, ἀποτέμνω· & pro existimare, νομίζω, οἶμαι.
Deputor, ἀφορίζομαι.
Derado, ἀποξέω.
Derelictio, κατάλειψις.
Derelinquo, καταλείπω, ἀφίημι.
Derepente, ἐξαίφνης.
Derideo, καταγελάω τινος, χλευάζω.
Deriguit, ἀπεπάγη.
Deripio, ἀφαρπάζω.
Derisor, καταγελαστὴς, οῦ, ὁ, σκώπτης.
Derisus, καταγελασθείς.

Derivata, παρηγμένα.
Derivatio, παραγωγὴ, ὀχέτευσις.
Derivativum, παράγωγον.
Derivo, παροχετεύω, ὀχετεύω.
Desævio, ἐξαγριαίνομαι.
Derodo, ἀποτρώγω, καταβιβρώσκω.
Derogo, ἀφαιρέω τι, ἀκυρόω, ἀνωρέω.
Deruit, κατέστρεψεν.
Descendit, κάτεισι.
Descendo, καταβαίνω ἀπὸ τοῦ ἵππου, κατέρχομαι, καταδύω.
Descensus, κατάβασις, καταβαθμός.
Desciscit, ἀφαιρεῖται.
Descisco, deficio, ἀφίσταμαί τινος, ἀποστατέω.
Describo, ἀπογράφω, διαγράφω, διατυπόω.
Descriptio, διαγραφὴ, ὑφήγησις.
Deseco, abscindo, ἀποτέμνω, ἀποκόπτω.
Desedeo, es, παρακάθημαι.
Desero, ἀπολείπω τινα, ἀπολιμπάνω.
Deserere vadimonium, ἐς τὸ δικαστήριον ἐκ ἀπαντᾶν, φυγοδικεῖν.
Desertor miles, ὁ λειποτάκτης.
Desertum, ἔρημος, ου, ἡ, ἐρημία.
Desertus, ἀπολειφθείς.
Deservire, θεραπεύειν.
Deses, idis, ῥάθυμος, σχολαῖος, ὑπτιος.
Desicco, ἀποξηραίνω.
Desideo, ῥαστωνεύω, ῥαθυμέω.
Desiderabilis, ἐπιθυμητός, ποθεινός.
Desideratio, ἐπιθύμησις, ἐπιπόθησις.
Desiderium, ἐπιθυμία, πόθος, ου, ὁ.
Desidero, ἐπιθυμέω τοῦτο, ἐπιποθέω, τι, ὀρέγομαι, gen. ἱμείρομαι, μαιμάω.
Desiderat, ἐπιζητεῖ.
Desidia, ῥαθυμία, ἀργία.
Desidiosus, ῥάθυμος, ἀργός.
Desido, is, ere, καθιζάνω, πυκνοῦμαι.
Desiduus, ὀλίγωρος.
Designare senatorem, λαγχάνειν βουλευτὴν.
Designatus, ἀποδεδειγμένος, κεχειροτονημένος.
Designo, denoto, σημειόομαι, ὑποτυπόω, ἀποφαίνω, ἀποδεικνύω.
Desilio, saltu descendo, καταπηδάω ἀπὸ τοῦ δίφρου, ἀφάλλομαι ἐπὶ τὴν κεφαλήν τινος, ἐκθορέω.
Desiliit, καθάλλεται.
Desinentia, λήγοντα, λείποντα.
Desino, id est, cesso, παύομαι, ἀπολήγω τῶν πόνων.
Desipio, deliro, παραφρονέω, ληρέω, μωραίνω.
Desisto, ἀφίσταμαί τινος.
Desolatio, ἐρήμωσις, πόρθησις.
Desolatorius, ἐρημικός.
Desolo, as, are, ἐρημόω, χηρόω.
Despectio, καταφρόνησις, παρόραμα.
Despectus, καταφρονηθείς.
Despectus, ûs, παρόρασις, καταφρόνησις.
Desperanter, ἀνελπίστως.
Desperatio, ἀπόγνωσις, ἀνελπιστία.
Desperatus, ἀπελπισθείς, ἀνέλπιστος.
Despero, ἀπελπίζω τινος, vel ταῦτα, ἀπογινώσκω τὴν σωτηρίαν, de salute.
Despexit, ὑπεῖδεν, ὑπεῖδεν, ἀπέβλεψεν, κατεφρόνησεν.
Despicabilis, εὐκαταφρόνητος.
Despicio, καθορέω τι, pro contemno, παροράω τινα, καταφρονέω τινος.
Despicor, καταφρονέω τινος.
Despoliat, ἀποδύει, σκυλεύει.
Despolio, ἀποσυλάω, ἀπογυμνόω.

Despondeo, id est, promitto, ἐγγυάομαι γυναῖκα.
Despondere animum, ἀπονενοημένως ἔχειν.
Despondit, κατενεγγύησεν.
Desponsio, κατεγγύη.
Desponsus, a, um, καθωμολογημένος.
Despumo, ἀπαφρίζω, ἐξαιρίζω.
Despuo, καταπτύω σε, te, item, contemnere, ἀπαξιόω τινος.
Destillatio, καταρροῦς.
Destillo, μεταλείβω, ὑπολείβομαι.
Destinata, ἀφωρισμένα.
Destinatus, ἀποτεταγμένος.
Destituo, constituo, προορίζω, ἀποτάττω τι εἴς τι, διανοέομαι.
Destitit, ἀπέστη.
Destituo, ἀπολείπω, μεθίημι, καταλείπω.
Destitutus, ἀπολελειμμένος.
Destringo, κατασφίγγω.
Destrictum, γυμνωθέν, καταλελυμένον.
Destruo, λυμαίνομαί τινα, ἀπόλλυμι, accus. ἀνωρέω, ἐκπέρθω.
Destructio, καταστροφή.
Desudo, καθιδρόω.
Desuefacio, ἀπεθίζω.
Desuesco, is, ἀπεθίζομαι, ἀπομανθάνω.
Desuetudo, ἀπεθισμός.
Desuetus, ἀήθης, ἀπειθισμένος.
Desultor, κελητιστής.
Desultorius, κέλης.
Desum, deficio, ἄπειμι, ἐλλείπω, ἐνδέω.
Desumo, παραλαμβάνω, ἐκλέγω.
Desuper, ἄνωθεν, ἐξάνω, καθύπερθεν.
Desursum ὕπερθεν.
Detectus, ἀποκεκαλυμμένος.
Detego, ἀποκαλύπτω, ἀποστεγάζω.
Deter, καταδεής.
Detergeo & detergo, ἀποσμάω.
Deterior, χείρων.
Determinatio, ἀφορισμός.
Determino, ἀφορίζω, ὁρίζω.
Detero, is, κατατρίβω, ἀποτρίβω.
Deterrent, καταπτοοῦσιν.
Deterreo, καταπλήττω πάντας, ἀπείργω σέ τινος, vel ἀπό τινος.
Deterrimus, χείριστος, κάκιστος.
Deterritus ἐκφοβηθείς, ἔκφοβος.
Detestabile, ἀποτρόπαιον, στυγητὸν, ἀπευκτόν.
Detestabilis, βδελυκτός, βδελυρός.
Detestandus, μυσαχθής, βδελυρός.
Detestatio, κατάρα, βδελυρία.
Detestor, abominor, μυσάττομαι, βδελύττομαι, ἀπομαρτυρέω.
Detexo, καθυφαίνω ἱστόν.
Detineo, ἐπέχω, κατέχω.
Detondeo, ἀποξυράω, ἀποκείρω.
Detono, καταβροντάω.
Detonsus, ἀποκεκαρμένος.
Detorqueo, κατακάμπτω, ἀποστρέφω.
Detractaverint, διαψηλαφήσωσι, διατυπώσωσιν.
Detractio, ἀφαίρεσις, καταλαλία.
Detractor, κατάλαλος.
Detractus, ἀφαιρεθείς.
Detraho, ἀποσύρω, ἀφαιρέω, ἀφελκύω.
Detrectat, ἀπαθεῖ, καὶ παραιτεῖται.
Detrectatio, ἀνάνευσις.
Detrectator, ἀπηθής, καταφρονητής.
Detrecto, fugio, ἀρνοῦμαι χρείαν τινα, munus aliquod: ἀνανεύω τι, ἀποδιδράσκω.
Detrimentum, ζημίωμα, βλάβη.
Detrudo, κατωθέω, ἀπωθέω.
Detruncat, ἀκρωτηριάζει.

Detruncatio, κολόβωμα.
Detrunco, ἀποκόπτω, κολοβόω.
Detulisse, παρεγκλῖναι.
Detumeo, ἐξοιδαίνω.
Deturbo, παρωθέω, ἀπαράσσω, καταβάλλω.
Deturpo, μολύνω, αἰσχύνω, αἰκίζω.
Devasto, καταπορθέω, ἀποικοδομέω.
Deveho, καταφέρω, ἐκκομίζω.
Devenio, κατέρχομαι.
Devenit, παρεγένετο.
Devenusto, ἀποδέρω.
Deverbium, ἀπόρρημα.
Deverro, is, κατασαίρω.
Devestio, ἐκδύω.
Devexitas, καταφέρεια.
Devexus, κατάντης, κατακλινής.
Devictus, νενικημένος.
Devincio, is, ire, ἐξαρτάω pro obnoxium reddo, καταδέω.
Devinctus, καταδεδεμένος.
Devio, ἁμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, διαμφοδέω.
Devirgino, διαπαρθενεύω.
Devito, declino, ὑποστέλλομαί τι, ἐκκλίνω, ἐκκλίνω, ἀποτρέπομαι.
Devius, ἄβατος, ἄνοδος.
Devoco, μετακαλέω.
Devolo, καθίπταμαι.
Devolvo, κατακυλίω, κυλίω, ἀποκυλίζω.
Devorator, καταπότης.
Devoro, κατεσθίω ἅπαντα, καταφάγω.
Devotio, ἀνάθημα.
Devotissimus, καθοσιώτατος.
Devotus, κατάρατος.
Devoveo, κατεύχομαι, ἀνατίθημι.
Deus, Θεός.
Deo datus, Θεόδοτος.
Deo notus, Θεόγνωστος.
Deo gratus, Θεόχαρις.
Deus avertat, μὴ γένοιτο
Dexter, δεξιός, ἐπιδέξιος, δεξιτερός.
Dexteritas, aptitudo, δεξιότης.
Dexteritas ingenii, εὐφυΐα.
Dextra, δεξιά, δεξιτερή, apud Poët.
Dextrâ prehendo, δεξιόομαί σε.
Dextram porrigere, τὴν δεξιὰν προτείνειν.
Dextè, aptè, ἐπιδεξίως, δεξιῶς.
à Dextris, δεξιόθεν, ἐκ δεξιῶν.
Dextrosum, ἐπὶ δεξιᾷ.
Diabolus, διάβολος.
Diaconus, διάκονος.
Diadema capitis, διάδημα, μίτρα.
Diæta, δίαιτα.
Dialectica, διαλεκτική.
Dialectus, διάλεκτος.
Dialis, ὁ τοῦ Διὸς ἱερεύς.
Dialogus, διάλογος.
Diana, Ἄρτεμις.
Diarium, ἐφημερίς, τὸ ἐφήμερον.
Dic, εἰπὲ, φάθι, φέρε.
Dica, δίκη.
Dicacitas, εὐτραπελία, χλευασμός.
Dicam impingo, accuso, ἐπάγω δίκην, δίκην εἰσάγω.
Dicatio, ἀνάθεσις.
Dicatus, καθωσιωμένος, ἀνακείμενος.
Dicax, σκώπτης, εὐτράπελος, εἴρων.
Dicentarius, ῥήτωρ.
Dicere leges, ἐπιτάττειν τοὺς νόμους.
Dicere diem, ἐπάγειν δίκην.
Ditio, ἐξουσία.
Dicis causâ, vel gratiâ, νόμου χάριν, λόγου χάριν.

Dico, as, are, consecro, ἱερόω τῷ θεῷ, ἀφοσιόω.
Dico, is, ere, loquor, λέγω, φημί, φράζω, ἀγορεύω.
Dictat, ἀναδίδωσιν, ὑπαγορεύει.
Dictator, δικτάτωρ.
Dictatura, δικτάτωρος ἀρχή.
Dicteriis incessere, σκώπτειν τινα, & τινι.
Dicterium, σκῶμμα.
Dictio, oratio, λέξις, ῥῆσις, φάσις.
Dictitant, θρυλλοῦσιν.
Dictito, πολλάκις λέγω, διαφημίζω.
Dicto audiens, ὑπήκοος, πειθήνιος.
Dictum, ἀπόφθεγμα, τὸ ῥῆμα, λεχθέν.
Dictum decens & honestum, εὐχημονολογούμενον.
Dictum vetus, παλαιὸς λόγος.
Diduco, διΐστημι.
Diductio, παράστασις.
Die & nocte, νυκτήμερον.
Diecula, ἡμερίδιον.
Diem dico, κρίνω τινα τινος.
In diem viventes, ἡμερόβιοι.
Per totum Diem, πανήμερον.
Dies, ἡμέρα, ἦμαρ.
Dies finitus, προθεσμία.
Dies solennis, ἔνθεσμος ἡμέρα, ἑορτή.
Dies feriati, ἄπρακτοι ἡμέραι.
Dies natalis, γενέθλιον.
Difariam, διχῶς.
Diffamatus, διαφημισθεὶς, διατεθρυλλημένος.
Diffamo, διαφημίζω, δυσφημέω.
Differentia, διαφορά, ἀνομοιότης.
Differo, ἀναβάλλομαι, διαφέρω.
Difficilè, δυσκόλως, δυσχερῶς, χαλεπῶς.
Difficilis, δυσχερής, χαλεπός, δυσάρεστος.
Difficultas, χαλεπότης, δυσκολία, δυσχέρεια.
Difficultas spirandi, δύσπνοια, ἆσθμα, ὀρθόπνοια.
Difficultas urinæ, δυσουρία, στραγγουρία.
Difficultas annonæ, δυσετηρία, σπανοσιτία.
Difficulter, χαλεπῶς, δυσκόλως, δυσχερῶς.
Diffidentia, ἀπιστία, δυσελπιστία.
Diffido, ἀπιστέω, cum dat. ἀπελπίζω.
Diffindo, διασχίζω.
Diffissio, διάσχισις.
Diffisus, ἀπιστήσας.
Diffiteor, nego, ἀπαρνοῦμαί τι, ἀρνέομαι.
Di fluo, διαῤῥέω ὑπὸ μαλακότητος, lasciviâ.
Diffluere luxuriâ, ἀσωτεύεσθαι.
Diffringo, διαῤῥήγνυμι.
Diffugio, διαφεύγω.
Diffundo, διαχέω.
Diffusè, διακεχυμένως.
Diffusio, διάχυσις.
Diffusus, διαχυθείς.
Digeries, διάταξις.
Digero, ordino, διατάττω, διακοσμέω τι.
Digestio, διάταξις, διακόσμησις, πέψις.
Digestum, διάταγμα.
Digitale, δακτυλήθρα, ἡ.
Digitalis, δακτυλιαῖος.
Digito ostendere, χειροδεικτεῖν τι.
Digitus, δάκτυλος· pollex, ἀντίχειρ ἡ μέγας· index, λιχανὸς ἡ δεικτικός· medius, infamis, μέσος, medicus seu annularis, παράμεσος, δακτυλιώτης, minimus sive auricularis, μικρὸς ἢ ὠτίτης.
Digladior, διαμάχομαί τινι.
Digna memoratu, ἀξιομνημόνευτα.
Dignatio, ἀξίωσις, ἀξία.
Dignatus, ἀξιωθείς.
Dignè, ἀξίως, κατ' ἀξίαν.
Dignitas, honor, ἀξία, ἀξιοπρέπεια· item pro dignitate in sermone, σεμνότης, ἀξιότης.
Dignitosus, ἀξιωματικός.
Dignor, ἀξιόω.
Dignosco, διαγινώσκω.
Dignum judico, puto, ἀξιόω, καταξιόω.
Dignus, ἄξιος.
Digredior, παρεκβαίνω τὸ μέσον· διΐσταμαι, μεταβαίνω.
Digreditur, ἀνακάμπτει.
Digressio, ἔκβασις, ἀποχώρησις.
Digressus, ἀπαλλαγή, ἔκβασις.
Dii, θεοί.
Diis genitus, θεογενής.
Dii terestres, θεοὶ ἐπίγειοι.
Dii marini, θεοὶ θαλάσσιοι.
Dii penates, θεοὶ πατρῷοι.
Dii summi, θεοὶ ὕψιστοι.
Dii cœlestes, θεοὶ οὐράνιοι.
Dii infernales, θεοὶ ὑποχθόνιοι.
Dijudicare controversias, καθιστῆσαι τὰς ἀντιλογίας.
Dijudicatio, διάκρισις, διαδικασία.
Dijudico, διαδικάζω, διακρίνω.
Dijungo, διαζεύγνυμι.
Dilabor, συμπίπτω· clam discedo, διολισθαίνω.
Dilacero, διασπάω, διασπαράττω. Metaph. disperdo, διαφθείρω τι.
Dilanio, σπαράττω τι· διασπάω.
Dilapido, disperdo, διασπαθάω τὰ ὑπάρχοντα, bona: κατασωτεύω.
Dilargior, διαδίδωμι λόγους, rumores: δωρέομαι.
Dilatio, ἀναβολή.
Dilato, πλατύνω.
Dilator, μελλητής, ἀγγελος.
Dilatus, ὑπερτεθειμένος.
Dilectio, ἀγάπη, ἀγάπησις.
Dilectissimus, ἠγαπημένος.
Dilectus, ἀγαπητός, φίλος, προσφιλής.
Diligens, ἐπιμελής, σπουδαστικός, σπουδαῖος.
Diligenter, μετὰ σπουδῆς, ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς, πρὸς ἀκρίβειαν.
Diligentia, σπουδή, ἐπιμέλεια, ἀκρίβεια.
Diligentiam adhibere, σπουδὴν ἔχειν περί τινος, & πρός τι.
Diligentius, ἐπιμελέστερον.
Diligo, φιλέω, ἀγαπάω, στέργω.
Dilucido, ἐμφανίζω, σαφηνίζω.
Dilucidus, ἐμφανής, καταφανής.
Diluculò, ὑπὸ τὴν πρώτην ἕω, ἅμα ἕῳ, ἅμα ἡμέρᾳ.
Diluculum, ὄρθρος, λυκαυγές.
Diluo, purgo, ἀπολούομαι, διαλύεσθαι διαβολάς.
Dilutum vinum, οἶνος ὑδαρής.
Dilutus, διακλυσθείς.
Diluvies, κατάκλυσις, ἡ, κατακλυσμός.
Diluvium, κατακλυσμός.
Dimano, διαῤῥέω, διαθρυλλοῦμαι.
Dimembro, λυσιμελέω.
Dimensio, διαμέτρησις, μέτρησις, διατύπωσις.
Dimensum, σιτομέτριον.
Dimetior, διαμετρέω.
Dimicatio, ἀγώνισις, ἀγωνισμός.
Dimico, διαμάχομαί τινι, ἀγωνίζομαι πρός τινα, cum aliquo.
Dimidiatim, ἐξ ἡμισείας, ἥμισυ.
Dimidiatus, ἡμισευθείς.
Dimidium, ἥμισυ.
Dimidius, ἥμισυς, ἡμίτομος.
Diminuo, μειόω, ὀλιγόω, ἐλαττόω, ἐπιτρίβω.
Diminutio, μείωσις, ἐλάττωσις.
Diminutus, ἐλαττωθείς, μειωθείς.
Dimissio, ἄφεσις, ἀποπομπή.
Dimissoria, ἀποχετική.
Dimitto, διαπέμπω τὴν ἐπιστολήν, ἀπολύειν τινα.
Dimoveo, ἀποτρέπω, διακινέω.
Dimovit, διέστησεν, ἀπεκίνει.
Diploma, δίπλωμα.
Dirarum, τῶν ὀργῶν.
Diræ, ἀραί, Εὐμενίδες, Ἐριννύες, θεοχλασίαι.
Directè sive Directò, ἐπ' εὐθείας.
Directio, εὐθυβολία.
Directus, εὐθυνθείς.
Diremit, ἀφείλατο.
Diremptio, διάλυσις.
Direptio, διαρπαγή.
Direptus, διαρπαγείς.
Diribitorium, λογιστήριον.
Dirigo, εὐθύνω τὸν λόγον, orationem.
Dirimo, διαλύω, cum accus. ἀπαρτάω.
Diripio, διαρπάζω τινα· ἐκπέρθω.
Diripuit, ἀφήρπασεν.
Diris devotus, ἀρᾷ ἐνεχόμενος.
Diritas, ἀπήνεια, χαλεπότης, ἀγριότης, ὠμότης.
Dirum, στυγνόν, σκληρόν.
Dirumpo, διαῤῥήγνυμι.
Diruo, καταβάλλω τι· κατασκάπτω.
Dirus, ἀπηνής, δεινός.
Dirutus, καθαιρεθείς, κατασκαφείς.
Discalceo, ἐξυποδέω.
Discapedino, διείργω.
Discedo, ἀποχωρέω, ἀπαλλάττομαι τῆς ἀρχῆς, magistratu: ἀπολύομαι τοῦ ζῆν, ex hâc vitâ: ἀπέρχομαι, ἄπειμι.
Discendi cupidus, φιλομαθής.
Disceptatio, διάγνωσις, ἀμφισβήτησις.
Disceptator, διαγνώμων, μεσιδίκης.
Discepten, διασκέψονται.
Discepto, διακρίνεσθαι, ἀμφισβητεῖν.
Discere cupio, μαθητιῶ, μαθεῖν ἐπιθυμῶ.
Discerno, διαλογίζομαι, διορίζω, διαγινώσκω, διακρίνω, διαλαμβάνω.
Discerpo, διασπάω, διασπαράσσω τι.
Discerptus, διασπαραχθείς.
Discessio & discessus, ἀποχώρησις, ἄφιξις, διάλυσις.
Discinctus, ἀπεζωσμένος.
Discindo, καταῤῥήγνυμι, διακόπτω.
Discingo, ἀποζώννυμί τινα.
Disciplina, μάθημα, μάθησις, παιδεία.
Discipli olus, [illegible]
Discipula, μαθήτρια.
Discipulus, μαθητής, φοιτητής.
Discludo, διακλείω, διαχωρίζω.
Disco, μανθάνω τι παρά τινος, a te.
Discolor, ἑτερόχροος, -χρους.
Disconvenio, διαλλάττω.
Discordia, διαφωνία, διαφορά, διχοστασία.
Discordo, διαφέρομαι, διαφωνέω τινι.
Discorder, διχῶς.
Discors, ἀνάρμοστος, ἀσύμφωνος.
Discrepantia, διαφορά, ἀνομοιότης.
Discrepat, ἀπηχεῖ, οὐ συμφωνεῖ.
Discrepo, διαφωνέω τινι, διΐσταμαι.
Discretio, διάκρισις.

Discrimen, pro differentia, διαφορά, διάκρισις, διαλλαγή. Pro periculo, ὁ κίνδυνος.
Discrimino, ἀφορίζω.
Discrucio, διαστρεβλόω, διαβασανίζω.
Discrucior, ἀνιάομαι διά τι, ἄχθομαι ἐπί τινα.
Discubitus, κατάκλισις, ἀνάκλισις.
Discumbo, ἀνάκειμαι, ἀνακλίνω.
Discurro, διαδρομέω, ἐπιτρέχω.
Discursio, διαδρομή, περιδρομή.
Discus, δίσκος.
Discussio, λογοθεσία.
Discussor, λογοθέτης.
Discutio, διασείω, pro examino, ἐξετάζω, ἀνακρίνω, διαλύω.
Diserte, διαῤῥήδην, ἐλλογίμως, εὐλάλως.
Disertissimus, ἐλλογιμώτατος.
Disertus, λόγιος, ἐλλόγιμος.
Disjectus, διεῤῥιμμένος.
Disjicio, διαῤῥίπτω, καταβάλλω.
Disjuncti locorum intervallis, διαζευγνύμενοι τόποις, κεχωρισμένοι τόποις.
Disjunctio, διάζευξις, διαχώρησις.
Disjungo, διαζεύγνυμι, διασπάω.
Dispar, ἄνισος, ἀνόμοιος, διάφορος.
Dispello, διελαύνω, διωθέω τὸν ὄχλον, turbam.
Dispendium, δαπάνη, βλάβη, ζημία.
Dispensatio, οἰκονομία, διαχείρισις.
Dispensator, οἰκονόμος, ἐπιδαπανητής.
Dispenso, οἰκονομέω, διανέμω τί τινι.
Disperdo, διαφθείρω τινα, ἐξολοθρεύω.
Dispereo, διαφθείρομαι, διαπόλλυμαι.
Dispergo, διασκεδάζω τι· διασπείρω.
Dispersim, σποράδην.
Dispersus, διεσπαρμένος, διεσκεδασμένος.
Dispertior, διανέμομαι, διαμερίζω.
Dispicio, διασκοπέω, διασκέπτομαι.
Displiceo, ἀπαρέσκω, δυσαρεστέω.
Displicet mihi hoc, ἀπαρέσκει μοι τοῦτο.
Displodo, διαῤῥήσσω.
Dispolio, περισυλάω.
Dispono, διατίθημι.
Dispositio, διάταξις, διάθεσις, οἰκονομία.
Dispositus, διατεταγμένος, εὐδιάθετος.
Dispulit, διεσκέδασεν, ἀπώθησεν.
Disputatio, διάλεξις, διατριβή.
Disputator, διαλεκτικός.
Disputo, διαλέγομαί τι πρός σε, συζητέω τινι, διαλογίζομαι.
Disquiro, ἐξετάζω.
Disquisitio, ἐξέτασις.
Disrumpo, διαῤῥήγνυμι.
Disseco, σχίζω, διατέμνω, διχάζω.
Dissectus, διαχθείς, διχοτμηθείς.
Dissedabitur, καταπαυθήσεται.
Dissemino, διαδίδωμι λόγους, διασκεδάννυμι.
Dissensio, διχόνοια, διαφωνία.
Dissentio, ἀντιγνωμονέω, ἀφίσταμαι τινός, ab aliquo; διαφέρομαι πρός τινα, διαφωνέω.
Dissepio, διαφράττω.
Dissero, φράζω.
Dissero, disputo, διαλέγομαί σοι, tecum: διαλογίζομαι περί τινος.
Dissertatio, διαλογισμός, διάλεξις.
Disserto, διαλέγομαι, διαλογίζομαι.
Dissidens, ἀποκεχωρισμένος.
Dissideo, διΐσταμαι, στασιάζω, ἀφίσταμαί τινος.

Dissidium, διάστασις, διαφορά.
Dissilio, διαπηδάω.
Dissiluit, ἐλάκησεν.
Dissimilis, ἀνόμοιος, ἀλλοῖος.
Dissimiliter, ἀνομοίως.
Dissimilitudo, ἀνομοιότης.
Dissimulanter, εἰρωνικῶς.
Dissimulatio, εἰρωνεία, εἰρώνευσις.
Dissimulator, εἴρων, προσποιούμενος, κρυψίνους.
Dissimulo, ἀποκρύπτομαι, εἰρωνεύω.
Dissipat, παρακονᾷ, παρατάσσεται.
Dissipatio, διασκέδασις, διασπασμός, διασπορὰ, διαφόρησις.
Dissipo, διασκεδάννυμι, διασπείρω, διασκορπίζω, διασπαθάω, διασπάω.
Dissitus, διανεμηθείς.
Dissociatio, διάλυσις, διάζευξις.
Dissocio, διαλύω, διαζεύγνυμι.
Dissolvo, διαλύω.
Dissolute, ἀσώτως, ἀνειμένως ζῆν.
Dissolutio, διάλυσις.
Dissolutus, ἀνειμένος· pro luxurioso, ἄσωτος.
Dissono, διαφωνέω, ἀπᾴδω.
Dissortium, διαχωρισμὸς, διακληρισμός.
Dissuadeo, παραπείθω τι, ἀποτρέπω.
Dissuasio, ἀντιλογία, ἀποτροπή.
Dissuit, παραλύει.
Dissuo, ἀποῤῥάπτω, καταλύω.
Distans, διεστώς.
Distantia, διάστημα, τὸ διαχώρημα.
Distendo, διατείνω, τι.
Distensio, διάτασις, διάσπασις.
Distentus, διατεταμένος.
Distermino, διορίζω.
Distillatio, ἀπόσταξις, κατάῤῥοος.
Distillo, καταῤῥέω, ἀποστάζω.
Distincte, διωρισμένως.
Distinctio, ἀφορισμὸς, διορισμὸς, διαστολή.
Distinctus, διορισθείς.
Distineo, περισπάω.
Distinguit, σαφηνίζει, στίζει, διαιρεῖ, ἀποσβέννυει.
Distinguo, διορίζω, διαγινώσκω, ἀφορίζω, διακρίνω, διΐστημι.
Disto, differo, διαφέρω τινος, ἀπέχειν τινος.
Distorqueo, διαστρέφω, στρεβλόω.
Distorsio, διαστροφή.
Distortus, διεστραμμένος.
Distractio, διασυρμὸς, διασπασμός.
Distraho, divello, διασπάω.
Distribuo, διανέμω τι πρός τινα, cum aliquo, μερίζω τι εἴς τι.
Distributio, διανομή, διάδοσις.
Distrigila me, περίξυσόν με.
Distringere gladium, ξίφος ἕλκειν.
Distringo, διαστέλλω, διασπάω, περισπάω, διασφίγγω.
Disturbo, ἀνασπάω, ἐξείργω τι.
Ditesco, πλουτέω χρημάτων, εὐπορέω.
Ditio, ἐπικράτεια, δυναστεία.
Ditior, ditissimus, πλουσιώτερος, πλουσιώτατος.
Diu, καθ' ἡμέραν· sæpius pro longo tempore, πολὺν χρόνον, δηρὸν, ἐκ πλείονος χρόνου.
Divagor, πλανῶμαι.
Divaricat, διασκελίζει, ὑπερβαίνει.
Divarico, τὰ σκέλη διατείνω.
Divello, διασπάω.
Divendo, διαπιπράσκω.
Diverberat, διασπαθίζει, καταπατάσσει.

Diversa pars, ἐξεναντίας μέρος.
Diversitas, διαφορὰ, ἑτερότης.
E Diverso, τοὐναντίον.
Diversor, ξενίζομαι παρά τινι.
Diversorium, ξενοδοχεῖον, πανδοχεῖον.
Diversus, διάφορος, ἐναντίος, ἀλλοῖος, ἑτεροῖος.
Diversus natione, ἀλλογενὴς, ἀλλοεθνής.
Diversus forma, ἀλλοειδής.
Diverticulum, πάροδος, παρατροπή.
Diverto, παρακλίνω, παρατρέπομαι, vel
Divertor, ἐκτρέπομαι, παρεκβαίνω· item in diversorium se recipere, παραλύειν παρά τινι, καταλύειν εἰς πανδοχεῖον.
Dives admodum, seu valde dives, ἐριχτίαιος, εὐκτίανος, ἐχκτίανος, πολυκτίανος.
Dives, πλούσιος, εὔπορος, ἀφνειός.
Dives sum, πλουτέω, χρηματίζομαι.
Divexo, καταπονέω, τείρω.
Divido, διανέμω, διαιρέω, διαμερίζω.
Dividuus, εὐδιαίρετος, αὐθαίρετος, εὐμερής, διαμεμερισμένος.
Divinatio, μαντεία, μάντευμα, θέσπισμα.
Divinitas, θειότης.
Divinitus, θεόθεν, κατὰ θεὸν, οὐρανόθεν.
Divino, μαντεύομαι, θεσπίζω.
Divinus, θεῖος, θεσπέσιος.
Divisibilis & dividuus, διαιρετὸς, διχότομος.
Divisim, διάνδιχα, δίχα.
Divisio, διαίρεσις, μερισμὸς, ὁ.
Divisor, μεριστὴς, διανομεύς.
Divisus, διαιρεθείς.
Divitiæ, πλοῦτος, χρήματα.
Divitiis grandibus auctus, ἐμπλουτος.
Divitias coacervare, πλοῦτον συνάγειν.
Divortium, ἀποπομπή· ἀποτροπή.
Divortium facere, διάλυσιν ποιεῖν.
Diurnalis, ἡμερήσιος.
Diurnum, ἡμερήσιον.
Diurnus, ἡμερινός.
Dium, ἡ αἴθρια, ἀστραπή.
Sub Dio, ἐν τῇ αἰθρίᾳ.
Sub Dio morari, αἰθεροκοιτεῖν.
Dius, a, um, δῖος.
Diutinus, πολυχρόνιος.
Diutius, χρονιώτερον.
Diuturnitas, χρονιότης.
Diuturnus, πολυχρόνιος, χρόνιος.
Divulgatio, ἐξαγωγή.
Divulgo, διαλαλέω, τι, θρυλλέω τι, διαφημίζω τι· ἐκφέρω, καταγορεύω.
Divulsus, διασπασθείς.
Dius filius, Διὸς υἱὸς Ἡρακλῆς.
Do, δίδωμι, παρέχω.
Dare manus, id est, se victum præbere, τὼ χεῖρε προΐεσθαι.
Dare fidem, πίστιν διδόναι.
Dare operam, προσέχειν τινί.
Dare pœnas, διδόναι τιμωρίαν.
Dare potestatem, δοῦναι ἐξουσίαν.
Dare alicui filiam in uxorem, δοῦναί τινι τὴν θυγατέρα πρὸς γάμον.
Doceo, διδάσκω, παιδεύω, μαθητεύω, & pro monere, παραινεῖν.
Docibilis, εὐδίδακτος, εὐμαθής.
Docibilitas, παίδευσις, ἐλλογιμότης.
Docilis, εὐμαθὴς, εὐπειθὴς, πιθανός.
Docilitas, εὐμάθεια, φιλομάθεια.

Doctè, ἐπιστημόνως, πεπαιδευμένως.
Docti homines, οἱ τῆς παιδείας ἀληθῶς τετυχηκότες.
Doctissimus, διδασκαλικώτατος.
Doctor, παιδευτὴς· ὁ παιδεύων, διδάσκαλος.
Doctrina, διδασκαλία, διδαχὴ, παιδεία, μάθησις.
Doctus, πεπαιδευμένος, παιδευτὸς, σοφὸς, ἐλλόγιμος, δεδιδαγμένος, μεμαθηκώς.
Documentatio, νουθεσία.
Documentum, δίδαγμα.
Dodrans, σπιθαμὴ, τετμόριον.
Dogma, δόγμα, δόξα.
Dolabra, ἀξίνη, πέλεκυς.
Dolens, περιαλγὴς, ἀχθόμενος.
Doleo, ἀλγέω, λυπέομαι, ἄχθομαι, πονῶ.
Doleo vicem tuam, συναλγέω σοι, συνάχθομαί σοι, συμπαθῶ ἑτέρῳ.
Dolet mihi caput, ἀλγέω τὴν κεφαλήν.
Doliolum, κεράμιον, πιθάριον, βικίον.
Dolium, πίθος, κέραμος.
Dolo, πελεκάω, πελεκίζω.
Dolon, δόλων, ξιφίδιον.
Dolor, ἄλγος, τὸ λύπη, ὀδύνη, ἄχος.
Dolor capitis, vide caput.
Dolor lateris, vide latus.
Dolore afficio, λυπέω σε πολλὰ, multis doloribus: ἀνιάω, ἀλγύνω.
Dolore carens, ἀνάλγητος.
sine Dolo, ἀδόλως, ἀπλῶς.
Dolosè, δολερῶς, δολίως.
Dolosè ago, δολόω.
Dolosus, δολερὸς, δόλιος.
Dolus, δόλος, πανουργία, ἀπάτη.
Domesticus, a, um, οἰκειακὸς, ἐφέστιος, συνοίκιος, ἐνέστιος.
Domi, οἴκοι, ἔνδον, οἴκοθι, ἐν οἴκῳ, κατ' οἶκον.
Domi corruptor, οἰκοφθόρος.
Domi militiæque, ἐκ οἰκία καὶ ἐν πολέμῳ.
Domicilium, οἰκητήριον, οἴκημα, ἐφέστιον.
Domina, δέσποινα, κυρία.
Dominatio, κυριότης, δεσποτεία.
Dominatrix, κυρία, κυριεύουσα.
Dominator, αὐτοκράτωρ, ἀρχικός.
Dominatus, κράτος, τυραννὶς, ἀρχή.
Dominatus, οἰκοζήνης.
Dominica, κυριακή.
Dominicus, κυριακός.
Dominium, δεσποτεία, κυριότης.
Dominor, δεσπόζω τινὸς, κυριεύω τινὸς, δυναστεύω.
Dominus, κύριος, δεσπότης.
Domitatio, οἰκιότης, δάμασις.
Domitor, δαμαστὴς, δαμάστωρ.
Domitus, δεδαμασμένος.
Domo, as, are, δαμάζω, δαμάω.
Domo, οἴκοθεν, ἀπὸ τῆς οἴκου, οἴκοθι.
Domum redire, οἴκαδε ἐλθεῖν· ἢ οἴκοιδε.
Domuncula, οἰκημάτιον.
Domus, οἶκος, ὁ, οἰκία, δῶμα.
Donare civitate, πολιτείαν διδόναι.
Donatio, δόσις, δωρεὰ, χάρισμα.
Donatitius, δωρητός.
Donativum, ἡ νομὴ, ἡ λαμπρὰ ἀπόδοσις.
Donatus, δωρητός.
Donec, μέχρι, μέχρι οὗ, μέχρι τούτου, ἕως, ἄχρι.
Dono, δωρέομαί σοι ἵππον, & σε τούτοις, χαρίζομαι, δωρεὰν δίδωμι.
Dono collata, δωρηθέντα.
Donum, δῶρον, δωρεὰ, δόσις.
Dormio, καθεύδω, κοιμάομαι, ὑπνόω.
Dormito, νυστάζω, ὑπνώττω.
Dormitorium, κοιμητήριον, ἐγκοίμητρον.
Dorsum, νῶτος, μετάφρενον.
Dorsuarius, νωτοφόρος.
Dos, dotis, προὶξ, φερνή.
Dotalis, προικῷος.
Dotanda, προικιζομένη.
Dotata, seu cum dote locata, ἐπίπροικος, προικοφόρος.
Doti additum, vel adjectum, ἐπίπροιξ.
sine Dote, ἀπροίκιστος, ἄφερνος, ἄπροικος.
Drachma, δραχμή.
Draco, δράκων.
Dualis, δυϊκός.
Dubietas, ἀμφιβολία.
sine Dubio, ἀναμφιδόξως, ἀναμφιλέκτως.
Dubitatio, ἀπορία, ἐνδοιασμός.
Dubito, ἀπορέω, ἀμφισβητέω περί τινος, διστάζω, ἀμφιβάλλω, ἐνδοιάζω.
Dubius, ἀμφίβολος, ἄπορος.
Ducatores, ἀγοὶ, ἡγεμόνες.
Ducatus, ἡγεμονία.
Ducatus latronum, ἀρχὴ λῃστείας.
Ducenarius, διακοσιαῖος.
Duceni, διακόσιοι.
Ducentesimus, διακοσιαστός.
Ducenties, διακοσιάκις.
Ducit uxorem, γαμεῖ.
Duco, ἄγω, ἡγέομαι.
Ductile, ἑλκυστόν.
Ductilis, ἀγωγός.
Ductor, ἡγεμὼν, στρατηγός.
Ductor navis, τριήραρχος.
Ductus aquarum, ὑδάτων ἀγωγαὶ, ὑδραγωγοί.
Dudum, πάλαι, ἐκ πολλοῦ.
Duellum, πόλεμος, vel μονομαχία.
Dulcè, & dulciter, γλυκερῶς.
Dulcedo, γλυκύτης, ἥδυσμα.
Dulcesco, ἀπογλυκαίνομαι.
Dulciarius panis, χαρίσιος ἄρτος.
Dulciloquus, ἡδύμολος, ἡδυεπής.
Dulcis, γλυκὺς, γλυκερὸς, μειλιχιός.
Dulcisonus, γλυκύφωνος.
Dum, μέχρι τοῦ, ἄχρις ἂν, ἕως ἄν.
Dum calet, ἕως θερμόν ἐστι.
Dumetum, ἀκανθών.
Dumosa loca, χερσώδεις τόποι.
Dumosus, ἀκανθώδης, ὁ καὶ ἡ.
Dumus, βάτος, ἡ θάμνος.
Duntaxat, γοῦν, γε δὴ, μόνον.
Duo, δύο.
Duodecies, δωδεκάκις, δωδέκατον.
Duodecim, δώδεκα, δυοκαίδεκα.
Duodecimus, δωδέκατος.
Duplex, διπλοῦς, διπλός.
Duo millia mulierum, δισχίλιαι γυναῖκες.
Duplicatus, διπλωθείς.
Duplicatio, δίπλωσις, διπλασιασμός.
Dupliciter, διχῆ, διπλῶς, διπλαχῶς.
Duplico, διπλόω, διπλασιάζω.
Duplum, διπλοῦν.
Duplus, διπλάσιος.
Durabilis, ἔμμονος, μόνιμος.
Duraverit, ἐπιμείνῃ.
Duræ cervicis homo, τραχηλιώδης, σκληροτράχηλος.
Durè, & duriter, σκληρῶς.
Duresco, σκληρύνομαι.
Duritia, & durities, σκληρότης.
Duro, σκληρύνω, permaneco, διαμένω, χρονίζω.
Durus, σκληρὸς, χαλεπός.
Duumvir, δυάδαρχος.
Duumviratus, δυαδαρχία.
Dux, ἡγεμὼν, ἀγωγὸς, ἄρχων.
Dux exercitus, στρατηλάτης, λοχαγός.
Dux viæ, ὁδηγός.
Dux bonus, εὔπομπος.

E.

E vel Ex, ἐκ, ante consonantem, vel ἐξ, ante vocalem, cum genit.
Ea, αὐτὰ, αὐτὴ, ταῦτα.
Ea ipsa, ἐκείνη, αὐτὴ καὶ αὐτά.
Ea lege, τούτῳ τῷ ὅρῳ.
Eatenus, quoad, ἐφ' ὅσον, κατὰ τοσοῦτον.
E contrario, ἐναλλὰξ, ἔμπαλιν, ἐξ ἐναντίας.
E propinquo, ἐξ ὀλίγου.
E regione, ἐκ τοῦ ἀπαντικρὺ, ἐξ ἐναντίας.
E vestigio, παραυτίκα.
Ebenus, ἔβενος, ἡ.
Ebibo, ἐκπίνω, καταπίνω.
Ebrietas, μέθη, ἡ, οἴνωσις, μέθυσμα.
Ebriositas, οἰνοφλυγία, φιλοινία.
Ebriosus, οἰνόληπτος, οἰνόφλυξ, μέθυσος.
Ebrius, μεθύων, μεθυστικὸς, πάροινος.
Ebrius sum, μεθύω, ὑπερμεθύσκομαι.
Ebullio, ἀναζέω, ἀναφλύω.
Ebullitio, βράσμα, ζέσις.
Ebur, ἐλέφας.
Eburneus, ἐλεφάντινος.
Ecce, ἰδού.
Eccubi, ἤπου.
Ecclesia, ἐκκλησία.
Echo, ἡ ἠχὼ, gen. όος, οῦς.
Eclipsis, ἔκλειψις.
Ecquando, ἤ ποτε.
Ecquid, ἆρά τι.
Ecquis, ἤ τις.
Eculeus, στρεβλωτὴς, βασανιστὴς, κέντρον μάστιος.
Edacitas, πολυφαγία.
Edax, ἀδηφάγος, ὁ καὶ ἡ, βόρος, πολυφάγος.
Edentulus, νωδὸς, οῦ, ὁ, ἀνόδους.
Edere exemplum, παράδειγμα δεικνύναι.
Edere in publicum, ἐκφέρειν εἰς τὸ φῶς.
Edere librum, ἐκδιδόναι βίβλον ἢ βιβλίον.
Edibile, βρώσιμον.
Edico, παραγγέλλω, ἐπαγγέλλω, πόλεμον, bellum: διατάττω, ἀναγορεύω.
Edictum, διάταγμα, τὸ διάγγελμα.
Edisco, παρακατατίθημι τῇ μνήμῃ, ἐκμανθάνειν τι, ἐξεπίσταμαι.
Edissero, διεξίημί τι περί τινος.
Editio, ἔκδοσις, ἀναγόρευσις.
Editus, in lucem emissus, ἔκδοτος, ἐκδεδομένος.
Editus, excelsus, ὑψηλὸς τόπος.
Edo, ἐσθίω τι, τρώγω, φάγω.
Edoceo, ἐκδιδάσκω.
Edolo, as, καταξέω.
Edomo, ἐκδαμάζω.
Edormio, κατακοιμάομαι.
Educatio, τῶν παίδων ἀγωγὴ, ἐκτροφὴ, ἀναγωγή.
Educator, τροφεὺς, τιθηνός.
Educo, as, are, ἀνάγω, ἐκτρέφω τινα.

Educo, is, ere, ἐξάγω, ἀνάγω.
Edulis, ἐδώδιμος, βρώσιμος.
Edulium, τὸ ἔδεσμα.
Effabilis, ῥητὸς.
Effarcio, ἐκπληρόω.
Effari, ἐκφαίνειν, ἀποφάσκειν.
Effatum, ἀξίωμα, ἀποφαντικὸς λόγος.
Effector, ποιητὴς, δημιουργός.
Effectui mancipari, πέρατι παραδοθῆναι.
Effectus, ἀποτέλεσμα, ἀποτέλεσμα.
Effero, as, θηριόω, ἐξαγριαίνω.
Effero, ἐκφέρω, ἐξάγω.
Efferre cadaver, ἐκφέρειν νέκυν, ἐκκομίζω.
Efferus, θηριώδης, διαγριαινόμενος.
Efficacia, ἐνέργεια, τὸ ἐνεργητικόν.
Efficaciter, ἐνεργῶς, δραστικῶς.
Efficax, ἐνεργητικὸς, ἐνεργής.
Efficientia, ἐνέργεια.
Efficio, ἐπιτελέω τι, διαπράττομαί τι, ἀπεργάζομαί τι, ποιέω.
Effigies, εἰκὼν, ἐκτύπωμα, εἶδος.
Effingo, διατυπόω, ἀπομιμοῦμαι.
Efflagito, λιπαρῶ τινα, ἐξαιτεῖν τι.
Efflare animam, ἐκπνεῖν.
Efflo, ἐκφυσάω, ἐκπνέω.
Effloresco, ἐξανθέω, ἀπανθέω.
Effluo, ἐκφέρομαι, ἐκρέω, pro divulgari, διαβοάομαι.
Effodio, ἀνορύττω, κατασκάπτω.
Effœminate, γυναικοειδῶς, μαλακῶς.
Effœminatus, ἐκτεθηλυσμένος, θηλυδρίας.
Effœmino, ἀποθηλύνω, ἐκθηλύνω.
Effœtus ἐκτεκών.
Effractores, θυρεπανοίκται.
Effractorius, θυρεπανοίκτης.
Effrænatè, ἀχαλινώτως.
Effrænatus, & effrænis, ἀχάλινος, δυσήνιος.
Effringo, διορύττω, διαῤῥήγνυμι.
Effugio ἀποφεύγω, ἐκφεύγω.
Effugium, ἀποφυγὴ, διαφυγή.
Effulgeo, ἀποστίλβω, ἀπολάμπω.
Effundo ἐκχέω.
Effusè, ἐκκεχυμένως.
Effusio, ἔκχυσις, διάχυσις· & pro prodigalitate, ἀσωτία.
Effusorium, ἔκχυσις.
Effutio, ψυχρολογέω, φλυαρέω τι.
Egens, ἐνδεὴς, ἄπορος, πτωχός.
Egenus, ἄπορος, ἐνδεὴς, ἀχρήματος.
Egeo, ἀπορέω τῶν χρημάτων, pecuniâ: εἰμὶ ἐν ἀπορίαις, ἐν ἐνδείᾳ ἐν δέομαί τινος, ὑστερίομαι.
Egero, ἐκφορῶ τι ἐκ τῆς οἰκίας, ἐκκομίζω.
Egestas, ἔνδεια, ἀπορία, πενία.
Egestio, ἐκκόμισις, ἐκφορά.
Egloga, εἰδύλλιον.
Ego, ἐγὼ, ἔγωγε.
Ego certe, ἐγὼ γοῦν.
Egredior, ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι.
Egregiè, γνησίως, ἐξαιρέτως, διαφερόντως.
Egregius, ἐξαίρετος, ἐπίλεκτος, ὑπέροχος, ἔξοχος.
Egregius formâ, κάλλιμορφος, ἐξῃρημένος τῷ κάλλει, εὔμορφος.
Egressus & egressio, παρέκβασις.
Ehem, ohe, ὦ.
Eheu, οἴμοι, φεῦ.
Eho, ὦ, εἶα, ἰὼ.
Ehodum, ho e vir, ὦ 'γαθὲ, ὦ τάν.
Eja, εἶα, ὦ εἶα, εἶα μάλα.

Ejaculor, ἀποξύω, ἀκοντίζω εἰς ὕψος, ἐξαφίημι.
Ejectio, ἐκβολὴ, ἐξάθησις, ἐξέλασις.
Ejectus, ἐκβληθεὶς, πρόβλητος.
Ejicio, ἐκβάλλω τινα, ἀποκρίνομαι, ἐξωθεῖν τινα, ἐξάγω, ἐξωθῶ.
Ejulatio, & ejulatus, ὀλολυγμὸς, κλαυθμυρισμός.
Ejulo, ὀλολύζω, κλαίω, ὠρύομαι.
Ejunat, νηστεύει.
Ejuro, ἐξομνύω.
Ejusmodi, τοιοῦτος, τοιουτότροπος.
Elabor, effugio, διολισθαίνω, διεκπίπτω, ἐξολισθαίνω, ὑπεκφεύγω.
Elaboramus, ἀγωνιζόμεθα, σπουδάζομεν.
Elaboratus, ἐκπονηθεὶς, ἐξησκημένος.
Elaboro, ἐξεργάζομαί τι, διαπονέω, φιλοπονέω τι, πονέω περί τι.
Elanguesco, ἐκμαραίνομαι, ἐκκάμνω.
Elapsus elt annus, ἐξῆλθεν ἐνιαυτός.
Elargior, καταχαρίζομαί τινί τι.
Elatè, ἀλαζονικῶς.
Elatè dicere, μεγαληγορεῖν.
Elatio animi, ἔπαρσις τῆς ψυχῆς.
Elatus ἐπαρθείς.
Electio, ἐκλογή.
Electrum, ἤλεκτρον.
Electus, ἐκλεκτός.
Elcemosyna, ἐλεημοσύνη.
Elegans, χαρίεις, κομψὸς, περιεκτικὴς, ἐλλόγιμος.
Elegans, ἀστεῖος, λόγιος, ἐξειλεγμένος, αἱρετός.
Eleganter, εὐπρεπῶς, χαριέντως.
Elegantia, κομψότης, λαμπρότης, εὐπρέπεια.
Elegantissimus, ἐπισημότατος.
Elegia, orum, vel elegus, ὁ ἔλεγος.
Elementa, στοιχεῖα.
Elephantiasis, ἐλεφαντίασις, λέπρα.
Elephantinus, ἐλεφάντινος.
Elephas, ἔλεφας, θηρίον.
Elevo, μετεωρίζω, αἴρω, ἐπαίρω.
Eleutherium, κάθημα, προσεδρεῖον.
Elicio, ἐξάγω τι, ἐφέλκομαι.
Elicit, ἀλύει, ἐπάγει, ἐκλύει.
Elido, ἐκθλίβω τι, ἐκκόπτω.
Eligo, αἱρέομαί τινα, ἐξαιρέομαι ἐμαυτῷ τινα, ἐκλέγω, προκρίνω, προχειρίζομαι.
Eliminatus, ἐξοστρακισθείς.
Elimino, ἐκβάλλω, ἐκ τῆς πατρίδος ἀποπέμπω τινα, ἐξορίζω, ἐξοικίζω.
Elinguatio, γλωσσοτομία.
Elinguis, ἄφωνος, κωφὸς, ἄγλωσσος.
Elinguo, ἀπογλωττίζω.
Elixo, ἑψέω, ἀναβράσσω.
Elixus, ἑφθὸς, ἑψαλέος, ἕψητος.
Ellychnium, ἐλλύχνιον, θρυαλλὶς, ἰδός.
Elocatio, μίσθωσις, ἡ θυγατέρων ἔκδοσις.
Elocare alicui filiam, ἐκδιδόναι τὴν θυγατέρα.
Eloco, ἀπομισθόω, μισθόω οἶκον.
Elocutio, ἑρμηνεία, φράσις, λέξις.
Elogium, ἐγκώμιον, μαρτυρία.
Elongo, as, ἀφίστημι.
Eloquens, λέγειν δεινὸς, ἐλλόγιμος, δυνάμενος λέγειν, ὁ φραδὴς, εὔγλωσσος.
Eloquens, disertus, λόγιος, εὔγλωσσος, εὔλαλος, ἀσυλλόγιστος.
Eloquentia, ἡ περὶ λόγους δεινότης, εὐφραδία, λογιότης.
Eloquium, λόγος, ῥῆσις, ἔκφρασις.
Eloquor, ἀποφθέγγομαι, φράζω.
Eluceo, ἐκλάμπω.

Elucescere, παρεκφαίνειν.
Eluctor, ἐκπαλαίω, ἐκνικάω τινι.
Elucubro, φιλοπονέω, νυκτογραφῶ.
Eludo, καταπαίζω.
Elugeo, ἐκδακρύω, ἀποθρηνέω.
Eluit, διυλίζει, ἐκκλύζει.
Eluo, ἐκπλύνω, ἐκνίπτω & ἐκνίπτομαί τι, ἐκκλύζω.
Elusio, ἐμπαιγμός.
Elusus, καταπαιχθείς.
Eluvies, κατακλυσμὸς, χαράδρα.
Emancipare se alicui, ἔκδοτον τινὶ ἑαυτὸν ποιεῖσθαι.
Emancipatio, ἐξοικείωσις.
Eemasculo, ἀνδρίζω.
Emancipo, ἐκποιεῖσθαι, ἀπαλλάττω τῆς χειρώσεως, ἀφίημι.
Emano, as, are, ἀποφέρομαι, ἐκβρύω, ῥέω, ἐκπίπτω.
Emblema, ἔμβλημα, τό.
Embryo, ἐμβρύων, ἢ ἔμβρυον.
Emendate loqui, ὀρθολογεῖν.
Emendatio, ἐπανόρθωσις, διόρθωσις.
Emendator, ἐπανορθωτής.
Emendico, ἀπαιτέω.
Emendo, ἐπανορθόω, κατορθόω τὴν πόλιν, διορθόω.
Emendo meipsum, σωφρονίζω ἐμαυτόν.
Ementior, confingo, ψεύδομαί τι, προσποιέομαι, ψευδολογέω.
Emereo, & emereor, μισθοφορέω.
Emergo, ἀναδύομαι, ἀνακύπτω, ἐξαναδύομαι, ἀναβαίνω.
Emeriti, οἱ ὑπὲρ τὸν κατάλογον, οἱ μισθοφορεῖν πεπαυμένοι.
Emeritus, ἀπολειτουργήσας, ἀποστρατευσάμενος.
Emersio, ἔκδυσις.
Emersus, ἀναδὺς, ἀναπηδήσας.
Emetior, metior, διαμετρέω.
Emico, splendeo, ἐκλάμπω, ἀνατέλλω· pro excellere, ἐξέχειν· pro exilire, ἐκπηδάω.
Emigrare vitâ, id est, mori, τὸν βίον τελευτᾶν, τελεῖν, καταλύειν τὸν βίον.
Emigro, μετοικέω, μετοικίζομαι.
Eminens, ἔξοχος.
Eminentia, ἐξοχὴ, ὑπερβολὴ, ὑψηλότης.
Eminentissimus, ἐξοχώτατος.
Emineo, προκύπτω· pro excello, προέχειν ἔν τινι, ὑπερέχειν, cum genitiv. ὑπερβαίνω.
Eminet, ἐξέχει, ὑπερέχει.
Eminulus, ἀνασεσωμένος.
Eminùs, è longinquo, πόῤῥωθεν, μακρόθεν, ἀποπρόσθεν, ἀποστάδα.
Emissarium, διῶρυξ.
Emissarius, προσαγγελεὺς, προσαγωγεύς.
Emissarius equus, ὁ ἀναβάτης ἵππος.
Emissio, ἐκπομπὴ, ἐξαποστολή.
Emitto, προΐεμαι, ἐκπέμπω· pro in lucem edere, ἐκδιδόναι.
Emo, ἀγοράζω τι, πρίαμαι, ὠνέομαί τι.
Emolior, κατεργάζομαι.
Emollio, μαλακύνω τι, ἐκμαλάττω.
Emolumentum, χρῆμα.
Emolumento esse alicui, ὠφελεῖν τινα.
Emolumentum, ὠφέλημα, τό· ὄνησιμα, τό· ἀτέλεια.
Emori, ἀποθανεῖν.

Emorior, ἐκθνήσκω.
Emortualis dies, θανάσιμος ἡμέρα.
Emotio, ἀποκίνησις.
Emoveo, ἀποκινέω, ἐκκινέω.
Empiricus, ἐμπειρικός.
Emplastratio, ἐμφύλλισις.
Emplastrum, ἔμπλαστρον.
Emporium, ἐμπόριον.
Emptio, ὠνή, ἄγορασις, ἀγορασμός.
Emptitius, ἀγοραστός.
Emptor, ὠνητής, ἀγοραστής.
Emptus, ὠνημένος.
Emptus argento, ἀργυρώνητος.
Empyræum cœlum, ἐμπύριος οὐρανός.
Emulgeo, ἐξαμέλγω.
Emungere candelam, περιμύττειν τὸν λύχνον.
Emungo, ἀπομύττω.
En, ἰδού.
Enarratio, ἐξήγησις, διήγησις.
Enarro, διηγέομαι τινί τι, ἀπολογίζομαι, παρατίθεμαι.
Enascor, ἐκφύομαι, ἀναφύομαι.
Enato, ἐκνήχομαι, ἀπονήχομαι.
Enavigo, ἐκπλέω, διαπλέω.
Encænia, ἐγκαίνια.
Enchiridion, ἐγχειρίδιον.
Encomium, ἐγκώμιον.
Enecat, ἀποπνίγει, ἀποσφάττει.
Eneco, ἀποκτονέω τινα, ἀποκτείνω.
Enectus siti, δίψῃ τακείς.
Enervis, vel Enervus, ἄνευρος, ἄρρωστος.
Enervo, ἐκνευρίζω, ἐκθηλύνω.
Enervus, ἔκνευρος.
Enim, γάρ, δή, μέν.
Enimvero, ἀλλὰ μὴν, ἐπεὶ, καὶ μὴν, γοῦν.
Eniteo, διαλάμπω, καλλωπίζομαι, ἀποστίλβω.
Enitor, pario, ἀποτίκτω, ἀναῤῥηγνύω, interdum, conari, πειράομαί τι, σπουδάζω, φιλοπονέω.
Enitendum est, πειρατέον.
Enixè, φιλοτίμως, ἐκτενῶς.
Enixa est, ἀπεκύησεν.
Enixi, βιασάμενοι.
Enodat, ἐκλύει δεσμόν.
Enodatio, ἀνάπτυξις, ἑρμήνευσις.
Enodo, σαφὲς ποιῶ· pro explicare, ποιῆσαι καταφανὲς, ποιῆσαι φανερὸν, ἐκδηλόω.
Enormis, ἔκνομος, ἄμετρος, ἔκτοπος, ἀνώμαλος.
Enormitas, τὸ μέγεθος.
Enormiter, ἀμέτρως, ἐκτόπως.
Ens, τὸ ὄν.
Ense jugulare, ξιφοκτονεῖν.
Ensem stringere, ξιφουλκεῖν, μάχαιραν σπᾶν.
Ensis, ξίφος, τό, φάσγανον, μάχαιρα.
Ensis evaginatus, γυμνὸν ξίφος.
Enucleatè, exquisitè, διευκρινημένως.
Enucleo pro declaro, σαφηνίζω.
Enudo, ἀπογυμνόω.
Enumeratio, ἐξαρίθμησις, κατάλογος.
Enumero, ἐξαριθμοῦμαι.
Enuntio, ἐκφαίνω, ἀποφαίνω.
Enutrio, ἐκτρέφω, ἀνατρέφω.
Eo, ἐφ' ᾧ· εἰς τοῦτο ἀνοίας ἦλθον, eò dementiæ devenerunt, ἐνταῦθα, εἰς τοσοῦτο.
Eò insolentiæ processit, ἐνταῦθα τῆς ὕβρεως ἐλήλυθε.
Eò quod, διότι, ἀνθ' ὧν, ἐξ ὧν, παρὰ τοῦτο.

Eò magis, quò, τοσούτῳ, ὅσῳ.
Eo modo, τοιοῦτο τρόπῳ.
Eò usque, ἐπὶ τοσοῦτον, μέχρι τούτου.
Eodem modo, τὸν αὐτὸν τρόπον.
Eodem modo quo, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ ὥσπερ.
Eo, is, βαδίζω ἐπί τινα, ad aliquem: πρὸς οἰκίαν, domum: εἶμι ἐς τὴν Κύπρον, in Cyprum: ἔρχομαι, βαίνω, πορεύομαι.
Eo obviam alicui, ἀπαντάω πρός τινα· τοῖς πολεμίοις, hostibus.
Ephebus, ἔφηβος, ἀντίπαις.
Ex Ephebis excedere, ἡβᾶν, ἐξελθεῖν ἐκ παίδων.
Ephemeris, ἐφημερίς, ἡ.
Ephippium, ἐφίππιον.
Epigramma, ἐπίγραμμα.
Epilepsia, ἐπιληψία.
Epilogus, ἐπίλογος.
Epinicia, ἐπινίκια.
Episcopus, ἐπίσκοπος.
Epistola, ἐπιστολή, γράμματα.
Mitto Epistolam, ἐπιστέλλω ἐπιστολάς.
Epistomium, ἐπιστόμιον.
Epitaphium, ἐπιτάφιον.
Epithalamium, ἐπιθαλάμιον.
Epitome, ἐπιτομή.
Epoto, ἐκπίνω.
Epulæ, εὐωχία, δαίς, θοίνη, βρώματα.
Epulare, subst. θοινητικός.
Epularis, θοινητήριος.
Epulatio, ἑστίασις, εὐώχησις.
Epulatorius, εὐωχητικός.
Epulones, δαιτυμόνες.
Epulor, εὐωχέομαι, σιτέομαι, accus. ἑστιάομαι.
Epulum, ἑστίασις, ὑποδοχή, εὐωχία, διανομή.
Equa, ἡ ἵππος, φορβάς.
Eques, ἱππεύς, ὁ, ἱπποβάτης.
Equester vel equestris, ἱππικός, ἵππειος.
Equestres copiæ, ἱππικὴ δύναμις.
Equestris ordo, ἱππικὸν τάγμα.
Pugna Equestris, ἱππομαχία.
Equidem, γέ, καὶ δήπε μὲν, μέν τοι.
Equile, ἱπποστάσιον, ἱπποστασία.
Equisessor, ἔφιππος.
Equiso, ἱπποκόμος, ἱπποφορβός.
Ars Equitandi, ἱππική, ἱπποσύνη.
Equitatio, ἱππεία, ἐλασία.
Equitatu superari, ἱπποκρατεῖσθαι.
Equitatui præsum, ἱππαρχῶ.
Equitatus, τὸ ἱππικόν, ἵππος, ἡ.
Equito, ἱππεύω, ἱππάζομαι.
Equitum magister, ἵππαρχος, ἱππαρχικός.
Equorum pastor, ἱπποβότος, ἱππονόμος.
Equorum studiosus, φίλιππος, ἱππεραστής.
Equuleus, ἱππάριον.
Equuleos, seu pullos equinos habens, ἐχέπωλος.
Equum agitare, ἱππηλατεῖν.
Equus, ἵππος, ὁ, ἡ.
Eradico, ἐκριζόω, ἀποῤῥιζόω, cum acc.
Erado, ἀποξύω, ἐξαλείφω.
Erectus, ἀνορθωθείς.
E regione, ἀντικρύ.
Eremitæ, ἐρημῖται, ἀναχωρηταί.
Eremus, solitudo, ἔρημος, ἡ.
Erepo, ἐξέρπυζω, ἐξέρπω.
Ereptio, ἁρπαγή.

Erga, πρός, περί τινα, εἰς, vel ἐς.
Erga me, εἰς ἐμέ.
Ergastulum, ἐργαστήριον, δεσμωτήριον.
Ergastulus, ἀνδράποδον.
Ergò, ἄρα, τοίνυν, ἀρ' οὖν, τοιγαροῦν, τῆς ἀρετῆς ἕνεκα, virtutis ergò.
Ericius, ἐχῖνος.
Erigo, αἴρομαι, ἀνίστημι, ἐγείρω· pro consolari, παραμυθέομαί τινα.
Erinaceus, ἐχῖνος.
Eripio, ἐξαιρέομαι, ἀφαιρέω σε τοῦτο, ἀπὸ σοῦ τοῦτο, ἀναρπάζω.
Erodo, ἀποβιβρώσκω, ἀποτρώγω.
Erogatio, ἐπίδοσις, ἔκδοσις, χάρισμα, φιλοτιμία.
Erogo, ἐπιδίδωμι, τί τινι, ἐκδίδωμι τινί τινα, ἐρανίζω, προΐημι.
Errabundus, πλανώμενος, πλανητής, πλανητικός.
Erraticus, πλανήτης.
Erratio, πλάνημα, πλάνη, πλάνησις.
Errare facio, πλανάω, σφάλλω.
Erratum, σφάλμα, τό, πταῖσμα, παράπταισμα, τὸ, ἁμάρτημα.
Erro, ἁμαρτάνω περί τι, in aliquâ re: τῆς ὁδοῦ, à viâ: διαμαρτάνω τοῦ παντὸς, totâ viâ: πλανάω, πλανάομαι, πλημμελέω.
Erro, erroneus, πλάνος, ου, ὁ, πλανήτης, πλάνης, ητος, ὁ.
Error, πλάνη, σφάλμα, τὸ, ἁμάρτημα, τό.
Erubesco, ἐρυθριάω, αἰσχύνομαι λέγειν, dicere: αἰδέομαι, ἐντρέπομαι.
Eruca, κάμπη, εὔζωμον.
Eructo, ἐξερεύγομαι, ἀποβρύχομαι.
Erudiendus, παιδευτέος.
Erudio, παιδεύω τινα πρὸς ἀρετὴν, ad virtutem: διδάσκω τινὰ τὰ γράμματα, παιδαγωγέω.
Eruditè, πεπαιδευμένως.
Eruditio, παιδεία, παίδευσις, κατήχησις.
Eruditissimus, εἰς ἄκρον τῆς παιδείας ἐληλακώς.
Eruditus, ὁ τῆς παιδείας ἀληθῶς τετυχηκώς, πεπαιδευμένος, ὁ, ἀσκηθείς.
Eruditus valde, εὐπαίδευτος.
Eruere oculos, ἐξορύττειν, ἢ ἐκκόπτειν ὀφθαλμούς.
Eruit, ἀνορύσσει.
Ærumnosus, ἀθλιώτατος.
Erupit, ἐξέῤῥηξεν.
Erumpo, ἐξορμάω, ἀναῤῥήγνυμαι.
Erunco, as, ἐκβοτανίζω.
Eruo, extraho, ἐξορύσσω, ἐξαιρέω, ἀνασκέπτω.
Eruptio, ἀνάῤῥηγμα, τὸ, διεκβολή.
Eruptionem facere, ἐκθέειν ἐκ τῆς πόλεως, ex urbe.
Ervum, ὁ ὄροβος.
Esca, ἔδεσμα, τὸ, βρῶμα· τὸ δέλεαρ, ατος.
Esculentus, βρώσιμος, ἐδώδιμος.
Esse alicui adjumento, εἶναί τινι βοηθόν.
Esse alicui ornamento, ἐν κόσμῳ καὶ τιμῇ εἶναί τινι.
Essedarius, ἁρματηλάτης.
Essedum, ἅρμα, ὄχημα.
Essentia, οὐσία.
Esto, γινέσθω, ἀλλ' ἔστω.
Esuriens, πεινάων.
Esuries, πεινaλεότης.
Esurio, πεινάω.
Esuritio, πεῖνα.

Esuritor, πειναλέ⊙.
Et, ϗ, ἠμϑ, ἠ δὲ, τέ.
Etenim, ϗ γδ, εἰ γάρ.
Etenim non, ἐ γδ, ὅπως μή.
Etiam, ἀλλὰ, ἀλλ᾽ ἤδη, ἢ μήτοι, ἄγε, ϗ, ϗ δή.
Etiamnum, ἔτι ϗ νῦν, ἔτι.
Etiam atque etiam, ϗ πάλιν ϗ πολλάκις.
Etsi tamen, εἰ ϗ, καί τοι, sequitur ὅμως, κἂν εἰ.
Et tamen, ἀλλ᾽ ὅμως, μήτοι.
Evacuatio, κένωσις, κένωμα.
Evacuo, κενόω, λαπάζω, ἀποκενόω.
Evado, ἀποφεύγω τι, σώζεσθαι ἐκ τῶν κινδύνων, è periculis: ὑπεκδύω.
Evasit in virum optimum, ἀπέβη ἀνὴρ ἄριστ⊙.
Evagor, ἀποπλανάομαι, παρεκβαίνω· pro extra propositum aliquid dicere, τῆς ὑποθέσεως ἀποπλανᾶν, ἔξω τῆ ὑποθέσεως ἰέναι.
Evaleo, ἐπισχύω.
Evanescit, ματαιοῦται, κενοῦται.
Evanesco, ἀφανίζομαι, ἐξουθενίζομαι.
Evanidus, ἐξίτηλ⊙.
Evangelium, εὐαγγέλιον.
Evaporatio, ἀναθυμίασις.
Evaporo, θυμιάω, ἐξατμίζομαι.
Euax, εὖγε.
Evectio, ἐξαγωγή.
Eveho, ἐξάγω, ἐξαίρω, ἐκκομίζω· pro extollo, προάγω σε εἰς δόξαν.
Evello, ἀποσπάω σε, ἀποτίλλω.
Evenio, ἀποβαίνω, ἐκβαίνω, συμβαίνω.
Evenit, συμβαίνει σοι τοῦτο.
Eventilatus, ἐκλελικμασμέν⊙.
Eventilo, ἐκλικμάω, ἐξανεμίζω.
Eventus, τὸ συμβαῖνον, τὸ συμβεβηκός.
Everriculum, σαγήνη.
Everro, scopis purgo, ἐκκορέω.
Eversio, ἀνάστασις, ἀνατροπή, καθαίρεσις.
Eversor, ἀνατροπεύς, καθαιρέτης.
Evertere decreta, ἄκυρα ποιεῖν τὰ ψηφίσματα.
Everto, diruo, ἀναστάτας ποιέω, πορθέω, καταστρέφεσθαι πόλεις, ἀνατρέπειν.
E vestigio, confestim, ἐκ ποδός, κατὰ πόδας, παραχρῆμα, αὐτίκα.
Euge, εὖγε.
Evictio, ἀπέλεγξις, ἐκνίκησις.
Evidens, σαφής, ἐναργής, ἐμφανής.
Evidenter, ἐμφανῶς, σαφῶς.
Evidentia, ἐνάργεια.
Evidentius, φανερώτερον.
Evigilo, ἐγείρομαι, ἔξυπνος γίνομαι.
Evilesco, ἐκφαυλίζομαι, ὀλιγωρέομαι.
Evinco, ἐκνικάω, ἐπικρατέω τιν⊙.
Eviratus, εὐνουχισμέν⊙.
Eviro, εὐνουχίζω, μαλακὸν ποιῶ.
Eviscero, ἐξεντερίζω.
Evitat, ἐκνεύει, ἀπονεύει.
Evito, φεύγω, διαφεύγω κακόν τι· ἐκκλίνω.
Eunuchus, εὐνοῦχ⊙, σπάδων.
Euo, euan clamo, εὐάζω.
Evocati milites, ἔκκλητοι.
Evocatus, ἐπίλεκτ⊙.
Evoco, extra voco, ἐκκαλέω τινα· παρακαλέω σε, pro averto, ἀποτρέπω.
Evolo, ἀφίπταμαι.
Evolvo, ἀποκυλίω, ἐκκυλίζω, ἀναπτύσσω.
Evomo, ἐξεμέω.
Eurus, εὖρ⊙, ὁ.
Evulgo, ἐξαγορεύω τι, δημεύω, δημοσιεύω, ἐκθρυλλέω.

Evulsio, ἐξαίρεσις.
Evulsus, ἐξηρημέν⊙.
Ex, ἐκ, sequenti consonâ: ἐξ, sequente vocali: cum genit.
Ex abundanti, ἐκ περιουσίας.
Ex allectis, ἐκ τῶν λογογράφων.
Ex contradictione, ἐξ ἀντιρρήσεως.
Ex animo, εὐθυμῶς, ἐκ ψυχῆς, κατὰ γνώμην.
Ex diverso, ἐκ τῆ ἐναντίε.
Ex eo tempore, quo, ἐξ ὅ, ἀφ᾽ ὅ.
Ex intestato, ἐξ ἀδιαθέτου.
Ex insidiis, ἐξ ἐπιβουλῆς, ἐκ λόχου.
Ex improviso, ἐξ ἀπροσδοκήτου, ἀπροσδοκήτως, ἀπροόπτως.
Ex qua, ἀφ᾽ ἧς.
Ex quo, ἐξ ὅ, ἐξ ὅτε, ἐπειδή.
Ex tempore, αὐτοσχεδίως, αὐτοσχεδιασί.
Exacerbatio, παροξυσμός.
Exacerbo, παροξύνω, ἐκπικραίνω.
Exacesco, ἀποξύνομαι.
Exactor, εἰσπράκτωρ.
Exacti, ἀνατεθέντων.
Exactius, εὐπρακτότερον.
Exactio, εἴσπραξις.
Exacuo, ἀκονάω, ὀξύνω, παραθήγω.
Ex adverso, ἀντικρύ.
Exædifico, ἐξοικοδομέω, ἀποικοδομέω.
Exæquatio, ἐξίσωσις, ἐξομάλισις.
Exæquo, ἐξισόω τί τινι, ἐξομαλίζω.
Exæstuo, ἐκκυμαίνω, ὑπερβλύζω.
Exaggeratio, σώρευσις.
Exaggero, σωρεύω, ἐπιχώννυμι.
Exagitatio, συγκίνησις.
Exagito, ἐλαύνω τινα, διαστρέφω.
Exaltatio, ὕψωσις.
Exalto, ὑψόω, μετεωρίζω.
Examen, pro diligenti inquisitione, ἀνάκρισις, ἐξέτασις.
Examen apum, ὁ ἑσμός, τὸ σμῆν⊙.
Examinare, δοκιμάζειν.
Examen districtum, ἀκρίβεια συγκεκροτημένη.
Examino, ἐξετάζω, ἀνακρίνω τι.
Examussim, ἀκριβῶς, ἐπὶ στάθμην.
Exanguis, ἄναιμ⊙, ἀναίμων.
Exanimatio, ἔκπληξις, λειποθυμία.
Exanimatus, ἄψυχ⊙.
Exanimis, ἄψυχ⊙, ὁ ϗ ἡ, ἄπνο⊙.
Exanimo, ἐκπλήττω.
Exanimus, νεκρός.
Exanthemata, ἐξανθήματα, ἐκφύματα.
Exantlo, ἐξαντλάω.
Exardesco, ἐκπυρόομαι, ἐκκαίομαι.
Exaresco, αὐαίνομαι, ἀπομαραίνομαι.
Exarmo, ἀφοπλίζω, ἡμερόω.
Exaro, ἐξαρόω· pro scribo, διαχαράττω.
Exaspero, ὀξύνω· pro irritare, παροξύνω, ἐξαγριαίνω, ἐκτραχύνω.
Exaturo, ἐμφορέω.
Exauctorati milites, ἀφειμένοι, ἀπεζωσμένοι.
Exauctoro, ἀφίημι τοῦ στρατεύεσθαι· ἀποζωννύω.
Exaudiens, ἐπήκο⊙.
Exaudio, ἐξακούω τῆς φωνῆς, vocem: εἰσακούω, κατακούω.
Exaugeo, ἐξαύξω.
Excæco, τυφλόω, ἐκτυφλόω, ἐξομματόω.
Excalceo, ὑποδήματα λύω.
Excalfacio, ἐκθερμαίνω.
Excandescentia, θύμωσις, ὀξυθυμία.
Excandesco, incendor, ἐκπυρόομαι, Metaph. irasci, ἄγαν θυμόομαι, ὀξυθυμέω, βριμάομαι.

Excarnifico, κατακρεουργέω, ἐκψυχόω.
Excastratio, ἐκτομή.
Excavatio, ἐκκοίλανσις.
Excavo, ἐκκοιλόω.
Excedunt, ὑπερβαίνουσιν.
Excedo, discedo, ἀπέρχομαι, ἐκχωρέω· item supero, ὑπεραίρειν τινα, διαφέρειν τιν⊙ ἔν τινι.
Excedere è vitâ, ἀπολέγεσθαι τὸν βίον, ἀπιέναι τοῦ βίου.
Excedo ex ephebis, εἰς ἄνδρας τελεῖν, εἰς ἄνδρας ἐλθεῖν ϗ ἀφικέσθαι.
Excellens, προέχων, ἐξέχων, ἐπιφανής, περιττός, ἐξαίρετ⊙, ἔξοχ⊙.
Excellenter, ἐξόχως, ἄκρως, ὑπερβαλλόντως.
Excellentia, ἐξοχή, ἐπιφάνεια, ὑπεροχή.
Excello, supero, διαφέρω τῶν ἄλλων ἔν τινι, πλεονεκτέω σε τιμαῖς, honoribus: προσδύειν τῇ σοφίᾳ, in sapientiâ: ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ἐξέχω, περίειμι.
Excelse, ὑψηλῶς.
Excelsitas, ὑψηλότης, ὕψ⊙, ἔθ⊙, τό.
Excelsitas animi, μεγαλοπρεπεστάτη, μεγαλοψυχία.
Excelsus, ὑψηλός, μετέωρ⊙.
Exceptio, ἐξαίρεσις, παραγραφή.
Excerebro, as, ἐξεγκεφαλόω.
Excerno, ἐκκρίνω, ἀποκρίνω.
Excerpo, ἀναλέγω, ἐκλέγω.
Excessus, ἐκχώρησις, ἀποχώρησις· item ἡ ἐξοχή, ὑπερβολή.
Excidium, ἀνάστασις, ἅλωσις.
Excido, ἐκπίπτω· pro oblivisci, ἐπιλανθάνεσθαι, vel ἀμνημονεῖν.
Excido, excindo, ἐκκόπτω, ἐκτέμνω τινα· ἀναιρέω, κατασκάπτω.
Excio, vel excieo, ἐκκαλέω, ἐξεγείρω.
Excipio, ἐκλαμβάνω, ἐκδέχομαι, δέξασθαι ξένους, hospites excipere: pro eximo, ἐξαιρέω.
Excipulus, ἐκδοχεῖον.
Excisus, ἐκτετμημέν⊙.
Excito, ἐγείρω τινα ἐπὶ τὰ ἔργα, ad labores: ἀνεγείρειν ἐκ ὕπνε, ex somno.
Excitus, ἐγρηθείς.
Exclamatio, ἐκφώνησις, ἀναβόησις.
Exclamo, ἀναβοάω, ἀναφωνέω, ἀνακράζω, ἐπιφωνέω.
Excludo, ἐκκλείω, ἀποκλείω, ἐκλέπειν τὰ ὠά, ova, ἀποθυρόω.
Excogitatio, ἐπινόησις, περίνοια.
Excogito, ἐπινοέω, ἐξευρίσκω τι.
Excolo, is, ere, orno, ἐπικοσμέω, ἐξεργάζομαί τι· ἐξασκέω, διαπονέω.
Excommunicatio, ὁ ἀφορισμός.
Excommunico, ἐκκηρύττω, εἴργω τινα τῶν ἱερῶν, ἀφορίζω.
Excoquo, ἀφέψω, καθέψω.
Excorio, ἀποδέρω, ἐκδέρω.
Excors, ἀνόητ⊙, ἔκφρων.
Excorticat, λεπίζει.
Excreatio, ἔκπλυσις, ἀπόχρεμψις.
Excrementum, ἐκχώρημα, διαχώρημα, ἔκκρισις.
Excreo, ἐκπτύω, ἀποχρέμπτομαι.
Excresco, ἐκφύομαι, ἐπαυξάνομαι.
Excrucio, βασανίζω, στρεβλόω, ἀνιάω.
Excubiæ, φρουρά, ἡ, νυκτοφυλακήσεις, προκοιτία.
Excubias agere, ἐν φρουρᾷ εἶναι· φρουρεῖν.
Excubo, προκοιτέω, φρουρέω, φυλάττομαι, ἐπαγρυπνέω, νυκτοφυλακέω.
Excudo, ἐκκολάπτω, ἐκτυπόω, κόπτειν νόμισμα.

Exculpo, διαχαράττω.
Excultus, ἐπικοσμηθεὶς, ἐξεργασθείς.
Excurro, ἐκτρέχω, ἐκθέω.
Excursio, ἐκδρομὴ, καταδρομή.
Excursus, παρέκβασις, καταδρομή.
Excusabilis, συγγνωστός.
Excusatio, ἀπολογία, παραίτησις.
Excusatorius, ἀπολογητικός.
Excuso, purgo, παραιτοῦμαι, ἀπολογοῦμαι, προφασίζω.
Excusor, χαλκεὺς, τυπογράφος, χαλκογράφος.
Excussio, σεισμός.
Excutio, ἐκσείω, ἐκτινάσσω, ἐκκρούω.
Execo, ἀποτέμνω, ἀποκόπτω.
Execrandus & execrabilis, ἐπάρατος, κατάρατος.
Execrantes, ἀπευχόμενοι.
Execratio, κατάρα, ἀρὰ, βδέλυγμα.
Execror, καταρῶμαί τινι, vel τινα.
Executio, ἐκβιβασμός.
Executor, ἐκβιβαστής.
Exectio, ἀποτομὴ, ἔκτμησις.
Exedo, κατέδω, ἐξέδω· pro absumo, ἐκφαγεῖν.
Exemplar, ἀρχέγραφον, ἀπότυπον, ἀντίτυπον.
Exemplum, παράδειγμα, ὑπόδειγμα.
Exemplum præbeo, παράδειγμα καταστῆσαι τοῖς ἄλλοις.
Exentero, ἐξεντερίζω.
Exeo, ἀποβαίνω, ἐξέρχομαι, ἔξειμι.
Exequiæ, ἐναγίσματα, ἐπικτέρεια, ἡ νεκρῶν ἐκφορά.
Exequor, ἐπιτελέω ταῦτα τινι· ἀπεργάζομαι, ἀποπληρόω.
Exerceo, ἀσκέω τὸ σῶμα, corpus; εὐσέβειαν, pietatem: ἐργάζεσθαι τέχνας, artes. γυμνάζω τινα πόνοις, laboribus.
Exercipes, ταχυδρόμος.
Exercere munus, σπουδάζεσθαι ἔργον.
Exercitatio, γυμνασία, μελέτη.
Exercitium, γυμνασία, ἄσκησις.
Exercito, as, γυμνάζω.
Exercitum duco, στρατεύω εἰς γῆν τινα, στρατηγεῖν.
Exercitus, στρατιὰ, στρατὸς, στράτευμα, τό.
Exercitûs desertor, λειποταξίας, ου, ὁ.
Exercitui bene impero, εὐστρατηγέω.
Exero, προφαίνω, ἐξελκύω, ἐξαίρω.
Exesus, ἐκβεβρωμένος.
Exhæredatio, ἀποκλήρωσις.
Exhæredare, ἀποκληροῦν τινα.
Exhæres, ἀπόκληρος.
Exhalatio, ἀναθυμίασις, ἀτμίς.
Exhalo, ἐξατμίζω, ἀναθυμιάζω.
Exhaurio, ἐξαντλάω, ἐκκενόω, ἐξαρύω, ἀφύσσω, ἀπαντλάω.
Exhaurire sentinam, τὸν ἄντλον ἀνιμᾶσθαι.
Exhaurit, ἀναλίσκει, ἐξαντλεῖ.
Exhaustio, ἀπάντλησις, ἐξάρυσις.
Exhaustus, ἐξηντλημένος.
Exherbare, ἐκβοτανίζειν.
Exhibeo, ἀποφαίνω, παρέχω, ἀποβάλλω, παρίστημι, προσφέρομαι.
Exhibere negotium, πράγματα παρέχειν τινι.
Exhibitio, παράστασις.
Exhilarat, χαροποιεῖ.
Exhilaro, εὐφραίνω, ἱλαρόω, φαιδρόω.
Exhorreo, φρίττω σε, ἐκφοβοῦμαι τινα.
Exhortatio, προτροπὴ, παράκλησις.
Exhortor, προτρέπω τινα ἐπί τι· παρακαλοῦμαί σε εἰς μάχην, ad pugnam.
Exibilatio, κλωγμὸς, ὁ.
Exibilo, ἐκσυρίττω τινα, κλώζω.
Exicco, ἐξικμάω, vel -άζω, ξηραίνω, accus. ἐξαυαίνω.
Exigo, expello, ἐξωθέω, ἐξαίνω σε, exigere pecuniam à debitore, ἀπαιτεῖν ἢ εἰσπράττειν ὀφειλέτην τὸ χρέος· item traducere, διάγειν τὸν βίον, vitam.
Exiguitas, τὸ ὀλίγον, μικρότης.
Exiguus, ὀλίγος, βραχὺς, μικρός.
Exilio, ἐκπηδάω, pro vehementer gaudeo, ἀναπηδάω, ἐξάλλομαι.
Exilis, λεπτὸς, ἰσχνὸς, ἀμυδρὸς, ἐκτικός.
Exilitas, λεπτότης, ἰσχνότης.
Vocis Exilitas, ἰσχνοφωνία, λεπτοφωνία.
Exiliter, λεπτῶς, ἰσχνῶς, ἀμυδρῶς.
Exiliter de rebus disputare, λεπτολογεῖν, μικρολογεῖσθαι.
Exilium, ἡ φυγὴ, ὁ ἐξορισμός.
Eximendus, ἐξαιρετέος, & ἐξαιρετός.
Eximiè, ἐξαιρέτως, λίαν, ἐξόχως.
Eximius, ἔκλεκτος & ἔκκριτος, ὁ καὶ ἡ, ἐξαίρετος, ὑπέροχος, ἐξῃρημένος.
Eximo, ἐξαιροῦμαι τὸν φόβον τῶν πολιτῶν, civibus, ἀποκρίνω.
Exin, exinde, ἐντεῦθεν, τὸ ἀπὸ τούτου.
Exinanio, ἐκκενόω, κενόω.
Ex insperato, παρ' ἐλπίδα.
Existimandum est, νομιστέον, ὑποληπτέον, οἰητέον.
Existimatio, δόξα, δόκησις, εὐδοξία, οἴησις.
Esse in Existimatione, δόξαν ἔχειν μεγίστην, εὐδοξεῖν, τιμᾶσθαι, δοξάζεσθαι.
Existimo, νομίζω, ὑπολαμβάνω, οἴομαι, ἡγοῦμαι, δοκέω, δοξάζω.
Existo, ὑπάρχω, ἐπιγίνομαι.
Exitiabilis & exitialis, ὀλέθριος, θανατηφόρος, δηλητήριος.
Exitium, ὁ ὄλεθρος, ἡ ἐξώλεια, ἡ φθορά.
Exitio dare, ὀλέθρῳ παραδιδόναι.
Exitus, ἡ ἀπόβασις, ἔκβασις, ἡ ἔξοδος.
Exlex, ἄνομος, παράνομος.
Exodiosus, μεμισημένος.
Exoculasso, ἐξοφθαλμίζω.
Exoculatus, ἐξομματωμένος.
Exolesco, παρακμάζω, ἔξιτηλος γίνομαι.
Exoletus, ἀμαυρωθεὶς, ἔξιτηλος.
Exolvo, ἀπολύω· item satisfacio, ἀποτίω.
Exonero, ἀποφορτίζω.
Exonerare alvum, ἀποπατεῖν, ἀφοδεύειν, χέζειν.
Exoptabilis, ἐπιθυμητὸς, ἐπιπόθητος, ὁ.
Exoptatio, ἐπιθύμησις, ἐπιπόθησις.
Exoptatus, πεποθημένος.
Exopto, ἐπεύχομαι, ἐπιθυμέω τινος.
Exorabilis, παρακλητὸς, εὔπειστος, καταπειθὴς, εὐπειθής.
Exorat, ἐξιλάσκεται, ἐντεύχεται.
Facile Exorabilis, εὐπαραμύθητος.
Exorbeo, ἐκροφέω, ἀπορροφέω.
Exorcismus, ἐξορκισμός.
Ex ordine, ἑξῆς.
Exordior, προκατάρχομαι, προοιμιάζω.
Exordium, προοίμιον, ἀρχὴ, καταρχή.
Exorior, ἀνατέλλω, ἀναφαίνομαι.
Exornatio, διασκευὴ, κόσμησις.
Exorno, διασκευάζω, ἐπικοσμέω.
Exoro, ἐξικετεύω σε, παρακαλέω, καταδέομαί τινα, καταπείθω.
Exors, ἀπόκληρος, ἄκληρος, ἄμοιρος.
Exortus, ûs, ἀνατολὴ, ἔκφυσις.
Exos, ἐξόστεος & ἀνόστεος, ὀστέου, ὀστοῦ.
Exosculatio, καταφίλησις.
Exosculor, καταφιλέω.
Exosso, ἐξοστεΐζω.
Exosus, qui odio habet, στυγῶν, μισῶν, & passivè ἀπηχθημένος.
Exosus Diis, θεομισὴς, θεοστυγὴς, ὁ καὶ ἡ.
Exoticus, ἐξωτικός.
Expalleo, ἀπωχριάω.
Expando, ἐκπετάννυμι, ἀναπτύσσω.
Expatior, παρεκβαίνω, ἀποπλανάομαι.
Expatravit, ἐπετέλεσεν.
Expavesco, ἐκπλήττομαι, ὑπερφοβοῦμαι, καταδειδίω, ἀποδειλιάω.
Expectatio, προσδοκία, ὑπομονή.
Præter Expectationem, παρ' ἐλπίδα, ἀπροσδοκήτως.
Expecto, περιμένω τι, ἐκδέχομαί τι, προσδοκάω.
Expectoro, ἀποστηθίζω.
Expedio, libero, ἀναλύω, ἀπολύω· item, utile esse, συμφέρειν, ὠφελεῖν τινι.
Expedire, λυσιτελεῖν.
Expeditè, ῥαδίως, εὐζώνως, προχείρως.
Expediti Equites, εὐσταλεῖς τῇ ὁπλίσει.
Expeditus, εὔζωνος.
Expeditionem suscipere, στρατείαν ποιεῖσθαι· item, στρατείαν ἄγειν.
Expeditus, promptus, εὔπορος, εὔζωνος, πρόχειρος.
Expello, ἐκβάλλω τινα τῆς ἀρχῆς, regno, ἐλαύνω ἐκ τῆς πατρίδος τινα, e patriâ, ἐξωθέω.
Expellere domo, ἐξοικίζειν, μετοικίζειν.
Expellere finibus, ἐξορίζειν.
Expendo, considero, ἐξετάζω τι· σκέπτομαι ταῦτα· item pondero, σταθμοῦμαι, aliquando luere, ἐκτίνειν.
Expensa, æ, sumptus, δαπάνη, ἐξανάλωμα.
Expergefacio, ἀνεγείρω, διϋπνίζω, διεγείρω, ἀνίστημι.
Expergefactus & experrectus, διεγερθεὶς, ἐγρόμενος ἐκ τοῦ ὕπνου.
Expergiscor, ἐξυπνίζομαι, ἐξεγείρομαι.
Experientia, πεῖρα, ἐμπειρία, δοκιμασία, κινδύνευσις.
Experimentum, δοκιμασία, ἀπόπειρα.
Experior, πεῖραν λαμβάνειν, πειράω, act. & πειράομαι, κινδυνεύω.
Expers, ἄμοιρος, ἀμέτοχος.
Expers rationis, ἄλογος.
Expertus, ἔμπειρος.
Expetendus, αἱρετὸς, αἱρετέος.
Expeto, ἐπιθυμέω χρημάτων, pecuniam, ὀρέγομαι, γλίχομαί τινος.
Expiatio, ἁγνισμὸς, ἐξίλασμα, τό.
Expiatus, ἐξωσιωθείς.
Expilatio, περισύλησις.
Expilator, συλητὴς, συλαγωγός.
Expilo, περισυλάω, περιαιρέω.
Expio, καθαίρω τὴν πόλιν, ἁγνίζω.
Expiratio, ἔκπνευσις, ἐκπνοή.
Expiro, ἐκπνέω, ἐκψύχω.
Expiscor, diligenter exquiro, ἐξετάζω τι ἀκριβῶς, ἐξερευνάω.
Explanat, σαφηνίζει, διασαφεῖ.
Explanatio, δήλωσις, ἐξήγησις.
Explanator, σαφηνιστὴς, ἐξηγητικός.
Explano, καταλεαίνω· pro manifestum facere, διασαφῶ τινί τι· δηλόω τι.
Expleo, ἐκπληρόω, ἀναπληρόω.

Expletio, ἐκπλήρωσις, ἀναπλήρωσις.
Expletivus, παραπληρωματικός.
Explicatio, ἑρμηνεία, ἀνάπτυξις, ἐξήγησις.
Explico, ἀναπτύσσω βιβλίον, pro explanare, διασαφηνίζω τι· ἐκδιηγέομαι.
Explodo, ἐκκρούω, ἐκκρούω τι· κλώζω.
Exploratio, σκέψις, κατασκοπή, δοκιμασία.
Explorator, σκοπὸς, δοκιμαστής.
Exploratum est mihi, πρόδηλόν ἐστί μοι.
Exploro pro sagaciter inquiro, κατασκοπέω· pro dijudicare, δοκιμάζειν, διαγινώσκειν, ἐξετάζω, ἀνακρίνω.
Explosus, ἀποβληθεὶς, ἐκβληθεὶς.
Expolio, as, ἀποσυλάω.
Expolio, is, ire, κατακοσμέω, ἐξεργάζομαί τι, ἀποξέω.
Expolitio, ἐπεξεργασία, κατακόσμησις.
Expono, ἐκτίθημι, & pro declarare, ἐξηγέομαι, δηλόω.
Exporrigo, ἐκτείνω.
Exporrigere frontem, πρόσωπον ἀνιέναι.
Expositio, ἐξήγησις, διασάφησις.
Expositor, ἐξηγητής, ὑφηγητής.
Expositus, ἔκθετος, ἐκτεθείς.
Exportatio, ἡ κομιδή, ἐξαγωγή.
Exporto, ἐκφέρω, ἐκκομίζω & ομαι, ἐξάγω, ἐκφορέω.
Exposco, ἐξαιτέω.
Expostulatio, ἐξαίτησις, πρόκλησις.
Expostulo, ἐξαιτέω, καταδέομαι αὐτοῦ, pro conqueror de injuria, ἐγκαλέω, μέμφομαί τινα.
Expostulationem facere, ἐγκλήματα ποιεῖσθαι.
Expressè, διαῤῥήδην.
Expressio, ἐκπιεσμὸς, ἀπόθλιμμα.
Exprimitur, προτίθεται, προφέρεται.
Exprimo, ἐκπιέζω, pro declaro, ἐξηγοῦμαι, item repræsentare, ἀπεικάζειν, ἐκγράφειν, ἐκμαγγανίζομαι.
Exprobratio, ὀνείδισις, ἐξονειδισμός.
Exprobro, ὀνειδίζω, τινί τι, ἐξονειδίζω τί.
Expromo, προφέρω τι· προχειρίζομαι.
Expugnabilis, εὐπολέμητος, εὐαίρετος.
Expugnatio, αἵρεσις, καταπολέμησις, πολιόρκησις, ἐκπόρθησις.
Expugno, αἱρέω, καταπολεμέω.
Expulsio, ἔξωσις, ἄπωσις, ἐκβολή.
Expungo, ἐξαλείφω, ὀβελίζω.
Expuo, ἐκπτύω, ἀποπτύω.
Expurgatio, ἐκκάθαρσις.
Expurgo, ἐκκαθαίρω.
Exputo, ἀποκόπτω.
Exquiro, ἐξετάζω τι βασανίζω, δοκιμάζω, ἀκριβόω, ἀναζητέω, ἀνακρίνω.
Exquisitè, ἀκριβῶς.
Exquisitus, ἐξηκριβωμένος, ἀκριβὴς, ἐξειργασμένος.
Exscribo, ἀπογράφω.
Exseco, ἀποτέμνω.
Exta, σπλάγχνα, τὰ ἔντερα, ἔγκατα.
Extabesco, ἐκτήκομαι.
Extemplò, statim, αὐτίκα, παραχρῆμα.
Extemporalis, αὐτοσχεδιασός.
Extemporaneus, ἀμελέτητος.
Ex tempore, impræmeditate, αὐτοσχεδίως, αὐτοσχεδιασὶ, ἐν καιρῷ.
Extendo, ἐκτείνω, διατείνω ἐπὶ πολύ, latè, ἀναπετάννυμι.
Extensio, ἐκτένεια, ἔκτασις.
Extenuatio, λέπτωσις, ἐλάττωσις.
Extenuo, καταλεπτύνω, λεπτοποιῶ, & pro verbis deprimere: ἐκφαυλίζειν.
Exterebro, ἐκτρυπάω.
Extergo, ἀπομόργνυμι, ἐκκαθαίρω.
Exterior, ἐξώτερος.
Exterminatio, ἐξολόθρευμα, τό, ὀλόθρευσις, ἡ.
Extermino, ἐξορίζω τινα, ὀλοθρεύω τινα.
Externa bona, τὰ ἐκτὸς ἀγαθά.
Externus, ἐξωτερικὸς, ξενικός.
Extero, ἐκτρίβω.
Exterraneus, ἀλλόφυλος.
Exterreo, ἐκφοβέω, ἐκπλήττω.
Exterritus, ἐκπλαγείς.
Exterus, ξένος, ἀλλότριος, ἔκφυλος.
Extimesco, προφοβοῦμαί τινα.
Extimulator, ἐρεθιστὴς, ὀτρυντὴρ, κέντωρ, ὀρ....
Extimulo, παροξύνω, κεντέω, ὀρίνω.
Extimus, ἐξώτατος, ἔσχατος.
Extinctio, ἀπόσβεσις, σβέσις.
Extingue, σβέσον.
Extinguo, ἀποσβέννυμι, ἐξαλείφω· item occidere, διαφθείρειν τινα.
Extirpatio, ἀποῤῥίζωσις, ἐκρίζωσις.
Extirpo, ἀποῤῥιζόω, ἐκθεμελιόω, ἀπολλύομαί τι, ἐκμοχλεύω.
Extispex, σπλαγχνοσκόπος, ἱεροσκόπος.
Extispicium, σπλαγχνοσκοπία.
Exto, ἐξέχω, ἀναφαίνομαι, ἐπιπολάζω.
Extollo, ἐξαίρω τινα, ἐκκουφίζω τι, τῷ λόγῳ αἴρειν, μετεωρίζω.
Extorqueo, ἐκβιάζομαι, ἐξαιρέω.
Extorris, exul, ἄπολις, ἄνοικος, φυγάς.
Ex toto, καθ' ὅλου.
Extra, ἐκτὸς, ἔξω, gen.
Extra propositum, ἔξω τῆς ὑποθέσεως λέγειν.
Extra telorum jactum, ἔξω βελῶν.
Extraho, ἐξέλκω τι, ἐκσύρω.
Extraneus, ξένος, ἐξωτικὸς, ἀλλοδαπὸς, ἀλλότριος.
Extraordinarius, ἔκτακτος, ἐπίλεκτος.
Extremitas, τὸ ὕστατον, ἐσχατιά, τὸ ἄκρον, τὸ πέρας.
Extremò, ὕστατον, τελευταῖον.
Extremus, ἔσχατος, ἄκρος, ὕστατος.
Extrico, ἐξελίττω, ἀπαλλάττω.
Extrinsecus, ἔξωθεν, θύραθεν.
Extrorsum, ἔξωθεν, εἰς τὰ ἔξω.
Extructio, κατασκευή.
Extructio tectorum, οἰκοδόμησις.
Extructæ dapibus mensæ, τράπεζα βρώμασιν ἐπισεσωρευμένη.
Extrudo, ἐξωθέω τινά τινος, ἐξελαύνω.
Extruo, κατασκευάζω, οἰκοδομέω.
Extubero, ἐξοιδέω, ἐπιφυσάω.
Extumesco, ἐξογκόομαι.
Extundo, ἀποθλάω.
Exturbo, ἐκβάλλω τινα ἐκ τῆς ἀρχῆς, ab imperio, ἀπωθέω, ἐξωθέω.
Exubero, εὐθηνέω, πληθύω.
Exuccus, ἄχυμος, ἄχυμος, ἄνυγρος.
Exudo, ἀφιδρόω, ἐξιδρόω.
Exugo, ἐκθηλάζω, ἐκμυζέω, & -άω.
Ex vindicta, ἐκ προσαγωγῆς.
Exul, φυγὰς, ἄδικος, ἄπολις, ἐξόριστος.
Exulabundus, φυγαδικῶς.
Exulcero, ἀφελκόω· pro exasperare, παροξύνειν.
Exulo, φεύγω, μετοικέω, ὀστρακίζομαι.
Exultabundus, γαυριῶν.
Exultans, γαυριῶν.
Exultanter vel exultim, σκιρτητικῶς, ἀγαλλομένως, περιχαρῶς.
Exultantia & exultatio, ἐκπήδησις, σκίρτησις, ἀγαλλίαμα.
Exulto, ἀγάλλομαι, & ἀγαλλιάομαι χαρᾷ, γαυριάω, σκιρτάω, ἐκπηδάω.
Exululo, ἐξολολύζω.
Exundatio, κατακλυσμὸς, πλημμύρα.
Exundo, κατακλύζω, ἐκκυμαίνω, πλημμύρω.
Exuo, ἀποδύω, ἐκδύω, στερέω σε ἀγαθῶν.
Exuperantia, ὑπεροχή, ὑπερβολή.
Exupero, ὑπεραίρω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω.
Exurgo, ἀνίσταμαι, ἐγείρομαι.
Exuro, κατακαίω, ἐκκαίω, καταφλέγω.
Exutus, ἀποδυθείς.
Exuviæ, ἔναρα, λάφυρα, τά.
Exuviæ Leonis, ἡ λεοντῆ, ῆς.
Exuviæ serpentis, σύφαρ, τό.

F.

Fabi, κύαμος.
Faba fresa, ἐρεγμός.
Fabella, μυθάριον, ὁμιλία.
Fabellatio, μυθολογία.
Faber, δημιουργὸς, τεχνίτης, τέκτων.
Faber ærarius, χαλκεὺς, χαλκουργὸς, χαλκευτής.
Faber aurarius, χρυσοποιὸς χρυσουργὸς, χρυσοχόος.
Faber ferrarius, σιδηρουργός.
Faber navalis, ναυπηγός.
Fabrefacio, καλλιεργῶ, τεκταίνομαι.
Fabrica, officina fabri, ἐργαστήριον, τεκτονικὸν, & pro arte, μηχανή.
Fabricatio, δημιουργία, κτίσις.
Fabricator, τεχνίτης, κτίστης.
Fabricator mundi, κοσμοπλάστης.
Fabrico, & Fabricor, τεκταίνομαι, κατασκευάζομαι, δημιουργέω, συνεργέω.
Fabrilem artem exerceo, ξυλουργέω.
Fabrilis, τεκτονικὸς, χαλκευτικός.
Fabrilis ars, τεκτονικὴ μηχανή.
Fabula, μῦθος, ὁ, δρᾶμα, τό.
Fabula anilis, γραώδης μῦθος.
Fabulor, μυθολογέω.
Fabulosè, μυθικῶς, ψευδῶς.
Fabulosus, μυθώδης, ὁ καὶ ἡ.
Facere fidem, πίστιν ποιεῖν, δίδωμι πίστιν, πίστιν παρέχεσθαι.
Jacturam seu damnum Facere, ζημίαν ἀγρεῖν.
Facere injuriam, ἀδικεῖν.
Facessere negotium alicui, παρέχειν τινὶ πράγματα, ἔργον παρέχειν τινι, ἐνοχλεῖν.
Facessere pro discedere, ἀπαλλάττεσθαι, ἀνασκευάζεσθαι, μετοικίζεσθαι.
Facesso, ἐφάπτομαι.
Facetè, σωμύλως, χαριέντως, κομψῶς.
Facetiæ, εὐτραπελίαι· τὰ γελοῖα, τὰ κομψὰ, χάριτες ἐν ἀνθρώπῳ.
Facetus, εὐτράπελος, κομψὸς, σωμύλος, φιλοσκώπτης.
Facies, πρόσωπον, ὄψις, βλέμμα.
Facies pulchra, εὐοψία.
Facilè, ῥᾳδίως, εὐχερῶς, εὐπόρως.
Facilis, ῥᾴδιος, ὁ εὔχολος, εὐχερής.
Facilitas, εὐκολία, ῥᾳστώνη, εὐμάρεια.

Facilitas sermonis, εὐπροσηγορία.
Facilius, ῥᾷον, εὐπορώτερον.
Facillare, σφαγαλίσαι.
Facillime, ῥᾷστα.
Facinorosus, δραματουργός.
Facinus, in bonam partem, ἀνδραγάθημα· in malam, κακούργημα, ῥαδιούργημα.
Facinus nefandum admittere, παρανομίαν παρανομεῖν.
Facio, ποιέω, δράω, ἐνεργέω, ἐργάζομαι.
Factio, στάσις, αἵρεσις, συσκευή, σκευωρία.
Factiosus, στασιώτης, στασιωτικὸς, στασιώδης.
Factitius, σκευαστὸς, τεχνικός.
Factito, ἐνεργέω.
Facto opus est, ποιεῖν δεῖ, ποιητέον.
Factor ποιητὴς, ἐργάτης.
Factum, πρᾶξις, πρᾶγμα, ἔργον.
Factum infectum fieri nequit, οὐδὲ γὰρ ἔστι τὰ γινόμενα ἀναλῦσαι λοιπόν.
Factura, ποίησις.
Facturio, δρασείω.
Facula, δᾳδίον.
Facultas, ἐξουσία, δύναμις, περιουσία.
Facultates, id est, opes, τὰ ὑπάρχοντα, τὰ ὄντα, χρήματα, ἡ οὐσία, εὐπορία.
Facunde, εὐφραδῶς, λογίως.
Facundia, λογιότης, εὐγλωττία, εὐέπεια, εὐρημοσύνη.
Facundia præditus, δυνάμενος λέγειν.
Facundus, ἐλλόγιμος, εὐφραδὴς, εὐεπὴς, εὔγλωττος, εὐρήμων.
Fæces, τρυγίαι.
Fæculentus, τρυγηρὸς, τρυγώδης.
Fæx, τρύξ, ὑποστάθμη.
Fæx Civitatis, συρφετώδης ὄχλος.
Fagineus, φήγινος, φηγινέος.
Fagus, φηγός, ἡ.
Falcarius, δρεπανοποιὸς, δρεπανοφόρος.
Falcarius, a, um, δρεπανικός.
Falcatus, δρεπανοειδής.
Falco, ἱέραξ.
Fallacia, ἀπάτη, δόλος.
Fallaciter, δολερῶς, ἀπατηλῶς.
Fallax, ἀπατηλὸς, ἀπατητικὸς, ψευδής.
Falli spe, ψευσθῆναι τῆς ἐλπίδος.
Fallo, ἐξαπατάω, ψεύδομαί σε, σφάλλω τινα, φενακίζω.
Falsarius, μεταγράφων, ψευδογράφος.
Falsidicus, ψευδολόγος, ψευδάγγελος.
Falsifico, παρασφραγίζω.
Falsitas, τὸ ψεῦδος.
Falsò & falsè, ψευδῶς, οὐκ ἀληθῶς.
Falsum, ψεῦδος, τὸ, τὸ ψευδές.
Falsus, a, um, ψευδὴς, ὁ καὶ ἡ.
Falx, ἅρπη, δρεπάνη.
Fama, φήμη, λόγος.
Fama bona, εὐδοξία.
Fama est, λόγος ἔχει, λέγεται.
Ut Fama est, ὡς λόγος, ὥς φασιν.
Fama increbrescit, λόγος χωρεῖ.
Famam spargere, φήμην κατασκεδάσαι.
Fama spargitur, est, φήμη κατασκεδάννυται.
Fama vagatur, διαφοιτᾷ φήμη.
Famelicus, λιμοξηρός.
Famelicosus, βουλιμιώδης.
Famelicus, βουλιμιῶν, πεινηλέος, πεινητικὸς, λιμώττων.
Fameo, λιμώττω.
Fame perire, λιμῷ ἀπόλλυσθαι, λιμῷ ἀποθανεῖν.

Fames, λιμὸς, ὁ, πεῖνα, τροφῆς ὄρεξις.
Fames magna, βουλιμία.
Famiger, ἀγγελιοφόρος.
Famigerabilis, διαβόητος.
Famigerator, διαφημιστής.
Famigero, διαφημίζω.
Familia, οἰκία, οἰκετεία, γένος.
Familiares, οἱ καθ' ἡμᾶς.
Familiaris, οἰκεῖος· & pro amico, συνήθης, ὁ καὶ ἡ, ἑταῖρος, ἐφέστιος· significat etiam usitatum, εἰθισμένον.
Familiaris sum illi, φίλος εἰμὶ καὶ συνήθης αὐτῷ.
Familiarissime, συγγενικώτατα.
Familiarissimus, συνηθέστατος, ἀναγκαιότατος.
Familiaritas, συνήθεια, οἰκειότης.
Familiaritatem conciliare, ἑταιρείαν συνάγειν.
Familiariter uti aliquo, οἰκείως τινα ἔχειν.
Famosæ opes, αἰσχρὰ κέρδη.
Famosus, περιβόητος, διαβόητος, δύσφημος· & cum in malam partem accipitur δύσφημος.
Famula, ὑπηρέτις, παιδίσκη, θεράπαινα.
Famularis, δουλεῖος, ὑπηρετικὸς, ἀνδραποδώδης.
Famulitium, θεραπεία.
Famulor, λατρεύω τινι, δουλεύω.
Famulus, ὑπηρέτης, θεράπων, δοῦλος.
Fanaticus, ἔνθεος, & ἐνθεαστικός.
Fandus, φατέος, φατὸς, ῥητός.
Fanum, templum, ναὸς, ἱερὸν, τέμενος.
Far, farris, ζέα, vel ζειὰ, ᾶς, ἡ, χόνδρος.
Farcio, συμπληρόω, ἐμφορέω.
Farcit, νάσσει.
Fari, φάσκειν, εἰπεῖν.
Farina, ἄλευρον, ἄλφιτον.
Farinarius, ἀλευρώδης.
Farrago, πολυμιγία.
Farreus, σιτικὸς, ὁ ἐκ τῆς ζειᾶς.
Fartilis, σιτευτός.
Fartor, ἀλλαντοπώλης, σιτεύων.
Fartum, τὸ ἐμφορηθὲν, τὸ σιτευτόν.
Fartura, ἡ ἐμφόρησις, σίτευσις.
Fartus, ἐμφορηθείς.
Fas, θέμις, θέμιτον.
Fas est, θέμις ἐστὶ, ὅσιόν ἐστι.
Non Fas est, οὐκ εὐσεβές ἐστι.
Fasces, ῥάβδοι, αἱ ῥαβδουχίαι.
Fasces, honores, τιμὰς, σύμβολα.
Fascia, ἐπίδεσμος, σπάργανον, ταινία.
Fasciæ pectorales, στηθόδεσμοι.
Fasciculus, δεσμίς.
Fascinatio, γοήτευμα, βασκανία.
Fascinator, βάσκανος.
Fascino, βασκαίνω, γοητεύω.
Fascinum, γοητεία, βασκανία.
Fascis, δεσμὴ, φάκελος.
Fasti, orum, ἡ ἐφημερὶς, ἡμερολόγιον.
Fasti dies, αἱ ἔνδικοι, δικάσιμοι ἡμέραι.
Fastidio, ἀποστρέφομαι, βδελύττομαι.
Fastidiosè, ὑπεροπτικῶς.
Fastidiosus, δύσκολος, ὑπεροπτικὸς, καταφρονητικός.
Fastidium, καταφρόνησις, ἀνορεξία, βδέλυγμα, λέτωμα.
Fastigio, as, κορυφόω.
Fastigium, κορυφὴ, κολοφὼν, ἄκρον.
Fastuosus, ὑπέρκομπος, ὑπέρφρων, ὑπερόπτης, ἀλαζὼν, αὐχήεις.
Fastus, τῦφος, φρόνημα, τὸ, ἀλαζονεία.

Fatalis, εἱμαρμένος, μόριμος.
Fatali sorte, ἰδίῳ ἐν αἴσῃ.
Fateor, ἐξομολογέω, ὁμολογέω, σύμφημι.
Fatidicus, ἔνθεος, μάντις, χρησμαγόρης.
Fatigatio, κόπος, κάματος.
Fatigatus, κεκμηκώς.
Fatigo, καταπονέω, ἐνοχλέω τινα.
In Fatis est, εἵμαρται, πέπρωται.
Fatisco, χαίνω· pro deficere, ἀποκάμνω, ἐκλείπω.
Fatuitas, εὐήθεια, μωρία.
Fatum, εἱμαρμένη, ἀνάγκη.
Fatuus, ἀνόητος, μωρὸς, ἔκφρων.
Fauces, φάρυγγες.
Faveo, προσίθεμαί τινι, συμπράττω τινι.
Favilla, αἰθάλη, μαρίλη.
Favillaceus, αἰθαλώδης, τεφρώδης.
Favonius, ζέφυρος.
Favor, εὐφημία, εὔνοια, κρότος, συγκρότησις.
Favorabilis, ὁ σπουδῆς ἄξιος, περισπούδαστος.
Favorabiliter, ἐσπουδασμένως.
Fausta precor, & ominor, εὐφημέω, εὐφημίζω.
Fauste, εὐτυχῶς.
Faustitas, εὐτυχία.
Faustus, εὐτυχὴς, ὁ καὶ ἡ, εὔσημος, δέξιος, αἴσιος.
Fautor, σπουδαστὴς, παράκλητος, βοηθὸς, εὔνοος, εὐμενής.
Fautrix, σπουδαστικὴ, εὐμενὴς, ἡ.
Favus, κηρίον.
Faux, λάρυγξ, ὁ, φάρυγξ.
Fax, δαΐς, λαμπὰς, ἡ.
Faxo, ποιήσαιμι, ποιήσω.
Febricito, πυρέττω, πυρεταίνω.
Febricula, πυρέτιον.
Febrilis, πυρετικός.
Febris, πυρετός.
Febris acuta, πυρετὸς ὀξύς.
Sine febre, ἀπύρετος.
Februarius, φεβρουάριος.
Feciales, εἰρηνοποιοί.
Fel, fellis, χολή.
Fel terræ, δρακόντιος βοτάνη.
Felicior, εὐπραγέστερος.
Felicissimè, εὐδαιμονέστατα, εὐτυχέστατα.
Felicissimus, πανευδαίμων, τρισευδαίμων, τρισόλβιος.
Felicitas, εὐδαιμονία, εὐπραξία, εὐτυχία, εὐπραγία.
Feliciter, εὐδαιμόνως, δεξιῶς, εὐτυχῶς.
Feliciter evenit, συμβαίνει σοι τοῦτο καλῶς.
Feliciter vitam transigere, εὐδαιμόνως τὸν βίον διατελεῖν.
Feliciter res gero, εὐπραγέω, εὐεργέω.
Felis, αἴλουρος, γαλῆ.
Felix, μακάριος, εὐδαίμων, εὐτυχὴς, εὔκληρος, ὄλβιος, εὐπραγής.
Felix sum, εὐδαιμονέω, πράττω μακαρίως, εὐπραγέω.
Felleus, χολώδης.
Fellitus, χολικός.
Femen, inis, ὁ αὐτὸς μηρὸς, τὸ παραμήριον.
Feminalia, περισκελίδες.
Femoralia, περιζώματα.
Femur, oris, μηρὸς, ὁ.
Fenestra, θυρίς.

Fenestram aperire alicui ad nequitiam, λαβὴν παραδιδόναι.
Fenestratus, θυριδωτός.
Feniculum, μάραθρον.
Fera, θὴρ, θηρὸς, θηρίον.
Feracitas, εὐφορία, πολυκαρπία.
Feralia dicta, βαρεῖα ὕβρις.
Feralis, νεκύσιος, ἐπιτάφιος.
Feralis ara, θανατοφόρος.
Ferax, fertilis, εὔφορος, καρποφόρος.
Ferculum, ἔδεσμα, παράθεσις, φορεῖον.
Fere, μικροῦ δεῖν, ὀλίγου δεῖν, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ.
Feretrum, φέρετρον, σορὸς, ἡ.
Feriæ, ἑορταὶ, τελεταὶ, αἱ ἑορτάσιμοι ἡμέραι.
Ferias agere, σχολὴν ἄγειν, ἑορτάζειν.
Ferina, τὸ θήρειον.
Ferinus, θήρειος, θηριώδης.
Ferio, percutio, τύπτω, πληγὰς δίδωμι, πλήσσω, βάλλω, παίω.
Fero, is, παίω, τύπτω.
Ferior, σχολάζω, σχολὴν ἄγω.
Feritas, ἀγριότης, θηριωδία.
Fermè, μικροῦ δεῖ, μονονουχὶ, παρὰ μικρόν.
Fermento, ζυμόω.
Fermentum, ζύμη, ζύμωμα.
Fero, porto, φέρω, βαστάζω, aliquando tolero, ἀνέχω πολλὰ κακὰ καρτερέω λιμὸν, famem, ὑπομένω.
Præ me Fero, δηλόω, ἐνδείκνυμι.
Ferocia, ἀγριότης, θράσος, εος, τό.
Ferocio, is, ἀγριοῦμαι, ἀγριαίνομαι.
Ferocitas, θράσος.
Ferociter, ἀγρίως.
Ferox, ἄγριος, θηριώδης.
Ferramenta, ἐργαλεῖα, σιδηρᾶ.
Ferramentum, τὸ σιδήριον, χάλκωμα.
Ferrarius, σιδηρικός.
Ferre æquo animo, φέρειν καλῶς.
Ferre graviter, χαλεπῶς φέρειν, ἀγανακτεῖν ἐπὶ τοῖς παροῦσι, præsentem statum.
Ferre suffragium, λαγχάνειν τιθέναι ψῆφον.
Ferreus, σιδήρεος, σιδηροῦς.
Ferrugineum, γλαυκὸν, κυάνεον.
Ferrugineus, σιδηροειδής.
Ferrugo, ἰὸς σιδήρου.
Ferrum, σίδηρος.
Ferrum durum, στόμωμα.
Ferrumen, στόμωμα.
Ferruminat, γομοῖ.
Ferrumino, συνάπτω, συγκολλάω.
Fertilis, εὔφορος, πολύφορος.
Fertilitas, εὐθηνία, εὐφορία, πολυφορία.
Fertiliter, εὐφόρως.
Fervens, ζέον.
Ferventer & Fervidè, θερμαινόντως.
Ferveo & Fervesco, ζέω, βράζω.
Fervidus, θερμός.
Ferula, νάρθηξ, ῥάβδος.
Fervor, ζέσις, βρασμός.
Ferus, θηριώδης, ἄγριος.
Fessus, ἀπειρηκὼς, ότος, ὁ, κατάπονος.
Festinanter, διὰ σπουδῆς, μετὰ σπουδῆς.
Festinatio, σπουδὴ, ἔπειξις.
Festinè, σπουδαίως, ταχέως.
Festino, σπεύδω πρός τινα, ἐπισπεύδω, ἐπείγω.
Festinus, ταχὺς, σπουδαῖος.
Festivè, περιττῶς, χαριέντως.
Festivi ludi, ἱερομηνίαι.
Festivitas, ἀστειότης, εὐτραπελία.
Festivo, ἑορτάζω.
Festivus, ἀστεῖος, εὐτράπελος.
Festuca, τὸ κάρφος, φρύγανον.
Festum, ἑορτή.
Festum celebro, ἄγω τὴν ἑορτήν.

Festus, a, um, ἑορτάσιμος.
Fiber, κάστωρ, ορος, ὁ.
Fibra, λοβὸς ἥπατος.
Fibræ, ἶνες, λοβοί.
Fibula, πόρπη, περόνη.
Fibulo, ας, πορπάω, περονάω.
Ficarius, συκοβόρος.
Ficedula, ἡ συκαλὶς, ίδος.
Ficetum, συκών.
Ficosus, συκώδης.
Fictè, πεπλασμένως.
Fictile, κεράμιον, ὀστράκιον.
Fictilia vasa, κεράμια, ὀστράκινα.
Fictilis, πλαστὸς, ὀστράκινος.
Fictio, ποίησις, πλάσις, πλάσμα.
Fictitius, πλασματώδης.
Fictor, ποιητὴς, πλάστης.
Fictrix, πλάστρια, ποιήτρια.
Fictus, πεπλασμένος, πλαστός.
Ficulnus, ficulneus, σύκινος, ἐρίνεος.
Ficus, συκῆ, arbor: σῦκον, ου, τὸ, fructus.
Fide bonâ, εὐγνωμόνως.
Fide dignus, ἀξιόπιστος.
Fidei promissor, πιστικελεύσης.
Fidejubeo, ἐγγυάομαι.
Fidejussor, μεσεγγυητὴς, ἐγγυητής.
Fidelia, κεράμιον ἀγγεῖον, λοπὰς, χύτρα.
Fidelis, πιστὸς, εὔορκος, ἔμπιστος.
Fidelitas, τὸ πιστὸν, πιστότης.
Fidem dare, ἐγγυᾶν, ἐπαγγέλλεσθαι.
Fidem dare & accipere, πίστιν διδόναι καὶ δέχεσθαι.
Fidem non habeo, ἀπιστεῖν τινι.
Fidem violare, παραβαίνειν τὰς πίστεις.
Fides, πίστις, εως, ἡ.
Fides publica, ἀσφάλεια, βεβαίωσις.
Fides, fidium, χορδὴ, κιθάρα.
Fidibus canere, κιθαρίζειν, κιθαρῳδεῖν.
Fidicen, κιθαρῳδὸς, κιθαριστής.
Fidicula, τὸ λυρίον.
Fidiculæ, ὁ κύφων.
Fidissimi vades, ἐγγυηταί.
Fido, πέποιθα ἐπὶ τῷ θεῷ, ἐπὶ τὸν θεὸν, Deo, θαῤῥέω.
Fiducia, πεποίθησις, θάρσος.
Fiduciatus, ὑποτιθέμενος.
Fidus, πιστὸς, ἀξιόπιστος.
Figit, πήσσει.
Figmentum, τὸ πλάσμα.
Figo, πήγνυμι, ἐρείδω, παχνόω.
Figularis, κεραμικὸς, κεράμιος.
Figularis rota, τροχὸς τῶν κεραμικῶν.
Figulus, κεραμεὺς, πλάστης.
Figura, τὸ σχῆμα, τύπος.
Figuratio, σχηματισμός.
Figuro, σχηματίζω, πλάττω.
Fila aranei, τὰ ἀράχνια.
Filia, θυγάτηρ.
Filiola, τὸ θυγάτριον, τὸ παιδίον θῆλυ.
Filiolus, τεκνίον, υἱίδιον, παιδίον.
Filius, υἱὸς, οῦ, τέκνον, παῖς, ὁ.
Filius familias, ὑπεξούσιος.
Filix, πτέρις.
Filum, νῆμα, τό· σπάρτη, ῥάμμα, τό.
Fimbria, κράσπεδον, θύσανος, κροσσός.
Fimbriatus, θυσανόεις, κροσσωτός.
Fimetum, κοπρών, ὁ.
Fimus, κόπρος, ὁ καὶ ἡ, σκύβαλον.
Finalis, τελευταῖος.
Findo, σχίζω, σω, διαῤῥήσσω, ῥήγνυμι.
Sine Fine, διὰ βίου, διηνεκῶς.
Finem facio, ἐπιτίθημι τὸ τέλος, ἐπιτίθημι τὴν κολοφῶνα.
Fingo, πλάττω, ὑποκρίνομαι pro simulare, προσποιέομαι εἶναι φίλος.
Finio, τελέω τι, τελευτάω λόγον.
Finire vitam, καταλύειν τὸν βίον.
Finis, τὸ τέλος, τὸ πέρας, τελευτὴ, τέρμα.
Finitimus, πρόσορος, ὅμορος, πρόσχωρος.
Finitiva, ὁριστικά.
Finitum, ὡρισμένον.
Fio, fis, γίνομαι & γίγνομαι, ὑπάρχω.
Fit, pro evenit, συμβαίνει.
Fiat, γένοιτο.
Fieri potest, ἐνδέχεται, οἷόν τε, δυνατόν ἐστι.
Fieri non potest, quin, ὅπως οὐκ ἔστιν, ὅπως οὐχ οἷόν τε.
Firmamentum, στερέωμα, ἔρεισμα.
Firmè & firmiter, βεβαίως, στερεῶς.
Firmitas, βεβαιότης, ἀσφάλεια, στερεότης.
Firmo, στερεόω, καθίστημι, στηρίζω.
Firmus, stabilis, βέβαιος, στερεὸς, ἑδραῖος.
Fiscella, θίβη, ταλαρίσκος, pro capistro, φιμός.
Fiscus, ærarium, φίσκος, ταμεῖον.
Fissilis, σχιστός.
Fissio, σχίσις.
Fissura, σχισμὴ, τὸ σχίσμα, ῥαγάς.
Fistuco, as, ἐδαφίζω.
Fistula, σύριγξ, δόναξ, αὐλός.
Fistulâ cano, συρίζω, ἴσσω vel ἴττω.
Fistularis, συριγγώδης.
Fistulatio, συριγμός.
Fistulator, συρικτὴς, αὐλητήρ.
Fistulosus, συριγγώδης.
Fixus, πεπηγμένος, πηκτός.
Flabellum, & flabrum, πτύον, ῥιπίδιον.
Flaccesco, χαλάω, μαραίνομαι.
Flacciditas, μάρανσις, μαρασμός.
Flaccidus, χαλαρὸς, σαθρός.
Flagello, μαστίζω, ῥαπίζω σε, μαστιγόω.
Flagellum, μάστιξ, ἡ.
Flagitiosus, μοχθηρὸς, ὑβριστὴς, πονηρός.
Flagitium, μοχθηρία, πονηρία, ὕβρις.
Flagitium admittere, διαπράττεσθαι πονηρίαν, ἐργάζεσθαι κακά.
Flagito, ἐνοχλέω, ἐξαιτέω.
Flagrantia, φλογμὸς, ὁ, καῦμα.
Flagrare desiderio, ποθεῖν τινα, vel τι, ἐπιποθεῖν τι.
Flagro, φλέγομαι, dativ. καίομαι.
Flagrum, σκῦτος.
Flamen, inis, ἱερεύς.
Flaminius, πέπλος.
Flamma, ἡ φλόξ.
Flammeus, φλογόεις, φλογερός.
Flator, αὐλητής.
Flammivomus, πυρεκβόλος.
Flatulentus, πνευματώδης, πεμφιγώδης.
Flatus, πνοή.
Flaveo, ξανθίζω, πυῤῥίζω.
Flavescit, πεπαίνεται.
Flavesco, ξανθίζομαι.
Flavus, ξανθὸς, πυῤῥός.
Flebilis, πολύδακρυς, δακρυώδης, θρηνώδης.
Flecto, κάμπτω, γνάμπτω, ἀγκυλόω.
Flendus, θρηνητέος, κλαυστέος.
Fleo, κλαίω, ὀδύρομαί τινα, πενθέω τινα.
Fletus, κλαυθμὸς, θρῆνος, ὀδυρμός.
Flexibilis, καμπύλος, λυγώδης.
Flexilis, λυγώδης.

Flexio, κάμψις, καμπή.
Flexuosus, καμπύλος.
Flexura, καμπή.
Flexus, ûs, καμπὴ, κάμψις.
Flo, spiro, πνέω, φυσάω.
Floccifacio, ὀλιγώρως ἔχειν τινος, ἀμελεῖν τινος, οὐδενὸς ποιεῖσθαι.
Floccus, κρόκις, κνάφαλον.
Floces vini, στέμφυλα.
Floralia, ἀνθιστήρια.
Floreo, ἀνθέω· eniteo, ἀκμάζω, εὐδαιμονέω, εὐτυχέω.
Flores colligo, ἀπανθίζω, ἀνθολογεῖν.
Floridus, εὐανθὴς, ἀνθηρός.
Florifertum, ἀνθοφορία.
Flos, oris, ἄνθος, τό· ἄνθη, ἡ.
Flos ætatis, τὸ τῆς ἀκμῆς ἄνθος.
Flosculus, τὸ ἀνθύλλιον.
Fluctio, ῥεῦμα.
Fluctuatio, κύμανσις, ἡ· κυμάτωσις.
Fluctuo, & fluctuor, κυματίζεσθαι, κυμαίνεσθαι, per Metaph. ταράττεσθαι, ἐν ἀπορίᾳ γίνεσθαι.
Fluctuosus, κυματώδης.
Fluctus, κῦμα, τό.
Fluentum, ῥεῖθρον, ῥεῦμα, τό.
Fluidus, ῥευματικὸς, κατάρρυτος.
Fluito, ἐπιπολάζω.
Flumen, ὁ ποταμός.
Flumineus, ποτάμιος.
Fluo, ῥέω, καταρρέω, νάω, μύρω, ἐκχέω.
Fluvialis, fluviatilis, fluviaticus, ποτάμιος.
Fluvius, ποταμός.
Fluxio, ῥοὴ, διάρροια.
Fluxus, a, um, ῥοώδης, ῥυτός· & pro momentaneo, ὀλιγοχρόνιος.
Fluxus, ûs, ῥεῦμα, ῥεῦσις, ῥοή.
Focale, is, παραγναθίδιον.
Focillo, or, ἀναλαμβάνω.
Foculus, ἐσχάριον.
Focus, ἐσχάρα, ἑστία.
Fodico, νύττω, σκαλίζω.
Fodina, μέταλλον, μετάλλεια.
Fodio, ὀρύττω, σκάπτω.
Fœculentus, τρυγώδης.
Fœcunda, εὐτεκνοῦσα.
Fœcunditas, εὐτεκνία, πολυγονία, εὐφορία.
Fœcundo, πιαίνω, γόνιμον ποιέω.
Fœcundus, εὔφορος, ἔγκαρπος, εὔτοκος.
Fœdera facere, ferire, ποιεῖσθαι συνθήκας πρός τινα, cum aliquo.
Fœderati, ὑπόσπονδοι, σύμμαχοι.
Fœdifragus, παράσπονδος, ἄσπονδος.
Fœditas, τὸ αἰσχρὸν, αἰσχρότης, ἡ.
Fœdo, μολύνω, μιαίνω.
Fœdus, συνθήκη, σπονδή.
Fœdus rumpere, παρασπονδεῖν.
Fœdus, a, um, deformis, αἰσχρὸς, δυσειδής.
Fœmina, γυνὴ, θήλεια, θῆλυ.
Fœmineus, θηλυκὸς, θηλυδρίας.
Fœneratio δανεισμὸς, ὁ· δάνεισμα.
Fœnerato, ἐπὶ τόκῳ, ἐν τόκῳ.
Fœnerator, δανειστὴς, ὁ· τοκιστής.
Fœnero, & fœneror, δανείζω τινί τι.
Fœniculum, τὸ μάραθρον.
Fœnile, χορτοδοχεῖον.
Fœnisecium, χορτοκοπία.
Fœnogræcum, τῆλις.
Fœnum, χόρτος, ὁ· κάρφη.
Fœnus, τόκος, ὁ; δάνειον, δάνεισμα.
Fœteo, δυσωδέω, μυδάω, κακῶς ὄζω.
Fœtidus, δυσώδης, βρωμώδης, ὁ καὶ ἡ.
Fœtifico, γονοτοκέω.
Fœtor, δυσωδία, κακωδία.
Fœtura, γέννημα, τό· γονή.
Fœtus, ûs, γονὴ, ἔκγονον, ἐπιγονή.
Fœtus, a, um, ἔγκυος.
Foliosus, φυλλώδης, ὁ καὶ ἡ· πολύφυλλος.
Folium, φύλλον, πέταλον.
Folliculus, θυλάκιον, φυσκίον.
Folles fabriles, φυσάλαι.
Follis, φῦσα, κώρυκος.
Follis luporum, λέπυρα.
Fomentatio, θάλψις.
Fomenta me, κατάντλησόν με.
Fomento, καταντλῶ.
Fomentum, θαλπτήριον, θάλψις.
Fomes, ὑπέκκαυμα, ἔναυσμα, ζώπυρον, τὸ φρύγανον.
Fons, πηγὴ, κρήνη.
Fontanus, πηγαῖος, κρηναῖος.
Fonticulus, πηγίδιον.
Fora venalium, τὰς διαποστάσεις.
Foramen, ὀπὴ, πόρος, τρύπημα, τρῆμα.
Foramen, acûs, κύαρ, ατος, τό.
Foramen auris, κυψέλη, ἡ.
Foraminosus, τρηματώδης.
Foras, ἔξω, ἐκτὸς, θύραζε.
Forceps, πυράγρα, λαβὶς, ίδος.
Forda, βοῦς ἐγκύμων, ἡ ἔγκυος.
Fore, ἔσεσθαι.
Forem, fores, foret, γενοίμην.
Forensis, ἀγοραῖος, δικανικός.
Fores, θύραι, θυρίδες, θυρώματα.
Fores aperire, τὴν θύραν ἀνοίγειν.
Forfex, ψαλὶς, ὀδοντάγρα, πυράκμων.
Forficatio, ψαλίδισμα.
Forfices, ψαλίδες.
Fori, καταστρώματα.
Forica, ἀφοδευτήριον.
Foricula, θυρίς.
Forinsecus, θύραθεν, ἔξωθεν.
Forio, ris, ἀποσκυβαλίζω.
Foris, ἔξωθεν, θύραθεν.
Forma, ἰδέα, μορφὴ, σχῆμα, τὸ, τύπος.
Formatio, μόρφωμα, πλάσις, τύπωσις.
Formator, πλάστης, ὁ, εἰδοποιός.
Formica, μύρμηξ, ἡ.
Formicatio, μυρμηκίασις.
Formicula, μυρμήκιον.
Formidabilis, φρικτὸς, ὁ, φοβερὸς, ὁ.
Formido, inis, φόβος, ὁ, δέος, τό· φρίκη.
Formido, metuo, φοβέω τινα, ἀποδειλιάω, πτήσσω.
Formidolosus, περίφοβος, κατάφοβος, φοβερός.
Formidolosus sum, φοβερὸς γίνομαι.
Formo, σχηματίζω τι, τυπόω, μορφόω.
Formositas, εὐμορφία, χλιδονὴ, κάλλος, εὐειδές.
Formosus, εὐειδὴς, εὔμορφος, εὐσχήμων, ὡραῖος, καλός.
Formula, σχημάτιον, γραμματεῖον.
Fornax, κάμινος, ὁ καὶ ἡ· βαῦνος, ου, ὁ.
Fornicatio, πορνεία.
Fornico, as, καμαρόω.
Fornicor, πορνεύω, πορνεύομαι.
Fornix, icis, καμάρα, & pro lupanari, πορνεῖον.
Fors, ἡ τύχη, δαίμων.
Forsan, forsitan, ἴσως, τυχὸν, τάχα πως.
Fortassis, ἴσως.
Fortè fortunâ, ἐκ τύχης, ἴσως, ἀπὸ τύχης, διὰ τύχην, κατὰ τύχην.
Fortè, ἴσως, τυχὸν, συμβάν.
Fortia facta, ἀριστεῖαι.
Fortifico, ἰσχυρίζω, διασφαλίζομαι, κρατυόω.
Fortis, ἀνδρεῖος, ἰσχυρὸς, κραταιός.
Fortissimus, ἀνδρειότατος, ἄριστος.
Fortiter, εὖ, γενναίως, ἰσχυρῶς.
Fortitudo, ἀνδρεία, ἀνδρότης, ἰσχύς.
Fortuito, ἀπὸ τύχης, διὰ τύχην.
Fortuitus, τυχηρὸς, τυχαῖος.
Fortuna, τύχη, δαίμων, κλῆρος.
Fortuna prospera, εὐδαιμονία, εὐπραξία, εὐτυχία, εὐκληρία, εὐποτμία.
Fortunâ prospera uti, εὖ πράττειν, vel καλῶς πράττειν, εὐτυχεῖν, δαιμονεῖν.
Fortuna adversa, ἀτυχία, δυστυχία.
adversâ Fortunâ uti, ἀτυχεῖν ἔν τινι.
Fortunatus, εὐτυχὴς, εὐδαίμων, μακάριος, εὔκληρος.
Fortuno, ὀλβίζω.
Foruli, θυλάκια.
Forum, ἀγορὰ, πωλητήριον.
Forum judiciale, δικαστήριον.
Fossa, τάφρος, ἡ· λάκκος, διώρυξ.
Fossilis, ὀρυκτός.
Fossio, ὄρυγμα, διορυχή.
Fossor, σκαπτὴρ, ὀρυκτήρ.
Fossula, ὄρυγμα.
Fotus particip. θαλφθείς.
Fotus, πυρίασις, περιβολή.
Fovea, βόθυνος, βόθρος, τάφρος, ἡ, ῥομφαία.
Foveo, θάλπω, πυριάω.
Fractio, κάταγμα, τό· κλάσις.
Fractura, κλάσις, σύντριμμα.
Fractus, a, um, κεκλασμένος, κατεαγώς.
Fræno, χαλινόω.
Frænum, χαλινὸς, ὁ.
Fraga, orum, τὰ κόμαρα.
Fragilis, ψαθυρὸς, εὔθραυστος, θραυστός.
Fragilitas, τὸ εὔθραυστον, ψαθυρότης.
Fragiliter, ψαθυρῶς.
Fragmen & fragmentum, κλάσμα, θραῦσμα.
Fragor, κτύπος, ου, ὁ, πάταγος, ὁ.
Fragrans, εὔοσμος, εὐώδης.
Fragrantia, εὐωδία, τὸ εὐῶδες.
Fragro, ὄζω, εὐωδιάζομαι.
Framea, ἡ ῥομφαία.
Frangere navem, ναυαγεῖν τὸ πλοῖον.
Frangi animo, ἀποκλασθῆναι τῇ γνώμῃ.
Frango, κλάω, ἀπορρήγνυμι, θλάω.
Frater, ἀδελφὸς, κασίγνητος.
Frater patruelis, ἀνεψιός.
Frater uterinus, ὁμογάστριος ἀδελφός.
Fraterculus, ἀδελφίδιον, τό.
Fraternè, ἀδελφῶν δίκην.
Fraternitas, ἀδελφότης.
Fraternus, ἀδελφικὸς, ἀδελφός.
Fratricida, ἀδελφοκτόνος.
Fratrueles, ἀδελφιδοῖ.
Fraudator, ἀποστερητὴς, συλητής.
Fraudatores, κακοῦργοι.
sine Fraude, ἀδόλως, ἐκτὸς ἀπάτης.
Fraudo, ἀποστερέω, ἐξαπατάω, παρακλέπτω, παρακρούω.
Fraudulenter, ἀπατητικῶς, δολερῶς.
Fraudulentia, ἀπάτη, πανουργία.
Fraudulentus, ἀπατηλὸς, δολερός.
Fraus, ἀπάτη, βλάβη, πανουργία.
Fraxineus, μέλινος.
Fraxinus, μελία.
Fremebundus, φρυάττων.

Fremens, βρυχώμϑυ©.
Fremitus, βρόμ©, ὀρυγμὸς, φρύαγμα.
Fremo, ἐμβρέμομαι, φρυάττω.
Frendeo, βρύχω τοὺς ὀδόντας.
Frequens, συχνὸς, θαμινὸς, πυκνός.
Frequenter, ἀεὶ & αἰεὶ, συχνῶς, πολλάκις.
Frequentia, πλῆθ©, τό· σύλλογ©.
Frequentia hominum, πολυανθρωπία.
Frequento, φοιτάω εἰς τὸ διδασκαλεῖον, scholam: πολὺς διατρίβω.
Fretum, πορθμὸς, συνοχὴ ἁλὸς, πέλαγ©, τό.
Fretus, confisus, πεποιθὼς, τεθαῤῥηκώς.
Friabilis, εὔθραυς©, ψαθυρός.
Frico, ψώχω, ἀνατρίβω.
Frictus, frictio, τρῖψις, ἐπίτριμμα.
Frictus, a, um, τηγανισθείς.
Frigefacio, ψύχω.
Frigeo, ῥιγόω & ῥιγέω· καταψύχομαι.
Frigesco, ἀποψύχομαι, καταψύχομαι.
Frigidarium, ὑδροψύγιον.
Frigidè, ψυχρῶς.
Frigiditas, ψυχρότης.
Frigidulus, ὑπόψυχρ©.
Frigidus, ψυχρὸς, ὁ.
Frigo, φρύγω π, τηγανίζω.
Frigus, oris, τὸ κρύ©, τὸ ψύχ©, τὸ ῥῖγ©.
Frigoris valde patiens, δυσχείμερ©.
Frigo, tero, λεπτοποιέω, λεπτύνω, θραύω.
Frigus intensum, κρυμὸς, ὁ.
Frigus facilè sentiens, εὐψεπτ©.
Fritillum, πυξίς.
Fritillus, πύργ©, ὁ.
Frivolus, ψυχρολόγ©, φλυαρός.
Frixorium, φρύγανον.
Frondator, κλαδευτὴρ, φυλλοκοπῶν.
Frondatio, φύλλισις.
Frondentibus, χλοεροῖς, φυλλάδεσιν.
Frondeo, φυλλοφορέω, ἀποφυλλίζω.
Frondo, as, φυλλοφυέω.
Frondosus, πολύφυλλ©, φυλλώδης.
Frons, frondis, φύλλον, πέταλον, κλάδ©, ου, ὁ.
Frons, frontis, μέτωπον.
Frontale, κεφαλοδέσμιον, ὑπομετώπιον.
Frontem contrahere, τὸ μέτωπον ἀνασπᾶν.
Frontem exporrigere, τὸ μέτωπον χαλᾶν.
Fruct fera, καρποφόρα.
Fructum capere, ἀπολαύειν ἀγαθὸν αὐτοῦ, ex eâ re fructus.
Fructum fero, ἐπικαρπίζομαι.
Fructuosus, πολύκαρπ©, ἔγκαρπ©.
Fructus, καρπός.
Fructus maturus, immaturus, καρπὸς ὥριμ©, ἄωρ©.
Fructus autumnales, ὀπωρισμός.
Fructus decerpo, ἐκκαρπίζω, ὀπωρίζω.
Frugalis, χρηστὸς, σώφρων, ἐγκρατής.
Frugalitas, εὐτέλεια, σωφροσύνη.
Frugaliter, σωφρόνως, ἐγκρατῶς, εὐτελῶς.
ad Frugem bonam redire, χρηστὸν αὖθις γίνεσθαι.
Fruges, καρποὶ, ἐπικαρπία.
Frugi, χρηστὸς, σώφρων.
Frugifer, καρποφόρ©, εὔφορ©.
nullius Frugis, ἄχρηστ©, ἀχρεῖ©.
Fruiscor, καρποῦμαι.
Fruitio, ἀπόλαυσις.
Fruitur, ὀνίνατ).
Frumentaceus, σιτικός.
Frumentarius mercator, σιτοκάπηλ©, σιτοπώλης.
Frumentatio, σιτολογία, ἐπισιτισμὸς, σίτησις, σιτωνία.
Frumentator, σιτολόγ©, σιτώνης.
Frumentor, σιτολογέω, ἐπισιτίζομαι, σιτωνέω.
Frumentum, σῖτ©, ὁ.
Frumentum metiri, σιτομετρεῖν.
Fruor, ἀπολαύω τῶν ἀγαθῶν, bonis: ἐπιτυγχάνω, cum genit.
Frustatim, κατὰ μέρη.
Frustra, μάτην, ματαίως, εἰκῆ, ἀτέλεστα.
Frustra conari, ματαιοπονεῖν.
Frustratio, ἀπάτη, ἀπότευγμα, ὑπόθεσις.
Frustro, ψεύδομαί σε, ἐξαπατάω, ἀποτυγχάνω.
Frustror, ἀποτυγχάνω τῆς ἐλπίδ©, ψευδοῦμαι τῆς ἐλπίδ©.
Frustulum, ψωμίον, τεμάχιον.
Frustum, τεμάχιον, ψωμὸς, θραῦσμα.
Frutetum, θαμνών, τὸ ὕλημα.
Frutex, θάμν©, ὁ
Fruticescere, θαμνοῦσθ.
Fruticetum, θαμνώδης τόπ©.
Frutico, θαμνίζω, θάμνους φύω.
Fruticosus, θαμνώδης.
Fucatio, βαφή.
Fucatur, βάπτετ).
Fucatus, φυκωθείς.
Fuco, onis, ἐργόμοκ©, ἐργόμωκ©.
Fuco, as, φυκόω.
sine Fuco, ἀδόλως, ἀπλάστως.
Fucum alicui facere, φενακίζειν τινά.
Fucus, φῦκ©, ε©, τό· pro fraude, φενακισμὸς, ὁ.
Fucus, pro ape sine spiculo, ὁ κηφὴν, ῆν©.
Fuga, φυγὴ, ἀναφυγὴ, φύξις.
Fugæ facilitas, seu commoditas, εὐφυγία.
in Fugam vertere, τρέπειν εἰς φυγήν.
Fugalia, φύξια.
Fugam adorno, βουλεύω τὴν ἀπόδρασιν.
Fugax, φυγαδικὸς, φυγὰς, δραπέτης.
Fugio, φεύγω, διαφεύγω τοὺς κινδύνους, pericula: pro latere, λανθάνειν.
Fugitivus, δραπέτης, φυγάς.
Fugito, δραπετεύω.
Fugo, φυγαδεύω ἐκ τῆς πόλεως· τροπὴν ποιῆσαι τῶν πολεμίων, hostes: διώκω.
Fui, ἦν, ἐγενόμην.
Fulcimentum, ἔρεισμα, τό· στήριγμα.
Fulcio, ἐρείδω, στηρίζω.
Fulcit, ὑπερείδει.
Fulcrum, ὑποστήριγμα, ἔρεισμα.
Fulcrum tori, sive pes lecti, ἑρμίνιον· ἑρμὶν, ἡ.
Fulctrum, ἀνάκλιτον.
Fulgeo, ἀπαυγάζω, στίλβω, σελαγίζω.
Fulgetrum, ἀστραπή, στεροπή.
Fulgidus, στιλπνός.
Fulgor, σέλας, ατος, τό· αὐγὴ, ῆς, ἡ.
Fulgores, λαμπηδόνες.
Fulgur, ἀστραπὴ, στεροπή.
Fulguratio, ἀστραπή.
Fulguro, ἀστράπτω, ἀπαστράπτω.
Fulica, ἐρωδιός, ὁ, λάρος, ἡ φαλαρίς.
Fuliginosus, λιγνυώδης.
Fuligo, λιγνὺς, καπνία, ἄσβολος, ἡ· αἰθάλη.
Fullo, γναφεύς.
Fullonia, γναφεῖον, & γναφεῖον.
Fulmen, κεραυνὸς, ὁ.
Fulmine ictus, κεραυνίας, ὁ· κεραυνόβολητος.
Fulmineus, κεραυνεῖ©.
Fulmino, κεραυνόω, κεραυνοβολέω.
Fultura, ἔρμα.
Fulvus, κιῤῥὸς, οῦ, ὁ· πυῤῥὸς, ξανθός.
Fumarium, κάπνη, καπνοδόχη.
Fumidus, καπνώδης.
Fumifico, ὑποτύφομαι.
Fumigo, καπνίζω.
Fumo, καπνίζω, καπνὸν ἀναδίδωμι.
Fumosus, καπνώδης, ψολόεις.
Fumus, καπνὸς, ὁ, ψόλ©, ὁ.
Funale, λαμπὰς, λαμπάδιον.
Funalia, δαλοί.
Funambuli, καλοβάται.
Funambulus, σχοινοβάτης.
Functio, ἀεργία, ἐπιτελέωσις.
Functus, τελέσας, ἀνύσας, τυχών.
Funda, σφενδόνη.
sine Fundamento, ἀθεμέλι©.
Fundamentum, θεμέλιον, βάσις.
Fundamentum jacere, καταβάλλεσθαι θεμέλιον.
Fundatus, τεθεμελιωμέν©.
Funditus, ἄρδην, εἰς ἔδαφ©, παντελῶς, ἐκ θεμελίων, ἐκ βάθρων.
Fundo, as, θεμελιόω, καταβάλλω.
Fundo, is, ἀποχέω, σπένδω, καταχέω, χωνεύω.
Fundo carens, ἀπύθμενος.
Fundum, πυθμὴν, βένθ©, τό· ἔδαφ©, ε©, τό.
Fundus, χωρίον, ἀγρός.
Funebris, ἐπιτάφι©, ἐπικήδει©, ἐντάφι©.
Funebris concio, ἐπιτάφι© λόγ©.
Funerale, ἐπικήδειον.
Funereus, ἐντάφι©, κήδει©.
Funero, ἐνταφιάζω, κηδεύω.
Funes nautici, ἀπόγαια, ἐπίγαια, κάμιλ©.
Funesto, μιαίνω, ἐναγίζω, μιαιφονέω.
Funestus, ὀλέθρι©, ἐναγής.
Fungatur officiis, κέχρηται ὀφφικίοις.
Fungor officio, τὰ καθήκοντα ἀποτελέω, πράττω τὸ προσῆκον, ἐπιτελέω.
Fungosus, μυκητώδης.
Fungus, μύκης, ου, & μύκης, ητ©, βωλίτης.
Funiculus, σχοινίον, καλώδιον, σπάρτη.
Funis, σχοῖν©, σπάρτη, ης, ἡ.
Funus, κηδεία, τάφ©, πένθ©.
Funus curo, κηδεύω τινά.
Funus efferre, ἐκφέρειν νέκυν, vel ἀποθανόντα.
prodire in Funus, εἰς τὸ κῆδ© ἀπαντᾶν.
Fur, κλέπτης, κλοπεὺς, φώρ.
Fur balnearis, βαλανειοκλέπτης.
Furacitas, κλεπτοσύνη.
Furaciter, κλεπτικῶς.
Furax, ἐπίκλοπ©, κλεπτικός.
Furca, δίκρανον.
Furcifer, κύφων, ων©, ὁ, σταυρωκόμισ©.
Furens, ἐμμανής, μανικός.
Furenter, μανικῶς.
Furfur, πίτυρον.
Furfuraceus, πιτυρώδης.
Furfures, τὰ πίτυρα.
Furiæ, ἐριννύς, ἀλάστορες, εὐμενίδες.
Furialis, μανιώδης, ἐμπληκτ©.
Furibundus, ἐξιστάμεν©, μανιώδης.
Furio, ἐκμαίνω.

Furiosus, μανιώδης, μανικὸς, ὁ ἰσβοπλήξ.
Furnaria, ἀρτοποιητική.
Furnarius panis, κλιβανίτης ἄρτος.
Furnus, κλίβανος, ἰπνός.
Furo, is, ere, μαίνομαι, ἐνθουσιάζω, ἐμμανής εἰμι.
Furor, oris, μανία, ἡ τῆς διανοίας παραφορά.
Furor, κλέπτω, κλοπεύω, συλάω.
Furore corripi, ἐκμαίνεσθαι, ἐνθουσιάζειν.
Furtim, κλεμμαδὸν, λαθραίως, λάθρα.
Furtivus, κλοπιμαῖος, λαθραῖος.
Furtum, κλοπὴ, κλέμμα.
Furunculus, ὁ μικρὸς κλέπτης, δοθιήν.
Furvus, niger, ὀρφναῖος, μέλας, ἀμαυρός.
Fuscina, δίκρανον, τρίαινα, ἰχθυοκέντρον.
Fuscus, λευκόφαιος, μελάγχρης.
Fuse, χύδην.
Fusilis, χυτὸς, ῥυτὸς, χωνευτός.
Fusio, χυσμὸς, εἰσφορὰ, δημοσίαν.
Fusor, χωνευτής.
Fusorius, χωνευτικός.
Fustigatus, βακλισθείς.
Fustigo, μαστιγόω.
Fustis, βάκτρον, ῥόπαλον, ξύλον.
Fusus, ἄτρακτος, κλωστήρ.
Futile, εὔχυτον.
Futilis, χυδαῖος, φλυαρὸς, ἀδρανής.
Futilitas, φλυαρία, ματαιότης.
Futurus, a, um, γενησόμενος, ὁ μέλλων ἔσεσθαι, ἐσόμενος.

G.

GÆsum, teli genus, γαισὸς, οῦ, ὁ.
Galea, κόρυς, λόφος, ὁ πήληξ, ηκος, ἡ περικεφαλαία.
Galeâ tegi, κράνει σκέπεσθαι.
Galeatus, ὁ κορυστής.
Galeola, κορύδιον.
Galericulum, πιλίδιον, πιλίσκος, φενάκη.
Galerita, κορυδαλὸς, κόρυς.
Galerus, & Galerum, πέτασος, πίλημα.
Galla, κηκὶς, ἰδος, ἡ.
Gallicula, τροχάδες.
Gallicinium, ἀλεκτρυοφωνία.
Gallina, ἀλεκτορίς.
Gallina rustica, ἀτταγήν.
Gallinaceus, ἀλεκτόρειος, ὀρνίθειος.
Gallinago, ἀσκαλώπας, αδος, ἡ.
Gallinarium, ὀρνιθών.
Gallus, ἀλέκτωρ, ἀλεκτρυὼν, ὁ.
Gallus gallinaceus, ἡμερόφωνος.
Gammarus, ὁ ἀστακός.
Ganea, πορνεῖον.
Ganeo, λίχνος, καταφαγὰς, λαπισδώτης, λίμβος, λαίμαργος.
Ganeones, ἄσωτοι, γαστρίμαργοι, χαμαιτύποι.
Gangræna, γάγγραινα, ης, ἡ.
Ganit, λαΐζεται.
Gannio, κνυζάω & κνυζέω, ὑλακτέω.
Gannitus, κνυζηθμὸς, κνύζημα.
Gargarizo, ἀναγαργαρίζω.
Garrio, στωμύλλομαι, φλυαρέω, ληρέω, ἀδολεσχέω, κωτίλλω.
Garrulitas, ἀδολεσχία, φλυαρία, ματαιολογία.
Garrulus, ἀδόλεσχος, λάλος, στωμύλος.
Garum, τὸ γάρον.
Gaudeo, ἐπιγηθέω τινι, ἥδομαι τούτοις, χαίρω.
Gaudere alienis malis, ἐπιχαίρω ἐς κακά τινος.
Gaudium, χαρὰ, χάρμα, τό.
Gausape, ἀμφίμαλλον, βαρβαρικὸν, παλλίον.
Gaza, γάζα, θησαυρός.
Gazophylacium, γαζοφυλάκιον.
Gehenna, γέεννα, ης, ἡ.
Gelasco, πήγνυμαι.
Gelat, κρυσταίνεται, πήγνυται.
Gelatio, ἔκπηξις.
Gelatus, παγεὶς, πεπηγμένος.
Gelida, παγώδη.
Gelidus, κρυερὸς, ψυχρός.
Gelo, as, κρυσταλλοῦμαι, πήγνυμι.
Gelu, κρυμὸς, & κρυμνὸς, κρύος, εος, τό.
Gelu concrescere, πήγνυσθαι ἀπὸ τοῦ κρύους.
Gemebundus, ὁ ἐπιστένων.
Gemellipara, διδυμοτόκος, διδυμοτοκοῦσα.
Gemellus, διδυμάων, δίδυμος.
Geminatio, διπλασιασμὸς, διδυμότης, ἐπαναδίπλωσις.
Gemino, διπλασιάζω, διπλόω.
Geminus, δίδυμος, διπλός.
Gemisco, στένω ἐπί τινα, στενάζω.
Gemitus, στεναγμός.
Gemma, λίθος, ἡ, διαφανής, ψηφίον.
Gemma in vitibus, ὀφθαλμός.
Gemmatum, ψηφωτὸν, διάλιθον.
Gemmeus, διάλιθος.
Gemmo, λιθίζω & de vite ὀφθαλμίζω.
Gemo, στενάζω, στένω ἐπί τινι, propter aliquid; ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι.
Gena, γένυς, ἡ· παρειὰ, γνάθος, ἡ.
Genæ, μῆλα, παρειαί.
Genealogia, γενεαλογία.
Gener, γαμβρὸς, ὁ.
Generalis, γενικὸς, καθολικός.
Generaliter, καθολικῶς γενικῶς.
Generare, προσγεννᾶσθαι.
Generatim, κατὰ γένη, γενικῶς.
Generatio, γένεσις, γενεά.
Genere ei proximus, ὁ ἐγγυτάτω γένους ὤν, ὁ ἐγγύτατα γένους.
Genere, seu parentibus, clarus, & nobilis, εὐπάτωρ, -ορ, εὐπατρίδας, -ης, εὐπατρίς.
Genero, τίκτω, fœmin. γεννάω verò virorum.
Generosè, γενναίως.
Generositas, εὐγένεια, γενναιότης.
Generosus, γενναῖος, ὁ εὐγενής.
Genetivus, γόνιμος, γεννητικὸς, γενικὴ πτῶσις.
Genialis, γαμήλιος, γενικὸς, εὐφραντική.
Genialiter, τρυφερῶς, ἱλαρῶς, ἑορτασίμως.
Geniculatim, ἐπὶ τὰ γόνατα, κατὰ γόνυ, γονατωδῶς.
Geniculatus, πολυγόνατος, γονατώδης.
Geniculum, τὸ μικρὸν καὶ λεπτὸν γόνυ.
Genista, μυρίκη εἶδος φυτοῦ.
Genitale, τὸ αἰδοῖον.
Genitalia, αἰδοῖα, τὰ γεννητικὰ μέλη.
Genitalis, γεννητικὸς, γενέθλιος, γόνιμος.
Genitor, γενέτης, γενετὴρ, γενέτωρ.
Genetrix, ἡ γενέτειρα.
Genitus, γεγεννημένος, γεννηθείς.
Genio indulgere, καθ' ἡδονὴν ποιεῖν.
Genius, ὁ δαίμων.
Gens, ἔθνος, γενεά· pro familiâ, φῦλον.
Gentiles, ἕλληνες, οἱ ἔξωθεν.
Gentilis, ἐθνικὸς, ὁμόφυλος.
Genu, γόνυ, ατος, τό.
Genuarius, γονυπετής.
Genua flecto, γονάζομαι, γονυπετέω.
Genuini, στρεψνιστῆρες.
Genuinus, γνήσιος.
Genus, γένος, τό.
Geographia, ἡ γεωγραφία.
Geographus, γεωγράφος.
Geometra, γεωμέτρης.
Geometria, γεωμετρία.
Geometrice, γεωμετρικῶς.
Geometricus, ὁ γεωμετρικός.
Germana soror, αὐτοκασιγνήτη.
Germanè, id est, syncerè, ἀδελφικῶς, γνησίως.
Germania, Γερμανία.
Germanitas, γνησιότης, ἀδελφότης.
Germanus, Γερμανός.
Germanus frater, ὁμοπάτριος, ὁμοπάτωρ, αὐτάδελφος.
Germen, ὁ βλαστὸς, γέννημα, τὸ, σπορά.
Germinatio, βλάστησις, ἔκφυσις.
Germino, βλαστέω, ἐκβλαστάνω.
Gero, κομίζω, φέρω, pro administro, πράττειν τὰ τῆς πόλεως, παρέχω ἐμαυτὸν δίκαιον, gero me honestè.
Gerræ, εἰλήσεις.
Gerro, φλυαρὸς, ληρώδης, ἀδόλεσχος.
Gerrones, χερσαῖοι, πρακτῆρες.
Gerulus, ὁ φορεὺς, ὁ φορτηγός.
Gesta, res gesta, αἱ πράξεις, τὰ πεπραγμένα.
Gestamen, φόρημα, σχῆμα, σχῆμα.
Gestare in utero, φέρειν ἐν γαστρί.
Gestatio, φορὰ, ἡ.
Gestatur, γυμνάζεται.
Gesticularius, μιμητικός.
Gesticulator, μῖμος, χειρονόμος.
Gesticulor, χειρονομέω.
Gesticulosus, ὑποκριτικὸς, χειρονομικός.
Gestio, is, ivi, γαυριάω· cum dativ. pro cupere, προθυμοῦμαι τὰ δέοντα, ὁρμάω.
Gesto, κομίζω, φέρω δακτύλιον, annulum, δακτυλιοφορέω.
Gestor, φορεὺς, γυμναστής.
Gestus, ûs, τὸ σχῆμα, ὑπόκρισις, χειρονομία.
Gibberosus, κυρτὸς, δίκυρτος.
Gibbus, κύρτωμα, κύφωσις, ὕβωμα.
Gibbus, gibbosus, κυρτὸς, κυφός.
Giganteus, γιγάντειος, γιγαντιαῖος.
Gigas, γίγας, αντος, ὁ.
Gigno, γεννάω, de viris: τίκτω, de mulieribus: φύω.
Gilerus gallinarum, ἄκρον τῶν ὀρνίθων.
Gilvus, κιῤῥός.
Gingiva, οὖλον.
Gingivæ, οὖλα, γόμφοι.
Girgillus, ῥόμβος.
Gingriunt, χῆνες κλάζουσιν.
Gingrum, φωνὴ χηνός.
Glaber, ψιλὸς, λεῖος, φαλακρός.
Glabresco, ψιλόομαι, μαδάω, φαλακρόομαι.
Glabro, ψιλόω, μαδίζω, φαλακρόω.
Glacialis, κρυμώδης, κρυερὸς, παγετώδης.
Glacies, κρύσταλλος, κρυμὸς, πάγος.

Glacio, as, πηγνύω.
Gladiator, μονομάχος, ἀθλητής.
Gladiatorium, μονομαχία.
Gladiatorius, μονομαχικὸς, ἀθλητικός.
Gladiolus, ξιφίδιον, μαχαίριδιον.
Gladio contectus, ξιφοκτόνος.
Gladiosus, ξιφήρης.
Gladium constringere, γυμνοῦν ξίφος, σπᾶν ξίφος, ξιφελκεῖν.
Gladius, ξίφος, τὸ· μάχαιρα.
Glandatio, βαλάνισις.
Glandula, ἀδὴν, ένος, ὁ.
Glandulosus, ἀδενώδης.
Glans, βάλανος, ἡ.
Glans unguentaria, βάλανος μυρεψική.
Glarea, ψηφὶς, ψάμμος, ἡ, πέπον χέρσος.
Glareola, ψαμμίον.
Glaucus, γλαυκός.
Gleba, βῶλος, ἡ· βῶλαξ, ἡ.
Glebosus, βωλώδης, ἀδρόβωλος.
Glires, μυωξοί.
Glis, iris, ἐλειός.
Glisco, cresco, αὐξάνω, ἐπιδείνομαι.
Globo, σφαιρόω.
Globosus, σφαιρικὸς, σφαιροειδής.
Globulus, σφαιρίδιον.
Globus, σφαῖρα· pro multitudine hominum, σύστημα, τό.
Glocido, as, παππάζω.
Glocito, κακκάζω, κακκαβίζω.
Glomera, ἀγαθὶς, πολύπη.
Glomeratio, στρόμβωσις, ἀνείλημα.
Glomero, ἀνειλέω, στρομβόω, περιστειλώθω.
Glomus, i, & eris, ἀγαθὶς, ἰδος.
Gloria, δόξα, κλέος.
Gloriæ cupidus sum, ὀρέγομαι δόξης.
Gloriam consequi, εὐκλείας τυγχάνειν.
Gloriabundus, καυχηματίας.
Gloriatio, καύχησις, μεγαλοφροσύνη.
Glorifico, δοξολογέω τινα, ἐπικλείω.
Glorior, γαυριάω ταύτῃ, αὐχέω, καυχάομαι ἐπί τινι, ob aliquam rem.
Gloriosè, εὐκλεῶς, ἐνδόξως.
Gloriosus, ἔνδοξος, κλειτὸς, ἡ· εὔδοξος· pro ostentatore, ἀλαζὼν, κενόδοξος.
Glos, ἡ γάλως, τῆ γάλω, ἡ τῦ ἀνδρὸς ἀδελφή.
Glossularum, λέξεων.
Glubo, ἀπολέπω, ἀποδέρω.
Gluma, ἔλυτρον, ἄχυρον, λέπυρον, κριθῆς.
Gluten & glutinum, κόλλα, ης, ἡ.
Glutinatio, κόλλημα.
Glutinis instar tenax, ἐχέκολλος.
Glutino, κολλάω, συνάπτω.
Glutinosus, κολλώδης.
Glutio, devoro, καταπίνω, γλύζω.
Gnarus, ἐπιστήμων, ἔμπειρος.
Gnatus, filius, υἱὸς, τὸ τέκνον.
Gnaviter, δραστικῶς, σπουδαίως.
Gnavus, strenuus, δραστικὸς, δραστήριος, ἐνεργής.
Gnomon, γνώμων.
Gobius, κωβιός.
Gossipium, πάμβαξ, ἐριοφόρον δένδρον.
Gracilesco, ἰσχναίνομαι, λεπτύνομαι.
Gracilis, tenuis, ἰσχνὸς, λεπτὸς, ὁ.
Gracilitas, ἰσχνότης, λεπτότης.
Graculus, κορακίας, ου, ὁ.
Gradarius, ὁ βάδην πορευόμενος.
Gradatim, βάδην, κλιμακηδόν.
Gradatio, κλίμαξ, ἡ.
Gradior, βαίνω, πορεύομαι, ὁδεύομαι.

Gradus, βῆμα, ἀναβαθμὸν, κλίμαξ.
Græcè, ἑλληνιστὶ, τῇ ἑλληνίδι.
Græcia, ἀχαΐα, ἑλλάς.
Græcisso, ἑλληνίζω.
Græcor, κωμάζειν.
Græcus, ἕλλην, ηνος, ἑλληνικὸς, ἀχαιός.
Grallæ, arum, καλοβάθρα βάθρα.
Grallator, καλοβάτης.
Grallis incedere, σκωλοβατίζειν.
Gramen, πόα, χόρτος, χλόη.
Gramine seu fœno abundans, εὔχορτος.
Gramineus, ὁ τῆ ἀγρώστεως, χλοηφόρος.
Graminosus, χορτώδης, ποώδης.
Grammatica, ἡ γραμματική.
Grammaticè, γραμματικῶς.
Grammaticus, γραμματικός.
Granarium, σιτοφυλακεῖον, σιτοβολών.
Granatum, ἡ ῥοιά, vel ῥοά.
Grandævus, πολυετὴς, πρεσβεβηκὼς, γηραιὸς, μακρόβιος.
Grandesco, μηκύνομαι, μεγαλύνομαι.
Grandiloquentia, μεγαλορρημοσύνη.
Grandiloquus, μεγαλορρήμων, ὑψηγόρος.
Grandinat, χαλαζοκοπεῖ.
Grandis, de ætate, πρεσβευτικὸς, πολυετὴς· de magnitudine μεγαλεῖος, ὁ.
Grando, inis, χάλαζα.
Granosus, κοκκώδης.
Granum, κόκκος, ὁ, χόνδρος, ου, ὁ.
Graphicè, γραφικῶς.
Graphicus, γραφικός.
Graphium, γραφεῖον.
Grassari, ἐπερείδεσθαι, βαδίζειν.
Grassatio, λωποδυσία, λῃστεία.
Grassator, λωποδύτης.
Grassor, sævio, κατασκήπτω εἰς τὴν πόλιν, λωποδυτέω τὴν Ἑλλάδα, in Græciam: ἐπέρχομαι.
Grassus, ὄλισθος, παχὺς, λιπαρός.
Gratè, εὐγνωμόνως.
Grates, χάριτες.
Gratia, ἡ χάρις.
Gratiâ meâ, ἐμὴν χάριν.
Gratiam habere, χάριν ἔχειν τινι ὑπέρ τινος, εἰδέναι χάριν τινι τούτου, χάριν τιθέναι.
Gratiam referre, ἀποδιδόναι τινι χάριν, ὑπέρ τινος.
Gratias agere, εὐχαριστεῖν τινι ὑπὲρ πάντων, pro omnibus: χάριν οἶδα.
Gratiæ, χάριτες.
Gratiæ deæ, χάριτες θεαί.
Gratificor, χαρίζομαι τινί τι, ἀρέσκω τινι εὐεργετέω, χάριν δίδωμι.
Gratiarum actio, seu grata beneficiorum recordatio, εὐχαριστία, & εὐχαριστήριον.
Gratiosè, χαριέντως.
Gratiosus, χαρίεις, εὔχαρις.
Gratis, δωρεὰν, προῖκα, ἀμισθί.
Gratitudo, εὐχαριστία, εὐγνωμοσύνη.
Gratuitò, ἀμισθί, κατὰ δωρεάν.
Gratuitus, ἄμισθος, προῖκα διδόμενος.
Gratulari, ἐπιχαίρειν.
Gratulatio, συγχάρμα, φιλοφροσύνη.
Gratulor, συγχαίρω σοι τούτου.
Gratum est, καθ' ἡδονὴν φαίνεται.
Gratum facio, gratificor, χαρίζομαι τινί τι.
Gratus, εὐγνώμων, εὔχαρις, idem quod acceptus, ἡδὺς, χαρίεις.
Gravatè, ἀκουσίως, δυσχερῶς.
Gravatus, βεβαρυμμένος.
Gravatus somno, ὕπνῳ βαρυνθείς.

Gravedo, κόρυζα.
Graveolens, δυσώδης, βαρύοζος.
Graveolentia, δυσωδία.
Gravesco, βαρύνομαι.
Gravia patior, δεινοπαθέω.
Gravida, ἔγκυος, ἐν γαστρὶ ἔχουσα.
Gravidæ, γυναῖκες βαρεῖαι.
Gravis, βαρὺς, εῖα, ὁ, & pro molesto, δεινὸς, βαρὺς, χαλεπὸς· item pro severo viro, σεμνός.
Gravis animo, βαρύθυμος, βαρύψυχος.
Gravissimus, ἐντιμότατος, βαρύτατος.
Graviloquus, δεινολόγος.
Gravitas, βάρος, τό· βαρύτης· pro severitate, σεμνότης.
Gravitas orationis, δεινολογία.
Graviter, molestè, βαρέως, δυσχερῶς, χαλεπῶς, & cum auctoritate, σεμνῶς.
Graviter ferre, δυσχεραίνειν· ἀγανακτέω τῷ θανάτῳ, mortem: χαλεπῶς ἔχειν.
Gravo, βαρύνω, πιέζω.
Gravor, βαρύνομαι, δυσφορέομαι.
Gregarius, ἀγελαῖος, ἀγελάρχης, ποιμήν.
Gregatim, ἀγεληδὸν· κατ' ἀγέλην.
Gremium, κόλπος.
Gressus, ûs, τὸ βάδισμα, τὸ βῆμα, πορεία.
Grex, ἀγέλη, ποίμνη.
Grimini, οἱ διορίζοντες τῶν ὅρων λίθοι.
Gruma, γνώμων, σάθμη.
Grossus, παχύς.
Grumus, θρόμβος, χόνδρος.
Grunnio, γρυλλίζω, γρύζω.
Grunnitus, γρυλλισμός, ὁ.
Grus, γέρανος, ὁ.
Gruunt, γερανίζουσιν.
Gryllus, γρύλλος.
Gryphes, γρῦπες.
Gubernaculum, πηδάλιον, οἴαξ, ὁ.
Gubernare, remp. διοικεῖν τὰ κοινά.
Gubernatio, κυβέρνησις, διοίκησις.
Gubernator, κυβερνήτης, διευθυντὴς, πρύτανις.
Gubernatrix, κυβερνήτειρα.
Guberno, κυβερνάω ναῦν, navem: pro administro, διοικέω τὴν πόλιν.
Gula, οἰσοφάγος, λαιμὸς, ὁ.
Gulatores, λάγνοι, μάχλοι, καταφαγάδες.
Gulositas, γαστριμαργία, λιχνεία.
Gulosus, γαστρίμαργος.
Gummi, κόμμι.
Gurges, pro homine insatiabili, λαφύστης, λαίμαργος· ἡ δίνη, πέλαγος.
Gurgulio, βρόγχος· pro vermiculo, τερηδών, κίς.
Gurgustium, gurgustiolum, οἰκίδιον.
Gustator, προγευστής.
Gustatorium, γευστήριον, γευστήριον.
Gustatus, γεῦσις.
Gusto, γεύομαι.
Gustus, γεῦσις, ἡ· γεῦμα, τό.
Gutta, σταγὼν, ῥανὶς, σταλαγμός.
Guttatim, κατὰ σταγόνα.
Guttula, ψεκάδιον, ου, τό.
Guttur, βρόγχος, φάρυγξ, λάρυγξ.
Gutturosus, λάμαργος.
Gutturnium, πρόχους, βαθμὸς, προχοΐς.
Gymnasii præfectus, γυμνασίαρχος.
Gymnasium, γυμνάσιον.
Gypso illino, γυψόω.
Gypsum, γύψος, ἡ.
Gyro, γυρόω τι· κυκλάζω, δινεύω.
Gyrus, γυρὸς, γύργαθος.

H.

HAbena, ἡ ἡνία.
Habendus, ἐκ ἑ⊛.
Habentur, ὑπάρχουσιν, νομίζ.
Habeo, ἔχω, pro tenere, κρατῶ τινός· item pro credere, δοκέω· sic τιθέναι τινα εἰς τῶν ἐχθρὼς, habere in numero hostium.
Habere rationem, λόγον ἢ πρόνοιαν ποιεῖσθαι· ἐπιμελέομαι τέτε.
Habere se bene vel male, ἔχειν καλῶς, ἢ φαυλότατα.
Habetur, τυγχάνει.
Habilis, ἐναρμόσι⊛ ἐπιτήδει⊛, δεξι⊛.
Habilitas, ἐναρμοσία, ἐπιτήδεια.
Habitabilis, οἰκήσιμ⊛, οἰκητός.
non Habitabilis, ἀνοίκητ⊛.
Habitaculum, οἴκημα.
Habitatio, οἰκισμός, οἴκησις.
Habitator, οἰκήτωρ, οἰκητής.
Habito, οἰκέω πόλιν, vel ἐν τῷ ἄστει, in urbe, ναίω, κατοικέω, ναιετάω.
Habitudo, ἕξις, κατάστασις, διάθεσις.
Habitus, ἡ ἕξις, διάθεσις, κατάστασις, σχῆμα.
Hâc, ταύτῃ, τῇδε.
Hactenus, μέχρι τῦ ʒ, μέχρι τέτε.
Hæ, αὗται.
Hæc, αὕτη, ταῦτα.
Hædulus, ἐρίφιον.
Hædus, ἔριφ⊛.
Hæredem instituere, κληρονόμον τινα ἀπολείπειν.
Hæredipeta, κληρονομοθήρ.
Hæreditarius, κληρονομούμεν⊛.
Hæreditas, κληρονομία, κλῆρ⊛.
Hereditatem adire, προσέρχεσθαι εἰς τὰ κλήματα, κλῆρον λαμβάνειν.
Hæreo, ζυνάπτω πρός τι, alicui: συμφύομαι; pro dubitare, ἀμφισβητεῖν περί τιν⊛.
Hæres, edis, κληρονόμ⊛.
Heresis, αἵρεσις, ἡ.
Hæret, πέπηγεν, κεκόλληται, κολλᾶται.
Hæreticus, ἑτερόδοξ⊛, αἱρετικός.
Hæsitantia, ἡ ἀπορία.
Hæsitat, διστάζει.
Hæsitatio, ἀπορία.
Hæsito, ἀπορέω, ἴσχομαι.
Halcyon, ἀλκυὼν, ον⊛, ἡ.
Halcyonei dies, ἀλκυόνειοι ἡμέραι, ἀλκυονίδες.
Halec, μαινὶς, ίδ⊛· μαίνη.
Halecula, μαινίδιον.
Halitus, ἀναπνοὴ, ἐκπνοὴ, ἆσθμα.
Hallucinatio, παράβλεψις, ἁμάρτημα, πλάνη.
Hallucinor, παραβλέπω, σφάλλομαι.
Halo, ἀτμίζω, ἐκπνέω.
Hamatus, ἀγκιστρωτός.
Hamo capio, ἀγκιστρεύω.
Hamus, ἄγκιστρον.
Hamus lineam habens bonis pilis confectam, ἀγκιστρον ἴυτειξ.
Hara, συφεός· συῶν εὐνή.
Hariolatio, μαντεία, χρησμῳδημα.
Hariolor, μαντεύομαι, χρησμῳδῶ.
Hariolus, μάντις, ὁ· χρησμολόγ⊛.
Harmonia, ἁρμονία.
Harpago, ἅρπαξ, ἁρπάγη.
Haruspex, ἱεροσκόπ⊛, μάντις.
Haruspicina, ἱεροσκοπική.
Haruspicium, οἰωνοπόλησις.
Hasta, δόρυ, τό· λόγχη· ἔγχ⊛, ε⊛.
Hasta publica, δήμιον.
sub Hasta vendere, λαφυροπωλεῖν τι.
Hastati, αἰχμηταί.
Hastatus, λογχωτ⊛, λογχοφόρ⊛.
Hastile, τὸ ἀκοντίε ξύλον, ἡ λόγχη.
Haud, ὐ, ὐκ, ὐχί.
Haud dubiè, ἀναμφισβητήτως.
Haudquaquam, ὐ μὴ, ὐχὶ, ὐδαμῶς.
Haud ita pridem, πρὸ βραχέ⊛, πρὸ μικρῦ.
Haurio, ἀρύομαι, ἀντλάω, ἀντλέω.
Hauritorium, ἄντλημα.
Haustrum, situla, ἀντλίον, ἄντλημα.
Haustus, a, ἀντλημέν⊛.
Haustus, ûs, ἄντλησις.
Hebdomas, ἑβδομὰς, άδ⊛, ἡ.
Hebes, obtusus, ἀμβλὺς, έ⊛, ὁ, pro stupido, ἀναίσθητ⊛.
Hebesco, ἀμβλυώσσομαι, ἀμβλὺς γίνομαι, ἀμαυρόομαι.
Hebetatio, ἄμβλυσις.
Hebetior, ἀμβλύτερ⊛.
Hecatombe, ἑκατόμβη.
Hebeto, ἀμβλύνω.
Hedera, κισσός, ὁ.
Hederaceus, κίσσιν⊛, κισσήεις.
Hei, οἴμοι.
Helix, ἀναπνοὴ ὀχετῦ, ἕλιξ.
Helleborum, ἐλλέβορ⊛, ε, ὁ.
Helluatio, λαρυγμός, ἀσωτία, λιχνεία.
Helluo, onis, καταφαγᾶς, ἄσωτ⊛, πολυφάγ⊛, γαστρίμαργ⊛, λαφύκτης.
Helluor, λαφύσσω, καταπίνω.
Hem, φεῦ, ἰδέ.
Hemina, κοτύλη, ἡμίνα.
Hemisphærium, ἡμισφαίριον.
Hepar, ἧπαρ.
Hepaticus, ἡπατικός.
Hera, δέσποινα, δεσπότις, κυρία.
Heraclius lapis, ἡράκλει⊛ λίθ⊛.
Herba, βοτάνη, πόα, χόρτ⊛, χλόη.
Herba lactaria, τιθύμαλον.
Herba mercurialis, λινόζωστις, βοτάνη.
Herba sinaria, ῥοδοδάφνη.
Herba verruca, ἐλλέβορ⊛.
Herbaceus, βοτανώδης, ποώδης.
Herbarius, βοτανιστὴς, βοτανικός.
Herbas colligo, βοτανολογέω.
Herbidus & herbosus, βοτανώδης, χλοώδης.
Herbis victitans, ποηφάγ⊛.
Hercle & hercule, νὴ τὸν ἡρακλέα, ναί.
non Hercle, μὰ Δία· μὰ τὸν ἡρακλέα.
Hercules, ἡρακλῆς, έ⊛, ὁ.
Heri, χθὲς, ἐχθὲς, τῇ παρελθύσῃ.
Heri & nudiustertius, χθὲς καὶ πρώην.
Heri vesperi, ἐχθὲς ἑσπέρας.
Herilis, δεσποτικός.
Hernia, κήλη, ἐντεροκήλη.
Herniosus, κηλικός.
Heroicus, ἡρῷ⊛, ἡρωϊκός.
Heroina, ἡρωΐνη, ἡρῷνη.
Heros, ἥρως, ω⊛, ὁ.
Herus, δεσπότης, κύρι⊛.
Hesperus, ἕσπερ⊛.
Hesterno die, τῇ χθὲς ἡμέρᾳ.
Hesternus, ἐχθεσινὸς, ὀχθιζὸς, ῦ, ὁ.
Heu, φεῦ· ὦ· ὤμοι.
Heus, ὦ.
Hi, ὗτοι.
Hibernatio, παραχειμασία.
Hiatus, τὸ χάσμα, ἡ χάσμη.
Hic, pronomen, ὅδε· ὅγε· ὗτος.
Hic, adv. ἐνταῦθα, ἐνθάδε.
Hiccine, μὴ ὗτος· μὴ ὐχ ὅδε.
Hiemat, παραχειμάζει.
Hiems, χειμών.
Hilaresco, ἱλαρύνομαι, φαιδρύνομαι.
Hilari animo esse, φαιδρὸν ἢ περιχαρῆ εἶναι.
Hilaris, φαιδρὸς, ἱλαρὸς, περιχαρής.
Hilariter vivo, εὐθυμέω, εὐθύμως διαβιόω, ἡδέως ζῆν.
Hilaritas, ἱλαρότης.
Hilla, ὁ ἀλλᾶς, ᾶντ⊛.
Hinc, ἔνθεν, ἐνθένδε, ἐντεῦθεν.
Hinc & illinc, ἔνθεν καὶ ἔνθεν.
Hinc atque hinc, ἐκ μὲν τῦ ἐπιδεξιπερ.
Hinnio, χρεμετίζω.
Hinnitus, χρεμετισμὸς, ὁ.
Hinnulus, νεβρὸς, ὁ.
Hio, χαίνω & ἀναχάσκω.
Hippodromus, ἱππόδρομ⊛.
Hippomanes, τὸ ἱππομανές.
Hir, is, θέναρ· τὸ κοῖλον τῆς χειρός.
Hircinus, τράγι⊛, τραγικός.
Hircorum fœtor, κινάβρα, γράσ⊛, ὁ.
Hircosus, τραγομάσχαλ⊛.
Hircum olere, τραγίζειν, κιναβρᾶν.
Hircus, τράγ⊛, ὁ.
Hirquus, κάνθ⊛, ε, ὁ.
Hirsutia, τὸ δασύ· τραχύ· δασύτης.
Hirsutus, λάσι⊛, δασύς.
Hirtus, δασὺς, λάσι⊛.
Hirudo, βδέλλα.
Hirundo, χελιδὼν, ἡ.
Hisco, χαίνω.
Hispidus, δασὺς, λάσι⊛.
Historia, ἱστορία.
Historiam scribo, ἱστορέω, λογογραφέω.
Historicus, ἱστοριογράφ⊛, λογογράφ⊛, συγγραφεύς.
Histriculus, ὑποκριτικός.
Histrio, παντόμιμ⊛.
Histriones, ὑποκριταὶ, μῖμοι.
Hiulco, σχίζω, διασχίζω.
Hiulcus, κεχηνὼς, διεσχισμέν⊛.
Hoc, τῦτο.
Hoc loco, ἐνταυθοῖ.
Hoc modo, τῦτον τὸν τρόπον, ἐκείνως.
Hoc tempore, ἐν τῷ παρόντι· εἰς τὸ παρόν.
Hodiè, σήμερον, vel τήμερον.
Hodiernus, σημερινός.
in Hodiernum usque idem, μέχρι τῆς τήμερον ἡμέρας.
Homicida, ἀνδροφόν⊛, ἀνδροκτόν⊛.
Homicidium, ἀνδροφονία.
Hominum frequentia, πολυανθρωπία, ἀνθρωπλήθεια.
Homo, ἄνθρωπ⊛, ὁ καὶ ἡ· βροτός.
Homo nihili, ἄνθρωπ⊛ ἀχρεῖ⊛.
Homunculus, homuncio, ἀνθρωπίσκ⊛, ἀνθρώπιον.
Honestas, καλοκαγαθία, κάλλ⊛, κοσμιότης.
Honestè, καλῶς, εὐσχημόνως, σεμνῶς.
Honestissimus, ἐπιφανέστατ⊛.
Honesto, τιμάω τινα, ἐπικοσμέω.
Honesto loco nasci, γίγνεσθαι καλῶς.
Honestum, τὸ καλόν.
Honestus, καλὸς, εὐσχήμων, σεμνὸς, ἔντιμ⊛.
Honor, vel honos, τιμὴ, κλέ⊛.
Honorabilis, ἔντιμ⊛, ἐπίτιμ⊛, σεβαστὸς, ἀξιότιμ⊛, γεραρός.
Honorandus, τιμητέ⊛.

Honorarium, γεράσιον, τὸ γέρας, τίμιον, φιλοτίμημα.
Honorarius, ὁ τιμητικὸς, γεράσιος.
Honoratus, ἔντιμος, ἔνδοξος.
Honoratus valdè, γεραρός.
Honore afficio, τιμᾶν τινα μεγίσταις τιμαῖς, summis honoribus: ἄγω ἐν τιμῇ τινα, νέμω τιμὰς, γεραίρω, πρεσβεύω.
Honore privo, ἀτιμόω.
Honorem exhibeo, ἀπονέμειν τινὶ τιμὴν, τιμάω.
Honorifico, ἄγω διὰ τιμῆς, σεβάζομαι.
Honorificus, τίμιος, ἔντιμος, ἔνδοξος.
Honoris expers, ἄτιμος, ἐκτὸς τιμῆς.
Hora, ὥρα, ἡ.
Quota est Hora? ἐποσάτην ὅζει τὸ στοιχεῖον.
Hordeaceus, κρίθινος.
Hordeacea, ὀλόχυται.
Hordeaceus, κρίθινος.
Hordeum, κριθὴ, ἡ.
Hornus, αὐτετὴς.
Horologium, ὡρολόγιον.
Horrendus, φρικτὸς, φοβερός.
Horreo, φρίττω, ὀῤῥωδέω.
Horresco, ἐπιφρίττω.
Horreum, ἀποθήκη, σιτοφυλακεῖον, φρυτανεῖον.
Horribilis, φοβερὸς, φρικτὸς, φρικώδης.
Horridus, δασὺς, λάσιος. pro duro, aspero, φρικτὸς, φρικώδης.
Horrifico, φρικόω.
Horror, φρίκη.
Horruit, ἔφριξεν, ἐφοβήθη.
Horsum, δεῦρο, ἐνθάδε.
Hortamen, & hortamentum, παράγγελμα, νουθέτημα, κέλευσμα.
Hortatio, προτροπὴ, νουθέτησις, παράκλησις.
Hortator, κελευστής.
Hortensis, κηπαῖος, κηπευτός.
Hortor, παρακαλέω τινα ἐπί τι, προτρέπω, παραινέω σοι τοῦτο, ἐπεγείρω πρὸς ἀρετὴν, ad virtutem, νουθετέω.
Hortulanus, κηπουρὸς, & κηπωρός.
Hortulus, κηπίον, κηπίδιον.
Hortum excolo, κηπεύω.
Hortus, κῆπος.
Hortus pulchrè virescens, κῆπος εὐχλοος.
Hospes, ξένος, ξενοδόχος.
Hospita, ξένη, ξενοδόχος.
Hospitalis, ξενικὸς, φιλόξενος.
Hospitalitas, φιλοξενία, ξενία.
Hospitaliter, ξενίως, φιλοξένως.
Hospitio excipio, πάνυ λαμπρῶς ξενίζω τινα, ξενόω, ξενοδοχέω.
Hospitium, ξενὼν, κατάλυμα, ξενοδοχεῖον, πανδοχεῖον.
Hospitor, ξενοδοχέω, ξενίζω τινα.
Hostia, θυσία, θῦμα.
Hostiam immolare, θῦσαι θυσίαν.
Hostilis, πολέμιος, ἐχθρὸς, πολεμικὸς, δυσμενής.
Hostilitas, δυσμένεια, ἀπέχθεια.
Hostiliter, πολεμικῶς, πολεμίως.
Hostimentum, ἀμοιβὴ, ἀνταμοιβή.
Hostio, ὁμαλίζω, ἀμείβω, ἰσάζω.
Hostis, ἐχθρὸς, πολέμιος, ἐναντίος.
Huc, adverb. δεῦρο, ἐνθάδε, ἐνταῦθα.
Huc ades, δεῦρο ἴθι.
Huc & illuc, δεῦρο κἀκεῖσε.
Huc usque, μέχρι τοῦδε, μέχρι τούτου.
Hui, βαβαὶ, ὦ, φεῦ.
Huic, τούτῳ, ταύτῃ.

Hujusmodi, τοιοῦτος.
Humanitas, ἀνθρωπότης, φιλανθρωπία, ἐπιείκεια.
Humaniter, ἀνθρωπίνως, φιλανθρώπως, ἀνθρωπίως.
Humanitus, more humano, ἀνθρωπικῶς.
Humanum se præbere, φιλανθρώπως ἔχειν πρός τινα.
Humanus, φιλάνθρωπος, ὁ καὶ ἡ· ἀνθρώπινος, ἐπιεικής.
Humatio, ταφὴ, ἐνταφιασμὸς, ἐντάφιον.
Humecto, ὑγραίνω, βρέχω, ἰκμάζω.
Humeo, esco, ἰκμάζω.
Humeris gestare, βαστάζειν τι, φέρειν τι, αἴρεσθαι τι.
Humerus, ὦμος.
Humi, ἐπὶ γῆς, κατὰ γῆς, χαμαί.
Humiditas, ὑγρασία, ἰκμασία, νοτία.
Humidus, ὑγρὸς, δίυγρος, ὁ· νότιος.
Humigatus, βεβρεγμένος.
Humiliatio, ταπείνωσις.
Humilio, ταπεινόω.
Humilis, ταπεινὸς, ἄδοξος.
Humilitas, ταπεινότης, ταπεινοφροσύνη.
Humiliter, ταπεινῶς.
Humiliter sentire, ταπεινοφρονεῖν.
Humo, θάπτω ἀποθανόντας, νεκροὺς ἐνταφιάζω.
Humor, oris, νοτὶς, ὑγρότης, ἰκμάς.
Humus, ἡ γῆ, χθών.
Hyacinthus, ὑάκινθος.
Hyæna, ὕαινα.
Hyberna, τὰ χειμάδια χωρία.
in Hyberna proficisci, ἐς χειμάδιον φοιτᾷν, Herod. sub. χώραν vel γῆν.
Hybernaculum, τὸ χειμάδιον χωρίον, ὁ χειμάδιος τόπος.
Hyberno, διαχειμάζω, χειμάζω.
Hyberno tempore, χειμερινῆς ὥρας.
Hybernus, χειμερινὸς, χειμέριος.
Hydropicus, ὑδρωπικός.
Hydrops, ὕδρωψ, ωπος.
Hyemalis, χειμερινός.
Hyematio, παραχείμασία, χειμασία.
Hyemo, χειμάζω, χειμερίζω.
Hyems, χειμὼν, χεῖμα.
Hymen, ὑμήν.
Hymenæus, ὑμέναιος.
Hymnus, ὕμνος.
Hyperbole, ὑπερβολή.
Hypocrita, ὑποκριτής.
Hypodidasculus, ὑποδιδάσκαλος.
Hystrix, ὕστριξ, ιχος, ἡ.

J.

Ito, πορεύου, ὕπαγε.
Jacco, κεῖμαι, κατάκειμαι ἐν γῇ, in solo: ἀναπίπτω, κατακλίνομαι.
Jacere fundamentum, τὴν ἀρχὴν ὑποθέσθαι, vel βάλλεσθαι, καταβάλλεσθαι θεμέλιον, θεμελιοῦν.
Jacere probra, κακοῖς βάλλειν τινα.
Jacio, is, βάλλω τινα λίθοις, lapidibus, ῥίπτω.
Jacit, σκώπτει, ῥιπτάζει.
Jactibundus, ἀλαζὼν, ὁ.
Jactæ moles, βληθέντες, θεμέλιοι.
Jactanter, ἀλαζόνως.
Jactantia, μεγαλαυχία, ἀλαζόνεια.
Jactatio, idem.
Jactator, ἀλαζονικός.
Jactatus, ἀκοντισμός.

Jactito, θρυλλέω, ἐπικομπάζω.
Jacto, frequenter, jacio, ἀναῤῥιπτέω, ῥιπτάζω τι· pro sese efferre, μεγαλαυχέω, μεγαλοφρονέω ἐπί τινι.
Jactura, ζημία, βλάβη, ἀποβολὴ, ἐκβολή.
Jacturale, ἐπιζήμιον.
Jacturalis, ἐπιζήμιος.
Jacturam facere, ζημιωθῆναι τὴν ψυχὴν, animæ.
Jactus, βολὴ, ἀποβολή.
Jacula missilia, πεμπόμενα βέλη.
Jaculandi peritia, εὐστοχία, εὐημονία, εὐτοξία.
Jaculandi peritus, εὔστοχος, εὐδικήμερος.
Jaculatio, ἀκόντισμα.
Jaculator, ἀκοντιστὴς, τοξότης, ου, ὁ.
Jaculor, ἀκοντίζω, βάλλω λίθον, vel τινα λίθῳ.
Jaculum, ἀκόντιον, δόρυ, ατος, τό.
Jaculus, σαυρία, ἀκοντίας.
Jam, ἤδη, νῦν.
Jamdiu, πάλαι, ἐκ πολλοῦ χρόνου.
Jamdudum, πολὺν ἤδη χρόνον.
Jam eram, ἤδη ἤμην.
Jam jam, παραυτίκα.
Jam inde à pueris, εὐθὺς ἐκ παίδων.
Jam nunc, hoc tempore, ἤδη, νῦν, ἐν τῷ νῦν.
Jam olim, ἐκ πάλαι, & ἐκ παλαιοῦ.
Jam pridem, πάλαι.
Janitor, θυρωρὸς, ὁ καὶ ἡ· πυλωρὸς, ὁ καὶ ἡ.
Janitrices, ἐνάτηρες δύο ἀδελφῶν γυναῖκες, σύνυμφοι.
Jantilia, λίθοι τραχεῖς διακεκομμένοι.
Janua, θύρα, πύλη, εἴσοδος.
Januam cædere, θυροκοπῆσαι.
Januarius, ἰανουάριος, γαμηλιών.
Janus, θυραῖος θεός.
Ibi, adv. αὐτόθι, ἐκεῖ, αὐτοῦ, ἐνταῦθα.
Ibidem, αὐτόθι, αὐτοῦ, τῇδε αὐτοῦ.
Icere fœdus, ποιεῖσθαι συνθήκας πρός τινα, cum aliquo, σπονδοποιεῖσθαι.
Ico, ici, πλήττω, τύπτω, παίω.
Ictericus, ἰκτερικός.
Icterus, ὁ ἴκτερος.
Ictus, ûs, πληγὴ, πλῆγμα, θίξις, βολὴ, ῥιπή.
Id, τοῦτο.
Id agis, τοῦτο πράττεις.
Id agit, ἐνδρεῖ.
Idcirco, διὸ, διόπερ, δι' αὐτό.
Id quod res est, τὸ ὄν.
Idea, ἡ ἰδέα, ας.
Idem, masc. ὁ αὐτὸς, αὐτὸς, ταὐτό.
Identidem, ἑκάστοτε, ὡσαύτως, αὖθις καὶ αὖθις.
Ideo, διὸ, διότι, διὰ τοῦτο.
Ideo quod, διὰ τοῦτο, διότι, τούτων ἕνεκα.
Idiota, ἰδιώτης.
Idololatria, εἰδωλολατρεία.
Idolum, εἴδωλον.
Idoneè, ἐπιτηδείως, ἱκανῶς.
Idoneus, ἐπιτήδειος, ὁ καὶ ἡ, εἰς τοῦτο, χρήσιμος ἐπί τι, ἱκανὸς, ἐπαρκής.
non Idoneus, ἀχρηστος, ἀχρεῖος.
Iecur, jecoris, ἧπαρ, ατος, τό.
Jejune, ἀπαστὶ, ἀδεῶς.
Jejunii dies, νήσιμος ἡμέρα.
Jejunium, νηστεία, ἀπαστία, ἀσιτία.
Jejuno, νηστεύω, ἀσιτέω.
Jejunus, νῆστις, ἄγευστος.
Jentaculum, ἀκράτισμα, τὸ ἡμέρισμα, τὸ πρωϊνὸν ἄριστον.

Iento, ἀκρατίζομαι, ἀκρατίζω.
Iesus, Ἰησοῦς.
Igitur, ἄραγε, δὴ, γοῦν, τοιγαροῦν.
Ignarus, ἀγνὼς, ὁ καὶ ἡ· ἀνεπιστήμων.
Ignarus Philosophiæ, ἀφιλόσοφος.
Ignavè, ῥαθύμως.
Ignavia, ῥαθυμία, ἀργία, ἀπειρία, ἀδρανεία.
Ignavus, ῥάθυμος, ἀργὸς, ὁ· ὀκνηρὸς, ἀπράγμων.
Ignavus sum, ἀργέω, ῥαθυμέω.
Igneus, πύρινος, ἔμπυρος.
Igniarium, πυρεῖον, ἔναυσμα, ἐμπύρευμα.
Ignifacio, πυρόω.
Ignifer, πυρφόρος.
Ignis, τὸ πῦρ, ἥφαιστος, ου, ὁ.
Ignis sacer, ἐρυσίπελας, τό· πῦρ ἄγριον.
Ignitabulum, δᾶδος ῥαβδίον πυρεστρόφιον.
Ignitus, πυρόεις, πυρώδης, διάπυρος.
Ignivomus, πυρέκβολος.
Ignobilis, δυσγενὴς, ὁ καὶ ἡ, ἀκλεὴς, ἀγεννὴς, ἄγνωστος, ἄδοξος, ἄσημος.
Ignobilitas, δυσγένεια, ἀγένεια, ἀδοξία.
Ignominia, αἰσχύνη, ὄνειδος, τό· ἀδοξία, ἀτιμία.
Ignominiâ afficere, καταισχύνειν, ἀτιμάζειν.
Ignominiosum ducere, ἐν αἰσχύνῃ, ἐν αἰσχρῷ τιθέναι.
Ignominiosus, ἄτιμος, ἄδοξος.
Ignorandum est, ἀγνοητέον.
per Ignorantiam aliquid facere, δι᾽ ἀπειρίαν τι πράττειν.
Ignoratio, vel ignorantia, ἄγνοια, ἀγνόημα, ἀγνωσία.
Ignoro, ἀγνοέω, ἐπιλανθάνομαι, οὐκ οἶδα.
Ignoscibilis, veniâ dignus, συγγνωστός.
Ignosco, συγγινώσκω τινὶ τὴν ἁμαρτίαν, συγγνώμην διδόναι, ἐπιγινώσκω.
Ignotum erat, ἄδηλον ἦν.
Ignotus, ἀγνὼς, ἐμοὶ, ἄδηλος, ἄγνωστος.
Ilex, ilicis, πρῖνος.
Ilia, λαπάρα, κενεὼν, κῶλον, λαγόνες.
Ilicet, statim, εἶεν δὴ, ἴθι, παραυτίκα.
Ilium, λαγών.
Ilico, εὐθὺς, εὐθέως, παραυτίκα, αὐτόθεν.
Illa, ἐκείνη, ἐκεῖνα.
Illabor, εἰσπίπτω εἰς, καταῤῥέω εἰς τὴν γῆν, καταλισθαίνω.
Illaboratus, ἀκατέργαστος, ἀκατασκεύαστος.
Illac, ἐκεῖ, ἐκεῖσε, ἐκεῖθεν.
Illachrymo, καταδακρύω, κατολοφύρομαι.
Illæsa distributio, ἀβλαβὴς διανομή.
Illæsus, ἀπαθὴς, ἀβλαβὴς, ἀλώβητος, ἀπήμων.
Illitabile, ἄχαρις.
Illaqueo, παγιδεύω, ἐμπεριβάλλω.
Illatio, ἐπιφορὰ, εἰσφορά.
Illatebro, ἐναποκρύπτω.
Illaudatus, ἀνεγκωμίαστος, νώνυμος.
Ille, a, ud, ἐκεῖνος, αὐτός.
Illecebræ, θέλγητρα, ἐπαγωγαὶ, δέλεαρ, ατος.
Illecebrosus, ἐπαγωγὸς, θελκτήριος.
Illecto, as, ἐπάγομαι.
Illectus, δελεασθείς.
Illegitimus, ἀνέγγυος, ὁ καὶ ἡ· ἔκνομος, νόθος, ου, ὁ· ἔκθεσμος.
Illibata, ἄκραιντα, ἄθραυστα, ἄθικτα, ἀσάλευτα, ἀκίνητα, ἀκέραια, ἄφθαρτα.
Illex, ἄνομος.
Illibatus, purus, ἄψαυστος, ὁ καὶ ἡ· ἄφθαρτος, ἄθικτος, ἀμίαντος.
Illiberalis, ἀνελεύθερος, δουλοπρεπής.
Illiberalitas, ἀνελευθερία, ἀγένεια.
Illiberaliter, ἀνελευθέρως, δουλοπρεπῶς, ἀγεννῶς.
Illic, ἐκεῖ & αὐτόθι, αὐτοῦ.
Illicio, ἐπάγω, ἐφέλκω τινὰ, ἐφηκύω, δελεάζω.
Illicitè, ἀθέσμως, ἀθεμίτως.
Illicitus, ἄθεσμος, ὁ καὶ ἡ· ἀθέμιτος, ὁ καὶ ἡ· παράνομος, ἀπρεπής.
Illico, αὐτόθι παραυτίκα, εὐθύς.
Illido, προσβάλλω, ἐπάγω, προσκρούω.
Illigatus, προσδεθείς.
Illigo, προσδέω, συνάπτω.
Illinc, ἐκεῖθεν, αὐτόθεν, ἐνθένδε.
Illinentes, ἐγχρίοντες.
Illinio, ἐπιχρίω.
Illino, ἐπιχρίνω, ἐναλείφω, διαπλάττω.
Illisus, προσβληθείς.
Illiteratus, ἀπαίδευτος, ἀγράμματος, ἀμαθὴς, ὁ.
Illitus, ἐπικεχρισμένος, ἐπιχρισθείς.
Illix, icis, ἐπάγωγος.
Illotis manibus, ἀνίπτοις χερσίν.
Illotum, ἄπλυτον, ἄλουτον, ῥυπαρόν.
Illotus, ἄλουτος, ἄνιπτος, ὁ καὶ ἡ.
Illuc, ἐκεῖσε, ἐκεῖ, ἔνθα.
Illuceo, ἐμφαίνομαι, ἐπιλάμπω.
Illucescente die, ὑπολαμπούσης ἡμέρας.
Illudo, ἐμπαίζω ἐντρυφάω, ἐπισκώπτω, κατακερτομέω.
Illuminatio, ἐπίλαμψις.
Illumino, λαμπρύνω, διαφωτίζω, καταλάμπω, αὐγάζω.
Illunis nox, νὺξ ἀσέληνος.
Illusio, ἐμπαιγμα.
Illusor, ἐμπαίκτης, εἴρων.
Illustratio, καλλώπισμα, τό· αὔγασμα, τό.
Illustris, φωτεινὸς, λαμπρός· pro nobili, ἐπιφανὴς, εὔδοκιμος.
Illustrissimus, διασημότατος, κύδιστος, ἐνδοξότατος.
Illustro, καταλάμπω, καταυγάζω· pro declarare, δηλοῦν, φανεροῦν.
Illusus, ἐμπαιχθείς.
Illuvies, ἀλουσία, ἡ.
Imaginarius, εἰκονικός.
Imaginatio, φαντασία.
Imaginifer, προτομοφόρος.
Imaginor, φαντάζομαι, εἰκάζω.
Imago, εἰκὼν, όνος, ἡ· ἄγαλμα, τό· τὸ εἶδος.
Imaguncula, εἰκόνιον, ἀγαλμάτιον.
Imbecillis, ἀσθενὴς, ἄῤῥωστος, ἀδύνατος, ἀβληχρός.
Imbecillis sum, ἀδρανέω, ἀσθενέω.
Imbecillitas, ἀδυναμία, ἀῤῥωστία.
Imbellis, ἀπόλεμος, ἄμαχος, ἄναλκις, δειλός.
Imber, ὄμβρος, ὁ.
Imberbis, ἀγένειος, ἀπώγων.
Imbibo, ἐμπίνω, εἰσδέχομαι, ἐλλαμβάνω.
Imbrex, icis, σωλὴν γεῖσον, καλυπτήρ.
Imbricatim, γλωσσοειδῶς.
Imbuit, ἐμβάπτει, ἐμβιβάζει εἰς ἐπιστήμην.
Imbuo, ἐμβρέχω, ἐμβάπτω· pro erudio, παιδεύω.
Imbutio, προβιβασμὸς, μύησις.
Imbutus, μεμυημένος.
Imbutus sacris literis ab infantiâ, ἐκ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα πεπαιδευμένος.
Imitabilis, μιμητός.
Imitatio, μίμησις, μίμημα, ζήλωμα.
Imitator, μιμητὴς, ζηλωτής.
Imitor, μιμέομαι τινα.
Immaculatus, ἄμωμος, ἄσπιλος· ὁ καὶ ἡ, ἀμίαντος.
Immadeo, ἐμβρέχομαι.
Immanis, crudelis, θηριώδης, ἄγριος, ἀπηνὴς, πελώριος.
Immanitas, ἀγριότης, ἀπήνεια, ὠμότης.
Immansuetus, ἀτιθάσευτος, & ἀτίθασσος, ὁ καὶ ἡ· ἀνήμερος.
Immarcessibilis, ἀμάραντος.
Immaturâ morte præreptus, πρὸ ὥρας ἀναρπασθείς.
Immaturitas, ἀωρία.
Immaturus, ἄωρος, ὁ καὶ ἡ· πρόωρος.
Immeditatè, ἀμέσως.
Immedicabilis, ἀνίατος, ἀθεράπευτος.
Immemor, ἀμνήμων, ὁ καὶ ἡ· ἐπιλαθόμενος.
Immemor sum, ἀμνημονέω.
Immensitas, ἀμετρία.
Immensus, ἄμετρος, ἀμέτρητος.
Immerentibus, ἀναξίοις.
Immergo, ἐμβαπτίζω, ἐμβάπτω, καταδύνω, ἐναποκλύω.
Immeritò ἀναξίως, παρὰ τὴν ἀξίαν.
Immeritus, ἀνάξιος, ὁ μηδὲν ὀφληκώς.
Immersio, βαπτισμὸς, ἔμβαμμα.
Immetuens, ἄφοβος, ἀμέριμνος.
Imminens bellum, ὁ ἐπιὼν, ὁ προσιὼν, ὁ ἐνεστὼς πόλεμος.
Imminentia, ἐξοχότης.
Immineo, ἐπίκειμαι, ἐπέχω, ὑπερξανίσταμαι.
Imminet, ἀπειλεῖ, ἐξέχει.
Imminet periculum, ἐπικεῖται κίνδυνος, θάνατος, mors.
Imminuo, ἐλαττόω, σμικρύνω, μειόω, ἐλάττονα ποιῶ.
Imminutio, ἐλάττωσις, μείωσις.
Immisceo, ἐμμίγνυμι.
Immisericorditer, ἀνελεημόνως, ἀνοικτί.
Immisericors, ἀνελεήμων, ὁ καὶ ἡ· ἄνοικτος, δύσοικτος.
Immissio, ἐνεσία, ἔφεσις.
Immitis, ἀνελεήμων, ἀπηνὴς, ἀμείλιχος.
Immitto, ἐμβάλλω, ἐπιβάλλω τινὶ τὰς χεῖρας, manus alicui.
Immo, μᾶλλον μὲν οὖν, καὶ μήν.
Immovero, ἀλλὰ μήν.
Immobilis, ἀκίνητος, ἀμετακίνητος.
Immoderatio, ἀμετρία, ἀταξία.
Immoderatus, ἄμετρος, ὁ καὶ ἡ· ἀσύμμετρος, ἄτακτος.
Immodestè, ἀτάκτως, ἀκρατῶς, ἀκόσμως.
Immodestia, ἀμετρία, ἀσχημοσύνη, ἀκοσμία.

Immodestus, ἄμετρος, ἀκόλαστος, ἀκόσμος, ἄτακτος, ἄφρων.
Immodicè, ὑπερμέτρως, ἀσώτως.
Immodicus, ὑπέρμετρος, ἄκρατος.
Immolare homines, ἀνθρωποθυτεῖν.
Immolatio, ἡ θυσία, τὸ θῦμα.
Immolo, θύω, ἐπιθύω, ἐπισφάττω.
Immorigerus, δυσήνιος, ὁ καὶ ἡ.
Immorior, ἐναποθνήσκω, ἐπιθνήσκω.
Immoror, ἐνδιατρίβω τινι, vel κατά τι vel περί τι, ἐμμένω, ἐγχρονίζω τινι.
Immortalem facio, ἀθανατίζω.
Immortalis, ἀθάνατος, αἰώνιος, ὁ καὶ ἡ ἀκήρατος, ὁ καὶ ἡ ἄφθαρτος.
Immortalitas, ἀθανασία, ἀφθαρσία.
Immotus, ἀκίνητος, ἄστατος, ὁ καὶ ἡ.
Immunditıes, μίασμα, ἀκαθαρσία.
Immundus, ἀκάθαρτος, μιαρός.
Immunem fore, ἀβλαβὴ ἔσεσθαι.
Immunis, ἀτελής, ἀνεισφόρος, ἀσύμβολος, ἀφορολόγητος.
Immunitas, ἀτέλεια, ἀνεισφορία.
Immunitus, ἀτείχιστος, ὁ καὶ ἡ ἀφύλακτος, ἄφρακτος.
Immurmuro, ἐπιμορμύρω, ὑποψιθυρίζω.
Immutabilis, ἀμετάβλητος, ἀμετάθετος.
Immutatio, ἐναλλαγὴ, ἐνάλλαξις, ἀλλοίωσις.
Immuto, μεταβάλλω τι, μεταμείβω τι.
Imò, μᾶλλον δὲ, ἀλλάτε, καὶ μὴν.
Impar, ἄνισος, ἀνάρτιος.
Imparatus, ἀπαράσκευος, ἀπαρασκεύαστος.
Impariter, ἀναλόγως, ἀνίσως.
Impatiens, ἀπαθὴς, ὁ καὶ ἡ.
Impatienter, ἀμέμπτως, ἀπαθῶς.
Impatientia, ἀτλησία, ἀπάθεια.
Impavidè, ἀφόβως.
Impavidus, ἀδεὴς, ἄφοβος, ἄτρομος.
Impedimenta in bello, αἱ σκευαγωγίαι πολεμικαὶ, σκεύη πολεμικὰ, τὰ σκευοφόρα.
Impedimento esse alicui, ἐμποδὼν εἶναί τινι.
Impedimentum, κώλυσις, ἐμπόδιον.
Impedio, ἐμποδίζω τινι· κωλύειν τινὰ τῶν κακῶν, à vitiis.
Impeditus, ἐμποδισθείς.
Impedo, as, ἐμπεδόω.
Impello, ἐπάγω τινι, ἐπείγω, διαθέομαι accusativ. προσεμβάλλω τι, ὠθέω, ἐλαύνω.
Impendeo, ἐπίκειμαι, ἐπικρέμαμαι, ἐπαρτάομαι.
Impendendus, erogandus, ἀναλωτέος.
Impendo, insumo, προσαναλίσκω τι, δαπανάω τὴν οὐσίαν, bona mea consumo.
Impenetrabilis, ἀδιάβατος, ἀδιεξίτητος.
Impennatus, ἄπτερος.
Impensa, æ, δαπάνη, ἀνάλωμα.
Impensè, σφόδρα, ἄγαν, ἐπιῤῥεπῶς, δαψιλῶς.
Imperata facere, τὰ κελευόμενα ποιεῖν.
Imperativus, προστακτικός.
Imperator, αὐτοκράτωρ, στρατηγὸς, ἡγεμών.
Imperatorius, αὐτοκρατορικὸς, βασιλικός.
Imperatrix, ἡ αὐτοκράτωρ.
Imperatum, πρόσταγμα, κελευόμενον.
Imperceptus, ὁ καὶ ἡ, ἀκατάληπτος.
Imperfectum, ἀναπάρτιστον.
Imperfectus, ἀτελὴς, ὁ, ἡ· ἀτέλεστος.
Imperialis, βασιλικός.
cum Imperio esse, ἡγεμονεύειν.
Imperiosè, ἐπιτακτικῶς.

Imperiosus, δυναστευτικός.
Imperitia, ἀπειρία, ἀδαημονία, ἀμαθία.
Imperitus, ἀδαήμων, ἄπειρος, ἀγνοῶν, ἀπαίδευτος, ἀμαθής.
Imperium, ἐπίταγμα, κέλευσμα, τό· ἀρχὴ, ἡγεμονία.
Imperium maris suscipere, ἀρχὴν τῆς θαλάσσης λαβεῖν.
Imperium tenere, ἀρχὴν κατασχεῖν, ἀρχὴν ἔχειν.
Impero, ἄρχω, βασιλεύω, κελεύω, κυριεύω, δεσπόζω, cum gen.
Impersonale, ἀπρόσωπον.
Imperspicua, ἄδηλα, ἀφανῆ.
Imperterritus, ἄφοβος, ἀνέκπληκτος, ἀτάρβητος.
Impertinenda, παραχρεῖα.
Impertio, or, μεταδιδόναι τῶν κακῶν, κοινωνέω σοι τοῦδε, hoc tibi.
Imperturbatus, ἀτάρακτος, ἀτάραχος.
Impervius, ἀδιάβατος, ἀδιέξοδος.
Impetè, ὁρμηδὸν.
Impetibile, ἀνεπιχείρητον, ἀνεπιλήπτου.
Impetigo, λειχὴν.
Impeto, προσβάλλω, εἰσβάλλω.
Impetosus, θυρεός.
Impetrabilis, συγχωρητὸς, ἐξαίτητος.
Impetratio, κατανεύσις, ἐπίτευξις.
Impetravi, ἤνυσεν.
Impetro, τυγχάνω, cum gen. λαμβάνομαι, cum gen.
Impetu primo, ἐξ ἐφόδου.
Impetum facio, ἐμβάλλω· vel εἰσβάλλω εἰς χώραν, in regionem.
Impetuosè, μεθ' ὁρμῆς, σφοδρῶς.
Impetuosus, ὁρμητικός.
Impetus, ἐπιβολὴ, ἐπιφορὰ, ἐπιδρομὴ, ὁρμὴ, ἔφοδος.
Impexus, ἀκτένιστος.
Impiè, ἀσεβῶς.
Impiè ago ἀσεβέω.
Impietas, ἀσέβεια, ἀθεότης.
Impiger, ἄοκνος, οὐ ῥάθυμος, ὀτηρός.
Impigrè, ἀόκνως.
Impingo, offendo, ἐπάγω, προσκόπτω πρὸς λίθον τὸν πόδα, προσβάλλω.
Impius, ἀσεβὴς, ἀνόσιος, ἄθεος.
Implacabilis, ἀπαραίτητος, ὁ καὶ ἡ, ἀμείλικτος.
Implacatus, ἀνήκεστος.
Implacidus, δυσάρεστος.
Impleo, πληρόω, γεμίζω ναῦς σίτῳ, naves cibo, ἐμπλήθω τινι χαύνης ἐλπίδος, inani spe.
Implexa barba, δασυπώγων.
Implexus, ἐμπεπλεγμένος.
Implexus, us, ἐπιπλοκή.
Implicatio, idem.
Implicatus & implicitus, ἐμπλεχθείς.
Implicitè, ἐμπεπλεγμένως, ἀσαφῶς.
Implico, ἐμπλέκω, περιβάλλω.
Implorat, ἐπιβοᾷ.
Imploratio, ἐπίκλησις, ἀνάκλησις.
Imploro, ἀνακαλέω τινα, aliquem: δέομαι ἐπικουρίας, auxilium: εἰς βοήθειαν καλῶ, ἐπικαλέομαι τινα.
Implumis, ἄπτερος, ἄπτιλος.
Impluo, ἐμβρέχω.
Impluvia, μανδύη, χλαῖνα.
Impluvium, ὄροφος.
Impolitè, ἀκόμψως, ἀκόσμως.
Impolitus, ἄκομψος, ἀκατέργαστος.
Impollutus, ἀμίαντος, ἀμόλυντος.
Impono, τίθεμαι, ἐπιτίθημι, ἀναβιβάζω ἐφ' ἅρμα, in currum: pro injungo, ἐπιβάλλω φόρον, τέλος, vectigal, ἐπιτάττω· quandoque decipio, ἐξαπατάω.
Importatus, εἰσκομισθείς.
Importo, εἰσκομίζω, εἰσφέρω, τινι ἀτυχίαν, infortunium.
Importurè, ἀκαίρως, φορτικῶς.
Importunitas, ἀκαιρία.
Importunus, ἄκαιρος, ἄτοπος.
Impos, ἀκρατὴς, ἀδύνατος.
Impos animi, θυμοῦ ἀκρατής.
Imposterum, εἰς τὸ ἐπιόν.
Impositio, ἐπίθεσις, ἐπίθεμα.
Impossibilis, ἀδύνατος, ἀμήχανος.
Impostor, φέναξ, ακος, ἀπατηλὸς, πλάνος.
Impostores, ἐπιθέται, φενακισταί.
Impostura, ἐξαπάτη, φενακισμός.
Impotens, ἀκρατὴς· ὁ μὴ δυνάμενος, ἀδύνατος.
Impotens iræ, ὀργῆς ἀκρατής.
Impotenter, ἀδυνατεῖ, ἀκρατῶς.
Impotentia, ἀσθένεια, ἀκράτεια, ἀδυνατία.
dictorum Impotentia, ἡ πρὸς τὸ λέγειν ἀκρασία.
Impræsentiarum, ἐν τῷ παραχρῆμα· ἐν τῷ παρόντι.
Impransus, ἀνάριστος.
Imprecatio, ἀρὰ, κατάρα, ἐπάρα.
Imprecatur, κατεύχεται.
Imprecor, καταράομαί τινι, ἀρὰς ποιεῖσθαι κατά τινος, ἐπαράζω.
Impressio, προσβολὴ, ἐπιβολὴ, ἐμβολή.
Impressionem in hostes facere, ἐφορμᾶν πρὸς τοὺς πολεμίους.
Imprimere sigillum, τύπον ἐνσημαίνεσθαι.
Imprimo, ἐντυπόω, ἐγχαράττω, ἐπισφραγίζω, προσερείδομαι.
Improbabilis, ἀδοκίμαστος, ἀπίθανος.
Improbatio, ἀδοκιμασία.
Improbè, ἀναιδῶς, πονηρῶς.
Improbitas, φαυλότης, ἀσέλγεια, πονηρία, κακία, ἀναίδεια.
Improbo, ἀδοκιμάζω ἐκφαυλίζω.
Improbus, πονηρὸς, φαῦλος, ἀδόκιμος, μιαρός.
Improles, ἄφηλιξ, μήπω πολιτευόμενος.
Impromptum, ἀπίχειρον.
Impropriè, οὐ κυρίως.
Improprietas, ἀκυρολογία.
Impropriè loqui, ἀκυρολογεῖν.
Improsperè, ἀτυχῶς, δυστυχῶς.
Improvida, ἀδιοίκητα.
Improvidè, ἀπρονοήτως, ἀβούλως.
Improvidus, ἀπρονόητος, ἀπερίσκεπτος.
Improvisa, ἀπρόοπτα.
Improviso, ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, ἀπροσδοκήτως, ἀπροόπτως.
Improvisus, ἀπρονόητος, αἰφνίδιος.
Imprudens, ἄφρων, ἀνόητος, ἀσύνετος.
Imprudenter, δι' ἄγνοιαν.
Imprudentia, ἄγνοια, ἀσυνεσία, ἀφροσύνη, ἀβουλία, ἀνοησία, ἀπαιδευσία.
Impubes, ἄνηβος.
Impudens, ἀναίσχυντος, ἀναιδὴς, ὁ καὶ ἡ.
Impudens sum, ἀναισχυντέω.
Impudenter, ἀναιδῶς, ἀναισχύντως.
Impudentia, ἀναισχυντία, ἀναίδεια.
Impudicitia, ἀσέλγεια, ἀκολασία.
Impudicus,

Impudicus, ἀσελγὴς, ἄναγνος, λάγνης, μάχλος.
Impugnatio, προσβολή.
Impugno, προσβάλλω, καταπολεμέω.
Impulsio, impulsus, ἐλασία, ὠθισμός.
Impulsor, ἄσης, παρεξωτής.
Impune, ἀτιμωρητὶ, ἀζημίας.
Impune aliquid facere, ἀδεῶς πράττειν τι.
Non Impune feres, οἰμώξῃ.
Impunitas, ἀτιμωρησία, ἄδεια.
Impunitus, ἀτιμώρητος, ἀζήμιος.
Impurè, ἀνάγνως, ἀκαθάρτως.
Impuritas, μίασμα, ἀκαθαρσία.
Impurus, ἄναγνος, ἀκερτὴς, ἀκάθαρτος.
Imputare, λογίσασθαι.
Imputatus, ἄτμητος.
Imputo tibi culpam, ἀνατίθημί σοι τὴν αἰτίαν· vel, σοὶ ἐπάγω τὴν αἰτίαν· προστίθημι.
Imus, ὁ κατώτατος, ὕστατος.
In, ἐν, ἐπὶ, ἐς vel εἰς.
In animo habere, ἐν νῷ ἔχειν, εἰς νοῦν βάλλεσθαι.
In animo est mihi, διανοοῦμαι, διέγνωκα.
In causa sum, αἴτιος τούτου εἰμί.
In domo, ἐν τῇ οἰκίᾳ.
In hunc modum, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον· οὕτως.
In integrum restituet, εἰς ἀκέραιον ἀποκαταστήσει.
In posterum, εἰς τὸ ἔπειτα· τὸ λοιπόν.
In primos pedes, ἐπ' ἄκρα τοῦ ποδός.
In procinctu, ἐν προτομῇ πολέμου εἶναι μετ' ἐσθῆτος ὑπατικῆς, ἤτοι διαθέσθαι ἐν παρατάξει πολέμου αἰφνίδιος.
In propatulo, ἐκ τοῦ προφανοῦς.
In transitu, ἐν παρόδῳ.
In tutela, ἐν τῇ προστασίᾳ.
Inaccessus, ἀπρόσιτος, ἀνεπίβατος, ἄβατος, ὁ καὶ ἡ.
Inædifico, ἐνοικοδομέω. ἐποικοδομέω, παροικοδομέω.
Inæqualitas, ἀνισότης, ἀνωμαλία.
Inæqualis, ἄνισος, ἀνώμαλος.
Inæstimabilis, ἀτίμητος, ἀστάθμητος.
Inanimatus, ἄψυχος.
Inanio, κενόω.
Inanis, κενὸς, μάταιος, φροῦδος.
Inanis gloria, κενοδοξία.
Inanitas, κενότης, τὸ κενόν.
Inaniter, κενῶς, ματαίως.
Inaniter loquor, κενολογέω.
Inartificialis, ἄτεχνος.
Inartificialiter, ἀτέχνως.
Inassuetus, ἀήθης.
Inauditum, nefastum, ἄρρητον.
Inauditus, ἀνήκουστος, ἄπυστος.
Inauguratus, αἰσιωθεὶς, οἰωνισθείς.
Inauratus, ἔγχρυσος, ἐπίχρυσος.
Inauris, ἐνώτιον, ἐλλόβιον.
Inauro, ἐπιχρυσόω, διαχρυσόω.
Inauspicato, οὐκ εἰς καλὸν, ἀπαισίως.
Inauspicatus, δυσοιώνιστος.
Incalesco, διαθερμαίνομαι, θερμαίνομαι.
Incallidus, ἄδολος.
Incandesco, ἐκπυρόομαι, ἐκθερμαίνομαι.
Incantamentum, γοητεία, ἐπῳδὴ, μαγεία.
Incantator, ἐπῳδὸς, γόης, φαρμακεύς.
Incanto, ἐπᾴδω, γοητεύω, μαγεύω.
Incarnatio, σάρκωσις, ἐνανθρώπησις.

Incassum, frustra, φρούδη, μάτην.
Incastigatus, ἀδιόρθωτος.
Incastus, ἄναγνος.
Incautè, ἀπερισκέπτως, ἀφυλάκτως.
Incautus, ἀφύλακτος, ἀδόκητος, ἁπλοῦς, ἀνευλαβὴς, ἀπερίσκεπτος.
Incedo, βαδίζω, βαίνω, περιπατέω.
Incendiarius, πυρπολία.
Incendium, ἔμπρησις, ἐμπρησμὸς, ἐμπύρευσις, φλογμὸς, ἔγκαυμα.
Incendo, ἐμπυρίζω, ἀνακαίω, ἐμπρήθω, αἴθω, ἀνάπτω, ἐκφλέγω.
Incensum, θυμίαμα.
Incentivus, ἐπαυλητικός.
Inceptum, ἐπιβολὴ, ἐγχείρημα.
Incertitudo, ἀδηλότης, τὸ ἄδηλον.
Incertum reddo, ἀδηλόω, ἄπορον, ἄδηλον, ποιῶ, εἰς ἀμηχανίαν καθίστημι.
Incertus, ἄδηλος, ἀγνώριστος, ὁ, ἀσαφὴς, ἀμφίβολος.
Incessere saxis, λίθοις βάλλειν.
Incessit mihi cupido, ἐπιθυμία μοι ἦλθε.
Incessit eum timor, αὐτῷ δέος ἐπῆλθε.
Incesso, βάλλω.
Incessus, βάδισμα, βάδισις.
Incestum, τὸ ἄσεμνον.
Incestus, ἡ ἀνόσιος συνουσία, ἢ ἄνομος, μειξία, ἀνόμιμος γάμος.
Incestus, a, um, μιαρὸς, ἀνόσιος, ἀσελγὴς, αἰσχρουργός.
Inchoare, ἄρχεσθαι λόγου, sermonem.
Inchoativa, ἀρκτικά.
Incido, κατακόπτω, κόπτω, διατέμνω.
Incido, περιπίπτω συμφοραῖς, in calamitates, ἐμπίπτειν εἰς τοὺς πολεμίους, in hostes, ἐπιτυγχάνω τινί.
Incipio, ἄρχομαι, genit, ἀπάρχομαι.
Incisio, διακοπὴ, τμῆσις, τομή.
Incisum, κόμμα.
Incisura, διατομή.
Incisus ἐπικοπεὶς, τετμημένος.
Incitabulum, ὑπέκκαυμα.
Incitamentum, θέλγητρον, κινήσεως.
Incitatè, ὁρμητικῶς, σπουδαίως.
Incitatio, ὅρμησις, παρόρμησις.
Incitatus, παρορμηθεὶς, παροξυνθείς.
Incito, παρακαλέω τινα ἐπί τι, & πρός τι· παρορμάω τινα ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ, ad honesta facta: προτρέπω τινα εἰς τι· παροξύνω.
Incivilis, σκαιὸς, οὐ ὁ, ἀπειρόκαλος.
Inciviliter, ἀπειροκάλως, ἀκόσμως, οὐκ ἀστείως.
Inclamo, ἐπιβοάω, ἐπικαλέω, ἀνακαλέω.
Inclaresco, ἐπιφαίνομαι, εὐδόκιμος γίνομαι, ἐλλαμπρύνομαι.
Inclemens, ἀνεπιεικὴς, ἀπηνὴς, ἀνήμερος.
Inclementer, ἀπηνῶς, ἀνεπιεικῶς.
Inclementia, ἀπήνεια, ἀνεπιείκεια.
Inclinatio, ἔγκλισις, κλίσις, ῥοπή.
Inclino, ἐγκλίνω, ἐπικλίνω, ἐπιρρέπω.
Includo, κατακλείω, ἐγκλείω, cum genit.
Inclusus, ἐγκλεισμένος.
Inclytus, διάσημος, ὁ καὶ ἡ, λαμπρὸς, ἔνδοξος, κλεινὸς, περίκλυτος.
Incoctile, ἐνεψημένον.
Incogitabilis, ἀλόγιστος.
Incogitans, ἀλόγιστος, ἄλογος.
Incogitantia, ἀλογιστία, ἀβουλία.
Incogitatus, ἄσκεπτος.

Incognitus, ἄγνωστος, ἀνώριστος.
Incola, ἔνοικος, οἰκήτης, ὁ, ἐγχώριος, ἔποικος.
Incolo, οἰκέω τὴν πόλιν, vel ἐν τῷ ἄστει ἐνοικέω, ναίω.
Incolumem evadere, σώζεσθαι.
Incolumis, ἄνοσος, ὁ, ἡ, ἄρτιος, ὑγιὴς, σῶος, ἀβλαβὴς, ἀρτιμερής.
Incolumitas, ὑγεία, ἀσφάλεια, σωτηρία, ὁλοκληρία.
Incomitatus, ἀκολούθητον, ἄμοιρος.
Incommodè, ἀσυμφόρως, ἀχρήστως.
Incommoditas, βλάβη, ἀχρηστία.
Incommodo, βλάπτω τινα, ζημιόω.
Incommodum, βλάβη, δυσχρήστημα.
Incommodum accipere, βλάβην ἔχειν, ζημίαν ἐνεγκεῖν.
Incommodus, βλαβερὸς, ἀλυσιτελὴς, ἄχρηστος, ἄκαιρος, ἀνεπιτήδειος.
Incomparabilis, ἀσύγκριτος, ἀσύμβλητος, ἀπαράβλητος.
Incompertus, ἄδηλος, ἀγνώριστος.
Incompositè, ἀτάκτως, μὴ ἀκριβῶς.
Incompositus, ἀδιάτακτος, ἀσύνθετος, ἄτακτος, ἀκαλλώπιστος.
Incomprehensus, ἀσύλληπτος.
Incomptus, ἄκομψος, ἀκόσμητος.
Inconcessus, ἀσυγχώρητος.
Inconcinnitas, ἀρρυθμία, ἀναρμοστία.
Inconcinniter, ἀρρύθμως, ἀναρμόστως.
Inconcinnus, ἐκμελὴς, ἀνάρμοστος.
Inconcussus, ἄσειστος, ἀσάλευτος.
Inconditè, ἀσυντάκτως, ἀτάκτως, ἀνεθέτως.
Inconditus, ἐκμελὴς, ἀσύντακτος.
In confinio, ἐγγὺς, πλησίον.
Incongruè, ἀκαταλλήλως.
Incongruitas, ἀκαταλληλότης.
Inconsiderantia, ἀλογιστία, ἀσυνεσία.
Inconsideratè, ἀπερισκέπτως, ἀφροντίστως.
Inconsideratus, ἀπερίσκεπτος, ἀβέλτερος.
Inconstans, ἀβέβαιος, ἄστατος, ἀσταθὴς, ἀκατάστατος.
Inconstanter, ἀβεβαίως, ἀστάτως.
Inconstantia, ἀστασία, μετάνοια.
Inconsultè, ἀβούλως, ἀπερισκέπτως.
Inconsulto, εἰκῆ, παρὰ προαίρεσιν.
Inconsultus, ἄβουλος, ἀπερινόητος.
Inconsutus, ἄρραφος.
Incontinens, ἀκρατὴς, ἀκόλαστος, ὁ καὶ ἡ, ὁ μὴ ἐγκρατής.
Incontinenter, ἀκρατῶς.
Incontinenti, παραυτίκα.
Incontinentia, ἀκρασία, ἀκράτεια.
Inconveniens, ἀσύμφορος, ἀπρόσφορος, ἀσύμμετρος.
Incorporeus, ἄσωμος, ἀσώματος.
Incorruptibilis, ἀδιάφθορος.
Incorruptus, ἄφθαρτος, ὁ καὶ ἡ, ἄσηπτος, ἄφθορος, ὁ καὶ ἡ.
Incorruptus muneribus, ἀδωροδόκητος.
Increatus, ἄκτιστος.
Increbresco, διαθρυλλοῦμαι, καταπυκνόομαι.
Incredibilem in modum, θαυμαστὸν ὅσον.
Incredibilis, ἄπιστος, ἀπίθανος, παράδοξος, παράλογος.
Incredibiliter, ἀπίστως, ἀπιθάνως.
Incredulitas, ἀπείθεια, ἀπιστία.
Incredulus, ἀπειθὴς, δύσπιστος.
Incrementum, ἐπαύξησις, ἐπίδοσις.

Incrementum capio, ἐπίδοσιν λαμβάνω, αὐξάνω.
Increpatio, ἐπιτίμησις, ἐλεγχία.
Increpito, ἐπιπλήττω.
Increpo, καταβοάω, καταπτάομαι, ἐπιμέμφομαί τινι ταῦτα.
Incresco, ἐπιδίδωμι.
Incruentus, ἀναίμακτος, ἀναίμακτος.
Incrustatio, κονίασις, πλάκωσις.
Incrusto, κονιάω, κονιῶ.
Incubare ovis, ἐπωάζειν, θάλπειν.
Incubatio, ἐγκοίμησις.
Incubatio gallinarum, τῶν ἀλεκτορίδων ἐπωασμός.
Incubo, ἔγκειμαι, ἔν τινι· ἐπίκειμαί τινι· ἐπικαθεύδω, ἐπικοιμάομαι· ἐπῳάζομαι.
Incubus, ἐφιάλτης.
Inculco, ἐπισάττω· pro sæpius repetere, ταυτολογεῖν, παρεμβάλλειν τι.
Inculpabilis, ἄμεμπτος, ἀναίτιος, ἄψογος.
Inculpatus, ἀνέλεγκτος, ἀνέγκλητος, ἀναίτιος, ἄψεγος, ἀμώμων.
Incultè, ἀκόσμως, ἀκαλλωπίστως.
Incultus, ἀγεώργητος, ἀνεξέργαστος, ἀκαλλώπιστος.
Incumbo, ἐπίκειμαί τινι, pro obnixè rei alicui operam dare, σπουδάζειν περί τι, ἀσχολοῦμαι περὶ τοὺς λόγους, literarum studiis incumbo.
Incunabula, τὰ σπάργανα, αἱ κοιτίδες.
Ab Incunabulis, ἀπ' αὐτῶν σπαργάνων.
Incurabilis, ἀνήκεστος, ἀνίατος, ἀνήκεστος, ἀθεράπευτος.
Incuria, ἀμέλεια, ἀφροντιστία.
Incuriosus, ἀμελής.
Incurro, ἐμβάλλω, ἐπιτρέχω.
Incursionem facere, εἰσβάλλειν εἰς χώραν· εἰσπηδᾶν εἰς οἰκίαν τινος· καταδρομὴν ποιεῖσθαι.
Incurso, συχνὰ προσβάλλω, κατατρέχω.
Incursus, ἐπιβολή, ἐμβολή, ἐπιδρομή.
Incurvatus, ἐπικυρτωθείς.
Incurvesco, κυρτοῦμαι.
Incurvo, κυρτόω, κατακάμπτω.
Incurvus, κυρτός.
Incus, udis, ἄκμων, ονος, ὁ.
Incusatio, αἰτίασις, μέμψις, φάσις.
Incuso, αἰτιάομαί τινα τούτου· ἐγκαλέω σοι τοῦτο· κατηγορέω, καταμέμφομαι.
Incustoditus, ἀφύλακτος.
Incutere alicui metum, δέος ἐνεργάζεσθαί τινι.
Incutio, ἐμβάλλω, καταφέρω.
Indagant, ἐξιχνιάζουσιν.
Indagator, θηρευτής, ἐξεταστής.
Indagine cingo, περισοιχίζω.
Indago, inis, θήρα & θήρευμα, στοιχισμός.
Indago, are, θηρεύομαι· pro inquirere, θηράω τὴν ἀλήθειαν, veritatem: ἐρευνάω, ἐξετάζω, ἀναζητέω.
Inde, ex eo loco, ἐκεῖθεν, ἐντεῦθεν, ἔνθεν.
Hinc Inde, ἔνθεν καὶ ἔνθεν.
Inde loci, τότε, ἔπειτα, ἀπὸ τούτου.
Indebitus, ὁ οὐκ ὀφειλόμενος.
Indecens, ἀεικής, ἀπρεπὴς, οὐ καθήκων.
Indecenter, ἀπεικότως, οὐ πρεπόντως, οὐ καλῶς.
Indeceptus, μὴ ἐνεργηθείς, ἀποτυχών.
Indecorè, ἀπεικότως, ἀσχημόνως, ἀκόσμως.
Indecorum, οὐκ εὔσχημον, ἀπρεπές.
Indecorus, ἀπρεπής, ἀσχήμων.
Indefatigabilis, ἀκάματος.
Indefensus, ἀφρούρητος, ἀναπολόγητος.
Indefessus, ἀκάματος.
Indefinitè, ἀορίστως.
Indefinitus, ἀόριστος, ἀπαρέμφατος.
Indelebilis, ἀνεξάλειπτος.
Indemnatus, ἀκατάκριτος.
Indemnis, ἀζήμιος, ἀθῷος.
Indemnitates, τὰ ἀζήμια.
In deposito, ἐν παραθήκῃ.
Indeprecabilis, ἀπαραίτητος.
Indesinens ἄπαυστος, ἄληκτος.
Indesinenter, ἀδιαλείπτως, συνεχῶς.
Index, μηνυτής, ὁ
Index digitus, δεικτικός, λιχανός.
Index librorum, σύλλαβος, ἔλεγχος.
Indici oportere, ἐπιτάσσειν χρῆναι.
Indicium, μήνυσις, τεκμήριον.
Indicium facere, ἐπισημαίνω.
Indico, as, are, δείκνυμι, μηνύω τινί, ἀποφαίνω, γνωρίζω.
Indico, is, ere, ἀπαγγέλλω τινί τι· καταγγέλλω πόλεμον, bellum.
Indicta caussa, ἄκριτος, vel ἀκρίτως ἐρήμην καταδικασθῆναι, Condemnari.
Indictum, ἐπινέμησις.
Indies, καθ' ἑκάστην ἡμέραν.
Indifferens, ἀδιάφορος.
Indifferentia, ἀδιαφορία.
Indigena, αὐτόχθων, ἐγχώριος.
Indigens, ἄπορος, ἐνδεής.
Indigentia, ἀπορία, ἔνδεια, χρεία.
Indigeo, ἀπορέω χρημάτων, pecuniis: ἐνδεής τούτων εἰμί· ἐνδεῶς ἔχω· δέομαί τινος· χρείαν ἔχω, χατίζω.
Indigestio, ἀπεψία.
Indigestus, ἄτακτος, ἀδιάθετος.
Indigitamenta, ἱερατικὰ βιβλία.
Indigites, ἡμίθεοι κτίσται.
Indigites Dii, θεοὶ αὐτόχθονες.
Indignabundus, ἀγανακτοῦντι ἐοικώς.
Indignatio, ἀγανάκτησις, ἀναξιοπάθεια.
Indignè, ἀναξίως, παρὰ τὸ προσῆκον.
Indignè fero, δεινοπαθέω, δυσχεραίνω.
Indignitas, ἀναξία, ἀπρέπεια.
Indignor, irascor, ἀγανακτέω ἐπί τινι, & ὑπέρ τινος, ob aliquid: ὀργίζομαί τινι, ἄχθομαί τινι.
Indignus, ἀνάξιος, οὐκ ἐπάξιος.
Indigus, ἄπορος, ἐνδεής.
Indipisco, ἐπιτυγχάνω.
Indiscriminatim, ἀδιακρίτως.
Indissolubilis, ἄλυτος, ἀκατάλυτος.
Indistinctus, ἀδιάκριτος.
Indita, ἐντεθῇ.
Individua, ἀδιαίρετα, ἄτομα.
Indivisibilis, ἀδιαίρετος, ἄσχιστος.
Indivisus, ἀχώριστος, ἀμέριστος.
Indo, is, ἐντίθημι, ἐντόθεμαι, ἐνδίδωμι.
Indo nomen, ἐπονομάζω.
Indocilis, ἀμαθής, δυσμαθής.
Indoctè, ἀπαιδεύτως, ἀμαθῶς.
Indoctus, ἀμαθής, ἀπαίδευτος, ἀγράμματος, ἄμουσος.
Indoleo, ἀνιάομαι, συναλγέω.
Indoles, φύσις, ἦθος, τὸ φυή.
Indoles bona, εὐφυΐα.
Indomitus, ἀδάμαστος, ἄδμητος, ἀνάγωγος.
Indotatus, ἄπροικος, ὁ καὶ ἡ.
Inducere in animum, ἐμβάλλεσθαι εἰς νοῦν.
Induciæ, ἀνοχαί, ἀνακωχή, ἐκεχειρία, ἡ, σπονδή.
Inducias facere, ἀνοχὰς ποιεῖσθαι πρός τι· ἐκεχειρίαν ποιεῖσθαι.
Inducit, χρίεσθαι.
Induco, ἐνάγω, εἰσάγω: pro persuadeo, ἐπάγω, ἀναπείθω.
Inductio, ἐπαγωγή, ἀγωγή.
Indubitatus, ἀναμφίβολος.
Inductus, δελεασθείς, εἰσαχθείς.
Indulgens, φιλόστοργος.
Indulsit, παρέσχεν.
Indulgenter habere aliquem, φιλοστόργως ἐπιμελεῖσθαί τινος, ἢ κεχαρισμένως.
Indulgentia, φιλοστοργία, συγχώρησις.
Indulgeo, καταχαρίζομαι, ἐπιτρέπω, ἐφίημι ταῖς ἡδοναῖς, voluptatibus.
Indumentum, ἔνδυμα, ἱμάτιον.
Induo, ἐνδύω, ἐπιβάλλω ἱμάτιον, veste.
Induresco, σκληρύνομαι.
Induro, σκληρύνω, σκιρρόω, ἐντυλόω.
Industum, χιτωνίσκος.
Industria, φιλοπονία, ἐπιστρέφεια, ἀγχίνοια, σπουδή, ἐπιμέλεια.
De Industria, ἐξ ἐπιτηδεῦς, ἐκ προνοίας, ἢ προαιρέσεως, προκρίτως.
Industriè, εὐφυῶς, τεχνικῶς, ἐπιμελῶς.
Industrius, φιλόπονος, σπουδαῖος, ἐπιμελής, εὐμήχανος, ἀγχίνους.
Induciæ, ἀνακωχαί.
Indutus, a, um, περιβεβλημένος.
Induviæ, ἐνδύματα.
Inebriatus, ὁ μεθύων.
Inebrio, μεθύω, μεθύσκω.
Inebrior, μεθύσκομαι.
Inedia, ἀσιτία, λιμός, ὁ, νηστεία, ἀτροφία.
Ineffabilis, ἄρρητος, ἀνεκφώνητος.
Inefficax, ἀνενεργής, ἀδύνατος.
Inelegans, ἄκομψος, ἀπειρόκαλος.
Ineleganter, ἀκόσμως.
Inenarrabilis, ἀνεκδιήγητος.
Inefficax, ἀτελής.
Inelegantia, ἀκαλλία.
Ineluctabilis, ἀκαταγώνιστος.
Inenarrabilis, ἀνεκδιήγητος, ἀνέκφραστος.
Inenodabilis, δυσχερής, ἄδηλος.
Ineo, εἰσέρχομαι.
Ineptè, ἀναρμόστως, παρὰ τὸ μέλος.
Ineptio, is, ire, ὑθλέω, ὕθλους λέγω, ληρέω.
Ineptus, ἄχρηστος πρός τι· ἀφυὴς πρός τι· ἀπρεπής, ἀνάρμοστος.
Inequitabilis, ὁ μὴ ἱππάσιμος.
Inermis, ἄνοπλος, ἀθωράκιστος, ὁ, ἡ.
Iners, ῥᾴθυμος, ἀπράγμων, ἄτεχνος, ἀργός, νωθρός.
Inertia, ῥᾳθυμία, ἀδράνεια, ἀκηδία.
Inesco, δελεάζω, ἀγκιστρεύω.
Inest notitia, ὑπάρχει γνῶσις.
Inevitabilis, ἀδιάδραστος, ἄδραστος.
Ineunte vere, ἅμα τῷ ἦρι· ἀρχομένου ἦρος.
Inexaturabilis, ἀπλήρωτος, ἀκόρεστος.
Inexcusabilis, ἀπροφάσιστος, ἀναπολόγητος.
Inexecrabile, ἀπευκτόν.
Inexercitatus, ἀγύμναστος, ἀνάσκητος.
Inexhaustus, ἀδαπάνητος.
Inexorabilis, ἀπαραίτητος, ἀκολάκευτος.
Inexpectatus, ἀπροσδόκητος.
Inexpeditus, ἄζωνος, οὐ πρόχειρος, οὐκ εὔζωνος.
Inexpertus, ἄπειρος. ἀπείρατος.
Inexplebilis, ἀσυμπλήρωτος.

Inexplacabilis, ἀδιάλυτα, ἄσπονδα.
Inexplacabilis, ἀνέκλεαστ⊗.
Inexpugnabilis, ἀνάλωτ⊗, ἄληπτ⊗, ἀκαταμάχητ⊗.
Inextimabilis, ἀνείκαστ⊗.
Inextricabile, ἀνακατάπλωστον, ἀκατασκεύαστον.
Inextinguibilis, ἄσβεσ⊗.
Inextricabilis, ἀνέξοδ⊗, ἀμήχαν⊗, ἄλυτ⊗, ἀδιάδεαστ⊗, ἀδιάλυτ⊗.
Inexuperabilis, ἀνυπέρβλητ⊗, ἀήττητ⊗.
Inhabilè, ἀκόμψως, ἀτέχνως.
Inficetus, ἄκομψ⊗, ἐκ ἀστεῖ⊗.
Infacundia, ἡ ἐν τῷ λέγειν ἀπειρία.
Infacundus, ὁ ἄπειρ⊗ τῷ λέγειν.
Infamia, ἀτιμία, δυσφημία, ἀδοξία.
Infamiâ notare, στηλιτεύειν τινα, ἄτιμον ποιεῖν τινα.
Infamiâ notari, τυγχάνειν κακοδοξίας.
Infamis, ἄτιμ⊗, ἄδοξ⊗, δυσκλεής.
Infandus, ἄῤῥητ⊗, ἀνεπίῤῥητ⊗.
Infans, νήπιον, παιδίον, βρέφ⊗, τό.
Infans recens natus, ὑπέμβρυον, νεογνόν.
Infantia, νηπιότης, παιδία.
Infantulus, [illegible].
Infarcio, ἐμπλάττω, ἐπιβύω.
Infas, ἀθέμιτον.
Infatuo, ἐκμωραίνω.
Infaustus, δυστυχής, ὁ ϗ ἡ.
Infectâ re, ἄπρακτ⊗.
Infector, βαφεύς.
Infectus, ἀγένητ⊗, ἄπρακτ⊗.
Infelicissimus, ταλαιπωρότατ⊗, δυστυχέστατ⊗.
Infelicitas, δυστυχία, δυσπραξία.
Infeliciter, δυστυχῶς, ἀτυχῶς.
Infelix, δυστυχής, ταλαίπωρ⊗, ἄθλι⊗.
Infelix sum, δυστυχέω, κακοπαθέω.
Infendere, ἐπιτείνειν, ἐκλημματίσαι.
Infensum esse alicui, εἶναί τινι ἐχθρὸν, ἐχθραίνειν τινι.
Infensus, ἐχθρὸς, δυσμενής.
Inferi, οἱ κάτω, οἱ ἐν ᾅδῃ, καταχθόνιοι.
Inferiæ, ἐναγίσματα, τάρχεα, αν, τά.
Inferior, κατώτερ⊗.
Inferior viribus, ὁ τὴν ἰσχὺν ἥττων.
Inferius, κατώτερον.
Infernalis, καταχθόνι⊗.
Infernus, ᾅδης, ε, ὁ, νεκροδέγμων.
Infernus, a, um, ὁ, ἡ, τὸ κάτω· ὁ ϗ ἡ ὑπόγει⊗, καταχθόνι⊗.
Infero, εἰσφέρω, ἐπεισφέρω, ἐπάγω.
Inferre bellum, πόλεμον ἐκφέρειν πρός τινα, alicui.
Inferre damnum, περιβάλλειν τινα συμφοραῖς, ζημιοῦν τινα · injuriam, ἀδικεῖν.
Inferre manus, ἐπιβάλλειν τὰς χεῖρας.
Inferus, a, um, ὁ κάτω.
Infestatio, ἐνόχλησις, κάκωσις.
Infestivus, ἀτερπής⊗.
Infesto, ἐνοχλέω, ὑβρίζω, κακουργέω, κακόω.
Infestus, ἀπεχθὴς, ὀχληρός.
Infibulo, ἐμπορπέω.
Inficias ire, ἐξαρνεῖσθαι.
Inficiatio, ἐξάρνησις, ἄρνησις.
Inficiator, ἀποστερητὴς, ἀρνητής.
Inficio, βάπτω, pro maculo, διαφθείρω, μολύνω.
Infi ior, nego, ἀρνέομαί τι.
Infidelis, ἄπιστ⊗, ὁ πιστός.
Infidelitas, ἀπιστία.

Infidus, ἄπιστ⊗, ἄσπονδ⊗, ἀβέβαι⊗.
Infigo, ἐνερείδω, ἐμπήγνυμι.
Infima sors, ὑστέρα τύχη.
Infimates, οἱ ὑστερεύοντες.
Infimum, ὕστατον, ἔσχατον.
Infimus, κατώτατ⊗.
Infinitè, ἀδιορίστως.
Infinitivus modus, ἀπαρέμφατον.
Infinitus, ἄπειρ⊗, ἀπέραντ⊗.
Infirmitas, ἀσθένεια, ἀῤῥωστία.
Infirmo, καταλύω, ἀσθενόω.
Infirmus, ἀσθενὴς, ἄῤῥωσ⊗.
Infit, λέγει, λέγειν ἄρχεται.
Infixus, ἐμπαγείς.
Inflammatio, φλεγμονὴ, φλέξεσις.
Inflammatus, ἐμπεπυρισμέν⊗.
Inflammatu facilis, εὔφλεκτ⊗.
Inflammo, κατακαίω, ἐμπρήθω, ἅπτω.
Inflare buccas, γνάθους φυσᾶν.
Inflecto, κάμπτω, ἀναστρέφω.
Inflexibilis, ἄκαμπτ⊗.
Inflexus & inflexio, ἔγκαμψις.
Infligo, προστρίβομαι, ἐμφορέω τινι πληγὰς, verbera, προσβάλλω.
Inflo, ἐμπνευματόω, ἐμφυσάω.
Influo, εἰσρέω, ἐπιῤῥέω.
Infœcunditas, ἀγονία, ἀφορία.
Infœcundus, ἄτοκ⊗, ἄγον⊗, ἄκαρπ⊗, ἄφορ⊗, ἀβλαστής.
Informatio, ὑποτύπωσις.
Informis, ἄμορφ⊗, ἀμόρφωτ⊗.
Informo, ὑποτυπόω, σχηματοποιέομαι.
Infortunatus, δυστυχὴς, ταλαίπωρ⊗.
Infortunatus sum, κακῶς πράττω, δυστυχέω.
Infortunium, ἀτυχία, ἀτύχημα, τὸ, δυστύχημα.
Infra, ὑπὸ cum dat. & accus. κάτω, ὑποκάτω, ἔνερθε ὑπένερθε.
Infractus, ἄῤῥηκτος, ἀποκλασθείς.
Infræni, ἀχαλίνωτοι.
Infræno, καταφρυάττομαι, ἐμβριμάομαι.
Infrendens, ἐμβρενθυόμενος.
Infrendeo, βρύχειν τοὺς ὀδόντας ἐπί τινα.
Infrequens, ἔρημος, ὁ, μανός, ὁ.
Infrequentia, μανότης, ὀλιγανθρωπία.
Infringo, καταῤῥήγνυμι, ἐπικλάω.
Infructuosus, ἄκαρπος.
Infula, καυσία, μίτρα.
Infulæ, στέμματα.
Infulatus, καυσίᾳ ἢ μίτρᾳ κεκοσμημένος.
Infumo, καπνίζω.
Infundibulum, χώνη.
Infundo, ἐγχέω, ἐπιχέω, ἀποβρέχω.
Infuscans, μελαίνων, σπλῶν.
Infusco, are, φαιὸν ποιῶ, ἀμαυρόω.
Infusio, ἔγχυσις, ἐπίχυσις.
Ingeminatus, ἐπιδιπλασιασθείς.
Ingemino, ἐπιδιπλασιάζω, ἐπαναδιπλόω.
Ingemisco, ἐπιστένω.
Ingemo, στένω ἐπί τινι, propter aliquid: στενάζω, ἀνοιμώζω, ἐξαθυμέω.
Ingenero, ἐπιγεννάω.
Ingeniculari, γονυπετεῖν.
Ingenii acumen, εὐμάθεια, εὐμαθία.
Ingeniosè, εὐφυῶς, ἐπιδεξίως.
Ingeniosus, εὐφυὴς, δεξιός.
Ingenitus, ἐγγινόμενος, ἔμφυτος.
Ingenium, ἀγχίνοια, εὐφυΐα.
Ingens, μέγας, εὐμεγέθης, πελώριος.
Ingenuè, ἐλευθερίως, γνησίως, εὐγενῶς, γενναίως.

Ingenuitas, εὐγένεια, γενναιότης, ἐλευθερία.
Ingenuus, ἐλεύθερος, γνήσιος, ἐπιεικής.
Ingero, ἐμφορέω, ἐνίημι, τινί.
Inglorius, ἄδοξος, ἀκλεὴς, ἄτιμος.
Ingluvies, γαστριμαργία, λιχνεία.
Ingrandesco, μεγαλύνομαι.
Ingratè, ἀχαρίστως.
Ingratitudo, ἀχαριστία, ἀγνωμοσύνη.
Ingratus, ἀηδὴς, ἀτερπὴς, ἀχάριστος, ἀγνώμων.
Ingratus sum, ἀχαριστέω, ἀχάριστος εἰμί.
Ingravesco, ἐπιβαρύνομαι, ἐπιβρίθω.
Ingredior, βαδίζω ἐπί τινα, ad aliquem: εἰσέρχομαι, ἐπιβαίνω, ἔπειμι.
Ingressus, εἴσδυσις, πρόσοδος, εἴσοδος, βάδισις.
Ingruere, ἐφορμῆσαι, ἐπιφοιτᾶν.
Ingruo, ἐπιβάλλω, εἰσπίπτω, ἐπίκειμαι.
Inguen, βουβὼν, ἡ ἥβη.
Ingurgito, γαστρίζω, λαιμάω, ἐμφορέω, κατακορέννυμι.
Inhabilis, ἀνεπιτήδειος, ἄχρηστος πρός τι, ἀνάρμοστος.
Inhabitabilis, ἀοίκητος.
Inhabitatio, ἐνοίκησις.
Inhabito, ἐνοικέω, οἰκέω πόλιν.
Inhæreo, προσκολλάομαι, ἐμφύομαι.
Inhæresco, idem.
Inhalo, ἐμπνέω.
Inhians, ἐγχάσκων.
Inhians alicui rei, κεχηνὼς πρός τι.
Inhibeo, ἀνείργω, κωλύω, ἐπέχω.
Inhio, ἐπιχαίνω, χαίνω ἐπί τι.
Inhonestè, αἰσχρῶς, ἀτίμως. ἀσχημόνως.
Inhonestus, αἰσχρὸς, ἀκαλλὴς, ἀσχήμων, ἄτιμος, ἄσεμνος.
Inhonoratus, ἀτίμητος, ἄτιμος.
Inhorreo, φρίττω.
Inhospitalis, ἄξενος, ἀκοινώνητος.
Inhospitalitas, ἀξενία, κακοξενία.
Inhumanè & inhumaniter, ἀπανθρώπως.
Inhumanitas, ἀφιλανθρωπία, ἀπανθρωπία, τὸ ἀπαίδευτον.
Inhumanus, ἀπάνθρωπος, ἀφιλάνθρωπος, μισάνθρωπος.
Inhumatus, ἄταφος, ἄθαπτος.
Inhumo, ἐνθάπτω, θάπτω νεκρὸν, ἐνταφιάζω.
Ibi [illegible], αὐτόθι, ἐκεῖ.
Injicio, ἐπιῤῥίπτω τι ἐπί τι, ἐμβάλλω.
Inimicitia, ἔχθρα, ἀπέχθεια.
Inimico, as, ἐχθραίνω.
Inimicor, aris, ἀπεχθαίνομαι.
Inimicus, ἐχθρὸς, δυσμενὴς, ἐναντίος.
Inimitabilis, ἀμίμητος.
In ipso vestigio, εὐθέως.
Iniquè ago, ἀγνωμονέω εἴς τινα, & περί τι, ἀνομέω.
Iniquitas, ἀδικία, ἀγνωμοσύνη, ἀνομία, ἀνωμαλία, ἀνισότης.
Iniquo animo, iniquè, παρὰ γνώμας, δυσνοϊκῶς, ἀδίκως.
Iniquus, ἄδικος, ἄνομος, παράνομος.
Initiatus, sacris imbutus, μυσταγωγούμενος, μεμυημένος.
Initio, inauguro, μυῶ· pro inchoare, κατάρχεσθαι.
Ab Initio, ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχὴν, ubi κατὰ subauditur.
Initium, ἀρχὴ, προοίμιον, ἔφοδος.

Initium facere, ἄρχεσθαι ἀπό τινος.
Initis, ὑπεισελευθέντων.
Initus, a, um, συγκείμενος.
Injucundus, ἀηδής, ἀτερπής.
Injudicatus, ἄκριτος, ἀκατάκριτος.
Injungo, mando, ἐπιτίθημι, προστάττω.
Injunxit, ἐνεχείρισεν.
Injuria, ἀδικία, ὕβρις, ἡ, λώβη.
Injuriâ afficio, ἀδικέω τινα, ὑβρίζω.
Injuriâ, adv. ἀλόγως, ἀναξίως, ἀδίκως.
In jure cedere, ἐν δικαστηρίῳ παραχωρεῖν.
Injuriosè, ὑβριστικῶς.
Injurius, ὑβριστικός.
Injurius sum, ἀδικέω τινα, ὑβρίζομαι.
Injussu, ἄνευ προστάγματος.
Injussus, ἀπαράγγελτος, αὐτοκέλευστος.
Injustitia, ἀδικία, ἀσέβεια, κακουργία.
Injustus, ἄδικος, ἀσεβής, ὁ καὶ ἡ.
In leges jurare, ἐγγράφεσθαι.
Innascor, ἐπιφύομαι, ἐγγίνομαι, ἐμφύομαι.
Innato, tas, ἐννήχομαι, ἐπινέω, ἐπιπολάζω.
Innatus, ἔμφυτος, συζυγικός.
Innavigabilis, ἄπλοος, ἄπλωτος.
Innectens, ἐπιπλέκων.
Innecto, ἐνείρω.
Innitor, ἐπισχυρίζομαί τινι, ἐπερείδομαι.
Inno, as, ἐπινήχομαι.
Innocens, ἄκακος, ἀναίτιος, ἀβλαβής, ἀνέγκλητος.
Innocenter, ἀβλαβῶς.
Innocentia, ἀκακία, ἀβλάβεια.
Innocuus, ἀβλαβής.
Innodati, δέσμιοι.
Innotesco, διαγνωρίζομαι, γνώριμός εἰμι, ἐπιφαίνομαι.
Innotuit, ἐγνώσθη.
Innovatio, ἀνανέωσις, ἐγκαίνισις.
Innovo, καινίζω, νεόω, καινὸν ποιῶ.
Innoxius, ἄκακος, ἀβλαβής.
Innumerabilis, ἀναρίθμητος.
Innumerus, ἀνάριθμος.
Innuo, ἐπινεύω.
Innupta, ἄνανδρος, ἀνέκδοτος, ἡ ἄγαμος.
Inobediens, ἀπειθής, ἀνήκοος.
Inobedientia, ἀνηκουστία, ἀπείθεια, παρακοή.
Inoculatio, ἐνοφθαλμισμός.
Inoculo, ἐνοφθαλμίζω.
Inoffensus, ἀβλαβής, ἀπήμων.
Inofficiosus, ἀχάριτος.
Inolesco, ἐπιτείνομαι, ἐπιφύομαι, αὔξομαι.
Inominatus, δύσφημος, ἀπευκτός.
Inopia, ἀπορία, ἔνδεια, πτωχεία.
Inopiâ laborare, εἶναι ἐν ἀπορίᾳ.
Inopinanter, ἐξ ἀπροσδοκήτου.
Inopinatè, ἀπροσδοκήτως.
Inopinatus, ἀπροσδόκητος.
Inops, ἄπορος, πτωχός, ὁ, ἐνδεής.
Inordinatus, ἀσύντακτος.
Inornatus, ἄκοσμος, ἄκομψος.
In promptu, ἐν ἑτοίμῳ.
Inquam, λέγω, φημί.
Inquies, & Inquietudo, ἡ τοῦ ἡσυχάζειν ἀδυναμία, ἀγρυπνία, ταραχή.
Inquieto, διαθορυβέω.
Inquietus, ἄστατος, ἀνήσυχος.
Inquilinus, ἔνοικος, σύνοικος, μέτοικος.

Inquinamentum, ῥυπαρία, μόλυνσις, ἀκαθαρσία.
Inquinatus, μολυνθείς, μεμολυσμένος.
Inquino, μιαίνω, μολύνω.
Inquio, φημί.
Inquiro, ἐξετάζω, ἐπιζητέω, διερευνάω, ἀνακρίνω.
Inquisitio, ἐξέτασις, ἐπιζήτησις, δοκιμασία.
Inquisitor, ἐξεταστής, βασανιστής.
In rem, εἰς πρᾶγμα.
In sacris patris, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατρός.
Insalubris, νοσώδης, νοσηρός.
Insalutatus, ἀπροσηγόρητος.
Insanabilis, ἀνίατος, ἀθεράπευτος.
Insanctus, ὁ μὴ ἅγιος.
Insania, μανία, ἄνοια, παραφροσύνη.
Insanio, μαίνομαι, παραφρονέω.
Insanus, ἐμμανής, μανικός.
Insapiens, ἄφρων.
Insatiabilis, ἄπληστος, ἀπλήρωτος, ἀκόρεστος.
Insatiabilitas, ἀπληστία, ἀδδηφαγία.
Insatiabiliter, ἀκορέστως.
Insciens, ἀγνοῶν, ἀμαθής, οὖν.
Inscitè, ἀμαθῶς, ἀτέχνως.
Inscitia, ἄγνοια, ἀμαθία.
Inscitus, ἄμουσος, ἄτεχνος.
Inscius, ἀνεπιστήμων, ἀμαθής.
Inscribo, ἐγγράφω, ἐπιγράφω.
Inscriptio, ἐπιγραφή, ἐπίγραμμα.
Insculpo, ἐγγλύφω, ἐγκολάπτω.
Insegnes, ἀδεξιεῖς.
Insecta, ἔντομα.
Insectator, ἐπιτηδευτής, μιμητής.
Insector, ἐπιδιώκω, καταδιώκω.
Insedit, ἐγκαθέζεται.
Insemitatio, ἀνοδία.
Insensibilis, ἀναίσθητος.
Insensibilitas, ἀναισθησία.
Insepultus, ἀθαπτος, ἄταφος, ἄτυμβος.
Insequor, ἐπακολουθέω, διώκω.
Inserantur, ἐντραγήσονται.
Insero, ui, ertum, ἐντίθημι, ἐμβάλλω.
Insero, Insevi, ἐμσπείρω, ἐμφύω.
Insertus, ἐμβληθείς, ἐντεθείς.
Inservio, δουλεύω, διακονέω, λατρεύω τῇ ἡδονῇ, voluptati.
Inservire commodis alienis, ἄλλῳ τὰ συμφέροντα σκοπεῖν.
Insideo, ἐπικάθημαι, καθίζω ἐπί τινι.
Insidiæ, ἐνέδρα, ἐπιβουλή, λόχος.
Insidias struo, ἐπιβουλεύω· ἐνέδρας καθίζειν τινί, ἐνέδραν ποιεῖσθαι τινί.
Insidiatio, ἐπιβουλή, ἐνέδρα.
Insidiator, ἐπίβουλος, ἐνεδρευτής.
Insidior, ἐπιβουλεύω, ἐνεδρεύω.
Ex Insidiis, ἐξ ἐπιβουλῆς.
Insidiosè, μετ' ἐπιβουλῆς.
Insidiosus, ἐπιβουλευτός.
Insido, ἐνιζάνω, ἐφιζάνω.
Insignia, ἐπίσημα.
Insignia imperii, τὰ τῆς ἡγεμονίας παράσημα.
Insignio, is, ire, ἐπισημαίνω, ἐνσημαίνω.
Insignis, ἐπίσημος, λαμπρός, ἐπιφανής.
Insigniter, ἐπισήμως.
Insilio, εἰσάλλομαι, ἐμπηδάω.
Insimulabant, κατηγόρουν.
Insimulatio, ὑπόκρισις, τὸ ἔγκλημα.
Insimulo, προσβάλλομαι, ὑποκρίνω, ἐγκαλέω, κατηγορέω.

Insinuatio, παρείσδυσις.
Insinuatus, συνεσταλμένος.
Insinuo, ὑποδύομαι· ἐγκατοικίζω, ἐγκολπίζω.
Insipidus, ἄχυμος, ἄχυλος.
Insipiens, ἀνόητος, ἄφρων, μωρός.
Insisto, ἐπιμένω ταῖς εὐχαῖς, precibus: ἐνίσταμαι ἔν τινι, ἐφίσταμαι.
Insita, ἔμφυτα.
Insociabilis, ἀκοινώνητος.
Insolens, ἀηδής· pro superbo, ἀλαζών.
Insolenter se efferre, ἀλαζονικῶς ἐπαίρεσθαι.
Insolentia, ἀήθεια· item arrogantia, ἀλαζονεία, ὑπερηφανία, αὐθάδεια.
Insolentior, ὑπερήφανος, καὶ ἀλαζών, ἀπειρόκαλος, ἀγέρωχος.
Insolesco, μεγαλοφρονέω ἐπί τινι.
Insollicitus dies, ἀμνήμων ἡμέρα.
Insolo, ἡλιάζω, ἡλιόω.
Insolubilis, ἄλυτος, δύσλυτος.
Insomnia, æ, vigilia, ἀγρυπνία, ἀϋπνία.
Insomniosus, ἐνυπνιώδης.
Insomnis, ἄϋπνος, ἄγρυπνος.
Insomnium, ἐνύπνιον.
Insono, ἐνηχέω.
Insons, ἄκακος, ἀναίτιος, ἀθῷος.
Insonus, ἄφωνος.
Inspectio, ἐπισκοπή, ἐφορία.
Inspecto, ἐφοράω, ἐπισκοπέω.
Inspector, ὁ ἐπίσκοπος, θεωρός.
Insperato, ἀνελπίστως, παραλόγως.
Ex Insperato, ἐκ παραλόγου.
Insperatus, ἀπροσδόκητος.
Inspergo, ἐγκαταπάσσω, ἐπιπάσσω.
Inspicio, βλέπω εἴς τινα, ἐπισκοπέω τὴν φύσιν, naturam: ὁράω.
Inspiratio, εἰσπνοή, ἐμπνευσις.
Inspiratus, ἐμπνευσθείς.
Inspiro, ἐπιπνέω, ἐμπνέω, ἐμφυσάω.
Inspuo, ἐπιπτύω, καταπτύω.
Instabilis, ἀβέβαιος, εὐμετάβολος, ἄστατος.
Instabilitas, ἀστασία, ἀκαταστασία.
Instanter, ἐνστατικῶς.
Instantia, ἡ ἔνστασις.
Instar, δίκην, cum gen. ὡς.
Instat, ὀχλεῖ, ἐνίσταται, ἀφέστηκεν.
Instaurans, ἀνανεῶν.
Instauratio, ἀνασκευή, ἀποκατάστασις.
Instauro, ἐπισκευάζω, ἀνοικοδομέω, ἀνορθόω τι, ἀνακαινίζω, ἀποκαθίστημι.
Insterno, ἐπιστρώννυμι, στρωννύω κλίνην.
Instigat, ἐποξύνει, ἐφιστᾷ ἐπισπουδάζει.
Instigatio, παραίνεσις, παρόρμησις.
Instigo, as, παροξύνω, ἀναπείθω τοῦτό σε, ad hoc te: παρορμάω τινα.
Instillo, ἐνσταλάζω καὶ ἐνστάζω.
Instinctu divino, ἐνθέως.
Instinctus, us, ui, παρόρμησις, παροξυσμός, κίνησις.
Instito, παλιγκάπηλος, αὐτοπώλης.
Instituo, decerno, προαιροῦμαι, ἐγχειρέω, pro incipio, ἐνίσταμαι. pro doceo, παιδεύω σε τοῦτο, in hâc re te: διδάσκω τινα.
Instituta, προοίμια, καθεσταμένα, ὁρίσματα, διατάξεις.
Instituta majorum, προγονικὰ νόμιμα.
Institutio, doctrina, παιδεία, εἰσαγωγή.
Institutum, ἔθος, τό, παίδευμα· denotat etiam propositum, προαίρεσις, σκοπός.

Institutus, πεπαιδευμένος, παιδευθείς.
Insto, urgeo, ἐνίστημι· pro incumbo, ἔγκειμαι· pro imminere, ἐγγίζειν.
Instratum, κατάστρωμα.
Instructa, καταρτίσματα.
Instructio, κατασκευή, ἐμφανισμός, διδασκαλία.
Instruere, id est, docere, διδάσκειν τινά.
Instrumenta, χρηστήρια, ἐργαλεῖα, γραμματεῖα, ἀσφαλίσματα, δικαιώματα.
Instrumentum, ἐργαλεῖον, ὄργανον ου, τὸ, σκεῦος, ἐξάρτυσις γραμματεῖ.
Instruo, ordino, κατασκευάζω, ἐντάττω, ἐξαρτύω, συμβιβάζω.
Insuavis, ἀγλυκής, ἀηδής.
Insucco, ἐγχυμίζω.
Insudo, ἐνιδρόω.
Insuesco, ἐνεθίζομαι.
Insuetus, ἀήθης.
Insula, νῆσος, νησίδιον.
Insulaneus, νησιώτης.
Insularis, νησιωτικός.
Insulsè, ἀνοήτως.
Insulsus, ἄναλος, ὁ, pro fatuo, ἀναίσθητος, ἀγνώμων, ἀνόητος.
Insultatio, ἐφάλσις, χλευασία.
Insulto, ἐπισκιρτάω, ἐπιπηδάω, ἐπιχαίρω τινὶ, ἐντρυφάω τινί.
Insultura, ἐπιπήδησις.
Insum, ἔνειμι, διατρίβω.
Insumo, ἀναλίσκω χρήματα, pecuniam: δαπανάω.
Insuper, περιττῇ, πρὸς τούτοις, ἄλλοτε.
Insuperabilis, ἀδάμαστος, ἀήττητος, ἀνάλωτος, ἀνίκητος, ἄμαχος.
Insurgo, ἀνθίσταμαι, ἐπαίρω.
Insusurro, ἐπιψιθυρίζω.
Intabesco, μαραίνομαι, ἐντήκομαι.
Intactus, ἀμίαντος, ἄθικτος, ἀμόλυντος, ἄψαυστος.
Intaminatus, μιανθείς.
Intectus, ἀσκέπαστος.
Integer, ἀκμαῖος, ὑγιής, ζῷος, ὁλόκληρος.
Integritas, ἀδιαφθαρσία, ὁλότης, ὁλοκληρία.
De Integro, ἐξ ὑπαρχῆς.
Integumentum, ἐγκάλυμμα.
Intellectu difficilis, δυσνόητος.
Intellectus, νοῦς, νόημα, σύνεσις.
Intelligentia, νόησις, σύνεσις, ἔννοια.
Intelligibilis, νοητός.
Intelligo, συνίημι τοῦτο, διαγινώσκω, κατανοέω, νοέω, αἰσθάνομαι, μανθάνω.
Intemerata, ἄθικτος, ἄφθαρτα, ἄχραντα, ἀκαταφρόνητος.
Intemeratus, ἀμόλυντος.
Intemperans, ἀκρατής, ἀκόλαστος, ἄσωτος, ἀκατάσχετος.
Intemperanter, ἀκρατῶς.
Intemperanter vivo, ἀκολασταίνω, ἀτακτέω, ὑπερμαζάω.
Intemperantia, ἀκολασία, ἀκρατία, ἀσωτία, ἀμετρία.
Intemperie, μανία.
Intemperies, δυσκρασία, ἀκαταστασία.
Intempestus, a, ἄωρος, ἄκαιρος, βαθεῖα, ἄκαιρος.
Intempesta nox, ἀκρόνυξ, ἀκρονυχία, νυκτὸς ἀωρία.
Intempestas, δυσκρασία.
Intempestivè, οὐκ ἐν δέοντι, οὐκ ἐν καιρῷ, παρὰ καιρὸν, παρ' ὥραν.
Intempestivus, a, ἄωρος, ἄωρος θάνατος, mors: παράκαιρος.

Intempestus, ἄωρος, παράκαιρος.
Intendere aciem oculorum, ἀτενὲς ὁρᾶν, ἐνατενίζειν.
Intendere animum, προσέχω τὸν νοῦν τινι, ἐφίστημί τινι.
Intendit, ἐπιτείνει, κοσμεῖ.
Intendo, ἐπιτείνω τόξον, arcum.
Intensio, ἐπίτασις, ἔντασις.
Intentatus, ἀπείρατος.
Intentè, ἐντεταμένως.
Intentio, ἔνστασις, σκοπός.
Intento, προτείνω.
Intentus, ἐντεταμένος, ἔντονος.
Inter, μεταξὺ, cum genit. ut μεταξὺ λόγου, inter dicendum: ἐν cum dat. vel εἰς cum accus.
Inter hæc, ἐν τούτῳ, ἐν τούτοις.
Intercalaris, παρεμβεβλημένος, ἐμβόλιμος, ἀθέτος.
Intercalati dies, ἐπακτοὶ ἡμέραι.
Intercapedo, διάστημα, διαχώρημα.
Intercapulum, intericapulum, μετάφρενον.
Intercedit, μεσάζει.
Intercedo, διέρχομαι, ἐνίσταμαι, ἱκετεύω.
Interceptus, μεσολαβηθεὶς, ἀποθανών.
Intercessio, ὑπερέντευξις.
Intercessor, ἐνστάτης, μεσίτης.
Intercessor bonorum, διάδοχος οὐσίας.
Intercido, παρεμπίπτω.
Intercipio, μεσολαβέω, ἐγκαταλαμβάνω.
Intercludo, ἀπολαμβάνω.
Interdiarius, ἡμεροκλέπτης.
Interdicere igni & aqua, πυρὸς καὶ ὕδατος καὶ στέγης εἴργεσθαι.
Interdico, veto, παραγγέλλω, κωλύω.
Interdictio, ἀπόρρησις, ἡ, ἀπόρρημα, τό.
Interdictum, ἀπόρρημα, τὸ, παραγγελία, ἀπαγόρευμα, ἀπηχθισμός.
Interdiu, μεθ' ἡμέραν, δι' ἡμέρας.
Interdum, ἐνίοτε.
Interea, ἐν τούτῳ, τὸ ἐν τοσούτῳ, ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ.
Interemptio, καθαίρεσις.
Interemptus, καθαιρεθεὶς, ἀνῃρημένος.
Intereo, ἀπόλλυμαι, διαφθείρομαι.
Interest, vide Refert.
Interfector, φονεὺς, ἀναιρέτης.
Interficio, ἀναιρέω τινα, κτείνω τινα, φονεύω.
Interfluo, διαῤῥέω.
Interfundo, διαχέω.
Intergeries, paries, τοῖχος, ὁ δύο κτήσεις διορίζων.
Interjacio, is, παρεμβάλλω.
Interjectio, σχετλιασμός.
Interim, μεταξὺ, πρὸς τούτοις δέ.
Interim dum, ἐν ὅσῳ.
Interimo, διαφθείρω τινα, κτείνω.
Interior, ὁ ἐνδότερος.
Interitus, ἀπώλεια, ἀναίρεσις.
Interjungo, ἐφίσταμαι.
Interlabor, παρεμπίπτω.
Interlocutio, διαλογισμὸς, διάλεξις.
Interloquor, λόγον παρεμβάλλω, διαλέγομαι, διακόπτω.
Interlunium, ἀπόκρουσις σελήνης.
Interluceo, παρεμφαίνω.
Intermedius, παράμεσος.
Intermico, διαστίλβω.
Interminatus, ἀπέραντος.
Interminor, ἐπαπειλέω, ἐμβριμάομαι.
Intermissio, διάλειψις, ἄνεσις.
Sine Intermissione, ἀδιαλείπτως.

Intermitto, cesso, διαλείπω, ἐπέχω.
Interna, ἥπατα.
Internecinum bellum, πανώλεθρος πόλεμος.
Internecio, πανωλεθρία.
Interneco, δικαιόω, ἐξολεθρεύω.
Internoctatio, παννυχίδες.
Internodium, φάλαγξ.
Internosco, διαγινώσκω, διακρίνω.
Internuncius, διάκτωρ, διάγγελος.
Intero, ἐντρίβω.
Interpellatio, λόγου παρεμβολὴ, διακοπή.
Interpello, διακόπτω, παρενοχλέω τῷ λέγοντι.
Interpola, interpolator, ἐπισκευαστὰ, ἐπισκευαστής.
Interpolo, ἀνασκευάζω, ἀνανεόω.
Interpono, παρεμβάλλω, παρεντίθημι.
Interpositio, παρεμβολὴ, παρένθεσις.
Interpremo, διαπιέζω.
Interpres, ἐξηγητὴς, ἑρμηνεύς.
Interpretatio, ἑρμηνεία, μετάφρασις.
Interpretor, ἑρμηνεύω, ἑρμηνεύομαι, accus. παραφράζω, ἐξηγέομαι.
Interpungo, στιγμαῖς διαιροῦμαι.
Interputo, διατέμνω.
Interregnum, μεσοβασιλεία.
Interrex, μεσοβασιλεύς.
Interritus, ἀδεὴς, ἄφοβος.
Interrogatio, ἐρώτησις, ἐρώτημα, πύσμα.
Interrogo, ἐρωτάω σε τοῦτο, de hâc re te: vel περὶ τούτου πυνθάνομαι.
Interrumpo, ἀποῤῥήγνυμι, διαλύω.
Interruptè, συντόμως, ἀποτόμως.
Interruptio, ἀπόῤῥηξις, διακοπή.
Interseco, διατέμνω.
Intersepio, διείργω.
Intersero, παρεμβάλλω, παρεντίθημι.
Interspiro, διαπνέω.
Interstitium, διάστημα, τὸ, διαχώρημα, τὸ μεταξύ.
Intersto, διΐστημι.
Intersum, ἐγκαθίσταμαι, πάρειμι τοῖς πράγμασι, rebus: pro differre, διαφέρειν.
Intertextum, παρύφαντον.
Intervallum, διάστασις, ἡ, διάστημα, τό.
Intervenio, ἐπέρχομαι, ἐπιφαίνομαι.
Interventus, μεσιτεία.
Interula, χιτωνίσκος.
Intestabilis, ἀπηγορευμένος, ἄτιμος μὴ προσδεκτέος εἰς μαρτυρίαν.
In estatò, ἀδιαθέτως.
Intestatus, ἀδιάθετος.
Intestina, orum, ἔντερα, ἔγκατα, σπλάγχνα.
Intestinum, ἔντερον, ἐγκοίλιον, ἔνυστρον.
Intestinus, a, um, ἐμφύλιος πόλεμος, bellum: ὁ ἔνδοθεν, ὁ ἔσω.
Intexo, ἐνυφαίνω, ἐμπλέκω.
Intimari, γνωρίσαι.
Intimè, οἰκειότατα.
Intimus, ἐνδότατος, μύχατος.
Intinctus, ἔμβαμμα.
Intingo, ἐμβάπτω, ἐγχρώζω.
Intolerabilis, δύσοιστος, ἀφόρητος, ἀβάστακτος, ἄτλητος.
Intolerandus, ἀνυπόστατος, ἀφόρητος.
Intono, βροντάω, ἐκβροντάω.
Intonsus, ἄκαρτος, ἀκερσεκόμης.
Intorqueo, στρεβλόω.
Intortus, ἀνεστραμμένος.
In totum, διάμπαξ.
Intra, ἐντὸς, gen. εἴσω, ἔσω.

Intractabilis, ἀδάμαστος, ἄπικτος, ὁ καὶ ἡ, ἀτειρής, ἀμεταχείριστος.
Intrepide, ἀδεῶς, ἀφόβως.
Intrepidus, ἀδεής, ἀθαμβής, ὁ, ἡ, ἄτρομος, ἄφοβος, ἄοκνος.
Intrinsecus, ἔσωθεν, ἔνδοθεν.
Intritum, μυττωτὸν, οῦ, τό.
Intrò, adverb. εἴσω, ἔσω.
Intro, εἰσέρχομαι, εἴσειμι εἴς τινα.
Introcludo, ἐγκατακλείω.
Introduco, εἰσφέρομαι, εἰσάγω.
Introductio, εἰσαγωγή, προσαγωγή ἡ.
Introeo, εἰσέρχομαι, εἰσπορεύομαι.
Introgredior, εἰσέρχομαι, εἰσπορεύομαι.
Introitorius, εἰσόδιος.
Introitum, ἐπιβατήριον, εἰσηλύσιον.
Introitus, εἴσοδος, εἴσοδος, ἔμβασις.
Intromitto, εἰσδέχομαι, εἰσοικίζω.
Introrsus vel -sum, εἰς τὸ ἔσω, vel εἴσω.
Introspicio, εἰσορῶ, ἐπισκοπέω.
Introvoco, εἰσκαλέω.
Intrudo, εἰσωθέω.
Intubus, ἴντυβος.
Intueor, θεάομαί τινα, βλέπω εἴς τινα, & πρός τινα, ὁράω τι, καθορῶ.
Intuitus, ἔποψις, ὄψις.
Intumesco, ὀγκύλλομαι, οἰδέομαι, οἰδαίνω.
Intus, ἔνδον, ἔσω, ἔσωθεν.
Invado, ἐπιχειρέω ἀπαρασκευάστοις, imparatos: ἐμβάλλω εἰς τὴν Ἀττικὴν, Atticam: ἐπιπίπτω, ἐπέρχομαι, ἐπιβαίνω.
Invalesco, ἐπιρρώννυμαι.
Invaletudo, ἀρρωστία, ἀσθένεια.
Invalidus, ἄρρωστος, ἀσθενής, ἀδύνατος.
Invasio, ἐπίθεσις, εἰσβολή.
Invasor, ἐπεμβάτης, ἐπελάτης.
Invectio, ἐπίπληξις, εἰσαγωγή ἡ, εἰσκομιδή, κατηγορία.
Inveho, ἐπάγω, ἐμφορῶ.
Invenio, εὑρίσκω vel εὑρίσκομαι.
Inventio, εὕρεσις, εὕρημα.
Inventor, εὑρετής, εὑρήτωρ.
Inventrix, εὑρέτεια.
Inventum, ἐνθύμημα, τὸ, εὕρημα, τό.
Inventus, εὑρημένος, εὑρεθείς.
Invenuste, ἀχαρίτως, ἀμούσως.
Invenustus, ἄμουσος, ἄχαρις.
Inverecundus, ἀναιδής, ἀναίσχυντος.
Inversio, ἀναστροφή, καταστροφή.
Inverto, καταστρέφω, περιστρέφω.
Investigatio, ἀνίχνευσις, ἐξέτασις.
Investigator, ἰχνευτής.
Investigo, ἐξιχνεύω, ἀναζητέω, ἐξετάζω.
Inveterasco, παλαιόω, παλαιοῦμαι.
Inveteratus, πεπαλαιωμένος.
Invicem, ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλους, ἐναλλάξ, πρὸς ἀλλήλους.
Invictissimus, καλλίνικος.
Invictus, ἀνίκητος, ἄμαχος, ἀνάλωτος, ἀήττητος, ἀκαταμάχητος.
Invideo, φθονέω τοῖς ἀγαθοῖς, bonis: βασκαίνω σοι τοῦτο, φθόνον ἔχω.
Invidia, φθόνος, ὁ, βασκανία, ἡ.
Invidiâ carens, ἄφθονος, ἀβάσκανος.
Absque Invidiâ, ἀφθόνως.
In Invidiâ esse, ἐπίφθονος εἶναι, ἐπιφθόνως διακεῖσθαι, φθονεῖσθαι.
Invidus, φθονερός, ἐπίφθονος, βάσκανος, νεμεσητικός.
Invigilare studiis, προσκαρτερεῖν τοῖς λόγοις.
Invigilo, ἐπαγρυπνέω.
Invitat. δίπαξίζει.
Inviolabile, ἄθεμιστον.

Inviolatus, ἀνεκβίαστος.
Inviso, ἐπισκέπτω τινα, ἐφορῶ, ἐπισκέπτομαι.
Invisum esse alicui, ἀπεχθῆ εἶναί τινι.
Invisus, μεμισημένος.
Invisus, ἀόρατος, ἄδηλος.
Invitâ naturâ, παρὰ φύσιν.
Invitatio, πρόσκλησις.
Invitò, ἀκόντι, ἀκουσίως.
Invito, καλέω τινα πρὸς δεῖπνον, ad cœnam: κατεπάγω, προσκαλέω.
Invitus, ἄκων, ἀκούσιος, οὐχ ἑκών.
In universum, ὅλως, καθόλου.
Invius, ἄνοδος, ἄβατος.
Inula, ἑλένιον.
Inultus, ἀνεκδίκητος, ἀτιμώρητος.
Inumbro, ἐπισκιάζω, κατασκιάζω.
Inunctio, ἐπάλειψις, ἐπάλειμμα, τό.
Inundatio, κατάκλυσις, κατακλυσμός.
Inundatio fluminis, ἐπιρροή.
Inundo, πλημμυρέω & πλημμυρέω.
Inungo, ἐπαλείφω, ἐγχρίω.
Invocatio, ἐπίκλησις.
Invoco, ἐπικαλέω, ἐπιβοάομαι.
Involo, ἐφίπταμαι.
Involucris, ἄπτην.
Involucrum, εἴλημα, ἐνείλημα.
Involvere fascis infantem, σπαργανοῦν τὸ βρέφος.
Involvit, ἐνειλεῖ.
Involvo, ἐπικυλινδέω, ἐγκυλίζω εἴς τι, περιβάλλω τινα συμφοραῖς, calamitatibus: περιειλέω.
Inurbane, οὐκ ἀστείως, ἀχαρίτως.
Inurbanus, ἄγροικος, ὁ οὐκ ἀστεῖος.
Inurere alicui ignominiam, περιτρίβεσθαί τινι ὄνειδος.
Inuro, ἐγκαίω, ἐπικαίω.
Inusitate, ἀηθέστερον, ἀηθῶς, ἀήθως.
Inusitatus, ἀήθης, ἀήθης, ἀτριβής.
In usum habeo, εἰς χρῆσιν ἔχω.
Inutilis, ἄχρηστος, ἀνωφελής, ἀχρεῖος.
Inutilitas, ἀχρηστία, τὸ ἀσύμφορον.
Invulneratus, ἄτρωτος.
Io, ἰώ, ἰού.
Joco, ἐν παιδιᾷ, παιδικῶς, χωρὶς σπουδῆς.
Jocóne an serio, παίζων ἢ σπουδάζων.
Jocor, παίζω, προσπαίζω τινι, cum aliquo: ἀστεΐζω, χαριεντίζομαι.
Jocosus, εὐτράπελος, παιγνιώδης.
Jocularis, παιγνιώδης, γελοιώδης.
Jocus, παιδιά, σκῶμμα, ατος, τὸ, παίγνιον, τὸ, γελοῖον.
Ionia, Ἰωνίς, Ἰωνία.
Ipse, αὐτός.
Ipsissimus, αὐτότατος.
Ira, ὀργή, κότος, θυμός, μῆνις.
Iram accendere, ὀργίζω τινα.
Iram cohibere, κρατεῖν ὀργῆς.
Iram concoquere, πεπαίνειν τὴν ὀργήν.
Ad Iram provocare, εἰς ὀργὴν προκαλεῖσθαι.
Iracunde, ἐνθυμίως, σὺν ὀργῇ, μετ' ὀργῆς.
Iracundia, ὀργιλότης, ὀργή.
Iracundior, ὀργιλότερος.
Iracundus, ὀργίλος, ἀκρόχολος, ὁ.
Irascor, ὀργίζομαί τινι, vel περί τινος, propter aliquam rem: ἄχθομαί τινι.
Iratus, ὀργισθείς, θυμώμενος.
Iris, ἶρις, τὸ τόξον ἐν τῇ νεφέλῃ.
Irradio, ἀκτινοβολέω.
Irrasus, ἄξυρος.
Irrationabilis, ἄλογος, ἀλόγιστος.
Irrationabilitas, ἀλογία, ἀλογιστία.

Irreligiosus, ἀσεβής.
Irremeabilis, ἀνυπόστροφος.
Irremunerabilis, ἀνανταλλακτος.
Irreparabilis, ἀνεπισκεύαστος, ἀνανέωτος.
Irrepo, παρεισπίπτω, παρεισδύομαι.
Irreprehensibilis, ἀναμάρτητος, ἀκατάγνωστος, ἀμώμητος.
Irrepsit, εἷρψεν.
Irreprehensus, ἀνεπίληπτος.
Irrequietus, ἄπαυστος, ἀκάματος.
Irretio, σαγηνεύω, περιβάλλω.
Irretitus, περιπλακείς.
Irreverenter, ἀναιδῶς, ἰταμῶς.
Irreverentia, ἀναίδεια, ἀναισχυντία.
Irrevocabilis, ἀναπόστρεπτος, ὁ καὶ ἡ, ἀμετάπειστος.
Irrideo, καταγελάω τινός, & τινι, ἀποσκώπτω, χλευάζω τινα.
Irrigatio, ἄρδεια, ἄρδευσις.
Irrigator, ἀρδευτής.
Irrigo, ἀρδεύω, ἄρδω, βρέχω, διαίνω.
Irriguus, κατάρρυτος.
Irrisor, χλευαστής, μῶμος.
Irrisus, a, um, καταγέλαστος.
Irrisus, & Irrisio, χλευασία, χλευασμός, διασυρμός, καταγέλως.
Irrita, ἀναφθῆ, μάταια.
Irritabile, litigosum, iracundum, ὀξύχολον.
Irritamentum, ἐρέθισμα, παροργισμός.
Irritatio, παροξυσμός, ἐρέθισμα, ἐρεθισμός.
Irritatus, ἐρεθισθείς, παροξυνθείς.
Irrito, ἐξοργίζω τινα πρὸς, &c. παροξύνω τοὺς πολίτας ἐπ' αὐτὸν, cives in eum: ἐρέθω, ἐρεθίζω.
Irritum facio, ἄκυρον ποιεῖν.
Irritus, ἄθετος, ἄκυρος, ἀπρακτος.
Irrogabatur, ἐπεφέρετο.
Irrogatio, ἐπιβολή, εἰσφορά.
Irrogo, ἐπιτίθημι τίμημα, mulctam.
Irroro, ἐπιδροσίζω, βρέχω.
Irrumpo, εἰσπίπτω τινι, ἐμβάλλω.
Irruo, ἐμβάλλω, ἐμπίπτω τινι, ἐφορμάω.
Irruptio, ἀνάρρηξις, ἡ, ἐμβολή.
Irruptionem facere, προσβάλλειν τινι.
Is, ea, id, ἐκεῖνος, οὗτος, αὐτός, ἡ, ὁ.
Istac, διὰ τῆσδε τοῦ τόπου.
Iste, οὗτος, ὅδε.
Istic, adverb. αὐτοῦ, τῇδε, αὐτόθι.
Istinc, αὐτόθεν, ἐνθένδε.
Istiusmodi, τοιουτότροπος, τοιοῦτος.
Istorsum, πρὸς τόνδε τὸν τόπον.
Ita, adverb. οὕτως, οὕτωσι, ναί, πάνυ γε.
Ita, ut, οὕτως, ὡς, vel οὕτως, ὥσπερ.
Itane, οὐκ ἄρα γε, ἀλλὰ γὰρ ὅμως.
Itaque, ἄρ' οὖν, τοίγαρ, τοιγαροῦν.
Item, ὁμοίως, ὡσαύτως.
Iter, πορεία, ὁδός, ὁδοιπορία.
Iter facere, πορεύεσθαι, ὁδοιπορεῖν.
Pedibus Iter facere, πορεύεσθαι τοῖν ποδοῖν.
Iteratio, ἀνάληψις.
Itero, δευτερόω, δευτεριάζω.
Iterum, αὖθις, αὖ, εἰσαῦθις, πάλιν.
Iterum atque iterum, αὖθις καὶ αὖθις.
Itidem, παραπλησίως, ὁμοίως.
Itinerarium, ὁδοιπορικόν.
Jubæ, χαίτη, ἡ.
Jubar, σέλας, ατος, τὸ, αἴγλη, φωσφόρος.
Jubeo, κελεύω σε, ἐπιτάττω, προστάττω σοι τοῦτο, ἐπιτέλλω, ἀνάγω, κέλομαι.
Jubilo, ἀγαλλιάομαι, ἀλαλάζω.

Jubilum, τὸ ἀλάλαγμα, ἀλαλαγμός.
Jucundè, ἀλύπως, ἡδέως.
Jucundissimè, ἥδιστα, ἀλυπότατα.
Jucunditas, ἡδονή, τερπνότης.
Jucundus, ἡδὺς, ἄλυπος, τερπνός.
Judex, κριτὴς, ȣ, ὁ, δικαστής.
Judicatorium, δικαστήριον.
Judicatus, καταδικασθείς.
Judicatu difficilis, δύσκριτος, δυσνόητος.
Judicialis, δικαστικὸς, κριτικός.
Judicium, δίκη, κρίσις, εως, ἡ, κρίμα, τὸ, pro opinione, ἀξίωσις, κριτήριον, δικαστήριον.
Judico, κρίνω τινα, & περί τινος, δικάζω, διαγινώσκω.
Juga, ζυγὰ, ἀκρώρειαι.
Jugale vinculum, συζυγία.
Jugalis, ὁμόζυγος, σύζυγος.
Jugerum, τὸ πέλεθρον, & πλέθρον.
Jugis aqua, ἀέναον ὕδωρ.
Jugis, ἀδιάλειπτος, διηνεκής.
Jugiter, διηνεκῶς.
Juglans, κάρυον βασιλικόν.
Ex Jugo montis, κατὰ κορυφήν.
Jugulatio, ἀπόσφαξις, σφαγὴ, ἡ.
Jugulo, σφάττω, σφάζω, τραχηλίζω.
Jugulum, δέρη, ἡ, αὐχὴν, σφαγή.
Jugum, ζυγὸς, ζεῦγος, τὸ, montis, κορυφὴ, λόφος.
Jugum servitii, τὸ δούλειον ζυγόν.
Jumentum, κτῆνος, ὑποζύγιον.
Juncetum, ὁ σχοινών.
Junceus, σχοινώδης.
Juncosus, idem.
Junctio, ζεῦξις.
Junctim, ζυγάδην, κατὰ συμπλοκήν.
Junctura, ζεῦξις, σύνθεσις, συναφή.
Junctus, ζευχθείς.
Juncus, σχοῖνος.
Jungere, ἁρμόσαι.
Jungo, ζεύγνυμι, συνάπτω, συνίστημι.
Junior, νεώτερος.
Juniperus, ἄρκευθος, ἡ.
Junius, ἑκατομβαιὼν, ἰούνιος.
Juno, Ἥρα.
Jupiter, Ζεὺς, τοῦ Διὸς, κρονίων.
Jura dictantes, νομοθέται.
Jura violare, θέμιστας πατεῖν.
Juramento se obstringere, ὅρκον ποιεῖσθαι πρός τινα.
Juramentum, ὅρκος, ὁ, ὅρκιον.
Jure, δικαίως, εἰκότως, ἐνδίκως.
Jurgiosus, φιλόνεικος, ἐριστικός.
Jurgium, φιλονεικία, ἔρις, νεῖκος, εος, τὸ, λοιδορία.
Jurgo, ζυγομαχέω πρός τινα, ἐρίζω.
Juridicialis, δικαιολογικὸς, αἰτιολογικός.
Juridicus, δικαστής.
Jurisconsultus, ὁ νόμιμος, συμβουλευτικός.
Jurisdictio, δικαιολογία.
Juris interpres, ἐξηγητὴς τῶν νομίμων.
Juris doctores, αὐθένται.
Jurisperitus, δικαστικὸς, νομικὸς, νομομαθής.
Jurisprudentia, νομικὴ τέχνη.
Juro, ὄμνυμι & ὀμνύω.
Jurulentus, ζωμώδης, εὔζωμος.
Jus, pro liquore, ὁ ζωμός.
Jus civile, δίκαιον πολιτικόν.
Jus, δίκη, τὸ δίκαιον, θέμις, ιστος, pro potestate, ἐξουσία.
Jusjurandum, ὅρκος, ὁ, ὅρκιον.
In Jus vocare, δικάζεσθαι, ἐγκαλεῖν τινα & τινι.
Jusculum, ζωμίδιον.
Jussum, ἐπίταξις, πρόσταγμα.
Jussus, a, um, προστεταγμένος, vel προσταχθείς.
Justa, exequiæ, ἐναγίσματα, τά.
Justa facere mortuo, τὰ νομιζόμενα ποιεῖν.
Justa usurpatio, δικαία ψῆφος.
Justè, δικαίως.
Justificatio, δικαίωσις, καθοσίωσις.
Justifico, δικαιόω.
Justitia, δικαιοσύνη.
Justus, δίκαιος.
Juvamen, ὠφέλημα.
Juvat, delectat, τέρπει, ἐν ἡδονῇ ἐστι, ἀρέσκει.
Juvenca, δάμαλις, πόρτις.
Juvencula, juvenculus, νεωτέρα, νεώτερος.
Juvencus, μόσχος, ȣ, ὁ, πόρταξ, αὖχος, ὁ.
Juvenesco, ἀκμάζω, νεανίζω.
Juvenilis, νεανικὸς, μειρακιώδης, νεωτερικός.
Juveniliter, νεανικῶς, ἡβηδόν.
Juvenis, νέος, νεανίσκος, κοῦρος, ὁ, νεανίας, ȣ, ὁ, ἤϊθεος, ἀΐζηος.
Juvenis sum, νεανιεύω & νεανιάζω.
Juventus, νεότης, ἥβη, νεολαία.
Juvo, ὠφελέω, τινι, & τινα, βοηθέω σοι πρὸς πολεμίους, adversus hostes.
Juxta, παρὰ, ἀμφὶ, πρὸς, cum dat. adv. ἐγγὺς, πλησίον, παραπλησίως.
Juxtim, πλησίον.

K.

Kabbala, v. Cabbala.
Kalendæ, αἱ καλένδαι, Plut. νουμηνία, idem.
Kalendarium, Καλενδάριον.
Klimax, v. Climax.

L.

Labesco, καταφέρομαι· pro animo concidere, ἀθυμεῖν.
Labefactatio, λώβη, ἡ λύμη, πταῖσμα.
Labefacto & labefacio, λυμαίνομαι, accus. & dat.
Labellum, χειλάριον.
Labellum, vasculum, λεκάνη, χειλάριον.
Labem aspergere alicui, ῥυπαίνειν τινα.
Labes, λύμη, πταῖσμα, τὸ, κηλὶς, βλάβη, ης, ἡ.
Labium & labrum, χεῖλος, εος, τό.
Labo, as, are, ὑποφέρομαι, ἀπορρέω.
Labor, cado, πίπτω, ὀλισθαίνω, πταίω.
Labor, πόνος, ὁ, κάματος, ȣ, κόπος, μόχθος.
Labores honesti, ξυμοχθοι.
Laboratus, ἐξεργασθείς.
Citra Laborem, ἀπόνως, ἀμοχθεί.
Laborem detrectare, μισοπονεῖν, ἀπολέγεσθαι τὸν πόνον.
Laboriosè, ἐπιπόνως.
Laboriosus, ἐπίπονος, ὁ, ἡ, καματώδης, μοχθηρὸς, τλήμων, κακοπαθής.
Laboro, operam do, πονέω, ἀσκέω, pro malè habere, μοχθέω· pro angor, φροντίζω, σπουδάζω, περὶ, &c.
Laborum patiens, ἔμπονος, φερέπονος.
Labrum, χεῖλος, τὸ, λουτήρ.
Labrum mordere, χηλωὴν ἐσθίειν.
Labrum attingens, labris vicinus, ἐπιχειλής.
Labrum, vas, πλυνὸς, λεκάνη.
Labrusca, seu Labruscum, ἄμπελος ἀγρία, ἀγριάμπελος.
Lac, lactis, γάλα, γάλακτος.
Lac concretum, τεθρομβωμένον γάλα.
Lacer & lacerus, διερρωγὼς, ῥακώδης.
Laceratio, σπάραγμα, σπαραγμός.
Lacerna, φαινόλης, μανδύη, ης, ἡ.
Lacero, σπαράσσω, σπαράττω, λωβάω, δρύπτω, ξαίνω, συντρίβω.
Lacerta & Lacertus, σαῦρος.
Lacertosus, μυώδης.
Lacertus, μυὼν, ὁ ἐν τῷ βραχίονι μῦς.
Lacessitus, προπηλακισθεὶς λόγοις, contumeliâ.
Lacesso, provoco, προκαλέομαί τινα εἰς ἀγῶνα, προπηλακίζω, ἐρεθίζω.
Lacinia, ἐσθῆτος τὸ κάτω μέρος.
Laciniosus, κολπώδης.
Lacryma, δάκρυον, δάκρυ, υος, τό.
Lacrymabilis, πολύδακρυς, δακρυλέος.
Lacrymas abstergere, ἐξαλείφειν δάκρυα.
Lacrymatio, δάκρυσις, δάκρυμα.
Absque Lacrymis, ἀδακρυτί.
Lacrymo & lacrymor, δακρύω, κλαίω, δακρυχέω.
Lacrymosus, ἔνδακρυς.
Lacrymula, δακρύδιον.
Lactari spe vanâ, κεναῖσιν ἐλπίσι θρέψεσθαι.
Lacte abundans, εὔγλαγής.
Lactens, γαλαθηνὸς, θηλάζων.
Lactens porcus, δέλφαξ, δελφάκιον.
Lacteo, lac sugo, θηλάζω.
Lactes, τὸ μεσεντέριον.
Lacteus, γαλακτικὸς, γλαγερός.
Lacticinia, γαλακτινά.
Lacto, lac præbeo, γαλακτιάω, γαλακτοτροφέω.
Lactuca, θρίδαξ, ἡ, θριδακίνη.
Lacuna, τέναγος, τὸ, τελμὶς, τέλμα, ατος, ῥηχία.
Lacunar, φάτνωμα, τὸ, κατασέγασμα, ὀροφή
Lacuno, καμαρόω.
Lacunosus, τεναγώδης, τελματώδης.
Lacus, λίμνη, λάκκος, τέλμα.
Lædo, βλάπτω τινα, κακόω, σίνομαι.
Læna, χλαῖνα, τρίβων.
Læsio, ὕβρισις, ἐπήρεια.
Læsus, βλαβείς.
Lætabilis, γηθόσυνος.
Lætè, ἱλαρῶς, εὐθύμως.
Lætifico, εὐφραίνω τινα, ἡδύνω.
Lætitia, εὐθυμία, χαρὰ, ᾶς, ἡ, γηθοσύνη.
Lætitiam afferens, εὐφρόσυνος.
Lætitiâ perfundor, γανύομαι.
Læto animo esse, εὐθυμεῖν, εὐθύμως διαβιοῦν.
Lætor, χαίρω, ἥδομαι τούτοις, γηθέω.
Lætus, φαιδρὸς, εὔθυμος, ὁ καὶ ἡ, γηθόσυνος, ἱλαρός.
Læva, manus sinistra, σκαιά.
Lævigo, complano, λεαίνω.

Lævis, glaber, λεῖος, λειώδης.
Lævitas, λειότης, τὸ λεῖον.
Lævus, λαιὸς, σκαιός· pro inauspicato, δυσοιώνιστος.
Lagena, οἰνοφόρον, λάγυνος.
Laguncula, λαγύνιον.
Laicus, λαϊκὸς, ἰδιώτης.
Lambo, λείχω, λιχμάω.
Lamentabilis, πολύθρηνος, θρηνώδης, πολυπενθὴς, στονόεις.
Lamentatio, ὀδυρμὸς, θρῆνος, ὀλοφυρμὸς, κλαυθμὸς, οἰκτιρμός.
Lamentator, θρηνητής.
Lamentor, θρηνέω, ὀδύρομαι, κλαίω, ὀλοφύρομαι, κωκύω.
Lamentum, θρῆνος, οἰμωγή.
Lamiæ, λαμίαι.
Lamina, ἔλασμα, πέταλον.
Lampas, λαμπὰς, δαλός.
Lana, ἔριον.
Lanarius, ἐριουργός.
Lancea, λόγχη.
Lancearius, λογχοφόρος.
Lancino, lacero, σπαράζω, καταξαίνω.
Laneus, ἐρεοῦς.
Langueo, ἀσθενέω, μαραίνομαι, χαλάω, ἀτονέω, ἀποκάμνω.
Languesco, χαλάω, ἐκκάμνω.
Languide, νωθρῶς, ὀλιγώρως.
Languidus, χαλαρὸς, νωθρός.
Languor, παρακμὴ, ἀσθένεια, ας, ἡ.
Lanipendius, σταθμοῦχος, ἐρίων.
Lanilutor, ἐριοπλύτης.
Lanitio, ἄμυξις, ἡ, ἀπόξεσις.
Laniena, κρεωπώλιον, κρεουργεῖον.
Lanifex, ἐριουργὸς, ταλασιουργός.
Lanificium, ἐριουργία, ταλασιουργία.
Laniger, ἐριόφορος, μαλλόφορος.
Lanio, κρεουργῶ, ἀμύσσω, σπαράσσω.
Lanista, λανιστής, κτενιστής. Item, λουδοτρόφος, μονομαχοτρόφος, ὀπισάτης, μονομάχων, sive, γυμνασιάρχης μονομαχούντων.
Lanista, γυμνασταί.
Lanius & lanio, κρεοπώλης, κρεουργὸς, ἀρταμος, κρεοδαίτης.
Lanterna, laterna, φανὸς, λυχνοῦχος.
Lanuginosus, χνοώδης.
Lanugo prima, ἴουλος, χνόος, λάχνη, πρωπωγώνιον, χνοῦς.
Lanx, πίναξ, τάλαντον, πλάστιγξ, δίσκος.
Lapicida, λατόμος, λιθουργός.
Lapicidina, λατομία, λιθοτομία, ἡ.
Lapidarius, λιθοξόος, λιθοτόμος.
Lapidator, λευστήρ.
Lapide ferio, ἐκλιθάζω.
Lapidem omnem movere, πάντα λίθον κινεῖν.
Lapides minuti, χάλικες, ων, οἱ.
Lapidesco, λιθοῦμαι.
Lapideus, λίθινος, λίθεος, λάϊνος.
Lapidibus stratus, λιθόστρωτος.
Lapido, λιθάζω, λιθοβολέω τινα.
Lapidosus, λιθώδης, πετρώδης.
Lapillus, λιθάριον, λιθίδιον.
Lapis, λίθος, ὁ vel ἡ, πέτρα.
Lapis angularis, λίθος ἀγωνιαῖος.
Lappa, τὸ ξάνθιον.
Lapsus, part. ὀλισθήσας, πεσών.
Laquear, φάτνωμα, ὀροφή.
Laqueo vitam finivit, τῷ βρόχῳ τὸ ζῆν ἀνήρτησε.
Laqueos tendere, δίκτυα πλέκειν.
Laqueus, παγὶς, πέδη, ἡ, ὁ βρόχος.
Lardum, χοιρεία σὰρξ, τὸ ὕειον λίπος.

Lares, ἐφέστιοι θεοὶ, δαίμονες.
Lares familiares, ἥρωες κατοικίδιοι.
Largè, δαψιλῶς.
Largior, δωρέομαι σοι ἵππον, equum, χαρίζομαι.
Largitio, ἀποβολὴ χρημάτων, δόσις μεγαλοδωρεία, διανομή.
Largitionibus corrumpere, δωροδοκεῖν.
Largus, λαμπρὸς, δαψιλὴς, πολύδωρος.
Larix, λάριξ, κος, ἡ.
Larvæ, μορμολύκες, μορμολύκεια.
Larvatus, μορμολύκειον ἐνδεδυμένος.
Lascivia, ἀσέλγεια, ἀκολασία, ἀσωτία, λαγνεία, ὕβρις.
Lascivio, ἐξυβρίζω, ἀσελγαίνω, & ἀσελγέω, ἀκολασταίνω, λαγνεύω.
Lascivus, ἀσελγὴς, ἀκόλαστος, λάγνος, ἀκρατὴς, μάχλος, κωμαστής.
Lassesco, ἐκκάμνω.
Lassitudo, κόπος, κάματος.
Lasso, fatigo, κοπόω, καταπονέω.
Lassus, κεκμηκὼς, κοπωθεὶς, κατάπονος.
Latè, πλατέως, εὐρέως.
Latebra, κρυσφύγετον, φωλεὸς, ὁ.
Latebræ, μυχοὶ, φωλεοί.
Latebrosus, φωλεώδης, λαθραῖος.
Latens, ἄδηλος, κρυφαῖος.
Latenter, κρύβδην, κρυφίως, λάθρα.
Lateo, λανθάνω, διαλανθάνω.
Later, πλίνθος, ἡ.
Laterculus, πλινθίον.
à Latere, πλευρόθεν, ἐκ τοῦ πλαγίου.
Laterem lavo, πλίνθον πλύνω.
Lateritius, πλίνθινος.
Laterna, λυχνοῦχος, ὅβελισκον, ου, τό.
Latex, νᾶμα, ῥεῖθρον.
Latibulum, φωλεὸς, οῦ, ὁ, χηραμός.
Laticlavium, πλατύσημον.
Latifolium, πλατύφυλλον.
Latifundium, εὐρυχωρία.
Latinè, λατινιστὶ, ῥωμαϊστί.
Latinus, λατῖνος, ῥωμαϊκός.
Latito, φωλεύω, ἐλλοχῶ.
Latitudo, εὖρος, τὸ, πλάτος, πλατυσμὸς, εὐρύτης.
Latona, λητώ.
Latratus, ûs, ὑλαγμὸς, ὑλακή.
Latrina, ἀφεδρὼν, ἀπόπατος, κόπρων, λουτρών.
Latro, as, ὑλακτέω τινα, in aliquem, βαΰζω.
Latro, onis, ὁ λῃστὴς, οῦ, κλέπτης.
Latrocinium, λῃστεία, λῃστήριον.
Latrocinor, λῃστεύω, λαφυραγωγέω.
Latrunculus, τὸ λῃστίδιον.
Latura, φόρετρον.
Latus, lateris, πλευρὸν, πλευρά.
Lateris dolor, ἡ πλευριτις, πλευρωνία.
Latus, a, um, πλατὺς, εὐρὺς, ου, ὁ, εὐρύχωρος.
Laticlavus, πλατύσημον.
Lavacrum, λουτρὸν, κολυμβήθρα.
Lavatio, λοῦσις, λουτρόν.
Laudabilis, αἰνετὸς, ἐπαινετὸς, ἀξιέπαινος.
Laudabiliter, ἀξιεπαίνως.
Laudatio, αἴνεσις, ἐγκώμιον.
Laudator, ἐπαινέτης, ἐγκωμιαστής.
Laudatus, ἐπαίνετος, κατευφημημένος, εὐδόκιμος.
Laude dignus, ἀξιεπαίνετος, ὁ, ἀξιόπρεπης, ἐγκωμιάζεσθαι ἄξιος.
Laudi ducere, τὸν πόνον ἔπαινον ἡγεῖσθαι.

Laudo, αἰνέω σε, εὐλογέω τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, viros bonos: ἐγκωμιάζω τινα.
Laudo valde, καταινέω λίαν, ἀνευφημέω, ἐν πολλῷ ἐπαίνῳ τίθεμαι.
Lavo, abluo, λούω, de corpore; νίπτω, de manibus: πλύνω, de vestibus.
Laurea, δαφνὶς, δάφνινον φύλλον.
Laureati, δαφνηφοροῦντες.
Lauretum, δαφνών, ὁ.
Laurus, δάφνη.
Laus, ἔπαινος, ὁ, ἐγκώμιον, εὐφημία.
Laus impertitur, ἔπαινος ἀπονέμεται.
Lautè, λαμπρῶς.
Lautè vestitus, ἀβροχίτων, ἀβροείμων.
Lautitia, πολυτέλεια, δαψίλεια.
Lautus, δαψιλὴς, μεγαλοπρεπής.
Laxamentum, ἄνεσις, ἄφεσις.
Laxè, χαλαρῶς.
Laxitas, χαύνωσις.
Laxo, χαυνόω, χαλάω δέσμα, vincula; ἀνίημι.
Laxus, χαῦνος, χαλαρὸς· pro amplo, εὐρύς.
Lea & leæna, λέαινα.
Lebes, λέβης, θερμαντήριον.
Lectica, φορεῖον, κλίνη.
Lecticarius, κλινοφόρος.
Lectio, ἀνάγνωσις.
Lectisternium, διασκευή.
Lectito, ἐπαναγινώσκω.
Lector, ἀναγνώστης.
Lectulus, κλινάριον, κλιντήριον.
Lectus, κλίνη, εὐνὴ, κοίτη, ἡ, κράβατος, ὁ.
Lectus genialis, κλίνη συμποσίου.
Lecti stratum, stragulum, εὐναῖον.
Legare aliquid alicui, καταλείπειν τί τινι.
Legatio, πρεσβεία, ἡ, πρέσβευμα, τό.
Legatione fungi, πρεσβεύειν πρός τινα.
Legatum, τὸ καταλειπόμενον δῶρον.
Legatus, πρεσβευτής.
Legem ferre, νόμον θέσθαι.
Leges latæ, νόμοι κείμενοι.
Leges servare, τοῖς νόμοις ἐμμένειν.
Legibile, εὐανάγνωστον.
Legio, τάγμα, λεγεὼν, ὁ.
Legionarius, ταγματικός.
Legirupio, παράνομος.
Legislatio, νομοθεσία.
Legislator, νομοθέτης, θεσμοθέτης.
Legitimè, νομίμως, κατὰ τὸν νόμον.
Legitimus, νόμιμος, νομικὸς, ἔνθεσμος.
Lego, as, πρεσβεύω, ἀποστέλλω, πέμπω.
Lego, λέγω, ἀναγινώσκω· colligo, συλλέγω· pro præternavigare, παραλέγομαι· pro surripere, κλέπτειν.
Leguleius, νομικὸς, δικαιολόγος.
Legulus, συλλογεύς.
Legumen, ὄσπριον, χέδροψ, φακή.
Legumentum, χέδροψ, vel, χεδροπόν.
Legumpater, νομοθέτης.
Lembus, λέμβος, ου, ὁ.
Lemures, οἱ μορμολύκες· τὰ μορμολύκεια, νυκτερινοὶ δαίμονες.
Lena, μαστροπὸς, ἡ, πορνοβόσκις, ἡ.
Lenimentum, κήλησις, παράψυξις, μείλιγμα, θέλγητρον.
Lenio, πραΰνω, ἠπιάω, κηλέω.

Lenis, πρᾳσωνής, ἤπι@, πρᾷ@, μείλιχ@, λεῖ@, ἄοργ@.
Lenitas, πρᾳότης, ἠπιότης, πρᾳΰτης, λειότης.
Leniter, ἠπίως, πρᾴως, ἡσύχως, λείως.
Leno, onis, μαστρωπὸς, ὁ καὶ ἡ, πορνοβόσκ@.
Lenocinium, μαστρωπεία, pro illecebris, θέλγητρον.
Lenocinor, μαστρωπεύω· pro blandiri, κερίζομαι, κολακεύω.
Lens, lendis, κόνις, ἡ.
Lens, lentis, φακός, φακή.
Lente, tardè, βάδην, βραδέως.
Lenticularis, φακοειδής.
Lentiginosus, φακώδης.
Lentigo, φακός.
Lentiscus, σχῖν@.
Lentitudo, βραδυτὴς, νωθεία.
Lentus, a, um, γλίσχρος, βραδὺς, νώθης.
Leo, λέων, ον@, ὁ.
Leoninus, λεόντει@, λεοντώδης.
Lepidè, σωμύλως.
Lepidus, χαριεντὸς, σωμύλ@, γλαφυρὸς, κομψὸς, χαρίεις, αἱμύλ@.
Leporinus, λαγῷ@.
Lepos & lepor, καλλιέπεια, κομψότης, αἱμυλία, ἀστεϊσμός.
Lepra, λέπρα.
Lepus, oris, λαγὼς, λαγωός.
Lepusculus, λαγώδιον.
Lethalis, θανάσιμ@, καίρι@.
Lethaliter, θανασίμως, καιρίως.
Lethargia vel lethargus, ὁ λήθαργ@, ληθαργία.
Lethargicus, ληθαργικός.
Lethum, θάνατ@, ὁ· μοῖρα, φόν@, ὁ.
Levatio, levamen, ἀνακούφισις, κουφισμὸς, ῥᾳστώνη, παραμυθία.
Levefecit, ἐξηθένησεν.
Leves homines, ἀβέβαιοι.
Levifidus, ἄπιστ@.
Levir, δαὴρ, έρ@, ὁ, ἀνδράδελφ@.
Levis, ἐλαφρὸς, κοῦφ@, ὠκύς.
Levitas, ἐλαφρότης, ἐλαφρία, κουφότης, ὠκύτης, φαυλότης.
Leviter, ἐλαφρῶς, κούφως, ἐπὶ ὀλίγον, pro parum, ὀλίγον· ἐπ' ὀλίγον.
Levo, as, αἴρω, ἐπαίρω, κουφίζω.
Lex, νόμ@, θεσμός.
Libamentum, libamen, libatio, λοιβὴ, σπονδή.
Libellus, τὸ βιβλίον, τὸ βιβλίδιον, γραμματεῖον.
Libens, ἄσμεν@, ἑκών.
Libenter, ἀσμένως, ὁ.
Liber, τὸ βιβλίον, βίβλ@.
Liber, a, um, ἐλεύθερ@, ἐλευθέρι@, αὐτεξούσι@, αὐτόνομ@, αὐτάρκ@.
Liber, Bacchus, διόνυσ@.
Liberales artes, ἐλευθέριοι παιδεῖαι.
Liberalia, διονύσια.
Liberalis, ἐλευθέρι@, ὁ καὶ ἡ· ἐλευθέριος· pro munifico, δαψιλὴς, ὁ καὶ ἡ.
Liberalitas, ἐλευθεριότης, ἐλευθερία.
Liberaliter, ἐλευθερίως.
Liberaliter educatus, ἐλευθερίως πεπαιδευμέν@.
Liberatio, ἐλευθέρωσις, ἄφεσις, λύτρωσις.
Liberator, ἐλευθερωτὴς, λυτρωτής.
Liberatus, ἀφεθεὶς, ἀφεὶ@, λυτρωθεὶς, ἐξαιρεθεὶς, περισωθείς.
Libere, ἐλευθέρως, μετὰ παῤῥησίας.
Liberi, τὰ τέκνα· οἱ παῖδες.
Liberiu, ἐλευθέρως.

Libero, ἀπαλλάττω, λυτροῦμαι, ἐλευθερόω τινά τιν@, ἀπολύω, περισώζω.
Liberorum procreatio, παιδοποιΐα, τεκνοποιΐα.
Liberorum recta institutio, εὐπαιδευσία.
Liberos procreare, παιδοῦσθαι παῖδας· τεκνοποιεῖν.
Libertas, ἐλευθερία.
in Libertatem asserere, ἐλευθεροῦν τινα, aliquem.
Libertinus, ἀπελευθερικός.
Libertus, ἀπελεύθερ@, ἐξελεύθερ@.
Libet, placet, δοκεῖ, φίλον ἐστὶ, ἀρέσκει.
Libidinosus, ἀσελγὴς, λάγν@, πόρν@, ἀκόλαστος, ἀκρατὴς, μάχλ@.
Libido, ἐπιθυμία, ἡ· ἀσέλγεια, κατατρυφὴ, λαγνεία, ἀκολασία.
Libitina, τὸ κτέρισμα, τὰ νεκύα, τὰ ἐνταφία.
Libitinarius, κτερισὴς, ἐνταφιαστής.
Libo, as, λείβω, σπένδω.
Libra, æ, λίτρα, σταθμὸς, ζυγός.
Libramentum, σάθμησις, ἰσοῤῥοπία, σήκωμα, ῥοπή.
Libraria, æ, βιβλιοπωλεῖον.
Librarius, βιβλιογράφ@, καλλιγράφ@.
Libratio, λιβρασμός.
Librator, ὁ σταθμώμεν@, ζυγοστάτης.
Libripens, ζυγοστάτης, vel σταθμοῦχ@.
Libro, ταλαντάω, σταθμάομαι.
Libum, ψαιστός.
Licenter, ἀδεῶς, ἐν ἀδείᾳ.
Licentia, ἄνεσις, ἄδεια, ἐξουσία.
Licentiosus, ὁ τετολμημένος, παραστιαστής.
Liceor, ἀντωνοῦμαι, μαγγανεύω.
Licet, fas est, θέμις ἐστὶ· ἔξεστι· ἔνεστιν.
Licet, Conjunctio, κἂν, καίτοι, εἰ καί.
Licitatio, ἀντώνησις.
Licitor, ἀντωνέομαι, πλειστηριάζω.
Licitum est, ἔξεστι· θέμις ἐστί.
Licium, ὁ μίτος, τὰ ῥάμμα.
Lictor, ῥαβδοῦχ@.
Lictor summus, ἀρχιραβδοῦχ@.
Lictorius, ῥαβδουχικός.
Lien, enis, σπλήν.
Lienosus, σπληνικὸς, σπληνώδης.
Ligamen, δέσις, ἐπίδεσμ@.
Ligamentum, σύνδεσμ@, δεσμός.
Ligatura, idem.
Lignarius, ξυλικός.
Lignator, ξυλευὴς, ξυλοκόπος.
Ligneus, ξύλιν@.
Lignor, ξυλεύομαι, ξυλίζομαι.
Lignosus, ξυλώδης.
Lignum, ξύλον, κᾶλον, ὕλη.
Ligo, δέω, δεσμεύω, καταδέω.
Ligo, onis, δίκελλα, μάκελλα, σκαπάνη.
Ligula, ἐπιγλωττίς.
Ligurio, λιχνεύω.
Liguritio, ἡ λιχνεία, τὸ λίχνον.
Liliaceus, λείριν@.
Lilietum, ὁ κρινὼν, ών@.
Lilium, κρίνον, λείριον, ου, τὸ· σοῦσον, ου, τό.
Lima, ῥίνη, ης, ἡ.
Limatura, ῥίνημα, ῥίνισμα.
Limax, κοχλίας.
Limbus, κράσπεδον.
Limen, βηλὸς, οὐδὸς, βατήρ.
Limes, ἡ, ἀτραπός· ὅρος, ου, ὁ· ὁρισμός.

Limis intueri, παρακύπτειν εἴς τι, παραβλέπειν.
Limitatio, ὁρισμὸς, ἀφορισμός.
Limito, ἀφορίζω, περιορίζω.
Limo, as, ῥινέω, ἐκρινίζω, περιψάω, pro expolio, κατακοσμέω.
Limosus, ἰλυώδης, βορβορώδης.
Limpidus, clarus, διαφανής.
Limus, ἰλύς· πηλός· βόρβορος, ὁ.
Limus, a, um, πλάγι@, παραβλώψ.
Linctus, ûs, λεῖγμα, τὸ· ἔκλειγμα.
Linea, γραμμὴ, πέρας.
Linea media, ἡ διάμετρος.
Lineam ducere, γραμμὴν ἄγειν.
Lineamenta, γραμμαὶ, ὑπογραφαί.
Lineamenta causæ, ἡ ὑποφὴ τοῦ πράγματ@.
Lineamentum, χαρακτὴρ, περιγραφή.
Lingo, λείχω.
Lingua, γλῶσσα vel ττα· διάλεκτ@.
Linguâ eadem utens, ὁμόγλωσσος, ὁ καὶ ἡ, ὁμόφων@.
Linguæ continentia, ἐχεμυθία.
Linguam contineo, seu linguæ continentis sum, i.e. sileo, ἐχεμυθέω.
Linguax, λάλ@, ἀθυρόγλωττ@.
Lingula, γλωσσάριον, γλωσσὶς, μύστρ@.
Lino, ungo, χρίω, ἀλείφω, ὑποχρίω.
Linquo, λείπω.
Lintearius, ὀθονιοπώλης, λινουργός.
Linteolum, τὸ ῥάκος, λῖς, τὸς, ὁ ὀθόνη, ἡ.
Linter, σκάφη, σκαφίδιον.
Linteum, ὀθόνη, ης, ἡ· σινδὼν, ὁ.
Linteus, λινί@, ου.
Linum, λίνον.
Linum seu rete artificiose textum, λίνον εὔπλεκτον.
Lippio, λημάω, γλημάω & γλαμάω, ὀφθαλμιάω.
Lippitudo, λήμη, ὀφθαλμία.
Lippus, λημῶν, γλαμυρὸς, πίλ@, μίλφ@.
Liquamen, χύλισμα, ατος, τὸ· χύλωσις.
Liquefacio, ἐκτήκω, κατατήκω, χυλόω, χυλίζω.
Liquefactio, τῆξις & τηκεδών.
Liquefio, διαχέομαι, ἐκτήκομαι.
Liquesco, τήκομαι, συντήκομαι.
Liquet, σαφὲς, δῆλον, προφανές ἐστι.
Liquet mihi, πέπεισμαι· διαυγές μοί ἐστιν.
Liquidò, φανερῶς, σαφῶς.
Liquidus, ὑγρός· pro puro, καθαρὸς, διαφανής.
Liquor, ὑγρότης· τὸ ὑγρὸν· χυλὸς, οῦ, ὁ.
Lira, αὖλαξ, τὸ μεταξὺ τῶν αὐλάκων.
Lirare, αὔλακας ἐλαύνειν.
Lis, litis, δίκη, ἔρις, διαφορὰ, ἅμιλλα, ης, ἡ· ἔγκλημα, κρίσις.
Litatio, καλλιέρημα, τό.
Litem intendere alicui, εἰσάγειν δίκην κατά τιν@.
Litera, γράμμα, τό.
Literarius, γραμματικός.
Literatura, γραμματική.
Literæ sacræ, ἡ θεία γραφή.
Literas accipere ab aliquo, κομίζεσθαι ἐπιστολὴν παρά τιν@· δέχεσθαι ἐπιστολήν.
Literas aperire, γράμματα ἀποσφραγίζειν.
Literas consigno, σφραγίζω, ἐπισφραγίζω.
Literas mittere, ἐπιστολὰς ἐπιστέλλειν· ἐπιστολὰς

σολὴν δέδωκα.
Literas scribere, ἐπιστολὴν γράφειν.
Literati, οἱ πεπαιδευμένοι, οἱ ἐπὶ λόγοις εὐδόκιμοι.
Lites contestatæ, αἱ ἀρχὴν λαβοῦσαι ἐν δικαστηρίῳ δίκαι ἐξ ἀντικαθεστώτων.
Litigator, ἐριστής, φιλόνεικος.
Litigiosus, ἐριστικός, ἀμφισβητητικός.
Litigium, δίκη.
Litigo, ἀμφισβητέω· δικάζομαί τινι περὶ μισθῶν, ob mercedem: ἐρίζω τινὶ περί τινος.
Litis discrimine, τῷ διαφέροντι.
Lito, καλλιερέω, καλλιέρημα τελειόω.
Litura, ἡ, ἀλοιφή.
Lituro, περιγράφω.
Littus, ἀκτή, αἰγιαλός· θὶν, θινός, ὁ, vel ἡ· λιμὴν, ἐνος, ὁ.
Livesco, lividus fio, πελιδνὸς γίγνομαι.
Lividus, πελιδνὸς, πέλιος.
Livor, πελίωμα, μώλωψ, ωπος.
Lixa, æ, σκευοφόρος, φορτηγός.
Lixivia, æ, & lixivium, κονία.
Lixo, as, ἕψω.
Lixus, a, um, ἑφθός.
Loca prærupta, παίπαλα, ων, τά.
Localis, τοπικὸς, ἐντόπιος.
Locatio, διαμίσθωσις, ἐργολαβία.
Locator, ἐργολάβος, ὁ ἐκδιδούς.
Locellus, culus, χωρίον, ἐγγλώττιον.
Loci muliebres, ὑστέρα, κόλποι μήτρας.
Loco ejus, ἀντί, cum genitiv. ἀντί τινος· quo loco sunt res adversariorum, πῶς ἔχει τὰ τῶν ἐναντίων.
Loco, pono, τάττω, pro elocare, ἐκδιδόναι εἴς τινα· interdum significat, pretio utendum do, ἀπομισθόω.
Loculi, γλωσσόκομοι.
Loculus, λάρναξ, κος, ἡ· θύλαξ.
Locum dare, παραχωρεῖν τινι.
Locuples πολυκτήμων, πλούσιος, εὔπορος, ἀφνειὸς, εὐκτήμων.
Locuples admodum, εὐχρήματος.
Locupleto, πλουτίζω, εὔπορον ποιῶ.
Locus, τόπος, χωρίον, χῶρος· pro opportunitate, καιρός.
Locus irriguus, εἱαμενή, ῆς, ἡ.
Locus publicus, λέσχη, ης, ἡ.
Locus salubris, ὑγιεινὸς τόπος.
Locus uliginosus, τῖφος, εος, τό.
Locusta, ἀκρίς.
Locutio, φράσις, λέξις.
Lodix, σισύρα.
Loligo, τευθίς, τεῦθος, ου, ὁ.
Lolium, αἶρα, ζιζάνιον.
Lomentum, λεῖμμα.
Longævitas, μακροβιότης, πολυετία, γήρας.
Longævus, πολυετής, μακρόβιος.
Longanimis, μακρόθυμος, μακροθυμέων.
Longanimitas, μακροθυμία.
Longè, μακράν, πόρρωθεν, πόῤῥω.
Longè lateque, διεξοδικῶς.
Longè melius, μακρῷ τινι ἄμεινον.
Longinquitas, διάστημα, διαμονὴ, μακρότης, ητος, ἡ.
Longinque, ἀπωτέρω.
Longinquus, ἀπώτερος, μακρὸς, ἐκτόπιος, πολυχρόνιος.
Longior, μακρότερος.
Longissime, πορρώτατα.
Longissimus, μήκιστος, μακρότατος.
Longitudo, μακρότης· μῆκος, τό.

Longiùs, ἀπωτέρω, πορρωτέρω.
Longo tempore post, χρόνῳ συχνῷ ὕστερον.
Longum, μακρόν.
Longus, μακρὸς, ἐπιμήκης.
Loquacissimus, λαλίστατος.
Loquacitas, πολυλογία, ἀδολεσχία.
Loquaciter, λαλητικῶς, φλυαρῶς.
Loquaculus, εὔλαλος.
Loquax, ἀδόλεσχος, σπερμολόγος.
Loquela, λαλιά, λέξις, ὁμιλία.
Loquor, λαλέω τινὶ, & πρός τινα· ἀγορεύω, φράζω, φθέγγομαι.
Loquor honestè & scitè, εὐσχημαλογέω.
Loquor multa, μακρολογέω.
Loramentum, ἱμάντωσις, ἱμάς.
Lorica, θώραξ.
Loricatus, τεθωρακισμένος.
Lorico, as, ἐπιθωρακίζομαι.
Loricula, προβόλιον, θωράκιον.
Loripes, ἱμαντόπους, κυλλοπόδης, ου, ὁ.
Lorum, ἱμάς.
Lotium, urina, οὖρον, ἔρημα.
Lubens, ἄσμενος, ἡδόμενος.
Lubenter, ἀσμένως, ἑκουσίως.
Lubet, ἀρέσκει, δοκεῖ, φίλον ἐστί.
Lubentia, εὐπάθεια.
Lubricus, σφαλερὸς, γλίσχρος, εὐκόλος, εὐόλισθος.
Lucanica, ἀλλᾶς, ᾶντος, ὁ, ἀλλαντία.
Lucar, θεατρικὸν, ἀργύριον, μισθὸς ἀπὸ φίσκου.
Luceo, λάμπω, διαλάμπω, φαίνω.
Lucerna, λύχνος, λαμπάς, ἡ.
Lucesco, ἐλλάμπω.
Lucidus, φωτεινός.
Lucifer, φωσφόρος, ἑωσφόρος.
Lucina, εἰλείθυια.
Lucri caussâ aliquid facere, ποιεῖν τι ἐπὶ τῷ κέρδει.
Lucrifacio, κερδαίνω, χρηματίζομαι.
Lucrifuga, μισοκερδής.
Lucri studium, φιλοκέρδεια.
In Lucro deputare, κέρδος νομίζειν τι, ἐν κέρδει ποιεῖσθαι.
Lucror, κερδαίνω ἀπό τινος, ex aliquâ re, κέρδος ποιῶ.
Lucrosus, κερδαλέος, κερδῷος, πολυκερδής, χρηματιστικός, ἐπωφέλιμος.
Lucrum, κέρδος, τό.
Lucrum sordidum, αἰσχροκέρδεια.
Lucta, πάλη, ἆθλος, πάλαισμα.
Luctatio, πάλαισμα, τό· πάλη, ἡ.
Luctator, ἀγωνιστής, ἀθλητής.
Luctor, παλαίω.
Luctuosus, γοώδης.
Luctus, ὁ γόος, θρῆνος, πένθος, τό.
Lucubrat, ἀγρυπνεῖ.
Lucubratio, νυκτογραφία, ἀγρυπνία.
Lucubro, νυκτογραφέω, προσαγρυπνέω.
Luculentè, φανερῶς.
Luculentus, διαυγὴς, ἔκδηλος, λαμπρός.
Lucus, τέμενος, τό· ἄλσος, εος, τό.
Ludere aleâ, πεττεύειν, κυβεύειν.
Ludere nucibus, κάρυα παίζειν.
Ludi, θεωρίαι.
Ludibrio habeo, ἐνβριάω τινὶ· καταμειδιάω, ἐμπαίζω.
Ludibrium, τὸ καταγέλαστον, ἔμπαιγμα, χλεύη, χλεύασμα.
Ludibundus, παίζων.
Ludicer, παιγνιώδης.
Ludicrum, ἄθυρμα, παίγνιον.
Ludificatio, ἐμπαιγμα, χλευασμός.

Ludifico, ἐμπαίζω, ψεύδομαι, ἐνβριάω· ἐξαπατάω.
Ludimagister, γραμματιστής, γυμνασιάρχης.
Ludo, παίζω, pro derideo, καταγελάω τινος, σκώπτω.
Ludus, παιδιά, παίγνιον.
Ludus literarius, διδασκαλεῖον, γραμματοδιδασκαλεῖον.
Lues, λοιμὸς, φθορὰ, λύμη, βλάβη.
Lugendus, θρηνητέος.
Lugeo, πενθέω τινα, & ἐπί τινι, propter aliquid, θρηνέω μητέρα θανοῦσαν, matrem mortuam, ὀδύρομαι, κατακλαίω.
Lugubris, πενθικός, ὁ· γοώδης, γοερὸς, θρηνώδης, πολύστονος.
Luma, ἄκανθα.
Lumbrici, ἕλμινθες, ἀσκαρίδες.
Lumbus, ὀσφὺς, ψόα, ἰξύς, ύος, ἡ.
Lumen, φῶς, τό· φέγγος, τό.
Luminare, φωστήρ, ὁ.
Luminaria, διαφανῆ, φωτιστήρια λύχνια, καὶ φῶτα.
Lumine cassus, ἀφώτιστος, ἄμοιρος φωτός.
Luminosus, φωτεινὸς, φεγγώδης.
Luna, σελήνη, σεληναία, μήνη.
Luna crescens decrescens, σελήνη πιπτομένη καὶ φθινύθουσα.
Luna nova, νουμηνία.
Luna curvata, μηνοειδὴς σελήνη.
Luna dimidiata, σελήνη διχότομος, διχομηνία.
Luna orbe pleno, πανσέληνος, ὁ.
Lunaris, σεληναῖος.
Lunatici, οἱ σεληνιαζόμενοι.
Luo, persolvo, ἀποτίνω, διαπννύω, τίω.
Luo pœnas, τίσιν ἀποτίνω.
Lupa, λύκαινα, λυκὶς, ἡ πόρνη.
Lupanar, πορνεῖον, πορνοβοσκεῖον.
Lupanaris, χαμαιτυπικός.
Lupercal, λυκεῖον.
Lupina pellis, λυκεῖον, λυκίη.
Lupinus, θέρμος.
Lupus, λύκος.
Lupus cervarius, θῶς, ἑπέρῃσιον ζῶον.
Lupus marinus, λάβραξ.
Lurcones, λίχνοι, λαίμαργοι.
Luridus, ὠχρὸς, πελιδνὸς, μελάγχλωρος.
Luscinia, ἀηδὼν, ἡ, & ἀηδὼ, όος, οῦς.
Lusciosus, μύωψ.
Luscus, ἑτερόφθαλμος, μονόφθαλμος.
Lusor, παίκτης.
Lustralis aqua, καθάρσιον ὕδωρ.
Lustrare exercitum, καταλόγους ποιεῖσθαι τῶν δημοτῶν.
Lustratio, περιπόλησις, item κάθαρσις.
Lustro, περιπολέω, περίειμι, περιοδεύω· deinde, expio, καθαίρω, ἁγνίζω· tum lustrare animo, ἐξετάζειν.
Lustrum, σπήλαιον, pro lupanaribus, πορνεῖα, τὰ, πορνοβοσκεῖα, etiam idem quod Olympias, ἡ πενταετία, ἡ πενταετηρίς.
Lusus, παιδιά, παίγμα.
Lusus gratiâ, παιδιᾶς χάριν.
Luteus, ὠχρὸς, χλωρὸς, κροκώδης.
Luteus, πηλώδης, πήλινος.
Lutosus, ἰλυώδης, πηλώδης, βορβορώδης.
Lutra, ἐνυδρίς.
Lutulentus, πηλώδης.
Lutum, πηλὸς, ὁ; ἰλὺς· βόρβορος.
Lux, φῶς.
Luxatio, παρέμθρησις.

Luxatus,

Luxatus, ἐξηρθρωμένος.
Luxo, ἐξαρθρόω.
Luxui indulgere, τρυφᾶν.
Luxuria, ἀκρασία, ἀσωτία, λαγνεία.
Luxurio, vel luxurior, καταστρηνιάζω, ἀσωτεύομαι. Luxuriantur arbores, ὑλομανοῦσιν.
Luxuriosè, ἀσώτως.
Luxuriosus, ἄσωτος, ἀκόλαστος.
Luxus, τρυφὴ, ἀσωτία, ἀκράτεια.
Lydius lapis, βάσανος.
Lympha, ὕδωρ· νᾶμα.
Lymphaticus, νυμφόληπτος.
Lympidus, διαφανὴς, περιαυγής.
Lynceis oculis contemplari, λυγκικὸν βλέπειν.
Lynceus, λύγκειος.
Lynx, λύγξ, κὸς, ὁ, vel ἡ.
Lyra, λύρα, χέλυς, κίθαρις.
Lyræ peritus, εὔλυρας, εὔλυρος.
Lyricen, λυρῳδός.

M.

MAcellarius, ὀψωνοπώλης.
Macellum, κρεωπώλιον.
Macer, macilentus, ἰσχνὸς, λεπτὸς, λεπτόσαρκος, ἄσαρκος.
Maceratus, ἐκτακεὶς, ἀναποβραχείς.
Maceria, τειχίον, περίφραγμα.
Macerics, θριγκὸς, θριγχός.
Macero, ἐκτήκω, λεπτύνω.
Machina, μηχανὴ, μηχάνημα.
Machinatio, μηχανὴ, μηχάνημα.
Machinor, μηχανῶμαί τι ἐπί τινα, ἐπιβουλεύομαι.
Macies, λεπτότης, ἰσχνότης, ἀτροφία.
Macilentus, ἀτροφής, ἄσαρκος, λειπόσαρκος.
Macio, as, διακναίω, ἀποτρύω.
Macreo, macer fio, λεπτύνομαι, συντήκομαι.
Macte virtute, εὖγε τῆς ἀρετῆς.
Mactea, μάζα, ματτύα.
Macto, σφάττω, θύω, & -ομαι.
Mactra, μάκτρα, κάρδοπος.
Mactus, a, um, ἐπαυξηθείς.
Macula, σπίλος, κηλίς.
Maculâ aspergere aliquem, προστρίβεσθαί τινι ὄνειδος.
Maculo, ῥυπαίνω τινα, σπιλόω.
Maculosus, ῥυπαρὸς, σπιλωτός.
Madefacio, διυγραίνω, βρέχω, νοτίζω.
Madefactio, ἀπόβρεγμα.
Madefio, διαίνομαι.
Madeo, βρέχομαι, νοτίζομαι, διαίνομαι.
Madidus, διάβροχος, κάθυγρος, ὑγρός.
Mador, δίευσις, ὑγρασία, νοτίς.
Magalia, καλύβαι.
Magica, μαγικὴ, μαγεία.
Magicus, μαγικός.
Magis, μᾶλλον, ἐπιπλέον & ἐπιπλεῖον, περισσότερον.
Magis magisque, μᾶλλον καὶ μᾶλλον· ἀεὶ μᾶλλον.
Magister, παιδευτὴς, παιδαγωγὸς, διδάσκαλος, ὁ καὶ ἡ· προστάτης.
Magister equitum, ἵππαρχος.
Magister morum, ἀστυνόμος.
Magister navis, κυβερνήτης.
Magister pagi, ἀμφοδάρχης.
Magisterium, προεδρεία, προστασία.

Magistratibus obedire, τοῖς ἄρχουσιν ὑπακούειν.
Magistratu se abdicare, ἀπειπεῖν τὴν ἀρχήν.
Magistratum ambire, παραγγέλλειν ἀρχήν.
Magistratum gerere, ἄρχειν ἀρχήν, ἄρχειν.
Magistratum inire, εἰσιέναι εἰς τὴν ἀρχήν.
Magistratus, οἱ ἄρχοντες, οἱ ἐν ἐξουσίᾳ ὄντες, pro imperio, ἀρχή.
Magmentarium, ἐφ' οὗ τὰ σπλάγχνα τιθέμενα τοῖς βωμοῖς προσφέρονται.
Magna loquor, μεγαληγορέω.
Magnalia, μεγαλεῖα.
Magnanimitas, μεγαθυμία, μεγαλοψυχία, μεγαλοφροσύνη, εὐψυχία.
Magnanimiter, μεγαλοψύχως, εὐψύχως.
Magnanimus, μεγαλόψυχος, μεγαλόθυμος, ἀνδρεῖος, μεγαλόφρων.
Magnates, μεγιστᾶνες.
Magnes, μαγνήτης, μάγνης, ητος, ὁ.
Magni æstimare, τιμᾶν πλείστου.
Magnifacio, θαυμάζω τινα τῆς σοφίας, περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι.
Magnificè, μεγαλοπρεπῶς, μεγαλείως.
Magnificè de aliquo sentire, μεγαλοφρονεῖν, ἐπί τινι.
Magnificentia, μεγαλοπρέπεια, μεγαλειότης, φιλοτιμία, μεγαλουργία.
Magnifico, μεγαλύνω, ἐπαίρω.
Magnificus, μεγαλοπρεπὴς, μεγαλόφρων, περίσεμνος, φιλότιμος.
Magniloquentia, μεγαλοῤῥημοσύνη, μεγαληγορία.
Magniloquus, μεγαλοῤῥήμων.
Magni pendo, περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι.
Magnitudo, τὸ μέγεθος, μεγαλοσύνη.
Magnitudo animi, μεγαλοψυχία.
Magnoperè, μέγα, ἀνυπερβλήτως, λίαν.
Magnus, ὁ μέγας, ἡ μεγάλη, τὸ μέγα.
Magus, μάγος.
Majestas, τὸ σέμνον, μεγαλειότης, ἀξίωμα, ἡ σεμνότης.
Major, ὁ καὶ ἡ μείζων.
Majores, οἱ πρόγονοι, οἱ ἄνωθεν.
Maius, μάϊος, σκιῤῥοφοριών.
Mala, παγὼν· παρειά, ᾶς, ἡ.
Mala fide, κακῇ πίστει.
Malè, κακῶς, φαύλως.
Malè agi cum aliquo, πράττειν κακῶς, δυστυχεῖν.
Malè audire ab aliquo, κακῶς ἀκούειν ὑπό τινος.
Malè facere alicui, ποιεῖν τινα κακῶς.
Malè habere, ἀῤῥώστως, κακῶς, ἔχειν.
Malè loqui de aliquo, κακῶς λέγειν τινα· λοιδορεῖν τινα.
Malè mereor de te, κακῶς ποιῶ σε.
Malè opto tibi, κακῶς εὔχομαί σοι.
Malè peccata, οὐκ εἰρημένα.
Maledicentia, κακηγορία, δυσφημία.
Maledico, βλασφημίαν λέγω τινι, & καταλέγω τινος· κακολογέω τινα.
Maledictum, λοιδορία, κακηγορία, βλασφημία, κατάρα.
Maledictus, κατάρατος, ἐπάρατος.
Malodicus, κακόλογος, βλάσφημος, λοίδορος, ὑβριστικός.
Malefactum, κακούργημα.
Maleficium, κακούργημα, ἀδίκημα.
Maleficus, κακοῦργος, κακοπράγμων, κακότεχνος, κακοποιός.

Maleformis, δύσμορφος.
Malevolentia, κακόνοια, δύσνοια.
Malevolus, κακόνους, δύσνους, ἀπεχθὴς, κακόφρων.
Maligne, κακοήθως.
Malignitas, κακοθυμία, κακότης.
Maligno, or, πονηρεύομαι.
Malignus, κακοήθης κακόθυμος, κακότροπος.
Malitia, κακία, πονηρία, ῥαδιουργία.
Malitiosè, κακοτέχνως.
Malitiosus, ῥαδιουργὸς, πανοῦργος.
Malleatus, σφυρωτὸς, σφυρήλατος.
Malleo, σφυροῦμαι.
Malleolaris, μοχθυματικὸς ῥάβδος.
Malleolus, σφυρίον.
Malleus, σφῦρα· ῥαιστὴρ, ῆρος, ὁ.
Malluvium, χέρνιπτρον, χέρνιβον.
Malo, αἱρέομαι, προαιροῦμαι.
Malorum depulsor, ἀλεξίκακος.
Malva, μαλάχη.
Malum, μῆλον.
Malum Citreum, τὸ κιτρόμηλον· κίτριον μῆλον.
Malum punicum, ῥοὰ, ῥοιά.
Malum, substant. pro afflictione, ταλαιπωρία, δεινόν.
Malum, interjectio, φεῦ· φεῦ τῶν κακῶν.
Malum consilium, κακοβουλία· κακὴ βουλή· κακοῤῥαφία.
Malus, μηλέα, ας, ἡ.
Malus in navi, ἱστὸς, οῦ, ὁ.
Malus, improbus, κακὸς, φαῦλος, κακοῦργος, πονηρός.
Mamilla, ὁ μαζὸς, ἡ τιτθή.
Mamma, μαζὸς, μαστὸς, θηλὴ, τιτθή.
Mammam præbere, ἐπέχειν τὸν μαστόν.
Mammosus, μαστώδης.
Manceps, ἐργολάβος, ὁ· τελωνάρχης, ἀρχιτελώνης.
Mancipatio, ἀνδραποδισμός.
Mancipium, ἀνδράποδον, ἀργυρώνητος.
Mancipio, ἀνδραποδίζω, & -ομαι.
Mancus, πηρὸς, πηρωθεὶς, κυλλός.
Mandata facere, τὰ προστασσόμενα ποιεῖν, τὸ ἐντεταλμένον ποιεῖν.
Mandatarius, ἐπιτεθραμμένος.
Mandatum, πρόσταγμα, τὸ, ἐντολή.
Mandibula, γνάθος.
Mando, as, committo: παρατίθημι, ἐπιτρέπω· παραδίδωμί τινί τι· jubeo, ἐντέλλομαί σοι· προστάττω.
Mando, is, ere, μασσῶμαι, ἐσθίω.
Mando, onis, ἀδηφάγος, φάγος.
Mandra, μάνδρα.
Manduco, μασσῶμαι, τρώγω, ἐσθίω.
Manè, πρωΐ, ἐν τῷ ὄρθρῳ.
Maneo, μένω παρά τινι, apud aliquem: pro exspectare, ἀναμένω τινα, προσδοκάω.
Manes, manium, οἱ νέρτεροι, αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν.
Mangonium, μαγγανεία.
Mangonizo, μαγγανεύω.
Manica, χειρίς.
Manicatus, χειριδωτός.
Manicula, χειρίον.
Manifestatio, ἔκφανσις, ἐξαγόρευσις.
Manifesto, δηλόω, φανερόω.
Manifestò, adverb. σαφῶς, φανερῶς.
Manifestus, δῆλος, φανερὸς, ἔκδηλος, σαφὴς, περιφανὴς, τρανής.
Manipulatim, κατὰ σπείρας, σπειρηδόν.
Manipulus, δράγμα, ἄμαλλα, ης, ἡ.
Manipulus militum, λόχος, ἡ σπεῖρα

Manna, ἡ μάννα, ἀεεόμελι.
Mannus, βερρεκίς.
Mano, as, are, ῥεῖν, πεεισσάζειν, βρύειν.
Mansio, μονὴ διαμονή.
Mansilterna, ὑδρεία.
Mansuefacio, πραΰνω ἵππον, equum· ἡμερόω, πιθασεύω.
Mansuefactio, ἐξημέρωσις.
Mansuefio, πιθασεύομαι, ἡμερῦμαι.
Mansuesco, πιθασεύομαι.
Mansuete, πραΰμένως, ἡμέρως.
Mansuetudo, πραότης, ἡμερότης, ἡ.
Mansuetus, πρᾶος, ἥμερος, ὁ καὶ ἡ; ἤπιος, ἥσυχος, ἀμενὴς, ἐπιεικής.
Mantica, πήρα, βαλάντιον.
Manticularius, κλέπτης, βαλαντιοτόμος.
Manticulor, τεχνάζομαι.
Mantile, χειρόμακτρον.
Manucapti, δορυάλωτοι.
Manu duco, χειραγωγέω.
de Manu in manum, διὰ χειρῶν.
Manuale, ἀναλόγιον, ἐγχειρίδιον.
in Manu, id est, potestate esse, διὰ χειρὸς εἶναι.
Manu dexter, seu agilis, εὐπάλαμος.
Manubiæ, τὰ λάφυρα, σκῦλα.
Manubrium, λαβὴ, κώπη.
Manufactus, χειροποίητος.
Manumissio, ἀπελευθέρωσις.
Manumissus, ἀφεὶς, ἐλευθερωθείς.
Manumittere, ἀπελευθερῶ, ἀνίημί τινα.
Manumitto, ἀφίημι.
Manupretium, χειρώνιον, χειρῶν μισθός.
Manus, χείρ, ἡ.
qui est ad manum, qui præstò est., ἐπίχειρ.
in Manu sumo, ἐγχειρίζομαι.
Manus conserere, συμβάλλειν πρός τινα, & τινι.
Manuum dexteritas, & agilitas, εὐχέρεια, & εὐχειρία.
Mapalia, καλύβαι, οἰκίδια.
Mappa, ὀθόνη ἐπιτραπέζιος, χειρόμακτρον.
Marcesco, παρακμάζω, μαραίνομαι, ἀκροπάω.
Marcidus, σαπρὸς, ὁ μαρασμώδης.
Marcor, μάρανσις, σῆψις, λήθαργος, ὁ.
Marculus, σφῦρα σιδηρᾶ, καὶ κόπανον, ῥαιστὴρ, σκεῦος χαλκήϊον.
Mare, θάλασσα, ἅλς, ἡ· πόντος.
Mare tranquillum, θαλάσσα γαλήνη.
Margarita, μαργαρίτης, ὁ.
Margines fluvii, χείλεα ποταμοῦ.
Margo, κράσπεδον, χεῖλος.
Mari se committere, πλεῖν, θαλαττοπορεῖν.
Marinus, θαλάσσιος, πόντιος, ἅλιος, πελάγιος, ἐνάλιος.
Maris æstus, πλημμυρίς.
Maris dominus, θαλαττοκράτωρ.
Marita, ἡ γαμέτις, ἰδίος, νύμφη.
Maritalis, γαμικός.
Maritimus, ἐπιθαλάττιος, ἐφάλιος.
Maritimus locus, τόπος θαλάσσιος.
Marito, συνοικίζω ἀνδρὶ, συζευγνύω.
Maritus, ἀνὴρ, ἀκοίτης, γαμέτης, εὐνατήρ.
Marmor, μάρμαρος.
Marmorarius, μαρμαρογλύφος.
Marmoreus, μαρμάρεος.
Marra, μάρρον, τό.
Marrubium, πράσιον, λευκόσερον, εἶδος βοτάνης.

Mars, ἄρης, ὁ, vel ἄρης, ὁ ἐνυάλιος.
Mars anceps, ἀγχώμαλος μάχη.
Marsupium, μαρσύπιον, βαλάντιον.
ancipite Marte, ἀγχωμάλου τῆς μάχης γενομένης.
Martius & Martialis, ἄρειος, ἀρήϊος.
Martius mensis, Μουνυχιὼν, ὁ Μάρτιος.
Martyr, μάρτυρ· hinc
Martyrium, μαρτύριον.
Mas, maris, ἄρρην, ἄρσην.
Masculinum genus, τὸ ἀρρενικὸν γένος· fœminium genus, γένος, τὸ θῆλυ.
Masculinus, ἀρσενικός.
Masculus ἄρρην, ἄρσην.
Massa, μάζα· ὄγκος, ὁ φύραμα.
Mastigia, μαστιγίας, μαστίγων ἄξιος.
Mastix, μάστιξ.
Masturari, δέφεσθαι.
Matella, κρητεὶς, ἀμίς.
Mater, μήτηρ, ἡ· ἡ τεκοῦσα.
Mater matuta, λευκοθέα.
Materdeorum, μήτηρ θεῶν.
Matercula, μητράριον, μητρίδιον.
Materfamilias, οἰκοδέσποινα.
Materia, ὕλη, pro argumento, ὑπόθεσις, ὑποκείμενον.
Materialis: ὑλικὸς, καὶ ὑλικός.
Maternus, μητρικὸς, μητρῷος.
Matertera, ἡ μητρὸς ἀδελφὴ, θεῖα πρὸς μητρός.
Matertera, & noverca, μητρυιά.
Mathematicus, μαθηματικός.
Matresco, μητράζω.
Matricida, μητροκτόνος, μητραλῴας.
Matrimonialis, γαμικός.
Matrimonio juncti, τοῖς δεσμοῖς τοῦ γάμου συνεζευγμένοι.
Matrimonium, συζυγία, ἐπιγαμία, γάμος, συνοικέσιον.
Matrimonium contrahere, συνάπτειν γάμον.
in Matrimonium collocare, εἰς γάμον διδόναι.
Matris frater, μητράδελφος.
Matrix, μήτρα.
Matrona, οἰκοδέσποινα.
Matronalis, γυναικεῖος.
Matruelis, ὁ ἀνεψιὸς ἐκ μητραδέλφων.
Matta, ὁ φορμός.
Matula, σκαφίον, ἀμὶς, κρητεὶς.
Matura ætas, ὡραία ἡλικία.
Maturatio, ἐπιτάχυνσις.
Maturè, ὡραίως.
Maturesco, πεπαίνομαι, ἀκμάζω.
Maturitas, πέπανσις, ὡραιότης.
Maturo, πεπαίνω τι· ἐπιταχύνω, πέπτω.
Maturus, πέπειρος, ὡραῖος.
Matutinum tempus, τὸ ἑωθινὸν, πρωΐ.
Matutinus, ἑωθινὸς, πρωϊνὸς, ὀρθρινός.
Maxilla, ἡ σιαγὼν, γνάθος, ἡ.
in Maxillas percutere, γναθοῦν, εἰς γνάθους τύπτειν.
Maximè, μάλιστα.
Maximus, μέγιστος.
Me, ἐμὲ, μέ.
Meâ quidem sententiâ, κατ' ἐμὴν γνώμην.
Meâpte caussâ, ἐμοῦγ' ἕνεκα.
Mea sponte, ἑκών.
Meatus, πορεία, πόρος, φοίτησις.
Mecastor, νὴ τὸν κάστορα.
Mechanica ars, βαναυσία.
Mechanicus, ἀποχειροβίωτος, μηχανικός.
Mecum, μετ' ἐμοῦ, μετ' ἐμοῦ.
Medela, ἰατρεία, ἄκεσις, θεραπεία.

Medeor, ἰάομαι τινα, ἰατρεύω, θεραπεύω, ἀκέομαι, ἀλθαίνω.
Medianus, μέσαιος.
Mediastinus, μεσαύλιος, δοῦλος.
Medicabilis, ἰάσιμος, ἰατευτός.
Medicamen, & medicamentum, φάρμακον, ἄκεσις, ἴασις.
Medicamentis conveniens, seu utilis, εὐφάρμακος.
Medicina, ἰατρικὴ, ἴασις, ἄκεσις, θεραπεία.
Medicinalis, ἰατρικός.
Medico & Medicor, ἰατρεύω τινα.
Medicus, ἰατρὸς, ἀκεστὴς, θεραπευτὴς, ἰατρότεχνος.
Medietas, τὸ ἥμισυ, μεσότης.
è Medio tollere, ἀφανίζειν, ἀπολλύειν.
in Medio, ἀνὰ μέσον, κατὰ μέσον.
Mediocris, μέτριος, ἐπιεικής.
Mediocritas, μέσον, μετριότης, μεσότης.
Mediocriter, μετρίως· ἐπ' ὀλίγον, μέσως.
Meditabundus, συννοῦς· ὁ ἐπὶ φροντίδων.
Meditatè, ἐσκεμμένως.
Meditatio, μελέτη, μελέτημα, θεωρία, φροντὶς, σκέμμα.
Mediterraneus, μεσόγειος, μεσόχθων.
Meditor, μελετάω, σκέπτομαί τι, φροντίζω, μεριμνάω.
Meditullium, μεσαίχμιον.
in Medium affero, εἰσφέρομαί τι· παρατίθεμαι, παραφέρω.
Medium, τὸ μέσον, τὸ μεταξὺ, μεσότης.
Medius, μέσος, μεσαίτατος.
Mediusfidius, νὴ τὸν ἡρακλέα, νὴ δία, vel in negando μὰ δία.
Medulla, μυελὸς, ἐντεριώνη.
Medullitus, ἀπὸ μυελοῦ, ἡδονικώτατος.
Meio, οὐρέω.
Mel, mellis, μέλι, ιτος, τό.
Melancholia, μελαγχολία.
Melancholicus, μελαγχολικός.
Melior, ἀμείνων, κρείττων, βελτίων.
Melius, ἄμεινον.
Melius & optabilius est, αἱρετώτερον.
Meliusculè habet, μικρὸν τι ἄμεινον ἔχει.
Mellarius, μελιτουργός.
Mellatio, μελιτουργία, μελίτωσις.
Mellatium, ficum, μελίτωμα.
Melleus, μελιτώδης.
Mellificium, μελιτοποίησις, μελιτουργία.
Mellifico, μελιτουργέω.
Mellifluus, μελίρρους.
Mellitus, μελιτώδης, μελίτινος.
Membra humana, μέλη ἀνθρώπινα.
Membrana, ὑμὴν, διφθέρα, μεμβράνη.
Membraneus, ὑμένιος, μεμβράνινος.
Membranula, τὸ ὑμένιον.
Membratim, κατὰ μέλη, μεληδόν.
Membratura, διαμέλισις.
Membrosus, μελώδης.
Membrum, μέλος, κῶλον, μέρος, τό.
Memet, ἐμαυτόν.
Memini, μέμνημαί τινος· ἀναμέμνημαι, μνημονεύω, μνήμων εἰμί.
Memor, μνήμων, μνημονικός.
Memorabilis, ἀξιομνημόνευτος, ἀξιόλογος, μνημονευτός.
Memorandus, μνημονευτέος.
Memoratu dignus, ἀξιόλογος.
Memoria, μνεία, μνήμη, μνημοσύνη.
Memoriâ dignum esse, τῆς μνήμης ἄξιον εἶναι τι.
Memoriâ teneo, διὰ μνήμης ἔχω.
Memoriæ mandare aliquid, μνήμῃ παρακατα-

ἐγκατατίθεσθαι τι.
Memoriæ prodere, διδόναι τῷ λόγῳ, παραδιδόναι εἰς μνήμην.
Memoriale, ἀξιόμνηστον.
Memorialis liber, τὸ ἀπομνημόνευμα.
In Memoriam reduco, διαμνημονεύω.
In Memoriam revoco, ἀναμέμνημαί τι, μνησθῆναι ποιῶ.
Memoriosus, μνήμων.
Memoriter dicere, ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, ἀπὸ γλώσσης εἰπεῖν.
Memoro, pro narrare, λέγειν, ἱστορεῖν, διηγέομαι, ἀναμιμνήσκω.
Menda & Mendum, πταῖσμα, ἁμάρτημα, πλημμέλημα.
Mendaciloquus, ψευδολόγος.
Mendacium, ψεῦδος, τὸ, ψευδολογία.
Mendax, ψευστής, ψευδολόγος, λογοποιός.
Mendica, ἡ πρoσαίτις.
Mendicatio, προσαίτησις, ἐπαιτία.
Mendicitas, πτωχεία.
Mendico, πτωχεύω, ἐπαιτέω.
Mendicus, πτωχὸς, ἐπαίτης.
Mendosus, πλημμελής, ψευδής.
Mendum, πταῖσμα, σφάλμα, πλημμέλημα.
Mens, νόος, νοῦς, ὁ, φρὴν, ενὸς, γνώμη.
Mente præditus, ἐχέθυμος.
Mensa, τράπεζα.
Mensæ secundæ, δεύτεραι τράπεζαι, τραγήματα.
Menses muliebres, τὰ καταμήνια γυναικεῖα, ἔμμηνος κάθαρσις.
Mensis, μήν.
Mensium suppressio, ἐμμήνων ἐπίσχεσις, ἐποχὴ ἐμμήνων.
Menstrualis, μηνιαῖος.
Menstruum, μηνιαῖον.
Menstruus, ἐμμήνιος, ἔμμηνος.
Mensura, τὸ μέτρον.
Mensura non plena, quasi infra labra consistens, ἐπιχειλὲς μέτρον.
Menta, tula, ψωλή.
Mentagra, λειχήν.
Mente captus, ἄνους, παράφρων, φρενίτης, φρενόληπτος.
Mente perpendere, ἐπισκοπεῖν τι.
In Mentem venire, ἐλθεῖν ἐπὶ νοῦν τινι.
Mentio, μνεία, μνήμη, ὑπόμνησις.
Mentionem facere alicujus, μνησθῆναι τινος & τινα & περί τινος, μνείαν ποιεῖσθαι τινος.
Mentior, ψεύδομαι, ψευδολογέω, ὑποκρίνω.
Mentis compos, ἔννους, ἐχέφρων.
Mentis delirium, φρενῖτις.
Mentum, γένειον, γνάθος, ὁ, ἀνθερεών.
Meo, vado, πορεύομαι, βαίνω, διέρχομαι, itidem fluere, ῥεῖν.
Meo quidem judicio, ὡς οἴομαι, κατ' ἐμὴν γνώμην.
Meracalum, ἐνάκρατον.
Meracum vinum, ζωρὸς οἶνος, ἄκρατος.
Meracus, ἄκρατος, ζωρός.
Bene meracus, εὔζωρος.
Mercalis, ὤνιος.
Mercator, ἔμπορος, ἔμπολος.
Mercatura, ἐμπορεία.
Mercatus, ἐμπόρευμα, πανήγυρις.
Mercede conductus ὑπόμισθος.
Mercede loco, μισθῶ τινί τι.
Mercedem fero, μισθοφορέω παρά σοι.
Mercenarius, μισθοφόρος, μισθαρνής.
Mercenarius, adject. ἔμμισθος.
Merces, μισθὸς, ὁ, μίσθωμα, ἀποφορά.
Mercimonium, συνάλλαγμα.
Mercium vilitas, εὐωνία.
Mercor, ἀγοράζω τι παρά τινος, ab aliquo; ἐμπορεύομαι, ὠνέομαι.
Mercurius, Ἑρμῆς.
Merda, σκὼρ, σκατὸς, in gen. ἡ κόπρος.
Merenda, τὸ προδείπνιον.
Mereo & Mereor, μισθὸν φέρω, ἄξιός εἰμι, μισθοφορέω, μισθαρνέω.
Benè de aliquo Mereri, εὐεργετεῖν τινα, εὖ ποιεῖν τινα.
Malè Mereri, κακῶς ποιεῖν τινα.
Meretricium, ἑταίρησις.
Meretricius, ἑταιρικὸς, πορνικός.
Meretricor, πορνεύω.
Meretricula, ἑταιρίδιον.
Meretrix, ἑταίρα, πόρνη.
Merges, itis, θέριστρον.
Mergo, δύω, παραδύω, βάπτω, βυθίζω.
Mergulus, ἐλλύχνιον.
Mergus, αἴθυια, ας, ἡ.
Meribibulus, ἀκρατοπότης.
Meridianus, μεσημβρινός.
Meridies, μεσημβρία, τὸ μέσον τῆς ἡμέρας.
Meritò, εἰκότως, ἀξίως, κατ' ἀξίαν, εὐλόγως.
Meritorium, ξενοδοχεῖον.
Meritorius, μίσθιος.
Meritum, εὐεργέτημα, ἡ ἀξία.
Meritus, a, um, ἄξιος.
Merula, κόσσυφος.
Merum, ἄκρατος, subauditur οἶνος, τὸ ἄκρατον.
Merus, ἄκρατος.
Merx, ἐμπορεία, τὸ ὤνιον, ἀγόρασμα.
Mesenterium, μεσεντέριον, μεσάραιον.
Mespilus, ἡ μεσπίλη.
Messem facio, θερίζω.
Messis, θερισμὸς, ὁ, ἄμητος.
Messor, θεριστής, οῦ, ὁ.
Messorius, θεριστικός.
Meta, ὅρος, τέρμα.
Metallum, τὸ μέταλλον.
Metari castra, στρατοπεδεύειν.
Metatio, καταμέτρησις.
Metator, διατάκτης.
Methodus, μέθοδος.
Meticulosus, ψοφοδεής, δειλὸς, φοβερὸς, περίφοβος.
Metior, μετρέω, διαμετρέω.
Meto, ἀμάω, θερίζω.
Metor, aris, καταμετρέω, ὁρίζω.
Metu consternor, πτοέομαι, περί τι.
Metuendum est ne, δέος ἐστὶ μή.
Metum alicui incutere, δέος ἐνεργάζεσθαί τινι.
Metuo, δέδω περὶ λῃστῶν, à prædonibus: φοβέομαι κίνδυνον, periculum.
Metus, φόβος, δέος, δεῖμα, δειλίασις.
Metus causa, κατάφοβον.
Meus, ἐμὸς, ἡ, όν.
Mica, ψὶξ, χὸς, ἡ, ψίχιον, ψώμισμα.
Micans, στίλβων, ἀστράπτων.
Mico, στίλβω, λαγχάνω, λάμπω.
Micturio, ἐρητιάω, οὐρητιάω.
Migratio, ἀποίκησις, μετοίκησις.
Migro, μετοικίζομαι, μετοικέω, ἀναλύω, μεταβαίνω τὸν τόπον.
Mihi, ἐμοί, μοί.
Mihimetipsi, ἐμαυτῷ.
Miles, itis, στρατιώτης, ου, ὁ.
Miliarium, θέρμηξιν.
Militaris, στρατιωτικὸς, στρατεύσιμος.
Militaris tessera, σύνθημα.
Milites conscribere, στρατιώτας καταλέγειν, vel καταγράφειν.
Milites emeriti, ἀφειμένοι.
Militia, στρατεία, στρατιὰ, πόλεμος.
Militiæ peritus, στρατιωτικὸς, ἴδρις αἰχμῆς.
Milito, στρατεύω.
Mille, χίλιοι, χίλιαι & χίλια.
Millesimus, χιλιοστός.
Millipeda, χιλιόπους.
Miliare, μίλιον, μιλιάριον.
Millies, χιλιάκις.
Milvinus, ἰκτίνειος.
Milvus, ἰκτὶν, ἴκτινος, ὁ.
Mimus, μῖμος, ὑποκριτής.
Mina, μνᾶ, ᾶς, ἡ.
Minaciter, ἀπειλητικῶς.
Minæ, arum, ἀπειλή.
Minatio, ἀπείλησις, ἐπαπείλησις.
Minax, ἀπειλητικός.
Minerva, Ἀθηναία, Ἀθηνᾶ.
Minervâ crassiore, παχυτέρᾳ μέσῃ.
Minervale, δίδακτρον.
Mingo, οὐρέω, κατουρέω, ἐπουρέω.
Minimè, οὐ μὴ τι, οὔ τι, οὐκ ἄρα ἐλάχιστα.
Minime curare, ἀμελεῖ.
Minimus, ἐλάχιστος, ἥκιστος.
Minister, ὑπηρέτης, διάκονος, θεράπων.
Ministerium, διακονία, ὑπηρεσία.
Ministro, ὑπηρετέω τινι τοῦτο, in hâc re: διακονέω, λατρεύω.
Minitabundus, ἐπαπειλῶν.
Minitor, ἀπειλέω.
Minium, μίλτος, ου, ἡ.
Minor, aris, ἀπειλέω τινα θάνατον.
Minor, ἐλάττων, μείων, ἥττων.
Minor natu, vel minimus, νεώτερος, νεώτατος υἱός.
Minores, μεταγενέστεροι.
Minuo, ἐλαττόω, μειόω, μινύθω.
Minus, ἔλαττον, ἧττον.
Minusculus, μικρότερος.
Minutatim, εἰς λεπτότατα, κατ' ὀλίγον, κατὰ λεπτόν.
Minutè, λεπτῶς.
Minutia, τὸ λεπτόν.
Minutus, λεπτὸς, λεπτομερής.
Mirabilis, θαυμαστός.
Mirabiliter, θαυμαστῶς.
Miraculum, θαῦμα, τὸ, μεγαλούργημα.
Mirandus, θαυμαστέος, ἀγητός.
Mirificus, θαυμαστικὸς, θαυματοποιός.
Miror, θαυμάζω τινα ἐπὶ σοφίᾳ, & τινα τῆς σοφίας, subintellige ἕνεκα ἄγαμαι.
Mirum, φεῦ.
Mirum esset si, θαυμάζειν ἄξιον εἰ.
Non est Mirum si, οὐδὲν θαυμαστὸν εἰ.
Mirum in modum, θαυμαστὸν ὅσον.
Mirus, θαυμαστὸς, θαυμάσιος.
Miscellanea, σύμμικτα.
Misceo, μίγνυμι, κεράννυμι.
Misellus, ταλαίπωρος.
Miser, ἄθλιος, δύστηνος, δυστυχής.
Miser sum, ταλαιπωρέω.
Miserabilis, ἐλεεινὸς, λυγρός.
Miserabiliter, ἐλεεινῶς.
Miserè, ἀθλίως, ταλαιπώρως.
Misereor, ἐλεέω τινα, οἰκτείρω, σπλαγχνίζομαι περί τινος.
Miseresco, οἰκτίζω.
Miseret, ἔλεος γίνεται, οἶκτον ἔχω.
Miseria, ἀθλιότης, ταλαιπωρία.

Misericordia, ἔλεος, ὁ καὶ τὸ, οἶκτος, ὁ.
Misericors, ἐλεήμων, οἰκτίρμων.
Miseror, aris, οἰκτείρω τινα.
Miserrimus, ταλαιπωρότατος, ἀθλιώτατος, οἰκτισος, τλημονέστατος.
Missile, ἄκων, βέλος.
Missilis, βόλιμος.
Missio, ἀποπομπὴ, ἀποστολή.
Missum facere aliquem, ἀφεῖναι τινα.
Missus, ἀπόστολος, ἀφεθείς.
Mistio, μίξις, σύγχυσις.
Mistus, ὁ μιχθείς.
Mitella, μίτριον.
Mitesco, πραΰνομαι, ἡττῶμαι.
Mitifico, ἐκμειλίσσω.
Mitigatio, πράϋνσις.
Mitigo, πραΰνω, μειλίσσω, μαλάττω.
Mitis, e, πρᾶος, πραοσυνής, ἤπιος.
Miti præditus animo, εὔψυχος.
Mitra, μίτρα.
Mitto, πέμπω, στέλλω, ἀφίημι, βάλλω.
Mixtura, μίγμα.
Mobilis, εὐκίνητος, εὐμετάβολος.
Mobilitas, ἀστασία.
Moderatè, μετρίως, σωφρόνως.
Moderatio, μετριότης, εὐταξία.
Moderator, διοικητὴς, ἐπιστάτης, ῥυθμιστής.
Moderatrix, κυβερνήτειρα.
Moderatus, εὔτακτος, σύμμετρος.
Moderor, εὐθύνω, οἰκονομέω.
Modestè, κοσμίως, μετρίως, σωφρόνως.
Modestia, τὸ κόσμιον, κοσμιότης.
Modestus, κόσμιος, εὔτακτος, ἐπιεικὴς, σώφρων, εὐπρεπής.
Modialis, μεδιμναῖος.
Modicè, μετρίως, ἐμμέτρως.
Modicus, ὀλίγος, μέτριος.
Modiperatores, συμποσίαρχαι.
Modius, μόδιος, μέδιμνος.
Modò, ἄρτι, ἀρτίως, αὐτίκα, νῦν.
Modulatio, μέλος, ἁρμονία, ᾠδή.
Modulor, μελῳδέω, κατανλέω, μελίζω.
Modum excedere, ὑπερβάλλειν τὸ μέτριον.
Modum tenere, αἱρεῖσθαι τὸ μέσον.
Modus, τρόπος, μέτρον, νόμος, μέσον.
Mœcha, μοιχαλὶς, ἰδίος, ἡ.
Mœchor, μοιχεύω μετά τινος.
Mœchus, μοιχὸς, ὁ.
Mœnia, τείχη, τὰ, περίβολον.
Mœreo, λυποῦμαι.
Mœror, λύπη, ἀδημονία, ἄχθος, εος, τὸ, ἀνία, ἄλγος, δυσθυμία.
Mœstitia, λύπη, κατήφεια, ἀνία.
Mœstus, κατηφὴς, λυπηρὸς, ἄθυμος.
Mola, μύλη, μύλος.
Molæ salsæ, κρίθαι πιτυρωμέναι.
Molaris, μυλίτης, μυλικός.
Molaris lapis, μυλίτης λίθος.
Molendinum aquarium, ὑδρόμυλος.
Moles, βάρος, τὸ, ὄγκος, ὁ, ἄχθος, τὸ, μέγεθος.
Molestè, ἀνιαρῶς, βαρέως, λυπηρῶς.
Molestè fero, ἀνιάω, ἀγανακτέω τι.
Molestè tulit ἠχθέσθη.
Molestia, σχετλιασμὸς, ἀνία, ὄχλος.
Molestiâ afficio, βαρύνω τινα, λυπέω τινα ἔν τινι, ἀνιάω, ὀχλέω.
Molestiâ carens, ἄλυπος.
Molestiam exhibeo παρέχω τινι πράγματα.
Molestus, ἀνιαρὸς, δυσχερὴς, ἀηδὴς, λυπηρὸς, χαλεπὸς, ἀλγεινὸς, δεινός.
Molestus sum, ἀχθέω, χαλεπαίνω.
Molimen, παρασκευὴ, ἐπιχείρημα.
Molior, μηχανάομαί τι ἐπὶ τὴν πόλιν, contra civitatem: ἐπιχειρέω τινι, aliquid: ἄρχομαι, πραγματεύομαι.
Molitor, μυλωθρός.
Mollesco, μαλακύνομαι.
Mollicina, μαλακὸν ἱμάτιον.
Mollifico, μαλάσσω.
Mollio, διαμαλάσσω.
Mollis, μαλακὸς, ἁπαλὸς, ὁ, τρυφερός.
Mollis sum, μαλακιάω.
Molliter, μαλακῶς, πράως, ἁβρῶς.
Mollities, μαλακότης, ἁπαλότης.
Molo, is, ἀλέω, ἀλήθω.
Momentaneus, πρόσκαιρος.
Momento, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου, ἐν βραχεῖ χρόνῳ.
Momentum, ἡ ῥοπὴ, ἡ στιγμὴ, ἀκαρὲς, ὠφέλεια, ὄφελος.
Monachus, μοναχός.
Monarcha, μονάρχης.
Monarchia, μοναρχία.
Monasterium, μοναστήριον.
Monedula, κολοιὸς, ὁ.
Moneo, παραγγέλλω τινι, νουθετέω, παραινέω σοι τοῦτο, ὑποτίθημι.
Moneta, νόμισμα, κέρμα.
Proba Moneta, δόκιμον νόμισμα.
Moneta adulterina, ἀδόκιμον, κίβδηλον νόμισμα.
Monetam cudere, νόμισμα κόπτειν.
Monetalis, νομισματικός.
Monetarius, ἀργυροκόπος.
Monile, ὅρμος, ὁ.
Monitor, παραινέτης, παραγγελτὴς, ὑποβολεύς.
Monitorius, παραινετικός.
Monitum, παράκλησις, παραίνεσις.
Monitus, νενουθετημένος.
Monoculus, μονόφθαλμος.
Mons, ὄρος, τό.
Monstro, δείκνυμι, f. δείξω.
Monstrosè, τερατωδῶς.
Monstrosus, τερατώδης.
Monstrum, τέρας, ατος, τό.
Montanus, ὀρεινὸς, ὄρειος.
Monticola, ὀρεινόμος.
Monticulus, ὄρειον, βουνός.
Montigena, ὀρεσιγενής.
Montivagus, ὀρεοπόλος.
Montosus, ὄρειος, βουνοειδής.
Monumentum, μνημεῖον, μνῆμα, τό.
Mora, διατριβὴ, ἀναβολὴ, μονή.
Moralis, ἠθικός.
Sine Mora, ἀνυπερθέτως, ἀμελλητί.
Moratus, & moratus bene, &c. ῥυθμισθεὶς, εὔτροπος, πολύτροπος, ποικίλος.
Morbidus, νοσερὸς, ἐπίνοσος.
Morbo corripior, νόσος με καταλαμβάνει, νοσήματι περιπίπτω.
Morbosus, νοσώδης.
Morbus, νόσος, ου, ἡ, νόσημα, τό.
Morbus regius, ἴκτερος.
Mordax, δήκτης, ου, ὁ, δηκτικός.
Mordeo, δάκνω· pro obtrectare, καθάπτεσθαί τινος.
Mordicus, ὀδὰξ, προσφύς.
More majorum, κατὰ τὰ πάτρια.
More usitato, κατὰ τὸ εἰωθός.
In More positum est, νενόμισται.
Morem gerere, ὑπακούω, πειθαρχεῖν.
Mores, τὰ ἤθη, τρόπος.
Moribundus, ἀποθνήσκων.
Morigero, κατήκοός εἰμι, ὑπακούω, χαρίζομαι, πείθομαι.
Morigerus, ὑπήκοος, εὐπειθής.
Morio, μωρὸς, γελωτοποιός.
Morior, τελευτάω, τὸν βίον καταλύω, θνήσκω, ἐκπνέω, ἀποψύχω, ἀποδημέω.
Moror, exspecto, διατρίβω, διατριβὴν ποιέομαι, moram nectere: aliquando pro curo, ut, nihil moror, οὐδέν μοι μέλει: pro retardare, ἀπέχειν.
Morosè, δυσκόλως.
Morositas, δυσκολία, δυσαρεστία.
Morosus, δύσκολος, δυσάρεστος, δύστροπος.
Mors, θάνατος, ὁ, μοῖρα, ἡ τοῦ βίου τελευτὴ, πότμος, κατάλυσις.
Mors æterna, θάνατος αἰώνιος.
Morsiuncula, δηγμάτιον.
Morsus, τὸ δῆγμα, ἡ δῆξις.
Mortalis, θνητὸς, θανάσιμος, βροτός.
Mortalitas, τὸ θνητόν.
Mortarium, ὅλμος, ἴγδις.
Morte dignus, φόνου ἄξιος.
Morte mulcto, θανατόω.
Mortem sibi, si consciscere, ἀναιρεῖν ἑαυτὸν, κατεργάζεσθαι ἑαυτόν.
Mortifer, θανατηφόρος, θανάσιμος.
Mortuum mare, πόντος νεκρός.
Mortuus, ἀποθανὼν, νεκρός.
Morula, διατριβή.
Morum, μῶρον, συκάμινον.
Morum probitas, & elegantia, εὐτραπελία.
Morus, μωρέα, ἡ συκάμινος.
Mos, ἔθος, τρόπος, συνήθεια.
Motacilla, σείσουρα.
Motivus, κινητός.
Motus & Motio, κίνησις.
Motus animi, ὁρμή.
Motus, a, um, κινηθείς.
Moveo, κινέω, σαλεύω.
Mox, αὐτίκα, εὐθύς.
Muceo & Mucesco, σήπομαι, εὐρωτιάω.
Mucidus, εὐρωτιώδης, σαπρός.
Mucor, oris, εὐρὼς, σαπρότης.
Mucosus, μυξώδης, κορυζώδης.
Mucro, αἰχμὴ, ἀκωκή.
Mucronatus, ὀξύς.
Mucrone, ἄκρῳ ξιφιδίῳ.
Mucus, μύξα, βλέννα, κόρυζα.
Mugilis, κεστρεὺς, κέφαλος, ἰχθύς.
Mugio, μυκάομαι.
Mugitus, μυκηθμὸς, μύκησις.
Mula, ἡ ἡμίονος.
Mularis, ἡμιονικός.
Mulceo, θέλγω, καταψάω, κηλέω.
Mulcta, ζημία, τιμωρία.
Mulctam irrogare, ζημίαν ἢ τίμημα ἐπιτιθέναι, vel ἐπάγειν, ἐπιγράφειν.
Mulctatio, ἡ τίμησις.
Mulcto, as, ζημιόω τινα θανάτῳ, vel χρήμασι, ἐπιβάλλω ζημίαν, προστιμάω.
Mulctra, πέλλη, ἀμολγεῖον.
Mulctrale, ἀμολγεύς.
Mulgeo, ἀμέλγω, ἀθέλγω, βδάλλω.
Mulgo, δημεύω.
Muliebrosus, γυναιμανής.
Muliebris, γυναικεῖος, γυναικώδης.
Muliebriter, γυναικείως.
Mulier, γυνὴ, αικός.
Muliero, γυναικίζω.
Mulierositas, φιλογυνεία.
Mulierosus, φιλογύναιος, γυναικοφίλης, γυναικομανής.
Mulius, τίγλη.
Mulsum, οἰνόμελι, τό.
Multatitius, τετιμημένος.
Multibarbus, πολυγένειος.

Multifariam, πολλαχῶς, πολυτρόπως, πολυμέρως, & πολυφάτως.
Multifarie, πολυμερῶς.
Multifarius, πολύτροπος.
Multifidus, πολυσχιδής.
Multiloquium, πολυλογία, βαττολογία, πολυέπεια.
Multiloquus, πολυλόγος, μακρολόγος.
Multimodus, πολύτροπος.
Multiplex, πολλαπλάσιος, πολυμερής.
Multipliciter, πολλαπλασίως.
Multiplico, πολλαπλασιάζω.
Multiscius, πολυμαθής.
Multitudo, πλῆθος, ὁμήγυρις.
Multivolus, πολύβουλος.
Multò, παρὰ πολύ.
Multò magis, πολὺ μᾶλλον.
Multò minus, ἥκιστα, ἧττον.
Multoties, πολλοστόν.
Multum abest, πολλοῦ δεῖ.
Multum, πολὺ, κατὰ πολύ.
Multus, πολὺς, πολλὴ, πολὺ, συχνός.
Mulus, ὀρεύς, ἡμίονος, ἐπίγονον ζῶον.
Mundanus, κοσμικός.
Mundifico, καθαρὸν ποιῶ.
Mundities, καθαρότης, κοσμιότης.
Mundo, καθαίρω, καθαρὸν ποιῶ.
Mundus, a, um, καθαρός.
Mundus, subst. κόσμος.
Munera offerre, δωροφορεῖν.
Munerarius, ἀγωνοθέτης.
Muneribus corruptus, δώροις μαλθακισθείς, δωροδόκος, δωρολήπτης.
Munero vel muneror, γεραίρω, δωρέομαι, βραβεύω.
Munia, τὰ προσήκοντα.
Municeps, πολίτης.
Municipalis, ὁ πολιτικός.
Municipium, πόλις, κωμόπολις, τὸ ἄστυ.
Munifex, τελεσφόρος, λειτουργός.
Munificè, δαψιλῶς, μεγαλοπρεπῶς.
Munificentia, μεγαλοπρέπεια, δωροδοκία.
Munificus, μεγαλοπρεπής, χαριστικός.
Munimentum, ἐπιτείχισμα, ἀσφάλισμα, ἔρυμα, ἕρκος.
Munio, ἐχυρόω, ἀσφαλίζω, ἐπιτειχίζω.
Munitas, λειτουργία.
Munitio, περιτειχισμὸς, ἀσφάλεια.
Munitissimus, ὀχυρώτατος.
Munitus, a, um, τετειχισμένος, ἐχυρὸς, ἀσφαλισθείς.
Munus, δῶρον, δώρημα, τὸ pro officio, τὸ προσῆκον, τὰ δέοντα, ἔργον.
Munus obire, ποιεῖν, vel διαπράττειν ἔργον.
Munus suum exsequi, τὸ ἔργον εὖ ἐπιτελεῖν.
Munusculum, τὸ δωρημάτιον.
Muræna, μύραινα.
Muralis, τειχικός.
Murex, κογχύλιον.
Muria, ἡ ἅλμη, τὸ τάριχος.
Muria conditus, ταριχευμένος.
Murilegulus, κογχυλευτής.
Murmur, ψόφος, γογγυσμός.
Murmuratio, μορμυρισμὸς, ὁ, γογγυσμὸς, ὁ.
Murmuro, μορμύρω, γογγύζω.
Murus, τεῖχος, τό.
Mus, muris, μῦς.
Mus araneus, μυγαλῆ.
Musa, μοῦσα.
Musæum, μουσεῖον.

Musca, μυῖα.
Muscari, ῥιπιστήριον.
Muscarium, σόβη, μυιοσόβη.
Muscipula, μυοφόνον, μυάγρα.
Muscosus, βρυώδης.
Musculeus, κωδιός.
Musculus, ὁ μυών, ὧν ὁ.
Muscus, μνίον, φυκίον, βρύον.
Musica, μουσική.
Musica elegantia, εὐμουσία.
Musicus, μουσικός.
Mussitator, μύστης.
Mussitabundus, μύζων.
Mussito, μύζω, διαψιθυρίζω.
Mustela, γαλῆ, ἰκτίς.
Mustellinus, γαλέινος.
Mustum, νέος οἶνος, τὸ γλεῦκος.
Mustus, νέος.
Mutabilis, εὐμετάβολος.
Mutabilitas, ἀστασία, εὐκινησία.
Mutatio, μεταβολή, ἀλλοίωσις.
Mutatus, ἠλλαγμένος.
Mutilatio, πήρωμα, τὸ, πήρωσις.
Mutilatus, πηρωθεὶς, κολοβωθείς.
Mutilo, κολοβόω, πηρόω.
Mutilus, κολοβὸς, κυλλὸς, οῦ, πηρὸς, οῦ, ὁ, ἐλλειπής.
Mutio, is, ire, μύζω, γρύζω.
Muto, ἀλλάττω, μεταβάλλω τι, ἀποτρέπομαι τὴν γνώμην, sententiam.
Mutuatitius, δανειστός.
Mutuo, πρὸς ἀλλήλους, ἀμοιβαίως.
Mutuo accipere, τὸ δάνειον ἀπολαβεῖν.
Mutuo do, δανείζω, χράω.
Mutuor, mutuo accipio, δανείζομαι χρήματα παρά τινος.
Mutus, κωφὸς, ἄφωνος, ἄφθογγος.
Mutuum, δάνειον, δάνεισμα.
Mutuus, ἀμοιβαῖος, κατάλληλος.
Myrias, μυριὰς, ἀδος, ἡ.
Myropola, μυροπώλης.
Myrrha, μύῤῥα, ζμύρνα, ης, ἡ.
Myrtus, μυῤῥίνη, μύρτος, ου, ἡ.
Mysta, ὁ μύστης.
Mysteria, μυστήρια.
Mysticus, μυστικὸς, ἀναγωγικός.

N.

NActus, δεξάμενος, ἐπιτυγχάνων, εὑρών.
Næ, ναὶ, νὴ δία.
Nænia, ἐπικήδιον, μονῳδία.
Nævus, ἡ κηλὶς συμπεφυκυῖα.
Nam, γὰρ, ἐπεὶ, ἕνεκα, ὅτι.
Nanciscor, καταλαμβάνω, τυγχάνω ἀρετῆς, virtutem: περιποιέομαι, εὑρίσκω.
Nanus, νάνος, νανώδης.
Nares, ῥῖνες, αἱ.
Narrabile, εὐδιήγητον.
Narratio, ἀφήγησις, διήγησις.
Narratiuncula, διηγημάτιον.
Narro, διηγέομαί τινι τι, ἀπαγγέλλω, ἀγορεύω.
Nascor, γίγνομαι, γεννάομαι, φύομαι, τίκτομαι.
Nassa, κύρτος, ἁλιευτικός.
Naso suspendere, μυκτηρίζειν.
Nasturtium, τὸ κάρδαμον.
Nasus, ῥὶν, ῥὶς, μυκτήρ.
Nasuti, μυκτηρισταὶ, χλευασταί.

Nata, æ, ἡ παῖς, θυγάτηρ.
Natale solum, πατρὶς, ἐγγενὴς γῆ.
Natalia, γενέθλια.
Natalis, γενεθλιακὸς, γενέτης.
Natalis dies, γενέθλιος ἡμέρα.
Natalitius, γενεθλιακός.
Natatilis, νευστικὸς, πλωτός.
Natatitius, νηκτικός.
Nates, γλουτοὶ, πυγαί.
Nati, liberi, τέκνα.
Natio, γένος. Σύρος τὸ γένος, natione Syrus: ἔθνος, φῦλον.
Nativitas, γενετὴ, γένεσις, γονή.
Nativis suis, τοῖς ἰδίοις γένεσιν.
Nativus, γνήσιος, ἐγγενής.
Nato, κολυμβάω, νέω, νήχομαι.
Natura, φύσις, γενεὰ, γένεσις.
Naturæ ratio, φυσιολογία.
Naturalis, φυσικὸς, ἔμφυτος.
Naturaliter, κατὰ φύσιν.
Natus, γεννηθεὶς, πεφυκὼς, τεχθείς.
Natus, id est, filius, ὁ παῖς, υἱός.
Navale, νεώριον, ναύσταθμος, ναύλοχος.
Navale prælium committere, ναυμαχεῖν.
Navale prælium, ναυμαχία.
Navale, τὸ ναύσταθμον.
Navalis, ναυτικός.
Nauci, σαῦσα.
Naucifacio, περὶ ὀλίγου ποιοῦμαι.
Nauclerus, ναύκληρος.
Navem fabricare, ναυπηγεῖν.
Naufragium, ναυάγιον, ναυαγία.
Naufragium facio, ναυαγέω.
Naufragor, ναυαγέω.
Naufragus, ὁ καὶ ἡ, ναυαγὸς, ναυαγέων.
Navicula, πλοιάριον.
Navigabilis, πλώσιμος, πλωτός.
Navigare in portu, ἐν λιμένι πλεῖν.
Navigatio, ναυτιλία, πλόος, οῦ.
Navigium, πλοῖον.
Navigo, πλέω, ἀποπλέω.
Navis, πλοῖον, ναῦς.
Navis gubernator, ναύκληρος.
Naviter, σπουδαίως.
Naulum, ναῦλος, πορθμεῖον.
Naumachia, ναυμαχία.
Navo, as, are, operam, περιέχειν τὴν ἰσχὺν τοῖς πράγμασι· σπουδάζειν περί τινος, ἐπιμελῶς ἐργάζομαι.
Nausea, ναυτία, & ναυτίασις.
Nauseo, ναυτιάω.
Nauta, ναύτης, ναυτίλος.
Nauticæ rei rudis, ἀθαλάσσωτος.
Nauticus, ναυτικός.
Navus, δραστήριος, σπουδαῖος, εἰδήμων.
Nè, interrogandi, ἆρα, πότερον.
Nè, dehortativum, adv. μὴ, μὴ δῆτα, pro ut non, ἵνα μή.
Nebula, νεφέλη, νέφος, ὀμίχλη.
Nebulo, οὐδενὸς ἄξιος, οὐτιδανὸς, ὁ.
Nebulosus, νεφελοειδὴς, νεφώδης.
Nec & neque, μηδὲ, οὐδὲ, οὔτε.
Necne, ἢ, οὔ.
Nec opinanter, ἀπροσδοκήτως.
Necessario, ἐξ ἀνάγκης, ἀναγκαίως.
Necessarius, ἀναγκαῖος.
Necesse, ἐπάναγκες.
Necesse est, ἀνάγκη, ἀναγκαῖον ἐστί.
Necessitas, ἀνάγκη, χρεία.
Necessitate coactus, ληφθεὶς ὑπ' ἀνάγκης, ἀναγκασθείς.
Necessitudo, συνήθεια, οἰκειότης.
Necessitudo mihi est cum illo, ὑπάρχει ἐμοί

μοὶ πρὸς ἑαυτὸν οἰκειότης.
Neco, κτείνω, ἀναιρέω, φονεύω.
Necromantia, νεκρομαντεία.
Nectar, νέκταρ.
Necto, πλέκω, εἴρω, ἅπτω.
Necubi, μήπου· ἵνα μήπου.
Nedum, μήτοιγε & μήτι, οὔτι γε.
Nefandus, ἄῤῥητος, ἀνόσιος, ἀθέμιστος, δύσφατος, ἔκθεσμος.
Nefarium facinus, ἀθέμιστον ἔργον.
Nefarius, μιαρώτατος, ἀθέμιστος.
Nefas, ἀθέμιστον, τὸ ἀσέβημα.
Nefas est, οὐχ ὅσιόν ἐστι· οὐ θέμις.
Nefasti dies, ἀποφράδες ἡμέραι, ἀπευκταὶ καὶ ἄπρακτοι.
Nefastus, ἀθέμιστος.
Nefrendis, νεβρός.
Negantes Deum, ἀρνησίθεοι.
Negatio, ἄρνησις, ἀπόφασις.
Negativus, ἀρνητικός.
Neglectus, ûs, ἀμέλεια.
Neglectus, a, um, καταπεφρονημένος, ἔωρος.
Negligens, ἀμελής, ὀλίγωρος.
Negligenter, ἀμελῶς.
Negligentia, ἀμέλεια, ὀλιγωρία.
Negligo, ὀλιγορέω τῶν φίλων, amicos: καταφρονέω, ἀμελέω, ῥᾳδιουργέω.
Nego, ἐξαρνέομαι, ἔξαρνος εἰμι, οὐ φημί.
Negotia domestica, τὰ ἔνδον ἔργα.
Negotialis, πραγματικός.
Negotiatio, ἐμπολή, ἐμπορία.
Negotiator, ἔμπορος, πραγματευτής.
Negotiis occupari, ἀσχολίαν ἄγειν ἔν τινι· ἀσχολεῖσθαι πρός τι.
Nullo negotio, ἀπόνως, ἀνεμποδίστως, εὐπετῶς, ἀκονιτί.
Negotior, πραγματεύομαι, ἐμπορεύω.
Negotiosus, πραγματώδης
Negotium, πρᾶγμα, ἀσχολία, πραγματεία, πρᾶγος.
Negotium facessere, ἀσχολίαν τινὶ παρέχειν, κόπους παρέχειν.
Nemo, οὐδείς, οὔτις.
Nemorosus, ὑλώδης, ἀλσώδης
Nempe, δηλαδή, δηλονότι, δήπου.
Nempe ergo, ἆρα οὖν.
Nempe nunquid, μὴ οὐχί, μήτι.
Nempe non, μήτιγε, ἆρα
Nemus, oris, νέμος, τὸ, τέμενος, τὸ, ὕλη, ἄλσος, τό.
Neo, νέω, νήθω, κλώθω.
Neo fila, μίτον κλώθω.
Nepita, καλαμίνθη.
Nepos, ἔγγονος, ἀπόγονος, ἔκγονος.
Nepotatus, ἀσωτία
Nepotes, h.e. intemperantes, οἱ ἄσωτοι καὶ ἀκολασταίνοντες νέοι.
Nepotor, ἀσωτεύομαι, ἀκολασταίνω.
Neptis, ἡ ἐγγονή, ἡ θυγατριδή.
Neptunalia, ἐφέστια.
Neptunus, ποσειδῶν.
Nequa, μήπη.
Nequam, ἄχρηστος, ἀκόλαστος.
Nequando, μήποτε.
Nequaquam, μηδαμῶς, μηδαμῇ, οὐδαμῶς, οὐδήπου, μὴ δῆτα, οὐ μέντοι.
Neque, μήτε, οὐδέ· οὔτε.
Neque verò, ἀλλὰ μὴν, οὐδὲ μήν.
Nequeo, ἀσθενέω, ἀδυνατέω.
Nequicquam, οὐκ· pro frustra, μάτην.
Nequid, μήτι.
Nequid nimis, μηδὲν ἄγαν.
Nequior, κακίων, ἀχρηστότερος.

Nequis, μήτις.
Nequissimè, κάκιστα.
Nequissimus, πονηρότατος.
Nequitia, πονηρία, ἀχρειότης.
Nequius, πονηρὸς, ἀχρεῖος.
Omnes Nervos intendere, διατείνεσθαι.
Nervosus, νευρώδης.
Nervus, νεῦρον.
Nescio, ἀγνοέω, οὐκ οἶδα, οὐ γινώσκω.
Nescius, ἀγνοῶν, ἄπειρος, ἀδαής, οὐκ εἰδώς.
Neu, μήτε, ἢ μή.
Neve, μήτε.
Neuter, μηδέτερος ὁ, οὐδέτερος.
Neutiquam, μηδαμῶς, οὐδέν τι.
Nex, θάνατος, φόνος.
Nexilis, πλεκτός.
Nexo, προσαναπλέκω.
Nexus, συμπλοκή.
Nexus, a, um, εἱρμένος.
Ni, pro Nisi, εἰ μὴ, ἐὰν μή.
Nicto, σκαρδαμύττω.
Nicto, is, κνυζῶ, κνάζω.
Nidifico, & nidulor, νεοττεύω.
Nidor, κνίσσα.
Nidum facio, ἀπονεοττεύω, νεοσσεύω.
Nidus, νεοττεία, καλιά.
Niger, μέλας, ὁ, μέλαινα, ἡ, μέλαν, τό.
Nigredo, μελανότης, μελανία.
Nigreo, niger sum, μελαίνομαι.
Nihil, οὐδὲν, οὐθὲν, οὔτι.
Nihil aliud nisi, μηδὲν ἄλλο πλὴν ὅ, τι.
Nihili, παρ' οὐδέν.
Nihili facio, περὶ οὐδενὸς ποιοῦμαι.
Nihili fio, ἐν οὐδενὶ εἰμι μέρει, παρ' οὐδὲν λογίζομαι.
Nihili pendo & duco, περὶ μηδενὸς ποιοῦμαι, καταφρονῶ, φαυλίζω.
Nihilo magis, οὐδαμῶς.
Nihilo minus, οὐδὲν ἧττον.
Nil, οὐδέν.
Nimbosus, ὀμβρώδης, νεφώδης.
Nimbifer, ὀμβροφόρος.
Nimbus, ὄμβρος, νέφος, τό.
Nimietas, τὸ περισσόν.
Nimirum, δήπου, δήπουθεν, δῆτα.
Nimis, λίαν, σφόδρα, ἄγαν.
Nimius, ὁ λίαν, ὁ ἄγαν, περισσός.
Ningo, νίφω, κατανίφω.
Nisi, εἰ μὴ, πλὴν εἰ μὴ, ἂν μή.
Nisi quod, ἀλλ' ὅτι.
Nisus, ἡ πεῖρα.
Nitella, κάλλυντρον.
Niteo, στίλβω, καλλωπίζομαι, λάμπω.
Nitidus, λαμπρός.
Nitor, στιλπνότης, λαμπρότης.
Nitor, eris, conor, ἐρείδω, ἰσχυρίζομαι, πειράομαι, σπουδάζω.
Nitrosus, νιτρώδης.
Nitrum, νίτρον.
Nivalis, χιονώδης, νιφετώδης.
Nivatus, νιφόψυχρος, χιονόεις.
Niveus, χιόνεος.
Nivosus, χιονώδης, νιφετώδης.
Nix, nivis, χιών, ἡ, νιφετός.
Nixurio, φιλονεικέω.
Nixus, ἐρειδόμενος.
No, nas, νήχομαι, κολυμβάω.
Nobilis, γνώριμος, εὐγενής, γνωστός.
Nobilissimus, εὐγενέστατος.
Nobilitas, εὐγένεια.
Nobilito, εὐδοκιμάζω, γνωρίζω.

Nobis, ἡμῖν.
Nobiscum, μεθ' ἡμῶν.
Nocens, κακοποιός, βλάπτων, βλαβερός, αἴτιος.
Nocenter, βλαβερῶς.
Noceo, βλάπτω τινα, κακῶς ποιεῖν τινα, κακόω τινα, ἀδικέω, ἀτάω, ἴπτω.
Noctescere, σκοτάζειν.
Nocticorax, νυκτικόραξ.
Noctiluca, νυκτολαμπίς.
Noctivagus, νυκτίπορος.
Noctu, νύκτωρ, νυκτός.
Noctu iter facere, νυκτιπορεῖν.
Noctua, γλαῦξ, ὀρνύφιον, νυκτερίς.
Nocturnus, νυκτερινὸς, ἐννύχιος.
Nocumentum, βλάβη, λύμη.
Nocuus, βλαβερός.
Nodo, as, δεσμεύω.
Nodosus, πολύπλοκος.
Nodus, ἅμμα, τὸ, δεσμός.
Nolo, οὐ θέλω, οὐ βούλομαι.
Nomen, ὄνομα, τό.
Nomenclator, ὀνοματολόγος.
Nominalia, ὀνοματοθέσια, ἀμφιδρόμια.
Nominatim, ὀνομαστί.
Nominatio, ὀνομασία, κλῆσις.
Nomine tuo, ἐξ ὀνόματός σου.
Nominis ejusdem, συνώνυμος.
Nomino, ὀνομάζω, καλέω τινα, ὄνομα τιθέναι τινι.
Non, οὐ, οὐκ, μὴ ἔτι, οὐδέν.
Non enim, οὐ γάρ.
Non jam, οὐκ ἔτι.
Non per Jovem, μὰ δία.
Non equidem, οὐ γοῦν.
Non modò, μὴ ὅτι, οὐχ ὅπως.
Non ita pridem, οὐ πρὸ πολλοῦ, πρὸ μικροῦ.
Non multo post, οὐ πρὸ πολλοῦ, οὐκ εἰς μακράν.
Non secus, οὐκ ἄλλως.
Non solum, sed etiam, οὐχ ὅτι, ἀλλὰ καί.
Non tamen, μὴ μέντοι, οὐ μήν.
Nonæ mensis, νόναι.
Nonagenarius, ἐννενηκονταέτης.
Nonaginta, ἐννενήκοντα.
Nondum, μήπω, οὔπω.
Nonne, εἰ· ἢ οὐχ ὁρᾷς; an non vides?
Non nihil, σμικρόν τι.
Nonnulli, πλεῖστοι.
Nonnullus, ἔστιν ὃς ἔνιος.
Nonnunquam, ἐσθ' ὅτε, ἐνίοτε, ποτέ.
Nonus, a, um, ἔννατος.
Norma, κανὼν, γνώμων.
Nos, ἡμεῖς.
Noscere artem, εἰδέναι τέχνην.
Nosco, γινώσκω, οἶδα.
Noster, ἡμέτερος.
Nota, σημεῖον, σύνθημα, στίγμα, τό.
Notabilis, γνωστὸς, γνώριμος
Notare ignominia, ἀτιμάζειν τινα.
Notarius, γραμματεύς, ὑπογραφεύς, σημειογράφος.
Notatu dignum, σημειώσεως ἄξιον, ἀξιομνημόνευτον.
Nothus, νόθος.
Notifico, γνωρίζω.
Notio, τὸ νόημα, διάγνωσις.
Notitia, γνῶσις, γνώρισις, νόησις.
Noto, σημειοῦμαι, διασημαίνω, στίζω.
Notum est, φανερόν ἐστι, πρόδηλόν ἐστι.

Notum facio, γνωρίζω, δηλόω.
Notus, γνώριμος, γνωστός.
Notus, auster, νότος.
Nova nupta, νεόνυμφος, νεογαμήτη.
Novacula, ξυρίον.
Novelletum, νεόφυτον.
Novello, φυτεύω.
Novem, ἐννέα.
November, ἀνθεστηριών, νοέμβριος.
Novendialia, ἔννατα ἐπὶ νεκροῦ ἀγόμενα.
Novenarius, ἐνναταῖος.
Noveni, οἱ ἐννέα.
Noverca, μητρυιά.
Novercalis, ὁ τῆς μητρυιᾶς.
Novies, ἐννεάκις.
Novilunium, νέα σελήνη, νεομηνία.
Novissimè, ἐπὶ τέλει, ἐσχάτως.
Novissimus, ὕστατος, ἔσχατος.
Novitas, νεότης, καινότης.
Novitius, νεαρὸς, νεώνητος.
Novo, as, νεόω.
Novus, νέος, καινός.
Nox, νὺξ · nox intempesta, ἀωρονυκτία.
media Nox, μεσονύκτιον.
Noxa, αἰτία, βλάβη, τιμωρία.
Noxam dedit, εἰς κόλασιν δέδωκεν, εἰς εὐθύνας.
Noxatio, εὐθύνα.
Noxius, βλαβερὸς, πονηρὸς, βλαπτικός.
Nubecula, νεφέλιον.
Nubes, νεφέλη, νέφος.
Nubilarium, ὑπονέφιον.
Nubilis, ὁ καὶ ἡ, ἐπίγαμος · ὡραῖος πρὸς γάμον, ἀκμαῖος.
Nubilo, as, ζοφόω, νεφέλαις σκοτίζω.
Nubilosus, νεφελώδης, ζοφώδης.
Nubilus, συννεφὴς, νεφελοειδής.
Nubo, velo, καλύπτω, pro viro tradi, γαμεῖσθαι τινι, νυμφεύω.
Nucamentum, κύτταρον, ἴουλος.
Nuceus, καρυηρός.
Nucleus, πυρήν.
Nucula, καρυάριον.
Nudi pedalia, γυμνοπόδια, γυμνοπαιδεία.
Nuditas, γυμνότης.
Nudiustertius, πρώην.
Nudo, γυμνόω.
Nudus, γυμνὸς, ψιλὸς, ἀνείμων.
Nugæ, φλυαρία, ἡ · λῆρος, ὁ.
Nugalitas σαπρότης.
Nugas agere, ληρεῖν, φλυαρεῖν.
Nugator, φλύαρος.
Nugatorius, φλυαρώδης, ληρώδης.
Nugax, φλύαρος.
Nugigerulus, ὑθλοφόρος.
Nugor, aris, φλυαρέω, ἀδολεσχέω.
Nullatenus, οὐδαμόσε.
Nullibi, οὐδαμοῦ.
Nullius pretii, οὐτιδανός.
Nullo modo, οὔπως · οὐδ᾽ ὅπως τι οὖν · οὐδαμῆ · οὐδαμῶς · οὐδ᾽ ἄν πω.
Nullo pacto, μηδοπωσοῦν · οὐδ᾽ ἄν εἴ τι γίνοιτο.
Nullus, μηδεὶς, οὐδεὶς, οὔτις.
Nullus sum, id est, perii, μηδεὶς εἰμί.
Num, ἆρα γε, εἴπερ οὐκοῦν · ἆρα μή.
Numen, τὸ θεῖον, θειότης, δαιμόνιον.
Numerabilis, ἀριθμητός.
Numerarius, ἀριθμητικός.
Numeratim, κατ᾽ ἀριθμόν.
Numeratio, ἀρίθμησις.
Numeratus, ἀριθμηθείς.
Numero, ἀριθμέω τι, καταλογίζομαι.
Numero sunt decem, δέκα εἰσὶ τὸν ἀριθμόν.

Numerosus, πολὺς ἀριθμῷ & ἀριθμόν · πολύχους, πολυπληθής.
Numerus, ἀριθμός.
Numerus in oratione & Musicis, ῥυθμός.
Numine afflor, ἐνθουσιάζω.
Nummaria cupiditas, ἀπληστία, φιλαργυρία.
Nummatus, πολυχρήματος.
Nummosus, πολυχρήματος, πλούσιος.
Nummularius, κολλυβιστὴς, τραπεζίτης.
Nummulus, νομισμάτιον, κερμάτιον.
Nummus, νόμισμα, κέρμα, τό.
Nummus adulterinus, κίβδηλον νόμισμα.
Nunc, νῦν, νυνί · ἐν τῷ παρόντι.
Nunc nuper, νῦν ἄρτι.
Nuncubi, μὴ οὖν που.
Nunc vero, νῦν ἀληθῶς.
Nuncupatio, προσαγόρευσις.
Nuncupo, ὀνοματοποιῶ, προσαγορεύω.
Nundinæ, πανήγυρις, ιος, ἡ · παντοπωλεῖον, ἀγοραί.
Nundinalis, ἀγοραῖος.
Nundinarius, πανηγυρικός.
Nundinatio, καπηλεία, ἀγορασμός.
Nundinator, ἀγοραστὴς, καπηλευτής.
Nundinor, καπηλεύω, ἀγοράζω.
Nunquam, οὐδέποτε, μηδέποτε.
Nunquam non, διὰ παντός.
Nunquid, ἆρα γε, ἆρα μὴ, μὴ οὖν τι.
Nunquis, ἆρα, μήτις; μὴ οὖν τις;
Nuntiatio, ἀγγελία, ἄγγελμα, τό.
Nuntio, ἀγγέλλω, ἐπαγγέλλω, τινί τι.
Nuntius, qui nuntiat, ἄγγελος · pro eo quod nuntiatur, ἀγγελία, ἡ.
Nuo, νεύω.
Nuper, νεωστὶ, ἄρτι.
Nuper mortuus, νεοθανής.
Nuper natus, ἀρτίτοκος, νεόγονος.
Nuperrimè, πρὸ μικροτάτου.
Nuperus, ὁ ἄρτι.
Nupta, νύμφη.
Nuptiæ, γάμος.
Nuptiæ secundæ, διγαμία.
Nuptiale carmen, ἐπιθαλάμιον.
Nuptialis, γαμικός.
Nuptias celebrare, γαμοτελεῖν.
Nuptio, γάμωσις.
Nupturio, γαμησείω.
Nurus, ἡ νυός, ἐννυός.
Nusquam, οὐδαμῆ, οὐδαμοῦ.
Nusquam non, πανταχοῦ.
Nuto, νευστάζω.
Nutricatio, ἀνατροφὴ, τιθήνησις.
Nutrico, & or, ἀνατρέφω, διατρέφω.
Nutrimentum, τροφὴ, διατροφή.
Nutrio, τρέφω, διατρέφω.
Nutritus bene, εὐτραφὴς, εὔτροφος.
Nutritio, σιτισμὸς, τροφή.
Nutritius, τροφὸς, τροφεύς.
Nutritio bona, εὐτροφία.
Nutritor, τροφεύς.
Nutrix, τροφὸς, τιθήνη, ἡ.
Nutus, τὸ νεῦμα, ῥοπή.
Nux, καρύα, ἡ · κάρυον, verò fructum significat.
Nux avellana, ποντικὸν κάρυον.
Nux Græca, ἀμύγδαλον.
Nux pinea, κάρυον πεύκινον.
Nympha, νύμφη.

O.

O, Ὦ, ὤ.
O, O dii boni, ὦ θεοὶ πανάγαθοι.
Ob, ἕνεκα, gen. διὰ, acc.
Obæratus, ὑπόχρεως.
Obambulatio, περιόδευσις.
Obambulo, περιπατέω, περινοστέω.
Obarесco, περιξηραίνομαι.
Obaudio, παρακούω.
Obcæco, ἐντυφλόω.
Obbrutesco, ἄλογος γίνομαι.
Obcallet, παχυδερμεῖ.
Obdo, ἐπιτίθημι.
Obdormio, κατακοιμάομαι, ἐπικαθεύδω.
Obduco, tego, ἐπισκιάζω, προσβάλλομαι.
Obductus, κεκαλυμμένος, περιβεβλημένος.
Obdulcesco, περιγλυκαίνομαι.
Obduro, σκληρύνομαι.
Obediens, εὐπειθὴς, ὁ καὶ ἡ, ὑπήκοος.
Obedienter, εὐπειθῶς.
Obedientia, ὑπακοὴ, εὐπείθεια.
Obedio, πείθομαί τινι · ὑπακούω τινι.
Obeo, περιέρχομαι, ἐπιτελέω.
Obequito, περιπατάζω, περιπατεύω.
Oberro, as, πλανάομαι, περινοστέω.
Obesitas, πολυσαρκία, λιπαρότης.
Obesse, ἀντικεῖσθαι, βλάπτειν.
Obesus, πίων, πολύσαρκος, ὁ · λιπαρὸς, παχὺς, κατάσαρκος.
Obeundum, ὑπεισελευστέον.
Obex, ἐμπόδιον κώλυσις, μοχλός.
Obfirmo, διαβεβαιοῦμαι, ἐπιστηρίζω.
Obgannio, ἐπικνυζάομαι, περιλαλέω.
Obices, ἀντερείδες, ἀντιθέσεις.
Objectio, προβολὴ, ἀντιλογία.
Objecto, ὀνειδίζω.
Objectum, ὑποκείμενον.
Objectus, nom. προβολὴ, ἀντίθεσις.
Objicere se periculis, ἐπιρρίπτειν ἑαυτὸν κινδύνοις.
Objicio, προβάλλω · pro exprobrare, ὀνειδίζειν τινί τι.
Obire mortem, τελευτᾶν τὸν βίον.
Obire legationem, ἐπιτελεῖν πρεσβείαν.
Obire munus, τὰ καθήκοντα ἀποτελεῖν.
Obiter, παρέργως · ἐν παρόδῳ, ὁμοίως.
Obitus, mors, τελευτή · ὁ θάνατος.
Objurgatio, ἐπιτίμησις, λοιδορία.
Objurgator, ἐπιτιμητής.
Objurgo, ἐπιτιμάω τινι ταῦτα, ἐπιπλήττω · λοιδορέομαί τινι.
Objuro, ἐξομόω.
Oblatio, προσφορά.
Oblator, συντελεστής.
Oblatro, προσυλακτέω · pro obloqui, καταλαλεῖν.
Oblatum, προσφορά.
Oblatus, προσφερόμενος.
Oblectatio, τέρψις, εὐφροσύνη.
Oblecto, τέρπω, εὐφραίνω, τινα.
Obligatio, ἐπίδεσις, ἐνοχὴ, ὑποθήκη.
Obligatus, ἐνδεδεμένος, ἔνοχος, ὑπόχρεως.
Obligo, as, ἐπιδέω, καταδεσμεύω.
Oblimo, περιπλάττω.
Oblino, ἐγχρίω, ἐπιχρίω.
Obliquè, πλαγίως, παρεκβλήδην.

Obliquitas, καμπυλότης, λοξότης.
ex Obliquo, ἐκ πλαγίε.
Obliquo, λοξόω, στρεβλόω.
Obliquus, καμπύλος, λοξός.
Obliteratio, ἐξάλειψις.
Oblitero, ἀφανίζω τὴν μνήμην τινος, memoriam alicujus.
Oblitus, ἐπιλαθόμενος, ἐπιλελησμένος.
Oblivio, λήθη, ἀμνηστία.
Oblivioni tradere, τῇ λήθῃ παραδιδόναι τι, ἐπιλανθάνομαί τι.
Obliviosus, ἐπιλήσμων, ἀμνήμων.
Obliviscor, ἐπιλανθάνομαι, ἀμνηστέω, ἀμνημονέω.
Obloquutio, ὁμιλίας ἐγκοπή.
Oblongus, παραμήκης.
Obloquor, καταλαλέω.
Obluctor, ἀντιπαλαίω, ἀνθίσταμαι.
Obmurmuro, καταγογγύζω.
Obmutesco, καταφιμόομαι.
Obnitor, ἀντερείδω, ἀνθίσταμαί τινι.
Obnixè, συντόνως, διατεταμένως.
Obnoxius, ἔνοχος, ὑπεύθυνος.
Obnubilare, ἐπιλυγάζεσθαι, ἐπισκιάζειν.
Obnubilo, ἐπινέφω.
Obnubo, περικαλύπτω.
Obnuntio, καταγγέλλω.
Obolus, ὀβολός.
Oborior, ἐπιγίνομαι, ἀνίσχω.
Obrepo, ὑπεισέρχομαι.
Obrigeo, καταρριγόω.
Obrodo, περιτρώγω.
Obrogo, παρνείρω, παραγράφω.
Obruo, συγκαλύπτω, καταβάλλω.
Obrutus, κατακαλυφθείς.
Obsaturo, κατακορέννυμι.
Obscœnè, αἰσχρῶς, ἀναιδῶς.
Obscœnitas, αἰσχρότης, ἀσέλγεια.
Obscœno, μολύνω.
Obscœnus, αἰσχρὸς, ἀσελγής, ἀναιδής, αἰσχρολόγος.
Obscuratio, ἀμαύρωσις.
Obscurè, ἀσαφῶς.
Obscuritas, σκότος, ἀσάφεια.
Obscuro, ἀποκρύπτω, ἐπισκιάζω, ἀμαυρόω, ἐπικαλύπτω.
Obscurum erat, ἄδηλον ἦν.
Obscurus, ἀφανής, ἄδηλος, ἀμαυρός· pro ignobili, ἄσημος.
Obsecratio, προσευχή.
Obsecro, λιπαρέω, δέομαι σε τοῦτο πρὸς παιδῶν, per liberos.
Obsecundo, συνεργέω τινι, ὑπουργέω.
Obsepio, περιφράττω.
Obsequenter, πειθηνίως.
Obsequi animo, χαρίζεσθαι τῷ ἑαυτοῦ θυμῷ.
Obsequibilis, θεραπευτικός.
Obsequiosus, ὑπηρετικὸς, εὐσυμπερίφορος.
Obsequium, θεραπεία, λατρεία, ὑπηρεσία, θωπεία, ἀνθύπειξις.
Obsequor, ὑπηρετέω, χαρίζομαί τινι.
Obsero, as, περικλείω, μοχλόω.
Obsero, is, evi, περιφυτεύω, περισπείρω.
Observabilis, αἰδέσιμος, φυλακτός.
Observantia, θεραπεία.
Observatio, παρατήρησις, εὐλαβεία· pro observantia, θεραπεία.
Observator, ἐπίσκοπος.
Observo, ἐπιτηρέω, ἐφοράω· pro venerari, θεραπεύειν τινα.
Obses, ὁ ὅμηρος.
Obsessor, πολιορκητής.
Obsides dare, διδόναι ὁμήρους.
Obsidionalis, πολιορκητικός.
Obsidione cingere, ἐκπολιορκεῖν πόλιν.
Obsidionem solvere, λύειν πολιορκίαν.
Obsideor, περιεδρεύω.
Obsidium, obsidio, πολιορκία, περικάθησις, ἡ.
Obsido, is, & obsideo, πολιορκέω, περικαθίζω, περιΐστημι.
Obsigno, ἐπισφραγίζω, ἐπισημαίνομαι.
Obsisto, ἀνθίσταμαι, ἐναντιόομαι.
Obsitus, περιειλημμένος.
Obsitus pannis, ῥυπαροῖς διακείμενος.
Obsolesco, ἀπαρχαιοῦμαι.
Obsoleta verba, ἀπηρχαιωμένα ῥήματα.
Obsoletus, παλαιούμενος, ἀμαυρὸς, τετριμμένος.
Obsonium, ὀψώνιον, κρέας.
Obstaculum, κώλυμα, τὸ· ἐμπόδιον.
Obstetrico, μαιεύομαι.
Obstetrix, μαῖα, μαιεύτρια.
Obstinatè, ἰσχυρογνωμόνως.
Obstinatio, σκληροκαρδία.
Obstinatus, αὐθάδης, ἀμετανόητος, παρατεταμένος, ἀμετάπειστος.
Obstipo, ἐμφράττω.
Obsto, ἀνθίσταμαι πρός τινα· ἐνίσταμαί τινι, ἐναντιόομαι, ἀνέχω.
Obstrepo, θορυβέω σοι, παρενοχλέω τινι, τινα.
Obstringere jurejurando, καταλαμβάνειν ὅρκοις.
Obstringo, καταδέω.
Obstructio, ἔμφραξις, περίφραξις.
Obstruo, ἐμφράττω τὸ στόμα, os.
Obstupefacio, ἐκπλήττω.
Obstupefactus, πτοηθείς.
Obstupesco, ἐκπλήττομαι πρός τι· θαμβέω, ἀναισθητῶ.
Obsum, βλάπτω· κακῶς ποιῶ τινα.
Obsurdesco, ἐκκωφοῦμαι, ἐκθαμβῶ.
Obtego, κατακαλύπτω, περιστέγω.
Obtempero, πείθομαί τινι· πειθαρχέω τινι· ὑπακούω τινι.
Obtendo, προΐσχομαι, προβάλλομαι.
Obtenebro, σκοτόω.
Obtero, ἐπιτρίβω, καταπατέω.
Obtestatio, ἐξορκισμὸς, ἐπιμαρτυρία.
Obtestor, ἀντιβολέω, λιπαρέω τινα, ἐπιμαρτύρομαι.
Obtexo, περιυφαίνω.
Obticuit, ἀπεσιώπησεν.
Obtineo, ἐπέχω, περιέχομαι, κρατέω.
Obtorpesco, καταβλακεύομαι.
Obtrectatio, διασυρμὸς, κακοέπεια.
Obtrectator, διασυρτής, διάβολος, κακολόγος, ἐξουθενητής.
Obtrecto, λοιδορέω τινα & τινι· διασύρω, διαβάλλω σε.
Obtrudo, προσωθίζομαι, ὠθέω.
Obtrunco, κατακόπτω, ἀποκεφαλίζω.
Obtueor, ἐνατενίζω, ἐφοράω.
Obtundit, σκληρύνει.
Obtundo, καταμβλύνω, παρενοχλέω τινι & τινα.
Obturatio, ἐμφραγμὸς, φίμωσις.
Obturbo, ἐκταράττω.
Oburo, ἀποφράττω, ἐπιβύω, ἐπιστομίζω.
Obtusus, ἀμβλύς.
Obtutus, πρόσοψις, ἀτενισμός.
Obvallo, περιφράττω, περιχαρακόω.
Obveniens, τὸ ἀποβαῖνον.
Obvenio, κατέρχομαι.
Obverso, ἀντιστρέφω.
Obviam, εἰς συνάντησιν.
Obviam fio, ἐμπίπτω τινι, περιτυγχάνω τινι.
Obvio, ἀπαντάω.
Obvius, ἀπαντῶν, ἐπιτυχών.
Obultronius, αὐθαίρετος.
Obumbratio, ἐπισκιασμός.
Obumbro, ἐπισκιάζω, ἐπικρύπτω.
Obvolvo, περιειλέω, περικαλύπτω.
Occa, βωλοκόπημα.
Occalleo, ἀποτυλοῦμαι, ἀποσκληρύνομαι.
Occano, occino, κατᾴδω.
Occasio, καιρὸς, ὁ· ἀφορμή.
cum Occasio ita tulit, παρατυχὸν, παραπίπτον.
quâcunque Occasione, ὅπῃ ἐνδέχεται.
captare Occasionem, καιροφυλακτεῖν, καιρὸν ἢ πρόφασιν λαμβάνω.
Occasionem observo, καιρὸν παρατηρέω, ἀφορμὴν λαβεῖν.
Occasionem præbere, λαβὴν seu πρόφασιν vel ἀφορμὴν παρέχειν ἢ παραδιδόναι.
Occasionem quæro, πρόφασιν ζητῶ.
Occasus, δυσμή, δύσις.
Occatorius, βωλοκοπικός.
Occedo, ἀντιβαίνω, ἀπαντάω.
Occento, as, ἐρεσχελέω, καταλῳδέω.
Occidens, δύσις.
Occidentalis, δυτικὸς, ἑσπερινός.
Occidio, onis, μιαιφονία, πανωλεθρία.
Occido, φονεύω & φονέω τινα, κτείνω, ἀναιρέω, μιαιφονέω, ἐναίρω.
Occido, pereo, καταδύω, πίπτω.
Occiduus, a, um, δυτικός.
Occipio, κατάρχομαι, ἐνίσταμαι.
Occiput, ἰνίον, ὀπισθοκράνιον.
Occisio, κατασφαγή, φόνευσις, ἀναίρεσις.
Occludo, κατακλείω, καταμύω.
Occo, as, are, βωλοκοπεῖν.
Occulo, κρύπτω, καλύπτω.
Occultatio, κατάκρυψις, κάλυμμα.
Occultè, κρυφῇ, κρυφαίως, κρύφα.
Occulto, ἀποκρύπτω, κρύπτω.
Occultus, κρυπτὸς, κρύφιος.
Occumbo, τελευτάω, ἀποίχομαι.
Occupatio, ἀσχολία, πρᾶξις, ἐργασία.
Occupativa, καταληπτικά.
Occupatus, ἀσχολούμενος.
Occupo, καταλαμβάνω, κατέχω, συλλαμβάνω πόλιν, urbem.
Occupor negotiis distrahi: ἀσχολίαν ἄγειν τινι.
Occurro, ἀπαντάω τινι· ὑπαντόομαι· pro in mentem venire, ἐλθεῖν ἐπὶ νοῦν τινι· ἐπελθεῖν τινι.
Occursus, ἀπάντησις, συνάντημα.
Oceanus, ὠκεανὸς, ἀμφιτρίτη.
Ocior, aris, σχολάζω, σχολὴν ἄγω.
Ociosè, σχολαίως, κατὰ σχολήν.
Ociosus, σχολαῖος, ἀπράγμων.
Ocium, σχολή.
Ocius, ταχύτερον.
Ocrea, κνημὶς, ἴδος, ἡ.
Ocreatus, κνημιδοφόρος.
Octavus, ὄγδοος.
Octies, ὀκτάκις.
Octingentesimus, ὀκτακοσιοστός.
Octingenti, ὀκτακόσιοι.
Octo, ὀκτώ.
October, γαμηλιὼν, ὀκτώβριος, πυανεψιών.
Octogesimus ὀγδοηκοστός.
Octoginta, ὀγδοήκοντα.
Oculatus, πολυόμματος, ὀξυδερκής.
Oculis captus, διεφθαρμένος τὼ ὄψει.
Oculus, ὀφθαλμὸς, ὁ· ὄμμα, τό· ὤψ, ὠπός,

πὸς, ὁ· γλαὼν, ἡ, φάγος τό.
Oculos habens pulchros, εὔωψ, εὐωπός, & εὐώπης.
Oculi circulus, ἶρις ὀφθαλμοῦ.
Ocyor, ὠκίων, ὠκύτερος.
Ocyssimè, ὤκιστα, τάχιστα.
Ocyus, ὠκύτερον, ταχύτερον.
Odi, μισέω τινὰ, ἐχθαίρω, ἐχθραίνω τινί.
Odio esse, ἀπεχθάνεσθαι τινί.
Odio prosequi aliquem, κατεχθραίνειν, σκορακίζειν, συχεῖν.
Odiose, ἀπεχθῶς.
Odiosus, μισητός, δισχερής, στυγερός· pro molesto, λυπηρός, ἀπεχθής.
Odium, μῖσος, ἔχθος, τό· ἔχθος, τό.
Odor, ὀσμή, ὀσμός, ὀδμή.
Odor gratus, ἡδυοσμία, εὐωδία.
Odor malus, δυσωδία, δυσοσμία.
Odoramentum, ὄσφρησις, ἄρωμα, εὐωδία, ὀσμή.
Odorarius, ἀρωματοπώλης, ἀρωματοποιός.
Odorator, ὀσφραντικός.
Odoratus, a, um, εὐώδης, ἀρωματώδης.
Odoratus, ὄσφρησις, ὄσφρανσις.
Odore carens, ἄοδμος, ἄοσμος.
Odoror, aris, ὀσφραίνομαι· pro investigare, ῥινηλατεῖν τι.
Odorus, εὔοσμος, εὔοδμος.
Oestro percitus, οἰστρηθείς.
Oestrum, ὁ οἶστρος.
Offa, μᾶζα.
Offarius, μαζοποιός.
Offatim, λεπτομερῶς.
Offella, ψωμίον, ζωμίδιον.
Offendiculum, πρόσκομμα, προσκοπή, σκάνδαλον.
Offendo, περιπίπτω τινι· προσκρούω, περιτυγχάνω· pro lædere, λυπεῖν, βαρύνειν τινα προσκόπτειν.
Offensa, offensio, πταῖσμα, βλάβη.
Offensio animi, ἀνία ψυχῆς.
Offensiuncula, πταισμάτιον.
Offercio, ἐμπλήθω, ἐμφράττω.
Offero, προσφέρω σοι· δοῦναι ἑαυτὸν εἰς κινδύνους, vel πρὸς τοὺς κινδύνους ὁρμᾶν, offerre se periculis: ἐπάγω.
Officialis, ὁ περὶ τὸ καθῆκον ὤν.
Officina, ἐργαστήριον δημιουργεῖον.
Officinator, ἐργαστηριάρχης, χειρώναξ, ἐργάτης.
Officio, βλάπτω, ἐμποδίζω.
Officio deesse, προδιδόναι τὰ καθήκοντα.
Officio suo fungi, τὰ καθήκοντα ἐπιτελεῖν, ἢ ποιεῖν.
Officiosè, ἐπιμελῶς, ὑπηρετικῶς.
Officiosus, θεραπευτικός, ἐπιμελής.
Officium, τὸ καθῆκον, φρόντισμα, ὑπηρεσία.
Officium tuum est, καθήκει σοι· ὑμέτερον ἐστι· ἐμόν ἐστι τοιαῦτα λέγειν.
Offoco, ἀποπνίγω.
Offringo, περικλάω, καταῤῥήγνυμι.
Offula, ζωμίδιον.
Offundo, ἐπιχέω.
Oh, interjectio, ὦ, ἆ, ὢ, ἆ.
Olea, ἐλαία.
Oleaginus, ἐλαιώδης, ἐλαΐνεος.
Oleaster, ἀγριέλαια.
Jucunde olens ἡδύοσμος.
Oleo, ὄζω, ἀπόζω.
Oleosus, plenus olei, ἐλαιώδης.
Oleum, ἔλαιον.
Olfacio, ὀσφραίνομαι, ὀσφρέομαι.
Olfactus, ὄσφρησις, ὀσμή, ὀσμός.

Olim, πάλαι, ἐκ παλαιοῦ.
Olitor, κηπωρὸς, λαχανοπώλης.
Olitorius, κηπωρικός.
Oliva, ἡ ἐλαία.
Olivetum, ἐλαιών, ἐλαιόφυτον.
Olivitas, ἐλαιοφορία.
Olla, χύτρα, ἡ· χυτρίς, λέβης.
Olor, κύκνος.
Olorinus, κύκνειος.
Olus, eris, λάχανον.
Olusathrum, seu olus atrum, πετροσέλινον, ἱπποσέλινον.
Olus marinum, θαλασσόκραμβον.
Omasum, ὁ, ἐχῖνος.
Omen, οἰωνός, ὁ· οἰώνισμα.
bono Omine, ἐπ' ἀγαθαῖς κληδόσι.
Ominis boni captatio, εὐφημισμός.
Omentum, τὸ ἐπίπλοον.
Ominor, οἰωνοπολέω, οἰωνίζω.
Omitto, παραλείπω, ὑπερβαίνω, ἀποτίθεμαι τὴν ἀρχὴν, abdico me magistratu, παύομαι, ἀφίημι.
Omnes quot, πάντες, ὅσοιπερ.
Omni tempore, ἐν ἅπαντι χρόνῳ.
Omnifariam, πανταχῆ, παντοίως.
Omnigenus, παντοδαπός, παντοῖος.
Omnimorbus, πανακής
Omnino, ὅλως, παντελῶς, ἅπαξ.
Omniparens, παντογόνος.
Omnipotens, παντοκράτωρ, παγκρατής.
Omnipotentia, παντοδυναμία, παγκρατία.
Omnis, πᾶς, ἅπας, σύμπας, ὅλος.
Omnitenens, παντοκράτωρ.
Omnivagus, παντοπλανής.
Omnivalens, παντοδύναμος.
Onager, ὁ ὄναγρος.
Oneraria navis, φορτικὴ ναῦς, ὁλκάς.
Onerarius, φορτικός.
Onero, ἐπιφορτίζω, ἐπαχθίζω.
Onerosus φορτικός, δυσβάστακτος.
Onus, φόρτος τό· φορτίον, βάρος, μόχθος.
Onus navis, γόμος.
Onus suscipere majus viribus, τὸ μεῖζον φορτίον ἢ καθ' ἑαυτὸν αἰρεῖσθαι.
Onustus, βαρυνθεὶς, φορτισθεὶς, πεφορτισμένος.
Onyx, ὁ ὄνυξ, ὀνυχίτης.
Opaco, ἐπισκιάζω, σκοτίζω.
Opacus, σκιερός, σκιόεις, ζοφώδης.
Opera, æ, ἐργασία, ἔργον.
Operæ pretium, ἄξιον ἐνθυμηθῆναι, considerare: ὁ τοῦ ἔργου μισθὸς, περιασπούδαστον.
Operam do, σπουδάζω περί τινος· σχολάζω τινι, σπουδὴν ἔχω.
Operam loco, ἐργολαβέω.
Operam alicui dare, διακονεῖν τινι.
Operam ludere, ματαιοπονεῖν ποιεῖσθαι.
Operarius, ἐργαστὴρ, ἐργάτης.
Operarius, a, um, ἐργαστικός, ἐργατικός.
Operatio, ἐργασία, ἐνεργασία.
Operculum, ἐπίθημα, τὸ πῶμα, σκέπασμα.
Operimentum, ἐπίβλημα, σκέπασμα, κάλυμμα.
Operio, ἐπικαλύπτω, καλύπτω, στέγω.
Operor, ἐργάζομαι, κατεργάζομαι, αὐτουργῶ.
Operosè ἐπιπόνως.
Operositas, τὸ ἐπίπονον.
Operosus, ἐνεργής, ἐργώδης.
Opertorium, περιβόλαιον, περικάλυμμα.
Opertus, κατάστεγος, καλυπτός.

Opes, πλοῦτος, κειμήλια, χρήματα.
Opes possidens profundas; i. e. magnas, βαθυκτέανος.
Opidum, πολίχνιον.
Opifex, κατασκευαστής, δημιουργός.
Opificium, χειρούργημα, κατασκευή.
Opilio, ποιμὴν, προβατεύς, αἰπόλος.
Opime, πολυτελῶς.
Opimo, πιαίνω.
Opimus, πίων, πιόεις, ὁ καὶ ἡ· πιμελής.
Opinatio, δόγμα, δόξασμα.
Opinio, δόξα δόκησις.
Opinio fallit me, διαμαρτάνω τῆς δόξης.
Opinione celerius, θᾶττον ἐλπίδος.
Opinionem habere de aliquo, δόξαν ἔχειν περί τινος.
Opinionem mutare, δόξαν μετατίθεσθαι.
Opinor, δοξάζω, οἴομαι, ὑπολαμβάνω, νομίζω, δοκεῖ μοι.
Opiparè, δαψιλῶς, λαμπρῶς.
Opiparus, πολυτελής, δαψιλής.
Opis, opem, ope, τῆς ἐπικουρίας, βοηθείας, δυνάμεως, &c. opem fero, βοηθέω, συλλαμβάνω, συνεργέω τινι, ἐπικουρέω.
Opitulor, ἀλεξέω· ἐπικουρέω νόσοις, morbis, παρίσταμαι σοι βοηθὸς, tibi præsidio adsum.
Opitulus, ἀλεξήνορος.
Opium, τὸ ὄπιον.
Oportet, δεῖ, χρὴ· ἄξιόν ἐστι.
Opperior, περιμένω, προσδοκάω τι.
Oppessulatus, μοχλωθείς.
Oppetere mortem, ἀποθνήσκειν, τελευτᾶν.
Oppidanus, πολίτης ὁ· ὁ κατὰ τὴν πόλιν.
Oppidanus, a, um, πολιτικός.
Oppidatim, κατὰ πόλεις.
Oppido, valde, κομιδῇ, λίαν.
Oppidulum, πολίχνιον.
Oppidum, πόλις, κώμη, ἄστυ.
Oppignoro, ὑποτίθημι ἐνέχυρον, ἐνεχυράζω.
Oppilo, ἐμφράττω.
Oppleo, ἀναπληρόω.
Oppono, προτείνω, προβάλλομαι.
Opportune, ἐν καιρῷ· ἐν τῷ δέοντι· εὐκαίρως, κατὰ καιρόν.
Opportunitas, εὐκαιρία, καίριον.
Opportunus, εὔκαιρος, ἐπίκαιρος, ἐπιτήδειος πρός τι.
Oppositio, ἀντίθεσις ἐναντίωσις.
Oppositum, ἀντικείμενον, ἐναντίον.
Oppressio, κατάθλιψις, κατάτριψις.
Oppressor, καταθλίβων, κατατρίβων.
Oppressus, καταπιεσθεὶς, κατατριβείς.
Opprimo, ἐπιλαμβάνω, καταδυναστεύω, βιάζω, καταθλίβω.
Opprobrium, ὄνειδος, μῶμος, ὁ.
Opprobro, ὀνειδίζω, λοιδορέομαι.
Oppugnatio, πολιορκήσις προσβολή.
Oppugnator, πολιορκητής.
Oppugno, πολεμέω, μάχομαι, ἀντιμάχομαι τινι, πολιορκέω, προσβάλλω.
Opsoniis abundans, εὔοψος.
Opsoniorum abundantia, εὐοψία.
Opsonium, ὀψώνιον, ὀψάριον, ὄψον.
Optabilis, εὐκτός· εὐχῆς ἄξιος.
Optandus, εὐκτέος, αἱρετέος.
Optatò, κατ' εὐχήν.
Optimates, οἱ ἄριστοι, οἱ ἀριστεῖς.
Optimus, ἄριστος.
Optio, αἵρεσις· εὐχή, ἐκλογή.
Opto, εὔχομαι, ποθέω, ἐπιθυμέω, ἐπιχειματία.
Opulentia, εὐπορία, πλοῦτος, ὁ χρημάτια.
Opulento, πλουτίζω.
Opulentus, ὁ εὔπορος, πολυχρήματος.

Opus, ἔργον.
Opus aggredi, ἐπιχειρεῖν ἔργον.
Opus est, δεῖ, cum genit. χρή.
Opus habeo, δέομαι' τινος. χρείαν ἔχω τινος.
Opusculum, ποιημάτιον.
Opustorium, i. e. opus pistorium, πλακουντάριον.
Ora, ἐσχατιά, ἡ. ὅρος.
Oraculum, χρησμὸς, χρησμῳδία, μαντεῖον.
Oraculum peto, μαντεύομαι.
Oratio, ὁ λόγος, ἡ ῥῆσις, λέξις.
Oratio funebris, λόγος ἐπιτάφιος.
Orationem habere, λόγον λέγειν. εἰπεῖν κατά, περὶ, πρὸς τινος.
Orationem componere, λόγον συντιθέναι.
Orator, ῥήτωρ, ορος.
Oratoriè, ῥητορικῶς.
Oratorium, εὐκτήριον.
Oratorius, ῥητορικός.
Orbatus sum, ἀποῤῥφανίζομαι.
in Orbem ago, κυκλόω.
Orbiculatim, κυκληδὸν.
Orbiculatus, κυκλοτερής.
Orbis, κύκλος, σφαῖρα.
Orbis terrarum, οἰκουμένη.
Orbita, τροχιά.
Orbitas, ὀρφανία, ἀτεκνία.
Orbo, ὀρφανίζω, ἀποστερέω.
Orbus, ἄτεκνος, ἄπαις, ὀρφανός.
Orcus, ᾅδης, ἔρεβος.
Ordinarius, τακτὸς, τεταγμένος.
Ordinatè, κατὰ τάξιν, ἐν τάξει.
Ordinatio, χειροτονία, διαταγή.
Ordine, ἐν τάξει, κατὰ τάξιν.
in Ordinem redigo, κατατάττω.
Ordinem benè servans, εὔτακτος.
Ordino, διατάττω & ομαι. ἐγκοσμέω, εὐθετίζω.
Ordior, ἄρχομαι, καταβάλλομαι.
Ordo, τάξις, ἐπαξία.
Orea, κημὸς, ὁ. στόμιον.
Ore tenus, μέχρι τοῦ στόματος.
Organarius, ὀργανοποιός.
Organum, ὄργανον.
Orichalcum, ὀρείχαλκον.
Oriens, ἀνατολή.
Orientalis, ἀνατολικὸς, ἑῷος.
Orificium, στόμα.
Originale, πρωτότυπον.
Origo, γένεσις, αἰτία, ἀρχή.
Orior, φύομαι, γίνομαι, ἐπανατέλλω.
Oriundus, ὁ ἀναφέρων τὸ γένος. ἐκφύς.
Ornamentum, κόσμημα, κόσμος, ὁ.
Ornatè, χαριέντως, ἐπιχαρίτως, κοσμίως.
Ornatrix, κοσμήτρια.
Ornatus, a, um, κόσμιος, κεκοσμημένος.
Ornatus decenter, εὐσταλὴς, & εὔστολος.
Ornatus, ûs, κόσμος ὁ. κόσμησις.
Orno, κοσμέω, ac. περιστέλλω.
Ornus, ἡ ὀρεινὴ, μελία.
Oro, peto, δέομαί σου τοῦτο, παρακαλέω δίκαια, justa: αἰτέω σε σῖτον, &c.
Orphanus, ὀρφανός.
Orsus, a, um, ἀρξάμενος.
Orthodoxi, ὀρθόδοξοι.
Ortus, natus, γεγονὼς, πεφυκώς.
Ortus, γένεσις, ἀνατολή.
Oryza, ὄρυζα.
Os, oris, στόμα, στόμιον.
Ore rotundo loquor, εὐστομέω.
Os obturo, ἀποσομέω & ἀποσομίζω.
Os, ossis, ὀστοῦν.
Oscillum, στομάτιον.
Oscitanter, ῥαθύμως, ἀμελῶς, ὑπτίως.
Oscitatio, ἡ χάσμη.
Oscito, χασμάομαι, ἀναχαίνω.
Osculatio, φίλημα.
Osculor, φιλέω τινα. κυνέω, κύω.
Osor, μισητὴς, ἀρχας.
Osculum, στομάτιον, τὸ φίλημα.
Ossifragus, ὀστοκόπος, ὀστολάσης.
Osor mulierum, μισογυνής.
Osseus, ὀστινος, ὀστώδης.
Ossilegium, ὀστολόγιον.
Ossilegus, ὀστολόγος.
Ostendo, ἀποδείκνυμι, προφαίνω, δηλόω τι, ἐμφανίζω.
Ostentabile, ἐπιδεικτικόν.
Ostentatio, ἀλαζονεία, κομπασμός.
Ostentator, ἀλαζών.
Ostento, προσαποδεικνύω. pro jacto, ἀλαζονεύομαι, προτείνω.
Ostentum, τέρας, ατος, τό.
Ostentuosus, τερατώδης.
Ostentus, nom. χλεύη, δεῖξις.
Ostia fluminum, ἐκβολαὶ τοῦ ποταμοῦ.
Ostiarius, θυρωρός.
Ostiatim, κατὰ θύρας.
Ostii annulus, κορώνη, ῥόπτρον.
Ostiolum, θύριον, θυρίδιον.
Ostium, θύρα, ἔποδος.
Ostracismus, ὀστρακισμός.
Ostreum, ὄστρεον.
Ostrum, τὸ ὄστρεον.
Osus, μισῶν.
Otio frui, καρποῦσθαι τὴν σχολήν.
Otio abundo, & affluo, εὐσχολέω, V. εὐσχολάζω.
Otio abundans, εὔσχολος.
Otior, σχολάζω, σχολὴν ἔχω.
Otiosè, ἀργῶς, σχολῇ.
Otiosus, σχολαῖος, ὁ. ἀπράγμων.
Otium, σχολὴ, ἡ. ἄνεσις, ἀργία, ἀπονία.
Otium dare, σχολὴν δοῦναι.
Otium est mihi, σχολὴν ἔχω.
per Otium, ἐπὶ σχολῆς & κατὰ σχολήν.
Ova parere, ᾠοτοκεῖν.
Ovans, θριαμβεύων.
Ovatio, θρίαμβος ἐλάττων.
Ovatus, ᾠοειδής.
Oviaria, πλῆθος προβάτων.
Ovicula, προβάτιον.
Ovile, ποίμνιον, αὐλή.
Ovina pellis, μηλωτή. κῶας, τό.
Ovinus, προβάτειος, μήλειος, ὁ.
Ovis, πρόβατον, μῆλον, ὄις.
Ovo, lætor, ἥδομαι, χαίρω.
Ovum, ᾠὸν, τό.

P.

Pabularis, νομαδικός.
Pabulatio, προνομὴ, νομὴ, χορτολογία.
Pabulatum exire, ἐπὶ χιλὸν ἐξέρχεσθαι.
Pabulor, νέμομαι.
Pabulum, τροφὴ, νομὴ, βορά.
Pacatè, εἰρηνικῶς.
Pacatus, εἰρηνικὸς εἰρηνευθείς.
Pacifer, εἰρηνοφόρος.
Pacificatio, εἰρηνοποιία.
Pacificator, εἰρηνοποιός.
Pacificatorius, διαλλακτικὸς, εἰρηνοποιϊκός.
Pacifico, εἰρηνοποιέω, διαλλάσσω.
Pacificus, εἰρηνοποιός.
Paciscor, συμφωνέω μετά τινος, συντίθεμαι, ὁμολογέω τινι.
Paco, εἰρηνοποιέω, ἱλάσκομαι.
Pacta servare, ἐμμένειν ταῖς συνθήκαις, διαφυλάττειν τὰς συνθήκας.
Pacta violare, παρὰ τὰς συνθήκας ποιεῖν, λύειν τὰς συνθήκας.
Pactio, ὁμολογία, συμφωνία, συνθήκη.
Pactum, συμβόλαιον, συνθήκη.
Pæan, ὁ παιὰν, ᾶνος.
Pæanem citare vel canere, παιανίζειν, παιᾶνα ᾄδειν.
Pædagogus, παιδαγωγὸς, παιδευτής.
Pædor, αὐχμὸς, ῥύπος.
Paganalia, κωμητικά.
Paganus, κωμήτης, ἰδιώτης.
Pagatim, κατὰ κώμας.
Pagella, σελίδιον.
Pagina, σελίς.
Paginula, σελίδιον.
Pagus, κώμη, πάγος, ὁ, ὀρθοστία.
Pala, σκάφη, σφενδόνη.
Palabundus, περιφερόμενος.
Palestra, παλαίστρα, ἀγωνιστήριον.
Palæstricus, παλαιστρικός.
Palam, φανερῶς, ἀναφανδόν.
Palam est, ὁμολογεῖται, ἅπασι φανερόν ἐστι.
Palam facio, φανερόω, προφαίνω, δῆλον ποιέω.
Palatium, βασίλειον, παλάτιον.
Palatum, τὸ ὑπερῷον, οὐρανίσκος.
Palea, ἄχυρον, τό. κάρφος.
Palearia, palear, θλάσμα, ἐπιδερμὶς τοῦ τραχήλου βοός.
Pales, εὐνομία.
Palla, χλαῖνα, τὸ φᾶρος, μίτρα, πέπλος.
Pallas, Παλλὰς, άδος.
Palleo, ὠχριάω, χλωρίζω.
Palliastrum, τριβώνιον.
Palliatus, τριβωνοφόρος.
Pallidus, ὠχρὸς, χλωρὸς, ἄχροος.
Pallium, τρίβων, ὁ. περίβλημα, πάλλιον.
Pallor, ὠχρίασις, ἀχροία.
Palma, θέναρ, παλάμη.
Palma, pro victoria, νίκη, pro arbore φοῖνιξ.
Palmaris, σπιθαμιαῖος.
Palmes, κλῆμα.
Palmetum, φοινικών, φοινικόφυτον.
Palmula, φοῖνιξ, θέναξ.
Palmeus, φοινίκινος.
Palmipes, στεγανόπους, στεγανόπους.
Palmus, σπιθαμή, δοχμή.
Palor, aris, ἀλάομαι, πλανάομαι.
Palpatio, ψηλάφησις, κολακεία.
Palpebræ, βλέφαρα.
Palpitatio, παλμὸς, οῦ. ὁ, σκαρθμός.
Palpito, τρέμω, πάλλομαι, σκαίρω.
Palpo, ψηλαφάω τι, θωπεύω.
Palpo, onis, θώψ.
Paludamentum, χλαμὺς, χλαῖνα.
Paludatus, χλαμυδωτός.
Paludosus, ἑλώδης.
Palumbarius, φασσοφόνος.
Palumbes, φάττα, ὁ. φάσσα, ἡ.
Palumbula, φάττιον.

Palus, σκόλοψ, πάσσαλος, χάραξ, ὁ.
Palus, udis, λίμνη, ἕλος, εος, τό.
Paluſtris, ἑλεῖος, ὁ· ἑλώδης, ὁ καὶ ἡ.
Pampinaceus, οἰναρώδης.
Pampinarium, οἰνάριον.
Pampineus, οἰνάνθινος.
Pampinarius, κληματικός.
Pampino, οἰναρίζω, βλαστολογῶ.
Pampinoſus, κληματώδης.
Pampinus, κλῆμα, οἴναρον, φυλλάμπελον.
Panarium, ἀρτοθήκη.
Panarius, ἀρτοπώλης.
Pandiculatio, σκορδινισμός.
Pandiculor, σκορδινᾶσθαι.
Pando, as, κυρτόω, κυφόω.
Pando, is, πετάννυμι, ἀνοίγω, σαφηνίζω, ἀναπετάω.
Pandus, a, um, κυρτὸς, κυφός.
Pane veſcor, ἀρτοσιτέω, ἀρτοφαγέω.
Panegyrica oratio, πανηγυρικὸς λόγος.
Panem facio, ἀρτοποιέω.
Pango, πήγνυμι.
Panificium, ἀρτοποιΐα, ποπανεῖον, σιτοποιΐα.
Panis, ἄρτος, ὁ.
Panis bis coctus, δίπυρος ἄρτος.
Panis ſiligineus, σιλιγνίτης ἄρτος.
Panis azymus, ἄζυμος.
Panis butyro illitus, βουτυρίτης.
Pannis obſitum eſſe, ῥυπαρῶς διακεῖσθαι.
Pannoſus, ῥακώδης, κατάῤῥαφος, τριβακός.
Pannus, ῥάκος.
Panther, πάνθηρ, θὴρ, ὁ.
Panucellium, panuclium, pannelus, & pannuelum, πήνειον, πηνίον.
Papæ, παπαί, βαβαί.
Papaver, μήκων, μηκωνίς.
Papilio, ἡ ψυχή.
Papilla, θηλή, μαζός.
Papillatus, θηλοειδής.
Papula, ἐξάνθημα.
Papyrus, πάπυρος, ἡ.
Par, paris, ἴσος, ὅμοιος.
Par impar, ἄρτιον καὶ περιττόν.
Par eſt, ἄξιόν ἐστι, δικαιόν ἐστι, εἰκός ἐστι.
Par pari referre, ἴσον ἴσῳ ἀποφέρειν.
Par, δυὰς, ζεῦγος, μέρος.
Par, ſatis ſum, ἱκανός εἰμι, ἀρκέω ἐπὶ τοῦτο.
Parabilis, εὔπορος.
Parabola, παραβολή.
Paradiſus, παράδεισος.
Paradoxum, παράδοξον.
Parallelus, παράλληλος.
Paraſitor, παρασιτέω, κολακεύω.
Paraſitus, παράσιτος, κόλαξ.
Paratus, ἕτοιμος.
Parcæ, μοῖραι, αἶσαι.
Parce, φειδομένως, εὐτελῶς.
Parcitas, φειδωλή.
Parco, is, ere, φείδομαί τινος, ἀφεῖναί τινι, συγγινώσκειν, συγγνωμονέω.
Parcus, φειδωλός.
Parens, γενέτης, γεννήτωρ.
Parentalia, κτερίσματα, ἐναγίσματα.
Parentatio, κτέρισμα, & κτέρας, εος, τό.
Parentes, οἱ γεννήσαντες, οἱ τοκέες.
Parento, κτερείζω, ἐναγίζω.
Pareo, πείθομαι, πειθαρχέω τινι.
Pares, οἱ ἐξ ἴσου.
Paries, τοῖχος, ὁ· τειχίον, θριγκός.
Parietes perforare, τοιχωρυχεῖν.
Parilis, ἴσος.
Paritas, ἰσότης.

Pario, τίκτω, κυῶ· pro comparare, περιποιέομαι.
Pariter, ὁμοῦ.
Pariter ac, ἐπίσης, ἐξίσης.
Paritura, γονή.
Parma, πέλτη, θρακικὸν ὅπλον.
Parmula, πελτάριον.
Parmularius, πελταστής.
Paro, as, inſtruo, παρασκευάζω· pro comparo, κτάομαι, ἑτοιμάζω, &c.
Parricida, πατροκτόνος, πατροφόνος.
Parricidium, πατροκτονία.
Pars, μέρος, τό· μερίς, μοῖρα.
Parſimonia, φειδωλή.
aliquâ ex Parte, μέρος τι, ἐκ μέρους.
Partes alicujus tueri, μετά τινος εἶναι.
Particeps, μέτοχος, κοινωνός, μερίτης.
Particeps ſum, μετέχω τῆς φιλίας, amicitiæ, μοιρηδοχέω.
Participatio, κοινωνία, μετοχή.
Participem facere aliquem, συμμερίζειν ποιεῖν.
Participium, μετοχή.
Participo, κοινωνέω, μετέχω τῆς νίκης, victoriam: μερίζομαι, μεταδίδωμι.
Particula, μερίς, μέριον.
Particulatim, μερικῶς, ἀνὰ μέρος.
Partim, ἀνὰ μέρος, παρὰ μέρος· partim, partim, τὰ μὲν, τὰ δὲ· τῇ μὲν, τῇ δέ.
Partio, onis, τέξις, κύημα, τόκος.
Partior, μερίζω, διανέμω, διαιρέω τι εἰς μέρη, divido aliquid in partes.
Partitio, μερισμὸς, ἀναδασμός.
Partum accelerans, ὠκυτόκιον.
Parturio, ὠδίνω, τοκάω.
Partus, a, um, τετεγμένος, κεκτημένος.
Partus, ûs, τοκετὸς, κύησις, τόκος.
Parvifacio, parvi [illegible], περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαί τι, παρὰ οὐδὲν ἡγεῖσθαι, ἀμελεῖν τινος.
Parùm, μικρὸν, ὀλίγον, τυτθόν.
Parùm abeſt, quin, μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μή· παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν, parùm abfuit, quin mortuus eſſem.
Parumper, μικρὸν ὅσον, ἐπὶ μικρὸν, ἐφ' ὀλίγον.
Parvulus, ἄγαν σμικρὸς, τυτθός.
Parvus, μικρὸς, σμικρός.
Paſcha, πάσχα, ἑορτὴ τῶν ἀζύμων.
Paſcho, σιτοῦμαι, βόσκομαι, νέμομαι.
Paſcuum, βόσκημα, νομὸς, ὁ· νομή.
Paſcuus, a, um, νομαδικός.
Paſſæ uvæ, σταφίδες, σταφυλαί.
Paſſer, στρουθός.
Paſſerculus, στρουθίον.
Paſſim, πάντη, ἑκάστοτε, πανταχοῦ.
Paſſio, πάθος.
Paſſivus, παθητικός.
Paſſus, βῆμα, τὸ ἐκ τοῦ ποδός.
Paſtillus, τροχίσκος.
Paſtinaca, ὁ σταφυλῖνος.
Paſtio, onis, νομὴ, σίτησις.
Paſtor, ποιμὴν, ἔνομος, νομεὺς, βόσκων.
Paſtoralis, ποιμαντικὸς, βουκολικός.
Paſtoralis canis, ποιμενικὸς κύων.
Paſtus, ûs, σίτησις, νομή.
Paſtus, a, um, βοσκηθεὶς, τραφείς.
Patefacio, ἀνοίγω, ἀνακαλύπτω· pro palam facere, γνωρίζειν.
Patefactio, ἀνακάλυψις, φανέρωσις.
Patella, λεκάνιον, λοπάδιον.
Patens, ἀνεῤῥαγὼς, ἀνεῳγμένος.
Pateo, es, διακαλύπτομαι, φαίνομαι.
Pater, πατὴρ, γενεύς.

Patera, κρατὴρ, δέπας.
Paterfamilias, οἰκοδεσπότης.
Paternus, πατρικὸς, πατρῷος.
Paternus avus, πάππος ὁ ἐκ πατρός.
Paternus, πατρῷος, πατρικός.
Pateſco, ἀνακαλύπτομαι.
Patet, ἀναπέπταται, ἀνέῳγε, φανερόν ἐστι.
Patibulum, σταυρός.
Patiens laborum, φερέκακος, φερέπονος, τλησίπονος.
Patiens ſum laborum, ὑπομένω τὸν κάματον.
Patienter, ὑπομονητικῶς, τλητικῶς.
Patientia, ὑπομονή, τλημοσύνη.
Patina, λεκάνη, λοπάς.
Patior, πάσχω, ὑπομένω, cum acc.
Patres conſcripti, συγγεγραμμένοι πατέρες.
Patria, πατρίς.
Patriarcha, πατριάρχης.
Patricii, πρόγονοι, εὐπατρίδαι.
Patricius, αὐτόχθων, εὐγενής.
Patrimonium, ἡ οὐσία, τὰ πατρῷα χρήματα, τὰ κτήματα.
Patrimonium conſumere, τὰ πατρῷα καταφθείρειν.
Patritius, εὐπατρίδας, ὁ· πατρικός.
Patrius, πατρικός.
Patro, as, διαπράττομαι.
Patrocinium, συνηγορία, προστασία.
Patrocinor, συνηγορέω τινι, συνδικεῖν τινι; προστατέω, προΐσταμαι.
Patronus, προστάτης, ὁ προστατεύων.
Patronus cauſæ, συνήγορος.
Patrueles, ἀνεψιοὶ, ἐξάδελφοι.
Patruelis, e, ἀνεψιὸς, ἐξάδελφος.
Patruus, ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος, πατράδελφος.
Patulus, ἀνοικτός.
Paucis abſolvere, διὰ βραχέων ποιῆσαι τὸν λόγον.
Pauciſſimus, ἐλάχιστος.
Paucitas, ὀλιγότης.
Pauculus, ὀλίγος.
Pavens, περίφοβος.
Paveo, ἐδαφίζω.
Paveſco, περιφοβοῦμαι, θαμβέω.
Pavidus, περιδεὴς, περίφοβος.
Pavimentum, ἔδαφος, δάπεδον.
Pavito, ἐκπλήττομαι.
Paulatim, κατὰ μικρὸν, ἀτρέμας, ἐπὶ βραχύ.
Paulisper, ὀλίγον χρόνον, πρὸς βραχύ.
Paulò ante, μικρὸν πρὸ δύσεως ἡλίου, ſolis occaſum: σμικρῷ ἔμπροσθεν.
Paulò poſt, ὀλίγῳ, vel μικρῷ ὕστερον.
Paulò minùs, βραχὺ ἀποδέον, ὀλίγον ἧττον.
Paululò contentus, λίαν ὀλιγαρκής.
Paululùm, ἐπὶ μικρὸν, παρὰ μικρόν.
Pavo, & Pavus, ταὼς, ὁ ταών.
Pavoninus, ὁ τοῦ ταῶνος.
Pavor, δεῖμα, τό· δειλία, θάμβος.
Pauper, πένης, πτωχὸς, ἐνδεής.
Pauperculus, πτωχότατος.
Pauperies, πενία.
Pauperior, πενέστερος.
Pauperrimus, πενέστατος.
Paupertas, πενία, πτωχεία.
Paupertate premi, ἀπορεῖν χρημάτων, εἶναι ἐν πενίᾳ.
Pauſo, ἀναπαύω.
Pauxillatim, κατὰ μικρά.

Pauxillum, ὀλίγον.
Pax, εἰρήνη, ἡσυχία.
Paxillus, πάτταλος.
Peccator, ἁμαρτωλὸς, ὁ.
Peccatum, ἁμαρτία, ἁμάρτημα, τὸ σφάλμα, παράπτωμα.
Pecco, ἁμαρτάνω, ἀλιτέω, πταίω, πλημμελέω.
Pecorarius, προβατώδης, προβατοκάπηλος.
Pecorosus, πολυθρέμμων.
Pecten, κτείς, κτένιον.
Pecto, κτενίζω.
Pectorale, τὸ περιστήθιον.
Pectoralis, προστήθιος.
Pectus, oris, στέρνον, στῆθος, θώραξ.
Pectusculum, στερνίδιον.
Pecuarius, νομεύς.
Pecuatus, θηρώδης.
Peculatio, νοσφισμὸς, διαρπαγή.
Peculator, κλέπτης τοῦ δημοσίου.
Peculatus, τὸ τοῦ δημοσίου κλέμμα.
Peculiaris, ἴδιος, ἰδιόκτητος.
Peculiariter, ἰδίως, ἰδία.
Peculiatus, κλήσιος, πολυκτήμων.
Peculium, τὸ ἴδιον, ἰδιόκτητον, κλῆσις τοῦ ἐλευθερίας ἐξουσία ὄντος· τοῦτ᾽ ἐστιν υἱοῦ, ἢ δούλου, περιουσία.
Peculor, κλέπτω τὸ δημόσιον.
Pecunia, ἀργύριον, τὰ χρήματα.
Pecuniâ instructum esse, εὐπορεῖν χρημάτων.
Pecuniæ cupidus, φιλοχρήματος.
Pecuniam numerare, καταβαλεῖν ἀργύριον.
Pecuniarius, a, um, χρηματικὸς, χρηματιστικός.
Pecuniosus, εὔ- vel πολυχρήματος, εὐπορῶν εἰς χρημάτων λόγον.
Pecuosus, ποιμνίων, ἀρχαίας.
Pecus, oris, & udis, θρέμμα, τό· βόσκημα, τό.
Pedalis, ποδιαῖος.
Pedamentum, χάραξ· χάραξ, ἡ.
Pedaneus judex, χαμαιδικαστής.
Pedatim, βάδην, κατὰ πόδας.
Pedem struo, φεύγω.
Pedes, πόδες.
Pedes, itis, πεζός.
Pedester, πεζός.
Pedestres copiæ, πεζικὴ στρατιὰ, πεζὴ δύναμις.
Pedestris, πεζικός.
Pedestris oratio, πεζὸς λόγος.
Pedestris pugna, πεζομαχία.
Pedetentim, κατὰ πόδας, βάδην.
Pedibus validis & solidis præditus, εὔπους.
Pedica, ποδοστράβη, πέδη.
Pedicularis morbus, φθειρίασις.
Pediculosus, φθειριάζων.
Pediculus, φθείρ, ὁ.
Pedissequus, ἀκόλουθος.
Peditatus, τὸ πεζόν· τὸ πεζικόν.
Pedo, is, βδέω, πέρδω.
Pedum integritas, εὐποδία.
Pedo, onis, πλατύπους, μακρόπους.
Pedo, as, ἀναποδίζω.
Pedum, καλαῦροψ· ἡ ῥάβδος, ποιμενική.
Pejeratio, ἐπιορκία.
Pejero, ἐπιορκέω, ἐπόμνυμι.
Pejor, κακίων.
Pejus, χεῖρον.
Pelagus, πέλαγος, τό.
Pellarius, πελλοφόρος.
Pellax, ἐπαγωγός.
Pellax, παλλακή, & παλλακίς, ίδος.
Pellicator, προσαγωγεύς.
Pellicatus, παλλακεύσις, παλλακεύμα.
Pelliceus, δερμάτινος.
Pellicio, ἐπισύρομαι, ἐφέλκομαι, προσάγομαι, ὑπάγω.
Pellicula, δερμάτιον.
Pellio, onis, βυρσεύς.
Pellis, δέρμα, τό· δορὰ, διφθέρα, ῥινός.
Pellis lanata, μηλωτὴ, ἀρνακίς.
Pellitus, δερματώδης.
Pello, is, ere, ἐλαύνω, ἐκβάλλω, ὠθέω, διώκω.
Pelluceo, διαστίλβω, διαφανής εἰμι.
Pellucidus, διαφανής, διαυγής, ὑφανής.
Pelta, πέλτη.
Peltatus, ὁ πελταστής.
Pelvis, λεκάνη, λουτήρ, ἠθμός, ὁ.
Penates, γενέθλιοι θεοὶ, πατρῷοι.
Pendeo, κρέμαμαι, αἰωρέομαι, ἐξαρτάομαι· & pro dubitare, ἀπαρτᾶσθαι, ἀπορεῖν.
Pendo, is, ere, σταθμῶ, σταθμῶμαι, & pro solvere, ἀποτίνειν, ἐκτίνειν, ἐκτίσαι.
Pendo pœnas, δίκας τιννύω.
Pendo magni te, ἡγοῦμαι σε πολλοῦ.
Pendulus, ἐγκρεμής, μετέωρος.
Penè, παρ᾽ ὀλίγον, παρὰ μικρὸν, σχεδόν.
Penes, παρά.
Penes me est, ἐπ᾽ ἐμοί ἐστι.
Penetrabilis, διάπορος.
Penetrale, ὁ μυχὸς, τὸ ἐνδόμυχον.
Penetro, εἰσδύω, διαπείρω.
Penicillum, γραφίς, σπόγγος, σπογγίον, σπογγάριον.
Peniculamentum, κρασπεδον.
Peniculus & Penicillus, σπόγγος, ὁ.
Peninsula, χερρόνησος· alii χερσόνησος.
Penis, ἀνδρεῖον αἰδοῖον.
Penitet, μετανοεῖ.
Penitet me hujus muneris, μετανοῶ ἐπὶ τῷ δώρῳ.
Penitus, a, um, ὁ ἔνδον· ἐνδότερος, κεκρυμμένος.
Penitùs omninò, τὸ παράπαν, παντελῶς, διαμπερὲς, πάντως.
Penitus ad, παντελῶς.
Penna, πτερὸν & πτερίον, κάλαμος.
Pennatus, πτερωτὸς, πτερόεις, ὑπόπτερος.
Penniculum, πτερύγιον.
Penniger, πτεροφόρος.
Pensator, σταθμοῦχος.
Pensiculo, as, ἐξετάζω.
Pensilis, μετέωρος, κρεμαστός.
Pensio, onis, καταβολὴ, ἔκτισις.
Pensionem solvere, ἀποφορὰν τελεῖν.
Pensitatio, ἔκτισις.
Pensito, σταθμῶμαι.
Pensor, ἐξεταστής.
Pensum, τὸ τεταγμένον, τὸ σταθμηθέν.
Pentecoste, πεντηκοστή.
Penuaria cella, ὀψὼν, ταμεῖον.
Penula, φαινόλης.
Penularium, φαινολοθήκη.
Penulatus, ὁ ἐν φαινόλῃ· μανδύην περιβεβλημένος.
Penuria, ἀπορία, σπανιότης, ἔνδεια, ὑστέρησις, ἐπίλειψις.
Penuriâ rerum necessariarum laborare, ἀπορεῖν τῶν ἀναγκαίων, vel τῶν ἐπιτηδείων.
Penus, ûs, & hoc penu, βίος, ὁ· τὰ πρὸς τὸν βίον ἐπιτήδεια, ταμεῖον.
Peplus, vel peplum, πέπλος.
Pepo, onis, πέπων.
Per, διὰ, gen. ἐν, dativ. εἰς, accus. ἐπὶ, gen. κατὰ & πρὸς, genit.
Per singulos dies, καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν.
Per ætatem, διὰ τὴν ἡλικίαν.
Per idem, κατὰ τὸ αὐτό.
Pera, πήρα; κώρυκος.
Peractis, ἀπαρτισθέντων.
Per me, δι᾽ ἐμέ.
Perago, διαπράττομαι, τελέω.
Peragratio, περινόστησις.
Peragro, διοδεύω, περιέρχομαι.
Perama ter, περισφιλάς.
Perambulo, διοδεύω, περιέρχομαι.
Perca, πέρκις.
Percello, περιτρέπω, ἐκπλήσσω.
Percensere, ἐξαριθμήσασθαι.
Perceptio, κατάληψις, ἀνάληψις.
Percipio, sentio, καταλαμβάνω, διαισθάνομαι, καταγινώσκω.
Percipio auribus, ἐνωτίζομαι.
Percisus, πεπυγισμένος.
Percitus, ἐλαυνόμενος; ἔκφορος.
Percolo, as, are, διϋλίζω, διηθέω.
Percolo, is, διασέβομαι.
Percommodè, πάνυ εὐκαίρως.
Percontatio, ἀνάκρισις, ἐρώτησις.
Percontator, πυνθανόμενος, πεύστης.
Percontor, ἀνέρομαί σε τοῦτο· πυνθάνομαι τινός, ἀνακρίνω.
Percrebresco, διαθρυλλοῦμαι.
Perculsus, ἐκπλαγεὶς, ἐμβρόντητος.
Percupidus, πάνυ ἐπιθυμῶν.
Percuro, as, καταθεραπεύω.
Percurro, διατρέχω, διεξέρχομαι.
Percussio, πλῆξις, ἐπίκρουσις.
Percussor, πλήκτης, πληκτικός.
Percussus, ἐκπλαγεὶς, ἀποπληκτής.
Percutio, κατακόπτω, παίω τινα, τύπτω, πατάσσω, πλήσσω, κόπτω· λιθοβολέω, lapide.
Perdifficilis, παγχάλεπος.
Perdisco, ἐκμανθάνω, καταμανθάνω.
Perditè amare, ἐρωτομανεῖν· ἐπιμαίνεσθαι τινι.
Perditio, ἀπώλεια, ὄλεθρος.
Perditus, πανώλεθρος, πανάλης.
Perdives, πολυχρήματος.
Perdix, πέρδιξ.
Perdo, ἀποβάλλω, ἀπολλύω, λυμαίνω, φθείρω, ὄλλυμι, ὀλοθρεύω.
Perdoctus, ἐκδιδασκόμενος, πολυμαθής.
Perdomo, καταδαμάζω.
Perduco ad finem, διανύω, διάγω.
Perductus, ἀχθείς.
Perduellio, συνωμοσία.
Perduellis, πολέμιος.
Perduro, χρονίζων διατελῶ, ὑπομένω.
Peredo, περιτρώγω, κατεσθίω.
Peregrè, adv. ἐπὶ ξένης, ἀπὸ ξένης.
Peregrè absum, ἀποδημέω.
Peregrinatio, ἀποδημία, ἀποικία.
Peregrinator, ἀπόδημος.
Peregrinor, ἀποδημέω, ἐκδημέω.
Peregrinus, ξένος, ξενικὸς, ἀλλοδαπὸς, ὁ· ἀλλότριος, ἀλλόφυλος.
Perelegans, ὁ πάνυ κομψός.
Pereleganter, παγκάλως, πάνυ κομψῶς.
Peremptorius, ἀναιρετικός.

Perendiè,

Perendiè, μεταύριον, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ.
Perennis, ἀΐδιος, διετήσιος.
Perennitas, ἀϊδιότης.
Perenno, as, διαγίνομαι, διετίζω.
Pereo, ἀπόλλυμαι, διαφθείρομαι, ὄλωλα, ἀποφθινύθω, καταφθίνομαι.
Perequito, διιππάζω.
Pererro, περιπλανάομαι.
Pereruditus, πολυμαθής, ὁ καὶ ἡ.
Perexiguus, ὁ πάνυ μικρός.
Perfectè, τελέως, ἀπηρτισμένως.
Perfectio, τελείωσις.
Perfectissimus, ἀξιολογώτατος.
Perfectus, τέλειος, ἀπλήρης.
Perfero, περιφέρω, διαφέρω, ἀνατλάω, pro nuntiare, ἀγγέλλειν · pro sustinere, ὑπομένειν, καρτερεῖν.
Perficio, ἀποτελέω, διαπράττομαί τι, ἐργάζομαι, ἀνύω.
Perfidelis, πολύπιστος, ὁ.
Perfidia, ἀπιστία, ἀγνωμοσύνη.
Perfidiosus, ἄπιστος, παράσπονδος.
Perfidus, ἄπιστος, ἀγνώμων, ἄσπονδος, μεστὸς ἀπιστίας.
Perfidus, med. long. πιστότατος.
Perflo, διαπνέω, καταπνέω.
Perfluo, καταῤῥέω.
Perfodio, διορύττω, διαῤῥήγνυμι.
Perforaculum, τέρετρον.
Perforo, τρυπάω, διαπείρω, διατρέω.
Perfrico, as, διαψύχω.
Perfrictâ fronte, ἀπηρυθριασμένως.
Perfrictæ frontis esse, ὡς ἐπίστασθαι ἐρυθριᾶν ἐπὶ τοῖς αἰσχροῖς.
Perfringo, διαῤῥήγνυμι.
Perfrui, ἀπολαῦσαι.
Perfuga, αὐτόμολος, πρόσφυξ.
Perfugio, καταφεύγω.
Perfugium, καταφυγή, καταφύγιον.
Perfunctio, λειτουργία, ἐνέργεια.
Perfunctoriè, πρὸς ἀφοσίωσιν.
Perfunctorius, ἀφοσιωμένος.
Perfundo, διαβρέχω, ἐμβρέχω, καταχέω.
Perfungor, ἐπιτελέω τὸ ἔργον, munere meo, διαπράττω · ἀποτελέω τὰ καθήκοντα.
Perfusio, βροχή, δίεσις.
Perfusus, διαβεβρεγμένος.
Pergo, πορεύομαι, σπεύδω, ἔρχομαι · pro persevero, διατελέω, ἐμμένω.
Pergratus, πάνυ εὔχαρις.
Pergula, ὑπερῷον, ἰκρία, μεσόδμη, στενὸν οἴκημα.
Perhibeo, dico, κατάφημι, καταγορεύομαι · pro dare, δοῦναι.
Perhibere testimonium, μαρτυρεῖν τινι.
Perhonorificè, πολυτίμως.
Perhonorificus, πολύτιμος.
Perhorresco, καταθαμβέομαί τινα.
Perhumanus, πάνυ φιλάνθρωπος.
Periclitatio, κινδύνευμα.
Periclitor, κινδυνεύω, παρακινδυνεύω ὑπέρ τινος, κίνδυνον ὑφίσταμαι.
in Pericula se conjicere, δοῦναι ἑαυτὸν εἰς κινδύνους.
in Periculis versari, ἐν κινδύνοις εἶναι.
sine Periculo, ἀκινδύνως, ἀσφαλῶς.
Periculosè, ἐπικινδύνως.
Periculosus, ἐπικίνδυνος, ἐπισφαλής, κινδυνώδης.
Periculum, κίνδυνος, ου, ὁ · κινδύνευμα, τό.
Periculum dare, κίνδυνον ὑπολαμβάνειν ἢ ποιεῖσθαι.
Periculum facere, ἀπόπειραν ποιεῖσθαι.
Periculum effugere, διαφυγεῖν κίνδυνον.
extra Periculum esse, ἔξω vel πόῤῥω τοῦ κινδύνου εἶναι.
Perillustris, ὁ πάνυ λαμπρός.
Perimo, ἀναιρέω, καθαιρέω.
Perinde, ὥσπερεί, οὕτως ὡς.
Perinde, ac si, ὥσπερ · ὥσπερ ἂν εἰ ὡσπερανεί.
Periodus, περίοδος.
Periphrasis, περίφρασις.
Peritè, ἐπισταμένως, ἐμπείρως.
Peritia, ἐμπειρία, πεῖρα, ἐπιστήμη.
Peritissimus rei militaris, ἐμπειρότατος τῶν περὶ τὸν πόλεμον.
Peritum esse alicujus rei, ἐμπειρίαν ἔχειν τινός.
Peritus, ἔμπειρος, ἐπιστήμων, ἐπιστημονικός, δαήμων, εἰδώς.
Perjucundus, ὁ πάνυ ἡδύς.
Perjurium, ἐπιορκία.
Perjuro, ἐπιορκέω.
Perjurus, ἐπίορκος, ἐπιορκητικός.
Perlætus, πάνυ εὐφραινόμενος.
Perlego, ἐπιλέγομαι, ἀναγινώσκειν διεξέρχομαι.
Perluceo, διαλάμπω.
Perlucidus, διαφανής.
Perluo, διακλύζω.
Perlustro, κατασκοποῦμαι, ἐξετάζω.
Permadeo, διαβρέχομαι.
Permaneo, μένω παρά τινι, pro perseverare, μένειν ἔν τινι · ἐπί τινι.
Permano, as, καταῤῥέω, διαῤῥέω.
Permansio, διαμονή.
Permeo, as, διαδύω, διέξειμι, διαβαίνω, διοδεύω, διέρχομαι.
Permisceo, μιγνύμι, ἐπιπλέκω.
Permissio, συγχώρησις, ἄφεσις.
Permissu ejus, αὐτοῦ συγχωρήσαντος.
Permistio, κρᾶσις, διάμιξις.
Permitto, concedo, ἐάω, ἐπιτρέπω.
Permodestus, εὔμετρος.
Permolestus, ὁ πάνυ χαλεπός.
Permotio, παρόρμησις.
Permoveo, διακινέω.
Permulceo, καταψάω, κατακηλέω.
Permultum, πάμπολυ.
Permutatio, διαλλαγή, διάλλαγμα, τό.
Permuto, ἀλλάττω, ἀμοιβάω τὴν γνώμην, sententiam, ἀμείβομαι.
Perna, πέρνα, πλασών.
Pernavigo, διαπλέω.
Pernecessarius, ὁ πάνυ ἀναγκαῖος.
Pernego, ἐξαρνέομαι.
Pernicies, ὄλεθρος, ὁ, βλάβη, ἐξώλεια.
Perniciosus, ὀλέθριος, ὁ καὶ ἡ · βλαβερός, πανώλεθρος.
Pernicitas, ὠκύτης, ταχύτης.
Pernix, ὠκύς, ταχύς, ὠκύπτερος, ὁ.
Pernoctatio, παννυχίς, ίδος, ἡ.
Pernocto, ἀπονυκτερεύω, διαγρυπνέω.
Pernosco, διαγινώσκω, ἀκριβῶς οἶδα.
Pernox, παννύχιος, πάννυχος.
Pero, onis, αἱ σκέπαι.
Peropportunè, πάνυ εὐκαίρως.
Peropportunè venis, εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν πάρει.
Peropus est, πάνυ χρεία ἐστί.
Peroratio, ἐπίλογος, ἀνακεφαλαίωσις.
Peroro, ἐπιλέγω, ἀνακεφαλαιόω.
Perosus, διαμισῶν, ὑπερεχθαίρων.
Perparum, πάνυ σμικρόν.
Perpaucus, ὀλίγιστος.
Perpello, ἐπαναγκάζω.
Perpendiculare, ἐπικάθετον.
Perpendiculum, κάθετος, διαβήτης.
Perpendo, ἐξετάζω τι, σταθμάομαι · λογίζομαί τι πρὸς ἐμαυτόν, mecum: σκοπεῖν τι παρ᾽ ἑαυτῷ · διανοέομαι.
Perperam, κακῶς, πονηρῶς · παρὰ in compositione.
Perperam ago, περπερεύομαι, περπερεύομαι.
Perperus, πέρπερος, περπετής.
Perpessio, ὑπομονή, πάθος.
Perpetior, ὑπομένω, ἀνέχομαι, πάσχω, τλάω.
Perpetratio, κατόρθωσις, δρᾶσμα, ἀποτία.
Perpetro, διαπράττομαι, πράττω.
Perpetuitas, ἀϊδιότης · τὸ διηνεκές.
Perpetuum, αἰεί, εἰς αἰῶνα.
Perpetuus, διηνεκής ἀΐδιος.
Perplexè, πολυπλόκως.
Perplexitas, ἀπόρημα, πλοκή.
Perplexus, ἀμήχανος, ἐπίπλοκος, ἄπορος.
Perpolio, διαξέω.
Perpotatio, πρόποσις, πολυποσία.
Perpoto, διαπίνω.
Perpulcher, ὁ πάνυ καλός.
Perquam, ὡς σφόδρα, λίαν.
Perquiro, διαζητέω, διερευνάω.
Perrarò, πάνυ σπανίως.
Perrepo, καθέρπω.
Perrumpo, διεξίημι, διεξελαύνω, διασπάω, διαῤῥήγνυμι.
Perscribo, ἀναγράφω, διαγράφω.
Perscriptio, διαγραφή, ἀναγραφή.
Perscrutor, ἀκριβόω, διερευνάω.
Per se, αὐτόματον, δι᾽ ἑαυτοῦ.
Persecutio, δίωξις, διωγμός.
Persecutor, διώκτης, ὁ διώκων.
Persentio, & isco, διαισθάνομαι.
Persequor, παρακελεύθω τινι · διώκω τινα · διαμένω ἔν τινι · μετέρχομαι.
Persero, καταπείρω.
Perseveranter, ἐπιμόνως, καρτερικῶς.
Perseverantia, ἐπιμονή, καρτερία.
Persevero, διαγίνομαι, μένω ἐπί τινι, in aliquâ re: προσκαρτερέω.
Persideo, διακαθέζομαι.
Persimilis, παραπλήσιος, πάνυ ὅμοιος.
Persisto, διηνεκῶς ἀφίσταμαι.
Persolvo, ἐκτίνω χρήματα · pecuniam, διαλύω, ἀποδίδωμι.
Persona, πρόσωπον.
Personale, προσωπικόν.
Personarum acceptio, προσωποληψία.
Persono, διαχαρακτηρίζω.
Personor, ἐξηχέομαι.
Perspectum habere alicujus animum, διάνοιάν τινος διεγνωκέναι.
Perspectus, διεγνωσμένος, διορατὸς.
Perspicacia bona, εὐσυνεσία.
Perspicacitas πολυδέρκεια, ὀξυδέρκεια.
Perspicax, ὀξυδερκής, καταπτικός.
Perspicax admodum, εὐσύνετος.
Perspicio, συνορέω, διοράω, διαβλέπω, διασκοπέω, καθορῶ.
Perspicuè, φανερῶς, σαφῶς.
Perspicuitas, ἐνάργεια, τὸ εὔδηλον.
Perspicuus, φανερός, δῆλος, καταφανής.
Perspiro, διαπνέω.
Perstare in sententiâ, ἐμμένειν τῇ γνώμῃ.
Persto, διαμένω ἔν τινι, ἐμμένω.
Perstringo, συνείρω, ἐπιγράφω, διασφίγγω.

ζω· pro taxare, καθάπτεσθαί τινος.
Per suffragia, διὰ ψηφισμάτων, διὰ μαρτυρίαν.
Persuadeo, πείθω σε, tibi μεταπείθω τινά· ὑπάγομαι, ἀνάγω· δυσωπέω.
Persuasio, πεῖσις, πειθὼ, πίστις.
Persuasor, πειστήριος, πειστικός.
Persuasorius, πειστικός.
Persuasum habeo, πέπεισμαι.
Persuasus, πεπεισμένος ταῦτα.
Pertæsum est injuriæ, σικχῶμαι τὴν ὕβριν.
Pertæsus, ἐξαπορούμενος.
Pertenɑo, διατείνω.
Pertento, διαπειράομαι.
Perterebro, διαβιπάω.
Perterrefacio, φοβέω τινὰ, ἐκπλήσσω.
Perterrefi, ταράττομαι, ἐκπλήττομαι.
Perterreo, καταπλήττω, ἐκπλήσσω.
Perterritus, καταπλαγείς.
Pertexo, διϋφαίνω, κατεργάζομαι.
Pertica, κάμαξ, ὁ πάσσαλος.
Pertimeo, ἐκφοβοῦμαι.
Pertinacia, αὐθάδεια, τὸ ἄπιστον, ἐγκράτεια.
Pertinaciter, ἐπιμόνως.
Pertinax, αὐθάδης, δύσπειστος.
Pertineo, pertingo, διατείνω· pro attinere, προσήκει μοι τοῦτο, & τούτων, id est, hoc vel hæc ad me pertinent.
Pertingo, διϊκνέομαι, ἀνήκω.
Pertractatio, διαχείρισις.
Pertracto, καθάπτομαι, διαχειρίζω, καταπράττω.
Pertraho, ἐφέλκω, καθέλκω.
Pertranseo, διαβαίνω, διϊκνέομαι.
Pertristis, πολυώδυνος, πάνυ λυπηρός.
Pertundo, διακόπτω, ἀνατιτράω.
Perturbatio, ταραχὴ, πάθος, σύγχυσις.
Perturbator, ὁ θορυβῶν, ταρακτής.
Perturbatu facilis, εὐτάρακτος.
Perturbo, ταράττω, θορυβέω, συγχέω.
Pervado, διαβαίνω, διαφοιτάω.
Pervagor, περιφέρομαι, περινοστέω.
Pervalde multum, πολὺ, πάνυ, λίαν.
Pervasto, περιπορθέω.
Perveho, διακομίζω, κατάγω.
Pervello, is, κατατίλλω.
Pervenio, παρήκω, ἀφικνέομαι.
Perverto, διαστρέφω, παραιρέομαι, παραστρέφω, παρασύρω, παραμυνέω.
Perverse, διεστραμμένως, κακοήθως.
Perversitas, διαστροφὴ, κακοήθεια.
Perversus, διάστροφος, πονηρός.
Pervestigatio, ἀνίχνευμα. ἀνίχνευσις.
Pervestigo, ἀνιχνεύω, ἀκριβόω.
Pervicacia, αὐθάδεια.
Pervicax, αὐθάδης, ἰταμὸς, ἰσχυρογνώμων.
Pervideo, λίαν ὁρῶ.
Pervigil, παννύχιος, ἀγρυπνητικός.
Pervigilatio, pervigilium, παννυχὶς, ἰδίος, ἡ.
Pervigilo, διαγρυπνέω, παννυχίζω.
Pervium, ἐσβάσιμον.
Pervius, διαβατὸς, πεδίσιμος, ἐμβατὸς, εὔπορος, προσιτικὸν.
Pervolo, διίπταμαι, διαπέτομαι.
Pervolvo, διακυλινδέω.
Perurbanus, ὁ πάνυ ἀστεῖος.
Peruro, διακαίω.
Perutilis, πάγχρηστος, μεγαλωφελής.
Pervulgo, διασπείρω, ἐπιφημίζω.
Pes, πούς.
Pes lecti, κλινόπους.

Pessime, κάκιστα.
Pessimus, πονηρότατος, κάκιστος.
Pessulus, μόχλιον, μοχλὸς, μάνδαλος.
Pessum, adv. ὀπίσω, κάτω.
Pessum eo, retrocedo, ὑποφέρομαι· pro in fundum ire, χαμαὶ πίπτω· καταφέρομαι.
Pessundo, κατατατέω.
Pestilens, λοιμώδης.
Pestilentia, λοιμὸς, φθορά.
Pestilentiosus, λοιμώδης.
Petaso, πέρνα, πέταζος.
Petere aliquem lapide, βάλλειν τινὰ λίθῳ.
Petigo, λειχὴν, ἄλφος.
Petiolus, ὁ μίσχος.
Petitio, αἴτημα, τὸ αἴτησις, ἡ.
Petitor, αἰτητὴς, μνηστήρ.
Peto, oro, αἰτέω, vel αἰτέομαι, σε δοῦναί μοι τοῦτο, ut mihi hoc des: pro proficiscor, χωρέω εἰς Κόρινθον, Corinthum.
Petra, πέτρα, λᾶας, πέτρος.
Petulans ὑβριστὴς, ὑβριστικὸς ἀνὴρ, ἀσελγὴς, ἀναιδὴς, προπετής.
Petulanter, ὑβριστικῶς, ἀναισχύντως.
Petulantia, ἀσέλγεια, ὕβρις, ἡ φλυαρία.
Pexo capillo, ἐκτενισμένος κόμη.
Pexus, κτενισθείς.
Phalangarii, οἱ τοῖς δοκοῖς ὑποκειμένοις τὰ βάρη· καὶ πλείονες ἅμα βαστάζοντες.
Phalanx, φάλαγξ, πλῆθος στρατοῦ.
Phaleræ, φάλαρα, ἱπποκόσμια.
Phanaticus, ἔνθεος, ἐνθουσιῶν.
Phantasia, φαντασία.
Phantasma, φάντασμα.
Phanum, seu fanum, templum, νεώς.
Pharetra, φαρέτρα, βελοθήκη.
Pharmacopola, φαρμακοπώλης.
Pharmacum, φάρμακον.
Phasianus, φασιανός.
Phiala, φιάλη.
Philomela, φιλομήλη.
Philosophia, φιλοσοφία.
Philosophor, φιλοσοφέω.
Philosophus, φιλόσοφος, ὁ.
Philtrum, τὸ φίλτρον.
Phlebotomia, φλεβοτομία.
Phlebotomum, φλεβότομον, μαχαιρίς.
Phoca, φώκη.
Phœnix, φοίνιξ.
Phrasis, φράσις.
Phrenesis, φρένησις.
Phreneticus, φρενετικός.
Physiognomon, vel Physiognomus, φυσιογνώμων.
Physiognomia, φυσιογνωμία.
Piacula, ἀποτροπιάσματα, ἁγνίσματα, μολύσματα, λύματα.
Piacularis, καθαρτήριος.
Piaculum, κάθαρμα.
Piaculum committere, ἐργάζεσθαι ἢ πράττειν ἀσέβημα.
Piamen, ἀφοσίωσις.
Pica, κίσσα, καὶ πίσσα.
Picea, æ, πίτυς, ἡ.
Piceus, πισσώδης.
Pico, πισσόω.
Pictor, ζωγράφος.
Pictura. ζωγραφία.
Picus, δρυοκολάπτης.
Pie, θεοσεβῶς.

Pietas, εὐσέβεια, ὁλάβεια πρὸς τὸ θεῶ· θεοσέβεια, θεοσεβοσύνη.
Pietatem colere, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς τὸν θεὸς· τὴν εὐσέβειαν ἀσκεῖν.
Pictor, γραφεὺς, ζωγράφος.
Pictura, γραφὴ, ζωγραφία.
Piger, ὀκνηρὸς, ῥάθυμος, ὀκνώδης, ἀργὸς, νωθρὸς, δύσοκνος.
Piget, κατοκνέω, μεταμέλει μοι.
Piget me ὀκνῶ.
Piget me hujus rei, ὀκνῶ ἐπὶ τούτῳ τῷ πράγματι.
Pigneratitius, ὑπέγγυος.
Pigmentarius, μυροπώλης, φαρμακοπώλης.
Pigmentum, φῦκος, ἄλειμμα, χρίσμα, τὸ ἔντριμμα.
Pignori do, ὑποτίθημι τί τινι.
Pignero, ἐνεχυράζω, ὑποτίθεμαι.
Pignus, ἐνέχυρον, ἀσφάλισμα, ὑποθήκη, ὁμηρεία.
Pignus accipere, ἐνεχυράζειν.
Pigresco, ὀκνηρὸς γίνομαι, κατοκνέω.
Pigritia, ὀκνία, ἄκνησις, ῥαθυμία.
Pila, ἴγδη.
Pila, æ, pro sphærula, σφαῖρα, σφαιρίον.
Pilâ ludere, σφαιρομαχεῖν, σφαιρίζειν.
Pilatim, κατὰ στίχας.
Pilatus, ἐσφαιρωμένος.
Pileatus, πιλίον ἔχων.
Pileolus, πιλίδιον.
Pileum gestare, πίλιον φορεῖν.
Pileus, πίλιον, πῖλος.
Pilo, as, τριχόω.
Pilosus, τριχώδης, παραπλόκαμος.
Pilula, καταπότιον, σφαιρίδιον.
Pilum, ὕσσος, πῖλος.
Pilus, θρίξ.
Pincerna, οἰνοχόος.
Pindo, is, μάττω.
Pinetum, πιτυών.
Pineus, πίτυς.
Pingere acu, βελόναις ποικίλλειν.
Pingo, is, γράφω, ζωγραφέω.
Pingue, στέαρ, πιμελή.
Pinguedo, λιπαρία, πιμελὴ, στέαρ.
Pinguefacio, λιπαρὸν, ἢ πίονα, ποιῶ.
Pinguesco, παχύνομαι, πιαίνομαι.
Pinguis, παχὺς, λιπαρὸς, πίων.
Pinna, πτέρυξ, πτερύγιον.
Pinnatus, πτερωτός.
Pinso, is, μάττω, λεαίνω.
Pinus, πίτυς, ἡ πεύκη.
Piper, τὸ πίπερι.
Pipio, proprium est pullorum, πιππίζω.
Pipula, κικὶς, ἥτις εἰς τὸ μέλαν ἐμπέμπεται.
Pirata, πειρατής.
Piraticus, πειρατικός.
Piscaria, æ, ἰχθυοπώλις, ἰχθυοπωλεῖον.
Piscator, ἁλιεύς.
Piscatorius, ἁλιευτικός.
Piscatura. ἁλιευτική.
Piscatus, ἄγρα.
Pisciculus, ἰχθύδιον.
Piscinæ, ἰχθυοτροφεῖα.
Piscis, ἰχθύς.
Piscor, ἁλιεύω, ἰχθυάω.
Piscosus, ἰχθυώδης, ἰχθυόεις.
Pistillum, ὕπερος, ἀλατρίβανος, δοίδυξ τριβεύς.
Pistor, ἀρτοποιὸς, σιτοποιὸς, κρίτος.
Pistoricus, ἀρτοποιικὸς, πιστοποιικός.

Pistrinum, μύλον, μύλη, ἀλιτεῖον.
Pistura, ἀρτοποιΐα.
Pisum, τὸ πισὸν, λέκιθος.
Pituita, κόρυζα, φλέγμα.
Pituitosus, φλεγματώδης.
Pius, εὐσεβὴς, φιλάδης, θεοσεβής.
Pius sum, εὐσεβέω, θεοσεβέω.
Pix, icis, πίσσα.
Placabilis, εὐίλατος, εὐδιάλλακτος.
Placamen, ἐξίλασμα.
Placenta, πλακοῦς.
Placeo, ἀρέσκω τινὶ εὐδοκιμέω.
Placet, ἀρέσκει, δοκεῖ, ἔδοξε.
Placidè, ἡσύχως, εἰρηνικῶς.
Placidus, [illegible], πρᾶος, ἥμερος, ἡσύχος, εὔμενής, γαλήνιος.
Placitus, ἀρεστός.
Placitum, decretum, ἀρεστὸν, ἀρεσκόμενον.
Placo, πραΰνω, ἀρέσκομαι.
Plaga, æ, πληγὴ, πλῆγμα, ἔκπληξις.
Plaga, pro regione, τὸ κλίμα, ἡ χώρα.
Plagæ, arum, retia, ἄρκυες, vel ἄρκυα, τά.
Plagas inferre, πληγὰς ἐπιβάλλειν τινι.
Plagiarius, ἀνδραποδιστής, ψυχαγωγός.
Plagium, ἀνδραποδισμός.
Plagula, δίκτυον.
Planctus, κοπετὸς, θρῆνος, ὁ.
Plancus, seu planipes, πλατύπους, στεγανόπους.
Planè, omnino, ἀκριβῶς, σαφῶς pro penitùs, πάντως, πάνυγε.
Planeta, πλανήτης.
Plango, tundo, κόπτομαι pro lamentari, θρηνεῖν τὸ στέρνον πλήττω.
Planities, ὁμαλότης, πεδίον.
Planta, φυτὸν, φυτεύμα.
Plantago, ἀρνόγλωσσον.
Plantaris, πελματώδης.
Plantarius, φυτευτήριος.
Plantatio, φύτευσις, μοσχεία.
Planto, as, φυτεύω, φυτουργέω.
Planula, ἐργαλεῖον, ἐγκοπεύς.
Planum facio, ἐξομαλίζω.
Planus, ὁμαλὸς, τρανός pro manifestus, σαφής.
Platanus, ἡ πλάτανος.
Platea, πλατεῖα, εὐρύπορος ὁδός.
Plaudo, is, κροτέω, κροταλίζω.
Plausibilis, κεκροτημένος.
Plaustrum, ἅμαξα, ὄχημα.
Plausus, κρότος, κρότημα.
Plautus, βαρύωτος, πλατύωτος.
Plebecula, τὸ δημίδιον.
Plebeius, δημοτικὸς, ἰδιώτης idem quod vulgaris, ὁ τυχών.
Plebiscitum, ψήφισμα, τὸ χειροτονία.
Plebs, οἱ πολλοὶ τὸ πλῆθος, ὄχλος.
Plectilis, πλεκτός.
Plecto, is, κολάζω, τιμωρέω τινα.
Plectrum, πλῆκτρον, τό.
Pleiades, πλειάδες.
Plenè, ἐκπλέως.
Plenilunium, πανσέληνος.
Plenissimè, πληρέστατα.
Plenitudo, πλήρωμα, πλήρωσις.
Plenus, μεστὸς, genit. ἀνάπλεως, πλήρης.
Plenus sum, γέμω, πληθύω, cum genit.
Plerique, οἱ πολλοὶ, πάμπολλοι.
Plerumque, ἐπὶ πολὺ, τὰ πλεῖστα.
Pleuritis, ἡ πλευρῖτις.
Pleuriticus, πλευριτικός.
Plica, πλὸξ, πλέγμα, πλέξις.

Plicate vestimenta, διπλώσατε τὰ ἱμάτια.
Plicatilis, πλεκτὸς, εὔπλοκος.
Plicatio, πλοκὴ, πτυχή.
Plico, πλέκω, πτύσσω.
Plodo, κροτέω.
Plorabundus, κλαυθμώδης.
Ploratus, κλαυθμὸς, κλαῦμα, τὸ ὀλοφυρμὸς, ὀδυρμὸς, κώκυμα.
Ploro, κλαίω, κλάζω, ὀλοφύρομαι, δακρύω, οἰμώζω, κωκύω.
Pluma, πτίλον, χνοῦς.
Plumarius, πτιλοβάφος, πτερύγιος, τεχνίτης.
Plumarius, subst. ὑφάντης.
Plumbago, μολυβδαίνα.
Plumbarius, ii, μολυβδουργός.
Plumbeus, μολύβδινος.
Plumbo, as, μολυβδέω.
Plumbum, μόλυβδος, & μόλιβδος.
Plumesco, πτεροῦμαι.
Plumeus, πτίλινος.
Pluo, βρέχω, ὀμβρέω.
Plurale, πληθυντικόν.
Plures, οἱ πλείονες.
Plurifariam, πολλαχῶς.
Plurimi æstimare, τιμᾶν πλείστου, περὶ πλείστου ποιεῖσθαί τινα.
Plurimum, πλεῖστον.
Plurimus, πλεῖστος.
Pluris æstimare, τιμᾶσθαι πλείονος.
Plus, πλέον, πλεῖον.
Plus minus, πλέον ἔλαττον.
Plus satis, πλέον τοῦ κόρου.
Plus quam decet, μᾶλλον τοῦ δέοντος.
Plus justo, sive plassivetum, πλεῖον τοῦ δέοντος.
Pluteus, ei, παράθημα, πύργος, ἑλέπολις, θυμέλη πλοίου.
Pluto, onis, Πλούτων, Ἀΐδης.
Pluvia, ὑετὸς, βροχή.
Pluvialis, ὄμβριος.
Pluviosus, ὑετώδης.
Pluvius, & Pluvialis, ὄμβριος, ὑέτιος.
Pocillator, οἰνοχόος.
Pocillum, ἐκπωμάτιον.
Pocula tornata, ποτήρια τορευτά.
Pocula celata, ποτήρια ἔγγλυφα.
Pocula limata, ποτήρια διαρινητά.
Pocula inaurata, ποτήρια περίχρυσα.
Inter Pocula, ἐπὶ τῆς κύλικος.
Pocula ministrare, οἰνοχοεῖν Διΐ, Jovi.
Poculum, ποτήριον, ἔκπωμα, δέπας.
Podagra, ποδάγρα, ποδαλγία.
Podagrâ laboro, ποδαλγέω.
Podagricus, ποδαγριῶν, ποδαγρικός.
Podex, icis, πρωκτὸς, κῶλος.
Poema, τὸ ποίημα.
Pœna, τιμωρία, τίμημα, τὸ ζημία, δίκη.
Pœnalis, ἐπιζήμιος.
Pœnam exigere, ἐπαιτεῖν δίκην.
Dare Pœnas, τιμωρίαν δοῦναι δίκην ἱκανὴν ἐκτίνειν, ἐκτελεῖν τὴν δίκην.
Pœnaria cella, ταμεῖον.
Pœni, ἄγροι, φοίνικες.
Pœnis afficere, κολάζειν τινα ζημίαις.
Pœnis affici, κολάζεσθαι, δίκην δοῦναι τῶν ἁμαρτημάτων.
Pœnitendus, μεταμελητέος.
Pœnitentia, μετάνοια, μεταμέλεια.
Pœnitet, μεταμέλει μοι τούτου, μετανοέω, μεταγινώσκω.
Pœnus, λίβυς.

Poëta, ποιητής.
Poëticus, ποιητικός.
Poëtria, ποιήτρια.
Polenta, ἄλφιτον.
Polentarius, ἀλφιτικός.
Poli, πόλοι.
Polio, ξέω & ξύω, λειαίνω.
Polite, γλαφυρῶς, ἐξειργασμένως.
Politia, πολιτεία.
Politicus, πολιτικός.
Politor, σμήκτης, ξεστής.
Politura, ἐξεργασία.
Politus, ξεστὸς, ξυστὸς, γλαφυρός.
Pollen, inis, γύρις, παιπάλη.
Pollens, ἰσχύων, δυνάμενος.
Pollentia, δύναμις.
Polleo, valeo, ἰσχύω, δύναμαι μέγα, potentâ valeo.
Pollex, μέγας δάκτυλος, ἀντίχειρ.
Polliceor, ὑπισχνοῦμαι, ἐπαγγέλλομαι τινὶ πολλὰ, ἐγγυάομαι.
Pollicitatio, ὑπόσχεσις, ἐπάγγελμα.
Pollinarius, γυρώδης.
Pollinctor, ταφεὺς, κηδευτής.
Pollis, nis, vel Pollen, γύρις, παιπάλη.
Pollubrum, ποδόνιπτρον.
Polluo, μολύνω, μιαίνω, χραίνω.
Pollutus, μεμιασμένος, ἀνίερος.
Polypus, ὁ πολύπους.
Pomarium, παράδεισος, ὀπωροφυλάκιον.
Pomeridianus, δειλινός.
Pomerium, τὸ πωμήριον.
Pompa, πομπή.
Pomum, μῆλον, ὀπώρα.
Pomus, gen. fœm. μηλέα.
Ponderator, σταθμιστής, ζυγοστάτης.
Pondero, libro, ἵστημι, ζυγοστατέω, σταθμάομαι, ταλαντεύω.
Ponderosus, βαρὺς, ὑπέρβριθής.
Pondo, μνᾶ, λίτρα, ὁλκή.
Pondus, βάρος, ἄχθος, ὄγκος.
Ponè, ὀπίσω, ὄπισθεν, θές.
Ponere operam in re aliquâ, σπουδάζειν περί τινος.
Pono, is, τίθημι, τίθεμαι, ὑφίσταμαι.
Pons, γέφυρα.
Ponticulus, γεφυρίς.
Pontifex, ἱεράρχης, ἀρχιερεύς.
Pontificatus, ἀρχιερωσύνη.
Pontificialis, ἱεραρχικός.
Pontificius, ἀρχιερευτικός.
Pontus, πόντος.
Popa, θύτης, βοθύτης.
Popina, ὀπτανεῖον, καπηλεῖον.
Poples, ἰγνύα, ἰγνύς.
Popularis, ἰδιωτικὸς, δημοτικὸς, pro charus populo, ἀρεστὸς τῷ δήμῳ.
Popularitas, δημαγωγία, δημοκρατία.
Populariter, δημοτικῶς.
Populatio, πόρθησις, δενδροτομή.
Populator, ἐκπορθήτωρ.
Populatur, λυμαίνεται.
Populatus, patriæ πορθήσας.
Populor, aris, ari, ἀναστάτους ποιεῖν τὰς πόλεις, πορθεῖν τὴν πατρίδα, patriam: ἐκπορθέω, λεηλατέω.
Populus, δῆμος ὁ, λαὸς, ὄχλος.
Populus, arbor, ἡ αἴγειρος, λεύκη.
Populus alba, ἡ λεύκη.
Porca, ἡ ὗς.
Porca, τὸ μεταξὺ τῶν αὐλάκων ὕψος.
Porcinus, χοίρειος, ὑϊκός.
Porculus, & Porcellus, χοιρίδιον.
Porcus, c, χοῖρος.

Porrectio, ἐπέκτασις, παρέκτασις.
Porrigo, ὀρέγω τὰς χεῖρας, manus: ἐκτείνω, παραφέρω, παρέχω, ἀνήκω.
Porrigo, inis, ἡ λεπὶς, ἴδος.
Porro, sanè, γέ μὴν, μήτι, πόῤῥω.
Porrum, πράσον.
Porrus capitatus, κεφαλωτόν.
Porta, πύλη, θύριον.
Portatu, seu toleratu facilis, εὐφόρητος.
Portæ custos, πυλωρὸς, πυλαορός.
Portendo, ἐπισημαίνω, προφαίνω.
Portentosus, τερατώδης, τεράστιος.
Portentum, τέρας.
Porticus, ἡ στοὰ, ἡ παραστάς.
Porticus galeæ, λόφος.
Portio, μέρος, μερὶς, συμμορία.
Portitor, πορθμεὺς, ναῦλος.
Porto, as, αἴρομαί τι, φέρω, βαστάζω.
Portorium, πορθμεῖον.
In Portu navigare, ἐν λιμένι πλεῖν.
Portuosus, λιμενώδης.
Portus, ûs, λιμήν.
Porus, πόρος.
Posco, αἰτέω σε δίκας, à te pœnas: ἀξιόω.
Positio, positura, κατάθεσις, διάθεσις.
Positivus, θετικός.
Possessio, κτῆσις, κτῆμα, κατοχή.
Possessor, ὁ κεκτημένος, κτήτωρ.
Possibilis, δυνατὸς, οἷός τε.
Possideo, κτάομαι, κατέχω, νέμομαι.
Possum, οἷός τ' εἰμὶ, δύναμαι, κατ' ἐμέ ἐστιν δῦναι, &c.
Post, ἐπὶ, μετὰ, cum acc. Pro postea, ἔπειτα, ὕστερον.
Post tempus, διὰ χρόνου.
Postea, εἶτα, ἔπειτα, ὕστερον.
Posteaquam, μεταταῦτα ὡς, ὁπότε, ἐπεί.
Posteri, orum, ἐπιγινόμενοι, οἱ ἐπίγονοι, οἱ ἔπειτα, οἱ μεταγενεῖς.
Posterior, & us, ὕστερος, ον, μεταγενέστερος, ον.
Posteriora, τὰ ὀπίσθια.
Posteritas, ὁ μέλλων χρόνος, ἀπόγονοι.
Postero die, τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ.
In Posterum, αὖθις, εἰς αὖθις, εἰσέπι.
Postes, παραστάδες, σταθμοὶ, θυρώματα.
Posthabeo, ἐν οὐδενὶ λόγῳ τιθέναι, ὀλιγωρέω, δεύτερον ἢ ὕστερον νομίζω.
Posthac, μετὰ ταῦτα τὸ λοιπόν.
Posthinc, ἑξῆς, ἐφεξῆς.
Posthumus, ὀψίγονος.
Postica, παράθυρα κατόπιν τοῦ οἴκου.
Postico fallere, τῇ κηπαίᾳ ἀποχωρεῖν.
Posticum, πλαγία, θύρα.
Posticus, a, um, ὀπίσθιος.
Postilena, ἱμὰς, ὁ ἐκ τοῦ ἐφιππίου. ἡ σάγματος, ὑπὸ τὴν οὐρὰν εἱρόμενον.
Postis, παραστὰς, ἡ.
Postliminium, ἡ ὑποστροφὴ, τὸ ἀναπόμπιμον.
Post modum, μετ' ὀλίγον.
Postpono, περὶ ἐλάττονος ποιῶ τι. pro omittere, παραλείπειν τι.
Postquam, ἐπειδὴ, ἐπὰν, ὁπόταν.
Postremò, τὰ ὕστατα, τὸ τελευταῖον.
Postremus, ὕστατος, ἔσχατος.
Postridie, τῇ ὑστεραίᾳ.
Postulatio, ἔντευξις, ἀξίωσις, αἴτησις.
Postulatum, ἀξίωμα, αἴτημα.
Postulo, καλέω, δέομαι, αἰτέομαι tum idem quod accusare, αἰτιᾶσθαι δίκην.

Potabilis, πόσιμος, πότιμος.
Potatio, ἡ πολλὴ καὶ συχνὴ πόσις.
Potator, φιλοπότης.
Potens, ἰσχυρὸς, δυνατὸς, ἐγκρατής.
Potentia, δύναμις, ἰσχὺς κράτος.
Potest fieri, pro possibile est, οἷόν τε, δυνατόν.
Potestas, δύναμις, ἐξουσία.
In Potestatem redigere, ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, ὑποτάττεσθαι.
Potestatem dare, ἐξουσίαν διδόναι.
Potio, πόσις, πόμα, πότημα.
Potior, iris, κρατέω, cum genit. vel dativ. ἐγκρατὴς γίνομαι, ἐπιτυγχάνω τινός.
Potior, melior, κρείσσων, βελτίων.
Potis, pote, δυνατός.
Potissimè, potissimùm, μάλιστα.
Potissimus, κράτιστος, βέλτιστος.
Potito, as, καταπίνω.
Potius, μᾶλλον, ἐπὶ μᾶλλον, αἱρετώτερον.
Poto, πίνω, διαπίνω, φιλοποτέω.
Potum do, ποτίζω τινὰ ποτήριον.
Potus, πόσις, ποτόν.
Potus, a, um, οἰνωμένος.
Præ, præpositio, πρὸ, genit. ὑπὸ λύπης, præ dolore.
Præ manibus habeo, διὰ χειρὸς ἔχω.
Præ me fero, ἐμφαίνω, ἐπιφαίνω.
Præaccipio, προλαμβάνω.
Præacuo, προθήγω.
Præacutus, ὁ πάνυ ὀξύς.
Præbeo, χορηγέω, πορίζω, παρέχω.
Præbibo, προπίνω.
Præcarus, τιμιώτατος.
Præcaveo, προφυλάττομαι.
Præcedo, προάγω, προβαίνω, προέρχομαι, προπορεύομαι.
Præcellens, ἔξοχος, ὑπέροχος.
Præcello, προέχω τῶν ἄλλων τὴν ὄψιν, formâ aliis: διαφέρω, ὑπερβαίνω.
Præcentor, χοροστάτης.
Præceps, παράκρημνος, κρημνώδης, προκάρηνος, πρηνής.
Præcepta, θεωρήματα.
Præceptio, πρόληψις.
Præceptor, διδάσκαλος, παιδευτής.
Præceptum, παράγγελμα, ἐπίταγμα, ἐντολή.
Præcido, ὑποτέμνω, ἐπικόπτω.
Præcinctus, περιεζωσμένος.
Præcingo, περιζώννυμι.
Præcino, προᾴδω.
Præcipio, prævenio, προλαμβάνω· pro jubere, ἐπιτάττειν, κελεύειν τινα.
Præcipitanter, ἐπὶ τὴν κεφαλὴν, προπετῶς.
Præcipitantia, præcipitatio, προπέτεια, κατακρήμνισις.
Præcipitium, ἀπόκρημνον, κρημνός.
Præcipito, κατακρημνίζω, ῥίπτειν ἑαυτὸν εἰς θάλασσαν, in mare.
Præcipuè, μάλιστα, ἐξαιρέτως.
Præcipuus, ἐξαίρετος, πρόκριτος, ἐπίλεκτος, προηγούμενος, κράτιστος, ὑπέροχος.
Præcisè, συντόμως.
Præclamo, προβοάω.
Præclarus, ἔνδοξος, θαυμάσιος, γνώριμος.
Præcludo, διακλείω, διείργω.
Præco, onis, κήρυξ.
Præcognitus, προεγνωσμένος.
Præconium, κήρυγμα, ἀνακήρυξις pro laude, ἔπαινος.

Præcordia, ἐπιφρένια, περικάρδια.
Præcox, πρώϊμος, πρώϊνος.
Præcurro, προτρέχω.
Præcursor, πρόδρομος.
Præda, λεία, λῃστεία, ἁρπαγή.
Prædabundus, ὁ λαφυραγωγῶν.
Prædaceus, λῃλατικὸς, λῃστρικός.
Prædamnatus, προκαταγνωσθείς.
Prædatio, λῃστεία, αἰχμαλωσία.
Prædator, λαφυραγωγὸς, λῃστής.
Prædatorius, λῃστρικός.
Prædestino, προορίζω.
Prædiator, χωρονόμος.
Prædicamenta, προκηρύγματα, πρωτότυπα, πρόδηλα.
Prædicatio, κήρυξις, ἀνάῤῥησις.
Prædicator, κηρυκτής.
Prædicatum, τὸ κατηγορούμενον.
Prædico, as, celebro, ἀναγορεύω, accus. κατευλογέω, κηρύττω.
Prædico, is, ere, προεξαγγέλλω, προλέγω, προσημαίνω.
Prædictio, προάγγελμα, προφητεία.
Prædiolum, τὸ χωρίδιον.
Præditus sum, τυγχάνω.
Præditus, ὁ ἔχων, ὁ λαγχάνων.
Præditus bonâ indole, εὐφυὴς ὤν.
Prædives, ὑπέρπλουτος, πάμπλουτος· πολύολβος, ἐρικτήμων.
Præditus dignitate, ἠξιωμένος ἀξιώματι.
Prædium, χωρίον, κτῆμα, ἀγρός.
Prædo, onis, λῃστὴς, πειρατής.
Prædones templorum, οἱ ἱερόσυλοι.
Prædor, ληΐζω, & ληΐζομαι, ἀποσυλάω, ἁρπάζω, λῃστεύω, συλάω.
Præduco, παραγράφω.
Præeo, προάγω, καθηγέομαι.
Præesse, ἄρχειν, προεστάναι.
Præexisto, προϋπάρχω.
Præfari, προοιμιάζειν, προλέγειν.
Præfatio, προοίμιον, πρόλογος.
Præfectura, ἐπαρχία, προστατεία.
Præfectus, ὁ προεστὼς, ἐπιστάτης, ἡγεμὼν, ἔπαρχος, στρατάρχης.
Præfectus castrorum, στρατοπεδάρχης.
Præfectus regionis, ὕπαρχος.
Præfectus prætorii, ὕπαρχος τοῦ πραιτωρίου.
Præfectus cohortis, ἔπαρχος τῆς κοόρτις.
Præfectus urbis, ἔπαρχος τῆς πόλεως.
Præfectus fabrorum, ἔπαρχος τῶν τεχνιτῶν.
Præfectus prætorio, per dativum fit partic. προτεταγμένος τῷ πραιτωρίῳ.
Præfectus ærarii, ἔξαρχος γαζοφυλακίου.
Præfero, προφέρω, προκρίνω, προΐσταμαι, προτιμάω.
Præficæ, αἱ θρηνήτριαι.
Præficio, ἐφίστημι, καθίστημί τινα ἐπὶ τὰ μέγιστα, προΐστημι.
Præfidens, ὑπερπεποιθώς.
Præfigo, προπήγνυμι.
Præfiguro, ὑποτυπόω.
Præfinio, προορίζω.
Præfluo, προῤῥέω.
Præfractus, αὐθάδης.
Præfrigidus, περίψυχρος.
Præfringo, προρρήγνυμι.
Præfulgeo, προλάμπω, περιστίλβω.
Prægestio, ὑπερεπιθυμοῦμαι.
Prægnans, ἔγκυος, ἐγκύμων.
Prægnans sum, κύω, κυοφορέω.

Præ-

Prægrandis, ὑπέρμεγας, περιμήκης, εὐμεγέθης.
Prægravo, ὑπερβαρύνω, καταβρίθω.
Prægredior, προέρχομαι.
Prægressio, προπόρευσις, πρόβασις.
Prægustator, προγευστής.
Prægusto, προγεύομαι.
Præhendo, λαμβάνω, & -ομαι.
Præjudicium, προκατάγνωσις, πρόκριμα.
Præjudico, προκαταγινώσκω, προκρίνω.
Præjuro, προόμνυμι.
Prælectio, ἐξήγησις, προανάγνωσις.
Prælector, ἐξηγητής, προαναγνώστης.
Prælego, προαναγινώσκω.
Præliaris, ἀψιμαχικός, vel μαχικός.
Prælior, μάχομαι.
Prælium, μάχη, πόλεμος, συμβολή.
Prælium terrestre, πεζὴ μάχη.
Prælium navale, ναυμαχία.
Prælium committere, μάχεσθαι πρός τινος, μάχεσθαι μάχην ἀξίαν λόγου, memoria dignum.
Prælongus, προμήκης.
Præloquor, προλαλέω.
Præluceo, προφαίνω· pro facem præferre, δᾳδουχεῖν.
Prælusium, προοίμιον.
Præludo, προπαίζω, προαναβάλλομαι, προοιμιάζω.
Præluo, προλύω.
Præmando, is, προμαστεύομαι.
Præ manibus, μετὰ χεῖρας.
Præmaturus, πρώϊος.
Præmeditatio, προμελέτησις.
Præmeditor, προμελετάω.
Præmercor, προωνέομαι.
Præmitto, προπέμπω, προΐημι.
Præmia proponere, ἆθλον τιθέναι.
Præmium, ἆθλον, γέρας.
Præmoneo, προπαραγγέλλω.
Præmonstro, ὑποδεικνύω.
Præmorior, προαποθνήσκω.
Præmunio, προασφαλίζω.
Prænarro, προλέγω.
Prænomen, προωνυμία.
Prænuntio, προαγγέλλω, προεπαγγέλλω.
Præoccupo, προκαταλαμβάνω.
Præopto, προαιροῦμαι.
Præparatio, παρασκευή, προκατάληψις.
Præparo, παρασκευάζω.
Præparo viam, προοδοποιέω.
Præpedio, παρεμποδίζω.
Præpes, ὠκύπτερος.
Præpeto, προορμῶ.
Præpolleo, ὑπερέχω.
Præponderatio, ῥοπή.
Præpondero, ὑπερβαρέω· pro pluris esse προτιμᾶσθαι.
Præpono, μᾶλλον αἱρέομαι, προΐσταμαι, προτιμάω· pro præficio, ἐφίστημι.
Præpositio, πρόθεσις.
Præpositus, προβληθεὶς, προστάτης.
Præposterè, ὕστερον πρότερον, προθύστερον.
Præposterus, προθύστερος.
Præpotens, ὑπέροχος, μέγα δυνάμενος.
Præproperè, λίαν ταχέως.
Præpropero, προπετεύω.
Præputium, ἀκροβυστία.
Præripio, προαρπάζω, ὑποκλέπτω.
Prærogativa, πλεονέκτημα, προνομία, τὸ προτίμημα.
Prærumpo, προκαταρρήγνυμι.
Prærupta loca, ἀπόκρημνοι τόποι.

Præruptus, ἀπότομος, κρημνώδης.
Præs, prædis, ἐγγυητής.
Præsagio, προφητεύω, προαισθάνομαι.
Præsagium, προμάντευμα, προφητεία.
Præsagus, a, πρόμαντις.
Præscientia, πρόγνωσις.
Præscio, προγιγνώσκω.
Præscius, προειδώς.
Præscribo, προγράφω.
Præscriptio, παραγραφή.
Præscriptum, ὑπογραφή, ἐπίταξις.
Præsectio, ἀποκοπή.
Præsens, παρών, ὁ, ἐνεστώς.
Præses, ἡγεμών.
Præsentaneum remedium, τὸ ἐνεργέστατον βοήθημα.
Præsentia, um, τὰ ἐν ποσί.
Præsentia, æ, παρουσία.
Præsentio, προαισθάνομαι.
Præsepe, φάτνη, κάπη.
Præsertim, ἄλλως τε, μάλιστα δέ.
Præsertim si, ἄλλως τε κἄν.
Præses, πρόεδρος, ὁ, ἔφορος, προεστὼς, ἡγεμὼν, ἐπιστάτης.
Præsideo, προστατέω, seu ἡγέομαι, τῆς πόλεως, urbi: προεδρεύω.
Præsidia, φυλακαί, φρούρια.
Præsidia in civitates collocare, φρουρὰς εἰς τὰς πόλεις καθιστάναι.
Præsidiarius, φρουρός.
In Præsidio esse, ἐν φρουρᾷ εἶναι.
Præsidio tenere urbem, φρουρᾷ κατέχειν πόλιν τινά.
Præsidium, φρουρά, ἡ, φρούριον.
Præsignifico, προσημαίνω.
Præstabilis, ἔξοχος, ὑπέροχος.
Præstans, προϊστάμενος, πρότιμος, ἔξοχος, ὑπερέχων, διάφορος.
Præstantia, ἐξοχή, ὑπεροχή, ὑπερβολή.
Præstantissimus, ἐπιφανέστατος, γενναιότατος.
Præstantissimus vir, ἀποτετελεσμένος ἀνὴρ, ἄριστος κατὰ τὴν παιδείαν, &c.
Præstantius, διαφορώτερον, ἐπιφανέστερον.
Præstat, ἄμεινον, ἢ κρεῖττόν ἐστι, διαφέρει.
Præsterno, προστορεννύω.
Præstigiæ, μαγεία, γοητεία, φλυαρία.
Præstigiæ verborum, τερατολογία.
Præstigiator, γόης, ητος, ὁ, ἀγύρτης, ἀπόπλανος, τερατοποιός, ψηφοπαίκτης.
Præstituo, προορίζω, ἀφορίζω.
Præstitutus dies, ἀποτεταγμένη ἡμέρα.
Præsto, as, antecello, διαφέρω τινός, ὑπερφέρω μεγέθει πάντας, magnitudine cunctos: & pro perficere, ἐμμένειν τοῖς εἰρημένοις, ea quæ dicta sunt: διαπράττω, ἐπιτελέω.
Præsto, πάρειμι, μετά τινος εἶναι.
Præsto est, παρεστάμενος, seu παρών ἐστι.
Præstolor, exspecto, περιμένω τι, προσδοκάω τι, ὑπομένω.
Præstringo, περιστέλλω, ἀμβλύνω τὰς ὄψεις, oculos.
Præstruo, προκατασκευάζω.
Præsul, præses, πρόεδρος, ἀρχιερεύς.
Præsultor, ὁ ἐν τοῖς ἱεροῖς προορχούμενος.
Præsulto, καθάλλομαι.
Præsum, ἐπιστατέω, ἐφίσταμαι, ὑπάρχω, προστατέω, δυναστεύω Ῥώμης, Romæ.
Præsumo, προλαμβάνω.

Præsumptio, πρόληψις, πρόλημμα.
Præsuo, προρράπτω.
Prætego, προκαλύπτω.
Prætendo, προτείνομαι· quandoque exhibeo, παρέχω· pro prætexo, προτείνω.
Prætento, προπειράομαι.
Præter, παρὰ, cum accus. πλὴν, & χωρὶς, cum genit.
Præter æquum, παρὰ τὸ δέον.
Præter decorum, παρὰ τὸ καθεστηκός.
Præter opinionem, παρὰ προσδοκίαν.
Præter spem, παρ' ἐλπίδα, παρὰ προσδοκίαν.
Prætercurro, παρατρέχω, παραθέω.
Præterea, ἐπὶ τούτοις, ἀλλὰ, ἀλλά τε, ἄλλως τε, ἔτι.
Prætereo, παραβαίνω, παρέρχομαι, ἐγκαταλείπω τι.
Præterequito, παριππάζω.
Præterfluo, παραρρέω.
Prætergredior, παραστείχω, παραβαίνω.
Præteritum tempus, χρόνος παρῳχημένος.
Præteritus, ὁ ἀμνήμων.
Præterlabor, παραρρέω.
Prætermissio, παράλειψις.
Prætermissum erat, ἐκλιπὲς ἦν.
Prætermittere occasionem, παριέναι ἔργου τινὸς καιρόν.
Prætermitto, παραλείπω, παρίημι.
Præternavigo, παραπλέω.
Præterquam, πλὴν ἤ, πλὴν εἰ μή.
Præterquam quod, πλὴν ὅτι, πλὴν ἤ.
Prætervеho, παραφέρω, παράγω.
Prætervolo, παραπέτομαι.
Prætexo, προϋφαίνω· pro prætendere, προφασίζομαι, προτείνω.
Prætextata toga, περιπόρφυρος.
Prætextatus, ἐμπόρφυρος.
Prætextatus puer, περιπόρφυρος παῖς.
Prætextu uti, προφάσει χρῆσθαι.
Sub Prætextu, ἐπὶ προσχήματι.
Prætextus, πρόσχημα, πρόφασις.
Prætor, oris, ὁ τοῦ στρατοῦ ἄρχων, ἔπαρχος, στρατηγός.
Prætorianus, πραιτωριανός, ἡγεμονικός.
Prætorium, βουλευτήριον, τὸ στρατηγεῖον.
Prætura, æ, ἡ πραιτωρία, ἡ ἐπαρχία, στρατηγία.
Prævaleo, ὑπερισχύειν, κατισχύειν, ἐπικρατεῖν τινός.
Prævalide, πάνυ ἰσχυρῶς.
Prævalidus, ὁ ὑπερισχύων, ὑπέροχος.
Prævaricatio, καθύφεσις.
Prævaricator, καταπροϊέμενος τὴν δίκην.
Prævaricor, καθυφίημι· καταπροΐεμαι τὴν δίκην.
Prævaricor tibi, νοσφίζομαί σε.
Præveho, προελαύνω.
Prævenio, φθάνω, προέρχομαι.
Præverto, προφθάνω.
Prævideo, προοράω, προβλέπω.
Prævius, ὁδηγός, χειραγωγός, προϊών.
Præut, ὥσγε.
Prandeo, ἀριστάω, ἄριστον ποιοῦμαι.
Prandio excipio, ἀριστίζω.
Prandium, ἄριστον.
Prandium curare, ἀριστοποιεῖν.
Pratensis, ὁ λειμώνιος, ὁ ἐν λειμῶσι.
Pratulum, τὸ λειμώνιον.
Pratum, λειμών.
Pravè, στρεβλῶς, πονηρῶς.
Pravitas, πονηρία, κακία, φαυλότης.

Pravus, πονηρὸς, φαῦλος.
Præcario, μετὰ δεήσεως, σὺν δεήσει, κατὰ ἀξίωσιν.
Præcarius, δεδανεισμένος.
Precabile, δεητικὸν, εὐκτικόν.
Precatio, δέησις, δέημα, τό· εὐχή.
Precatorius, i.e. ad preces pertinens, εὐκτήριος.
Preces, ἱκεσίαι.
Preces fundere ad Deum, ποιεῖσθαι ἱκετείας θεῷ, προσκυνεῖν τὸν θεόν.
Preces publicæ, πάνδημος ἱκετεία.
Preces, preci, precem, δέημα, τό· δέησις.
Precor, δέομαί σε τοῦτο, hoc à te: εὔχομαι τοῖς θεοῖς· παρακαλέω τινά.
Prehendo, vide Præhendo.
Prelum, πιεστήρ, πιεστήριον.
Premo, θλίβω, πιέζω· pro insequi, κατέχειν· pro occultare, καλύπτω.
Presbyter, πρεσβύτερος.
Presse, πεπιεσμένως.
Pressorium, πιεστήριον.
Pressura, συνοχή.
Pretii magni, ἄξιος πολλοῦ.
Pretii majoris, ἄξιος πλείονος.
Nullius Pretii, οὐδενὸς ἄξιος.
In Pretio habere, τιμᾶν, ἐν τιμῇ ἄγειν.
Pretiosior, τιμιώτερος.
Pretiosus, ἔντιμος, πολύτιμος, ἄξιος.
Pretium, ἡ τιμή, τίμημα.
Pretium facile, seu vile, εὐωνία.
Pretii facilis, seu vilis, rem facio, εὐωνίζω.
Pretio facili seu vili, εὐώνως.
Pretium Redemptionis, τὸ λύτρον.
Pretium solvere, τὴν τιμὴν ἀποδιδόναι.
Pridem, πρὸ ὀλίγου, πρὸ πολλοῦ.
Pridie, πρὸ μιᾶς.
Pridie quam, τῇ προτεραίᾳ.
Primâ occasione, ὅταν τάχιστα.
Primâ luce, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ.
Primæ, arum, τὰ πρωτεῖα, τὰ πρῶτα.
Primævus, πρωτόγονος.
Primarius, πρῶτος, ἀρχικὸς, δυνάστης.
Primas alicui concedere, δευτερεύειν τινί.
Primates, οἱ πρωτεύοντες, μεγιστᾶνες.
Primatum dare alicui, τὰ πρωτεῖα νέμειν τινί.
Primatus, τὸ πρωτεῖον, τὸ ἀριστεῖον.
Primigenius, πρωτότοκος, πρωτογενής.
Primipara, πρωτοτόκος, ἡ.
In Primis, ἐν τοῖς μάλιστα προηγούμενος τὰ πρῶτα.
Primitiæ, ἀπαρχαὶ, τὰ πρωτεῖα.
Primitiæ frugum, τὰ θαλύσια.
Primitivus, πρωτότυπος.
Primitùs, ἐξ ἀρχῆς.
Primò, ἀρχὴν, πρῶτως.
Primo quoque tempore, ὅταν τάχιστα· ἐν τάχει.
Primogenitus, πρωτότοκος, πρωτογενής.
Primordia, ἀρχαί· τὰ προϋφεστηκότα.
Primordium, ἀπαρχὴ γένους.
Primores, οἱ πρῶτοι, οἱ ἄριστοι.
Primum, πρῶτον, τὰ πρῶτα.
Primus, πρῶτος· pro optimo, κράτιστος.
Princeps, πρῶτος ἀνὴρ, ἄρχων, δυνάστης, ἀρχὸς, κορυφαῖος, προστάτης, πρόεδρος.
Principalis, κύριος, ἡγεμονικός.
Principaliter, ἀρχικῶς.
Principatus, ἀρχὴ, πρωτεῖον, ἡγεμονία.
Principio, ἐξ ἀρχῆς, ἐξαρχῆς.
In Principio, ἐπ' ἀρχῇ.
Principium, ἀρχὴ, προκάταρξις.
Prior, πρότερος.
Priscus, ἀρχαῖος, παλαιός.
Pristinus, παλαιὸς, ὁ πάλαι.
Privata commoda, τὰ ἴδια συμφέροντα.
Privata vita, ἰδιωτεία, ἡ.
Privatam vitam agere, ἰδιοτεύειν βίον.
Privatè vel privatim, ἰδίᾳ, ἰδίας, κατ' ἰδίαν.
Privatim, & publicè, δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ.
Privatio, στέρησις, ἀποστέρησις.
Privatus, ἴδιος, ἰδιώτης, ὁ, ἰδιωτικός.
Privatus homo, ἰδιώτης.
Privignus, πρόγονος.
Privilegium, προνομία, προτίμημα.
Privo, στερέω σε ἀγαθῶν, bonis.
Priùs, πρότερον, πρίν.
Priusquam, πρὶν ἢ· πρότερον ἤ.
Pro, ὑπὲρ ἀντὶ, πρὸ cum gen.
Pro rata portione, κατ' ἀναλογίαν.
Proavia, ἡ προτήθη.
Proavus, πρόπαππος, τριπάτωρ.
Proba moneta, δόκιμον νόμισμα.
Probabilis, πιθανὸς, εἰκώς.
Probabilitas, ἡ πιθανότης· τὸ εὔλογον.
Probabiliter, εἰκότως.
Probatio, δοκιμασία, ἔλεγχος.
Probatus, a, δοκιμασθεὶς, εὐδόκιμος.
Probè, καλῶς, εὐδοκίμως.
Probitas, χρηστότης, καλοκἀγαθία.
Probo, δοκιμάζω, pro demonstrare, ἐλέγχειν.
Probris afficere aliquem, βλασφημεῖν εἴς τινα.
Probrosus, ἐπονείδιστος, ὀνειδιστός.
Probrum, ὄνειδος, τό· ὕβρις, αἶσχος.
Probus, χρηστὸς, δόκιμος, ἀγαθὸς, εὐδόκιμος.
Procacitas, τὸ ἀκόλαστον, ὕβρις.
Procaciter, ἀκολάστως, ἀσελγῶς.
Procastria, οἰκήματα πρὸ παρεμβολῆς.
Procax, ἀσελγὴς, ἀναίσχυντος.
Procedere obviam alicui, εἰς συνάντησιν προχωρεῖν τινι.
Procedo, προβαίνω, προχωρέω, προέρχομαι.
Procella, θύελλα, ἄελλα, καταιγὶς, ἴδες, λαίλαψ, ζάλη.
Procello, is, προφθάνω, ὑπερέχω, προτρέπω.
Procellosus, ἀελλώδης, θυελλώδης.
Proceres, οἱ δυναστεύοντες, προστάται, πρωτοπολῖται.
Proceritas, τὸ πρόμηκες.
Procerus, εὐμήκης, μέγας, ὑψηλός.
Processio, πρόοδος.
Processus, πρόβασις, προχώρησις· pro profectu, προκοπή.
Procido, προσπίπτω, καταπίπτω.
Procinctus, ûs, ἡ προβολή.
Proclamatio, ἀνάρρησις.
Proclamator, ἀνακηρύττων.
Proclamatus, ἀναρρηθείς.
Proclamo, ἀναβοάω, ἐκκηρύττω.
Proclino, κατακλίνω.
Proclivem esse, ἀποκλίνειν πρὸς ἡδονὰς, ad voluptates.
Proclivis, ἐπιφορὸς, εὐέμπτωτος· πρός τι· pro facile factu, οἷόν τε.
Proclivitas, ἐπιρρέπεια, εὐεμπτωσία.
Pro confesso habetur, ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.
Proconsul, ἀνθύπατος.
Proconsularis, ἀνθυπατικός.
Proconsulatus, ἡ ἀνθυπατεία.
Procrastinatio, ὑπερημερία, ἀναβολή.
Procrastino, ἀναβάλλομαι· ἀνατίθεμαι εἰς ὕστερον, in aliud tempus.
Procreare liberos, ποιεῖσθαι παῖδας.
Procreatio, γένεσις, γένος καταγωγή.
Procreatio liberorum, παιδοποιΐα.
Procreator, γενέτωρ, γεννητής.
Procreo, γεννάω, δημιουργέω.
Procubitor, φρουρός.
Procudo, προσκολάπτω, προελαύνω.
Procul, ἄποθεν, πόρρω, cum gen.
Proculdubio, ὁμολογουμένως, ἀναμφιβόλως.
Proculco, καταπατέω.
Procumbo, κατάκειμαι, προσπίπτω.
Procuratio, ἐπιτροπή, διοίκησις.
Procurator, ἐπιμελητὴς, ὁ, ἐπίτροπος, ἐπιστάτης, φροντιστής.
Procuro, ἐπιστατέω, ἐπιτροπεύω, ἐπιμελοῦμαι, διοικέω, κήδομαι.
Procurro, προτρέχω, προθέω.
Procursus, ἐκδρομή.
Procus, ὁ μνηστήρ.
Prodeambulo, προπεριπατέω.
Prodeo, is, παριέναι, προσελθεῖν εἰς τὸ δημόσιον, in publicum.
Prodere memoriæ, ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα, res gestas, παραδοῦναι γραφῇ.
Prodest, ὠφελεῖ.
Prodigalitas, ἀσωτία, ἀκολασία, λαφυγμός.
Prodigè, ἀσώτως.
Prodigialis, τεράστιος.
Prodigiator, τερατοσκόπος.
Prodigiosè, τερατικῶς.
Prodigiosus, τερατώδης, τεράστιος.
Prodigium, τέρας, τό· τεράστιον.
Prodigo, καταναλίσκω, διασπείρω.
Prodigus, ἄσωτος, ἀκόλαστος, ἀνάλωτος.
Proditio, προδοσία, προδότης.
Proditor, προδότης, προδοτικός.
Proditoriè, προδοτικῶς.
Proditrix, προδότις.
Proditus, προδοθείς.
Prodo, ostendo, ἐκφέρω, ἐκφαίνω, pro tradere, προδιδόναι τινα.
Prodromus, πρόδρομος.
Produco, παρατείνω, ἐπεκτείνω, παρέλκω, producere testes, παράγειν τοὺς μάρτυρας, pro venum exponere, προάγειν, προαγγέλλειν.
Productio, prolongatio, ἔκτασις.
Proemium, θέμα.
Profanatio, βεβήλωσις.
Profano, βεβηλόω.
Profanus, ἀνίερος, βέβηλος.
Profari, ἐξειπεῖν.
Profectio, πορεία, ἐπιπορία.
Profectò, ὄντως, ἀληθῶς.
Profectus, προκοπὴ, ἐπίδοσις.
Profero, ἐξαγορεύω, προφέρω, παρέχομαι· pro prolatare, παρεκτείνειν, ἀναβάλλειν.
Professio, ἐξομολόγησις, ἐπιτήδευμα.
Ex Professo, ἐκ τοῦ προφανοῦς.
Professor, ἐπαγγελτής, καθηγητὴς, διδάσκαλος.
Profestus, ἀνέορταστος, ἀνέορτος, πρόεορτος.

Proficio, ἐπιδίδωμι πρὸς ἀρετήν· προκόπτειν σοφίᾳ.
Proficiscor, πορεύομαι, διοδεύω τὴν Ἰταλίαν, per Italiam.
Profiteor, ἐπαγγέλλομαι, προσομολογέω· pro artem aliquam docere, διδάσκειν τὴν ἄλλας τέχνην τινά.
Profligatus, perditus, διαφθαρείς· profligatos homines dicimus, ἀπονενοημένους.
Profligo, κατεργάζομαι, διαφθείρω, λυμαίνομαι.
Profluens, προῤῥέων.
Profluo, ἀποῤῥέω, προῤῥέω.
Profluvium, καταῤῥοή, ῥεῦσις.
Pro fore, ὠφελῆσαι.
Profugio, ἀποφεύγω.
Profugium, καταφυγή, κρησφύγετον.
Profugus, αὐτόμολος, ὑπόφεικτος.
Profundè, βαθέως.
Profunditas, τὸ βαθὺ, βάθος, βαθύτης, βένθος.
Profundo, προχέω, ἀσωτεύομαι, καταναλίσκω, διασπαθάω.
Profundus, βαθὺς, ἄβυσσος.
Profusè, κατακεχυμένως.
Profusio, πρόχυσις.
Progeneratio, γένεσις.
Progenero, γεννάω, προγεννάω.
Progeniculo, γονυπετῶ.
Progenies, γενεά, γέννημα.
Progenitor, πρόγονος.
Progenitus, πρωτότοκος.
Prognatus, γεγονώς, ἀπόγονος.
Progredi longiùs, πορρωτέρω προσελθεῖν.
Progredi obviam, ἀντιάζειν τινι, ἀπαντᾶν.
Progredior, διεκπορεύομαι, ὁδοιπορεῦμαι, πρόειμι, προέρχομαι.
Progressio, progressus, προκοπή, πρόβασις.
Progressu temporis, προβαίνοντος χρόνου.
Progressus facere, προκοπὴν ποιεῖν, ἐπιδοῦναι πρὸς ἀρετήν.
Proh, φεῦ.
Prohibeo, κωλύω τινα τῶν κακῶν, εἴργω, ἀποκωλύω.
Prohibitio, κώλυσις, εἰργμός.
Projectio, projectus, προβολή.
Projectitius, ἀπόβλητος, ἔκβλητος.
Projectus, ἔκβολος, ἔκβλητος, πρόχειρος, ἔκφορος.
Projicio, ἀποῤῥίπτω, ἀποβάλλω.
Proin, τοιγαροῦν, τοίνυν.
Prolabor, προάγομαι, καταπίπτω ἐπὶ τῆς γῆς, in terram: ὀλισθαίνω.
Prolapsio, πρόπτωσις, ὀλίσθημα.
Prolatio, ὑπέρθεσις.
Prolato, παρεκτείνω, ἀναβάλλομαι.
Prolatus, προενηνεγμένος.
Proles, γενεά, γονή, γένος, τό.
Prolixè, ἐκτενῶς.
Prolixius, παρελκυόμενον.
Prolixitas, τὸ μῆκος.
Prolixus, μακρὸς, ἐκτενὴς, εὐμήκης.
Prologus, πρόλογος.
Prolongo, ἀναβάλλομαι, παρατείνω.
Proloquor, ἀποφάσκω, ἀποφθέγγομαι, προλογίζω.
Proludo, προαγωνίζομαι.
Proluo, ἀποκλύζω, βρέχω.
Prolusio, προγύμνασμα.
Proluvies, τὸ λῦμα, κοιλίας ὑπέκχυσις.

Promercalia, ὤνια.
Promereor, εὐεργετέω.
Promeritum, ὁ μισθὸς, τὸ ἄξιον.
Promineo, ἐξέχω.
Promisceo, ἐπιμίγνυμι.
Promiscuè, ἀδιακρίτως, συμμιγῶς.
Promiscuus, ἀδιάφορος, συμμιγὴς, ἐπίκοινος.
Promissi per literas, ἐπηγγειλάμην κατὰ γράμματα.
Promissa servare, τὰς ὑποσχέσεις ἐπιτελεῖν.
Promissa violare, παραβαίνειν τὰς ὁμολογίας.
Promissio, promissum, ἐπαγγελία, ἐπάγγελμα.
Promitto, ἐπαγγέλλομαι, ὑπισχνέομαι.
Promo, προχειρίζομαί τι, ἐκφέρω.
Promontorium, ἄκρα, ἀκρωτήριον.
Promotio, προεκβασμός.
Promoveo, προάγω σε εἰς δόξαν, ad gloriam: προβαίνω, προχωρέω.
Promotus, ἐληλακὼς, προηγμένος.
Promptè, προθύμως, ἑτοίμως.
Promptissimè, προχειρότατα.
Promptitudo, προθυμία, ἑτοιμασία.
Promptius, προθυμότερον
Res est in Promptu, πρόχειρόν ἐστι.
In Promptu habere, πρόχειρον ἔχειν.
Promptuarium, ταμεῖον, ἐκδοχεῖον.
Promptus, πρόχειρος, πρόθυμος, ἕτοιμος, πρόφορον.
Promptus sum, πρόθυμός εἰμι πρὸς τοῦτο.
Promulgatio, ἀνακήρυξις, ἀναγόρευσις.
Promulgo, ἀνακηρύττω, ἐπαγγέλλομαι, εἰσφέρω νόμον.
Promurale, πρόβλημα τείχους.
Promus, ὁ ταμίας.
Pronepos, ἀπέγγονος, ἀπόγονος.
Proneptis, προεγγόνη.
Pronitas, καταφέρεια.
Pronomen, ἀντωνυμία.
Pronuba, ἡ προμνηστευομένη, παράνυμφος.
Pronuntiatio, ἐκφώνησις.
Pronuntiatio bona, εὐστομία.
Pronuntiatu & explicatu facilis, εὔφραστος.
Pronuntiatum, ἀξίωμα.
Pronuntio, προφέρω, ἐκφωνέω, ἀπαγγέλλω.
Pronuntio memoriter, ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν.
Pronus, καταφερὴς, ἐπιρρεπὴς, ἕτοιμος, πρόχειρος, εὐκατάφορος.
Procemium, προοίμιον.
Propagatio, παράφυσις, παρέκτασις.
Propagator, κατορθωτής.
Propago, παραφυὰς, ἐπιφυὰς, ἀπογονή· pro stirpe, τὸ φῦλον.
Propago, as, παραφύω, ἐπαυξάνω· pro dilato, παρεκτείνω, πλατύνω.
Propalam, ἐν τῷ φανερῷ, ἐμφανέστατα.
Propalare, ἀναχρονίσαι.
Propatulus, προφανὴς, καταφανής.
Propè, ἐγγὺς, cum genit. πρὸς, dativ. Sine casu adverbium est ἐγγύς· item σχεδὸν, παρὰ μικρόν.
Prope partum, ἐγγὺς τοκέτου.
Propediem, αὐτίκα, ἐν βραχεῖ, ταχέως.
Propello, ἀνείργω, ἀνείργω, ὁρμάω.
Propemodum, ὀλίγου δεῖν, παρὰ βραχὺ, παρὰ μικρὸν, σχεδόν.
Propendeo, ῥέπω πρός τι.
Propensio, προθυμία, ἐπιῤῥοπή.
Propensitas, εὐκαταφορία.
Propensus, εὐκατάφορος, ἐπιῤῥεπής.

Properanter, διὰ σπουδῆς, ταχέως.
Properatio, σπουδὴ, κατέπειξις.
Propero, σπεύδω, ἐπείγομαι.
Propheta, προφήτης.
Prophetia, προφητεία.
Propinatio, πρόποσις, πρόπομα.
Propinator, προπότης, ὁ.
Propino, προπίνω τινί.
Propinquitas, ἀγχιστεία, συνάφεια.
Propinquo, as, προσεγγίζω
Propinquus, ὁ οἰκεῖος, συγγενὴς, ὁ ἐγγὺς, παραπλήσιος.
Propior, & propius, ἐγγύτερος, ἐγγύτερον.
Propitiatorium, ἱλαστήριον.
Propitio, placo, ἱλάσκομαι.
Propitius, ἵλεως, ἐπήκοος.
Propitius sum, εὐιλατεύω.
Propola, μεταβολεὺς, προπώλης.
Proponere præmium, τιθέναι ἆθλον.
Propono, προτίθημι, προβάλλομαι.
Proportio, ἀνάλογον, ἀναλογία.
Propositio, πρόβλημα, πρότασις.
Propositum, προαίρεσις, σκοπὸς, πρόθεσις, ὑπόθεσις.
Proprætor, ἀντιστράτηγος.
Propriè, κυρίως, ἰδίως.
Proprietas, ἰδιότης, ἰδιατισμός.
Proprius, ἴδιος, οἰκεῖος, κύριος.
Propter, διὰ, cum accus. χάριν, ἕνεκα, cum gen. ἐπὶ, cum dat. περὶ & πρὸς, accus.
Propter quod, διὰ τοῦτο, διότι, τούτων ἕνεκα.
Propterea, ἀτὰρ οὖν, διὰ τοῦτο οὖν, καθ' ὅ.
Propterea quod, ἀνθ' ὧν, διότε, ἐκ τοῦ, ἐφ' ὅ.
Propudium, ἡ αἰσχύνη.
Propugnaculum, προβολὴ, ἐπιτείχισμα, φρούριον, ἔχυρωμα.
Propugnatio, ὑπερασπισμός.
Propugnator, ὑπερασπιστὴς, πρόβολος.
Propugno, ἀμύνομαι, ὑπερασπίζω τινος, pro aliquo: προπολεμέω, προμάχομαι.
Propulsatio, ἐξώθησις.
Propulsator, ἀμύντωρ.
Propulso, ἀμύνω, κωλύω.
Proquæstor, ἀντιταμίας.
Prora, πρῷρα, τὸ ἔμπροσθεν τῆς νεώς.
Prorepo, ἐξερπύζω.
Proreta, πρωρεὺς, πρωράτης, ου, ὁ.
Proripio, ὑπεξάγω ἐμαυτὸν, ἐκθορέω.
Prorito, παροξύνω.
Prorogatio, ἀνάβλησις, ὑπερημερία.
Prorogo, ἀναβάλλομαι, παρατείνω.
Prorsus, πάνυ γε, παντελῶς, τὸ πᾶν.
Prorumpo, διεξελαύνω.
Proruo, καταβάλλω.
Prosa oratio, πεζὸς λόγος.
Prosapia, γενεὰ, γένος, τό.
Prosapies, γένους καταγωγή.
Proscenium, προσκήνιον.
Proscindo, κατακόπτω, κατατέμνω· & pro conviciis lacessere, ὑβρίζειν τινα, διασύρω, διαβάλλω σε.
Proscribo, προγράφομαι, δημεύω· pro in exilium mittere, ἐκβάλλειν τινα.
Proscriptio, προγραφὴ, δήμευσις.
Proselytus, προσήλυτος.
Prosecutio, παραπομπή.
Prosecutor, παραπομπός.
Prosemino, διασπείρω.
Prosequor, κατακολουθέω, ἐπιδιώκω.
Proserpina, Περσεφόνεια, κόρη.

Prosilio, ἐκθορέω, ἀναπηδάω.
Prospecto, περισκοπέω.
Prospectus, πρόοψις, ἄποψις.
Prosper, εὐήμερος, εὐτυχής.
Prosperè, εὐτυχῶς, εὐημέρως.
Prosperitas, εὐημερία, εὐτυχία.
Prospero fortunæ statu utor, εὖ πράττω.
Prospero, ὀλβιόω, εὐδαίμονα ποιῶ.
Prospicientia, πρόνοια.
Prospicio, προορῶ, προόπτομαι, προγιγνώσκω τι, προβλέπω.
Prospicuus, προβλεπτικός.
Prospiro, ἀποπνέω.
Prosterno, καταβάλλω, ἐδαφίζω.
Prostibulum, πορνεῖον· & pro meretrice, ἡ ἑταίρα.
Prostituo, προΐστημι, προάγω, πορνεύομαι, προαγωγεύω.
Prosto, προΐσταμαι.
Prostratus, προεστραμμένος.
Prosubigo, κατατρίβω, ὑπορύττω.
Prosum, ὠφελέω, συμφέρω, λυσιτελέω σοι, tibi: χρησιμεύω.
Protectio, ὑπερασπισμός.
Protector, προασπιστής.
Protego, προαμύνω, ἀμφιβαίνω, ἀσφαλίζω, ὑπερασπίζω, περιβαίνω.
Protelo, ἀπελαύνω.
Pro tempore, κατὰ χρόνον.
Protendo, προτείνω.
Protenus, τηλόθι.
Protero, καταπατέω, κατατρίβω.
Proterreo, ἀποφοβέω.
Protervè, ἀκολάστως.
Protervia, ἀκολασία, ἀσέλγεια.
Protervitas, ἀσέλγεια, ἀκολασία, προπέτεια.
Protervus, ἀσελγής, ἀκόλαστος, προπετής.
Protestor, διαμαρτύρομαι.
Protinus, αὐτίκα δὴ μάλα.
Protollo, μηκύνω, ἀναβάλλω.
Protraho, παρέλκω, ἐφέλκω· pro differo ἀναβάλλω.
Protrudo, προσωθέω, ἐξώθω.
Proturbo, ἀπωθοῦμαι.
Provectus, προαχθεὶς, προκύψας.
Provectus ætate, προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ, πρεσβύτερος.
Proveho, προάγω.
Provenio, προέρχομαι· pro nasci, φύεσθαι.
Proventus, πρόσοδος, ἀποφορά.
Proverbialis, παροιμιώδης.
Proverbio trita est sententia, παροιμιώδης λόγος.
Ut est in Proverbio, τὸ λεγόμενον, κατὰ τὴν παροιμίαν.
Proverbium, παροιμία.
Providè, ἐκ προνοίας.
Providentia, πρόνοια, πρόγνωσις.
Provideo, προνοέω, προοράω, προγινώσκω· Aliquando prospicio, προνοοῦμαι τῆς οὐσίας, fortunis meis.
Providus, πρόοικος, προνοητικός.
Provincia, ἐπαρχία.
Provinciæ præfectus, ἔπαρχος, σατράπης.
Provincialis, ἐπαρχικὸς, ἐπαρχιώτης.
Pro viribus, τὸ κατ' ἐμὲ, κατὰ δύναμιν.
Provisio, πρόοψις, προμελέτησις.
Proviso, πρὸς τὸ ὁρᾷν προέρχομαι.
Provocatio, πρόκλησις, παρακέλευσις.
Provoco, ἐκκαλέω· ad certamen vocare, προκαλεῖσθαι τινα εἰς ἀγῶνα vel εἰς μάχην· ἐρεθίζω.
Provolvere se ad genua alicujus, προκυλινδεῖσθαί τινος.
Provolvo, προκυλίω.
Prout, ὥσγε, καθάπερ.
Provolutus, προκυλισθείς.
Proximè, ἔγγιστα, ἐγγύτατα.
Proximitas, ἐγγύτης.
Proximum est ut, ἑπόμενόν ἐστι.
Proximus, ἐγγύτατος.
Prudens, εὔβουλος, συνετὸς, φρόνιμος, ἐπιστήμων, δαΐφρων, ἔννοος.
Prudenter, φρονίμως, εὐφραδέως.
Prudentia, φρόνησις, σωφροσύνη, εὐβουλία, σύνεσις.
Pruina, πάχνη.
Pruinosus, παχνώδης.
Pruna, ἀνθρακιὰ, ἡ, ἄνθραξ, κος, ὁ.
Prunetum, κοκκυμηλών.
Prunum, κοκκύμηλον.
Prunus, κοκκύμηλος.
Prurigo, κνηθμὸς, κνησμός.
Prurio, κνήθομαι, ἐπικνίζω, κνησιάω.
Pruritus, κνησμὸς, κνίσμα.
Psallo, ψάλλω.
Psalmista, ψάλτης.
Psalmus, ψαλμός.
Psalterium, ψαλτήριον.
Psittacus, ψιττακὸς, ψιττάκη.
Puber, ἡβήτης, ἡβητήρ.
Pubertas, ἐφηβία, ἥβη.
Pubes, πρόσηβος, ἥβη, ἡ, ἔφηβος.
Pubesco, ἡβάσκω, ἡβάω.
Publica via, λεωφόρος ὁδός.
Publicanus, τελώνης.
Publicatio, δήμευσις.
Publicè, κοινῇ, δημοσίᾳ.
Sumptu Publico, ἐκ δημοσίου.
Publico, φανερόω, δημοσιόω· pro in populi potestatem redigere, δημεύειν τὰ χρήματά τινος· pro in lucem edere, ἐκδιδόναι βίβλον, ἢ βιβλίον.
Publicola, δημοκήδης.
In Publicum prodeo, ἐπιδημέω.
Publicus, δημόσιος, ἐπιδήμιος, κοινός.
Pudefio, αἰδοῦμαι, αἰσχύνομαι.
Pudendum, τὸ αἰδοῖον.
Pudendus, a, um, αἰσχυντηλός.
Pudenter, αἰδημόνως.
Pudet, αἰσχύνομαι, ἐπαισχύνομαι.
Pudet me amoris, ἐπαισχύνομαι τὸν ἔρωτα.
Pudibundus, αἰδήμων, αἰσχυντηλός.
Pudicè, μετ' αἰδοῦς, ἁγνῶς.
Pudicitia, ἁγνεία, ἁγνότης, σωφροσύνη.
Pudicus, ἁγνὸς, σεμνὸς, σώφρων.
Pudor, αἰδὼς, αἰσχύνη, ἁγνεία.
Pudor rusticus, δυσωπία.
Puella, κόρη, κοράσιον, παιδίσκη.
Puellaris, κορασιώδης.
Puellariter, κορασιωδῶς.
Puellascere, θηλυδριᾶν.
Puellus, παιδίον.
Puer, παῖς, κόρος, παιδίον.
Puerascere, νηπιάζειν.
Puerilis, παιδαριώδης, μειρακιώδης.
Pueriliter, παιδικῶς.
Pueritia, παιδία, παιδική.
à Pueritiâ, ἐκ παίδων, ἐκ βρέφους.
à Puero, ἐκ νέας, ἐκ παιδὸς, ἐκ νέου.
Puerorum amator, & amantissimus, φιλόπαις, καὶ εὐφιλόπαις.
Puerpera, λεχὼ, τετοκυῖα.
Puerperium, λοχεία, ἀποκύησις, παιδογονία.
Puerulus, παιδίον, παιδάριον.
Pugil, πύκτης, ἀγωνιστής.
Pugillaris, πινακὶς, πινακίδιον.
Pugillatus, & -tio, πυγμαχία, πυγμή.
Pugillum, δρὰξ χειρός.
Pugio, ἐγχειρίδιον, ξιφίδιον.
Pugna, μάχη, πυγμή.
Pugnator, ὁ μαχητὴς, πύκτης.
Pugnax, μαχήμων.
Pugno, μάχομαι τοῖς πολεμίοις, cum hostibus: ἀγωνίζομαι πρός τινα, cum aliquo.
Pugno percutio, κατακονδυλίζω.
Pugnum ingerere alicui, κονδύλας ἐντρίβειν.
Pugnus, δρὰξ, κόνδυλος.
Pulcher, καλὸς, περικαλλὴς, ἐκπρεπής.
Pulchrè, εὖ, καλῶς, χαριέντως.
Pulchri generis, καλλίγονος.
Pulchritudine vincens, καλλίνικος.
Pulchritudinem habens, ἐχέκαλλος.
Pulchritudo, κάλλος, τό· καλλώπισμα.
Pulex, ψύλλα, ψύλλος.
Pulicosus, ψυλλώδης.
Pullatus, μελανείμων, μελάγχλαινος.
Pullulo, παραφυέω, βλαστάνω, θάλλω.
Pullus, πῶλος, νεοττός.
Pullus, a, um, φαιός.
Pulmentarium, προσφάγιον.
Pulmentum, ὄψον.
Pulmo, onis, πνεύμων.
Pulmonarius, περιπνευμονικός.
Pulmonis valetudo, πλευρῖτις.
Pulpamentum, προσφάγιον, τό.
Pulpitum, ἀκροατήριον, ἀνάβαθρον.
Puls, κρίμνον, πόλτος.
Pulsatio, κροῦσις.
Pulsator, κρουστής.
Pulsator citharæ, κιθαριστής.
Pulso, κρούω, τύπτω.
Pulsus, ûs, κροῦσις.
In Pulverem redigo, ἀμαθύνω.
Pulverulentus, κονιορτώδης.
Pulvinar, τὸ προσκεφάλαιον.
Pulvinus, τὸ κνέφαλον, προσκεφάλαιον.
Pulvis, κόνις, κονιορτός.
Pumex, κίσηρις, ιδος, ἡ.
Pumicosus, κισηροειδής.
Pumilio, νάνος.
Punctim, στίγδην.
Punctum, ἄτομος, στιγμή.
Punctum temporis, χρόνου ἀκαρές.
Pungo, νύττω, κεντέω, κατανύσσω.
Puniceus, φοινίκεος.
Punicus, λιβυκός.
Punio, κολάζω, τιμωρέω τινά· ζημιόω.
Punitio, κόλασις, κόλασμα, τίμημα.
Punitor, κολαστὴς, τιμωρητής.
Pupa, æ, παιδισκάριον, κοράσιον.
Pupilla, κόρη, γλήνη.
Pupillaris, ὀρφανικός.
Pupillus, ὀρφανὸς, λιπερνής.
Puppis, πρύμνα.
Pupus, βρέφος, νήπιον.
Purè, καθαρῶς.
Purgamentum, κάθαρμα.
Purgatio, κάθαρσις· & pro excusatione, ἀπολόγημα.
Purgatio ventris, εὐλυσία κοιλίας.
Purgo, mundo, σαίρω τὴν οἰκίαν· καθαρίζω· & pro excusare, ἀπολογεῖσθαι.
Purificatio, καθαρισμός.
Purifico, καθαρίζω, ἁγνίζω.
Puritas, ἁγνεία.
Purpura, πορφύρα, φοινικίς.
Purpuratus, πορφυρίδι περιβεβλημένος.

Purpureus, πορφύρεος, πορφυρόεις.
Purulentus, πυώδης, πυοειδής.
Purus, καθαρὸς, ἁγνὸς, ἄκρατος, ὁ καὶ ἡ, εὐκρινὴς λόγος, purus & dilucidus sermo.
Pus, uris, πῦον, τό.
Pusillanimitas, ἀθυμία, μικροψυχία.
Pusillanimus, ἄθυμος, μικρόθυμος, ἀνανδρος, ὀλιγόψυχος.
Pusillum, τὸ βραχὺ, μικρόν.
Pusillus, τυτθός.
Pusio, onis, παιδάριον.
Pustula, φλύκταινα, φλυκτὶς, ἐξάνθημα.
Pustulosus, φλυκταινώδης.
Putamen, κέλυφος, λέπισμα.
Putandum est, ὑποληπτέον, οἰητέον.
Putator, κλαδευτὴς, καθαριστής.
Puteal, φρεατόμιον.
Puteo, κακὸν ὄζω, μυδάω.
Puteus, φρέαρ, τὸ, βόθρος, βόθυνος.
Putidus, μυδαλέος, ὁ, δυσώδης.
Puto, inutilia ex arboribus reseco, ἀμπελον κλαδεύω, vitem: pro considerare, διανοεῖσθαι, ἐπισκοπεῖν τι· pro existimare, νομίζειν, & calculum subducere, λογίζεσθαι.
Putredo, σαπρία, σαπρότης.
Putredini obnoxius, εὔσηπτος.
Putrefacio, σήπω, πύθω.
Putrefactio, μύδησις, σῆψις.
Putres fungos, ψαφαρὰς καμαρίνας.
Putrescendi facilitas, εὐσηψία.
Putresco, κατασήπομαι, σαπρίζω.
Putris, σαπρός.
Putus, a, um, καθαρὸς· vide Purus.
Pyra, ἡ πυρά.
Pyramis, πυραμίς.
Pyrum, τὸ ἄπιον.
Pyrus, ἡ ἄπιος.
Pythius, πύθιος.
Pyxis, πυξὶς, πυξίδιον.

Q.

Quà, adverb. ᾗ, ὅπῃ, πῇ.
Quacunque, ὅπῃ ἂν, ὅπῃ οὖν.
Quâ de causâ, ἀνθ' ὧν, διότι· τίνος χάριν.
Quâ ratione, πῇ· ὅπῃ, ᾗ.
Quâ fronte, ποίᾳ φωνῇ.
Quadantenus, ἔστιν ὅπως, ἔστιν ὅπῃ.
Quadra, πινακίδιον τετράγωνον.
Quadragesima, ἡ τεσσαρακοστή.
Quadraginta, τεσσαράκοντα.
Quadrangulus, τετράγωνος.
Quadrans, τεταρτημόριον, κοδράντης.
Quadratum, τετράγωνον.
Quadratura, τετραγωνισμός.
Quadriduum, τέσσαρες ἡμέραι.
Quadriennium, τετραετία.
Quadrifariam, τετραχῶς, τετραχῆ.
Quadriformis, τετράμορφος.
Quadriga, τέθριππον, τετράβαμον ἅρμα.
Quadrigarius, ἁρματηλάτης, ἱππηλάτης, ἡνίοχος.
Quadrijugi, τετράζυγες.
Quadrilinguis, τετράγλωσσος.
Quadrimus, τετραετής.
Quadringenti, οἱ τετρακόσιοι.
Quadripartitus, τετραμερής.
Quadriremis, τετρήρης, ἡ.
Quadrivium, τετράοδος.
Quadro, τετραγωνίζω· & pro consentire, ἁρμόζειν.
Quadrupedaria, ὑπὸ ζώων τετραπόδων ἀγωγή.
Quadrupes, τετράπους.
Quadruplator, ἐνδείκτης, συκοφάντης.
Quadruplex, τετραπλοῦς, τετραπλάσιος.
Quadruplicitèr, τετραχῶς.
Quadruplum, τετραπλοῦν.
Quadruplus, τετραπλάσιος.
Quæ, fœm, ἥτις, ἅπερ.
Quæ, plur. neut. ἃ, ἅπερ, ἅτινα.
Quæcunque, ὅσα ἄν.
Quænam, τίς ποτε, τίνες ποτέ.
Quæque, ἑκάστη.
Quærito, ἐπιζητέω.
Quæro, ζητέω, μεταλλάω, pro interrogare, ἐρωτάω σε τοῦτο, hoc ex te: πυνθάνεσθαί τι, ἐξετάζειν, ἀνακρίνω.
Quæsitor, ζητητής.
Quæsitum, ζήτημα, πύσμα.
Quæsitus est, προσεπορίσθη.
Quæso, δέομαι, ἱκετεύω.
Quæstio, ζήτημα, τὸ, πρόβλημα, ἐρώτημα, pro tortura corporis, βάσανος.
Quæstio dubia, πρόβλημα, ἀπορία.
Quæstionem adhibere, βασανίζειν.
Quæstiuncula, ἐρωτημάτιον.
Quæstor, ταμίας, ου, ὁ.
Quæstorius ταμιευτικός.
Quæstuarius, χρηματιστικός.
Quæstum facere, κερδαίνειν ἔκ τινος.
Quæstuosus, κερδαλέος, ἐπικερδής.
Quæstura, ταμιευτική, ταμιεία.
Quæstus, ûs, χρηματισμὸς, κέρδος, τό.
Qualis, οἷος, ὁποῖος. Ponitur & interrogativè, ποῖός τις.
Qualis, talis, ὁποῖος, τοιοῦτος.
Qualiscunque, ὁποιοσοῦν, ὁποιόσπερ.
Qualitas, ἡ ποιότης, τὸ ποιόν.
Qualiter, οἷα, οἷάπερ, οἷόνπερ.
Qualitercunque, ὁποιωσοῦν.
Qualus, ὁ κάλαθος, ταῤῥὸς, vel τάρσος.
Quam, conjunct. ἢ, ὅσον, μάλιστα, quam maximè.
Quamdiu, μέχρι οὗ, ἄχρις ἂν ἕως, & interrogativè, ἐφ' ὅσον χρόνον, καθόσον.
Quamdudum, ὡς ἂν δήποτε.
Quamobrem, ἀνθ' ὧν, παρ' ὅ· διὰ ταῦτα, διά τι.
Quamplurimùm, ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ὡς τὰ πολλά.
Quamprimùm, ὅσον αὐτίκα· ὡς τάχιστα.
Quamvis, καίτοι· κἂν εἰ.
Quando, πότε· ἐν οἷς χρόνοις pro quoniam cum ἐπειδή.
Quandocunque, ὁποτοῦν, ὁπότε γοῦν.
Quandoque, ἐνίοτε, ὅπου μὲν ὅπου δέ.
Quandoquidem, ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ.
Quanquam, καίπερ, ὅμως, εἰ καὶ, δήπου.
Quanti, πόσου διδάσκει, docet?
Quanticunque, ὁσοσδήποτε.
Quantillus, σμικρὸς ὅσος, πηλίκος.
Quantisper, πόσως.
Quantitas, ποσότης.
Quanto, tanto, ὅσῳ, τοσούτῳ.
Quantopere, ὡς οὖν, εἰς ὅσον γε.
Quantulumcunque, ὁσονοῦν.
Quantulus, πόσος τις.
Quantum, πόσον, πηλίκον.
Quantum ad me attinet, τό γ' ἐμὸν· τὸ κατ' ἐμέ.
Quantum fieri potest, καθ' ὅσον οἷόν τε· ὡς οἷόν τε.
Quantum possum, καθ' ὅσον δύναμαι.
Quantumvis, εἰς ὅσον ἂν θέλῃς.
Quantus, ὅσος, ἡλίκος, οἷος· interrogativè, πόσος, πηλίκος.
Quantuscunque, ὁποσοῦν.
Quapropter, ἀνθ' ὅτου, διὰ τοῦτο.
Quaquaversus, πανταχόσε.
Quare, διὰ τί· τίνος ἕνεκα.
Quarta dies, ἡ τετράς.
Quartanus, τεταρταῖος.
Quartò, & ùm, τέταρτον.
Quartus, τέταρτος.
Quascunque, ἁσδήποτε.
Quasi, ὥσπερ, ὡσπερεί.
Quasi diceret, ὥσπερ ἂν εἰ εἴποι.
Quasillus, καλαθίσκος, σπυρίς.
Quasso, διακεχαλαίνω, ἀνασείω.
Quassus, κλεκαγάς.
Quatenus, παρ' ὅσον· καθ' ὅσον.
Quater, τετράκις.
Quaterni, τέσσαρες.
Quatio, σείω, διασείω, σαλεύω, κλονέω, θραύω.
Quatriduum, τὸ τετραήμερον.
Quatuor, οἱ καὶ αἱ τέσσαρες.
Quatuordecim, δεκατέσσαρες.
Que, τε, καί.
Quemadmodum, καθάπερ, ὥσπερ, καθὼς· pro quomodo, πῶς, ὃν τρόπον.
Quemcunque, ὁντιναοῦν δήποτε.
Quemdam, ὅντινα.
Quemque, ἕκαστον.
Queo, δύναμαι· οἷός εἰμι.
Quercetum, δρυμών.
Quercus, δρῦς.
Querela, μέμψις.
Querela lugubris, θρηνῳδία.
Queribundus, μεμψιμοιροῦντι εἰκώς.
Querimonia, μεμψιμοιρία.
Queritor, διαμέμφομαι.
Quernus, δρύϊνος.
Queror, μέμφομαί σοι, de te, ὀδύρομαι.
Querulus, ἐγκληματικὸς, μεμψίμοιρος, ὀδυρτικός.
Questus, & querela, μέμψις, μομφή.
Qui, quæ, quod, ὃς, ἥ, ὅ· & ὅστις, ἥτις, ὅτι.
Qui vel quæ amat, ὁ φιλῶν, ἡ φιλοῦσα, τὸ φιλοῦν.
Qui dicit, ὁ λέγων.
Qui dicitur, ὁ λεγόμενος.
Quî, pro quomodo, πῶς, τίνα τρόπον.
Quia, ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ.
Quicquid, ὅ, τι οὖν, ἅπαν ὅ.
Quicunque, πᾶς ἕκαστος, ὅστις ἄν.
Quid, τί.
Quid istuc, τί τοῦτο.
Quid ita, τί ἄρα.
Quid mea, τί πρός με.
Quidni, ἐπειδὴ, εἰ δὲ μήτε.
Quid multa? ἀλλὰ τί δεῖ πολλὰ λέγειν.
Quidam, ὁ δεῖνα· ἔνιοι, τίς.
Quidem, μὲν, γὲ, γεδὴ, γοῦν, ἤτοι.
Quidnam, τίποτε, ὅ, τι.
Quid ni, τί μὴ, πῶς δ' οὔ, πῶς γὰρ οὔ.
Quidquid, ὅ, τίποτε, τι ἄν.
Quidvis, ὁτιοῦν.
Quies, ἡσυχία, παῦσις, εἰρήνη.
Quiesco, ἡσυχάζω, ἡσυχίαν ἔχω, ἀναπαύομαι· pro dormio, κοιμάω.
Quietè, ἡσυχῇ, ἡσύχως, ἠρέμα.
Quietus, ἥσυχος, ἡσυχαῖος.

Quilibet, ὁ τυχὼν, ὅςιςἂν, πᾶς.
Quin, τί μὴ· καὶ μὴν, ἀλλὰ μὴν, μὴν ἐχὶ· pro etiam, καί.
Quin potiùs, τί δὲ ὁ μᾶλλον.
Quin etiam, καὶ μὴν, καὶ ἔτι· ὁ μὴν, ἀλλὰ γάρ.
Quindecim, δεκαπέντε, πεντεκαίδεκα.
Quingentesimus, πεντακοσιοςός.
Quingenti, πεντακόσιοι.
Quini, οἱ πέντε.
Quinimo, ἀλλὰ δὴ καί· καὶ μὴν καί.
Quinquaginta, πεντήκοντα.
Quinquatria, παναθήναια.
Quinque, πέντε.
Quinquennium, πενταετία, πενταετηρίς.
Quinquertium, πένταθλον.
Quinquies, πεντάκις.
Quintanus, πεμπταῖος.
Quintus, πέμπτος.
Quintus decimus, πεντεκαιδέκατος, ὁ δέκατος καὶ πέμπτος.
Quippe, οἷα, οἷον, ἀλλὰ, ἐπεί.
Quirinalia, κορίνια.
Quirinus, ἐνυάλιος, κύριος.
Quiritatio, χελιασμὸς, δηνολογία.
Quirites, οἱ ἄνδρες ῥωμαῖοι.
Quirito, χελιάζω, πολιάομαι.
Quis, quæ, quid, interrogativè, ποῖος, ποῖα, ποῖον, τίς, τίνος.
Quis tandem, τίς ποτε.
Quisnam, ὅςις, ὁποῖος.
Quisquam, τις, εἷς τις.
Quisque, πᾶς τις, ἕκαςος.
Quisquiliæ, περιψήματα.
Quisquis, ὅςις.
Quivis, ὅςις, ὅςις ἂν, πᾶς ὅςις.
Quò, ποῖ καταφύγω, quò fugiam.
Quo circa, παρὰ ὅ.
Quocunque, ὁπῃδήποτε.
Quo magis, πόσῳ μᾶλλον.
Quo pacto, ὃν τρόπον, vel τίνα τρόπον.
Quo possit, ὅπως ἂν δυνηθῇ.
Quo minus, ὡς ἂν ἥκιςα διςάζῃς, dubites.
Quoad fieri potest, κατὰ τὸ δυνατόν.
Quoad, μέχρις ὅ.
Quoad vixero, διὰ βίου.
Quocircà, διὸ, τί· διὸ, παρ' ὅ.
Quòd, ὅτι, διότι.
Quod est, τὸ ὂν, τὸ ὑπάρχον.
Quod libet, ὅπερ δή.
Quod si, εἰ δὲ, εἴπερ γάρ.
Quodammodo, ἔςιν ᾗ.
Quodcunque, ὅ, τι ἄν· πᾶν ὅ, τι.
Quomodo, ἃν τρόπον; τίνα τρόπον;
Quomodocunque, ὁποίας ἄν.
Quondam, πάλαι.
Quoniam, ἐπεί· ὅτι, διότι· διότι.
Quoquam, ποῖ.
Quoque, καὶ ἔτι, τε.
Quoquoversus, πάντῃ, πανταχόσε.
Quoquomodo, ὡς ἂν τύχοι.
Quorsum, ἐν τί· ποῖ τι ὄφελος, τοῦ δὲ ἕνεκα;
Quot, πόσοι.
Quotannis, καθ' ἕκαςον ἐνιαυτόν· κατ' ἔτος.
Quotidianus, ὁ καθ' ἡμέραν, ὁσημερινὸς, ἐπιήμερος, ἐφημερινός.
Quotidie, καθ' ἑκάςην ἡμέραν· ὁσημέραι.
Quotiens, ἰσάκις.
Quoties, ποσάκις, ὁποσάκις.
Quotiescunque, ὁσάκις ἂν· ποσάκις οὖν.

Quotquot, ὅσοι, ὅσοιπερ, ὅσοι δή.
Quotuplex, ποσοπλάσιος, ποσαπλοῦς.
Quotus, πόσος, ὁπόσος.
Quotusquisque, πόσος, ὁποσοσοῦν.
Quousque, ἕως τί· μέχρι οὗ ἄν· ἕως ἄν.
Quum, ὅτε, ὅταν, ὁπότε, ὁπόταν.
Quum primum, ἐπειδὴ τάχιςα.

R.

Rabidè, λυσσωμένως.
Rabidus, λυσσώδης.
Rabies, λύσσα, λύττα, μανία.
Rabiosus, λυσσώδης, μανικός.
Rabula, δικολόγος, δικορράφος.
Racemarius, βοτρυκός.
Racematio, βοτρύασις.
Racematus, βοτρυωτός.
Racemosus, βοτρυώδης.
Racemus, βότρυς, ἡ ςαφυλή.
Radiatio, ἀκτινοβολία.
Radiatus, ἀκτινοφόρος, ἀκτινοειδής, ἀκτινωτός.
Radices agere, ῥιζοβολεῖν, ῥιζόω.
Radicitùs, ῥιζόθεν, pro penitus, πάντως ὁλορρίζει, ἐκ ῥιζῶν.
Radicor, ῥιζόω, ῥιζοβολῶ.
Radicula, ῥίζιον.
Radii in rota, ῥάβδος, κνῆμαι.
Radio, as, are, ἀκτινοβολέω, λάμπομαι.
Radiosus, ἀκτινώδης.
Radius, ἀκτὶν, ἶνος, ἡ, pro instrumento textorio, κερκίς, πηνίον.
Radix, ῥίζα.
Radix lanaria, ςρούθιος βοτάνη.
Rado, ξέω, ἀποξέω.
Ramentum, ῥίνημα, περίψημα.
Rameus, κλάδινος.
Ramex, ἐντεροκήλη.
Ramosus, κλαδώδης, πολύοζος.
Ramulos amputo, κλαδίζω.
Ramus, κλάδος, κλαδὸν, κλὼν, ὄζος, ὁ.
Ramusculus, κλαδίσκος, βλάςημα.
Rana, βάτραχος.
Ranceo, σαπρὸς εἰμὶ, εὐρωτιάω.
Rancidè, σαπρῶς.
Rancidus, σαπρὸς, ταγγός.
Rancor, σαπρότης.
Ranunculus, βατράχιον.
Rapa & rapum, γογγύλη, γογγυλίς.
Rapacitas, τὸ ἁρπακτικόν.
Rapax, ἅρπαξ, ἁρπακτικός.
Raphanus, ῥάφανος.
Rapidè, ὁρμητικῶς.
Rapidus, ἁρπαλέος, ταχὺς, ὁρμητικὸς, ὀξύς.
Rapina, ἅρπαγμα, ἁρπαγμός.
Rapio, ἁρπάζω· pro vim afferre, βιάζεσθαι.
Raptim, ἁρπάγδην, ἁρπακτικῶς.
Raptito, ἀφαρπάζω.
è Rapto vivens, ἁρπαξίβιος.
Raptor, ἁρπακτὴρ, ὁ βιαζόμενος.
Raptrix, ἁρπάκτειρα.
Raptus, ûs, λεία, λάφυρον, ἁρπαγή, βία.
Raptus, a, um, ἡρπαγμένος, ἁρπαγείς.
Rarefacio, ἀραιόω, μανόω.

Raresco, σπανίζομαι.
Raripilus, ψεδνὸς, ἀραιόθριξ.
Rarissimè, σπανιώτατα.
Raritas, μανότης, ἀραιότης· pro paucitate, σπανία, σπανιότης.
Rarò, σπανίως.
Non Rarò, οὐκ ὀλιγάκις.
Rarus, μανὸς, ἀραιὸς, σπάνιος.
Rasilis, ξεςὸς, εὔξυρημένος.
Rastrum, ξύςρον, λίςρον.
Rasura, ξέσμα.
Ratio, τὸ λογικόν· λόγος· pro supputatione λογισμός.
Ratio constat, ὁ λόγος ἔχει λόγον.
Non congruit Ratio, οὐχ ὁμολογεῖται ὁ λόγος.
Rationem alicujus habere, ἐπιμέλειαν ἔχειν τινὸς, λόγον ποιεῖσθαί τινος.
Rationem inire, διαλογίζεσθαι.
Rationem exigere, λόγον ζητεῖν παρά τινος.
Rationem reddere, λόγον δοῦναι.
Rationis expers, ἄλογος.
Ratiocinatio, λογισμὸς, συλλογισμός.
Ratiocinator, λογιςικός.
Ratiocinor, συλλογίζω, συλλέγομαι.
Rationabilis, λογικός.
Rationabiliter, εὐλόγως.
Rationalis, λογικὸς, νοητικός.
Rationarium, ἐφημερίς.
Ratis, σχεδία.
Ratiuncula, λογύδριον.
Ratus, a, um, κύριος, νομιζόμενος.
Raucesco, βραγχιάζω.
Raucitas, βράγχος, ὁ.
Raucus, βραγχώδης, βραγχαλέος.
Ravus, a, um, χαροπός.
Re, iterum, ἀνά.
Reapsè, τῷ ὄντι.
Reatus, ἡ τοῦ ἐνόχου κατάςασις, ἔγκλημα.
Rebellator, ἀφηνιαςής.
Rebellio, onis, ἀποςασία.
Rebellis, ἀποςατικὸς, ἀφεςώς.
Rebello, ἀφηνιάζω, ἀντιμάχομαί τινι.
Recalcitro, ἀναλακτίζω.
Recalesco, ἀναθερμαίνομαι.
Recalvus, ἀναφαλαντίας.
Recantatio, παλινῳδία.
Recanto, as, are, παλινῳδεῖν.
Recedo, ἀπέρχομαι, ἄπειμι, ἀφίςαμαι, ἀποχωρέω, ὑποχωρέω.
Recens, νεαρός.
Recens, recenter, νεωςὶ, πρῴην, ἄρτι.
Recenseo, καταλέγομαι· & pro narrare: ἀπομνημονεύειν τι, διηγεῖσθαι· pro enumerare, καταριθμεῖν.
Recensus, ἐξέτασις, κατάλεξις.
Recentiores, οἱ κάτω.
Receptaculum, ἐκδοχεῖον.
Receptio, εἰσδοχή.
Receptitius, ἀναληψιμος.
Receptor, ὑποδοχεύς.
Receptui canere, ἀνακλητικὸν σημαίνειν.
Receptus, παραδεχθεὶς, ἀναληφθείς.
Receptus, subst. ἀναχώρησις.
Recessus, ἀναχώρησις.
Recidivæ febres, ὑποτροπιάζοντες πυρετοί.
Recido, μεταπίπτω ἐπί τι, ἀναπίπτω.
Recîdo, ἀποτέμνω, ἀποκόπτω.
Recipere se, ἀναλαβεῖν ἑαυτόν.
Recipio, ἀναλαμβάνω, ἐκδέχομαι.
Reciprocatio, παλινδρομία, ἀντιςροφή.

Reci-

Reciproco, as, ἀντιστρέφω.
Reciprocus, ἀντίστροφος, παλίνδρομος, ὁ πρὸς ἴων ᾗ ὑποχωρῶν, παλίνορσος, ᾗ παλίρρυτος.
Recitatio, ἀνάγνωσις, ἀπαγγελία.
Recito, ἀναγινώσκω, ἀπὸ στόματος λέγω.
Reclamo, ἀντιβοάω, ἀντιλέγω.
Reclino, ἀνακλίνω, κατακλίνω.
Recludo, ἀνοίγω, ἀνακλείω.
Recogito, ἀναλογίζομαι, ἀναμιμνήσκομαι.
Recognitio, ἀναγνώρισις.
Recognosco, ἀναγνωρίζω, ἀναγινώσκω· pro corrigo, διορθόω.
Recolligere vires, ἀναλαμβάνειν ἑαυτόν.
Recolligo, ἀναλέγομαι, συλλέγω.
Recolo, ἀναμιμνήσκομαι· pro meditari, μελετᾶν.
Reconciliatio, καταλλαγή, ἀνάκτησις.
Reconciliator, διαλλάκτης.
Reconcilio, καταλλάττω τινὰς εἰς ἀλλήλους inter se: διαλλάττω.
Reconcinno, ἀνασκευάζω πάλιν.
Reconditus, κρυπτός, κρύφιος, ἀπόθετος.
Recondo, καλύπτω, κρύπτω.
Recoquo, ἀνεψώνιω, ἐπανέψω, ἐφέψω.
Recordatio, ἀνάμνησις.
Recordatus, ἐνθυμηθείς, ἀναμνησθείς, ἀναπολήσας.
Recordor, μέμνημαι τινός, & περὶ τινος, ἀναμιμνήσκομαι.
Recrastino, εἰς αὔριον ἀναβάλλομαι, ὑπερτίθεμαι.
Recreatio, ἀνάληψις.
Recreatus à morbo, ἀνακομισθεὶς ἐκ τῆς νόσου, ἀναληφθείς.
Recrementum, σκωρίασμα, ἀπότριμμα.
Recreo, ἀναπαύειν σαυτόν, ἀναζωπυρέω, ἀνακομίζω.
Recresco, ἀναφύομαι.
Recrudesco, ἐξαμβλόομαι, ἐξαγριαίνομαι.
Rectà, εὐθεῖα.
Recta linea, εὐθύγραμμον γεωμετρικόν.
Rectangulus, ὀρθόγωνος.
Rectè, ὀρθῶς, καλῶς.
Rector, κυβερνήτης, διοικητής.
Rectus, ὀρθός, εὐθύς, ἐπιστάμενος.
Recumbo, ἀνακλίνομαι, ἀνακαθίζω.
Recuperatio, ἀνάληψις.
Recupero, ἀνακομίζομαι, ἀναλαμβάνω.
Recurro, παλινδρομέω, ὑποστρέφω ποιῶ, ἐπαναστρέφω, ἀναθέω.
Recursus, ἀναδρομή.
Recurvus, καμπύλος.
Recusatio, ἄρνησις, παραίτησις.
Recuso, ἀρνέομαι, παραιτέομαι.
Redarguo, ἐλέγχω, ἐξελέγχω.
Redargutio, ἀπέλεγμός.
Reddere beneficium, ἀνταποδίδοταί τινι.
Redditio, προσαπόδοσις.
Reddo, ἀναδίδωμι, ἀμείβομαι, ἀποτίω· pro efficere, καταστῆσαι τι διατελεῖν.
Redemptio, λύτρωσις, ἀπόλυσις.
pretium Redemptionis, λύτρον, ἀντίλυτρον.
Redemptor, λυτρωτής, ἀντιλήπτωρ, ἐργολάβος.
Redeo, ἐπανέρχομαι, ἀναστρέφω ἄνειμι ἐκεῖ, illuc.
Redigere in potestatem, ὑφ' ἑαυτῷ ποιῆσαι τινα, καταστῆσαι τὴν πόλιν, urbem.
Redigo, ἄγω εἰς τάξιν, in ordinem: καθίστημι, περιάγω.
Redimiculum, κάλλωπτρον.
Redimio, corono, ἀναπλέκω, στεφανόω, περιστέφω.
Redimitus, ἐστεφανωμένος, ἐστεμμένος.
Redimo, λυτρόομαι τινα, λύομαι.
Redintegratio, ἀνανέωσις, ἀποκατάστασις.
Redintegro, ἀποκαθίστημι, ἀνασκευάζω.
Redire ad se, ἀναλαβεῖν ἑαυτόν.
Reditus, proventus, πρόσοδος, τὰ προσιόντα.
Reditus, reversio, ἄφιξίς τινος οἴκαδε, in patriam: ἀναστροφή.
Redivivus, παλίμβιος, παλίνζωος.
Redoleo, ἀπόζω.
Reduco, ἀνάγω, κατάγω.
Reductio, ἀναγωγή, καταγωγή.
Redundans, περιττός, περιπληθής.
Redundantia, πλεονασμός, περιουσία.
Redundo, ἀναπλημμυρέω, περισσεύω· pro recidere, περιπίπτειν.
Reduvia, παρωνυχία.
Redux, ἀνάστροφος, παλίνδρομος.
Refectio, ἐπισκευή, ἀνάληψις.
Refello, ἀνασκευάζω, διελέγχω.
Refercio, ἐμπληρόω, ἀναπληρόω.
Refero, reporto, ἀνακομίζω, ἀναφέρω· referre ad senatum, ἀναφέρειν εἰς τὴν σύγκλητον· pro numerare, τιθέναι, ἀριθμεῖν, ἐν· referre in Deorum numerum, ἀποθεόω τινά· aliquando narro, ἐπαναφέρω τι, ἀγγέλλω· aliquando dico, λέγω.
Referre pedem, ἀμποδίζειν.
Referre alicui acceptum, ἀνατίθημί σοι τοῦτο.
Refert, interest, διαφέρει μοι τοῦτο, οὐδὲν διαφέρει, nihil refert.
Refertus, ἔμπλεως, ὁ· πλέως, ὁ.
Reficio, renovo, ἐπισκευάζω, ἐξαρτίζω· pro recreo: ἀναλαμβάνω, ἀναπαύω τινά, ἀναψύχω, ἀποκαθίστημι.
Refigo, ἀποκαθηλόω, πάλιν πήγνυμι.
Reflecto, is, ἀνακάμπτω· pro revocare, ἀνακαλεῖν, ἐπαναστρέφειν.
Reflexus, ἀνακαμφθείς.
Refloresco, ἀναθάλλω.
Refluo, ἀναρρέω.
Refluxus, ἀνάρρους, ὁ.
Refocillo, ἀναζωπυρέω, ἀναπαύω τινα.
Reformator, ἀναπλαστής.
Reformidatio, φόβος, ὁ, ὀρρωδία.
Reformido, ὀρρωδέω, φοβέομαι τοῦτον.
Reformo, διαρτίζω, ἀναπλάττω.
Refractarius, ἀντίτυπος, ἀπειθής.
Refræno, ἀναχαιτίζω, χαλινόω, σωφρονίζω τινά, ἐπέχω.
Refragor, ἀντιλέγω τοῖς, ἀντειπεῖν.
Refrico, ἀναψάω, ἀνακνίζω.
Refrigeratio, ἀνάψυξις, ψυγμός.
Refrigeratu facilis, εὐψυκτος.
Refrigero, ἀναψύχω, καταψύχω.
Refrigesco, ἀναψύχομαι.
Refringo, ἀνακλάω, κατακλάω.
Refugio, ἀποφεύγω, pro detrectare, ἀποδιδράσκω, ἐκκλίνω.
Refugium, καταφυγή.
Refundo, ἀναχέω, πάλιν ἐκχέω.
Refutatio, ἀνασκευή, διάλυσις.
Refuto, ἀποσκευάζομαι, ἀπολύομαι.
Regalis, βασιλικός, βασίλειος.
Regaliter, βασιλικῶς.
Regeneratio, ἀναγέννησις.
Regenero, ἀναγεννάω.
Regermino, ἀναφύω, ἀναβλαστάνω.
Regero, ἀνακομίζω, ἀναδίδωμι.
Regia, τὸ βασίλειον.
Regia, τὰ ἀρχεῖα, τὰ βασίλεια.
Regimen, ἐπιστασία, διοίκησις.
Regina, βασίλισσα, βασίλεια.
Regio, χώρα, χωρίον, κλίμα.
Regio frugifera, fertilis, χώρα, καρποφόρος, εὔφορος.
Regionatim, κατὰ χώρας.
è Regione, καταντικρύ, ἐξ ἐναντίας.
Regius, a, um, βασιλικός.
Regius morbus, ἴκτερος.
Regno, βασιλεύω τινός, ἄρχω, τυραννεύω.
Regnum, ἀνακτορία, βασιλεία, ἀρχή.
Rego, ἐπιστατέω, διοικέω, βασιλεύω τῆς Ἀσίας, Asiam.
Regredior, ἐπαναχωρέω, ἐπαναστρέφω.
Regressus, ἀναχώρησις.
Regula, κανών, γνώμων.
Regularis, κανονικός.
Regula, κανονίζω.
Regulus, βασιλίσκος.
Rejectio, ἀναγωγή, ἀποβολή, ἀπωσις.
Rejectitius, ἀθετούμενος.
Rejicio, ἀποτίθεμαι· pro respuo, ἀποβάλλομαι, ἀποδοκιμάζω, ἀπωθέω· pro differe, ἀναβάλλεσθαί τι.
Reipsa, ἔργῳ, τῷ ἔργῳ.
Reiteratio, ἀνάληψις.
Reitero, ἀναλαμβάνω.
Relabor, ἀναπίπτω, ἐπανήκω.
Relatio, ἀναφορά, διήγησις.
Relativum, τὸ πρός τι ἀναφορικόν.
Relaxare animum, ἀνιέναι τὴν ψυχήν.
Relaxatio, ἄνεσις, ἀναχαλασμός.
Relegatio, ἐξορισμός, ὀστρακισμός.
Relego, ἀποπέμπω· pro in exilium rejicio, ἐξοστρακίζω, φυγαδεύω.
Relego, is, ἀναγινώσκω.
Relevo, ἐπαίρω· pro recreare, ἀναλαμβάνειν, διαπαύω.
Relictus, καταλελειμμένος, καταλειφθείς.
Religio, εὐσέβεια, θρησκεία, εὐλάβεια.
Religiose, εὐσεβῶς, θεοσεβῶς.
Religiosus, εὐσεβής, εὐλαβής.
Religo, as, ἀναδέω, ἀναδεσμεύω.
Relino, ἀνοίγω, ἀνασομόω.
Relinquo, καταλείπω, ἀνίημι, ἀφίημι.
Reliquiæ, τὰ λείψανα, ἐγκατάλειμμα.
Reliquum est, λοιπόν.
Reliquus, λοιπός, ἐπίλοιπος.
Reluceo, διαλάμπω, ἀποστίλβω.
Reluctor, ἀντιμάχομαι, ἀντισχῶ.
Reluo, ἀνανίπτω.
Rem habere cum aliquo, συγγίνεσθαί τινι· γινώσκειν ἄνδρα ᾗ γυναῖκα.
Remancipo, πάλιν ὑποχείριον ποιῶ.
Remaneo, διαμένω, ὑπολείπομαι.
Remansio, διαμονή, καταμονή.
Remedium, φάρμακον, θεραπεία.
Remeo, ἐπανέρχομαι.
Remetior, ἀναμετρέω, ἀντιμετρέω.
Remex, ὁ ἐρέτης, κωπηλάτης.
Remigatio, Remigium, ἡ ἐρεσία.
Remigo, ἐρέσσω, κωπηλατέω.
Remigro, ἀποικίζομαι, ἐπανέρχομαι.
Reminiscentia, ἀνάμνησις.
Reminiscor, ἀναμιμνήσκομαι.
Remissè, ἀνειμένως.
Remissio, ἄνεσις, ἄφεσις.
Remissus, languidus, ἐκλελυμένος, ἀνειμένος.
Remitto, ἀναπέμπω, ἀποστέλλω· pro recreo, ἀνίημι, & pro condono, ἀφιέναι τινὶ τὸ χρέος, debitum: χαρίζομαί τινι.

Remolior,

Remolior, ἀποσείω.
Remollesco, ἀναμαλάττομαι.
Remora, ἐποχή, παρέλκυσις.
Remorbesco, ἀνανοσέω.
Remordeo, καταδάκνω.
Remoror, ἀναβάλλω, ἐφίστημι, ἐπέχω.
Remotus, χωριζόμενος τινός, ab aliquâ re.
Removeo, ἀφίστημί τινα τούτου· ἀναιρέω, ἀποκινέω.
Remuneratio, ἀντιδώρημα, ἀμοιβή.
Remunero, ἀνταγγέλλω, ἀμείβομαί σε δωρεᾷ· te dono, ἀντιδωρέω.
Remus, ἐρετμός, κώπη.
Renarro, ἀφηγοῦμαι.
Renascor, ἀναφύω, ἀναγεννάομαι.
Renes, νεφροί.
Renium valitudo, νεφρῖτις.
Renideo, φαιδρύνομαι, ἀποστίλβω.
Renitor, ἀντερείδω τινί.
Renovatio, ἀνανέωσις, ἀνακαίνωσις.
Renovo, ἀνανεόω, καινοποιέω.
Renumero, ἀναριθμέω.
Renuntiare mundo, ἀποτάττεσθαι.
Renunciatio, ἀπαγγελία, ἀπόταξις.
Renuntio, ἐπαγγέλλω, ἀναγορεύω.
Renuo, ἀνανεύω, ἀναίνομαι.
Reor, νομίζω, ἡγοῦμαι.
Repagulum, μοχλός, βαλβίς.
Reparare, ἀναρτήσασθαι.
Reparatio, ἐπισκευή, ἀνακαίνωσις.
Reparo, ἐπισκευάζω, ἀνακαινίζω.
Repastinatio, ἀναβωλοστροφία.
Repastino, βωλοστροφέω, ἀναρύττω.
Repello, ἀποδιώκω, ἀναστέλλω τι, ἀπωθέω, ἀνακρούω.
Rependo, retribuo, ἀμείβομαι, ἀντιμετρέω, ἀποτίω, ἀνταποδίδωμι.
Rependo sodali, ἀμείβομαι, ἀντισηκῶ.
Rependo tibi, ἀμείβομαί σε.
Repens, ἐπιῤῥέπουσα, ἡ αἰφνίδιος.
Repente, ἐξαίφνης· ἐπὶ μηχανῆς.
Repentinus, αἰφνίδιος, ἐξαιφνίδιος.
Repercussio, ἀντανάκλασις, ἀντιτυπία, ἀντανακοπή.
Repercutio, ἀντικόπτω, ἐπανακρούω.
Reperio, εὑρίσκω, ἀνευρίσκω.
Repetentia, ἐπανάληψις.
Repetitio, ἀπαίτησις, ἐπανάληψις.
Repeto, ἀπαιτέω τινὰ ἀργύριον, ab aliquo pecuniam: ἀναλαμβάνω.
Repetundarum accusare, κρίνειν τινὰ κακώσεως ἐπαρχίας.
Repetundarum accusatus, ὑπὲρ τῶν εὐθυνῶν ἀπολογούμενος.
Repignero, ἀνεκφοροῦμαι.
Repleo, ἀναπλήθω, ἀναμεστόω.
Repletus, ἀναπληρωθείς.
Replicatio, ἀνάπτυξις, ἀντιδιαπλοκή.
Replico, ἀναπτύσσω.
Repo, ἕρπω, ἑρπύζω.
Repono, ἀνατίθημι, ἀποτίθεμαι.
Reportare laudem, δόξαν λαβεῖν.
Reporto, ἀνακομίζω, ἐκφέρομαι.
Reposco, ἀπαιτέω, ἐξαιτέω.
Repositorium, θήκη, ταμιεῖον.
Repotia, orum, τὰ ἐπαύλια.
Repræsentatio, παράστασις, ὑποτύπωσις.
Repræsento, παρίστημι, ἀποδίδωμι, ἐν παρουσίᾳ ποιῶ, ἀποκαθίστημι, ἀμύνομαι.
Reprehendo, ἐπικαταλαμβάνω, ἐπιτιμάω τινὶ ταῦτα, ἐπιπλήττω, ψέγω ἕτερον· μωμάομαι, μέμφομαι.
Reprehensibilis, ἐπιμεμπτός, μωμητός.

Reprehensio, ἐπίπληξις, ἐπιτίμησις.
Reprehensione dignus, ἐλεγκτός.
Reprehensor, μῶμος, ἐπιτιμητής.
Reprimendorum, ἐπιχελέων.
Reprimo, κατέχω τὴν ὀργήν, iram: καταστέλλω· καταπιέζω, ἀνείργω.
Reprobatio, ἀθέτησις, ἀποδοκιμασία.
Reprobo, ἀποδοκιμάζω, ἀθετίζω.
Reprobus, ἀδόκιμος, ἄθεος.
Reptilis, ἑρπετός.
Repto, ἑρπύζω.
Repubesco, ἀνηβάω.
Repudiatio, ἀποπομπή, ἀπόταξις.
Repudiatus, ἀπωθείς, ἀποβληθείς.
libellus Repudii, βιβλίον ἀποστασίου.
Repudio, ἀποβάλλω, ἀποπέμπομαι γυναῖκα, uxorem: pro recuso, ἀπολέγομαι, ἀποδοκιμάζω.
Repudium, ἀπόπεμψις, & ἀποπομπή· ἀποστάσιον, τὸ ἀπόλυσις.
Repuerasco, ἀνανηπιοῦμαι.
Repugnantia, ἐναντίωσις, ἀντιλογία.
Repugno, ἀντιμάχομαι τινί· ἐναντιόω σοι εἰς τοῦτο, in hâc re tibi.
Repullulo, ἀναβλαστάνω, παραφύομαι.
Repulsa, ἀνάδυσις, ἀπότευξις.
Repulso, ἀπωθίζω.
Repulsus, ἄπωσις.
Repulsus, a, um, ἀπωσθείς, ἀποβληθείς, ἀπορριμμένος.
Repungo, ἀντικεντέω, ἀντινύττω.
Repurgo, ἀνακαθαίρομαι, καθαίρω.
Reputatio, ἀναλογισμός, διαλογισμός.
Reputo, ἀναλογίζομαι· pro recensere, ἀριθμεῖν, ἐπισκέπτομαι.
sine ullâ Requie, ἀπαύστως, ἀπαυστί.
Requies, ἀνάπαυσις, ἄνεσις.
Requiescere, ἀναπαύεσθαι ἔκ τινος.
Requiro, ἐπιζητέω· pro interrogare, πυνθάνεσθαι, δέεσθαι, ἀπαιτέω.
Res, τὸ πρᾶγμα, χρῆμα, ἔργον.
Rerum natura, φύσις πραγμάτων, ἡ τοῦ παντὸς φύσις.
Res adversæ, ἀτυχίαι, δυσπραξίαι.
Res bellicæ, τὰ τοῦ πολέμου.
Res controversæ, ἀντιλεγόμενα.
Res domesticæ, τὰ οἰκεῖα· τὰ ἐν οἰκίᾳ.
Res fortuitæ, τὰ παρὰ τῆς τύχης δοθέντα.
Res gestæ præclarè, τὰ καλῶς πραχθέντα.
Res ipsa hoc indicat, αὐτὸ τὸ ἔργον τοῦτο δηλοῖ.
Res secundæ, εὐπραξίαι, εὐτυχήματα.
Res sic se habet, οὕτω καὶ γὰρ ἔχει.
Resaluto, ἀντασπάζομαί τινα.
Resarcio, ἀναρράπτω, ἀκέομαί τι.
Rescindo, ἀναχίζω, ἀποτέμνω· pro non ratum habere, ἀναιρεῖν, ἀποκόπτω.
Rescisco, μανθάνω, γινώσκω τι· ἀναγνωρίζω.
Rescribo, ἀντιγράφω, ἀντεπιστέλλω τι.
Rescriptum, ἀντιγραφή.
Reseco, ἀποτέμνω, περικόπτω.
Resectio, ἀποτομή, ἀποκοπή.
Resegmen, ἀπόκομμα, ἀπονύχισμα.
Resero, aperio, ἀνοίγω, ἀναμοχλεύω.
Resero, ris, ἀναφυτεύω.
Reservo, ταμιεύω, διαφυλάττω.
Reses, idis, segnis, σχολαῖος, νωθής.
Resideo, καθέζομαι ἐπί τι· ἀνάκειμαι.
Resido, ἀνακαθίζομαι.
Residuum, τὸ λοιπόν, ἐγκατάλειμμα.
Residuus, λοιπός, ὑπόλοιπος.
Resigno, λύω, vel ἀπολύομαι ἐπιστολήν, ἀνασφραγίζω.

Resilio, ἀναπηδάω, ἀναθρώσκω.
Resina, ῥητίνη.
Resipio, ἀναφρονέω, μετανοέω.
Resipisco, ἀνανήφω, ἀναφρονέω, μετανοέω.
Resisto, ἀνθίσταμαι, ἀντιστατεῖν, ἀνταίρω, ἀντιτείνω.
Resolvo, ἀναλύω· pro mollire, μαλάσσω· pro destruere, καταλύειν.
Resolutio, ἀνάλυσις, ἔκλυσις.
Resonanter, κλαγγηδόν, καναχηδά.
Resono, ἀντηχέω, ὑπηχέω.
Resorbeo, ἀναρροφέω.
Respectus, λόγος, ἐπίσκεψις, κατανόησις.
Respergo, ῥαντίζω, διαρραίνω.
Respersio, ῥαντισμός.
Respicio, ἀποβλέπω εἰς τι, ἀφοράω εἰς τι, ἀναλογίζομαι, ἀνακύπτω.
Respiratio, ἀναπνοή, ἀνάπνευσις.
Respiro, ἀναπνέω, ἀμπνύω.
Resplendeo, ἀποστίλβω, ἐκλάμπω.
Respondeo, ἀποκρίνομαί τινι· ἀμείβομαι, ἀναφωνέω.
Responsum, & responsio, ἀπόκρισις, ἡ ἀμοιβή· pro oraculo, χρησμός, θέσφατον.
Responsa novem sapientum, ἀποκρίματα ἐννέα σοφῶν.
Resbuclica, τὰ κοινά· τὰ δημόσια· ἡ πολιτεία.
Rempublicam administrare, δημαγωγεῖν, πολιτεύεσθαι.
Reipublicæ administratio, δημαγωγία.
Respuo, ἀποπτύω, ἀποβάλλω τι.
Restagnare, ἱστάναι.
Restagno, ἀναπλημμυρέω.
Restare, περιγίνεσθαι.
Restat, λοιπόν.
Restauro, ἀνασκευάζω, ἀνίστημι, ἀνορθόω.
Restinguo, ἀποσβέννυμι, ἀποσβέω.
Restio, καλωστρόφος, σχοινοπλόκος.
Restipulari, ἀντιπροκαλέσθαι.
Restipulatio, ἀνθορισμός.
Restis, σχοῖνος, κάλως.
Restituere in integrum, ἐπανορθοῦν.
Restituo, ἀποδίδωμι, περιάγω εἰς τὴν αὐτὴν δόξαν, in eundem dignitatis locum restituo: ἀποκαταστῆσαι.
Restitutio, ἀποκατάστασις.
Resto, περιλείπεσθαι· pro in loco aliquo remanere, ἐφίστασθαι· Item resistere, ἀντιμάχεσθαι.
Restrictus, περισφιχθείς, κατασταλείς.
Restringo, καταστέλλω· pro coërceo, ἐπέχω, φείδομαι.
Resulto, ἀναθρώσκω.
Resumo, ἀναλαμβάνω.
Resupino, ἐξυπτιάζω.
Resupinus, ὕπτιος.
Resurgo, ἀνίσταμαι, ἀνεγείρομαι.
Resurrectio, ἀνάστασις, ἔγερσις.
Resurrectionis dies, ἡ ἀναστάσιμος ἡμέρα.
Resuscito, ἀναβιώσκω, ἐγείρω.
Retardatio, ἀναβολή, διατριβή.
Retardo, ἀνέχω, βραδύνω.
Rete, δίκτυον, σαγήνη.
Retego, ἀνακαλύπτω.
Retentio, ἐπίσχεσις, ἐποχή, κράτησις.
Retexo, ἀναλύω, ἀνυφαίνω.
Retia tendere, δίκτυα πλέκειν.
Retiarius, δικτυοφόρος, δικτυοβόλος.
Reticentia, ἀποσιώπησις, ἐχεμυθία.

Reticeo, σιωπάω, ἀποσιωπάω.
Reticulum, ἄρκυα, τά. pro vittâ mulierum, κεκρύφαλος, ὁ.
Retinaculum, ἔχμα, τό, πεῖσμα.
Retineo, ἀναλαμβάνω, κατέχω τινα.
Retiolum, κεκρυφαλίσκιον.
Retorqueo, ἀντιστρέφω, τρέπω.
Retortus, ἀνεστραμμένος.
Retractatio, ἐπανόρθωσις, παλινῳδία.
Retracto, ἀναπραγματεύομαι, ἀναλαμβάνω, pro renovare, ἀνανεόω. pro palinodiam canere, παλινῳδῶ.
Retraho, ἀνέλκω. πάλιν ἀνασπῶ.
Retribuo, ἀμείβω, & -ομαι, ἀνταποδίδωμι, ἀνταποτίω.
Retributio, ἀμοιβή, ἀνταπόδοσις.
Retrimentum, ἀπόκριμα, ἀπόθλιμμα, σπίλασμα.
Retro, ὕστερον, ὄπισθεν, ἄψ.
Retroago, ἐπανακάμπτω.
Retrocedo, ἀναποδίζω. ἀναχάζω, & -ομαι. ὑποποδίζω, ἀνάγω.
Retrogradior, ἀναποδίζω.
Retrogradus, ὀπισθοπόρος.
Retrorsum & retrorsus, ἐπὶ πόδα, & ἐπὶ πόδα ἀνάπαλιν. εἰς τοὔμπαλιν.
Retrudo, ἀνωθέω.
Retundo, ἀντανακλάω, ἀπαμβλύνω.
Revalesco, ἀναῤῥώννυμι, ῥαΐζω.
Reveho, ἀνακομίζω.
Revelatio, ἀνακάλυψις.
Revello, ἀνασπάω.
Revelo, γνωρίζω. καταγορεύω τῷ φίλῳ, amico, ἀνακαλύπτω, ἀποφαίνω.
Reverà, ὄντως, τῷ ὄντι, ἀληθῶς, ἀτεχνῶς.
Reverbero, ἀντιτυπέω.
Reverendus, αἰδέσιμος, ὁ, σεβάσμιος. αἰδοῖος, εὐλαβητέος.
Reverenter, εὐλαβῶς.
Reverentia, αἰδώς ἡ. αἰδός, εος, τό. θεραπεία. τὸ σέβασμα.
Revereor, αἰσχύνομαι τὸν θεόν.
Reversio, ἀναστροφή, ἀναχώρησις.
Revertor, ἀναστρέφω, ἐπανελθεῖν.
Revincio, ἀναδέω.
Revinctus, ἀναδεθείς.
Revitesco, ἀναθάλλω.
Reviso, ἐπισκέπτομαι.
Revitare, περικάμψαι.
Reviviseo, ἀναβιόω, ἀνακομίζομαι.
Revocare pedem, ἀναστρέφειν.
Revocare se, παλινῳδεῖν.
Revocare in memoriam, ὑπομνῆσαι τινά τι.
Revocatio, ἀνάκλησις, ἐπανάκλησις.
Revoco, ἀνακαλέω, & -έομαι.
Revolvo, ἀνακυλίω, ἀποκυλινδέω, ἀναστρέφω.
Revolutus, ἀναστραφείς.
Reum esse omnium scelerum, ἔνοχον εἶναι πάσης τῆς ἀδικίας.
Reum ago, κρίνω, διώκω.
Reus, ὁ φεύγων, ὁ αἰτίαν ἔχων. ὁ ἀπολογούμενος. ὁ ἐν αἰτίᾳ ὤν. ἔνοχος, ὑπαίτιος, ὑπόδικος.
Reus læsæ Majestatis, ἀσεβείας ἀπειθείας φεύγων δίκην.
Revulsio, ἀπόσπασμα.
Rex, βασιλεύς, ἄναξ.
Rheda, ζεῦγος, ῥαίδιον, ῥαίδιον.
Rhedarius, ζευγηλάτης.
Rheno, onis, διφθέρα, σισύρα.
Rhetor, ῥήτωρ, σοφιστής.
Rhetorica, ῥητορική.
Rhetoricè, ῥητορικῶς.
Rhetoricus, ῥητορικός.
Rheuma, ῥεῦμα.
Rhombus, ῥόμβος.
Rhonchisso, ῥογχάζω.
Rhonchus, ῥόγχος.
Rictus, χάσμα.
Ridendus, γελαστέος, γελοῖος.
Rideo, γελᾷν ἐφ' ἑαυτῷ, secum. μειδάω. & pro derideo, καταγελάω τινός.
Ridiculè, καταγελάστως.
Ridiculus, καταγέλαστος, γελοῖος.
Rigatio, δεῦμα, τό. ἄρδευσις.
Rigeo, ῥιγόω, πήγνυμαι.
Rigesco, σκληρύνομαι, φρίττω.
Rigidus, ῥιγηλός, κρυερός. pro duro, ἀπαθής.
Rigo, δεύω, βρέχω.
Rigor, ῥῖγος, περίψυξις. pro duritie, σκληρότης, κρύος, ἀποσκλήρυνσις.
Rigor juris, ἀκρίβεια.
Riguus, ἀρδόμενος, διάβροχος.
Rima, κλεῖθρια. ῥῆγμα, τό. σχίζα.
Rimor, aris, ἰχνεύω, ἐξετάζω λόγον.
Rimosus, κλειθριώδης. πολύσχιστος.
Ringo, τὴν ῥῖνα συστέλλω, σύρω, σέσηρα.
Ripa, ὄχθη, χεῖλος ποταμοῦ.
sine Ritu, ἀγελαστί.
Riparius, ὀχθοφύλαξ, ὀχθηρός, παραποτάμιος.
Risum compescere vel tenere, ἀποσβεῖν γέλωτα.
Risum moveo, γέλωτα παρέχειν τινί, ἢ κινεῖν.
Risus, γέλως, κατάγελως, μείδημα.
Ritè, καλῶς, δεόντως.
Ritu patrio, κατὰ τὸ πάτριον ἔθος.
Ritus, θεσμός, ὁ. θεσμοθεσία.
Rivalis, ἀντεραστής, ζηλότυπος.
Rivalitas, ἀντιζηλία.
Rivulus, ῥυάκιον.
Rivus, ῥύαξ, ἀγωγὸς ὕδατος, ὀχετός, ὁ.
Rixa, ἔρις, ἡ. ἀμφισβήτησις, ἀντιλογία.
Rixor, ἐρίζω, ἐπαγωνίζομαι τινί.
Rixosus, ἐριστικός, φιλόνεικος.
Roboreus, δρύϊνος.
Roboro, κραταιόω, ἰσχυρίζω, ἐπισχυρίζω, κατισχύω, κρατύνω.
Robur, δρῦς, Metaph. pro animi fortitudine, ἀρετή, δύναμις, ἀνδρότης, ἀλκή, ἰσχύς.
Robustus, ἀκμαῖος, ῥωμαλέος, ἀνδρεῖος, ἰσχυρός, εὐσθενής.
Rodo, κατατρώγω. pro detrecto, κακολογέω, διασύρω.
Rogandus, δεητέος.
Rogatio, δέησις, ἱκεσία, ἐρώτησις.
Rogito, πολλὰ δέησιν ποιοῦμαι.
Rogo, peto, αἰτέω σε σιτίον, à te cibum, δέομαί σου, τοῦτο ἐρωτάω.
Rogus, πυρά, παρασήλη ἡ ἐρίων.
Ronchus, ῥέγχος.
Roma, Ῥώμη.
Romanus, Ῥωμαῖος.
Rorat, ψακάζει.
Roresco, δροσίζω.
Rorulentus, δροσερός, πολύδροσος.
Ros, roris, δρόσος, ου, ἡ, ψεκάς, ἔρσαι.
Rosa, ῥόδον.
Rosalia, ῥοδισμός.
Rosa Græca, λυχνίς, ῥοδοδάφνη.
Roscidus, δροσερός, ἐρσαῖος.
Rosetum, ὁ ῥοδών.
Roseus, ῥοδόεις, ῥόδινος, ῥόδιος.
Rosmarinus, ni, ὁ λιβανωτίς.
Rosmarinum, ξηρόμυρον.
Rostra in foro Romano, οἱ ἔμβολοι.
Rostratus, ὁ ῥυγχωτός.
Rostrum, ῥύγχος, εος, τὸ ῥάμφος.
Rota, τροχός, ὁ. κύκλος.
Roto, γυρόω, κυκλόω, καταστροχάζω.
Rotundè, στρογγύλως.
Rotunditas, στρογγυλότης, περιφέρεια.
Rotundo, σφαιρόω, στρογγυλόω.
Rotundus, τροχαλός, ὁ. τροχοειδής.
Rubedo, ἐρύθρημα.
Rubefacio, ἐρυθραίνω, ἐπιφοινίζω.
Rubellio, ἐρυσίβη, καὶ ἰὸς σιδήρου.
Rubeo, ἐρυθραίνομαι, ἐρυθριάω.
Rubeta, φρῦνος.
Rubetum, βατών.
Rubeus, ruber, ἐρυθρός, ἐρυθραῖος, φοινίκεος, ες.
Rubicundus, ἐρυθραῖος.
Rubiginosus, ἰώδης, ἐρυσιβώδης.
Rubigo, ἰός, ὁ, ἐρυσίβη.
Rubor, ἐρύθρημα, τό. ἐρυθρότης.
Rubrica, μίλτος, ου, ἡ.
Rubricatus, μιλτωθείς.
Rubriceta, ῥοδωνία, ἀνδρείκελον.
Rubrum mare, ἐρυθρὰ θάλασσα.
Rubus, bi, βάτος, ου, ἡ.
Ructo & Ructor, ἐρεύγω.
Ructus, ûs, ἐρυγή, ἐρυγμός.
Rude donatus, ὁ ὑπὲρ τὸν κατάλογον.
Rudem esse alicujus rei, ἀπείρως ἔχειν τινός.
Rudens, πρότονος, κάλως.
Rudero, as, κατερειπόω.
Rudes, ἀμαθεῖ.
Rudes literarum, ἀγράμματοι.
Rudimentum, προπαιδεία, εἰσαγωγή.
Rudis, adject. ἄπειρος, ἀμαθής, ἀπαίδευτος, ἀτέλεστος, ἄγναφος, ἄτεχνος.
Rudis virga, ῥάβδη.
Ruditas, ἀπειρία, ἀμαθία, σκαιότης.
Ruditus, βρόμησις, ὀγκηθμός.
Rudo, ere, asinorum est, ὀγκάομαι, βρυχάομαι.
Rudus, eris, ἐρείπιον, βῶλος, χῶμα.
Rufeo, rufus sum, ξανθός εἰμι, πυῤῥίζομαι.
Rufus, ξανθός, πυῤῥός, ἐρυθρός.
Ruga, ῥυτίς, ἡ.
Rugio, βρυχάομαι, βρυχάω, βρυχάομαι.
Rugitus, βρυχηθμός, βρύχημα.
Rugo, ῥυτιδόω.
Rugosus, ῥυτιδώδης.
Ruina, πτῶσις, πτῶμα.
Ruinam sibi ipsi accersere, παγκαλεῖν ἑαυτῷ.
Ruinosus, πτώσιμος, εὔπτωτος.
Ruma, θηλή, ῥύμη.
Rumen, ὁ κεκρύφαλος.
Rumex, λάπαθον.
Rumifero, διαφημίζω.
Rumigerulus, θρυλητής.
Ruminatio, μηρυκισμός.
Rumino, & --or, ἀναμηρυκάομαι. pro in memoriam revoco, ἀναπολέω, π.
Rumor, φήμη, ἀκοή, φάσις, λόγος, θρύλος.
Rumor est, λόγος ἐστὶ λόγος διῆλθεν.
Rumorem spargere, διασπείρειν λόγον, διαθρυλλεῖν.

φαμίζειν, διαδόναι λόγον.
Rumpo, ῥηγνύω, καταῤῥήσσω, χίζω.
Runcatio, βοτανισμός.
Runcator, βοτανιστής.
Runcina, ῥυκάνη.
Runco, βοτανίζω.
Ruo, ἐρείπω, καταφέρομαι, φέρομαι ἐπὶ τὸ χεῖρον, in deterius: pro in præceps ferri, ὁρμᾶν.
Rupes, ἀπότομος, πέτρα.
Rupicapra, ἀγρία αἴξ.
Ruptura, ῥῆξις, ῥῆγμα, θραῦσις.
Ruptus, ῥαγείς.
Ruralis, ἀγροικός.
Ruri, ἀγρόθι, ἐν ἀγρῷ.
Ruricola, γεωργός, ἀγραυλος.
Rurigena, ἀγρογενής.
Rursum, αὖ, αὖθις, ἔμπαλιν.
Rus, ruris, ἀγρός, ἀγροικία, χωρίον.
Rusticè, ἀγροίκως.
Rusticitas, ἀγροικία, ἀγρότης.
Rusticor, τὸν βίον ἐν ἀγρῷ διάγω.
Rusticus, ἀγροιώτης, γεωργός, ἄγροικος, γεωργικός.
Rusticus, a, um, γεωργικός, ἄγροικος.
Ruta, πήγανον, ῥύτη.
Rutilo, ξανθίζω, πυῤῥάζω.
Rutilus, πυρρός, πυῤῥός, ἐρυθρός, ξανθός.
Rutrum, σκαφεῖον.

S.

SAbbatum, σάββατον, ἡ ἑβδόμη.
Sabulosus, ἀμμώδης.
Sabulum, ἄμμος, ψάμαθος.
Saburra, ἕρμα.
Saburro, ἑρματίζω.
Sacellus, βαλάντιον.
Saccharum, τὸ σάκχαρον.
Saccis induti, σάκκοις ἀπενδυώτες.
Saccularius, ῥαδιοῦργος.
Sacculus, μαρσύπιον.
Saccus, σάκκος, ὁ· σακκίον.
Saccus vinarius, ὑλιστήρ.
Sacellum, ἱερὸν σμικρόν.
Sacer, ἱερός, ἐναγής, ὅσιος· pro scelesto, κατάρατος.
Sacer ignis, ἐρυσίπελας.
Sacerdos, ἱερεύς.
Sacerdotalis, ἱεροφαντικός.
Sacerdotissa, ἱέρεια.
Sacerdotium, ἱερωσύνη, ἱεράτευμα.
Sacramentum, ὁρκωμοσία.
Sacrarium, ἱεροφυλάκιον, ἄδυτον.
Sacrificium, θυσία.
Sacrifico, θύω τῷ θεῷ, ἱερόω θεῷ.
Sacrificus, ἱεροποιός, ἱεροφάντης.
Sacrilegium, ἱεροσυλία, θεοσυλία.
Sacrilegium committere, ἱεροσυλεῖν.
Sacrilegus, ἱερόσυλος, θεοσυλής.
Sacrimonium, ἱεροσύνη.
Sacris initio, μυέω, καθιερόω.
Sacrosanctum, ἐκτεθειασμένον.
Sacrum, θυσία· pro templo, ἱερόν.
Sæpè, πολλάκις, συνεχῶς, θαμινά.
Sæpissime, πλειστάκις.
Sæpius, πυκνότερον.
Sævio, χαλεπαίνω, ἐκμαίνομαι, ἀγριαίνομαι.
Sævitia, ἀπήνεια, χαλεπότης.
Sævus, χαλεπός, δεινός, ἀπηνής.

Saga, φαρμακεύτρια, μάγος, ἡ.
Sagacissimus, ἀγχίνους, φρενιμώτατος.
Sagacitas, ῥινηλασία· pro astutia, ἀγχίνοια, σύνεσις.
Sagacitas bona, εὐσυνεσία.
Sagaciter, ἀγχίνως, δεξιῶς.
Sagatus, σαγηφόρος.
Sagax, ῥινηλάτης, ου, ὁ· εὐμήχανος, εὔνουν, εὔνους.
Sagena, σαγήνη.
Sagina, τὸ λῖπος.
Saginarium, σιτιστήριον.
Saginat asinum, σάττει ὄνον.
Saginatus, σιτισθείς, σιτευτός, ὁ.
Sagino, σιτίζω, σιτεύω, λιπαίνω.
Sagitta, τόξευμα, ὀϊστός, βέλος, ἰός.
Sagittarius, τοξότης, τοξευτής.
Sagittarius, a, um; τοξευτικός.
Sagitto, τοξεύω, βάλλω.
Sagulum, περιθωρακίδιον.
Sagum, σάγος, ἐσθὴς στρατιωτική.
Sal, salis, ἅλς, ἁλός, ὁ· pro urbanitate, εὐτραπελία, ἀστεϊσμός.
Salacitas, ἀσέλγεια, τὸ ἀφροδισιαστικόν.
Salamandra, ἡ σαλαμάνδρα.
Salarium, μισθός, ὀψώνιον, παροχή.
Salarius, substant. ταριχοπώλης, ἁλμευτής.
Salarius, a, um; ἁλώδης, ἅλικος.
Salax, ἀσελγής, ἀφροδισιαστικός.
Sale condio, ταριχεύω, ἁλίζω.
Salebræ, τὰ ῥήγματα γῆς, vel ἐκρήγματα.
Salebrosus, κατεῤῥωγώς.
Salicetum, Salictum, ὁ ἰτεών.
Salignus, ἰτέϊνος, οἰσύϊνος.
Salina, ὁ τόπος ἐξ οὗ ἅλες ἐξορύττονται.
Salinum, ἁλοδόχος, ἁλοδοχεῖον.
Salio, is, ἅλλομαι εἰς τὸ πῦρ, in ignem: σκαίρω, σκιρτάω. Et Salio, ἁλίζω, à sal.
Saliva, σίαλον, πτύελον.
Salivarius, σιαλικός, πτυαλώδης.
Salix, icis, ἰτέα, οἰσύα.
Salix Græca, ἄγνος, δένδρον.
Salmacia aqua, ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Salmacidus, ἁλμυρός.
Salmo, ἄπλακυς.
Salsamentarius, ταριχοπώλης.
Salsamentum, τάριχος, ὀξύγαρον.
Salsè, ἁλμυρῶς, σκωπτικῶς.
Salsè dicere, σκώπτειν, ἀστεΐζεσθαι.
Salsedo, ἅλμη.
Salsuginosus, ἁλικός, ἁλμυρώδης.
Salsugo, ἅλς, ἁλμυρίς, ἅλμη.
Salsus, ἁλικός, ἁλμυρός· pro faceto, ἀστεῖος.
Saltatio, χορεία, ὄρχησις.
Saltator, ὀρχηστής, ἀλτικός.
Saltatorius, χορευτικός.
Saltatrix, ὀρχήστρια, ὀρχηστρίς.
Saltem, γοῦν ἄν, γοῦν μόνον.
Salto, ὀρχέομαι, χορεύω.
Saltuarius, δρυμοφύλαξ, ἀλσοκόμος.
Saltus, ἄλσος, βῆσσα.
Saltus, πήδησις, πήδημα.
Salvatio, σωτηρία.
Salvator, σωτήρ, ἥρως, ὁ.
Saluber, ὑγιεινός, σωτηριώδης.
Salubritas, ὑγίεια, τὸ ὑγιεινόν.
Salubriter, σωτηρίως.
Salvè, χαῖρε, εὖ πράττε.
Salvia, ἐλελίσφακος.
Salum, mare, ἅλς, ἡ.
Salvo, σώζω τινα, διασώζω.
Salus, σωτηρία, ἡ.

Salutaris, σωτήριος.
Salutatio, ἀσπασμός, ὁ· προσηγορία.
Saluti Reipubl. consulere, σώζειν τὰ κοινά.
Salutigerulus, ἐπισκέπτης.
Saluto, ἀσπάζω τινα, χαίρειν κέλευε παρ' ἐμοῦ, salutem dic meo nomine: προσφωνέω.
Salvum conductum dare, ἄδειαν διδόναι.
Salvum conservo, σώζειν τινα.
Salvus, σῶος, σῶς, ὑγιής.
Salvus conductus, ἀσφάλεια, ἄδεια.
Sanabilis, ἰάσιμος, εὐθεράπευτος.
Sanatio, ἴασις.
Sancio, is, κυρόω, & κυροῦμαι.
Sancire leges, νόμον θεῖναι, νομοθετεῖν.
Sancit legem, κυροῖ νόμον ὅρκῳ.
Sanctè, ὁσίως, ἁγίως.
Sanctificatio, ἁγίασμα, ατος, τό· ἁγιασμός, ὁ.
Sanctifico, ἁγιάζω, ἁγιστεύω, ἁγιόω.
Sanctimoniales, ἀσκήτριαι.
Sanctimonium, ἁγιστεία.
Sanctio, νομοθέτημα.
Sanctissimus, ἱερώτατος, θειότατος, ὁσιώτατος.
Sanctitas, ἁγιότης, ἁγιασμός, ὁσιότης, ἁγιωσύνη, ἀκηρασία, σεμνότης.
Sanctuarium, ἁγιαστήριον.
Sanctus, a, um; ὅσιος, ἅγιος.
Sandalium, σανδάλιον, σάνδαλον.
Sanè, μέντοι, ὄντως, ἀληθές.
Sanguinarius, φιλαίματος, αἱμοχαρής.
Sanguine junctum esse alicui, προσήκειν τινὶ τῷ γένει.
sine Sanguine & Sudore, ἀναιμωτί.
Sanguinem mittere, φλεβοτομεῖν.
Sanguineus, sanguinolentus, αἱματώδης.
Sanguinis conjunctio, συγγένεια.
Sanguis, αἷμα, ατος, τό.
Sanguisuga, βδέλλα, λιμναία.
Sanies, ἰχώρ, βρότος, μύξα.
Sanitas, ὑγίεια, ὑγεία, εὐεξία, ῥῶσις.
Sanitati restituo, ἐξυγιαίνω τινα.
Sanna, μῶκος, σάννας.
Sannio, onis, χλευαστής.
Sano, ἰάομαι, ὑγιάζω, ἐξακέω.
Sanus, ὑγιής, ὁ καὶ ἡ· ἐῤῥωμένος.
Sapidus, a, um; εὔχυλος.
Sapiens, ὁ σοφός, ὁ νοῦν ἔχων, ἔμφρων, ὁ· φρόνιμος, ἔννοος, νουνεχής.
Sapienter, σοφῶς.
Sapientia, σοφία, σωφροσύνη, & τὸ σοφόν, εὐβουλία, φρόνησις.
Sapio, φρονεῖν, εὖ φρονεῖν, σοφός εἰμι.
Sapo, onis, σμῆγμα, σμῆγμα.
Sapor, oris, χυλός, χυμός.
Sapphirus, ὁ σάπφειρος.
Sarcasmus, σαρκασμός.
Sarcimen, ῥαφή.
Sarcina, σκεῦος, τό· ἐπίσαγμα.
Sarcinatrix, ῥάπτις, ἀκέστρια, ἠπήτρια.
Sarcino, as, σκευάζω, ἐπισάττω, ῥάπτω.
Sarcio, ῥάπτω, ἀκέομαι· pro instaurare, ἀνασκευάζειν, καταρτίζω· pro damnum solvere, ἀντεμβάλλειν.
Sarculum, σκαλίς.
Sarmentum, κληματίς, φρύγανον.
Sarrio, σκαλίζω.
Sarta tecta, ἐπισκευαὶ καὶ κατασκευαί.
Sartago, τήγανον.
Sartor, ἀκεστής.
Sat, ἱκανῶς, ἅλις.

Satagere rerum, ἀνθᾶς τοῖς ἰδίοις πράττειν.
Satago, διαπονέω, & ἔσομαι τι, vel εἴς τι, & περί τι, ἐκπονοῦμαι, σπουδάζω τινὶ, περιεργάζομαι, πολυπραγμονέω.
Satanas, σατανᾶς.
Satelles, δορυφόρος, ὑπερασπιστής.
Satellitium, δορυφόρημα, τό.
Satiabilis, κορεστός.
Satiatus, satur, διάκορος, διακορής.
Satietas, κόρος, ου, ὁ, πλήρωσις, ἄδος.
Satio, as, are, κορέω, κορέννυμι, χορτάζω.
Satio populum tritico, χορτάζω τὸν δῆμον σίτου.
Satis, ἅλις, ἱκανῶς, διακόρως, ἄδην.
Satis abundeque, ἱκανῶς, καὶ ἐκτενῶς.
Satis accipere, διεγγυᾶν.
de his Satis superque, ἄδην τῶν τοιούτων.
Satis est, ἀπόχρη μοι τοῦτο ἱκανόν ἐστι.
Satisdatio, κατεγγύησις.
Satisdator, ἱκανοδότης.
Satisdo, as, ἐγγυάω, παρέχω.
Satisfacio, φυλάττω, τὰ τοῦ νόμου, legi: ἐξαρκέω, πληροφορέω pro placeo, ἀρέσκω.
Satisfactio, πληροφορία.
Satius, ἄμεινον.
Satius est, ἀμείνωτερον.
Sativus, σπόριμος, φυτευτός.
Sator, σπορεύς, φυτευτής.
Satrapa, σατράπης.
Satum, i, τὸ σπόριμον, σπορέν.
Satur, ἔμπλεος, κορεσθείς.
Saturatio, satietas, χορτασία τροφῆς.
Saturabile, χορταστικόν.
Saturitas, πλησμονή, κόρος.
Saturnalia, τὰ κρόνια.
Saturnalitius, κρόνιος.
Saturnus, Κρόνος.
Saturo, κορεννύω, χορτάζω.
Saturo exercitum commeatu, χορτάζω, τὸ στράτευμα ἐπιτηδείων.
Satus, ἐσπαρμένος.
Satyra, τὸ σατυρικὸν ποίημα.
Satyri, σάτυροι.
Satyricè, σατυρικῶς.
Satyricus, σατυρικός.
Sauciatio, κατάτρωσις, τραῦμα.
Saucio, as, κατατραυματίζω, τρώω.
Saucius, τραυματίας.
Saxatilis, πετραῖος, πέτρινος,
Saxosus, πετρώδης, ὑπόλιθος.
Saxulum, λιθίσκος.
Saxum, λίθος, πέτρα, πέτρος.
Scabellum, ὑποπόδιον, θρανίον.
Scaber, ψωρώδης, τραχύς.
Scabie laboro, ψωριάω.
Scabies, ψώρα, ψωρίασις.
Scabiosus, ψωρώδης.
Scabo, κνάω, κνήθω, κνίζω.
Scabritia, & es, τραχύτης.
Scabrosus, τραχώδης.
Scæna, σκηνή.
Scala, κλίμαξ, ἀνάβαθρον.
Scalæ gradus, ἀναβαθμοί.
Scalpellum, φλεβότομον, ἐγκοπεύς.
Scalpo, κνάω, κνίζω, κνήθω.
Scalprum sutorium, σμίλιον, σκυτικόν.
Scalprum, κολαπτήρ, ἡ σμίλη.
Scalptor, κολάπτης, κοπεύς.
Scalptura, γλυφή.
Scalpturio, κατακνάω.
Scamnum, βάθρον.
Scandalum, σκάνδαλον, πρόσκομμα.
Scandalum præbeo, σκανδαλίζω.
Scando, is, ere, ἀναβαίνω.
Scansilis, ἀναβατός.
Scansor, κατασκοπευτής.
Scapha, σκάφη, ἐφόλκιον.
Scapula, ὠμοπλάτη, νῶτον.
Scapus, ὁ στύλος, ὁ καυλὸς, in herbis.
Scarabæus, κάνθαρος.
Scarificatio, χάραξις.
Sacrifico, σκαριφάομαι, ἐπιξύω, ἀποχαράζω, ἀμύσσω, ἀποχαράσσω.
Scatebra, ὁ βλυσμὸς, ὁ κρουνός.
Scateo, scaturio, βλύζω, περιβλύζω.
Scaturigo, ἀνάβλυσις, κρουνὸς, οῦ, ὁ.
Scelerate, ἀνοσίως.
Sceleratissimus, πονηρότατος, μιαρώτατος, ἐξώλιστος.
Sceleratus καταρατος, ἐπάρατος.
Scelestus, ἀνόσιος, μιαρὸς, πονηρὸς, ἀθέμιστος, ὁ καὶ ἡ, ἀλιτρὸς, ἐξώλιστος.
Scelus, ἀσέβημα, τό κακὸν, παρανομία, ἀδίκημα, πανούργημα, κακία.
Scelus admittere, ἐργάζεσθαι ἢ πράττειν ἀσέβημα, φαῦλόν τι πρᾶξιν.
Scena, σκηνὴ, θυμέλη.
Scenicus, σκηνικός.
Sceptrum, σκῆπτρον.
Scheda, σχέδη.
Schedula, σχέδιον.
Schema, τὸ σχῆμα.
Schismus, σχίσμα.
Schœnobates, σχοινοβάτης.
Schola, διδασκαλεῖον, παιδευτήριον, φροντιστήριον, γυμνάσιον.
Scholam frequentare, φοιτᾶν εἰς τὸ διδασκαλεῖον.
Scholarcha, σχολάρχης, σχολῆς ἄρχων.
Scholasticus, σχολαστικός.
Scholium, σχόλιον.
Sciens, εἰδὼς, ἐπιστάμενος.
Sciens locorum, ἔμπειρος τῶν τόπων.
Sciens, & volens, εἰδὼς καὶ ἑκών.
Scienter, ἐπιστημόνως.
Scientia, ἐπιστήμη, ἐπιστημοσύνη.
Scilicet, δήπου, δηλαδὴ, δηλονότι, ἄρα δή.
Scilla, σκίλλα.
Scindo, τέμνω, σχίζω, διασχίζω.
Scintilla, σπινθὴρ, ἐμπύρευμα.
Scintillatio, σπινθηρισμός.
Scintillo, σπινθηρίζω.
Scintillula, σπινθηρίδιον.
Scio, οἶδα, ἐπίσταμαι, ἴσημι, γινώσκω.
Scipio, σκῆπτρον, ῥάβδος.
Scirpus, σπάρτη, σχοῖνος, φλοῦς.
Sciscitor, inquiro, ἐρωτάω, πυνθάνομαι τι, aliquid.
Scissura, σχίσις, σχισμὴ, ῥωγμή.
Scitè, pulchrè, ἐπισταμένως, ἐμμελῶς.
Scitum, ψήφισμα, τό δόγμα.
Scitus, elegans, κομψὸς, χαρίεις, ὡραῖος.
Sciurus, σκίουρος.
Scius, εἰδώς.
Scobs, ῥίνισμα, περίψημα.
Scomma, σκῶμμα, ἴαμβος.
Scommata jacere in aliquem, ἀποσκώπτειν τινα.
Scommatis abundans, δυσκώμμων.
Scopæ, σάρωθρον, κόρημα.
Scopis purgare domum, σαροῦν οἰκίαν.
Scopulosus, σκοπελώδης.
Scopulus, σκόπελος, σπιλάς.
Scopum non attingere, ἀποτυγχάνειν τοῦ σκοποῦ.
Scopus, σκοπός.
Scoria, σκωρία, τρύξ.
Scorpius, σκορπίος.
Scortatio, μοιχεία.
Scortator, πόρνος.
Scortea, δερματοχιτών.
Scortor, πορνεύω, ἑταιρέω.
Scortum, πόρνη, ἡ ἑταίρα, ἡ.
Screatus, χρέμψις, πτυσμός.
Screo, as, χρέμπτομαι.
Scriba, γραμματεὺς, γραμματιστής.
Scriblita, ἴτριον, πλακοῦς.
Scribo, is, γράφω, λογογραφέω pro literas exarare, γράφειν πρός τινα.
Scrinium, κιστὴ, & κιστὶς, κιβώτιον.
Scriptio, γραφὴ, συγγραφή.
Scriptor, συγγραφεύς.
Scriptor legum, νομοθέτης.
Scriptorius, γραφικὸς, μέλαν γραφικὸν, atramentum scriptorium.
Scriptum, scriptura, σύγγραμμα, γραφή.
Scriptura, γραφή.
Scripturarius, διαγραφεύς.
Scripturio, γραφείω.
Scrobs, ὄρυγμα, βόθρος.
Scrofa, γρομφάς.
Scrofula, ἡ χοιράς.
Scrotum, ὀσχέα, ἡ.
Scrupulose, ἀκριβῶς.
Scrupulositas, τὸ ὑπερακριβὲς, δυσχέρεια.
Scrupulosus, πολύψηφος, λιθακώδης pro anxio, ὁ καὶ ἡ, ὑπερακριβὴς, δυσχερής.
Scrupulus, ψῆφος pro solicitudine, ἡ ἀπορία, ἡ δυσχέρεια. Est etiam exigua pars ponderis, γραμμάριον.
Scrupus, λίθαξ, ψῆφος.
Scruta, orum, τὰ γρύτη, τὰ γρυτάρια.
Scrutarius, γρυτοπώλης.
Scrutatio, ἐξέτασις.
Scrutator, ἐξεταστής.
Scrutinium, investigatio, ἐξερεύνησις.
Scrutor, ἐξετάζω, ἐξερευνάω, μαστεύω, ἀνακρίνω, διερευνάω, ἰχνεύω.
Sculpo, is, γλύφω, κολάπτω, χαράττω.
Sculptile, γλυπτὸν, εἴδωλον.
Sculptor, γλύπτης, ἐκτομεύς.
Sculptura, γλυφὴ, γλυφίς.
Scurra, βωμολόχος, ἀκόλαστος, εὐτράπελος.
Scurrilis, βωμολοχικός.
Scurrilitas, βωμολοχία, γελωτοποιΐα, εὐτραπελία.
Scurror, aris, βωμολοχέω.
Scutarius, ὁπλίτης, ἀσπιδοποιός.
Scutatus, ἀσπιδοφόρος.
Scutella, πινακίσκος.
Scutica, σκυτάλη, σκῦτος,
Scutigerulus, ὁπλοφόρος.
Scutum, θυρεὸς, ἀσπίς.
Scyphus, σκύφος, ὁ.
Se, ἑαυτὸν, αὐτόν.
Sebaceus, στεατώδης.
Sebum, στέαρ.
Secedo, ἀναχωρέω, ἀφίσταμαι ἀπό τινος, ἀποχωρέω.
Secerno, χωρίζω, ἀποκρίνω, ἀφορίζω, ἐκκρίνω, διακρίνω.
Secessio, & secessus, ἀναχώρησις, παραχώρησις.
Secius, ἧττον, ἧσσον.
Secludo, ἀποκλείω, ἐκκλείω.
Seco, τέμνω, σχίζω, κόπτω.

Secretarius, ὁ τῶν ἀπορρήτων, γραμματεύς.
Secretio, ἡ ἔκκρισις, ἡ ἀπόκρισις.
Secreto, κρυφῇ, καθ' ἰδίαν.
Secretum, ἀπόκρυφον, ἀπόρρητον, μυστήριον.
Secta, ἡ αἵρεσις.
Sectilis, σχιστός.
Sectio, τομή, τμῆμα, σχίσις.
Sector, ὁ τμητής.
Sector, aris, ἀκολουθέω.
Secubo, ἀποκοιμάομαι.
Secularis, ὁ καθ' αἰῶνα γινόμενος.
Seculo nostro, ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς.
Seculum, αἰών, γενεά.
Secum, πρὸς ἑαυτόν, παρ' ἑαυτῷ.
Secunda fortuna, ἀγαθὴ τύχη.
Secundâ fortuna uti, εὖ, ἢ καλῶς πράττειν.
Secundæ, τὰ δεύτερα.
Secundarius, δευτεραῖος.
Secundas fero, δευτερεύω.
Secundò, δεύτερον, τὸ δεύτερον.
Secundo, αἰσόω, οὐρίζω.
Secundum, præpos. κατά, μετά, & παρά, accusativ.
Secundus, δεύτερος, ὕστερος· pro prospero, εὐήμερος.
Secundus auctor, βεβαιωτής.
Secundus ventus, οὖρος ἄνεμος.
Securi percutere, πελεκίζειν· τῷ πελέκει παίειν.
Securis, πέλεκυς, ἀξίνη.
Securitas, ἀσφάλεια, ἄδεια.
Securum esse, ἀφροντίστως ἔχειν.
Securus, ἀσφαλής, ἀδεής, ἀκίνδυνος, ἀμέριμνος pro negligente, ὀλίγωρος, ἀφρόντιστος.
Secus, juxta, παρά, cum dat. pro aliter, ἄλλως, ἄλλως ἤ, secus atque.
Sed, ἀλλά, ἀλλ' ἄρα, ἢ καί τοι.
Sed enim, ἀλλὰ γάρ.
Sed tamen, ἀλλὰ δέ· ἀλλὰ καὶ ὥς, ἀλλ' ὅμως.
Sed sanè, ἀλλά τε, ἀλλὰ δή.
Sedatus, ἥσυχος, ἡσυχαῖος.
Sedentarius, ἑδραῖος.
Sedeo, κάθημαι, ἑδρεύω, καθίζομαι, ἱδρυάομαι· pro morari, ἐμμένειν τινί.
Sedeo unà, συγκαθίζομαι.
Sedere facio, ἀνίζω, ἵζω.
Sedes, ἕδρα, ἕδρασμα, καθέδρα.
Sedile, καθέδρα, ἕδρανον, θᾶκος.
Sedimentum, ὑπόστημα.
Seditio, στάσις, ἡ διχοστασία.
Seditionem concitare, στάσιν ποιεῖσθαι, στασιάζειν.
Seditionis auctores, στασιάρχαι.
Seditiosè, στασιαστικῶς.
Seditiosus, στασιώδης, στασιαστής.
Sedo, as, παύω τῆς ὀργῆς, iram: καταστέλλω, κατέχω, ἠρεμίζω.
Seduco, ἀπάγομαι· pro decipio, ἀποπλανάω, ἐξαπατάω, περιτρέπω.
Seductilis, εὐεξαπάτητος.
Seductio, ἀπαγωγή, ἀποπλάνησις, ἀπάτη.
Seductor, ἀπατηλός, πλάνος.
Sedulitas, ἐπιμέλεια, ἀκρίβεια, σπουδή.
Sedulo, ἀτεχνῶς, περιεσκεμμένως.
Sedulus, ἐπιμελής, ἀκριβής, σπουδαῖος, φιλεργός, ἐνεργητικός.
Sedum, ἀείζωον.
Seges, ἀγρός, νεατός, λήϊον.
Segmen & segmentum, ἀπόκομμα.
Segnis, e, ἀργός, ῥάθυμος, ὀκνηρός.
Segnis sum, ναθρεύω & νωθρύω.
Segniter, ῥαθύμως.
Segnities, ἀργία, ῥαθυμία, νωθεία.
Segnitiei se dedere, ἐπικλίνειν ἐπὶ τὸ ῥαθυμεῖν.
Segnius, βραδύτερον.
Segrego, ἐκκρίνω, ἀφορίζω, χωρίζω.
Sejunctio, διάζευξις, ἀποχώρησις.
Sejungo, χωρίζω, διΐστημι, διαιρέω.
Selectio, ἐκλογή, ἀπόκρισις.
Selibra, ἡμίλιτρον.
Seligo, ἀπολέγω, ἀποκρίνω, ἐξαιρέω.
Sella, ἕδρα, καθέδρα, θρόνος.
Sella curulis, δίφρος ἡγεμονικός.
Sellula, θρονίδιον, καθέδριον.
Semel, ἅπαξ, καθάπαξ.
Semen, σπέρμα τό, σπόρος.
Semen candidum, κνῆκος.
Sementitius, σπόριμος.
Sementis, σπόρος.
Semestris, ἑξάμηνος.
Semesus, ἡμίβρωτος.
Semet, ἑαυτόν.
Semianimis, ἡμιθανής.
Semicinctum, ἡμιζώνιον, ὑπόζωμα.
Semicirculus, τὸ ἡμίκυκλον.
Semicoctus, ἡμίεφθος.
Semidoctus, ἡμιμαθής.
Semivivus, ἡμίζωος.
Semihora, τὸ ἡμιώριον.
Semimortuus, ἡμιθανής.
Seminanis, ἡμίκενος.
Seminarium, φυτευτήριον.
Seminatio, σπορά.
Seminator, σπορεύς.
Semino, σπείρω, φυτεύω· pro divulgo, διασπείρω.
Semis, semissis, ἥμισυς, ἡμίσεια, ἥμισυ.
Semita, ἀτραπός, τρίβος.
Semoveo, ἀποκινέω, ἀποχωρίζω.
Semper, ἀεί, διαπαντός.
Sempiternus, ἀΐδιος, αἰώνιος, ὁ καὶ ἡ.
Semuncia, γράμματα δώδεκα, ἡμιούγγιον.
Senaculum, βουλευτήριον.
Senator, βουλευτής, οῦ, ὁ, γερουσιαστής.
Senatorius, βουλευτικός.
Senatu moveo, ἐκφυλλοφορέω τινά· τῆς συγκλήτου ἐκβάλλω.
in Senatum eligi, ἐγκρίνεσθαι εἰς γερουσίαν.
Senatus, βουλή, ἡ σύγκλητος, γερουσία.
Senatusconsultum, βούλευμα, τό, διαβεβουλευμένον.
Senectus, γῆρας, ατος.
Senectus extrema, πανύστατον γῆρας.
Senesco, γηράσκω, γηράω, παρακμάζω.
Senex, γέρων, πρεσβύτης, γηραιός.
Seni, οἱ ἕξ.
Senilis, γεροντικός, γερόντειος.
Seniliter, γεροντικῶς.
Senio confectus, πάρηλιξ, ικος, ὁ.
Senio felix, εὔγηρος.
Senior, γεραίτερος, πρεσβύτερος.
Senium, τὸ γῆρας.
Senium felix, εὐγηρία.
Sensibilis, αἰσθητός.
Sensim, ἀκροθιγῶς, κατὰ μικρόν, ἠρέμα.
Sensus, αἴσθησις, νόημα, διάνοια.
Sensus quinque, αἰσθήσεις πέντε.
Sensûs expers, ἀναίσθητος.
Sententia, γνώμη, διάνοια, νοῦς, ψῆφος, κρίσις, δόγμα.
ex Sententiâ, κατὰ νοῦν, κατὰ γνώμην.
Sententiæ ejusdem, σύμψηφός τινι.
in eâ sum Sententiâ, οὕτω γνώμης ἔχω.
à Sententiâ dimovere, μεταπείθειν τινά.
Sententiam fero, γνώμην ἀποφαίνομαι, ψῆφον τίθεσθαι.
Sententiam muto, ἀνατίθεμαι τὴν διάνοιαν, μεταβάλλομαι.
Sententiosè, ἀποφαντικῶς, γνωμικῶς.
Sententiosus, γνωμικός, ἀποφθεγματικός.
Sentes, ἄκανθαι.
Senticetum, ἀκανθιών.
Sentina, ἄντλος, ἀντλία.
Sentio, αἰσθάνομαι κραυγῆς, clamorem: pro intelligere νοεῖν, κατιδεῖν, διαγνῶναί τι· ἀκούειν. Sentit mecum, τὴν ἐμὴν γνώμην ἔχει.
Sentis, ἄκανθα, βάτος.
Sentus, λάσιος, δασύς, τραχώδης.
Seorsim, χωρίς, ἰδίᾳ, καθ' αὐτόν.
Separabilis, χωριστός.
Separatim, χωρίς, cum genit.
Separatio, ἀφορισμός, ἀπόκρισις.
Separatu, seu secretu facilis, εὐχώριστος.
Separo, χωρίζω, ἀποκρίνω, ἀφορίζομαι, νοσφίζω, διΐστημι, διαιρέω.
Sepelio, θάπτω, καταθάπτω.
Sepes, sepimentum, φραγμός, φράγμα, περίφραγμα, περίβολος.
Sepia, σηπία.
Sepimentum, φράγμα.
Sepio, φράττω, περιβάλλομαι.
Seplasiarium, μυροπώλιον.
Sepono, ταμιεύω, ἀποτίθημι.
Septangulus, ἑπτάγωνος.
Septem, ἑπτά.
September, μαιμακτηριών, ἑπτέμβριος.
Septendecim, ἑπτακαίδεκα.
Septemfluus, ἑπτάρρους.
Septempedalis, ἑπταποδιαῖος.
Septemplex, ἑπτάπλοος, ους.
Septemvir, εἷς τῶν ἑπτὰ ἀρχόντων.
Septemviratus, ἑπταρχία.
Septenarius, ἑπταδικός.
Septeni, οἱ ἑπτά.
Septennis, ἑπταετής.
Septennium, ἑπταετία.
Septentrio, ἄρκτος, ἅμαξα.
Septentrionalis, ἀρκτικός.
Septicollis, ἑπτάλοφος.
Septies, ἑπτάκις.
Septifolium, ἑπτάφυλλον.
Septimana, ἑβδομάς.
Septimus, ἕβδομος.
Septingentarius, ἑπτακοσιαῖος.
Septingentesimus, ἑπτακοσιοστός.
Septingenti, ἑπτακόσιοι.
Septuagies, ἑβδομηκοντάκις.
Septuaginta, ἑβδομήκοντα.
Septum, φράγμα· ἕρκος, τό.
Sepulchralis, ἐπιτάφιος.
Sepulchri violator, τυμβωρύχος.
Sepulchrum, τάφος, ὁ· μνῆμα, τό.
Sepultura, ταφή, ἐνταφιασμός.
Sepultus, τεθαμμένος, ταφείς.
non Sepultus, ἄταφος.
Sequax, ἀκολουθητικός.
Sequela, ἀκολουθία· τὸ ἐφεξῆς.
Sequester, προσαγωγεύς, προξενητής, ὁ· μεσίτης, μέσος.
Sequestratio, μεσιτεία.
Sequestro, ἀποχωρίζω, μεσεγγυάομαι.
Sequor, ἕπομαι τινι, ἀκολουθέω, ὀπηδέω·

quæ

quæ sequuntur, τὰ ἑξῆς, τὰ ἀκόλουθα.
Sera, κλεῖθρον.
Serenitas, εὐδία, αἰθρία, γαλήνη.
Serenissimus, εὐδιώτατος.
Sereno, αἰθριάζω, γαληνιάω.
Serenus, αἴθριος, εὔδιος, εὐήμερος.
Seria, orum, τὰ σπουδαῖα. ἀναγκαῖα.
Sericarius, σηρικοπλόκος.
Sericum, σηρικόν.
Sericus, a, um, σηρικός.
Series, τάξις, εἱρμός, ὁρμός.
Seriò, σπουδῇ, τῇ σπουδῇ.
Serius, a, um, σπουδαῖος, σεμνός.
Sermo, λόγος, ὁμιλία.
Sermonis venustas, εὐφραδία.
Sermonem cohibeo, i. e. taceo, ἐχεμυθέω.
Sermonis cohibentia, seu continentia, id est, taciturnitas, ἐχεμυθία.
Sermocinor, ὁμιλέω, διαλέγομαι.
Sermonem disseminare, θρυλλεῖν τι.
Sero, as, κλείω.
Sero, is, ui, ἅπτομαι.
Sero, sevi, σπείρω, φυτεύω.
Serò, serius, ὀψέ, ὀψιαίτερον.
Serotinus, ὄψιμος, ὄψιος.
Serpens, anguis, ὄφις, ἑρπετόν.
Serpo, ἕρπω, ἑρπύζω.
Serra, πρίων.
Serra secare, διαπρίειν, ἐμπρίειν.
Serro, as, πριονίζω.
Serriculum, δρέπανον χορτοκοπικόν.
Sertum, στέφανος, στεφάνιον.
Serrula, πριόνιον.
Serva, δούλη, δοῦλις, θεράπαινα.
Servans, φυλάσσων, καὶ φύλαξ.
Servans æqui, φύλαξ τοῦ δικαίου.
Servator, σωτήρ.
Servilis, δουλικός, δούλιος.
Serviliter, δουλικῶς, δουλοπρεπῶς.
Servio, δουλεύω καιρῷ, tempori: λατρεύειν τινι, alicui, ὑπηρετέω.
Servitium, idem quod servitus.
Servitus, δουλεία, δουλοπρέπεια, λατρεία, θεραπεία, οἰκετεία.
in Servitutem redigere, εἰς δουλείαν ὑπάγειν: ἀνδραποδίζειν.
Servo, σώζω, φυλάττω τινα, παρατηρέω τινα.
Serum lactis, ὀῤῥός, ὁ.
Serus, tardus, χρόνιος.
Servulus, δουλάριον.
Servus, δοῦλος, θεράπων.
Servus, a, um, δουλικός.
Sese, ἑαυτόν.
Sesquialtera, ἡμιολία.
Sesqui hora, τριημιώριον.
Sesqui libra, λίτρα καὶ ἥμισυ, τριημιλίτριον.
Sesquitertium, ἐπίτριτον.
Sessio, ἐφέδρευσις, κάθισμα.
Sessor, ἐφεδρευτής.
Sestertium, δραχμή, δηνάριον.
Setæ, χαίτη.
Seu, ἤ, ἤτοι, εἴτε.
Severè, σεμνῶς.
Severitas, σεμνότης, ἀποτομία.
Severus, αὐστηρός, σεμνός, ἀπότομος.
Sevoco, ἀποκαλέω.
Sevosus, στεατώδης.
Sevum, στέαρ.
Sex, ἕξ.
Sexageni, ἑξήκοντα.
Sexaginta, idem.
Sexcenti, ἑξακόσιοι.
Sexdecim, ἑκκαίδεκα.
Sexies, ἑξάκις.
Sextarius, ξέστης μέτρον.
Sextus, ἕκτος.
Sexus, φύσις, γένος.
Sexus utriusque, γυνάνδρος, ἑρμαφρόδιτος.
Si, εἰ, ἄν, εἴπερ, ἐπειδάν.
Si verò, ἐὰν δή, εἰ δή, εἰ δ' ἄρα.
Si unquam alias, εἴποτε, ἤ ποτε, εἴπερ.
Sibi, ἑαυτοῦ.
Sibi placens, αὐθάδης, αὐθαίρετος.
Sibilo, συρίττω.
Sibilus, συριγμός, σύριγμα.
Sibilus, a, um, ὁ συρίττων.
Sybilla, σίβυλλα.
Sic, οὕτω, οὕτως.
Sic ut, οὕτως, ὡς, οὕτως, ὥσπερ.
Sica, ξίφος, ὁ, τὸ· κοπίς· ξιφίδιον.
Sicarius, φονεύς· ξιφηφόρος.
Siccine, οὕτωσι.
Siccitas, ξηρότης, ξηρασία, αὐχμός.
Sicco, ξηραίνω, ἐξικμάζω.
Siccus, ξηρός, ἄνικμος, αὐχμώδης.
Siclus, σίκλος.
Sicubi, εἴπου, εἴποτε, ἐάνποτε.
Sicunde, εἴποθεν.
Sicut & sicuti, ὡς, ὥσπερ, καθάπερ, καθώς, ᾗ, ὡς, ὥσπερ.
Sideratus, ἀστρόβλης, ἥττος.
Sidereus, ἀστρῷος, ἀστερόεις.
Sido, καθιζάνω.
Sidus, ἄστρον.
Sigillaris cera, ῥύπος.
Sigillatim, καθ' ἕκαστον.
Sigillo, σφραγίζω, σφραγῖδα ἐπιτίθημι.
Sigillum, σφραγίς, σήμαντρον.
Signa, ζώδια, σημεῖα, σφραγῖδες.
Signaculum, σφραγιστήριον.
Signator, σημάντωρ.
Signatorius, σφραγιστικός.
Signatura, σημασία.
Signatus, σημειωτός.
non Signatus, ἀσήμαντος.
Signifer, σημειοφόρος, ζωδιακός.
Significanter, ἐμφατικῶς.
Significatio, σημασία, ἔμφασις, σημείωσις.
Significativus, σημαντικός.
Significo, σημαίνω, δηλόω.
Signo, σφραγίζω: pro ostendere, σημαίνειν, ἀπόδειξιν ποιεῖσθαί τινι.
Signum, σημεῖον, τεκμήριον, ὑπόδειγμα, deinde Significat, vexillum, σύμβολον, σύνθημα, τό. Tum quo aliquid obsignamus, σφραγίς.
Signum faustum seu boni symboli & ominis, εὐσύμβολον σημεῖον.
Signum dare alicui, κατασείειν τινί.
Silentio præterire aliquid, ὑπερβαίνεσθαί τι, σιωπῇ παρέρχεσθαι.
Silentio non prætereundum, οὐ παρασιωπητέον.
Silentium, σιγή, σιωπή, ἀφωνία.
Silentium impero, κατασιωπάω.
altum agere Silentium, μακρὰν σιγὴν σιγάω.
Sileo, σιγάω, σιωπάω, ἐχεμυθέω.
Silesco, σιγηρὸς γίνομαι.
Silex, πυρίτης.
Silicernium, γέρων, τυμβογέρων.
Siligeneus, σιλιγνίτης.
Siligo, ὄλυρα, σίλιγνις.
Siliqua, λοβὸς κεράτιον, κύαμος καὶ φασήλου λοβοί, καὶ ξυλόγλυκον, λοβὸς τῶν χεδρόπων.
Simia, πίθηκος, ὁ, ἡ.
Simila, σεμίδαλις.
Similagineus panis, σεμιδαλίτης ἄρτος.
Similis, ὅμοιος, ἐοικώς.
per omnia Similis, ἀπαράλλακτος.
Similis sum, ἔοικα, ὁμοιοῦμαι.
Similiter, ὁμοίως, παραπλησίως.
Similitudo, ὁμοιότης, ὁμοίωσις, ἀναλογία.
Similo, ὁμοιόω.
Simplex, ἁπλοῦς· pro syncerus, ἀφελής, ἁπλοῦς· εὐγνώμων, εὐήθης, ἄκακος.
Simplicitas, ἁπλότης, ἀφέλεια, εὐήθεια, λιτότης, ἀκεραιότης.
Simpliciter, ἁπλῶς, ἀπλοϊκῶς.
Simul, ἅμα, ὁμοῦ.
Simulac, ἅμα, & ἅμα τε.
Simulacrum, εἴδωλον, εἰκών, ἄγαλμα.
Simulatè, προσποιητικῶς.
Simulatio, εἰρωνεία, ὑπόκρισις.
Simulator, εἴρων, μιμητής, ὑποκριτής.
Simulatus, ὑποκριτικός.
Simulo, προσποιοῦμαι εἶναι φίλος, me esse amicum, ὑποκρίνομαι, πλάττω.
Simultas, ἔχθρα, διαφορία.
Simultatem invicem gerere, ἔχειν δυσαρέστως πρὸς ἀλλήλους.
Simus, σιμός.
Sin, εἰ δή, ἐὰν δή, κἄν.
Sin minus, εἰ δὲ μή.
Sincerè, vide Syncerè, &c.
Sinciput, βρέγμα, ἡμικεφάλαιον.
Sindon, σινδών, ἡ.
Sine, præp. ἄνευ, ἐκτός, χωρίς, δίχα, cum genit.
Sine affectione, ἀπαθής, ἄστοργος.
Sine controversiâ, ἀδιαστάκτως, ἀναμφιβόλως.
Sine dubio, ἀναμφισβητήτως.
Sine fraude, ἀδόλως.
Sine intermissione, ἀδιαλείπτως, χωρὶς ὑπερθέσεως.
Sine liberis, ἄτεκνος.
Sine studio, ἀφιλόπονος.
Sine ulla varietate, ἄνευ ποικιλίας τινὸς ἢ ἀμφιβητήσεως.
Sine spiritu, ἄπνους.
Sine vitio, ἀσινής.
Sine sensu, ἄνους.
Singularis, ἑνικός, ἐξαίρετος, μοναχός.
Singulatim, καθ' ἕκαστον.
Singuli, ἕκαστος.
Singulis mensibus, κατὰ μῆνα.
Singulis diebus, καθ' ἡμέραν.
Singulis horis, ὅσαι ὧραι.
Singultim, μετὰ λυγμοῦ.
Singultio, λύζω.
Singultus, λυγμός, ὁ· λύγξ, γός.
Sinister, λαιός, σκαιός, εὐώνυμος.
Sinistra, σκαιά, ἀριστερά.
Sinistrè, σκαιῶς.
à Sinistris, ἐξ ἀριστερῶν, ἐξ εὐωνύμων.
Sinistrorsum, ἐπ' ἀριστερά.
Sino, ἐάω, τι, ἐπιτρέπω, ἀφίημι.
Sinuo, κάμπτω, κολπόω.
Sinuosus, κολπώδης.
Sinus, κόλπος, ὁ.
Siquando, εἴποτε, ἐάνποτε.
Siquidem, εἴγε, εἴπερ, εἴπερ ἄρα.

Siquis, εἴ τις, ἐάν τις οὖν.
Sirius, ὁ σείριος.
Siser, τὸ σίσαρον.
Sisto, ἵστημι, παριστάναι τινί· καταστῆσαι, ἐπέχω.
Sistrum, τὸ σεῖστρον.
Siticulosus, διψαλέος, ἄνυδρος, πολυδίψιος.
Si im restinguere, σβεννύειν τὸ δίψος.
Sitio, διψάω, καταδιψάω.
Sitis, δίψος, τὸ· δίψα.
Situla, κάλπη, ὑδρία, ὑδρίσκη.
Situm est in nobis, ἐφ' ἡμῖν ἐστί.
Situs, a, um, κείμενος.
Situs, αὐχμὸς, εὐρώς· pro positione loci, ὑπόθεσις, θέσις.
Sive, εἴτε, ἤτε, ἤκεν.
Smilax, σμίλαξ, ἡ.
Soboles, γονεά, τέκνον, ἀπόγονον.
Sobolesco, ὑποφύομαι, τῷ γήρει αὐξάνομαι.
Sobriè, νηφαλίως, σωφρόνως.
Sobrietas, νῆψις, νηφαλισμὸς, σωφροσύνη.
Sobrinus, ἀνεψιός.
Sobrium reddo, ἀνανήφω.
Sobrius, ὁ νήφων, νηφάλιος.
Soccus, ἐμβάτης, ὁ· καλοπόδιον.
Socer, πενθερὸς, κηδεστής, γαμβρός.
Socia, ἑταίρα.
Sociabilis, seu cum quo facile commercium haberi potest, εὐσυνάλλακτος.
Socialis, ἑταιρικός.
Socialiter, ἑταιρικῶς.
Sociatus, conjunctus, copulatus, κοινών.
Societas, κοινώνημα, κοινωνία.
Facere Societatem cum aliquo, συμμαχίαν ποιεῖσθαι πρός τινα.
Societatem dirimere, συμμαχίαν διαλύειν.
Socio, συμμίγνυμι, συναγελάζω.
Socius, ἑταῖρος, κοινωνὸς, σύμμαχος.
Socordia, ἀσυνεσία, ῥαθυμία, ἀκηδία.
Socors, ῥάθυμος, ἀθύμων, ἀκηδής.
Socrus, πενθερά, ἑκυρά.
Sodalis, ἑταῖρος, σύσσιτος.
Sodalitas vel Sodalitium, συσσιτία, φρατρία, ἑταιρεία.
Sodes, ὦ τάν.
Sol, ἥλιος, φοῖβος.
Sol oritur, ἥλιος ἀνατέλλει.
Sol occidit ἥλιος δύεται.
Solamen, solatium, παρηγορία, παραμύθιον, παραμυθία.
Solaris, ἡλιακός.
Solarium, ὡρολογεῖον ἡλιακόν.
Solatio esse alicui, φέρειν τινὶ παραμυθίαν.
Solator, παράκλητος, παρακλήτωρ.
Solea, ἐμβάς, κρηπίς· pro Pisce, βούγλωσσος.
Solenne, ἑορτή.
Solenne est, νομίζεται.
Solennis, πάνδημος, ἑορτάσιμος.
Solennitas, δημοθοινία, πανήγυρις, ἑορτή.
Solenniter, νομικῶς· ἐξ ἔθους.
Soleo, εἴωθα, εἴθισμαι, ἔθος ἔχω.
Solers, ἀγχίνους, δεξιὸς, πανοῦργος.
Solerter, ἀγχίνως.
Solertia, ἀγχίνοια, δεξιότης, περίνοια.
Solet, ἔθος ἐστί τινι· εἰθισμένον ἐστί· φιλεῖ.
Solicitatio, ἀνίασις, πειρασμός.
Solicitator, ἐπειχτής.
Solicitè, ἐπιμελῶς.
Solicito, ἀνιάω· λυπέω σε πολλά· pro impellere, ἀναπείθειν τινά.
Solicitudo, μέριμνα, ἀγωνία, φροντίς.
Solicitum esse, σπουδάζειν, φροντίζειν περί τινος.
Solicitus, πολυμέριμνος, μέριμνος, ἐπιμελὴς, περιδεὴς, πεφροντικῶς.
Solidè, στερεῶς.
Soliditas, στερεότης· τὸ στερεόν.
Solido, στερεόω, στῤῥόω.
Solidus, στερεός· pro perfecto, ὁλόκληρος, ἐντελής.
Soliloquium, μονολογία.
Soliloquus, μονολόγος.
Solitaurilia, θυσία, ἐκ συὸς, κριοῦ, καὶ ταύρου.
Solitaria vita, μοναστικὸς βίος.
Solitarius, μοναχὸς, μοναστὴς, ἐρημαῖος.
Solitudo, ἐρημία, μόνωσις.
Solitus, εἰωθώς.
Solium, θρόνος, ὁ· θρονίδιον.
Solo æquare, κατασκάπτειν εἰς ἔδαφος.
Solœcismus, σολοικισμός.
Solor, aris, παραμυθέομαι.
Solstitialis, τροπικός.
Solstitium, ἡ τροπή.
Solum, pavimentum, πεδίον, ἔδαφος.
Solum vertere, μετανίστασθαι.
Solum vertit, ἀνάστατος γίνεται, καταλείπει τὴν πατρίδα.
Solùm, solummodo, μόνον, μόνως.
Solvendo non sum, ἀξιόχρεως οὐκ εἰμι, πρὸς τὴν ἔκτισιν ἄπορος.
Solvo, λύω, διαλύω. Dicuntur item solvere, qui navi vehuntur aliquo, ἀπαίρειν τῆς Συρίας εἰς Ἀλεξάνδρειαν.
Solus, μόνος, καθ' αὑτὸν, ἔρημος, οἶος.
Soluta oratio, πεζὸς λόγος.
Solutio, λύσις, διάλυσις, τίσις.
Solutus, λελυμένος, ἀφειμένος.
Solutus curis, ἀμέριμνος.
Somniculosus, ὑπνωτικός.
Somnifer, ὑπνοφόρος.
Somnio, ὀνειροπολέω, ἐνυπνιάζω.
Somniorum interpres, ὀνειροπόλος, ὁ.
Somniorum interpretatio, ὀνειροπολία.
Somniosus, ὀνειρώδης.
Somnium, ἐνύπνιον, ὄναρ.
per Somnium, κατ' ὄναρ, καθ' ὕπνου.
Somno corripi, ὕπνῳ καταλαμβάνεσθαι.
Somnolentus, ὑπνηλὸς, ὑπνωτικός.
Somnium capere, ὕπνου τυγχάνειν· καταπίπτειν εἰς ὕπνον.
Somnus, ὕπνος, ὁ.
Somnus me corripit, ὕπνος με ἔχει.
Sonipes, καναχήπους.
Sonitus, ἦχος, δοῦπος.
Sono, as, ἠχέω, δουπέω.
Sonorus, ἠχώδης, πολυηχὴς, ψοφώδης.
Sons, ὑπαίτιος, ὑπεύθυνος.
Sonticus morbus, ἱερὰ νόσος, ἐπιληψία.
Sonum edo, φθέγγομαι.
Sonus, ἦχος, φθογγὸς, φθέγμα.
Sophisma, σόφισμα, τό.
Sophista, ὁ σοφιστής.
Sopio, εὐνάζω, κοιμίζω, κατακοιμίζω.
Sopor, ὕπνος, κοῖτος, κάρος.
Sopor è vino, κάρος ἐξ οἴνου.
Soporifer, ὑπνωτικὸς, καρωτικός.
Soporo, κατακοιμίζω.
Sorbeo, ῥοφέω.
Sorbilia ova, ᾠὰ ῥοφητά.
Sorbilis, ῥοφητὸς, ῥοπτός.
Sorbitio, ῥόφημα, ῥόμμα.
Sordeo, ῥυπάω.
Sordes, ἄση, ῥύπασμα· pro immoderata parsimonia, ῥυπαρία, σμικρολογία.
Sordes aurium, ἡ κυψέλη.
Sordidatus, ὁ ῥυπῶν, ῶντος.
Sordesco, σπιλοῦμαι, ῥυπαίνομαι.
Sordidè, σμικρολόγως, ῥυπαρῶς.
Sordidus, ῥυπαρὸς, ἀνελεύθερος, γλίσχρος.
Sordidus homo, σμικρολόγος.
Sorex, ἀρχαῖος μῦς.
Soror, ἀδελφή.
Sororicida, ἀδελφοκτόνος.
Sororis filius, ἀδελφιδοῦς.
Sororius, ἀδελφικός.
Sors, fortuna, κλῆρος, ὁ· pro officio, ἔργον, καθῆκον. Dicitur etiam fatalis necessitas, μοῖρα.
Sors infima, τύχη ὑστέρη.
Sortilegium, χρησμῳδία.
Sortilegus, χρησμῳδός.
Sortior, κληρόω, διαλαγχάνω, λαγχάνω.
Sortita sunt, τετύχηκεν.
Sortitio, κλήρωσις.
Sortito, κλήρῳ, κατὰ κλῆρον.
Sospes, σῶος.
Sospitalis, σωτήριος.
Sospito, σώζω, διασώζω.
Spado, σπάδων, βάκηλος, ἐκτομίας, εὐνοῦχος.
Spargo, is, σκεδάζω, σκορπίζω, σπείρω.
Spargere rumores, λόγον, vel φήμην διαδιδόναι.
Sparsim, σποράδην, χύδην.
Spatior, περιπατέω, περινοστέω.
Spatiosus, εὐρύχωρος, πλατύς.
Spatium, διάστημα.
Specialis, εἰδικὸς, ἴδιος.
Specialiter, εἰδικῶς, ἰδίᾳ.
Speciatim, εἰδικῶς, κατ' εἶδος.
Species, εἶδος, τὸ, ἰδέα, σχῆμα.
Specificus, εἰδικός.
Specillum, μηλή.
Specimen δεῖγμα, δεῖξις, ἐπίδειξις.
Specimen dare, δεῖγμα, ἐκφέρειν τινός· πεῖραν ἑαυτοῦ διδόναι, sui specimen.
Speciosè, εὐειδῶς.
Speciositas, φαιδρότης, ἀβροσύνη.
Speciosus, εὐειδὴς, ὡραῖος, φαιδρός.
Spectabilis, ἀξιοθέατος, κύδιμος, ὁ.
Spectaculum, θέαμα, θέατρον.
Spectaculum edere, θέαμα ἐπιδείκνυσθαι.
Spectandus, θεατός.
Spectatio, θεωρία, κατασκοπή.
Spectator, θεατὴς, ἔφορος.
Spectatus, δοκιμασθεὶς, εὐδόκιμος.
Specto, ὁράω· θεάομαι σε τί ποιήσεις, observo quid acturus sis: προσέχειν τινί· ἀποβλέπω, θεωρέω· hoc ad me spectat, ἀποβλέπει πρὸς ἐμέ· προσήκει μοι τοῦτο.
Spectrum, φάσμα τὸ, εἴδωλον φάντασμα.
Specula, σκοπή, σκοπιά.
Speculabundus, κατασκοπῶν.
Speculatio, θεώρημα, θεωρία.
Speculator, ἐπόπτης, κατάσκοπος, διόπτης.
Speculatores, κατάσκοποι, διοπτῆρες.
Speculatoria navis, κατασκοπικὸν πλοῖον.

Speculatorius, κατασκοπικός.
Speculatus, κατάσκοπος.
Speculor, exploro, κατασκοπέω, & ἔμαι & pro exacte considerare, σκοπέω, σκέπτομαι, σκοπάζω.
Speculum, κάτοπτρον, ἔσοπτρον.
Intueor in Speculum, ἐσοπτρίζομαί τι· ἐσοπτρίζομαι.
Specus, σπήλαιον, σπέος.
Spelunca, σπήλαιον, μάνδρα, ἡ, ἄντρον.
Spe fretus, εὐέλπιστος.
Spe vanâ foveri, κεναῖς ἐλπίσι θερμαίνεσθαι.
Spe frustrari, ἀποτυγχάνειν τῆς ἐλπίδος.
Spem abjicio, σφάλλομαι τῆς ἐλπίδος.
Spem alicui facere, ἐλπίδα παρέχειν τινί.
Spem habere, ἐλπίδα λαμβάνειν.
Præter spem, παρ' ἐλπίδα, παρὰ δόξαν.
Spem collocare in aliquo, ἀποβλέπειν εἴς τινα.
Sperabilis, ἐλπιστός.
Speratus, εὐελπής.
Sperno, ἐκφαυλίζω, ὀλιγωρέω τινός, ἐξουθενίζω, καταφρονέω, ὑπερορῶ, ἀθερίζω.
Spero ἐλπίζω τοῦτο, δόξαν ἔχω περί τινος, pro confido, πείθω, ἔλπομαι.
Spes, ἐλπίς, ίδος, ἡ, προσδοκία, δόξα.
Spes bona, εὐελπιστία.
Spes vana, κενελπιστία.
Sphæra, σφαῖρα, σφαίρωμα.
Sphæricus, σφαιροειδής.
Sphæristerium, σφαιριστήριον.
Sphinx, σφίγξ, ἡ.
Spica, στάχυς, ἄσταχυς.
Spiceus, spicatus, σταχυηρός.
Spicilegium, σταχυολογία.
Spico, as, σταχυοφυέω.
Spiculatores, δορυφόροι.
Spiculum, λόγχη, τὸ ξυστὸν, ὄγκος.
Spina, ἄκανθα.
Spina alba, βάτινον ῥάμνος.
Spina dorsi, ῥάχις, κλήνιον.
Spinalis medulla, ῥαχίτης μυελός.
Spineus, ἀκάνθινος.
Spinosus, ἀκανθώδης, ἀκανθικός.
Spira, σπεῖρα.
Spiras pulchras faciens, εὐσπειρος.
Spirabilis, πνευστός.
Spiramen, φυσητήριον.
Spiritualis, πνευματικός.
Spiritus, πνοή, πνεῦμα, ψυχή.
Spiro, πνέω, φυσάω, ἄημι.
Spissigradus, βραδύπους.
Spisso, πυκνόω, συνίστημι.
Spissus, πυκνός, συνεχής, συχνός.
Splen, ὁ σπλήν.
Splendeo, λάμπω, λαμπετάω, στιλβίζω, μαρμαίρω, στίλβω.
Splendesco, λαμπυρίζω, ἀπαυγάζω.
Splendidè, λαμπρῶς, φαιδρῶς, ἀγλαῶς.
Splendidum reddo, στιλβοποιέω, φαιδρόω.
Splendidus, λαμπρεὶς, αἴγλαις, ὁ, ἀγλαὸς, ὁ, φαεινὸς, εὐδόκιμος.
Splendidus seu lucidus admodùm, εὐφεγγής.
Splendor, αὐγή, ἀπαύγασμα, λαμπρότης· pro gloria, εὐδοξία, δόξα.
Spleneticus, σπληνητικός.
Spoliatio, σκύλευσις & σύλευσις.
Spoliatio fanorum, ἱεροσυλία.
Spoliator, λαφυραγωγός, συλητής.
Spoliatus, λαφυραγωγηθείς.
Spolio, σκυλεύω, συλέω τοῦτον.
Spolium, σκῦλον, λάφυρον, ἔναρα, τά.
Sponda, ἡ κλίνη.
Spondeo, ἀναδέχομαι, ἐγγυάω τινὶ τὴν παῖδα, filiam alicui despondeo: παρεγγυῶμαί σοι τοῦτο, ἐπαγγέλλομαι.
Spongia, σπόγγος.
Spongiosus, σπογγώδης.
Sponsa, μνηστή, νύμφη, μεμνηστευμένη.
Sponsalia, μνηστεία, νύμφια, τὰ, ἕδνα.
Sponsalis, μνηστευτικός, νυμφικός.
Sponsalis thalamus, νυμφαῖον.
Sponsio, ἐγγύησις.
Sponso, as, are, μνηστεύω.
Sponsor, ἐγγυητής, ἀνάδοχος.
Sponsus, a, um, μνηστευθείς, ἐγγυητός.
Sponsus, i, νυμφίος, μνηστής, οῦ, ὁ, μνήστωρ.
Spontaneus, αὐτόματος, ἑκούσιος.
Sponte, ἐκ προαιρέσεως, vel προνοίας, ἑκουσίας, ἑκόντι, αὐτομάτως.
Sponte suâ, αὐτομάτως, αὐτοματί.
Non Sponte, ἀπροαιρέτως.
Sporta, σπυρίς κόφινος, σαργάνη.
Sportula, σπυρίδιον, κάλαθος, φορμίς.
Spuma, ἀφρός.
Spuma argentea, λιθάργυρος.
Spumo, ἀφρίζω, ἀφριάω.
Spumosus, ἀφρώδης, ἀφρόεις.
Spuo, πτύω, ἀποπτύω.
Spurcitia, ἀκαθαρσία, ῥυπαρία.
Spurco, as, καταχρώω, ῥυπαίνω, μιαίνω.
Spurcus, μιαρός· pro fœtido, δυσώδης.
Spurius, νόθος, μοιχίδιος, ἀπάτωρ.
Sputo, πτυελίζω, & πτυαλίζω.
Sputum, πτύελον, πτύσμα.
Squaleo, αὐχμέω, & άω, ῥυπάω.
Squalidè, ῥυπαρῶς.
Squalidus, αὐχμηρός, ῥυπαρός.
Bene squalens, seu squalidus; ut oratio vetustatem quandam redolens, εὐπινής, λόγος εὐπινής.
Squalor, αὐχμὸς, ὁ, ῥύπος.
Squalore oblitus, αὐχμοῦ πλέως.
Squama, λεπὶς, λέπισμα.
Squameus, λεπιδωτὸς, φολιδωτός.
Squamosus, λεπιδώδης.
Stabilimentum, τὸ βεβαίωμα.
Stabilio, βεβαιόω.
Stabilis, ἑδραῖος, στάσιμος.
Stabilitas, βεβαιότης, στερεότης.
Stabularius, πανδοχεύς, αὐλήτης.
Stabulor, αὐλίζομαι, ἐπισταθμεύω.
Stabulum, αὐλή, ἔπαυλις, σταθμός.
Stadium, στάδιον, στάδιος.
Qui Stadium currunt, σταδιοδρόμοι.
Stagno, λιμνάζω, ἐπικλύζω.
Stagnum, λίμνη, ὑδροστάσιον.
Stamen, στήμων, στημόνιον.
Stamineus, στημόνιος.
Stannum, κασσίτερος.
Stare ab aliquo, μετά τινος, vel σύν τινι εἶναι.
Statarius, ἑδραῖος, σταδιαῖος.
Statera, σταθμὸς, ζυγός.
Ad Stateram exigere, ἐπὶ τὸν σταθμὸν ἄγειν.
Statim, βεβαίως· pro mox, ilico, εὐθὺς, αὐτίκα, παραχρῆμα, αὖψα, ἄφαρ.
Statio, σταθμὸς, στάσις, ἐφεδρεία.
Stationarii milites, φυλακαί.
Statio navium, ὅρμος, ἔφορμος.
In Statione suâ manere, ἐπὶ χώρας ἢ κατὰ χώραν.
Stationem habeo, ἐφορμέω, αὐλίζομαι.
Stationem deserere, λείπειν τὴν τάξιν.
Stativa, orum, σταθμὸς, ἔρυμα, στρατόπεδον.
Stato tempore, ἐν εἰρημένῳ χρόνῳ.
Statu liber, ἐλεύθερος χρόνῳ, κατὰ διαθήκην ἀφεθείς.
Statua, ἄγαλμα, ἀνδριάς.
Statuaria ars, ἑρμογλυφικὴ τέχνη.
Statuarius, ἀγαλματοποιός, πλαστικός.
Statuere exemplum, παραδειγματίζειν τινα.
Statum libera, ἐπικεκτημένη τὴν ἐλευθερίαν.
Statumen, ὁ χάραξ, ὁ κάμαξ.
Statumino, χαρακόω.
Statuo, τίθημι, τάττω· pro delibero, προαιρέομαι· pro censeo, ψηφίζομαι, γινώσκω τι, διαγινώσκω.
Statura, μέγεθος, τὸ, μῆκος ἡλικίας.
Staturus, στησόμενος.
Status, a, um, τεταγμένος.
Status dies, ἡμέρα συνδεδηλωμένη, τεταγμένη.
Status, ûs, conditio, κατάστασις, στάσις.
Status Reipublicæ, ἡ κατάστασις τῆς πόλεως.
Statutum, τὸ καθεστὸς, νόμος, θεσμὸς, διατεταγμένον, τὸ δόγμα.
Stella, ἀστήρ, έρος, ὁ.
Stellæ fixæ & errantes, ἀπλανεῖς τε καὶ ἀσταθεῖς.
Stellionatus, ἐπίθεσις, κακουργία, πανουργία, συκοφαντία.
Stemma, στέμμα, τό.
Stercoratio, κοπρισμός.
Stercoreus, κοπρικός, κόπριος, κοπριώδης.
Stercoro, κοπρίζω, κοπρέω.
Sterculinium, κοπροδοχεῖον, κοπρία.
Stercus, ἀφόδευμα, τὸ, κόπρος, ἡ, κοπρία.
Sterilesco, ἄκαρπος ἢ στεῖρος γίνομαι.
Sterilis, ἄγονος, ἄκαρπος, ἄτεκνος.
Sterilitas, ἀγονία, ἀφορία.
Sterne equum, ἐπίσαξον τὸν ἵππον.
Sternere mensam, κατασκευάζειν τράπεζαν ἢ κοσμεῖν.
Sterno, prosterno, καταβάλλω τι· pro occidere, καταστορῆσαι, pro extendo, στρώννυμι κλίνην.
Sternutatio, πταρμὸς, ὁ.
Sternuto, πταρνύω, πταίρω.
Sterquilinium, κοπρία, κοπρών.
Sterto, ῥέγχω, κνώσσω.
Stigma τὸ στίγμα.
Stilla, σταγὼν, σταλαγμὸς, ὁ.
Stillicidium, σταλαγμὸς, ψεκὰς, ῥανίς.
Stillo, στάζω, σταλάζω, ψεκάζω.
Stilus, τὸ γραφεῖον· item ὁ τῆς λέξεως τρόπος.
Stimulatio, κέντημα, οἴστρησις.
Stimulator, ὁ κέντωρ.
Stimulo, παρορμάω, παροξύνω, κεντέω.
Stimulus, κέντρον, κέντριον, λάκτις.
Stipata cohors, συνελθὸν τάγμα.
Stipator, ξιφοφόρος, ξιφήρης.
Stipatus, δορυφορούμενος.
Stipem cogere, ἀγυρμὸν ποιεῖν.
Stipem petere, ἔρανον προσαιτεῖν, πτωχεύειν.

Stipendiarius, ὑποτελής.
Stipendium, μισθός, ὁ, μισθοφορά.
Stipendium dare, μισθὸν διδόναι.
Stipendium mereri, στρατεύεσθαι ὑπό τινι.
Stipes, κορμός.
Stipo, ἐπάγω, στείβω, πυκνόω.
Stips, stipis, ἀγυρμός, ὁ, κέρμα, τό.
Stipula, καλάμη, φρύγανον.
Stipulatio, συγγραφή, ἐπερώτημα.
Stipulor, συγγράφω, διομολογοῦμαι.
Stiria, σταλαγμός, συμπαγείς.
Stirpitus, ῥιζόθεν, ἐκβάθρων.
Stirpo, ῥιζόω.
Stirps, progenies, γενεά, γονή, pro trunco ῥιζόφυτον.
Stiva, ἐχέτλη.
Sto, as, are, ἱστάναι, ἑστηκέναι· stare promissis, ἐμμένειν τοῖς λελεγμένοις· stat sententia, δέδοκται.
Stoice, στωϊκῶς.
Stoicus, στωϊκός.
Stola, στολή.
Stolatus, ἐστολισμένος.
Stolide, ἀνοήτως.
Stoliditas, ἀβελτερία, ἀπαθαλία.
Stolidus, ἀνόητος, ἀνοήμων, μωρός.
Stomachor, ἀγανακτεῖν ἐπὶ τούτων, δυσχεραίνω.
Stomachosus, ὀργίλος, ἀγανακτικός.
Stomacho fruens bono, εὔπεπτος· εὐστόμαχος.
Stomacho conveniens, seu stomachum corroborans, εὐστόμαχος.
Stomachus, στόμαχος, οἰσοφάγος, pro iracundia, ἀγανάκτησις, ὀργιλότης.
Storea, τὸ στρῶμα.
Strabo, στραβών, στραβός, παράβλωψ.
Strages, ὄλεθρος, φόνος, ἧττα πολέμου.
Stragulum, στρῶμα, τό, ἐπίβλημα, τάπης.
Stramen, κάρφη, & κάρφις, ιος, ἡ, & κάρφος.
Stramineus, καρφίτης, & καρφώδης.
Strangulo, ἀποπνίγω, ἄγχω τινά.
Stranguria, στραγγουρία.
Stratagema, τὸ στρατήγημα.
Strena, ξένιον, ἐπινομίς.
Strenue, ἀνδρείως.
Strenuitas, ἀνδραγαθία, ἀριστεία.
Strenuus, δραστήριος, ἀγωνοφίδης, ου, & ἀγήνωρ, ορος, ὁ, ἀνδρεῖος.
Cum Strepitu, βομβηδόν.
Sine Strepitu, ἀθορύβως, ἀψόφως.
Strepitus, ψόφος, ὁ, κτύπος, δοῦπος.
Strepo, ψοφέω, κτυπέω, δουπέω.
Stricte, & strictim, ἐπιψαύδην, λίγδην, ἐν βραχεῖ.
Strictura, σπινθήρ.
Strideo, τρύζω, ῥοιζέω, βρύχω.
Stridor, βρυγμός.
Stridulus, ψιθυρός, λιγυρός.
Strigilis, ξύστρα, στλεγγίς, ἡ.
Strigilo, is, ξύω.
Strigosus, λαγαρός, σκληρός, στερεός.
Stringere ensem, γυμνόω, σπάω τὴν μάχαιραν.
Stringo, σφίγγω, ψαύω.
Strix, strigis, σύρνιον.
Structor, κατασκευαστής, τέκτων.
Structura, κατασκευή, οἰκοδομή.
Struere, pro machinari, μηχανᾶσθαι, μηχανεύειν.
Struere dolos, ἐνεδρεύειν τινά, ἐνέδρας ἐπιθεῖναί τινι.
Strues, ὄγκος, σωρός, θημών.

Struma, χοιράς, χοιράδος, ἡ.
Struma laborat, χοιρᾷ.
Strumosus, χοιραδώδης.
Struo, κατασκευάζω, συντίθημι.
Struthiocamelus, στρουθοκάμηλος.
Studeo, σπουδάζω, περί τινος, ἐπιτηδεύω ἀρετήν, virtuti: προσέχω, προθυμέομαι· pro favere, σπουδάζειν πρός τινα.
Studiis incumbere, προσκαρτερεῖν τοῖς λόγοις.
Studiose, σπουδῇ, ἐπιτηδές, συντόνως.
Studiosi Philosophiæ, οἱ περὶ τὴν φιλοσοφίαν ὄντες.
Studiosus, σπουδαῖος, ὁ προσέχων, ἐπιμελής· pro fautore, σπουδαστής· pro literarum cupido, φιλομαθής.
Studium, σπουδή, ἄσκησις, ἐπιτήδευμα.
Studium Philosophiæ, ἡ ἐν φιλοσοφίᾳ σπουδή.
Studium in aliqua re ponere, σπουδὴν ἔχειν περί τινος.
Stulte, ἀγνωμόνως, ἀνοήτως.
Stultiloquentia, μωρολογία.
Stultiloquus, μωρολόγος.
Stultitia, εὐήθεια, μωρία, ἄνοια.
Stultus, μωρός, ἀνόητος, νοῦν οὐκ ἔχων, ἄφρων, ἀσύνετος.
Stupa, στύπη, & στύππη, στυππεῖον.
Stupefacio, ἐκπλήττω, ἐκφοβέω.
Stupefactus, ἐκπεπληγμένος.
Stupefio, ἐκπλήττομαί τινι, ταράττομαι.
Stupeo, ἀναισθήτως ἔχω, ἐξίσταμαι.
Stupiditas, ἀναισθησία, ἔκστασις, θάμβος.
Stupidus, ἀβέλτερος, ἀναίσθητος.
Stupor, ἔκπληξις.
Stuprator, διακορευτής, μοιχευτής.
Stupro, μοιχεύω, διαφθείρω, διαπαρθενεύω.
Stuprum, μοιχεία, διακόρησις.
Stuprum inferre, μοιχεύειν, διαφθείρειν γυναῖκά τινος.
Sturnus, ψάρ, ὁ.
Styx, στύξ.
Suada, ἡ πειθώ.
Suadeo, πείθω σε τοῦτο, συμβουλεύω τινί τι, παραινέω, εἰσηγέομαι.
Suamet, τῇ ἑαυτοῦ.
Suapte, αὐτομάτως, τῇ ἑαυτοῦ.
Suasio, παραίνεσις, παράκλησις.
Suasor, σύμβουλος, εἰσηγητής.
Suasorius, συμβουλευτικός, παραινετικός.
Suaviloquentia, ἡδυλογία, ἡδυφωνία.
Suaviloquus, ἡδυλόγος, ἡδυεπής, ἡδύφωνος.
Suavior, aris, καταφιλέω.
Suavis, e, ἡδύς.
Suavissimus, ἥδιστος.
Suavitas, ἡδύτης, γλυκύτης.
Suaviter, ἡδέως, γλυκέως.
Suavium, osculum, τὸ φίλημα.
Sub, ὑπό, cum genit. dat. & acc.
Sub dio, ὑπ' αἰθρίᾳ, ὑπαίθριον.
Sub manum, ὑπὸ χεῖρα.
Sub prætextu, ἐπὶ προσχήματι.
Sub umbra, ὑπὸ προσχήματι.
Subactus, κατειργασμένος.
Subæratus, ὑπόχαλκος.
Subæro, ὑποχαλκόω.
Subcineritius, ἐγκρυφίας.
Subcineritius panis, σποδίτης ἄρτος.
Subcutaneus, ὑποσαρκίδιος, vel potius; ὑποδερματικός.

Subdititius, ὑπόβλητος, ὑποβολιμαῖος.
Subditum esse alicui, ὑπό τινι εἶναι.
Subditus, a, um, ἐπιταττόμενος pro subjectus, ἀρχόμενος, ὑποτεταγμένος, ὑπήκοος, ἐπιτεταγμένος.
Subdo, is, ὑποτάσσω, ὑποβάλλω· pro subjungere, ἐπιλέγειν, ὑφιστάναι.
Subdolus, ἀπατηλός, ὑπόδολος.
Subducere rationem, λογίζεσθαι.
Subduco, ὑπεξάγω, ὑφαιρέω, κλέπτω.
Subductio, λογισμός, ὑπαγωγή.
Subeo, ὑποδύομαι, ὑπέρχομαι· subire pericula, ἀνέχεσθαι, καρτερεῖν τι· pro venire in mentem, ὑπιέναι.
Suber, φελλός, δρῦς.
Subgingivæ, ὑποῦλη.
Subjaceo, ὑπόκειμαι, ὑποτίθεμαι.
Subjacto, subjecto, ὑπορρίπτω.
Subjectio, ὑποταγή.
Subjectus, subditus, ὑπήκοος, ἀρχόμενος.
Subigo, βιάζομαι, ὑπάγω· pro domare, κατεργάζομαι, δαμάω· pro commisceo, ἀναμάττω, ἀναφύρω.
Subjicio, suppono, ὑποβάλλω, ὑποτάσσω· pro subigo, κατεργάζομαι, ὑπάγω τινί τι.
Subinde, εἶτα, ἔπειτα· pro frequenter, θαμά.
Subirascor, ὑποργίζομαι.
Subito, ἐξαίφνης, ἐν ἀκαρεῖ, εὐθύς.
Subitus, αἰφνίδιος, ἐξαπιναῖος.
Subjugis, ὑποζυγιώδης, ζύγιος.
Subjugo, as, are, ἔκδοτον ποιεῖν, ὑποτάττω, ὑποχειρόω, ὑποζευγνύω.
Subjungo, ὑποτάσσω, ὑποζεύγνυμι.
Sublabor, ὑπολισθαίνω.
Sublego, as, ὑποκαθίστημι.
Sublego, gis, ὑφαιροῦμαι.
Sublevo, ὑπεξαίρω, κουφίζω· pro prodesse, ὠφελεῖν ἄλλους.
Sublicius pons, γέφυρα ξυλίνη.
Subligar, subligaculum, περίζωμα, περισκελίς.
Subligo, as, ὑποδέω.
In Sublime ferri, μετεωρίζεσθαι.
Sublimis, μετέωρος, αἴωρος, ὑψηλός.
Sublimitas, μετεωρισμός, ὑψηλότης.
Sublingua, ὑπογλώσσιον.
Sublino, ὑπαλείφω, ὑποχρίω.
Sublustris nox, ἀμφιλύκη νύξ.
Submentum, ἀνθερεών.
Submergo, καταδύω, καταποντίζω.
Submersus, βύθιος, ὑποβρύχιος.
Subministro, ὑπουργέω, ὑπηρετέω τινί τι· ὑπαρκέω.
Submisse, ταπεινῶς, ὑφειμένως.
Submissio, ταπείνωσις.
Submissus, ταπεινός, ὑφειμένος.
Submitto, ὑποτάττω ἐμαυτόν τινι, ὑποτίθημι, ὑποβάλλω, ὑποπέμπω.
Submoneo, ὑπαναμιμνήσκω.
Submoveo, ἀποκινέω, ὑπεξαίρομαί τι.
Subnascor, ὑποφύομαι.
Subnecto, ὑποπλέκω.
Subnitor, ὑπερείδομαι.
Subodoro, ὑπόζω.
Suborior, ὑπανατέλλω.
Subornatio, παρασκευή.
Subornatus, ὑπόβλητος.
Suborno, ὑποτιμάω, ὑποκοσμέω· pro clam submittere, παρασκευάζομαι, ὑποπέμπω, προβιβάζω.
Subrepo, ὑφέρπω, ὑπέρχομαι.

Subrepticius, κλεπταῖος.
Subrideo, ὑπομειδιάω.
Subripio, ὑφαρπάζω.
Subrogo, ἀντικαθίστημι.
Subruo, ὑπορύττω, καταβάλλω.
Subsannatio, χλευασία, χλευασμός.
Subsanno, as, irrideo, χλευάζω τινα, σκώπτειν, καταμωκάομαι.
Subscribo, ὑπογράφω, ὑποσημαίνομαι, συγκατατίθημι.
Subscriptio, ὑπογραφή, ὑποσημείωσις.
Subsellia, ἕδραι τὰ βάθρα.
Subsequens, ἐπακολουθῶν.
Subsequor, ἐφέπομαι, ἐπακολουθέω τινι.
Subservio, ὑποδρήσσω, ὑποδιακονέω.
Subsideo, sedeo, ὑποκαθίζω, ὑφίσταμαι, ὑφεδρεύω.
Subsidiarius, ἐπικουρικός.
Subsidium, ἐπικουρία, βοήθεια.
Subsido, pessum eo, ὑποκαθέζω.
Subsigno, ὑποσημειόω, κατασημαίνομαι.
Subsisto, ὑφίσταμαι, μένω, ἀντέχω.
Subsolanus, ἀπηλιώτης.
Substantia, ὑπόστασις, οὐσία, ὑποκείμενον· pro facultatibus, τὰ ὄντα, οὐσία.
Substantialis, ὑπαρκτικός.
Substerno, is, ὑποστρώννυμι.
Substituo, ἀντικαθίστημι, ὑφίστημι.
Substitutio, ὑποκατάστασις.
Substo, ὑφίσταμαι.
Substramen, substratus, ûs, ὑπόστρωμα.
Substringo, καταστέλλω.
Subsum, ὕπειμι, ὑπείκω.
Substruo, ἐπισκευάζω, καταβάλλομαι.
Subtegmen, κρόκη.
Subtendo, ὑποτείνω.
Subter, ὑπένερθε, ὑποκάτωθεν, ὑπό, κάτω.
Subterfugio, ὑπαλύσκομαι, ὑπεκφεύγω· subterfugere laborem, φεύγειν τὸν πόνον, ὑπαλύσκω, ὑπεκκλίνω.
Subterlabor, ὑπολισθαίνω.
Subterraneus, κατάγειος, καταχθόνιος, ὑπόγειος.
Subtexo, καθυφαίνω, προστίθημι.
Subtilis, λεπτός, λεπτομερής.
Subtilitas, λεπτομέρεια, ἀγχίνοια.
Subtiliter, λεπτῶς.
Subtiliter disserere, λεπτολογεῖν.
Subtraho, ὑπεξάγω, ὑποστέλλομαι.
Subtristis, ὑπολυπηρός.
Subtus, ὑπένερθε, κάτω, ὑποκάτω.
Subucula, ὑποχίτων, χιτωνίσκος.
Subvectio, ἀνακομιδή.
Subveho, ὑποκομίζω, ἀνάγω, ἀναφέρω.
Subvenio, βοηθέω τινι, συλλαμβάνω σοι, ἐπικουρέω τινι.
Subvereor, εὐλαβέομαι.
Subversio, ἀνατροπή, καταστροφή.
Subverto, καθαιρέω, καταστρέφω, καταβάλλω, ἀνατρέπω.
Subula, ῥαφίον, κεντητήριον.
Subulcus, ὑφορβός, ὑοβοσκός.
Subvolo, ἀναπέτομαι, ἀνίπταμαι.
Suburbanus, ὁ ἄστει παρακείμενος.
Suburbium, προάστειον.
Succedaneus, διάδοχος, ἀντανδρος.
Succedo, ὑποδύομαι, διαδέχομαι τὴν ἐξουσίαν τινός; in bonis alicui succedo: ἐκδέχομαι· successit ex animi sententiâ, ὑπῆρξέ μοι τὸ πρᾶγμα.
Succedo tibi, διαδέχομαί σε.
Succendo, ὑποκαίω, ὑφάπτω.
Succenseo, ἀγανακτέω πρός τινα, χαλεπαίνω τινι, ὀργὴν ἔχω ἐπί τινα.

Succenturiatus, ὑποταχθείς.
Succenturio, ἐπιλαγχάνω.
Successio, διαδοχή, διάδεξις.
Successivè, ἐκ διαδοχῆς.
Successor, διάδοχος, διαδεξάμενος.
Successus, τύχη, εὐπραγία, εὐτυχία, ὑποχώρησις.
Succidia, ταριχεία.
Succido, ὑποτέμνω, ὑποκόπτω.
Succiduus, a, um, διάδοχος.
Succinctè, ἐπὶ κεφαλαίων, συντόμως.
Succinctus, διεζωσμένος, σύντομος.
Succingo, ὑποζώννυμι.
Succino, ὑπάδω.
Succinum, ἤλεκτρον.
Succisivis horis, ἐν παρέργῳ μέρει.
Succosus, χυλώδης, πολύχυλος.
Succresco, ὑποφύομαι.
Succubus, ὑπόκοιτος.
Succumbo, ἀπολείπομαι, ὑπόκειμαί τινι, ὑποκατακλίνομαί τινι· ἡττάομαι ἔρωτος, succumbere amori: ὑποπίπτω.
Succurro, βοηθέω τινι, ἐπικουρέω, ἐξαρκέω, ἀμύνω σοι· pro in mentem venire, ὑπέρχεταί τινί τι.
Succus, χυλός, χυμός, χύλισμα.
Succo abundans, εὔχυλος.
Succutio, ὑποσείω.
Sudarium, σουδάριον, ῥινόμακτρον.
Sudatorium, τὸ πυριατήριον, ὑποκαυστόν.
Sudes, χάραξ, δρύφακτος.
Sudo, ἱδρόω.
Sudor, ἱδρώς, ἐφίδρωσις.
Sudore langueo, ἐξιδρόω.
Sine Sudore, ἀνιδρωτί.
Sudum, i, τὸ αἴθριον, εὐημερία.
Suesco, ἐθίζομαι.
Suffero, ὑποφέρω, ὑφίσταμαι, πάσχω, ἀνέχω, ὑπομένω.
Sufficiens, αὐτάρκης, ἱκανός.
Sufficienter, ἀποχρώντως, ἀρκούντως.
Sufficientia αὐτάρκεια, ἱκανότης.
Sufficio, ἀρκεῖ μοι ταῦτα, hæc mihi satis sunt; ἐξαρκεῖ τινι· pro subministrare: ἐπαρκεῖν· pro substituere, ὑφιστάναι τινα, ἀντικαθίστημι.
Suffigo, προσπερονάω, προσηλόω.
Suffimentum, θυμίαμα.
Suffio, θυμιάω, ὑποθυμιάω.
Suffitus, θυμίαμα, θυμίασις.
Sufflamen, inis, ὁ ἐποχλεύς.
Sufflamino, ἐποχλεύω.
Sufflo, φυσάω, ῥιπίζω.
Suffocatio, ἡ πνίξ, ἀπόπνιξις, ἀγχόνη.
Suffocatus, πνιγείς.
Suffoco, as, πνίγω, ἐμπνίγω.
Suffodio, ὑπορύττω.
Suffossio, ὑπορυγή.
Suffragatio, ψηφοφορία, ψῆφος.
Suffragium, ὁ ψῆφος, ψηφοφορία, γνώμη, χειροτονία.
Suffragium ferre, ψῆφον τίθεσθαι, ἐπιφέρειν ψῆφον.
Suffrago, ginis, καμπή, μεσοκνήμιον.
Suffragor, ψηφοφορέω, ψηφίζομαί σοι, χειροτονέω.
Suffulcio, ὑπερείδω.
Suffundo, ὑποχέω, καταχέω.
Suffundor pudore, καταδυσωποῦμαι.
Suffuror, διακλέπτω, ὑφαρπάζω.
Suffusio, ὑπόχυσις.
Suggero, suppedito, ἐπαρκέω, συμβάλλω τινι λόγον, alicui verba: ὑπομνῆσαί τινά τι, ὑποτίθεμαι.
Suggestus, βῆμα, ἀκροατήριον.

Sugillatio, ὑπωπιασμός, ὑβρισμός.
Sugillatus, ὑπώπιος, ὑπωπιασθείς.
Sugillo, ὑπωπιάζω· pro contumeliâ afficio, καθυβρίζω τινα, λοιδορέω, βλασφημέω.
Sugo, θηλάζω, μυζέω & άω, ἀμέλγω.
Sui, genit. ἑαυτοῦ.
Sui negotii, ἰδιοπράγμων.
Sui juris esse, ἑαυτοῦ εἶναι, αὐτεξούσιος.
Suile, ὁ συφεός.
Suinus, ὕειος.
Suillus, ὁ ὕειος· ὕειον κρέας, suilla caro.
Suis desideriis, τῷ ἰδίῳ κέρδει, τῇ ἰδίᾳ προθέσει, τῇ ἰδίᾳ ὠφελείᾳ.
Sulcatim, κατ' αὔλακας.
Sulco, αὐλακίζω, ἀλοκίζω.
Sulcus, αὖλαξ.
Sulphur, θεῖον, θεάφιον, θέειον.
Sulphur vivum, θεῖον ἄπυρον.
Sulphureus, θειώδης.
Sum, εἰμί, ὑπάρχω, τυγχάνω, πέλομαι.
Sum ejus ingenii, οὕτως ἔχω, οὕτω πέφυκα.
Sumen, οὖθαρ, ἐπιγάστριον.
Summa, κορυφὴ τοῦ λόγου, τὸ κεφάλαιον.
Summatim, ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν τι, ὥστε ὅλον εἰπεῖν.
Summè, εἰς τὰ μάλιστα.
Summitas, ἄκρα, ὑπεροχή.
Summoperè, μάλιστα.
Summoveo, ἀποκινέω.
Summum bonum, τὸ πέρας τῶν ἀγαθῶν.
Ad Summum, τὸ μέγιστον, τὸ σύμπαν.
Summum, τὸ ἄκρον.
Summus, ἔσχατος, ὑπέρτατος, ὕψιστος.
Summus sacerdos. ἀρχιερεύς.
Sumo, is, λαμβάνω, αἱρέω· pro arrogo, ἀπονέμω ἐμαυτῷ· pro eligo: αἱρεῖσθαι, ἐκλέγειν.
Sumptio, λῆμμα, λῆψις.
Sumptuosè, δαπανηρῶς.
Sumptuositas, πολυτέλεια.
Sumptuosus, δαπανηρός, πολυτελής.
Sumptus, ûs, δαπάνη, ἀνάλωμα.
Sumptus, a, um, εἰλημμένος.
Sumptus facere, δαπανᾶν.
Suo, ῥάπτω, ἀκέομαι.
Suo more, κατὰ τὸ εἰωθὸς αὐτῷ.
Suo tempore, ἐν δέοντι, καθ' ὥραν, εὐκαίρως.
Supellex, τὰ ἔπιπλα, κατασκευή, σκεῦος.
Supellex lignea, ἐνδομενία ξυλίνη.
Super, ἐπί, ἐν, dat. ὑπέρ, accus. vel gen. κατά, cum genit. adv. ὕπερθεν.
Superabilis, ὑπερβατός, εὐνίκητος.
Superaddo, ἐπιπροστίθημι, προσεμβάλλω.
Superante salo, ἀνεγειρομένης τῆς ἁλός.
Superbè, ὑπερηφάνως.
Superbia ὑπερηφανία, ὑπεροχή, ἀλαζονεία, ἀγηνορία, ἀγερωχία.
Superbiloquentia, μεγαληγορία.
Superbio, ὑπερηφανεύομαι, ὑπερηφανέω, μεγαλοφρονεῖν ἐπί τινι, τυφόομαι.
Superbus, ὑπερήφανος, ὑπέρογκος, ἀλαζών, μεγαλόφρων.
Supercido, ὑπερπίπτω.
Supercilia contrahere, τὰς ὀφρῦς ἀνασπᾶν.
Supercilium, ἐπισκύνιον, ὀφρύς· pro superbia, ὑπερηφανία.
Supereminco, ὑπερέχω.
Superexto, ἀναφαίνομαι.

In Superficie, ἐπιγραφῶς.
Superficies, ἐπίπεδον, ἐπιφάνεια.
Superflè, περισσῶς.
Superfluitas, περισσεία, περίσσευμα.
Superfluo, πλεονάζω, περισσεύω.
Superfluus, περισσὸς, ὑπέρπλεως.
Superfundo, ἐπιχέω.
Supergredior, ὑπερβαδίζω, ὑπερβαίνω.
Superi, οἱ ἄνω, οἱ ἄνωθεν, ἐπουράνιοι.
Superimpono, ὑπερεντίθημι.
Superinduco, ἐπεισάγω.
Superinduo, ἐπενδύω.
Superingero, ἐπεμφορέω.
Superior sum, πλεονεκτῶ σε τούτῳ, περιέχω.
Superior, ἀνώτερος, κρείττων.
Superiore anno, πέρυσι.
Superiore tempore, ἐν τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ, ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις.
Supermeo, ὑπερρέω, ὑπερβαίνω, ἐπιπορεύομαι.
Supernè, ἄνωθεν, ὕπερθεν.
Supernus, ὑπέρτερος, ὁ ἀνωτερικός.
Supero, ὑπερβαίνω· pro vinco, κρατέω τινὸς, νικᾶν, ὑπερνικάω. Item supervivo, περιγίνομαι.
Superpondium, ὑπέρμετρον.
Superpono, ἐπιτίθημι.
Superscribo, ἐπιγράφω.
Superscriptio, ἐπιγραφὴ, ἐπίγραμμα.
Supersedeo, ἐπέχω, παύομαι, διαλείπω.
Supersilio, ὑφάλλομαι, ὑπερπηδάω.
Superstes, περιγινόμενος, ἐπιὼν, περιών.
Superstes sum, περιλιμπάνομαι, περιλείπομαι, ἐπιβιόω, περιγίγνομαι.
Superstitio, δεισιδαιμονία, θελοθρησκεία.
Superstitiosè, δεισιδαιμόνως.
Superstitiosus, δεισιδαίμων, δεισίθεος.
Supersto, ἐφίσταμαι.
Superstruo, ἐποικοδομέω.
Supersum, περίειμι, περιγίνομαι. Item περισσεύειν.
Supervacaneum est, μάτην ἐστι.
Supervacuus, μάταιος, περισσός.
Supervenio, ἐπέρχομαι, περιτυγχάνω.
Superus, ὁ ἄνω, ἄνωθεν.
Supinus, ὕπτιος.
Suppar, πάρισος.
Supparus, περιώμιον.
Suppeditatio, χορηγία, πορισμὸς, ἐπάρκεια.
Suppedito, πορίζω, ἐκπορίζω τι, χορηγέω, ἐπαρκέω, παρέχω, ὑποτίθημι.
Suppel ex, τὰ ἔπιπλα, κατασκευὴ, seu ἐνσκευή.
Suppetiæ, ἐπικουρία, βοήθεια.
Suppetit, satis est ἐπαρκεῖ, περιγίνεται.
Suppeto, ἐξαρκέω.
Supplanto, ὑποσκελίζομαι, πτερνίζω.
Supplementum, πλήρωμα, ἐκπλήρωμα.
Suppleo, ἐκπληρόω, ἀναπληρόω.
Supplex, ἱκέτης, ἱκετήριος, ἱκέσιος.
Supplicatio, ἱκεσία, ἱκέτευμα.
Supplices preces ad Deum fundere, ἱκετεύειν τὸν θεόν.
Suppliciter, ἱκεσίως.
Supplicium, pro pœnâ, τίμημα, ἐπιτίμιον, ζημία.
Supplicium capitis constituere, τάττειν ζημίαν θάνατον.
Supplicium de aliquo sumere, μετέρχεσθαί τινα.
Supplico, ἱκετεύω, γονυπετέω, προσκυνέω, δέομαι, λίσσομαι, ἀντιβολέω.

Supplodo, καταικροτέω, ὑποκροτέω.
Suppono, ὑποτίθημι, ὑποβάλλω.
Suppositio, ὑπόθεσις, ὑποβολή.
Suppositiitius, ὑποβολιμαῖος.
Suppositus, ὑποτεθειμένος.
Suppressâ voce, σιγῇ.
Suppressio, ἀπόκρυψις.
Supprimo, cohibeo, ἐπέχω, καταστέλλω· pro occultare, ἐπικρύπτειν τι.
Suppudet, ὑπαισχύνομαι.
Suppuratio, ἐμπύησις, ἔμπυημα.
Suppuro, ἐμπυόω, πυέω.
Supputo, computo, λογίζομαι.
Supra, præpos. ὑπὲρ, acc. ἐπὶ, παρὰ, cum genit. πρὸς, dativ. Aliquando est adv. ἄνω, πρόσθεν.
Supra quam credibile est, πέρα πίστεως.
Supra dictum, ὁ καὶ ἐν τοῖς πρότερον εἴρηται, προειρημένον.
Supra fas, ὑπὲρ τὸ δέον.
Supra modum, καθ' ὑπερβολὴν, παρὰ τὸ μέτριον, ὑπὲρ τὸ δέον.
Supra spondam, ἐπὶ τοῦ ἐνηλάτου.
Supra vires, ὑπὲρ δύναμιν.
Supremus, κράτιστος, ὑπέρτατος.
Sura, γαστροκνημία, κνήμη.
Surcularis, φρυγανώδης, φρυγανατόκος.
Surculus, κλαδίσκος, φρύγανον, σκόλοψ.
Surdaster, ὑπόκωφος, δυσήκοος.
Surdesco, κωφάομαι, ἐκκωφόομαι.
Surditas, κώφωσις, ἀνηκοΐα.
Surdus, κωφὸς, ἀνήκοος.
Surgo, διανίστημι, ἀνίστημι, ἐγείρομαι.
Surreptitius, ὑφαρπαστός.
Surrigo, ἐπαίρω.
Surripio, ὑφαιρέω, ὑφαρπάζω.
Surrogo, ἀντικαθίσταμαι.
Sursum, ἄνω, ἐς τὸ ἄνω.
Sursum deorsum, ἄνω καὶ κάτω.
Sursum versùs, ἐς τὰ ἄνω.
Sus, præpos. ἀνά.
Sus, suis, ὗς, σῦς.
Susceptio, ὑπόδεξις, ὑποδοχή.
Susceptor, ὑποδέξιος, ὑποδοχεύς.
Susceptum, ἐγχείρημα, ἔργον.
Suscipere liberos, ἀναιρεῖσθαι παῖδας.
Suscipio, παραδέχομαι τινὰ, ἀναιροῦμαι πόλεμον, bellum: ἀναλαμβάνομαι, ἐπιχειρεῖν.
Suscitabulum, ἐμπύρευμα.
Suscito, ἐγείρω, ἀναζωγρέω, ἀνίστημι.
Suspectum esse alicui, ὑποπτεύεσθαι ὑπό τινος.
Suspectum habere aliquem, ὑποπτεύειν τινά.
Suspectus, ὕποπτος.
Suspendium, κρέμασις, ἀναστραύρωσις.
Suspendo, ἀναρτάω, ἀνάπτω, κρεμάω τινα ἐκ δένδρου, ex arbore: & pro differre rem, ἀναβάλλειν τι ἔς τι.
Suspensus, dubius, ἐπίφορος.
Suspicio, ἀναβλέπω, pro admirari, θαυμάζειν, ἄγαμαί τινα τῆς ἀρετῆς, καταπλήττομαι· pro suspectum habere, ὑφορᾶσθαί τινα.
Suspicio, ὑπόνοια, ὑποψία, ὑπόληψις.
Suspiciosus, ὑποληπτικὸς, ταχύποπτος.
Suspiciosè, ὑπόπτως.
Suspicor, καταδοξάζω, οἴμαι, ὑπολαμβάνω, ὑπονοέω.
Suspirans, ἀναπνέων.
Suspiriosus, ἀσθματικός.
Suspirium, στέναγμα, στοναχή.

Suspiro, στένω ἐπί τινι, propter aliquid: στενάζω, στοναχίζομαι.
Susque deque fero, ἀδιαφορῶ περί τι.
Sustentaculum, ἔρεισμα, βάσις, στήριγμα.
Sustentatio, ὑπομονή, ἀποστήριξις.
Sustento, ἀνέχω, pro tolerare, ὑπομένειν· pro alere, τρέφειν.
Sustineo, ἀνέχω, βαστάζω, idem quod pati, ὑπομένειν πόνους, labores.
Susurratio, ψιθυρισμός.
Susurro, ψιθυρίζω τινί.
Susurro, onis, ψίθυρος, ψιθυριστής.
Susurrus, ψιθυρισμός.
Sutela, κακοῤῥαφία.
Sutilis, ῥαπτός.
Sutor, ῥάπτης.
Sutrina, σκυτεῖον.
Sutura, ῥαφή.
Suus, ὃς, ἣ, ὅν.
Sycophanta, συκοφάντης, συκολόγος.
Syllaba, συλλαβή.
Syllogismus, συλλογισμός.
Sylva, ὕλη, λόχμη, δρυμός.
Sylvanus, πάν.
Sylvesco, ὑλομανέω, ξυλομανεῖν.
Sylvester, ὑλόεις, ὀρεινός.
Sylvosus, ὑλώδης, δρυμώδης.
Symbolum, τὸ σύμβολον.
Symmetria, συμμετρία.
Sympathia, συμπάθεια.
Symphonia, συμφωνία.
Symptoma, σύμπτωμα.
Synagoga, συναγωγή.
Synecdoche, συνεκδοχή.
Syncerè, ἀκιβδήλως, ἀκεραίως.
Synceritas, καθαρότης, ἀκεραιότης.
Syncerus, εἰλικρινὴς, ἀνυπόκριτος.
Syngraphum, συγγραφή.
Synodus, σύνοδος.
Synopsis, σύνοψις.
Syrma, τὸ σύρμα.
Syrupus, σύραιον.

T.

Tabanus, ὁ οἶστρος, μύωψ.
Tabefacio, ἐκτήκω, μαραίνω.
Tabella, πινάκιον, πινακίδιον.
Tabellarius, γραμματοφόρος, ἐπιστολεύς.
Taberna, οἴκημα· pro diversorio, καπηλεῖον.
Tabernaculum, σκήνωμα, σκηνή.
Tabernarius, κάπηλος, ἐργαστηριάρχης.
Tabes, μάρανσις, ἡ, μαρασμὸς, ὁ· φθίσις, φθόη, ἀτροφία, τῆξις, ἡ.
Tabesco, φθίνω, τήκομαι, μαραίνομαι, ἀτροφῶ, συντήκομαι.
Tabidus, συντηκτικὸς, μαρασμώδης.
Tabificus, φθιτικὸς, φθινώδης.
Tabula, πίναξ, πλὰξ, σανὶς, δέλτος.
Tabulæ novæ, χρεῶν ἀποκοπαί.
Tabularium, γραμματοφυλάκιον.
Tabulata, σανιδώματα, ὀροφώματα, τά.
Tabulo, contabulo, &c. σανιδόω.
Tabum, τὸ λύθρον.
Tacendus, σιωπητέος.
Taceo, σιγάω, σιωπάω, ἡσυχάζω.
Tacitè, σιγῇ, σιωπηρῶς.
Taciturnitas, ἐχεμυθία, ἀφασία, ἀγλωττία, σιωπὴ, σιγή.

Taciturnus, σιωπηλός.
Tacitus, qui tacet, ὁ σιωπῶν, σιωπηλός· pro eo, quod tacetur, σιωπώμενος.
Tactus, ἡ ἁφή.
Tactus est, ἐθίγη.
Tæda, δαΐς, πεύκη, λαμπάς.
Tædet, ἄχθομαι, βαρύνομαι.
Tædet me hujus hominis, σικχαίνομαι τοῦτον τὸν ἄνθρωπον.
Tædium, ἀκηδία, ἄχθος, ὁ κόρος.
Tænia, ταινία.
Talaria, τὰ πέδιλα.
Talaris, ποδήρης, πεζοφόρος.
Talaris tunicæ, ποδήρης χιτών.
Talea, ξυλάριον, θαλία.
Talentum, τάλαντον.
Talio, onis, ἡ δι' ἴσων ἀμοιβή.
Talipedo, παραχωλεύομαι.
Talis, e, τοιοῦτος, τοῖος, τοῖός δη.
Talis qualis, τοιοῦτος οἷος, τοιοῦτος ὁποῖος.
Talis ludo, ἀστραγαλίζω.
Taliter, τοιούτως.
Talitrum, σκανδαλισμὸς, κονδυλισμός.
Talorum lusus, ἀστραγάλισις.
Talpa, ἀσπάλαξ, σκάλοψ.
Talus, ἀστράγαλος, πτερός.
Tam, τοσοῦτον, οὕτως, ὡς.
Tam perditus, οὕτως πανώλης.
Tam, quam, τόσον, ὅσον, οὕτως, ὡς.
Tamdiu, quamdiu, τοσοῦτον, ἐφ' ὅσον.
Tamdiu, τοσοῦτον χρόνον.
Tamen, ὅμως, μήτοι, ἀλλ' ὅμως.
Tametsi, κἄν, καίτοι, εἰ καί.
Tandem, ποτὲ, τελευταῖον.
Tandem tamen, τέλος δ' οὖν.
Tango, ἅπτομαι, ἐφάπτομαι.
Tanquam, ὡσπερεὶ, ὁμοίως, ὥσπερ.
Tanti, quanti, περὶ τοσούτου, περὶ ὅσου.
Tantillum, τηλικόνδε, σμικρὸν ὅσον.
Tantillus, σμικρὸς, ὅσος.
Tantisper, donec, μέχρι τοῦ, μέχρις ἄν.
Tanto, quanto, τοσούτῳ, sequente ὅσῳ, vel ὅσῳπερ.
Tanto magis, quanto, τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳπερ.
Tanto melior, τοσούτῳ κρείττων.
Tanto tempore, τοσοῦτον χρόνον.
Tantopere, τηλικοῦτον, οὕτως.
Tantum, μόνον, μόνως.
Tantummodo, αὐτὸ μόνον, μόνον αὐτόν.
Tantum abest, τοσούτου δεῖ.
Tantundem, τοσοῦτον.
Tantum quod, ἀρτίως.
Tantus, a, um, τηλικοῦτος, τόσος.
Tantus, quantus, τηλικοῦτος τὸ μέγεθος, ὅσος.
Tapes, τάπης, τάπις.
Tardè, ὀψὲ, βραδέως, σχολαίως.
Tardesco, βραδύνω, βραδὺς γίγνομαι.
Tardigradus, βραδύπους.
Tardiloquentia, βραδυλογία.
Tardiloquus, βραδύγλωσσος.
Tarditas, βραδύτης, βραδυτής.
Tardius, βραδύτερον.
Tardiusculus, βραδύτερός πως.
Tardo, ἀναβάλλω, βραδύνω, διατρίβω, ἐγχρονίζω, δηθύνω.
Tardus, ὀκνηρὸς, βραδύς.
Tartareus, ταρτάρειος.
Tartarus, Tartara, ὁ τάρταρος, τὰ τάρταρα.
Taurinus, ταύρειος.
Taurus, ταῦρος.
Taxatio, τίμησις, ἀξία. Item reprehensio, ἐπιτίμησις.
Taxillus, ἀστραγαλίσκος.
Taxo, reprehendo, καθάπτομαί τινος· καταμέμφομαί τινα· pro æstimare pretio, τιμᾶν.
Taxus, σμίλαξ.
Tector, κονιάτης.
Tector tignarius, στεγαστὴς τέκτων.
Tectorium, κονίαμα.
Tectum, ὄροφος, ὀροφὴ, στέγη, στέγος.
Tectus, a, um, κρύφιος, ἀσαφής.
Tecum, μετὰ σοῦ.
Teda, δᾷς, δαδίον.
Teges, φορμὸς, φορμὶς, ψίαθος.
Tegmen, περιβολὴ, σκέπασμα, κάλυμμα.
Tego, καλύπτω, ἐρέφω, στέγω· pro abscondo, κρύπτομαι, pro conservare, ἀσφαλίζειν.
Tegula, κέραμος, πλίνθος.
Tela, ἱστὸς, ὁ, ὕφασμα.
Telam ordiri, ἱστουργεῖν, ἱστὸν ἵστασθαι.
extra Teli jactum esse, ἔξω βέλους ἐστώς.
Tellus, γῆ, γαῖα, χθὼν, ἡ.
Telum, βέλος, τὸ τόξευμα, ἀκόντιον.
Temerarius, ἄβουλος, ἀπερίσκεπτος, πλημμελής.
Temerè, εἰκῆ, ἀπερισκέπτως, ἀβούλως.
Temeritas, προπέτεια, ἀβουλία.
Temero, βεβηλόω, μιαίνω.
Temetum, μέθυ, μέθυσμα.
Temno, καταφρονέω.
Temo, onis, ῥυμὸς, ἑφόλκαιον, πηδάλιον.
Temperamentum, κρᾶσις, μίξις.
Temperans, σώφρων, μέτριος.
Temperantia, σωφροσύνη, ἐγκράτεια.
Temperatè, σωφρονικῶς.
Temperatura, εὐκρασία.
Temperatus, μέτριος, εὔκρατος, εὐκρατής.
Temperies, εὐκρασία.
Tempero, συγκιρνάω, κεράννυμι· pro abstinere, κατέχειν ἑαυτόν.
Tempero me vino, ἀπέχομαι οἴνου.
Tempestas, tempus, χρόνος, ὥρα· pro cœli inquietiore statu, χειμών, χειμασία.
Tempestivè, εὐκαίρως.
Tempestivus, καίριος, εὔκαιρος, ὡραῖος.
Tempestuosus, θυελλώδης.
Templi vestibulum, πρόναον.
Templum, ναὸς, ἱερὸν, ἀνάκτορον.
Tempora, οἱ κρόταφοι.
Temporalis, καίριος, χρονικός.
Temporaneus, πρόσκαιρος.
Temporarius, πρόσκαιρος.
Tempore Alexandri, ἐπ' Ἀλεξάνδρου· ἐπ' ἐμοῦ, meo tempore.
Tempore quodam, ποτὲ χρόνου.
Ex Tempore, ἐκ τοῦ παραχρῆμα εἰπεῖν, dicere.
In Tempore, ἐν τῷ δέοντι· ἐν δέοντι.
Tempori servio, δοῦλός εἰμι καιροῦ.
Tempus, χρόνος, ὁ, καιρὸς, ὁ, ὥρα.
Tempus succisivum, πάρεργον.
Temulenter, μεμεθυσμένως, μεθύσως.
Temulentia, οἰνοφλυγία, οἴνωσις, μέθη.
Temulentus, οἰνόφλυξ, ὑγρός, ὁ, οἰνώδης, μέθυσος, οἰνόληπτος.
Tenacissimæ memoriæ, μνημονικός.
Tenacitas, σμικρολογία, γλισχρότης.
Tenaciter, σμικρολόγως.
Tenax, ἰξώδης· pro avaro, φειδωλὸς, ῥυπαρὸς, tenax propositi, ἰσχυρογνώμων.
Tendere arcum, τόξον ἀποτείνεσθαι.
Tendere insidias, ἐνεδρεύειν.
Tendit eo res, τείνει εἴς τι, vel πρός τι.
Tendicula, παγίς, ἡ.
Tendo, extendo, τείνω, συντείνω· pro ire, δίκω.
Tenebræ, σκότος, τὸ, σκοτία, ἔρεβος.
Tenebras offundo, ὑποκρύπτω τι· ἀμαυρόω, σκοτίζω.
Tenebricosus, Tenebrosus, σκοτεινὸς, σκοτώδης.
Tenellus, λίαν ἁπαλὸς, ἁπαλώτερος.
Teneo, ἔχω, αἱρέω, καταλαμβάνω τι· κρατέω τι· pro possidere, κατέχειν.
Teneor, obligatus sum, κατέχομαί τι.
Teneri lege, κρατεῖσθαι ὑπὸ νόμου.
Tener, ἁπαλὸς, ὁ, τρυφερός, ὁ.
Tenor, ὁ τόνος, ἡ συνέχεια.
Tentare pudicitiam alicujus, πειρᾶν γυναῖκα.
Tentatio, πεῖρα, πειρασμός.
Tentator, πειραστὴς, ὁ πειράζων.
Tentigo, τόνος, τάσις.
Tentipellium, φάρμακον πρὸς ῥυτίδας, πιτάνασθαι.
Tento, πειράζω, πειρῶμαί τινος· πεῖραν λαμβάνειν, ἀπόπειραν ποιοῦμαι.
Tentorium, ἡ κλισία, τὸ σκηνος, σκήνωμα.
Tentorium figere, σκηνοῦσθαι.
Tenuis, λεπτὸς, λιτὸς, ψιλός pro paupere, πένης, ἐνδεής.
Tenuitas, λιτότης, λεπτότης, πενία, σπανία.
Tenuiter, λεπτῶς, ψιλῶς.
Tenus, usque ad, μέχρι, genit.
Tepefacio, ἀλεαίνω, θερμαίνω.
Tepeo, χλιαρός εἰμι, ἀλεάζω.
Tepesco, χλιαίνομαι.
Tepiditas, tepor, χλιαρότης.
Tepidus, χλιαρὸς, ἀλεεινός.
Ter, τρίς.
Ter felix, τρισευδαίμων, τρισόλβιος.
Terebra, τέρετρον, τρύπανον, τρυπάνη.
Terebro, τρυπάω, τορέω.
Terebrum, τρύπανον.
Teredo, τερηδὼν, σὴξ, θρίψ.
Teres, στρογγύλος.
Terga dare, τὰ νῶτα ἐπιστρέφειν.
Tergeminus, τρίδυμος.
Tergiversatio, ἡ τοῦ νώτου στροφή.
Tergiversator, περικάμπτης.
Tergiversor, στρέφομαι, ἀναστέλλεσθαι, ἐμπαλίζομαι, τατίζω.
Tergo, is, σμήχω, ὀμόργνυμι.
à Tergo, ὄπισθεν.
Tergum, ὁ νῶτος, in plur. τὰ νῶτα.
Tergus, oris, σκῦτος, βύρσα, δέρμα.
Termes, ἐλαία.
Terminatio, ὁρισμός.
Termino, περατόω, ὁρίζω, περιγράφω.
Terminus, ὅρος, ὅριον, πέρας.
Ternarius, τριαδικός.
Terni, τρεῖς, σὺν τρεῖς.
Tero, consumo, τρίβω, συντρίβω, & ὁμοῦ, τρύχω, ψώχω, terere tempus, διατρίβειν ἔν τινι, χρονοτριβεῖν.
Terra, γῆ, γαῖα, χθών.
Terra inculta, χέρσος γῆ.
Terrâ marique, πεζῇ καὶ κατὰ θάλασσαν.
Terra culta, εἰργασμένη γῆ.
Terræmotus, γῆς σεισμός.
Terræ motibus obnoxius, ἐπισεισ[ι]ος.
Terræ fragor, χάσμα.
Terræ malum, ἀρισολόχεια.

Terræ hiatus, χάσμα.
Terram colere, γεωργεῖν, ἐργάζεσθαι χώραν.
Terrarum orbis, ἡ οἰκουμένη.
Terrenus, terrestris, γαιώδης, ἐπίγειος, ἐπιχθόνιος.
Terreo, φοβέω, δειδίττομαι, ἐκπλήττω, τινα, πτοέω, καταράττω.
Terribilis, φοβερὸς, δεινός.
Terricrepus, βαρύβρομος.
Terriculamenta, φόβητρα, τά.
Terrificus, φοβερὸς, δειματώδης.
Terrigena, βροτὸς, γηγενής.
Territo, δειματόω.
Territorium, ὁ ἀγρὸς, τοπαρχία, χωρίον.
Territus, ἐκπλαγεὶς, ἐκφοβηθείς.
Terror, φόβος, ὁ, δέος, τὸ, ἔκπληξις.
Terrorem incutere, δέος ἐργάζεσθαί τινι· φόβον πέμπειν.
Tertiana febris, τριταῖος πυρετός.
Tertio, as, τριαστύω, τριασθέω.
Tertius, τρίτος.
Teruncius, τεταρτημόριον.
Tessera, κύβος, σύμβολον.
Tesserarius, κυβικὸς, ὁ τὸ σύνθημα σημαίνων.
Tesseris lusito, κυβεύω.
Tesserula, συνθημάτιον, ἀβάκιον.
Testa, κέραμος, ὄστρακον.
Testaceus, κεράμιος, ὀστράκινος.
Testamentarius, ῥᾳδιουργὸς, διαθηκογράφος.
Testamentum, διαθήκη, διάθεσις.
Testamentum abolere, ἀφανίζειν διαθήκην.
Testamentum condere, διαθήκην ποιεῖσθαι.
Testatio, διαμαρτυρία.
Testem subornare, παρασκευάζειν μάρτυρα.
Testes citare, ἐπάγεσθαι, ἢ προβάλλεσθαι μάρτυρας.
Testes producere, μάρτυρας παρέχεσθαι, παρασχεῖν.
Testiculus, ὀρχίδιον, ὄρχις.
Testificatio, μαρτυροποίησις.
Testificor, μαρτυρέω τινί.
Testimonium, μαρτυρία, μαρτύριον.
Testis, μάρτυρ, μάρτυρος· item ὄρχις.
Testor, μαρτυρέω τινι· μαρτύρομαι· pro suppliciter petere, ἱκετεύω τοὺς θεούς· pro testamentum condere, διαθήκην ποιεῖσθαι.
Testudo, χελώνη, χελώνη.
Teter, βδελυρὸς, δυσώδης.
Tetrum aspectu, εἰδεχθὴς, σικχός.
Tetrarcha, τετράρχης.
Tetricus, σκυθρωπὸς, σκυθρός.
Texo, ὑφαίνω, διϋφαίνω· pro componere, συμπλέκειν, συγγράφειν.
Textilis, ὑφαντὸς, πλεκτός.
Textor, πλοκεὺς, ἱματουργὸς, ὑφάντης.
Textrina, ἱστουργεῖον.
Textrix, ὑφάντρια.
Textura, πλέγμα, ὕφασμα.
Textus, a, um, ὑφαντός.
Textus bene, εὔπλοκος.
Textus eleganter & scitè, εὐϋφὴς, & εὐΰφαντος.
Textus & textura, ὕφανσις, συμπλοκὴ, ὕφασμα.
Thalamus, θάλαμος, θαλάμη.
Theatralis, θεατρικός.
Theatrum, τὸ θέατρον.
Theca, θήκη.

Thema, θέμα.
Theologia, θεολογία.
Theologus, θεολόγος, ἱεροφάντης.
Thermæ, αἱ θερμαί.
Thesaurum colligo, θησαυρίζω.
Thesaurus, γάζα, θησαυρός.
Thorax, θώραξ.
Thuribulum, θυμιατήριον.
Thus, thuris, λίβανος, λιβανωτόν.
Thymbra, seu conila herba, θύμβρα.
Thymum, τὸ θύμον.
Thynnus, thynus, & thunnus, θύννος.
Thyrsus, θύρσος.
Tiara, τιάρα, καυσία.
Tiberis, τίβερις.
Tibia, κνήμη· pro instrumento musico, αὐλὸς, δόναξ.
Tibiâ canere, αὐλεῖν.
Tibiale, περικνημὶς, κνημίς.
Tibicen, αὐλητὴς, χοραύλης.
Tignus vel tignum, ἡ δοκὸς, ἰκρίον.
Tigris, fera, τίγρις.
Tilia, φίλυρα.
Tiliaceus, φιλύρινος.
Timendum est, ne, δέος ἐστὶ μὴ· κίνδυνός ἐστι μή.
Timens, φοβούμενος.
Timeo, φοβοῦμαι τοὺς θεοὺς, Deos: περί τινος, de aliquâ re, ὑπέρ σου, tibi: δειλιάω, δειλιάζω, δίω, περιτρομέω, ὀρρωδέω.
Timidè, φοβερῶς.
Timiditas, Timor, φόβος, ὁ, δέος, τό.
Timidus, δειλὸς, φοβερὸς, ἐπιδεής.
Timidus animi, δειλὸς τὴν ψυχήν.
Timor me cepit, ἔλαβέ με δέος.
Tinctile, βαπτόν.
Tinctor, βαφεὺς, ῥαγεὺς, βαπτιστής.
Tinctura, βαφὴ, βάμμα, χρῶσις.
Tinea, σὴς, βρῶσις.
Tineosus, σητώδης.
Tingo, βάπτω, χρώζω.
Tinnio, κωδωνίζω, ἠχέω, βομβέω.
Tinnitus, κωδωνισμὸς, βόμβος, ἦχος.
Tinnitus aurium, τῶν ὤτων ἦχος, ἢ συριγμός.
Tinnulus, a, um, λίγυρος ἠχῶν.
Tintinnabulum, κρόταλον, κώδων.
Tintino, ἀλαλάζω, κωδωνίζω.
Titillatio, γαργαλισμὸς, γάργαλος.
Titillo, γαργαλίζω, & ὀμαι, ὑποκνίζω.
Titio, δαλός.
Titubanter, παραφόρως, σφαλερῶς.
Titubantia oris, τραυλισμός.
Titubatio, δόνησις, συγκλόνησις.
Titubo, παραφέρομαι, ὑποσκελίζομαι, τραυλίζω, σφαδάζω.
Titulo carens, ἀνεπίγραφος.
Titulus, ἐπιγραφὴ, ἐπίγραμμα.
Toga, τήβεννος, ἀμπεχόνη, τήβεννα.
Togam virilem sumere, ἀνδρεῖον ἱμάτιον ἀναλαμβάνειν, εἰς ἄνδρας ταχθῆναι.
Togati, τηβεννοφόροι.
Tolerabilis, ἀνεκτὸς, φορητὸς, ἀνάσχετος, τλητὸς, εὐφόρητος.
Tolerabiliter, ἀνεκτῶς.
Tolerantia, καρτερία, ἀνοχὴ, ὑπομονὴ, τλῆσις.
Tolero, ὑπομένω, ἀνέχομαι κακά· πάσχω τι, τλάω, φέρω, διακαρτερέω.
Tollere de medio, ἐξαιρεῖν.
Tollo, αἴρω, ἀναιρέω, ἀποσκευάζομαι.
Tolutim, εὐδρόμως, ἐπιτροχάδην.
Tomentum, γνάφαλον.
Tomex, τὸ σπάρτον.

Tomus, τόμος.
Tondeo, κείρω, ξαίνω, πέκω.
Tonitru, βροντὴ, βρόμος.
Tonitruo, βροντῶ.
Tono, as, βροντάω.
Tonsilis, καρτός.
Tonsillæ, παρίσθμια, ἀντιάδες.
Tonsor, κουρεὺς, κορσεύς.
Tonsorius, κουρικός.
Tonstrina, κουρεῖον, κορσωτήριον.
Tonsura, κουρὰ, πέξις.
Tonsus, καρεὶς, κειρεκόμης.
Tonus, τόνος.
Tophus, πῶρος.
Torculare, ληνὸς, πιεστήρ.
Torcularius, ὑπολήνιος.
Tormen, κολύνειον; potiùs, κώλυ άνια.
Tormentis subjicere, παραδοῦναί τινα εἰς βάσανον.
Tormentum, βάσανος, στρέβλη.
Tormina, στρόφοι, δυσεντερία.
Tornator, τορνευτὴς, τορευτής.
Torno, τορνεύω, τορεύω, δινόω.
Tornus, τόρνος, τόρος.
Torosus, ὁ μυώδης, σαρκώδης.
Torpedo, ὁ νάρκος, ἡ νάρκη.
Torpeo, ἀναισθήτως ἔχω, ἀργέω, ναρκάω, κατοκνέω, νωθρεύω.
Torpidus, ναρκώδης, βλακώδης.
Torpor, νάρκη, νάρκωσις, ἀναισθησία.
Torqueo, στρέφω, κάμπτω, περιάγω, κυκλέω, βασανίζω, ὑβρίζειν τινα.
Torques, ἀλύσιον, στρεπτός.
Torrefacio, καταφρύγω.
Torrens, χείμαρρος, ὁ, χαράδρα.
Torreo, ξηραίνω, φρύγω, φρύττω.
Torridus, ἄνικμος, ἐκκαιόμενος.
Torris, δᾷς, δαλός.
Tortè, ἐστραμμένως, πλαγίως.
Tortile, στρεπτόν.
Tortor, βασανιστὴς, δημόκοινος.
Tortuosus, στρεβλὸς, ἑλικοειδής.
Tortus, διεστραμμένος, βασανισθείς.
Torvè inspicio, ταυρηδὸν βλέπω.
Torvitas, γοργότης, στρεβλότης, ὑποδρασία.
Torus, στιβὰς, στιβάδιον· pro eminentiâ musculorum, οἱ μυῶνες.
Torvus, ἀγριωπὸς, γοργωπὸς, δεινωπός.
Tostus, ὀπτημένος, φωχθείς.
Tot, τοσοῦτοι, πόσοι, τοσοίδε.
Tot, & tanta, τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα.
Tot, quot, τοσοῦτοι, ὅσοιπερ.
Totidem, ἴσοι, ἰσάριθμοι.
Toties, τοσαυτάκις, τοσάκις.
Totis viribus, κατὰ τὸ δυνατόν.
Toto die, ὅλην τὴν ἡμέραν.
In Totum, τὸ πᾶν, πάμπαν, δι' ὅλου.
Totus, ὅλος, ὁλοτελής.
Totus est in his, πᾶς ἐστὶν ἐν τούτοις.
Toxicum, τοξικὸν, δηλητήριον, φάρμακον.
Trabalis, δοκώδης.
Trabea, ἀλουργὶς, εἶδος τήβεννα, περιπόρφυρος.
Trabeatus, ἀλουργίδι κεκοσμημένος.
Trabs, δοκὸς, ἡ, δοκίς.
Tractabilis, ἁπτὸς, ψηλαφητὸς, εὐηθής.
Tractatio, tractatus, μεταχείρισις, ψηλάφησις.
Tractatores, παρακομισταί.
Tractim, ἑλκηδόν.
Tracto, ψηλαφάω, ἐγχειρίζομαι· pro convivio

vivio excipere, ὑποδέχεσθαι, διαλαμβάνειν.
tractare aliquem humaniter, φιλανθρώπως χρῆσθαι τινί.
Tractus, ûs, regio, plaga, χώρα, κλίμα· pro serpentum progressu συρμός.
Traditio, παράδοσις.
Traditum est, ἱστόρηται.
Trado, παραδίδωμι, ἐγχειρίζω· pro scriptis mandare, & tradere memoriæ, παραδοῦναι γραφῇ, ἱστορεῖν τι.
Traduco, μετάγω· pro vitupero, διαβάλλω.
Traductio, διαγωγή.
Tragicè, τραγικῶς.
Tragicus, τραγικός.
Tragœdia, τραγῳδία.
Tragœdus, τραγῳδός.
Tragula, τὸ ἀκόντισμα.
Tragum, σαγήνη, τράγος.
Traho, σύρω, σπάω, ἕλκω· pro ducere, ἄγειν· pro allicere, ἀφελκύειν· pro differre, ἀναβάλλεσθαι.
Trajectio, πόρθμευσις, διάβασις.
Trajectus, διαπέραμα.
Ad Trajectum, πρὸς τὸν πόρον.
In Trajectu, ἐν τῷ πόρῳ.
Ad Trajiciendum, πρὸς τὸ διαπεράσαι.
In Trajiciendo, ἐν τῷ διαπεράσαι.
Trajicio, διαίρω, πορθμεύω, διάγω· pro transeo, περαιοῦσθαι· pro transfigo, διελαύνω.
Trajicio in te culpam, σοὶ ἐπάγω τὴν αἰτίαν.
Trama, κρόκη, πλοκή, ῥοδάνη.
Trames, στίβος, τρίβος, πάροδος.
Tranat, διανήχεται, διαπερᾷ.
Tranquillè, γαληνῶς, ἡσύχως.
Tranquillitas, εὐθυμία, γαλήνη, εὐδία, νηνεμία, ἀταραξία.
Tranquillo sum animo, εὐθυμέω, ἀτρεμίζω τὴν ψυχήν.
Tranquillus, de mari, γαληνός, νήνεμος, ἀχείμαστος· pro miti, εὔθυμος, ἥσυχος.
Trans, πέραν, πέρα, cum genit.
Trans mare, πέραν θαλάσσης, διαποντίου.
Transactio, τελεσμὸς, συμβιβασμὸς, πέρας, περαίωσις, διάλυσις.
Tranlactus, ἀπηρτισμένος.
Transalpinus, ὑπεράλπειος.
Transcendo, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω.
Transcribo, μεταγράφω, ἀπογράφω.
Transcriptio, μεταγραφή.
Transcriptitius, μεταγραπτικός.
Transcurro, μεταθρέχω, διαδραμῶ.
In Transcursu, ἐν παραδρομῇ.
Transenna, κιγκλίς.
Per Tranlennam, id est, obiter, ἐν παρόδῳ.
Tranleo, μεταβαίνω, διοδεύω, διέξειμι· transire silentio, διαλείπειν τι.
Transeunter, παροδικῶς.
Transfero, μεταφέρω, μετάγω, διαπορθμεύω· pro interpretari, ἑρμηνεύειν.
Transfigo, διελαύνω, διαπείρω.
Transfiguratio, μεταμόρφωσις.
Transfiguro, μεταμορφόω.
Transfixus, διαπεπερονημένος, ἐνδιαπεπαρμένος.
Transfodio, διορύττω, διελαύνω, διαπείρω.
Transformo, μεταμορφόω.
Transfuga, αὐτόμολος.
Transfugio, αὐτομολέω, διαφεύγω.
Transfugium, αὐτομολία.
Transfundo, μεταχέω.
Transgredior, παραβαίνω, μεταβαίνω, ὑπερέχω, ὑπερπηδάω.
Transgressio, διάβασις, μετάβασις.
Transigo, διαπράττομαι, διάγω, διατελέω, μετάγω· pro controversias dirimere, ἐκλύειν τὴν ἔριν.
Transilio, ὑπερπηδάω, ὑπεράλλομαι, παραλείπω, ὑπερθορέω.
Transitorius, παροδικός.
Transitu facilis, εὔπορος, εὔοδος.
Transitus, διάβασις, μετάβασις, διέξοδος.
Translata ad verbum, μεθερμηνευόμενα κατὰ λέξιν.
Translatio, μεταφορά, μετάθεσις.
Translatitius, μεταστατικός.
Translatus, μετενεχθείς.
Translego, ἐπέρχομαι, διαναγινώσκω.
Transluceo, διαφαίνω.
Translucidus, διαφανής.
Transmarina itio, διαπόντιος πορεία.
Transmarinus, ὑπερθαλάσσιος.
Transmigratio, μετοίκησις.
Transmigro, μετοικέω, μετοικίζω.
Transmissio, μετάπεμψις.
Transmissus, ûs, διάβασις.
Transmitto, δίημι, διαπέμπω· pro trajicio, διαπορθμεύω.
Transmutatio, μετάστασις, ἑτεροίωσις.
Transmuto, μεταλλάττω, μετάγω.
Transnato, διανήχομαι.
Transnominatio, μετονυμία.
Transpicio, διακύπτω.
Transpono, μετατίθημι, μετάγω.
Transporto, διακομίζω.
Transtra, καταστρώματα.
Transtrum, ζυγὸν, σέλμα, θρᾶνος.
Transvectio, διακομιδή.
Transveho, διακομίζω.
Transverbero, διελαύνω, διαπείρω.
Transverso gradu, πλαγίου βαθμοῦ.
Transversus, a, um, πλάγιος, ἐγκάρσιος.
Transvolo, διαπέτομαι.
Transvolvo, ὑπερίπταμαι, μεταπέτομαι.
Trecenti, τριακόσιοι.
Trecenties, τριακοσιάκις.
Tredecies, τρισκαιδεκάκις.
Tredecim, τρισκαίδεκα.
Tremebundus, περίτρομος.
Tremefacio, ἐκπλήττω.
Tremendus, φοβερός, φρικτός.
Tremo, tremisco, τρέμω, τρομέω, ἀμφιτρομέω, ταρβέω.
Tremor, τρόμος, παλμὸς, σεισμός.
Tremulus, τρομώδης, τρομερός.
Trepidatio, φόβος, τρόμος.
Trepidè, ἐντρόμως.
Trepido, τρέμω, φοβοῦμαι, φρίττω.
Trepidus, περίφοβος, περιδεὴς, ἔντρομος.
Tres, τρεῖς.
Tria, τρία.
Triangularis, triangulus, τρίγωνος.
Triangulum, τὸ τρίγωνον.
Tribulatio, θλίψις.
Tribulis, ex eâdem tribu, φυλέτης, συμφυλέτης.
Tribunal, δικαστήριον, βῆμα.
Tribunatus, χιλιαρχία, δημαρχία.
Tribunitia potestas, ἡ τῶν δημάρχων ἐξουσία.
Tribunitius, δημαρχικός.
Tribunus, δήμαρχος.
Tribunus legionis, στρατοπεδάρχης τοῦ τάγματος.
Tribunus plebis, δήμαρχος.
Tribuo, δίδωμι, ἀπονέμω· pro imputare, ἀνατίθημί σοι τοῦτο.
Tribus, φυλή, ἡ, φρατρία.
Per Tribus, κατὰ φυλάς.
Tributarius, ὑπόφορος, ὑποτελής.
Tributum, εἰσφορά, φόρος, ὁ τέλος.
Tributum capitulare, ἐπικεφάλαιον, φόρος.
Tributum imponere, εἰσφορὰν προστάττειν.
Tributum solvere, φόρον τελεῖν, vel εἰσφέρειν.
Triceni, οἱ τριάκοντα.
Tricenteni, τριακόσιοι.
Tricenties, τριακοσιάκις.
Triceps, τρικέφαλος, τρικέφαλος.
Tricesimus, τριακοστός.
Triclinarius, κατακοιμαστής.
Triclinium, τρικλίνιον.
Triclinium hyemale, τρίκλινον χειμερινόν.
Triclinium æstuale, τρίκλινον θερινόν.
Tridens, τρίαινα.
Triduum, τριημερία.
Triennalis, τριετηρικός.
Triennis, τριετής.
Triennium, τριετία, τριετὴς χρόνος.
Trifariam, τριχῇ, τριχῶς.
Trifolium, λωτὸς, τρίφυλλον.
Triga, τρίπωλον
Trigesimus, τριακοστός.
Triginta, τριάκοντα.
Trimestris, τρίμηνος, τριμηνιαῖος.
Trinepos, τριτέγγονος.
Trini, τρεῖς, σύντρεις.
Triones, αἱ ἄρκτοι, ἅμαξαι.
Tripartitus, τριμερής.
Tripes, τρίπους.
Tripes ferreus, πυριστάτης.
Tripertior, τριχῶς μερίζω.
Triplex, τριπλοῦς, τριπλάσιος.
Tripliciter, διάτριχα, τριχῶς.
Tripudiatio, χορεία ἱερέως περὶ τὸν βωμόν.
Tripondium, τρίλιτρον.
Tripudio, χορεύω, περιχορεύω, ὀρχέομαι.
Tripudium, χορεία, χορός.
Tripus, tripus, τρίπους.
Triremis, τριήρης.
Tristis, σκυθρωπὸς, λυπηρὸς, λυπούμενος· pro sævo, ὠμὸς, δεινός.
Tristitia, λύπη, ἀηδία, ἀνία.
Tristitiâ afficio, λυπέω σε, ἀνιάω.
Tristor, tristis sum, λυπέομαι, ἀθυμέω, ἄχθομαί τινος, & ὑπέρ τινος.
Trisulcus, τρίστιχος, τριαύλαξ, τρίχαστος.
Tritavus, τρίπαππος.
Triticeus, πύρινος.
Tritici messis, πυροτομία.
Triticum, πυρὸς, ὁ.
Tritura, ἀλόησις, ἀπότριψις.
Trituro, ἀλοάω.
Tritus, τριπτός.
Tritus admodum, εὐτριβής.
Tritu facilis, εὔτριπτος.
Trivialis, ἐγκύκλιος.
Trivium, τρίοδος.
Triumphalis, θριαμβευτικός.
Triumphator, θριαμβευτής.

Triumpho, θριαμβεύω, πομπεύω.
Triumphum agere, θριαμβεύειν.
Triumphus, θρίαμβος, ὁ.
Triumvir, εἷς τῶν τριῶν ἀρχόντων.
Triumviratus, ἡ τῶν τριῶν ἀρχή.
Trochlea, τροχὸς, τροχίλιον.
Trochus, τροχὸς, ῥόμβος.
Trophæum, τρόπαιον.
Trophæum erigere, τρόπαιον αὐτοῦ ἱστάναι, de eo.
Tropus, ὁ τρόπος.
Trucidatio, φόνος, ὁ, σφάξις.
Trucido, κατακόπτω, ἀποκτείνω, φονεύω, ἀποσφάττω.
Truculentus, ἀπηνὴς, φονικὸς, ὁ.
Trudo, ὠθέω, & ὠθομαι.
Trulla, τύκος, τύχος, ἀμὶς, ἡ.
Trulla lignea, ζωμήρυσις.
Truncatus, ἀποκοπείς.
Trunco, μελίζω, ἀποκόπτω, τέμνω.
Truncus, στέλεχος, κορμός.
Truncus, a, um, κολοβὸς τῶν χειρῶν, manibus.
Trusatilis mola, χειρομύλαιν.
Trutina, πλάστιγξ, τρυτάνη, ζυγὸς, σταθμός.
Trutino, σταθμάομαί τι, σταθμίζω.
Trux, ἀπηνὴς, ὠμός.
Tu, σύ.
Tuba, σάλπιγξ.
Tuber, eris, ὄγκος, οἴδημα.
Tubera terræ, ὕδνον, οἶδνον.
Tuberculum, ὀγκίδιον, φυμάτιον.
Tubicen, σαλπιγκτής.
Tubulus, σωληνίσκος, σιφώνιον.
Tubus, σωλὴν, σίφων.
Tucetum, ζωμὸς, παχύς.
Tueor, περιΐσταμαι, ἀμύνω, φυλάττω, διασώζω.
Tuguriolum, καλύβιον, οἰκίδιον.
Tugurium, καλύβη, σκηνύδριον.
Tuitio, διατήρησις, ἀντίληψις.
Tum, τότε.
Tum, cum, μὲν, δέ.
Tum demum, τότε δὴ, τέλος.
Tumefacio, ἐξογκόω.
Tumeo, οἰδέω, οἰδαίνω, ὀγκόω· pro superbire, ὀγκοῦμαι ἐπὶ γένει, splendore generis.
Tumesco, ὀγκώδης γίνομαι, ὀγκόομαι.
Tumex, σμῶδιξ, αἱματώδης τόπος.
Tumidus, ὀγκώδης.
Tumor, οἴδημα, τὸ· οἴδησις, ὄγκος.
Tumulo, θάπτω, τυμβεύω, ἐνταφιάζω.
Tumultuariò, ἐκ τοῦ παρατυχόντος.
Tumultuarius, παρατυχὼν, αὐτοσχέδιος.
Tumultum excitare, θόρυβον ποιεῖν.
Tumultuor, θορυβέω, θορυβέομαι, ταραχὴν ποιῶ.
Tumultuosè, θορυβωδῶς.
Tumultuosus, θορυβώδης.
Tumultus, θόρυβος, ὁ, ταραχή.
Tumulus, γήλοφος, λόφος, ὁ· ὄχθος· pro sepulchro, τάφος.
Tunc, τότε, τηνικαῦτα, ἐν τῷδε.
Tunc demum, τότε δὴ, τέλος.
Tundo, κόπτω, ἀλοάω, ἀράσσω.
Tunica, χιτὼν, ὦτος.
Tunicatus, χιτωνοφόρος.
Tunico, as, χιτωνίζω.
Tuo nomine, ὑπὲρ σοῦ, ἀντὶ σοῦ.
Tuopte Marte, ἐπὶ σεαυτοῦ.
Turba, seditio, τύρβη, ταραχὴ, θόρυβος· pro multitudine, ὁ ὄχλος, τὸ πλῆθος.
Turba lætantium, χορός.
Turbasis, σίμμι.
Turbatio, τάραχος, ὄχλησις.
Turbator, ταρακτής.
Turbidus, θολερὸς, ὀχληρός.
Turbinatus, κωνοειδής.
Turbino, as, ἐπιτροχίζω.
Turbo, ταράττω, διοχλέω, κυκάω.
Turbo, inis, στρόβιλος, βέμβιξ, τρόχος, ventus, λαῖλαψ.
Turbulentè, ταραχωδῶς.
Turbulentus, θορυβώδης, ταραχώδης.
Turdus, κίχλη, κίχλα.
Turgeo, ὀγκοῦμαι, οἰδέω.
Turgesco, ὀγκοῦμαι.
Turgidus, ὀγκώδης.
Turibulum, θυμιατήριον.
Turma, ἴλη, ἡ· στίξ, χός.
Turmatim, ἰλαδὸν, ὁμιλαδὸν, κατ' ἴλας.
Turpis, αἰσχρὸς, ἀσχήμων.
Turpiter, αἰσχρῶς.
Turpitudo, αἶσχος, αἰσχρότης, αἰσχύνη, δυσείδεια.
Turpo, αἰσχύνω.
Turricilla, turricula, πύργιον· τυργίσκος.
Turriger, πυργοφόρος.
Turris, πύργος.
Turritus, ἔμπυργος, πυργοφόρος.
Turtur, τρυγὼν, ἡ.
Tus, λίβανος.
Tussilago, βήχιον, βήχιον.
Tussio, is, ire, βήττω, χελύττω.
Tussis, βὴξ, ἡ.
Tute, σὺ αὐτός.
Tutela, ἐπιτροπὴ, ἀσφάλεια.
Tutelaris, ἐπιτροπικός.
Tutò, ἐν ἀσφαλεῖ, ἀσφαλῶς.
Tutor, ἀσφαλίζω.
Tutor, aris, frequent. ἀμύνω, περιΐσταμαι.
Tutor, oris, ἐπίτροπος, πρόδικος.
Tutus, ἀσφαλὴς, ἀκίνδυνος.
Tuus, σὸς, σεαυτοῦ.
Tympanicus, τυμπανικός.
Tympanizo, τυμπανίζω.
Tympanum, τύμπανον.
Typus, τύπος.
Tyrannicida, τυραννοκτόνος.
Tyrannicidium, τυραννοκτονία.
Tyrannidem invadere, καθάπτεσθαι τυραννίδος.
Tyrannis, τυραννὶς, ίδος.
Tyrannus, τύραννος, μονάρχης.
Tyro, νέος στρατιώτης· pro quovis, qui prima rudimenta ponit, πρωτόπειρος, ἀρχόμενος, πρωτομύστης.
Tyrocinium, πρωτοπειρία, μάθησις.

V.

VAcans, σχολάζων, σχολαῖος.
Vacat mihi, σχολῶς ἔχω, σχολή ἐστι.
Vacatio, ἀτέλεια, σχολή.
Vacationem habere, ἀτέλειαν ἔχειν.
Vacca, ἡ βοῦς, δάμαλις.
Vaccinium, ἄγχουσα, ὑάκινθος.
Vacerra, παράπληξ, κλεῖθρον, σκόλοψ, πάσσαλος.
Vaccinus, βόειος.
Vacillatio, παραφορά.
Vacillator, συκοφάντης.
Vacillo, παραφέρομαι, σφάλλομαι.
Vaco, σχολάζω ἔν τινι, σχολὴν ποιοῦμαι πρός τι· pro vacuum esse, κενὸν εἶναι· vacare culpâ, ἀναίτιον εἶναι.
Vacuitas, κενότης, ἀμοιρία, κένωσις.
Vacuo, κενόω.
Vacuus, κενὸς, διάκενος, ἀργός.
Vade, βῆθι, ἴθι, βάσκ' ἴθι, ὕπαγε.
Vadimonium, ἐγγύη, ἐγγύησις, ὁμηρεία.
Vadimonium deserere, φυγοδικεῖν.
Vadimonium obire, ἐπὶ τὴν δίκην ἀπαντᾶν.
Vado, is, eo, βαδίζω πρὸς, βαίνω, εἶμι.
Vador, aris, κλητεύω, ἀναδέχομαι τὴν δίκην.
Vadosus, πορώδης, διαβατός.
Vadum, πόρος.
Væ, οἴ, οὐαὶ, φεῦ.
Vafer, πανοῦργος, κακότεχνος.
Vaframentum, κερδοσύνη, πανούργημα.
Vafrè, πανούργως, τεχνικῶς.
Vafricies, πανουργία.
Vagabundus, ἀλήτης, πλάνος, ἀνειμένος.
Vagatio, περιφορά, πλάνη, ἄλη.
Vagina, θήκη, κολεός.
Vagio, βαβάζω, μινυρίζω, κνύζομαι.
Vagitus, βάβαξις, κλαυθμυρισμός.
Vagor, ἀλάομαι, περιφέρομαι, πλανάομαι, περινοστέω, ἀλαίνω.
Vagus, πλάνης, πλανήτης, πλάνος.
Vah, εὐοῖ, βαβαί.
Valde, λίαν, μάλα, σφόδρα.
Valde bene, εὖ μάλα.
Vale, ἔρρωσο, ὑγίαινε, χαῖρε.
Valedictio, ἀπόταξις.
Valedico, ἀποτάττομαί τινι, χαίρειν ἐάω, χαίρειν εἶπω.
Valens, sanus, εὔρωστος, ὑγιὴς, ἐῤῥωμένος· pro potenti, ἐνεργητικὸς, ἰσχυρός.
Valentia, ῥώμη, εὐρωστία.
Valeo, ὑγιαίνω, ῥώννυμι· pro pollere, ἰσχύειν πλέον· de pretio, ἰσχύειν τάλαντον, talento.
Valetudinarius, νοσώδης, νοσηρός.
Valetudinarius sum, καχεκτέω.
Valetudo, ῥῶσις, ὑγεία.
Valetudo bona, εὐεξία, ὑγίεια, εὐρωστία.
Valetudo adversa, ἀῤῥωστία, νόσος, ἡ.
Valetudo longa, ἀσθένεια μακρά.
Validè, ἰσχυρῶς.
Validissimè, κράτιστα.
Validitas, ἀλκή.
Validiùs, ἰσχυροτέρως.
Validus, ἐῤῥωμένος, εὐσθενής.
Vallaris, ἑρκεῖος.
Vallis, ἄγκος, τὸ, αὐλὼν, φάραγξ.
Vallo, as, περιβάλλομαι, περιταφρεύω, περιτειχίζω.
Vallum, χάραξ, ὁ, περίφραγμα.
Valor, oris, pretium, τιμή.
Valva, δικλίς.
Valuæ per u vocalem, si scribantur, significant, θύρας ἱεροῦ, καὶ θύρας ἱππικοῦ, καὶ θύρας δίπλυχας.
Valvulus, λοβός.
Vanesco, διαλύομαι, ἀφανίζομαι.
Vaniloquentia, σπερμολογία.
Vaniloquus, σπερμολόγος, ματαιολόγος, ψευδολόγος.
Vanitas, ματαιότης, εἰκαιοσύνη, ψεῦδος, τό.
Vanno, λικμάω, λικμίζω.

Vannus,

Vannus, λικμὸς, λικμητήριον.
in Vanum laborare, ματαιοπονεῖν.
Vanus, κενὸς, μάταιος· pro stulto, ἀλαζών· pro mendace, ψευδολόγος.
Vapidus, ἀτμώδης.
Vapor, oris, ἀτμὸς, ἀτμίς.
Vaporarium, ἀτμιστήριον.
Vaporatio, ἀναθυμίασις.
Vaporo, ἀτμίζω, ἀναθυμιάω.
Vappa, εὐήθης, ἢ ἐξεστηκὼς οἶνος.
Vapularis, μαστιγίας.
Vapulator, δαρήτης.
Vapulo, τύπτομαι, μαστιγοῦμαι.
Vari, ἴονθοι.
Variatim, πεποικιλμένως.
Variatio, ποικιλία, παράλλαξις.
Varicor, διατείνω, ἢ διΐστημι τὰ σκέλη.
Variè, ποικίλως, πολυμερῶς.
Variegatus, ποικίλος.
Varietas, ποικιλία, ποικιλμὸς, πολυειδία.
Vario, distinguo, ποικίλλω, ἀμείβομαι, τὴν γνώμην, sententiam; ἀλλοιόω, παραλλάττω.
Varius, ποικίλος, πολύχους, παντοδαπὸς, αἰόλος.
Varix, ὁ κιρσός.
Varus, ὁ βαιβός.
Vas, vasis, ἀγγεῖον, ἀγγεῖον, σκεῦος.
Vasa fictilia, ὀστράκινα σκεύη.
Vas, vadis, ἐγγυητὴς, ὅμηρος· vades constituere, ἐγγυητὰς καταστῆσαι τινι· vades accipere, ὁμήρους ἐγχειρίζειν.
Vasa colligere, τὰ ἑαυτοῦ συσκευάζεσθαι.
Vasarium, κυλίκειον, σκεῦος, σκευοθήκη.
Vascularius, σκευοποιός.
Vasculum, σκευάριον, ἀγγείδιον.
Vasculum angusti oris, βομβύλιον.
Vastatio, πόρθησις, ἀνάστασις, ἐρήμωσις.
Vastator, πορθητὴς, λυμαντήρ.
Vastatrix, λυμάντειρα.
Vastatus, a, um; ἐρημωθεὶς, λυμανθείς.
Vastitas, ὑπερμέγεθος, τὸ ἀμετρία· Item ἐρημία.
Vasto, πορθέω, ἀνάστατος ποιῶ, ἐρημόω, λυμαίνω, πέρθω, δῃόω.
Vastus, ἀχανὴς, ὑπερμεγέθης· pro deserto, ἔρημος, ἀνάστατος.
Vates, μάντις, μάντις, ὁ θειαστικὸς ἄνθρωπος.
Vates verus, ἀληθόμαντις.
Vaticinium, & vaticinatio, μαντεία, μάντευμα.
Vaticinor, χρησμῳδέω, προφητεύω, μαντεύομαι.
Vaticinus, μαντεῖος, μαντικός.
Uber, fertilis, ἄφθονος, εὔφορος· pro mammâ, οὖθαρ, θηλὴ, μαζός.
Ubero, παίνω, γονιμοποιῶ.
Ubertas, εὐπορία, εὐφορία, εὐθηνία.
Ubertim, ἀφθόνως.
Ubi, ποῦ, ὅπου, ὅπη, ἔνθα· pro postquam, ἐπειδὴ, ἐπεί.
Ubi ubi, ὅπου ἂν, ἔνθα ἄν.
Ubicunque, ὅπου ποτὲ, πανταχῆ.
Ubinam, ποῦ δήποτε, ποῦ γῆς.
Ubique, καθ' ἅπαν, πανταχοῦ.
Ubique locorum, πανταχοῦ γῆς.
Ubivis, ὁπουοῦν, ὁπουποτὲ, πανταχοῦ, ὅπου ἂν βούλῃ.
Udus, ὑγρὸς, ἔφυγρος, ἔνυδρος.
Vecordia, παραφροσύνη, ἄνοια.
Vecors, ἀνόητος, ἄνους, παράφρων, ἐμμανής.

Vectabulum, ὄχημα, ἀπήνη.
Vectarius, ὀχηματικός.
Vectigal, πρόσοδος, πόρος, τέλος.
Vectigal exercere, δασμὸν ἀπάγειν.
Vectigal imponere, φόρον ἢ τέλος ἐπιβάλλειν.
Vectigal pendere, δασμοφορεῖν.
Vectigalis, ὑποτελὴς, τελεσφόρος.
Vectio, ὄχησις.
Vectis, μοχλὸς, κλεῖθρον, μοχλίον.
Vecto, ἐποχέω.
Vector, ἐπιβάτης.
Vectorius, φορτηγὸς, ἐπιβατικός.
Vectura, ἀγώγιμον, φορὰ, ἡ.
Vectus, ὀχηθεὶς, κομισθείς.
Vegeo, ἀκμάζω.
Vegeto, ἀβλαβῆ ποιῶ.
Vegeto esse corpore, εὐσωματεῖν.
Vegetus, ἐρρωμένος, ζωηρός, εὐκίνητος.
Vegrandis, δυσαύξητος.
Veha, ἡ, ὁδὸς, ἢ λαοφόρος.
Vehemens, σφοδρὸς, δεινὸς, βίαιος.
Vehementer, σφόδρα, δεινῶς, ἄγαν.
Vehementes motus animi, βίαια παθήματα.
Vehementia, σφοδρότης, δεινότης.
Vehicularis, ὀχηματικός.
Vehicularius, ἁρμηλάτης.
Vehiculum, ὄχημα, φορεῖον, ἅρμα.
Veho, ὀχέω, κομίζω, βαστάζω.
Vel, ἤτοι, ἢ, εἴτε, εἴτ' οὖν.
Vela contrahere, καθαιρεῖν τὰ ἱστία.
Velabrum, βήλαβρον.
Velamen, κάλυμμα, σκέπασμα.
Velamentum, τὸ κάλυμμα.
Velandus, ἀποκρυπτέος.
Velarium, παραπέτασμα.
Velatura, περικάλυμμα.
Velatus, κεκαλυμμένος.
Veles, ἀψίμαχος, γυμνήτης.
Velifer, ἱστοφόρος.
Velificatio, πέτασις ἱστίου.
Velifico, ἱστοδρομέω.
Velificus, ἱστοδρόμος.
Velitaris, γυμνητικός.
Velitatio, ἀκροβολισμὸς, ἀψιμαχία· rixa, λογομαχία.
Velitor, ἀκροβολίζομαι, ἀψιμαχέω· pro rixari, λογομαχεῖν.
Vellicatio, τιλμὸς, λοιδορία.
Vellico, παρατίλλω, ἀποκνίζω· pro accusare, διασύρεσθαι.
Vello, is, τίλλω; radicitùs, ἐκριζόω.
Vellus, eris, πόκος, κώδιον, μαλλός.
aureum Vellus, χρυσόμαλλον δέρας.
Velo, as, tego, σκεπάζω, καλύπτω· pro vestire, περιβάλλειν· pro abscondere, ἀποκρύπτειν.
Velocitas, ταχύτης, ὀξύτης, σφοδρότης.
Velociter, διὰ τάχους, ταχέως, ἐν τάχει.
Velox, ταχὺς, ὠκὺς, ὀξὺς, θοός.
Velum, σκέπασμα, ἱστίον, παραπέτασμα.
Velum nauticum, ἄρμενον.
Velum dimittere, χαλᾶν ἱστίον.
Veluti, ὡσπερανεὶ, ὥσπερ, ὡς, οἷον.
Veluti exempli gratiâ, οἷον παραδείγματος χάριν.
Vena, φλὲψ, ἡ φλέψ.
Venabulum, προβόλιον, ὑσσὸς, χαῦνον.
Venæ argenti, φλέβες αἱ ἀργυρεῖτιδες.
Venalis, πράσιμος, ὤνιος, ὠνητός.
Venaliter, ὠνητῶς.
Venalitiarius, σωματέμπορος.
Venalitius, ἀγοραστὴς, ὤνιος, πράσιμος, ἀνθρωποκάπηλος.

Venam seco, φλεβοτομέω.
Venans, θηρεύων.
Venarum sectio, φλεβοτομία.
Venaticus, θηρευτικὸς, κυνηγετικός.
Canis venaticus, κύων θηρευτικός.
Venatio, ἡ θήρα.
Venatio & aucupium, κυνηγία καὶ ὀρνιθοθήρα.
Venator, ἀγρευτὴς, θηρευτής.
Venatorius, θηρευτικός.
Venatrix, κυνηγέτειρα, θηράτειρα.
Venatus, ûs; θήρα.
Vendax, φιλοπράτης.
Vendibilis, πρακτέος, ὠνητός.
Vendico, ἰδιοποιοῦμαι, ἀπονέμω τινι τιμὴν, honorem; προσποιέομαι· ἀποδίδωμι ἑκάστῳ τὸ προσῆκον, suum cuique tribuo· ἀντιλαμβάνω.
Venditare se cuiquam, ἐνδείκνυσθαι ἑαυτὸν τινι· χαρίζεσθαι ἑαυτόν.
Venditarius, πρατικὸς, πωλητικὸς, πράτηρος.
Venditatio, ἐπίδειξις, ἀλαζονεία.
Venditio, πώλη, ἀπεμπόλη, πρᾶσις.
Vendito, ἀπεμπολέω, πωλέω.
Venditor, πωλητὴς, πράτης.
Vendo, is, πωλέω, ὀλίγου τι, parvo pretio: πιπράσκω, ἀποδίδωμαί τι.
Venefica, φαρμακὶς, φαρμακεύτρια.
Veneficium, γοητεία, φαρμάκευσις.
Veneficus, a, um; φαρμακώδης.
Veneficus, φαρμακεὺς, γοητικός.
Venenarius, φαρμακεὺς, φαρμακοπώλης, ἰομιγής.
Venenatus, φαρμακώδης, ἰώδης.
Veneno, as, φαρμακεύω.
Veneno aliquem tollere, δηλητηρίοις φαρμάκοις ἀπολλύειν τινά.
Venenosus, ἰώδης.
Venenum, φάρμακον, τοξικὸν, δηλητήριον.
Veneo, vendor, πωλοῦμαι, πιπράσκομαι.
Venerabilis, σεβάσμιος διὰ τὴν ἡλικίαν, ætate: αἰδέσιμος, σεμνὸς, ἔνδοξος.
Venerabilitas, τὸ αἰδέσιμον.
Venerabundus, σεβόμενος.
Venerandus, σεβάσιος.
Venerari, προσκυνεῖν.
Veneratio, σέβασμα, αἰδέσις.
Venerator, σεβαστής.
Veneratus, σεβασθείς.
Venereus, ἀφροδισιαστικός.
Veneror, σέβομαι, αἰσχύνομαι· αἰδέομαι, τοὺς φίλους, amicos, θεραπεύω.
Venetus, κυάνεος.
Venia, συγγνώμη, ἐξουσία.
Venialis, συγγνώμης ἄξιος.
Veniam dare alicui, συγγινώσκειν τινί.
Veniam consequi, συγγνώμης τυγχάνειν.
Veniam meretur, συγγνώμη ἔξεστι.
Veniam petere, συγγνώμην αἰτεῖν.
Venio, ἔρχομαι, ἥκω, οἴκοθεν, ex domo: ἀφικνέομαι πρός τινα ad aliquem.
Venor, ἀγρεύω, θηράομαι, θηρεύω.
Venosus, φλεβώδης.
Venter, tris, γαστὴρ, ἡ κοιλία, λαπάρα.
Ventris purgatio, vide purgatio.
Venter imus, ὑπογάστριον.
Ventilabrum, πτύον, λικμητήριον.
Ventilatio, ῥιπισμός.
Ventilator, λικμητὴς, ῥιπιστής.
Ventilo, λικμάω, καὶ ῥιπίζω.

Ventito

Ventito, φοιτάω.
Ventosus, ἀνεμώδης, ἀνεμόεις· pro inflato, κενός.
Ventrale, ἐπιγάστριον.
Ventri deditus, γάστρις, γαστρίδουλος.
Ventricosus, γαστρώδης, γαστροειδής.
Ventriculus, γαστρίδιον, ἡ ἄνω κοιλία.
Ventriculi digiti, σκυτάλαι.
Ventrosus, γαστρώδης, περίκοιλος.
Ventulus, ἀνεμίδιον.
Venturus, ἐλευσόμενος.
Ventus, ἄνεμος, πνεῦμα, ψῦχος, ἀήτης.
Ventus secundus, ἐπίφορος ἄνεμος.
Venula, τὸ φλέβιον.
Venundatio, ἀπεμπόλησις.
Venundo, πωλέω, ἀποδίδομαι.
Venus, ἀφροδίτη, κύπρις, κυθέρεια.
Veneris stella, seu vesper, ἕσπερος.
Venustas, εὐχαριτία, κοσμιότης· pro gratiâ, χαριεντισμός.
Venustè, χαριέντως, σεμνῶς.
Venusto, καλλύνω.
Venustus, ἐπαφρόδιτος, χαρίεις.
Veprecula, τὸ ἀκάνθιον.
Vepres, ἡ ἄκανθα.
Vepretum, ἀκανθών.
Ver, ἔαρ, ατος, τό· ἦρ, ρος, τό. Vere, ἐν ἦρι, ἔαρι.
Veracitas, ἀλήθεια.
Veratrum, ἐλλέβορος.
Verax, ἀληθινός.
Verba do, παραλογίζομαι.
Verba facere, ποιεῖσθαι λόγον, διαλέγεσθαι.
Verbalis, ῥηματικός.
Verbascum, φλόμος.
Verbena, ὁ περιστερεών, ἡ ἱερὰ βοτάνη.
Verber, is, μάστιξ, αἴκισμα.
Verberatio, ἡ μαστίγωσις, ἡ ῥαβδεία.
Verberatus, μαστιχθείς.
Verbero, μαστιγόω, τύπτω, παίω, δέρω.
Verbero, onis, ὁ μαστιγίας, μάσθλης.
Verbigero, λογοποιῶ, διαλέγομαι.
Verbi gratiâ, λόγου χάριν.
Verborum suavitas, εὐαναλογία.
Verbosè, πολυλόγως.
Verbositas, πολυλογία.
Verbosus, πολυλόγος, πολύμυθος.
Verbulum, ῥημάτιον.
Verbum de verbo, αὐτολεξεί, κατὰ λέξιν.
Verbum λέξις, ἔπος, ῥῆμα, λόγος.
Verborum inventor, seu excogitator, εὑρεσιεπής, & εὑρεσιλόγος.
Verbum commodat, λογοποιεῖται.
Verè, ἀληθῶς.
Verecundè, αἰδημόνως.
Verecundia, αἰδώς, αἴδεσις, αἰσχύνη.
Verecundor, αἰσχύνομαι.
Verecundus, αἰδήμων, αἰδέσιμος.
Veredus, ἵππος ταχύδρομος.
Verenda, orum; τὰ αἰδοῖα.
Verendus, αἰδέσιμος, εὐλαβητέος.
Vereor, αἰσχύνομαι ἐμαυτόν, δέδια, εὐλαβέομαί τι.
Veretrum, αἰδοῖον.
Vergiliæ, αἱ πλειάδες.
Vergo, συννεύειν, ῥέπω, φέρομαι ἐπί τι.
Veridicus, ἐτυμολόγος.
Veriloquium, ἐτυμολογία.
Verisimilis, εἰκώς, πιθανός.
Verisimiliter, πιθανῶς.
Veritas, ἀλήθεια.
Veritatis amicus, φιλαλήθης.
Veritus, a, um; αἰδεσάμενος.
Verius, ἀληθέστερον.
Vermibus scateo, σκωληκιάω.
Vermiculatio, σκωληκοφαγία.
Vermiculatus, σκωληκωθείς, διαπεποικιλμένος.
Vermiculor, σκωληκοῦμαι, τερηδονίζομαι.
Vermiculus, σκωλήκιον.
Vermina, στρόφος.
Verminatio, σκωληκίασις.
Vermino, σκωληκιάω.
Verminosus, σκωληκώδης.
Vermis, σκώληξ.
Verna, æ, οἰκέτειψ, οἰκοτραφής.
Vernaculus, οἰκογενής, ὁ ἐπιχώριος.
Vernalis, οἰκοτρίβικός.
Vernilis, δουλοπρεπής.
Verniliter, δουλοπρεπῶς.
Verno, as, ἐαρίζω, ἀναβλαστάνω.
Vernula, οἰκογενής.
Vernus, ἐαρινός, ἠρινός, ἠεριινός.
Verò, sanè, μέντοι, δῆμιλυ, γέτοι.
Verpus, λειπόδερμος.
Verres, ὁ, χοῖρος ἄρρην, ὁ κάπρος.
Verriculum, σαγήνη, γάγγαμη.
Verro, is, traho; ἑλκύω, ἕλκω· pro scopis purgo, κορέω τι, σαρόω.
Verruca, ἀκροχορδών.
Verrucis infestari, μυρμηκιᾶν.
Verrucosus, ἀκροχορδόνων μεστός· Item βανάδης.
Versatilis, παλίνστροφος, στρεπτός, δινωτός.
Versatio, δίνωσις, περιστροφή.
Versicolor, ποικίλος.
Versiculus, στιχίδιον.
Versificatio, ἐποποιΐα.
Versificator, ἐποποιός.
Versifico, ἐποποιῶ, ῥαψῳδέω.
Versio, στροφή.
Versipellis, ποικιλόμητις, χαμαιλέων.
Verso, κυκλέω, κυκλοφορέω, στρέφω· pro volvo, κυλίω· versari animo, διανοεῖσθαί τι.
Versor, διατελέω ἐν τινι, εἰμὶ ἐν πολλῇ πενίᾳ, in magnâ paupertate: διάγω, στρέφομαι.
Versura, στροφή, καμπή· pro mutatio creditoris, μεταλλαγὴ τοῦ δανειστοῦ.
Versuram tradere, τόκον ἐκτίνειν.
Versus, carmen, ἔπος, μέτρον.
Versus, a, um; μεταλλαγμένος.
Versùs, Præpos. πρὸς, cum genit. εἰς, cum accus.
Versutè, πανούργως.
Versutia, πανουργία.
Versutus, πανοῦργος, στρεβλός, στροφαῖος, ἀγκυλομήτης, παλίντροπος.
benè Vertat tibi, πρὸς ἀγαθοῦ γίγνοιτό σοι.
Vertere in fugam, τρέπειν εἰς φυγήν.
Vertebræ, σπόνδυλος, ἀστράγαλος.
Vertebratus, σπονδυλοειδής.
Vertens, στρέφων.
Vertex, στρόβιλος, δίνη, pars summa, κορυφή, ἄκρα.
Vertex capitis, τὸ μεσόκρανον.
Vertex montis, κεφαλὴ ὄρους, ἀκρώρεια.
Verticillum, τὸ σπονδύλιον.
Vertigine corripi, ἰλιγγιᾶν, σκοτοδινιᾶν.
Vertiginosus, σκοτωματικός.
Vertigo, ἴλιγξ, περιέλιξις, σκότωμα.
Verto, στρέφω, τρέπω.
Veru, ὀβελός.
Vervactum, ὁ νέατος.
Veruculum, ὀβελίσκος.
Vervex, κριὸς ἐκτετμημένος.
Vervina, ἀκόντιον.
Verum, ἀληθές, δίκαιον, ἐπιεικές.
Verùm dicere, τ' ἀληθῆ λέγειν.
Verùm, γέμην, δή, καίτοι, ἀλλ' ὅμως.
Verùm, enimverò, οὐ μὴν ἀλλά· οὐ γὰρ τοι ἀλλά.
Verum etiam, ἀλλὰ μήν.
Veruntamen, οὐ μὴν δή, οὐ μὴν ἔτι.
Verus, ἀληθής, ἀκριβής, ἔτυμος· pro veridico, ἀληθινός· pro nativus, γνήσιος.
Verutum, ὀβελός.
Vesania, παραφροσύνη, μανία.
Vesanio, μαίνομαι, παραφρονέω.
Vesanus, παράφρων, μανιώδης.
Vescor, ἐσθίω, σιτοποιοῦμαι καρπόν, fructu: ἔδομαι, τρέφομαι.
Vescor carne, ζωοφαγέω.
Vescus, a, um; ἐδώδιμος.
Vesica, κύστις, κύστη, φύση.
Vespa, ἀνθρήνη.
Vesper, ἕσπερος.
Vespera, ἑσπέρα, δείλη.
sub Vesperam, ὑπὸ δείλης.
Vesperascit, ἑσπέρα γίνεται.
Vesperi, πρὸς ἑσπέραν, ἑσπέρας.
Vespertilio, νυκτερίς.
Vespertinus, ἑσπερινός, ὄψιος.
Vespillo, νεκροφόρος, ἐνταφιαστής.
Vesta, Ἑστία.
Vestales virgines, ἑστιάδες παρθένοι.
Vester, ὑμέτερ, ὑμέτερος.
Vestiarium, ἱματιοφυλάκιον.
Vestiarius, ἱματιοφύλαξ.
Vestiarius, i; ἱματιοφύλαξ.
Vestiarius, a, um; ἱματικός.
Vestibulum, πρόδομος, προπύλαιον.
Vesticeps, ἡβητής, ἡβητής.
Vestigator, ἰχνευτής.
è Vestigio, τὸ παραυτίκα· ἐξαπίνης.
Vestigium, ἴχνος, τό· ἴχνιον, βῆμα· pro cujusque rei indicio, σημεῖον.
Vestigo, ἰχνεύω, στιβεύω τι.
Vestimenta nova, ἱμάτια καινά.
Vestimenta trita, ἱμάτια τετριμμένα.
Vestimentum, ἱμάτιον, ἐπίβλημα.
Vestio, ἱματίζω, ἐνδύω.
Vestis, ἐσθής, ἔσθημα, περιβολή, ἱμάτιον.
Vestis pellicea, εἷμα ἐμποκιμένον.
Vestis vilis, τρίβων, ῥάκιον, ῥάκωμα.
Vestitus, ἱματισμός, στολισμός, ἔνδυμα.
Vestitus, a, um; ἱματισμένος.
Vestras, ὑμεδαπός.
Veteranus, πρεσβύτης.
Veteranus miles, ὁ ἀπεστρατευμένος.
Veterarius, παλαιοράφος.
Veterator, παλίμπρατος, πανοῦργος.
Veteratoriè, πανούργως.
Veteratorius, πανουργικός.
Veteres, οἱ παλαιοί.
Veterina bestia, ὑποζύγιον.
Veterinarius, κτηνίατρος, ἱππίατρος.
Veternosus, ληθαργικός.
Veternus, λήθαργος, καταφορά.
Vetero, as, γηράσκω.
Vetitum est, ἀπείρηται, ἀπέρρηται.
Vetitus, ἀπαγορευθείς.
Veto, as; κωλύω, παραγγέλλω.
Vetula, γραῦς, γραῖα, γραΐδιον.
Vetulus, γερόντιον.
Vetus, παλαιός, ἀρχαῖος, γηραιός.
Vetustas, ἀρχαιότης.
Vetustate confectus, παλαιούμενος οἶνος, vinum.

Vetustè, παλαιῶς.
Vetustus, ἀρχαῖος, παλαιός.
Vexatio, κάκωσις, ἐνόχλησις.
Vexator, κακοῦργος, λυμαντήρ.
Vexatus, καταπονηθεὶς, σκυλείς.
Vexillarius, σημειοφόρος.
Vexillifer, σημειοφόρος.
Vexillum, σημεῖον.
Vexo, ταλαιπωρέω, κακόω τινὰ, πειράζω, ἀνιάω, ἐνοχλέω.
Via, ὁδὸς, ἡ· πορεία.
Via publica, ἁμαξιτός.
Viam facere, ὁδοποιεῖν.
Viaticor, ἐφοδιάζομαι.
Viaticum, ἐφόδιον, μεθόδιον.
Viaticum dare, ἐφοδιάζειν τινά.
Viator, ὁδίτης, ὁδοιπόρος.
Viatorius, ὁδοιπορικός.
Vibex, μώλωψ.
Vibrans, πάλλων.
Vibratus, πεπαλμένος.
Vibrisso, μινυρίζω.
Vibro, κραδαίνω, σείω, ἀναπάλλω.
Vicarius, ὁ ἀμοιβαῖος.
Vicatim, κατὰ κώμας.
Vice alterius fungi, ἀνθ᾽ ἑτέρου εἶναι.
Vice versa, ἔμπαλιν, ἀντιστρόφως.
Vicem tuam doleo, ἐπαλγῶ σοῦ, ἀπάχθομαί σε· συναλγεῖν τινι.
Vicenarius, εἰκοσός.
Viceni, εἴκοσι.
Vicessimus, εἰκοστός.
Vicia, βικία.
Vicies, εἰκοσάκις.
Vicinia, γειτονία, συνοικία.
Vicinior, πλησιαίτερος.
Vicinitas, γειτνίασις, συνοίκησις.
Vicinus, γείτων, σύνοικος.
Vicinus, adj. ὁ ἐγγὺς, ὁ πλησίον.
Vicis, ἀντὶ, gen. ἐν τάξει.
Vicissim, ἀμοιβαδὸν, ἐναλλὰξ, ἐναλλάγδην.
Vicissitudo, ἀμοιβὴ, μεταβολή.
Victima, ἱερεῖον, θῦμα, σφαγίς.
Victimarius, θύτης.
Victito, σιτέομαι.
Victor, νικητής.
Victor sum in prælio, ὑπερέχω ἐν τῇ μάχῃ.
Victoria, νίκη.
Victoriosus, καλλίνικος, ἐπινίκιος.
Victrix, νικήτειρα.
Victurus, ζώσιμος.
Victus, νικηθείς.
Victus, ûs, τροφή.
Viculus, κώμιον.
Vicus, κώμη, ῥύμη.
Vide, ἰδὲ, ἴδε.
Videlicet, ἀμέλει, δηλαδὴ, ἤγουν.
Videndi causâ venio, ἔρχομαι θεατής.
Videns, pro fidens, δίκελλα.
Video, βλέπω, ὁράω τι· δέρκω, θεωρέω, ἀποβλέπω εἴς τι, ὄπτομαι τινα.
Videor, βλέπομαι, ὁρῶμαι· pro appareo, δοκέω, φαίνομαι.
Videtur mihi, δοκεῖ μοι, ἔοικε· visum est, ἔδοξε, ἔοικε, δέδοκται.
Vidua, χήρα, ἡ εὖνις.
Viduitas, χηρεία, χήρωσις.
Viduo, χηρόω, ἀποστερέω.
Viduus, χῆρος.
Vieo, ligo, λυγίζω.
Vietor, λυγιστής.
Vietus, παρετὸς, μαλακός.
Vigens, ἀκμάζων,
Vigentes corporibus, ἀσωματῖται; Aristoph.
Vigeo, ἐπακμάζω, ἡβάω & ἡβάσκω.
Vigesimus, εἰκοστός.
Vigil, adject. ἐγρηγορὼς, ἄγρυπνος.
Vigil, substant. φρουρὸς, φύλαξ.
Vigilandum, γρηγορητέον.
Vigilans, ὁ ἀγρυπνῶν.
Vigilanter, ἐπιμελῶς, ἐγρηγορότως.
Vigilanter se tueri, ἀγρυπνεῖν τῇ ἑαυτοῦ φυλακῇ.
Vigilantia, & vigilia, ἀγρυπνία, ἐγρήγορσις, φυλακή.
Vigilantius, γρηγορώτερον.
Vigilia, ἡ ἀγρυπνία, ἡ νυκτερινὴ φρουρά.
Vigilia urbis, ἡ φυλακὴ τῆς πόλεως.
Vigilo, ἀγρυπνέω, γρηγορέω.
Viginti, εἴκοσι.
Vigor, ἀκμὴ, ῥώμη, ἰσχὺς, εὐτονία, σθένος.
Vigorosus, ἀκμαῖος.
Vilesco, εὐτελίζομαι, φαυλίζομαι.
Vilipendo, ἐκφαυλίζω, εὐτελίζω, ἐξουθενέω τινα.
Vilis, φαῦλος, εὐτελὴς, ἄτιμος, οὐδενὸς ἄξιος.
Vilitas, εὐτέλεια, εὐωνία, φαυλότης.
Viliter, εὐώνως.
Villa, ἔπαυλις, ἐπαύλιον, ἀγροικία.
Villanus, ἀγροικός.
Villaris, χωρικός.
Villaticus, ἀγροικικός.
Villicatio, ἀγρονομία.
Villico, & villicor, ἀγροικέω.
Villicus, ἀγρονόμος, αὐλίτης.
Villosus, τριχώδης, τριχωτός.
Villum, dim. à vinum, τὸ οἰνάριον.
Villus, θρὶξ, λάχνη, τρίχωμα.
Vim facit, βίαν ποιεῖ, βιάζεται.
Vimen, οἰσύα, ῥὶψ, ὁ· λύγος.
Viminalis, λυγώδης.
Vimineus, οἰσύϊνος, λύγινος.
Vinacea, orum; γίγαρτα, στέμφυλα.
Vinaceus, a, um; οἰναρὸς, γίγαρτος.
Vinago, οἰνὰς, ἡ.
Vinalia, πιθοιγία.
Vinarius, οἰνοπώλης.
Vinarius, adject. οἰνηρός· cella vinaria, οἰνών.
Vincibilis, νικητός.
Vincio, ligo, δέω, δεσμεύω, δεσμόω.
Vinco, κρατέω, νικάω, ἐπικρατέω, τινὸς, ἡττάω, ὑπερέχω, καταγωνίζομαι, καταπολεμέω.
Vincor, ἡττάομαι μάχῃ, prælio: κρατέομαι, νικάομαι.
Vinctus, δεδεμένος.
Vincula, δεσμωτήριον.
in Vincula conjicere, εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμβάλλειν, εἰσάγειν, ἀπάγειν, εἵργειν, κατακλείειν, καταδέεσθαι.
in Vinculis esse, δεδέσθαι, ἐμβληθῆναι εἰς τὸ δεσμωτήριον.
Vinculum, δεσμὸς, ὁ.
Vindemia, τρυγητὸς, ὁ.
Vindemiatu facilis, εὐτρύγητος.
Vindemiator, τρυγητής.
Vindemiatorius, τρυγητικός.
Vindemio, τρυγάω, δρέπω.
Vindex, τιμωρὸς, ἔκδικος.
Vindicare in libertatem, ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν τινά.
Vindicatio, ἐκδίκησις.
Vindiciæ, ἐλευθέρωσις.
Vindico, as, ἐκδικέω σε, τιμωρέω σοι, ἀμύνομαι· pro ab injuriâ defendere, ἀπαλλάττειν τινα τῆς συμφορᾶς.
Vindicta, ἄμυνα, ἐκδίκησις, τιμωρία.
Vinea, ἀμπελὼν, οἰνόπεδον.
Vinealis, ἀμπελώδης.
Vinearius, ἀμπελινός.
Vinetum, ἀμπελόφυτον.
Vinipotor, οἰνοπότης.
Vinitor, ἀμπελουργός.
Vinitorius, ἀμπελουργικός.
Vino obrutus, κατανενεμένος.
Vinolentia, μέθη, οἰνοφλυγία.
Vinolentus, ἔξοινος, πάροινος, οἰνώδης.
Vinosus, οἰνώδης, φίλοινος.
Vinum, οἶνος, ὁ.
Vinum suave, & jucundum, cujus potus suavis est, ἡδύποτος οἶνος.
Vinum infundo, οἰνοχοέω.
Vinum poto, οἰνοποτέω.
Viola, ἴον, λευκοΐα.
Viola rustica, τρυσάνθεμον, βοτάνη.
Violabilis, βιάσιμος, βιαστός.
Violaceus, ἰοειδής.
Violaris, ἰώδης.
Violatio, βιασμὸς, ὕβρισμα.
Violator, βιαστής.
Violatus, βεβιασμένος, βιασθείς.
Violenter, βιαίως, βιαστικῶς.
Violentia, βία.
Violentus, βίαιος, βιαστὴς, ἀντίβιος, ὄβριμος.
Violo, βιάζομαι, παρανομέω, ὑβρίζω, λωβάομαι.
fœdera Violo, τὰς σπονδὰς λύω, παρασπονδέω, τὰς σπονδὰς ἀσεβέω.
Vipera, ἔχις, ἔχιδνα.
Viperula, seu catulus viperæ, ἐχεῖον, ἐχίδιον, ἐχίδνιον, ὀφείδιον.
Vipereus, ἐχίδνειος.
Viperinus, ἐχιδναῖος.
Vir, ἀνὴρ, ὁ· φώς.
Vir fortis, ἥρως.
Virago, ἀνδρειάνειρα, ἀνδρεία, γυναῖκα.
Vireo, χλοάζω, θάλλω.
Vires, ἀλκὴ, ἰσχὺς, δύναμις.
Viribus valeo, εὐτονέω.
Vires recipio, ἀναλαμβάνω ἐμαυτόν.
Virresco, θαλέθω, θάλλω.
Virga, ῥάβδος.
Virginalis, παρθενικὸς, ὁ.
Virgindemia, ῥαβδολογία.
Virgineus, παρθενικός.
Virginitas, παρθενία, κορεία.
in Virginitate dego, παρθενεύω.
Virgis cædo, ῥαβδίζω, ῥαπίζω.
Virgo, inis, παρθένος, ἡ· κόρη.
Virgo fœlix, εὐπάρθενος.
Virgula, ῥαβδίον.
Virgula divina, θεία, τύχη.
Virgulta, βλαστήματα, θάμνοι.
Virgultum, φρύγανον, ῥαβδίον.
Viguncula, ἡ παῖς, κόρη.
Viribus deficio, ἐξασθενέω.
totis Viribus, κατὰ τὸ δυνατόν.
Viridarium, ἄλσος, ἀνθὼν, ἄλσος.
Viridicatus, χλωρὸς, ἀνθοθαλής.
Viridis, χλωρὸς, εὐθαλής· pro florente, ἀκμαστικός.
Viriditas, χλωρότης, θάλεια· pro vigore, ἀκμή.
Virido, as, χλωρίζω.
pro Virili, κατὰ τὸ δυνατόν.
Virilis, ἀνδρικὸς, ἀνδρεῖος.
Virilis sexus, ἀρρενογονία.

Virilis toga, ἀνδρεῖον, ἱμάτιον.
Virilitas, ἀνδραγαθία, ἀνδρότης.
Viriliter, ἀνδρικῶς, ἀνδρείως.
Viripotens, ἐπακμος, ἔπανδρος.
Viritim, κατ' ἄνδρας.
Virosus, δυσώδης.
Virtus, ἀρετὴ, δύναμις, ἀνδρότης, ἰσχύς.
Virtute præditus, χρηστὸς, τὸ ἦθος.
Virtute vivere, κατ' ἀρετὴν ζῆν.
Virulentus, ἰώδης, ἰοβόλος.
Virus, venenum, ἰὸς, βρόμος, δυσωδία.
Vis, violentia, βία, ἰσχὺς, δύναμις· pro multitudine, πλῆθος.
Viscera, σπλάγχνα τὰ, τὰ ἔντερα.
Visceratio, σπλαγχνοτομία.
Visco aves capio, ἰξεύω.
Viscosus, γλοιώδης, ἰξώεις.
Viscus, vel -um, ἰξὸς, γλοιός.
Viscus, eris, τὸ ἔντερον.
Visendus, ἐπισκεπτέος.
Visibilis, ὁρατός.
Visibilitas, ἔννοια, φαντασία, τὸ ὁρατόν.
Visio, ἡ ὅρασις, ὄψις.
Visiones, seu rerum imaginationes concipio, φαντασιόομαι.
Visiones facilè, seu benè concipiens, εὐφαντασίωτος.
Visito, πολλάκις ἐπισκέπτομαι.
Viso, ἐπισκέπτομαι.
Visum, ὅραμα, φάσμα.
Visurus ὀψόμενος.
Visus, ἡ ὄψις, ὅρασις.
Vita, βίος, ζωὴ, βίοτος.
Vita humana, ζωὴ ἀνθρωπίνη.
Vitâ defungi, ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τοῦ βίου.
Vitæ institutum, βιοτεία.
Vitæ ratio, ἡ τοῦ βίου διαγωγή.
Vitæ brevis, βραχύβιος, ὁ καὶ ἡ.
Vitæ brevitas, βραχυβιότης, ητος, ἡ.
Vitalis, βιώσιμος, βιωτικὸς, βιωτός.
non Vitalis, ἀβίωτος.
Vitam agere, βιοῦν βίον, διαβιῶσαι.
Vitam transigere, βίον διατελεῖν.
Vitatio, ἐκφυγή.
Vitellus, λέκυθος, τὸ ὠχρὸν τοῦ ὠοῦ.
Vites putare, ἀμπελουργεῖν.
Vitiare virginem, διακορεῖν τινά.
Vitiarium, ἀμπελών.
Vitiatio, διαφθορὰ, φθορά.
Viriator, φθορεύς.
Vitiatus, διαφθαρείς.
Vitifer, ἀμπελοφόρος.
Vitilis, λυγιστικός.
Vitiligatores, συκοφάνται.
Vitio, καταισχύνω τὰς γυναῖκας, φθείρω, λωβάομαι.
Vitio vertere, ἐν αἰτίᾳ ποιεῖσθαι, ψόγον ἡγεῖσθαί τι.
Vitiosè, κακῶς.
Vitiositas, κακία.
Vitiosus, κακὸς, πλημμελὴς, φαῦλος.
Vitis, ἄμπελος, ἡ· οἴνη, οἴναρον.
Vitium, vitiositas, κακία, ἁμάρτημα, βλάβη, κακότης.
Vitium furi dico, καταγινώσκω τοῦ κλέπτου.
Vito, εὐλαβοῦμαι, φεύγω τι, ἐκκλίνω.
Vitreus, ὑάλινος.
Vitriarius, ὑαλουργός.
Vitricus, πατρυιὸς, μητρυιός.
Vitriolum, ὑάλιδιον.
Vitrosus, ὑαλώδης.
Vitrum, ὕαλος, ἡ· ὑάλη.
Vitta, ταινία, κεκρύφαλος.
Vittatus, ταινιωθείς.

Vitula, ἡ μόσχος, δαμάλη.
Vitulinus, μόσχειος.
Vitulus, ὁ μόσχος, πόρταξ, δάμαλις, ὁ.
Vitulus marinus, φώκη.
Vituperabilis, ἐπίψογος, μωμητός.
Vituperatio, μέμψις ἡ, ψόγος ὁ· ὕβρις.
Vituperator, ψέκτης, κακήγορος.
Vituperio dignus, ψεκτός.
Vituperium, ψόγος.
Vitupero, ψέγω, ἐπιτιμάω, ἐπιπλήττω· διαμέμφομαί τινα τῆς ἀχαριστίας.
Vivacitas, μακροβιότης, εὐζωΐα.
Vivarium, ζωγρεῖον, ζωοτροφεῖον.
Vivax, μακρόβιος, ζωτικός.
Vivendum est, βιωτέον.
Viverra, ἡ ἴκτις, γυναίκα.
Vividus, ἀκμαῖος, ζωτικός.
Vivifico, ζωοποιέω.
Vivificus, ζωοφόρος, ὁ καὶ ἡ· ζωαρκής.
Vivo, βιόω, βιοτεύω, ζάω.
Vivus, ζωὸς, ὁ ζῶν, ἔμψυχος.
Vix, μόγις, μόλις, σχολῇ.
Vix tandem, μόλις τελευταῖον.
Ulceratio, ἕλκωμα, ἕλκωσις.
Ulcero, ἑλκόω, ἑλκοποιέω.
Ulcerosus, ἑλκώδης.
Ulciscor, ἐκδικῶ σε, te: τιμωρέω, vel τιμωροῦμαί σοι, injuriam tibi factam.
Ulcus, eris, ἕλκος.
Ulceris crusta, seu ramentum, ἐφελκίς.
Uliginosus, ἔνικμος.
Uligo, ἰκμὰς, ἰκμαλέα.
Ullus, τίς.
Ulmus, πτελέα.
Ulna, ὠλένη, ἀγκάλη, ὀργυιά.
in Ulnas capio, ἐναγκαλίζομαι.
Ulterior, περαιτέρος, ὁ πέραν.
Ulterius, ἐπέκεινα, περαιτέρω.
Ultimè, ἐσχάτως.
Ultimùm, τὸ ἔσχατον.
Ultimus, ὕστατος, ἔσχατος, νεώτατος.
Ultio, ἐκδίκησις, τιμωρία, ἀμύνη.
Ultor, τιμωρὸς, ἔκδικος.
Ultrà, πέραν, & πέρα, πόρρω, genit.
Ultra decorum, παρὰ τὸ προσῆκον, πέρα τοῦ δέοντος.
Ultrà vires, ὑπὲρ δύναμιν.
Ultrix, τιμωρητική.
Ultrò, insuper, προσέτι· pro sponte, ἐκ προαιρέσεως, ἐκ προνοίας, ἑκοντί.
Ultro citroque, ἔξωθεν καὶ ἔνδοθεν.
Ultroneus, ἐθελοντὴς, ὁ ἑκών.
Ulula, ὀλολυγών.
Ululatus, ὀλολυγμὸς, ὀλολυγή.
Ululo, ὀλολύζω.
Umbella, σκιάδιον.
Umbilicus, ὀμφαλός.
Umbo, ὀμφάλιον.
Umbra, σκιὰ, σκίασμα, τό.
Umbras habens gratas, εὔσκιος.
Umbraculum, σκηνὴ, σκέπασμα.
Umbræ αἱ ψυχαί.
Umbratilis, σκιερὸς, ἐπίσκιος.
Umbrosus, σκιερὸς, ἐπίσκιος.
Unà, simul, ἅμα, ὁμῶς, ὁμοῦ.
Unanimis, ὁμόψυχος, ὁμόθυμος.
Unanimitas, ὁμοψυχία, ὁμόνοια.
Unanimiter, ὁμοθυμαδόν.
Unanimus, ὁμογνώμων.
Uncia, οὐγγία, δωδεκατημόριον τοῦ ὅλου.
Uncialis, οὐγγιαῖος.
Uncinus, κόραξ σιδηροῦς.
Unedo, μεμαίκυλα.
Unicuba, μονολεχής.
Unctio, χρῖσις, χρῖσμα, ἀλοιφή.

Unctor, ἀλείπτης.
Unctorius, ἀλειπτήριος.
Unctura, ἄλειμμα, χρῖσμα.
Unctus, χριστὸς, ἀληλιμμένος.
Uncus, i, τὸ ἄγκιστρον, ἡ πείρινα.
Uncus, adj. ἀγκύλος· uncos ungues habens, γαμψώνυχος.
Unda, κῦμα, ῥεῦμα.
Undantia flammis, βράσσοντα.
Undatim, κυματοειδῶς.
Unde, ὅθεν, ὁπόθεν, ἐξ οὗ.
Undecunque, πόθεν δήποτε.
Unde unde, ὁποθενοῦν.
Unde nisi, ὁπόθεν ἄλλοθεν ἤ.
Undecim, ἕνδεκα.
Undecimus, ἑνδέκατος.
Undecunque, ὁπόθεν ἄν.
Undeni, οἱ ἕνδεκα.
Undisonus, πολύφλοισβος.
Undivomus, κυματοβόλος.
Undique, πανταχόθεν, ἐν κύκλῳ.
Undo, as, κυμαίνω.
Undosus, κυματώδης.
Undulatus, κυματοειδής.
Ungo, ἀλείφω, χρίω.
Unguentarius, μυρεψὸς, μυροπώλης.
Unguentum, μύρον, μύρωμα, χρῖσμα.
Ungues resecare, ἐξονυχίζειν.
Unguiculus, τὸ ὀνύχιον· à teneris unguiculis, ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων.
Unguis, ὄνυξ· ad unguem tenere, ἀκριβῶς ἐξεπίστασθαι· ad unguem factus, ἀκριβής.
Ungula, ὁπλή.
Unicè, μόνως.
Unicolor, ὁμόχροος.
Unicornis, μονόκερως.
Unicus, μόνος, μοναδικός.
Unigenitus, μονογενής.
Unio, ὁ μαργαρίτης.
Unio, is, ire, ἑνόω.
Unioculus, μονόφθαλμος.
Unitas, μονὰς, ἕνωσις.
Universalis, καθολικὸς, ὁλικός.
Universalitas, τὸ καθόλον.
Universè, καθόλου, ἐν κύκλῳ, συνόλον.
Universipotens, παντοκράτωρ.
Universitas, τὸ πᾶν, τὸ σύμπαν.
Universus, σύμπας, ἅπαξάπας.
Univocum, ὁμώνυμον.
Unius causâ, παρ' ἕν.
Unius cujusque, ἑνὸς ἑκάστου.
Uniusmodi, μονοειδής.
Uno ore, ἐξ ἑνὸς στόματος, μιᾷ γνώμῃ.
Unquam, ποτέ.
Unus, εἷς· pro solus, μόνος.
Unus & alter, εἷς καὶ δύο.
Unusquisque, πᾶς ἕκαστος, εἷς ἕκαστος.
Unx, ὄνυξ.
Vobiscum, σὺν ὑμῖν.
Vocabulum, λέξις, ὄνομα, προσηγορία.
Vocalis, φωνήεις, γεγωνός.
Vocalis cantus, γεγωνὸς ἀοιδή.
Vocalitas, εὐφωνία.
Vocandus, κλητέος.
Vocatio, κλῆσις.
Vocativus, κλητικός.
Vocator, κλήτωρ.
Vocatus, κληθείς.
Vociferans, κεκραγὼς, βοῶν.
Vociferatio, κραυγὴ, βοὴ, ταραγισμός.
Vociferor, κράζω, βοάω, ἀλαλάζω.
Vocito, ὀνομάζω.
Voco, καλέω, φωνέω· ad cœnam vocare

εἰς, τὸ δεῖπνον παραγγέλλειν. Lucian.
Vocula, λεξίδιον.
Vola, θέναρ, κοτύλη, γάδιον.
Volatilis, πτηνὸς, πτερόεις.
Volatus, πτῆμα, πτῆσις, ποτή.
Volens, ἑκὼν, βουλόμενος.
Volito, as ἀναπέτομαι.
Volo, as, ἵπταμαι, πέτομαι.
Volo, vis, βούλομαι, θέλω, ἐθέλω.
Volubilis, ἐπίτροχος, εὔστροφος, δίνητος.
Volubilitas, τὸ εὔστροφον, ἡ εὐτροχία.
Volubiliter, εὐστρόφως.
Volucer, πετεινὸς, πτερόεις· pro velox, ταχὺς, ὠκύς.
Volucris, ὄρνεον, τὸ πτηνὸν, πετεινόν.
Volumen, σύνταγμα, βιβλίον.
Voluntariè, ἑκόντι, ἑκουσίως.
Voluntarius, ἑκὼν, ἑκούσιος; αὐτόματος.
Voluntas, βουλὴ, θέλημα, βούλημα.
Volvo, verso, κυλίω, κυλίζω· pro cogitare animo, ἐξετάζειν.
Volupe, ἡδὺ, τερπνόν.
Voluptarius, τερπνὸς, φιλήδονος.
Voluptas, ἡδονὴ, τέρψις, τερπνότης.
Voluptates corporis, αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναί.
Voluptatibus deditus, ταῖς ἡδοναῖς προσηρτημένος.
Voluptates sectari, φιληδεῖν.
Voluptatibus se dedere, ἐπιδιδόναι ἑαυτὸν ταῖς ἡδοναῖς.
Voluptuosus, φιλήδονος.
Volutabrum, κυλίστρα, κύλισμα.
Volutatim, διὰ κυλισμάτος.
Volutatio, κύλισμα.
Voluto, στρέφω, κυλινδέω· pro accuratè perpendo, ἐξετάζω.
Vomer, vomis, ὕνις, αὔλακα, ὀφνίς.
Vomica, ἀπόστημα.
Vomito, πολλάκις ἐμῶ.
Vomitus, ἔμετος, ἐξέρυγμα.
Vomo, ἐμέω, accus. ἐξερεύγομαι.
Voracitas, πολυφαγία.
Voraginosus, βαραθρώδης.
Vorago, βάραθρον, χάσμα.
Vorax, πολυφάγος, παμφάγος.
Voro, as; βιβρώσκω, καταφάγω.
Vos, ὑμεῖς.
Vota persolvere, εὐχὰς ἀποτελεῖν.
Voti compos, κατατυχὼν, ὁ, genit.
Voti non compotem fieri, ἀποτυγχάνειν τῆς ἐλπίδος.
Votivus, εὐκτός.
pro Voto succedere, κατὰ γνώμην προχωρεῖν.
Votum, εὐχὴ, εὐχωλὴ, ἀρά.
Votum facere, εὐχὰς ποιεῖσθαι.
Voveo, ἀνατίθημι.
Vox, φωνή.
Vox bona, seu canora, εὐφωνία.
Upilio, ποιμήν.
Upupa, ἔποψ.
Urbanè, ἀστείως.
Urbanitas, ἀστεϊσμὸς, ἀστειότης, εὐτραπελία.
Urbicus, & urbanus, ἀστεῖος· pro faceto, χαρίεις, εὐτράπελος, πολιτικός.
Urbs, ἄστυ, πόλις, ἡ.
Urceolus, τὸ κεράμιον.
Urceus, κέραμος, κεράμιον, στάμνος.
Uredo, ἐρυσίβη, καυθμός.
Ureter, οὐρητήρ.
Urgens, ἐπείγων.

Urgeo, ἐπείγω, ἐπαναγκάζω, ἐπισπέρχω.
Urigo, καῦσις.
Urina, οὖρον.
Urinæ difficultas, στραγγουρία.
Urinam non facere, δυσουρίᾳ ἐνέχεσθαι.
Urinandi peritus, εὐκόλυμβος.
Urinator, κυβιστὴρ, κολυμβητής.
Urinor, κυβιστάω, κολυμβάω.
Urinum ovum, οὔρινον ὠὸν, quod & ὑπηνέμιον & ζεφύριον.
Urna, κάλπη, καλπίς.
Urna mortuorum, σορὸς, ἡ.
Urnula, καλπίδιον.
Uro, φλέγω, καίω· pro cruciare, περικαίειν.
Ursinus, ἀρκτεῖος.
Ursus, ἄρκτος, ὁ καὶ ἡ.
Urtica, ἀκαλήφη, κνίδη.
Urtica marina, σκαλάμη, ἀσκαλάφη.
Urus, οὖρος.
Usitatè, εἰθισμένως.
Usitatus, εἰθισμένος.
Uspiam, πού.
Usquam, πού.
Usque, ἄχρι, μέχρι, ἕως, ἕως ἄν.
Usque ad hoc tempus, μέχρι τοῦ νῦν.
Usque adeo, οὕτως, οὕτω, οὕτωσι.
Usque adhuc, μέχρι τοῦδε τοῦ χρόνου.
Usque eo, παρὰ τοσοῦτον, οὕτως.
Usquequaque, πάντη, πάντως.
Usquequo, ἕως οὗ, εἶτα.
Usquequoque, ἀεὶ, πανταχοῦ.
Ustio, καῦσις.
Ustor, ἐμπρηστής.
Ustulo, καίω, καυτηριάζω.
Ustus, κεκαυμένος.
Usucapio, χρήσει ἰδιοποιοῦμαι.
Usura, χρῆσις· item ὁ τόκος, ὁ δανεισμός.
Usurarius, δανειστὴς, χρώμενος.
Usurpatio, ἰδιοποίησις.
Usurpator, σφετεριστής.
Usurpo, λαμβάνω, χράομαι.
Usurus, χρησόμενος.
Usus, a, um; χρησάμενος.
Usus, ûs; χρῆσις, χρεία.
Usus commodus, sive utendi facilitas, εὐχρηστία.
Usui accommodatus, εὔχρηστος.
Usus postulat, χρεία ὑπαγορεύει.
Ususfructus, ἐκκάρπωσις, ἐπικαρπία.
Ut, ὥστε, ὅπως, ἵνα.
Ut pro postquam, ἐπεί.
Ut, pro sicuti, καθάπερ, ὥσπερ, ὡς.
Ut ita dicam, ὡς ἔπος εἰπεῖν.
Ut breviter dicam, ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν.
Ut par est, ὡς τὸ εἰκὸς, κατὰ τὸ προσῆκον.
Ut est apud Platonem, κατὰ Πλάτωνα.
Ut est in proverbio, τὸ τοῦ λόγου, ὥσπερ ἡ παροιμία.
Ut aiunt, ὡς λόγος, ὡς ἂν εἴποι τίς.
Ut fama est, ὡς λόγος.
Ut fit, οἷα γίνεται.
Ut plurimum, ὡς τὰ πολλὰ, ὡς τὸ πολύ.
Ut puta, οἷον.
Ut solet fieri, ὡς ἔθος.
Ut mihi videtur, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.
Utcunque, ὡς ἔτυχεν· ὅπως δή.
Ut suum, ὡς ἴδιον.
Utendum accipere, χρήσασθαι.
Utendum dare, χρῆσαι, κιχράω.
Utensile, τὰ χρειώδη· σκεῦος· ἔπιπλα.
Uter, utris, ἀσκὸς, ἄσκωμα.
Uter, a, um; πότερος, ὁπότερος.
Uterculus, γαστρίδιον.

Uterina soror, ὁμομητρία.
Uterinus frater, ὁμομήτριος.
Uterlibet, ὁπότερος.
Uternam, πότερος γάρ.
Uterque, ἑκάτερος ἡμῶν, nostrûm.
Utervis, ὁποτεροσοῦν.
Uterum ferre, κυεῖν, ἐν γαστρὶ ἔχειν.
Uterus, μήτρα, ὑστέρα, δελφύς.
Uti, ut, ὡς, ὥσπερ.
Utilis, ὠφελὴς, ὠφέλιμος, χρήσιμος, εὔχρηστος, ὀνήσιμος, σύμφορος.
Utilis sum, ὠφελέω, accus. συμφέρω σοι.
Utilitas, ὠφέλεια, εὐχρηστία, χρηστότης, ὄφελος, τό· λυσιτέλεια.
Utilitatem capere ex re aliquâ, ὠφελεῖσθαι ἀπό τινος.
Utiliter, εὖ, χρηστῶς, συμφερόντως, εὐχρήστως.
Utinam, αἴθε, εἴθε, ὡς ante ὤφελες, &c. cum infinitivo.
Utique certè, ἄρα· γέμην δήπου.
Utor, χράομαι· uti aliquo familiariter, χρῆσθαί τινι· προσομιλεῖν τινι· συνδιατρίβειν.
Utpote, οἷα δή· οἱονεὶ, καθάπερ.
Utriculus, ἀσκίδιον.
Utrinque ἑκατέρωθεν, ἀμφοτέρωθεν.
Utrobique, ἑκατέρωσε ἀμφοτέρωθι.
Utroque, ἑκατέρωσε.
Utrum, an, ἄντε, εἴτε, πότερον.
Utrum ne, πότερον ἄρα, πότε ἄρα.
Utrum nec ne, πότερον, ἢ μή.
Uva, σταφυλή.
Uva acerba, ὄμφαξ.
Uva passa, σταφίς.
Uveus, σταφύλινος.
Uvidus, διερός.
Uvifer, σταφυληφόρος.
Vulcanus ἥφαιστος.
Vulgari linguâ uti, ἰδιοτεύεσθαι.
Vulgaris, ὁ τυχὼν, δημώδης, ἰδιωτικός.
Vulgariter, κοινῶς, τυχόντως.
Vulgator, διαφημιστής.
Vulgatus, δημοσιευθείς.
Vulgo, as, διαφημίζω, διαθρυλλοῦμαι, δημοσιεύω.
Vulgò, κοινῇ, πανδημεὶ, πάνδημον.
Vulgus, οἱ πολλοί· τὸ πλῆθος.
Vulnera obligare, τραύματα ἐπιδῆσαι.
Vulnerarius, τραυματικὸς ἰατρός.
Vulnerarius, a, um, τραυματικος.
Vulneratio, τὸ τραῦμα, ἡ τρῶσις.
Vulneratus, τρωθεὶς, τραυματίας.
Vulnero, πληγώσκω τινα.
Vulnificus, τρωτικός.
Vulnus, eris, τραῦμα, τό.
Vulnus recens & vetus, τραῦμα νέον καὶ χρόνιον.
Vulnus infligo, εἰσφέρω τινὶ πληγήν.
Vulpecula, ἀλωπέκιον.
Vulpes, ἀλώπηξ, κερδὼ, ἡ.
Vulpinor, ἀλωπεκίζω.
Vulpinus, κερδῷος.
Vulsura, τὸ τίλμα, ὁ τιλμός.
Vulsus, τετιλμένος.
Vultuosus, προσωπώδης, σεμνοπρόσωπος.
Vultur, γὺψ, ὁ.
Vulturinus, a, um; γύπειος.
Vulturnus, ὁ εὖρος.
Vultus, βλέμμα, πρόσωπον, ὤψ.
Vulva, μήτρα, δελφὺς, ὑστέρα.
Uxor, γυνὴ, ἄκοιτις, ἄλοχος, ἡ, [illegible]τις.

Uxorcula, γυναικάριον.
Uxorem ducere, γαμεῖν. γαμεῖν γυναῖκα. λαβεῖν γυναῖκα.
Uxorem repudiare, ἀποπέμπειν γυναῖκα.
Uxoriosus, ὁ τὴν ἰδίαν γυναῖκα φιλῶν.
Uxorius, γυναικεῖος. pro eo qui uxori nimis inservit, γυναικίας, ου, ὁ.
Uxorius fio, γυναικοκρατοῦμαι.

X.

XAnthos, ξάνθος.
Xeniolum, ξένιον μικρόν.
Xenium, τὸ ξένιον.
Xenodochium, ξενοδοχεῖον.
Xerampelinæ vestes, ξηραμπέλινα χιτώνια.
Xiphias, ξιφίας.
Xylinum, ξύλινον.
Xylinus, ξύλινος.
Xylobalsamum, ξυλοβάλσαμον.
Xylophagus, ξυλοφάγος.
Xysticus, ξυστικός.
Xyston, ι, τὸ ξυστὸν, ἡ παραδρομίς.
Xystus, idem.

Z.

ZEa, ζειὰ, ᾶς, ἡ.
Zelo, as, & Zelor, aris, atus sum, ζηλόω.
Zelotes, ζηλωτής.
Zelotypia, ζηλοτυπία.
Zelotypus, ζηλότυπος.
Zelus, ζῆλος.
Zephyrius, ὁ ζεφύριος.
Zephyrus, ζέφυρος.
Zeugma, ζεῦγμα.
Zingiber, vel Zingiberis & Zingiberi, ἡ ζιγγίβερις, τὸ ζιγγίβερι.
Zizanium, ζιζάνιον.
Zizipha, τὰ ζίζιφα.
Zodiacus, ζωδιακός.
Zona, ζώνη.
Zonam solvere, ζώνην λύειν.
Zonarius, ζωνιοπλόκος.
sector Zonarius, ζωνιοτόμος, βαλαντιοτόμος.
Zonula, τὸ ζώνιον.
Zoographia, ζωγραφία.
Zoographus, ζωγράφος.
Zoophthalmus, ζωόφθαλμος.
Zoophyta, ζωόφυτα.
Zoster, ὁ ζωστὴρ, ῆρος.
Zythum, τὸ ζυθὸν item
Zythus, ὁ ζυθός.

ΤΕΛΟΣ.

ΓΝΩ͂ΜΑΙ

ΓΝΩΜΑΙ	BREVES
Ἑλληνικαὶ Βραχεῖαι,	**Sententiæ Græcæ,**
Ῥωμαϊστὶ μεθερμηνευόμεναι,	Latinè explicatæ,
Πάσας τῆς Ἑλλάδος φωνῆς λέξεις περιεχούσας, ὁπωσοῦν συλλαβοῦσαι, ἵνα πάντα τῆς Ἑλλάδος θέματα τοῖς νεαροῖς εὐμαθέστερα γίνηται, καὶ εἰς τὴν μνήμην ἀκριβέστερον πήξηται.	*Quibus omnia Græcæ linguæ primitiva quocunque modo inclusa comprehenduntur, ut eò facilius omnes Græcæ linguæ radices à junioribus edisci, eoque tenacius memoriæ infigi possint.*

ΚΕΦ. α'. — CAP. I.

Θεὸς, Θεοσέβεια, καὶ λάτρευται αὐτοῦ. Ἐθελοθρησκεία, Οὐρανὸς, Ἀστέρες.	*Deus, Cultus & Cultores ejus, Superstitio, Cœlum Stellæ, &c.*
1 Ἀρχὴν ἁπάντων καὶ τέλος ποίει Θεόν.	Initium omnium & finem facito Deum.
Ἕτοιμος ἀεὶ ὁσιῶν μέσσων ὁ Χριστός.	Paratum semper piorum propugnaculum Christus est.
Ἅγιοι ἐν χορῷ ἁγίων ἀγάλλονται.	Sancti in cœtu sanctorum exultant.
Σφαίρᾳ ὁ κόσμος εἴκει.	Sphæræ mundus similis est.
5 Χωρὶς ἀγκύλης τόξον, καὶ ἄνευ ἐλπίδος ἦτορ, ὁμοίως πράττουσι.	Arcus sine telo, & cor sine fide, idem præstant.
Ὄπα Διὸς, οὐκ ἀλέγουσι φένακες.	Dei vocem impostores non curant.
Θεοῦ διδόντος οὐδὲν ἰσχύει φθόνος.	Deo dante, nihil nocet invidia;
Καὶ μὴ διδόντος, οὐδὲν ἰσχύει πόνος.	Et non dante, nihil proficit labor.
Ῥῆμα θεῖον κανὼν βίου.	Verbum divinum regula vitæ est.
10 Ὃν φιλεῖ Θεὸς, θνήσκει νέος.	Quem amat Deus, moritur adolescens.
Αἴθρην οἱ ἀστέρες μηνύουσι.	Aëris serenitatem stellæ indicant.
Μάκαιραν ἀθρεῖν αἰῶνα δῶρόν ἐστι τοῦ ἐν ὕψει ναίοντος.	Videre vitam beatam donum est altissimi.
Εἰ Θεὸν τις ἀνὴρ ἔλπεταί τι λαθέμεν ἔρδων ἁμαρτάνει.	Quod si Deum vir aliquis sperat latere faciens aliquid, fallitur.
Οἴαξ τοῦ βίου ὁ νόμος Θεοῦ.	Gubernaculum vitæ lex Dei est.
15 Τοῦ ἄγεος χῶρος ἐν νεῷ.	Venerationis locus in templo est.
Εὐχαὶ ἀγερώχων ψῶα ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ.	Superborum preces fœtor in conspectu Dei.
Νέφος φρενὸς αὐγὴ ἁγίας γραφῆς διεῖ.	Nubem mentis splendor sacrarum literarum expellit.
Πίστεώς ἐστιν ἕρκος ἡ σφραγίς.	Septum fidei est sigillum.
Ὁ αἰτῶν δώρῳ λήψεται.	Qui petit dono accipiet.
20 Ψεύδει πολλάκις Ὠρίων ναύτας.	Fallit sæpissimè nautas Orion.
Οὐδὲ ὁ Ζεὺς, οὔθ' ὕων πάντας ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων.	Ipse Jupiter neque pluens omnibus placet, neq; abstinens.
Ἐν ἄλσει τῆς πίστεως νάβλα καὶ νᾶρδον.	In luco Fidei nablia sunt & odoramentum.
Χόνδρος τῆς πίστεως πανταχῇ βλαστάνει.	Germinat ubique granum fidei.
Τοῦ Θεοῦ δεξιὰ διάμπαξ ἀσπίδι εἰκέλη.	In totum dextra Dei scuto similis est.
25 Ἐρευνᾶτε τὰς γραφὰς τὰς τῆς σωτηρίας πηγάς.	Scrutamini scripturas salutis fontes.
Τὸ διστάζειν ἐχθρὸς πίστεως.	Inimica fidei dubitatio est.
Χηραμὸς καὶ βύθον τῆς χθονὸς διέρχεται ἀλέα.	Cavernas & imum terræ ventrem calor solis penetrat.
Μυούμενοι βίου ἁγιότητα λαμβάνουσι.	Initiati vitæ sanctitatem amplectuntur.
Τοῦτο δρᾶ, καὶ μάκαρ ἔσῃ.	Hoc age, & eris beatus.
30 Εὐχὰς τοῖς θεοῖς, οὐ βόας θύε.	Preces Diis, non boves offer.
Ἑκὼν ὁ ἄκρος τῷ δεινὰ παθόντι ἐπίκουρός ἐστι.	Sponte summus periclitanti auxiliatur.
Ὀξὺς Θεοῦ ὀφθαλμὸς εἰς πάνθ' ὁρᾶν.	Acutus Dei oculus est ad omnia videndum.
Οὐχ ἁδεῖ τοῦ Δαίμονος οὔασιν τὸ θρησκεύειν.	Non placet auribus Dei superstitiosus cultus.
Πότνιος ὁ Ζεὺς, τὰς τῶν μερόπων πραπίδας κυβερνᾷ.	Venerandus ille Jupiter præcordia hominum gubernat.
35 Ἵλησι τοῖς ταπεινοῖς ὁ Σωτὴρ, καὶ ὀλύμπου αὐτοῖς θύραν ἀνοίγει.	Propitius est humilibus Salvator & cœli ipsis januam aperit.
Οὐδεὶς ἀδημονεῖ περὶ τῶν ἀλιτρῶν, πλὴν ὁ χρῄζων τοῦ ἐλέους.	Nemo de peccatis angitur, nisi qui indiget misericordiâ.
Οὐδεὶς ἐὺς πλὴν τοῦ Θεοῦ.	Nemo bonus nisi Deus.
Οὐ μὰψ ὀμεῖται ὁ Θεός.	Non frustra jurabit Deus.
Μετὰ θάμβους ἠΐθεοι ἀκούουσιν ὀμφῆς.	Cum stupore adolescentes divinam audiunt vocem.
40 Πλατὺς ὁ κόσμος Θεὸν οὐ δέχεται.	Amplus mundus Deum non capit.
Οὐ τὰ κάτω ἀλλὰ τὰ ἄνω φρονεῖν δεῖ.	Non ea quæ infra sunt, sapere oportet; sed quæ supra.
Ἶρις οὐκ ἔστι μήνιος Ζηνὸς σημεῖον.	Non est iræ Jovis indicium arcus cœlestis.
Ἀγαθότητος κρήνη μῦθος Ζηνὸς ὑψίστου.	Bonitatis fons est verbum Jovis altissimi.
Διὸς ὄπιν ἀλέγειν δεῖ.	Dei vultum revereri oportet.
45 Ῥαδίως ὁ Ζεὺς ἀγέρωχα κάρφει.	Jupiter facile arefacit superbum.
Σῶς ἐξ ἐρέβους ἄνδρας θνητοὺς ἐσάωσεν ὁ Σωτήρ.	Salvos ex orci antro mortales extraxit Salvator.
Χιλὸς ψυχῶν ῥῆμα θεῖον.	Pabulum animarum est sermo divinus.

Κεφ. β'. — CAP. II.

Ἀρετὴ, Κακία, Ἀγαθοὶ, Κακοί.	*Virtus, Vitium, Boni, Mali.*
Κονεῖ μερόπων γένος ὀλλύειν πονηρία.	Ut perdat hominum genus properat malitia.
Ζῆλος ζῆλόν ἐστι τίκτων.	Æmulatio æmulationem parit.
50 Κηρύζει φαῦλος τὴν συνείδησιν κινούμενος.	Murmurat improbus conscientiam tactus.
Ἴασπιδα καὶ ἄργυρον ἀρετὴ νικᾷ.	Iaspidem & argentum superat virtus.
Νὺξ, ἔρως καὶ οἶνος, μεγάλων πημάτων αἴτια.	Nox, amor & vinum magnorum malorum causæ sunt.
Μυρία κρύπτει κακὰ μυχός.	Infinita occultat mala intimus recessus.
Σκυτάλας διώξει ἀκινάκης.	Acinaces viles depellit homines.
55 Κακῶς ποιήσας ἀεί τι μόνεται.	Qui male fecit, semper aliquid prætendit.
Νωλεμέως κρίνει συνείδησις κακή.	Indesinenter judicat mala conscientia.
Οὐκ ἔστι ταυτὰ λεῖον καὶ χέρσον.	Non eadem res lævis & aspera est.
Οὐ δέρκονται αἴγλην οἱ σχέτλιοι.	Splendorem non vident improbi.
Φεῦγε τοὺς φαγομένους ἐλέφαντα.	Fuge illos, qui elephantem deglutiunt.
60 Στέφει τιμῶντας αὐτὴν ἀρετή.	Coronat virtus cultores suos.
Πολλοὶ μὲν τὸ ὀρθὸν, γαυσὸν ποιοῦσι, ὀλίγοι δὲ ἐναντίον.	Multi quidem rectum quod est, curvum faciunt, sed pauci contra.
Καὶ φαύλοις κἀγαθοῖς ἄστυ ἀγυιὰς οἴγει.	Urbis vicos tam malis quam bonis aperit.
Ἀφελεῖς τελέθειν ὀφείλομεν.	Simplices nos & integros esse decet.
Στρηνὴς ἐπ' ἀρετὴν οἶμος πολλοὺς πτοεῖ.	Aspera ad virtutem via multos perterrefacit.
65 Θεσμὸς συνείδησιν θίγει.	Lex conscientiam tangit.
Μὰψ πολλὰ μεμπτέος μόνεται.	Frustra multa prætendit reus.
Παῖδες παίζουσι καρύοις, γέροντες δὲ ὅρκοις.	Pueri ludunt nucibus, senes verò juramentis.

Κεφ. γ'.	CAP. III.
Σοφία, Ἐπιστήμη, Τέχνη, Ἄγνοια.	*Sapientia Doctrina, Ars, Ignorantia.*
Ἐν σκότῳ πλάζων πόδας σφάλλει, καὶ πλάνη ἕπεται.	In tenebris ambulans pedes offendit, & errorem sequitur.
Ἀγροὺς καὶ πόλεις σοφίη, καὶ νῆα κυβερνᾷ.	Agros & civitates sapientia,& navim gubernat.
70 Τὸ θαμὰ πταίειν ὄλισθον φέρει.	Crebrò impingere lapsûs indicium est.
Μήτιδα ἀπόκρυφον μὴ σήτῃ χές.	Consilium arcanum mulieri ne aperias.
Περὶ τοῦ Ἰλίου ἱστορίαν Ἰλιὰς Ὁμήρου ἔχει.	Ilias Homeri de Trojâ historiam continet.
Λιμὴν ἀτυχίας ἐστὶν ἀνθρώποις τέχνη.	Portus infelicitatis ars est mortalibus.
Φίλη ταῖς Μούσαις ἠώς.	Aurora Musis amica.
75 Οἱ πολλοὶ νόμον τὸ ἔθος ποιοῦσι.	Vulgus consuetudinem pro lege habet.
Θήγει φρένας τὸ ἡδὺ τεχνῶν.	Incitat mentem ipsa artium dulcedo.
Ὀλίγη ὁμιλία καὶ φωτὸς καὶ τοῦ ζόφου.	Exigua est consuetudo inter lucem & tenebras.
Εἰς ὁδὸν ἀλύοντα ἄγε.	Errantem in viam reducito.
Ὕδωρ ἠθεῖ μωρός.	Stultus aquam colat.
80 Ἀργύρου στερούμενοι ἴαμβον ἰάλλομεν.	Argento destituti mittimus carmen.
Ἀρύει ὕδωρ κρησέρᾳ, ὁ ἄνευ βίβλου μανθάνων.	Haurit aquam cribro, qui discere vult sine libro.
Ἀντὶ τῶν γονέων γόητας τίουσι βροτοί.	Parentum loco præstigiatores in honore sunt apud mortales.
Μαθητὴς προτέρου ὕστερος ἐστὶν ὄρθρος.	Discipulus est prioris posterior dies.
Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα.	Duplum vident, qui didicerunt literas.
85 Βλέπομεν ἐν ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ τὸ κάρφος, ἐν δὲ ἰδίῳ ὀφθαλμῷ τὴν δοκὸν οὐ κατανοοῦμεν.	Festucam in oculo fratris cernimus, in proprio verò ne trabem quidem animadvertimus.
Ῥήτωρ πονηρὸς τοὺς νόμους λυμαίνεται.	Orator improbus leges subvertit.
Χορδὰς κρέκειν οἶδεν ἀοιδός.	Chordas pulsare novit cantor.
Αὐτὸ σχεδὸν πάσχουσι μῶκος, μέλεος, καὶ μῶλυς.	Ejusdem firmè sunt farinæ irrisor, stultus & ignarus.
Μέγα μὲν πνέει ὁ μωρὸς ἰσχὺς δ' οἱ μικρή.	Magnum quidem spirat stultus robur verò ipsi parvum.
90 Ψέγειν ἅπαντες εἴδουσι.	Reprehendere omnes sciunt.
Γράστος γράστον εὑρίσκει.	Fatuus fatuum invenit.
Μέλει τῷ μελποντοῦ περὶ μετάξης ἀλλὰ περὶ μέτρων.	Non sericum Poëtæ, sed versus curæ sunt.
Μύρῳ οὐ μῶμος, ἢ νόθος ἀλείφεται.	Momus aut nothus unguento non ungitur.
Αὐδὴ ἐστὶν οὐκ ἐλαχίστη, ἐὰν ὁ τὸν μάννον φέρων μακκοᾷ.	Dedecus non exiguum, quando is, qui armillas gestat stultè se gerit.
95 Καὶ λῆδος πολλάκις σοφίαν στέγει.	Sæpe etiam vile vestimentum sapientiam tegit.
Πρέσβυς λεύσσει τὰ πρόσσω καὶ ὀπίσω.	Videt senex ea, quæ antè & à tergo sunt.
Ποδηγὸς ἐν ὁδῷ δέλεξον.	Dux viæ laterna est.
Χέρρος μὲν πρῶτον εἰς παιδείαν οἶμος, ἀλλ' εἶτα ὁμαλὸς ὑπάρχει.	Aspera quidem primùm ad eruditionem via est, sed postea fit plana.
Οὐ κλυτὸς ῥήτωρ ὁ μογγός.	Non præclarum agit rhetorem qui obtusâ est voce.
100 Ὑγιεῖς πάντας τοὺς νοσοῦντας ἰώμεθα.	Sani omnes ægrotos sanamus.
Τὰ ἴδια ὑγίαινε.	Propria cures.
Πολλοὺς ἐπλάγξεν ἄνοια.	Multos errare fecit dementia.
Αὐτῷ ὁ βάκηλος ἄχθος ῥάπτει.	Sibi ipsi stultus ac mulierosus dolorem consuit.
Νάρθηξ παιδείας ἐστὶ σκῆπτρον.	Ferula disciplinæ sceptrum est.
105 Ἀνὴρ ἠλεὸς ἄγγει τετρημένῳ ὁμός.	Vir stultus vasi perforato similis est.
Οὐ σφὶγξ ἄνευ φλοίσβου ἐστί.	Non est Sphinx absque tumultu.
Τί βαναύσῳ καὶ σοφῷ;	Quid commercii habet artifex sedentarius cum homine docto?
Φίλυρα γήγιδα ἔχουσα τὰ μέλλοντα λέγει.	Tilia allii caput habens futura prædicit.
Τυφλὸς τυφλὸν ἄγων εἰς βόθρον ἑαυτὸν μετ' αὐτοῦ ῥίπτει.	Cæcus cæcum ducens in foveam seipsum cum illo præcipitat.
110 Τῶν δειλῶν ἀπέχου.	Ab ignavis abstine.
Πώγων τράγῳ μὲν ἐστί, ἀλλ' οὐ νοῦς σοφός.	Barba quidem hirco est, sed non mens sapiens.
Ἁμαρτάνει καὶ σοφοῦ σοφώτερος.	Peccat & sapiente sapientior.
Θέσπιν θῆτα κύριος τιμᾷ.	Vaticinium servum dominus honorat.

Κεφ. δ'.	CAP. IV.
Σωφροσύνη, Ἀκράτεια, Ἐπιείκεια, Ἡδονή, Ἀλαζόνεια, Ἔδεσμα, Τὸ πότιμον.	*Temperantia, Intemperantia, Moderatio, Voluptas, Superbia, Cibus, Potus, &c.*
Ἐξ ἄλικος θοίνη νηδὺν μεστοῖ.	Ex alicâ confectum epulum ventrem implet.
115 Βρένθος μερόπων ὄλλυσι γένος.	Perdit genus hominum fastus.
Βράζει κοῦρμι ἐν κώμοις, ὅταν τρυφὴ ἡγεῖται.	Fervet curmi, quando in comessationibus luxus dominatur.
Οὐ κηλίδας ὀμόρξει κασάλβη.	Non maculas abstergit meretrix.
Ὀλίγα ἅλις τοῖς μετρίοις ἀρκεῖ.	Pauca abundè mediocribus sufficiunt.
Κράμβη δὶς ἑψομένη πότμον φέρει.	Crambe bis cocta mortem fert.
120 Ἵνα μὴ μορφὴν ἢ ἐσθῆτας μωρύσσωσι αἶται, μορόχθους πάσσονται.	Ne formam aut vestes fœdent turpiter amati, morochthos habent.
Τὸ παρὸν ὕδωρ μὴ χέε πρὶν ἄλλ' ἕξεις.	Ne præsentem aquam effundas priusquam aliam sis adeptus.
Ὥσπερ τὴν κόνιν νότος, οὕτω καὶ φαύλους τρυφὴ κυκλεῖ.	Sicut notus pulverem, sic luxuries improbos gyrat.
Οὐ τοῖς αἰζηοῖς ἀθύρειν, ἀλλὰ νηπίοις ἔξεστι.	Ludere non adolescentibus, sed infantibus licet.
Μὴ αἰσχρῶς οἰφεῖν πρέπει.	Non turpiter coire decet.
125 Μήτε γαμοκλοπέειν, μὴ ἀσελγέα Κύπριν ὀρίνειν.	Ne furtivis nuptiis vaces nec venerem obscœnâ exarceas.
Δίει νέκταρ δίψαν, πεῖναν τὸ ἄρτος.	Sitim expellit nectar, panisque famem.
Ἀγέρωχοι ἐν εὐωχίᾳ ἠλίθιοί εἰσιν.	Superbi homines in conviviis stulti sunt.
Ἤρεμοι καὶ ἤπιοι οὐδαμοῦ.	Placidi ac mites nusquam.
Ἐν δὲ τῷ ἠρίῳ τοῖς λοιποῖς ὅμοιοι.	In sepulchro verò reliquis similes.
130 Γυναῖκα αἰδὼς, οὐ κομμὸς κάζει.	Verecundia mulierem, non color fucatus ornat.
Εἴ τις ἐν εἰλαπίνῃ πολὺ πλεῖστον πίνῃ μέθυ, καὶ φῶτα ἄλλον κελεύῃ, πασῶν ἄξιος ἀρετῶν κρίνεται.	Si quis in convivio plurimos evacuare calices possit, & alium virum provocare audeat, ille omni dignus virtute censetur.
Ἀντὶ τῆς βορᾶς γάλα ἀθέλγει τὸ βρέφος.	Pro cibo lac sugit infans.
Τὰ ἐμημεσμένα αὖ χναύει κύων.	Evomita iterum vorat canis.
Ἄρτος καὶ ζῦθος τοῦ βίου χιλός εἰσιν.	Panis & cerevisia sunt vitæ pabulum.
135 Ἄβαλε μὴ γένοιτο ἄβρος μοιχὸς ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ.	Utinam non sit in toto terrarum orbe effœminatus aliquis adulter.
Ἄωτα εἰ μὴ ἀεὶ γλυκὺ, θρῆνον ἀμαλοῖς φέρει.	Nisi suavius spirent flores, luctum mollibus afferunt.

Νάγαλα

Νώγαλα μὴ πᾶς τένδει.	Non quivis suavia comedit edulia.
Πορφύραν ἐσσάμενος ὁ πένης αὑτοῦ ἀμνηστεῖ.	Purpurâ indutus pauper sui ipsius immemor est.
Ψαλός ἐστι, οὐ φάγεται κρέας.	Apella est, non vescitur carne.
140 Βάκχου βλύζει κόνδυ λυαίῳ.	Vino Bacchi poculum manat.
Μάει νῆστις λιμὸν διειν.	Famem jejunus nimium expellere cupit.
Ὄργια ἐκ παλαιοῦ ἐν ὄρεσι καὶ ἄγκεσι ἐγένετο.	Sacra Liberi in montibus olim & vallibus facta sunt.
Γλυκαίνει λιμὸς κυάμους.	Fabas indulcat fames.
Ἀγαθὸν τὸ νήφειν, οὐ τὸ κραιπαλᾶν.	Melius est sobrium esse, quam crapulari.
145 Οὖθαρ ὄψον τοῖς βρέφεσιν ὀρίγει	Uber infantibus opsonium præbet.
Κείρουσι μίσκους κύνες.	Devorant canes rejectamenta cœnarum.
Πολλῷ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἄνδρας.	Multò plures satietas, quam fames perdidit viros.
Μηδὲν ἄγαν.	Nè quid nimis.
Σύβαριν σφριγῶσαν ἔτρυε ἡδονή.	Sybarim turgentem voluptas atterebat.
150 Ἕκαστος ἐν ἰδίᾳ νάκει λανθάνει.	Quilibet in propriâ pelle latitat.
Ἄρτος ἐκ κρίμνου ὀλίγην τέρψιν ἔχει.	Panis ex farinâ crassiore exiguam delectationem habet.
Τρυφὴ θορύβων ἀεὶ αἰτία ἐστί.	Luxus semper tumultûs causa.
Τραχήλου ἀκεῖσθαι νόσον μαλοβρὸς οὐ δύναται.	Colli sanare morbum gulosus non potest.
Ξανθὰ μῆλα ἀρέσκει.	Flava poma placent.
155 Ἡδονὴ δέλεαρ κακῶν.	Voluptas esca malorum.
Ἀγυρῖν εἷς φευγέτω.	Cedat unus multitudini.
Κρωβύλου κόσμος λύγος.	Virga cincinnorum puerorum decor.
Γρύτουμαρχήπιον μεστὸν ἄλγη διώκει.	Poculum cerevisiâ plenum dolores expellit.
Ἀλλᾶντος οὐ γεύσεται ὁ ἀθετῶν δεῖπνον.	Lucanicam non gustabit, qui cœnam aspernatur.
160 Ἀλαὰ γαστὴρ οὐκ ἀλέγει ῥήματα.	Venter cæcus verba non curat.
Κάσσα θὴρ χείριστος ἀκόνῃ δάκρυα σμάει.	Meretrix fera pessimâ cote abstergit lacrymas.
Γλεῦκος καὶ ἀκρίδες κρέας σιτός εἰσι φέρτιστος.	Mustum & cicadæ caro cibus sunt optimus.
Κολούειν μᾶλλον κόμας, ἢ κομεῖν δεῖ ἄνδρα.	Resecare comam potius, quam nutrire virum decet.
Ἀγάλλει τὸ μὲν δέμας λαῖφος, τὸ δὲ πρόσωπον αἰδώς.	Ornat corpus quidem vestis, faciem verò pudor.
165 Ἄρτων μὲν κορέσθη στόμα, ἀλλ' οὐκ ὀφθαλμὸς πολλάκις δύναται.	Os quidem panibus satiari, sed non oculi sæpissimè possunt.
Ψωμοῦ ἄρτων παράσιτος ἐλευθερίαν πωλεῖ.	Frusto panis libertatem vendit parasitus.

Κεφ. ε'. — CAP. V.

Δικαιοσύνη, Ἀδικία, Κριτὴς, Θέμις, Οἱ ἄρχοντες, Οἱ ἀρχόμενοι.

Justitia, Injustitia, Judex, Jus, Magistratus, Subditi, &c.

Ῥᾴδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖσαι καὶ φαυλοτέροις, ἀλλ' ἐπὶ χώρας αὖθις ἔσαι, δυσπαλές.	Facile quidem est urbem concutere etiam imbecillioribus, sed in sedem suâ rursum collocare, difficile.
Πῆμα μὲν ἐνίοτε φέρουσι ἄνακτες, ἀλλ' οὐ λάθην.	Damnum quidem interdum ferunt reges, sed non calumniam.
Οὐκ ἔστι δεσπότης ἄνευ ἀτμένου.	Non est dominus absque servo.
170 Ἄνακτος καθεύδοντος οἱ λαοὶ ἐρυάζονται.	Rege dormiente populi ferociunt.
Γοργοὶ πόδες λῃστῶν.	Veloces sunt latronum pedes.
Τόπον ἥσσων δότω μείζονι.	Det locum superiori inferior.
Ἀρχὴ τῆς πόλεως κύβη ἐστί.	Magistratus civitatis caput est.
Σκώπτοντι, στέμβαν ἕπεται.	Cavillatorem sequitur injuria.
175 Θεμέλια θέμιδος ἐν ἀκαδημίαις κεῖται.	Justitiæ fundamenta in academiis sunt posita.
Μέλει αἰσυμνήτῃ ἀγών.	Curæ est certamen præsidi.
Μὴ τοῦ μέδειν ἱμειρέτω, λώβην ταλᾶν μὴ δυνάμενος.	Nè regnum affectet, injuriam qui ferre nequit.
Μηδένα τωθάσεις.	Neminem irridebis.
Μὴ ἀγανάκτει διὰ τὸν πατέρα ἀπόντα.	Nè doleas propter patrem absentem.
180 Καὶ περὶ ἐκείνου ἄγνωστον οὐκ ἀγάπα.	Neque ignotum illi præferas.
Εἷς ἐστι δοῦλος οἰκίας ὁ δεσπότης.	Unus est servus domûs herus.
Διώκει δόθρα δοθιῆνα.	Dodra furunculum persequitur.
Νάσσει τὴν δίκην ἀδικία.	Justitiam injuria premit.
Ὃς μύειν οὐκ εἶδεν οὐδ' ἄρχειν.	Qui nescit dissimulare, nescit regnare.
185 Ἀκολουθησάτω τῷ δεσπότῃ δοῦλος· τῇ δὲ δεσποίνῃ ἄβρα.	Dominum servus, & dominam sequatur famula.
Ἀτμένον κριθὴν ἀλοῶντα οὐ μέμψῃ.	Servum triturantem hordeum nè reprehendas.
Βαλανεὺς ταὐτῷ πυέλῳ τόν τ' ἀγαθόν, τόν τε κακὸν λούει.	Balneator in eodem solio & probum & improbum lavat.
Αἴολον ὁ μάγος μάγγανον σπείρει.	Varias spargit præstigias præstigiator.
Λῆροι οὐ λήματός εἰσι τέκμαρ.	Ineptiæ non sunt animi virilis indicium.
190 Ὁ ἄρχων ἀγαθὸς κοινὸν ἀγαθόν ἐστι.	Bonus princeps commune bonum est.
Αἲ τέχνων κενῶν! φεῦ δόλων ἀναριθμήτων.	O fallaciæ inanes! heu doli innumeri!
Σπένδει μὲν ὁ καυχώμενος, ἀρχῆς δὲ μόνος ἐπιθυμεῖ.	Fœdus quidem init jactator, at imperium solus affectat.
Λώβῃ λώβην σχάζειν ἔξεστι.	Injuriâ injuriam cohibere licet.
Αὐστηρὸς ἀπφὺς βλωμὸν παιδὸς βλίττει.	Austerus parens pueris buccellam vi aufert.
195 Οὐ πρέπει ἄνακτι τὸ κλαίειν, οὐδὲ τὸ αἰάζειν.	Neq; flere neq; lamentari regem decet.
Τὸ ξυνὸν, μὴ σὸν μόνον λέγε.	Commune quod est, nè tuum solum dicas.
Μὴ ἀδίκως χρήματα κτάου.	Nè injustè opes possideas.
Λίτρα δικαία δίκην τηρεῖ.	Libra justa justitiam servat.

Κεφ. ϛ'. — CAP. VI.

Ἀνδρεία, Ἀδυναμία.

Fortitudo, Imbecillitas.

200 Ἀγλαὸν ἥρωα μῶλος οὐδενὸς στερεῖ.	Illustrem heroa bellum nullâ re privat.
Στῦλος οἴκου παῖδές εἰσιν ἄρρενες.	Columnæ domûs filii sunt mares.
Ἴκυς γίγαντος ἐν βραχίονι.	Gigantis robur in brachio est.
Θωμιζόμενον δὲ παῖς τύπτοιεν.	Funiculis ligatum vel puer verberaret.
Οὐδεὶς δειλὸς θαῦκος.	Nemo timidus audax est.
Ὑπὲρ τοῦ βωμοῦ ἐσχάρας μάρνασο.	Pugna pro aris & focis.
205 Θάρσος μετανοίας ἔτης.	Audacia pœnitentiæ comes est

In semitabidum ab Adriano Rege cibum petentem.

In semitabidum ab Adriano Rege cibum petentem.

Ἥμισυ μου τέθνηκε· τὸ δ' ἥμισυ λιμὸς ἐλέγχει.	Corporis una fame premitur, pars altera nulla est.

Σῖτ'.

Σῶσον μὲ, βασιλεῦ, μισηκὴν ἡμίτονον.	Dimidium serva rex miserate tonem.
Ἔνθα κἀκεῖθα ἕλκει ἄκοντα δυνατός.	Huc illuc trahit invitum potens.
Ἶνες σώματος ἰχὼρ κάμπτει.	Sanguis crudus corporis flectit robur.
Λαύρην ἔνδον ἔλεγον ὄρει ἄπελος.	Multam intus lamentationem ulcus excitat.
Δόρυ ἐν ἀγῶνι μέλη καὶ θυμὸς δείκνυσι.	Membra & animum fortem in certamine hasta ostendit.
210 Οὐκ ἐς πάλιν ἀλαζὼν ἥβην ἀσκεῖ.	Non in certamine adolescentiam exercet jactator.

Κεφ. ζ'.

CAP. VII.

Πόνος, Ἀπραξία, Ὕπνος, Ἐπιμέλεια.

Labor, Otium, Somnus, Cura.

Ἔλαφος καὶ λαγωὸς περὶ ταχείας ἐρίζουσι.	Cervus & lepus de pedum celeritate contendunt.
Ὁ φεύγων μύλον, ἄλφιτον οὐκ ἀλεῖ.	Qui fugit molam, farinam non invenit.
Οἱ καθεύδοντες νεκροῖσιν ὅμοιοι εἰσιν.	Dormientes mortuis similes sunt.
Οἷος ἄτρακτος, τοιαύτη ἠλακάτη.	Qualis fusus, talis colus.
215 Κακῶς ἐρρωὸς εὐπονεῖ τὴν ἀλωάν.	Pessimè colit vineam aper.
Ἡσύχως νυστάζουσιν ἀργοί.	Quietè dormiunt otiosi.
Καὶ ἄτρακτος ὄργανον χρηστόν.	Etiam fusus instrumentum utile est.
Πλὴν ὕπνου οὐδὲν τι ὑγιῆ ἄρθρα ἄλθει.	Præter somnum nihil sanis membris medetur.
Φόρτον βραδεῖ ἐπιτίθει κάνθωνι.	Onus segni impone asello.
220 Σχολὴ γλυφίδα δέρει.	Excoriat inertem otium.
Πλάνη βίον τίθησι σωφρονέστερον.	Peregrinatio vitam reddit modestiorem.
Ὀπάζει τὸ ἀληθὲς ὄναρ.	Persequitur veritatem somniū.
Φιλόπονον ζῶον μύρμηξ.	Laboriosū animal formica est.
Ἕκαστος ἐν ᾧ ἐκλήθη, ἐν τούτῳ μενέτω παρὰ Θεῷ.	Unusquisq; in eo, in quo vocatus est maneat apud Deum.
225 Γεωργὸς μὴ λείποι ἀλύβην.	Nè linquat agricola lignum, cui stiva infigitur.
Ὅσα τὸ πᾶν.	Curæ nihil impossibile est.
Οὐχ ἅπας τύλους καὶ ἥλους αἴρει.	Non quilibet callum & clavos tollit.
Μόνη ἡ μέλισσα μέλι ἐργάζεται.	Sola apis mel conficit.
Καὶ κτῆνος, καὶ ὁ ἀρῶν ἥσυχος ἔσται ταῖς κυριακαῖς.	Et jumentum, & arator quietus erit diebus dominicis.
230 Τῷ νέειν ἄστυ νικᾶν οὐ ῥάδιον.	Nendo superare civitatem, non faci e est.
Ἡφαίστου ἔργα οὐκ ἄτερ ἤχου.	Non absq. sonitu fiunt opera Vulcani.
Σίδηρος καὶ χαλκὸς ταῖς ἐπαφαῖς τῶν χειρῶν ἐκτρίβονται.	Æs & ferrum manuum contrectationibus atteruntur.
Πρόβατα καὶ αἶγας φροντὶς φυλάττει.	Oves & capras cura custodit.
Οἶας ὁ ποιμὴν ἐσθλὸς ἀγείρει, ἵνα μὴ σκορπίζῃ αὐτὰς ὁ λύκος.	Congregat oves pastor bonus, nè lupus eas dissipet.
235 Σχολὴν θλίβοντα κῦδος κιχεῖ.	Otiosum dedecus comprehendit.
Ὅπου οὐκ ἔστι τρύγη, ἐκεῖ οὐκ ἔστι σταῖς.	Ubi triticū non est, ibi non est farina triticea aquâ subacta.
Καλῶς οἶκον ὀφέλλει ἄοκνος ἀνήρ.	Egregiè domum juvat vir impiger.
Ἀέθλου ἀδροῦ ἄεθλον ἀδρὸν ὀφείλεται.	Magnum certamen, magnum meretur præmium.
Τῶν δειλῶν ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλῶν ὀλίγη χάρις.	Ab ignavorum consortio abstine, sciens ignavorum exiguam esse gratiam.

240 Χαλεπὸν ἀγοσὲς μόχθον χάζει.	Molestum laborem manus recusat.
Διὰ ἀκτῆς κήτη λάζεσθαι οὐχ ἅπαντος.	Non cujusvis est, cete in littore capere.
Σταγόνες ὕδατος πέτραν κοιλαίνουσι.	Aquæ guttæ saxa excavant.
Ἡ μέριμνα τὴν καρδίαν ἐσθίει, καὶ οὐδὲν ὠφελεῖ.	Solicitudo cor devorat, & nihil prodest.
Ἄνευ ἱδρῶτος καὶ πόνου οὐδὲν πρᾶγμα τέλειον.	Absq; sudore & labore nullum opus perfectum est.
245 Ὅπου πλείων ὁ πόνος, ἐκεῖ μείζων ἡ ἡδονή.	Ubi major labor, illic major voluptas.
Μάτην ὁ Σίσυφος πέτρον ἀλίει.	Frustra saxum volvit Sisyphus.

Κεφ. η'.

CAP. VIII.

Ἔρως, Φιλία, Ἀπέχθεια, Ἔχθρα, Κολακεία, Φθόνος, ἐλευθεροπρέπεια, Φιλαργυρία.

Amor, Amicitia, Inimicitia, Odium, Adulatio, Invidia, Liberalitas, Avaritia.

Σκάζοντι ἐμπλέων, καὐτὸς σκάζειν μαθήσεις.	Claudicantis conversatione utens, ipse quoque claudicare disces.
Χεὶρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλος τε δάκτυλον.	Manus manum lavat, & digitus digitum.
Ἀγκὰς ἑλεῖν ἔχιν μέλλοντι, ὁ ἐν φρεσὶν ἔχθος πέραν ὁμοιοῦται.	Qui odium in præcordiis fovet, viperam amplexuro similis est.
250 Ψάχει ἔρωτα μῖσος.	Attenuat odium amorem.
Μὴ φεῦγε ἑταῖρον ἐν κακοῖσι κείμενον.	Nè fuge socium in malis constitutum.
Ἐχθὲς εὐεργεσίαι εὕδουσι.	Hesterna gratia dormit.
Ἄρτου ἀνάξιός ἐστιν ὁ θώπων.	Cibo indignus est assentator.
Μήποτε γραῖαν ποτὲ τοῖσι κακὴν δέξαιο μελάθροις.	Nè anum improbam tuis unquam ædibus recipias.
255 Ξένους πένητας μὴ παρέδραμῃς ἰδών.	Hospites pauperes nè negligas cum videris.
Λιτὸν δῶρον, λιτὴ χάρις.	Vile donum, vilis gratia.
Πενθερὰν νυὸς στυγεῖ.	Socrum nurus odit.
Νύμφη μισεῖ πενθεράν.	Flagrat nurus odio socrus.
Πολλὴ χλεύη τῆς φιλίας δεσμὸν λύει.	Multus risus amicitiæ solvit vinculum.
260 Ὅταν ἀσπάζεται ὁ κόλαξ, ἀλώπηξ ἐστί.	Assentator cum salutat, vulpes est.
Στέργει μῦς γαλῆν.	Amore felem mus prosequitur.
Δεῖ σέβειν υἱοὺς ἄξειν τοκῆας.	Venerari parentes liberos decet.
Μητρυιῆς μὴ ψαύειν δεύτερα λέκτρα γονῆος.	Novercæ nè attingas secundos parentes tui lectos.
Ὁ ἔρως φρένας πλήκει.	Amor mentes plectit.
265 Λαμβάνει ἄδην, μόνος ὁ μνημονεύων τοῦ χρηστοῦ.	Abundè accipit solus is, qui beneficii memor est.
Εἰσὶ καὶ ζώντων οἱ κόλακες κόρακες.	Viventium etiam adulatores corvi sunt.
Μάμμη βρέφους ἔρωτα φέρβει.	Infantis avia amorem pascit.
Ἑταῖρος ὁ ἀψευδὴς ἄγκυρα ἐχυρά.	Socius fidelis anchora tuta est.
Χάρις χάριν τίκτει.	Gratia gratiam parit.
270 Βρόχους τείνει ὁ ἑταῖρος αἱμύλος.	Retia sodalis blandus struit.
Εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμμεν, καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.	Syncerum oportet esse sodalem, & non obliqua animo volvere.
Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι.	Et non amare durum est.
Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι.	Et est amare durum.
Χαλεπώτερον δὲ πάντων.	Durissima omnium res.
275 Ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.	Amare nec potiri.
Μηδένα φίλον ποιοῦ, πρὶν ἂν ἐξετάσῃς πῶς κέχρηται τοῖς πρότερον φίλοις.	Neminem tibi adjungas amicum, priusquam exploraveris quomodo prioribus amicis sit usus.

Πρὸς

Πτωχὸς πτωχῷ μεγαίρει.	Mendicus mendico invidet.
Ὁ νεύσας ὀφείλει.	Qui annuit, debet.
Σχίζει φιλίαν ἔχθος.	Odium amicitiam findit.
280 Στέργε ἀδελφοὺς, καὶ οὐ μητέρος ἀθέτει μῦθα.	Fratres dilige, & matris consilia non aspernare.
Μανὴ ἐν χθονὶ ὄρνις ἡ χάρις.	Rara avis in terris est gratia.
Ὕλα σὺν λύκοις, οἷς ὁμιλεῖς.	Ulula cum lupis cum quibus conversaris.
Πολλοὶ τραπέζης, ὀλίγοι ἀληθείας φίλοι.	Multi mensæ amici sunt, pauci veritatis.

Κεφ. θ'. — CAP. IX.

Εὐφροσύνη, Λύπη. — *Gaudium, Dolor.*

ΚΙσσῷ μὲν Διόνυσος ἀγάλλεται, αἰγίδι δὲ Ζεύς.	HEderâ quidem Bacchus delectatur, capellâ verò Jupiter.
285 Οἱ ναῖται ξένοις, ἡ δὲ πόλις ναέταις.	Incolæ hospitibus, ipsa verò urbs incolis.
Μύρτος ἄλγεα φέρει.	Myrtus affert dolores,
Γόργῳ ξιφίαν, δελέατι μωροὺς ἀλιεύω.	Reti xiphiam, esca stultos capio.
Καὶ μὴ κληθεὶς ἴκτηρος ἱκνεῖται.	Morbus regius etiam non vocatus venit.
Ὀλοφυρόμενος παρακλήσεως δεῖται.	Lamentans consolatione indiget.
290 Μερίμνας φόρμιγξ αἴρει.	Curas cithara tollit.
Ἐρημος ἦθος ὀδύνην αὔξει, ἔτος μινύθει.	Desertum domicilium dolorem auget, annus (seu tempus) minuit.
Βόστρυχον ἠπίαλος τίλλει.	Cincinnum febris quotidiana vellicat.
Τὸ τῆς ἁμίλλης κράτος ἀμώμονα ποιεῖ	Certaminis robur irreprehensibilem facit.
Οὐ πάντα τὰ ἕλκη ἀκεστά.	Non omnia vulnera sunt sanabilia.
295 Δίσκοισι τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες.	Discis delectabantur & jaculis jaculantes.
Στήθεα κροῦε, καὶ μοῦ ἀκουσθήσεται.	Pectus pulsa, & flebilis vocula audietur.
Οὐκ ἐᾷ πένθος ἐξῆσαι βουλάς.	Non sinit maturare consilia luctus.
Θωΰσσοντος ἑνὸς, θωΰσσει δὴ ἕτερος.	Vociferante uno, etiam alter belluino impetu fertur.
Βλαστοῦντος τοῦ κινδύνου τὸ γηθεῖν ὄλλυται.	Adveniente periculo gaudium perit.
300 Στήθεος ἀλλάσσει χαρὰν ἀνία.	Pectoris immutat gaudium tristitia.
Μάτην ἰαύει θεωρός.	Frustra tempus terit spectator.
Καγχάζει χωλὸς λαγόνα κλάσαντος ὀρθοῦ.	Cachinnatur claudus frangente recto ilia.
Στενὴ ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωήν.	Angusta via est quæ ducit ad vitam.
Πραπίδας τήκει λύπη οἰκεία.	Tundit præcordia dolor intestinus.
305 Ἠλίθιος καὶ ἄτερ λύρας κελαδεῖ ἄλλεται.	Stultus vel absq; lyræ sono saltat.
Χέλυς καὶ χορδαὶ θυμὸν ὀδυρόμενον τέρπουσι.	Oblectant animum doloribus irretitum chelys & fides.
Οὐ καθαίρει ἁμαρτήματα ὁ ἀρνούμενος.	Non purgat peccata, qui negat.

Κεφ. ι'. — CAP. X.

Ἐλπὶς, Φόβος. — *Spes, Timor.*

ΟΠλα εἵστω ὁ δειλός. Πτοεῖ νηπίους μορμώ.	QUi metuit, arma induat. Terret strix infantes.
310 Φόβον τίκτει φάραγξ.	Præcipitium timorem parit.
Οὐρανὸν βροντὴ καὶ γαῖαν, θῆρας τε πτοεῖ.	Cœlum & terram, tonitru, & feras terrefacit.
Ἐγγύα, πάρα δ' ἄτη.	Sponde, prope est damnum.
Θάλπει χάρις ἐλπίδα ταλαίνου.	Favor fovet spem miseri.
Ῥαδίως δειλοὺς πτοεῖ ψόφος.	Facilè timidos terret strepitus.
315 Μετὰ τὴν ἑορτὴν ἥξας ἠλίπας οὐ πωλεῖ.	Post festum veniens calceos non vendit.
Οὐχ ἅπας φοβεῖται κρέμβαλον κρίζον.	Non quilibet crepitaculum stridens metuit.
Γαρομένης μελάθρου τοῦ πλησίον καὶ τὸ σὸν κινδυνεύει.	Accensâ domo proximi, tua quoq; periclitatur.
Νεβρίδιον κλωβὸς σώσει.	Attonitum servabit cavea.
Καλύπτειν τὴν νόσον, λυγρόν.	Occultare morbum, funestum.

Κεφ. ια'. — CAP. XI.

Ἀπήνεια, Φιλανθρωπία. — *Sævitia, Misericordia.*

320 ΖΑφελὴς ζαφελεῖ καλῶς ὁμιλεῖ.	VEhemens cùm vehementi optimè conversatur.
Ἱκέτου ἰάλεμον οὐδεὶς ἀτᾷ	Supplicis lamentationem nemo aspernatur.
Πλατὺν κόπτει αἰθέρα ὁ χολῆς πρηθόμενος.	Latum verberat æthera, qui ira flagrat.
Σκηνίον θυμοῦ σημεῖον.	Cilium iræ indicium est.
Στέρνον κρουνὸς σπλάγχνων ὑπάρχει.	Pectus misericordiæ fons est.
325 Ὀλέπτειν τὰ πρόβατα οὐκ ἔστι σπουδαίου ποιμένος.	Deglubere oves non est probi pastoris.
Μισεῖ τοὺς ὀδυσσαμένους, ὁ τοῦ Ὀλύμπου κτιστής.	Irascentes odit conditor Olympi.
Κἂν ἀνώγωσί τινες, οὐ δεῖ ἀμύνεσθαι ἀπηνέσι.	Quamvis jubeant quidam, non tamen sævis opem ferre decet.
Στρῆνος σύρβην ὄρει, μῆνις λύσσαν.	Deliciæ tumultum excitant, ira rabiem.
Σκύτος ἔχει σπαρασσόμενον κύων δηκτικός.	Cutem gerit laceratam canis mordax.
330 Τίγριδος ἄλει ἑταιρείαν.	Tigridis evita sodalitatem.
Βλάπτει τὸν ἄνδρα θυμὸς εἰς ὀργὴν πεσών.	Lædit virum animus in iram lapsus.
Σταυρὸς μῖσος κάτω στέλλει.	Odium iramque crux reprimit.
Τύραννοι ἄσπλαγχνοι οὐ λόλαν τοῦ σίτου, ἀλλ' αἵματος ἀνθρωπίνου χορτάζονται.	Tyranni iniqui non cibis ex frumento confectis, sed humano sanguine satiantur.
Νάνος δεινὰ ἀπειλεῖ.	Pumillio terribilia minatur.
335 Ἰκτῖνον τένδων κἀυτὸς ἐκβήσῃ ἰκτίν.	Milvum comedens & ipse milvus eris.
Πάπταινε, καὶ πρᾶος ἴσθι ἄμαξαν διφῶν.	Circumspice, & mitis sis, qui plaustrum quæris.
Σμήνους βασιλεῖ ἰὸς οὐκ ἔστι, καὶ οὐ στίζει.	Apum examinis regi jaculum non est, neq; pungit.
Ἐριννὺς αἰνὴ θωὴν ἐν κόλπῳ βόσκει.	Damnum in sinu horribilis Furia pascit.
Εὐλήφρον ἀγωγῆς χαλωμένων πονηρία τέλλεται.	Laxatis disciplinæ habenis militia oritur.
340 Ὁ κτείνας τῇ κρίσει ἐστὶν ἔνοχος.	Homicida judicio obnoxius est.
Νάννα παιδὸς σμώδιγγας παρηγορεῖ	Patris matrisq; soror vibices pueri solatur.
Ἐλεεῖν ἐλεος οὐκ οἶδεν.	Nescit misereri mensa coquinaria.
Οἶα ἡ οἰζὺς πρὸς οἶκτον κέλευθος.	Sola miseria ad misericordiam via est.

Κεφ. ιβ'. — CAP. XII.

Πόλεμος, Εἰρήνη. — *Bellum, Pax.*

ἈΗδὼν μὴ εἰς μῶλον καλείσθω αἰετόν.	NE ad pugnam provocet aquilam luscinia.
345 Ὅμηρος πλὴν κινδύνων οὐδὲν κερδαίνει.	Præter pericula obses nihil lucratur.

Αἰτία νείκεος νεῖκος.	Rixa rixæ causa est.
Δολιχὰ ἐρείπει δένδρεα ἄελλα ἀήτη.	Proceras dejicit arbores procella vehemens.
Τοξότης ἄτερ φαρέτρας.	Sagittarius absq; pharetra.
Γολιὰθ σφενδόνης πίπτει λίθῳ.	Fundæ lapillo Goliath cadit.
350 Ὀλίγον Ἄρης ὀρέγει ὄλβον, ὄλμους δὲ πλείστους.	Paucas Mars opes præbet, truncos verò corporis plurimos.
Τιτύσκονται πολέμιοι πύρσει ἐν αἰπεία.	Ad scopum collimant hostes turri in alta.
Ὃν δεδιὼς οὐκ ὤλεσε πόλεμος, ὑπὸ νόσου θλίβεται.	Quem bellum reformidans non perdidit, à morbo tribulatur.
Νικᾷ ἕνα πιττάκια.	Superat unum turma.
Ἀμαιμάκετον ἅμα καὶ ἀφαυρὸν μῶλος δαμᾷ.	Insuperabilem pariter & debilem bellum domat.
355 Ἰθὺς καὶ λορδὸς ἀλλήλοις μάχονται.	Rectus & curvus adversus se invicem pugnant.
Ὁ ἰσχνὸς θνατὸς ἔντεα βαστάζειν οὐ δύναται.	Homo macilentus arma gerere non valet.
Πᾶσα γῆ λοίδορον τρέφει.	Quævis terra conviciatorem alit.
Εἰρήνη τἀγαθὰ ἀλδεῖ.	Pax auget facultates.
Ὄαρα κακὴν ὀβολοῦ οὐκ ἂν ὠνέομαι.	Uxorem malam obolo non emerem.
360 Ἀμφὶ κραίρας ἔριδα βάλλων σμερδαλέα ἔβρυχε.	Circum caput contentionem jactans terribilia eructa.
Μετὰ ἀλαλὴν ἵπτανται ἄκοντες.	Post acclamationem bellicam jacula volant.

Κεφ. ιγ'.

Φήμη, Δυσφημία.

CAP. XIII.

Fama, Infamia.

Ῥαδίως οἱ φαῦλοι κακότητι αἰονῶσι τοὺς σπουδαίους.	Facile improbi malitia sua aspergunt probos.
Ἅπαξ κλέπτων ἀεὶ φώρ ἐστι.	Qui semel furatur, semper fur vocatur.
Ἀρετῆς γέρας τὸ κῦδος, οὐ χρόνος ἀμᾷ.	Virtutis præmium gloria, non tempus metit.
365 Οὐκ ἀβρότονον, οὐδ' ἄβρωμα ἢ συκάμινα, οὐδ' ἀβυρτάκη τέρπει, ἀλλὰ φήμη καλὴ κἀγαθή.	Non abrotonum, neq; mora, neque abyrtace delectat, sed fama bona & honesta.
Διολύγιος φήμη τὸ μὴ ὂν ποιεῖ εἶναι.	Magna fama quod nihil est, esse facit.
Τὸν ἱδρύοντα ἵδρυε, καὶ τιμή σοι ἔσται.	Sedere jubeas eum, qui tibi sedile præbet, & erit tibi gloriæ.
Μῦσος καὶ αἶσχος ἐγκώμιον ἄγχει.	Turpitudo & scelus laudem suffocant.
Ἀμεύει ἐὰν μὴ εὐθὺς πνίγηται φήμη.	Pertransit nisi suffocetur statim fama.

Κεφ. ιδ'.

Μισθὸς, Ποίνη.

CAP. XIV.

Præmium, Pœna.

370 Βότρυας οὐ κύει ἄκανθα.	Non producit racemos spina.
Οἱ διφῶντες ἐν πόντῳ ληΐδας, ἀκάτῳ χρῶνται.	Prædam in mari quærentes, actuario utuntur navigio.
Μὴ κρῖν' ὁρῶν τὸ κάλλος, ἀλλὰ τὸν τρόπον.	Ne judices videns pulchritudinem, sed mores.
Πληγὴ νώτου φίντις.	Plaga dorsi auriga est.
Ποινὴν φὼρ μὴ γινώσκει, εἰ μὴ αἰωρεῖται.	Pœnam fur non agnoscit, nisi suspendatur.
375 Ὀρταλὶς ᾠὸν τίκτουσα ἐλευθέρα ἐστί.	Gallina ova pariens libera est.
Οὐχ ἅπαντες τιάρας ἄξιοι.	Non omnes tiara digni sunt.
Λαιμὸς Γεέννης πέλωρ χαίνει.	Guttur Gehennæ immane hiando captat.
Οἱ ἀείδοντες τοῦ πλάδου γλίχονται.	Cantatores amant humores.
Βακτηρίαν ἀείρων αἰκίαν ἀπειλεῖ.	Baculum attollens verbera minatur.
380 Μόχθον μὲν πᾶσα ἡμέρα, ἀλλ' οὐκ ἄγραν ὀρέγει.	Laborem quidem singuli dies, sed non prædam præbent.
Ἐν σταδίῳ σωτηρίας λοίσθιος καὶ πρῶτος ἓν βραβεῖον λήψονται.	In stadio salutis ultimus & primus unum accipient præmium.
Μισθὸς ἀρετῆς αἶνος.	Merces virtutis laus est.
Αἰκία καὶ μώλωψ.	Verbera & vibex.
Ἣν ἕκαστος μανδάκην κομίζει.	Suam quisque pellem portat.
385 Ἄξιον τῆς χύτρας πῶμα.	Dignum patellâ operculum.
Κολάζει μάραγνα λήγοντα.	Cessantem punit flagellum.
Κοιλίαν οὐδέποτε πληροῖ τάρταρος.	Nunquam ventrem explet tartarus.
Μείων αἰτία, μείων δίκη.	Minor culpa, minor pœna.
Μώλωψ ἐν σώματι, ὄγμος ἐν ἀγρῷ.	Vibex in corpore, sulcus in agro.
390 Τὸ ἡδὺ μάστιγος δίκην χοίρους δονεῖ.	Quod dulce est scuticæ instar porcos impellit.

Κεφ. ιε'.

Γλῶσσα, Ὁμιλία, Ἀλήθεια, Ψεῦδος.

CAP. XV.

Lingua, Sermo, Veritas, Falsitas.

Εἰ πᾶν τὸ λαλοῦν ἄνθρωπός ἐστι, καὶ ἡ ψιττάκη ἔσται.	Si omne loquens homo est, etiam psittacus erit.
Ἀκκώ, κἂν ζειρᾷ κοσμηθεῖσα, τὰ ἀνδάνοντα μὴ λαλεῖ.	Acco licet mitra ornata, non loquitur quæ placere possint.
Ἔπαινον φίλων, μᾶλλον ἢ σαυτοῦ λέγε.	Amicorum magis quàm tuam ipsius laudem prædica.
Γλῶσσα κακὴ ὀξυτέρα ἀκμῆς ξίφεος.	Lingua mala acutior cuspide gladii.
395 Ἐν ἔργῳ ὢν φὼρ οὐκ ἰάχει.	In opere existens fur non vociferatur.
Ἀκέρδεια λέλογχε θαμινὰ κακηγόρους.	Noxia sortitur crebra maledicos.
Τηΰσιος ὁ τῶν πολλῶν λόγος.	Inanis est vulgi sermo.
Ξίφος μὲν τιτρώσκει σῶμα, νοῦν δὲ λόγος.	Gladius quidem corpus vulnerat, mentem verò sermo.
Λόγοις ἀμείβου τοὺς λόγοις πείθοντά σε.	Verbis pensa, verbis qui suadet tibi.
400 Λόγος ἀσελγὴς ἐθηχλίει μειράκιον.	Impudicus sermo deliciis adolescentem frangit mores.
Μολύνει ἤθη καλὰ ἡ ὁμιλία τῶν φαύλων.	Consuetudo malorum bonos mores contaminat.
Αὐδὴν ἔγχελυς δηλεῖται.	Voci anguilla nocet.
Βράγχος τὸ φθέγγεσθαι ἐρητύει.	Raucedo vocem inhibet.
Ῥίψας λόγον τις οὐκ ἀναιρεῖται πάλιν.	Jaculatus verbum aliquis non recipit rursum.
405 Ἐχθρὸς μέν μοι κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύλῃσιν.	Inimicus quidem mihi ille est, æque ac portæ inferorum.
Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ βάζει.	Qui aliud occultat animo, aliud verò loquitur.
Βαμβαίνειν ἔξεστι ἕως οὗ λαλεῖν δυνάμεθα.	Balbutire licet, donec loqui possimus.
Ὡς φὼρ κλέπτων ἔκραξεν.	Sicut fur furans clamavit.
Ἠχὼ νύμφη τὰ λεγόμενα σμαραγεῖ.	Echo nympha ea, quæ dicuntur, resonat.
410 Πίτυλος ἰχθύας σοβεῖ.	Strepitus aquæ remo percussæ pisces abigit.
Μύθοις οὐ πείθεται πεῖνα.	Verbis fames non obtemperat.
Ἀκριβὴς λέξις κοιράνου καὶ ὄχλου ἅπτεται νόου.	Accurata sermocinatio principis & populi tangit mentem.
Φθείρει τὰ ἤθη καλὰ ὅμιλος λίθρων.	Corrumpit mores honestos turba impudentium.

Οὐκ

Οὐκ ὄσσαν, ἀλλ' ὄψιν καλύει ὀρφνή.	Non vocem, sed visum impediunt tenebræ.
415 Ὁ λόγος φάρμακον λύπης.	Sermo doloris remedium est.
Ἐρεχελῶντα ἐρεχίλει.	Cavillatorem illude.
Οὐδεὶς κρώζειν κάλλιον οἶδεν, ἢ κακκάβη.	Nemo melius crocitare novit, quam perdix.
Κεφ. ις'.	CAP. XVI.
Στοιχεῖα, Μέταλλα, τὰ φυτικὰ, Ζῶα.	*Elementa, Metalla, Vegetantia, Animalia.*
Δέχεται τὸν καπνὸν κάμινος, τὸν δὲ κίναλον φωλεά.	EXcipit fumum caminus, vulpem verò spelunca.
Χείριστα φέρει κόμαρος μῆλα.	Pessima arbutus fert poma.
420 Ἐκ κέρκου καρβατίνη.	Ex cauda calceamentum vile.
Τί κηφῆσι καὶ μελίσσαις;	Quid fuci commercii habent cum apibus?
Λύκῳ κάστωρ ἔοικε.	Lupo similis est fiber.
Τὸ κιῤῥὸν χρῶμα ἐράσμιος.	Fulvus color amabilis est.
Κάγχρυος κελλομένης, τὰ κακὰ κέλλει.	Appellente hordeo in furno tosto, mala appellunt.
425 Κατῆλιψ οἴκου κρηπίς.	Fundamentum domus trabs est.
Κάναπον οὐ δίει κόριν.	Sambuci flos cimicem non expellit.
Εἰ μή σοι κύων ἐπὶ ἰαγλῶ σου Πὰν παρελεύσεται.	Si tibi custos non est, præteribit Pan diversorium tuum.
Σίσαρον ἔσται σισύμβριον, ὅταν πεκίριον δίδωσι σίδη.	Quando ex malo punico butyrum elicitur, siser in serpillum sylvestre mutabitur.
Ἐλάχιστον ζῶον ψύλλος ἅλματι μέγιστον ἐλέφαντα νικᾷ.	Minimum animal pulex saltu maximum superat elephantem.
430 Σοβεῖ μελίσσας ψόλος.	Apes fumus abigit.
Φίλη μὲν ψάμμος, ἀλλ' οὐκ ἐν ὀφθαλμοῖς.	Grata quidem arena est, sed non in oculis.
Καρύκην βροῦκος ἐρυθάκην τ' ἀθετεῖ.	Lydorum condimentū, apúmq; cibos Bruchus aversatur.
Βρύων καὶ ἰνδικὸν κὶς λείπει.	Hordeum madefactum & piper cis relinquit.
Βρύον μὲν ἐλλὸς, ἀλλ' οὐκ ἐλλέβορον ἔδει.	Muscum quidem hinnulus, sed non elleborum devorat.
435 Γερβίου δεῖται βίαιος, οὔτε βώλου.	Echinus marinus ligno fulgenti non indiget, neque agro.
Φασιανὸς προύνη πρύτανις.	Phasianus pruni custos atq; inspector est.
Φέρβει ψῆσσαν φακῆ.	Nutrit lenticula Latum piscem.
Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον, ἂν δὲ παρέλθῃ.	Rosa senescit brevi tempore: ubi verò transierit,
Ζητῶν εὑρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.	Inquirens invenies non rosam, sed rubum.
440 Ἀχερδὸς βαΐον οὐ φέρει.	Non gerit pyrus sylvestris ramos palmæ arboris.
Βαίταν ἐνδύει βαιόνα.	Bæoni pisci lanam ex corio consutam induit.
Τὸ ποππύζειν σκίγγον νάρκην τ' οὐ διώκει.	Sibilando crocodilus terrestris & torpedo non fugantur.
Τὸ ἄγαν ὕειν πυρὸν σήπει.	Nimia pluvia frumentum putrefacit.
Ἶβις ὄφεις ἀναίρει, αἰγιθαλὸς μελίττας.	Ibis avis serpentes, parus apes interimit.
445 Πλίνθον πλύνει, ὁ κόρακα καθαρίζων.	Laterem lavat qui corvum mundare conatur.
Τὸ μὴ καῖον, πῦρ οὐκ ἔστι.	Quod non urit, ignis non est.
Ἐν κολωνοῖς θρίδαξ ἧπαρ ἀκουμένη μόλις εὑρίσκεται.	In tumulis lactuca jecur sanans vix invenitur.

Ἰκτὶς σμικρὸν ζῶον μεγάλων πολλάκις κακῶν αἰτία.	Mustela sylvestris animal parvum magnorum sæpe malorum causa est.
Καιομένη ὄσλιγξ κηδέμονος οὐκ ἐμπάζεται.	Urens scintilla vitam non curat.
450 Διαίνει δρόσος χλόην, ἡ δὲ χλιαίνει ἕλη.	Irrigat ros herbam virentem, & calor solaris tepefacit.
Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.	Arbore dejecta quilibet ligna colligit.
Ἀήσυλον οἱ ὄνοι ἄχθος βαστάζουσι.	Grave onus asini portant.
Ποικιλομόριοι πτερῖς διὰ μετεώρου ἀέρος πέτονται.	Variæ aves per sublimem aëra pennis volitant.
Οὐ πᾶσα ἀγορὰ δόρκας ἔχει.	Non omne forum capras habet.
455 Οὐδεμία ὄμφακος χρεία.	Fructus immaturi nullus est usus.
Κολοκύνθης κίκυς κονίλης ἀγνωστος.	Cucurbitæ vis cunilæ ignota est.
Ἐν πλέθροις πλέθρα κάλλιστα.	Pulcherrima sunt jugera, quæ in humidis & herbosis locis sunt.
Οὐκ ἔστι χώρα ἄνευ σκωλήκων.	Non est regio, quæ vermibus careat.
Ὥσπερ τὸ λαλεῖν τοῦ ἀνθρώπου ἴδιόν ἐστιν, οὕτω καὶ τὸ μυκᾶν τοῦ βοός.	Quemadmodum loqui hominis est proprium, ita mugire boum.
460 Εὔριπον κραιπνὸν οὐδεμία τριβὴ ἐνθυμεῖ.	Velocem Euripum nulla mora tardat.
Ὅπου πολλοὶ μόσχοι, ἐκεῖ πολλοὶ ἔσονται βόες.	Ubi multi sunt vituli, ibi multi quoq; boves erunt.
Καράβου βάδισμα μιμεῖται.	Cancri marini incessum imitatur.
Οὐκ ἔχει φολίδας φρῦνος.	Caret squamis rubeta.
Δέλφακα τρέφων χοῖρον ἕξει.	Porcellum alens porcum habebit.
465 Μὴ ῥαδίως ψαθυρὸν λίθον εὑρήσεις.	Non facile friabilem invenies lapidem.
Ὁ ὀμφαλὸς ἐν μέσῳ.	Umbilicus medium occupat.
Ἐν ποταμοῖς καὶ λίμναις αἴθυιαι.	In fluviis & stagnis mergi.
Ἴδα φύει ἰβίσκον ἴον τε ἡδεῖαν ἴορκοις βορὰν.	Ida mons ibiscum producit violasque, capris pabulum gratissimum.
Ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι.	Ex juncis facti sunt labyrinthi.
470 Ἄμπελον Ἶξ οὐχ ἱμάντα ἴπτει.	Vitem non lorum Ix lædit.
Γαῖαν ψεκὰς εὔκαρπον ποιεῖ.	Terram ros fertilem reddit.
Νεβρὸν ποδωκείῃ νικᾷ χελώνη.	Hinnulum testudo pedum celeritate vincit.
Μὴ ἐκ ζέας μέθυ ξηρὸν γίνεται.	Non fit ex spelta vinum merum.
Βαΰζοντος ἑνὸς, αὐτίκα βαΰζει καὶ ἕτερος κύων.	Latrante uno, latrat statim & alter canis.
475 Χρεμετίζει πῶλος ἵππου ἀπούσης.	Hinnit pullus equa absente.
Τὰ νηρὰ φιλεῖ νῆσσα.	Humida quæ sunt anas diligit.
Οἰδεῖ καὶ ὄλυνθος.	Turget etiam grossus.
Οὐ τὸ μέλαν ὀμόρξει κόραξ.	Non absterget nigredinem corvus.
Χωρὶς μίσχου οὐ γίνεται μῆλον.	Absq; pediculo pomum non crescit.
480 Ζαλείας κράδη κριὸν τέρπει.	Laurus Alexandrinæ surculus arietem delectat.
Λεβηρίδι ὄφις ἀπὸ κλάδου κρεμαμένη πτοεῖται.	Exuviis anguis in ligno suspensis perterretur.
Γέῤῥον ἰξύας θραύει.	Ferit lumbos scutum Persicū.
Γέντα κλιβάδιον θεραπεύει.	Medetur visceribus clibadium.
Εἰ πρώτως χειράγρα αἴρεται οὐκ ἄλλων φαρμάκων χρείαν ἔχομεν.	Si porro Chiragra tollitur, non opus habemus aliis remediis.

485 Ψῆσσαν φορῶν νοτίδα ἕξεις.	Latum piscem pinsens humorem habebis.
Θεοὶ κυψέλης ὀξεῖ εἰσιν αἰγίθαλος καὶ ἀνθρήνη.	Acuti sunt alvear is apum inspectores parus & crabro.
Ἐκ πόρτιος βοῦς γίνεται.	Ex vitulo bos fit.
Ἀγαπᾷ μέλι ἄρκτος.	Mel diligit ursus.
Ὄροβοι, ἀκοστὴ, καὶ τὰ ἄλλα ὄσπρια ζώων στηρίζουσι βιοτήν.	Ervum, hordeumque, & alia legumina animalium corroborant vitam.
490 Ζωῆς σῆμα κρότος.	Vitæ signum pulsus est.
Ἐν νήσῳ σκωρεύσει.	In insula oletū punctim cædit.
Χειμῶνα φεύγοντες καὶ ὄμβρον γέρανοι, πέτονται ἐπὶ ῥοὰς ὠκεανοῦ.	Frigus fugientes & imbres grues ad oceani fluenta volant.
Οὐ ποιεῖ ἔαρ μία χελιδών.	Una hirundo non facit ver.
Μυδάει μώλυζα κναιομένη.	Putrescit allii caput resectum.
495 Νάρδον ἀμέλγει ἄπειρος.	Nardum immaturè carpit imperitus.
Ἄριστος ἐρίφου φύλαξ ὁ λύκος.	Optimus hœdi custos est lupus.
Λόφος κἂν λιστὸς ᾖ, μάσθλῃ ὀφείλεται.	Cervix jumentorum, licet glabra sit, tamen habenis debetur.
Ἀλάβαστρον εἰ μὴ λευκόν, οὐ καλόν.	Alabastrum nisi album fuerit, non est bonum.
Οὐ πᾶς ὁ κάνθων μύκλας ἔχει.	Non omnis asinus lineas nigras in collo habet.
500 Ζεύγνυται τῷ σίτῳ ζιζάνια.	Jungitur cum tritico zizania.
Μυκᾶσθαι πρόβατα, οὐκ ἄνθρωποι ἔθουσι.	Balare oves solent non homines.
Τὰ οὖατα ὄνον δηλοῖ.	Ex auribus cognoscitur asinus.
Κόσμος προστίθησι κάλχη σίγλαισι.	Flos, quo tingitur purpura, atq; inaures ornatum superaddunt.
Ἴπτει λήϊον ὕη πολλή.	Lædit nimia pluvia segetes.
505 Κυρτῷ ῥάμφει σύλην αἰγυπιὸς ἁρπάζει.	Adunco prædam rostro vultur rapit.
Κόπρῳ ἀλισγεῖ οἶκον κολοιός.	Stercore polluit nidum monedula.
Εὐλάκαν ἄμβη ἠδὲ κάμαξ οὐκ ἰαίνει.	Vitis pedamentum, & supercilium petræ non exhilarunt vomerem.
Γαργαίρει θύννος ἐν κακκάβῳ.	Splendet in olla testacea thynnus.
Θάει καὶ ἱέραξ τοὺς πώλους αὐτοῦ.	Docet etiam accipiter pullos suos.
510 Ὀστέα πιμελῇ κεκαλυμμένα γαλέαι τρώγουσι.	Ossa pinguedine obducta feles arrodunt.
Αἰγωλιὸς ἐν σπείρῃ κοράκων.	Ulula in cœtu corvorum.
Χαίρει λέων μεγάλης ἄγρας κύρσας.	Gaudet leo, ubi magna præda potitus est.
Ἐλαίαν ἐν κήπῳ τρέφων μόνος ἀμέργει.	Oleam in horto fovens solus amurcam exprimit.
Ὀγκᾶται μόνος ὁ κάνθων.	Solus asinus rudit.
515 Σπλὶς πίτυος ἱδρώς.	Viscum pini sudor est.
Σμαρίδα ἀθετῶν κῆτος οὐχ ἕξει.	Qui smaridem aspernatur, neque cetum habebit.
Γαγλίον ἔρνος θάλλον οὐκ ἀκεῖται.	Nervi contortionem planta virens non sanat.
Οὐχ ἅπαν τὸ ἀμαρύσσον χρυσός ἐστι.	Non omne id, quod fulget, aurum est.
Χῆνα ἀποστείλας χῆνα ἀναλήψῃ.	Anserem emittens, anserem recipies.
520 Οὐ φυσᾶται μολγός.	Flatu distendi bulga nequit.
Κτίλος τῶν οἰῶν ἡγεμών ἐστι.	Aries ovium dux est.
Θρόνα ἐν ὄρχῳ πολλὴν ἡδονὴν τίκτει.	Flores in horto magnam pariunt voluptatem.
Ὁρμιᾷ μέμνονα ῥαδίως δήσεις.	Tenui funiculo facile asinum ligabis.

Ὀρχοῦνται κλάδοι ὄρπηκος κορθέντος.	Tripudiunt surculi stolone amputato.
525 Σκίλλαν σκολοπένδρα στείβει.	Calcat squillam scolopendra.
Ἡ λύζουσα ὀρταλὶς οὐκ εὐθέως νοσσία ἔχει.	Singultiens gallina non statim pullos habet.
Θύμον ἰάπτοντα εἰς κῆπον σου μὴ ἴαπτε.	Necentem thymum nè in hortum tuum mittas.
Καὶ ὀροντίου ὀπὸς χρηστός.	Orontii quoque succus utilis est.
Οὐχ ὁμοία τῷ ἐρεβίνθῳ γαλίαψις.	Haud similis est ciceri galliopsis.
530 Οὐ τρέφει θάσος θάψον.	Thasus insula herbas ad tingendum aptas non habet.
Δέϊσα σοῦσον ἐσθίει.	Corrumpit lilium fœtor.
Τείρει στόμαχον τευθίς.	Affligit stomachum loligo.
Κηλεῖ ἔγκατα, ἴσχυν τ' ἰσίκιον.	Mulcet viscera lumbumq; isicium.
Οὐχ ἅπας μαρμαίρων μήκωνα δρέπει.	Non quivis anxiè cogitans papaver decerpit.
535 Νωθὴς κακκάβη οὐκ ἔστι, εἰ μὴ κάμνῃ.	Non est tarda perdix, nisi ægrotet.
Ῥόδον μελίσσαις μὲν γλυκὺ στάζει μέλι.	Apibus quidem dulce stillat mel rosa;
Ἔνθεν δ' ἀράχνης αἰανὸν ἰὸν πίει.	Inde verò aranea grave venenum bibit.
Ἀψίνθιον καὶ ἀμάρακος ἑξῆς ἄφθας ἐπείγουσι.	Absinthium & amaracus ordine exulcerationes in oris superficie persequuntur.
Κέδματα καὶ κίσσαν μόνον γάρον μόγις αἴρει.	Diuturnus ex defluxione affectus, & picam, vix tollit garum.
540 Ἐλλέβορος ἐν πρασιαῖς φύεται.	Nascitur in hortorum areis elleborus.

Κεφ. ιζ'. — CAP. XVII.

Πλοῦτος, Πενία, Εὐδαιμονία, Ταλαιπωρία, Κοσμήματα. — *Divitiæ, Paupertas, Felicitas, Miseria, Ornamenta.*

In Infelicitatem. — In Infelicitatem.

Πλοῦτος Ἀριστείδῃ δάμαλις μία, καὶ τριχόμαλλος.	Opes Aristidæ bucula una, & lanigera.
Ἦν δ' οἶς, ἐκ τούτων λιμὸν ἔλαυνε θύρας.	Erat ovis: His famem expulit à janua.
Ἤμβροτε δ' ἀμφοτέρων, ἀμνὴν λύκος ἔκτανεν, ὠδῖς.	Privatus autem est utraque: ovem enim lupus occidit, partus.
Τὴν δάμαλιν· πενίης δ' ὤλετο βουκόλιον.	Buculam: pauperis verò perdidit armentum.
Πηρίδι τῷ δ' ὅγ' ἱμάντι κατ' αὐχένος ἅμμα λυγώσας·	Peræ verò corrigia hic circa cervicem nodum flectens.
Οἴκτρος ἀμύκηλος κάτθανε πὰρ καλύβῃ.	Miser expers balatu mortuus est prope tugurium.
Ἐὰν λικνῇ νόμμος εἰς κόρυκον βαλλόμενος, ψυχαί.	Si resonat nummus, qui in sacculum immittitur.
Παπαίων ἐξ ᾅδου ἐξαιροῦνται.	Papistarum animæ ex inferno liberantur.
Χρυσός τοι κόνις ἐστὶ καὶ ἄργυρος ἠδὲ καὶ αὐτοί.	Aurum sanè & argentum pulvis sunt, & ipsi.
Λᾶες ἐπὶ ῥηγμῖνι, πολυψηφῖδι θαλάσσης.	Lapides in calculosa maris crepidine.
Δύη καὶ φεύγοντα δράσσει.	Infortunium etiam fugientem comprehendit.
545 Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης δουλοῦται ταχὺ πάντα.	A necessitate omnia in servitutem rediguntur brevi.
Μένει ἕκαστον τοῦθ' ὅπερ μέλλει παθεῖν.	Manet unumquemq; id, quod passurus est.

Γλισχρὰ τύχης βήματα.	Lubrici sunt fortunæ gressus.
Οὐκ ἀεὶ ποθῇ κόχλαξ ἀκολουθεῖ.	Non semper desiderio satisfacit calculus.
Χίλιαί ποτε δύαι εἰσὶ παρὰ ἄλεισον καὶ χείλη.	Vel mille calamitates sunt inter calicem & labra.
550 Οὐδεμία σύνηκει μόνη.	Nullum infortunium solum.
Ἰοῦ, ἰξὸς φεύγουσα ὄρνις βρόχῳ ἔκυρσα.	Eheu, viscum fugiens avis in laqueum incidi.
Νεῦρα Ἄρηος ἄργυρος.	Nervi belli argentum est.
Τῷ καλῶς πράσσοντι πᾶσα γῆ πατρίς.	Fortunato omne solum patria est.
Ἅπαντες ἐν θαλάσσῃ κακῶν πλέομεν.	Omnes in malorum mari navigamus.
555 Τὰ χρήματά ἐστι ψυχὴ δειλῶν ἀνθρώπων.	Opes sunt vita improborum hominum.
Κάκιστος θυσάνων κόσμος ἰλύς.	Pessimus fimbriarum ornatus est cœnum.
Ὁ νόμμος ἐστὶ ψυχὴ καὶ γάνος βροτοῖς.	Nummus est anima & lætitia mortalium.
Οὐ πᾶσα ἡμέρα ἄνευ ζημίας.	Non omnis dies damni expers est.
Τοῖχον χρῶμα κάζει.	Parietem color exornat.
560 Μή μοι γένοιθ' ἃ βούλομ', ἀλλ' ἃ συμφέρει.	Nè mihi contingant, quæ volo, sed quæ sunt utilia.
Αἰπεῖς πύργοι ἄστεος εἰσι κόσμος.	Altæ turres civitatis sunt ornamentum.
Ἀργαλέον πενία κακὸν ἄσχετον, ἀμέγαρτον δάμνησι λαόν.	Grave paupertas malum est, & intolerabile, quæ magnum domat populum.
Ὀρφανοὶ ὡς ἄνεμοι πολλάκις ἀλῶνται, ζωμὸν οὐκ ἔχοντες.	Orphani sicut venti sæpenumero vagantur non habentes jus esculentum.
Τύχης κινούσης θαιρὸν εὖ πράττομεν.	Fortuna cardinem movente bene nobiscum agitur.
565 Λιμὸς, λοιμὸς καὶ πόλεμος λαοῦ εἰσι λοιγός.	Fama, pestis & bellum populi sunt pernicies.
Λίθους καὶ ἀγάλλοχον πάλλακες τίουσι καὶ πρεσβύτεροι.	Gemmas & Arabicum lignum juvenes senesque in pretio habent.
Ἰδία ἑστία πάντων ἀρίστη.	Propria domus omnium optima.
Εἶσι χρέος, φέρει χρήματα καὶ πλοῦτον αὖ αἱρεῖ.	Mortem Parca affert, opes rursus ac facultates aufert.
Χρήματα ἀνήρ.	Divitiæ virum faciunt.
570 Εἷμα ἀνήρ.	Vestis virum facit.

Κεφ. ιη'.	CAP. XVIII.
Χρόνος, Ἡλικία, Ἥβη, Γῆρας, Καιρός.	*Tempus, Ætas, Juventus, Senectus, Opportunitas.*
Ἕσπερος τῆς ἡμέρας τέρμα.	Vespera diei terminus est.
Τέρσεται κράστις ὀπώρας μολούσης.	Arefit gramen veniente Autumno.
Ὀπώραν οὐ καλύπτει κρόταφος.	Ætatem non tegunt tempora.
Χιτῶνα, χλαῖνάν τε χιὼν καλεῖ. (ὠθεῖ.	Tunicam nix lanamque accersit.
575 Αἴθει ἡ ἀκαλήφη ἀτρεκής.	Urit mature urtica vera.
Ἔχει ὁ ἐνιαυτὸς μῆνας δύο καὶ δέκα.	Habet annus menses duos & decem.
Μνοῦς ἔτη προδίδωσι.	Lanugo annos prodit.
Οὐκ ἀεὶ θέρος ἔσται, ἔρχεται χεῖμα.	Non semper æstas erit, venit hyems.
Τέκμαρ αἰὼν οὐκ εἴδει.	Finem ævum ignorat.
580 Ὥσπερ χρυσὸν τὸ πῦρ, οὕτω καὶ φίλους ὁ καιρὸς κρίνει.	Sicuti aurum ignes, ita etiam amicos tempus judicat.
Ὀλολύζει σὺν λύκοις καιροῦ ὄντος χρείζοντος.	Ulula cum lupis, quando tempus postulat.
Ἀλεῖ λείρια ῥῖγος.	Exsiccat lilia frigus.
[illegible]	Longinquitatē tēporis CONFESTIM abbreviat.
Τρέχει λυκάβας θηρὸς δίκην.	Feræ instar annus currit.
585 Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων.	Consule vir, fac vota senex, juvenisq; labora.
Χειμὼν ὅταν παρέχηται, θώρακα μὴ θρύπτε.	Cum approperat hyems, thoracem non lacerabis.
Ἄχρις ἂν στίλβῃ ἠὼς, θέρνα μείρακες ὀτρυνόμενοι λέγετε.	Dum aurora fulget moniti adolescentes flores colligite.
Ἰδνοῖ γόνυ τὸ γῆρας.	Incurvat genu senectus.
Τὴν ἀκμὴν ἴουλος ὡς τὸ μάλιστα σημαίνει.	Ætatem plerumque indicat lanugo.
590 Τὰ ἀγύγια ἄριστα.	Antiqua sunt optima.
Ἡμέραι ἐπίλοιποι μάρτυρες σοφώτατοι.	Posteri dies testes sunt sapientissimi.
Χαλεπὸν τὸ γῆράς ἐστιν ἀνθρώποις βάρος.	Grave senectus est hominibus pondus.
Εὖ θεὶς τὸ μέλλον ἕξει, εἰ τὸ παρὸν εὖ θῇς.	Si præsens bene collocaveris, de futuro tibi dubium non erit.
Ἡλικία ῥέει ὡς ἄνθος ἔαρος.	Vigor ætatis fluit, ut flos veris.
595 Δείλη τὸ ἡλίκον ἡ τρὶξ φαίνει.	Vespera, quanta pars staminis confecta sit, ostendit.
Πολιὰς τρίχας σκύλλειν, ἀσεβές.	Molestiam exhibere canis crinibus, impium est.
Ὥρα ἄγραν μηνύει.	Hora (seu tempus) curam imminuit.
Ὅπου κρύσταλλος, ἐκεῖ χεῖμα.	Ubi glacies, ibi hyems.

Κεφ. ιθ'.	CAP. XIX.
Ὕλη παμμιγής.	*Miscellanea.*
Αὐστηρὸν μὲν φάρμακον ἀναίνεται ἀμνίον, αὐτὰρ βάλσαμον οὐδέποτε.	Foetum involvens membrana austerum quidem medicamentum, sed nequaquam balsamum.
600 Βλάπτει ἴλλους ἀγλίη, ἀκτίναν τοῦ ἡλίου στιλβόντων.	Subalba cicatrix oculos lædit, fulgentibus Solis radiis.
Οἱ ὑφάντες ἄγνυθας οὐ λείπουσι.	Pondúscula textrinarum non linquunt textores.
Γέλγη ἐν ἀγορᾷ ζητεῖται.	Variæ merces in foro quæri solent.
Κακίστη ἐκ μύξης ἰκμὰς ῥέει.	Pessimus humor ex mucore fluit.
Βαρύτερον μολίβδου ἐστὶ καὶ πίλου ψιλότερον.	Plumbo gravius est, & penna levius.
605 Ἐν ὀξεῖ πυρετῷ ὦτα κωφῶσθαι, μανικόν.	In febre acuta surdescere, furiosum.
Ὠχροὶ, ἰσχνοὶ, πτυαλίζοντες, ἐν τουτέοισιν ἐν ὕπνοισιν ἱδρῶτες ἀγαθοί.	Pallidi, graciles, sputantes, in his per somnum sudores boni sunt.
Οὐ διώκει ῥῖγος ψίαθος.	Non propulsat frigus storea.
Τί αὐγῇ καὶ ψέφει;	Quæ splendori cum tenebris communio est?
Ἀκὴν μᾶλλον, ἢ τὸ καμπύλον ὀλέσει ἄρβηλος.	Aciem potius, quam curvitatem scalprum amittet.
610 Τόσον διαφέρουσι κοτύλη καὶ ῥαιβοειδὲς, ὅσον τὸ ἀργὸν καὶ τὸ μέλαν.	Tantum est discrimen inter concavitatem & convexitatem, quantum est inter album & nigrum.
Κλασμάτων φύλαξ φορμός.	Fragmentorũ custos sporta est
Φλιὰ οἰκίας στέμμα.	Vestibulum domus ornamentum est.
Τῷ κολυμβῶντι αἱ μάρπαι εἰσὶ κῶπαι.	Urinatori manus sunt remi.
Μαγὰς πένθος φυγαδεύει.	Expellit luctum magas.
615 Πύθει μαμμέα σαθέριον.	Putrefacit mamera satherium.
Ψύχει ἡδέως σῶμα ψίθυρος.	Frigefacit suaviter corpus susurrus.
Ἀθρόαν οὐ πάσχει χάλαζαν ἀθήρ.	Coacervatam non patitur grandinem arista.
Μικρὰ ζύμη ὅλον φύραμα ζυμοῖ.	Pusillum fermenti totam conspersionem fermentat.
Ναρτάλου λώϊον κάρδοπος.	Mactra nartalo vase melior est

620 Λύχνῳ τὸ λύχνῳ ἐχθρός.	Adverſatur tenebris lucerna.
Οὐ κόβυλις βράβυλα μινύθει.	Pruna damaſcena non comminuit radula caſeo deſtinata.
Ξίφει δίκην μύδρος ὀξύν.	Ferrum ignitum inſtar gladii eſt.
Ἴσθι ἐν πυθμένι ναὸς μάχ.	Clavum, quo eduƈto aqua è navi effluit, in navis fundo quæras.
Ἀγκύλα ἄπερ ἀγκίστρου ἰχθύας οὐχ ἁλώσεις.	Curvo ſine hamo piſces non capies.
625 Τὸ ὅλον τοῦ μέρους μεῖζον.	Totum parte majus eſt.
Κρίνον σφῦρα μὴ κεχρανεῖ.	Lilium malleus non perficiet.
Ἀπελλαὶ ἱεραὶ ἀμάλλῃ κενῶν ὕθλοι.	Conciones ſacræ manipulo delirorum nugæ ſunt.
Μὴ νόσφι νοτίδος νότος.	Non eſt auſter ſine pluviis.
Κάμπτει εἰς ποτε γνώμην ὁ ἀστάνδης.	Fleƈtit interdum ſententiam curſor.
630 Χαλκείῳ πόδας τιθεῖ τρίπους.	Aheno pedes ſupponit tripus.
Ψαλίδι τρίχα οὐ τμήξεις.	Forfice pilum non reſecabis.
Τὸ ἔδειν ἀθάραν ἀδαήμων παυέτω.	Pulmentum edere qui neſcit deſinat.
Κοίρανος δακτύλων λιχανός ἐστι.	Princeps digitorum medius eſt.
Ἀντὶ ἅρματος ἵπποις χρῆται ἱππεύς.	Loco currus, equis utitur eques.
635 Οὐκ ἄνευ αἰχμῆς δόρυ.	Non eſt haſta abſq; cuſpide.
Οὐκ ἔστιν ἄγκυρα γάλλοις κενός.	Non eſt collis ſpadonibus anchora.
Βορέαν ἅλως οὔποτε εὐδίαν τίθησι.	Orbis circa lunam præſupponit ventum non ſerenitatem.
Μητέρος δείκηλον θυγάτηρ.	Matris imago filia eſt.
Ἔλικος ἡνία οὐ δέεται.	Habena ramus non ligatur.
640 Δρέπων κορυφὰς ἀρετᾶν ἀπὸ πασᾶν ἀγλαΐζεται καὶ μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ.	Decerpens ſummitates ex ſingulis virtutibus etiam Muſices in flore reſplendet.
Ἄγγελοι εἰς χώραν ἄγνωστον χωρήσαντες ἀγῶσι τὰ ἱμάτια ἀνθρώπων.	Tabellarii in ignotam profeƈti regionem veſtes hominum mirantur.
Ἀμαυρὸν ἐρέφει ὁ ἀριθμὸς δίζυρός.	Obſcurum infauſtus numerus tegit.
Αἴπει ἰκμάδος αἴγειρος.	Gaudet humore populus.
Κῆρ μὲν ἐνίοτε κόμπος, ἀλλ' οὐ λιμὸν ἐλεραίρει.	Cor quidem aliquando crepitur, ſed non famem decipit.
645 Νίφει γαῖαν ψιάς.	Madefacit arvum roris gutta.
Ἀεὶ τὸ ἔσχατον κέρκος.	Cauda ſemper extremum eſt.
Ἴτρια κύστιν ἔχει.	Imæ parti ventris veſica ineſt.
Θηρίοις νάπος ἤδη δίδωσι.	Luſtra feris ſaltus præbet.
Ἐκ μυελοῦ ἀλκή, ὥσπερ ἐκ πηγῆς πηδᾷ.	E medullâ robur tanquam ex fonte ſalit.
650 Λεσβιάζειν κοάλεμον λάπη ἀναγκάζει.	Lesbiorum mores obſcœnos imitari ſtultum cogit pituita.
Σύφαρ ἴφον ψαφαρὸν ποιεῖ.	Anguis exuvium ſuber aridum reddit.
Θαυμάζουσι Σῆρες ἀκροώμενοι Σατύρους.	Colunt Seres audientes Satyros.
Σπολὰς πιέλινθος ἀμείνων.	Veſtis pellicea crate melior eſt.
Καμβὸν μυκτῆρα ὁ λούων φρονεῖ.	Mutilatum naſum lavans ſapit.
655 Ψὶξ ὠμοῦ κρέαλος στόμαχον βλάπτει.	Fruſtulum etiam crudæ carnis ſtomacho nocet.
Κάλων τὸ κύαφ οὐ λήψεται.	Non admittit rudentem foramen acûs.
Πέλεκυς ἀρτάμου ὄργανον, ὥσπερ τοῦ σιδηρουργοῦ ἄκμα.	Securis lanii inſtrumentum eſt, ſicuti fabri ferrarii malleus.
Φυρομένου οἴνου φύσις ἔρρει.	Mixti vini natura perit.

Ἀβάγας ποθοῦσι ἀμόρας θ' οἱ ἐν ἡδονῇσι ζῶντες.	Placentas appetunt, & coƈtas melle ſimilas, qui in deliciis vivunt.
660 Πρὸς ἠϊόνα πίπτων ἀκρέμων γῆν καὶ ἅλα κινεῖ.	Prope littus cadens grandis ramus terram & mare movet.
Σπέος οὐκ ἄνευ γνόφου.	Spelunca non eſt tenebrarum expers.
Σοῦ φωνὴ κρατίστη ὄρνιθας σοβεῖ ἁπάσας.	Tua vox fortior omne volucrum genus abigit.
Σπίλος θόλον μιαίνει.	Sordes turbidæ ædificium conſpurcant.
Ἀσθενεῖ ὁ βραχίων οὗ τυπομένου ἀγκῶνος.	Ubi vulneratus eſt cubitus, brachium eſt infirmum.
665 Οὐ πᾶς φαρμακοπώλης κρόκον πωλεῖ.	Non omnis pharmacopôla crocum vendit.
Κύβοι κρημνὸν ἀπειλοῦσι.	Teſſeræ præcipitium minatur.
Λιγὺς λίγυς λυβήλεας σμήξιν σφάλλει.	Argutus Ligur ſecuris iƈtum decipit.
Ὁ Κρόνος κρόνων γενετήρ.	Saturnus moroſorum eſt genitor.
Τόξου ἄκων τρίζει, πρωκὸς πάτος οὐδέποτε.	Arcûs jaculum ſtridet, hinnuli corium nequaquam.
670 Λάτρις ἀμβλὺς λεκίθῳ χρίμπτειν λαιμαρίαν ὀφείλει.	Servus obtuſus vitello ungere gulam debet.
Ὃς διάζεσθαι οὐ θέλει, λιτὸς δήσεται.	Qui ſtamini, quod deeſt, addere non vult, ſubtili ac tenui linteo carebit.
Γαῖσον θίβη μὴ ἐμβάλλε.	Gæſum fiſcellæ nè immittas.
Οὐδὲν δηναρίου ἰκρίον ὠνήσῃ.	Nullam denario tabulam emes.
Ναύτης ὢν Ποσειδῶνα ἱλάσκου.	Nauta qui es, Neptunum placato.
675 Μικρὰ μὲν σμίλη, ἀλλὰ σίλης οὐ πωλεῖται.	Scalprum magnum quidem non eſt, attamen minimo pretio non venditur.
Ἰνεῖ γαυλὸν κλῆρος.	Evacuat ſors mulƈtram.
Κόαξ καὶ κοῖ σπάταγγον ἄγουσι.	Coax & coi ſpatangum agunt.
Υ̓͂, ὖ, πιθαλέου ῥινὸς αὐδή ἐστι.	Hy, hy, fervidi naſi vox eſt.
Οὐδ' ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα ἐποίησεν, οὐδ' ἐγώ.	Neque hic aut ille fecit, neque ego.
680 Ἐκ πλευρᾶς Ἀδάμου ἡ Εὔα ἐγένετο.	E latere Adami Eva faƈta eſt.
Ἐρύει ἐλλέβορος λειχῆνα.	Inhibet Helleborus lichenem.
Σπαργᾶν χοῖνιξ λέγεται οἴνου πληρωθεῖσα.	Tumere chœnix dicitur vino repleta.
Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν.	Non emerem ullâ ratione mortalem.
Ὀδόντας τριάκοντα καὶ δύο ἔχει ἄνθρωπος.	Dentes homo triginta & duos habet.
685 Δέπας τῷ Διονύσῳ καὶ τῷ Πλούτῳ βάρις.	Poculum Baccho, & navigium Plutoni.
Ἥραν ἰσάλη οὐ κοσμεῖ.	Non exornat Junonem veſtis è pelle caprinâ.
Σκάνδιξ χυλόν, οὐ φελλὸς δίδωσι.	Succum dat ſcandix, non ſuber.
Ὅπου δαγύς, ἐκεῖ κρύος.	Ubi glacies, ibi frigus.
Λεκάνης καὶ ἄμβικος χρείαν ταμίας οἶδεν.	Catini & ollæ uſum promus condus novit.
690 Σφαλερὸν ἔδεσμα νεφρός.	Ren ferculum periculoſum eſt
Ἄγχ' αἰγιαλοῦ λέμβος θέοιτο.	Prope littus currat lembus.
Μαγείρου σῆμα τομεύς.	Ex cultro inciſorio cognoſcitur coquus.
Κράσπεδος ἐσθῆτα κρατεῖ.	Fimbria veſtem continet.
Σφύζουσι ἀρτηρίαι γινομένου κινήματος.	Faƈto motu arteriæ ſaliunt.
695 Ἦκα ἄρδει ἀμάρα ἤπειρον.	Leniter irrigat aquæ-duƈtus terram continentem.
Οἰχομένῳ σέλαϊ ἐν ἔρᾳ ἀδινὸς γνόφος ἕπεται.	Decedentem ſplendorem denſa in terris caligo ſequitur.
Ἄμαξα τόρμης στερουμένη ἔλλειται.	Perit currus modiolo rotæ privatus.

Θόρυβον

Θόρυβον γίγνεσθαι θίασον τ' ἐκ ὀρῆ.	Tumultum, cœtumque tripudiantium gingras non excitat.
Τὸ ῥέγχειν καὶ κοιμᾶν τοῦ αὐτοῦ ζώου εἰσὶν ἔργα.	Stertere & dormire ejusdem animalis opera.
700. Βάπτεις μὲν ἀσκὸν, ὕδωρ δ' ὑγρὸν οὐ δύει ποτέ.	Mergit quidem utrem, verum aquam humidam haud subit.
Κώθωνι λαμία κύβιτον βλάπτει.	Poculo saga os cubiti lædit.
Ξύλον ἄνθραξ οὐ ἅπτει.	Lignum carbo non accendit.

Κεφ. κ'.

CAP. XX.

Θάνατος, Ζωή.

Vita, Mors.

Κίρσον κνάειν, κινδυνῶδες.	VAricem scindere periculosum.
Ἐκ τοῦ κεράμου μέροπες εἰσὶν ἅπαντες.	Ex argillâ omnes homines facti sunt.
705 Ὡς χόρτος, οὕτω καὶ βροτὸς σκέλλεται.	Ut fœnum, ita & homo arefit.
Κούφη σκιὰ, καὶ ἀτμός ἐστιν ἀνδρῶν βίος.	Vana umbra & vapor est hominum vita.
Πάντες τῷ θανάτῳ τηρούμεθα, ὡσεὶ ἡ ἀγέλη βοῶν λαρειῶν σφαγιῶν σφαζομένων.	Omnes morti servamur velut armentum bonum saginatorum mactandorum.
Φοξὸς ὑγιὴς οὐδέποτε νοσεῖ.	Si sanus is est, cui caput acutum est, nequaquam ægrotat.
Τέφρα ἄνθρωπος, ἄνθος καὶ πέμφιξ.	Cinis homo est, flos & bulla.
710 Ἁπάντων Χάρων κάλπιν βάπτει.	Omnium Charon urnam submergit.
Ἐν θάμνῳ νεκρὸν μὴ θάπτει.	In fruticeto mortuum ne sepelias.
Τῶν θνητῶν βίος σποδὸς ἐστὶ καὶ καπνός.	Vita mortalium cinis est & fumus.
Ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος.	Sua cuique vita obscura est.
Ζάγκλη μοῖρα ὀξεία πᾶν βροτῶν γένος ἀμᾷ.	Falce mors acutâ omne mortale genus metit.
715 Βέβαιον οὐδὲν ἐν βίῳ δοκεῖ πέλειν.	Constans nihil in vitâ videtur esse.
Νεκρὸς οὐ δάκνει.	Mortuus non mordet.
Οὐδεμία πόα ἢ βία τοῦ θανάτου βέλη κλάει.	Nulla herba aut vis, mortis tela frangit.
Πρηνὴς χθόνα ἀθρεῖ.	Pronus terram spectat.
Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν.	Qualis foliorum generatio, talis etiam virorum.
720 Ἀάζειν δεῖ, ὃν βάσανος τοῦ ᾅδου πιέζει.	Exhalare eum oportet, quem mortis tormentum premit.
Νέννου κτέρεα μὴ εἰς τέλος ἀθέτει.	Patrui exequias ne omnino asperneris.
Δυνάβαντας μηνύει φακίς.	Annos ruga indicat.
Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν.	Omnia risus, & omnia pulvis, & omnia nil sunt.
Σμύχει φθέρκα σίλεχος σμίλαξ.	Celeriter cadaver taxus venenata consumit.

Dicta septem Græciæ Sapientum.

Solon.	Γνῶθι σεαυτόν. Nosce teipsum.
Chil.	Τέλος ὁρᾷν μακροῦ βίου. Finem videre vitæ longævæ.
Pittac.	Καιρὸν γνῶθι. Occasionem cognosce.
Bias.	Οἱ πλεῖστοι κακοί. Plures sunt mali.
Periander.	Μελέτη τὸ πᾶν. Industriæ nihil impossibile.
Cleob.	Ἄριστον μέτρον. Modus est optimus.
Thales.	Ἐγγύα, πάρα δ' ἄτη. Sponde, propè est damnum.

TABEL-

TABELLÆ DIALECTORUM.

QUatuor numerantur Græcæ linguæ Dialecti, sive loquendi formæ præcipuæ, pro numero præcipuarum Græciæ gentium, quæ à lingua communi in nonnullis variant, nimirum, Attica, Ionica, Dorica, Æolica. Præter quas suam Dialectum & idioma in quibusdam habuerunt Poëtæ, quæ omnes, quod ad terminationes partium orationis spectat, sequentibus tabellis subjiciuntur. In reliquis verò cùm tanta sit varietas, ut regulis comprehendi vix possit, singularum proprietates insigniores breviter proponere sufficiat.

Attici mutant
- σ in ξ, ut ξυώ, pro συώ· σσ in ττ, ut θάλαττα pro θάλασσα· σ in ρ, ut ἄῤῥην pro ἄρσην, vir: & contractionibus inprimis gaudent.

Iones ponunt
- η pro α, φιλίη pro φιλία, amicitia.
- ε pro α, γελέω pro γελάω, rideo.
- & contra α pro ε, τάμνω pro τέμνω, seco.

Ex consonantibus κ pro π, ut κῶς pro πῶς, π pro φ, ut ἀπαιρέομαι, pro ἀφαιρέομαι· contractionibus prorsus abstinent, & dipthongos resolvunt.

Dores usurpant
- α
  - pro η, ut φάμα, pro φήμη, fama.
  - pro ε, ut πιάζω pro πιέζω, premo; γα pro γε, ut ἔγωγα, pro ἔγωγε.
  - pro ω, ut μωσᾶν pro μωσῶν, musarum: πρᾶτος pro πρῶτος, primus.
  - pro ει, ut κλᾶδας pro κλεῖδας, claves.
- η pro α, ut ζῆν pro ζᾶν, & pro ει, ut κοσμῆν pro κοσμεῖν.
- ω pro ου, ut μῶσα, musa; & pro ε, ut ὥνεκα pro ἕνεκα, propterea.
- αι pro ει, ut αἴθε pro εἴθε, utinam.
- οι pro ου, ut ἀλοίδομαι pro ἀλοῦμαι, saliam.
- οι pro ου, ut τύπτοισα pro τύπτουσα.

Ex consonantibus σδ pro ζ, ut συρίσδω, pro συρίζω, σ pro θ, σιὸς pro θεὸς· κ pro τ, ut πόκα, ὅκα, pro πότε & ὅτε, aliquando; & contra τ pro κ, ut τῆνος pro κεῖνος, ille.

Æoles utuntur.
- ω pro ο, ut κῶρος pro κόρος, puella.
- & contrà, ο pro ω, ut ἔρος pro ἔρως, amor.
- ε pro α, ut θέρσος pro θάρσος, audacia.
- αις pro ας, ut καλαῖς, pro καλάς, bonas.

Ex consonantibus ππ pro μμ, ut ὄππατα pro ὄμματα, oculi; & β ante ρ, ut βρακη pro ῥάκη, cento.
Accentum in priores syllabas retrahunt, ut κάλος pro καλὸς, & aspirationem rejiciunt, ut ἄλιος pro ἥλιος· atque pro ι consonatem sequentem geminant, ut στέῤῥω pro στερέω, χέῤῥες pro χεῖρες.

Poëtæ non solum peculiarem in quibusdam habent Dialectum, sed etiam Dialectos commiscent, Homerus Ionicæ, quâ maximè utitur, reliquas admiscet; Pindarus Doricus, alias etiam Dialectos adjungit: Aristophanes Atticus ut etiam Euripides, Sophocles, & Æschylus in choris & cantilenis subinde sunt Dorici.

FIGURÆ DICTIONIS.

Prothesis.

PRothesis est litera vel syllaba principio dictionis addita, ut πταγὼν, pro ταγὼν, à τάζω, apprehendo; σμικρὸς, parvus, pro μικρός.

Aphæresis.

Aphæresis est, cùm litera vel syllaba principio dictionis subtrahitur, ut ὀρτὴ pro ἑορτὴ, festum; ἱρὸς pro ἱερὸς, sanctus.

Syncope.

Syncope literam vel syllabam è medio dictionis subtrahit, ut εὕρομεν, pro εὑρήσαμεν, inveni; ἐγένατο, pro ἐγεννήσατο, natus est.

Epenthesis.

Epenthesis est, cùm medio dictionis litera aut syllaba interjicitur, ut ἔλλαβε prò ἔλαβε, ὁππότερος, pro ὁπότερος, uter. ξεῖνος pro ξένος, peregrinus.

Apocope.

Apocope fini dictionis aliquid detrahit, ut δῶ pro δῶμα, domus; ποσειδῶ pro ποσειδῶνα, Neptunum; βρῖ pro βριαρὸν, robusti.

Paragôge.

Paragôge est, cùm extremæ syllabæ aliquid adjungitur, ut ἦσθα pro ἦς, eras; τύπτεσκε pro ἔτυπτε, verberabat.

Metaplasmus.

Metaplasmus est mutatio ultimæ syllabæ in eodem casu, ut κλαδὶ pro κλάδῳ, ramo. Metaplasmus verò generis est quævis mutatio in dictione per Poëticam licentiam.

Antithesis.

Antithesis (nonnulli ἀντίστοιχον vocant) est literæ commutatio, ut πόρσω pro πόῤῥω, procul; θάλαττα pro θάλασσα, mare.

Metathesis.

Metathesis est literarum ordo immutatus, ut ἔρξω, faciam, pro ῥέξω, à ῥέζω, ἔπραθον pro ἔπαρθον, à πέρθω, vasto; ἔδρακον, à δέρκω, video; καρτερὸς pro κρατερὸς, fortis: κάρτος pro κράτος, robur.

Synalœpha.

Synalœpha est elisio quædam vocalis ante alteram in diversis dictionibus, ut τἀμὰ pro τὰ ἐμὰ, mea; τοὔνομα pro τὸ ὄνομα· θοἰμάτιον pro τὸ ἱμάτιον, vestimentum.

Anadiplôsis.

Anadiplôsis (id est, reduplicatio) est primarum vel secundarum syllabarum repetitio, ut κεκάμωσι pro κάμωσι· ἀταρτηρὸς pro ἀτηρὸς· ἐτήτυμον pro ἔτυμον.

Con-

Constantini Rhodocanacidis Chiensis

TRACTATUS

De Resolutione Verborum.

Γνωριστικὴ καὶ ἀναλυτικὴ τῶν ῥηματικῶν πάσεων χρησολογία· hoc est, Modus singularis inflexa verba cognoscendi, & illa in sua Themata brevissimè & sine errore deducendi. In quo fructus Regularum percipitur, & unitas conjugationis barytonorum cognoscitur.

In tradendis Regulis, quibus Themata flectuntur in cæteris personis & modis, docuimus modum compositionis verborum, hic vero docemus modum resolutionis illorum, cujus beneficio quodlibet verbum seu Thema facile reperitur. Ex supradictis igitur Regulis facile est deprehendere quod illa in suâ flectione, & formatone tripliciter immutentur, nimirum;

In initio (licet hoc non omnibus contingat,) in fine & in medio, idque in omni voce, Activâ, viz. Pass. & Mediâ & in initio, quia solent recipere incrementa syllabica, & temporalia, ut λείπω, ἔλειπον, λέλειφα, ἐλελείφειν· in quo exemplo Thema λείπω in uno tempore excrevit unâ syllabâ, & in altero duabus à parte antea; & Ἄδω, ᾖδον, ἧκα, ἥκειν, in quo exemplo non numerus syllabarum, sed quantitas vocalium crescit: hoc est vocales producuntur sicut & ἠλύζω, ἤλυκα· ὀρύσσω, ὤρυχα· nam α ε & ο in præsenti sunt breves, & in præteritis mutantur in longas.

Init.

In fine verò, quia solent recipere terminos, nec non consonantes terminales, quibus Thema crescit interdum unâ syllabâ, ut τύπτω, τύπτομαι, interdum duabus, ut τυπτόμεθα· primum vero & secundum futurum cujuslibet verbi in passivâ voce crescunt tribus syllabis in fine, nullâ habitâ initii ratione; e. g. τυφθησόμεθα, τυπησόμεθα· idem numerus invenitur etiam in illis verbis, quæ incipiunt ab una consonante, vel à duabus, quarum prima est muta, & secunda liquida, habitâ ratione initii, & finis, ut ἐλελείμμεθον, λελειψόμεθα, à verbo λείπω. Nam illa verba quæ recipiunt incrementa temporalia, ut & illa quæ nulla admittunt, non crescunt ultra duas syllabas, ut ᾄδόμεθον, ἤσμεθον, à verbo ᾄδω, & ἤσμεθον, ἠδόμεθον, à verbo ἥδω· excepto tamen primo & secundo Futuro Passivæ vocis, ut supra diximus.

Fin.

Præthereà accidit ut figurativæ consonantes verborum rejiciantur, quæ sunt dentales, ut ᾄδω, ᾄσω. Πλήθω, πλήσω, ἀνύτω, ἀνύσω, aliquando mutantur in alias consonantes, nimirum in suas affines, vel saltem proximas, ut λείπω, ἐλείφθην, λήβω, ἐλήφθην· λέλειμμαι & λέλημμαι· in quibus exemplis videmus π figurativam verbi λείπω mutatam fuisse in aspiratam suam affinem φ in Aoristo primo Pass. & in μ proximam suam affinem in Præt. Perfecto Pass. quemadmodum & β figurativam verbi λήβω mutatam fuisse in φ in Aoristo primo Pass. & in μ in Præt. Perfect. Pass. Etenim quamvis consonans μ sit ex ordine immutabilium, affinis tamen est Labialibus, quoniam beneficio labiorum pronunciatur. Prætereà, accidit ut vocales figurativæ, viz. Breves in longas mutentur in aliis temporibus, quæ sunt α, ι, ο, ut ἀγαπάω, ἀγαπήσω· ἀπορέω, ἀπορήσω· πληρόω, πληρώσω.

Medi. In medio tandem, quia solent recipere mutationes vocalium in quibus longæ mutantur aliquando in breves, & vice versâ breves in longas, ut λήβω, ἔλαβον· ψάλλω, ἔψηλα· & aliquando subjunctivæ dipthongorum rejiciuntur, ut φαίνω, ἐφάνην· & aliquando præpositivæ, ut λείπω, ἔλιπον· φεύγω, ἔφυγον· & aliquando adduntur subjunctivæ, ut μένω, ἔμεινα· στέλλω, ἔστειλα· & aliquando nil rejicitur, aut producitur, sed tantum fit mutatio brevis in aliam brevem, ut λείπω, λέλοιπα· στρέφω, ἔστροφα.

Quoniam verò σ inter terminales consonantes (quæ unà cum illo sunt sex, viz. θ, κ, μ, ν, ε, τ,) pro vario usu diversimodè consideratur, necesse est ut illud accuratius hic examinemus, & nominibus idoneis donemus quæ ejus officia significent, eo, viz. fine, ut investigando Themate Regulæ pleniùs intelligantur.

In nostris regulis mentionem fecimus τοῦ τ, quod in genere, & καθόλου vocavimus servile, ob ipsius multiplicem & maximum usum. Postea subdistinximus illud in Explicitum, Implicitum, & Potentiale: hoc ς invenitur in Activâ & Mediâ voce. Præterea in Pass. voce tribus (diversis à prioribus) modis consideratur. Nam in secundâ personâ Præter. Perfecti Passivæ vocis reperitur σ, quod (si placet) vocetur terminale, eò quod semper sit annexum suo termino αι, viz. σαι, ut πεπήρημαι, πεπήρησαι. Dein datur σ, quod semper subsequitur dentalem aspiratam θ· nam si quis velit inspicere terminos omnes Pass. vocis qui solent incipere à θ, vel ab α & ε, quas vocales subsequitur: nullum reperiet qui non habet hoc σ terminale, ut τύπτεσθον, πεπήρησθον· vel figurativam Thematis, ut ἔψαλθον. Et hoc σ (si velis) vocetur Philothêtum, & reperitur etiam in voce Mediâ. Datur postremò σ quod requiritur in primâ personâ Præt. Perfecti Passivæ vocis, & interdum non (prout in regulis nostris declaravimus) quod ideò nominabitur Hotethetum. In his quæ de σ diximus elucescit utilitas & potestas τοῦ σ, quam omnes Grammatici nominarunt, & nullus hactenùs (quem scio) manifestavit.

Servile, seu χρήσιμον, & suæ potestatis σ.
- Vox Activa.
  - Explicitum. σ λύσω.
  - Implicitum. σ λείψω.
  - Potentiale. σ σπερῶ.
- Passiva Vox.
  - Terminale. σ πεπήρησαι.
  - Philothêtum. σ πεπήρησθον.
  - Hotethetum. σ τετέλεσμαι.
- Vox Media.
  - Explicitum. σ λύσομαι.
  - Implicitum. σ λείψομαι.
  - Potentiale. σ σπεροῦμαι.
  - Philothêtum. σ ἐσπείρασθε.

Hoc præterea non ignorandum est figurativas verborum, (viz. Labiales & Palatinas) posse etiam dici Implicitas & Explicitas: nam in duplice consonante ψ tres Labiales implicantur, (viz. β, π, φ,) & in Ξ tres Palatinæ, viz. γ, κ, χ.

Quamvis tenues eorum in illis magis exprimantur, quare ubi σ Implicitum est, ibi quoque sunt prædictæ figurativæ Implicitæ, ut in λείψομαι, π est Implicita, & per consequens β & φ ob affinitatem: & in ἐλεξάμην, κ, est Implicita, & eadem de causâ γ & χ. Verum in ἐτυπόμην, π, & in ἐλεγόμην γ sunt Explicitæ. Ex his omnibus colligitur σ Futuri Activ. vocis, & σ terminale Pass. vocis fieri Implicitum quando Labiales & Palatinæ antecedunt illud σ, ut γράφω, γέγραψαι· λέξω, λέλεξαι.

His præmissis, ut facilius inveniatur Thema, quæ sequuntur observanda sunt.

1. Primò rejiciantur à parte ante incrementa syllabica seu temporalia (si adsint) si enim nulla sunt, nulla datur dubitandi causa.

2. Secundò rejiciantur à parte post termini nec non terminales consonantes, ut & ς quocunque modo consideratur.

Tertiò non omittendum est fieri mutationes vocalium quæ inveniuntur in medio verbi, viz. α restituatur in suam η, ω, vel ε, ubi opus fuerit, ut ἔλαβον, λήβω· ἔτραγον, τρώγω· ἐτράπην, τρέπω· quemadmodum & ε rejiciatur vel addatur ubi necessitas postulaverit, & ο vertatur in ε, vel addatur υ ubi opus erit, secundum regulas traditas de incrementis verborum.

Observandum est præterea, quod rejectis terminis à parte post in Pass. voce & in Mediâ, quæ assimilatur illi ratione terminorum, si restat consonans (excepto σ) illa est figurativa vel affinis ei: si verò restat σ, tum hoc σ, licet quoque rejiciendum, indicabit tamen dentalem aliquam esse figurativam, vel ζ, vel duo σσ, & per consequens duo ττ, vel aliquam vocalem mutabilem α, ε, ο, quæ ambiguitas non potest tolli nisi inquisitione Dictionarii vel usu, quamvis aliquot notas afferre possimus, quarum beneficio illa maximâ ex parte diminuetur.

Nota igitur rejecto ς terminali, vel Hotetheto, seu Philothêto, si restat Diphthongus, illa est figurativa: si vocalis ι & verbum sit hyperdissyllabum, tum semper ζ· si verò α, tunc aliquando ζ, aliquando α est figurativa: si verò restat η vel ω, tunc horum breves erunt figurativæ, viz. η, vertitur in α vel ε, & alterutra erit figurativa. Præterea ω vertitur in ο, quod est figurativa: si verò restabat α, ε, vel ο, sæpissimè illæ sunt figurativæ. His igitur bene observatis, & omnibus extrinsecè ritè rejectis, terminatur verbum Barytonum Activæ vocis per ω, Pass. verò seu Mediæ per ομαι, & verbum in μι claudetur per terminum μι Activæ vocis, & Passivum seu Medium per μαι.

Hæc sanè magno erunt nobis auxilio, sed usus excedit inter omnia. Porrò ut facilius intelligantur quæ hactenùs diximus, sequentem Hypothesin subjungamus.

Supponamus igitur hujusce linguæ candidatum, in legendis authoribus incidisse in has dictiones; ἐξαλεῖψαι, ἐκέκαφθε, ὑπερεστάθην, διηρέξαντο, κεκλῶσθαι, διηλυθότες, μεθαρμοσθέντα, διχελειστάμην, πεπυκασμένα, στεγρέπς, πεφήνασθαι, ἐπισημαινομένης, ἐπαναστῆναι, ὑποπτευομένης, ἐπεπυργώμεθα, ἐρρωσθαι, ἀπελαθήσεσθαι, ἀναδεχομῶν, κατεῖω, κατεγεὶς, ἀπέδεχ, παρέβη, &c.

Ἐξαλεῖψαι. Quod ad primum vocabulum pertinet cognoscitur esse Aor. 1. Act. vocis Mod. Inf. à termino, σαι, ut τύψαι, quo rejecto, unà cum ς, quod in ψ erat Implicitum, restabit π Labialis, cui addito termino Them. ω restabit verbum ἐξαλείπω, quod si quæratur in Dictionario, non invenietur sicut & ἐξαλείβω, dicam igitur quod sit ἐξαλείφω, deungo, & per Metaphoram deleo. Nam φ sicut & β ob σ extrinsecum Futuri primi (à quo Aoristus primus formatur) mutantur in π ob εὐφωνίαν.

Ἐκέκαφθε. Videmus esse Præteritum plusq. Pass. ex duplici incremento syllabico εκε uno duplicato Perfecti, & altero simpliciter repetito Plusq. perfecti, & ex termino uno cum terminali θ, ut ἐτέτυφθε, quibus rejectis & adjuncto termino communi ω vel ομαι, restabit κάφω vel κάφομαι, quod beneficio Dictionarii non reperietur, sicut neque κάβω vel κάπω, quod si π addas τ ob εὐφωνίαν, invenies κάπτω, comedo: nam λ sicut & β mutantur in φ ob θ sequens terminale.

Ὑπερεστάθην. Est Aor. 1. Pass. voc. qui cognoscitur ex termino & θ terminali θην, & incremento syllabico ε, ut ἐτύφθην. Etenim in omni Imperfecto & Aor. primo & secundo Modi Indicativi nusquam reperitur ε in initio verbi, quod sit vocalis thematica, quia in illis juxta regulam, vertitur in η. Exceptâ tantùm licentiâ Poëticâ, ut apud Homerum, Ἰλιάδ. ῥαψ. ο. ἐρητύοντο λαὸν, pro ἠρητύοντο, ab ἐρητύω, coërceo. Poëtæ siquidem respuunt incrementa temporalia & syllabica, & ibidem ῥαψ. χ. ὅν τέκεν αὐτὴ, pro ὃν ἔτεκεν αὐτὴ, *quem peperit ipsa*. Θεὺς ὀνόμηνεν ἅπαντας, pro ὠνόμηνεν, ab ὀνομαίνω, *est nomino*, ῥαψ. ξ. si igitur rejiciatur incrementum ε, & terminus cum consonante terminali θην, addito termino generali ω, restabit στάχω, quod si quæras in Dictionario, non invenis; imò neque στάγω, στάκω, vel στάζω, quoniam verbum est στάττω, *onero*, & ὑπερστάττω, *satis superque onero*: nam γ & κ figurativæ (quæ virtualiter concipiuntur interdum in ζ vel duo σσ) solent mutari in χ ob sequens terminale θ, sicut λέγω, ἐλέχθην· πλέκω, ἐπλέχθην.

Dico virtualiter, quoniam ζ & σσ interdum faciunt fut. 1. in ξ, in quo κ est Implicitum, & per consequens γ, χ.

Διηρέξαντο. Constat esse Aor. 1. Med. voc. à termino σαντο, unà cum σ quod erat Implicitum in ξ, ut ἐτύψαντο, quo rejecto & addito termino communi ω, restabit διηρέκω, quod non invenies in Lexico, neque διηρέγω, διηρέχω, aut διηρέζω, vel διηρέσσω· debes igitur concludere te non advertere incrementum temporale η, quod si vertas in ε, dein quæras iterùm nè tum quidem invenies: verso verò in α, reperies esse ἀράσσω, amputo, abscindo, illido, & Metaphoricè *impeto*; ut ὀνείδεσιν ἀράσσειν τινὰ, *conviciis impetere aliquem*: cujus generis verba in Præteritis pariunt Tyronibus amplam difficultatem. Etenim quindecem verba sunt illis inquirenda, scil. ἐράγω, ἐράκω, ἐράχω, ἐράζω, vel ἐράσσω· præterea ἀράγω ἀράκω ἀράχω, ἀράζω, sive ἀράσσω, & quinque superiora, sc. ἠράγω, ἠράκω, ἠράχω, ἠράζω, sive ἠράσσω. Etenim quæ habent figurativas Palatinas addito σ ex parte Futuri efficerent in illo ξ juxta regulam, quæ verò habent pro figurativis ζ vel σσ, ut ex ordine διὰ πεπερασμένον poterant habere ξ in Futuro. Præterea juxta temporalis incrementi Regulam, vocalis thematica ε vel α verteretur in η, & hoc modo unum verbum in Præteritis immutatum, si Thema ipsum & ipsius significationem ignoret, meritò Tyroni imò & cuilibet alteri ad unguem omnes Regulas Grammaticas callenti multifariam creabit difficultatem, quæ non potest superari aliter nisi usu. Beatior sanè est lingua Latina, quia longe naturâ facilior, sed χαλεπὰ τὰ καλά.

Κεκλῶσθαι. Præteritum perf. Pass. Inf. rejiciatur incrementum syllabicum κε, & terminus σθαι à parte post cum terminalibus consonantibus σθ, restat κλω· σ verò indicabit esse aliquam figurativam dentalem, vel ζ vel σσ, sed non erit nisi κλώθω, *glomero* vel *neo*; quia dissyllabum, ut & πεπρῆσθαι, à πρήθω, *incendo*.

Διηλυθότες. Constat esse Participium Præteriti perfect. Mediæ voc. numeri pluralis, generis masculini, à termino ότες, & figurativâ præsentis, quibus rejectis ut à cum ἐπαναλήψει Atticâ priorum literarum Thematis, & verso incremento temporali η in ε, & addito termino ω, restabit διελύθω· sed hoc non est nisi addatur præpositiva ε, ut fiat diphthongus ευ, quâ additâ Thema est διελεύθω, inusitatum, pro quo διέρχομαι, *prætereo*, & Metaphoram *differo*, seu *oratione percurro*: in formando hoc Præterito Medio ε rejicitur, non per Regulam communem, quia penultima Præt. Med. non mutatur, nisi fuerit una harum quatuor, α, αι, ε, ει, ut θάλλω, τέθηλα· κλάζω, κέκληγα· φαίνω, πέφηνα· νέμω, νένομα, & λείπω, λέλοιπα· sed rejicitur more Atticorum, & κατ' ἐπανάληψιν priorum literarum præsentis, idque in verbis hyperdissyllabis in quibus corripitur penultima, ut ἐλεύθω, ἤλυθα, communiter & ἐλήλυθα, Att. ἀκούω, ἤκοα, & Attice ἀκήκοα· ἀλείφω, ἤλοιφα, ἀλήλιφα, & similia.

Μεθαρμοσθέντα. Particip. Aor. 1. pass. unde rejiciendum est θέντα, σ indicabit esse aliquam dentalem vel σσ vel ζ, & erit μεθαρμόζω, *coapto*, quia trissyllabum, ut ἐξεργασθέντα, ab ἐργάζομαι, perficio.

Est

Est Infinitivum Præteriti perf. Pass. voc. cognoscitur à tono in penultima, incremento duplicato κε, & ter- Κεκάδϑαι. mino unà cum terminali ϑ, & Hotetheto ς, quibus rejectis & addito termino ω, fit κάω---quod cum non sit, neque erit κάδω, κάθω, κάτω, seu κάσω, restat esse κάζω, *orno & decoro*, verbum Poëticum, ut apud Homerum, Ἰλιάδ. ῥαψ. ω. Τῶν σὺ μέγ᾽ ἐν πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι. *Horum te, senex, divitiisque & filiis aiunt exornatum fuisse.*

Aor. 1. Med. rejiciatur ε & terminus σάμην, & quia restat ι, & verbum est Polysyllabum, ideò ζ Διεχειρισάμην. est figurativa, sc. διαχειρίζω, *tractare*, ut ἐπορισάμην, à πορίζομαι seu πορίζω, *comparo*.

Est Particip. Perf. & Plusq. perfect. Pass. quare recipiendum est incrementum syllabicum πε, & in Πεπυκασμένα. fine μένα, unà cum ς Hototheto, quod est indicium ejus figurativam esse dentalem, vel ζ vel σσ, & est quidem ζ, viz. πυκάζω, *denso* seu *tego*, quoniam Polysyllabum.

Est Particip. perfect. Med. quare rejicienda est duplicatio in initio σε & in fine terminus participalis ότες, & Σεσηρότες. quoniam η habet ι subscriptum, ideoq; cum sit improprius diphthongus vertetur in proprium, viz. αι, & addito termino generali ω verbum erit σαίρω, *scopis purgo*, ut πεφηνότες, à φαίνω. Verba hujusce ordinis, sc. immutabilium, felicius & citiùs reperiuntur quam cætera, quia servant figurativam Thematicam. Excepto ν quod solet mutari interdum vel in γ vel in μ, prout in Regulis videre est.

Vocabulum in Homero & juxta meas Regulas video esse Aor. 1. Act. voc. ob ς Explicitum. Præterea puἘπῆρσε. to ε esse incrementum syllabicum quo rejecto unà cum σε, & addito ω, restabit πήρω, quo quæsito & haud invento, concludam π non esse Thematicam literam, sed præpositionis ἐπὶ, quâ rejectâ, restabit ἤρω, quod si quæram non inveniam: dicam igitur esse temporale incrementum. Quod si vertam in ε, erit ἔρω, quod tamen non est, quia est ἄρω, apto, cujus Futurum facit communiter ἀρῶ, & Æolicè ἄρσω, & ex hoc ἦρσεν, & cum præpositione ἐπὶ, ἐπῆρσεν, ut apud Homerum, Ἰλιάδ. ῥαψ. ξ.

Ἔστιν τοι θάλαμος, τόν μοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν.
Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε.

Est Aor. 1. Infin. Med. ideoq; ασθαι rejecto, & versâ η impropriâ diphthongo in αι propriam, & termino Pass. Παθήνασθαι. voc. adjecto, erit παθαίνομαι, *vehementer afficior*.

Cognoscitur esse Particip. Aor. 1. Med. per Ἐπισημηνάμενος. terminum αμένος, in quo σ Potentiale subintelligitur, quare rejecto termino αμένος, & versâ impropriâ diphthongo η in αι, addito generali termino ω, est ἐπισημαίνω, *indicium facio*; seu *significo*.

Cognoscitur esse Aor. 1. Pass. Infin. per terminum θῆναι, quo rejecto σ Hotothetum indicabit esse Ἐπανασεισθῆναι. verbum tertiæ vel quartæ, vel saltem sextæ ordinis, & ultimum erit; nam illo termino cum σ rejecto, & addito communi termino Pass. ομαι, erit ἐπανασείομαι, *adversus aliquem concutior*, à σείω.

Hæc vox est Particip. Præt. perfect. Pass. à qua, rejecto μένος, & duplicato πε à parte ante, & addito termino Act. ω. vel Pass. ομαι, ver- Ἐπιτετροπευμένος. bum erit ἐπιτροπεύω vel ἐπιτροπεύομαι, *procuro, administro, in tutela habeo.* Hujusce generis verba rectè, nulloq; negotio inveniuntur propter diphthongum figurativam ευ.

Est Plusquam perfect. Pass. unde rejecto in initio incremento ἐπε, & in fine μεθα, restat πύργω deinde ω in ο verso, additoq; termino ω, fit Ἐπεπυργώμεθα. πυργόω, *munio*, seu *turribus urbem instruo*, à nomine πύργος, *turris*. Hujusce generis verba nullâ difficultate deprehenduntur, quia omnia ferè sunt derivata à nominibus, ac proinde solent mutare figurativam ο Præsentis in ω in ipso Futuro, ut videre est in Regulis nostris de Futuro Activæ vocis.

Constat esse in Perfecto Pass. Mod. Imperat. tertiâ personâ, quare rejiciendum est ε, unà cum ρ, & in fine σθω, cum σ Philotheto, & verso η in α, & ad- Ἐρράφήσθω. dito communi termino ω, fit ῥοφάω, quod etiam & ῥοφέω rectè dicitur, *sorbeo & exhaurio*. Id genus verba facile etiam deprehenduntur, nam η figurativa longa est indicium quod figurativa primitiva erat α vel ε: neq; σ vobis dubium creet, quod licet non admittatur in prima persona Præter. perf. Pass. quando figurativæ breves mutantur in longas, tamen quoties ϑ terminalis subsequitur, ibi σ desideratur, atq; ideo vocatur σ Philothetum.

Est Futur. 1. Pass. Infinit. quare θήσεσθαι rejecto, restat α figurativa, cui addito termino ω, fit ἀπελάω inusitatum, pro quo ἀπελαύνω, *abigo*: in hoc Ἀπελαθήσεσθαι. verbo debuerat esse σ Hotothetum, ut γελασθήσεσθαι à γελάω, πετασθήσεσθαι à πετάω, secundum Regulam: sed ἐλάω, *pello*, facit ἤλαμαι & ἤλασμαι.

Est Aor. 2. Act. ων Participii termino rejecto, versoq; α in ε, unà cum termino ω, fit ἀναδρέμω, Ἀναδραμών. inusitatum, pro quo ἀνατρέχω *recurro*.

Aor. 2. verbi in μι, rejecto enim incremento ε, additoq; termino verborum in μι, fit καταβίωμι, *vivo*. Diximus enim in his temporibus figurativam servari Κατεβίω. longam, ut γνῶμι, Aor. 2. ἔγνων, ἔγνως· sic & βίωμι, Aor. 2. ἐβίων, ως, ω, &c.

Aor. 2. Pass. à quo rejecto εις termino participiali, & addito communi termino ω, fit κατάγω, *confringo*, Καταγείς. inusitatum, pro quo κατάγνυμι.

Aor. 2. Act. cujus incremento rejecto, & figurativâ α versâ in η, & cum termino verborum in μι, fit ἀποδρημι, *aufugere*. Hoc esset ἀπέδρη, juxta Re- Ἀπέδρα. gulam, quia Aor. 2. solet servare figurativam longam, sed unum est eorum, quæ excipiuntur.

Aor. 2. Act. verbi in μι, qui cognoscitur à figurativa η, quare incremento ε rejecto, & addito ter- Παρέβη. mino μι, fit παρέβημι inusitatum, pro quo παρεκβαίνω, *transgredior*.

Ut autem memoriæ aliquod sit levamen, & ut constet omnibus unam esse verborum barytonorum conjugationem, & alteram verborum in μι, tabulam sequentem exaravimus: quæ in formandis & resolvendis verbis respicienda est: illius enim cuncti termini sicut in formandis verbis adduntur, ita in resolvendis rejiciuntur.

TERMI-

TERMINATIONES BARYTONORUM.

Indicativus.		Sing. 1.	2.	3.	Dual. 1.	2.	3.	Plural. 1.	2.	3.
Præfens.	A	ω	εις	ει		ετον	ετον	ομεν	ετε	ουσι
	P	ομαι	ῃ	εται	όμεθον	εσθον	εσθον	όμεθα	εσθε	ονται
	M	ομαι	ῃ	εται	όμεθον	εσθον	εσθον	όμεθα	εσθε	ονται
Imperfect.	A	ον	ες	ε		ετον	έτην	ομεν	ετε	ον
	P	όμην	ου	ετο	όμεθον	εσθον	έσθην	όμεθα	εσθε	οντο
	M	όμην	ου	ετο	όμεθον	εσθον	έσθην	όμεθα	εσθε	οντο
Aor. 2.	A	ον	ες	ε		ετον	έτην	ομεν	ετε	ον
	P	ην	ης	η		ητον	ήτην	ημεν	ητε	ησαν
	M	όμην	ου	ετο	όμεθον	εσθον	έσθην	όμεθα	εσθε	οντο
Futur. 2.	A	ῶ	εῖς	εῖ		εῖτον	εῖτον	οῦμεν	εῖτε	οῦσι
	P	ήσομαι	ήσῃ	εται	όμεθον	εσθον	εσθον	όμεθα	εσθε	ονται
	M	οῦμαι	ῇ	εῖται	ούμεθον	εῖσθον	εῖσθον	ούμεθα	εῖσθε	οῦνται
Futur. α.	A	ω	εις	ει		ετον	ετον	ομεν	ετε	ουσι
	P	θήσομαι	θήσῃ	εται	όμεθον	εσθον	εσθον	όμεθα	εσθε	ονται
	M	ομαι	ῃ	εται	in 3. prior. decl. ut in præf. in 4. ut in f. 2.					
Aor. α.	A	α	ας	ε		ατον	άτην	αμεν	ατε	αν
	P	θην	θης	θη		θητον	θήτην	θημεν	θητε	θησαν
	M	άμην	ω	ατο	άμεθον	ασθον	άσθην	άμεθα	ασθε	αντο
Perfect.	A	α	ας	ε		ατον	ατον	αμεν	ατε	ασι
	P	μαι	σαι	ται	μεθον	σθον	σθον	μεθα	σθε	νται, μένοι εἰσί
	M	α	ας	ε		ατον	ατον	αμεν	ατε	ασι
Plusq. perf.	A	ειν	εις	ει		ειτον	είτην	ειμεν	ειτε	εισαν
	P	μην	σο	το	μεθον	σθον	σθην	μεθα	σθε	ντο, μένοι ἦσαν
	M	ειν	εις	ει		ειτον	είτην	ειμεν	ειτε	εισαν
Pa. post F.	P	ομαι	ῃ	εται	όμεθον	εσθον	εσθον	όμεθα	εσθε	ονται

Imperativus.		S. 1.	2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.
Præfens.	A		ε	έτω		ετον	έτων		ετε	έτωσαν
	P		ου	έσθω		εσθον	έσθων		εσθε	έσθωσαν
	M		ου	έσθω		εσθον	έσθων		εσθε	έσθωσαν
Aor. 2.	A		ε	έτω		ετον	έτων		ετε	έτωσαν
	P		ηθι	ήτω		ητον	ήτων		ητε	ήτωσαν
	M		οῦ	έσθω		εσθον	έσθων		εσθε	έσθωσαν
Aor. α.	A		ον	άτω		ατον	άτων		ατε	άτωσαν
	P		θητι	θήτω		θητον	θήτων		θητε	θήτωσαν
	M		αι	άσθω		ασθον	άσθων		ασθε	άσθωσαν
Perfect.	A		ε	έτω		ετον	έτων		ετε	έτωσαν
	P		σο	σθω		σθον	σθων		σθε	σθωσαν
	M		ε	έτω		ετον	έτων		ετε	έτωσαν

Terminationes Verborum contractorum in έω.

Indicativus.		S. 1.	2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.
Præfens.	A	ῶ	εῖς	εῖ		εῖτον	εῖτον	οῦμεν	εῖτε	οῦσι
	P	οῦμαι	ῇ	εῖται	ούμεθον	εῖσθον	εῖσθον	ούμεθα	εῖσθε	οῦνται
	M	οῦμαι	ῇ	εῖται	ούμεθον	εῖσθον	εῖσθον	ούμεθα	εῖσθε	οῦνται
Imperfect.	A	ουν	εις	ει		εῖτον	είτην	οῦμεν	εῖτε	ουν
	P	ούμην	οῦ	εῖτο	ούμεθον	εῖσθον	είσθην	ούμεθα	εῖσθε	οῦντο
	M	ούμην	οῦ	εῖτο	ούμεθον	εῖσθον	είσθην	ούμεθα	εῖσθε	οῦντο

Imperativus. Verb. in έω.		S. 1.	2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.
Præfens.	A		ει	είτω		εῖτον	είτων		εῖτε	είτωσαν
	P		οῦ	είσθω		εῖσθον	είσθων		εῖσθε	είσθωσαν
	M		οῦ	είσθω		εῖσθον	είσθων		εῖσθε	είσθωσαν

Optativus. Sing. 1.	2.	3.	Dual. 1.	2.	3.	Plural. 1.	2.	3.	Infinitiv.	Participium.
οιμι	οις	οι		οιτον	οίτην	οιμεν	οιτε	οιεν	ειν	ων, ουσα, ον
οίμην	οιο	οιτο	οίμεθον	οισθον	οίσθην	οίμεθα	οισθε	οιντο	εσθαι	όμενος, η, ον
οίμην	οιο	οιτο	οίμεθον	οισθον	οίσθην	οίμεθα	οισθε	οιντο	εσθαι	όμενος, η, ον
Imperfectum idem cum Præsenti.										
οιμι	οις	οι		οιτον	οίτην	οιμεν	οιτε	οιεν	ειν	ὤν, ουσα, όν
είην	είης	είη		είητον	ειήτην	είημεν	είητε	είησαν	ῆναι	είς, είσα, έν
οίμην	οιο	οιτο	οίμεθον	οισθον	οίσθην	οίμεθα	οισθε	οιντο	ίσθαι	όμενος, η, ον
οἰμι	οἰς	οἰ		οῖτον	οίτην	οιμεν	οῖτε	οῖεν	εῖν	ῶν, οῦσα, οῦν
ησοίμην	οιο	οιτο	οίμεθον	οισθον	οίσθην	οίμεθα	οισθε	οιντο	ήσεσθαι	όμενος, η, ον
οίμην	οῖο	οῖτο	οίμεθον	οῖσθον	οίσθην	οίμεθα	οῖσθε	οιντο	εῖσθαι	ούμενος, η, ον
οιμι	οις	οι		οιτον	οίτην	οιμεν	οιτε	οιεν	ειν	ων, ουσα, ον
θησοίμην	οιο	οιτο	οίμεθον	οισθον	οίσθην	οίμεθα	οισθε	οιντο	εσθαι	όμενος, η, ον
οίμην	οιο	οιτο	οίμεθον	οισθον	οίσθην	οίμεθα	οισθε	οιντο	εσθαι	όμενος, η, ον
αιμι	αις	αι		αιτον	αίτην	αιμεν	αιτε	αιεν	αι	ας, ασα, αν
θείην	θείης	θείη		θείητον	θειήτην	θείημεν	θείητε	θείησαν	θῆναι	θείς, θείσα, έν
αίμην	αιο	αιτο	αίμεθον	αισθον	αίσθην	αίμεθα	αισθε	αιντο	ασθαι	άμενος, η, ον
οιμι	οις	οι		οιτον	οίτην	οιμεν	οιτε	οιεν	έναι	ώς, υῖα, ός
μένος είην	είης	είη	ω	είητον	ειήτην	οι είημεν	είητε	είησαν	θαι	μένος, η, ον
οιμι	οις	οι		οιτον	οίτην	οιμεν	οιτε	οιεν	έναι	ώς, υῖα, ός
Plusquam perfectum ut Perfectum.										
οίμην	οιο	οιτο	οίμεθον	οισθον	οίσθην	οίμεθα	οισθε	οιντο	εσθαι	όμενος, η, ον

Subjunct. S. 1.	2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.
ω	ῃς	ῃ		ητον	ητον	ωμεν	ητε	ωσι
ωμαι	ῃ	ηται	ώμεθον	ησθον	ησθον	ώμεθα	ησθε	ωνται
ωμαι	ῃ	ηται	ώμεθον	ησθον	ησθον	ώμεθα	ησθε	ωνται
ω	ῃς	ῃ		ητον	ητον	ωμεν	ητε	ωσι
ῶ	ῇς	ῇ		ῆτον	ῆτον	ῶμεν	ῆτε	ῶσι
ωμαι	ῃ	ηται	ώμεθον	ησθον	ησθον	ώμεθα	ησθε	ωνται
ω	ῃς	ῃ		ητον	ητον	ωμεν	ητε	ωσι
θῶ	θῇς	θῇ		θῆτον	θῆτον	θῶμεν	θῆτε	θῶσι
ωμαι	ῃ	ηται	ώμεθον	ησθον	ησθον	ώμεθα	ησθε	ωνται
ω	ῃς	ῃ		ητον	ητον	ωμεν	ητε	ωσι
μένος ὦ	ᾖς	ᾖ	ω	ἦτον	ἦτον	οι, ὦμεν	ἦτε	ὦσι
ω	ῃς	ῃ		ητον	ητον	ωμεν	ητε	ωσι

Hactenus de Barytonis, sequuntur circumflexa, quæ contrahuntur in Præsenti & Imperfecto omnium modorum, at in reliquis formantur ut Barytona, in έω, άω, όω, ex quibus contrahuntur.

Optativus. Verb. in έω S. 1.	2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.	Infinitivus.
οῖμι	οῖς	οῖ		οῖτον	οίτην	οῖμεν	οῖτε	οῖεν	εῖν
οίμην	οῖο	οῖτο	οίμεθον	οῖσθον	οίσθην	οίμεθα	οῖσθε	οῖντο	εῖσθαι
οίμην	οῖο	οῖτο	οίμεθον	οῖσθον	οίσθην	οίμεθα	οῖσθε	οῖντο	εῖσθαι

Perfectum Passivum.

ῄμην	ῇο	ῇτο	ῄμεθον	ῇσθον	ῄσθην	ῄμεθα	ῇσθε	ῇντο	πεποιῆσθαι πεποιημένος part.

Subjunct. S. 1.	2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.	Participium.
ῶ	ῇς	ῇ		ῆτον	ῆτον	ῶμεν	ῆτε	ῶσι	ῶν, οῦσα, οῦν
ῶμαι	ῇ	ῆται	ώμεθον	ῆσθον	ῆσθον	ώμεθα	ῆσθε	ῶνται	ούμενος, η, ον

Media eadem cum Passiva. Perfect. pass. πεποίωμαι, formatur ut Præsens.

Terminationes Verborum contractorum in άω.

Indicativus.		Sing. 1.	2.	3.	Dual. 1.	2.	3.	Plural. 1.	2.	3.
Præsens.	A P M	ῶ ῶμαι ῶμαι	ᾶς ᾷ ᾷ	ᾷ ᾶται ᾶται	 ώμεθον ώμεθον	ᾶτον ᾶσθον ᾶσθον	ᾶτον ᾶσθον ᾶσθον	ῶμεν ώμεθα ώμεθα	ᾶτε ᾶσθε ᾶσθε	ῶσι ῶνται ῶνται
Imperfect.	A P M	ων ώμην ώμην	ας ῶ ῶ	α ᾶτο ᾶτο	 ώμεθον ώμεθον	ᾶτον ᾶσθον ᾶσθον	άτην άσθην άσθην	ῶμεν ώμεθα ώμεθα	ᾶτε ᾶσθε ᾶσθε	ων ῶντο ῶντο

Imperativus. S. D. P.

Verb. in άω.		S. 1.	2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.
Præsens.	A P M		α ῶ ῶ	άτω άσθω άσθω		ᾶτον ᾶσθον ᾶσθον	άτων άσθων άσθων		ᾶτε ᾶσθε ᾶσθε	άτωσαν άσθωσαν άσθωσαν

Terminationes Verborum in όω.

Indicativus		S 1.	2.	3.	D 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.
Præsens.	A P M	ῶ οῦμαι οῦμαι	οῖς οῖ οῖ	οῖ οῦται οῦται	 ούμεθον ούμεθον	οῦτον οῦσθον οῦσθον	οῦτον οῦσθον οῦσθον	οῦμεν ούμεθα ούμεθα	οῦτε οῦσθε οῦσθε	οῦσι οῦνται οῦνται
Imperfect.		ουν ούμην ούμην	ους οῦ οῦ	ου οῦτο οῦτο	 ούμεθον ούμεθον	οῦτον οῦσθον οῦσθον	ούτην ούσθην ούσθην	οῦμεν ούμεθα ούμεθα	οῦτε οῦσθε οῦσθε	ουν οῦντο οῦντο

Imperativus. S. D. P.

Verb. in όω.		S. 1.	2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.
Præsens,	A P M		ου οῦ οῦ	ούτω ούσθω ούσθω		οῦτον οῦσθον οῦσθον	ούτων ούσθων ούσθων		οῦτε οῦσθε οῦσθε	ούτωσαν ούσθωσαν ούσθωσαν

Terminationes Verborum in μι, quæ descendunt à Verbis in έω, άω, όω, ύω.

Indicativus.			S. 1.	2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.
Præs.	A P.M	τιθ. ἱσ. διδ. ζευγ. η, η, ω, υ ε, α, ο, υ	μι μαι	ς σαι	σι ται	ε α ο υ μεθον	τον σθον	τον σθον	μεν μεθα	τε σθε	1. 2. 3. 4. εῖ, ᾶ, οῦ, ῦ | σι νται
Imperf.	A P. M	τιθ. ἱσ. διδ. ζευγ. η, η, ω, υ ε, α, ο, υ	ν μην	ς σο	1, 2, 3, 4 η, η, ω, υ το	ε α ο υ μεθον	τον σθον	την σθην	μεν μεθα	τε σθε	σαν ντο.
Indef. 2.	A M	θ. στ. δ. η, η, ω- ε, α, ο-	ν μην	ς σο	1, 2, 3 η, η, ω το	 μεθον	τον σθον	την σθην	μεν μεθα	τε σθε	σαν ντο.

Imperativus. S. D. P.

			S. 2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.
Præs.	A P.M		τιθ. ἱσ. διδ. ζευγ. ετι, α, ο, υ, -θι ε, α, ο, υ, -σο	τω σθω		τον σθον	των σθων		τε σθε	τωσαν σθωσαν
Indef. 2.	A M		θ. η. δ. ες, ῆ, ω, θι ε, α, ο, σο	τω σθω		τον σθον	των σθων		τε σθε	τωσαν σθωσαν

Optativus. S. D. P.
Verb. in άω.

1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.	Infinitivus.
ῷμι	ῷς	ῷ		ῷτον	ῴτην	ῷμεν	ῷτε	ῷεν	ᾶν
ῴμην	ῷο	ῷτο	ῴμεθον	ῷσθον	ῴσθην	ῴμεθα	ῷσθε	ῷντο	ᾶσθαι
ῴμην	ῷο	ῷτο	ῴμεθον	ῷσθον	ῴσθην	ῴμεθα	ῷσθε	ῷντο	ᾶσθαι

Perfectum pass. Optat.

ῄμην	ῇο	ῇτο	ῄμεθον	ῇσθον	ῄσθην	ῄμεθα	ῇσθε	ῇντο	βεβοῆσθαι βεβοημένος

Subjunct. S. D. P.
Verb. in άω.

1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.	Particip.
ῶ	ᾷς	ᾷ		ᾶτον	ᾶτον	ῶμεν	ᾶτε	ῶσι	ῶν, ῶσα, ῶν
ῶμαι	ᾷ	ᾶται	ώμεθον	ᾶσθον	ᾶσθον	ώμεθα	ᾶσθε	ῶνται	ώμενος, η, ον

Media ut Passiva. Perf. pass. βεβοῶμαι, ῇ, ῆται, ώμεθον, ῆσθον, ῆσθον, ώμεθα, ῆσθε, ῶνται

Optativus S. D. P.
Verb. in όω.

1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.	Infinitivus.
οἶμι	οἷς	οἶ		οῖτον	οίτην	οῖμεν	οῖτε	οῖεν	οῦν
οίμην	οῖο	οῖτο	οίμεθον	οῖσθον	οίσθην	οίμεθα	οῖσθε	οῖντο	οῦσθαι
οίμην	οῖο	οῖτο	οίμεθον	οῖσθον	οίσθην	οίμεθα	οῖσθε	οῖντο	οῦσθαι

Perfectum Passiv.

ῴμην	ῷο	ῷτο	ῴμεθον	ῷσθον	ῴσθην	ῴμεθα	ῷσθε	ῷντο	κεχρυσῶσθαι κεχρυσωμένος

Subjunct. S. D. P
Verb. in όω.

1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.	Particip.
ῶ	οῖς	οῖ		ῶτον	ῶτον	ῶμεν	ῶτε	ῶσι	ῶν, οῦσα, οῦν
ῶμαι	οῖ	ῶται	ώμεθον	ῶσθον	ῶσθον	ώμεθα	ῶσθε	ῶνται	ούμενος, η, ον

Media ut Passiva. perf. Pass. κεχρυσῶμαι, ῷ, ῶται, ώμεθον, ῶσθον, σθον, ώμεθα, ῶσθε, ῶνται

Optativus Verborum in μι.
S. D. P.

	1. 2. 3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.	Infinitivus.
	τιθ ἱς διδ										
A	εί, αί, οί	ην	ης	η		ητον	ήτην	ημεν	ητε	εῖ, αῖ, οῖ, εν	ί, ά, ό, ύ,-ναι
P.M	εί, αί, οί	μην	ῖο	ῖτο	ίμεθον	ῖσθον	ίσθην	ίμεθα	ῖσθε	ντο -	ε, α, ο υ-σθαι
	Præteritum perfect. Passiv.										
	τιθ ἱς διδ										
P.	εί, αί, οί	μην	ῖο	ῖτο	ίμεθον	σθον	σθην	μεθα	σθε	ντο	
	θ ς δ										
A	εί, αί, οί	ην	ς	η		ητον	ήτην	ημεν	ητε	ησαν, εν	εῖ, ῆ, ῶ-ναι
M	εί, αί, οί	μην	ο	το	μεθον	σθον	σθην	μεθα	σθε	ντο	έ, ά, ό,-σθαι

Subjunctivus. S. D. P.

		1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.	Participium.	
	τιθ ἱς διδ	1. 2. 3.	1. 2. 3.									
A	ῶ	ῇς, ᾷς, ῷς	ῇ, ᾷ, ῷ,			ῶτον	ῶτον	ῶμεν	ῶτε	ῶσι	εὶς, εῖσα, ὲν / ὰς, ᾶσα, ὰν / οὺς, οῦσα, όν	έμενος
P.M	ῶμαι	ῇ, ᾷ, ῷ	ται		ώμεθον	ῶσθον	ῶσθον	ώμεθα	ῶσθε	ῶνται		άμενος / όμενος
	θ ς δ	1. 1. 3	1. 2. 3									
A	ῶ	ῇ, ᾷς, ῷς	ῇ, ᾷ, ῷ			ῶτον	ῶτον	ῶμεν	ῶτε	ῶσι	εὶς, ὰς, οὺς	έμενος
M	ῶμαι	ῇ, ᾷ, ῷ	ται		ώμεθον	ῶσθον	ῶσθον	ώμεθα	ῶσθε	ῶνται		άμενος, όμενος

Constan-

Constantini Rhodocanacidis Chiensis

TRACTATUS

ALTER

De Articulis.

ARticulus duplex est, unus præpositivus, postpositivus alter. Præpositivus dicitur προτακτικὸν ἄρθρον, quod Nominibus, Participiis, & interdum Infinitivi modi, Pronominibus, Conjunctionibus, necnon Adverbiis præponitur. Postpositivus verò dicitur Græcè ὑποτακτικὸν, quod Nominibus tantùm postponitur, ideoq; fungitur officio Pronominis relativi, ut significatio ostendit, ὅς, ἥ, ὅ. *qui, quæ, quod.* Nos autem de præpositivo tantùm agimus, qui accuratiùs loquendo solus est Articulus.

Reg. 1. *Quando sermo est de re quâpiam certâ, de qua viz. nobis constat, tunc nomen illud Gaudet articulo; sin minùs, respuit*; ut Isoc. ad Nicocl. Ὅλως γὰρ εἰ ἐθέλοιμεν σκοπεῖν τὰς φύσεις τῶν ἀνθρώπων, εὑρήσομεν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, οὔτε τῶν σιτίων χαίροντας τοῖς ὑγιεινοτάτοις, οὔτε τῶν ἐπιτηδευμάτων τοῖς καλλίστοις. In quo exemplo φύσεις, ἀνθρώπων σιτίων, & ἐπιτηδευμάτων, ut omnibus nota, articulum habent. Hæc regula sola penè sufficeret, ut de usu Articuli minimè dubitaremus: pergamus tamen alias præscribere, quæ variis exemplis eandem illustrabunt.

Reg. 2. *Nomen substantivum seu Appellativum, si conjunctum habet adjectivum, exigit articulum; ita tamen ut si adjectivum præponatur, unicus articulus ipsi præfixus sufficit.* Demosth. pro Corona; Σκοπεῖτε δὲ τί χρὴ τὸν εὔνουν πολίτην ποιεῖν. καὶ τὸ τὸν μετὰ πάσης προθυμίας, καὶ δικαιοσύνης ὑπὲρ τῆς πατρίδος πολιτευόμενον. Ubi εὔνους adjectivum, quia præponitur Appellativo πολίτην, contentum est uno articulo.

Quod si adjectivum postponatur, opus est duplici articulo, uno sc. pro adjectivo, pro Appellativo seu Substantivo, altero. Lysias contra Eratosthenem: Ὑμεῖς δὲ πάντες ὀργίζεσθε, ὅτι εἰς τὰς οἰκείας ἦλθον τὰς ὑμετέρας. Idem in Nicom. Εἰ γὰρ οὗτος μὴ πλείω ἀνέγραψεν, ἓξ τάλαντα εἶχε τὰς θυσίας τὰς πατρίας ἀνεξήρηκεν, &c.

Quod si Adjectivum in priori loco desideratur, articulus tamen repeti debet: ut Demosth. pro Coron. Ἕως ἂν τὰ τῆς στρατείας τῆς ἐπὶ τοὺς Φωκέας εὐτρεπῆ ποιήσαιτο: ubi τῆς ἐπὶ τοὺς Φωκέας, subintelligitur susceptæ.

Ista repetitio articuli fieri etiam solet maximâ cum venustate, si Nomen Substantivum sequatur genitivus possessivus; & potissimum si intercedat Verbum inter duo illa Nomina. Hic casus enim æquipollet adjectivis, ubi cùm genitivus possessivus juxta Regulam quartam requirit suum articulum, articulus repetendus præponi debet articulo nominis possessivi. Demosth. pro Corona: Συμβέβηκε δὲ Φιλίππῳ καὶ Φωκεῦσι καὶ ὑμῖν ὁμοίως ἅπασι τῆς ἀναλγησίας καὶ τῆς βαρύτητος ἀπαλλαγῆναι τῆς τῶν Θηβαίων: ubi articulus τῆς τῶν Θηβαίων repetitur designando molestiam & stupiditatem Thebanorum.

Reg. 3. *In definiendis rebus, neque subjectum, neque attributum exigunt articulum*: Arist. ad Nicom. Ἀρετὴ ἐστιν ἕξις προαιρετικὴ ἐν μεσότητι οὖσα τῇ πρὸς ἡμᾶς ὡρισμένη λόγῳ, ᾗ ἂν ὁ φρόνιμος ὁρίσειε· & in Topicis, Ἔστι δὲ συλλογισμὸς, λόγος, ἐν ᾧ τεθέντων τινῶν, ἕτερόν τι τῶν κειμένων ἐξ ἀνάγκης συμβαίνει διὰ τῶν κειμένων. In quibus exemplis non præfigitur articulus, nominibus ἀρετὴ & συλλογισμὸς, ut subjectis; nec nominibus ἕξις & λόγος, ut prædicatis. Sæpe tamen præfigitur articulus subjectis, ac potissimum apud Oratores, sed non prædicatis: ut Demosth. pro Corona, Ἵνα τοίνυν καὶ τὰς βλασφημίας, ἃς κατὰ τὴν Εὔβοιαν καὶ τὴν Βυζαντίων ἐποιήσατο, συκοφαντίας οὔσας ἀποδείξω, &c. In quo exemplo nomini βλασφημίας, quod est subjectum, præponitur articulus; at nomini συκοφαντίας, non item, veluti prædicato.

Reg. 4. *Genitivus possessivus Nominis vel Participii, imò & nomen ipsum à quo possessivum regitur, gaudent articulis*: ut Demosth. pro Corona: Ἡ μὲν ἐμὴ πολιτεία καὶ προαίρεσις, ἄν τις ὀρθῶς σκοπῇ, ταῖς τῶν τότε ἐπαινουμένων ἀνδρῶν ὁμοία καὶ ταὐτὰ βουλομένη φανήσεται, ἡ δὲ σὴ ταῖς τῶν τοιούτοις τότε συκοφαντούντων. Ubi nomini, unà cum Participio ἐπαινουμένων & συκοφαντούντων, præfigitur articulus. Præterea in hoc exemplo observandi sunt articuli, qui immediatè gaudent poni; ut ταῖς, τῶν, τῶν, &c. Insuper licet non exprimatur nomen substantivum in secundo membro periodi, viz. πολιτείαις, magno tamen cum lepore subintelligitur, quemadmodum & in priori. Interdum verò hic articulus genitivi possessivi omittitur, & potissimùm in nominibus propriis, ut in exemplo secundæ Regulæ videre est. Διὸ καὶ τὴν Ὁμήρου ποίησιν, &c. & Demosth. pro Corona, Οὐ δὲ γ' ἡττήθην ἐγὼ τοῖς λογισμοῖς Φιλίππου.

Reg. 5. *Nomen quod ante se vel post se habet Pronomen* ἐκεῖνος, η, ο, vel οὗτος, αὕτη, τοῦτο, *semper exigit articulum.* Demosth. pro Corona: Δῆλον γὰρ ὅτι καὶ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, &c. Idem Λέγε δή μοι αὐτῷ τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα. Et Lysias contra Theom. Οὐχ οὗτος ὁ λόγος ἐν τῇ πόλει κατεσκεύασται. Idem pro Aristoph. Πολλήν μοι ἀπορίαν παρέχει ὁ ἀγὼν οὗτοσί, ὦ ἄνδρες δικασταί.

Reg. 6. *Articulus locum habet in divisionibus, adjunctis particulis conjunctivis* μὲν, *quæ præponi, &* δὲ *quæ subsequi solet.* Hic modus loquendi perelegans quidem est & usitatissimus. Isocr. ad Nicocl. Διὸ καὶ τὴν Ὁμήρου ποίησιν, καὶ τοὺς πρώτους εὑρόντας τραγῳδίαν ἄξιον θαυμάζειν, ὅτι κατιδόντες τὴν φύσιν τὴν τῶν ἀνθρώπων, ἀμφοτέραις ταῖς ἰδέαις ταύταις κατεχρήσαντο πρὸς τὴν ποίησιν, ὁ μὲν γὰρ τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς πολέμους τῶν ἡμιθέων ἐμυθολόγησεν, οἱ δὲ τοὺς μύθους εἰς ἀγῶνας καὶ πράξεις κατέστησαν: ubi clarè patet ὁ μὲν (Homerus sc.) & οἱ δὲ (sc. Tragici)

Reg. 7. *Nomina propria seu Cognomina, si solitariè ponuntur, rarò adsciscunt articulum.* Lysias contra Alcibiadem: Ἐγὼ μὲν οὖν καὶ φίλῳ ὄντι Ἀρχεστρατίδῃ βοηθῶν καὶ Ἀλκιβιάδην ἐχθρὸν ὄντα ἐμαυτοῦ τιμωρούμενος, δέομαι τὰ δίκαια ψηφίσασθαι. Idem pro Arist. Πρῶτον μὲν γὰρ βουλόμενος Κόνωνος πέμπειν τινὰ εἰς Σικελίαν ᾤχετο ὑποστὰς μετὰ Εὐνόμου καὶ Λυσίου.

Interdum tamen illo gaudent. Demosth. adversus Aristocr. Ὡς δὲ συλλέξας δύναμιν παρῆν ὁ Ἀρτάβαζος ἀτειμένος παρὰ τοῦ Αὐτοφραδάτου.

Quod si proprium nomen cum cognomine, vel utrumque cum nomine Patriæ unà ponantur; sæpius accidit, ut ultimum solummodo sortiatur articulum: Ut Lysias contra Eratosthenem: Ἀνέβη μὲν τοίνυν πολλῶν λοιδοριῶν αὐτοῖς γενομένων Ἀρχέστρατος ὁ Φρεάρριος, &c. Et alibi; Τούτων τοίνυν Φείδων ὁ τῶν τριάκοντα γενόμενος καὶ Ἱπποκλῆς καὶ Ἐπιχάρης, ὁ Λαμπτρεὺς, &c.

Si verò nomen Patriæ non datur in recto instar adjectivi (ut in prædicto exemplo Λαμπτρεὺς,) *sed necesse sit ut nomen Patriæ*

triæ in diverso casu ponatur cum aliqua præpositione, vel adverbialiter, tunc articulo maximè gaudet. Demosth. adversus Andr. Οὗτος ἢ εἰσέπραξε Λυσίαν τὸν ἐκ Κοίλης τέτταρας καὶ τετταράκοντα δραχμὰς καὶ Θεόξενον τὸν Ἀλωπεκῆθεν δραχμὰς ὁ καὶ μικρόν τι πρός.

Reg. 8. *Nomina propria post se recipiunt articulum, cum genitivo possessivo parentum.* Quo in loco articulus denotat filium, qui interdum, tametsi rarissimè, exprimitur; ut Halicar. Λυσίας ὁ Κεφάλε Συρακούσιον μὲν ἦν γονέων, ἐγεννήθη δ' Ἀθήνησι μετοικοῦντι τῷ πατρί. h. e. *Lysias Cephali filius*, &c. Hoc tamen nil impedit quo minus id genus nomina careant tali articulo; ut Demosth. pro Corona: Ἐπὶ Χαιρωνίδε Ἄρχοντος Ἑκατομβαιῶνος ἕκτῃ ἱσταμένου Αἰσχίνης Ἀτρομήτου Κοθωκίδης ἀπήνεγκε πρὸς τὸν ἄρχοντα παρανόμων γραφὴν κατὰ Κτησιφῶντος τοῦ Λεωσθένους Ἀναφλυστίου, h. e. *filius Atrometi*, &c.

Reg. 9. *Pronomen demonstrativum* οὗτος αὕτη, τοῦτο, *conjunctum cum adjectivis in gradu superlativo, quibus terminus universalis* πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *superadditur ante istum terminum vendicat articulum, idque venustè admodum*, &c. In Nicom. Καὶ ὁ πάντων οὗτος πονηρότατος οὕτω φανερῶς συνεστασίασεν, &c. h. e. *Et hic omnium sceleratissimus ita apertè collusionem suam prodidit.*

Reg. 10. *Terminus Universalis* πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *nominibus præpositus, articulum post se requirit:* ut Demosth. pro Corona: Πάντα μὲν τοίνυν τὰ κατηγορημένα ὁμοίως ἐκ τούτων ἄν τις ἴδοι δικαίας, οὔτ' ἐπ' ἀληθείας οὐδεμιᾶς εἰρημένα. Lysias contra Theom. Ἐγὼ γοῦν δεξαίμην ἂν πάσας τὰς ἀσπίδας ἐρρίφέναι ἢ τοιαύτην γνώμην ἔχειν περὶ τὸν πατέρα.

Demosth. pro Coron. Ὁ γὰρ τότε ἐνστὰς πόλεμος ἄνευ τοῦ καλὴν δόξαν ἐνεγκεῖν ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις καὶ εὐωνοτέροις διήγαγεν ὑμᾶς τῆς νῦν εἰρήνης.

Quod si terminus universalis privetur nomine substantivo vel adjectivo, tunc articulum ante se eleganter exigit, ita tamen ut articulum inter & nomen universale aliquid inseri debeat. Lysias in Nicom. Οὕτω γὰρ ἀνόμως διοικηθήσεται τὰ κατὰ τὴν πόλιν πάντα.

Reg. 11. Ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο, *in re certâ ante se exigit articulum*; ut Plato de legibus. Τὸ μὲν γὰρ κλαπὲν δὴ χρεὼν διπλάσιον πρῶτον ἐκτίνειν, ἐὰν ὄφλη τις τὴν τοιαύτην δίκην, καὶ ἱκανὴν ἔχῃ τὴν ἄλλην οὐσίαν ἀποτίνειν. Lysias de Niciæ bonis publ. Ἀλλ' οἷς μάλιστα προσήκει καὶ διὰ γένος, καὶ διὰ πλοῦτον, καὶ διὰ τὴν ἄλλην ἀρετὴν τιμᾶσθαι. Isoc. de pace; Ἀλλὰ τὰς μὲν τυραννίδας ἡγεῖσθαι χαλεπὰς εἶναι, καὶ βλαβερὰς οὐ μόνον τοῖς ἄλλοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔχουσιν αὐτάς.

Lysias ad Delationem. Καίτοι ὅστις τούτοις φθονεῖ, οὓς οἱ ἄλλοι ἐλεοῦσι, τινὸς ἂν ὑμῖν ὁ τοιοῦτος ἀποσχέσθαι δοκεῖ πονηρίας;

Quod si Ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο, *notam quandam indeterminatam secum conjunctam habet, tunc secundum primam regulam articulo destituitur:* ut Demosth. in Onit. Καὶ γὰρ οὐδὲ λόγον τὸ πρᾶγμα ἔχον ἐστὶ τὸν αὐτὸν ἅπαλ μὴ δυνάμενον κομίσασθαι τάλαντον, τοῦτον ἄλλῳ τινὶ φάσκειν, ἀποτίσειν καὶ ταῦτ' ἐγγυᾶσθαι. h. e. Nullâ etenim ratione nititur hæc causa, qui ipse talentum recuperare nequeat, cum alteri cuipiam se satis esse facturum polliceri, atq; adeò spondere. Et inferiùs Ἐπεὶ φέρε πῶς ἐστι δίκαιον τῆς ἀδελφῆς τῆς σῆς μηδέπω καὶ τήμερον ἄλλῳ συνοικούσης, μηδ' ἀπηλλαγμένης Ἀφόβε, μηδὲ τὴν προῖκα δεδωκότος τούτε, μηδ' ὑπὲρ τούτων εἰς βάσανον, μηδ' εἰς ἄλλο δίκαιον μηδὲν καταφυγεῖν ἐθέλοντος; h. e. Aut qui æquum est sorore tuâ nè hodie quidem alteri cuipiam nuptâ, nec ab Aphobo desertâ, neq; per illum dote numeratâ, quæ in his rebus neq; quæstionis, nec ullum aliud jus accipit?

Reg. 12. *Genitivus partitivus semper gaudet articulo* Isoc. Orat. Panathen. Ἔτι δ' ἐκ μὴ τῶν καταβεβλημένων εἰς τὴν, μηδὲ τῶν καταμεμελημένων, ἀλλ' ἐκείνων, περὶ ὧν οἱ χαριέστατοι τῶν Ἑλλήνων καὶ μνησθεῖεν ἄν, καὶ διαλεχθεῖεν ὡς συνουσίαν ὄντων Lysias in Apolog. Ἀλλὰ καὶ εἴ τις τῶν ἐμῶν φίλων τοιοῦτον ἀγῶνα ἠγωνίζετο, ὑμᾶς ἂν ἠξίουν ἐμοὶ δοῦναι τὴν χάριν.

Reg. 13. *Nulla Pronomina ante se requirunt articulum.* Ut Lysias pro Arist. Αὐτοὶ γὰρ ἔναγχος ἠκούετε ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, &c Et inferiùs, Ἔδει λοιπὸν δ' ἐκεῖνε λογίζεσθαι, &c.

Pronomen verò αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτὸ, *quando sonat idem, eadem, idem, tunc necessario ante se postulat articulum.* Ut Demost. pro Coron. Ἐστὶ δ' οὐχ ὁ λόγος τοῦ Ῥήτορος, Αἰσχίνη, τίμιος, οὐδ' ὁ τόνος τῆς φωνῆς, ἀλλὰ τὸ ταυτὰ προαιρεῖσθαι τοῖς πολλοῖς, καὶ τὸ τοὺς αὐτοὺς μισεῖν καὶ φιλεῖν, οὕσπερ ἂν ἡ πατρίς. h. e. Non est enim Oratoris honoranda oratio, ô Æschines, neq; sonus vocis, sed quod eadem cum populo eligat, & eosdem quos & patria amet & odio habeat.

Reg. 14. *Quando præcedunt nominibus adjectivis, & nominibus propriis adverbia* οὕτω vel οὕτως, *imò & nomen* τοσοῦτος, τοσαύτη, τοσοῦτο, *tunc adjectiva nullatenus exigunt articulum.* Lys. in Apolog. Ἐγὼ δ' οὕτω πολλοὺς κινδύνους ὑπὲρ ὑμῶν κεκινδυνευκὼς, καὶ τοσαῦτα ἀγαθὰ εἰργασμένος τὴν πόλιν, νῦν δέομαι μὴ στερηθῆναι τῶν ἐμαυτοῦ. Et alibi Ἀκηκοὼς δ' οὕτως ἄνομον καὶ δεινὸν πρᾶγμα, &c.

Reg. 15. Πολλοὶ, πολλαὶ, πολλὰ, *si numerum designant* ἀπεριόριστον, i. e. *indeterminatum, nullatenus exigunt articulum.* Isoc. de pace. Καὶ ταῦτα ἑορῶντες αὐτοί τε τὴν πόλιν εὐδαιμόνιζον καὶ πολλοὶ τῶν νῦν οὐκ ἐχόντων ἐμακάριζον αὐτήν. h. e. quæ dum facerent, cum ipse tum multi non mentis compotes urbis felicitatem prædicabant. Et inferius, Εἰς ἃς πολλοὶ καὶ τῶν ἀστυγειτόνων, καὶ ἄλλων Ἑλλήνων ἐφοίτων οὐ συμπενθήσοντες τοὺς τεθνεῶτας, ἀλλ' ἐφησθησόμενοι ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς. h. e. ad quos multi è finitimis aliisq; Græcis conveniebant, &c. Lysias contra Frumentarios; Πολλοί μὲν προσεληλύθασιν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, θαυμάζοντες, h. e. Multi me adierunt, ô Judices, admiratione ducti. Demosth. in Aphobum; τούτων τοίνυν εἰσὶ μὲν πολλοὶ μάρτυρες, ἔτι δ' οὐκ ἐλάττω τεκμήρια τῶν μαρτύρων. h.e. Cùm autem harum rerum multi testes sint, non minora etiam argumenta nobis suppetunt.

Quod si πολλοὶ *sonat* πλῆθος, h. e. *Vulgus, vel populus, tunc necessario desiderat articulum.* Ut Isoc. ad Demon. Εὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς, κἂν ψευδεῖς ὦσιν, οἱ γὰρ πολλοὶ τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀγνοοῦσι, πρὸς δὲ τὴν δόξαν ἀποβλέπουσιν. h. e. Cave criminationes etiamsi falsas, vulgus enim veritatem ignorat, sed ex famâ & opinione judicat. Demosth. adversus Timocrat. Τίς οὖν μόνη φυλακὴ καὶ δικαία, καὶ βέβαιος τῶν νόμων; ὑμεῖς οἱ πολλοί. h. e. Quæ igitur sola est custodia, & justa, & firma legum? Vos Populus. Idem περὶ συντάξεως. Νῦν δ' οἱ πολλοὶ τοῦτο λέγουσιν, ὡς Κέρκυραν εἷλε Τιμόθεος. h. e. Nunc verò vulgus hoc dicunt, quod Cercyram cepit Timotheus.

Pari modo πολλοὶ, πολλαὶ, πολλὰ, *si sese habeant ut subjecta in oratione, non respuunt articulum.* Exempl. K. R. Τὰ γὰρ πολλὰ δεινὰ τὰ τῷ υἱῷ αὐτοῦ τότε συμβεβηκότα, αἴτια γέγονε τοῦ υἱοῦ τὸν πατέρα ἐξαίφνης ἐμπλῆσαι θανάτῳ. h. e. Multæ clades, quæ, tunc temporis filio ipsius contigerunt, in causâ fuere, cur pater è vivis excesserit. Demosth. pro Formione, Τὰ μὲν οὖν πολλὰ, ἂν Ἀπολλόδωρος ἐρεῖ, νομίζετε εἶναι λόγον καὶ συκοφαντίαν h.e. verba verò multa, quibus Apollodorus utitur, nugas esse & calumnias putate.

Verum πολὺς, πολλὴ, πολὺ, quando ponuntur ἀπεριορίστως respuunt prorsus articulum, ut Lysias adversus Pancleon: Ὃς γὰρ ἀδικῶν με πολὺν χρόνον οὐκ ἐπαύετο h. e. hic enim cum me jamdudum negotium facessere non desisteret. Idem ad Nicom. Περὶ δὲ τῶν μεγίστων τοὺς αὐτοὺς ἔχει πολὺν χρόνον κυρίους εἶναι, h. e. Vos in maximis magistratibus eosdem finitis longo jam tempore summum obtinere magistratum.

Reg. 16. Πλεῖστοι, πλεῖσται, πλεῖστα, *Cùm obtinent locum subjecti gaudent articulo.* Isoc. de Pace, Εὑρήσετε γὰρ τοὺς πλείστους τῶν ἀνθρώπων περὶ τὰς αἱρέσεις τῶν πραγμάτων ἁμαρτάνοντας, καὶ πλείους ἐπιθυμίας ἔχοντας τῶν κακῶν, ἢ τῶν ἀγαθῶν.

Reg. 17. Μὰ Adverbium jurandi nomini subsequenti articulum largitur. Dem. in Aphob. Μὰ τοὺς θεοὺς ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνέχομαι ἐπιδεῖξαι τοῦτ' ἀκριβέστερον, ἢ τοῦτον τὸν τρόπον. Ego Medius fidius, &c.

Quod si conjungatur cum nomine Δία *respuit prorsus.* Ut Demost. ibid. Οὐ μὰ Δία οὐχ ὅτι τὸν Μιλύαν ὡμολόγησεν εἶναι ἐλεύθερον. Non mehercle quod, &c.

Regula prædicta convenit etiam particulæ νὴ. Idem pro Formione; Κἂν ταῦτα ποιῆτε, αὐτοί τ' εὐορκήσετε, καὶ τοῦτον δικαίας σώσετε ἄξιον ὄντα νὴ τὸν Δία καὶ τοὺς θεοὺς ἅπαντας. Non tamen impedit, quin interdum nomen Δία articulo destituatur, ut Demosth. de ordinan. Repub. καὶ νὴ Δία ὦ Ἄνδρες, &c.

Reg. 18. *Nomina Appellativa, seu adjectiva virorum, qui in aliquâ arte seu scientiâ excelluerunt, necessario articulo insigniri debent.* Ut cùm vellem indicare Homerum, dico ὁ ποιητής.

ητὴς & Arist. ὁ φιλόσοφος, quia sicut hic Philosophiâ, ita ille Poësi primas tenet.

Reg. 19. *Sæpe articulus destituitur Participio magnâ cum elegantia, idq; cum variis præpositionibus, vel adverbiis, quæ mediatè subsequi solent articulum,* ut οἱ ἐν πόλεσιν, h. e. Cives, Oppidani. Οἱ ἐν ἡλικίᾳ, Adolescentes. Οἱ ὑπὲρ τὸν κατάλογον, emeriti, Οἱ ἐν ὅπλοις, Milites. In quibus omnibus subintelligitur Participium ὄντες vel γινόμενοι, vel quid simile. Demosth. in Philipp. Καὶ γάρ τοι διεστηκότων εἰς δύο μέρη πάντων τῶν ἐν πόλεσιν, h.e. cum oppidani in duas partes, &c. Idem de ordinand. Rep. Λαμβάνειν ὑμᾶς φημὶ χρῆναι τὸ ἴσον ἕκαστον, τὸν μὲν ἐν ἡλικίᾳ στρατιωτικόν, τὸν δ' ὑπὲρ τὸν κατάλογον ἐξεταστικόν.

Pari modo, Οἱ ἔπειτα, posteri, τὸ ἔπειτα, posteritas, οἱ πρόσθεν, prisci, οἱ πόρρω, dissiti, οἱ περὶ τὸν Βασιλέα, qui stant à parte Regis. Οἱ περὶ τὰ ἱερὰ, Sacerdotes, &c.

Reg. 20. *Sæpissimè articulus neutrius generis præponitur infinitivo, ubi infinitivus pro nomine sumitur.* Demosth. In Olynth. 3. πέπεισμαι γὰρ ἐξ ὧν παρὸν καὶ ἀκούων σύνοιδα τὰ πλείω τῶν πραγμάτων ὑμᾶς ἐκπεφευγέναι, τῷ μὴ βούλεσθαι τὰ δέοντα ποιεῖν, ἢ τῷ μὴ συνιέναι. Ubi τῷ μὴ βούλεσθαι pro neglectu, & τῷ μὴ συνιέναι pro inscitiâ sumitur. Pari modo dicitur τὸ σπουδάζειν, studium, τὸ σωφρονεῖν, temperantia, Τὸ φρονεῖν, Prudentia, &c.

Reg. 21. *Nomina κλητικὰ respuunt prorsus articulum:* ut Dem. pro Corona; Πρῶτον μὲν ὦ Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, &c.

Reg. 22. *Articulus neutrius generis vel uni tantum dictioni, vel pluribus materialiter vel artificialiter positis, solet præponi.* Arist. de Interp. οἷον ἐν τῷ ἐπακτροκέλης, τὸ κέλης οὐδὲν τι σημαίνει καθ' αὑτό. idem paulo inferius, Τὸ δὲ οὐκ ἄνθρωπος, ubi notandum est hujuscemodi articulum vocari ἄρθρον ἐντεχνον, quoniam ex consulto præponitur illis dictionibus, quæ pro seipsis accipiuntur. Qui modus loquendi peculiaris tantùm est Græcis, quo explicant suas mentes ἐμφαντικῶς καὶ διαρρήδην, h. e. Enucleatè & clarè: ut Dem. in Orat. 3. Ὀλυνθ. Ἐὰν γὰρ τοῦτο ὑπάρξῃ, τότε καὶ περὶ τοῦ τίνα τρόπον τιμωρήσεταί τις ἐκεῖνον ἐξέσται σκοπεῖν, h. e. Si enim certo hoc constiterit, tum quâ ratione quis illum ulciscatur, licebit despicere, quo in loco articulus τοῦ complectitur hæc omnia τίνα τρόπον τιμωρήσεταί τις ἐκεῖνον ἐξέσται σκοπεῖν, Pro coron. idem: μὴ τὸν ἀντίδικον σύμβουλον ποιήσασθαι περὶ τοῦ πῶς ἀκούειν ὑμᾶς ἐμοῦ δεῖ. Nè adversarium adhibeatis in consilium, de modo quo me audire vos oporteat.

Observandum est Poëtas & potissimum Hom. raro uti articulis præpositivis, ut Il. ῥαψ. θ. εἴσομαι αἴ κε μ' ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης.

Aristoph. tamen crebrò iis utitur,

> Ἢν γὰρ τὰ βέλτισθ' ὁ θεράπων λέξας τύχῃ,
> Δόξῃ δὲ μὴ δρᾶν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ,
> Μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν, &c.

Illud præterea non ignorandum est Poëtas sæpè usurpari articulis præpositivis loco pronominum ut Hom. Il. ῥαψ. β. οἱ μὲν ἐπήρυσαν, τοὶ δ' ἡγέοντο μάλ' ὦκα, pro οὗτοι vel ἐκεῖνοι.

Interdum etiam Oratores usurpant hunc articulum pro τὶς vel τὶ, ut Demosth. in Orat. Olynth. 3. ἀλλὰ θαυμάζω εἴ τῳ ποτε ἀνθρώπων ἢ γέγονεν ἢ γένησεται, &c. pro εἴ τινί ποτε ἀνθρώπων. Et Idem pro Coronâ Ἄλλως τε κἂν ὑπ' ἐχθροῦ τῳ τοῦτο συμβαίνῃ pro τινί.

FINIS.

POSTSCRIPTUM SECUNDUM.

SUpereſt unicum, quod licet ultimò, quàm maximè tamen ſeriô, Vobis, Cordatis, & ſeriis Studioſis omnibus, propoſitum velim intentiſſimè perpendendum: Id autem eſt: ut, ſtudioſos, quamvis optarim omnes, acumine congruo præditos, quàm celerrimè poſſent, (& pro poſſe, hâc vice, meo, eos adjuvarim in itinere) literatas adirent *Athenas*; eaſque, pro perſpectione plena, peragrarent; minimè tamen vellem, ut, in earum plateis, quantumvis licet decoratis, Ornamentis quibuſvis variegatis, totam tranſigerent vitam, nec ulteriùs progrederentur; ſed iis ſemel perluſtratis ſolide; quamprimùm poſſent poſtea, lumbos accingerent, &, totis viribus, ad ſacroſancta contenderent *Hieroſolyma*; Ad *Hieroſolyma*, inquam, Civitatem, (variè conſideratam,) tantâ, dignitatis & gloriæ, diſtantiâ, non tantùm *Athenas*, ſed reliquas, in Univerſo terrarum orbe, cunctas ſuperantem urbes, quantâ, Cœlum ipſum ultimum & ſupremum, terram ſuperat imam etiam & infimam; quippe, quæ, Civitas Maxima, Regis Maximi, Dei nimirùm, ipſius, à Deo ipſo, nominatur; &, in qua, non ſolum, antiquitùs, Deus ipſe, familiaribus ſuis, modis quibus voluit, variis, erat notus; eoſque ſæpiſſimè, familiariter, eſt allocutus; Sed, &, Novè, temporum ſcilicet in plenitudine, cum hominibus quibuſvis, opportunè ſibi obviis, familiariſſimè, & in carne, converſatus eſt; &, in qua, ſacroſancta hæc Eloquia atque Salutaria, quæ Deus ipſe Glorioſus, cum hominibus, differebat, homo; reponebantur; ut Theſaurus Cœleſtiſſimus, planè, ac plenè Divinus; debito tempore, terminatâque menſurâ, per totum terrarum Orbem, & per Futuras Generationes hominum omnes, communicandus, evulgandus, & diſtribuendus. Hanccine Civitatem, talem, tantam, & Prærogativis adeo, divinitus, donatam Glorioſis, juvenes, & Studiis dediti, cuncti curioſi, non vultis inviſere? Portionis veſtræ, ex Theſauro illo Divino, *Hieroſolymis* repoſito, viz. Ex Divinis Eloquiis, Univerſum Orbem, aliquando, pervolandis, negligetis, aut cunctabimini, participes fieri? *Homerum* aut *Demoſthenem*, &c. *Horatium*, aut *Ciceronem*, &c. Vel alios quoſvis, hujuſmodi Claros, *Athenis*, vel *Romæ*, canentes, vel perorantes, ardenter vultis captare? & eorum verba, hiatu peravido, vultis aucupari? &, pretioſiſſimum veſtrum tempus totum, cum iis, vultis conterere? Atque, interim, *Moſen* & *Prophetas*, aut hujuſmodi viros, verè cœleſtes, & numine, prorſus, ac verè Divino, raptos & elatos, *Hieroſolymis*, & cœlitùs eloquentes, immo, Altiſſimum ipſum, tam, ut Deum, quàm ut hominem, exinde, altitonantem, & verba, verè, & reipsâ, Divina, fundentem, dignari non vultis auditu? Longiſſimè abſit, & avertatur, ab omnibus animis ingenuè Studioſis, influxus hujuſmodi adeo infernalis: Sed, oportet cohibeam meipſum: Novi ſatis, Lectores quoſlibet Cordatos, noſſe, quò tendam: Atque, equidem, ut, intima proferam excogitata; ex quo, Lingua Sacroſancta, Hebraica, & Veteris Canonis Textus Sacroſanctus, in ea, ſcriptus, Ope Divinâ, reddebatur aliquo modo mihi familiaris; ſum, exinde, ſemper Opinatus, in unica re qualibet alia nulla, Orci ſtratagemata, prævaluiſſe magis, contra felices, & efficaces, Religionis Chriſtianæ, progreſſus, in puritate Doctrinæ, & Pietate vivida; quàm, in adeo generali neglectu, & notitiæ defectu, Linguæ Hebraicæ, verè divinæ: In illa, namque, & in textu, divinitùs, nobis, in ea, tradito, ſi ſolidè, ſerióque, ſaperent homines, & ſalutares, exinde, ſcaturientes aquas, ſeipſos aſſueſcerent exhaurire; tantam, adeóque efficacem, medullam, & adipem Spiritualem, cœleſtem, & ſalvificam, ubertiſſimè, ad ſolatium animarum, perciperent, affluentem; ut, quicquid, Divino, ac Cœleſti ſapore, non tinctum, prorſus iis eſſet inſipidum, penitúſque faſtidiendum: In textu, præterea, ipſo Divino, alta, profundáque adeo myſteria, quotidie perſpicerent, non ſolùm, indaganda, & eruenda; ſed, &, diligenti, humilíque ſcrutinio, certiſſimè reperienda, ad animarum, adeo uberrimam expletionem; ut, pleræque iſtæ controverſiæ litigioſæ, quæ Orbem Chriſtianum, & varias, in eo, Sectas, & Societates, tam diu vexarunt & diſtorſerunt, &, quibus uſus eſt inimicus hominum Salutis, pro Stratagematis ejus præcipuis, ad Concordiam & Charitatem, inter Chriſtianos, ſubmovendam, & ad diſſidii animorum ſemina, inter eos, pernicioſiſſimè ſpargenda; Textuali Viro, cum contemptu, faſtidióque maximo, forent deſpiciendæ, &, ut tales minutiæ triviales, abigendæ, quarum, vix ſingula earum centena, tanti haberetur illi, ut, à textu ipſo Sacro, horulâ vel unicâ, ad eam penſitandam, nedum diſputandam, ſeipſum avocari, pateretur: Quæ autem, revera, ſolidæ eſſent, ac Divinæ veritates, pro quibus, quidem, acriter contendere par eſt; eæ, luculenter adeo, ipſi, ex ipſo Textu intellecto, paterent conſpicuæ, ut, errores, & veritatibus iis contraria figmenta, ſtatim rejiceret, ac, in veritate quacunque, ibi, divinitùs fundata & firmata, ſedatus, & quietè, diſcumberet, fixus, & ſtabilitus, ut rupes, contra cunctos fluctus infernales, veritatem talem concutientes, aut labefactare tendentes: Et, qui aliter fieri poteſt? Cùm Deus ipſe, in Textu loquens, ſubminiſtret quoque Spiritum ejus, ad verum verborum ejus intellectum, rectè, ſcilicet, debitéque lecturientibus. Hæc, cum

ita sint; minimè mirum est, eos, qui contemptui, aut neglectui, habeant fontes, salutis ipsius, & vitæ Spiritualis, ac veræ, scaturientes aquas; sibi ipsis, cisternas aridas, & aquarum salutarium minimè capaces, effossuros; ita enim, talibus, vere, ac severe, veritas ipsa minitatur. Hujusmodi plura, immo, plurima, Theologiæ, præcipuè studiosis, restant suggerenda; hic, autem, non tam tempori, quam ultimæ, hujus Operis, diu expectati, Schedulæ, Chartæ parcendum perituræ. Vos autem, & reliquos cunctos Christianos Studiosos, sciscitari vellem; quamnam ob causam? & præjudicio quonam? contemptui habetis, aut neglectui, studia Hebraica? An quia studia hæc, præ Linguarum studiis aliarum, difficiliora multò sint, & intricatiora? Tale nihil verum est, ingenui Studiosi; Immo, vanissimum, hoc, & falsissimum esse præjudicium, plenè potuit & fusè demonstrari, cùm ex natura, & proprietatibus ipsius Sanctæ Linguæ, docendæ, discendæque, facillimæ; (utpote, in cujus nominibus, nulli sunt casus variandi, & in cujus Verbis & Conjugationibus, modi sunt nulli, præter unum, in aliis Linguis, Indicativum appellatum; & tempora tantùm sunt duo, Præteritum, & Futurum; pro præsentibus, nimirum, in ea, participiis usurpatis; &, in toto Textu, bis viginti, vix occurrunt, appellativa composita, &c. Ac proinde,) &, præ omnibus aliis ab ea Derivatis, (quippe, aliarum omnium, primævæ Matris, & Originis,) immensis vere (ut ab immenso, proficiscentis, Deo) parasangiis, simplicissimæ: Tum, ex eruditorum multorum, immo ex quorumvis, solidè ac seriò sese studiis hisce dicantium, experientiâ, planè contrarium, plenè comprobante, plenissiméque demonstrante, facillima, simul ac jucundissima esse, hujus Linguæ, divinitùs, primævæ, studia: Ex quibus, ego, (vix talia publicè declarandus, nedum jactabundus, absque hoc motivo, mihi non exiguo, viz. ad exacuenda studiosorum ingenia, & ad incitandam eorum indolem & industriam, ut Linguæ Sanctæ studia, cum alacritate capesserent;) non possum, non, Lectoribus omnibus, indicare; quod, quum Hebraicis studiis meipsum applicui, ab Alphabeto etiam ipso, exorsus, exarando, neminéque etiam existente mihi præceptore, aut docente quopiam; cum *Ariomontani* Bibliis interlinearibus, & *Buxtorfii* Grammatica, Lexicóque; quatuor mensium temporis spatio, Divinâ Ope, Studiis, & Industriæ meæ, propitiâ; eo usque sum progressus, ut *Psalmos*, *Jesaiam*, *Jobum*, & *Prophetas minores*, Textus Hebraici difficillimos libros, totos, Vocabula resolvendo, perlegerim; & reliquos libros Historicos Hebraicos, reddiderim mihi familiares, etiam ad eos, sine punctis Vocalibus, legendos, & intelligendos, & quatuor, circiter, aliis succedentibus mensibus, eosdem prædictos libros difficiliores, rursus, semel; Chaldaicáque Textualia, secundâ, vel tertiâ vice, resolveram; atque simul, Chaldaicæ, Syriacæque Grammatices compendia transcripseram, & *Syriacum Psalterium*, intellectu facile mihi dederam: Qualis progressus, etiam ulterior, fieri posse, ex hoc apparet evidens; quòd, postea, studiosos varios, in Fundamentis Hebraicæ, Chaldaicæ, & Syriacæ Grammatices, Hebraico, Chaldaicóque textui Biblico, & *Psalterio Syriaco*, congruenter adeo applicandis, edocui; ut, in iis, præceptore, non ulteriùs indigerent:- idque quatuor vel quinque mensibus, bis, vel ter, hebdomade, & singulis vicibus, horis, circiter, tantummodò duabus, eos conveniens: Immo, septimanâ, tantum, unicâ, studentes quosdam ingeniosos, quos tempus, & occasiones, urgebant, in Fundamentis Linguæ Hebraicæ necessariis, & in iis, praxi textuali applicandis, institui, & in tantum edocui, ut ipsi perviderent, se nihil ulteriùs indigere præceptore, ad Biblia Hebraica perlegenda, & intelligenda, si eorum propriam adhiberent Operam solidè studiosam, in libris utendis, quos iis, in hunc finem ostendi, vel exhibui: Quænam igitur imaginari possit, in hujusmodi Lingua ediscenda, difficultas? quum, multa talia, multorum experientiis, comprobata sint, & comprobari possint, si concurrere contingant, apti discipuli, cum præceptoribus aptis. Fortean, autem, suspicari possit, nullas, vel paucas, habere hanc Linguam, illecebras, vel utilitates, quæ ingenua captent & inclinent ingenia, ad ejus studia capessenda: At, falsissima, talia esse præjudicia, satis id ostendit, quod, nunquam, quisquam, Linguæ Sanctæ solidè gnarus, & Divinæ Veritatis, in ea, primitùs, exhibitæ nobis, Amicus Cordatus, hujusmodi quidpiam asseruerit; Immo, è contrà, clamant, ad unum omnes, discipuli cœlestes, cœlitùs, in cœlesti Lingua edocti; non solum, in nulla alia Lingua, sed, &, in nulla alia re subcœlesti quapiam, delitias posse reperiri tales, Spirituales, & cœlestes, animos, animásque, plenè raptantes; quales, certissimè, reperiendæ sunt, in Divinis verbis & veritatibus, in Hebræo, primitùs, (&, ex eo, deinde, in Græco) textu, contentis, &, hominibus ad salutem animarum æternam, divinitùs donatis: Testis sit, instar omnium, unus, isque Regius: Centies, enim, & ultrà, in *Davidick*, non solum, Regiis, sed verè Divinis hymnis, attestatur hoc expertum, & inculcatur: Gaudia nimirum, ex ipsis, auri vel argenti, Thesauris etiam millibus, vel, ex quibuslibet aliis, sub ipso Deo, rebus etiam maximè desiderabilibus, atque pretiosissimis, quàm maximè affluentibus, exorta; nunquam esse, cum lætitiis hisce Spiritualibus, ex unico, Verborum ipsius Dei, Divinarúmque veritatum, in iis exhibitarum, Thesauro, uberrime manantibus, imaginabili proportione quacunque, conferenda: Atque inde patet, itidem, evidentissime; neque studia Linguarum quarumvis aliarum, aut omnium, cum studio Linguæ hujus, in qua, verba ipsius Dei, veritatésque Divinæ, nobis, ab ipso Deo, exhibentur, imaginatione qualibet, æquiparari posse, rationali: Et, quinam aliter esse possit? Num enim, excogitata humana, cum ipsis Dei, sint comparanda, cogitatis? Quæret igitur aliquis, Quænam est Prærogativa, Sacrosanctæ Linguæ Hebrææ, præ Linguis omnibus aliis? Immo, multis, maxima, modis; Hæc enim

enim Lingua, ipsius Immensi Dei halitu, cum ipsa anima rationali & Immortali, primo homini, (&, in eo, posteris ejus omnibus, itidem, ab eo, communicanda; nisi, prius à Deo ipso, per fidè defecissent; ac, proinde, postea, ut à Deo ipso, ita, ab ejus Lingua, ut extorres ablegati, debita poena, justóque judicio, alieni redditi essent & extranei;) primitus erat inspirata & infusa: Deinde, in hac ipsa Lingua, Oracula Divina, primitùs tradita fuere conservanda, & hominibus, ad viam, salutis eorum æternæ, demonstrandam, exhibenda: Quibus Prærogativis quænam imaginari possunt eminentiores? Erigite igitur, & arrigite vosmet ipsos, Studentes omnes Ingenui, ut, quamprimùm possitis, (non solum, ad literaturam vestram adaugendam & complendam; sed &, præcipuè, ad vestrarum salutem animarum, promovendam, & consequendam;) aquas exhauriatis salutares, ex fontibus ipsius salutis; ex ipsius Dei nimirùm, verbis, & veritatibus Divinis in iis comprehensis, ac vobis, ad salutem vestram æternam, in Hebræo textu primitùs conscriptis: Præsertim, vero, munus hoc, non minus, quam necessariò, suscipiendum, incumbit vobis, qui S. Theologiæ studetis, aut intenditis esse candidati: Ob curam animarum, pastoribus Ecclesiæ concreditam: Quid enim, num, pro præceptore, haberetis eum, idoneo, ad prælegendum vobis, & edocendum *Homerum*, aut *Demosthenem*, &c. Qui nihil unquam ipse didicerat Græcè, sed tantum nôrit, eorum aut talium, Authorum, versionem aliquam Latinam: Discipuli quilibet, alterius Scholæ, Græcè edocti, sub alio præceptore, Græce prælegente; quibus opprobriis, & invectivis Satyricis, mordaciter insectari possent, audaciam hujusmodi didascali præfidentis? & temerariam ejus ignorantiam, unà cum futili, discipulorum ejus, profectu, in studiis eorum, irridere possent? Talibus, omnino, vel paribus, si non pejoribus, opprobriis, videntur obnoxii, qui verborum *Mosis* & *Prophetarum* sese jactitant, Interpretes, & exinde Theologastros; quum ea nunquam legerint, nec intellexerint, nisi per translationes quasdam, *Latinas*, vel *Anglicanas*, aut alias quascunq; Vulgares; quas non nôrunt, nec intelligunt num veræ sint, necne; quoniam, eas, cum ipsis Dei verbis, per *Mosen* & *Prophetas*, descriptis, non possunt conferre; nec talem ullam, possunt ex seipsis, instituere collationem. Longe multò, possent hæc ulteriùs deduci; sed hìc, hac vice, subsistam; (Pudet, enim, & piget, hujusmodi, verè nimis, & communiter adeo, posse dici; nec posse refelli,) &, ut, Cordati cuncti Studiosi, quibus cordi est, Veritates Divinas, prout, in ipsius Dei verbis, (&, non, tantùm, in versionibus humanis,) patefactas, pernoscere; in optimis mediis, ad hunc finem, (infra Deum ipsum, &, in eo Salutem, Optimum) assequendum, ab ipso Deo, hujusmodi conatibus, semper, propitio, feliciter dirigantur; persistam, quamdiu, Dei beneplacito, vita mihi superfuerit, supplex orans,

Gulielmus Robertson.

ת ל

ע מ י   ע ש ו

CORNELII SCHREVELII

LEXICON MANUALE Græco-Latinum.

A.

A Prima est apud Græcos litera, quam vocant ἄλφα, à prima Hebræorum Aleph. Interdum est nota numeralis, significans primum; sicut β, secundum; γ, tertium, &c. In compositione verò multiplicem habet usum: aliquando enim est στερητικὸν, & vim privandi obtinet: ut βέβαιος, stabilis; ἀβέβαιος, instabilis, &c. Aliquando est ἐπιτατικὸν, quasi dicas, intensivum, hoc est, vim addit significationi: ut in ἀχανὲς, ἄβιος. Interdum idem quod δὺς· ut ἄβατος pro δύσβατος. Nota autem, quod in quibusdam dictionibus α impunè absit, vel adsit, ut otiosum dici possit: ἀβληχρὸς, βληχρός· ἄσταχυς, στάχυς· ἀναξεῖται, νηξεῖται· στεμβελοι, ἀστέμβελοι.

A pro ε Doricé: ut αἴτε pro εἴτε.

'A pro ἡ Dor. articulus. ᾇ, quo, Dor. pro ᾗ, adverb.

A pro ω, Dor. in gen. plur. simpl. αν, sine accentu, & ᾶν, cum circumflexo. Sic α pro ω, in nom. quint. declinat. simpl. ut Ποσειδᾶν, ᾶνος, ὁ, pro Ποσειδῶν, ῶνος. Sic χρυσάσων, pro χρυσώσων, à χρυσόω· βοᾶσι pro βοῶσι.

ἃ, quæ, articulus postpos. n. g. pl. num. ab ὅ quod.

ἆ, vox quiritantis, admirantis, optantis: ut & ἆ, ἆ, ah, ah, lamentantis, ab ἆ.

'A, ἆ, ha, ha, he, ridentis, ut apud Latin.

'Αάατος, per duplicem privationem, vel per pleonasm. τοῦ α, valde noxius, & innoxius: ab α, & ἄω, vel ἄτω, βλάπτω. Th. ἀτάω. ἄατος, idem.

'Ααγὴς, έος, ὁ, ἡ, infragilis: ab α, & ἄγω, frango.

Ἄαδε, molestus fuit, aor. 2. pro ἧδε, solutione η in αα, verbi ἀαδέω. Sic, 'Ααδεῖν, turbare, afficere contumeliâ; item, egere, anxium esse; ὀχλεῖν, &c. Hesych. Thema idem.

'Ααδὶς, Dor. pro ἀηδὶς.

'Α Α Ζ Ω, exhalo, f. σω. p. κα à sono.

'Αάσθην, deceptus fui, pro ἤσθην. a. 1. pass. verbi ἀάομαι, quod ab ἄω, seu ἄημι.

'Αάθικτον, ου, τὸ; corrumpi contumax, non obnoxium damno; vide ἄθικτος, intactus, &c. Cum quo idem est, pleonasmo alterius ἀ.

'Αάμινς, aucupii instrumentum.

'Ααν ὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui perfici nequit; Hesych. & ἀανὲς, τὸ nondum absolutum, imperfectum, vel, non absolvendum, &c. ex ἀ, priv. & ἀνύω, perficio.

Ἄαπτοι, ἀάπτους, ab ἄαπτος, ου, ὁ, ἡ, non tangendus: ex α & ἅπτω, vel ἰάπτω.

'Ααρὼν, ὁ, nomen viri Hebr. ἄκλιτον· q. d. Montanus.

'Αασάμην, ω, ατο, offendi: pro ἠσάμην. a. 1. med. verbi ἄτω, vel ἄω, noceo. a. 1. ἆσα, Dor. pro ἦσα, & solutione τοῦ η in duplex breve ἄασα, & in med. ἀασάμην. Alii malunt ab ἀάσκω, noceo, ab α, & ἄτω, ex ἄω. Sic a. 1. pass. ἀάσθην, ης, η, pro ἤσθην. Th. ἀτάω.

'Αᾶσι, flant, 3. plur. ab ἄημι· ut ἵστημι, ἱστᾶσι. Th. ἄω.

'Αασμὸς, οῦ, ὁ, exhalatio, halitus; calidi efflatio; ab ἀάζω, exhalo, &c.

'Αάσχετον, intolerabile; ex α, & ἔχω, teneo: cujus 3. person. perf. pass. ἔσχηται, unde σχετὸς καὶ ἄσχετος, &, pleonasmo τοῦ α, ἀάσχετος.

Ἄαται, saturatur, 3. sing. ab ἄαμαι. Th. ἄημι. Sed ἀᾶται, 3. sing. ab ἀάομαι.

Ἄατος, ου, ὁ, ἡ, insatiabilis, innoxius: ex α, & ἀτάω, fut. ήσω, lædo.

'Αβαδδὼν, nomen Antichristi; Vastatio.

Ἄβαζος, ου, ὁ, taciturnus, mutus; ex α, priv. & βάζω, loquor.

'Αβαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Profunditate carens, ἄνευ βάθους.

Ἆβαι, teneræ, Dor. pro ἧβαι, ab ἥβη, pubes.

Ἄβαιον, paulatim, parvum; à βαιὸν, οῦ, ὁ, parvus, sive βαιὸν, parvum; & pleonasmo literæ, ἀ.

'Αβακήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mutus; item, stultus. Hesych. Suid. Th. idem.

'Αβακὴς, έος, mutus; ab α, & βάζω, loquor: hinc ἀβακέως, quieté.

'Αβάκησαν, nescierunt, aor. 1. act. Ion. ab ἀβακέω, taceo. Th. βάζω.

'Αβακίζω, quietus sum, taceo: idem quod ἀβακῶ, taceo; α, est privativum; & Thema est βάζω, loquor, dico; indè, ἀβακιζόμενος, quietus, non tumultuosus.

'Αβάκιον, ου, τὸ· est idem cum, Vel, diminutivum est ab, ἄβαξ, κος, Abaculus, tabula; sive mensa, cui vasa quælibet imponebantur; item, tabula calculatoria, &, tabula Mathematica, in qua lineæ & figuræ describi solent, &c.

'ABA'ΛE, utinam, heu: forsan ab אבל abal, lugere.

Ἄβαντα, acc. sing. ab Ἄβας, αντος, ὁ, nom. propr. viri.

'Αβάντασις, εως, ἡ, ascensus; ἀνάβασις, per Metathesin literarum, & Epenthesin τοῦ τ.

ἌΒΑΞ, κος, ὁ, abacus, item tabula, seu mensa: hinc forsan Angl. Box, Bench, & Bank, mensa numulariorum.

'Αβάπτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, immersabilis: ab α, & βαπτίζω.

Ἄβαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, intinctus: ab α, & βάπτω.

ἌΒΑΡ, ρος, τὸ; placentæ genus.

Ἀβάρης, έος, ὁ καὶ ἡ, non onerosus: ex α, & βάρος. Th. βαρύς.

Ἄβαρις, έως, ὁ καὶ ἡ, continentis habitator, cui non est βᾶρις, (quod vide) navis, vel navigium, &c.

Ἀβαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non gravis; item Metaph. non molestus, minime gravans, &c. ex α, priv. & βαρὺς, έος, ὁ, gravis, &c.

Ἄβας, Dor. pro ἥβης, gen. ab ἥβη.

Ἀβάσαι, aor. 1. inf. act. verbi ἀβάζω, præclarè ago, extollo: ex α, pro ἄγαν, & βάζω.

Ἀβασάνιστος, ὁ καὶ ἡ, inexploratus: ab α, & βασανίζω. Unde

Ἀβασανίστως, adv. re non examinatâ.

Ἀβασίλευτος, ὁ καὶ ἡ, unde ἀβασιλεύτως, sine rege: ab α, & βασιλεύω.

Ἀβάσκανος, ου, ὁ καὶ ἡ, invidiâ vacuus, verus, Ἀψευδής. Suid. ex α priv. & βασκαίνω, fascino; item invideo, &c.

Ἀβάσκαντον, ου, τὸ, fascini amuletum; i.e. maleficia & fascinationes avertens: ab α, priv. & βασκαίνω, fascino.

Ἀβάστακτον, onus; φορτίον· ab α, epitatico, & βαστάζω.

Ἄβατος, ου, ὁ, invius: hinc ἀβάτα, Dor. pro ἀβάτη, ης, ἡ· ex α, & βατὸς, pervius, quod à βαίνω.

Ἄβαφος, ου, ὁ καὶ ἡ, non tinctus; ab α priv. & βάπτω.

Ἀββᾶ, ὁ, nomen Syriacum ἄκλιτον, Pater.

Ἄββαλε, pro ἀπέβαλε, vel ut alii, pro ἀνέβαλε, rejici, a. 2. ab ἀναβάλλω.

Ἀβέβαιος, αία, ον, infirmus: ex α, & βέβαιος.

Ἀβέβηλον, ου, τὸ, mundum, sacrum, non profanum, quod neque contrectare, nec adire fas erat: ex α priv. & βέβηλον, profanum.

Ἀβὲλ, nomen viri Hebr. ἄκλιτον, Vanitas.

Ἀβέλλω, vel ἀβέλω, circundo, corono; στέφω.

Ἀβέλτερος, stolidus ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων· hinc ἀβελτηρία, ἡ.

Ἀβιὰ, nomen viri Hebr. ἄκλιτον. Pater meus est Dominus.

Ἀβιάθαρ, nomen viri Hebr. ἄκλιτον. Pater excellens.

Ἀβίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non coactus, sine violentia; unde τὸ ἀβίαστον, libertas; ex βιάζω, cum α priv.

Ἀβιληνὴ, ῆς, ἡ, nomen regionis.

Ἄβιος, ὁ, ἡ, cui non suppetunt ad victum necessaria; ab α priv. & βίος, victus: item dives, longævus; ab α epitat. & βίος, vita. Est & ἄβιος, valde robustus, item non violentus: à βία, vis, robur.

Ἀβιοὺδ, nomen viri Hebr. ἄκλιτον, Pater decoris, vel Decus patris.

Ἀβίωτος, ου, ὁ, ἡ, sine vita, non vitalis: à βιόω, vivo. Th. βίος.

Ἀβλαβέως, innoxiè, ab ἀβλαβὴς, έος, ὁ, ἡ, innoxius: ex α, & βλάπτω.

Ἄβλαπτος, ὁ καὶ ἡ, noxæ expers, vel innocuus: ab α, & βλάπτω.

Ἀβλαστέω, ῶ, μ. ήσω, malè germino, non succresco. Th. βλαστάνω.

Ἀβλεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, despectus, vilis, nihili; quasi indignus qui videatur: ex α priv. & βλέπω, &c.

Ἀβλεψία, ας, ἡ, cæcitas, inconsiderantia. Th. idem.

Ἀβλὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, nondum jactus, novus. Sed ἄβλητος, nondum ictus. Utrumque ab α, & βάλλω.

Ἀβληχρὸς, ὰ, ὸν, debilis, e: ab α, otioso, & βληχρὸς, debilis. Apud Pindarum accipitur pro forti.

Ἀβλόει, sacrifica, præs. imp. act. verbi ἀβλοέω.

Ἀβοατὶ, Poët. & Dor. adv. pro comm. ἀβοητὶ, τουτέστιν ἄνευ βοῆς, ἄνευ πολέμου.

Ἀβοήθητος, ὁ καὶ ἡ, destitutus ope, vel remedio: ab α, & βοηθέω.

Ἀβόλησαν, occurrerunt, Ion. pro ἠβόλησαν, 3. plur. aor. 1. verbi ἀβολέω.

Ἄβολος, ου, ὁ, qui nondum amisit dentes ætatis indices, i. γνώμονας. Th. βάλλω.

Ἀβουλία, ας, ἡ, inopia consilii; ex α, & βουλή· hinc ἀβούλως, inconsideratè.

Ἀβουλότατα, adv. inconsultissimè.

Ἀβούτεω, gen. Ion. pro ἀβούτου, ab ἀβούτης, bobus carens: ex α, & βοῦς.

ἍΒΡΑ, ας, ἡ, vel ἅβρα, ancilla: ab אב viror.

Ἀβραὰμ, nomen viri ἄκλιτον, Pater excelsus, vel multitudinis.

Ἀβράκησαν, sonuerunt, 3. plur. aor. 1. Ion. verbi ἀβρακέω.

Ἄβραχε, Ion. 3. sing. imperf. act. verbi ἀβράχω, Poët. pro βράχω.

Ἄβρεκτος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄβροχος.

Ἀβριθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, sine pondere: ab α, & βρίθω.

Ἀβρίξαι, a. 1. inf. act. ab ἀβρίζω, à cibo sumpto dormio.

Ἀβρόβιος, ab ἁβρὸς, & βίος.

Ἀβρόγοος, molles gemitus & mollia lamenta edens; ab ἁβρὸς, mollis, & γόος, luctus; à γοάω, gemo.

Ἀβροδίαιτος, ὁ καὶ ἡ, molliter & delicatè vivens: ab ἁβρὸς, & δίαιτα.

Ἀβροκομάω, ῶ, capillos orno; deliciosus sum: indè Ἀβροκόμης, molliter comatus; Bacchi epitheton: ab ἁβρὸς, mollis, & κόμη, coma.

Ἀβρομία, ας, ἡ, tenebræ; ab α priv. & βρόμος, strepitus: quod tenebræ strepitu carent.

Ἀβρόμιος, abstemius; ἄοινος· ab α priv. & Βρόμιος; i. Bacchus, à βρέμω.

Ἄβρομος, ὁ, ἡ, strepitum magnum edens: q. ἅμα βρόμῳ, Th. βρέμω.

ἉΒΡΟΣ, ὰ, ὸν, mollis, delicatus: hinc ἁβρότης, ητος, ἡ, mollities. Dor. ἁβρότας, ἁβρότατος, ὰ, deliciæ: ab אב virens, vel אבר fortis.

Ἀβροστεγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, mollitie diffluens; ex ἁβρὸν, & στάζω.

Ἀβροσύνη, ης, ἡ, mollities, deliciæ, luxus. Th. ἁβρὸς.

ἈΒΡΟ'ΤΗ, ης, ἡ, nox: ab α, & βροτὸς, ἐν ᾗ βροτοὶ οὐ φέρονται· nonnunquam νὺξ additur. Hinc ἀβροτάζω, in nocte vagor: & ἀβροτέω, noctu occurro. ἀβροτῆσαι, a. 1. inf. act.

ἈΒΡΟ'ΤΟΝΟΝ, ου, ὁ, abrotonum, genus herbæ.

Ἄβροτος, ὁ καὶ ἡ, immortalis: ab α, & βροτὸς.

Ἀβροχαίτας, α, ὁ, Dor. & Æol. pro comm. ὁ ἁβρὸς τὴν χαίτην ὤν, vel ὁ ἁβρὰν τὴν χαίτην ἔχων, qui est delicatâ tenerâque comâ. Anacreon.

Ἄβροχος, immadidus: ex α, & βρέχω.

ἌΒΡΥΝΑ, vel ἄβρυνα, τὰ, mora; παρὰ τὴν ἁβρότητα.

Ἀβρύνομαι, f. οῦμαι, delicior, glorior.

Ἁβρύνω, f. νῶ, orno. Th. ἁβρὸς.

Ἄβρωτος, ου, ὁ, ἡ, non voratus: ex α, & βρώσκω. Item cibui ineptus.

Ἄβυδος, ου, nomen urbis. Ἀβυδόθι, Abydo oriundus, & ibidem habitans.

Ἄβυσσος, ου, ἡ, infinitæ profunditatis vorago gehenna: ex α, & βυσσὸς, Ion. pro βυθὸς, fundum.

Ἀγάασθαι, obstupescere: ab ἄγαμαι, per pleonasm. Poëtic. Indè etiam

Ἀγάασθε, invidetis.

Ἄγαβος, ου, ὁ, nomen viri.

Ἀγάγας, qui dixit, Ion. pro ἀγαγὼν, part. a. 2. verbi ἄγω.

Ἄγαγε, ducito, & ἄγαγον, pro ἄγαγε, idem duc, &c. imper. Attic. verbi ἄγω, duco.

Ἀγαγὲν, Dor. pro ἀγαγεῖν, a. 2. inf. act. Att. ἀγαγέσθαι, a. 2. m. verbi ἄγω.

Ἀγάγοι, ducat, a. 2. opt. act. Att. ἄγαγον, ες, ε, a. 2. ind. Att. & Ion. ἀγαγὼν, part. a. 2. Att. pro ἀγών. subj. ἀγάγω, ab ἄγω.

Ἀγαγόνθ', pro ἀγάγοντε part. aor. 2. ab ἤγαγον, pro ἦγον, aor. 2. verbi ἄγω.

Ἀγάζηλος, ὁ, invidus; μεγαλόζηλος, φθονερὸς; Etym. ex ἄγαν, & ζῆλος.

Ἀγάζομαι, f. σομαι, succenseo, invideo, admiror. Th. ἀγάω, vel ἀγάομαι. Hinc forsan Angl. to Gaze.

Ἀγαθαρχία, boni principium: ex ἄγαθος & ἀρχή.

Ἀγάθεος, Dor. pro ἠγάθεος.

Ἀγαθεωρεῖν, admirabunde intueri, ut ad rem rarò visam: ex ἄγαν, & θεωρέω.

Ἀγαθὶς, ίδος, ἡ, glomus. Th. ἀγαθὸς.

Ἀγαθοεργίη, ης, ἡ, Ion. beneficentia.

Ἀγαθοεργὸς, & contractè ἀγαθουργὸς, οῦ, ὁ, beneficus: ex ἀγαθὸς, & ἔργον· hinc ἀγαθοεργέω, ῶ, benefacio, f. ήσω. p. ἠγαθοέργηκα.

Ἀγαθοποιέω, ῶ, beneficio afficio, rectè ago, f. ήσω. a. 1. inf. ἀγαθοποιῆσαι· hinc ἀγαθοποιΐα, ας, ἡ, benefactum. ἀγαθοποιὸς, ὁ, beneficus: ex ἀγαθὸς, & ποιέω.

Ἀγαθὸς, οῦ, ὁ, bonus, prudens, fortis, dives, excellens, utilis: ab ἄγαν, vel ab α intensivo, & γηθέω· vel ab ἄγαστος, abjecto σ, & τ mutata in θ· vel παρὰ τὸ ἄγαν θέειν ἡμᾶς ἐπ' αὐτόν. Hinc quidam oriundum volunt Angl. Good.

Ἀγαθότης, ητος, ἡ, bonitas; idem quod θεότης. Nazianz. De Deo.

Ἀγαθουργίη, Ion. per crasin, pro ἀγαθοεργίη.

Ἀγαθοφυὴς, naturâ, sive indole bonus; & ἀγαθοφυΐα, bonitas à natura proveniens.

Ἀγαθυνθεὶς, gavisus, a. 1. part. pass. ab ἀγαθύνω.

Ἀγαθύνω, fut. υνῶ, bonum efficio, beneficio afficio; ἀγαθύνομαι, bene affectus sum: Neh. 2. & Dan. 6.

Ἀγαθῶς, validè.

Ἀγαίαν, νος, ὁ, sol. ἥλιος.

Ἀγαθωσύνη, ης, ἡ, bonitas.

Ἀγαθωτάτῳ, dat. sing. superlat. regularis, quasi ab ἀγαθὸς, ερος, ατος, optimo, præstantissimo.

Ἄγαι,

Ἄγαι, αἱ, litora, vulnera: ab ἄγω, frango.

Ἀγάσεται, 3. person. ind. ab ἀγάομαι, irascor, invideo. Th. ἀγάω.

Ἀγαῖος, ου, ὁ, elegans, invidiosus. Huic sono & sensu alludit Angl. **Gay**.

Ἀγακλειτὸς, valdè celebris, inclytus: ab ἄγαν, & κλειτὸς, quod à κλέος.

Ἀγακλὴς, έος, ὁ, ἡ, Poët. pro ἀγακλεὴς, valde gloriosus, idem quod ἀγακλυτὸς.

Ἀγακλυτὸς, οῦ, ὁ, inclytus: ex ἄγαν, & κλυτὸς, celebris, quòd à κλύω, audio.

Ἀγακλυτοῖσιν, dat. pl. Ion.

Ἀγακτιμένην, splendidè ædificatam, ἄγαν καὶ λαμπρῶς κεκτισμένην. Æol. neglecto augmento, & σ metri causâ sublato, κτιμένος, pro κεκτισμένος.

Ἀγάλακτες, αν, οἱ, (ex α, sumpto, pro ἀθρόως, confertim, vel, pro ὁμοῦ, simul) fratres; quasi, qui sint collactanei: aut qui idem lac suxerint. Exp. &c. consanguinei, æquales, ætate pares.

Ἀγαλακτία, ἡ, lactis penuria, aut etiam lactis abundantia. Sumpto sibi α, priv. vel intens.

Ἀγάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (ex α priv. & γάλα, κτος, τὸ; lac) carens lacte.

Ἀγαλακτοσύνη, ης, ἡ, cognatio, quasi collactatio; συγγένεια.

Ἀγάλλιμον, ου, τὸ, quo quis mirificè delectetur; vel propter quod aliquis in admiratione habetur. Hesych. ab ἀγάλλω, vel ἀγάλλομαι.

Ἀγαλλίαμα, τος, τὸ, exultatio.

Ἀγαλλιάω, ῶ, exsulto: f. άσω. p. ἠγαλλίακα. a. 1. m. ἠγαλλιασάμην, ω, ατο. pass. ἠγαλλιάσθην· hinc ἀγαλλίασις, εως, ἡ, exsultatio. Th. ἀγάλλω. Hinc forte Gall. se Ragaillardir.

Ἀγάλλομαι, gestio, exsulto: ab ἄγαν, & ἅλλομαι. Huic non multùm abludit nostrum vocabulum **Gallop**.

ἈΓΑ'ΛΛΟΧΟΝ, lignum Indicum odoratum.

ἈΓΑ'ΛΛΩ, f. λῶ. p. κα. orno, facio delectabile. Quidni hinc ducamus nostrum **Gallant**? hinc ἄγαλμα, ατος, τὸ, ornamentum, oblectamentum, simulachrum: hinc ἀγαλματοποιὸς, οῦ, ὁ, statuarius, à ποιέω, & τὸ ἄγαλμα. Omnia ab ἀγάω.

Ἀγαλματοφορέω, ῶ, orno, illustro; Suid. ex Philono.

Ἄγαμαι, admiror. f. ἀγάσομαι. a. 1. m. ἠγασάμην. pass. ἠγάσθην. Th. ἀγάω.

Ἄγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cælebs; nuptiarum expers. Poll.

Ἀγαμία, ας, ἡ, & Ἀγάμιον, ου, τὸ, cælibatus. Poll.

Ἄγαμος, ου, ὁ, ἡ, cœlebs: ex α, & γάμος.

Ἄγαμος, γάμος, innuptæ Nuptiæ.

ἌΓΑΝ, adv. nimis, valde.

ἈΓΑΝΑΚΤΕ'Ω, ῶ, f. ήσω. p. ηκα. doleo, indignor, agrè fero. a. 1. ἠγανάκτησα. part. ἀγανακτήσας. gen. part. præs. ἀγανακτοῦντος. Hinc ἀγανάκτησις, indignatio. ἀγανακτικὸς, οῦ, ὁ, querulus. Forsan ab ἄγαν, & ἄχθομαι.

Ἀγανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dulcis, comis, mitis; ex α Epitatico, & γάνυμαι, gaudeo, lætor. Th. γάνος, lætitia.

Ἀγανῇσι, dat. pl. Ion. f. g. pro ἀγαναῖς, ἀγανοῖσι, m. g. ab ἀγανὸς, mitis, placidus superl. ἀγανώτατος. Th. γάνος.

Ἀγάννιφος, nivosus: ab ἄγαν, & νίφω.

Ἀγανόφρων, ονος, ὁ, ἡ, qui leni est animo: ab ἀγανὸς, & φρὴν· hinc ἀγανοφροσύνη, ης, ἡ, comitas, mansuetudo.

Ἀγανώπης, ιδος & Ἀγανώπις, ος, ὁ, qui blandis est oculis; placido aspectu intuens; ex ἀγανὸς, pulcher & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus.

Ἀγάναρ, Dor pro ἀγήναρ.

Ἀγάομαι, vide ἀγάω.

Ἀγάπαζε, ama, præs. imperat. ab ἀγαπάζω, Poët. pro ἀγαπάω.

Ἀγαπάζοντι, Dor. pro ἀγαπάζουσι, diligunt.

Ἀγαπατὰ, Dor. pro ἀγαπητὰ, plur. n. g. ab ἀγαπάω.

ἈΓΑΠΑ'Ω, ῶ, f. ήσω. p. κα. diligo, amo, osculor. ἀγάπα, præs. imper. ἀγαπᾷν inf. ἀγαπῆσαι, αντος, a. 1. part. ἠγαπημένος, dilectus, perf. part. pass. Hinc ἀγάπη, ης, ἡ, amor, dilectio. ἀγάπημα, idem, ἀγαπητὸς, οῦ, ὁ, dilectus. ἀγάπαι, convivia Christianorum.

Ἀγάπη, παρὰ τὸ ἄγειν τὸ πᾶν ἤρωω εἰς ὁμόνοιαν vel ab ἄγαν, & παύεσθαι, acquiescere in re amata: vel ab עגב amare.

Ἀγαπήνωρ, fortitudinis, vel virorum amans: ab ἀγαπάω, & ἀνήρ.

Ἀγάπησις, εως, ἡ, dilectio. Plutarch.

Ἀγαπησμὸς, οῦ, ὁ, idem. Suid.

Ἀγαπητέον, sub. ἐστὶ. Bud. acquiescendum est; contentum esse oportet.

Ἀγαπητέος, ου, ὁ, amandus. Plato.

Ἀγαπητῶς, grate, amabiliter. Plato; interdùm, cupidè & libenter. Dem. item, satis, sufficienter.

Ἀγαπῴην, diligerem, Att. pro ἀγαπῷμι, præs. opt. ab ἀγαπάω.

Ἀγαπώμενος, & Ἀγαπωμένη, ut ἐρώμενος, & ἐρωμένη; amasius, & amasia: vel amicus, amica. Lucian.

Ἄγαρ, ἡ, nomen servæ ἄκλιτον, Peregrina, Ruminans, vel Timida.

ἈΓΑΡΙΚΟ'Ν, οῦ, τὸ, agaricum. Vide Plin. lib 25. c. 9.

Ἀγαρρεία, servitus, serviendi necessitas.

Ἀγαρρεύω, suffero, sustineo.

Ἀγάρριτος, ου, ὁ, ingratus.

Ἀγάρροος, æstuosus: ab ἄγαν, & ῥέω.

Ἀγάσαντο, admirabantur, 3. pl. a. 1. m. pro ἠγάσαντο, Ion. ἀγασαίμην, opt. ἀγάσασθαι, inf. ab. ἄγαμαι, vel potiùs ab ἀγάομαι.

Ἀγᾶσθαι, præs. inf. ab ἄγαμαι.

Ἀγασθεὶς, admiratus, a. 1. part. pass. ἀγασθείην, opt.

Ἀγάσιτος, ου, ὁ, inclytus, celebris.

Ἄγασμα, ατος, τὸ, res veneratione digna. Soph.

Ἀγασσάμενος, lætatus, admiratus, a. 1. m. part. geminat. σ, Poët. ab ἀγάζομαι, f. άσομαι.

Ἀγάστονος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde suspirans; luctuosus. Hom.

Ἀγαστὸς, ἡ, ὸν, admirandus. Th. ἀγάω.

Ἀγάστωρ, ορος, ὁ, uterinus frater, quasi, ὁμογάστωρ. Th. γαστήρ.

ἈΓΑΣΥΛΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, frutex unde Ammoniacum elicitur.

Ἀγατάομαι, lædor; poëticum.

Ἀγαυὴ, & Dor. α, ἡ, nomen fœminæ splendidæ.

Ἀγαύομαι, admiror. Op.

Ἀγαυὸς, nobilis, admirabilis: ab ἀγάω.

Ἀγαυρὸς, valde superbus, ferox. Th. γαῦρος. α non est privativum, sed intensivum.

Ἀγάφθεγκτος, ου, ὁ, valde sonans. Poët. ab ἄγαν, & φθέγγομαι.

ἈΓΑ'Ω, ήσω. p. ηκα· vel ἀγάομαι, demiror, stupeo. Hinc ἄγη, ἀγαῖος, ut & ἀγαυὸς, ἀγάομαι, ἄγαμαι, ἀγάζομαι, ἄγασμα, ατος, τὸ, veneratio, ἀγαστὸς. Hinc forsan Angl. **Agast**, & **Ghastly**.

Ἀγγαρεύω, angario, cogo.

ἌΓΓΑΡΟΙ, ων, οἱ, regum nuncii, seu tabellarii. Hinc ἀγγαρεύω, adigo ad currendum, vel ferendum aliquid. Ἄγγαρος, bajulus.

Ἄγγαρα, ων, τὰ, stationes, in quas angari peracto dici penso divertebant. Hinc ἀγγαρεύειν, & Ion. ἀγγαρηΐειν. Vocabulum Persicum.

Ἀγγαρεύω, μ. εύσω, Angario, adigo, compello, scil. ad ministerium.

Ἄγγη, pro ἄγγεα, τὰ, vasa, nom. pl. ab ἄγγος, ἄγγεσι, dat. pl.

Ἀγγεῖον, ου, τὸ, vas.

Ἀγγελέουσι, pro ἀγγελοῦσι, nuntiabunt, f. 1. dissolut. dipthongi: ab ἀγγέλλω.

Ἀγγελίη, ης, ἡ, Ion. pro ἀγγελία, præcipua potestas renuntiandi oraculi quod quis audivit. Th. Ἀγγέλλω.

Ἀγγελέων, nuntiaturus, fœm. ἀγγελέουσα, nunciatura; Ionicè, pro ἀγγελῶν, & ἀγγελοῦσα; est autem ἀγγελῶν, part. α fut. indic. ἀγγελῶ; id vero ex præsenti, ἀγγέλλω. Itidem, solent in aliis Iones, ῶ, resolvere in έω, & οῦ in έο.

Ἀγγελιηφόρος, ου, ὁ, nuntius, internuncius.

Ἀγγελλέμεναι, vide ἀγγέλλω.

ἈΓΓΕ'ΛΛΩ, nuntio, fœm. λῶ. p. κα. a. 1. ἤγγειλα. a. 1. part. pass. ἀγγελθεὶς, εῖσα, p. m. ἤγγελα, ἀγγελλόντων, Att. pro ἀγγελλέτωσαν, nuntient. part. pro imperat. unde ἄγγελος, ου, ὁ, nuntius, angelus. ἀγγελία, ας, ἡ, nuntium. ἀγγελιώτης, ου, ὁ, nuntius. ἀγγελικὸς, angelicus.

Ἄγγελμα, τὸ, nunciatio, nuncius.

Ἀγγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ, ες, ignobilis; nullâ generis nobilitate clarus. 1 Cor. 1. 28. vide ἀγενὴς.

Ἀγγεράκιμος, uva; σταφυλή.

Ἀγγερος, nuncius; idem quod ἄγγελος.

Ἀγγήϊον, ου, τὸ, Ion. pro ἀγγεῖον.

Ἀγγοθήκη, capsa, & theca poculi; Vasorum apotheca. Athen.

Ἀγγουρὰξ, uva; σταφυλὴ. Hesych. intellige de uva, quæ vase aliquo conditur.

ἌΓΓΟΣ, εος, τὸ, vas quodlibet: hinc ἀγγεῖον, ἀγγειώδης, εος, ὁ, ἡ, vasis formam habens. ἀγγείδιον, ου, τὸ, vasculum.

Ἀγγούριον, vel ἄγγουρον, cucumis.

Ἄγγυρος, placentæ genus. Hesych.

Ἀγριάζω, irrito, dolore afficio. Angl. **to Anger**.

Ἄγγρις, ἡ, dolor; ὀδύνη.

Ἀγκύλη, ης, ἡ, lorum in modum catenæ intortum.

Ἀγγῶνες, tela magnitudinis mediæ. Suid. & Etym.

Ἄγδος, creticè, idem quod ἄγγος.

Ἄγδιστις, Cybele, Deorum mater.

Ἄγε, age, & ἄγεθ' pro ἄγετε, agite, adv. hortantis, ab a. 2. imp. verbi ἄγω.

Ἄγε, Dor. pro ἦγε, dixit. a. 2.

Ἄγεα, τὰ, delubra, & loca religiosa: vide ἄγος.

Ἀγέρας, claudus, mutilus; χωλός.

Ἀγέραστος, fit à γέρας, ὁ ἄνευ τιμῆς, καὶ πολυτιμήματος. Herodian.

ΑΓΕΙ'ΡΩ, congrego, colligo, f. ερῶ, p. ἤγερκα, Att. ἀγήγερκα. ἤγειρα, a. 1. inf. ἀγεῖραι, part. ἀγείρας, 3. plur. Ion. pro ἤγειραν. a. 1. pass. ἠγέρθην. f. 1. ἀγερθήσομαι. ab אגר agar, ejusdem significationis, Hinc forsan, Angl. Gather, & Together.

Ἀγείσωτος, suggrundâ non instructus, vel nulla tectus lorica. Etym. ex α priv. & γεῖσον, vel γεῖσσον, suggrunda, &c. vide

Ἀγείτης, ου, ὁ, injurius. Etym.

Ἀγεῖτο, Dor. pro ἡγεῖτο, 3. sing. imperf. verbi ἡγέομαι.

Ἀγείτων, qui vicinum non habet; inaccessus: ex α, priv. & γείτων, vicinus.

Ἄγεκτον, durum, non rigatum; in Epigram. pro ἄπηκτον.

Ἀγεληδὸν, gregatim; adverb. pro ἀγεληδὸν. Th. ἀγέλη.

Ἀγελάζω, congrego; ἀγελάζομαι, congregor, gregatim vivo; gregatim volo: Sic Gaza vertit. Th. Ἀγέλη.

Ἀγελαία, ἡ, libertas: Ἀγελαίη, Pallas.

Ἀγελάρχης, ου, ὁ, qui gregi, aut armento præest; pecoris Magister: Armentarius. Plutarch.

Ἀγελαρχοῦσα, quæ gregi præest, præs. part. act. f. g. verbi ἀγελαρχέω· quod ab ἀγέλη, grex, & ἀρχή.

Ἀγελάστος, inhonoratus. ἄτιμος.

Ἀγελασπὶς, anguilla; ἔγχελυς.

Ἀγελαστὶ, adv. citra risum; severé.

Ἀγελαστοῦ, adfert, Hesychius, pro ἀκακίας.

Ἀγελαστέω, ῶ, à risu abstineo. Heracl.

Ἀγέλαστος, ου, ὁ, καὶ ἡ, tetricus, severus, non ridens. Ἀγελαστία, ας, ἡ, gestus tetricus: ab α, & γελάω.

Ἀγελατέω, ῶ, expello scelus, expio. à nomine ἄγος.

Ἀγεληΐη, Ion. pro ἀγεληΐα, ας, ἡ, prædatrix: ab ἄγω, & λεία.

ΑΓΕ'ΛΗ, ης, ἡ, armentum, grex. ἀγέληθεν, ex armento, ἀγεληδὸν, adv. gregatim. ἀγεληφι, in grege: nam φι & φιν est syllaba quam Poëtæ interdum addunt dativis casibus. ἀγελήτης, ου, ὁ, & ἀγελαῖος, ου, ὁ, armentalis, qui est ex grege. ἀγελαιών, ῶνος, ὁ, locus armenti: ab עגל vitulus, vel ab ἄγω.

Ἀγέμεν, præs. inf. pro ἄγειν, Ion. ab ἄγω.

Ἀγεμονεύειν, Dor. pro ἡγεμονεύειν, τελέσιν ἡγεμένα ἔτι.

Ἀγεμών, όνος, ὁ, Dor. pro ἡγεμών.

Ἄγεν, ducebat, imperf. Ion. & præs. inf. Dor. ab ἄγω, duco: vel Bœot. pro ἄγησαν, fracti sunt, a. 2. pass. ab ἄγω· id autem ab ἄγνυμι, seu ἄγω, frango.

Ἀγενεαλόγητος, ου, ὁ, ἡ, sine genere: ex α, & γενεαλόγητος, verbi γενεαλογέω, à γενεαλόγος, genealogiæ scriptor.

Ἀγένεια, ας, ἡ, vilitas, ignobilitas; ingenerosus animus: Lucian.

Ἀγένειος, ου, ὁ, imberbis. Th. γένειον.

Ἀγενὴς, sine prole, ἄπαις; cui, γονή, i. e. liberi non sunt. Suid. ex Iseo.

Ἀγενὴς, έος, ὁ, ἡ, cujus genus est obscurum, ignobilis; ex α, & γένος.

Ἀγενησία, ας, ἡ, sterilitas. Nazan.

Ἀγένητος, ου, infectus: à γίνομαι.

Ἀγεννία, ας, ἡ, timiditas, imbecillitas. ἀγεννεία.

Ἀγέννητος, ου, ingenitus: à γεννάομαι.

Ἀγεννῶς, adverb. imbecilliter; ignaviter: parum viriliter, ἀνάνδρως.

Ἄγεο, & ἥγεο, pro ἡγοῦ duc, præs. imp. ab ἡγέομαι. Ἄγεο pro ἄγου, præs. imp. verbi ἄγομαι, ducor.

Ἀγέομαι, Dor. pro ἡγέομαι.

Ἀγόμενος, Poët. pro ἀγόμενος, qui ducitur, præs. part. pass. ab ἄγω, duco.

Ἀγέραστος, ου, ὁ, ἡ, sine munere: ex α, & γέρας.

Ἀγρέθω, Poët. pro ἀγείρω, congrego.

Ἀγρέσθαι, Att. pro ἀγείρεσθαι, præs. inf. pass. ab ἀγείρω.

Ἀγέρθη, congregatus est, & in pl. ἄγερθεν, pro ἠγέρθη, & ἠγέρθησαν a. 1. pass. Ion. ab ἀγείρω.

Ἀγερμὸς, οῦ, ὁ, congregatio. Etym. Th. ἀγείρω, congrego.

Ἀγέροντο, congregabantur, a. 2. m. ab ἀγείρω· alii volunt esse imperf. pro ἠγείροντο· nam & Poëtæ dicunt ἀγέρω pro ἀγείρω.

Ἀγέῤῥω, Æol. pro ἀγείρω.

Ἄγερσις, collectio: ab ἀγείρω. Ἀγερμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Ἀγερώσατο, neglexit, 3. sing. a. 1. med. Ion. verbi ἀγερώομαι.

Ἀγερώσσειν, vigilare.

ΑΓΕ'ΡΩΧΟΣ, ου, ὁ, ἡ, superbus, ferox: hinc ἀγερώχως, superbè. ἀγερωχία, ας, ἡ, superbia: ab ἄγαν, γέρας, ἔχειν, q. ἀγέραοχος.

Ἄγες pro ἄγε, age, præs. vel a. 2. imp. Poët. ab ἄγω. ἄγεσκεν, Ion. pro ἦγε, ducebat, imperf. & ἄγες, Dor. pro ἦγες, ducebas.

Ἀγέσθω, præs. inf. pass. ἀγέσθω, ducat, præs. imp. ab ἄγω.

Ἀγεσίλαος, ου, ὁ, cognomen Plutonis; παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς λαοὺς, quoniam mortales universos ad se ducit. Est & nomen propr. viri.

Ἀγεσίφρων, ονος, ὁ, supercilia.

Ἄγεσκον, ducebam: Vide ἄγες.

Ἄγεστα, machina bellica, nempe à Latino Aggesta.

Ἀγέστρατον, redimiculum; capitis ornamentum, caliendrum, apud Horat.

Ἀγέστρατος, ου, ὁ, ἡ, dux exercitûs: ab ἄγω, & στρατός.

Ἄγετ' & ἄγετε, agite, adv. hortantis: ab ἄγω· vel præs. imperativi.

Ἀγέτης, ου, ὁ, ductor, ab ἄγω.

Ἀγετοὶ, καὶ ἀγητοὶ, οἱ, admirabiles; θαυμαστοὶ, ab ἀγάω.

Ἀγετεία, obstetrix; Tarentinis, μαῖα.

Ἀγευστία, jejunium, inedia.

Ἄγευστος, ου, ὁ, ἡ, qui gustari non potest, vel gustatus non fuit: ex α, & γεύω. Sæpius autem accipitur activè, pro jejunus qui non gustavit.

Ἀγεωμέτρητος, ου, ὁ, Geometriæ ignarus.

Ἀγεωργησία, squallor, agricolationis contemptus. Theoph.

Ἀγεώργητος, ου, ὁ καὶ ἡ, incultus, desertus.

Ἄγη, ης, ἡ, stupor, admiratio: ab ἀγάω. Vel ἄγη pro ἐάγη, Ion. fractus est. a. 2. pass. ἤγην, Att. ἐάγην, & Ion. ἄγην, ης, ἡ, ab ἄγω, frango.

Ἀγὴ, ῆς, ἡ, accentus in ultima; fractura, contusio: item, littus; ab ἄγω, pro ἄγνυμι, rumpo.

Ἀγηγέραθ', Att. & Ion. pro ἠγερμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. pass. ab ἀγείρω.

Ἀγήγερκα, congregavi, perf. Att. pro ἤγερκα: sic ἀγήγερμαι, perf. Att. pro ἤγερμαι, ab ἀγείρω.

Ἀγηλάζω, servo; σώζω. Etym.

Ἀγῆλαι, sacrasse, ornâsse: ab ἀγάλλω. a. 1. ἤγηλα. part. ἀγήλας.

Ἀγηλατέω, cum tenui, fugo: cum aspero, expello scelus.

Ἀγηλατίζω, persequor, fugo, abigo, &c. pro ἀγηλατῶ, Etym.

Ἀγηλατοὶ, οἱ, fulmina; κεραυνοί.

Ἀγηλάτος, μάστιξ, à lycophr. fulmen dicitur, quod flagitiosos iciat; vel, quia impetuosum, ab ἄγαν & ἐλαύνειν.

Ἀγέλειος, ου, ὁ, prædator.

Ἀγηλόμεναι, gaudentes, lætantes: χαίρουσαι, ἀγαλλόμεναι. Etym.

Ἄγημα, τος, τὸ, AGMEN, ab ἄγω.

Ἀγήνορα, acc. sing. ab ἀγήνωρ, ορος, ὁ strenuus: ex ἄγαν, & ἀνήρ· hinc ἀγηνορία, superbia. ἀγηνορίῃσιν, dat. pl. Ion. Est & Ἀγήνωρ, nomen propr.

Ἀγηνορέω, ῶ, superbio, insolesco; ἐπαίρομαι.

Ἀγηνορίδης, ου, ὁ, compositum, à nomine ἀνὴρ vir, & ἄγαν, valde, seu nimis; significat modò superbum, ὑπερήφανον, superbè contumacem; ut apud Hesiod. modò, fortem, inclytum, strenuum: in Hom.

Ἀγήοχα, duxi, perf. pro ἦχα, Att. ἀγήχα, &, pleonasmo literæ ο, ἀγήοχα, verbi ἄγω.

Ἀγήραος, ου, ὁ, ἡ, senii expers, pro ἀγήρατος, Poët. ex α, & γῆρας.

Ἀγήρατον, ου, τὸ, herbæ nomen quæ diutissimè durat.

Ἀγήρως, ω, ὁ, ἡ, idem quod ἀγήρατος· in acc. ἀγήρω, sine ν, reperitur.

Ἀγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, scelestus, idem scilicet quod ἐναγής.

Ἀγήσανδρος; Pluto: ἀΐδης, sic dicitur ab Æschylo.

Ἀγήσασθαι, Dor. pro ἡγήσασθαι; hócque pro διηγήσασθαι, narrare, recensere.

Ἀγηται, 3. sing. ab ἄγημι, inusitat. pro ἄγαμαι, admiror. Th. ἀγάω.

Ἀγησίλαος, ου, ὁ, Princeps Lacedæmonius: ex ἄγω & λαός.

Ἀγησίχορος, ου, ὁ, Poët. & Dor. pro ἡγησίχορος, ου, ὁ, qui choris præest: ex ἡγέομαι, & χορός.

Ἀγητὴρ, ῆρος, ὁ, Dor. pro ἡγητὴρ, comm. ἡγεμὼν, όνος, ὁ, dux, princeps.

Ἀγητὸς, οῦ, ὁ, admirabilis, in pl. ἀγητοί. Th. ἀγάω.

Ἁγιάζω, sanctifico, f. σω. p. κα. a. 1. pass. ἡγιάσθην, f. 1. ἁγιασθήσομαι. Vide ἅγιος.

Ἁγίασμα, ατος, τὸ, purificatio; καθαρότης. Suid. pro ναὸς, i. e. templum, accipit, in hoc loco, Psalm. David. ἐγενήθη Ἰουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ.

Ἁγιαστήριον, ου, τὸ, sanctuarium.

Ἀγίγαρτος βότρυς, uva acinis carens, ὁ ἄνευ

ἀνδὶ γιγάρτων.

Ἁγίζω, fœmin. σω. purifico: pro ἁγιάζω.

Ἁγινέω, ῶ, Poët. & Ion. idem quod ἄγω; ago, duco. Legitur & ἀγίνω.

Ἁγιόγραφα, τὰ, sancta scripta; pars sanctorum librorum: Damascenus.

ἍΓΙΟΣ, ου, ὁ, sanctus: ab ἅγος· hinc ἁγιότης, ητος, ἡ, sanctitas. ἁγιάω, & ἁγιάζω, sanctifico. ἁγιασμὸς, ου, & ἁγίασμα, ατος, τὸ, sanctificatio. ἁγιαστία, ας, ἡ, sanctimonia.

Ἅγιον, τὸ, sanctuarium. ἅγια, ων, τὰ, tabernaculum primum, cœlum secundum & tertium.

Ἁγιστεύω, & ἁγιστέω, venerationi habeo: ab ἅγος.

Ἁγιστής, rixator, contumeliosus; ὑβριστής.

Ἁγιστία, seu ἁγιστεία, ας, ἡ, sacrum, ceremonia: ab ἅγος.

Ἁγιωσύνη, ης, ἡ, sanctimonia.

ἈΓΚΑΙ', ulnæ, nom. pl. ab ἀγκή· hinc ἀγκάλη, ἀγκαλὶς, ἡ, ulna; & ἀγκάζομαι, seu ἀγκαλίζομαι, ulnis complector, & foveo.

Ἀγκαλεῖν, est poeticè, pro ἀνακαλεῖν, accire, & accersere.

Ἀγκάλεες, etiam vocant Græci, anchoras, quas & ἀγκύρας.

Ἀγκάλιναι, αἱ, pro ἀγκάλαι, Argivi dicunt.

Ἀγκαλὶς, ίδος, ἡ, fasciculus, sarcina: hinc ἀγκαλιδαγωγὸς, ου, ὁ, bajulus: & ἀγκαλιδοφόρος, ὁ τὰς ἀγκαλίδας ἄγων, ἢ φέρων.

Ἄγκαλον, Varinus Lexicogr. affert, pro ἄνοιξον, aperi; forsan, scribendum, ἄγχαλον, ab ἀγχαλάω, poeticè, itidem usurpato, pro ἀναχαλάω, relaxo, & aperio.

Ἄγκαλον, revoca, a. 2. imper. pro ἀνάκαλον, ab ἀγκαλέω, Poët. pro ἀνακαλέω. ἀγκαλεῖ, 3. præs. ind. Poët. pro ἀνακαλεῖ. Th. καλέω.

Ἄγκαλος, ex Homeri hymno, in Apollinem, adfertur pro fasciculo; ut idem sit, quod ἀγκαλίς.

Ἀγκάλπις, ιδος, ἡ, præcipitium, fovea.

Ἀγκὰς, adv. in ulnis: ab ἀγκή.

Ἄγκεα, pl. valles, ab ἄγκος.

Ἄγκειμαι, pro ἀνάκειμαι, Poët. Syncop. Et sic in reliquis.

Ἀγκεράτεσσι, pro ἀνὰ κεράτεσσι, supra cornua, Poët.

Ἀγκή, ῆς, ἡ, ulna: vide ἀγκαί.

Ἄγκη, pro ἀγγεῖα, legitur, 13. Evang. Matth. Vasa: vide ἀγγεῖον.

Ἀγκηδὴς, ἀβλαβὴς, innoxius.

Ἀγκὴς, resonans; ἀνήχης.

Ἀγκίον, diminut. ab ἄγκος; vide.

ἌΓΚΙΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, hamus: hinc ἀγκιστρεία, ας, ἡ, piscatura: & ἀγκιστρεύω, hamis venor: & ἀγκιστρέω, hamis capio.

Ἀγκιστροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, hamatus, aduncus, in hami modum.

Ἀγκιστροφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, piscis, scil. hamivorus, ut silurus, apud Aristot. hamifraga redditur à Gaza. Item, avarus, φιλάργυρος. Etymol.

Ἀγκιστρωτὸς, οῦ, ὁ, hamatus, hamis consertus.

Ἄγκλητος, jactabundus, pro ἀνάκλητος.

Ἀγκλεύω, servo, σώζω.

Ἀγκλίνας, pro ἀνακλίνας, a. 1. part. ab ἀνακλίνω, reclino.

Ἀγκλὸν, οῦ, τὸ, obliquum, tortuosum; σκολιόν.

ἈΓΚΟΙ'ΝΗ, Poët. ulna: ex ἀγκών, quasi ἀγκώνη· hinc ἀγκοινίζω, ulnis amplector.

Ἀγκομίζειν, pro ἀνακομίζειν, reportare: hinc ἀγκομίζων per Enallagen, pro ἀνακομίσων, præsens pro fut. ἀγκομίσαιθ', 3. sing. a. 1. opt. med.

Ἀγκονέω, studiosè in opere versor: ab ἀνὰ, & κονέω, festino.

Ἄγκονος, διάκονος, δοῦλος, minister, servus; &

Ἀγκονίδες, αἱ, ministræ; ab ἀγκονεῖν, quod diligentem esse in actionibus significat. Etym.

Ἄγκορες, τὸ, insatiabile; ἀκόρεστον, forsan, pleon. τοῦ γ, pro ἀκορές.

ἌΓΚΟΣ, εος, τὸ, vallis: hinc ἀγκίον, ου, τὸ, vallis parva.

Ἀγκόχασι, Macedonicè pro ἐνωόχασι, 3. pl. med. verbi φέρω.

Ἀγκρεμάσας, pro ἀνακρεμάσας, suspendens, part. aor. 1. ab ἀνακρεμάννυμι, suspendo; Antipater Epigram.

Ἀγκρίνω, pro ἀνακρίνω.

Ἀγκρέομαι, pro Ἀνακρέομαι.

Ἀγκταλιάζω, suffoco, ango; ἄγχω, Varin.

Ἀγκτὴρ, ῆρος, ὁ, vinculum, fibula: ab ἄγχω.

ἈΓΚΥ'ΛΗ, ης, ἡ, amentum, jaculi genus; genus populi; vitium linguæ: hinc ἀγκυλίζομαι, jaculor. ἀγκυλισταὶ, jaculatores; ἀγκυλόγλωσσον, ου, τὸ, linguæ præpedimentum. ἀγκυλοτόμιον, ου, τὸ, instrumentum Chirurgicum quo istud linguæ vitium tollitur.

Ἀγκύλια, τὰ, ancilia, pestæ: Plutarch.

Ἀγκύλομαι, flector, κάμπτομαι.

Ἀγκυλομήτεω, gen. Ion. ab ἀγκυλομήτης, ου, ὁ, versipellis, versutus: ex ἀγκύλος, & μῆτις.

ἈΓΚΥ'ΛΟΣ, ου, ὁ, Uncus, curvus: hinc ἀγκυλόω, incurvo: ἀγκύλωσις, incurvatio. ἀγκύλως, tortuosè: hinc forsan Lat. angulus. Angl. Ancle, & Angle.

Ἀγκυλότοξος, ου, ὁ, curvum arcum habens: ab ἀγκύλος, & τόξον.

Ἀγκυλοχεῖλαι, repandi rostri, pl. ab ἀγκυλοχείλης, ου, ὁ· ex ἀγκύλος, & χεῖλος. Dicimus & ἀγκυλόχειλος, ου, ὁ.

Ἀγκυλοχῆλαι, ungulis curvis, pl. à χηλή.

ἌΓΚΥΡΑ, ας, ἡ, anchora, præsidium: hinc ἀγκυρόω, anchorâ firmo. ἀγκυρίζω, supplanto.

Ἀγκύριον, ου, τὸ, parva anchora; item, urbis Italiæ nomen: Stephanus.

Ἀγκυρωτὸς, anchoris firmatus, fundatus.

Ἀγκωλιάζω, altero pede salio; dicitur etiam, ἀσκωλίζω, & ἀσκωλιάζω.

ἈΓΚΩ'Ν, ῶνος, ὁ, cubitus: hinc ἀγκωνίσκος, parvus cubitus.

Ἀγκωνίσκοι, instrumenta tortoria, & carnificinæ.

Ἀγλαέθειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, splendidam comam habens.

Ἀγλαΐαι, voluptates, nom. pl. ἀγλαϊάων, gen. pl. Æol. ab ἀγλαΐα, ας, ἡ, præclarum facinus, lætitia. ἀγλαΐῃ, dat. Ion. ἀγλαΐῃσιν, dat. pl. Ion. Th. ἀγλαός.

Ἀγλαϊεῖσθαι, f. 1. med. Att. pro ἀγλαΐσεσθαι, ab ἀγλαΐζω, orno, illustrem facio. Nam Attici in hujusmodi verbis tollunt σ futuri primi, & ultimam circumflectunt; ut pro ἴσω dicunt ιῶ. Th. ἀγλαός.

Ἀγλαΐζομαι, Poët. pro λαμπρύνομαι, splendeo, to Glitter.

Ἀγλάϊσμα, τος, τὸ, nitor, splendor, ornamentum, honor.

Ἀγλαϊσμός, ὁ, ornatus, splendor.

Ἀγλαόγυιος, ου, ὁ, Poët. ὁ ἀγλαὰ καὶ καλὰ γυῖα καὶ μέλη ἔχων, ἢ ποιῶν, qui pulchra membra habet, vel facit.

Ἀγλαόδενδρος, ου, ὁ, ἡ, Poët. qui pulchras fert arbores.

Ἀγλαϊστός, optatus; & Ἀγλαϊστή, optata, honorata.

Ἀγλαόθρονος, ου, ὁ, ἡ, splendidas sedes habens. Musarum epithetum.

Ἀγλαόθωκος, ου, ὁ, ἡ, Poët. idem ac ἀγλαόθρονος, ὁ Ἀγλαὸν θῶκον ἔχων, qui pulchram habet sedem, vel solium.

Ἀγλαόκαρπος, ου, ὁ, ἡ, quæ pulchrum habet carpum. per Synech. pro formosa. Homerus passim Θέτιν ἀργυρόπεζαν; quam Pindarus vocat ἀργυρόκαρπον. Item pulchrum fructum habens.

Ἀγλαόκοιτος, splendidum lectum habens.

Ἀγλαόκουρος, ου, ὁ, ἡ, ὁ ἀγλαοὺς κούρους ἔχων, qui illustres pueros habet.

Ἀγλαόκωμος, ου, ὁ, Poët. ὁ ἀγλαὸς περὶ τὸν κῶμον, qui decorat & ornat comitatum aliquem.

Ἀγλαομήτης, ου, ὁ, consilio clarus; unde,

Ἀγλαομῆτις, consilio clara.

Ἀγλαόμορφος, splendidam formam habens.

Ἀγλαόπαις, δος, qui splendidos habet filios; claros habens liberos: Nonn.

ἈΓΛΑΟ'Σ, οῦ, ὁ, splendidus: q. d. magnâ admiratione dignus, παρὰ τὸ ἄγαν λάφν, εἴτε βλέπειν, i. vehementer intueri; quod fit quum res aliquas videmus admiratione & spectatu dignas: hinc ἀγλαὰ, splendida: hinc ἀγλαΐα, splendor. ἀγλαΐζω, illustro. ἀγλάϊσμα, τὸ, ornamentum.

Ἀγλαοτρίαινος, ου, Epithet. Neptuni: ab ἀγλαοτρίαινα, pro comm. ἀγλαοτριαίνης, ου, ὁ ἀγλαὸς τρίαιναν, inclytus tridente.

Ἀγλαόφωνος, ὁ καὶ ἡ, splendidam vocem & claram mittens.

Ἀγλαυρὸς, οῦ, ὁ, stultus; μωρός: Hesych.

Ἀγλαωπὸς, ὁ, pulcher.

Ἄγλαυκον, salsum, ἁλυκόν.

Ἀγλαφία, ας, ἡ, robur comparatum ex bona cibatione.

Ἀγλάωψ, ωπος, ὁ, aspectu splendidus.

Ἀγλεάτης, ου, ὁ, famulus οἰκέτης, servus.

Ἀγλευκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, insuavis, insipidus: ab α, & γλεῦκος, vel γλυκύς.

Ἄγληνος, cæcus, expers oculi; ex α priv.

priv. & γλήνη, pupilla oculi, vel oculus

Ἀγλίδια, τὰ, spicarum divisiones in allio.

Ἀγλίδιον, τὸ, Doricè, allium.

ἈΓΛΙΘΕΣ, αἱ, alliorum capita.

Ἀγλύομαι, tædor, atque offendor; βλάπτομαι· Hesych.

Ἀγλυκὴς, έος, amarus, expers dulcedinis: Theoph.

Ἀγλωσσεῖν, maledicere; traducere aliquem lingua, atque infamare; δυσφημεῖν.

Ἄγλωσσος, ου, ὁ ἡ, qui nullam habet linguam: Metonym, pro non facundo.

Ἄγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, infans & elinguis: Aristoph.

Ἄγμα, τος, τὸ, fragmentum: ab ἄγνυμι.

Ἀγμέονες, pani, bubones, tumores in inguinibus. βουβῶνες.

Ἀγμὴ, ης, ἡ, locus; ὀξεῖα.

Ἀγμηρὸς, οῦ, ὁ, quietus; ἥσυχος.

Ἀγμίζω, μ. ίσω; concutio, frango.

Ἀγμὸς, οῦ, ὁ, locus præruptus, litus: ab ἄγνυμι.

Ἁγναῖος, ὁ, purus, castus; καθαρός.

Ἀγναπτοπόλεμος; homo invicti roboris, bello insuperabilis, ἀνίκητος.

Ἄγναμπτος, non flexilis: ab α, & γνάμπτω.

Ἄγναφος, ου, ὁ, ἡ, impexus: ex α, & γνάφω.

Ἁγνεία, ας, ἡ, castitas. Th. ἁγνός.

Ἁγνευτήριον, ου, τὸ, sanctuarium, sacrarium; pro monasterio, apud Gregor. quòd ibi mens expiari debet, ac à contagione vitæ civilis expurgari. Bud. Comment.

Ἀγνευτικὰ, quæ minus Venere valent; sic Gaza, apud Aristot. i. e. minus in venerem proclivia animalia.

Ἁγνεύω, vide in ἁγνός.

Ἀγνέω, accipio, apud cretenses; λαμβάνω· item, ἄγω, hoc est, duco. Hesych.

Ἀγνήκαμες, pro ἠγνοήκαμεν, Æol. ignoravimus, perf. act. ab ἀγνοέω.

Ἁγνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, castus.

Ἁγνίζω, f. ίσω. p. κα. purifico, expio. ἁγνισμὸς, οῦ, ὁ, purificatio. Th. ἁγνός.

Ἁγνιστικὸς, οῦ, ὁ, lustrandi, expiandique vim habens.

Ἀγνοδίκος, ὁ καὶ ἡ, justum ignorans.

Ἀγνοέω, ῶ, ignoro. imperf. ἠγνόεον, ουν, f. ήσω. p. ηκα. a. 1. part. ἀγνοήσας· hinc ἀγνόημα, ατος, τὸ, erratum: ex α, & νόος.

Ἀγνοητέον, ignorandum est, nesciendum.

Ἄγνοια, ας, ἡ, ignorantia: ab ἀγνοέω.

Ἀγνοιέω, metri causâ, pro ἀγνοέω.

Ἀγνοίῃσιν, Ion. & Poet. pro ἀγνοῇ, ignoret, 3. sing. præs. sub. act.

Ἀγνοούμενος, latens, occultus; ab ἀγνοέομαι.

ἉΓΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, castus, purus; ab ἄγος· hinc ἁγνῶς, castè. ἁγνεύω, castus sum. ἁγνεία, &c.

ἌΓΝΟ'Σ, ου, ἡ, vitex, agnus castus.

Ἀγνοοῦν, præs. part. neut. gen. verbi ἀγνοέω.

Ἁγνότης, ητος, ἡ, castitas, sanctitas.

ἈΓΝΥΘΕΣ, lapides quos stamini inter texendum appendunt textores.

Ἄγνυμι, & ἀγνύω, frango; μ. ἄξω, ἀπὸ τοῦ ἄγω (τὸ κλῶ) ex quo ἀγνῶ, ἀγνύω, & ἄγνυμι) π. ἦχα, καὶ μέσος, ἦγα; unde, ἔαγα, Attice, Aor. 1. ἦξα, καὶ ἔαξα· Unde κατέαξα. Herodot. Hesiod, &c.

Ἄγνυτ', pro ἄγνυτο, 3. sing. imperf. pass. ab ἄγνυμι, vel ἀγνύω.

Ἄγνω, & ἀγινῶ, Poet. pro ἄγω, duco.

Ἀγνωμονέω, ῶ, μ. ήσω; ignoranter, & imperitè ago: Poll. Item, iniquè & improbè ago; inquit. Bud.

Ἀγνωμονοῦμαι, iniqua patior; interp. Bud. apud Plut. in Ant. significare dicit, & ἀχαριστοῦμαι.

Ἀγνωμόνως, stulte, temere, improbè, sine ratione, ingratè.

Ἄγνωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, stultus, imperitus, malignus, ingratus: τὸ ἄγνωμον, res ingrata, & iniqua.

Ἀγνωμοσύνη, ης, ἡ, inhumanitas, imperitia: ab

Ἀγνώμων, ονος, ὁ, ἡ, mente & judicio carens: ex α, & γινώσκω.

Ἀγνωρίζω, ignoro.

Ἀγνώριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, incertus, incognitus; aut qui agnosci non possit.

Ἁγνῶς, castè, adv. ab ἁγνός. Sed ἀγνῶς, inscienter, cum tenui, adv. ex α, & γινώσκω. Sed ἀγνὼς, ῶτος, ὁ, ignarus, ignotus.

Ἀγνώσασκε, Ion. pro ἠγνόησε.

Ἀγνωσία, ας, ἡ, ignorantia. Th. γινώσκω.

Ἀγνώσσω, εις, ει, ignoro, præs. ind. hinc ἄγνωστος, ου, ὁ, ἡ, ignotus: hinc ἀγνωστέω, idem: ex α, & γινώσκω.

Ἄγνωτος, ἄγνωστος, incognitus. Aristoph.

Ἀγόγγυστος; qui est citra murmurationem & tædium: ex α, & γογγύζω. Cyrill.

Ἀγοήτευτος, qui fascinari non potest: hinc ἀγοητεύτως, citra præstigium & fucum. Th. γόης.

Ἀγοίατο, ducerentur, 3. pl. opt. pass. præs. Ion. pro ἄγοιντο, ἄγοι, præs. opt. act.

Ἀγοθλέω, turbo, perturbo; ὀχλεύω, sive ὀχλῶ.

Ἀγοίτης, injurius; ὑβριστής.

Ἄγομαι, (passivum ab ἄγω) ducor; capitur & activè, pro duco, assero.

Ἀγόμφωτος, ου, ὁ, ἡ, incompactus. Th. γόμφος.

Ἄγον, imperf. Ion. vel Dor. pro ἦγον, duxi: at ἄγον, a. 2. ab ἄγω, duco.

Ἀγονέω, sum sterilis, sterilesco.

Ἀγονία, ας, ἡ, liberorum, & generandi expers facultas; sterilitas, orbitas, &c.

Ἀγονομόχθος, mulus; ἡμίονος; forsan à sterilitate, sic appellatus, huic, enim, hoc animal obnoxium est. Hesych.

Ἄγονος, qui gignere non potest: ex α, & γείνομαι.

Ἀγόνατος, ου, ὁ, genu carens; non geniculatus; ex α, & γόνυ, genu.

Ἄγοντι, Dor. pro ἄγουσι, ducunt, 3. pl. ind. præs. ab ἄγω.

ἈΓΟΡΑ', ᾶς, ἡ, forum; item concio, oratio, annona, emptio, &c. quasi ab ἀγείρω, in p. med. ἤγορα· hinc ἀγοραῖος, ἀγοράζω, delibero. ἀγορητὴς, ἀγορεύω.

Ἀγοράασθαι, Poet. pro ἀγοράσθαι, seu ἀγορᾶσθαι, concionari: ab ἀγοράομαι. Th. ἀγορά.

Ἀγοράζω, emo, f. σω. p. κα. p. pass. ἠγόρασμαι. a. 1. ἠγοράσθην. Th. ἀγορά.

Ἀγοραῖος, ου, ὁ, circumforaneus, vilis, item forensis. Sed ἀγόραιος, dies fastus. Th. ἀγορά.

Ἀγορανόμος, ου, ὁ, præfectus annonæ: unde ἀγορανομέω, & ἀγορανομία· παρὰ τὸ ἐν τῇ ἀγορᾷ νέμειν τὸ δίκαιον.

Ἀγοράσδεν, Dor. pro ἀγοράζειν, emere.

Ἀγορασείω, empturio, emere cupio: Bud.

Ἀγόρασις, εως, ἡ, & ἀγορασία, ας, ἡ, emptio, ἀγόρασμα, τος, τὸ, res venalis. ἀγοραστὴς, οῦ, ὁ, obsonator: ab ἀγοράζω.

Ἀγόρασον, άτω, & in pl. ἀγοράσατε, emite. a. 1. imperat. act. ἀγορασώμεθα, a. 1. sub. ab ἀγοράζω.

Ἀγορευέμεν, referre, narrare, præs. inf. Ion. pro ἀγορεύειν, & ἀγόρευ pro ἀγόρευε, imperf. Ion. vel præs. imperat. ut & ἀγόρευον, pro ἠγόρευον, imperf. ab ἀγορεύω, concionor. ἀγόρευσε, nuntiavit, a. 1. Ion. pro ἠγόρευσε. Th. ἀγορά.

Ἀγορέων, gen. pl. Ion. ab ἀγορά.

Ἀγορὴ, Ion. pro ἀγορά. ἀγορήνδε, ad forum, adv. ἀγορῆφι, in foro. ἀγορητὴς, οῦ, ὁ, orator; ut & ἀγορητής.

Ἀγορηθεὶς, έντος, ὁ, a. 1. part. pass. ab ἀγοράω, dico. Vel Poet. pro ῥηθεὶς, dictus. Vel ab ἀγορέω, pro ἀγορεύω.

Ἀγορῆθεν, ex foro, aut è concione. Iliad. β.

Ἀγορήσατο, concionatus est. a. 1. m. Ion. pro ἠγορήσατο, ab ἀγοράω. Th. ἀγορά.

Ἀγορητὺς, ύος, ἡ, eloquentia.

Ἄγορος, congregatio, exercitus; Vel, etiam concionator.

ἌΓΟΣ, εος, τὸ, veneratio, piaculum, item scelus: inde ἁγίζω, ἁγιστεύω, ἁγιστεία, &c. ab ἅγη dies festus, vel ab ἅζω.

Ἀγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, dux ab ἄγω.

ἈΓΟΣΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, manûs pars interior, vel vola; aliis cubitus: q. ab ἄγω.

ἌΓΡΑ, ας, ἡ, captura, præda, venatio: indè ἀγρεύω, venor, ἄγρευμα, præda venatu quæsita, ἀγρευτὴς, οῦ, ὁ, venator &c.

Ἀγράθειν, commiscere; συνάγειν.

Ἀγραῖος, οῦ, ὁ, prædæ præfectus.

Ἀγράμματος, ου, illiteratus: ab α, & γράμμα.

Ἀγραμματία, literarum imperitia.

Ἄγραπτος, non scriptus.

Ἀγραυλέω, ῶ, ruri seu in agro pernocto, f. ήσω. p. ἠγραύληκα. Hinc ἄγραυλος, in agro stabulans: ab ἀγρὸς, & αὐλή.

Ἄγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, non scriptus. Th. γράφω.

Ἀγρεῖ, pro ἄγε· & ἀγρεῖ μὰν, pro ἄγε δὴ adverb. adhortandi: ab ἀγρέω, venor: hinc ἀγρεῖτε, pro ἄγετε.

Ἀγρεῦεις, Hesych. περιέρχῃ, i. e. circumis.

Ἀγρεῖος, ου, ὁ, rusticus; ἀμαθής.

Ἀγρετάω

Ἀγρειτάω, sum violentus; aliàs ἀγρόδατῶ, congrego; συναθροίζω.

Ἀγρεῖφνα, & Ἀγρείφνη, ἡ, furcilla; instrumentum rusticum quo fœnum corraditur, rastellum. Alcimus, Suidas.

Ἀγρεμὼν, όνος, ὁ, venator: Hesych.

Ἀγρεσία, ἡ, captura; ἄγρα, venatio: in Epigram.

Ἀγρεῖα, accumulat; συναθροίζει.

Ἄγρευμα, τος, τὸ, præda; εὕρημα, spolium; Euripid. in Andromacha.

Ἀγρεὺς, έως, ὁ, Poët. venator: Th. ἄγρα.

Ἄγρευσις, ἡ, inventio, prædatio; εὕρεσις.

Ἀγρεύειν, inferre injuriam; ὑβρίζειν.

Ἄγρηθεν, ex venatione: Apoll. 2.

Ἀγρευτήρ, ῆρος, ὁ, ut & ἀγρευτὴς ϩ, ὁ, venator: quod ab ἀγρεύω. Vide ἄγρα.

Ἄγρην, Ion. pro ἄγραν, acc. singular. ἄγρα.

Ἄγρηνον, ϩ, τὸ, rete, & vestis lanea, reti similis; peculiaris tragediæ, quâ utebantur Bacchantes.

Ἀγριαίνομαι, amaresco; πικραίνομαι.

Ἀγρῆξαι, obsequi, assentiri; πεῖθεσθαι, συνέπεσθαι.

Ἀγριαίνω, exaspero, irrito: ab ἄγριος.

Ἀγριὰς, άδος, ἡ, agrestis: ab ἀγρός.

Ἀγρίδιον, ϩ, τὸ, agellus.

Ἀγριέλαιος, ὁ, ἡ, oleaster: ex ἄγριος, & ἐλαία.

Ἀγριοκήπιον, ϩ, τὸ, hortulus incultus; Strabo lib. 10. ex ἄγριος, & κῆπος, hortus.

Ἀγριόμηλα, sylvestria mala; τὰ ἄγρια μῆλα; Dioscorid. lib. 1. Theocrit. Vocat. ὀρειμαλίδας: i. montana mala.

Ἀγριοπιὲς, flagitiosus, immanis.

Ἀγριόρνιθες, feræ gallinæ: Theophil.

Ἄγριος, ϩ, ὁ, nomen viri.

Ἄγριος, ία, ιον, agrestis, ferus. Sic ἄγρια, rusticè, neut. pl. pro adverb. Th. ἀγρός. ἀγριωτάτῳ, dat. sing. superlat.

Ἀγριότης, τος, ἡ, rusticitas. Ἀγριόω, sævire facio. Th. Ἄγριος.

Ἀγριότης, ϩ, ὁ, agricola.

Ἀγριόφωνος, barbarus; Pindarus.

Ἀγριόω, ῶ, μ. ώσω; exaspero, irrito, sevire facio. Theoph. Xenoph.

Ἀγρίππας, α, ὁ, Agrippa, viri nomen.

Ἀγρίφη, ligo; σκάφη δίκελλα. Etym.

Ἀγριώδης, έος, ὁ ϗ ἡ, ferus: ab ἄγριος.

Ἀγρίως, asperè, durè; seu duriter.

Ἀγριωπὸς, ϩ, ὁ, impudens; homo agresti ferociâ; vel agresti aspectu, trux. Gellius, ἀγριόφθαλμος.

Ἀγροβότης, qui in agris pascit: Soph.

Ἀγροδότης, ϩ, ὁ, largitor venationis: Epigram.

Ἀγρογείτων, ονος, ὁ, vicinus, finitimus; prop. vicinum agrum habens.

Ἀγρόθεν, rure, ex agro; Odyss. ὁ.

Ἀγρόθι, in agro; ruri: Varin.

Ἀγροικία, ας, ἡ, villa, domus in agro: ab ἀγρός. ἀγροικότατος, superlat. ab ἄγροικος; rusticus.

Ἀγροικίζομαι, μ. ίσομαι, acriùs irritor; morosius sum.

Ἀγροικικὸς, rusticanus.

Ἀγροίκως, imperitè, rusticè: ἀμαθῶς.

Ἀγροιώτας, acc. pl. ab. Ἀγροιώτης, ϩ, ὁ, agrestis, pro ἀγρότης. Th. ἀγρός.

Ἀγροκύδοιμος, ϩ, ὁ, qui in agris tumultuatur: ab ἀγρὸς, & κυδοιμός.

Ἄγρομαι, pro ἀγείρομαι; undè ἀγρόμενος, i. e. ἀθροιζόμενος, συνηγμένος, συνηθῶν, congregatus: Musæus

Ἀγρομένοισιν, dat. pl. Ion. pro ἀγρομένοις, per Sync. sic ἀγρομένοιο, gen. Ion. ἀγρομένων, congregatorum, pro ἀγρομένων, ab ἀγείρω.

Ἀγρομένης, ϩ, ὁ, in agro se continens nec urbem adiens.

Ἀγρόνδε, in agrum.

Ἀγρονόμης, ὁ ἐν ἀγροδιαιτείβων, ὁ ἐν ἀγρῷ, in agro degens.

Ἀγρονομία ας, ἡ, agri suburbani administratio. Ἀγρονόμοι agrorum definitores. Ab ἀγρὸς, & νέμω.

ΑΓΡΟ΄Σ, ϩ, ὁ, rus, ager: ab ἄρω, aro: hinc ἀγρόθι, ἀγρόθεν, ἀγρόνδε, adverb. in agro, ex agro, in agrum. Hinc ἀγρότης, ἄγριος, &c. & forsan Angl. Acre.

Ἀγροτέρα, ας, ἡ, Poët. pro ἀγρευτικὴ, venatrix.

Ἀγροτέρης, feræ, gen. sing. f. g. ab ἀγρότερος. Th. ἀγρός.

Ἀγρότης, ϩ, ὁ, rusticus ab ἀγρός.

Ἀγρότης, ητος, ἡ, pro ἀγριότης, rusticitas.

Ἀγροφύλαξ, ακος, ὁ, saltuarius; custos agri, seu saltus.

Ἀγρόω, μ. ώσω, venor; in venatu capio.

Ἀγρυξία, ας, ἡ, silentium, taciturnitas; ex α, priv. & γρύζω, grummio; & per metaphoram, submussito. ἀγρυξίᾳ δέδενται, vincti sunt taciturnitate, ut ne γρύζειν, mutire quidem audeant; dicitur de erubescentiâ confusis.

Ἀγρυπνέοντα, vigilantem acc. sing. part. præs. ab ἀγρυπνέω.

Ἀγρυπνίη, ης, ἡ, Ion. vide in ἄγρυπνος.

Ἄγρυπνος, pro ἄϋπνος, insomnis. ἀγρύπνοισιν, vigilibus, dat. pl. Ion. hinc ἀγρυπνία, ας, ἡ, vigilia. ἀγρυπνέω, ῶ, vigilo. p. ἠγρύπνηκα. ex α, & ὕπνος.

Ἀγροφεὺς, έως, ὁ, rusticus; ἀγροῖκος. Pollux.

Ἀγρώστιν, θηρεύειν· hinc nomen Poët. ἀγρώστια, ης, ἡ, venatrix. ἀγρώστης, ϩ, ὁ, & ἀγρώστωρ, ὁ, venator.

Ἄγρωστις, gramen, qui in ἀγρῷ nascitur. Angl. Grass.

Ἀγρώτης, ϩ, ὁ, Poët. ectasi pro ἀγρότης, unde & alterum Poëticum ἀγροιώτης, agricola. Th. ἀγρός.

ΑΓΥΙΑ΄, ᾶς, ἡ, vicus, via: ab ἄγω, & γυῖα.

Ἀγυία, imbecillitas; ἀσθένεια, Galen. in Gloss. unde ἄγυιος, imbecillus, Infirmus, ibidem.

Ἀγυιᾶτις, ιδος, Poët. ἡ ἐν τῇ αὐτῇ ἀγυιᾷ οἰκοῦσα, quæ in eodem vico habitat.

Ἄγυιος, inarticulatus, carens membris; ἄναρθρος.

Ἀγύω, Eo; hoc verbum & similia in υω, finientia, præter præsens & imperfectum, non declinantur; sic ὀπύω, ineo, &c.

Ἀγυμνασία, ας, ἡ; contr. γυμνασία.

Ἀγύμναστος, ϩ, ὁ ϗ ἡ, inexercitatus: à γυμνάζω.

Ἀγυμνάστως, inexercitatè, imperitè; Xenophon.

Ἀγύναικος, & ἀγύνης, & ἄγυνος, ϩ, ὁ, cœlebs: ab α, & γυνή.

ΑΓΥΡΙΣ, εως, ἡ, cœtus, congregatio: q. ab ἀγεὶρ, Æol. mutato ο in υ· hinc ἀγυρέω, & ἀγυρίζω, congrego.

Ἀγυρμὸς, ϩ, ὁ, turba, strepitus; aliquando pro mendicitate; est etiam omnis collectio, vel congregatio, &c.

Ἀγύρτης, ϩ, ὁ, agyrta: ab ἀγείρω, vel ἄγυρις· hinc ἀγυρτάζω, colligo.

Ἀγυρτία, ας, ἡ, sive ἀγυρτεία; circulatio, præstigium; impostura; mendicitas; & cœtus, congregatio: ὁμιλία.

Ἀγυρτίζω, congrego; item, præstigias exerceo.

Ἀγυρτικὸς, ϩ, ὁ, idem quod ἀγύρτης; ψευδής, futilis, mendax; vanus; præstigiator: Plutarch.

Ἄγχαζε, Poët. pro ἀνάχαζε, & ἄγχασαι, pro ἀνάχασαι, à Th. ἀγχάζω, pro ἀναχάζω, quod est ἀναχωρέω, recedo.

Ἀγχ', pro ἄγχι, prope, adv.

Ἀγχαλάω, Poet. pro ἀναχαλάω, relaxo.

Ἄγχασδε, Dor. pro ἄγχαζε.

Ἄγχαυρον, crepusculum, diluculum, παρὰ τὸ ἀγχῦ ἔχειν τὴν αὔραν.

Ἀγχεῖος, ϩ, ὁ, propinquus; ab ἄγχι.

ΑΓΧΙ, adv. propè, cum genitivo.

Ἀγχίαλος, ϩ, ὁ ϗ ἡ, mari vicinus: ab ἄγχι & ἅλς· item nomen propr. viri, & urbis.

Ἀγχιβαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, profundus: ab ἄγχι & βάθος.

Ἀγχιβέβακε, Dor. pro ἄγχαζε propè accessit, p. act. ab ἀγχιβαίνω, f. βήσω· unde ἀγχιβάτης, & ἀγχιβατέω· quod ex ἄγχι, & βαίνω.

Ἀγχίγυος, conterminus; apud Dionys. de situ orbis.

Ἀγχίγυοι, οἱ πλησιόχωροι, γείτονες; vicini, propinqui: Apoll. Rhod.

Ἀγχιθανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, propè mortuus. Th. θνήσκω.

Ἀγχίθεος, ϩ, ὁ ϗ ἡ, propinquus Deo.

Ἀγχιθύρεις, propinquis, dat. pl. ab ἀγχίθυρος, vicinus: ab ἄγχι, & θύρα.

Ἀγχιμαχητὴς, ϩ, ὁ, & ἀγχίμαχος, & ἀγχέμαχος, euphoniæ gratiâ, cominùs pugnans. Th. μάχομαι.

Ἀγχίμολον, adv. ex ἀγχίμολος, ϩ, ὁ, ἡ; à propinquo veniens: ex ἄγχι, & μολέω, seu μόλω.

Ἀγχινεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nubibus propinquus; altus; in Epigram.

Ἀγχίνοια, ας, ἡ, solertia; ἀγχίνοος, ϩ, ὁ ϗ ἡ, solers, ingeniosus: ab ἄγχι, & νόος.

Ἀγχινόως, acutè; subtiliter. Bud.

Ἀγχίπορος, propinquus: Nonn.

Ἀγχίπους, latu facilis; adstans; propinquus: Sophocl.

Ἀγχίῤῥοος, ϩ, ὁ ϗ ἡ, cujus fluenta propè sunt. Th. ῥέω.

Ἀγχίσαο, gen. Æol. ab Ἀγχίσης, ϩ, dat.

Ἀγχίσῃ, nom. propr. viri.

Ἀγχισβατέω, contendere, pugnare; διαφέρεσθαι; sed ἀγχιβαλέω, ambigo, dubito; apud Iones.

Ἀγχίσπορος, ὁ ϗ ἡ, propinquus, affinis genere; ὁ ἐγγὺς γένους; genitivo jungitur.

Ἄγχις pro ἄγχιστα, proximè, maximè, superlat. cum genit. & dat. Pro ἄγχιστα & ἀγχιμάλιστα dicimus. Hinc ἀγχιστεύω, sum propinquus; ἀγχιστεὺς, ὁ, cognatus; ἄγχιστος, ου, ὁ, proximus: ab ἄγχι, vel ἀγχοῦ.

Ἀγχιστεία, ἡ, affinitas, propinquitas; jus propinquitatis; συγγένεια, gentilitas; jus proximæ ac legitimæ successionis, &c.

Ἀγχιστεύω, μ. εύσω, π. εὔκα, sum propinquus; jure propinquitatis hæreditatem cerno aut peto. Ruth. c. 3.

Ἀγχιστῖναι, vel ἀγχιστιναι, nom. pl. f. g. coacervatæ: ab ἄγχι, & ἵστημι.

Ἀγχιστίνδην, κατ' ἀγχιστείαν, Etymol. i. e. juxta propinquitatem; ut à nomine ἀριστος, fit ἀριστίνδην, κ) πλοῦτος, πλουτίνδην. Juxta divitias, &c.

Ἀγχίστροφα, adv. celeriter; ἀγχίστροφα βουλεύεσθαι, sententiam mutare: ex ἄγχι, & στρέφω.

Ἀγχίστροφος, ὁ κ) ἡ, versatilis, volubilis, mutabilis: Herodot. ut, ἀγχίστροφος μεταβολὴ, i. e. velox & prompta mutatio.

Ἀγχιτέλεστος χρόνος, Nonn. dicitur tempus propinquum; & quod propè completur.

Ἀγχιτέρμων, ονος, ὁ, conterminus; qui est metæ propinquus. Vocat Pollux σύνορος, κ) πρόσορος.

Ἀγχίτοκος, ου, ὁ, in propinquo natus.

Ἀγχιφανὴς, propinquus, propè apparens; Nonnus.

Ἀγχοάδην, cunctanter; ἀμβολάδην, Hesych.

Ἀγχόμενος, qui suffocatur, πνιγόμενος; Hippocrat. potius per ω.

Ἀγχονάω, ῶ, strangulo; πνίγω, mortem laqueo consciscо.

Ἀγχόθεν, ex propiore loco, propè.

Ἀγχόθι, idem quod ἄγχι, vel ἀγχοῦ.

Ἀγχόνη, laqueus, quo aliquid ἄγχεται.

Ἀγχοτάτω, proximè, adv. Ion. pro ἐγγύτατα. Sic ἀγχότερος, Ion. pro ἐγγύτερος. Th. ἀγχι.

Ἄγχος, recens; πρόσφατος, ἐγγὺς, propinquus; item, suffocatio πνίγμα, telum, δόρυ, κ) πλησίον.

Ἀγχοῦ, Poët idem quod ἄγχι.

Ἀγχοῦρος, vicinus; παρὰ τὸ ἄγχι τῶν ὅρων εἶναι· item, diluculum, aurora, sic dicitur Cypriis; ὄρθρος, κ) φωσφόρος; Ἀγχοῦρης verò, idem quod πένης, pauper & inops.

Ἀγχεμάχεσθαι, inungi, vel elui; ἀλείφεσθαι, ἢ λοῦσθαι, pro ἀναχεμάνεσθαι, ab ἀναχειαίνω; hoc autem, ab ἀναχείω, perfungo, oblino.

ἈΓΧΩ, strangulo, f. ξω. p. χα. ab חנק strangulare: hinc ἀγχόνη, ancter, id quo aliquid constringitur. Hinc forsan Angl. to hang.

Ἀγχώμαλα, ex æquo, ancipiti Marte; æquâ vi; æqualiter; ἴσα· Thucyd.

Ἀγχώμαλος, ου, ὁ κ) ἡ, propomedùm æqualis: ex ἄγχι, & ὅμαλος.

Ἀγχωμάλως, i. e. ἐξ ἴσου, æquo Marte; æqualiter, pariter; ἀμφιβόλως. Bud.

ἈΓΩ, duco, æstimo, instituo, item proficiscor, &c. f. 1. ἄξω. part. ἄξων, adducturus. præt. ἦχα, Attic. ἀγήοχα, & per Epenthesin τοῦ ο ἀγήοχα. a. 2. ἦγον. Att. ἤγαγον. imper. ἄγαγε, ἔτω. pl. ἀγάγετε. sub. ἀγάγω, ῃς, ῃ, 3. pl. ἀγάγωσιν. inf. ἀγαγεῖν. p. pass. ἦγμαι. a. 1. pass. ἤχθην. f. 1. ἀχθήσομαι. à נהג naag, ducere. Hinc

Ἄγω, sed usitatiùs ἄγνυμι, frango. f. ἄξω, p. ἦχα, a. 1. ἦξα, a. 2. ἦγον, p. m. ἦγα. Atticè, ἐάξω, ἔαχα, ἔαξα, ἔαγον, ἔαγα.

Ἀγῶ, veneror; unde ἀγάσματα; etiam invideo; μέμφομαι κ) φθονῶ, ἐκπλήττομαι, Iliad. ζ.

Ἀγωγὴ, ῆς, ἡ, vitæ ratio, educatio; ἀγωγεὺς, έως, ὁ, ductor; ἀγώγιμος, ου, ὁ, ἡ, duci, aut vehi facilis: ἀγωγὸς, οῦ, ὁ, ἡ, dux viæ: ἀγώγιον, ου, τὸ, onus quod curru vehitur: ἄγημα, τος, τὸ, agmen elephantorum.

Ἀγωγεὺς, έως, ὁ, qui litem intendit; ὁ ἐνάγων τὴν δίκην, ὁ διώκων; item, lorum quo ducitur equus: item, dux.

Ἀγώγιμον, ου, τὸ, utile, operæpretium, prestabile, τὸ ὠφέλιμον.

Ἀγώγιος, ductor, dux viæ; ὁδηγὸς; προπομπός.

Ἀγωγὸν, τὸ, lenocinium, advocamentum, illecebra.

ἈΓΩ'Ν, ῶνος, ὁ, certamen, cœtus: ab ἄγω· item circus, locus certaminis: ab α, & γωνία.

Ἀγωνάρχης, ου, ὁ, qui ludis & certaminibus præerat; ἀγωνοθέτης, ἄρχων τοῦ ἀγῶνος; dux, vel author certaminis, & princeps: Sophocl.

Ἀγώνια, τὰ, quæ ad ludos & certamina spectant: Cal.

Ἀγωνία, ας, ἡ, angor, anxietas, certamen: ab ἀγών· hinc ἀγωνιάω, certo: ἀγωνίζω, idem, ἀγωνιστὴς, οῦ, ὁ, certator: ἀγωνιστικὸς, cupidus certandi: ἀγώνισμα, certamen: ἀγώνιος, ου, ὁ, qui ad certamen spectat.

Ἀγωνιᾶν, Isocrates usurpavit, pro ἀγωνίζεσθαι, decertare; alioquin, est κινδυνεύεσθαι, κ) φοβεῖσθαι· Polyb.

Ἀγωνίδαται, Ion. pro ἠγωνισμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. pass. ab ἀγωνίζω, ex 3. sing. ἠγώνισται, abjecto augmento, & correptâ penultimâ, exempto sc. σ, & ejus loco insertâ syllabâ δα, ut πεφεράδαται pro πεφερασμένοι εἰσί.

Ἀγωνιεῦμαι, pugnabo, Dor. pro ἀγωνιοῦμαι, hoc autem fut. 1. med. est Attic. po ἀγωνίσομαι, ab ἀγωνίζομαι.

Ἀγωνίζομαι, certo, enitor, imperf. ἠγωνιζόμην, ου, ετο, p. pass. ἠγώνισμαι.

Ἀγώνιος, ὁ κ) ἡ, molestiam adferens; solicitus, anxius; item, ὁ ἐν ἀγῶνι, i. e. qui est in certamine; interdum etiam pro non angulato, & sine angulo; apud Theophrastum; ab α, & γωνία, angulus.

Ἀγωνίσαι, a. 1. inf. & ἀγώνισαι, certato, a. 1. imperat. med. ab ἀγωνίζω.

Ἀγώνισις, εως, ἡ, concertatio: Thucyd.

Ἀγώνισμα, ατος, τὸ, certamen. Omnia ab ἀγών.

Ἀγωνισμὸς, οῦ, ὁ, contentio; contestatio; ἀντιλογία. Etym.

Ἀγωνιστήριον, ου, τὸ, locus certaminis: Aristid.

Ἀγωνιστήρια, Athletarum præmia: Etym.

Ἀγωνιστικῶς, certatim; Ἀγωνιστικῶς ἔχω, teneor contendendi seu certandi cupiditate: Bud.

Ἀγωνοδίκης, βραβευτὴς, Hesych. designatores autem sunt, inquit Ulpianus, ii, quos Græci, βραβευτὰς appellant.

Ἀγωνοθεσία, ας, ἡ, constitutio certaminis; munus ipsum quod edunt agonothetæ.

Ἀγωνοθετέω, ῶ, μ. ήσω, certaminibus præsum, atque in iis omnia moderor; certamina, vel ludos instituo, edo, constituo.

Ἀγωνοθέτης, ου, ὁ, agonotheta; munerarius designator & instructor certaminis; agonum præses & judex; ab ἀγὼν, & τίθημι; id est, ὁ τοὺς ἀγῶνας ἐν διατιθέμενος, inquit Eustathius.

Ἀγωνοθετὶς, pro ἀγωνοθεσία; apud Sophoclem.

Ἄγωνος, ου, ὁ; Æolicè pro ἀγών· Hesychius.

Ἀγωρεῖν, congregare; συναθροίζειν; unde, ἀγορέοι, ἠθροισμένοι.

Ἀδὴ, voluptas; ἡδονή; fons; πηγή.

Ἀδα, Dor. pro ἅδη, dativ. sing. ab ἅδης.

Ἀδαγμὸς, pruritus; prurigo; κνισμός· Etym.

Ἄδαδος, nullam ingerens tædam; Gaza apud Theophrastum: ex ἀ priv. & δαίω, uro; unde, δᾴς, δᾳδὸς, tæda; fax.

Ἀδαδούχητοι γάμοι, nuptiæ, quibus fax non est prælata; vel, sine tædis celebratæ; αἱ λαθραῖαι, μίξεις.

Ἀδαήμων, ονος, ὁ, ἡ, imperitus: hinc ἀδαημονία, ας, ἡ, imperitia, Ion. ἀδαημονίη, ης ex α, & δάω.

Ἀδαὴς, έος, ὁ, ἡ, indoctus. Th. δάω.

Ἀδάητος, incognitus: Hesiod.

Ἀδαίδαλτος, ου, ὁ κ) ἡ; non varius non variegatus; artificio carens: ex ἀ priv. & δαιδάλλω, artificiosè facio. Th. Δαίδαλος; Dædalus.

Ἀδάζω, exclamo, ingemo; ἀναβοάω, ἀναστένω.

Ἀδάϊκτος, purus, καθαρὸς; Hesychius: alioqui significat, non dilaceratum; ex ἀ priv. & δαΐζω, dilacero.

Ἀδαὴς, ὁ, largus; non divisus: ex ἀ priv. & δαίω, divido.

Ἀδαῖον, quod satiat; τὸ εἰς κόρον ἄγον; ab ἅδω, satio, expleo.

Ἄδαιος, ὁ, inexpugnatus; ἀπόλεμος· ex ἀ priv. & δαῒς, pugna: q. d. pugnæ, seu bello ineptum. Hesych. qui non potest lædi, τῇ δαΐ; & etiam, injucundum, ignavum, exponit.

Ἀδαῦσι, imperitè; ἀπείρως; ex ἀ, priv. & δαῦος, peritus: Th. δαίω, disco.

Ἀδαιτος, non divisus: Apoll. 3. Arg. ex ἀ priv. & δαίω; divido.

Ἀδαίτρευτος, indivisus; Nonnus: ex ἀ priv. & δαιτρεύω, divido; Th. δαίω; divido.

Ἀδαστον, non distributum, non divisum: Hesych. ex eodem Th.

Ἄδακρυς, υος, ὁ κ) ἡ, non lachrymans; illachrymabilis; undè ἄδακρυς νίκη; incruenta victoria: ex hac dictione fit alacris; ut scribit Donatus: sic, ἄδακρυς πόλεμος, bellum sine pugna, & ob id non flebile.

Ἀδακρυτὶ,

Ἀδακρυτὶ, sine lachrymis; siccis oculis: ἀκλαυσί; indè,

Ἀδάκρυτος, ου, sine lachrymis: ex α, & δάκρυ.

Ἀδαξῶ, prurio; κνήθομαι.

Ἄδαηλα, non obscura & incognita; ἐκ ἄδηλα.

Ἀδὰμ, ἄκλιτον, nomen primi parentis.

Ἀδαμάντινος, ου, ὁ, Adamantinus; firmus, constans, solidus, durus: Æschynes.

Ἀδαμαντόδετος, ου, ὁ καὶ ἡ; tenax, adamantinus: Æschyl.

Ἀδάμαντα, acc. sing. ab ἀδάμαντος, ου, ὁ; idem quod ἀδάμας, αντος, ὁ, adamas, q. ἀδάμαστος; indomitus, ob duritiem: ex α pro δὶς, & δαμάω.

Ἀδαμὴς, fortis, robustus; durus: Hesych. ἰσχυρὸς, σκληρός.

Ἀδαξῆσαι, prurire, a. 1. inf. act. verbi ἀδαξέω. Vide ἀδαχέω.

Ἀδαπάνητος, ου, ὁ, inexhaustus, insumptus.

Ἀδάπανος, ου, & ἀδαπάνως, adv. sine sumptu. Th. δαπανάω.

Ἄδαρτος, qui dilaniatus non est, vel dilaniari nequit; Hesychius exponit, γυμνὸν, ἄδερμον. Nudum, excoriatum, apellam.

Ἀδὰρ, linguâ Syriacâ, dicitur mensis duodecimus, lib. 2. Machabeorum.

ἈΔΆΡΚΗΣ, ου, ὁ; adarces, salsugo quædam gelata, seu concreta.

Ἄδαρτος, Hesych. flagris non examinatus; ἀμαστίγωτος, alioqui, sign. non excoriatus; ex α priv. & δέρω, excorio.

Ἄδασαν, valde læserunt, pro ἄσαν, a. 1. ind. act. Ion. ab ἄδω, satio, lædo. Lacones enim utuntur in suis compositis particulâ ἄδα, ab ἄδην, satis, abunde; quæ auget.

Ἀδασμὸς, non solvens tributum; Hesych. ex Æschylo; ex α priv. & δασμὸς, tributum: Th. δάζομαι, divido, partior.

Ἄδαστος, ου, non divisus. Th. δαίζω.

Ἀδαχέω, κνήθω, pruriginem excito, scabo.

Ἄδδαυος, siccus, ξηρός; Laconicè; indè,

Ἀδδαυόν, aridissimum, pro αὖον. Laconicè.

Ἀδδεὲς, Poët. pro ἀδεὲς, audax. Vide ἀδεής.

Ἀδδηκότες, pro ἀδηκότες, Poët. quod vide, ut & ἀδηκότες.

Ἄδδηλος, sinus, κόλπος.

Ἀδδην, pro ἄδην, multum, adverb.

Ἀδδηφάγος, sive ἀδηφάγος, ου, ὁ, vorax, heluo; ab ἄδδην, & φάγομαι hinc ἀδδηφαγία, ας, ἡ, voracitas.

Ἀδδὶ; nom. viri ἄκλιτον, viator, qui transit.

Ἄδδιξ, mensura quatuor chœnicas capiens.

Ἀδδῶσι, ad saturitatem usquè comedunt; heluantur: εἰς κόρον ἐσθίουσι.

Ἀδε καὶ αὐτὰ, Dor. pro ἰδὲ καὶ αὐτὴν, en eam ipsam! Est & ἆδε pro ἤδη, imperf. ab ἄδω.

Ἀδε, Dor. adv. pro ᾗδε, huc, illuc; hoc in loco.

Ἀδεάζω, suspiro, succlamo; ἀναβοάω, ἀναστένω.

Ἀδεέστερον, securiùs, tutiùs minore metu; Thucyd. ex ἀ priv. & δέος, εος, τὸ timor: Th. δείδω, timeo.

Ἀδεέτος, ὁ, nullius indigens.

Ἀδεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, intrepidus; audax, tutus, securus, &c. ἄφοβος; indè, τὸ ἀδεὲς, fiducia; undè dicunt, ἀδεὲς, δέος δεδοικέναι; non timenda times: ex ἀ priv. & δέος, timor.

Ἀδέητος, ου, ὁ, non indigus; cui omnia suppetunt quibus opus est: Antiphon. apud Suidam; μηδενὸς δεόμενος ἀνενδεής. ex ἀ priv. & δέω, & δέομαι; egeo, &c.

Ἄδει, cantat, 3. sing. ab ᾄδω. 2. pl. ᾄδετε part. f. g. ᾄδουσα.

Ἀδεῖ, Dor. pro ἡδεῖ, dativ. singul. ab ἡδύς.

Ἀδεῖα, Doricum pro ἡδεῖα, i. e. jucunda, suavis: Theocrit.

Ἄδεια, vide in ἀδείης.

Ἀδειὴς, ὁ, intrepidus, Poët. pro ἀδεὴς, & ἀδδεὴς ex α, & δέος quod à δείδω. Est etiam ἀδεὴς, impudens, q. ἄδετος, qui coërceri nequit, à δέω, ligo.

Ἀδείης, gen. sing. Ion. ab ἄδεια, immunitas à metu, securitas: à δέος.

Ἀδείμαντος, ου, ὁ, impavidus: quod ex α, & δεῖμα.

Ἄδειμος, ου, ὁ καὶ ἡ, impavidus, intrepidus; idem quod ἀδεὴς & Cypriis, impurus: Hesych. & Suid.

Ἀδεῖν, placere, præs. inf. ab ἀδέω.

Ἄδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, incænatus. Th. δεῖπνον.

Ἀδέκαστος, ου, ὁ μὴ δεχόμενος πρόσωπον, ἢ δῶρα, non corruptus muneribus: hinc ἀδεκάστως, adv. justé.

Ἀδεκάτευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non decimatus: Aristoph. ἀδεκάτευτος οὐσία, non decimatæ facultates; ἀτελώνητος.

Ἄδεκτος, ου, ὁ, non admissus, non acceptus, aut receptus; & activa sign. qui non accipit: ἄδεκτος κακῶν, expers mali: item, ἄδεκτον, incredibile, ἄπιστον.

Ἀδελφὰ, τὰ, sororia; similia, communia; ὅμοια, πρέποντα ἁρμόζοντα.

Ἀδελφειὸς, & ἀδελφεὸς, ου, ὁ, pro ἀδελφὸς, frater, Poët. & Ion.

Ἀδελφιδῆ, ἡ, neptis ex sorore, vel ex fratre: Xenoph.

Ἀδελφιδοῦς, & ἀδελφιδοῦς, ου, ὁ, filius fratris vel sororis. ἀνεψιός; i. e. nepos ex fratre vel sorore; patruelis, vertitur ab Erasmo, apud Lucianum.

Ἀδελφιζία, germanitas, fraternitas, vel fraternitatis affectus; communitas, consociatio, apud Hippocratem verò, affinitas; communicatio, consensusque partium inter se: κοινωνία.

Ἀδελφικὸς, ου, ὁ, germanus, affinis, fraternus.

Ἀδελφόθεος, frater Dei, seu Jesu Christi: ita dictus, Divus Jacobus.

Ἀδελφόπατρος, patruus; πατρὸς ἀδελφός; patris frater: Pollux.

Ἀδελφοκτονεῖν, fratricidiam committere.

Ἀδελφοκτονία, cædes fratris; Gregor. Nazanz.

Ἀδελφοκτόνος, ὁ, fratricida: ex ἀδελφὸς, & κτείνω.

Ἀδελφόπαις, nepos, vel neptis ex fratre, vel sorore. Eust.

Ἀδελφὸρ, Æol. pro ἀδελφὸς, frater.

ἈΔΕΛΦΟ'Σ, οῦ, ὁ, frater sumitur & pro cognato, & consanguineo, ἀδελφὴ, ῆς, ἡ, soror: ἀδελφότης, ητος, ἡ, fraternitas: ἀδελφικῶς, fraterne: ἀδελφίδιον, ου, τὸ, fraterculus: ἀδελφιδέος, οῦς, ὁ, fratris vel sororis filius: ἀδελφίζω, fratris nomine compello: ab α, id est, ὁμοῦ, & δελφὺς, q. ὁμόδελφος.

Ἀδέμαστος, ου, ὁ, ἡ, corpore exutus, mortuus: ex α, & δέμας.

Ἀδέμνιος, expers cubilis; qui cubile non habet: Oppian. lib. 3. de venat. ex α priv. & δέμνιον, ου, τὸ; lectus.

Ἀδέμεν, canere, Ion. pro ᾄδειν, ab ᾄδω.

Ἄδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, purus ab arboribus; Th. δένδρον.

Ἀδέξιος, ου, ὁ καὶ ἡ, minimè, seu parùm dexter; incivilis: ex α priv. & δεξιὰ, dextra.

Ἀδεξιώτως, sine dextrarum apprehensione; i. e. sine blanda ulla salutatione: Budæus.

Ἀδέρκης, έος, ὁ καὶ ἡ, non videns; & invisibilis: Hesych. obscurus, qui videri nequit; ἀφανής.

Ἄδερκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, non videns; aut non visus; inde ἀδέρκτως, adverb. apud Sophocl. limis oculis & conniventibus: ex α priv. & δέρκω, video.

Ἀδὲς, Dor. pro δαψιλές.

Ἀδέσποτος, ου, sine domino, sine certo auctore: hinc ἀδεσπότως, adv. ab α, & δεσπότης.

Ἄδεσμος, ὁ καὶ ἡ, qui extra vincula est, sine vinculis; ἄδετος; ut, Ἄδεσμος φυλακὴ, libera custodia; ex α, priv. & δεσμὸς, vinculum: Th. δέω.

Ἄδετος, ου, ὁ, non ligatus, solutus; ἄδεσμος ex α priv. & δέω, ligo.

Ἀδευκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, amatus: ab α, & Ion. δέκω pro δέχομαι.

Ἀδεύμεθα, Hesychius affert pro ἀνδιζόμεθα, quod Doricum est, pro ἀδέμεθα ex themate ἀδέομαι, idem quod ἀδέω, i.e. Ἀηδῶς ἔχω, molestiâ & tædio affectus sum.

Ἀδευτὶν, idem Hesych. affert pro χαλεπὸν, sive, ὃ οὐκ ἄν τις ἐπιδεηθείη; difficile, & grave, quo aliquis non indigeat; ex α priv. & δέω, aut δέομαι, egeo.

Ἀδέχαστος, ου, ὁ, sicut ἀδέκαστος, qui muneribus non corrumpitur; ab α priv. & δέχομαι, accipio: Cal.

Ἀδέψητος, ου, ὁ καὶ ἡ, crudus, ἀκατέργαστος à δεψέω.

ἈΔΕ'Ω, placeo, f. ήσω, p. ηκα. Hinc ἄδος, ου, ὁ, lætitia.

Ἀδέω, tædio afficior præ defatigatione, ab ἄδω, satio. f. ήσω, p. ηκα. a. 1. Æol. ἄδησα, &, geminato δ, ἄδδησα.

Ἀδεῶς, intrepidè, securè, audacter, tuto, impunè, licenter, imprudenter: Aristot. 2. Oecon. ἀδεῶς ἔχειν, impunè ferre: ex α priv & δέος, εος, τὸ, metus: Th. δείδω.

Ἄδη, placuerit, a. 2. sub. ab ἀδέω.

Ἀδηκότες, & metri gratiâ ἀδδηκότες, perf. part. Ion. pro ἠδηκότες, ab ἀδέω, alii ab ἀηδέω, laboribus defessus sum. Th. ἄδω satio.

Ἀδηκτοτάτη, superlat. ab ἄδηκτος, ου, ὁ, ἡ, morsui non obnoxius, vel cariem non

sentiens: à δάκνω.

Ἄδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non morsus, omni morsu carens; incorreptus: item, activè, minime mordax, vel cui nulla inest mordacitas: ab α priv. & δήκω mordeo; Ἄδηκτα, medicamenta mordacitatis expertia, atque acrimoniæ: indè, adv. ἀδήκτως, sine morsu, &c.

Ἀδήλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, integer, incolumis: à δηλέω.

Ἀδηλία, incertitudo, anxietas, dubitatio; ἀπορία, ἀφάνεια.

Ἄδηλος, ου, ὁ, ἡ, non apparens, incertus, obscurus: ex α, & δῆλος· hinc ἀδήλως, adverb. obscurè, incertùm: ἀδηλότης, ητος, ἡ, incertitudo.

Ἀδημεῖν, admirari, dubitare, & idem quod ἀδημονεῖν.

ἈΔΗΜΟΝΕ'Ω, ῶ, gravissimè angor, f. ήσω. p. ηκα. a. 1. ἠδημόνησα· ab ἀδέω, vel ab α, & δῆμος, q.d. extra populi consortium dego.

Ἀδημονία, ας, ἡ, anxietas animi, tristitia, molestia, &c.

ἌΔΗΝ & ἄδδην, affatim, adv.

ἈΔΗ'Ν, ένος, ὁ, glandula, tonsillæ.

Ἀδευκὴς, έος, ὁ, ἡ, Poët. ὁ ἄνευ δευκέων καὶ βουλῶν ὤν, ὁ ἀφρόντιστος, qui est sine consiliis & curis. Hinc adv. ἀδευκέως. Ex α, & δεύκεα, pro βουλεύματα, παρὰ τὸ δεῦκος ὃ ἐστι δυερὸν, ὅτι περὶ τοῦ πρᾶξαι δεῖ πολὺν χρόνον βουλεύεσθαι.

Ἀδευκέως, simpliciter, citra dolum, ἁπλῶς, ἀδόλως· Etym. ἀφροντίστως, negligenter, incuriosè; nam δευκὴ, βουλὴ, καὶ βούλευμα.

Ἀδηρις, non contentiosus, expers litis, in lib. Epigram. Hinc, Ἀδηρίτως, sine controversia, sine dubio; ἀφιλονείκως, ἀμάχως.

Ἀδήριτος, ου, ὁ, contentionis expers. Th. δῆρις.

Ἀδης, ου, Poët. pro ᾄδης, orcus, mors: in acc. ἄδην.

Ἀδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, injucundus; insuavis, ἀτερπής· Hesych. dictum, pro ἀηδὴς; ex α priv. & ἡδὺς, suavis; vel potiùs, ἦδος, εος, τὸ, suavitas, &c.

Ἀδήσεις, gratificaberis, 2. sing. fut. 1. verbi ἁνδάνω.

Ἀδηφαγέω, μ. ήσω; ad satietatem usque vescor: Isocrates, inde, ἀδηφαγία, ας, ἡ, edacitas, insatiabilitas; ἀπληστία, πολυφαγία, nimius edendi usus, nimia satietas; & ἀδηφάγος, ου, ὁ, vorax, edax, insatiabilis; πολυφάγος, hēluo: idem quod ἀδδηφάγος· vide.

Ἀδία, ἡ, dolor; λύπη, ἀδημονία; & tunc esset ab ἀδέω, seu pro ἀηδία; est & Hesych. focus, ara, βωμός.

Ἀδιάβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, inaccessus; qui transiri & trajici nequit: ex α priv. & διαβατὸς, à διαβαίνω, transeo, trajicio: Th. βαίνω, gradior.

Ἀδιάβλητος, & ἀδιαβόλητος, ου, ὁ καὶ ἡ; irreprehensibilis, omnis calumniæ expers; ex α priv. & διαβάλλω, transfigo: item calumnior.

Ἀδιάδοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, jugis, perpetuus; proprie, carens successoribus: ex α priv. & διάδοχος, ου, ὁ, successor; à διαδέχομαι, excipio, succedo: Th. δέχομαι, capio, &c.

Ἀδιάδραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inevitabilis; ἄφυκτος; vide τὸ ἀδιαδραζον, ipsa inevitabilitas, apud Suid. ex α priv. & διαδιδράσκω, effugio: Th. δράω, fugio.

Ἀδιάθετος, ου, ὁ, qui dispositus non est; indispositus, inordinatus; item, intestatus: apud Plut. in Catone; ex α priv. & διατίθημι, dispono; compono, &c.

Ἀδιαίρετον, indiscretum: ex α, & διαιρέω.

Ἀδιαίτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, alienus, importunus, insuetus; ἀηθέστερος, ου, ὁ καὶ ἡ, ἀήθης, exponitur à Suida; ex α priv. & διαίτη, vivendi mos, &c.

Ἀδιάκλειστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non interclusus: ex α priv. & διακλείω, discludo, &c. Th. κλείω, claudo.

Ἀδιάκοπος, indiscretus, individuus, non intercisus, aut diremptus: Hesych. ab α priv. & διακόπτω, discindo: Th. κόπτω, scindo.

Ἀδιακόσμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inornatus, inexornatus, qui composite distinctus, & distributus non est; ex α priv. & διακοσμέω, ῶ, ordino, distribuo: Th. κόσμος, ordo.

Ἀδιάκριτος, ου, ὁ, ἡ, non dubitans: ex α, & διακρίνομαι.

Ἀδιακρίτως, non distinctè, promiscuè: indifferenter, indiscriminatim; ex eod. Th.

Ἀδιάλειπτος, ου, ὁ, ἡ, non intermissus, indesinens: ἀδιαλείπτως, indesinenter, adv. à λείπω.

Ἀδιάλλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, irreconciliabilis: à διαλλάττω.

Ἀδιάλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, indissolubilis: à διαλύω,

Ἀδιαλώβητος, qui non est mutilatus, vel contumeliâ affectus non est: Hesych. Αβλαβὴς, illæsus: ex α & διαλωβάω, mutilo, &c. Th. λώβη, ης, ἡ, injuria, &c.

Ἀδιανόητος, cogitatione non comprehensibilis: unde τὰ ἀδιανόητα, dicuntur, mystica, quæ verbis apertis occultos habent sensus; fab. ex α priv. & διανοέομαι, vide.

Ἀδίαντος, ου, ὁ, non aspersus. Ἀδίαντον, ου, τὸ, herbæ genus: ex α, & διαίνω.

Ἀδιάπλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, informis, rudis, nondum formatus: ex α priv. & διαπλάσσω.

Ἀδιάπτωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, stabilis, firmus, qui non dilabitur: item, in quo error non admittitur: Polyb. inde adverb. Ἀδιαπτώτως, sine lapsu & errore: ex α priv. & διαπίπτω, intercido, elabor, &c.

Ἀδίαρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, inarticulatus; articulis & nodis non distinctus, ut pedes Elephantorum; & ἀδιάρθρωτος, idem. Luc. ex α priv. & διαρθρόω, ῶ, articulis distinguo; Thema ἄρθρον, ου, τὸ, articulus.

Ἀδιάσκευος, incompositus, inornatus; qui exornatus & politus non est: Suid. ἀκόσμητος; ut ἵππος ἀδιάσκευος equus, qui suis σκεύεσι, & apparatu instructus non est: ex α priv. διασκευάζομαι, instruor, adornor, &c.

Ἀδιάσπαστος, indistractus, non divisus: ex α priv. & διασπάομαι, distrahor: Th. σπάω, traho: indè, ἀδιασπάστως; indistractè; sine distractione aut divulsione: Hesych.

Ἀδιάστατος, dimensione carens: ex α priv. & διαστατὸς, distans; à δίσταμαι, seorsum sto, separor: Th. ἵστημι, sto: undè adv. ἀδιαστάτως; sine intervallo, & distantia: item, sine controversia; ἀναμφιλόγως, συνεχῶς; continenter, sine ullo spatio, &c.

Ἀδιάστροφος, ου, ὁ καὶ ἡ. nihil habens obliqui, minime perversus: Plut. ἀδιάστροφος εὔνοια, inconcussa benevolentia: Macrob. 3. ex α & διάστροφος, distortus perversus; Th. στρέφω, verto.

Ἀδιάσχιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, indivisus; qui diffissus non est; ex α priv. & διασχίζομαι, diffindor: Th. σχίζω.

Ἀδιάτακτος, ου, ὁ, inordinatus: ex α & διάτακτος, Th. τάσσω.

Ἀδιατίμητος, inestimabilis; ex α & διατιμάω, æstimo, Th. τίω, honoro.

Ἀδιάτμητος, insecabilis; ex α priv. & διατέμνω, disseco; ἀδιάτομος, etiam dicitur; idem

Ἀδιάτρεπτος, immotus; qui non potest διατρέπεσθαι, Eccles. c. 2. ἀδιατρέπτως, immutabiliter, &c. ex α & διατρέπομαι.

Ἀδιατύπωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, uon figuratus; informis: ex α, & διατυπόω, informo, &c.

Ἀδιαφθαρία, ας, ἡ, καὶ ἀδιαφθαρσία, incorruptibilitas; ex α priv. & διαφθείρω corrumpo.

Ἀδιάφθαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, incorruptus: Plato. & ἀδιάφθορος, idem, sincerus, corruptioni non obnoxius; ut ἀδιάφθορος ψυχὴ; anima sincera; Dæm. ex α priv. & διαφθείρω, corrumpo.

Ἀδιαφθορία, ας, ἡ, integritas: ἀδιάφθορος, ου, ὁ, ἡ, incorruptus. Th. φθείρω, p. med. ἔφθορα.

Ἀδιαφορέω, indifferens sum in aliqua re; súsque dèque fero, vel habeo; item, negligo, contemno, neglectim transmitto: Chrysostom; ex α & διαφορέω, idem quod διαφέρω, differo.

Ἀδιαφορία, ας, ἡ, ἀμέλεια; q. d. indifferentia; i. e. qualitas rerum per quam indifferenter habentur: item neglectus, contemptus; utitur, Cic. ad Attic.

Ἀδιάφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, indifferens: à διαφέρω.

Ἀδιάφρακτος, ὁ καὶ ἡ, inseptus; non septus, non interseptus: Theophr. ex α priv. & διαφράσσω, intersepio; Th. φράσσω, sæpio, munio: indè etiam, ἀδιαφράκτως, sine sepimento.

Ἀδιάχυτος, ὁ καὶ ἡ, qui non dissolvitur, aut distunditur; ex α priv. & διαχύω diffundo. Th. χέω, fundo.

Ἀδιαχώριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inseparabilis: ex α, & διαχωρίζω, separo, disjungo; Th. χωρὶς, seorsim, separatim, &c.

Ἀδιάψευστος, qui falli aut decipi nequit; vel qui non fallit, aut decipit: Athen. lib. 8. ex α priv. & διαψεύδομαι, idem quod ψεύδομαι fallor, decipior.

Ἀδίδακτος, ου, ὁ, ἡ, indoctus: ex α, & διδάσκω.

Ἀδιεκδίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, indiffensus; ex α, priv. & διεκδικέω, ῶ, tueor, defendo; ab ἐκδικέω, ῶ, ulciscor; Th. δίκη, ης, ἡ, jus, fas, &c.

Ἀδιεκδύτως, sine tergiversatione; ex α priv. διεκδύω, idem quod ἐκδύω, vel ἐκδύω; elabor, evado: Th. δύω, & δύω, subeo, &c.

Ἀδιεξέταστος,

Ἀδιεξέταστος, qui perquiri nequit; inenarrabilis, Eccles. ex α priv. διεξετάζω, perquiro; idem quod ἐξετάζω, & Thema ipsum, ἐτάζω, examino, inquiro.

Ἀδιεξίτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui percursus non est, seu qui percurri nequit oratione, & cogitatione; cui opponitur διεξιτητικός, Philopon. & Themist; idem est quod ἄπειρος; ex α priv. & διέξειμι, idem quod διείμι, transeo: quod vide.

Ἀδιέξοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, per quem transiri nequit: vel unde, exire non licet: Epigram. impervius, detentus; & ἀδιεξόδευτος, idem; viam non inveniens, inextricabilis; ex α priv. & διέξοδος, ἡ, via qua transitur alicubi; unde διεξοδεύω, exeo per, permeo, &c. Th. ὁδός, οῦ, ἡ, via.

Ἀδιέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inelaboratus, incultus; ex α priv. & διεργάζομαι, elaboro, excolo; vide.

Ἀδιερευνής, έος, ὁ καὶ ἡ, inexploratus; inscrutabilis, & ἀδιερεύνητος; idem non disputatus, &c. ex α priv. & διερευνάω, pervestigo, Th. ἐρευνάω, ῶ, vestigo.

Ἀδιευκρίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, indivisibilis, indistinctus; Hermogenes: ex α priv. & διευκρινέω, ῶ, idem quod εὐκρίνω, bene secerno, & seligo, Th. κρίνω.

Ἀδιήγητος, ου, ὁ, inenarrabilis, narrando inexplicabilis: Xen. pæd. 8. ex α priv. & διηγοῦμαι, narro. Th. ἡγέομαι, οῦμαι, duco, &c.

Ἀδικάρχης, injustus magistratus: Cic. ad Attic. ex α priv. & δικαιαρχία, justum, vel justorum imperium, &c.

Ἀδικοπραγέω, iniquè, vel injustè ago; Plut. inde, ἀδικοπραγία, injusta actio; ex α priv. & δικαιοπραγέω, ῶ, justè ago. Th. πράσσω, facio, ago, &c.

Ἀδίκαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non judicatus, indemnatus; Nonn. ex α priv. & δικάζομαι, in jus voco, &c.

Ἀδικέσαι, Ion. & Æol. pro ἀδικῆσαι, a. 1. inf. act. verbi.

Ἀδικέω, injuriâ afficio, lædo, F. ήσω. p. ἠδίκηκα. ἀδικήσατε, a. 1. imperat. act. ἀδικεῦντα, acc. sing. part. præs. ἀδικέομαι, οῦμαι, injuriam patior. p. pass. ἠδίκημαι, a. 1. ἠδικήθην· ex α, & δίκη.

Ἀδίκημα, ατος, τὸ, injuria: ἀδικήμασι, dat. pl. ἀδικία, ας, ἡ, injustitia: ἄδικος, ου, ὁ, injustus: ἀδικώτερος, comp. ἀδίκως, injuste, adv. à δίκη.

Ἀδικητικός, οῦ, ὁ; injurius, injuriosus; qui afficit injuriâ, aut proclivis est ad injuriam inferendam: Plut. ex ἀδικέω, injustè ago. Vide.

Ἀδικοπραγέω, ῶ, injurians facio; idem quod ἀδικοπραγέω, vide.

ἈΔΙΝΟΣ, ἡ, ὸν, confertus: ab ἅδην.

Ἀδινῶς, confertim; unde comparativum, ἀδινώτερον, Od. π. Eustath. Vult significare etiam sensim, paulatim. ἠρέμα, Il. τ. ἀδινῶς ἀνενείκατο, ubi tamen, quidam exponunt, confertim & miserabiliter.

Ἀδιόδευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, invius, vel impervius; ex α priv. & διοδευτός, pervius, &c. Vide.

Ἀδιοίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non administratus, dispensatus, vel distributus; ex α priv. & διοικέομαι, administro. V.

Ἄδιον, suavius Dor. pro ἥδιον, compar. ab ἡδύς.

Ἀδίοπος, ὁ καὶ ἡ, incustodius; administratore & rectore carens: Hesych. ex Æschyli phrygibus; ex α priv. & διόπος, ου, ὁ, rector; διέπω, administro, rego. Th. ἔπω, operor, &c.

Ἀδιόρθωτος, ὁ καὶ ἡ, inemendabilis, qui corrigi & emendari nequit; ex α priv. & διορθόω, emendo.

Ἀδιόριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, indeterminatus; ex α priv. & διορίζομαι· Vide.

Ἀδίστακτος, indubitatus, certus; Ptol. ex α priv. & διστάζω, dubito: Vide.

Ἄδιψος, ου, non sitiens, vel sitim extinguens. Th. δίψα.

Ἀδμαίνειν, valere, sanum esse; ὑγιαίνειν, ζῆν, Hesychius; Suidas & Etymol. ἀδμῆν, pro hoc Hesychano, ἀδμαίνειν.

Ἄδματος, ου, ὁ, Dor pro Ἄδμητος, nomen viri.

Ἀδμής, idem quod ἄδμητος, indomitus: ex α, & δαμάω.

Ἀδμήτη, nomen mulieris, q. d. indomita.

Ἀδμήτης, ου, ὁ, idem quod ἄδμητος, indomitus; ἀδάμαστος; Suid.

Ἀδμωλεί, non fraudulenter, aut serviliter; χωρὶς δόλου, ἢ δουλείας· Suid.

Ἀδμωλεῖν, ignorare, ἀγνοεῖν, alii scribunt ἀδμολεῖν, inde,

Ἀδμολία, ἡ ignorantia: ab α, & ἴδμων, per Sync, & ν in λ verso.

Ἄδοιμι, a. 2. opt. verbi ἅδω, placeo.

Ἀδόκητον, inopinatò, adv. ex α, & δοκέω, videor: ἀδόκητος, ignobilis.

Ἀδοκία, insperatus & inopinatus rerum eventus; ἀπροσδοκία· ex α priv. & δοκέω.

Ἀδοκίμαστος, ου, ὁ, obscurus, ignobilis; non probatus: ex α priv. & δοκιμάζω. Vide.

Ἀδοκιμάστως, ab re; temerè, sine examine, inexploratò: ex eodem Th.

Ἀδόκιμος, ου, ὁ, ἡ, judicii expers, reprobus, rejectaneus: ex α, & δόκιμος. Th. δοκέω.

Ἀδολεσχέω, affatim confabulor, meditor: ab ἀδολέσχης, satietate confabulationis: ἀδολεσχῆσαι, a. 1. inf. act.

Ἀδολέσχης, ου, ὁ, nugator; garulus, sophista: Aristoph. dicitur etiam Ἀδόλεσχος, ου, ὁ, idem; verbosus.

Ἀδολεσχία, ας, ἡ, loquacitas, loquela; nugatorius sermo. Item, in sacris literis dicitur, ἡ συνεχὴς μελέτη, assidua meditatio: ex eodem. Th. scil. ex ἄδος εος, τὸ, satietas; & λέσχη, sermocinatio.

Ἄδολος, ου, ὁ, ἡ, sincerus. Th. δόλος.

Ἀδόλως, nullo dolo, sedulò, accuratè, candidè; ἁπλῶς· ex eod. Th.

Ἄδον, canebam, imperf. Dor. pro ᾖδον· potest etiam esse part. neut. g. à masc. ἁδών, ab ἅδω. At ἅδον est a. 2. act. ab ἁνδάνω, vel ἀδέω· & ἅδοι, opt.

Ἀδονὰ ᾶς, ᾶ, Dor. pro ἡδονή, voluptas.

Ἀδόνητος, ου, ὁ, inconcussus; immobilis: ex α priv. & δονέω, idem quod Th. δινέω, agito.

Ἀδονίς, ίδος, ἡ, q. ἀηδονίς. Vide ἀηδών.

Ἀδόνητος, ου, ὁ, ἡ, immobilis. Th. δονέω.

Ἀδόντι νόῳ, alacri animo: ab ἀδέω, placeo. a. 2. ἅδον.

Ἄδοξα, τὰ; dixit Sophocles: τὰ παράδοξα, inaudita, incognita, & incogitata, quæ præter hominum opinionem existunt; & Aristot. ἀδοξότατα vocat. τὰ ἀδύνατα, impossibilia: ex α priv. & δόξα.

Ἀδόξαστος, ου, ὁ, insperatus; ἀνέλπιστος, Sophocles. Item nihil opinans; Alex. in Top. ab α priv. & δοξάζω, opinor, sentio; quod à δόξα, sententia, opinio; item, expectatio, & gloria, &c. Th. δοκέω, ῶ, videor, sentio, &c.

Ἄδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, inglorius. Hinc ἀδοξία, ας, ἡ, ignominia; & ἀδοξέω, gloriâ careo, &c. à δόξα.

Ἀδόξως, ignominiosè, ingloriè, &c.

Ἀδορατία, belli vacatio, & armorum cessatio, ut sit in pace sequestra; propriè, quum non gestantur hastæ; ex α priv. & δόρυ, hasta; sumitur etiam pro ignavia, socordia: ἀστρατία, ἀργία.

Ἀδορεί, sine excoriatione: ex α priv. & δέρος, εος, τὸ, idem quod Th. δέρας, ατος, τὸ; pellis, corium; unde δορά, ἡ; excoriatio; & δέρω, excorio; pellem detraho.

Ἄδορος, ου, ὁ καὶ ἡ, non excoriatus; vel, pelle minime carens; οὐ δεδαρμένος; ex eod. Th. est etiam Hesychio, uter, saccus, pera.

Ἀδορύληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, invictus, inexpugnabilis; proprie, qui hastâ capi nequit; vel hastâ non captus: ex α priv. δόρυ, hasta, & ληπτός, vel λήπτης, ου, ὁ; captus, vel qui capit. Th. λαμβάνω, capio.

Ἀδορυφόρητος, ου, satellitibus, propriè, hastatis, non stipatus: Aristot. ex α priv. & δορυφορέω, stipo, sum satelles, propriè hastatus; ex δόρυ, hasta, & φέρω, fero.

Ἇδος, ου, ὁ, gaudium: ab ἅδω, placeo.

Ἄδος, εος, τὸ, satietas: ab ἅδω, satio.

Ἄδωπτος, muneribus non corruptus; Hesych. ex α priv. & δόσις, εως, ἡ; donatio, largitio: Th. δίδωμι, dono.

Ἄδωτος, qui indotatus est; cui nil datum est; Hom. in hymno ad Merc. ex α priv. & δίδωμι, do, dono.

Ἅδου, inferni, gen. sing. ab ἅδης.

Ἀδούλευτος, ου, ὁ, qui servire nequit: item, qui uni domino servivit, non iterùm venditus alii; Hesych. ex α priv. & δουλεύω, servio.

Ἄδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, servis carens: Plut. ex α, & δοῦλος, servus.

Ἀδούλωτος, ου, ὁ, invictus, servitutis impatiens; non redactus in servitutem: ex α. & δουλόω, ῶ, in servitutem redigo; Th. δοῦλος, servus.

Ἀδούπητος, ου, ὁ καὶ ἡ, expers strepitûs; Non. ex α priv. & δοῦπος, sonitus.

Ἄδρανον, inefficax: Hesych. ἀπρακτον, infectum; non factum; vel etiam, quod nihil efficit: ex α priv. & δράω, ῶ; facio, ago.

Ἀδρακής, έος, ὁ καὶ ἡ; qui visûs beneficio destituitur; cæcutiens, parum videns: Hesych. ex α priv. & δέρκω; video.

Ἀδραμυττηνός, ἡ, ὸν, Adramyttenus, a, um; ab urbe Adramyttum.

Ἀδρανής, έος, ὁ καὶ ἡ; imbecillis. Hinc ἀδρανέω, infirmus sum; & ἀδράνεια, vel

ἀδρανία, ας, ἡ imbecillitas: ab α, & δραίνω.

Ἀδράσεια, Ion. Ἀδρήσεια, Nemesis.

Ἄδραστος, ου, ὁ, Adrastus, rex Argivorum. Hinc ἐν ἀδραστείῳ νόμῳ.

Ἀδρέπανος, ου, ὁ καὶ ἡ; falce carens; ut, ἀδρέπανον θέρος; æstas expers falcis; Hesiod. interp. ἄδρεπτον, θεοῖς ἀνακείμενον; ex α priv. & δρέπανον, ου, τὸ falx. Th. δρέπω, decerpo, carpo, colligo: unde etiam

Ἄδρεπτος, non carptus, vel quem decerpere non licet; Hes. ex Sophocl.

Ἀδρέω, ῶ; f. ήσω· idem quod ἀδρόω, ῶ; f. ώσω; ad maturitatem vigoremque produco; adolesco, augeor; Thema est ἀδρὸς, οῦ, ὁ; multus, abundans, &c.

Ἄδρησις, otium; ἀπραξία, quasi, ἀδρασία, vel, ἀδρησία, vita otiosa; ex α priv. & δράω, facio, ago.

Ἀδρηστίνη, Adrasti filia.

Ἄδρηστος, Ion. pro ἄδραστος, ου, ὁ, minimè fugitivus: ex α, & δράω.

Ἀδρίας, ου, ὁ, Adria: sinus Venetus.

Ἄδριμυς, minimè acerbus, vel acris; ex α priv. & δριμὺς, έος, ὁ; acerbus.

Ἀδροβατικὸν, vocat Plato animal terrestre, quod terram, solidum elementum calcat; alibi ξηροβατικὸν appellat, ex βαίνω, incedo, & ἀδρὸς, crassus, solidus, &c.

Ἀδρόβωλος, ὁ καὶ ἡ; qui crassis seu grandibus est glebis; vel plenus glebis: Diosc. ex ἀδρὸς, crassus, & βῶλος, ου, ἡ; gleba.

Ἀδρομερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, crassis particulis constans; vel crassam substantiam habens: ex ἀδρὸς, & μέρος; V.

ἈΔΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, dives, crassus. Hinc

Ἀδροσύνη, ἡ, ubertas, copia.

Ἀδρότης ητος, ἡ, abundantia. Thema, ἀδρός.

Ἀδρόχωροι, qui uberes regiones habitant: ex ἀδρὸς, & χῶρος; V.

Ἀδρόω, ῶ, f. ώσω, idem quod ἀδρυνόω, f. υνῶ, crassum reddo; ad justam magnitudinem adduco. Theophrast. & neutraliter etiam, pro ἀδρυνόομαι; V.

Ἀδρύνομαι, crassesco, adolesco: ab ἀδρός. Hinc ἄδρυνσις, ætas adulta.

Ἀδρὺς, ύος, ὁ καὶ ἡ, carens arboribus, seu iis vacuus: ex α priv. & δρῦς, υὸς, ἡ, quercus; item, arbor; in communi.

Ἀδρύφακτος, incustoditus, non circumvallatus; cancellis non munitus: ex α priv. & δρύφακτος, sepes, cancelli: ex δρῦς, ύος, ἡ, quercus arbor, & φρακτὸς, οῦ, ὁ; septus munitus, à φράσσω, sepio, munio. Item, carens judicio; quia judicii locus Athenis, δρυφάκτοις, quernis tabulis sepiebatur; & quasi δρυσὶ πεφραγμένας, quercubus, seu arboribus septus, & munitus, dicebatur δρύφακτος, seu δρύφακτον.

Ἀδὺ, Dor. pro ἡδὺ, dulce. V. ἡδύς.

Ἀδύγλωσσος, ὁ, ἡ, Dor. pro ἡδύγλωσσος, dulcilinguis: ab ἡδὺς, & γλῶσσα.

Ἀδυεπὴς, έος, ὁ, ἡ, Dor. pro ἡδυεπὴς, suaviloquus: ab ἡδὺς, & ἔπω.

Ἀδυλόγος, ὁ, ἡ, Dor. pro ἡδυλόγος, suaviloquus: ab ἡδὺς, & λόγος.

Ἀδυμελὴς, έος, ὁ, ἡ, Dor. pro ἡδυμελὴς, dulcisonus: ab ἡδὺ, & μέλος.

Ἀδύναμαι, idem quod ἀδυνατῶ, non possum: Plato de Rep. 2. ex α priv. & δύναμαι, possum. Inde etiam ἀδύναμος, impotens, imbecillis; & ἀδυνάμως, impotenter, invalidè; vel absque viribus: ut ἀδυνάμως ἔχειν, invalidum esse. Dem. & ἀδυνασὶ, idem, Hesych.

Ἀδυναμίη, ης, Ion. pro ἀδυναμία, ας, ἡ, impossibilitas: ex α, & δύναμαι. Hinc & ἀδυνασία, impotentia.

Ἀδύνατος, ου, ὁ, in pl. neut. ἀδύνατα in comp. ἀδυνατώτερος, superl. ἀδυνατώτατος. Hinc ἀδυνατέω, impotens sum. f. ήσω. a. 1. ἠδυνάτησα· ex α, & δύναμαι.

Ἀδύπνοος, Dor. pro ἡδύπνοος, ου, ὁ, ἡ, suaviter spirans: ex ἡδὺ & πνέω.

Ἀδυσώπητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexorabilis; impudens, qui flecti nequit; vel, qui pudore offici nequit, seu confundi: Plut. item, ἀπαρασωπόληπτος; i. e. rigidus, & severus; & qui nullius personæ habet rationem: indè, ἀδυσωπήτως; sine ullo pudore, inverecundè: Plut. item, inexorabilis, qui flecti nequit: ex α priv. & δυσωπέω, pudore officio: ex δὺς, ægrè, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus.

Ἀδύτῳ, dat. sing. ab ἄδυτον, ου, τὸ, adytum: vel ab ἄδυτος, ου, ὁ, ad quem non patet ingressus: ex α, & δύω, vel δύω.

Ἀδὺς, Dor. pro ἡδὺς, suavis.

Ἀδύφωνος, Doricè, pro ἡδύφωνος, cujus vox suavis est, & jucunda. Athen. ex ἀδὺς, suavis, & φωνὴ, vox.

ἌΔΩ, satio, f. ἄσω. Sed ᾄδω, cano, contractè, pro ἀείδω, f. ᾄσω. p. ᾖκα. a. 1. ᾖσα. p. pass. ᾖσμαι· à ידה jada, vel הודה hoda, celebrare. Sed ἅδω, placeo, f. 2. ἁδῶ. p. m. ἕαδα (εὔαδε Poët.) pro ἧδα. part. ἑαδώς. a. 1. 2. ἕαδον pro ἧδον.

Ἀδώμητος, ου, ὁ καὶ ἡ; qui structus non est; ut ἀδώμητος πέτρα, apud Nonn. lapis rudis, & quo ad edificium nemo usus est: ex α priv. & δωμάω, ῶ, extruo, edifico. Thema, δέμω, idem.

Ἀδὼν, όντος, ὁ, qui placuit, placens. a. 2. part. ab ἁδέω, vel ἁνδάνω.

Ἀδωναῖος, infernalis, Tartareus; ὁ ὑπὸ τὸν ᾅδην; i. e. qui est sub Orco. Suid. & Hesych. Neptuni etiam epitheton est: & derivatur ab ᾅδης, ου, ὁ, orcus.

Ἄδωνιν, acc. sing. ab Ἄδωνις, ιδος, nom. propr. pueri.

Ἀδώρητος, ου, ὁ, ἡ, indonatus: ex α, & δῶρον.

Ἀδωροδόκητος, incorruptus, qui munera non accipit: ex δῶρον, δέχομαι, & α.

Ἀδωροδοκήτως, adv. incorruptè, integrè, &c.

Ἄδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, donorum expers; qui munera non accepit: item, qui non dat; qui nihil largitur: item, incorruptus muneribus; ut ἀδωρότατος τῶν χρημάτων; pecunia incorruptus: Thuc. Apud Soph. in Ajace, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα; exponitur κακόδωρα; quasi dona ab hostibus accepta, dona non sint; aut sint inauspicalia & exitiosa: ex α priv. & δῶρον, donum; indè etiam, ἀδωρεὰς, sine munerum acceptione, incorruptè, &c.

Ἀδώτῃ, dat. sing. ab ἀδώτης, ου, ὁ, qui nihil dat: ex α, & δώτης.

Ἀεὶ, semper; donec, ἀεὶ, ἕως.

Ἄεδνος, sine dote: dotis expers: i. e. ἄφερνος; vel multam habens dotem; i. e. πολύφερνος; cum multa dote: ab α priv. vel intens. ἀντὶ τοῦ πολὺ; &, ἕδνον, dos; qua scil. sponsa à sponso donatur. Hesych. α, in compositione, & στερητικὸν, est, & ἐπιτατικόν.

Ἀέδνωτος, indotatus; propriè, de sponsa aut uxore, quæ à sponso, aut marito nihil accepit: exponitur etiam innuptus; quia, nimirùm, sponsi & mariti solebant ἑδνώσασθαι suas γυναῖκας· compositione eadem.

Ἀέδων, οντος, placens; ἀρέσκων· tanquam ab ἀδέω, placeo, transpositis literis.

Ἀεθλεύωσιν, colluctantur, 3. pl. præs. sub. ab ἀεθλεύω, fut. εύσω. p. κα. ἀεθλεύσειεν, a. 1. opt. Æol. Th. ἄεθλος.

Ἀεθλέω, Ion. pro ἀθλέω, certo: hinc ἀεθλητὴρ, ῆρος, ὁ, certator.

Ἀεθλευτὴρ, ῆρος, certator; ἀγωνιστὴς; pugil, &c.

Ἀέθλιον, vel ἄεθλον, vel ἆθλον, ου, τὸ, certaminis præmium: ab ἄεθλος, seu ἆθλος, ου, ὁ, certamen. Hinc ἄθλιος, ου, ὁ, miser, ærumnosus: ἀέθλιος, certator.

Ἀεθλοθέτης, ου, ὁ, certaminis author; qui certamina disponit, &c. ex ἄεθλος, certamen; & τίθημι.

Ἀεθλονικία, victoria quæ ex certaminibus reportatur: ab ἄεθλος, & νίκη.

ἌΕΘΛΟΣ, ου, ὁ, certamen, labor: ab α priv. & ἐθέλω, q. ὃν οὐκ ἄν τις ἐθέλοι. Ἄεθλον verò, ab α intens. & ἐθέλω. Quamvis enim certamen fugiendum sit, præmium est πάνυ, ἐθελητὸν, vel ex τλῶ, tolero.

Ἀεθλοσύνη, ης, ἡ; certamen, ἀγωνία idem quod ἄεθλος, undè derivatur: item, miseria.

Ἀεθλοφόρος, ου, ὁ, qui præmium ex certamine reportat: ab ἄεθλον, & φέρω.

ἈΕΙ', semper, adv. Hinc videtur ortum Anglo-Saxon. **Aye**. Hinc ἀΐδιος, ου, ὁ, ἡ, sempiternus.

Ἄει, spirat; πνέει, flat; à verbo ἄω; item, ἀΐει, pro ἀκούει, audit, &c.

Ἀειβλαστέω, ῶ, semper germino: & ἀειβλαστὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; semper germinans: undè ἀειβλάστησις, εως, ἡ; perpetua germinatio: ex ἀεὶ, semper; & βλαστὴ, seu βλαστὸς, germen. Th. βλαστάνω, germino.

Ἀειβλύω, semper affluo; perpetuò scaturio, ἐπιρρέω, Hesych. ex ἀεὶ, semper, & βλύω, scaturio.

Ἀειβρυὴς, semper scaturiens, semper germinans: Nicand. in Ther. ex ἀεὶ, semper, & βρύω, scaturio, pullulo.

Ἀειγενετάων, gen. pl. Æol. ab ἀειγενέτης ου, ὁ, sempiternus: ex ἀεὶ, & γενετὸς.

Ἀείδελος, Poët. pro ἀειδὴς, inconspicuus, obscurus: ex α, & εἶδος.

Ἀείδεν, Dor. pro ἀείδειν, canere, præs. inf.

Ἀείδεο, cano. Ion. pro ου, præs. imper. pass.

Ἀειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, obscurus; ἀόρατος, tenebrosus; ἀφανὴς, nunquam visus: Philo; Bud. item, deformis; ἄμορφος; αἰσχρὸς, informis, sine forma; δυσειδὴς. Unde ἀειδία, ας, ἡ, deformitas: ἀμορφία

ἀμορφία· Hesych. fortè scrib. ἀείδεια· ex α priv. & εἶδος, εος, τὸ, facies, forma, species; Thema, εἴδω, video.

Ἀειδίνητος, assiduè circumactus, semper volubilis; ἀεὶ στρεφόμενος; unde ἀειδίνητος ἀνάγκη; in Epigramm. ex ἀεὶ semper; & δινέω, circumago; Th. δίνη vel δῖνος; Vortex, gurges.

Ἀείδοισα, Dor. pro ἀείδουσα, præs. part. f. g.

Ἄειδον, 1. vel 3. imperf. act. Ion. pro ἦειδον. ἀειδομένων, genit. pl. part. præs. pass. ἀείδων, οντος, præs. part. act. Ἀείδοντι, pro ἀείδουσι, Dor. 3. plur. præs. ab ἀείδω.

Ἀειδουλία, ας, ἡ, perpetua servitus: ex ἀεὶ, semper, & δουλεία, servitus; Thema est δοῦλος, servus.

ἈΕΙ'ΔΩ, Poët. pro ᾄδω. ἀείδεσθαι, celebrari: ex α intens. & εἴδω. Multarum rerum cognitio Poëtis tribuitur: hinc ἀοιδή.

Ἀειεστὸς, ου, ὁ, sempiternus; αἰώνιος οὐσία, vel ἀϊδιότης. Inde ἀειεστὼ, ἡ; sempiternitas, æternitas; quod semper in eodem consistit; τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι; permanere in eodem statu: si e in iisdem semper stare. Suid. ex Antiph. est, ex ἀεὶ semper, & ἑστὼς; unde etiam fit ἀειεστὼ, quod signif. ὁμοδαιμονίαν.

Ἀείζωος, ου, ὁ κὴ ἡ, sempiternus. ἀείζωον, τὸ, sempervivum, plantæ genus: ab ἀεὶ, & ζωή.

Ἀειζωΐα, ας, ἡ, perpetua vivacitas; æternitas vitæ: Nazanz. compositio eadem.

Ἀειθαλέων, semper virens, Nonnus; item, Ἀειθαλὴς, εος, ὁ κὴ ἡ; idem, semper florens; perpetuò vernans: ex ἀεὶ, semper, & θάλλω, seu θαλέω, vireo, pullulo, &c.

Ἀείκαρπος, ου, ὁ κὴ ἡ; semper fructificans: ex ἀεὶ semper, & καρπὸς, οῦ, ὁ, fructus.

Ἀεικέα, sævum, acc. sing. ab ἀεικὴς, έος, indecens. ἀεικὲς, n. g. ex α, & εἴκω.

Ἀεικείη, Ion. pro ἀεικία, indignitas, contumelia.

Ἀεικέλιος, ignavus, contemptus: ferè idem quod ἀεικὴς, non consentaneus.

Ἀεικίζω, Att. αἰκίζω. f. σω. indecenter aliquem tracto, fœdo: ab ἀεικής.

Ἀεικίνητος, ου, ὁ κὴ ἡ; semper motus, qui semper & assiduè movetur: Plato inde, adv. ἀεικινήτως cum perpetuo motu: Philo de mundo: item, ἀεικινησία, sempiternus motus: Dion. Areop. ex ἀεὶ, semper; & κινητὸς, οῦ, ὁ, qui movetur, mobilis; Thema est, κινέω, ῶ, ήσω; moveo.

Ἀεικορσάσθαι, q. d. semper tondere; item, ἀεικορσῶσαι, ab Hesychio exponitur, tondere caput; indè ἀεικόρσωτοι, semper tonsi, seu qui semper aut crebrò tonderi solent: item, ἀεικόρσωτος, ab Hesychio expers, infructosus; ἄκαρπος· ex ἀεὶ semper, ex κορσόω, ῶ, idem quod Thema, κείρω, tondeo: unde κόρση, crinis, &c.

Ἀεικῶς, adv. indecenter: ab ἀεικής.

Ἀείλαλος, semper loquax: ex ἀεὶ, semper, & λαλέω.

Ἀειλαμπὴς, έος, ὁ κὴ ἡ, semper lucens, & splendens; ut ἀειλαμπὲς φῶς, apud Nazanz. ex ἀεὶ semper, & λάμπω, luceo.

Ἀειλιβὴς, έος, ὁ κὴ ἡ, semper distillans, & defluens; ὁ ἀεὶ λειβόμενος· ex ἀεὶ, & λίβω, idem quod λείβω, libo. Apud Nonn. ἀειλιβὴς ὀμφὴ, vox perennis: Metaphoricè.

Ἀειλογέης, Hesych. ἀεὶ λαλέης, semper loquens; indè, ἀειλογία, ἡ; q. d. semperloquium; loquacitas, multiloquium, πολυλογία, ἡ παντολογία; verbositas: Suid. & Hesych. & ἀειλογέω, ῶ; semper loquor: ex ἀεὶ & λόγος, Th. λέγω.

Ἄειλος, ου, ὁ κὴ ἡ, sole carens, opacus; absque solis splendore & calore: item, ἄειλα, τὰ, loca umbrosa, &c. ex α priv. & εἵλη, idem quod ἕλη, ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή; splendor seu calor solis: unde, ἄειλος, idem quod ἀνήλιος, sine sole, &c.

Ἀείμνηαι, Poët. pro Dor. ἀέμνηαι, quod pro ἄειν, ab ἄω.

Ἀείμνηστος, ὁ κὴ ἡ, semper memorandus: à μιμνήσκω.

Ἀεινεφὴς, cæcitas, τύφλωσις; legitur & ἀεινεφὶς, ἰδος, ἡ; idem, quum alicui oculi nubecula aliqua sunt obducti: Etym. ex ἀεὶ, & νέφος, εος, τὸ, nubes.

Ἀειναόντων, gen. pl. ab ἀειναῶν, όντος, perpetuò fluens, ἀέναος· alii legunt ἀεναῶν, ex ἀεὶ, & νάω.

Ἀείναος, ῶ, ὁ κὴ ἡ; idem, quod ἀέναος, perpetuò fluens; qui perpetuò fluit: ex ἀεὶ semper, & νάω, quod interdum ponitur pro ῥέω, fluo.

Ἀειπαθὴς, έος, ὁ κὴ ἡ; semper patiens: ex ἀεὶ semper, & πάθος, έος, τὸ, passio: Th. πάσχω, patior: inde etiam, ἀειπάθεια, passio perpetua; seu nunquam deficiens affectio Ocell. de universo.

Ἀειπαλὴς, έος, ὁ κὴ ἡ, qui semper vibratur; qui perpetuo motu agitatur; cordis epithetum, quod semper vibretur: ex ἀεὶ, semper, & πάλος, ου, ὁ, vibratio: Th. πάλλω, vibro.

Ἀειπλανὴς, έος, ὁ κὴ ἡ, errabundus: item, ἀείπλανος, ὁ κὴ ἡ; idem, q. d. sempervagus; perpetuis erroribus jactatus: ex ἀεὶ, semper; & πλάνης, ητος, ὁ, erro; vagus: Th. πλάνη, error.

Ἄειρα, α. 1. act. Ion. pro ἦειρα· ἀειράμενος, suscipiens, a. 1. part. m. ab ἀείρω· ἀειρόμενος, præs. part. pass. Ἄειρον, a. 1. imperat. act.

Ἀειρὸς, vel ἀειρὸς, exponitur ἄπειρος, imperitus; pro eodem affertur & ἄνειρος, Hesych. Videtur componi ex α priv. & εἴρω, seu εἴρομαι, significante interrogo; interrogando enim doctiores fimus: rursum, oxytonως, ἀειρὸς, exponitur δυσυχὴς, difficili utens fortuna; infælix: Suid. Hes. Etym.

Ἀείῤῥοος, κὴ ἀείῤῥους, item ἀείῤῥυτος, semper vel jugiter fluens: Suid. Soph. ex ἀεὶ, & ῥέω, fluo.

ἈΕΙ'ΡΩ, tollo, f. ερῶ. a. 1. ἦειρα. p. ἦρκα. a. 2. ἤερον. q. εἰς ἀέρα αἴρω.

Ἀεὶς, flans, præs. part. ab ἄημι.

Ἀείσαι, pro ἀείσατο, a. 1. m. ἀείσατε, a. 1. imperat. act. ἀείσω, ας, ε, ind. Ion. ἀείσομαι, f. 1. m. ἀείσῃς, 2. sing. a. 1. sub. act. ab ἀείδω.

Ἀεισθενὴς, έος, ὁ κὴ ἡ, semper viribus potens: ex ἀεὶ semper, & σθένος εος, τὸ vis, robur; Thema, σθένω, valeo, possum, &c.

Ἄεισιν, Æol. pro ἄεισιν, spirant, 3. pl. verbi ἄημι.

Ἀείσιτος, ὁ κὴ ἡ, qui quotidie victum è publico, seu cibum Athenis in pritaneo perpetuum capiebat. Hesych. ex ἀεὶ, semper, & σῖτος, ου, ὁ, cibus.

Ἄεισμα, ατος, τὸ, Poët. pro ᾆσμα, cantus. Th. ἀείδω.

Ἀεισόος, ὁ κὴ ἡ, semper servans, Nonnus: ex ἀεὶ, semper; & σόω, servo, salvum præsto.

Ἀείστορες imperiti: Hesych. ex α priv. & εἴδω, scio

Ἀειστρεφὴς, έος, ὁ κὴ ἡ. semper volubilis: ex ἀεὶ, semper, & στρέφω, verto.

Ἀείσυρος, semper trahens; vel qui se semper trahit, scil. in incessu: Æschyl. ex ἀεὶ, & σύρω, traho.

Ἀείϋπνος, ὁ κὴ ἡ, semper dormiens: ex ἀεὶ, & ὕπνος, somnus.

Ἀειφανὴς, semper sublimis; semper apparens: ut ἀειφανεῖς ἀστέρες, stellæ quæ nunquam occidunt, ut ursa: Basil. ex ἀεὶ, & φαίνω, appareo.

Ἀειφλεγὴς, έος, ὁ κὴ ἡ, semper ardens: ex ἀεὶ, & φλέγω, uro, incendo, &c.

Ἀειφόρος, ου, ὁ κὴ ἡ, semper vernans; ἀειθαλής; propriè semper ferens: & peculiariter, semper ferens fructos: Hesych. Soph. ex ἀεὶ & φέρω, fero.

Ἀείφρουρος, & ἀειφρούρητος, semper custoditus, seu præsidiis & custodiis semper instructus: Soph. Nonn. ex ἀεὶ, & φρουρέω, ῶ, custodio; à φρουρὰ, ἡ, custodia: vel φρουρὸς, custos, &c. videatur.

Ἀειφυγία, ας, ἡ, perpetuum exilium: Plato. ex ἀεὶ & φεύγω, fugio.

Ἀείφυλλος, ὁ κὴ ἡ; semper frondens, perpetuo virens; unde Ἀείφυλλα, φυτὰ, plantæ quæ perpetuò virent, vel, folia, semper retinent: Plin. & ἀειφυλλία, ας, ἡ, frondium perpetuitas, &c. omnia ex ἀεὶ semper, & φύλλον, ου, τὸ folium.

Ἀείχλωρος, semper virens; vel, etiam perpetuo pallore florens; ex ἀεὶ, & χλωρὸς, herbidus, virens; Th. χλόα, ας, ἡ, herba virens.

Ἀείχρηστος, semper utilis, perpetuò bonus; Hesychio est vinum: (subint. οἶνος) ex ἀεὶ, & χρηστὸς, utilis; Th. χράομαι, utor.

Ἀεκαζόμενος, invitus, præs. part. pass. ab ἀεκάζω, cogo: ex α, & ἑκών.

Ἀεκήλια, τὰ, turbulenta, irrequieta; ἀεκήσια, χάλεπα, ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι; justa & involuntaria; gravia & difficilia; quæ quis non nisi invitus patiatur: Hesych. & Etym. innuentes derivatum esse ab ἀέκων; vel saltem ejusdem esse cum eo originis; vide ἕκηλος. Aliis est οὐκ ἔκηλα, οὐκ ἥσυχα, οὐκ εἰρηναῖα; à privatione quietis & pacis; nam ἕκηλος est quietus.

Ἀέκης, ητος, ἡ, coactio, ἀβουλία, ἀκουσιότης; unde sequens Ἀέκητι.

Ἀέκητι, invitò, adv. ἀέκοντες, inviti. Ἀέκοντε, dual. num. ab ἀέκων, οντος; in f. g. ἀέκασα, pro ἀέκουσα. Th. ἑκών.

Ἀεκούσιος, & ἀκούσιος, ου, ὁ κὴ ἡ; invitus, non voluntarius, ei opponitur ἑκούσιος; Herod. Isoc. Luc. ex α priv. & ἑκούσιος, voluntarius, spontaneus, &c. Th. ἑκών, idem.

Ἀέκων, οντος, ὁ, ἄκων; idem, invitus, imprudens; μὴ θέλων, μὴ βουλόμενος; coactus, &c. ex α priv. & ἑκὼν, ὄντος; spontaneus.

ſpontaneus, licet accentus mutetur: ut judicat Urbanus Grammaticus.

Ἀέλιος, Poët. pro ἥλιος, Sol.

ἌΕΛΛΑ, ας, ἡ, turbo, procella, ἀελλὴς, έος, ὁ, ἡ, turbidus, procelloſus: ἀελλώδης, έος, ὁ, ἡ, idem: quaſi ab ἄω.

Ἀελλέω, ῶ, fut. ήσω; convolvo, vario: Heſych. Th. præcedens ἄελλα.

Ἀέλλομαι, flo, ſpiro: ab eodem themate.

Ἀελλόμαχος, pugnans cum procella; in Epigram. ex ἄελλα, procella; & μάχη, pugna: Th. μάχομαι, pugno.

Ἀελλόθριξ, qui denſo eſt, aut vario capillo, ſeu pilo; i. e. ποικιλόθριξ; vel qui eſt criſpato & intorto capillo; συνεχεῖς ἔχων τὰς τρίχας· ex ἄελλα, turbo; & θρὶξ, τριχὸς; pilus, capillus.

Ἀελλόποδες, nom. pl. ab ἀελλόπους, οδος, ὁ, ἡ, vel ἀέλλοπος, ὁ, ἡ, velox tanquam procella: ab ἄελλα, & πῦς.

Ἀελλὼ, nomen mulieris: q.d. procelloſa.

Ἀελπὴς, inſperatus: ab ἐλπίς.

Ἀέλποντες, deſperantes, οὐκ ἐλπίζοντες.

Ἄεπτα, pro ἄελπτα, non ſperanda, nom. pl. Hinc ἀεπτία, ας, ἡ, Poët. pro ἀνελπιστία, deſperatio: ex α, & ἐλπίς.

Ἀεπτέειν, diffidendum: ex ἀεπτέω, deſpero, non ſpero; οὐκ ἐλπίζω· ex α priv. & ἐλπὶς, ίδος, ἡ, ſpes, &c.

Ἀελπτέω, Poët. pro ἀνελπιστέω, deſpero.

Ἄελπτος, ὁ καὶ ἡ, inſperatus; præter ſpem objectus, ἀνέλπιστος, inſperandus; undè ἐξ ἀέλπτε, ex inſperato: Herod. οὐκ ἔστιν ἄελπτον οὐδὲν; nihil eſt inſperabile; i. e. de quo ſpes non ſit habenda. Inde, ἀέλπτως; ex inſperato, præter ſpem & expectationem: compoſitio eſt eadem cum præcedente.

Ἀέμμαι, &, exempto ε, & μ ejus loco inſerto, ἄμμαι, Dor. & Ion. pro ἄειν, præſ. inf. ex ἄω, pro ἄδω, ſatio.

Ἄεμμα, τὸ, nervus arcûs; chorda qua intenditur arcus: item, arcus; item, veſtimentum; Callim. dicitur autem quaſi ἅμμα, τὸ, nexus, vinculum, nodus, &c. Th. ἅπτω, necto.

Ἀέναος, ε, Poët. pro ἀείναος, perpetuò fluens: ut & ἀενάων pro ἀειναῶν.

Ἀεννάασθαι, Poët. pro ἀεννάεσθαι, perfundi præſ. inf. paſſ. ab ἀεννάομαι.

Ἀένναος, ὁ καὶ ἡ; ſemper fluens; perennibus undis fluens; & ἀεννάων, ſeu ἀενάων, perpetuo fluens; i.e. ἀεὶ ῥέων; Herod ἀενάοντα ὕδατα; i. e. aquæ perennes, Hom. Odyſſ. unde ἀεννάως; jugiter, in perpetuum; more eorum quæ perennibus aquis fluunt; eſt ex ἀεὶ, ſemper; & νάω, pro ῥέω, fluo.

Ἀέντες, flantes, plur. ἀέντων, gen. ab ἀεὶς, έντος, ab ἄημι.

Ἄεξε, augebat, Ion. pro ἤεξε, 3. ſing. imperf. act. verbi ἀέξω.

Ἀεξίγυιος, ε, qui membra auget. Epith. certaminum, quæ homines propter exercitium robuſtiores reddunt: ab ἀέξω, & γυῖον.

Ἀεξιτόκος, fœtum augens: ſic apud Nonn. pater dicitur; i. e. prolificus, fœtificus; ex ἀέξω, augeo, & τέτοκα, præt. med. verbi τίκτω, gigno, &c.

Ἀεξίφυτος, ὁ καὶ ἡ, plantas augens; plantis dans incrementum; dicitur ſic, ἠὼς, aurora: in Anth. Epigram. ex ἀέξω, & φυτὸν, planta.

ἈΕ'ΞΩ, & αὔξω, augeo, f. ἀεξήσω, Poët. pro αὐξήσω· ἀέξετο, imperf. paſſ. Ion. ἀεξομένοιο, gen. Ion. part. paſſ. Reliqua tempora vide in αὐξάνω. Quidam derivant ab ἔχω. Indè αὔξησις, αὐξητικὸς, & ἀναύξητος, qui augeri non poteſt.

Ἄεπτος, ineffabilis, fortis: ab α, & ἔπω.

Ἀργέω, ῶ; f. ήσω; ceſſo ab omni opere, otior, otioſus ſum, quieſco: item, ignavus, deſes, piger ſum: ab ἀεργὸς, otioſus, &c. ex α priv. & ἔργον, opus, &c.

Ἀεργηλὸς, ῦ, ὁ, idem quod ἀργὸς, & ex eadem origine.

Ἀεργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui ab opere ceſſat; & idem quod ſequens ἀργός.

Ἀργὸς, & in proſa ἀργὸς, ῦ, ὁ, iners: ἀργῷ, dat. Hinc ἀργίη, Ion. pro ἀργία, ας, ἡ, pigritia: ex α, & ἔργον.

Ἀέρδην, adverb. cum portatione, portando, tollendo; ſcil. more bajulorum, βασταχτικῶς; ab ἀείρω, tollo. Euſtath. Odyſſ. 3.

Ἀερέθω, attollo; idem quod ἀείρω, & ab eo formatum; (ut ἀγερέθω, ab ἀγείρω) à futuro ſcil. iſtius verbi, ἀερῶ, inſerendo, ε, & θ.

Ἀερέθομαι, attollo, pendeo; Poët. dicitur & ἠερέθομαι, præſ. ex imperf. ab ἀείρω.

Ἀέρες, in plur. num. pro cœlo, ſeu aëre; apud Plutarch.

Ἀερήϊος, ε, ὁ καὶ ἡ; idem quod ἀέριος; item, multus, immenſus: Heſych. Th. ἀὴρ, aer: hinc in neutro, ἀερήϊον, aerium: item, ἀμέτρητον, &c.

Ἄερθεν, Bœot. pro ἠέρθησαν, 3. pl. a. 1. paſſ. ab ἀέρθην, Ion. pro ἠέρθην - hinc ἀερθεὶς, elatus, evectus, part. Th. ἀείρω.

Ἀερία, ας, ἡ, caligo; (apud Ætolos, ut inquit Heſychius) aer tenebroſus: Th. ἀὴρ, aer.

Ἀερίζω, μ. ίσω; aërius ſum; aëriâ naturâ, vel aeris colore ſum præditus. Dioſcor. ἀερίζων, ἀτμὸς; i. e. aërius vapor. ab ἀέριος.

Ἀέριος, ε, ὁ καὶ ἡ, aërius. Th. ἀὴρ.

Ἀεριώδης, & ἀεροειδὴς; Dioſc. idem quod ἀέριος, aerius, &c. item obſcurus, caliginoſus: Heſych.

Ἄερκτος, non ſeptus, ἄφερκτος, Lyſ. nullo ſepto cinctus: ex α priv. & ἕρκος, εος, τὸ, ſeptum. Th. εἴργω, includo, arceo &c.

Ἀεροβατέω, incedo per aërem: ab ἀὴρ, & βαίνω.

Ἀεροδρομέω; per aërem curro, luc. aut ex ἀὴρ, aër, & antiquo verbo, δρέμω, curro.

Ἀερόεις, εσσα, εν, caliginoſus, profundus. Th. ἀὴρ.

Ἀερολέσχης, έος, ὁ καὶ ἡ, ſublimis in dicendo; ſublim loquus, elato ſermone utens: Heſych. item, qui de rebus inanibus, & in imaginatione tantùm poſitis, verba facit; κενόφιλος ἐν τῷ λέγειν· ex ἀὴρ, aër, & λέσχη, ης, ἡ, ſermocinatio.

Ἀερομαχέω, aëriam quandam pugnam pugno; vel in aere pugnare; quaſi σκιαμαχεῖν· undè ἀερομαχία, aeria, i. e. imaginaria quædam & inanis pugna: Lucian. vel pugna in aere: ex ἀὴρ, aer, & μάχη, pugna, vel μάχομαι, pugno, &c.

Ἀερόμελι, ιτος, τὸ, aerium mel; mel æthereum ac cœleſte; ſacræ literæ Manna vocant: Athen lib. 11. ex ἀὴρ, & μέλι, ιτος, τὸ, mel.

Ἀερομετρέω, ῶ, μ. ήσω; aerem metior; & generaliter, res nimis ſublimes, & humanum captum accedentes inaniter conſector: Socr. apud Xen. ex ἀὴρ, aer, & μετρέω, metior: Th. μέτρον, menſura.

Ἀερομιγὴς, ῦ, ὁ, (permixtus aeri;) vel έος, ὁ καὶ ἡ, Cleomedes, lib. 2. ex ἀὴρ, aer, & μίγνυμι, miſceo.

Ἄερον, ſuſtuli, extuli, a. 2. act. ab ἀείρω. ſub. ἀέρης.

Ἀερονηχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; per aerem natans; eſt epitheton nubium, apud Ariſtoph. ex ἀὴρ, aer, & νήχομαι, vel νήχω, idem quod thema, νέω, nato.

Ἀεροπετὴς, ῦ, ὁ; vel, έος, ὁ καὶ ἡ; ex aere delapſus; (ut οὐρανοπετὴς, ex cœlo delapſus;) ex ἀὴρ, & πέτω, antiquo verbo, pro πίπτω, cado, &c.

Ἀεροπέτης, in aere volans: ex ἀὴρ, aer, & πέτομαι, vel πετάομαι, volo.

Ἀεροπόρος, ε, ὁ; aerigradus, item, aerivagus: Plato. Undè, ἀεροπορέω, in aere gradior; prout apud Baſil. ἀεροπερᾶν, de avibus dicitur: ex ἀὴρ, aer; & πόρος, ῦ, ὁ, tranſitus, via: Th. πείρω, tranſeo.

Ἀεροσκοπία, ἡ; εἶδος ἐν τῇ μαντικῆς; divinatio, ſcil. ex inſpectione aeris, ſeu aeriæ conſtitutionis: ex ἀὴρ, aer, & σκοπὸς, ῦ, ὁ καὶ ἡ, ſpeculator, inſpector: Th. σκέπτομαι, ſpeculor, &c.

Ἀεροτόμος, aerem ſecans & findens; inde in neut. plur. ἀερότομα, τὰ, volatilia & volucria; quia pennis aera ſecant, epitheton avium: ex ἀὴρ, & τομὸς, ῦ, ὁ, Scindens, à pret. med. verbi τέμνω, ſeco.

Ἀεροφοίτης, ε, ὁ, aerem frequentans, in aere verſans; propriè ad aerem ventitans: ex ἀὴρ, aer, & φοιτάω, ῶ, ventito ad aliquem, &c.

Ἀεροχρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, colorem aeris habens: ex ἀὴρ, aer, & χρόα, ας, ἡ, color.

Ἄερσα, ros, Dor. pro ἕρση.

Ἀερσίλοφος, ε, ὁ, attollens conum; epith. galeæ: quaſi quæ in altum tollat conum; i. e. conum habeat ſublimem. & altè ſublatum: Apol. Argon. lib. 2. λόφος, ε, ὁ, in jumentis eſt cervix; in galea, eſt criſta, ſeu conus, ſeu apex galeæ aſſurgens in altum, &c. vide alteram partem compoſitionis in ſeq. dictione.

Ἀερσίνοος, ε, ὁ, attollens mentem; i. e. ſuperbus: ab ἀείρω & νόος; epitheton cacodæmonis, apud Nonnum: componitur ex Æolico, futuro ἀέρσω, verbi ἀείρω, & νόος.

Ἀερσίποδες, celeres, pl. ab ἀερσίπους· ex ἀὴρ, vel ἀείρω, & πῦς.

Ἀερσιπόται, altè volantes, pl. ab ἀερσιπότης, ε, & ητος, ὁ, in aëre ſuſpenſus: ab ἀείρω, & πέτομαι.

Ἀέρσω, f. 1. Æol. ab ἀείρω, pro ἀερῶ.

Ἀερτάζω, tollo. Th. ἀείρω.

Ἄεσαι, a. 1. inf. ab inuſit. ἀέω, ſpiro, dormio. Heſychio ἄησαι, κοιμηθῆναι. Quidni hinc Angl. Eaſe, Gall. Aiſe?

Ἀεσίφρων, ονος, ὁ ἡ, ſtultus, inconſtans.

ἀεσίφρονα,

ἀεσίφρονα, acc. ſing. ex ἄω, & φρὴν. ἀεσιφροσύνῃσιν, dat. pl. Ion. ab ἀεσιφροσύνη, ſtultitia.

Ἀέτεα, τὰ; quæ eodem anno proveniunt; ſeu, horna: ex α ſignificante ὁμοῦ, ſimul, & ἔτος, εος, τὸ; annus.

Ἀέτειος, aquilinus: Suid. Th. ἀετὸς, aquila.

Ἀετίτης, λίθος, Aëtites lapis, Dioſc. lib. 5.

Ἀετιδεὺς, έως, ῶς, pullus aquilæ: pl. ἀετιδεῖς· ab ἀετὸς.

ἈΕΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, aquila. dat. ἀετῷ. gen. pl. ἀετῶν. dat. ἀετοῖς. Poët. αἰετὸς. Forſan ab עיט ajit, avis, propriè rapax: vel ab α, & ἔτος, quia vivax eſt aquila.

Ἀετοφόρος, aquilifer; apud Plutarch. Bud. ex ἀετὸς, aquilam & φόρος, ὁ ferens: Th. φέρω, fero.

Ἀετώδης, ὁ καὶ ἡ, aquilinus: item, τὸ ἀετῶδες, aquilinarum genus; & interdùm, mos aquilinus: Th. ἀετὸς.

Ἀεχλῶες, (Poëticè, pro ἀειχλῶες,) pauperes, πένητες, παρὰ τὸ ἀεὶ χαίνειν, quòd ſemper hiante ore appetant opes: Heſych. (vel παρὰ τὸ οὐδὲν ἔχειν; quòd nihil habeant:) ex ἀεὶ, ſemper; & χαίνω, inhio, appeto.

Ἀεφανὴς, ſplendidus, clarus, λαμπρὸς; vel eſt idem quod ἀειφανὴς, vide: vel α, eſt epitaticum, ſeu intenſivum.

ἌΖΑ, vel ἄζη, ης, ἡ, ariditas, ſitus, ſqualor.

Ἀζαίνω, ſicco, exſicco, ξηραίνω; idem quod Th. Ἄζω· Etym. & Euſt. derivant. ex α priv. & ζῶ, quoniam τὰ ξηρὰ ἐστέρηται τοῦ ζῆν.

Ἀζαλέοιο, gen. Ion. ab ἀζαλέος, ου, ὁ, aridus, torridus. Th. ἄζω.

Ἀζάλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, aridus, ξηρὸς· idem quod ἀζαλέος.

Ἀζάλη, tranquillitas, malacia temporis, γαλήνη; ex α priv. & ζάλη, ης, ἡ, turbo, procella: fluctuatio, & agitatio maris: hinc ἄζαλος, ου, ὁ, ſi α, ſit privativum, qui pauci venti eſt; i. e. tranquillus: ſi verò α, intenſivè, ſumatur, eſt, in tempeſtatibus verſatus, multo vento agitatus.

Ἀζάνω, exareſco; idem quod ἀζαίνω, vide.

Ἀζαχὴς, & ἀζαχὲς, Heſych. idem quod ἀζηχὴς; vide.

Ἄζει, 3. præſ. ind. ab ἄζω, ſicco. Hinc ἄζηται, ſub. paſſ. triſtetur. Ab ἄζομαι, ῃ, εται, propriè exareſco; per Metaph. curâ & mœrore conficior.

Ἄζεο, cole, Ion pro ἄζου, præſ. imperat. ab ἄζομαι. ἀζόμενος, venerans, part. ἄζετο, venerabatur, imperf. Ion.

Ἀζέθω, ferveo: idem quod ζέω, α, eſt intenſivum.

Ἀζειρία, Heſychio, idem eſt quod ἀζαίνω, ſicco; vide.

Ἄζειρον, non variegatum, aut diſtinctum coloribus; ἄχρωστον, nam ζεῖρον, vel ζειρὸν, idem quod ποικίλον. ἄζειρος, verò à ζειρὰ, eſt diſtinctus: ſi α ſit privativum, ἄζωστος; vel contrarium, ſi α, ſit intenſivum, πολύζωστος; i. e. multum cinctus, &c.

Ἀζευκτος, ου, ὁ, injugatus, non conjunctus: idem quod ἄζυξ, & ἄζυγος, vel ἀζυγὴς· ex α priv. & ζυγὸς, jugum.

Ἀζηχὴς, Heſychio teſte, eſt σκληρὸς, aridus; vel χαλεπὸς, difficilis, gravis: idem ἀζηχὲς, affert, pro ἀδιάλειπτον, non intermiſſum: vide ἀζηχὴς.

Ἄζη, ſitus, ſqualor, eſt Ionicè, pro ἄζα.

Ἄζηλος, ου, ὁ, ἡ, quem nullus æmulatur, vilis: ex α, & ζῆλος.

Ἀζηλότυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, à ſuſpicione alienus, vacuus zelotypia, invidia & zelotypia carens: Cic. ad Att. indè ἀζηλοτύπητος, ου, ὁ καὶ ἡ; quem emulari, aut cui invidere nemo ſolet: Plut. ex α priv. & ζηλότυπος, invidia percuſſus, ὁ ζήλῳ τυπεὶς.

Ἀζήμιος, ου, ὁ, ἡ, nullâ mulctâ notatus: ex α, & ζημία.

Ἀζλὼν, ῶνος, barba: ab ἄζω, quia à colore.

Ἀζήτητος, indiſcuſſus, Æſchynes adverſus Cteſiph. ex α priv. & Th. ζητέω, inquiro, &c.

Ἄζητος, venerandus, σεβαστὸς· Th. eſt ἄζω, cum ſpiritu aſpero, veneror, colo, σέβομαι.

Ἀζηχὴς, έος, ὁ, ἡ, magnum ſonum edens: ex α, & ἦχος· hinc ἀζηχὲς, adv. Sumitur & pro duro & arido, ab ἄζη, ariditas. Et pro indeſinenter, quaſi ἀδιεχὴς, & ἄδιον ἔχων, non disjunctus, & ſemper habens.

Ἄζοι, οἱ καὶ αἱ, ſervi, famuli; vel ſervæ, famulæ, apud Athen. lib. 2. & apud Euſt. Th. ἄζω, vide.

Ἀζόκερως, ſqualor, ariditas, ξηρασία; ab ἄζη, Euſt. Iliad. ζ.

Ἄζομαι, idem cum ἄζω, veneror: hinc ἄζοντ', pro ἄζονται, præſ. ind.

Ἄζομαι, (cum ſpiritu leni) idem cum (leni) ἄζω; ſicceſco, areſco, triſtor: Heſiod. in Theogn.

Ἀζυγία, ας, ἡ, & ἀζυγίη, cœlibatus, & ut ità dicam, injugatio, τὸ ἄζευκτον, Archil. ex α priv. & ζυγὸς, jugum.

Ἄζυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, cœlebs, injugatus. Ἀζυγὴς, έος, idem, & Ἄζυξ, γος, ὁ καὶ ἡ, Th. ζεύγνυμι.

Ἄζυμα, ων, τὰ azyma. Th. ζύμη, fermentum. Indè ἄζυμος, infermentatus.

Ἀζυμίτης ἄρτος, infermentatus panis; Levit. cap. 7. ex α priv. & ζυμίτης, fermentatus. Th. ζύμη, ης, ἡ, fermentum.

Ἀζυμίτης, ου, ὁ, infermentatus; ut,

ἌΖΩ, ſicco. arefacio. Ἄζω, & ἄζομαι, veneror. ἄζηστις, venerandus.

Ἀζωλέω, μ. ήσω, iraſcor, ἀγανακτῶ.

Ἄζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſine zona eſt, diſtinctus: ex α priv. & ζώνη, zona, cingulum: Th. ζαννύω, vel ζώννυμι, f. ζώσω, cingo.

Ἄζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, animal ſeu animans non procreans: undè ἄζωα σπέρματα; i. e. ſemina quæ nulla creant animalia: Theophr. lib. 4. de cauſis plant. & lib. 14. c. 16. καὶ γὰρ ταῦτα ἄζωα; i. e. οὐ ζῶντα, animalia quæ non ſgenerantur ex aliis: ex α priv. & ζῶον, animal. Th. ζάω, ῶ, vivo.

Ἄζωρ, nomen propr. viri.

Ἄζωρος, Heſychio, (ſub. οἶνος) eſt ὁ ἄκρατος οἶνος, (ſeu potiùs, εὔκρατος) Vinum bene temperatum: ex α intenſ. & ζωρὸς, οῦ, ὁ, merus, meracus; ut ζωρὸς οἶνος, ζωρὸν, μέθυ, vinum Meracum ſeu merum; apud Apollon. & ζωρὸν, πόμα, in Epigr. potus meracus: vide ζωρὸς.

Ἄζωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, & ἄζωτος, diſtinctus; qui cinctus non eſt: Heſiod. Plut. &c. ex α priv. & ζωστὸς, οῦ, ὁ, cinctus: Th. ζωννύω. fut. ζώσω, cingo, &c.

Ἄζωστοι, diſcincti, pl. ex α, & ζωστός.

Ἄζωτος, ου, ἡ, nomen urbis.

Ἄη, ſpirabat, 3. imperf. act. ab ἄημι.

Ἀηδέστερος, ingratior. comp. ab ἀηδὴς.

Ἀηδηκότες, perf. part. Poët. pro ἠηδηκότες, ab ἀηδέω, tædio afficior: ab ἡδὺς, vel ἀδέω, vel ἄδω.

Ἀηδὴς, έος, ὁ, ἡ, & τὸ ἀηδὲς, injucundus, a, um. ἀηδῶς, adv. moleſte. ἀηδία, moleſtia: ab α, & ἡδὺς.

Ἀήδιζον, pro ἠήδιζον, imperf. act. ab ἀηδίζω· hinc ἀηδιζόμην, infeſtabar, imperf. paſſ. Th. ἡδὺς.

Ἀηδόνα, acc. ſing. ab ἀηδών.

Ἀηδονιδῆες, ων, οἱ, luſciniarum pulli: ἀηδονὶς, ίδος, ἡ, luſciniola.

ἈΗΔΩ'Ν, όνος, ἡ, luſcinia: q. ab ἀείδω, quia canora.

Ἄηθ', pro ἄητο, ſpirabat, ob ſeq. aſpirat. imperf. ab ἄημαι. Th. ἄημι.

Ἀηθείῃ, dat. ſing Ion. ab ἀήθεια, inſolentia: ex α, & ἦθος.

Ἀήθεσσον, pro ἠήθεσσον, euphoniæ gratiâ, imperf. act. ab ἀηθέσσω, pro ἀηθέω, inſuetus ſum: ab α, & ἦθος.

Ἀήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, inſolitus.

Ἀήθως, inexpertè, præter morem, Thuc. eſt adverb. ab ἀήθης, inſuetus, &c.

Ἀήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, aciem non habens; non acutus, cui cote non eſt facta acies, obtuſus, hebes: unde in neut. ἀῆκες ξίφος, apud Suid. gladius non acutus: ex α priv. & ἀκὴ, ῆς, ἡ, mucro, cuſpis, acies ferri, &c.

Ἄημα, ατος, τὸ, ſpiritus, flatus, ſpiraculum: Soph. eſt verbale ab ἄημι, idem quod Th. ἄω, fut. ήσω, ſpiro, flo.

Ἄημαι, pro ἄημι, idem quod Th. ἄω, ſpiro.

Ἀήμεναι, flare, præſ. inf. Dor. vel Ion. pro ἀῆναι, ab ἄημι.

Ἀημερία, idem quod ἀνημερία, immitis, & immanſueta animi affectio: Sophocl. in Ajace: ex α priv. & ἥμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, manſuetus, mitis.

Ἄημι. v. Ἄω.

ἈΗ'Ρ, ἀέρος, ὁ, aër. In f. g. ſignificat caliginem; q. ab ἄω. Angl. Air.

Ἄησι, 3. ſing. ab ἄημι, flo. 3. pl. ἄεσι.

Ἄησις, εως, ἡ, ventus, flatus, ſpiritus: Eurip. Th. ἄω, ſpiro.

ἈΗ'ΣΥΛΟΣ, ου, ὁ, moleſtus, iniquus, dictio Poëtica, idem quod ἀτερπὴς, παράνομος, moleſtus, iniquus: vel pro ἀσυνετος, ab ἆσαι· vel ab α, & ἥδω, v. αἴσυλος.

Ἀήσυρος, ου, ὁ, levis, tenuis, ſublimis: παρὰ τὸ ἀέρι σύρεσθαι.

Ἀήτας, acc. pl. ἀήτην, ſing. ab ἀήτης; ου, ὁ, flatus. nom. pl. ἀῆται, flamina. Dicitur & ἀήτης, ης, ἡ, idem ab ἄημι.

Ἄητο, imperf. 3. ſing. ἄητον, dual. ſpirant ab ἄημι. ἄηται, volitant.

ἈΗ͂ΤΟΣ, vel αἴητος, ventus expoſitus: ab ἄω, flo. Vel eſt inſatiabilis: ex α, & ἄδω. Sic ἀητὸς, Poët. pro ἀετὸς.

Ἀήττητος, ὁ καὶ ἡ, invictus. Th. ἡττάομαι.
Ἄητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, invictus: ut Philo. de mundo; φύσις ἄητος, inexpugnabilis natura: item insaturabilis, inexplebilis, ἄπληστος. Th. idem.
Ἀθ', pro ἅτε, quippe tanquam.
Ἀθαμβὴς, contumax, suspiciosus, curiosus: Etymol.
Ἀθάλασσος, seu ἀθαλάττιος, ου, ὁ καὶ ἡ, maris expers: ut οἶνος ἀθάλασσος, vinum non dilutum aquâ marinâ; seu cui aqua marina non admixta est seu infusa. Galen. ex α & θάλασσα.
Ἀθαλάσσωτος, seu ἀθαλάττωτος, ὁ, maris inexpertus, rei nauticæ rudis; ὁ μὴ ναυτικὸς, insolens navigandi: Aristoph. Th. idem.
Ἀθαλλὴς, aridus, non virens: Plut. ex α priv. & θάλλω, f. θαλῶ; vireo.
Ἀθαλπέως, Ionicè pro ἀθαλπῶς, sine calore seu æstu: Hippocr. ex α priv. & θάλπω, f. ψω, foveo, calefacio.
Ἀθαμβὴς έος, ὁ καὶ ἡ, intrepidus: ab α, & θάμβος. Ἀθαμβεὶ, adverb. impavidé.
Ἄθαμβος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, audax, &c. Th. idem.
Ἀθαμβίη, stupor: Democr. Th. idem.
Ἀθάνα, Dor. pro Ἀθήνη, ης, ἡ, Minerva: item Ἀθανάα, ας, ἁ, & Ἀθαναία.
Ἀθανασία, ας, ἡ, immortalitas. Item herba cujus nomen Anglicum videtur à Græco oriundum, **Tansie**.
Ἀθάναι, immortales, pl. f. g. ἀθανάτῃς, pro ἀθανάταις, Ion. dat. pl. sic & ἀθανάτοιο, pro ἀθανάτου, gen. sing. ἀθανάτοισιν pro ἀθανάτοις ab ἀθάνατος, ου, ὁ, ἡ, Ἀθανάταν, Dor. pro ἀθανάτην. Ex α, & θάνατος.
Ἀθανατίζω, immortalitate dono.
Ἄθαπτος, ὁ καὶ ἡ, insepultus. Th. θάπτω.
ἈΘΑ'ΡΑ, ας, ἡ, pultis genus: quasi ab ἀθὴρ, arista, pultis materia.
Ἀθαρίζω, f. ίσω, vel ἀθερίζω, vilipendo, parvipendo, vitupero, violo, propriè, contemno tanquam ἀθέρας, aristas, viles scil. quas agricola metere dedignatur: Eustathius. Th. ἀθὴρ, arista.
Ἀθαρσὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, fiduciæ expers, qui sibi timet, trepidus: Eust. ex α priv. & θάρσος, εος, τὸ, fiducia.
Ἀθαυμαστὶ, adverb. citra admirationem: ex α priv. & Th. θαυμάζω, miror.
Ἄθε pro εἴθε, utinam: Suid. fortè scrib. αἴθε.
Ἀθεάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui non spectat, Synes. de insomn. ex α priv. & θεάομαι, specto.
Ἀθέατος, ου, ὁ καὶ ἡ, invisibilis, qui non spectatur, ἀόρατος, invisus; i. e. non visus qui videri spectarive nequit: Luc. & Plut. item, non visendus, non inspectandus: Plut. in Numa. Item activè, qui non videt, seu spectavit: Luc. Xen. ex α priv. & θεάομαι, specto.
Ἀθεεὶ, adverb. sine numine Divûm, ἄνευ θεοῦ.
Ἀθέητα, Poët. pro ἀθέατα, non aspectanda: ex α, & θεάομαι.
Ἀθεΐα, ας, ἡ, impietas in deum; providentiæ divinæ abnegatio: Dan. cap. 10. Nazanz.
Ἀθεΐαστος, ου, ὁ, non divinus; Numine divino non afflatus: utrumque ex α priv. & Θεὸς, ὁ, Deus.

ἈΘΕΙ'ΡΗΣ, vel Ἀθερὴς, vel Ἀθηρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, accuratus, contemptus.
Ἀθελγεῖν, ἀμέλγειν, i. mulgere.
ἈΘΕ'ΛΓΩ, f. ξω. p. χα, mulgeo: q. à θηλὴ, papilla: α vel otiosum, vel congreg.
Ἀθέλω, nolo: ex α priv. & θέλω, pro ἐθέλω, volo.
Ἀθεμβεῖν, est lascivire.
Ἀθεμέλιος, & Ἀθέμηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, fundamento carens, sine fundamento: Hesych. ex α priv. & θεμήλιον, ου, τὸ, fundamentum.
Ἀθέμιστος, & ἀθεμίστιος, ου, ὁ καὶ ἡ, injustus. Dicitur & ἄθεμις. Ex α, & θεμιστὸς.
Ἀθεμιστουργία, ἡ, facinus nefarium, scelus, ἀθέμιστον ἔργον.
Ἀθέμιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, nefarius: τὸ ἀθέμιτον, nefas. Ex α, & θεμιτὸς.
Ἄθεος, ου, ὁ, Dei expers: ex α, & Θεὸς.
Ἀθεότης, ητος, ἡ, impietas; dei carentia, &c. Plato. Th. idem.
Ἀθεραπευσία, ἡ; q. d. cultûs carentia: dicitur enim de re quæ inculta manet, neglectus, incultus, substantivè: Plato: ex α priv. & θεραπεύω, famulor, servio. Th. θεράπων, minister, famulus.
Ἀθεράπευτος, ου, ὁ, incurabilis, non serviens: ex α, & θεραπεύω.
Ἀθερηγενὴς, seu, ἀθερηγγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, spicas, seu aristas habens, vel generans: Nicand. ex ἀθὴρ, έρος, ὁ, spica, arista, & γίνομαι, gigno, genero, &c.
Ἀθερὴς, inspicatus, exacuminatus, acutus, rigidus: item, contemptus, &c. Viz. ut ἀθὴρ arista, pars spicæ acuta, &c. Occurrit etiam etiam ἀθηρὴς, accuratus, exquisitus. unde ἀθερέως, accurate, exquisite ad unguem: Etymol.
Ἀθερίζω, μ. ίσω, sperno, contemno, reprobo; ἀτιμάζω, ἀποδοκιμάζω, parvipendo; ἀφρόω, ἀπαξιόω; Hom. Iliad. α. & lib. 7. Epigr. fit ab ἀθέρες, οἱ aristæ, spicæ degeneres, quæ rejiciuntur, plur. masc. Vide sing. ἀθὴρ, έρος, ὁ, arista; unde in pl. ἀθέρες, in vetusto dictionario, sunt spicæ ex area abjectæ; vide etiam suprà, ἀθαρίζω, quod idem significat.
Ἀθέριζον, parvi penderunt, imperfect. Ion. ab ἀθερίζω, f. σω. p. ἠθέρικα. Th. ἀθὴρ.
Ἀθέριξ, & per pleonasmum literæ ν, ἀνθέριξ, ικος, ὁ; idem quod ἀθὴρ arista; vel cuspis aristarum, acus, eris. Vide ἀνθέριξ; Th. est ἀθὴρ Vide.
Ἀθερίσσω, fut. ίξω, præt. χα; idem quod ἀθερίζω, quod vide: i. e. contemno, rejicio: Apol. 2. Argon. &c.
Ἀθέριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non demessus, qui est adhuc in spica, & neglectus; ἀφρόντιστος, ut Hesych. exponit: Vide suprà ἀθερίζω, vel est ex α priv. & θεριστὸς, ου, ὁ, messis: Th. θέρος, εος, τὸ, æstas; item, messis: unde θερίζω, æstivo; item, meto, &c.
Ἀθέρμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, non calefactus; vel qui non calefit: ex α priv. & θερμαντὸς, ου, ὁ, calefactus, à θέρμω, vel θερμαίνω, f. ανῶ; calefacio: Th. θέρω, f. θερῶ; idem, unde θερμὸς, οῦ, ὁ, vel ἡ, calidus, vel calida, &c.

Ἀθερολόγος, spicilegus, qui spicas, seu aristas colligit: ex ἀθὴρ, spica, & λέγω, lego, id est, colligo.
Ἀθερώδης, έος, ὁ καὶ ἡ, aristatus: ut ἀθερώδης στάχυς, aristata spica: Gaza.
Ἀθέρωμα, ατος, τὸ, tuberculum in capite nasci solitum, teste Celso, cui scil. subest aliquid pulticulæ simile; unde legendum potiùs, ἀθήρωμα, ἀπὸ τῆς ἀθάρας, pultis genere: Vide Th. ἀθάρα.
Ἀθεσία, ας, ἡ, inconstantia in pactis: vide ἀθετέω.
Ἀθεσμία, ας, ἡ, transgressio legis; παρανομία, iniquitas, scelus, & ἀθέσμιος; idem quod ἄθεσμος, Nonn. lege carens, exlex; de quo lex posita non est: item illicitus, iniquus, &c. Unde adv. ἀθέσμως, contra leges; iniquè, nefarie, illicitè, &c. παρανόμως, &c. οἷα, ex α priv. & Th. θεσμὸς, ου, ὁ, lex; idem quod νόμος.
Ἀθεσμόβιος, qui exlegem & injustam vitam degit, injustus, facinorosus: Nonn. ex ἄθεσμος, & βίος.
Ἄθεσμος, ου, ὁ, ἡ, nefarius. Th. θεσμὸς.
Ἀθέσφατος, ου, ὁ, ineffabilis: ex α, & θέσφατος, q. θεόσφατος, à Deo pronuntiatus. Sumitur etiam pro nefando. Sed sæpius in bonam partem accipitur, & tum α non est privativum, sed intensivum.
Ἀθετέω, ῶ, abrogo, aboleo, sperno, f. ήσω. p. ἠθέτηκα à nomine ἄθετος, ου, ὁ, irritus: ἀθεσία, actio, quâ aliquid irritum redditur. Ex α, & θετὸς. Hinc ἀθέτησις, ἡ, abolitio.
Ἀθέτημα, ατος, τὸ; idem quod ἀθέτησις, improbatio, abrogatio, legitur, 3 Reg. 8. & Hierem. 12.
Ἀθετῶς, adv. scelerate, impiè, ἀθέσμως; Æschylus in Prometheo: ab ἄθετος, ὁ καὶ ἡ, ineptus, vilandus, abdicandus, inutilis, &c. Vide ἀθετέω, ῶ.
Ἀθεωρητὶ, adv. sine contemplatione; & ἀθεώρητος, ὁ καὶ ἡ, non spectabilis, sub aspectum non cadens: Aristot. de mundo: item improvisus, à contemplatione alienus, &c. Plutarch. in Numa: unde ἀθεωρήτως, adv. q. d. non spectabiliter, aut invisibiliter: apud Greg. item imperitè, &c. ex α priv. & θεωρητὸς, spectabilis, Th. θεωρὸς, οῦ, ὁ, spectator; unde θεωρέω, ῶ, specto, &c.
Ἀθέως, impiè, sine deo, adverbium; à nomine ἄθεος, dei expers.
Ἀθήητος, non perspicuus; non visus, non spectatus, latens, occultus: ex α priv. & θηητὸς, spectabilis: vide.
Ἄθηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, uberibus insuetus, ablactatus: qui lac non suxit, vel qui ubera non sugit ampliùs: ex α priv. & θηλὴ, ης, ἡ, papilla: Mammæ seu uberis apex, &c.
Ἄθηλυς, non fœmineus, minimè effœminatus, virilis: item, ἀθήλυντος, idem: ex α priv. & θῆλυς, έως, ὁ, vel ἡ, fœmineus, &c. vide.
Ἀθήνη, q. ἀθήλη, ex α, & θηλὴ. Dicitur & Ἀθήνα, gen. Ἀθήνας, q. ab Ἀθηνάα. Sic & Ἀθηναίη, ης, ἡ, ut & Ἀθηνεία, Minerv.

Minerva. Forsan à תאנה teena, olea; vel à תנה tana, docens, vocali α præpositâ. Minerva scilicet fuit oleæque inventrix, & Dea doctrinæ. Hinc Ἀθῆναι, ῶν, αἱ Athenæ. Ἀθήνηθεν, adv. Athenis. Ἀθήναζε, Athenas. Ἀθηναῖος, Atheniensis.

Ἀθηνογέρων, οντος, ὁ, q. d. senex scholasticus qui in senectute literis navare operam incipit: idem, ὀψιμαθής. Composita dictio, ex Ἀθήνη, Minerva, quæ studiis præesse dicebatur, & γέρων, senex.

ἈΘΗ'Ρ, έρος, ὁ, arista: hinc ἀθερίζω.

Ἀθὴρ, ηρὸς, ὁ, acutus.

Ἀθήρα, ἡ, Æolicè, & Atticè, Ἀθάρη; idem quod ἀθάρα, ας, ἡ, pultis, seu polentæ quoddam genus: Dioscor. l. 2. Athera, est sorbitio, seu medicamentum ex Zea minutissimè molita confectum, seu puls triticea; aut ex alia fruge. Plinius hanc vocem Ægyptiam esse tradit: alii tamen ab ἀθὴρ arista derivant.

Ἀθήρευτος, ε, ὁ καὶ ἡ, invenatus, sine feris, ἄθηρος, Xenoph. à venatoribus non indagatus; vel à venatore non captus: ex α priv. & θηρευτὸς, venerabilis; à θήρα, ἡ, venatio: unde θηρεύω, feras venor.

Ἄθηρος, expers venationis; Synes. epist. 105. item, carens feris, & noxiis belluis: ut ἄθηρος χώρα, regio expers ferarum: Plutarch. ex α priv. & θὴρ, ρὸς, ὁ, fera.

Ἀθηρία, ας, ἡ, penuria ferarum: idem Th. & comp.

Ἀθηρηλοιγὸς, ε, sive ἀθερηλόγος, ε, τὸ, πλυον τὸ τὰ ἀθέρας διαλέγον καὶ διαχωρίζον, ventilabrum.

Ἀθήρωμα, idem quod ἀθέρωμα, scil. pultatio; seu nervosa tunica, in qua pultaceus humor continetur. Vide suprà ἀθέρωμα.

Ἀθησαύριστος, ε, ὁ καὶ ἡ, prodigus; qui nihil recondit in crastinum; vel qui recondi seu reservari nequit: non repositus in thesauro: ex a & θησαυρός.

Ἀθήτευτος, nemini mercenarius; qui nulli servit ob mercedem: ex α priv. & θητεύω, mercede servio: Th. θὴς, τὸς, ὁ, mercenarius servus.

Ἀθίγανος, ε, ὁ, (vel, ἀθίγγανος, Etymol.) abhorrens a tangendo; (ex α priv. & θιγγάνω, idem quod Th. θίγω, tango) item, nihil volens accipere; epitheton sectæ cujusdam accipere recusantis.

Ἀθικτος, ε, vel ἀθιγής, έος, ὁ καὶ ἡ, intactus. Th. θίγω.

Ἀθίκτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ; idem, intactus: item, integer, illibatus. Th. idem.

Ἆθλ' pro ἆθλα, pl. ab ἆθλον, ε, τὸ, præmium certaminis. Sed ἆθλος, ε, ὁ, est ipsum certamen. Th. ἄεθλος.

Ἀθλεύω, pugno, laboro.

Ἀθλέω, ῶ, certo, f. ήσω. p. ἤθληκα· hinc ἄθλησις, εως, ἡ, certamen.

Ἀθλήματα, certamina, pl. ab ἄθλημα, ατος, τό.

Ἀθλητῶν, gen. pl. ab ἀθλητὴς, ε, ὁ, luctator. Th. ἄεθλος.

Ἀθλητικὸς, ε, ὁ, Athleticus, ad athletas seu certatores, vel luctatores pertinens: unde ἀθλητικοὶ ἀγῶνες, certamina athletarum; ἀθλητικὸν σῶμα, corpus robustum & exercitatum; ἀθλητικὴ ἕξις; corpus habitudine athletica; i. e. firma, Aristot. Indè etiam, ἀθλητικῶς, adverb. athleticè, athletarum more, Plaut. pugilicè & athleticè valeo, pro optimè & firmissimè. Th. idem.

Ἄθλιος, ε, ὁ, miser: ἀθλία, f. g. pl. ἀθλιωτάτες, acc. pl. superl. ab ἄεθλος.

Ἀθλιότης, ητος, ἡ, miseria, ærumna; & ἀθλίως, miserè, & infœliciter, ærumnosè, ut ἀθλίως διάκειμαι, Demosth. misere me habeo; i. e. δυστυχῶς; ab ἄθλιος, miser, ταλαίπωρος.

Ἀθλοθέτης, ε, ὁ, munerarius certaminis præses: ab ἆθλος, vel ἆθλον, & τίθημι. Hinc ἀθλοθετέω, ludos præbeo; &, ἀθλοθεσία, certaminis cura.

Ἆθλον, ε, τὸ; idem quod ἄεθλον, ε, τὸ, certaminis præmium, quod victori datur; vel de quo reportata est victoria: Th. ἄεθλος, ε, ὁ, certamen, & ejus præmium.

Ἆθλος, ε, ὁ, idem quod ἄεθλος.

Ἀθλοφόρος, ε, ὁ, victor: ex ἆθλον, & φέρω.

Ἀθόλωτος, ε, ὁ, ἡ, limpidus, illimis: ex α, & θολός.

Ἀθόρυβος, ε, imperturbatus: ab α, & θόρυβος.

Ἀθορύβητος, ε, ὁ, imperturbatus, tranquillus; & ἀθορύβως, adv. sine tumultu, tranquillè, Th. idem.

Ἀθραγένη, arbor ex qua optima igniaria fiunt.

Ἄθρακτος, pro ἀτράκτος, vel ἀτράκτος; si ex α priv. & θράσσω compositum esset; significaret non punctus, non actus stimulis: nam Galen. apud Hippocr. exponit, θράττει, νύσσει, κεντᾶται.

Ἄθραυστος, ε, ὁ καὶ ἡ, infractus; i. e. qui fractus non est, vel frangi nequit: integer, invulneratus, &c. ex α priv. & θραυστὸς, fragilis: Th. θραύω, frango.

ἈΘΡΕ'Ω, f. ήσω. p. ηκα. video, cerno, μετ' ἐπιτάσεως θεωρῶ.

Ἀθρήματα, τὰ, munera à cognatis missa novis nuptis, (apud Lesbios: Hesych.) sponsæ scil præcipuè, cùm dempto velo, se primùm retegebat sponso conspiciendam; παρὰ τὸ ἀθρεῖν, ab intuendo; vocabantur etiam θεώρητρα, eandem ob rem.

Ἀθρηνὶ, adverb. absque luctu, vel lachrymis; q. d. illugubriter, Suid. ex α priv. & θρῆνος, luctus.

Ἄθριξ, carens capillis, glaber, lævis; pilis expers, ἄτριχος; item, ἄκομος, incomatus: Martial. ex α priv. & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, pilus, capillus.

Ἀθριπήδεστος, & ἀθριπηδέστατος; à vermiculis non arrosus, vel exesus; nullo modo sentiens putredinem; ὁ ἐ θριπήδεστος· ex α priv. & θρὶψ, πὸς, ὁ, vermis, (à τρίβω, tero.) & ἐδεστὸς, edulis, esculentus: Th. ἔδω, edo, & ἔδομαι, comedor.

Ἀθροίσασα, a. 1. part. f. g. ab ἀθροίζω, congrego, f. σω. ἀθροίσαι, inf. ἤθροικα, p. act. Th. ἀθρόος.

Ἀθροίσιμος, ὁ καὶ ἡ, frequens, celebris confertus, & ἄθροισμα, ατος, τὸ, collectio, acervus, &c. & ἀθροιστικὸς, ε, ὁ, congregativus, collectivus; vim habens aggregandi, &c. οἷα, ab eodem Themate: sicut etiam ἀθροιστὴς, ε, ὁ, congregator, collector, & ἀθροιστήριον, ε, τὸ, congregationis locus, &c.

Ἀθρόον, idem quod ἀθρόος, confertim, universè, summatim: item, confestim, repentè, &c. Th. idem.

Ἄθροος, ε, ὁ, nullam edens vocem; nec ullum strepitum emittens, ἀθόρυβος, vel ἀνὰ θρόος, apud Suidam; sine strepitu, vel clamore: ex α priv. & θρόος, ε, ὁ, clamor, propriè cum tumultu in strepitu; à θρέω, vel θρέομαι, tumultuando clamo, &c.

ἈΘΡΟ'ΟΣ, ε, ὁ, confertus, repentinus: hinc ἀθρόως, confertim: ἀθρόοτης, ητος, ἡ, universitas: ἀθροίζω, congrego: ἀθροισμὸς, ε, ὁ, congregatio. Huic aliquantulùm alludit Angl. a throng.

Ἄθρους, idem quod ἀθρόος, confertus, coacervatus: item repentinus: Eust. Etym. factum est ex ἀθρόος, per Synæresin.

Ἀθρόας, adv. i. e. ὁμοῦ, ἀφνιδίως; vide ἀθρόον.

Ἄθρυπτος, ε, non fractus luxu: ex α, & θρύπτω.

Ἀθρύπτως, severè, & durè, seu austerè. Th. idem.

Ἀθυμέω, ῶ, animum despondeo, f. ήσω. p. ἠθύμηκα· hinc ἄθυμος, non animosus: ἀθυμία, ἀθυμίη, Ion. animi dejectio: ab α, & θυμός.

Ἀθύμως, q. d. absque animo; i. e. animo dejecto, anxiè, Xen. Undè ἀθύμως διακεῖσθαι, despondere animum, Isocrat. Th. idem.

Ἀθυρεύομαι, ludo, lusito: idem quod sequens, ἀθύρω, exponitur & σκίρτω, i. e. saltito: nempè ludendo, exultim ludo, propriè, de pueris qui foris discurrunt: ab α priv. & θύρα, janua.

Ἄθυρμα, ατος, τὸ, lusus puerilis, ludibrium: ab ἀθύρω.

Ἀθυρμάτιον, ε, τὸ, diminutivum ab ἄθυρμα; Lucian. in Dialog. ferebat in ulnis suis, ursi catulum, ἀθυρμάτιον, oblectamentum suum, vel delicias suas, &c.

Ἀθυρόγλωσσος, vel ἀθυρόγλωττος loquax, garrulus; qui est lingua effræni, blaspe nus, cujus lingua nullis quasi foribus cohibetur, & ἀθυρογλωττία, garrulitas, linguæ licentia, & incontinentia; ἀχάλινος γλῶσσα, linguæ effrænis indulgentia; effrænata lingua, à Suida ponitur: ex α priv. θύρα, janua, & γλῶσσα, lingua.

Ἀθυρονόμος, ε, ὁ καὶ ἡ, temerè & sine delectu utens legibus; qui legibus pro sua libidine abutitur: Hesych. propriè, qui leges ludos facit: ex ἀθύρω, ludo, & νόμος, lex.

Ἄθυρος, & ἀθύρωτος, ε, ὁ καὶ ἡ, patens, sine janua. Th. θύρα.

Ἀθυρόστομος, ε, ὁ καὶ ἡ, qui linguæ temperare non potest, propriè, cujus os nullis foribus cohibetur, aut cohiberi potest: Soph. echo sic nominatur: indè ἀθυροστομία, ἡ; oris incontinentia, loquacitas, garrulitas, &c. in Epigram. ex α θύρα, & στόμα.

ἈΘΥ'ΡΩ, ludo, cano, lusito: hinc ἄθυρε, 3. sing. imperf. pro ἤθυρε· forsan ab ἄγαν, & θύω, vel à θύρα, qui foris ludi solet.

Ἀθύρωτος, idem quod ἄθυρος, janua carens, nullo ostio obstructus: ut ἀθύρωτον στόμα; Plut. os effræne; & quasi janitori

janitoris egens, ἀπύλωτον.

Ἄθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non sacrificatus, nec immolatus: Athen. Suid. Phil. ex α priv. & tertia pers. præt. verbi θύομαι, sacrificor: hinc dicitur ἄθυτος ἀπῆλθεν; i.e. abiit, re divinâ non peractâ.

Ἀθῷος, ου, ὁ, ἡ, impunis, mulctam nullam passus, innocens: ex α, & θωή.

Ἀθῳόω, f. ώσω. p. ωκα. absolvo; mulctâ sive pœnâ libero; non mulcto, innoxium facio, &c. Indè in pass. ἀθῳοῦμαι, justificor, impunè ferò: unde ἀθῳωθεὶς, justificatus, impunè ferens, in Salom. Proverb. idem. Th. inde etiam, ἀθώωτος, ου, ὁ, (idem quod ἀθῷος) vel ἡ, impunis, impunitus, illæsus, &c. ἀζημίωτος, & ἀθῴως, citra damnum, & mulctam, adv. item innocenter: Hesych.

Ἀθώπευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, immitis; propriè, inadulabilis, qui blanditiis & assentationibus emolliri non potest: Suid. ex Epigram. scribitur & ἀθώπευστος, ut ἀκολάκευτος, & ἀκολάκευστος, apud Hesych. ex α priv. & θωπεύω, adulor, Thema est θώπτω, idem assentor, &c.

Ἀθωράκιστος, ὁ καὶ ἡ, qui thorocatus aut loricatus non est: item inermis. Xen. ex α priv. & θωρακίζομαι, loricor, thorace munior, Thema est θώραξ, ακος, ὁ, thorax, pectus: item pectoris vestimentum, aut armatura, lorica, &c.

Ἀθώρηκτος, non temulentus, non ebrius: Hipp. ὁ μὴ μεθύων, παρὰ τὸ μὴ θωρήσσεσθαι· ex α priv. & θωρήσσομαι, loricor, armor; (Th. θώραξ) item poto, &c.

Ἀθώωσις, εως, ἡ, absolutio, quâ quis innocens pronunciatur: ab ἀθῷος.

Αἱ, art. præpos. ab ἡ, hæc, αἳ, art. postp. ab ἥ, quæ. αἶ, vel αἲ, heu, hei. αἰ, pro εἰ, Dor. si Ion. pro εἴθε, utinam.

Αἶα, pro γαῖα, ἡ, terra: in prosa, γῆ· in acc. αἶαν.

Αἴαγμα, τος, τὸ, luctus, gemitus, θρῆνος; Thema est sequens αἰάζω; vide.

ΑΙΑ'ΖΩ, lugeo, lamentor, f. ξω, vel σω· ab αἶ, heu.

Αἰακίδαο, gen. Ion. ab Αἰακίδης, ου, ὁ, Æacides, nom. propr. acc. pl. Αἰακίδας.

Αἰακίζω, verbero; pro quo suprà, δεικίζω, & infrà, αἰκίζω.

Αἰακὸς, οῦ, ὁ, Æacus: ab Αἴαξ, ακος.

Αἰακτὸς, οῦ, ὁ, deflendus, gemitu dignus; lamentabilis, luctuosus: ex Aristoph. est verbale ab αἰάζω, f. ξω, lugeo, lamentor.

Αἶαν, voc. ab Αἴας, αντος, ὁ, Ajax: potest etiam esse acc. sing. ab αἶα.

ΑΙΑΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, vel αἰανὴς, έος, ὁ, ἡ, gravis, perpetuus: q. ab αἰάζω, vel ab αἰνὸς, per Syncop.

Αἴαντε, nom. dual. ab Αἴας.

Αἴας, αντος, ὁ, Ajax

ΑΙΒΟΙ', heu, hei, dolentis, adv. ab Heb. אבוי aboi.

Αἶγα, acc. ab αἴξ, αἰγὸς, ὁ, ἡ, caper, & capra: αἰγᾶν, Dor. pro αἰγῶν, gen.

Αἴγαγρος, seu αἰγάγριος, ου, ὁ vel ἡ, caprea, capra, vel caper sylvestris: Plinio rupicapra; dicitur pro αἴξ ἄγριος.

Αἰγάθεν, adv. Dor. pro Αἰγῆθεν, ἐκ τῆς Αἰγῆς, ἐκ τῆς Αἰγᾶν, ab Ægis.

Αἰγάωνα, pro Αἰγαίωνα, acc. sing. Ægæonem, nom. propr.

ΑΙΓΑΝΕ'Α, ας, ἡ, vel αἰγάνεον, ου, τὸ, jaculum, tragula: ab ὄγαν, & ἵεσθαι· vel παρὰ τὸ κατ' αἰγῶν ἵεσθαι.

Αἰγδην, adv. subitò, impetuosè: ab αἴσσω.

Αἰγέη, ης, ἡ, Ion. caprina pellis. Th αἴξ.

Αἰγείδην, acc. ab Αἰγείδης, ου, ὁ, Ægides, patronym. ab Αἰγεὺς, έος, ὁ, nom prop.

Αἴγειος, ου, ὁ, ἡ, caprinus: dicitur quoque αἴγεος. Th. αἴξ. Sed Αἰγαῖος, Ægæus, nom. propr.

Αἰγείρινον, τὸ, ungentum populeum, quod ex uva, quæ fructus ejus est, conficitur: Thema est sequens αἴγειρος.

ΑΙΓΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, populus nigra: ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως, procera enim arbor est.

Αἰγελάτης, ου, ὁ, caprarius, in anth. Epigr. q. d. caprarum agitator, qui caprarum agit gregem: ex αἴξ, capra, & tertia præt. pass. verbi ἐλαύνω, f. σω. p. κα. ab ἐλάω, agito.

Αἰγιάλεια, ἡ, Ægialea. nom. propr.

ΑΙΓΙΑΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, litus: hinc αἰγιαλίτης, ου, ὁ, litoreus: αἰγιαλεὺς, έος, ὁ, piscator: q. ab ἄγω, frango, & ἅλς, ἁλὸς, mare.

Αἰγιαλώδης, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod αἰγιαλίτης, & Th. idem: litoreus, vel litoralis, in litore habitans.

Αἰγίδ', acc. pro αἰγίδα, ab αἰγὶς, pellis caprina, munimentum pectoris.

Αἰγίδιον, ου, τὸ, hædus, 1 Reg. c. 10. diminutivum ab αἴξ.

Αἰγίζω, f. ίσω; dilacero, dilanio, flo vehementiùs, & interdum διασπῶ, divello, & tempestate affligo, apud Æschyl. aliquando etiam capras pasco.

ΑΙΓΙΘΑΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, parus, avis quædam, quæ apibus nocet: Aristot. hist. anim. est etiam herba & saltationis genus.

Αἴγιθος, ου, ὁ, avis quædam, quam Gaza vertit latus. Arist. hist. l. 9. c. 1.

Αἰγίκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. capricrus: Epitheton Priapi, in anth. Epigr. ex αἴξ capra: & κνήμη, ης, ἡ, crus, sura, tibia.

Αἰγίλιπος, excelsæ, gen. ab αἰγίλιψ, capris invius, altus: ab αἴξ, & λείπω. Est & Αἰγίλιψ, urbs Epiris, excelso loco sita.

Αἰγίλω, Dor. pro Αἰγίλου. Est autem Αἴγιλος, insula in mari Ligustico, Latinè Capraria.

Αἰγίλωψ, & αἴγιλος, abscessus inter nares & oculi majorem angulum: ab αἴξ, & ὤψ, q. d. caprinus oculus; vitium oculi, quod capris fere proprium, & perpetuum est. Celso teste.

Αἰγινῆται, οἱ, Æginenses.

Αἰγινόεις, εντος, ὁ, (adjectivum poet.) capris abundans: ut αἰγινόεντα ὄρεα; apud Hom. Thema est Αἴξ, capra.

Αἰγιόχοιο, gen Ion. ab αἰγίοχος, ægidem tenens: ex αἰγὶς, & ἔχω.

Αἰγίπαν, ανος, ὁ, q. d. capripan; semicaper Pan; sic dictus, quòd caprino fuerit corpore; fingitur enim fuisse semicaper; & hirci modo libidinosus, iracundus etiam; ut testatur Theocr. Idyll. 1. Plutarchus ait, eum Latinè dictum Sylvanum, &c. nomen compositum ex αἴξ, capra, & πᾶν, Pan.

Αἰγιπόδης, ὁ, capripes; idem quod sequens.

Αἰγίπους, οδος, ὁ, ἡ, pedibus caprinis præditus: ab αἴξ, & ποῦς.

Αἰγίπυρος, ægipyrus; genus plantæ: vide αἰγείπυρος.

Αἰγὶς, ίδος, ἡ, pellis capræ. Th. αἴξ.

Αἰγίσκος, ου, ὁ, caper Juvenis; qui Latinè dicitur hædus; & à Græcis etiam ἔριφος, & forma diminutiva: ab αἴξ, αἰγὸς, ἡ, capra: & interdum ὁ αἴξ, caper.

Αἴγλα, seu αἴγλα μυστίλη; idem quod μυστίλη; i. e. cavata panis offa, in jus aut pulmentum demersa: ut interpretatur Pollux.

Αἰγλᾶντα, splendentem, Dor. pro αἰγλήεντα, acc. sing. Sic αἰγλᾶεν pro αἰγλῆεν. Th. αἴγλη.

ΑΙΓΛΗ, ης, ἡ, fulgor: hinc αἰγλήεις, εντος, ὁ, fulgens, splendidus: in acc. αἰγλώεντα, pro αἰγλήεντα.

Αἰγοβότας, α, ὁ, Dor. pro αἰγοβότης, ου, ὁ, qui capras pascit: ab αἴξ, & βόσκω. Αἰγοβοσκὸς, idem.

Αἰγοδίωξ, caprisequus; capras persequens: ὁ τὰς αἶγας διώκων· ex αἴξ, & διώκω.

Αἰγοθήλης, ου, ὁ, caprimulgus; avis quædam à capræ uberibus sic dicta: ex αἴξ, & θηλὴ, ἡ, mamma, &c.

Αἰγόκερως, ωτος, ὁ, capricornus; l. Plut. & apud Arat. legitur gen. αἰγοκερῆος, tanquam à nom. αἰγοκερεὺς, quidam etiam fœnograecum, seu fœnum græcum: ità dici putant: ex αἴξ & κέρας, ατος, τὸ, cornu.

Αἰγοκέφαλος, ου, ὁ, capriceps; i. e. caprinum caput habens; est & nomen avis, apud Aristot. de animal. ex αἴξ, & κεφαλὴ, ης, ἡ, caput; seu κέφαλος, Cephalus, piscis è margilum genere, &c.

Αἰγόλεθρος, herba capris noxia & exitiosa: ex αἴξ capra; & ὄλεθρος, ου, ὁ, perditio: Th. ὄλλυμι, perdo, &c. videatur.

Αἰγονόμος, & αἰγονομεὺς, caprarum ductor seu pastor; qui capras pascit: Epigr. item locus capris pascendis accommodatus; indè etiam αἰγονόμιον, τὸ; grex caprarum, &c. omnia: ex αἴξ, capra, & νομὸς, οῦ, ὁ, pascuum: Th. νέμω, tribuo, item pasco: indè νομεὺς, pastor.

Αἰγόνυξ, υχος, ὁ καὶ ἡ, ungulas habens caprinas: Epigr. ex αἴξ, & ὄνυξ, υχος, ὁ unguis, &c.

Αἰγοπόδης, & αἰγιπόδης, item αἰγίπους; capripes, caprinos pedes habens; epithetum Panis, faunorum, & satyrorum, &c. ex αἴξ, & ποῦς, ποδὸς, ὁ, pes.

Αἰγοπρόσωπος, caprinam habens faciem: ex αἴξ, & πρόσωπον, facies, &c.

Αἰγὸς, gen. sing αἰγῶν, gen. pl. ab αἴξ.

Αἰγοφάγος, caprivorus; caprum seu capros vorans ac edens: sic Juno appellatur, quòd capræ ipsi immolarentur: ex αἴξ, & φάγω, edo.

Αἰγόφθαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, oculos habens caprinos: ex αἴξ, & ὀφθαλμὸς, oculus.

ΑΙΓΥΠΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, vultur: à γύψ.

Αἰγύπτιος, ου, ὁ, Ægyptiacus, gen. pl. αἰγυπτίων, Αἰγύπτιαι, Ægyptiæ: ab Αἴγυπτος, ου, ἡ, Ægyptus.

Αἰγύπυρος, q. d. capræ triticum; herbæ nomen: ità dictum, quòd capræ ejus esu gaudeant: exponitur etiam, rufus; ob florem istius herbæ rubrum: ex αἴξ, & πυρὸς, οῦ, ὁ, triticum.

Αἰγυπτιάζω, μ. άσω; Ægyptios imitor: item, vafrè me gero, à moribus Ægyptiorum, vaframentis infamatorum: Æsch. item, adurere; ab Αἴγυπτος, Ægyptus.

ΑΙΓΩΛΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, ulula.

Αἰγὼν, ῶνος, ὁ, caprile. Αἴγων, ωνος, ὁ, nom. propr. pastoris.

Αἰγῶν, gen. pl. ab αἴξ.

Αἰγωπὸς, οῦ, ὁ, habens oculos caprinos: Aristot. ex αἴξ, & ὤψ, oculus.

Αἰδὰς

Ἀΐδαο, gen. Æol. ab ἀΐδης, ου, ὁ, Orcus: q. ex α, & εἴδω, non video.
Αἶδε, quæ, à nom. ἥδε, masc. ὅς δε.
Αἰδεῖσθαι, revereri, præs. inf. αἰδεῖσθε, præf. imperat. pass. ab αἰδέομαι. f. m. έσομαι. p. pass. ᾔδεσμαι. Th. αἰδώς· hinc αἰδέσιμος, venerabilis.
Ἀΐδες, obscurum, n. g. ab ἀΐδης, έος· ex α, & εἴδω.
Αἰδέσθην, veriti sunt, pro ᾐδέσθησαν, ab ᾐδέσθην, a. 1. pass. ab αἰδέομαι· hinc αἰδέσθητι, reverere, imperat. αἰδεσαι, a. 1. imperat. m. Poët. Th. αἰδώς.
Αἰδεσιμότης, ητος, ἡ, verecundia, veneratio; ab αἰδέσιμος, vide.
Αἴδεσις, εως, ἡ, veneratio, reverentia; item, ut inquit Bud. Venia, & misericordia, &c. Verbale ab αἰδέομαι, veneror.
Αἰδεστὸς, ου, ὁ, reverentiâ dignus, idem quod αἰδέσιμος, sed minùs usitatum, ab αἰδέομαι.
Ἀΐδεω, gen. Ion. ab ἀΐδης, acc. ἀΐδην.
Ἀΐδηλα, arcana, acc. pl. ab ἀΐδηλος, tenebricosus, inexspectatus: ab ἀΐδης. vel α, & δῆλος.
Αἰδήλως, obscurè; ἀφανιστῶς; item, ὀλεθρίως, Il. φ. evanidè, fluxim, latenter. Th. idem, ex α, priv. & δῆλος.
Αἰδήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, verecundus.
Αἰδημόνως, verecundè, reverenter; (idem quod αἰδεσίμως, & ab eodem. Th. αἰδέομαι) unde etiam, αἰδημονέω, μ. ήσω, verecundiam servo.
ἈΐΔΗΣ, & in prosa ᾅδης, ου, ὁ, Orcus, inferi, mors: ab α, & ἰδεῖν.
Ἀΐδης, έος, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ ἀΐδες; idem quod ἀειδὴς, obscurus inspectabilis; ἀφανὴς, ex ἀ pr. & εἴδω, video.
Ἄϊδι, dat. sing. ab ἄϊς, ἴδος, pro ἀΐδης.
Αἴδιμος, idem quod αἰδήμων, verecundus, &c. & idem. Th. Αἰδέομαι, scil. ab αἰδὼς, pudo, &c.
Ἀΐδιος, ου, ὁ, perpetuus: ab ἀεὶ, semper.
Αἰδνῆς, dat. pl. Ion. f. g. ab αἰδνὸς, ἡ, ὸν, tenebricosus: ex α, & εἴδω.
Αἰδοῖ, reverentia, dat. sing. ab αἰδώς.
Αἰδοιέστατος, ου, ὁ, Poët. pro αἰδοιότατος, ab αἰδοῖος, ὁτέρος, pro σεβαστὸς, maximè venerandus.
Αἰδοῖον, τὸ, inguen. pl. αἰδοῖα, puderda.
Αἰδοῖος, venerandus, αἰδοίοισι, dat. pl. Ion.
Αἰδοίη, veneranda. Th. αἰδώς.
Αἴδομαι, idem quod αἰδέομαι, (veneror, &c.) pro quo ponitur; Od. θ. & Plut.
Αἰδομένω, reveriti, dual. part. præs. ab αἴδομαι, pro αἰδέομαι.
Ἀϊδρείη, & Ion. ἀϊδρείη· vide in ἄϊδρις.
Αἶδος, εος, τὸ, reverentia, pudor; idem quod. Th. αἰδὼς, pudor, &c.
Ἄϊδος, gen. sing. ab ἄϊς, ὁ, Orcus.
Ἀΐδόσδε, ad inferos; Adverbium. Th. ἀΐδης, orcus.
Αἰδοῦ, reverere, imperat. ab αἰδέομαι.
Αἰδοῦς, reverentiæ, gen. sing. ab αἰδώς.
Ἀΐδου, gen. ab ἀΐδης.
Αἰδοφοίτης, ου, ὁ, qui ad inferos ventitat, Athen. 12. ex ἀΐδης, ου, ὁ, Orcus; & φοιτάω, ῶ, ito ventito.
Αἰδόφρων, verecundam mentem habens; verecundus; Eur. in Alc. ex αἰδὼς, ἡ, pudor, & φρὴν, mens.
Αἰδοῦμαι, pudefio; idem quod αἰδέομαι.
Ἀϊδρείῃσι, dat. pl. Ion. pro ἀϊδρείαις, ab ἀϊδρεία, ἡ, inscitia. Ab
Ἄϊδρις, εως, ὁ, ἡ, imperitus. ἀϊδρεία, imperitia. dat. ἀϊδρείη, Ion. ex α, & ἴδρεια.

Ἀϊδρήεις, εντος, ὁ, inscius, imprudens, Nic. in Alex. (idem quod ἄϊδρις.) inde ἀϊδρήεντι, inscienter, per ignorantiam; item, ἀϊδρηέντως, idem; i. e. ἀπείρως, pro quo dicitur etiam, ἀνίδρως, idem; ex α priv. & ἴδρις, εως, ὁ καὶ ἡ, sciens, peritus; seu ἰδρεία, ἡ, scientia, peritia. Th. ἴσημι, scio.
Ἀϊδροδίκης, ου, ὁ, Poët. ὁ τῆς δίκης ἄϊδρις καὶ ἄπειρος, juris ac justitiæ nescius, injustus, perniciosus.
Ἀΐδρυτος, pro ἀνίδρυτος, instabilis, ex α priv. & ἱδρυτὸς, οῦ, ὁ, fundatus, stabilitus. Th. ἱδρύω, colloco, &c.
Αἰδῶ, pro αἰδέω, verecundor. Th. αἰδὼς, pudor; item, ἀΐδω, idem quod. Th. ἀείδω, canto, cano, &c.
Αἰδῶ, acc. sing. ab αἰδώς. dual. αἰδὼ. αἰδὼ καλύψαι, pudorem tegere.
Ἀϊδωνῆϊ, dat. sing. ab ἀϊδωνεὺς, έος, ὁ, idem quod ἀΐδης, Pluto, Orcus.
Αἰδώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, lethalis. Hesych. unde, ἀΐδανια, lethalia, pestifera; θανάσιμα. Th. ἀΐδης, ου, ὁ, Orcus, &c.
Ἀΐδως, invisibiliter; item, ἀκαταλήπτως, incomprehensibili modo, ab ἀΐδης, idem quod ἀειδὴς, invisibilis, ex α priv. & εἴδω, video.
ΑἸΔΩ͂Σ, όος, οῦς, ἡ, pudor: ab α & εἴδω. Pudibundus en m intueri non audet.
Αἰεὶ, & αἰὲν, Poët. pro ἀεὶ, semper, adv. Cret. αἰές. Angl. Aye.
Αἰειγενετάων, gen. Æol. pro αἰειγενετῶν. αἰειγενέτῃσι, dat. Ion. pro αἰειγενέταις, ab αἰειγενέτης, ου, ὁ, sempiternus: ex ἀεὶ, & γένομαι.
Αἰειναῦται, idem quod ἀειναῦται, q. d. semper nautæ; magistratus quidam apud Milesios, teste Hesychio, qui conscensis navibus, consilia de maximis rebus agitabat, procul à terra; deinde, quum r tam habebat aliquam sententiam, revertebatur; ex ἀεὶ, vel αἰεὶ, semper, & ναύτης, ου, ὁ, nauta. Th. ναῦς, νεὸς, navis.
Αἰὲν, poeticè. pro ἀεὶ, semper, Iliad. α. θεοὶ αἰὲν ἐόντες; i. e. ἀθάνατοι.
Αἰέναος, domus æterna: ἀΐδιος οἶκος, καὶ ἀδιάλειπτος. ex αἰὲν, semper, & οἶκος, domus.
Αἰένυπνος, ὁ καὶ ἡ, æterno perfusus somno; item, æternos afferens somnos; Soph. in Oed. idem quod ἀείυπνος; ex ἀεὶ, & ὕπνος, somnus.
Αἰετὸν, aquilam, pro ἀετὸν, metri gratiâ, ab ἀετός.
Ἀΐζήιος, juvenilis: ab ἀΐζηός.
ἈΙΖΗΟ͂Σ, οῦ, ὁ, pro quo & ἀζηὸς, juvenis. gen. pl. αἰζηῶν, q. d. ἀειζέων.
Αἴης, gen. sing. αἴῃ, dat. Ion. ab αἶα.
Αἰκῶς, τὸ, dirum, lamentabile; grave valde, & molestum. Etym. ab αἶ, αἶ; hei, eheu. item est αἰώνιον; quia mors prandii sempiterni vice ponitur, apud eundem Etym.
Αἰήταο, gen. Æol. pro Αἰήτου, ab Αἰήτης, nomen viri.
Αἴητος, seu ἄητος, ventis expositus, flabilis: ab ἄω.
Αἴθ', quæ, pro αἵτε, ab ὅς, ἥ, ὅ.
Αἰθαλίτης, ου, ὁ, fuliginosus, fumosus; καπνώδης. Etym. à sequente
Αἰθάλη, ης, ἡ, fuligo, favilla: est & αἴθαλος, q. ab αἴθω· est enim ab ustione.
Αἰθαλίων, ωνος, ardens: epith. cicadæ: ab αἴθω.

Αἰθαλόεις, εντος, ardens: acc. sing. αἰθαλόεντα· ab αἴθω.
Αἰθαλοκομπία, ἡ, fumi instar vana jactantia; Suid. inde plur. αἰθαλοκομπίαι, αἱ, fumi, imposturæ; ψευδολογία. Etym. ab αἰθάλη, fuligo, & κομπὸς, οῦ, ὁ, jactator; à κόμπος, ου, ὁ, crepitus, &c.
Αἰθαλόω, μ. ώσω, p. ωκα, uro, comburo; Eurip. item, nigrefacio; propriè, fuliginosum reddo, &c. ab αἰθάλη.
Αἰθαλώδης, fuliginosus, fumeus, obscurus; Aristot. in favillas conversus.
Αἰθαλωτὸς, οῦ, ὁ, ustus, combustus, Lycophr. utrunque ab αἰθάλη.
Αἰθᾶν, Dor. pro αἰθῶν, gen. ab αἰθός.
Αἴθε, pro εἴθε, Dor. utinam.
Αἴθοψ, οπος, ὁ, urens, ardens; ex αἴθω & ὄψις, εως, ἡ, visus, &c.
Αἰθέρα, poeticè, interdum, pro εἰς αἰθέρα; Hom. Il. σ.
Αἰθερεμβατέω, in Epigr. per æ herem incedo; idem quod αἰθεριβατέω; ex αἰθὴρ, & βατέω (inusitato verbo, nisi in compositione) vado. Th. βαίνω, gradior.
Αἰθέρι, in æthere; adverb. ab αἰθήρ.
Αἰθεριώδης, idem quod, αἰθέριος, ætherius; dicitur etiam, αἰθεροειδὴς, ὁ καὶ ἡ, τὸ, ες; idem.
Αἰθεροδρόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, per ætherem currens; in Epigr. ex αἰθὴρ, & δρόμος, ου, ὁ, cursus, Th. inusitatum δρέμω, idem quod τρέχω, curro.
Αἴθηεις, εντος, ὁ, ex ustione niger vel etiam, ruber; Nicand. Th. αἴθω, uro, &c.
ΑἸΘΗ'Ρ, έρος, έρι, ὁ, æther: ab αἴθω· hinc αἰθέριος, æthereus: αἰθεροβατέω, per ætherem vagor: αἰθεροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ætheris speciem referens. Hinc f. Angl. Weather. v. ὑετός.
Αἴθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, aptus comburi; vel, quod facile comburitur; Etym. item, niger.
Αἰθίοπα, acc. sing. ab Αἰθίοψ, οπος, ὁ, Αἰθιοπῆας, acc. pl. ab Αἰθιοπεὺς, Æthiops: ab αἴθω, & ὤψ.
Αἴθολικες, vel Ἀθόλικες; pustulæ in summa cute, ex igni, vel aliunde; ab αἴθω, uro.
Αἴθομαι, ardeo, accendor; passivum ab αἴθω, uro.
Αἰθομένοιο, gen. Ion. αἰθομένοισι, dat. pl. præs. part. pass. ab αἴθω, ardeo.
Αἴθοπα, acc. sing. ab αἴθοψ, οπος, ὁ, ἡ, calidus, niger: q. αἴθων τὴν ὄψιν.
Αἰθὸς, ἡ, ὸν, niger, Poët. pro μέλας.
Αἶθος, εος, τὸ, æstus; ambustio, ardor. Hesych. item, πῦρ καὶ φλὸξ, ignis & flamma, ab αἴθω, uro
Αἰθούσῃ, dat. sing. ab αἴθουσα, ἡ, porticus: ab αἴθω.
ΑἼΘΡΑ, ας, ἡ, aëris serenitas: q. ab αἰθὴρ, αἶθρος, ου, ὁ, pruina: αἰθρινὸς, οῦ, ὁ, matutinus: αἴθριος, ου, ὁ, serenus: αἰθρία, ας, ἡ, serenus aër.
Αἰθρέω, ῶ; conturbo tempestate seu procellâ; Hesych. & Suid. tempestatem fero; sub dio versor. χειμάζω. Th. αἴθρα, vel αἴθρη, serenitas, &c.
Αἰθρηγενὴς, έος, ὁ, ἡ, frigus vel serenitatem inducens: ab αἰθὴρ, & γίνομαι. Αἰθρηγενέτης, ου, ὁ, idem.

Αἰθρήεις, serenus, sudus; Oppian. idem quod αἴθριος. Th. αἴθρη, vel αἴθρα.

Αἰθριάζω, f. άσω; sereno, serenum reddo, illustro; Aristoph. item in cœlo sereno versor; Greg.

Αἰθριάω, nocturno sereno expono; sub dio per noctem expono. Hippocr. utrumque ab αἰθρία, idem quod αἴθρη, serenitas.

Αἰθριοκοιτέω, sub dio dormio: quod ab αἰθρία, & κοίτη.

Αἴθυγμα, incitamentum, incitabulum, Gellio; vel suscitabulum, Varroni; fomes, & incentivum; αἴθυσμα; Etym. Suidas ait de igne dici; exponitur, κίνησις, ὅρμημα, &c.

Αἰθυκτήρ, violentus, impetuosus; Oppian. utrumque ab αἰθύσσω, splendeo; item suscito, extendo, jacio, concutio, &c.

Αἰθυλικώδης, qui refert formam pustularum, quæ αἰθύλικες (videatur) dicuntur.

ΑΙ'ΘΥΙΑ, ας, ἡ, mergus.

Αἰθύσσω, calefacio, moveo: ex αἴθω.

ΑΙ'ΘΩ, f. σω. p. κα, uro, accendo, fulgeo, &c. hinc αἶθος, εος, τὸ, ardor. αἴθων, ωνος, ardens, flagrans: αἰθάλη, fuligo: αἰθαλόω, comburo.

Ἄϊθω, vel ἀΐθω; expiro, ex πνέω, fit ab ἀΐω, ἀΐσω, ἀΐθω, ἀΐθω. Hom.

Αἰκ', pro αἴκα, vel αἴκε, Dor. pro εἰ μὲν, siquidem: & Æol. εἴκε.

Αἰκάζω, μ. άσω, voco, καλῶ.

Αἰκάλη, ης, ἡ, blanditia; Th. sequens

ΑΙ'ΚΑ'ΛΛΩ, f. αλῶ, blandior, à κηλῶ vel à καλλὸς· assentatori enim omnia bellè: hinc αἴκαλος, ου, ὁ, adulator.

Ἀΐκη, ης, ἡ, violentus motus: ab ἀΐσσω.

ΑΙ'ΚΙ'Α, ας, ἡ, plaga, verbera, injuria quæ fit cædendo: αἴκιον, ου, τὸ, idem. q. ab ἀεικής. Hinc αἰκίζομαι, pulsor: αἰκιζόμενος. præs. part. αἰκισμὸς, οῦ, ὁ, pulsatio: αἴκισμα, τὸ, plaga.

Αἰκίζω, μ. ίσω, cædo, contumelia afficio; crucio, mutilo, verberibus fœdo, &c. ab αἰκία.

Αἰκικὸς, contumeliosus; ὑβριστικός. Th. αἰκία.

Αἰκιστικὸς, ου, ὁ, ad pulsandum proclivis, contumeliosus, sceleratus, ab αἰκίζω.

Αἰκίστρια, ἡ, quæ pulsat, &c. Suid. ἡ αἰκίζουσα.

ΑΙ'ΚΛΟΣ, ου, ὁ, vespertinus: αἶκλον, cœna, Hesych. αἶκλον· quod ab α, & ἱκνέομαι, quoniam ad cœnam libenter venitur.

Ἄϊκτος, ου, ὁ, exponitur, ἀπρόσιτος, inaccessus; ad quem perveniri nequit; item, ingens, inaccessabilis; ex α priv. & ἱκνέομαι, venio, &c.

Αἰκῶς, turpiter, pro ἀεικῶς.

Αἴλινα, adv. Poet. pro αἰλίνως, lugubriter.

Αἰλινὸς, οῦ, ὁ, miser, lamentabilis; θρηνητικός.

Αἰλουρόμορφος, æluri (cati, seu felis) formam habens; ex αἴλουρος, felis; & μορφὴ, forma.

Αἴλουρος, ου, ὁ, felis, παρὰ τὸ αἰόλλειν τὴν οὐράν.

ΑΙ'ΜΑ, & αἷμ', ατος, τὸ, sanguis, cædes, consanguinitas: ab αἴθω, per translationem spiritûs: hinc αἱματικὸς, οῦ, ὁ, sanguineus: αἱματώδης, εος. αἱμάτη, η, εις: αἱματίζω, sanguinem elicio: αἱματόω, cruento.

Αἱμακουρία, ας, ἡ, parentatio: & αἱμακουρίαι, inferiæ: ex αἷμα, & κορέω, satio; quasi mortui saturentur sanguine eorum quæ illis immolantur.

Αἱμακτὸς, οῦ, ὁ, sanguinolentus, cruentatus; Eurip. cruentus; sic, αἱματηρὸς, αἱμάτινος, ου, ὁ καὶ ἡ, αἱματόεις, εντος, ὁ, αἱμάλεος & αἱμηρὸς; idem, vel, sanguineus, i. e. constans sanguine, &c. δια ab αἱμάσσω, cruento, vel Th. αἷμα.

Αἱμαλωπὴς, color sanguinem præ se ferens; concrementum sanguinis; Diosc. & αἱμάλωψ, cruenta suffusio, præsertim in oculis; unde, αἱμαλῶπες, dicuntur, quibus oculi cruentati; Gal. ab αἱμάλεος, & ὤψ. Αἱματωπὸς, idem.

Αἱμάξασα, a. 1. part. act. f. g. ab αἱμάσσω.

Αἱμασιὰ, sepes quæ spinas habet: ab αἷμα.

Αἱμάσσω, cruento, f. ξω. p. χα. ab eodem Them.

Αἱματεκχυσία, ας, ἡ, sanguinis effusio: ex αἷμα, & ἔκχυσις.

Αἱμάτιον, ου, τὸ, diminutivum, sanguis exiguus; sanguiculus. Th. idem, αἷμα.

Αἱματίτης, ου, ὁ, Hæmatites, lapidis nomen, qui ita dicitur; à sanguineo colore; vel, ab affectu, & virtute, quòd sanguinem reprimat; Plin. Diosc. &c. Th. αἷμα.

Αἱματόεσσαι, cruentæ, pl. num. f. g. ab αἱματόεις, όεσσα, όεν· ab αἷμα.

Αἱματοποιητικὸς, sanguificandi vim habens; & ἡ αἱματοποιητικὴ δύναμις, dicitur ipsa facultas sanguifica; ex αἷμα, & ποιέω.

Αἱματόῤῥυτος, ὁ καὶ ἡ, sanguine fluens; Eurip. ex αἷμα, τος, τὸ, & ῥυτὸς, fluidus, fluens; ab inusit. ῥύω, idem quod ῥέω; fluo.

Αἱματοσταγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, sanguine distillans; Eurip. ex αἷμα, & στάζω, fut. ξω, stillo.

Αἱματοσφαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, sanguinolentè jugulatus; sanguinolentem cædem habens; Æschyl. ex αἷμα, & σφαγὴ, ῆς, ἡ, jugulatio; à σφάζω, seu σφάττω, f. ξω, jugulo.

Αἱματόφυρτος, ὁ καὶ ἡ, sanguine permixtus, sanguinolentus; pro quo dicitur, & αἱμόφυρτος, idem, ex αἷμα, & φύρω, f. υρῶ, pr. υρκα, misceo, commisceo, &c.

Αἱματοχαρὴς, & αἱμοχαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, sanguine gaudens, sanguinarius; Suid. ex αἷμα, & χαίρω, f. χαρῶ, gaudeo.

Αἱματόω, ῶ, fut. ώσω, sanguinolentum reddo; item, interficio; Hesych. & Etym. vide in Them. αἷμα, ubi etiam, αἱματίζω.

Αἱμάττω, μ. ξω, p. χα; lanio, cruento, sanguine perfundo; cædo. Lucian. Th. αἷμα.

Αἱμάτωσις, quasi sanguificatio; sanguinis generandi munus. Gal. verbale ex αἱματόω.

Αἰμὴ, nisi; pro εἰ μή. Theocr. Eidyll. 5

Αἱμοπότης, ου, ὁ, pro αἱμοπέτης; i. e. sanguinis potor, seu sanguipotor; ex αἷμα, & πότης, ου, ὁ, potor, potator; dicitur etiam, αἱματοπότης, idem.

Αἵμνιον, vas quo excipitur sanguis; αἱμοδόχον ἄγγος.

Αἱμοβαφὴς, ὁ καὶ ἡ, cruentus, sanguine tinctus; Sophocl. ex αἷμα, & βαφὴ, tinctura. Th. βάπτω, tingo.

Αἱμοδόχον ἄγγος, vas sanguinem recipiens; sanguinis receptaculum, Suidas, ex αἷμα, sanguis, & δέχομαι, capio, accipio, recipio, &c. ἄγγος, εος; τὸ, vas.

Αἱμοδίψος, sanguinem sitiens; vel, appetens; Luc. ex αἷμα, & δίψος, εος, τὸ, idem quod Thema δίψα, ας, ἡ, sitis.

Αἱμοκεγχρὸν, οῦ, τὸ, apud Hippocr. est quicquid, in sanguinis profluvio, inducit eam tussiendi cupiditatem, quam medici, κέγχρον appellant; & Erotianus ait αἱμόκεγχρα esse Hippocrati, quæ simul sanguinolenta sunt & sicca: componitur ex αἷμα, & κέγχρος, ου, ὁ, asperitas quædam gutturis, quæ instar granorum milii sentitur. Gal. nam sign. etiam, milium.

Αἱμοβόρος, ου, ὁ, ἡ, sanguivorus: ex αἷμα, & βορά.

Αἱμομίκτης, ου, ὁ, qui suo sanguine miscetur; incestus, incestuosus, ex αἷμα, & μικτὸς, mistus; à μίγνυμαι, misceor.

Αἵμονα pro δαίμονα, q. δαήμονα, gnarum, acc. sing. à δαίω, disco.

Αἱμονίη, ης, ἡ, Hæmonia, Græciæ regio.

Αἱμοπτυϊκὸς, οῦ, ὁ, qui sanguinem exspuit; latiùs patet quàm ὁ αἷμα ἀνάγων, i. e. sanguinem excreans & rejiciens; Plin. Morbus ipse dicitur αἵματος πτύσις, ἡ ἀναγωγὴ, ἡ ἀναφορὰ; i. e. sanguinis exspuitio, Plin. vel ejectio, excreatio, &c. ex αἷμα, & πτύω, spuo.

Αἱμοῤῥαγέω, f. ήσω, sanguinem fundo: ab αἷμα, & ῥήγνυμι· hinc αἱμοῤῥαγία, ας, ἡ, sanguinis eruptio.

Αἱμοῤῥαγικὸς, sanguinis eruptionem patiens; Hippocr. in aphor. compositio eadem.

Αἱμόῤῥαντος, sanguine conspersus, seu aspersus; Eurip. ex αἷμα, & ῥαντὸς, οῦ, ὁ, aspersus, perfusus; à ῥαίνω, f. ρανῶ, aspergo.

Αἱμοῤῥοέω, ῶ, sanguinis profluvio laboro, f. ήσω. p. ᾑμοῤῥόηκα· ab αἱμόῤῥοος, ους, ἡ, mulier quæ menstrua patitur: ex αἷμα, & ῥόος· hinc αἱμοῤῥοοῦσα, præs. part. f. g.

Αἱμοῤῥοΐα, ας, ἡ, fluxus sanguinis, seu profluvium; sanguinis eruptio; Greg. ex αἷμα, & ῥοὴ, ἡ, vel ῥόος, ου, ὁ, idem quod ῥέος, ους, τὸ, fluxus, fluxio. à Th. ῥέω, fluo.

Αἱμοῤῥοΐς, ίδος, ἡ, Hæmorrhois dicta, quasi sanguinis fluxus, seu effluvium; Scil. per venas ani; quem morbum, mariscam, vel mariscas etiam appellant. Est & Hæmorrhois, serpentis genus, ex eo dictum, quod morsu sanguinem eliciet; & dissolutis venarum commerciis, quicquid animæ est, evocet per cruorem; teste Solino, compositio eadem cum præcedente

Αἱμοῤῥυγχία, vel αἱμορυγχία; rostri cruentatio; Hesych. ex αἷμα, & ῥύγχος, εος, τὸ, rostrum.

Αἶμος, ϐ, ὁ, locus arboribus densus, dumus: ab αἷμα.

Αἱμόφοβος, ὁ καὶ ἡ, sanguinem metuens; item, metuens sanguinis missionem; Gal. ex αἷμα, & φόβος, ϐ, ὁ, fuga; item, metus; a φέβομαι, fugio; item, metuo, &c.

Αἱμοφόρυκτος, ϐ, ὁ καὶ ἡ, sanguine inquinatus: ab αἷμα, & φορύσσω.

Αἱμόχροος, όχρϐς, sanguineo colore infectus; ex αἷμα, & χρόα, ας, ἡ, color.

Αἱμύλα, adverb. blandè; Hesiod. ab αἱμύλος, blandus.

Αἱμυλομήτης, ϐ, ὁ, blandiloquus: ab αἱμύλος, & μῆτις.

ΑΙ'ΜΥΛΟΣ, ϐ, ὁ, ἡ, blandus, festivus: αἱμυλίοισι, dat. pl. Ion. Hinc αἱμυλία, ας, ἡ, festivitas. αἱμύλλω, decipio: quod quidam ab αἵμων deductum volunt.

Αἱμύλιος, ϐ, ὁ καὶ ἡ, idem quod Thema, αἱμύλος, blandus, facetus, &c.

Αἱμῶ, τὸ ὀδόντας ἀλγῶ, dentibus doleo.

Αἱμωδέω, seu αἱμωδιάω, obstupesco, propriè de dentium stupore; q. ex αἷμα, & ὀδὸς.

Αἱμώδης, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod αἱματώδης, sanguinolentus, sanguine permixtus; Gal. item, sanguineus, sanguine præditus; Aristot. Th. αἷμα, τος, τὸ, sanguis.

Αἱμωδία, ας, ἡ, dentium (propriè sanguinantium) dolor, stupor; Arist. ex αἷμα, & ὀδὼς, όντος, ὁ, dens: dicitur etiam αἱμωδιασμὸς ὀδόντων; talis obstupefactio dentium; ob acerbitatem, velut ex immaturo pomo.

Αἵμων, pro δαίμων, ὁ, ἡ, peritus: sed αἵμων, cruentus, ab αἷμα.

Αἱμωπὸς, ϐ, ὁ, & fœm. αἱμαῶπις, item, pro eo dicitur, & αἱματωπὸς, sanguinarius, cruentus; propriè, sanguinem intuens; i. e. sanguineum & cruentum quendam aspectum habens; Hesych. ex αἷμα, sanguis, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus.

Αἰνᾷ, infæliciter, pro αἰνῶς, Poët.

Αἰναί, pl. f. g. ab αἰνός.

Αἰναρέτης, ϐ, ὁ, cujus virtus est in malum usum: ab αἰνὸς, & ἀρετή.

Αἰνέας, & Αἰνείας, ϐ, ὁ, Æneas, nom. propr. viri laudabilis, gen. Æol. Αἰνέαο, Ion. Αἰνέω.

Αἰνείω, poeticè; pro αἰνέω, laudo, approbo, &c. iota interjecto.

Αἰνετὸς, ϐ, ὁ, laudabilis, laude dignus; Hesych. & Αἰνέτης, ϐ, ὁ, laudator, deprædicator; Verbalia, à sequente αἰνέω, laudo, &c.

Αἰνέω, ῶ, laudo, approbo, assentior, f. έσω & ήσω. p. ᾔνεκα, p. pass. ᾔνεμαι. a. 1. imperat. act. αἴνεσον. αἰνῆσαι, inf. αἰνήσας, part. Th. αἶνος· hinc αἴνεσις, εως, ἡ, laus.

Αἰνὴ, ῆς, ἡ, gravis: f. g. ab αἰνός. Sed αἴνη, ης, ἡ, laus, honor.

Αἴνημι, pro αἴνημι, & hoc pro αἰνέω.

Αἴνησα, ας, ε, a. 1. Ion. & Poët. pro ᾔνησα, vel ἤνεσα, verbi αἰνέω.

Αἰνῆσιν, Ion. pro αἰναῖς, ab αἰνός.

Αἰνήσειε, Æol. pro αἰνήσαιμι, a. 1. opt. act. verbi αἰνέω.

Αἴνιγμα, ατος, τὸ, ænigma, obscurus sermo: ab αἰνίσσομαι, Att. αἰνίττομαι, f. αἰνίξομαι, p. ᾔνιγμαι. Th. αἶνος.

Αἰνιγματιστὴς, ϐ, ὁ, qui per ænigmata loquitur; ænigmatico sermone uti solitus, & gaudens; est verbale, ab αἰνιγματίζομαι, ænigmaticè loquor, sermone obscuro utor; ab αἴνιγμα.

Αἰνιγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ænigmaticus, ænigmaticè, i. e. obscurè dictus vel scriptus; Aristot. obscurus, ἀσαφὴς, tectus; indè etiam αἰνιγματωδῶς, adv. ænigmaticè, per ænigmata, obscurè, &c. ab eodem Themate.

Αἰνιγμὸς, ϐ, ὁ, ænigma; Athen. 10. sæpe dicitur, δι' αἰνιγμῶν, per ænigmata; obscurè, apud Plat. Plut. Aristoph. &c. Th. αἰνίττομαι, obscurè loquor.

Αἰνίζομαι, f. ίσομαι; idem quod αἰνέω, ῶ, laudo; exponitur & admiror, ab Hesych. Il. ν. & θ. Item pro αἰνίσσομαι, pro quo & αἰνίζω; obscurè significo; Eust. & Suid.

Αἰνικτὸς, ϐ, ὁ, & αἰνικτήριος; idem quod αἰνιγματώδης, obscurus, &c. Unde, αἰνικτηρίως, obscurè, ænigmaticè. Suid. Soph. Æschyl. &c. Th. idem.

Αἰνίσσομαι, & (Atticè) αἰνίττομαι, obscurè loquor, innuo, insinuo; occultè significo; ænigmate ostendo, & quasi involucri quodam verborum mentem expono; item, alludo ad aliquid; Plat. Plut. &c. Usurpatur & in passiva sign. apud Aristoph. ut χρησμὸς ᾐνιγμένος, oraculum obscurè editum; & τὰ εὖ ᾐνιγμένα, quæ aptis ænigmatis significata sunt. Thema est, αἶνος, ϐ, ὁ, Apologus, oratio obscura & figurata, (quæ & gryphus, & ænigma dicitur) præcipuè, quæ à brutis animantibus, aut Plantis, ad hominum admonitionem adducitur; teste Eustathio.

Αἰνοβάκχευτος, graviter bacchans; horribili furore percitus; Lycoph. in Alex. ex αἰνὸς, ϐ, ὁ, gravis, horrendus; & βακχεύω, bacchor, furore rapior, &c.

Αἰνοβίας, ϐ, ὁ, immani robore, & vi præditus, strenuus; Epigr. ex αἰνὸς, gravis, horribilis, &c. & βία, ας, ἡ, vis, robur, &c.

Αἰνόγαμος, ϐ, ὁ καὶ ἡ, junctus vel juncta infelici matrimonio; ex αἰνὸς, gravis, difficilis, infelix; & γάμος, ϐ, ὁ, nuptiæ.

Αἰνογένειος, terribiles malas habens; terribilis, sævus; Callim. ex αἰνὸς, terribilis; & γένειον, ϐ, τὸ, idem quod Th. γένυς, υος, ἡ, mentum.

Αἰνοδότειρα, dirorum malorum datrix; Orph. in Argon. ex αἰνὸς, horribilis, & δότειρα, datrix, fœm. à δοτὴρ, dator. Th. δίδωμι.

Αἰνόθεν, adv. à re gravi. Th. αἰνός.

Αἰνόθρυπτος, ὁ καὶ ἡ, quem male decent deliciæ; seu, perditè delicatus; valde mollis, luxu diffluens, &c. Theocr. ex αἰνὸς, gravis, & θρύπτομαι, deliciis frangor.

Αἰνόλεκτρος, ϐ, ὁ καὶ ἡ, torum genialem seu jugalem infelicem habens; idem quod αἰνόγαμος. Lycoph. Alex ex αἰνὸς, gravis, infelix, & λέκτρον, ϐ, τὸ, lectus. Th. λέχω, cubare facio, unde λέγομαι, cubo, jacio, &c.

Αἰνολέτης, ϐ, ὁ, horrendum in modum perditus; vel grave exitium inferens. Orph. Argon. ex αἰνὸς, horrendus, & ὄλλυμι, fut. ὀλέσω, perdo; unde ὀλετὴρ, ῆρος, ὁ, perditor.

Αἰνολέων, οντος, ὁ, sævus, ac formidabilis leo: ex αἰνὸς, & λέων.

Αἰνόλυκος, gravis, malus, seu horrendus lupus. Epigr. est pro αἰνὸς λύκος.

Αἰνομανὴς, gravi furore percitus; ex αἰνὸς, gravis, & μανία, ἡ, furor. Th. μαίνομαι, insanio.

Αἰνόμορος, ὁ καὶ ἡ, infortunatus: ab αἰνὸς, & μόρος.

Αἰνοπαθὲς, gravia patior, voc. sing. ab αἰνοπαθὴς, έος· ab αἰνὸς, & πάσχω.

Αἰνοπέλωρος, valde monstruosus, immanis. Oppian. ex αἰνὸς, gravis, horrendus, & πέλωρος, idem quod Th. πέλωρ, ωρος, τὸ, monstrum.

Αἰνοπλὴξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, graviter percutiens: ab αἰνὸς, & πλήττω.

ΑΙ'ΝΟΣ, ϐ, ὁ, apologus, oratio proverbialis, item laus: ab ἰαίνω· hinc αἰνίσσομαι, obscurè significo: αἰνιγμὸς, ϐ, ὁ, & αἴνιγμα, ænigma; αἰνέω, laudo.

ΑΙ'ΝΟ'Σ, ϐ, ὁ, gravis, horribilis: à δεινὸς, abjecto δ, & mutato ε in α, comp. αἰνότερος, superl. αἰνότατος. dat. αἰνοτάτῳ. Αἰνότατε, voc. sing. Hinc f. Angl. heinous.

Αἰνότης, ητος, ἡ, gravitas, δεινότης, ab αἰνὸς, gravis.

Αἰνοτόκεια, ας, Poët. pro αἰνοτόκος, ϐ, ἡ, quæ duriter peperit: ex αἰνὸς, & τίκτω.

Αἰνότοκος, ϐ, ὁ, infeliciter natus, seu genitus; malè seu graviter editus in lucem. Hesych. compositio eadem.

Αἰνοτύραννος, gravis tyrannus; ex αἰνὸς, & τύραννος.

ΑΙ'ΝΥΜΑΙ, capio: αἴνυτο, Ion. pro ᾕνυτο, 3. sing. imperf.

Αἰνωμοτεὶ, injuratè, citra jusjurandum; est adv. cum ι, iota inserto, ab ἀνώμοτος, injuratus; ex α priv. & ὀμνύω, seu ὄμνυμι, fut. ὀμόσω, juro.

Αἰνὼν, ἡ, nomen urbis ἄκλιτον.

Αἰνῶς, graviter, adv. vide in αἰνός.

ΑΙ'Ξ, αἰγὸς, ἡ, capra. Dor. etiam, procella: ab ἀίσσω, vel ab Hebr. עז ez, vel gez: hinc αἴγειος. αἰγὶς, αἰγοβόσκος, caprarius: αἰγόκερως, ωτος, ὁ, capricornus.

Ἀΐξας, irruens, a. 1. part. act. ab ἀΐσσω.

Αἰξὶν, dat. pl. ab αἴξ.

Αἰξωνεὺς, εως, ὁ, caprarum emptor; ὁ τὰς αἶγας ὠνούμενος, authore Suid. ex αἴξ, capra; & ὠνέομαι, ϐμαι, fut. ήσομαι, emo, mercor.

Ἀΐοισα, Dor. pro ἀΐουσα, audiens: ab ἀΐω, audio.

Αἰοληῒς, ΐδος, ἡ, Poët. pro Αἰολίς. Αἰολίδα, acc. sing. ab Αἰολὶς, ίδος, ἡ, Æolica, nomen regionis: Αἰολίδης, ϐ, ὁ, nom. viri: ab αἰόλος.

Αἰολίζω, expon. ποικίλλω, vario, variego: item versutè ago; item, sermo e Æolico utor. Th. idem.

Αἰόλλονται, 3. pl. præs. pass. ab αἰόλλω, vario, f. λῶ. p. κα. Th. αἰόλος· hinc & αἰολλέω, Poët. pro αἰόλλω.

Αἰολόβουλος, varius & versutus in consiliis suis: ex αἰόλος, ϐ, ὁ, varius, & βουλὴ, consilium.

Αἰολοβρόντας, α, ὁ, Dor. pro αἰολοβρόντης, ϐ, qui velocia tonitrua excitat,

Jovis Epith. ab αἰόλος, & βροντή.

Αἰολόδειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, versicolorem cervicem habens; ex αἰόλος, varius, & δειρή, ῆς, ἡ, cervix.

Αἰολόδερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, varium habens cutem, i.e. variegatam, ex αἰόλος, varius; & δέρμα, idem quod δέρας, ατος, τὸ, pelles, cutis. corium, &c.

Αἰολόδωρος, varia donans; unde αἰολόδωρον ποικίλον δῶρον; donum varium, constans ex multis rebus; ex αἰόλος, varius, & δῶρον, donum.

Αἰολοθώρηξ, ηκος, ὁ καὶ ἡ, vario thorace indutus: a θώραξ.

Αἰολόμητις, varius consiliis: & αἰολομήτης, ου, ὁ, & Dor. αἰολομήτας, α, ὁ, sapiens, prudens: ab αἰόλος, & μῆτις.

Αἰολομίτρης, ου, ὁ, acc. αἰολομίτρην, qui mitram variè ornatam habet: a μίτρα.

Αἰολόνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, variegatum tergum habens; Oppian. ex αἰόλος, varius, & νῶτος, ου, ὁ, dorsum.

Αἰολόπωλος, ου, ὁ, ἡ, varios seu veloces equos habens: ab αἰόλος, & πῶλος.

ΑἸΌΛΟΣ, ου, ὁ, varius, velox, ab ἄελλα· indè αἰόλλω.

Αἴολος, ου, ὁ, nom. propr. Regis ventorum.

Αἰολόστομος, ου, ὁ, habens os varium; ambiguus & obscurus; perplexa loquens & intricata; sic, ab Æschylo, oracula vocantur, quippe, quæ vario sensu exponi possunt, & ambiguè dicta continent: ex αἰόλος, varius, & στόμα, ατος, τὸ, os.

Αἰολόφωνος, variè sonans; variam vocem, seu cantum habens; philomelæ epitheton. Oppian. ex αἰόλος, & φωνή.

Αἰολοχαίτης, ου, ὁ, ποικίλας ἔχων τρίχας· à χαίτη.

Ἄϊον, Ion. pro ᾔιον, imperf. ab ἀΐω.

ΑἸΟΝΆΩ, f. ήσω, aspergo, perfundo: indè αἰόνησις, perfusio.

Αἰορπάτα, vocabulum Scythicum. Græcè sonat ἀνδροκτόνοι, viricidæ.

Αἰπεῖαν, acc. sing. f. g. ab αἰπύς.

Αἰπεινῆ, ῆς, alta; etiam ab αἰπύς.

Αἰπεινὸς, ὁ, excelsus, in edito loco positus; idem quod αἰπὺς, à quo venit; unde etiam αἰπήεις, εντος, ὁ, idem, altus, &c.

Αἶπερ, Dor. pro ἧπερ, ubi.

Αἰπόλιον, ου, τὸ, grex caprarum: ab αἰπόλος, ου, ὁ, caprarius, περὶ τὰς αἶγας πολῶν· hinc αἰπολεῖν, capras pascere: αἰπολικὸν, caprario signum. Th. πολέω, & αἴξ.

Αἰπὸς, ἡ, ὸν, idem quod αἰπύς.

Αἰπύδμητος, altè extructus; ab αἰπὺς, altus, & δομέω, idem quod Thema δέμω, extruo, ædifico.

Αἰπύκερως, ω, ὁ καὶ ἡ, cornua alta gerens; Etym. ex αἰπὺς, altus, & κέρας, ατος, τὸ, cornu.

Αἰπυμήτης, cujus consilia sunt alta & sublimia; item, grandiloquus, apud Æschyl. ex αἰπὺς, altus, & μῆτις, εος, ἡ, consilium.

Αἰπύνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod αἰπὺς, altus, excelsus; item, excelsum tergum habens; ex αἰπὺς, & νῶτος, ου, ὁ, dorsum.

ΑἸΠΥ'Σ, έος, f. αἰπεῖα, n. αἰπὺ, altus, a, um: acc. αἰπύν. αἶπος, εος, τὸ, altitudo, locus excelsus, mons.

Αἰπύτιος, idem cum αἰπύς. vel possessivum ab Αἴπυτος, nom. propr.

ΑἼΡΑ, ας, ἡ, malleus, securis, lolium: ab αἴρω. vel à ῥαίω, per metath. unde & ῥαιστήρ. Indè αἰρικὸς, & ἄρινος, ου, ὁ, loliaceus.

Αἴρας, tollens, pro ἀείρας, per Syncop. a. 1. part. ab ἀείρω.

Αἴρεε, Ion. pro αἵρει, & hoc pro ᾕρεε, capiebat; 3. sing. imperf. verbi αἱρέω.

Αἱρεθέωσι, a. 1. sub. pass. Ion. pro αἱρεθῶσιν, ab αἱρέομαι, ind. ᾑρέθην.

Αἱρέθη, captus est, a. 1. ind. pass. Ion. pro ᾑρέθη, f. 1. αἱρεθήσομαι. αἱρεθεὶς, a. 1. part. Αἱρεῖ, præs. ind. act. αἱρεῖσθαι, præs. inf. pass. ab αἱρέω.

Αἵρεο, tolle, præs. imperat. Ion. pro αἴρου, ab αἴρω.

Αἵρεσις, εως, ἡ, electio, secta: indè αἱρετικὸς, ου, ὁ, hæreticus, q. ab αἱρέω.

Αἱρεσιαρχέω, ῶ, μ. ήσω, sectæ sum author, & αἱρεσιάρχης, vel αἱρεσίαρχος; heresis seu sectæ author, à quo scil. secta quæpiam vel heresis initium cæpit; ab αἵρεσις, & ἀρχή.

Αἱρεσιμάχος, heresis, i. e. sectæ propugnator; qui pro secta vel heresi pugnat; Philo, de vita, Mos. lib. 1. ex αἵρεσις, & μάχη, pugna.

Αἱρέσιμος, capi aptus; verbale ab αἱρέω, capio.

Αἱρεσιώτης, & fœm Αἱρεσιῶτις, idem quod αἱρετικὸς, hæreticus. Pand.

Αἱρέτης, ου, ὁ, elector, unde αἱρέτις, ἡ, electrix; Sapient. 8. Item, αἱρετὸς, οῦ, ὁ, elegendus præ aliis; q. d. eligibilis, optabilis. Aristot. Item, electus, delectus; creatus; ut αἱρετοὶ δικασταί. Verbale ab αἱρέω, eligo.

Αἱρετέος, eligendus, verbale ab αἱρετὸς, qui capit: quod ab αἱρέω.

Αἱρετιάω, ῶ, pro αἱρέομαι, οῦμαι; pass. ab αἱρέω.

Αἱρετιστής, ου, ὁ, princeps sectæ, seu author; vel partium fautor, &c. Verbale ab αἱρετίζω.

Αἱρετιεῖ, habitabat, Gen. 30. 20.

Αἱρετίζω, eligo, f. ίσω. p. ικα. ab αἱρέω.

Αἱρετώτερον, optabilius, compar. ab αἱρετός. Th. αἱρέω.

ΑἹΡΈΩ, capio, eligo; f. ήσω. p. ᾕρηκα. f. 2. ἑλῶ. pass. præs. αἱρέομαι, p. pass. ᾕρημαι, σαι, ται, a. 2. m. εἱλόμην. sub. ἕλωμαι. inf. ἑλέσθαι. Αἱρῇ, ceperit, 3. præs. sub. αἱρήκει, ceperat, pro ᾑρήκει, Ion. αἱρήκεε, 3. pl. perf. act. αἱρήσομαι, f. 1. act. εἷλον. a. 2. Αἱρεύμεθα, 1. pl. αἱρεῦνται, 3. pl. præs. pass. αἱρεύμενος, η, ον, præs. part.

Αἱρησιτείχης, vel αἱρεσιτείχης, έος, ὁ, murorum captor; ex αἱρέομαι, & τεῖχος, εος, τὸ, murus.

Αἱρόπινον, τὸ, cribrum rarum, seu incerniculum; sic dictum; διὰ τὸ αἴρειν τὸν πίνον, inquit Etym. ab auferendo sordes; ex αἴρω, tollo; & πίνος, ου, ὁ, sordes, &c.

ΑἼΡΩ, tollo, in dubio relinquo, porto, bajulo, f. ἀρῶ. p. ἦρκα. a. 1. ἦρα, 2. pl. ἤρατε. ἄρον, a. 1. imperat. act. ἄρω, ῃς, ῃ, a. 1. sub. ἄρας, αντος, part. ἦρμαι, p. pass. ἤρθην. a. 1. ἄρθητι, ήσω. imperat. ἀρθήσομαι, f. 1.

Αἰρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lolio plenus, seu permixtus lolio, loliaceus. Theoph. ab αἶρα, lolium.

Ἄϊς, ιδος, ὁ, Orcus, Pluto, Ἀΐδης; item, imbecillis; nam ἲς, virtutem significat, καὶ ἄϊς, ὁ μὴ βλεπόμενος. Suid.

Αἷς, quibus, dat. pl. ab ἥ, quæ.

Ἄις, & αισα, Æol. terminationes a. 1. part. act. ut pro τύψας, τύψασα, dicunt τύψαις, τύψαισα, & sic in aliis.

ΑἾΣΑ, ης, ἡ, fatum, sors, parca: (indè αἴσιος, & αἴσιμος,) q. ἀεὶ οὖσα, vel ἀεὶ ἰοῦσα vel à δαίω, divido. Item officium.

Αἴσακος, ramus lauri vel myrti. Hesych. & Etym. est & avis cujusdam nomen.

ΑἸΣΆΛΩΝ, ὁ, accipitris species.

Αἰσεῦμαι, Dor. pro ᾄσομαι, & hoc pro ἀσοῦμαι, f. m. verbi ᾄδω, cano.

Αἴσηπος, nomen fluvii.

ΑἸΣΘΆΝΟΜΑΙ, sentio, f. αἰσθήσομαι. p. ᾔσθημαι. a. 2. m. ᾐσθόμην. sub. αἴσθωμαι. 3. pl. αἴσθωνται, αἴσθοιντο, opt. part. αἰσθόμενος. Hinc αἴσθησις, αἰσθητὸς, sensibilis: forsan ab ἀΐσθω.

Αἰσθέσθαι, a. 2. inf. m. ab αἰσθάνομαι.

Αἴσθημα, ατος, τὸ, sensio, ipse sentiendi actus. Aristot. item, αἰσθητικὸς, οῦ, ὁ, sentiendi vim habens; sensu præditus, sensibilis, &c. & αἰσθητῶς, q. d. sensibiliter; ita ut sensu percipiatur. Plut. omnia ab αἰσθάνομαι.

Αἴσθησις, εως, ἡ, sensus: αἰσθητήριον, ου, τὸ, sentiendi instrumentum: metaph. facultas intelligendi: ab αἰσθάνομαι.

Ἀΐσθω, pro ἀΐω, audio: item pro ἀποπνέω, exspiro.

Αἰσιᾶν, Dor. gen. pl. ab αἴσιος.

Αἰσιμία, ας, ἡ, divinatio, vaticinium; μαντεία, item, καθῆκον, officium, quod decet, Suid. ab αἶσα. Etym.

Αἴσιμος, ου, ὁ, fatalis: ab αἶσα.

ΑἸΣΙΜΌΩ, f. ώσω. p. ωκα, insumo, impendo.

Αἴσιος, ου, ὁ, ἡ, faustus: ab αἶσα.

Αἰσιόω, ῶ, fut. ώσω, & αἰσιόομαι, οῦμαι, auspicatum sive faustum reddo; auspicium accipio; boni ominis gratiâ aliquid ago, &c. indè etiam αἰσίως, faustè, auspicatè; item decenter; καλῶς, δεξιῶς. Euripid. utrumq; ab αἶσα.

Αἰσονίδης, ου, ὁ, filius Æsonis.

Αἴσονται, canent, f. 1. m. ab ᾄδω, pro ἀείδω.

Ἄϊσος, pro (seu, idem quod) ἄνισος, inæqualis, impar, &c. ex α priv. & ἴσος, æqualis.

Ἀΐσσοντο, 3. pl. imperf. pass. ab ἀΐσσω.

ΑἼΣΣΩ, f. ξω. p. χα, ruo, prosilio, cum impetu feror: hinc ἀΐδην, adv. impetuosè, ἀΐξασα, a. 1. part. f. g. ἠΐχθην, a. 1. ind. pass.

Αἰστήρ, ῆρος, ὁ, torris, titio; vel, incensor, qui incendit. Oppian. ab αἴθω, uro, incendo; unde pass. αἴθομαι, uror, ardeo.

Ἄϊστος, ου, ὁ, ἡ, de quo nihil sciri potest, obscurus, incertus: ex α, & ἴσημι· hinc ἀϊστόω, doleo: ἀϊστώθησαν, a. 1. ind. pass. evanuerunt.

Ἀΐστωρ, ορος, imperitus, inscius: ἄπειρος, ἀμαθής; ex α priv. & ἴστωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, sciens, peritus.

Αἰσυητήρ, ῆρος, ὁ, adolescens valde robustus: ex α epitat. & σύω, ruo. Alii pro decens, moderatus, ab αἶσα, officium: alii ab ἀΐσσω derivari malunt.

Αἰσυλόεργος, qui nefaria & flagitiosa perpetrat opera; ex ἔργον, opus, & seq.

ΑἼΣΥΛΟΣ, ου, ὁ, iniquus, nefarius: ab ἄσαι, unde & ἀήσυλος· hoc per epenthesin τοῦ η, illud τοῦ ι.

Αἰσυμνάω, ῶ, regno, impero. Eurip. indè αἰσυ-

αἰσυμνητεία, ας, ἡ, Regia potestas; & αἰσυμνῆτις, ιδος, ἡ, Regina; à sequente.

ΑΙΣΥΜΝΗΤΗΣ, ȣ, ὁ, vel αἰσυμνητὴρ, ῆρος, certaminis præses & curator: παρὰ τὸ αἴσιμον νέμειν, vel αἴσιον ὑμνεῖν. A מנשים magnates quidam αἰσυμνήτας dictos volunt.

Αἴσχεσιν, dat. pl. ab αἶσχος.

Αἰσχέω, ῶ, fut. ήσω, dedecoro, infamo; unde αἴσχεσις, dedecoratio, dedecus, &c. utrumque ab αἶσχος, εος, τὸ, probrum.

Αἰσχίνης, ȣ, ὁ, Æschines, orator Græcus.

Αἴσχιστος, turpissimus, &c. (vide αἰσχρὸς, turpis) à quo, ponitur etiam adverbialiter, αἴσχιστα, turpissimè, fœdissimè, &c.

Αἰσχίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, turpior, &c. Vide αἰσχρός.

ΑΙΣΧΟΣ, εος, τὸ, turpitudo, probrum: ab α, & ἴσχω· nemo enim αἶσχος habere velit. Hinc αἰσχρὸς, αἰσχρότης, αἰσχύνη, αἰσχύνω, ἀναίσχυντος.

Αἰσχρήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, turpis. Epigr. ab αἰσχρός.

Αἰσχροεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui turpia loquitur; αἰσχροεπέω, ῶ, turpia loquor; ex αἰσχρὸς, & ἔπος, verbum.

Αἰσχροκέρδεια, turpis lucri comparatio; dicitur & αἰσχροκερδία, sordidi quæstus aviditas; unde αἰσχροκερδέω, turpiter lucrum facio, &c. a sequente.

Αἰσχροκερδής, έος, ὁ, ἡ, deditus turpi lucro. αἰσχροκερδῶς, adv. ex αἰσχρὸς, & κέρδος.

Αἰσχρολογέω, turpiter loquor; à sequente.

Αἰσχρολογία, ας, ἡ, turpiloquium; ab αἰσχρολόγος, ȣ, ὁ, turpiloquus: ex αἰσχρὸς, & λόγος.

Αἰσχροποιὸς, turpia perpetrans, fallator, fœdus; unde, αἰσχροποιΐα, ἡ, turpe & flagitiosum facinus; & αἰσχροποιέω, ago vel facio turpia, &c. Omnia ex αἰσχρὸς & ποιέω.

Αἰσχρὸς, ὰ, ὸν, turpis, e: dat. pl. Ion. αἰσχροῖσι. compar. αἰσχρότερος, vel αἰσχίων. superl. αἰσχρότατος, vel αἴσχιστος. Hinc αἰσχρότης, ητος, ἡ, obscœnitas: αἰσχρορρημοσύνη, ης, ἡ, verborum obscœnitas: ab αἶσχος.

Αἰσχρουργία, ας, ἡ, fœdum facinus, & αἰσχρουργὸς, turpiter agens; item αἰσχρουργέω, fœde vel turpiter ago; omnia ex αἰσχρὸς & ἔργον.

Αἰσχρῶς, fœdè, turpiter; adverbium, ab αἰσχρὸς, turpis.

Αἰσχύνεο, præs. imperat. pass. Ion. ab αἰσχύνομαι, me pudet. Th. αἶσχος.

Αἰσχύνη, ης, ἡ, pudor. Th. αἶσχος.

Αἰσχυνθείην, a. 1. opt. pass. verbi αἰσχύνομαι.

Αἰσχυνθήμεν, Ion. & Dor. αἰσχυνθήμεναι, pro αἰσχυνθῆναι, a. 1. inf. pass. verb. αἰσχύνομαι.

Αἰσχυντέον, verecundandum est; αἰσχυντηλὰ, τὰ, quæ parant verecundiam; αἰσχυντηλία, ας, ἡ, & αἰσχυντία verecundia, pudor. Plut. omnia ab αἰσχύνω, pudefacio.

Αἰσχυντηλὸς, verecundus: ab αἶσχος.

Αἰσχυντηρὸς, verecundus, pudendus; unde compar. αἰσχυντηρότερος, verecundior. Plat. ab αἰσχυντὸς, vel αἰσχύνω.

Αἰσχυντὸς, ȣ, ὁ, pudendus: ab αἶσχος.

Αἰσχύνω, pudefacio, contemno, f. υνῶ, p. ᾔσχυγκα. p. pass. ᾔσχυμμαι, a. 1. ᾐσχύνθην, f. 1. αἰσχυνθήσομαι ab αἶσχος.

Αἴσωπος, ȣ, ὁ, Æsopus fabulator: hinc Αἰσώπειος, Æsopicus.

Αἴτας, α, ὁ, Dor. pro αἰτης.

Αἴτε, Dor. pro εἴτε, vel καὶ, sive, vel.

Αἴτει, præs. imperat. 2. sing. ab αἰτέω, αἰτεῖν τινα, rogare aliquem.

Αἰτεῦ, Dor. & Æol. pro αἰτȣ· hoc verò Att. pro αἴτει, pete. Hinc αἰτεύμενος, pro αἰτούμενος. Th. αἰτέω.

ΑΙΤΕΩ, ῶ, peto, postulo, f. ήσω. p. ᾔτηκα, a. 1. ᾔτησα, imperf. pass. ᾐτούμην, ȣμην, ȣ, ȣ, ετο, εῖτο. p. pass. ᾔτημαι· hinc αἴτημα, & αἴτησις, εως, ἡ, petitio: f. 1. pass. αἰτηθήσομαι. Ab α epitatico, & τῶ, quæro.

Αἴτημι, pro αἰτέω, apud Eust. ex Pind.

Αἰτῆς, 2. sing. sub. act. αἰτήσητε, a. 1. sub. 2. pl. ab αἰτέω.

Ἀΐτης, ȣ, qui amatur libidinosè; ab ἀΐω. ὁ εἰς πνέων τ̃ ἔρωτα τῷ ἐρασῇ.

Αἰτῆσαι, a. 1. inf. αἰτήσασα, part. f. g. ab αἰτέω.

Αἰτητὴς, ȣ, ὁ, petitor, postulator, apud Suid. Αἰτητὸς, ȣ, ὁ, petendus, qui peti debet vel potest; & αἰτητικὸς, ȣ, ὁ, petax, i. e. propensus ad petendum; flagitator, & procax, apud Aristot. omnia, ab αἰτέω, peto.

ΑΙΤΙΑ, ας, Ion. αἰτίη, ἡ, causa, ratio, culpa, crimen. Hinc αἴτιος, qui est in causa: ἀναίτιος, causam non habens: quidam ab ἄτη ducunt.

Αἰτίαμα, ατος, τὸ, culpa, crimen Luc. cap. 25. Act. Apost. & quod αἰτία, καὶ ἔγκλημα, criminatio, accusatio; à sequente.

Αἰτιάομαι, ῶμαι, causam attribuo, acceptum fero; fut. άσομαι, præs. inf. αἰτιᾶσθαι. p. ᾐτίαμαι.

Αἰτίασις, εως, ἡ, accusatio, querela contra aliquem, litis principium; ab αἰτιάομαι.

Αἰτιάζω, μ. άσω, peto; αἰτιάζομαι, expostulo. Xenoph. Αἰτιατέον, accusandum est; causa dicenda est. Theophr. Αἰτιατὸν, causatum; à causa, vel ab authore ortum; Th. αἰτία, quod etiam in masc. usurpatur; αἰτιατὸς, causatus; ex alio tanquam à causa procedens.

Αἰτιατικὸς, ȣ, ὁ, criminatorius.

Αἰτίζω, μ. ίσω, idem quod αἰτέω, peto, mendico. Hom. Od. ρ & τ. & ponitur pro αἰτέω.

Αἰτιολογία, ας, ἡ, causæ redditio. Th. λέγω.

Αἰτιολογέω, & αἰτιολογέομαι, causor, causificor; causas ago; causam reddo; indè, αἰτιολογικὸς, ȣ, ὁ καὶ ἡ, sensalis, rationalis, causativus: & αἰτιολόγος, qui sequitur rationem, & utitur probationibus; vel, qui rationem reddit; ex αἰτία, & λόγος, ratio.

Αἴτιον, ȣ, τὸ, substant. causa, ratio; item, culpa, accusatio; idem quod Th. αἰτία.

Αἴτιος, ȣ, ὁ, fœm. αἰτία, neut. αἴτιον, qui, vel quæ, vel quod in causa est; causa rei alicujus; auctor. Aristoph. in Plut. unde compar. αἰτιώτερος, qui magis est causa, vel in causa, & superl. αἰτιώτατος, qui maxime est in causa. præcipuus author, &c. Th. αἰτία, causa.

Αἰτιόῳντο, pro αἰτιῷντο, culparent: præs. opt. pass. 3. pl. vel Ion. pro ᾐτιῶντο imperf. pass. ab αἰτιάομαι.

Αἰτιώδης, έος, ὁ, ἡ, causalis: αἰτιώδες n. g.

Αἴτνα, ας, ἡ, Dor. pro Αἴτνη, ὄρος Σικελικὸν πυρκαϊὸς· παρὰ τὸ αἴθω.

Αἴτος, Dor. pro τέμενος.

Αἰτωλὸς, ȣ, ὁ, Ætolus: Αἰτωλοὶ, nom. pl. Αἰτωλοῖσιν, dat. hinc Αἰτώλιος, ȣ, ὁ, Ætolius, patronym.

Αἰτῶμεν, 1. pl. præs. sub. act. αἰτώμεθα, 1. pl. præs. sub. pass. ab αἰτέω.

Αἴφνης, adv. subitò, repentè: ex ἄφνω, per Syncop. pro ἀφανῶς, per Apocopen τȣ̃ σ· ab ἀφανής.

Αἰφνίδιον, adverb. subitò; pro αἰφνιδίως, nominaliter tamen etiam usurpatur; τὸ αἰφνίδιον, quod repentinum est. Thuc. Plut. in Numa.

Αἰφνίδιος, ȣ, ὁ, repentinus: hinc αἰφνιδίως, adv. repentè: ab αἴφνης.

Αἰχθῆναι, adigi, a. 1. inf. pass. ab ἀΐσσω.

Αἰχθήτην, a. 1. pass. indic. à verbo ἀΐσσομαι, seu ἀΐττομαι, ex quo infin. αἰχθῆναι, pro ὁρμηθῆναι, & αἰχθήτην, pro ὥρμησαν, δυϊκῶς.

Αἰχμάζω, pugno, vibro: ab αἰχμή.

Αἰχμάσσω, idem.

Αἰχμάλωτος, ȣ, ὁ, captivus: & αἰχμαλωτὶς, ίδος, ἡ, captiva: q. d. τῇ αἰχμῇ ἁλωτὸς, quod ab ἁλίσκω. Hinc αἰχμαλωσία, ἡ, captivitas: αἰχμαλωτεύω, captivum duco, f. εύσω. p. ᾐχμαλώτευκα. Αἰχμαλωτίζω, captivum abduco, f. ίσω. p. ικα. p. pass. ᾐχμαλώτισμαι. f. 1. αἰχμαλωτισθήσομαι.

Αἰχματὰς, ᾶ, Dor. pro αἰχμητής· & αἰχμήταο, gen. Dor. Bœo. & Æol. pro αἰχμητȣ̃

ΑΙΧΜΗ, ῆς, ἡ, cuspis: αἰχμῇ, dat. pl. Ion. pro αἰχμαῖς· ab ἀΐσσω, vel παρὰ τὸ αἷμα χέειν.

Αἰχμητὰ, voc. sing. αἰχμητάων, gen. pl. Æol. ab αἰχμητὴς, ȣ, ὁ, bellator. acc. αἰχμητήν. Th. αἰχμή.

Αἰχμητὶς, bellatrix, hastæ perita. Th. idem.

Αἰχμίον, hastile, telum, hasta; τὸ δόρυ; Hesych. Th. idem.

Αἰχμόλετος, pro αἰχμάλωτος; Methodius; legitur & Αἰχμόδετος, apud Hesych. & deducunt ex αἰχμὴ, & δέω, quia captivi vinciri solent.

Αἰχμοφόρος, ὁ, idem ac δορυφόρος, miles hastatus; ex αἰχμὴ, & φέρω.

ΑΙΨΑ, & αἶψ', adv. statim, celeriter.

Αἰψηροκέλευθος, ȣ, ὁ, ἡ, celeriter viam conficiens, epitheton Boreæ: ex αἰψηρὸς, pro λαιψηρὸς, velox (quod ab αἶψα) & κέλευθος

Ἀΐω, audio, Po. q. ab ἀΐω, sino pr. part ἀΐων.

ΑΙΩΝ, ῶνος, ὁ, ÆVUM, mundus, sæculum: q. ἀεὶ ὤν· item in f. g. ἡ αἰὼν, vita. Hinc αἰώνιος, ȣ, ὁ, ἡ, æternus: αἰωνίζω, æternum reddo: δυσαίων, ονος, ὁ, ἡ, cui ærumnosa est vita: εὐαίων, qui beatam vitam degit.

Ἀϊὼν, όνος, ἡ, Dor. pro ἠϊὼν, litus: q. à p. m. ἤϊα, verbi εἶμι, eo.

ΑΙΩΡΕΩ, f. ήσω. p. ηκα. sursum tollo.

Αἰώρα, ας, ἡ, exaltatio, oscillum: ab ἀείρω, per pleonasm. τȣ̃ ω.

Αἰώρημα, ατος, τὸ, elatio, elevatio; item suspensio, in Auth. Epigr. item, editum & excelsum opus; Antipater in Epigr. & Dion. &c. Sic etiam, αἰώρησις, εως, ἡ, idem, vectio, suspensio, exaltatio, gestatio, & c. utrumq; ab αἰωρέω, in pass. αἰωρέομαι, ȣ̃μαι, sursum, vel in sublime attollor, evehor, spe suspensus sum, & rebus novis immineo, Plut. indè etiam, ἄωρος, ȣ, ὁ, sublimis.

Ἀκὰ,

Ἀκᾶ, adv. Poët. & Dor. pro ἀκῇ, vel ἀκλῶ, tacitè, quietè.

Ἀκάδημε, voc. ab Ἀκάδημος, ου, ὁ, Academus, nom. propr. Hinc Ἀκαδήμεια seu Ἀκαδημία, ας, ἡ, Academia, Athenis dictus fuit locus quidam publicus.

Ἀκαδημικός, Academicus; dicitur etiam Ἀκαδημαϊκός; unde φιλόσοφοι Ἀκαδημαϊκοί, Academici philosophi, nominabantur, qui sese exercebant in Academia, (i. e. in loco illo publico, Athenis, ab Academo quodam consecrato; qui locus consitus erat arboribus multis pulcherrimis, & monumentis fortium virorum ornatus; ibidémque erat gymnasium, in quo sese philosophi imprimis exercebant, ut & in Lyceo) docendo, scil. & disputando. Athen. l. 11. & Luc. in piscatore. Quidam deducunt nomen Ἀκαδημία, ab ἄκος, remedium, & δῆμος, populus; quòd inscitiæ suæ remedium populus indè petat.

Ἀκάζω, acuo, f. σω. p. pass. ἤκασμαι· ab ἀκή. Vide ἀκαχμένος.

Ἀκαής, έος, ὁ ἡ ἡ, non ustus, ustionem non expertus; ex α priv. & καίω, f. καύσω, uro, incendo.

Ἀκαθαίρετος, inexpugnabilis, qui everti non potest; ἀκατάβλητος, Suid. ex α priv. & καθαιρέω, ῶ, everto, diruo. Th. αἱρέω, capio, item everto.

Ἀκαθαρσία, ας, ἡ, immundities, impuritas: ἀκάθαρτος, ου, ὁ, ἡ, impurus: ἀκαθάρτης, per Sync. pro ἀκαθαρότης, ητος, impuritas: ex α, & καθαίρω.

Ἀκάθεκτος, ου, ὁ, ἡ, qui non potest contineri: ex α, & κατέχω.

Ἀκαθήκουσα διαθήκη, inofficiosum testamentum; in Pand. est decompositum ex καθήκω, vide.

Ἀκαθιστάω, turbor, confundor, stare nequeo; est decompositum, à καθιστάνω, vel καθιστάω, constituo.

Ἀκαθοσίωτον, profanum, injustum; ἄνομον, ex α priv. & καθοσιόω, sanctum reddo; quod vide.

Ἄκαινα, ἡ, stimulus. ab ἀκή.

Ἄκαιρα, intempestivè, adv. ab ἄκαιρος, ου, quod ex α & καιρός.

Ἀκαιρέομαι, opportunitate temporis destituor. imperf. ἠκαιρεόμην, ούμην, έου, οῦ, έετο, εῖτο, f. ήσομαι. p. pass. ἠκαίρημαι· ab ἄκαιρος.

Ἀκαιρία, ας, ἡ, intempestivitas, non opportunum tempus. Demost. Ol. 1. ἀκαιρία, & καιρὸς opponuntur; item immoditas in sermone, &c. Isocr. ab ἄκαιρος, ου, ὁ ἡ ἡ, intempestivus, non opportunus; item immodicus; unde etiam, ἀκαίρως, intempestivè, item immodicè, ex α priv. & καιρός.

Ἀκαιροβόας, ου, ὁ, loquax, blatero; λάλος, propriè, intempestivè clamans; ex ἄκαιρος, & βόης, ὁ, clamosus; à βοάω, boo, clamo; inde βοή, ἡ, clamor.

Ἀκαιρολογία, intempestiva sermocinatio; ex ἄκαιρος, intempestivus, & λογία, vel λόγος sermo, &c.

ἈΚΑΚΑΛΙ´Σ, ίδος, ἡ, semen fruticis, ex Ægypto.

Ἀκακέμφατος, malâ famâ liberatus, qui malè audire desinit. Hesych. est decomp. ex α priv. & κακέμφατος, (in decomp. ο, inseritur ob euphoniam) inglorius, ignobilis; idem quod κακόφημος, quod vide.

Ἀκάκητα, voc. pro ἀκακήτης, ου, ὁ, nihil mali faciens, vel nullo malo dignus: ab α, & κακός.

Ἀκακία, ἡ, innocentia, simplicitas; ἀγαθωσύνη, mens abhorrens à malitia, Dem. & Plut. Unde ἀκάκως, purè, simpliciter, apertè, sine fraude; & ἀκάκωτος, ου, ὁ ἡ ἡ, non affectus malo, seu malis; non vexatus, &c. item ἀκάκης, idem quod ἀκακήτης, non nocens, nullo malo dignus, &c. omnia, ex α priv. & κακός, malus, vel, κακία, malitia, &c.

Ἄκακος, ου, ὁ, ἡ, innocens. Th. κακός.

Ἀκακούργητος, à malo intactus, &c. est decomp. ex α priv. & κακουργέτης, quod vide.

Ἀκαλαρρείταο, gen. Æol. ab ἀκαλαρρείτης, ου, ὁ, quietè fluens: ab ἀκαλός, & ῥέω.

ἈΚΑΛΗ´ΦΗ, ης, ἡ, urtica; παρὰ τὸ μὴ ἔχειν καλῶς ἀφῇ. Chald. הלה.

Ἀκαλλής, έος, ὁ ἡ ἡ, invenustus. Th. καλός.

Ἀκαλλιέρητος, ου, ὁ ἡ ἡ, execrabilis, non litatus. Æschyl. est decomp. ex α priv. & καλλιερέω, ῶ, prospera, seu secunda sacra facio, quod vide.

Ἀκαλλώπιστος, ὁ ἡ ἡ, non comptus, nec ornatus; curam pulchritudinis negligens, est decomp. ex α priv. & καλλωπιστὴς, culturæ & ornatûs nimiùm studiosus; à κάλλαψ, pulcher, &c. vide.

Ἀκαλός, ἡ, όν, quietus: ab ἦκα, quietè.

Ἀκάλυπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, retectus, apertus, non tectus; Luc. ἀκάλυπτος κεφαλή, apertum caput; ex α priv. & καλυπτός, tectus, vide.

Ἀκαλῶς, quietè, leniter, sine strepitu, adverb. ab ἀκαλός, quietus.

Ἀκάμαντι, dat. sing. ab ἀκάμας, αντος, ὁ, indefessus: ex α, & κάμνω.

Ἀκαμαντολογχᾶν, gen. Dor. pro ἀκαμαντολογχῶν, ab ἀκαμαντολόγχης, ου, ὁ, infatigabilis hasta: quod ab ἀκάμας, & λόγχη.

Ἀκαμαντομάχης, ου, ὁ, infatigabilis pugnator: ab ἀκάμας, & μάχομαι.

Ἀκαμαντόπους, οδος, ὁ, qui pedes habet indefessos: ex πούς, & ἀκάμας.

Ἀκάμας, αντος, ὁ, nomen viri.

Ἀκαμάτησι, dat. pl. Ion. f. g. ἀκαμάτοιο, gen. sing. Ion. ab ἀκάματος, ου, ὁ, ἡ, indefessus: ex α, & κάμνω.

Ἀκαματοχάρμης, ου, ὁ, indefatigabilis bello, epitheton Ajacis, apud Pind. ex ἀκάματος, indefatigabilis, & χάρμη, lætitia, (à χαίρω lætor) item animus ad ad pugnam promptus; & ipsa pugna, apud Hom. Il ε & ρ.

Ἀκάμμυσος, non connivens; est decomp. ex α priv. & καμμύω, per Syncopen, pro καταμύω, idem quod Th. μύω, conniveo, &c.

Ἄκαμπτος, ου, ὁ, ἡ, idem quod ἀκαμπής, έος, ὁ, ἡ, inflexibilis, infrangibilis: ex α, & κάμπτω.

Ἀκαμψία, ας, ἡ, rigiditas; Thema idem.

ἈΚΑ´ΝΘΑ, ας, ἡ, spina; forsan ab ἀκή, & αἴθω. Hinc ἀκάνθινος, η, ον, spineus, a, um. ἀκανθίς, ίδος, ἡ, carduelis: ἀκανθώδης, ὁ, ἡ, spinosus: ἀκανθόω, spinosum reddo.

Ἀκανθίζω, spinosum reddo; exponitur & spinosus sum, spinis horreo, ab ἄκανθα, ἡ, spina.

Ἀκανθοβάτης, ου, ὁ, per spinas, seu sentes gradiens, q. d. spinigradus; in fœm. ἀκανθοβάτις, idem; ex ἄκανθα, spina, & βατέω, vado. Th. βαίνω, gradior.

Ἀκανθόβολος, jaciens, vel emittens spinas; Nicand. ex ἄκανθα, & βολέω, jacio, vel βολή, jactus. Th. βάλλω, jacio.

Ἀκανθολόγος, spinas colligens, vel spinarum collector; ex ἄκανθα, & λέγω, colligo.

Ἀκανθόνωτος, Hesychio, echinus est; dorsum enim ejus spinis horret; νῶτος dorsum est. Sic ex ἄκανθα, spina, hæc varia sequentia componuntur; ἀκανθοπλήξ, ῆγος, ὁ ἡ ἡ, à spina vel stimulo ictus; πλήξ, est (quasi percussor) stimulus bovem pungens, à Themate πλήσσω, vel πλήττω, f. ξω, percutio. ἀκανθοστεφής, έος, ὁ ἡ ἡ, spinis coronatus, vel cinctus; Aristot. στέφος, εος, τὸ, est corona, à Th. στέφω, corono. Ἀκανθόφαγος, spinas comedens, spinis victitans; unde ἀκανθοφαγέω; spinis vescor. Th. φάγω, edo. Ἀκανθοφέρω, spinas gero; unde ἀκανθοφόρος, spiniger, spinas gerens, seu ferens. Th. φέρω, fero: ἀκανθοφυέω, spinas produco. Th. φύω, gigno, produco; Ἀκανθόφυλλος, spinosa folia habens, &c. Th. φύλλον, ου, τὸ, folium: denique ἀκανθόχοιρος, q. d. porcus spinis horrens; echinus terrestris; Suid. Th. χοῖρος, ου, ὁ, porcus, sus.

Ἄκανθος, ου, ὁ, acanthus, arbor quædam.

Ἀκανίζω, acanum imitor; acani, seu acanthæ (i. e. spinæ) speciem gero. Theophr. hist. Plant. ἀκανίζει, acani speciem gerit; ab ἄκανος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem quod ἄκαινα, & ἄκανθα, spina.

Ἀκανόνιστος, ου, ὁ ἡ ἡ, non canonicus; ut ἀκανόνιστα βιβλία; libri non canonici; ut è contrà, κανονικὰ βιβλία, sunt canonici libri, h. e. sacri, novi & antiqui Testamenti, quos solos κανόνα vocant; ut habetur in canone ultimo concilii Laodicensis.

Ἄκανος, acanus; vide in ἀκανίζω; spinæ genus est.

Ἀκάπηλος, ου, ὁ ἡ ἡ, caupone seu cauponibus carens; item simplex, non astutus; vel cauponum fraudibus carens; Strab. item, eodem sensu, dicitur ἀκαπήλευτος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui non cauponatur; ut ἀκαπήλευτος γνώμη, integer atque sincerus animus. Cyrill. ἄδολος, καθαρός: ex α priv. & κάπηλος, ου, ὁ, institor; item, caupo, &c. vide.

Ἄκαπνος, ου, ὁ ἡ ἡ, sine fumo. Th. καπνός.

Ἀκάρδιος, ου, ὁ, vecors, excors, carens corde; ex α priv. & καρδία, cor.

Ἀκαρεῖ, ἀκαρέως, & ἀκαρὲς· puncto temporis; momento; ἐν ἀτόμῳ· quasi in insecabili instanti; ab ἀκαρής, q. d. insecabilis; qui scindi non potest; ut ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, momento temporis; apud Aristoph. (ex α priv. & κείρω, f. κερῶ, tondeo; item scindo) dicitur etiam ἀκαρῆ, adverbialiter; momento, statim.

Ἀκαρής, έος, ὁ ἡ ἡ, ές, exiguus. Th. κείρω. ἀκαριαῖος, ου, idem.

Ἀκαρεί,

Ἄκαρι, minutissimum animal.

Ἀκαρίδιος, minutus, brevis vehementer; idem quod ἀκαρὴς, & ἀκαριαῖος, idemque Thema.

Ἀκαρὸς, cerebrum, vel caput: Etym. est cum α præpositivo à κάρη, τὸ, indeclinabile, idem quod κάρηνον, ου, τὸ, caput.

ἈΚΑΡΝΑ, ας, ἡ, genus plantæ.

Ἀκαρπέω, fut. ήσω, sum sterilis, sterilesco: item ἀκαρπία, sterilitas, frugum privatio, & ἀκάρπωτος, ex quo fructus perceptus non est; & idem quod sequens ἄκαρπος, & omnium idem Thema.

Ἄκαρπος, ου, ὁ, ἡ, sterilis: ex α, & καρπός.

Ἀκαρτέρητος, ὁ καὶ ἡ, intolerabilis; qui tolerari & sustineri nequit: Hesych. ex α priv. & καρτερέω, tolero, patior, patienter fero.

Ἄκαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, intonsus: ex α priv. & κάρτος, tonsus; à Th. κείρω, tondeo.

Ἀκάρφης, qui arefactus non est, nec sicco plane privatus: Athen. ex Nicand. ex α priv. & κάρφω, fut. ψω, sicco, arefacio.

Ἀκαρῶς, puncto temporis, &c. vide suprà, ἀκαρεί.

Ἀκάσκα, vel ἀκασκᾶ, quietè, & placidè, molliter, lentè; apud Eust. ab ἀκὴν, tacitè: quod vide.

Ἀκάση, ης, nom. mulieris: ab ἀκάζω.

Ἀκατάβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui dejici non potest: ex α priv. & καταβάλλω, dejicio, &c. Sic hujusmodi varia leguntur composita, ex α priv. cum præpositione κατὰ, & aliis primitivis: quæ hic simul describuntur: viz. Ἀκατάγγελτος, non indictus seu patefactus per nuntium: vide καταγγέλλω, indictus, &c. Ἀκαταγώνιστος, inexpugnabilis: vide καταγωνίζομαι, certamine vinco. Ἀκαταθύμιος, ου, ὁ, qui non est κατὰ ψυχὴν ἢ θυμὸν, animo ingratus: V. καταθύμιος, animo gratus, &c. Ἀκαταιτίατος, ου, ὁ καὶ ἡ, non accusabilis, inculpatus: Vide καταιτιάομαι, criminor, accuso, &c. Ἀκατακόσμητος, inexornatus, indispositus: V. κατακοσμέω, compono, &c. Ἀκατακρίτως, sine judicio, adv. ab ἀκατάκριτος. Ἀκαταλήκτως, assiduè, indesinenter, adv. ab ἀκατάληκτος. Ἀκατάληπτος, qui comprehendi seu percipi non potest, incomprehensibilis; inde, ἀκαταληπτέω, non comprehendo; undè ἀκαταληψία, ἡ; q.d. incomprehensibilitas: vide καταληπτὸς, & καταλαμβάνω. Ἀκατάλλακτος, qui reconciliari non potest, implacabilis; undè ἀκαταλλάκτως, implacabiliter: V. καταλλάττομαι, reconcilior. Ἀκατάλληλος, incongruus, dissentaneus, inconcinnus, &c. Undè, ἀκαταλλήλως, incongruenter, inconcinnè: V. κατάλληλος, congruus. Ἀκαταμάχητος, inexpugnabilis; à καταμάχομαι, expugno. Ἀκαταμέτρητος immensurabilis: V. καταμετρέω, dimetior. Ἀκατανόητος, non intelligibilis: Vide κατανοέω, intelligo. Ἀκαταπάλαιστος, ineluctabilis, insuperabilis; luctâ non superandus: καταπαλαίομαι, est, luctâ vincor: Th. πάλη, ης, ἡ, lucta: Undè παλαίω, luctor. Ἀκαταπαύστως, assiduè, indesinenter: ab ἀκατάπαυστος. Ἀκατάπληκτος, non attonitus, imperturbatus: Vide καταπλήττομαι, percellor, obstupefio. Ἀκατάποτος, non potabilis, qui absorberi, aut devorari nequit; Job. 20. καταπίνω, est absorbeo: Th. πίνω, bibo, poto. Ἀκαταπόνητος Hesych. qui labore domari non potest; à καταπονοῦμαι, labore conficior. Ἀκαταπράϋντος, qui sedari, & deliniri nequit, implacabilis, καταπραΰνω, idem quod πραΰνω, demulceo: Th. πρᾶος, mitis, lenis. Ἀκατάσειστος, inconcussus, firmus; à κατασείω, decutio. Ἀκατασήμαντος, non obsignatus; à κατασημαίνω, observo, obsigno. Ἀκατάφρακτος, qui non est κατάφρακτος, armis munitus: Th. φράσσω, sive φράττω, sæpio, munio, &c.

Ἀκατάγνωστος, ου, ὁ, ἡ, qui damnari nequit: ex α, & καταγινώσκω.

Ἀκατακάλυπτος, ου, ὁ, ἡ, non velatus: ex α, κατὰ, & καλύπτω.

Ἀκατάκριτος, ου, ὁ, ἡ, cui indictâ causâ pœna infligitur: ex α, & κατάκριτος.

Ἀκατάληκτος, ου, ὁ, ἡ, cui in fine nihil deest: Th. λήγω.

Ἀκατάλυτος, ου, ὁ, ἡ, indissolubilis: ex α, κατὰ, & λύω.

Ἀκατάπαυστος, ου, ὁ, ἡ, cessare nescius qui nequit cohiberi: ex α, & καταπαύω.

Ἀκατάσκευος, ου, ὁ, ἡ, minimè elaboratus, carens elocutionis ornatu: ex α, & κατασκευάζω.

Ἀκαταστασία, ας, ἡ, seditio. Ἀκατάστατος, ου, ὁ, ἡ, inconstans: ab α, & καθίστημι.

Ἀκατάσχετος, ου, ὁ ἡ, qui coërceri nequit: ex α, & κατασχετός.

Ἀκατάψευστος, ου, ὁ, ἡ, non ementitus: ex α, κατὰ, & ψεύδω.

ἌΚΑΤΟΣ, ου, ὁ, ἡ, genus navigii actuarii: q. ab ἄγω, quia agitur remis. Est & genus poculi: hinc ἀκάτιον, ου, τὸ, diminutivum.

Ἄκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, sine caule; caulis expers: Athen. & Aristot, ex α priv. & καυλὸς, caulis.

Ἄκαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ; non ustus, inustus, &c. qui aduri nequit: Plut. ex α priv. & καυστὸς, ustus: Th. καίω, uro.

Ἀκαχέατο, & Poët. ἀκαχείατο, Ion pro ἀκάχηντο, tristati erant: plusq. p. verbi ἀκαχέω, per redupl. pro ἀχέω vel in imperf. verbi ἀκάχημαι. Th. ἄχος.

Ἀκαχέω, Ἀκάχημαι, & Ἀκαχίζω, tristitiâ afficio: ab ἄχος.

Ἀκαχήμενος, ex animo dolens, præs. part. ab ἀκάχημαι.

Ἀκαχίζω, f. ίσω; ango, tristitiâ afficio; idem quod ἀκαχέω, & Th. idem.

Ἀκαχμένος, acutus, part. pass. pro ἠκασμένος, ab ἀκάζομαι, f. άσωμαι, & ex dialecto ἀκάζομαι. perf. ἤκασμαι, unde ἀκασμένος. Alii ἀχμένος, pro ἠκαχμένος, abjecto augmento & Syncope factâ, perf. part. esse volunt Ion. ab ἀκαχέω. Th. ἀκὴ, vel ἄχος.

Ἀκαχμέω, ῶ, f. ήσω, acuo: idem quod ἀκέω.

Ἀκάχοιτο, 3. præs opt. ab ἀκάχω dolore afficio. part. ἀκάχων. Th. ἄχος.

Ἀκέανος, leguminis genus, rotundum, & durum, frangique, vel dissolvi difficile: Hesych. Suid. Sic ἀκέαστος, qui frangi vel dissolvi, nequit, inseparabilis: ex α priv. & κεάζομαι, findor. Th. κέω, findo.

Ἀκειόμενος, Ion. & Poët. pro ἀκεόμενος, præs. part. ab ἀκέομαι.

Ἀκειρεκόμας, α, ὁ, Dor. pro ἀκειρεκόμης, ου, ὁ, idem quod ἀκερσεκόμης.

Ἀκελδαμὰ, ager sanguinis.

Ἀκέλευθος, ου, ὁ, invius: unde ἀκέλευθα, sub. σήματα, signa, quæ locis parùm perviis præfiguntur: Hesych. ex α priv. & κέλευθος, ου, ἡ, via.

Ἀκέλευστος, ου, ὁ καὶ ἡ, injustus; Soph. & Epigr. ex α priv. & κελευστὸς, jussus; à κελεύω jubeo.

Ἀκέλυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, nullo putamine, seu cortice tectus: ex α priv. & κέλυφος, εος, τὸ, cortex: Th. καλύπτω, tego.

Ἀκενόσπουδος, qui rebus inanibus non studet, nec vanæ gloriæ: Suid. ex α priv. & κενόσπουδος; quod vide.

Ἀκενόδοξος, carens ostentatione, & vana gloriatione: ex α priv. & κενόδοξος vide.

Ἀκέντητος, indomitus. Th. κεντέω.

Ἄκεντρος, ου, ὁ καὶ ἡ, stimulo seu aculeo, vel calcaribus carens: Plut. & Athen. ex α priv. & κέντρον V.

Ἀκένωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non evacuatus, α priv. & κενόω, vacuo.

ἈΚΕΌΜΑΙ, medeor. ἀκείοντο, 3. pl. imperf. Ion. f. έσομαι, & ήσομαι hinc ἄκεσμα, & ἀκεσμὸς, οῦ, ὁ, sanatio: ἀκεστὸς, οῦ, ὁ, sanabilis.

Ἀκέων, tacitè, ne hiscendo quidem; Iliad. δ΄. item ut adjectivum participiale, tacens, unde fœm. ἀκέουσα, tacens: item, ἀκεόντως, adverb. tacitè, pro ἀκέων, apud Hesych. est idem quod ἀκὴν, quod ex α priv. & χαίνω, hisco; os in verba resolvo; aspiratâ in tenuem versa.

Ἀκέραιος, ου, ὁ, ἡ, innocens, simplex: q.d. cornibus non feriens; ex α, & κέρας vel ex α, & κεράννυμι.

Ἀκεραιότης, ητος, ἡ, simplicitas, integritas; ab ἀκέραιος.

Ἀκέρατος, ου, ὁ, cornibus vacans; α priv. & κέρας.

Ἀκεραύνωτος, non tactus seu ictus fulmine, ex α priv. & κεραυνόω, fulmine percutio: Th. κεραυνὸς, οῦ, ὁ, fulmen.

Ἀκερδία, ας, ἡ, βλάβη, damnum. Th. κέρδος.

Ἀκερδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non lucrosus, gratuitus; unde ἀκερδῶς, gratis, sine lucro; α priv. & κέρδος.

Ἄκερκος, ου, ὁ καὶ ἡ, cauda carens; α priv. & κέρκος, ου, ἡ, cauda.

Ἀκερμία, ας, ἡ, rei pecuniariæ inopia: nam τὸ κέρμα μὴ ἔχειν, ἀκερμίαν, vocavit Plato; ne teruntium quidem (seu minutissimam monetam) habere: Vide κέρμα.

Ἄκερος, ου, cornuum expers: Sync. pro ἀκέρατος.

Ἀκερσεκόμης, ου, Dor. ἀκερσεκόμας, α, ὁ, intonsus: ex α, κείρω, & κόμη.

Ἀκέσασθαι, mederi, a. 1. inf. m. ab ἀκέομαι.

Ἀκέσιμος, ἀκέσιος, & ἀκέσμιος, medicabilis, sanabilis; item ἀκέσις, εως, ἡ, & ἀκεσμὸς, curatio, sanatio, valetudinis recuperatio, medicatio: Th. ἀκέομαι, curo, sano, &c. à quo etiam, Ἀκεστὴς, οῦ, ὁ, me-

ὁ, medicus, ἀκεστορία, ας, & ἀκεστορίη, ἡ, medicina, ἀκεστρία, ας, ἡ, medicatrix; ἀκεστρίς, ίδος, ἡ, obstetrix, ἀκεστρὸν, medicamentum, & ἀκέστωρ, medicus, &c. Item, hoc themate, ἀκέομαι, curo, medeor, &c. Varia etiam componuntur alia; ut ἀκεσίμβροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, mortales sanans: Th. βροτὸς, οῦ, ὁ, mortalis, ἀκεσίπονος, ου, ὁ, medicinalis, instigatorius, laborem leniens; πόνος, ου, ὁ, est labor; ἀκεσίφρων, prudens, συνετὸς, Hesych. cordatus, mentem sanabilem habens: Th. φρὴν, ενὸς, ἡ, mens, ἀκεσφόρος, remedium afferens, salutaris: Th. φέρω, fero; denique ἀκεσώδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, doloribus medens, dolores mitigans: Th. ὀδύνη, ἡ, dolor, & ἀκέομαι, medeor, &c.

Ἄκεσμα, ατος, τὸ, Poët. pro ἄκεσις, ιος, ἡ, remedium. Th. ἀκέομαι.

Ἀκέσται, medicatur, f. 1. Poët. pro ἀκέσεται, ab ἀκέομαι.

Ἀκεστὸς, vide ἀκέομαι.

Ἀκέστρα, ας, ἡ, acus: παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι, ἤγουν συῤῥάπτειν τὰ διεῤῥωγότα τῶν ἱματίων.

Ἀκεύμενος, Æol. & Dor. pro ἀκούμενος, audiens, præs. part. pass. verbi ἀκούω.

Ἀκεύω, medeor, unde ἄκευμα, ατος, τὸ, medela, ἴαμα, & ἐξακευμένος, 1. medicans.

Ἀκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, capite carens, mutilus. Th. κεφαλή.

Ἀκέω, μ. ήσω, medeor, curo, sarcio: vide ἀκέομαι.

Ἀκέων, tacitè: adv. ab ἀκλῶ.

ἈΚΗ', ῆς, ἡ, ACIES, cuspis: hinc ἀκάζω.

Ἀκήδεστος, ου, ὁ, ἡ, inhumatus, insepultus: ab α, & κῆδος, exequiæ. Est & indefletus, à κῆδος, mœror: & etiam incuratus, à κῆδος, cura. Potest etiam esse superlat. τοῦ ἀκηδής.

Ἀκηδὴς, έος, ὁ, ἡ, negligens: acc. ἀκηδέα· ab α, & κῆδος.

Ἀκηδεία, ας, ἡ, incuria, contemptus, neglectus, Apollon. substantivum, ab ἀκηδής; inde etiam ἀκηδία, ας, ἡ, tædium, pigritia, tristitia, &c. Inde etiam ἀκηδέω, ἀκηδιάω, & ἀκηδιάζω, non curo, negligo; negligens sum, pigresco: tædio vel mœrore afficior, & ἀκηδῶς, ἀκηδέστως, & ἀκηδέστως, adverb. sine cura, negligenter, temerè, &c.

Ἀκήκοα, p. m. Att. pro ἤκοα· sic ἀκηκόειν, plusq. p. pro ἠκόειν, seu ἀκηκόεισαν, audiverant: ἀκηκοέναι, inf. ἀκηκοότες, part. pl. num. ab ἀκούω.

Ἀκηλήτοισι, dat. pl. ab ἀκήλητος, ου, implacabilis: ex α, & κηλέω.

Ἀκηλίδωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, immaculatus: sine macula, ἄσπιλος, καθαρός; Th. κηλὶς, ίδος, ἡ, macula; unde κηλιδόω, maculo, & κηλιδωτὸς, maculatus, α, est privativum.

Ἄκημα, τος, τὸ, idem quod ἄκος.

Ἀκηλῶ, q. d. ἀχανῶς, tacitè: ab α, & χαίνω.

Ἀκήλιος, ου, ὁ, tacitus, ἥσυχος; ab ἀκλῶ.

Ἀκηράσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod

Ἀκήρατος, ου, ὁ, purus, incorruptus: ex α, & κεράω· vel ab α, κῆρ, cor, & ἄτη· vel à κὴρ, fatum.

Ἀκηρασία corruptionis expers natura, ἀφθαρσία; idem Th. & compositio eadem.

Ἀκήριος, ου, ὁ, ἡ, examinis, cor non habens: ab α, & κῆρ, cor; sed κὴρ, fors: hinc ἀκήριοι, sine sorte.

Ἀκήριος, immortalis, fato læthifero non obnoxius: ex α priv. & κὴρ, ρὸς; fors, fatum.

Ἀκήρυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, per caduceatorem non denuntiatus: à κηρύσσω. Ἀκηρυκτεὶ, adv. citra caduceatorem.

Ἀκηχέατο, pl. perf. pass. Ion. pro ἀκήχηντο, Atticâ reduplic. ab ἀκέομαι, tristitiâ afficior: vel, ut alii volunt, est imperf. Ion. verbi ἀκάχημαι. Ἀκηχέδαται, seu ἀκηχέαται, pro ἀκήχηνται, dolore affecti sunt. 3. plur. perf. ab ἀκαχέω, vel ἀκάχημι, tristitiâ afficio. Th. ἄχος.

Ἀκήχεμαι, vel ἀκήχημαι, tristor. præsent. ind. hinc ἀκηχεμένη, dolens. Th. Ἄχος.

Ἀκίβδηλος, ου, ὁ, ἡ, incorruptus, sincerus: ex α, & κίβδηλος.

Ἀκιβδήλως, pure, syncerè; Th. idem.

Ἀκιδνὸς, ἡ, ὸν, infirmus, qui se vix movere potest: comp. ἀκιδνότερος· ab α, & κινέω.

Ἀκιδὸν, mucronatim; in modum cuspidis; apud Theophrast. l. 3. hist. Plant. ubi tamen legitur ἐκιδὸν, sed est ab ἀκὶς, cuspis.

Ἀκιδώδης, έος, ὁ καὶ ἡ, & ἀκιδωτὸς, οῦ, ὁ, q. d. cuspidatus; tanquam ab ἀκιδόω, acuminatus in formam cuspidis sagittæ: ab ἀκὶς, ίδος, ἡ, cuspis: Th. ἀκὴ, mucro.

Ἀκίζομαι, acuor; apud Hesych. ab ἀκὶς, cuspis.

Ἄκικυς, ὁ, impotens, imbecillis, cui nulla est κίκυς; infirmus: ex α priv. & κίκυς, υος, ἡ, vis, vires; robur.

Ἀκίναγμα, τὸ; idem quod τίναγμα, (concussio, complosio) à quo fit, per pleonasmum τοῦ α, & mutationem τ, in κ; Th. τινάσσω, f. ξω, quatio, &c.

Ἀκίναιδος, ου, ὁ, pudicus; exponitur, ὁ, μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα, ὁ σώφρων, qui κίναιδος, cinædus non est, ex α priv. κινέω, & αἰδὼς, όος, pudor: item membrum virile.

Ἀκκίζομαι, vide Ἀκκώ.

ἈΚΙΝΑ'ΚΗΣ, ου, ὁ, gladius Persicus: ab ἀκή.

Ἀκίνδυνος, ου, ὁ, liber, extra periculum: ex α, & κίνδυνος.

Ἀκινδύνως, & ἀκινδυνὶ; citra periculum: idem Th. & comp.

Ἀκινήτα, ας, α, Poët. & Dor. pro ἀκινήτη. Pro quo frequentiùs legas ἀκίνητος, ου, ὁ, ἡ, immobilis. Ἀκινήτοισι, dat. pl. Ion. Ex α, & κινέω.

Ἀκινησία, ἡ, immobilitas, quies: item, ἀκινήτως, & ἀκινητεὶ, immobiliter: undè ἀκινητίζω, immotus sto; caveo nè movear; item ἀκινήεις; idem quod ἀκίνητος, quorum idem Th. & compositio.

ἌΚΙΝΟΣ, ου, ὁ, acinus, herbæ genus.

Ἄκιος, incorruptus; propriè, vermibus non obnoxius, nec ab iis corrosus: ex α, & κὶς, ιὸς, ὁ, cis, vermis.

Ἀκιρὸς, οῦ, idem ac ἰσχνὸς, οῦ, ὁ, debilis: ex α, intens. & κὶς, & ῥέω· quæ enim à vermibus corrosa, infirma sunt. Vel ab ἄκυρος, quod antiquatum, ac infirmum.

Ἀκὶς, ίδος, ἡ, ACIES: ut ἀκή. Hinc SAGITTA.

Ἀκίχητος, ου, ὁ, quem non possumus assequi: ἀκίχητα, adv. pro ἀκιχήτως· ab α, & κίχημι.

Ἀκίων, nullis fultus columnis: Hesych. ex α priv. κίων, όνος, ὁ καὶ ἡ, columna.

Ἀκιώτατοι, firmissimæ, pl. superl. ab ἄκιος, incorruptus: ex α, & κίς.

ἈΚΚΩ, οῦς, ἡ, Acco: mulier quædam notæ stultitiæ: hinc ἀκκίζομαι, simulatè recuso: ἀκκισμὸς, οῦ, ὁ, ficta recusatio.

Ἀκλαυής, έος, ὁ καὶ ἡ, illachrymabilis: ex α, & κλαίω.

Ἀκλάρωτος, α, ὁ, ἁ, Dor. pro ἀκλήρωτος, exors: ex α, & κλῆρος.

Ἄκλαυστος, vel Ἄκλαυτος, ου, ὁ, indeploratus: ab α, & κλαίω.

Ἀκλεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, & Ἀκλειὴς, inglorius. Unde

Ἀκλεῶς, Ion. & Poët. pro ἀδόξως, ingloriè: ex α, & κλέος.

Ἀκλινὴς, έος, ὁ, ἡ, non vacillans: ex α, & κλίνω.

Ἀκμάζω, floreo, maturesco, f. άσω. p. ἤκμακα. Th. ἀκμή.

Ἀκμὰν, Dor. pro ἀκμὴν. V. ἀκμή.

ἈΚΜΗ', ῆς, ἡ, cuspis, vigor ætatis, punctum occasionis: ab ἀκή. Hinc ἀκμαῖος, florens ætate: ἀκμάζω, vigeo: ἀκμὴν, adhuc, etiamnum.

Ἀκμηνος, ου, ὁ, ἡ, adultus; item famelicus: ab ἀκμή.

Ἀκμὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, non fatigatus, integer: ab α, & κάμνω.

Ἀκμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, & ἀκμήτης, ου, ὁ; infatigatus; indomitus: idem quod ἀκμής, & Th. idem, ut de etiam, ἀκμητί, vel ἀκμητεὶ, adverb. citra fatigationem, aut laborem: item facilè, Suid. & Hesych. ἀκαμάτως.

Ἀκμόθετον, ου, τὸ, lignum cui incus imponitur, per Syncop. pro ἀκμονόθετον· ab ἄκμων.

Ἄκμονας, acc. pl. ab ἄκμων.

Ἀκμονίδας, α, ὁ, Dor. pro Ἀκμονίδης, ου, ὁ, Acmonis filius.

Ἄκμων, ονος, ὁ, incus: ex α, & κάμνω, quod nullis ictibus fatigetur: q. ἀκάμων.

Ἄκναμπτος, ου, ὁ, ἡ, inflexibilis, Poët. pro ἄγναμπτος· ex α, & κάμπτω.

Ἄκναπτος, seu ἄγναπτος; item ἄκναφος, & ἄγναφος, ου, ὁ καὶ ἡ, fullonem non expertus, à fullone non purgatus: Poll. Hesych. Plut. item in Marc. 12. & Mat. 9. ex α priv. & κνάπτω, vel γνάπτω, seu γνάφω, carmino, carpo, vellicando expolio; fullonum proprium, unde κναφεὺς, seu γναφεὺς, fullo, &c.

Ἄκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, tibiis, seu cruribus carens; vel, qui non habet suras: ex α priv. & κνήμη, tibia, crus, sura.

Ἄκνησις, εως, ἡ, spina dorsi. Th. κνάω.

Ἄκνισος, ου, ὁ καὶ ἡ, & ἀκνίσωτος, insulsus, insipidus; propriè, nidoris, seu pinguedinis expers: Plut. Symp. 4. ex α priv. & κνίση, ης, ἡ, nidor, pinguedinis incensæ fumus.

Ἀκοάζω, audio, pro ἀκροάζω, poëticum.

Ἀκοὴ, ῆς, ἡ, & Dor. ἀκοὰ, ᾶς, ἁ, auditus, fama, sermo.

Ἀκόων,

Ἀκέων, a. 2. paſſ. Ion. verbi ἀκέω.
Ἀκεήσομαι, audior, f. 2. paſſ. verbi ἀκέω.
Ἄκοιλος, ὁ καὶ ἡ, qui cavus non eſt, in quo nihil cavum eſt; cavitatis expers; ex α, & κοῖλος.
Ἀκοιμήτων, gen. pl. ab ἀκοίμητος, ȣ, ὁ, ἡ, inſomnis: ex α, & κοιμάω.
Ἀκοίνη, ulna; ἀγκάλη; potius ſcrib. ἀγκοίνη.
Ἄκοινος, non communis; non pollutus, non maculatus; in nov. conſtit. ἀκοινωνησία, ας, ἡ, proprietas, communio, & participatio nulla. Ariſtot. ἀκοινώνητος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, qui cum altero non communicatur; cujus alter particeps non ſit; inſociabilis: ἀκοινωνία, diſſociatio, diſſidium, disjunctio. Plat. ἀκοινωνήτως, idem quod ἀυςηρῶς, rigidè, ſeverè, auſterè. Cic. omnia, ex α & κοινὸς, vel κοινόω, & κοινωνέω.
Ἀκοινώνητον, ȣ, τὸ, incommunicabile: ab α, & κοινωνέω.
Ἀκοίτης, ȣ, ὁ, & Dor. ἀκοίτας, α, ὁ, in acc. ἀκοίταν, maritum: ἄκοιτις, ιος, ἡ, marita: ex α pro ἅμα, & κοίτη.
Ἄκοιτος, ȣ, ὁ, ſine cubili, cubili carens; & ἄκοιτον mel, Plinio eſt, quod non habet tetrimentum, ſeu ſedimentum; quod etiam hodie ruſtici vocant, lectum, ſtratum, ſeu cubile, in viro, ex α priv. & κοίτη, ſeu κοῖτος, cubile, lectus.
Ἀκόλακος, ȣ, ὁ, alienus ab adulatione & oſtentatione. Diog. Laert. & ἀκολάκευτος, qui adulationibus capi nequit; inadulabilis. Plut. in Coriol. ex α priv. & κόλαξ, ακος, ὁ, adulator; unde κολακεύω, adulor.
Ἀκολασία, incontinentia. Th. κολάζω.
Ἀκόλαςος, ȣ, ὁ, qui non punitur: ex α, & κολάζω.
Ἀκολάςως, intemperanter, petulanter, inde, ἀκολαςαίνω, & ἀκολαςέω, intemperanter & protervè me gero; libidinosè vivo; unde, ἀκολάςημα, ατος, τὸ, factum petulans, ſcelus; ſcortatio: ex α, priv. & κολάζω, punio; item, coerceo, moderor, fræno.
Ἄκολλος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, glutinis expers; item, qui conglutinari nequit. Theophr. dicitur & ἀκόλλητος, idem; & Metaph. qui coire nequit; incoibilis; ex α priv. & κόλλα, ας, ἡ, gluten, ſive glutinum.
Ἄκολος, ȣ, ἡ, fruſtum panis, vel fruſtulum minutiſſimum, ex α priv. & κολȣω, amputo; quod ob exiguitatem frangi nequit; vel, exponitur etiam, τροφὴ, idem quod primitivum, κόλον, ȣ, τὸ, cibus.
Ἀκολȣθέω, ῶ, ſequor. imperf. ἠκολȣθεον, ȣν. f. ήσω. p. ἠκολȣθηκα. ἀκολȣθȣσαι, præſ. part. pl. num. f. g. ab
ἈΚΟ'ΛΟΥΘΟΣ, ȣ, ὁ, ἡ, pediſſequus, comes: ab α pro ὁμȣ & κέλευθος. Hinc ἀκολȣθία. ἀκολȣθητικὸς, ſequax: ἀκολȣθία, ας, ἡ, ſequutio.
Ἀκολȣθως, conſequenter. Dioſc. ἀκολȣθως τȣτοις, conſequenter his, poſthæc; item, convenienter, conſentaneè. Plut. ἀκολȣθησις, εως, ἡ, & ἀκολȣθημα, τος, τὸ, idem quod ἀκολȣθία, conſequentia, conſecutio; item, conſectatio; & convenientia; omnia ab ἀκόλȣθος, comes; item congruens, conveniens.

Ἀκόλυμβος, ȣ, ὁ, ἡ, natandi inſcius: ex α, & κολυμβάω.
Ἀκομία, ἡ, comæ, ſeu cæſariei defectus; calvitium, Nazianz. item, ἄκομος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, qui comatus non eſt; cui cæſaries nulla eſt. Poll. ex α, priv. & κόμη, coma, cæſaries.
Ἀκομιςία, ας, ἡ, incuria: ab α, & κομίζω.
Ἀκόμιςος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, neglectus, ſqualidus; ſine cura in neceſſariis. Nonn. Th. idem.
Ἄκομπος, & ἀκόμπαςος, alienus à jactantia, oſtentatione & ambitione. Æſchyl. ex α priv. & κομπὸς, ȣ, ὁ, jactator. Th. κόμπος, ȣ, ὁ, crepitus.
Ἄκομψος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, inelegans, vilis, ſimplex; non aſtutus; unde ἀκόμψως, ineleganter. Plut. ex α priv. & κομψὸς, ȣ, ὁ, ſcitus, elegans, bellus, &c.
Ἀκονᾷν, præſ. inf. ab ἀκονάω, exacuo. Th. ἀκὴ.
Ἀκόνδυλος, non habens nodos digitorum; item, impunis; ſine colaphis, & pugnis; ex α priv. & κόνδυλος, digiti junctura, ſeu articulus.
ἈΚΟ'ΝΗ, ης, ἡ, cos: quaſi ab ἀκὴ, quia ad acuendum adhibetur: hinc forſan Angl. a hone. Hinc ἀκόνιτον, ȣ, τὸ, aconitum, herba venenata.
Ἀκόνημα, τὸ, incitamentum; ἀκόνιον, ȣ, τὸ, cos, ſeu coticula; ἀκονιτικὸς, ex aconito confectus; ἀκονάομαι, ῶμαι, exacuor; omnia ab ἀκόνη.
Ἀκονιτὶ, adv. χωρὶς κόνεως, ἄνευ ἀγῶνος, i. facile, ſine labore.
Ἀκόνιτος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, & ἀκονίατος: pulveris expers; qui ſine pulvere ſit; item non illitus calce; opere tectorio non obductus; non picatus, &c. inde ἀκονίτως, idem quod ἀκονιτὶ, ſine pulvere; & Metaph. ſine difficultate; ex α priv. & κόνις, εως, ἡ, pulvis, cinis, &c.
Ἄκοντε, inviti, dual ἄκοντες, pl. ab ἄκων, q. per craſin ab ἀέκων.
Ἄκοντι, invitò; ex α priv. & ἑκοντὶ, ſponte. Th. ἑκὼν, οντος, ὁ, ſpontaneus.
Ἀκοντίζω, jaculor. fut. ίσω, p. ικα. a. 1. ἠκόντισα, Ion. ἀκόντισα, ας, ε. Th. ἄκων, οντος, jaculum.
Ἀκόντιον, ȣ, τὸ, idem quod primativum ἄκων, οντος, ὁ, jaculum, telum; unde, ἀκόντιος, ȣ, ὁ, & ἀκοντιςὸς, item, ἀκοντίλη, jaculus, ſerpentis genus; unde & ἀκοντικὸν, medicamentum quoddam, à ſanandis ἀκόντων vulneribus ita dictum. Heſych. ſicut ἀκοντιὰς, eſt herba quæ medetur canibus morſis à ſerpentibus. Heſych. Inde etiam, ἀκόντισμα, ατος, τὸ, ἀκοντισμὸς, ȣ, ὁ, & ἀκόντισις, jaculatio, jaculi ſeu teli jactus, & ἀκοντιςικὸς, jaculandi peritus: omnia ab ἄκων, οντος, jaculum: quod idem thema cum aliis etiam componitur; ut, ἀκοντοβόλος, jaculi vibrator, jaculator. Th. βάλλω, jacio; unde βολὴ, & βόλος, jactus, &c. Sic, ἀκοντοδόκος, qui jacula obſervat, i. e. eorum ictus, ut eos vitet. Etym. Th. eſt δέχομαι, recipio, &c. Vel potius, δοκάζω, obſervo; item, ἀκοντόφορος, qui jaculum geſtat. Dion. Th. eſt φέρω, fero; quod in compoſitione mutat ε in ο.

Ἀκόντιος, ȣ, ὁ, Acontius, propr. nom.
Ἀκοντιςὴς, ȣ, ὁ, jaculator, Dor. ἀκοντιςὰς.
Ἀκοντιςὺς, ύος, ἡ, jaculatio, jaculandi ars: ab ἄκων.
Ἄκοπος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, indefeſſus: ab α, & κόπος.
Ἀκόπως, & ἀκοπιάςως, adv. ſine labore & laſſitudine; item, ἀκοπίαςος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, & ἀκοπίατος, indefeſſus; ἀκοπιάτως, ſine labore; adv. Omnia ab ἄκοπος.
Ἀκόπρος, & ἀκόπριςος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, qui ſtercoratus non eſt; cui fimus non eſt ingeſtus. Theoph. de cauſis Plant. ex α priv. & κόπρος, fimus.
Ἀκόρητος, Poët. idem quod ἀκόρεςος, inſatiabilis: ex α, & κορέω.
Ἀκορία, inſatiabilitas; & ἀκορέςως, inſatiabiliter; ex α priv. & κορέω, purgo, item ſatio.
ἌΚΟΡΟΝ, ȣ, τὸ, acorum, herba quædam.
Ἄκορος, ȣ, ὁ, ἡ, idem quod ἀκόρητος.
Ἀκόρυφος, verticem ſeu faſtigium non habens; apud Heſych. exponitur, innumerus, multus; ex α priv. & κορυφὴ, ἡ, vertex.
Ἄκος, εος, τὸ, medela: ab ἀκέομαι.
Ἀκόσμητον, ȣ, τὸ, inornatum: ex α, & κοσμέω.
Ἀκοσμία, ας, ἡ, immunditiès, ſtatus rerum perturbatus. Ἄκοσμος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, inordinatus, vel inornatus. Ἀκόσμως, turpiter, adv. Ex α, & κόσμος.
ἈΚΟΣΤΗ', ῆς, ἡ, hordeum, cibus quilibet. Sic dicitur κριθὴ, quia ἄκος ποιεῖ τοῖς νοσȣσι πινομένη, vel παρὰ τὸ ἄκος ἐμποιεῖν τοῖς ὀςέοις. Hinc ἀκοςέω, abundo eſu hordei.
Ἄκοτος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, qui veteres iras non alit; Heſych. ex α priv. & κότος, ȣ, ὁ, ira vetus.
Ἀκȣάζω, idem quod ἀκȣω.
Ἀκȣέμεν, præſ. inf. Ion. Ἀκȣὴ, ῆς, ἡ, idem quod ἀκοὴ. Ἀκȣόντεσσι, dat. pl. part. Ion. & Poët. Ἀκȣοντι, Dor. pro ἀκȣȣσι, 3. pl. præſ. ind. ab ἀκȣω.
Ἄκȣρος, intonſus. Th. κείρω.
Ἄκȣς, vide ἄκων.
Ἀκȣσαιεν, 3. pl. a. 1. opt. Æol. ἀκȣσαι. ἄκȣσα, pro ἤκȣσα, a. 1. Ion. ut perf. ἄκȣκα pro ἤκȣκα. Ἀκȣσασα, a. 1. part. f. g. ἀκȣσαντα, acc. ſing. m. g. ἀκȣσαντες, nom. pl. Ἀκȣσαις, Æol. pro ἀκȣσας, a. 1. part. act. Ἀκȣσεαι, Ion. pro ἀκȣσῃ, 2. ſing. fut. m. ab ἀκȣω.
Ἀκȣσιος, ȣ, ὁ, ἡ, non voluntarius: ex α, & ἑκὼν.
Ἀκȣσιάζω, cogo & adigo aliquem ad faciendum aliquid, ȣκ ἑκόντα. Num. 15. ab ἀκȣσιος.
Ἀκȣσίθεος, unde ἀκȣσίθεον, in Epigr. exponitur, à deo exauditum; ex ἀκȣω, & Θεός.
Ἀκȣσίως, invitè, gravatè: adv. ab ἀκȣσιος.
Ἄκȣσμα, ατος, τὸ, res quæ auditur, auditio: ἀκȣςὸς, ȣ, ὁ, audibilis: ἀκȣςέον, verbale; ab ἀκȣω.
Ἀκȣσμάτιον, auditiuncula, narratiuncula, ſermunculus, cantiuncula. Luc. diminutivum, ab ἄκȣσμα.
Ἀκȣτιεῖς, audire facies f. 1. Att. pro ἀκȣτίσεις, ab ἀκȣτίζω. Th. ἀκȣω.

ΑΚΟΥ'Ω, audio, obedio. imperf. ἤκουον, ες, ε, f. 1. m. ἀκούσομαι, η, εται. p. act. ἤκουκα. pass. ἤκουσμαι. a. 1. ἠκούσθην. f. 1. ἀκουσθήσομαι. p. m. ἤκοα, Att. ἀκήκοα. Hinc Gall. Accouster, i. auscultare.

Ἀκοῶ, f. 2. unde & a. 2. ἤκοον· hinc ἀκουστὴς, οῦ, ὁ, auditor.

Ἀκουστικὸς, οῦ, ὁ, ad auditum sive sensum audiendi pertinens. Plut. item. auditu valens; acri auditu præditus. Ἀκουτίζω f. ίσω, apud 70. interp. audire facio; Ps. 50. & Cant. 2. item, obtempero, apud Aristot. unde, ἀκουστικὸς, οῦ, ὁ, obtemperans, obediens. Bud. ex Arist. omnia ex ἀκούω, audio.

Ἄκρα, ας, ἡ, summitas, extremitas, litus; & pro præmio: ab ἄκρος.

Ἀκράαντος, ου, ὁ, ἡ, imperfectus, irritus; ex α, & κραίνω. Ἄκραντος, idem.

Ἀκραγγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ ὲς; imbecillis, difficilis, durus. Hesych. & Etym. ἀσθενὴς, σκληρός; sed Etymolog. addit, ἀκραγγὶς, etiam dici, τὸ ἀεὶ κλᾶιον παιδίον; semper vagientem infantem; ut sit ex α epitatico, & κράζω, clamo.

Ἀκράδαντος, inconcussus, immotus; Philo. ex α priv. & κραδαίνομαι, metu concutior.

Ἀκραὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, flans in superficie: ab ἄκρος, & ἄημι.

Ἀκραῖος, ου, ὁ, summus, idem quod ἄκρος; item, qui est in arce, vel qui præest arci, &c.

Ἀκραίπαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, non sentiens crapulam; alienus a crapula; item arcens crapulam; ex α priv. & κραιπάλη, crapula.

Ἀκραιφνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, purus: q. ἀκεραιοφανής· item alacer.

Ἀκρασία, ας, ἡ, intemperies, intemperantia. Forsan hinc Angl. Crazy.

Ἀκρατὴς, έος, ὁ, ἡ, intemperans: ab α, & κεράννυμι.

Ἀκράτεια, ας, ἡ, ἀκράτευμα, ατος, τὸ, & ἀκρατοσύνη, ης, ἡ, intemperantia, incontinentia; idem quod ἀκρασία.

Ἀκράτιστος, ου, ὁ, ἡ, qui sumpsit jentaculum. Ἀκράτισμα, ατος, τὸ, jentaculum, quod ab ἀκρατίζω, jentaculum sumo ex panis frustis mero rigatis.

Ἄκρατον, ου, τὸ, merum, non dilutum: ex α, & κεράννυμι.

Ἄκρατος, & Ionicè ἄκρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, merus, meracus; purus, simplex, impermistus; unde ἀκράτως, merè, purè. (Th. idem.) est etiam subst. merum.

Ἄκρατον, vel ἄκρατος, varia habet composita, quæ sequuntur, Viz. Ἀκρατοκώθων, qui mero se ingurgitat; qui largius merum potat. Athen. Thema (præter ἄκρατος, vel ἄκρατον, merum;) est κώθων, ωνος, ὁ, Cothon; genus poculi laconici; item, compotatio ipsa, in tali poculo maximè tunc usitato. Athen. & Plut. Ἀκρατοποσία, meracior potus; meracioris vini potatio. Athen. Plut. & ἀκρατοπότης, qui merum potat; unde ἀκρατοποτέω, merum bibo; meracius poto. Athen. Thema (cum ἄκρατον) est πίνω, bibo; unde πότος, ου, ὁ, potatio, &c. Ἀκρατοφόρος, qui meracum fert; vel, ad meracum ferendum aptus; Poll. unde, in neut. gen. ἀκρατοφόρον, ου, τὸ, urceus, seu urceolus; quasi, merum ferens. Th. φέρω, fero; quod in compositione mutat ε in ο.

Ἀκράτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, impotens, vel incontinens: ut ἀκράτωρ θυμοῦ, vel ὀργῆς. Phil. & Soph. (in qua significatione etiam ἀκρατὴς, est in usu, impotens; quasi, κράτος οὐκ ἔχων; licet etiam usurpetur in alia significatione, pro petulans, &c. α priv. scil. & κεράννυμι) unde, ἀκρατῶς, impotenter, incontinenter; ἀκράτεια, ἡ, & ἀκράτευμα, τὸ, incontinentia, intemperantia; ἀκρατεύομαι, incontinenter vivo, seu intemperans sum; ἀκράτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui contineri & cohiberi non potest; omnia, ex α priv. & κράτος, εος, τὸ, robur.

Ἀκραχολία, ἡ, προχειρὸς ὀργή; ira repentina, & levi de causa; est à sequente,

Ἀκράχολος, ου, ὁ, ἡ, Dor. pro ἀκρόχολος, ad iram valde proclivis: ab ἄκρος, & χολή.

ΑΚΡΕ'ΜΩΝ, ονος, ὁ, ramus grandis, virgultum: ὁ ἐπ᾽ ἄκρου τοῦ δένδρου ὤν.

Ἀκρέσπερον, Poët. adv. extremo vespere: ab ἄκρος, & ἕσπερος.

Ἄκρεος, excarnis, carnis, seu carneæ substantiæ expers; apud Hippocr. & Gal. ex α priv. & κρέας, ατος, τὸ, caro.

Ἄκρη, ης, ἡ, Ion. pro ἄκρα, summa: item neut. pl. ab ἄκρον. superl. ἀκρότατον.

Ἄκρηβος, ου, ὁ, ἡ, valde juvenis: ὁ ἐν ἄκρᾳ ἥβῃ ὤν, qui est in summa pubertate.

Ἀκρητοποσίη, ης, ἡ, Ion. pro ἀκρατοποσία, meri potatio: hinc ἀκρητοπότης, ου, ὁ, meri potator: ab ἄκρητος, & πόσις.

Ἄκρητος, ου, ὁ, ἡ, non mixtus: ab α, & κεράννυμι.

Ἀκρητόχολος, ὁ καὶ ἡ, ὁ ἄκρατον ἀθροίζων χόλον; qui meram congerit bilem. Hippocr. ex ἄκρητος, & χόλος.

Ἀκρητέστερος, & ἀκρητέστατος, apud Hippocr. Ionicè, pro ἀκρατότερος, & ἀκρατότατος; meracior, & meracissimus; comp. & superl. ab ἄκρατος.

Ἀκριβάζω, probo, diligenter indago; Ecclesiastic. 46. Ἀκριβασμὸς, ὁ, accuratio, exquisita examinatio. Prov. 8 & Jud. 5. & ἀκριβαστὴς, diligens explorator, inquisitor. Bud. omnia ab ἀκριβὴς, diligens, &c.

Ἀκρίβεια, ας, ἡ, accurata diligentia: ab ἀκριβὴς.

Ἀκριβὲς, έος, τὸ, n. gen. ab ἀκριβής.

ΑΚΡΙΒΗ'Σ, έος, ὁ, ἡ, exquisitus, accuratus. comp. ἀκριβέστερος. superl. ἀκριβέστατος, παρὰ τὸ εἰς τὸ ἄκρον βῆναι.

Ἀκριβοδίκαιον, τὸ, summum jus: ab ἀκριβὴς, & δίκη.

Ἀκριβολογέομαι, accuratè recenseo; præs. inf. ἀκριβολογεῖσθαι· ab ἀκριβὴς, & λέγω.

Ἀκριβολογία, accurata discussio, vel examinatio, aut tractatio. Aristot. item, ἀκριβολόγος, accurato sermone & exquisito utens; utrumque componitur ut præcedens verbum.

Ἀκριβόω, ῶ, exquiro, f. ώσω, p. ἠκρίβωκα. Th. ἀκριβής.

Ἀκριβῶς, adv. exquisitè: ab ἀκριβής.

Ἀκριδοθήρα, ας, ἡ, decipula ad locustas capiendas. Dicta παρὰ τὸ ἀκρίδας θηρᾶν, locustas venari.

Ἀκριδοφάγος, qui locustas comedit, vel, locustis victitat; ex ἀκρὶς, & φάγω.

Ἀκρίζω, f. σω; cacumina seu summa loca perambulo. Eust. item, neutraliter, summis pedibus ambulo. Hesych. ab ἄκρις, ιος, ἡ, summitas.

ΑΚΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, locusta; παρὰ τὸ ἄκρας τῶν φυτῶν νέμεσθαι. Sed ἄκρις, ιος, ἡ, summitas montis: ab ἄκρος.

Ἀκρισία, ἡ, q.d. indiscretio; non adhibitum judicium. Luc. item, res controversa, & non judicata. Polyb. itidem, judicii inopia, & temeritas; malum judicium; item, confusio, & turbulentus rerum status. Xen. ex α priv. & κρίνω.

Ἀκριτόμυθος, ου, ὁ, ἡ, qui loquitur inconsiderate: ab ἄκριτος, & μῦθος.

Ἄκριτος, ου, ὁ, ἡ, indiscretus, confusus, anceps, qui causam non dixit: ex α & κρίνω.

Ἀκριτόφυλλος, ου, ὁ, frondes habens indiscretas, frondosus: ab ἄκριτος, & φύλλον.

Ἀκριτόφωνος, indistinctam & confusam vocem habens. Hesych. ex ἄκριτος, & φωνή.

Ἀκριτόφυρτος, confusus, miscellaneus. Æschyl. ex ἄκριτος, & φύρω, f. υρῶ, misceo.

ΑΚΡΟ'ΑΜΑΙ, f. άσομαι, audio, pareo. p. pass. ἠκρόαμαι, part. ἀκροασάμενος, ἀκροώμενος. Hinc ἀκρόαμα, τος, τὸ, quod auditur: ἀκρόασις, auditio.

Ἀκροάσει, dat. sing. ab ἀκρόασις, εως, ἡ, auditus: Ἀκροατήριον, ου, τὸ, auditorium: ἀκροατὴς, ου, ὁ, auditor: ab ἀκροάομαι.

Ἀκροβολίζεσθαι ἔπεσι, Ion. velitari verbis: ab ἄκρος, & βάλλω. ἀκροβολισμὸς, οῦ, ὁ, prælusium pugnæ.

Ἀκροβυστία, ας, ἡ, præputium: ex ἄκρος, & βύω, tego; quod extremam pudendi partem tegat.

Ἀκρογωνιαῖος, αία, αῖον, angularis, imus: ex ἄκρος, & γωνία.

Ἀκροδακτύλιον, summum digitum: ex ἄκρος, & δάκτυλος.

Ἀκρόδρυα, τὰ, fructus arborei, propriè qui ligneum putamen habent. Acorns. Th. δρῦς.

Ἀκροθίνια, ων, τὰ, primitiæ spoliorum decimæ: ex ἄκρον, & θὶς vel θίν.

Ἀκροθώραξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, leviter ebrius: ab ἄκρος, & θωρήσσω, inebrio.

Ἀκροκελαινιάω, in summo vel superficie nigrico: ab ἄκρος, & κελαινιάω, nigrico; quod à κελαινός.

Ἀκροκνέφαιος, ου, ὁ, ἡ, vespertinus: ex ἄκρος, & κνέφας.

Ἀκρόκομος, ου, ὁ, comatus in vertice: ab ἄκρος, & κόμη.

Ἀκροκόρδων, pro ἀκροχορδών.

Ἀκρομανὴς, ὁ, ἡ, summe insanus: ex ἄκρος, & μαίνομαι.

Ἄκρον, ου, τὸ, extremum, extremitas; vel extrema pars cujuslibet rei; est neutrum substantive positum; ab ἄκρος, extremus.

Ἀκροποδητὶ, adv. summis pedum digitis. Th. πούς.

Ἀκρόπολις, εως, ἡ, arx, acc. ἀκρόπολιν. ex ἄκρος, & πόλις.

Ἀκρόπολος, ου, ὁ, excelsus, dat. pl. ἀκροπόλοισιν, Ion. ab ἄκρος, & πόλος.

'Ακρόπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, κατὰ τὸ ἄκρον πεπορόν, extrema parte acutus.

'Ακροποσθία, ας, ἡ, præputium, item glans ipsa: ab ἄκρος, & πόσθη.

'ΑΚΡΟΣ, α, ον, summus, extremus: hinc ἀκρέσιος, ου, ὁ, idem, ἄκρα, ας, & ἀκρότης, ητος, ἡ, fastigium.

'Ακρόσοφος, ου, ὁ, summè sapiens: ex ἄκρος, & σοφός.

'Ακροτάτη, ης, ἡ, summa, superl. ab ἄκρη.

'Ακροτος, ου, ὁ, plausu carens, cui non applauditur; & ἀκρότητος, non pulsatus apud Athen. non applausus, seu, nullum merens applausum; ut ἀκρότητα κύμβαλα, non congruentia ad numeros, vel ad plausu digna. Utrumq; ex α priv. & κρότος, ου, ὁ, pulsus; ut, æris, remorum, &c. item, plausus manuum, &c. unde κροτέω, pulso, verbero, & κροτητός, ου, ὁ, pulsatus, &c.

'Ακρόχολος, idem cum ἀκράχολος.

'Ακροχορδὼν, όνος, ἡ, verruca: ab ἄκρος, & χορδή.

'Ακρύσταλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, glacie carens; non glaciatus; nihil crystallinum habens, ex α priv. & κρύσταλλος, ου, ὁ, glacies, gelu; item, crystallus lapis.

'Ακρω, Dor. pro ἄκρου, gen. sing.

'Ακρῶα, Hesychio sunt viscera; τὰ σπλάγχνα, ἔντερα.

'Ακρωβελία, ἡ, extremitas panis, qui ὀβελίας dicitur. Eust. Vide ὀβελίας ἄρτος.

'Ακρωλένιον, ου, τὸ, summitas vel extremitas cubiti; Poll. item, Metaph. montis cacumen; ex ἄκρα, ας, ἡ, summitas, & ὠλένη, cubitus, brachium, ulna; idem quod πῆχυς.

'Ακρωμία, ἡ, vel ἀκρώμιον, τὸ, eminentia vel summitas humeri; &, Metaph. montis vertex: ex ἄκρος, extremus, summus; & ὦμος, ου, ὁ, humerus.

'Ακρων, ωνος, extremitas membri: ab ἄκρος.

'Ακρωνία, ἡ, partium extremarum amputatio. Æsch. in Eumen. ab ἄκρων, ωνος, ὁ, extremitas membri; idem quod ἄκρον, τὸ, extremum, extremitas.

'Ακρώνυξ, sive ἀκρώνυχος, summunguis; ut, ἀκρώνυχα ποδῶν ἴχνια; vestigia quæ aliquis impressit terræ, summis vestigiis incedens. Plut. idem, ἀκρώνυξ, idem quod ἀκρωνυχία, ἡ, i. e. (substant vè) unguium extremitas; & Metaph. Jugum vel vertex montis; ab ἄκρον, & ὄνυξ, υχος, ὁ, unguis, ungula, &c.

'Ακρώρεια, ας, ἡ, summitas montis; Philo, de vita M. ex ἄκρον, & ὄρος.

'Ακρως, adv. summè, perfectè; ab ἄκρος.

'Ακρωτήριον, ου, τὸ, summitas, cacumen, vertex: ἀκρωτήριον νεὼς, navis fragmentum: ab ἄκρος.

'Ακρωτηριάζω, μ. άσω, extremitates corporis amputo; corpus mutilo; & Metaphoricè, in genere, pro imminuere. Chrysost. propriè vero est, mutilo auren, i. e τὰ ἄκρα τῶν ὤτων ἀποτέμνω, unde per ω scribendum; licet Thema sit ἄκρος, vel ἄκρον; derivatur ab ἀκρωτήριον.

'Ακταίζω, vel ἀκταίζω; alacri sum animo; glisco; elevo me. Th. ἀκτὴ, littus; nam Plut. Symp. 4. innuit, ἀκτάζειν, esse, in littore, indulgere genio: ab ἀκτὴ etiam est 'Ακταῖος, ου, ὁ, littoralis, maritimus, &c. Hesych. Inde etiam, ἀκταίνειν, lascivire, ferocire; item rucre in venerem, more equorum. Hesych.

'Ακταίη, ης, ἡ, Actæa, Nympha.

'Ακταῖς, dat. pl. ab ἀκτή.

'Ακταίων, ονος, & ωνος, ὁ, Actæon.

'Ακταίωρος, ου, ὁ, littorum custos; sed scribitur etiam, ἀκτωρός, apud Hesych. unde, ἀκταιωρέω, vel, ἀκτωρέω; littora custodio. Hes. ex ἀκτὴ, littus: & ὦρος, ου, custos; mutando ου in ω.

'Ακτέανος, pauper, inops, nulla habens κτέανα. Hesych. ex α priv. & κτέανον, idem quod κτῆμα, possessio; à Th. κτάομαι, possideo.

'Ακτένιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, impexus; Poll. ex α priv. & κτεὶς, ενὸς, ὁ, pecten.

'Ακτερέϊστος, & ἀκτέριστος, insuneratus, cui non parentatum est, nec justa sunt facta, nec latæ sunt inferiæ; item, insepultus; ἄταφος; in Epigramm. & Hesych. ex α priv. & κτέρεα, τὰ; exequiæ, inferiæ, justa; unde κτερεΐζω, & κτερίζω, exequias, inferias, vel justa celebro; funere parento.

'ΑΚΤΗ', ῆς, ἡ, littus, fruges: q. ab ἄγω, f. ago.

'Ακτήμων, ονος, ὁ, ἡ, inops. Th. κτάομαι.

'Ακτημοσύνη, ης, ἡ, & ἀκτησία, ἡ, paupertas; possessionum penuria, inopia; item, ἄκτητος; non possessus; vel, qui acquiri non potest; ex α priv. & κτάομαι, possideo, acquiro; unde κτῆμα, possessio; & κτητὸς, οῦ, ὁ, acquisibilis, &c.

'ΑΚΤΙ'Ν, ῖνος, ἡ, radius solis: ἀκτίνεσσιν, dat. pl. Ion. & Poët. pro ἀκτῖσι. q. ab ἄγω, frango.

'Ακτινωτὸς, οῦ, ὁ, radiatus, coruscans; tanquam à verbo ἀκτινόω, & ἀκτινωθὲν; in formam radii vel radiorum: apud Lucianum; item, ἀκτινοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in speciem radiorum formatus, radiatus; (εἶδος, εος, τὸ; est species, forma, facies, &c.) omnia, ab ἀκτὶν, radius solis; cum quo etiam componuntur sequentia; ἀκτινοβόλος; radios jaciens, vel ejaculans; ἀκτινοβολία, radiorum ejaculatio, apud Plut. unde ἀκτινοβολέω, radios jacio, vel ejaculor; radio; in pass. ἀκτινοβολοῦμαι, apud Athen. irradior, omnia comp. cum ἀκτὶν, & βάλλω, unde βολέω, jacio; & βολὴ, seu βόλος, jactus, &c.

'Ακτιος, ου, ὁ, littoralis: ab ἀκτή.

'Ακτὶς, ῖνος, radius, coruscatio; pro ἀκτίν. Epigr.

'Ακτίτης, ου, ὁ, littoralis, commorans in littore; Epigr. est ab ἀκτὴ, ῆς, ἡ, litus.

'Ακτιστος, ὁ καὶ ἡ, non creatus, non conditus; dicitur & ἄκτιτος, pro inædificatus, apud Hom. ex α priv. & κτιστὸς, οῦ, ὁ, conditus. Th. κτίζω, condo.

'Ακτωρ, ορος, ὁ, ductor; Hesychio, est lorum, vel funis, quo ducimus aliquid: est verbale ab ἄγομαι, f. ἄξομαι, ducor.

'Ακυβέρνητος, non gubernatus; ex α priv. & κυβερνάω, guberno, &c.

'Ακυητήριον, vide infra, in ἀκυτήριον.

'Ακυθος, vide infra, in ἄκυτος.

'Ακύκλιος, indoctus, seu qui orbem disciplinarum non confecit. Hesych. ἀπαίδευτος, ex α priv. & κύκλιος, circularis. Th. κύκλος, ου, ὁ, circulus, orbis.

'Ακύλας, α, ὁ, Aquila, nomen viri.

'Ακύλιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non volvitur, immotus, rigidus, Athen. ex α priv. & κύλιστος, volutatus. Th. κυλίω, volvo, voluto.

'ΑΚΥΛΟΣ, ου, ἡ, glans ilicis.

'Ακύμαντος, ὁ καὶ ἡ, & ἀκύμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, non undosus; fluctibus non agitatus; sedatus, tranquillus, &c. ex α priv. & κῦμα, ατος, τὸ, fluctus.

'Ακύμων, fœtu carens, ut ἀκύμων νηδὺς; fœtu carens uterus & sterilis. Eurip. ex α priv. & κῦμα, τὸ, fœtus, germen apud Eurip. à Th. κύω, uterum fero, sum gravida.

'Ακυπρος, veneris expers; ἀμιγὴς, παρθένος; ex α priv. & Κύπρις, Venus; ab insula Cypro, (quæ κύπρος dicitur) in qua nata est, sic vocata.

'Ακυρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui in nihil incidit; i. e. qui nihil acquirit; ideoq; infortunatus. Hesych. & Etymol. inde ἀκύρημα, & ἄκυρμα, infortunium illud, quo nihil acquiritur; ex α priv. & κυρέω, idem quod Th. κύρω, incido; unde, κύρμα, & κύρημα; id in quod quis incidit; in ventum fortuitum.

'Ακυρία, improprietas. Hermog. & 'Ακύρωσις, abrogatio; ex α priv. & κῦρος, εος, τὸ, authoritas plena, scil. & propria; unde κύριος, dominus, qui plenam authoritatem habet, &c.

'Ακυρολογέω, f. ήσω. p. ηκα. impropriè loquor: ab ἄκυρος, & λέγω.

'Ακυρολογία, ας, ἡ, sermonis improprietas, & absurditas; sermo improprius, &c. Th. idem.

'Ακυρόω, ῶ, antiquo, auctoritate spolio. f. ώσω, p. ηκύρωκα ab ἄκυρος, ου, ὁ, auctoritate privatus: ex α, & κῦρος.

'Ακυτος, ου, & ἄκυθος, quæ non concipit, sterilis. Hesych. inde, ἀκυτήριον, & ἀκυητήριον, medicamentum impediens conceptum; (cui contrarium, κυτήριον) Hippocr. Thema est κύω, f. σω, uterum fero; prægnans sum; cum α priv.

'Ακωδώνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui exploratus non est; sumpta Metaph. ab equis, qui κωδώνων, i. e. tintinnabulorum sonitu solebant explorari an bellicos strepitus generosè ferre possent; vel à vasis aut nummis, quorum integritas tinnitu probatur: ex α priv. & Th. κώδων, ωνος, ὁ, tintinnabulum, nola; unde κωδωνίζω, tinnio, vel tubæ sono exploro.

'Ακωκὴ, ῆς, ἡ, acies; idem quod ἀκή.

'Ακωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, membris truncus; & specialiter pedibus carens: ex α priv. & κῶλον, ου, τὸ, membrum, pes.

'Ακώλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui impeditus, & prohibitus non est; unde adv. 'Ακωλύτως, sine impedimento; Luc. Plat. ex α priv. & κωλυτὸς, οῦ, ὁ, impeditus. Th. κωλύω, impedio, prohibeo.

'ΑΚΩΝ, & ἄκος, οντος, ὁ, jaculum: ab ἀκή. Inde ἀκόντιον, idem. ἀκοντίας, ου, ὁ, jaculus, serpentis genus: ἀκοντίζω, ἀκοντιστής; ἀκοντιστικὸς, οῦ, ὁ, jaculandi peritus.

'Ακων, & ἀέκων, ουσα, ον, invitus: ab α, & ἑκών.

'Ακωνος, cono & fastigio carens; ex α priv. & κῶνος, ου, ὁ, conus; figura ex lato in acutum desinens. Aristot.

'Ακωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, remo carens; in Anth. Epigr.

Epigr. unde ἀκώπητος, ου, ὁ ϗ ἡ, imparatus; ἀπὸ τῶν νεῶν μὴ ἐχουσῶν κώπας; inquit Hesych. à navigiis non habentibus remos; vel ἀ κώπη, i. e. λαβὴ τοῦ ξίφους; manubrium vel capulus gladii; utrumq; enim (remum scil. & capulum) κώπη sign. & α priv. est.

Ἄλα, acc. sing. ab ἅλς.

Ἀλαβάρχης, ου, ὁ, magister scripturæ: ab ἄλαβα, atramentum, & ἄρχω.

ἈΛΑ'ΒΑΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, & ἀλάβαστρος, ου, ὁ, ἡ, alabastrum: ab α, & λαβεῖν, vel λαβὴ, quod hujusmodi vasa prehendere sit difficile.

Ἀλαβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in quo nihil est quod prehendi queat; ansa seu manubrio carens; vel qui prehendi nequit; ex α priv. & λαβὴ, ἡ, prehensio; seu id quo quidpiam apprehendimus. Th. λαμβάνω.

Ἅλαδ', pro ἅλα δέ, ad mare. Th. ἅλς.

ἈΛΑΖΩ'Ν, όνος, ὁ, ἡ, jactator, ostentator: ὁ ἐν ἄλῃ ζῶν hinc ἀλαζονεύομαι, me jacto, glorior. & ἀλαζονεία, ας, ἡ, jactantia.

Ἀλαζονοχαυνοφλύαρος, qui, simul, est ostentator, animo remisso, & nugaci; apud Athen. lib. 1. est comp. ex ἀλαζὼν, jactator; χαῦνος, laxus, fungosus; & φλύαρος, idem quod φλύος, nugæ, ineptiæ. Th. φλέω, & φλυαρέω, nugor.

Ἀλάθεια, Dor. pro ἀλήθεια, ας, ἡ, veritas. Sic ἀλαθὴς, Dor. pro ἀληθής.

Ἀλαθεὶς, έντος, part. qui erravit, ab ἠλάθην, a. 1. ind. pass. ab ἄλημι, vel ἀλάω, p. pass. ἤλαμαι.

Ἀλάθητον, ου, τὸ, illatibile: ex α, & λανθάνω.

Ἀλαίνω, idem quod Th. ἀλάομαι, ῶμαι; vagor, erro.

Ἀλαῖος, idem quod ἄλαος, cæcus.

Ἀλαιὸς, antiquus, pro παλαιός. Æschyl.

Ἀλακάτα, ας, ἁ, Dor. pro ἠλακάτη.

Ἀλάκητος, strepitum non edens. Hesych. ex α priv. & λακέω, ῶ; sono, strepitum cieo; unde λάκος, sonus, strepitus.

Ἀλαλάζω, tinnio, ejulo, f. άσω. p. ακα. ab

ἈΛΑΛΗ', ῆς, ἡ, vox inarticulata quæ à militibus ante pugnam edi solebat. Dor. ἀλαλά.

Ἀλάλημαι, σαι, ται, erravi, vagatus sum, p. pass. ab ἀλάομαι, per reduplicationem literarum initialium. Quidam dicunt esse præsens ab ἄλημαι, reduplicatis itidem initialibus. Inde inf. ἀλαλῆσθαι, & part. ἀλαλήμενος.

Ἀλάλητος, ου, ὁ, ἡ, inenarrabilis: ex α, & λαλητός.

Ἀλάλητος, ου, ῷ, ὁ, Dor. ἀλαλατὸς, clamor, militum dicentium ἀλαλὴ, Gall. alarme. Th. ἀλαλή.

Ἀλαλκομενηΐς, εως, ἡ, pro ἀλκομενηΐς, potens auxiliari, epitheton Minervæ: a μένος, & ἀλάλκω.

Ἄλαλκον, ες, ε, profligabam, arcebam, imperf. Ion. ab ἀλάλκω, per reduplicationem pro ἄλκω. vel est a. 2. ind. pro ἤλαλκον, quod pro ἦλκον, ab ἀλκέω, vel ab ἀλαλκέω.

Ἄλαλος, ου, ὁ, ἡ, mutus: ex α, & λάλος.

Ἀλαλύκτημαι, erro, moleste fero, metuo, p. pass. Atticam reduplicationem habens, ab ἀλυκτέομαι vel ab ἀλύσσω, anxius sum indignor, quod ab ἀλύω. Quidam verò & præsentis esse temporis volunt (ut ἀλάλημαι, & ἀκάχημαι) ab ἀλύκτημαι, & per reduplicat. ἀλαλύκτημαι.

Ἀλαμπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, splendoris expers; non splendens, obscurus; ὁ μὴ λάμπων. Aristot. item, ἀλάμπετος; idem, α pr. & λάμπω, fut. ψω, luceo, splendeo; unde, λάμπας, άδος, ἡ, lampas.

Ἀλαζόνες, ων, οἱ, Gens Scythiæ proxima.

ἈΛΑ'ΟΜΑΙ, f. ἤσομαι, vagor, incertus sum, erro. Indè ἄλημα, ατος, τὸ, vagatio, erratio. ἀλήμων, ονος; ὁ, & ἀλήτης, ου, ὁ, erro, vagus.

ἈΛΑΟ'Σ, οῦ, ὁ, cæcus, luscus, q. ex α, & λάω, video: hinc ἀλαόω, f. ώσω, excæco. ἀλαωτὺς, ύος, ἡ, cæcitas.

Ἀλαοσκοπιὰ, ᾶς, ἡ, cæca speculatio: acc. Ion. ἀλαοσκοπιὴν, ex ἀλαὸς, & σκοπός.

Ἀλαότοκος, cæcum pariens; ex ἀλαὸς, cæcus; & τίκτω, pario; unde, τόκος, ὁ, partus.

Ἀλάπαδνος, ου, ὁ, vastatu facilis, imbecillis: ab ἀλαπάζω.

Ἀλαπάζοντα, dissipantem, acc. sing. part. præs. ab ἀλαπάζω, f. ξω, diripio, exinanio. a. 1. ἠλάπαξα, Ion. ἀλάπαξα. ἀλαπάξαι, inf. Th. λαπάζω, per pleonasm. τοῦ α.

Ἀλάπαξ', pro ἀλάπαξα, vel ε. vide in ἀλαπάζοντα.

Ἄλας, ατος, τὸ, sal. Th. ἅλς.

Ἀλαστέω, ῶ, mœrore afficior: ab ἄλαστος, ου, ὁ, ἡ, Dor. pro ἄληστος, gravis, non obliviscendus: ex α, & λήθω.

Ἀλαστείνω, idem quod ἀλαστέω, ῶ, crucior, &c.

Ἀλάστορα, acc. sing. ab Ἀλάστωρ, Alastor, nom. propr.

Ἀλάστωρ, ορος, ὁ, qui perpetravit ἄλαστα, i. non obliviscenda, execrandus: pl. ἀλάστορες ex α, & λήθω.

Ἀλαστορία, ultrix conscientia, diræ. Joseph. de antiqu. ab ἀλάστωρ, idem, item, pessimus Dæmon, malus genius & infestus; sic dicitur.

Ἀλάτας, α, ὁ, Dor. pro Ἀλήτης, ου, ὁ, viri propr. nomen.

Ἀλᾶτο, vagabatur, 3. sing. imperf. Ion. pro ἠλᾶτο, ab ἀλάομαι.

Ἅλατο, Dor. pro ἥλατο, saliit, 3. sing. a. 1. m. verbi ἅλλομαι.

Ἁλατοπωλία, ἡ, salis venditio, jus & potestas salis vendendi. Aristot. ex ἅλας ατος, τὸ, sal; & πωλέω, ῶ; unde, πωλὴ, ἡ, venditio.

Ἀλαωπὸς, erro; propriè, qui est ἀλαὸς τῶν ὤπας; captus oculis, cæcus; ex ἀλαὸς, οῦ, ὁ, cæcus; & ὤψ, ὠπὸς, oculus: hic etiam componitur ἀλαῶπις, obscura, cæca.

Ἄλγε', pro ἄλγεα, pl. ab ἄλγος, dat. ἄλγει.

Ἀλγεινὸς, οῦ, ὁ, anxius, tristis; doloris plenus; & ἀλεγεινὸς, idem; unde, ἀλγεινῶς, adv. moleste, cum dolore; ab ἄλγος, tristitia, molestia; unde ἀλγέω; à quo, ἄλγημα, τὸ, dolor, ægritudo, & ἄλγησις, idem. Suid. item, ἀλγύνω, dolore afficio.

Ἀλγηδὼν, όνος, ὁ, dolor: ab ἄλγος.

Ἀλγήσας, ἀλγήσασα, a. 1. part. ab ἀλγέω, f. ήσω. p. ἤλγηκα, doleo. Th. ἄλγος.

Ἀλγινόεντα, acc. ab ἀλγινόεις; εντος, ὁ, molestus: ab ἀλγινόεσσα, ης, ἡ, f. g. ab ἄλγος.

Ἀλγίων, ἄλγιστος, molestior, molestissimus, comp. & superlat. ab ἄλγος.

ἌΛΓΟΣ, εος, τὸ, dolor, mœror: ab ἀλγέω Indè ἀλγηδὼν, idem. ἀλγέω. ἀλγηρὸς, οῦ, ὁ, molestus: ἀναλγὴς, έος, & ἀνάλγητος, ου, doloris expers.

Ἀλδοῦσα, dolens, part. f. g. ab ἀλγέω.

ἈΛΔΕ'Ω, vel ἀλδῶ, f. ήσω. p. ηκα. augeo. indè ἀλδήσκω, augeor, f. ήσω.

Ἀλδαίνω, idem quod ἀλδέω, augeo.

ἈΛΕ'Α, ας, ἡ, Ion. ἀλέη, ης, ἡ, calor, seu tepor qui est ex sole: hinc ἀλεεινὸς, οῦ, ὁ, calidus, tepidus.

Ἀλεάζω, & ἀλεαίνω, tepeo, caleo; calore fruor. Aristot. item, activè, calefacio. Hesych. ab ἀλέα, calor; unde, ἀλεὸς, οῦ, ὁ, & ἀλεινὸς, calidus, tepidus; idem quod ἀλεεινός.

Ἀλέαμαι, fugio, vito, evito, Hesiod. Hom.

Ἀλέασθαι, vitare, a. 1. inf. m. pro ἀλεύασθαι, pro quo ἀλεύασθαι, & ἀλέασθαι. per geminam Syncop. ab ἀλέω, molo, item vito. caveo, pro quo & ἀλεύω. Sunt qui velint dici in præs. inf. ab ἀλέαμαι.

Ἀλεγεινῇ, dat. sing. f. g. ab ἀλεγεινὸς, οῦ, curæ plenus, molestus, quod ab ἀλέγω. Alii poni volunt pro ἀλγεινὸς, gravis, molestus, ab ἄλγος.

Ἀλεγίζω, εις, ει, curo, f. ίσω. p. ικα. ab

ἈΛΕ'ΓΩ, f. ξω, curo, rationem habeo alicujus. Hinc ἀλεγίζω, idem.

Ἀλεγύνω, accuro, paro, apparo. Od. ν. ab ἀλέγω.

Ἀλεείνω. evito; ἀλέεινον, ες, ε. imperf. Ion. Th. ἀλέω, vito.

Ἀλεὴ, ῆς, ἡ, fuga: ab ἀλέω, vito.

Ἀλέην, acc. Ion. ab ἀλέα.

Ἄλειαρ, vide ἀλέω.

Ἀλείλεφα, unxi, præt. Att. pro ἤλιφα, ab ἀλείφω, ungo, f. ψω.

Ἀλεῖος, ου, ὁ, Dor. pro Ἠλεῖος, Eleus.

Ἀλεὶς, part. præs. ab ἄλημι, contorqueo me & conglobo: ἀλεὶς vero volunt esse a. 2. part. pass. ab ἀλίσκω.

ἌΛΕΙΣΟΝ, ου, τὸ, poculum cœlatum, q. οὐλεῖον, non læve, sed cœlaturis asperum.

Ἀλείτης, ου, ὁ, peccator, sceleratus, idem quod ἀλιτρὸς ab ἀλιτέω, vel ἀλείτω.

Ἄλειφαρ, ατος, τὸ, ut & ἄλειφα, unguentum: pro pice sumitur. Th. ἀλείφω.

ἈΛΕΙ'ΦΩ, ungo, f. ψω. p. ἤλιφα. Deducunt ab ἀλέω, calefacio. a. 1. part. act. ἀλείψας, ασα, αν, a. 2. ind. ἤλιφον, p. m. ἤλοιφα, Att. ἀλήλοιφα. Hinc ἀλείπτης, ου, ὁ, unctor. ἀλειπτήριον, ου, τὸ, vasis unguentarii genus.

Ἄλειψις, εως, ἡ, & ἄλειμμα, τὸ, (unde, diminutivum, ἀλειμμάτιον, unguentum, & ἀλειμματώδης, unguenti formam habens. Hippocr.) Unctio, ipsa ungendi actio. Plut. item, id quo ungimur. Athen. Omnium. Th. ἀλείφω.

Ἀλεκτὴρ, ῆρος, ὁ, Poët. per Syncop. pro ἀλεξητὴρ, ὁ, propulsator. Th. ἀλέξω.

Ἀλεκτοροφωνία, ας, ἡ, gallicinium, ab ἀλέκτωρ, & φωνή.

Ἀλεκτρυὼν, όνος, ὁ, ἡ, gallus, vel gallina.

Ἀλέκτωρ, ορος, ὁ, gallus, qui cantu homines excitat, ut lectum relinquant: ex α, & λέκτρον.

Ἀλέκτωρ, ορος, ἡ, conjux; (literâ α significante ὁμοῦ,) sed de puella, dictum, significat, innupta; (α privandi vim habente,) ἡ μὴ πειρασθεῖσα λέκτρου; unde, ἀλέκτωρ, dicitur Minerva, apud Athen.

Ab ἀλέκτωρ, autem, gallus, ſequentia derivantur; Ἀλεκτορὶς, ίδος, ἡ, & ἀλεκτρύαινα; gallina. Ariſtot. & Ariſtoph. item, ἀλεκτόρειος, & ἀλεκτόρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad gallum pertinens, ſeu qui eſt galli; &, ἀλεκτόρειον, quod eſt galli ſeu gallinæ; ut ἀλεκτόρεια ὠά; Syneſ. Inde etiam ἀλεκτορόλοφος, gallinacei criſtam habens. Plin. ex ἀλέκτωρ, & λόφος, criſta; quod vide, & ἀλεκτρυονοπώλης, ſeu ἀλεκτρυοπώλης, gallinarum venditor; Poll. item, ἀλεκτρυοπωλητήριον, ſeu ἀλεκτρυονοπωλητήριον, locus ubi gallinæ venduntur. Phryn. Th. πωλέω.

Ἆλεν, pro ἄλεσαν, Bœot. concluſi ſunt: vide in ἑάλη.

Ἀλεξάνδρεια, ας, ἡ, Alexandria, urbs: hinc Ἀλεξανδρεὺς, έος, civis Alexandriæ.

Ἀλεξανδρεῖνος, η, ον, Alexandrinus, a, um.

Ἀλέξανδρος, ου, ὁ, Alexander, qui & rex Macedoniæ fuit: ab ἀλέξω, & ἀνὴρ, q. fortis auxiliator.

Ἀλεξάνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ventos arcens: ab ἀλεξέω, & ἄνεμος.

Ἀλέξασθαι, auxiliari, per Syncop. pro ἀλεξήσασθαι, a. 1. m. ab ἀλεξέω· vel à barytono Attico regularis Aoriſtus ab ἀλέξω.

Ἀλεξέμεναι, auxiliari, Dor. & Ion. pro ἀλέξειν, ſeu ἀλεξεῖν, ab ἀλέξω, vel ἀλεξέω.

Ἀλεξήσειε, avertiſſet, 3. ſing. a. 1. opt. act. Æol. ab ἀλέξω.

Ἀλεξιάρη, ης, ἡ, imprecationum expultrix, ab ἀλέξω, & ἀρά· in bonam & in malam partem accipitur.

Ἀλεξιβιάδας, ὁ, ὁ Ἀλεξιβίου παῖς Κάρρωτος.

Ἀλεξίκακος, ου, ὁ, malum pellens, averruncus: ab ἀλέξω, & κακός.

Ἀλεξίμβροτος, ου, ὁ, ἡ, propulſans ab hominibus mala, ὁ ἀλέξων ἀπὸ τῶν βροτῶν τὰ κακά.

ἈΛΕ΄ΞΩ, vel ἀλεξέω, f. ήσω. p. κα. arceo, propulſo, opitulor.

Ἀλετρὶς, vide ἀλέω.

Ἀλευάδαι, οἱ; οἱ τοῦ Αἰλευά παῖδες.

Ἀλευάμενος, devitans, a. 1. m. part. per Syncop. pro ἀλευσάμενος. Sic ἀλεύασθαι, inf. ἀλεύατο, vitavit, Ion. pro ἀλεύσατο, ab ἀλεύω, pro ἀλέω, vito. Vide ἀλέασθαι.

Ἀλεῦμαι, Dor. pro ἀλοῦμαι, ab ἀλέω.

Ἀλευόμενος, ἀλευομένη, part. ab ἀλεύομαι· vide ἀλέασθαι.

Ἄλευρον, ου, τὸ, farina Th. ἀλέω.

ἈΛΕ΄Ω, molo; f. έσω & ήσω. p. κα. Item vito, caveo, congrego, pro quo potiùs ἀλέομαι· hinc ἀλετρὶς, ίδος, ἡ, molitoris uxor: ἄλειαρ, ατος, τὸ, farina. ἀλήθω, molo.

Ἀλεώμεθα, vitemus, præſ. ſub. ab ἀλέομαι· act. ἀλέω.

Ἀλεωρὴ, tutamen, munimentum, ſæpe idem cum ἀλεὴ, evitatio: ab ἀλέω.

Ἄλη, ης, ἡ, error: ab ἀλάω.

Ἀληθέα, acc. ab ἀληθής.

Ἀλήθεια, ας, ἡ, veritas: ἀληθείην, acc. Ion. Th. ἀληθής.

Ἀληθεστάτοις, dat. pl. ſuperl. ab ἀληθὴς, ἀληθέστερος, ἀληθέστατος.

Ἀληθεύω, vera loquor, f. εύσω. p. ἠλήθευκα. a. 1. imperat. ἀλήθευσον. Ab

ἈΛΗΘΗ΄Σ, έος, ὁ, ἡ, & τὸ ἀληθὲς, verus: ab α, & λήθη. Hinc ἀλήθεια, ἀληθεύω, ἀληθῶς.

Ἀληθίζεσθαι, Ion. pro ἀληθεύειν.

Ἀληθινὸς, ἡ, ὸν, verus: ab ἀληθής.

Ἀληθοσύνη, ης, ἡ, veritas: ab eodem.

Ἀλήθω, molo, f. ἀλήσω, p. ἤληκα. Th. ἀλέω, molo.

Ἀληθῶς, verè, adv. ab ἀληθής.

Ἀλήϊος, ου, ὁ, pauper ſine præda: ex α, & ληΐς, vel λεία. Vel quaſi οὐκ ἔχων τὰ λήϊα, ſegetibus carens: à λήϊον.

Ἀλήϊον πεδίον, apud Hom. campus carens pecoribus; ex α priv. & λεία, præda; item grex pecudum; vel carens ſegetibus; ex α priv. & λήϊον, ου, τὸ, ſeges.

Ἀλήϊστος, tutus à prædonum & furum injuria. Heſych. ex α priv. & ληϊστὸς, οῦ, ὁ, prædando captus, ſeu capi prædando facilis. Th. λεία, præda.

Ἄληκτος, ου, ὁ, ἡ, inceſſabilis: ut & ἄλληκτος· ex α, & λήγω.

Ἀληκτὼ, όος, ἡ, una ex Furiis: q. irrequieta.

Ἀλήλεκα, molui, p. Att. pro ἤλεκα, ab ἀλέω· unde p. paſſ. ἀλήλεσμαι, molitus ſum. part. ἀληλεσμένος.

Ἀλήλημαι, pro ἄλαμαι, ind. præſ. Æol. ab ἄλημι. Vel dicitur in perf. pro ἤλημαι Atticè. ab ἀλάω, erro.

Ἀλήλιμμαι, p. paſſ. Att. pro ἤλειμμαι, factâ reduplicatione, & correptâ penultimâ, unde part. ἀληλιμμένος, pro ἠλειμμένος, unctus. & ἀλήλιπτος, pro ἤλειπτος. Ἀλήλιφα, unxi, pro ἤλειφα, Att. ab ἀλείφω, ungo.

Ἀλήμεναι, congregari, præſ. inf. Dor. pro ἀλῶναι, ab ἄλημι· & hoc ab ἀλάομαι.

Ἀλήμων, vide ἀλάομαι.

Ἀλῶναι, a. 2. inf. paſſ. ab ἁλίσκω.

Ἄληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui capi non poteſt; aut captus non eſt; unde, ἀλήπτως, adv. more eorum qui capi & comprehendi non poſſunt: ex α priv. & ληπτὸς, οῦ, ὁ, captus Th. λαμβάνω.

Ἁλὴς, έος, ὁ, ἡ, congregatus, confertus: hinc ἁλίζω, congrego. Th. ἄλες. Sed Ἅλης, εντος, fluvii nomen.

Ἀλήσιον, quicquid moli poteſt. Heſych. ab ἀλέω, molo.

Ἄληστος, ου, ὁ, ἡ, Dor. ἄλαστος, cujus erit memoria perpetua: ex α, & λανθάνω.

Ἅληται, ſaliat, 3. perſ. a. 1. ſub. m. ab ἅλλομαι.

Ἀλήτης, ου, ὁ, vagus, erro: ab ἀλάομαι. Hinc ἀλητεύω, f. σω, vagor.

Ἀλθαία, ας, ᾳ, ἡ, Althæa, nomen propr. mulieris.

Ἀλθαίνω, & ἀλθέω, medeor: ab ἄλθω.

Ἄλθετο, ſanata eſt. imperf. Ion. pro ἤλθετο, ab ἄλθομαι, ſanor. Th. ἄλθω.

ἌΛΘΩ, ἀλθέω, & ἀλθαίνω, f. ήσω, ſano, augeo. Deducunt ab ἄλδω. τὸ γὰρ ὑγιὲς, αὔξει.

Ἁλία, ας, ἡ, cætus: ab ἅλις.

Ἁλία, ἡ, vas in quo ſal terebatur, aut reponebatur: & ἁλιάδες, vaſa buxina ad terendum ſal. Poll. The. ἅλς, ἁλὸς, ſal.

Ἁλιαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, per mare flans: ab ἅλς, & ἄημι.

Ἁλιαίετος, vel ἁλιάετος, ου, ὁ, aquila marina: ab ἅλς, & αἰετός.

Ἁλιάκμονα, acc. ab Ἁλιάκμων, ονος, ὁ nom. fluvii: ex ἅλς, & ἀκμὴ, incrementum.

Ἁλίαρος, ſale conditus; Euſt. ab ἅλς, ſal.

Ἀλίαστος, ου, ὁ, ἡ, inevitabilis: ab α, & λιάζω, jacto, devito, ſeparo me; quod dicitur per Metatheſ. verbi ἁλίζω, congrego: quod ab ἅλις, ſalis.

Ἀλίβαντος, ω, ὁ, ᾁ, Dor. pro ἠλίβατος, altus.

Ἁλίβρεχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui à mari abluitur. Th. βρέχω.

ἈΛΙ΄ΓΚΙΟΣ, ου, ὁ, ſimilis: hinc ἐναλίγκιος, ὁ, idem. Angl. Like, Alike.

Ἁλιερκὴς, έος, ὁ, ἡ, qui mari tanquam ſepto quodam coërcetur: ab ἅλς, & ἕρκος.

Ἁλιεὺς, έος, ὁ, piſcator: hinc ἁλιευτικὴ, ῆς, ἡ, ars piſcandi: Ἁλιεύω, piſcor, f. εύσω. p. ἡλίευκα, ab ἅλς, mare.

Ἁλίζω, ſale condio, conſpergo. fut. ίσω. p. ἥλικα, paſſ. ἥλισμαι. a. 1. ἡλίσθην. f. 1. ἁλισθήσομαι· ab ἅλς, ſal. Vide ἅλις.

Ἁλιζώνων, gen. pl. Halyzonum, nom. propr.

Ἁλιηχέα, mariſonum, acc. ab ἁλιηχὴς, έος, ὁ, ἡ, Th. ἅλς, & ἦχος.

Ἀλίθιος, ου, ὁ, Dor. pro ἠλίθιος, ſtultus, inanis: ἀλιθίως, fruſtrà.

Ἁλίκος, Dor. pro ἡλίκος, quantus.

Ἀλίμενος, ου, ὁ καὶ ἡ, μὴ ἔχων λιμένα, importuoſus.

Ἁλιμήδη, ης, nomen mulieris; q. d. quæ curat mare: ex ἅλς, & μῆδος.

Ἅλιμος, ου, marinus, ſalſus. Eſt & frutex quidam ſic dictus, quòd in maritimis naſcatur: ab ἅλς. Scribitur & ἄλιμος, quia admorſo eo fames interdiu non ſentiatur: ab α, & λιμός.

Ἁλιμυρήεις, εντος, ὁ, ἡ, in mare cum ſonitu fluens: ab ἅλς, & μύρω.

Ἀλινδήθρα, ας, ἡ, volutabrum. Ab

Ἀλινδοῦμαι, verſor, pro καλινδοῦμαι.

Ἅλινος, ὁ, ἡ, ex ſale confectus. Th. ἅλς.

ἌΛΙΞ, ικος, ὁ, alica.

Ἅλιξ, ικος, ὁ, Dor. pro ἧλιξ, coævus. Th. ἡλικία.

Ἁλίοιο, gen. Ion. ab ἅλιος, ου, marinus. Eſt & nom. propr. ab ἅλς, mare.

Ἁλιόκαυστος, Dor. pro ἡλιόκαυστος, ου, ἡ, ſole toſtus: ex ἥλιος, & καίω.

Ἅλιον, pro ἥλιον, Dor. Sic Ἅλιος, ου, ὁ, Dor. pro ἥλιος, Sol.

Ἅλιος, ου, ὁ, marinus: item vanus, inanis.

Ἁλιοτρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui in mari alitur. Th. τρέφω.

Ἁλιόω, vanum reddo, f. ώσω. p. ἡλίωκα: ab ἅλς, mare.

Ἁλιόω, affertur etiam ex Symmacho, pro, in ſalis modum contero; ab ἅλς, ἁλὸς, ſal.

Ἁλιπλανήτος, ου, ὁ, ἡ, marivagus: ὁ ἐν τῇ ἁλὶ πλαζόμενος, εἴτε πλανώμενος.

Ἁλίπλοος, ου, ὁ, ἡ, mari natans: ab ἅλς, & πλέω.

Ἁλίπνοος, ου, ὁ, ἡ, mare olens: ex ἅλς, & πνέω.

Ἁλιπόρφυρος, ου, ὁ καὶ ἡ; marinæ purpuræ colorem habens: ab ἅλς. & πορφύρα.

ἍΛΙΣ. adv. ſatis, abunde: ab ἅλς· ἐν αὐτῇ γὰρ ἀθρόον καὶ ἱκανὸν ἐστι τὸ ὕδωρ. Indè ἁλίζω, congrego: ἁλία, cœtus hominum.

Ἆλις, ἴδος, ἁ, Dor. pro Ἦλις, Elis, urbs Peloponnesi.

ἈΛΙΣΓΕ´Ω, f. ήσω. p. ηκα, polluo, contamino, Unde

Ἀλίσγημα, ατος, τὸ, pollutio.

ἉΛΙ´ΣΚΩ, vel Ἅλωμι, capio, convinco, damno, f. ἁλώσω, p. ἥλωκα, Att. ἑάλωκα. a. 2. ἥλων, Att. ἑάλων. præs. inf. pass. ἁλίσκεσθαι, part. ἁλισκόμενος, η, ον. p. pass. ἥλωμαι, σαι, ται, unde ἁλωτὸς, captus: ut & ἅλωσις, ἁλώσιμος, αἰχμάλωτος.

ἍΛΙΣΜΑ, ατος, τὸ, plantæ nomen.

Ἁλιςρεφέων, gen. pl. ab ἁλιςρεφὴς, έος, ὁ, ἡ, qui in mari versatur: ab ἅλς, & ςρέφω.

Ἀλιταίνω, & ἀλιτέω; idem, quod Thema sequens; ἀλιτέω, ῶ; vel ἀλείτω, delinquo.

ἈΛΙΤΕ´Ω, pecco, delinquo, f. ήσω. p. ἠλίτηκα. a. 2. ἤλιτον, hinc ἀλίτης, ου, ὁ, peccator: ab α, & λιτή.

Ἀλίτη, deliquerit. a. 2. sub. ab ἀλιτέω, vel ἀλείτω.

Ἀλιτημένος, ου, p. part. pass. Ion. ab ἀλιτέω.

Ἀλιτήμων, ονος, ὁ, peccator: ab ἀλιτέω.

Ἀλιτόμηνος, v. ἠλιτόμηνος.

Ἀλίτοντο, Ion. pro ἠλίτοντο, offenderunt, 3. pl. imperf. pass. verbi ἀλιτέω.

Ἀλιτόξενος, ου, ὁ, ἡ, qui in hospites peccat: ab ἀλιτέω, & ξένος.

Ἀλιτραίνεται, male agit, 3. præs. pass. ab ἀλιτραίνω, pecco. Th. ἀλιτέω.

Ἁλίτροπος, ου, ὁ, mari jactatus: ab ἅλς, & τρέπω.

Ἀλιτρὸς, ου, ὁ, peccator: dat. pl. ἀλιτροῖσι ab ἀλιτέω.

Ἁλίτριπτος, ου, ὁ, ἡ, qui in mari est attritus vel absumptus: ab ἅλς, & τρίβω.

ἈΛΙ´Ω, volvo, f. ίσω. p. ἤλικα. Ἀλινδέω, idem.

Ἁλίως, adv. frustrà: ab ἅλιος.

Ἀλκὰ, ᾶς, ἁ, Dor. pro ἀλκὴ, robur: hinc ἀλκάεις, εντος, & contractè ᾶντος, Dor. pro ἀλκήεις, strenuus.

Ἀλκάζειν, fortiter agere, pugnare; apud Etym. ab ἀλκὴ, ῆς, ἡ, robur, vires.

Ἀλκάθοος, ου, ὁ, nomen viri.

Ἀλκαία, ας, ἡ, cauda leonis, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς εἰς ἀλκὴν τρέπεσθαι.

Ἀλκαΐδης, ου, ὁ, τοῦ Ἀλκαίου παῖς.

Ἀλκαϊκὸς, οῦ, ὁ, Alcaicus, nomen viri.

Ἀλκαίοιο, gen. Ion. pro Ἀλκαίου ab Ἀλκαῖος, nomen viri: ab ἀλκή.

Ἀλκάνδρος, ου, ὁ, Alcander: nomen prop.

Ἆλκαρ, ατος, τὸ, tutamen: ab ἀλκή.

Ἀλκείδαο, gen. Æol. ab ἀλκείδης, ου, ὁ, nomen viri: ab ἀλκή.

ἈΛΚΗ´, ῆς, ἡ, robur, vires, auxilium: hinc ἄλκιμος, ἀλκήεις, fortis.

Ἀλκὶ, dat. sing. ab ἀλξ, ἀλκός.

ἈΛΚΙΒΙΑ´ΔΙΟΣ, vel ἀλκίβιος, anchusæ species, herba.

Ἀλκιμάχος, strenuus in pugna, vel strenuè pugnans: quasi ἀλκῇ μαχόμενος Anthol. Epigr. ex ἀλκὴ robur & μάχομαι, pugno, vel μάχη, pugna.

Ἄλκιμος, ου, ὁ, ἡ, robustus: ab ἀλκή.

Ἀλκίφρων, fortis & prudens: Eust. ex ἀλκὴ, robur, & φρὴν, ενὸς, ἡ mens.

Ἀλκμαιωνίδαι, ῶν, οἱ ab Ἀλκμαίων, ωνος, ὁ τοῦ Ἀμφιαράου υἱός.

Ἀλκμήνη, Alcmene, nomen fœminæ; q. d. robur Lunæ.

Ἀλκτὴρ, ῆρος, ὁ, defensor, propugnator, acc. ἀλκτῆρα ab ἀλκή.

Ἀλκτήριον, ου, τὸ, remedium; q. d. propulsatorium, seu depulsorium: Non. ut ἀλκτήρια νούσων, remedia morborum; Cicero. Th. idem.

Ἀλκυόνη, ης, ἡ, Alcyone, nom. propr. mulieris.

Ἄλκω, & ἀλάλκω, arceo, f. ἄλξω, vel ἀλκήσω, & ἀλαλκήσω. a. 2. ἄλαλκον. Th. ἀλκή.

ἈΛΛΑ´, sed. ἀλλ' pro ἀλλὰ, & pro ἀλλὸ. ἀλλάγε, at certe, sed tamen.

Ἀλλαγὴ, ῆς, ἡ, mutatio, permutatio: item, ἄλλαγμα, ατος, τὸ, & ἄλλαξις, εως, ἡ; idem, commutatio, &c. Th. ἀλλάσσω. Sicut etiam ab eodem Themate, est, ἀλλακτικὸς, οῦ, ὁ, commercialis, ex contractibus manans; & ἀλλακτον, ου, τὸ, lignum, quo gestabautur onera: ita dictum, à permutatione gestationis, ex uno humero in alterum: Cæl. Rhod. inde etiam ἀλλάξ, adv. permutatim, vicissim; mutatis viribus, &c. Hesych.

Ἀλλάλοισιν, Dor. pro ἀλλήλοισιν, dat. pl. à gen. ἀλλήλων.

Ἀλλαλοφονία, ας, ἁ, Dor. pro ἀλληλοφονία, ἡ, mutua cædes: ab ἀλλήλων, & φόνος.

Ἄλλαν, gen. Dor. pro ἄλλων, ab ἄλλος.

Ἀλλὰξ, & ἄλλαξις; vide supra, ut ἀλλαγή.

Ἀλλάξαιτο, permutaret, a. 1. opt. m. ἀλλάξασθαι, inf. ἀλλάξαι, a. 1. inf. act. ab ἀλλάσσω.

Ἀλλᾶς, ᾶντος, ὁ, lucanica, botulus: hinc ἀλλαντοποιὸς, tucetarius: ἀλλαντοπώλης, ου, ὁ, qui vendit farcimina.

ἈΛΛΑ´ΣΣΩ, vel ἀλλάττω Att. muto ab ἄλλος. f. ξω. p. ἤλλαχα. a. 2. ἤλλαγον. p. pass. ἤλλαγμαι. a. 1. ἠλλάχθην. a. 2. ἠλλάγην. f. 1. ἀλλαχθήσομαι. f. 2. ἀλλαγήσομαι. Hinc ἀλλαγὴ, ῆς, ἡ, mutatio: ἀντάλλαγμα, διαλλάττω, διάλλαξις, &c.

Ἀλλάτα, reliqua pro ἄλλα τὰ ἄτα.

Ἀλλαχοῦ, & ἀλλαχῆ, alibi: ἀλλαχόθεν, aliunde: ab ἄλλος.

Ἀλλάων, aliarum, gen. Æol. pro ἄλλων, ab ἄλλος.

Ἄλλεγον, pro ἀνάλεγον, & hoc Ion. pro ἀνέλεγον, imperf. ab ἀναλέγω.

Ἀλλέες, congregati, Poët. pro ἀολλέες, nom. pl. ab ἀολλής.

Ἀλλεθνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, alienigena, peregrinus: ex ἄλλος, & ἔθνος.

Ἀλλέξαι, Poët. & metri causâ pro ἀναλέξαι, a. 1. inf. act. ab ἀναλέγω.

Ἀλλεπάλληλος, creber: alternus, (pro ἐπάλληλος, quod vide.) Undè ἀλλεπαλληλία, ἡ, q. d. alternitas; item continuitas; Bud. ex ἄλλος, ἐπὶ, & ἀλλήλων.

Ἄλλῃ, adv. aliter: ἄλλη, ης, alia: ἄλλαις, dat. pl. ἄλλας, acc. f. g.

Ἀλληγόρημα, τὸ, interpretatio allegorica: Bud. Ἀλληγορητὴς, οῦ, ὁ; interpres allegoriæ; ἀλληγορικὸς, allegoricus; per allegoriam dictus, omnia ab ἀλληγορέω, ῶ, (q. ἄλλο ἀγορέω, vel ἀγορεύω, aliud concionor, vel dico.) Aliis verbis allegorice aliquid aliud significo.

Ἀλληγορία, ας, ἡ, mutatio, vel figura qua aliud dicitur, aliud significatur.

Ἀλληγορούμενα, ων, τὰ, per quæ aliud præfiguratur, præs. part. pass. ab ἀλληγορέω, quod ex ἄλλος, & ἀγορέω, vel potius ἀγορεύω.

Ἀλληκτος, ου, ὁ, Æol. pro ἄληκτος.

Ἀλλήλῃσι, inter se, dat. pl. Ion. pro ἀλλήλαις, ab ἀλλήλων. Ἀλλήλοιϊν, dat. dual. Poet. pro ἀλλήλοιν.

Ἀλληλούϊα, Alleluiah, h. e. laudate Dominum.

Ἀλληλοφαγία, ης, ἡ, Ion. pro γία, mutua depastio: à φάγομαι.

Ἀλλήλων, gen. pl. caret nominativo, estque triptoton. dat. ἀλλήλοις, αις, οις, acc. ἀλλήλους, ας, α, per invicem, mutuò, alius alium. Th. ἄλλος.

Ἀλλογενὴς, έος, ὁ, ἡ, alienigena, q. d. ἐξ ἄλλου γένους, ex alia gente.

Ἀλλόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ; qui est diversæ linguæ: ab ἄλλος, & γλῶσσα.

Ἀλλόγνωτος, ου, aliis cognitus: ab ἄλλος, & γινώσκω.

Ἀλλοδαπὸς, οῦ, ὁ, extraneus, alienigena: ab ἄλλος, & δάπεδον, vel δᾶ, Dor. pro γᾶ vel γῆ, & πέδον.

Ἀλλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, formam mutatam habens: ab ἄλλος, & εἶδος.

Ἄλλοθεν, aliunde, adv. ἄλλοθεν ἄλλος, aliunde alius: ἄλλοθι, alibi, & ἄλλοθε.

Ἀλλόθροος, ου, ὁ καὶ ἡ, aliâ linguâ utens: ab ἄλλος, & θρόος, vox.

Ἀλλοίη, ης, ἡ, f. g. ab ἀλλοῖος, ου, ὁ, diversus: ab ἄλλος.

Ἄλλοκα, Dor. pro ἄλλοτε, alibi.

Ἀλλόκοτος, ου, monstrosus: q. ἀλλότοκος.

ἍΛΛΟΜΑΙ, salio: ab Hebr. חלל chalal: imperf. ἡλλόμην, ου, ετο, f. m. ἁλοῦμαι. a. 1. ἡλάμην, ω, ατο. Hinc fortan Angl. Halt, & Lat. salio, aspiratione in S versâ.

Ἀλλοπρόσαλλος, ου, ὁ, mutabilis, nunc hic, nunc illic adhærens, epithet. Martis. voc. ἀλλοπρόσαλλε, Ex ἄλλος, πρὸς, & ἄλλος.

ἌΛΛΟΣ, ἄλλη, ἄλλο, Alius, a, ud: hinc ἄλλοτε, alias, interdum, adv. ἀλλοσε, aliò, adv.

Ἀλλότερος, Æol. pro ἀλλότριος.

Ἀλλοτριοεπίσκοπος, ου, ὁ, curiosus hospes alienæ domûs, alienarum rerum inspector: ἀλλότριος, & ἐπισκέπτομαι.

Ἀλλότριος, α, ον, alienus. Th. ἄλλος.

Ἀλλοτριοφθονέω, alienis invideo: ab ἀλλότριος, & φθόνος.

Ἀλλοφάσσω, turbo animo: ab ἄλλο, & φάω, dico.

Ἀλλοφρονέων, mente alienatus, insanus: ab ἄλλος, & φρονέω.

Ἀλλόφυλος, ου, ὁ, ἡ, alienigena: ἐξ ἄλλου φύλου, ex alia gente.

Ἄλλυδις, aliorsum, Poët. pro ἄλλοσε, adv. ab ἄλλος.

Ἀλλύεσκε, Poët. & Ion. pro ἀνέλυε, resolvebat, imperf. act. ab ἀλλύω, Poët. pro ἀναλύω.

Ἄλλυτος, ου, ὁ, ἡ, Poët. pro ἄλυτος.

Ἀλλύω, poëticum est, pro ἀναλύω, dissolvo, retexo. Odyss. β΄.

Ἄλλοθεν, per ectasin pro ἄλλοθεν.
Ἄλλως, adv. aliter, temere, inconsultò: ab ἄλλος.
Ἀλλοισί ἤ; aliter atque: & Ἀλλοίως, alicui alii; i.e. ἄλλῳ τινί· ab ἄλλως, aliter.
Ἄλματι, dat. sing. ab ἅλμα, ατος, τὸ, saltus: ab ἅλλομαι.
Ἄλμενος, per Sync. pro ἀλλόμενος, & Æol. tenuis pro aspirato: ab ἅλλομαι.
Ἅλμη, salsugo: ab ἅλς, sal.
Ἁλμήεις, Ἁλμώδης, & Ἁλμυρώδης; idem quod ἁλμυρὸς, salsus, salsuginosus; ab ἅλμη, & ἁλμαία, à quo etiam Ἁλμυρὶς, ίδος, ἡ, & ἁλμυρότης, ητος, ἡ; salsilago, vel aqua salsa; item muria: Unde, ἁλμάδες ἐλαῖαι, in muria conditæ oleæ. Inde etiam, ἁλμεύω, muria condio, in muria servo; unde ἅλμευσις, εως, ἡ, muria, propriè, ipsa actio servandi in muria, & ἁλμευτὴς, ȣ, ὁ, qui condituras facit in muria; vel, qui in muria servat quæpiam; salgamarius; qui sal aut salsamenta vendit: Diosc.
Ἁλμυρὸς, ȣ, ὁ, salsus. Th. ἅλς, sal. Hinc videntur fluxisse voces illæ in modernis linguis quibus θαλασσίαρχος, indigitatur, Admiral, Almirante, Ammiraglio. Hinc etiam fortè Gall. Saulmure.
Ἄλξ, κὸς, ἡ, idem cum ἀλκή.
Ἀλοαθεὶς, tritus, a. 1. part. ab
ἈΛΟΑ'Ω, trituro, comminuo, f. ήσω, & άσω, p. ηκα. ἀλοῶντος, ῶντος, gen. sing. part. præs. Dicitur & ἀλοιάω. Ab ἅλως· in area enim fit trituratio.
Ἄλοβος, non habens λοβὸν; vide λοβὸς. α est priv.
Ἀλογέω, ῶ, aspernor, contemno, f. ήσω, p. ηκα· ex α, & λόγος, ratio.
Ἀλογεύομαι, à ratione aberro; non sum compos rationis. Ἀλογίζω, & ἀλογίζομαι, brutorum animantium sensu prædi tus sum, obrutesco. Hesych. Eustath. eadem comp. cum præced.
Ἀλογίη, ης, ἡ, contemptio: ab ἀλογέω.
Ἀλόγιστος, ȣ, ὁ, rationis expers. Hinc adverb. ἀλογίστως, inconsideratè: ex α, & λόγος.
Ἄλλογος, ȣ, ὁ, idem quod ἀλόγιστος.
ἈΛΟ'Η, ης, ἡ, aloë, herba.
Ἀλοηδάριον, medicina ad ventrem solvendum, aloem habens; ab ἀλόη.
Ἀλοητὸς, ȣ, ὁ, trituræ; item, triturandi tempus; Xen. & Suid. Ἀλοιητὴρ, ῆρος, ὁ; contusor, percussor, pulsator. Nonn. & Epigr. utrumque ab ἀλοάω, trituro; item percutio, tundo, &c.
Ἁλόθεν, adv. ex mari: ab ἅλς.
Ἀλοία, pulsabat, 3. sing imperf. Ion. pro ἠλοία, ab ἀλοιάω pro ἀλοάω.
Ἀλοιδόρητος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, conviciis non obnoxius: ex α priv. & λοιδορέω.
Ἁλοίην, captus sim, a. 2. opt. act. pro quo dicitur ἁλῴην. Th. ἅλωμι.
Ἀλοίμαν, Dor. pro ἠλοίμην, οιο, οιτο, a. 2. opt. m. verbi ἅλομαι.
Ἀλείμματα, unguenta; Sophocl. pro ἀλείμματα; ab ἀλείφω, ungo; unde ἄλειμμα, unguentum: inde etiam, ἀλοιμὸς, ȣ, ὁ; tectorium parietum: Eustath.
Ἀλοιφῇ, dat. ab ἀλοιφὴ, ῆς, ἡ, pinguedo, quod ab ἀλείφω.
Ἀλοκίζω, idem quod αὐλακίζω, fut. ίσω; sulco: Aristoph. Th. αὖλαξ, & Dor. ἄλοξ, οκος, ἡ, sulcus.
Ἄλοξ, οκος, ἡ, idem cum Αὖλαξ.
Ἁλόντε, capti, a, 2. part. act. dual. ab ἁλὰς.
Ἁλοπηγὸς, ȣ, ὁ, qui in salinis salem facit concrescere, & cogit in glebam, salarius; Nic. inde ἁλοπήγια, τὰ, salinæ, loca in quibus sal concrescit; Plut. ex ἅλς, ἁλὸς, sal, & præt. Med. πέπηγα, verbi πήγνυμι, & πήγω, f. ξω; compingo, congelo, &c.
Ἄλοπος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, cortice carens; squamarum expers; Hesych. ex α priv. & λοπὸς, ȣ, ὁ; idem quod λέπος, εος, τὸ; cortex; Th. λέπω, decortico.
Ἆλος, Dor. pro ἧλος.
Ἁλοσύδνη, ης, ἡ, epithet. Thetidis: fit ab ἅλς, mare: inde ἁλόσυνος, ἁλοσύνη, &, per pleonasm. τȣ δ, ἁλοσύδνη.
Ἁλότριψ, τρίβος, ὁ; idem quod ἁλετρίβανος, pistillus, quo sal teritur; παρὰ τὸ τὰς ἅλας τρίβειν.
Ἁλουργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, & ἁλουργὸς, ȣ, purpureus, purpurisseus; quasi ἁλὸς ἔργον; maris opus, quod ex marina concha fiat: Etym. exponitur & violaceus; & est color ruber cum albo nigroque permixtus; Aristot. Plato. Inde, ἁλουργὶς, ίδος, ἡ; vestis purpurea; item, purpura; quæ dicitur etiam ἁλουργὸν, ȣ, τὸ, purpureus color, &c. quod compositum reperitur, Th. πωλέω, vendo: Sic, ἁλουργοπώλιον, locus ubi purpura venditur; purpuraria officina; & ἁλουργοπωλικὴ, scil. τέχνη; purpuræ venditoria ars; Aristot. Suid. &c.
Ἁλοὺς, όντος, όντι, captus, a. 2. part. act. ab ἁλίσκω.
Ἀλουσία, ἡ, illuvies, scabrities, à non lavando; Ather. quum quis non lavatur, &c. Sic, etiam, ἄλουτος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, illotus; Plut. Unde verbum ἀλουτέω, ῶ, illotus sum, vel maneo; Hesych. ex α priv. & λούω, f. σω; lavo.
Ἄλοφος, ȣ, ὁ, sine cristâ. Th. λόφος.
Ἄλοχος, ȣ, Platoni, ἡ στεῖρα, sterilis; vel, virgo quæ nondum peperit; quasi ἑτέρου λέχους ἄπειρος; inde, ἀλόχευτος, partu non editus; non conceptus aut genitus: ex priv. & λοχὸς, ȣ, ἡ, gravida; unde λοχεύω, parturio.
Ἄλοχος, ȣ, ἡ, uxor, dat. ἀλόχῳ· ex α pro ἅμα, & λέχος.
Ἀλόω, capio, inusitatum Th. pro ἁλίσκω, sed ἀλόω, πλάνω, erro. Varin.
Ἀλόω, erra, 2. sing. imp. ab ἀλάομαι, ἀλάε, ἀλῶ, Poët. ἀλόω.
Ἀλόωνται, Poët. pro ἀλῶνται, ab ἀλάομαι.
Ἄλπεσι, Alpes, montes, dat. pl. Ἄλπεσιν.
Ἄλπνιστος, vel ut alii leg. ἄλπιστος, quod à θάλπω, foveo: hinc θαλπνὸς, ȣ, ὁ, & θαλπνὸς, ὑπερος, ὑτατος, & θαλπνίων, θάλπνιστος, &, sublato θ, ἄλπνιστος, quod idem valet ac ἥδιστος, jucundissimus: vel à θαλπνὸς, εος, comp. θαλπίων, θάλπιστος, &, sublato θ, ἄλπιστος, suavissimus.
ἍΛΣ, ἁλὸς, ὁ, SAL: hinc Lat. Sal, & Ang. Salt, spiritu, ut fit in sibilum verso. Ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare: ab ἅλς, sal, vel ab ἁλίζω, vel ab ἅλλομαι.
Ἅλσις, vel ἄλσις, εως, ἡ, saltatio, palpitatio; Aristot. ab ἅλλομαι, f. αλοῦμαι, salio.
Ἀλσοκόμος, ȣ, ὁ, qui luci curam gerit & custos est, saltuarius; Poll. unde ἀλσοκομικὸς, qui pertinet ad saltuarios: Idem ab ἄλσος, nemus; & κομέω, (unde κομίζω,) curam gero.
ἊΛΣΟΣ, εος, τὸ, lucus, nemus, ubi stirpes, ἅλλεται· ita saltus Latinis.
Ἁλτικὸς, ȣ, ὁ, saltatorius, ad saltum pertinens. Saltui aptus, agilis; Plut. ab ἅλλομαι, salio.
Ἅλτο, salit, pro ἥλατο, ab ἅλλομαι, a. 1. in ἡλάμην, ἥλω, ἥλατο, per Sync. ἧλτο, & Ion. ἄλτο. Alii volunt esse plusq. perf. ab ἥλμην, ἧλσο, ἧλτο. Æolice tenuis pro adspirato.
Ἄλυγος, exp. ἄνευ μάστιγος, à λύγος, significante μάστιξ, flagellum; Hesych. α est priv.
Ἀλυδμαίνω, & ἀλύζω; idem ejus Th. ἀλύω, & ἀλύσσω; anxius sum, & animo perplexo, dubioque.
ἈΛΥ'Η, ης, ἡ, lignum cui infigitur stiva: q. ab α, & λύω.
Ἁλυκὸς, ἡ, ὸν, salsus. Th. ἅλς, sal.
Ἀλυκτάζω, metuo, anxius sum. Th. ἀλύω.
Ἀλυκτοπέδῃσι, dat. pl. Ion. ab ἀλυκτοπέδη, ης, ἡ, q. d. ἄλυκτος πέδη, indissolubilis pedica: ἄλυκτος, metri causâ, pro ἄλυτος.
Ἀλύξας, a. 1. part. act. ἀλύξαι, f. 1. m. ab ἀλύσσω, vito. f. ξω. Th. ἀλέω.
Ἀλύουσ', pro ἀλύουσα, part. ab ἀλύω.
Ἄλυπος, ȣ, ὁ ἡ, dolorum expers comp. ἀλυπότερος· ex α, & λύπη.
Ἄλυς, υος, ἡ, anxietas mentis: ab ἀλάω.
Ἀλυσθαίνω, vel ἀλυσθένω, viribus destituor, dolore afficior ἀλύω σθένει.
Ἀλυσθμαίνω, doleo, vel anhelo: ex ἀλύω, & ἀσθμαίνω.
Ἅλυσις, εως, ἡ, catena: q. ἄλυτος.
Ἀλυσιτελὴς, έος, ὁ, ἡ, inutilis: q. d. ὁ μὴ λύων τὰ τέλη, qui non solvit vectigalia.
Ἀλυσκάζοντι, fugienti, dat. part. ab ἀλυσκάζω, evito. Th. ἀλέω.
Ἀλύσσω, vide ἀλύω.
Ἀλύτης, ȣ, ὁ, lictor: ab ἄλυπε.
Ἄλυτος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, insolutus, insolubilis: ex α, & λύω.
Ἀλυχὴ, ῆς, ἡ, fastidium animi cum crebrâ oscitatione: q. ab ἀλύω.
ἈΛΥ'Ω, f. σω, animo sum inquieto: ab α, & λύω· q. ἀλύω. fit λύειν τȣ̃ κακῶν ȣ̓κ ἐυρίσκω· vel ab ἀλῶ Hinc Lat. Allucinor. Hinc ἀλυσμὸς, ȣ, ὁ, anxietas: ἄλυς, υος, ὁ, ἡ, exspatiatio: ἀλύσσω, anxius sum: ἀλυσθαίνω, imbecillis sum.
ἌΛΦΑ, primæ literæ nomen. Hinc ἀλφάνω, vel ἀλφέω, invenio, f. ήσω, & έσω. a. 2. ἦλφον, opt. ἄλφοιμι.
Ἀλφαίνω, ἀλφαίνω, ἐλφαδέω; idem quod ἀλφάνω, & ἀλφέω, invenio; inde etiam, ἀλφάζω, excogito: Varinus.

Ἀλφαῖος, ȣ, ὁ, nomen viri propr. ab Hebr. חלפי dux.

Ἀλφειός, ȣ, ὁ, nomen fluvii: alii scribunt Ἀλφεός, ȣ.

Ἀλφεσίβοιαι, αἱ, virgines sic dicuntur, quæ propter formam sponsos inveniunt, à quibus munera accipiunt, boves potissimum: ab ἀλφέω.

Ἀλφή, ῆς, ἡ, inventio; item, honor, εὕρεσις, τιμή; vide interpr. Hom. Iliad. σ΄. ab ἀλφέω; invenio.

Ἀλφηστῆσιν, Ion. pro ἀλφησταῖς. ἀλφηστής, ȣ, ὁ, inventor; ab ἀλφέω. Th. ἄλφα.

Ἄλφι, indeclinabile; (per apocopen, pro ἄλφιτον;) apud poëtas: vide Hesych. & Suid. Farina, hordeacea propriè; inde ἀλφιδεύς, έως, ὁ, farinam faciens. Suid. & ἀλφιδεῖον, ȣ, τό, pistrinum. Bud. ex Poll. locus in quo cruciabantur mancipia. Inde etiam composita; ἀλφιτομάντις, qui è farinis vaticinatur; (μάντις εως, ὁ, vatis.) ἀλφιταμοιβεύς, ȣ, ὁ, permutator farinæ; frumentarius, pistor; (ἀμείβω, permuto) ἀλφιτοπώλης, έος, ὁ; & ἀλφιτοπῶλις, ιδος; farinæ seu farinarum venditor, seu venditrix; (πωλέω, vendo.) Item, ἀλφιτοσιτέω, pulte pro pane vescor; ἀλφιτοσκόπος, farinæ inspector, & ex inspectione farinæ vaticinans; & ἀλφιτόχροος, farinæ colorem habens; ac denique ἀλφιτοποιΐα, farinæ confectio: Xen. molitura, Plinio: item, ars seu artificium conficiendi pultem: ex Thematis, σιτέω, pasco, σκοπέω, inspicio; χρόα, color; & ποιέω, facio.

ἈΛΦΙΤΟΝ, ȣ, τό, farina: forsan ab ἀλφέω.

Ἀλφός, ή, όν, albus: ἀλφός, ὁ, species vitiliginis albæ; ergo ab ἀλφός, albus.

Ἀλφω, idem quod ἀλφάνω, ab ἄλφα hinc ἀλφηστής.

Ἀλῶ, a. 2. sub. ab ἁλίσκω.

Ἀλωά, Dor. & ἀλωή, ῆς, ἡ, area, locus vitibus & arboribus consitus, arbustum, campus frumentarius, segetes: ἀλωάων, gen. pl. Æol. ἀλωάς, acc. Th. ἅλως.

Ἀλωάς, άδος, ἡ, arealis. Th. ἅλως.

Ἀλώβητος, illæsus, nullâ injuriâ affectus; ex α priv. & λωβάω, injuriâ afficio; Th. λώβη, injuria.

Ἀλωεινός, ȣ, ὁ, arealis, cujus usus est ad areas; Epigr. ἀλωΐτης, idem; unde, ἀλωεύς, έως, ὁ, qui in area frumentum terit; item vinitor, agricola; Nonn. Th. ἅλως, ω, ἡ, area; unde ἀλωά, idem.

Ἀλῴη, Dor. vel Att. pro ἁλοίη, captus sit, caperetur, a. 2. opt. ab ἁλίσκω.

Ἀλωεῦς, Aloei, gen. ab Ἀλωεύς, έος, Att. ῆος, nomen propr.

Ἀλῶθι, capere, seu capiaris, a. 2. imperat. ab ἅλωμι.

Ἀλωκα, captus sum, p. act. Ion. pro ἥλωκα, Att. ἑάλωκα, ab ἁλίσκω.

Ἀλῶμαι, idem cum ἀλάομαι, vagor, erro.

Ἅλωμι, vide Ἁλίσκω.

Ἅλων, ωνος, ἡ, area in quâ trituratur frumentum. Th. ἅλως.

Ἁλῶναι, a. 2. inf. ab ἁλίσκω.

Ἀλωνία, ἡ; idem quod ἅλων, area; Athen. Exponitur & tanquam fœm. ab ἀλώνιος, quæ areæ est, vel ex area. Indè ἀλωνίζω, in area versor, sive commoror. Th. ἅλως, & ἅλων, area.

Ἀλώνητος, ȣ, ὁ & ἡ; sale emptus; mancipium; quoniam Thraces olim mancipia sale emebant; Suid. (unde Eustath. exponit, εὐώνητος, i. e. Vili emptus: ex ἅλς, ἁλός, ὁ, sal; & ὠνέομαι, ȣμαι, emo; unde, ὠνητός, ȣ, ὁ, emptus.

ἈΛΩ´ΠΗΞ, εκος, ἡ, VULPES: ab ἀλάω, & ὤψ, à fallendis oculis: vel ab ἀλῶ, & παίζω, ἡ ἐν τῇ πλάνῃ παίζουσα· ἀλωπέκιον, ȣ, τό, vulpecula: ἀλωπεκῆ, ῆς, ἡ, vulpina: ἀλωπεκιδεύς, ιδέος, ἡ, catulus vulpis: ἀλωπεκίζω, πεκίζω, fraudulenter ago: ἀλωπός, ȣ, ὁ, fraudulentus, astutus: ἀλωπεκία, ας, ἡ, defluvium capillorum.

Ἀλωπεκάω, idem quod ἀλωπεκίζω, decipio; dolis utor, &c. Ἀλωπεκώδης, ὁ & ἡ, & ἀλωπεκίας, ȣ, ὁ, Vulpinus, vulpinaris; item, vulpem imitans; fraudulentus, more vulpis; dolis, & imposturis utens. Ἀλωπεκίασις; idem quod ἀλωπεκία, defluvium pilorum; item, vulpis latibulum, seu cavernula; Hesych. & Etym. Omnia ex ἀλώπηξ, vulpes; unde etiam, compositum cum ȣρά, ᾶς, ἡ, cauda; viz. ἀλωπέκουρος, ȣ, ἡ; vulpina cauda: genus herbæ. Sicut itidem, comp. cum χρόα, ας, ἡ, color; Ἀλωπεκόχρους, vulpicolor; vulpis colorem habens; Suid. & Eust.

Ἀλωρῆται, custodes salinarum, vel arearum; ex ἅλς, ἁλός, ἡ, sal; vel ἅλως, ω, ἡ; area, & ȣρος, ȣ, ὁ, custos.

ἍΛΩΣ, ω, ἡ, area; ab ἅλις, seu ἀλίζω, παρὰ τὴν τῶν ἀσταχύων συνάθροισιν. Item circulus & corona siderum. Hinc ἀλωεύς, έος, ὁ, qui in areâ frumentum terit.

Ἀλώσιμος, ὁ, ἡ; qui capi vel expugnari potest.

Ἅλωσις, εως, ἡ, captura. Th. ἁλίσκω.

Ἀλωσομένης, expugnandæ, f. 1. part. m. f. g.

Ἀλωτός, ȣ, ὁ; idem quod ἀλώσιμος; expugnabilis, comprehensibilis, &c. Th. idem

Ἀλώω, pro ἁλῶ· ab ἁλίσκω.

Ἀλωφητος, ὁ & ἡ; indesinens, jugis, assiduus; non intermittens, &c. ex α priv. & λωφάω, respiro, interquiesco.

Ἀμ ex ἀμφί, circa: ἀλ' pro ἅμα.

ἍΜΑ, adverb. unà, cum: à עם him, cum: ἀμᾶ, Dor pro ἅμα· sed ἀμᾶ, Dor. pro ὁμȣ̃.

Ἀμαδρυάδες, (quæ & δρυάδες) Nymphæ dictæ, quòd cum quercubus nasci, & cum iisdem interire crederentur. Plut. in Erot. ex ἅμα, simul, & δρῦς, υός, ἡ, quercus.

Ἀμαζόνες, όνων, αἱ, Amazones: ex α, & μαζός.

Ἀμαθαίνω, indoctus sum: ab α, & μανθάνω.

Ἀμαθέστατος, ȣ, ὁ, superlat. ab ἀμαθής, έος, ὁ, ἡ, indoctus: ex α & μανθάνω.

Ἀμαθῆ, acc. sing. ab ἀμαθής. Ἀμαθεί, adv. indoctè. Ἀμαθῶς, stultè.

Ἀμαθία, & ἀμάθεια, ἡ, inscitia, ignorantia, rerum imperitia; item, ruditas, rusticitas, &c. ex α priv. & μανθάνω.

Ἀμαθόεις, εντος, ὁ, arenosus: Ion. ἠμαθόεις, pro ψαμαθόεις· ab ἄμαθος, pro ψάμαθος. Th. ψάμμος.

Ἄμαθος, ȣ, ἡ, arena.

Ἀμαθύνω, εις, ει, in pulverem redigo, præs. ind. ab ἄμαθος.

Ἀμαίευτος, ȣ, ὁ & ἡ, obstreticis manum non expertus; Nonn. item, ἀμαίωτος, ὁ & ἡ, qui vel quæ obstretice caret. Oppian. ex α priv. & μαῖα, ας, ἡ, obstetrix; unde μαιεύω, obstetrix sum.

ἈΜΑΙΜΑ´ΚΕΤΟΣ, ὁ, indomitus, ἀμαιμακέτοιο, pro ȣ, g. Ion. Ex α intensivo, & μαιμάω· vel ab α priv. & μάχομαι, cum reduplicat: ut sit inexpugnabilis. Significat etiam immensus: ex μῆκος, Dor. μᾶκος.

Ἀμάλακτος, & ἀμάλθακτος, qui molliri nequit, durus, rigidus; ex α priv. & μαλάσσω, (pro quo dicitur etiam, μαλθάσσω,) seu μαλάττω, fut. ξω, mollio; unde, μαλακτός, ȣ, ὁ, qui molliri potest.

Ἀμαλάπτω, vel ἀμαλάπτω, perdo, corrumpo, destruo, &c. ab ἀμαλός, ȣ, ὁ, mollis, tener; debilis, &c. Unde ἀμαλόω, aboleo. Hesych.

ἈΜΑΛΔΥ´ΝΩ, corrumpo, consumo, ut molle: ab ἀμαλός· aliquando demolior, q. ὁμαλύνω, ab ὁμαλός.

ἈΜΑ´ΛΘΕΙΑ, ας, ἡ, Capra cœlestis, quæ Jovem lactâsse fertur: forsan ab ἀμαλθεύω, dito, nutrio.

ἈΜΑΛΛΑ, ης, ἡ, manipulus: hinc ἀμαλλεύω, in manipulos colligo: παρὰ τὸ ἅμα ἀθροῖσαι, vel παρὰ τὸ ἅμα ἀολλίζεσθαι χερσὶ τοὺς στάχυας.

Ἀμαλλοδετήρ, ῆρος, & ἀμαλλοδέτης, ȣ, ὁ, manipulorum ligator: ab ἄμαλλα, & δέω.

ἈΜΑΛΟ´Σ, ȣ, ὁ, mollis, tener; pro ἁπαλός, π, mutato in μ, Æol.

Ἀμαλόω, ῶ, aboleo; & ἀμαλῶς, molliter; ab ἀμαλός.

ἈΜΑ´ΜΥΞ, υκος, ἡ, uvæ quoddam genus.

Ἀμᾶν, metere, præs. inf. verbi ἀμάω.

ἈΜΑΝΙ´ΤΗΣ, ȣ, ὁ, fungus, vel fungi species.

ἍΜΑΞΑ, ης, ἡ, currus: quia ἅμα ἄξονι, cum axe rotæ, circa quem hæc agitur: vel dicitur ἐκ τοῦ ἅμα ἄξαι, quia in eo plures simul vehi possint. Hinc ἀμαξιτός, ȣ, via vehicularis: ἀμαξεύω, plaustris transeo: ἀμαξίς, ίδος, ἡ, plaustellum: ἀμαξοπηγέω, plaustra fabrico, à πήγνυμι.

Ἆμαρ, ατος, τό, Dor. ἦμαρ.

ἈΜΑ´ΡΑ, ας, ἡ, aquæ-ductus, cloaca: q. ab ἅμα, & ῥεῖν· vel ab ἅμη, & αἴρω· ligone enim fiunt sulci: vel ab חמר amar, fovea.

ἈΜΑ´ΡΑΚΟΣ, ȣ, ὁ, amaracus, herbæ species.

Ἀμάραντος, ȣ, ὁ, ἡ, non marcescens: à μαραίνω· Ἀμάραντος, ȣ, ὁ, ἡ, idem

ἈΜΑΡΤΑ´ΝΩ, aberro, pecco, f. ἁμαρτήσω; p. ἡμάρτηκα. a. 2. ἥμαρτον. a. 1. part. ἁμαρτήσας, αντος, ὁ, dat. pl. ἁμαρτήσασι. q. ex α, & μάρπτω, assequor, attingo scopum: ἅμαρτεν, a. 2. Ion. ἁμάρτῃ, sub. ἁμαρτών, part. Vir doctus;

doctus derivatum putat à מרה mara, rebellare.

'Ἀμαρτῆ, ſimul: ut ὁμαρτῆ, adv.

'Ἀμαρτηθὲν, a. 1. part. paſſ. n. g. ab ἁμαρτάνω.

'Ἀμαρτηρὸς, ȣ, ὁ, erroneus; Bud. & 'Ἀμαρτητικὸς, ȣ, ὁ, offenſator; qui ſæpè offendit in re aliqua; errare ſolitus in re quapiam; Ariſtot. Eth. 2. Th. idem.

'Ἀμαρτήσῃ, a. 1. ſub. ab ἁμαρτάνω.

'Ἀμαρτία, ας, ἡ, peccatum, item victima pro peccato: ab ἁμαρτάνω.

'Ἀμαρτίνοος, ȣ, ὁ κ ἡ, cujus mens eſt prava: ex ἁμαρτάνω, & νόος.

'Ἀμαρτοεπὴς, ὁ κ ἡ, qui dicendo peccat, aut decipit: ab ἁμαρτάνω, & ἔπω.

'Ἀμαρτύρητος, idem quod ἀμάρτυρος; (& Th. idem) non teſtificatus; carens teſtibus, &c.

'Ἀμάρτυρος, ȣ, ὁ, ἡ, teſtimonii expers: ex α, & μάρτυρ.

'Ἀμαρτωλὸς, ȣ, ὁ, ἡ, peccator, & peccatrix: ab ἁμαρτάνω.

'Ἀμαρυγὴ, ῆς, ἡ, & 'Ἀμάρυγμα, τος, τὸ, micans fulgor. Ab

'ΑΜΑΡΥ'ΣΣΩ, ſplendeo, fulgeo, f. ξω. p. χα' ἀμάρυσσε, imperf. Ion. q. ex α intenſiv. & μαίρω.

'Ἀμὰς, άδος, ἡ, navis; apud Etym. ex Æſchylo.

'Ἀμᾶς, Dor. pro ἡμᾶς.

'Ἀμάσας, Dor. pro ἀμήσας, a. 1. part. act. ab ἀμάω, a. 1. ἤμησα.

'Ἀμᾶσθαι, metere, præſ. inf. m. ab ἀμάω.

'Ἀμάσητος, ſeu ἀμάσητος, ȣ, ὁ κ ἡ, non manſus, ſeu non manducatus; item, idem quod ἄμαστος, qui nihil commanducavit, comedit, ſeu guſtavit, &c. ex α priv. & μασάομαι, ſeu μασάομαι, mando, manduco, comedo; vel, ex μάσσω, pinſo, &c.

'Ἀμάστιγωτος, q. d. non flagellatus, flagris non examinatus; ex non α priv. & μάστιξ, flagrum.

'Ἀμάσυκον μῆλον, malum unà cum ficu florens; Euſt. ex Pauſ. & ἀμασυκάδες, αἱ, mala ſeu pyra, quæ cum ficis ſimul florent & proveniunt, ex ἅμα, & συκῆ.

'Ἀμαξοχία, ας, ἡ, q. ἁρμαξοχία, Poët. rotarum concurſus: hinc ἀμαξοχάω, ſimul curro: ab ἅμα, vel ἅρμα, & τρέχω.

'Ἀμάτωρ, ρος, ὁ κ ἡ, qui matre caret; ex α, & μήτηρ.

'Ἀμαυρόβιος, languide vivens; in Epigr. ſic ἀμαυρόκαρπος; nigrum habens fructum; ex ἀμαυρὸς, comp. cum βίος, & καρπὸς.

'ΑΜΑΥΡΟ'Σ, ȣ, ὁ, ἡ; obſcurus: q. ab α, & μαίρω' comp. ἀμαυρότερος, έρα, Ion. ἀμαυροτέρη. Hinc forſan Maurus, a Moor.

'Ἀμαυρωθεὶη, intereat, a. 1. opt. paſſ. ab ἀμαυρόω, obfuſco. Th. ἀμαυρὸς.

'Ἀμαυρῶς, obſcure; item, ἀμαύρωσις, ἡ, obſcuratio, ἀμαυρότης, ἡ, obſcuritas, & ἀμαυρωτικὸς, ȣ, ὁ, obſcurandi vim habens; ſeu obſcurans, &c. omnia ab ἀμαυρὸς, obſcurus, & ἀμαυρόω, obſcuro.

'Ἀμαχανία, ας, ἁ, Dor. pro ἀμηχανία' ut & ἀμάχανος pro ἀμήχανος.

'Ἀμαχητὶ, 'Ἀμαχεὶ & 'Ἀμάχως, ſine prælio, adv. & 'Ἄμαχος, ȣ, ὁ, ἡ, alienus à pugnâ, vel inexpugnabilis impoſſibilis: ſuperl. ἀμαχώτατος. Ex α, & μάχομαι.

'ΑΜΑ'Ω, ῶ, meto, f. ήσω, p. ἤμηκα' forſan ab ἅμα, quoniam multa ſimul colliguntur. Hinc quidam derivant Gall. Amaſſer. Ab ἀμάω, ἄμητος, ἀμητὴρ, ἄμη.

'Ἀμβαίνειν, Poët. pro ἀναβαίνειν. 'Ἀμβαίνη, pro ἀναβαίνη.

'Ἀμβάλευ, Dor. & Æol. pro ἀμβάλȣ, a. 2. imperat. m. verbi ἀμβάλλω, pro ἀναβάλλω.

'Ἀμβάλλομαι, Poët. pro ἀναβάλλομαι, differo, procraſtino. 1. pl. ἀμβαλλόμεθα.

'Ἄμβασε, Poët. & Dor. pro ἄμβησε, per ſyncop. pro ἀνέβησε, & hoc pro ἀνεβίβασε, 3. ſing. a. 1. ind. act. verbi ἀναβιβάζω, aſcendere facio, impono in. Thema βαίνω, quod ſæpe apud Poëtas tranſitivè ſumitur pro ἀναβιβάζω.

'Ἀμβάσῃ, aſcendes, f. 1. m. Poët. & Dor. pro ἀναβήσῃ, ab ἀναβαίνω. Itidem

'Ἄμβασις, & 'Ἀμβατὸς, pro ἀνάβασις, & ἀναβατὸς, Poët. ab ἀναβαίνω.

'ΑΜΒΗ, ης, ἡ, ſupercilium petræ, crepido: q. ab ἀμβαίνω, pro ἀναβαίνω, Forſan ab אבן eben, lapis.

'ΑΜΒΙΞ, ικος, ὁ, olla, calix.

'Ἀμβλήδην, pro ἀναβλήδην, & 'Ἀμβολάδην, pro ἀναβολάδην, procraſtinando: ab ἀναβάλλω, remoror.

'Ἀμβλειὸς, ȣ, ὁ, idem quod ἀμβλὺς, obtuſus: Undè etiam, ἀμβλύτατα, adverb. obtuſiſſimè; ἀμβλύτης, ητος, ἡ, obtuſitas, hebetudo; ἀμβλυωπικὸς, ȣ, ὁ, hebetativus, hebetandi vim habens; ἀμβλώσσω, (factum ex ἀμβλυώπτω, υ, ſincopato) cæcutio; item, abortior, abortivum pario; idem quod ἀμβλύω, vel ἀμβλόω; ἄμβλωμα, τὸ, & ἄμβλωσις, εως, ἡ; obtuſio, hebetatio; item, abortio; partus abortivus, &c. ἀμβλώσκω, idem quod ἀμβλίσκω, & ἀμβλόω, & ἀμβλωτικὰ, τὰ; medicamenta quæ abortum efficiunt, φθόρια.

'ΑΜΒΛΥ'Σ, έος, ὁ, obtuſus, hebes: hinc ἀμβλόω, hebeto, abortivum pario: ἀμβλυώω, obtundo. Unde forſan Angl. Blunt: ἀμβλυώττω, cæcutio, caligo: ἀμβλυωγμὸς, ȣ, ὁ, hebetudo viſûs: ἀμβλίσκω, abortiri facio.

'Ἀμβλυωπὴς, ἀμβλυωπὸς; item ἀμβλωπὴς & ἀμβλωπὸς; obtuſam habens aciem oculorum & hebetem; & interdùm activè; obtuſam reddens aciem oculorum. Unde, ἀμβλυωπία, ἡ, viſus obtuſus; hebes oculorum acies; & ἀμβλυωπέω, ῶ, cæcutio: ſum obtuſis & hebetibus oculis: ex ἀμβλὺς, obtuſus; & ὢψ, ὠπὸς, ὁ, oculus. Sic ἀμβλυγώνιος; obtuſum angulum habens; ex ἀμβλὺς, & γωνία, ας, ἡ, angulus.

'Ἀμβλωθῇ, abortiatur, 3. ſing. aor. 1. ſub. paſſ. verbi ἀμβλόω. V. ἀμβλὺς.

'Ἀμβλωθρίδιον, abortivus partus: 'Ἄμβλωσις, εως, ἡ, abortus: ab ἀμβλόω, in ἀμβλὺς.

'Ἀμβοάω, pro ἀναβοάω, exclamo, &c.

'Ἀμβολάδαν, Dor. pro ἀμβολάδην.

'Ἀμβολάδην, Ion. & Poët. pro ἀναβολάδην, procraſtinando: ab ἀναβάλλω.

'Ἀμβολὰς, άδος, ἡ; terra egeſta, vel aggeſta: ab ἀναβάλλω.

'Ἀμβολὴ, ῆς, ἡ, præludium Poët. Sync. pro ἀναβολή.

'Ἀμβολιεργὸς, ȣ, ὁ, dilator operum: ab ἀναβάλλομαι, & ἔργον.

'Ἀμβροσιόδμος, ambroſiæ odorem habens; Athen. ex ἀμβροσία, & ὀδμὴ, ῆς, ἡ, odor; Th. ὄζω, oleo: ab ἀμβροσία, etiam eſt ἀμβροσιώδης; ambroſiam redolens, ſuaviſſimus, &c.

'Ἀμβρότος, ȣ, ὁ, immortalis: ἀμβροσίη, ης, ἡ, Ion. pro ἀμβροσία, cibus Deorum: ἀμβροσιᾶν, Dor. pro ἀμβροσιῶν, gen. pl. Ex α, & βροτὸς.

'Ἀμβροτέω, vel ἀμβρότω, aberro; unde, ἀμβροτεῖν, exponitur, ἁμαρτεῖν, peccare; item κρύπτειν; apud Heſych. eſt, cum μ, inſerto; ab ἀβρότη, ης, ἡ; nox; unde ἀβροτέω, ῶ, noctu occurro; item, pecco.

'Ἄμβροτος, ȣ, ὁ, immortalis: pro ἄβροτος.

'Ἀμβωμοῖσι, pro ἀνὰ βωμοῖς, ad altaria, vel ſuper: a βωμός.

'ΑΜΒΩΝ, ωνος, ὁ, umbo; quidquid in plano eminet ac protuberat, rotundam habens figuram: ab ἀμβαίνω.

'Ἀμβώσας, Ion. pro ἀναβοήσας, edito clamore. Th. βοάω.

'Ἀμὲ, Dor. pro ἐμὲ, acc. ſing. ab ἐγώ.

'Ἀμέγαρτος, ȣ, ὁ, ἡ, immenſus: ab α, idem, quod σφῶ, & μέγας. Aliquando invidiâ carens: & ſic ab α, & μεγαίρω.

'Ἀμεγέθης, έος, ὁ κ ἡ, magnitudine carens; non magnus; ut quod corporatum non eſt; item, puſillus: ex α priv. & μέγεθος, εος, τὸ, magnitudo Th. μέγας, (gen. μεγάλȣ, &c.) magnus.

'Ἀμέθεκτος, qui non participatur; cujus quis particeps non eſt; ex α priv. & μεθεκτὸς, qui participatur; Plut. à μετέχω, (partem) habeo cum alio, particeps ſum, &c.

'Ἀμέθοδος, viâ & compendio carens; ex α priv. & μέθοδος, ἡ, via, methodus, ratio docendi, & diſcendi, &c. ex μετὰ, cum, & ὁδὸς, ȣ, ἡ, via, &c.

'Ἀμέθυστος, ἡ, ὁ, Amethyſtus, nomen gemmæ: ex α, & μεθύω.

'Ἀμείβετο, Dor. pro ἠμείβετο, & tunc τὸ α longum; alias Ion. eſt breve, 3. ſing. imperf. m. verbi ἀμείβω.

'ΑΜΕΙ'ΒΩ, f. ψω, commuto, permuto, alterno, vices reddo, ſuccedo, prætereo, p. ἤμειφα, a. 1. inf. act. ἀμεῖψαι. p. paſſ. ἤμειμμαι. f. 1. ἀμειφθήσομαι. p. m. ἤμοιβα. Hinc ἀμοιβὴ, ῆς, ἡ, mutatio: ἀμοιβαῖος, ὁ, mutuus, alternus: ἀμοιβαῖος, ἀμοιβαδὸν, & ἀμοιβηδὸν, viciſſim, alternis vicibus.

'Ἀμειδὴς, έος, & 'Ἀμείδητος, ȣ, ὁ κ ἡ, triſtis, tetricus: ab α, & μειδιάω.

'Ἀμειλίκτων, gen. pl. ab ἀμείλικτος, ȣ, ὁ, ἡ, aſper, durus: ex α, & μειλίσσω.

'Ἀμείλιχος, ȣ, ὁ, ἡ, implacabilis; idem quod ἀμείλικτος' ex α & μείλιχος.

'Ἀμείνων, ονος, melius: ἀμείνων melior, acc. ſing. m. & f. & in neut. pl. ἀμείνονα, ἀμείνοα' ἀμείνω' gen. pl. ἀμεινόνων, comp. ab ἀγαθὸς.

'Ἀμείρω, privo aliquem portione: ex α & μείρω.

'Ἀμείωτον

Ἀμείφθῶ, Dor. pro ἠμείφθῶ, a. 1. ind. pass. ἀμείφθῇ, transiverit. f. 1. m. verbi ἀμείβομαι. f. ψομαι. V. ἀμείβω.

Ἄμειψις, εως, ἡ, permutatio; compensatio, verbale ab ἀμείβω.

Ἀμείωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non imminutus, idque integer; qui minor fieri nequit; ex α priv. & μείων, ονος, ὁ, ἡ, minor; unde μειωτὸς, minor factus, &c.

Ἀμέλγες, Dor. pro ἀμέλγεις, mulges, 2. sing. præs. ind. verbi ἀμέλγω.

ἈΜΕ'ΛΓΩ, f. ξω. p. ἤμελχα· mulgeo, fructus immaturos carpo. Hinc Angl. Milk.

Ἀμέλει. nè cura, nè sis sollicitus, imperat, verbi ἀμελέω· hinc transit in adv. & significat, certè, nimirum, utique: ex α & μέλει.

Ἀμέλεια, ας, ἡ, negligentia: ex α, & μέλει.

Ἀμελέω, ῶ, negligo. f. ήσω. p. ἠμέληκα. a. 1. ἠμέλησα· ἀμελῶσιν. 3. pl. sub. ἀμελοῦντος, gen. sing. part. præs. ἀμελημένος, Ion. pro ἠμελημένος, perf. part. pass. verbi ἀμελέω.

Ἀμελεστὶ, vel ἀμελητὶ, & ἀμέλως, indiligenter, negligenter, incuriosè, contemptim, &c. Ἀμελητησία, ας, ἡ, ignavia, negligentia, incogitantia; Ἀμελέτητος, ου, ὁ, securus, otiosus, immeditatus; Ἀμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, negligens, incurius; item, ἀμελησία, ας, ἡ, securitas: Ἀμελητέος, ου, ὁ, negligendus; ἀμελητέον, negligendum est, &c. omnia ab ἀμελέω; ex α, & μέλει, impers. curæ est; vel μελετάω, curam gero. Undè etiam, ἀμελέτης, Cujus cura non est; qui negligitur; & ἀμελετήτως, inexercitatè, absque exercitatione, &c.

Ἀμέλλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non futurus, non differendus, qui non differtur seu procrastinatur; cunctatione carens seu procrastinatione; undè ἀμελλητὶ, q. d. incunctanter; sine mora, aut procrastinatione, &c. ex α priv. & μέλλω, futurus sum; unde μέλλομαι, differor, tardè procedo, &c.

Ἀμέλξῃς, mulseris, 2. sing. a. 1. sub. act. verb ἀμέλγω.

Ἀμεμπτος, ου, ὁ, ἡ, inculpatus: hinc ἀμέμπτως, inculpatè, adv. Ex α priv. & μέμφομαι.

Ἀμεμφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; idem, cum ἄμεμπτος, de quo conqueri non potest, irreprehensibilis; item, activè, non querulus; undè, ἀμεμφία, nulla querela; nulla culpa, aut reprehensio; probri & sceleris immunitas, factum quod reprehensione vacat. Th. idem.

Ἀμένας, Dor. pro Ἀμένης, ου, ὁ, nomen fluvii.

Ἀμενηνὸς, ἡ, ὸν, debilis, qui citò deficit: ab α, & μένω, vel μένος. Hinc ἀμενηνόω, debilito.

Ἀμενὴς, έος, ὁ, imbecillis, evanidus, idem cum ἀμενηνός.

Ἀμενητὶ, impatienter; χαίρειν ὑπομένειν· ex α priv. & μένω, permaneo; constanter maneo.

Ἀμηνίτος, ου, ὁ, ἡ, expers iræ. Th. μῆνις.

Ἀμέρα, Dor. pro ἡμέρα, ἡ, dies.

Ἀμέρασι, in diebus, interdiu. Poët. & Dor. pro ἡμέραις.

Ἀμερβὶς, εως, τὸ, nox intempesta: vide ἀμορβίς.

ἈΜΕ'ΡΓΩ, premo, exsugo, propriè ex oleis amurcam exprimo.

Ἀμέρδω, privo, excæco; item obscuro, obtundo. imperf. Ion. ἄμερδε, pro ἤμερδε. Ex α, & μέρδω. Ἀμερθῇς, a. 1. pass. sub.

Ἀμερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, individuus: à μέρος.

Ἀμέριμνος, ου, ὁ, ἡ, securus: ex α, & μέριμνα.

Ἀμερίμνως, sine curis, securè; ἀμεριμνία, securitas; & ἀμεριμνάω, securus sum; animo sum libero, &c. Th. idem.

Ἀμέριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀμερὴς; (q. d. parte seu partibus carens; qui in partes dividi, seu secari non potest.) & Th. idem; ex α scil. priv. & μεριστὸς, divisibilis; à μερίζω, divido; unde μερίζω; idem.

Ἀμερμνεὶ, adverb. citra curam, & sollicitudinem; ex α priv. & μέρμνα, ἡ, cura; à μερμαίρω, curo.

Ἄμερος, pro ἥμερος, mitis, mansuetus. Dor.

Ἀμέρσαι, pro ἀμείρσαι, a. 1. inf. act. ab ἀμείρω, aliquem portione suâ privo. Th. μείρω. Aut ἀμέρσαι, Æol. pro ἀμέρσαι, ut κέρσαι pro κεῖραι· aut regulariter ab ἀμέρδω.

Ἀμέρσῃς, 2. sing. a. 1. sub. ab ἀμέρδω.

Ἀμερσίγαμος, qui nuptiis privat; Nonn. ex ἀμείρω, privo, q. non impertior; (quod ex α priv. & μείρω, partior;) & γάμος, ου, ὁ, vel γάμοι, οἱ, nuptiæ; Th. γαμέω, ῶ, uxorem duco. Sic etiam ἀμερσίνοος, mente privans; & ἀμβροσίφρων; idem, utrumque ex ἀμείρω; vel potiùs ex ἀμέρδω, idem quod simplex Th. μέρδω, privo; & νόος, νοῦς, ὁ, idem quod φρὴν, ενὸς, ἡ, mens, &c.

Ἀμέρξασα, Æol. pro ἠμέρξασα, a. 1. part. verbi ἠμέρξω. Th. ἥμερος.

Ἀμὲς, Dor. pro ἡμεῖς, nos.

Ἄμεσος, ου, ὁ καὶ ἡ, medio carens; undè, ἀμέσως, adverb. sine medio, immediatè; ex α priv. & μέσος, η, ον, medius, a, um, &c.

Ἀμετάθετος, ου, ὁ, ἡ, immutabilis: ἀμετάθετον, ου, τὸ, immutabilitas. Ex α, μετὰ, & τίθημι.

Ἀμετακίνητος, ου, ὁ, ἡ, immotus: ex α, μετὰ, & κινέω.

Ἀμεταμέλητος, ου, ὁ, ἡ, cujus nos non pœnitet: μεταμέλομαι.

Ἀμετανόητος, ου, ὁ, ἡ, resipiscere nesciens: à μετανοέω.

Ἀμετέρα, Dor. pro ἡμετέρα, nostra.

Ἀμετρήτα, ας, ἁ, Dor. pro ἀμετρήτη, ης, ἡ, vel ἀμέτρητος, ου, ὁ, ἡ, immensa: ex α, & μέτρον.

Ἀμετροεπὴς, ὁ, ἡ, sine modo loquax: ab α, μέτρον, & ἔπω.

Ἄμετρον, ου, τὸ, immensum: ex α, & μέτρον.

Ἀμειψίπορος, ου, ὁ, ἡ, gressus alternans: ex ἀμείβω, muto, & πόρος.

ἈΜΕΥ'Ω, vado, transeo, muto, vinco: q. ab ἅμα ἴω, simul eo.

Ἀμευσίπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, pertransibilis, pervius; ab ἀμεύω.

Ἄμη, ης, ἡ, falx; ab ἀμάω· item ligo.

Ἀμῆ, ἀμοῖ, & ἀμῶς; idem quod ἀμηγέπη, ἀμηγέπῃ, & ἀμηγέπως; sive ἀμωσγέπως; quodam modo, quoquo modo; item, ἀμηγέπῃ, quemcunque in locum; ubique, ubivis; ἀμὸς, οῦ, ὁ, unus aliquis.

Ἀμὴν, verè: ἀμὴν, ἀμὴν, verissimè. Hebr. אמן veritas.

Ἀμήνιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, nullâ irâ percitus; non iratus; ira vacuus: Plut. indè ἀμηνίτως, adv. sine ira; animo placido: ex α, & μῆνις, ιος, ἡ; ira permanens.

Ἀμήρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, colo non deductus; & metaph. infinitus, seu imperfectus; ex α priv. & μηρύω, revolvo, glomero, &c.

ἈΜΗΣ, ου, & ητος, ὁ, placentæ genus lactea.

Ἀμήσῃς, f. 1. ind. ab ἀμάω.

Ἀμήτηρ, ῆρος, ὁ, messor ab ἀμάω.

Ἀμητίσκος, ου, ὁ, parvus ἄμης, placentula; est enim diminutivum ab ἄμης, placenta.

Ἀμητὸς, οῦ, ὁ, messis, arista; at ἄμητος, messis tempus: ab ἀμάω.

Ἀμήτωρ, ορος, ὁ, qui caret matre: ex α, & μήτηρ.

Ἀμήχαν', pro ἀμήχανα, acc. pl. n. g. ab ἀμήχανος, ου, ον, minimè cautus, perplexus. Ἀμηχανέω, inopiâ consilii laboro. Ἀμηχανίη, ης, ἡ, Ion. pro ἀμηχανία, difficultas: ex α, & μηχανή.

Ἀμηχανοποιέομαι, malè fabricor machinas: ex α priv. μηχανή, machina, artificium, & ποιέω.

ἈΜΙ'Α, ας, ἡ, piscis nomen: παρὰ τὸ ἅμα ἰέναι τοῖς πλέουσι· vel ὅτι οὐ κατὰ μίαν φέρεται ἀλλ' ἀγεληδόν.

Ἀμίαντος, ου, ὁ, impollutus: ex α, & μιαίνω.

Ἀμιγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, & ἄμικτος, & ἀμισγὴς, ὁ καὶ ἡ, purus, sincerus, non mixtus, &c. undè ἀμίκτως, adv. absque mistura, &c. ex α priv. & μιγνύω, vel μίγνυμι, misceo.

Ἀμίθεος, Dor. pro ἡμίθεος, ου, ὁ, semideus.

Ἀμιθρεῖν, pro ἀριθμεῖν, per Metath.

ἈΜΙΛΛΑ, ης, ἡ, certamen. Indè ἁμιλλάομαι, certo. inf. ἁμιλλᾶσθαι.

Ἁμίλλημα, τὸ; certatio, contentio; ἁμιλλητὴρ, ῆρος, ὁ, certator; ἁμιλλητήριος, certativus, certatorius; ἁμιλλητήριον, ου, τὸ, locus in quo certatur; & ἁμιλλότερος, contentiosior: Hesych. omnia ab ἅμιλλα.

Ἀμίμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inimitabilis: Plut. Undè, ἀμιμητόβιος, ου, ὁ, vita inimitabilis; ex α priv. μίμητος, (à μιμέομαι) & βίος.

Ἀμῖν, Dor. pro ἡμῖν.

Ἀμιναδὰβ, nomen viri ἀκλίτον, Populi princeps.

Ἀμιξία, ας, ἡ, q. d. impermiscentia, mixturæ defectus; commerciorum pœnuria; quum res misturam non admittunt: ex α priv. & μίξις, εως, ἡ; mistio, permistio; verbale à μίγνυμι, f. ξω; misceo.

Ἀμιξίη χρημάτων, ille rerum status quo nulla sunt inter aliquos libera commercia: q. d. rerum immixtio.

Ἄμιον, scyphus argenteus; Etym. diminutivum est ab ἄμη, falx; item scyphus, instrumentum haustorium: Plut.

Ἄμιππος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui simul cum equis est; equis adjunctus; ex ἅμα, simul, & ἵππος.

ἈΜΙ'Σ, ίδος, ἡ, matula.

Ἀμισγὴς,

Ἀμισγής, non mixtus: vide ἀμιγής.

Ἀμισής, έος, ὁ καὶ ἡ, charus, sine odio, non odiosus; ex α priv. & μῖσος, εος, τὸ, odium.

Ἄμισθος, ου, ὁ καὶ ἡ, stipendio carens; mercedis expers; sine mercede, gratulus, non mercenarius; unde ἀμισθὶ, sine mercede, gratis; ex α priv. & μισθὸς, ου, ὁ, merces.

Ἀμίσυλλος, qui nondum sectus est in frusta; ex α priv. & μισύλλω, in parva frusta seco.

Ἄμιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens pediculo; ex α priv. & μίχος, ου, ὁ, pediculus.

Ἄμιτρος, ου, ὁ καὶ ἡ, mitram seu cingulum non habens; ex α priv. & μίτρα, ας, ἡ, cingulum, balteus; item fascia quâ caput obligatur.

Ἀμιτροχίτων, spoliatus mitrâ ac tunicâ: ex α, μίτρα, ac χιτών.

Ἀμιχθαλόεις, inaccessus, i. e. ἀπρόσορμιστος ἐκ θαλάσσης· ab ἅλς, mare: alii reddunt ἀπρόσμικτος, ὁ ῥᾳδίως οὐ μίγνυται, quia impetuosus est: alii ὁμιχλώδη, nebulosum.

Ἀμμάθω, Poët. pro ἀναμάθω, pœniteam.

Ἄμμας, Æol. pro ἡμᾶς.

Ἄμματα, nexus, pl. ab ἅμμα, ατος, τὸ, ab ἅπτω.

Ἀμματίζω, nexibus & vinculis involvo; Hesych. ab ἅμμα, τὸ, nexus, vinculum, nodus: Th. idem.

Ἄμμε, nos, acc. pl. Poët. dicitur, & in dual. Dor. & Æol. pro νῶϊ, νῶ.

Ἀμμέγα, Poët. ἀνὰ μέγα, permagnum.

Ἀμμείνας, Poët. pro ἀναμείνας, a. 1. part. act. verbi ἀναμένω.

Ἄμμεναι, satiatum esse, inf. ex ἄω, ἄειν, ἄμεναι, Dor. seu Ion. &, exempto ε, ejusque loco inserto μ, ἄμμεναι.

Ἄμμενος, ου, ὁ, Dor. pro ἥμενος, sedens. Sed fortasse ἅμενος scribendum. Nam τὸ α ex η Doricè mutatum est longum, nec geminato μμ videtur opus esse τῷ μέτρῳ.

Ἀμμένομεν, exspectamus, Sync. pro ἀναμένομεν, 1. pl. verbi ἀναμένω.

Ἀμμένω, Poëticè, pro ἀναμένω, expecto.

Ἄμμεσον, Poët. pro ἀνὰ μέσον, in medio.

Ἀμμέων, Æol. pro ἡμῶν.

Ἄμμες, Æol. pro Dor. ἄμμες, & com. ἡμεῖς.

ἈΜΜΙ, εως, τὸ, herba, seu nomen seminis cujusdam cumino minoris: & ἄμμι, pro ἡμῖν, Æol.

Ἄμμιγα, simul: q. ἀνάμιγα, Poët. Ἀμμιγδὴν, pro ἀναμίγδην, permixtim, adv. ab ἀνὰ & μίγνυμι.

Ἄμμιν, seu ἄμμι, nobis, dat. pl. Æol. & Dor. pro ἡμῖν.

Ἀμμίξας, Poët. pro ἀναμίξας, a. 1. part. act. verbi ἀναμίγνυμι.

ἈΜΜΙΟΝ, ου, τὸ, minium.

Ἀμμοβάτης, per arenam incedens, dipsas, serpentis genus; ex ἄμμος, ου, ἡ, idem quod ψάμμος, ου, ἡ, arena, & βατέω, vado: Th. βαίνω. Sic Ἀμμοδύτης, & ἀμμοδυάτης, q. d. arenam subiens; serpens quidam: Epigr. ex ἄμμος, & δύω, δύω, vel δύμι; subeo, ingredior.

Ἄμμοιρος, expers, non particeps; item, immortalis, lethali fato non obnoxius; Hesych. unde ἀμμοιρία, infortunium, calamitas; apud eundem: ex α priv. & μοῖρα, ας, ἡ; idem quod μέρος, ου, ὁ, pars, portio; item factum, exitium, mors, &c. Th. μείρω, divido, partior.

Ἀμμόνιτρον, arena nitro immista: Plin. ex ἄμμος, ου, ἡ, arena, & νίτρον, ου, τὸ, nitrum, succus concretus, sali finitimus, &c.

Ἄμμορος, ου, ὁ, ἡ, expers, infelix, pro ἄμορος· ex α, & μόρος.

Ἄμμος, ου, ἡ, arena.

Ἀμμόχρυσος, ὁ, gemma in qua aurum arenis videtur mistum esse: Plin. ex ἄμμος, & χρυσός.

Ἀμμώδης, idem quod ψαμμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, arenosus, sabulosus; ab ἄμμος, idem quod ψάμμος, arena, sabulum.

Ἄμμων, ωνος, ὁ, Hammon. Ἄμμων, Æol. ἡμῶν.

ἈΜΝΑΜΟΣ, ου, ὁ, nepos: ab ἀμνός· propriè enim de ovibus dicitur.

Ἀμνάμων, ονος, ὁ, Dor. pro ἀμνήμων.

Ἀμνὰς, άδος, ἡ, idem quod ἀμνή.

Ἀμνάσῃ, Dor. Syncop. pro ἀναμνήσῃ, 3. sing. f. 1. verbi ἀναμιμνήσκω.

Ἄμναστος, Dor. pro ἄμνηστος, ου, ὁ, ἡ, ignotus, obscurus: ex α, & μνάομαι.

Ἀμνεῖος, εία, εῖον, agninus, a, um. Th. ἀμνός.

Ἀμνὴ, ῆς, ἡ, agna: ab ἀμνός.

Ἄμνημον, ου, τὸ, obliviosum; ἀμνημόνευτος, ου, & ἄμνηστος, ὁ καὶ ἡ, immemorabilis, silentio præteritus, immemoratus, &c. ἀμνημονέω, & ἀμνημονῶ; item, ἀμνηστέω; obliviscor, silentio prætereo, immemor sum, &c. ἀμνήμονης, εος, ὁ καὶ ἡ; immemor, &c. ἀμνημόνως, sine recordatione; ἀμνημοσύνη, ης, ἡ, oblivio. Omnia ex α priv. & μνάομαι, memor sum: indè etiam compositum, ἀμνησικακία, ας, ἡ, oblivio malorum, seu injuriarum; (ἀμνησία·) ex α, μνάομαι, & κακία.

Ἀμνήμονα, immemorem; acc. ab ἀμνήμων· ex α, & μνάομαι.

Ἀμνήστευτα, non initis sponsalibus, adv. ex α, & μνάομαι, ambio.

Ἀμνηστία, ας, ἡ, præteritorum oblivio: à μνάομαι.

ἈΜΝΙ'ΟΝ, ου, τὸ, membrana fœtum involvens, & vas ad excipiendum sanguinem: q. ab αἷμα.

Ἀμνὶς, ίδος, ἡ, agnicula: ab ἀμνός.

Ἀμνοκόπος, ου, ὁ, καὶ ἡ, pastor, tonsor ovium; Hesych. & ἀμνὸς, agnus, & κοπὴ, ἡ, sectio, Th. κόπτω, seco.

Ἀμνοκῶν, agni mentem habens; simplex & fatuus; Aristoph. ex ἀμνὸς, agnus; & κοέω, ῶ, Ionicè, pro νοέω, intelligo; Th. νόος, νοῦς, mens.

ἈΜΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, agnus: q. ab α, & μένος, quia imbecillus.

Ἀμνοφόρος, ου, ἡ, ovis fœtum in utero ferens: hinc ἀμνοφόρος, Dor. pro ἀμνοφόρους, acc. pl. Ex ἀμνὸς, & φέρω.

Ἀμογητὶ, sine labore, adv. ab α, & μόγος, ἀμόγητος, indefessus.

Ἀμόθεν, adv. ab ἀμός.

Ἀμοῖ, in aliquem locum; vide ἀμῆ.

Ἀμοιβαδὶς, alternatim, adverb. ab ἀμείβω.

Ἀμοιβὴ, ῆς, ἡ, retributio: ab ἀμείβω.

Ἀμοιβαῖος, ου, ὁ, & ἀμοιβάδιος, mutuus, alternus, &c. ἀμοιβὰς, άδος, ἡ; mutatoria, permutatoria; ἀμοιβαίως & ἀμοιβαδὸν; idem quod ἀμοιβαδὶς, vicissim: Th. idem.

Ἀμοιβὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ut ἀμοιβὸς χάρις, gratia mutua: ab ἀμείβω· ἀμοιβοὶ, auxiliarii.

Ἄμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, parte carens: ab α, & μοῖρα.

Ἀμοιρέω, expers sum, careo, portio mihi nulla tribuitur, destituor; indè, ἀμοίρημα, τὸ; nulla sors; vel infortunium: ab ἄμοιρος, & Th. idem.

Ἀμολγαίη, lactea, ab ἀμέλγω· ἀμολγὸς, οῦ, ὁ, tempus quo vaccæ mulgentur.

Ἀμολγεὺς, έος, ὁ, mulctra, mulctrale: ἀμόλγιον, idem Th. ἀμέλγω.

Ἀμόλυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, impollutus, incontaminatus: ex α priv. & μολύνω, polluo, contamino.

Ἀμὸν, Dor. pro ἡμέτερον.

ἈΜΟ'ΡΑ, ας, ἡ, similago cum melle cocta.

ἈΜΟΡΒΟ'Σ, οῦ, ὁ, obscurus, q. ἄμορφος, item comes, assecla: παρὰ τὸ ἅμα πορεύεσθαι. Hinc ἀμορβεύω, sequor: ἀμορβαῖος, & ἀμόρβιος, tenebrosus.

Ἀμόργη, ης, ἡ, herba quædam purpurei floris, quâ tingunt. Est & insula. Ἀμόργη, ης, ἡ, AMURCA: ab ἀμέργω.

Ἀμοργεὺς, έος, ὁ; qui exugit oleas, qui amurcam, (i. e. olivæ expressæ recrementum) exprimit. Ἀμοργὸς, οῦ, ὁ, qui exugit: item frondator, lignator. Th. est ἀμέργω, exugo, propriè exugo oleas.

Ἀμορία, ας, ἡ, conterminatio, confinium: ex ἅμα, simul, & ὅρος, ου, ὁ, terminus.

Ἄμορφος, ου, ὁ, informis, deformis: ex α, & μορφή.

ἈΜΟ'Σ, οῦ, ὁ; unus, aliquis, Dor. pro ἡμέτερος, vel pro ἐμός· ἀμόθεν, alicunde. Inde etiam μηδαμὸς, οῦ, ὁ, nullus: μηδαμῶς, nullo modo: οὐδαμὸς, οῦ, ὁ, nullus, ut & οὐδαμῶς, adv.

Ἆμος, pro ἦμος, quando.

Ἄμοτος, ου, ὁ, ἡ, inexplebilis: ex α, & μοτός· hinc ἄμοτον, insatiabiliter, adv.

Ἀμουσία, imperitia; item, inelegantia; ἀμούσως, imperitè, inscitè, illepidè: ab ἄμουσος, musis non initiatus, imperitus, &c. Indè etiam, ἀμουσολογία, ας, ἡ; inerudita & intempestiva oratio; ex ἄμουσος, & λόγος.

Ἄμουσος, ου, ὁ καὶ ἡ, inelegans: à μοῦσα.

Ἀμοχθεὶ, & ἀμοχθὶ, adv. citra laborem; ab ἄμοχθος.

Ἄμοχθος, ου, ὁ καὶ ἡ, labore carens: à μόχθος.

Ἀμπαιανίσαι, Poët. pro ἀναπαιανίσαι, a. 1. inf. verbi ἀναπαιανίζω, Pæana recanto; quod ex ἀνὰ, & Παιάν.

Ἄμπαλος, Poët. pro ἀνάπαλος, resortitio: πάλος enim & κλῆρος significat. Th. πάλλω.

Ἀμπεπαλὼν, cum quassâsset, Poët. pro ἀναπεπαλὼν, a. 2. part. ab ἀναπάλλω.

Ἀμπαύεται, Dor. pro ἀναπαύεται.

Ἄμπαυμα, solatium, pro ἀνάπαυμα, ατος, τὸ, ab ἀμπαύομαι, pro ἀναπαύομαι, quiesco. Sic ἄμπαυσις.

Ἀμπαύσασθε, requiescite, 2. pl. a. 1. imperat. m. Poët. pro ἀναπαύσασθε.

Ἀμπαυστήριος, pro ἀναπαυστήριος, Ion. ad quiescendum factus: ab ἀναπαύω.

Ἀμπεδίον, per campum, adv. Poët. pro ἀνὰ πεδίον.

Ἀμπείρας, Poët. pro ἀναπείρας, a. 1. part. ex ἀναπείρω, transeo, transfodio. Th. πείρω, idem.

Ἀμπέλαγος, per pelagum, pro ἀνὰ πέλαγος.

Ἀμπελεὼν, ῶνος, ὁ, Poët. pro ἀμπελών.

Ἀμπέλινος, ab ἄμπελος.

Ἀμπελιὼν, ῶνος, ὁ, Poët. pro ἀμπελὼν, ὁ, ἀμπελόφυτος γῆ, vitibus consitus ager, vinea. Ἀμπελόεις, όεσσα, όεν, vitibus consitus: ab ἄμπελος.

ἌΜΠΕΛΟΣ, ου, ἡ, vitis, vinea: q. ab ἄμμα, & πηλὸς, Ion. pro οἶνος. Ἄμπελος Dor. pro ἀμπέλους, acc. pl.

Ἀμπελουργὸς, οῦ, ὁ, vinitor: ex ἄμπελος, & ἔργον.

Ἀμπελουργεῖν, vites putare, vel colere; sarmenta expurgare quæ vitem onerant; unde ἀμπελουργοῦντες, οἱ; vinitores; ἀμπελουργία, ας, ἡ, putatio vitium; officium vites amputandi; ἀμπελουργικὴ, ῆς, ἡ, ars vitium colendarum; & ἀμπελούργημα, τὸ, vitium cultura; omnia ab ἀμπελουργὸς; ab ἄμπελος, etiam comp. cum φύτωρ, ορος, ὁ, sator, genitor; (à φύω, nascor) est ἀμπελοφύτωρ, ορος, vitium sator. epith. Bacchi.

Ἀμπελὼν, ῶνος, ὁ, vinea. Th. ἄμπελος.

Ἀμπέμψας, remisisti, Poët. pro ἀνέπεμψας. 2. sing. a. 1. verbi ἀναπέμπω.

Ἀμπεπαλὼν, sursùm vibrans, a. 2. part. Poët pro ἀναπαλὼν, & inserto augmento præteriti: ab ἀναπάλλω. Th. πάλλω.

Ἀμπέσαι, Lacon. vel Æol. pro ἀμφιέσαι, ex ἀμφιέννυμι.

Ἀμπέτασον, Poët. pro ἀνάπετασον, a. 1. imperat. ab ἀναπετάζω, expando, explico, aperio: ab ἀνὰ, & πετάω, άζω, & πετάννυμι.

Ἀμπέχομαι, induor, Æolic. pro ἀμφιέχομαι.

Ἀμπέχονον, ου, τὸ, vestitus: ab ἀμπέχω, circundo: ex ἀμφὶ, & ἔχω.

Ἀμπεχόνη, ἡ, cultus corporis, vestitus; vestimentum, & ἀμπεχόνιον, ου, τὸ, palliolum, toga; dimin. ab ἀμπέχονον; & Th. idem.

Ἀμπηδάω, subsilio, sursum salio, pro ἀναπηδάω. Th. πηδάω.

Ἄμπηρος, mutilus, mutilatus; pro ἀνάπηρος, ὁ καὶ ἡ, idem quod Th. πηρὸς, οῦ, ὁ, mutilus.

Ἀμπίμπλημι, repleo, Plut. pro ἀναπίμπλημι; ex ἀνὰ, & πίμπλημι; idem quod Th. πλήθω, impleo.

Ἀμπισχεῖν, induere, præs. inf. verbi ἀμπισχέω· vel a. 2. inf. ab ἀμπέχω.

Ἀμπίσχομαι, pro quo etiam dici tur, ἀμπισχνοῦμαι; idem quod ἀμπέχομαι, induor; ab ἀμπέχω, induo, &c. pro quo etiam legitur ἀμπίσχω; idem.

Ἀμπλακίης, gen. Ion. ab ἀμπλακία, ας, ἡ, erratum. Th. πλάζω.

Ἀμπλακὼν, qui erravit, a. 2. part. act. ab ἀμπλακέω, pecco, delinquo, f. ήσω. Th. πλάζω.

Ἀμπλάκιον, & ἀμπλάκημα, idem quod ἀμπλακία, peccatum; sic, ἀμπλακίσκω, idem quod ἀμπλακέω, pecco; quod peccatum homines miserè involvat; παρὰ τὸ ἀναπλέκεσθαι ἡμᾶς; sed Ἀμπλάκιος, & ἀμπλάκητος, peccato carens, justus; seu, qui non abhorret & frustratur. Sophocl. ex α priv. cum μ. inserto, & πλακία, error. Th. idem.

Ἀμπλέκω, idem quod (& positum, poëticè. pro) ἀναπλέκω, implico; item, amicio. Th. πλέκω, necto.

Ἀμπλίας. ου, nomen viri, Lat. Amplus.

Ἄμπνευμα, ατος, τὸ, respiratio, Poët. pro ἀνάπνευμα· ut & ἀμπνοὴ pro ἀναπνοὴ, idem. Th. πνέω.

Ἀμπνέω, & ἀμπνείω, respiro, pro ἀναπνέω.

Ἄμπνευσις, εως, ἡ, respiratio; (ἀνάψυξις) item, ἀμπνοὴ, idem; poëticè, pro ἀνάπνευσις, & ἀναπνοή; ex ἀνὰ, & πνέω, flo, spiro.

Ἀμπνύνθη, 3. sing. a. 1. ind. Ion. pro ἠμπνύνθη, respiravit, ab ἄμπνυμαι, pro ἀνάπνυμαι, Poet. ex ἀνὰ, & πνέω.

Ἀμπολεῖν, animo volutare, Poët. Syncop. pro ἀναπολεῖν. Th. πολέω.

Ἀμπόλιν, per urbem, Poët. pro ἀνὰ πόλιν.

Ἀμπόνον, pro ἀνὰ πόνον, à πόνος.

ἈΜΠΡΟ'Ν, οῦ, τὸ, funis quo boves trahuntur.

Ἀμπρεύω, traho, more boum, seu jumentorum; item, bajulo; ab ἀμπρὸν, funis per juga tentus, &c.

Ἀμπτάμενα, revolantia, pro ἀναπτάμενα, a. 2. part. m. ab ἀνίπταμαι. Th. ἵπταμαι.

Ἀμπυκάζειν, religare; item, frænare, & coronare. Eust. item, ἀμπυκίζειν, Eust. Notat dici, τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας, vel τὰς ἐμπροσθίας τρίχας ἀναδεῖν; h. e. antias, & capronas, (ità enim dicuntur anteriores crines qui in faciem defluunt) religare, & adstrictos tenere. Utrumq; ab ἄμπυξ, funiculus auratus, quo comæ in equorum frontibus sparsæ colliguntur; & tribuitur etiam mulieribus, pro vitta qua fluxi crines constringuntur; vel qua comis jam colligatis superinducebatur.

Ἀμπυκίδην, acc. ab Ἀμπυκίδης, ου, ὁ, Ampyci filius.

ἌΜΠΥΞ, υκος, ὁ καὶ ἡ, reticulum muliebre: q. ab ἀμπέχω, circumdo.

Ἄμπωσις, seu ἄμπωτις, per Sync. pro ἀνάπωσις, reciprocatio æstûs, quod ab ἀναπίνω, resorbeo. Th. πίνω.

Ἀμποτίζω, resorbeo, ingurgito; ut πέλαγος ἀμποτίζον, apud Phil. mare refluens, &c. idem quod ἀναπίνω, q. d. rebibo.

ἈΜΥΓΔΑΛΕ'Α, ας, ἡ, amygdalus: παρὰ τὸ ἐν τῷ μέσῳ τὸ χλωρὸν ὥσπερ ἀμυχὰς ἔχειν πολλάς. Hinc per Metathesin Angl. Almond.

Ἀμυγδάλη, ἡ, ἀμυγδαλὶς, ίδος, ἡ, & ἀμύγδαλον, ου, τὸ, amygdalum; fructus amygdalinæ arboris; unde, ἀμυγδάλινος, ου, ὁ, amygdalinus; i. e. confectus ex amygdalis; & ἀμυγδαλίτης, ου, ὁ, amygdalites, aliquam similitudinem habens cum amygdala; Plin. item, ἀμυγδαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, & ἀμυγδαλόεις, εντος, ὁ, amygdalæ speciem gerens; Nicander. Omnia ab ἀμυγδαλέα, Ionicè, ἀμυγδαλέη, & contractè, ἀμυγδαλῆ; amygdala arbor; quæ & nux græca dicitur. Unde etiam ἀμυγδαλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀμυγδαλώδης; ab εἶδος, εος, τὸ, species à Th. εἴδω, video; item ἀμυγδαλοκατάκτης, ου, ὁ, Amygdalarum seu amygdalorum fractor; homo scil. vel instrumentum quo confringuntur amygdalæ. Th. ἄγω, frango; unde κατάγω, confringo, &c.

Ἄμυσμα, vide ἀμύσσω.

Ἄμυδις, Poët. seu Æol. pro ἅμα.

ἈΜΥΔΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, subobscurus: Ἄμυδρος, humidus. An ab ἅμα, & ὕδωρ?

Ἀμύελος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens medulla; ex α priv. & μυελὸς, οῦ, ὁ, medulla.

Ἀμύζω, fut. ύσω, sugo, lac premo; sicco; idem quod Th. μύζω.

Ἀμύητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non initiatus: ab α, & μυέω.

Ἀμυθάν, ᾶνος, ὁ, Poët. pro Ἀμυθάων, άονος, nomen viri.

Ἀμύθητος, dictu perdifficilis; incessabilis; inexplicabilis; qui dicendo exprimi non potest; Demosth. ex α, priv. & μυθέομαι, dico, dictito. Th. μῦθος, ου, ὁ, verbum, sermo, oratio; λόγος. item, fabula; unde, ἄμυθος, fabularum expers; in quo nullæ fabulosæ narrationes. Plut.

Ἀμυκαλαὶ, αἱ, jaculorum spicula & cuspides; παρὰ τὸ ἀμύσσειν; inquit Hesych.

Ἀμύκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, expers mugitus seu mugituum; Epigr. ex α, & μυκάω, mugio.

Ἀμύκλαθεν, adv. ἐκ τῶν ἀμυκλῶν. Ἀμύκλαι, ῶν, αἱ, Laconici calceamenti genus.

Ἀμυκλαΐσδεν, Dor. pro Ἀμυκλαΐζειν, Laconicè loqui.

Ἀμύκτης, naribus carens; strabo: ex α, priv. & μυκτὴρ, ῆρος, ὁ, naris, nasus.

Ἀμυκτικὸς, οῦ, ὁ, vim habens dilacerandi & dilaniandi; unde ἀμυκτικῶς; idem quod ἀμὺξ, adv. q. d. vellicatim, discerptim; Nicand. sed ἄμυξ, υκος, ἡ, idem quod ἄμυξις, εως, ἡ, ἄμυγμα; & ἀμυγμὸς, οῦ, ὁ, vellicatio, laniatio, laceratio, &c. Th. ἀμύσσω, vellico, discerpo; unde etiam Ἀμυχὶ, & ἀμυχηδὸν; adv. q. vellicatorie, vellicatim; cum vellicatione, seu per vellicationem; discerptim, &c. item, ἀμυχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, similis ταῖς ἀμυχαῖς; in quo cutis veluti carpta ac vellicata unguibus videtur. Hippocr.

Ἄμυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, non molitus: à μύλη. ἄμυλον, τὸ, amylum.

Ἀμύμονα, acc. sing. ab ἀμύμων.

ἈΜΥ'ΜΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, inculpatus: q. d. ἀμώμων· vel ἄμωμος, qui nihil commisit τῷ μώμῳ, hoc est, derisione dignum: à μύζω, derideo: per Syncop. τοῦ γ, pro ἀμύγμων.

Ἄμυνα, ης, ἡ, propulsatio injuriæ; & ἀμεινὴ, ης, ἡ, auxilium: ab ἀμύνω.

Ἀμῦναι, a. 1. inf. act. ἀμυνθήσομαι, f. 1. pass. ἀμύναθι, a. 1. inf. m. ἄμυνον, a. 1. imperat. act. ἀμυνέμεν, inf. Ion. pro ἀμύνειν, ut ἀμυνέμεναι, Dor. ἀμυνεῦσι, Ion. pro ἀμυνοῦσι, 3. pl. f. ab ἀμύνω.

Ἀμυνίας, ου, ὁ, pro ἀμυντικὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἀμυντήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. auxiliatorius; propulsatorius, expulsorius; ad injuriam propulsandam aptus; instru-

instructus ad defensionem, &c. Th. ἀμυνω, pro quo Atticè dicitur ἀμυνάθω, (ut διωκάθω, pro διώκω) auxilior; ut Aristoph. in nebulis; ἀμυνάθετε μοὶ τυπτομένῳ; opem ferte mihi vapulanti.

Ἀμύντας, ου, ὁ, Amyntas, pater Philippi regis Maced.

Ἀμύντωρ, ορος, ὁ, nom. propr. viri.

ἈΜΥ´ΝΩ, f. νῶ, auxilior. p. ἤμυγκα. a. 1. ἤμυνα. a. 1. m. ἠμυνάμην, ω, ατο. f. 1. m. ἀμυνοῦμαι. ἀμυνω, ης, η, a. 1. sub. act. Hinc ἀμύντωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, & ἀμυντὴρ, ῆρος, ὁ, auxiliator.

Ἀμυξ, ἀμυξ, & ἄμυξις, &c. vide ἀμυκτικός.

Ἀμύξεις, lacerabis, f. 1. verbi.

Ἄμυος, musculis carens; vel in quo musculi prorsus non apparent; Gal. apud Hippocr. ex α priv. & μῦς, υὸς, ὁ, mus; item, musculus.

Ἀμύρισος, unguentis carens; Plut. ex α priv. & μύρον, ου, τὸ, unguentum; unde, μυρίζω, unguentis imbuo, inungo, &c.

ἈΜΥ´ΣΣΩ, vel ἀμύττω, rado unguibus, lacero, f. ξω. p. ἤμυχα. a. 1. inf. m. ἀμύξασθαι· ab ἅμα, q. ἁμύσσω. Hinc ἄμυξις, εως, ἡ, & ἄμυγμα, τος, τὸ, vellicatio, laniatio, scarificatio: & ἀμυχμὸς, οῦ, ὁ, ac ἀμυχὴ, ῆς, ἡ, laceratio, vulnus.

Ἀμυστὶ, adv. raptim, & sine respiratione: ab α, & μύω.

Ἄμυστις, ιδος, ἡ, potandi genus, cùm poculum largius ἀμυστὶ exsiccatur; item poculi genus: à μύω.

Ἀμυστίζω, idem quod ἀμυστὶ πίνω; hiante ore bibo, & largo haustu. Plut. nam ἄμυστις, ιος, vel ιδος, ἡ, est, largus haustus; ab ἀμυστὶ; absque labiorum compressu; hoc est, patente ore.

Ἄμυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀμύητος; profanus, sacrorum imperitus; ex α priv. & μύστης, ου, ὁ, mysta; qui initiatur sacris; sive sacra discens; à μυέομαι, initior sacris. Th. μυέω, doceo seu instruo vel initio in sacris.

Ἀμυσαρὸς, οῦ, ὁ, nullo contaminatus scelere & piaculo; ὁ οὐ μυσαρὸς; indè enim factum volunt; ex α priv. & μύσος, εος, τὸ, scelus; unde, μυσὸς, ου, ὁ, & μυσαρὸς, detestandus.

Ἀμύω, inclino, cado; καταπίπτω, Apollon. festino, propero; apud Atticos; inquit Suidas.

Ἀμφ', pro ἀμφί.

Ἀμφαγαπῶντες, præs. part. pl. ab ἀμφαγαπάω, valde diligo.

Ἀμφαγνοῶ, contractè, pro ἀμφαγνοέω, ῶ; ex parte ignoro; in quibusdam ambigo; ex ἀμφὶ & ἀγνοέω.

Ἀμφαδὰ, ἀμφάδην, & ἀμφαδὸν, palàm, adv. pro ἀναφανδὸν, & ἀναφανδά· hinc ἀμφάδιος, manifestus: ἀμφαδίη, ης. ἀμφαδίην, manifestè, adv. Omnia à φαίνω.

Ἄμφαινε, Poët. pro ἀνέφαινε, 3. sing. imperf. Ἀμφαίνω, pro ἀναφαίνω, ostendo.

Ἀμφάκης, Dor. pro ἀμφήκης.

Ἄμφανε, Poët. pro ἀνέφανε, 3. sing. a. 1. vel 2. act. verbi ἀναφαίνω.

Ἀμφαξονέω, exorbito, cùm ἄξων currus in utrumq; latus vergit, & non rectè hæret.

Ἀμφαράβιζον, circumstrepebant, imperf. Ion. ab ἀμφαραβίζω, ex ἀμφὶ, & ἀραβέω. Sunt qui leg. ἀμφαράβιζον.

Ἀμφαριστερὸς, οῦ, ὁ, lævus utraque manu; qui dextrâ ut sinistrâ utitur; q. d. ambisinister; ὁ ἀμφοτέρωθεν ἀριστερός. Aristoph. exponitur etiam sinister & infælix: ex ἀμφὶ, & ἀριστερός.

Ἀμφασίη, ης, ἡ, obmutescentia, Ion. & Poët. metri gratiâ, pro ἀφασία, ας, ἡ, loqui non posse, stupor quo vox intercipitur: ex α, & φημί.

Ἀμφαυξις, ἡ, truncus abietis post ramos recisos.

Ἀμφαΰω, circùm sono; ex ἀμφὶ, αὔω, clamo.

Ἀμφαφάασθαι, circumtractari, pro ἀμφαφᾶσθαι· ab ἀμφὶ, & ἀφάω.

Ἀμφέπεπε, imperf. m. ab ἀμφέπομαι, foveo, agito. ἄμφεπε, 3. imperf. Ion. ab ἀμφέπω, persequor. Th. ἕπω.

Ἀμφεκάλυπτον, imperf. cooperiebant: ἀμφεκάλυψε, a. 1. ab ἀμφικαλύπτω, circumtego. Th. καλύπτω.

Ἀμφεκάρη, circumtruncatus est, 3. sing. a. 2. ind. pass. ab ἀμφικείρομαι. Th. κείρω.

Ἀμφέλκω, idem quod περιέλκω, circumquaq; traho; q. d. circumtraho; ex ἀμφὶ & ἕλκω.

Ἀμφεπονήθη, consumpsit, 3. sing. a. 1. ind. pass. ab ἀμφιπονέομαι.

Ἀμφέπω, idem quod ἀμφιέπω.

Ἀμφέρεσθαι, Poët. Syncop. pro ἀναφέρεσθαι, recipere: ab ἀναφέρω.

Ἀμφέστην, a. 2. ind. ab ἀμφίστημι, circumsto. Th. ἵστημι.

Ἀμφεύγω, poëticè pro ἀναφεύγω, effugio, evado.

Ἀμφεφόβηθεν, utrinq; in fugam conjecti sunt, a. 1. Bœot. pro ἀμφὶ ἐφοβήθησαν, à φοβέομαι.

Ἀμφέφυγες, evasisti, 2. sing. a. 2. ind. act. verbi ἀμφιφεύγω. Th. φεύγω.

Ἀμφέχυτο, pro ἀμφικέχυτο, circumfusus erat, plusq. p. pass. Ion. ab ἀμφιχέω. a. 1. ἀμφεχύθην. Th. χέω.

Ἀμφήκης, εος, ὁ, ἡ, utrinque acutus, aut anceps: ab ἀκὴ, mucro; q. ἀμφὶ ἀκὴν ἔχων.

Ἀμφῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, adolescens ad justam ætatem accedens; ex ἀμφὶ, & ἡλικία, ætas.

Ἀμφημερινὸς, οῦ, ὁ, & ἀμφήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, quotidianus; ex ἀμφὶ, & ἡμερινὸς, οῦ, ὁ, diurnus. Th. ἡμέρα, dies.

Ἀμφηρεφέα, acc. sing. ab ἀμφηρεφὴς, έος, ὁ, ἡ, undique tectus: ex ἀμφὶ, & ἐρέφω.

Ἀμφήρης, utrinque instructus remis; à cujus utraq; parte remigari potest; ut ἀμφήρεις νῆες, & Metaph. ἀμφῆρες στόμα, utrinque comedens; vel utrinque instructum dentibus, &c. Indè, etiam, ἀμφηρικὸν ἀκάτιον, ambireme acatium; in quo unusquisque remex remis binis remigat, &c. ex ἀμφὶ, & ἐρέσσω, vel, ττω, remigo; unde ἐρέτης, ου, ὁ, remex, &c.

Ἀμφήριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, anceps, controversus: ab ἔρις.

ἈΜΦΙ', præpositio, circa; cum genitivo quoque de, propter, per; cum accus. circa, & circiter; cum dat. circùm, circa, de, propter, contra.

Ἀμφιάζομαι, & Ἀμφιάζω, induo, f. άσω. p. pass. ἠμφίασμαι. Hinc ἀμφίασμα, ατος, τὸ, indumentum, vestis: ab ἀμφιέννυμι.

Ἀμφίαλος, mari cinctus; circumquaque habens mare, &c. Epithetum insulæ: ex ἀμφὶ, circa, circùm; & ἅλς, ἁλὸς, mare.

Ἀμφιάραος, ου, ὁ, peritissimus vates, Oïclei filius: unde & Οἰκλείδης, vocatur à Pindaro.

Ἀμφιαχυῖαν, acc. part. p. m. f. g. ab ἀμφιάχω, seu ἀμφιαχέω, circumsono.

Ἀμφιβαίνω, circumeo, lustro, f. βήσομαι· ex ἀμφὶ, & βαίνω. p. βέβηκα.

Ἀμφιβάλη, a. 2. sub. ἀμφιβαλοῦ, a. 2. imperat. m. ex Ἀμφιβάλλω, circumjicio, circundo: ex ἀμφὶ, & βάλλω.

Ἀμφιβὰς, a. 2. part. act. ab ἀμφιβαίνω.

Ἀμφιβασίη, ης, ἡ, Ion. pro ἀμφισβήτησις, dissensio, disceptatio.

Ἀμφίβασις, εως, ἡ, circuitio; acc. ἀμφίβασιν· ex ἀμφιβαίνω.

Ἀμφιβατέω, μ. ήσω. p. ηκα; dubito; ἀμφιβατεῖν, ἀμφισβητεῖν. Hesych. ex ἀμφὶ, & βατέω.

Ἀμφιβέβηκας, tueris, p. ex ἀμφιβαίνω.

Ἀμφίβιος, ου, ὁ, ἡ, q. utrimq; vitam habens. pl. n. g. ἀμφίβια. Ex ἀμφὶ, & βίος, vita.

Ἀμφίβλημα, indumentum, tegumentum: ex ἀμφιβάλλω, quod vide.

Ἀμφίβληστρον, ου, τὸ, rete piscatorium, reticulum: ex ἀμφὶ, & βάλλω.

Ἀμφιβόητος, ου, ὁ, ἡ, circumsonus, ex ἀμφὶ, & βοάω.

Ἀμφιβολία, ας, ἡ, ambiguitas: ἀμφίβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, ambiguus: ex ἀμφὶ, & βάλλω.

Ἀμφίβροτος, ου, ἡ, circa hominem tegens undique: ex ἀμφὶ, & βροτός.

Ἀμφίβροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, undequaque madidus; temulentus; in Epigr. madefactus; ex ἀμφὶ, & βρέχω.

Ἀμφίβωπς, idem quod ἀμφιβόητος, circumquaq; celebratus; περιβόητος; in Epigr. ex ἀμφὶ & βοάω.

Ἀμφιγέγηθε, circùm oblectatus est, 3. sing. p. m. ab ἀμφιγηθέω. Th. γηθέω.

Ἀμφίγαιος, vicinus, finitimus; q. circumterraneus; apud Dionys. de situ orbis; ex ἀμφὶ, & γαῖα, terra.

Ἀμφίγυος; Hesych. ἀξίνη, securis; anceps, nimirum & bipennis; Metaph. enim in hoc compos. γύος, signif. τὴν ἀκὴν, aciem; propriè autem genam.

Ἀμφιγνοέω, aliquâ ex parte cognosco, dubito, f. ήσω. p. κα. Ex ἀμφὶ, & νόος.

Ἀμφίγονος υἱὸς, privignus; qui ex priore est uxore; Hesych. Etym. ex ἀμφὶ, & γονὴ, seu γόνος, quæ vide.

Ἀμφιγυήεις, εντος, ὁ, utroque pede claudus, Vulcani epith. ex ἀμφὶ, & γυῖς.

Ἀμφιγυόω, ῶ; unde ἀμφιγυῶσαι, quod exp. ἀκρωτηριάσαι, i. e. extremas partes amputare, item, utrinq; terræ infigere; utrinq; depangere, &c. ex ἀμφὶ, & γυόω, Vide.

Ἀμφίγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, utrinque acutus: ab ἀμφὶ, & γυὸς, vel γυῖον. Ut ἀμφίγυον ἔγχος, quod potest utrinque lædere

γῦα, vel utrinque γυῶν, claudos reddere.

Ἀμφιδαὴς, utrinque secans; ut ἀμφιδαὴς μάχαιρα, apud Suid. ex ἀμφὶ, & δαίω, divido.

Ἀμφιδαίω, circumaccendo, Il. ζ. Th. δαίω, uro.

Ἀμφιδάμας, αντος, ὁ, Amphidamas, nomen propr. q. à δαμάζω.

Ἀμφιδάσεαν, acc. f. g. ab ἀμφιδάσυς, utrinq; hirsutus. Th. δασύς.

Ἀμφιδέδηα, p. m. ἀμφιδέδηε, 3. sing. pl. p. m. Ion. ex ἀμφὶ, & δαίω, divido, convivor, scio, comburo.

Ἀμφιδέες, catenæ, annuli: ex ἀμφὶ, & δέω, ligo.

Ἀμφιδέμω, circumædifico; ex ἀμφὶ & δέμω.

Ἀμφιδέξιος, ου, ὁ, ambidexter, ambiguus. Th. δεξιά.

Ἀμφιδέρχθης, 2. sing. a. 1. ind. pass. Ion. verbi ἀμφιδέρκομαι, circumspicio, f. ξομαι. Th. δέρκω.

Ἀμφιδεύταλος, ου, ὁ, postremus, minutissimus: ab ἀμφὶ, & δεύτατος.

Ἀμφιδινέω, circumvolvo: ἀμφιδεδίνημαι, p. pass. à δινέω.

Ἀμφιδοκεύειν, observare capiendi causâ. Vide δοκεύειν.

Ἀμφίδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, anceps: ἀμφιδοξέω, ambigo: à δόξα.

Ἀμφίδορος, utrinq; excoriatus; seu, cui circumquaq; detracta pellis est, &c. ex ἀμφὶ, & δέρας, ατος, τὰ, pellis, corium; unde δορὰ, ἡ, excoriatio, &c.

Ἀμφίδουλος, natus utroque parente servo; & ipse servus; ex ἀμφὶ, & δοῦλος.

Ἀμφίδρυπτος, ου, ὁ, ἡ, undique laceratus. Pro eodem dicitur ἀμφιδρυφὴς, & ἀμφίδρυφος· à δρύπτω, lacero.

Ἀμφίδυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, quod utrinq; potest δύεσθαι, i. e. subiri.

Ἀμφιδὺς, indutus, a. 2. part. act. ab ἀμφιδύμι. Th. δύμι.

Ἀμφιέμενος, indutus, p. part. pass. ab ἀμφιέννυμι.

Ἀμφιελίσσας, utrinq; agitatus, acc. pl. f. g. ab ἀμφιέλισσος, ου, ὁ, ἡ, ab εἰλίσσω, volvo. Th. εἰλέω.

Ἀμφίεμαι, idem quod ἀμφιέννυμαι; induor; à seq. activo ἀμφιεννύω, induo, circuminduo, &c.

Ἀμφιέννυμι, vestio, f. έσω. p. pass. ἠμφίεσμαι, & ἠμφίειμαι ex ἀμφὶ, & ἕννυμι.

Ἀμφιέποντες, gubernantes, præs. part. ex ἀμφὶ, & ἕπω, tracto, ago.

Ἀμφιέπω, & ἀμφέπω; circumtracto; circa quidpiam versor, & occupatus sum; item, persequor, &c. ex ἀμφὶ, & ἕπω, cum aspero, operor, ago, tracto, &c. item, sequor; at ἔπω, cum tenui, dico, &c.

Ἀμφιεσάμενος, a. 1. m. part. ab ἀμφιέννυμι.

Ἀμφιέσῃ, 3. sing. a. 1. sub. Ἀμφίεσμαι, Ion. pro ἠμφίεσμαι, p. ind. pass. ab ἀμφιέννυμι.

Ἀμφίεσμα, ατος, τὸ, vestimentum, indumentum: ab eod. Th.

Ἀμφιετάζεσθαι, & ἀμφιετίζεσθαι, quotannis recurrere, & quasi in orbem redire: ex ἀμφὶ, & ἔτος, εος, τὸ, annus.

Ἀμφιετὶς, vel ἀμφιετεὶ; adverb. quotannis; item, ἀμφιετίω, quotannis sacrifico; ἀμφιετηρὶς, ίδος, ἡ, festum anniversarium; & ἀμφιετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, annuus, anniversarius: ex ἀμφὶ, & ἔτος, εος, τὸ, annus.

Ἀμφιζάνω, ab ἱζάνω, adhæreo, circumsedeo, f. ήσω. Th. ἵζω.

Ἀμφιηκὴς, anceps, utrinq; acutum; idem, & ejusd. Th. & comp. cum ἀμφήκης, quod vide.

Ἀμφιθάλασσος, ου, ὁ, ἡ, qui utrinq; mari cingitur: ex ἀμφὶ, & θάλασσα.

Ἀμφιθαλὴς, έος, ὁ, ἡ, circumfloridus, item patrimus & matrimus. Th. θάλλω.

Ἀμφιθάλλω, undiq; vireo & floreo. Th. θάλλω.

Ἀμφιθάλαττος πόλις, urbs quæ mari circumluitur; mari circumflua; ut Corinthus. Th. θάλασσα vel θάλαττα.

Ἀμφιθέατρον, locus ex omni parte spectabilis; amphitheatrum; ex ἀμφὶ, & θέατρον, quod vide.

Ἀμφίθετος, ου, ὁ, ἡ, qui utrinq; poni potest: ab ἀμφὶ, & τίθημι.

Ἀμφιθέω, circumcurro: à θέω.

Ἀμφίθρεπτος, circum concretus, & coagulatus; ut ἀμφίθρεπτον αἷμα· ex ἀμφὶ, & τρέφω, i. e. πήγνυμι; concrescere facio.

Ἀμφίθυρος, ου, ὁ, ἡ, domus quæ anticas & posticas fores habet. Th. θύρα.

Ἀμφικαλύψῃ, 3. sing. a. 1. sub. ἀμφικαλύψει, 3. sing. f. 1. opt. ab ἀμφικαλύπτω, circumtego. Th. καλύπτω.

Ἀμφικαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, utrinq; ansatus, biceps. Th. κάρηνον, vel κάρα.

Ἀμφικεάσας, circumscindens, dividens, a. 1. part. act. Poët. pro κεάσας, verbi ἀμφικεάζω.

Ἀμφικέλευθος, utrinq; viam habens; à κέλευθος, ου, ἡ, via.

Ἀμφικίονες, circumcirca columnis suffulti; ex ἀμφὶ, & κίων, ονος, ὁ, columna.

Ἀμφίκλαστος, ex omni parte fractus; ex ἀμφὶ, & κλαίω, vel κλάω, frango.

Ἀμφίκλαυστος, qui circumcirca defletur. Th. κλαίω, Vi.

Ἀμφίκλυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, circumfluus: ἀμφοτέρωθεν κλυστὸς, καὶ κλυζόμενος.

Ἀμφίκοιτος, lectum ambiens; à κοίτη.

Ἀμφίκομος, ου, ὁ, ἡ, late comans, undique frondosus: ex ἀμφὶ, & κόμη.

Ἀμφίκοπον, utrinq; scindens. Th. κόπτω, scindo; unde κοπὴ, sectio, &c.

Ἀμφίκορος, medius inter tres fratres. Hesych. Suid. ex ἀμφὶ, & κόρος, seu κόρος, puer. Th. κορέω, purgo.

Ἀμφίκουρος, circumquaq; rasus. Th. κείρω, unde κουρὰ, tonsura, & ἀμφικείρω, circumtondeo, &c.

Ἀμφικέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, utrinque habens caput; vel, circumcirca capitatus; per Sync. pro ἀμφικάρηνος, à Th. κάρηνον, caput; unde κάρηνον, τὸ, idem.

Ἀμφικρέμαμαι, circumpendeo. Th. κρεμάω.

Ἀμφίκρημνος, utrinque præcipitium habens; circumpræceps, &c. à Th. κρημνός.

Ἀμφικτίονες, iidem, qui Homero περικτίονες, i. e. οἱ περιοικοῦντες, qui circumcirca habitant, &c. ex ἀμφὶ, & κτίζω, i. e. οἰκίζω, habito.

Ἀμφικυλίσας, Æol. & Poët. pro ἀμφικυλίσας, a. 1. part. Th. κυλίω.

Ἀμφικύπελλον, ου, τὸ, poculum rotundum & utrinq; ansatum: ex ἀμφὶ, & κύπελλον, cyathus. Nota δέπας semper cum ἀμφικύπελλον adjungi.

Ἀμφίκυρτος, utrinq; declivis, seu gibbosus; ut luna apparet nondum semiplena. vide Th. κυρτός.

Ἀμφίλαιος, utraq; manu lævus; à Th. λαιός.

Ἀμφίλαλος, circumquaque loquax; passim loquax, &c. à Th. λαλέω, loquor; unde λάλος, qui loquitur, &c.

Ἀμφιλαχαίνω, circumcirca fodio: à λαχαίνω.

Ἀμφιλαφὴς, έος, ὁ, ἡ, ingens, magnus; q. ἀμφιλαβὴς, παρὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν λαβεῖν, quod utrinq; capi debeat.

Ἀμφιλέγω, dubito, dubia dico, & obliqua, &c. unde ἀμφίλεκτος, ambiguus, anceps, Th. λέγω.

Ἀμφιλογία, ας, ἡ, disceptatio, ubi ex utraque parte contenditur: ex ἀμφὶ, & λέγω.

Ἀμφίλογος, dubius, controversus; unde ἀμφιλογέω, idem quod ἀμφιλέγω, & ejusd. Th. & comp.

Ἀμφίλοχος, ου, ὁ, Amphilochus, nom. propr.

Ἀμφίλυκος, ου, ὁ, ἡ, sublustris: à λύκη, lux prima; vel à λύκος, quod sit similis λυκείη, lupinæ pelli, quæ est cinerei coloris: vel à λύγη, tenebræ.

Ἀμφίμαλλος, utrinque villosus, & hirsutus; ut ἑτερόμαλλος, qui tantum una parte villos habet; à Th. μαλλὸς, vellus; lana promissa.

Ἀμφιμάσασθε, ἀπομάξατε, abstergite, a. 1. m. imper. à μάζω, f. ξω, & σω, purgo.

Ἀμφιμάτερος, ω, ὁ, ἁ, Dor. pro ἀμφιμήτερος, qui est in matrice seu utero. Th. μήτηρ.

Ἀμφιμάχωμαι, circumpugnavero, præs. sub. Th. μάχομαι.

Ἀμφιμέλαιναι, utrinq; nigræ. Sic dicuntur φρένες, quòd ira tanquam fumo quodam denigrentur. Th. μέλας.

Ἀμφιμέμυκε, circùm mugiit, p. m. ab ἀμφιμυκάω.

Ἀμφιμήτωρ, apud Æschyl. ἑτερομήτωρ, ἀμφίγονος; frater ex patre eodem, alia vero matre. Th. μήτηρ.

Ἀμφιμιγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, undiq; mixtus. Th. μίγνυμι, misceo.

Ἀμφίνεικος, de quo contrariis sermonibus pugnatur; à Th. νεῖκος, εος, τὸ, jurgium, contentio.

Ἀμφινέμομαι, circumpascor, incolo: à νέμω.

Ἀμφινοέω, ambigo, idem quod ἀμφιγνοέω, quod vide.

Ἀμφιξέω, circumrado, f. ξέσω. a. 1. ἀμφέξεσα· à ξέω.

Ἀμφίξοος, utraque parte radens; ab eod. Th.

Ἄμφιον, indumentum, amictus, pallium; ab ἀμφιέννυμι, induo.

Ἀμφιορκία, ας, ἡ, jusjurandum ab utroq; litigatorum præstitum; à Th. ὅρκος, jusjurandum.

Ἄμφιος, ου, ὁ, Amphius, nom. propr.

Ἀμφιπαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, circumquaq; firmus; vel firmiter hærens. Nonn. à Th. πήγνυμι, compingo, &c.

Ἀμφίπαλτος, ου, ὁ, ἡ, peltis densus: à παλτόν.

Ἀμφιπάτωρ, ορ☉, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ ex alio patre est, sed eadem matre; ex ἀμφὶ, & πατὴρ, pater.

Ἀμφίπεδ☉, ου, ὁ, ἡ, campis undiq; cinctus: ex ἀμφὶ, & πέδον.

Ἀμφιπελέκη, ης, ἡ, securis anceps; bipennis; Item, ἀμφιπέλεκκ☉, capulus securis, bipennis manubrium; ex ἀμφὶ, & πέλεκυς, εως, ἡ, securis, bipennis.

Ἀμφιπένομαι, satago circa aliquid: à πένομαι.

Ἀμφιπεριεκτίεσι, vicinis, dat. pl. ab ἀμφιπεριεκτίων. Th. κλίζω.

Ἀμφιπεριστρέφεσκε, imperf. Ion. ab ἀμφιπεριστρέφω, circumverto: ex ἀμφὶ, περὶ, & στρέφω.

Ἀμφιπεριστρέφω, idem quod περιστρέφω, quod vide.

Ἀμφιπεριτρίζω, vel τρύζω, circumstrideo; ex ἀμφὶ, περὶ, & τρίζω, vel τρύζω, strideo.

Ἀμφιπεριφθινύθω, circumquaq; corrumpor, & pereo; Hom. hymn. in Ven. ex ἀμφὶ, περὶ, & φθίνω, neutr. corrumpor, consumor, pereo, &c. unde φθινύθω, quod vide.

Ἀμφιπεσοῦσα, amplexa, a. 2, part. f. g. ab ἀμφιπίπτω.

Ἀμφιπιάζω, circumcirca premo, vel constringo, ex ἀμφὶ, & πιάζω, idem quod Th. πιέζω, premo, &c.

Ἀμφίπηρ☉, idem quod Th πηρὸς, mancus, mutus, cæcus.

Ἀμφιπίπτειν τινὰ, aliquem amplecti. Th. πίπτω.

Ἀμφιπλέκω, circumnecto, in Epigr. Th. πλέκω.

Ἀμφιπλὴξ, & ἀμφίπληκτ☉, utrinque percutiens, vel feriens; aut, utrinque percussus; ut ἀμφιπλὴξ γῆ; Isthmus; q. d. qui utrinq; percutitur à maribus; Pollux. à Th πλήσσω, vel ἥπω, percutio; unde πληκτὸς, percussus.

Ἀμφιπλίσσω, exp. περιβαίνω, item, ἀμφιπλὶξ; exp. περιβάδην; & ἀμφιπλίσσομαι, seu ἵπομαι; absilio; saltu me proripio; seu aufugio: à Th. πλίσσω.

Ἀμφιπολεύω, f. εύσω, obambulo, comitor: à πολέω, versor, Poët. πολεύω.

Ἀμφίποκ☉, utrinq; villosus, ut ἀμφίποκοι τάπητες; tapetes utrinq; villosi, i. e. ἀμφίμαλλοι, à Th. πόκ☉, vellus.

Ἀμφίπολις, εως, ἡ, nomen urbis.

Ἀμφίπολ☉, ου, ὁ, ἡ, minister, vel ministra; hinc ἀμφιπολεῖν, famulari: ex ἀμφὶ, & πολέω, versor.

Ἀμφιπονῶ, seu, ἀμφιπονέομαι; satago circa; occupor circa; item, absumo. Plut. à πονέω, quod vide.

Ἀμφιποτάομαι, circumvolito: à ποτάομαι.

Ἄμφιπποι, οἱ, dicuntur in veteri acie militari; qui duobus equis, una ligatis, sine ephippiis, vehuntur; quiq; ex alio in alium transiliunt, si usus requirat; ex ἀμφὶ, & ἵππ☉.

Ἀμφιπποτοξόται, equites, seu equestres sagittarii; ex ἀμφὶ, ἵππ☉, & τόξον; quæ vide.

Ἀμφιπρηνύω, undique promineo, seu propendeo; ex ἀμφὶ, & πρηνύω, promineo, propendeo; ex πρὸ, & νεύω, innuo; item, vergo, inclino, propendeo, &c.

Ἀμφιπρόσωπ☉, bifrons, Janus sic dicitur, apud Plut. in Numa. ex ἀμφὶ, & πρόσωπον, facies; vide.

Ἀμφίπρυμνον πλοῖον, navigium utrinque puppim habens. Th. πρυμνὸς, Vi.

Ἀμφιπτάμαι, circumvolito; ex ἀμφὶ, & ἵπταμαι, volo, volito.

Ἀμφίπυλον, vestibulum, locus habens duas portas; ex ἀμφὶ & πύλη.

Ἀμφίπυρ☉, ου, ὁ καὶ ἡ, utrinque ardens. Th. πῦρ.

Ἀμφιρρεπὴς, έ☉, ὁ καὶ ἡ, utramq; in partem inclinans seu vergens; interdum & ambiguus; anceps: ex ἀμφὶ, & ῥέπω, vergo, propendeo.

Ἀμφιρραντὴς, circumquaque aspersus; circumcirca irrigatus; ex ἀμφὶ, & ῥάζω, idem quod Th. ῥαίνω, perfundo, aspergo, &c.

Ἀμφιρρύτῳ, dat. sing. ab ἀμφίρρυτ☉, ου, ὁ καὶ ἡ, circumfluus: ex ἀμφὶ, & ῥέω.

Ἀμφιρρὼξ, ῶγ☉, ὁ καὶ ἡ, undiquaq; ruptus; Epigr. ex ἀμφὶ, & ῥὼξ, fissura, vide.

Ἀμφιρῶ, 4. contract. nomen mul. ex eodem them.

Ἀμφὶς, utrinque, in medio, adv. Est & præposit. cum gen. sine, seorsùm, extra.

Ἀμφίσβαινα, ης, ἡ, serpentis genus, qui videtur duo habere capita, quia ἑκατέρωθεν βαίνει.

ἈΜΦΙΣΒΗΤΕ'Ω, ambigo, dubito, controversor ἀμφισβητήσαι, a. 1. opt. Æol. q. ex ἀμφὶς, & βάω, eo. Hinc ἀμφισβήτησις, εως, & ἀμφισβησίη, ἡ, disceptatio, contentio, dubitatio.

Ἀμφισβήτημα, ατ☉, τὸ, controversia, lis; h. e. res de qua disceptatur judicio; questio, dubitatio; item, ἀμφισβητήσιμ☉, ου, ὁ καὶ ἡ, dubius, contentiosus, ambiguus, &c. & ἀμφισβητικὸς, contentiosus, rixosus, acer & argutus in disceptationibus, &c. à præced. Th.

Ἀμφίσγονοι, Hesych. ἑτερόγονοι; diverso semine geniti; ex ἀμφὶ & γόν☉, Vi.

Ἀμφίσθαινα, idem apud Etym. quod ἀμφίσβαινα.

Ἀμφίσκι☉, utrinq; umbram habens; ex ἀμφὶ, & σκιὰ, ᾶς, ἡ, umbra.

Ἀμφίσκω, induo, induor; idem quod ἀμφιέννυμι, & μαι, quæ vide.

Ἀμφίσκωμοι, qui circumjacentes pagos inhabitant; ex ἀμφὶ, vel ἀμφὶς, & κώμη, ης, ἡ, pagus; vicus.

Ἀμφίσταμαι, undiq; circumsto; ex ἀμφὶ & ἵσταμαι.

Ἀμφιστελλάμεν☉, colligatus, a. 1. part. m. ab ἀμφιστέλλομαι. Th. στέλλω, orno.

Ἀμφιστεφὴς, ὁ, ἡ, utrinq; coronatus, item undiq; plenus: ex ἀμφὶ, & στέφω.

Ἀμφίστομ☉, ου, ὁ καὶ ἡ, versipellis, utrinq; acutus. Th. στόμα.

Ἀμφιστρατάομαι, obsideo: ab ἀμφὶ, & στρατός.

Ἀμφιστρόγγυλ☉, undiq; rotundus; & contractus; à στρόγγυλ☉, rotundus; vide.

Ἀμφισωπὸς, undiq; conspicuus, & patens; ex ἀμφὶ, & ὢψ, ὠπὸς, ὁ, oculus, vultus. Th. ὄπτομαι.

Ἀμφιταθεὶς, circum extensus, a. 1. part. pass. ab ἀμφιτείνω. Th. τείνω.

Ἀμφιτάλαντ☉, ου, ὁ καὶ ἡ, utrinq; libratus; ex ἀμφὶ, & τάλαντον, libra, vide.

Ἀμφιτάπης, ητ☉, ὁ, & Ἀμφίταπις, ιδ☉, ἡ, & Ἀμφίταπ☉, ου, ὁ, tapes utrinq; villosus. Th. τάπης.

Ἀμφιτείνω, circumextendo; ex ἀμφὶ, & τείνω.

Ἀμφιτέμνω, circumcido; à Th. τέμνω, seco.

Ἀμφιτίθει, circumpone, præs. imperat. act. q. ex ἀμφιτιθέω. Th. τίθημι.

Ἀμφιτινάσσω, utrinq; quatio; à Th. τινάσσω.

Ἀμφίτομ☉, circumcisus, undiquaq; amputatus, item, utrinq; scindens, anceps; ab ἀμφιτέμνω, undiquaq; puto, vel amputo &c.

Ἀμφίτορν☉, utrinq; tornatus; item, utrinq; tornando excavatus; ex ἀμφὶ, & τόρν☉, tornus; quod vide.

Ἀμφιτρὴς, ῆτ☉, ὁ καὶ ἡ, & ἀμφίτρητ☉, ὁ καὶ ἡ, utrinq, perforatus; utraq; parte perfusus. Nonn. ex ἀμφὶ, & τετράω, vel τίτρημι, (fut. τρήσω, ut à τράω) perforo, &c.

Ἀμφιτρίτη, uxor Neptuni, mare: ex ἀμφὶ, & τρίζω, strido.

Ἀμφιτρομέω, tremo ab omni parte: à τρομέω.

Ἀμφιτρυγὴς, vel ἀμφιτρυχὴς, έ☉, ὁ καὶ ἡ, attritus undiquaque; ex ἀμφὶ, & τρύχω, idem quod Th. τρύω, tero, attero.

Ἀμφιτρύων, nomen viri: ex ἀμφὶ, & τρύω. Ἀμφιτρυωνιάδης, ου, ὁ, per Epenth. pro Ἀμφιτρυωνίδης, filius Amphitryonis.

Ἀμφιφαὴς, έ☉, ὁ καὶ ἡ, circumquaq; vel utrinq; lucem habens, lucens, vel apparens; ab ἀμφιφάω, circumcirca luceo. Th. φάω, luceo.

Ἀμφίφαλ☉, ου, ὁ, ἡ, clavis undiq; distinctus: ex ἀμφὶ, & φαλὸς· item splendidus.

Ἀμφιφανὴς, έ☉, ὁ καὶ ἡ, idem; undiq; apparens, & conspicuus; item, qui ambiguo in utramq; partem editu est: ex ἀμφὶ, & φανὸς, ὁ, lucidus. Th. φαίνω, vide.

Ἀμφιφάω, circumcirca luceo, colluceo; igne scil. aut facibus accensis; ex ἀμφὶ, & φάω, quod vide.

Ἀμφίφλοξ, dubiæ & ancipitis flammæ. Eurip. Th. φλὸξ, γ☉, ἡ, flamma, Vi.

Ἀμφιφορεὺς, έως, Ion. ῆ☉, ὁ, amphora, vas utrinq; auriculas habens, quibus gestari potest: ab ἀμφὶ, & φέρω.

Ἀμφιφῶς, qui dubia luce collustratur; Athen. ex ἀμφὶ, & φῶς, lux; quod vide.

Ἀμφιχαίνω, absorbeo, propriè circumhio: à χαίνω.

Ἀμφιχέαι, a. 1. inf. ex ἀμφὶ, & χέω.

Ἀμφιχολόομαι, irascor circum, vel propter; Vi. χολόομαι.

Ἀμφιχορεύω, circum tripudio; Vi. χορεύω.

Ἀμφίχρο☉, utrinq; coloratus. Th. χροιὰ, ἡ, color.

Ἀμφιχυθεῖσα, circumfusa, a. 1. part. pass. f. g. ab ἀμφιχέω.

Ἀμφίχυτ☉, ου, ὁ, ἡ, terrâ aggestâ utrinq; munitus: ex ἀμφὶς & χέω.

Ἀμφίχωλ☉, ου, ὁ καὶ ἡ, utroq; pede claudus: à χωλός.

Ἄμφοδον, ου, τὸ, bivium: q. d. ἄμφω ὁδῶ, ambæ viæ.

ˊΑμφοδος, ἡ, bivium; circuitus; Xen. Item, ἄμφοδον, τὸ, est via urbis, vicus, platea. Hesych. & Suid. unde etiam, ἀμφόδιον, τὸ, parvus vicus, platea parva, &c. Luc. Ejusdem. Th. seu comp. cum præcedente.

Ἀμφόδυς, seu ἀμφώδυς, οντος, ὁ κ) ἡ, utrinque dentatus. Aristot. item, ἀμφώδων, idem; ex ἀμφὶ, vel ἄμφω, & ὀδὺς, οντος, ὁ, dens.

Ἀμφοῖν, gen. & dat. dual. ab ἄμφω.

Ἀμφόνον, Poët. pro ἀνὰ φόνον, per cædem.

Ἀμφορέας, acc. plur. ab ἀμφορεὺς, per Sync. pro ἀμφιφορεῖς.

Ἀμφορεαφόρος, amphoræ gerulus; qui amphoras bajulat, mercede conductus; Menand. unde, ἀμφορεαφορέω, amphoram bajulo, seu porto; & Metaph. bajulo veluti amphoram; Aristoph. in Heroib. Utrumq; ab ἀμφιφορεὺς, quod vide.

Ἀμφορίδιον, qu. d. amphorula; dimin. ab ἀμφορεύς, ὁ, amphora; ab ἀμφὶ, circum; & φορέω, το φέρω, quod sit vas gestatorium, portatuque facile, huc & illuc.

Ἀμφότερος, α, ον, uterque, ambo: ἀμφοτέρῃς, dat. pl. Ion. f. g. pro ἀμφοτέραις, ut & ἀμφοτέροισιν, m g. Hinc Ἀμφοτέρωθεν, utrinque, adv. Ἀμφοτέρως, Dor. pro ἀμφοτέρους. Th. ἄμφω.

Ἀμφοτέρως, utroque modo. Plut. Aristot. pro quo interdum ponitur ἀμφότερον, adverbialiter; ut Iliad. δ & ν. unde, ἀμφοτέρωθι, idem, & ἀμφοτέρωθι, utrobique; item, ἀμφοτέρωσε, utroque, in utramq; partem; & ἀμφοτερίζω, in utramq; partem vergo; item, utrinq; cingo, vel attingo; Strab. lib. 6. ab eodem Th.

Ἀμφοτερόγλωσσος, utramq; linguam habens; in utramq; partem disputans; sic vocatur Zeno, apud Plut. ex ἀμφότερος, & γλῶσσα.

Ἀμφοῦδὶς, vel ἀμφοῦδις, adv. idem quod ἀμφιοῦδας, in terram; humi; Hesychius, ἀμφοῦδις ῥίπτων, apud Hesiod. exp. ambabus manibus in terram dejiciens; componitur, nimirùm, ex ἀμφὶ, & οὖδας, nom. & acc. τὸ; sed obliq. mutuat ab inusitato οὖδος; nempe, οὔδεος, & οὔδει; solum, pavimentum, humus.

Ἀμφράσαιτο, animadverteret, a. 1. opt. Poët. ab ἀνὰ, & φράζομαι.

Ἀμφυλάω, circumlatro, circumallatro, oblatro undique; ex ἀμφὶ, & ὑλάω, latro.

Ἀμφυτὰ, pro ἀνὰ φυτὰ, per plantas.

Ἀμφύω, per Syncopen dicitur pro ἀναφύω, renascì, salio; rursum produco, &c.

ἌΜΦΩ, ambo, vel ambæ: ἀμφοῖν, gen. & dat.

Ἀμφῶες, duas ansas habens, τὸ ἀμφοτέρωθεν ἔχον ὠτία τινά. Ἀμφῶτον, idem.

Ἀμφωτὶς, vel ἀμφωτὶς, ἡ, inauris, aurium ornamentum, vel munimentum: ab ἀμφὶ & οὖς, ὠτός.

Ἄμωγος, Ἀμώγς, ὁ, Sacorum rex.

Ἀμώμητος, ὁ, ὁ, inculpatus: ἀμωμήτοιο, gen. Ion. Hinc ἀμωμήτως, adv. Ex α, & μωμητὸς, vituperabilis, quod à μωμέομαι. Th. μῶμος.

ἈΜΩΜΟΝ, ου, τὸ, amomum, frutex, & aroma.

Ἄμωμος, ου, ὁ, ἡ, maculæ expers: ex α, & μῶμος.

Ἀμῶν, ὁ, nomen viri ἄκλιτον, Fidelis: sed ἀμῶν, Dor. pro ἡμῶν.

Ἀμῶνται, 3. pl. ind. pass. ab ἀμάω. Ἀμώντεσσι, pro ἀμῶσι, dat. pl. part. Poet.

Ἀμὼς, ὁ, nomen viri ἄκλιτον, Robustus.

Ἀμῷς, metas, 2. sing. præs. opt. ἀμῷμι, ῷμι, ῴης, ῷς, ῷη, ῷ. ab ἀμάω.

Ἀμωσγέπως, quoq; modo, quovis modo: ab ἀμῶς. Th. ἀμὸς, unus.

Ἄμωτα, τὰ, c. st. neæ.

ἌΝ, si, conjunctio potentialis, vel expletiva. Poëtæ pro ea ponunt κε, κεν. Ab ἢν ejusdem significationis. Est etiam ἂν, pro ἀνὰ, Poëtis; & ἂν pro ἄνα.

ἈΝΑ', per, præp. regens acc. & cum, ablat. In compositione valet retro, rè, sursùm. Ἀνὰ pro σὺν, Dor. Interdum est distributionis nota.

Ἄνα, surrexit, per Apoc. pro ἀνέστη, quod pro ἀνέστη, Ion. & η mutato in α, a. 2. ind. 3 sing. ab ἀνίστημι. Est & ἄνα, surge, pro ἀνάστα, & ἀνάστηθι, a. 2. imperat. act. Est & ἄνα, vocat. sing. ab ἄναξ, rex; vel per Apoc. pro ἄνασσα, regina.

Ἀνάβα, pro ἀνάβαθι, vel ἀνάβηθι, ascende; a. 2. imperat. ab ἀναβαίνω.

Ἀναβαθμὸς, οῦ, ὁ, gradus, pro ἀναβαμὸς, θ euphoniæ gratiâ inseritur: ab ἀναβαίνω.

Ἀνάβαθρον, ου, τὸ, & Ἀναβάθρα, ας, ἡ, scala: ab ἀναβαίνω.

Ἀναβαίνω, ascendo, f. βήσομαι. p. βέβηκα. a. 2. ἀνέβην. part. ἀναβάς.

Ἀναβάδην, pedibus in altum exporrectis sive extensis; Aristoph. item, ἀναβάδην, scansim, Aristot. Utrumq; à præced. ἀναβαίνω.

Ἀναβαθμὶς, ίδος, ἡ, gradus scalæ, Exod. 20. & ἀναβαθμικὸς, q. d. gradualis, gradatim factus. item ἀναβαθμὸς, οῦ, ὁ, ascensus; Suid. item gradus scalæ; & interdum, sedilia vocantur ἀναβαθμοί. Poll. omnia ab ἀναβαίνω.

Ἀναβάλλεσθαι, inf. pass. ab ἀναβάλλω.

Ἀναβάλλω, procrastino, differo, f. βαλῶ. perf. βέβληκα. a. 2. ἀνέβαλον. m. ἀνεβαλόμην, ου, ετο. p. m. ἀναβέβολα. Ex ἀνὰ, & βάλλω.

Ἀναβάντες, nom. pl. ab Ἀναβὰς, ascendens, a. 2. part. act. ἀναβῆναι, inf. ab ἀναβαίνω.

Ἀναβαπτιστὴς, q. d. rebaptizator; ex ἀνὰ, & βαπτιστής, quæ vide.

Ἀνάβασις, ascensus, ascensio; Xen. ab ἀναβαίνω.

Ἀναβάσομαι, conscendam, f. 1. Dor. pro ἀναβήσομαι. Th ἀναβαίνω.

Ἀναβεβιωκὼς, p. part. act. ab ἀναβιόω. Th. βίος.

Ἀναβέβρυκεν, p. act. quod à βρύω, scateo, scaturio. Alii legunt ἀναβέβρυχεν, resonuit; quod à βρύχω, frendo, strideo: quod dicitur de mari.

Ἀνάβηθι, a. 2. imp. verbi ἀναβαίνω.

Ἀναβήσσω, vel ἀναβήττω, extussio; tussiendo exspuo, seu excreo, vel simpliciter exspuo, excreo: unde in pass ἀναβήττομαι, extussior, expuor, rejicior; Gal. ex ἀνὰ, & βήττω, tussio; à Th βήξ, χὸς, ἡ; tussis Diosc.

Ἀναβιβάζω, ascendere facio, impono, subduco: fut. άσω. p βεβίβακα. a. 1. ἀνεβίβασα. Th. βαίνω.

Ἀναβιβρώσκω, pro ἀναβρώσκω, corrodo, exedo, &c. ex ἀνὰ & βιβρώσκω, idem quod Th. βρώσκω, comedo.

Ἀναβιοίην, reviviscam, Att. pro ἀναβιῴην, a. 2. opt. act. ab ἀναβιόω, quod ex ἀνὰ, & βιόω, vivo.

Ἀναβλαστάνω, & στῶ, f ήσω. p. ηκα. repullulo. Simplex, βλαστάνω.

Ἀναβλέπω, oculos attollo, visum recipio, f. ψω. p. φα. a. 1. ψα· hinc ἀνάβλεψις, εως, ἡ, visus recuperatio. Th. βλέπω.

Ἀνάβλησις, εως, ἡ, dilatio: ab ἀναβάλλω.

Ἀναβλύζω, scaturio: à βλύζω.

Ἀναβοάω, ῶ, exclamo, f. ήσω. p. ηκα. a. 1. ησα. Ἀναβοῆσαν, n. g. part. Th. βοάω.

Ἀναβοθρεύω, effodio; effodiendo egero, &c. ex ἀνὰ, & inus. βοθρεύω, fodio; à Th. βόθρος, ου, ὁ, scrobs, fovea.

Ἀναβολὴ, ῆς, ἡ, dilatio; à p. m. verbi ἀναβάλλω.

Ἀναβορβορύζω, exclamo. Aristoph. ex ἀνὰ & βορβορύζω.

Ἄνηβος, ω, ὁ, ἁ, Dor. pro ἄνηβος, ου, ὁ, ἡ, impubes: ex α, & ἥβη.

Ἀναβράζω, & -σσω, fervefacio. Th. βράζω.

Ἀναβρόχω, resorbeo, a. 1. Æol. opt. ἀναβρόξεια. ἀναβροχθεὶς, a. 1. pass. part. A βρόχω.

Ἀναβωλακία γῆ, Terra, quæ, dum aratro proscinditur, glebas in altum mittit. Th. βῶλος.

ἈΝΑΓΑΛΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, Morsus gallinæ, herbæ nomen.

Ἀναγγεῖλαι, a. 1. inf. act. verbi ἀναγγέλλω.

Ἀνάγγειλον, imperat. ab

Ἀναγγέλλω, renuntio, f. λῶ, εῖς, εῖ. p. ελκα. a. 1. ειλα. a. 2. ἀνήγγελον. p. pass. ἀνήγγελμαι. a. 2. pass. ἀνηγγέλην, ης, η. Ex ἀνὰ, & ἀγγέλλω.

Ἀναγέεσθαι, Dor. pro ἀπηγέεσθαι, narrare.

Ἀναγεννάω, ῶ, regenero, f. ήσω. p. ηκα. p. pass. ἀναγεγέννημαι. Th. γίνομαι, seu γείνομαι.

Ἀναγινώσκω, lego, f. 1. m. ἀναγνώσομαι. p. act. ἀνέγνωκα. a. 2. ἔγνων. p. pass. ἀνέγνωσμαι, σαι, σται· inde ἀναγνώστης, ου, ὁ, lector. a. 1. pass. ἀνεγνώσθην. Th. γνώσκω.

Ἀναγκάζω, cogo, imperf ἠνάγκαζον, f. άσω, p. ἠνάγκακα. p. pass. ἠνάγκασμαι. a. 1. ἠναγκάσθην. Th. ἀνάγκη.

Ἀναγκαίη, ης, ἡ, necessitas: ἀναγκαίῃ, adv. necessario: ab

Ἀναγκαῖος, αία, αῖον, necessarius; item amici s. comp. ἀναγκαιότερος. superl. ἀναγκαιότατος, gen. pl. ἀναγκαιοτάτων· ab ἀνάγκη.

Ἀναγκαστὸς, ἡ, ὸν, coactus. ἀναγκαστῶς, coactè, adv. ab ἀνάγκη.

ἈΝΑ'ΓΚΗ, ης, ἡ, & Dor. ἀνάγκα, necessitas: παρὰ τὸ ἀνάσσω· πάντων γὰρ ἐπικρατεῖ. vel ab α, priv. & ἄγω· duci enim & impelli nequit. Hinc ἀναγκαῖος, ἀναγκαίως, necessario: ἀναγκάζω, &c.

Ἀναγλυκανθῶσι, dulcedinem ceperint, 3. pl. a. 1. sub. pass. ab ἀναγλυκαίνομαι. Th. γλυκύς.

Ἀναγνάμπτω, idem quod γνάμπτω, f. ψω, p. φα, a. 1. ψα, a. 1. pass. φθην.

Ἀναγνόντες, a. 2. part. act. pl. ἀναγνῶναι, inf. ab ἀναγινώσκω.

Ἀναγνωρίζω, f. σω, p. κα, recognosco: à γνωρίζω.

Ἀνάγνωσις, εως, ἡ, lectio. dat. ἀναγνώσει. Ἀναγνώστης, ου, ὁ, lector: ab ἀναγινώσκω.

Ἄναγον, 3. pl. imperf. pro ἀνῆγον. Sic ἀνάγοντο, reducti sunt, imperf. pass. vel a. 2. m. pro ἀνήγοντο: ab ἀνάγω.

Ἀναγορὰν, Dor. pro ἀνὰ τὴν ἀγορὰν.

Ἀναγραμματίζω, transpositis literis ex una voce aliam efficere. Hinc ἀναγραμματισμὸς, ου, ὁ. Th. γράφω.

ἈΝΑΓΥΡΙΣ, εως, ἡ, & ἀνάγυρος, ου, ὁ, ἡ, fruticis nomen.

Ἀναγκιππεῖν, necessitate equitare; i. e. necessario, necessitatem equitandi habere; μετ' ἀνάγκης ἱππεύειν, apud Suid. ex ἀνάγκη, necessitas, & ἱππεύω, equito, à Th. ἵππος, equus.

Ἀνάγω, εις, ει, subduco, augeo: f. ἀνάξω. p. ἀνῆχα. a. 2. ἀνῆγον, Att. ἀνήγαγον. p. pass. ἀνῆγμαι. a. 1. ἀνήχθην. part. ἀναχθεὶς, ένος, ὁ, provectus: ex ἀνὰ, & ἄγω, duco.

Ἀναγωγὴ, ῆς, ἡ, eductio: ab ἀνάγω.

Ἀνάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, contumax, male institutus, ὁ μὴ τῆς καθηκούσης ἀγωγῆς τετυχηκώς: hinc ἀναγωγία, defectus disciplinæ; ab α, & ἀγωγή.

Ἀναγώνιστος, ὁ καὶ ἡ, qui non certat; qui certamen non experitur; iners; ut ἀναγώνιστος, ἀθλητής, apud Xenoph. ex α, priv. & ἀγωνιστής, certator; à Th. ἀγών, certamen.

Ἀναδαίειν, dividere. Th. δαίω.

Ἀναδαιμονίζω, iterum fortior; ex δευτέρη κλήρωμαι; apud Hesych.

Ἀναδάσασθαι, dividere, a. 1. inf. m. Ἀναδασμὸς, ου, ὁ, divisio: ex ἀνὰ, & δάζομαι, divido. Th. δαίω.

Ἀνάδαστος, divisus, distributus; item, viritim, vel æqua portione divisus; apud Aristot. & Plat. & interdum, rescissus &c. ex ἀναδάζομαι, iterum divido, rursus partior; vel simpliciter, divido, partior.

Ἀναδέδρομα, ας, ε, percurri, p. m. verbi ἀνατρέχω. Ἀναδεδράμημεν, sursùm cucurrimus, 1. pl. p. m. per Sync. pro ἀναδεδραμήκαμεν.

Ἀναδείγματα, Hesych. sunt sigilla seu imagunculæ quæ in tragicis scenis ostenduntur; item, lora seu habenæ circa equorum colla, &c. à seq. ἀναδείκνυμι, demonstro; item, designo; item, consecro, instituo, &c.

Ἀναδείκνυμι, ostendo, f. ξω. p. χα. a. 1. ἀνέδειξα. inf. ἀναδεῖξαι. p. pass. ἀναδέδειγμαι. a. 1. ἀνεδείχθην. a. 1. m. ἀνεδειξάμην, ω, ατο. Th. δείκνυμι.

Ἀνάδειξις, εως, ἡ, ostensio: ab ἀναδείκνυμι.

Ἀναδείπνια, τὰ, postcœnia; seu mensa secunda, & veluti iterata cœna: quum scil. sublatis carnibus aut piscibus apponuntur mensæ secundæ, seu bellaria, &c. ex ἀνὰ, & δεῖπνον, cœna.

Ἀναδέκεσθαι, Ion. pro ἀναδέχεσθαι, recipere, polliceri. Th. δέχομαι.

Ἀνάδελφος, ου, ὁ καὶ ἡ, fratre carens; opponitur συνάδελφος; ex α priv. (quod ante α, assumit ν, in compositione) & ἀδελφός.

Ἀναδενδρὰς, άδος, ἡ, vitis arbustiva, vel sursùm scandens in arborem: ab ἀνὰ, pro ἄνω, & δένδρον.

Ἀναδενδρομαλάχη, herba dicitur sic, eadem quæ & δενδρομαλάχη; q. d. arborescens malva; seu arborea malva; quæ etiam appellatur ἀλθαία; malvæ agrestis species althæa: ex ἀνὰ, δένδρον, arbor, & μαλάχη, Malache, malva; quod vide.

Ἀναδέξαι, Ion. pro ἀναδεῖξαι, ostendisse, a. 1. inf. act. sic ἀναδέξασθαι, pro ἀναδείξασθαι, a. 1. inf. m. verbi ἀναδείκνυμι.

Ἀναδέρκω, sursum aspicio; ex ἀνὰ, & δέρκω.

Ἀναδέρω, idem quod δέρω, excorio; item Metaph. nudo, revelo, apertè dico; L. c. ex ἀνὰ, & δέρω.

Ἀνάδεσις, religatio. ut ἀνάδεσις τῆς κόμης, Luc. item, ἀναδεσμεύω, religo; idem quod ἀναδέω, & ἀνάδετος; religatus, revinctus, &c. omnia ab ἀναδέω, vincio, religo.

Ἀναδέσμη, ης, ἡ, ornamentum capitis: ab ἀναδέω, redimio.

Ἀναδεύω, irrigo, imbuo; ex ἀνὰ, & δεύω, rigo.

Ἀναδέχομαι, excipio, f. δέξομαι. p. pass. ἀναδέδεγμαι, a δέχομαι.

Ἀνάδημα, τὸ, & Æolica Sync. Ἄνδημα, anadema; id quo caput redimitur, corona. Eur. verbale a. 1. perf. præt. pass. verbi ἀναδέω, religo, vincio.

Ἀναδῆσαι, genus referre, a. 1. inf. act. ex ἀνὰ, & δέω, ligo.

Ἀναδηχθεὶς, remorsus, a. 1. part. pass. ab ἀναδάκνω, f. δήξομαι, a. 2. ἔδακον.

Ἀναδιδάσκειν, valde docere, vel edocere, & dedocere. Th. διδάσκω.

Ἀναδίδωμι, reddo, f. ἀναδώσω. a. 2. part. ἀναδοὺς, όντος.

Ἀναδικάζω, iterum judico, de iis nimirum quæ ante judicata fuerunt, sed irrita & nulla facta sunt; ex ἀνὰ, & δικάζω.

Ἀνάδικος, qui judicatus quidem est, sed judicio irrito facto, iterum judicandus; unde ἀναδικία, ἡ, lis, seu judicium de re quæ judicata quidem sit, sed irrita facta est; ex ἀνὰ, & δίκη, jus, justitia.

Ἀναδινέω, ῶ, idem quod δινέω, in verticem seu gyrum revolvo. Th. δίνη, vortex.

Ἀναδίπλωσις, εως, ἡ, Reduplicatio; figura: ab ἀνὰ. & διπλόω.

Ἀναδοθεὶς, a. 1. part. pass. ἀναδοθῆναι, inf. Ἀνάδου, Att. ἀνάδοσο, redde, a. 2. imp. m. ἀναδοῦναι. a. 2. inf. act. Ab ἀναδίδωμι.

Ἀναδοιδυκίζω, commisceo, confundo; propriè, pistillo in mortario commisceo. Hesych. ex ἀνὰ, & δοίδυξ, υκος, ὁ, pistillum, seu radius mortarii.

Ἀνάδοσις, productio; item eruptio, quæ sursum versus fit; item, scaturigo, pullulatio; & interdum, distributio, &c. Sic, ἀνάδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, redditus; & ἀναδοτικὸς, distributivus; omnia ab ἀναδίδωμι.

Ἀναδούλωσις, revocatio in servitutem; ex ἀνὰ, & δουλόω; quod vide.

Ἀνάδοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, & Ἀναδοχεὺς, εως, ὁ, susceptor, sponsor: ab ἀναδέχομαι.

Ἀναδραμεῖν, redire, crescere, a. 2. inf. ἀναδραμοῦσα, part. f. g. ἀναδραμὼν, m. g. ab ἀνατρέχω.

Ἀναδῦμι, emergo; & Ἀναδύομαι, respuo, recuso, fugio: ab ἀναδύω, existo, emergo, recedo. Th. δύω, vel δῦμι, ingredior. a. 2. ἔδυν.

Ἀνάεδνος, ου, ὁ, ἡ, dote carens, indotata: ex α, & ἕδνα, seu ἔεδνα.

Ἀναείρω, tollo in altum: ab ἀείρω.

Ἀνάελπτα, pl. insperata: ab ἄελπτος, insperatus: ex α, & ἐλπίς.

Ἀναερτάζω, idem quod ἀναείρω, quod vide.

Ἀναζάω, ῶ, reviviscο; f. ήσω. p. ἀνέζηκα. a. 1. ἀνέζησα: ex ἀνὰ, & ζάω.

Ἀναζεῦξαι, movere, discedere, a. 1. inf. act. Hinc verbale ἀναζυγὴ, ῆς, ἡ, castrorum mutatio.

Ἀναζητέω, ῶ, requiro; f. ήσω. p. ἀνεζήτηκα. a. 1. ἀνεζήτησα: à ζητέω.

Ἀναζωγραφέω, ῶ, delineo, depingo; ex ἀνὰ & ζωγραφέω, quod vide.

Ἀναζωγρέω, in vitam revoco, exsuscito, instauro; ex ἀνὰ, & ζωγρέω, quod vide.

Ἀναζώννυμι, succingo; f. ζώσω. p. ἀνέζωκα. a. 1. ἀνέζωσα. a. 1. m. ἀνεζωσάμην, ω, ατο. Th. ζώννυμι.

Ἀναζωπυρέω, ῶ, exsuscito; f. ήσω. p. ἀνεζωπύρηκα: ex ἀνὰ, & ζωπυρέω.

Ἀναζωσάμενος, a. 1. m. part. ab ἀναζώννυμι.

Ἀναζωτικὸς, q. d. refocillativus, & ἀναζωῶσαι, refocillare, recreare, &c. ex ἀνὰ & ζάω, vivo; item ζωῶσαι, vivificare. Th. ζάω, vivo.

Ἀναθάλλω, reviresco; f. λῶ. p. ἀνατέθηλα. a. 2. act. ἀνέθαλον. Th. θάλλω.

Ἀναθαρρέω, & ἀναθαρσέω; fiduciam resumo, in spem bonam rursus erigor. Thuc. & Plut. item, ἀναθαρρύνω, & ἀναθαρσύνω, fiduciam alicui reddo; in spem repono, &c. ex ἀνὰ, & θάρσος; unde θαρσέω, & θαρσύνω, quæ vide.

Ἀναθείην, ης, η, retulerim, a. 2. opt. act. a. 2. ind. ἀνέθην. inf. ἀναθεῖναι. part. ἀναθείς. Th. τίθημι.

Ἀνάθεμα, ατος, τὸ, anathema, exitio æterno destinatus: ab ἀνατίθημι, sepono, seorsùm pono.

Ἀναθεματίζω, exsecror, diris devoveo, anathema esse declaro; f. ίσω. p. ἀνατεθεμάτικα. a. 1. ἀναθεμάτισα. p. pass. ἀνατεθεμάτισμαι: ab ἀνάθεμα.

Ἀναθεματιῶ, f. Att. pro ἀναθεματίσω: ab ἀναθεματίζω.

Ἀναθέμεν, & ἀναθέμεναι, Dor. Æol. & Ion. pro ἀναθεῖναι. a. 2. inf. act. verbi ἀνατίθημι.

Ἀναθερμαίνω, recalfacio; unde in passiva voce, ἀναθερμαίνομαι, recalesco, tepesco; refervesco, &c. ex ἀνὰ & θερμαίνω, quod vide.

Ἀνάθεσις, dedicatio, consecratio. Athen. l. 15. item, dilatio, cunctatio; apud Suid. ab ἀνατίθημι.

Ἀναθέω, recurro, cursito; ex ἀνὰ & θέω.

Ἀναθεωρέω, ῶ, contemplor; f. ήσω. p. ἀνατεθεώρηκα. Th. θεωρός.

Ἀναθεώρησις, εως, ἡ, contemplatio, consideratio, &c. item, ἀναθεωρισμὸς, recognitio, &c. Utrumq; à præcedente ἀναθεωρέω.

Ἀναθήκη, idem quod ἀνάθεσις. Hesych.

Ἀναθηλήσει, repullulabit, f. 1. ab ἀναθηλέω, Poët. pro ἀναθαλέω. Th. θάλλω.

Ἀνάθημα, ατος, τὸ, donarium, seu donum quod

quod Deo consecratur: ab ἀνατίθημι, sepono.

Ἀναθηματικὸς, ῦ, ὁ, quasi, oblatorius; & dicatorius, in Epigr. votivus, &c. à præced. ἀνάθημα.

Ἀναθήσουσι, 3. pl. f. 1. ind. ἀναθήσειν, inf. ab ἀνατίθημι.

Ἀναθλίβω, exprimo; item elido; in Epigr. ex ἀνὰ, & θλίβω, premo; item elido, &c.

Ἀνάθλιος, ῦ, ὁ καὶ ἡ, imbellis, certaminibus inhabilis; ex α priv. & ἄθλος, ῦ, ὁ, certamen, quod vide.

Ἀναθολόω, interturbo; unde ἀναθόλωσις, perturbatio, confusio, permixtio, &c. ex ἀνὰ, & θολόω, quod vide.

Ἀναθορέω, resilio, prosilio, &c. ex ἀνὰ, & θόρω, seu θρέω, salio.

Ἀναθορυβέω, valde tumultuor; à θορυβέω.

Ἀνάθρεμμα, ατος, τὸ, idem ac θρέμμα item alumnus.

Ἀνάθρεπτος, ῦ, ὁ καὶ ἡ, alumnus; Appian. item, ἀνάθρεψις, εως, ἡ, q. d. renutritio, refectio; ab ἀνατρέφω, idem quod Th. τρέφω, alo, nutrio, educo, &c.

Ἀναθρέω, ῶ, perspicio, attentè considero. Thuc. ex α, vel ἀνὰ, epitatico; & ἀθρέω, video.

Ἀναθρώσκω, insilio, saltu conscendo: à θρώσκω.

Ἀναθυμίασις, εως, ἡ, vapor: ab ἀναθυμιάω, exhalo. Th. θυμιάω.

Ἀνάθυρμα, τὸ, idem quod ἄθυρμα; quod vide.

Ἀναιδέα, acc. ab ἀναιδὴς, έος, ὁ, impudens: hinc Ἀναίδεια, ας, Ion. ἀναιδείη, ης, ἡ, impudentia, importunitas: ex α, & αἰδώς.

Ἀναιδείηφι, dat. sing. Ion. φι per Paragogen additur: ab ἀναίδεια.

Ἀναίδητος, ὁ καὶ ἡ, accipitur pro ἀναιδὴς; item, ἀναιδεύομαι, impudentia utor, impudenter me gero; ab ἀναιδὴς & ἀναιδημόνως, absque ulla reverentia; q.d. irreverenter, impudenter; ex α, seu ἀνὰ, priv. & αἰδημόνως, verecundè, pudenter; ab αἰδήμων, quod vide.

Ἀναίμακτος, non cruentus aut cruentatus, non sanguinolentus; unde & ἀναιμακτὶ, non cruente, sine sanguine; Hes. ex ἀνὰ, seu α priv. & αἱμάσσω, quod vide.

Ἀναίμονες, exsangues, pl. ab ἀναίμων, ονος. Dicitur & ἄναιμος, ῦ, ὁ, quod ab α, & αἷμα.

Ἀναιμόσαρκος, cujus caro sanguinis est expers; ex ἄναιμος, & σὰρξ, σαρκὸς, ἡ, caro.

Ἀναιμόχροος, qui est exangui colore; ex ἀνὰ, seu α priv. & αἱμόχροος, όχροος; sanguineo colore infectus; ex αἷμα, τος, τὸ, sanguis, & χρόα, color.

Ἀναιμωτεὶ, & ἀναιμωτὶ, adv. sine cruore: ab α, & αἷμα.

Ἀναίνεται, recusat. præs. ind. ἀναίνεαι, Ion. pro ἀναίνῃ, 2. sing. ἀναίνετο, recusabat, imperf. Ion, pro ἀνήνετο. Ab

ἈΝΑΙ'ΝΟΜΑΙ, renuo, recuso: ἀναινομένη, præs. part. f. g. Ab α, & αἶνος, assensio.

Ἀναΐξας, surgens, a. 1. part. ab ἀναΐσσω.

Ἀναιρεθῆναι, a. 1. inf. pass. ἀναιρεῖται, 3. sing. præs. imp. act. ἀναιρῦσαι, part. f. g. pl. ab ἀναιρέω. Unde Ἀναίρεσις, εως, ἡ, cædes, acc. ἀναίρεσιν.

Ἀναιρέω, tollo, aboleo, f. ήσω. p. ἀνῄρηκα. a. 2. act. ἀνεῖλον. sub. ἀνέλω, ῃς, ῃ, 3. pl. ἀνέλωσι. a. 2. inf. ἀνελεῖν. a. 2. m. ἀνελόμενος, ῦ, ετο. a. 1. pass. ἀνῃρέθην. f. 1. ἀναιρεθήσομαι. Th. αἱρέω.

Ἀναίρειν, suscipere, sequi. Th. αἴρω.

Ἀναίρεσις, ἡ, ablatio, sublatio, &c. abrogatio, abolitio, &c. item, interfectio; ab ἀναιρέω, aufero, tollo; unde etiam, ἀναιρέτης, ablator, sublator, eversor, interfector; & ἀναιρετικὸς, ῦ, ὁ, exitiosus, &c.

Ἀναισθάνομαι, sentio, f. m. ἀναισθήσομαι, ab ἀνὰ, & αἰσθάνομαι. Potiùs, non sentio: ab α, & αἰσθάνομαι.

Ἀναισθησία, ας, ἡ, carentia sensuum; seu eorum stupor; item stupiditas; item, ἀναίσθητος, ῦ, ὁ καὶ ἡ, carens sensu, non sentiens; & ἀναισθήτως, sine sensu; stupidè, stolidè; unde, ἀναισθητέω, ῶ, sum sine sensu; ex αἰσθάνομαι; non sentio, &c. omnia à præced. ἀναισθάνομαι; non sentio; à quo etiam est ἀναισθητεύομαι, idem.

Ἀναισιμῦν, præs. inf. impendere, insumere. Th. αἰσιμόω. Hinc ἀναισίμωμα, ατος, τὸ, sumptus, impensa.

Ἀναΐσσω, sursum ruo, surgo; f. ξω. Ex ἀνὰ, & ἀΐσσω.

Ἀναίσχυντος, ῦ, ὁ, impudicus: ex α, & αἰσχύνω.

Ἀναιτιολόγητος, cujus ratio reddi non potest; ex α priv. & αἰτιολογέω, rationem reddo; ab αἰτιολόγος, qui rationem reddit; unde αἰτιολογία, &c. quod vide.

Ἀναίτιος, ῦ, ὁ, ἡ, insons: ex α, & αἰτία.

Ἀνακαθίζω, resideo, f. ίσω. p. ἀνακεκάθικα. a. 1. ἀνεκάθισα. Ex ἀνὰ, & καθίζω.

Ἀνακαινίζω, renovo, f. ίσω. p. ἀνακεκαίνικα. Th. καινός.

Ἀνακαινόω, renovo, f. ώσω. p. ἀνακεκαίνωκα. à καινός.

Ἀνακαλέω, & λέομαι, inclamo, revoco: à καλέω.

Ἀνακαλυπτήριον, ῦ, τὸ, dies quo sponsa facie retectâ prodit: τὰ καλυπτήρια, munus nuptiale: ex ἀνὰ & καλύπτω.

Ἀνακάλυπτος, retectus; à seq. ἀνακαλύπτω.

Ἀνακαλύπτω, detego, f. ψω. p. ἀνακεκάλυφα. p. pass. λυμμαι. Th. καλύπτω.

Ἀνακάλυψις, εως, ἡ, revelatæ & retectæ rei cujusvis actio, quasiq; revelatio, &c. à præced. ἀνακαλύπτω.

Ἀνακάμπτω, propriè reflecto, revertor: f. ψω, p. φα. a. 1. inf. ἀνακάμψαι ex ἀνὰ, & κάμπτω.

Ἀνακαμψίπνοος, qui reflexis lineis flat; ut ἀνακαμψίπνοοι ἄνεμοι; venti qui reflexos & refractos flatus habent; ut is qui καικίας dicitur; alii autem sunt εὐθύπνοοι, qui rectis spirant lineis; ut docet Aristot. lib. de mundo; ab ἀνακάμπτω, reflecto, & πνόος, seu πνοὴ, idem quod πνεῦμα, flatus, spiritus; à Th. πνέω, flo, spiro.

Ἀνάκαμψις, reflectio, reciprocatio, reversio, reditus, &c. verbale ab ἀνακάμπτω.

Ἀνάκανθος, ῦ, ὁ, ἡ, spinis carens: ex α, & ἄκανθα.

Ἀνακάπτειν, deglutire. Th. κάπτω.

Ἀνάκαρ, sursum versus, in acclive, &c. quidam exponunt in superiorem partem; (cui opponitur ἐπίκαρ) apud Hippocr. εἰς τὸ ἄνω μέρος, &c. ex ἀνὰ, & κὰρ, pro κάρα, vel κάρη, τὸ, indeclinabile & Ionicum; per apocopen; idem quod Th. κάρηνον, caput, &c.

Ἀνακέαται, Ion. pro ἀνάκεινται, dicati sunt, 3. pl. præs. Th. κεῖμαι.

Ἀνάκειμαι, discumbo. Th. κεῖμαι.

Ἀνακέκλομαι, invoco; Hom. hymn. in Pana. ex ἀνὰ, & κέκλομαι, hortor, quod vide.

Ἀνακεκραγὼς, exclamans, p. part. m. verbi ἀνακράζω. Th. κράζω.

Ἄνακες, & Ἀνακοὶ, οἱ, Castor, & Pollux.

Ἀνάκειον, eorum templum, Ἀνάκεια, τὰ, eorum festum. Ab ἀνακῶς, quoniam sedulò consulebant quieti Atheniensium vel ab ἀνάσσω.

Ἀνάκεστος, immedicabilis, insanabilis; ex α priv. & ἄκεστος, quod vide.

Ἀνακεφαλαιόω, ῶ, capita, seu summas repeto, summatim repeto; f. ώσω. p. ἀνακεκεφαλαίωκα. præs. med. ἀνακεφαλαιόομαι, ῦμαι, sub unum caput reduco, recolligo. a. 1. m. ἀνεκεφαλαιωσάμην. Th. κεφαλή. Hinc

Ἀνακεφαλαίωσις, εως, ἡ, recapitulatio, redactio in summam.

Ἀνακηκίω, subsilio, sursum feror: ex ἀνὰ, & κηκίω.

Ἀνακινδυνεύειν, iterum periclitari. Th. κίνδυνος.

Ἀνάκλασις, εως, ἡ, ἐπιστροφή; reflexio, repercussio, &c. est & nomen figuræ; (quæ & ἀντανάκλασις dicitur) ab ἀνακλάω, refringo, reflecto, &c. à Th. κλάω, frango.

Ἀνακλασμὸς, fractio, reflectio; item, ἀνάκλαστος, reflexus, &c. Utrumq; ab eod. Th. ἀνακλάω.

Ἀνακλητικὸς, ῦ, ὁ, excitans, evocans, revocandi vim habens. Plut. ab ἀνακαλέω, quod vide.

Ἀνακλιθῆναι, a. 1. inf. pass. ab ἀνακλίνω. Ἀνακλιθήσονται. 3. pl. f. 1. Ἀνακλῖναι, reducere, a. 1. inf. act. ab ἀνακλίνω.

Ἀνακλιντήριον, τὸ, accubitum, lectulus super quo quiescimus interdiu; à seq.

Ἀνακλίνω, repono, facio discumbere; & pro aperio: f. νῶ. p. κέκλικα. a. 1. ἀνέκλινα. a. 1. pass. ἀνεκλίθην. f. 1. ἀνακλιθήσομαι. Th. κλίνω.

Ἀνάκλισις, εως, ἡ, discubitus, accubatio; item, ἀνακλιτικὸς, & ἀνάκλιτος, discubitorius, reclinatorius; ut, discubitorius lectus apud Plin. & reclinatorius thronus apud Plut. omnia ab ἀνακλίνω, reclino, &c.

Ἀνακοὶ, vide Ἄνακες.

Ἀνάκοιλος, ῦ, ὁ καὶ ἡ, cavus; idem quod Th. κοῖλος.

Ἀνακοίνεο, communica, præs. imp. pass. Ion. pro ἀνακοινῦ ab ἀνακοινόω, communico, f. ώσω. p. ωκα. a. 1. inf. m. ἀνακοινώσασθαι. Th. κοινός.

Ἀνακοιρανέω, administro, obeo: à κοίρανος.

Ἀνακόλουθος, ῦ, ὁ, ἡ, inconsequens, non consentaneus, ineptus: ex α, & ἀκόλουθος.

Ἀνακομίζομαι, recupero, redeo: hinc ἀνακομιδὴ, ῆς, ἡ, receptio: à κομίζω.

Ἀνακοντίζω, ejaculor, sursum ebullio, subsilio: ab ἀκοντίζω, f. ίσω. p. ικα.
Ἄνακος, ου, ὁ, ἀ, Dor. pro ἄνηκοος, sine auditu, imperitus, cujus nomen ignotum: ex α, & ἀκούω.
Ἀνακοπὴ, ῆς, ἡ, impedimentum, repercussio, reciprocatio: Aristot. de mundo; à seq.
Ἀνακόπτω, inhibeo, interpello; f. ψω. p. κέκοφα, a. 1. ἀνέκοψα. Th. κόπτω.
Ἄνακος, non indigens medela; ex α priv. & ἄκος, quod vide.
Ἀνακουστέω, & ἀνάκουστος; vide ἀνηκουστέω, &c.
Ἀνακουφίζω, sublevo, allevo, in sublime tollo, extollo, elevo, &c. Unde ἀνακούφισις, εως, ἡ, allevatio, &c. ex ἀνὰ & κουφίζω.
Ἀνακούω, idem quod ἐπακούω, inaudio; vel ausculto: ex ἀνὰ, & ἀκούω.
Ἀνακραγαίνειν, idem quod ἀνακράζειν, seu κράζειν, indeque derivatum: Hesych.
Ἀνακράζω, exclamo: à κράζω.
Ἀνακραθεὶς, ὁ, permixtus, pro ἀνακερασθεὶς, a. 1. part. pass. à κεράννυμι.
Ἀνάκρασις, permistio, commistio, temperatio; ab ἀνακεράννυμι; immisceo, commisceo, &c. ex ἀνὰ, & κεράννυμι, misceo.
Ἀνακρέκομαι, sono, loquor, in Epigr. ex ἀνὰ & κρέκω, quod vide.
Ἀνακρέμασαν, suspenderunt, 3. pl. a. 1. ind. act. Ion. à κρεμάω· ἀνακρεμασθεὶς, a. 1. part. pass.
Ἀνακρεμαννύω, sive ἀνακρεμάννυμι, & ἀνακρέμημι, in altum suspendo; & metaphorice, spe pendo, seu suspendo; idem quod ἀνακρεμάω, &c.
Ἀνακρίνω, quæstionem habeo, scrutor, dijudico; f. νῶ, p. ἀνακέκρικα, a. 1. ἀνέκρινα, præs. pass. ἀνακρίνομαι, dijudicor, inquiro, interrogo, p. ἀνακέκριμαι, a. 1. ἀνεκρίθην. Th. κρίνω. Hinc Ἀνάκρισις, εως, ἡ, inquisitio.
Ἀνακροτέω, applaudo, edo plausus; ex ἀνὰ & κροτέω.
Ἀνακρούεσθαι ἐπὶ πρύμνην, pedetentim recedere. Th. κρούω.
Ἀνακρούω, & ἀνακρούομαι, inhibeo, resilio, torqueo, revoco, ut ἀνακρούειν ἵππον, retinere equum, retorqueo, pulso, impello, retraho, &c. ex ἀνὰ & κρούω.
Ἄνακτα, regem, acc. ab ἄναξ.
Ἀνακτάομαι, recupero, redipiscor: ex ἀνὰ, & κτάομαι, quod vide.
Ἀνάκτεσι, dat. pl. Poët. ab ἄναξ.
Ἀνακτέον, deducendum est, referendum est, ab ἀνάγω.
Ἀνακτήσασθαι, revocari, a. 1. inf. m. ἀνακτᾶσθαι, præs. inf. Ex ἀνακτάομαι.
Ἀνάκτησις, reconciliatio, recreatio: Item ἀνακτητικὸς, excitans, revocans, restitutus, &c. ab ἀνακτάω.
Ἀνακτίζω, renovo, reædifico, rursum creo, reformo, &c. ex ἀνὰ & κτίζω.
Ἀνακτορία, ας, ἡ, imperium: ἀνακτόριος, ου, ὁ, ἡ, herilis: ab ἄναξ.
Ἀνάκτωρ, ορος, ὁ Rex; ab ἄναξ.
Ἀνακυίσκω, abortum infero. Aristot. hist. an. l. 6. c. 19. de ovibus; si à coitu imber accesserit; ἀνακυίσκει, abortum infert. ex ἀνὰ, & κύω, uterum fero, pregnans sum; unde κυίσκω, idem.
Ἀνακυκάω, permisceo, commisceo; ex ἀνὰ & κυκάω.
Ἀνακυκλεῖν, est mente revolvere, iterare, repetere, revolvere, rotare, &c. unde, ἀνακύκλησις, circuitus: Item, ἀνακυκλόω, propriè circumcingo, vel simpliciter, cingo, repeto, inculco, &c. unde ἀνακύκλωσις, per circuitum regressio, circularis circumductio, circulatio, circinatio, &c. omnia ex ἀνὰ, & κύκλος, unde κυκλόω, &c. quæ vide.
Ἀνακυλίω, replico, revolvo, sursum volvo, &c. ex ἀνὰ, & κυλίω.
Ἀνακυμβαλιάζω, cum sonitu evertor, vel ruo: à κυμβαλίζω, cymbalum pulso. Th. κύμβος.
Ἀνακύπτω, erigo, surrigo, oculos & caput attollo, ut aves cùm bibunt: ex ἀνὰ, pro ἄνω, & κύπτω.
Ἀνακυρίασις, gravitas, & authoritas; apud Hippoc. ex ἀνὰ, & κῦρος, εος, τὸ, authoritas; unde κυρόω, ῶ, authoritatem do, &c.
Ἀνακωκύω, deploro, defleo; ex ἀνὰ, & κωκύω.
Ἀνακωμῳδέω, ῶ; comicè decanto, vel dico; item, comice taxo; ex ἀνὰ, & κωμῳδέω, mordacibus dictis incesso, & taxo, &c. quod à κωμῳδὸς, idem vide.
Ἀνακῶς, adverb. sedulò, rigidé. Th. ἄναξ.
Ἀνακωφάω, &---φόω, ῶ, exurdo, i. e. surdum reddo; idem quod κωφάω, & κωφόω; obsurdescere facio; à Th. κωφὸς, surdus.
Ἀνακωχεύω, navem in anchoris stare facio, subductis velis: ab ἀνακωχὴ, pro ἀνοχὴ, intermissio; quod ab ἀνέχω, retineo. Th. ἔχω.
Ἀναλαβεῖν, a. 2. inf. act. ab.
Ἀναλαμβάνω, recipio, f. λήψομαι, p. ἀνείληφα, a. 2. ἀνέλαβον, part. ἀναλαβών. a. 1. pass. ἀνελήφθην. Th. λαμβάνω.
Ἀναλάζομαι, rursum capio; Theocrit. Idyll. 19. ex ἀνὰ, & λάζομαι, quod vide.
Ἀναλάμπω, resplendeo, reluceo, illustro: Th. λάμπω.
Ἀναλγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, sine dolore. Ἀνάλγητος, ου, ὁ, idem. Ἀναλγησία, ας, ἡ, indolentia. Ab α, & ἄλγος.
Ἀναλγήτως, inhumaniter; id est, ἀσυμπαθῶς, &c. adverb. ab ἀνάλγητος.
Ἀναλδαίνω, idem quod ἀλδαίνω; augeo, do augmentum, seu incrementum, &c. item ἀναλδήσκω, idem quod ἀλδήσκω, succresco, augeor; Th. ἀλδέω, augeo, &c. sed ἀναλδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, est, non crescens, incrementum non capiens, &c. apud Hippocr. ex α, priv. & ἀλδέω.
Ἀναλεαίνω, contero, ex ἀνὰ, & λεαίνω; quod vide.
Ἀναλεγομένων, gen. pl. part. præs. pass. ab ἀναλέγω, colligo, Th. λέγω.
Ἀναλεήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, immitis: ex α priv. & ἐλεήμων, ὁ, ἡ, misericors; ab ἐλεέω, misereor, à Th. ἔλεος, ου, ὁ, vel εος, τὸ, misericordia.
Ἀναλειφέν, non ungi; τὸ μὴ ἀναλείφεσθαι; Hippocr. de dieta; ex ἀνὰ & ἀλείφω, ungo.
Ἀναλείχω, lambo, delingo, ex ἀνὰ, & λείχω, lambo.
Ἀνάλεκτα, τὰ reliquiæ ciborum quæ sunt sub mensa; item ἀνάλεκτος, ὁ καὶ ἡ, collectitius, collectus, collectaneus; quo vocabulo Seneca usus pro libro collectaneorum, &c. ab ἀναλέγω.
Ἀνάλημμα, ατος, τὸ, altitudo: & Ἀνάληψις, εως, ἡ, sursum receptio: ex ἀναλαμβάνω.
Ἀναλθὴς, insanabilis, incurabilis, &c. unde ἀναλθέες καὶ ἄνηθον, quod sanitatem & incrementum non suscipit: Plin. ex α priv. & ἄλθων, & ἀλθέω, sano.
Ἀνάλιος, pro ἀνήλιος, solis expers: ex α priv. & ἥλιος, sol.
Ἀναλίγκιος, dissimilis: Hesych. Unde ἀναλίγκιον, pro ἀνόμοιον, dissimile; ex α priv. & ἀλίγκιος, similis.
Ἀνάλιπος, ου, ὁ, ἀ, Dor. pro ἀνήλιπος; discalceatus: ex α, & ἦλιψ.
Ἀναλίσκοισα, ας, ἀ, Dor. pro ἀναλίσκουσα, ης, ἡ, præs. part. f. g. verbi.
Ἀναλίσκω, consumo, destruo: f. ἀναλώσω, p. ἀνήλωκα. a. 1. ἀνήλωσα. Th. ἁλίσκω.
Ἀνάλκεια, & ἀναλκία, ας, ἡ, ignavia, timiditas: ab ἄναλκις, instrenuus.
Ἀνάλκιδας, acc. pl. ab ἄναλκις, ιδος, ὁ, ἡ, impotens: ab α, & ἀλκή.
Ἀναλκίης, gen. Ion. ab ἀναλκία.
Ἀνάλλαγμα, permutatio; 2 Reg. ult. ex ἀνὰ, & ἄλλαγμα, τος, τὸ, idem à Th. ἀλλάσσω, vel ἀλλάττω, permuto.
Ἀναλληγόρητος, qui citra allegoriam exponitur: Eust. ex α priv. & ἀλληγορέω, quod vide.
Ἀναλλέξας, pro ἀναλέξας, Poët. a. 1. part. act. ab ἀναλέγω, relego, colligo.
Ἀναλλοίωτος, ου, ὁ, immutabilis; qui ægre mutatur, ὁ ἀεὶ αὐτὸς ὤν, μὴ δεχόμενος ἀλλοίωσιν; Athenagoras in Apologia, τὸ δὲ θεῖον, καὶ ἀθάνατον, καὶ ἀκίνητον, καὶ ἀναλλοίωτον. Ex α priv. ἀλλοίωτος, mutabilis; ab ἀλλοιόω, diversum reddo, immuto; ab ἀλλοῖος, quod vide.
Ἀνάλλομαι, desilio; unde ἀναλλόμενος, ἐφ' ἵππον· ex ἀνὰ & ἅλλομαι, salio.
Ἄναλμα, τος, τὸ, insulsitas; item, ἄναλμα, τὰ; quæ non fuerunt in salsuginem immersa; q. d. salsuginis expertia; ab ἄναλμος, ου, ὁ, ἡ, in sing. non salsus; idem quod ἄναλος, quod vide.
Ἀνάλμυρος, insulsus ex α priv. & ἁλμυρὸς, quod vide.
Ἀναλογαδὴν, adverb. secundum proportionem; à seq. ἀναλογία, à quo etiam & ab ἀνάλογος, est ἀναλογέω, sum similis; quadro, proportione convenio, &c. Unde ἀναλογητικὸς, proportionabilis, &c.
Ἀναλογία, ας, ἡ, proportio, similis ratio: ex ἀνὰ, & λόγος, ratio.
Ἀναλογίζομαι, ratiocinor, reputo, æstimo; f. ίσομαι· ex ἀνὰ, & λέγω.
Ἀναλογικὸς, in rationum, pro rata parte, comparatione constitutus: Lucian. Item ἀναλογισμὸς, ratiocinatio, subductio; Thuc. à præced.
Ἀναλόγως, proportionaliter, adv. ab ἀνάλογον· vide ἀναλογία.
Ἄναλος, ου, ὁ, ἡ, insulsus; ex α, & ἅλς, sal.
Ἀναλδὴς, ου, ὁ καὶ ἡ, non augescens; ab α, & ἄλδω· item inexplebilis, μηδέποτε ἅλις ἔχων.

Ἀναλύζω,

Ἀναλύζω, (pro quo etiam legitur, geminato λ, ἀναλλύζω) ingemisco, singultio, &c. ex ἀνὰ & λύζω, idem.

Ἀναλυέμεν, præs. inf. Ion pro ἀναλύειν, resolvere. Th. λύω. Hinc

Ἀνάλυσις, εως, ἡ, resolutio, item remigratio.

Ἀναλυτὴρ, liberator: Æsch. & ἀναλυτικὸς, q. d. resolutorius; utrumque à seq.

Ἀναλύω, resolvo, item revertor; f. σω. p. κα. a. 1. ἀνέλυσα. Th. λύω.

Ἀναλφάβητος, ου, ὁ, qui nec ἄλφα, nec βῆτα, i. e. elementa, noverit, penitus illiteratus; Athen. lib. 4. qui nec elementarius fuit. Senec. ex α priv. & ἄλφα, βῆτα, &c.

Ἀνάλωκα, p. act. pro ἀνήλωκα, Ion. sic & ἀνάλωσα, a. 1. ind Ion. ἀνάλωται, Ion. pro ἀνήλωται ab ἀναλίσκω.

Ἀναλώματα, impensæ, nom. pl. ἀναλωμάτων, gen. ab ἀναλίσκω.

Ἀναλῶσαι, a. 1. inf. act. ἀνάλωσις, ας, ἡ, a. 1. Ion. ἀναλωθεὶς, έντος, ὁ, a. 1. part. pass. ab ἀναλίσκω.

Ἀνάλωσις, εως, ἡ, impensa, consumptio: ab ἀναλίσκω.

Ἀνάλωτον, inexpugnabile: ab ἀναλίσκω.

Ἀναλωτέος, consumendus; ἀναλωτικὸς, consumens, sumptuarius, impendiosus; ἀναλωτὴς, οῦ, ὁ, consumptor, absumptor, seu impensor; apud Plat. & ἀνάλωτος, ου, ὁ, invictus, qui capi nequit, omnia ab ἀναλίσκω.

Ἀναμαθεῖν, denuò discere; Hesych. aor. 2. ἀνάμαθον, Thema usitatum, ἀναμανθάνω.

Ἀναμαιμάω, impetu furibundo feror per à μαιμάω.

Ἀναμάξευτος, ου, ὁ, ἡ, qui nullis plaustris permeari potest: ex α, & ἅμαξα.

Ἀναμαρτησία, innocentia; & ἀναμαρτήτως, innocenter; item,

Ἀναμάρτητος, ου, ὁ, ἡ, peccati expers, innocens: ex α, & ἁμαρτάνω.

Ἀναμαρυκάομαι, Dor. pro ἀναμηρυκάομαι, & ἀναμασάομαι, rumino, remando, & translatè, pro consideratius aliquid mente verso; Aristoph. ex ἀνὰ, & μαρυκάομαι, & μασάομαι, quæ vide.

Ἀναμάσσω, vel ττω, eluo. Th. μάσσω.

Ἀναμάττω, idem quod ἀναμάσσω, & simplex μάσσω, pinso, subigo farinam, &c.

Ἀναμαστεύω, idem quod ἀναζητῶ, requiro; vide simplex μαστεύω.

Ἀναμάχεσθαι, pugnam instaurare. Th. μάχη.

Ἀνάμβατος, q. d. inscansilis, ut ἀνάμβατος ἵππος, pro ἵππος μὴ ἀμβατὸς, equus sessoris expers; seu qui conscendi non potest; ex α priv. & ἀμβατὸς, per Sync. pro ἀναβατὸς, qui conscendi potest, scansilis; ab ἀμβαίνω, pro ἀναβαίνω, ascendo, conscendo; ex ἀνὰ, & βαίνω.

Ἀναμέλκτος, ου, ὁ, non emulctus; vel qui nequit mulgeri: ex α priv. & ἀμέλγω, mulgeo.

Ἀναμεμίχαται, Ion. pro ἀναμεμιγμένοι εἰσὶ, permixti sunt, 3. pl. perf. pass. ex ἀνὰ, & μίγνυμι.

Ἀναμέμνημαι, in animum revoco; unde, aor. ἀνεμνήσθην; ἀνεμνήσθην, in animum revocabam; & part. ἀναμνησθεὶς, recordatus, memoria repetens, mentionem faciens, &c. ex ἀνὰ, & μνάομαι.

Ἀναμένω, exspecto, f. μενῶ, p. νηκα. a. 1. ἀνέμεινα. a. 1. sub ἀναμείνω ἀναμείνας, part. Th. μένω.

Ἀναμέρος, vicissim ἐν μέρει; ex ἀνὰ & μέρος; quod vide.

Ἀνάμεσος, ου, ὁ, ἡ, qui est medius in aliquo loco. Th. μέσος.

Ἀνάμεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, plenus: à μεστός.

Ἀναμετρής, έος, ὁ καὶ ἡ, immensus; idem quod ἀμέτρητος, & ejusd. comp.

Ἀναμετρήσασθαι λόγον, insidias disponere, & q. locum metiri. Th. μετρέω.

Ἀναμέτρησις, εως, ἡ; demensio, mensura, verbale ab ἀναμετρέω, dimetiri, remetiri, &c.

Ἀναμηρύκομαι; idem quod μηρύκω, rumino.

Ἀναμηρυόμαι, fila delapsa, seu fluentia, fuso circumacto, recolligo, ex ἀνὰ, & μηρύω, quod vide.

Ἀναμηχανάομαι, ῶμαι; contra machinor, recomminiscor: Plaut. vel rursus molior: ex ἀνὰ, & μηχανάω; Vide.

Ἀναμίγδην, permistè, promiscuè ἀναμεμιγμένως; idem, ab ἀναμίγνυμι, permisceo.

Ἀνάμιλλος, non contensiosus, nec litigiosus; ex α priv. & ἅμιλλα, certamen.

Ἀναμιμνήσκω, in mentem revoco, f. ἀναμνήσω. p. ἀναμέμνηκα. p. pass. ἀναμέμνημαι. a. 1. ἀνεμνήσθην ex ἀνὰ, & μνάομαι.

Ἀναμίμνω, idem quod ἀναμένω, expecto.

Ἀναμινυρίζω, cantillo, parva scil. seu querula voce; Athen. l. 4. vide μινυρίζω.

Ἀναμὶξ, promiscuè, adv. ex ἀναμίγνυμι, misceo.

Ἀνάμιξις, communis conversatio, commistio, permistio, &c. à præced.

Ἀναμίσγεται, commiscetur, 3. ind. pass. ex ἀνὰ, & μίσγομαι.

Ἀναμίσγω, permisceo, remisceo: Th. μίσγω; V.

Ἀναμισθαρνέω; idem quod μισθαρνέω, mercedem capio; una voce, pro μισθὸν ἄρνυσθαι; mercedem capere: ex μισθὸς, & ἄρνυμαι; V.

Ἄναμμα, quod accensum est, ignitum; id ipsum quod ἄναπτα, accensum est; fax ardens, seu accensa: Suid. verbale ab ἀνάπτω; V.

Ἀνάμματος, enodis; vinculo seu nodo carens, &c. ex α priv. & ἅμμα, τος, τὸ; nodus, nexus; V.

Ἀναμμένος, Ion. pro ἀνημμένος, vestitus: ex ἀνάπτομαι, circumjicio, induo: ex ἀνὰ & ἅπτω.

Ἀναμνάω, suggero, admoneo: f. ήσω. p. κα, à μνάω.

Ἀναμνέεσθαι, Ion. pro ἀναμιμνήσκειν, commemorare.

Ἀναμνησθῶμεν, 1. pl. a. 1. sub. pass. ἀναμνησθεὶς, part. ab ἀναμιμνήσκω.

Ἀνάμνησις, εως, ἡ, recordatio: ab eodem Them.

Ἀναμνηστικὸς, οῦ, ὁ, ἡ, facile reminiscens, memoriâ excellens, memor: ab eod. Th.

Ἀναμονὴ, ῆς, ἡ, remansio, sustentatio, & toleratio: Cicer. patientia; (μακροθυμία) ab ἀναμένω; V.

Ἀναμόργνυμι, vel ---μαι; & ἀναπομόργνυμι, vel ---μαι; imprimo, inuro; quasi, tergendo, premendoque imbuo: Th. μόργνυμι, vel ὀμόργνυμι; V.

Ἀναμορμύρω, cum murmure bullio: à μορμύρω.

Ἀναμπέχονος, ου, ὁ καὶ ἡ, non habens ἀμπεχόνην; non togatus, seu lenatus, &c. ex α priv. & ἀμπεχόνη, idem quod ἀμπέχονον; quod vide.

Ἀνάμπλακτος, vel ἀναμπλάκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non errans; idem quod ἀμπλάκητος, peccato carens, justus: ex α priv. & πλακία, error; quod vide.

Ἀνάμπυξ, non habens ἄμπυκα; ex α priv. & ἄμπυξ, υκος, ὁ vel ἡ, catena aurata, vel funiculus quilibet auratus, vel vitta aurata, qua comæ seu crines equorum vel mulierum colligantur, &c.

Ἀναμυχθίζομαι, irrideo: item idem quod μυχθίζω, suspiro, &c. quod vide in Th. μύζω.

Ἀναμύω; aperio oculos, cui opponitur συμμύω; unde ἀναμύειν Hesych. ἀναβλέπειν, &c. ex ἀνὰ, & μύω, conniveo, oculos claudo.

Ἀναμφήριστος, certus, indubitatus, &c. ex α priv. & ἀμφήριστος; quod vide.

Ἀναμφίβολος, ου, ὁ, ἡ, minime dubius, indubitabilis, &c. ex α priv. & ἀμφίβολος; V.

Ἀναμφίδοξος, minime dubius: ex α priv. & ἀμφίδοξος; V.

Ἀναμφιδόξως, proculdubio, indubie; omnium consensu, &c. adverb. à præced.

Ἀναμφίλεκτος, disceptationem nullam habens, minimè dubius; unde ἀναμφιλέκτως, sine controversia, &c. ex α priv. & ἀμφίλεκτος; utriusque disceptabilis, in controversia positus: ab ἀμφιλέγω; ab utraque parte dico; seu in utramque partem; vel dubitans dico, &c. ex ἀμφὶ, & λέγω; V.

Ἀναμφίλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, indubius: ab α, & ἀμφίλογος.

Ἀναμφιλόγως, idem quod ἀναμφιλέκτως, & ejusdem comp. cum præced.

Ἀναμφισβήτητος, ου, ὁ, ambiguus, ἀναμφισβητήτως, ambigue, adverb. ab ἀμφισβητέω.

Ἀνανάγκαστος, voluntarius, minimè coactus, &c. ex α priv. ἀναγκαστὸς; quod vide.

Ἀνανδρεία, ας, ἡ, ignavia: ex α, & ἀνδρεία.

Ἄνανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, parùm virilis: ab ἀνήρ.

Ἀνάνδρως, non viriliter, ignavè: Isocr. à præced. ἄνανδρος, à quo etiam ἀνανδρόομαι, οῦμαι, ignavus reddor; evirari; virilitatem deponere, &c. & ab hoc verbo fit, ἀνανδρωθεὶς, viro viduata, marito orbata, &c.

Ἀνανεάζω, renovo, muto me in aliam formam, &c. ex ἀνὰ & νεάζω; Vide.

Ἀνανέμω, recenseo; item, ἀναγινώσκω; Suid. ex Epichar. item distribuo; Th. νέμω.

Ἀνανεόω, renovo, f. ώσω. p. νενέωκα. Th. νέος.

Ἀνάνετος, ου, ὁ καὶ ἡ, remissionis expers; qui non remittitur; Porphyr. ex α priv. & ἄνετος, ου, ὁ, ἡ, laxus, remissus, solutus ab ἀνίημι, &c.

Ἀνανεῦσαι, a. 1. inf. act. ab ἀνανεύω, renuo, f. σω. p. κα. Th. νεύω.

Ἀνανηπιάομαι, & —πιόομαι, οῦμαι, repuerasco: ex ἀνὰ, & νήπιος.

Ἀνανήφω, mentis sui iratem recipio. f. ψω. p. νένηφα. a. 1. ἀνένηψα. Th. νήφω.

Ἀνανήχομαι, emergo, enato; Th. νήχω; vide.

Ἀνανθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, flore carens; expers florum, florum infœcundus, &c. ex α priv. & ἄνθος, εος, τὸ, flos.

Ἀνανθέω, ῶ, refloresco; ex ἀνὰ, & ἀνθέω, floreo, à Th. ἄνθος, flos.

Ἀνάνιος, seu ἀνιώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, non habens ἀνίαν, mercede carens: Item, innocuus, innoxius; ex consequenti, scil. nam innocuum tristitiam non adfert; item, exp. superbus, ab Hes. (sed tunc ab ἠνία, potius deducitur;) item, ἀνανίας; adv. sine dolore, & molestia, indolenter, &c. ex α, priv. & ἀνία, mœror, tristitia.

Ἀνανίας, ου, ὁ, nomen viri, Dominus commiseratus fuit.

Ἀνανομὴ, distributio, iterata recensio; verbale ab ἀνανέμω; quod vide.

Ἀνανοσέω, in mortem recido, remorbesco; ex ἀνὰ, & νοσέω.

Ἄναντα, τὰ, acclivia, Poët. pro ἀνάντη· ex ἀνάντης, έος, ὁ καὶ ἡ, & τὸ ἄναντες· ex ἀνὰ, & ἀντάω, obviam eo.

Ἀνανταγώνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexpugnabilis; cui nullus est æmulus certaminis, &c. ex α, privit. & ἀνταγώνιστος; quod vide.

Ἀναντοπόδοτον, ubi aliqua orationis pars non redditur; figura Atticis familiaris: ex α priv. & ἀνταποδίδωμι; quod vide.

Ἀναντίβλεπτος, contra quem non ausit quisquam oculos attollere, &c. ex α priv. & ἀντιβλέπω, contra aspicio; ex ἀντὶ, & βλέπω.

Ἀναντίλεκτος, cui contradici nec potest; ut, ἀναντίλεκτος ἀπόδειξις, demonstratio quæ refelli nequeat; demonstratio necessaria, &c. ex α priv. & ἀντίλεκτος; quod vide: Indè etiam, ἀναντιλέκτως, sine contradictione.

Ἀναντίρρητος, ου, ὁ, ἡ, cui contradici nequit: ex α & ἀντίρρητος, cui contradicitur: sed ἀντιρρέω non est in usu. Hinc ἀναντιρρήτως, adv. sine contradictione: ex ἀντὶ, & ῥέω, dico.

Ἀναντιφώνητος, cui nihil respondetur; seu, cui contradici non queat, &c. ex α priv. ἀντὶ & φωνέω.

Ἀνάνυτα, Dor. pro ἀνήνυτα, irrito conatu, adv. ex α, & ἀνύτω, vel ἀνύω.

ἈΝΑΞ, ακτος, ὁ, Rex. Quidam dictum volunt, q. ὁ ἄνω τάξιν ἔχων, vel ἄνω αἴσσων, vel παρὰ τὸ ἀνακῶς, ὅ ἐστιν ἐπιμελῶς.

Ἄνασσα, ης, ἡ, regina. Hinc ἀνάσσω, regno: ἀνάκτορον, ου, τὸ, regia, palatium.

Ἄναξα, a. 1. Ion. pro ἤναξα· ἀνάξειν, f. 1 inf. ἀνάξασθαι, a. 1. m. inf. ab ἀνάσσω, f. ξω.

Ἀναξαίνω, sursum carmino; vel iterum discerpo, &c. ex ἀνὰ, & ξαίνω; vide.

Ἀναξιδώρα, Ceres, ἡ ἀνάγουσα τὰ δῶρα ἐκ γῆς; quæ munera ex terra submittit, &c.

Ἀναξιοπαθέω, ῶ, indigna patior: ab ἀνάξιος, & πάσχω.

Ἀνάξιος, ου, ὁ, ἡ, indignus: ex α, & ἄξιος: hinc adv. ἀναξίως, indigne.

Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι, hymni regnantes in cithara: ab ἀνάσσω, & φόρμιγξ.

Ἀναξυρὶς, ίδος, ἡ, subligaculum, bracca: ἀναξυρίδες, tibialia. Ex ἀνὰ, & σύρω.

Ἀναξύω, abrado; ex ἀνὰ, & ξύω, rado.

Ἀνάξω, pro ἀνάγω, erigo, sustollo; sub, vel sursum veho; q. ἄνω ἄγω, &c. Unde Ceres dicitur ἀναξιδώρα, quæ munera ex terra subvehit, &c. ex ἀνὰ, & ἄξω, pro ἄγω, formatum è futuro, ut, οἴσω, pro φέρω.

Ἀναοίγεσκεν, aperiebant, imperf. pro ἀνέῳγον, vel ἤνοιγον, Ion. & Poët. ab ἀνοίγω.

Ἀναπαίζω, illudo, cum dat. f. ξω. p. χα. a. 1. ξα. Th. παίζω.

Ἀνάπαιστος, pes carminis, alio nomine ἀντιδάκτυλος, dictus sic, ἀπὸ τοῦ ἀναπαίειν τῷ δακτύλῳ; constat enim prima & secunda brevi, ac tertia longa; quum dactylus primam longam habeat, & sequentes duas correptas. Ἀνάπαιστοι etiam dicuntur, versus anapæsto pede constantes, &c. ab ἀναπαίω, repercutio, referio, &c. ex ἀνὰ, & παίω, percutio, ferio.

Ἀναπαλαίω, luctam redintegro, &c. ex ἀνὰ, & παλαίω; V.

Ἀναπάλειπτον, indelebile: ex α priv. & ἀπαλείφω, deungo, deleo: ex ἀπὸ, & ἀλείφω.

Ἀνάπαλιν, è contrario. Th. πάλιν.

Ἀναπαλινδρομέω, recurro, cursu reciproco redeo; idem quod παλινδρομέω; quod vide.

Ἀνάπαλσις, εως, ἡ, vibratio, quassatio: Aristot. de mundo, à seq.

Ἀναπάλλω, vibro. a. 1. part. ἀναπήλας, a. 2. part ἀμπεπαλὼν, Ion. & per Sync. pro ἀναπεπαλών. Th πάλλω.

Ἀναπαριάζειν, mutare sententiam, pactum irritum facere, more Pariorum, qui bello ab Athenienfibus oppressi, civitatem se illis tradituros polliciti sunt, si ab armis discederent; sed iidem prorsus mutaverunt sententiam, nacti aliunde auxilia: ex ἀνὰ, & πάριος, ου, ὁ, qui ex Pario insula est.

Ἀνάπας, αντος, ὁ, idem quod simplex Th. πᾶς, παντὸς, ὁ, universus, omnis, &c.

Ἀναπάσσειν χάριν τινὶ, aspergere gratiam alicui, pro laudes alicujus carminibus celebrare. Th. πάσσω.

Ἀναπατάσσω, q. d. repulso, iterum pulso: Hesych. vide simplex Thema πατάσσω.

Ἀναπατέω, sursum versus gradior, &c. Budæus interpretator; adverso flumine progredi; ex ἀνὰ, & πατέω; quod vide.

Ἀνάπαυλα, ης, ἡ, cessatio: ab ἀναπαύω.

Ἀνάπαυσις, εως, ἡ, requies: ab ἀναπαύω.

Ἀναπαύω, reficio, refocillo, f. σω. p. κα. p. pass. ἀναπέπαυμαι, a. 1. m. ἀναπαυσάμην. Th. παύω.

Ἀναπείθω, persuadeo, f. σω. p. κα. Th. πείθω.

Ἀνάπειρα, ας, ἡ, experimentum, exercitatio, communis usus; ut, ἀνάπειραν λαμβάνειν, capere experimentum, vel facere: Plut. item, simpliciter, pro πεῖρα, conatus, inceptum, &c. inde, ἀναπειράω, & ἀναπειράομαι, iterum experior, iterum tento, & simpliciter, idem quod πειράω, conor, nitor.

Ἀνάπεισμα, τὸ, funis quo aliquid religatur, & pretertim naves in litore, qui & πεῖσμα, (propriè fiducia aggrediendi aliquid) appellatur: Poll. Item, ἀναπειστήριος, ὁ καὶ ἡ; persuasorius, aptus ad persuadendum: Aristoph. in Nub. & ἀνάπειστος, qui in aliam opinionem impellitur; item, palam factus, manifestatus, &c. omnia ex ἀνὰ, & Th. πείθω.

Ἀναπεμπάζω, & ἀναπεμπάζομαι; iterum numero, calculum repeto, &c. quidam etiam exp. in memoriam revoco, præterita reputo, Lucian. ex ἀνὰ, & πεμπάζω, per digitos numero; item, simpliciter numero; quod vide.

Ἀναπέμπω, remitto, f. ψω. p. φα. a. 1. ἀνέπεμψα. Th. πέμπω.

Ἀναπέπτω, seu ἀναπέσσω, iterum coquo, recoquo; ex ἀνὰ & πέπτω, coquo.

Ἀναπεπλήρωνται, completæ sunt, 3. pl. pass. verbi ἀναπληρόω.

Ἀναπεπταμένος, η, ον, apertus, p. part. à πέπταμαι, pro πεπέτασμαι, per Syncop. à πετάζω· alii à πτῆμι.

Ἀναπεπτωκὼς, ὁ, qui discubuit, p. part. act. Ἀναπεπτωμένη, ης, ἡ, p. part. pass. f. g. Ἀνάπεσαι, 2. sing. a. 1. m. imp. accumbe: Ἀναπεσεῖν, a. 2. inf. act. ab ἀναπίπτω.

Ἀναπεράω, & per Syncopen, ἀναπράω, penetro, perforo, perterebro: Hippocr. ex ἀνὰ & περάω, transeo.

Ἀναπετάννυμι, f. άσω, aperio, a. 1. inf. ἀναπετάσαι. Th. πετάω.

Ἀναπέτεια, ας, ἡ, relaxatio; ab ἀναπετάω, idem quod præcedens ἀναπετάννυμι.

Ἀναπέτομαι, subvolo, volo; ex ἀνὰ, & πέτομαι; quod vide.

Ἀναπέττω, & ἀναπέψω; idem quod ἀναπέπτω, quod vide.

Ἀναπηνίζω, fuso circumacto recolligo, vel attraho, &c. ex ἀνὰ, & πηνίζω, stamina è colo deduco, & devolvo, fusi circumactu; à th. πῆνος; quod vide.

Ἀναπέφηνα, visus sum, p. m. ab ἀναφαίνω.

Ἀναπηρία, membri cujusvis mutilati vitium, sive vitiatio, partis vitiositas; item, animi aliqua læsio; à sequente, ἀνάπηρος, oblæsus; à quo etiam est ἀναπηρόω, mutilo, oblædo.

Ἀνάπηρος, ου, ὁ, ἡ, mutilus. Th. πηρός.

Ἀναπιδύω, erumpo è scaturigine, scaturio: Plut. ex ἀνὰ, & πιδύω, idem cum πιδύω; quod vide.

Ἀναπιμπλάναι, præs. infin. à πίμπλημι, impleo.
Ἀναπίνω, q. d. rebibo, resorbeo: Th. πίνω.
Ἀναπίπτω, discumbo, recumbo, a. 1. m. ἀνεπεσάμην, ω, ατο, imp. ἀνάπεσαι, a. 2. med. ἀνεπεσόμην. Th. πίπτω.
Ἀναπιστεύω, confido, spero: ex ἀνὰ & πιστεύω.
Ἀναπιτνάμεν, Ion. & Dor. pro ἀναπιτνάναι, præs. inf. ab ἀναπίτνημι. Th. πίπτω. Hinc ἀναπιτναμένα, ας, ἁ, Dor. pro ἀναπιτναμένη, lupina.
Ἀναπίτναμαι, idem quod ἀναπετάννυμαι; expandor, explicor, aperior; ab ἀναπετάω, expando, explico; Th. πετάω, pando, explico. Sursum & deorsum errare facio; ex ἀνὰ, & πλάζω; Vide.
Ἀναπλάσαντες, a. 1. part. act. pl. ab ἀναπλάσσω, fingo, facio. Th. πλάσσω.
Ἀνάπλασις, εως, ἡ, & ἀναπλασμὸς, ὁ, q. d. refictio; vel reformatio: item, fictio, formatio, &c. Item, ἀνάπλασμα, τὸ, figmentum, id quod fictum, seu formatum est, &c. ab eod. Th.
Ἀναπλέκοντι, Dor. pro ἀναπλέκουσι, implicant, 3. pl. præs. Th. πλέκω.
Ἀναπλεύσεσθαι, f. 1. m. ab ἀναπλέω, solvo è portu, renavigo. Th. πλέω.
Ἀναπλέως, ὁ, ἡ, Ion. & Att. pro ἀνάπλεος, plenus. Th. πλέος.
Ἀναπλημμυρέω, redundo, exundo: ex ἀνὰ, & πλημμυρέω, sive, πλημμύρω, æstu inundo, restagno; à πλημμύρα, seu πλημμυρίς; quæ vide.
Ἀναπληρόω, ῶ, compleo; f. ώσω. p. ωκα. a. 1. ἀνεπλήρωσα ex ἀνὰ, & πληρόω, impleo.
Ἀναπλήρωμα, ατος, τὸ; supplementum, expletio, &c. Item, ἀναπλήρωσις, idem & ἀναπληρωματικὸς, replens, &c. omnia ab ἀναπληρόω.
Ἀναπλῆσαι, a. 1. inf. ab ἀναπλήθω, impleo. Th. πλήθω.
Ἀναπληστικὸς, expletivus, impletivus: ab eod. Th.
Ἀνάπλοος, ὁ, Ion. pro πλοῦς, navigatio.
Ἀναπλόω, idem quod ἁπλόω, expando, explico; quod vide.
Ἀναπλώειν, Ion. idem quod ἀναπλεῖν, solvere portu: quod à πλώω, seu πλῶμι, Poët. pro πλέω.
Ἀναπνέειν, respirare, recreari. Th. πνέω. Hinc ἀνάπνευσις, εως, ἡ, respiratio, relaxatio.
Ἀνάπνευστος, ου, ὁ, ἡ, non respirans: ex α, & πνέω.
Ἀναπνοὴ, ῆς, ἡ, respiratio: ab ἀναπνέω.
Ἀναπόβλητος, non rejiciendus, qui amitti, vel rejici non potest, vel debet: ex α priv. & ἀπόβλητος.
Ἀναπόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, à publicano non census nec scriptus, i. censu; vel inscriptus, &c. ex α priv. & ἀπόγραφος; quod vide.
Ἀναπόδεικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, improbabilis; quasi, indemonstrabilis: unde, ἀναποδείκτως, adverb. sine probatione, absque demonstratione; ex α priv. & ἀπόδεικτος; quod vide.
Ἀναπόδεκτος, non recipiendus, &c. ex α priv. & ἀπόδεκτος; quod vide.
Ἀναποδίζειν, pedem referre, diligenter examinare: quod à ποδίζω, gradior.
Ἀναποδισμὸς, ου, ὁ, diligens inquisitio, regressus, retrogradus motus, resolutio, &c. à præced.
Ἀναπόδοτος, ου, ὁ, ἡ, non redditus; ex α priv. & ἀποδίδωμι; V.
Ἀναπόδραστος, inevitabilis: ex α priv. & ἀποδράω, effugio; quod vide.
Ἀνάποινος, sine pretio: ex α, & ἄποινον, pretium redemptionis.
Ἀναπόκριτος, cui non respondetur, vel responsum non est; ex α priv. & ἀποκρίνομαι.
Ἀναπόλαυστος, ὁ, ἄγευστος, jejunus, vacans voluptate: item, passive, quo frui non licet: ex α priv. & ἀπολαύω; quod vide.
Ἀναπολίζειν, Poët. idem quod ἀναπολεῖν, versari in animo. Th. πολέω.
Ἀναπόλησις, εως, ἡ, commemoratio, repetitio, animadversio, &c. Item, ἀναπολητικὸς, revolvendi facultatem habens, &c. utrumque à præced. ἀναπολέω.
Ἀναπολόγητος, ου, ὁ, ἡ, inexcusabilis: ex α, & ἀπολογέομαι.
Ἀναπόλυτος, non absolutus, indissolutus; vel indissolubilis: ex α priv. & ἀπολύω; V.
Ἀναπομπὴ propriè sursum missio; ut, ἀναπομπὴ θησαυρῶν; effossionem thesaurorum vertit Budæus; nam qui effodiunt, sursum mittunt terram; ab ἀναπέμπω.
Ἀναπόμπιμος, qui remittitur; ab eod. Th.
Ἀναπομπὸς, ὁ πέμπων ἄνω; qui mittit ad superos; ab eodem etiam Themate.
Ἀναπόνιπτος, illotus, qui se non abluit: ex α priv & ἀπονίπτω, abluo; ex ἀπὸ, & νίπτω.
Ἀναπόστατος, qui desciscere nequit: ex α priv. & ἀφίστημι, deficio; unde ἀποστάτης, apostata, &c. quod vide.
Ἀναποτνιασμὸς, ου, ὁ, suspirium cum imploratione divini auxilii; vel simpliciter divini numinis imploratio: Greg. ex ἀνὰ, & ποτνιάω, seu ποτνιάζω; suppliciter oro, à πότνια; quod vide.
Ἀναπότριπτος, indelebilis, ex α priv. & ἀποτρίβω, abstergo.
Ἀνάπρασις, εως, ἡ; quasi, revenditio, verbale ab ἀναπιπράσκω, revendo: ex ἀνὰ & πιπράσκω; quod vide.
Ἀναπράτης, ου, ὁ, qui sibi vendita revendit: ab eod. Th.
Ἀναπράττω, & ἀναπράττομαι, exigo, reposco, recupero; ex ἀνὰ, & πράττω.
Ἀναπρέω, per Sync. pro ἀναπειράω, penetro, perforo, perterebro. Th. πειράω; vide.
Ἀναπρήθω, f. σω. a. 1. part. ἀναπρήσας, cum gemitu effundens. Th. πρήθω.
Ἀναπτάσθαι, vide ἀναπτῆναι.
Ἀναπτερῶν, animum addere, in spem erigere: ex ἀνὰ, & πτερόν.
Ἀναπτῆναι, a. 2. inf. ab ἀνίπταμαι, revolo, subvolo: quod ab ἵπταμαι, a. 2. act. ἔπτην, inf. πτῆναι, part. πτάς. a. 2. m. ἐπτάμην, inf. πτάσθαι, part. πτάμενος.
Ἀναπτοέω, idem quod simplex πτοέω, consterno, perterreo, &c.
Ἀναπτομένοιο, accensæ, gen. sing. Ion. præs. part. pass. ab ἀνάπτω.
Ἀναπτύξας, ὁ, a. 1. part. ab
Ἀναπτύσσω, explico, f. ξω. p. ἀνέπτυχα, a. 1. ἀνέπτυξα. Th. πτύσσω.
Ἀναπτύω, expuo, ejicio; Th. πτύω.
Ἀνάπτω, accendo, f. ψω. p. ἀνῆφα, a. 1. ἀνῆψα, a. 1. pass. ἀνήφθην. Th. ἅπτω.
Ἀνάπτωσις, propriè, decubitio, accubitio, recubitio; item, resupinatio, &c. item ὄκνησις, animus jacens, & remissus: ab ἀναπίπτω, Bud. com. abjecto & debilitato animo, &c.
Ἀνάπυστος, ὁ, ἡ, pervulgatus, quod nobis innotuit. Th. πυνθάνομαι.
Ἀνάπω, Dor. pro Ἀνάπου, gen. ab Ἄναπος, ου, ὁ, Siculi fluvii nomen.
Ἀνάπωσις, εως, ἡ, alii leg. ἀνάπωτις, & per Syncop. ἄμπωτις, maris & aquarum recessus: cui contrarium πλημμυρὶς, ίδος, ἡ, maris accessus, & æstus. Pro eodem dicitur & ἀνάποσις, παρὰ τὸ ἀναπίνειν. Th. πίνω.
Ἀναρηρηκὼς, qui sustulit, Att. pro ἀνῃρηκὼς, p. part. verbi ἀναιρέω. Th. αἱρέω.
Ἀναρέομαι, imprecationem revoco & absolvo: ex ἀνὰ, & ἀράομαι; quod vide.
Ἀνάργυρος, qui pecunia caret etiamsi aliis facultatibus abundat: ex α priv. & ἄργυρος.
Ἄναρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, minùs compactus: ab ἄρθρον.
Ἀναρίθμητος, ου, ὁ, ἡ, innumerabilis: ex α, & ἀριθμητός. Th. ἀριθμός.
Ἀνάριστος, ου, ὁ, qui nondum est pransus: ex α, & ἄριστον.
ἈΝΑΡΙ'ΤΗΣ, ου, ὁ, piscis de genere concharum, q. ab α, & νηρίτης. Athen. lib. 3.
Ἄναρχος, ου, ὁ καὶ ἡ, nullius imperio subjectus: ex α priv. & ἀρχὴ, principatus.
Ἀνάρμοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, incongruus: ab ἁρμόζω.
Ἀναριβδέω; vide infrà, cum gemino ρ.
Ἀναρπάσας, a. 1. part. ab ἀναρπάζω, sursùm rapio: inde ἀνάρπαστος, ου, ὁ, raptus. Th. ἁρπάζω.
Ἀναρραγήσεσθαι, erupturum esse, f. 2. infin. pass. ab ἀναρρήγνυμι vide ἀναρρήξειν.
Ἀναρραιρηκὼς, ότος, ὁ, Ion. pro ἀνῃρηκὼς, qui absportavit aliquid. Th. αἱρέω.
Ἀνάρρημα, τὸ, edictum voce præconis enunciatum; Suid. ex ἀνὰ, & ῥέω, dico; vide ῥῆμα, dictum, &c.
Ἀναρρήξειν, f. 1. inf. ἀναρρῆξαι, a. 1. inf. pass. ab ἀναρρήσσω, vel ῥήγνυμι.
Ἀνάρρηξις, εως, ἡ, disruptio, discissio: ab eod. Th.
Ἀνάρρησις, εως, ἡ, præconium, propriè in athletico certamine ejusd. Th. & comp. cum ἀνάρρημα.
Ἀναρριπίζω, flatu accendo, excito, refocillo, inflammo, sublevo, suscito; refoveo, augeo; ex ἀνὰ, & ῥιπίζω; vide.
Ἀναρριπτέω, idem quod sequens.
Ἀναρρίπτω, sive ἀναρρίπτω, sursùm jacio, f. ψω.

f. ψω. a. 1. ἀνέῤῥιψα. Th. ῥίπτω.

Ἀνάῤῥιψις, ipsa actio jaciendi sursum, à præced.

Ἀναῤῥιχάομαι, & ἀναῤῥίχομαι; idem quod simplex ἀῤῥίχομαι; quod vide.

Ἀνάῤῥοια, ας, ἡ, refluxus undarum; ex ἀνὰ, & ῥέω, fluo.

Ἀναῤῥοιβδέω, f. ήσω, resorbeo cum sonitu: Th. ῥοῖζος.

Ἀνάῤῥοπος, & ἀνάῤῥοπος, sursum vergens, ὁ ἄνω ῥέπων; ex ἀνὰ, vel ἄνω, & ῥέπω; vide.

Ἀναῤῥωγὼς, ὁ, apertus, hians, p. part. m. pro ἀνεῤῥαγώς.

Ἀναῤῥωσθέντες, revalescentes, a. 1. part. pass. à ῥώννυμι.

Ἀνάρσιος, ου, ὁ, implacabilis, cui cum altero non convenit: ex α, & ἄρω.

Ἀναρτάω, suspendo,: idem quod ἀρτάω.

Ἀνάρτιος, ου, ὁ, impar. ex α priv. & ἄρτιος, par.

Ἀναρχία, ας, ἡ, & Ion. ίη, ubi nullus est magistratus: ex α, & ἀρχή.

Ἄναρχος, ου, ὁ καὶ ἡ, principio, vel principe, carens. Th. ἀρχή.

Ἀνασειράζω, retraho, revoco, propriè, retraho catenâ; ex ἀνὰ, & σειρὰ, catena.

Ἀνασεισμὸς, οῦ, ὁ, conquassatio, à sequente.

Ἀνασείω, concito, f. σω. p. κα. a. 1. ἀνέσεισα. Th. σείω.

Ἀνασελγαίνομαι, petulanti injuria afficior, petulanter & lascivè in me agitur; idem quod ἀσελγέω; id. V.

Ἀνασεσυρμένος, η, ον, obscœnus: p. part. pass. ab ἀνασύρομαι vide ἀνασύρειν.

Ἀνασκέπτομαι, considero; Th. σκέπτομαι.

Ἀνασκευάζω, labefacto, destruo, f. άσω. p. ακα. p. pass. ἀνεσκεύασμαι, indè verbale ἀνασκευαστέον. Ἀνασκευαστικὸς, οῦ, ὁ, destructivus. Ἀνασκευὴ, ῆς, ἡ, destructio, confutatio: dat. pl. ἀνασκευαῖς. Th σκεῦος.

Ἀνασκήπτω, delabor, irruo; Th. σκήπτω.

Ἀνασκησία, inertia, imperitia, ἀγυμνασία; item, ἀνάσκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexercitatus, inexercitus, & ἀνασκήτως; sine exercitio, &c. omnia ex α priv. & ἀσκέω; quod vide.

Ἀνασκολοπίζω, palo affixum tollo. Th. σκόλοψ, οπος, ὁ, præacutus palus.

Ἀνασκοπέω, meditor, considero, respicio, &c. idem, quod σκοπέω; quod vide.

Ἀνασπάω, sursùm retraho; f. άσω. p. ἀνέσπακα. a. 1. pass. ἀνεσπάσθην. Hinc ἀνάσπαστος, ὁ, ἡ, qui extrahitur. Th. σπάω.

Ἄνασσα, ης, ἡ, regina: ab ἄναξ.

Ἀνάσσατοι, Dor. pro ἀνήσσητοι, invicti. Th. ἧσσων.

Ἀνάσσει, præs. ind. ab ἀνάσσω.

Ἀνασείουσα, quatiens, a. 1. part. f. g. Poët. ab ἀνασείω, quatio. Th. σείω.

Ἀνασσέμεν, præs. inf. Ion pro ἀνάσσειν.

Ἄνασσε, præs. imp. Ἄνασσεν, Ion. & Poët. pro ἤνασσεν, imperf. ab ἀνάσσω, εις, ει.

Ἀνάσσω. μ. ἀνάξω, π. ἤναχα, impero; βασιλεύω; gen. aut dativo jungitur: ab ἄναξ.

Ἀνάστα, surge: vide ἀνίστημι.

Ἀνασταδὸν, stando desuper, adv. ab ἀνίστημι.

Ἀνασταμένος, Ion. pro ἀνεσταμένος, sublatus, p. part. pass. ab ἀναστέλλω. Th. στέλλω.

Ἀνασταζέιν, (si codices menda carent) apud Anacreontem, pro ἀναστενάζειν.

Ἀναστὰς, άντος, ὁ, f. g. ἀναστᾶσα, exsurgens, a. 2. part. ab ἀνίστημι.

Ἀναστάσιμος ἡμέρα, dies resurrectionis; à sequente.

Ἀνάστασις, εως, ἡ, resurrectio, ex sedibus suis expulsio. ἀνάστατος, ου, ὁ, ἡ, ex suis sedibus expulsus: hinc Ἀναστατόω, ῶ, statum subverto, ad seditionem concito, f. ώσω. p. ἀνεστάτωκα. a. 1. ἀνεστάτωσα. Ab ἀνίστημι.

Ἀναστατὴρ, ῆρος, eversor, vastator, populator; ab eod. Th.

Ἀναστατήριαι θυσίαι, sacrificia quæ fiebant ad resurgendum e morte. Item, ἀναστατικὰ ὄργια, sacra quæ fiunt in resurrectionis memoriam, &c. ἀναστατικῶς, insolenter, seditiose, &c. omnia ab eod. Th.

Ἀνασταυρίζω, & ἀνασταυρόω, ῶ, de novo crucifico, f. άσω. p. ακα. Th. σταυρός.

Ἄναστε, per Syncop. ex ἀνάστητε, factum aiunt, 2. pl. a. 2. imp. ab ἀνίστημι.

Ἀναστεγνόω; idem quod στεγνόω, & Th. στέγω, tego, operio; item adstringo.

Ἀναστείλασα, contrahens, a. 1. part. fœm. gen. ab ἀναστέλλω, inhibeo: ex ἀνὰ, & στέλλω.

Ἀναστενάζω, altè ingemisco. f. άξω. p. αχα. a. 1. αξα. Ex ἀνὰ, pro ἄνω, & στενάζω.

Ἀναστένω, ingemo, ingemisco: ex ἀνὰ & στένω; V.

Ἀναστενάχω, graviter suspiro: à στενάχω Poët. pro στενάζω.

Ἀνάστερος, pro ἄναστρος, obscurus; ex α priv. & ἄστρον, τὸ, astrum, Sydus, à Th. ἀστὴρ, έρος, ὁ, stella.

Ἀναστῇ, a. 2. sub. ab ἀναστῶ· ἀνάστην. Ion. pro ἀνέστην, a. 2. ind. ab ἀνίστημι. f. ἀναστήσω, εις, ει.

Ἀνάστημα, ατος, τὸ, substantia: ab ἀνίστημι.

Ἀναστῆναι, a. 2. inf. act. ἀναστήσασα, a. 1. part. fœm. gen. Ἀναστήσειεν, dimoveret, opt. Æol Ἀνάστητε, 2. pl. a. 2. imp. act. ἀναστήτω, 3. sing. a. 1. imp. ab ἀνίστημι,

Ἀναστεναχίζω, vehementer suspiro, vel ingemisco: à στεναχίζω; idem quod στένω.

Ἀναστοιχειόομαι, μ. ώσομαι, resolvor in elementa; unde, ἀναστοιχείωσις, εως, ἡ, ἀνάπλασις; q. reformatio; item, corporum resolutio in principia & elementa, ἀνάλυσις, &c. ex ἀνὰ & στοιχεῖον; qu. V.

Ἀνάστομος, opertus, laxus, dehiscens; inde ἀναστομόω, q. d. facio os laxius & apertius; laxo, relaxo, aperio: Item, arcto, angusto, in fauces comprimo; item, q. d. os facio: ex acuo, &c. unde, ἀναστόμωσις, ἡ, laxatio, relaxatio; item, arctatio, compressio in fauces; item, vis quæ palatum exacuit, irritatio palati, de cibis dictum. Item, ἀναστομωτήριος, & ἀναστομωτικὸς; aperiendi vim habens, & oris patefaciendi; item, exacuendi palati vi pollens, &c. omnia ex ἀνὰ, & στομόω; quod vide.

Ἀναστοναχίζω; idem quod ἀναστεναχίζω; q. V.

Ἀναστράγαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, talo seu talis carens: ex α priv. & ἀστράγαλος, talus; i. e. officulum prope quadratum, intra infimos tibiæ & suræ processus comprehensum; ut neque videri neque tangi possit.

Ἀναστρατοπεδεύω, castra moveo; revertor cum exercitu: item, contineo me in castris: ex ἀνὰ & στρατοπεδεύω; quod vide in στρατόπεδον.

Ἀναστρέφω, revertor, subverto, conversor, f. ψω. p. φα a. 1. ψα. a. 2. ἀνέστραφον, p. pass. ἀνέστραμμαι, a. 2. pass ἀνεστράφην. p. m. ἀνέστροφα. Hinc Ἀναστροφὴ, ῆς, ἡ, conversio. Th. στρέφω.

Ἄναστρος, ου, ὁ καὶ ἡ, astris carens, obscurus; ut ἄναστρος σφαῖρα, apud Damascen. non stellatus, &c. Vide ἀνάστερος.

Ἀναστροφάδην, per conversionem, vice versa, & quasi conversim, à sequente,

Ἀναστρωφᾶν, convertere, præs. inf. act. pro imp. ab ἀναστρωφάω, à στρωφάω, verso, Poët. στρωφάω. Th. στρέφω.

Ἀναστύφω, tristitiam præ me fero, tristor, Hesych Suid. ex ἀνὰ, & στύφω, q. vide.

Ἀνασύνταξις, recensio, census recognitio, census iterum habitus, &c. verbale ab ἀνασυντάσσω, à συντάσσω; quod vide.

Ἀνασύρειν, vestes sursum tollere, ac pudenda revelare. Th. σύρω, traho.

Ἀνασφαδάζω, resilio, recalcitro, exilio, &c. ex ἀνὰ & σφαδάζω; quod vide.

Ἀνασφῆλαι, a. 1. inf. act. ab ἀνασφάλλω, resurgo ex lapsu, vel morbo. f. αλῶ. a. 1. ἀνέσφηλα. Th. σφάλλω, prosterno.

Ἀνασφραγίζω, resigno, signum tollo; V. σφραγίζω.

Ἀνασχάζειν, repellere: vide Σχαθεῖν.

Ἀνασχέθω, Poët. pro ἀνέχω, erigo. Th. ἔχω.

Ἀνάσχεο, suffer, imper. Ion. pro ἀνάσχου, verbi ἀνασχέω, vel ἀνέχω· ἀνασχὼν, a. 2. part. hinc ἀνασχετὸς οῦ, ὁ, tolerabilis. Th. ἔχω.

Ἀνάσχεσις, εως, ἡ, toleratio, seu tolerantia: Plut. à præced. ἀνασχέω.

Ἀνασχίζω, divido, findo. Th. σχίζω.

Ἀνασχοίμην, a. 2. opt. m. ἀνασχόμενος, part. ἀνασχὼν, part. a. 2. ab ἀνέχω, tolero. Th. ἔχω.

Ἀνασώσασθαι, recuperare, a. 1. inf. m. quod à σώζω.

Ἀνασωφρόνησις, resipiscentia: ex ἀνὰ, & σωφρονέω, sana sum mente, &c. Vide

Ἀνάτασις, εως, ἡ, extensio: ab ἀνατείνω; vide.

Ἀνατάσσομαι, compono, fœm. άξομαι, p. γμαι. a. 1. m. ἀνταξάμην· ex τάσσω.

Ἀνατατικὸς, οῦ, ὁ, extensus, aptus ad extendendum; unde ἀνατατικῶς, imperiose

ose, minaciter, &c. utrumque ab ἀνατείνω, extendo; item, ἀπειλεῖν, minari.

Ἀνατεὶ, vel ἀνατὶ impunè, sine damno: ex α priv. & ἄτη, damnum: ab ἀτάω, lædo.

Ἀνατίνω, (vide in ἀνατικὲς,) sursum extendo, &c.

Ἀνατειχίζω, reædifico muros; communio, instauro mœnia, &c. ex ἀνὰ, & τειχίζω; V.

Ἀνατελεῖ, germinabit, 3. sing. f. ab Ἀνατέλλω, facio oriri, exorior; f. τελῶ, p. ἀνατέταλκα, a. 1. ἀνέτειλα, sub. ἀνατείλω, ῃς, ῃ, p. m. ἀνατέτολα, p. act. ἀνατέταλκα, ας, ε.

Ἀνατετμημένος, η, ον, dissectus, resectus, part. præt. pass. ab ἀνατέμνομαι.

Ἀνατήκειν σώματα ἡδοναῖς, remollescere corpora voluptatibus; V. τήκω.

Ἀνατὶ, vide ἀνατεί.

Ἀνατιθέασι, transferunt, 3 pl. ind. præs. pro τιθέσι, f. θήσω, a. 2. ἔθην. Ἀνατίθεμαι, repono, expono: ἀνατίθενται, 3. pl. ind. pass. ἀνεθέμην, σο, το, a. 2. m. ἀνατιθέτω, præs. imp. act. ab ἀνατίθημι.

Ἀνατιμᾶν, pretium augere: à τιμή.

Ἀνατιναγμὸς, concussio, emotio à loco suo in alium, transmutatio, transitus, &c. verbale ab ἀνατινάσσω, concutio, vel vehementer quatio: ex ἀνὰ, & τινάσσω, quatio.

Ἀνατιταίνω, idem quod ἀνατείνω, vel cum simplici: Th. τείνω, tendo, extendo, protendo, &c.

Ἀνατιτραίνω, seu ἀνατιτρέω; idem quod Th. τιτρέω, perforo, terebro; V.

Ἀνατλὰς, ᾶσα, αν, part. præs. ab ἀνάτλημι, persero. Ἀνατλήσας, a. 1. part. Th. τλάω.

Ἀνάτλημα, tolerantia, perpessio; verbale ab ἀνατλάω, seu ἀνάτλημι, tolero, patior, sustineo: Th. τλάω, seu τλάω; quod vide.

Ἀνατμηθεὶς, sectione apertus, a. 1. part. ab ἀνατέμνομαι. Th. τέμνω.

Ἀνατοιχέω, ῶ, modo in hoc, modo in illud navis latus jactor: ut fit in tempestate: Poll. l. 1. ἀνατοιχεῖν vero, Attice non dicitur, sed διατοιχεῖν; Phry. à Th. τοῖχος, ου, ὁ, paries.

Ἀνατοκίζω, usuram renovo; unde, ἀνατοκισμὸς, usuræ renovatio anniversaria: ex ἀνὰ, & τοκίζω, fœneror, fœnori do; à τόκος, fœnus, usura, &c. vide.

Ἀνατολὴ, ῆς, ἡ, oriens: à p. m. ἀνατέτολα verbi ἀνατέλλω.

Ἀνατολικὸς, ου, ὁ, Βορᾶς, orientalis; unde ὁ ἀνατολικὸς ὁρίζων; à preced. ἀνατολή.

Ἀνατομὴ, ῆς, & Ἀνατομία, ας, ἡ, dissectio, præcipuè corporis humani. Unde Ἀνατομικοὶ, prosectores. Th. τέμνω.

Ἀνάτομος, sursum tendens; vel nimis in altum tendens, &c. ab ἀνατείνω, sursum extendo, &c.

Ἄνατος, ὁ ἀβλαβὴς, illæsus; innocuus, incolumis; idem quod ἄατος, & Th. idem.

Ἀνατρέπω, subverto: ἀνατρέπομαι, prosternor. Th. τρέπω.

Ἀνατρέφω, nutrio, alo, f. ἀναθρέψω, a. 1. ἀνέθρεψα, a. 2. ἀνέτραφον, p. τέτροφα, p. pass. ἀνατέθραμμαι, educatus fui, a. 2. pass. ἀνετράφην, a. 1. m. ἀνεθρεψάμην, ω, ατο. Th. τρέφω, p. m. τέτροφα.

Ἀνατρέχω, erigor in altum, cresco, recurro, f. θρέξω, p. δεδράμηκα, a. 1. ἔδραμον, p. m. δέδρομα. Th. τρέχω.

Ἀνάτρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, perforatus, pertusus; & ἀνάτρησις, perforatio, perfossio, &c. utrumque ab ἀνατιτρέω; quod vide.

Ἀνατρίβω, detero, attero, refrico, confrico, misceo, infrico; inde, ἀνάτριψις, εως, ἡ, frictio, τρίψις, de omni frictionis genere dicitur; & ἀνάτριπτος, detritus, attritus: ut, ἀνάτριπτα ἱμάτια, detritæ vestes.

Ἀνατροπὴ, ῆς, ἡ, eversio, destructio, mutatio, conversio, subversio, &c. ab ἀνατρέπω.

Ἀνατροφὴ, ῆς, ἡ, educatio: ab ἀνατρέφω.

Ἀνατροχάω, recurro; vide τροχάω.

Ἀνατυλίττω, repeto, revolvo animo, refrico, verso, reglomero; vide τυλίττω.

Ἀνατυπόω, & ἀνατυπόομαι; reformo, iterum formo & Metaph. informo aliquid in animo, imaginor, &c. Unde, Ἀνατύπωσις, forma iterum expressa, reformatio: item, formatio, & imaginatio; ex ἀνὰ & τυπόω; quod vide.

Ἀναύγητος, obscurus, ater, non splendens, &c. ex α priv. & αὐγὴ, lux, splendor.

Ἀναυδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, & ἀναύδητος, ὁ καὶ ἡ, mutus, non vocalis: item, ineffabilis, aut non fandus, &c. ejusd. Th. & comp. cum sequente.

Ἄναυδος, ου, ὁ, ἡ, mutus; idem quod ἄφωνος, Ex α, & αὐδή.

Ἀναυλεὶ, sine naulo: ex α priv. & ναῦλον, τὸ naulum, merces pro navigatione, &c. vide.

Ἄναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, sine tibiis, imperitus ludendi tibiis, &c. ex α priv. & αὐλὸς, tibia: V.

Ἀναυξὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, & ἀναύξητος, ου, ὁ καὶ ἡ, incremento carens, parvus, qui non capit incrementum: Item, ἀναυξησία, cum quid alimentum & augmentum non capit. omnia ex α priv. & αὐξάνω f. αὐξήσω, cresco, q. V.

Ἀναύξω, incresco, multum augeo: ex ἀνὰ, vel à intensivo, & αὔξω, cresco; Vide.

Ἄναυος, ου, ὁ, ἡ, vocis expers: ab α, & αὔω.

Ἄναυρος, nomen viri, Sine aura. Th. αὔρα: item torrens, & tum est ex α, & νάω, fluo.

Ἀνάυσαν, Dor. pro ἀνήϋσαν, acclamârunt, 3. p. l. a. 1. ind. verbi ἀναΰω.

Ἀναύσας, Dor. pro ἀναΰσας, part. Th. αὔω.

Ἀναυσία, ας, ἡ, nausea nulla: Suid. ex α priv. & ναυσία, idem quod ναυτία, ἡ, nausea, proprie, qua navigantes in mari corripiuntur, à Th. ναῦς, navis.

Ἄναυτα, τὰ, nautis carentia, vel navibus impervia; apud Hesych. ex α priv. & ναύτης, ου, ὁ, nauta: ab eod. Th.

Ἀναύχην, ενος, ὁ καὶ ἡ, cervice carens, sine collo, &c. ex α priv. & αὐχὴν, ένος, ἡ, cervix.

Ἀναφαίνω, ostendo. præs. imp. ἀνάφαινε, f. φανῶ, p. πέφαγκα, præs. pass. ἀναφαίνομαι, ῃ, εται, p. ἀναπέφασμαι, a. 2. ἀνεφάνην, apparui. Th. φαίνω.

Ἀναφαίρετον, quod auferri non potest: ab ἀφαιρετός, auferendus: ex ἀπὸ, & αἱρέω, capio.

ΑΝΑΦΑ'ΛΑΝΤΟΣ, calvus, recalvus, ἀναφαλαντίας, ου, ὁ, idem.

Ἀναφαλαντίασις, εως, ἡ, calvitium in superciliis, sive superciliorum lævitas; quæ salitium vocatur: (calvitium autem in capite, vocatur φαλακρότης) à præced. Th. à quo etiam est ἀναφαλάντωμα, ατος, τὸ, idem superciliorum nuditas vel glabritas, &c.

Ἀναφανδὸν, Ion. pro φανερῶς, palàm: ab ἀναφαίνω.

Ἀναφανέντες, a. 2. part. pass. ab ἀναφαίνω.

Ἀναφαντάζω, apparere facio, & phantasia afficio; idem quod φαντάζω, q. Vide.

Ἀναφέρω, offero, subduco, f. ἀνοίσω, a. 1. ἀνήνεγκα, part. ἀνενέγκας, a. 2. ἀνήνεγκον, inf. ἀνενεγκεῖν. Th. φέρω.

Ἀναφεύγω, refugio, confugio: Th. φεύγω.

Ἀναφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, intactilis: ex α priv. & ἁφὴ, ἡ, tactus; V.

Ἀναφθέγγομαι, exclamo, respondeo: Th. φθέγγομαι; V.

Ἀναφθείρομαι, iterum corrumpor, seu intereo: ex ἀνὰ, & φθείρω.

Ἀναφθεὶς, a. 1. part. pass. ab ἀνάπτω.

Ἀναφλεγμαίνω, & ἀναφλέγω, rursus ardeo vel æstuo, reardesco, reaccendo; vel rursus intumesco: item, exardere irâ: Plat. vide φλέγω, & φλεγμαίνω.

Ἀναφλεχθῆναι, excandescere, a. 1. inf. pass. ab ἀναφλέγω, Th. φλέγω.

Ἀναφλυκταίνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex quo pustulæ non eruperunt nec erumpunt; idem quod ἀφλυκταίνωτος, ex α priv. & φλύκταινα; quod vide.

Ἀναφλύζω, & ἀναφλύω; idem quod Th. φλύω, ferveo, &c. Il. φ'.

Ἀναφοιβάζω, repurgo; V. φοιβάζω.

Ἀναφοιτάω, redeo, rursum eo, repeto; V. φοιτάω, eo.

Ἀναφορὰ, ᾶς, ἡ, relatio: ab ἀναφέρω.

Ἀναφορέω, egero, comporto: ex ἀνὰ, & φορέω; Item, ἀναφορικὸς, relativus: ab ἀναφορά.

Ἀναφορτίζω, onus in humeros tollo; V. φορτίζω.

Ἀναφορύσσω, subigo in modum farinæ: item, commisceo; V. φορύσσω.

Ἀναφράσσω, aperio, & explico quod septo clausum erat: Hesych. Vide Th. φράσσω.

Ἀναφρίσσω, horreo; vel horreo pilis: V. φρίσσω.

Ἀναφροδισία, ἡ, rerum venerearum nulla cupido; item, invenustas, inelegantia; sic, ἀναφρόδιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non venereus, à venere alienus; item, invenustus: ex α priv. & ἀφροδίτη, Venus: V.

Ἀναφρονέω, resipisco; ex ἀνὰ, & φρονέω; o V.

Ἀναφροντίζειν, aliquid animo sæpe volvere: vide φροντίζω.

Ἄναφρος, spumæ expers, non spumeus seu spumosus, &c. ex α priv. & ἀφρὸς, spuma.

Ἀνάφυξις, effugium: Plato ab ἀναφεύγω.

Ἀναφύρω, idem quod φύρω, misceo.

Ἀνα-

Ἀναφύομαι, renascor: à φύω.

Ἀναφύσημα, ατος, τὸ evaporatio, & ἀναφύσησις, spiraculum terræ ex quo ignis vel ventus erumpit. Aristot. ab ἀναφυσάω, efflo, sursum flo.

Ἀναφυσιόωντες, præs. part. Poët. pro ἀναφυσιῶντες· ab ἀναφυσιάω, quod à φυσιάω.

Ἀναφύω, renasci facio, rursum produco, gigno: Th. φύω.

Ἀναφωνέω, ῶ, exclamo; f. ήσω, p. ἀναπεφώνηκα, a. 1. ἀνεφώνησα. Th. φωνή.

Ἀναχάζομαι, retrocedo, præs. ind. Ἀναχάσασθαι, a. 1. inf. m. Poët. pro ἀναχάσασθαι· ab ἀναχάζω, recedo. Th. χάζω.

Ἀναχαίνω, idem cum Th. χαίνω, dehisco; sed exponitur & oscitor, &c.

Ἀναχαιτίζω, ferocio, (neutraliter, de equo dicitur, mordente frœnum, seque jubis erectis efferente) contumaciter efferor, in licentiam erumpo, & active, inhibeo, contra retrahens; retrorsus inhibeo, retro ago, reprimo, &c. à Th. χαίτη, juba, proprie equi.

Ἀναχαλάζω, vel ἀναχαλάω, remitto, relaxo, vel idem quod Th. χαλάω, laxo, &c. Indè ἀναχαλασμὸς, relaxatio; & ἀναχαλαστικὸς, relaxativus, relaxandi vim habens, &c.

Ἀναχαράσσω, denuo sculpo, rursus incido: Plut. ex ἀνὰ, & χαράσσω; V.

Ἀναχάσκω, idem cum ἀναχαίνω, & ab eod. Th.

Ἀναχλιύσσομαι, idem cum χελύσσομαι; q. vide.

Ἀναχέω, refundo, infundo, conturbo, moveo, &c. Th. χέω.

Ἀναχθ', pro ἄνακτα, regem, acc. sing. sequente aspiratione, ab ἄναξ.

Ἀναχίτης, gemma, eadem cum adamante; quasi, tristitiam auferens & dolorem: Plin. ex α priv. & ἄχος, εος, τὸ, dolor.

Ἀναχλαινόω, induo, vestio, à Th. χλαῖνα, læna; vide, &c. Sic, ἀναχλιαίνω; idem quod χλιαίνω, tepefacio, calefacio, &c.

Ἀναχνοαίνεσθαι, lanugine obsitum esse, vel primam lanuginem emittere, &c. ex ἀνὰ, & χνόος, χνῦς, ὁ, lanugo, rasio: item pubes; à Th. κναύω, carpo, vellico, &c.

Ἀναχὴ, refusio: item, meatus; ab ἀναχέω.

Ἀναχορεύω, tripudio, assilio, in morem persultoris; ex ἀνὰ, & χορεύω; quod vide.

Ἀναχρονισμὸς, tropus, seu figura; quasi, temporis retractio: ex ἀνὰ, & χρονίζω. V.

Ἀναχρωννύω, vel ἀναχρώννυμι, ungo, activ. coloro, inficio, & denigro: unde, ἀνάχρωσις, infectio, inunctio, tinctura; vide χρώννυμι.

Ἀναχυθεὶς, ὁ, redundans, a. 1. part. pass. verbi ἀναχέω, Th. χέω. Hinc Ἀνάχυσις, εως, ἡ, profusio.

Ἀναχύρωτος, non paleatus; ut ἀναχύρωτος πηλὸς, lutum aceribus seu paleis non subactum: sive lutum non aceratum seu paleatum, &c. ex α priv. & ἀχυρόω, paleas admisceo; à Th. ἄχυρον, τὸ, palea.

Ἀναχύω, refundo; idem quod ἀναχέω; utrumque ex ἀνὰ, & χέω, vel χύω.

Ἀναχωννύω, & ἀναχώννυμι; idem quod ἀναχόω, aggero, è terra aggesta extruo; vide χωννύω.

Ἀναχωνεύω, rursus conflo, refundo, reconflo, reformo, &c. ex ἀνὰ, & χωνεύω, in fornacem conflatoriam conjicio; vel in fornace fusoria fabrico, à χώνη, idem quod χάνη, vas argillaceum, in quo metalla funduntur, & liquefiunt; quod à Th. χέω, liquefaciendo diffundo.

Ἀναχωρέω, ῶ, recedo, secedo; f. ήσω, p. ηκα, a. 1. ἀνεχώρησα, part. ἀναχωρήσας. Hinc ἀναχώρησις, reditus. Th. χωρέω.

Ἀναχώρημα, idem quod ἀναχώρησις, secessus, recessus, receptus, refugium, &c. item, reversio, abitio, &c. Item, ἀναχωρητὴς, ȣ, ὁ, anachorita; qui in solitudinem, aut alio quopiam secedit; quos eremitas vocamus; utrumque à præced.

Ἀναχωρίζω, facio reverti aut secedere, in locum reduco, suæ terræ restituo, τὸ ἀναχωρεῖν ποιῶ, recedere facio; ex ἀνὰ, & χωρίζω, quod vide vel à χῶρος, locus, sedes, &c.

Ἀναψάω, idem quod Th. ψάω, tergo, vel tergendo demulceo: item, detergendo colligo & recipio, frico, &c.

Ἀνάψῃς, affigas, a. 1. sub. ab ἀνάπτω, f. ψω, a. 1. ἀνῆψα, part. ἀνάψας, αντος· ex ἅπτω.

Ἀναψηφίζω, à suffragio revoco, abrogo, rogo iterum sententiam, &c. unde ἀναψήφισις, revocatio à suffragio, &c. ex ἀνὰ, & ψηφίζω; quod vide.

Ἀναψήχω, idem quod ἀναψάω, id vide: ex ἀνὰ, & ψήχω; quod vide.

Ἄναψις, εως, ἡ, reaccensio, excitatio ignis extincti, &c. ab ἀνάπτω; quod vide.

Ἀναψῦξαι, a. 1. inf. ab Ἀναψύχω. refrigero, recreo, f. ξω, p. ἀνέψυχα, a. 1. ἀνέψυξα. Ex ἀνὰ, & ψύχω.

Ἀνάψυξις, εως, ἡ, & ἀναψυχὴ, refrigeratio, recreatio: item, ἀναψυκτικὴ δύναμις, vis refrigeratrix; à præced.

Ἀνγνοίῃ, Dor. syncop. pro ἀναγνοίῃ, 3. sing. a. 2. opt. Th. γινώσκω.

ἈΝΔΑ'ΝΩ, placeo, imperf. ἥνδανον, f. ἁδήσω, q. ab ἁδέω, p. m. ἕαδα, Att. ἕαδα.

Ἀνδεῖσθαι, Poët. pro ἀναδεῖσθαι, coronari. Th. δέω, ligo: sic ἀνδησάμενος, a. 1. part. m. pro ἀναδησάμενος.

Ἄνδημα, vitta, Poët. pro ἀνάδημα. Th. δέω, ligo.

ἌΝΔΗΡΟΝ, ȣ, τὸ, summitas, cacumen, agger fluvii: παρὰ τὸ ἄνω εἶναι τῆς δίεξοδ.

Ἀνδησάμενος, vide in ἀνδεῖσθαι.

Ἀνδίκτης, laquei genus, Poët. pro ἀναδίκτης, q. ab ἀνὰ, & δίκω, jacio.

Ἀνδίκω, Æolica syncope, pro ἀναδίκω, sursum jacio; Hes. ejusdem Th. & comp.

Ἄνδιχα, pro ἀνάδιχα, divisim, adv. à δίχα, dupliciter.

Ἀνδοχάδην, pro ἀναδοχάδην, per successionem: alternis mutatis vicibus; Hes. ab ἀναδέχομαι, suscipio, recipio: unde ἀναδοχὴ, receptio, &c.

Ἀνδρ', pro ἄνδρα, acc. sing. ἄνδρε, dual. ἄνδρεσσι, & ἄνδρεσι, dat. plur. Poët. & Ion. ab ἀνήρ.

Ἀνδραγάθημα, ατος, τὸ virile facinus: ἀνδραγαθία, ας, ἡ, strenuitas: ab ἀνδραγαθέω, virum me præbeo, q. ἀνδρὸς ἀγαθȣ ἔργον.

Ἀνδραγαθητὴς, ȣ, ὁ, qui facinora edit viro forti digna; fortiter se gerens, & ἀνδραγαθίζομαι, idem quod ἀνδραγαθέω, fortem virum me præsto; ejusdem. Th. & comp.

Ἀνδράγχος, ȣ, ὁ, qui strangulat: ab ἀνὴρ, & ἄγχω.

Ἀνδράγρια, τὰ, spolia homini detracta: ab ἀνὴρ, & ἄγρα.

Ἀνδρακὰς, adv. Poët. pro καθ' ἄνδρα, viritim: ab ἀνήρ.

Ἀνδρὰξ, idem & ejusdem. Th. cum præced.

Ἀνδράδελφος, lævir, mariti frater: ex ἀνὴρ, & ἀδελφός.

Ἀνδραπόδεσσι, Metaplasm. pro ἀνδραπόδοις.

Ἀνδραποδιεῦνται, f. m. Ion. pro ἀνδραποδιοῦνται, Atticè pro ἀνδραποδίσονται, mancipabuntur, seu in servitutem rapientur: ab ἀνδραποδίζω· hoc ab ἀνδράποδον, ȣ, τὸ, mancipium: ab ἀνὴρ, & πȣ̃ς, ποδὸς.

Ἀνδραποδιστὴς, ȣ, ὁ, plagiarius: ab ἀνδραποδίζω, mancipio, f. ίσω, p. ἠνδραπόδικα, p. pass. ἠνδραπόδισμαι.

Ἀνδραποδοκάπηλος; q. d. caupo mancipiorum, mango, venalitius; seu venalitiarius (plagiarius, qui liberum hominem pro servo vendit; vel servum alienum, tanquam suum:) ex ἀνδράποδον, mancipium, & κάπηλος, institor, venditor, caupo, &c.

Ἀνδράριον, idem quod ἀνδρεῖον, ȣ, τὸ, homuncio, homunculus, homulus, dimin. ab ἀνήρ.

Ἀνδραχθὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, viro ponderosus: ab ἀνὴρ, & ἄχθος.

Ἀνδράχνη, ης, ἡ, portulaca.

Ἀνδρέας, ȣ, ὁ, Andreas, nomen viri. Gr. h. e. Animosus.

Ἀνδρεία, ας, ἡ, fortitudo: ab ἀνήρ.

Ἀνδρείκελος, viro similis; unde, ἀνδρείκελον, subst. simulachrum, statua; Epigr. item coloris genus; quidam exp. purpurissum: Xen. ex ἀνὴρ ἀνδρὸς; vir, & εἴκελος, ȣ, ὁ, similis; ab εἴκω, fut. ξω, similis sum.

Ἀνδρεῖος, ȣ, & ἀνδρεῖος, ὁ, virilis. dat. pl. ἀνδρείοις, comp. ἀνδρειότερος, superl. ἀνδρειότατος, η, ον; ab ἀνήρ.

Ἀνδρειὼν, ῶνος, conclave, domicilium, porticus, locus in domo, ubi viri degunt: item, ἀνδρείως, viriliter, & magno animo; utrumque à præced ἀνδρεῖος.

Ἀνδρειφόντης, ȣ, ὁ, viricida, epithetum Martis: ab ἀνὴρ, & φένω.

Ἀνδρεράστρια, ἡ, virorum amatrix; Poll. ex Aristoph. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς; vir, & ἐραστὴς, ȣ, ὁ, amator; unde ἐράστρια, amatrix; Th. ἐράω, fut. άσω, amo.

Ἀνδρεύμενος, Dor. pro ἀνδρούμενος, vir factus, p. part. pass. ab ἀνδρέομαι. Th. ἀνήρ.

Ἀνδρεὼν, & ἀνδρὼν, ῶνος, ὁ, & ἀνδρωνῖτις, ιδος, ἡ, idem quod suprà, ἀνδρειὼν, domus scil. pars, in quam viri seorsum à mulieribus se recipiunt. Th. idem.

Ἀνδρέων, Ion. pro ἀνδρῶν· ἀνδρεαθέωσι, Ion. pro ἀνδρωθῶσι, 3. p. a. 1. sub. pass. verbi ἀνδρόομαι, vir fio.

Ἀνδρήϊος, pro ἀνδρεῖος; quod vide.

Ἀνδρεία, ας, ἡ, idem quod ἀνδρεία.

Ἀνδριάντα, acc. sing. ab ἀνδριὰς, άντος, ὁ, statua: ab ἀνήρ.

Ἀνδρι-

Ἀνδριαντίσκος, ου, ὁ, parva statua, parvum simulachrum; diminut. ab ἀνδριάς.
Ἀνδριαντοποιὸς, οῦ, ὁ, qui statuas facit: ab ἀνδριὰς, & ποιέω.
Ἀνδριὰς, άντος, ὁ, ultimâ productâ, statua, maxime viri, simulachrum: ab ἀνήρ, ἀνδρὸς; vir.
Ἀνδρίζομαι, masculè me gero, f. ίσομαι, p. ἠνδρισμαι; ab ἀνήρ.
Ἀνδρικὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἀνδρεῖος, fortis, virilis, &c.
Ἀνδρίον, ου, τὸ, homuncio: ab ἀνήρ.
Ἀνδριστὶ, virorum more. Th. ἀνήρ.
Ἀνδρόφιλος, viri amans, viri amicus: ex ἀνήρ, & φίλος, amicus.
Ἀνδριφόντης, ου, ὁ, homicida; ἀνδρῶν φονέων; Hom. Il. β'. vide ἀνδρειφόντης.
Ἀνδρόβασμος, στενὴ ὁδὸς, angusta via; Hesych. proprie qui uni tantum viro sufficit; dicitur enim quasi ἀνδρὸς βασμός.
Ἀνδροβρὼς, ῶτος, ὁ, qui viros vorat, telisque suis interficit. Pro eodem dicitur & ἀνδροβόρος, ου, ὁ. Ex ἀνήρ, & βορά.
Ἀνδρόβουλος, virili & generoso consilio utens: ex ἀνήρ, & βουλή.
Ἀνδρογένεια, per viros successio generis: ex ἀνήρ & γένος.
Ἀνδρογόνος, ἡ, viripara, quæ parit masculum: ab ἀνήρ, & γείνομαι.
Ἀνδρόγυνος, ου, semivir: ab ἀνήρ & γυνή.
Ἀνδροδάικτος, ου, ἡ, viros perimens; Schol. Aristoph. nisi potiùs sit, in qua viri perimuntur: ex ἀνήρ, & δαΐζω; quod V.
Ἀνδροδάμαντα, mariti domitricem, acc. sing. ab ἀνδροδάμα, ας, ἁ, Dor. pro ἀνδροδάμη. Ex ἀνήρ, & δαμάω. Sic & ἀνδροδάμας, ου, ὁ, qui viros domat.
Ἀνδροδμής, ἡ, Hesychio est ἡ ὕπανδρος γυνὴ, subjecta viro mulier.
Ἀνδροθέα Ἀθάνα, fortissima Minerva.
Ἀνδρόθεν, ex viro; in Epigr. ab ἀνήρ.
Ἀνδρόκμητος, ου, ὁ, ab homine laboratus: ab ἀνήρ, & κάμνω, p. κέκμηκα.
Ἀνδροκτασία, ας, ἡ; cædes virorum, ἀνδροκτασίῃ, dat. sing. ἀνδροκτασιάων, gen. pl. Æol. ab ἀνήρ, & κτείνω.
Ἀνδροληψία, & ἀνδρολήψιον, corporum pigneratio, quæ dabantur contra eos, apud quos homicidium perpetratum fuit: ex ἀνήρ, & λαμβάνω, capio; unde λῆψις, acceptio, &c.
Ἀνδρολογέω, ῶ, & ἀνδρολογίζω, milites conquiro, delectum habeo, viritim lego vel deligo; unde ἀνδρολογία, virorum delectio, &c. ex ἀνήρ, & λέγω, lego, deligo, &c.
Ἀνδρομανής, έος, ὁ καὶ ἡ, hominum amore insaniens, mulier libidinosa; ἀνδρομανεῖς, appellant poëtæ mulieres Spartanas; Plut. in Numa quod viros furere faciant, &c. ex ἀνήρ, & μανία, furor; quod vide.
Ἀνδρόμεος, έου, ὁ, virilis, humanus, idem quod ἀνθρώπινος. Th. ἀνήρ.
Ἀνδρομήκης, έος, ὁ καὶ ἡ, ad staturam & altitudinem viri assurgens: ex ἀνήρ & μῆκος.
Ἀνδρόνικος, ου, ὁ, nomen viri. Gr. Victor.
Ἀνδρὸς, gen. sing. ab ἀνήρ, vir.
Ἀνδροῦσθαι, virum fieri: ἀνδρωθῆναι, a. 1. inf. verbi ἀνδρόω. Th. ἀνήρ.
Ἀνδρόπαις, puer virilitatem præ se ferens, vel, qui jam ad virilem ætatem tendit: ex ἀνήρ & παῖς.
Ἀνδροπλήθεια, hominum multitudo seu conventus: ex ἀνήρ, & πλῆθος; V.
Ἀνδρόσφιγξ, ιγγος, ὁ, statua quæ viri & sphingis figuram habet.
Ἀνδρότης, ητος, ἡ, virilitas, fortitudo; ἀνδρεία.
Ἀνδροφαγέω, ῶ, humanâ carne vescor: ex ἀνήρ, & φάγω.
Ἀνδροφόνοιο, gen. Ion. ab ἀνδροφόνος, ου, ὁ, homicidia: ab ἀνήρ, & φένω.
Ἀνδρώδη, virilem, acc. sing. ab ἀνδρώδης, εος, ους, ὁ, ἡ, ab ἀνήρ.
Ἀνδρωθεὶς, ὁ, vir factus, a. 1. pass. part. ab ἀνδρόομαι· ἀνδρωθῆναι, a. 1. inf. m. Th. ἀνήρ.
Ἀνδροφθόρος, homines corrumpens, & occidens: ex ἀνήρ, & φθορά; V.
Ἀνδρόφιλος, viri amicus. V. φίλος.
Ἀνδρόφωνος, virilem vocem habens; à φωνή; V.
Ἀνδρὼν, ῶνος, ὁ, locus ubi viri versantur, virorum diversorium; à Th. ἀνήρ.
Ἀνδρῷος, virilis, ἀνδρεῖος; ab ἀνήρ.
Ἀνδύεται, pro ἀναδύεται.
Ἀνδύομαι, pro ἀναδύομαι; emergo, existo. &c. vide.
Ἄνδωκε, Dor. & Poët. pro ἀνέδωκε, porrexit, 3. sing. a. 1. Th. δίδωμι.
Ἀνεβάλλετο, 3. sing. imperf. ἀνεβάλλοντο, 3. pl. ab ἀναβάλλομαι.
Ἀνέβην, conscendi, a. 2. act. ab ἀναβαίνω. 3. pl. ἀνέβησαν.
Ἀνοβορβόρυξαν, exclamârunt, 3. pl. a. 1. a βορβορύζω.
Ἀνέβραχε, insonuit, a. 2. verbi ἀναβρέχω.
Ἀνέβωσεν, Ion. pro ἀνεβόησεν, 3. sing. a. 1. verbi ἀναβοάω, clamo.
Ἀνέγγυος, ὁ καὶ ἡ, illegitimus; illocabilis, indotata; ἄπιστος, incertus: quasi sine sponsione, perfidus: ex α priv. & ἐγγύη, sponsio, fide jussio.
Ἀνέγκλητος, ου, ὁ, ἡ, qui in jus vocari nequit, inculpatus: ex α, & ἔγκλητος, accusatus, ab ἐγκαλέω.
Ἀνεγνάμπτοντο, flectebantur, imperf. pass. à γνάμπτω, pro κάμπτω. a. 1. pass. ἀνεγνάμφθην.
Ἀνεγκωμίαστος, ου, ὁ, illaudatus: nulla laude affectus: ex α priv. & ἐγκωμιάζω; V.
Ἀνεγνωρίσθη, agnitus est, a. 1. pass. ab ἀναγνωρίζω, f. ίσω, quod à γνωρίζω.
Ἀνέγνωσμαι, p. pass. Ἀνεγνώσθην, a. 1. ἀνέγνωτε, 2. pl. a. 2. act. verbi ἀναγινώσκω.
Ἀνέγρετο, concitata est, imperf. pass. ab ἀνέγρομαι, pro ἀνεγείρομαι. Sic ἀνεγρόμενος, pro ἀνεγειρόμενος. Th. ἐγείρω.
Ἀνεχώρητον; quod fieri non contingit, impossibile, &c. ex α priv. & ἐγχωρέω; vide.
Ἀνεδάφιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui pavitus non est, qui solo æquatus, aut allisus non est, &c. ex α priv. & ἐδαφίζω, pavio, solo æquo, &c. vide.
Ἀνεδεδέγμεθα, plusq. p. pass. 1. pl. ab ἀναδέχομαι· pro ἀνεδεδέγμεθα, per Syncop.
Ἀνέδειξεν, a. 1. ab ἀναδείκνυμι.
Ἀνεδέξατο, suscepit. a. 1. m. ab ἀναδέχομαι· ex ἀνά, & δέχομαι.
ἈΝΕ΄ΔΗΝ, licenter, impunè, adv. q. ab ἀνίημι, laxo, emitto.
Ἀνέδερκον, suspexi, a. 2. ab ἀνά, & δέρκω.
Ἀνέδραμον, ες, ε, a. 2. ab ἀνατρέχω.
Ἀνέδυ, prodiit, imperf. vel a. 2. ab ἀναδύμι. Th. δύμι.
Ἀνέδυε, imperf. ab ἀναδύω, egredior: ex ἀνὰ, & δύω.
Ἀνεδύσατο, emersit, a. 1. m. ab ἀναδύω.
Ἀνέδωκεν, reddidit, 3. sing. a. 1. ab ἀναδίδωμι.
Ἀνέεργω, cohibeo. Th. εἴργω.
Ἀνέζω, sublatum sedere facio; sublatum colloco & pono; Il. ν. ex ἀνὰ, & ἕζω, sedere facio, seu colloco, pono, &c.
Ἀνέζευξεν, discessit, a. 1. act. ab ἀναζεύγνυμι. Th. ζευγνύω, vel ζεύγνυμι.
Ἀνεζωπύρησε, revixit, 3. sing. a. 1. verbi ἀναζωπυρέω, quod à ζωπυρέω. Vide ζώπυρον.
Ἀνέηκεν, pro ἀνῆκεν, impulit, a. 1. Att. ab ἀνίημι.
Ἀνεθήλετε, 2. pl. a. 2. act. ἀνέθηλον· ab ἀναθάλλω, reviresco.
Ἀνεθεὶς, ὁ, remissus, a. 1. part. pass. ab ἀνίημι.
Ἀνεθέλητος, ου, ὁ, ἡ, involuntarius: ex α, & ἐθέλω.
Ἀνέθηκα, ας, ε, a. 1. ab ἀνατίθημι, expono, impono. Th. τίθημι.
Ἀνέθην, ης, η, a. 1. ind. pass. ab ἀνίημι· item a. 2. ab ἀνατίθημι.
Ἀνεθρεψάμην, ω, ατο, nutrivi, a. 1. m. ab ἀνατρέφω. Th. τρέφω.
Ἀνείδεος, ου, ὁ καὶ ἡ, forma carens, informis; ut ἀνείδεος ὕλη; primum subjectum; Philopon. ex α priv. (inserto, ν, post α, euphoniæ gratiâ) & εἶδος, εος, τὸ, forma, facies, species, &c. à Th. εἴδω, video.
Ἀνείκαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, incomparabilis; nulli assimulandus; qui nulla imagine adumbrari potest; item, quem nulla conjectura assequi possis; Suid. ex α priv. & εἰκάζω, assimilo, comparo, &c. Th. εἴκω, similis sum, unde εἰκὼς, ότος, ὁ, similis, &c.
Ἀνειλείθυια, vel ἀνειληθυῖα; Lucinæ labores nondum experta; quæ nondum peperit; apud Eurip. ex α priv. (cum ν, inserto ante vocalem, ut solet, euphoniæ gratiâ;) & Εἰλειθυῖα, Lucina, dea, quæ parturientibus opitulatur: & pro ipso partu etiam ponitur.
Ἀνείληπται, contractum est, p. pass. 3. sing. ἀνειληφὼς, ὁ, p. part. act. ab ἀναλαμβάνω, contraho.
Ἀνειδωλοποιέω, ῶ, idem quod εἰδωλοποιέω, ῶ; imaginem vel simulachrum fingo; seu repræsento, &c. ex εἴδωλον, & ποιέω.
Ἀνεικαιότης, (est cum α priv. ante, &) cui contrarium est, εἰκαιότης, ητος, ἡ, idem quod εἰκαιοσύνη, ης, ἡ, temeritas, futilitas, vanitas; ab εἰκαῖος, temerarius. Th. εἰκῆ, temere, &c.
Ἀνειλέω, ῶ, evolvo; i.e. involutum explico; vel, pro Th. εἰλέω, volvo, voluto, &c. Inde etiam, verbale, ἀνείλημα, τὸ, evolutio; vel, involutio, & involucrum; unde, ἀνειλήματα, dicuntur στρόφοι, i. e. tormina, ab Hippocrate.
Ἀνειλίσσω, revolvo; item, ἀνειλίττω, idem quod ἀνειλέω; quod vide; ex ἀνὰ, & εἰ-

& εἱλίσσω, vide.
Ἀνείλλω, idem cum ἀνειλέω; quod vide: ex ἀνὰ, & εἴλλω; idem quod Th. εἰλέω; vide.
Ἀνεῖλον, ες, ε, sustuli, interemi, a. 2. act. ἀνειλόμην, a. 2. m. ab ἀναιρέω.
Ἀνειμένη, p. part. pass. f. g. sic ἀνειμένος, m. g ab ἀνίημι.
Ἀνειμένως, remissè solutè, licenter, negligenter; adverb. ab ἀνειμένος, ου, ὁ, (particip. ab ἀνίημι) remissus, solutus; liber, curis solutus: item, dissolutus, diffusus, &c. tam in bonam quam in malam partem, sumpto vocabulo.
Ἄνειμι, redeo. Th. εἶμι, eo.
Ἀνείμων, ὁ, ὁ οὐκ ἔχων εἵματα, non vestitus, vel malè vestitus.
Ἀνῦν, Ion. pro ἀνύειν, conficere, finire.
Ἀνεῖναι, remisisse, vel omisisse, infin. ab a. 2. inde act. ἄνην, inde part. ἀνείς. fœm. ἀνεῖσα, a. 2. infin. m. ἀνέσθαι. Sed ἀνεῖσθαι, est p. inf. pass. ab ἀνίημι.
Ἀνειπεῖν, edicere, proclamare, publicè pronunciare: item, referre, renunciare, &c. est infin. ab ἀνεῖπον; ex alto, vel publice, dixi, publicavi, respondi: ex ἀνὰ, & εἶπον, dixi aor. ind. verbi ἔπω, dico.
Ἀνείργω, arceo, propello, repello, inhibeo; idem quod ἀνείργω (ex ἀνὰ, & εἴργω, cohibeo, &c.) unde, ἄνειρξις, inhibitio: Plut. de Socr.
Ἀνείρειν, Ion. pro πλέκειν, nectere. Th. εἴρω.
Ἀνείρυσαν, 3. pl. a. 1. act. subduxerunt. Th. ἐρύω.
Ἀνείρω, Ionicâ & Poëticâ epenthesi τοῦ ι, dicitur, pro ἀνέρω interrogo; vel potius ἀνείρομαι, frequentiùs ponitur pro ἀνέρομαι, in passiv. interrogo, rogo, &c. ex ἀνὰ, & ἔρω, dico.
Ἀνειρωτάω, apud Poëtas & Ionas: Item, ἀνερωτίζω, apud Suid. idem quod Th. ἐρωτάω, ῶ interrogo, percontor, &c.
Ἀνεῖσαν, 3. plur. aor. 1. ἀνεῖσα, ab ἄνειμι, ascendo, redeo: ex ἀνὰ, & εἶμι, eo.
Ἀνεῖσθαι, remissum esse, præterperfect. infin. passiv. ab inde ἀνεῖμαι, vide ἀνεῖναι.
Ἀνείσοδος, inaccessus; ad quem non patet ingressus: Plut. ex α priv. & εἴσοδος; v.
Ἀνεισφόρος; ου, ὁ καὶ ἡ, immunis, qui tributum non solvit, &c. ex α priv. & εἰσφορά; q. v.
Ἀνεῖχε, 3. singular. imperf. act. ἀνειχόμην, pass. ab ἀνέχω, sustineo: ab ἀνὰ, ἔχω.
Ἀνείω, Poët. pro ἀνέω, vel ἀνύω, Ionicè, vel Atticè pro ἀνῶ, a. 2. sub. ab ἀνίημι.
Ἀνέκαθεν, adverb. ab origine, desuper. ἀνεκὰς, Poët. idem Thema, ἑκάς.
Ἀνεκὰς, Poët. interdum idem, quod ἄνωθεν, οὐρανόθεν, supernè, eminus. Th. ἑκὰς, procul.
Ἀνέκβατος, ex quo non est egressus: invius: ex α priv. & ἐκβαίνω, exeo.

Ἀνεκβίαστος; qui vi compelli nequit; inviolabilis; Plut. unde ἀνεκβιάστως, inviolabiliter, &c. ex α priv. & ἐκβιάζω, vi exturbo; ex ἐκ & βιάζω, q. vide.
Ἀνεκδήμητος, qui non peregrinatur; peregrinationibus carens; ut ἀνεκδήμητος ἡμέρα; dies quâ peregrinari fas non est; ex α priv. & ἐκδημέω, quod vide.
Ἀνεκδιήγητος, ου, ὁ, ἡ, inenarrabilis: ab α, ἐκ, & διηγέομαι.
Ἀνεκδίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inultus, &c. ex α, priv. & ἐκδικέω, vide.
Ἀνέκδοτος, non editus, non vulgatus; ut liber ἀνέκδοτος, &c. item, ἀνέκδοτος θυγάτηρ; Dem. filia nondum elocata; sed indotata & innupta, &c. ex α priv. & ἔκδοτος, vide.
Ἀνέκδρομος, excursum & effugium non habens. Epigr. impervius; ex α priv. & ἔκδρομος, excursio, item pervius, &c. ab ἐκτρέχω, vide.
Ἀνεκθέρμαντος, qui calefieri non potest; caloris expers; ex α priv. & ἐκθερμαίνω, excalefacio; quod ex ἐκ, & θερμαίνω, vide.
Ἀνέκθυτον μίασμα, inexpiabile scelus; ab α priv. & ἐκθύομαι, placo, expio, vide.
Ἀνέκλαγον, vocem in altum sustulerunt, 3. pl. a 2. ab ἀνακλάζω. Th. κλάζω.
Ἀνεκλάλητος, ου, ὁ, ἡ, ineffabilis: ex α, ἐκ, & λαλέω.
Ἀνέκλειπτος, ου, ὁ, ἡ, non cessans, perpetuus: ab α, ἐκ, & λείπω.
Ἀνεκλιπὴς, indeficiens, indefinitus; ex α, priv. & ἐκλιπὴς, quod vide.
Ἀνεκλόγιστος, à quo rationes non petuntur; cujus rationes subduci non possunt, &c. ex α priv. & ἐκλογίζομαι, q. vide.
Ἀνεκόμισε, 3. sing. a. 1. ind. ab ἀνακομίζω, adfero. f. ίσω. Th. κομέω.
Ἀνεκόπη, percussus est, 3. sing. a. 2. pass. ab ἀνακόπτομαι. Th. κόπτω.
Ἀνέκπυστα, τὰ, Hesych. sunt manifesta, exaudita; item ineffabilia infanda, &c. ex α priv. & ἔκπυστος, exauditus; id vide.
Ἀνεκπίμπλημι, repleo; ex ἀνὰ, & ἐκπίμπλημι, expleo; quod ex ἐκ, & πίμπλημι, id vide.
Ἀνέκπληκτος, imperterritus, impavidus, &c. (ex α priv. & ἔκπληκτος, q. vide) unde adv. ἀνεκπλήκτως, intrepidè, securè, constanter.
Ἀνέκπλυτος, indelebilis, non elutus; ex α priv. & ἔκπλυτος, vide.
Ἀνεκποίητος, qui non potest educi, extrahi, aut expelli; ut ὀδύνη ἀνεκποίητος; apud Hippocr. in Aphor. ex α priv. & ἐκποίητος, quod vide.
Ἀνεκπύητος, ου, ὁ καὶ ἡ, insuppurabilis; qui ad suppurationem perduci non potest; ex α priv. & ἐκπυέω, idem quod ἐκπυόω, suppuro: ad suppurationem perduco; quod ex ἐκ, & πυόω, idem, à πύω, q. vide.
Ἀνέκραγον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi ἀνακράζω, Th. κράζω, clamo.
Ἀνεκτὸς, ου, ὁ, ἡ, tolerabilis: ab ἀνέχω hinc ἀνεκτότερον. tolerabilius, comp. Ἀνεκτῶς, adv. tolerabiliter.
Ἀνέκφευκτος, quem nemo effugere potest; item, cui non licet effugere, &c. ex α priv. & ἐκφεύγω; vide.
Ἀνεκφοίτητος, non prodiens; ex α priv. & ἐκφοιτάω, exeo, prodeo; quod ex ἐκ, & φοιτάω, vide.
Ἀνέκφορος, quem efferre non licet, i. e. evulgare. Eust. ex α priv. & ἔκφορος, quod vide.
Ἀνέκφραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ineffabilis; ex α, priv. & ἐκφράζω, vide.
Ἀνεκφώνητος, idem ineffabilis, non expressus, &c. ex α priv. & ἐκφωνέω.
Ἀνέλαιος, sine oleo, &c. ex α priv. & ἔλαιον, ου, τὸ, oleum, vide.
Ἀνέλεγκτος, certior quam qui redargui possit; confessus, manifestus. Plat. invictus, inexpugnabilis, &c. item, non convictus, irrefutatus, &c. (ex α priv. & ἔλεγκτος, quod vide.) Inde etiam adv. ἀνελέγκτως, sine reprehensione; sine argumento, & probatione.
Ἀνελεήμων, ονος, ὁ, ἡ, immisericors: ex α, & ἐλεήμων.
Ἀνελεημόνως, crudeliter, immisericorditer, &c. adv. à præced.
Ἀνελεῖν, a. 2. inf. ἀνέλῃς, 2. sing. sub. ἀνελὼν, part. ἀνελέσθαι, a. 2. inf. m. ab ἀναιρέω, tollo.
Ἀνελευθερία, ας, ἡ, illiberalitas, illiberalis morositas; & ἀνελευθεριότης; idem; avaritia, sordida parsimonia, &c. Utrumque à sequente ἀνελεύθερος.
Ἀνελεύθερος, ου, ὁ, ἡ, illiberalis: ex α, & ἐλεύθερος.
Ἀνελήφθην, vide ἀναλαμβάνω.
Ἀνελιννύω, tempus tero, otior; fere idem cum simplici Th. ἐλιννύω, quiesco, otior.
Ἀνέλιξις, εως, ἡ, involutio, volutatio; item, explicatio, &c. est verbale à verbo ἀνελίσσω, vel ἀνελίττω; volvo, evolvo, revolvo, voluto, verso, aperio, explico, &c. ex ἀνὰ & ἑλίσσω, vide.
Ἀνέλιπος, apud Schol. Theocr. expon. ὁ μὴ ἑλίσσων τὼ πόδε; non torquens, trahens seu volvens pedem; i. e. non incedens; ex α priv. ἑλίσσω, & ποῦς.
Ἀνελκύω, attollo, sursum traho; retraho; subduco, &c. ex ἀνὰ, & ἑλκύω, vide.
Ἀνέλκω, imperf. ἀνεῖλκον, sursùm traho: ab ἕλκω.
Ἀνέλκωτος, ου, ὁ, non ulceratus; qui ulcus non sensit, &c. ex α priv. & ἑλκόω, ulcero, exulcero; unde ἕλκωτος, q. vide.
Ἀνελλήνιστος, hellenismum non recipiens; alienus à Græca consuetudine; ut ἀνελλήνιστος σύνταξις, de barbara & incongruente constructione, &c. ex α priv. & ἑλληνίζω, quod vide.
Ἀνελλιπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cui nihil detrahi potest; cui nil deest; non deficiens, &c. ex α priv. ἐλλιπὴς; q. vide.
Ἀνελλίπους, ὁ, claudus; χωλός. Hesych. ὁ τοῖς ποσὶ μὴ ἀλλόμενος; qui pedibus non saltat; ex α priv. ἄλλομαι, & ποῦς.
Ἀνελόντα, acc. part. a. 2. act. ab ἀναιρέω, aufero. Ἀνέλοντο, sumpserunt, a. 2. m. Ion. pro ἀνείλοντο, ab ἀναιρέω.
Ἀνελπίσῃς, desperes, a. 1. sub. ab ἀνελπίζω

πίζω, f. ίσω. p. ικα. Th. ἐλπίς.

Ἀνελπιστία, ας, ἡ, desperatio, ἀνέλπιστος, ὁ, desperatus: ab ἀνελπίζω.

Ἀνέλυτρος, ὁ καὶ ἡ, detectus, non involutus, &c. ex α priv. & ἔλυτρον; q. vide.

Ἀνελῶν, όντος, ὁ, a. 2. part. Ἀνέλωσι, 3. pl. a. 2. sub. ab ἀναιρέω.

Ἀνέμβατος, inaccessus, avius, &c. ex α priv. & ἐμβαίνω, vide.

Ἀνεμέσητος, carens invidia; non invisus, unde adv. ἀνεμεσήτως, citra invidiam, &c. ex α priv. & νεμέσητος, quod vide.

Ἀνέμεινε, a. 1. ind. act. ἀνεμείνατε, 2. pl. verbi ἀναμένω.

Ἀνεμέω, ῶ, revomo: ab ἐμέω.

Ἀνέμητος, indivisus, individuus, non distributus; ἀμέριστος, ex α priv. & νέμω, vide.

Ἀνεμιαῖος, ἀνεμίδιος, & ἀνέμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vento plenus, vanus, evanidus, subventaneus; ut ἀνεμιαῖον κύημα; expon. fœtus evanidus, &c. item, Metaphoricè, ἀνεμιαῖος ἄνθρωπος; homo levis, inconstans, &c. Item, ἀνεμίδιον, diminut. q. d. ventulus, Plat. omnia à seq. Th. ἄνεμος.

Ἀνεμίζω, ventis agito f. ίσω. p. ἠνέμικα. part. præf. paff. ἀνεμιζόμενος, ventis agitatus. Th. ἄνεμος.

Ἀνέμιμνε, exspectabat, imperf. ab ἀναμίμνω, Poët. pro μένω.

Ἀνεμνήσθη, recordatus est, 3. sing. a. 1. ind. paff. verbi μνάομαι.

Ἀνεμόδρομος, cursor qui à ventis impellitur; vel cursor qui cum ventis currit, &c. ex ἄνεμος, & δρόμος, quæ vide.

Ἀνεμοκοῖται, dicebantur quidem, apud Corinthum, incantamentis quibusdam, ventorum tempestates sedantes; teste Eust. q. venti sopitores, &c. ex ἄνεμος, ventus, & κοῖτος, ου, ὁ, idem quod Th. κοίτη, ης, ἡ, cubile, lectus; item, dormitio, somnus, &c.

ΑΝΕΜΟΣ, ου, ὁ, ventus, gen. ἀνέμοιο, Ion. dat. pl. ἀνέμοισι, q. ab ἄημι. Hinc ἀνεμόεις, εντος, ὁ, ventosus: ἀνεμόεν ἱστίον, ventosum velum: ἀνεμώδης, εος, ὁ, ἡ, idem. ἀνεμόω, ῶ, ventilo: ἀνεμίδιος, ου, ὁ, ἡ, vento plenus, vanus: ἀνέμιος, ἀνεμιαῖος, & ἀνεμώλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Ab ἄνεμος, ANIMUS.

Ἀνεμοσκέπης, εος, ὁ, ἡ, à vento tegens; à σκέπω, & ἄνεμος.

Ἀνεμοσφάραγος, ου, ὁ, vento perstrepens: ab ἄνεμος, & σφάραγος.

Ἀνεμοτρεφής, & ἀνεμοτρεφής, έος, ὁ, ἡ, à vento nutritus, & auctus, seu corroboratus: ab ἄνεμος, & τρέφω.

Ἀνεμότροπος, ου, ὁ, ἡ, qui à vento versatur. Th. τρέφω.

Ἀνεμόφθορος, ου, ὁ, ἡ, arefactus: ex ἄνεμος, & φθείρω.

Ἀνεμοφόρητος, à ventis disjectus; à ventis in diversas partes latus, &c. ex ἄνεμος, & φορέω.

Ἀνεμόω, ventilo; vide in ἄνεμος.

Ἀνεμπλήκτως, idem quod ἀνεκπλήκτως, audacter, imperterritè, intrepidè, &c. ex α priv. & ἔμπληκτος, vide.

Ἀνέμπλοος ναῦς, navis non navigans; i. e. stans seu quiescens. Nonnus. ex α priv. & ἐμπλέω; vide.

Ἀνεμπόδιστος, non impeditus; liber; (ex α priv. & ἐμποδίζω, vide) unde adv. ἀνεμποδίστως, nullo negotio; sine impedimento; liberè, absque offendiculo, &c.

Ἀνέμπτωτος, qui incidere non potest; Laert. in Zen. item, irreprehensus, inculpatus, &c. ex α priv. & ἐμπίπτω, incido, illabor, vide. unde ἔμπτωσις, ipsa actio incidendi, casus, lapsus.

Ἀνέμφαντος, non demonstratus; ex α priv. & ἐμφαίνω, vide.

Ἀνέμφατος, ὁ καὶ ἡ, carens efficacia; sine emphasi seu significatione expressa; luculentam speciem non præbens, &c. unde adv. ἀνεμφάτως, sine efficacia, vel non expresse, &c. ab eod. Th.

Ἀνεμώδης, vide in ἄνεμος.

Ἀνεμώκης, εος, ὁ καὶ ἡ, venti celeritatem habens, ex ἄνεμος, & ὠκύς.

Ἀνεμώλιος, ου, ὁ, ἡ, futilis, q. ἀνεμώνιος. Hinc ἀνεμώλια βάζειν. Ab ἄνεμος.

Ἀνεμώνη, ης, ἡ, papaveris genus: ab ἄνεμος, quod spirante vento aperiatur.

Ἀνενδεής, έος, ὁ καὶ ἡ, non indigus: ab α, & ἐνδεής.

Ἀνένδεικτος, qui sine ostentatione est, non ostentator, &c. ex α priv. & ἐνδείκνυμι, quod vide. Unde ἔνδειξις, &c. vide.

Ἀνένδεκτον, ου, τὸ, quod fieri nequit: ab α, & ἐνδέχεται, fieri potest.

Ἀνενδεῶς, citra indigentiam; ab ἀνενδεής.

Ἀνενδοίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, indubitatus, & indubitabilis; unde ἀνενδοιάστως, dubio procul; sine dubio, indubitanter, &c. ex α priv. & ἐνδοιάζω, vide.

Ἀνένδοτος, non remissus, nec languidus; vel in quo non est remissio, nec languor; item, rigidus, non exorabilis (ex α priv. & ἐνδίδωμι, q. vide) unde etiam, ἀνενδότως, non remisse, non languide, nec perfunctoriè; bona fide, &c.

Ἀνενέγκαι, a. 1. inf. ἀνενέγκας, part. ἀνενεγκεῖν, a. 2. inf. ἀνενεγκών, part. Ab ἀναφέρω, subduco.

Ἀνενείκατο, emisit, 3. perf. sing. a. 1. m. Ion. & Poët. pro ἀνηνέγκατο. Hinc ἀνενεικάμενος, part. ἀνενείκας, a. 1. part. act. ἀνενειχθείς, a. 1. part. paff. ab ἀναφέρω, sustollo, emitto.

Ἀνενεργής, effectu carens, iners; & ἀνενέργητος, idem; (ex α priv. & ἐνεργής, vide) inefficax, inutilis, &c.

Ἀνενθουσίαστος, non afflatus divino numine, non fanaticus; non vesanus, &c. ut, ἀνενθουσίαστος ἔρως, non insanus amor, qui fanaticos non facit. Plut. in Amatoriis. ex α priv. & ἐνθουσιάζω.

Ἀνένευσεν, respiravit, a. 1. ex ἀνανεύω, quod à νεύω.

Ἀνενηνοχυῖα, ἡ, erumpens, p. m. Att. part. f. g. verbi ἀναφέρω, Gen. 40. 10.

Ἀνεννόητος, indoctus, inexercitatus, inexpertus; item, passivè, inexcogitatus, imperceptus, &c. ex α priv. & ἐννοέω, vide.

Ἀνενόχλητος, non perturbatus, placatus, quietus, &c. & ἐνοχλέω; quod vide.

Ἀνέντες, remittentes, nom. pl. a. 2. part. ἀνείς, έντος ab ἀνίημι.

Ἀνέντευκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non affabilis; hominum congressus refugiens, insociabilis, &c. ex α, priv. & ἐντυγχάνω, q. vide.

Ἀνεξέλεγκτος, qui refutari & coargui non potest: ex α priv. & ἐξελέγχω, vide.

Ἀνεξερεύνητος, ου, ὁ, ἡ, imperscrutabilis: ex α, & ἐξερευνάω.

Ἀνεξέταστον, inquisitum, indicta causa: ex α, & ἐξετάζω.

Ἀνεξέταστος, non examinatus; non exploratus; diligenti examine non cognitus, seu perquisitus; ut ἀνεξέταστος βίος; vita in quam non inquiritur, &c. Unde adv. ἀνεξετάστως, sine examine, inexploratò, sine delectu vel discrimine, &c. ab eod. Th.

Ἀνεξεύρητος, qui inveniri nequit; non inventus, incompertus, incomprehensibilis, &c. ex α priv. & ἐξευρίσκω, vide.

Ἀνεξήγητος, non expositus, non enarratus, aut explicatus; ex α priv. & ἐξηγέομαι, vide.

Ἀνεξία, tolerantia; verbale ab ἀνέχω.

Ἀνεξίκακος, ου, ὁ, ἡ, tolerans malorum: ab ἀνέχομαι, & κακόν.

Ἀνεξικακῶ, patientiam accommodo, in tolerandis malis; ἀνεξικακία; clementia, patientia; malorum tolerantia, &c. Unde etiam adv. ἀνεξικάκως φέρειν, æquo animo ferre, &c. ejusd. Th. & comp.

Ἀνεξίκμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, propriè, qui exsiccari non potest; vel qui exsiccatus non est; item non exuccus, seu succosus, &c. ex α priv. & ἰκμάζω, humecto, humefacio; à Th. ἰκμάς, άδος, ἡ, humor, vapor, &c.

Ἀνεξίλαστος, implacabilis; qui placari nequit, ex α priv. & ἐξιλάομαι.

Ἀνεξίτητος, exitum non habens, impervius. Hesych. ex α priv. & ἐξίτητος, egrediens; ab ἔξειμι, vel ἐξίημι, vide.

Ἀνεξιχνίαστος, ου, ὁ, ἡ, impervestigabilis: ex α, & ἐξιχνιάζω, investigo, f. άσω. p. ακα. Th. ἴχνος.

Ἀνέξοδος, ου, ὁ, ἡ, qui nullum habet exitum: ab α, & ἔξοδος.

Ἀνέξοιστος, quem efferre non licet, non vulgandus. Eust. ex α priv. & εἰσφέρω, fut. ἐξοίσω, &c. vide.

Ἀνέξομαι, tolerabo, f. 1. m. ab ἀνέχω.

Ἀνέονται, Ion. pro ἀνεῖνται, 3. pl. præs. ab ἀνίημι, laxo.

Ἀνέορτος, incultus, incelebris, non feriatus, non hilariter transactus, &c. ex α priv. & ἑορτή, vide.

Ἄνεος, & ἄνεως, Atticè; mutus, tacitus; vocis expers; item, impos animi; ἄφωνος, καὶ τῷ νοῦ ἐκπεπληγμένος, apud Hippocrat. est ejusd. Th. & comp. cum ἄναυος, quod vide.

Ἀνεοστασίη, vel ἀνεοστασία. Hesych. est stupor, quo aliquis stat ἄνεος, & velut attonitus; ex ἄνεος & ἵσταμαι.

Ἀνεπάγγελτος, non vocatus; vel invocatus; ἄκλητος; non denunciatus; non indictus; Polyb. 4. ex α priv. & ἐπαγγέλλω, vide.

Ἀνεπαίσθητος, qui non sentitur; οὗ οὐκ ἔστιν αἴσθησις; insensibilis, ex α pr. & ἐπαι-

& ἐπιλαθάνομαι, q. vide.

Ἀνεπάϊστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non inauditus, vel qui audiri nequit. Athen. l. 9. non denunciatus, non indictus, &c. exp. & ἄγγαστος, ab Eust. ex α priv. & ἐπάϊστος, is de quo auditum est; qui innotuit; verbale ab ἐπαΐω; idem quod Th. ἀΐω, audio, inaudio; item intelligo, sentio.

Ἀνεπαίσχυντος, ου, ὁ, ἡ, iuverecundus, impudens: ex α, & ἐπαισχύνομαι.

Ἀνεπάλλακτος, non alternans; seriem continuam habens. Aristot. de animal. l. 2. de dentibus loquens; ζῶα ἀνεπάλλακτα vocat, quibus sunt dentes continui; ut est bos, equus. &c.

Ἀνεπάλμενος, Poët. pro ἀνεφαλλόμενος ab ἀνεφάλλομαι, resilio: ex ἀνά, ἐπί, & ἄλλομαι.

Ἀνέπαλτο, resiliit, erectus est: ab ἀνά pro ἄνω, sursùm, ἐπί, & ἄλτο.

Ἀνεπανόρθωτον, ου, τὸ, non emendabile: ex α, & ἐπανορθόω hoc ab ἀνορθόω, rursus erigo, corrigo.

Ἀνέπαφος, intactus liber; quem attingere nequeas; idem quod ἀνέφαπτος, item sincerus, purus, &c. ut ἀνέπαφος ὑποθήκη, intactum pignus, & nemini oppignoratum; ex α priv. & ἐπαφάομαι, vide.

Ἀνεπαφρόδιτος, qui sine venere & gratia est, invenustus, illepidus, &c. ex α priv. & ἐπαφρόδιτος, seu ἐπαφρόδιτος, venustus; ex ἐπί & ἀφροδίτη, Venus, vide.

Ἀνεπαχθής, έος, ὁ καὶ ἡ, odio & invidia carens; non molestus, quietus, &c. ex α priv. & ἐπαχθής, vide.

Ἀνέπεισα, persuasi, a. 1. ab ἀναπείθω.

Ἀνέπεμψα, remisi, a. 1. ab ἀναπέμπω.

Ἀνέπεσα, ας, ε, discubui, a. 1. ἀνέπεσον, ες, ε, a. 2. ab ἀναπίπτω.

Ἀνεπήδησε, saltavit, 3. sing. a. 1. ab ἀναπηδάω, f. ήσω. Th. πηδάω, salio.

Ἀνεπηρέαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inoffensus, injuriæ immunis, &c. ex α priv. & ἐπηρεάζω, vide.

Ἀνεπής, nihil dicens, mutus, taciturnus; ex α priv. & ἔπος, vide.

Ἀνεπίβατος, inaccessus, impervius; ex α priv. & ἐπίβατος, quod vide.

Ἀνεπιβούλευτος, cui insidiari nemo potest; insidiis non obnoxius; ab insidiis tutus; unde, τὸ ἀνεπιβούλευτον, insidiarum securitas, tranquillitas, &c. ex α priv. & ἐπιβούλευτος, vide.

Ἀνεπίγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, titulo carens. Th. γράφω.

Ἀνεπιδεής, non indigens; minime vel nulla re indigens; ex α pr. & ἐπιδέομαι, q vide.

Ἀνεπίδεικτος, qui est sine ostentatione, non ostentator; ex α priv. & ἐπιδείκνυμι, vide.

Ἀνεπίδεκτος, non capax, non admittens; qui recipere non potest; item impossibilis; ex α priv. & ἐπιδέχομαι, quod vide.

Ἀνεπίδηκτος, minimè mordens; qui sine erosione ex α priv. ἐπί, & δάκνω, f. δήξω, mordeo.

Ἀνεπίδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, non obligatus; ex α priv. & ἐπίδετος, obligatus; ab ἐπιδέω, obligo; quod ex ἐπί, & δέω, ligo.

Ἀνεπιδίκαστος, purus, & controversia vacuus; de quo nulla est controversia, ut κλῆρος ἀνεπιδίκαστος, &c. ex α priv. & ἐπιδίκαστος.

Ἀνεπίδοτος, ου, ὁ, nihil proficiens; qui proficere nequit; ex α priv. & ἐπιδίδωμι, vide.

Ἀνεπιδόκητος, non expectatus; qui non expectatus venit; ex α priv. ἐπί, & δοκάζω, expecto.

Ἀνεπιεικής, έος, ὁ καὶ ἡ, durus, immitis, iniquus, sævus; unde, ἀνεπιείκεια, ας, ἡ, durities, immanitas, iniquitas; & adv. ἀνεπιεικῶς; iniquè; item, ἀνεπιεικέστερον, iniquius, inhumanius; &c. ex α priv. & ἐπιεικής; quod vide.

Ἀνεπίκαυστος, & ἀνεπίκαυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, adustione carens; ex α priv. & ἐπίκαυστος, vide.

Ἀνεπίκλητος, nulli criminationi obnoxius, nec reprehensioni; irreprehensus, inculpatus, &c. Xen. Unde, adv. ἀνεπικλήτως; citra reprehensionem, irreprehensè; &c. ex α priv. & ἐπίκλητος, q. vide.

Ἀνεπικούρητος, auxilio destitutus; cui opem nemo tulit; ex α priv. & ἐπικουρέω, vide.

Ἀνεπίκριτος, de quo statui aut decerni non potest; (ex α priv. & ἐπικρίνω, q. vide) item, imbecillis; qui nec sensibili, nec intelligibili judicio utitur.

Ἀνεπίληπτος, ου, ὁ, ἡ, inculpatus, irreprehensus: ex α, & ἐπίληπτος, reprehensus. Th. λαμβάνω.

Ἀνεπίληστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inoblitus; sine oblivione; non absconditus, &c. ex α priv. & ἐπιλανθάνομαι, q. vide.

Ἀνεπιλογίστως, inconsideratè; ex α priv. & ἐπιλογίζομαι, computo; item, perpendo, considero, &c. quod ex ἐπί, & λογίζομαι, quod vide.

Ἀνεπιμέλητος, incuriosus, qui nullam curam habet; ex α priv. & ἐπιμέλητος.

Ἀνεπίμονος, ου, ὁ καὶ ἡ, non permanens, non durabilis. Plut. de educ. ex α priv. & ἐπιμένω; vide.

Ἀνεπινόητος, inconsideratus, improvisus, incogitabilis, &c. (ex α priv. & ἐπινοέω, vide) unde ἀνεπινόητον, quod mente concipi non potest, quod comminisci non possumus, &c.

Ἀνεπίξεστος, ου, ὁ, ἡ, impolitus, imperfectus: ab ἐπιξέω, in superficie rado. Th. ξέω.

Ἀνεπίπλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, nulla simulatione fucatus; non fictus; non fucatus, &c. ex α priv. & ἐπιπλάσσω, vel -ττω, illino, inspergo, quod ex ἐπί & πλάσσω, vide.

Ἀνεπίπλεκτος, qui aliis non permiscetur; ex α priv. & ἐπιπλέκω, vide.

Ἀνεπίπληκτος, inculpatus, irreprehensus; item, ἀνεπιπλήκτως, adv. irreprehensè, inculpatè; & ἀνεπιπληξία, q. d. reprehensionis carentia; ex α priv. & ἐπιπλήσσω, vel -ττω, objurgo, increpo, castigo verbis, &c. quod ex ἐπί, & πλήσσω, vide.

Ἀνεπιρρέκτων, gen. pl. ab ἀνεπίρρεκτος, ου, ὁ, ἡ, nondum confectus, vel libatus: ab ἐπιρρέζω, sacrifico. Th. ῥέζω.

Ἀνεπισήμαντος, non notabilis, nullo notabili indicio, inobservabili; item, ingloriius, & obscurus, &c. ex α priv. & ἐπισημαίνω, vide.

Ἀνεπίσκεπτος, inconsideratus, inexplicatus; unde adv. ἀνεπισκέπτως, inexploratè, inconsideratè, &c. ex α priv. & ἐπισκέπτομαι, q. vide.

Ἀνεπισκεύαστος, qui talis est, ut instaurari non possit, irreparabilis, &c. ex α priv. & ἐπισκευάζω, vide.

Ἀνεπιστάθμευτος, immunis ab hospitiis præbendis exercitui in transitu, vel principis commeatui; qui copiarii & parochi fungi munere non obstringitur; &c. ex α priv. & ἐπισταθμεύω, vide.

Ἀνεπιστάτητος, incustoditus, inobservatus; qui sine curatore est; ex α priv. & ἐπιστατέω, vide.

Ἀνεπίστατος, incognitus, inobservabilis; propriè, cui animum non advertimus; qui nulla animadversione consideratur; item, ἀνεπιστασία, inconsiderantia, incogitantia; utrumq; ex α priv. & ἐφίσταμαι, mente non adhibeo ad aliquid.

Ἀνεπιστημοσύνη, ης, ἡ, ignorantia, imperitia, inscientia; (cui opponitur ἐπιστήμη) à sequente,

Ἀνεπιστήμων, ονος, ὁ, ἡ, imperitus: ab ἐπιστήμων, sciens.

Ἀνεπίστρεπτος, ὁ μὴ ἐπιστρέφων, Hesych. qui non mutatur, qui non convertitur, &c. (ex α priv. & ἐπιστρέφω, vide) unde etiam, ἀνεπιστρεπτὶ, sine reditu, &c. Item ἀνεπιστρεφής, securus, non curans; inexorabilis; qui mutari nescit, &c. & ἀνεπίστρεφος, incuriosus, &c. item, adv. ἀνεπιστρέφως, more eorum qui non curant, &c. Omnia ejusd. Th. & comp.

Ἀνεπίσχετος, qui inhibitus aut repressus non est; qui inhiberi seu reprimi non potest; ut ἀνεπίσχετος ὁρμή, effrænatus impetus, &c. ex α priv. & ἐπίσχω, idem quod ἐπέχω, contineo, cohibeo, reprimo, &c. quod vide.

Ἀνεπίτακτος, injussu aliquid agens; item, invictus, fortis, &c. ex α priv. & ἐπιτάσσω, vide.

Ἀνεπίτατος, expers intentionis, qui intendi non potest, &c. ex α priv. & ἐπιτείνω, vide.

Ἀνεπιτεχνήτως, inartificialiter, non consultò, ex industria; citra artem, &c. ex α pr. & ἐπιτέχνητος, artefactus, artificialis; ab ἐπιτεχνάομαι, insuper machinor & molior; vel simpliciter machinor, molior, &c.

Ἀνεπιτήδειος, Ion. pro ἀνεπιτήδειος, ineptus: ab α, & ἐπιτήδειος.

Ἀνεπιτήδευτος, i. e. ἀμελέτητος, non accuratus; ut ἀνεπιτήδευτος βάδισις; incompositus incessus; vel inartificialis, &c. ex α priv. & ἐπιτηδεύω, vide.

Ἀνεπιτίμητος, irreprehensus, non increpandus, &c. ex α priv. & ἐπιτιμάω, vide.

Ἀνεπίτροπος, tutoribus carens; ex α pr. & ἐπιτρέπω, vide.

Ἀνεπίφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, non apparens; Quintil. l. 4. c. 1. oratio remissa, ac sine ostentatione; modesta: sine ullo timore: ἀπροσδόκητος, ἀμιγής. Hesych.

Hesych. ex α priv. & ἐπιφαίνω, vide.

Ἀνεπιφάτως, ex insperato, inopinanter; seu inopinatò, repentè, secretò, &c. à præced. ἀνεπίςατος.

Ἀνεπιχάζω, nihil cedendo; Hesych. ex α priv. & χάζω, cedo; do locum; recedo, retrocedo, &c.

Ἀνεπιχείρητος, insuperabilis, inaccessus; quem conatu nullo assequaris; ex α priv. & ἐπιχειρέω, vide.

Ἀνεπόψιος, qui non videt, vel non videtur; invisus; ἀθεώρητος; ex α priv. & ἐπόψιος, vide.

Ἀνεπόπτευτος, qui non inspexit; ità dicebatur is, cui jus non erat spectare τὰ μυςήρια; arcana nimirum Cereris sacra. Hyperid. Suid. ex α priv. & ἐποπτεύω, vide.

Ἀνεπίφθονος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab invidiâ alienus. Th. φθόνος.

Ἀνεπίσεπτος, ου, ὁ, ἡ, Poët. pro ἀπροσδόκητος, improvisus: ex ἐπιφράζομαι, intelligo.

Ἀνεπτάμαν, sursùm volavi, Dor. pro ἀνεπτάμην, a. 2. m. verbi ἀνίπταμαι. Th. ἵπταμαι.

Ἀνεπτοίητο, stupescebat, pl. p. pass. ab ἀναπτοιέομαι, f. ήσομαι. p. ἀνεπτοίημαι. Ex ἀνὰ, & πτοέω, ῶ, terrefacio.

Ἀνὲρ, pro ἀνέρα, acc. sing. ἀνέρες, nom. pl. ab ἀνήρ.

Ἀνήρατος, ου, ὁ, ἡ, inamabilis, & ab amore alienus: ab α, & ἐράω.

Ἀνέργαςος, ου, ὁ καὶ ἡ, inelaboratus, incultus; rudis; item, qui factus seu fabrefactus non fuit; ex α priv. & ἐργάζομαι, vide.

Ἀνερεθίζω, & ἀνερεθίζομαι, instigo, irrito, ex ἀνὰ, & ἐρεθίζω, vide.

Ἀνέρεικτος, sive ἀνέρεκτος; dicitur ὁ μὴ ἐρεικτὸς, sive ἠρειγμένος; qui fresus tractúsq; non est; mola nimirum aut pistillo; item, non cribratus; vel qui cribrari nequit, &c. ex α priv. & ἐρεικτὸς, vide.

Ἀνερείπω, & ἀνερείπομαι, vel ἀνερέπτομαι, rapio, corripio; item, passive, corripior, rapior; in passiva voce; ex ἀνὰ, & ἐρείπω, edo; propriè, raptim sive affatim edo, ut bruta animantia; ἀπὸ τ ἔρας, i. e. à terra, in quam inclinata edunt; quasi, ἔραν κύπτειν.

Ἀνερειψάμενοι, abripiens, a. 1. m. part. ab ἀναρείπομαι. Th. ἐρείπω.

Ἀνερεύγω, (cum ἀνὰ præfixo;) idem quod simplex thema ἐρεύγω, eructo, emitto.

Ἀνερευνάομαι, & ἀνερευνάω; (cum ἀνὰ præf.) idem quod simplex ἐρευνάω, investigo, invenio; & ἀνερεύγομαι. Apollon. 2. ἀνερεύγεται εἰς ἅλα βάλλων; influit in mare; i. e. καταῤῥεῖ, καὶ ἔξεισι, &c.

Ἀνερέω, idem quod ἀνέρομαι, interrogo, rogo; item, idem quod ἀναγορεύω, proclamo, prædico, &c. ex ἀνὰ, & εἴρω, dico, interrogo, &c.

Ἀνερίναςος, ου, ὁ, μαλακὸς, ἄγονος; i. e. incaprificatus; propriè de ficu cui non sunt adhibiti ἐρινοὶ, h. e. caprifici fructus ut ad maturitatem perveniat; unde, ἀνερίναςα σῦκα, ficus non caprificatæ, proverbio dici solet in inutiles, & à quibus nihil frugis expectandum sit, &c. ex α priv. & ἐρινεὸς, seu ἐρινὸς; caprificus arbor, seu fructus, ficus sylvestris, &c.

Ἀνέριςος, vel ἀνήριςος; de quo non contenditur; ex α priv. & ἐρίζω, quod vide.

Ἀνερμάτιςος, ου, ὁ καὶ ἡ, non saburratus; saburra seu fulcro non stabilitus; & Metaph. apud Plut. de homine animi fluctibus agitato; minimè confirmatus, &c. ex α priv. & ἑρματίζω, idem quod ἑρμάζω, id vide.

Ἀνερμήνευτος, ineffabi is, inexplicabilis, &c. ex α priv. & ἑρμηνεύω, id vide.

Ἀνέρομαι, vide, suprà, in ἀνερέω.

Ἀνερπύζω, subrepo; item ἀνέρπω, sursum serpo, seu repo; ex ἀνὰ, & ἑρπύζω, à Th. ἕρπω, quæ vide.

Ἀνεῤῥάγην, ης, η, erupi, a. 2. ind. pass. verbi ἀναῤῥήγνυμι. Th. ῥήγνυμι.

Ἀνεῤῥαμμένος, ου, ὁ, consutu, p. part. pass. ab ἀναῤῥάπτομαι. Th. ῥάπτω.

Ἀνέῤῥαγη, rescissum est, p. m. ab ἀναῤῥήγνυμι. Vide ῥήγνυμι.

Ἀνερύω, idem quod ἀνέλκω, sursum traho; item, retraho; quasi retro traho; abstraho, &c. ex ἀνὰ, & ἐρύω, traho.

Ἀνέρχομαι, subeo, redeo, f. ἀνελεύσομαι. a. 2. ἀνῆλθον. Th. ἔρχομαι, venio.

Ἀνερωτάω, & ἀνερωτίζω, interrogo, sæpe rogo, &c. ex ἀνὰ, & ἐρωτάω, vide.

Ἄνες, remitte, omitte, imp. ab ἀνιῶ.

Ἀνέσαιμι, reduxero, persuasero, ab ἀνέζω, a. 1. opt. Th. ἕζω, vel ἕω, pono, colloco.

Ἄνεσαν, 3. pl. ab ἀνιῶ.

Ἀνεσθίω, exedo, erodo; ex ἀνὰ, & ἐσθίω, edo.

Ἄνεσις, εως, ἡ, relaxatio: ab ἀνίημι.

Ἀνέσπερος, vespere carens; ut ἀνέσπερος ἡμέρα; Nazanz. ex α priv. & ἕσπερος, vide.

Ἀνέσυτο, exsiliebat, plusq. p. pass. verbi ἀνασεύω. Vide σεύομαι.

Ἄνεςαν, Æol. Syncop. pro ἀνέςησαν, 3. p'. a. 2. ind. ἀνέςα, Dor. pro ἀνέςη, 3. sing. ab ἀνίςημι.

Ἀνεςέασι, Ion. pro ἀνεςήκασι, resurrexerunt, 3. p'. p. verbi ἀνίςημι. Sic ἀνεςεὼς, Ion. pro ἀνεςηκὼς, part.

Ἀνέςην, surrexi, a. 2. ab ἀνίςημι.

Ἀνέςιος, ου, ὁ, domo carens; q. ἱςίαν μὴ ἔχων, qui incertis sedibus vagatur: ex α, & ἱςία.

Ἀνεςραμμένα, perturbata, apud Hippocr. dicitur autem de urinis; item, Ἀνεςραμμένως, perversè, præposterè, &c. Utrumq; ab ἀναςρέφω, vide.

Ἀνέσχετο, sustulit, 3. sing. a. 2. m. ἀνεχόμην, ου, ab ἀνέχω.

Ἀνετάζω, inquiro, quæstioni subjicio, f. άσω. p. ἀνήτακα. Ex ἀνὰ, & ἐτάζω.

Ἀνέταιρος, ου, ὁ, qui nullos habet amicos; propriè, carens sodalibus, Plut. ex α priv. & ἑταῖρος, q. vide.

Ἀνέτειλε, producebat, a. 1. ab ἀνατέλλω.

Ἀνετίθετο, 3. sing. in perf. pass. ab ἀνατίθημι, impono.

Ἀνετεροίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui alteratus non est, vel alterari nequit; in aliam atq; aliam conversionis speciem non mutabilis. Aristot. de mundo; ex α priv. & ἑτεροιόω, quod vide.

Ἀνετέος, remittendus, laxandus, &c. & ἀνετικὸς, ῆ, ὁ, vim habens remittendi, resolvens; item, remissionem indicans, &c. Utrumque ab ἀνίημι, q. vide.

Ἀνέτοιμος, imparatus; ex α pr. & ἕτοιμος, q. vide.

Ἄνετος, ου, ὁ καὶ ἡ, laxus; item, patens, omnibus apertus & expertus; item, remissus, dissolutus, licentiùs habitus; solutus omni imperio; item, deo cuipiam dicatus, &c. Unde ἀνέτως, solutè, laxè, remissè, licenter, &c. Utrumq; ab ἀνίημι, q. vide.

Ἄνευ, absque, sine, adv. regit genit. ἄνευθεν, procul. ἄνευθεν ἐμεῖο, sine me.

Ἀνευάζω, idem, (cum ἀνὰ præf.) quod simplex, εὐάζω, evan clamo, evo; i. e. ovo; vel generaliùs, ovando celebro. Nonn. ab Εὐὰν, idem, cum εὐοῖ, q. vide.

Ἀνεύθετος, ου, ὁ, ἡ, non appositus: ex α priv. & εὔθετος.

Ἀνευθυνία, ας, ἡ, immunitas à reddenda ratione; ab ἀνεύθυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, crimine carens, sine pœna; non obnoxius, noxa solutus; seu qui in judicium vocari nequit, &c. Unde sequens.

Ἀνεύθυνα, incomplanata, nom. pl. ab ἀνεύθυνος. Ἀνευθύνως, adv. de illis dicitur qui nullis rationibus reddendis sunt obnoxii, ut sunt tyranni. Th. εὐθύς.

Ἀνευκτος, non optabilis; non optandus, &c. item, non optans, in Epigr. ex α priv. & εὐκτὸς, vide.

Ἀνευλαβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, incautus, irreligiosus, impius, &c. ex α priv. & εὐλαβὴς, q. vide.

Ἀνευρεῖν, a. 2. inf. ab Ἀνευρίσκω, invenio, f. ἀνευρήσω. p. ἀνεύρηκα. a. 2. ἀνεῦρον, ες, ε, Th. εὑρίσκω.

Ἀνεύρετος, ου, non inventus, incompertus; irrepertus, &c. item ἀνεύρησις, εως, ἡ, inventum, ab ἀνευρίσκω.

Ἀνεῦρον, vide ἀνευρίσκω.

Ἄνευρος, ου, ὁ καὶ ἡ, enervis, non nervosus; debilis. Aristot. ex α priv. & νεῦρον, nervus.

Ἀνευρισμὸς, & ἀνευρυσμὸς, dilatatio, laxatio; ab ἀνευρύνω, idem quod εὐρύνω.

Ἀνεύφραντος, expers lætitiæ & oblectationis; ex α priv. & εὐφραίνω, quod vide.

Ἀνευφωνέω, cum planctu & gemitu exclamo; Soph. ex α priv. & εὔφωνος, vide.

Ἀνεύχεσθαι, deprecari ea quæ ante sumus precati, παλινῳδεῖν ἐν τῇ εὐχῇ; Plato. ex ἀνὰ, & εὔχομαι, vide.

Ἀνεφαίνετο; imperf. pass. ἀνέφαινε, act. ab ἀναφαίνω, appareo. Th. φαίνω.

Ἀνεφάνατο, 3. sing. a. 1. m. ἀνέφανα, a. 1. act.

Ἀνέφαπτος, intactus; idem cum ἀνέπαφος, quod vide suprà.

Ἀνεφώνησε, 3. sing. a. 1. act. ab ἀναφωνέω, ῶ, exclamo, f. ήσω. p. ἀναπεφώνηκα. Th. φωνή.

Ἀνεχάζετο, recedebat, imperf. pass. ex ἀναχάζω.

Ἀνεχθείητος, attracti, a. 1. part. pass. ab ἀνέχω, quod ab ἀνὰ, & ἔχω. Alii pro

pro ἀνενεχθέντος, ab ἀναφέρω.

Ἀνεχοίμαν, Dor. pro ἀνεχοίμην, sustinerem. Ἀνέχοιτ᾽. pro ἀνέχοιτο, ferret, præs. opt. ab Ἀνέχομαι, tolero, imperf. ἀνειχόμην, & ἠνειχόμην, ου, ετο, f. ἀνέξομαι. a. 2. m. ἠνεσχόμην, ου, ετο, toleravi. Th. ἔχω.

Ἀνέχων, sustinens; præs. part. ab ἀνέχω, tolero, extollo.

Ἀνεχώρησα, ας, ε, a. 1. act. ab ἀναχωρέω.

Ἀνέψανος, ου, ὁ καὶ ἡ, incoctilis, præ duritie; item, ἀνέψητος, non coctus, non elixatus, &c. ex α priv. & ἕψω, vide.

Ἀνεψιαδῆ, filia consobrini; item, ἀνεψιαδῆς, & ἀνεψιαδοῦς; filius ex consobrino; patruelis vel amitini filius, &c. Item, ἀνεψιότης, ητος, ἡ, cognatio patruelum & consobrinorum; Plato in legibus; omnia à sequente.

ἈΝΕΨΙΟΣ, οῦ, ὁ, fratris aut sororis filius, consobrinus, patruelis: ἀνεψιά, ᾶς, ἡ, consobrina: q. ab ἀνάπτω, annecto; vel ab ἔψια, colloquium; ut inter familiares. Angl. a Nephew.

Ἀνέψυχθεν, pro ἀνεψύχθησαν, 3. pl. a. 1. pass. ab ἀναψύχω, refrigero, recreo, f. ξω, Th. ψύχω, frigefacio.

Ἄνεω, muti, nom. pl. ab ἄνεως.

Ἄνεω, adv. pro mutè, vel tacitè; itidem, ab ἄνεως, id vide.

Ἀνέῳγα, p. m. Att. ab ἀνοίγω, aperio.

Ἀνεῳγμένος, apertus, p. part. pass.

Ἀνέωνται, dimissi sunt, pro ἀνεῖνται, p. pass. ab ἀνίημι. Alii tamen volunt esse a. 2. subj. m. pro ἀνῶνται ut ἀφέωνται, pro ἀφῶνται.

Ἀνέῳξα, ας, ε, aperui, a. 1. ab ἀνοίγω.

Ἄνεως, ω, ὁ, silens, mutus, 4. simpl. q. ab α, & αὔω.

Ἀνέῳχα, perf. Att. ἀνεῴχθην, & in 3. pl. ἀνεῴχθησαν, a. 1. ind. pass. ab ἀνοίγω.

Ἄνη, ης, ἡ, perfectio, absolutio; factum; (idem quod ἄνυσις) est ab ἄνω, idem quod, &, poëticè, pro ἀνύω, perficio.

Ἀνῆ, 3 sing. a. 2. sub. act. verbi ἀνίημι.

Ἀνηβᾶν, præs. inf. ab ἀνηβάω, ῶ, repubesco, f. ήσω. Th. ἥβη.

Ἀνηβητήριος, repubescens, revigescens, &c. ab eod. Th.

Ἄνηβος, ὁ καὶ ἡ, impuber, qui nondum debitam attigit ætatem, &c. ex α priv. & ἥβη, pubes, &c. vide.

Ἀνήγαγεν, ες, ε, a. 2. Att. pro ἀνῆγεν, subduxi, vel subduxerunt: ab ἀνάγω.

Ἀνήγγειλαν, 3. pl. a. 1. act. ab ἀναγγέλλω, ἀνηγγέλην, ης, ἡ, a. 2. pass.

Ἀνηγεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ διηγεῖσθαι, narrare. Th. ἡγέομαι.

Ἀνήγρετος, ὕπνος ὀλέθρου; somnus exitii; unde quis non excitatur; i. e. mors ipsa, apud Nonn. ex α priv. & ἔγρομαι, q. vide.

Ἀνήδυνος, illætabilis, injucundus; gravis & molestus, &c. ex α priv. & ἡδονή, q. vide.

Ἀνήδυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, insuavis, inconditus, insulsus, &c. ex α priv. & ἡδύνω, q. vide.

Ἀνηδῶς, molestè, adv. ab α, & ἡδύς.

Ἀνήεσαν, redierant, Att. pro ἀνῄεσαν, 3. pl. plusq. perf. m. ab ἄνειμι.

Ἀνήη, pro ἀνῇ, dimisisset, a. 2. sub. ἀνίημι. Forte etiam in pl. perf. m. pro ἀνήει, Att. ἀνήη.

ἈΝΗΘΟΝ, ου, τὸ, anethum, herba: παρὰ τὸ ἄνω θεῖν, quòd citò crescat.

Ἀνηθοποίητος, non moratus, citraq; decorum; bonis non instructus moribus; ex α priv. & ἠθοποιία, q. vide.

Ἀνῆιξα, a. 1. ab ἀναΐσσω, prosilio, exsurgo cum impetu. Th. ἀΐσσω.

Ἀνήϊον, sursum, vel rursum ibam: ab ἀνὰ, & ἤϊον.

Ἀνῆκε, remisit, 3. sing. a. 1. ab ἀνίημι. ἀνηκάμην, a. 1. m.

Ἀνήκεστος, ου, ὁ, ἡ, insanabilis: hinc ἀνηκέστως, adv. Ex α, & ἀκεστὸς, quod à 3. pers. sing. præt. ind. pass. verbi ἀκέομαι.

Ἀνηκόατος, qui non exauditur; qui contemnitur; item, ἀνηκοΐα, imperitia, surditas, & contumacia; sic ἀνήκοος, qui non audit, ignarus, &c. ex α priv. & ἀκούω, vel ἀκοὴ, quæ vide.

Ἀνηκόντιζε, resiliit, imperf. act. ab ἀνακοντίζω, f. ίσω. Th. ἄκων, jaculum.

Ἀνηκουστέω, f. ήσω, non ausculto: & ἀνήκουστος, ου, ὁ, qui audiri non potest. Ex α, & ἀκούω.

Ἀνήκω, convenio, f. ήξω. p. ἧκα. part. præs. Ἀνήκων, ουσα, ον, ascendens, perveniens, elatus. Ex ἀνὰ, & ἥκω.

Ἀνηλάκατος, ου, ἡ, destituta colo, vel etiam colum non tractans; &c. ex α priv. & ἠλακάτη, q. vide.

Ἀνήλατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ἀνάλλομαι. Th. ἅλλομαι.

Ἀνήλατος, indomitus, inobsequens, contumax; παρὰ τὸ ἐλάω, τὸ ἐλαύνω, ἐλάσω, ἤλακα, ἤλασμαι, ἤλασται, ἠλατὸς, καὶ ἀνήλατος, detractione τοῦ σ; Etym. ut ἀνήλατος ἄκμων, incus indomita; Job cap. 41.

Ἀνηλεγὴς, i. e. ἀφρόντιστος, non curans; neglectus; unde ἀνηλεγέως, contemptim; & verbum ἀνηλεγέω, contemno, &c. ex α priv. & ἀλέγω, q. vide.

Ἀνηλεὴς, immisericors, crudelis, &c. (est pro νηλεὴς, præfixo α pleonastico; quod vide.) Unde ἀνηλεῶς, immisericorditer; crudeliter; & ἀνηλέητος, non commiserandus, misericordia indignus, &c. Æschin.

Ἀνηλειψία, ας, ἡ, squalor qui contrahitur per diutiùs omissa balnea & unguenta, &c. Est ab ἀνηλιφὴς, quod vide.

Ἀνῆλθεν, rediit, a. 2. ind. ab ἀνέρχομαι. Th. ἔρχομαι.

Ἀνηλιάζω, insolo, soli expono; &c. ex ἀνὰ & ἡλιάζομαι, q. vide.

Ἀνήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, opacus; sine sole, &c. ex α priv. & ἥλιος, sol.

Ἀνήλιπος, ου, ὁ, excalceatus, non calceatus; sine calceis; ἀνυπόδητος; ἤλιψ γὰρ ὑπόδημα, παρὰ τὸ ἐλίσσειν τὸν πόδα; ex α priv. & ἤλιψ, quod vide.

Ἀνηλιφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non unctus; non illitus, &c. ex α priv. & ἀλείφω; quod vide.

Ἀνήλυσις, εως, ἡ, ascensus; ἄνοδος, ab ἀνέρχομαι, q. vide.

Ἀνηλώθην, ης, η, absumptus sum, a. 1. pass.

Ἀνήλωκα. p. act. Ἀνήλωσα, insumpsi, a. 1. ab ἀναλίσκω.

Ἀνήμελκτος, ου, ἡ, quæ non mulgetur. Th. ἀμέλγω.

Ἀνῆμεν, pro ἀνεῖμεν, dimisimus, 1. pl. a. 2. verbi ἀνίημι. Alii per Syncop. dici volunt pro ἀνήκαμεν, 1. pl. a. 1. ejusdem verbi. At ἀνῆμεν est imperf. ab ἄνειμι, significante ἀνέρχομαι.

Ἀνήμερος, ου, ὁ, ἡ, immitis: ex α, & ἥμερος.

Ἀνημιωβόλιον, ου, τὸ, semiobolus; hinc, ἀνημιωβολιαῖον, τὸ, semiobolare, valens pretium semioboli; τὸ ἡμιωβόλου ἄξιον; &c. est ex ἀνὰ & ἡμιωβόλιον, semiobolus; quod ex ἥμισυς, dimidius; & ὀβολὸς, obolus, vide.

Ἀνήμυκτος, qui unguibus carptus fissusq; non est; ὁ οὐκ ἠμυγμένος, &c. ex α priv. & ἀμύσσω, q. vide.

Ἀνῶ, a. 2. act. ab ἀνίημι, relaxo.

Ἀνήνασθαι, a. 1. inf. m. recusâsse, ab ἀνηνάμην ∙ ex ἀναίνομαι, p. ἀνήνημαι, σαι, ται.

Ἀνήνεγκα, & Ion. ἀνήνεικα, a. 1. ab ἀναφέρω, effero. a. 1. pass. ἀνηνέχθην.

Ἀνηνεγμένος, ab ἀναφέρομαι, ut, ἀνηνεγμένος καπνὸς, subvolans fumus.

Ἀνηνέχθησαν, relati fuerunt, 3. pl. a. 1. pass. ab ἀναφέρω.

Ἀνηνεμία, ventorum vacuitas; i. e. tranquillitas. Aristot. à sequente.

Ἀνήνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, sine ventis, tranquillus, ut ἀνήνεμος γαλήνη, in Epigr. ex α priv. & ἄνεμος.

Ἀνήνηται, repudiavit, p. pass. ab ἀναίνομαι vel 3. sing. a. 1. m. sub. Vide ἀνήνασθαι.

Ἀνήνοθα, ας, ε, florui, p. m. ab ἀνθέω, floreo, f. ήσω. p. ἤνθηκα. p. m. ἤνθα, & per Epenth. τοῦ ο, & Att. reduplicationem ἀνήνοθα. Th. ἄνθος.

Ἀνήνιος, ου, ὁ, idem quod ἀνάνιος, quod vide.

Ἀνήνορα, acc. ab ἀνήνωρ, ορος, ὁ, iners: ex α, & ἀνήρ.

Ἀνήνυστος, vel Ἀνήνυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui perfici nequit. Th. ἀνύω.

Ἀνῆπται, dicatus est, p. pass. ab ἀνάπτομαι. Th. ἅπτω.

Ἀνήπυστος, idem quod ἀνάπυστος, pervulgatus; ab ἀναπυνθάνομαι, q. vide. item, τὰ ἀνήπυστα, Hesych. sunt ineffabilia, inaudita, ἀνάκουστα, &c.

Ἀνηπύω, sono, clamo; apud Mosch. Idyll. 2. ex ἀνὰ, & ἠπύω; idem quod Th. ἀπύω, quod vide.

ἈΝΗΡ, ὁ, vir, ἀνδρὸς, ἀνδρὶ, ἄνδρα, ὦ ἄνερ. pl. ἄνδρες, ἀνδρῶν, ἀνδράσι, ἄνδρας. Ab ἄνω pro ἀνύω. Hinc ἀνδρεῖος. ἀνδρεία. ἀνδρικὸς, ad virum pertinens. ἀνδρῷος, ου, ὁ, idem. ἀνδρίζομαι, viriliter ago: ἀνδρόω, ῶ, virilem reddo: ἀνδρείδης, έος, ὁ, ἡ, virum decens: ἀνδρῶν, ῶνος, ὁ, pars domûs viris destinata: ἀγήνωρ, ορος, ὁ, strenuus, fortis.

Ἀνῃρέθη, interemptus est, a. 1. ind. pass. ab ἀναιρέω.

Ἀνήρεικτος, non fractus, &c. idem cum ἀνέρεικτος, q. vide.

Ἀνηρείψαντο, 3. pl. a. 1. m. ab ἀνερείπτομαι, rapio, corripio, pleonasm. τοῦ ι, pro ἀνερέπτω. Ab ἐρέπτω, edo.

Ἀνηρεφὴς, altus, vel altetectus; sed propriè est, tecto carens, &c. ex ἀ-

νά, vel α priv. & ἐρέφω, tego.
Ἀνηρηκώς, ότος, ὁ, qui sustulit, Att. ἀναρηκώς, Ion. ἀναῤῥηρηκώς, part. præt. act. verbi ἀναιρέω.
Ἀνηρὴς, virilis, Etym. & Suid. dicunt ἀνήρεις esse ἀνάνδρους, ἢ χήρας, ἢ παρθένους; derivantes ab ἄνω, i. e. πράττω; sed potiùs est ab ἀνήρ.
Ἀνηριθμησάμην, a. 1. m. ab ἀναριθμέω, enumero, f. ήσω. Th. ἀριθμός.
Ἀνήριθμος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem cum ἀνάριθμος, innumerus; ἄμελος; item, abjectus, vilis; qui in nullo habetur numero, &c. ex α priv. & ἀριθμὸς.
Ἀνήρικτος, non divisus in minuta, &c. idem cum ἀνήρικτος, q. vide.
Ἀνήριστος, idem cum ἀνέριστος, sine lite, &c. ex α priv. & ἐρίζω, vide.
Ἀνηρίναστος, idem cum ἀνερίναστος, q. vide.
Ἀνηρὸς, per Syncopen dicitur pro ἀνιηρὸς; idem cum ἀνιαρὸς, tristis, mœstus, molestus, &c. ab ἀνία, mœror, &c.
Ἀνήροτος, ου, ὁ ϗ ἡ, inaratus Th. ἀρόω.
Ἀνήρπασε, rapuit, a. 1. ab ἀναρπάζω. Th. ἁρπάζω.
Ἀνηρώτευν, Ion. & Dor. pro ἀνηρώτων, 3. pl. imperf. verbi ἀνερωτέω, Ion. & Dor. pro ἀνερωτάω, interrogo.
Ἀνησίδωρος, vel ἀνησιδώρα, terræ epitheton; quasi munera elargiens; δῶρος, enim, (& δῶρον) munus est; & componitur cum ἀνίημι, fut. ἀνήσω, dimitto, relinquo, &c.
Ἀνίκητος, & ἀνήττητος, & Doricè, ἀνάσσητος, idem quod ἀήττητος; invictus, insuperabilis; non victus, &c. ex α priv. & ἡσσάομαι, vel ἡττάομαι, vincor, superor, inferior evado; ab ἧσσον, vel ἧττον, minor, inferior, &c.
Ἄνηστις, idem quod νῆστις, jejunus, per pleonasmum τοῦ α, Athen. ex Cratino; sed exponitur etiam qui jejunus non est; ut sit α privans.
Ἀνήσω, εις, ει, f. 1. ab ἀνίημι, dimitto, relinquo: ἀνήσειν, inf.
Ἀνήφθην, a. 1. pass. ab ἀνάπτω, accendo.
Ἀνηχέω, resono, ex ἀνὰ, & ἠχέω, sono; q. vide.
Ἀνήχθην, a. 1. pass. ab ἀνάγω, subduco.
Ἀνίω, Att. pro ἀνίειω, Poët. pro ἀνέω, Ion. pro ἀνῶ, a. 2. sub. ab ἀνίημι.
Ἀνθαιρέομαι, οῦμαι, in locum alterius eligo; sufficio in locum alicujus; item, antefero, antepono; q. d. præeligo; &c. ex ἀντὶ, præ, vel pro; & αἱρέομαι, ab αἱρέω, vide.
Ἀνθάμιλλος, ου, ὁ, æmulus; qui alicui in certamine seu contentione est adversarius; ἀνταγωνιστὴς, &c. ex ἀντὶ, contra; & ἅμιλλα, vide.
Ἀνθάπτομαι, fut. ψομαι; contrà manus injicio; è contrario attingo; vicissim aliquid aggredior; item, præsto, efficio, capesso, &c. & interdum increpo, reprehendo, &c. ex ἀντὶ, & ἅπτομαι, vide.
Ἄνθεα, flores, nom. pl. ab ἄνθος.
Ἀνθεῖ, floret, 3. sing. præs. ab ἀνθέω, floreo, f. ήσω. p. ἤνθηκα. Ab ἄνθος.

Ἄνθεια, ας, ἡ, nomen propr. loci.
Ἀνθείλοντο, in alterius locum delegerunt, 3. pl. a. 2. m. ab ἀνθαιρέομαι: quod ab ἀντὶ, pro, & αἱρέω, eligo, a. 2. εἷλον.
Ἀνθεινὸς, οῦ, ὁ, floridus; pro ἀνθινὸς, q. vide.
Ἀνθέκαστον, ex contrario singuli; ex ἀντὶ, & ἕκαστος, vide.
Ἀνθεκτέον, inhærendum, amplectendum vel adhærendum est; consequendum est; vendicandum est; vel resistendum, &c. à verbo ἀντέχομαι, q. vide.
Ἀνθελιγμὸς, pro quo Ionicè est ἀντελιγμός; volutatio, seu convolutio contraria; contrarius vortex, &c. ex ἀντὶ, & ἑλίσσω, vide.
Ἀνθέλιξ, pars auris de qua ita Pollux; l. 2. ἡ δὲ πᾶσα περιαγωγὴ τοῦ ὠτὸς, ὑπὸ τὸ πτερύγιον, ἕλιξ, ϗ τὸ ἀνθεστηκὸς αὐτῇ, ἀνθέλιξ; ita ut ἕλιξ, sive ἕλιξ, sit extrema auriculæ ora; & ἀνθέλιξ appellatur opposita illi pars, in cujus medio cavitas est, quam κόγχην, appellant, &c. ex ἀντὶ, contrà, & ἕλιξ, sive ἕλιξ, q. vide.
Ἄνθεμα, idem quod ἀνάθεμα, pro ἀνάθημα: quæ vide, item, saltatio quædam idiotarum erat; & Mazæ etiam species; Hesych.
Ἀνθέμενος, Poët. pro ἀναθέμενος, a. 2. part. m. Ex ἀνὰ, & τίθημι.
Ἀνθέμιον, ου, τὸ, nigella: à floris decore.
Ἀνθεμὶς, ίδος, ἡ, argemona; hodie chamonila; vide Diosc. l. 3. c. 154. ab ἄνθος, q. vide.
Ἀνθεμόεις, εσσα, εν, floridus: ab ἄνθεμον.
Ἄνθεμον, ου, τὸ, flos: ab ἀνθέω. Sic & ἄνθεμος, ου, ὁ, pro ἀνθεμόεις, Poët.
Ἀνθεμόρρυτος, à flore fluens; ut, ἀνθεμόρρυτον γάνος, liquor à flore fluens, pro melle; Eurip. ex ἄνθεμον; & ῥυτὸς, fluidus, fluens; à ῥέω, quod vide.
Ἀνθεμουργὸς, apis, quæ ex floribus opus suum, i. e. mel conficit; ex ἄνθεμον, & ἔργον.
Ἀνθεμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, floridus, florens; idem quod ἀνθεμόεις; & ab eod. Th.
Ἄνθεξις, εως, ἡ, retentio, complexus mutuus; verbale ab ἀντέχομαι, fut. ἀνθέξομαι, q. vide.
Ἀνθέξομαι, ῃ, ἕξεται, f. 1. m. ἀνθέξωμαι, a. 1. m. sub. ab ἀντέχομαι, adhæreo.
Ἀνθερεὼν, ῶνος, ὁ, mentum. acc. sing. ἀνθερεῶνα: ab ἄνθος.
ἈΝΘΕΡΙΚΟΣ, ου, ἡ, albucum, caulis asphodeli: q. ab ἄνθος.
Ἀνθέρικος, gen. ab ἀνθέριξ, ὁ, per pleonasm. τοῦ ν, pro ἀθέριξ, idem quod ἀθὴρ, arista.
Ἄνθεσαν, Poët. pro ἀνέθεσαν, deposuerunt, 3. pl. a. 2. ab ἀνατίθημι.
Ἄνθεσιν, dat. pl. ab ἄνθος, flos.
Ἀνθέστηκα, p. act. ab ἀνθίστημι, resisto.
Ἀνθεστήρια, q. d. floralia; sic universim vocabantur festa Bacchi. Hesych. τὰ διονύσια, &c. Unde ἀνθεστηριών, octavus erat anni mensis, Dionysio dicatus; ab ἄνθος.
Ἀνθεστιάω, vicissim & mutuo accipere convivio sæpius; Plut. ex ἀντὶ, & ἑστιάω, quod vide.
Ἀνθεσφόρια, τὰ, festa Proserpinæ; q. d. florifera; quòd eam, Pluto, legendis floribus occupatam rapuerit; ex ἄνθος, & φέρω.
Ἄνθετο, superposuit, pro ἀνέθετο, a. 2. m. ἀνεθέμην, σο, το. Ex ἀνατίθημι.
Ἀνθεῦσαν, Dor. pro ἀνθοῦσαν, acc. sing. f. g. præs. part. verbi ἀνθέω, floreo.
Ἀνθεῦσι, 3. pl. Dor. pro ἀνθοῦσι, & hoc pro ἀνθέουσι ab ἀνθέω, floreo, f. ήσω. Th. ἄνθος.
Ἄνθη, ης, ἡ, flos; ϗ ἄνθησις, florum, scilicet, emissio & editio; à Th. ἄνθος.
Ἄνθη, ης, ἡ, nomen urbis: quidam scribunt Ἄντη.
Ἀνθηδὼν, όνος, ἡ, apis: παρὰ τὸ τὰ ἄνθη ἔδειν.
Ἀνθήλη, ης, ἡ, panicula; sic dixerunt in frugibus aliquot, ut in panico & milio, & in plantis quibusdam, lanosum florem, qualis in summa arundine per autumnum floret; idem & πάππος, dicitur; ἀνθήλη καλάμων, Diosc. l. 1. c. 114. paniculæ flos vel lanugo, vertitur. Unde, ἀνθήλιον, ου, τὸ, est flosculus, &c. à Th. ἄνθος.
Ἀνθήλιος, ὁ ϗ ἡ, soli oppositus, orienti soli obversus, &c. Unde dicitur ἀνθήλιος σεληνὴ; item, ἀνθήλιοι dicuntur gemini soles; Bud. & Suid. & nebulæ etiam quæ solem obscurant, ἀνθήλια vocantur, &c. ex ἀντὶ, contrà; & ἥλιος, sol.
Ἄνθημα, ατος, τὸ, vel ἄνθησις, εως, ἡ, florum productio, vel, q. d. efflorescentia; ipsa florendi actio, &c. At ἀνθήματα potiùs usurpatur plur. num. pro ἐξανθήματα, (q. vide) ex anthemata. Item, ἀνθήμων, floridus; & ἀνθητικὸς, ου, ὁ, ad florendum aptus; florendi vim habens; & floribus etiam fœcundus, &c. omnia à Th. ἄνθος, flos; & ἀνθέω, floreo, &c.
Ἀνθηρῷ, dat. sing. ab ἀνθηρὸς, ου, ὁ, floridus. Th. ἄνθος.
Ἀνθηρογραφεῖσθαι, floridè scribi, &c. ex ἀνθηρὸς, floridus, & γράφομαι, à γραφὴ, q. vide.
Ἄνθησις, vide ἄνθη, & ἄνθημα, &c.
Ἀνθησσάομαι, ῶμαι; vicissim vincor, seu succumbo; ex ἀντὶ, & ἡσσάομαι, q. vide.
Ἀνθητικὸς, vide in ἄνθημα.
Ἀνθηφόρος, floriger; in Epigr. ex ἄνθος, & φέρω, vide.
Ἀνθιερόω, ῶ; vicissim consecro; ex ἀντὶ, & ἱερόω, ab ἱερὸς, quæ vide.
Ἀνθίζω, facio florere. Vide ἄνθος.
Ἀνθινὸς, vel Ἀνθεινὸς, οῦ, ὁ, floridus: ab ἄνθος.
Ἀνθιππάζομαι, equitans occurro; contra aliquem equo invehor; unde, ἀνθιππασία, decursio equestris; à Suida exp. equestre certamen, sic, ἀνθιππεύω, idem; nam, ἀνθιππεύειν ἀλλήλοις, dicuntur à Xen. duo equites inter se contendentes, &c. ex ἀντὶ, & ἱππάζω, vel ἱππεύω, quæ vide.
Ἀνθιστάμενος, præs. part. pass. Ἀνθίστατο, 3. sing. imperf. pass. ab Ἀνθίστημι, resisto: f. ἀντιστήσω. p. ἀνθέστηκα. a. 1. ἀντέστησα

τέςησυ. a. 2. ἀντέςην, imperf. paff. ἀνθιςάμην, ασο, ατο, cum dat. Ex ἀντὶ, & ἵςημι.

'Ανθοβάφος, exponitur, tinctor; ex ἄνθος, & βάπτω, immergo, item, tingo, &c.

'Ανθοβολέω, flores jacio, fpargo flores; activè; item, fragro, redoleo, &c. fic, ἀνθοβόλος, flores jaciens vel emittens; item fragrans, florulentus, &c. ex ἄνθος, & βολέω, idem quod Th. βάλλω, jacio, &c.

'Ανθοβοσκον, flores alens; ex ἄνθος, & βόσκω, idem quod Th. βόω, pafco, &c.

'Ανθόδμον ἔχων, habens florem odoratum; ex ἄνθος, & ὄζω, vide.

'Ανθοδόκος, ε, ὁ, caniftrum: παρὰ τὸ ἄνθη δέχεσθαι.

'Ανθοκάρηνος, caput floridum; feu floribus redimitum caput habens; ex ἄνθος & κάρηνον, vide.

'Ανθοκρέκος πήνη; textum floridum; chordula filo floridulo contexta; limbus textilis; texta tænia; fafciola, vitta, &c. ex ἄνθος, & κρέκη, trama, &c. vide.

'Ανθολκὴ, ῆς, ἡ, retractio, libramentum, hæfitantia; item, 'Ανθολκον, in contrarium vergens, &c. Utrumq; ab ἀνθέλκω, retraho, contra traho, impedio, &c. ex ἀντὶ, & ἕλκω, traho.

'Ανθολογέω, ῶ, flores lego: ex ἄνθος, & λέγω, colligo.

'Ανθολογία, ας, ἡ, florigera menfis; Lucian. ἀνθολόγιον, florilegium; liber collectaneorum apud Suid. Anthologicon libri apud Plin. l. 21. c. 3. Item ἀνθολογῦμαι, flores decerpo, feu colligo; unde, ἀνθολογεμένος, flores colligens, floribus vivens; & ἀνθολόγος, ε, ὁ κ ἡ, florilegus, &c. omnia ejufdem Th. & comp.

'Ανθομιλέω, viciffim converfor, ex ἀντὶ, & ὁμιλέω, vide.

'Ανθομολογέω, ῶ, f ήσω. paff. ῦμαι, viciffim confiteor: ab ἀντὶ, & ὁμολογέω.

'Ανθοπλίζω, contra armo; ex ἀντὶ, & ὁπλίζω, q. vide.

'Ανθοποιὸς, florifcus, flores procreans; ex ἄνθος, & ποιέω.

'Ανθοπωλέω, flores vendo; Item, vinum aut pharmaca vendo; ex ἄνθος, & πωλέω, vide.

'Ανθορε, exfilit, Poët. pro ἀνέθορε, 3. fing. a. 2. ab ἀναθορέω. Th. θόρω.

'Ανθορίζω, contrariam definitionem facio; contrario modo definio; unde ἀνθορισμὸς, definitio definitioni oppofita, &c. ex ἀνθος, & ὁρίζω, vide.

'Ανθορμέω, ῶ, fto contrà in ftatione; proprie dicitur de navibus in ftatione ad refiftendum hoftibus, & ineundum prælium paratis; &c. ex ἀντὶ, & ὁρμέω, q. vide in Th. ὅρμος.

'ΑΝΘΟΣ, εος, τὸ, flos: παρὰ τὸ ἄνω θεῖν ἐν τῷ αὐξάνεσθαι. Hinc ἀνθηρὸς. ἀνθέω. ἄνθεμον. ἀνθεμὶς, ίδος, ἡ, flos: ἀνθερεὼν. ἀνθίζω, floridum reddo, floribus confpergo.

'Ανθοσμίας, ε, ὁ, ut ἀνθοσμίας οἶνος; vinum habens florum odorem odoriferum vinum, &c. fic; ἀνθοσμίαι λειμῶνες; prata floribus variis fragrantia, &c ex ἄνθος, & ὄζω, oleo; unde ὀσμὴ, odor, &c.

'Ανθοσμὴ, ῆς, ἡ, (Poët.) floriditas; citatur ex Anthol. Epigr. pro herbis luxuriantibus; à Th. ἄνθος.

'Ανθ' ὅτε, quare, interrog. & fine interrogatione.

'Ανθοφυὴς, έος, ὁ κ ἡ, florulentus, producens flores; in Epigram. ἀνθοφυεῖ πτέρυγι; ala florulenta, &c. ex ἄνθος, & φύω, vide.

'Ανθρακεὺς, έος, ὁ, carbonarius.

'Ανθρακιὰ, ας, ἡ, carbonum congeries: & Ion. ἀνθρακιὴ, ῆς, ἡ, pruna. Ab

'ΑΝΘΡΑΞ, ακος, ὁ, carbo, in quo ἀνθεῖ, i. floret ignis; eft & carbunculus.

'Ανθραξις, εως, ἡ, carbo: acc. ἄνθραξιν.

'ΑΝΘΡΗ'ΝΗ, ης, ἡ, crabro, vefpa. q. ab ἀνθορεῖν, quia audacter profilit in animantes.

'Ανθρήνιον, ε, τὸ, favus apum, aut crabronum, à præced.

'Ανθρησκα, flores; Etym. παρὰ τὸ ἀναθρώσκειν; à Th. ἄνθος.

'Ανθρωπ', pro ἄνθρωπε, voc. ab ἄνθρωπος.

'Ανθρωπαρέσκεια; ftudium placendi hominibus; à fequente.

'Ανθρωπάρεσκος, ε, ὁ, ἡ, qui auram popularem captat, homini placens. Th. ἀρέσκω.

'Ανθρωπάριον, homulus, homunculus, &c. dimin. ab ἄνθρωπος.

'Ανθρώπειος, & Ion. ἀνθρωπήϊος, ε, ὁ, & ἀνθρώπινος, η, ον, humanus.

'Ανθρωπὴ, ῆς, ἡ, humana pellis. Herodot. Poll. 'Ανθρωπείως, ἀνθρωπικῶς, & ἀνθρωπίνως; humano more; humanitus; aptè ad hominum conditionem; humana voce, &c. Item, ἀνθρωπίνη, humanitas; ἀνθρωπεύομαι, & ἀνθρωπίζω, quæ ad hominem fpectant, ago; hominum more ago; humanum me præbeo, &c. Unde, ἀνθρωπισθεὶς, homo factus; Nazanz. Item, ἀνθρώπιον, τὸ, & ἀνθρωπίσκος, homuncio, homunculus, &c. ἀνθρωπισμὸς, humanitas, i. e. humani & compofiti mores, non efferi, &c. deniq; ἀνθρωπινώτατον ζῶον, animal, quod ad humanum maximè accedit ingenium; ut ftrabo fimiam appellat. Omnia ab ἄνθρωπος.

'Ανθρωποβόρος, q. d. hominivorus; homines vorans; und, ἀνθρωποβορέω, homines voro, &c. ex ἄνθρωπος, & βόρος, edax; vel βόρος; idem à Th. βορὰ, q. vide.

'Ανθρωπογλωττος, ε, ὁ κ ἡ, humanâ linguâ loquens: pfittaci Epithet. ab ἄνθρωπος, & γλῶσσα.

'Ανθρωπογονία, ἡ, hominum generatio; comp. γονὴ, vel γόνος, vide.

'Ανθρωπογράφος, qui homines pingit; hominum pictor, &c. comp. γραφὴ, vide.

'Ανθρωποδαίμων, deus ex homine factus; Suidas fcribit, ἀνθρωποδαίμονας fuiffe dæmones, qui humano induti corpore, atq; fic, & dæmones & homines exiftentes, totum orbem concufferint, &c. comp. δαίμων, vide.

'Ανθρωπόδηκτος, ab homine morfus; Diofc. l. 1. c. 134. comp. δάκνω, vide.

'Ανθρωποειδὴς, έος, ὁ, ἡ, humanâ fpecie præditus: ab εἶδος, & ἄνθρωπος.

'Ανθρωπόθυμος, hominum animum, vel iram, habens; homini in animo, vel in ira & furore, fimilis, &c. comp. θυμὸς, vide.

'Ανθρωποθυσία, ας, ἡ, hominum immolatio: ex ἄνθρωπος, & θύω.

'Ανθρωποθύω, hominem immolo, vel facrifico, ejufd. Th. & comp.

'Ανθρωποκτόνος, homicida. Eurip unde, ἀνθρωποκτονέω, hominem vel homines interficio, &c. ex ἄνθρωπος, & κτόνω, vide.

'Ανθρωπόλεθρος, ε, ὁ, homicida, homini perniciofus; comp. ὄλεθρος; vide.

'Ανθρωπολόγος, qui de hominibus loquitur; comp. λόγος, vide.

'Ανθρωπόμορφος, ε, ὁ, fpeciem humanam referens; de fœmina, Herod. fic etiam dicta eft mandragora, &c. Unde etiam ἀνθρωπομορφόω, hominem formo; comp. μορφὴ, vide.

'Ανθρωπονομικὸς, qui ad homines pafcendos pertinet; ut ἀνθρωπονομικὸς ἐπιςήμη; Plat. in Polit. Th. comp. eft νέμω, pafco; unde νομὴ, & νομὸς, vide.

'Ανθρωποπαθὴς, humanis paffionibus five affectionibus obnoxius; item humano affectu præditus; feu, humano affectu agens, loquens, &c. Unde, ἀνθρωποπάθεια, humanus affectus; affectionibus humanæ naturæ fe accommodans conditio; ἀνθρωποπαθῶς, humano affectu & more, &c. Item ἀνθρωποπαθέω, humanum quippiam patior: humano more afficior, ago, loquor, &c. omnia, ex ἄνθρωπος, & πάθος, quod vide.

'Ανθρωποποιὸς, hominum fabricator feu factor, i. e. humanarum formarum; ftatuarius; unde, ἀνθρωποποιΐα, ftatuarum, humana fpecie, fictio, feu formatio, &c. Th. comp. ποιέω.

'Ανθρωποπρεπὴς, homini conveniens, hominem decens; & ἀνθρωποπρεπῶς, humanæ naturæ convenienter, &c. ex feq. ἄνθρωπος, comp. cum Th. πρέπω, q. vide.

'ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ε, ὁ, ἡ, homo: fed ἀνθρώπος, Dor. pro ἄνθρωπος. παρὰ τὸ ἀναθρεῖν ἃ ὄπωπε· vel παρὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν, vel ἄνω ῥέπειν. Hinc ἀνθρώπινος· μισάνθρωπος, ε, ὁ, ἡ, ofor hominum, inhumanus: φιλάνθρωπος, φιλανθρωπία, &c.

'Ανθρωπότης, ητος, ἡ, humanitas, humana natura; à præced. ἄνθρωπος.

'Ανθρωποφαγία, efus hominum, vel humanæ carnis; à fequente.

'Ανθρωποφάγος, ε, ὁ, ἡ, humanâ carne vefcens; ex ἄνθρωπος, & φάγω.

'Ανθρωποφυὴς, έος, ὁ, ἡ, hominis naturam habens. Th φύω.

'Ανθρωπώδης, humanus; unde, τὸ ἀνθρωπῶδες; humanum; ab ἄνθρωπος.

'Ανθρώσκω, Poët. pro ἀναθρώσκω (q. vide) in Epigram.

'Ανθυβρίζω, viciffim contumelia perfequor; Plutarch. ex ἀντὶ, & ὑβρίζω, vide.

'Ανθυπάγω, recriminor, refpondeo, contra fubdo; Apollon. Grammat. ἀνθυπάγω εἰς δίκην; è diverfo in judicium voco; ex ἀντὶ, & ὑπάγω, vide.

Ἀνθυπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, mutua commutatio; ex ἀντὶ, & ὑπαλλαγὴ, vide.

Ἀνθυπάρχω, ex diverso existo, &c. ex ἀντὶ, & ὑπάρχω, q. vide.

Ἀνθυπατεύω, proconsul sum, f. εύσω. p. ἀνθυπάτευκα. Ab ἀνθύπατος, ου, ὁ, proconsul: ex ἀντὶ, pro, vice, & ὕπατος.

Ἀνθυπατεία, proconsolatus; & ἀνθυπατικὸς, οῦ, ὁ, proconsularis; utrumque ab ἀνθύπατος in præced.

Ἀνθυπείκω, cedo, vicissim do locum, &c. unde, ἀνθύπειξις, ipsa, τοῦ ἀνθυπείκειν, actio; quum viz. alicui vicissim cedimus, seu concedimus, &c. exp. &, submissio, obsequium, item modestia, &c. ex ἀντὶ, & ὑπείκω, vide.

Ἀνθυπηρετέω, ei qui mihi obsecutus est, operam vicissim navo; rependo obsequium; Aristot. ex ἀντὶ, & ὑπηρετέω, vide.

Ἀνθυποβάλλω, suggero contrà, objicio loquenti, ex ἀντὶ, & ὑποβάλλω, q. vide.

Ἀνθυποκαθίστημι, in locum alicujus substituo; loco alicujus abrogo; unde, ἀνθυποκαταστάθεὶς, apud Plut. in locum demortui vel abeuntis magistratu suffectus, &c. ex ἀντὶ, & ὑποκαθίστημι, substituo, sufficio; quod ex ὑπὸ, & καθίστημι, id vide.

Ἀνθυποκρίνομαι, contrà simulo, &c. ex ἀντὶ, & ὑποκρίνομαι, vide.

Ἀνθυπόμνυμαι, litem aut creationem differre, præstito juramento; Hesych. ex ἀντὶ, & ὑπόμνυμι, vel ὑπόμνυμαι, prorogo rem jurejurando, vel excusans me cum jurejurando, dilationem peto; ex ὑπὸ & ὄμνυμι, vide.

Ἀνθυποπτεύω, vicissim suspicor, seu suspectum habeo; & ἀνθυποπτεύομαι, vicissim de me suspicio est; Thuc. l. 1. ex ἀντὶ, & ὑποπτεύω, vide.

Ἀνθυπουργῆσαι, pensare beneficium; remunerare; item ἀνθυπούργησις, mutuum officium, &c. ex ἀντὶ, pro, vice; & ὑπουργέω, vide.

Ἀνθυποστρέφομαι, denuo revertor; iterum redeo; in Novell. Const. ex ἀντὶ, & ὑποστρέφω, converto, &c. vide.

Ἀνθυποφέρω, per sermonis exceptionem objicio, refero, replico, &c. ut ἀνθυποφέρομεν αὐτοῖς; objicimus ipsis, &c. Item, ἀνθυποφορὰ, ᾶς, ἡ, exceptio, opponitur objectioni, subjectio; figura seu schema rhet. ex ἀντὶ, & ὑποφέρω, sustineo; item, objicio, &c. vide.

Ἀνθυποχώρησις, εως, ἡ, reditus, recessus, regressus, &c. ex ἀντὶ, & ὑποχωρέω, vide.

Ἀνθυφαίρεσις, εως, ἡ, spoliatio, subductio, quum quid vicissim subducitur & aufertur; est etiam assumptio quæ opponitur προλήψει; Nazanz. ex ἀντὶ, & ὑφαιρέω, q. vide.

Ἀνθώδης, εος, ὁ, ἡ, flore plenus; florulentus, &c. ab ἄνθος, q. vide.

Ἀνθωραΐζομαι, vicissim decorem ostento, æmula pulchritudine certo; Nazanz. ex ἀντὶ, pro, vice, &c. & ὡραΐζομαι, excolo seu exorno me; vel exornor; ab activ. ὡραΐζω, idem quod ὡραΐζω, decoro; venusto; à Th. ὥρα, vide.

Ἀνθ' ὧν, quapropter: ex ἀντὶ, & ὅ.

ἈΝΙ΄Α, ας, ἡ, tristitia, mœror: ab α priv. & ἰῶ, θεραπεύω vel ab α, & ἵημι vel potiùs ab Heb. אניה anijah, mœstitia. Hinc ἀνιάω, ῶ, molestiâ vel mœrore afficio. Ἀνιάζω, idem. Ἀνιαθῇ, 3. sing. 1. sub. pass.

Ἀνιαρὸς, οῦ, ὁ, tristis. comp. ἀνιαρώτερος, superl. ἀνιαρώτατος & ἀνιηρέστερος pro ἀνιαρέστερος. Ab ἀνία.

Ἀνιαρῶς, molestè, acerbè, cum mœrore, misere, &c. ut ἀνιαρῶς ζῆν; duriter vel misere vivere, &c. à præcedente ἀνιαρὸς.

Ἀνιᾶσι, sursùm jaciunt, Att. pro ἀνιέασι. 3. pl. ab ἀνίημι. Sed ἀνίασι, ascendunt, Ion. pro ἀνῖσι, 3. pl. præs. ab ἄνειμι.

Ἀνίατος, ου, ὁ καὶ ἡ, insanabilis, immedicabilis. Ἀνιάτως, adv. insanabiliter. Ab α, & ἰάομαι.

Ἀνιάτρευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non sanatus, item insanabilis. Th. idem.

Ἀνιατρολόγητος, ignarus eorum quæ de medicina disseruntur; rationis medicinæ imperitus, &c. ex α priv. & ἰατρολογέω, de medicina dissero, &c. ex ἰατρὸς, & λόγος, &c. vide.

Ἀνίαχος, streperus: ab α intens. & ἰαχέω vel pro ἀυίαχος.

Ἀνιάχω, fut. ξω, pr χα. resono, clamo; reclamo, respondeo, &c. ex ἀνὰ, vel α intens. & ἰάχω, vide.

Ἀνιάω, & ἀνιάζω, vide in ἀνία.

Ἀνιγρὸς, οῦ, ὁ, molestus, contristans, malus; per Syncopen, & pleonasmum τοῦ γ, pro ἀνιαρὸς, quod vide.

Ἀνίδιος, nihil habens suum; Basil. de vita solutaria; ex α priv. & ἴδιος, vide.

Ἀνιδρωτὶ, pro sequente ἀνιδρωτὶ; vide sed, dicitur etiam ἀνιδιτὶ. idem, citra sudorem & laborem; ex α, priv. & ἰδίω, vide.

Ἀνιδρόω, resudo, denuo sudorem emitto; ex ἀνὰ, & ἱδρόω, vide.

Ἀνίδρυτος, non fixus, instabilis; sine fundamento, &c. ex α priv. & ἱδρύω, vide.

Ἀνιδρωτὶ, adv. sine sudore, vel labore: ab α, & ἱδρὼς.

Ἀνίει, solvebat, remittebat: ab ἀνὰ, & ἵει.

Ἀνιείην, ης, η, præs. opt. ab ἀνίημι, incito.

Ἀνίεις, imperf. ab ἀνίημι. Vide ἵεις.

Ἀνιεὶς, έντος, ὁ, & in f. g. ἀνιεῖσα, præs. part. ἀνιέναι, præs. inf. Hinc ἀνιέν, Ion. pro ἀνιέναι, laxare. Ab ἀνίημι, quod vide.

Ἀνίεμαι, permittor, laxor, dissolvor, &c. ab activ. ἀνίημι, vide.

Ἀνίερος, ου, ὁ καὶ ἡ, profanus, pollutus; unde, ἀνιερόω, fut. ώσω; sacrum facio, consecro, voveo, &c. item ἀνιέρωσις ἱεροῦ, dedicatio templi, &c. ex α priv. & ἱερὸς, vide.

Ἀνίεσκε, Poët. pro ἀνίει, 3. imperf. ἀνίειν, ης, η, Poët. ἀνίεσκον, ες, ε. Ab ἀνίημι.

Ἀνιεῦνται, Dor. & Ion. pro ἀνιοῦνται, 3. pl. verbi ἀνιέομαι, quod ab ἀνιέω, pro ἀνίημι.

Ἀνιηθεὶς, a. 1. part. pass. ab ἀνιάω.

Ἀνίημι, relaxo, remitto, dimitto: f. ἀνήσω. p. ἀνῆκα. a. 2. ἀνῶ. sub. ἀνῶ, deseram. part. præs. ἀνιεὶς, έντος. a. 2. part. ἀνεὶς, έντος. præs. part. pass. ἀνιέμενος. a. 1. ἀνέθην, ης, η, laxatus fui. Th. ἵημι.

Ἀνίην, acc. Ion. ab ἀνία.

Ἀνιηρὰ, molesta. pl. n. g. ab ἀνιαρὸς.

Ἀνιηρέστατον, difficilimum, superl. Ion. ab ἀνιηρὸς, pro ἀνιαρὸς.

Ἀνιήσειε, f. 1. m. 2. sing. pro ἀνιήσῃ. Ἀνιήσειε, a. 1. opt. Æol. Ἀνιήσῃ, molestet, a. 1. sub. act. ab ἀνιάω.

Ἀνίησι, remittit, 3. sing. ab ἀνίημι.

Ἀνίκα, Dor. pro ἡνίκα, quando.

Ἀνίκατος, Dor. pro Ἀνίκητος, ου, ὁ, ἡ, invictus: ex α, & νικάω.

Ἀνικέτευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non supplex; sed, propriè, cui supplicatum non est; vel cui supplicari non potest, &c. ex α priv. & ἱκετεύω, vide.

Ἀνικμάζω, humecto, item exsicco; ex α priv. vel intens. & ἰκμάζω, vide. item ἄνικμος, ου, ὁ, siccus, humore carens; squalidus, aridus; ex α priv. & ἰκμὸς, vide.

Ἀνίλεως, ω, ὁ, ἡ, immisericors: ex α, & ἵλαος. Att. ἵλεως.

Ἀνίλλομαι, dedignor, despicio; ex ἀνὰ, & ἴλλω, vide in Th. ἴλλος; item, ἀνίλλωμα, aspectus; (tanquam ab ἀνιλλόω, inusit.) ἀνάβλεμμα; ut Poll. exp. intuitus scil. ejus qui oculos cœlum versus attoll, ab eod Th.

Ἀνίμαστος, loro non cæsus; Nonnus; & ἱμάσσω, vide.

Ἀνιμάω, ῶ, loreo fune sursum traho, extraho, haurio; item elevo, eveho, erigo, sustollo, &c. indè ἀνίμησις, extractio, quæ fit fune, loro, aut haustro; extractio in altum, &c. ex α & ἱμάω, vide.

Ἀνίον, ου, τὸ, Dor. pro ἡνίον, vel ἡνία, habenæ.

Ἀνιόντα, orientem, a. 2. part. m. g. ab ἀνίημι, quod ex ἀνὰ, & ἵημι, eo. Ἀνιοῦσαν, redeuntem, part. f. g.

Ἀνίουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, impubes; ex α priv. & ἴουλος, vide.

Ἀνίοχος, Dor. pro ἡνίοχος.

Ἄνιππος, ου, ὁ, ἡ, qui est sine equis: ex α, & ἵππος.

Ἀνίπταμαι, & ἀνίπτημαι; sursum volo, &c. ex ἀνὰ, & ἵπταμαι, volo, volas.

Ἀνιπτόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, illotus pedes; qui propter puritatem non eget lotione; ex α, priv. νίπτω, & πούς, vide.

Ἀνίπτοισιν, dat. pl. Ion. ab ἄνιπτος, ου, ὁ, ἡ, illotus: ex α, & νίπτω. Hinc ἀνιπτόποδες, illotos pedes habentes.

Ἄνις, pro ἄνευ, sine, absque, &c.

Ἀνισάζω, compenso & moderor, adæquo, &c. ex ἀνὰ, & ἰσάζω, vide.

Ἀνισίτης οἶνος, vinum ex aniso factitium; à sequente ἄνισον.

ἌΝΙΣΟΝ, ου, τὸ, anisum. An quod flatus ἀνίησιν, i. laxat? An quia habet folia ἄνισα, inæquali?

Ἄνισος, ου, ὁ καὶ ἡ, inæqualis, iniquus, diversus, impar, superior, &c. τὸ ἄνισον, inæquale; impar portio, &c. (ex α priv. & ἴσος, vide) indè etiam, ἀνισότης, ητος, ἡ, inæqualitas, dissimilitudo, &c.

Ἀνισότιμος, inæqualis dignitatis, &c. ex α, priv. & ἰσότιμος, vide.

Ἀνισοφυὴς, naturæ dissimilis, &c. ex α priv. & ἰσοφυὴς, æqualis, seu paris naturæ; ex ἴσος, & φυὴ, vide.

Ἀνισόω, idem quod ἀνισάζω, id vide.

Ἀνιστάμενος, ὁ, præs. part. pass. ἀνίσταμαι

ςάναι, præs. inf. ἀνίςη, 3. sing. imperf. ab

Ἀνίςημι, excito, f. ἀναςήσω. p. ἀνέςηκα. a. 1. ἀνέςησα. a. 2. ἀνέςην. imp. ἀνάςα, & ἀνάςηθι. sub. ἀναςῶ. inf. ἀναςῆναι. part. ἀναςὰς, ᾶσα, άν. f. 1. m. ἀναςήσομαι. Ἀνίςω, pro ἀνίςασο, surge, Att. imp. præs. pass. ab ἀνίςαμαι. Th. ἵςημι.

Ἀνιςορέω, ῶ, interrogo, sciscitor; item, commentor. Eurip. ex ἀνὰ, & ἱςορέω, idem; memoriæ trado; quæro, &c. item, cognosco, &c. à Th. ἵςωρ, vide.

Ἀνιςορησία, ἡ, historiarum ignoratio; item, ἀνιςόρητος, qui historias non novit; item, pass. cujus nulla in historia mentio fit, nec memoria, &c. & ἀνιςορητῶς ἔχειν nescire historias; Plut. in in Dem. οἷα, ex α priv. & ἱςορία, vide.

Ἀνίσχυες, infirmi; cap. 42. Isaiæ; item, ἀνίσχυες, minimè robustus, invalidus; h. e. μὴ ἰσχύαν, &c. (ex α, priv. & ἰσχὺς, unde ἰσχυρὸς, &c. vide.) item, reperitur etiam, ἄνισχυς; idem, & ejusd. Th. & comp.

Ἀνίσχι⊚, clunium tumore vacans; Aristot. de part. l. 4. ex α priv. & ἰσχίς, lumbus, &c.

Ἀνίσχω, attollo, orior, part. ἀνίσχων, οντ⊚, ὁ, præs. imp. pass. ἀνίσχε, Ion. ἀνίσχεο, te contine: ab ἴσχω, pro ἴχω.

Ἀνισῶς, inæqualiter, ab ἄνισ⊚, vide.

Ἀνίσωσις, adæquatio, exæquatio; ab ἀνισόω, vide.

Ἄνιχθυς, qui est sine piscibus, qui caret piscibus; Strabo: ex α priv. & ἰχθὺς, vide.

Ἀνιχνεύω, pervestigo: ab ἰχνεύω.

Ἀνιχνίας⊚, idem quod ἀνεξιχνίας⊚, qui investigari nequit; impervestigabilis, &c. ex α priv. & inusit. ἰχνιάζω, idem quod ἰχνεύω, & Th. idem, vide.

Ἀνιάδης, έ⊚, ὁ κ ἡ, molestus, injucundus, &c. ab ἀνία, vide.

Ἀνιώμεθα, mœremus, 1. pl. ind. pass ab ἀνιάω. præs. opt. pass. ἀνιαοίμην, ῷμην, ᾶοιο, ῷο, ᾶοιτο, ῷτο. Th. ἀνία.

Ἀνιῶν, gen. pl. ab ἀνία, tristitia: ἀνιὰν, οντ⊚, ὁ, a. 2 part. ab ἄνειμι.

Ἀνιῶτο. Vide ἀνιώμεθα.

Ἀνίατος, ȣ, ὁ κ ἡ, rubiginem non sentiens, eruginem aut ferruginem non contrahens, &c. ex α priv. & ἰὸς, vide.

Ἄννα, ἡ, Anna, nom. mulieris, Hebr. Gratiosa.

Ἄννας, α, ὁ, nomen viri. Hebr. Gratiosus.

Ἄννειν, Poët. pro ἀνύειν. Nam ἄνω dicimus, & ἀνύω. Hinc metri causâ, pro ἄνω, ἄννω, facio, perficio.

Ἀννέομαι, pro ἀνανέομαι, exorior; Od. κ'. ab act. ἀνανέω, vide.

Ἀννέφελ⊚, Poët. pro ἀνέφελ⊚, sine nubibus: ab α, & νεφέλη.

Ἄννισον, idem quod ἄνισον, vide.

Ἀξηραίνω, pro ἀναξηραίνω, inarefacio, exsicco; ex ἀνὰ, & ξηραίνω, vide.

Ἀνοδία, ας, ἡ, locus invius; à seq. ἄνοδος, vide.

Ἄνοδμος, odore carens, inodorus, &c. ex α priv. & ὀδμὴ, vide.

Ἀνόδȣς, οντ⊚, ὁ, edentulus, cui dentes sunt rari, aut nulli; dicunt etiam, ἀνόδοντος; ex α priv. & ὀδὸς, vide.

Ἀνοδύρομαι, sublata voce lamentor; vehementer lamentor, & ingemisco, &c. ex ἀνὰ, & ὀδύρομαι, vide.

Ἄνοζ⊚, enodis, sine nodis; ex α priv. & ὄζος, vide.

Ἄνοδος, ȣ, ὁ, ἡ, via sursùm ferens. Item adj. ὁ κ ἡ, invius. Ex α, & ὁδός.

Ἀνοήμων, ονος, ὁ κ ἡ, non compos mentis, stultus: ab α, & νοήμων.

Ἀνοησία, ruditas, insipientia; ab ἄνοος, q. vide; unde etiam, ἀνοηταίνω, & ἀνοηπεύω, desipio; insipiens sum, imprudenter & temere ago; vel, aggredior, &c.

Ἀνόητος, ȣ, ὁ, ἡ, demens; hinc adv. ἀνοήτως, imprudenter: ex α, & νοέω.

Ἀνόθευτος, germanus, non fictus; legitimus, non spurius &c. ex α priv. & νοθεύω, vide in Th. νόθος; à quo etiam, cum α priv. præs. est ἀνοθῶς, γνησίως; vere, non fucatè, legitimè, &c.

Ἄνοια, ας, ἡ, amentia: ab ἄνοος, ȣς, ὁ, ἡ, amens: ex α, & νόος.

Ἄνοιγμα, ατος, τὸ, apertio, reseratio: ab ἀνέωγμαι, 1. sing. perf. pass. verbi.

Ἀνοίγω, Ἀνοιγνύω, & Ἀνοίγνυμι, aperio. part. præs. ἀνοίγων, ȣσα, ον. f. ἀνοίξω. p. ἀνέωχα, Att. pro ἀνῷχα. a. 1. ἀνέωξα, & ἤνοιξα. inf. ἀνοῖξαι. p. pass. ἀνέωγμαι, & ἠνέωγμαι. a. 1. ἠνεῴχθην, & ἀνεῴχθην, 3. pl. ἀνεῴχθησαν. f. 2. pass. ἀνοιγήσομαι. p. m. ἀνέωγα. part. ἀνεωγὼς, ότος, ὁ, apertus. Th. οἴγω.

Ἀνοιδαίνω, ἀνοιδίσκω, & ἀνοιδέω; tumefacio, turgeo, exacerbor, &c. unde ἀνοίδησις, εως, ἡ, tumor, Aristot. de mundo, ex ἀνὰ, & οἰδέω, vide.

Ἀνοίης, gen. Ion. ab ἄνοια.

Ἀνοίκει⊚, inconveniens; ut ἀνοίκειον ἦν; non erat operæ pretium; erat alienum; item, non propinquus, alienus, &c. Unde, ἀνοικειότης, nulla familiaritas; seu mores à familiaritate alieni, &c. Utrumque ex α priv. & οἰκεῖ⊚, vide.

Ἀνοικῆ, Etym. exponit, τὸν παρὰ τὸ εἰκ⊚ εἰρημένον; non verisimilem & consentaneum; ex α priv. & εἴκω; dicitur ἀνοίκε⊚, etiam, hoc significatu.

Ἀνοίκηλος, ȣ, ὁ, inhabitabilis; item, ἀνοικίζω, & ἀνοικίζομαι; instauro, reædifico; item, migrare, habitationem transferre, &c. Unde, ἀνοίκισμος, instauratio, &c. ab ἄνοικος, q. vide.

Ἀνοικοδομέω, ῶ, restauro. f. ήσω. p. ἀνῳκοδόμηκα. Ex ἀνὰ, οἶκος, & δέμω.

Ἀνοικονόμηλος, ȣ, ὁ κ ἡ, prodigus, malè dispositus, &c. in neutro gen. est vitium orationis apud Quintil. l. 8. quod malè dispositum est, ἀνοικονόμητον; quod malè figuratum, ἀσχημάτιςον, & quod malè collocatum, ἀσύνθετον, &c. ex α priv. & οἰκονόμος, vide.

Ἄνοικος, ȣ, ὁ, extorris: ex α, & οἶκος.

Ἀνοικτὸς, ȣ, ὁ, apertus, apertilis: ab ἀνέῳκται, 3. sing. perf. pass. verbi ἀνοίγομαι.

Ἄνοικτος, ȣ, ὁ κ ἡ, immisericors; & ἀνοικτερὸς; non miserandus; Eurip. immiserabilis; item, ἀνοίκτως; immisericorditer, sine commiseratione, &c. ex α priv. & οἶκτος, vide.

Ἀνοιμώζω, μ. ώξω; ingemisco, fleo, edo gemitum, &c. Unde, ἀνοιμωκτὶ; vel ἀνοιμωκτεὶ, sine fletu, &c. ex ἀνὰ, vel α priv. & οἰμώζω, vide.

Ἀνοῖξαι, a. 1. inf. ἀνοίξας, αντος, ὁ, part. ἄνοιξον, imp. ἀνοιχθῶσι, 3. pl. a. 1. sub. pass. ab ἀνοίγω.

Ἄνοιξις, εως, ἡ, apertio, reseratio; item ostium: ab ἀνέῳξαι, 2. sing. perf. pass. verbi ἀνοίγομαι.

Ἀνοίσω, referam, f. 1. act. ab ἀναφέρω.

Ἄνοισις, revectio; ἀνοιςέον, referendum est; & ἀνοιςὸν, relatum, conducens, &c. omnia ab ἀναφέρομαι, q. vide.

Ἀνοιςρέω, incito, stimulo, &c. ex ἀνὰ, & οἰςρέω, vide.

Ἄνοιτο, 3. sing. præs. opt. pass. ab ἄνομαι.

Ἀνολβίη, dat. Ion. ab ἀνολβία, ας, ἡ, miseria: ex α, & ὄλβιος.

Ἀνόλβιος, idem quod sequens ἄνολβος.

Ἀνολβότερος, infelicior, comp. ab ἄνολβος, infelix. Th. ὄλβος.

Ἀνόλεθρος, & ἀνώλεθρος, ȣ, ὁ κ ἡ, ab exitio & damno immunis: ab α, & ὄλεθρος.

Ἀνολκὴ, tractio quæ fit sursùm versùs; Thuc. Unde ἀνόλκιμον, id quo aliquid sursum trahitur; ab ἀνέλκω, sursum traho; ex ἀνὰ, & ἕλκω.

Ἀνολολύζω, cum clamore ploro, ejulo, exclamo, &c. ex ἀνὰ, & ὀλολύζω.

Ἀνολοφύρομαι, vehementer deploro, &c. ex ἀνὰ, & ὀλοφύρομαι.

Ἄνομαι, Poët. pro ἀνύομαι, perficior.

Ἀνομβρέω, fut. ήσω; more imbris effundo; & ἀνομβρήεις, εντος, pluvialis; pluvius, vel pluviosus, &c. utrumq; à præcedente ἄνομβρος, &c. At, ἀνομβρία, ας, ἡ, pluviæ seu aquarum penuria; ex α priv. & ὄμβρος, imber.

Ἄνομβρος, ȣ, ὁ, ἡ, imbribus carens: ex α, & ὄμβρος.

Ἀνομέω, iniquè ago; legem transgredior; (dicitur, & ἀνομίζω) unde, ἀνόμημα, ατος, τὸ, flagitium, iniquitas, &c. ejusd. Th. & comp. cum seq.

Ἀνομία, ας, ἡ, discrepantia à lege, iniquitas: ex α, & νόμος.

Ἀνομίλητος, insociabilis; ex α priv. & ὁμιλέω, conversor, vide.

Ἀνόμιμος, illegitimus; Plato; ab ἄνομος, vide.

Ἀνόμιχλος, innubilus, innubis: nebula vacuus; ut ἀνόμιχλος, ἀὴρ, aer nebulæ expers; i. e. serenus, &c. ex α priv. & ὁμίχλη, vide.

Ἀνόμματος, oculorum expers; Nonnus; ex α, priv. & ὄμμα, vide.

Ἀνομοθέτητος, ὁ κ ἡ, lege malè ordinatus; nullis legibus constitutus; Plato; ex α priv. & νομοθετέω, vide.

Ἀνομοειδὴς, & ἀνομοιοειδὴς, έος, ὁ κ ἡ, diversæ speciei; specie dissimilis; ex α, priv. & ὁμοειδὴς, vel ὁμοιοειδὴς, ejusdem speciei seu generis; ex ὁμὸς, & εἶδος, q. vide.

Ἀνόμοι⊚, ȣ, ὁ, dissimilis: ex α, & ὅμοι⊚.

Ἀνομοιομερὴς, partibus dissimilibus constans;

stans; unde, ἀνομοιομερῆ, τὰ; partes dissimilares, seu, partes sibi dissimiles, & dissimili strue compactæ, &c. ex α priv. & ὁμοιομερὴς, qui constat partibus inter se similibus; ex ὅμοιος, & μέρος, vide.

Ἀνομοιότης, ητος, ἡ, dissimilitudo, diversitas; ἀνομοιόω, dissimilem facio; ἀνομοιούμενος, dissimilis factus; Plato in Timæo; ἀνομοίωσις, idem quod ἀνομοιότης; & ἀνομοίως, inæqualiter, non perinde, non ex æquo, &c. ex α priv. & ἀνόμοιος, vide.

Ἀνομολογέω, & ἀνομολογέομαι; fateor, assentior; concedo, constituo; i. e. quippiam, ut confessum inter differentes pono; Plat. ex α priv. & ὁμολογέω.

Ἀνομολογία, inæqualitas, diffidentia; (item, assentio inter aliquos de re quapiam; cum α intens.) & ἀνομόλογος, dissentaneus; ex α priv. & ὁμόλογος.

Ἄνομος, ου, ὁ, iniquus, sceleratus: hinc ἀνόμως, adv. sine lege: à νέμω.

Ἀνόνητος, inutilis, futilis, injucundus; ex α priv. & ὄνημι, juvo, q. vide.

Ἄνοος, ἄνους, ὁ καὶ ἡ, amens: ab α, & νόος.

ἈΝΟΠΑΙΑ, seu ἀνοπαῖα, ἡ, ÆNOPÆA, avis species: ab α, & ὄπτομαι: ni potiùs ab Hebr. אנפה anapha.

Ἄνοπιν, εἰς τὀπίσω, retro, retrorsum; Hesych. ex ἀνὰ, & ὀπίσω.

Ἀνοργάζειν, commovere, exilire; ἀνακινεῖν, ἀνάλλεσθαι; & pueros inter manus jactare; atq; agitare, &c. ex ἀνὰ, & ὀργάζω, vide.

Ἀνοργία, idem quod ἀμυησία; nam ὄργια, sunt μυστήρια; sacris, seu orgiis, non initiatum esse; unde, ἀνοργίαστος, non initiatus; τῶν μυστηρίων ἄπειρος; qui ad orgia seu sacra non admittitur; ex α priv. & ὄργια, vide.

Ἀνορέα, ας, ἁ, Dor. pro Ion. ἀνορέη, ης, ἡ, fortitudo, strenuitas: quod ab ἀνήρ.

Ἀνόρεκτος, cibum fastidiens; cujus stomachus omnia respuit; Plut. unde, ἀνορεξία, ας, ἡ, morbus, quum omnia respuit stomachus; cibi fastidium, &c. item, ἀνορεκτέω; fastidio cibos, &c. οἷα ex α priv. & ὀρέγομαι, &c. vide.

Ἀνόρεος, virilis; ab ἀνορέα, vide.

Ἀνορθόω, ῶ, surrigo, rursus erigo: f. ώσω. p. ἀνώρθωκα. a. 1. ἀνώρθωσα. imp. ἀνόρθωσον, ώτω. a. 1. pass. ἀνωρθώθην. Ex ἀνὰ pro ἄνω, & ὀρθόω.

Ἀνορμάω, animo incitor; commoveor; magno impetu prorumpo, vel feror ad aliquid; Hesych. ex ἀνὰ & ὁρμάω, vide.

Ἄνορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, stationem navium non habens; stationi navium incommodus; ex α priv. & ὅρμος, vide.

Ἀνόρνυμι, excito; ex ἀνὰ & ὄρνυμι, vide.

Ἀνόρουσα, surrexi, a. 1. Ion. verbi ἀνορούω, f. ούσω. p. ἀνώρουκα: quod ab ὀρούω, impetum do.

Ἀνορροπύγιος, ὁ καὶ ἡ, cui cauda deest; qui inter volandum non regitur caudâ; ut ἀνορροπύγιος πτῆσις; volatus nullo caudæ gubernaculo rectus; ut in insectis; Aristot. 4. anim. ex α priv. & ὀρροπύγιον, vide.

Ἀνορταλίζω, incipio in altum ferri; idem quod ὀρταλίζω; vide. cum ἀνά, præf.

Ἀνόσημος, & ἀνόσητος; salubris, non ægrotus, &c. vide ἄνοσος.

Ἀνορύξας, αντος, ὁ, a. 1. part. ἀνορύξῃς, refodias, a. 1. sub. ab ἀνὰ, & ὀρύσσω.

Ἀνόσιος, ου, ὁ, ἡ, non sanctus, scelestus: comp. ἀνοσιώτερος, superl. ἀνοσιώτατος, Ex α, & ὅσιος.

Ἀνοσιουργὸς, impius, nefandus, impurus, &c. inde, ἀνοσιουργέω, impiè ago; & ἀνοσιουργία, impietas, opus impium, &c. ex ἀνόσιος, & ἔργον, vide.

Ἄνοσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, sine odore, inodorus, &c. ex α priv. & ὀσμὴ, vide.

Ἄνοσος, ου, ὁ καὶ ἡ, immunis à morbis: ab α, & νόσος.

Ἀνόστεος, ὁ καὶ ἡ, inossis, sine osse: ex α, & ὀστέον.

Ἀνόστητος, idem quod ἀνόστιμος; reditu carens, &c.

Ἀνόστιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, οὐ νόστιμος.

Ἄνοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, reditus expers: ab α, & νόστος.

Ἀνότιστος, siccus, non humidus; ex α priv. & νοτίζω, vide.

Ἀνούατος, ου, ὁ, ἡ, qui est sine auribus. Poët. ὁ ἄνευ οὔατος. Th. οὖας.

Ἀνουθέτητος, ου, ὁ, ἡ, repudians admonitionem: ex α, & νουθετέω.

Ἄνους, amens: ex α, & νόος, νοῦς.

Ἀνούσιος, carens substantia; ex α priv. & οὐσία.

Ἄνουσος, pro ἄνοσος.

Ἀνούτατος, ου, ὁ καὶ ἡ, non vulneratus.

Ἀνουτητὶ, adv. sine vulnere. Th. οὐτάω.

Ἀνόχευτος, expers coitus; qui non coit; ex α priv. & ὀχεύω.

Ἀνοχὴ, ῆς, ἡ, tolerantia: ab ἀνέχομαι.

Ἀνοχλίζω, vecte submoveo, vel elevo; ex ἀνὰ, & ὀχλίζω, idem quod Th. ὀχλεύω, moveo; item, vecte impello, &c.

Ἀνοχμάζω, gesto, tollens in altum; sublatum gesto, aut in altum tollo, &c. in Epigr. ex ἀνὰ, & ὀχμάζω, vide.

Ἀνοψία, opsonii penuria; ab ἄνοψος, ου, ὁ καὶ ἡ, obsonio carens; elixus, insipidus; ex α priv. & ὄψον, vide.

Ἀνοψεῖν, cæcutire; μὴ βλέπειν; ex α priv. & ὄπτομαι, unde ὄψις, &c. vide.

Ἀντὰρ, siquidem, si; ἀντὰρ ἄλλο μὴ; nisi, alioquin, &c.

Ἄνστα, & Ἄνσταθι, Dor. pro ἀνάστηθι, surge. a. 2. imp. Ἀνστὰς, qui surrexit, Poët. pro ἀναστὰς, part. ab ἀνέστην, a. 2. ind. Ἀνστήμεναι, Att. & Dor. pro ἀναστῆναι, a. 2. inf. act. sic ἀνστήσεσθαι, pro ἀναστήσεσθαι, f. 1. inf. m. Ἄνστησον, a. 1. imp. ab ἀνίστημι.

Ἀνστήτην, surrexerunt, pro ἀνεστήτην, aor. 2. ind. dual. ab ἀνίστημι.

Ἀνστρέφεσθαι, percurrit, pro ἀναστρέφεσθαι, præs. ind. à στρέφω.

Ἀνστρέψω, pro ἀναστρέψω, vide.

Ἀνσχεθέειν, inf. ab ἀνσχεθέω, Poët. pro ἀνέχω, emergo.

Ἄνσχεο, tolera, Poët. pro ἀνάσχεο, Ion. pro ἀνάσχου, a. 2. imp. m. ab ἀνέχω.

Ἀνσχετὸς, Poët. pro ἀνασχετός.

Ἀνσχήσεσθαι, toleraturus, pro ἀνασχήσεσθαι, f. 1. inf. m. ab ἀνὰ, & χέω, vel ἔχω.

Ἄνσχοιτο, toleraret, pro ἀνάσχοιτο. a. 2. opt. m. 3. sing. ἀνεσχόμην, a. 2. m. ab ἀνέχω.

Ἀντ', pro ἀντὶ, è regione.

Ἄντα, coram, è regione; hinc ἀντάω, obviam venio: q. ab ἀντὶ, contrà.

Ἀνταγοράζω, vicissim emo; permuto; ex ἀντὶ, & ἀγοράζω.

Ἀνταγορεύω, adversarium me gero; liti me offero; obloquor, &c. ex ἀντὶ & ἀγορεύω.

Ἀνταγωνίζομαι, decerto, repugno: f. ίσομαι. p. ἀντηγώνισμαι. a. 1. m. ἀντηγωνισάμην. Ex ἀντὶ, & ἀγωνίζομαι. Hinc Ἀνταγωνιστὴς, οῦ, ὁ, qui cum aliquo certat, acc. pl. ἀνταγωνιστάς. Ἀνταγώνιστος, ου, ὁ, æmulus, certator.

Ἀντάδελφος, qui est loco fratris; ex ἀντὶ, & ἀδελφός.

Ἀνταδικέω, injuriam illatam ulciscor; seu vicissim injuria afficio; ex ἀντὶ, & ἀδικέω, vide.

Ἀντάδω, occino, Liv. occano; Tacit. cantu provoco, &c. ex ἀντὶ, & ᾄδω, quod vide.

Ἀνταείρειν, Ion. pro ἀνταίρειν, adversùs aliquem quid tollere, se ei opponere: ex ἀντὶ, & αἴρω.

Ἀντάξης, αντος, ὁ, Dor. pro ἀντήξης, contrarius, inimicus: ab ἀντάω, contrà.

Ἀνταίρειν. Vide ἀνταείρειν.

Ἀντακαῖοι, ων, οἱ, Ion. κήτους γένος.

Ἀνταλαλάζω, reclamo; vicissim vel contra clamorem attollo, ex ἀντὶ & ἀλαλάζω, vide.

Ἀντάλλαγμα, ατος, τὸ, compensatio: ab ἀντὶ, & ἀλλάττω.

Ἀνταμείβετο, Dor. pro ἀντημείβετο, 3. sing. imp. ab ἀμείβομαι.

Ἀνταμύνομαι, vicissim auxilior; obsisto rursum; me ulciscor, &c. ex ἀντὶ & ἀμύνω, vide.

Ἀνταμφοδεύω, de duobus dicitur, cum obviam sibi euntes oberrant, &c. ex ἀντὶ, & ἄμφοδον, τὸ, via urbis; vel ἄμφοδος, ἡ, bivium, circuitus, &c. vide.

Ἀντᾶν τι ὑπό τινος, aliquid ab aliquo pati: & ἀντᾶν τινος, Ion. pro obtinere aliquid: ab ἀντάω.

Ἀνταναγινώσκω, q. d. vicissim lego: unde, ἀνταναγνώστης, qui vicissim legit; exp. & qui relegit, recognitor, &c. ex ἀντὶ, & ἀναγινώσκω, vide.

Ἀντανάγω, ex adverso produco; obviam prodeo, vel educo, &c. ex ἀντὶ, & ἀνάγω, q. vide.

Ἀνταναιρέομαι, unde ἀντανελέσθαι, vicissim sumere, seu accipere; ex ἀντὶ, & ἀναιρέομαι.

Ἀνταναίρω, contra attollo, sustollo, erigo: item contrà destruo, &c. ex ἀντὶ, & ἀναίρω.

Ἀντανακλᾶσθαι, reflecti, refringi, repercuti, &c. unde ἀντανάκλασις, εως, ἡ, repulsus, repercussio; motio reciproca & refracta; ut in ludo pilæ, quæ expulsim & dotatim rejicitur: Item figura, quæ est ejusdem verbi contraria significatio, apud Quintil. l. 9. c. 3. item, ἀντανακλαστικός, reciprocus, &c. nam ἀντανακλάω, est refringo, reflecto, repercutio: ab ἀντὶ, & ἀνακλάω; idem, ab ἀνὰ, & κλάω.

Ἀντανακοπὴ, repercussio; reciprocatio: ἀντανακόπτω repercutio, &c. ex ἀντὶ, & ἀνακόπτω.

Ἀνταναπληρόω, ῶ, vicissim expleo; f. ώσω, p. ἀνταναπεπλήρωκα· ab ἀντὶ, ἀνὰ, & πληρόω, impleo.

Ἀνταναστῆσαι, contrà excitare, a. 1. inf. ab Ἀντανίστημι· ab ἀντὶ, ἀνὰ, & ἵστημι.

Ἀντάνδρος, in alius viri locum substitutus, succedaneus, &c. ex ἀντὶ, & ἀνήρ.

Ἀντάνειμι, ex adverso insurgo, seu contra surgo: ex ἀντὶ, & ἄνειμι, redeo; item, sursum eo, ascendo, &c.

Ἀντανίσωμα, q. d. adæquamentum, æqualitas, parilis quantitas, parilitas, &c. in bello dicitur, cum par numerus militum in cæsorum locum succenturiatur & sufficitur, &c. ex ἀντὶ, & ἀνισόω; æquo, adæquo, &c. V.

Ἀνταπελείδαι, ᾶν, οἱ, Dor. pro Ἀντιωρείδαι ab Ἀντιώρ.

Ἀντάξ, vicissim, alternis; ἐν μέρει, ab ἀντὶ.

Ἀντάξιος, ε, ὁ, existimatione par, æqualis pretii: ab ἀντὶ, contrà, æque, & ἄξιος.

Ἀνταξιόω τὰ ὅμοια, paria rependo; Thucyd. à præced. ἀντάξιος.

Ἀνταποδίδωμι, retribuo, vicissim reddo; f. ἀνταποδώσω, p. ἀνταποδέδωκα, a. 2. ἀνταπέδων, inf. ἀνταποδοῦναι, a. 1. pass. ἀνταπεδόθην. Ex ἀντὶ, ἀπὸ, & δίδωμι.

Ἀνταποδοθήσομαι, ῃ, εται, f. 1. pass. ab ἀνταποδίδωμι.

Ἀνταπόδομα, ατος, τὸ, retributio: ἀνταπόδοσις, εως, ἡ, merces: ἀνταποδοτικὸς, ε, ὁ, retributorius. (Ab eodem. Th.

Ἀνταποδοῦναι. Vide ἀνταποδίδωμι.

Ἀνταποκρίνομαι, ex adverso respondeo, a. 1. pass. ἀνταπεκρίθην, inf. ἀνταποκριθῆναι, f. 1. ἀνταποκριθήσομαι. Ex ἀντὶ, ἀπὸ, & κρίνω.

Ἀνταπόκρισις, responsio mutua; à præced.

Ἀνταπόλλυμαι, pro alio pereo; Eurip. interficio pro, &c. ex ἀντὶ, & ἀπόλλυμι; vide.

Ἀνταποπέρδω, crepitum ventris emittenti oppedo; Aristoph. νεφ. βέλομαι ἀνταποπέρδειν πρὸς τὰς βροντὰς, tonitribus oppedere volo &c. ex ἀντὶ, & ἀποπέρδω, idem quod πέρδω; V.

Ἀνταποστροφὴ, mutua aversatio; mutua inflexio, &c. ex ἀντὶ, & ἀποστροφή; Vide.

Ἀνταποχὴ, chirographus, seu scriptum quo debitor fatetur debitum creditori, aut quo quis se obligat, &c. ex ἀντὶ, & ἀποχὴ, distantia; item, scriptum quo creditor debitorem liberat, &c.

Ἀνταπτέεσθαι, Ion. pro ἀνθάπτεσθαι, capessere.

Ἀνταρκέω, sufficiunt mihi vires ad resistendum; par sum ad resistendum, &c. item, simp. resisto; vel ad ultimum usque obsistere, & non cedere, &c. ex ἀντὶ, & ἀρκέω, &c.

Ἀνταρκτικὸς, ε, ὁ, ursæ obversus, australis, antarcticus: ex ἀντὶ, & ἀρκτικός; Vide.

Ἀντάρσις, εως, ἡ, insurrectio: ἀντάρτης, ε, ὁ, qui insurgit contra regem, rebellis. Ab ἀντὶ, & αἴρω.

Ἀντασπάζομαι, resaluto, contra complector, vicissim amplector, &c. Plut. unde, ἀντασπασθέντες, οἱ, quibus successor mittitur exauthorati, &c. ex ἀντὶ, & ἀσπάζομαι.

Ἀνταστράπτω, & ἀνταπαστράπτω, contra fulguro; fulguro adversus fulgurantem, &c. ex ἀντὶ, & ἀστράπτω, fulguro, vel ἀπαστράπτω, idem, (cum ἀπὸ præf.) corusco; vel circumquaque fulguro, item fulgorem ejaculor, &c.

Ἀνταύγεια, ας, ἡ, splendor, fulguris repulsus, luminis repercussio; simulachrum reflexum, seu repercussum, elisus & emissus lucis radius, &c. ἀνταυγέω reniteo; ἀνταυγὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, coruscus, refulgens, resplendens, &c. ex ἀντὶ, & αὐγή; V.

Ἀνταυδάω, respondeo, obloquor, resequor dictis, &c. ex ἀντὶ, & αὐδάω; vide.

Ἀνταΰω, f. ύσω, a. 1. ἀντήϋσα, vicissim vociferor, vel strepitum edo: ab ἀντὶ, & αὔω, clamo.

Ἀντάω, obviam eo, f. ήσω, p. ἤντηκα. Th. ἀντὶ, contrà.

Ἀντεβόλησα, ας, ε, nactus, (vel assequutus) sum aor. 1. act. ab ἀντιβολέω, ῶ.

Ἀντέγκλημα, ατος, τὸ, recriminatio: ἀντεγκληματικὸς, ἡ, ὸν, recriminatorius. Ab ἀντὶ, ἐν, & καλέω.

Ἀντείλας, Poet. pro ἀνέτειλας, oriri fecisti, a. 1. verbi ἀνατέλλω.

Ἀντεινον, extende. Dor. pro ἀνάτεινον, a. 1. imp. verbi ἀνατείνω. Ἀντεῖναι, pro ἀνατεῖναι, inf. Poet. Th. τείνω.

Ἀντείνω, pro ἀνατείνω, Doricè.

----άντειος, terminatio Patronymicorum à nominibus propriis in ας, ut Δοιάντειος, à Δοίας.

Ἀντειπεῖν, contradicere, item loqui vicissim, aor. 2. infin. act. ab ἀντέπω, a. 2. ἀντεῖπον, a. 1. ἀντεῖπα, Ex ἀντὶ, & ἔπω.

Ἀντείρεσθαι, vicissim interrogare. Th. εἴρω.

Ἀντεισάγω, ex adverso introduco, &c. ex ἀντὶ, εἰς, & ἄγω; V.

Ἀντεισφέρειν νόμον, legi latæ legem contrariam ferre, &, ut Festus inquit, legem lege abrogare, &c. nam εἰσφέρειν τὸν νόμον, est legem ferre & rogare, &c. ex ἀντὶ, εἰς & φέρω.

Ἀντεκκόπτω, vicissim exscindo: ex ἀντὶ & ἐκκόπτω.

Ἀντεκδραμόντες, contrà occurrentes, nom. pl. a. 2. part. act. ab ἀντεκτρέχω quod ab ἀντὶ, ἐκ, & τρέχω.

Ἀντέκλινεν, ex adverso innuit, imperf. ab ἀντικλίνω, ex ἀντὶ, & κλίνω.

Ἀντεκπλέω, fut. εύσω, classe exeo, obviam navigantibus ornato, &c. ex ἀντὶ & ἐκπλέω, enavigo; V.

Ἀντεκτίνω, idem quod,

Ἀντεκτίω, vicissim luo, rependo. Hinc Ἀντέκτισις, εως, ἡ, repensio, mulcta. Th. τίω, punio.

Ἀντέλεγεν, 3. sing. imp. ab ἀντιλέγω.

Ἀντέλιγμος, conversio & replicatio contraria; Ionice est pro ἀνθέλιγμος; ex ἀντὶ, & ἑλίσσω; V.

Ἀντέλλοισα, Dor. & per Sync. pro ἀνατέλλουσα, exoriens, præs. part. à τέλλω. Sic ἀντέλλοντι, pro ἀνατέλλουσι, oriuntur, 3. pl. præs. act.

Ἀντελπίζω, novam spem concipio; contra spero: ex ἀντὶ, & ἐλπίζω.

Ἀντεμβιβάζω, substituo, addo supplementum, vicissim impono, &c. ex ἀντὶ & ἐμβιβάζω; V.

Ἀντεμβολὴ, ῆς, ἡ, injectio unius in locum alterius: ab ἀντεμβάλλομαι.

Ἀντεμπλῆσαι, vicissim implere, a. 1. inf. ab ἀντὶ & ἐμπλήθω.

Ἀντεναγωγὴ, ῆς, ἡ, compensatio, & mutua accusatio; quum ἐναγωγὴ fit, authore Suida, ἔγκλησις; ex ἀντὶ & ἐνάγω; vide.

Ἀντένεδρα, mutuæ insidiæ, quibus nimirum ei qui nobis insidiatur, vicissim insidiamur, &c. ex ἀντὶ, & ἐνέδρα.

Ἀντενεργέω, resisto; ut ἀντενεργεῖν θανασίμοις, venenis resistere, seu adversari, &c. ex ἀντὶ ἐνεργέω; V.

Ἀντεξαίνω, invado, repello, &c. ex ἀντὶ, & ἐξαίνω; V.

Ἀντεξεταστικὸς, ε, ὁ, contra-quæsitor: ab Ἀντεξετάζω, ab ἀντὶ, ἐξ, & ἐτάζω.

Ἀντεπαινέω, vicissim laudo; Xen. ex ἀντὶ, & ἐπαινέω, ῶ; V.

Ἀντεπεξῄεσαν, Att. pro ἀντεπεξῄεσαν, in occursum ierant, 3. pl. plusq. perf. m. ab ἀντεπέξειμι, quod ab ἀντὶ, ἐπὶ, ἐξ & εἶμι, eo.

Ἀντεπεισάγω, vicissim, seu è contrario introduco; ex ἀντὶ, & ἐπεισάγω; Vide.

Ἀντεπαφίημι, vicissim, vel contra immitto: ex ἀντὶ, & ἐπαφίημι; V.

Ἀντεπείσοδος, aditus alternus: Plut. de placitis; ἀντεπείσοδον παρέχει, aditum vicissim præbet: ex ἀντὶ ἐπὶ, & εἴσοδος; vide.

Ἀντεπεξάγω, ex adverso progredior; vel in occursum; invadenti hostiliter occurro; Thuc. l. 8. ex ἀντὶ, ἐπὶ & ἐξάγω; V.

Ἀντεπεξελαύνω, ex adverso progredior; vel in occursum progredior, contra equito, &c. ex ἀντὶ, & ἐπεξελαύνω, progredior, seu provehor equo, &c. ex ἐπὶ & ἐξελαύνω; V.

Ἀντεπεξέρχομαι, contra invado, ad pugnam procedo ex altera parte, obviam prodeo, &c. ex ἀντὶ & ἐπεξέρχομαι; vide.

Ἀντεπιβαίνω, adversor, contrà ascendo, &c. ex ἀντὶ, & ἐπιβαίνω; V.

Ἀντεπιβουλεύω, insidiantibus è diverso insidior, contra insidias tendo; ex ἀντὶ & ἐπιβουλεύω.

Ἀντεπιθυμῶ, contra cupio; ut ἀντεπιθυμῶ σοι τούτου, hac in re sum tibi competitor; Unde, ἀντεπιθυμητὴς, æmulus, rivalis, &c ex ἀντὶ & ἐπιθυμέω; V.

Ἀντεπι-

'Αντεπικουρέω, vicissim, vel contrà auxilior, &c. ex ἀντὶ, & ἐπικουρέω; V.

'Αντεπιλαμβάνομαι, contra nitens, retineo; ex ἀντὶ, & ἐπιλαμβάνομαι; Vide.

'Αντεπιμελέομαι, vicissim curam gero: ex ἀντὶ, & ἐπιμελέομαι; V.

'Αντεπιμέλλω, contra cunctor in aliqua re; seu vicissim cunctor, Thuc. l. 3. ex ἀντὶ, & ἐπιμέλλω, cunctor: ex ἐπὶ & μέλλω; vide.

'Αντεπιπλέω, contra tendo, obnato, &c. ex ἀντὶ, ἐπὶ, & πλέω; V.

'Αντεπιτειχίζω, vicissim munitionem excito, adversus eum, qui munimento obstructo me infestat, &c. ex ἀντὶ, & ἐπιτειχίζω; V.

'Αντεπιχειρέω, contrà, vel vicissim occurro, insto, aggredior, vel invado, &c. ex ἀντὶ, & ἐπιχειρέω unde ἀντεπιχείρησις, εως, ἡ, ex adverso aggressio, &c. ex ἀντὶ, & ἐπιχειρέω; V.

'Αντέπνεεν, contra spirabat, 3. sing. imp. ind. act. verbi ἀντιπνέω, ex ἀντὶ, & πνέω.

'Αντεραυίζω, vel ἀντεραυίζομαι, compenso, retribuo; ἀντεραυιζόμενος, repensus, relatus, &c. ab ἐραυίζω; vide cum ἀντὶ præf.

'Αντεραστὴς, οῦ, ὁ, rivalis: ab

'Αντεράω, ῶ, redamo, sum rivalis: part. præs. pass. ἀντερώμενος. Ab ἀντὶ, & ἐράω.

'Αντεργολαβέω, ῶ; cum alio contendens, ἐργολαβέω, æmulus alicui sum in operis faciendi redemptura; apud Athen. l. 14. ex ἀντὶ, & ἐργολαβέω; V.

'Αντερείδω, renitor, innitor, inhæreo, resisto, arceo, &c. Unde ἀντέρεισις, εως, ἡ, & ἀντέρεισμα, renitus, luctamen, &c. ex ἀντὶ, & ἐρείδω; V.

'Αντερεῖν, præs. inf. ab ἀντερέω, contradico: ex ἀντὶ, & ἐρέω.

'Αντερείσαις, Æol. pro ἀντερείσας, a. 1. part. m. g. verbi ἀντερείδω, vicissim firmo. Th. ἐρείδω.

'Αντερέσσειν, cum alio remigare: item, ἀντερέτης, qui juxta alium remigem sedet, & remigat, contendens remigando, &c. ex ἀντὶ, & ἐρέτης, vide.

'Αντερύσασθαι, rependi, a. 1. inf. m. ex ἀντὶ, & ἐρύω, libero, traho.

'Αντερώμενος, η, ον, qui redamatur, part. præs. pass. ab ἀντεράω.

'Αντιᾶσθαι, supplicare, obviam ire: præs. inf. ab ἄντομαι.

'Αντέστω, & in 3. pl. ἀντέστησαν, a. 2. ind. ab ἀνθίστημι, resisto.

'Αντεστραμμένος, η, ον, in contrarium versus, part. præt. pass. verbi ἀντιστρέφομαι. Hinc ἀντεστραμμένως, adv. vice versâ.

'Αντέταται, Poët. pro ἀνατέταται, circumjectus est, 3. sing. præt. pass. 'Αντέτεινε, 3. sing. imp. vel a. 1. ab ἀντιτείνω, contrà intendo. Th. τείνω.

'Αντετόρησας, ας, transfixi, a. 1. ind. ab ἀντὶ, & τορέω.

'Αντέτευς, ejusdem anni, Lacon. pro τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

'Αντετέτυξο, similis eras, 2. perf. plusq. p. pass. ex ἀντὶ, æquè, & τέτυγμαι, p. à τεύχω, sum.

'Αντεύκρατος ζώνη, zona temperatæ opposita, apud Laert. Ab ἀντὶ, & εὔκρατος, Th. κεράννυμι.

'Αντεφέροντο, ferebantur, 3. pl. imp. pass. ex ἀντὶ, & φέρω.

'Αντεφίλασε, Dor. pro ἀντεφίλησε, redamavit, 3. sing. a. 1. à φιλέω.

'Αντέχομαι, adhæreo, sublevo cum gen. imp. ἀντειχόμην, f. ἀνθέξομαι, ἡ, εται. Ex ἀντὶ, & ἔχω.

'Αντέχρησε sufficit, a. 1. ind. verbi ἀντιχράω. Th. χράω, do mutuò.

'Αντέω, Ion. pro ἀντάω, quod vide.

'Αντήδην, suppliciter, adv. ab ἄντομαι.

'Ανταμείβετο, Dor. ἀνταμείβετο, respondit, 3. sing. imp. ab ἀντὶ, & ἀμείβομαι.

'Αντην, adv. coràm, ex adverso. Th. ἀντὶ, contrà.

'Αντήνωρ, ορος, ὁ, Antenor, nom. propr. viri. Hinc 'Αντηνορίδαι, Antenoridæ.

'Αντήρης, ὁ καὶ ἡ; qui vicissim remigat, & per Metaph. quidquid vicissim datur. Th. ἐρέσσω.

'Αντηρὶς, ίδος, ἡ, structura lapidea, utrinque editiora ædificia fulciens: ab ἀντὶ, & ἐρείδω.

'Αντήρισα, ας, ε, certavi, a. 1. ind. act. ab ἀντερίζω. Th. ἔρις.

'Αντηχέσης, gen. præs. part. f. g. ab ἀντηχέω, retono: ex ἀντὶ, & ἦχος.

'ΑΝΤΙ', pro, contrà: in compos. sæpè comparationem significat. Hinc ἀντίος, ου, ὁ, adversus: ἀντίον, adverb. ex adverso: ἀντιάω, vel ἀντιάζω, occurro: ἄντομαι, idem ἄντησις, εως, ἡ, occursus: ἐναντίος, ὁ, adversus, adversarius, hostis: ἐναντίως, contrariè: ἐναντιόομαι, οῦμαι, adversor, repugno: ἀπαντάω, obviam venio, ἀπάντησις, εως ἡ, occursus.

'Αντία, idem quod ἀντίον, adv. ex adverso, contrà. Th. ἀντὶ.

'Αντιάξει, Dor. pro ἀντιάσει, 3. sing. f. 1. vide in ἀντιάσας.

'Αντιάομαι, præs. ind. intersum, occurro: vide in ἀντιάω.

'Αντιάνειρα, virago, viris æquiparanda: ab ἀντὶ, & ἀνήρ.

'Αντιάσας, αντος, ὁ, a. 1. part. ἀντιάσαις, Æol. 'Αντιάσειν, occursurum, f. 1. inf. act. ab 'Αντιάω, ῶ, occurro, obviam venio, f. άσω, p. ἠντίακα ab ἀντὶ. 'Αντιάζω, idem.

'Ανταχεῦντι, Dor. & Æol. pro ἀνταχοῦσιν, ex adverso respondent: ex ἀντὶ, & ἰάχω.

'Αντιβαίνω, resisto, adversor: ab ἀντὶ, & βαίνω.

'Αντιβάλλω, sermonem cum aliquo confero, f. αλῶ, p. ἀντιβέβληκα ab ἀντὶ, & βάλλω.

'Αντιβεβόληκα. Vide ἀντιβολέω.

'Αντιβῆναι, repugnare, a. 2. inf. act. ab ἀντιβαίνω.

'Αντιβίην, 'Αντιβία, & 'Αντίβιον, contrà, obviam, adv. ab

'Αντίβιος, ου, ὁ, adversus, in dat. pl. ἀντιβίοισι ex ἀντὶ, & βία.

'Αντίβοιον, Soph. i. e. ἰσόβοιον, vel ἀντὶ βοὸς καθαγιαζόμενον; bovis pretium æquans, &c. ex ἀντὶ & βοῦς, βοὸς, βοῦ.

'Αντιβολέω, ῶ, occurro item nanciscor cum gen. fœm. ήσω, p. ἀντιβεβόληκα, infin. act. præs. ἀντιβολεῖν, a. 1. ἀντιβολῆσαι.

'Αντιγεγωνέω, ῶ, reclamo: ab ἀντὶ, & γέγωνα, quod vide.

'Αντιβολὴ, occursus, conflictus, collatio, i. e. comparatio, &c. ex ἀντὶ, & βολὴ, jactus; à præt. med. βέβολα, verbi βάλλω, quod etiam Thema est præcedentis, ἀντιβολέω.

'Αντιβόλησις, εως, ἡ, & ἀντιβολία, supplicatio, adhortatio, deprecatio, &c. ab ἀντιβολέω, quod etiam significat, supplicare, orare, obsecrare, &c.

'Αντιβροντάω, contrà vel vicissim tono, retono: ex ἀντὶ & βροντάω.

'Αντιγεγωνέω, reclamo, in Epigr. ab ἀντὶ, & γεγωνέω, clare, clamo, &c. V.

'Αντιγενεαλογέω, è diverso progeniem recenseo, in repavenda progenie occupor, &c. ex ἀντὶ & γενεαλογέω; Vide.

'Αντιγενίδας, ου, ὁ, Antigenides, nomen propr.

'Αντιγηροβοσκέω, ῶ, vicissim in senectute alo: ab ἀντὶ, & γηροβοσκέω, quod à γῆρας, & τρέφω.

'Αντιγνώμων, qui contrariæ est sententiæ seu opinionis; ejusd. Th. & comp. cum seq.

'Αντιγνωμονέω, ῶ, contrà sentio, dissentio, refragor: ab ἀντὶ, & γνώμων. Th. γινώσκω.

'Αντιγραφὴ, ῆς, ἡ, contra-scriptio: Th. γράφω.

'Αντίγραφον ου, τὸ, exemplar, rescriptum, exemplum; item, ἀντίγραφος, ὁ καὶ ἡ, è contrario scriptus; transcriptus, descriptus: ex exemplari scriptus, &c. ἀντιγράφω, rescribo, &c. ex ἀντὶ, & γράφω. Contraria demonstratio, adversa ratio, &c. ex ἀντὶ, & δεῖξις; V.

'Αντίδειπνος, ου, ὁ, alterius loco in cœnâ suffectus: ab ἀντὶ, & δεῖπνον.

'Αντιδεξιόομαι, vicissim amicè excipio; vicissim dextras porrigo, &c. ex α priv. & δεξιόομαι; V.

'Αντιδημαγωγέω, ῶ, vicissim mihi populum concilio, &c. ex ἀντὶ, & δημαγωγέω; V.

'Αντιδιαβαίνω, contrà vel adversus aliquem trajicio; ex ἀντὶ, & διαβαίνω; vide.

'Αντιδιαιρέομαι, οῦμαι, distinguo, ἀντιδιαίρεσις, adversa divisio, & ἀντιδιαιρέω, ex opposito divido; in divisione oppono, &c. ex ἀντὶ, & διαιρέω.

'Αντιδιάκονος, vicissim serviens; ex ἀντὶ, & διάκονος; V.

'Αντιδιαπλέκω, contrà involvo; replico, oppono, reclamo, obtexto, & comminiscor quod respondeam; ex ἀντὶ, διὰ, & πλέκω; V.

'Αντιδιαστέλλω, contra distinguo; unde, ἀντιδιαστολὴ, discrimen, differentia, distinctio, &c. ex ἀντὶ, & διαστέλλω; V.

'Αντιδιατιθέμενος, ου, ὁ, contrario animo affectus, præs. part. pass. ab ἀντιδιατίθημι. Th. τίθημι.

'Αντιδίδοται, 3. sing. ind. pass. præs. ab 'Αντιδίδωμι, do vicissim, rependo.

'Αντιδικέω, ad causam occurro, judicio me sisto; liti me offero, ago adversarium, &c. ἀντιδικία, defensio, utrumque à seq ἀντίδικος.

'Αντίδικος, ου, ὁ, adversarius: ex ἀντὶ, & δίκη.

'Αντίδοξος, qui est contrariæ sectæ vel opinionis, &c. Item, ἀντιδοξῶν σοι, resistens tuæ voluntati, &c. ex ἀντὶ, & δόξα, vide.

'Αντι-

Ἀντίδερον, ου, τὸ, est culticula quæ subjicitur & opponitur tergori & pelli; vel pellis ipsa; Suid in Epigr. ex ἀντὶ, & δέρας, τὸ, pellis.

Ἀντίδοτον, τὸ, idem quod ἀντίδοτος, ἡ, subst. remedium; compositio ex variis medicinis quæ datur contra venena; q. d. contra datum, &c. ex ἀντὶ, & δίδωμι.

Ἀντίδουπος, ex adverso sonans, &c. ex ἀντὶ & δοῦπος, vide.

Ἀντίδουλος, qui loco servi est; Plut. ex ἀντὶ, & δοῦλος.

Ἀντιδράω, vicissim facio, rependo; Plat. ex ἀντὶ & δράω, facio.

Ἀντιδωρεὰ, ᾶς, ἡ, & ἀντίδωρον, τὸ, remuneratio, compensatio, &c. ex ἀντὶ, & δῶρον, unde δωρέομαι, &c. vide.

Ἀντίδοσις, εως, ἡ, retributio, remuneratio. Et

Ἀντίδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vicissim (vel contrà) datus, item ANTIDOTUM, vel remedium adversùs mala corporis datum. Th. δίδωμι.

Ἀντιζέσθαι, Ion. pro ἀνθιζέσθαι, castra castris opposita habere. Th. ἵζω. Est & ἀνθίζω, floridum reddo. Th. ἄνθος.

Ἀντίθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, semideus, eximius, æquiparandus Deo; divinus; ἰσόθεος, &c. Unde, in neutro, ἀντίθεον δόγμα; opinio Deo contraria; ex ἀντὶ, & θεός.

Ἀντίη, Ion. pro ἀντία, ex ἀντίος.

Ἀντίθεμαι, Poët. pro ἀνατίθεμαι, impono.

Ἀντίθεος, ου, ὁ, divinus, æqualis Deo: ex ἀντὶ, æquè, & θεός.

Ἀντίθεσις, εως, ἡ, oppositio: & Ἀντίθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppositus: ab ἀντιτίθημι.

Ἀντίθετον, contra positum; Quintil. vel ut quidam vocant, contentio; figura est, qua singula singulis opponuntur; vel bina binis, vel sententia sententiis, &c. dupliciterque fit; nam vel dictiones inter se, vel affirmatio & negatio opponuntur, &c. ab eod. Th.

Ἀντιθευσόμενος, η, ον, qui contra aliquem est cursurus, f. 1. part. m. à θέω, curro.

Ἀντίθημι, pro ἀνατίθημι, repono.

Ἀντίθρονος, ex opposito sedens; ἀντικαθήμενος, καὶ ὁ ἀντιποιμαίνων, ex ἀντὶ, & θρόνος.

Ἀντίθροος, ὁ καὶ ἡ, vicissim (vel contrà) sonans: ab ἀντὶ, & θρόος.

Ἀντίθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, januæ oppositus; ex ἀντὶ, & θύρα.

Ἀντίκαινον, novo simile, par novo; Hesych. i. e. ἰσόκαινον, &c. ex ἀντὶ, & καινὸς, vide.

Ἀντικάρδιον, cavum illud quod sub pectore est, carneum molléq; ad os ventris; quod dicitur etiam σφαγὴ, &c. ex ἀντὶ & καρδία.

Ἀντικάτησθαι, Ion. pro ἀντικάθησθαι, è regione alicujus sedere: ex ἀντὶ & κάθημαι. Th. ἧμαι.

Ἀντικατίζεσθαι, Ion. pro ἀντικαθίζεσθαι, castra castris opposita habere.

Ἀντικατιζόμενος, Ion. pro ἑζόμενος, & hoc pro ἑζόμενος, præs. part. m. a καθίζω.

Ἀντιλογία, ας, ἡ, in jure disceptatio, & causæ dictio: ex ἀντὶ, & λέγω.

Ἀντικαθίστημι, resisto. præs. inf. ἀντικαθιστάναι. Ex ἀντὶ, κατὰ, & ἵστημι.

Ἀντικαλέω, ῶ, vicissim invito, f. έσω. p. ἀντικέκληκα. a. 1. ἀντεκάλεσα. Th. καλέω.

Ἀντικατάσχεσις, εως, ἡ, retentio: ab ἀντὶ, κατὰ, & σχέσις. Th. ἔχω.

Ἀντικατατείνω, contrà contendo; ex adverso comparo, &c. ex ἀντὶ & κατατείνω, vide.

Ἀντικατηγορέω, quasi, recriminor; provocatus accuso, &c. Item, ἀντικατηγορεῖσθαι, vicissim, de se invicem, prædicari; ut proprium & differentia; reciprocari, &c. Und ἀντικατηγορία, mutua vel contraria accusatio, &c. ex ἀντὶ & κατηγορέω.

Ἀντίκειμαι, oppono, f. ἀντικείσομαι. præs. part. ἀντικείμενος, ου, ὁ, adversarius. Ex ἀντὶ, & κεῖμαι.

Ἀντικέλευθος, ὁ καὶ ἡ, obvius, adversus; Nonnus; ex ἀντὶ & κέλευθος, via.

Ἀντικιχράω, ῶ, vicissim commodo; ab ἀντὶ & κιχράω hinc Ἀντίχρησις, εως, ἡ, mutuus usus.

Ἀντίκλημα, revocamen, revocatio; verbale à verbo ἀντικαλέω, vicissim voco seu invoco; ex ἀντὶ & καλέω, vide.

Ἀντικνήμιον, ου, τὸ, pars suræ opposita; cruris universi pars anterior; cui opponitur γαστροκνημία; quidam tamen contra accipiunt. Poll. l. 2. ex ἀντὶ, & κνήμη, tibia.

Ἀντικομπάζω, contrà jactabundè me effero; Plut. in Ant. ex ἀντὶ, & κομπάζω, vide.

Ἀντικόντωσις, repulsus, & renixus qui fit conto; h. e. conto inniti & fulcire gradum; quum scil. aliquis loco cruris conto corpus fulcit, &c. ex ἀντὶ & κοντὸς, vide.

Ἀντικοπὴ, repulsus, ipse repellendi actus; item, conflictatio, collisio; ab ἀντικόπτω, refundo, referio, repercutio; item, propulso, &c. ex ἀντὶ, & κόπτω.

Ἀντίκρουσις, εως, ἡ, recessus, & repulsus; contrarius impetus, &c. ab ἀντικρούω, retundo, repello; item, incurro, offendo, &c. ex ἀντὶ & κρούω.

Ἀντικρὺ, ἀντικρὺς, è regione, CONTRA, cum gen. adv. Th. ἀντὶ.

Ἀντικτάομαι, emo pecuniâ; vel alteri rei commutatione comparo, &c. ex ἀντὶ, & κτάομαι, vide.

Ἀντικτερείζω, f. σω. p. κα. contrà vel vicissim funero: ex ἀντὶ, & κτερείζω. Th. κτέρεα, τά.

Ἀντίκτυπος, obstrepens, contrà sonans; ex ἀντὶ, & κτύπος, vide.

Ἀντικυμαίνομαι, undabundus jactor contra aliquid, &c. ex ἀντὶ & κυμαίνω.

Ἀντικυρεία, ἡ, potestas opposita, apud Suid. ex ἀντὶ & κῦρος, vide.

Ἀντικύρικον, ου, τὸ, helleborus, sic dictus ab urbe Anticyra.

Ἀντικύσσας, αντος, ὁ, consequutus (vel nactus) sum, pro ἀντικυρήσας, a. 1. part. act. verbi κυρέω.

Ἀντικύρω, incido in aliquem, nanciscor, offendo, &c. ex ἀντὶ & κύρω, vide.

Ἀντικύων, ἡ ἀλώπηξ, vulpes; ex ἀντὶ, & κύων.

Ἀντιλαγχάνω, resortior, vel, vicissim sortior; ut ἀντιλαγχάνειν δίκην; apud Dem. contra Mid. resortiri judicium; h. e. ab arbitris ad judices provocatione facta, causam denuo disceptare, &c. ex ἀντὶ, & λαγχάνω.

Ἀντιλάζομαι, & ἀντιλάζυμαι, pro ἀντιλαμβάνομαι, apprehendo, vel capesso, suscipio, &c. ex ἀντὶ & λάζομαι, vide.

Ἀντιλαβὴ, ῆς, ἡ, apprehensio; ab ἀντιλαμβάνομαι.

Ἀντιλάβοις, vicissim accipias, 2. pers. a. 2. opt. act. ab

Ἀντιλαμβάνω, vicissim accipio, ἀντιλαμβάνομαι, suscipio, libero, juvo: cum gen. opitulor. f. λήψομαι. a. 2. m. ἀντελαβόμην, ου, ετο. Ab ἀντὶ, & λαμβάνω.

Ἀντιλέγω, contradico f. ξω. p. χα. imperf. ἀντέλεγον. p. m. ἀντιλέλογα, cum dat. Ex ἀντὶ, & λέγω.

Ἀντιλεγόμενα, controversa; de quibus inter partes non convenit; opponuntur τοῖς ὁμολογουμένοις, Demosth. Item ἀντίλεκτος, in contradictione positus, controversus, dubius; & ἀντίλεξις, contradictio; ejusd. Th. & comp.

Ἀντιληπτέον, suscipiendum, adj. verbale, ab ἀντιλαμβάνω.

Ἀντιληπτικὸς, q. d. susceptivus & apprehensivus; ad percipiendum aptus; comprehensibilis; item, ἀντιλήπτωρ, ορος, ὁ, defensor, adjutor, & propugnator, &c. utrumq; ab eod. Th.

Ἀντίληψις, εως, ἡ, opitulatio, subsidium: à 2. sing. præt. pass. verbi ἀντιλαμβάνομαι.

Ἀντιλιτανεύω, vicissim supplico; Plut. ex ἀντὶ, & λιτανεύω, vide.

Ἀντιλοβὶς, ἡ, & ἀντιλόβιον, pars auris contraposita lobo; ut προλόβιον, lobi pars eminentior; Pollux. l. 2. ex ἀντὶ, & λοβός.

Ἀντιλογία, ας, ἡ, contradictio: ex ἀντιλέγω.

Ἀντιλογικὴ, ita vocata est à Platone in sophista, ars contentiosa & concertatoria sophistarum, quæ & ἐριστικὴ, καὶ περὶ λόγους ἀγωνιστικὴ dicitur; item, ἀντιλογικὸς, q. d. contradictorius; refutandi peritus; Aristoph. (argutus; qui & ἀντιλογητικὸς dicitur, ut ἀντιλέγω, est argutè dissero;) & ἀντίλογος, ὁ καὶ ἡ, qui, vel quæ contradicit, omnia ab eod. Th.

Ἀντιλοιδορέω, ῶ, convitium regero. imp. ἀντελοιδόρεον, ουν. f. ήσω. p. ἀντιλελοιδόρηκα. Th. λοίδορος.

Ἀντίλοχος, ου, ὁ, Antilochus, nom. pr.

Ἀντιλυπέω, ῶ, vicissim molesto: ex ἀντὶ, & λύπη. Hinc ἀντιλύπησις, εως, ἡ, molestia vicissim exhibita.

Ἀντίλυρος, lyræ respondens; lyræ consonans; ut αὐλὸς ἀντίλυρος; Soph. ex ἀντὶ, & λύρα, lyra.

Ἀντίλυτρον, ου, τὸ, redemptionis pretium. Th. λύω.

Ἀντιλυτρέω, redimo vicissim: item, ἀντιλυτρωτέον, vicissim redimere oportet; persolvendo scil. ἀντίλυτρον i. e. pretium quo redimuntur captivi ab hostibus; aut quum caput capite, seu vita redimitur vita, &c. ex ἀντὶ, & λύω, vide.

Ἀντιμαρτυρέω, & ἀντιμαρτύρομαι, reclamo.

clamo, contrarium testor; palam attestor, &c. ex ἀντὶ, & μαρτυρέω, vel μαρτύρομαι, &c. vide.

Ἀντιμαχητὴς, ου, ὁ, oppugnans, vel qui pugnat contra aliquem: ex ἀντὶ, & μάχομαι.

Ἀντιμεθέλκω, in contrariam partem traho, &c. ex ἀντὶ, & μεθέλκω, retraho, retrorsum traho, trahendo traduco, &c. ex μετὰ, & ἕλκω, vide.

Ἀντιμεθίστημι, in contrariam partem transfero; vel, vicissim loco moveo; & ἀντιμεθίσταμαι, in locum discedentis subeo, &c. Unde ἀντιμετάστασις, in contrariam partem translatio, seu transmutatio, &c. ex ἀντὶ, & μεθίστημι, vide.

Ἀντιμειρακιεύομαι, adversus aliquem adolescentis more, aut juveniliter me gero; vel, vicissim juveniliter ago, &c. ex ἀντὶ & μειρακιεύομαι, vel μειρακιεύομαι, adolescentis more ago; a Th. μεῖραξ, ακος, ὁ vel ἡ, adolescens; puer vel puella, &c.

Ἀντιμελίζω, contrà modulor: ab ἀντὶ, & μέλος.

Ἀντιμέλλω, contrà cunctor; vel, vicissim cunctor, &c. ex ἀντὶ, & μέλλω, cunctor.

Ἀντιμετρέω, ῶ, vicissim metior, rependo: f. ήσω. p. ἀντιμεμέτρηκα. a. 1. ἀντιμέτρησα. f. 1. pass. ἀντιμετρηθήσομαι. Ex ἀντὶ, & μέτρον.

Ἀντίμιμος, ου, ὁ, æmulus. Th. μιμέομαι.

Ἀντιμισθία, ας, ἡ, compensatio, remuneratio: ex ἀντὶ, & μισθός.

Ἀντιξοεῖν, repugnare, Poët. pro ἀντικεῖσθαι. Hinc ἀντίξοος, contrarius.

Ἀντίον, liciatorium. Est & malus, qui similis liciatorio.

Ἀντίος, ου, ὁ, adversus: ab ἀντί.

Ἀντιοῦσθαι, adversari, inf. verbi

Ἀντιόομαι, οῦμαι, adversor. a. 1. ind. ἠντιώθην. Th. ἀντί.

Ἀντιόχεια, ας, ἡ, Antiochia, nomen urbis.

Ἀντιοχεὺς, έως, ὁ, Antiochensis.

Ἀντιόων, & in f. g. ἀντιόωσα, occurrens, Poët. pro ἀντιῶν, & ἀντιῶσα, præs. part. act. contr. ab ἀντιάω. Th. ἀντί.

Ἀντιόωτο, pro ἀντιάοιτο, & ἀντιῷτο, pro ἀντιάοιο, præs. opt. pass. ab ἀντιάομαι. Th. ἀντί.

Ἀντιπαγὴς, è contrario compactus; vel ex adverso fixus; unde in neut. ἀντιπαγὲς, contrario constitutum, &c. ex ἀντὶ, & πήγνυμι, f. ξω; unde πηγὸς, &c. vide.

Ἀντιπάθεια, naturalis diffidentia, & adversitas; naturalis rerum differentia, repugnantia, & discordia, &c. ut inter aquam & ignem, &c. talis temperatura antipathia dicitur; cui opponitur συμπάθεια, quæ mutuam quandam rerum inter se cognationem significat; item, ἀντιπαθέω, contrario modo afficior; in diversum tendo; diffideo; obsistóque, &c. omnia ab ἀντιπαθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, contraria passus; resistens; diversæ affectionis, &c. ex ἀντὶ, & πάθος, passio, affectus, &c. vide.

Ἀντιπαισία, ας, ἡ, ætas ejus qui pubertati est proximus; item, pubertas, &c. ab ἀντίπαις, δος, ὁ, puer jam adultus; puer, qui pubertati est proximus; Plut. item, egressus puerilem ætatem; puber, pubes, adolescens, ephebus, &c. ex ἀντὶ, & παῖς, vide.

Ἀντιπαίζω, obludo; ludo contra ludentem, vel vicissim jocor, &c. ex ἀντὶ, & παίζω, vide.

Ἀντιπαίω, contrà percutio; vicissim percutio, repercutio, &c. ex ἀντὶ, & παίω, vide.

Ἀντιπαλαιστὴς, qui contra luctatur, adversarius; & ἀντιπαλαίω, reluctor, obluctor, resisto, &c. Utrumque ab ἀντιπαλὸς, vide.

Ἀντιπάλλω, revibro, remitto, & regero; πάλιν ἀναπέμπω; & ἀντιπάλλομαι, resilio, resulto, &c. ex ἀντὶ & πάλλω, vide.

Ἀντίπαλος, ου, ὁ, adversarius in luctâ, æmulus: ex ἀντὶ & πάλη.

Ἀντιπάλως, i. e. ἰσοπάλως; æquis viribus in lucta; & generaliter, æquis viribus, æquo Marte; Thucyd. à præced. ἀντίπαλος.

Ἀντιπαραβαλοῦμεν, conferemus, 1. plur. f. 2. act. ab ἀντιπαραβάλλω, quod ex ἀντὶ, παρὰ, & βάλλω.

Ἀντιπαραβολὴ, ῆς, ἡ, comparatio, collatio: ab eodem Th.

Ἀντιπαραγγέλλειν, in pandectis Græcis, mulier prægnans post divortium, παραγγέλλειν τῷ ἀνδρὶ dicitur; cum marito denunciat sese prægnantem esse ex eo; & maritus ἀντιπαραγγέλλειν; cum agnoscere non vult; sed negat ex se prægnantem esse; quod est quasi obnuntiare, &c. Sed sign. etiam, competitorem esse alicui magistratum petenti; unde, ἀντιπαραγγελία, est ipse actus τοῦ ἀντιπαραγγέλλειν; sive de marito dicatur, sive de competitore; contraria petitio magistratus, &c. ex ἀντὶ & παραγγέλλω, vide.

Ἀντιπαραγράφομαι, exceptione utenti occurro; unde ἀντιπαραγραφή; formula qua quis occurrit ei qui exceptione utitur; replicatio, vulgò dicitur; Bud. ex ἀντὶ & παραγράφω, præscribo, excipio, &c. ex παρὰ & γράφω.

Ἀντιπαράγω, retribuo, resisto; ἀντιπαρῆγεν αὐτῷ εἰς πάντα τόπον, οὗ ἂν ἐπορεύετο; ibat in omnem locum quocunq; ille tendebat; cap. 12. libri Machabæorum; ἀντιπαράγειν, est hostium exercitum captare, cum exercitu adequitando & circumeundo; copiis hostium suas copias opponere; ut Fabius ille cunctator, qui è superiori loco Annibali semper imminebat; simul cum eo castra metans & movens; exercitum ejus pabulatione prohibendo, & occasiones quascunque eum infestandi captando, &c. ex ἀντὶ & παράγω, vide.

Ἀντιπαραδίδωμι, vicissim trado seu reddo, &c. ex ἀντὶ & παραδίδωμι, vide.

Ἀντιπαράθεσις, oppositio, qua aliquid cum aliquo contendimus, &c. ex ἀντὶ & παρατίθημι, vide.

Ἀντιπαραθεωρέω, duas res specto, componendi & conferendi inter se gratia, &c. ex ἀντὶ, παρὰ, & θεωρέω, vide.

Ἀντιπαρακαλέω, deprecor, in diversum hortor; contra exhortor, dissuadeo, &c. ex ἀντὶ & παρακαλέω, vide.

Ἀντιπαρακελεύομαι, è contrario jubeo; vide παρακελεύομαι.

Ἀντιπαραλυπέω, invicem ango, &c. ex ἀντὶ, παρὰ, & λυπέω, vide.

Ἀντιπαραπλέω, è regione navigo, obnavigo, &c. Vide παραπλέω.

Ἀντιπαρασκευάζομαι, do operam ut par sim; item, ἀντιπαρασκευὴ, ῆς, ἡ, ἀνθόπλισις; opposita instructio, apparatus, &c. ex ἀντὶ & παρασκευάζω, vide.

Ἀντιπαράστασις, apud Rhetoricæ præceptores similis est ἐνστάσει, & quasi ἔνστασις secundaria; obsistentia vertitur à Trapezuntio; depulsio, verti potest; unde, ἀντιπαραστατικὸν κεφάλαιον; quum quid negatur, non simpliciter, sed addita circumstantia, &c. ex ἀντὶ, & παρίστημι, vide.

Ἀντιπαραστρατοπεδεύω, contra castra pono, &c. ex ἀντὶ, παρὰ & στρατοπεδεύω, vide.

Ἀντιπαρασχεῖν, retribuere, a. 2. inf. act. ab ἀντιπαρέχω. Th. ἔχω.

Ἀντιπαράταξις, εως, ἡ, acies contrà instructa: ab

Ἀντιπαρατάττω, contrà colloco in acie, aciem contrà instruo: ab ἀντὶ, παρὰ, & τάττω.

Ἀντιπαράτασις, idem quod ἀντιπαρέκτασις; idque idem quod ἀντέκτασις; contentio, comparatio; collatio, &c. ab ἀντιπαρατείνω, sive ἀντιπαρεκτείνω, contendo; i.e. compono, comparo, prætendo, &c. ex ἀντὶ, & παρατείνω, vel παρεκτείνω, &c. vide.

Ἀντιπαρατίθημι, contrà pono; oppono, confero, &c. Vide παρατίθημι.

Ἀντιπαραχωρεῖν, dicuntur quæ sibi invicem cedunt, vide παραχωρέω.

Ἀντιπαρέκτασις, εως, ἡ, vide ἀντιπαράτασις.

Ἀντιπαρεξάγω, idem quod παρεξάγω, f. άξω; p. χα; contrà duco exercitum in hostes; infesto exercitu eo in hostes, &c. ex ἀντὶ, παρὰ, & ἐξάγω, vide.

Ἀντιπαρέξειμι, hostium exercitum captans, cum exercitu adequito; Plut. item, ἀντιπαρεξιέναι; invicem decedere viâ, apud Plut. & ἀντιπαρεξιόντες, οἱ; adversantes; & ἀντιπαρεξιὼν, οντος, ὁ, persequens; sese subinde opponens, à latere egressus, &c. ex ἀντὶ & παρέξειμι, prætereo, præcurro, &c. vide.

Ἀντιπαρεξετάζω, contrà disquiro & perscrutor, oppono, &c. Vicissim comparo, vel ex adverso comparo, &c. ex ἀντὶ & παρεξετάζω, comparo; ex παρὰ & ἐξετάζω, vide.

Ἀντιπαρέρχομαι, ex adverso prætereo, f. ἀντιπαρελεύσομαι. a. 2. act. ἀντιπαρῆλθον. Ex ἀντὶ & ἔρχομαι.

Ἀντιπαρέχω, refero, retribuo; vide παρέχω.

Ἀντιπαρηγορέω, consolor, allocutionibus contrariis obsto ad consolandum, &c. vide παρηγορέω.

Ἀντιπαρήκω, contrario gradu incedo; contrà venio; me contrà infero, &c. Vide παρήκω.

Ἀντιπαρρησιάζομαι, vicissim admoneo, & libertatem libertati oppono, &c. Vide παρρησιάζομαι.

Ἀντίπας, α, ὁ, nomen viri Gr. q. d. Vice omnium.

'Ἀντιπάσχω, contrà patior; talionem accipio; vicissim, vel mutuo afficior, &c. Vide πάσχω.

'Ἀντιπαταγέω, ῶ; contrà, vel vicissim strepo, seu fragorem edo, obstrepo, &c. ex ἀντὶ & παταγέω, strepo, fragorem edo, &c. à πάταγος, vide.

'Ἀντιπατέω, vicissim, vel contrà calco, seu conculco. &c. Vide πατέω.

'Ἀντιπατρὶς, ίδος, ἡ, nomen urbis, ab Antipatro sic dictæ.

'Ἀντίπατρος, ου, ὁ, qui patri adversatur: ex ἀντὶ & πατήρ.

'Ἀντιπελαργέω, proverbiali figurâ, est promerentibus gratiam in tempore referre; vicem rependere; à ciconiæ natura sumptum, quæ, pelargos, Græcè dicitur; quæq; eundem nidum repetit, & genetricis senectam educat; Erasm. Chiliad. &c. Unde, etiam, ἀντιπελάργησις, vel γωσις; idem quod ἀντιπελαργία, &c. Vide in Th. πελαργός.

'Ἀντιπεπονθὸς, talio, lex talionis; de qua Aristot. Ethic. l. 5. Item, ἀντιπεπονθότως, oppositè; ἀντιπαθῶς; ex ἀντὶ & πεπονθῶς, quod vide.

'Ἀντιπέραιος, ex adverso situs. 'Ἀντιπέραια, loca ex adverso sita. 'Ἀντιπέραν, adv. è regione, cum gen. Omnia ex ἀντὶ, & πέραν.

'Ἀντιπεριάγειν, est in diversum circumagere; Synesiu; 'Αλλ' ἀνδρόνικος ἀντιπεριήγαγε, καὶ πρὸς ταῖς κοιναῖς συμφοραῖς τ' νοῦ ἔχειν ἐποίησε; cogitationem meam in diversum circumegit & me mihi reddidit; ex ἀντὶ & περιάγω, vide.

'Ἀντιπεριΐστημι, comprimo, coarcto, introò cohibeo; item, ἀντιπεριΐσταμαι, comprimor, cohibeor, coerceor undique, &c. exp. &, resisto contrario modo; item, circumobsisto, &c. Unde ἀντιπερίστασις, circumobsistentia, cohibitio & compressio undique circumfusa; Aristot. Theophr. &c. ex ἀντὶ, & περιΐστημι, &c. vide.

'Ἀντιπεριχωρέω, contra aliquem circuitu redeo, vel hostiliter moveo, &c. ex ἀντὶ & περιχωρέω, tandem cedo; item, circuitu redeo, &c. ex περὶ & χωρέω, vide.

'Ἀντιπεριψύχω, vicissim perfrigero, seu refrigero; Plut. ex ἀντὶ & περιψύχω; perfrigero, refrigero, &c. ex περὶ & ψύχω, frigefacio, &c.

'Ἀντιπεφάσθαι, contrà vel loco alterius occidi, præt. inf. pass. ab ἀντὶ & πέφαμαι, perf. verbi inusit. φάομαι.

'Ἀντιπηξ, ηγος, ἡ, arca lignea; παρὰ τὸ ἀντὶ & τὸ πήσσω; κίβωτος. Hesych. & ἀντίπηγα, vocavit Euripides, τὴν κίστην; ἤγουν ἀγγεῖον, &c.

'Ἀντιπίπτω, obnitor. f. ἀντιπλώσω. perf. ἀντιπέπτωκα. Ex ἀντὶ, & πίπτω.

'Ἀντίπλαστος, i.e. ἰσόπλαστος; similiter factus; seu è simili materia fictus; vel ad exemplar alterius fictus, &c. Soph. ex ἀντὶ & πλαστὸς, vide.

'Ἀντίπλευρος, qui est contra latus; qui adverso est latere; Strabo; ex ἀντὶ, & πλευρὰ, ᾶς, ἡ, latus, costa.

'Ἀντίπλοια, ας, ἡ, navigatio quæ fit averso utrinq; remorum actu & impulsu; & Metaph. pro æquabilitate, aut paritate sumitur, &c. ex ἀντὶ & πλέω, navigo.

'Ἀντιπνέειν, reflare, præs. inf. ex ἀντὶ & πνέω.

'Ἀντίποινον, ου, τὸ, pœna pro delicto; ἐκδίκησις, &c. ex ἀντὶ & ποινὴ pœna.

'Ἀντιποιούμενος, ου, ὁ, contra faciens, præs. part. pass. ab ἀντιποιέω. Th. ποιέω.

'Ἀντιπολέμιος, & ἀντιπόλεμος, hostis, in bello adversarius. Th. πόλεμος.

'Ἀντίπορος, ου, ὁ, oppositus, è regione positus. ἀντιπόροιο, gen. Ion. ab ἀντιπέπορα, p. m. verbi ἀντιπείρομαι.

'Ἀντίπους, οδος, ὁ, adversa vestigia figens; nom. pl. ἀντίποδες, ANTIPODES: ab ἀντὶ & πούς.

'Ἀντιπράττω, obsisto f ξω. p. ἀντιπέπραχα. Ex ἀντὶ & πράττω.

'Ἀντιπρεσβεύομαι, e contrario legatos mitto; vide πρεσβεύομαι.

'Ἀντιπρήσσειν, Ion. pro ἀντιπράσσειν, adversari. Th. πράσσω.

'Ἀντιπροήεσαν, obviàm prodierant, Att. pro ᾔεσαν. 3. plur. pl. perf. m. ab ἀντιπρόειμι. Th. εἶμι, seu ἔω, eo.

'Ἀντίπρατα, τὰ, quæ vili pretio venduntur, &c. Item, similia, &c. Vide πράτα.

'Ἀντιπρέχειν, Hesych. exp. ἀντιδοῦναι, vicissim dare, retribuere, remunerare, &c. ex ἀντὶ & πρέχω, idem quod προέχω, ante teneo, &c. vide.

'Ἀντιπροπίνω, vicissim propino; & ἀντιπροπίνομαι, vicissim mihi propinatur, &c. Vide προπίνω.

'Ἀντιπροσαμάομαι, ῶμαι; è contrario aggero; ex ἀντὶ & προσαμάομαι; insuper aggero vel accumulo; ex πρὸς & ἀμάω, meto; item, accumulo.

'Ἀντιπροσκυνῶ, vicissim adoro; vide προσκυνέω, ῶ, veneror.

'Ἀντιπρόσωπος, oppositam faciem habens seu obversam; unde, in plur. ἀντιπρόσωποι, οἱ; contrariis frontibus semet aspicientes; qui adversa sunt facie, &c. vide πρόσωπον.

'Ἀντιπρότασις, εως, ἡ, opposita propositio, &c. ab ἀντιπροτείνω; vicissim seu ex altera parte protendo; item, contra propono, vide προτείνω.

'Ἀντίπρωρος, ου, ὁ, ἡ, qui proram habet in aliquem conversam: ex ἀντὶ & πρῷρα.

'Ἀντίπτωσις, ruina, &c. ἀντίπτωσις, autem εως, ἡ, figura est, quum casus pro casu ponitur; Utrumq; ab ἀντιπίπτω, vide.

'Ἀντίπυγος, aversas clunes habens; ut ἀντίπυγος ὀχεύει; aversus coit; & ἀντίπυγοι συμπλέκονται; aversis clunibus copulantur, &c. ex ἀντὶ, & πυγὴ, vide.

'Ἀντίπυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppositam januam habens, ex ἀντὶ & πύλη, vide.

'Ἀντίπυργος, i.e. ἰσόπυργος; par sublimitas, & æqualis altitudo; Hesych. (ex ἀντὶ & πύργος, vide) propriè qui turri opponi & comparari potest altitudine; ut ἀντίπυργος πέτρα, &c.

'Ἀντιρρέπω, in contrariam partem vergo; unde, ἀντίρροπος, in contrarium, seu in contrariam partem vergens; sed sæpius, idem quod ἰσόρροπος; æquipollens; æquale pondus seu momentum habens, &c. Item, ἀντιρρόπως, æquipollenter, &c. ex ἀντὶ & ῥέπω, vergo, propendeo. &c.

'Ἀντίρρησις, εως, ἡ, contradictio: ab ἀντιρρέω, quod ex ἀντὶ & ῥέω.

'Ἀντισάζω, contra æquo; oppono adæquando; ex ἀντὶ & ἰσάζω, vide.

'Ἀντισεμνύνομαι, gravitati gravitatem oppono, liberaque contumacia respondeo; vel gravitatem præ se ferenti, pari gravitate occurro, ad frangendum ejus animos & spiritus; vicissim glorior, & me jacto, &c. Aristot. in Polit. ex ἀντὶ & σεμνύνομαι, vide.

'Ἀντισηκόω, quasi ad æquilibrium rependo; ex æquo retribuo, &c. Bud. comm. ἀπὸ τοῦ ἴσου, fit ἰσῶ, ἰσόω, ἰσωκῶ; & mutatione longæ vocalis in longam, ἰσηκῶ; i.e. ἀντεξισάζω, &c. vel secundum alios, παρὰ τὸ σηκῶ τὸ βοηθῶ, καὶ ἰσχύω, &c. Inde sequens ἀντισήκωσις, vide.

'Ἀντισήκωσις, εως, ἡ, compensatio. Th. σηκός.

'Ἀντισθένης, ου, ὁ, Antisthenes, nom. pr.

'Ἀντισκόροδον, ου, τὸ, allium prægrande, quod & allium vulpicum appellatur; vide. Th. σκόροδον.

'Ἀντισόω, æquo, comparo; item, permuto; ex ἀντὶ & ἰσόω, vide.

'Ἀντισπεύδω, contrà contendo, contrarium efficere nitor; repugno, obsisto, &c. Th. σπεύδω, vide.

'Ἀντίσποδος, cineris seu spodii vicem præstans; qui est pro cinerula quæ spodium dicitur; antispodon vocant cinerem fici arboris, vel caprifici; quia scil. vice spodii usurpatur, &c. Unde ἀντίσποδα, τὰ; quæ spodii vicem præstant, &c. Th. σποδὸς, cineris, vide.

'Ἀντισταθμίζω, & ἀντισταθμῶ; rependo; vel pari pondere retribuo; item, in æquilibrio pono; vel è contrario pondero, &c. ab ἀντίσταθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, æquale pondus habens; æqualis ponderis; & Metaphoricè; æquipollens, æquivalens; æqualis seu paris momenti, &c. ex ἀντὶ & σταθμὸς, statera. &c. vide.

'Ἀντιστὰς, άντος, ὁ, ex adverso stans, a. 2. part. act. ab ἀνθίστημι. Th. ἵστημι.

'Ἀντιστασιάζω, contrariam factionem moveo vel sequor; contrariam partem sequor in seditione; diversas partes sequor, &c. Unde, ἀντιστασιαστὴς, οῦ, ὁ, qui sequitur contrariam partem in seditione seu factione; idem quod sequens ἀντιστασιώτης; & omnia ex ἀντὶ & στάσις, εως, ἡ, statio, &c. item factio, &c. Unde, στασιάζω, factionibus contendo; vel seditione dissideo; &c.

'Ἀντιστασιώτης, ου, ὁ, adversæ factionis homo. Hinc ἀντιστατέω, ῶ, adversor. Th. idem.

'Ἀντίστασις, εως, ἡ, resistentia, reluctatio; repugnantia, oppositio, &c. Item, ἀντιστάσιος, adversus; ἀντιστατέον, resistendum est; ἀντιστάτης, ου, ὁ, reluctator, adversarius; & ἀντιστατικὸς, reluctativus; resistendi vim habens; repugnans, &c. omnia ab ἀνθίστημι, vide.

'Ἀντίστερνον, ου, τὸ, spina dorsi, quæ pectori opponitur; vide Pollucem; lib. 2. νώτων, &c. ex ἀντὶ & στέρνον, vide.

Ἀντίστοιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, è regione oppositus, item æqualis: Ἀντιστοιχία, ας, ἡ, duarum rerum intense opposita collocatio: Ἀντιστοιχέω, ῶ, oppositus sum è regione: Ἀντιστοίχως, oppositâ serie. Omnia ab ἀντὶ, & στοῖχος. Th. στείχω.

Ἀντίστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, adversam frontem habens: ex ἀντὶ, & στόμα.

Ἀντιστρατεύομαι, repugno, f. εύσομαι. p. pass. ἀντεστράτευμαι. Th. στρατός.

Ἀντιστρέφω, f. ψω; pr. ἀντέστροφα; inverto, obverto; retorqueo; retrorsus vado, vel agor; convertor vice versa; reciprocor, &c. unde ἀντιστροφὴ, vicissitudo, conversio, revocatio, reversio, &c. item, figura contraria epanaphoræ; nam per antistrophen, in membris orationis eadem dictio in fine repetitur; per epanaphoram vero in principiis, &c. Item, ἀντίστροφος, ὁ καὶ ἡ, oppositus, è regione situs; obversus; obversim respondens, contrarius, &c. item, ex adverso respondens, i. e. æquipollens, &c. Unde adv. Ἀντιστρόφως, è converso; vice versa; reciprocè, &c. omnia ex ἀντὶ, & στρέφω, vide.

Ἀντισύγγραφος, per mutuam stipulationem seu cautionem factus, vel celebratus, &c. ex ἀντὶ & συγγράφω, vide.

Ἀντισυλλογίζομαι, contrario syllogismo refuto; syllogismum syllogismo oppono; aliud oppono, &c. Unde, ἀντισυλλογιζόμενος, ὁ, confutatus, &c. ex ἀντὶ, & συλλογίζομαι, vide.

Ἀντίσχειν, idem quod ἀντέχειν. Ἀντίσχεθε, opponite, a. 2. m. imp. verbi ἀντίσχω.

Ἀντιτάσσομαι, η, εται, ordini me oppono, obedire recuso, resisto: f. άξομαι. p. ἀντιτέταγμαι. Ex ἀντὶ, & τάσσω. Inde Ἀντίταξις, εως, ἡ, aciei instructio contra hostem, item repugnantia. Ἀντίταγμα, ατος, τὸ, acies sic instructa. Ἀντιτακτικός, ου, ὁ, vim repugnandi habens, qui aciem contra hostem ordinat.

Ἀντιτείνειν, præs. inf. contrà tendere: ex ἀντὶ, & τείνω.

Ἀντιτεχνάομαι, invicem excogito; è contrario machinor; Unde ἀντιτέχνησις, contraria artis advocatio, artis æmulatio; Thucyd. Utrumque ab ἀντίτεχνος, ου, ὁ, ejusdem artis professor, vel æmulus; qui certat de arte sua cum aliquo, &c. ex ἀντὶ, & τέχνη, vide.

Ἀντιτίειν, præs. inf. ex ἀντὶ, & τίω.

Ἀντίτομον φάρμακον est remedium, quod secatur, & paratur, adversùs morbi dolores, & vim. Ex ἀντὶ, & τέτομα, p. m. verbi τέμνω.

Ἀντίτονος, repercutiens, retundens; ex adverso extentus; in Epigr. sic dicitur arcus, qui in utramque partem flectitur; verbale ab ἀντιτείνω, vide.

Ἀντιτορέω, idem quod τορέω, perfodio; perforo, &c. i. e. τῷ περέτρῳ ξύλα τρύπῳ, &c.

Ἀντίτιτος, pro ἀντίτιτος, per Sync. vicissim punitus: ex ἀντὶ, & τίω.

Ἀντιτράγος, pars opposita τῷ τράγῳ in aure; nam, τράγος, (inter alia sign. dicitur ea pars, quæ sub extremitate temporum, in cavitate auris, superascendit, seu assurgit in interiorem nervum; Poll. lib. 2, &c.

Ἀντίτυπον, ου, τὸ, typus alii typo respondens: ex ἀντὶ, & τύπος. Th. τύπτω.

Ἀντίτυπος, ου, & ἀντιτυπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ictum repellens, repercutiens: vel qui pedum illisui non cedit, nec rumpitur; durus, asper; item, Metaph. de homine, ἀντίτυπος dicitur, qui monentis verba non admittit, sed instar duræ incudis, repercutit; renitens, refractarius; & interdum, contrarius, repugnans, &c. Inde, ἀντιτύπως, repercutiendo; cum repercutione & renixu; item, durè, asperè, &c. ἀντιτυπέω, sum ἀντίτυπος, repercutio, relido; renitor, resisto, refragor, &c. ἀντιτυπία, renixus τοῦ ἀντιτύπου, durities, asperitas; item diffidentia & contrarietas, &c. (omnia ab ἀντιτύπτω, reverbero, vicissim verbero; repercutio, &c.) Interdum, etiam, ἀντίτυπος dicitur, respondens ex adverso, compar, similis & ejusdem formæ, &c. item, substantivè, idem quod ἀντίτυπον, typus, figura, exemplum; sive, exemplar, ἀντίγραφον, &c.

Ἀντιτύχοις, consequaris, a. 2. opt. act. ab ἀντιτυγχάνω, quod ex ἀντὶ, & τυγχάνω.

Ἀντιφάρμακον, ου, resistens venenis; antidotum, seu remedium quod venenis resisti, &c. Th. φάρμακον, vide.

Ἀντιφερίζειν, obviam se offerre, contendere, præs. inf. act. Ex ἀντὶ, & φέρω.

Ἀντιφερίξαι, obviàm se obtulisse, contendisse, Poët. & Dor. pro ἀντιφερίσαι, a. 1 f. act. ab ἀντιφερίζω.

Ἀντίφερνα, τὰ, dicuntur esse, quæ vicissim à marito sponsæ dantur, loco dotis; ex ἀντὶ, & φερνὴ, vide.

Ἀντιφέρεσθαι, resisto, obviàm me fero, repugno. præs. inf. ἀντιφέρεσθαι. Th. φέρω.

Ἀντιφθέγγομαι, respondeo, contrà loquor: ex ἀντὶ, & φθέγγομαι.

Ἀντίφθογγος, ου, ὁ, resonabilis, ex ἀντὶ, & φθόγγος, vide.

Ἀντιφιλέω, redamo, mutuo diligo, &c. Unde, ἀντιφίλησις, εως, ἡ, mutua dilectio, amor reciprocus, &c. ex ἀντὶ, & φιλέω, vide.

Ἀντιφιλοδοξέω, ῶ; gloriæ cupiditate certo cum aliquo; Polybius, in primo; ex ἀντὶ & φιλοδοξέω, ῶ; gloriæ sum cupidus; item gloriæ servo; à φιλόδοξος, vide.

Ἀντιφιλονεικέω, ῶ; ex adverso contendere; pertinaciter, & contentiosè repugnare, &c. ex ἀντὶ, & φιλονεικέω, &c. vide.

Ἀντίφιλος, ου, ὁ, Antiphilus, nom. pr.

Ἀντιφιλόσοφος, philosophis seu philosophiæ contrarius; unde, ἀντιφιλοσοφία, studium philosophiæ contrarium; a Budæo sic dicta est aulica conversatio, quæ ex diametro opposita est & contraria philosophiæ; in Epist. Post. ex ἀντὶ, & φιλόσοφος, vide.

Ἀντιφιλοτιμέομαι, invicem certo seu contendo; Plut. in Pericl. item, ex adverso largior; seu, munificentiâ cum aliquo certo, &c. ex ἀντὶ, & φιλοτιμέομαι, vide.

Ἀντιφιλοφρονέομαι, vicissim amanter complector; Plut. ex ἀντὶ, & φιλοφρονέομαι, comitate prosequor, & humanitate; amanter complector, &c. à φιλόφρων, vide.

Ἀντιφλέγω, contrà illustro; Pind. ex ἀντὶ & φλέγω, vide.

Ἀντίφονος, patiens cædem pro illata cæde; cædem compensans; qui pro cæde rependitur; ut ἀντιφόνους δίκας, dixit Sophocles; i. e. pœnas pro cæde admissa, &c. ex ἀντὶ, & φόνος, vide.

Ἀντιφορτίζομαι, q. d. vicissim onus asporto, mercium scil. i. e. ex pretio rerum venditarum alias merces emo, & mecum in patriam reporto; Demosth. ex ἀντὶ, & φορτίζω, vide.

Ἀντιφράζω, per contrarium loquor; contraria appellatione nomino, &c. Unde, ἀντίφρασις, εως, ἡ, oppositio, objectio; contraria locutio; & sic, est figura Gramm. ut quâ, *bellum* dicitur, quòd minimè sit *bellum*, &c. Th. φράζω, vide.

Ἀντιφράσσω, vel ττω, q. d. contrà obstruo; obstructionem obstructioni oppono; & simpliciter, obstruo; item, opponor; apud Alexand. Aphr. ἐκλείπει, ἡ σελήνη, διὰ τὸ ἀντιφράττειν τὴν γῆν αὐτῇ, &c. Inde, ἀντίφραγμα, obstaculum, obstructio, &c. Item, ἀντίφραξις, q. d. obstructio quæ fit contra; oppositio alicujus quod obstruat; item, interpositio; ut, ἔκλειψις τῆς σελήνης, dicitur fieri, δι᾽ ἀντίφραξιν ὑπὸ γῆς; Aristot. Post. Anal. l. 1. c. 7. omnia ex ἀντὶ, & φράσσω, vide.

Ἀντίφρουρος, qui est loco custodis; vel, contrariam custodiam habens, aut æqualem, &c. ex ἀντὶ, & φρουρός, vide.

Ἀντιφυτεύω, vicissim gigno, f. εύσω. p. κα. ex ἀντὶ, & φυτεύω. Th. φύω.

Ἀντιφωνέω, contradico, contrà clamo, proclamo, reclamo, &c. Unde, ἀντιφώνησις, εως, ἡ, contradictio; qua veluti contrarius sonus editur; item, ex promissio, apud Justin. item, ἀντίφωνος, contrà sonans, respondens, contrariæ vocis; ἐναντιόφωνος, dissonus, reclamans, contrarius; Plut. Aristot. obsonus, &c. Sic, ἀντιφωνία, cujus oppositum est συμφωνία, vide.

Ἀντιφωτισμὸς, οῦ, ὁ, oppositus splendor, vel oppositum lumen, &c. ex ἀντὶ & φωτισμὸς, vide.

Ἀντιχαλεπαίνω, obsævio, contra sævio; vicissim succenseo, &c. vide χαλεπαίνω.

Ἀντίχαρις, ιτος, ἡ, beneficii remuneratio, &c. Unde, etiam, ἀντιχαρίζομαι, gratiam repono; beneficium rependo; mutuam gratiam refero, &c. Th. χάρις, vide.

Ἀντιχασμάομαι, vicissim oscito; Aristot. Probl. ἀντιχασμῶνται χασμωμένοις; oscitantibus, oscitando respondent,

dent, *&c.* V. χασμάομαι.

Ἀντίχειρ, ειρος, ὁ καὶ ἡ, pollex; sic dictus, quod solus tantum valeat, quantum reliqui quatuor digiti; teste Gal. seu, quod quasi manus altera sit; quippe, quo dempto, manca futura sit manus; & mancus ejus usus, &c vel denique, quod digitis oppositus sit, & ex adverso situs; Th. Χείρ. V.

Ἀντιχειροτονέω, suffragia ferendo, contraria scisco, seu decerno, refragor; Thuc. l. 2. unde, ἀντιχειροτονία, refragatio, suffragatio contraria, *&c.* V. χειροτονέω.

Ἀντίχθων, opposita pedibus nostris terra: Antipodum terra opposita nobis, ἀντίχθονος γῆς; terra Antipodum, *&c.* ex ἀντὶ, & χθὼν; V.

Ἀντίχορδος, ὁ καὶ ἡ, contrarias chordas habens; vel contrarium sonum chordis emittens, *&c.* sed exponitur, & ἰσόχορδος, & σύγχορδος, consonus; Hesych. à Th. Χορδή; V.

Ἀντιχόρηγος; antichoragus, æmulus alterius choragi; qui ἐν τῇ χορηγίᾳ, certat cum alio chorago splendore & magnificentia choragi, *&c.* Item exp. qui contra suppeditat, *&c.* Unde, ἀντιχορηγέω, ῶ; sum antichoragus, in choragio certo, *&c.* Vide χορηγέω.

Ἀντιχορία, quod alterius in choro recinitur; sic vero tradit Julius Poll. l. 4. quum chorus dividitur in partes duas, hoc, διχορία dicitur; & utraque pars ἡμιχόριον, quæ vero accinunt responsates, ἀντιχορία, *&c.* à Th. χορός; V.

Ἀντιχρᾶν, sufficere, præs. inf. ex ἀντὶ, & χράω.

Ἀντίχρησις, εως, ἡ, mutuus usus; ut cum ei, a quo res aliqua utenda accipitur, alia vicissim utenda datur; v.g. ut donum oppignoratum usurarum vice creditor inhabitet, *&c.* ex ἀντὶ, & χράω, V.

Ἀντίχριστος, ου, ὁ, Antichristus, Christi adversarius.

Ἀντιχρονισμὸς, ὁ, & ἀντιχρόνισμα, τὸ, temporis pro tempore positio; apud Grimm. ut Schol. Eurip. ex ἀντὶ & χρόνος; V.

Ἀντιψάλλω, plaudo vicissim, ἀναχέω, vicissim psallo, alteri in psallendo respondeo, *&c.* Unde, ἀντίψαλμος ᾠδὴ, cantilena quæ vicissim canitur; carmen ex adverso respondens, vel reciprocum; Aristoph. Eurip. *&c.* Th. ψάλλω.

Ἀντιψηφίζομαι, contrà discerno, contrà statuo, seu scisco, *&c.* vide ψηφίζω.

Ἀντίψυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, vicem animæ præstans, devotus, (ut illi Soldurii apud Cæsarem & Athen.) qui pro altero se devovet, & mori cupit; ut Decii apud Romanos, *&c.* Talem etiam se præstitit Christus communis salutis author, qui animam pro nobis devovit atque exposuit; & ut est apud Homerum, ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν. Unde, in neut. gen. τὸ ἀντίψυχον, quod pro anima datur; Chrysost. in Epist. ad Coloss. ex ἀντὶ, & ψυχή.

Ἀντιψύχω, contrà vel vicissim refrigero; V. Th. ψύχω.

Ἀντιωθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi ἀντιόομαι.

Ἀντλάω, per Syncopem dicitur pro ἀνατλάω, perfero, perpetior, *&c.* ex ἀνὰ & τλάω, per Sync. pro ταλάω, suffero; V.

Ἀντλάω, f. ήσω, exhaurio; idem quod sequens ἀντλέω, sentinam exhaurio; aquam haustam importo, infundo; Joan. Evangel. c. 2. Inde antlare, exantlare, *&c* quod vulgo exantlare dicitur, sed perperam. Th. idem, scil. ἄντλος; V.

Ἀντλέω, ῶ, haurio, præs. inf. ἀντλεῖν, f. ήσω, p. ἤντληκα, a. 1. ἤντλησα. Th. ἄντλος.

Ἄντλη, ης, ἡ, Poët. pro ἄντλος.

Ἄντλημα, ατος, τὸ, haustrum, vas ad hauriendum. Th. ἄντλος.

Ἀντλῆσαι, hausisse, a. 1. inf. & ἄντλησον, ἄτω, haurito, a. 1. imp. verbi ἀντλέω.

Ἀντλητὴς, οῦ, ὁ, haustor; item, ἀντλητὴρ, & ἀντλητήριον, haustrum; ob eodem Th.

Ἀντλιομυτλιτὴρ, idem quod ἄντλιον; q. v. in Th. Ἄντλος.

ΑΝΤΛΟΣ, ου, ὁ, sentina. Hinc ἀντλίον, ου, τὸ, vas, quo aqua sentinæ exhauritur: ἀντλέω, ῶ, haurio.

Ἀντοικος, ex adverso habitans: ex ἀντὶ, & οἶκος; V.

Ἀντοικτίζω, μ. ίσω, Attic. ê diverso, vel, vicissim misereor, *&c.* ex ἀντὶ, & οἰκτίζω, quod vide in Th. οἶκτος.

Ἀντοισόμενοι, Hesych. exponit ἀντιδώσομεν, reddemus; tanquam ab ἀντοίω, insulit. Cujus præs. est ἀντιφέρω; V.

Ἀντολὴ, ῆς, ἡ, Poët. pro ἀνατολὴ, ortus.

Ἄντομαι, occurro, obvius fio; item supplico: indè ἄντησις, εως, ἡ, supplicatio: ἀντιάζω, supp. liciter.

Ἀντόμνυμι, seu ἀντομνύω, contrà, vel vicissim juro, & ἀντόμνυμαι; idem, utrumque sign. juramentum calumniæ vicissim præstare, *&c.* ex ἀντὶ, & ὄμνυμι; V.

Ἀντομόω, μ. όσω, idem contrà juro; item, adjuro vicissim, adhortor, παρακελεύω, *&c.* unde ἀντωμοσία, dicitur esse jusjurandum de calumnia à parte rei, vel accusati; Plato in apolog (at, à parte actoris, διωμοσία,) ex ἀντὶ & ὀμόω; V.

Ἀντονομάζω, commuto nomen, transnomino; item, contra alium nomino; i. e. ex adverso; ut quum accusator crimen uno nomine appellat; & reus alio; ut crimen extenuet, *&c.* Unde, ἀντονομασία, ας, ἡ, pronominatio, figura, qua loco proprii nominis aliud ponitur; sive epitheton, sive patronymicum; ut, ἀντίθεος, pro Polyphemo. & & Πηλείδης, pro Achille, &c. ex ἀντὶ, & ὀνομάζω; V.

Ἀντορύσσω; vel---ττω; contrà fodio; è diverso vel contrario fodio. Gallicè & Italicè, *contreminer*, Anglicè, **to countermine**; i.e. host um cuniculos, transversis cuniculis excipio, *&c.* ex ἀντὶ, & ὀρύσσω; V.

Ἀντορχέομαι, οῦμαι, vicissim (vel contrà) salto: part. præs. ἀντορχούμενος. Ab ἀντὶ, & ὀρχέομαι.

Ἀντοφείλω, vicissim debeo, debitor sum alicui ob acceptum aliquod beneficium; unde part. præs. ἀντοφείλλων; i.e. ὁ πάσχων, cui benefit, qui beneficium accepit, qui gratiam debet, *&c.* ex ἀντὶ, & ὀφείλω; V.

Ἀντοφθαλμέω, ῶ, cum dat. obnitor, obluctor, f. ήσω, p. ἀντωφθάλμηκα. Ex ἀντὶ, & ὀφθαλμός.

Ἀντόφθαλμος, adversus oculis intuens, obtuens, oppositus oculis, *&c.* in Epigr. unde præcedens, ἀντοφθαλμέω, intuentem obtueor, & Metaph. obnitor, reluctor, *&c.* Polyb. ut navis dicitur ἀντοφθαλμεῖν τῷ ἀνέμῳ, obluctari vento; Act. cap. 27. *&c.* ejusd. Th. & comp.

Ἀντοχὴ, mutua retentio, συμπλοκὴ, cohærentia, comprehensio, *&c.* verbale ab ἀντέχω, retineo; ex ἀντὶ, & ἔχω, *&c.*

Ἀντοχυρόω, è contrario munio, *&c.* ex ἀντὶ, & ὀχυρόω; V.

Ἀντραῖος, cavernosus, & fœm. ἀντραία; item, ἀντειάς; V. in Th. ἄντρον.

Ἄντροθε, ex antro, Poët. adv. ab

ἌΝΤΡΟΝ, ου, τὸ ΑΝΤΡΥΜ: in dat. ἄντρῳ. παρὰ τὸ ἄνω τετρῆσθαι, ἢ ἐν πέτραις, quia sursùm perforatur. Indè ἀντειάς, άδος, ἡ, in antris versans: & ἀντρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, antris plenus, cavernosus.

Ἀντροφυὴς, qui in antris nascitur, degit, adhæresc t; Oppian. ex ἄντρον, & φύω; vide.

Ἄντρω, gen. Dor. pro Ἄντρου.

Ἄντυγες, αἱ, habenæ, nom. pl. ab

ἌΝΤΥΞ, υγος, ἡ, ambitus & circumferentia currûs: in dat. pl. ἄντυξι, παρὰ τὸ ἄνω τετύχθαι, qui sursùm extenditur.

Ἄντυπος, ου, ejusdem figuræ, similis, contrarius; i. e. ἴσος, ὅμοιος, ἢ ἐναντίος, *&c.* est per Syncopen, pro ἀντίτυπος; q. v.

Ἀντυπουργεῖν, Ion. pro ἀνθυπουργεῖν, vicissim inservire: ex ἀντὶ, & ὑπουργός;

Ἀντω, idem quod ἀντάω, occurro, obvius fio; item, supplico, *&c.* sed magis in usu est ἄντομαι; quod vide. Th. est ἀντί.

Ἀντωθέω, ῶ, repello, renitor, obnitor: ἀντωθεῖσθαι, præs. inf. pass. Indè ἄντωσις, εως, ἡ, repulsio, renixus. Ab ἀντὶ, & ὠθέω.

Ἀντωμοσία, vide suprà, in ἀντόμνυμι.

Ἀντωνέομαι, vicissim, vel contrà emo, in auctione mercor, liceor, emo loco alterius, *&c.* ex ἀντὶ, & ὠνέομαι, V.

Ἀντωνομασία, ας, ἡ, figura, qua loco proprii nominis ponitur aliud; vide ἀντονομασία.

Ἀντωνυμία, ας, ἡ, pronomen; pars orationis, quæ, pro nomine ponitur, *&c.* Unde, ἀντωνυμικὸς, ad pronomē pertinens, pronominalis, *&c.* ex ἀντὶ, & ὄνομα; V.

Ἀντωπὸς, adversis oculis intuens; Nen. exponitur etiam λαμπρὸς; Hesych. Item, ἀντωπὸν, adv. coram è regione; ex adverso, *&c.* ἀντώπης, obtuens, adversus, *&c.* ἀντωπέω, ῶ, obtueor, contrà intueor, &c. ex ἀντὶ, & ὤψ, oculus, *&c.* V.

Ἄντωσις, εως, ἡ, ἀπάντησις, occursus, Plin. à verbo ἄντω, obvio, *&c.* V. sed ἄντωσις, repulsus, *&c.* vide suprà, in ἀντωθέω, repello, &c.

Ἀντωφελέω, vicissim adjuvo, referre gratiam, beneficium rependere; Xenoph. ὠφελοῦντα ἀντωφελεῖσθαι, utilitatem afferentem, commodum vicissim capere, ἀντωφελεῖν, &c. ex ἀντὶ, & ὠφελέω; V.

Ἀνύβριστος, ου, ὁ, ἡ, contumeliæ expers: ex ἀνὰ, & ὕβρις.

Ἀνυγραίνω, (idem quod ὑγραίνω; V.) humecto, madefacio. &c.

Ἀνύδρευτος, non rigatus, contrarium est, ὑδρευόμενος, irriguus, &c. item, ἀνυδρία, ας, ἡ, aquæ inopia, & penuria, ariditas, &c. utrumque; ab ἄνυδρος; q. v.

Ἀνυδρεύομαι, ex fonte haurio, exhaurio; ex ἀνὰ & ὑδρεύω; V.

Ἄνυδρος, ου, ὁ, ἡ, aridus, aquâ carens: ex α, & ὕδωρ, ν inserto euphoniæ gratiâ.

Ἄνυε, perficiebat, 3. sing. imp. Dor. vel Ion. verbi ἀνύω.

Ἄνυλος, ὁ καὶ ἡ, carens sylva; non sylvosus seu nemorosus; (& ἀνυλής; idem, carens arboribus, &c.) item expers materiæ, incorporeus, &c. ex α priv. & ὕλη, materies, sylva, &c.

Ἀνυμέναιος, ου, ἡ, (i. e. ἄγαμος.) carens honoribus nuptialibus; ἡ μὴ ἔχουσα ἄνδρα, hymenæi expers, justos hymenæos non passa, &c. ex α priv. & ὑμέναιος; V.

Ἄνυμες, perficiebamus, Dor. Sync. pro ἠνύομεν, 1. plur. imperf. act. verbi ἀνύω.

Ἄνυμι, idem quod ἀνύω, perficio;

Ἀνυμνέω, celebro, laudo, decanto, &c. idem quod ὑμνέω; V.

Ἄνυμφος, cælebs, innuba, innupta; ab ἄνυμφος, ου, ὁ, i. e. ἄγαμος, ὁ μὴ ἔχων γυναῖκα, expers connubii, qui sponsam non habet; item, ἡ ἄνυμφος, illocabilis, quæ nuptum dari nequit, &c. exponitur & κακόνυμφος; infelix nupta; infausta sponsa: unde ἄνυμφος γάμος, sceleratæ nuptiæ, & contra fas contractæ ex α priv. & νύμφη, sponsa; vide.

Ἀνύουσα, quæ perficit, præs. part. f. g. ab ἀνύω.

Ἀναίτιος, ὁ καὶ ἡ, insons, innocens, &c. ex α, priv. & ὑπαίτιος; Vide.

Ἀνυπαντάω, occurro; idem quod ὑπαντάω; vide.

Ἀνύπαρκτος, non existens, in rerum natura esse non potens, nec in earum numero; unde, τὸ ἀνύπαρκτον, apud Philonem, pro internecione & interitu; & ἀνυπαρξία, ας, ἡ, interitus, essentiæ privatio, &c. ex α priv. & ὑπάρχω, &c. vide.

Ἀνύπεικτος, immitis, non cedens, &c. ex α priv. & ὑπείκω, obedio, cedo, &c. vide.

Ἀνυπέρβλητος, ὁ καὶ ἡ, (idem quod ἀνυπέρβατος, ab ὑπερβαίνω) insuperabilis, incredibilis, eximius, &c. unde adverb. Ἀνυπερβλήτως, magnopere, vehementissime, summopere, &c. ex α priv. & ὑπερβάλλω; vide.

Ἀνυπέρθετος, qui differri & procrastinari nequit; item, citus, subitus, certus, &c. unde adv. ἀνυπερθέτως, sine mora; absque dilatione & cunctatione, &c. ex α priv. & ὑπερτίθημι, superimpono, & in pass. ὑπερτίθημαι, differo, procrastino, &c.

Ἀνυπερήφανος, minime superbus, &c. ex α priv. & ὑπερήφανος; V.

Ἀνυπεύθυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, innoxius, non mulctandus, inculpatus, reddendis rationibus non obnoxius, &c. ex α, priv. & ὑπεύθυνος; V.

Ἀνυπήκοος, non obtemperans; ut ἀνυπήκοος τοῦ λόγου, non obsequens rationi, &c. ex α priv. & ὑπήκοος; vide.

Ἀνύπηνος, imberbis, ἀγένειος, ex α priv. & ὑπήνη, quod vide.

Ἀνυπηρέτητος, ministris carens, &c. ex α priv. & ὑπηρετοῦμαι, mihi ministratur; vide activ. ὑπηρετέω.

Ἀνυπόδητος, ου, ὁ, ἡ, Dor. pro ἀνυπόδητος, discalceatus, sine calceis: ab α, & ὑποδέω. Th. δέω.

Ἀνυπόδετοι, οἱ, sic appellati sunt philosophi apud Aristoph. quasi, nudipedes, &c. Item ἀνυποδετέω, sum sine calceis, sine calceis ingredior, &c. ἀνυποδητέω, idem, unde ἀνυποδησία, ας, ἡ, pedum nuditas, &c. omnia, ejusd. Th. & comp. cum præced.

Ἀνυπόθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, non suggestus, non suppositius, & subdititius; ἄνευ ὑποθέσεως; sine suppositione; ut apud Plat. in 6. de Repub. νόησις, τοῦ νοητοῦ ἀνυποθέτου; h. e. τῆς ἀρχῆς ἀνυποθέτου; i. e. quæ sine suppositionibus ab intellectu apprehenditur, ὁ γὰρ νοῦς, illarum non indiget, ut ad apprehensionem, τοῦ ὅλου καὶ νοητοῦ, &c. ex α priv. & ὑποτίθημι; V.

Ἀνυπόιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, intolerabilis, non ferendus: ab α, ὑπὸ, & οἰστὸς, ab οἴω, pro φέρω.

Ἀνυπόκριτος, ου, ὁ, ἡ, minimè simulatus, non fucatus: ex α, & ὑποκρίνομαι.

Ἀνυπομένητος, non sustinendus, intolerabilis, &c. ex α priv. & ὑπομένω; Vide.

Ἀνυπονόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non suspicatus seu suspectus, improvisus, quem suspectum non habuissemus; Polyb. & activè, non suspicans; Polyb. lib. 4. τοῦ μέλλοντος ἀνυπονοήτοις, non suspicantibus quod eventurum erat, &c. Unde, adv. Ἀνυπονοήτως, non suspiciosè, vel suspectè, inopinato, & insperato; ita ut non suspiceris, vel suspectus habearis, &c ex α priv. & ὑπονοέω; V.

Ἀνύποπτος, & ἀνυπόπτευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non suspectus, suspicione vacans. Et Ἀνυπόπτως, adv. citra suspicionem. Ex ἀνὰ, ὑπὸ & ὄπτομαι.

Ἀνυπόστατος, qui non potest subsistere, subsistentiam non habens; μὴ ἔχων ὑπάρξιν, ἤτοι οὐσίαν; ut somnium, & id genus, ἀνούσιος, καὶ ἀνύπαρκτος; cui opponitur ἐνυπόστατος, &c. item intolerabilis, cujus impetus sustineri nequit; cui resisti non potest; Polyb. ex α priv. & ὑπόστασις, &c. V.

Ἀνυπόστολος, ου, ὁ, interritus, imperterritus, &c. ex α priv. & ὑποστέλλω, unde ὑποστολή, &c. V.

Ἀνυπότακτος, ου, ὁ, ἡ, refractarius: ex α & ὑποτάκτος.

Ἀνυποτίμητος, non census, non æstimatus, & peculiariter, cui lis æstimata non est; unde adv. ἀνυποτιμήτως, impunè, &c. ex α priv & ὑποτιμάω; V.

Ἀνύπουλος, non simulatus, sincerus, sine suspicione, &c. propriè est is sub cujus cicatrice nullum vitium latet, &c. ex α priv. & ὕπουλος; V.

Ἀνύπους, qui pedibus celeriter confecit iter; ἀπὸ τοῦ τοῖς ποσὶν ἀνύειν; Hesych.

Ἀνυσάμαν, Dor. pro ἠνυσάμην, confeci, acquisivi, a. 1. m. verbi ἀνύω.

Ἀνύσας, ὁ, qui perfecit, 1. 1. part. ab ἀνύω.

Ἀνυσίεργος, ου, ὁ, ἡ, operis conficiendi studiosus, laboriosus: ab ἀνύω, & ἔργον.

Ἀνύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, expeditus, efficax ad transigendum, ex pedibus utilis, &c. unde ἀνυσίμως, adv. efficienter, absolutè, perfectè, &c. ἐνεργῶς, τελεστικῶς, τελείως, ab ἀνύομαι; V. Th. ἀνύω.

Ἄνυσις, εως, ἡ, effectio ab ἀνύω.

Ἀνύσας, αντος, ὁ, pro ἀνύσας, Poët.

Ἀνυστὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui effici potest, item promptum, facile: ὡς ἀνυστὸν ἐστι, quoad fieri potest, pro viribus. Ἀνυστικὸς, οῦ, ὁ, ἡ, vel ἀνυτικὸς, efficax. Ab ἀνύομαι.

Ἀνυτο, perficiebatur, Dor. pro ἠνύετο, imp. verbi ἄνυμι· vel est 3. plusq. perf. pass. ἀνύω.

Ἀνύτω, per unicum τ, Attice & ἀνύττω, vel ἀνύσσω, pro Th. ἀνύω, perficio, expedio, &c.

Ἀνύφαμμος γῆ, non arenosa terra; vel ager minime arenosus, &c. ex α priv. & ὕφαμμος, (idem quod ὑπόψαμμος) arenosus, subtus arenam habens; ex ὑπὸ & ψάμμος, vel, detracta litera ψ. ἄμμος, ου, ἡ, arena, &c. V.

Ἀνυψόω, f. ώσω, erigo, sublevo, extollo, exalto, &c. ex ἀνὰ, & ὑψόω; V.

ἈΝΥ'Ω, perficio, profum, impleo, consumo, impetro, festi o: f. σω. p. ἤνυκα. Hinc ἄνυσις, εως, ἡ, perfectio, item profectus, commodum: ἀνύσιμος, ου, ὁ, ἡ, efficax, utilis: ἀνυσίμως, adv. efficaciter, perfectè.

Ἄνω, poëticum est, pro ἀνύω, perficio, &c.

ἌΝΩ, sursum, adv. ὁ ἄνω, sc. ὤν, supernus: ἡ ἄνω, sc. οὖσα, supernas τὰ ἄνω, sc. ὄντα, quæ sursum sunt: comparat. ἀνώτερον, superius, altius. Hinc ἄνωθεν, desuper: ἐπάνω, suprà.

Ἀνῶ, deseram, a. 2. sub. act. ab ἀνίημι, a. 2. ἀνῶ.

Ἄνωγα, præt. m. Ion. pro ἤνωγα, jussi: ab ἀνάγω, & ἀνωγέω.

Ἀνώγην, imp. vel a. 2. Ion. pro ἠνώγην, ἀνώγη, a. 2. sub. ab ἀνώγω.

Ἀνώγεον, ου, τὸ, cœnaculum, & Att. ἀνώγεων, ω, τό. Scribitur & ἀνώγαιον, q. d. ἄνω τῆς γῆς, supra terram.

Ἀνώγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, qui supra terram est, ὁ ἄνω τῆς γῆς, &c. ex ἄνω, supra & γῆ, terra.

Ἀνωγέω, pro Th. ἀνώγω, suadeo, &c.

Ἀνωγὴ, ῆς, ἡ, & ἄνωξις, εως, ἡ, jussum, adhortatio, &c. est verbale à Th. ἀνώγω; vide.

Ἀνώγηθι, & per Sync. ἄνωχθι, jube, præs. imp. ab

Ἀνώγημι, idem quod ἀνώγω.

Ἀνῷγμαι, ξαι, κται, apertus sum, perfect. pass. verbi ἀνοίγνυμαι, part. ἀνεῳγμένος, η, ον. Indè ἄνοιγμα, ατος, τὸ, apertio, reseratio: ἄνοιξις, εως, ἡ, idem, item ostium: ἀνοικτὸς, οῦ, ὁ, apertus, apertilis. Th. οἴγω.

Ἀνώγειν, jubebam, pro ἠνώγειν, imp. Ion. ab ἀνωγέω, seu ἀνώγω.

ἈΝΩ'ΓΩ, jubeo, hortor: f ξω, p. ἤνωχα, a. 1. ἤνωξα.

Ἀνώδυνα, adv. propriè, sine dolore, & quidem peculiariter in partu; item, ἀνωδυνία, ἡ, indolentia; ut, ἀνωδυνίαν ποιεῖ, finit dolorem; Diosc. i. e. levamentum doloris affert; utrumque, ab ἀνώδυνος, quæ partus dolores non sentit; vel, quæ sine dolore parit, &c. ex α priv. & ὠδίν; vide.

Ἀνωδυνία, ας, ἡ, Poët. pro quo & νωδυνία, indolentia, doloris vacuitas. Indè

Indè Ἀνώδυνος, ου, ὁ, ἡ, dolorem nullum sentiens: & ἀνώδυνον φάρμακον, quod dolorem sedat: ἀνωδύνως, adv. sine dolore. Th. ὀδύνη.

Ἄνωθεν, supernè; vide in ἄνω.

Ἀνωθέω, ῶ, propulso, repello, sursùm impello: f. ήσω, & άσω, a. 1. inf. act. ἀνῶσαι, med. ἀνώσασθαι, part. ἀνωσάμενος. Indè Ἀνώθησις, εως, ἡ, impulsio sursùm versùs, vel repulsio. Th. ὠθέω.

Ἀνώϊστος, ου, ὁ, ἡ, inopinatus, improvisus: hinc ἀνωϊστί, inopinató. Ex α, & οἴω.

Ἀνωΐχθην, resolutâ diphthongo, pro ἀνώχθην.

Ἀνῳκισμένος, supernè vel in alto habitans, &c. ex ἄνω, & οἰκίζομαι; vide activ. οἰκίζω.

Ἀνῴχθαι, apertus est, 3. sing. perf. pass. ἀνέῳγμαι verbi ἀνοίγω.

Ἀνώλεθρος, ου, ὁ, ἡ, interitui non obnoxius: ex α, & ὄλεθρος.

Ἀνώμαλον, τὸ, inæquale. Hinc ἀνωμαλία, ας, ἡ, inæqualitas. Ex α, & ὁμαλός.

Ἀνώμαλος, ου, & ἀνωμαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, inæqualis, dispar; irregularis, varius; asper, non planus, &c. item, ἀνωμαλότης, ητος, ἡ, & ἀνωμάλωσις, εως, ἡ, inæqualitas, asperitas, &c. omnia ejusd. Th. & comp. cum præced.

Ἄνωμος, humero carens: ex α priv. & ὦμος; V.

Ἀνωμοτὶ, sine jurejurando, adv. ex α, & ὄμνυμι.

Ἀνώμοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, injuratus; non addictus juramento, citra jusjurandum, &c. ut, ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, juravi lingua, mentem injuratam gero; Eurip. ejusdem Th. & comp.

Ἄνων, οντος, ὁ, expediens, præs. part. ab ἄνω pro ἀνύω.

Ἀνωνόμαστος, quasi innominabilis, nefandus; vel qui sine nomine, &c. Item ἀνωνυμὶ, sine nomine, adv. & ἀνώνυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, expers nominis, sine nomine; non nominatus, incelebris, &c. ex α priv. comp. cum ὄνομα, & ὀνομάζω; q. V.

Ἄνωξις, consultatio, &c. Vide in ἀνωγή.

Ἀνώπιον, ου, τὸ, locus editior, & à conspectu semotus; τὰ ἄνω ἀπὸ τῶν ὠπῶν; ex α priv. & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus; V.

Ἀνωρθώθην, ης, η, a. 1. ind. pass. ab ἀνορθόω.

Ἀνωρία, ας, & Ion. η, ης, ἡ, intempestivitas: ex α, & ὥρα.

Ἄνωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, intempestivus; item, immaturus, præcox, &c. ejusd. Th. & comp.

Ἀνωῤῥοθία, ας, ἡ, unda qua ad summam marginem navis tollitur; Poll. l. 2. ex ἄνω, & ῥόθος, undarum strepitus, &c. vide.

Ἀνώῤῥοπος, ὁ καὶ ἡ, & ἀνάῤῥοπος, sursum vergens, resupinus; ὁ ἄνω ῥέπων, &c. ut ἀνωῤῥόπῳ σχήματι, figuræ resupinæ, in sublime erectæ, &c. ex ἄνω, & ῥέπω; unde, ῥοπὴ, inclinatio, &c. V.

Ἀνωρύομαι, magno cum ululatu exclamo; item, graviter ejulo, ac lamentor, &c. ex ἀνὰ, vel ἄνω, & ὠρύω, vel ὠρύομαι; vide.

Ἀνωσάμενος, ὁ, a. 1. part. m. verbi ἀνωθέω. Th. ὠθέω.

Ἀνῶσαι, repulisse, Ion. pro ἀνοῖσαι, vel ἀνενεῖκαι, & ἀνενέγκαι, a. 1. inf. act. verbi ἀναφέρω. Vel Ἀνῶσαι, repulisse: est a. 1. inf. ab ἀνωθέω.

Ἀνώσασθαι, repulsum fuisse, a. 1. inf. m. verbi ἀνωθέω.

Ἀνωτάτω, in supremo loco, & ὁ ἀνωτάτω, summus, supremus, &c. est superlativus gradus, ab ἀνώτερος, in comparativo, superior; Th. ἄνω, supra, &c.

Ἀνωτερικὸς, ἡ, ὸν, superior. Ex ἄνω est ἀνώτερος, hinc ἀνωτερικός.

Ἀνωφελής, έος, ὁ, ἡ, inutilis: ex α, & ὄφελος.

Ἀνωφέρεια ascensus, acclivitas: ab ἀνωφερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ad superna tendens, sublimis, sursùm ferens, &c. ex ἄνω, & φέρω.

Ἀνώφοιτος, ad superna tendens; ut ἀνώφοιτος θερμότης, calor qui sponte sua in sublime tollitur: ex ἄνω & φοιτάω; vide.

Ἀνῷχα, aperui, 1. sing. perf. ind. act. verbi ἀνοίγω.

Ἀνῴχθην, ης, η, apertus fui, a. 1. ind. pass. verbi ἀνοίγομαι.

Ἄνωχθι, pro ἄνωγε, aperi, præs. vel a. 2. imp. act. vel ἄνωχθι, jube, est imp. concisus pro ἀνώγηθι, ab Ἀνώγημι.

Ἀνώχθω, pro ἀνωγέτω, jubeat, ut etiam ἄνωχθι, pro ἄνωγε, per Metaplasm. ab ἀνώγω.

Ἀνωχμὸν, Hesych. τὸ κηδίστικον, sive παρακηδίστικον, hortatorium, seu adhortatorium, &c. ab ἀνώγω, hortor, &c. Vide.

Ἀνώχυρος, intutus, indefensus, non munitus, &c. ex α priv. & ὀχυρός; Vide.

Ἄξαιμι, αις, αι, fregerim, & in 3. pl. ἄξαιεν, a. 1. opt. act. ἄγνυμι, seu ἄγω, f. ἄξω, a. 1. ἦξα.

Ἄξας, ducens, a. 1. part. ab ἄγω, fœm. ἄξω.

Ἄξε, vel est præs. imp. futuri formam habens, ab ἄξω, quod Poëtæ formant à f. 1. ἄγω, vel dictum est pro ἄξον in a. 1. ut vicissim in a. 2. reperitur λάβον pro λαβέ.

Ἄξεια, ας, ε, & in 3. plur. ἄξειαν, a. 1. opt. Æol. ab ἄγνυμι, seu ἄγω.

Ἀξεναγώγητος, non ductus ab hospite, vel non susceptus, &c. ex α priv. & ξεναγωγέω; V.

Ἄξεινος, inhospitalis; idem quod ἄξενος, item, ἀξενία, inhospitalitas; i. idem, ab ἄξενος.

Ἄξενος, ου, ὁ, Poët. ἄξεινος, sine hospite, ex α & ξένος.

Ἄξεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, radendo non politus: ab α, & ξεστός. Th. ξέω.

Ἀξία, ας, & Ion. η, ἡ dignitas, meritum: ab ἄξιος.

Ἀξιάγαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, admiratione dignus, admirabilis: ab ἄξιος, & ἀγαστός.

Ἀξιάκουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, auditu dignus, item memorabilis: ab ἄξιος, & ἀκούω.

Ἀξιακρόατος, ου, ὁ, καὶ ἡ, idem Th. ἀκροάομαι.

Ἀξιαπήγητος, Ion. pro ἀξιαφήγητος, ὁ καὶ ἡ, memorabilis: superlat. Ἀξιαπηγητότατος, & ἀξιαφηγητότατος, memoratu dignissimus. Ab ἄξιος, & ἀφήγησις. Th. ἡγέομαι.

Ἀξιεῦμαι, dignum censeo, Dor. pro ἀξιοῦμαι, præs. ind. ab ἀξιόω.

Ἀξινάριον, & ἀξινίδιον, ου, τὸ, parva dolabra, dolabella, asciola, &c. diminut. ab ἀξινή.

ἈΞΙ'ΝΗ, ης, ἡ, ASCIA, dolabra: Ang. an Ax. qu. ab ἄγω· vel a Chald. חצינא hatsina, securis.

Ἀξιομάντεια, vel ἀξιομαντεία, ἡ, divinatio per secures; Plin. l. 6. c. 19. ex ἀξινὴ, & μαντεία; vide.

Ἀξιοβίωτον, ου, τὸ, dignum vita; ex ἄξιος, & βίωτον; V.

Ἀξιόζηλος, & ἀξιοζήλωτος, ου, ὁ, dignus quem æmulemur, dignus æmulatione; optabilis, æmulandus, &c. unde ἀξιοζήλως, adv. laudabiliter: ex ἄξιος, & ζῆλος; V.

Ἀξιοθέητος, Ion. pro ἀξιοθέατος, spectatu dignus: ab ἄξιος, & θεάομαι.

Ἀξιόκτητος, dignus qui quæratur & possideatur, digno, vel justo pretio quæsitus, vel quærendus, &c. unde neut. ἀξιόκτητον, dignum quod quæratur & possideatur, &c. ex ἄξιος & κτάομαι; vide.

Ἀξιόλεκτος, dictu dignus, laudabilis, &c. ἀξιόλογος; q. d. mentione dignus, memorabilis, laudabilis: item, non aspernandus, magni pretii, &c. unde adv. ἀξιολόγως, egregiè, præstanter; ita ut mentione sit dignum, &c. ex ἄξιος, & λέγω, ac λόγος, &c. V.

Ἀξιομακάριστος, dignus quem beatum omnes prædicant; Xen. in Apol. Socr. Vide μακάριστος.

Ἀξιόμαχος, ου, ὁ, ἡ, qui alicui resistere potest pugnando: ab ἄξιος, & μάχομαι.

Ἀξιόνικος, ου, ὁ, ἡ, victoriâ dignus: ab ἄξιος, & νίκη.

Ἀξιόπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, fide dignus, gravis, verisimilis, certus, haud impar fidei, &c. inde, ἀξιοπιστία, ας, ἡ, verisimilitudo, authoritas fide digna, πίστωσις, &c. item adv. fideliter; ita ut fide sit dignum, &c. vide πιστός.

Ἀξιόποινος, ου, ὁ, qui meritas pœnas accipit; V. ποινή.

Ἀξιοπρέπεια, dignitas, & ἀξιοπρεπὴς, dignus, decorus, laude dignus; vide Th. πρέπω, &c.

Ἀξιόρατος, ὁ, ἡ, qui visu vel videri dignus, &c. ex ἄξιος, & ὁράω, ῶ; V.

ἌΞΙΟΣ, ου, ὁ, dignus, cum gen. Hinc ἀξίως, dignè, adverb. ἀξία, ας, ἡ, dignitas, meritum: ἀξιότης, τητος, ἡ, idem, ἀξιόω, ῶ, dignum censeo, puto: ἀξίωμα, ατος, τὸ, dignitas, auctoritas; item enunciatum: ἀξιωματικὸς, ου, ὁ, ἡ, auctoritate præditus, augustus: ἀξίωσις, εως, ἡ, auctoritas, dignitas, amplitudo: ἀνάξιος, ου, ὁ, ἡ, indignus: ἀντάξιος, ου, ὁ, ἡ, æqualis pretii.

Ἀξιόσκεπτος, dignus consideratione seu animadversione, considerandus, &c. V. Th. σκέπτω.

Ἀξιοσπούδαστος, dignus studiis, dignus quem studiose sectemur, &c. ex ἄξιος, & σπουδάζω; V.

Ἀξιοτέκμαρτος, ὁ, probatus sufficientibus argumentis, &c. à τεκμαίρω, V. in Th. τέκμαρ.

Ἀξιοςρατήγος, imperio dignus, dignus qui imperet, &c. ex ἄξιος, & ςρατηγός; V.

Ἀξιότης, ητος, ἡ, dignitas, dignatio; ab ἄξιος.

Ἀξιότιμος, honore dignus, pretiosus; à τιμή; V.

Ἀξιόχρεως, Ion. & Att. qui est solvendo, ac proinde fide dignus: ab ἄξιος, & χρέως.

Ἀξιόω, ῶ, dignor, cum gen. æquum censeo, imp. ἠξίοον, ουν, fut. ώσω, pr. ἠξίωκα, a. 1. ἠξίωσα, a. 1. sub. ἀξιώσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. ἀξιῶσαι, pass. præs.

Ἀξιόομαι, οῦμαι, dignus censeor, 3. plur. præs. imp. ἀξιώσθωσαν, digni censentur. p. ἠξίωμαι, a. 1. ἠξιώθην, f. 1. ἀξιωθήσομαι. Th. ἄξιος.

Ἀξίως, merito; prout dignum est; ut decet, &c. ab ἄξιος.

Ἀξιώσαια, ας, ε, dignatus fuerim, a. 1. opt. Æol verbi ἀξιόω.

Ἄξομαι, abducam, f. 1. verbi ἄγω.

Ἀξόανος, sculptili simulachro carens: ex α priv. & ξόανον, τὸ; politum, sculptum, sculptile, &c. à Th. ξέω, polio, &c. V.

Ἆξον, a. 1. imp. act. duc, vel frange: ab ἄγω, vel ἄγνυμι, f. ἄξω.

Ἄξονα, acc. sing. ἄξονι, dat. ab ἄξων.

Ἀξόνιος, ε, ὁ κὴ ἡ, ad axim pertinens; ut ἀξονίοις δεσμοῖς, vinculis axis alligatis, in Epigr. ab ἄξων, axis rotæ, &c. V.

Ἄξεςος, idem quod ἄξεςος, impolitus; ex α priv. & ξέω. V.

Ἀξυγκέραςος, idem quod ἀσυγκέραςος, qui conflatus, seu coactus non est; seu qui conflari & cogi non potest, &c. ex α priv. & συγκεράω. V.

Ἀξυλία, lignorum inopia; item, ἀξύλιςος, & ἀξύλευτος, idem quod ἄξυλος, unde vel ex quo nemo ligna petiit, &c. ejusd. Th. & comp. cum seq.

Ἄξυλος, ε, ὁ, ἡ, ligno carens, vel plenus ligno: ab α, vel priv. vel epitat. & ξύλον.

Ἀξύμμετρον, pro ἀσύμμετρον, immensum, immodicum; ex α priv. & σύμμετρος, vide.

Ἀξύμφορος, pro ἀσύμφορος, incommodus; ex α priv. & σύμφορος. V.

Ἀξύνετος, pro ἀσύνετος, ε, ὁ κὴ ἡ, intelligentia carens, stultus, insipiens, &c. ex α priv. & συνετός. V.

Ἀξύντακτος, pro ἀσύντακτος, inordinatus; ex α priv. & συντάσσω, vel ---ττω. V.

Ἄξυρος, seu ἀξυρής, retusus, hebes; ex α priv & ξυρός. V.

Ἄξω, pro ἄγω, formatum è futuro; ut οἴσω, pro φέρω, &c.

Ἄξω, Dor. ἀξῶ, f. 1. act. ducam, vel frangam: ab ἄγω, vel ἄγνυμι.

ἌΞΩΝ, ονος, ὁ, axis, asser: qu. ab ἄγω, quia circa axem rota agitur.

----αο, Æol. & Bœot. in gen. sing. 1. decl. simpl. pro ε ut ut Αἰνείαο pro Αἰνείε. Est & Ion. & Poët. pro ω in 2. pers. sing. a. 1. med. ut pro ἐτύψω, ἐτύψαο.

Ἀοιδᾶν, Dor. pro ἀοιδῶν, gen. pl. ab ἀοιδός, vel ἀοιδή.

Ἄοδμος, odore carens, inodorus; idem quod ἄνοδμος; ex α priv. & ὀδμή, odor; V.

Ἄοζος, idem quod, ἄνοζος, qui ramosus non est, in nullos dispersus ramos, vel enodis, non nodosus, &c. Item, ramosus, πολύοζος, &c. ex α priv. vel intens. & ὄζος. V.

Ἀοιδή, ῆς, & Dor. ἀοιδά, ᾶς ἡ, cantus, dat. pl. Ion. ἀοιδῆσι pro ἀοιδαῖς. A præt. m. ἤοιδα verbi ἀείδω.

Ἀοιδιάω, ῶ, cano, canto; idem quod Th. ἀείδω; id. vide.

Ἀοίδιμος, ε, ὁ κὴ ἡ, celebris, decantatus.

Ἀοιδός, ε, ὁ, cantor, Poëta. Th. ἀείδω.

Ἀοιδοσύνη, ἡ, cantio, cantilena; idem quod ἀοιδή, & Th. idem.

Ἀοιδοτάτη, ης, ἡ, canendi peritissima, cantu suavissima, superl. ab ἀοιδός.

Ἀοιδοθέτης, Poëta, qui componit cantilenas, &c. ex ἀοιδή, & θετός; V.

Ἀοιδόπολος, idem, Poëta, qui versatur circa carmina, &c. ex ἀοιδή, & πολέω, versor, &c. V.

Ἀοίκητος, ε, ὁ, ἡ, inhabitatus. Ἄοικος, ε, ὁ, ἡ, domo carens. Ex α, & οἶκος.

Ἄοιμος, invius, vagus, &c. ex α priv. & οἴμη; V.

Ἄοινος, vino carens, abstemius, &c. ex α priv. & οἶνος; V.

Ἄοκνος, ε, ὁ, ἡ, impiger, item intrepidus: ex α & ὄκνος.

Ἀοκνότατα, impigerrime, & sic, ἀόκνως, impigre, &c. utrumque, adv. ab ἄοκνος.

Ἀολλέες, εῖς, οἱ, αἱ, conferti, nom. pl. ab ἀολλής acc. pl. ἀολλέας, εῖς. dat. ἀολλέσι.

Ἀολλήδην, confertim simul, adv. Poët. ab

ἈΟΛΛΗ'Σ, έος, ὁ, ἡ, confertus, congregatus. Hinc ἀολλίζω, & ἀολλέω, congrego.

——ἀοντι, ᾶντι, terminatio Dor. 3. pers. plur. præs. ind. 2. contract. pro ᾶσι, vel ῶσι ut βοάοντι, pro βοάεσι, βοῶσι.

Ἀοξέω, pro ἀοζέω, ministro; Hesych. & Suid. Item, ἄοζοι, pro ἄοζοι, à Suida exponitur, πολύοζοι, ramosi, nodosi; item, qui nulla ligna comburunt; i. e. coqui, μάγειροι, vel servi, famuli; ὑπηρέται κὴ θεράποντες; item, assectæ, & assectatores ἀκόλεθοι, &c. à Th. ὄζος; V.

Ἄοπος, qui vocem nullam edit, mutus; (& ab Hesych. exponitur etiam ἀόρατος, invisibilis; ab ὄπτομαι) ex α priv. & ὄψ, ὀπός, ἡ; vox: item, oculus, sed tunc est masc. gen. vide.

Ἄοπτος, ε, ὁ κὴ ἡ, idem quod ἀνόπτος, non visibilis: ex α priv. & ὄπτομαι.

Ἄορ, & ἄορ, ρος, τὸ, ensis: qu. ab ἀείρω, quia suspenditur.

Ἀόρατος, ε, ὁ, ἡ, invisibilis: ἀοράτως, invisibiliter, adv. ἀορασία, ας, ἡ, cæcitas. Ex α & ὁράω.

Ἀοργησία, ας, ἡ, q. d. inirascentia, non irasci, lenitudo: Item, ἀόργητος, & ἄοργος; qui non irascitur, aut irasci solet, &c. Unde, in neut. gen. τὸ ἀόργητον; idem quod ἀοργησία, Luc. in Hermog. τὸ ἀόργητον, ἀνδρὸς ὄξι σεῖς, &c. item, adv. ἀοργήτως, sine ira; ita ut non irascaris, lente, vel leniter, &c. omnia ex α priv. & ὀργή, ῆς, ἡ, ira.

Ἀόριςος, ε, ὁ κὴ ἡ, infinitus, interminatus. ἀορίςως, infinite, interminate: ἀοριςία, ας, ἡ, infinitas: ἀοριςικός, ε, ὁ κὴ ἡ, ndefinitivus: ἀοριςέομαι, ῦμαι, ndefinitus sum: ἀοριςαίνω, hæsito. Omnia ab α & ὅρος.

Ἄορνος, ε, ὁ, ἡ, avibus carens. Item nomen fluvii, AVERNUS. Th. ὄρνις.

ἈΟΡΤΗ', ῆς, ἡ, arteria magna, item arca.

ἈΟΡΤΗ'Ρ, ῆρος, ὁ, lorum (seu funis) quo ensis, clypeus, aut pera appenditur: dat. pl. ἀορτήρεσσι, Poet. qu. ab ἀείρω, vel quasi ἀορ τηρῶν, ab ἄορ, & τηρέω.

Ἀορτέαθαι, unde ἀορτηθείς, in Epigr. appensus loro, affixus, pendens, &c. à præced. Th. ἀορτήρ.

Ἄορτο, sublatus erat, 3. sing. plus. perf. pass. ab ἄορμαι, pro ἤορμαι, perf. pass. verbi ἀείρω. Quidam tamen ex ἦρτο factum volunt, η in α converso, & inserto ω, plusq. perf. pass. ἄρτω, ἄωρτο.

Ἀορτρον, appellatur ab Hippocrate, pars pulmonis utrinque suspensa, & separata; quam & ἀορτεῖν, dictam fuisse discimus ex Diosc. ab eod. Th.

Ἄοσμος, ε, ὁ κὴ ἡ, odoris omnis expers: idem quod ἄνοσμος, nihil olens, incodorus, vel odore gravis, & fœtidus; nam ἄοσμον opponitur τῷ εὔοσμῳ; unde etiam ἀοσμία, ας, ἡ; (pro quo interdum reperitur substantive, ἄοσμος, ε, ὁ,) odoris carentia, odor nullus, vel malus odor, fætor, &c. ex α priv. & ὀσμή; vide.

Ἀοσσέω, ῶ, auxilior, opem fero, adjuvo. Hinc ἀοσσητήρ, ὁ, adjutor: ἀνδὶ ὄοσης βοηθῶν, qui non vocatus alteri opitulatur. Ab ὄσσα.

Ἄουτος, ε, ὁ, ἡ, illæsus: ex α, & ὐτάω.

Ἀοχλησία, ας, ἡ, vacuitas à turbis: ἀόχλητος, ε, ὁ κὴ ἡ, qui molestiâ vcaat. Ab α, & ὄχλος.

Ἄοψ, οπος, ὁ κὴ ἡ, visûs expers, cœcus: ab α, & ὄπτομαι.

Ἀπ', pro ἀπό, ab

Ἀπαγγεῖλαι, renuntiâsse, a. 1. inf. act. ἀπάγγειλον, ἀτω, renuntiato, & in 2. plur. ἀπαγγείλατε, renuntiate, imp. ἀπαγγείλας, αντος, ὁ, renuntians, part. Ab ἀπαγγέλλω.

Ἀπαγγελία, ας, ἡ, narratio: ab

Ἀπαγγέλλω, renuntio, f. ἀπαγγελῶ, p. ἀπήγγελκα, a. 1. ἀπήγγειλα, a. 1 imp. ἀπάγγειλον, inf. ἀπαγγεῖλαι, præs. part. act. ἀπαγγέλλων, οντος, ὁ, pass. ἀπαγγελλόμενος. Ex ἀπό, & ἀγγέλλω.

Ἀπαγγελτέον, pro--vel renunciandum est; item, ἀπαγγελτήρ, index, renuntius; & ἀπαγγελτικός, re--vel enuntiativus; unde in neut. gen. τὸ ἀπαγγελτικόν, enunciatio, &c. à præced.

Ἄπαγε, Apage, apagesis; aufer, absit, ne feceris, &c. adverbium est reprobantis, & abominantis, &c. (à verbo ἀπάγω; V.) ut ἄπαγ' εἰς μακαρίαν; proverbium apud Aristoph. i. e. εἰς ὄλεθρον; nam mortui μακαρῖται, dicuntur κτ' εὐφημισμόν; ne verba innominata sint, &c

Ἀπαγείρω, excito; ex ἀπό & ἀγείρω.

Ἀπαγής, ὁ, ἡ, impenetrabilis: ex ἀπό pro α, priv. & ἄγω vel, ut alii volunt, ex α intensivo, & ἔπαγεν, a. 2. verbi πήγνυμι.

Ἀπαγινέειν, Ion. pro ἀπάγειν, auferre, abducere. Th. ἄγω.

Ἀπαγκωνίζομαι, cubitos intendo; Hesych. ex ἀπό, & ἀγκωνίζομαι, sinuo me, vel sinuor, per sinus quosdam quasi flexus, me verto; de fluvio, dictum, &c. ab ἀγκών, cubitus, seu cubitum, &c.

Ἀπαγλαΐζω, deturpo, dehonesto, &c. ex ἀπὸ & ἀγλαΐζω, illustro, à Th. ἄγλαος, splendidus, &c.

Ἀπαγξαίμην, ης, η, me strangularem, a. 1. opt. m. verbi ἀπάγχω.

Ἀπαγομένην, την, abductam, acc. sing. praes. part. pass. f. g. ab ἀπάγω.

Ἀπαγόρευμα, apud Plutarch. opponitur τῷ προστάγματι, vetitum & interdictum magistratus, edictum prohibitorium, &c. Item, ἀπαγόρευσις, prohibitio; & ἀπαγορευτικός, prohibitorius; Plin. omnia a sequente verbo ἀπαγορεύω.

Ἀπαγορεύων, οντος, ὁ, prohibens, praes. part. ab.

Ἀπαγορεύω, prohibeo, interdico, recuso, nego: ex ἀπὸ, & ἀγορεύω.

Ἀπαγρεύω, spolio; unde ἀπαγρευθεὶς, Hesych. exp. ἀφαιρεθεὶς, &c. ex ἀπὸ & ἀγρεύω, venor, capio, &c. V.

Ἀπαγριόω, ῶ agreste reddo, effero, exaspero: ex ἀπὸ & ἀγρός. Indè Ἀπαγρίωσις, εως, ἡ, efferatio, exasperatio.

Ἀπαγροικίζω, ad mores rusticos redigo, &c. à praeced. ἀπαγριόω.

Ἄπαγρος, infelix & infortunatus venator, ἀτυχὴς περὶ τὰς ἄγρας; infelix circa venationes, &c. ex ἀπὸ & ἄγρα, captura, venatio, &c.

Ἀπαγχονίζω, idem quod sequens ἀπάγχω.

Ἀπάγχω, strangulo, suffoco, f. ἀπάγξω, p. ἀπῆγχα, praes. pass. ἀπάγχομαι, strangulor, f. 1. m. ἀπάγξομαι, a. 1. ἀπηγξάμην, ω, ατο. Ex ἀπὸ, & ἄγχω.

Ἀπάγω, abduco, f. άξω, p. ἀπῆχα, a. 2. ἀπῆγον, Att. ἀπήγαγον, imp. ἀπάγαγε, part. ἀπαγαγὼν, όντος, ὁ, perf. pass. ἀπῆγμαι, ξαι, κται, a. 1. ἀπήχθην, inf. ἀπαχθῆναι. Th. ἄγω.

Ἀπαγωγὴ, abductio; & peculiariter abductio seu conjectio in carcerem; apud Polyb. & Esaiam, cap. 4. item, reductio; & tributi pensio, &c. Item, ἀπαγωγὴ, vocatur etiam syllogismus apud Aristotelem, in quo de minoris certitudine propositionis dubitatur; quae tamen aeque aut magis credibilis est ipsa conclusione; 1. Anal. lib. 2. c. 18. Itemque dicitur εἰς ἀδύνατον ἀπαγωγὴ, reductio ad impossibile; quam Chrysostom. 1. ad Cor. 15. εἰς ἄτοπον ἀπαγωγὴν, vocat, &c. Item, ἀπαγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, abductor, expulsor; expellendi vim habens; cui opponitur ἐπαγωγὸς, &c. utrumque à praecedente verbo, ἀπάγω.

Ἀπαδεῖν, Ion. & Poët. displicere: ex α, & ἅδω, seu ἁνδάνω, placeo.

Ἄπαδις, ιος, ἡ, cogitatio: in acc. pl. ἀπάδιας, & per crasin. ἀπάδις. Dicta qu. ἄποδις, ab ἀπὸ pro ἄπωθεν, καὶ πόρρωθεν ἰδεῖν, quòd mens & cogitatio res eminùs, & antè quam acciderint, videat, & praevideat.

Ἀπᾴδω, in cantu discrepo, dissono, sum absonus, & Metaph. discrepo, dissentio, &c. ex ἀπὸ & ἀείδω; V.

Ἀπαθανατίζω, reddo immortalem; item, macto, &c. ex ἀπὸ & ἀθανατίζω, idem, vide.

Ἀπαειρόμενος, ου, ὁ, discedens, praes. part. ex ἀπὸ & ἀείρω.

Ἀπαθὴς, έος, ὁ, ἡ, impatiens, qui non est passus: ex α, & ἔπαθον, a 2. verbi πάσχω.

Ἀπάθεια, ας, ἡ, immobilitas, circa passiones aequanimitas, affectuum vacuitas, indolentia, stupor, &c. Item, ἀπάθητος, ὁ καὶ ἡ; q. d. impatibilis, patiendi necessitati minime obnoxius, & ἀπαθῶς, quietè, aequanimiter; sedato animo, &c. omnia à praecedente ἀπαθὴς, non obnoxius affectionibus animi; carens passionum & affectuum animi perturbatione; rigidus, illaesus, &c.

Ἀπαὶ, praepos. Poët. pro ἀπὸ ab

Ἀπαιδαγώγητος, qui regi nequit; indocilis, intractabilis, &c. ex α priv. & παιδαγωγέω; V.

Ἀπαιδευσία, ας, ἡ, inscitia, imperitia: ex α, & παιδεύω. Th. παῖς.

Ἀπαίδευτος, ου, ὁ, ἡ, ineruditus, illiteratus. Ex α, & παιδεύω. Th. παῖς.

Ἀπαιδία, ας, ἡ; orbitas liberorum: ab ἄπαις; V.

Ἀπαιδοιόω, ῶ; q. d. pudenda mutilo; praeputium seco, circumcido; Poll. lib. 2. ex ἀπὸ, & αἰδοῖον, inguen, in plur. αἰδοῖα, pudenda, &c. V.

Ἀπαιδοτρίβητος, ου, ὁ καὶ ἡ, sub magistro non exercitatus, item inexercitatus: ab ἀπὸ, παῖς, & τρίβω.

Ἀπαιθαλόω, terrefacio: ex ἀπὸ, & αἰθαλόω, comburo; vide in Th. αἴθω.

Ἀπαιθριάζω, sub dio ago, sereno, serenum reddo &c. ex ἀπὸ, & αἴθριος, serenus; vide in Th. αἰθρία, à quo etiam αἰθριάζω, illustro, serenum reddo, &c.

Ἀπαίνυμαι, aufero; ἀφαιρέομαι; ex ἀπὸ, & αἴνυμαι, capio. &c. V.

Ἀπαιρεθέω, privarer, Ion. pro ἀφαιρεθῶ, a. 1. sub. pass. ab ἀφαιρέομαι.

Ἀπαιρεῖσθαι, Ion. pro ἀφαιρεῖσθαι, privari, spoliari: ex ἀπὸ, & αἱρέω.

Ἀπαιρερημένοι, οἱ, fraudati, Ion. redupl. atque Att. pro ἀφῃρημένοι, p. part. pass. ab ἀφαιρέω.

Ἀπαίρω, tollo, discedo: f. ἀρῶ. p. ἀπῆρκα, a. 1. ἀπῆρα, imp. ἀπᾶρον, άτω, inf. ἀπᾶραι, p. pass. ἀπῆρμαι, a. 1. ἀπήρθην, sub. ἀπαρθῶ, ῇς, ῇ. Ex ἀπὸ, & αἴρω.

Ἄπαις, ὁ, liberis carens: ex α, & παῖς.

Ἀπαίσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, infaustus, inauspicatus, mali augurii: ab ἀπὸ, & αἴσιος.

Ἀπαΐσσω. f. ξω, prosilio, cum impetu abeo, a. 1. part. ἀπαΐξας. Th. ἀΐσσω.

Ἀπαιτεῖ, repetit, 3. sing. praes. ind. ἀπαίτει, repetito, 2. sing. imp. act. praes. ἀπαιτήσωσιν, 3. pl. a. 1. sub. ab

Ἀπαιτέω, ῶ, repeto: ab ἀπὸ, & αἰτέω.

Ἀπαιτίζω, f. ίσω idem.

Ἀπαίτησις, εως, ἡ, exactio, repetitio; ἀπαιτητέον, repetendum, efflagitandum: Item, ἀπαιτητικὸς, οῦ; repetens, & agens repetitorem; & ἐπαιτητοὶ χάριτες, debitae gratiae, &c. omnia à praecedente verbo ἀπαιτέω.

Ἀπαιωρέω, & ἀπαιωρέομαι, οῦμαι; immineo, impendo, attollo, dependeo, &c. ex τοῦ αἴρω, per pleonasmum τοῦ ω, vel ex ἀπὸ & αἰωρέω; V.

Ἀπακοντίζω, jaculor; idem quod ἀκοντίζω; V.

Ἀπακριβόω, elaboro; diligenter aliquid facio, studiosè exquiro; item exactè respondeo; i. e. statutis horis evenio, &c. ex ἀπὸ, & ἀκριβόω; V.

Ἀπακτέον, retrahendum est vel abducendum; item, ἄπακτος, ablatus, utrumque ab ἀπάγω. V.

Ἁπαλὰ, τὰ, mollia; h. e. juvenilia: ἁπαλὰς, τὰς, teneras, acc. pl. f. g. ab ἁπαλός.

Ἀπάλαιστος, ου, ὁ, ἡ, qui luctâ est invictus, insuperabilis, Poët. pro ἀκαταπάλαιστος. Th. παλαιστή.

Ἀπάλαιστρος, ου, ὁ καὶ ἡ, palestrae imperitus: ab α, & παλαίστρα. Th. πάλη.

Ἀπαλαλκέμεν, arcere, repellere, Dor. pro ἀπαλαλκεῖν, praes. inf. Ἀπαλάλκοι, arceat, 3. sing. praes. opt. act. verbi.

Ἀπαλάλκω, arceo, repello. Th. ἀλκή.

Ἀπάλαμνος, pro ἀπάλαμος, ου, ὁ ἡ, consilii inops, industriâ carens, difficilis. Ex α, & παλάμη.

Ἀπάλαμος βίος, vita miserrima, cui nullus παλάμην, i. e. artem (seu auxilium) reperire potest, ut eam liberet. Sic ἀπάλαμον κακὸν, malum unde quis eluctari nequit. Th. παλάμη.

Ἀπαλάομαι, ῶμαι, deerro, vagor: ab ἀπὸ, & ἀλάομαι.

Ἀπαλγέω, ῶ, dedoleo, occalesco: fut. ήσω, p. ἀπήλγηκα. Ex ἀπὸ, & ἀλγέω.

Ἀπάλειψον, dele, a. 1. imperat. act. ab

Ἀπαλείφω, f. ψω, p. φα, deungo; item deleo. Indè ἀπαλειφὴ, ῆς, ἡ, litura, deletio. Th. ἀλείφω.

Ἀπαλεξίκακον, ου, τὸ, immedicabile, à quo malum depelli nequit: ab ἀπὸ, ἀλέξω, & κακός.

Ἀπαλέξω, propulso, repello; item, auxilior, &c. ἀπαλέξομαι, idem: ex ἀπὸ, & ἀλέξω, idem.

Ἀπαλεύομαι, devito, evito, effugio, &c. ex ἀπὸ, & ἀλέω, vito; V.

Ἀπαλέω, negligo; per Syncopen, pro ἀπαμελέω; ex ἀπὸ, & μέλει; V.

Ἀπαληθεύω, f. σω, p. κα, vera praedico: ab ἀπὸ, & ἀληθεύω; Th. ἀληθής.

Ἀπαληλιμμένος, η, ον, obliteratus, part. praet. pass. ab ἀπαλείφομαι.

Ἀπαλήσεται, vagabitur, f. 1. m. ex ἀπὸ, & ἄλημι, vel ἀλάομαι.

Ἀπαλθέομαι, οῦμαι, curo: vide in ἄλθω, ἀλθέω, & ἀλθαίνω.

Ἁπαλίας, ου, ὁ, hoedus tenellus seu delicatus. Th. ἁπαλός.

Ἀπάλιον θῦμα; Hesych. δελφάκιον, porcellus; porcus delicatus, tenerae hoedus aetatis, & mollis; ea enim est victima tenerrima & delicatissima, &c. ab eodem. Th.

Ἀπαλλαγῆναι, libertatem consequi; ab ἀπαλλάττομαι, &c. ἀπαλλακτικὸς, οῦ; liberandi vim habens, salutaris &c. Item ἀπαλλάξ, vicissim, ἀπαλλαξείω, liberare cupio; volo discedere, defungi cupio; ἀπαλλαξείω, adjuvando removeo, &c. omnia ab eod. ἀπαλλάττω; ex ἀπὸ, & ἀλλάσσω.

Ἀπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, dimissio: &

Ἀπάλλαξις, ιος, ἡ; discedendi facultas: ab

Ἀπαλλάσσω, vel Att. —ττω, dimitto, abire jubeo, libero: f. άξω, p. ἀπήλλαχα, a. 1. ἀπήλλαξα, 3 sing. a. 1. sub. ἀπαλλάξῃ, praet. pass. ἀπήλλαγμαι, inf. ἀπηλλάχθαι. Ex ἀπὸ, & ἀλλάσσω.

Ἀπάλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, alius post alium; Aristot. de An. l. 9. ex ἀπὸ, & ἄλλος.

Ἀπαλλοτριόω, ῶ, abalieno, ἀπαλλοτριοῖ, 3. sing. præs. opt. fut. ώσω, p. ἀπηλλοτρίωκα, p. pass. ἀπηλλοτρίωμαι, part. ἀπηλλοτριωμένος, abalienatus. Ex ἀπὸ, & ἀλλοτριόω. Th. ἄλλος.

Ἀπαλοιάω, ῶ, contero, confringo; item, idem quod simplex. Th. ἀλοάω, ῶ, fero, trituro, &c. item ἀπολοιάω, idem: ex ἀπὸ, & ἀλοάω; pro quo interdum etiam est ἀλοιάω, per pleonasmum literæ, ι; tundo, percutio, &c.

Ἀπαλοιφὴ, ῆς, ἡ, litura: ab ἀπαλείφω; vide.

Ἀπαλοῖο, τῦ, teneri, mollis, gen. Ion. pro ἀπαλοῦ. ab

ἉΠΑΛΟ'Σ, ἡ, όν, tener, mollis, delicatus: qu. ἀφαλὸς, ab ἁφὴ, q. d. tactui cedens. Inde ἁπαλότης, τητος, ἡ, teneritudo, mollities: ἁπαλῶς, molliter. Th. ἅπτομαι.

Ἁπαλοτρεφὴς, έος, ὁ, ἡ, delicatè nutritus, saginatus. Th. τρέφω.

Ἁπαλόσαρκος, ου, ὁ ἡ ἡ, carne mollis: ex ἁπαλὸς, & σάρξ.

Ἁπαλόχροος, gen. ab ἁπαλόχρους, οος, ὁ, ἡ, qui tenellum seu molle corpus habet. Ex ἁπαλὸς, & χρῶς. Th. χρόα.

Ἁπαλόψυχος, qui est animo molli, effœminatus, pusillanimis, &c. ex ἁπαλὸς, ῦ, ὁ, & ψυχή; V.

Ἁπαλύνω, tenerum reddo, mollio, emollio: item delicatè attingo: f. νῶ. Th. ἁπαλός.

Ἀπαμαλδύνω, idem quod ἀμαλδάπτω; perdo, corrumpo; propriè, veluti tenerum quiddam & molle: item, deleo, oblitero; item, demolior, everto, solo æquo, &c. ex ἀπὸ, & ἀμαλδύνω, idem quod ἀμαλδάπτω, à Th. ἀμαλὸς, quod vide.

Ἀπαμβλύνω, idem quod ἀμβλύνω, hebeto, obtundo. Th. ἀμβλύς.

Ἀπαμβροτω, aberro, deerro: ex ἀπὸ & ἀμβρότω, idem, aberro, &c quod est, (assumpto μ.) pro ἀβροτέω, ῶ, noctu occurro; à Th. ἀβρότη, nox; Vide.

Ἀπαμείβετο, respondebat, 3. imp. ἀπαμειβόμενος, præs. part. ab

Ἀπαμείβομαι, respondeo: ex ἀπὸ, & ἀμείβω.

Ἀπαμείρω, separo, privo, aufero; παρὰ τὸ μείρω, τὸ μερίζω; ex ἀπὸ, & ἀμείρω, privo.

Ἀπαμελέω, negligo; unde ἀπημελημένος; pro derelicto habitus; pro neglecto relictus, &c. ex ἀπὸ & ἀμελέω; vide.

Ἀπαμέργω, decerpo: ex ἀπὸ, & ἀμέργω, exugo, &c. V.

Ἀπαμέρδω, privo: ex ἀπὸ & ἀμέρδω, idem; V.

Ἀπαμμένος, pendens, suspensus, Ion. pro ἀφημμένος, sublatâ aspiratione & augmento: ab ἀφάπτομαι. Th. ἅπτομαι.

Ἀπαμυνω, propello, arceo: f. υνῶ. Ex ἀπὸ, & ἀμύνω.

Ἀπαμφιάζω, ἀπαμφιέννυμι, & ἀπαμφίσκω, idem quod ἀφαμφιέω, vestimenta detraho, exuo, nudo, spolio, &c. ex ἀπὸ, & ἀμφιάζω, vel ἀμφιέννυμι, &c. quæ vide.

Ἅπαν, τὸ, omne, n. g. adj. ἅπας, ab ἅμα, & πᾶς.

Ἀπαναβαίνω, idem quod ἐπαναβαίνω, id. vide.

Ἀπαναίνεται, respuit, 3. sing. præs. ind. ex

Ἀπαναίνομαι, renuo, respuo, recuso, rejicio, cum acc. Ab ἀπὸ, & ἀναίνομαι.

Ἀπαναισχύνομαι, impudenter attento; sic etiam, ἀπαναισχυντέω, ῶ, impudenter me gero; impudentia utor, &c. ex ἀπὸ & ἀναισχυντέω, idem quod ex ἀναίσχυντος. V.

Ἀπαναλίσκω, absumo, detero, erogo, &c. ex ἀπὸ & ἀναλίσκω. V.

Ἀπανάνατο, respuit, Poët. & Dor. pro ἀπηνήνατο, 3. sing. a. 1. m. ab ἀπαναίνομαι.

Ἀπανάστασις, migratio, transmigratio, &c. ἀποικία, μετάστασις, &c. verbale, ab ἀπανίσταμαι, discedo, commigro; vide.

Ἀπανδρόω, virilitatem, seu viriles annos assumo: ex ἀπὸ & ἀνδρόω, virilem reddo; virile robur ministro, &c. Vide.

Ἀπάνευθε, seorsùm, adv. ab ἄνευθε. Th. ἄνευ.

Ἀπανήνασθαι, recusare, a. 1. inf. m. & a. 1. ind. m. ἀπηνηνάμην, recusavi, renui. Ab ἀπαναίνομαι.

Ἀπανθέω, μ. ήσω, π. ηκα. defloreo, emarcesco, flore exuor; unde, ἀπάνθησις, εως, ἡ, deflorescendi actio, q. defloratio; florum marcor & fluxus, &c. Item, ἀπανθίζω, idem decerpo, defloro, &c. unde ἀπανθισμὸς, ῦ, ὁ, linea exilis, & visum fugiens, à pictoribus ita dicitur, Galeno teste; ut lineamenta illa Apellis & Protag. apud Plin. lib. 35. ex ἀπὸ, & ἀνθέω, vel ἀνθίζω. V.

Ἀπανθρακίζω, carbones accendo, torreo, asso, &c. vel, τὸς ἄνθρακας; i. e. piscis genus comedo; quod nim. illud piscium genus assum comeditur; nam, ἀπανθρακὶς, ίδος, ἡ, est piscis cui convenit assatio; item, placentæ seu lagani genus; παρὰ τῦ ἐπ' ἀνθράκων γίνεσθαι, &c. sicut etiam ἀπανθράκισμα, τὸ; est in genere, quidvis tostum in prunis, &c. Item, ἀπανθρακόω, ῶ; in carbones verto seu redigo; exuro, &c. omnia à Th. ἄνθραξ, carbo; unde ἀνθρακὶς, ίδος, ἡ, pruna, ignis ex carbonibus, &c.

Ἀπάνθρωπος, inhumanus, hominum expers; desertus ab, seu vacuus, hominibus, &c. unde ἀπανθρωπία, ας, ἡ, inhumanitas & ἀπανθρώπως, inhumaniter, &c. ex ἀπὸ, & ἄνθρωπος.

Ἀπανισταμένης, τῆ, discedentis, gen. sing. part. præs. f. g. ab ἀπανίσταμαι, quod ex ἀπὸ, ἀνὰ, & ἵστημι.

Ἅπαντα, τὸ, omnem, acc. sing. ab ἅπας, gen. ἅπαντος, quod ex ἅμα, & πᾶς.

Ἀπανταχῆ, & ἀπανταχόθι, ubique passim, &c. item, ἀπανταχόθεν, & ἀπανταχόσε; undique, undiquaque, quaquaversùm, &c. omnia itidem ab ἅπας.

Ἀπαντᾶν, occurrere, præs. inf. & ἀπαντῶντας, τὸς, occurrentes, accus. pl. part. præs. ab

Ἀπαντάω, ῶ, occurro: ab ἀπὸ, & ἀντάω. Th. ἀντὶ.

Ἀπάντη, ubique, adv. Th. πᾶς.

Ἀπάντημα, ατος, τὸ; idem quod sequens, ἀπάντησις, occursus, casus, eventus, &c. item, ἀπαντητέον, occurrendum est, &c. ab ἀπαντάω.

Ἀπάντησις, εως, ἡ, occursus: ab ἀπαντάω.

Ἀπαντίκα, ex adverso; idem quod sequens ἀπαντίον ex ἀπὸ & ἀντί.

Ἀπαντίον, Ion. è regione. Th. ἀντί.

Ἀπαντέλλω, produco, emitto; idem quod ἀντέλλω, (cum ἀπὸ præf.) pro ἀνατέλλω, oriri facio, &c. V.

Ἀπαντικρὺ, contrà, è regione; idem quod ἀντικρύ; V.

Ἀπαντλέω, exhaurio, &c. unde ἀπάντλησις, εως, ἡ, exhaustio, evacuatio, &c. ex ἀπὸ, & ἀντλέω; V.

Ἀπάντομαι, resisto, ab ἀπαντέω; V.

ἍΠΑΞ, adv. semel.

Ἁπαξάπας, αντος, ὁ, universus, cunctus; omnis semel: ex ἅπαξ, & ἅπας.

Ἁπαξαπλῶς, universaliter: ex ἅπαξ & ἁπλῶς. Th. ἁπλόος.

Ἄπαξιος, ου, ὁ, præter morem; & subinde pro ἄξιος, dignus.

Ἀπαξία, ας, ἡ, indignitas; item ἀπαξιόω, dedignor, indignum reputo, despicio, turpe duco, &c. unde ἀπαξίωσις, dedignatio, contemptio, despicientia, &c. omnia à præced. ἀπάξιος, indignus, &c.

Ἀπάορος, ου, ὁ, Poët. pro ἀπήορος, remotus: qu. ab ἀείρω, p. m. ἤορα, &, neglecto augmento, ἄορα.

Ἀπαράβατος, ου, ὁ, ἡ, non transitorius, perpetuus: ex α, & παραβαίνω.

Ἀπαράβλαστος, nullam sobolem proferens; non renascens, nec recrescens, à radice non germinans, &c. ex α priv. & παραβλαστάνω, circumpullo, & renascor; vel ut alii, adnata emitto; unde παραβλαστὴ, ἡ, ramulus, nepos, vel adnatum, ramulus, qui justo germini adnascitur, &c. ex παρὰ & βλαστάνω; V.

Ἀπαράβλητος, incomparabilis, dissimilis, insociabilis, &c. ex α priv. παραβάλλω; V. unde παράβλητος, & παραβλητικὸς, adjectitius, comparabilis, &c.

Ἀπαραγγέλτως, injussu; ἀκέλευστος, Polyb. ex α priv. & παραγγέλλω; V.

Ἀπαράδεκτος, non receptus; qui accipi nequit; aliquando non recipiens, &c. ex α priv. & παραδέχομαι; V.

Ἀπᾶραι, sustulisse, discessisse, a. 1. inf. act. verbi ἀπαίρω.

Ἀπαραιρημένος, spoliatus, privatus, Ion. redupl. pro ἀφῃρημένος, perf. part. pass. verbi ἀπαραιρέομαι, ῦμαι, pro ἀφαιρέομαι.

Ἀπαραίτητος, inexcusabilis, implacabilis, indeprecabilis, inexorabilis, severus; qui nec precibus nec pretio flecti potest, &c. ex α priv. & παραιτέομαι; V. unde παραίτησις, deprecatio, &c.

Ἀπαρακαλύπτως, apertè, adv. ab α, παρὰ, & καλύπτω.

Ἀπαράκλητος, inconsolabilis, non vocatus se offerens; spontaneus, voluntarius, &c. ex α priv. & παρακαλέω; V.

Ἀπαράλλακτος, immutabilis, non differens; per omnia similis, &c. ex α priv. & παραλλάττω; V.

Ἀπαραλόγιστος, η, ον, infallibilis: ex α, & παραλογίζομαι.

Ἀπαράμυθος, & ἀπαραμύθητος, qui verbis flecti vel persuaderi nequit, ferox; nam & de brutis dicitur; item inconsolabilis, &c. ex α priv. & παραμυθέομαι; V.

Ἀπαραπόδιςος, non præpeditus; liber ab impedimentis, non intricatus & implicatus, &c. ex α priv. & παραποδίζω; (idem quod ἐμποδίζω) pedes implico; impedimento & obstaculo sum, &c. ex παρὰ, & ποδίζω; V.

Ἀπαραποίητος, ὁ καὶ ἡ, verus, germanus; non adulteratus, &c. ex α priv. & παραποιέω; V.

Ἀπάρας, αντος, ὁ, tollens, a. 1. part. act. ab ἀπαίρω.

Ἀπαρασάλευτος, inconcussus, immotus, firmus, ex α priv. & παρασαλεύω, concutio; ex παρὰ, & σαλεύω; V.

Ἀπαρασήμαντος, non designatus, non illustratus; item ἀπαρασημείωτος, non insignitus, non adnotatus, & ἀπαράσημος; nullo insigni notus, & conspicuus, &c. ex α priv. & παράσημος, & παρασημαίνω, &c. V.

Ἀπαρασκεύαστος, ὁ, ὁ, ἡ, imparatus: ex α, & 3. pers. sing. præt. ind. verbi παρασκευάζομαι. Th. σκεῦος.

Ἀπαράσκευος, idem quod sequens ἀπαρασκεύαστος, imparatus, &c. item ἀπαρασκεύως, immediate, sine præmeditatione, &c. ab eod. Th.

Ἀπαράσσω, abscindo, amputo; item depello, deturbo &c. ex ἀπὸ & ἀράσσω; V.

Ἀπαράτιλτος, hirsutus, non comptus capillis, non vulsus, &c. ex priv. & παρατίλλω; V.

Ἀπάρατος, execrabilis, execrandus; vel deprecandus; Plut. ex ἀπὸ, & ἀράομαι; V.

Ἀπαράτρεπτος, indeclinatus, vel indeclinabilis, non declinans, nec obliquè faciens, &c. ex α priv. & παρατρέπω; V.

Ἀπαρατρέπτως, rectà, nullo diverticulo, &c. à præced.

Ἀπαραφυλάκτως, incautè: ex α, & παραφυλάσσω. Th. φυλάσσω.

Ἀπαράχυτος, effusione carens; οἶνος ἀπαράχυτος, peculiariter dicitur vinum, cui aqua marina non est affusa, seu admixta; quod etiam dicitur ἀθάλασσος οἶνος; ut ejus contrarium, οἶνος θαλάττιος, ἢ τεθαλασσωμένος, vinum salsum, ut Celsus vocat, &c. ex α priv. & παραχύω, idem quod παραχέω, effundo; ex παρὰ & χύω, idem quod Th. χέω, fundo, &c.

Ἀπαραχώρητος, ὁ, ὁ, pertinax, nulli cedens, &c. ex α priv. & παραχωρέω; V.

ἈΠΑΡΓΙ´Α, ας, ἡ, herbæ nomen.

Ἄπαργμα, ατος, τὸ, primitiæ: ab ἀπὸ, & ἀρχή. V. ἀπαρχή.

Ἀπαργυρίζω, ære muto, vendo, &c. Undè ἀπαργυρισμός, æstimatio rei in pecunia numerata, &c. item ἀπαργυρόω, ῶ, in argentum verto; h. e. argento muto, &c. ex ἀπὸ, & ἄργυρος; V.

Ἀπαρεμπόδιςος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, minimè implicitus; non impeditus, qui impediri non potest, &c. ex α priv. παρὰ, & ἐμποδίζω; V.

Ἀπαρέμφατος, q. d. minime declarativus; cui nulla subest declaratio, indefinitus; ut ἀπαρέμφατος ἔγκλισις, apud Gram. modus infinitivus; quasi, οὐδὲν παρεμφαίνουσα καθ᾽ ἑαυτὴν; nihil per se declarans, &c. unde etiam ἀπαρεμφάτως; absque declaratione, indefinite, per modum infinitivum, &c. ex α priv & παρεμφαίνω, præterea vel simul ostendo, ex παρὰ & ἐμφαίνω; V.

Ἀπαρενόχλητος, minime perturbatus, &c. ex α, & παρενοχλέω; V. Ἀπαρέσκω, displiceo: ex α, & ἀρέσκω; V. ἀπαρηγόρητος, inconsolabilis; ex α, & παρηγορέω; V.

Ἀπαρήγω, fut. ξω, juvo, auxiliando propulso, &c. ex ἀπὸ, & ἀρήγω; V.

Ἀπάρθενος, ὁ, ὁ, ἡ, qui, quæve non est virgo: ex α, & παρθένος.

Ἀπαρθῶ, ῇς, ῇ, ablatus fuero, a. 1. sub. pass. ab ἀπαίρω.

Ἀπαριθμήσας, αντος, ὁ, qui recensuit vel numeravit, a. 1. part. act. ab ἀπαριθμέω. Th. ἀριθμός.

ἈΠΑΡΙ´ΝΗ, ης, ἡ, herba quædam, lappa.

Ἀπαρκτίας, seu ἀπαρκίας, ου, ὁ, ventus Septentrionalis. Th. ἄρκτος.

Ἀπαρκέω, ῶ, sufficio, ἀπαρκεῖ, sufficit, ἀπαρχὴς, contentus, congruens, &c. ἀπὸ & ἀρκέω; V.

Ἀπαρνέομαι, οῦμαι, abnego, f. ήσομαι, ήσῃ. p. ἀπήρνημαι, f. 1. pass. ἀπαρνηθήσομαι. a. 1. m. ἀπηρνησάμην, a. 1. imp. ἀπάρνησαι, άσθω, inf. ἀπαρνήσασθαι. Ex ἀπὸ, & ἀρνέομαι.

Ἄπαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui pernegat: ab ἀπαρνέομαι.

Ἀπάρνυμαι, aufero, ἀφαιροῦμαι, &c. ex ἀπὸ, & ἄρνυμαι; V.

Ἀπάρον, άτω, tollito, discedito, a. 1. imp. act. ab ἀπαίρω.

Ἀπαρόρμητος, qui nulla re incitatur, immotus, languidus, stupidus, &c. ex α priv. & παρορμάω, incito; ex παρὰ & ὁρμάω; vide.

Ἀπαῤῥάσσω, dejicio, deturbo: f. ξω. Ex ἀπὸ, & ἀράσσω.

Ἀπαῤῥενόω, idem quod ἀῤῥενόω, masculum reddo; unde ἀπαῤῥενοῦσθαι, est masculescere, &c. Plin. ex ἀπὸ, & ἀῤῥενόω; quod ab ἄῤῥην; V.

Ἀπαῤῥησίαςος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui liberè loqui non audet; vel in quo liberè dici non licet &c. ex α priv. & παῤῥησιάζομαι; quod vide.

Ἄπαρσις, εως, ἡ, profectio, abitio, discessus: ab ἀπὸ, & αἴρω, tollo; tum enim tollunt sarcinas.

Ἀπαρτάω, ῶ, f. ήσω, suspendo, dirimo, qu. seorsum suspendo. Ex ἀπὸ, & ἀρτάω. Hinc sono in sensu non absimile est nostrum 𝔄𝔭𝔞𝔯𝔱; quod Latinæ tamen est originis.

Ἀπαρτέω, Ion. pro ἀπαρτάω; unde ἀπάρτησις, εως, ἡ, appendix, &c.

Ἀπάρτι, adv. ab hoc tempore: ex ἀπὸ, & ἄρτι. Alii, & quidem doctiores, legendum esse censent ἀπαρτὶ, planè, omninò, ab ἄρτιος, perfectus.

ἈΠΑΡΤΙ´Α, ας, ἡ, supellex, quâ se instruunt οἱ ἀπαίροντες, i. e. proficiscentes: item profectio. Th. αἴρω.

Ἀπαρτίζω, perfectum & absolutum reddo; omnibus numeris expleo; quadro, æquiparo, adæquo, ἀρτίως; i. e. ἀναρμόσως, συμπληρῶς; ex ἀπὸ, & ἀρτίζω; V.

Ἀπαρτιζόντως, absolute, & perfectè, consummato, & completo numero, &c. à præced. ἀπαρτίζω.

Ἀπαρτικὸς, paratus itineri, ὁ πρὸς ἀπαρσιν καὶ ἀποδημίαν ἕτοιμος. &c. ab ἀπαρτία; V.

Ἀπαρτιλογία, ας, ἡ, integra summa, rotunda ratio: ab ἀπὸ, ἄρτιος, & λέγω.

Ἀπάρτιον ὑπογράφειν; Plut. auctione bonorum facere, auctionari si pellectilem proscribo, &c. ab ἀπαρτία.

Ἀπάρτισις, perfectio, consummatio; in Nov. Const. I. in p ab ἀπαρτίζω.

Ἀπαρτισμὸς, οῦ, ὁ, perfectio, absolutio: ab ἀπήρτισμαι, 1. pers. sing. præt. pass. ind. verbi ἀπαρτίζομαι. Th. ἄρτιος.

Ἀπαρτιςικὸς, q. d. absolutorius, ad perfectionem & absolutionem rei alicujus conducens, &c. ab ἀπαρτίζομαι, perficior, absolvor, &c. V. ἀπαρτίζω.

Ἀπαρτισμένως, & ἀπαρτίως, expon. ἀκριβῶς, accuratè, perfectè; q. d. expletè; idem quod ἀπαρτὶ & ἀπαρτιζόντως; quæ V.

Ἀπαρύτω, idem cum seq. ἀπαρύω; exhaurio.

Ἀπαρύειν, exhaurire: ab ἀπὸ, & ἀρύω.

Ἀπαρύπτω, μ. ύξω, detraho; ex ἀπὸ, & ἀρύω.

Ἀπαρχαιόω, ῶ, antiquum reddo, obsolescere facio, & in passiv. ἀπαρχαιόομαι; antiquor, obsolesco, &c. ut ἀπηρχαιωμένη φιλία, καὶ λέξις; vetus, antiquata, vel obsoleta amicitia, vel dictio, &c. ex ἀπὸ, & ἀρχαῖος; V.

Ἀπαρχαΐζω, antiquum reddo, antiquo nomine appello; item antiquitatis formam tribuo, &c. ex ἀπὸ, & ἀρχαΐζω; vide.

Ἀπάρχειν, Poet. pro ἄρχειν, imperare.

Ἀπάρχεσθαι, primitias offerre: ab ἀπαρχὴ, ῆς, ἡ, frequentiùs in pl. ἀπαρχαὶ, αἱ, primitiæ: q. d. ἀπ᾽ ἀρχῆς, scil. γεννημάτων τῆς γῆς, de principio frugum.

Ἀπάρχημα, ατος, τὸ, idem quod ἀπαρχῆ, primitiæ, &c. V.

Ἄπαρχῆς, statim, ab initio; ab ævo condito.

Ἀπάρχομαι, primitias salvo & decerpo, cum gen. item libamenta facio. Th. ἀρχή.

Ἄπαρχος, & ἀπάρχων; idem quod ἄρχος, dux, ut ἀπάρχων στρατευμάτων, præfectus militiæ, &c. sic ἀπάρχω, idem quod ἄρχω, impero, cum ἀπὸ, præf.

Ἀπαρωγὸς, opitulator: ab ἀπαρήγω, auxiliando propulso, &c. ex ἀπὸ, & ἀρήγω, auxilior.

Ἅπας, ἅπασα, ἅπαν, omnis, è gen. ἅπαντος, ἁπάσης. Ex α pro ἅμα, & πᾶς.

Ἀπασβολόομαι, fuliginem excutio; Diosc. ex ἀπὸ, & ἀσβολόω; q. v.

Ἀπασέων, omniam, gen. pl. Ion. pro ἀπασῶν, ab ἅπας.

Ἀπασκαρίζω, desilio, desulto; item, interdum sumitur, pro exilire gaudio, risuque emori, &c. ex ἀπὸ, & σκαρίζω; vide.

Ἀπασπαίρω, idem quod, ἀσπαίρω, & Th. σπαίρω, palpito, vibro, tremo, &c. Vide.

Ἄπαςος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non gustavit, jejunus: ex α, & πάω.

Ἀπαςράπτουσα, ἡ, emittens: præs. part. f. g. ex ἀπὸ, & ἀςράπτω.

Ἀπασχολέω, negotium facessens avolo; occupans & impediens abstraho; à studio deduco, &c. ex ἀπὸ & ἀσχολέω; vide.

Ἀπασχολία, occupatio, abstractio; quâ scil. quis ab aliqua re avocatur, &c. à præced. ἀπασχολέω.

Ἀπάτα, Dor. pro ἀπάτη, ἡ, fraus. Et Ἀπατά-

πατᾷ, decipit, 3. sing. in præs. ab
ΑΠΑΤΑ'Ω, ῶ, decipio, fallo: f. ήσω. p. ἠπάτηκα, a. 1. ἠπάτησα, & Ion. ἀπάτησα, ας, ε, præs. inf. act. ἀπατᾷν, a. 1. ind. pass. ἠπατήθην, part. ἀπατηθεὶς, εῖσα, ἐν. qu. ἀπὸ τοῦ πάτου ἀπάγω, à viâ abduco. Hinc ἀπάτη, ης, ἡ. fraus: ἀπατεὼν, ῶνος, ὁ, impostor.
'Απαταγὶ, sine strepitu, sine crepitu, qui πάταγος dicitur, &c. ex α priv. & παταγέω, strepo, à πάταγος; V.
'Απάτερθε, seorsim, adverb. ab ἄτερθε, seu ἄτερ.
'Απατεὼν, ῶνος, ὁ, deceptor; ψεύστης, impostor, &c. ab ἀπατάω.
'Απάτη, ης, ἡ, Dor. ἀπάτα, fraus: ab ἀπατάω.
'Απατηθῆναι, decipi, a. 1. inf. pass. ab ἀπατάω.
'Απατηλὸς, οῦ, ὁ, ἡ, fallax: ab ἀπατάω.
'Απατήλιος, idem.
'Απάτημα, ατος, τὸ; fraus, captio; item ἀπατητικὸς, οῦ, ὁ, fraudulentus, captiosus, &c. utrumque à præced. Th. ἀπατάω.
'Απατήνωρ, ορος, virum seu hominem fallens; Nonn. ex ἀπατάω, & ἀνήρ.
'Απατήσει, fallet, 3. pers. f. 1. ind. ἀπάτησε, fefellit, a. 1. Ion. pro ἠπάτησε, ab ἀπατάω.
'Απάτητος, inculcatus; i. e. non conculcatus; q. d. incalcabilis, qui calcari non potest, &c. ex α priv. & πατέω; vide.
'Απατιόφρων, idem quod δολιόφρων, dolosa cogitans, fraudulentus, &c. ex ἀπατάω, & φρὴν.
'Απατμίζω, evaporo, exhalo, emitto vaporem, &c. ex ἀπὸ & ἀτμίζω; V.
'Απατῶντες, οἱ, fallentes, præs. part. act. plur. ab ἀπατάω.
'Απάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, sine patre: ex α, & πατὴρ.
'Απαυγάζω, lucem edo; splendorem relido; ut corpus splendidum, &c. ab ἀπαυγὴ, ἡ, splendor, lucis effulgentia, &c. ex ἀπὸ, & αὐγὴ, splendor, lux; unde αὐγάζω, illustro, &c.
'Απαύγασμα, ατος, τὸ, effulgentia, splendor: a. 1. perf. p.rf. pass. verbi ἀπαυγάζω. Th. αὐγή.
'Απαυγασμὸς, Plut. idem quod præced. ἀπαύγασμα; item ἀπαυγὴς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, fulgidus, lucidus, &c. ab ἀπαυγάζω.
'Απαυγὴ, ῆς, ἡ, splendor, lucis effulgentia: ab eodem. Th.
'Απαυδᾷν, renunciare. 'Απαυδήσαντες, οἱ, a. 1. part. pl. num. ab 'Απαυδάω, ῶ, renuncio: item veto, intercido, prohibeo: f. ήσω. Ab ἀπὸ, & αὐδάω. Th. αὐδή.
'Απαυθαδιάζομαι, idem quod αὐθαδιάζομαι, arroganter me gero, & superbè: pertinaci contumacia utor, &c. ut qui supplicare judicibus non potest; αὐθαδίζομαι, idem; ab αὐθάδης; V.
'Απαυθαδιεῖσθαι, ausurum esse, Att. pro ἀπαυθαδιάσεσθαι, f. 1. inf. m. ab ἀπαυθαδίζομαι. Vide in αὐθάδης.
'Απαυθημερίζω, idem quod αὐθημερίζω; eodem ipso die redeo, &c. ex ἀπὸ & αὐθήμερος; V.
'Απαυλίζομαι, seorsim stabulor seu pernoctor. 'Απαυλίστωρ, ος, ὁ, ἡ, seorsim stabulans seu pernoctans. Ab ἀπὸ, & αὐλή.

'Απαυράω, ῶ, aufero, imp. ἀπηύρων, ἀπηύρων. Hinc ἀπαῦρα, Ion. pro ἀπηύρα. Ex ἀπὸ, & αὐρα.
'Απαυστος, ου, ὁ ἡ ἡ, indesinens, non cessans, irrequietus; item fine carens, perpetuus. 'Απαυστος δίψα, sitis quæ sedari non potest. 'Απαύστως, & 'Απαυστὶ, indesinenter, incessanter, irrequietè, adv. Ab 'Αποπαύω, cessare seu desistere facio; item compesco. præs. pass. 'Αποπαύομαι, cesso, desisto, finem facio. Ab ἀπὸ, & παύω.
'Απαυτοματίζω, sponte subministro; Philo: ex ἀπὸ & αὐτόματος; V.
'Απαυτομολέω, ῶ, transfugio, sum perfuga: ab ἀπὸ, & αὐτόμολος. Th. μολέω.
'Απαυτόφιν, per se, sponte sua; idem quod ἀπ' αὐτοῦ; Homer.
'Απαυχενίζω, idem quod αὐχενίζω, (cum ἀπὸ præf.) cervicem incido, vel frango, &c. unde ἀποχενίσαι ταῦρον; quidam expon. frænare taurum; item pro contumaciter reluctari, &c. Th. αὐχὴν.
'Απαφρίζω, dispumo. Th. ἀφρός.
'ΑΠΑ'ΦΩ, & ἀπαφῶ, & ἀπαφίσκω, fallo, decipio Poët. idem, quod ἀπατάω. Vox Æolica, dicta παρὰ τὸ δι' ἀφῆς ἀπατᾶσθαι, ἐξαπαφάω, idem.
'Απαχθεὶς, ὁ, abactus. a. 1. part. pass. ab ἀπάγομαι, ex ἀπὸ, & ἄγω.
'Απαχθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, gravis, molestus.
'Απαχθίζω, gravo. Th. ἄχθος.
'Απάψας, ὁ, Ion. pro ἀφάψας, qui nexuit: a. 1. part. Th. ἅπτω.
'Απέβα, Dor. pro ἀπέβη, successit, 3. sing. a. 2. act. ab ἀποβαίνω. Th. βαίνω.
'Απέβαλον, ες, ε, abjeci, a. 2. act. ab ἀποβάλλω. Th. βάλλω.
'Απέβην, ης, η, discessi, a. 1. ind. 'Απεβησάμην, ω, ατο, idem, a. 1. m. ab ἀποβαίνω. Th. βαίνω.
'Απεγαλακτίσθην, ης, η, ablactatus sum, a. 1. ind. pass. verbi ἀπογαλακτίζω, quod ex ἀπὸ, & γαλακτίζω. Th. γάλα.
'Απέγγονος, ου, ὁ, pronepos: ab ἀπὸ, & ἔγγονος. Th. γείνομαι.
'Απεγγυαλίζω, idem quod ἐγγυαλίζω, (cum ἀπὸ præf.) V.
'Απεγκρούω, idem quod ἀποκρούω, excutio, &c. ex ἀπὸ & ἐγκρούω; pulsando introrsum adigo, infigo, &c. ex ἐν, & κρούω. V.
'Απεγλυκάνθη, dulcis evasit, 3. sing a. 1. ind. pass. ab ἀπογλυκαίνομαι. Th. γλυκύς.
'Απεγνώσθην, ης, η, rejectus sum, a. 1. pass.
'Απεγνωκὼς, υῖα, ὸς, rejectus, perf. part. act. ab ἀπογινώσκω. Inde 'Απεγνωκότως, desperat. Th. γινώσκω.
'Απεδανὸς, οῦ, ὁ, ἡ, claudus, sensibus captus, infirmus: ab α, & πεδανὸς, quod à πέδον.
'Απεδάσσαο, divisisti, Ion. & Poët. pro ἀπεδάσω, 2. sing. a. 1. m. verbi ἀποδάζομαι. Th. δαίω.
'Απέδειξα, ας, ε, exposui, designavit, a. 1. ind. act. ab ἀποδείκνυμι. a. 1. pass. ἀπεδείχθην. Th. δεικνύω.
'Απεδειροτόμησα, ας, ε, caput amputâssem, a. 1. ind. act. ab ἀπὸ, & δειροτομέω. Ex δέρη, seu δειρὴ, & τέμνω, p. m. τέτομα.
'Απεδέξατ', per Apocopen pro ἀπεδέξατο, recepit, 3. sing. a. 1. m. ab ἀποδέχομαι. Th. δέχομαι. Et 'Απεδέξατο, demonstravit, Ion. pro ἀπεδείξατο, quod à δείκνυμι.

'Απεδήμησα, ας, ε, peregrè profectus sum, a. 1. act. ab ἀποδημέω, ex ἀπὸ, & δῆμος.
'Απεδίδου, 2. sing. imperf. pass. ab ἀποδίδωμι, reddo. Th. δίδωμι.
'Απεδίδουν, pro ἀπεδίδοσαν, 3. sing. imp. act. ejusdem verbi.
'Απεδίζω, æquo, exæquo, complano, ὁμαλίζω; ab ἄπεδος; V.
'Απέδιλος, ου, ὁ ἡ ἡ, calceis carens, excalceatus. 'Απεδίλατος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem. Ab α, & πέδιλον.
'Απεδοκίμασα, ας, ε, reprobavi, a. 1. act. ab ἀποδοκιμάζω, f. άσω, perf. pass. ἀποδεδοκίμασμαι. Ex ἀπὸ, & δοκέω.
'Απέδομην, σο, το, vendidit, sursùm decit, a. 2. m. verbi ἀποδίδωμι.
'Απεδον, ου, τὸ, Ion. & Poët. pro πεδίον, planities, campus.
'Απέδοντο, vendiderunt, 3. pl. a. 2. m. ab ἀποδίδωμι.
'Απέδοσθε, 2. pl. a. 2. m. à Th. eodem.
'Απεδος, ου, ὁ ἡ ἡ, planus: ut 'Απεδος χώρα, plana regio. Th. πέδον.
'Απέδρα, per Apocopen, pro ἀπέδρασα, ας, ε, aufugi, a. 1. Att. ab ἀποδιδράσκω, unde 1. pl. ἀπέδραμεν, & ἀπέδραν, aufugerunt. Alii ἔδραν, seu ἔδρων, à δρῆμι, ducunt.
'Απεδυσάμην, ω, ατο, exui, a. 1. m ab ἀποδύομαι, ex ἀπὸ, & δύω.
'Απέδω, ΑΒΕDO, a. 1. pass. ἀπηδέσθην, ης, η. Ab ἀπὸ, & ἔδω.
'Απέδωχ', per Apocopen pro ἀπέδωκε, restituit, a. 1. act. ex ἀπὸ, & δίδωμι.
'Απέειπον, ες, ε, negabam, imperf. vel. a. 2. Att. per prosthesin Poët. ab ἀπὸ, & ἔπω.
'Απεζωσμένος, η, ον, exauctoratus, perfect. part. pass. ab ἀποζώννυμι. Th. ζώννυμι.
'Απέην, Poët. pro ἀπῆν, aberat, imperf. ab ἄπειμι, quod ex ἀπὸ, & εἰμὶ, sum.
'Απέθανον, ες, ε, mortuus est, a. 2. act. ab ἀποθνήσκω, quod ex ἀπὸ, & θνήσκω.
'Απεθέμην, σο, ετο, deposui, distuli, a. 2. ind. m. 'Απεθηκάμην, ω, ατο, a. 1. ind. m. verbi ἀποτίθημι, Th. τίθημι.
'Απέθηλα, ας, ε, deflorui, a. 1. ind. act. verbi ἀποθάλλω. Th. θάλλω.
'Απεθίζω, desuefacio, ab ἀπὸ, & ἐθίζω. Th. ἔθος.
'Απεῖ, pro ἄπιθι, ABI, imperf. verbi ἄπειμι, abeo: ex ἀπὸ, & εἶμι, eo. Item ἀπεῖ, abes, 2. pers. præs. ind. verbi ἄπειμι, absum; ex ἀπὸ, & εἰμὶ, sum.
'Απείδω, video. f. ἀπείσομαι, a. 2. ἀπεῖδον, ες, ε, a. 2. sub. ἀπίδω, ῃς, ῃ. Ex ἀπὸ & εἴδω, video.
'Απείθεια, ας, ἡ, contumacia, inobedientia: ab ἀπειθὴς. Th. πείθω.
'Απειθέω, ῶ, non pareo, incredulus sum: f. ήσω. p. ἠπείθηκα. a. 1. ἠπείθησα. a. 2. ἀπέπιθον. Ex α, & πείθω.
'Απείθην, ης, η, Ion. pro ἀφείθην, dimissus sum, a. 1. ind. pass. verbi ἀφίημι. Th. ἵημι, mitto.
'Απειθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, contumax, inobediens: item incredulus: ex α, & πείθω.
'Απειθία, ας, ἡ, idem cum ἀπείθεια, persuasionis obedientiæque contraria contumacia, diffidentia, incredulitas, &c. Paul. ad Coloss. 3. υἱοὶ ἀπειθείας; filii intractabiles, &c. ab ἀπειθὴς; V.

'Απεικάζω,

Ἀπεικάζω, assimilo, item comparo: f. άσω. Inde Ἀπεικασία, ας, ἡ, assimilata & expressa figura: & a. 1. perf. præt. pass. Ἀπείκασμα, ατος, τὸ, simulacrum, imago. Ex ἀπὸ, & εἰκάζω. Th. εἴκω.

Ἀπεικονίζω, ad imaginem seu exemplar fingo: à cujus 1. perf. præt. pass. ἀπεικόνισμα, ατος, τὸ, adumbratio, imago, effigies.

Ἀπείκως, idem quod ἀπεοίκως. Ἀπεικότως, idem quod ἀπεοικότως.

Ἀπειλὰς, τὰς, minas, acc. pl. ab ἀπειλή.

Ἀπειλείουσα, ἡ, minans, Poët. pro ἀπειλέουσα, præs. part. f. g. Ἀπειλεῖς, minaris, 2. pers. præs. ind. ab ἀπειλέω, Poët. pro

ἈΠΕΙΛΕ´Ω, ῶ, Æol. ἀπέλλω, minitor, interminor; item glorior. imperf. ἠπείλεον, ουν. f. ήσω. p. ἠπείληκα. a. 1. ἠπείλησα. a. 1. m. ἠπειλησάμην, ω, ατο. a. 1. m. sub. ἀπειλήσωμαι, η, ηται, cujus 1. plur. ἀπειλησώμεθα. Vel ab ἀπὸ, & εἰλῶ, quia minæ à delinquendo avertunt: vel παρὰ τὸ ἀπόθεν εἶ) ἐλέους, quia minitati à misericordiâ procul sint.

Ἀπειλὴ, ῆς, ἡ, minæ: ab ἀπειλέω.

Ἀπειλήσωμαι, η, ηται, a. 1. m. sub. verbi ἀπειλέω.

Ἀπειλήτειρα, ας, ἡ, minans, vel minabunda; ut ἀπειλήτειρα φωνή; vox minax. Nonn. ab ἀπειλέω.

Ἀπειλήτην, per Sync. Ion. pro ἀπειλησάτην, dual. a. 1. act. ab ἀπειλέω.

Ἀπειλητὴρ, ῆρος, ὁ, minax, jactator; cujus f. ἀπειλήτειρα, minatrix. Ἀπειλητῆρες λόγοι, minacia verba. Th. ἀπειλέω.

Ἀπειλητικὸς, minax; ut, ἀπειλητικὰ νόμιμα; apud Plat. de legib. minaces leges; vel plenæ minarum, &c. ἀπειλητικόντι, καὶ χολῶδες ὑποβλέπει, Luc. minaciter, frendenti & irato similis apparet, &c. ab eod. Th.

Ἀπείληφα, ας, ε, recepi, in 3. pers. plur. ἀπειλήφασιν, præt. act. cujus part. ἀπειληφὼς, υῖα, ὸς, Att. pro ἀπολέληφα, & ἀπολεληφὼς, ab ἀπολαμβάνω. Th. λαμβάνω.

Ἄπειμι, absum. imperf. ἀπῆν, aberam. f. ἀπέσομαι. præs. inf. ἀπεῖναι. part. ἀπὼν, οῦσα, ὸν, absens. Ex ἀπὸ, & εἰμὶ, sum.

Ἄπειμι, vel ἀπίημι, abeo. f. ἀπείσομαι, a. 2. ἀπιον, a. 1. act. ἀπεῖσα, & Att. ἀπήεισα, sic ἀπῄεσαν, abierunt, 3. pl. a. 1. act. vel plusq. perf. med. Ex ἀπὸ, & εἶμι, vel ἴημι, eo.

Ἀπειπάμην, ω, ατο, abdicavi, a. 1. m. & in 1. plur. ἀπειπάμεθα. Ἀπείπαι, abdicavisse, a. 1. inf. act. Ἀπεῖπε, interdixit, 3. sing. a. 1. vel 2. act.

Ἀπειπεῖν, interdicere, recusare, præs. inf. act. ab

Ἀπείπω, interdico, recuso, veto; item retracto, denego. Poët. ἀπεῖπω, quod ex ἀπὸ, & εἴπω.

Ἀπειράκις, infinities, adv. ab ἄπειρος, infinitus. Th. πέρας.

Ἀπείραντος, ου, ὁ, ἡ, infinitus, Poët. pro ἄπειρος, quod à περαίνω pro περαίνω. Th. πέρας.

Ἀπείραστος, ου, ὁ, ἡ, intentatus, qui tentari nequit: ex α & πειράζω. Th. πεῖρα.

Ἀπείρατος, ου, ὁ, ἡ, inexpertus, Poët. pro ἄπειρος. Ab eodem Th.

Ἀπειραχῶς, infinitis modis, adv. ab ἀπὸ, & πεῖρα.

Ἀπείργειν, idem ferè quod εἴργειν, arcere.

Ἀπείργων, ὁ, arcens, prohibens, part. præs. ab

Ἀπείργω, arceo, inhibeo, prohibeo: f. ξω. a. 1. ind. act. ἀπεῖρξα. p. χα. Ab ἀπὸ & εἴργω.

Ἀπειρέσιος, ου, ὁ, ἡ, ingens, infinitus; ex α, & πεῖρας pro πέρας.

Ἀπειρηκὼς, υῖα, ὸς, fessus, part. ab ἀπείρηκα, præt. ind. act. verbi ἀπειρέω, ab ἀπὸ, & ἐρέω, quod ab εἴρω, necto, dico.

Ἀπείρητος, ου, ὁ, ἡ, inexpertus: ex α & πεῖρα.

Ἀπειρία, ας, ἡ, imperitia: ab eodem Th.

Ἀπειρίδιος, interminatus; idem quod sequens,

Ἀπείριτος, ου, ὁ, ἡ, infinitus: ex α, & πέρας.

Ἀπειρόγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuptiarum expers, cœlebs: ab ἄπειρος, & γάμος. Th. γαμέω.

Ἀπεῖρξα, ας, ε, exclusi, prohibui, in 3. pl. ἀπεῖρξαν, a. 1. ind. act. ab ἀπείργω.

Ἀπειρόδακρυς, qui lacrymari non didicit; qui fletum & lacrymas non est expertus, &c. ex ἄπειρος & δάκρυ, vide.

Ἀπειροθάλασσος, & Ἀπειροθάλαττος, ου, ὁ καὶ ἡ, maris seu navigandi inexpertus: ab ἄπειρος, & θάλασσα.

Ἀπειρόκακος, ου, ὁ καὶ ἡ, malorum inexpertus; item minimè malus, simplex: indè ἀπειροκακέω, ῶ, simplicitate utor, malitiâ non utor. Ab ἄπειρος, & κακός.

Ἀπειρόκαλος, ου, ὁ, ἡ, honesti expers: ex ἄπειρος, & καλός.

Ἀπειροκάλως, ineptè, præter decorum, insolenter, &c. à præcedente.

Ἀπειρολεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, expers tori, cœlebs: ab ἄπειρος, & λέχος, quod à λέγω, cubare facio.

Ἀπειρομάχας, α, ὁ, Dor. pro ἀπειρομάχης, ου, ὁ, ἄπειρος τῆς μάχης, imperitus prælii. Ab α, πεῖρα, & μάχη.

Ἀπείρονα, acc. sing. ab ἀπείρων, ονος, ὁ, ἡ, infinitus. Th. πέρας.

Ἀπειροπαθὴς, qui immensè perturbationibus seu affectionibus obnoxius est, &c. Unde, ἀπειροπάθεια, ας, ἡ, affectuum immoderatio; τῶν παθῶν ἀμετρία; quæ semper vitiosa est, &c. ex ἄπειρος, immensus, & πάθος, vide.

Ἀπειροπλάσιος, ου, ὁ, & σίων; q. d. infinitiplex; ab ἄπειρος, infinitus, &c.

Ἀπειρόπλους, qui navigationem non est expertus; ex ἄπειρος, inexpertus; & πλέω, navigo.

Ἀπειροπόλεμος, belli imperitus, vel expers, &c. Unde adv. ἀπειροπολέμως, sine belli experientia, &c. ex ἄπειρος, & πόλεμος, vide.

Ἄπειρος, ου, ὁ, imperitus. Ἀπείρως, imperitè, adv. Ab α, & πεῖρα. Et ἄπειρος, ου, ἡ, Dor. pro ἤπειρος, terra continens. Item ἄπειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, interminatus, infinitus, immensus: ab α, & πέρας.

Ἀπειροσύνη, ης, ἡ, inexperientia: ab ἄπειρος. Th. πεῖρα.

Ἀπειρώδιν, ῖνος, ὁ καὶ ἡ, partûs dolores non expertus: ab ἄπειρος, & ὠδίν.

Ἀπείρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, infinitus, interminatus. Ἀπείρων γαῖη, Homero & Hesiodo est terra rotunda. Th. πέρας.

Ἀπείρως, inexpertè, imperitè, &c. ab ἄπειρος.

Ἀπεῖσα, ας, ε, abii, Att. ἀπήεσα, a. 1. ind. act. & Ἀπείσομαι, fut. verbi ἄπειμι, quod vide.

Ἀπεισαγγελία, unde, ἀπεισαγγελίας φεύγειν δίκην; læsæ majestatis crimen deprecans; seu læsæ majestatis criminis reus; citatur ex Plut. in moral. ex ἀπὸ, & εἰσαγγελία, vide.

Ἀπειστος, ου, ὁ καὶ ἡ, nullâ persuasione flexibilis, contumax: indè ἀπειστία, ας, τὸ, pertinacia, contumacia. Ab α, & 3. pers. sing. præt. pass. verbi πείθω.

Ἀπειστέω, (à præced. ἄπειστος) idem quod ἀπειθέω, ῶ, vide.

Ἀπεῖχον, ες, ε, abstinebam, imp. act. ἀπειχόμην, ου, ετο, imp. pass. ab ἀπέχω.

Ἀπεκάλει, nominabat, 3. sing. imp. ab ἀποκαλέω, ex ἀπὸ, & καλέω.

Ἀπεκάλυψα, ας, ε, retexi, revelavi, a. 1. act. ab ἀποκαλύπτω.

Ἀπέκγονος, ου, ὁ, abnepos: ab ἀπὸ, & ἔκγονος. Th. γείνομαι.

Ἀπεκδέχομαι, exspecto. f. ἀπεκδέξομαι. perf. pass. ἀπεκδέδεγμαι. a. 1. m. ἀπεξεδεξάμην, ω, ατο. Ex ἀπὸ, ἐκ, & δέχομαι.

Ἀπεκδοχὴ, expectatio, &c. à præced.

Ἀπεκδύομαι, exuo. f. ἀπεκδύσομαι. a. 1. m. ἀπεξεδυσάμην, cujus part. ἀπεκδυσάμενος, ου, ὁ, exutus. Hinc ἀπέκδυσις, εως, ἡ, executio, ipse exeundi actus. Ab ἀπὸ, ἐκ, & δύω, induo.

Ἀπεκλαιόμην, ου, ετο, deflebar, & in 3 plur. ἀπεκλαίοντο, imp. pass. ab ἀποκλαίω. Th. κλαίω.

Ἀπεκλανθάνω, obliviscor. a. 2. m. ἀπεξελαθόμην. & Poët. per reduplicationem Ion. ἀπεκλελαθόμην. Ab ἀπὸ, ἐκ, & λανθάνω, Th. λήθω.

Ἀπέκλασα, ας, ε, fregi, a. 1. ind. ab ἀποκλάω, quod ab ἀπὸ, & κλάω.

Ἀπεκλέγομαι, in electione reprobo, non eligo: ab ἀπὸ, ἐκ, & λέγομαι.

Ἀπέκλεισα, ας, ε, occlusi, & in 3. plur. ἀπέκλεισαν, a. 1. ind. act. verbi ἀποκλείω.

Ἀπεκλελαθόμην, ου, ετο, oblitus sum, Poët. per reduplicationem Ion. pro ἀπεξελαθόμην, a. 2. m. verbi ἀπεκλανθάνω. Th. λήθω.

Ἀπεκλύω, idem quod, ἐκλύω, eluo, abluo; vel etiam, eluendo abstergo, &c. ex ἀπὸ, ἐκ, & λύω, vide.

Ἀπεκλύω, idem quod ἐκλύω, resolvo, debilito.

bilito, exolvo, dissolvo, libero, &c. ex ἀπὸ, ἐκ, & λύω, vide.
Ἀπέκοψα, ας, ε, amputavi, a. 1. ind. act. verbi ἀποκόπτω.
Ἀπεκρινάμην, ω, ατο, respondi, a. 1. m. ab ἀποκρίνομαι. Th. κρίνω.
Ἀπεκρυψάμην, ω, ατο, occultavi, a. 1. m. ἀπέκρυψα, ας, ε. a. 1. act. ab ἀποκρύπτω, occulto. Th. κρύπτω.
Ἀπέκτανον, ες, ε, occidi, a. 2. ind. act.
Ἀπέκτεινα, ας, ε, occidi, a. 1. ind. act.
Ἀπέκτονα, ας, ε, p. m. ab ἀποκτείνω. Th. κτείνω.
Ἀπεκτείνομαι, idem quod ἐκτείνομαι, extendor, diffundor, prolator, &c. ex ἀπὸ, & ἐκτείνω, vide.
Ἄπεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, impexus. Ἀπέκτιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Ab ἀπὸ, & πέκω.
Ἀπελάζω, concionor; Laconicum est, pro ἐκκλησιάζω, apud Plutar. duplici, λ, scriptum est in Lycurgo, sic, ἀπελλάζειν, &c.
Ἀπελαμπόμην, ου, ετο, resplendebat, imperf. pass. Ἀπέλαμψα, ας, ε, resplendui, emicui. a. 1. act. verbi ἀπολάμπω. Th. λάμπω.
Ἀπελασία, ας, ἡ, abactio: ab ἀπελαύνω.
Ἀπέλασος, & Ἄπλασος, ου, ὁ καὶ ἡ, inaccessus, cui appropinquare tutum non est: ab α, & πέλας.
Ἀπελαύνω, abigo, expello, arceo. f. ἀπελάσω. a. 1. ἀπήλασα. p. ἀπήλακα. Ex ἀπὸ, & ἐλαύνω.
Ἀπέλαυσα, & Ion. ἀπήλαυσα, ας, ε, fructum cepi, a. 1. ab ἀπολαύω. Th. λάω.
Ἀπελαφρύνω, sublevo, f. υνῶ. Ab ἀπὸ, & ἐλαφρύνω. Th. ἐλαφρός.
Ἀπελάω, Poët. pro ἀπελαύνω.
Ἀπέλεγμα, ατος, τὸ, & ἀπέλεγξις, εως, ἡ, refutatio, confutatio, &c. idem quod sequens.
Ἀπελεγμὸς, ου, ὁ, refutatio, redargutio, probrum: ab ἀπήλεγμαι, 1. perf. sing praet. pass. ind. verbi.
Ἀπελέγχω, redarguo, f. γξω, a. 1. ἀπήλεγξα, praet. act. ἀπήλεγχα. praet. pass. ἀπήλεγμαι. a. 1. pass. ἀπηλέγχθην, a. 1. m. ἀπελεγξάμην. Ex ἀπὸ & ἐλέγχω.
Ἀπέλεθρος, ου, ὁ, ἡ, immensus: ex α & πλέθρον, seu πλέθρον, jugerum.
Ἀπελείβεθ' per Apocopen pro ἀπελείβετο, distillabat, 3. sing. imperf. m. ab ἀπολείβομαι. Th. λείβω.
Ἀπελέκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non dedolatus vel securi complanatus: ab α, & πέλεκυς.
Ἀπέλεσθαι, abstulisse, Ion. pro ἀφέλεσθαι, a. 2. inf. m. ab ἀφελόμην, ου, ετο. a. 2. m. ab ἀφαιρέω. Th. αἱρέω.
Ἀπελεύθερος, ου, ὁ, ἡ, libertus: libertate donatus: ex ἀπὸ, & ἐλεύθερος.
Ἀπελευθερία, ας, ἡ, manumissio, assertio in libertatem; ἀπελευθερικὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, libertinus; ἀπελευθερούμενος, manumittens; ἀπελευθερόω; libero, manumitto; unde, ἀπελευθέρωσις, εως, ἡ, manumissio, vindicta, &c. Omnia à praeced. ἀπελεύθερος.
Ἀπελεύσομαι, ῃ, εται, recedam, & in 3. plur. ἀπελεύσονται, f. 1. ab ἀπέρχομαι. Th. ἔρχομαι.
Ἀπέληγεν, cessavit, 3. sing. imp. act. ab ἀπολήγω, quod ex ἀπὸ, & λήγω.
Ἀπελήλεκα, ας, ε, abegi, Att. pro ἀπήλακα, perf. ind. act. Ἀπελήλατο, abactus fuerat, 3. sing. plusq. perf. pass. verbi ἀπελαύνω. Th. ἐλαύνω.
Ἀπελθὲ, recedito, abito, a. 2. imperat. act. Ἀπελθεῖν, abiisse, recessisse, a. 2. inf. ἀπελθὼν, οῦσα, ὸν, qui recessit, a. 2. part. ab ἀπέρχομαι, quod ex ἀπὸ & ἔρχομαι.
Ἀπέλιπον, ες, ε, reliqui, a. 2. ind. act. ab ἀπολείπω. Th. λείπω.
ΑΠΕΛΛΑΙ, ῶν, αἱ, fana, conciones, q. ab Ἀπέλλω, Æol. pro ἀπειλέω, arceo. Hinc forsan Latino-barbarum Capella pro aede, unde Angl. **Chapels**.
Ἀπελλάζειν, Laconibus, ἐκκλησιάζειν; concionari; Plut. in Lycurgo. Unde ἀπέλλακες; qui sacrorum participes sunt; Hesych. Utrumq; à praeced. Th. ἀπελλαὶ, sacraria; coetus, &c.
Ἀπελλῆς, οῦ, ὁ, Apelles, nomen viri, Lat. Apella.
Ἀπελόμενοι, Ion. pro ἀφελόμενοι, cum eripuissent, nom. plur. a. 2. part. m. verbi ἀφαιρέω. Th. αἱρέω.
ΑΠΕΛΟΣ, ου, ὁ, ulcus, vulnus. Dicta vel παρὰ τὸ μὴ πελάζειν τὴν σάρκα, quia caro non sibimet appropinquat: vel ἀπὸ τοῦ ἀφελόμενος, φ Ion. verso in π, quia exscinditur aliquid & aufertur.
Ἀπελπίζω, inde spero: item despero, f. ίσω. p. ἀπήλπικα. a. 1. ἀπήλπισα. a. 1. part. ἀπελπίσας, αντος, ὁ. Ex ἀπὸ, & ἐλπίζω. Th. ἐλπίς.
Ἀπελύθην, ης, η, absolutus fui, a. 1. pass. ab ἀπολύομαι, ex ἀπὸ, & λύω.
Ἀπελυμαινόμην, ου, ετο, purgatus sum, imp. pass. ab ἀπολυμαίνομαι. Ex ἀπὸ & λύμη, noxa, vel potius, λῦμα, sordes.
Ἀπέλυσα, ας, ε, dimisi, a. 1. act. ab ἀπολύω, quod ex ἀπὸ, & λύω.
Ἀπελωβήθην, ης, η, contumeliam accepi, a. 1. ind. pass. ab ἀπολωβάομαι. Th. λώβη.
Ἀπέμαθον, ες, ε, didici, a. 2. ind. act. ab ἀπομανθάνω.
Ἀπεμαράνθην, ης, η, emarcui, a. 1. ind. pass. ab ἀπομαραίνομαι. Th. μαραίνομαι.
Ἀπέμεσα, ας, ε, evomui, a. 1. act. Poët. pro ἀπέμεσα ab ἀπομέω, quod ex ἀπὸ & ἐμέω.
Ἀπεμέω, fut. έσω; revomo, evomo, vomitu rejicio, &c. ex ἀπὸ & ἐμέω, vide.
Ἀπεμνησάμην, ω, ατο, recordatus sum, a. 1. m. cujus 3. plur. ἀπεμνήσαντο & inf. ἀπομνήσασθαι. Ab ἀπομιμνήσκομαι, quod ex ἀπὸ & μιμνήσκομαι, vel μνάομαι.
Ἀπεμόργνυν, υς, υ, abstergebam, imperf. act.
Ἀπεμορξάμην, ω, ατο, abstersi, a. 1. m. & in 3. plur. ἀπεμόρξαντο ab ἀπομόργνυμι. Th. ὀμόργνυμι.
Ἀπεμπολάω, vendo, divendo, commuto, &c. idem quod sequens ἀπεμπολέω, vide.
Ἀπεμπολεῖται, venditur, venum datur, 3. sing. praes. pass. Ἀπεμποληθῆναι, a. 1. inf. pass. Ἀπεμπολήσας, ὁ, a. 1. part. act. verbi ἀπεμπολέω, ῶ, quod ex ἀπὸ, & ἐμπολέω. Scribitur & ἐμπωλέω, ex ἐν & πωλέω.
Ἀπεμπολὴ, ῆς, ἡ, mercatus, mercatio, venditio, &c. Item, ἀπεμπόλησις, εως, ἡ, idem; & ἀπεμπολητὴς, οῦ, ὁ, venditor, &c. à praeced. ἀπεμπολέω.
Ἀπεμυθεόμην, ου, ετο, dissuasi, imperf. pass. ab ἀπομυθέω. Th. μῦθος.
Ἀπεμφαίνω, non convenio, dissimilis sum: inde Ἀπέμφασις, εως, ἡ, declaratio, expositio, demonstratio, Ab ἀπὸ & ἐμφαίνω.
Ἀπεμφερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dissimilis, absimilis: ab ἀπὸ & ἐμφερής. Th. φέρω.
Ἀπέναντι, & ἀπεναντίον, coràm, è regione, cum gen. item contra: ex ἀπὸ & ἔναντι, quod ex ἐν & ἀντί.
Ἀπενέγκασθαι, abstulisse, a. 1. inf. m.
Ἀπενεγκὼν, οῦσα, ον, qui abstulit, a. 2. part.
Ἀπενέγκαι, abstulisse, a. 1. inf. act. ab ἀποφέρω. Th. φέρω.
Ἀπενειχθεὶς, έντος, ὁ, Ion. pro ἀπενεχθεὶς, delatus, a. 1. part. pass. ἀπενείχθην, ης, η, delatus sum, Ion. pro Ἀπενέχθην, a. 1. ind. pass. ab ἀποφέρω. Th. φέρω.
Ἀπενέπω, & Ἀπεννέπω, interdico, aversor: ab ἀπὸ, ἐν, & ἔπω.
Ἀπενθεῖν, Dor. pro ἀπελθεῖν, a. 2. inf. verbi ἀπέρχομαι. Th. ἔρχομαι.
Ἀπενθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, luctu carens, indefletus. Ἀπένθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Ab α, & πένθος.
Ἀπενιαυτίζω, per annum absum vel cesso ab: ex ἀπὸ & ἐνιαυτός.
Ἀπενιαυτισμὸς, οῦ, ὁ, q. d. abannatio; i. e. exilium unius anni seu annuum; absentia in annum, &c. à praeced. ἀπενιαυτίζω.
Ἀπενόσφισα, ας, ε, separavi, a. 1. ind. act. ab ἀπονοσφίζω. Th. νόσφι, seorsim, adv.
Ἀπέντες, qui dimiserunt, Ion. pro ἀφέντες, nom plur. a. 2 part. act. verbi ἀφίημι. Th. ἵημι, mitto.
Ἀπεξαμαρτάνω, delinquo, pecco: ab ἀπὸ ἐξ & ἁμαρτάνω.
Ἀπεξεδυσάμην, ω, ατο, exui, a. 1. m. verbi ἀπεκδύομαι. Th. δύω, induo.
Ἀπεξελαθόμην, ου, ετο, oblitus sum, & Poët. per reduplicationem Ion. ἀπεκλελαθόμην, a. 2. m. verbi ἀπεκλανθάνω. Th. λήθω.
Ἀπεξηραμμένος, η, ον, Ion. pro ἀπεξηραμμένος, exsiccatus, part. ab ἀπεξήραμμαι, praet. pass. verbi ἀποξηραίνω, quod ab ἀπὸ & ξηραίνω. Th. ξηρός.
Ἀπέοικα, ας, ε, absimilis seu dissimilis sum: praet. act. & Ἀπέοικε, imperson. dissentaneum est, non decet, non par est. Ἀπεοικότως, absimili modo, non verisimiliter, absurdè, immeritò, adv. ab Ἀπεοικὼς, υῖα, ὸς, absimilis, dissentaneus, absurdus, incongruus: part. praet. verbi

verbi ἀπείκω. Th. εἴκω.

'Απέοντα, τ, absentem, acc. sing. ἀπέοντος, gen. sing. Ion. vel Poët. pro ἀπόντος, ab ἀπὼν, ἔσα, ὂν, præs. part. ab ἄπειμι, absum, quod ex ἀπὸ & εἰμὶ, sum.

'Απέπαντος, ε, ὁ κὴ ἡ, ad maturitatem non perductus. 'Απέπειρος, ε, ὁ κὴ ἡ, idem. Ab α, & πέπτω.

'Απέπλαγξα, ας, ε, aberrare feci, a. 1. ind. act. 'Απεπλάγχθην, ης, η, resilii, aberravi, a. 1. ind pass. 'Απεπλαγξάμην, ω, ατο. a 1. m Ab ἀποπλάζω, aberrare facio. Th. πλάζω.

'Απέπλευσα, ας, ε, navigavi, & in 3. plur. ἀπέπλευσαν, a. 1. act. ab ἀποπλέω. Th. πλέω.

'Άπεπλος, ε, ὁ κὴ ἡ, peplo carens: ab α, & πέπλος.

'Απέπνει, reflabat, exspirabat, 3. sing. imperf. act. 'Απέπνευσα, ας, ε, exspiravi, a. 1. ind. 'Απεπνευσάμην, ω, ατο. a. 1. m. verbi ἀποπνέω. Th. πνέω.

'Απέπνιξα, ας, ε, suffocavi, a. 1. ind. act. ab ἀποπνίγω. Th. πνίγω.

'Απεπτάμην, a. 2. ind. m. avolavi: inf. ἀποπτάσθαι. part. ἀποπτάμενος. Et ἀπέπτην, ης, η, a. 2. ind. act in 3. plur. ἀπέπτησαν. inf. ἀποπτῆναι. part. ἀποπτὰς, ᾶσα, ὰν. Ab ἀφίπτημι, & ἀφίπταμαι, ex ἀπὸ & ἵπτημι.

'Άπεπτος, ε, ὁ κὴ ἡ, non coctus, qui coqui nequit: inde 'Απεπτέω, ῶ, non coquo, crudus sum. Ab α, & πέπτω.

'Άπερ, pro ἅπερ, quæ.

'Απεραντολόγος, ε, ὁ κὴ ἡ, nullum finem loquendi faciens, verbosus. Indè 'Απεραντολογία, ας, ἡ, verbosa oratio, loquacitas. Ab ἀπέραντος, & λόγος. Th. λέγω.

'Απέραντος, ε, ὁ, ἡ, infinitus. Indè 'Απεράντως adv. Ex α, & περαντὸς, quod à περαίνω. Th. πέρας.

'Απέρατος vel ἀπέρασος, ε, ὁ κὴ ἡ, infinitus, non habens exitum; & ἀπεράτωτος, pro eodem; item, ἀπέρατος; qui transiri & permeari nequit; impervius, &c. priori sensu, est ab ἀπειρος, infinitus, &c. Vide, posteriore vero, est ex α priv. & περάω, vide.

'Απεργάζομαι, ῃ, εται, efficio, operor: 2. ἀσομαι. P. ἀπείργασμαι. inf. ἀπεργάζεσθαι. Ex ἀπὸ & ἐργάζομαι. Th. ἔργον.

'Απεργασία, ας, ἡ, peractio; ut, μύθε ἀπεργασία, fabulæ peractio; i. e. absolutio: Item, ἀπεργασέον, peragendum est; ἀπεργαστέος, ε, ὁ, peragendus; & ἀπεργαστικὸς, ε; efficiens, &c. Omnia ab ἀπεργάζομαι.

'Απεργάθω, & ἀπεργάθω; idem quod ἀπείργω, seu ἀπείργω.

'Απέργειν, Ion. pro ἀπείργειν, disjungere, radere, concludere: ex ἀπὸ & εἴργω.

'Άπεργμαι, præclusus sum, perf. pass. hinc ἀπεργμένος, ον, η, præclusus, Ion. pro ἀπειργμένος ab

'Απέργω, abarceo, excludo, præcludo, prohibeo, pro ἀπείργω, quod ex ἀπὸ & ἥργω.

'Απερείδω, & 'Απερείδομαι, firmiter figo: ἀπερείδοντο, incumbebant, 3. plur. imperf. pass. ἀπερείσασθαι, effundere, projicere, a. 1. inf. med. Ex ἀπὸ & ἐρείδω.

'Απέρεισις, εως, ἡ, innixus, actio innitendi: a 2. sing. præt. ind. pass. verbi ἀπερείδω.

'Απερείσι', pro ἀπερείσια, & per Metathesin ἀπειρέσια, infinita: ex α, & πέρας.

'Απερεύγω, & ἀπερεύγομαι, idem quod ἀνερεύγω, eructo, proprie, sursum eructo; Metaph. de fluviis, pro emitto, quasi eructando, &c. ex ἀπὸ & ἐρεύγω.

'Απερέω, ῶ; in fut. 2. act. ἀπερῶ; & præt. act. ἀπείρηκα, & pass. ἀπείρημαι; (quæ sunt tempora præcipuè usitata;) denuncio, renuncio, indico; item, interdico, veto, &c. ut τὰ ἀπερρημένα, prohibita, &c. ex ἀπὸ & εἴρω, vide.

'Απερημόω, ῶ; desolo; idem quod ἐρημόω, vide.

'Απερητύω, reprimo, cohibeo, &c. ex ἀπὸ & ἐρητύω, vide.

'Απερίβλεπτος, non circumspectus, passivè, cujus non facilis circumspectus; & ἀπερίβλεπτον, incogitatum, insperatum, &c. ex α, & περίβλεπτος, quod vide.

'Απερίβλητος λόγος, i. e. ὁ καθαρὸς; oratio, cui περιβολαὶ non sunt adhibitæ; (vide περιβολὴ) i. e. nuda & pura; nec circumvestita, &c. ex α priv. & περιβάλλω, vide.

'Απερίγραπτος, non circumscriptus; incomprehensibilis, &c. ex α priv. & περιγράφω, circumscribo, ex περὶ & γράφω, &c.

'Απερίεργος, non exquisitus; non supervacaneus; minimè curiosus, &c. ex α priv. & περίεργος, vide.

'Απεριήγητος, inenarrabilis, inexplicabilis; non præfinitus; vel circumscriptus, &c. ex α priv. & περιηγέομαι, vide.

'Απερικάθαρτος, non circum mundatus; non emundatus, nec circumquaq; expurgatus, &c. ex α priv. & περικαθαίρω, vide.

'Απερικτύπητος, non circumsonus vel obstreperus; qui nullis strepitibus circumsonat, vel circumsonatur, &c. ex α priv. & περικτυπέω, circumsono, circumstrepo; ex περὶ & κτυπέω, (factum est τυπέω, idem quod τύπτω;) pulsu sonum cieo; qualis est tympani; strepo, resono, &c. à Th. τύπτω.

'Απερίλάλητος, i. fans, fandi nescius; vel quem non facile verbis compescas; qui blaterandi finem non facit; garrulus, &c. Ut ἄνθρωπον ἀπερίλάλητον, i. e. ἐκ εἰδότα λαλεῖν, &c. ex α priv. & περιλαλέω, garritu circumstrepo; ex περὶ & λαλέω, vide.

'Απερίληπτος, ε, ὁ κὴ ἡ, amplissimus, nullo tempore vel loco circumscriptus, nec comprehensus; ut ἀπερίληπτος πρεσβεία; libera legatio; nullo tempore nec loco circumscripta; nec rationibus reddendis obnoxia, &c. ex α priv. & περίληπτος, vide.

'Απεριμάχητος, expers belli vel pugnæ; non expetitus pugna vel contentione, &c. ex α priv. & περιμάχητος; de quo aliqui inter se pugnant vel certant; qui magna contentione expetitur, &c ex περὶ & μάχομαι, vide.

'Απεριμερίμνητος, qui nullas animo curas versat; inconsideratus, &c. Item, ἀπεριμεριμνήτως, adv. inconsideratè, temerè, inscitè, &c. ex α priv. & περιμερίμνος, diligens, scitus; cum cura rem agens, &c. ex περὶ & μέριμνη, vide.

'Απερινόητος, qui mente & cogitatione comprehendi nequit; passivè; Item, activè, ut, ἀπερινόητος ψυχὴ τε Θεε; mens quæ deum cogitatione complexa non est, &c. ex α priv. & περινοέω, mente complector, & concipio; ex περὶ & νοέω, &c. vide.

'Απερίοπτος, qui circumspectus non est; inconstans; negligens, &c. ut ἀπερίοπτος πάντων; omnia curare omittens, &c. ex α priv. & περιόπτομαι, vide.

'Απερίοριστος, non circumscriptus, nec definitus; non circumfinitus, &c. ex α priv. & περιορίζω, vide.

'Απερίπτωτος, qui talis est ut non incidat; cui periculum non est nè incidat, &c. ex α priv. & περιπίπτω, vide.

'Απερισάλπιγκτος, qui tubarum clangore non circumsonatur; seu non circumsonat; & generaliter, quem nihil circumsonat, &c. ex α priv. & περισαλπίζομαι; tubæ sonitu excitor; vel tubam sonantem audio, &c. ex περὶ & σαλπίγγω vel σαλπίζω, vide.

'Απερίσκεπτος, non circumspectus, inconsideratus; unde, ἀπερισκέπτως, inconsideratè, imprudenter, &c. ex α priv. et περισκέπτομαι; unde, περίσκεπτος, qui circumcirca oculis lustrari potest, &c. vide.

'Απερισπάστως, absque ulla distractione, adv. ab

'Απερίσπαστος, ε, ὁ, ἡ, inconcussus, non distractus: ex α, et περισπαστὸς, quod à 3. pers. sing. præt. pass. ind. verbi περισπάω. Th. σπάω.

'Απεριοσεία, ας, ἡ, natura superfluitatis immunis, et à retrimentis seu recrimentis pura et syncera, &c. ex α priv. et περισσεία, vide.

'Απεριοσόχειρος, ὁ κὴ ἡ, suppar ætate; qui non excedit alium tempore; qui tempori seu annis impar non est, &c. ex α priv. περισσος et χεῖρος, quæ vide.

'Απερίστατος, ε, ὁ, ἡ, quem nihil circumstat: ex α, περὶ et ἵσημι.

'Απερίστρεπτος, qui non circumvertitur; vel qui circumagi nequit, &c. ex α priv. et περιστρέφω, vide.

'Απερίτμητος, ε, ὁ, ἡ, incircumcisus: ex α, et περιτέμνω. Th. τέμνω.

'Απερίτροπος, non volubilis et versatilis; circumversari ineptus, &c. ex α priv. et περιτρέπω, vide.

'Απερίτροπος, idem; vel non revertens, non redux, etc. aliis, præfractis et obstinatis moribus; vel incuriosus, etc. ejusd. comp. et Th.

'Απέριττος, ε, ὁ κὴ ἡ, supervacaneum nihil habens, item luxu carens: ex α, et περισσός. Th. περί.

'Απερίττωτος, ε, ὁ κὴ ἡ, excrementis carens. Th. idem.

Ἀπεριφερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non orbiculatus: ex α, περὶ, et φέρω.

Ἀπέρξας, αντος, ὁ, qui confecit, a. 1. part. act. ab ἀπορρέζω. Th. ῥέζω.

Ἄπερρε, abi in malam rem, imperat. verbi ἀπέρρω, Æol. pro ἀπέρρω. Ex ἀπὸ & ἔρρω pro ἔρρω.

Ἀπερρωγὼς, ότος, ὁ, abruptus, perf. part. m. ab ἀπορρήγνυμι. Th. ῥήγνυμι.

Ἀπερυθριάω, non erubesco, pudorem depono; impudenter ago; &c. ex ἀπὸ & ἐρυθρὸς, vide.

Ἀπέρυκε, arce, præs. imperat. Ἀπερυκόμενος, η, ον, prohibens, præs. part. pass. ab

Ἀπερύκω, arceo, repello, propulso, abigo; f. ξω. p. χα. Ex ἀπὸ, & ἐρύκω.

Ἀπερυθριάω, ῶ; rubiginem ingenero; vel rubigine consumo; rubiginem procreo vel sentio, &c. ex ἀπὸ & ἐρυσιβόω; rubigini obnoxius sum, vel rubigine laboro, &c. ab ἐρυσίβη, rubigo, &c. Vide.

Ἀπερύω, abstraho, detraho, ex ἀπὸ & ἐρύω, vide.

Ἀπέρχομαι, abeo, exeo, f. ἀπελεύσομαι. p. 2. ἀπῆλθον, ες, ε, a. 2. sub. ἀπέλθω, ῃς, ῃ, a. 2. inf. ἀπελθεῖν. a. 2. part. ἀπελθὼν, οῦσα, ὸν, cujus nom. pl. f. ἀπελθοῦσαι. p. m. ἀπήλυθα. Ex ἀπὸ & ἔρχομαι.

Ἀπερῶ, vide in ἀπερέω.

Ἀπερωεὺς, ὁ, qui impetum alicujus impedit: ab ἀπερωέω. Th. ἐρωέω.

Ἄπες, Ion. pro ἄφες, dimitte, a. 2. imperat. ab a. 2. ἄφην, verbi ἀφίημι, ex ἀπὸ & ἵημι.

Ἀπέσαντος, gen. sing. ab Ἀπέσας, αντος, ὁ, nomen viri: q. d. Qui non cecidit.

Ἀπέσαξα, ας, ε, onus (vel clitellas) deposui, a. 1. ind. act. Th. σάττω.

Ἀπέσβας, exstincta es, Dor. pro ἀπέσβης, 2. sing. a. 2. Ἀπέσβεσα, ας, ε, exstinxi, a. 1. ind. act. Ἀπεσβηκὼς, ότος, ὁ, perf. part. ex

Ἀποσβέννυμι, & Ἀποσβεννύω, exstinguo, item aboleo, perdo: f. ἀποσβέσω. p. ἀπέσβηκα. a. 2. ἀπέσβην, qu. ab ἀποσβῆμι.

Ἀπεσθίω, peredo, exedo, absumo, devoro, &c. ex ἀπὸ & ἐσθίω, vide.

Ἀπεσκίμφθαι, 3. sing. perf. ind. pass. ab ἀποσκίμπτομαι, quod à σκίμπτω, incumbo. Th. σκήπτω.

Ἀπεσκολυμμένος, η, ον, excoriatus, perf. part. pass. ab ἀποσκολύπτομαι. Th. σκολύπτω.

Ἀπέσομαι, abero, f. 1. verbi ἄπειμι; ex ἀπὸ & εἰμὶ, sum.

Ἀπέσπασα, ας, ε, abstraxi, a. 1. ind. act. ab ἀποσπάω. Th. σπάω.

Ἀπέσσυθεν, 3. plur. a. 1. pass. Æol. vel Bœot. pro ἀπεσσύθησαν, proruperunt; ut ἔτυφθεν, pro ἐτύφθησαν, Æol. ex ἀπὸ & σείω, vel σεύω, f. σω. a. 1. ἔσευσα; p. κα.

Ἀπέσσυτο, excussus (vel repulsus) erat, 3. sing. plusq. perf. pass. pro ἀπεσέσυτο à σεύω, in perf. pass. σέσυμαι, Poet. ἔσυμαι, item ἔσσυμαι.

Ἀπεστάλην, ης, η, missus sum, 3. sing. a. 2. pass. Ἀπεστάλθην, ης, η, idem, a. 1. pass.

Ἀπέσταλκα, ας, ε, misi, perf. act. Ἀπέστειλα, ας, ε, a. 1. act. Ἀπέσταλμαι, perf. pass. Ἀπέσταλον, ες, ε, a. 2. act. Ἀπέστολα, ας, ε, perf. med. ab ἀποστέλλω. Th. στέλλω.

Ἀπέστασαν, abfuerunt, Ion, pro ἀπέστησαν, 3. plur. a. 2. ind. act. vide ἀπέστην.

Ἀπέστειλα, ας, ε, misi, a. 1. act. Ἀπεστείλατε, mittite, 2. pl. a. 1. imperat. act. ab ἀποστέλλω. Th. στέλλω.

Ἀπεστέρησα, ας, ε, privavi, a. 1. ind. act. ab ἀποστερέω. Th. στερέω.

Ἀπέστην, abfuerunt, & in 3. pl. ἀπέστησαν, a. 2. ind. act. Ἀπέστησα, ας, ε, abstuli, a. 1. ind. act. ab ἀφίστημι. Th. ἵστημι.

Ἀπέστιχον, ες, ε, abii, removi, a. 2. ind. act. ab ἀποστείχω. Th. στείχω.

Ἀπέστολα, ας, ἡ, misi, præt. med. verbi ἀποστέλλω. Th. στέλλω.

Ἀπεστραμμένος, η, ον, aversus, perf. part. pass. ab ἀποστρέφω.

Ἀπέστραφον, ες, ε, averti, a. 2. act. Ἀπεστράφην, ης, η, aversus sum, a. 2. ind. pass. Ἀπέστρεψα, ας, ε, averti, a. 1. ind. act. ab ἀποστρέφω, Th. στρέφω.

Ἀπεστώ, όος, οῦς, ἡ, absentia: ab ἀφίστημι.

Ἀπέσω, absit, imperat. ab ἄπειμι. Th. εἰμὶ, sum.

Ἀπεσφάλην, ης, η, aberravi, a. 2. ind. pass. ab ἀποσφάλλω. Th. σφάλλω.

Ἀπεσχαρόομαι, οῦμαι; unde ἀπεσχαρῶσθαι, de ulceribus dicitur, quibus crustæ detrahuntur; ex ἀπὸ & ἐσχαρόω, ῶ; crustas obduco; in crustas erumpere facio; q. d. incrusto; unde, ἐσχαρωμένα ἕλκη; Diosc. l. 4. ulcera quæ vulnus contraxerunt, &c. ab ἐσχάρα, vide.

Ἀπέσχηκα, ας, ε, abfui, præt. ind. act. Ἀπέσχον, ες, ε, abstinui, a. 2. ind. act. Ἀπεσχόμην, a. 2. m. verbi ἀπέχω.

Ἀπέταλος, sine foliis; in Epigr. Unde, ἀπεταλοτέρη, minus frondosa; ibidem: ex α priv. & πέταλον, vide.

Ἀπέταμον, ες, ε, præcidi, a. 2. ind. act. ab ἀποτέμνω.

Ἀπετέθην, ης, η, depositus est, a. 1. pass. verbi ἀποτίθημι. Th. τίθημι.

Ἀπετίννυον, pœnas luebant, 3. plur. imperf. act. verbi ἀποτιννύω. Th. τίω, punio.

Ἀπέτραγον, ες, ε, devoravi, a. 2. ind. act. ab ἀποτρώγω. Th. τρώγω.

Ἀπετρωπῶντο, non audebant, aversi fuerunt in fugam, 3 plur. imperf. pass. ab ἀποτρωπάω, quod ab ἀπὸ & τέτροπα, p. m. verbi τρέπω.

Ἀπευθανατίζω, honesta morte perfungor; sic cap. 6. l. 2. Machab. ex ἀπὸ, εὖ, & θάνατος, vide.

Ἀπευθὴς, έος, & Ἄπευθος, ου, ὁ καὶ ἡ, famâ inauditus, item imperitus: ab α, & πυνθάνομαι.

Ἀπευθύνω, adæquo, rego, dispono, dirigo; do judicium cum pœna, &c. ex ἀπὸ & εὐθύνω, vide.

Ἀπευθυσμένον ἔντερον; intestinum rectum, per quod flatus alvi extenditur sæpè, cum urinam reddimus; inquit Alex. Apophrod. lib. 1. problem. à præced. ἀπευθύνω, ύνῶ; &c.

Ἄπευκος, ου, ὁ καὶ ἡ, tædis inutilis; ex quo tædæ fieri nequeunt, &c. Ità vocat Theophrast. arbores quæ resinam non exudant, &c. ex α priv. & πεύκη, vide.

Ἀπευκτὸς, & ἀπευκταῖος; abominandus, execrandus; item, vitandus, aversandus; & in neutro, ἀπευκτὸν, id quod deprecantur, &c. Unde ἀπευκτῶς, abominandè; & ἀπευκτικοὶ hymni, quibus aliquid deprecamur, &c. Omnia ab ἀπεύχομαι; deprecor; precor seu opto non evenire; item, abominor, execror, &c. ex ἀπὸ & εὔχομαι.

Ἀπευνάζω, sopio; idem quod εὐνάζω, cum ἀπὸ præf.

Ἄπευστος, inauditus, &c. Idem quod ἀπευθὴς, vel ἄπευθος; & ejusd. Th. & comp.

Ἀπευωνίζω, vilem reddo, &c. ex ἀπὸ & εὔωνος, vide.

Ἀπέφευγον, ες, ε, effugiebam, imperf. act. ab ἀποφεύγω.

Ἀπέφηνα, ας, ε, ostendi, a. 1. act. Ἀπεφηνάμην, ω, ατο, a. 1. m. idem: ab ἀποφαίνομαι, quod ex ἀπὸ & φαίνω.

Ἀπεφθαρμένος, η, ον, corruptus, perf. part. pass. ab ἀποφθείρομαι. Th. φθείρω.

Ἀπεφθεγξάμην, ω, ατο, loquutus sum, a. 1. m. ab ἀποφθέγγομαι. Th. φθέγγομαι.

Ἀπέφθιτο, interierat, 3. sing. plusq. pass. ab ἀποφθίνω. Th. φθέω, seu φθίω.

Ἄπεφθος, ου, ὁ, ἡ, incoctus: ex α, & ἑφθός. Th. ἕψω.

Ἀπέφυγον, ες, ε, aufugi, a. 2. act. ab ἀποφεύγω. Th. φεύγω.

Ἀπέχει, sufficit, impersonal. ab ἀπέχω.

Ἀπεχθαίρω, odio prosequor, f. αρῶ. a. 1. ἀπήχθηρα, ab ἐχθαίρω. Th. ἔχθος.

Ἀπεχθάνομαι, invisus sum, præs. ind. f. ἀπεχθήσομαι. Ἀπεχθάνῃ, 2. sing. præs. sub. pass. Ἀπηχθόμην, a. 2. m. Th. ἔχθος.

Ἀπεχθέμεναι, invisum esse, & Ion. ἀπεχθέμεν, Att. & Dor. pro ἀπέχθειν, præs. inf. verbi ἀπέχθω, vel ἀπεχθάνομαι.

Ἀπέχθεια, ας, ἡ, inimicitiæ, odium, simultas, &c. ab ἀπεχθὴς, vide.

Ἀπέχθηαι, odio sis, præs. sub. Ion. pro ἀπέχθῃ, ab ἀπέχθομαι, sive ἀπεχθάνομαι.

Ἀπεχθὴς, έος, ὁ, ἡ; invisus: ex ἀπὸ & ἔχθος.

Ἀπεχθήσομαι, invisus ero, fut. 1. m. Ἀπεχθόμην, invisus sum, a. 2. m. ind. Ion.

Ἀπέχθοιτο, 3. sing. a. 2. m. opt. ab ἀπεχθάνομαι.

Ἀπέχεσθαι, abstinere, præs. inf. pass. ab ἀπέχω.

Ἀπεχθητικὸς, ου, qui in hominnm odia solet incurrere, &c. Item, ἀπέχθομαι, offendor; sum hostis, inimicor, tristor, &c. ab ἀπεχθής.

Ἀπεχθαίρων, & ἀπεχθαίρουσα; inimicum & odiosum reddens; item, ἀπεχθαίρω,

πεχθρῶς, & ἀπεχθρωδῶς; inimicè, hostiliter, &c. Omnia ab ἀπεχθὴς, vide.

Ἀπεχῶς, abstinenter, adv. ab ἀπέχω.

Ἀπεχέετο, impersonaliter positum pro

Ἀπέχρη, satis erat, imperf. impersonal. verbi ἀπόχρη, sufficit, ex ἀπὸ & χρῆ

Ἀπεχυρόω, & Ἀποχυρόω, ῶ, munio: ex ἀπὸ & ἐχυρόω, ῶ. Th. ἐχυρός.

Ἀπέχω, εις, ει, refero, absum, recipio: f. ἀφέξω. p. ἀπέχηκα, a. 2. ἄπεσχον, cum acc. Et in pass. Ἀπέχομαι, abstineo, cum gen. imperf. ἀπειχόμην, a. 2. m. ἀπεσχόμην. a. 2. inf. m. ἀπόσχεσθαι. Th. ἔχω, habeo.

Ἀπεψία, ας, ἡ, quæ coquere, (vel concoquere) nequit, indigestio: ab α, & πέψις, quod a. 2. sing. præt. ind. pass. verbi πέπτω.

Ἀπεψύχοντο, abstergebant, imperf. m. ab ἀποψύχω, ex ἀπὸ & ψύχω.

Ἀπέψω, reperitur, pro magis usitato ἀφέψω, quod vide.

Ἀπεών, Poët. pro ἀπών, absens, præs. part. Ἀπῆν, ῆς, ῆ, aberam, imperf. ind. Ἀπῆ, absit. 3. sing. præs. sub. ab ἄπειμι, quod ex ἀπὸ & εἰμὶ, sum.

Ἀπηβηκὼς, pubertatem egressus, &c. ex ἀπὸ & ἡβηκὼς, quod vide.

Ἀπήγαγον, ες, ε, abduxi, a. 2. Att. pro ἄπηγον, ab ἀπάγω.

Ἀπήγγειλα, ας, ε, renuntiavi, a. 1. ind. act. Ἀπηγγέλθην, ης, η, a. 2. ind. pass. ab ἀπαγγέλλω. Th. ἀγγέλλω.

Ἀπηγέομαι, narro; pro ἀφηγέομαι, vide.

Ἀπήγημα, ατος, τὸ, Ion. pro ἀφήγημα, narratio, vide in ἀφήγησις.

Ἀπηγήσασθαι, Ion. pro ἀφηγήσασθαι, narrare.

Ἀπήγησις, memoria, item narratio, Ion. pro ἀφήγησις.

Ἀπηγξάμην, ω, ατο, strangulavi, a. 1. m. ab ἀπάγχω, f. γξω.

Ἀπῆγον, Att. ἀπήγαγον, ες, ε, abduxi, duxi, a. 2. ind. act. verbi ἀπάγω.

Ἀπηγορέω, & media voce, ἀπηγορέομαι, accusationi respondeo; ἀπολογοῦμαι; &c. Unde, ἀπηγόρημα, τὸ, responsio ad accusationem; narratio, relatio, &c. (ἀπήγησις; idem;) defensio; ἀπολογία, &c. ex ἀπὸ & ἀγοράομαι; idem quod ἀγορεύω, concionor, &c. vide. Item, ejusd. Th. & comp. est ἀπηγορία, & ἀπηγόρευμα; idem; negatio, refutatio, accusationis defensio, &c.

Ἀπῆγμαι, ξαι, κται, abductus sum, præt. ind. pass. verbi ἀπάγω.

Ἀπῆγξα, ας, ε, strangulavi, suffocavi, præt. ind. act. ab ἀπάγχω.

Ἀπήδαλος, unde ἀπήδαλον πλοῖον, gubernaculo carens navis, &c. ex α priv. & πηδὸς; unde πηδάλιον, vide.

Ἀπηδέσθην, ης, η, abesus sum, a. 1. ind. pass. ab ἀπέδω. Th. ἔδω.

Ἀπήειν, ειης, ει, plusq. perf. med. & in 3. plur. ἀπήεισαν, & Att. ἀπῄεσαν ab ἄπειμι, ex ἀπὸ & εἶμι, eo.

Ἀπῄεσα, ας, ε, abii, Att. pro ἀπεῖσα, a. 1. ind. act. verbi ἄπειμι.

Ἀπηθέω, excolo, percolo; per colum trajicio, deliquo, &c. Unde ἀπήθημα, cremor percolatus, &c. ex ἀπὸ & ἠθέω, vide.

Ἀπῆκε, a. 1. Ion. pro ἀφῆκε, dimisit, ab ἀφίημι, quod vide.

Ἀπήκοος, ου, ὁ & ἡ, inobediens, idem etiam quod ἀνήκοος ab α, & ἀκοὴ, quod à p.m. verbi ἀκούω.

Ἀπηκριβωμένος, η, ον, ad amussim (vel ad unguem) factus, part. præt. p. ss. Unde adv. Ἀπηκριβωμένως, absolutè, ad amussim. Ab ἀπακριβόομαι, οῦμαι. Th. ἀκριβής.

Ἄπηκτος, ου, ὁ & ἡ, incompactus, item non concretus: ex α, & πηκτὸς, quod à 3. pers. sing. præt. ind. pass. verbi πηγνύω, seu πήγνυμι. At Ἀπηκτὸς, οῦ, ὁ, Suidæ est πορευόμενος.

Ἀπήλαιστος, insuperabilis; Pind. in Nem. 4. ex α priv. & πάλαιστρα, palæstra, lucta, &c. Vide.

Ἀπήλακα, ας, ε, abegit, perf. act. Ἀπήλασα, ας, ε, idem, a. 1. act. ab ἀπελαύνω. Th. ἐλαύνω.

Ἀπήλαυον, ες, ε, & Ἀπέλαυον, fructum capiebam, imperf. sic Ἀπήλαυσα & Ἀπέλαυσα, a. 1. ab ἀπολαύω, ex ἀπὸ & λάω.

Ἀπήλγηκα, ας, ε, dedolui, item animum despondi, perf. ind. act. verbi ἀπαλγέω, ῶ. Th. ἄλγος.

Ἀπηλγηκὼς, qui dedoluit, sive perdoluit; quique eo duritiæ pervenit, ut ad omnem doloris sensum obsurduerit; sicut *deferbuisse*, dicitur Latinis; est autem particip. perf. ἀπὸ τοῦ ἀπαλγεῖν; quod dicitur quum quis vacat dolore & sensu sui mali, &c. Erasm. in Epist. ad Ephes. cap. 3.

Ἀπηλεγέω, non curo, contemno; à sequente, ἀπηλεγής.

Ἀπηλεγὴς, έος, ὁ, ἡ, sævus, quasi nullius curam gerens Hinc adverb. Ἀπηλεγέως, sævè, intrepidè. Ab ἀπὸ & ἀλέγω, curo; quia nihil curat, modò iræ suæ pareat.

Ἀπήλεγξα, ας, ε, redargui, a. 1. ind. act. Ἀπηλεγξάμην, ω, ατο, idem a. 1. ind. m. verbi ἀπελέγχω.

Ἀπηλεῖται, minatur. Gen. 27. 42. credo legend. ἀπειλεῖται, verbi ἀπειλέω, ῶ, quod vide.

Ἀπηλέγχθην, ης, η, redargutus sum, a. 1. ind. pass. verbi ἀπελέγχω.

Ἀπῆλθον, ες, ε, abii, a. 2. ind. act. ab ἀπέρχομαι. Th. ἔρχομαι.

Ἀπηλιαστής, alienus a judiciis, & litibus, seu causis judicariis, quæ in Heliæa (foro scil. Atheniensi subsolano) agitabantur; alienus à foro, &c. ex ἀπὸ & ἡλιαία; quod vide.

Ἀπηλιθιόω, ῶ, facio fatuum, ad fatuitatem redigo, &c. Unde ἀπηλιθιωμένοι, οἱ; mente capti; Marcel. vertit, vitio concrescentium in vesica calculorum laborantes; Diosc. l. 5. c. 27. &c. ex ἀπὸ & ἠλιθιόω, idem; stultum reddo, &c. a Th. ἠλίθιος, vide.

Ἀπηλιώτης, ου, ὁ, ventus Subsolanus: ab ἀπὸ & ἥλιος.

Ἀπηλλάγην, ης, η, liberatus sum, a. 2. pass. ind. Ἀπήλλαγμαι, ξαι, κται, dimissus (vel liberatus) sum, perf. ind. pass. Ἀπήλλαξα, ας, ε, dimisi, liberavi, a. 1. ind. act. & Ἀπήλλαχα, ας, ε, idem, perf. ind. act. Ἀπηλλάχθαι, dimissum esse, perf. inf. pass. verbi ἀπαλλάσσω. Th. ἀλλάσσω.

Ἀπηλλοτρίωκα, ας, ε, abalienavi, perf. ind. act. Ἀπηλλοτρίωμαι, σαι, ται, abalienatus sum, perf. ind. pass. cujus part. Ἀπηλλοτριωμένος, η, ον, à verbo ἀπαλλοτριόω, ῶ. Th. ἄλλος.

Ἀπηλλοτρίωσις, εως, ἡ, abalienatio: à 2. pers. sing. perf. ind. pass. verbi ἀπηλλοτριόω, ῶ. Th. ἄλλος.

Ἀπηλοίησα, ας, ε, contrivi, a. 1. act. ab ἀπαλοιάω, ab ἀπὸ & ἀλοιάω, pro ἀλοάω. Th. ἅλως, ω, ἡ, area, in qua trituratur frumentum.

Ἀπήλπικα, ας, ε, indè speravi, item desperavi: præt. ind. act. Ἀπήλπισα, ας, ε, idem, a. 1. ind. act. cujus part. Ἀπελπίσας, αντος, ὁ, qui desperavit: à verbo ἀπελπίζω, Th. ἐλπίς.

Ἀπήμαντος, ου, ὁ, ἡ, illæsus. Th. πῆμα.

Ἀπήμβροτον, aberravi, Poët. pro ἀφήμαρτον, a. 2. verbi ἀφαμαρτάνω. Th. ἁμαρτάνω.

Ἀπημελημένος, η, ον, neglectus, perf. part. pass. Unde adv. Ἀπημελημένως, neglectim. Ab ἀπαμελέομαι, οῦμαι, ex ἀπὸ & ἀμελέω. Th. μέλει.

Ἀπῆμεν, abiimus, per Sync. pro ἀπήειμεν, 1. plur. plusq. perf. m. ab ἄπειμι. Th. εἶμι, eo.

Ἀπήμονα, τὸ, acc. sing. ab ἀπήμων, ονος, ὁ, ἡ, innocuus, illæsus. Th. πῆμα.

Ἀπημοσύνη, ης, ἡ, incolumitas: ab ἀπήμων, quod à πῆμα.

Ἀπήμυνεν, adjuvit, imperf. vel a. 1. ab ἀπαμύνω. Th. ἀμύνω.

Ἀπήμων, ονος, ὁ, ἡ, illæsus. Th. πῆμα.

Ἀπῆν, aberam, imperf. verbi ἄπειμι, ab εἰμὶ, sum.

Ἀπηνέος, crudelis, inhumanus; ab ἀπηνής.

Ἀπήνεγκα, ας, ε, abduxi, a. 1. ind. act. Ἀπήνεγκον, ες, ε, idem, a. 2. verbi ἀποφέρω.

Ἀπήνεμος, ου, ὁ & ἡ, carens vento, &c. ex ἀπὸ & ἄνεμος.

Ἀπηνέος, τοῦ, crudelis, gen. sing. ab ἀπηνής.

Ἀπήνεια, ας, ἡ, crudelitas, inhumanitas: ab ἀπηνής.

Ἀπηνεόω, ῶ; unde, ἀπηνεώθη; quod Suidas affert. & exp. ὠμὸς ἐγεγόνει; immitis & crudelis factus erat, &c. ab ἀπηνής.

Ἀπηνεώθην, ης, η, obstupefactus sum, obmutui, a. 1. ind pass. ab Ἀπηνεόομαι, ex ἀπὸ & ἐνεὸς, stupidus, mutus. Th. ἄυω, clamo.

ΑΠΗΝΗ, ης, ἡ, & Dor. ἀπάνα, ας, ᾶ, rheda. Per eam enim solemus ἀπιέναι, abire; cùm sit viatorium curriculum.

Ἀπηνηνάμην, ω, ατο, renui, a. 1. m. verbi ἀπαναίνομαι. Th. ἀναίνομαι.

ΑΠΗΝΗΣ, έος, ὁ, ἡ, crudelis, immitis, sævus. Hinc Ἀπήνεια, inhumanitas. Dict. qu. ab ἀπὸ & ἠνία, vel ab ἀπὸ & αἰνέω vel potiùs ab ἀπὸ & ἐνηὴς, i. e. πρᾶος, mansuetus.

Ἀπήνητος, unde, ἀπήνητον ἀγώνισμα; certamen quod fit τῇ ἀπήνῃ; quum mulis

mulis rhedæ junctis certatur; seu cum certatur vehiculo mulari, &c. à Th. ἀπήνη, rheda. vide.

Ἀπελῶθον, abîi, Dor. pro ἀπῆλθον, a. 2. verbi ἀπέρχομαι, ex ἀπὸ & ἔρχομαι.

Ἀπηύτησα, ας, ε, occurri, a. 1. verbi ἀπαντάω. Th. ἀντί.

Ἀπήορος, & ἀπηόριος, ex alto dependens; item, altus, sublimis, in alto situs, &c. ex ἀπὸ & ἀείρω, vide.

Ἀπῆρα, ας, ε, recessi, sustuli, a. 1. ind. act. verbi ἀπαίρω.

Ἀπηρεισάμην, ω, ατο, intendi, a. 1. m. ab ἀπερείδω.

Ἀπηρὴς, ἑ͂ος, ὁ ϗ ἡ, item, ἄπηρος, & ἀπήρωτος; nullo membro mutilatus, nec captus, &c. ex α priv. & πηρὸς, ὃ, ὁ, mutilus.

Ἀπήρθην, ης, η, sublatus fui, a. 1. ind. pass. ἀπῆρκα, ας, ε, sustuli, discessi, perf. ind. act. Ἀπῆρμαι, σαι, ται, sublatus sum, perf. ind. pass. verbi ἀπαίρω.

Ἄπηρος, pera carens, sacco destitutus, &c. ex α priv. πήρα, pera, &c. vide.

Ἀπήρτημαι, σαι, ται, suspensus (vel remotus) fui, perf. ind. pass. cujus part. Ἀπηρτημένος, η, ον, suspensus, remotus: ab ἀπαρτάομαι.

Ἀπήρτισμαι, perfectus reddor, absolutus sum, præt. ind. pass. cujus part. Ἀπηρτισμένος, η, ον, perfectus, absolutus: unde adv. Ἀπηρτισμένως, perfectè, absolutè. Ab ἀπαρτίζομαι. Th. ἄρτιος.

Ἀπηρυθριασμένως, & ἀπηρυθριασμένως; impudenter; deposito pudore; perfricta fronte, &c. ab ἀπερυθριάω, vide.

Ἀπήρωτος, non mutilatus, integer, illæsus, &c. Vide supra in ἀπηρής.

Ἀπῇς, abfueris, 2. sing. a. 2. sub. ab ἄπειμι. Th. εἰμί, sum.

Ἀπήσων, οντος, ὁ, Ion. pro ἀφήσων, emissurus, part. f. 1. ab ἀφίημι.

Ἀπηύρα, auferebat, 3. sing. imperf. act. Sic Ἀπηύρα, per Sync. pro ἀπηύρησα, a. 1. ind. act. Ἀπηῦρον, a. 2. ind. act. Ἀπηύρων, 1. sing. vel 3. plur. imperf. act. ab ἀπαυράω, ex ἀπὸ & αὐρα.

Ἀπῆχα, ας, ε, abduxi, duxi, perf. act. verbi ἀπάγω.

Ἀπήχθεια, odium; ἀντὶ τῆς ἀπεχθείας; Lysias, μῖσος.

Ἀπηχέω, ῶ, dissono, absono, part. præs. act. ἀπηχῶν, οῦσα, οῦν. Ab ἀπὸ & ἦχος.

Ἀπηχήματα, τὰ, resonantia, nom. plur. ab Ἀπήχημα, ατος, τό. Th. ἦχος.

Ἀπηχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, absonus, item odiosus: ab ἀπὸ & ἦχος.

Ἀπήχθετο, invisus erat, imperf. vel a. 2. med. ἀπήχθημαι, perf. pass. ab ἀπέχθομαι, vel, quod usitatius, ἀπεχθάνομαι, odio sum. Th. ἄχθος.

Ἀπηχθημένος, iratus, infestus, &c. à præced. ἀπήχθημαι.

Ἀπήχθην, ης, η, abductus fui, a. 1. ind. pass. verbi ἀπάγω.

Ἀπήχθηρα, odio prosequutus sum, a. 1. ind act. ab ἀπεχθαίρω. Th. ἔχθος.

Ἀπηχούμενος, η, ον, resonans, pro ἀπηχούμενος, part. præs. pass. ab ἀπηχέω, ῶ. Th ἦχος.

Ἀπῃωρεῦντ', pro ἀπῃωρεῦντο, suspensi erant, 3. plur. imperf. med. Dor. pro ἀπῃωροῦντο. Ἀπῃώρησα, ας, ε, ex sublimi dependi, a. 1. act. Ἀπῃωρημένος, η, ον, suspensus, part. præt. pass. ab ἀπαιωρέομαι, οῦμαι. Th. αἰωρέω, ῶ. Ab ἀπαιωρέω, ῶ, ex ἀπὸ & αἰωρέω, ῶ.

Ἀπῄωρος, ου, ὁ, idem quod ἀπῃωρημένος.

Ἀπίασι, abeunt, Ion. pro ἄπισι, 3. pl. ind. verbi ἄπειμι. Th εἶμι, eo.

Ἀπίδω, ης, η, a. 2. sub. act. ab ἀπείδω, video. Th. εἴδω.

Ἀπίεμεν, emittimus, 1. plur. præs. ind. & part. m. ἀπιέμενος, η, ον. emittens, Ion. pro ἀφίεμεν, & ἀφιέμενος, ab ἀφίημι.

Ἀπιέναι, abire, præs. inf. ab ἄπειμι. Th. εἶμι, eo. Et Ἀπιέναι, emittere, Ion. pro ἀφιέναι, ab ἀφίημι.

Ἀπίενται, Ion. pro ἀφίενται, emittunt, 3. pl. præs. ind. pass. ab ἀφίεμαι. Th. ἵημι, mitto.

Ἀπιέσθαι, Ion. pro ἀφιέσθαι. Th. idem.

Ἀπίεσαν, 3. pl. imperf. qu. ab ἀπιέω, abeo, pro ἀπίω, vel ἀπέω, unde Lat. ABEO, Sic ἀπιέωσι, Ion. pro ἀφιῶσι, emiserint, 3. plur. sub. verbi ἀφίημι.

Ἀπίῃς, abeas, a. 2. sub. ab ἄπειμι, quod ab ἀπὸ & εἶμι, eo, a. 2. ἴον.

Ἀπίης γαίης, longinquæ terræ, gen. sing. à masc. ἄπιος, ab ἀπὸ, remotionis vocula.

Ἀπίθανος, ου, ὁ, ἡ, improbabilis: ex α, & πιθανὸς, quod ab ἔπιθον, a. 2. verbi πείθω.

Ἀπιθάνως, inscitè, absurdè; non probabiliter; &c. à præcedente ἀπίθανος.

Ἀπιθεῖν, inobedientem esse, inf. act. Ἀπίθησα, ας, ε, inobediens sum, a. 1. ind. act. Ion. pro ἠπίθησα, ab

Ἀπιθέω, ῶ, non obtempero, morem non gero, imperium detrecto: ex α, & πείθω, eliso ι.

Ἀπιθὴς, difficilis persuasu, vel assensu; non credens; morosus, non parens; refractarius, &c. ejusd. Th. & comp.

Ἀπίκαται, Ion. pro ἀφίκαται, & hoc pro ἀφιγμένοι εἰσὶ, venerunt: sic Ἀπίκατο, pro ἀφιγμένοι ἦσαν. Illud 3. plur. perf. pass. hoc 3. plur. plusq. perf. ind. pass. verbi ἀφικνέομαι.

Ἀπίκῃ, Ion. pro ἀφίκῃ, 2. sing. a. 2. sub. med. Ἀπικνέεσθαι, Ion. pro ἀφικνεῖσθαι, præs. inf. Ἀπικόμενος, Ion. pro ἀφικόμενος, progressus, a. 2. part. m. ab ἀφικνέομαι, pervenio: ex ἀπὸ & ἱκνέομαι.

Ἄπικρος, ου, ὁ ϗ ἡ, non amarus, amaritudinis expers: ex α, & πικρός.

Ἀπικρόχολος, non biliosus, &c. ex α priv. πικρὸς, & χολὴ, vide.

Ἀπιλλήθην, ης, η, clausus sum, a. 1. ind. pass. ab ἀπιλλέω, ῶ, Th. ἴλλος.

Ἀπιλλέω, (pro ἀποκλείω;) verbum antiquarum legum; Lysi. excludo, arceo, &c. Th. ἴλλος.

Ἀπίμελος, ου, & Ἀπιμελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, pinguedinis expers: ex α, & πιμελή.

Ἀπινὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, purus à sordibus: ex α, & πίνος.

Ἀπινύσσω, desipio, item effluo: à πνύμι, sapio.

Ἀπίξεται, perveniet, Ion. pro ἀφίξεται, 3. sing. f. 1. m. ab ἀφικνέομαι, ex ἀπὸ & ἱκνέομαι.

Ἄπιξις, pro ἄφιξις, εως, ἡ, adventus, item incursus: à 2. pers. sing. præt. ind. pass. verbi ἀφικνέομαι.

Ἄπιεν, ες, ε, abîi, a. 2. ind. act. verbi ἄπειμι. Th. εἶμι, eo.

ἈΠΙΟΣ, ου, ἡ, pyrus, arbor. Ἄπιον, ου, τὸ, pyrum. Dici volunt ab Apiâ regione, id est, Peloponneso: vel forsan ab ὀπὸς, quia est succulentus fructus.

ἈΠΙΟΣ, ου, ὁ, longinquus, qu. ab ἀπὸ, remotionis particula.

Ἀπισόω, fut. ώσω; adæquo, exæquo, &c. ex ἀπὸ & ἰσόω, idem; Vide.

Ἀπίσσωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀπίττωτος, non picatus; ex α priv. & πίσσα, vide.

Ἀπιστάναι, discedere, Ion. pro ἀφιστάναι, præs. inf. ab ἀφίστημι.

Ἀπιστέαται, Ion. pro ἀφίστανται, deficiunt, 3. pl. præs. pass. Sic Ἀπιστέατο, Ion. pro ἀφίσταντο, 3. plur. imperf.

Ἀπιστέω, ῶ, diffido, imp. ἠπίστεον, ουν. f. ήσω. Hinc Ἀπιστούμενος, præs. part. pass. Ex α, & πίστις, quod à 2. pers. sing. præt. ind. pass. verbi πείθω.

Ἀπίστημι, Ion. pro ἀφίστημι, discedo.

Ἀπιστία, ας, ἡ, diffidentia. Ἄπιστος, ου, ὁ, infidus: in comp. ἀπιστότερος, f. g. ἀπιστοτέρα. Ex α, & πίστις, quod à 2. pers. sing. præt. ind. pass. verbi πείθω.

Ἀπιστοσύνη, perfidia: item, ἀπίστως, fraudulenter, perfidè, incredibiliter, infideliter, &c. Utrumque, à præced. ἄπιστος, vide.

Ἀπισχναίνω, emacio; & in pass. ἀπισχναίνομαι, extenuor, reddor tenuis, &c. ex ἀπὸ & ἰσχνὸς, macer; unde ἰσχναίνω; macilentum reddo &c.

Ἀπισχυρίζομαι, obnitor; ad fortitudinem me compono; omni ope resisto, vel conatu efficio, &c. Item, acriter denego, abnuo, pernego, &c. ex ἀπὸ & ἰσχυρὸς, unde ἰσχυρίζομαι, &c. vide.

Ἀπίσχω, idem quod ἀπέχω; vide abstineo, &c.

Ἀπίσωσις, adæquandi actio; ab ἀπισόω, vide.

Ἀπίτης, ut, ἀπίτης οἶνος; vinum ex pyris factum; Diosc l. 5. c. 32. ab ἄπιος. vide.

Ἀπίττωτος, ὁ, non picatus; ut ἀπίττωτα ἀγγεῖα; apud Strab. idem quod ἀπίσσωτος, vide.

Ἄπιχθυς, qui non vescitur piscibus, &c. ex ἀπὸ & ἰχθὺς, vide.

Ἀπιὼν, όντος, ὁ, abiens, prodiens, &c. particip. præs. ab ἀπιέω, pro ἀπίω, abeo, &c. vide.

Ἀπίων, ονος, ὁ ϗ ἡ, non pinguis, &c. ex α priv. & πίων, ονος, ὁ ϗ ἡ, pinguis, &c. vide.

Ἀπλανεία, ας, ἡ, stabilitas; non errare nec vagari, &c. ab ἀπλανὴς, vide.

Ἀπλανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non erraticus vel vagabundus: ab α, & πλάνη.

Ἄπλαστος, pro ἀπέλαστος, cui appropinquare tutum non est: ex α, & πέλας, adv. propè. Alii vertunt, informis,

formis, ineffigiatus; simplex: ex α, & πλαςὸς, ȣ̃, fictus, a 3. perf. sing. præt. ind. pass. verbi πλάσσω, vel ἀπλω, fingo.

Ἀπλάςως, simpliciter, non fictè, non dissimulanter, &c. ab ἄπλαςος, vide.

Ἀπλατὴς, έ☉, ὁ κ) ἡ, latitudine carens: ex α, & πλατύς.

Ἄπλατος, Dor. pro ἄπλητ☉, & hoc pro ἄπληςος, magnitudine immensus, inaccessus: per Sync. τȣ̃ σ, à πλήθω, impleo. Th. πλέ☉. Quidam ἄπλατος idem esse dicunt cum ἄπλαςος, seu ἄπλατος, à πελάζω.

Ἀπλάτυνε, credo legend. ἐπλάτυνε, 3. sing. imperf. vel a. 1. verbi πλατύνω, dilato, Genes. 26. 22.

Ἀπλεονεκτικὸς, inexplebilis; Merc. Trism. ex α priv. & πλεονεκτέω, vide.

Ἄπλετος, Poët. pro Ἄπλητος, ȣ, ὁ κ) ἡ, (Dor. ἄπλατος) pro ἄπληςος, non impleri potè, infinitus, grandis, immensus, arduus: ab α priv. & πλήθω, quod à πλέ☉. Item Ἄπλητος pro ἄπλατος, quod ab ἀπέλας☉, ȣ, ὁ κ) ἡ, inaccessus, cui appropinquare tutum non est: ab α, & πελαςὸς, quod à 3. sing. præt. ind. pass. verbi πελάζω. Th. πέλας.

Ἄπλευρος, ȣ, ὁ κ) ἡ, cui latus non stipatum est: ab α, & πλευρά.

Ἀπληγὶς, ίδος, ἡ, vestis simplex apud Sophoclem, quæ Homero est ἀπλοΐς: ab ἀπλῆ (pro ἀπλοῆ) enim fit ἀπλὶς, &, Epenthesi τȣ̃ γ, ἀπληγίς. Hinc Ἀπληγι☉, ȣ, ὁ κ) ἡ, simplex, innocens, innocuus. Th. ἁπλό☉.

Ἀπληθὴς, έ☉, non plenus, strigosus, &c. ex α priv. & πλήθω, vide.

Ἀπλήμων, inexplebilis, &c. idem quod ἄπληςος; & ejusd. Th. & comp.

Ἀπλὴξ, κτος, ὁ κ) ἡ, non percussus: Ἄπληκτος, ȣ, ὁ κ) ἡ, idem: ex α priv. & πλήττω, vel πλήσσω.

Ἀπλήρωτος, ȣ, ὁ κ) ἡ, inexpletus, non completus: ex α, & πληρόω, ῶ. Th. πλέ☉.

Ἀπληςεύομαι, sum insatiabilis; sum avidus, &c. ab ἄπληςος, vide.

Ἀπληςία, ας, ἡ, inexplebilitas. insatiabilitas, immensitas, Ἄπληςος, ȣ, ὁ κ) ἡ, inexplebilis, insatiabilis, immensus. Indè adv. Ἀπλήςως, inexplebiliter, insatiabiliter, immensè. Ex α, & 3. sing. præt. ind. pass. verbi πλήθω. Th. πλέ☉.

Ἄπλητος, ȣ, ὁ κ) ἡ, inaccessus, immensus, &c. Vide supra, in ἄπλετος.

Ἀπλόη, ης, ἡ, simplicitas, candor: ab ἁπλό☉.

Ἁπλόθριξ, ιχος, ὁ κ) ἡ, qui promissum vel porrectum habet capillum, item qui raro est capillitio: ab ἁπλό☉, & θρίξ.

Ἄπλοια, ας, ἡ, vide in Ἄπλο☉.

Ἁπλοΐζομαι, simplicitate utor: Them. ἁπλό☉.

Ἁπλοϊκὸς, ȣ̃, ὁ, simplex, non versutus; ineffectatus, &c. (cui opponitur πανȣ̃ργ☉, vide) unde adv. ἁπλοϊκῶς, simpliciter, citra dolum, &c. ab ἁπλό☉, vide.

Ἄπλοιος, qui non potest navigare; ab ἄπλο☉, (à Th. πλέω;) vide quod ex α priv. & πλό☉, & contractè, πλȣ̃ς, ὁ, navigatio, cursus, &c.

Ἁπλοῒς ίδος, ἡ, vestis simplex: in acc. pl. ἁπλοΐδας, cui opponitur διπλοΐς. In Homero jungitur Substantivo χλαῖνα tanquam adject. Th. ἁπλό☉.

Ἄπλοκος, ȣ, ὁ κ) ἡ, non plicatus: ab α, & πέπλοκα, præt. m. verbi πλέκω.

Ἁπλοκύων, ὁ, cognomen Antisthenis apud Laërtium, qu. Cynicus simplici veste utens: ab ἁπλό☉, & κύων.

ἉΠΛΟ'ΟΣ, ȣ̃ς, ὁ· ἁπλόη, ῆς, ἡ· ἁπλόον, ȣ̃ν, τό· simplex: compar. Ἁπλȣ̃ςερος, superl. Ἁπλȣ̃ςατ☉. Derivatur ab α, unitatem significante, & πέλω, sum, tanquam ἄπελ☉, quia unicum est quod simplex est; juxta Eustathium, & Etymol. vel ab α priv. & πολὺς, quia quod simplex est non est è multis. Est &

Ἄπλο☉, ἄπλȣς, ὁ κ) ἡ, navigatione carens, impar navigationi, innavigabilis: ab α, & πλό☉. Indè Ἄπλοια, ας, ἡ, tempus navigationi inopportunum. Th. πλέω.

Ἁπλότης, ητ☉, ἡ; simplicitas, candor: ab ἁπλό☉.

Ἁπλότριχες, qui capillo simplici sunt, porrecto, & promisso; a nominativo sing. ἁπλόθριξ, vide.

Ἄπλȣτ☉, ȣ, ὁ κ) ἡ; divitiis carens: ab α, & πλȣ̃τ☉.

Ἁπλόω, ῶ, expando, explico, extendo: f. σω. p. κα. imperf. ind. ἤπλοον, ἤπλȣν, a. 1. inf. ἁπλῶσαι. Ἁπλόομαι ȣ̃μαι, expandor. pr. ἤπλωσμαι, cujus part. ἡπλωσμέν☉, η, ον, expansus, simplex. Th. ἁπλό☉.

Ἀπλυσία, ας, ἡ, immundities, illotio: in plur. ἀπλυσίαι, αἱ, spongiæ quæ elui nequeunt. Ἄπλυτ☉, ȣ, ὁ κ) ἡ, illotus, propriè de vestimento. Ex α, & πλύνω.

Ἁπλῶς, simpliciter, benignè, adverb. ab ἁπλό☉.

Ἄπλωτ☉, ȣ, ὁ κ) ἡ, innavigabilis. Th. πλέω.

Ἀπνεὴς, έος, ὁ κ) ἡ, valde spirans; ab α epitat. & πνέω: vel non spirans, flatu destitutus; ab α priv. & Th. eodem.

Ἀπνεύματ☉, ȣ, ὁ κ) ἡ, à vento non perflatus, Ἄπνευςος, ȣ, ὁ κ) ἡ, qui respirare non potest sine anhelitu exanimis. Indè Ἀπνευςὶ adv. sine respiratione, sine interpellatione, confertim. Ἀπνευςία, ας, ἡ, spiritûs repressio. Ἀπνευςιάζω, spiritum reprimo & contineo. Omnia ex α priv. & præt. ind. pass. verbi πνέω.

Ἀπνευςότατ☉, ab omni flatu penitus silens; Theophr. l. 2. histor. ab ἄπνευςος, præced. vide.

Ἄπνο☉, ἄπνȣς, ὁ κ) ἡ, in acc. sing. ἄπνοον, ἄπνȣν, flatu seu respiratione carens, flatum non emittens, mortuus, exanimis. Indè Ἄπνοια, ας, ἡ, q. d. carentia flatûs, item sedata tempestas, tranquillitas à ventis. Ab α priv. & πνοή. Th. πνέω.

ἈΠΟ', præpositio regit gen. à, ab, post, ante, præ, propter, per, item ex, de, absque. Indè Lat. Ab, & per Metaplasmum Angl. Of. Est autem ab Hebr. אב ab', id est, auctor vel principium cujusvis rei.

Ἄπο, adv. longè, procul. Et Ἄπο pro ἄπεσι, abest, ab ἄπειμι. Th. εἰμὶ, sum. Et Ἄπο pro ἄπιθι, abi, apage, ab ἄπειμι, abeo. Th. εἶμι, eo.

Ἀπὸ αὐτȣ̃, ab illo tempore.

Ἀποαίνυμαι, σαι, ται, idem quod ἀπαίνυμαι, aufero, detraho, adimo: imperf. ind. ἀποαινύμην, Ion. pro ἀπογνύμην, σο, το, auferebam: ab ἀπὸ & αἴνυμαι.

Ἀποαιρεῖσθαι, auferri, præs. inf. pass. pro ἀφαιρεῖσθαι, Poët. & Ion. ab ἀπὸ & αἱρέω, capio.

Ἀποαίρεο, ablatus esto, Ion. pro ἀφαιρȣ̃, præs. imperat. pass. ab eod. Th. Vel

Ἀποαίρεο, auferas, Ion. pro ἀποαίρȣ, quod pro ἀφαίρȣ præs. imperat verbi ἀφαιρέω, ῶ.

Ἀποαιρέομαι, ȣ̃μαι, Ion. & Poët. In Homero & Herodoto pro ἀφαιρέομαι, ȣ̃μαι, quod vide.

Ἀποβαδίζω, abeo, discedo: ab ἀπὸ & βαδίζω. Th. βαίνω.

Ἀποβάθρα, ας, ἡ, scala, quâ è navi discenditur: ab ἀποβαίνω.

Ἀποβαίνω, descendo, cedo. f. ἀποβήσομαι. p. ἀποβέβηκα. part. ἀποβεβηκὼς, ȣ̃α, ός. a. 2. ἀπέβην, ης, η, & in 3. plur. ἀπέβαν. a. 2. sub. ἀποβῶ, ῇς, ῇ, inf. ἀποβῆναι, part. ἀποβὰς, ἀντ☉, ὁ. Ab ἀπὸ & βαίνω.

Ἀποβάλητε, abjeceritis, 2. plur. a. 2. sub. act. Ἀποβαλὼν, όντ☉, ὁ, qui abjecit, a. 2. part. act. ab

Ἀποβάλλω, abjicio, amitto. f. ἀποβαλῶ. p. ἀποβέβληκα. a. 2. ἀπέβαλον, ες, ε. a. 2. sub. ἀποβάλω. præt. pass. ἀποβέβλημαι. a. 1. pass. ind. ἀπεβλήθην, ης, η· cujus part. ἀποβληθεὶς, εῖσα, έν. p. m. ἀποβέβολα· hinc Ἀποβολὴ, ῆς, ἡ, jactura. Th. βάλλω.

Ἀποβάπτω, intingo, immergo leniter: ab ἀπὸ & βάπτω.

Ἀποβὰς, άντ☉, ὁ, qui descendit vel cessit: nom. plur. Ἀποβάντες, descendentes, egressi: a. 2. part. act. verbi ἀποβαίνω.

Ἀπόβασις, εως, ἡ, descensus; item eventus, exitus: ab ἀποβαίνω.

Ἀποβάτης, ȣ, ὁ, certaminis equestris genus, qu. descensor, dictum: qui enim certabat dicebatur ἀποβῆναι. Indè Ἀποβατικοὶ δρόμοι dicebantur. Ab ἀποβαίνω.

Ἀποβατήρι☉ ζεὺς; cognomentum Jovis; quasi, descensor Jupiter, dictus, à præced. ἀποβάτης.

Ἀποβέβηκα, ας, ε, descendi, cessi, præt. ind. act. cujus part. ἀποβεβηκὼς, ȣ̃α, ὸς, firmatus, constans: à verbo ἀποβαίνω.

Ἀποβεβληκὼς, ȣ̃α, ὸς, qui abjecit: in gen. pl. ἀποβεβληκότων part. præt. act. ab ἀποβάλλω.

Ἀποβῆναι, descendere, a. 2. inf. Ἀποβήσομαι, ῃ, εἶ, descendam, f. 1. m. verbi ἀποβαίνω.

Ἀποβήσσω, & -ττω, extussio, tussiendo ejicio: ab ἀπὸ & βήσσω, seu -ττω. Th. βὴξ.

Ἀποβιάζομαι, vim affero, vi cogo, item enitor ut mulier in partu; & pass. vi cogor: ex ἀπὸ & βιάζομαι. Th. βία.

'Αποβιβάζω, & 'Αποβιβάζομαι, jubeo vel facio aliquem descendere, item trajicio: præs. inf. act. ἀποβιβάζειν. pass. ἀποβιβάζεσθαι. a. 1. m. ἀποβιβασάμενος, ω, ατο, Ex ἀπὸ & βιβάζω. Th. βαίνω.

'Αποβιόω, ῶ, de vitâ decedo, morior. a. 2. ind. ἀπεβίων, ως, ω. præs. inf. ἀποβιῶναι. Ex ἀπὸ & βιόω, ῶ. Th. βίος, vita.

'Αποβίωσις, εως, ἡ, obitus, interitus, mors: ex ἀπὸ & βίωσις, ipsa vivendi actio. Indè 'Αποβιώσιμος adject. ut ἀποβιώσιμος διάταξις, testamentum. Th. βίος, vita.

'Αποβλάπτω, lædo, oblædo. 'Αποβλάπτομαι, lædor, privor, jacturam facio. Ex ἀπὸ & βλάπτω.

'Αποβλαστάνω, germino, egermino: ex ἀπὸ & βλαστάνω.

'Αποβλάστημα, ατος, τὸ, germen, item proles. 'Αποβλάστησις, εως, ἡ, germinatio. A præt. ind. pass. verbi ἀποβλαστάνω.

'Αποβλαφθεὶς εἶσα ἐν, privatus, a. 1. part. pass. verbi βλάπτω.

'Απόβλεμμα, aspectus; βλέμμα; vel, oculorum contorsio; ut quum quis non irretorto oculo aliquid spectat; ut dixit Horatius; sed detorquet oculorum aciem; quod indignationis, invidentiæ & despicientiæ signum est, &c. Item, ἀπόβλεπτος, i.e. ἔνδοξος, videndus, venerandus; θαυμαστὸς, spectabilis, &c. Utrumq; à sequente,

'Αποβλέπω, intueor, respicio, oculos converto ad: f. ψω. p. ἀποβέβλεφα. a. 1. ἀπέβλεψα. a. 1. imperat. ἀπόβλεψον, ἀτω. & in 2. pl. ἀποβλέψατε. 3 pl. a. 1. sub. ἀποβλέψωσιν. a. 1. m. ἀποβλεψάμενος, ω, ατο.

'Αποβληθεὶς, εῖσα, ἐν, abjectus, a. 1. part. pass. verbi ἀποβάλλω.

'Απόβλημα, ατος, τὸ, rejiculum, quod abjicitur seu rejicitur: à 1. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποβάλλω.

'Απόβλητ', per Syncop. pro ἀπόβλητα, abjicienda, rejicienda, respuenda, nom. neut. plur. ab

'Απόβλητος, ου, ὁ, ἡ, abjectus, abjiciendus, rejiciendus, respuendus; ἀπόβλητον, ου, τὸ, abjectum, abjiciendum, rejiciendum, respuendum. Indè 'Αποβλητικὸς, ῦ, ὁ κὴ ἡ, qui abjecit vel amisit, vel abjiciendo vel amittendo est. Ex ἀπὸ & 3. sing. præt. ind. pass. verbi βάλλω.

'Αποβλίττω, exprimendo aufero, ut è favis mel: ex ἀπὸ & βλίττω.

'Αποβλύζω, scaturio, emitto aquas, item evomo, præs. part. ἀποβλύζων. Ex ἀπὸ & βλύζω.

'Αποβλώσκω, discedo: ex ἀπὸ & βλώσκω.

'Αποβολὴ, ῆς, ἡ, abjectio, amissio, jactura: ab ἀποβέβολα p. m. verbi ἀποβάλλω.

'Αποβολεὺς, abjector, rejector, ut ἀποβολεὺς ὅπλων, apud Plat. Item; ἀποβολιμαῖος, ου, ὁ κὴ ἡ, pro ἀποβολεὺς, &c. Utrumq; ab eod. Th.

'Αποβόσκομαι, depasco: ex ἀπὸ & βόσκω. Th. βόω.

'Αποβουκολέω, ῶ, abrego, à grege abduco, à grege aberrare facio, item ex alieno grege abduco, in errorem duco, decipio: f. σω. p. κα. a. 1. ἀπεβουκόλησα, ας, ε. 'Αποβουκολέομαι, ῦμαι, abducor à grege, à grege aberro: à cujus 1. sing. præt. ind. fit 'Αποβουκόλημα, ατος, τὸ, è grege alieno abductio, impostura, deceptio. 'Αποβουκολίζω idem quod ἀποβουκολέω. Omnia ex ἀπὸ, βοῦς, & κόλον, cibus.

'Αποβράζω, 'Αποβράσσω, & 'Αποβράττω, fervendo seu æstuando exspuo sive eructo, per æstum exspuo, item exæstuo, defervesco. 'Αποβράσσομαι, per æstum exspuor aut ejicior: à cujus 1. sing. præt. ind. fit 'Απόβρασμα, ατος, τὸ, spuma, item furfur tritici. Ex ἀπὸ & βράζω.

'Αποβρέχω, perfundo, madefacio, intingo: f. ξω. 'Αποβρέχομαι, perfundor, madefio: à cujus 1. sing. præt. ind. fit 'Απόβρεγμα, ατος, τὸ, dilutum, item aqua quâ quid perfusum vel prolutum est. Ex ἀπὸ & βρέχω.

'Αποβρίζω, crapulam edormio, dormio: f. ίσω, & ίξω. a. 1. ἀπέβριξα, ας, ε cujus part. ἀποβρίξας, αντος, ὁ, in nom. pl. ἀποβρίξαντες. Ex ἀπὸ & βρίζω.

'Αποβρίθω, act. degravo, vel neut. præ pondere devergo: ex ἀπὸ & βρίθω.

'Αποβροχὴ, ῆς, ἡ, perfusio, madefactio: ab ἀποβρέχω.

'Αποβροχθίζω, sorbeo, glutio, voro: ex ἀπὸ & βροχθίζω. Th. βρόχος.

'Αποβροχίζω, illaqueo, laqueis implico: ex ἀπὸ & βρόχος.

'Αποβρύκω, demordeo, abedo: ex ἀπὸ & βρύκω.

'Αποβρωθεὶς, εῖσα, ἐν, exesus, a. 1. pass. par. ab

'Αποβρώσκω, abedo, comedendo consumo: f. σω. p. βέβρωκα. præt. pass. βέβρωμαι. a. 1. ind. pass. ἀπεβρώθην, ης, η. Ex ἀπὸ & βρώσκω.

'Αποβύω, obturo, obstruo: f. σω. Ex ἀπὸ & βύω.

'Αποβώμια ἱερὰ, dicuntur sacra, quæ non altari peraguntur, sed in pavimento vel solo, &c. à seq. ἀποβώμιος, q. vide.

'Απόβωμος, ου, ὁ κὴ ἡ, profanus, ab aris alienus: ex ἀπὸ & βωμός.

'Απογαιόω, ῶ, in terram verto: f. ώσω. Ex ἀπὸ & γαῖα.

'Απόγαιος, ου, ὁ κὴ ἡ, à terrâ remotus; ut & ἀπόγειος ab eodem Th.

'Απογεία, ας, ἡ, ventus qui è terrâ exortus in mare fertur; cui contrarius est qui dicitur τροπαία. 'Απόγεια, τὰ, retinacula navium, funes quibus navis alligatur in littore: unde 'Απόγεια λύειν, oram solvere. 'Απόγειον, ου, τὸ, vox Mathematica quâ dei o atur summa Planetæ altitudo: opponitur τὸ περίγειον, quod vide. 'Απόγειος, ου, ὁ κὴ ἡ, à terrâ remotus, ut & ἀπόγαιος. Omnia ex ἀπὸ & γαῖα.

'Απογαλακτίζω, ablacto, à lacte depello.

'Απογαλακτίζομαι, ablactor, à lacte depellor: à cujus præt. ind. pass. fit 'Απογαλακτισμὸς, ῦ, ὁ, ablactatio. Ex ἀπὸ & γαλακτίζω. Th. γάλα.

'Απογειόω, fundamenta destruo; (ἀποθεμελιόω) &c. à præced. ἀπόγειος, vide.

'Απογεισόω, ῶ, imbrico, imbricatim (vel suggrundiorum modo) facio vel tego. Ex ἀπὸ & γεισόω, ῶ. Th. γεῖσον.

'Απογέμω, depleo, demo ei quod plenum est. 'Απογεμίζω, idem quod γεμίζω. Ex ἀπὸ & γέμω.

'Απογεννάω, ῶ, genero, produco: ex ἀπὸ & γεννάω, ῶ. Th. γείνομαι.

'Απογεύομαι, degusto: ex ἀπὸ & γεύομαι.

'Απογεφυρόω, ῶ, ponte jungo, pontem impono: ex ἀπὸ & γεφυρόω, ῶ. Th. γέφυρα.

'Απογηράσκων, οντος, ὁ, consenescens, in acc. pl. ἀπογηράσκοντας, præs. part. ab

'Απογηράσκω, consenesco. f. ἀπογηράσω. p. ἀπογεγήρακα, a. 1. ind. ἀπεγήρασα. a. 1. sub. ἀπογηράσω, ῃς, ῃ. Ab ἀπὸ & γηράσκω. Th. γῆρας.

'Απογίγνομαι, & 'Απογίνομαι, absum, decedo, item morior. f. ἀπογενήσομαι. p. ἀπογεγένημαι. a. 1. pass. ἀπεγενήθην, ης, η. a. 2. m. ἀπεγενόμην. a. 2. part. ἀπογενόμενος, η, ον, mortuus. Ex ἀπὸ & γίνομαι, fum.

'Απογινώσκω, rejicio, non agnosco, abnuo; improbo, item absolvo, renuntio, despero. f. ἀπογνώσομαι. p. ἀπέγνωκα. plusq. perf. ἀπεγνώκειν a. 2. ἀπέγνων, ως, ω. qu. à γνόω, ῶ, & in 3. pl. ἀπέγνωσαν. a. 2. imperat. ἀπόγνωθι. a. 2. sub. ἀπογνῶ, ῷς, ῷ. a. 2. inf. ἀπογνῶναι. a. 2. part. ἀπογνοὺς, οῦσα, όν. perf. pass. 'Απέγνωσμαι, σαι, ται, a. 1. pass. ἀπεγνώσθην, ης, η. f. 1. pass. ἀπογνωσθήσομαι. A præt. act. 'Απεγνωκὼς, υῖα, ὸς, qui rejecit, part. & 'Απεγνωκότως, desperatè, adv. A præt. pass. 'Απεγνωσμένος, η, ον, rejectus, part. 'Απόγνωσις, εως, ἡ, desperatio. 'Απογνώστης, ου, ὁ, desperator. Omnia ex ἀπὸ & γινώσκω.

'Απογλαυκόω, ῶ, cæsium reddo. 'Απογλαύκωμα, ατος, τὸ, & 'Απογλαύκωσις, εως, ἡ, glaucoma, glaucedo: à præt. ind. pass. Th. γλαυκός.

'Απόγλουτοι, οἱ, qui exilibus sunt clunibus, depyges. Th. γλουτός.

'Απογλυκαίνω, dulce reddo, edulco: ex ἀπὸ & γλυκαίνω. Th. γλυκύς.

'Απόγνοια, ας, ἡ, desperatio, à pr. m. verbi ἀπογινώσκω.

'Απογνοὺς, desperatus: reprobatus calculo; liberatus in judicio, &c. ab eod. Th.

'Απογνῶ, ῷς, ῷ, rejecerim. a. 2. sub. act. 'Απογνοὺς, οῦσα, όν, qui rejecit, a. 2. part. act. ab ἀπογινώσκω, qu. ab ἀπογνόω, ῶ, vel ἀπόγνωμι.

'Απογνώμων, ονος, ὁ κὴ ἡ, qui dentes ætatis indices amisit, ὁ μὴ ἔχων δι' ὧ γνώσθη. a. 1. sing. præt. pass. verbi ἀπογινώσκω.

'Απόγνωσις, & 'Απογνώστης, vide in 'Απογινώσκω.

'Απογονὰ, Dor. pro -νὴ, ῆς, ἡ, posteritas. 'Απόγονα, τὰ, fœcunda, orta, oriunda, nom. pl. ab 'Απόγονος, ου, ὁ κὴ ἡ, ortus, oriundus; & Subst. nepos, posterus. Ex ἀπὸ & γέγονα, præt. m. verbi γείνομαι.

'Απογονὴ, ῆς, ἡ, propago; ab eod. Th.

'Απογραΐζω, senectutem aufero, juvenilem reddo. Th. γραῖα.

'Απογραφὴ, ῆς, ἡ, descriptio, conscriptio, recensio, enumeratio. 'Απόγραφος, ου, ὁ κὴ ἡ, ab exemplari vel ad exemplar effictus. 'Απόγραφον, ου, τὸ, exemplum libri vel tabulæ,

bulæ, descriptum, exscriptum, descriptio, imago. Omnia ex

Ἀπογράφω, in tabulas refero, describo, impert. ἀπέγραφον. f. ψω. p. ἀπογέγραφα. a. 1. ἀπέγραψα. a. 1. sub. ἀπογράψω, ῃς, ῃ.

Ἀπογράφομαι, describor, item nomen profiteor perf. p. ἀπογέγραμμαι, conscriptus fui. a. 1. ἀπεγράφθην, ης, η. a. 1. m. ἀπεγραψάμην, ω, ατο. a. 1. inf. m. ἀπογράψασθαι.

Ἀπογυιόω, ῶ, enervo, membra debilito, dearctuo, delumbo: f. ώσω. p. ἀπογεγύιωκα. a. 1. sub ἀπογυιώσω, ῃς, ῃ. Ex ἀπὸ & γυιόω, ῶ. Th. γυῖον.

Ἀπογυμνάζομαι, exerceor, me exerceo: ab ἀπὸ & γυμνάζομαι. Th. γυμνός.

Ἀπογυμνόω, ῶ, nudo, denudo: f. σω. a. 1. part. pass. Ἀπογυμνωθεὶς, εῖσα, ὲν, denudatus. Ab ἀπὸ & γυμνόω, ῶ. Th. γυμνός.

Ἀπογύμνωσις, εως, ἡ, denudatio: à 2. sing. præt. pass. verbi ἀπογυμνόω, ῶ.

Ἀπογυναίκωσις, εως, ἡ, effœminatio. Th. γυνή.

Ἀπογωνιόομαι, οῦμαι, in angulum me colligo, inf. præs. ἀπογωνιοῦσθαι ex ἀπὸ & γωνιόομαι, οῦμαι. Th. γωνία.

Ἄποδα, τ, pedibus carentem: acc. sing. ab ἄπους. Th. πούς. Est & ἄποδα nom. neut. plur.

Ἀποδάζομαι, divido, distribuo, partior, impertio. f. 1. δάσομαι, & Poët. δάσσομαι. f. 1 inf. ἀποδάσασθαι, & ἀποδάσσεσθαι, distributurum esse. Th. δαίω, divido.

Ἀποδαιμονίζω, ab Hesych. exp. furo, insanio, &c. ex ἀπὸ & δαίμων, vide. unde, δαιμονίζομαι, vide.

Ἀποδαίω, comburo: ex ἀπὸ & δαίω, uro.

Ἀποδάκνω, demordeo, præmordeo: ex ἀπὸ & δάκνω.

Ἀποδάκρυον, idem quod δάκρυον, lacrymabatur; imperf. ind. ab

Ἀποδακρύω, lacrymis prodo, illacrymo; f. ύσω. p. κα. a. 1. ἀπεδάκρυσα, ας, ε. Hinc Ἀποδακρυτικὰ, τὰ, medicamenta lacrymas moventia. Ex ἀπὸ & δακρύω. Th. δάκρυ.

Ἀποδαμεῖν, Dor. pro ἀποδημεῖν, peregrè proficisci: sic Ἀπόδαμος, Dor. pro ἀπόδημος, peregrè agens, vide in ἀποδημέω, ῶ.

Ἀποδαρθεῖν, idem quod δαρθεῖν: vide ἀποδαρθάνω.

Ἀποδάσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui tributum pendit, & tributum cujus fit divisio, item quod pro parte (seu portione) alicui cedit. Ἀποδασμὸς, ου, ὁ, divisio, partitio, pars, portio. à 1. sing. præt. ind. verbi ἀποδάζομαι.

Ἀποδάσασθαι, & ἀποδάσσεσθαι, distributurum esse, Poët. pro ἀποδάσασθαι, vel εσθαι, f. 1. inf. verbi ἀποδάζομαι.

Ἀποδαυλίζω, titione dedolo vel contundo item contundo: ex ἀπὸ & δαυλὸς, Æol. pro δαλός. Th. δαίω, uro.

Ἀποδαυλίζω ξύλῳ, Eurip. dixit profuste tundo, vel contundo; i. e. percutio, &c.

Ἀποδέδεγμαι, exceptus sum, perf. pass. ab ἀποδέχομαι. Th. δέχομαι.

Ἀποδέδειγμαι, demonstratus, approbatus sum, perf. pass. & part. ἀποδεδειγμένος, η, ον; demonstratus, approbatus: ab ἀποδείκνυμι.

Ἀποδεδειλιακότως, timidè, meticulosè, eorum more qui conciderunt animo, adv. ab Ἀποδεδειλιακὼς, υῖα, ὸς, timidus, part. præt. act. verbi ἀποδειλιάω, ῶ. Th. δειλός.

Ἀποδέδεκται, æstimatur, censetur, 3. sing. præt. ind. verbi ἀποδέχομαι.

Ἀποδεδοκιμασμένοι, ejecti; è Senatu vel ordine moti; præteriti; καὶ ἀμνημόνευτοι, dicuntur, ut præteriti Senatores à censoribus, quorum meminit Festus, &c. ab ἀποδοκιμάζω, vide.

Ἀποδέδομαι, redditus sum: præt. pass. & Ἀποδέδωκα, reddidi, præt. act. verbi ἀποδίδωμι.

Ἀποδέδρακα, ας, ε, aufugi, & in 3. plur. ἀποδεδράκασι, præt. ind. act. verbi ἀποδιδράσκω. Th. δράω, facio.

Ἀποδεὴς, έος, εῦς, ὁ καὶ ἡ, inferior, vacuus, cui aliquid deest, ex ἀποδέω, absum. Th. δέω, egeo.

Ἀποδεῖ, deest, deficit, abest, impers. ab eodem Th.

Ἀποδειδίττω, ίσω, & Ἀποδειδίττομαι, ίσομαι, deterreo, imperf. ἀπεδειδισσόμην, ου, ετο. Ab ἀπὸ & δειδίττω. Th. δείδω.

Ἀποδείκνυμι, ostendo, ostento, demonstro, probo. præs. part. act. ἀποδεικνὺς, ῦσα, ὺν, præ se ferens, præs. inf. ἀποδεικνύναι. a. 1. act. ἀπέδειξα, ας, ε. a. 1. inf. act. ἀποδεῖξαι, Ion. ἀποδέξαι. perf. ind. pass. ἀποδέδειγμαι, cujus part. ἀποδεδειγμένος, η, ον, approbatus. Th. δείκνυμι (vel δεικνύω) ostendo.

Ἀποδεικτικὸς, ου, ὁ, ἡ, demonstrativus. ἀποδεικτικῶς, demonstrativè. Ἀποδεικτὸς, ου, ὁ, ἡ, demonstrabilis, probabilis. Omnia à 3. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδείκνυμι.

Ἀποδειλιάζω, idem quod sequens,

Ἀποδειλιάω, ῶ, præ timore refugio, reformido: f. ήσω. p. ἀποδεδειλίακα, cujus part. ἀποδεδειλιακὼς, υῖα, ός unde adv. Ἀποδεδειλιακότως, timidè: & a. 2. sing. præt. ind. pass. Ἀποδειλίασις, εως, ἡ, ignavia. Ex ἀπὸ & δειλιάω, ῶ. Th. δειλός.

Ἀποδεῖξαι, a. 1. inf. act. Ἀποδείξειν. f. 1. inf. act. ab eodem Th.

Ἀποδεῖν; (i. e. ἀπολείπεσθαι) deficere, derelinqui, inferiorem esse, &c. ab ἀποδεῖ, vide.

Ἀπόδειξις, εως, ἡ, Ion. ἀπόδεξις, demonstratio, declaratio, probatio, item specimen: à 2. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδείκνυμι.

Ἀπόδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui cœnam finiit, qui cœnatus est, qu. ὁ ἂν ἀπὸ τοῦ δείπνου vel incœnatus, ex ἀπὸ pro α priv. & δεῖπνον.

Ἀποδείρειν, Ion. pro ἀποδέρειν, excoriare, inf. præs. verbi ἀποδέρω.

Ἀποδειροτομέω, ῶ, obtrunco, cervicem abscindo, decollo, item abscindo à cervice: f. ήσω. p. κα. a. 1. ἀπεδειροτόμησα, ας, ε. f. 1. inf. ἀποδειροτομήσειν. Ab ἀπὸ, δειρὴ, Ion. pro δέρη, & τέτομα præt. m. verbi τέμνω.

Ἀποδειχθεὶς, εῖσα, ὲν, demonstratus, approbatus, a. 1. part. pass. Ἀποδειχθήσεσθαι, f. 1. inf. pass. verbi ἀποδείκνυμι.

Ἀποδεκατόω, ῶ, decimo, decimas accipio, item decimas do: f. ώσω. perf. ἀποδεδεκάτωκα. Ex ἀπὸ & δεκατόω, ῶ. Th. δέκα.

Ἀποδεκάτωσις, εως, ἡ, decimatio, decimarum exactio: à 2 sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδεκατόω, ῶ.

Ἀποδέκεσθαι, Ion. pro ἀποδέχεσθαι, recipere, præs. inf. verbi ἀποδέχομαι.

Ἀποδεκτέος, ου, ὁ καὶ ἡ, recipiendus, admittendus. Ἀποδέκτης, ου, ὁ, vel Ἀποδεκτὴρ, ῆρος, ὁ, receptor: in nom. pl. Ἀποδέκται, & Ἀποδεκτῆρες, οἱ, coactores tributorum & vectigalium. Ἀποδεκτὸς, οῦ, ὁ, dignus qui admittatur & recipiatur, acceptus acceptabilis, gratus, probatus. Omnia à 3. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδέχομαι.

Ἀποδενδρόομαι, οῦμαι, arboresco; inf. præs ἀποδενδροῦσθαι. a. 1. ind. ἀπεδενδρώθην, ης, η. cujus part. ἀποδενδρωθεὶς, εῖσα, ὲν. Ab ἀπὸ & δενδρόομαι, οῦμαι. Th. δένδρον.

Ἀποδέξαι, Ion. pro ἀποδεῖξαι, edere, demonstrare, a. 1. inf. act. verbi ἀποδείκνυμι. Sic Ἀποδεξάμενος, pro ἀποδειξάμενος, a. 1. part. m. & sic in aliis.

Ἀπόδεξις, εως, ἡ, Ion. pro ἀπόδειξις, demonstratio: quod vide.

Ἀποδέομαι, οῦμαι, religor, illigor, præligor, pass. verbi ἀποδέω. Th. δέω, ligo.

Ἀποδέον βραχὺ; paulò minùs: ut in Aristot. de mundo; τῆς οἰκουμένης πλάτος μὴ ἐπὶ βραχὺ ἀποδέον τετρακισμυρίων σταδίων; orbis terrarum latitudo paulò minus quadraginta millia stadiorum patet; ab ἀποδεῖ, deest, deficit, &c. Vide ἀποδέω.

Ἀποδέρω, Ion. ἀποδείρω, excorio: à cujus 1. sing. præt. ind. pass. fit Ἀπόδερμα, ατος, τὸ, cutis seu pellis detracta, spolium: & indè Ἀποδερματίω, ῶ, idem quod ἀποδέρω.

Ἀπόδεσις, εως, ἡ, religatio: à 2. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδέω. Th. δέω, ligo.

Ἀποδεσμὸς, οῦ, ὁ, fasciculus, linteum; item fascia circa caput mulierum, vel earum mammas continens: indè Ἀποδεσμέω, Ἀποδεσμόω, ῶ, & Ἀποδεσμεύω, colligo, religo. Ex ἀπὸ & δεσμὸς, quod à 1. sing. præt. ind. pass. verbi δέω.

Ἀποδεχθεὶς, εῖσα, ὲν, exceptus, a. 1. part. pass. ab

Ἀποδέχομαι, excipio, recipio, admitto, item probo: f. δέξομαι. p. δέδεγμαι. a. 1. ind. pass. ἀπεδέχθην, ης, η, & in 3. plur. ἀπεδέχθησαν. a. 1. m. ἀπεδεξάμην, ω, ατο. a. 1. inf. m. ἀποδέξασθαι. Ex ἀπὸ & δέχομαι.

Ἀποδεχόμενος, η, ον, acceptus, præs. part. Ἀποδέχου, accipe, præs. imperat. pass. ab eodem Th.

Ἀποδέω, ῶ, religo, illigo, præligo: in pass. Ἀποδέομαι, οῦμαι unde Ἀπόδεσις, εως, ἡ, religatio: Ab ἀπὸ & δέω, ligo. Et Ἀποδέω, ῶ, absum, inferior sum: unde Ἀποδεῖ, abest, deest, deficit: & Ἀποδεὴς, έος, εῦς, ὁ καὶ ἡ, inferior, cui deest, vacuus: ex ἀπὸ & δέω, egeo.

Ἀποδη-

Ἀποδήκω, μ. ξω, admordeo, inusitatum est Thema, ex quo ἀποδάκνω sua mutuatur tempora.

Ἀποδηλόω, -ῶ, manifestum reddo, declaro: ab ἀπὸ, & δηλόω, ῶ. Th. δῆλος.

Ἀποδημέω-ῶ, absum domo seu patriâ, peregrinor, peregrè proficiscor. f. ήσω. p. ἀποδεδήμηκα, ας, ε. a. 1. ἀπεδήμησα, ας, ε, a. 1. part. act. ἀποδημήσας, αντος, ὁ. Ex ἀπὸ, & δῆμος.

Ἀποδημία, ας, ἡ, peregrinantis absentia, peregrinatio. Ἀποδημητής, οῦ, ὁ, peregrinator. Ἀποδημητικός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, peregrinari solitus. Ἀπόδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, peregrè agens, absens à domo vel patriâ. Omnia ex ἀπὸ, & δῆμος.

Ἀποδημῶν, οῦντος, ὁ, absens: ab ἀποδημέω.

Ἀποδία, ας, ἡ, pedum carentia: ab ἄπους. Th. πούς.

Ἀποδιαιτάω-ῶ, arbitramento absolvere: a. 1. ἀπεδιῄτησα, ας, ε. Ex ἀπὸ, & διαιτάω-ῶ. Th. δίαιτα, arbitrium.

Ἀποδιαστέλλω, dispesco, arceo, intersepio, divido: ex ἀπὸ, διὰ, & στέλλω.

Ἀποδιατρίβω, immoror, tempus consumo: ex ἀπὸ, διὰ, & τρίβω.

Ἀποδιδάσκω, dedoceo: ex ἀπὸ & διδάσκω.

Ἀποδιδοῦν, οῦν, reddere, præs. inf. pro ἀποδιδόναι, ab ἀποδίδωμι.

Ἀποδίδομαι, reddor, retribuor, referor: pass. verbi ἀποδίδωμι, quod vide.

Ἀποδιδράσκω, aufugio: vide in ἀπέδρα. Th. διδράσκω.

Ἀποδίδωμι, reddo, retribuo, persolvo, do, item interpretor. præs. imperat. ἀποδίδοθι, ότω. præs. infin. ἀποδιδόναι. præs. part. ἀποδιδοὺς, οῦσα, όν. f. ἀποδώσω, εις, ει. p. ἀποδέδωκα, ας, ε. a. 1. ἀπέδωκα, ας, ε. a. 2. ἀπέδων, ως, ω. a. 2. imperat. ἀπόδος, ἀποδότω, solve. 2. pl. ἀπόδοτε. præs. opt. ἀποδιδοίην, ης, η, a. 2. opt. ἀποδοίην, ης, η, (At. ἀποδώην) & in pl. per Sync. ἀποδοῖμεν, οῖτε, οῖεν. præs. sub. ἀποδιδῶ, ῷς, ῷ. a. 2. sub. ἀποδῶ, ῷς, ῷ. præs. inf. ἀποδιδόναι, & ἀποδιδόειν -οῦν. a. 2. inf. ἀποδοῦναι, & Att. Dor. & Æol. ἀποδόμεναι, præs. part. ἀποδιδοὺς, οῦσα, όν. aor. 2. part. ἀποδοὺς, οῦσα, όν, præsent. passiv. Ἀποδίδομαι, reddor, retribuor. imperf. ἀπεδιδόμην, ου, το, perf. pass. ἀποδέδομαι. plusqu. perf. ἀπεδεδόμην. a. 1. ἀπεδόθην. f. 1. ἀποδοθήσομαι. paulò-post fut. ἀποδεδόσομαι. præs. imperat. ἀποδίδοσο, σθω. præs. opt. ἀποδιδοίμην οῖο, οῖτο. a. 1. ἀποδοθείην, ης, η, præt. opt. ἀποδεδοίμην, οῖο, οῖτο. præs. sub. ἀποδιδῶμαι, ῷ, ῶται. perf. sub. ἀποδεδῶμαι, ῷ, ῶται. præs. inf. ἀποδίδοσθαι. a. 1. inf. ἀποδοθῆναι. præs. part. ἀποδιδόμενος, η, ον, a. 1. m. ἀπεδωκάμην a. 2. med. ἀπεδόμην, ου, ετο. vendidi. a. 2. imperat. m. ἀπόδοσο, σθω. a. 2. opt. m. ἀποδοίμην, οῖο, οῖτο. a. 2. sub. m. ἀποδῶμαι, ῷ, ῶται. a. 2. inf. m. ἀποδόσθαι, a. 2. part. m. ἀποδόμενος, η, ον. Th. δίδωμι, do.

Ἀποδιΐσταμαι, separor; idem sign. quod χωρίζομαι, & est pass. ab act. sequente.

Ἀποδιΐστημι & Ἀποδιϊστάω, dirimo, distinguo, item intervallo sejungor: ex ἀπὸ, διὰ, & ἵστημι.

Ἀποδικάζω, absolvo: opp. καταδικάζω. Ab ἀπὸ, & δικάζω. Th. δίκη.

Ἀποδικέω-ῶ, caussam meam defendo: ex ἀπὸ, & δίκη.

Ἀποδινέω, ῶ, devolvo: ex ἀπὸ, & δινέω -ῶ. Th. δίνη.

Ἀποδίομαι, idem quod Ἀποδίω.

Ἀποδιοπομπέω -ῶ, & Ἀποδιοπομπέομαι -οῦμαι, ablego, procul amando, depello, expio: præs. inf. ἀποδιοπομπεῖσθαι h. e. ἀποτρέπεσθαι, διὰ τοῦ ἀποτροπαίου Διός. Ex ἀπὸ, & διοπομπέω-ῶ, quod à Διός, & πομπὴ à πέμπω.

Ἀποδιοπόμπησις, sacrum expiabile, piaculare sacrificium, piamentum, &c. Plin. à præced.

Ἀποδιορίζω, segrego suis limitibus, finitum separo: f. ίσω. p. ἀποδιώρικα. Ex ἀπὸ, διὰ & ὁρίζω. Th. ὅρος, terminus.

Ἀποδισκεύω, discum dejicio, in disci morem dejicio: ex ἀπὸ, & δίσκος.

Ἀποδιφθογγόω, ῶ, in diphthongum conflo; inde Ἀποδιφθόγγωσις, εως, ἡ, in diphthongum conflatio: ex ἀπὸ, & δίφθογγος, quod vide. Th. φθέγγομαι.

Ἀποδίω, expello: à δίω, pro διώκω, persequor.

Ἀποδιώκω, alicunde expello: indè Ἀποδίωξις, εως, ἡ, expulsio: ab ἀπὸ, & διώκω.

Ἀποδοθείην, ης, η, a. 1. opt. pass. Ἀποδοθῆναι, a. 1. inf. pass. Ἀποδοθήσομαι, f. 1. pass. verbi ἀποδίδωμι.

Ἀποδοκεῖν, displicere. Ἀποδοκεῖν, res Herodoto dicitur quæ censetur non facienda. Th. δοκέω.

Ἀποδοκιμάζω, vel Ἀποδοκιμέω, ῶ, improbo, non approbo, reprobo, rejicio: f. άσω. perf. ἀποδεδοκίμακα. a. 1. ἀπεδοκίμασα. Ἀποδοκιμάζομαι, improbor, rejicior: perf. pass. ἀποδεδοκίμασμαι. a. 1. pass. ἀπεδοκιμάσθην. a. 1. inf. pass. Ἀποδοκιμασθῆναι. a. 2. sing. præt. ind. sit Ἀποδοκιμασία, ας, ἡ, improbatio, rejectio. Ἀποδόκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, minimè probus, non probandus, adulterinus. Omnia ex ἀπὸ, & δόκιμος. Th. δοκέω.

Ἀποδοκιμασμένοι, erant in exercitu quasi rejectanei; Xenoph. l. 6. Pædiæ. Item ἀποδοκιμαστέος, reprobandus, &c. à præced. ἀποδοκιμάζω.

Ἀποδόμεναι, reddere. a. 2. inf. Æol. pro ἀποδοῦναι. Ἀποδόμενος, η, ον, a. 2. part. m. Ἀποδοῦναι, a. 2. inf. Ἀπόδος, ἀποδότω, in plur. ἀπόδοτε, a. 2. imperat. act. Ἀποδόσθαι, a. 2. inf. m. verbi ἀποδίδωμι.

Ἀποδόντωσις, εως, ἡ, sordium circa dentes purgatio: ex ἀπὸ, & ὀδούς.

Ἀπόδος, ἀποδότω, reddito, a. 2. imperat. & in plur. ἀπόδοτε ab ἀποδίδωμι.

Ἄποδος, ου, ἡ. Ion. pro ἄφοδος, abitus, discessus, digressus, reditus. Th. ὁδὸς, via.

Ἄποδος, οῦ, pedibus carentis, gen. sing. ab ἄπους. Th. πούς.

Ἀπόδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui reddi (aut restitui) debet: ab ἀποδίδωμι.

Ἀπόδοσις, εως, ἡ, redditio, retributio, persolutio: à 2. perf. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδίδωμι. Th. δίδωμι.

Ἀποδοτήρ, ῆρος, ὁ, redditor. Ἀποδοτικός, ή, όν, retributorius: ab eodem. Th.

Ἀπόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex servo genitus: ex ἀπὸ, & δοῦλος.

Ἀποδοῦναι, reddidisse, a. 2. inf. act. ab ἀποδίδωμι.

Ἀποδοχεῖον, ου, τὸ, receptaculum, receptorium. Et

Ἀποδοχὴ, ῆς, ἡ, receptio, admissio, approbatio, commendatio: ab ἀποδέχομαι.

Ἀποδοχμόω, ῶ, obliquo, incurvo: a. 1. part. act. ἀποδοχμώσας, ὁ, inflectens, incurvans: a. 2. inf. ἀποδοχμῶσαι, inflexisse, incurvâsse: ex ἀπὸ, & δοχμόω, ῶ. Th. δοχμός.

Ἀπόδραγμα, ατος, τὸ, quod manu alicunde carpitur: a. 1. perf. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδράσσω vel -ττω.

Ἀποδραθεῖν, per Metaplasmum pro ἀποδαρθεῖν, dormîisse, a. 2. inf. verbi ἀποδαρθάνω.

Ἀπόδραθι, aufuge, a. 2. Imperat. act.

Ἀποδραίην, ης, η, aufugerim, a. 2. opt.

Ἀποδρὰς, ᾶσα, ᾶν, qui vel quæ aufugit, part. a. 2. act. vel part. a. 1. ab ἀπέδρα per Sync. pro ἀπέδρασα ab ἀποδράω.

Ἀποδράσαια, ας, ε, aufugerim, a. 1. opt. Æol. ab ἀποδιδράσκω.

Ἀπόδρασις, εως, ἡ, fuga, vitatio, desertio: a. 2. perf. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδράω.

Ἀπόδρασις στρατείας, desertio aciei, detrectatio militiæ.

Ἀποδράσσω vel -ττω, & ἀποδράσσομαι vel -ττομαι, decerpo: ab ἀπὸ, & δράσσω vel ττω.

Ἀποδράω, ῶ, fugio, effugio, aufugio: f. ἀποδράσω, p. ἀποδέδρακα. a. 1. ἀπέδρασα, & per Sync. ἀπέδρα, unde part. ἀποδρὰς, ᾶσα, ᾶν, qu. ab ἀπόδρημι, a. 1. opt. Æol. ἀποδράσαια, ας, ε, a. 2. ind. ἀπέδρην & ἀποδραίην. a. 2. imperat. ἀπόδραθι, a. 2. inf. ἀποδρᾶναι. Ab ἀπὸ, & δράω.

Ἀπόδρεπε, decerpe, præs. imperat. act. ab ἀποδρέπω, decerpo, f. ψω. p. φα. præs. pass. Ἀποδρέπομαι. Ex ἀπὸ, & δρέπω.

Ἀπόδρεψις, εως, ἡ, decerptio, collectio fructuum: a. 2. perf. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδρέπω.

Ἀποδρῆναι, Ion. pro ἀποδρᾶναι, aufugisse, a. 2. inf. verbi ἀποδράω.

Ἀπόδρησις, Ion. pro ἀπόδρασις, εως, ἡ, fuga, quod vide.

Ἀπόδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui recurrit, cursu revertens, item cursu inferior: à præt. m. verbi ἀποτρέχω.

Ἀπὸ δρυὸς, ἢ ἀπὸ πέτρης; adagium erat in ignobiles & genere obscuros, quos terrâ natos vocat Cicero; antiqui in sylvis degebant glande vescentes, sæpeque infantes in speluncis & sub quercubus exponentes. Hom. Odyss. τ'.

Ἀποδρύπτω, dilacero, dilanio, discerpo, excorio: inf. act. ἀποδρύπτειν ex ἀπὸ, & δρύπτω.

Ἀποδρύφω, idem quod ἀποδρύπτω, inf. act. ἀποδρύφειν, præs. opt. ἀποδρύφοιμι, οις, οι, a. 1. subj. ἀποδρύψω, in 3. plur. ἀποδρύψωσι, a. 1. ind. pass. ἀπεδρύφθην, ης, η. Th. idem.

Ἀποδρῶ contract. pro ἀποδράω, quod vide.

Ἀποδρῴην, præs. opt. Att. pro ἀποδράοιμι,

οιμι, aufugerem, ab eodem. Th.

Ἀποδύομαι, μ. ύσομαι; exuo, ut ἀποδύεσθαι τὸ γῆρας, exuere senectutem; item excutio, ut latinè dicimus exuere pudorem, obsequium, &c. item suscipio & agredior, instituoque agere, &c. Aristophan. etiam passive dixit in Pluto; ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν; exuor interdiu, &c. ab activ. ἀποδύω.

Ἀποδύρομαι, lamentor, graviter conqueror: ex ἀπὸ, & ὀδύρομαι.

Ἀποδὺς, δσα, ὺν, exutus, part. præs. Ἀποδῦσαι, exuere, spoliare, a. 1. act. inf. Ἀποδυσάμενος, η, ον, resolvens, a. 1. part. m. ab ἀποδύω.

Ἀπόδυσις, εως, ἡ, ipsa actio exuendi, vestimentorum depositio: a. 2. perf. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδύω.

Ἀποδυσπετέω, ῶ, stomachor, ægrè fero, impatienter agitor, item renitor, resisto, difficulter cador: ex ἀπὸ, δὺς, & πέτω. Th. πίπτω.

Ἀποδυσπέτησις, εως, ἡ, stomachatio in rebus adversis, impatientia: a. 2. perf. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδυσπετέω, ῶ.

Ἀποδυτήριον, ου, τὸ, locus ubi vestimenta exuuntur: ab ἀποδύομαι.

Ἀποδύω, vel Ἀπόδυμι, exuo, f. ἀποδύσω. p. κα. præs. part. Ἀποδύομαι, plusque perf. ἀποδεδύμην, & in 3. plur. ἀποδέδυντο. Ex ἀπὸ, & δύω, induo.

Ἀποδῶ, ῷς, ῷ, reddidero, a. 2. subj. act. & Ἀποδώσω, εις, ει, reddam, retribuam, in 1. plur. ἀποδώσομεν, fut. 1. ind. &

Ἀποδώην, ὠης, ὠη, reddidero, retribuero, a. 2. opt. Att. verbi ἀποδίδωμι.

Ἀπόδων, τῶν, pedibus carentium, gen. plur. ab ἄπους. Th. πούς.

Ἀπόειπ', pro ἀπόειπε, a. 2. imperat. act.

Ἀποειπεῖν, refutare. a. 2. inf. act. sic Ἀποείπον, Poët. a 2. ind. pro ἀπεῖπον. Ἀποείπῃ, a. 2. sub. act. ab ἀπὸ, & ἔπω.

Ἀποέννυμι, exuo, spolio, ex ἀπὸ, & ἕννυμι; V.

Ἀποεργάθω, separo, prohibeo, coërceo; apud Poëtas est pro seq. ἀπείργω, & ἀπέργω.

Ἀποέργω, Poët. pro ἀπέργω, ab ἀπείργω, arceo, dirimo. Th. εἴργω.

Ἀπόερσε, ας, ε, corrupit, a. 1. Æol. sine augmento, ab Ἀπέῤῥω. Th. ἔῤῥω, f. 1. Æol. ἔρσω. Hinc Ἀποέρσῃ, pro ἀπέρσῃ, f. 1. Æol.

Ἀποέῤῥω, abreptum, aut deglutitum perco: ex ἀπὸ, & ἔῤῥω; V.

Ἀποζάω, ῶ, vitam quoquomodo ago, & per inopiam traduco & prorogo; parcè ac tenuiter vivo, &c. ut in Hom. ὅσον ἀποζῆν; quantum victui suppeteret; (dicitur & hoc διαζῆν, apud Platonem) & in Luciano, ἀποζῶντες ἐκ τῆς μισθαρνίας, Mercede viventes, &c. ex ἀπὸ & ζάω.

Ἀπόζεμα, τὸ, decoctum; ut apud Dioscoridem, ἀπόζεμα ὀριγάνε, origani decoctum; origani cocti seu fervefacti succus, vel jus, &c. ab ἀποζέω, fervefacio. Th. ζέω.

Ἀποζέννυμι, idem quod ἀποζέω, fervefacio, &c. item ἀποζέομαι, fervesio; unde ἀποζεσθεὶς, fervefactus, &c. ex ἀπὸ & ζέω.

Ἀποζεύγνυμι, μ. ζεύξω & ἀποζευγνύω, disjungo, sejungo, divido, &c. ex ἀπὸ & ζεύγνυμι.

Ἀπόζω, redoleo, &c. ex ἀπὸ & ὄζω, vide.

Ἀποζωγραφέω, effingo, depingo, &c. ex ἀπὸ & ζωγραφέω, vide.

Ἀποζώννυμαι, recinctum esse, i. e. zona privari; exarmatum, exauthoratum esse, &c. aor. 1. infin. pass. ab ἀποζωννύω, vel ἀποζώννυμι, discingo, zona privo, &c. ex ἀπὸ & ζωννύω, vide.

Ἀποθάλλω, defloresco, f. 1. ind. act. ἀποθαλῶ. a. 1. ind. ἀπέθηλα, ας, ε, præt. ind. act. ἀπέθαλκα. p. pass. ἀπέθαλμαι. Ex ἀπὸ & θάλλω.

Ἀποθανεῖν, a. 2. inf. ἀποθάνω, ῃς, ῃ, a. 2. sub. act. ἀποθανόντος, & in f. g. ἀποθανούσης, gen. sing. a. 2. part. act. ab ἀποθνήσκω, morior.

Ἀποθανέεαι, Ion. pro ἀποθανῇ, vel Att. ἀποθανεῖ, 2. sing. f. 2. m. verbi ἀποθνήσκω.

Ἀποθανοῖσα, Dor. pro ἀποθανοῦσα, mortua, a. 2. part. act. f. g. vide ἀποθανεῖν.

Ἀποθαῤῥέω, & Ἀποθαρσέω, confido; magnopere fido, &c. ex ἀπὸ & θαῤῥέω, vide.

Ἀποθαυμάζω, demiror, suspicio; Herodot. ἀποθαυμάζω τὰ λεγόμενα; ad verba stupefio, &c. ex ἀπὸ & θαυμάζω, vide.

Ἀποθεάομαι, despicio; ex ἀπὸ & θεάομαι, vide.

Ἀποθειάζω, numine divino afflor; Philo. ex ἀπὸ & θειάζω; divinum quendam instinctum immitto, &c. à θεῖος, divinus, &c. vide.

Ἀποθεμελιόω, fundamenta destruo, &c. ex ἀπὸ & θεμελιόω, quod vide.

Ἀποθέμενος, η, ον, depositus, a. 2. part. m. Ἀποθέσθαι, deponere, rejicere, a. 2. inf. m. ab ἀποτίθημι, ex ἀπὸ & τίθημι.

Ἄποθεν, longè, seorsum, eminùs, extrà; procul, &c. Unde ὁ ἄποθεν; remotus; adv. ab ἀπὸ, vide.

Ἀπόθεος, qui sine Deo est; impius; ἄθεος, ἐκτὸς θεῦ; Sophocl. in Thyeste; ex ἀπὸ & Θεός.

Ἀποθεόω, ῶ, ex homine deum facio; in deos seu divos refero; homini divinos honores tribuo; Plut. & ἀποθεωθῆναι, inter deos referri; unde ἀποθέωσις, ἡ, inter deos relatio; divinorum honorum attributio; consecratio, &c. ex ἀπὸ & θεόω; deum facio; à θεὸς, vide.

Ἀποθεραπεία, cultus, veneratio; item, cura post remedia vehementiora; vel, curatio post exercitationem adhibita, &c. ab ἀποθεραπεύω, curo, sano; colo, &c. ex ἀπὸ & θεραπεύω, vide.

Ἀποθερίζω, spicas decutio, demeto, &c. ex ἀπὸ & θερίζω, vide.

Ἀπόθεσις, εως, ἡ, depositio, a. 2. perf. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποτίθημι. Th. τίθημι.

Ἀποθεσπίζω, vaticinor; ex ἀπὸ & θεσπίζω, vide.

Ἀπόθεστος, ου, ὁ κὴ ἡ, abjectus, neglectus, cujus desiderio non tenemur: ex α, & ποθεστὸς, quod à ποθέω, ῶ. Th. πόθος.

Ἀπόθετος, ου, ὁ κὴ ἡ, idem quod ἀπόθεστος.

Ἀποθευσόμενος, η, ον, cursu discessurus, f. 1. part. m. ex

Ἀποθέω, curro, f. θεύσομαι ex ἀπὸ & θέω.

Ἀποθεωρέω, longè prospecto; speculor, exploro; diligenter animadverto, &c. ex ἀπὸ & θεωρέω, vide.

Ἀποθέωσις, εως, ἡ, consecratio, relatio inter deos. &c. Vide in ἀποθεόω.

Ἀποθήκη, ης, ἡ, horreum. nom. pl. ἀποθῆκαι, αἱ. ab ἀποτίθημι, in a. 1. act. ἀπέθηκα, deposui: quòd in horreo deponantur fruges.

Ἀποθηλασμὸς, ῦ, ὁ, exuctio, seu suctus, &c. ex ἀπὸ & θηλασμὸς, ῦ, ὁ, lactatio, vel lactis haustus; a θηλάζω, quod vide.

Ἀποθηλύνω, μ. υνῶ; effœmino, emollio; ex ἀπὸ & θηλύνω, idem; à Th. θῆλυς, vide.

Ἀποθηριόω, ῶ; effero, efferatum reddo, &c. Item, ad feritatem seu crudelitatem incito, &c. ex ἀπὸ & θηριόω, in ferinam naturam verto; à θηρίον, τὸ, vide.

Ἀποθησαυρίζω, recondo, congero pro thesauro: f. ίσω. p. ἀποτεθησαύρικα. A θησαυρίζω, quod à θησαυρός.

Ἀποθήσομαι, seponam, f. 1. m. ex ἀποτίθημι.

Ἀπόθητος, ου, ὁ, non concupitus; ὁ μὴ ποθέμενος, κὴ μὴ φιλέμενος, &c. ex α priv. & ποθέω, vide.

Ἀποθινόω, ῶ, cumulo; seu aggere obstruo; exaggero, &c. ex ἀπὸ & θὶν, aut θὶς, ινὸς; acervus, cumulus, agger, &c. Unde θινῶσαι, aggere obstrui, &c.

Ἀποθλασμὸς, ῦ, ὁ, fractio, defractio, fractura, &c. ex ἀπὸ & θλάω, vide.

Ἀποθλίβω, opprimo, f. ψω. p. ἀποτέθλιφα. Ex ἀπὸ & θλίβω.

Ἀποθνήσκοι, 3. sing. opt. præs. Ἀποθνήσκοντα, τὸν. acc. sing. part. præs. ab

Ἀποθνήσκω, morior, f. 2. m. ἀποθανοῦμαι. p. ἀποτέθνηκα. a. 2. ἀπέθανον. a. 2. sub. ἀποθάνω, ῃς, ῃ, a. 2. inf. ἀποθανεῖν. a. 2. part. ἀποθανὼν, ῦσα, όν. Th. θνήσκω.

Ἀποθορεῖν, desilire. Th. θόρω.

Ἀποθοῦνται, 3. plur. præs. ind. ab ἀποθέομαι, ponor.

Ἀποθριάζω, idem quod θριάζω; folia fici arboris colligo, &c. quod à θρῖον, τὸ, vide.

Ἀποθριζω, pro ἀποθερίζω, demeto; vide θερίζω.

Ἀπόθριξ, impubes, ἄνηβος; vel depilis, carens pilis; ἄθριξ, &c. Unde ἀπότριχες, αν, αι; impuberes; apud Callim. teste Eust. ex ἀπὸ, priv. & θρὶξ, vide.

Ἀπόθρονος, à throno veniens; ut ἀπόθρονον ἄχος; apud Nazan. à sedibus gloria emanans, &c. ex ἀπὸ & θρόνος, vide.

Ἀποθρώσκωσιν, desiliant, 3. plur. præs. sub. ab

Ἀποθρώσκω, desilio, resilio, exsilio: ex ἀπὸ & θρώσκω.

Ἀποθυμέω, ῶ, idem quod ἀθυμέω, id vide.

Ἀποθύμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ingratus animo, invisus, ab ἀπὸ & θυμὸς, οῦ, ὁ, mens, qu. diversùm à mente.

Ἀποθυννίζω, expungo, repudio, decipio, &c. ex ἀπὸ & θυννίζω, pungo, stimulo; scil. ut piscator thunnum tridente; à θύννος, vide.

Ἀποίητος, sine arte factus, &c. ex α priv. & ποιέω, vide.

Ἀποικία, ας, ἡ, colonia: indè Ἀποικέω, ῶ, aliunde habitatum venio, migro in coloniam, f. ήσω. Et Ἀποικίζω, in coloniam deducor: pass. Ἀποικίζομαι, in coloniam deducor: præt. pass. ἀπῴκισμαι, à cujus 1. pers. sing. fit Ἀποικισμὸς, οῦ, ὁ, coloniæ deductio. part. præt. pass. Ἀπῳκισμένος, η, ον, in coloniam deductus. a. 1. ind. pass. Ἀπῳκίσθην, ης, η, cujus part. Ἀπῳκισθεὶς, εῖσα, έν. Omnia ab ἀπὸ & οἶκος.

Ἀποικὶς, ίδος, ἡ, & ἄποικος, ὁ, colonus, in coloniam aliquam missus: ex ἀπὸ & οἶκος, domus. Hinc Ἀποικίσαι, colonos aliquò mittere, a. 1. inf. verbi ἀποικίζω.

Ἀποικοδομέω, devasto, demolior, diruo, &c. ex ἀπὸ & οἰκοδομέω, vide.

Ἄποινα, τὰ, pretia loco pœnæ debita, ex α, & ποινὴ, ῆς, ἡ, pœna. Vel ἄποινα, qu. ἄφοινα, munera, quæ dantur ἕνεκα φόνου.

Ἀποινᾶν, redimere, præs. inf. ab ἀποινάω, ῶ. Th. ἄποινα.

Ἄποιος, ου, ὁ, sine qualitate, qualitatis expers, &c. ex α priv. & ποῖος, vide.

Ἀποίσετον, f. 1. dual. auferant, ab ἀποφέρω, f. ἀποίσω. a. 1. ἀπήνεγκα. Th. φέρω.

Ἀποισῶ, Dor. pro ἀποίσω, auferam, f. 1. verbi ἀποφέρω. Th. φέρω.

Ἀποιχόμενος, η, ον, præs. part. Ex ἀπὸ & οἴχομαι, abeo.

Ἀποκαθεύδω, seorsim dormio; secubo; ἀποκοιτῶ, item, obdormio, &c. ex ἀπὸ & καθεύδω.

Ἀποκαθηλόω, refigo; unde, ἀποκαθήλωσις, εως, ἡ, quasi refixio; ex ἀπὸ & καθηλόω, vide.

Ἀποκάθημαι, deses sum, desideo; sum languidus, &c. Unde ἀποκαθημένη, mulier menstruata; αἱμοῤῥοοῦσα; Levit. c. 15. & Ezech. c. 22. ex ἀπὸ & κάθημαι, vide.

Ἀποκαθίζω, sedem repeto; sedeo seorsum, &c. ex ἀπὸ & καθίζω, vide.

Ἀποκαθιστᾶ, restituit, 3. sing. ind. act. ab ἀποκαθιστάω, ῶ.

Ἀποκαθίστημι, & Ἀποκαθιστάω, ῶ, & ἀποκαθιστάνω, restituo, f. ἀποκαταστήσω. perf. ἀποκατέστηκα. a. 1. ἀποκατέστησα. a. 1. pass. ἀποκατεστάθην, restitutus fui. a. 1. sub. ἀποκατασταθῶ, restituar. Ex ἀπὸ & καθίστημι, quod ex κατὰ & ἵστημι.

Ἀποκαθίστων, 1. vel 3. pl. imperf. act. ex ἀπὸ, κατὰ, & ἵστημι.

Ἀποκαίριος, inten pestivus; item, ἄτοπος; i. e. absurdus; in Epigr. ex ἀπὸ & καιρός.

Ἀποκαίω, aduro, exuro: ex ἀπὸ & καίω.

Ἀποκαλύπτω, detego, revelo: f. ψω. p. ἀποκεκάλυφα. a. 1. ἀπεκάλυψα. a. 1. inf. ἀποκαλύψαι. perf. pass. ἀποκεκάλυμμαι, a. 1. pass. ἀπεκαλύφθην. a. 1. sub. ἀποκαλυφθῶ, revelatus fuero. a. 1. inf. pass. ἀποκαλυφθῆναι. f. 1. pass. ἀποκαλυφθήσομαι. Ex ἀπὸ & καλύπτω.

Ἀποκάλυψις, εως, ἡ, revelatio: patefactio: à 2. pers. sing. præt. pass. ind. verbi ἀποκαλύπτω.

Ἀποκαπύω, efflo, exspiro: ab ἀπὸ & καπύω, flo, quod à κάπτω, flo, spiro.

Ἀποκαραδοκία, ας, ἡ, attenta exspectatio. Ex ἀπὸ, κάρα, & δοκάω.

Ἀπόκαρμα, τὸ, quod tondendo resecatur, &c. item, ἀπόκαρσις, tonsura; utrumq; ab ἀποκείρω, qu. vide.

Ἀποκαρφολογέω, ῶ; paleas, seu festucas alicunde lego, &c. ex ἀπὸ & καρφολογέω, ῶ; paleas seu festucas lego, &c. ex κάρφος, palea, & λέγω, lego, i. e. colligo, &c.

Ἀποκαταλλάττω, reconcilio, f. ξω. perf. ἀποκατήλλαχα. a. 1. ἀποκατήλλαξα. Ex ἀπὸ & καταλλάττω.

Ἀποκατάστασις, εως, ἡ, restitutio, ab ἀποκαθίστημι.

Ἀποκατέαται, Ion. pro ἀποκάθηνται, residens, quod ex κάθημαι, sedeo. Th. ἧμαι.

Ἀποκατεστάθην, ης, η, restitutus fui, a. 1. ind. pass. ab ἀποκαθίστημι.

Ἀποκατίθημι, depono, repono, &c. ex ἀπὸ & κατατίθημι, quod vide.

Ἀπόκαυλος, caule reciso non regerminans; unde, ἀπόκαυλα, τὰ; quæ caule reciso non regerminant; unde ἀποκαυλέω, decaulesco; i. e. caulem amitto, seu deperdo, &c. ἀποκαύλησις, caulis amissio & abjecto; extirpatio; (de caule) item, decurtatio, &c. ἀπόκαυλις; idem. ἀποκαυλίζω; decutio, decurto; propriè, revello seu exscindo, unà cum ipso caule, &c. omnia ex ἀπὸ & καυλὸς, vide.

Ἀπόκειμαι, σαι, ται, seponor, reponor. Ἀπόκειται, statutum est. præs. part. Ἀποκείμενος, η, ον, sepositus, a, um. f. ἀποκείσομαι. imperf. ἀπεκείμην, σο, το. præs. inf. ἀποκεῖσθαι. Ex ἀπὸ & κεῖμαι.

Ἀποκείρω, detondeo, incido, item decutio, spolio: f. ἀποκερῶ, & Æol. ἀποκέρσω. a. 1. ἀπέκειρα, & ἀπέκερσα, ας, ε. Ab ἀπὸ & κείρω.

Ἀποκεκαλυμμένως, apertè, palàm; Isocr. est adv. ab ἀποκαλύπτω, vide.

Ἀποκεκλέατο, Ion. pro ἀπεκέκλειντο, 3. pl. plusq. perf. pass. verbi ἀποκλείω.

Ἀποκεκλεισμένος, η, ον, inclusus, part. perf. ab ἀποκλείω. Th. κλείω.

Ἀποκεκρυμμένος, η, ον, occultatus, perf. part. pass. hinc Ἀποκεκρυμμένως, adv. ab ἀποκρύπτω, occulto. Th. κρύπτω.

Ἀποκερματίζω, facultates dissipo; in æris minutulos numos redigo; idem quod κερματίζω, in minutos numulos comminuo; & generaliter in minuta scindo seu comminuo, &c. à κέρμα, τὸ, vide. Unde κερμάτιον, τὸ, numulus minutus, &c.

Ἀποκέρσω, Æol. pro ἀποκερῶ, detondeam, f. 1. verbi ἀποκείρω. Th. κείρω.

Ἀποκεφαλίζω, amputo caput, decollo: f. ίσω. perf. ἀποκεκεφάλικα, a. 1. ἀπεκεφάλισα. Ex ἀπὸ & κεφαλή.

Ἀποκηδέω, negligo, solicitus non sum; ἀκηδέω, ἀφροντίζω; ex ἀπὸ priv. & κῆδος; vide. Unde sign. etiam, lugeo.

Ἀποκιδαρόω, cidari denudo; ex ἀπὸ & κίδαρις, vide.

Ἀποκισσοῦσθαι, seu ἀποκιττοῦσθαι, in hederam verti seu abire; in hederam degenerare; & q. d. hederascere, &c. ex ἀπὸ & κισσὸς, vide.

Ἀποκινέω, ῶ, amoveo, removeo: ex ἀπὸ & κινέω, ῶ.

Ἀπόκινος, ου, ὁ, recessus, discessus, fuga: ab eodem Th.

Ἀποκλαίω, εις, ει, lugeo: f. ἀποκλαύσω. Ex ἀπὸ & κλαίω.

Ἀποκλᾶξαι, Dor. pro ἀποκλεῖσαι vide ἀπόκλαξον.

Ἀπόκλαξον, exclude, Dor. pro ἀπόκλεισον, a. 1. imperat. à κλείω, claudo, f. κλείσω, & Dor. κλᾷξω, verso ει in α, hinc a. 1. ἔκλαξα. a. 1. imperat. κλάξον.

Ἀπόκλαρος, ου, ὁ, Poët. & Dor. pro ἀπόκληρος, exsors. Ex ἀπὸ & κλῆρος.

Ἀποκληΐζω, & Ἀποκληΐω, Ion. & Poët. pro ἀποκλείω, occludo.

Ἀποκλείω, occludo, f. ἀποκλείσω. p. ἀποκέκλεικα. a. 1. ἀπέκλεισα. a. 1. sub. ἀποκλείσω, ης, η. Th. κλείω.

Ἀποκλέπτω, furor, surripio, f. 1. ψω. Ex ἀπὸ & κλέπτω.

Ἀπόκληρος, sine sorte; exhæres; vide in ἀπόκλαρος; unde ἀποκληρόω; allego; exortem facio; sorte attribuo; exhæredo; ad sortes rem traduco, &c. à quo, ἀποκλήρωσις, attributio munerum sigillatim unicuique facta; vicésq; fungendi officii attributæ, &c. ἀποκληρώσεις etiam dicuntur fatales hominum sortes, apud Genethliologos.

Ἀποκλινθεὶς, εῖσα, ὲν, reclinatus, a. 1. part. pass Poët. pro ἀποκλιθεὶς, verbi ἀποκλίνω. Th. κλίνω.

Ἀποκλίνω, inclino, vergo, f. νῶ. Ex ἀπὸ & κλίνω.

Ἀπόκλιμα, ατος, τὸ, acclivitas: à 1. pers. sing. præt. pass. verbi ἀποκλίνω.

Ἀπόκλισις, εως, ἡ, inclinatio, à 2. pers. sing. præt. pass. verbi ἀποκλίνω.

Ἀποκναίω, tædio afficio, & molestia; malè habeo, affligo, vexo, &c. Item, obtundo, eneco, loquacitate, scil. Item exhaurio, &c. Denique, abrado, erado, &c. Sed id potiùs sign ἀποκνάω, ex ἀπὸ & κνάω, quod vide.

Ἀποκνέω, torpeo, pigresco; subterfugio; reformido; me piget; rejicio, &c. Unde ἀπόκνησις, εως, ἡ, detrectatio alicujus laboris aut officii, ex pigritia aut metu, &c. Item, ἀποκνητικὸς, fugiens laboris; piger, ignavus, &c. ex ἀπὸ & ὀκνέω, vide.

Ἀποκνίζω, vellico, amputo, evello, decerpo, &c. Unde, ἀπόκνισις, εως, ἡ, amputatio, contortio, &c. ut ἀποκνίσεις τῶν οἰνάρων; Theophr. contortiones foliorum vitis, &c. ex ἀπὸ & κνίζω, vide. Unde etiam, ἀπόκνισμα

νισμα, ατ⊕, τὸ, frustum, rei alicujus propriè ungue abscissum, seu abruptum.

Ἀποκισχίζω, vel ἀποκισχύζω; (quod & ἀνακογχύζειν dicitur) conchâ aut testâ excipio; aut in ipsam diffundo ac repono, &c. ex ἀπὸ & κόγχη, vide.

Ἀποκοιτέω, foris cubo; secubo; pernocto, &c. Item, ἀπόκοιτος; seorsum cubans; adulter, &c. ex ἀπὸ & κοίτη, vide.

Ἀποκολπόω, idem quod κολπόω, in sinus contraho; sinuo, &c. à Th. κόλπ⊕.

Ἀποκολυμβάω, elabor natando; natando aufugio, &c. ex ἀπὸ & κολυμβάω, vide.

Ἀποκομάω, ῶ, comis nudo, tondeo, &c. ex ἀπὸ & κομάω, vide.

Ἀπόκομμα, ατος, τὸ, frustum, fragmentum: à 1. perf. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποκόπτω.

Ἀποκοπείσης, τ, abscissæ, gen. sing. f. g. a. 2. part. pass. ab ἀποκόπτω.

Ἀποκοπὴ, ῆς, ἡ, abscissio. Ἀποκοπῆναι. a. 2. inf. pass. ab

Ἀποκόπτω, abscindo, f. ψω. p. ἀποκέκοφα. a. 1. ἀπέκοψα. a. 2. pass. ἀπεκόπην. a. 2. inf. pass. κοπῆναι. part. a. 2. pass. κοπεὶς, εῖσα, έν. Th. κόπω.

Ἀποκορσόω, detondeo; ex ἀπὸ & κορσόω, tondeo; à κορσὴ, vide.

Ἀποκορυφοῦν τι, paucis rem expedire, præs. inf. à κορυφόω, ῶ, impleo. Th. κορυφή.

Ἄποκ⊕, ου, ὁ καὶ ἡ, vellere carens: ab α, & πείκω.

Ἀποκοσμέω, ῶ, aufero, amoveo, recondo quæ ordine collocata erant; Od. ν. Item, ornatum adimo, ornatu privo, &c. ἀπόκοσμι⊕, ου, ὁ καὶ ἡ, qui procul à mundo degit; qui in secessu & monasterio vivit, &c. ex ἀπὸ & κόσμ⊕; unde κοσμέω, & κόσμι⊕, &c. vide.

Ἀποκοτταβίζειν, est, quod, à potu, in poculo vini relictum est effundere, ut sonitum edat; in κότταβον effundo, ita ut sonitum reddat, &c. Unde, ἀποκοτταβισμὸς, dicitur certamen illud seu lusus potorum, quo postquam biberunt reliquum sic è poculo ejiciunt ut resonet, &c. Cicero Tuscul. 1. ex Xenoph. ἑλλην. lib. 2. ex ἀπὸ & κοτταβίζω, cottabo ludo vel certo; item, pro vomere, evomere, &c. à κότταβ⊕, vide.

Ἀποκόψειν, abscissurum esse, f. 1. inf. act. ab ἀποκόπτω.

Ἀποκραδίζω, e ramo ficulneo, qui κράδη dicitur, aufero; seu ramum ficulneum amputo, &c. ex ἀπὸ & Th. κράδη, vide.

Ἀποκραιπαλίζομαι, & ἀποκραιπαλάω; crapulam edormio, seu exhalo; vel expergiscor è crapula, &c. Unde ἀποκραιπαλισμὸς, οῦ, ὁ, crapulæ exhalatio; reditio ad sobrietatem, exhalato veterno & crapula, &c. ex ἀπὸ & κραιπάλη; unde κραιπαλάω, ῶ, crapulam sentio; dolore capitis laboro, ex nimio potu; item, desipio; seu deliro per crapulam; vino dementor, &c.

Ἀποκρανίζω, (Poët.) caput amputo; ex ἀπὸ & κρανίον, quod vide.

Ἀποκρατέω, cohibeo, compesco; item, retineo, ex ἀπὸ & κρατέω, vide.

Ἀπόκρεως, carnisprivium vocant; i. e. tempus quo à carnibus abstinetur; &c. ex ἀπὸ & κρέας, vide.

Ἀπόκρημν⊕, ου, ὁ, ἡ, præruptus. Th. κρημνός.

Ἀποκριδὸν, selectim, separatim, seorsum, &c. est adv. ab ἀποκρίνω, secerno, separo.

Ἀποκριθῆναι, a. 1. inf. pass. vide ἀποκρίνομαι.

Ἀποκριθύνω, secerno, excerno, idem quod & ab ἀποκρίνω.

Ἀπόκριμα, ατος, τὸ, responsum, decretum: à 1. pers. sing. præt. pass. ind. verbi ἀποκρίνομαι. Th. κρίνω.

Ἀποκρίνασθαι, a. 1. inf. m. ab ἀποκρίνομαι. Th. κρίνω.

Ἀποκριθέντε, semoti, dual. num. a. 1. part. pass. Poët. ab ἀποκρίνομαι.

Ἀποκρίνομαι, respondeo. f. 1. pass. ἀποκριθήσομαι. perf. pass. ἀποκέκριμαι. a. 1. pass. ἀπεκρίθην, ης, η, respondi. a. 1. imperat. pass. ἀποκρίθητι, ήτω & in 2. plur. ἀποκρίθητε, respondete, a. 1. part. pass. ἀποκριθεὶς, εῖσα, έν. a. 1. m. ἀπεκρινάμην, ω, ατο, respondi, Th. κρίνω.

Ἀποκρίνω, secerno, excerno, separo, &c. Item, deligo, eligo, seligo, &c. Item, rejicio, improbo, reprobo, rejicio, abjudico, &c. Cui opponitur ἐγκρίνω, admitto, &c. ex ἀπὸ & κρίνω.

Ἀπόκρισις, εως, ἡ, responsio. Ἀπόκρισιν διδόναι, responsum dare. In nom. plur. Ἀποκρίσεις, à 2. pers. sing. præt. pass. ind. verbi ἀποκρίνομαι. Th. κρίνω.

Ἀποκριτικὸς, ἡ, ὸν, judicialis, ab eodem Them.

Ἀπόκριτ⊕, selectus; ἔκκριτ⊕; sic dicuntur quæ Deo dicata sunt, ut eximia & ἐξαίρετα; ab ἀποκρίνω.

Ἀποκροτέω, crepito, plausito; ut ἀποκροτεῖν τοῖς δακτύλοις; apud Strabonem. Unde, ἀποκρότημα, τος, τὸ, digitorum concrepatio, seu crepitus; δακτύλων ἀποκρότημα; quod dicitur de re nihili atq; aspernenda, &c. ex ἀπὸ & κροτέω, vide.

Ἀπόκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, durus, asper, rigidus; τραχὺς, σκληρὸς, &c. ex ἀπὸ & κρότος, vide.

Ἀποκρουνίζω, instar salientis aquæ prosilio; Plut. Symp. 7. quæst. 1. &c. ex ἀπὸ & κρουνίζω; in salientis modum effluo; à Th. κρουνὸς, vide.

Ἀποκρούεσθαι, propulsare: ab ἀπὸ & κρούω.

Ἀποκρύπτασκε, vel ἀποκρύπτεσκε, Ion. pro ἀπέκρυπτε, 3. sing. imperf. act. ab

Ἀποκρύπτω, abscondo, f. ψω. p. ἀποκέκρυφα. a. 1. ἀπέκρυψα. a. 2. ἀπέκρυβον. perf. pass. ἀποκέκρυμμαι, ψαι, πται. Th. κρύπτω.

Ἀποκρυφὴ, ῆς, ἡ, latebra.

Ἀπόκρυφ⊕, ου, ὁ, ἡ, absconditus: ab eodem Th.

Ἀπόκρυψις, εως, ἡ, absconsio, occultatio: à 2. pers. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποκρύπτω.

Ἀποκτάομαι, q. d. possessionem amitto rei alicujus; alieno; à dominio meo amitto, emancipo, &c. ex ἀπὸ & κτάομαι, vide.

Ἀποκτάμεν, interficere, a. 1. inf. Ion. ut & ἀποκτάμεναι, a. 1. inf. Dor. pro ἀποκτεῖναι. Ἀποκτανθῆναι, a. 1. inf. pass. Ἀποκτανθῶ, a. 1. sub. Ἀποκτεῖναι, a. 1. inf. Ἀποκτείνας, ασα, αν, a. 1. part. act. verbi

Ἀποκτείνω, occido, aboleo. f. ἀποκτενῶ. perf. ἀπέκταγκα. a. 1. act. ἀπέκτεινα. a. 1. sub. ἀποκτείνω, ης, η, a. 1. inf. ἀποκτεῖναι. part. a. 1. ἀποκτείνας, ασα, αν. a. 2. ἀπέκτανον. præt. m. ἀπέκτονα. perf. pass. ἀπέκταμαι & ἀπέκταμμαι, αισαι, αιται, tanquam à perf. act. ἀπέκταγκα. a. 1. pass. ἀπεκτάνθην, occisus fui. a. 1. inf. ἀποκτανθῆναι. Th. κτείνω.

Ἀποκτενεῖτε, 2. plur. ἀποκτενεῖς, 2. sing. f. 1. ut ἀποκτενοῦσι, 3. plur. ejusdem temp. ab ἀποκτείνω.

Ἀποκτένω, ἀποκτέννω, & ἀποκτιννέω, interficio, occido, &c. idem quod, & ab ἀποκτείνω.

Ἀποκτυπέω, idem quod κτυπέω; sonum edo vel cieo; pulsu sonitum excito, &c. vide.

Ἀποκτιννύναι, occidere, necem inferre, præs. inf. act. Ἀποκτιννύντα, occidentem, acc. sing. præs. part. ex ἀπὸ & κτίννυμι. Th. κτείνω.

Ἀποκυέω, ῶ, gigno, f. ήσω. p. ἀποκεκύηκα. a. 1. ἀπεκύησα, progenui Ex ἀπὸ & κυέω, ῶ, sum gravida, quod idem cum κύω, prægnans sum, in utero gesto: item osculor.

Ἀποκύησις, εως, ἡ, puerperium, conceptus, conceptio, &c. Verbale à præced. ἀποκυέω; pro quo dicitur etiam ἀποκυΐσκω; idem; pario; q. d. defœto; i. e. fœtum depono, &c.

Ἀποκυλίζω, & ἀποκυλινδέω; devolvo, seu volvendo amoveo; volvendo amolior, &c. (idem quod sequens ἀποκυλίω) ex ἀπὸ & κυλίζω, κυλίνδω, vel κυλινδέω; idem quod Th. κυλίω, volvo, voluto, &c.

Ἀποκυλίω, devolvo, amoveo: f. ίσω. perf. ἀποκεκύλικα. a. 1. ἀπεκύλισα. perf. pass. ἀποκεκύλισμαι. Th. κυλίω.

Ἀποκυματίζω, undis agito; Plut. ex ἀπὸ & κυματίζω, vide.

Ἀποκυρόω, abrogo; autoritate privo; irritum facio, &c. ex ἀπὸ & κυρόω, ῶ; autoritatem do, &c. Vide.

Ἀποκωλύω, idem quod κωλύω, impedio.

Ἀποκωφόω, mutum reddo; item, exsurdo, &c. ex ἀπὸ & κωφόω, vide.

Ἀπολαγχάνω, idem ferè quod λαγχάνω, sortior.

Ἀπολακέω, idem quod ἀποληκέω, (quod idem sign. cum ἀποκροτέω) crepo, crepito; crepitum do, &c. Unde ἀπολάκημα, crepitus; item, ῥάπισμα; ictus flagelli, colaphus, &c. ex ἀπὸ & λακέω, vide.

Ἀπολακτίζω, μ. ίσω, p. ικα. calce ferio; recalcitro; resilio, repell. Plautus, ἀπολακτίζω, inimicos meos, &c. ex ἀπὸ & λακτίζω, vide.

Ἀπολαλέω, garrio, effutio; item, renuo, sermone recuso, &c. ex ἀπὸ & λαλέω.

Ἀπολαμβάνω, recipio. f. ἀπολήψομαι. a. 2. ἀπέλαβον. a. 2. sub. ἀπολάβω, ῃς, ῃ. perf. ἀπολέληφα, & Att. ἀπείληφα. cujus part. ἀπολεληφὼς, ῦια, ὸς, & Att. ἀπειληφώς. a. 2. m. ἀπελαβόμην, ου, ετο, abduxi. Th. λαμβάνω.

Ἀπολάμπω, emico, effulgeo, resplendeo; item ejaculor, emitto. f. ψω. p. φα. a. 1. ἀπέλαμψα. Ab ἀπὸ & λάμπω.

Ἀπολαμπρύνω, idem quod λαμπρύνω, clarum reddo. Th. λάμπω, luceo.

Ἀπολαμφθέντες, interclusi, a. 1. part. pass. Dor. vel Ion. pro ἀποληφθέντες. Nam in futuro non dicunt cum aliis λήψω, sed λάμψω, tanquam à λάμβω. Itidem ἀπολελαμμένοι dicunt, pro ἀπολελημμένοι, seu ἀπειλημμένοι, perf. part. pass. Ambo apud Herodotum frequenti in usu.

Ἀπολάπτω, lambendo, absorbeo; vide Th. λάπτω.

Ἀπόλαυσμα, τὸ, oblectamentum; & ἀπολαυστὰ, τὰ, ad fruendum idonea, &c. Item,

Ἀπόλαυσις, εως, ἡ, fruitio. Ἀπολαυστὸς, & Ἀπολαυστικὸς, ῦ, ὁ καὶ ἡ, in voluptate vivens: omnia ab

Ἀπολαύω, fruor, cum gen. præt. ἀπολέλαυκα. ἀπόλαυε, præs. imperat. ἀπολαύσωμεν, 1. plur. a. 1. sub. ex ἀπὸ & λαύω, pro λάω, video, item fruor.

Ἀπολαφθέντες, Dor. pro ἀποληφθέντες, nom. plur. a. 1. part. pass. ab ἀπολαμβάνω.

Ἀπολαχεῖν, a. 2. inf. act. ab ἀπολαγχάνω. Th. λαγχάνω.

Ἀπολαχνεύω, in λαχνείαν absumo; Hesych. enim, ἀπολελάχνευται affert, pro εἰς λαχνείαν ἀναλωται, &c.

Ἀπολάω, lapido; ἀπολιθόω; sive, in lapidem verto, seu commuto, &c. ex ἀπὸ & λᾶας, λάαος, ὁ, lapis.

Ἀπολεαίνω, μ. ανῶ; lævigo, complano; item contero, comminuo; &c. ex ἀπὸ & λεαίνω, vide.

Ἀπολέγω, deligo, seligo, item decerpo: f. ξω. p. λέλεχα. a. 1. ἔλεξα, ex ἀπὸ & λήγω, colligo. Est & Ἀπολέγω, interdico, veto: ex ἀπὸ & λέγω, dico.

Ἀπολεῖ, Att. pro ἀπολῇ, peribis, f. 2. m. ἀπολοῦμαι, ῇ, εῖται. Ab ἀπόλλυμι, quod ab ἀπὸ & ὄλλυμι, f. ὀλέσω.

Ἀπολείβω, & Ἀπολείβομαι, distillo, fundo: ex ἀπὸ & λείβω.

Ἀπολείπω, εις, ει, derelinquo, relinquo. præs. imperat. ἀπόλειπε. præs. inf. ἀπολείπειν. f. ψω. p. ἀπολέλειφα. a. 2. ἀπέλιπον. a. 2. part. act. ἀπολιπὼν, όντος, ὁ, præs. pass. ἀπολείπομαι, ῃ, εται, reliquus sum. præt. pass. ἀπολέλειμμαι. præt. m. ἀπολέλοιπα, cujus part. ἀπολελοιπὼς, ῦια, ὸς. Ex ἀπὸ & λείπω, linquo.

Ἀπολεῖς, perdis, f. 2. act. ἀπολεῖσθαι, f. 2. inf. m. Ἀπολεῖσθε, 2. plur. f. 2. m. ut & ἀπολεῖται. 3. sing. ejusdem temp. ἀπολοῦμαι. Ab ἀπόλλυμι.

Ἀπολειτουργέω, ῶ, subministro; Laërt. ex ἀπὸ & λειτουργέω; publicum munus obeo, &c. Vide.

Ἀπολείχω, lingo, lambendo aufero. imperf. ἀπέλειχον, ες, ε, f. 1. ἀπολείξω. perf. ἀπολέλειχα. a. 1. ἀπέλειξα. Th. λείχω.

Ἀπόλειψις, εως, ἡ, relictio, derelictio: à 2. pers. sing. præt. ind. pass. verbi ἀπολείπω.

Ἀπόλειψις τῆς Σελήνης, defectus Lunæ.

Ἀπόλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, electus, eximius, &c. ab ἀπολέγω, vide.

Ἀπολελαμμένος, Dor. pro ἀπολελημμένος, η, ον, perf. part. pass. vide in Ἀπολαμφθέντες.

Ἀπολέλαυκα, ας, ε. perf. act. ab ἀπολαύω, fruor: quod vide.

Ἀπολελοιπότες, nom. plur. perf. part. m. ab ἀπολείπω.

Ἀπολελυμένως, liberè, absolutè, &c. Adv. a. 1. perf. præs. pass. verbi ἀπολύω, vide.

Ἀπολέμητος, ου, ὁ, bello non vexatus, &c. Item, ἀπολέμως, non pugnaciter, & instanter, &c. ex α priv. & πόλεμος; vide. Unde, præcedens ἀπόλεμος, est imbellis, expers belli; item, idem quod ἀπολέμητος, non lacessitus bello, &c.

Ἀπόλεμος, ου, ὁ, ἡ, Poët. pro εἰρηνοποιὸς, ῦ, ὁ, ἡ, pacificus.

Ἀπολεόμενος, Ion. pro ἀπολλύμενος, periturus, f. 2. m. verbi ἀπόλλυμι, quod vide. Sic Ἀπολέοντες pro ἀπολοῦντες, perdituri, f. act. part.

Ἀπολεπίζω, idem quod Ἀπολέπω.

Ἀπολεπτύνω, in mucronem colligo; extenuo, &c. ex ἀπὸ & λεπτύνω, vide.

Ἀπολέπω, & Ἀπολέπομαι, decortico: ex ἀπὸ & λέπω.

Ἀπολέσαι, a. 1. inf. act. Ἀπολέσει, 3. sing. f. 1. Ἀπολέσῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. Ἀπολέσθαι, perire, a. 2. inf. m. Ἀπόλεσαν, interfecerunt, 3. plur. a. 1. act. Ion. & Poët. pro ἀπώλεσαν, ab ἀπόλλυμι.

Ἀπολέσκω; Poët. dicitur pro ἀπόλλυμι.

Ἀπολέσω, vide ἀπόλεσαν.

Ἀπολευκαίνω; dealbo, candefacio; vide λευκαίνω.

Ἀπολέω, μ. έσω; π. ἀπώλεκα; & Atticè ἀπολώλεκα; vel ἀπόλλω; ἀπολῶ; ἀπῶλα; & Atticè ἀπόλωλα; significat τὸ ἀπολλύω, eneco, perdo, &c. Item, pereo; ut, ἀπολοίμην κάκιστα, peream pessimè; genus est jusjurandi apud Aristoph. ex ἀπὸ & ὀλέω, inusit. pro quo, ὄλλυμι, vide.

Ἀπολήγοι, 3. sing. præs. opt. ab

Ἀπολήγω, desino, f. ξω. Th. λήγω, cessare facio.

Ἀπολῃίζεσθαι, per latrocinium eripere, quod à λῃίζομαι, fortior. Th. λεία, ας, ἡ, præda.

Ἀπόληται, 3. sing. a. 2. sub. m. ἀπόλωμαι, ῃ, ηται, ab ἀπόλλυμι.

Ἀποληκέω, ῶ, crepo, &c. Vide ἀπολακέω.

Ἀπόλημψις, Ion. pro ἀπόληψις; vide.

Ἀποληρέω, nugas nugor; deliro, &c. Vide ληρέω.

Ἀποληφθεὶς, εῖσα, ὲν, a. 1. part. pass. ἀπολήψομαι, f. 1. m. ab ἀπολαμβάνω. Th. λαμβάνω.

Ἀπόληψις, retentio, receptio, &c. Verbale ab ἀπολαμβάνω, vide.

Ἀπολιβάζω, celeriter recedo. Th. λείβω.

Ἀπολιθόω, ῶ, in lapidem verto; lapidescere facio; & ἀπολιθόομαι, ῦμαι; in lapidis modum rigeo; seu, induror ut lapis, &c. Unde ἀπολίθωσις, in lapidem mutatio, &c. ex ἀπὸ & λιθόω, lapidem facio; Th. λίθος.

Ἀπολιμπάνω, idem quod ἀπολείπω, pass. Ἀπολιμπάνομαι. Th. λείπω.

Ἀπολινόω, idem quod λινόω; lino, vincio; & ἀπολίνωσις; idem quod λίνωσις, ligatio, &c. à Th. λίνον; vide.

Ἄπολις, ιδος, ὁ, ἡ, extorris, patriâ pulsus. Th. πόλις.

Ἀπολισθαίνω, delabor: ex ἀπὸ & ὀλισθαίνω. Th, ὄλισθος.

Ἀπολισθέω, ῶ; (idem quod ἀπολισθαίνω) delabor; lapsante gressu, ut in loco lubrico, aberro ab eo quod petebam; ideoque etiam exp. non attingo, vel non adhæresco; labor, &c. in Epigr. ἀπωλίσθησε πέσημα; lapsum lapsa est, ut dicimus, ludo ludum, &c. ex ἀπὸ & ὀλισθέω, idem quod ὀλισθαίνω, labor, prolabor, cado; à Th. ὄλισθος.

Ἀπολιταργίζω, celeri gradu à foribus me proripio; celeriter aufugio; ἀποδιδράσκω; me abripio; item, ἀποσκίρτω; nam λιταργισμὸς, saltationes vocant; quoniam λίτη januam sign. & ἀργὸς, celer, &c. Vel παρὰ τὸ λίαν, καὶ τὸ ἀργὸν; i. e. ταχὺ; pleonasmo τῦ τ; Etym. (ex ἀπὸ & λιταργίζω, festino.) dicitur etiam ἀπολιταργέω, eodem sensu.

Ἀπολίτευτος, ου, ὁ, nequaquam civilis; non urbanus sine politia, &c. Item, ἀπολιτικὸς, idem; ex α priv. & πολιτεύω, πολιτικὸς, &c. vide.

Ἀπολίτης, pro ἄπολις; apud Theopompum.

Ἀπολιχμάω, ῶ, lambendo aufero, f. ήσω. ab ἀπὸ & λιχμάω, seu λιχμάζω. Th. λείχω.

Ἀπολλήγω, Poët. pro Ἀπολήγω & Ἀπολλήξω, pro Ἀπολήξω.

Ἀπολλόδωρος, ου, ὁ, Apollodorus, nom. proprium.

Ἄπολλον, per Apollinem; juramenti formula.

Ἀπόλλυμι, seu ἀπολλύω, ABOLEO, perdo. præs. part. ἀπολλύων, οντος, ὁ, vastator. f. 1. ἀπολέσω. f. 2. ἀπολῶ, a. 1. ἀπώλεσα. perf. ἀπώλεκα, & Att. ἀπολώλεκα. & in inf. ἀπολωλεκέναι. præs. pass. ἀπόλλυμαι, pereo, perdor, f. 2. med. ἀπολῦμαι. a. 2. m. ἀπωλόμην, ου, ετο. a. 2. sub. m. ἀπόλωμαι, ῃ, ηται. a. 2. inf. m. ἀπολέσθαι. a. 2. part. m. ἀπολόμενος. præt. m. ἀπῶλα, Att. ἀπόλωλα. & in inf. ἀπολωλέναι. & part. ἀπολωλὼς, ῦια, ὸς. Th. ὄλλυμι.

Ἀπόλλυται, deperit, 3. sing. præs. pass. ab ἀπόλλυμι.

Ἀπόλλων, ωνος, ὁ, & in acc. Ἀπόλλωνα, ἡ, APOLLO, Jovis & Latonæ filius. Sol eo notatur: cujus calor moderatus fovet corpora terrena, corrumpit nimius; bene igitur sic dictus ab ἀπολλύω, perdo. Alii ducunt à Syr. אבולא perditio. Platoni in Cratylo Ἀπόλλων dictus est, quia à malis ἀπολύει, vel ἀπολούει vel quia ἁπλῦς in divinando: vel ἀεὶ βάλλων semper collimans.

Ἀπολλωνία, ας, ἡ, Apollonia, nomen urbis.

Ἀπολλωνιὰς, άδος, ἡ, Apollini sacra.

Ἀπολλω-

Ἀπολλώνι☉ Ῥόδ☉, Apollonius Rhodi. s.

Ἀπολλωνόβλητ☉, ου, ὁ, lunaticus, lymphatus: ab Ἀπόλλων, & βλητὸς, à βάλλω, qu. ab Apolline ictus.

Ἀπολλῶς, ῶ, ὁ, nomen viri, in acc. τὸν Ἀπολλῶ, pro τὸν Ἀπολλῶν. Excipitur à regulâ.

Ἀπολογαριάζω, idem quod ἀπολογίζομαι; rationes reddo, seu refero; item, rationem ineo seu computo; hinc ἀπολογαριασμὸς; idem quod ἀπολογισμὸς; rationis redditio, seu relatio, &c. Omnia ab ἀπόλογ☉, vide.

Ἀπολογεῖσθαι, 3. sing. præs. pass. ἀπολογεῖσθαι, præs. inf. ἀπολογούμεν☉, ου, ὁ, præs. part. ab

Ἀπολογέομαι, οῦμαι, defendo sermone, loquor pro alicujus defensione: imperf. ἀπελογούμην, ούμην, έου, οῦ, έετο, εῖτο. f. ήσομαι, perf. ἀπολελόγημαι. a. 1. med. ἀπελογησάμην. a. 1. sub. m. ἀπολογήσωμαι, a. 1. part. m. dat. cas. ἀπολογησαμένῳ, a. 1 ind pass. ἀπελογήθην. Ex ἀπὸ & λόγ☉.

Ἀπολογησαμένῳ, dat. sing. a. 1. part. m. ab ἀπολογέομαι, οῦμαι.

Ἀπολόγημα, ατ☉, τὸ, excusatio, refutatio; & ἀπολογητικὸς, apologeticus; liber quo quis objecta diluit, &c. ab eod. Th.

Ἀπολογία, ας, ἡ, defensio, gen. plur. ἀπολογιῶν. Th. ἀπολογέομαι, οῦμαι.

Ἀπολογίζομαι, enarro, percenseo, commemoro, &c. Item, refero in rationem, supputo; rationem ineo, &c. Item, ἀποκαθαίρομαι; i.e. perpurgor, &c. ἀπολογισμὸς; enumeratio; rationis redditio, seu relatio, &c. Item rationes ipsæ, seu rationum codex. Item. ἀπολογία, defensio, excusatio, &c. Omnia à sequente ἀπόλογ☉; & ab eod. Th.

Ἀπόλογ☉, ου, ὁ, narratio longa & verbosa, seu fabulosa, item fabula moralis. Th. idem.

Ἀπόλοιτ', pro ἀπόλοιτο, 3. sing. a. 2. opt. m. Ἀπολέμαι, f. 2. m. ab ἀπόλλυμι.

Ἀπολολύζω; clamore & vociferatione lætitiam præ me fero, &c. apud Æsch. ex ἀπὸ & ὀλολύζω, q. vide.

Ἀπολούω, abluo, f. ἀπολούσω. perf. ἀπολέλουκα. a. 1. ἀπέλουσα. a. 1. m. ἀπελουσάμην, ablutus fui. ἀπόλουσαι, abluitor. 2. sing. a. 1. imperat. m. Th. λούω, lavo.

Ἀπολοφύρομαι, ejulatibus prosequor, deploro: ex ἀπὸ & ὀλοφύρομαι.

Ἀπολοχμόομαι, οῦμαι, frutico fruticor, fruticesco, densis fruticibus sylvesco. Th. λόχ☉, insidiæ.

Ἀπολυμαίνεσθαι, lustrari, præs. inf. ab

Ἀπολυμαίνομαι, purgor: f. 1. m. Ἀπολυμανοῦμαι. Ex ἀπὸ & λύμη, ης, ἡ, noxa, vel potiùs à λῦμα, ατ☉, τὸ, sordes.

Ἀπολῦσαι, a. 1. inf. act. Ἀπολύσωσι, 3. plur. a. 1. sub. act. Ἀπολυθεὶς, εῖσα, ὲν, a. 1. part. pass. ab ἀπολύω.

Ἀπολύσιμος, ad absolutionem conducens, & incitans, &c. ἀπόλυσις, εως, ἡ, absolutio; disjunctio, & dissolutio; &c. ἀπόλυτος, absolutus, liber, &c. Omnia ab eod. Th. Unde etiam ἀπολύτως; adv. absolutè, &c.

Ἀπολύτρωσις, εως, ἡ, redemptio captivi: ab ἀπολυτρόω, quod à λυτρόω, redimo. Th. λύω, solvo.

Ἀπολύω, dimitto, absolvo, libero: imperf. ἀπέλυον, ες, ε. f. ύσω. p. ἀπολέλυκα. a. 1. ἀπέλυσα, ας, ε. a. 1. imperat. ἀπόλυσον. a. 1. sub. ἀπολύσω, ῃς, ῃ. a. 1. inf. ἀπολῦσαι. a. 1. part. ἀπολύσας, αντ☉, ὁ, ἀπελύοντο, 3. plur. imperf. pass. digressi sunt. ἀπολέλυμαι, perf. pass. ἀπελύθην, a. 1. pass. & in 3. plur. ἀπελύθησαν. a. 1. sub. ἀπολυθῶ, ῇς, ῇ. & in 2. plur. ἀπολυθῆτε. a. 1. part. pass. ἀπολυθεὶς, εῖσα, έν. Th. λύω.

Ἀπολωβάω, ῶ, & Ἀπολωβάομαι, ῶμαι, injuriâ (vel contumeliâ) afficio. Ex ἀπὸ & λωβάω, ῶ. Th. λώβη.

Ἀπόλωλα, ας, ε, perii, perf. m. & in 1. pl. ἀπολώλαμεν, periimus. Ἀπολωλεκέναι, perdidisse, perf. inf. act. & Ἀπολωλέναι, periisse, perf. inf. m. Ἀπολωλὸς, quod perierat, perf. part. m. n.g. ab ἀπόλλυμι.

Ἀπολωπίζω, idem quod λωπίζω. Th. λέπω.

Ἀπολωτίζω, separo, detraho, avello, modorum qui lotum carpunt, &c. ex ἀπὸ & λωτίζω, vide.

Ἀπολωφάω, vel φέω, ῶ. sedo, cessare facio: ex ἀπὸ & λωφάω, ῶ.

Ἀπομάθησις, doctrinæ oblivio, &c. Vide verbum ἀπομανθάνω.

Ἀπομακρόθεν, eminus; à longè; ut εἰς ἀπομακρόθεν; ab initio; lib. 4. Reg. c. 19. ex ἀπὸ & μακρόθεν, vide.

Ἀπομακρύνω; elongo; seu longum facio; in Nov. Const. ex ἀπὸ & μακρύνω, vide.

Ἀπομάκτης, ου, ὁ, quasi abstersor; ἀποκαθάρτης, purgator, &c.

Ἀπομαλακίζομαι, effœminatus sum; ob mollitiem, ad rem quampiam parùm animatus sum; Plut. Vide μαλακίζω.

Ἀπομαλθακίζομαι, idem quod præcedens verbum, ἀπομαλακίζομαι; ob mollitiem parum animor, &c. ex ἀπὸ & μαλθακίζω; emollio, &c. quod à μαλθακὸς, vide.

Ἀπομανεῖσα, ἡ, furore incitata, a. 2. part. pass. f. g. ab

Ἀπομαίνομαι, furo, insanio, vel furere & insanire desino: ex ἀπὸ & μαίνομαι.

Ἀπομανθάνω, dedisco, f. ἀπομαθήσομαι. a. 2. ἀπέμαθον. perf. ind. act. ἀπομεμάθηκα. perf. pass. ἀπομεμάθημαι, à cujus 2. perf. Ἀπομάθησις, εως, ἡ, eorum quæ dicimus oblivio.

Ἀπομαντεύομαι, divino, vide μαντεύομαι, &c.

Ἀπόμαξις, abstersio; ab ἀπομάσσω, vide.

Ἀπομαραίνω, vide μαραίνω. ἀπομαρτυρέω, vide μαρτυρέω.

Ἀπομάσσω, abstergo: f. ἀπομάξω. Ex ἀπὸ & μάσσω.

Ἀποματαΐζειν, crepitum ventris emittere, quod à ματαΐζω, ineptio, hoc à μάται☉, vanus. Th. μάτην, adv. frustrà.

Ἀπομάχεσθαι, repugnare: ex ἀπὸ & μάχομαι.

Ἀπόμαχος, ὁ ἐκτὸς πολέμου γεγονὼς; pugnæ expers, &c. Sic vocantur Æliano, qui parte corporis debilitati, rei militaris inutiles facti sunt, &c. ex ἀπὸ priv. & μάχη; vide.

Ἀπομεθύσκομαι, q.d. exinebrior; i.e. ebrius esse desino; ebrietate liberor; Etym. ex ἀπὸ & μεθύσκω, vide.

Ἀπομειλίσσω, & Ἀπομειλίσσομαι, demulceo, delinio, placo: ex ἀπὸ & μειλίσσω.

Ἀπομείρεται, sortitur, 3. præs. ind. ex ἀπὸ & μείρω, seu potiùs, μείρομαι, partior. præt. pass. μέμαρμαι, & Att. εἵμαρμαι. præt. m. ἔμμορα, pro μέμορα.

Ἀπομείωσις, diminutio in Anth. idem quod μείωσις, vide.

Ἀπομελαίνω, denigro, nigrum reddo: ex ἀπὸ & μελαίνω. Th. μέλας.

Ἀπόμελι, est idem quod ὀξύγλυκυ; cremor scil. & decoctum dulcissimorum favorum aceto mixtorum, &c. Gal. Item, aqua ea, quæ elotis favis paratur & reponitur; quod & ὑδρόμελι dicitur Diosc. ex ἀπὸ & μέλι, vide.

Ἀπομέμαρμαι, vide in Ἀπομείρεται.

Ἀπομέμαχα, ας, ε, abstersi: præt. ind. act. verbi Ἀπομάσσω.

Ἀπομένω, remaneo; permaneo; vel, simpliciter maneo, &c. ex ἀπὸ & μένω, vide.

Ἀπομερμηρίζω, depositis curis dormio; Aristoph. in Vesp. ἀλλ' ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομερμηρίσαι; ex ἀπὸ & μερμηρίζω, vide.

Ἀπομηκύνω, prolongo, f. υνῶ. p. υγκα. Ex ἀπὸ & μῆκ☉.

Ἀπομηνίσας, ασα, αν, iratus, a. 1. part. act. ab

Ἀπομηνίω, irascor, f. ίσω. p. ικα. Ex ἀπὸ & μῆνις.

Ἀπομιμεῖσθαι, imitari, præs. inf. ab ἀπομιμέομαι, οῦμαι. part. præs. ἀπομιμούμεν☉. perf. part. pass. ἀπομεμιμημέν☉. Th. μιμέομαι.

Ἀπόμισθ☉, mercede aliquid faciens; mercenarius; apud Lysiam. Interdum, qui non recipit mercedem; (& tunc ἀπὸ est priv. ἄμισθ☉ Dem. vide Th. μισθὸς.) Unde, ἀπομισθόω, conduco, vel loco mercede, &c. Item, ἀπομισθώματα; αἱ δημόσιαι οὐσίαι; Hesych. reditus annui alicui numini consecrati.

Ἀπομνάομαι, seu ἀπομιμνήσκομαι, recordor: f. 1. ἀπομνήσομαι. a. 1. m. ind. ἀπεμνησάμην, ω, ατο, a. 1. inf. ἀπομνήσασθαι. perf. ἀπομέμνημαι. a. 1. pass. ἀπεμνήσθην. Ab ἀπὸ & μνάομαι, seu μιμνήσκομαι.

Ἀπομνημόνευμα, ατος, τὸ, dictum memorabile, gen. pl. ἀπομνημονευμάτων, τῶν, à 1. perf. sing. præt. ind. pass. verbi ἀπομνημονεύω. Th. μνάομαι.

Ἀπόμνησαι, repende, a. 1. imperat. ab ἀπομιμνήσκω.

Ἀπομνησικακεῖν, memoriam injuriarum acceptarum servare; ex ἀπὸ, μνάομαι, & κακὸς.

Ἀπομνύειν, Poët. pro ἐπομνύειν, interposito jurejurando aliquid affirmare. Th. ὄμνυμι.

Ἀπόμοιρα, ας, ἡ, pars, portio; μέρ☉, &c. vide μοῖρα.

Ἀπομολέω; advenio; Soph. Vide μολέω.

Ἀπομονόω, derelinquo, desero; solum facio; privo; separo, &c. ex ἀπὸ & μονόω, vide.

Ἀπομόρ-

Ἀπομόργνυμι, vel Ἀπομόργνυμαι, abstergo: a.1.m. ἀπεμορξάμην. Ion. quod ex ἀπὸ & μόργνυμι, pro ὀμόργνυμι, hoc autem ab ἀμέργω, premo, exsugo, mutato α in ο.

Ἀπομόσαι, a. 1. inf. act. vide ἀπομνύειν.

Ἀπόμουσος, à Musis alienus; (ἄμουσος.) ex ἀπὸ & μοῦσα.

Ἀπομυθέω, ῶ, dissuadeo, prohibeo, imperf. pass. Ἀπεμυθεόμην. Th. μῦθος.

Ἀπόμυιος, ου, ὁ, apud Paus. in Eliacis; cognominatus ita fuit Jupiter; quasi abactor muscarum; tradunt enim, Herculem in Olympia rem divinam obeuntem, quum Muscarum multitudine infestaretur, Jovi sacrificasse ἀπομυίῳ; protinúsq; ultra Alpheum esse Muscas abactas, &c. ex ἀπὸ & μυῖα, vide.

Ἀπομυλλαίνω, intorqueo, incurvo; apud Hippocr. ex ἀπὸ & μυλλὸς, curvus, tortuosus, &c.

Ἀπομφολύγωτος, bullas non excitans, vel non erumpens in bullas; Diosc. ex α priv. & πομφολυγόω, vel πομφολυγέω; bullo, bullas emitto; in bullas converto, vel cogo, &c. à πομφόλυξ, υγος, ἡ, vide.

Ἀπομωρῶν, dementare, sive fatuum reddere; μωρίαν inducere, infatuare, &c. ex ἀπὸ & μωρὸς, vide.

Ἀπόμωσις, εως, ἡ, abjuratio, inficiatio; ἀπομωτικὸς, inficialis; cicer: ἀπόμωτος, abjuratus, fugiendus, &c. Omnia ab ἀπομνύω, vide.

Ἀποναίω, migro, sedem muto; ex ἀπὸ & ναίω; vide: quædam etiam tempora insunt ab ἀπονάω; idem; commigro, ad habitandum me confero; item, migrare facio, &c.

Ἀπόναντο, potiti sunt, freti sunt, imperf. pass. ab

Ἀπόναμαι, seu ἀπόνημαι, fruor: ex ἀπὸ & ὄνημι.

Ἀπονάσσωσιν, Poët. gem. σ, pro ἀπονάσωσιν, a. 1. sub. ab ἀπονάω, ῶ, ad habitandum me confero, migrare facio. Th. νάω.

Ἀπονέεσθαι, redire, præs. inf. ab ἀπονέομαι. Th. νέω.

Ἀπονείδιστος, probrosus, qui probris & contumeliis afficitur, aut dignus est, &c. ex ἀπὸ & ὀνείδιστος, probrosus; ab ὀνειδίζω, vide.

Ἀπονέμησις, εως, ἡ, est λῆξις, καὶ ἀποκλήρωσις; attributio munerum sigillatim unicuique facta, &c. Unde in plur. ἀπονεμήσεις; sunt vices fungendi officii attributæ; descriptæ officiorum ministeriorúmque vices; vocationes vulgò appellant, &c. Item, ἀπονεμητέον; tribuendum, &c. à sequente,

Ἀπονέμω, tribuo, f. 1. ἀπονεμῶ. perf. ἀπονενέμηκα. Th. νέμω.

Ἀπονενοημένος, desperatus, perf. pass. verbi ἀπονοέω. Th. νοῦς.

Ἀπονέστερος, ου, ὁ, ἡ, Poët. pro ἀπονώτερος, ου, ὁ, ἡ, minùs laboriosus: ex α, & πόνος. Th. πένομαι.

Ἀπονευρόω, nervos incido, abscindo, seu frango, enervo, &c. Unde ἀπονεύρωσις, nervorum abscissio vel incisio; enervatio, &c. & apud Galen. pro coitione multorum nervorum usurpatur;

item, pro tendone quo digitus movetur, &c. apud Hippocr. ex ἀπὸ & νευρόω; nervos adhibeo alicui; i.e. confirmo, roboro, &c. à Th. νεῦρον, vide.

Ἀπόνημι, fruor, præs. ind. quod ex ἀπὸ & ὄνημι.

Ἀπόνηρος, non depravatus, minimè malus, noxa carens; ἄκακος, &c. ex α priv. & πονηρὸς, vide.

Ἀπονητὶ, sine labore, hinc superl. ἀπονητότατα, facillimè, adv. ex α, & πόνος. Th. πένομαι.

Ἀπονικῆσαι, a. 1. inf. act. verbi ἀπονικάω, ῶ. Th. νίκη.

Ἀπονίζω, quod à νίζω, linguâ Tarentinorum pro νίπτω, lavo: propriè de manibus.

Ἀπόνιμμα, ατος, τὸ, & ἀπόνιπτρον, ου, τὸ, Malluvium; i. e. pelvis in qua manus post cœnam abluebantur, &c. Utrumq; ab ἀπονίπτω, abstergo, abluo, post mensam propriè dicitur, vide νίζω.

Ἀπονοέομαι, οῦμαι; q. d. mentem & intellectum abjicio; nullam mei rationem habeo, perinde, ac si mentem amiserim; item, insolesco; vesana quadam insolentia efferor, &c. Unde ἀπόνοια, ας, ἡ, amentia, vecordia, cæcitas mentis; item, vesana quædam confidentia, insolentia, & animi elatio, &c. ex ἀπὸ & νοέω, vide.

Ἀπονομάζω, denomino, appello, &c. Plut. ex ἀπὸ & ὀνομάζω, vide.

Ἀπονομὴ, ῆς, ἡ, partitio & distributio; idem quod, ἀπόμοιρα, & ἀπομερισμός, ab ἀπονέμω.

Ἄπονος, labore carens; minimè impeditus; lenis, non dolens, facilis, &c. Unde ἀπονία, laboris vel doloris vacuitas; dolorum fuga, inertia, &c. ex α priv. & πόνος, vide. Unde etiam ἀπόνητος, illaboratus; vel idem cum ἄπονος, &c. Item ἀπόνως; sine labore; idem quod ἀπονητὶ, vide.

Ἀπονοστάσας, Dor. pro Ἀπονοστήσας, αντος, ὁ, a 1. part. act. Ἀπονοστῆσαι, f. 1. inf. verbi ἀπονοστέω, redeo alicunde. Th. νοστέω, ῶ.

Ἀπονόσφι, seorsim ab, adv. unde Ἀπονοσφίζω, separo, sejungo, item privo, ἀπενόσφισα, ας, ε, a. 1. ind. act. Ab ἀπὸ & νόσφι, seorsim.

Ἀπονυκτερεύω, pernocto foris, abnocto; ex ἀπὸ & νυκτερεύω, noctu quid facio, item pernocto: à νύκτερος, nocturnus; à Th. νὺξ, nox, vide.

Ἀπόνυμφος, sive, ἀπονύμφιος, ου, ὁ, qui à contrahendis sponsalibus, i. e. à ducenda uxore abhorret; vel qui mulieris commercio non delectatur; μισογύνης, καὶ φιλέπαις; Poll. lib. 3. ex ἀπὸ & νυμφὴ, vide.

Ἀπονυστάζω, obdormisco, dormito; item, negligenter aliquid facio; item, secubo, foris cubo, &c. ex ἀπὸ & νυστάζω.

Ἀπονυχίζω, rapio ungulis; extorqueo, aufero; item, idem quod ὀνυχίζω, vide.

Ἀπόνως, vide suprà, in ἄπονος.

Ἀπονωτίζω, idem quod νωτίζω; terga do, seu verto; à tergo relinquo; item, facio ut adversarius terga vertat; abigo, persequor; item, tego, &c. Th. νῶτος, vide.

Ἀποξαίνω, cædo flagris; dilanio, discerpo; Joseph. ex ἀπὸ & ξαίνω, vide.

Ἀπόξενος, ου, ὁ καὶ ἡ, inhospitalis, inhospitus; ex ἀπὸ & ξένος, Vi. item, ἀποξενόω, peregrè abigo, seu expello; facio exulem; in exilium ablego, &c. Item, alieno, abalieno, &c. Unde, ἀποξένωσις, εως, ἡ, peregrinatio, &c. ex ἀπὸ & ξενόω, Vi. in Th. ξένος.

Ἀποξυλίζω, lignum, seu quod est ligneum detraho; ligno spolio, &c. ex ἀπὸ & ξύλον, vide.

Ἀποξιφίζω, desino ξιφίζειν; vel idem quod ξιφίζω, manu in altum sublata salto; vel, manibus protensis gladii figuram facio, &c. à ξίφος, vide.

Ἀποξυνόω, acidum reddo; in acorem corrumpo; apud Galen. Item, exacuo, &c. idem quod ὀξύνω; Vi. Item, ἀπόξυς; acuminatus; mucronatus; in mucronem fastigiatus, &c. ex ἀπὸ & ὀξὺς, vide.

Ἀποξύσας, αντος, ὁ, abradens, a. 1. part. verbi

Ἀποξύω, abrado, f. ύσω. Th. ξέω.

Ἀπόξυσμα, ramentum; id quod abrasum est, &c. Verbale ab ἀποξύω.

Ἀποξυρέω, hebeto, propriè aciem auferendo, nè radere possit, &c. Itidem, ab ἀποξύω.

Ἀποπαγήσομαι, concrescam, f. 2. pass. ab ἀποπήγνυμι. Th. πήγνυμι.

Ἀποπαππόομαι, οῦμαι, marcesco lanugine pappo dicta; vel, vertor, seu abeo in pappos; ab activo ἀποπαππόω, in pappos verto; apud Theophr. ex ἀπὸ & πάππος; lanugo seu flos herbarum lanuginosus; item, lanugo barbæ, quæ inferiori labro adnascitur; ut μύσταξ seu μάσταξ, ea quæ superiori, &c. Item, ἀπόπαππος, ου, ὁ, abavus, &c. ex ἀπὸ & πάππος, avus.

Ἀποπαρθενεύω, seu, ἀποπαρθενόω, devirgino; virginitate privo, &c. ex ἀπὸ & παρθενεύω; in virginitate dego; vel custodio; i.e. virginem manere cogo, &c. Th. παρθένος.

Ἀπόπαστος, (idem quod ἄπαστος;) qui non gustavit; jejunus, &c. ex ἀπὸ vel α priv. & πάω, gusto, vescor, &c.

Ἀποπατέω, ῶ, à viâ recedo, item ventrem exonero, caco: tum enim à viâ receditur: indè Ἀποπάτημα, ατος, τὸ, excrementum, merda. Ἀπόπατος, ου, ὁ, idem, ut & secessus ad ventrem levandum petitus. Th. πατέω.

Ἀποπαύεο, abstine, præs. imperat. Ion. pro ἀποπαύου. Ἀποπαύσασθαι, f. 1. inf. m. ab ἀποπαύομαι. Th. παύω.

Ἀπόπειρα, ας, ἡ, experientia: hinc Ἀποπειρᾶσθαι, experiri. Th. πεῖρα.

Ἀποπέκω, detondeo. Vi. πείκω.

Ἀποπέμπειν, remittere, præs. inf. Ἀποπεμψεῖ, Dor. pro ἀποπέμψει, remittet, f. 1. verbi ἀποπέμπω. Th. πέμπω.

Ἀποπεμπτόω, quintam partem persolvo; Gen. cap. 47. ex ἀπὸ & πεμπτὴ, (scil. μοῖρα) quinta pars; à πέμπτος, vide.

Ἀπόπεμψις, εως, ἡ, dimissio: à 2. pers. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποπέμπω.

Ἀπο-

Ἀποπεπλάνηκα, ας, ε, seduxi, præt. ind. act. Ἀποπεπλάνημαι, σαι, ται, seductus sum, præt. ind. pass. verbi ἀποπλανάω, ῶ.

Ἀποπέπλευκα, ας, ε, navi discessi, solvi, præt. ind. act. verbi ἀποπλέω.

Ἀποπέπλυκα, ας, ε, ablui, præt. ind. act. verbi ἀποπλυνῶ.

Ἀποπέπνιχα, ας, ε, suffocavi, præt. ind. act. Ἀποπέπνιγμαι, ξαι, κται, suffocatus sum, præt. ind. pass. verbi ἀποπνίγω.

Ἀποπέπτωκα, ας, ε, decidi: præt. ind. act. verbi ἀποπίπτω.

Ἀποπέτομαι, avolo, revolo, &c. ex ἀπὸ & πέτομαι; V.

Ἀποπεφασμένως, palam manifestè, &c. ex ἀπὸ & πεφασμένος, manifestus; V. πέφασμαι.

Ἀποπιέζω, expello, exprimo; (ex ἀπὸ & πιέζω.) unde ἀποπίεσμα, ατος, τὸ; quod expressum remanet; ut sunt vinacea, succus expressus, vel post expressionem, strigmenta, & μάγματα, &c.

Ἀποπίνω, ebibo, absorbeo; ex ἀπὸ & πίνω; V.

Ἀποπινόω, sordibus emaculo; idem quod πινόω, sordibus inquino; à πίνος, ου, ὁ, sordes, squalor, &c.

Ἀποπίπτω, decido, f. ἀποπεσῶ, p. ἀποπέπτωκα, a. 2. ἀπέπεσον. Th. πίπτω.

Ἀποπιστεύω, idem quod πιστεύω, fido, &c. vide.

Ἀποπλάζω, aberrare vel evagari facio: f. 1. ind. γξω, a. 1. ind. ἀπέπλαγξα, ας, ε, p. χα. præs. pass. ἀποπλάζομαι, aberro, evagor, seu vagor à, a. 1. pass. ἀπεπλάχθην, ης, η, a. 1. m. ἀπεπλαγξάμην, ω, ατο. Ab ἀπὸ, & πλάζω.

Ἀποπλανάω, ῶ, seduco. f. ήσω, p. ἀποπεπλάνηκα, præs. pass. ἀποπλανάομαι, aberro, perf. pass. ἀποπεπλάνημαι, σαι, ται, a. 1. pass. ἀπεπλανήθην, erravi. Th. πλανῶ.

Ἀποπλάνησις, εως, ἡ, aberratio, error, pravitas, &c. item ἀπόπλανος, improbus, præstigiator, γόης, &c. ex ἀπὸ & πλάνη.

Ἀποπλεέειν, remeare, renavigare, præs. infin. Poët. pro ἀποπλέειν, verbi ἀποπλέω. Th πλέω.

Ἀποπλέω, navi discedo, solvo, f. ἀποπλεύσω. perf. ἀποπέπλευκα, a. 1. ἀπέπλευσα. Th. πλέω.

Ἀποπληκτικὸς, ου, ὁ ϗ ἡ, attonitus, ad apoplexiam pertinens; ut ἀποπληκτικὸν νόσημα, morbus quo quis fit attonitus, &c. item, idem quod ἀπόπληκτος, ὁ ϗ ἡ, qui apoplexia laborat; stolidus, stupidus, ἀναίσθητος; nihil sentiens; attonitus, insanus, amens; item admirabilis, & interdum qui vehementi admiratione est veluti perculsus, &c. unde adv. ἀποπλήκτως, insanè, stupide, stolide, &c. item ἀποπληξία, ας, ἡ, stupor corporis totius, mentisque languor, apoplexia, stupor attonitus, omnium membrorum resolutio, &c. definitur autem sic, à Galeno, Ἀποπληξία ἐστὶ κατοχὴ, (alibi καταφορὰ) διανοίας, μετ' ἀναισθησίας ϗ παρέσεως τοῦ σώματος. Hieronym. in chronicis Valentinianum subiti sanguinis eruptione mortuum scribit; quæ Græcè inquit apoplexis vocatur, &c. persuasum autem vulgo est, quum quis repentina morte corruit, evenire id, gutta sanguinis in cor delata; quod quidem Capitolinus in historiis suis, jam tum passim credi demonstrat: (vide παράλυσις) omnia ab ἀποπλήσσω, vel --ττω, percutio, vel repercutio, retorqueo, & in pass. ἀποπλήσσομαι, vel --ττομαι, percutior, repercutior, retorqueor, &c. item perterrefio, obstupefio, attonitus reddor, &c. ex ἀπὸ & πλήσσω; V.

Ἀποπληρόω, ῶ, impleo, compleo: ex ἀπὸ, & πληρόω, ῶ, Th. πλέος.

Ἀποπλήρωσις, εως, ἡ, expletio: à. 2. perf. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποπληρόω, ῶ.

Ἀποπληρωτὴς, οῦ, ὁ, qui aliquid complevit, executor: ab eodem. Th.

Ἀπόπλοος, ου, ὁ, Ion. pro ἀπόπλους, discessus: quod ab ἀποπλέω.

Ἀποπλουτέω, divitias amitto, divitias absumo, vel profundo, &c. ex ἀπὸ, & πλουτέω; V.

Ἀποπλυνῶ, abluo, f. υνῶ, perf. ἀποπέπλυκα, a. 1. ἀπέπλυνα. Th. πλύνω.

Ἀποπλώειν, Ion. pro ἀποπλέειν, navi discedere, solvere, infin. act. verbi ἀποπλέω.

Ἀποπνείουσα, ἡ, efflans, exhalans, exspirans, pro ἀποπνέουσα, præs. part f. g. Poët. ab .

Ἀποπνέω, & Poët. ἀποπνείω, efflo, exhalo, exspiro, f. 1. ind. ἀποπνεύσω, a. 1. ἀπέπνευσα, a. 1. m. ἀπεπνευσάμην, ω, ατο, pr. ἀποπέπνευκα, præt. pass. ἀποπέπνευμαι, à cujus 2. perf. sing. ind. Ἀπόπνευσις, εως, ἡ, exhalatio, efflatio, exspiratio. Ab ἀπὸ, & πνέω.

Ἀποπνιγησόμενος, η, ον, suffocaturus, f. 2. part. pass. ab ἀποπνίγω.

Ἀποπνίγω, suffoco, f. ἀποπνίξω, p. ἀποπέπνιχα, a. 1. ἀπέπνιξα, a. 2. ἀπέπνιγον, perf. pass. ἀποπέπνιγμαι, a. 2. pass. ἀπεπνίγην, f. 2. pass. ἀποπνιγήσομαι. Th. πνίγω.

Ἀποπνίξας, αντος, ὁ, qui suffocavit, a. 1. part. act. ab ἀποπνίγω.

Ἀποπνοὴ, ῆς, ἡ, exhalatio, efflatio, exspiratio: à præt. m. verbi ἀποπνέω. Ἀπόπνοια, ας, ἡ, flatus: ab eodem. Th.

Ἀποποιέομαι, abduco, rejicio, alienum à me facio, improbo, non admitto; item renuntio alicui amicitiam; Plut. in convivio sep. sap. unde ἀποποίησις, ἡ, abdicatio, rejectio, repudiatio; item figuræ genus, species μεταθέσεως, dicitur enim, etiam in activ. ἀποποιέω, submoveo, &c. ex ἀπὸ & ποιέω.

Ἀποπομπαῖος, i. e. ἀλεξίκακος, depulsor malorum & aversor, defensorque pestium & calamitatum, ut ἀποπομπαῖοι θεοὶ, qui & ἀλεξίκακοι, & ἀποτρόπαιοι λύσιοι, φύξιοι, &c. Pollux, lib. 5. item, ἀποπομπαῖος τράγος, Lev. 16. hircus emissarius, &c. sic ἀποπομπεῖν, depellere ab ἀποπομπὴ, ῆς, ἡ, ἀποτροπὴ, depulsio, profligatio, &c. quod ab ἀποπέμπω; V.

Ἀποπονέω, finem laborandi facio, laborare desino, &c. ex ἀπὸ & πονέω.

Ἀποπορδὴ, crepitus ventris ab ἀποπέρδω, pedo; ex ἀπὸ & πέρδω.

Ἀποπορεία, ας, ἡ, abitus, discessus, reditus, reversio, &c. ἀποπορεύομαι, discedo, abscedo, abeo, transeo, &c. & ἀποπορευτέον, redeundum, &c. ex ἀπὸ, & πορεύομαι.

Ἀποπρεσβεύω, legationem renuntio, legationis absolutæ publicè rationem refero; Plut. V. πρεσβεύω.

Ἀποπρίαμαι, idem cum Th. πρίαμαι, i.e. emo quod V.

Ἀποπρὸ, procul præpositioni ἀπὸ, apud Poëtas interdum præponitur ἀπὸ (ut etiam ἐπὶ, διὰ, περὶ) vel divisim, vel conjunctim; ut ἀπὸ πρὸ οἴκου, procul ab ædibus; in Hom. sic ἀποπρὸ νεῶν, Il η. & νηὸς ἀποπρὸ μεθέντες, ex nave procul dimittentes, &c. Apollon. 2. Argonaut.

Ἀπόπροθεν, Ἀπόπροθι, & ἀπόπροσθεν, adverb. procul. Th. πρό.

Ἀποπροΐημι, emitto; Od. χ'. ἰὸν ἀποπροϊεὶς, &c. ex ἀπὸ & προΐημι; V.

Ἀποπρολείπω, relinquo longe, &c. ex ἀπὸ & προλείπω; V.

Ἀποπρονοσφίζω, separo à; ut in Eurip. ἀποπρονοσφίσας μητρὸς, à matre separans, &c. ex ἀπὸ & προνοσφίζω; idem quod ex πρὸ & νοσφίζω, separo, sejungo, &c. V.

Ἀποπροσωπίζομαι, faciem purgo, sordes faciei abstergo, &c. ex ἀπὸ & πρόσωπον; V.

Ἀποπτάμενος, η, ον, a. 2. part. m. ab ἀφίπταμαι, avolo, quod ex ἀπὸ, & ἵπταμαι.

Ἀποπταίνουσιν, respiciunt ad, 3. plur. præs. ind. ab ἀποπταίνω, quod ab ἀπὸ, rursum, & ὀπταίνω. Th. ὄπτομαι.

Ἀποπτερνίζω, calce peto, idem quod πτερνίζω; quod vide; à Th. πτέρνα, ας, ἡ, calcaneum.

Ἀποπτερύσσομαι, alas pando & quatio, &c. ex ἀπὸ & πτερύσσομαι; V.

Ἀποπτῆναι, a. 2. inf. act. ab ἀπέπτην, a. 2. Ἀποπτήσομαι, f. 1. m. ab ἀφίπταμαι.

Ἀπόπτομαι, despicio, despecto, ex altiore loco aspicio, &c. Unde, ἀπόπτης, ου, ὁ, spectator; qui ex editiore loco aliquid spectat, &c. Item ἄποπτος, qui spectari ex alto potest, vel simpl. qui videri alicunde potest; vel qui procul, seu eminus conspicitur, &c. (aliquando etiam qui non videtur; & tunc ἀπὸ est priv. Soph. in Ajace) & ἄποψις, εως, ἡ, despectus seu prospectus, &c. ex ἀπὸ & ὄπτομαι.

Ἀποπτοέω, ῶ, exterrefacio, vel obstupefacio; unde ἀπεπτοημένος; apud Polyb. ex ἀπὸ & πτοέω; V.

Ἀπόπτολις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, extorris, exul; (ἔρημος, ἄπολις) ex ἀπὸ & πόλις, εως, ἡ, civitas.

Ἀποπτύουσι, respuunt, 3. plur. præs. ex ἀποπτύω, quod ex ἀπὸ, & πτύω.

Ἀπόπτωσις, ως, ἡ, casus, lapsus, prolapsio, &c. ex ἀπὸ & πτῶσις, casus, &c. vide.

Ἀποπτώσω, εις, ει, decidam, f. 1. ind. act. verbi ἀποπίπτω.

Ἀποπυρίζω, ex igne edo; seu edo ex igne captum; Hesych. ex ἀπὸ & πῦρ, ignis; V. Item ἀποπυρίας, ου, ὁ, qui super carbonibus coquitur; ut ἀποπυρίας ἄρτος; Athen l. 7. Th. idem.

Ἀπόπτυστος, ὁ ϗ ἡ, aspernandus, aversandus, detestandus, &c. item ἀποπτυ-

ςῆρ, ῆρος, ὁ, aspernator, &c. utrumque ab ἀποπτύω, expuo; à quo etiam est, ἀποπτυλίζω, spuendo ejicio, vel eructo, &c.

Ἄπορα, pro ἄπορον, ἀδύνατον, impossibile: vide in ἀπορία.

Ἀποραφανίδωσις, raphani in podice intrusio; seu raphani per podicem trajectio; pœna erat olim quæ infligebatur mœchis, quibus podex depilatus trajiciebatur raphano; vide Schol. seu interp. Aristoph. in Pluto; ex ἀπὸ & ῥαφανιδοῦσθαι, raphano in anum immisso cruciari, &c. à Th. ῥάφανος; vide.

Ἀποργὺς, iracundus; & ἀποργίζομαι, irascor, &c. ex ἀπὸ & ὀργή, unde ὀργίζω, &c. V.

Ἀπορεῖ, 3. sing. præs. ab ἀπορέω, dubito, destitutus sum: præs. part. Ἀπορῶν, οῦντος, ὁ. Th. πείρω, transeo.

Ἀπορέομαι, dubito, perplexus sum; f. ήσομαι. p. ἠπόρημαι, à πόρος, quod à πείρω.

Ἄπορος, invius, inaccessus; ex α priv. & πορεύομαι.

Ἀπόρημα, ατος, τὸ, dubitatio, quæstio, ab eodem. Th.

Ἀπόρθητος, ου, ὁ, ἡ, inexpugnabilis, incolumis, ex α priv. & πέρθω.

Ἀπορία, ας, & Ion. ἀπορίη, ης, ἡ, inopia consilii: ab Ἄπορος, quod vide.

Ἀπορνιθόω, & ἀπορνεόω, in avem transformo; item ἀπορνίθωσις, εως, ἡ, conversio seu transformatio in avem, &c. ex ἀπὸ, & ὄρνις, ιθος, ὁ, ἡ, avis; unde ὄρνεον, τὸ, idem; à quo ὀρνεόω, in avem muto, &c.

Ἀπορνύμεναι, αἱ, concitatæ, præs. part. pass. f. g. pl. num. in m. g. ἀπορνύμενος. Ex ἀπὸ & ὄρνυμι, seu ὄρνυμαι, pro ὄρω.

Ἄπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, invius: item hebes, consilii inops, pauper: ex α priv. & πόρος, meatus.

Ἀπόρουσε, irruit, a. 1. ind. act. ab Ἀπορούω, f. ούσω, p. ἀπόρουκα. Ex ἀπὸ, & ὄρω, excito.

Ἀποῤῥαγείην, ης, η, a. 2. opt. pass. verbi ἀποῤῥήγνυμι, dirumpo.

Ἀποῤῥαθυμέω, pigresco, desideo, &c. ex ἀπὸ & ῥαθυμέω; V.

Ἀποῤῥαίνω, spargo. Th. ῥαίνω, perfundo.

Ἀποῤῥαῖσαι, f. 1. inf. act. ab Ἀποῤῥαίω, f. σω. p. κα. destruo, item careo. Th. ῥαίω, profligo.

Ἀποῤῥάπτω, farcio, resuo, hinc a. 1. part. ἀποῤῥάψας. Th. ῥάπτω.

Ἀποῤῥάσσω, seu ἀποῤῥάττω, amputo, avello, &c. ex ἀπὸ & ῥάσσω; V.

Ἀποῤῥαψῳδέω, metro dico, recito, canto, &c. ex ἀπὸ & ῥαψῳδέω; V.

Ἀποῤῥέω, f. εύσω, defluo, à ῥέω, fluo.

Ἀποῤῥήγνυμι, f. ήξω. p. ηχα, dirumpo. Th. ῥήγνυμι, frango.

Ἀποῤῥηθὲν, vetitum, a. 1. part. pass. n. g. ex ἀπὸ & ῥέω, dico.

Ἀπόῤῥημα, ατος, τὸ, interdictum magistratûs, & Ἀπόῤῥησις, εως, ἡ, defectio, item interdictum magistratûs, (sicut ἀπόῤῥημα,) abdicatio, ex eod. Th.

Ἀποῤῥήξας, & in fœm. g. ἀποῤῥήξασα, abrumpens, a. 1. part. act. ex ἀπὸ & ῥήγνυμι.

Ἀποῤῥήσσω, & ἀποῤῥήγνυμι, obrumpo, dirumpo, frango, &c. ex ἀπὸ & ῥήσσω; vide.

Ἀπόῤῥητος, ου, ὁ καὶ ἡ, arcanus, silentio suppressus. &

Ἀπόῤῥητον, arcanum; item Ἀποῤῥήτως, occultè.

Ἀπόῤῥητα ποιεῖσθαι, interdicere, silentio supprimere, à ῥέω, dico.

Ἀποῤῥιγέω, ῶ, exhorreo, extimesco, &c. V. ῥιγέω.

Ἀποῤῥιζόω, ῶ, radicitus evello, &c. V. ῥιζόω.

Ἀποῤῥιπίζω, flatu discutio, abigo, depello, &c. V. ῥιπίζω.

Ἀποῤῥινάω, limâ aufero, limo, &c. ex ἀπὸ & ῥίνη, lima.

Ἀποῤῥίπτω, abjicio, f. ψω. p. ἀπέῤῥιφα. a. 1. ἀπέῤῥιψα, a. 2. ἀπέῤῥιπον, a. 1. part. ἀποῤῥίψας· ex ἀπὸ & ῥίπτω· hinc

Ἀπόῤῥιψις, εως, ἡ, projectio.

Ἀποῤῥοὴ, ῆς, ἡ, profluvium: item

Ἀπόῤῥοια, ας, ἡ, & Ἀπόῤῥυξις, fluxus: &

Ἀπόῤῥυτος, ου, ὁ, deorsum fluens: ab

Ἀποῤῥύω, defluo. Th. ῥύω, idem quod ῥέω fluo.

Ἀποῤῥοιβδέω, cum sonitu eructo seu emitto; Nonn. ex ἀπὸ, & ῥοιβδέω, strideo; à ῥοῖβδος, idem quod Th. ῥοῖζος, stridor.

Ἀπόῤῥους, ὁ καὶ ἡ; profluens, manans, emanans; ab ἀποῤῥέω, defluo.

Ἀποῤῥοφέω, vel ἀποῤῥοφάω, absorbeo, exhaurio, vel sorbillo; V. ῥοφέω.

Ἀποῤῥύπτω, abluo, sordibus expurgo; V. ῥύπτω.

Ἀπόῤῥωξ, ωγος, ὁ, ἡ. Substantivè accipitur pro rivo: item stillâ, propagine. Adjectivè, abruptus, derivatus: ab ἀποῤῥέω· alii ab ἀποῤῥήσσω, erumpo.

Ἀποῤῥύσσω, vel---ττω, defodio; Th. ὀρύσσω.

Ἀπορφανίζω, orphanum reddo, f. ίσω. p. ἀπωρφάνικα, a. 1. ἀπωρφάνισα, præt. pass. ἀπωρφάνισμαι, a. 1. pass ἀπορφανίσθην· a. 1. part. pass. ἀπορφανισθείς. Ex ἀπὸ & ὀρφανός.

Ἀπόρφυρος, nulla purpura insignis; ut ἀπόρφυρον ἱμάτιον; Plaut. toga pura, nulla accessione purpuræ, &c. ex α priv. & πορφύρα; V.

Ἀπορχέομαι, desalto; i. e. imperite saltando perdo quod affectavi, & poposci; ut ἀπορχήσω τὸν γάμον, desaltasti matrimonium; i. e. saltando excidisti à nuptiis, &c. ex ἀπὸ & ὀρχέομαι; vide.

Ἀπόρως ἔχειν, inopem esse, ab ἄπορος, pauper.

ΑΠΟΣ, εος, τὸ, labor, item altitudo: ab ἀπὸ, remotionem notante.

Ἀποσαλεύω; (idem quod σαλεύω; sto in salo; fluctito, fluito) in salo, procul à portu; jactis anchoris navem esse; significatur hoc verbo; ut latini dicunt in salo & in anchoris commorari, &c. inde Metaph. me stabilio, anchoris innitor, &c. V. σαλεύω.

Ἀποσάττω, f. άξω, deonero. Them. σάττω.

Ἀποσαφέω, declaro, exprimo; ex ἀπὸ & σαφής; V.

Ἀποσβεννύω, νυμι, f. έσω, p. εκα, exstinguo, cessare facio: &

Ἀποσβέσωσι, exstinguant, a. 1. sub. act. Poët. ab ἀπὸ & σβέννυμι.

Ἀποσσεύμενος, & ἀποσσεῦσθαι legitur apud Herodot. Sed an non legendum, ἀποσιεύμενος, pro ἀφοσιούμενος, sanctè & religiosè perficiens. Sic ἀποσιοῦσθαι pro ἀφοσιοῦσθαι, Ion. quod ab ὅσιος.

Ἀποσεισάμενος, spoliatus, a. 1. part. med. ex ἀπὸ & σείω.

Ἀποσείω, excutio, propulso, rejicio, depello, &c. (ejusd. Th. & comp.) unde verbale ἀπόσεισις, excussio; item impudica quædam saltatio; de qua Poll. l. 4. c. 14.

Ἀποσεμνύνω, magnificè celebro, &c. item jacto, vendito, ostento, &c. V. σεμνύνω.

Ἀποσεσημειωμένα, regesta, perf. part. pass. ab ἀποσημειόω, Th. σῆμα.

Ἀποσηκόω, in stabulo includo; seu includo tanquam stabulo aut ovili, &c. V. σηκόω.

Ἀποσημαίνω, f. ανῶ, indico, significo: &

Ἀποσημαίνομαι, obsigno, designo. Them. σῆμα.

Ἀποσήπομαι, f. ήψομαι, p. ημμαι, &

Ἀποσήπω, f. ήψω, marcesco, putrefacio. Th. σήπω.

Ἀποσιμόω, sinum vel pandum reddo; item à loco cavo & pando elevo sursum, & Metaph. extollo sursum, effero, &c. ex ἀπὸ & σιμόω; idem à σιμὸς; V.

Ἀποσιτέω, ῶ, f. ήσω, à cibis abstineo: &

Ἀπόσιτος, ου, ὁ, jejunus. à Th. σῖτος.

Ἀποσιωπάω, ῶ, f. ήσω, obticeo: &

Ἀποσιώπησις, ἡ, reticentia. Item figura præcisionem denotans: à Th. σιωπάω.

Ἀποσκαρίζω, palpitans pedes in aversum jacto; palpitans animam exhalo; Jud. cap. 4. Item usque adeo in risum effundi, ut calces quoque in aversum jactet quis, aut exultet; hoc verbo significatur; V. σκαρίζω.

Ἀποσκεδάννυμι. f. άσω. p. ακα, dissipo. Th. σκεδάω, σκεδάννυμι.

Ἀποσκέπω, detego; ex ἀπὸ & σκέπω, tego.

Ἀποσκευάζομαι, vasa aufero, removeo, sarcinas colligo, depono; item destruo: f. 1. med. -άσομαι. præt. pass. ἀπεσκεύασμαι. a. 1. m. ἀπεσκευασάμην. Ex ἀπὸ & σκευάζω, quod à σκεῦος.

Ἀποσκευάζω, f. άσω. p. ακα. repono, reparo: item aufero; ab eod. Them.

Ἀποσκευὴ, ῆς, ἡ, sarcina, apparatus, exercitûs impedimenta. Th. σκεῦος.

Ἀποσκήμπτω, idem quod ἀποσκήπτω, incumbo, innitor, &c. ex ἀπὸ & σκήμπτω, idem cum Th. σκήπτω, nitor, incumbo. Item cado, ruo: unde comp. ἀποσκήπτω, sign. etiam decumbo, decido; item evado, erumpo, &c. à quo etiam est verbale ἀπόσκημμα, τὸ, firmamentum seu fundamentum in quod aliquid inclinatum recumbit, &c. Sed ἀπόσκηψις εως, ἡ, exponitur, scarificatio; apud Hipp. de morb. l. 1.

Ἀπόσκηνος, ὁ καὶ ἡ, semotum ab aliis tentorium seu tabernaculum habens, &c. general. qui procul ab alio habitat, opponitur contubernali ac sodali, apud Xenophontem, lib. 8. & ἀπὸ & σκηνή.

Ἀποσκηνόω, f. ώσω. longius habito, vel remotiùs tendo. Th. σκηνή.

Ἀποσκήψας, αντος, ὁ, a. 1. part. ab

Ἀποσκήπτω,

Ἀποσκήπτω, f. ψω. p. φα, evado. Th. σκήπτω.

Ἀποσκιάζω, obumbro, f. άσω. p. ἀπεσκίακα. p. pass. ἀπεσκίασμαι. Th. σκιά. Hinc

Ἀποσκίασμα, ατος, τὸ, obumbratio.

Ἀποσκιῤῥόω, ῶ, in schirrhum induro; & general. induro; item obduresco; unde ἀποσκίῤῥωμα, τὸ, durities quæ in σκίῤῥον, schirrhum abiit, &c. ex ἀπὸ & σκιῤῥόω, induro in schirrhum; seu tumefactum induro, &c. à σκίῤῥος; V.

Ἀποσκλῆναι, emori, a. 2. inf. à σκλάω, a. 2. ἔσκλην, alii à σκλῆμι. Th. σκέλλω.

Ἀποσκληρύνω, induresco; item, idem quod σκληρύνω, & σκληρόω, induro, obduro; à σκληρὸς; V.

Ἀποσκολύπτω, excorio, præputium detraho; circumcido (unde ἀπεσκολυμμένος, cui penis circumcisus est) item decortico, detrunco, mutilo, &c. ex ἀπὸ & σκολύπτω, lacero, &c.

Ἀποσκοπέω, f. ήσω, p. ηκα. & Ἀποσκοπεύω, scopum intueor: &

Ἀπόσκοπος, ου, ὁ, absurdus, à scopo aberrans: item procul spectans. Ex ἀπὸ & σκοπὸς, quod à σκέπτομαι.

Ἀποσκορακίζω, f. ίσω, p. ικα, relinquo, increpo, reprobo: &

Ἀποσκορακισμὸς, οῦ, ὁ, contemptio, increpatio: ex ἀπὸ & σκορακίζω, ad corvos abire jubeo, cujus Th. κόραξ.

Ἀποσκυβαλίζω, idem quod σκυβαλίζω, rejicio & repudio tanquam σκύβαλον, seu rem contemnendam; vilipendo, aspernor, &c. Th. σκύβαλον.

Ἀποσκυθίζω, sign. Scythico more tondere; i. e. turpi & contumeliosa tonsura alicui illudere; aut alicui crines evellere, &c. Suid. propriè esse dicit, cutem capitis una cum pilis detrahere, &c. ex ἀπὸ & σκυθίζω, Scythas imitor, à σκύθης; V.

Ἀποσκυλάω, Poët. idem ac ἀποσυλάω, dispolio,

Ἀποσκυλεύω, idem quod præcedens ἀποσκυλάω, deprædor, eripio spoliando.

Ἀποσκώμματα, τὰ, dicteria, sannæ; (id est, ἀπομυκτηρίσματα; Hesych.) à sequente.

Ἀποσκώπτω, f. ψω. dicteria jacio, derideo. Th. σκώπτω.

Ἀποσμάω, ῶ, f. ήσω. &

Ἀποσμήχω, f. ήξω, p. ηχα. abstergo, purgo. Th. σμάω, & σμήχω ἰσοδυναμοῦντα.

Ἀποσμικρύνω, ad parvitatem redigo, vel paucitatem, imminuo; ex ἀπὸ, & μικρύνω vel σμικρύνω, parvum reddo, imminuo; à Th. μικρὸς, vel σμικρὸς, parvus, &c.

Ἀποσμιλεύω, idem quod σμιλεύω, scalpello amputo seu reseco, scalpro repurgo, & general. polio, seu expolio, quasi ad vivum resecans scalpello; unde ἀποσμίλευμα, τὸ, segmen scalpello seu scalpro amputatum; id quod scalpello undique reciditur; idem quod σμίλευμα, τὸ à Th. σμίλη, scalper, scalprum, &c.

Ἀποσμυγεὶς, εῖσα, ὁ, qui exarsit, contabescens. ab

Ἀποσμύχω, exuro. Th. σμύχω.

Ἀποσοβέω, f. ήσω, abigo, repello. Them. σοβέω.

Ἄποσος, quantitatis expers.

Ἀποσπάδιον, decerptum substantivè, &

Ἀπόσπασμα, ατος, τὸ, pars convulsum quiddam: ab

Ἀποσπάω, abstraho, educo, evello. f. άσω. p. ἀπέσπακα. a. 1. ἀπέσπασα, a. 1. part. ἀποσπάσας. perfect. pass. ἀπέσπασμαι, a. 1. pass. ἀπεσπάσθην. a. 1. part. pass. ἀποσπασθεὶς. Th. σπάω, traho.

Ἀποσπάδων, οντος, ὁ, & ἀποσπαδὼν, άδος; cui testiculi avulsi sunt & execti; ἀποσπασμάτιον, particula avulsa; ἀποσπασμάτια, reliquiæ item ἀπόσπαστος, qui avelli vel abstrahi potest, omnia à præcedente ἀποσπάω.

Ἀποσπαρθάζω, seu ἀποσπαρτάζω; idem quod ἀπασπαίρω, ἀσπαίρω, & Th. σπαίρω, palpito, vibro, tremo, &c.

Ἀποσπαργανόω, ῶ, fasciis exolvo; fascia qua quis obvolutus erat, exolvo; &c. ex ἀπὸ, & σπαργανόω, fasciis involvo.

Ἀποσπείρω, f. ερῶ, p. αρκα. dissemino: à pr. m. ἀπέσπαρμαι.

Ἀποσπεύδω, dehortor, dissuadeo; destineo, ex ἀπὸ & Th. σπεύδω.

Ἀποσπογγίζω, spongia abstergo, seu detergo; idem σπογγίζω, ut etiam ἀποσπόγγισμα, τὸ; idem quod σπόγγισμα, purgamentum, sordes spongiâ detersæ; à Th. σπόγγος, & σπογγία, spongia.

Ἀποσποδέω, ῶ, cinerem detergo; item ictu decutio; in cinerem redigo, é medio tollo, &c. ex ἀπὸ & σποδέω; Vide.

Ἀπόσπονδος, alienus & excludendus ἀπὸ τῶν σπονδῶν; qui ad τὰς σπονδὰς non debet admitti, &c. (vide σπονδαὶ) est ab ἀποσπένδω, libo, libamina seu libamenta perago, &c. ex ἀπὸ & σπένδω.

Ἀπόσπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, satus ab aliquo, oriundus. Th. σπείρω.

Ἀποσπουδάζω, desino studium ponere: & part.

Ἀποσπουδάζων, negligens: ex ἀπὸ & σπουδὴ, quod à p. m. verbi σπεύδω.

Ἀπόσσυτος, excitatus; Nonn. fit a verbo ἀποσσύομαι, erumpo, prosilio, exilio; ex ἀπὸ, & σύομαι, inusit: idem quod σεύομαι, cieo, concito; Th. σείω.

Ἀπόστα, pro ἀπόσταθι, vel ἀπόστηθι, absiste. a. 2. imper. ab a. 2. ind. ἀπέστην ab ἀφίστημι. Th. ἵστημι, sto.

Ἀπόσταγμα, τὸ liquor defluens, distillatio, stiria, stilla, &c. verbale ab ἀποστάζω.

Ἀποσταδὰ, &

Ἀποσταδὸν, eminùs, adv. ex ἀπὸ & ἵστημι, sto.

Ἀποστάζουσα, stillans, pr. part. f. g. ab

Ἀποστάζω, f. ξω, distillo. Th. στάζω.

Ἀποσταθμάω, dependo, appensum trado; σταθμῷ, ἀποδίδωμι, Eust. vide σταθμάω.

Ἀποσταλάζω, & ἀποσταλάω; idem cum præced. ἀποστάζω, distillo, exstillo, &c. & ab eo formatum, inserto λ.

Ἀπόσταλξις, distillatio, verbale itidem ab ἀποστάζω.

Ἀποστὰς, άντος, ὁ, fugiens, a. 2. part. ab ἀφίστημι.

Ἀποστασία, ας, ἡ, defectio: &

Ἀποστάσιον, ου, τὸ, repudium, discessio, libellus repudii: &

Ἀπόστασις, εως, ἡ, abscessio, defectio. Omnia à 2. pers. præt. pass. verbi ἀφίστημι. Th. ἵστημι.

Ἀποστατέον, desistendum est: ab ἀφίσταμαι.

Ἀποστατέω, f. ήσω. p. ηκα, absisto, deficio: &

Ἀποστατὴρ, ῆρος, ὁ, qui deficit, qui secessionem facit, quasi retractator, faciens desistere, &c. ut in plur. ἀποστατῆρες, segreges, retractatores, &c. item

Ἀποστάτης, ου, ὁ, defector, desertor: nec non

Ἀποστατικὸς, οῦ, ὁ, rebellis, contumax. &

Ἀποστατικῶς, deficientium more. Omnia ex ἀπὸ & ἵστημι, quod à στάω inusit.

Ἀποσταυρόω, vallis seu palis ligneis in terram depactis, munio seu cingo; Thuc. l. 4. item affligo cruci, crucifigo; V. σταυρόω.

Ἀποσταφιδόω, in uvam passam converto seu muto; Theophr. l. 2. ex ἀπὸ & σταφὶς, ίδος, ἡ; uva passa, &c.

Ἀποστεγάζω, tectum removeo, detego: fut. άσω. p. ἀπεστέγακα. a. 1. ἀπεστέγασα, à στέγη. Th. στέγω.

Ἀποστέγασμα, ατος, τὸ, aperculum, integumentum: ab eod. Th.

Ἀποστέγω, intus coerceo & cohibeo; item arceo, inhibeo, propulso, &c. Vi. Th. στέγω.

Ἀποστεγνόω, idem quod στεγνόω, & Th. στέγω, tego, operio; item adstringo, &c.

Ἀποστείλασα, a. 1. part. act. f. g. verbi ἀποστέλλω.

Ἀποστελεγγίζω, & ἀποστλεγγίζω, destringo, abrado; idem quod στλεγγίζω; quod vide in Th. στλεγγίς.

Ἀποστείχω, abeo, revertor: ex ἀπὸ & στείχω.

Ἀποστέλλω, ablego, mitto. f. ελῶ. p. ἀπέσταλκα. a. 1. ἀπέστειλα. a. 2. ἀπέσταλον. p. pass. ἀπέσταλμαι. a. 2. pass. ἀπεστάλην. a. 2. sub. pass. ἀποσταλῶ. a. 2. part. pass. ἀποσταλεὶς. p. med. ἀπέστολα, unde ἀπόστολος, &c. Th. στέλλω.

Ἀποστενόω, f. ώσω, angustum reddo: à στενόω. Th. στενός.

Ἀποστεπτικὸν ᾆσμα, cantilena quæ canebatur, quum corona capiti adimeretur; Etym. ab ἀποστέφω; V.

Ἀποστέργω, non amo, odio prosequor, ex ἀπὸ priv. & στέργω.

Ἀποστερέω, ῶ, damno afficio, privo, f. ήσω, p. ἀπεστέρηκα, a. 1. ἀπεστέρησα, a. 1. sub. ἀποστερήσω, perf. pass. ἀπεστέρημαι. part. ἀπεστερημένος. Th. στερέω.

Ἀποστέφω, coronam aufero; coronam depono, &c. Item ἀποστεφανώσασθαι; deponere coronam, corona privare, & & ἀποστεφανοῦμαι, corona privor, &c. ex ἀπὸ, & στέφω, unde στεφανόω, &c. V.

Ἀποστηθίζω, expectoro; i. e. ex pectore depromo, aut eloquor, expromo, &c. ex ἀπὸ & στῆθος; V.

Ἀπόστημα, τὸ abscessus, apostema; i. e. humor in suppurationem conversus, suppuratio, ulcus; Galen. dicit esse mutationem seu transitum corporis ex inflammatione ad pus, &c. item spatium & intervallum quo absistimus seu absumus; item locus remotior ac secretior, &c. Inde ἀποστηματίας, ου, ὁ, qui abscessu laborat seu apostemate, ἀποστηματικὸς;

κὸς, separativus; ut ἀποσηματικὰ ῥήματα, &c. Item ἀποσηματίζω, resisto, seu subsisto; ἀποσημάτιον, parvum apostema, modicus abscessus; & ἀποσηματώδης, apostematis, seu abscessus naturam habens, &c. omnia ab ἀφίστημι, absistere facio, separo, &c. unde ἀφίσταμαι, absisto, absum, abscedo, secedo, deficio, discedo à fide, &c. V.

Ἀποστῆναι, a. 2. inf. act. ab ἀφίστημι, discedo. deficio. Th. ἵστημι.

Ἀποστέρησις, εως, ἡ, ablatio, privatio, à 2. pers. perf. pass. vide ἀποστερέω.

Ἀποστερητὴς, οῦ, ὁ, fraudator. a. 3. pers. ejusdem verbi.

Ἀποστηρίζω, confirmo. Th. στηρίζω.

Ἀποστῆσαι, abdixisse, a. 1. inf. act. ab ἀφίστημι.

Ἀποστησόμεθα, a. 1. pl. f. 1. med. ejusd. verbi.

Ἀποστιβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui abscessit seu discessit; vel qui non eandem viam calcat, &c. ex ἀπὸ & στίβω, idem quod Th. στείβω; tero, calco; unde στιβέω, peragro, pervado terram calcando, &c.

Ἀποστίλβω, splendeo, f. ψω. p. ἀπέστιλφα. Th. στίλβω idem.

Ἀπόστιχε, abi a. 2. imperat. ab ἀποστείχω, quod à στείχω.

Ἀποστλεγγίζω, (vide suprà in ἀποστλεγγίζω.) Unde ἀποστλεγγίσματα, strigmenta, ea quæ à strigilibus abraduntur, dum distringuntur corpora.

Ἀποστολεὺς, έος, ὁ, qui classi præest: &

Ἀποστολεῖς, rei nauticæ præfecti. Them. στέλλω.

Ἀποστολικὸς, οῦ, ὁ, apostolicus: ab

Ἀποστολὴ, ῆς, ἡ, apostolatus.

Ἀπόστολος, ου, ὁ, apostolus, legatus, à p. m. V. ἀποστέλλω.

Ἀποστολιμαῖος, missitius, emissitius, &c. ab eod. verbo.

Ἀπόστολον, ου, τὸ, pro navigio, apud Herodot.

Ἀποστοματίζω, propriè memoriter recito. Item allicio ad loquendum. fut. ίσω, perf. ἀπεστομάτικα, a. 1. ἀπεστομάτισα. ex ἀπὸ & στόμα.

Ἀποστομίζω, idem quod ἀποστοματίζω, præced. Item, idem quod ἀποστομόω, os obturo; os occludo, & de ferro dictum, aciem ejus hebeto & retundo; (contrar. ipsius στομόω, quod V. à Th. στόμα; V.) item ore facto aperio, unde ἀποστόμωσις, εως, ἡ, apertio facto ostio; apertura, patefactio &c.

Ἀπόστοργος, ὁ, ου, inimicus, amoris expers à præt. m. vide ἀποστέργω. Th. στέργω.

Ἀποστρακίζομαι, relegor; in exilium mittor, est pass. ab act. seq. ἀποστρακίζω, (V.) idem quod ὀστρακίζω, testulis (scil. vel piscium, vel figulinis) in urnam conjectis, damno, relego, &c.

Ἀποστρακίζω, f. ίσω, mitto in exilium: ab ἀπὸ & ὄστρακον, testa: quòd in illis scripta fuerint olim suffragia.

Ἀποστρακόω, ῶ; idem quod ὀστρακόω; in testam, seu testaceam duritiem verto; testacea duritie obduro, induro in testæ modum, &c. ab ὄστρακον, testa.

Ἀποστρατεύω, vel ἀποστρατεύομαι, à militia mittor, vel dimittor, exauctoror, &c. V. στρατεύω.

Ἀποστράτηγος, ου, ὁ, exauctoratus, imperatoris vel ducis loco motus; cui imperium est abrogatum, &c. ex ἀπὸ & στρατηγός; V.

Ἀποστρατοπεδεύω, & -εύομαι; idem quod ἀναστρατοπεδεύω, castra moveo; seu castris motis revertor; Maccab. l. 2. c. 3. ex ἀπὸ & στρατοπεδεύω; V.

Ἀποστραφείην, ης, η, a. 2. opt. pass. ἀποστραφεὶς, a. 2. part. pass. ἀποστραφῇς, aversus. a. 2. sub. pass. ab ἀποστρέφω.

Ἀποστραφήσομαι, f. 2. ind. pass. ἀποστράφηθι, a. 2. imperat. pass. sequentis.

Ἀποστρεβλόω, idem quod στρεβλόω, quod vide torqueo; torto, distraho; item, distorqueo, perverto, depravo, &c. unde in pass. Ἀποστρεβλοῦσθαι, torqueri, tormento distrahi, &c. item collidi, &c.

Ἀποστρέφω, averto, refero, f. ψω. p. ἀπέστροφα. a. 1. ἀπέστρεψα. a. 1. imp. ἀπόστρεψον, άτω. a. 2. ἀπέστραφον. in pass. præs. ἀποστρέφομαι, ῃ, εται, aversor. a. 2. pass. ἀπεστράφην, & in 3. pl. ἀπεστράφησαν. a. 2. sub. pass. ἀποστραφῶ. Th. στρέφω, verto.

Ἀποστρέψας, αντος, ὁ, avertens, a. 1. part. act. ab ἀποστρέφω.

Ἀποστροφὴ, ῆς, ἡ, aversio, refugium: ab ἀποστρέφω.

Ἀπόστροφος, ου, ὁ, apostrophus, nota apud Græcos rejectæ vocalis ob sequentem: &

Ἀπόστροφος, ὁ καὶ ἡ, aversus: ab eod. ἀποστρέφω.

Ἀποστυγέω, ῶ, f. ήσω. abhorreo, aversor: cum accus. ex ἀπὸ & στυγέω.

Ἀποστυπάζω, idem quod στυπάζω, stipite pello, depello, aut persequor; à Th. στύπη; V.

Ἀποστῶ, ῇς, ῇ, a. 2. sub. act. ab ἀφίστημι.

Ἀποσυκάζω, idem quod συκάζω; ficus colligo, seu decerpo; item exploro, more eorum qui ficus carpunt; sign. etiam ficus decerptas comedo: à Th. σύκη; V.

Ἀποσυλᾶσαι, Dor. pro ἀποσυλῆσαι, prædari & auferre ab aliquo quid. a. 1. inf. verbi συλάω. Th. σύλη.

Ἀποσυμβολάω, abundante propositione, ponitur pro concurro, occurro, συμβάλλω, συναντάω, &c.

Ἀποσυμβουλεύω, dehortor, dissuadeo: ex ἀπὸ & συμβουλεύω; V.

Ἀποσυνάγω, disgrego, dispello, 4 Reg. 5. ex ἀπὸ & συνάγω.

Ἀποσυνάγωγος, ου, ὁ, ἡ, synagogâ motus: ex α priv. & συναγωγὴ, quod à συνάγω. Th. ἄγω.

Ἀποσύομαι, erumpo, prosilio, exilio, emiceo, &c. V. supra ἀπόσυτος.

Ἀποσυριγγόω, in fistulam converto; Hippocr. ex ἀπὸ & συριγγόω, in fistulam excavo; unde συριγγοῦσθαι, in fistulam excavari, &c. à σύριγξ. V.

Ἀποσυρίζω, sibilo, cum sibilo emitto; exibilo; V. συρίζω.

Ἀποσυρίττω, idem quod συρίττω, exibilo; sibilis ejicio; V. συρίσσω.

Ἀποσύρω, detraho; item retraho, &c. unde verbale, ἀπόσυρμα, τὸ, id quod detractum, seu abrasum est; fructum alicunde abrasum, seu excussum vel evulsum; exponitur etiam locus desquamatus; vel quasi desquamatio; apud Galen. & Diosc. ex ἀπὸ & σύρω.

Ἀποσυσσιτέω, desum sodalitati; absum à sodalitio, seu convivio, &c. ex ἀπὸ & συσσιτέω; una cibum capio, convictor sum; item contubernalis sum; in contubernio alicujus sum, &c. σύσσιτος, sodalis, conviva, &c. V.

Ἀποσφαγεὶς, έντος, ὁ, obtruncatus, a. 2. part. pass. ab

Ἀποσφάζω, jugulo. Th. σφάζω.

Ἀποσφαιρίζω, ejaculor, & relido pilam; pilam repello, seu resilire facio; item retorqueo & relido in modum pilæ, &c. V. σφαιρίζω.

Ἀποσφακελίζειν, putrefacere. Th. σφάκελος, gangræna.

Ἀποσφαλεὶς, spe falsus, a. 2. part. pass. ab

Ἀποσφάλλω, f. λῶ. p. κα. aberrare facio, subverto, seduco. a. 2. pass. ἐσφάλην. Th. σφάλλω.

Ἀποσφαλμέω, idem quod σφαλμέω, collabor, concido; à σφάλμα, τὸ, quod V.

Ἀποσφὰξ, αγος, ἡ, exponitur excelsum præcipitium; præcipitium in rupibus à se divulsis, &c. ab ἀποσφάζω, vel ἀποσφάττω, quæ vide.

Ἀποσφάττω, f. ξω. p χα. macto: idem quod ἀποσφάζω suprà.

Ἀποσφενδονάω, & ἀποσφενδονέω, fundâ torqueo, fundâ rotatum emitto; unde ἀποσφενδόνητος, ὁ, ἡ, funda emissus; item funda repulsus; Plut. sic etiam, ἀποσφενδονίζω, fundâ ejaculor; Joseph. V. σφενδονάω & σφενδονίζω.

Ἀποσφήλειε, aberrare faceret. a. 1. opt. Æol. verbi ἀποσφάλλω suprà.

Ἀποσφήλωσις, casus, prolapsus, aberratio, verbale ab ἀποσφάλλω.

Ἀποσφραίνομαι, idem quod ὀσφραίνομαι, odoror, olfacio; item passive, naribus admoveor. &c.

Ἀποσχάζω, f. σω, diffringo, venam seco: ex ἀπὸ & σχάζω.

Ἀποσκαλιδόω, ῶ; idem quod σχαλιδόω, plagas (seu retia) erigo, & furcis fulcio. Unde ἀποσχαλίδωμα, τὸ, idem quod σκαλίδωμα, & Th. σχαλὶς, Varus, scil. paxillus, seu furcula, qua attolluntur sustentanturque retia.

Ἀποσχεδιάζω, ex tempore dico; item temerè & inconsultè facio; V. σχεδιάζω.

Ἀποσχεῖν, abstinere. a. 2. inf. act. & Ἀπεσχόμην, a. 2. m. ab ἀπέχω. Th. ἔχω.

Ἀπόσχεο, abstine, Ion pro ἀπόσχου, a. 2. imper. med. ab ἀπέχω.

Ἀπόσχεσις, εως, ἡ, abstinentia, temperantia ab eod. Them. &,

Ἀποσχήσουσι, arcebunt, 3. pl. f. 1. ind.

Ἀποσχίζω, f. σω. abscindo, separo. a. 1. ἀπέσχισα, ας, ε. &

Ἀπόσχισις, ἡ, ramus, propago: ab ἀπὸ & σχίζω.

Ἀποσχοινίζω, separo tanquam funiculo, privo; Vide σχοινίζω, in Th. σχοῖνος.

Ἀποσχολάζειν, vacare rei alicui: quod à σχολάζω, otior. Th. σχολή.

Ἀποσχολέομαι, οῦμαι, occupor. ἀποσχολούμενος, occupatus: ex ἀπὸ, ad, & σχολέω, vaco. Th. σχολή.

Ἀποσχόμενος, a. 2. part. m. ἀπόσχωμαι, a. 2. sub. m. ἀποσχὼν, a. 2. part. act. ab ἀπέχω.

Ἀποσώζω, f. ώσω. p. ωκα. tandem servo sanitati restituo.

Ἀποσώζεσθαι, aufugere, apud Xenoph. &.

Ἀποσωθῆναι, a. 1. inf. pass. ab ἀποσώζω, servo. Th. σῶος.

'Αποταγὴ, ῆς, & 'Απόταξις, εως, ἡ, renuntiatio: opponitur etiam τῇ συντάξει ab ἀπὸ, & τάσσω vel τάττω.

'Αποτάδην, prolixè. &

'Ανοταθεὶς, porrectus a. 1. part. pass. ab ἀποτείνω. Th. τείνω.

'Αποτακεὶς, liquefactus, a. 2. part. pass. ab ἀποτήκω. Th. τήκω.

'Απόταχτος, ὁ, ἡ, ad certum usum sepositus. Th. τάσσω.

'Αποταμιεύω, recondo; V. ταμιεύω, in Th. ταμίας.

'Αποτάμνω, idem cum ἀποτέμνω.

'Απότασις, εως, ἡ, extensio; item intensio, & scopus authoris, ab ἀποτείνω, verbale; V.

'Αποτάσσομαι, vel Att. τάττομαι, propriè dimitto cum mandatis: cum dat. item, valedico, interdum, collocor. f. m. ἄξομαι, p. pass. ἀποτέταγμαι, a. 1. m. ἀπεταξάμην, valedixi, a. 1. inf. m. ἀποτάξασθαι. Th. τάσσω vel τάττω, ordino: τῷ ἀποτασσομένῳ opponitur, ὁ συντασσόμενος.

'Αποτάττω, f. άξω, p. αχα, renuntio; item, secerno, attribuo: ab eod. Them.

'Αποτάτω, longissimè, adv. superl. τοῦ ἄπο, procul, adv. Poet.

'Απόταυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, tauro carens; ut ἀποταῦρος, bos à tauro semota; apud Aristot. Unde ἀποταυρόω; idem quod ταυρόω, ῶ, taurum facio, in taurum muto, &c. & ἀποταυρόομαι, οῦμαι, taurinas iras concipio, tauri in modum efferor, & exasperor; ex ἀπὸ & ταυρόομαι, οῦμαι, taurus fio, taurinam naturam induo; à Th. ταῦρος; V.

'Απόταφος, privatus sepulchro; item, seorsim ab aliis sepultus: ex ἀπὸ & τάφος, à θάπτω.

'Αποταφρεύω, circundo fossa, muro includo, murum duco, circumvallo, munio, &c. Unde ἀποτάφρευσις, εως, ἡ, circumvallandi actio, circumvallatio, &c. ex ἀπὸ & ταφρεύω, fodio, vel fossam duco à τάφρος; V.

'Αποτεθεῖεν, referrentur, per sync. pro ἀποτεθείησαν, 3. pl. a. 1. opt. pass. à τίθημι.

'Αποτείνω, f. ενῶ, p. ακα, extendo, intendo: ἀποτείνει, spectat. & ἀποτείνομαι, pass. contendo, invehor. Th. τείνω.

'Αποτειχίζω, f. ίσω, p. ἀποτετείχικα. a. 1. ἀπετείχισα, vallo: à τειχίζω, quod à τεῖχος.

'Αποτείχισις, εως, ἡ, & 'Αποτειχισμὸς, οῦ, ὁ, munitio, &

'Αποτείχισμα, ατος, τὸ, murus: ab eod. Them.

'Αποτεκνωθῶ, orbabor, a. 1. sub. pass. verbi ἀποτεκνόω, quod à τέκνον. Th. τίκτω.

'Αποτελειόω, seu ἀποτελεῶ, idem cum τελειόω, seu τελεόω, consecro, sacro, initio, &c. V.

'Αποτέλεσμα, ατος, τὸ, effectio, effectus, item eventus: nom. pl. 'Αποτελέσματα, τὰ, effectus stellarum, imagines sub certo sidere factæ ad ejus vim detinendam: unde 'Αποτελεσματικὴ, ῆς, ἡ, scientia harum usus & modum conficiendi docens. 'Αποτελεσματικὸς, ὴ, ὸν, effectivus, effectus præstans. 'Αποτελεσμὸς, οῦ, ὁ, effectio, effectus. Omnia a. 1. perf. sing. præt. pass. ind. verbi ἀποτελέω, ῶ, Th. τέλος, finis.

'Αποτελεστικὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, effectivus, effectus præstans: à 3. pers. sing. præt. pass. ind. ejusdem verbi.

'Αποτελευτάω, ῶ, finem facio, desino: à cujus 2. pers. sing. præt. pass. ind. fit.

'Αποτελεύτησις, εως, ἡ, mors. Ab ἀπὸ, & τελευτάω. Th. τέλος, finis.

'Αποτελέω, efficio, perficio, præsto: f. έσω, & ήσω. p. ἀποτετέλεκα. pr. pass. ἀποτελέομαι, οῦμαι, perficior; item convalesco, perf. pass. ἀποτετέλεσμαι, cujus part. ἀποτελεσμένος, η, ον, &, 1. pass. ἀπετελέσθην, ης, η, cujus part. ἀποτελεσθεὶς, εῖσα, ὲν, consummatus. Ab ἀπὸ, & τελέω, ῶ. Th. τέλος, finis.

'Αποτελέω, ῶ, pendo (vel solvo) tributi nomine, item persolvo. Th. τέλος, vectigal.

'Αποτελεσμένος, η, ον; perfectus, consummatus. absolutus, part. præt. pass. verbi ἀποτελέομαι, οῦμαι. Th. τέλος, finis.

'Αποτέμνω, f. ἀποτεμῶ, abscindo: &

'Αποτεμὼν, part. ejusdem futuri. Them. τέμνω.

'Αποτέξεσθαι, enixuram esse, f. 1. inf. m. ab ἀποτίκτομαι, Th. τίκτω.

'Απότεξις, εως, ἡ, partus ab eod. Them.

'Αποτερματίζω, determino, definio, item extermino, excludo; unde ἀποτερματισμὸς, definitio, determinatio, descriptio; item, ἀποτερμίζω, definio, seu finio, &c. ex ἀπὸ & τερματίζω, termino, finio; à Th. τέρμα; V.

'Απότερος, longinquus: ab ἄπο, procul, adv. Poet.

'Αποτέρω, longiùs, adv. ab eod.

'Αποτεταμένος, dependens, perf. part. pass. ab ἀποτείνομαι, ἀποτέτανται, 3. pl. perf. pass. Th. τείνω.

'Αποτέτμηντο, detruncatus erat; Poët. pro ἀπετετέτμηντο, 3. sing. plusq. perf. pass. ab ἀποτέμνομαι, hinc a. 1. opt. pass. ἀποτμηθείην, Th. τέμνω.

'Αποτεῦ, pro ἀφ' οὗ vel ἀπὸ τοῦ, Ion.

'Αποτεύγμα, ατος, τὸ, damnum; opp. τῷ ἐπιτεύγματι. &

'Απότευξις, εως, ἡ, res malè gesta, sinister successus; à Th. τεύχω, paro.

'Αποτηγανίζω, apposita patella (quæ Græcis τήγανον, vel τάγηνον dicitur) obsonium comedo; è sartagine comedo, &c. ex ἀπὸ & τηγανίζω, in sartagine coquo, seu torreo; à τήγανον; V.

'Αποτῆλε; idem quod Th. τῆλε; V. procul à; ut ἀποτῆλε θεοῦ, procul à deo, &c. in Epigramm.

'Αποτήκω, (idem quod Th. τήκω; Vide.) liquo: item macero, tabefacio, consumo, &c. unde ἀπότηξις, distillatio; quæ fit humore liquefacto, &c.

'Αποτίθημι, depono, expono, differo, confero; f. ἀποθήσω, p. ἀποτέθεικα, Bœot. pro ἀποτέθεικα, a. 1. act. ἀπέθηκα, a. 1. pass. ἀπετέθην, a. 1. m. ἀπεθηκάμην, ω, ατο, a. 2. part. m. ἀποθέμενος, η, ον, a. 2. inf. ἀποθέσθαι reliqua tempora vide in Th. τίθημι. Hinc 'Απόθεσις, εως, ἡ, depositio: & 'Αποθήκη, ης, ἡ, horreum.

'Αποτίκτω, partum emitto, gigno, pario; V. Th. τίκτω.

'Αποτίλλω, f. λῶ, evello, depilo: hinc

'Απότιλμα, ατος, τὸ, laceramentum, frustum. Th. τίλλω.

'Αποτιμάω, f. ήσω, p. ηκα, æstimo, mulcto. Th. τίω, honoro, punio: hinc

'Αποτίμημα, ατος, τὸ, &

'Αποτιμὸν, τὸ, pretium pignus: item

'Απότιμος, inglorius; interdum, oppigneratus: ab eod. Th.

'Αποτινάσσω, excutio; f. άξω, p. ἀποτετίναχα, a. 1. ἀπετίναξα, a. 1. imper. ἀποτίναξον, άτω, a. 1. part. ἀποτινάξας, αντος, ὁ, a. 1. inf. med. ἀποτινάξασθαι. Th. τινάσσω.

'Αποτινύμενος, ου, ὁ, ulciscens præs. part. m. ab ἀποτίννυμαι, vel -τίνυμαι, idem quod Thema τίω, punio.

'Αποτίνω, dependo, solvo, f. ἀποτίσω, p. ἀποτέτικα, a. 1. ἀπέτισα ex ἀπὸ & τίνω, pro τίω, persolvo.

'Αποτισάμενος, a. 1. part. m. ἀποτίσας, a. 1. part. act. ab ἀποτίω, remunero. Th. τίω.

'Αποτίσει, luet, f. 1. ind. ἀποτίσῃ luat, 3. pers. a. 2. sub. act. ἀποτίσομεν, 1. pl. f. 1. act. ab eodem verbo ἀποτίω, & Th. τίω, punio.

'Απότιτθος, à matris uberibus amotus; Plut. de vita m. l. 1. ex ἀπὸ & τιτθὸς, mamma; V.

'Αποτμήγω, seu ἀποτμήσσω, abscindo; fut. ξω, a. 1. part. ἀποτμήξας, aor. 2. pass. ἀπετμάγην quod ex ἀπὸ & τμήσσω, idem cum τμάω, seco. Th. τέμνω.

'Απότμηξ, ηγος, ὁ καὶ ἡ, abscissus, abruptus; à præced. ἀποτμήσσω.

"Αποτμος, miser; undè ἀποτμότατος, infœlicissimus: ex α pr. & πότμος, ἄποτμος, πότμος, sors miserrima.

'Αποτολμάω, ῶ, audaciâ utor; fut. ήσω, p. ἀποτετόλμηκα. Th. τόλμα.

'Αποτομὴ, ῆς, ἡ, abscissio: &

'Αποτομία, ας, ἡ, severitas: ab

'Απότομος, ου, ὁ, ἡ, abruptus: sic πέτρα ἀπότομος, rupes prærupta: per Metaph. severus: hinc

'Αποτόμως, severè, præcisè: omnia à Th. τέμνω.

'Αποτορνεύω, detorno; item expolio, elaboro, exorno; item in orbem redigo, rotundum facio, &c. ex ἀπὸ & τορνεύω, idem quod τορνόω; V.

"Αποτος, ὁ, ἡ, qui sine potu vivit: ὕδωρ ἄποτον, aqua ad potandum minimè bona; ex α pr. & πίνω· ἄποτος ἀνὴρ καὶ ἄποτος. Soph.

'Αποτραγεῖν, a. 2. inf. act. ab ἀποτρώγω, comedo. Th. τρώγω.

'Αποτράγημα, cibus, reliquiæ; ab eod. verbo.

'Αποτραχηλίζω, strangulo, frango collum, &c. ex ἀπὸ, & τραχηλίζω; V.

'Αποτραχύνω, idem quod τραχύνω; (V. m. τραχὺς) exaspero; item audeo.

'Αποτρεπτικὸς, ὴ, ὸν, dissuasorius: à seq.

'Αποτρέπω, averto, dehortor; f. ψω. p. ἀποτέτροφα, a. 1. ἀπέτρεψα, a. 2. ἀπέτραπον, in med. ἀποτρέπομαι, aversor, repudio, cum accus. Th. τρέπω.

'Αποτρέχω, recurro, fugio. Th. τρέχω.

'Αποτριάσσω, & ἀποτριάζω, tres ictus infligo, vinco; idem quod τριάσσω, supero, vinco, verbum ab athletis sumptum, apud quos victoria in triplici certamine sita erat: à Th. τρεῖς, οἱ & αἱ, tres.

'Αποτρίβομαι, f. ψομαι, &

Ἀποτρίβω, f. ίψω, abstergo: à cujus præt. pass.
Ἀπότριμμα, ατος, τὸ, res quæ deterendo decidit, ramentum. Th. τρίβω.
Ἀποτριτόω, ad tertiam partem redigo; ex ἀπὸ, & τριτόω, tertio, facio; item in tres partes divido; à τρίτος; V.
Ἀπότριχες, ων, οἱ, impuberes, apud Callim. Teste Eust. ex ἀπὸ priv. & θρίξ; vide.
Ἀποτρωπάασθαι, præs. inf. Poët. pro ἀποτρωπᾶσθαι· ab
Ἀποτρωπάομαι, aversor, declino: quòd à τρέπω, pro τρέπω.
Ἀποτρόπαιος, malorum depulsor: &
Ἀποτροπὴ, ῆς, ἡ, avocatio; prohibitio, inhibitio, sanctio minax ad avertendum sceleratos, & deterrendum, &c. ab eod. verbo, & Th.
Ἀποτροπιασμὸς, ȣ, ὁ, aversatio: ab eod. Them.
Ἀπότροπος, ὁ, ἡ, aversandus, injucundus, & declinatione dignus; quod ab ἀποτρέπομαι. Th. τρέπω.
Ἀπότροφος, ȣ, ὁ, qui procul à parentibus nutritus fuit, peregrinus. Th. τρέφω.
Ἀποτρύχω, f. ύξω, domo: &
Ἀποτρύω, labefacto: ἀποτρύομαι, lassescor: à Th. τρύω, & inde τρύχω, tero.
Ἀποτρώγω, abedo, avello seu abscindo morsu, dentibus excindo, &c. (vide Th. τρώγω) unde ἀπότρωκτος, abesus, abrosus, &c.
Ἀποτρωπάω, ῶ, idem quod ἀποτρέπω; vide.
Ἀποτυγχανόμενα, τὰ infortunia: à seq.
Ἀποτυγχάνω, aberro, f. τεύξομαι, a. 2. ἔτυχον, inde a. 2. part. ἀποτυχών. Ex ἀπὸ & τυγχάνω, adipiscor: cum genit.
Ἀποτύπτεσθαι, verberandi finem facere. Th. τύπτω.
Ἀποτυπόω, ῶ, & -ȣμαι, effingo, exprimo; à τύπος, quod à τύπτω.
Ἀποτύπωμα, ατος, τὸ, effigies, ab eod.
Ἀποτυχία, ας, ἡ, spei frustratio, repulsa: ab ἀποτυγχάνομαι, frustror. Th. τυγχάνω.
Ἀποτύχημα, ατος, τὸ, infortunium; ab eod. Th.
Ἀποτυχίζω, unde ἀποτυχίσαι λίθον; Eustathio est, à lapide assulas, & cementa malleo rostrato decutere, ad eum complanandum, &c. ex ἀπὸ & τυχίζω, seu τυκίζω, paro seu polio τῷ τύκῳ, est enim à τύκος, sive τύχος, ȣ, ὁ, instrumentum ferreum quo lapicidæ utuntur in poliendis lapidibus, à Th. τεύχω, fabricor, struo, paro.
Ἀποτυχόντως, i. e. ἀτυχῶς, præter votum; ab eodem verbo.
Ἀποτυχών, a. 2. part. act. ἀποτυχεῖν, a. 2. inf. act. vide in ἀποτυγχάνω.
Ἀπουλόω, cicatrice obduco; ad cicatricem perduco, &c. unde ἀπούλωσις, εως, ἡ; cicatricis inductio; vel cum vulneris cicatrix contrahitur; item ἀπουλωτικὸς, cui vis inest cicatricem inducendi, & ἀπουλωτος, cicatrice eductus, sanus, &c. ex ἀπὸ, & ȣλόω, ad cicatricem perduco, quod ab ȣλή; V.
Ἀπουραγέω, ῶ, idem quod ȣραγέω, extremum agmen duco; quod ab ȣραγός; vide.
Ἀπουράμενος, privatus; per Sync. pro ἀπουρισάμενος, a. 1. part. m. ab ἀπουρίζω, Ion. pro ἀφορίζω, extermino: a ὅρος.
Ἀπούρας, auferens, a. 1. part. pro ἀπουρίσας, per Sync. Æol. ab ἀπουρίζω, pro ἀφορίζω· ab eodem Th.
Ἀπουρέω, ῶ, urinam reddendo ejicio, in urina dejicio, cum urina excerno, &c ex ἀπὸ & ȣρέω.
Ἄπουρος, qui abest à terminis; Soph. ex ἀπὸ & ὅρος; V.
Ἀπουρόω, destituor vento secundo, qui ȣρος nominatur; id V.
Ἄπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, pedibus carens: ex α priv. & πȣς.
Ἀπȣσα, absens, f. g. ab ἀπὼν, part. verbi ἄπειμι· ἡ ἀπȣσα, terra peregrina: hinc.
Ἀπουσία, ας, ἡ, absentia.
Ἀπουσιάζω, partem substantiæ meæ, seu bonorum do; ut pater filiæ quum nubit, &c. ex ἀπὸ & ȣσία; V.
Ἀποφαίνω, ostendo, in lucem profero; hinc ἀποφαίνεσθαι, præs. inf. pass. ἀποφαινόμενος, ȣ, & in pl. n. g. ἀποφαινόμενα, part. Th. φαίνω.
Ἀποφανȣμεν, 1. pl. f. 1. ind. ab ἀποφαίνω.
Ἀπόφανσις, εως, ἡ, asseveratio: cui opponitur, ἐνδοιασμός· &
Ἀποφαντικὸς, enuntians, adject. verb. ab ἀποφαίνω.
Ἀποφαντικῶς, sententiosè; item ἀποφαντὸν, τὸ, enunciatum; utrumque ab eod. verbo.
Ἀπόφασθε, renunciate, a. 2. imper. m. ab a. 2. m ἐφάμην· verbi φημί.
Ἀπόφασις, εως, ἡ, dictio, sententia, enuntiatio, in dat. pl. ἀποφάσεσι, ab ἀποφαίνω, &
Ἀπόφησις, idem: ab ἀπόφημι, in comp. ex φάω, dico.
Ἀποφάσκω, idem quod ἀπόφημι, nego, inficior; ex ἀπὸ & φάσκω. V.
Ἀποφασμένως, palàm, manifestè; ab ἀποφαίνω.
Ἀποφατικὸς, ȣ, ὁ, negativus; ut ἀποφατικὸς λόγος, negativa oratio, &c. ab ἀπόφημι, contradico, nego, inficior, &c. ex ἀπὸ & φημί; V.
Ἀποφέρβομαι, pascor, seu alor ex; vel pasco seu alo me ex; Th. φέρβω; V.
Ἀποφερείατο, reportent, Ion. pro ἀποφέροιντο, 3. plur. præs. opt. m. ab ἀποφέρω.
Ἀποφέρω, abduco, asporto, tollo; f. ἀποίσω, a. 1. ἀπήνεγκα, a. 2. ἀπήνεγκον, a. 1. pass. ἀπηνέχθην, a. 1. inf. pass. ἀπενεχθῆναι, asportari, a. 2. inf. act. ἀπενεγκεῖν, perferre. Th. φέρω.
Ἀποφεύγω, effugio; f. ἀποφεύξομαι, a. 2. ἀπέφυγον, a. 2. opt. ἀποφύγοιμι, οις, οι, part. ἀποφυγών, inf. ἀποφυγεῖν. Th. φεύγω.
Ἀπόφυξις, effugium, declinatio, &c. item, ἀποφυκτικὸς, effugiendi & vitandi peritus; utrumque ab ἀποφεύγω.
Ἀποφηλακίζω, propriè ficus immaturas decerpo, seu deligo; item Metaph. vim affero; ex ἀπὸ & φήληξ, ηκος, ὁ, impostor; (vide in Th. φηλὸς, idem.) Item grossus, seu ficus nondum matura, speciem tamen maturitatis præ se ferens, &c. Aristoph. in pace.
Ἀπόφημι, nego cui opponitur σύμφημι, concedo. Ex ἀπὸ & φημί.
Ἀπόφημος, ȣ, ὁ, ἡ, infaustus, inominatus; ab ἀπὸ & φήμη.
Ἀποφῆναι, a. 1. inf. act. ab ἀποφαίνω. Th. φαίνω.
Ἀπόφθαρμα, τὸ, Pharmacum abortum faciens: Hippocr. verbale ab ἀποφθείρω, idem quod φθείρω, corrumpo; V.
Ἀπόφθεγμα, ατος, τὸ, APOTHEGMA, sententia breviter & scitè dicta; ab ἀποφθέγγομαι.
Ἀποφθέγγομαι, eloquor, sententiosè dico; f. γξομαι, a. 1. med. ἀπεφθεγξάμην, ω, ατο. Ex ἀπὸ & φθέγγομαι.
Ἀποφθίμενος, peremptus, præs. part. per Sync. pro ἀποφθιόμενος· ἀποφθίμην, pro ἀποφθιμένος εἴην, perf. & plusq. perf. opt. pass. ab ἀποφθίω, perdo. Th. φθίω vel φθέω, corrumpo.
Ἀποφθινύθουσι, dispereunt, 3. pl. ind. act. à φθινύθω. Th. φθίω.
Ἀποφθίσειε, perdiderit, 3. sing. a. 1. act. opt. Æol. pro ἀποφθίσαι, à φθίω, seu φθέω.
Ἀποφθίσθω, pro ἀποφθιέσθω, præs. imper. ab ἀποφθίομαι· ab eod. Th.
Ἀποφθορὰ, ἡ, abortus editi fœtus in utero corrupti; ab ἀποφθείρω, idem quod φθείρω.
Ἀποφλαυρίζω, floccifacio: à φλαυρίζω, Att. pro φαυλίζω. Th. φαῦλος.
Ἀποφλαυρίξασα, Dor. pro ἀποφλαυρίσασα, a. 1. part. act. fœm. g. præced. verbi.
Ἀποφλεγμαίνω, ardere seu æstuare desino; inflammari tumore, seu tumere desino, tumorem depono, &c. item ἀποφλεγματίζω, pituitâ purgo, pituitam elicio; unde, ἀποφλεγματισμὸς, purgatio, vel repurgatio à pituita; vel id quod facit ad eliciendum pituitam; & ab ea repurgandum, &c. ex ἀπὸ & & φλεγμαίνω, quod à φλέγμα; Vide.
Ἀποφλογόω, idem quod φλογόω, inflammo; à φλὸξ, γὸς, ἡ; V.
Ἀποφλοιόω, decortico; idem quod φλοιόω, à φλοιός; V.
Ἀποφοιτάω, abeo, discedo, aversor; me subtraho; item morior, &c. Unde, ἀποφοίτησις, discessus, separatio, &c. Th. φοιτάω. V.
Ἀπόφονος φόνος, injusta cædes, & non conveniens; Eur. Orest. ex ἀπὸ & φόνος; V.
Ἀποφορὰ, ᾶς, ἡ, vectigal, tributum: item reditus, proventus: &c.
Ἀποφορὴ, ῆς, ἡ, idem. Ion. pro ἀποφορά. Th. φέρω.
Ἀπόφορος, Hesychio & ἀθενέστερος, infirmior, imbecillior; quasi oneri ferendo non sufficiens; idem ἀπόφορα δένδρα dici scribit, τὰ μὴ φέροντα καρπον; cum ἀπὸ pro α στερητικῶ; item, ἀπόφορος, non ferendus, aversandus; ab ἀποφέρω.
Ἀποφορτίζομαι, f. ίσομαι, exonero. Ἀποφορτῶ, idem. Th. φόρτος, onus.
Ἀποφράγνυμι, seu ἀποφραγνύω, idem cum ἀποφράττω.
Ἀπόφραξις, obstructio, obturatio; Th. idem.
Ἀποφρὰς, άδος, nefandus, inauspicatus, ἀποφράδες ἡμέραι, dies nefasti. Th. φράζω.
Ἀποφράττω sive -άσσω, f. άξω, obstruo, obturo:

turo: item, abjicio. Th. ῥεάπω, sive ῥέπω.

Ἀποφυὰς, άδος, ἡ, appendix; ramulus adnascens ramis majoribus; & ἀπόφυσις, εως, ἡ, pars ab alia enata & procedens; ob id, processus dicitur; ab ἀποφύω, q. d. abnascor; exponitur tamen adnascor, seu agnascor; item, surculum emitto. Th. φύω, vide.

Ἀπόρριπτος, exterritus; ex ἀπὸ & ῥείγω, vide.

Ἀποφυγεῖν, a. 2. inf. act. ab ἀποφεύγω.

Ἀποφυγὴ, ῆς, ἡ, effugium, ab eod.

Ἀπόφυλος, qui nullam habet tribum; advena; ex ἀπὸ, priv. & φυλὴ, vide.

Ἀποφυλλίζω, folia seu frondes amputo; unde, ἀποφύλλισις; foliorum amputatio, frondatio, &c. ex ἀπὸ & φύλλον, vide.

Ἀποφυσάω, perflo, flatu dejicio; respuo; ut ventus, nubes; efflo, &c. à φυσάω, vide.

Ἀποφυσία, ἡ, bulla, eminentia; & ἀπόφυσις; pars ossis exuberans; vide supra in ἀποφυάς.

Ἀποφυτεύω, stolonem evulsum sero; transplanto; unde, ἀποφυτεία, ἡ, transplantatio, &c. à φυτεύω, vide.

Ἀποφύω; vide supra, in ἀποφυάς.

Ἀποφώλιον, ου, τὸ, monstrum abortivum: &

Ἀποφώλιος, ου, irritus, vanus, monstrosus: ab ἀπὸ & φωλεὸς, seu φωλεά.

Ἀποχαλινόω, frænum exuo; ex ἀπὸ & χαλινόω, vide.

Ἀποχαλκίζω, ære spolio, & pecuniâ; ex ἀπὸ & χαλκός.

Ἀποχαρακόω, ῶ, vallo seu aggere occludo, vel includo; ut, ποταμὸς ἀποκεχαρακωμένος; apud Plut. ex ἀπὸ & χαρακόω; vallo communio; circumvallo, &c. à χάραξ; vide.

Ἀποχειμάζω, unde, ἀποχειμάζει; hyems desistit; quum desævit hyems, &c. Aristot. ex ἀπὸ & χειμάζω, vide.

Ἀποχειρίζω, manum amputo; manu privo; unde, pass. apud Suid. ἀποχειρισθεὶς τὴν δεξίαν; ex ἀπὸ & χειρίζω; manu tracto; manibus curationem exequor; apud Hippocr. Item, administro, tracto; Polyb. l. 2. à Th. χεὶρ, manus, vide.

Ἀποχειρόβιος, χειρῶναξ, ἐγχειρογάστωρ, &

Ἀποχειρόβιος, ὁ, ἡ, qui manibus propriis victum sibi parat; ex ἀπὸ, χεὶρ, & βίος.

Ἀποχειροτονέω, f. ήσω, improbo, rejicio; &

Ἀποχειροτονεῖσθαι, abdicari, exauthorari, plebiscito absolvi: item

Ἀποχειροτονία, ας, ἡ, rejectio à magistratu, abrogatio: ex ἀπὸ, χεὶρ, & τείνω.

Ἀποχετεύω, derivo per ilices & aquæ ductus; aquam deduco; per canalem derivo, &c. ex ἀπὸ & ὀχετεύω, vide.

Ἀποχέω, f. εύσω, vel ἐύσω & ύσω, p. ἀποκέχυκα, effundo. Th. χέω.

Ἀποχεύομαι, & Ἀποχύω, idem.

Ἀποχὴ, ῆς, ἡ, distantia. Th. ἔχω.

Ἀποχλοερίας, ου, ὁ, cui color faciei mutatur ex pudore aut insania, propriè in pallorem; Hesych. ex ἀπὸ & χλωρὸς, vide.

Ἀποχρᾶν, Ion. pro ἀποχρῶ, satis esse; ἀποχρᾷ μοι, mihi sufficit, ab ἀποχράω, vide ἀπόχρη.

Ἀποχράομαι, ῶμαι, f. ήσομαι. p. ἀποκέχρημαι, abutor, liberius utor, item utendo consumo. Th. χράω.

Ἀποχράω, idem quod χράω, oraculo edo, &c. Vide.

Ἀποχρεώμενος, Ion. pro ἀποχρώμενος, contentus: ut & ἀποχρῆσθαι, contentum esse: vide ἀπόχρη.

Ἀπόχρη, sufficit, impers. ab inus. ἀπόχρημι, ης, ησι, & per Apocopen, ἀπόχρη, unde inf. ἀποχρῆν, pro ἀποχρῆναι, satis esse. f. ἀποχρήσει, satis erit, part. ἀποχρῶν, & in f. g. ἀποχρῶσα, à χράω, commodo.

Ἀπόχρησις, εως, ἡ, propriè consumptio rei per usum, item usus: ab ἀποχράομαι.

Ἀποχρίω, detraho, seu derado quod inunctum fuit; & simpliciter derado; apud Diosc. Th. χρίω, vide.

Ἀποχρυσόω, inauro, idem quod χρυσόω; vide in χρυσός.

Ἀποχρώντως, sufficienter, adv. ab ἀποχρῶν, quod à χράω.

Ἀπόχρωσις, idem quod χρῶσις; coloratio, tinctura; quod à χρόω, χρωννύω, & χρώννυμι; coloro, &c. Vide.

Ἀποχυθεὶς, effusus, a. 1. part. pass. ab ἀποχέω. Th. χέω.

Ἀποχωλόω & ἀποχωλεύω; claudum reddo; à χωλὸς, &c. Vide.

Ἀποχωρέω, ῶ, discedo: f. ήσω, p. ἀποκεχώρηκα. a. 1. ἀπεχώρησα. part. ἀποχωρήσας ex ἀπὸ & χωρέω, cedo.

Ἀποχώρησις, εως, ἡ, discessus, à 2. perf. præt. pass. præc. verbi.

Ἀποχωρίζω, idem quod χωρίζω, separo: f. ίσω. p. ἀποκεχώρικα. a. 1. pass. ἀπεχωρίσθην, discessi, a. 1. inf. ἀποχωρισθῆναι ex ἀπὸ & χωρίς.

Ἀποψάλλω, perstringendo evello; ducta Metaphora à Psallentibus. Th. ψάλλω, vide.

Ἀποψάω, f. ήσω, & Ἀποψάομαι, abstergo. Th. ψάω.

Ἀπόψηγμα, ramentum, strigmentum, purgamentum: ab ἀποψήχω; derado, destringo, detergo; Diosc. Th. ψήχω.

Ἀπόψημα, τὸ, quod abstergendo, seu radendo detractum est; ramentum; item, ἀπόψηστος, detersus, derasus; Unde, τὸ ἀπόψηστον, substantive dicitur hostiorium; lignum quo mensuræ deraduntur, &c. ab ἀποψάω.

Ἀποψηφίζομαι, f. ίσομαι, p. ισμαι, suffragio absolvo, abrogo. Th. ψῆφος.

Ἀποψήχω, vide supra in ἀπόψηγμα.

Ἀπόψις, εως, ἡ, aspectus. Th. ὄπτομαι.

Ἀποψύχω, exanimor, exspiro, animo concido; f. ξω. p. ἀπέψυχα. a. 1. ἀπέψυξα. Th. ψύχω.

Ἀποψωλέω, ῶ, præputium detraho, glandem nudo; vel: pellam & verpam facio; unde, ἀπεψωλημένος, cui præputium detractum est; recutitus; Aristoph. in Plut. ex ἀπὸ & ψωλὸς, vide.

Ἀπώμνυς, abjurabas, imperf. Poët. pro ἀπώμνυες ab imperf. ἀπόμνυω, verbi ἀπόμνυμι, quod ex ἀπὸ & ὄμνυμι.

Ἀπραγματευτος, ὁ & ἡ, nullo negotio paratus; improvisus, cui labor in pensus non est, &c. ex α priv. & πραγματεύομαι, vide.

Ἀπραγμόπολις, urbs negotiis vacua; urbs otii altrix; &c. ex α priv. πράττω, facio, ago; (unde πρᾶγμα, negotium, res, opus, &c.) & πόλις, civitas, urbs, &c.

Ἀπραγμόνως, nullo negotio fieri, adv. &

Ἀπραγμοσύνη, ης, & ἀπραξία, ας, ἡ, otium, tranquillitas, inertia, incuria. Item

Ἀπράγμων, ονος, ὁ & ἡ, quietus, otiosus, segnis, iners. Et

Ἀπρακτέω, ῶ, otior. Nec non

Ἄπρακτος, ου, non factus; & activè, nihil agens, inutilis. Unde

Ἀπράκτως, re infectâ. Omnia ex α priv. & πράττω.

Ἀπρασία, ἡ, emptorum penuria; quum nihil vendere possumus; Item, ἄπρατος, ὁ & ἡ, qui nondum venditus est; vel qui non venditur; sive non vendibilis; qui vendi non debet, gratuitus, &c. Item, innocens, integer vel testis vel judex, qui conscientiam addicere pecuniæ non didicit; & in neut. plur. ἄπρατα, non vendita; τὰ μήπω πεπραμένα; Pollux lib. 7. omnia ex α priv. & πρᾶσις, venditio, &c. Vide.

Ἀπρέπεια, ας, ἡ, indecentia, indecorum. Et

Ἀπρεπὴς, ὁ, ἡ, καὶ τὸ ἀπρεπὲς, έος, ους, indecorus: ex α, & πρέπει, vel πρέπω. Hinc

Ἀπρεπῶς, indecorè, adv.

Ἄπρηκτος, pro ἄπρακτος, ου, infectus: ἀπρήκτοισι, dat. pl. Ion. ex α, & πράττω.

Ἀπριάτην, adv. non redemptè, sine pretio, gratis: vel est adject. acc. sing. ab α, & πρίαμαι.

Ἀπρὶξ, tenaciter, ut velut serrâ desecari nequeat, ab α, & πρίω.

Ἀπροαιρεσία, temeritas, inconsiderantia; Item,

Ἀπροαίρετος, involuntarius. Et

Ἀπροαιρέτως, non consultò: adv. ex α, πρὸ & αἱρετὸς, quod ab αἱρέω.

Ἀπροβούλευτος, ου, & ἀπροσβούλευτος, temerarius, inconsultus: &

Ἀπροβουλεύτως, & ἀπροσβουλεύτως, inconsultò, adv. Et

Ἀπροβουλία, ας, ἡ, temeritas. Ex α, πρὸ, & βουλή.

Ἀπροθέτως, sine deliberatione: ἄνευ προθέσεως; ex α priv. & πρόθεσις, vide.

Ἀπρόθυμος, ὁ, ἡ, non promptus. Ex α, & πρόθυμος. Th. θυμός. Hinc

Ἀπροθύμως, invitè. adv. ab eod. Th.

Ἀπροΐδης, εος, ὁ καὶ ἡ, improvisus, inopinus, &c. ex α priv. & προείδω, vide.

Ἄπροικος, ου, ὁ, ἡ, dotis expers, indotata: ex α, & προὶξ, & per Synæresin προῖξ.

Ἀπροΐτης, non prodiens; & ἀπροΐτως, non excellenter, non magnos faciendo progressus, &c. ex α priv. & πρόειμι, Vi.

 Ἀπρο-

Ἀπερικαλύπτως, sine velamento & colore quæsito; prætextu nullo; apertè & palam; ex α priv. & περικαλύπτομαι, prætendo ad me legendum; & Metaph. prætendo, obtendo, prætexo, &c. ex περὶ & καλύπτω, tego, &c. Vide.

Ἀπερινοσία, ας, ἡ, imprudentia. Et

Ἀπερινόητος, ου, ὁ, ἡ, inconsultus, temerarius. Et inde

Ἀπερινοήτως, inconsultò, improvidè, adv. Ex α, περὶ, & νόος.

Ἀπερινόμευτος, non prædatus; ante non pastus; ex α priv. & περινομεύω, vide.

Ἀπρόοπτος, ου, & Ἀπροόρατος, ου, improvisus. Et exinde

Ἀπροόπτως, & Ἀπροοράτως, de improviso. Ex α, πρὸ, ὄπτομαι & ὁράω.

Ἄπρεπον, indecens, absurdum: ab α, & πρέπω.

Ἀπροσαύδητος, insalutatus; colloquii expers; ut, καὶ καταλλάσσουσιν ἀπροσαύδητοι; commercia habent extra colloquii usum, &c. ex α priv. & προσαυδάω, vide.

Ἀπρόσδεκτος, qui admittendus, seu admissibilis non est; ex α priv. & πρόσδεκτος, acceptus, gratus; à προσδέχομαι, vide.

Ἀπροσδιόνυσον, absurdum, nihil ad rem faciens. ἀπροσδιόνυσα λέγειν, absurda loqui. Vox manavit ex proverbio, οὐδὲν πρὸς Διόνυσον.

Ἀπροσδόκητον, improvisò, & Ἀπροσδοκήτως, idem, adv. ab

Ἀπροσδόκητος, ου, inexspectatus, inopinus: ex α, πρὸς, & δοκάζω.

Ἀπροσεξία, ας, ἡ, negligentia, segnities, &c. ex α priv. & προσέχω; vide; unde, πρόσεξις, attentio, &c.

Ἀπροσηγόρητος, insalutatus; Cicero ad Atticum de Pompeio fugiente, urbem, omnes nos ἀπροσηγορήτους; expertes sui consilii reliquit, &c. Item, ἀπροσηγορία, silentium, taciturnitas; propriè, in officio salutandi negligendo; q. d. insalutatio, &c. Item, ἀπροσήγορος, quem nemo appellare audet nec salutare ob morum severitatem; vel activè, qui non libenter compellat, seu salutat. Omnia ex α priv. & προσηγορέω, compello, saluto; ex πρὸς & ἀγορέω, idem quod ἀγορεύω, vide.

Ἀπροθετέω, nil pono; hæreo, dubito, nil definio, &c. ex α priv. προθετέω, inusit. à πρόθετος, vide.

Ἀπρόσικτος, ου, inaccessus: ex α, πρὸς, & ἵκομαι seu ἱκνέομαι, venio.

Ἀπρόσιτος, ου, ὁ, ἡ, inaccessus: ex α, & πρόσιτος, accessu facilis: à πρόσειμι, quod ex πρὸς & εἶμι, eo.

Ἀπρόσκοπος, ου, ὁ, ἡ, sine offendiculo, inoffensus: ἀπροσκόπως, adv. ex α, & προσκοπὴ, quod à προσκόπτω. Th. κόπτω.

Ἀπρόσμαστος, & ἀπροτίμαστος; intractabilis; qui tangi nequit; vel intactus, &c. Il. τ. ex α priv. & προσμάσσω, (pro quo poëticè dicitur προτιμάσσω) attingo; ex πρὸς & μάσσω, vide.

Ἀπρόσμικτος, qui se cum aliis non miscet, insociabilis: ex α, πρὸς, & μίγνυμι.

Ἀπρόσορατος, ου, aspectu horrendus. Ex α, πρὸς & ὁράω.

Ἀπροσφώνητος, non compellatus; qui in colloquium non venit; ex α priv. & προσφωνέω, vide.

Ἀπροσωπολήπτως, adv. sine facie, seu personarum respectu: ab α, & προσωπολήπτης, quod à πρόσωπον (ex πρὸς & ὄπτομαι) & λαμβάνω.

Ἀπρόσωπος, ου, ὁ, qui faciem pulchram non habet; δυσειδὴς, κακόμορφος, &c. Item, qui personam, i. e. larvam non habet; &c. ex α priv. & πρόσωπον, vide.

Ἀπροσώπως, adv. sine personâ: ab α, & πρόσωπον.

Ἀπροτίμαστος, ου, ὁ, ἡ, intactus, incontaminatus: ex α, & προτιμάσσω pro προσμάσσω, tango. Th. μάσσω.

Ἀπροτίοπτος, poëticè, pro ἀπρόσοπτος; quem aspicere & intueri non licet, invisibilis; Hesych. ex α priv. & προσόπτομαι, aspicio, intueor. Th. ὄπτομαι.

Ἀπροφάσιστος, ου, prætextu carens, inexcusabilis. Et

Ἀπρόφατος, non prædictus, ex improviso accidens. Ab α, πρὸ, & φάω, dico.

Ἄπταιστος, ου, ὁ, ἡ, immunis à lapsu, vel peccato, irreprehensibilis: ex α, & πταιστὸς, quod à πταίω.

Ἄπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, implumis, alas non habens, pennis seu pinnis destitutus. Ἄπτερος μῦθος, verba quæ non avolant; sed audientis infixa sunt animo.

Ἀπτέρωτος, & Ἀπτέρυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄπτερος. Omnia ab α, & πτερόν.

Ἅπτεσθον, in dual. præs. imperat. ab ἅπτομαι.

Ἀπτὴν, ῆνος, ὁ, ἡ, involucris, implumis: ex α, & πτηνὸς, quod ab ἵπταμαι.

Ἁπτικὸς, οῦ, tangendi vim habens; τὸ ἁπτικὸν, tangendi facultas; ἁπτικὴ αἴσθησις, ---δύναμις, tangendi sensus---potentia: ab ἅπτομαι. Th. ἅπτω.

Ἄπτιλος, ὁ καὶ ἡ, implumis; non volucris; Suid. ex α priv. & πτίλον, τὸ, vide.

Ἄπτιστος, qui pinsus & tusus non est; integer, indivisus, &c. ex α priv. & πτίσσω, vide.

Ἀπτοεπὴς, έος, ὁ, ἡ, in dicendo intrepidus; vel ἀπτοεπὴς, mordax in verbis, audax: ab ἅπτομαι & ἔπος.

Ἀπτόητος, sive Ἀπτοίητος, ου, intrepidus: ab α, & πτοέω.

Ἀπτόλεμος, ου, ὁ, ἡ, imbellis: ex α, & πτόλεμος, idem quod πόλεμος.

Ἅπτομαι, ψομαι, tango; item invado, capesso: cum genit. & Poët. dat. aliquando appropinquo, adeo. imperf. ἡπτόμην, ου, ετο. f. ἅψομαι. a. 1. m. ἡψάμην, ω, ατο. sub. ἅψωμαι, ῃ, ηται.

Ἁπτὸς, οῦ, ὁ, qui tangi potest; sub tactum cadens; tractabilis, &c. Item, combustus; ut ἁπτὸς ἀπὸ τῆς φλογὸς, accensus à flamma; Plato in Timæo; ab ἅπτομαι, & ἅπτω.

ἍΠΤΩ, necto, accendo, cum accus. f. ἅψω. p. ἧφα. a. 1. ἧψα. part. ἅψας. a. 2. ἧφον. p. ss. ἅπτομαι. part. ἁπτόμενος, annexus, aptus. præt. pass. ἧμμαι, ψαι. a. 1. ἥφθην.

Ἀπτὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, lapsûs expers, stabilis: ex α, & πτῶσις. Th. πίπτω.

Ἄπτωτος, idem: item ὁ ἄκλιτος indeclinabilis: ad verbum sine casu.

Ἀπυθμὴν, fundo carens; ex α priv. & πυθμὴν, vide.

Ἀπύλωτος, nulla porta clausus vel munitus; & qui muniri vel strui nequit, &c. ex α priv. & πυλόω, ῶ, portis munio seu claudo. Th. πύλη.

Ἀπυνδάκωτος, fundo carens; ex α priv. & πυνδαξ, vide.

Ἄπυος, invulneratus; sine vulnere, sine pure, &c. ex α priv. & πύον, vide.

Ἀπύρεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non febricitans; integer; sanus; sic, ἀπυρεξία, ας, ἡ, spatium quo paroxismus cessat; febris absentia; remissio febris & integritas, &c. Utrumq; à sequente,

Ἀπύρετος, ου, carens febri, non febricitans. Et

Ἄπυρος, ου, ὁ, ἡ, ignis expers, crudus: item qui igni non admovetur: ex α priv. & πῦρ, πυρός.

Ἀπύρωτος, ου, ὁ, ἡ, igni nunquam admotus, novus.

Ἀπύρην, & ἀπύρηνος; enucleatus; carens nucleo; fructus nullo intus ligno, seu osse; item, spinis carens de piscibus dictum, &c. ex α priv. & πυρὴν, vide.

Ἄπυστος, ου, fando inauditus, famâ ignotus: ab α, & πυνθάνομαι.

ἈΠΥ'Ω, sono, sonitum reddo, item clamo: fut. ύσω. p. ἤπυκα. ἠπύω, idem: q. ἐπύω, ab ἔπος vel ab ἀπὸ & ὕω.

Ἀπφία, ας, ἡ, nomen Hebr. pistrix.

ἈΠΦΥ'Σ, vel ἀπφῦς, ύος, ὁ, pater: q. ab ἀποφύω.

Ἀπῳδὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, absonus, dissonus; item, abhorrens; non placens; qui malum sonum edit; &c. Unde ἀπαδέω, ῶ; idem quod ἀπᾴδω; in cantu discrepo; dissono; sum absonus, &c. ex ἀπὸ & ᾄδω; idem cum Th. ἀείδω, vide.

Ἀπωδύρετο, 3. sing. imperf. ab ἀποδύρομαι, lamentor. Th. ὀδύρομαι, idem.

Ἀπωθέομαι, οῦμαι, in mediâ formâ, repello, abjicio, detrudo; ἀπωθώμεθα, pro ἀπωθεώμεθα, abjiciamus, 1. pl. præs. sub. a. 1. m. dic. ἀπωσάμην, α, ατο. Ex ἀπὸ & ὠθέω.

Ἀπωθέω, idem. f. ἀπώσω. p. ἄπωκα. præt. pass. ἄπωσμαι. Th. ὠθέω.

Ἄπωθεν, adv. Poët. procul, eminus: pro ἄποθεν, quod ab ἀπὸ, procul, adv. Poët.

Ἀπῳκισμένος, η, ον, in coloniam deductus: part. præt. ab ἀποικίζομαι.

Ἀπώλεια, ας, ἡ, exitium: ab ἀπόλλυμι, quod ex ἀπὸ & ὄλλυμι.

Ἀπώλευτος, non domitus eruditúsque, ut pulli domari & erudiri solent, &c. ex α priv. & πωλεύω, pullos equinos domo, & erudio; à Th. πῶλος, vide.

Ἀπώλεσα, ας, ε, perdidi, a. 1. act. ab ἀπόλλυμι.

Ἀπωλόμην, ου, ετο, perii, a. 2. m. ejusdem verbi.

Ἀπωλώλειν, perieram, plusq. p. m. Att. ab ἀπόλλα,

ἀπῶλα, p. m. & Att. ἀπόλωλα· ab eod. Them.

Ἀπωμοσία, & ἀπώμοσις, εως, ἡ, abjuratio inficiatio per jusjurandum; Item, ἀπωμοτικός, abjurativus; & ἀπώμοτον, vitandum, lege interdictum; quod quis factum abjuraverit, &c. Omnia ab ἀπόμνυμι; vel ἀπομνύω; abjuro, jure jurando nego, &c. ex ἀπὸ & ὄμνυμι, vide.

Ἀπὼν, οῦσα, όν, absens, Ion. ἀπέων, præs. part. ab ἄπειμι. Th. εἰμί.

Ἀπώρυξ, canalis sub terra fossus, ad ducendam aquam; item, propago in vite, i. e. palmes vitis vetulus, qui in terram defoditur; ultima tantum sui parte extante, ut nova indè vitis pullulet; Ezech. cap. 17. ab Hesychio autem exponitur, scissura, fissura, &c. ab ἀπορύσσω, seu ἀπορύττω, defodio; ex ἀπὸ & ὀρύσσω, vide.

Ἀπωρχήσαο, saltando amovisti, 2. sing. a. 1. m. Ion. αο, pro ω, verbi ὀρχέομαι, salto.

Ἀπωσάμην, ω, ατο, repuli, a. 1. m. ab ἀπωθέομαι.

Ἀπῶσις, εως, ἡ, & Ἀπωσμὸς, ȣ, ὁ, repulsio, rejectio: à præt. pass. τȣ̃ ἀπωθέω suprà.

Ἀπωσόμεθα, a. 1. pl. f. 1. m. ἀπῶσαι, a. 1. part. act. ab ἀπωθέω, suprà.

Ἀπωστικὸς, ȣ̃, vim habens expellendi: &

Ἀπωστὸς, ȣ̃, qui pulsare potest, expulsus: à præt. pass. ejusdem verbi.

Ἀπώτερος, remotior; ἀπώτατος, remotissimus: ab ἄπω, procul, adv. Poët. sic

Ἀπωτέρω, remotiùs: & Ἀπωτάτω, remotissimè, adv.

Ἀπωφελέω, idem quod ὠφελέω; juvo, prosum, &c. Vide.

Ἀπώχοντο, 3. pl. imperf. verbi ἀποίχομαι, abeo. Th. οἴχομαι.

Ἂρ, per Metathesin pro ῥα. particula expletiva, certè, utique.

Ἂρ, & ῥα, ablato α in fine vel principio, Poët. pro ἄρα.

Ἄρα, utique, nempe, igitur; τίς ἄρα; quisnam? τί ἄρα; quidnam? ἐπεὶ ἄρα; alioquin; ἄρα ȣ̃ν, aut ἄραγε, igitur, ergo: sæpe etiam redundat.

Ἆρα, (interrogativ.) an, utrum? ἆρά γε & ἆρ' ȣ̃ν, utrum? ἆρα μὴ, nunquid? ἆρα μὴ ταῦτα, hæccine?

ἈΡΑ', ᾶς, ἡ, preces, item diræ, noxa, quæ ab αἴρω vel ἄρω· hinc ἀράομαι, κατάρα, κατάρατος, de quibus in suis locis.

Ἄραβδος, seu ἄῤῥαβδος, ὁ ϗ ἡ, qui est sine virga, seu baculo; ex α priv. & ῥάβδος, virga.

Ἀραβεῦσαι, Dor. pro ἀραβοῦσαι, concutientes non sine stridore, præs. part. f. g. plur. num. ab

Ἀραβέω, ῶ, strepitum seu fragorem edo. f. ήσω. p. ἠράβηκα. Th. ἄραβος.

Ἀράβησε, insonuit, a. 1. Ion. præcedentis verbi.

Ἀραβία, ας, ἡ, Arabia, nomen regionis Hebr. ciemus. Hinc Ἀράβιοι pro Ἄραβες, & Ἀραβικός.

Ἀραβίζω, Arabicè loquor; Suid.

ἌΡΑΒΟΣ, ȣ, ὁ, stridor dentium, strepitus, propriè armorum in terram cadentium, quæ ἐκ ἄρει βοή.

Ἄραγε, nempe, forté.

Ἀραγμὸς, ȣ̃, ὁ, collisio, pulsatio, strepitus. Th. ἀράττω.

Ἀραδέω, ῶ, turbo, conturbo; commoveo; Hesych. ab ἄραδος, pulsus cordis, &c.

ἌΡΑΔΟΣ, ȣ, ὁ, cordis pulsus post vehemens exercitium.

Ἆραι, a. 1. inf. act. ab αἴρω, tollo.

Ἀραιὰ, ᾶς, ἡ, venter & intestina: ubi est multa ἀραιότης. Hinc μεσάραιον est μεσεντέριον, ex fœm. g. τȣ̃ ἀραιός.

Ἀραῖος, ȣ, diris devotus, item diris devovens. Th. ἀρά.

ἈΡΑΙΟ'Σ, ȣ̃, rarus, tenuis, angustus; cui opp. πυκνός.

Ἀραιόσαρκος, raram seu laxam carnem habens; Athen. l. 7. ex ἀραιὸς, rarus, laxus; & σὰρξ, κὸς, ἡ, caro. Sic, Ἀραιόστυλος, ὁ ϗ ἡ, raros columnos habens; Vitruv. l. 3. c. 2. ex στῦλος, ȣ, ὁ, columna, &c. & ἀραιός. Unde etiam, Ἀραιοσύγκριτος; cui corpus est laxè concretum; & proinde, cui libera corporis transpiratio est; sic dict. à corporis raritate, quæ plurimum valet ad transpirationem; ex ἀραιὸς & συγκρίνομαι, coagmentor, concresco; quod vide.

Ἀραιότης, ητος, ἡ, raritas, laxitas spongiosa. à præc. Th.

Ἀραιόω, ῶ, f. ώσω, rarefacio: unde ἀραιȣ̃μαι, raresco: ab eod.

Ἀραιῶς, rarè, raris intervallis, leviter; & Ἀραίωμα, τὸ, interstitium, rima, hiatus, raritas; unde, Ἀραιωτικὸς, rarefaciendi vim habens; omnia ab ἀραιὸς, rarus.

Ἀραίωσις, εως, ἡ, laxatio. Th. ἀραιός.

Ἀραιρημένος, Att. & Ion. simul pro ᾐρημένος, sublatus, perf. part. pass. vel pro ᾑρημένος, captus, perf. part. ab αἱρέω. Sic

Ἀραίρητο, captus, delectus erat, pro ᾕρητο, ab ἀραιρήμην, plusq. p. Att. verbi αἱρέομαι, cum reduplicatione. Alii ab αἱρέω, malunt, & pro ᾑρημένος, separatus.

Ἀράκη, ης, ἡ, & ἀρακὶς, ίδος, ἡ, species leguminis; pro quo dicitur etiam ἀράκιον, & ἀρακίσκος, apud Galen. idem quod ἄρακος, legumen.

ἌΡΑΚΟΣ, ȣ, ὁ, leguminis species.

ἈΡΑΚΤΟ'Ν, ȣ̃, τὸ, atramentum sutorium.

Ἄραμα, τὸ, lutum, cœnum; βόρβορος; Hesych.

Ἀράμενος, qui suscipit, a. 1. part. m. ab αἴρω.

Ἀρὰν, ὁ, nomen viri ἄχλιπον. Hebr. altus.

Ἄραξα, a. 1. Ion. pro ἤραξα & ἀράξεν pro ἤραξεν, 3. sing. ejusd. temp. ab ἀράσσω, amputo: &

Ἀραξεῖ, Dor. pro ἀράξει, 3. sing. fut. 1. ejusd. verbi.

Ἀρᾶο, 2. sing. imperf. ab ἔραμαι, amo. imperf. ἠράμην, ἤρατο, & Ion. ἤραο: & Dor. ἄραο. Alii formari volunt ab a. 1. med. ἠρασάμην, & per Syncop. ἠράμην.

Ἀράομαι, ῶμαι, f. άσομαι, precor, vota facio; item imprecor, maledico: ἀρᾶσθαι ἀρὰς, imprecari diras. Th. ἀρά.

Ἄραρα, ας, ε, me accommodavi, placui, p. m. Sic ἀράρῃ, 3. sing. sub. præt. med. verbi ἄρω, apto. p. m. ἦρα. & facta reduplicatione ἄρηρα. Poet. ἄραρα. Hinc part. p. m. ἀραρὼς, ἀραρυῖα, adoptatus, a.

Ἀραρίζειν, seu ἀράζειν, (ut est apud Poll.) latrare; Attice; ἀπὸ τῆς φωνῆς; nam propriè dicitur de canibus, quum irritati τὸ ἂρ sonant.

Ἀράρισκε, adoptavit, 3. sing. imperf. Ion. verbi ἀραρίσκω, idem quod ἀράρω, apto: quod a præt. m. verbi ἄρω vide ἄραρα.

Ἀραροίατο, Ion. pro ἀραροιντο, convenissent; 3. pl. a. 2. opt. m. per Att. reduplic. verbi ἄρω.

Ἄραρον, per reduplic. pro ἦρον, a. 2. act. sic ἀραρὼν, pro ἀρών. a. 2. part. ab ἄρω, apto.

Ἀραρὼς, præt. m. part. vide in ἄραρα.

Ἄρας, a. 1. part. act. ab αἴρω.

Ἀράσθαι, solvisse, a. 1. inf. m. ab ἠράμην, a. 1. m. verbi αἴρω.

Ἀράσιμος, ȣ, ὁ, execrandus, detestabilis; καταράσιμος, Suidæ; est ab ἀράομαι; precor item imprecor.

ἈΡΑ'ΣΣΩ, seu ἀράττω, f. ξω. a. 1. ἔραξα, & ἤραξα, amputo, abscindo, propriè ferro; item pulso.

Ἀρᾶται, precatur, 3. sing. præs. verbi ἀράομαι.

Ἀρατροφορέω, aratrum fero.

Ἀράτω, 3. sing. a. 1. imperat. act. ἆρον, ἀπὸ· & in pl. ἄρατε. Ab αἴρω, tollo.

Ἄραφος, ȣ, adject. sine sutura; non sutilis; ὁ ἄνευ ῥαφῆς; Joan. cap. 19.

ἈΡΑ'ΧΙΔΝΑ, ης, ἡ, planta quædam ἀμφίκαρπος, ab ἄρακος; cui similis semine.

Ἀραχναῖος, ȣ, ϗ Ἀράχνειος, ȣ, ad araneam pertinens, aut ab araneâ factus. Ab

ἈΡΑ'ΧΝΗΣ, ȣ, ὁ, ARANEUS: & ἀράχνη, ης, ἡ, ARANEA, & araneæ tela: &

Ἀράχνιον, ȣ, τὸ, araneæ tela; item aranea, & vitium olivis & vitibus peculiare quod araneum dicitur.

Ἀραχνιόω, fut. ώσω; speciem aranei refero; aranearum telis plenus sum; & ut neut. absol. ἀραχνιȣ̃σθαι, ex aranea vitiari; araneari; Gaza. lib. 9. animal. Indè, ἀραχνώδης, & ἀραχνοειδὴς; araneosus, araneæ specie apparens, seu speciem ejus præbens; omnia ab ἀράχνης, araneus.

Ἀραχνοϋφὴς, έος, ab araneâ textus. Th. ὑφάω.

Ἄραψ, βος, ὁ, nomen Gentile, q. d. desertum incolens.

Ἀράω, μ άσω; juro, item compono, apto, congruo; unde ἄραρα, placui, congrui, &c. Vide suprà.

ἈΡΒΗΛΟΣ, ȣ, ὁ, scalprum, culter sutorius.

ἈΡΒΥ'ΛΗ, ης, ἡ, calceus quidam cavus & profundus, idoneus ad lutum calcandum, πηλοπάτη seu πηλοβάτη.

Ἀρβυλὶς, ίδος, in Epigr. calceamenti genus ad venandum; ab ἀρβύλη; indè, ἀρβυλόπτερος, Perseus; indè dictus, quod suis ἀρβύλαις habebat affixas alas. Th. πτερὸν, ȣ, τὸ, ala.

Ἀργαῖος, ου, ὁ, Argæus: ab Ἄργος, ου, ἡ, nomen urbis in Peloponneso.
Ἀργαίνω, f. ανῶ, albico; albesco; Eust. ex Eurip. ab ἀργὸς, albus.
Ἀργαλέ᾽ pro ἀργαλέα. Ab
Ἀργαλέος, ου, molestus, difficilis, gravis, pro ἀλγαλέος, euphoniæ gratiâ, ρ pro λ Attice, ab ἄλγος· vel quasi ἐργαλέος, ab ἔργον.
Ἀργαλέως, difficulter. Th. idem.
Ἀργᾶντες ταῦροι, albicantes tauri; Pind. Th. ἀργὸς, albus.
ΑΡΓΑ'Σ, ἄντος, & ἀργᾶς, ἄργης & ἄργας, ᾶ, serpentis species.
Ἄργει, Argis, dat. sing. ab
Ἄργος, εος, τὸ, nomen propr. regionis. Hinc
Ἀργεῖος, Argivus. Et
Ἀργείη, ης, ἡ, Argiva. Ἀργείοισι, dat. pl. m. g. Ἀργείων, gen. pl.
Ἀργεινὸς, ὁ, albus; λευκός; ab ἀργὸς, idem.
Ἀργεῖαι, pretiosi calceamenti muliebris genus; Hesych. sic dict. quia Argis confici solebant.
Ἀργειφόντης, ου, ὁ, Argi occisor, Argicida, epithet. Mercurii: ex Ἄργος, ἑκατόφθαλμος, & φόντης pro φονευτὴς, occisor. Th. φένω.
Ἄργεμος, ου, ὁ, ἄργεμον, τὸ, καὶ ἄργεμα, ατος, τὸ, albugo; albor, seu exulceratio alba in oculo nigra parte, & in candida rubescens; Poll. Unde ἐπάργεμος, dicitur, qui eo vitio laborat; dicitur etiam de unguibus, & de iride. ab ἀργὸς, οῦ, ὁ, albus.
Ἀργεννὸς seu ἀργεινὸς, albus. Th. ἀργὸς, idem.
Ἀργεστὴς, οῦ, & Æol. αο, ὁ, albus, velox: ab eod. Th.
Ἀργὴς, έτος, έτι, per μεταβολὴν pro συστολὴν dicitur pro
Ἀργῆς, ῆτος, ὁ, albus. Th. ἀργὸς, albus.
Ἀργέω, ῶ, otior: f. ήσω. p. ἤργηκα. a. 1. ἤργησα· ab ἀργὸς, otiosus.
Ἀργεύομαι, idem quod ἀργέω; in otio vivo; item, ἀργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, otiosus, feriatus; Th. idem.
Ἀργήεις, ἀργήεντος; & ἀργήστηρ, ὁ, candens, luculentus; idem quod ἀργῆς, ῆτος, ὁ, albus; & Th. idem.
Ἄργην, acc. sing. ab
Ἄργης, ου, ὁ, nomen propr. Cyclopis.
Ἀργηστὴς, οῦ, ὁ, Poët. idem quod ἀργῆς, seu ἀργὸς.
Ἀργία, otium: item festivitas, quâ Deo otiamur: ab ἀργὸς, otiosus: ἀργίαι, αἱ σχολαὶ, feriæ: q. ἀεργία, ex α, & ἔργον.
Ἀργικέραυνος, epith. Jovis; quod albicante fulmine gaudeat; ex ἀργὸς, albus; & κεραυνὸς, fulmen. Hom.
ΑΡΓΙΛΟΣ, seu ἄργιλλος, ου, ὁ, ἡ, ARGILLA, terra alba & pura; q. ab ἀργὸς, albus.
Ἀργίλιψ, idem quod ἀργὸς, candidus. Nicand.
Ἀργιλλώδης, ὁ καὶ ἡ, argillosus, argillaceus; Th. idem.
Ἀργινόεις, εντος, albus, splendidus: ab eod. Them.
Ἀργιόδους, οντος, ὁ, albos dentes habens; ab ἀργὸς & ὀδούς.
Ἀργιόπους, Macedonibus, ὁ ἀετὸς, aquila; teste Hesychio, propriè, celeripes; ab ἀργὸς, idem quod ἀργὸς, albus, λευκός; item, ταχὺς, celer, velox; & ποῦς, ποδὸς, ὁ, pes. Sic etiam ἀργίπους, οδος, ὁ, albipes; & celer; ejusdem Th. & comp.
Ἀργιόδων; idem quod ἀργιόδους; Apoll.
Ἄργμα, ατος, τὸ, vel potiùs, Ἄργματα, άτων, τὰ, primitiæ, sicut ἄπαργμα vel ἀπάργματα, idem. Th. ἀρχή.
Ἀργμένος, Ion. pro ἠργμένος, qui cepit: perf. part. pass. ab ἄρχομαι.
Ἄργοι, Argivi. Sic Ἄργος, pro Σπάρτη. Et Ἀργεῖοι pro Σπαρτιᾶται.
Ἀργολογεῖν, verba supervacanea dicere vel scribere; &
Ἀργολογία, ας, ἡ, otiosus sermo.
Ἀργοναύτης, argonauta; qui in navi quæ Ἀργὼ dicitur, Jasonem est comitatus; Th. ναῦς, ναὸς, navis.
Ἀργοποιὸς, οῦ, ὁ, iners; seu potiùs, inertiam ingenerans & afferens; inertem reddens; ex ἀργὸς, otiosus; & ποιέω, facio.
Ἄργος, ου, ὁ, nomen propr. Argus, ἑκατόφθαλμος.
Ἄργος, τὸ, oppidum Thessaliæ: urbs in Peloponneso, item pro totâ Peloponneso, & sæpe pro Græciâ universâ: unde Ἄργοι Argivi.
ΑΡΓΟ'Σ, οῦ, ὁ, albus; item, otiosus, piger, q. ab ἀργὸς, ab α, & ἔργον,
Ἀργυράγχη, ης, ἡ, fictitia vox; q. d. argentangina; dici solet, ubi quis muneribus corruptus, tacet, & nihil contradicit. Plut. ex ἄργυρος, argentum; & ἄγχω, suffocatio; strangulatio; à Th. ἄγχω, strangulo; suffoco; item, coerceo, &c.
Ἀργυραμοιβὸς, οῦ, ὁ, argentarius, nummularius; τραπεζίτης; κολλυβιστὴς; trapezita, Plaut. mensarius, Cic. Indè, ἀργυραμοιβικῶς; more nummularii; Adverb. ex ἄργυρος, & ἀμείβω, permuto.
Ἀργύρασπις, ιδος; ὁ καὶ ἡ, argenteum clypeum gestans; Athen. Unde, ἀργυράσπιδες, dicebatur Macedonica quædam legio à clypeis argenteis; ex ἄργυρος, & ἀσπὶς, ίδος, ἡ, clypeus.
Ἀργυρεῖον, ου, τὸ, officina argentarii. Th ἄργυρος.
Ἀργύρεος, ου, καὶ Ἀργύρεος, έη, εον. & contr. ἀργυροῦς, ρᾶ, ροῦν, argenteus: ἀργυρέῃς, dat. pl. Ion. pro ἀργυρέαις· ab ἄργυρος.
Ἀργυρεύω, argentum effodio; μεταλλεύω, Strabo; unde, ἀργυρεῖον, ου, τὸ, argentifodina; ἀργύρεος, ου, ὁ, argenteus; ἀργυρέομαι, argentum recipio; argento donor; Pind. ἀργυρίζω, flagito, vel aufero argentum; exponitur & concutio; ἀργυρίζομαι, capturas facio, nundinor, lucror; Bud. ex Dem. ἀργυρικὸς, οῦ, ὁ, argenteus; pecuniarius; ἀργυρισμὸς, ου, ὁ, exactio pecuniæ, capturarum confectatio; Bud. ἀργυρίτης, qui pecunia abundat; ἀργυρῖτις, terra ex qua foditur argentum; ut ἀργυρῖτις ψάμμος, argentea arena; Diosc. ἀργυροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, & ἀργυρώδης, argenteus; argentosus, &c. Omnia ab ἄργυρος.
Ἀργυροθήκη & ἀργυροθήκη; arcula; arcula; argenti & pecuniæ theca; Poll. ex ἄργυρος, & θήκη, theca, seu repositorium; Th. τίθημι, pono.
Ἀργυρηλάτης, argenti cusor; Hesych. ex ἄργυρος & ἐλαύνω, f. άσω; p. κα; ab ἐλάω; agito; item, pulso, ferio, &c.
Ἀργυροκόπος, idem; argentarius; Regum, l. 4. c. 12. Unde, ἀργυροκοπέω, argenteos nummos cudo, vel argentum signo; ἀργυροκοπεῖον, τὸ, officina argenti excudendi, seu signandi; Athen. à quo, ἀργυροκοπιστῆρες λόγων, dicuntur Metaphoricè, qui verba aut orationes cudunt. Poll. ejusdem Thematis & compositionis; viz. Omnia, ex ἄργυρος & κοπὴ, ἡ, sectio, incisio; à κόπτω, scindo, seco.
Ἀργύριον, ου, τὸ, pecunia, nummi argentei: ab ἄργυρος.
Ἀργυρὶς, ίδος, ἡ, Poët. & Att. pro ἄργυρος.
Ἀργυροδίνης, ὁ, ἡ, argenteos habens vortices: ab Ἄργυρος. (Indè omnia quæ nitent ab Homero dicuntur ἀργύρεα) & δίνη vortex.
Ἀργυρίδιον, ου, τὸ, parvum argentum, peculiolum: dim. ab ἀργύριον.
Ἀργυρόηλος, ὁ, ἡ, argenteos habens clavos: ab ἄργυρος, & ἧλος.
Ἀργυροκόπος, ου, ὁ, argentarius, argenti signator: ex ἄργυρος & κόπος.
Ἀργυρογνώμων, argenti spectator; argentarius, nummularius; quasi, pecuniæ speculator; qui argentum ad Lydium lapidem probat: ex ἄργυρος, & γνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, cognitor, explorator. Th. γινώσκω, cognosco.
Ἀργυρολόγος, ου, ὁ, qui argentum, i. e. pecuniam, colligit; coactor; quæstor; pecuniæ legendæ destinatus, &c. Indè, ἀργυρολογία, argenti, i. e. pecuniæ coactio, & exactio; ἀργυρολογέω, ῶ; pecunias posco, & exigo; argentum colligo; &c. Thuc. Polyb. Unde, ἀργυρολόγητος, ad pecuniam colligendam institutus; 2 Mach. 11. ex ἄργυρος, & λέγω, lego, i. colligo.
Ἀργυρομιγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, argento mixtus. Th. μίγνυμι, misceo.
Ἀργυραμοιβὸς, οῦ, ὁ, argentarius trapezita: παρὰ τὸ ἄργυρον ἀμείβειν.
Ἀργυρόπεζα, ης, ἡ; & ος, argenteos pedes habens, id est, argentei coloris, candidos: ex ἄργυρος & πέζα, ἡ, Dor. pes, malleolus pedis: vel à πέζα, fimbria.
Ἀργυρόπους, οδος, idem; qui est argenteis pedibus; ejusdem Th. & comp.
Ἀργυροποιεῖον, ου, τὸ; locus ubi argentum & numismata cuduntur. Th. ποιέω, facio.
Ἀργυροπράκται, οἱ; nummularii; ab exigendis pecuniis ita dicti; in Pand. Græc. Ἀργυροπρακτικὸς, οῦ, ὁ, ad argentum elaborandum faciens; unde, ἀργυροπρακτικὴ ἐργασίαι; argentariæ officinæ; argentaria; Th. πράττω, ago, facio; unde, πρακτὸς, ὁ, qui agi potest, sub actionem cadens; & πρακτικὸς, aptus ad agendum; qui agere potest, &c.

Ἀργυρο-

Ἀργυροπωλέω, ῶ, pecuniâ numeratâ vendo. Polyb. Th. πωλέω.

Ἀργυρόῤῥιζος, ab ἄργυρος, & ῥίζα, radix.

ἈΡΓΥΡΟΣ, ου, ὁ, argentum, sic dicitur à candore ab ἀργός, albus: hinc ἀργύρεος, ἀργυρόω, argento obduco, pecuniâ dono: ἀργύρειον.

Ἀργυρότοξ' pro ἀργυρότοξε, vocat. ab.

Ἀργυρότοξος, ου, ὁ, argenteo arcu decorus: ab ἄργυρος, & τόξον.

Ἀργυροτράπεζα, argentaria mensa; in in Edict. Justin. item, mensa argentea; Th. τράπεζα, mensa.

Ἀργυροῦ, & ἀργυροῦς, contractè ab ἀργύρεος.

Ἀργυροφάλαρος, argenteis phaleris ornatus; Athen. Th. φάλος; quod vide; unde φάλαρα, τὰ, phaleræ.

Ἀργυροφεγγὴς, argento splendens; Non. Th. φέγγος, εος, τὸ, splendor. Sic Ἀργυροχάλινος, ὁ, argenteis exornatus frænis; Th. χαλινὸς, οῦ, ὁ, frænum.

Ἀργυροχόος, argenti fusor, faber argentarius; Th. χέω, fundo.

Ἀργυρῷ, dat sing. contractè pro ἀργυρέῳ, ab ἀργύρεος.

Ἀργυρώματα, άτων, τὰ, vasa argentea, ornatus vel supellex argentea; Th. ἄργυρος.

Ἀργυρώνητος, ου, ὁ, ἡ, argento emptus: ab ἄργυρος, & ὠνέομαι, emo.

Ἀργύφεος, & Ἄργυφος, ου, ὁ, ἡ, albâ texturâ constans: item albus: ex ἀργὸς, albus, & ὕφος, textile, quod ab ὑφάω.

Ἀργυφὴς, έος, έϊ· idem.

Ἀργὼ, όος, ἡ, Argo, navis Jasonis, sic dicta quod in Argo fabricata: item sydus.

Ἀργῶς, adv. otiosè, segniter: item, temerè, frustra. q. ἀεργῶς.

Ἄρδα, inquinamentum: quia solet ἄρδεσθαι· unde ἀρδαλος, immundus: &

Ἀρδαλόω, f. ώσω, inquino: à seq. V.

Ἀρδεῖν, Att. & Dor. pro ἄρδειν, irrigare: verbi ἄρδω.

Ἀρδεύω, Ion. & Poët. idem quod ἄρδω, irrigo.

Ἀρδηθμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἀρδμός.

Ἄρδην, altè, funditus, plane, omnino: adv. ab αἴρω.

Ἀρδησκος, ου, ὁ, nomen fluvii.

ἌΡΔΙΣ, ιος, ἡ, cuspis teli. q. ab αἴρω, vel ab ἄρω.

Ἀρδμὸς, οῦ, ὁ, irrigatio, adaquatio, potus. Th. ἄρδω.

Ἄρδοντι, Dor. pro ἄρδουσι, rigant, 3. pl. seq.

ἌΡΔΩ, f. σω, irrigo, potum præbeo: ἄρδομαι, irrigor: ἀρδόμενος, madens.

Ἀρειὰ, ᾶς, ἡ, minæ: ab ἀρὰ, imprecatio: quia maledictionis denuntiatio.

Ἀρέθοισα, Dor. pro Ἀρέθουσα, fons Ætheræ, aut Siciliæ, de quo Ovid. Metam. lib. 5. 165.

Ἀρείας πόρος, Areæ trajectus: vide Pind. Nemeor. Od. 9. 412.

Ἀρειμάνιος, ου, καὶ Ἀρειμανὴς, έος, ὁ, ἡ, bellicosus: ad verbum, Marte furens: ab Ἄρης, & μαίνομαι.

Ἄρειον, τὸ, melius, præstantius; est neutrum genus, ab ἀρείων, (pro quo & ἀρειότερος) melior, præstantior, propriè Marte, & armis præstantior; ut ejus superl. ἄριστος, optimus, propriè, Marte, seu armis præstantissimus; seu maximè bellicosus. Nam Th. est Ἄρης, εος, ὁ, Mars.

Ἀρειοπαγίτης, vel Ἀρεοπαγίτης, seu Ἀρεωπαγίτης, ου, ὁ, Areopagita, senator vel judex Atheniensis, qui de rebus capitalibus judicabat: ab

Ἀρειόπαγος, seu Ἄρειος πάγος, curia Atheniensis sic dicta: ad verbum, Martius collis.

Ἄρειος & Ἀρήϊος, ὁ, Martius: ab Ἄρης.

Ἀρειότερος, melior, comp. pro ἀρείων.

Ἀρεῖται, 3. sing. f. 2. m. ab ἀροῦμαι, verbi αἴρω.

Ἀρείτολμος, q. d. à Marte audaciam sumens; i. e. Martius, bellicosus; Epigr. ex Ἄρης, Mars, & τόλμα, ης, ἡ, audacia.

Ἀρείφατος, Martius, bellicosus; fortis, Ἀρεὶ ἐοικώς; idem, idem quod ἀρηΐφατος, Marte, seu in prælio peremptus; quasi ἀρειφόνευτος, unde compositionem infrà, in ἀρηΐφατος.

Ἀρειῶ, pro ἀπειλῶ, minor; Etym. ab ἀρειὰ, minæ.

Ἀρείων, ὁ, ἡ, & in n. g. ἄρειον, ονος, præstantior, propriè armis: melior, irreg. compar. ab ἀγαθὸς· ab Ἄρης, Mars.

Ἄρεος, gen. sing. ab Ἄρης.

Ἀρέσαι, a. 1. inf. act. ab ἀρέσκω.

Ἀρεσαίμαν, Dor. pro ἀρεσαίμην, a. 1. opt. m. verbi ἀρέσκω.

Ἀρέσαντο, Ion. pro ἠρέσαντο, 3. pl. a. 1. m. ab ἀρέσκω.

Ἀρέσεια, ας, ε. a. 1. opt. Æol. ab ἀρέσκω.

Ἀρέσθαι, a. 2. inf. m. ab αἴρω, tollo.

Ἀρέσκεια, ας, ἡ, placitum. Item facetiæ, lepos in sermone. Ab

Ἄρεσκος, ου, blandus, quod ab

ἈΡΕ'ΣΚΩ, placeo, placo: imperf. ἤρεσκον· præs. imperat. ἄρεσκε, έτω. f. ἀρέσω. p. ἤρεκα. a. 1. ἤρεσα. infin. ἀρέσαι. part. ἀρέσας. ἀρέσκομαι in mediâ formâ cum dativo, acquiesco, a. 1. m. ἠρεσάμην, & Ion. ἀρεσάμην, ω, ατο. præs. inf. pass. ἀρέσκεσθαι. Hinc ἀρεστὸς, ἀνθρωπάρεσκος, ἀπαρέσκω, δυσάρεσκος, δυσάρεστος, δυσαρεστέω, de quibus in suis locis.

Ἀρεσκεύματα, τὰ, blanda appellatio, & adulatoria; Plut. & ἀρεσκεύομαι, f. εύσομαι, comiter appello, vel ago, blandior, &c. Plut. ab ἀρέσκω; placeo; undè etiam ἀρεσκόντως, adv. graté; Eurip. ἀρεσκόντως σοι; ex animi tui sententia.

Ἀρέσομαι, f. 1. m. ab ἀρέσκω.

Ἀρεσσάμενος, placans, a. 1. part. m. Poët. pro ἀρεσάμενος, ab ἀρέσκω.

Ἀρεστὸν, τὸ; Bud. idem esse ait, quod latinis decretum & placitum; ab ἀρεστὸς, placitus.

Ἀρεστὴρ, ῆρος, ὁ, libum, genus placentæ Diis consecratum, & acceptum; Etym. Eustath. unde etiam ἀρεστήριον, ου, τὸ, sacrificium, gratum, propriè & acceptum.

Ἀρεστὸς, ἡ, ὸν, gratus, a, um: ἀρεστόν ἐστιν, æquum est: a. 3. perf. ἤρεσται ab ἀρέσκω. Hinc & ἀρεστὰ, ῶν, τὰ, placita; unde curiæ placita, Angl. Arrests.

Ἀρεστῶς, adverb. graté: ab ἀρεστὸς & ἀρεσκόντως, idem.

Ἄρετ' pro ἄρετο, ceperat, imperf. Ion. vel ut alii a. 2. m. pro ἤρετο, verbi αἴρω, tollo.

Ἄρεται, 3. sing. ab ἄρομαι, aptor. Th. ἄρω, apto.

Ἀρετᾶν, Dor. pro ἀρετῶν, gen. pl. ab ἀρετὴ, virtus.

Ἀρέτας, α, ὁ, Aretas, æ, nomen viri.

Ἀρετάω, ῶ; & ἀρεταίνω, virtutis felicitatem assequor; i. e. quæ virtutem comitantur; vel ut alii fœliciter procedere, sing. vel rectè succedere; Od. θ'. οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα, non reddunt beatum ab ἀρετὴ, virtus.

ἈΡΕΤΗ', ῆς, ἡ, virtus: q. ab ἀρέσκω, quia per virtutem placemus.

Ἀρετίζω, placo: q. ab ἀρέσκω, idem.

Ἄρευς, Dor. pro Ἄρους, gen. sing. ab Ἄρης, Mars.

Ἀρέων, imprecationum, gen. pl. Ion. pro ἀρῶν, ab ἀρὰ, preces, diræ.

Ἄρη pro Ἄρηα, acc. sing. ab Ἄρης, εος, Mars.

Ἄρηαι, auferas, Ion. pro ἄρῃ, 2. sing. a. 2. sub. m. ἄρωμαι, ῃ, ηται· ab αἴρω.

Ἀρηγέμεν, præs. inf. Ion. pro ἀρήγειν; imperf. Ion. ἄρηγον, pro ἤρηγον, ab ἀρήγω, auxilior.

Ἀρήγοισα, Dor. pro ἀρήγουσα, præs. part. f. g. ab ἀρήγω.

Ἀρηγόνες, auxiliatores, pl. num. ab ἀρηγὼν, όνος, ab

ἈΡΗ'ΓΩ, f. ξω, auxilior, opem fero, propriè in bello: nam ab Ἄρης, deducitur.

Ἀρηγὼν, ονος, ὁ καὶ ἡ, defensor, tutor, & tutrix: partic. præc. Th.

Ἀρήϊα, pl. Mavortia. Ab

Ἀρήϊος, seu ἄρειος, Martius. Th. Ἄρης.

Ἀρηΐθοος, ου, bellicosus: ab Ἄρης, Mars, & θοὸς, velox. Est & Ἀρηΐθοος, nomen proprium.

Ἀρηΐφατος, nec non Ἀρείφατος, ἐν τῷ ἄρει φαόμενος, in prælio occisus: ab Ἄρης, Mars, & φάω, occido.

Ἀρηΐφιλος, ου, ὁ, Marti charus, aut cui Mars charus, bellator: ab Ἄρης; & φίλος.

Ἀρημένος, læsus, damnum passus, detentus: ab ἀράομαι, quod ab ἀρὰ, damnum.

Ἄρην, pro Ἄρηα, acc. sing. ab Ἄρης, ηος.

Ἀρὴν, ὁ, ἡ, agnus, gen. ἀρένος, & per Syncop. ἀρνὸς, q. ab ἄρς.

Ἀρὴν pro ἀρὰν, acc. Ion. ab ἀρὰ, damnum.

Ἀρῆξαι, a. 1. inf. ἀρήξειν, f. 1. inf. verbi ἀρήγω, auxilior.

Ἄρηξις, εως, ἡ, auxilium, βοήθησις; ab ἀρήγω.

Ἄρηρα, Atticâ reduplicatione pro ἦρα; compactus sum, congrui, præt. m. verbi ἄρω, apto. Vel ab αἴρω, significante sustuli: ubi discriminis causâ ι, subscribitur.

Ἀρήρειν, εις, ει, compegeram, plusq. p. m. ἀρηρὼς, p. m. part. V. ἄρηρα.

Ἄρης, έος, vel εος, εως, ηος, ητος, ὁ, & voc. Ἄρες, Mars, prælium, vulnus, ferrum: dicitur & Ἄρης, ου. Ion. εω, & propriè est ferrum. Hinc ἄρειος & ἀρήϊος, ἀρείων, ἄριστος, ἀριστεύω, ἀριστεία, & ἀριστεῖον, de quibus in suis locis.

Ἀρῆς, gen. Ion. ab ἀρὰ, ᾶς, diræ.

Ἀρησάμενα

Ἀρησόμεθα, supplicemus, pro ἀρασόμεθα, f. 1. m. ab ἀράομαι, f. άσομαι, vel ab ἀρέσκω, placo, f. έσω.

Ἄρηθ. a. 2. sub. m. 3. sing. ab ἀέρω, tollo.

Ἀρήτειρα, ας, ἡ, &

Ἀρητὴρ, ῆρος, ὁ, sacerdos, in acc. ἀρητῆρα ab ἀρὰ, preces.

Ἀρητιάδης, ου, ὁ, nomen patronymic. in acc. Ἀρητιάδην.

Ἀρητὸς, funestus, perniciosus, παρὰ τὴν ἀρὰν, id est, βλάβην vel pro ἄρρητος, inenarrabilis: ab α, & ῥέω, dico.

Ἀρηϊφαίνων, præs. pass. Martem præ se ferens: ex Ἄρης, Mars, & φαίνω, appareo.

Ἀρθεὶς, sublatus, elevatus, evectus: a. 1. part. pass. ab ἀέρω, tollo, a. 1. pass. ἤρθην.

Ἄρθεν pro ἄρθησαν, 3. pl. Ion. a. 1. pass. ab ἤρθην verbi ἄρω, aptè compono.

Ἄρθην, ης, η, Ion. pro ἤρθην, hinc ἀρθῆναι, a. 1. inf. pass. ab ἀέρω, tollo.

Ἀρθήτω, a. 1. imperat. pass. ἀρθῆναι, a. 1. inf. ἀρθήσεται, tolletur, 3. f. 1. pass. ab ἄρω, apto, vel ἀέρω, tollo.

Ἀρθμέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, amo, concordiæ vinculo jungor: &

Ἀρθμία, ας, ἡ, amicitia, concordia: item

Ἄρθμιος, ου, amicus, confœderatus: nec non

Ἀρθμὸς, οῦ, ὁ, amicitia, concordia: ab ἄρω, apto, & θυμὸς, animus.

Ἀρθρικὸς, articularis: & idem, quod

Ἀρθριτικὸς, οῦ, articulari morbo laborans, podagricus, articularius. Et

Ἀρθρῖτις, ιδος, ἡ, morbus articularis, articulorum dolor.

ἌΡΘΡΟΝ, ου, τὸ artus, articulus, item, vox grammaticorum: q. ab ἄρω, apto.

Ἀρθρόω, ῶ, f. ώσω, p. ωκα, articulo, fingo, formo: ut ἀρθροῦν τὴν φωνὴν, vocem articulatam edere.

Ἀρθρώδης, εως, ὁ καὶ ἡ, articulosus; unde ἀρθρώδεις, οἱ, articulosi; Plin. Arist. de leone; καὶ ὅλον τὸ σῶμα ἀρθρώδες, &c. à præced. Th. ἀρθρόω.

Ἀρθρώσαι, 3. sing. a. 1. opt. act. præc. verbi.

ἈΡΙ, vocula præfixa vocabulis apud Poëtas, significationem auget, ut in ἀρίδηλος, &c.

Ἀρία, ας, ἡ, arbor inter eas quæ maxime serotino germinatu florent; (Plin. l. 16. c. 25.) apud Theophrastum, l. 3. c. 6. hist. Plant. hiemis initio fructus profert, &c.

Ἀριάδνη, ης, ἡ, Ariadne, Minois filia.

Ἀριδκύμων, quæ statim gravida est facta; sed ἀρικύμων, fœcunda; ex ἀρι, quod δωρικῶς, est περὶ; (& nihil nisi in compositione significat; sic autem est particula augens dictiones; ut ἀριπικρὸς, valde amarus:) & κύω, in utero fero.

Ἀριγνώτοις, manifestis, ab

Ἀρίγνωτος, ου, clarissimus, valdè notus, ἀρίγνωτες, οἱ, Poët. pro ἀρίγνωσοι, valde noti: ex ἀρι, valde, & γινώσκω, cognosco.

Ἀριγνῶς, idem quod ἀρίγνωτος, & Th. idem. Pind. Nem.

Ἄριγος, ου, ὁ, à frigore tutus; ex α priv. ῥῖγος, εος, τὸ, frigus.

Ἀριδάκρυος, ου, καὶ

Ἀρίδακρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, multùm lacrymans, ad lacrymas propensus: ab ἀρι & δάκρυ, lacryma.

Ἀριδάκρυτος, ου, ὁ, multùm lachrymabilis; item, idem quod sequens ἀριδακρύς, υος, ὁ, multùm lachrymans; & Th. idem.

Ἀριδείκετ' pro ἀριδείκετε, vocat. ab

Ἀριδείκετος, ου, præclarus, inclytus: ex ἀρι, & δείκετος, pro δεικτὸς, ex δείκνυμι, ostendo.

Ἀρίδηλος, ου, clarus, præclarus: ex ἀρι, & δῆλος, manifestus.

Ἀριδήλως, manifestè, adv. φανερῶς, ab ἀρίζηλος.

Ἀρίζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum æmulandus: ex ἀρι, & ζῆλος, æmulatio. Sunt tamen qui malint pro ἀρίδηλος accipere, verso δ, in ζ. Hinc

Ἀριζήλως, adv. clarè, manifestè, studiosè, magnâ cum æmulatione. Et

Ἀριζηλωτος, ου, valdè æmulandus.

Ἀριήκοος, obediens, acutè audiens, ὀξυήκοος, ὑπήκοος, Nonn. valdè attentè audiens, &c. ex ἀρι, & ἀκοὴ, auditus; vel ex aor. 2. ἤκοον, verbi ἀκούω, audio.

Ἀριθμεῦνται, Dor. pro ἀριθμοῦνται, 3. pl. præs. pass. & ἀριθμεῦντι, pro ἀριθμοῦσι, 3. pl. act. verbi.

Ἀριθμέω, ῶ, numero, f. ήσω, p. ἠρίθμηκα, a. 1. ἠρίθμησα, inf. ἀριθμῆσαι, præt. pass. ἠρίθμημαι, σαι, ται, & in 3. pl. ἠρίθμηνται, part. ἠριθμημένος, η, ον, numeratus, a, um; ἀριθμηθήσομαι, f. 1. Th. ἀριθμός.

Ἀριθμηθήμεναι, Poët. pro ἀριθμηθῆναι, a. 1. inf. pass. ab ἀριθμέω.

Ἀριθμητὴς, adnumerator, in Anth. Epigr. Th. idem.

Ἀρίθμημα, ατος, τὸ, quod numeratur, numeratum. Et

Ἀρίθμησις, εως, ἡ, numeratio. Item

Ἀριθμητικὸς, κὴ, κὸν, ad numeros seu artem numerandi pertinens. Item

Ἀριθμητικὸς, numerandi peritus. Ἀριθμητικὴ, (sub. τέχνη) numerandi ars, Arithmetica. Atque

Ἀριθμητὸς, οῦ, numerabilis. Omnia à præt. pass. verbi ἀριθμέω, quod ab

ἈΡΙΘΜΟΣ, οῦ, ὁ, numerus.

Ἀρικύμων, mulier quæ citò fit gravida, seu prægnans, Hippocr. exponitur & quæ facilè concipit; Hesych. item, fœcunda; ἡ ταχέως ἐγκύμων γινομένη; Galen. ex ἀρι, & κύω, citò impleta & gravida facta.

Ἀριμάζειν, aptare, quadrare; idem quod ἁρμόζειν, Hesych.

Ἀριμαθαία, ας, ἡ, nomen urbis. Hebr. leo mortuus

Ἀριμασποὶ, Arimaspi, homines vocantur Scythicè, qui unicum habent oculum.

Ἀρίμοισιν, dat. pl. Ion. ab Ἄριμοι, nomen loci.

Ἄριν, ινος, ὁ καὶ ἡ, (pro quo etiam dicitur ἄρις) & ἄρινος, naso, aut naribus carens; q. d. malum habens nasum, non sagax; unde ἄρινες, οἱ, ut ἄρινες κύνες non sagaces canes; (cujus contrarium εὔρινες Pollux.) idem quod ἄῤῥιν, vel ἄῤῥις, ινος, ὁ καὶ ἡ, ex α priv. & ῥὶν, vel ῥὶς, ῥινὸς ἡ, nasus.

Ἀρινὸς, pro ἐαρινὸς, οῦ, ὁ, Vernus; ab ἔαρ, ρος, τὸ, Ver occurrit in Epigram.

ἈΡΙΟΒΑΡΖΑΝΙΟΣ, ου, ὁ, nomen emplastri, ab Ariobarzane.

Ἀριπρεπέες, decori, nom. pl. ab

Ἀριπρεπὴς, έος, ὁ, ἡ. Ex ἀρι, valdè, & πρέπω, decorus sum. Unde etiam

Ἀριπρέπεια, ας, ἡ, eximium decus, decor. Et

Ἀριπρεπέως, & ἀριπρεπῶς, admodum decenter.

Ἄρις, vel ἄριν, ἄῤῥις, vel ἄῤῥιν, ινος, ὁ καὶ ἡ, naso vel naribus carens, non sagax: ab α & ῥὶς, vel ῥὶν, nasus.

ἈΡΙΣ, ιδὸς, ἡ, fabrile instrumentum, scobina. Ἄρις, Hesych. herba, quæ & ἀρίσαρον.

Ἀρίσαμος, Dor pro ἀρίσημος, ου, ὁ, ἡ, bello clarus: ex ἀρι, valde & σῆμα, signum.

Ἀρίσαρον, herba pusilla, ejusdem fere generis, cum primitivo nomine, ἄρον, ου, τὸ; arum, herba ex racunculi generibus.

Ἀριστάρματος, ου, qui præstantissimum currum habet, quod ab ἄριστος, & ἅρμα, currus.

Ἀριστυγνὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, valdè indignans, vel iracundus, ὁ ἄγαν στυγναζόμενος; Etym. στύζω γὰρ τὸ ὀργίζομαι; sic Artemidorus.

Ἄριστα, optima, pl. num. n. g. ab ἄριστος, η, ον, superl. ab ἀγαθὸς, bonus: comp. ἀρείων, interdum adv. præstantissime.

Ἀρισταγόρης, ου, ὁ, Aristagoras, nomen viri.

Ἀρίσταθλος, optimè decertans, præstantissimus in certaminibus; Epigr. de Hercule; ex ἄριστος, optimus, & ἆθλος, ου, ὁ, idem quod ἄεθλος, certamen.

Ἀρισταῖος, ου, ὁ, Aristæus, nomen viri.

Ἀριστάρχέω, ήσω, optimè impero seu magistratum gero: ab ἄριστος, & ἀρχὴ, principatus.

Ἀρίσταρχος, ου, ὁ, Aristarchus, nomen viri, Gr. optimus princeps.

Ἀριστάω, ῶ, prandeo, f. ήσω, p. ἠρίστηκα, a. 1. ἠρίστησα, a. 1. imperat. ἀρίστησον, άτω. Th. ἄριστον, prandium.

Ἀριστεία, ας, ἡ, fortitudo, strenuitas. Th. Ἄρης.

Ἀριστείδης, ου, ὁ, proprium nomen viri.

Ἀριστεῖον, ου, τὸ, præmium, propriè fortitudinis ergô. Th. Ἄρης.

Ἀριστερὰ, ᾶς, ἡ, scil. χεὶρ, sinistra manus: Ab

ἈΡΙΣΤΕΡΟΣ, ὰ, ὸν, οῦ, sinister, infaustus: q. ab ἄριστος, per Euphemismum.

Ἀριστεροστάτης, ου, ὁ, qui à sinistra stat; Poll. ex ἀριστερὰ, sinistra, & ἵστημι, sto; unde στατὸς, οῦ, ὁ, qui stetit, aut stat, &c. Sic δεξιοστάτης, qui stat à dextra.

Ἀριστερόχειρ, ρος, ὁ, qui tantum sinistram habet, aut ea sola utitur; quasi sinistrarius; ex ἀριστερὰ, & χεὶρ.

Ἀριστεύεσκε, excellebat, imperf. Ion. (Nam Iones in imperf. & a. 1. & 2. formant 3. pers. singularem à 2. remoto augmento, addita syllaba κε.) verbi ἀριστεύω. Th. Ἄρης.

Ἀριστεύοισα, Dor. pro ἀριστεύουσα, præs. part. f. g. verbi ἀριστεύω, fortiter me gero.

Ἀριστεὺς, έος, ὁ, princeps, omnium fortissimus:

fortissimus: ab ἄριστος, optimus. Th. Ἄρης.

Ἀριστεύουσα, antecellens, a. 1. part. act. f. g. ab

Ἀριστεύω, f. εύσω, p. ἠρίστευκα, excello, fortissimè me gero Th. Ἄρης.

Ἀριστευτικὸς, ῦ, ὁ, strenuus; qui quasi ita comparatus est à natura, ut omnium fortissimè se gerat; ab ἀριστεύω.

Ἀριστῆες, ήων, Ion. fortissimi: item optimates seu proceres: ἀριστήεσσιν, dat. pl. Ion. pro ἀριστεῦσιν, ab ἀριστεὺς, έος.

Ἀριστητικὸς, ῦ, ὁ; ὁ ἔθος ἔχων ἀριστᾶν; consuetudinem habens convivandi, & prandendi; Etym. Th. ἄριστον, prandium.

Ἀριστίζω, f. ίσω, p. ικα, prandium præbeo, prandium excipio. Th. ἄριστον, prandium.

Ἀριστίνδην, adv. optimos quosq; deligendo. ὁ ἐκ τῶν ἀρίστων ἐκλελεγμένος de optimis electus Hesyc.

Ἀριστόβουλος, ῦ, ὁ, nomen viri. Gr. optimus consiliarius.

Ἀριστογείτων, ονος, ὁ, nomen propr. viri.

Ἀριστογένεθλος χῶρος; locus ubi optimi nascuntur, seu locus qui optimos generat; ex ἄριστος, optimus; & γείνομαι, gignor, nascor; unde, γένος, genus; & γενέθλη; ortus, origo.

Ἀριστογόνος, ῦ, ὁ, ἡ, parens optimæ prolis: ab ἄριστος & γόνος, soboles. Th. γείνομαι.

Ἀριστόδειπνον, ῦ, τὸ, prandium cœnæ conjunctum; Isæus, ex ἄριστον, ῦ, τὸ; prandium; & δεῖπνον, ῦ, τὸ, cœna.

Ἀριστόδημος, ῦ, ὁ, quasi populi princeps: ex ἄριστος, & δῆμος.

Ἄριστοι, οἱ; optimates, primores, Livio; summates Plauto; proceres, viri præcipui; præstantissimi, &c. plur. masc. à sing. ἄριστος.

Ἀριστοκράτεια, ας, ἡ, status reip. quæ ab optimatibus gubernatur: cui opp. δημοκράτεια & sequentia.

Ἀριστοκρατέω, f. ήσω, optimè impero. Ἀριστοκρατοῦμαι, sub optimatum regimine vivo.

Ἀριστοκράτης, έος, ῦς, ὁ, Aristocrates, nomen propr.

Ἀριστοκρατικὸς, ὴ, ὸν, ῦ, ad aristocratiam pertinens: item, aristocratiæ studiosus.

Ἀριστοκρατικῶς, pro statu optimatum. Omnia ab ἄριστος & κρατέω, quod à κράτος.

Ἀριστολοχία, ας, ἡ, herba quædam; sic dicta, ἀπὸ τῦ δοκεῖν ἄριστα βοηθεῖν ταῖς λοχείαις; quòd existimetur optimè puerperis opitulari; Diosc. Plin. scribitur & ἀριστολόχεια, apud Nicand. ex ἄριστος, optimus; & λοχὸς, ῦ, ἡ, gravida; à λέγομαι, cubo; seu λέχος, εος, τὸ, lectus.

Ἀριστόμαντις, ὁ κ ἡ, optimus, seu præstantissimus vates; Soph. ex ἄριστος. optimus; & μάντις, εως, ὁ κ ἡ, vates.

Ἀριστόμαχος, ῦ, ὁ, ὁ ἐν ταῖς μάχαις ἄριστος, in prælius præstantissimus.

ἌΡΙΣΤΟΝ, ῦ, τὸ, prandium. Volunt dici, quasi ἀέριστον, quod tempus ei non esset definitum. Alii ab ἦρι, manè: ἀριστον δείλινὸν, merenda.

Ἀριστονομία; optimatum regimem, seu imperium; Hesych. & Suid. ex ἄριστος, optimus; & νομὸς, ῦ, ὁ, præfectura; à Th. νέμω, rego, regno, &c.

Ἀριστόνοος, ῦ, ὁ, benevolus, optimâ mente præditus: ex ἄριστος, & νόος.

Ἀριστοποιέω; prandium facio, cibum apparo; unde, ἀριστοποιοῦμαι; prandeo; & participium, pass. ἀριστοποιούμενα; ea quæ parantur in prandium; ex ἄριστον, prandium, & ποιέω, facio.

Ἀριστόπονος, ῦ, ὁ, ἡ, optimè laborans: ab ἄριστος, & πόνος, quod à p. m. πέπονα, verbi πένομαι, laboro.

Ἄριστος, optimus: ἄριστοι, οἱ, optimates, primores, proceres. superl. ab ἀγαθὸς, bonus. comp. ἀρείων. Th. Ἄρης, Mars.

Ἀριστοσαλπιγκτὴς; præstantissimus tubicen; Poll. ex ἄριστος, optimus; & σαλπικτὴς, ῦ, ὁ, buccinator, à Th. σάλπιγξ, γγος, ὁ, tuba, buccina.

Ἀριστοτέλης, εος, ῦς, ὁ, Aristoteles, princeps philosophorum.

Ἀριστοτέχνης, ῦ, ὁ, optimus & præstantissimus artifex; ex ἄριστος, & τέχνη.

Ἀριστοτόκος, ῦ, qui optimos parit: ἀριστότοκος, ῦ, optimo partu editus, præstantissimus: & ἀριστοτοκία, quæ &c. ab ἄριστος & τίκτω, pario.

Ἀριστοφάνδος, gen. Æol. & Dor. pro Ἀριστοφάνους, ab

Ἀριστοφάνης, Aristophanes, Poëta comicus.

Ἀριστόχειρ, ειρος, ὁ κ ἡ, manibus strenuus, fortissimus. Ab ἄριστος & χείρ.

Ἀριστῶν, prandens, ab ἀριστάω, prandeo.

Ἀριστωτὸς, ῦ, ὁ, tempus prandii, ἀρίστου ὥρα, Hesych.

Ἀρισφαλὴς, valde lubricus, fallax; ἀρισφαλεῖς, οἱ, dubii. Et

Ἀρισφαλεῖς, οἱ, facilè decepti: ab ἀρι & σφαλὴς, quod à σφάλλω.

Ἀριφραδὴς, έος, ὁ κ ἡ, valde manifestus, insignis. Et

Ἀριφραδέως, adv. valde manifestè, ab ἀρι, valde, & φραδὴς, prudens. Th. φράζω.

Ἀρίφρων, cui est mala mens; malè animatus; ὁ κακῶς φρενῶν; Suid, Hesych.

Ἀρίων, ωνος, ὁ, nom. viri.

Ἀρκαδία, ἡ, Arcadia, nomen regionis.

Ἀρκεῖ, sufficit, imperson. ab ἀρκέω, a. 1. ἀρκέσαι, Ion. ἀρκέεσθαι, contentus esto. præs. inf. pass. pro imperat.

Ἄρκιον; herba quædam palustris; Diosc. scribitur à plerisq; ἀρκτεῖον.

Ἀρκεῖος, ῦ, ὁ, idem quod ἀρκτεῖος; ut, ἐκ λίπους ἀρκείου, ex adipe ursino.

Ἀρκεόντως, Ion. pro ἀρκούντως, sufficienter. Th. ἀρκέω, sufficio.

Ἀρκέσει, arcebit, f. 1. verbi ἀρκέω, propulso.

Ἀρκεσθησόμεθα, 1. plur. f. 1. ind. pass. ab ἀρκέομαι, vide ἀρκέω.

Ἀρκεσίλας, α, ὁ, Dor. pro

Ἀρκεσίλαος, ῦ, ὁ, Arcesilaus, nomen propr.

Ἄρκεσις, εως, ἡ, utilitas, auxilium. Et

Ἀρκετὸς, ὴ, ὸν, ῦ, sufficiens. Et ἀρκετὸν, sufficit, pro ἀρκετόν ἐστι, quod pro ἀρκεῖ. Th. ἀρκέω, sufficio. Hinc ἀρκετῶς, sufficienter: ἀρκὸς, idem.

Ἀρκευθὶς, ίδος, ἡ, bacca juniperi, quæ maturitate nigrescit; Et Dioscor. etiam ipsam arborem ἀρκευθίδα, vocat; unde,

Ἀρκεύθινος, juniperus: ab

ἌΡΚΕΥΘΟΣ, ῦ, ἡ, juniperus, παρὰ τὸ τὴν ἀρὰν κεύθειν, id est, quod maledictionem arceat. Ejus odorem omnia sc. reptilia aversantur. Itaque velim ab ἀρκεῖν εὐθύ.

ἈΡΚΕΩ, sufficio, arceo, opitulor. f. έσω. p. ἤρκεκα. a. 1. ἤρκεσα, & Ion. ἄρκεσα. præs. pass. ἀρκέομαι. perf. pass. ἤρκεσμαι. a. 1. pass. ἠρκέσθην. f. 1. pass. ἀρκεσθήσομαι cum dativ.

Ἄρκηλοι, οἱ, ursorum catuli; Eust. Th. ἄρκτος, vel ἄρκος, ursus.

Ἄρκιος, ὁ κ ἡ, & ἄρκιον, Poët. pro ἀρκετὸς, sufficiens, satis dignus.

Ἀρκὸς, ῦ, ὁ, idem quod (& pro) ἄρκεσμα, τὸ, & ἄρκεσις, auxilium. Th. idem.

Ἀρκούντως, adv. idem quod ἀρκετῶς, sufficienter, satis, abundè, &c. Th. ἀρκέω.

Ἀρκτέον, incipiendum, verbale, ab ἄρχω, ordior.

Ἀρκτεύω, in ursæ occisæ honorem virgines Dianæ consecro; Suid. Poll. &c. Unde, ἀρκτεία, illa consecratio virginum Dianæ. Ἀρκτῷος, ῦ, ὁ, Arctous, septentrionalis; Herod. Ἀρκτῆ, ῆς, ἡ, (sub, δορά) ursina, scil. pellis. Th. ἄρκτος.

Ἀρκτεῖος, ῦ, ursinus: &

Ἀρκτικὸς, ῦ, septentrionalis. Th. ἄρκτος.

Ἀρκτομῦς, ὸς, ὁ, mus ursinus: sic dictus quòd incedit bipes, & prioribus pedibus tanquam manibus utitur; quod ursorum proprium. Vox Hellenistica: Ex ἄρκτος & μῦς.

ἌΡΚΤΟΣ, ῦ, ὁ, ἡ, ursus, ursa: item signum cœleste. Angl. the seven stars.

Ἀρκτοῦρος, Arcturus: Stella post ἄρκτου οὐρὰν nam οὐρὰ, ᾶς, ἡ, cauda.

Ἀρκτοφύλαξ, ακος, ὁ, custos ursæ; sydus quod & Bootes; astrum arctophylax; ex ἄρκτος, ursus; & φύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, custos; Th. φυλάσσω.

Ἀρκυοστασία, ας, ἡ; & ἀρκυοστάσιον, τὸ; retium statio, seu tensio; item, locus ubi tenduntur retia; seu in quo stant, plagæ. Sed dicitur etiam ἀρκυστάσιον; idem; sic, ἀρκύστατος, ῦ, ὁ, retium tensivus; & ἀρκύστατα, τὰ; loca ubi retia figuntur; item, ipsa retia; omnia ab ἄρκυς, rete; et ἵσταμαι, sto; unde στάσις, statio; & στατὸς, qui stat, &c.

ἌΡΚΥΣ, υος, ἡ, rete, reticulum, vitta.

Ἀρκυωρὸς, ὁ, custos retis, seu retiarius; qui stat ad retia & indaginem; indè ἀρκυωρέω; retia custodio; sto ad retia & indaginem; Eust. ex ἄρκυς, rete, & οὖρος, custos; unde, οὐρέω; & mutato ῦ in ω; ὠρέω; custodio.

ἌΡΜΑ, ατος, τὸ, currus, vehiculum, à

præt.

præt. paſſ. ἄρω, apto mutato ſpiritu; hinc
Ἁρμαγεδδὼν, τὸ ἄκλιτον, Hebr. q. d. exercitus maledictus.
Ἁρμαλιὰν, acc. ſing. Ion. ab
Ἁρμαλιὰ, ᾶς, ἡ, cibus, demenſum. Th. ἄρω adapto; παρὰ τὸ ἁρμόζειν καὶ ἰσχυροποιεῖν τὰ μέλη, Heſych.
Ἁρμαλιὰς ὄχος; vehiculum quod exercitui commeatum circumvehebat; nam ὄχος, ου, ὁ, & ἔχος, τὸ; eſt currus, vehiculum.
Ἁρμάμαξα, ης, ἡ, currus, rheda. Th. ἅρμα, idem.
Ἁρμαξοτροχία, idem quod ἁρματροχία, & χιὴ, ἡ; curriculi orbita; quod eſt pro ἁρματοτροχία; ex ἅρμα, τὸ, currus; & τροχὸς, rota; Th. τρέχω, curro.
Ἁρμάτειος, & ἁρμάτιος, ου, ad currum pertinens, curulis: ab eod. Th.
Ἁρματεύω, f. εύσω; aurigo, vel aurigor; Eurip. ab ἅρμα.
Ἁρματηλασία, ας, ἡ. agitatio currûs: Et
Ἁρματηλάτας, α, ὁ, Dor. pro
Ἁρματηλάτης, ου, ὁ, currûs agitator: Ex ἅρμα, currus, & ἐλαύνω, agito.
Ἁρματηλατεῖν; curru ſeu curribus vehi, ſeu agitari; ejuſdem Th. & comp.
Ἁρματονίκη, & Dor. α, ἡ, victoria curulis: ex ἅρμα & νίκη.
Ἁρμάτιον, ου, τὸ; curriculum. Th. ἅρμα.
Ἁρματῖται, οἱ; bigales, bigarii; Th. idem.
Ἁρματοδρομία, ας, ἡ, curule certamen: ab ἅρμα & δρόμος, curſus, quod à τρέχω.
Ἁρματομαχέω; ex curru pugno; Euſt. ex ἅρμα & μαχέω.
Ἁρματοπηγὸς, οῦ, ὁ, qui currum fabricatur: ab ἅρμα, currus, & πήγνυμι, fabricor.
Ἁρματοπηγέω, currus fabricor; ejuſdem Th. & comp.
Ἁρματοποιὸς, ὁ, idem; carpentarius; i. e. qui currus facit aut fabricatur; unde, ἁρματοποιέω, currus facio vel fabricor; ex ἅρμα & ποιέω.
Ἁρματοτροφέω, curules equos alo, ſeu nutrio; unde ἁρματοτροφία; curulium equorum nutritio; ex ἅρμα & τρέφω; idem quod τρέφω, alo, nutrio.
Ἁρματοτροχία; vide ἁρμαξοτροχία.
Ἅρμενα, apta, congrua, per Syncop. pro ἀρόμενα. pl. ab
Ἅρμενος, pro ἀρόμενος, præſ. part. paſſ. ab ἄρω, apto. Sic ἵκμενος, pro ἱκόμενος, ubi eſt Syncope & ſpiritûs mutatio Æolica.
Ἅρμενον, ου, τὸ, inſtrumentum: ut congruum & neceſſarium opifici: ab ἄρω, apto.
Ἁρμὴ, ῆς, ἡ, Hippocrati dicitur, πᾶσα σύνδεσμος τραυμάτων; compages, commiſſura, compago. Galenus exp. ſutura in capite; idem quod ἁρμός; & Th. idem.
Ἁρμηλάτης, & της; auriga; per quem currus agi poteſt; unde, ἁρμηλατέω, aurigor; certo aurigatione in curuli certamine, &c. Sunt per Syncopen, pro ἁρματηλάτης, & ἁρματηλατέω.

Ἁρμίως, confeſtim; Hippocr. παραχρῆμα; dictio Dorica.
Ἁρμογὴ, ῆς, ἡ, idem quod ἁρμὸς; apta junctura ſeu commiſſura; compages; coagmentatio. Th. idem.
Ἁρμόδιος, ια, ιον, ου, congruus, familiaris. Th. ἄρω, apto. Eſt & Ἁρμόδιος, ου, ὁ, nomen propr.
Ἁρμόζοισα, Dor. pro ἁρμόζουσα, ης, ἡ, conveniens, præſ. part. f. g. ab
Ἁρμόζω, vel ἁρμόττω, aptè connecto, apto, quadro, convenio, & pro ordine: f. όσω; p. ἥρμοκα, a. 1. m. ἡρμοσάμην ab ἄρω, apto.
Ἁρμοζόντως, congruenter, convenienter; ut, ἁρμοζόντως ἔχει; convenienter ſe habet; ab ἁρμόζω.
Ἁρμοῖ, modò, nuper, adv. ſed ἁρμοῖ, congruenter: ab ἁρμός.
Ἁρμολογέω, ῶ; congruenter coagmento, aptè concinno, & compingo; ut ἡρμολόγησε τάφον, in Epigr. convenienter compoſuit ſepulchrum; ex ἁρμὸς & λόγος.
Ἁρμονίη, ης, ἡ, Ion. pro
Ἁρμονία, ας, ἡ, compages; apud Muſicos concentus: ab eod. Th.
Ἁρμονίδεω, gen. Æol. pro ου, ab Ἁρμονίδης, ου, ὁ, nom. propr. viri.
Ἁρμονικὸς, οῦ, ad harmoniam pertinens, harmoniam habens: item, muſicus. Th. ἄρω.
Ἁρμὸς, οῦ, ὁ, commiſſura, articulus, compages: à præt. paſſ. ἄρω, mutato ſpiritu.
Ἁρμοσία, ας, ἡ, gubernatio; Ἁρμοστὴς, οῦ, ὁ, ἁρμοστὴρ, & ἁρμόστωρ; moderator, magiſtratus, gubernator; item, ἁρμοστὸς, οῦ, ὁ, conveniens, congruens, &c. Omnia ab ἁρμὸς & ἁρμόζω.
Ἅρμοσται, adaptatus eſt: Ion. pro ἥρμοσται, ab ἥρμοσμαι, perf. paſſ. verbi ἁρμόζω, apto.
Ἁρμόττοιεν, 3. pl. præſ. opt. ab
Ἁρμόττω, idem quod ἁρμόζω, in f. όσω. præſ. part. ἁρμόττων, οντος & in f. g. ἁρμόττουσα.
Ἀρναῖος, ου, ὁ, Arnæus, nom propr.
Ἀρνακὶς, ίδος, ἡ, pellis agni, pellis ovina: q. ab ἄρς, ἀρνὸς, agnus.
Ἄρνας, acc. plur. ἄρνασι, dat. & ἄρνες, nom. plur. ab ἄρς, ἀρνὸς, agnus.
Ἀρνεῖον, ου, τὸ, locus ubi agninæ carnes venduntur, macellum: ab
Ἀρνειὸς, οῦ, ὁ, agnus adultus. At
Ἄρνειος, ου, agninus. Th. ἄρς.
Ἀρνεῖσθαι, negare, præſ. inf. ab
ἈΡΝΕ'ΟΜΑΙ, recuſo, nego, abnego: imperf. ἠρνεόμην, οῦμην, negabam. f. ήσομαι. p. ἤρνημαι, σαι, ται. a. 1. m. ἠρνησάμην, ω, ατο, renuit: & in pl. ἠρνησάμεθα, σασθε, αντο, ſub. ἀρνήσωμαι, ῃ, ηται. inf. ἀρνήσασθαι. part. ἀρνησάμενος, η, ον.
Ἀρνεοθοίνης, agnis veſcens; Epigr. ex ἄρς, ἀρνὸς, agnus; & θοίνη, convivium; unde θοινάω, epulor.
Ἀρνευτὴρ, ῆρος, ὁ, urinator: παρὰ τὸν ἄρνας, agnos: qui ſolent in caput deſilire, velut aërem cornibus impetentes, eodem modo urinatore prono capite ſe immittunt in aquas.
Ἄρνη, ης, ἡ, nomen urbis, item Nymphæ, nutricis Neptuni.
Ἀρνήσασθαι, a. 1. inf. m. ab ἀρνέομαι.
Ἀρνησίθεος, ου, ὁ, deum negans; ὁ τὸν θεὸν ἀρνούμενος; ὁ ἄπιστος; infidelis; Chryſoſt. ex ἀρνέομαι, & θεός.
Ἄρνησις, εως, ἡ, recuſatio, negatio: &
Ἀρνητικὸς, οῦ, negativus: à præt. paſſ ἀρνέομαι.
Ἀρνῆται, pro ἀρνέηται, 3. ſing. præſ. ſub. m. ab ἀρνέομαι.
Ἀρνίον, ου, τὸ, agnus, agnellus: dim. ab ἄρς, ἀρνὸς, agnus.
Ἀρνόγλωσσον, τὸ; & ἀρνόγλωσσος, ου, ὁ, plantago; agnina lingua; Dioſc. ex ἄρς, ἀρνὸς, & γλῶσσα.
Ἀρνηφόρος, ἡ, apud Athen. l. 3. agnifera eſſe videtur.
Ἀρνὸς, agni, gen. ſing. ab ἄρς· Sunt qui legunt ἄρνος, ου, ὁ, idem.
Ἀρνοφάγος, ου, ὁ, qui agnum devorat, comedit & abſumit; ex ἄρς, & φάγω.
Ἀρνόφυλλον, τὸ; q. d. agni folium; cytiſus; herba quâ agni delectantur; ex ἄρς, & φύλλον, folium.
ἌΡΝΥΜΑΙ, capio, conſequor, commuto, comparo: ἀρνυμένω, nom. dual. ab ἀρνύμενος, præſ. part.
Ἀρνῳδοὶ, οἱ; dicti ſic, οἱ ῥαψῳδοί; rhapſodi; qui carmina apud antiquos recitabant; utpote, quibus agnus proponeretur pretium recitationis verſuum. Euſt. ex ἄρς, agnus, & ἀείδω, cano; unde ᾄδω, idem; à quo ᾆσμα, τὸ; canticum, & ᾠδὴ, ἡ, idem; item ᾠδὸς, ου, ὁ, cantor, &c.
Ἀρνῶν, gen. pl. ab ἄρς, ἀρνός.
Ἀρξάμενος, a. 1. part. ἄρξασθαι, a. 1. inf. m. ab ἄρχω, incipio.
Ἀρξεῦμαι, Dor. & Æol. pro ἀρξοῦμαι, & Æol. pro ἄρξομαι, f. 1. ab ἄρχομαι, incipio.
Ἄρξομαι, ῃ, εται, f. 1. m. ab eod. ἄρχομαι.
Ἀρόῃς, οῖς, 2. ſing. præſ. ſub. act. ab ἀρόω, aro.
Ἀροίμαν, Dor. pro ἀροίμην, ſuſciperem, perferrem: a. 2. opt. m. verbi αἴρω, tollo, a. 2. m. ἠρόμην.
Ἀροίμεθα, retulerimus, 1. pl. a. 2. opt. m. ejuſd. verbi.
Ἄροιο, ἄροιτο, tuleris, it: 2. & 3. perſ. a. 2. opt. ejuſd. verbi.
Ἀρόμμεναι, Poët. pro ἀρόμεναι, quod Dor. pro ἀρόειν, arare, præſ. inf. ab ἀρόω, aro.
Ἄρομα, τὸ, aratio; (ἀροτρίασμος. Heſych.) eſt verbale ab ἀρόω, ῶ; aro.
Ἄρομαι; aptor, adaptor; paſſ. ab ἄρω, apto.
ἌΡΟΝ, ου, τὸ, ARUM, herbæ ſpecies. Eſt &
Ἆρον, a. 1. imperat. verbi αἴρω, tollo.
Ἄροντο, pro ἤροντο, Ion. a. 2. ind. m. ejuſd. verbi.
Ἀρόσῃς, 2. perſ. a. 1. ſub. act. ἀρόσαι, a. 1. inf. ab ἀρόω, aro.
Ἀρόσιμος, arabilis; ſem cultus: &
Ἄροσις, vel Ἀρώσις, & Ἀροτρίασις, εως, ἡ, aratio, agricultura: interdum ager frumentarius: ab ἀρόω, aro.
Ἀροταὶ, nom. pl. ab ἀρότης.
Ἀροτὴρ, ῆρος, ὁ, ARATOR: Epithet. bovis; vox poëtica: ab ἀρόω.
Ἀρότης, ου, ὁ, idem: & ab eod.
Ἀρόταο, genit. Poët. pro ἀρότου, ab
Ἄροτος, ου, ὁ, aratio; ſed ἀροτὸς, οῦ, ὁ, tempus arandi; & ἀροτὸς, τὴ, τὸν, arabilis. Th. ἀρόω, aro.

Ἀροτήσιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, arabilis; ἀροτήσιος, ȣ, ὁ, ἡ; ad arationem pertinens; unde apud Aratum, ἀροτήσιος ὥρη, est ἄροτος, arationis tempus, vel seminandi tempestas; i. e. sementis; ab ἀρόω, aro.

Ἄροτρα, pl. n. g. ab ἄροτρον, aratrum: ab eod. Th.

Ἀροτρεὺς, εως, Poët. pro quo & ἀρότης, ȣ, ὁ, & ἀροτὴρ, ῆρος, ὁ, arator, agricola.

Ἀροτριάω, ῶ, & Ἀροτριάζω, aro: f. άσω. p. ἠροτρίακα. ejusd. Th.

Ἀροτραῖος, ȣ, ὁ, ad aratores pertinens, rusticus, agrestis; ἀροτρεύω & ἀροτριόω; aro, aratro findo; ἀροτρευτὴρ, arator; ἀρόωσις, idem quo ἀροτρίασις & ἀροτρίασις, aratio, &c. Omnia ab ἀρόω, aro.

Ἄροτρον, ȣ, τὸ, ARATRUM. Th. ἀρόω.

Ἀροτρόπους, οδος, vomer; ab ἄροτρον & πȣ̃ς.

Ἀρȣ̃ν, nec non ἀρόμεναι, præs. inf. pro ἀρόειν, ab ἀρόω, aro.

Ἄρȣρα, ας, & Ion. ἀρȣ́ρης, ἡ, arvum, terra arata, & terra: in nom. pl. ἀρȣ́ραι ab

Ἀρȣραῖος, agrestis, arvalis, campestris: &

Ἀρȣ́ριον, ȣ, τὸ, agellus: ab ἄρȣρα, quod ab

ἈΡΟ'Ω, ῶ, ARO, f. ἀρόσω. a. 1. ἤροσα. p. ἤροκα. p. pass. ἤρομαι, σαι, ται unde est ἄροσις, ἄροτος, ἀροτὴρ, ἄροτρον, ἄρȣρα, de quibus supra.

Ἀρȣροπόνος, q. d. in arvo laborans; agricola: ex ἄρȣρα, arvum, terra arabilis; & πόνος, ȣ, ὁ, labor; unde, πονέω, laboro.

Ἁρπαγὴ, ῆς, ἡ, rapina, raptus, & ἁρπαγμὸς, ȣ̃, ὁ, idem, ab ἁρπάζω, rapio.

Ἁρπάγη, ης, ἡ, harpago; instrumentum uncos habens, quo ex puteis vasa retrahuntur: ab eod.

Ἁρπάγιον ἀγγεῖον; vas quod à rapiendo harpagium dicitur; Ἁρπάγιμος, raptu quæsitus; item abreptus; ut, ψυχὴ ἁρπαγίμη; Epigr. ἁρπάγδην, raptim; ἁρπάγειον; locus dicitur juxta Cyzicum, unde raptum memorant Ganymedem, &c. Omnia ab eod. Th.

Ἅρπαγμα & Ἅρπασμα, ατος, τὸ; præda rapta, rapina, a præt. pass. verbi ἁρπάζω.

Ἁρπάζοντε, rapientes, præs. part. dual. num. ab

ἉΡΠΑ'ΖΩ, rapio; f. σω. & Dor. ἁρπάξω. p. ἥρπακα. p. pass. ἥρπασμαι. a. 1. pass. ἡρπάσθην. a. 2. pass. ἡρπάγην. p. m. ἥρπαγα. hinc ἅρπασμα & ἅρπαγμα, ἁρπαγὴ, ἅρπαξ, ἅρπη, ἁρπεδὼν, ἁρπεδόνη, de quibus alibi.

Ἁρπακτὴρ, ῆρος, apud Poët. & Ἁρπακλὴς, ȣ̃, ὁ, raptor: item

Ἁρπακτικὸς, ȣ̃, rapiendi peritus, rapax: unde

Ἁρπακτικῶς, adv. rapaciter: item, raptim: &

Ἁρπακτὸς, ȣ̃, ereptus: omnia à præt. pass. verbi ἁρπάζω.

Ἁρπακτὺς, ύος, ἡ, raptus, direptio, &c. Th. idem.

Ἁρπαλέος, α, ον, rapidus, a, um; celer; ab ἁρπάζω.

Ἁρπαλέως, & Ἁρπάγδην, idem quod ἁρπακτικῶς. ab eod. Th.

Ἁρπάλιμος; Hesych. idem cum ἁρπαλέος; desideratus; qui rapitur; &c. ἁρπαλίζω, arripio, accipio; ἁρπαλίζομαι & ἁρπαλίζομαι, libens suscipio; libenter accipio, &c. Omnia ab ἁρπάζω.

Ἅρπαξ, αγος, ὁ, RAPAX, raptor: in pl. ἅρπαγες ab eod. Th.

Ἁρπάξαις, Æol. pro ἁρπάξας, a. 1. part. m. g. ab ἁρπάζω.

Ἁρπάξασα, a. 1. part. f. g. ab ἁρπάζω.

Ἁρπαξῶ, rapiam, Dor. pro ἁρπάξω, f. 1. act. ab ἁρπάζω.

Ἁρπαξίβιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, rapto vivens, apud Athen. ex ἅρπαξ, rapax; & βίος, ȣ, ὁ, vita.

Ἅρπας, acc. pl. ab ἅρπη, falx.

Ἁρπάσας, άσασα, a 1. part. act. ab ἁρπάζω.

Ἁρπασμὸς, idem quod ἁρπαγὴ & ἁρπαγμὸς; raptus, direptio; ipsa rapiendi actio, &c. ἁρπαστὸν, ȣ̃; harpastum; genus pilæ grandioris; dictum quod quisque arripere nitatur; unde Martial. Sive harpasta, manu pulverulenta lapis, &c. ἁρπαστὸς, ȣ̃, ὁ; q. d. rapititius; & ἁρπαστικὸς, rapax; Aristot. Physiogn. Omnia ab eodem Th.

Ἁρπάω, rapio, furor. Steph. refert ad ἅρπη, ut sit propriè falce abripere.

Ἁρπεδὴς, έος, solo æqualis: quia ἄρδ πέδῳ, solo congruit.

Ἁρπεδὲς, latum, planum; pro livido accepisse videtur Nicander; ἁρπεδίζω, solo æquo; complano, pavio. Hesych. ἁρπεδόεις, εντος, ὁ; idem quod ἁρπεδὴς; humo æqualis, planus; vel, ὁ ἄγαν πελιδνὸς; valde lividus, & pallidus; παρὰ τὸ ἄρι ϗ πέδον; sic Herodianus, & Dydimus; & Etym. Hesych. vero, ὁμαλὸς ἰσόπεδος.

Ἁρπεδόνη, ης, ἡ, laqueus, funis: &

Ἁρπεδὼν, ονος, ἡ, funiculus: ab ἁρπάζω, rapio.

Ἁρπεδονίζω, prædo, illaqueo; Hesych. ab ἁρπεδόνη.

Ἄρπεζα, quasi ὀρόπεζα, ης, ἡ, pes vel imum montis, tanquam ὄρȣς πέζα.

Ἁρπεὺς, apud Cretenses, dicitur Milvus; à raptu.

Ἅρπη, ης, ἡ, falx, item, ensis falcatus: & harpa avis: ab ἁρπάζω, rapio.

Ἄρπις, seu ἀρπὶς, ίδος, ἡ, crepidæ, aut calcei genus; dictum per Metathesin pro ῥαπὶς, à ῥάπτω; suo, consuo; teste Etym.

Ἅρπυια, ας, ἡ, Harpyia: ab eod. Th. unde

Ἅρπυιαι, rapaces quædam Deæ, Harpyiæ. gen. pl. ἁρπυιῶν.

Ἄρπυς, ὁ, amor: quia falcatus ad resecanda impedimenta: aut quia animos ἁρπᾷ, rapit.

Ἀρράβδος, ὁ ϗ ἡ, seu ἄῤῥαβδος; carens virga seu baculo; (ex α priv. & ῥάβδος, ȣ, ἡ; virga; baculus, &c.) Unde, ἀρραβδῶτα, τὰ; vel ται, αἱ; sunt inter ostrea; q. d. minime virgata; (quibus opponuntur ῥαβδῶται, quæ pectinatim divisa interpretatur Gaza, apud Aristot.) conchæ dicuntur, non pectinatim divisæ; seu non striatæ, aut virgatæ, &c.

Ἀ'ΡῬΑΒΩ'Ν, ῶνος, ὁ, ARRHABO, pars solutionis quæ fidem facit totius summæ persolvendæ, item pignus. Hebr. vox.

Ἀῤῥαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, infractus, infragilis, firmus: ab α & ῥήσσω, frango.

Ἀῤῥάξεν, Ion. & Poët. pro ἤῤῥαξεν, & hoc pro ἤραξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀράσσω, amputo.

Ἄῤῥαφος, ȣ, ὁ, ἡ, insutilis: ex α priv. & ῥαφὴ, sutura. Th. ῥάπτω, consuo.

Ἄῤῥενα, acc. sing. m. g. vel pl. n. g. ἄῤῥενος, & ἀῤῥένων, gen. sing. & pl. ab ἄῤῥην, mas, strenuus.

Ἀῤῥενικὸς, vel Ἀρσενικὸς, ȣ̃, masculinus: ab ἄῤῥην vel ἄρσην, mas.

Ἀῤῥενογόνος, ȣ, ὁ, ἡ, masculos procreans: ab ἄῤῥην & γεννάω, quod à γένομαι.

Ἀῤῥενωπὸς, & Ἀῤῥενωπὸς, ȣ̃, aspectu masculus, virilis: ex ἄῤῥην & ὤψ.

Ἀῤῥεπὴς, έος, & Ἄῤῥεπος, non vergens quoquam non declinans. Et

Ἀῤῥεψία, ας, ἡ, sententia neutram in partem propensius inclinans: ab α & ῥέπω, vergo.

Ἀῤῥήκτοισι, infractis, dat. pl. Ion. ab

Ἄῤῥηκτος, idem quod ἀῤῥαγὴς, infractus: ex α priv. & ῥήσσω.

Ἀ'ῬῬΗΝ, vel ἄρσην, ενος, ὁ, mas: item adjectivè, ὁ, ἡ, masculus. Metaph. fortis, strenuus: & in neutr. gen. ἄῤῥεν vel ἄρσεν substantivè mas.

Ἀῤῥωδὴς, έος, ὁ, ἡ, Poët. ἄγριος, δυσχερὴς, molestus, difficilis. Deductum videtur ab ἀῤῥωδεῖν, pro λοιδορεῖν, conviciari, ac γυναικὶ πρὸς τὸ ἄῤῥενα διαφέρεσθαι, Hesych. i. e. adversus maritum contendere. Ἄῤῥην vero sive ἄρσην, ab ἄρδω, irrigo.

Ἀῤῥητοποιΐα, ας, ἡ, nefandum facinus, obscœnè perpetratum. Et

Ἀῤῥητοποιὸς, ȣ̃, nefanda perpetrans, obscœnus: ab ἄῤῥητος & ποιέω.

Ἄῤῥητος, ȣ, ὁ, ἡ, ineffabilis, obscurus, item nefandus: ex α & ῥητὸς. Th. ῥέω, dico.

Ἀῤῥήτως, adv. arcane: ab eod. Th.

Ἀ'ῬῬΙΧΑ'ΣΘΑΙ, manibus & pedibus sursum tendere.

Ἀ'ῬῬΙΧΟΣ, ἄριχος vel ἄρσιχος, ὁ, ἡ, cophinus, vas vimineum.

Ἀῤῥύθμως, adverb. innumeratè: ex α & ῥυθμός.

Ἀῤῥύσονται, pro ἀναρύσονται, & hoc per Enallagen pro ἀναρύεται, haurient. Th. ἀρύω, haurio.

Ἀῤῥωδέω, Ion. pro ὀῤῥωδέω, timeo. Hinc

Ἀῤῥωδία, ας, ἡ, pro ὀῤῥωδία, ἡ, metus. Th. ὀῤῥὸς, ȣ̃, ὁ, serum lactis.

Ἀῤῥωστέω, f. ήσω, p. ηκα. infirmus sum, adversâ valetudine laboro: de καχέκταις dicitur, neutrum absolut. ab α & ῥώννυμι.

Ἀῤῥώστημα, languor, ægritudo: est νόσημα μετ᾽ ἀσθενείας. Et

Ἀῤῥωστία, ας, ἡ, infirmitas, morbus. Ab

Ἄῤῥωστος, ȣ, ὁ, ἡ, infirmus, ægrotus: ex α & ῥώννυμι.

ἈΡΣ, ἀρνὸς, ὁ, ἡ, agnus, 1, dat. pl. ἀρνάσι.

Ἀρσάμενος, Æol. pro ἀράμενος, a. 1. part. m. ab ἄρω, apto, f. ἀρῶ, & Æol. ἄρσω; Hinc

Ἄρσας, αντος, a. 1. part. act. ab ἦρσα, a. 1. act. ab ἄρω, quod vide.

Ἄρσενε, acc. sing. ἄρσενι, masculos, in dual. ab ἄρσην, vel ἄῤῥην, mas. Et

Ἀρσενικὸς, masculinus: ab eod. Th.

Ἀρσενικῶς, vel ἀῤῥενικῶς; masculè; vel masculino genere; Athen. ab ἄρσην, mas.

Ἀρσενόθηλυς, & ἀῤῥενόθηλυς; promiscui generis, fœminei nimirum & masculi; sic vocantur animalia, quæ ipsa se ineunt; ex ἄρσην, masculus; & θῆλυς, εος, ὁ vel ἡ, fœmineus.

Ἀρσενοκοίτης, ου, ὁ, cinædus: ex ἄρσην & κοίτη, cubile.

Ἀρσενόπαις; cui est mas filius; Nonn. ex ἄρσην, mas, & παῖς, puer, &c.

Ἀρσενοπληθής; viris plenus; apud Æschyl. ex ἄρσην & πλῆθος.

Ἄρσην, ενος, ὁ, ἡ, & τὸ ἄρσεν, mas, masculus. Vide Ἄῤῥην.

Ἄρσις, εως, ἡ, elevatio, item ablatio: & apud LXXII. onus. Th. αἴρω.

Ἄρτεν, adapta, a. 1. imperat. a f. Æolico verbi ἄρω, apto. Vide ἀρσάμενος.

Ἄρσω, coaptabo, f. 1. Æol. verbi ἄρω, f. ἀρῶ, & Æol. σω, a. 1. ἦρα, & Æol. ἦρσα.

ἈΡΤΑ'ΒΗ, ης, ἡ, mensura Persica.

Ἄρταμις, ιδος, ἡ, Dor. pro Ἄρτεμις, Diana.

ἌΡΤΑΜΟΣ, ου, ὁ, lanius, coquus; παρὰ τὸ εἰς ἄρτια τέμνειν.

Ἀρτάνη, ης, ἡ, laqueus, item suspendium: ab ἀρτάω.

Ἀρταξέρξης, ου, ὁ, nomen propr. Regis Persarum: magnus bellator.

ἈΡΤΑ'Ω, (& ἀρτέω, Ion.) f. ήσω, p. ηκα. suspendo, appendo: q. ab αἴρω, attollo. Hinc ἄρτημα, τὸ, suspensum, appensum.

Ἀρτεμᾶς, ᾶ, ὁ, Artemas, nom. propr. viri Gr. incolumis.

Ἀρτεμέα, acc. sing. ab

ἈΡΤΕΜΗ'Σ, έος, ὁ, ἡ, integer, incolumis: q. ab ἄρτιος, integer. Vel Pleonasmo τοῦ ρ, quasi ἀτεμὴς, à τέμνω.

Ἀρτεμία; incolumitas, salus, sanitas; Epigr. & ἀρτεμέω, ῶ; incolumis sum, valeo; sum integris viribus; Nonn. Utrumq; ab ἀρτεμής.

Ἀρτεμιδόβλητος; (q. d. à Diana, i. e. Luna percussus; idem quod σεληνόβλητος;) Lunaticus, Lymphaticus; (nam de mulieribus dicitur σεληνόβλητοι, & ἀρτεμιδόβλητοι; ut ἀπολλωνόβλητοι & ἡλιόβλητοι; de viris.) ex Ἄρτεμις, Diana; & βλητὸς, ictus; & βάλλω; quod inter alia, sign. figo, ferio, saucio.

Ἄρτεμις, ιδος, ιδος, ἡ, Diana: acc. ιν & ιδα. voc. ὦ Ἄρτεμι q. ab ἀρτεμὴς, perfectus. Vel ut alii volunt, παρὰ τὸ τὰ ἀέρα τέμνειν. nam venationi præesse fingebant, unde venatrix dicitur.

Ἀρτεμισία, ας, ἡ, Artemisia, herba.

Ἀρτεμίσιον, Dianæ festum, templum, aut statua: ab Ἄρτεμις.

ἈΡΤΕ'ΜΩΝ, ονος, ὁ, artemo, velum navis majus, antemna: q. ab ἀρτάω, suspendo.

Ἀρτέμων, ωνος, nomen propr. viri: qui περιφόρητος cognominatus est, quòd ob mollitiem lecticâ circumferretur.

ἈΡΤΕ'ΟΜΑΙ, paro, apparo: quasi ab αἴρω.

Ἀρτεπίβουλος, ου, nomen muris, ab ἄρτος, panis, & ἐπίβουλος, insidiator: ex ἐπὶ & βουλή.

Ἀρτέω, Ion. idem quod ἀρτάω, suspendo.

Ἄρτημα, ατος, τὸ, suspensum, appensum. ἀρτήματα vocantur omnia quæ pendent ex aliquo loco: à præt. pass. verbi ἀρτάω.

Ἀρτὴρ, ῆρος, ὁ, sonat ad verbum sublator, quasi ab αἴρω, tollo. Vel humerus, quo onus sublatum fertur: item genus calceamenti. Sed in Nehemiâ sumitur pro instrumento φορέων, i. e. bajulatorum Ex ἀρτὴρ, Pleonasmo τοῦ ο, fit ἀορτὴρ, ῆρος, ὁ, lorum seu funis, quo ensis appenditur, seu theca in quâ reconditur, quasi ἀορα τηρῶν ab ἄορ, ensis, & τηρέω, servo.

Ἀρτῆρες; arteres; Massæ lapideæ, vel metallicæ, ansa vel manubrio addito, quo commodè levari possint ab athletis. Artemio lib. 1. (vide ἁλτῆρες, in ἅλλομαι.) ab αἴρω, tollo.

ἈΡΤΗΡΙ'Α, ας, ἡ, arteriâ, spiritûs receptaculum: παρὰ τὸ ἀέρα τηρεῖν. Unde

Ἀρτηριακὸς, οῦ, ad arteriam pertinens. Et

Ἀρτηριώδης, εως, ὁ, ἡ, arteriosus.

Ἀρτηριοτομία, ας, ἡ, arteriæ dissectio: à τομὸς etiam, quod à τέμνω.

ἌΡΤΙ, modò, nuper, nunc; ἕως ἄρτι, huc usque; ἀπ' ἄρτι, vel ἀπάρτι, ex hoc tempore: & ἀπ' ἄρτι, jam, nunc. Ἄρτι, in compositione interdum significat integritatem seu perfectionem, ex ἄρτιος interdum novitatem.

Ἀρτιάκις, adv. pariter, i. e. pari numero. Et

Ἀρτιάζω, ludo par impar, interdum præparo. Et

Ἀρτιασμὸς, οῦ, ὁ, lusus eorum qui ludunt par impar: ab ἄρτιος, par.

Ἀρτιβλαστής, recens germinans. Th βλαστάνω.

Ἀρτίγαμος, ου, ὁ, ἡ, qui nuper uxorem duxit, nuper nupta: ab ἄρτι & γάμος, quod à γαμέω.

Ἀρτιγένεθλος, idem quod

Ἀρτιγενής, Poëtic. pro quo

Ἀρτιγέννητος, ου, ὁ, ἡ, recens genitus, modo natus: ex ἄρτι & γεννητὸς, quod à γίνομαι, nascor.

Ἀρτιέπειαι, veridicæ, nom. pl. ab ἀρτιέπεια, f. g. pro ἀρτιεπής.

Ἀρτιεπὴς, έος, ὁ, ἡ, loquax, non mutilans verba, verborum concinnator; item veridicus: ab ἄρτιος, perfectus, & ἔπω, dico.

Ἀρτίζω, compono, perficio: cujus composita sunt usitatiora. Ab ἄρτιος.

Ἀρτιθαλὴς, recens florens. Th θάλλω.

ἌΡΤΙΟΣ, ου, ὁ, ἡ, par, integer, perfectus.

Ἀρτίπος, ὁ, ἡ, Poët. pro ἀρτίπους, pedibus integer, & valens: ab ἄρτιος & ποῦς.

Ἀρτίφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens peremptus: ab ἄρτι & φάω.

Ἀρτίως, adv. nuper, paulò antè. Attici distinguunt ἀρτίως, πρὸ τοῦ ὀλίγου, & ἄρτι, ἀντὶ τοῦ νῦν.

Ἀρτοκόπος, ὁ, ἡ, pistrix & pistor: ex ἄρτος, panis, & κόπτω, scindo.

Ἀρτοξέρξης, idem quod Ἀρταξέρξης.

ἌΡΤΟΣ, ου, ὁ, panis, cibus.

Ἀρτοφάγος, ου, ὁ, panivorus, nomen muris, apud Hom. Ex ἄρτος, & φάγω, comedo.

Ἄρτυμα, ατος, τὸ, condimentum: ab

ἈΡΤΥ'Ω, vel ἀρτύω, Dor. f. σω, p. ἤρτυκα, apparo, instruo, condio: q. ab αἴρω. a. 1. ἤρτυσα. part. præs. pass. ἀρτυόμενος, η, ον, conditus. præt. pass. ἤρτυμαι. part ἠρτυμένος, conditus. a. 1. pass. ἠρτύθην. f. 1. ἀρτυθήσομαι.

Ἄρτυσις, εως, ἡ, idem quod ἄρτυμα; condimentum; sive ipsa actio condiendi; Ἀρτυματώδης, εος, vel εως, ὁ καὶ ἡ; in condiendis cibis usum habens; ad condiendos cibos accommodatus; item, ἀρτυτὸς, exp. condimentarius, seu conditaneus; Diosc. l. 2. Omnia ab ἀρτύω. Unde etiam, ἀρτυτικά, τὰ; apud Alex. Trallianum; fructus cinaræ; vulgò; *artichaux*, vel *artichaus*; Angl. *Articbok's*.

Ἀρτὺς, ὑ; exp. amicitia; item, σύνταξις, pactum, &c. itidem, ab ἀρτύω, apparo, instruo, &c.

Ἀρύβαλλος; Marsupium; ab ἀρύειν, & βάλλειν; sive, παρὰ τὸ ἀρύειν, καὶ βάλλειν εἰς αὐτὸν; Hesych.

Ἀρυσάμενος, part. a. 1. m. ab ἀρύω, haurio.

Ἀρυσάνη, ἡ; & ἀρύταινα, ἡ; cyathus; vel cyathorum aut poculorum genus quoddam. Th. idem.

Ἀρυστὴρ, ῆρος, ὁ, quoddam mensuræ genus, cyathus, haustrum. Ab

ἈΡΥ'Ω, & ἀρύτω, f. σω, p. ἤρυκα, haurio, ex profundo traho: hinc ἀρυτὴρ, ῆρος, ἡ, cochlear, haustrum. q. ab αἴρω.

Ἀρφαξὰδ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. sanans vastationem.

Ἀρχάγγελος, ου, ὁ, Archangelus: q. d. ἄρχων ἀγγέλων, princeps angelorum: ἄρχω, verò, impero: ab ἀρχὴ, principatus: ἄγγελος, verò ab ἀγγέλλω, nuntio.

Ἀρχαγέτας, α, ὁ, Dor. pro ἀρχηγέτης, ου, ὁ, dux. Ἀρχαγὸς, Dor. pro ἀρχηγὸς, idem. Ex ἀρχὴ, principatus, & ἡγέομαι, duco.

Ἀρχάθεν, Dor. pro ἀρχῆθεν, adv. ab initio, antiquitus, Th. ἀρχή.

Ἀρχαὶ, αἱ, primitiæ, pl. ab ἀρχή.

Ἀρχαϊκὸς, οῦ, & Att. Ἀρχαιικὸς, vetustus. Et

Ἀρχαϊκῶς, adv. prisco more: ab eodem Them.

Ἀρχαῖος, αία, αῖον, antiquus, a, um: & ἀρχαίη, Ion. pro ἀρχαία ab ἀρχή. ἀρχαῖοι, οἱ, majores, veteres.

Ἀρχαιότερος. compar. & ἀρχαιότατος, superl. antiquior, antiquissimus: ab ἀρχαῖος.

Ἀρχαιότης, ητος, ἡ, vetustas, antiquitas: ab eod. Th.

Ἀρχαιρεσία, ας, ἡ, magistratuum electio: ex ἀρχὴ, imperium, & αἱρέω, eligo. Et

Ἀρχαιρέσια, τὰ, comitia.

Ἀρχαιρεσιάζω, magistratum creo, aut ambio: ab iisdem.

Ἀρχαΐζω, antiquos imitor. Et

Ἀρχαϊσμὸς, οῦ, ὁ, priscorum imitatio, maximè in sermone: unde nomen est figuræ apud Gram. ab ἀρχή.

Ἀρχαίως, antiquè, adv. ab eod.

Ἀρχέγονος, idem quod Ἀρχαιόγονος, primigenus, primigenius & principalis, primitivus, prior natus, author generis; ex quo omnia genita sunt, &c. ut ἀρχέγονος ὕλη; primigenia materia, &c. ex ἀρχὴ, vel ἀρχαῖος, & γόνος, quæ vide.

Ἀρχέδημος, ου, ὁ, nomen propr. viri Gr. princeps populi.

Ἀρχεδίκης, ου, ὁ, qui justè imperat. ὁ ἄρχων ἐν δίκῃ.

Ἄρχει, 3. sing. ind. præs. ἄρχειν, præs. inf. act. ἄρχεσθαι, præs. inf. pass. ἄρχεται, 3. sing. ind. pass. ab ἄρχω, vel ἄρχομαι, impero.

Ἀρχεῖον, ου, τὸ, domus principis, aut magistratuum curia: ab ἀρχὴ, principatus.

Ἀρχεῖος, ου, ὁ, idem quod ἀρχαῖος, antiquus.

Ἀρχέκακος, ὁ καὶ ἡ, author seu origo malorum: ab ἀρχὴ & κακός.

Ἀρχέλαος, ου, ὁ, Archelaus, nom. viri Gr. princeps populi.

Ἀρχένεως, qui nunc primum navigat; vel qui navi imperat, apud Suid. ex ἀρχὴ, vel ἀρχός; quæ vide & ναῦς, navis, unde νεῶς, navalis, &c.

Ἀρχέπολις, ιος, ὁ, ἡ, imperans civitati: ὁ ἄρχων τῆς πόλεως.

Ἄρχεσθ' pro ἄρχεσθαι, incipe, inf. pro imperativo: ab ἄρχομαι. Vide ἄρχω.

Ἀρχεῦθαι, verò infin. sæpe parere, imperium ferre.

Ἀρχέσπερος, vespera principium habens; ut ἀρχέσπερος νύξ; apud Homerum: ex ἀρχὴ, & ἕσπερος.

Ἀρχέτο, Dor. pro ἤρχετο, 3. sing. imperf. verbi ἄρχομαι vide in ἄρχω.

Ἀρχέτυπος, ου, archetypus, in neutr. τὸ ἀρχέτυπον, exemplar primigenium: ab ἀρχὴ & τύπος.

Ἄρχευ, Dor. pro ἄρχου, præs. imperat. pass. ab ἄρχομαι, impero. Th. ἀρχή.

Ἀρχεύω, idem quod ἄρχω, impero: ab

ἈΡΧΗ` ῆς, ἡ, principium, principatus, imperium, extremum. Ab ἀρχὴ verò est ἀρχαῖος, ἄρχω & ἄρχομαι, δήμαρχος, ἔξαρχος, ἔπαρχος, ὕπαρχος, & ὑπάρχεις, μόναρχος vel μονάρχης, ναύαρχος, ὀλιγαρχία, πειθαρχία, χιλίαρχης, &c. de quibus alibi.

Ἀρχεύειν, & ἀρχηγετεῖν, principatum tenere.

Ἀρχηγέτης, & Dor. Ἀρχαγέτης, ου, ὁ, dux, præses, princeps. Et

Ἀρχηγέτις, ιδος, ἡ, præses, ductrix, patrona. Item

Ἀρχηγὸς, οῦ, ὁ, ἡ, dux princeps, author: in vocat. ἀρχηγέ. Omnia ex ἀρχὴ & ἡγέομαι, duco.

Ἀρχῆθεν, Ion. pro ἐξ ἀρχῆς, ab initio, antiquitus. Th. ἀρχή.

Ἀρχὴν, & τὴν ἀρχὴν, adverbialiter, primum, primitùs, principio: & interdum omninò, ante omnia.

Ἀρχθεῖσαν, acc. sing. a. 1. part. pass. ab ἄρχω, vel ἄρχομαι, quod vide.

Ἀρχιληστὴς, & ἀρχιλῃστής, princeps latronum; ex ἀρχὴ, unde ἀρχὸς, vel ἄρχων; quæ vide & λῃστὴς, vide.

Ἀρχίατρος, ου, ὁ, medicorum princeps, vel inter medicos primarius: ab ἀρχὸς & ἰατρὸς, quod ab ἰάομαι.

Ἀρχιγραμματεὺς, έως, ὁ, scribarum præfectus: ab ἀρχὸς & γραμματεὺς, quod à γράφω.

Ἀρχίδαμος, ου, ὁ, Archidamus, nomen proprium.

Ἀρχιδεσμοφύλαξ, ακος, ὁ, custos & princeps carceris. Th. φυλάττω.

Ἀρχιδικαστὴς, οῦ, ὁ, judicum præfectus, seu præses, &c. item ἀρχίδικος, qui præest causis & judiciis, &c. ex ἀρχὸς, & δίκη, vel δικαστὴς, &c. quæ vide.

Ἀρχίδιον, τὸ, q. d. imperiolum: parvum imperium; item parvus magistratus & pedarius, dimin. ab ἀρχή.

Ἀρχειρεσία, exp. a Suid. κωπηλασία, (à κώπη, remus) i. e. remigatio; sed est potius, principatus inter remiges; est enim comp. ex ἀρχὴ, principatus, & εἰρεσία, seu ἐρεσία, remigatio; à Th. ἐρέσσω.

Ἀρχιερεάομαι, & ἀρχιερατεύω, summus sacerdos sum; vel summo sacerdotio fungor, &c. Item,

Ἀρχιερατικὸς, ἡ, ὸν, pontificius. Et

Ἀρχιερεὺς, έως, & Atticè εως, ὁ, pontifex, summus sacrorum præses, summus sacerdos: q. d. ἄρχων τῶν ἱερέων, princeps sacerdotum; quod ab ἀρχὴ, principatus, & ἱερεὺς, sacerdos, quod ab ἱερὸς, sanctus.

Ἀρχικὸς, οῦ, ὁ, principalis, primarius, aptus ad regendum: ab ἄρχω.

Ἀρχίλοχος, ου, ὁ, Archilocus: Poëta, Iambici carminis inventor.

Ἀρχιμάγειρος, ου, ὁ, præfectus coquorum: ab ἀρχὴ, imperium, & μάγειρος, coquus.

Ἀρχιοινοχόος, pincerna, poculorum magister. Ex ἄρχω, impero, οἶνος, vinum, & χέω, fundo.

Ἀρχιποίμην, ενος, ὁ, pastorum princeps: ab ἀρχὴ, principatus, & ποιμὴν, pastor.

Ἄρχιππος, ου, ὁ, propr. nom. viri. Gr. magister equorum. Th. ἵππος, equus.

Ἀρχισιτοποιὸς, οῦ, ὁ, pistor, pistorum princeps: ex ἄρχω, impero, & σῖτος, frumentum, panis, & ποιέω, facio.

Ἀρχιστράτηγος, ου, ὁ, imperator exercitûs: quod ab ἀρχὴ, principatus, & στρατηγὸς, dux: quod ex στρατὸς, exercitus, & ἄγω, duco.

Ἀρχισυνάγωγος, ου, ὁ, præfectus vel rector synagogæ: ab ἄρχων & συναγωγὴ, conventus: quod à συνάγω, congrego. Th. ἄγω, duco.

Ἀρχισωματοφύλαξ, præcipuus custos corporis; Regum l. 1. cap. 28. ex ἀρχὴ, σῶμα, & φύλαξ; V.

Ἀρχιτεκτονικὸς, οῦ, ad architectum pertinens, peritus architecturæ: & in fœm. gen.

Ἀρχιτεκτονικὴ, (sub. τέχνη) architectura: ab

Ἀρχιτέκτων, ονος, ὁ, ARCHITECTUS, fabrorum princeps: item Metaphor. structor, machinator: ex ἄρχων & τέκτων, faber, quod à τεύχω, fabricor.

Ἀρχιτελώνης, ου, ὁ, q. d. ἄρχων τῶν τελωνῶν, magister publicanorum.

Ἀρχιτρίκλινος, ου, ὁ, architriclinus, symposiarcha, qui præest apparando convivio: ex ἀρχὴ, principatus, & τρίκλινον seu τρίκλινος, triclinium; id est, locus tribus contrattus lectis ad discumbendum: quod ex τρεῖς & κλίνω, reclino.

Ἀρχίφυλος, ου, præfectus tribûs: ἀρχίφυλοι, οἱ, principes tribuum. Th. φυλὴ, tribus.

Ἄρχμενος, per Sync. pro ἀρχόμενος, subditus: præs. part. ab ἄρχομαι, impero. Th. ἀρχὴ, imperium. Vel pro ἠργμένος, ut sit Ionicum præt. translato accentu.

Ἄρχομαι, vide ἄρχω.

Ἀρχὸς, οῦ, princeps: hinc adjectiv. Angl. arch.

Ἄρχω, impero, cum genit. f. ξω. p. ἦρχα. a. 1. ἦρξα. a. 1. part. ἄρξας, αντος. præs. med. ἄρχομαι, incipio, impero: imperf. ἠρχόμην, ου, ετο. præs. part. ἀρχόμενος. ἀρχόμεθ' pro ἀρχώμεθα, præs. sub. med. f. 1. med. ἄρξομαι, ῃ, εται, a. 1. med. ἠρξάμην, ω, ατο, a. 1. med. sub. ἄρξωμαι, ῃ, ηται. a. 1. inf. m. ἄρξασθαι. Th. ἀρχὴ, principium, imperium.

Ἀρχώμεθα, ordiamur, Poët. pro ἀρχώμεθα, præs. sub. m. ab ἄρχω, vel ἄρχομαι.

Ἄρχων, οντος, ὁ, princeps: ἀρχόμενος subditus.

ἈΡΩ, apto, adapto, congruo. f. ἀρῶ. a. 1. ἦρα. & Æol. ἄρσω, & ἦρσα. part. ἄρσας, αντος. p. m. ἦρα, & factâ reduplicatione ἄραρα, & Poët. ἄρηρα. Et. ἀρῶ, potest etiam esse, a. 1. sub verbi αἴρω, tollo.

Ἀρωγὴ, ῆς, ἡ, auxilium, remedium: &

Ἀρωγὸς, οῦ, ὁ, ἡ, auxiliator, vindex, defensor: ab ἀρήγω, auxilior, verso η, in ω.

Ἀρωγοναύτης, ου, ὁ, undè ἀρωγοναῦται δαίμονες; Dii nautarum fautores, seu defensores; Dii faventes & propitii nautis; Epigr. ex ἀρωγὸς, auxiliator, & ναύτης, nauta; à Th. ναῦς, navis.

ἈΡΩΜΑ, ατος, τὸ, aroma, odoramentum ἀρώματα, ων, τὰ, aromata: ab ἄρι & ὄζω, oleo. Hinc

Ἀρωματικὸς, οῦ, odoratus: & -ώδης, εος, ὁ, ἡ, aromata redolens.

Ἀρωματίζω, aroma redoleo, aromata respiro, sum odoratus, odorem suavem spiro; item active, aromatis, odoribus seu odoramentis imbuo; Diosc. indè ἀρωματίτης, ου, ὁ, Aromatites; undè ἀρωματίτης οἶνος; aromatites vinum; i. e. aromatis confectum; Diosc. Th. ἄρωμα.

Ἀρωματοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, odorifer, aromatarius; qui aromata fert; ex ἄρωμα, & φέρω.

ἈΡΩΝΙ'Α, ας, ἡ, mespilus arbor.

Ἄρως, ωος, ὁ, Dor. pro ἥρως, ὁ, Heros.

Ἃς, adv. usquequo.

Ἃς, acc. pl. ab ὃς, ἡ, ὃ, qui, quæ, quod. Art. subjunct.

Ἀσᾶ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Syr. Medicus.

Ἄσα, Dor. pro ᾖσα, & in 2. singul. ᾆσας, Dor. pro ᾖσας, a. 1. act. verbi ἀείδω, cano, & ᾄδω, per contract. ᾖδον, imperf. & Dor. ᾆδον.

Ἆσαι, a. 1. inf. verbi ἄδω, satio. f. ἄσω. At. ᾄδω, ᾄσω, ι subscripto, cano.

Ἀσάζω, & ἀσαίνω, idem quod ἀσάομαι, (& ex eadem origine derivata; viz. ab ἄση, ἡ, fastidium; Hesych.) tristor, λυπέομαι, sed proprie sign. nauseo, fastidio, laboro; ab ἄδω, satio; unde ἄση,

σης, ης, ἡ, fastidium, nausea, sæpe scil. consequens satietatem.

Ἄσακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non conculcatus; ut ἄσακτος γῆ, terra non conculcata & constipata; Xen. ex α priv. & σάττω, onero; item conculco.

Ἀσαλαμίνιος, ου, ὁ, expers rei nauticæ; imperitus maris, fuere Salaminii rei nauticæ peritissimi, &c. vel à triremi quadam miræ velocitatis apud Athenienses; quæ salaminia dicebatur, ἀ, est privativum.

Ἀσάλευτος, ου, ὁ, ἡ, inconcussus, immotus: ex α, & σαλεύω, agito. Th. σάλος, ου, ὁ, salum.

Ἀσαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, tranquillus, curâ vacuus; σάλα γὰρ ἡ φροντίς· Æschyl. indè ἀσαλλεῖν, ἀφροντιστεῖν, apud Hesych. & ἀσαλία, ἡ, securitas; ἀμεριμνία; item inconsiderantia, incogitantia, ἀλογιστία; Etym.

Ἀσάλπιγκτος, seu ἀσάλπικτος, ὁ καὶ ἡ, tubâ non proclamatus: ἀσάλπικτος ὥρα, μεσονύκτιος, Hesych. quod mane solum & vespere tubâ canere solerent: ab α & σάλπιγξ, tuba.

Ἀσάμβυος, ου, ὁ, Poët. pro λυπούμενος, dolens, mæstus: ab ἄδω, satio, vel ἄω, lædo.

ἈΣΑ'ΜΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, pelvis, solium balneatorium: παρὰ τὸ ἄσιν μινύθειν, à sordibus minuendis, i. e. eluendis.

Ἀσᾶν, fastidio afficere, præs. infer. ab ἀσάω. Th. ἄδω, satio.

Ἀσάνδαλος, ου, sandaliis carens: ab α & σανδάλιον.

Ἄσαντος, non adblandiens, οὐ σαίνων; Hesych. proprium est canum; qui blandas alioqui caudas movent; ex α priv. idem, quod σείω, quatio, agito; item adulor, blandior; Metaph. à canibus, caudæ agitatione adblandientibus.

Ἀσάομαι, ῶμαι, fætur. ήσομαι; nauseo, fastidio, &c. Vide supra, ἀσάζω.

Ἀσαπής, έος, & Ἄσαπτος, ου, ὁ, ἡ, non putrefactus, putredini non obnoxius: ab α & σήπω, putrefacio.

Ἀσαρίτης, οἶνος, Asarites vinum; i. e. ex asaro herba confectum; & conditum; Diosc. ἀβασαρον.

Ἄσαρκος, ου, carnis expers: item, gracilis, macilentus: &

Ἀσαρκία, ας, ἡ, gracilitas, macies, carnis privatio: ab α, & σάρξ.

ἌΣΑΡΟΝ, ου, τὸ Asarum, nardus sylvestris.

Ἄσαρος, non ornatus, non versus; unde ἄσαρον, τὸ; scopis non mundatum; seu quod scopis mundari nequit; Hesych ex α priv. & σαίρω, scopis purgo.

Ἄσας, Ion. pro ᾖσας, cecinisti, 2. sing. a. 1. ind. verbi ἄδω, cano.

Ἀσάφεια, ας, ἡ, obscuritas. Et

Ἀσαφής, έος, οῦς, ὁ, ἡ, obscurus: ex α, & σαφής, manifestus.

Ἀσαφῶς, incertis causis; ἀδήλως, ἄνευ αἰτίας; non certò & liquidò, obscurè, adv. ab ἀσαφής.

Ἄσβεστος, ου, ὁ, ἡ, inextinguibilis: ἀσβέστη, in f. gen. pro ἄσβεστος apud Hom. ex α, & σβεστός, quod à σβέννυμι, extinguo.

ἈΣΒΟ'ΛΗ, ης, & ἄσβολος, ου, ἡ, fuligo macula, favilla, q. ab ἄσις & βάλλω. I Est &

Ἄσβολος, ου, ὁ, nom. propr. auguris.

Ἀσβολόεις, όεντος, fuliginosus. Poët. &

Ἀσβολώδης, έος, ὁ, ἡ, idem, apud Oratores. Item

Ἀσβολόω, ῶ, f. ώσω, & Ἀσβολάω, fuligine inficio, polluo: à Them. ἄσβολη.

Ἀσδρούβας, Asdrubal, dux Carthaginensis.

Ἀσέβεια, ας, ἡ, impietas, ab ἀσεβής.

Ἀσεβέω, impiè ago. f. ήσω. p. ἠσέβηκα. a. 1. inf. ἀσεβῆσαι· ex α, & σέβω, colo.

Ἀσεβῆ, impia, nom. pl. neut. gen. ab ἀσεβής.

Ἀσέβημα, ατος, τὸ; impietas, piaculum: &

Ἀσεβής, έος, ὁ, ἡ, & τὸ ἀσεβές, impius, a, um: ex α, & σέβω, colo.

Ἄσειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, & ἀσείραστος, habenis carens; absque habens, & generaliter non vinctus; Hesych. seu non alligatus; ex α priv. & σειρά, catena, habena.

Ἄσειστος, ὁ καὶ ἡ, inconcussus, non quassatus, & ἀσείστως, immobiliter, adv. ex α priv. & σειστός, concussus; à Th. σείω, quatio.

Ἀσέλγεια, ας, ἡ, lascivia, obscœnitas, petulantia: &

Ἀσελγέω, ῶ, & ἀσελγαίνω, petulanter ago, lascivio: &

Ἀσελγέως, seu Ἀσελγῶς, petulanter, lascive, immodicè, insolenter: Omnia ab

ἈΣΕΛΓΗ'Σ, έος, ὁ, ἡ, petulans, protervus, lascivus, impudicus: ex α priv. & Σέλγη, nomen urbis, cujus cives probi erant; Eustath. vel ex α intens. & Σέλγη, quod cives petulantes fuerint; Suidas.

Ἀσελγόκερως, ωτος, ὁ, cornibus lascivientes; ex ἀσελγής, lascivus, & κέρας, ατος, τὸ, Cornu.

Ἀσελγομανέω, per lasciviam insanio, insanâ impudicitiâ teneor, vel prurio; ex ἀσελγής, & μαίνομαι, furo, insanio, abjecto, ι. in comp.

Ἀσέληνος, ου, obscurus: ex α priv. & σελήνη, Luna, q. sine Lunâ.

Ἄσεμνος, ου, ὁ, ἡ, minimè venerandus, inhonestus, incastus, fœdus: ab α, & σεμνός.

Ἄσεπτος, ου, ὁ, ἡ, idem quod ἀσεβής.

Ἀσετής, έος, ὁ, ἡ, impius. Gen. 18.25.

Ἀσεῦμαι, Dor. pro ᾄσομαι, f. 1. m. ab ἄδω, cano.

Ἄση, ης, ἡ, fastidium, nausea: item, molestia animi: ab ἄδω, satio.

Ἀσῇ, cantabis, 2. sing. f. m. Dor. pro ᾄσομαι, η. Th. ἄδω.

Ἀσηθείω, molestiâ afficiar, a. 1. opt. pass. ab a. 1. ind. pass. ἠσήθην. Vide ἀσηθῆς.

Ἀσηθῆς, mœstus fueris, a. 1. sub. pass. ab ἀσάομαι, ῶμαι. f. ήσομαι, fastidio laboro. Th. ἄδω, satio.

Ἀσήμαντος, ου, ὁ, ἡ, incustoditus, incertus, non signatus, rectore carens: ut ἀσήμαντα μῆλα, oves carentes signo; i. e. non custoditæ: ab

Ἄσημος, ου, ὁ, ἡ, cui signum, seu nota non est impressa: per consequens, obscurus, ignobilis: ex α priv. & σῆμα, signum.

Ἀσήμων, idem quod ἄσημος, non signatus; item obscurus; sic ἀσήμως, obscuré: Hesych. item ignobiliter; Herodian. item ἀσημείωτος, non notatus aut insignitus; Philo de vita Mo. l. 2. ejusdem Th. & comp.

Ἄσηπτος, incorruptus: idem quod ἀσαπής ab α & σήπω.

Ἀσηρός, οῦ, ὁ, fastidium afferens, molestus; indè, ἀσηρῶς, molestè; ab ἄση, fastidium. Th. ἄδω, satio.

Ἀσήσῃ, 2. person. a. 1. sub. med. verbi ἀσάομαι. V. ἀσηθῆς.

Ἀσθείς, έντος, cantatus, a. 1. part. pass. ex a. 1. ᾔσθην, verbi ἄδω, canto.

Ἀσθένεια, ας, ἡ, infirmitas, adversa valetudo, inopia: vide ἀσθενέω.

Ἀσθενέστερος, imbecillior, compar. ab ἀσθενής.

Ἀσθενέω, ῶ, ægroto, langueo, infirmus sum; item infirmor. imperf. ἠσθένεον, ουν. f. ήσω. p. ἠσθένηκα. a. 1. ἠσθένησα, præs. part. ἀσθενέων, ῶν, έοντος, οῦντος, ægrotus, rudis: & in f. gen. ἀσθενέουσα, οῦσα, ης, infirma. ἀσθενήσας, αντος, & in. f. g. ἀσθενήσασα, a. 1. part. act. ex α & σθένος, robur.

Ἀσθένημα, ατος, τὸ, imbecillitas, morbus: ex eodem them.

Ἀσθενής, έος, ὁ, ἡ, infirmus, impotens, ægrotus, pauper: ex α & σθένος, robur.

Ἀσθενία, pro Ἀσθένεια, Ion.

Ἀσθενικός, οῦ, imbecillis, valetudinarius, pauper: ab α & σθένος.

Ἀσθενόω, ῶ, ώσω; infirmum reddo, debilio: ἀσθενῆ ποιῶ; ab ἀσθενής.

Ἀσθενόρριζος, imbecilla radice hærens; ἀσθενής, infirmus, & ῥίζα, radix. Sic etiam, ἀσθενόψυχος, debilis animo, infirmus animus; Josephus: ex ἀσθενής, & ψυχή, anima.

Ἄσθη, detrimentum passus est, Ion. pro ἤσθη a. 1. verbi ἄσω vel ἄω, lædo: pro quo tamen potiùs ἀάω dicitur.

ἌΣΘΜΑ, ατος, τὸ, anhelatio, spirandi difficultas: ab ἄω. Hinc

Ἀσθμαίνω, f. ανῶ, p. ἤσθμαγκα. anhelo, spiritum difficulter traho: ἀσθμάζω, idem.

Ἀσθμαίνοντα, anhelantem, acc. sing. præs. part. ab ἀσθμαίνω.

Ἀσθματικός, οῦ, difficulter spirans. Th. ἄσθμα.

Ἀσία, ας, ἡ, Asia, nomen reg. Gr. limosa. Indè

Ἀσιανός, οῦ, ὁ, Asianus.

Ἀσιάρχης, ου, ὁ; Asiæ princeps: q. ἄρχων, τῆς Ἀσίας.

Ἀσίγητος, ὁ καὶ ἡ, non tacens, aut silens; Nonn. ex α priv. & σιγάω, taceo. Sic etiam ἀσιγησία, ἡ, tacendi impotentia, &c.

Ἀσίδηρος, ὁ καὶ ἡ, qui sine ferro est, ferrum non habens; Epigr. ex α priv. & σίδηρος, ferrum.

Ἄσιγμος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens stridore; item carens litera Sigma; ut ἄσιγμος ᾠδή, apud Athen. ex α priv. & σιγμός, stridor, à σίζω, sibilo; V.

Ἀσίη, ης, ἡ, limosa, Ion. pro ἀσία, ας, ἡ, ab ἄσις, limus.

Ἄσικχος, ου, ὁ, qui non est σικχός, seu ἀηδής; i. e. delicatioris cibi minimè appetens; Plut. item, non injucundus; unde, τὸ ἀσικχότατον, quam minimè noxium; ex α priv. & σικχός, οῦ, ὁ, injucundus,

injucundus, molestus, ἀηδής.

Ἄσιμος, ου, ὁ, argentum. Hesych. ἄσιμος ἄργυρος.

ἈΣΙ´ΝΗ, ης, ἡ, herbæ species.

Ἀσίνη, est etiam propr. nom. urbis Græciæ. Iliados β.

Ἀσινής, έος, ὁ, ἡ, illæsus, nullo malo affectus, innocuus. Th. σίνω, noceo.

Ἀσινῶς, sine noxa, innoxie, ex α priv. cum eodem Themate.

Ἄσιος, ου, ὁ, limosus, ἰλυώδης, ut Eust. in Il. β, exponit; ab ἄσις, limus, cænum.

ἈΣΙ´ΡΑΚΟΣ, ου, ὁ, locustæ genus, pinnis carens. & prælonga habens crura.

ἈΣΙΣ, ιος, ἡ, limus, sordes, cænum: q. ab ἄσω, sicco. Ἆσις, cantio. ab ᾄδω.

Ἀσιτία, & Ἀσιτεία, ας, ἡ, inedia, esuries: ab

Ἄσιτος, ου, ὁ, ἡ, jejunus, impastus: ex α & σῖτος, cibus.

Ἀσιτέω, cibum non capio; à cibo abstineo; utor inedia; Galen. ab ἄσιτος.

ἈΣΚΑ´ΛΑΒΟΣ, sive ἀσκαλαβώτης, ου, ὁ, stellio, animalculum simile lacertæ: & per Aphæresin σκαλαβώτης, & καλαβώτης.

ἈΣΚΑ´ΛΑΦΟΣ, ου, ὁ, avis nomen. Est & nomen. propr. viri.

Ἄσκαλος, ου, ὁ, ἡ, incultus: ex α & σκάλλω, fodio.

Ἀσκάλευτος, & ἄσκαλτος, ὁ καὶ ἡ, non fossus, aut circumfossus, nec sarritus; Hesych. idem quod ἄσκαλος, & ejusdem compositionis.

ἈΣΚΑΛΩ´ΠΑΣ, gallinago, avis gallinæ magnitudine, rectè scribitur σκολόπαξ.

ἈΣΚΑ´ΝΤΗΣ, ου, ὁ, vilis lectus, scamnum, grabatulus: q. ab α priv. & σκηνή.

Ἀσκαρδάμυκτος, ου, ὁ, inconnivens, non nictans; non claudens oculos, qui fixis est oculis, & non conniventibus; Aristoph. Indè verbum, ἀσκαρδαμυκτέω, ῶ; non nicto, fixis & inconniventibus oculis aspicio; item, adv. ἀσκαρδαμυκτεί, ἀσκαρδαμυκτὶ, & ἀσκαρδαμύκτως, oculis inconniventibus, fixis, & immotis; ita ut non nicteris; Luc. Xen. ex α priv. & σκαρδαμύσσω, vel --ύττω, oculis crebrò salientibus conniveo, seu oculos frequenter claudo, & aperio, &c. quod compositum putatur, ex σκαίρω, salio, & μύω, claudo; item conniveo, nicto.

Ἀσκαρής, έος, ὁ καὶ ἡ, ἀσκαρθμος, & ἀσκάριστος, non salibus non exultans, non palpitans; ex α priv. & σκαρίζω, (pro quo etiam dicitur ἀσκαρίζω, cum α non privante) idem quod Th. σκαίρω, salio, saltito.

Ἀσκαριδώδης, scatens ascaridibus, seu vermibus sic appellatis; ab ἀσκαρίς.

Ἄσκαφος, ὁ καὶ ἡ, qui fossus non est; ex α priv. & σκάπτω, fodio.

ἈΣΚΑΡΙ´Σ, ίδος, ἡ, genus vermis.

Ἀσκεθής, έος, ὁ, ἡ, illæsus, incolumis. Scribitur & ἀσχεθής & ἀσκηθής· ab ἀσχετος, quem nemo prohibeat ab agendo. Th. ἀσκέω.

Ἀσκελέως, adv. duriè, assiduè, graviter: ab α & σκέλλω, exsicco.

Ἀσκελής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui non obduruit, nec exaruit; item, qui supra modum exaruit; Odyss. κ, ejusdem Th. & comp.

Ἀσκελής, έος, ὁ καὶ ἡ, cruribus carens, immobilis; Plato in Timæo: indè etiam ἀσκελέας, & ἀσκελές, adv. sine cruribus, ἀμεταβάτως; (item, pari mensura; ut ἀ ponatur pro ἴσον) ex α priv. & σκέλος, εος, τὸ; crus.

Ἀσκέπαρνος, ου, ὁ, impolitus, non elaboratus, nec exasciatus; à securi intactus, securi non politus; Soph. ex α priv. & σκέπαρνον, τὸ; ascia, seu dolabra, qua materies dedolatur.

Ἀσκέπαστος, ἀσκέπαστος, ἀσκεπὴς, & ἄσκεπτος, qui tectus opertusque non est, operimento carens, &c. omnia ex α priv. & σκέπω, tego; unde, σκεπαστὸς, tectus.

Ἄσκεπτος, ου, inconsideratus, non circumspectus. Et

Ἀσκέπτως, adv. temerariè, inconsultò: ab α & σκέπτομαι.

Ἀσκευής, ὁ, ἡ, pro quo & ἄσκευος, qui caret instrumentis, imparatus. Th. σκεῦος, vas.

Ἀσκέρα, ας, ἡ, Atticis, calceamenti genus; Calceamentum tradunt fuisse hirsutum, utile hiemali tempore; item, ἄσκαρα, calceorum seu sandaliorum genus quoddam; Hesych. aut crepitaculi quoddam genus; Poll. undè ἀσκαροφόρος, qui gestat ἀσκέρας; sed Hesychius exponit φορτηγὸν, bajulum. Thema volunt esse ἀσκὸς, ου, ὁ, uter, uteris.

Ἀσκευώρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, sagaci curiosâque perscrutatione non excussus, non perscrutatus; ex α priv. & σκευωρέω, ῶ, perscrutor, & excutio omnia curiosè, propriè, vasa custodio; ex σκεῦος, vas, & οὖρος, ου, ὁ, custos; vel ex ὤρα, ας, ἡ, cura, &c.

ἈΣΚΕ´Ω, exerceo, doceo, orno: f. ήσω. p. ἤσκηκα. a. 1. ἤσκησα, part. ἀσκήσας, αντος.

Ἀσκεθής, έος, ὁ καὶ ἡ, & ἀσκηθής, illæsus, sanus, incolumis, ἀβλαβής, ὑγιής; Hom. ex α priv. & σχέθω, idem quod Th. ἔχω, habeo, teneo; item impedio, inhibeo, detineo, reprimo, &c.

Ἄσκημα, τὸ, id in quo nos exercemus; Xen. ab ἀσκέω.

Ἄσκηνος, tentorio, seu tabernaculo carens; ut ἄσκηνος δίαιτα, vita sub dio; item non fictus; unde ἀσκήνως, non fictè, Synes. Ep. 138. ex α priv. σκηνὴ, ἡ, tabernaculum; undè etiam, σκῆνος, εος, τὸ, idem.

Ἄσκησις, εως, ἡ, exercitatio, studium, assuetudo.

Ἀσκητήριον, ου, τὸ, locus exercitationis, gymnasium.

Ἀσκητὴς, οῦ, ὁ, exercitator.

Ἀσκητὸς, ἡ, ὸν, exercitatus, a, um, elaboratus, ornatus: ab ἀσκέω.

Ἀσκητέος, exercendus; undè ἀσκητέον, exercendum est, item ἀσκητικὸς, οῦ, ὁ, ad exercitationem comparatus, exercitationi vacans; & specialiter de exercitatione animi, seu meditatione rerum divinarum; ut ἀσκητικὸς βίος; apud Theod. Undè ἀσκήτεια, ἡ, puella, aut quævis mulier quæ meditationi rerum divinarum se dicavit, monialis; omnia ab ἀσκέω; unde pass. ἀσκέομαι, exerceor; item doceor, studeo, &c.

Ἀσκίον, ου, τὸ, utriculus, parvus uter; Plur. & ἀσκίδιον, idem; Aristoph. diminutiva ab ἀσκὸς, οῦ, uter, utris; undè & ἀσκίτης, species aquæ intercutis, cui opponitur τυμπανίτης, nam ἀσκίτης ὕδρωψ, est hydropis species, in quo, humoris aquosi copia, cum paucissimo spiritu, in membrana abdominis intercore, inter peritonæum & intestina, veluti in utre quodam continetur.

Ἄσκιος, ία, ιον, umbrosus, opacus, qui densam habet umbram: ex α intensivâ particulâ, & σκιά, umbra; item umbrâ carens: ἄσκιον, μὴ ἔχον σκιάν· Hesych. ab α priv. & σκιά.

Ἀσκίπων, scipione non nitens, qui sine baculo incedit, & per consequens, qui adhuc viridi est senectâ; ex α priv. & σκίπων, pro σκίμπων; idem quod σκήπτρον, ανος, ὁ, & σκῆπτρον, τὸ; baculus, scipio, cui innititur; à Th. σκήπτω, nitor, innitor.

Ἀσκλαπιὸς, ῶ, ὁ, Dor. pro Ἀσκληπιὸς, οῦ, ὁ, Æsculapius.

Ἀσκληπιάδης, ου, ὁ, Asclepiades, nomen pro. r.

Ἀσκοπήρα, ας, ἡ, marsupium. ex ἀσκὸς, quod utrem, & πήρα, quod peram seu sacculum; τὸ μαρσύπιον. Suid.

Ἄσκοπος, ου, idem ac ἄσκεπτος, & Ἀσκόπως quod ἀσκέπτως, supra: & ab eod. them.

Ἀσκορδίνητος, ου, ὁ, inconcussus, ἀσάλευτος; sed propriè exponitur, non movens seu pandiculans membra; nam σκορδινᾶσθαι, sign pandiculari, & membra extendere; ut qui à somno excitantur; vide σκορδινάομαι, α est priv.

ἈΣΚΟ´Σ, οῦ, ὁ, uter, utris: q. ab α epitatico, & σχῶ, contineo.

Ἀσκοῦμεν, 1. pl. præs. ind. ab ἀσκέω, exerceo.

Ἀσκρῃ, dat. sing. Ion. pro Ἄσκρα, nomen proprium pagi: ἄσκρα, ας, ἡ, quercus sterilis, apud Hesych.

Ἄσκυρον, ου, τὸ, sive ἀσκυροειδές; hyperici genus est, cauliculis majoribus, & magis rubentibus, &c. de quo vide Diosc. & Plin. est ipsum thema.

Ἀσκοφόρος, ὁ, utres ferens; undè ἀσκοφορεῖν, utres ferre; ex ἀσκὸς uter, & φέρω, fero.

Ἆσμα, ατος, τὸ, canticum, cantilena, carmen: ᾆσμος, idem. Et

Ἀσμάτιον, cantilena: ab ᾄδω.

Ἀσμὰχ, vel ut alii leg. ἀσὰμ, nomen Æthiopic. Græcorum linguâ valet, qui à sinistrâ manu regi adstant.

Ἀσμενέστερον, gratiùs, lubentiùs: & ἀσμενέστατα, libentissimè, adv. ab ἄσμενος.

Ἀσμενίσαι, ας, ε, a. 1. opt. Æol. ab

Ἀσμενίζω, comiter excipio: f. ίσω, ab

ἈΣΜΕΝΟΣ, gaudens, gratus, libens: ab ἥδω, delecto, perf. pass ἥσμαι, part. ἡσμένος, & Ion. ἀσμένος, deinde ἄσμενος, aspiratione mutatâ, itemque translato accentu Æolicè; quod in comparat. habet ἀσμενέστερος, superl. ἀσμενέστατος, pro ἀσμενώτερος, & -ώτατος.

Ἀσμένως, adv. libenter, cum gaudio.

Ἀσόλοικος, vitio carens, non solœcus, seu non barbarus; ut ἀσόλοικος λόγος, oratio vitio carens; cui opponitur σόλοικος, cujus plurale σόλοικοι, habitatores

tores in urbe solis, barbarè loquentes, unde σολοικίζω, barbarè loquor & vitio é: quæ vide suis locis; sic etiam dicitur adverbialiter, ἀσολοίκως; quod Suid. exp. ἀφελῶς, simpliciter.

Ἀσοφία, ας, ἡ, insipientia, stultitia, imperitia: ex α & σοφία.

Ἄσοφος, ου, ὁ, ἡ, insipiens, imperitus: ex α priv. & σοφὸς, sapiens: ἀσόφως, stultè, imperitè.

ἈΣΠΑ'ΖΟΜΑΙ, saluto, amplector, osculor, blandior, amicè & familiariter excipio: imperf. ἠσπαζόμην. f. ἀσπάσομαι. a. 1. m. ἠσπασάμην. ω, ατο. imperat. ἄσπασαι, άσθω. sub. ἀσπάσωμαι, ῃ, ηται. part. ἀσπασάμενος. præt. pass. ἤσπασμαι. Ex α, quod est ἅμα, simul, & σπάω, traho. Hinc

Ἀσπαίρω, & ἀσπαρίζω, f. αρῶ, tremo, singultio, palpito; Atticè pro σπαίρω, propriè de iis, qui morti obluctando animam efflant: à σπάω, traho. Hinc Angl. sprawl.

ἈΣΠΑ'ΛΑΘΟΣ, ου, ὁ, frutex, multis spinis horrens.

Ἀσπάλαξ, ακος, ὁ, talpa, animal oculis carens: hinc ἀσπάλακος τυφλότερος, prov. talpâ cæcior: q. à σπάω, traho: ὑποσπᾷ γὰρ τὴν γῆν.

Ἀσπαλιεὺς, έως, piscator: ab ἀσπαλος, piscis; quod à σπάω & ἅλς vel λίνον, quia ex mari trahitur lino.

Ἀσπαλία, ας, ἡ, piscatio, & ἀσπαλιευτὴς οῦ, ὁ, piscator; ejusdem Th. & composit.

ἌΣΠΑΡΑΓΟΣ, ου, ὁ, vel ἀσφάραγος Att. asparagus, planta turionibus nobilis Græci verùm omnes fermè teneros cauliculos, quum augescunt ad fructus, & seminis emissionem, ἀσπαράγους vocant, siqua Galeno fides in lib. 2. de Alimentis.

Ἀσπαρίζω, tremo, &c. vide ἀσπαίρω.

Ἄσπαρτος, ὁ καὶ ἡ, non satus, seu seminatus: item qui non seminatur, seu cui semen non committitur; ut ἄσπαρτος γῆ; Od. 1. unde ἀσπάρτως, semente non facta; citra sationem: ex α priv. & σπαρτὸς, οῦ, ὁ, seminatus; à Th. σπείρω, semino.

Ἀσπάσαι, άσθω, a. 1. imperat. m. ab ἀσπάζομαι.

Ἀσπάσασθαι, a. 1. inf. m. ἀσπάσησθε, 2. pl. a. 1. sub. m. ab ἀσπάζομαι.

Ἀσπάσιος, ου, amplectendus, acceptus. Poet. inde

Ἀσπασίως, adv. lubenter. Item

Ἀσπασμὸς, οῦ, ὁ, salutatio, amplexatio. Et

Ἀσπαστὸς, ἡ, όν, οῦ, idem quod ἀσπάσιος. Et

Ἀσπαστῶς, quod ἀσπασίως. Omnia à præt. pass. præced. ἀσπάζομαι.

Ἀσπαστὺς, ύος, ἡ, salutatio, amicitia; apud Callimach. Th. idem.

Ἄσπειστος, ου, ὁ, nullas σπονδὰς admittens, irreconciliabilis; Suid. ex α priv. & σπένδω, fut. σπείσω, ut ἀσπείσω, libo; item paciscor, fœdus ineo; unde σπονδὴ, libatio; item fœdus, &c.

Ἀσπερμὸς, ου, sine semine & prole: ab α & σπέρμα, semen. Th. σπείρω.

Ἀσπερχὲς, adverb. studiosè, sedulò, incessanter: ex α epitatico, & σπέρχω, urgeo.

Ἄσπιλος, ου, ὁ, ἡ, immensus, quem assequi nequeas: ex α & ἕσπομαι, vel ἕπω, sequor.

Ἀσπιδαποβλὴς, ῆτος, ὁ, qui clypeum abjicit, desertor militiæ; Aristoph. ex ἀσπὶς, ίδος, ἡ, clypeus, scutum: & ἀποβάλλω, abjicio.

Ἀσπιδὴς, in clypei modum rotundus. Th. ἀσπὶς clypeus.

Ἀσπιδηφόρος, & ἀσπιδοφόρος, ου, ὁ, scutatus, scutigerulus; ex ἀσπὶς, & φέρω.

Ἀσπίδιον, & ἀσπιδίσκιον, ου, τὸ; item ἀσπιδίσκος, ὁ, & ἀσπιδίσκη; parvus clypeus vel umbo; clypeolus, scutulum, &c. legitur etiam, οἱ ἀσπιδίσκοι, pro brevibus scutis, & scutulatis ornamentis, &c. omnia, diminutiva ab ἀσπὶς, clypeus. Indè etiam ἀσπιδόεις, idem quod ἀσπιδώς, scutatus, vel in clypei formam factus; item ἀσπιδὸν, q. d. clypeatim, testudine facta. Ab eodem etiam Themate, seu primitivo nomine, composito cum aliis, sunt hæc sequentia; viz. Ἀσπιδόδηκτος, ab aspide ictus: à Th. δάκνω, (fut. δήξω, ab insusitato δήκω) mordeo; unde δήκτης, ου, ὁ, mordens, &c. Ἀσπιδοπηγὸς, clypeorum compactor, seu fabricator; unde ἀσπιδοπήγιον, τὸ, locus ubi clypei compinguntur; vel ἀσπιδοπηγεῖον, in quo clypeus defigitur; Poll. & Suid. à Th. πηγνύω, vel πήσσω, fut. ξω, compingo; fabricor compingendo, &c. sic ἀσπιδοποιὸς; idem, qui clypeos fabricatur, & ἀσπιδοποιΐα, clypeorum fabricatio; Th. ποιέω, ῶ, facio, fabrico, &c. Item, Ἀσπιδότροφος, qui vescitur aspidibus serpentibus; Gal. Th. τρέφω, nutrio; unde τροφὴ, ῆς, ἡ, nutritio, &c. & Ἀσπιδοφέρμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui clypeo se alit, & per consequens qui ex bello vivit, bellicosus. Eur. Th. φέρβω, f. ψω, pasco, nutrio, &c. Ἀσπιδοφόρος, ου, ὁ, scutatus; vide ἀσπιδηφόρος; sic etiam, Ἀσπιδοῦχος; idem clypeum tenens, clypeatus; scutum habens. Th. ἔχω, habeo.

Ἀσπιδιώτας, α, ὁ, Dor. pro

Ἀσπιδιώτης, ου, ὁ, scutatus clypeum gerens, bellator. Th. ἀσπίς.

Ἀσπιδόδουπος, ου, ὁ, ἡ, qui scuto strepitum edit. Ex ἀσπὶς, clypeus, & δοῦπος, sonitus.

Ἀσπίζω, f. ίσω, p. ικα. defendo: propriè, clypeo meipsum protego & defendo. Them. ἀσπίς.

Ἄσπιλος, ου, ὁ, ἡ, immaculatus, intemeratus: ex α & σπίλος, macula.

Ἀσπίλωτος, ου, ὁ, idem maculæ expers; Th. idem.

ἈΣΠΙ'Σ, ίδος, ἡ, clypeus; item aspis, genus serpentis: ἀσπίζω, ὑπερασπίζω, ὑπερασπιστής· alibi, ἀσπίδι utebantur Lacedæmonii, πέλτῃ Thraces.

Ἀσπιστάων, bellicosorum, gen. pl. Æol. ab

Ἀσπιστὴς, οῦ, ὁ, clypeatus, miles. Th. ἀσπίς.

Ἀσπλαγχνος, ου, ὁ, ἡ, non habens cor, timidus, immitis, crudelis, inhumanus: ex α priv. & σπλάγχνον, viscera.

Ἄσπληνος, ου, ὁ, ἡ, lienis expers. Et

Ἄσπληνον, ου, τὸ, medicamentum ad curanda lienis vitia: item herba sic dicta, quòd spleneticis curandis conducat. Ab α & σπλήν.

Ἀσπονδεὶ, adverb. sine fœdere aut libatione. Et

Ἀσπονδέω, fœdus non servo, aut non admitto. Et

Ἄσπονδος, ου, ὁ, ἡ, implacabilis, infidus, fœdifragus: ex α priv. & σπονδὴ, libatio, fœdus; quod à σπένδω, libo. p. m. ἔσπονδα, unde σπονδή.

Ἄσπορος, ου, ὁ, ἡ, idem quod ἄσπαρτος· item seminis expers: ab α & σπόρος, quod à σπείρω.

Ἀσπούδαστος, ου, neglectus. Et

Ἀσπουδεὶ, adv. sine curâ, negligenter; item sine labore: ex α & σπουδὴ, studium, quod à σπεύδω, festino.

Ἄσπρος, ου, ἡ, cerrus, species quercûs; Theophr.

Ἄσσ', & ἄσσα, Atticè ἅττα, pro ἅσσα, & ἅτινα, quæcunque, quæ: ex ἃ & σὰ Megarensium linguâ, significante τινὰ· ἄσσα vel ἅττα significat τινὰ, aliqua, quædam. Ἄττα etiam est vox, quâ juniores compellant senes.

Ἀσσάριον, ου, τὸ, assarius, quarta pars unciæ: à Latinâ voce, as, assis.

Ἄσσιστα, pro ἔγγιστα, proximè: Hesych. ab

ἌΣΣΟΝ, adverb. propriè, idem quod ἐγγὺς, cum dat. & genit. in compar. ἐγγίων, & ἔσσων, quod etiam dicitur ἄσσων, & in neut. gen. ἔσσον & ἆσσον. Hinc ἀσσοτέρω & ἀσσοτάτω, propius, proximè: ἐπασσύτεροι, αι, οι, continuâ serie sequentes.

Ἄσσος, ου, ἡ, nomen urbis.

Ἀσσυρία, ας, ἡ, Assyria, quæ & Babylonia & Chaldæa vocabatur.

Ἀσσύτερον, propius, Æol. pro ἀσσότερον. Th. ἆσσον.

Ἄσσω, pro ἀΐσσω, irruo. Eurip.

Ἀσταγὴς, ὁ, ἡ, τὸ, ἐς; idem quod ἀστακτος, non stillatus, vel stillatitius; non distillans, sed copiosè fluens; Eurip. indè ἀστακτὶ, adverb. non stillatim, affatim; Soph. effusim, &c. Undè etiam ἀστάλακτος, pro eodem; ex α priv. & σταλακτὸς, stillatitius, liquidus. Th. στάζω, stillo.

ἈΣΤΑΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, astacus, cancer marinus.

ἈΣΤΑ'ΝΔΗΣ, ου, ὁ, nuntius: q. ab α priv. & στῆναι, quod non stet, sed ambulet; Persicum vocabulum.

Ἀστατέω, ῶ, incertis sedibus vagor: f. ήσω. p. ἠστάτηκα. a. 1. ἠστάτησα. Ab

Ἄστατος, instabilis, quod ex α priv. & στατὸς, qui stat. Th. ἵστημι.

Ἄσταχυς, υος, ὁ, spica, arista, pro στάχυς, spica, addito α, quod à στίξ, ordo, hoc à στείχω, eo.

Ἄστεγος, ου, ὁ, exul, peregrinus; ad verbum, qui est sine tecto: ex α & στέγω, tego.

Ἀστεῖος, εία, εῖον, venustus, a, um, urbanus: ab ἄστυ, εος, τὸ, urbs.

Ἀστείως, adv. urbanè, festivè; ab eodem Th. ἄστυ.

Ἀστεμφὴς, έος, ὁ, ἡ, pro ἀστεμβὴς, immotus: ἀστεμφέως, adv. firmiter: ex α & στέμβω, assiduè moveo.

Ἀστεργὴς,

Ἀστεργής, έος, ὁ καὶ ἡ, inamabilis; vel inexorabilis; implacidus, &c. ex α priv. & στέργω, vide.

Ἀστερίη, ης, ἡ, nomen mulieris, q. d. Stellata.

Ἀστερίσκος, ου, ὁ, stellula, asteriscus. Th. ἀστήρ.

Ἀστερόενθ' pro ἀστερόεντα, acc. sing. ab ἀστερόεις, εσσα, εν, stellis plenus. Th. ἀστήρ.

Ἀστεροπὴ, ῆς, ἡ, fulgur, Poëtis idem quod ἀστραπὴ: ab ἀστράπτω, fulguro.

Ἀστεροπητὴς, οῦ, ὁ, fulgurator: ab ἀστεροπὴ, fulgur.

Ἀστὴ, ῆς, ἡ, civis, & in m. g. ἀστὸς, οῦ, ὁ, idem: ab ἄστυ, urbs.

ἈΣΤΗ'Ρ, έρος, ὁ, stella: hinc ἀστερίσκος, ἄστρον, &c. Et hinc per Aphæresin Anglis usitatissimam Star.

Ἀστήρικτος, ου, ὁ, ἡ, instabilis, infirmus: ex α & στηρίζω, stabilio.

Ἀστιβὴς, έος, ὁ, ἡ, non calcatus, non tritus: ex α & στείβω, calco.

Ἄστιβος, ου, ὁ, ἡ, idem: & ab eod.

Ἀστικὸς, οῦ, & aliquando Ἀστυκὸς, urbis incola; & opponitur τῷ ἀγροίκῳ: item urbanus, festivus; nec non, prudens. Et

Ἀστικῶς, adv. sapienter, festivé. Th. ἄστυ.

Ἀστοῖσιν, civibus, dat. pl. ab ἀστὸς, civis. Th. ἄστυ.

Ἄστοργος, ου, ὁ, ἡ, naturalis amoris expers: in quo στοργὴ, h. e. naturalis amor planè extinctus est. Ex α priv. & στέργω, diligo. p. m. ἔστοργα, unde στοργή.

Ἀστὸς, οῦ, ὁ, & in f. g. ἀστὴ, ἡ, civis popularis. Th. ἄστυ.

Ἀστοχέω, ῶ, à scopo aberro: f. ήσω. p. ἠστόχηκα. a. 1. ἠστόχησα. Ex α & στοχάζομαι, collimo, ad scopum tendo.

Ἄστρα, nom. pl. ab ἄστρον.

ἈΣΤΡΑ'ΒΗ, ἡ, sella, ephippium ligneum.

Ἀστραβὴς, ὁ, ἡ, non detortus: ex α & στρέφομαι, vertor.

ἈΣΤΡΑ'ΓΑΛΟΣ, ου, ὁ, vertebra, spondylus, ἀστράγαλοι, ων, οἱ, tali lusorii; ἀστράγαλοι πόδες, lucidi pedes; ἀστραγαλίζω, talis ludo.

Ἀστραῖος, ου, ὁ, nomen propr. viri.

Ἀστραπὴ, ῆς, ἡ, fulgur; ἀστεροπὴ, ῆς, ἡ, idem: ab

ἈΣΤΡΑ'ΠΤΩ, fulguro: f. ψω. p. ἤστραφα. a. 2. ἤστραπον. p. m. ἤστραπα. q. ab ἄστρα ἰάπτω.

Ἀστρατεία, ας, ἡ, vacatio militiæ, militiæ desertio. Et

Ἀστράτευτος, ου, immunis à militiâ: ab α & στρατός.

Ἀστρεπτος, ου, ὁ, ἡ, qui se non convertit, immobilis, non respiciens: ex α & στρέφω, verto.

Ἀστροθέτημα, idem quod ἄστρον. Didym. in Il. Δ.

Ἀστρολογία, ας, ἡ, Astrologorum scientia, γενεθλιαλογία. Et

Ἀστρολογικὸς, οῦ, ad Astrologiam seu Astrologos pertinens: ab

Ἀστρολόγος, ου, antiquioribus idem ac ἀστρονόμος: citerioribus verò, qui effectus syderum prædicit; γενεθλιακός. Ab ἄστρον, cujus Th. ἀστήρ, & λόγος, quod à λέγω.

Ἄστρον, ου, τὸ, astrum, sydus: Signum scil. cœleste multis stellis constans; & interdum stella. Th. ἀστήρ.

Ἀστρονομία, ας, ἡ, astrorum scientia, Astronomia. Et

Ἀστρονομικὸς, οῦ, ad Astronomiam pertinens: item idem quod

Ἀστρονόμος, ου, astrorum scientiæ peritus, Astronomus: ab ἄστρον, quod ab ἀστὴρ, & νόμος, quod à νέμω.

Ἀστροφαὴς, stellis resplendens; aut in modum stellarum, &c. ex ἄστρον & φάω.

ἌΣΤΥ, εος, τὸ, urbs: q. à στέω. Hinc ἀστεῖος, & ἀστειότης, de quibus supra.

Ἀστυάναξ, ὁ, nom. propr. filii Hectoris: ab ἄστυ καὶ ἄναξ, quia Hector pater & princeps civitatis Trojæ fuit.

Ἀστυβοώτης, ου, ὁ, ἐν ἄστει βοῶν, in urbe clamans: epithet. præconis.

Ἀστυγειτονικὸς, οῦ: &

Ἀστυγείτων, ονος, ὁ, ἡ, suburbanus, urbi vicinus: item finitimus, propinquus: ab ἄστυ & γείτων, vicinus.

Ἀστυκὸς, οῦ, ὁ, urbanus: ab ἄστυ, urbs. Vide ἀστικός.

Ἀστυνόμος, ου, ὁ, urbanus, civilis: ἀστυνόμοι, οἱ, inferiores magistratus: curatores sc. decoris urbium. Ex τὸ ἄστυ, εος, urbs, & ex verbo νέμομαι, τὸ διάγω καὶ οἰκῶ.

Ἀστύνοος, ου, ὁ, Astynous, nomen proprium.

Ἀστύφελος, η, ον, minimè durus: ex α, & στυφελὸς, durus. Th. στύφω, adstringo.

Ἀσύγκριτος, ου, ὁ, incomparabilis, dissimilis; item, qui concrescere seu coalescere nequit: item, qui cum alio non habet commercium. Est etiam propr. nomen viri. Gr. incomparabilis. Th. κρίνω.

Ἀσυλάρχης, ου, ὁ, inviolabilis & sacer magistratus; ἄσυλος ἄρχων; quem spoliare, aut violare nefas est; ex ἄσυλος, & ἀρχὸς, vide.

Ἀσυλεὶ, adv. tutò: &

Ἀσυλία, ας, ἡ, sanctitas loci: item, jus apud aras olim consequutum; hodie, immunitas Ecclesiæ. Th. σύλη.

Ἀσυλλόγιστος, ου, non probè colligens, aut collectus, rationis expers, imprudens: &

Ἀσυλλογίστως, sine ratiocinatione: ab α & συλλογίζομαι, quod à σὺν & λέγω.

Ἄσυλον, τὸ, Asylum: ab α & σύλη, spolium: &

Ἄσυλος, ου, ὁ, ἡ, & Ἀσύλητος, inviolabilis, inspoliatus: ab eod. Th.

Ἀσύμβολος, ου, ὁ, ἡ, immunis, qui nihil symboli affert; item, inutilis: ab α & σύμβολον, quod à σὺν & βάλλω.

Ἀσύμβουλος, expers consilii, consultus, Th. βουλή.

Ἀσυμμετρία, ας, ἡ, proportionis carentia: apud Mathem. chorda. Ab

Ἀσύμμετρος, ου, ὁ, ἡ, inconcinnus, incongruus, immoderatus: ab α, σὺν, & μέτρον.

Ἀσύμφορος, ου, ὁ, ἡ, incommodus, noxius: ex α & σύμφορος, commodus. Th. φέρω.

Ἀσυμφωνία, ας, ἡ, discrepantia: &

Ἀσύμφωνος, ου, ὁ, ἡ, absonus, discors: ab α, σὺν & φωνή.

Ἀσύνδετος, ου, ὁ, ἡ, irreligatus, solutus, dissociatus, conjunctione carens: ἀσύνδετον, τὸ, figura quæ dissolutio dicitur; cui πολυσύνδετον opponitur: ab α & σύνδετος, quod à συνδέω, ex σὺν & δέω.

Ἀσυνεσία, & Ἀσυνησία, stultitia: &

Ἀσύνετος, ου, ὁ, ἡ, desipiens, amens: ex α & συνετὸς, intelligens, quod à συνίημι, intelligo. Th. ἵημι, scio.

Ἀσυνηθία, ας, ἡ, insolentia: ab

Ἀσυνήθης, έος, ὁ, ἡ, insuetus, insolens: ex α, σὺν & ἦθος.

Ἀσυνθεσία, ας, ἡ, violatio fœderis: &

Ἀσύνθετος, ου, ὁ, ἡ, fœdifragus: ex α & συντίθημι, paciscor. Th. τίθημι.

Ἀσύντακτος, ου, ὁ, inordinatus: item immunis à muneribus, in nullum ordinem ascriptus: ex α, σὺν & τάσσω, ordino.

Ἀσυντέλεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad finem non perductus: &

Ἀσυντελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, imperfectus: ex α, ξὺν & τελέω, perficio. Th. τέλος, finis.

Ἀσύστατος, ου, qui consistere nequit, non cohærens, parum sibi constans: ab α & συνίσταμαι. Th. ἵστημι.

Ἀσύφηλος, ου, ὁ, ἡ, vilis, abjectus: ab ἄπτω, noceo, & φῆλος, impostor. Alii interpretantur etiam, stolidus, & derivari posse credunt à σοφὸς sapiens, ο in υ verso: Æol.

Ἄσυχα, Dor. pro ἥσυχα, adv. pro ἡσύχως, quietè. Th. ἥσυχος. Hinc

Ἀσυχία, Dor. pro ἡσυχία, ας, ἡ, quies.

Ἀσύχιμος, ω, ὁ, Dor. pro ἥσυχος, unde ἡσύχιος, ου, ὁ, quietus.

Ἀσύχιος, Dor. pro ἡσύχιος, idem.

Ἀσφάδαστος, ὁ καὶ ἡ; expers σφαδασμῶ; qui sit sine contractione, convulsione, & jactatione pedum, &c. ἀσκάριστος; de occiso dicitur, qui placidè moritur; Soph. Unde adv. ἀσφαδάστως; sine palpitatione, ita ut non convellaris, nec pedibus terram pulses: ex α priv. & σφαδάζω; pedes agito, jacio, seu jacto; ut in convulsionibus; pedibus terram quatio, seu pulso, &c.

Ἀσφάλαξ, ακος, pro ἀσπάλαξ, π verso in φ. ὁ, talpa: à σπάω, traho.

Ἀσφάλεια, ας, ἡ, securitas, firmitas, veritas: ab ἀσφαλὴς, quod ab α & σφάλλω.

Ἀσφαλὲς, n. g. ἀσφαλεῖς. nom. pl. m. g. ἀσφαλέως, Ion. tutò, facilè, pro ἀσφαλῶς, ab ἀσφαλὴς, quod vide.

Ἀσφαλέστατος, certissimus, superl. ἀσφαλέστερος. compar. ab

Ἀσφαλὴς, έος, ὁ, ἡ, certus, minimè lubricus, tutus à lapsu: quod &

Ἀσφαλῶς, tutò, certè; ex α & σφάλλω, supplanto. f. σφαλῶ. p. ἔσφαλκα. p. pass. ἔσφαλμαι: hinc σφάλμα, ατος, τὸ, lapsus, erratum.

Ἀσφαλίζω, munio, stabilio, f. ίσω. p. ἠσφάλικα. p. pass. ἠσφάλισμαι. a. 1. pass. ἠσφαλίσθην. inf. ἀσφαλισθῆναι. a. 1. m. ἠσφαλισάμην, ω, ατο, adstrinxit: & in 3. pl. ἠσφαλίσαντο. a. 1. imperat.

perat. m. ἀσφάλισαι, ἄθω, & in pl. ἀσφαλίσαθε, munite.

Ἀσφαλίζομαι, idem quod act. ἀσφαλίζω; item; affirmo, pro certo assero; & passivè etiam; munior, tutus reddor; item, affirmor, confirmor, &c. hinc; ἀσφάλιος; & ἀσφαλίαν; q. d. tutelaris, aut stabilitor; cognomen Neptuni, apud Plut. quippe quia fundamina terræ inconcussa custodire dicitur à gentibus; teste Oppiano; item, ἀσφάλισμα, τὸ, id quo aliquem securum reddimus, & certum; pignus; item, tutamen; munimentum; locus quo munimur. Dicitur etiam ἄσφαλος, qui labefactari nequit, immobilis; Hesych. idem quod ἀσφαλής; & ἀσφαλέως; tutò, securè, sine periculo; idem quod ex eo contractum ἀσφαλῶς; & omnia ejusdem Th. & comp.

Ἀσφαλτίζω, bitumen redoleo; Diosc. sic sequens.

Ἀσφαλτίτις, ιος, ἡ, bitumen fundens.

Ἀσφαλτίτις λίμνη, mare mortuum: ab

ἌΣΦΑΛΤΟΣ, ὁ, ἡ, bitumen.

Ἀσφαλτόω, bitumine illino.

Ἀσφάλτωσις, εως, ἡ, quasi bituminatio; πίσσωσις; picatio; ab eodem themate.

Ἀσφαραγεῖν, Poët. valde strepere: ex α, intens. & σφαραγέω, quod à σφάραγος, sonus, qui gutture emittitur.

Ἀσφάραγος, ου, ὁ, gula, guttur: ἀπὸ σφαραγεῖν, sonare. Th. σφάραγος.

Ἄσφικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel, ἄσφιγκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui difficulter astringitur; non constrictus; sed dissolutus, divulsúsq; ex α priv. & σφιγκτὸς, constrictus; à σφίγγω.

ἈΣΦΟ΄ΔΕΛΟΣ, ου, ὁ, asphodelus, plantæ genus.

Ἀσφοδελὸς, vero, est adject. q. d. asphodelosus: idem quod ἀσφοδελώδης, Didym. in Odyss. A. asphodelo similis, seu qui de asphodeli genere est.

Ἀσφράγιστος, ὁ καὶ ἡ, non signatus, cui nulla nota impressa est; item, pistore carens; Etym. & non baptizatus, Nazian. ex α priv. & σφραγίζομαι, signor; à σφραγὶς, signum.

Ἄσφυκτος, non pulsans; pulsu omnino destitutus; vel exili præditus; indè, ἀσφυκτέω; pulsu destitutus sum; venæ mihi conciderunt; Diosc. & ἀσφυξία, ἡ; privatio seu defectio pulsus, in toto animali; Gal. ex α priv. & σφύξις, idem quod σφυγμὸς, ὁ; pulsus; à Th. σφύζω, salio, pulso.

Ἀσχαλάα, Poët. pro ἀσχαλᾷ, ab ἀσχαλάω, idem quod

ἈΣΧΑ΄ΛΛΩ, quod & ἀσχαλάω, mœreo, doleo, succenseo: ἄσχαλλε, præs. imperat. q. ab ἄχος, interjecto σ adeo ut ἀσχάλλειν, sit ἄχος ἄλις ἔχειν; affatim doloris habere.

Ἄσχετος, ου, ὁ, ἡ, intolerabilis, qui cohiberi nequit, dicitur & ἀάσχετος ex α & σχέω, seu ἔχω, coërceo.

Ἀσχημάτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, & ἀσχημάτιστος; figura carens; figuras seu schemata non habens; non figuratus, aut malè ejusdem Th. & comp. cum sequentibus.

Ἀσχημονέω, indecorè ago. f. ήσω. p. ἠσχημόνηκα. a. 1. ἠσχημόνησα. a. 1. inf. ἀσχημονῆσαι &

Ἀσχημόνως, adv. indecorè: item

Ἀσχημοσύνη, ης, ἡ, fœda actio, cum turpissimis gestibus: &

Ἀσχήμων, ονος, ὁ, ἡ, indecorus: ex α & σχῆμα. Th. ἔχω.

Ἀσχιδὴς, & ἀσχιζὴς; non fissus, fissura carens; indivisus, vel individuus; & ἄσχιστος, idem; vel qui scindi nequit; Plat. ex α priv. & σχίζω.

Ἀσχολέομαι, οῦμαι, occupor: ἀσχολοίμεθα, 1. pl. præs. opt. pass. hinc

Ἀσχολία, ας, ἡ, occupatio: ex α & σχολὴ, otium.

Ἀσχόλημα, ατος, τὸ; idem; negotium. Th. idem.

Ἄσχολος, ου, ὁ, ἡ, qui non habet otium, occupatus: ex α & σχολὴ, otium.

Ἀσῶ, contristeris: ab ἀσάω, ῶ, præs. imperat. pass. (vel Dor. pro ᾄσω, f. 1. ab ᾄδω, cano.) ab ἀσάομαι, nauseo. Th. ἄδω, satio.

Ἀσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ; fastidio & nausea laborans; ex repletione cibum fastidiens; Gal. ab ἄση, ης, ἡ; fastidium; à Th. ἄδω, satio, expleo.

Ἀσωτία, ας, ἡ; profusio, luxus, prodigalitas, luxuria, vita dissoluta: ab

Ἄσωτος, ου, ὁ, ἡ, luxuriosus, perditus: quod ex α & σώζω, conservo, q. d. non servatus. Hinc

Ἀσώτως, adv. profusè, perditè.

Ἄσωμος, ὁ καὶ ἡ; & ἀσώματος; incorporeus; ex α priv. & σῶμα. Unde etiam ἀσωμάτως, sine corporis interventu.

Ἄσωστος, seu ἄσωπς, ὁ καὶ ἡ; qui servari seu sospitari nequit; ex α priv. & σώζω, salvo.

Ἀσωτοδιδάσκαλος; luxuriosorum magister; Athen. ex ἄσωτος & διδάσκαλος.

Ἀσωτοποσία, luxuriosorum potatio; vel luxuriosa potatio; ex ἄσωτος & πόσις, εως, ἡ; idem quod πόμα, τὸ; potio; à πίνω, bibo, quod vide.

Ἀσωφρόνιστος, ὁ καὶ ἡ; non castigatus, & emendatus; et activè, qui non emendat, seu corrigit; Gregor. ex α priv. & σωφρονίζω, ad sanam mentem reduco; quod vide.

Ἀταισι, dat. pl. Ion. pro ἄταις, ab ἄτη, ης, ἡ, damnum: ab ἀτάω, lædo.

Ἀτακτέω, ῶ, inordinatè me gero: f. ήσω. p. ἠτάκτηκα. a. 1. ἠτάκτησα. ἀτακτῶν, præs. part. act. n. g. ex α & τάσσω, ordino.

Ἄτακτος, ου, ὁ, ἡ, inordinatus, confusione gaudens: & hinc

Ἀτάκτως, adv. inordinatè, incompositè; ab eod. Th.

Ἀτακτιδακρύω; inordinatè, intempestivè, seu immodicè lacrymor; unde, ἀτακτιδακρύει, exponitur, affatim lacrymatur, &c. ex α priv. cum τάσσω, vel τάττω; ordino; & δακρύω, lacrymor.

Ἀταλαίπωρος, ου, ὁ, ἡ, molestiis carens; item iners: ab α & ταλαίπωρος, q. τλάων πῶρον, luctum ferens.

Ἀταλαιπώρως; adv. facilè, feliciter, citra laborem; ejusdem Th. & comp.

Ἀταλάντη, ης, ἡ, Atalanta, nomen propr. mulier.

Ἀτάλαντος, ου, ὁ, ἡ, par, æqualis: quasi ἀντιτάλαντος, qui paris est ponderis. Th. τάλαντον, statera.

Ἀταλάφρων, ὁ, ἡ, infans, puerilia sapiens, tenellus: ab α & ταλάω, patior, & φρὴν, animus; vel potiùs ab ἀταλὸς, tener.

Ἀτάλλω, seu ἀτιτάλλω; cresco, adolesco delicatè more pueri alor, lusito, exulto. Dicitur & ἀπιτάλλω ab

ἈΤΑΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, tener, mollis, juvenilis: q. ab α & ταλάω, perfero, q. nondum potens ferre multa.

Ἀταλόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, impotens, tener, simplex, sapiens puerilia; idem cum ἀταλάφρων; & ejusdem comp.

Ἀταλόψυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, pusilli & angusti animi, qui est animo molli, & tenero; qui nondum reliquit nuces; in Epigr. ex ἀταλὸς, mollis; & ψυχὴ, anima.

Ἀταμίευτος, ὁ καὶ ἡ; qui reconditus non est aut non reconditur; Philo; item, qui nihil recondit, non providens res in futurum necessarias, &c. Unde, adv. Ἀταμιεύτως, more eorum quæ non reconduntur; seu non recondendo; Plat. de leg. ex α priv. & ταμιεύω, condo, recondo; in penuaria cella asservo; à Th. ταμίας, Ionicè, ταμίης, ου, ὁ; promus, condus; dispensator rerum condendarum & promendarum, &c.

Ἀταξία, ας, ἡ, confusio, item incontinentia, ordinis desertio: ab α & τάξις, quod à τάττω, ordino.

Ἀταπείνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, celsus, minimè abjectus, ex α priv. & ταπεινὸς, ἡ, ὸν; humilis; unde, ταπεινόω, humilem reddo, &c.

Ἀτάομαι, patior damnum: ab ἀτάω, lædo.

ἈΤΑ'Ρ, sed, ut, verùm, cæterùm propterea; Poët. pro quo aliquando αὐτὰρ. ἀτὰρ οὖν, quamobrem.

Ἀτάρακτος, quietus, quiescens, tranquillus, imperturbatus; Plin. Ἀταραξία, ας, ἡ; tranquillitas; imperturbatus status, &c. Item, Ἀτάραχος, ου, ὁ καὶ ἡ; sedatus, ac defæcatus; intrepidus, &c. Unde, adv. Ἀταράχως, sine molestia, sine vexatione, absq; perturbatione, &c. Omnia ex α priv. & ταράσσω, fut. ξω; commoveo, perturbo; unde, ταραχὴ, ης, ἡ, perturbatio, tumultus, &c.

Ἀταρακτοποιησία, ης, ἡ; actio imperturbata; Hippocr. ex ἀτάρακτος & ποιέω.

Ἀτάρβαλος, ω, vel οιο, ὁ, Doric. pro

Ἀτάρβητος, seu ἀταρβὴς, ὁ, ἡ, intrepidus, imperterritus: quod ex α & ταρβέω, timeo. Th. τάρβος, terror.

Ἀτάρβητα, adv. intrepide; Sophoc. ejusdem Th. & comp.

Ἀταρίχευτος, non conditus aut maceratus sale; ex α priv. & τάριχος, ου, ὁ; salsamentum; caro sale condita, & exsiccata; unde. ταριχεύω, sale condio.

ἈΤΑ'ΡΜΥΚΤΟΝ, intrepidum: q. ab α & ταρμύσσω, terreo: vel ab ἄτερ & μύειν.

Ἄταρνον, ου, τὸ, ferrum in mediolo rotæ: ab α priv. & τείρω, tero: τρίβει τὸν ἄξονα.

Ἀταρπιτὸς & ἀταρπὸς, vide in ἀτραπιτὸς & ἀτραπός.

'Αταρτηρὸς, ȣ̃, ὁ, noxius, contumeliosus: pro ἀτηρὸς, ȣ̃, ὁ, per Pleonasm. syllabæ ταρ. Th. ἄτη, damnum, quod ab ἀτάω, lædo.

'Ατάρχυτος, ȣ, ὁ, ἡ, insepultus; ex α & τάρχεα, τὰ, inferiæ, justa.

'Ατασθαλία, ας, ἡ, improbitas, vecordia, petulantia: ἀτασθαλίῃ, dat. sing. Ion. q. ἄτη θαλίας.

'Ατασθάλλω, f. αλῶ, p. κα, & 'Ατασθαλέω, f. ήσω, ineptè ago, protervè me gero, neut. abs. ab

'ΑΤΑ'ΣΘΑΛΟΣ, ȣ, ὁ, ἡ, perniciosus, malorum auctor: q. ἄτης θάλλων, à quo quasi mala germinant.

'Αταῦροι βόες; boves quædam in Epiro, à mare intactæ, ut incrementum & amplitudinem corporis ingentem acciperent; unde, ἀταύρωτος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, expers conjugii, virgo; quasi tauri expers; sed dicitur etiam de puella, virilem ταῦρον nondum experta; Aristoph. ex α priv. & ταῦρος, ȣ, ὁ; taurus; item, membrum virile.

'Αταφία, ας, ἡ; sepulchri carentia, vel jactura; Plut. ejusdem Th. & comp. cum sequente

'Αταφος, ȣ, ὁ, ἡ, insepultus, inhumatus: ex α & τάφος, sepulchrum, quod à θάπτω.

'Α τάχος, Dor. pro ἧ τάχος, quam celerrime.

'ΑΤΑ'Ω, lædo, noceo. f. ήσω. p. ἤτηκα. hinc ἄτη, ἀτηρὸς, de quibus infra.

'ΑΤΕ, utpote, quippe, quia, quasi: & Dor. pro ὅτε, quum; sed ἆτε, Dor. pro ἦτε, ubi.

'Ατεγκτος, ȣ, ὁ, ἡ, durus, rigidus. Th. τέγγω.

'Ατέγκτως, adv. duriter, rigidè; Suid. per Metaph. scil. nam propriè, sign. ita ut humectari, & aquâ molliri nequeat; ex α priv. & τέγγω, f. ξω, rigo, humecto, &c.

'Ατέην, Ion. pro ἀτᾶν, vide ἀτάω, lædo.

'Ατειρὴς, έος, ὁ, ἡ, indomitus: ex α, & τείρω.

'Ατείχιστος, ȣ, ὁ, ἡ, sine muris: ex α & τεῖχος.

'Ατέκμαρτος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, qui ad finem, & exitum perduci nequit; Hesych. & Suid. item, de quo nulla certa conjectura fieri potest; Thucid. Plut. item activè, inconsideratus; nullas conjecturas aut signa sequens in re aliqua; Aristoph. Unde, ἀτέκμαρτι & ἀτεκμάρτως; nullam sequendo conjecturam, absq; conjectura, &c. ex α priv. & τέκμαρ, τὸ; finis, exitus rei; item, signum; unde, τεκμαίρω, certis signis ostendo, &c.

'Ατεκνος, ȣ, ὁ, ἡ, liberis carens, sive sterilis, sive orbus: ex α & τέκνον, proles. Th. τίκτω.

'Ατεκνόω, f. ώσω, liberis orbo. Ab eod. Th.

'Ατέλεια, ας, ἡ, & 'Ατελίη, Ion. imperfectio; item, immunitas: ab α & τέλος, finis, vectigal.

'Ατελείωτος, idem quod ἀτέλεστος; & ejusdem Th. & comp. imperfectus; vel, qui effici nequit; sed ἀτέλεστος; est etiam, profanus, non initiatus sacris; ex α priv. & τὰ τέλη, mysteria, sacra; Plat. quod est neut. plur. à sing. τέλος, τὸ; quod vide.

'Ατέλεστα, adv. frustrà, sine fine: ab α & τέλος.

'Ατέλεστος, ȣ, ὁ, ἡ, infectus. Th. τέλος, finis.

'Ατελεσφόρητος, ad maturitatem non perductus; Diosc. ex α priv. & τελεσφορέω, ad finem & maturitatem perduco; ex τέλος, τὸ; finis; & φέρω, fero.

'Ατελεύτητος, ὁ, ἡ, imperfectibilis, interminatus: ex α & τελευτάω, finio. Th. τέλος, finis.

'Ατελίη, ης, ἡ, Ion. pro ἀτέλεια.

'Ατελὴς, έος, ὁ, ἡ, irritus, inanis, imperfectus: Sic Pindarus ἀτελῆ νόον, appellat mentem, quæ nihil eorum perficit, quæ sibi peragenda proposuit: ab α & τέλος, finis; item, à pendendo vectigali immunis: ab α & τέλος, vectigal.

'Ατελώνητος, ȣ, ὁ; ex quo, vel, pro quo, aut cujus nomine, vectigal non penditur; ex α priv. & τελωνέω, vectigal exigo; à τελώνης, tributorum seu vectigalium emptor, seu redemptor; publicanus; ex τέλος, εος, τὸ, finis; item tributum, vectigal; & ὠνέομαι, emo.

'Ατέμβιος, querulus, miser; Etym. à sequente,

'ΑΤΕ'ΜΒΩ, f. ψω, p. φα, contristo, privo: q. ab ἄτη & ἐμβαίνω, in cladem quasi incido.

'Ατενὴς, έος, ὁ, ἡ, fixus, intentus: ex α intens. pro ἄγαν, valde, & τείνω, tendo. Hinc

'Ατενίζω, oculos in aliquem defigo: f. ίσω. p. ἠτένικα. a. 1. inf. ἀτενίσαι. part. ἀτενίσας, αντος.

'Ατενῶς & ἀτενὲς, intentis seu attentis & defixis oculis; Plut. ejusdem Th. & comp. cum ἀτενὴς, unde etiam, ἀτενισμὸς, ȣ̃, ὁ; intuitus continuus & inconnivens; cum defixis oculis aliquid aspicitur, &c.

'ΑΤΕΡ, ἄτερθε, & ἄτερθεν, sine, citrà, absque; cum genit. idem quod ἄνευ, χωρὶς: hinc ἀπάτερθε, seorsum.

'Ατεράμνω, Dor. pro ἀτεράμνȣ, ab

'Ατέραμνος, ȣ, ὁ, ἡ, durus, incoctilis, insuperabilis: ex α & τέραμνος, coctu facilis. Th. τείρω, tero.

'Ατεραμνότης, ητος, ἡ, durities: ab eod. Them.

'Ατεράμων, idem quod ἀτέραμνος, ab α & τεράμων, idem ac τέραμνος, & ab eod. Them.

'Ατερηδόνιστος, ȣ, ὁ ϰ ἡ; à teredinibus non erosus; vel teredinum injuriæ non obnoxius; Diosc. ex α priv. & τερηδονίζομαι, à teredine infestor; quod à τερηδὼν, όνος, ὁ, teredo; vermis ligna terebrans; à Th. τερέω, ῶ; fut. έσω, terebro, &c.

'Ατερθε, Æol. pro ἄτερθεν, sine. Th. ἄτερ.

'Ατερμάτιστος, ὁ ϰ ἡ; & ἀτέρμων; interminatus, infinitus; item, infirmus, instabilis; fundamento carens, &c. ex α priv. & τέρμα, ατος, τὸ; terminus, meta, finis; unde, τερματίζω, termino, finio, &c.

'Ατερος, alter, Att. pro ὁ ἕτερος, in genit. θατέρȣ, & sic porro ἅτεροι, pro οἱ ἕτεροι.

'Ατερπῆ, acc. sing. ab

'Ατερπὴς, έος, ὁ, ἡ, injucundus, ingratus: &

'Ατερπος, idem: ex α & τέρπω, delecto.

'Ατερψία, ας, ἡ, & 'Ατερψίη, molestia: ab eod. Th.

'Ατευκτος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, qui consecutus non est; unde, ἀτευκτέω, non attingo, non assequor; aberro; idem quod ἀποτυγχάνω; ex α priv. & τυγχάνω, fut. τεύξομαι, à τεύχω; sum, contingo; item assequor, attingo, &c.

'Ατεχνὴς, έος, ὁ, ἡ, qui sine τέχνη, id est, fraude.

'Ατεχνία, ας, ἡ, imperitia: &

'Ατεχνος, ȣ, ὁ, ἡ, inartificialis: item

'Ατεχνῶς, verò, certé.

'Ατέχνως, sine artificio: ab α & τέχνη, ης, ἡ, ars, fraus.

'Ατη, ης, ἡ, damnum, peccatum: dat. pl. Ion. ἄτῃσιν, pro ἄταις. Th. ἀτάω, lædo.

'Ατηκτος; non liquescens; Aristot. Meteor; ex α priv. & τηκτὸς, ὁ; liquefactus, liquatus; à Th. τήκω, fut. ξω, liquo, liquefacio.

'Ατημελέω, f. ήσω. p. ηκα, negligo.

'Ατημελέως, 'Ατεμβῶς, vel 'Ατημελήτως, adv. negligenter: item

'Ατημέλητος, ȣ, ὁ, ἡ, neglectus, inornatus: &

'Ατημέλεια, seu ἀτημελία, ας, ἡ, negligentia: Ab

'Ατημελὴς, non τημελὴς, negligens: quod ex α & τημελῶ, curo. Th. μέλει, curæ est, impers.

'Ατηρὸς, ȣ̃, ὁ, & 'Ατηρὴς, έος, ὁ, ἡ, noxius, contumeliosus: in acc. pl. f. g. ἀτηρὰς, perversas: ab ἀτάω, lædo.

'Ατθὶς, ἴδος, Atthæa, Orythia, nom. propr.

'Ατίει, contemnit, 3. sing. ind. præs. act. ab ἀτίω, quod ex α & τίω, honoro.

'Ατίετος, ὁ ϰ ἡ; qui non ulciscitur; qui non sumit pœnas; Æschyn. ex α priv. & τίω, honoro; item punio.

'Ατίζω, f. ίσω, p. ικα; vilipendo; ex α priv. & τίω, honoro.

'Ατιθάσευτος, ȣ, ὁ, ἡ, qui mansuefieri nequit, intractabilis, indomitus: ex α priv. & τιθασὸς, mansuetus.

'Ατίθασος, ȣ, ὁ ϰ ἡ; asper; intractabilis; idem cum præced. & ejusdem Th. & comp.

'Ατιμαγέλας, Dor. pro ἀτιμαγέλης, qui spernit gregem, & abgregat: hinc ἀτιμαγελεῖν, gregem contemnere, & ἀτιμαγελεῦντες, pro ὄντες, Dor. ab ἀτιμᾶν ἀγέλην.

'Ατιμάζεσκε, imperf. Ion. & Poët. pro ἠτίμαζε, ab

'Ατιμάζω, contumeliâ afficio. f. άσω. p. ἠτίμακα, p. pass. ἠτίμασμαι. a. 1. pass. ἠτιμάσθην. a. 1. inf. ἀτιμασθῆναι. idem quod ἀτιμάω, & ἀτιμόω: ex α & τίω, honoro.

'Ατιμαστέον, adject. verbale, quod debet contemni: ab

'Ατιμάω, fut. ήσω, p. ηκα, despicio, vitupero, dehonesto: ab ἄτιμος, inglorius, quod à τίω, honoro.

'Ατίμητος, ȣ, ὁ, ἡ, immunis, contemptus; item, inæstimabilis: ab eod. Them.

'Ατιμία, ας, ἡ, ignominia, dedecus: & 'Ατιμασμὸς, ȣ, ὁ, idem. Et

'Ατιμος, ȣ, ὁ, ἡ, ignominiosus, inhonoratus: unde

'Ατιμότατος, inhonoratissimus: superl. ab ἄτιμος, comp. ἀτιμότερος: ab α & τίω, honoro.

'Ατιμόω, idem quod ἀτιμάω, & ἀτιμάζω,

ζω, dedecoro: f. ώσω. p. ἠτίμωκα. perf. pass. ἠτίμωμαι. part. ἠτιμωμένος ab eod. Th.

Ἀτιμώρητος, ε, ὁ, ἡ, inultus, Impunitus: & inde

Ἀτιμωρήτως, & Ἀτιμωρητὶ, adv. impune: ab α & τιμωρέω, quod ab ὁράω, animadverto.

Ἀτίμως; ignominiose; sine honore; Plat. Ἀτίμωσις, ignominiosa damnatio; Demosth. gravioris supplicii instar erat; Bud. Comm. Ἀτιμωτικὸς, ignominiosum reddens; unde, ἀτιμωτικῶς; adv. idem quod ἀτίμως, ignominiosè, &c. Omnia ab ἄτιμος, & ἀτιμόω, &c.

Ἄτιν' pro ἄτινα, nom. pl. ex ὃ & τὶ, quid.

Ἀτίνακτος, inconcussus, immotus, non agitatus; Nonn. ex α priv. & τινάσσω; fut. ξω; quatio, concutio, &c.

Ἄτις pro ἥτις Dor. quæ

Ἀτιτανδρεῖν; Hesych. despicari & fastidire virum; ἀτιμάζειν ἄνδρα; ὑπερηφανεῖν; ex ἀτίζω, contemno, & ἀνὴρ, vir.

Ἀτίταλλ' pro ἠτίταλλε, imperf. Ion. ab ἀτιτάλλω, alo.

Ἀτιταλλέμεναι, Dor. pro ἀτιτάλλειν, pro ἀτάλλειν, ab

Ἀτιτάλλω, idem quod ἀτάλλω, per Epenth. τῦ τι, delicatè nutrio, curo; vel augeo. Th. ἀταλὸς, mollis.

Ἄτιτος, ε, ὁ, inultus, impunitus: ex α & τίω, punio.

Ἀτλαγενέων, gen. pl. ab

Ἀτλαγενὴς, έος, ὁ, ἡ, Atlante genitus: ab

Ἄτλας, αντος, ὁ, Atlas, & γείνομαι, nascor.

Ἄτλατος, ω, ὁ, Dor. pro ἄτλητος.

Ἀτλαντὶς, ίδος, ἡ, filia Atlantis. Th. Ἄτλας.

Ἄτλητα, nom. pl. n. g. intolerabilia: ἀτλήτῳ, dat. sing. ab

Ἄτλητος, & Dor. Ἄτλατος, ε, ὁ, ἡ, intolerabilis, intolerandus: ab α & ταλάω, seu τλῆμι, perfero.

Ἀτλητέω, pro quo etiam dicitur ἀτλατέω, μ. ήσω; tolerare non possum, seu perpeti; item, sum intolerabilis; item, metuo; animo sum abjecto, &c. Sophocl. & Hesych. Item ἀτλησία, impatientia, intolerantia, &c. ab ἄτλητος.

ΑΤΜΕΝΟΣ, ε, ὁ, & ἀτμὴν, ένος, ὁ, famulus, servus: quia ἄτιμος præ domino suo: ἀτμεύω, servio.

Ἀτμενία, servitus, administratio; item,

Ἀτμένιος, laboriosus, &c. Utrumq; à præced. ἄτμενος.

Ἀτμὴ, ῆς, ἡ, vapor.

Ἄτμητος, ε, ὁ καὶ ἡ; qui sectus non est; sectionem non passus, nec expertus; ἀμέριστος; item, non exsectus, seu non castratus, &c. ex α priv. & τμητὸς, sectus; à Th. τέμνω, scindo.

Ἀτμιάω, ῶ; idem quod ἀτμίζω; & Th. idem.

Ἀτμιδοῦχος; ὁ ἀτμίδα ἔχων; Hesych.

Ἀτμίζω, f. ίσω. p. ικα, vaporo, exhalo. Th. ἀτμός.

Ἀτμὶς, ίδος, ἡ, vapor. Th. ἀτμός.

ΑΤΜΟ'Σ, ε, ὁ, flatus, vapor, halitus; q. ab ἄω, spiro: hinc ἀτμὴ & ἀτμὶς, ἀτμίζω de quibus supra.

Ἀτμοειδὴς; vaporis speciem gerens; ex ἀτμὸς, vapor, & εἶδος, εος, τὸ; species.

Ἀτμώδης, plenus vaporis; vaporiferus; ab ἀτμός.

Ἄτοιχος; parietem non habens; Eurip. ex α priv. & τοῖχος, ε, ὁ; murus, paries.

Ἄτοκος, sterilis; aut quæ nondum peperit; indè ἀτόκιον, τὸ; atocium; Plin. medicamen omne quod sterilitatem inducit, & vim concipiendi adimit; ex α priv. & τίκτω, pario; unde, τόκος, ε, ὁ; partus.

Ἀτόλματος, ε, ὁ, Dor. pro ἀτόλμητος, ε, ὁ, non audendus. Ex α & τόλμα, audacia.

Ἄτολμος, ε, ὁ καὶ ἡ; idem quod ἀπότολμος; inaudax; imbellis; formidolosus, &c. Hinc, ἀτολμία, ας, ἡ; ignavia, formido; ejusdem Th. & comp. cum præced.

Ἄτομος, ε, ὁ, ἡ, insectilis, individuus; ἄτομοι, minuta corpuscula; ἐν ἀτόμῳ, in momento, illicò: ex α & τέμνω, seco. p. m. τέτομα hinc per Metathes. Angl. **a mote**, recentiùs ex Latino, atomus, **an atome**.

Ἀτονέω, ῶ; f. ήσω. p. ηκα, deficio, infirmus sum, & imbecillus: ab α & τόνος, quod à τείνω.

Ἀτονία, ας, ἡ, defectus, infirmitas: ab eod.

Ἄτονος, ε, ὁ καὶ ἡ; incontentus; inefficax; infirmus, &c. Unde, ἀτόνως, leviter, remisse. Th. idem.

Ἄτοξος, ε, ὁ; sine arcu; vel arcu uti non valens; Lucian. item, ἀτόξευτος, ὁ καὶ ἡ; quem sagittâ non possis attingere; qui sagittâ ictus non est; ex α priv. & τοξευτὸς, sagitta percussus; & Th. τόξον, ε, τὸ; arcus; unde, τοξεύω, ex arcu sagittam emitto; jaculor; item sagittis peto seu impeto, &c.

Ἀτόπαστον, quod conjecturâ non licet assequi; ἀνείκαστον; nam τοπάζειν est εἰκάζειν; Æsch.

Ἀτοπία, ας, ἡ, absurditas, inconvenientia, obscuritas: ab

Ἄτοπος, ε, ὁ, ἡ, insolens, inconveniens, importunus, absurdus, improbus: ex α & τόπος, locus: hinc

Ἀτόπως, adv. absurdè, inconvenienter.

Ἄτος, ε, insatiabilis, per crasin pro ἄατος ex α & ἄδω. satio.

Ἀτραγῴδης; tragœdiæ non similis; indecens, &c. Item, ἀτραγῴδητος; tragico fastu, & ostentatione carens; qui tragicè decantatus aut exaggeratus non est; Luc. ex α priv. & τραγῳδὸς; qui cantando caprum meretur; erat enim tragœdiæ præmium caper, qui τράγος dicitur; usurpatur tam de poëta, quam de actore tragœdiæ; ex τράγος & ᾠδὴ; cantilena; canticum; ab ἀείδω; cano.

ΑΤΡΑΚΤΟΣ, ε, ὁ, ἡ, fusus, colus, sagitta.

Ἀτρακτυλὶς, & ---λλὶς, ίδος, ἡ, spinæ genus: ab ἄτρακτος.

Ἀτρακτοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; fuso similis; ex ἄτρακτος & εἶδος, species.

Ἀτράνωτος, qui declaratus non est, nec manifestus; obscurus; Dionys. Areop. Budd. Comm. ex α priv. τρανὸς, ἡ, ὀν; perspicuus, manifestus; unde, τρανόω, clarum reddo; declaro, &c.

Ἀτραπίζω, eo, vado; viam carpo; seu iter facio; Hesych. à sequente nomine ἀτραπός; via, &c.

Ἀτράπελος, idem quod δυστράπελος; morosus; qui difficulter moveri & flecti potest, &c. quod vide.

Ἀτραπὸς, ε, ἡ; vel ἀταρπὸς, via trita, callis, semita: legitur & ἀτραπιτὸς & ἀταρπιτὸς, ex α epitat. & τραπέω, calco.

Ἀτραυμάτιστος; invulneratus; qui vulnus non habet; item invulnerabilis; Lucian. ex α priv. & τραυματίζω, vulnero; quod vide.

ΑΤΡΑ'ΦΑΞΙΣ, εως, & ἀτράφαξυς, υος, ἡ, atriplex, oleris genus.

Ἀτρεΐδαι, ῶν, οἱ, Dor. pro Ἀτρεῖδαι, Atridæ.

Ἀτρείδα, dual. num. ab

Ἀτρεΐδης, ε, ὁ, Ἀτρέως παῖς, Atrei filius, Atrides, ut Agamemnon, & Menelaus. Ἀτρείδῃσ', dat. plur. Ion.

Ἀτρείων, ωνος, ὁ, i. e. Ἀτρεΐδης, Atrides, nom. propr.

Ἀτρέκεια, ας, ἡ, & Ἀτρεκίη Ion. veritas: ab ἀτρεκής.

Ἀτρεκέστατα, superl. ab

ΑΤΡΕΚΗ'Σ, έος, ὁ, ἡ, verus, certus: q. ab α & τρέω, quia verax intrepidus esse potest. Hinc adv.

Ἀτρεκῶς, & Ion. ἀτρεκέως, verè.

Ἀτρέμα, & Ἀτρέμας, adv. quietè, sine aliquo motu: ab ἀτρεμὴς, intrepidus, quod ab α & τρέω.

Ἀτρεμαῖος, placidus, remissus; item quietus; Eurip. Plut. Item, ἀτρέμητον, τὸ; quod immotum manet; Hesych. ejusdem Th. & comp. cum præced.

Ἀτρεμέεσθαι, præs. inf. pass. ἀτρεμέωσι, 3. pl. sub. act. ab

Ἀτρεμέω, immotus maneo, f. ήσω. p. ἠτρέμηκα. ex eod. Th.

Ἀτρεμία, ας, ἡ, audacia, quies, q. non trepidatio; ex eod. Th.

Ἀτρεμίζω, idem quod ἀτρεμέω.

Ἀτρεπτος, ε, ὁ, ἡ, immotus, immutabilis, rectus. Et

Ἀτρέπτως, adv. immutabiliter, rectè. Th. τρέπω.

Ἄτρεστος, ε, ὁ καὶ ἡ; intrepidus; & ἀτρέστως; intrepidè; adv. ex α priv. & τρέω, tremo.

Ἀτρεὺς, έως, ὁ; Atreus, propr. nomen.

Ἄτρητος, non cavus, non foratus nec pertusus; aut perterebratus; Aristot. hist. An. peculiariter dicitur de eo cui meatus ani coaluit; sic, ἀτρήτως; adv. sine foramine, more eorum qui foramine carent, &c. ex α priv. & τρητὸς, perforatus; à Th. τιτράω, seu τίτρημι; fut. τρήσω; ut à τράω; perforo, terebro; idem quod τερέω; perterebro, &c. Sed apud Josephum, occurrit etiam ἀτρήτας; intre-

intrepidè; idem quod ἀτρέςω, vel ἀτρέςως, ex α priv. & τρέω, tremo.
Ἀτρίακτος, invictus; Æschyl. ex α priv. & τρίακτος, devictus, superabilis; à verbo τριάσσω, f. ξω, vinco, supero; quod vide.
Ἀτριβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non tritus, inusitatus: item exercitatus, imperitus. Th. τρίβω.
Ἄτριπτος, ου, ὁ, ἡ, idem ac Ἀτριβὴς: item, indomitus, & laboris inexpertus: ab eod. Them.
Ἄτριχος, sine capillis: ἄτριχα, neut. pl. ex α & θρὶξ, τριχὸς, pilus.
Ἀτρομία, non tremo: &
Ἄτρομος, ου, ὁ, intrepidus: ex α & τρομία, idem quod τρέμω seu τρέω, trepido.
Ἄτροπος, nom. propr. Parcæ: ex α priv. & τρέπω, verto, quod non possit verti & averti. Sumitur & pro duro, aspero, immutabili.
Ἀτροφέω, ῶ, f. ήσω. p. ηκα, tabesco, non nutrior: &
Ἀτροφία, ας, ἡ, alimenti defectus: item tabes, morbus: ab
Ἄτροφος, ου, ὁ, ἡ, impastus; item, non alens: ex α, & τροφὴ, alimonia. Th. τρέφω, nutrio.
Ἀτρύγετος, ου, & Ion. ἀτρυγέτοιο, sterilis, infructuosus: ex α & τρυγή.
Ἀτρυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, τὸ, ἐς, qui vindemiari non potest, ineptus vindemiæ; Epigr. ex α priv. & τρύγη, triticum, &c. item, vindemia: sic, ἄτρυγος, ου, ὁ, ἡ, fœce carens, purus, &c. ex α priv. & τρὺξ, υγὸς, ἡ, vinum recens; item fæx vini, &c.
Ἀτρύπητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non perforatus, nullo foramine pervius, solidus; ex α priv. & τρύπα, ας, ἡ, foramen; (à τρύω, terebro.) Unde τρυπάω, terebro, perforo, &c.
Ἀτρύπονος, ærumnosus, πολύπονος; Hesych. ἀτρύτως, (inexhaustos) labores asserens; item qui multos subit labores, nec iis frangitur; ex ἄτρυτος, & & πόνος, ου, ὁ, labor.
Ἄτρυτος, ου, ὁ, ἡ, indefessus, ingens: ex α & τρύω, tero.
Ἀτρυτώνη, ης, ἡ, Epith. Minervæ, idem quod ἀτειρὴς, ἢ ἄτρυτος, indomita: ab eod. Them.
Ἀτρύφερος, minimè mollis, non delicatus; item, ἀτρύφητος, à deliciis seu delicata vita alienus, & abhorrens; ex α priv. & τρυφὴ, ῆ, deliciæ, mollities; (à Th. θρύπτω, frango, confringo; item frango deliciis aut luxu:) Unde τρυφάω, delicate vivo, & τρυφερὸς, delicatus, &c.
Ἄτρωτος, ου, ὁ, ἡ, invulneratus, illæsus, inciensus: ex α & τιτρώσκω, vulnero.
Ἀτρὼς, ῶτος, ὁ, idem quod ἄτρωτος; unde etiam ἀτρώτως, sine vulnere, vel invictè, adverb. ejusdem Th. & comp. cum præced.
ἌΤΤΑ, Atticum pro ἅσσα, ων, τὰ, vel ἄτινα, aliqua, quædam: ex ἃ & σὰ Megarensium linguâ τινὰ vel ab ὅ, τι. Nonnulli ἅττα. Et ἀττὰ pro ποτέ.
Ἄττα, ὁ, pater: Est enim vocabulum quo juniores compellant senes.
ἈΤΤΑΓΗ'Ν; ῆνος, ὁ, & Atticè ἀτταγᾶς seu ἀτταγᾶς, avis picto dorso: interpretatur & gallinago, & rusticula, & coturnix.
ἈΤΤΑ'ΚΗΣ, ου, ὁ, vel ἀττακὸς, οῦ, ὁ, reptile, quod quatuor ingrediens pedibus saltitat.
Ἀττάλεια, ας, ἡ, Attalea, nomen urbis. Heb. tempus Domini.
Ἀττάλλω, delicatè, nutrio, vide in ἀτάλλω: ab ἀταλὸς, tener.
Ἀττανίτης, ου, ὁ, & ἀττανίσης, & ἀττάνιον, ου, τὸ, placenta in sartagine fricta.
ἈΤΤΑ'ΡΑΓΟΙ, ων, οἱ, pustulæ, fragmenta ex pane cocto decidentia.
ἈΤΤΑΤΑΙ', atat, interjectio.
ἈΤΤΕ'ΛΑΒΟΣ, sive ἀττέλεβος, ου, ὁ, locustæ species.
Ἀττικίζω, f. ίσω, partes Atheniensium sequor, Atticorum dicendi genus imitor: &
Ἀττικισμὸς, ου, ὁ, sermo Atticus, Attica dialectus: ab
Ἀττικὸς, οῦ, Atticus, & in f. g. Ἀττικὴ, ῆς, ἡ, Attica, ager Atticus. Ἀττικὴ πίστις, proverb. de iis qui inviolatè fidem servant.
Ἀττικουργὲς, τὸ ad modum Atticorum factum; Bud. in Epist. ex ἀττικὸς, & ἔργον, opus.
Ἄττον, Atticè pro ἆσσον, propius, idem quod ἐγγύς.
ἈΤΤΩ, prosilio: q. ex ἀΐσσω.
Ἀτυζηλὸς, οῦ, ὁ, terribilis, terrificus, horribilis, &c. Apollon. Rhod. est à sequente verbo.
ἈΤΥ'ΖΩ, terreo, perturbo: fut. ύξω. p. χα. præs. pass. ἀτύζομαι, timeo, consterno. part. ἀτυζόμενος, ου, ὁ, turbatus, timens.
Ἄτυκτον, ου, τὸ, infectum: ex α, & τεύχω, fabricor, fio: perf. pass. τέτυγμαι, ξαι, κται.
Ἀτύμβευτος, & ἄτυμβος, ὁ, & ἡ, carens tumulo vel busto; insepultus, non humatus, &c. ex α priv. & τύμβος, ου, ὁ, bustum sepulchrum.
Ἀτυμνάδης, ου, ὁ, Atumnades, nomen propr.
Ἄτυπος, undè ἄτυποι dicuntur, qui non satis expeditè linguâ utuntur; tanquam aerem non rectè ferientes, non satis verba exprimentes, conformantesque. Item, qui decenti & justâ membrorum formâ destituti, quasi monstrosi sunt; ut Thersites describitur, Il. β. Indè etiam ἀτύπωτος, non formatus, non effictus seu expressus; rudis, utrumque à τύπος, ου, ὁ, nota percutiendo impressa; (à Th. τύπτω, percutio, pulso, &c.) item figura, forma, &c. unde τυπόω, informo, & τυπωτὸς, informatus, effictus, &c.
Ἀτυράννευτος, ὁ, ἡ, liber à tyrannis, seu à tyrannico dominatu; Thuc. ex α priv. & τύραννος, tyrannus; unde τυραννεύω, sum tyrannus, regno, impero, &c.
Ἀτύρωτος, ὁ καὶ ἡ, qui in caseum densatus & conglutinatus non est; Diosc. de mentha, quæ non sinit lac coagulari in caseum ex α priv. & τυρὸς, οῦ, ὁ, caseus; undè τυρόω, coagulo, cogo in caseum, &c.
Ἄτυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, minimè fastuosus; Plut. item, adverb. ἀτύφως, sine fastu, modestè; quasi sine jactantiæ fumo, ex α pr. & τῦφος fumus; item jactantia; à Th. τύφω, fut. θύψω, fumum excito. Undè etiam, ἀτυφία, humilitas, absque jactantia; Plut.
Ἀτυχέστατος, infelicissimus, superl. in compar. ἀτυχέστερος, ab ἀτυχὴς quod ab
Ἀτυχέω, ῶ, εῖς, εῖς, miser sum, non assequor. Th. τύχη. Hinc
Ἀτύχημα, ατος, τὸ, miseria, dat. pl. ἀτυχήμασι.
Ἀτυχὴς, έος, ὁ, ἡ, infœlix; item impos voti.
Ἀτύχησις, infortunium, voti frustra; idem quod ἀτύχημα, ejusdemque Th. & comp.
Ἀτυχία, ας, ἡ, miseria, infortunium: ab ἀτυχὴς, quod à τύχη, fortuna. Th. τυγχάνω.
Ἀτυχοῦσα, ης, ἡ, præs. part. f. g. ab ἀτυχέω.
Ἀτυχῶς, adverb. infœliciter, præter votum; Th. idem.
Ἄτω, & per pleonasmum τω, α, ἀάτω, idem quod Th. ἀτάω, lædo, noceo.
ΑΥ̓, rursum, retrò, vice versâ, αὖτε & αὖθις, idem.
Αὐ apud Cretenses pro ἀλ ut αὐκά, pro ἀλκά, &c.
Αὐαίνω, sicco: vide in αὐάνθω.
Αὐαλέος, ου, ὁ, siccus, idem quod αὖος. Th. αὔω, sicco.
Αὐάνθω, arefactus sum, Ion. a. 1. ind. pass. αὐανθεὶς, a. 1. part. pass. ab αὐαίνω, arefacio. Th. αὔω, sive αὔω, arefacio.
Αὔανσις, εως, ἡ, ariditas, tabes plantarum: Est in stirpibus, quod in animalibus γῆρας.
Αὐαντικὸς, undè αὐαντικὴ νόσος, morbus exsiccans corpus, ut tabes, & phthisis; ab αὐαίνω, sicco; unde etiam αὐασμὸς, exsiccatio; item siccitas, &c.
Αὐάτα, ας, ἁ, Dor. & Æol. pro ἄτη, ης, ἡ, damnum, calamitas.
Αὐγάζομαι, f. άσομαι, p. σμαι, respicio, contemplor.
Αὐγάζω, illustro, illucesco: f. άσω. p. ηὔγακα. a. 1. ηὔγασα. præs. part. αὐγάζομαι, illustro. p. pass. ηὔγασμαι, Hinc
Αὔγασμα, ατος, τὸ, splendor. Th. αὐγὴ, idem.
Αὐγασμὸς, οῦ, ὁ, idem: & ab eod. Th.
Αὐγαῖς, dat. plur. ab αὐγή.
Αὐγάσδεο, Dor. pro αὐγάζεο, & hoc Ion. pro αὐγάζου, inspice, præs. imperat. pass. verbi αὐγάζομαι, video. Th. αὐγή.
Αὐγάσεαι, respicies, Ion. pro αὐγάσῃ 2. pers. f. 1. m. ab αὐγάζομαι, video.
ΑΥΓΗ', ῆς, ἡ, splendor, lux, radius, diliculum: q. ab αὔω, splendeo.
Αὐγήεις, εντος, & αὐγὸς; itemque αὐγοειδὴς, ὁ καὶ ἡ, τὸ, ἐς, perspicuus, dilucidus, splendidus; sed αὐγήεις, est potius, perspicax, qui valet acie oculorum; sic ab eod. Th.
Αὔγουστος, Augustus. Lat. augens. Σεβαστός.
Αὐδάξασθαι, Ion. pro αὐδήσασθαι, a. 1. infin. m. verbi αὐδάω, loquor. Th. αὐδὴ, vox.
Αὐδάσομαι, Dor. pro αὐδήσομαι, fœm. 1. masc. verbi αὐδάομαι, loquor. Sic αὐδάσας, ασα, Dor. pro αὐδήσας, a. 1. part. act. ab

'Αυδάω, f. ήσω, p. ηὔδηκα, loquor; item alloquor. Ab
'ΑΥΔΗ', ῆς, ἡ, vox, oratio: q. ab αὔω, clamo.
'Αυδήεις, εντ@, ὁ, loquens, loquax, λάλ@; item, ὀνομαςὸς, clarus, celebris, gloriosus, &c. ab eod. Th.
'Αυδήσασκε, pro ἀυδήσασκε, pro ηὔδησε, vociferabatur, a. 1. Ion. per Epenthesin τῦ ασκ. ab ἀυδάω.
'Αὐδρία, idem quod ἀνυδρία, aquæ inopia vel penuria; Thuc. & Αὔδρ@, idem quod ἄνυδρ@, ὁ κ ἡ, carens aqua, aquarum penuria laborans, &c. ex α priv. & ὕδωρ, τὸ; aqua.
Αὔην, acc. sing. f. g. ab αὖ@, η, ον, siccus. Th. αὔω, sicco.
Αὖθ', pro αὖθι vel αὖθις, rursus, & pro ἔπειτα, deinde, ab αὖ, idem. Atticè scribitur per θ, Ionicè verò per τ.
Αὐθάδεια, & Αὐθαδίη, ας, ἡ, arrogantia, morositas, amor sui, pertinacia. Ab
Αὐθάδης, έ@, ὁ, ἡ, q. d ἑαυτῷ ἀδὼν, sibi placens, qui seipsum admiratur, superbus, contumax: ex αὐτὸς, ipse, & ἀδέω, placeo: τ, mutato in θ, ob sequentem aspiratam.
Αὐθαδιάζω, contumacem reddo; & αὐθαδιάζομαι, pertinaciter resisto; sive, αὐταδιάζομαι, ὑπερηφανεύομαι, depon. absol. pertinaci superbia actor; Plato. Item αὐθάδισμα, ατ@, τὸ, procacitas, contumacia, protervia; & αὐθαδῶς, adverb. contumaciter, pertinaciter, &c. omnia ab αὐθάδης.
Αὐθαδίςομ@, ε, ὁ, contumaci ore & temerario: ex αὐθάδης, contumax, & ςόμα, τ@, τὸ.
Αὔθαιμ@, & αὐθαίμων, qui est ejusdem sanguinis: τῦ αὐτῦ αἵματ@ ὤν; undè αὔθαιμοι, fratres; Hesychio: ex Epigr. ex αὐτ@ & αἷμα.
Αὐθαίρετ@, ε, ὁ, ἡ, voluntarius: ex αὐτὸς, & αἱρετὸς, quod ab αἱρέομαι, seu αἱρέω, eligo. Hinc
Αὐθαιρέτως, spontè, ultrò.
Αὐθέκας@, ε, justus, severus. Th. ἕκας@.
Αὐθεντέω, ῶ autoritatem usurpo in aliquem, cum genit. autorem me præbeo: f. ήσω. p. ηὐθέντηκα. Ab
'ΑΥΘΕ'ΝΤΗΣ, ε, ὁ, qui suâ manu se perimit: q. αὐτοέντης, idem quod αὐτοφόν@, quia suâ manu cædem infert: autor cædis, & autor quilibet: ex αὐτὸς, ipse, & ἔντεα, τὰ, arma: item dominus, ab αὐτὸς & ἵεσθαι, q. αὐτὸν ἱέντ@, se mittentis, qui seipsum mittit ad negotia, qui liberâ est potestate. Hinc
Αὐθεντία, ας, ἡ, potestas, authoritas; ab αὐθέντης, author, qui est propriæ potestatis, &c.
Αὐθεντικὸς, ε, authenticus: & αὐθεντικῶς, cum autoritate, adv.
Αὐθήμερον, adv. eo ipso die. Ab
Αὐθήμερ@, ε, ὁ, ἡ, eodem die factus, qui est ejusdem diei. Th. ἡμέρα.
Αὖθι, per Syncop. ab αὐτόθι, illic, istic, ibi, hîc; item huc: & interdum pro ἔπειτα, deinde.
Αὐθιγενὴς, ὁ, ἡ, indigena, in aliquo loco natus. Th. γίνομαι, nascor.
Αὐθιμένης, έ@, ὁ κ ἡ, indigena, nativus; Philo de mundo, αὐθιμενὴς ποταμὸς. Th. μένω, maneo.

Αὖθις, Ion. αὖτις, & αὖθι, tum αὖτε, rursus, pro αὖ.
Αὐθόμαιμ@, ε, ὁ κ ἡ, consanguineus, frater; ex αὐτ@, & αἷμα, ατ@, τὸ; sanguis.
'Αυθομολογέομαι, ῦμαι; ultro profiteor, mea sponte significo; ex αὐτὸς, ipse, & ὁμολογέομαι, confiteor.
'Αυθυπαρκτον, per sese subsistens, αὐθυπόςατον; ex αὐτὸς, ipse, & ὑπάρχω, sum, subsisto.
'Αυθυπότακτ@, unde αὐθυπότακτον ῥῆμα; verbum quod per se est subjunctivi modi; unde etiam, αὐθυποτάκτως, tanquam αὐθυπότακτον; ex αὐτὸς, ipse, & ὑποτάσσω, subjicio.
Αὐθωρὸν, adv. eâdem horâ; eodem momento, ex αὐτὸς, ipse, idem; & ὥρα, hora.
Αὐίαχ@, ε, ὁ, ἡ, clamosus, vel clamans ut canes latrantes: αὖ, αὖ, & ἰάχω, clamo.
Αὐλαία, ας, ἡ, aulæum, cortina: ab αὐλὴ, ubi ejus usus.
Αὐλακεργάτης, sulcorum efficiens; qui sulcos facit, seu efficit; ex αὖλαξ, ατ@, ἡ, sulcus, & ἐργάτης, operarius; ab ἔργον, τὸ, opus.
Αὐλᾶν, pro αὐλῶν. Dor. gen. pl. ab αὐλὸς, tibia.
'ΑΥΛΑΞ, ακ@, ἡ, sulcus, acc. sing. αὔλακ' pro αὔλακα. Hinc αὐλακίζω, sulco.
Αὐλεία, ας, ἡ, aulæ janua. Th. αὐλὴ, aula.
Αὔλειον, ε, τὸ, & αὔλει@, ε, ἡ, vestibulum, atrium; item αὔλει@, ε, ὁ κ ἡ; ut αὔλειος θύρα, janua vestibularis, & atrialis; seu janua vestibuli & atrii, &c. ex αὐλείτης, ε, ὁ, villicus; omnia ab eodem Th.
Αὐλέω, tibiâ cano: f. ήσω. p. ηὔληκα. Th. αὐλὸς, ε, ὁ, tibia.
Αὔλημα, τὸ, carmen ad tibiarum sonum; Poll. Αὔλησις, ipsa tibiæ inflandi actio; Aristot. Αὐλητεία, ἡ, theca tibiarum; 'Αυλητείδιον, q.d. tibicinula; & Αὐλητικῶς, more tibicinum; omnia ab eodem. Th.
Αὐλικὸς, ε, ὁ, aulicus, qui est ex principis aulâ. Th αὐλὴ.
'ΑΥΛΗ', ῆς, ἡ, AULA, domus regia, locus subdialis, atrium, stabulum. Hinc Angl. Hall.
Αὐλησεῦντι, Dor. pro αὐλήσεσι, tibiâ ludent, 3. pl. f. verbi αὐλέω.
Αὔλησον, a. 1. imperat. act. ab αὐλέω.
Αὐλητὴς, ε, ἡ, ὁ, tibicen: ut & αὐλητὴρ, ῆρ@, ὁ, idem. & in f. gen. αὐλητρὶς, ίδ@, & αὐλήτις, ιδ@, ἡ. Th. αὐλὸς, tibia.
Αὐλητικὸς, ε, tibiarum peritus. Th. αὐλός.
Αὐλίδ@, gen. sing. ab Αὐλὶς, ἡ, regiuncula Bœotiæ.
Αὐλίζομαι, diversor, stabulor: imperf. ηὐλιζόμην, ε, ετο item pernocto. f. ίσομαι. p. ηὔλισμαι. a. 1. pass. ηὐλίσθην. Them. αὐλὴ, aula, stabulum.
'Αυλικὸς, ε, ὁ, fistularis, tibialis; & in plur. αὐλικοὶ, tibicines, citharœdi; ab αὐλὸς, tibia.
Αὖλιν, acc. sing. ab
Αὖλις, ιδ@, ἡ, castra, tentorium. Them. αὐλὴ, aula. Est &

Αὐλὶς, ίδ@, ἡ, regiuncula Bœotiæ.
Αὔλιον, ε, τὸ, stabulum. Th. αὐλὴ.
Αὔλι@ ἀςὴρ, qui ad αὖλιν ducit animalia; Vesper. Th. idem: ab αὐλίζομαι, etiam, est αὐλισμ@, pernoctatio; Hesych.
Αὐλίσκοισι, dat. pl. Ion. ab
Αὐλίσκ@, ε, ὁ, parva tibia: à seq.
'ΑΥΛΟ'Σ, ε, ὁ, tibia fistula: item piscis, qui onax, sive dactylus dicitur: q. ab αὔω, vel ἄω, flo. Hinc αὐλέω, αὐλητὴρ, &c.
Αὐλοθετέω, fistulas compingo, seu facio; ex αὐλὸς, tibia, & θέτης, ε, ὁ, qui aliquid ponit, vel componit, &c. Th. τίθημι; pono: sic αὐλοποιὸς, ε, ὁ, tibicen, & qui facit tibias; tibiarum artifex; ex αὐλὸς, & ποιέω; item αὐλομελῳδία, tibiæ modulatio; ex αὐλὸς, & μελῳδία, quod vide.
'Αυλοπρεπὴς, έ@, ὁ κ ἡ, aulæ conveniens; ex αὐλὴ, & πρέπω.
Ἄυλ@, i. e. ἀσώματ@, materiæ expers; non materiatus: ex α priv. & ὕλη, ης, ἡ, materia.
Αὐλῳδὸς, ε, cantor auletes, tibicem: unde αὐλῳδία, tibiæ cantus, tibiarum sonus; & αὐλῳδικὸς, tibialis: omnia, ex αὐλὸς, tibia; & ᾠδὴ, cantus. A figura etiam τῦ αὐλῦ, tibiæ; arcta scil. & oblonga, dicitur αὐλὼν, ῶν@, ὁ, vallis convallis; undè αὐλωνίσκ@, parva vallis, & αὐλωνίζω, in vallo dego: ab αὐλὸς, i idem, est αὐλωτὸς, tibiatus, instructus fistulis, &c.
Αὐλῶπιδι, dat sing. ab
Αὐλῶπις, ιδ@, ἡ, galea: ab αὐλωπὸς, fistulæ instar: ex αὐλὸς, tibia, vel quicquid oblongum est, & ὤψ, oculus quod ab ὄπτομαι, video.
Αὐξάνω, augeo, cresco: f. αὐξήσω. p. ηὔξηκα. a. 2. ηὔξανον. perf. pass ηὔξημαι. a. 1. pass. ηὐξήθην. a. 1. pass. sub. αὐξηθῶ, ῇς, ῇ, a. 1. inf. pass. αὐξηθῆναι. Th. ἀέξω, augeo.
Αὖξε, adjuva, præs. imperat. act αὔξω, 3. sing. præs. ab αὔξω, augeo: αὔξεται, augetur, 3. sing. præs. pass. ab αὔξομαι, ab eodem Them.
Αὐξηθεὶς, a. 1. part. pass. vide in αὐξῆσαι.
Αὐξῆσαι, a. 1. inf. act. αὐξηθῶ, ῇς, ῇ, a. 1. sub. pass. αὐξηθέντα, acc. sing. aor. 1. part. pass. ab αὐξάνω. Them. ἀέξω.
Αὔξησις, εως, ἡ, incrementum: in dat. pl. αὐξήσεσι ab αὐξάνω, augeo. Th. ἀέξω.
Αὔξηται, crevit, Ion. pro ηὔξηται, 3. sing. perf. pass. ab αὐξάνω, cresco.
Αὐξητικὸς, ε, ὁ, ἡ, qui augetur; item augens: ab eod. them.
Αὔξις, & αὔξη, ἡ, auctus, incrementum augmentum: item αὔξιμ@, ad auctum & incrementum accommodatus; utrumque ab αὐξάνω, augeo, &c.
Αὐξόμεν@, crescens, præs. part. masc. ab
Αὔξω, f. αὐξήσω, p. ηὔξηκα, augeo, amplifico, cumulo: idem quod them. ἀέξω.
Αὐόνη, ης, ἡ, clamor: item siccitas: ab αὔω, clamo, vel sicco.
Αὖ@, ε, ὁ, aridus: ab αὔω, sicco.
Αὐότηρ@, siccior, comparativ. ab αὖ@.

Αὔςτης, ητ☉, ἡ, ſiccitas, ariditas: ab αὐός, ſiccus.

Ἄυπν☉, ȣ, ὁ ἡ, inſomnis: q. ἄνδυ ὕπνȣ. ex α & ὕπν☉, ſomnus.

ΑΥΡΑ, vel αὔρα, ας, ἡ, ventus levior, aura: dat. plur. ἄυρῃσιν. Hinc ἀπαυράω, eripio, aufero: ἐπαυρέω, ἐπαυρίσκω, ἐπαυρίσκομαι, fruor.

Αὐρίζειν, eſt procraſtinare, in craſtinum diem differre; item algere; Etym. à ſequente αὔριον.

ΑΥΡΙΟΝ, cras, craſtino die, adverb. q. ab αὔω, luceo. Eſt lux ſequentis diei.

Ἀῦσαι, a. 1. infin. act. verbi ἄυω, clamo.

Ἀῦσε. a. 1. Ion. verbi αὔω, per Dialyſin pro ἄυω, clamo. Sic ἄυσαν, pro ἤυσαν, 3. pl. a. 1.

Αὐςαλέη, ης, ſicca, ſqualida: idem quod ἄλη, ης, ἡ. Th. ἄυω, ſicco.

Αὐςαλέ☉, ſiccus, aridus; item ſqualidus, ſqualens: idem quod ἄυ☉, & à Th. ἄυω; ſicco, areſacio.

ΑΥΣΤΗΡΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, auſterus, ſeverus; in f. g. ά, in n. gen. όν. q. ab ἄυω, exſicco.

Αὐςηρῶς, auſterè, ſeverè; item tenuiter; Plut. item αὐςηρότης, ητ☉, ἡ, auſteritas; item, ſeveritas &c. utrumque ab αὐςηρὸς, auſterus, & ab eodem Th. ἄυω, ſicco; nam auſtera ſolent linguam areſacere, & exſiccare, &c.

Αὖτ' pro αὖτε, rurſus.

Ἀϋτὰ, ᾶς, ά, Dor. pro ἀϋτὴ, ῆς, ἡ, pugna, quod vide. At Αὐτὰ, illa ipſa, pro ἐαυτά.

Αὐτάγγελ☉, ȣ, ὁ, qui ſibi nuntius: ex αὐτὸς, & ἀγγέλλω.

Αὐτάγγελ☉, nuntius qui rei interfuit, qui non alio utitur nuntio, &c; ejuſd. Th. & comp.

Αὐτάγητ☉, vel αὐτάγατ☉, ȣ, ſuipſius admirator: ſeipſum ἀγάμεν☉, id eſt, mirans.

Αὐτάγρετ☉, ȣ, ὁ, ἡ, à ſeipſo collectus, ſumptus & electus: αὐτάγρετα, τὰ, ultrò oblata: αὐθαίρετ☉, ſponte collectus. Ex αὐτὸς & ἀγείρω, congrego.

Αὐτάδελφ☉, ȣ, ὁ, frater germanus; frater ex utroque parente, &c. ex αὐτ☉, & ἀδελφ☉.

Αὐταὶ, pl. num. fœm. gen. ab αὐτή, αὐτη, τȣ̃το.

Αὐτὰν, Dor. pro αὐτὴν, ipſam.

Αὐτανδρ☉, ut navis capta αὔτανδρ☉; i. e. cum ipſis hominibus; ſic αὐτανδρεὶ, & αὐτανδρεν, inquit Heſychius; σὺν αὐτοῖς ἀνδράσι; unà cum ipſis viris: ſic αὐτάνδρȣς τὰς γυναῖκας, cum viris uxores, &c.

ΑΥΤΑ'Ρ, ſed, dein, autem, cœterùm: hinc Angl. after manâſſe videatur: q. αὖτε, ἄρ.

Αὐταρκία, ας, ἡ, ſufficientia, contentatio. Ab

Αὐτάρκης, έ☉, ὁ, ἡ, contentus, ſibi ſufficiens: αὐταρκῶς, ſatis. Omnia ex αὐτὸς, ipſe, & ἀρκέω, ſufficio.

Αὐτᾶς, Dor. pro αὐτῆς.

Αὐτᾶν, Dor. pro. αὐτῶν, gen. pl. ab αὐτὸς, ipſe.

Αὖτε, adv. rurſus, iterum, porro. Th. αὖ, rurſum.

Αὐτὴ, ῆς, Ion. pro αὐτὴ, ῆς, ipſa: ab αὐτός.

Αὐτεξȣ́σι☉, ȣ, ὁ ἡ, qui ſui juris, vel ſuæ eſt poteſtatis: ex αὐτὸς, & ἐξȣσία, poteſtas, quod ab ἔξεστι, licet. Hinc

Αὐτεξȣσιότης, ότητ☉, ἡ, libera poteſtas.

Αὐτεπάγγελτ☉, ȣ, ὁ, ipſe indicans, ſponte pollicens, non rogatus: ex αὐτὸς, & ἐπαγγέλλω, annuntio. Them. ἀγγέλλω.

Ἀΰτευν, Dor. pro ἤυτȣν, reſonabant, 3. pl. imperf. act. ab

Ἀϋτέω, clamo: fœm. ήσω. p. ἤυτηκα· ab ἄυω, idem.

Αὐτέων, Ion. pro αὐτῶν, in f. g. pl. num. ab αὐτός.

Ἀϋτὴ, ῆς, ἡ, clamor, vox pugnæ commiſſæ; & ex conſequenti, pro pugnâ. Th. ἄυω, clamo.

Αὐτήγε, pro αὐτὴ, ipſa: Attic. ab αὐτός.

Αὐτήκο☉, ὁ, ἡ, qui ſuis auribus quid audivit: interdum qui ſui eſt juris. Ex αὐτὸς, & ἤκοα, præt. m. verbi ἀκȣ́ω.

Αὐτῆμαρ, eodem die: ab αὐτὸς, & ἦμαρ, τὸ, pro ἡμέρα.

Αὐτῆς, Ion. pro αὐταῖς, dat. pl. f. g. ab αὐτός.

Αὔτι, pro αὐτόθι.

Αὐτίκ' & αὐτίχ' pro

Αὐτίκα, ſtatim, actutùm, adv. ab αὐτὸς· ὁ αὐτίκα, præſens, momentaneus, ſubitus: τὸ αὐτίκα; in præſentia: αὐτίκα νυκτὸς, ſtatim nocte, i. e. quum adveſperaſceret: ὡς αὐτίκα; quàm celerrimè: αὐτίκα δὴ, & αὐτίκα γέτοι, principio, vel jamprimùm: αὐτίκα μάλα, & δὴ μάλα, quamprimùm, confeſtim, brevi admodum, propediem.

Αὖτις, Dor. pro αὖθις, adv. rurſum, pòſt, deinceps. Th. αὖ, rurſus.

Αὐτίτης οἶν☉, pro αὐτοέτης; Gal. apud Hippocr. vinum hornum, ſeu ejuſdem anni, &c. (ſed à Poll. exp. ὁ ἐπιχώρι☉; vinum vernaculum) ab αὐτοέτης, έ☉, ὁ ἡ; qui unius & ejuſdem eſt anni; in vel ex eodem anno, &c. Vide αὐτοέτει.

ΑΥ'ΤΜΗ', ῆς, ἡ, halitus, ſpiritus, vapor: q. ab ἄυω, ſpiro.

Ἀϋτμὴν, έν☉, ὁ, idem.

Αὐτὸ, τὸ, ipſum, abſque ν Attic. εἰς τὸ αὐτὸ, in unum, in idem, pariter: κατὰ τὸ αὐτὸ, ſimul: ἐπὶ τὸ αὐτὸ, in eundem, vel in unum locum: αὐτὸ μόνον, duntaxat: καὶ αὐτὸ τὸ δὴ τȣ̃το, id ipſum eſt, ſicque res habet.

Αὐτοβοᾶν, teſtari de ſeipſo, ſuâ voce ſeipſum prædicare. Th. βοάω.

Αὐτοβοεὶ, ſtatim ἐκ μιᾶς βοῆς, adv.

Αὐτόγα, Dor. pro αὐτόσε, hic profectò, ad eundem locum.

Αὐτογένεθλ☉, & Αὐτογενὴς, Αὐτογένετ☉, & Ἀυτόγον☉, ipſe per ſe genitus, à ſeipſo ortum habens, ingenitus; i. e. æternus. Th. γείνομαι.

Αὐτογνώμων, q. d. qui ſuæ eſt ſententiæ; i. e. qui ſuam duntaxat ſequitur ſententiam; à Bud. exponitur, qui ex ſui animi ſententia judicat; judicat, vel ex ſua conſcientia; ex Ariſtot. Polit. 2. unde αὐτογνωμονέω, ῶ, ex animi mei ſententia facio, vel judico, &c. ex αὐτ☉, & γνώμη; V.

Αὐτόγραφον, ȣ, τὸ, manu propriâ ſcriptum. Th. γράφω.

Αὐτόγυον, ȣ, τὸ, pars aratri quod dentale vocatur; lignum ſcil. cui vomer includitur. Ex αὐτὸς & γύα, ſeu γύη arvum.

Ἀυτοδιάκονοι, ſuipſis inſervientes. Et

Αὐτοδιακονία, ſuipſius famulitium: ex αὐτὸς & διάκον☉, quod à διὰ & κονέω, feſtino.

Ἀυτοδίδακτ☉, ȣ, ὁ ἡ, à ſeipſo doctus, ſuâpte naturâ aliquid faciens. Th. διδάσκω.

Αὐτοέτει, adverb. τῷ αὐτῷ ἔτει, eodem anno.

Αὐτόθι, vel αὐτόθεν, adverb. ex hoc ipſo loco, vel tempore: hinc, indè, illico: οἱ αὐτόθεν, illic habitantes: q. ἐξ αὐτȣ̃ τȣ̃ τόπȣ, ἢ χρόνȣ.

Αὐτόθι, ibi, illic, adv. ab αὐτός.

Αὐτοῖο, gen. Ion. pro αὐτȣ̃, ab αὐτός.

Αὐτοκασίγνητ☉, ȣ, ὁ, frater germanus; i. e. ex utroque parente. Et αὐτοκασιγνήτη, ης, ἡ, ſoror germana. Ab αὐτὸς, κὰς, & γνητὸς pro γενητὸς, quod à γίνομαι.

Αὐτοκατάκριτ☉, ȣ, ὁ ἡ, ſuopte judicio condemnatus: ex αὐτὸς & κατακρίνω, condemno. Th. κρίνω.

Αὐτοκέλευς☉, ȣ, ὁ ἡ, injuſſus, ſuâ ſponte. Et

Ἀυτοκελὴς, έ☉, ὁ, ἡ, qui ſponte ſuâ quid facit: ex αὐτὸς, & κέλω, ſeu κέλομαι, jubeo.

Αὐτόκρας, ipſe per ſe mixtus, & temperatus, pro quo dicitur & αὐτόκρατος. Th. κεράννυμι.

Αὐτοκρατορικὸς, ȣ̃, imperialis. Et

Αὐτοκράτωρ, ορ☉, ὁ, imperator, qui ſui juris eſt, legatus: acc. pl. αὐτοκράτορας. Ex αὐτὸς, & κρατέω, imperium obtineo. Th. κράτ☉.

Αὐτολεξεὶ, adv. ad verbum, de verbo ad verbum.

ΑΥΤΟ'ΜΑΤΟΣ, η, ον, ſpontaneus, ultroneus: ex αὐτὸς & μάω, deſidero, vel μάτιω, facilè, quod ipſum à ſe temerè ſine conſilio venit. Hinc αὐτομάτη, ſc. ἄρȣρα, ſpontaneum arvum, h. e. ager inaratus ferebat fruges: αὐτόματοι, ſponte venientes: αὐτόματα, quæ per ſe moventur, ut horologia: αὐτομάτως, ſponte.

Αὐτοματȣργοὶ, automatorum; i. e. eorum operum quæ ſe movere videntur, artifices, &c. ex αὐτόματ☉, & ἔργον; Vide.

Αὐτομέδων, Automedon, nom. propr.

Αὐτομήτωρ, ορ☉, ὁ, ἡ, qui vel quæ mores matris refert.

Ἀυτομολέω, fœm. ήσω. p. ηκα, transfugio. Hinc

Αὐτόμολ☉, ὁ, ἡ, transfuga; ex αὐτὸς, & μολέω, vado.

Αὐτονόη, ης, ἡ, propr. nomen mulieris, filia Cadmi: quæ ſcil. ipſa intelligit: à νό☉, νȣ̃ς.

Ἀυτονόμη, ης, ἡ, nomen mulieris. Lat. ſui juris.

Ἀυτονομέομαι, meo jure vivo: αὐτονομȣ́μεν☉, in libertatem aſſertus. Ab

Αὐτόνομ☉, ȣ, ὁ, qui ſui juris eſt, qui nullius imperio ſubeſt: ex αὐτὸς, & νόμ☉, lex. Th. νέμω.

Αὐτόπις☉, per ſe fidem faciens ſine argumentis: αὐτόπιςον, per ſe credibile, per ſe notum. Ex αὐτὸς & πιςὸς, quod à πείθω.

Αὐτόπτης, ου, ὁ, spectator, testis oculatus, qui ipse vidit: αὐτὸς & ὀπτάνω, video. Th. ὄπτομαι, idem.

Αὐτόῤῥυτος, ου, ὁ ἡ, sponte fluens: ex αὐτὸς & ῥέω, fluo.

ΑΥΤΟ'Σ, ἡ, ὁ, ipse, a, um, modò demonstrativum, modò relativum: præposito articulo idem, interdum παρέλκει q. ab ... Hinc αὐτόθι, αὐτίκα, ἑαυτοῦ, ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ· ἐξαυτῆς, statim: φίλαυτος, & φιλαυτία.

Αὐτοσταδία, ας, ἡ, pugna stataria, statio in proprio loco: ex αὐτὸς & στάδιος, stabilis, ab ἵστημι, sto.

Αὐτόστολος, ου, ὁ, qui ipse sibi navis est: ex αὐτὸς & στέλλω, apto.

Αὐτοσχεδιάζω, fœm. άσω, ex tempore facio & tumultuarie, temere seu inconsulte ago.

Αὐτοσχεδίην μῖξαι, cominùs miscere. Ab

Αὐτοσχέδιος, ὁ, ἡ, ex tempore factus, rudis, tumultuarius: quod ab

Αὐτοσχεδὸν, seu -δὰ vel -δίην, prope, cominus: quod ex αὐτὸς & σχεδὸν, propè.

Αὐτότατος, ipsissimus: ab αὐτός.

Αὐτοτελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, perficiens, & perfectus, absolutus, sufficiens; item qui suis sumptibus aliquid facit, vivit, qui suis utitur vectigalibus: ex αὐτὸς & τέλος, finis, & sumptus, & vectigal.

Αὐτοῦ, ibi, per Syncop. pro αὐτόθι.

Αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτὸν, pro ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν.

Αὐτουργέω, f. ήσω, per me facio. Et

Αὐτουργὸς, οῦ, ὁ, qui per se operatur; item opifex: ab αὐτὸς & ἔργον.

Αὐτόφλοιος, ου, ὁ ἡ, una cum cortice: q. σὺν αὐτῷ τῷ φλοιῷ.

Αὐτοφυὴς, έος, ὁ, ἡ, suâ sponte enatus: ut &

Αὐτόφυτος, ου, ὁ ἡ, idem: ex αὐτὸς & φύω, gigno.

Αὐτόφωνος, propria voce utens; unde αὐτόφωνοι χρησμοὶ; dicebantur oracula, quæ reddebantur non per sacerdotem, sed ab ipso Deo. Th. φωνή.

Αὐτόφωρον, ου, ipsum furtum, flagrans facinus; item ipsum factum: ex αὐτὸς & φώρ, φωρὸς, ὁ, fur: ἐπαυτοφώρῳ pro ἐπ' αὐτοφώρῳ, in ipso facto.

Αὐτόχειρ, ρος, ὁ, ἡ, qui aliquid suâ manu facit: vel se manu suâ interficit: & hinc

Αὐτοχειρὶ, Αὐτοχειρία, manu propriâ: ex αὐτὸς & χείρ.

Αὐτοχειροτόνητος, per se creatus; suo ipsius suffragio electus: qui & ἀχειροτόνητος, dicitur; i. e. nullis electus suffragiis: ex αὐτὸς, & χειροτονέω; Vide.

Αὐτόχθων, ονος, ὁ, ἡ, indigena, vernaculus: αὐτόχθονες ἄνδρες. Et

Αὐτόχθονα ἔθνεα, gentes indigenæ, quæ in aliqua regione sunt natæ: ex αὐτὸς & & χθὼν, terra.

Αὐτόχρημα, reipsâ, reverà, planè adv. ex αὐτὸ & χρῆμα.

Αὐτόχυτος, ου, ὁ, sponte fusus: ex αὐτὸς & χέω, fundo.

Αὐτοχώνευτος, veluti suâ sponte fusus, ingens: ex αὐτὸς & χῶνος, fornax fusoria, quod ex χέω, fundo.

Αὐτοψεὶ, adv. ipso aspectu. Et

Αὐτοψία, ας, ἡ, proprius aspectus, oculata fides: ex αὐτὸς & ὄψις, quod ab ὄπτομαι.

Αὐτῷ, dat. sing. ab αὐτὸς ipse: & in dual. αὐτῶ, ipse: sed αὐτῶ, gen. Dor. pro αὐτοῦ τοῦ vel αὐτόθι, illic.

Αὑτῷ, pro ἑαυτῷ, sibiipsi.

Αὕτως, adv. frustrà, item similiter, pro ὡσαύτως. Th. αὐτός.

Αὐφένα, Æol pro αὐχένα. Et

Αὐχέν' pro αὐχένα, acc. sing. ab αὐχὴν, cervix. Hinc

Αὐχένιος, ου, ὁ, ἡ, cervicalis.

ΑΥΧΕ'Ω, glorior: f. ήσω. p. ηὔχηκα. q. ab αὐχὴν. Est enim elatâ cervice me jacto. Hinc,

Αὔχη, ης, ἡ, quod à Poët. καύχη, seu καύχα, ας, ἁ, Dor. jactantia, gloriatio: hoc pro καύχησις, idem. Th. καυχάομαι, glorior.

ΑΥΧΗ'Ν, ένος, ὁ, cervix, locus angustus: acc. sing. αὐχένα. Indè αὐχένιος, ad cervicem pertinens.

Αὐχμηρὸς, ὰ, ὸν, obscurus, squalidus. Ab

ΑΥΧΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, siccitas ex vehementi æstu, squalor: quasi ab αὔω, sicco, Epenthesi literæ χ.

ΑΥ'Ω, sicco, arefacio, accendo: in quâ significatione etiam cum aspero, αὕω. Item clamo, splendeo, flo. Ab ἄω, spiro.

Ἀΰω, per dialysin, idem quod Αὔω; Il. β.

Ἀφ' pro ἀπὸ, ab.

Ἀφαγνίζω, idem quod ἁγνίζω purifico; expio, consecro; unde ἀφαγνισμὸς, οῦ, ὁ, purificatio, expiatio, consecratio; item sanctimonia; idem quod ἁγνισμός. Th. ἁγνὸς, castus, purus.

Ἀφάδιος, & ἀφαδὸς, οῦ, ὁ, inimicus, hostis, ingratus; qui non placet; α' δὲν γδ' τὸ ἀρέσκον, & dicitur etiam ἀφάδιος, Hesychio; unde Ἀφαδία, Hesychio authore, est ἡ πολεμικὴ ναῦς; dicta, διὰ τὸ ἀφανδάνειν, à displicendo. Th. Ἀδέω, vel ἀνδάνω, placeo.

Ἀφαιμάσσω, f. ξω, sanguinem elicio, sanguinem detraho; ut ἀφαιμάξαι τὸ ζῶον; indè ἀφαίμαξις, sanguinis detractio, in Hippiatria: ex ἀπὸ & αἱμάσσω, cruento, sanguine inficio. Th. αἷμα, sanguis.

Ἀφαίρεμα, ατος, τὸ, ablatio, separatio, detractio; Exod. 35. & ἀφαιρεματικῶς; per detractionem, & oblationem Mathematicam; Aristot. ejusdem Th. & comp. cum sequente ἀφαίρεσις; unde etiam ἀφαιρετός, exemptilis, extricabilis, separabilis, &c. ut cortex arboris, &c. Item ἀφαιρηματικὸς, & ἀφαιρεματικὸς; q. d. ablativus: apud Philosophos, pro abstracto; q. d. abstractorius: vide Bud. comm. dicitur etiam, denique, ut verbum ἀφαιρεθέω, pro ἀφαιρέω; omnia ejusdem Th. & comp.

Ἀφαίρεσις, εως, ἡ, exemptio, ablatio. Et

Ἀφαιρεθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. ἀφαιρεῖται, 3. sing. ind. pass. ἀφαιρεθήσομαι, f. 1. ind. pass. ab

Ἀφαιρέω, ῶ, aufero, adimo: f. ήσω. p. ἀφῄρηκα. a. 1. ἀφῄρησα. a. 2. ἀφεῖλον, præs. pass. ἀφαιρέομαι, οῦμαι, auferor. p. pass. ἀφῄρημαι. a. 1. pass. ἀφῃρέθην. f. 1. pass. ἀφαιρεθήσομαι. a. 2. m. ἀφειλόμην, ου, ετο. a. 2. sub. m. ἀφέλωμαι, ῃ, ηται. a. 2. inf. m. ἀφελέσθαι. Ex ἀπὸ & αἱρέω, capio.

Ἀφαιρήσεσθαι, f. 1. inf. m. præcedentis ἀφαιρέω.

Ἄφαιστος, ω, vel ου, ὁ, Dor. pro Ἥφαιστος, ου, ὁ, Vulcanus.

ἈΦΑ'ΚΗ, ης, ἡ, species leguminis; item oppidum Libyæ.

Ἀφάλλομαι, desilio; ex uno loco in alium salio; item resilio; Aristoph. unde ἀφάλσις, resultatio; Aristot. & ἀφάλτος, resiliens; Hesych. ex ἀπὸ, & ἅλλομαι, salio, salto.

Ἄφαλος, ου, ὁ, ἡ, sine cono, aut cristâ: ex α & φάλος, splendidus, conus galeæ.

Ἀφαμαρτάνω, aberro, privor: ex ἀπὸ & ἁμαρτάνω, pecco: f. ήσω. p. ἡμάρτηκα. a. 2. ἥμαρτον.

Ἀφάμαρτε, aberravit, a. 2. act. Ion. pro ἀφήμαρτε.

Ἀφαμαρτοεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, errans in verbis, futilis: ex ἀφαμαρτάνω, erro, & ἔπος, εος, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico.

Ἀφανδάνω, displiceo: ex ἀπὸ, & ἁνδάνω, placeo,

Ἀφάνεια, ας, ἡ, obscuritas, incertitudo. Et

Ἀφανὴς, ὁ καὶ ἡ, τὸ ἀφανὲς, έος, obscurus, non manifestus, incertus: unde ἀφανῶς, adv. ex α & φαίνω, ostendo.

Ἀφανία, idem quod ἀφάνεια, obscuritas, &c. Th. idem.

Ἀφανίζω, ab aspectu removeo, tollo, aufero, aboleo, obscuro, depravo: f. ίσω. p. ἠφάνικα. præs. pass. ἀφανίζομαι evanesco. p. pass. ἠφάνισμαι, a. 1. pass. ἠφανίσθην· ἀφανισθήσομαι, f. 1. ind. pass. Ex α & φαίνω, ostendo.

Ἀφανισμὸς, οῦ, ὁ, evanescentia, interitus: ἀφάνισις, ἡ, abolitio: ab ἀφανίζω. Th. φαίνω.

Ἀφανιστὴς, οῦ, ὁ, destructor, depopulator; exterminator, &c. Item ἀφανιστέος, ου, ὁ, disperdendus, tollendus è medio; & ἀφανιστικὸς, deletilis; Var. abolens, obscurans; Nazianz. ἀφανιστικὴ δύναμις; exitiosa potentia: omnia ejusdem Th. & comp.

Ἀφαντασίαστος, ὁ καὶ ἡ, qui phantasia & imaginatione comprehendi non potest; Merc. Trism. item, ἀφάντασος, visionibus, & imaginationibus carens; Plut. ex ἀφαντασίαστος, qui visiones non concipit, &c. ex α priv. & φαντάζομαι, seu φαντασιάομαι, imaginor, visiones concipio, &c. Th. φαίνω, ostendo.

Ἄφαντος, ου, ὁ ἡ, non conspicuus, non apparens. Et hinc

Ἀφάντως, & ἄφαντον, obscurè, clanculum: ἀφανῶς, idem. Ex α priv. & φαίνω, ostendo.

Ἀφάπτω, suspendo: unde ἀπαμμένος, suspensus; item applico, admoveo: ab ἀπὸ & ἅπτω, necto.

ἌΦΑΡ, statim, citò, facilè: q. ab ἀφὴ, id est, ipso tactu: vel ab α, simul, & φάω, dico: hinc ἀφάρτερος, celerior.

Ἀφαρεὶ, pro ἄφαρ, Ion.

Ἀφαρῆα, acc. sing. Ion. ab Ἀφαρεὺς, ῆος, Ion. ὁ, Aphareus, nomen propr. viri.

Ἀφαρητίδαι, Poët. pro Ἀφαρείδαι, ῶν, οἱ τοῦ Ἀφαρέως παῖδες, filii Apharei.

ἈΦΑ'ΡΚΗ, ης, ἡ, arbor semper virens.

Ἀφάρμακος, non venenatus, non infectus; item ἀφάρμακτος, veneficio non infectus; ex α priv. & φάρμακον, τὸ medicina; item venenum.

Ἀφαρπάζω,

Ἀφαρμόζω, vel ἀφαρμόττω; non convenio, dissonus sum; cui opponitur ἐφαρμόζω; Basil. exponitur & accommodo, apud Luc. ex α priv. & ἁρμόζω; quadro, congruo, convenio; ab ἁρμὸς, apta commissura, coagmentatio, compages; à Th. ἄρω, apto, adapto.

Ἀφαρόζωμος, jusculum ex tempore, vel citò factum; Eust. ex ἄφαρ, citò; & ζωμὸς, jus esculentum.

Ἄφαρος, ὁ καὶ ἡ; & ἀφάρετος; item, ἀφάρετος; investis; item, inaratus, incultus; ut ἄφαρος γῆ; apud Suid. ex α priv. & φᾶρος, εος, τὸ; vel φάρος; pallium; exterior vestis, &c.

Ἀφαρόω, idem quod Th. ἀρόω, aro.

Ἀφαρπάζω, surripio, abripio; ex ἀπὸ & ἁρπάζω, rapio.

Ἀφάρτερος, ου, ὁ, celerior, compar. ab ἄφαρ cito.

Ἀφασία, ας, ἡ, loquendi impotentia, obmutescentia, stupor: ex α & φημὶ, seu φάω, dico. Poëtæ dicunt ἀμφασίη, metri gratiâ.

Ἀφάσσω, idem quod ἀφάω; quod vide.

Ἄφατος, ου, ineffabilis, non dicendus; item incelebris. Et

Ἄφατοι, pl. num. non clari: ex α priv. & φατὸς, dicendus, quod à φημὶ, seu φάω, dico.

Ἀφάτως, AFFATIM, abundè, adv. ab ἄφατος.

Ἀφαυαίνω, arefacio, exsicco, &c. (idem quod ἀφαύω) ex ἀπὸ & αὐαίνω; idem quod Th. αὔω, sicco, &c.

ΑΦΑΥΡΟ´Σ, ου, ὁ, imbecillis, debilis: in comp. ἀφαυρότερος, superl. ἀφαυρότατος, imbecillimus: q. ex α intens. & φαῦρος, Dor. pro φαῦλος, vilis. Alii à παῦρος, paucus, π in φ mutato, quasi robore parvus.

Ἀφαύω, sicco, uro, inediâ exaresco. Th. αὔω, sicco.

Ἀφάω, f. άσω, palpo, contrecto, tango; ἀφόωντα, Poët. pro ἀφῶντα, ab ἁφὴ, tactus: quod ab ἅπτομαι.

Ἀφεγγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; cæcus, obscurus, lumine carens ex α priv. & φέγγος, εος, τὸ; splendor, lux, lumen.

Ἀφεδρεύω, sellæ insideo; in sella sedeo; Hesych. & ἀφεδρεία, ἡ; idem quod ἄφεδρος; apud Suid. & ejusdem Th. & comp.

Ἀφεδρῇ, suffeceris imprecantis est.

Ἀφεδρεὼν, ῶνος, ὁ, latrina: ex ἀπὸ & ἕδρα, sella. ἄφεδρος, ου, menstrua mulierum purgatio. Sunt qui per ἀφεδρῶνα intelligunt rectum intestinum.

Ἀφέῃτε, dimiseritis. Ion. pro ἀφῆτε, 2. pl. a. 2. sub. act. ab ἀφίημι.

Ἀφεθεὶς, dimissus, a. 1. part. pass. ἀφέθην, ης, η, relictus sum, a. 1. ind. pass. ἀφεθῇ, 3. sing. a. 1. sub. pass. ἀφεθῆναι, a. 1. inf. pass. ἀφεθήσομαι, & in 3. pl. ἀφεθήσονται, f. 1. pass. ex ἀφίημι, quod ab ἀπὸ & ἵημι, mitto.

Ἀφειδέως, Ion. pro ἀφειδῶς, adv. non parcè, liberaliter. Ab

Ἀφειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; non parcens, profusus Et

Ἀφειδήσαντα, securum, acc. sing. a. 1. part. act. ab ἀφειδέω, non parco: ex α priv. & φείδομαι, parco.

Ἀφειδία, ας, ἡ, non parcere, crudelitas, q. imparsimonia: ab ἀφειδὴς, non parcens: ex eod. Them.

Ἀφείθην; & in 3. pl. ἀφείθησαν, dimissi sunt, a. 1. ind. pass. verbi ἀφίημι. Th. ἵημι, mitto.

Ἀφεῖλε, abstulit, 3 sing. a. 2. act. ἀφείλετο, 3. sing. a. 2. m. ab ἀφαιρέω, aufero. Th. αἱρέω, capio.

Ἀφεῖμαι, dimissus sum, perf. pass. ab ἀφίημι. perf. part. ἀφειμένος. Them. ἵημι, mitto.

Ἀφεῖμεν, omisimus: volunt esse 1. pl. a. 2. pro ἀφέιμεν, ab ἀφίω, verbi ἀφίημι: sed ibi scribendum ἀφεῖμεν. Mallem ergo dici in a. 2. opt. pro ἀφείημεν, ut εἶμεν pro εἴημεν, per Syncop. vel ἀφέμεν. Ion. & Poët. dicitur in a. 2. inf. pro ἀφεῖναι. Ex ἀπὸ & ἵημι, mitto.

Ἀφεῖναι, dimisisse, a. 2. inf. act. ab ἀφίημι.

Ἀφεὶς, έντος, & in f. g. ἀφεῖσα, derelinquens, a. 2. part. act. ab ἀφίημι.

Ἀφεκτέον, abstinendum est: ab ἀπέχομαι, abstineo. Th. ἔχω.

Ἀφεγγειόω, lædo: ab ἀφελεῖν γῆν.

Ἀφέλεια, ας, ἡ, simplicitas: ab ἀφελής.

Ἀφελεῖν, a. 2. inf. ab ἀφαιρέω.

Ἀφελεῖται, 3. sing. f. 2. m. &

Ἀφελέσθε, a. 2. inf. m. ἀφέλεσθε, aufertis, Ion. pro ἀφέλεσθε, 2. pl. a. 2. m. ἀφελόμην, ου, ετο, verbi ἀφαιρέω, aufero. Th. αἱρέω.

Ἀφέλῃς, a. 2. sing. sub. act. verbi ἀφαιρέω.

ΑΦΕΛΗ´Σ, έος, ὁ, ἡ, simplex, tenuis.

Ἀφελκόω, ῶ; exulcero, vulnero; idem quod ἑλκόω; & ἀφέλκωσις, exulceratio; (idem quod ἕλκωσις;) item, exemptio corticis, seu libri; Bud. Th. ἕλκος, εος, τὸ; ulcus, vulnus.

Ἀφελκύω & ἀφέλκω; abstraho, retraho, avoco abduco, &c. ex ἀπὸ & ἑλκύω, idem quod Th. ἕλκω, traho.

Ἀφελόμην, Ion. pro ἀφειλόμην, a. 2. ind. m. ab ἀφαιρέομαι. Vide ἀφαιρέω.

Ἀφελότης, ητος, ἡ, simplicitas, idem quod ἀφέλεια. Th. ἀφελής.

Ἀφέλωμαι, ῃ, ηται, a. 2. sub. m. ab ἀφαιρέω, aufero.

Ἀφελὼν, auferens, a. 2. part. act. ab eod. them.

Ἀφελῶς, simpliciter, nudè, adv. ab ἀφελής.

Ἄφεμα, τὸ; id ipsum quod demittitur; ab ἀφίεμαι, demittor, absolvor; ex ἀπὸ & ἵημι, mitto.

Ἀφέμενος, derelinquens, dimittens, a. 2. m. vide ἀφίημι. Th. ἵημι, mitto.

ΑΦΕΝΟΣ, ου, ὁ, vel τὸ, & per Syncop. ἄφενος, ου, vel εος; τὸ, divitiæ, opes, reditus, propriè unius anni: q. ἀφ' ἑνὸς, ἔτους; uno anno collectum.

Ἀφέντι, derelinquenti, dat. sing. a. 2. part. act. ab ἀφεὶς, verbi ἀφίημι.

Ἀφέξω, εις, ει, abstinebo, f. 1. act. ab ἀπέχω. f. ξω. Th. ἔχω.

Ἀφερκτος; conclusus; inclusus velut carcere; Æschyl. ex ἀπὸ & εἴργομαι, includor; Th. εἴργω, f. ξω; concludo; carcere includo, &c.

Ἀφερμηνεύω, enarro; explico, &c. ex ἀπὸ & ἑρμηνεύω, interpretor. Th. ἑρμηνεὺς, έος, ὁ; interpres.

Ἀφέρπω, subrepo, serpendo abeo: serpentis proprium. Th. ἕρπω, serpo.

Ἀφερπύζω; idem; abeo quasi reptando, &c. & Th. idem.

Ἄφερτος, non ferendus, non tolerabilis, vel minimè tolerandus. &c. Unde ἀφέρτερος & ἀφέρτατος, comp. & superl. irregulariter ex eo formantur; apud Greg. in Tragædiis. Unde etiam ἀφέρτεροι, inferiores, & oneri ferendo, impares. Hesych. ex α priv. & φερτὸς, tolerabilis. Th. φέρω, fero.

Ἀφέρψω, Dor. pro ἀφέρψω, f. 1. verbi ἀφέρπω.

Ἄφες, ἔτω, sine, remitte; & in pl. ἄφετε, a. 2. imperat. act. ab ἀφίημι, sino.

Ἀφέσιος Ζεὺς; Jupiter qui in Argo colitur; q. d. dimissor, seu liberator; Etym. ab ἀφίεμαι, dimittor, &c.

Ἄφεσις, εως, ἡ, remissio, dimissio: ab ἀφίημι.

Ἀφεσμὸς, οῦ, ὁ; idem quod ἑσμὸς (comp. cum ἀπὸ) examen; i. e. apum congregatio; seu agmen, &c. Th. ἵημι, mitto, &c.

Ἀφεστάη, novo & Poëtico more, pro ἀποσταίη, a. 2. opt. act. ab ἀφέστημι pro ἀφίστημι, discedo.

Ἀφεσταίην, dimitterem, Poët. pro ἀφισταίην, a. 2. opt. act. ab ἀφίστημι.

Ἀφεστᾶσι, cessant, 3. pl. præs. pro ἱστᾶσι, ab ἵστημι nam aliquando per ε reduplicatur, unde est ἑσταμεν, & opt. ἑσταίην, &c. Vel ἀφεστᾶσι, pro ἀφεστήκασι, 3. pl. perf. act. Th. ἵστημι, sto.

Ἀφέστατε, per Syncop. pro ἀφεστήκατε, perf. act. 2. pl. ab ἀφίστημι.

Ἀφεστήκω, absisto, absum; idem quod & ponitur pro ἀφίσταμαι; ex ἀπὸ & ἵσταμαι, sto, &c. Vel, ἑστήκω, idem quæ vide.

Ἀφέστιος; absens; qui à domo abest; extra domum; non domesticus, &c. ex ἀπὸ & ἑστία, ας, ἡ; focus, lar; & interdum pro tota domo, &c.

Ἀφεταὶ, ῶν, αἱ, locus ita dictus, q. d. dimissæ. Sunt qui τὸ ἀφίεσθαι vertant in altum vela dare. Stephan. Ἀφεταὶ, dicit esse πόλιν τῆς Μαγνησίας.

Ἄφετε, dimittite, 2. pl. a. 2. imperat. verbi ἀφίημι.

Ἀφετέον, dimittendum est, adv. positivum: ab ἀφίημι.

Ἄφετος, ου, ὁ καὶ ἡ, dimissus, liber, absolutus; item sacer; item oppositus, & rejectaneus: ab ἀφίημι, quod ex ἀπὸ & ἵημι.

Ἀφετέος, omittendus, dimittendus; Ἀφετὴρ, ῆρος, ὁ; dimissor, qui dimittit; Ἀφετήριος, ου, ὁ καὶ ἡ; missilis; qui mittere seu dimittere potest; missorius, seu immissorius, &c. Ἀφετηρία, ἡ; (sub. γραμμὴ, aut θύρα, aut tale aliquid) carceres, unde equi cursu certaturi dimittuntur; item, principium ineundæ viæ aut profectionis; vel, quodlibet principium, &c. Ἀφέτης, ου, ὁ; emissor; item, manumissus, e servitute dimissus; libertus, &c. Ἀφετικὸς, οῦ, ὁ, emissorius, &c. Deniq; ἀφήτωρ, ορος, ὁ; emissor; sic dicebatur

tur Apollo. ab edendis oraculis; teste Cælio Rhod. Omnia ab eodem Th. ἀφίημι; & ejusdem comp. cum præced.

'Αφεύκτως; idem quod ἀφύκτως, absq; ullo effugio; & inevitabili lege; ex α priv. & φεύγω.

'Αφεύω, accendo, inflammo; Aristoph. ex ἀπὸ & εὔω, uro.

'Αφέψω, vel έω, f. ἀφεψήσω, decoquo: indè ἀφέψημα, decoctum, & ἀφέψις, decoctio: ex ἀπὸ & ἕψω, coquo.

'Αφέωκα, Attic. pro ἀφεῖκα; perf. act. &

'Αφέωνται, 3. pl. perf. pass. Attic. pro ἀφεῖνται, ab ἀφίημι, remitto.

'Αφεώρα, prospectabat, Att. pro ἀφεώρα, 3. sing. imperf. act. ab ἀφοράω. Th. ὁράω, video.

'Αφὴ, ῆς, ἡ, commissura, item tactus: à præt. m. ἧφα, verbi ἅπτομαι, tango.

'Αφηβος, ου, ὁ; qui pubertatem excessit; inde, verbum ἀφηβάω; q. d. depubesco, ex pubertate egredior; unde, ἀφηβηκὼς, ότος, ὁ; vergens ad senectutem, &c. ex ἀπὸ & ἥβη, ης, ἡ; pubes.

'Αφηγέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι. p. ημαι, duco, impero; partic. ἀφηγούμενος, ducens, dux, princeps; item narro, commemoro: ex ἀπὸ & ἡγέομαι.

'Αφηγήμων & ἀφηγητὴς; dux viæ; ἀφηγηματικὸν, narrativum, &c. ejusdem Th. & comp.

'Αφήγησις, εως, ἡ, memoria; idem quod ἀφήγημα, ατος, τὸ, narratio: à præt. pass. præced. verbi.

'Αφηδύνω, μ. υνῶ; π. υγκα; jucundum reddo; ex ἀπὸ & ἡδύνω; suave reddo; Th. ἡδὺς, έος, ὁ; suavis, jucundus.

'Αφῆκα, a. 1. ind. act. ἀφῶ, ῇς, ῇ, a. 2. ind. ἀφῆτε, 2. pl. a. 2. sub. act. ab ἀφίημι, remitto.

'Αφήκω, ut ἐξήκω; pervenio; ex ἀπὸ & ἥκω; f. ξω; venio.

'Αφήλατο, desiliit, 3. sing. a. 1. m. ab ἀφάλλομαι. Th. ἅλλομαι, salio.

'Αφῆλιξ, ικος, ὁ; adolescens; unde, ἀφηλικία; adolescentia; ætas minor annis 25. ex ἀπὸ & ἡλικία; statura, ætas, juventus.

'Αφήμαρτον, ες, ε, aberravi, a. 2. ind. ab ἀφαμαρτάνω. Th. ἁμαρτάνω, pecco.

'Αφημμένος, ου, ὁ, suspensus, pendens: perf. pass. ab ἀφάπτω. p. pass. ἀφῆμμαι. Th. ἅπτω, tango.

'Αφήμενος, ου, ὁ; sedens procul ab Hesych. πόῤῥω καθήμενος; sedens seorsum ab, &c. ex ἀπὸ & ἧμαι; sedeo.

'Αφημερεύω; interdiu absum; vel, diem absum; Demosth. ex ἀπὸ & ἡμερεύω; diem transigo; Th. ἡμέρα; dies.

'Αφημος & ἀφήμων; qui famâ celebris non est; non nominatus; immemoratus, &c. Item ἀφήμως; adv. tacitè, decorè; Thuc. ex α priv. & φημὸς, ύος, ἡ; idem quod fama, rumor, à Th. φάω, dico.

'Αφηνιάω vel ἀφηνιάζω; habenas detrecto, vel excutio; vel frænos respuo, vel emordeo; hinc ἀφηνιασμὸς, οῦ, ὁ; habenarum excussio, ferocia habenas non admittens; item, contumacia, rebellio, &c. & ἀφηνιαστὴς, οῦ, ὁ; habenarum excussor; ferox, &c. ex ἀπὸ & ἡνία, ας, ἡ; habena; lorum; unde, ἡνιάζω, fræno, &c.

'Αφηρεόμην, ούμην, οῦ, εῖτο, εῖτο, auferebam, imperf. ind. m. verbi ἀφαιρέομαι, οῦμαι. Th. αἱρέω, ῶ. capio.

'Αφηρέθην, a. 1. ind. pass. ab ἀφαιρέω, aufero.

'Αφήτορος, gen. sing. ab

'Αφήτωρ, ορος, ὁ, emissor, jaculator: ab ἀφίημι, emitto. Th. ἵημι.

'Αφητωρεία, ἡ; vaticinatio; Hesych. & ἀφητόριος; qui Apollinis ἀφήτορος est; ut aphetoriæ apes, &c. Utrumq; ex ἀφήτωρ Apollinis epitheton; videatur supra post ἀφέτης.

"ΑΦΘΑΙ, ῶν, αἱ, ulcera maligna in oris superficie. q. παρὰ τὸ ἅπτω, accendo.

'Αφθαρσία, ας, ἡ, immortalitas, incorruptibilitas: ex α negat. & φθάρσις, corruptio. Th. φθείρω, corrumpo.

"Αφθαρτος, ου, ὁ, ἡ, incorruptibilis, immortalis: ab α negat. quod ex ἄνευ vel ἄτερ, sine, & φθαρτὸς, quod à φθείρω, corrumpo.

'Αφθαρτίζω; incorruptibilem reddo; vel immortalem; ab ἄφθαρτος.

'Αφθάω, ῶ; aphthis laboro; Hippocr. ab ἄφθαι.

"Αφθεγκτος; non vocalis; ex α priv. & φθεγκτὸς, vocalis; à Th. φθέγγομαι. f. γξομαι. p. ἔφθεγμαι; edo vocem seu sonum; loquor, &c.

'Αφθεὶς, a. 1. part. pass. ab ἥφθην, verbi ἅπτομαι, tango. Th. ἅπτω, necto.

"Αφθη, Dor. vel Ion. neglecto augmento pro ἥφθη, conflagravit, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἅπτω, accendo.

'Αφθιτόμητις; qui consilium habet incorruptum; ex sequente ἄφθιτος; incorruptus; & μῆτις, ιδος, ἡ; consilium.

"Αφθιτος, ου, ὁ, ἡ, incorruptibilis, idem quod ἄφθαρτος. Th. φθίω, idem quod φθείω, corrumpo.

"Αφθωος; (idem quod ἀφθῶν, part. verbi ἀφθάω quod vide) aphthis laborans, &c. Th. ἄφθαι.

'Αφθόγγοισι, dat. pl. Ion. ab

"Αφθογγος, ου, ὁ, ἡ, mutus: ex α & φθόγγος, sonus. Th. φθέγγομαι, loquor: p. m. ἔφθογγα, unde φθόγγος.

'Αφθόνητος, ω, ὁ, Dor. pro

'Αφθόνητος, ου, ὁ, ἡ, invidiæ non obnoxius: ex α & φθόνος, invidia. Hinc

'Αφθονέστερος, ου, ὁ, Poët. pro ἀφθονώτερος, ου, ὁ, invidiæ minus obnoxius.

'Αφθόνητος; invidiæ non obnoxius; qui talis est, ut non ei invideatur, &c ex α priv. & φθόνος; invidia; unde φθονέω, invideo, &c.

'Αφθονία, ας, ἡ, abundantia; item invidiæ carentia.

"Αφθονος, ου, ὁ, invidiâ carens, copiosus: hinc ἀφθόνως, adv. sine invidiâ: ex α priv. & φθόνος, ου, ὁ, invidia.

"Αφθορος, ὁ καὶ ἡ; incorruptus, vel ----pta; ut ἄφθορος κόρη; Epigr. l. 2. Unde, ἀφθορία, ἡ; incorrupta conditio; ex α priv. & φθορὰ; corruptio; à φθείρω; idem quod Th. φθέω, corrumpo.

'Αφθώδης, aphthis laborans; Th. ἄφθαι.

'ΑΦΙ'Α, ας, ἡ, genus plantæ.

'Αφιᾶσι, dimittunt, absolvunt judicio, 3. pl. præs. pro ἀφιεῖσι, & Ion. ἀφιέασι, verbi ἀφίημι.

'Αφῖγμαι, perf. pass. verbi ἀφικνέομαι, pervenio.

'Αφιδρόω, ῶ; desudo, exudo, sudorem emitto; Aristot. Unde, ἀφίδρωσις, desudatio, sudatio; item, sudoris evocatio; ex ἀπὸ & ἱδρόω, sudo, sudore diffluo; ab ἱδρὼς, ῶτος, ὁ; idem ἱδος, εος, τὸ; sudor.

'Αφιδρύω & ἀφιδρυώω; statuo, colloco, firmum stare facio; unde ἀφίδρυμα, τὸ; statua; simulachrum; Plut. & ἀφίδρυσις, collocatio, dedicatio, &c. Plut. ex ἀπὸ & ἱδρύω, vel ἱδρυώω; sedere facio, vel jubeo, &c.

'Αφίεσθε, έτω, remitte, præs. imperat. ab ἀφίημι.

'Αφίει, dimittebat, 3. pers. imperf. pro ἀφίη, quasi ab ἀφιέω. Et

'Αφιεὶς, έντος, præs. part. ἀφιέναι, præs. inf. act. ab ἀφίημι, remitto.

'Αφιέναι, pro ἀφιέτω, infin. pro imperat. 1 Cor. 7. 11. Hellen.

'Αφιερίζω, sacrum & sanctum reddo, seu purifico; Hesych. Item, ἀφιερόω, ῶ, consecro, dedico; unde ἀφιέρωμα, τὸ; donarium; & ἀφιέρωσις, consecratio, dedicatio, &c. ex ἀπὸ & ἱερὸς, sanctus; sacer; unde ἱερόω, sacro, dedico, &c.

'Αφίζω & ἀφιζάνω; è sede surgo aut descendo; ex ἀπὸ & ἵζω; sedere facio; item sedeo.

'Αφίημι, remitto, sino, dimitto, relinquo, permitto, omitto, emitto; ἀφίετε, 2. pl. præs. imperat. act. ἀφιέναι, præs. inf. f. ἀφήσω. a. 1. ἀφῆκα. a. 2. ἀφῶ, ῇς, ῇ. a. 2. imperat. ἄφες, έτω, & in 2. pl. ἄφετε. a. 2. sub. ἀφῶ, ῇς, ῇ. a. 2. part. ἀφεὶς, έντος. præs. pass. ἀφίεμαι, σαι, ται, relinquor. p. pass. ἀφεῖμαι, & in 3. pl. ἀφεῖνται, & Att. ἀφέωνται. a. 1. pass. ἀφέθην, ης, η. a. 1. sub. pass. ἀφεθῶ, ῇς, ῇ. f. 1. pass. ἀφεθήσομαι. Ex ἀπὸ & ἵημι, mitto.

'Αφικάνω, advenio, pervenio: Od ξ. ex α & ἱκάνω, idem quod Th. ἵκω. f. ξω; venio.

'Αφίκετο, rediit, 3. sing. a. 2. m. ἀφικέσθαι, a. 2. inf. m. ab ἀφικνέομαι.

'Αφίκεσθε, 2. pl. a. 2. ind. m. ejusd. verbi.

'Αφίκευ, Dor. pro ἀφίκου, 2. sing. a. 2. ind. m. vel a. 2. imperat. m. Æol. & Dor. verbi ἀφικνέομαι, pervenio. Sic ἀφικνεῦ, Dor. & Æol. pro ἀφικνοῦ, præs. imperat. pass.

'Αφίκηαι, adveneris, Ion. Paragoge pro ἀφίκῃ, 2. sing. a. 2. sub. m. ab

'Αφικνέομαι, οῦμαι, pervenio, advenio, assequor: indè gen. pl. præs. part. ἀφικνουμένων. inf. ἀφικνεῖσθαι. f. ἀφίξομαι. p. ἀφῖγμαι. a. 2. m. ἀφικόμην, ου, ετο. a. 2. sub. m. ἀφίκωμαι, ῃ, ηται. a. 2. inf. ἀφικέσθαι. Th. ἱκνέομαι, venio.

'Αφίκτωρ; supplex; Eust. ab ἀφικνέομαι.

'Αφίκω-

Ἀφίκωμαι, ῃ, ηται, a. 2. sub. m. ἀφικόμενος, a. 2. part. m. ab ἀφικνέομαι.

Ἀφιλάγαθος, ου, ὁ, ἡ, minime amans bonos: ex α, φίλος & ἀγαθός.

Ἀφιλάνθρωπος, ου, inhumanus; -πία, -itas; -ώπως, -iter: ab α, φίλος & ἄνθρωπος.

Ἀφιλανθρωπία, inhumanitas; & ἀφιλανθρώπως; inhumane, vel inhumaniter; ejusdem Th. & comp.

Ἀφιλάργυρος, ου, ὁ, ἡ, alienus ab avaritia: ex α, φίλος & ἄργυρος.

Ἄφιλος, ου, ὁ, ἡ, alienus ab amicitia, amicis carens: ab α & φίλος.

Ἀφιλία, ας, ἡ; amicorum defectus; & penuria; item, inimicitiæ; ejusdem Th. & comp. Unde etiam, ἀφίλητος, qui amabilis non est; quem amare non possumus; item, ἀφιλίωτος; qui conciliari nequit; cum quo amicitia & familiaritas iniri non potest, &c.

Ἀφιλοικτίρμων; immisericors, immitis; Hesych. ex α priv. φίλος & οἰκτίρμων; misericors; à Th. οἶκτος, ου, ὁ; misericordia, commiseratio, &c. Unde οἰκτείρω, miseror, commiseror, &c.

Ἀφιλόστοργος; destitutus φιλοστοργίᾳ; & generaliter, non amans; ex α priv. & φιλόστοργος; propensus ad amorem; ex φίλος & στοργή, ῆς, ἡ; amor; à Th. στέργω, amo, diligo, &c.

Ἀφιλότιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, minimè ambitiosus, cùm meliori tum deteriori sensu: ab α & φιλότιμος, quod à φίλος & τιμή; quod à τίω, honoro.

Ἀφιλοτιμία; appetendi honoris vacuitas; animus ab honorum cupiditate alienus; à præced. ἀφιλότιμος.

Ἀφιματόω; vestes exuo; veste exuo; i. e. veste, seu vestimentis spolio; Suid. ex ἀπὸ & ἱμάτιον, ου, τὸ; vestis; unde ἱματίζω, vestio; Th. ἕω, induo.

Ἄφιξις, εως, ἡ, discessus, perfectio: ab ἀφικνέομαι.

Ἀφίξομαι, f. 1. m. verbi ἀφικνέομαι.

Ἀφίπταμαι, avolo: f. ήσομαι. a. 2. ἀπέπτην. a. 2. m. ἀπεπτάμην, vel όμην, a. 2. part. m. ἀποπτάμενος. Th. ἵπταμαι seu πτάω, volo, as.

Ἀφιστάω & ἀφιστάνω; idem quod ἀφίστημι; i. e. amoveo, tollo, &c. ejusdem Th. & comp.

Ἀφίστημι, discedo, deficio, abduco, deduco; item abesse, distare: in pass. voce, disjungi, avelli: f. ἀποστήσω. p. ἀφέστηκα. a. 2. ἀπέστην. a. 2. imperat. ἀπόστηθι, ήτω. & in 2. pl. ἀπόστητε. a. 2. sub ἀποστῶ, ῇς, ῇ. a. 2. inf. ἀποστῆναι. a. 2. part. ἀποστὰς, άντος. præs. m. ἀφίσταμαι, σαι & in 3. pl. ἀφίστανται, deficiunt. præs. imperat. ἀφίστασο. f. 1. m. ἀποστήσομαι, deficiam. Ex ἀπὸ & ἵστημι, sto.

Ἀφῖχθαι, devenisse, perf. inf. pass. à perf. ind. ἀφῖγμαι, ab ἀφικνέομαι.

Ἄφλαστον, ου, τὸ, summa pars puppis: ex α & φλάσαι, id est θλάσαι, quod non facilè contundetur.

Ἄφλεβος, venis carens seu privatus; ex α priv. & φλὲψ, βὸς, ἡ; vena.

Ἀφλογιστία, ας, ἡ, inflammabilitatis ineptitudo. Et

Ἀφλόγιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non ustulatus, qui inflammari nequit. Ab α & φλογιστὸς, quod à 3. pers. sing. perf. pass. ind. verbi φλογίζω. Th. φλέγω.

Ἄφλοιος; cortice carens, vel privatus; ex α priv. & φλοιὸς, οῦ, ὁ; cortex; quod deducunt à φλάω, contundo.

Ἀφλοισμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἀφρὸς, οῦ, ὁ, spuma; mutato ρ in λ, & Pleonasm. τοῦ ι.

Ἀφλυκταίνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ; pustulas non sentiens; ex quo pustulæ non erumpunt; ex α priv. & φλυκταινόομαι, οῦμαι; in pustulas erumpo; à φλύω, idem quod Th. φλέω, nugor; item ferveo; ebullio, &c. Unde φλυκταίνη, ης; pustula, ex adustione orta.

Ἀφνειὸς, οῦ, ὁ, ἡ, dives, Poët. pro ἀφνεός. Th. ἄφενος, divitiæ.

Ἀφνειῶ, Dor. pro ἀφνειοῦ gen. sing ab ἀφνειός.

Ἄφνος, εος, τὸ; idem cum ἄφενος & ex eo, per Sync. devitiæ, opes; unde ἀφνειόομαι; ditesco; pro quo etiam dicitur ἀφνέω seu ἀφνῶ; idem. Item, ἀφνύω, dito.

Ἄφνω, adv. repentè, per Syncop. τοῦ α & Apoc. τοῦ σ, pro ἀφανῶς. Ex α & φαίνω, ostendo.

Ἀφόβητος, metu non perculsus; non metuens; ex α priv. & φοβέομαι, metuo; idem quod Th. φέβομαι, timeo; unde φόβος, timor, &c.

Ἀφοβία, ας, ἡ, securitas: &

Ἄφοβος, ου, ὁ, ἡ, intrepidus. Et indè

Ἀφόβως, intrepidè, sine metu: ex α & φόβος, metus, quod à p. m. πέφοβα, verbi φέβομαι, metuo.

Ἀφοβόσπλαγχνος, ὁ καὶ ἡ, q. d. intrepida habens viscera; fortis, audax, cordatus; ex ἄφοβος & σπλάγχνον, viscus.

Ἄφοδος, ου, ἡ, discessus, digressus, reditus; item latrina, stercus, excrementum: ab ἀπὸ & ὁδός. Indè ἀφόδιον, ου, τὸ; Poët. ἀφόρδιον; idem. ἀφοδεύω, excerno, alvum exonero: ἀφόδευμα, τὸ; excrementum: ἀφοδευτήριον, latrina: ὑπερσυναφοδεύω, alvi proluviem projicio.

Ἀφοίτητος, qui frequentari non potest; inaccessibilis; ex α priv. & φοιτάω, venio, accedo, ito, ventito, &c.

Ἀφόμοιος, absimilis, dissimilis; fictè similis; item ἀφομοίωμα, τὸ; similitudo rei alicujus ficta; item simulacrum; & ἀφομοίωσις, assimilatio, &c. ex ἀπὸ & ὅμοιος.

Ἀφομοιόω, ῶ, similem reddo, assimilo: f. ώσω. p. ἀφωμοίωκα. p. pass. ἀφωμοίωμαι. part. ἀφωμοιωμένος, assimilatus: ab ὅμοιος, similis. Th. ὁμός, idem.

Ἀφοπλίζω, armis spolio, item arma exuo, neutr. absolut. Hinc ἀφοπλίζοντο, exuerunt, 3. pl. imperf. pass. Ion. Ex ἀπὸ & ὅπλον, arma.

Ἀφοράω, ῶ, intueor, respicio: f. άσω. p. ἀφεώρακα, & Atticè ἀφεώρακα. Ex ἀπὸ & ὁράω, video.

Ἀφόρδιον, Nicandro pro ἀφόδιον, ρ inserto metri ergo, excrementum: ex ἀπὸ & ὁδός.

Ἀφόρητος, ου, ὁ, ἡ, intolerabilis, molestus, verbale, ex α & φέρω.

Ἀφορία, ἡ; infœcunditas, sterilitas; propriè frugum; sterilitas agrorum, quum agri non sunt frugiferi, &c. ab ἄφορος, minimè ferax; ex α priv. & φορὸς, ὁ; ferens; à Th. φέρω, fero.

Ἀφοριεῖ, 3. sing. f. 1. Att. ab

Ἀφορίζω, separo, segrego, distinguo, diligo, designo: imperf. ἀφώριζον. f. ἀφορίσω, & Att. ἀφοριῶ, εῖς, εῖ. p. ἀφώρικα. a. 1. ἀφώρισα. imperat. ἀφόρισον, άτω. a. 1. sub. ἀφορίσω, ῃς, ῃ. part. ἀφορίσας, αντος. perf. pass. ἀφώρισμαι. part. ἀφωρισμένος, η, ον, separatus. a. 1. pass. ἀφωρίσθην, ης, η. a. 1. imperat. ἀφορίσθητι, & in 2. pl. ἀφορίσθητε: ex ἀπὸ & ὁρίζω, definio. Th. ὅρος, terminus.

Ἀφορισμένος, perf. part. pass. Ion. ab ἀφορίζω.

Ἀφόρισμα, ατος, τὸ, suis terminis descriptum, & ab aliis separatum. Et

Ἀφορισμὸς, οῦ, ὁ, determinatio, distinctio, separatio: ἀφορισμοὶ, breves sententiæ: à 1. pers. præt. pass. verbi ἀφορίζω.

Ἀφορμέω, ῶ, è statione navium discedo, solvo, enavigo; Polyb. ex ἀπὸ & ὁρμέω, ῶ, stationem habeo; Thuc. item, appello, &c. à Th. ὅρμος, ου, ἡ; monile, &c. Item, statio navium, &c.

Ἀφόρμιγκτος, qui caret cithara; Æschyl. ex α priv. & φόρμιγξ, ιγγος, ἡ; idem quod κιθάρα, cithara; unde φορμίζω, citharam pulso, &c.

Ἀφορολόγητος, ex quo non colligitur; seu exigitur tributum; ex α priv. & φορολόγος, qui tributum colligit; tributorum exactor; unde φορολογέω, ῶ; tributum colligo; ex φόρος, ου, ὁ; tributum, & λέγω, colligo.

Ἄφορος, sterilis, &c. Vide suprà, in ἀφορία.

Ἀφόρυκτος, impollutus, non inquinatus; Epigr. ex α priv. & φορύνω, φορύσσω vel φορύσσω; pinso, item, misceo; & fœdo, polluo, &c.

Ἀφορμὴ, ῆς, ἡ, occasio, opportunitas: ex ἀπὸ & ὁρμὴ, impetus.

Ἀφορμηθεῖεν, pro ἀφορμηθείησαν, 3. pl. a. 1. opt. pass. ab ἀφορμάω, ex aliquo loco me proripio: ex ἀπὸ & ὁρμάω, quod ab ὁρμὴ impetus.

Ἀφοσιόω, f. ώσω. p. ωκα, eripio; item sacro, devoveo, devoto: ab ἀπὸ & ὅσιος.

Ἀφοσίωμα, ατος, τὸ, piaculum. Et

Ἀφοσίωσις, εως, ἡ, expiatio: à præt. pass. præced. verbi.

Ἀφ' οὗ τότε, pro ἀπὸ τοῦ τότε χρόνου, ab eo tempore.

Ἄφου, pro ἄφεσο, libera, a. 2. imperat m. ab ἀφέμην. a. 2. m. ab ἀφίημι.

Ἀφοῦ, pro ἀπόστηθι, ἀφίστασο, ἀπελεύθητι.

Ἀφόωντα, pro ἀφῶντα. acc. sing. part. præs. ab ἀφάω, palpo, contrecto, quod ab ἀφὴ, tactus. Th. ἅπτομαι.

Ἀφραδέοντι, inscienti, dat. sing. præs. part. ab

Ἀφραδέω, f. ήσω. p. ηκα, inconsultè ago, vel stultè loquor, insanio: quod ex α & φραδέω. Th. φράζω.

Ἀφραδέως, stultè, temerè, inscitè; adv. à præced. verbo.

Ἀφραδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, temerarius, inconsultus. Et indè

Ἀφραδία, ας, ἡ, & Ion. ἀφραδίη, imprudentia, inopia consilii; ἀφραδίῃσιν, dat. pl. Ion. pro ἀφραδίαις: à φράζω.

Ἀφράδμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, (idem quod ἀφραδής,

φεαδὴς, inconſultus; & ejuſdem Th.& comp.) unde Ἀφεαδμόνως, inconſultè. temere, &c.

Ἀφράζω, deſipio; ex α priv. & φράζω, unde φράζομαι, in paſſ. dico; item, conſilium ineo, &c.

Ἀφεαίνω, f. ανῶ, deſipio, amens ſum. præſ. part. ἀφεαίνων. Ex α & φρὴν.

Ἄφεακτος, ὁ καὶ ἡ; non ſeptus; non munitus; ex α priv. & φεακτὸς, ſeptus; munitus; Th. φεάσσω, vel ττω; ſepio, munio, &c.

Ἀφεάσμων, idem quod ἀφεάδμων & ἀφεαδὴς, (& ejuſdem Th. & comp.) inconſultus, &c.

Ἄφεαστος, ὁ, ἡ, non dictus, vel non dicendus; item improviſus: Ion. & Poët. pro κρυπτὸς, occultus: εἰς τὸ ἀφεαστότατον, ſubaudi χωρίον, in occultiſſimo loco: ex α & φράζω, dico, pro occulto, fortè an à φεάσσω, ſepio.

Ἀφεαστὺς, ύ⊙, ἡ; idem quod ἀφεαδία; (& Th. idem) imprudentia, &c. Item ἀφεάστως, præter ſpem; inconſideratè; ab ἄφεαστ⊙.

Ἀφρέω, ſpumo, ſpumeſco, neutrum eſt; & idem quod ſequens ἀφρίζω; ejuſdémque Thematis.

Ἀφρήτωρ, ορος, qui eſt extra tribum; item οίον civilis ſocietatis: ex α & φράτωρ, contribulis, quod à φρατρία, tribus: ἀπὸ τοῦ φρέατ⊙, quod communi puteo uterentur.

Ἀφρίζω, ſpumo, ſpumam excito: f. ίσω. p. ἤφρικα. Th. ἀφρὸς, ſpuma.

Ἀφρικὴ, ῆς, ἡ, Aphrica.

Ἀφρογένεια, ας, ἡ, & Ἀφρογενὴς, ex ſpuma prognata, Veneris epitheton. Ex ἀφρὸς, ſpuma, & γέν⊙, quod à γείνομαι, naſcor.

Ἀφροδισιαςὴς, ȣ͂, venereus. Et

Ἀφροδίσι⊙, ȣ, ὁ, ἡ, venereus. Ab

ἈΦΡΟΔΙ'ΤΗ, ης, ἡ, Venus: quia ex ἀφρȣ͂, i. e. ſpumâ dicitur genita.

Ἀφρόκομος, ȣ, ὁ, ἡ, ſpumicoma: ex ἀφρὸς & κόμη, coma.

Ἀφρονέω, non ſapio, amens ſum; ἀφρονέοντας, acc. pl. part. præſ. ex α & φρὴν, mens.

Ἄφροντις, ιδ⊙; ſecurus; otioſus; negligens; non anxius; &c. Unde, ἀφροντίζω, negligo; non curo; ex α priv. & φροντὶς, ίδος, ἡ; cogitatio, cura, &c.

Ἀφροντιστέω, ῶ, negligo: &

Ἀφροντιστία, ας, ἡ, negligentia: &

Ἀφρόντιστος, ȣ, ὁ, ἡ, curis liber, ſecurus: ab α & φροντίς.

Ἀφροντίστως, negligenter, incurioſè, &c. adv. a præced.

Ἀφρόνως, inſipienter, imprudenter; adv. ab ἄφρων.

ἈΦΡΟ'Σ, ȣ͂, ὁ, ſpuma, ſaliva.

Ἄφρσι, dat. pl. ab ἄφρων, inſipiens. Th. φρὴν.

Ἀφροσύνη, ης, ἡ, dementia, imprudentia: ex α & φρὴν.

Ἀφρούρητ⊙ & ἀφρουρ⊙, ὁ καὶ ἡ; incuſtoditus, &c. ex α priv. & φρουρὸς; idem quod Th. ὄυρ⊙, ȣ, ὁ; cuſtos; unde φρουρέω, cuſtodio; &c.

Ἄφρων, ον⊙, ὁ, ἡ, inſipiens, imprudens: ab eod. Them.

Ἀφυβρίζω, deſevio; petulantiam meam compeſco; injuriâ vel contumelia afficere deſino, &c. ex ἀπὸ & ὑβρίζω, injurius ſum, inſoleſco; à Th. ὕβρις, εως, ἡ; injuria, &c.

Ἀφύη, ης, ἡ, piſcis, qui ex ἀφρȣ͂ naſcitur.

Ἀφυὴς, έ⊙, ὁ, ἡ, hebes, ineptus, rudis. Et

Ἀφυΐα, ας, ἡ, hebes ingenium, inepta natura: ab α & φυὴ, quod à φύω.

Ἄφυκτ⊙, ȣ, ὁ, ἡ, Poët. pro ἀφεύκτ⊙, qui vitari nequit, inevitabilis: ex α & φεύγω, fugio. Hinc adv. ἀφύκτως, ſine fugæ ſpe.

Ἀφύλακτ⊙, ȣ, ὁ, ἡ, non obſervans, incautus; item non obſervatus, incuſtoditus. Et

Ἀφυλάκτως, incautè, incuſtoditè, adv. ab α, & 3. perſ. præt. paſſ. verbi φυλάσσω vel ἄττω.

Ἀφυλίζω, defæco; idem quod ὑλίζω; fæcibus expurgo; (ab ὕλις, εως, ἡ; idem quod Th. ὕλη, ης, ἡ; materia, ſeu materies; item, ſordes fæceſque, &c.) unde etiam, ἀφύλισμα, τος, τὸ; ſedimentum; craſſamentum, &c.

Ἀφύξιμος, qui hauritur; idem quod ἀφυσγετὸς; exhauſtus; utrumq; ab ἀφύσσω; idem quod ἀφύω.

Ἀφύξω, Dor. pro ἀφύξω, hauriam: f. 1. ab ἀφύσσω. Th. ἀφύω.

Ἀφυπνίζω, expergefacio, è ſomno excito; ejuſdem Th. & comp. cum ſequente

Ἀφυπνόω, ſopior, obdormiſco: f. ώσω. p. ἀφύπνωκα. a. 1. ἀφύπνωσα, neutr. ex ἀπὸ & ὕπν⊙, ſomnus

Ἀφυσγετὸς, ȣ͂, ὁ, hauſtus, depromptus: ab ἀφύω.

Ἄφυσος, ſive ἄφυσ⊙; expers flatuum; non inflans, &c. ex α priv. & φῦσα, vel φύσα; follis; item flatus; à φυσάω, ſufflo, inflo, &c.

Ἀφύσαι, pro ἀφύσαι, a. 1. inf. act. ab

Ἀφύσσω, haurio, hauriendo promo: f. ξω. f. 1. inf. ἀφύξειν.

ἈΦΥ'Ω, f. ύσω, haurio, hauriendo promo, exhaurio. Ἀφύσσω, idem.

Ἀφῶ, Dor. pro ἀφ' ȣ͂, ſubaudi χρόνȣ, ex quo, ſcil. tempore.

Ἀφ' ὧν ἐδύνατο, pro viribus.

Ἀφ' ὧτε, ſcil. χρόνω, Dor. pro ἀφ' ȣ͂ χρόνȣ, ex quo.

Ἀφωμοιωμέν⊙, aſſimilatus, perf. part. paſſ. ab ἀφομοιόω, ῶ, aſſimilo: ex ἀπὸ & ὅμοι⊙, cujus them. ὁμός.

Ἀφώνητ⊙, ȣ, ὁ, ἡ, Poët. pro

Ἄφων⊙, ȣ, ὁ, ἡ, mutus: ex α & φωνή.

Ἀφώρατος, non deprehenſus, propriè in furto; ex α priv. & φωράω, in furto deprehendo; furtum invenio; à Th. φὼρ, ωρὸς, ὁ; fur, &c.

Ἀφώριζον, ες, ε, imperf. ἀφώρισα, ας, ε, a. 1. ind. act. ab ἀφορίζω, ſeparo: ex ἀπὸ & ὅρ⊙.

Ἀφῶσιν, dimiſerint, 3. pl. a. 2. ſub. act. ab ἀφίημι.

Ἀχὰζ, ὁ, nomen viri. ἄκλιτον.

Ἀχαΐα, ας, ἡ, nomen reg. Gr. ab ἄχ⊙.

Ἀχαΐδα, acc. ſing. ab Ἀχαῒς, ίδ⊙, ἡ, Achaia: hinc Ἀχαϊκὸς, ου, ὁ, Achaicus, Græcus.

Ἀχαιΐας, άδ⊙, nom. propr.

Ἀχαιῒς, ίδος, ἡ, mulier Græc. in pl. ἀχαιΐδες.

Ἀχαιοὶ, Achivi, in acc. pl. ἀχαιȣ̀ς. ab Ἀχαΐα, Græcia.

Ἀχαΐναι, οἱ, αἱ, cervi, ab Acainea urbe Oppian.

Ἀχάλιν⊙, ȣ, ὁ, effrænatus: ex α & χαλινὸς, frænum.

Ἀχαλίνωτος, idem; fræno carens, &c. & Th. idem.

Ἀχαλκὴς & ἄχαλκ⊙; ære carens; item, non habens pecunias; carens æreis nummis; unde, Ἀχαλκέω, ſum ſine ære; pecunias non habeo; & ἀχάλκευτος, qui non eſt ex ære aut ferro fabricatus. Plut. ex α priv. & χαλκὸς, æs; unde, χαλκεύω, ex ære fabrico, &c.

ἈΧΑ'ΝΗ, ης, ἡ, genus menſuræ frumentariæ apud Perſas, aut ciſta frumentaria; fortè ab

Ἀχανὴς, έ⊙, ὁ, ἡ, vaſtus, immenſus: ex α epitatico, & χαίνω, hiſco.

Ἀχάρακτ⊙, non impreſſus, non inſculptus; ineffigiatus & informis, &c. Sic, ἀχαράκωτος τόπ⊙; Polyb. locus ſine munimento, vel munitionibus, & vallo; utrumq; ex α priv. & χαράσσω vel χαράττω, fut. ξω; ſculpo; unde, χάραξ, ακος, ὁ; ſulcus, foſſa, &c.

Ἄχαρι, injucundum, n. g. ab

Ἄχαρις, ιτ⊙, ὁ καὶ ἡ, injucundus, inſulſus, moleſtus, ex α & χάρις.

Ἀχαριστία, ας, ἡ, ingratitudo. Et

Ἀχάριστος, ȣ, ὁ, ἡ, ingratus, ab α, & à 3. perſ. præt. paſſ. verbi χαρίζομαι, quod à χάρις.

Ἀχαρίστως, ingratè, adv. ab ἀχάριστ⊙.

Ἀχαριστέω, ῶ; non gratificor; non indulgeo; non obſequor, &c. & in paſſ. Ἀχαριστέομαι, ȣ͂μαι; non accipio debitam gratiam, &c. ab ἀχάριστ⊙, & ejuſdem Th. & comp. Item, ἀχάριτ⊙, ȣ, ὁ; non gratioſus; inofficioſus; nihil gratiæ habens: inſuavis in amœnus; injucundus, &c. & ἀχαρίτως, illepidè, &c. ab ἄχαρις, idem.

ἈΧΑ'ΤΗΣ, ȣ, ὁ, gemma quædam, ab Achate fluvio Siciliæ ſic dicta: quin & propr. nomen viri Æneæ ſocii.

Ἀχει, prima longa, Dor. pro ἤχει reſonabat, imperf. act. ab ἤχεον, ουν, εες, εις ab ἠχέω. Th. ἦχ⊙, ſonus: ſed

Ἀχεῖ, Dor. pro ἠχεῖ, 3. ſing. præſ. ind. act.

Ἀχεὶμ, vel Ἀκεὶμ, nomen viri, ἄκλιτον.

Ἀχείμαστος & ἀχείμαντος, tranquillus, nullis tempeſtatibus agitatus; ſine tempeſtate, &c. ex α priv. & χεῖμα, ατος, τὸ; hyems; unde, χειμάζω, hyemem traduco, &c.

Ἀχρέες, ſine manibus, nom. pl. ab

Ἀχρὴς, έ⊙, ὁ, ἡ, manu ſeu manibus carens: mancus; ἄχειρ⊙, idem, ut & ἄχειρ. Th. χείρ.

Ἀχειροποίητος, ȣ, ὁ, ἡ, non manu vel manibus

nibus sectus non humano structus artificio: ex α, χείρ, & ποιητός. Th. ποιέω.

Ἀχειροτόνητος, qui nullis electus est nec creatus suffragiis; ex α priv. & χειροτονητὸς, suffragiis creatus; quod à χειροτονέω, manum protendo & attollo; speciatim, ad eligendum suffragio ad unum aliquod obtinendum; ex χεὶρ, manus, & τείνω, tendo, &c.

Ἀχείρωτος, ὁ ϗ ἡ, qui subigi non potest; insuperabilis; item manu non factus; Poll. ex Soph. ex α priv. & χειρωτὸς, qui manuum viribus superari potest; à χειρόω, manuum viribus supero, subigo, &c. a Th. χεὶρ, manus.

Ἀχέουσα, Dor. pro ἀχέουσα, vide ἀχέων.

Ἀχελῷος, ου, ὁ, nomen fluvii.

Ἀχέοισ' pro ἀχέουσα, dolens, præs. part. f. g. ab ἀχέω. Th. ἄχος.

ἈΧΕΡΔΟΣ, ου, ὁ, spina quædam.

ἈΧΕΡΩΙΣ, ίδος, ἡ, populus alba, q. ab Ἀχέρων, quod Hercules ex Acheronte eam detulerit.

Ἀχέρων, Acheron, fluvius Epiri: item inferni: & hic est ἄχος, ῥέος, doloris fluvius.

Ἀχέουσιν, Æol. & Dor. pro ἠχέουσιν, resonant, modulantur, 3. pl. præs. ab ἀχέω, Dor. pro ἠχέω, quod ab ἦχος.

Ἀχεύω, idem quod

Ἀχέω, f. ήσω, doleo, ægrè fero. Th. Ἄχος. Estque

Ἀχέω, Dor. pro ἠχέω, resono. Th. ἦχος.

Ἀχέων, præs. part. ab ἀχέω.

Ἀχήν, pauper, mendicus, ex α & ἔχω, quod nihil habet. Vel quod hiscere non audeat, ex α & χαίνω, hisco.

Ἀχηνία, ας, ἡ, pauperies, paupertas, &c. à præced. ἀχὴν, pauper.

Ἀχθηρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, dolorificus, molestus; Suid. ab ἄχος, εος, τὸ, dolor, mæror, tristitia, &c.

Ἄχης, pauper, ponitur pro ἀχὴν; quod vide.

Ἀχθεινὸς, ου, ὁ, pondere pressus, laboriosus molestus, gravis, invisus, &c. ab ἄχθος; quod vide.

Ἀχθεὶς, ductus: a. 1. part. pass. ἀχθήσεσθε, 2. pl. f. 1. pass. ἀχθῆναι, a. 1. inf. ab ἄγω, duco.

Ἀχθηδὼν, όνος, ἡ, dolor, tristitia; item contumelia; item Ἄχθηρες, τὸ; molestum grave; & Ἀχθηρῶς, gravatè, vel gravatim; graviter, dolenter, &c. omnia ab ἄχθος, εος, τὸ; dolor, &c.

Ἀχθέσῃ, feres molestè, Att. pro ἀχθέσῃ, 2. sing. f. 1. m. ab

Ἄχθομαι, ingemo sub pondere, gravor, ægrè fero. f. έσομαι & ήσομαι ἀχθόμενος, præs. part. f. g. Th. ἄχθος.

Ἀχθόμεθα, 1. pl. præs. ind & ἄχθονται, 3. pl. præs. præc. verbi ἄχθομαι, quod ab

ἌΧΘΟΣ, εος, τὸ, pondus, onus, sarcina, dolor gravis: hinc ἄχθομαι, gravor, ἐπαχθὴς, onerosus, &c.

Ἀχθοφορέω, f. ήσω, onera fero, onus sustineo: &

Ἀχθοφόρος, ου, ὁ, qui sarcinas, & onera fert, bajulus, sarcinarius: ab ἄχθος, εος, τὸ, onus, & φέρω, fero.

Ἀχὶ vel Ἀχί, facile, adv.

Ἀχί, ubi Dor. pro ᾗ vel ἧχι.

Ἀχιλλῆα, pro Ἀχιλλέα, Poet. ab Ἀχιλλεὺς, έος, ὁ, Achilles.

Ἀχιλλεὺς, έος & έως, Att. ῆος, Ion., ὁ Achilles: hinc Ἀχιλλήϊος.

Ἄχιλος, sine succo, aut nutrimento, ἄτροφος, propriè, pabulo destitutus, &c. Item è diverso, pabulo abundans, πολύχορτος; est enim à χιλὸς, ου, ὁ, pabulum; cum α', existente, vel στερητικοῦ, seu privativo; vel ἐπιτατικοῦ, seu intensivo.

Ἄχλαινος, ὁ, qui est sine lanâ, vel veste: ὁ ἄνευ χλαίνης ὤν.

Ἀχλυόεις, εντος, caliginosus: ab

ἈΧΛΥΣ, ύος, ἡ, caligo: hinc ἀχλύω, obtenebror: unde nonnullis verisimile est manâsse nostr. Angl. **A cloud**.

ἌΧΝΑ, sive ἄχνη, ης, ἡ, gluma, acus: & pro fumo seu fuligine.

Ἄχνοος, seu ἄχνους, lanugine carens, impubis, imberbis, &c. Epigr. ex α priv. & χνόος, contractè, χνοῦς, rasio, obrasio; item primi pili, qui in gena erumpentes, radi possunt; à Th. χναύω, carpo, vellico.

Ἄχνυμαι, doleo, f. 1. m. ύσομαι, p. pass. ἤχνυσμαι. Th. ἄχος.

Ἀχνύμενος, præs. part. ejusd.

Ἄχνυς, ύος, ἡ, mœror, ab ἄχνυμαι.

Ἀχοῖ, voc Dor. pro ἠχοῖ (ut Λατοῖ pro Λητοῖ) ab ἠχὼ, όος, οῦς, in Echo. Th. ἦχος.

Ἄχολος, ου, felle carens: item bilem abigens: ab α, & χολὴ, bilis.

Ἄχορδος, sine fidibus: ex α priv. & χορδὴ, ης, ἡ, intestinum; idem chorda, fides.

Ἀχόρευτος, ου, ὁ, ἡ, sine choreis: ex α & χορός.

Ἄχορος, ὁ ϗ ἡ, chororum expers; qui sine choreis est, vel fit; Plut. ab hoc nomine, formatur præcedens ἀχόρευτος; quod propriè sign. non celebratus choreis: item alienus à chorea; chorea nunquam usus: utrumque ex α, & χορὸς, chorus chorea.

Ἀχόρταστος, ὁ ϗ ἡ, insatiatus, inexpletus, vel inexplebilis; Hesych. ex α priv. & χορτάζω, gramine pasco: item satio, exsaturo; Marci 8. χορτάσαι ἄρτων, panibus saturari; à Th. χόρτος, ου, ὁ, fœnum & interdum, herba adhuc virens; item quilibet cibus, &c.

ἌΧΟΣ, εος, τὸ, dolor, mæror, inde, ἀχέω, doleo, ἄχνυμαι, idem, & Angl. **ache**, & inde **ake**.

Ἀχραεῖς, ἀχραὴς, & ἀχραὴς, incontaminatus, &c. idem, quod sequens ἄχραντος, & ejusdem Th. & comp.

Ἄχραντος, ὁ, ἡ, impollutus, immaculatus, intactus: ex α & χραίνω, coloro. Th. χράω, idem.

ἈΧΡΑΣ, άδος, ἡ, pyrus sylvestris.

Ἀχρειογέλως, ωτος, ὁ, temerè, vel sine causa ridens; qui ob inutila, & minime serio ridet atque gaudet; quod vitium stultitiæ esse solet, vel dementiæ; unde accipitur pro inepto & stulto; Erasm. Chil. ex ἀχρεῖος, inutilis; & γέλως, ωτος, ὁ, risus; à Th. γελάω, rideo.

Ἀχρεῖος, εία, εῖον, inutilis, ineptus, & hinc ἀχρείως, turpiter: ex α & χρεία, utilitas.

Ἀχρειόω, ῶ, inutilem reddo, f. ώσω: p. ἠχρείωκα. præs. part. ἀχρειούμαι, inutilis fio: p. pass. ἠχρείωμαι. a 1. pass. ἠχρειώθην, & in 3. pl. ἠχρειώθησαν, ab eod. Th.

Ἀχρήϊος pro ἀχρεῖος, Poëticè facta Diæresi.

Ἀχρήϊστος, idem quod ἄχρηστος, quod vide.

Ἀχρήματος, ὁ, ἡ, qui est sine pecuniis, inops: ex α & χρῆμα.

Ἄχρηστος, ου, ὁ, ἡ, inutilis, dat. pl. ἀχρήστοισιν, Ion. ex α, & χρηστὸς, ἡ, ὸν, utilis, e. Th. χράομαι, utor.

Ἄχρι vel ἄχρις. adv. usque, donec, cum gen. item intra, quoad. Th. μέχρι, idem.

Ἀχρονοτριβὴς, nihil morans; celer; propriè, in quo tempus tritum non est; ideoque celeriter, seu subitò factus; aut qui tempus non terit; Hesych. ex α priv. & χρονοτριβέω, tempus tero: ex χρόνος, ου, ὁ, tempus; & τρίβω, tero.

Ἀχρυσόπεπλος, carens veste aurea; Plut. ex α priv. & χρυσόπεπλος, aurea veste indutus; ex χρυσὸς, οῦ, ὁ, aurum, & πέπλος, ου, ὁ, peplum, vestis, &c.

Ἄχρωμος, ἀχρωμάτιστος, & ἄχρωστος; omnia ab (& idem quod) ἄχροος, nullo imbutus colore; coloris expers; ex α priv. & χρόα, ας, ἡ, color; unde χροΐζω, & per crasin, χρώζω; item χροιὰ, & χρωματίζω, coloro, colore imbuo, &c. Præterea vero, ἄχρωμος exponitur etiam, impudens, inverecundus, &c.

Ἄχυλος, ὁ ϗ ἡ, exuccus, vel insipidus; accipitur etiam pro fatuo; ex α priv. & χυλὸς, οῦ, ὁ, succus, humor succosus, chybus, &c. propriè fusibilis è corpore aliquo; à χύω, fundo.

Ἄχυμος, ὁ ϗ ἡ, exuccus, succo destitutus; item insipidus; ex α priv. & χυμὸς, οῦ, ὁ, succus plantarum, aut corporum humidorum: item sapor, à χύω, idem quod Th. χέω, fundo;

Ἀχύμενος, longè lateque & in multas partes fusus, copiosè fluens, &c. ex χύω, vel χυίω, fundo; unde χυτὸς, οῦ, ὁ, fusus, &c. α', est ἐπιτατικὸν, seu intensivum; intendens seu augens significationem.

Ἀχυρμιὰ, ᾶς, ἡ, acervus palearum. Ab

ἌΧΥΡΟΝ, ου, τὸ, palea, acus, stramentum: q. ex α, & ἐχυρὸν, firmum; hinc

Ἀχυρόω, paleis sterno.

Ἀχυρὼν, ῶνος, acervus palearum.

Ἀχύρωσις, q. d. paleatio; constructio quæ fit paleis; vel paleata constructio; Aristot. de nido hirundinis; ab eod. Th. ἄχυρον, palea; à quo etiam est, ἀχυρμιὸς, paleis abundans; item ἀχύρινος, adj. ut ἀχυρίνη φλὸξ, flamma quæ ex paleis fit; Plut. & ἀχυρίδες, paleolæ, &c. Itemque ex ἄχυρον, palea. composito cum δέχομαι accipio; formatur, ἀχυροδόκη, locus ubi paleæ volitantes coguntur; q.d. palearum receptaculum, palearium, &c. quod etiam sign. ἀχυρμιὰ, quasi ἀχυριά, & ἀχυρεῖον, palearium &c. Itidemque componitur cum τρίβω, tero; sic, ἀχυρότριψ, βὸς, ὁ ϗ ἡ, paleam terens,

rens, &c. In Epigramm.

Ἀχὼ, ἀχῶς, ἁ, Dor. pro ἠχὼ, Echo.

Ἀχώνευτος, non conflatus, qui conflari nequit; ex α priv. & χωνευτὸς, conflatilis, à fusore fabricatus; à Th. χέω, liquefaciendo diffundo; unde χώνη, fornax fusoria, & inde χωνεύω, conflo, in fornace conflatoria fabrico, &c.

ἈΧΩ΄Ρ, ἄρος, ὁ, manans capitis ulcus, sordes capitis; q. ἀχνὼρ, ab ἄχνη.

Ἀχώρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui capi non potest, immensus: ex α priv. & χωρητὸς, ου, ὁ, qui capi, seu percipi, aut intelligi, vel comprehendi non potest, &c. ex α priv. & χωρέω, accedo, proficiscor; item capio, capax sum, &c.

Ἄχωρος, ὁ καὶ ἡ; q. d. qui sine loco est aut regione, cui interdictum est igni & aqua, extorris; Hesych. ex α priv. & χῶρος, ου, ὁ, locus, &c.

Ἄψ, adv. retrò, retrorsum, rursus, statim.

Ἄψαο, Ion pro ἅψω, & hoc Dor. pro ἥψω, 2. sing. a. 1. m. ἅψαιο, a. 2. opt. m. verbi ἅπτομαι, tango. f. ψομαι. a. 1. m. ἡψάμην, ω, ατο.

Ἄψασθαι, a. 1. inf. m. ejusd. verbi.

Ἄψαυστος, ου, ὁ, ἡ, Ion. & Poët. intactus, illibatus: ex α, & ψαύω, tango. Th. ψάω.

Ἀψεκτος, ου, ὁ, ἡ, irreprehensus: ex α & ψέγω, vitupero.

Ἀψευδὴς, έος, ὁ, ἡ, mentiri nesciens, verus, in acc. ἀψευδέα. hinc ἀψευδέως, Ion. pro ἀψευδῶς, verè: ex α & ψεύδω.

Ἄψευστος, ου, non mentitus, minimè fallax: ab eod. Th.

Ἄψηκτος, ὁ καὶ ἡ, non rasus aut detersus; item durus, non mollitus; à Th. ψήχω.

Ἀψήφιστος, ου, ὁ, qui non tulit sententiam, vel suffragium, &c. Item ἄψηφος, suffragio carens; utrumque ex α priv. & ψῆφος. V.

Ἀψῖδες, vide in ἀψὶς, connexio.

Ἀψίκορος, ου, fastidiosus: qui ἅμα τῷ ἅψασθαι, satietatem seu κόρον habet, quod à κορέω, satio.

Ἀψιμάχος, q. d. pugnam leviter attingens; item veles, conferens cum hoste, &c. ἀψιμαχία, velitaris pugna, velitatio: item quælibet rixa, &c. ἀψιμάχως, pugnâ velitari, velitando, & ἀψιμαχέω, velitor, præludo ad pugnam; item prælium confero, &c. ex ἅψις, tactus, & μάχη.

Ἄψιν, acc. sing. ab ἅψις, εως, ἡ, tactus. Sed ἀψὶς ῖδος, ἡ, curvatura in rotâ, in nom. pl. ἀψῖδες. dat. ἀψῖσι· ex ἅπτω, connecto.

ἈΨΙ΄ΝΘΙΟΝ, ου, τὸ, absinthium.

Ἄψινθος, ου, ὁ, idem.

Ἀψὶς, εως, ἡ, connexio, tactus: ex ἅπτω, ἀψὶς, ῖδος, ἡ, testudo

Ἀψορρος & ἀψόρροος, όυ, ὁ, reciprocus, refluens: ex ἄψ, retrò, & ῥόος, fluxus, quod à ῥέω, fluo, p. m. ἔρροα.

Ἄψυχος, ου, ὁ, ἡ, animâ carens, inanimus, ex α & ψυχή.

ἈΩ, & ἄημι, flo, spiro. f. ἤσω. hinc ἄημα, flatus, spiritus, ἀήτης, ventus.

Ἀώδης, έος, ὁ καὶ ἡ, odore carens, inodorus; idem quod ἄνοσμος, sive ἄοσμος, odoris expers, &c. ex α priv & ὄζω, f. ὀζήσω; præt. ὤζηκα, præt. med. ὦδα, oleo; odorem emitto, &c.

Ἀῶθεν, Dor. pro ἠῶθεν, manè, adv. Th. ἠὼς, aurora, Dor. ἀώ.

Ἀὼν, ἀόνος, Dor. pro ἠὼν, quod pro ἠϊὼν, όνος, ἡ, littus.

Ἀωρία, ας, ἡ, intempestivitas, immaturitas, ab.

Ἄωρος, ου, ὁ, ἡ, intempestivus, indecens: ἀωρὶ, intempestivè: ex α, & ὥρα,

Ἄωρος, qui difficulter custodiri potest; Od. μ. inde Ἀωρέω, non custodio, negligo; Hesych. ex α priv & οὖρος, ου, ὁ, custos, mutato ου in ω, vel ex α & ὥρα, ας, ἡ, cura; unde ὠρέω, curo, &c. & sic ἄωρος, sign. curam non gerens, negligens, & ἀωρέω, non curo, negligo, &c.

Ἀωρότοκος, intempestivo, seu immaturo partu editus; ex ἄωρος, intempestivus, & τόκος, ὁ, partus; à Th. τίκτω, pario, &c.

Ἄωρτο, pependerat, per Sync. Ion. pro αἰώρητο, pl. perf. verbi αἰωρέω, sursum tollo. Vel dicitur Poët. pro ἤρτο. pl. perf. verbi ἄερω vel ἀείρω. α, pro η, & pleonasmo τοῦ ω.

Ἀὼς, ἀόος, ους, ἁ, Dor. pro ἠὼς, ἡ, aurora.

Ἀωτεύω, idem cum sequente ἀωτέω, ῶ, flores carpo, seu decerpo, &c. Sicut utrumque etiam à Themate sequente ἄωτον.

ἌΩΤΟΣ, ου, ὁ, & ἄωτον, ου, τὸ, flos, præstantissimus in omni re, lana. Hinc ἀωτέω, carpo. Est &

Ἄωτος, auribus carens: ex α & οὖς, ὠτὸς, auris.

B.

B Secunda litera & dicitur Beta. In numeris est binarius, Delphi β pro π utuntur, ut βικρὸς pro πικρός· Macedones β pro φ, ut βερενίκη pro φερενίκη· aliquando otiosè præponitur, ut βρόδον pro ῥόδον.

ΒΑ῀, vocula eorum, qui se mutuo inclamant: ut & vocula risûs, q. à βοάω.

Βᾶ & βᾶθι, incede, pro βῆθι, a. 2. imperat. ab βῆμι, a. 2. verbi βαίνω.

Βάαλ, ὁ, nomen idoli ἄκλιτον, dominus: apud Sidonios primitùs. Pœni contractiùs Bal, Chaldæi Bel, idem enunciant.

ΒΑΑ΄ΡΑΣ, radix herbæ cujusdam mirabilis.

Βάβα, vox inarticulata.

Βαβάζω, inarticulatam vocem edo, vagio: à βάζω.

ΒΑΒΑΙ῀, papæ, admirantis, adv. vel παπαί. Hinc Angl. Babe & baby.

Βαβάκτης, ὁ; idem quod βάβαξ, loquax; item nugator, garrulus; Eust. item insanus; Etym. Hesych. Th. βάζω, loquor, dico; undè βαβάζω, vociferor, vagio, loquor inarticulatè, &c.

Βαβάλιον, cunabulum.

Βαβάζιστεῖα, cunæ: in illis enim infantes βαβάζουσι.

Βάβδαλον, αἰδοῖον, foramen, porta.

Βάβαξ, ὁ, garrulus, vanus, impudens. Th. βάζω.

Βαβράζειν, contentè clamare, ut cicadæ cantant: q. à βάζω.

Βάβρηξ, βάβρηκος, ἡ, gingivæ.

Βαβυλὼν, ῶνος, ἡ, nomen urbis. Hebr. confusio.

Βαγώας, ὁ, Persicâ linguâ, eunuchus; Plut.

Βάγμα, idem quod βάξις, sermo, oratio; item rumor, fama; item vaticinium, &c. Æsch. Soph.

Βαδδὶν, lina, vestes lineæ sacerdotales: à בדים plur. τοῦ בד linum.

Βάδην, pedetentim, gradatim, lento gradu, adv. à βαίνω.

Βαδίζω, eo, f. ίσω. Att. βαδιῶ. p. βεβάδικα. ab eod. Th.

Βαδίξω, Dor. pro βαδίσω, f. à βαδίζω.

Βαδιοῦμαι, Att. pro βαδίξομαι, f. 1. m. verbi βαδίζω, à quo.

Βάδισις, εως, ἡ, ambulatio, ingressio.

Βάδισμα, ατος, τὸ, gressus, incessus: & Βαδισμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Βαδιστέα, Att. pro βαδιστέον, eundum est.

Βαδιστὴς, οῦ, ὁ, cursor.

Βαδιστικὸς, οῦ, qui ambulare potest: & Βάδος, ου, ὁ, iter. Omnia à Th. βαίνω.

ΒΑ΄ΖΩ, loquor. f. σω, & ξω. p. βέβαχα. Poët. verb.

Βαθέην, pro βαθεῖαν, Ion. acc. sing. à βαθὺς, εῖα, ύ.

Βαθεῖ, dat. sing. à βαθύς· βαθεία & Ion. είῃ, dat. sing. f. g. à βαθεῖα, ας, & Ion. ης· hinc

Βάθεος, ου, profundus: indè

Βαθέως, profundè, altè, graviter.

Βάθιον, compar. pro βαθύτερον· profundius: &

Βάθιστος, superlat. pro βαθύτατος, profundissimus, τοῦ βαθὺς, profundus.

Βαθμηδὸν, gradatim: adv. &

Βαθμὶς, ίδος, ἡ, gradus, basis, &

Βαθμὸς, οῦ, ὁ, gradus, ordo: à Th. βαίνω.

ΒΑ΄ΘΟΣ, εος, τὸ, profunditas: hinc βαθὺς, βαθύτης, βαθύνω, ἀβαθὴς· de quibus in suis locis.

Βαθρὸν, ου, τὸ, gradus, subsellium: à βαίνω, eo.

Βάθρος, ὁ, idem quod βάθρον, τὸ; scala, gradus: item sedes, scamnum: item fundamentum, basis, solum, &c. Th. idem.

Βαθυαγκὴς, ὁ καὶ ἡ, imas & depressas valles habens; Alpium Epith. in Epigram. ex βαθὺς, profundus, & ἄγκος, εος, τὸ, vallis.

Βαθύβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, prudentissimus, profundi consilii; ex βαθὺς, & βουλή.

Βαθύγειος, & βαθύγεως, ὁ καὶ ἡ, cujus solum profundum est, altus, profundus: ex βαθὺς, & γαῖα, ἡ, terra; item ipsum terræ solum, quod à nobis calcatur; seu superficies ejus, &c.

Βαθυγένειος, ου, ὁ, q. d. profundam barbam habens, egregiè barbatus; (ὑπογένειος) ex βαθὺς & γένειον, ου, τὸ; idem quod Th. γένυς, υος, ἡ; mentum: item barba.

Βαθυγήρως, ω, ὁ καὶ ἡ; profundam senectutem agens, decrepitus; valdè senex: ex βαθὺς, & γῆρας, αος, τὸ; senectus, &c.

Βαθύ-

Βαθύγλωσσος, ου, ὁ, ἡ, eloquens: ex βαθὺς, & γλῶσσα.

Βαθυγνώμων, qui consilia sua alto pectore abstrusa habet, abstrusi ingenii, & secreti, cordatus, consultus, taciturnus, &c. ex βαθὺς, & γνώμη, ης, ἡ, sententia; Th. γινώσκω.

Βαθυδίνης, ου, ὁ, vortices profundos habens: ex βαθὺς, & γλῶσσα, (quod à βάθος) & δίνη, aquarum vortex.

Βαθύδοξος, ου, ὁ, gloriosissimus, celeberrimus: q. βαθεῖαν, ἤγουν μεγίστην, δόξαν ἔχων.

Βαθύζωνος, ου, ὁ, ἡ, profundè cinctus: ex βαθὺς, & ζώνη.

Βαθυκαμπὴς, longè latéque curvaturam habens; Suid. valdè inflexus, aut curvus, &c. ex βαθὺς, & καμπὴ, idem quod κάμψις, inflexio, curvatio, curvatura; Th. κάμπτω, f. ψω, flecto, inflecto, incurvo, &c.

Βαθυκήτης, εος, ὁ καὶ ἡ, piscosus, profundus, altus; ut βαθυκήτης πόντος, apud Lucianum, dicitur, vel quòd in profundus suis recessibus, cetos habeat; vel quòd habeat cete ingentia: ex βαθὺς, & κῆτος, εος, τὸ; cetus, piscium maximus.

Βαθύκληρος, ου, ὁ, opulentus, qui profundas hæreditates habet: ex βαθὺς, & κλῆρος.

Βαθύκολπος, ου, ὁ, ἡ, profundum sinum habens: q. βαθὺν κόλπον ἔχων.

Βαθυκρημνὸς, ου, ὁ, ἡ, qui profunda præcipitia habet: ὁ βαθεῖς κρημνοὺς ἔχων. Th. κρημνός.

Βαθυκρηπὶς, ίδος, ἡ, profundum fundamentum habens: ex βαθὺς & κρηπίς.

Βαθυκτέανος, profundas possidens opes; i. e. magnas, ideóque prædives; in Epigr. ex βαθὺς & κτέανον, ου, τὸ; idem quod κτῆμα, possessio, opes; à Th. κτάομαι, acquiro, comparo.

Βαθυκύμων, ονος, ὁ, ἡ, habens undas profundas: ex βαθὺς, & κῦμα.

Βαθύλειμος, ου, ὁ, ἡ, & βαθυλείμων, ονος, ὁ, ἡ, læta pascua habens: ex βαθὺς & λειμών.

Βαθυλήιος, ferax, fertilis; q. d. profundas ferens segetes; ex βαθὺς, & λήϊον, ου, τὸ, seges, fruges. Sic alia varia componuntur cum βαθὺς, profundus; ut βαθύξυλος, opacus, arboribus q. profundis; i. e. magnis & altis frequens; Th. ξύλον, ὕλη, τὸ, lignum; βαθύπικρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui amaritudine sua in ima penetrat; i. e. summopere & profunde amarus; Th. πικρὸς, amarus βαθυπλεκὴς, profundi nexûs; Oppian. & βαθυπλόκαμος, comam densis cincinnis nexam habens; valde capillatus Th. πλέκω, plecto, necto, connecto, &c. Undè πλοκὴ, ῆς, ἡ, nexus, &c. βαθυπυθμὴν, profundum fundum habens; Etym. Th. πύθω, putrefacio; Unde πυθμὴν, ένος, ὁ; fundum, ima pars: βαθύποτμος, infelix, in Epigr. profundi quasi fati; Th. πότμος, sors, fatum. Ac denique, βαθύῤῥοος, idem quod βαθυῤῥείτης, profunde fluens, & ejusdem Thematis.

Βαθύμαλλος, ου, ὁ, qui profundam, densá; quæ lanam habet, villosus. Th. μαλλός.

Βαθυμῆτα, nom. Æol. pro βαθυμήτης, ου, ὁ, qui profundum habet consilium, prudentissimus, ὁ βαθεῖαν μῆτιν, τουτέστι βουλὴν ἔχων.

Βαθυνῶ, profundè: &

Βάθυνος, ου, ὁ, fovea: item

Βάθυνσις, εως, ἡ, exaltatio, &

Βαθύνω, excavo: f. υνῶ. p. γκα. p. pass. βεβάθυμμαι, & Att. βεβάθυσμαι. Omnia à Th. βάθος.

Βαθυπέδιος, ία, ον, qui profundum campum seu planitiem habet. Ac proinde ferax: ὁ βαθὺ πεδίον ἔχων.

Βαθυπλέκτος, ου, ὁ, & βαθύπλουτος, prædives, opulentus: Th. πλοῦτος.

Βαθυπόλεμος, ου, ὁ, qui magnum & grave bellum movet: ὁ βαθὺν πόλεμον ἐγείρων.

Βαθυῤῥείταο, genit. Æol. pro βαθυῤῥείτου, a

Βαθυῤῥείτης, ου, profundè fluens: ex βάθος, & ῥέω.

Βαθυῤῥιζία, ας, ἡ, radicis profunditas: &

Βαθύῤῥιζος, ου, altè radicatus: ex βαθὺς, & ῥίζα.

Βαθὺς, εῖα, ὺ, profundus, a, um; in gen. βαθέος, εῖας, έος, dat. βαθεῖ, εῖ in comp. βαθύτερος βαθύων & βάσσων; superl. βαθύτατος & βάθιστος. Th. βάθος.

Βαθυσκαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; profundè fossus; ex βαθὺς, & σκάπτω, fodio; unde σκαφὴ, ῆς, ἡ; fossio, &c.

Βαθύσκιος, ὁ, ἡ umbrosus: ex βαθὺς, & σκιά.

Βαθύσμα, ατος, τὸ; profunditas, altitudo, a βαθὺς.

Βαθύσπορος, qui profunde seritur; item in quo profundæ sationes fieri possunt: ex βαθὺς, & σπείρω, semino; unde σπόρος, ου, ὁ; satio, satus. Sic varia alia; ut βαθυστήριγξ, fulcimentum profundum habens: profundè defixus; Epigr. Th. στηρίζω, fut. ξω. figo; undè στήριγξ, fulcrum, &c. βαθύτειχος, villosus; Hom. Th. θρὶξ, τείχος, ἡ; pilus, capillus, βαθύφυλλος, profunda folia habens; Th. φύλλον, τὸ; folium; βαθύφωνος, profundam vocem habens: cui vox est gravis; Th. φωνὴ, ῆς, ἡ; vox βαθύχροος, qui profundo, vel denso est colore: ex βαθὺς, profundus, & χρόα, ας, ἡ; color, &c.

Βαθύστερνος, ου, ὁ, ἡ, profundum habens pectus: ὁ βαθὺ στέρνον, εἴτε στῆθος ἔχων.

Βαθύστρωτος, ὁ, ἡ, alte stratus: ex βαθὺς, & στρέω.

Βαθύσχοινος, ου, ὁ, ἡ; profundos habens juncos, à βαθὺς & σχοῖνος; laus fluviorum.

Βαθύτης, ητος, ἡ; profunditas. Th. βάθος.

Βαθύφρων, ονος, ὁ; callidus, profunda mente præditus, ὁ βαθεῖαν φρένα ἔχων.

Βαθυχαίτης, ου, ὁ, qui densam habet cæsariem: ex βαθὺς & χαίτη.

Βαθύχειλος, ου, ὁ καὶ ἡ; profunda habens labia: ex βαθὺς & χεῖλος.

Βαῖεν, per contr. pro βαίησαν, iverint. 3. plur. a. 2. opt. act. βαίνω à βαίνω.

Βαῖνε, imperf. Ion. ibat: à βαίνω.

ΒΑΙ'ΝΩ, eo, incedo; f. βήσομαι. p. βέβηκα & Ion. βέβαα. a. 2. ἔβην. a. 2. imper. βῆθι, pro quo βᾶ, & βάθι, a. 2. opt. βαίην a. 2. par. βάς. perf. pass. βέβημαι, βέβαμαι, & βέβασμαι. Hinc βῆμα, βάσις, βαδίζω, βαδίζω, βαθμὸς de quibus alibi.

Βαιὸν, vide in βαιὸς.

Βαιὸν, paulisper, parum: adv. à

ΒΑΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, parvus, modicus, unus.

Βαϊοφόρος, ου, ὁ, solennitas olivarum.

ΒΑΙ'Σ, ἡ; seu βαΐον, ου, τὸ; ramus propriè palmæ, παρὰ τὸ βία τίλλεσθαι.

ΒΑΙ'ΤΑ, seu βαίτη, ης, ἡ; indumentum ex pellibus consutis, vestis pellicea, & pastoralis: & βαίτη, Dor. pro διφθέρα.

ΒΑΙΩ'Ν, ένος, ὁ; piscis quidam gobio similis: quod à βαιὸς: quia parvi pretii: item mensura apud Alexandrinos. Hesych.

ΒΑ'ΚΑΝΟΝ, ου, τὸ, semen raphani, id est, brassicæ.

ΒΑ'ΚΗΛΟΣ, ου, ὁ; magnus quidem, sed stultus, & mulierosus: item eunuchus.

ΒΑ'ΚΚΑΡΙΣ, vel βάκχαρις, εως, ἡ, baccar, herba odorata.

Βακκάριον, sive βακχάριον ἔλαιον; oleum seu unguentum ex baccari; Hippocr. à βάκκαρις.

ΒΑΚΤΗΡΙ'Α, ας, ἡ; bacculus, scipio: item

Βακτήριον, ου, τὸ: &

Βάκτρον, ου, τὸ idem q. à βάω.

Βακτρεύω, & βακτηρεύω, baculo inniti; scipione se fulcire: undè βάκτρευμα, τὸ; nixus ille in baculum; item baculus, ipse quo fulcimus nos; Eurip. à Th. βακτηρεία; idem.

Βακχεῖον, ου, τὸ; templum Bacchi: &

Βακχεῖος, ου, ὁ, pes ex brevi & duabus longis: sic dictus quod hymnis in Bacchum sit frequentissimus: item

Βακχεύματα, των, τὰ; bacchanalia: &

Βακχεύω, & Βακχέω, Orgia celebro, debacchor: necnon

Βακχεύομαι, furiosus sum: &

Βακχία, ας, ἡ; debacchatio, insania: omnia à seq. Th.

Βακχάω, bacchor; seu bacchantium more, ex hedera coronam gesto: βακχία, ἡ; bacchatio: Plut. βάκχευμα, τὸ; idem βακχεύτης ῥυθμὸς, Bacchicus rythmus: βακχευτικὸς; q. d. baccativus; ad bacchationem, seu bacchantes, pertinens; βακχεύτωρ, Bacchi seu Dionysii Epitheton in Epigr. βάκχη, ἡ; furore percita: βακχίδες, vel βάκχαι, αἱ; Bacchi sacerdotes, quæ furore ab illo immisso agitabantur: βακχικὸς, κὴ, κὸν; Bacchicus, omnia etiam à sequente Themate, Βάκχος; sicut etiam Βακχέβακχος, acclamatio quæ fiebat Dionysio, seu Baccho, in sacrificiis: V. Eustath.

ΒΑ'ΚΚΟΣ, ου, ὁ; furore percitus: Bacchus: βάκχη, ης, ἡ; furore percita: q. à βάζω, loquor: quia loquax ebrietas: vel ἀπὸ τοῦ βαχεῖν; Eustath.

Βάκχων, ονος, Bacchulus, dimin. à Βάκχος.

Βαλαάμ, ὁ; nomen arioli; Hebr. vetustas populi.

Βαλὰκ, ὁ; nomen regis, ἄκλιτον. Hebr. exinaniens.

Βαλανάγρα, ας, & Ion. ῃ, ης, ἡ; clavis: ex

ex βάλανος, pessulus, & ἄγρα, captura.
BAΛANEΙ'ΟΝ, ου, τὸ; BALNEUM.
Βαλανεὺς, έως, ὁ, & βαλανεώτης, ου, ὁ; balneator.
Βαλανεύω, propriè, aquam in balneo administro; deinde in genere, servio, ministro; nam de quovis ministerio dicitur. Th. βαλανεῖον.
Βαλανηρὰ, τὰ; quæ in glandiario genere comprehenduntur; Theoph. hist. Plaut. à Th. βάλανος.
Βαλανηφάγος, ου, ὁ; qui glandes edit & vescitur, ex βάλανος, glans, & φάγω, comedo.
Βαλανηφόρος, ου, ὁ, ἡ; palmulas ferens, glandifer: ex βάλανος, & φέρω.
Βαλανίζω, glandes excutio. f. ίσω. p. ικα. Th. βάλανος.
Βαλανὶς, ίδος, ἡ; balneatrix: &
Βαλανίσσα, idem. Th. βαλανεῖον.
Βαλάνινος, qui è glande unguentaria fit; ut βαλάνινον ἔλαιον, &c. Item βαλανίτης, balanum, seu glandem referens; ut βαλανῖται λίθοι; apud Plin. utrumque à βάλανος, ου, ἡ; glans: à quo etiam βαλανώδης, έος, ὁ καὶ ἡ; glandibus plenus: item qui glandis est figurâ, &c.
BA'ΛANOΣ, ου, ὁ, ἡ; glans, est etiam obex, q. à βάλλω, immitto.
Βαλανόω, ῶ; obice seu pessulo trajecto obsero; Aristoph. à Th. βάλανος, glans; obex, pessulus: ferrum scil. quod init μοχλὸν, & à clavo ducitur ac reducitur: unde clavis dicitur βαλανάγρα, ἡ; παρὰ τὸ ἀγρεύειν τ vel τὴν βάλανον.
BAΛA'NTION, seu βαλλάντιον, ου, τὸ; crumena, marsupium, sacculus, quasi à βάλλειν ἐντός.
Βαλαντίδιον, ου, τὸ; crumenula; dimin. à βαλάντιον; à quo etiam βαλαντιοτομεῖν, crumenas incidere; ut sequens βαλαντιοτόμος.
Βαλαντιοτόμος, ου, ὁ, fur zonarum: item saccularius: ex βαλάντιον, & τέμνω, seco.
BAΛAΥ'ΣΤΙΟΝ, ου, τὸ; flos mali sylvestris Punici.
BAΛΒΙ'Σ, ῖδος, ἡ; repagulum, locus unde ii qui cursu certant, emittuntur: carceres, initium.
Βάλε & Βάλεν, dimisit projecit, Ion. pro ἔβαλε, 3. sing. a. 2. act. βαλεῖν, a. 2. inf. βαλέσθαι, a. 2. inf. m. verbi βάλλω.
Βαλέειν, Ion. & Poët. pro βαλεῖν, a. 2. inf. ab eod. Th.
Βάλετ' pro ἐβάλετο, 3. sing. a. 2. m. βαλέτην in dual. Ion. a. 2. act. ejusd. Th.
Βαλεῦ, Dor. pro βαλοῦ, a. 2. imperat. m. à βάλλω, jacio
Βάλης, 2. sing. a. 2. sub. act. βάλεται, 3. sing. a. 2. sub. m. ab eod. Th.
Βαλιὸς, ου, ὁ; varius, maculosus: q. φάλιος· item celer, à βάλλω. Est & βάλιος, celer: orbus oculis.
Βάλλ' & βάλλε, jaciebat, imperf. Ion. pro ἔβαλλε à βάλλω.
Βάλλεαι, inducis, pro βάλλῃ, 2. sing. præs. sub. pass. &
Βάλλεο pro βάλλου, Ion. præs. imperat. pass. ejusd. Th.
Βαλλέσκετο, Ion & Poët. pro ἐβάλλετο· & hoc pro ἔβαλλε, jaciebat, 3. sing. imperf. verb βάλλω, jacio.
Βάλλετο, imperf. pass. Ion. pro ἐβάλλετο·
βάλλειν, præs. part. n. g. verbi βάλλω.
Βάλλησα, a. 1. Poët. pro ἐβάλλησα. q. à βαλλέω pro βάλλω.
Βαλλίζω, tripudio. q. à βάω, eo, & ἅλλομαι, salio.
Βαλλισμὸς, ου, ὁ, tripudium, saltatio, cujusmodi olim ῥωμαϊκά. Th. βάλλω.
BA'ΛΛΩ, jacio, jaculor, immitto, attingo, ferio, imperf. ἔβαλλον. f. βαλῶ, & in 3. pl. βαλοῦσι, perf. βέβληκα. a. 2. ἔβαλον. a. 2. imperat. βάλε. a. 2. sub βάλω, ῃς, ῃ. præs. pass. βάλλομαι, abjicior. perf. βέβλημαι. plusq. perf. ἐβεβλήμην, σο, το. a. 1. pass. ἐβλήθην. a. 1. imperat. βλήθητι. a. 1. inf. pass. βληθῆναι. p. m. βέβολα. Hinc βολὴ, βόλος, βολίς· hinc composita, ἀμφίβολος, διαβολὴ, διάβολος, πρόβλημα, συμβολὴ, ἀσύμβολος, σύμβολον, ὑπόβλητος, &c. de quibus suis in locis. Hinc Angl. 𝔅𝔞𝔩𝔩, 𝔟𝔩𝔬𝔴.
BAΛΛΩTH', ῆς, ἡ, marrubium nigrum.
Βάλοι, 3. sing. a. 2. opt. act. Βάλοιο, 2. sing. a. 2. opt. m.
Βάλον pro ἔβαλον, a. 2. ind. verbi βάλλω.
Βαλοῦσαι, Dor. pro βαλοῦσαι, nom. pl. f. g. a. 2. part. act. verbi βάλλω.
BA'ΛΣAMON, ου, τὸ; BALSAMUM
Βαλσαμίνη, à quibusdam dicitur τὸ βέφθαλμον; Diosc. & βαλσαμώδης, appellata est κασσία, cassia quædam; ab odore simile balsami odori. Th. βάλσαμον. Undè etiam βαλσαμέλαιον, est balsami succus, seu liquor; balsaminum oleum; Plinio: quod dicitur etiam ὀποβάλσαμον.
Βάλωμεν, dejiciamus, 1. pl. a. 2. sub. act. Et
Βαλὼν, a. 2. part. act. à βάλλω.
Βάλωμαι, a. 2. sub. med. ejusd. verbi.
Βᾶμα, τος, τὸ; Dor. pro βῆμα, gressus. Th. βαίνω· eo,
Βάμβα, Dor. pro βάμμα. Dor. ex βάπτω· hinc βαμβακεύειν, mangonizare cibos.
BAMBAI'NΩ, inarticulatè loquor: balbutio; item dentes quatio præ metu: q. à βᾶ, hinc
Βαμβαλίζω, f. ίσω, p. ικα, tremo.
Βαμβακίζω, frigore tremo: idem quod præced. βαμβαλίζω.
Βαμβακοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; bombicibus similis; Diosc. ex βάμβαξ, pro βόμβαξ, & εἶδος.
Βᾶμεν, βᾶμες, eamus, Dor. pro βῶμεν· a. 2. sub. a. 2. ἔβην, verbi βῆμι, pro βαίνω, quod vide.
Βάμμα, ατος, τὸ; tinctura, acetum, salsamentum: à præt. pass verbi βάπτω.
Βᾶν, pro ἔβησαν, 3. pl. a. 2. ἔβην· verbi βαίνω.
Βαναυσία, ας, ἡ; ars fabrilis, & illiberalis.
Βαναυσικὸς, ου, ὁ; mechanicus: ex seq. Th.
BA'NAΥΣOΣ, ου, ὁ, ἡ; artifex mechanicus & illiberalis, præcipuè de iis dicitur, qui igne opus faciunt: q. ex βαῦνον αὔω, qui fornacem incendit.
Βαναυσεργὸς, qui opus ad caminum seu fornacem conficit; item qui artem exercet sedentariam & illiberalem; undè βαναυσουργία, opus quod ad caminum seu fornacem conficitur; opus mechanicum; seu opus ejus qui artem mechanicam profitetur: Poll. ex
βάναυσος, (quod componitur ex nomine βαῦνος, caminus, fornax; & verbo αὔω, incendo; quasi βαύναυσος) & ἔργον.
Βάντες, conscendentes, pl. num. a. 2. part. m. g. βὰς· ab a. 2. ἔβην· verbi βαίνω.
Βάξις, εως, ἡ, fama, sermo, à βάζω, loquor.
Βαπτίζεσθαι, &c. V. in βαπτίζω.
Βαπτίζω, baptizo, baptizo, mergo, lavo: f. ίσω. p. βεβάπτικα. a. 1. ἐβάπτισα, imperf. pass. ἐβαπτιζόμην, ου, ετο. perf. pass. βεβάπτισμαι· a. 1. pass. ἐβαπτίσθην. fut. 1. pass. βαπτισθήσομαι. a. 1. m. ἐβαπτισάμην, ω, ατο. a. 1. m. imperat. βάπτισαι, a. 1. m. sub. βαπτίσωμαι, lotus fuero. Th. βάπτω, mergo. Hinc Angl. 𝔅𝔞𝔭𝔱𝔦𝔰𝔢.
Βαπτικὸς, ου, ὁ; tingendo aptus, tinctilis; item βάπτισις, εως, ἡ, lavacrum; Th. idem.
Βάπτισμα, ατος, τὸ; baptisma: Angl. 𝔅𝔞𝔭𝔱𝔦𝔰𝔪: &
Βαπτισμὸς, ου, ὁ, lotio: &
Βαπτιστὴς, ου, ὁ, baptista: &
Βαπτιστήριον, ου, τὸ; lavacrum: à βαπτίζω, quod a βάπτω.
Βαπτὸς, ου, ὁ, tinctus, à seq.
Βάπτρια, ας, ἡ; quæ inficit & tingit; itidem à seq.
BA'ΠTΩ, intingo, mergo, lavo. f. ψω. p. βέβαφα, a. 2. ἔβαφον. perf. pass. βέβαμμαι, ψαι, πται. Hinc βαπτίζω, idem βαπτισμὸς, & βάπτισμα, βαπτιστήριον, βαπτιστής.
Βαραββᾶς, ᾶ, ὁ, nomen latronis. Heb. filius patris: Ex בר filius & אבא pater.
BA'PAΘPON, ου, τὸ; fossa profunda, exitium, pernicies. Atticè βέρεθρον, propriè fuit locus valde profundus Athenis, in quem noxii deturbabantur.
Βαραθρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ; voraginosus: à βάραθρον.
Βάραχος, pro βράχος; raucedo, raucitas: & βαραχιάω, pro βραχιάω, raucesco, per pleonasmum τοῦ, α. V. βράχος.
Βαραχίας, ου, ὁ, nomen viri. Hebr. benedicens Domino.
Βαρβαρίζω, f. ίσω, p. ικα, barbarorum more vivo, ago. loquor. Et
Βαρβαρικὸς, ἡ, ὸν, οῦ; barbaricus. Et
Βαρβαρικῶς, barbarè. Item
Βαρβαρισμὸς, οῦ, ὁ; barbarismus, idioma barbaricum. Et
Βαρβαριστὶ, more barbarorum; adv. Omnia à seq. Them.
BA'PBAPOΣ, ου, ὁ, ἡ; barbarus, rudis, non Græcus, extraneus.
Βαρβαρόστομος, qui barbarè effert, verba alienæ linguæ: undè βαρβαροστομία, vitium quo quis barbare verba linguæ alicujus pronuntiat; & βαρβαροστομέω, barbarè pronuncio vel loquor, &c. omnia à βάρβαρος, & στόμα, τος, oris.
Βαρβαρόφωνος, ου, ὁ, ἡ; rudis in voce: à βάρβαρος, & φωνὴ, vox.
Βαρβαροφωνέω, barbarè loquor; barbaro sermone utor; ejusdem Th. & comparat.
BA'PBIΛOΣ, ου, ἡ; nomen arboris.
Βαρβιτίζω, f. ίσω, p. ικα, barbito canere: a seq. Them.

BA'P-

ΒΑ'ΡΒΙΤΟΣ, ου, ὁ, ἡ, vel βάρβιτον, ου, τὸ, barbitus vel barbitum, instrumentum musicum. multar. chordar.
Βαρβιτῳδὸς, qui lyrâ vel barbito canit; Lucian. ex βάρβιτον & ᾠδὸς; idem quod ἀοιδὸς, οῦ, ὁ; cantor; Th. ἀείδω & ᾄδω, per crasin; canto.
Βάρδιστος, tardissimus. superl. pro βραδίστος vel βραδύτατος, comp. βραδίων, ὁ, ἡ, Poët. pro βραδίων, & βραδύτερος, à βραδὺς, tardus.
Βαρέα, graviter, adv. vel Ion. pro βαρεῖα, à βαρύς.
Βαρεῖα, ας, ἡ; f. g. βαρεῖαν, Dor. pro βαρεῖαν à βαρὺς, εια, ὺ, gravis, e. Them. βάρος.
Βαρείσθω, gravetur, præs. imperat. pass. à
Βαρέω, gravo, onero: f. ήσω. p. βεβάρηκα. a. 1. ἐβάρησα. p. pass. βεβάρημαι. part. βεβαρημένος. a. 1. ind. pass. ἐβαρήθην. Th. βάρος.
Βαρέως, adv. graviter, molestè: ab eod. Th.
Βάρημα, τὸ; gravitas; à βαρέω.
Βαρθολομαῖος, ου, ὁ, nomen Apostoli. Heb. filius haurientis aquas.
Βαριησοῦς, οῦ, ὁ, nomen viri. Hebr. filius Iesu.
ΒΑ'ΡΙΣ, ιος vel ιδος, ἡ; navis, turris, domus turrita & regia. Angl. Barge.
Βαριωνᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri. Hebr. filius Jonæ.
Βαρνάβας, α, ὁ, nomen viri. Syr. filius consolationis.
ΒΑ'ΡΟΣ, εος, τὸ, pondus, onus, molestia: q. βία αἴρεται. Hinc βαρέω & βαρύνω, βαρὺς, βαρέως, βαρύτης. Hinc to bear, & burden.
Βαρσαβᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri. Syr. filius quietis.
Βαρτίμαιος, ου, ὁ, nomen viri, qui filius Timæi.
Βαρυαλγὴς & βαρυάλγητος; gravi dolore percitus; qui graviter dolet; item, interdum dicitur βαρυάλγητον; quod gravem dolorem affert; Soph. ex βαρὺς & ἄλγος, εος, τὸ; dolor, &c.
Βαρυαχὴς; Dor. pro βαρυηχὴς; gravisonus, gravem sonum edens; ex βαρὺς & ἦχος, sonus.
Βαρυβόας, gravi clamore boans; Pind. apud Plut. ex βαρὺς & βοάω, boo, clamo, unde βοὴς, ὁ; clamosus, &c.
Βαρύβρομος, ὁ κ ἡ, perstrepens, horrisonus: ex βαρὺς & βρόμος, strepitus.
Βαρύδουπος, ου, & Ion. οιο ὁ, à βάρος & δοῦπος sonitus.
Βαρύγλωσσος, maledicus: ex βαρὺς & γλῶσσα, lingua.
Βαρυγούνατος, ου, ὁ, Poët. idem ac βαρύγουνος, ου, ὁ, gravia, seu infirma genua habens: ex βαρὺς & γόνυ, genu.
Βαρυδαίμων, ονος, ὁ κ ἡ; infelix, adversa fortunâ laborans; ἀτυχὴς; ut βαρυδαίμων ψυχή; in Epigr. infelix anima, &c. Unde βαρυδαιμονέω, f. ήσω; Aristoph. ἄθλιός εἰμι, miser sum & infelix; & βαρυδαιμονία; gravis fortuna; grave infortunium; apud Lys. ex βαρὺς & δαίμων, vide.
Βαρύδακρυς, υος, & Βαρυδάκρυος, ου, ὁ κ ἡ, luctuosus; ex βαρὺς & δάκρυ, lacryma.
Βαρύζηλος, æmulus, invidus; vel invidiosus; infestus, &c. ex βαρὺς & ζῆλος, vide.
Βαρύθει, gravatur, 3. sing. præs. à βαρύθω, idem quod βαρύνομαι, gravor: à βαρύς. Th. βάρος.
Βαρυθυμέω, f. ήσω. p. ηκα, irascor.
Βαρυθυμία, ας, ἡ, acerbitas animi. Item
Βαρύθυμος, ου, ὁ κ ἡ, animo ferox. Et
Βαρυθύμως, gravato animo: adv. Omnia ex βαρὺς & θυμός.
Βαρύκομπος, ου, ὁ, ἡ, gravem strepitum edens; ex βαρὺς & κόμπος sonitus.
Βαρύκτυπος, ου, ὁ, gravistrepus, graviter fremens: ex βαρὺς & κτυπέω, factum ex τυπέω, resono. Th. τύπτω.
Βαρυλόγος, ου, ὁ, qui gravem ac odiosam orationem habet, maledicus. Ex βαρὺς & λόγος. Th. λέγω.
Βαρυμάνιος, ω, ὁ, Dor. pro βαρυμήνιος, iracundus: ex βαρὺς & μανία; furor. Th. μαίνομαι, insanio.
Βάρυνθεν, Bœot. pro ἐβαρύνθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. sequentis.
Βαρύνω, gravo, premo: imperf. ἐβάρυνε, Ion. f. υνῶ. p. βεβάρυγκα. a. 1. pass. ἐβαρύνθην. a. 1. sub. βαρυνθῶ· à βαρὺς, quod à βάρος.
Βαρυόπας, ω, ὁ, Dor. pro βαρυόπης, ου, gravisonus, gravem vocem habens: Jovis Epith. à βαρὺς & ὄψ, ὀπὸς, vox.
Βαρυπνείοντας, graviter flantes, acc. pl. part. præs. à βαρυπνείω. Ex βαρὺς, quod à βάρος, onus, & πνείω, Poët. pro πνέω, spiro.
Βαρὺς, εῖα, ὺ, gravis, e: in acc. βαρύν. comp. βαρύτερος, superl. βαρύτατος. Th. βάρος.
Βαρύσταθμος, ου, ὁ; graviter ponderans; gravis; unde βαρυσταθμῆσαι & βαρυσταθμίζειν; pondus & gravitatem addere vel adjicere. Vi. σταθμός.
Βαρυστενάχω, graviter gemo: Poët. pro στενάζω, f. ξω, à στενὸς, οῦ, angustus.
Βαρύστονος, ου, ὁ κ ἡ, graviter suspirans, infelix, luctuosus: ab eod. them.
Βαρυσύμφορος, ου, ὁ, ἡ, Ion. & Poët. pro δυστυχὴς, infelix, qui graves calamitates fert: ex συμφορά, calamitas, quod ex σὺν & φέρω.
Βαρυσφάραγος, ου, ὁ, qui gravem edit strepitum, gravistrepus: ex βαρὺς & σφάραγος sonus.
Βαρύτεροι, οἱ, morosiores: compar. à βαρύς.
Βαρύτης, ητος, ἡ, gravitas. Th. βάρος.
Βαρύτιμος, ου, ὁ, ἡ, pretiosus, q. gravis pretii, quòd olim æs appenderetur: ex βαρὺς & τιμὴ, pretium, quod à τίω, honoro.
Βαρυτονέω, ῶ. f. ήσω. p. ηκα, gravi tono profero. Item
Βαρύτονος, ου, ὁ κ ἡ, gravitonus. Et
Βαρυτόνως, gravi tono, adv. ex βαρὺς & τόνος, quod à τείνω.
Βαρύφρων, q. d. cui mens est gravis, & curis onusta; qui mente graviter est affectus; unde βαρυφροσύνη, ἡ; status mentis graviter affectæ; & curis ac molestiis velut gravatæ, &c. Item βαρυφρονέω; graviter mente sum affectus, &c. ex βαρὺς & φρὴν; vide.
Βαρύφθογγος, ου, ὁ, ἡ, qui gravem sonum habet, gravisonus: ex βαρὺς & φθόγγος, sonus. Th. φθέγγομαι, loquor.
Βαρύφορτος, ου, ὁ κ ἡ, gravis, onustus: ex βαρὺς & φόρτος.
Βὰς, άντος, ingressus, in nom. pl. βάντες, a. 2. part. act. à βαίνω, eo.
Βᾶσαν, insistentem. a. 2. part. f. g. in masc. βὰς· ab eod. them.
Βασανίζω, exploro, torqueo, excrucio: f. ίσω. p. βεβασάνικα. a. 1. ἐβασάνισα. a. 1. sub. βασανίσω, ης, η. a. 1. inf. βασανίσαι. pr. pass. βεβασάνισμαι. a. 1. pass. ἐβασανίσθην. f. 1. pass. βασανισθήσομαι. Th βάσανος.
Βασανιστὴς, οῦ, ὁ, explorator, tortor. Et
Βασανισμὸς, οῦ, ὁ, cruciatus: à pr. pass. verbi βασανίζω, quod à seq. them.
Βασανιστήριον, locus in quo homines torquentur; item, cruciandi genus; tormentum, cruciatus; & βασανιστρία, ας, ἡ; quæ torquet, examinat, vel explorat, &c. Utrumq; itidem à βασανίζω & à seq. Them.
ΒΑ'ΣΑΝΟΣ, ου, ἡ, lapis quo probatur aurum, lapis Lydius, probatio, inquisitio per tormentum. Hinc βασανίζω, βασανιστὴς & βασανισμός· de quibus suprà.
Βασεῦμαι, Dor. & Æol. pro βήσομαι, f. 1. m. verbi βαίνω, eo.
Βασεῦνται, Dor. pro βήσονται, progredientur, 3. pl. f. 1. m. à βαίνω, f. βήσομαι.
Βασίλεια, ας, ἡ; Regina, regia uxor; Od. 4. & βασιλειάω, ῶ; regnum affecto; est ἐφετικὸν ῥῆμα; i. e. desiderativum verbum; item,
Βασιλεία, ας, ἡ, regnum. Et
Βασίλειον, ου, τὸ, sc. δῶμα, regia: pl. βασίλεια, ων, τὰ, sc. δώματα, regum palatia. Et
Βασίλειος, ου, ὁ, ἡ, regalis.
Βασιλείδης; Regis filius; Suid. & βασιλείδιον, regulus. Plut.
Βασίλευε, regna, præs. imperat. βασιλευέμεν præs. inf. Ion. pro βασιλεύειν, à βασιλεύω, à seq. them.
ΒΑΣΙΛΕΥ'Σ, έως, Attic. έως, Poët. & Ion. ῆος, ὁ, rex: q. βάσις λεώ, id est, λαοῦ, populi; βασίλισσα, ης, ἡ, regina. Hinc βασιλεία, βασιλεύω, &c.
Βασιλεύτερος, ου, ὁ, comp. angustior: & in superl. βασιλεύτατος, regno dignissimus: à βασιλεύς.
Βασιλεύω, regno, impero, sum rex, regnum adipiscor: f. εύσω. p. βεβασίλευκα. a. 1. ἐβασίλευσα. a. 1. inf. βασιλεῦσαι. Ab eod. them.
Βασιλὴ, ἡ; regnum; βασιλεία. Soph. item, βασιληίη, ἡ; regnum; regia aula Herodotus; βασιλήϊον, τὸ, palatium, regia; & βασιλήϊος, ὁ κ ἡ; regius; regalis, &c. ab eod. Th.
Βασιλῆϊ, Ion. pro βασιλεῖ, dat. sing. Sic

βασιλῆος, gen. Ion. & Poët. pro έος à βασιλεύς.

Βασιλήϊον, ου, τὸ, regale, pro βασίλειον, Poëtica Dialysi: ab eod. them.

Βασιληΐς, ίδος, ἡ, regia, quod à βασίλειος, per Dialysin. Ion. βασιλήϊος. Ab eod. them.

Βασιλίζω, μ. ίσω; π. ικα; regiæ parti faveo; vel Regis more ago; regiam speciem præfero; App. in Mithrid. ab eod. Th. βασιλεύς; à quo etiam est βασιλική, ἡ; basilica, domus regia; vel ampla & spatiosa, in qua agebantur causæ & conciones, &c.

Βασιλικὸς, ἡ, ὸν, regius, a, um: à βασιλεύς. Hinc

Βασιλικῶς, regaliter: unde Βασιλικώτερον, augustius: & Βασιλικώτατα, augustissimé.

Βασιλίσκος, ου, ὁ, regulus; item serpens sic dictus. Th. βασιλεύς.

Βασιλίνδα, ludi genus est, in quo qui sorte rex factus est, facienda imperat; cui vero servum esse obvenit sorte, imperata facit; Poll.

Βασιλὶς, ίδος & Βασίλισσα, ης, ἡ, regina: ab eod. them.

Βάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ; pervius; Gal. πορεύσιμος; qui accessui expositus est; accessus, passivè; qui potest adiri; Nazianz. ejusdem Th. cum seq. βάσις.

Βάσις, εως, ἡ, basis, fulcimentum, gressus, planta pedis, pes, rhythmus: à βαίνω, eo. p. pass. βέβημαι, σαι, mutato η in α breve. Hinc Angl. Base.

Βάσκ', pro ἴθι, vade, accelera; præs. imperat. à βάσκω, Poët. pro βαίνω, ab inusitat. βάω.

ΒΑΣΚΑΙ'ΝΩ, FASCINO, invideo, criminor: f. ανῶ. p. γκα. a. 1. ἐβάσκηνα. a. 2. ἐβάσκανον. q. à φάσκω αἰνὰ, dico horrenda: vel q. φασκαίνω, i. e. φάεσι καίνω, h. e. oculis interficio.

Βασκανία, ας, ἡ, invidia, fascinatio, calumnia. Et

Βάσκανος, ου, ὁ, ἡ, invidus, malignus, fascinans: & inde

Βασκάνως, invidé: à Βασκαίνω.

Βασκάνιον, ου, τὸ; fascinum; odium; Poll. βασκαντικὸς, fascinatorius; Plut. βασκοσύνη, ἡ; fascinatio, fascinum; ab eod. Th.

Βάσκω, apud Poët. pro βαίνω, vado.

Βασμὸς, οῦ, ὁ; gradus; Atticè, pro βαθμὸς à βαίνω, gradior.

Βασεῦνται, pro βήσονται, gradientur, 3. pl. f. 1. Æol. à βασεῦμαι, f. 1. Æol. vel Dor. verbi βαίνω.

Βάσσα, ας, ἁ, Dor. pro βῆσσα, ης, ἡ, concavitas.

ΒΑΣΣΑ'ΡΑ, ας, ἡ, sive βασσάρη, ης, ἡ, calceamenti genus, item meretrix, & vulpes.

Βάσσον; profundior; irregularis comparativus est à βαθὺς, profundus; unde comp. βαθύτερος & βαθύων; item, βάσσων; profundior, &c.

Βασταγὴ, ῆς & βάσταγμα, τὸ, onus; quod scil. portatur; à βαστάζω.

ΒΑΣΤΑ'ΖΩ, porto, bajulo, libro, sustineo: f. σω, & Dor. βαστάξω. p. βεβάσταχα. a. 1. ἐβάστασα. a. 1. inf. βαστάσαι. a. 1. part. βαστάσας, δύπος, quasi à βάω & στάω.

Βάσωμες, Dor. pro βήσωμεν, 1. pl. præs. sub. βήσω, quod à fut. formatum est. Th. βαίνω, eo.

Βαταλίζεσθαι, turpiter & effœminatè vivere. Prov. à seq.

ΒΑ'ΤΑΛΟΣ, ου, ὁ, mulierosus, effœminatus, à Batalo quodam Ephesio tibicine.

Βατάνιον, patella, πατάνη, patina. Delphorum est β pro π.

Βατάνιον, ου, τὸ; apud Siculos, patella dicitur, & πατάνιον, pro eodem; β, etiam pro π.

Βᾶτε, Dor. pro βῆτε, ite, 2. pl. a. 2. imperat. à βῆθι, quod ab ἔβην, a. 2. verbi βαίνω, eo.

Βατεύω, f. εύσω; coeo, de animalium coitu venereo dicitur: unde βατεύειν; maribus; & βατεύεσθαι fœminis tribuitur: per Sync. βατεῖν & βατεῖσθαι & βατεῦνται, pro βατεύονται, q. à βατέω inus. Th. βαίνω.

Βάτην, iverunt; Dor. pro ἐβήτην, dual. a. 2. ἔβην. & Βάταν pro ἔβησαν, iverunt. in pl. à βαίνω.

Βατὴρ, ῆρος, ὁ, qui incedit; item: meta: & limen: unde

Βατήριος, ου, scansorius: à βαίνω.

Βατία, ας, ἡ, idem ac βάτος, rubus.

Βατιάκη, ης, ἡ, poculi genus.

Βατὶς, herbæ nomen, à rubi similitudine aliqua; Plin. item, piscis quidam, qui & βάτος, dicitur, apud Athen.

Βάτιον, ου, τὸ; parvus cadus; per diminutionem, pro βάτος, dicitur; apud Aristoph. Βάτινος, adject. rubens; i. e. qui est è rubo; item, βατόεις, εντος, ὁ; idem; qui est ex rubo, vel rubo assimilis; Theocr. & βατώδης, έος, ὁ καὶ ἡ; idem; apud Athen. Omnia à βάτος, rubus; item, mensuræ genus; & piscis nomen, qui & βατὶς, dicitur; ut dictum est; à quo pisce scil. sic vocato βατὶς, composito cum σκέπις, ου, ὁ καὶ ἡ; speculator, explorator (à Th. σκέπτομαι, circumspicio;) dicebantur βατιδοσκόποι; qui avidius inhiantes ταῖς βατίσι, eas in foro piscario, intentiore oculo persequuntur, circumquaq; respectantes, &c. Aristoph.

Βατοδρέπος; rubos decerpens, &c. ex βάτος, rubus; & δρέπω, seu δρέπομαι, decerpo, &c.

ΒΑ'ΤΟΣ, ου, ἡ, rubus, sentis; q. ἄβατος, inaccessus: vel à βία & ἄτω, quòd violenter lædat.

Βάτος, ου, ὁ, batus, nomen mensuræ liquidorum, ab Hebr. בַּת · βατὸς verò pervius: est à βαίνω, eo.

Βάτραχος, ου, ὁ καὶ ἡ; q. d. rana'is; ut βατράχειος μοῖρα, apud Suid. Βατραχὶς, ίδος, ἡ; vestis, ad ranarum colorem accedens; Aristoph. Schol. Βατράχιον, ου, τὸ; ranunculus; genus herbæ; Dioſc. item, coloris species erat, quo, ante inventas personas, faciem obungebant; Aristoph. βατραχίσκος, ου, ὁ; pars quædam in cithara; Hesych. item, βατραχίτης λίθος; batrachites lapis; Plin. & βατραχίζω, in morem ranæ nato, &c. Omnia, à sequente Th. βάτραχος, ου, ὁ; rana.

Βατραχομυομαχία, ας, ἡ, ranarum & murium pugna: à βάτραχος, μῦς, & μάχη, quod à μάχομαι.

ΒΑ'ΤΡΑΧΟΣ, ου, ὁ, rana, Ion. βότραχος. q. à βοᾶν τραχέως. Est & tumor sub lingua maximè pueros infestans.

Βατταρισμὸς, οῦ, ὁ; titubantia & hæsitantia; linguæ impedimentum & offensio in loquendo; unde, plur. βατταρισμοὶ, οἱ; nugæ; (φλυαρία) item, βατταριστὴς, οῦ, ὁ; titubator, hæsitator; qui impeditè loquitur; vel etiam nugator, blatero, &c. Utrumq; à βατταρίζω, balbutio, &c. vide Th. βάττος.

Βαττολογέω, loquax, verbosus sum, deblattero, nugor: f. ήσω. p. βεβαττολόγηκα. a. 1. ἐβαττολόγησα. 2. pl. a. 1. sub. βαττολογήσητε· &

Βαττολογία, ας, ἡ, inanis eorundem repetitio, cui opp. λακωνισμός· item, titubatio in loquendo: à λόγος & seq. Th.

ΒΑ'ΤΤΟΣ, ου, ὁ, Battus, nomen cujusdam Cyrenæorum principis, qui balbus fuit; item Poëta garrulus & ineptus, qui eadem crebrius iterabat. Hinc βατταρίζω, balbutio, item garrio, idem ac βαττολογέω.

ΒΑΤΥ'ΛΗ, ης, ἡ, nana, fœmina pusilla, quia βαιά.

Βάτω, veniat, a. 2. imperat. βᾶθι, βάτω· ab ἔβην. a. 2. ind. verbi βαίνω.

Βατώδης, rubens; aut rubo similis, &c. Vide supra, in βατίς.

ΒΑΥΒΑ'Ω, ῶ, dormio, item sopio.

ΒΑΥ'ΖΩ, f. ξω. p. χα, latro, as, fictum à canum latratu: βαῦ, βαῦ.

Βαυκαλάω & βαυκαλίζω; sopio cantu, nutricis modo; Hesych. Suid. à Th. βαυβάω, sopio; unde, βαυβὼ, fuit dicta nutrix Cereris, quod eam infantem adhuc sopierit.

Βαυκαλία, ας, ἡ, patera: ex Italico boccale.

Βαυκάλιον, τὸ, vas angusti oris, quia βαΰζει, cum ei aqua infunditur.

Βαύκαλις, in Epigr. baucalis, vas ad refrigerandum; à βαυκαλία.

Βαυκίζομαι, delicior, lascivio; Hesych. Etym. item, βαυκίσματα; deliciæ; & βαυκισμὸς, species lascivæ saltationis, &c. à Th. βαυκός.

ΒΑΥΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, jucundus, delicatus: βαύκαλος, idem.

ΒΑΥ'ΝΟΣ, οῦ, ὁ, fornax, caminus: q. ab αὔω, uro.

Βαΰσδεν, Dor. pro βαΰζειν, latrare. vide βαΰζω.

Βαφεὺς, έος, ὁ, tinctor, &

Βαφὴ, ῆς, ἡ, immersio: item, tinctura, color: à βάπτω.

Βαφικὸς, οῦ, ὁ; tinctorius, unde, βαφικὴ, scil. τέχνη, tinctoria ars, &c. Th. βάπτω, tingo.

Βάψας, αντος, ὁ, a. 1. part. & βάψῃ, 3. sing. a. 1. sub. à βάπτω, intingo.

Βάψις, εως, ἡ; q. d. tinctio: ipse tingendi, aut mergendi actus; Poll. ab eod. Th.

Βάω, inus. unde βῆμι, βαίνω, eo.

ΒΔΑ'ΛΛΩ, mulgeo, sugo, f. αλῶ. p. ἔβδαλκα. Dicitur & βδέλλω, unde

Βδέλλα, ης, ἡ, hirundo, sanguisuga.

Βδέλλιον,

Βδέλλιον, ου, τὸ, & βδέλλα, arbor quædam Arabica; & lacryma ejus.

Βδέλος, fœtor extinctæ lucernæ, crepitus ventris; βδελυρία, ἡ; summa & perdita impudentia; ingens protervia, Plut. impura vita; &c. Item, βδελυρῶς; flagitiose; impurè; & βδελυχμία, ἡ; execratio, abominatio; item, nausea, & fœtor, &c. Omnia à βδέω, pedo, &c.

Βδέλυγμα, ατος, τὸ, & βδελυγμὸς, οῦ, ὁ, abominatio, res execranda, item, fœtor: à βδελύσσομαι, execror. Th. βδέω, pedo.

Βδελυκτὸς, ἡ, ὸν, abominabilis, e. ut &

Βδελυρὸς, impurus, scelestus, ab eodem them.

Βδελύσσομαι, & ---ύττομαι, abominor, execror, fastidio. f. ξομαι. p. ἐβδέλυγμαι. a. 1. m. ἐβδελυξάμην, ω, ατο. à seq. Th.

ΒΔΕ'Ω, f. έσω & ήσω, PEDO, flatum ventris emitto.

Βδόλος, ου, flatus ventris: item, crepitus: & fœtor extinctæ lucernæ. Th. βδέω.

Βδύλλω, idem quod Th. βδέω; pedo; item, timeo, tremo, &c. apud Arist. in Equit.

Βέβαα, ivi, perf. Ion. pro βέβηκα, detracto κ, & η in α mutato, & in 3. pl. βεβάασι, pro βεβήκασι, à βαίνω, eo. Alii volunt esse perf. med.

ΒΕ'ΒΑΙΟΣ, ου, ὁ, ἡ, stabilis, firmus: q. à βέβαα. comparat. βεβαιότερος, & in f. g. βεβαιοτέρα. adv. βεβαίως. Hinc

Βεβαιότης, ητος, ἡ, stabilitas, firmitas.

Βεβαιόω, confirmo, stabilio, tutum reddo. f. ώσω. p. βεβεβαίωκα. a. 1. ἐβεβαίωσα. præs. inf. pass. βεβαιοῦσθαι, οῦσθαι. perf. pass. βεβεβαίωμαι. a. 1. pass. ἐβεβαιώθην. Th. βέβαιος, firmus.

Βεβαιοῦμαι; fidem facio, pro comperto habeo; affirmo, confirmo; item, stabilio, &c. Thucid. Unde, βεβαιωτὴς, οῦ, ὁ; confirmator, sancitor; Plut. & βεβαιωτικός; confirmativus, &c. Eustath. à præced. βεβαιόω, confirmo, &c.

Βεβαίως, adv. firmè, tutò, exploratò:

Βεβαίωσις, εως, ἡ, confirmatio, corroboratio: Ab eodem Th.

Βέβαμεν, ivimus, per Sync. pro βεβήκαμεν, 1. pl. perf. act. verbi βαίνω, eo. At βεβάμεν, est perf. inf. Poët. pro βεβηκέναι.

Βεβακὼς, Dor. pro βεβηκὼς, perf. part. act. à βαίνω.

Βέβαλος, ου, ὁ, Dor. pro βέβηλος, quod vide.

Βεβαρημένος, η, ον, gravatus, a, um. perf. part. pass. à βαρέω, gravo. Th. βάρος, onus.

Βεβαρηὼς, Ion. pro βεβαρηκὼς, exempto κ, perf. part. act. ab eod. verbo, & th.

Βέβασαν, ingressi erant, per Sync. pro ἐβεβάκεσαν, & hoc pro ἐβεβήκεσαν, plusq. p. ind. act. à βαίνω, eo. perf. βέβηκα, & Ion. βέβαα.

Βέβαφα, tinxi, perf. act. à βάπτω, intingo.

Βεβαὼς, ῶτος, ὁ, stans, perf. part. per Crasin pro βεβηκὼς, à βαίνω, eo.

Βέβηκα, ivi, perf. act. βεβήκειν, pl. perf. Ion. pro ἐβεβήκειν, ejusd. Th.

Βέβηλα, sacra, ad quæ profanis accessio erat; (à seq. βέβηλος, q. d. cujus limen ingredi cuilibet fas est, & ex consequenti, profanus;) quibus opponuntur, ἀβέβηλα.

Βέβηλος, ου, ὁ, ἡ, profanus: Th. βηλὸς, limen domûs.

Βεβηλόω, profano, contamino: f. ώσω. p. βεβεβήλωκα. a. 1. ἐβεβήλωσα. ab eod. Th.

Βεβήλωσις, profanatio; Lev. 21. verbale a. 2. perf. præt. pass. verbi præced. βεβηλόω.

Βεβίηκα, vim intuli, perf. act. à βιάω, & perf. part. pass. βεβιημένος, vi tractus. Th. βία, vis.

Βεβίωμαι, perf. pass. & in 3. sing. βεβίωται, vita peracta est, imperf. βεβιωμένος, vivendo peractus, perf. part. a βιόω, vivo. Th. βίος, vita.

Βέβλαβα, nocui, præt. m. verbi βλάπτω.

Βέβλαμμαι, offensus sum: perf. pass. βεβλαμμένος, perf. part. ejusd. Th.

Βεβλάστηκα, pullulavi, perf. act. à βλαστάνω.

Βέβλαφα, perf. act. à βλάπτω, noceo.

Βέβληαι, vulneratus es: Ion. pro βέβλησαι, à perf. pass. βέβλημαι, verbi βάλλω, jacio.

Βεβλήαται, Ion. pro βέβληνται, 3. pl. perf. Βεβλήατο, Ion. pro ἐβέβληντο, plus. perf. ejusd. Th.

Βέβληκα, jaculatus sum, perf. act. βεβλήκει, Ion. pro ἐβεβλήκει, plus. perf. &

Βέβλημαι, σαι, ται, perf. pass. unde βεβλημένος, part. βεβλῆσθαι, inf. à βάλλω, jacio.

Βεβοήαται, Ion. pro βεβόηνται, 3. pl. perf. pass. à βοάω, clamo.

Βεβολήαται, 3. pl. perf. pass. Ion. pro βέβληνται: Sed

Βεβολήατο, ejecti erant, plusq. perf. pro ἐβέβληντο, ab ἐβεβλήμην, verbi βάλλομαι, unde βέβληντο, & interjecto ο, βεβόληντο, & Ion. βεβολήατο. Alii à βολέω inusitato derivare malunt.

Βεβολημένος, agitatus, pro βεβλημένος, perf. part. pass. verbi βάλλω, jacio.

Βέβουλα, volui, præt. m. verbi βούλομαι.

Βεβούλευμαι, deliberavi: perf. pass. βεβουλεῦσθαι, perf. inf. pass. verbi βουλεύω, consulto. Th. βουλὴ, consilium.

ΒΕΒΡΑ'Σ & βεμβρὰς, Att. pro μεμβρὰς, quæ species aquæ, piscis, in pl. βεβράδες, ων, οἱ.

Βέβρεγμαι, irrigatus sum, perf. pass. & part. βεβρεγμένος, madidus: à βρέχω, rigo.

Βεβρέμηκα, strepui, perf. act. à βρέμω, fremo.

Βέβρεκες, pars illa, quæ inter maxillas est.

Βέβριθα, gravis fui, præt. med. verbi βρίθω. perf. part. βεβριθὼς, & in f. g. βεβριθυῖα.

Βεβρισμένος, obrutus: perf. part. pass. à βρίθω, sum gravis.

Βέβροχα, Att. pro βέβρεχα, perf. ind. act. à βρέχω, irrigo.

Βέβρυχα, fremui, perf. act. verbi βρύχω, strido.

Βεβρώθοις, comederes, 2. sing. opt præt. m. à βρώθω, inusit. per reduplicat. Att. Alii dicunt esse positum pro βεβρώκοις.

Βεβρώθω & βιβρώθω; item, βιβρώσκω; idem quod, & pro βρώσκω, comedo, depasco.

Βέβρωκα, comedi, perf act. βεβρώκειν, plusq. perf. Ion. pro ἐβεβρώκειν, verbi βρώσκω, comedo, fut. βρώσω.

Βεβρὼς, per Sync. pro βεβρωκὼς, perf. part. ejusdem th. Nisi mali esse præt. m. ut sit ex βεβρωκὼς, sicut ἑστὼς, ex ἑστακώς.

Βέβωκα, pavi: mutuatitium, perf. act. verbi βόσκω, ab inusit. βόω.

Βεβωμένος, Ion. & Dor. pro βεβοημένος, celebris, clarus: perf. part. pass. à βοάω. Ionic. contractione βεβωημένος. Alii à βόω, pro βόσκω, pasco, formant. Sed diverso sensu.

Βεβὼς, ῶτος, Att. pro βεβηκὼς, progressus. Unde βεβακὼς, & sublato κ, βεβαὼς, contractè βεβὼς, perf. part. verbi βαίνω, eo.

Βέδυ, aqua, Phrygibus.

Βεελζεβοὺλ, ὁ, pro Βεελζεβοὺβ, nomen idoli, ἄκλιτον. Hebr. Dominus muscarum: Metaphoricè Satanæ tribuitur.

Βέθρον, per Syncopen dicitur, teste Etym. pro βέρεθρον, τὸ; & hoc, Atticè, pro βάραθρον, profunditas; barathrum; fossa profunda, &c.

Βέῃ, iret, Ion. pro βῇ, 3. sing. a. 2. sub. à βαίνω.

Βείνω, idem quod βινέω, ῶ; ineo, coeo, &c. Hesych. βείνειν, apud Solonem esse dicit, τὸ βίᾳ μίγνυσθαι, per vim coire.

Βεινητιάω, unde, βεινητιᾷν, affertur pro βινητιᾷν, Venerem appetere; vide βεινητιάω.

Βείομαι, vivam, pro βείσομαι, Poët. f. 1. m. quasi à βείω, rejecto σ, vel potiùs à βιώσομαι, f. 1. med. vocis, verbi βιόω, vivo.

Βείω, Ionica epenthesi dicitur pro βέω; βέω, autem, Ionica diæresi, seu dialysi vocalis circumflexæ factum est ex βῶ, à βάω; idem significante quod βαίνω; ut Iliad. ζ. ὄφρ' ἂν βείω ἐγὼ ποτὶ ἴλιον; i. e. πορευθῶ.

Βείω, ivero, Poët. pro βῶ. a. 2. sub. pro βῶ enim Iones dicunt βέω, indè ι inserto βείω· sic βείωμεν pro βῶμεν· à βαίνω, eo.

Βέκκες, Phryges panem vocant bec & beccum.

Βεκκεσέληνος, ου, ὁ, delirus, stupidus: item, antiquus, quasi ante βέκκον & σελήνην.

ΒΕ'ΚΚΟΣ, seu βέκος, ου, ὁ, panis, phrygum lingua: item amens.

Βέλεα, tela, acc. pl. &

Βελέεσσι, & βέλεσσιν, Ion. & Poët. dat. pl. à βέλος.

Βέλεμνον, ου, τὸ, idem quod βέλος, telum.

Βέλενος, piscis quidam, apud Athen. l. 7. & βελενίτης, ου, ὁ; lapis, qui sagittæ effigiem repræsentat; ex ampla scil. radice, in tenuissimam aciem. Utrumq; sicut præcedens βέλιμνον, à βέλος, εος, τὸ; telum, jaculum, sagitta, &c.

Βέλεσιν, dat. pl. à βέλος.

Βελεσιχαρὴς, telis vel sagittis gaudens; Epitheton Apollinis, in Epigrammatibus; ex præced. βέλεσι, & χαίρω, gaudeo; unde, χαρὰ, ας, ἡ; gaudium, &c.

Βελιάλ, ὁ, Belial, nomen origine Hebr. Lat. sine jugo, vel nequam.

ΒΕ΄ΛΛΕΡΑ, ων, τὰ, mala: Etymol. à βάλλω.

Βελλεροφόντης, Dor. Βελλεροφόντας, α, ὁ, fuit Glauci regis Ephyræ filius.

Βελέακον, ου, τὸ; q. d. telorum remedium; sic à quibusdam dicitur, ὁ δίκταμνος, ut habetur apud Diosc. ex βέλος, τὸ; telum; & ἀκέομαι, ουμαι; sano, medicor, medeor; unde ἄκος, εος, τὸ; medela, remedium. Sic varia alia themata componuntur cum nomine βέλος, jaculum, sagitta, &c. ut βελοθήκη, ης, ἡ; pharetra, theca sagittarum; cum θήκη, repositorium, à Th. τίθημι, pono, &c. βελομαντία, genus quoddam vaticinationis; quum scil. mittuntur sagittæ in pharetram, & commiscentur; inscriptæ sive signatæ nominibus singulorum; ut videatur cujus sagitta exeat, & quæ priùs civitas debeat oppugnari; inquit Hieron. in Ezechielem; ex βέλος, cum μαντεία, ας, ἡ; vaticinatio; à Th. μάντις, εως, ὁ; &c.

Βελόνη, ης, ἡ, acus: item nomen piscis: à seq. Th.

Βελονὶς, ιδος, ἡ; acicula; itidem, à seq. Th. viz. βέλος, εος, τὸ; sagitta.

Βελονοειδὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ; acûs formam habens; à præcedente βελόνη, acus; & εἶδος, εος, τὸ; species, forma, &c. Sic, βελονοποικίλτης, ου, ὁ; qui acu vestes variegat; Phrygio; Hesych. ex βελόνη, acus; & ποικίλος, varius; unde ποικίλλω, variego; ποικίλλομαι, variegor; variè distinguor; à quo ποικιλτὸς, ου, ὁ; qui versicoloribus variat vestes, &c. Item, βελονοπώλης, ὁ; qui, & βελονοπῶλις, ιδος, ἡ; quæ, acus vendit; ex βελόνη, acus; & πωλὴς, ου, ὁ; venditor; à πωλέω, vendo.

ΒΕ΄ΛΟΣ, εος, τὸ, telum, jaculum, sagitta, ictus; dat. pl. βελέεσιν, Ion. & Poët. q. à βάλλω, jacio.

Βελοποιὸς, telorum fabricator; & βελοποιΐα; telorum fabricatio; Poll. ex βέλος, τὸ; telum; & ποιέω, facio.

Βελοστάσις, locus ad tela constitutus, vallum: item, machina bellica, aries: q. à βελῶν στάσι.

Βελοτόκος, à quibusdam dicitur ὁ δίκταμνος; seu, pulegium sylvestre; apud Diosc. quòd & sagittarum, & partuum ejiciendorum remedium sit; ex βέλος, sagitta; & τόκος, ὁ; partus.

Βελουλκία, ἡ; teli infixio, extractio; βελουλκικὸς, ου, ὁ; ad telorum extractionem pertinens; βελουλκόν; ferramentum chirurgi; & βελουλκὸς, οῦ, ὁ; tela infixa extrahens; unde etiam βελουλκέω, ῶ; tela extraho; Homer. Ægin. &c. Omnia ex βέλος, τὸ; telum; & ἕλκω, traho; unde ὁλκὴ & ὁλκὸς, tractio, tractus, &c.

ΒΕ΄ΛΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, melior, Poët. pro βελτίων, ονος, ὁ, ἡ, compar. ab ἀγαθὸς, bonus, superl. βέλτιστος; unde βέλτιστα, adverbialiter, optimè: hinc βελτιόω, meliorem reddo.

Βελτίω, nom. vel acc. pl. à βελτίονα, οα, ω; compar. ab ἀγαθὸς, bonus.

Βελτίωσις, εως, ἡ; in meliorem statum reductio; emendatio; profectus; Chrysost. Suid. Verbale à βελτιόω, melius reddo.

Βεμβέω, ῶ; βεμβόω & βεμβηκιάω; idem, quod sequens βεμβικίζω; circumago, volvo, in gyrum circumagito, &c. & Th. idem.

Βεμβικίζω, in gyrum ago; à seq.

ΒΕ΄ΜΒΗΞ, ηκος, ἡ, turbo, trochus. Scribitur & βέμβιξ.

Βεμβρὰς, vide suprà, βεβράς.

Βεμβρόω & βεμβρέω, idem quod βεμβέω & βεμβόω, circumago, &c. Hesych.

Βέμβριξ; idem quod βέμβηξ & βέμβιξ.

Βένθεα, nom. pl. à

Βένθος, εος, τὸ, profunditas, fundum. dat. pl. Ion. βένθεσι. Th. βάθος. idem.

Βενιαμὶν, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. filius dextræ.

Βένιστος, Dor. pro βέλτιστος, optimus, superl. ab ἀγαθός.

Βέομαι & βείομαι, vivam, gradiar. Illud à βίος, vita: hoc à βάω.

ΒΕ΄ΡΒΕΡΙ, Indica lingua, concha, quæ uniones continet.

Βέρεθρον, Att. & per Sync. βέθρον pro βάραθρον, ου, τὸ, fossa, profunditas: παρὰ τὸ βαθὺς, profundus.

Βερνίκη, ης, ἡ, nomen mulieris, per Apocopen pro Βερενίκη. Gr. afferens victoriam.

Βέροια, ας, ἡ, Beroea, nomen urbis. q. βαρεῖα, ponderosa. Hinc

Βεροιαῖος, αία, αῖον, & Βερροιαῖος, Beroënsis.

Βερενίκα, ας, ἁ, Dor. alii legunt Βρνίκα. Βρενίκη autem Macedonicè dictum pro φερενίκη. propr. nomen mulieris, q. d. ferens victoriam.

ΒΕ΄ΤΙΟΝ, ου, τὸ, betium, herba: aliter dictamnus.

ΒΕΥ΄ΔΟΣ, εος, τὸ, vestis genus; varium aut purpureum.

ΒΗ΄, imitatio vocis ovium; unde βήζειν, exp. φωνεῖν.

Βῆ, ivit, pro ἔβη, Ion. a. 2 ab ἔβην, βῆς, ivetis, a. 2. sub. à βαίνω, eo.

Βηβὼ, ovis, Hesych. βήκη, capra.

Βῆγμα, τὸ; id quod tussiendo expuitur; à Th. βὴξ, χὸς, ἡ; tussis; unde βήσσω, vel ττω, tussio.

Βηθαβαρὰ, ας, ἡ, nomen loci Hebr. domus transitus.

Βηθανία, ας, ἡ, nomen villæ. Hebr. domus afflictionis.

Βηθεσδὰ, ἡ, nomen piscinæ, domus beneficentiæ.

Βῆθι, vade. pro quo βᾶ & βάθι, a. 2. imperat. à βαίνω.

Βηθλεὲμ, ἡ, nomen urbis, ἄκλιτον. Hebr. domus panis: vocatur & urbs Davidis.

Βηθσαϊδὰ & Βηθσαϊδὰν, ὁ, nomen urbis ἄκλιτον. Hebr. domus piscationis.

Βηθφαγὴ, ης, ἡ, nomen villulæ. Hebr. domus ficuum præcocium.

Βῆκα, τὰ; ita dicta sunt πρόβατα, oves; teste Hesychio; παρὰ τὸ βῆ, βῆ; i. e. ab imitatione vocis eorum; teste eodem.

Βῆλος, ου, ὁ, propr. nomen viri; necnon fluvii.

ΒΗ΄ΛΟΣ, ου, ὁ, limen domûs, q. à βάω & λίαν, quod per limina sæpius eatur.

Βῆμα, ατος, τὸ, gressus, vestigium: item tribunal, suggestus: a. 1. perf. præt. pass. verbi βαίνω, ascendo.

Βηματίζω, f. ίσω; exponitur, τὸ, τοῖς ποσὶ μετρέω; pedibus metiri; sed, Budæo, est per passus metiri; ut quum millia passuum Romani distinguebant per octona stadia; ut inquit Polyb. lib. 3. Indè, βηματιστὴς, ου, ὁ; qui per passus metitur; Athen. Item qui sedet pro tribunali; judex. Utrumq; à βῆμα, gressus, passus; item tribunal.

Βήμεναι, Dor. & Poët. pro βῆναι, a. 2. inf. à βαίνω, eo.

Βῶ, βῆς, βῆ, Poët. sine augmento pro ἔβην, &c. βῆναι, a. 2. inf. act. ejusd. them.

ΒΗ΄Ξ, βηχὸς, ἡ; tussis. Hinc βήσσω vel βήττω, tussio.

Βήραξ, Hesychio, est μάζα μεγάλη; & βήρηκες; sive, βήρικες, sunt Mazæ factæ è farinis percolatis; Poll. & Athen. Item, gladii, seu recti gladii; Hesychio.

ΒΗ΄ΡΟΣ, birrus, vestis genus.

Βηρύλλιος λίθος; i. e. βήριλλος; berillus, lapis pretiosus; Ezech. cap. 28. dicitur & βηρύλλιον, pro eodem; à seq.

ΒΗ΄ΡΥΛΛΟΣ, ου, ὁ; ἡ, ἡ, beryllus, gemma.

Βησάμενος, a. 1. part. m. qui ascendit; à βαίνω, a. 1. m. ἐβησάμην.

Βῆσαν, iverunt, 3. pl. Ion. a. 2. pro ἔβησαν, ab ἔβην, ejusd. Th.

Βῆσε, imposuit, pro ἔβησε, a. 1. Ion. ab inus. βάω. Th. βαίνω, ascendere facio.

Βήσεσθαι, f. 1. inf. m. ab eod. Th.

Βήσετο, ascendebat, imperf. Ion. m. pro ἐβήσετο, verbi βήσομαι, quod à f. 1. verbi βαίνω, transformatur in præsens, unde ἐβησόμην, imperf.

Βήσομαι, progrediar, f. 1. m. verbi βαίνω, eo.

Βήσομεν, 1. pl. f. 1. vel per Systolen pro βήσωμεν, 1. pl. a. 1. sub. act. à βαίνω, seu βάω. f. βήσω. a. 1. ἔβησα.

Βῆσσα, εος, ους, τὸ; vallis, concavitas; Homer.

Βῆσσα, ης, ἡ, saltus, convallis; concavitas, vallis profunda; sive aquosa inter montes; Hom. Inde, sequens

ΒΗ΄ΣΣΑΙ, αἱ, saltus, valles.

Βησσήεις, εντος, ὁ, saltuosus, à βῆσσαι, saltus.

Βίωσης, dat. pl. Ion. à βῆσσα, saltus.
Βήσσω, tussio, q. à βία. V. βήξ.
Βητάρμος, ȣ, ὁ; saltatio concinno gressu; & inde
Βητάρμων, ονος; hujusmodi saltator: q. à βάω & ἄρω.
Βήτην, iverunt, Poët. Ion. pro ἐβήτην, dual. a. 2. ἔβην, à βαίνω eo.
Βήσσω, μ. βήξω, π. ηχα; tussio, neutrum absol. unde βηχικὸς, ȣ, ὁ; tussiens, tussi laborans, &c. Item ad tussim pertinens, tussicularis; ut βηχικὰ φάρμακα, & βηχικαὶ δυνάμεις; Diosc. & βήχιον, ȣ, τὸ; tussilago; herba ita dicta, & tussicularis: quod tussientibus utile sit; Hesych. omnia à Th. βὴξ, χὸς, ἡ; tussis.
BI'A, ας, ἡ; vis, robur, violentia, μετὰ βίας, vi. Hinc βίαιος, βιάω, βιάζω & βιάζομαι, de quibus infrà.
Βιάζευ, urge, Ion. pro βιάζȣ, præs. imperat. &
Βιάζευ, Dor. pro βιάζȣ, à
Βιάζομαι, f. σομαι, a. 1. ἐβιασάμην in media forma, idem ac βιάω & βιάζω at frequentius apud Oratores, vim affero: cogo; item nitor; & stupror: passivè, opprimor, nitor, cogor: &
Βιάζω, vim affero, urgeo, f. σω, p. βεβίακα. Th. βία, vis.
Βιαιομάχας, violentus pugnator, strenuus bellator; propriè, qui vi ac robore corporis in pugna certat, non dolis, &c. Unde βιαιομαχέω, ῶ; vi roboreque corporis pugno; non arte, dolisque, &c. Polyb. ex sequente βίαιος, ȣ, ὁ, & μάχη, pugna; à μάχομαι, pugno, &c.
Βιαιότης, violentia, & injuria; in nov. const. à βίαιος, violentus.
Βίαιος, αία, αιον, & βίαιος, ȣ, ὁ, ἡ; violentus, a, um; item injurius, & coactus; & βιαιότερος, comparat. ab eod. Th.
Βιαίως, adv. & βίᾳ adverbialiter, violenter, violenter, vi. à βίαιος, quod à βία, vis.
Βιάομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι; cogo, violo, vim infero, &c. idem quod βιάζομαι.
Βιαρκής, sufficiens victus, sufficiens ad vitam; ex βίος, ȣ, ὁ; vita, & ἀρκέω, sufficio.
Βίαρχος, commeatui præfectus; ex βίος, vita: item victus, & ἀρχὴ, ῆς, ἡ; principium: unde ἄρχομαι, & ἄρχω; incipio, impero, &c.
Βιάσασθαι, cogere, vim afferre, præs. inf. à βιάζομαι. Th. βία, vis.
Βιάσθω, urgeat, vim inferat, præs. imperat.
Βιάω, ῶ, βιαάθω, άθω, à βιάζομαι quod à βία, vis.
Βιασμός, ȣ, ὁ, violatio; vis adhibita, seu illata; Diosc. à βιάζω, vim affero.
Βιαστής, ȣ, ὁ, qui vim infert, violator, ejusd. Them.
Βιαστικός, ȣ, ὁ, ad vim inferendum aptus, violentus; ut βιαστικὸς νόμος, lex quæ cogit; Plato de legib. ejusdem, itidem, thematis.
Βιατᾶς, ᾶ, ὁ; Dor. pro βιατὴς, ȣ, ὁ; idem, & ab eod. Th.
Βιάω, ῶ; Poëticum, idem ac βιάζω, f. άσω, p. ακα, & ήσω, & ηκα, Ion. & Poët. hinc perf. pass. βεβίημαι, & part. βεβιημένος, coactus.
Βιβάζω, f. σω, p. ακα, venire facio, admitto, ineo. Th. βαίνω, eo.
Βιβάς, άντος, gradiens, ascendens; præs. part. à βίβημι, loco, βῆμι, vel a. 2. pro βὰς à βαίνω, eo.
Βιβάσθω, μ. άσω, π. ακα· vado, transeo, ambulo; neutrum absolutum: pro βαίνω, Poëticé.
Βίβασις, εως, ἡ; genus erat saltationis apud Lacedæmonios, de qua Poll. lib. 4. item βιβαστής, ȣ, ὁ, admissarius; utrumque à βιβάζω; admissario admoveo, admitto animalia ad coitum; Aristot. item ineo, &c. unde βιβάζομαι, pass. admissario admoveor, ineor.
Βιβάω, & βίβημι, Poëtica: pro βαίνω; f. άσω, in compos. βιβῶ, & άσομαι. a. 1. ἐβίβασα. part. pr. βιβῶν, βιβῶσ, βιβὰς, & βιβάς· pr. pass. βιβάζομαι, incor. a. 1. ἐβιβάσθην f. 1. m. βιβάσομαι; a. 1. ἐβιβασάμην.
Βιβλαρίδιον, & βιβλίδιον, ȣ, τὸ; libellulus. Th. βίβλος, liber
Βιβλάριον, ȣ, τὸ; codicillus: idem quod præced.
Βιβλακός, ȣ, ὁ; librarius, adject. & multæ lectionis vir, tritusque in authoribus legendis. Th. idem.
Βιβλία, ων, τὰ; Biblia, iorum: à
Βιβλίον, ȣ, τὸ; liber, scheda. Th. βίβλος, liber.
Βίβλινος οἶνος; vinum Biblinum: à vite Thraciæ, quæ dicta fuit Biblía.
Βιβλιογραφία, ας, ἡ; librorum scriptio. Et
Βιβλιογράφος, ȣ, ὁ; librarius: à βιβλίον, quod à βίβλος & γραφὴ, quod à γράφω.
Βιβλιοθήκη, ης, ἡ; bibliotheca: ex βιβλίον & θήκη, quod à τίθημι.
Βιβλιοκάπηλος, idem quod βιβλιοπώλης, venditor librorum, qui libros venales habet: nam κάπηλος, ȣ, ὁ; est institor, venditor, pro πωλέω, &c.
Βιβλιοπώλης, ȣ, ὁ; voc. βιβλιόπωλα, bibliopola. Th. πωλέω, vendo.
Βιβλιοτάφος, ȣ, ὁ καὶ ἡ; qui libros sepelit; i. e. in tenebris tanquam sepultos relinquit, lucem illis invidens: ex βίβλος, & τάφος, ȣ, ὁ; sepulchrum, à θάπτω, sepelio, &c. Sic etiam talia quædam alia veniunt composita; ut βιβλιοφόρος, libellio, ferens librum: item γραμματοφόρος; qui fert literas, tabellarius: scribitur etiam in Polybio, βιβλιοφόρος; à Th. φέρω, fero: unde φέρος, ȣ, ὁ; qui fert, &c. Itidemque βιβλιοφυλάκιον, bibliotheca; à Th. φυλάσσω, custodio; unde φυλακὴ, custodia, &c.
ΒΙΒΛΟΣ, ȣ, ἡ; liber.
Βιβρώσκω, idem ac βρώσκω.
Βιεῦντες, Dor pro βιοῦντες, viventes, præs. part. plur. num. à βιόω, vivo: f. ώσω. Th. βίος, ȣ, ὁ, vita.
Βίη, Ion. pro βία, ας, ἡ; vis fortitudo.
Βιήσατο, cogebat, a. 1. m. Ion. pro ἐβιάσατο, à βιάω. Th. βία, vis.
Βίηφι, pro βίῃ, dat. vi. violenter: φι, est Paragoge Poëtica, & reddit vocem ἄκλιτον· à βίη, vis Ion. pro βία.
Βιημάχος; vi & robore, non arte, pugnans; in Epigr. ex βία, ας, ἡ; vis, robur; & μάχομαι, pugno; unde μάχη, pugna, &c.
Βιθυνία, ας, ἡ; nom. provinciæ Asiæ minoris. Gr. q. d. Βαθυνία, à βάθυνος, fovea, quad à βάθος.
ΒΙ'ΚΟΣ, ȣ, ὁ, urna ansata, urceus. Βικίον, urceolus. Est etiam vicia.
Βικρός, amarus; pro πικρὸς; delphicâ ling. â.
BINE'Ω, ineo, coëo: f. ήσω. p. βεβίνηκα. q. à βαίνω, vel à βία.
Βινητιάω, ῶ; coire cupio; libidinor. Lucian. Suet. à præced. βινέω.
Βιοδότης, βιοδώτης, & βιοδώτωρ; vitæ dator; Non. Plat. ex βίος, vita; & δίδωμι, do; unde δοτὴρ, ῆρος, ὁ; dator, &c.
Βιόδωρος, ὁ καὶ ἡ; & βιοδώρα, ἡ; victum largiens, altrix; victum suppeditans, terræ epitheton, &c. ex βίος, vita; & δῶρον, ȣ, τὸ; donum.
Βιοθάλμιος ἀνήρ; diuturnæ vitæ vir; Homer. in Hymn. 9. βιότω, ἄλις ζῶν; ex βίος, ȣ, ὁ; vita; vel βίοτος, ȣ, ὁ; idem, & ἄλις, satis; vel ex βίος, & θάλλω, vireo, viresco, pullulo.
Βιοθρέμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ; vitam alens & sustentans, Epith. Ætheris apud Aristoph. Gaza ex Aristot. alibi vertit, pollens ingenio, atque industria, in vitæ muneribus; ex βίος, & τρέφω, in fut. θρέψω; alo, nutrio, educo. Unde θρέμμα, τὸ; alumnus; omne illud quod nutritur & alitur, &c.
Βιοῖ, vivit, 3. sing. præs. à βιόω. Hinc βιοίμην, opt. vivo: à βίος, vita.
Βιομηχανία, industria in vita sustentanda, & victu comparando; Poll. & βιομήχανος, ὁ; docilis, & ad vitæ numera ingeniosus; qui ad vitam sustentandam nihil non machinatur, &c. ex βίος, & μηχανὴ, ῆς, ἡ; ars, artificium, ad aliquod efficiendum Unde μηχανάω, machinor, molior, excogito, &c.
Βιοπλανής; qui victûs querendi causa, huc illuc vagatur, mendicus; apud Nonn. βιοπλανὲς ἦθος, exponun. mores lubrici & inconstantes: ex βίος, & πλάνης, ητος, ὁ; erro, vagus; Th. πλάνη, ἡ; error, erratio, &c.
Βιοπορισικός, victum parans, & suppeditans; apud Euseb. ex βίος, & ποριστικὸς, ȣ, ὁ; industrius conquisitor; à verbo πορίζω, paro, suppeditо.
ΒΙ'ΟΣ, ȣ, ὁ; vita, victus, facultates: At
Βιός, ȣ, ἡ; arcus, nervus arcus: q. βία, id est, vi tenditur.
Βιοσόος, ὁ καὶ ἡ; vitam servans; ut βιοσόος ὥρη, salutifera hora; Nonn. & Ἰησοῦς βιοσόος, Jesus vitæ servator; ex βίος, & σόω, servo, salvo, &c.
Βιοστερής, έος, ὁ καὶ ἡ; cui victus, & vitæ necessaria non suppetunt; Soph. ex βίος, & στερέω, privo, orbo, &c.
Βιοτεία, vitæ institutum; Xen à βιοτεύω, vel βίοτος, idem quod βίος, vita.
Βιοτεύω, vivo: σω. βιοτεύσῃς, 2. pers. a. 1. sub. act à βίος, vita.
Βιοτή, ῆς, ἡ; vita. Et
Βιότης, ητος, ἡ; idem: ab eod. Them.
Βιοτήσιος, vitalis; ut βιοτήσιον ὕδωρ, vitalis & alma aqua; Nonn.

Βιότιον, τὸ; (diminutivum, à nomine βίοτος) parvus victus; Aristoph. in Plut.

Βιοτικὸς, ῦ, ὁ; idem ac βιωτικός.

Βιότοιο, victus, gen. Ion. po βιότε, à

Βίοτος, ε, ὁ; idem Poëtis ac βίος.

Βιὲς, qui vixit, a. 2. part. ex ἐβίων, ut δὲς, ex ἔδων· quod ἐβίων, est a. 2. à βίωμι; inusit. quod à βιόω, vivo. Th. βίος, vita.

Βιῦσαι, Ion. & Poët. pro βιῦν, præs. inf. verbi βιόω, vivo. Th. βίος.

Βιοφθόρος, ε, ὁ, ἡ; vitam corrumpens, vitæ corruptela: & in voc. βιοφθόρε. Ex βίος & φθείρω, corrumpo.

Βιόχρηστος, ὁ ϗ ἡ; vitæ utilis; ex βίος, & χρηστὸς, η, ον; utilis: à χρέομαι, utor, &c.

Βιόω, vivo: f. ώσω & ώσομαι. p. βεβίωκα. a. 2. ἐβίων, (à βίωμι, inus.) unde unde opt. βιώην. inf. βιῶναι. part. βιὲς. perf. pass. βεβίωμαι. a. 1. m. ἐβιωσάμην. Th. βίος, vita.

Βίσων vel βίσων, bos quidam sylvestris.

Βιτίνα, ης, ἡ; idem quod βῖκος, urna.

Βιῴην, viverem. Att. pro βιοίην, a. 2. opt. à βιόω. Th. βίος, vita.

Βίων, ὁ; Bion, Philosophus.

Βιῶναι, vixisse, a. 2. inf. ab inus. βίωμι, quod à βιόω, quod à βίος, vita.

Βιώνης, qui victum, seu ad victum necessaria emit; Suid. ex βίος, & ὠνέομαι, emo.

Βιῶσαι, a. 1. inf. act. à βιόω, vivo.

Βιώσιμος, spem vitæ habens, vitalis; Plin. Unde βιωσίμως, vitaliter; Lucr. ut βιωσίμως ἔχω, sum vitalis; Nazianz. à βιόω, vivo.

Βίωσις, εως, ἡ; vita anteacta, ipsa vivendi actio.

Βιώσκομαι, vivisco, apud Aristot. in Metorolog.

Βιωτικὸς, ῦ; vitalis, ad vitam sustentandam pertinens, secularis: à βίος, vita.

Βιωτικῶς; ut sit in communi vita; item populariter, &c. adverb. à præced. βιωτικός.

Βιωτὸν, in n. g. vivendum: à

Βιωτὸς, ε; vitalis: ab eod. Them.

Βιώτω, 3. sing. a. 2. imperat. à βίωθι; q. à βίωμι. V. βιόω.

Βιωφελὴς, έος, ὁ, ἡ; vitæ utilis: ex βίος, vita, & ὠφελέω, prosum.

Βλάβειν, priscum & Poët. verbum pro βλάπτειν, nocere. Hinc a. 2. ἔβλαβον.

Βλαβεὶς, læsus: & in f. g. βλαβεῖσα; a. 2. part. pass. à βλάπτω, lædo.

Βλαβερὸς, ὰ, ρὸν; noxius, a, um: & inde

Βλαβερῶς, perperam; adv. à βλάπτω, noceo.

Βλάβη, ης, ἡ; noxa, damnum, detrimentum: à præt. m. βέβλαβα, verbi βλάπτω.

Βλαβῆναι, læsum esse, a. 2. infinit. pass. &

Βλαβήσομαι, fœm. 1. ind. pass. à βλάπτω.

Βλάβος, εος, τὸ; idem quod βλάβη.

Βλαβῶ, f. 2. a. βλάπτω, quod vide.

Βλάβω, μ. ψω; π. φα· noceo, injuriam infero vel facio, &c. Item βλαβύσσω, idem; utrumque vero idem cum Themate, βλάπτω, lædo.

Βλαδὰ, ων, τὰ; immatura: à βλάζω, seu βλαστὸς, germen.

Βλαδαρὸς, flaccidus, dissolutus; βλαδῶ, adv. tardè, sequiter, &c. Utrumque ab eod. Th. cum præced.

Βλάζω, stultus sum: q. βλὰξ, inutilis.

Βλαίννα, & βλαιννώδης; reperiuntur pro βλέννα, & βλεννώδης.

Βλαῖσα, in apibus; Aristoph. sunt eadem quæ βλαισὰ, τὰ; blesa: hist. an. à Th. seq.

ΒΛΑΙΣΟ'Σ, ῦ, ὁ; valgus, cui distorta sunt crura: dicitur & βλαισσὸς, gem. σσ. Poët. q. à βλάπτω.

Βλαισόπους, οδος; pedibus mancus, vel oblæsus; ex βλαισὸς, (comp. cum πῦς, ποδὸς, pes) blæsus, varus, transversus: sic à plerisque vocatur, cui membra soluta sunt; i. e. παραλυτικὸς· item qui literam aliquam exprimere non potest; ut Demosthenes, qui ρ literam eloqui non potuit: sed refertur etiam ad alia membra, ut ad manus, pes, brachia, &c. ut sit, qui gressum habet mancum vel oblæsum, &c.

Βλαισότης, ητος, ἡ; distortio: natura vergendi, blæsitas, & βλαίσωσις; idem: item βλαισόω, ῶ; distorqueo: Aristot. Omnia ab eod. Th. βλαισός.

Βλάνος, lippus, cæcutiens: q. βλέπων ἄνευ.

Βλακία, ας, ἡ; socordia:

Βλάκευμα, τὸ; id quod per socordiam fit: item contemptus, despectus, &c. βλακώδης, εως, ὁ ϗ ἡ; & βλακωδῶς· idem quod βλακικὸς, & βλακικῶς; & omnia ab eod. Th. scilicet, βλὰξ; à quo etiam est βλακὸς, ῦ, ὁ; mollis, inutilis; stultus, stupidus: & nomen piscis etiam; idem quod Th. βλάξ.

Βλακεύω, f. εύσω. p. ευκα, socordiæ me dedo, torpeo: huic opp. σπουδάζω. Item

Βλακικὸς, ῦ; ignavus: & exindè

Βλακικῶς, ignavè, tarde. Omnia à βλὰξ, iners.

Βλάμμα, τος, τὸ; detrimentum, damnum; verbale à perf. præt. pass. verbi βλάπτω, lædo.

ΒΛΑ'Ξ, κὸς, ὁ; piscis quidam inutilis, siluro similis: item ignavus, iners: q. à βάλλω, abjici dignus.

Βλαπτικὸς, ῦ, ὁ; noxius, lædens, nocuus; à seq. Th. βλάπτω.

Βλάπτῃ, 3. sing. præs. sub. act. βλάπτυσα· pro βλάπτυσα, præs. part. act. fœmin. gen. à

ΒΛΑ'ΠΤΩ, lædo, noceo: cum acc. f. ψω. p. βέβλαφα. a. 1. ἔβλαψα. a. 2. ἔβλαβον. f. 2. βλαβῶ. præt. pass. βέβλαμμαι. a. 1. pass. ἐβλάφθην. a. 2. pass. ἐβλάβην. a. 2. part. βλαβεὶς, & in f. g. βλαβεῖσα. a. 2. inf. pass. βλαβῆναι. f. 2. pass. βλαβήσομαι. præt. m. βέβλαβα. Hinc Angl. **to blast.**

Βλαστάζω, Siculis idem est quod βλημάζω; & ab eodem Themate; quod vide.

ΒΛΑΣΤΑ'ΝΩ, germino, fruticor: fœm. βλαστήσω. p. βεβλάστηκα. a. 2. ἔβλαστον.

Βλαστάω, & βλαστέω, ῶ; μ. ήσω; idem quod βλαστάνω; germino, pullulo, suppullulo, &c. Item generaliter, pro nascor; originem duco, &c. Item produco.

Βλαστεῖον, ε, τὸ; & βλαστὴ, ἡ· idem quod βλάστημα; germen, propago: id ipsum quod germinando prodiit, &c. à Th. βλαστέω, vel βλαστάνω.

Βλάστημα, ατος, τὸ; germen: a. 1. perf. præt. pass. vide βλαστάνω, Angl. **a blossom.**

Βλάστησις, εως, ἡ; germinatio: item fructuum inchoatio, &c. verbale a. 2. perf. præt. pass. verbi βλαστέω, vel βλαστάνω.

Βλαστησάτω, a. 1. imperat. act. verbi βλαστάνω.

Βλαστήσω, germinabo: f. 1. verbi βλαστάνω.

Βλαστητικὸς, & βλαστικὸς, ῦ, ὁ; germinandi vim habens; vel ad germinandum propensus, &c. utrumque ab eod. Th. βλαστάνω.

Βλαστοκοπέω, ῶ; germina detraho, frango germina & corrumpo; Theoph. ex βλαστὸς, ῦ, ὁ; germen: & κοπὴ, ἡ; sectio: à præt. med. verbi κόπτω, scindo.

Βλαστολογέω, ῶ; q. d. lego; (i. e. colligo) germina, &c. carpendo, pampino; Theophr. à quo est, βλαστολογία; germinum collectio, pampinatio; à legendis pampinis vel herbis: ex βλαστὸς, germen; & lego; id est, colligo.

Βλάστος, ε, ὁ; nomen viri: sed βλαστὸς, ῦ, ὁ; germen.

Βλασφημέω, impiè loquor, maledictis incesso: imperf. ἐβλασφήμεον, ῦν; f. ήσω. p. ηκα. præs. pass. βλασφημῦμαι; malè audio, tanquam blasphemus accusor: perf. pass. βεβλασφήμημαι, f. 1. βλασφημηθήσομαι. Et

Βλασφημία, ας, ἡ; blasphemia, maledicentia: à

Βλάσφημος, ε, ὁ, ἡ; blasphemus, maledicus: q. à βλάπτειν φήμην.

ΒΛΑ'ΤΤΙΟΝ, Βυζάντιον, ε, τὸ; os anterius narium purpuræ. Mat hiolus dicit esse onychem, vel conchulam Indicam.

ΒΛΑΥ'ΤΑΙ, αἱ; genus calceamenti.

Βλαυτίον, ε, τὸ; solea, ὑπόδημα; Epigr. & Aristoph. vel crepidula, seu sandaliolum; Athen. à præced. Βλαῦται; unde etiam verbum, βλαυτῦν; induere, aut nectere calceos; vel verberare sandalio: Hesych.

Βλαφθεὶς, læsus: a. 1. part. pass. βλαφθῆναι, a. 1. infin. pass. à βλάπτω, lædo.

Βλαψιγονία, ἡ; q. fœtus seu partûs læsio: dici fertur, quum apes, morbo, ignavia, aut infœcunditate naturali, fœtum non peragunt: ex βλάπτω, lædo; (unde βλάψις læsio:) & γείνομαι, gignor, nascor; unde à præt. med. γέγονα, est γονὴ, ἡ; genitura, fœtus, &c.

Βλάψις, εως, ἡ; læsio: ἡ βλαβὴ; noxa, detrimentum.

Βλαψίφρων, stolidus; cui mens læsa, &c. ex præced. βλάψις, & φρὴν ενὸς, ἡ; mens, sapientia.

Βλείμην, εῖο, εῖτο; a. 2. opt. m. à βλῆμι,

μι, percutio, quod à βάλλω· ut θέμλω, θέω, θῶ; à τίθημι.

Βλεὶς, percussus, a. 2. part. verbi βλῆμι, vel per Sync. pro βληθεὶς, a. 1. part. pass. à βάλλω, jacio.

Βλεκίμυξος, mucosus, flaccidus, ignavus, stolidus, deceptu facilis: Hesych. est quasi βλακίμυξος; ex nomine βλὰξ, stolidus, hebes; & μύξα, ας, ἡ; mucus, humor; humor ex naribus fluens, &c.

Βλεμεαίνω, trucibus oculis circumspicio, minor: quod à βλέμμα, aspectus. Th. βλέπω.

Βλέμμα, ατος, τὸ; aspectus: à βλέπω, aspicio.

ΒΛΕ'ΝΝΑ, ης, ἡ; mucus. Hinc

Βλεννὸς, ου, ὁ; ignavus. Et

Βλεννώδης, εος, ὁ, ἡ; mucosus.

Βλεπεδαίμων, vulgò exponitur, retortis oculis, horrificoque aspectu intuens; vel attonitus, &c. ex βλέπω & δαίμων.

Βλέποισα, Dor. pro βλέπουσα, aspiciens; præs. part. f. g. à

Βλέπος, εος, τὸ; Atticè: idem quod βλέμμα, aspectus, obtutus; dicitur etiam βλέπησις; idem quod βλέψις, aspectus, &c. utrumque à Them. βλέπω.

ΒΛΕ'ΠΩ, aspicio, intueor; item caveo: f. ψω. p. βέβλεφα. a. 1. ἔβλεψα. præt. pass. βέβλεμμαι. q. βάλλω ὦπα. Hinc βλέμμα, βλέψις, &c.

Βλεσσὸς, & βλεσὸς, ου ὁ; idem cum βλαισὸς, valgus, varus, incurvus, &c. a plerisque exponitur, cui membra sunt resoluta; παραλυτικὸς, item sic dicitur cui lingua impedita est τραυλὸς, &c. Th. βλαισός.

Βλέτυγες, & Βλέκυγες, nugæ: q. à βάλλειν, quia rejectanea.

Βλεφαρίζω, f. ίσω, nicto, crebro conniveo. Et

Βλεφαρὶς ίδος, ἡ; seu βλεφαρίδες in pl. frequentius, cilia, pili palpebrarum; item palpebræ.

ΒΛΕ'ΦΑΡΟΝ, ου, τὸ; palpebra, pellis tegens oculos: q. βλέπους φάρος, id est, visus tegmen: vel quia ἐν τῷ βλέπειν αἴρεται.

Βλέψις, εως, ἡ; intuitus: a. 2. perf. præt. pass. verbi βλέπω.

Βλήδην, adverb. q.d. jactim, jaciendo: à Th. βάλλω, jacio.

Βληθεὶς, ictus, trajectus: a. 1. part. pass. βληθῆναι, a. 1. inf. βλήθητι, a. 1. imperat. pass. βληθῶ, a. 1. sub. pass. à βάλλω, percutio.

Βλῆμα, ατος, τὸ; jactus, ictus, vulnus. Th. βάλλω, jacio.

Βλημάζειν, & βλιμάζειν; Hesych. exp. ἀποθλίβειν τοὺς μαστοὺς; mammas contrectare, & opprimere; sunt qui annotent, propriè de avibus dici, quum illas empturi tractarent: Aristoph. in avibus. Th. θλίβω, premo, & μαζὸς, ου, ὁ, mamma.

Βλήμενος, ictus, per Sync. pro βεβλημένος, perf. part. pass. à βάλλω. perf. pass. βέβλημαι. Alii volunt à βλῆμι formare.

Βλῆσθαι, jactum esse, abjecto augmento pro βεβλῆσθαι, perf. inf. pass. à βάλλω.

Βλήστριζειν, sunt qui accipi putant, pro ῥιπτάζειν; i. e. jactare, apud Hippocr. Unde βληστρισμὸς, ου, ὁ; jactatio apud eundem. Th. βάλλομαι.

Βλῆτο, Poët. pro ἐβέβλητο, plusq. p. pass. ejusd. verbi.

Βλητὸς, ου, ὁ; vel βλῆτος, ictus: item attonitus, apoplecticus; Hippocr. & Hesych. Item βλητικὸς, ictibus, seu vulneribus patens; utrumque à βάλλομαι.

Βλήτροισι, dat. pl. Ion. à

Βλῆτρον, ου, τὸ; clavus ferreus, pessulus. Th. βάλλω.

ΒΛΗΧΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι; f. ήσομαι. p. ημαι, balo, de ovibus.

Βληχᾶσθαι, Poët. pro βληχᾶσθαι, balare: à βληχάομαι.

Βληχὴ, ῆς, ἡ; balatus: unde forte Angl. Bleak. Et

Βλήχημα, ατος, τὸ; idem. Th. βληχάομαι.

Βληχητὸς, balativus, qui balat: undè τὰ βληχητὰ, animalia quæ balant; apud Suid. Sic etiam βληχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ; q. d. balativus, aut balatorius; mente similis ovibus; Suidas. Them. idem.

ΒΛΗΧΡΟ'Σ, ου; debilis, imbecillis; ut & ἀβληχρός. Hinc βληχρῶς.

Βλὶξ, continenter, assidue, adv. q. à βολὴ, ictus.

ΒΛΙ'ΤΟΝ, ου, τὸ; blitum, olus insipidum.

ΒΛΙ'ΤΤΩ, f. βλίσω, exprimendo aufero: ut è favis mel. q. à μελίττω, à μέλιττα, apis.

Βλοσυροῖο, gen. Ion. pro ου, à

Βλοσυρὸς, ου; terribilis aspectu, torvus, truculentus: à βλέμμα σύρειν; visum trahere & torquere.

Βλοσυρῶπις, ιδος, ἡ; habens oculos truces. Et

Βλοσυρωπὸς, ου; terribilis aspectu: ab ὤψ & βλοσυρὸς, truculentus.

ΒΛΥ'ΖΩ, & βλύω; f. βλύσω, scaturio, effundo, mano. Sic dictum à murmure aquarum.

Βλωθρὸς, ου; celsus, procerus: à βλώσκω, ascendo.

Βλωμίδιον, parva buccella, frustulum, offella, &c. Eust. diminutivum à seq. βλωμός.

ΒΛΩΜΟ'Σ, ου, ὁ; buccella, fragmentum, panis portio: q. à βάλλω.

Βλῶσις, εως, ἡ; adventus: à seq.

ΒΛΩ'ΣΚΩ, f. ώσω; advenio, ascendo, cresco.

Βοᾷ, reboat, 3. sing præs. à βοάω.

Βοάᾳ, Poet. pro βοᾷ. Pleonasmo literæ α, 3. sing. ind. præs. à βοάω.

Βοάασκον, imperf. Poët. act. pro ἐβόων, verbi βοάω, clamo.

Βοάγειον, ου, τὸ; scutum ex boum, agrestium pelle: à βοῦς & ἀγρὸς, rus, ager.

Βοάγριος, ου; Boagrius, Locrensium amnis.

Βοαδρόμος, ὁ; auxiliator, Doricè, pro βοηδρόμος; quod vide.

Βοαθόος, ου, ὁ; Dor. pro βοηθόος; Poët. pro quo frequentiùs βοηθὸς; auxiliator, bellator, in prælio velox. Th. βοηθέω.

Βοανεργὲς, Syriac. Gr. υἱοὶ βροντῆς, filii tonitrui. Marc. 3. 17.

Βοάριον, ου, τὸ; quod ad boves pertinet, boarium. Th. βοῦς.

Βοάσαι, Dor. pro βοήσῃ, 2. sing. præs. ind. pass. verbi βοάω.

Βοάσας, αντος, Dor. pro βοήσας, a. 1. part. verbi βοάω.

Βοᾶσι, clamant, Dor. pro βοῶσι, 3. pl. præs. ind. act. à βοάω.

Βοαύλιον, ου, τὸ; & βόαυλος· boum stabulum, bubile: ex βοῦς, & αὐλή.

Βοᾶτις, fœm gen. clamatoria, vociferatoria; Æsch. in Persis. à seq. Th. βοάω.

ΒΟΑ'Ω, Boo, clamo, vociferor, celebro: f. ήσω. imperf. ἐβόαον, ων. p. βεβόηκα. a. 1. ἐβόησα, a 2. imperat. βόησον, άτω. Hinc βοὴ, & βοητὺς, &c.

Βοεία, ας, ἡ; sub. δορὰ, bubula pellis. Th. βοῦς.

Βοειακὸς, & βοεικὸς, ου, ὁ; item βοϊκὸς è bubula pelle factus; item bubulus, &c. sic βοεικὸν; τὸ τοῦ βοὸς κρέας; caro bubula: ut ὑεικὸν, suilla. Bud. item βοεὺς, έως, ὁ; lorum è bubulo corio factum: Od. β. omnia à Th. βοῦς.

Βόειος, ου; bovinus, bubulus: & βόεος, idem: à βοῦς, bos.

Βόες, pl. à βοῦς.

Βοὴ, ῆς, ἡ; clamor, item pugna: à βοάω, clamo.

Βοῆ, Dor. pro βοᾷ, 3. sing. præs. sub.

Βοηγενὴς, bove natus; epitheton apum, in Epigramm. βοηγενέεσι μελίσσαις; i. e. bove natis: ex βοῦς, & γείνομαι.

Βοηδρόμος, & Doricè βοαδρόμος; q. d. ad clamorem alicujus accurrens auxiliator, opitulator; Eurip. Indè βοηδρομέω, auxilior, & βοηδρόμιος, ου, ὁ; auxiliaris, &c. ex βοάω, & δρέμω.

Βοήθεια, ας, ἡ; adjumentum, auxilium: à

ΒΟΗΘΕ'Ω, ῶ, auxilior, succurro: q. εἰς τὴν βοὴν θέω; ad clamorem occurro, f. ήσω. p. βεβοήθηκα. a. 1. ἐβοήθησα. a. 1. imperat. βοήθησον, άτω. 2. sing. præs. imperat. βοήθει, contractè pro βοήθεε.

Βοηθηματικὸς, ου, ὁ; vim habens auxiliandi, auxiliator; à Th. βοηθέω· Undè etiam βοηθητέον, succurrendum est; Demosth.

Βοήθημα, ατος, τὸ; auxilium, remedium, adminiculum. Et

Βοηθητικὸς, ου; auxiliaris. Item

Βοηθὸς, ου, ὁ, ἡ; & βοηθόος, Poët. auxiliator: à βοηθέω.

Βοηλασία, ας, ἡ; boum abactio, præda: à βοῦς & ἐλαύνω, abigo.

Βοηλατέω, f. ήσω. p. ηκα. boves agito, vel abigo: à

Βοηλάτης, ου, ὁ; bubulcus, boum agitator, vel abactor. Et

Βοηλάτις, ιδος, ἡ; boum agitatrix vel abactrix: à βοῦς & ἐλαύνω.

Βόημα, & Doricè, βόαμα; idem quod βοὴ, clamor. Th. βοάω.

Βοῆν, Dor. pro βοᾶν, præs. inf. act. à βοάω· & βοῆς, Dor. pro βοᾷς, præs. sub. act.

Βοηνόμος, ου, ὁ; boum pastor: παρὰ τὸ βοῦς νέμειν, id est, boves pascere.

Βοὴς, ου, ὁ; clamosus, vociferator; à βοή.

Βοητὺς, ύος, ἡ; idem ac βοὴ, clamor. Th. βοάω.

Βοθρίζω, obruo; sonat, q. d. in foveam implicitum traho; à Th. βόθρος.
Βόθριον, ου, τὸ; parva scrobs: à
ΒΟΘΡΟ'Σ, ου, ὁ; fovea, scrobs: q. βάθρος, à βάθος.
Βόθυνος, ου; idem, sed Ἀττικώτερον; q. à βαθύνω, excavo in profundum.
Βοθρώδης, tumor dicitur, apud Galen. quum, pressus digito, in modum scrobis, fossulam, vestigiumque relinquit cavum, & lacunosum, &c. à Th. βόθρος.
Βοϊκὸς, οῦ, ὁ; bubulus: ut βοεικός. Item βοΐδιον, vel βοΐδιον; & per synæresim, βῴδιον, & βοϊδάριον, τὸ; bucula, buculus: Athen. in Epigramm. item βοΐδης, ου, ὁ; τράγος, εὐήθης; Eustath. ex Menand. omnia à Th. βοῦς.
Βοΐκλεψ, idem quod βούκλεψ, boum fur; apud Athen. ex βοῦς, & κλέπτω; furor.
Βοιωτία, ας, ἡ; Bœotia: hinc Βοιωτὸς, οῦ, ὁ; Bœotus. Βοιωτάρχω, fut. ξω, impero Bœotiis.
Βολάων, ictuum, gen. pl. Æol. à βολή. Th. βάλλω.
Βολαῖος, impetuosus, irretitus; à βολὴ, ἡ; vel βόλος, ὁ jactus. Th. βάλλω.
Βολβάριον, & βολβίον, ου, τὸ; bulbulus: parvus bulbus, à bolbos: undè etiam, βολβοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; bulbosus, bulbum referens; comp. εἶδος, species, &c.
Βόλβιτον, ου; quod & βόλιτον· stercus, fimus, à βολὴ, quia ejicitur.
ΒΟΛΒΟ'Σ, οῦ, ὁ; Bulbus, radix quævis rotunda. Hinc
Βολβώδης, έος, ὁ, ἡ; bulbosus.
Βολέω, ῶ; jacio: à βολὴ, jactus. Indè etiam βολεὼν, ῶνος, ὁ; fimetum, sterquilinium, &c. Eustathius dicit, Atticum esse.
Βολὴ, ῆς, ἡ; jactus: item ictus, plaga: gen. pl. Æol. βολάων· à p. m. βέβολα, verbi βάλλω.
Βολίζω, bolidem demitto: f. ίσω. p. βεβόλικα. a. 1. ἐβόλισα. a. 1. part. βολίσας, αντος· à
Βολὶς, ίδος, ἡ; jaculum, sagitta; item funis alligato plumbo: quo nautæ profunditatem aquarum explorant. Th. βάλλω, jacio.
Βολίτινος, ου, ὁ; stercoreus: Aristoph. idem quod βόλιτον, seu βόλβιτον, quod vide.
Βόλος, ου, ὁ; jactus: Ion. & Poët. funda, verriculum. Th. βάλλω, jacio.
Βολωσία, dicebatur Lucina; quoniam partus dolores, qui βολαὶ, nominantur, amoliri, & ὠθεῖν credebatur, teste Etym.
Βομβαίνω, videtur esse, sonum bombo similem, edo; à Th. βομβός.
Βομβάζειν, irridere, cavillari; Suid. Th. idem.
Βομβαύλιος, tibicen; qui novit βομβεῖν αὐλόν. Hesych.
Βομβήτης, ου, ὁ; & βομβητὴς· bombum edens: βόμβησις, bombizatio; & βομβηδὸν, adverb. edendo bombum cum bombo, omnia à βομβός.
Βομβεῦντι Dor. pro βομβοῦσι. βομβεῦσα, Dor. & Æol. pro βομβοῦσα, susurrans: præs. part. f. g. à
Βομβέω, ῶ; f. ήσω. p. ηκα. bombum edo vel facio, susurro, resono: à seq. Them.
Βόμβος, ου, ὁ; bombus, sonus quem edunt apes, strepitus. Hinc
Βομβύλη, ης, ἡ; genus apis. Et
Βομβύλιος, ου, ὁ; idem: est & genus poculi, βομβοῦν ἐν τῇ πόσει. Et
Βόμβυξ, υκος, ὁ; bombyx, vermis: à βόμβος.
Βομβυλιάζω, ventris murmur edo; Aristot. ab eodem Themate.
ΒΟ'ΝΑΣΟΣ, vel βόνασος, ου, ὁ; animal sylvaticum; aliter monops.
Βουβοσκὸς, οῦ, ὁ; boum pastor, bubulcus: ex βοῦς, & βόσκω; V. sic βουζύγιον, τὸ; boum jugum; V. ζυγὸς vel ζυγὸν. βοόγληνος; i.e. εὐόφθαλμος; Nonn. ὄμμα βοογλήνοιο προσώπου; faciei bovis & pulchris oculis præditæ, &c. propriè namque sonat; q. d. bubulas pupillas habens; i. e. pulchras bubuli enim oculi pulchri censentur, &c. V. γλήνη·
Βοοκτασία, boum cædes, seu mactio; ex βοῦς, & 2. pers. præt. pass. ἔκτασαι, verti κτείνω; V. Item βουθύτης, & βουθύτης; qui boves mactat: unde βουθυτέω, ῶ; boves macto, & immolo, &c. ex à βοῦς; & tertia pers. præt. pass. verb θύομαι; V. Sic βουτρόφος, vel βουτρόφος; qui boves alit, & pascit, bubulcus; ex βοῦς, & τέτροφα, præt. med. verbi τρέφω; alo, nutrio, &c. & βουσφαγία, idem quod βουσφαγία; boum mactatio; à βουσφαγέω, boves macto: ex βοῦς, & σφάζω, vel σφάττω; V.
Βοὸζ, ὁ; nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. in quo robur.
ΒΟΡΑ' ᾶς, ἡ; pabulum, esca, propriè brutorum: q. à βόω, seu βόσκω, alo.
Βορβορικοίτης, ου, ὁ; qui cubat in luto: nomen Ranæ: ex βόρβορος & κοίτη cubile.
ΒΟ'ΡΒΟΡΟΣ, ου, ὁ; cœnum, limus, propriè ἐκ τῆς βορᾶς. Hinc
Βορβορόω, cœno contamino.
Βορβοροτάραξις, εως; apud Aristoph. in equit. dicitur turbulentus; cœno & tumultu implens omnia: qui fœdum & turbulentum civitatis statum reddit; q. βορβοροταράκτης; ex βόρβορος, & ταράσσω; V.
ΒΟΡΒΟΡΥ'ΖΩ, strepo, propriè de intestinis crepitantibus.
Βορβορώπὸς, qui cœni speciem refert; fœdus, turpis, fœtorem inferens, &c. ex βόρβορος, & ὤψ, oculus V.
Βορέαο, gen. Æol. pro βορέου, ut & βορέω, gen. Ion. à
ΒΟΡΕ'ΑΣ, & Ion. Βορέης, ου, ὁ; Boreas, aquilo: q. ἀπὸ τοῦ βοᾶν, καὶ ῥεῖν, quod ventus sit sonorus & violentus: vel à βορᾶ, quod edacitatem afferat. Hinc
Βορέηθεν, adv. Poët. à septentrionali plaga: &
Βόρειος, & Βορήϊος, Poët. ου, Borealis. ὑπερβόρειος, qui ex remotissima regione venit.
Βορῶ, acc. Ion pro βορᾶν, à βορᾶ, pabulum.
Βόρμαξ & βύρμαξ, formica, quia diligenter βορὰν μαί, id est, cibum quærit: vel à μύρμηξ, & certè μ & β cognata sunt.
Βορρᾶς, ᾶ, ὁ; Boreas: sic & βορρῆς, nom. sing. Ion. Βόρραθεν, à Borea.
Βορὸς, vel βορὸς; edax, vorax; Lucian. Unde βορώτατος, edacissimus, è βορᾶ, pabulum, esca, &c. à quo etiam est in usu, βόρος, idem quod βορὸς; edax, &c.
Βόσις, εως, ἡ; pastus, cibus. Th. βόω inus. pasco.
Βόσκημα, ατος, τὸ; pecus animal; item pascua: à βόσκω. Th. βόω, pasco.
Βοσκήσεσθε, pascemini, Dor. pro βοσκήσεσθε, 2. pl. f. 1. m. verbi βόσκω, pasco: f. ήσω. Th. βόω; idem.
Βόσκησις, εως, ἡ; pastio: ab eod. Them.
Βόσκοντι, Dor. pro βόσκουσι, pascunt, 3. pl. præs. à
Βόσκω, Pasco: f. βοσκήσω. p. βεβόσκηκα. a. 1. ἐβόσκησα. à βόω, pasco, inus.
Βοσὸρ, propr. nom. sparsor. Hebr. qui etiam dicitur βεὼρ· pater Balaami.
Βόσπορος, ου, ὁ; Bosporus vel Bosphorus; q. d. bovis trajectus, mare angustum significat: dicitur enim à bovis transitu, propter freti angustias; sunt autem duo Bosphori, alter juxta Byzantium, qui Bosphorus Thracius appellatur; alter in introitu Mæotidis paludis; de quibus consule chorographos: ex βοῦς, & πόρος; V.
ΒΟ'ΣΤΡΥΧΟΣ, ου, ὁ; & βόστρυξ, χος, ὁ; cincinnus, capillus, cæsaries: q. quod uvæ instar pili cohæreant.
Βοτά, V. in βοτόν.
Βοτάνη, ης, ἡ; herba, gramen: à βοτὸς, esca: quod à βόω, pasco. Hinc
Βοτανίζω, herbas carpo seu vello; quod Columella dicit exherbare, & runcare. Unde Βοτανισμὸς, οῦ, ὁ; runcatio: seu evulsio herbarum inutilium, &c. Item,
Βοτανικὸς, οῦ; herbarius: &
Βοτάνιον, ου, τὸ; herbula: ab eodem Them.
Βοτανολογέω, ῶ; herbas carpo, & colligo: ex βοτάνη, & λογέω; inusitato pro λέγω; i. e. colligo.
Βοτὴρ, ῆρος, ὁ; Poët. pastor: à βόω, inus.
Βοτὸν, οῦ, τὸ; pecus, armentum. Th. βόω, pasco.
Βοτὸς, οῦ, ὁ; alimentum: ab eodem Them.
Βοτρύδιον, ου, τὸ; racemulus: &
Βοτρυδὸν, adv. racematim, in modum racemi. Th. βότρυς.
Βοτρυόδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ; racemos elargiens, dans uvas, botrorum largitor; Aristoph. in pace; ὦ πότνια βοτρυόδωρε; pacis epitheton à rusticis ei impositum, quod ea vigente vineæ colantur, &c. ex seq. βότρυς, & δῶρον; V.
Βοτρύομαι, οῦμαι; racemor, est pass. ab activ. βοτρύω, racemo, &c. à Th. βότρυς.
Βοτρυόπαις, ὁ, ἡ; vitis, quæ botros, ut liberos fert: ex βότρυς & παῖς.
Βοτρυοσταγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; ab uvis distillans, &c. ex βότρυς, & στάζω, &c. sic βοτρυοστέφανος, ου, ὁ καὶ ἡ; botryonum sertis redimitus, &c. V. στέφανος.
ΒΟ'ΤΡΥΣ, υος, ὁ; botrus, uva, racemus: voc. ὦ βότρυ. acc. pl. βότρυας, quæ

ποτὸν

ποτὸν ῥέει. Hinc βοτρυόεις, εντος, racemosus.

Βοτρυόω, vide in βοτρύδομαι. Βοτρυώδης, έ☉, ες, ὁ ϗ ἡ; racematus, racematim cohærens, acinosus; ut βοτρυώδη δένδρα, arbores racematim fruticantes, &c. ab eod. Th. βότρυς.

Βȣ, est particula augendi: à βȣ̃ς, id est, bos, quia magnum animal.

Βȣ̃, etiam pro βοὸς, Poët.

Βȣάγωρ, ορ☉, ὁ; pastor, armenti ductor; item, βȣαγετὸν, ȣ, τὸ; ὑπὸ βοῶν εἱλκυσμένον ξύλον; ut tradit Hesych. dicens, Laconica esse hæc duo vocabula; ex βȣ̃ς & ἄγω, vide.

Βȣβαλις, ιδος, ἡ, &

Βȣβαλ☉, ȣ, ὁ, bubulus, sylvestris bos: à βȣ̃ς, bos.

Βȣβότας, α, ὁ, Dor. pro βȣβότης, ȣ, ὁ, boum pastor, bubulcus: à βȣ̃ς & βόω inus. pasco.

Βȣ́βρωσις, vel Βȣ́βρωστις, ἡ, magna fames: à βȣ, particula augente, & βρῶσις, cibus, quod à βρώσκω, comedo.

ΒΟΥΒΩ΄Ν, ῶν☉, ὁ, inguen. Sic & tumor dicitur circa inguina.

Βȣβωνιάω, laboro ex inguine, intumeo; ut Arist. Ran. ὑπὸ τȣ̃ κόπȣ γȣ̃, τοῦ νεκρȣ̃ βȣβωνιῶ; i. e. præ laboribus enim, renes doleo; hoc est, φλεγμαίνω τȣ̀ς βȣβῶνας, &c. a βȣβών.

Βȣγάι☉, ȣ, qui valde se jactat: à γαίω, glorior.

Βȣγενὴς, έ☉, ὁ ϗ ἡ; bove genitus; epitheton apis, quod ex boum ossibus nascatur; vel eo modo, quo docet Virgil. 4. Georgic. Varro de Re rust. lib. 2. c. 4. de bobus loquens; denique ex hoc putrefacto nasci dulcissimas apes, molles matres; à quo eas Græci βȣγόνας appellant, &c. ex βȣ̃ς & γόν☉, à γίνομαι, &c. Vide.

Βȣ́γλωσσος, & ----ον, lingua bubula, herba: &

Βȣ́γλωσσος, solea piscis; Angl. **Sole**: ex βȣ̃ς & γλῶσσα.

Βȣδέψιον, ȣ, τὸ, bovinum corium; ex βȣ̃ς; & δέφω, f. ψω; excorio, pelle nudo; unde δεψέω, ῶ; f. ήσω; subigo, & emollio, coriariorum more, &c.

Βȣ́δορος, ȣ, ὁ, ἡ, boves excorians: à βȣ̃ς & δορὰ, quod à δέρω. Th. δέρας, pellis.

Βȣδρομία, ας, ἡ; cursus citus, seu incitatus; acceleratio; interpr. Demosth. ex βȣ particula intensiva; & δρόμ☉; vide. Unde etiam βȣδρομεῖν; accelerare, cursu incitato ferre. &c.

Βȣθερὴς, έ☉, ὁ ϗ ἡ; qui à bobus depascitur; ὑπὸ βοῶν θεριζόμεν☉ τοῖς ὀδȣ̃σιν; h. e. βȣ̃ς τρέφαν; seu à particula βȣ, epitatica; πολυφόρ☉, ϗ πολυθερὴς; h. e. πολλάκις θεριζόμεν☉, &c. Vide θέρ☉, & θερίζω, &c.

Βȣθυσία, ας, ἡ, immolatio boum: ex βȣ̃ς & θύω, macto.

Βȣκαῖ☉, ut & βȣκ☉, & βȣ̃κος Dor. ȣ. buculus; & bubulcus, messor: idem quod βȣ́της, ȣ, ὁ. Th. βȣ̃ς.

Βȣ́κεντρον, ȣ, τὸ, stimulus boum: κέντρον, quo aguntur βόες.

Βȣκέφαλ☉, equus Alexandri magni; dictus à Taurino capite; ex βȣ̃ς & κεφαλή.

Βȣκολέω, ῶ, f. ήσω, boves pasco: item generaliter pasco, & lacto; βȣκολέοντι, dat. sing. part. præs. ex βȣ̃ς, βος, & κόλον, cibus.

Βȣκολία, idem ac βȣκόλιον.

Βȣκολιάζω, item βȣκολιάζω, & βȣκολιάσδω, Dor. f. άσω vel άξω, pastoritium carmen cano: & inde

Βȣκολιασμὸς, ȣ̃, ὁ, pastoritii carminis modulatio: tibiæ cantu & tripudio: &

Βȣκολιαστὴς, ȣ̃, ὁ, pastoritii carminis modulator: à βȣ̃ς & κόλον, cibus.

Βȣκολικὸς, ȣ̃, pastoralis, pastoritius: &

Βȣκόλιον, ȣ, τὸ, armentum boum: item

Βȣκολισμὸς, ȣ̃, ὁ, pastoralis cantilena: &

Βȣκόλ☉, & Dor βωκόλ☉, ȣ, ὁ, bubulcus, armentarius: ex eisd. th.

Βȣλαρχέω, ῶ; consilii vel curiæ sum princeps; Aristot. Pol. 4. ex βȣλὴ & ἀρχή; vide.

Βȣλαφόρος, ω, ὁ, Dor. pro βȣληφόρος, quod vide.

Βȣ́λει, vis, Att. pro βȣ́λῃ. 2. pers. sing. à βȣ́λομαι, volo.

Βȣ́λεο, ma is præs. imperat. Ion. pro βȣ́λȣ, à βȣ́λομαι, volo.

Βȣ́λετ' pro ἐβȣ́λετο, imperf. ejusd. verbi.

Βȣλεύεο, Ion. pro βȣλεύȣ, præs. imperat. pass. à βȣλεύω, consulto.

Βȣ́λευμα, ατος, τὸ, consilium. Th. βȣλὴ, idem.

Βȣλευόμεν☉, Ion. & Poët. pro βȣλόμεν☉, præs. part. à βȣ́λομαι, volo.

Βȣλεῦσαι, a. 1. imperat. m. βȣλεύσαντι, dat. sing. a. 1. part. act. verbi βȣλεύω, consulto. Th. βȣλὴ.

Βȣλεύσαντε, a. 1. part. dual. num. βȣλεύσῃ, a. 1. sub. à βȣλεύω.

Βȣ́λευσεν, a. 1. Ion. ejus. them.

Βȣ́λευσις, εως, ἡ, consultatio: &

Βȣλευτήριον, ȣ, τὸ, consilii locus, curia, senatus: item

Βȣλευτὴς, ȣ, ὁ, consultor, senator; à Βȣλεύω, consulto. Th. βȣλὴ, consilium.

Βȣλευτικὸς, ȣ̃, consultus: item, senatorius, ad senatum seu curiam pertinens: &

Βȣλευτὸς, ȣ̃, in deliberationem cadens: ab eod.

Βȣλεύησθα, consulas, pro βȣλεύῃς, 2. sing. præs. sub. per Paragogen τȣ̃ θα· à

Βȣλεύω, consulto, f. εύσω. p. βεβȣ́λευκα, a. 1. ἐβȣ́λευσα. a. 1. m. ἐβȣλευσάμην. Th. βȣλὴ.

Βȣλέων, gen. pl. Poët. pro βȣλῶν, à

ΒΟΥΛΗ΄, ῆς, ἡ, consilium, consultatio, curia: Hinc βȣλεύω, consulto, βȣλευτὴς, ȣ̃, ὁ, senator, βȣλευτήριον, ȣ, τὸ, curia, ἐπιβȣλὴ, ῆς, ἡ, insidiæ, Συμβȣλεύω consilium do.

Βȣ́ληαι, Ion. pro βȣ́λῃ. 2. sing. præs. à βȣ́λομαι, volo.

Βȣληθείην, ης, η, a. 1. opt. pass. βȣληθεὶς, εῖσα, volens. a. 1. part. pass. ejusd. verbi.

Βȣ́λημα, ατος, τὸ, voluntas, arbitrium, propositum. Th. βȣ́λομαι, volo.

Βȣλῆσιν, & βȣλῆσι, dat. pl. Ion. pro βȣλαῖς, à βȣλὴ, consilium.

Βȣ́λησις, εως, ἡ, idem ac βȣ́λημα: & ab eod. th.

Βȣλητικὸς, ȣ̃, voluntarius: &

Βȣλητὸς, ȣ̃, sub voluntatem cadens: à βȣ́λομαι, volo.

Βȣληφόρ☉, ȣ, ὁ, ἡ, consultor, consiliarius, voc. ὦ βȣληφόρε· ex βȣλὴ, & φέρω.

Βȣλιμία, βȣ́λιμ☉, & βȣλιμίασις; q. d. bovina fames; i. e. ingens seu vehemens fames; unde βȣλιμιάω, βȣλιμιάζω, & βȣλιμώττω; fame ingente & intolerabili premor, aut enecor, &c. ex βȣ̃ς, vel βȣ, epitatico; & λιμὸς, fames, vide.

Βȣ́λομ', pro

ΒΟΥ΄ΛΟΜΑΙ, volo, item malo, & cupio, βȣ́λει, & βȣ́λεαι, Poët. vis, pro βȣ́λῃ· præs. opt. βȣλοίμην, οιο, οιτο, imperf. ἐβȣλόμην & ἠβȣλόμην. Att. ȣ, ετο, f. βȣλήσομαι, p. βεβȣ́λημαι. tanq. à βȣλέομαι. a. 1. ἐβȣλήθην, & Att. ἠβȣλήθην· præt. m. βέβȣλα in compos.

Βȣ́λ☉, intestina: unde farcimina fiunt. Lat. bolus.

Βȣλυτὸς, ȣ̃, ὁ, tempus quo boves solvuntur a jugis, vespera: à βȣ̃ς, & λύω, solvo.

Βȣνεβρ☉, ȣ, ὁ, hinnulus magnus; ex βȣ, particula augente, & νεβρὸς, hinnulus. Invenitur & τὸ βȣνεβρον.

ΒΟΥΝΟ΄Σ, ȣ̃, ὁ, collis tumulus: hinc

Βȣνώδης, clivosus. q. à βαίνω, quia scanditur.

Βȣ́παις, αιδος, puer vel adolescens grandis vel pinguis. Ex βȣ particula intens. & παῖς. Hinc fortassis Angl. **Bouby.**

Βȣ́παλ☉, magnus, propriè luctator, item asinus, Βȣ́παλον, μέγα ϗ ὄνομα· Hesych. ut sit, vel simpliciter magnum, vel pro μέγας ὄν☉ ϗ ὄνομα magnus asinus, & nomen insuper proprium. Th. πάλη.

Βȣπλὴξ, ῆγ☉, ἡ, stimulus, quo boves punguntur, Βȣ́κεντρον, q. βȣ̃ς πλήττων. Vel scutica quæ fit ex bubula pelle.

Βȣποίμην; boum pastor, in Epigr. ex βȣ̃ς; & ποιμήν; vide.

Βȣπόλ☉, qui circa boves versatur; bubulcus; ex βȣ̃ς, & πολέω, vide.

Βȣπόροιὀβελοὶ, magna verua. q. ad boves transfigendos. Ex βȣ̃ς, & πείρω, transadigo, p. m. πέπορα.

Βȣ́πρωρ☉, qui bovem in prora habet; ut, βȣ́πρωρ☉ θυσία; sacrificium, constans in apro, ariete, & tauro; in quo taurus præibat, ut in navi prora; Eust. ex βȣ̃ς. & πρῶρα; vide.

Βȣ́ρασος, sive βόρασος, ȣ, ὁ, fructus qui clauditur elate, i. e. palma suo involucro inclusa.

ΒΟΥ΄Σ, βοὸς, ὁ ϗ ἡ, Bos, vacca, αἱ βόες, vaccæ, dat. pl. βȣσὶ, & Ion. βόεσσιν, in acc. sing. βȣ̃ν. acc. pl. βόας, βȣ̃ς. Hinc βοεῖ☉, βȣ́της, &c.

Βȣ́σιρις, in acc. Βȣ́σιριν, Busiris, rex Agrigentinorum.

Βȣ́τας, α, ὁ, Dor. pro.

Βȣ́της, & hoc à βότης, pro quo & βοτὴρ, ῆρ☉, ὁ, pastor. Th. βόω inus. pasco.

Βȣ́τιμ☉, bovis pretium æquans; vide τιμή.

Βȣ́τομ☉ & ον. Butomum, herba, quam

βόες τέμνουσι, boves carpunt.
Βουτύρινος, ου, ὁ; butyrinus; à sequente
Βούτυρον, ου, τὸ, BUTYRUM, lactis spuma, Gen. c. 18. ver. 8. à βοῦς, vacca & τυρὸς caseus, quod à bubulo lacte plurimum fiat. Angl. Butter.
Βουφονέω, boves macto: & Hinc
Βουφόνος, boum interfector, à βοῦς & φένω, occido, p. m. πέφονα.
ΒΟ'Ω, f. όσω & ώσω, p. κα, pasco, thema insit, pro quo in usu est βόσκω, idem. Hinc βοτὴρ, βοτὸν, βοτάνη, ἱπποβότης, μηλοβότης, &c.
Βοῴην, clamarem, Atticè pro βοάοιμι, βοῷμι.
Βοώμενος, celebratus, à βοάω.
Βόων, clamabant, pro ἐβόων, 3. pl. imperf. act. à βοάω, βοῶντος, gen. sing. part. præs.
Βοώνης, boum emptor; (Vi. Th. ὠνέομαι) item, βοώνητος, bove emptus, &c. ab eod. Th.
Βοῶντι, Dor. pro βοῶσι, 3. pl. præs. act. à βοάω.
Βοῶπις, ιδος, ἡ; cui bovini sunt oculi, magni & venusti: ex βοῦς, & ὤψ, ὠπὸς, oculus, quod à p. m. ὦπα ab ὄπτομαι.
Βοώσης, vociferantis, gen. sing. præs. part act. f. g. verbi βοάω.
Βοωτέω, f. ήσω, p. ηκα, aro. præs. inf. βοωτεῖν· ex βοῦς & ὠθέω, pello.
Βοώτης, ου, ὁ, Boötes. Nomen signi cælestis, quod Arctophylax dicitur: ex βοῦς & ὠθέω, trudo. Est enim boum agitator: item, bubulcus.
Βραβεία, ας, ἡ, moderatio certaminis, & de eod. dijudicatio: &
Βραβεῖον, ου, τὸ, præmium victoriæ, à seq. idem. Hinc Ang. brave.
ΒΡΑΒΕΥ'Σ, έως, ὁ, qui dat præmium certaminis, certaminis moderator & arbiter: à ῥάβδος, virga, quam βραβευταὶ gestare solebant: vel quod virga palmea designabantur victores.
Βραβευτὴς, οῦ, ὁ, idem.
Βραβεύω, præmium do certaminis, de victoria decerno: item impero, moderor, βραβευέτω, 3. sing. præs. imperat. act. f. εύσω, p. βεβράβευκα. a. 1. ἐβράβευσα. Th. βραβεύς.
ΒΡΑ'ΒΥΛΑ, τὰ, pruna Damascena.
ΒΡΑ'ΓΧΟΣ, ου, ὁ, vel εος, τὸ, raucedo, à βρόγχος, quia gutturi accidit.
Βραδέως, tardè; item segniter & cunctanter, βραδύτερον, tardius, segnius, βραδύτατα, tardissimè: adv. à βραδύς.
Βραδινὸς, οῦ, ὁ, Æol. pro ῥαδινὸς, gracilis, quod vide.
Βράδιον, tardius, compar. & in superl. βράδιστον· à βραδὺς, tardus.
Βραδυδινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui tardo vortice circumagitur; tardus ad motum; ex βραδὺς & δίνη, vide.
Βραδυνούσαις, tardantibus, dat. pl. præs. part. f. g. à
Βραδύνω, tardo, cunctor. f. υνῶ. a. 1 ἐβράδυνα. Th. βραδὺς, tardus.
Βραδυπεπτέω, tardè coquo; unde, βραδυπεψία, tarditas concoctionis; difficilis concoctio; &c. Diosc. ex βραδὺς & πέπτω, vide.
Βραδυπλοέω, ῶ, tardè navigo. f. ήσω, p. βεβραδυπλόηκα· ex βραδὺς & πλόος, navigatio: quod à πλέω.
Βραδύπους, tardipes; tardigradus; Th. πούς.
ΒΡΑΔΥ'Σ, εῖα, ὺ, tardus, a, um; in compar. βραδίων, & βράσσων, vel βραδύτερος, superl. βράδιστος, vel βραδύτατος. Hinc
Βραδυσκελὴς, ου, ὁ, & ---λὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tardigradus, tardè incedens, &c. ex βραδὺς & σκέλος, vide.
Βραδύτης, ητος, ἡ, tarditas, segnities.
ΒΡΑ'ΖΩ, & Βράσσω, f. σω, ferveo, bullio.
ΒΡΑ'ΘΥ, sive βράθυς, herba, quæ Latinis dicitur sabina.
Βράκανον, ου, τὸ, agreste olus.
Βράκος, εος, τὸ, idem ac βράκα, ης, ἡ, velum seu tegmen pudendorum, bracca jam dicta.
Βρασθεὶς, fervefactus, a. 1. part. pass. ab ἐβράσθην, a. 1. verbi βράζω, ferveo.
Βράσμα, ατος, τὸ, & βρασμὸς, οῦ, ὁ, ebullitio, fervor. Th. βράζω.
Βράσσω, idem quod βράζω.
Βράχε, imperf. vel a. 2. Ion. à βράχω, strepitum edo.
Βράχεα, έων, τὰ, brevia. Vada, quæ propter aquarum brevitatem brevia vocantur.
Βραχέη, Ion. pro βραχεῖα, fœm. gen. à βραχύς.
Βραχεὶς, & in f. g. βραχεῖσα, perfusus, a. 2. part. pass. à βρέχομαι, seu βρέχω, madefacio. a. 2. pass. ἐβράχην, a. 2. inf. βραχῆναι.
Βραχέως, adv. breviter, paucis.
ΒΡΑΧΙ'ΩΝ, ονος, ὁ, BRACHIUM, q. comp. à βραχύς· quod lacertus brevior sit ulnâ.
Βραχίων, etiam brevior, compar. ut & βράχιστος, brevissimus: superl. à
ΒΡΑΧΥ'Σ, εῖα, ὺ, έος, brevis, e. μετὰ βραχὺ, paulò post: βραχύ τι, paululum: διὰ βραχέων, paucis. Hinc forsan Angl. to break.
Βραχυσίδαρος, ου, ὁ, Dor. pro βραχυσίδηρος, qui breve ferrum seu cuspidem habet: ex βραχὺς & σίδηρος, ferrum.
Βραχυτελὴς, brevem finem habens; item, compendiarius; brevis, &c. ex βραχὺς & τέλος, vide.
Βραχύτης, ητος, ἡ, brevitas: à βραχύς.
ΒΡΑ'ΧΩ, f. ξω, sono, strepo: propriè de iis quæ franguntur. Hinc Angl. Brake.
Βρέγμα, ατος, τὸ, & βρεγμὸς, οῦ, ὁ, sinciput, à βρέχω, madefacio.
Βρεκεκὲξ, vox ranarum.
Βρέμεν, Poët. idem ac τὸ βρέμειν, à
ΒΡΕ'ΜΩ, FREMO, murmuro: f. μῶ, p. m. βέβρομα, indè βρόμος, fremitus.
Βρένδον, cervus, Messapiis.
Βρένθις, & βρένθιξ, lactuca.
ΒΡΕ'ΝΘΟΣ, ου, ὁ, avis quædam; item fastus: indè βρενθύεσθαι, arrogantem esse.
Βρέντιον, caput cervi. Messapiis: à βρένδον, cervus.
Βρέξαι, pluere, a. 1. inf. à βρέξω, f. 1. act. à βρέχω, pluo.
ΒΡΕ'ΤΑΣ, τὸ, simulachrum, statua, idolum.
ΒΡΕ'ΦΟΣ, εος, τὸ, infans. Hinc
Βρεφύλλιον, τὸ, infantulus.
Βρέχμα, ατος, τὸ, &
Βρεχμὸς, οῦ, ὁ, sinciput, caput: à βρέχω.
ΒΡΕ'ΧΩ, madefacio, irrigo, bibo, pluo: f. ξω, p. χα. a. 2. ἔβραχον. a. 2. pass. ἐβράχην. præt. m. βέβροχα. perf. pass. βέβρεγμαι, Hinc Angl. derivatum videtur Brook.
Βρῆγμα; idem quod ῥῆγμα; id quod tussiendo expuitur; a præced. Th. βρήσσω, inserto ρ; idem quod βήσσω, vel βήττω, tussio; Th. βὴξ, χὸς, ὁ; tussis.
Βρήσσω, tussiendo exspuo: q. à βήσσω. Unde forsan Angl. Brest, utpote inde exspuimus.
ΒΡΙ', particula epitatica, significans ἄγαν, valde.
Βριάει, 3. sing. ind. à βριάω, quod vide.
Βριάρεων, acc. sing. à Βριάρεως, ω, ὁ, Att. pro
Βριάρεος, ου, ὁ, Briareus, centimanus, nomen Gigantis: ex βρὶ particula intens. & Ἄρης, Mars: vel à
Βριαρὸς, οῦ, robustus, validus: à seq.
ΒΡΙΑ'Ω, ῶ, f. άσω, robustum reddo, robustus sum; vel potentem reddo, potens sum: extollo, tumesco.
Βριαρόχειρ, fortis, vel robustus manibus; ex βριαρὸς & χείρ.
ΒΡΙ'ΖΩ, f. ίσω, & ξω, post sumptum cibum paululum dormio: q. βρίζω.
Βριζόμαντις, ὁ καὶ ἡ; Hesych. ἐνυπνιομάντις; qui vel quæ ex somniorum interpretatione aut visione futura prædicit; ex βρίζω & μάντις.
Βριήπυος, ου, ὁ, vehementer clamans, Martis Epith. ex βρὶ & ἠπύω, clamo, pro ἀπύω, idem.
Βρῖθος, εος, τὸ, &
Βριθοσύνη, ης, ἡ, pondus, gravitas. Item
Βριθὺς, ύος & έος, gravis: à
ΒΡΙ'ΘΩ, sum gravis, onustus sum; propendeo, cum impetu inclino. f. σω p. m. βέβριθα.
Βριθύκερως; qui cornibus gravatur; gravia habens & operosa cornua; Opian. Hal. ex βριθὺς, gravis; & κέρας, ατος, τὸ, cornu.
Βριθύνοος Ἀπόλλων, in Epigram. gravem mentem faciens & prudentem; ex βριθὺς & νοῦς.
Βριθυσωποπίτης, severam quandam gravitatem præ se ferens; severus; sic vocatur Diogenes Synopensis, severus Philosophus; ex βριθὺς, vel βριθοσύνη; & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, vel ὀπὴ, ἡ, oculus.
Βρίμη, ης, ἡ, robur, potentia: à βριάω.
Βριμάζω, leonis voce utor; item, βριμέω, βριμαίνω, & βριμαίνομαι; idem quod Th. βριμόομαι; excandesco, &c. Unde etiam, βριμηδὸν; adv. cum fremitu; & q. d. fremibundè; apud Nonn. item, βρίμημα, quod ab Hesych. ex ἐπίπληξις; quæ omnia videntur, à βρέμω, deducta.
ΒΡΙΜΟ'ΟΜΑΙ, οῦμαι, & όομαι, ῶμαι, fremo, frendeo, excandesco ira, q. à βρέμω fremo.

Βρισάρματος, ου, ὁ, ἡ, currum gravans: ex βρίθω, gravo, & ἅρμα, currus.

Βρισηΐς, ῆος, ὁ, nom. propr. viri.

Βρισηΐδα acc. sing. à Βρισηΐς, ΐδος, ἡ, nomen mulieris.

ΒΡΙ'ΣΣΟΣ, ου, ὁ, echini marini genus.

Βρόγχια, τὰ; pulmonis concavitates, seu canaliculæ & fistulæ; vel, asperæ arteriæ cartilagines penè circulares in totum pulmonem divisæ; (pro quo etiam invenitur βράγχια) Unde βρογχιάζω; deglutio, devoro; q. d. per guttur dejicio, seu demitto. Item, βρογχωτὴρ, ῆρος, ὁ; vestimenti apertura, qua collum inseritur, &c. omnia à βρόγχος.

Βρογχοκήλη, tumor in gutture, seu aspera arteria exoriens; tumor gutturis, seu tumidum guttur; Celsus; ex βρόγχος, & κήλη, tumor.

ΒΡΟ'ΓΧΟΣ, ου, ὁ, guttur: βρόχθος, ου, ὁ, idem. q à βρέχω, sorbeo.

Βρόδον, rosa: Æol. pro ῥόδον.

Βρομέω, idem quod βρέμω, fremo; unde, Βρόμιος, Bacchus; Dionysius; vel Bacchicus, Dionysiacus, &c. à quo βρομιάζομαι, bacchor; ex Epigr.

Βρόμος, ου, ὁ, fremitus, fragor, item avena, à βρέμω, fremo: hinc βρομία φόρμιγξ.

Βροντάω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, tono, à

ΒΡΟΝΤΗ', ῆς, ἡ, tonitru: q. βρεμτὴ, à βρέμω, fremo.

Βρονταῖος Ζεὺς; q. d. tonitrualis Jupiter; tonitruum author; item, βροντεῖον, τὸ; tonitrus officina; machina in scena tonitrum edens; Utrumq; à præced. Th. βροντή.

Βρόντημα, τὸ; idem quod βροντή; tonitru.

Βροντησικέραυνος, ὁ καὶ ἡ; tonans & fulminans; ut βροντησικέραυνοι νεφέλαι, Aristoph. q. d. cum tonitru fulminantes nubes; epitheton nubium, quod earum concursu & collisione edantur fulgura & tonitrua; ex βροντὴ, & κεραυνὸς, ου, ὁ; fulmen, &c. Sic, ex βροντὴ, comp. cum ποιέω, facio; est βροντοποιὸς, ου, ὁ; tonitrus author.

Βροτᾶν, Dor. pro βροτέων, gen. pl. à

Βρότειος, & βρότεος, ου, ὁ, ἡ, mortalis, humanus: quod à βροτός.

Βροτήσιος, ου, ὁ, Poët. idem ac βροτὸς, mortalis.

Βροτοδάμων, ονος, Dor. pro

Βροτοβάμων, ονος, calcator hominum: ex βροτὸς, homo, & βῆμα, gressus: quod à βαίνω, eo.

Βροτόγηρυς, voce humana loquens; epitheton psittaci in Epigram. ex βροτὸς, humanus, & γῆρυς, εως, ἡ; vox. Item, βροτοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; humanus, homini similis, ex βροτὸς, homo; & εἶδος, εος, τὸ, species, forma, &c. βροτοκτόνος, homicida; Th. κτείνω, occido, &c. βροτοστυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; hominibus invisus; Æschyl. in Prometh. Th. στυγέω, στύζω, odio persequor, &c.

Βροτόεις, εντος, ὁ, saniosus, cruore respersus: in acc. βροτόεντα, à βρότος, cruor.

Βροτολοιγὸς, οῦ, ὁ, homicida: ex βροτὸς & λοιγὸς, pernicies.

Βροτοῖσιν, mortalibus: dat. pl. à

Βροτὸς, οῦ, ὁ, mortalis, homo: q. ῥοτὸς, id est, ὁ ἐν ῥοῇ ὢν, quod nihil sit magis fluxum quam homo. Vel à μείρω, divido, p. m. μέμορα, fit μορτὸς καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β, βροτὸς ὁ μεμοιραμένην ἔχων τὴν φωνήν. Hinc ἄμβροτος & ἄβροτος immortalis.

Βρότος, ου, ὁ, (παρόξυτονον) sanies, cruor.

Βροτόω, f. ώσω, cruore inficio, cruento: à βρότος item hominem facio: βροτωθῆναι mortalem fieri: à βροτός.

ΒΡΟΥ'ΚΟΣ, ου, ὁ, species locustarum: q. à βρύχω.

Βροχὴ, ῆς, ἡ, pluvia vehemens, nimbus. Th. βρέχω, humecto.

Βροχθίζω, sorbeo, glutior; voro, helluor, &c. Ut inquit Budæus ex Aristot. idem quod βρογχιάζω, & Th. idem.

Βρόχθος, idem ac βρόγχος, guttur.

Βροχθώδης, έος, ὁ καὶ ἡ, inaquosus, aridus.

Βρόχιος μόρος; q. d. laquearis mors; apud Nonn. item, βροχὶς, ίδος, ἡ; laqueus: utrumq; à seq. βρόχος.

ΒΡΟ'ΧΟΣ, ου, ὁ, laqueus, retis: q. à βρόγχος, extrito γ, est enim quo guttur eliditur.

ΒΡΟ'ΧΩ, sorbeo, inusit. unde ἀναβρόχω, καταβρόχω, q. à βρέχω.

Βρυάζω, floreo, germino; item, lætor, exulto; à Th. βρύω, quod vide.

Βρύγδην, quidam exp. cum stridore dentium; alii, strictim; in Epigram. Th. βρύχω.

Βρύγμα, ατος, τὸ, morsus: à βρύχω, mordeo.

Βρυγμὸς, οῦ, ὁ, stridor propriè dentium, fremitus; item rugitus: à βρύχω, strideo.

Βρύκανος, vel βρυκεδανὸς; edax, vorax; Hesych. à Th. βρύκω, rodo, mando, voro, deglutio, &c.

ΒΡΥ'ΚΩ, f. ξω, p. χα, mordeo, rodo: item deglutio.

Βρύλλω, potito, seu subbibo; sorbeo, sorbillo, inebrior, &c. à seq. voce infantili, βρῦ.

ΒΡΥ~Ν, vox infantium potum petentium; pro πιεῖν.

Βρυοφόρος, q. d. muscifer; i. e. musci fertilis; Theophrast. de caus. Plant. ex βρύον, & φέρω.

ΒΡΥ'ΟΝ, ου, τὸ, muscus, alga: Est & herbæ genus.

Βρυόεις, εντος, ὁ; & βρυώδης, έος, ὁ καὶ ἡ; muscosus; item, mollis, friatilis, fluxus, &c. Item, βρυόω, ῶ; q. musco oppleo; unde, βρυωθεὶς; i. e. musco oppletus, vel obsitus; Aristot. de color. βρυωνία, & βρυωνὶς; bryonia; i. e. vitis alba, &c. Omnia à præced. βρύον, τὸ, muscus.

Βρύσις, q. d. scaturitio, apud Eust. à Th. βρύω, scaturio.

Βρυτὴρ, Æoles dicunt pro ῥυτὴρ, i. e. habena.

ΒΡΥ'ΤΟΝ, ου, τὸ, & βρύτος, ου, ὁ, cerevisia: vinum hordeaceum. q. à βρύω, hinc forsan Angl. to brue. vel brew.

Βρύχω, idem quod βρύχω, edo, devoro.

Βρυχάομαι, ῶμαι; rugio; propriè de leonibus; βρυχαλέος, rugiens; βρυχανάομαι, ῶμαι; apud Nic. Schol. exp. ejulo, &c. βρυχὴ, βρύχημα; & βρυχηθμὸς, rugitus: βρυχηδὸν, cum rugitu, vel tremitu; omnia à seq. Th. βρύχω; unde etiam βρύχιος, ου, ὁ καὶ ἡ; frendens, fremens, &c. Item, submersus, submersorius; q. à βρέχω, madefacio; pluo, &c.

Βρυχμὸς, pro βρυγμὸς; morsus, rosio; à βρύκω.

ΒΡΥ'ΧΩ, f. ξω, p. χα, frendo, strideo. perf. pass. βέβρυγμαι· inde βρυγμός.

ΒΡΥ'Ω, f. σω, p. βέβρυκα, scateo, fundo, is, germino, pullulo: inde ἔμβρυον, ου, τὸ, infans utero conclusus.

Βρυώδης, & βρυωνία, vide supra in βρυόεις, &c. post Th. βρύον, τὸ; muscus.

Βρωθεὶς, έντος, rosus. a. 1. part. pass. à βρώσκω.

Βρῶμα, ατος, τὸ, esca: à βρώσκω, comedo.

Βρωματίζω, cibum do; Greg. βρωμάομαι, ῶμαι; escam appeto; aut præ fame rudo; de asinis enim propriè dicitur; affertur & pro fœteo; de leonibus scil. & Hircis, & similibus malè olentibus; à βρώσκω, comedo; depasco; unde βρῶμα, cibus; vel, à βρῶμος, graveolentia, &c. Unde etiam, βρωματώδης, graveolens, &c.

Βρώμη, & βρωμὸς; cibus, edulium, esca, &c. à βρώσκω, comedo, &c. at βρώμησις, est ruditus; & βρωμήεις, εντος, ὁ, item, βρωμήτωρ, & βρωμητής; qu. d. ruditor; rudens, &c. à βρωμάομαι, rudo, &c.

Βρωμέω, ῶ, fœteo: à

ΒΡΩ'ΜΟΣ, ου, ὁ, graveolentia, fœtor: & hinc

Βρωμώδης, έος, ὁ, ἡ, fœtidus. q. à βαρὺ & ὀδμή.

Βρωσείω, esurio, edere cupio; à βρῶσις, cibus.

Βρώσιμος, ου, esculentus: βρώσιμον, edulium: à βρώσκω.

Βρῶσις, ιος & εως, ἡ, cibus, edulium: & ipsa comedendi actio: item erosio, à seq. th.

ΒΡΩ'ΣΧΩ, comedo, depasco. f. βρώσω. p. βέβρωκα p. pass. βέβρωμαι, σαι, ται, a. 1. pass. ἐβρώθην. Angl. brouze.

Βρωτὸς, οῦ, qui comedi potest, esculentus: unde forsitan Germ. broat. Angl. bread.

Βρωτὴρ, ῆρος, ὁ, q. d. comestor, qui comedit; βρωτικὸς; οῦ, ὁ; edax, cibi avidus; βρωτὺς, ύος, ἡ, cibus, esca; & βρωτίμη, apud Athen. pro pane surfuraceo, &c. Omnia à βρώσκω, comedo.

ΒΥ'ΑΣ, ου, ὁ, bubo, avis nocturna.

Βυβλάριον, diminut. chartula ex papyro; in Epigram. item, βυβλίον, ου, τὸ; papyracea charta; in qua nihil scriptum est; & funiculus etiam nauticus, non tamen ex byblo, (i. e. papyro Ægyptica) confectus; sed ex herba ei simili, &c. Sic etiam βύβλινος, ου, ὁ, papyraceus; sed, exp. & canabeus; item, scirpeus; ut βύβλινα ὅπλα; apud Herodot. & βύβλινος οἶνος; vinum ex Byblo civitate. O-

mnia à sequente Th. βύβλ☉-; papyrus; item, herba quædam similis papyro; Eust. Suid. quoniam autem charta ex byblo fieri solebat, ideo βύβλ☉-, pro libro accipitur.

ΒΥ'ΒΛΟΣ, ε, ἡ, papyrus Ægyptia: Scribitur & βίβλ☉-.

Βύζω, confertim impleo: indè βύζλω, densè. Th. βύω, obturo. Est & βύζω, vagio, à βῦ, voce infantili: vel τῦ βύε, est, bubulo.

Βυθίζω, mergo, f. ίσω, p. βεβύθικα. a. 1. ἐβύθισα. à

ΒΥΘΟ'Σ, ε̃, ὁ, fundum, imus, gurges, profundum. q. à βάθ☉-.

Βύθι☉-, qui est in profundo; profundus; Luc. & βυθινναυμαχίας, in Epigram quæ fit in fluctibus; & τὰ βύθια; aquatilia; unde, βυθίως; sub fluctibus, &c. à præced. Th. βυθός.

Βυθοτρεφὴς, in profundo nutritus; in lib. Maccab. βυθοτρεφὲς κῆτ☉-, exp. in profundo utero nutriens; ex βυθὸς, & τρέφω, alo, nutrio.

ΒΥΚΑ'ΝΗ, ης, ἡ, BUCCINA. Indè Βυκανίζω, buccino: &

Βυκανιςὴς, ε̃, ὁ, buccinator.

Βυκανιςήριον, buccina; idem quod Th. βυκάνη; & dicitur etiam βυκανίτης, apud Polybium; pro βυκανιςὴς; buccinator.

Βύκτης, ὁ, sonans, spirans, venti epithet. à βύζω, confertim impleo.

Βυλλὸς, ε̃, confertus: à βύω obturo.

Βυλλέω, ῶ; oppleo, obstruo; Hesych. & βυῶ, dicitur etiam pro Th. βύω, contercio, oppleo, &c.

ΒΥ'ΝΗ, ης, ἡ, hordeum madefactum, quod coctores cerevisiarii maltam vocant.

Βυπτέω, mergo, Hesyc. βυπτεῖν βαπτίζειν Æol. est à βάπτω.

ΒΥ'ΡΣΑ, ης, ἡ, corium, pellis: indè Angl. purse. &

Βυρσεὺς, έ☉-, & Att. έως, coriarius.

Βυρσεύω, corium concinno; seu apparo; βύρσιν☉-, ε̃, ὁ; coriaceus; & apud Aristoph. βυρσίνην ἔχω, exp. flagellum; βυρσὶς, ἡ; diminut. corium pellis; & βυρσόω, ῶ; corio contego, &c. Omnia à Th. βύρσα.

Βυρσοδέψης, ε, ὁ, cerdo, coriarius: ex βύρσα, & δέψω, excorio.

Βυσαύχλω, εν☉-, ὁ; qui scapulis sursum adductis; & attractis, cervicem contrahit; quales in judicio naturarum Aristoteles insidiosos esse ait; ex βύω, obturo, & αὐχλὼ, εν☉-, ὁ, cervix.

Βύσι☉-, Bysius; mensis quidam apud Delphos; sic dictus, quasi φύσι☉-; quoniam, eo mense, multa φύε?; h. e. producuntur & germinant.

Βύσμα, ατος, τὸ, obturamentum: à 1. pers. præt. pass. verbi βύω.

Βύσσιν☉-, ε, BYSSINUS; Metaph. βύσσινα ῥήματα, ornata verba. Th. βύσσ☉-.

Βυσσοβαφὴς, in profundum delabens, præ pondere; Hesych. ex βυσσὸς, Ion. pro βυθὸς, fundum; & βάρ☉-, ε☉-, τὸ, pondus.

Βυσσοδομεύω, profundè cogito, machinor: item fundamenta probè jacio: à

βυσσὸς. Ion. pro βυθὸς, fundum, & δομεύω, pro δομέω, ædifico. Th. δέμω, struo.

Βυσσόθεν, ex imo, adv. à

Βυσσὸς, ε̃, ὁ, fundum, profunditas. Ion. pro βυθὸς, indè ἄβυσσ☉-.

Βύσσωμα, τὸ, idem; profunditas, à βυσσὸς, &c.

ΒΥ'ΣΣΟΣ, ε, ἡ, byssus, lini pretiosissimi genus: hinc βύσσιν☉-.

Βύςρα, idem quod βύσμα; obturamentum; & pro genere marsupii, seu peræ; Poll. βυςικὸς, pro βεβυσμέν☉-, oppletus, refertus; ex Aristoph. Utrumq; ab eodem Th. βύω, vel βύζω, obturo.

Βυσσόφρων, in profundo cogitans, pectore, viz. Hesych. ex βυσσὸς & φρὴν; mens.

Βύσσω & βύζω, est τῦ βύε; i. e. bubonis; quem quæri & gemere ferali carmine dicunt Latini poëtæ; bubulare. Th. βύας, ε, ὁ, bubo.

ΒΥ'Ω, f. σω. p. βέβυκα, obturo, obstruo; item, impleo, tego: βύζω, idem.

Βῶ, βῆς, & βέω, βέης, Ion. a. 2. sub. à βαίνω, eo.

Βώδιον, τὸ, bucula, buculus; vide supra, βοΐδιον.

Βωθεῖν, per contract. Ion. pro βοηθεῖν.

Βωκολιαξεῖς, Dor. pro βεκολιάσεις, bucolicum carmen cantabis: &

Βωκολιάσδω, Dor. pro βεκολιάζω, pastorali more cano: βωκολιάσδευ, Dor. imperat. pro βωκολιάζε. Hinc &

Βωκολιαςὰς, ᾶ, ὁ, Dor. pro βεκολιαςὴς, ε̃, ὁ, bucolici carminis cantor: ex βε̃ς, κόλον, cibus, & ἄδω, cano.

Βωκολικὸς, Dor. pro βεκολικὸς, pastoralis, &

Βωκόλ☉-, Dor. pro βεκόλ☉-, bubulcus: à βε̃ς & κόλον, cibus.

Βῶκ☉-, ω, ὁ, Dor. pro βε̃κ☉-, ε, ὁ, idem quod βεκαῖ☉-, bubulcus, messor: Them. βε̃ς.

Βωλὰ, consilium, Dor. pro βελὴ.

Βωλάκιον, & Βωλάριον, ε, τὸ, item, βώλιον, ε, τὸ, gleba; βωλιδὸν, glebæ modo; Omnia à βῶλ☉-, gleba.

Γάλαξ, ακ☉-, ἡ, Poët. idem quod βῶλ☉-.

Βωλίτης, ε, ὁ, boletus, fungi genus: à

ΒΩ'ΛΟΣ, ε, ἡ, gleba, ager, massa: item, bolus, Angl. bole Hinc

Βωλώδης, έ☉-, ὁ, ἡ, glebosus.

Βωλοκοπέω, glebas scindo, vel frango; occo; unde, βωλοκοπία, ἡ; glebarum fractio, &c. ex βῶλ☉-, ε, ἡ; & κοπὴ, sectio; Th. κόπτω. Sic, βωλοςροφία, ἡ; glebarum inversio, & repastinatio; Th. ςρέφω, verto, verso; unde ςροφὴ, ῆς, ἡ, versio, versura, &c. Item, βωλοτόμ☉-, glebas secans; Epigr. Th. τέμνω, scindo; unde τμὸς, ε̃, ὁ, secans, &c.

Βωμάκευμα, τὸ, scurrile factum aut dictum; Hesych. βωμαξ, ακ☉-, ὁ ϗ ἡ; idem quod βωμολόχ☉-, sacrilegus; item, pro parva ara capitur, &c.

Βωμίδευσις, εως, ἡ, aræ extructio; Hesych. βώμι☉-, q. d. altareus; unde, βώμιοι ἐπιςάται; aræ præfecti, &c. βωμὶς, ίδ☉-, ἡ, diminut. q. d. arula; Herod. & βωμιςεία, ἡ; quæ ad aras sacra peragit, sacerdos, seu sacerdotissa. Omnia à βωμὸς, ara, &c.

Βωμολόχ☉-, ε, ὁ, ἡ, scurrilis; scurra, assentator; item, sacrilegus; Indè sequentia; βωμολόχως; scurriliter, βωμολοχία, ας, ἡ; scurrilitas; altera extremitas τῆς εὐτραπελίας; apud Aristot. 2. Ethic. βωμολοχέω, & βωμολοχεύομαι, scurram, vel sacrilegum ago; & βωμολόχευμα, ατος, τὸ, scurrile factum aut dictum; sacrilegium, &c. Athen. Omnia ex βωμὸς, altare; & λόχ☉-, insidiæ, &c.

Βωμονείκης, ε, ὁ, qui ad aram contendit, &c. ex βωμὸς, ara; & νεικέω; rixor; à Th. νεῖκ☉-, ε☉-, τὸ, rixa, &c.

ΒΩΜΟ'Σ, ε̃, ὁ, basis, item ara. q. à βάω, seu βαίνω, Eustath. nam ab Hebr. במה βωμὸς & ara diis & deabus; θυσιαςήριον & altare Deo vero.

Βῶν, Ion. & Dor. pro βε̃ν, vel acc. sing. à βῶς, ὁ, ἡ, Dor. pro βε̃ς, οὸς, bos & in acc. pl. τὼς βῶς. & in dat. pl. βωσί.

Βωνίτης, ε, ὁ, idem quod βέτης, ε, ὁ, bubulcus; Th. βε̃ς, bos.

Βῶξ, piscis, à clamore dictus: nempe à βοῶ, Dor βοᾶξ.

Βῶρος, ε, Borus, nom. propr. viri. item urbis Lydiæ, quæ nunc Sardia.

Βῶς, acc. pl. Dor. vide in Βῶν.

Γῶς, ὁ ϗ ἡ, Dorice, pro βε̃ς, bos, vacca.

Βῶσαι, vocare; Ion. & Dor. pro βοῆσαι, a. 1. inf. verbi βοάω.

Βώσας, αντ☉-, & βώσομαι, ac βώσεσθαι, apud Poëtas sæpe reperiuntur, pro βοήσας, a. 1. part. & βοήσομαι, & βοήσεσθαι, per contract. à βοάω, clamo.

Βωςρέομες, Dor. & Poët. pro βωςρέωμεν, 1. pl. præs. sub. act. à

Βωςρέω, Dor. verb. pro βοάω, voco. Hinc βωςρέσομες, Dor. pro βωςρήσωμεν, 1. pl. a. 1. sub. act. à

Βώτας, α, ὁ, Dor. pro βέτης, ε, ὁ, pastor.

Βωτειάνειρη, populosæ, dat. sing. f. g. à

Βωτιάνειρος, ε, ὁ, ἡ, alens viros: à βῶτις, ἡ, & ὁ βώτης, pastor, quod à βόω, inus. pasco: & ἀνὴρ, vir.

Βωτῶ, idem quod βοάω, seu βοῶ; clamo; facio, scil. βοητῶ, à βοήσω, deinde per contractionem, βωτῶ; unde βωςωτᾶ, apud Herod. inquit Eustathius.

Βώτωρ, ορ☉-, ὁ, idem quod βοτὴρ, pastor; à βόω, inus. pasco.

Γ.

Γ Tertia apud Græcos litera, ternarium numerum denotans. Γ, interdum pro δ, ponitur. Est γ', pro γε, quidem, certè.

Γα, Dor. pro γῆ.

Γαββαθᾶ, ἡ, nomen plateæ, ἄκλιτον. Hebr. pavimentum elatum.

Γαβριὴλ, ὁ, nomen angeli, ἄκλιτον. Hebr. robur Dei.

ΓΑΓΑ'ΤΗΣ,

ΓΑΓΑ'ΤΗΣ, ȣ, ὁ; Gagates lapis; à γάγης, qui est fluv. Lyciæ.
Γαγγαλίζω, titillo: à γάω τὸ γελᾷν, facio ridere: vel à γάνος, lætitia.
ΓΑΓΓΑ'ΜΗ, ης, ἡ; sagena, rete piscatorium: q. à γῶ, capio.
Γαγγαμεὺς, qui rete ipsum in aquam injectum extrahit, pisces venans: à γαγγάμη.
Γαγγαμουλκὸς, qui piscatorium γάγγαμον, in aquam injectum extrahit: ex γαγγάμη, rete piscatorium; ex ἑλκὺς, έως, ὁ; qui retia trahit, &c. Th. ἕλκω, traho.
Γαγγαμὼν, ῶνος, ὁ; dicitur cavum illud in medio ventre seu umbilico; sic dict. quòd illic, more sagenæ, nervi implicentur; Etym. Undè à multis σαγήνη appellatur; à Th. γαγγάμη, sagena.
ΓΑΓΓΙ'ΤΙΣ λίθος, seu γαγγίτης, ȣ, ὁ; gemma quædam: à Gange fluv.
ΓΑΓΓΛΙ'ΟΝ, ȣ, τὸ; nervi præter naturam contortio.
Γαγγλιώδης, έος, ὁ κὴ ἡ; ganglio similis; vel qui e gangliorum genere est; Hippocr. de artic. à præced. Them. γαγγλίον.
ΓΑΓΓΡΑΙ'ΝΑ, ης, ἡ; GANGRÆNA, partis alcujus mortificatio. Angl. Gangrene: q. à γράω vel γραίνω, depascor.
Γαγγραινικὸς, ȣ̃, ὁ; gangrænicus, gangrænæ similis, &c. γαγγραινȣ̃σθαι, gangræna laborare; aut gangræna corripi; Dioscor. Undè etiam γαγγραίνωσις, εως, ἡ; dicitur αὐτὸ τὸ γαγγραινȣ̃σθαι, & γαγγραινȣ́μενοι, οἱ; gangræna laborantes, seu periclitantes; sicut, τὰ γαγγραινȣ́μενα, partes corporis gangræna correptæ; vel ulcera gangræna vitio periclitantia, &c. Dioscor. omnia Th. γάγγραινα.
Γάδ. Gad, nomen viri, ἄλλως. Hebr. turma.
Γαδαρεὺς, έως, ὁ; Gadarensis.
Γαδαρηνὸς, ȣ̃, ὁ; nomen Gentile. Hebr. septo cinctus.
ΓΑ'ΔΟΜΑΙ, gaudeo.
ΓΑ'ΖΑ, ης, ἡ; gaza. Persica vox, opes, divitiæ: item thesaurus.
Γαζοφυλάκιον, ȣ, τὸ, ærarium Ecclesiasticum, & pro loco ipso: ex γάζα, & φυλακὴ, custodia, quæ à φυλάσσω, custodio.
Γαζοφύλαξ, gazæ, seu thesauri, custos; Nonn. ex γάζα, & φύλαξ, ακος, ὁ, ἡ; custos. Th. idem.
Γαθεῖν, Dor. pro γηθεῖν, præs. inf. à γηθέω, gaudeo. Dor. γαθέω.
Γάθησεν, Dor. pro γήθησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. verbi γηθέω, gaudeo, lætor.
Γᾶ, pro γαῖα, & Ion. γαίη, ης, ἡ; terra.
ΓΑΙ'Α, ας, & Poët. γαίη, ης, ἡ; terra, tellus: item regio, patria: & per aphæresin αἶα in prosa γῆ. Hinc.
Γαίηθεν, adv. à terra: &
Γαιήιος, γαιῆος, & γήιος, ȣ, ὁ, ἡ; item,
Γαιώδης, έος, ὁ, ἡ; terrenus, terrestris. Th. γαῖα.
Γαιήοχος, & γαιάοχος, ȣ, ὁ, ἡ; terram cingens & continens: Dicitur & pro eod. contractè γαιȣ̃χος, & γαȣ̃χος: ex γαῖα & ἔχω, contineo.
Γαιηφάγος, idem quod γηφάγος, (quod vide) qui terra vescitur, &c.
Γαιογράφος, qui terram describit, &c. idem quod γεωγράφος; quod vide.
Γαιοδότης, terræ dator; Suid. ex γαῖα, & δότης, ȣ, ὁ; dator. Th. δίδωμι.
Γαῖος, ὁ ἀπόγαιος ἄνεμος, & γαῖος βȣ̃ς; ὁ ἐργαστικός. Eust.
Γάιος, ȣ, ὁ; Gaius, vel Caius, nomen viri.
ΓΑΙΣΟ'Σ, vel γαῖσος, ȣ, ὁ; gæsum, contus, armaturæ genus: δόρυ ὁλοσίδηρον. Pollux.
ΓΑΙ'Ω, glorior, superbio: præs. part. γάιων: unde Angl. gay.
ΓΑ'ΛΑ, ακτος, (tanquam à γάλαξ) τὸ LAC, à gr. ut casus ejus secundus & tertius demonstrant.
Γαλαθηνὸς, ȣ, ὁ; hinnulus qui non ablactatur: à γάλα, lac.
Γαλακτικὸς, γαλαθηνὸς, ȣ, & γαλακτώδης, έος, ὁ, ἡ; lacteus: ab eod. Th.
Γαλακτέω, lac habeo, lacte abundo, Plut. Sic γαλακτιάω, idem lacte plenus, vel plena sum; Hesych. γαλακτίζω, candorem lactis imitor; candore lac refero; γαλακτίομαι, ȣ̃μαι; lactesco, in lac vertor; ad lactis naturam aut colorem transeo; seu degenero in naturam lactis; Theophr. Undè γαλάκτωσις, εως, ἡ; degeneratio illa, & γαλακτώδης, έος, ὁ κὴ ἡ, lacteus: sed apud Diosc. τὸ γαλακτῶδες, exp. lac. Item γαλακτικὸς, lac referens, ut γαλακτικὸν ἄνθος, Diosc. & γαλακτινὸς, ȣ, ὁ κὴ ἡ; unde τὰ γαλάκτινα, lacticinia, &c. Sed γαλακτίτης, est lapis quidam, ita dictus, quod lacteum quendam succum emittat; Diosc. omnia; à Th. γάλα.
Γαλακτοπότης, ȣ, ὁ; qui lac potat: ex γάλα, & πίνω, bibo.
Γάλα, etiam cum variis aliis componitur thematibus, quæ sequuntur, γαλακτοειδὴς, ὁ κὴ ἡ; lacteus, vel lac referens, comp. cum εἶδος, forma, species: γαλακτοκόμος, pastor, lactis exportator, &c. ἀπὸ τȣ̃ κομεῖν τὸ γάλα; Hesych. Th. κομέω, ῶ, curo, curam gero: item nutrio, alo, &c. γαλακτοποτέω, lac bibo; Athen. Th. πίνω, bibo; unde πότης, ȣ, ὁ; potor, potator, & ποτὴς, ῆτος, ἡ; & πότημα, τὸ; potus, potio, &c.
γαλακτοτροφέω, lacte alo. Th. τρέφω, nutrio, unde τροφὴ, ῆς, ἡ; cibus, &c. γαλακτουργὸς, ȣ̃, ὁ κὴ ἡ; lacticiniorum confector, seu dulciariorum; ut alii vocant. Th. ἔργον, τὸ; opus, &c. γαλακτοῦχος, lac habens; & ex conseq. lactans, lacte nutriens: unde etiam, verbum, γαλακτουχέω, ῶ; lacto: Poll. pro quo dicitur etiam γαλουχέω, ῶ; per Syncopen; à Th. ἔχω, habeo; quod in comp. sæpe mutat ε in ȣ. Item γαλακτοφάγος, lacte victitans, seu lac comedens. Th. φάγω, edo: γαλακτόχροος, ȣ, ὁ; lactei coloris, Th. χρόα, ας, ἡ; color, &c. denique γαλακτοζωγράφος, pro γαλακτουργός; lactarius pistor, dulciarius, & Athen.
Γαλάνα, ας, ἁ; Dor. pro γαλήνη, serenitas.
Γαλαξαύρη, ης, ὁ; nomen propr. mul.
Γαλαξία, festum, in quo pultem hordeaceam coquunt in lacte; Hesych.
Γαλαξίας κύκλος, lacteus circulus in cœlo.
Γαλάτης, ȣ, ὁ; nomen gentilium, Galata.
Γαλατία, ας, ἡ; nomen regionis in Asia minori, Galatia, & Gallogræcia. Gr. lactea.
Γαλατικὸς, ἡ, ὸν; Galaticus.
Γαλαώνη, Suid. idem quod γάλως, ω, ἡ; glos, soror mariti, vel uxor fratris, &c.
Γαλεάγρα, ἡ; accipitur pro decipula; vel potius pro cavea ferrea, & quodam carceris genere; apud Athen. Pollux. lib. 10. numerat inter σκεύη: est à Th. ἄγρα, ας, ἡ; captura.
ΓΑΛΕ'Η, ης; & in prosa γαλῆ, ἡ; mustela, catus, nam felis est propriè αἴλουρος. Hinc
Γαλεὸς, ȣ̃, ὁ; mustellus, piscis genus: &
Γαλεύς, έως, ὁ; catulus, felis: γαλεώτης, ȣ, ὁ; stellio.
Γαλεομυομαχία, prælium inter felem & mures; poemation aliquod ita inscriptum; ex γαλέη, felis, μῦς, mus, & μάχη, pugna, &c.
Γαλερὸς, & γαληρὸς, ὰ, ὸν; tranquillus, serenus, hilaris. Th. γαλήνη.
Γαλερωπὸς, ȣ̃, ὁ; oculis lætus, & hilaris; ex γαλερὸς, lætus, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ; oculus.
Γαλεοειδὴς, & γαλεώδης, έος, ὁ κὴ ἡ; mustellini generis; nam γαλεώδη, τῶν ἰχθύων Aristot. vocat, inter pisces, mustellinum genus. Th. γαλέη.
Γαλεώτης, ȣ, ὁ; stellio ut interpr. Donat. Th. idem.
Γαλῆ, ῆς, ἡ; felis, mustela: vide Γαλέη.
Γαλήναια, Poëtic. pro
ΓΑΛΗ'ΝΗ, ης, ἡ; serennitas, tranquillitas maris, μαλακία; q. γελάσιμα γηθάω. Est & nomen propr. mulieris. Hinc
Γαλήνιος, ȣ; serenus: γαληνὸς, ȣ̃; idem.
Γαληνιῶσα, acc. sing. part. præs. f. g. à γαληνιάω, tranquillus sum. Them. Γαλήνη.
Γαληναῖος, serenus, idem quod γαλήνιος, à quo etiam est γαληνίζω; q. d. serenesco, serenus fio, tranquillor, &c. Undè γαληνισμὸς, ȣ̃, ὁ; serenitas, &c. γαληνόω, ῶ; sereno, tranquillo; undè γαληνότης, ητος, ἡ; serenitas. Luc. γαληνῶς, tranquillè, tranquillo animo; Eust. omnia à γαλήνη, ης, ἡ.
Γαληνοπὶς, idem quod γαλεροπὶς, oculus jucundus, &c. & ejusdem Th. & comp.
Γαλιάγκων, qui est brevibus lacertis, qui justo breviorem habet cubitum; sive ἀπὸ τῶν γαλῶν; i. e. à felibus; sive aliunde ducto nomine, inquit Gal. Them. ἀγκὼν, ῶνος, ὁ; cubitus.
Γάλιον, genus herbæ; quod lac coaguli modo cogat; Diosc. nam Th. est γάλα τὸ; lac.
Γαλιλαία, ας, ἡ; nomen regionis. Hebr. limes.
Γαλιλαῖος, αία, αῖον, ȣ; Galilæus.
ΓΑΛΙ'ΟΨΙΣ, εως, ἡ; frutex: urticæ similis: urtica mortua: q. à γαλέας ὄψις.

Γάλια,

Γαλίων, ωνος, ὁ; nomen viri, Gallio.

ΓΑ'ΛΛΟΣ, ου, ὁ; seu γαλλὸς, eviratus, spado: q. ab ἄλλος, qui naturam suam mutavit. Vel à Gallo, Phrygiæ fl. ubi initiabantur.

Γαλλεχέω, per Syncopen, pro γαλακτεχέω, lacte abundo, &c. Vide suo loco.

ΓΑ'ΛΟΣ, ω, vel ωος & γάλοως, ωω, ἡ, Glos, soror mariti: vel uxor fratris: q. à γάλα, lac, quod sint quasi ὁμογάλακτοι.

Γᾶμαι, nupsisse. Dor. pro γῆμαι, a. 1. inf. à γαμέω: quod vide.

Γαμάλη, apud Chaldæos dicitur ὁ κάμηλος, camelus; Hesych. viz. ab Hebr. גמל gamal.

Γαμαλιὴλ, ὁ; nomen viri ἄκλιτον. Hebr. retributio Dei.

Γαμβρεύω, f. εύσω. p. κα, connubio jungo vel socio: à seq. Th.

ΓΑΜΒΡΟ'Σ, οῦ, ὁ; gener, socer: item, frater uxoris: in dat. pl. γαμβρέοισι, Ionic.

Γάμβρεια, τὰ; munus aut convivium à genero, à præced. Th.

Γαμείτωσαν, matrimonio jungantur, 3. pl. præs. imperat. act. à γαμέω.

Γᾶμεν, Dor. & Ion. pro ἔγημεν, 3. sing. a. 1. ind. à γαμέω, quod vide

Γαμέσσεσθαι, gem. σσ. pro γαμέσεσθαι, f. 1. m. verb. γαμέω, uxorem duco.

Γαμετέον, verbale à γαμέω.

Γαμετὴ, ῆς, ἡ; &, γαμέτις, uxor, &

Γαμέτης, ου, ὁ; maritus: à seq. Th.

ΓΑΜΕ'Ω, uxorem duco, nubo: f. ήσω. p. γεγάμηκα; a. 1. ἐγάμησα· & per Syncop. & Metath. ἔγημα: unde a. 1. sub. γήμω, inf γῆμαι, & part. γήμας, a. 1. m. ἐγημάμην, a. 1. pass. ἐγαμήθην. Plurimùm, sponsus γαμεῖν, sponsa γαμεῖσθαι dicitur: q. a. γάω, unde γέγαα oriundus sum; vel q. a. γαίω, glorior. Hinc

Γαμήλιον, ου, τὸ; munus nuptiale: &

Γαμήλιος, ου, ὁ, ἡ; nuptialis, conjugalis.

Γαμηλιὼν, ῶνος, ὁ; October, aut Januarius: à celebratione nuptiarum sic dictus.

Γαμησείω, nupturio, nuptias desidero: à γαμέω.

Γαμίζω, f. ίσω, p. γεγάμικα, nuptum do: τὸ γαμίζομαι, nuptui collocor, elocor: τὸ γαμίζειν, est parentum. Sponsus dicitur γαμῆσαι· Sponsa verò γαμηθῆναι. Th. γαμέω.

Γαμικὸς, οῦ; nuptialis: &

Γάμιος, Poët. idem: à γάμος, quod à γαμέω.

Γαμίσκω, idem quod γαμίζω, & γαμίσκομαι, quod γαμίζομαι.

Γάμοιο, gen. Ion. pro γάμου, à γάμος.

Γαμοῖτο, nubat, præs. opt. pass. à γαμέω.

Γαμοκλοπέω, furtivas nuptias quæro: ex γάμος, & κλέπτω, furor, p. m. κέκλοπα.

Γαμοκλόπος, ου, ὁ; nuptiarum fur; adulter: Epigram. ejusdem Them. & comp.

Γαμόρος, ου, ὁ; Ion. pro γεωμόρος, agricola: ex γῆ, terra, & μείρω, divido: præt. m. ἔμμορα.

Γάμος, ου, & Ion. γάμοιο, ὁ, vel οἱ γάμοι, nuptiæ; item conjugium, matrimonium: q. δάμος, à δαμάω, quòd domentur virgines nuptæ: vel à γαμέω; quod vide.

Γαμοστόλος, ου, ὁ; nuptias ornans: γαμοστόλος νὺξ· pronuba nox: à γάμος & στέλλω, orno: hinc γαμοστολέω, nuptias paro.

Γαμουμένη, dat. sing. præs. part. pass. f. g. à γαμέω, nubo.

Γαμοτελέω, nuptias, seu nuptiarum solennia celebro; nam γαμοτελεῖν, est γάμους ἐπιτελεῖν; Hesych. ex γάμος, nuptiæ; & τελέω, perficio; Th. τέλος, εος, τὸ; finis.

Γαμφαὶ, maxillæ; idem quod sequens.

Γαμφηλαὶ, ῶν; malæ, maxillæ: à

Γαμψὸς, οῦ, ὁ; incurvus, inflexus, aduncus: idem quod καμψὸς, quod à κάμπτω, flecto.

Γαμψότης, ητος, ἡ; curvitas: curvatura, flexura, &c. Th. idem.

Γαμψωλὴ, vel γαμψώλα, ἡ; inflexio, curvatio, curvatura, &c. Suid. Hesych. aliis significat etiam summitatem, vel circumferentiam; ejusdem etiam. Them.

Γαμψώνυξ, υχος, cui curvæ sunt ungues: à γαμψὸς, & ὄνυξ, unguis.

Γαμψώνυχος, ου; idem, & ab iisd.

ΓΑ'ΝΟΣ, εος, τὸ; lætitia, voluptas; item splendor.

Γανόω, f. ώσω, p. ωκα, lætitia afficio, item splendeo: &

Γάνυμαι, seu γάννυμαι, & γανύομαι, unde γανυύσομαι, gaudeo, lætor. Th. γάνος, lætitia.

Γανυμήδης, εος, ὁ; Ganymedes, nom. prop.

Γανυτελεῖν, epiparè apparare; Hesych. qui etiam exp. γανοποιεῖν, ἡδύσματα ποιεῖν; lætitiam efficere: jucunditatem afferre, &c. ex γάνος, & τελέω, &c.

Γάνωμα, ατος, τὸ; lætitia splendor: &

Γάνωσις, εως, ἡ; idem Th γάνος, idem.

ΓΑΡ, enim, nam, conjunctio causalis.

ΓΑΡΓΑΙ'ΡΕΙΝ, splendere: q. ex μαρμαίρειν· tum vibrare, palpitare; item multiplicare: indè γάργαρα, multitudo.

ΓΑΡΓΑΛΙ'ΖΩ, titillo, lætitia afficio: idem cum γαγγαλίζω· q. γάα γέλων, gigno risum. Hinc

Γαργαλισμὸς, οῦ, ὁ; titillatio: &

Γαργαλος, idem.

ΓΑΡΓΑΡΕΩ'Ν, ῶνος, ὁ; gurgulio, guttur, à sono fictum. Hinc

Γαργαρίζω, os aquâ, sive alio aliquo liquore colluo, gargarizo.

Γαργαρισμὸς, οῦ, ὁ; ipsa gargarizandi actio, gargarizatus, &c. verbale à præced. γαργαρίζω.

ΓΑ'ΡΟΝ, ου, τὸ; garum, liquamen piscium sale conditorum: à pisce γάρος. Hinc ὀξύγαρον, ου, τὸ; garum, aceto conditum.

Γαρυόμενος, Dor. pro γηρύειν· & γαρύετον, dual. præs. ind. Dor. pro γηρύετον· &

Γαρύειν, Dor. pro γηρύειν, a γαρύω, Dor. pro γηρύω, sono loquor.

Γαρύομαι, Dor. & f. γαρύσομαι, pro γηρύομαι, γηρύσομαι, & γαρύσαιντο, Dor. pro γηρύσαιντο, 3. pl. a. 1. opt. m.

ΓΑΣΤΗ'Ρ, έρος, ρὸς, ἡ; venter, ventriculus, uterus: ἐν γαστρὶ ἔχειν, vel φέρειν, gravidam esse.

Γάστρη, & γάστρα, ας, ἡ; fundum vasis, vel navis: à γαστὴρ, venter.

Γαστρίδιον, ου, τὸ; parvus venter; Aristot. diminut. à γαστήρ.

Γαστρίζω, f. ίσω, p. ικα; ventrem expleo, sagino: à γαστήρ.

Γαστρισμὸς, ventris impletio, ingluvies; verbale à præced. γαστρίζω.

Γαστριμαργία, ας, ἡ; gula, ingluvies, helluatio; à sequente.

Γαστρίμαργος, ου, ὁ; gulosus, cibi avidus: ex γαστὴρ & μάργος οῦ, ὁ; insanus.

Γάστρις, & γάστριμος, item γάστρων, gulosus, ventri deditus.

Γαστροειδὴς, formam ventris habens; ventrosus, ventriosus: ex γαστὴρ, & εἶδος. Sic à γαστὴρ, componitur etiam cum variis aliis, quæ sequuntur; Γαστροκνημία, seu γαστροκνήμιον, tibiæ pars posterior, sura; Aristot. pulpa cruris; caro est nervosa, venosaque; Th. κνήμη, ης, ἡ; tibia, crus, sura: γαστρολόγος, qui de rebus ventri gratis disserit, & eas exponit; cujus deus venter est; unde γαστρολογία, liber quo hæc exponuntur; verbositas illorum quorum deus venter est. Th. λέγω, dico; unde λόγος, sermo: γαστρομαντεύομαι; q. d. ventre divino; Alciphr. vide μαντεύομαι, vaticinor: γαστρονομία, ventris lex; vide νόμος, lex: γαστροειδὴς sive γαστροιδὴς, qui ventre tumido est; Eustath. Th. οἰδέω, tumeo; unde οἶδος, εος, τὸ; tumor: γαστροῤῥαφία, ventris vulnerati connexio. Th. ῥάπτω, suo, consuo; unde ῥαφὴ, & ῥαφία, sutura, &c. γαστρόφιλος, ventri amicus, ventri deditus, ventrem amans, &c. Th. φίλος, amicus: denique γαστρόχειρ, ex manibus vivens; i. e. manuum labore vivens, &c. ex γαστὴρ, & χείρ.

Γαστρώδης, εος, ὁ; ventrosus, ventriosus. à γαστήρ.

ΓΑΥΛΟ'Σ, οῦ, ὁ; mulctra: à γάλα, quod recipit.

Γαῦλος, ου, ὁ; navigii genus: sentina.

Γαυλως, Dor. pro γαυλοὺς, acc. pl. à γαυλός.

Γαυρίαμα, gloriatio, exultatio; à sequente.

Γαυριάω, f. άσω. p. ακα, superbio, glorior, exulto. Unde

Γαυριῶντες, Poët. pro γαυριῶντος, nom. plur. part. præs. à

ΓΑΥΡΟ'Σ, ου; superbus, arrogans, ferox: q. à γαίω, superbio. Hinc

Γαυρότης, ητος, ἡ; superbia, alacritas.

Γαυρούμενος, elatus, superbiens; præs. part. à γαυρόομαι, -οῦμαι, superbio. Hinc γαυροῦ, efferaris, præs. imperat. Th. γαῦρος, superbus.

Γαύρης, & γαύρηξ; Hesych. idem quod Th. γαῦρος, superbus, &c.

Γαυρικὸς, ου, ὁ; elatus, superbus; à Th. γαῦρος, idem.

Γαυρότης, ητος, ἡ; superbia, elatio, gloriatio; ab eodem Them.

Γαυρόω, ῶ; idem quod γαυριάω· & ab eod. Them.

Γαύρωμα, gloriatio, elatio, jactatio, exultatio; Eurip. verbale à præced. verbo, γαυρόω, superbio, glorior, &c.

ΓΑΥΣΟ'Ν, οῦ, τὸ; curvum, tortuosum.

Γαυσόω, reddo γαυσόν.

ΓΑ'Ω,

ΓΑ'Ω, genero, nascor, capio, pario, lætor, inus.

ΓΕ', Doricè γα quidem certè. Et κὲ idem esse puto. Aliquando γὲ est syllabica adjectio; separatim raro legitur, sed aliis dictionibus postponitur, ubi sæpe vocat, præsertim articulo ὅς adjuncta: frequentiùs sine accentu pingitur. ὀφθήσγε, utinam sane: καίγε, & quidem: διάγε, tamen: καίτοιγε, etsi: μῶνυγε imò verò.

Γέα, ας; & contractè, γῆ, ἡ; terra.

Γεάοχος, ε, ὁ; & γαιάοχος, & Ion. γαιήοχος, Neptuni Epith. παρὰ τὴν γέαν εἴτε γῆν ἔχειν. V. in γαιήοχος.

Γέγαα, genitus sum, præt. m. Poët. verbi γάω inus. pro γείνομαι, nascor. Alii volunt esse perf. act. pro γέγηκα, unde γηγαὼς pro γεγηκώς.

Γεγάατε, & γεγάασι, pro quo γεγάασιν; Hom. 2. & 3. pl. ejusd. γέγαα.

Γεγαθὼς, ότος, Dor. pro γεγηθὼς, gaudens. V. γέγηθα.

Γεγάκω, εις, ει; Poët. pro γίγνομαι, natus sum: à γάω.

Γεγάμεν, Poët. pro γεγαέμεν, Dor. pro γεγαέναι, inf. præt. m. à γέγαα, à γάω, pro γείνομαι, nascor.

Γεγανωμένος, perf. part. à γάνυμαι, quod à γάνος.

Γεγαὼς, ῶτος; natus. V. in γέγαα.

Γέγλος, ε; antiquus: q. à γέα & γάω.

Γεγεναμένος, Dor. pro γεγενημένος, genitus: à

Γεγένημαι, σαι, ται; natus fui, præt. pass. γεγενῆσθαι, perf. inf. pass. verbi γίνομαι, fio, sum.

Γεγενοίμην, & γεγενοίμεθα, 1. sing. & pl. a. 2. opt. m. Poët. & Ion. pro γενοίμην & γενοίμεθα, verbi γίνομαι, sum, q.v.

Γέγηθα, lætatus sum, perf. act. per Sync. pro γεγήθηκα, & indè γεγηθὼς, alacer, lætus: à γηθέω, quod vide.

Γεγηθότως, adverb. cum gaudio, læto animo & gestiente; à præcedente, γέγηθα.

Γεγήρακα, seu γεγήρακα, senui, perf. act. verbi γηράω, seu γηράσκω, senesco. Th. γῆρας.

Γέγονα, p. m. natus sum, & in 3. pl. γεγόνασι. Hinc p. m. inf. γεγονέναι, & in part. γεγονὼς, ῦα, ός à γίνομαι, sum.

Γεγόνει, natus fuerit, 3. sing. plusq. p. m. Ion. pro ἐγεγόνει, à p. m. γέγονα.

Γεγραμμένος, ε; perf. part. pass. &

Γεγράφθαι, perf. inf. pass. &

Γεγραφὼς, ότος; perf. part. act. à γράφω, scribo.

Γεγυμνασιαρχηκὼς, ότος; perf. part. act. à γυμνασιαρχέω, gymnasiò præfectus sum: ab ἀρχὴ, principatus, & γυμνάσιον, locus exercitii, quod à γυμνός.

Γεγυμνασμένος, perf. part. pass. à γυμνάζω, exerceo. Th. γυμνός.

ΓΕΓΩ'ΝΑ, clare clamo: p. m. verbi γνάω inus. per Metathesin pro γέγνακα. Hinc γεγώνω pro γέγωνα, præt. med. in præsens transeunte: vel est p. m. à γεγωνέω.

Γεγωνέμεν, Dor. pro γεγωνεῖν, præs. infin. & γεγωνέειν, Dor. pro ἐγεγώνειν, imperf. à

Γεγωνέω, ῶ; f. ήσω. p. ηκα, clarè vociferor: quod ex præt. med. γεγώνα.

Γεγώνησις, vociferatio, altus clamor; Plur. item γεγωνίσκω; idem quod γεγωνέω, & γεγωνὸς ὲ, ὁ; alto clamore enuntiatus, ita pronuntiatus, ut distinctè audiri & intelligi possit; ut γεγωνὸς λόγος, apud Philonem; omnia à γέγωνα.

Γεγωνητέον, celebrandum est.

Γεγὼς, ῶτος, natus, pro γεγαὼς, à γέγαα, quod vide: perf. med. verbi γάω inus. pro γίνομαι.

Γεδεὼν, ὁ; nomen heroïs ἄκλιτον. Hebr. evulsor.

ΓΕΕ'ΝΝΑ, ης, ἡ; gehenna, locus suppliciorum æternorum: origine Hebr. vallis Hinnomi.

Γεθσημανῆ, nomen loci Hebr. vallis pinguissima, fertilissima.

Γεινάμην, αο, ατο; natus sum, vel genui, a. 1. m. Ion. pro ἐγεινάμην, ω, ατο à γείνομαι, quod vide.

Γεινάμενος, η, ον; a. 1. m. part. ab eod. verbo: idem ac γονεύς.

Γεινάσθαι, a. 1. inf. m. ejusd. verbi.

Γείνεθ' pro ἐγείνετο, & γινόμεθ' pro ἐγινόμεθα, 3. sing. & 1. pl. in perf. verbi γείνομαι. Vel ut alii volunt γινόμην, Poët. dici pro ἐγινόμην, abjecto augmento, & ι, metri causa inserto. Sic γείνετο pro ἐγίνετο, &c.

Γείνεαι, Ion. pro γείνῃ, 2. sing. præs. à

ΓΕΙ'ΝΟΜΑΙ, Poëticum, gignor; sed apud oratores etiam a. 1. m. ἐγεινάμην, frequens in activa signif. genui: & de utrovis, & utroque parente dicitur; de matre, peperi: a. 1. m. inf. γείνασθαι, & part. γεινάμενος. Vidè γίνομαι.

Γειόκομος, agricola; Hesych. q. d. terram curans; ex γῆ, terra, & κομέω; curo. Sic γεωμόροι, οἱ, coloni; propriè, qui agrum inter se dividunt: ex γῆ, & μόρος, ε, ὁ; portio. Th. μείρω, divido. Item γειότομος, qui terram scindit, agricola; ex γῆ, & τέμνω, scindo; undè τομὸς, ε, ὁ; scindens: unde etiam γειότομον, τὸ; aratrum: à scindendo terram ita dictum: denique γειόπονος; idem agricola, agricultor: ex γῆ, & πόνος, ε, ὁ; labor; undè πονέω, laboro, &c.

Γεῖσον, ε, τὸ; Suid. septum, lorica; suggrundium; idem quod sequens Th. γεῖσον.

ΓΕΓΣΟΝ, vel γεῖσον, ε, τὸ; suggrunda seu suggrundium: id est, pars tecti prominens: q. pluvias à parietibus εἰς γέαν σείει, in terram amovet.

Γεισόομαι, ῦμαι; in suggrundæ morem confirmor; grundis imbricor, &c. à γεῖσον.

Γεισοποδίζειν, protegere, loricare; suggrundis munire, &c. Unde γεισοπόδες, & γεισοπόδισμα, suggrundatio; lignum quod suggrundas sustinet; prominentia superioris ædificii, qua inferior pars ab imbre tegitur; Pollux. ex γεῖσον, & ποδίζειν, pede metior. Th. πῦς, pes.

Γεῖσος, εος, τὸ; vel γεῖσος, est κεφαλὶς, capitellum.

Γείσωμα, τὸ; & γείσωσις, suggrundatio, imbricatio; suggrundamentum, imbricamentum, &c. à Th. γεῖσον.

Γείταινα, ἡ; vicina: à γείτων, vicinus; ut à τέκτων, τέκταινα, &c.

Γειτνεία, ας, & Γειτνίασις, εως, ἡ; vicinitas: &

Γειτνιάω, & -άζω, f. άσω, p. ακα, vicinus sum: part. præs. γειτνιῶν, ῶσα, ῶν. Th. γείτων, vicinus.

Γειτονεύω, & γειτονεύομαι; vicinus sum: itemque γείτοσυνος, ε, ὁ; vicinus; utrumque a γείτων.

Γειτονέω, ῶ; part. γειτονέων, ἐοντος, idem, & ab eod. Th.

Γειτόνημα, ατος, τὸ; item

Γειτόνησις, εως, ἡ; &

Γειτονεία, & Γειτνεία, ας, ἡ; vicinitas: à seq. Them.

ΓΕΙ'ΤΩΝ, ονος, ὁ, ἡ; vicinus: q. à γέα, q. γέιτων, quia ejusdem terræ.

Γειώρας, ε, ὁ; advena: opponitur αὐτόχθων ut advena, indigenæ.

Γελᾷ, 3. sing. præs. ind. à γελάω, rideo. Est &

Γέλα, splendor Solis, q. à γελέω, splendeo.

Γελᾶν, ridere, Æol. pro γελᾶν &

Γελαῖς, Æol. pro γελᾷς, à γελάω, rideo.

Γελᾶν, Dor. pro γελῶν, præs. part. ejusd. verbi, γελᾷν, verò iota subscripto, est præs. inf. unde nonnullis per Metaph. Angl. to laugh.

Γελανὴς, έος, ὁ; hilaris, Poët. pro ἱλαρός.

Γελάξῶ, Dor. pro γελάσω, f. 1. verbi γελάω, rideo.

Γελάοισα, Dor. pro γελάουσα, præs. part. f. g. verbi γελάω.

Γελάσιμος, ε, ὁ; ridiculus: ab eod. Th.

Γελαστὴς, ε; idem: & ab eod. Th.

Γελάσωμεν, rideamus, 1. pl. a. 1. sub. act. à

ΓΕΛΑ'Ω, rideo, item irrideo: f. άσω, & άσομαι, p. γεγέλακα, a. 1. ἐγέλασα, perf. pass. γεγέλασμαι, a. 1. pass. ἐγελάσθην.

Γέλασμα, τὸ; γελασὺς, ύος, ἡ; & γέλως, ωτος, ὁ; vel γέλως, ω; (unde accusat. γέλαν, & dat. γέλω, quem tamen aliqui volunt per apocopen esse è γέλωτι) risus; & Metaph. pro maris serenitate, &c. ab ἕλη deducunt; i. e. calor: sic & Hom. è caloris copia risum profluere judicare videtur; ubi dicit γέλωτα ἄσβεστον; i. e. risum majorem quam qui ex ingui possit; sumpta Metaph. ab igne. Odyss. Θ. Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι. Item, γελαστικὸς, κὴ, κὸν; risibilis, ridendi facultate præditus: Sic dicitur homo, ζῶον γελαστικὸν, &c. γελασείω, ridere cupio; γελοίως, ridiculé: γελοιασμὸς, jocatio, & γελοιαστὴς, jocator; item facetus; ac denique γελῶος, affertur, pro scurra, ex Epigram. omnia ex præced. Th. γελάω, rideo: unde etiam γελόσινοι dicuntur dentes qui risu nudantur; quasi renidentes; Poll. l. 2. Item rugæ & veluti sulculi, qui à ridentibus in ore fiunt.

ΓΕ'ΛΓΗ, ης, ἡ; omnis generis merces: color, tinctura.

Γελγηθεύειν, decipere, ἀπατᾶν, λογεῖν: à præced. Th. γέλγη, sarcina variarum mercium.

ΓΕ'ΛΓΙΣ, ιθος, & γελγὶς, ίδος, ἡ; allii caput, seu nucleus.

Γελγιδοῦσθαι, in γέλγιδας evadere: seu in nucleos, seu spicas dividi & discerni; à γέλγις.

Γέλγω, tingo, coloro: à γέλα, splendor solis.

Γελγοπώλης, scrutorum venditor; & γελγόπωλις, ιδος, scrutorum venditrix; unde γελγοπωλέω, scruta vendo: ex γέλγη, & πωλέω.

Γελεῦσα, Dor. pro γελοῦσα, præs. part. f. g. à γελέω, Ion. pro γελάω, rideo. Nam Dor. & Ion. verba in άω, per έω efferunt.

Γελέω, splendeo: à γέλα.

Γλεῖς, rides, Dor. pro γελᾷς· à γελάω· vox etiam Atticis usitata.

Γελοῖα, ridenda; item, jocosa, nom. pl. n. g. à γελοῖος.

Γελοιάζω, f. άσω, ridicula seu jocosa dico, jocor: à

Γελοῖος, ου; ridiculus, γελοῖον, substantive pro joco: γελοίιος, Poët. hinc γελοιάω, pro γελάω, rideo: at

Γέλοιος, ου; qui risum movet, jocosus, facetus.

Γελοίωντες & γελόωντες, Poët. pro γελῶντες, à γελάω.

Γελῶν, ridens, & in pl. γελῶντες· præs. part. à γελάω· & in 3. pl. præs. ind. γελῶσιν.

Γελῶντι, Dor. pro γελῶσι, rident.

Γελωτοποιὸς, q. d. risus artifex; qui risum ciet; unde γελωτοποιέω, risum cieo: & γελωτοποιία, excitatio risus: ex γέλως, & ποιέω.

Γεμίζω, impleo, f. ίσω. p. γεγέμικα. a. 1. ἐγέμισα, perf. pass. γεγέμισμαι. a. 1. ἐγεμίσθην. Th. γέμω, plenus sum.

Γεμίσας, a. 1. part. γεμίσατε. a. 1. imperat. 2. pl. 1. γέμισον, άτω. verbi γεμίσω, impleo. Th. γέμω, plenus sum.

Γεμισθῇ, 3. sing. a. 1. sub. pass. à γεμίζω, impleo.

Γέμισμα, τὸ; q. d. impletio, vel implementum, &c. Item γέμος, plenitudo; Hesych.

Γέμομεν, pleni sumus, 1. pl. ind. præs. γεμούσαις, dat. pl part. præs. f. g à

ΓΕ'ΜΩ, plenus sum, vel onustus. præs. part. γέμων, ουσα, ον; præt. m. γέγομα, unde γόμος, ου, ὁ; onus navis. inde Lat. Gemo.

Γενάρχης, ου, ὁ; generis princeps; gentis & familiæ autor; à quo genus, & familia aliqua, originem & initium sumpsit; ex γένος, & ἀρχή.

Γενεὰ, ᾶς; & Ion. γενεὴ, ῆς, ἡ; generatio: progenies, ætas: εἰς γενεὰς γενεῶν; in omnes ætates. Th. γίνομαι, nascor.

Γενεαλογέω, natales progenitorum investigo, f. ήσω. p. γεγενεαλόγηκα γενεαλογέομαι, annumeror in prosapia aliqua: γενεαλογούμενος, præs. part. &

Γενεαλογία, ας, ἡ; genealogia, generis recensio: ex γένος, genus, quod à γίνομαι, & λόγος, quod à λέγω.

Γενεαλογικὸς, ad generis recensionem pertinens; ut γενεαλογικοὶ ὕμνοι· qui cantant alicujus genealogiam, &c. ejusdem Th. & comp.

Γένη, ἡ; idem quod γενεὰ, & γενεηλογέω· genus recenseo; idem quod γενεαλογέω.

Γενέηφιν, generatione, dat. sing. Ion. φιν additur per Paragogen à γενεὴ, Ion. pro γενεά.

Γενέθλη, ης, ἡ; origo, generatio: à γενεά· hinc.

Γενέθλια, τὰ; natalitia: item

Γενεθλιακὸς, οῦ; natalitius, substantivè astrologus: &

Γενέθλιος, ου; natalis, author generationis, à Th. γίνομαι, nascor.

Γενεθλίας, αδος, ἡ; & γενεθλίδιος, ου, ὁ; natalitius; Nonn. Epigram. idem cum præced. & ejusd. Th. à quo etiam comp. cum λόγος, est γενεθλιαλόγος· qui sic dicitur quem vulgus Mathematicum vocat; inquit Hieron. in 2. Dan. qui notationes, & prædictiones, facit ex natali die; Cic. unde γενεθλιαλογία, ας, ἡ; divinatio ex hominis nativitate. Ab eod. etiam Th. est γενέθλιον, ου, τὸ; natalitium, natalis dies, nativitas, &c. item γενέθλον, ου, τὸ; genus, filius, seu filia, proles, &c. Soph. in Electra.

Γένει, dat. sing. à γένος, genus: ab eod. Th.

Γενειᾶν, barbatum esse, præs. inf. à γενειάω, quod vide.

Γενειάσδων, Dor. pro γενειάζων, pubescens: à

Γενειάζω, f. άσω· &

Γενειάω, barbam gesto, f. ήσω. a. 1. part. act. γενειήσας, αντος, à γένειον· barba. Th. γένυς, mentum.

Γενειάσκω, barbam emittere incipio; à nomine γενειὰς, αδος, ἡ; lanugo prima qua genæ vestiuntur; interdum & generaliter pro barba; item ipsum mentum: Sed γενειαστὴρ, exp. locum circa mentum æquorum: ex Poll.

Γενετήτας, ας, ὁ; Dor. & Poët. pro γενετήτης, ου, ὁ; progenitor, & hoc pro γενέτης, quod à γένος, genus. Th. γίνομαι, nascor.

Γένειον, ου, τὸ; mentum, barba. Th. γένυς, mentum.

Γένεο, Ion. pro γένου, & hoc pro ἐγένου, fuisti, a. 2. m. ab ἐγενόμην, ου, ετο. Th. γίνομαι, sum.

Γενέσθαι, a. 2. inf. med. γένεσθε, 2. pl. a. 2. imperat. m. ut γενέσθω, 3. sing. ejusd. temporis, ab eod. Them.

Γενέσια, ων, τὰ; natalitia: à γενεά, generatio, quod à γίνομαι, nascor, perf. γεγένημαι, εσαι.

Γενεσιάρχης originis autor & princeps; Sapient. 3. ex γένεσις, & ἀρχή.

Γενέσιος, genitalis, genitabilis; generare faciens; Plut item γενεσιακὸς οῦ, ὁ; idem quod γενεθλιακὸς, ad natalem diem pertinens; à γένεσις, &c.

Γενεσιουργὸς, ortus & originis causa; à γένεσις, & ἔργον.

Γένεσις, εως, ἡ; generatio, nativitas, ortus: ab eod. Th.

Γένετ' pro ἐγένετο, a. 2. m. Ion. à γίνομαι.

Γενετὴ, ῆς, ἡ; nativitas, ortus: &

Γενετὴρ, ῆρος, ὁ; genitor, & γενέτειρα, ας, ἡ; genetrix: a. 3. perf. præt. pass. verbi γίνομαι.

Γενέτης, ου, ὁ; genitor, & γενετυλλὶς, ίδος, ἡ; ortus & generationis antistes Aristoph. utrumque ab eodem Them. γείνομαι.

Γένετο, fuerit, a. 2. ind. m. pro ἐγένετο. Th. γίνομαι.

Γενέτωρ, ωρος, ὁ; Ion. & Poët. pro γονεὺς, ὁ; GENITOR, parens.

Γένευ, Poët. & Dor. pro ἐγένου, 2. sing. a. 2. m. verbi γίνομαι, nascor.

Γένῃ, 2. sing. a. 2. sub. m. à γίνομαι.

Γενηθεὶς, έντος; natus, factus, a. 1. part. pass. ejusdem verbi.

Γενήθητι, ήτω; fias, a. 1. pass. imperat. ejusd. Them.

Γένησθε, 2. pl. a. 2. sub. m. sic γένηται, 3. sing. ejusd. temp. & verbi.

Γενήσομαι, ῃ, εται; f. 1. m. ejusd. verbi: vel f. 2. pass. ut aliqui resolvunt, ab a. 2. act. ἔγενον, à γείνω, inus. unde a 2. pass. ἐγένην, ης, η; & hinc γενήσομαι.

Γενητὸς, οῦ, ὁ; qui ortum habet; qui gignitur, aut genitus est; Plat. in Tim. Item γεννῆται, οἱ; qui ejusdem generis aut familiæ sunt. gentiles: ex Isæo, qui ejusdem γένους sunt, &c. à γένος. Unde etiam γενικῶς, generaliter, &c.

Γενικὸς, οῦ; generalis, item genitivus, ut γενικὴ πτῶσις, apud Grammaticos. Ab eod. Them.

Γεννὰ, ἡ; genus, progenies; unde γεννάδας, ου, ὁ; generosus: item ingenuus; Aristot. Aristoph. à Th. γείνομαι; unde etiam γενναίως, generose, fortiter: & γενναιότης, ητος, ἡ; generositas: item γέννας, ου, ὁ; avunculus, frater matris, &c.

Γενναῖος, ου; cognatus, ingenuus, nobilis, validus, à γέννα. Th. γίνομαι.

Γέννατο pro ἐγείνατο. Æol. a. 1. m. ejusd. verbi. Vel ex ἐγεννήσατο, per Sync. & Aphær. à γεννάω.

Γεννάω, GIGNO, GENERO, pario, f. ήσω. p. γεγέννηκα, a. 1. ἐγέννησα, perf. pass. γεγέννημαι, natus sum, a. 1. pass. ἐγεννήθην. Th. γίνομαι. Inde Angl. to gender

Γέννημα, ατος, τὸ; progenies, fructus, à 1. perf. præt. pass. præc. γεννάω.

Γεννῆσαι, a. 1. inf. act. verbi γεννάω, gigno.

Γεννησαρὲτ, ἡ; nomen regionis in Galilæa, ἄκλιτον. Syr. & Hebr. hortus principis.

Γέννησις, εως, ἡ; nativitas, generatio, a. 2. perf. præt. pass. verbi γεννάω, quod à γίνομαι.

Γεννητὴς, οῦ, ὁ; generator: &

Γεννητὸς, οῦ; genitus, natus; item mortalis: &

Γεννήτωρ, ορος, ὁ, genitor, parens: Γεννήτειρα, ἡ; genetrix: à 3. perf. præt. pass. verbi γεννάω, quod à γίνομαι.

Γεννικὸς, οῦ, ὁ; generosus; Plato in Phædro, & γεννικῶς, generosè, fortiter: item ingenuè, &c. Th. γείνομαι.

Γενοίατο, Ion. pro γένοιντο, & γένοιτο; 3. pl. & sing. a. 2. opt. m. à γίνομαι, nascor.

Γενοίμαν, Dor. pro γενοίμην, sim, essem. a. 2. opt. m. à γίνομαι.

Γενόμενος, η, ον; factus, a. 2. part. m. γενόμην, pro ἐγενόμην, a. 2. m. Ion. à γίνομαι, nascor.

Γένος, εος, τὸ; GENUS, progenies, familia, natio, species: in dat. pl. γένεσι, ab eod. verbo. Hinc Ang. apud Gram. gender.

Γενοῦ, έσθω; esto, a. 2. imperat. m. ejusd. verbi.

Γεννοῦσης, ου, ὁ; idem quod γεννήτης, σύγγονος, ἔκγονος; Suidæ. Plato in Philebo.

ΓΕ'ΝΤΑ, ων, τὰ; carnes, viscera.

ΓΕΝΤΙΑΝΗ', ῆς, ἡ; Gentiana, herbæ genus.

Γέντο, Poët. pro ἐγένετο, fuit: ab ἐγενόμην, a. 2. m. verbi γίνομαι.

ΓΕ'ΝΥΣ, υος, ἡ; mentum, maxilla, acies: hinc γένειον, ου, τὸ; barba, mentum.

Γένομαι,

Γέναμαι, a. 2. sub. m. & in 3. pl. γέναντ᾽ à γίνομαι, nascor.

Γεῦχες & γηοῦχος; terram continens; qui terram suo ambitu complectitur; Od. α est contractum pro γαιήοχος; quod vide.

Γεράεσσι, dat. pl. Ion. & Poët. à γέρας, munus.

Γεραίρω, præmio dono vel honoro; à γέρας, præmium.

Γεραιάδας, ἡ, matrona, anus, à

Γεραιὸς, ȣ̃, senex, item senilis, comp. γεραίτερος, superl. γεραίτατος· γεραιά, anus: à γέρων.

Γέραιρε, venerare, præs. imperat. act. γεραίρεσι, Dor. pro γεραίρειν, honorare: à

Γεραίρω, muneror honoris caussa, orno. Th. γέρας, munus.

Γεραίτερος, ȣ, ὁ, Poët. per Sync. pro γεραιότερος. compar. à γεραιὸς, senex.

Γεράνδρυον, arbor annosa; ut in proverbio γεράνδρυον μεταφυτεύομεν, &c. ex γέρων, senex; & δρῦς, υὸς, ἡ; quercus, vel arbor.

Γερανοβοσία, grex gruum pascentium; ex γέρανος, grus; & βόσκω, pasco; unde βοτὸς, alimentum, cibus, &c.

Γερανίτης λίθος; geranites lapis; à gruis collo dictus; Plin. lib. 7. cap. 11. Th. γέρανος.

ΓΕ'ΡΑΝΟΣ, ȣ, ὁ, grus, avis vigilans, γεράνιον, ȣ, τὸ, idem, & pro herba. An. a crane.

Γεραὸς, senex, honoratus; ex Epigr. à γέρων, senex.

Γεράραι, a. 1. inf. act. à γεραίρω, Poët. pro τιμῶ, honoro, &

Γεραρὸς, ȣ̃, honorandus, augustus: comp. γεραρώτερος, honorabilior, augustior: superl. γεραρώτατος. à seq. them.

ΓΕ'ΡΑΣ, ατος, αος, ας, τὸ, præmium, munus: hinc

Γεράσμιος, ȣ, ὁ, ἡ, honoratus.

Γερασφόρος & γεραοφόρος; præmium vel præmia ferens vel capiens; Hesych. ex γέρας, præmium; & φέρω, fero; unde φορὸς, ferens, &c.

Γεράων, gen. pl. à γέρας, munus.

Γεργεσηνὸς, ȣ̃, ὁ, nomen gentile, Hebr. vicinus peregrinationi.

Γέρεα, Ion. pro γέρατα, nom. pl. à γέρας, præmium.

Γέρηθες, plebs, δῆμος, apud Milesios.

Γέρδιος, ȣ, ὁ, textor. Suid. γερδία, textrix.

Γερώνιος, ȣ, honoratus, Th. γέρας, præmium.

Γέρον, voc. sing. γέροντος, γέροντα, gen. & acc. sing. à γέρων, senex.

Γεροντογωγεῖν, senem instituere; mores seniles formare; Plat. à γεροντογωγὸς; qui senem instituit, seu erudit, &c. ex γέρων, senex, & ἀγωγὴ, ductus; vel ἀγωγὸς, dux. Th. ἄγω, duco.

Γεροντεῖος, Poët. pro

Γεροντικὸς, Γεροντικὸς item, senilis, à γέρων, senex.

Γεροντικοῦς, Poët. idem quod sequens,

Γεροντικῶς, seniliter; γεροντίας, patruus, apud Laced. Vide etiam γεροντιάω, ῶ; senium, & delirium resipio; vel senile delirium resipio; Laërt. in Plat. Omnia à γέρων, senex.

Γερόντιον, vetulus, senecio, dim. à γέρων.

Γεροντοδιδάσκαλος; apud Plat. qui senis, atq; adeo, parùm docilis præceptor est; & γέρων & διδάσκαλος.

Γεροντοκομεῖον, ȣ, τὸ; locus ubi senes curantur & tractantur; ex γέρων, senex; & κομέω, curo, curam gero, &c.

Γερουσία, ας, ἡ, senatus: à

Γερούσιος, α, ον, ad senes pertinens. Th. γέρων, senex.

Γέρουσι, dat. pl. à γέρων, senex.

Γερουσιαστὴς, senator; à γερουσία, senatus.

Γέῤῥαδια, Suidæ & Hesychio sunt storeæ ex vimine aut junco; à sequente Th. γέῤῥον, scutum Persicum vimine textum.

ΓΕ'Ρ'Ρ'ΟΝ, ȣ, τὸ, scutum Persicum.

Γέριωος, parva rana.

ΓΕ'ΡΩΝ, οντος, ὁ, senex. voc. ὦ γέρον, q. γέαν ὁρῶν. Vel à γέρας, quia senectus honorabilis.

Γευθμὸς, ȣ̃, &

Γεῦμα, ατος, τὸ, gustus: à γεύω.

Γευματίζω, gusto; à Th. γεύω.

Γεύμεθα, Ion. & Dor. per Aphær. pro γεγεύμεθα, gustavimus, 1. pl. perf. pass. verbi γεύω.

Γευσάμενος, a. 1. part. m. γεύσασθαι. a. 1. inf. m. γεύσωμαι, & in 3. pl. γεύσωνται, a. 1. sub. m. a. 1. inf. γεῦσαι à γεύω.

Γεῦσις, εως, ἡ, gustus: &

Γευστήριον, gustandi instrumentum; item, poculum quo vinum gustatur; &

Γευστικὸς, ȣ̃, gustatorius: item

Γευστὸς, ȣ̃, gustabilis: à seq.

ΓΕΥ'Ω, gustare facio, gustum præbeo: Item, GUSTO, f. γεύσω. p. γέγευκα, γεύομαι, gusto, f. γεύσομαι. a. 1. m. ἐγευσάμην, ω, ατο. a. 1. inf. γεύσασθαι. part. γευσάμενος.

ΓΕ'ΦΥΡΑ, ας, ἡ, pons: quia εἰς γέαν φέρει, in terram defert: hinc

Γεφύριον, ponticulus; & γεφυροῦσθαι dicitur ποταμὸς, qui ponte jungitur seu cui pons imponitur; γεφυρίζω, propriè, è ponte scommata in aliquem jacio; & generaliter, pro, derideo; γεφυρισμὸς, actio illa deridendi; γεφυριστὴς, ȣ, ὁ; irrisor; omnia à γέφυρα; à quo etiam

Γεφυρόω, f. ώσω. p. ωκα. ponte jungo, pontem impono; γεφυροῦν pontem sternere, præs. inf.

Γεφύρωμα, τὸ; ipsum opus jungendi fluvium ponte; vulgò exp. transitus; γεφύρωσις, pontium extructio; & γεφυρώτης, ȣ, ὁ; qui pontem seu pontes constituit; Strabo, liv. 1. Omnia verbalia à γεφυρόω.

Γεφυροποιὸς, pontifex; pontem faciens; Plut. in Numa; ex γέφυρα & ποιέω.

Γεωγραφέω, f. ήσω. p. ηκα, terrarum orbem describo: &

Γεωγραφία, ας, ἡ, terræ descriptio: tanquam à γέα inus. pro γαῖα, terra, & γραφὴ, quod à γράφω, scribo.

Γεωγράφος, ȣ, ὁ; qui terram, seu terræ situm describit; & γεωγραφικὸς, ȣ, ὁ; ad terræ descriptionem pertinens; terræ descriptionis peritus; atq; τὰ γεωγραφικά; apud Cicero. in epist. ad Att de terrarum descriptione commentarii &c. Omnia ejusd. Th. & comp.

Γεωδαισία, ας, ἡ, terræ distributio, partitio seu divisio. Th. δαίω; divido.

Γεώδης, έος, ὁ κ̀ ἡ; terreus, terrenus Plat. à γαῖα, vel γῆ; terra.

Γεωλοφία, ας, ἡ; tumulus; & γεώλοφον, ȣ, τὸ; collis; item, γεώλοφος, crassus & iners homo; telluris inutile pondus; Suid. Omnia ejusd. Th. & comp. cum sequente

Γεώλοφος, ȣ, ὁ, tumulus. Ex γῆ, κ̀ λόφος, jumenti cervix: item conus in galea & crista: λόφοι etiam dicuntur colles & tumuli: qui & γήλοφοι κ̀ γεώλοφοι.

Γεωμετρέω, terram metior: &

Γεωμέτρης, ȣ, ὁ, geometra, agri mensor: &

Γεωμετρία, ας, ἡ, Geometria, ex γῆ, terra & μέτρον, mensura.

Γεωμετρικὸς, ȣ̃, geometricus, peritus artis Geometricæ: ab iisd.

Γεωμετρικῶς; pro proportione; (ut ἀριθμητικῶς; æquali numero;) ejusd. Th. & comp.

Γεωμιγὴς, terræ mixtus; terrenus; ex γῆ, terra, & μίγνυμι, misceo; unde μίξις, εως, ἡ; mistio, &c.

Γεωμορία, ας, ἡ, agricultura; γεωμόριον, ȣ, τὸ; terræ portio; Hesych. & γεωμόρος, ȣ, ὁ; agricola; γεωργὸς; item, socius distributionis; unde plur. γεώμοροι; coloni; propriè, qui agrum inter se dividunt; plebes, socii distributionis, &c. ex γῆ, terra; & μείρω, divido; unde μόρος, ȣ, ὁ; μοῖρα & μόριον, ȣ, τὸ; pars, portio, &c.

Γεωνόμος, ȣ, ὁ; qui terram distribuit; in agricultura versans; agri finitor, aut distributor, &c. ex γῆ, terra; & νέμω, tribuo, distribuo; unde νομὸς, ȣ̃, ὁ; distributio, &c.

Γεωπείνης, ȣ, ὁ, q. d. qui terræ fame laborat, qui parum terræ possidet, famelicus: ex γῆ, terra; & πεῖνα, fames. Th. πένομαι, laboro.

Γεωπονία, ας, ἡ, agricultura, à γῆ, terra, & πόνος, labor, quod à πένομαι, laboro. p. m. πέπονα.

Γεωπονικὸς, ad agriculturam spectans; item, γεωπονέω, terram colo; & γεωπόνος, agricola; pro quibus etiam dicitur, γηπονία, γηπονέω & γηπόνος; & Omnia ejusd Th. & comp. cum præcedente γεωπονία.

Γεώπεζος, οδος, ὁ, agricola, qui in agro colendo pedum opera utitur.

Γεωργέω, terram colo, agriculturam exerceo, f. ήσω. præt γεγεώργηκα· ex γῆ, terra, & ἐργάζομαι, operor, quod ex ἔργον, opus: hinc

Γεώργημα, ατος, τὸ; & γεώργιον, ȣ, τὸ; agricolatio; Plat. γεωργησιμος, ȣ, ὁ; terræ cultus, &c. Inde etiam;

Γεωργία, ας, ἡ, agricultura; &

Γεωργικὸς, ȣ̃, rusticus; &

Γεώργιον, ȣ, τὸ, arvum, ager aratus: &

Γεωργὸς, ȣ̃, ὁ, agricola, vinitor, colonus.

Γεωργίτης, Hesych. idem quod γεωργός; & γεωργώδης, έ☉, ὁ ϗ ἡ, rusticus; unde ϗ τὸ γεωργῶδες; agricolarum mores, &c. ejusd. etiam Th. & comp. cum præcedentibus.

Γέωρες, οἱ; & γεῶραι, οἱ; qui terram custodiunt; terræ seu agrorum custodes; Hesych. Suid. ex γῆ, terra; & ὄυρ☉, custos; inspector, &c.

Γεωρύχειν, terram fodere: ex γῆ, terra, & ὀρύσσω, fodio.

Γεώρυχος, ου, ὁ; qui terram fodit, suffossor; qualis σπάλαξ; talpa; ejusd. Th. & comp. cum præced.

Γεωτόμ☉, qui terram scindit; item agricola; dicitur etiam γητόμ☉, pro eodem; unde, γητομέω; terram scindo, seu findo, &c. ex γῆ, terra; & τέμνω; seco, scindo; unde τομός, οῦ, ὁ; scindens, secans, &c.

Γεωφάνιον, locus in quo metallum; Suid. ex γῆ & φαίνω.

Γῆ, gen. γῆς, ἡ, terra, regio: q. ex inus. γέα, in prosa pro γαῖα, idem.

Γηγενέων, terrigenûm, gen. pl. à Γηγενής, έ☉, ὁ, ἡ, terrigena, indigena: γηγενεῖς, gigantes: ex γῆ, terra, & γένος, genus, quod à γίνομαι, nascor.

Γηγενέτης, ου, ὁ, idem, & ab iisd.

Γήδιον, ου, τὸ, agellus: &

Γῆθεν, è terra: à γῆ.

Γηθόω, γήθω & γήθομαι; triumpho, capio voluptatem, &c. idem quod sequens Th. γηθέω.

ΓΗΘΕ´Ω, ῶ, gaudeo, lætor. f. ήσω, p. γεγήθηκα. & per Syncop γέγηθα, unde & part. γεγηθώς. γήθεον pro ἐγήθεον, imperf. Ion. hinc γῆθ☉, ε☉, & ἡ γηθοσύνη, gaudium.

Γήθησαν, lætati sunt, pro ἐγήθησαν, 3. pl. a. 1. pass. γηθήσας, a. 1. part. act. γήθησεν, a. 1. ind. act. Ion. à γηθέω, gaudeo.

Γηθήσαι, a. 1. opt. Æol. ejusd. verbi.

Γῆθ☉, ε☉, τὸ, &

Γηθοσύνη, ης, ἡ, gaudium, lætitia: &

Γηθόσυν☉, η, ον, lætus, a, um; à γηθέω.

ΓΗ´ΘΥΟΝ, vel γήτειον, ὁ, τὸ, genus capræ, q. è γῆ θύει.

Γηθυλλὶς, ίδος, ἡ; idem cum Th. γήθυον. Athen.

Γήϊν☉, ου, ὁ, ἡ. &

Γήϊ☉, terrenus, à γῆ, terra.

Γηΐτης, ου, ὁ; & per contract. γήτης; agricola, rusticus; Hesych. & Soph. &c. à γῆ, terra.

Γήκιν☉, & Dor. γάκιν☉; qui terram quatit; ex γῆ terra; & κινέω, moveo.

Γηλεχὴς, humi cubans; cui humi lectus est; Callim. ex γῆ, terra; & λέχ☉, ε☉, τὸ; lectus; à λέγομαι, cubo; Th. λέγω; cubare facio.

Γήλοφ☉; tumulus è terra exurgens; colliculus, idem quod γεώλοφ☉; & ejusd. comp. quod vide.

Γῆμαι, a. 1. inf. γήμας, a. 1. part. γῆμε, Ion. & Poët. ab a. 1. ἔγημα, ας, ε. per Sync pro ἐγάμησα, ας, ε. verbi γαμέω, uxorem duco, nubo, matrimonium contraho, tanquam à γάμω, inus. formata. Vide γαμέω.

Γηοχεῖν, quasi γῆν ἔχειν; terram habere, aut agrum possidere. Et de Neptuno dici potest, qui terram ambit & continet, & propterea, γηήοχ☉, γεήοχ☉, & passim γαιήοχ☉ appellatur.

Γηπάσσαλ☉, paxillus terræ; Lucian. ex γῆ, terra, & πάσσαλ☉, & Attice πάτταλ☉, ου, ὁ; clavus ligneus, paxillus.

Γήπεδον, ου, τὸ; ager, fundus, solum; Aristot. Pol. 2. ab Eust. exp. solum quod adjacet prædiis urbanis; ut sunt horduli; (q. d. κηπίδιον) ex γῆ, terra, & πέδον, ου, τὸ; solum.

Γηπετής; & Dor. pro γαπετής; in terram delapsus, seu cadens; ex γῆ, terra; & inusitato verbo πέτω, pro quo in usu, πίπτω, cado.

Γηπόν☉, γηπονέω & γηπονία; videantur supra in γεωπονικός, &c.

Γήρᾳ, dat. sing. à γῆρας, quod vide.

Γηραιός, οῦ, senex, senilis, antiquus, grandævus, senio confectus: γεραιαί, vetulæ. Th. γῆρας, senectus.

Γηραλέ☉, ου, ὁ, Poët. idem quod γηραιός.

Γήρασμα, τὸ; q. d. senescentia; à γῆρας, ατος, τὸ; senectus. Nota; pro præcedente γηραλέ☉, reperitur etiam γηράλε☉, ου, ὁ; senex, senilis, &c.

Γηράντεσσι, dat. plur. Poët. vel Ion. pro γηρᾶσι, a. 1. part. act. à γηράς, αντ☉, senescens, pro γηράσας, à γηράω, senesco: unde a. 1. ἐγήρασα, & per Sync. ἐγήρα. Th. γῆρας.

ΓΗ´ΡΑΣ, τὸ, ατος, α☉, ως, dat. γήρατι, ᾳ, α, senectus.

Γηράσης, ἡ, a. 1. sub. act. à γηράσκω, senesco: γηράσαι, a. 1. inf. act.

Γηράσκω, senesco, consenesco, f. άσω, p. γεγήρακα. a. 1. ἐγήρασα, a. 1. sub. γηράσω, ης, η, acc. pl. part. præs. γηράσκοντας. Th. γῆρας, senectus.

Γηράω, ῶ; idem, f. άσω, a. 1. ἐγήρασα & per Sync. ἔγηρα, unde part. γηράς, perf. γεγήρακα, & part. γεγηρακώς, senio affectus.

Γήρειον, τὸ; idem quod γήρασμα; prætereα, τὰ γηράματα; vocantur flocci vanescentium florum; i. e. πάπποι; & γήρειον; est carduorum flos; pappus, &c. Utrumq; ab eod. Th. γῆρας, senectus.

Γηροβοσκέω, ῶ, in senectute alo: &

Γηροβοσκία, ας, ἡ, senilis educatio: à γῆρας & βόσκω, pasco.

Γηροβοσκὸς, senum nutritor, qui aliquem in senectute alit, ab iisd.

Γηροκομία, ας, ἡ, nutritio & cura circa senes. &

Γηροκόμοιο, gen. Ion. à

Γηροκόμ☉, ου, qui curam habet senum: à γῆρας & κομέω, curam gero.

Γηροκομέω, ῶ; alicujus curam in senectute gero; unde γηροκομεῖον, ου, τὸ; idem quod γεροντοκομεῖον; locus in quo curantur senes; & aluntur; & γηροκομικὸς, οῦ, ὁ; ad curam alendi aliquem in senectute pertinens, &c. omnia ejusdem Th. & comp. cum præced.

Γηροτροφέω, f. ήσω, in senectute alo: ex γῆρας & τρέφω, alo. præt. m. τέτροφα.

Γηροτροφία, actio & cura alendi senes; Plut. & γηροτροφεῖον, locus in quo cura alendi senes fit; utrumq; ejusd. Th. & comp.

Γηροτρόφ☉, ου, ὁ, ἡ, senes nutriens: aliud.

Γηρύετ', conqueritur, pro γηρύεται, 3. sing præs. γηρύομαι. Th. γῆρυς, vox.

Γήρυμα, τὸ; vox; idem quod Th. γῆρυς.

Γηρυόνα, ας, & γαρυόνα, α, Dor. pro γηρυόνη, ης, ἡ, vocalis, garrula, quasi γηρύουσα. Th. γῆρυς, vox.

Γηρυόνας, α, ὁ, Dor. pro Γηρυόνης, ου, ὁ, Geryones.

Γηρυονῆα, acc. sing. à Γηρυονεύς, έ☉, ὁ, nomen viri, Geryon.

ΓΗ´ΡΥΣ, ε☉, ἡ, vox. hinc

Γηρύω, loquor, sono: & γηρύομαι, idem.

Γήρως, gen. sing. à γῆρας, ατος, α☉, & contracte, γήρως, senectus.

Γήτειον, ου, τὸ; idem quod Th. γήθυον; quod vide.

Γήτης, vide supra, in γηΐτης.

Γητόμ☉ & γητομέω; vide supra in γεωτόμ☉.

Γηφάγ☉, qui terra vescitur; pauper, qui è terræ oleribus vescitur; ex γῆ, terra, & φάγω, edo.

Γήχυτον; exterior pars terræ mollis, & minimè lapidosa; ex γῆ, terra, & χυτὸς, fusilis, à χύω; idem quod Th. χέω, fundo.

Γιγαντεῖ☉ & γιγάντει☉, ου, gigantæus, vel eus, à γίγας, gigas.

Γίγαντες, nom. pl. γιγάντων, genit. pl. à γίγας, αντ☉, gigas.

Γιγαντιάω; gigantes imitor, gigantum similis sum, ab eod.

Γιγαντολέτης & γιγαντολέτηρ; gigantum perditor & extinctor; Epitheta Jovis; item, γιγαντολέτις, gigantum perditrix; & γιγαντολέτειρα; dicitur pro eodem; epitheta Minervæ; ex γίγας, gigas; & ὄλλυμι, fut. ὀλέσω; perdo; unde ὀλετὴρ, perditor, & ὀλέτειρα; perditrix, &c.

Γιγαντομαχία, ας, ἡ, pugna seu bellum gigantum: ex γίγας & μάχη, pugna, quod à μάχομαι, pugno.

Γιγαντοφόν☉; qui gigantes interficit, aut interfecit; Eur. in Herc. fur. δόρυ γιγαντοφόνον; ex γίγας, gigas; & φένω, occido; unde φόν☉, cædes, &c.

Γιγαντώδης; gigantum similis; qualis est gigantum, &c. Philo de vita Mos. l. 1. à Th. γίγας, gigas.

ΓΙ´ΓΑΡΤΟΝ, ου, τὸ, quod in acino vinaceo osseum aut lapidosum est.

Γιγαρτώδης, plenus γιγάρτων; multa habens γίγαρτα; vel similis γιγάρτοις; &c. à Th. γίγαρτον.

ΓΙ´ΓΑΣ, αντος, ὁ, gigas, q. à γῆ & γάω, nam terræ filii dicuntur.

ΓΙΓΓΙ´ΔΙΟΝ, ου, τὸ, herbula, pastinatæ sylvestri similis.

ΓΙΓΓΛΙΣΜΟ´Σ, ου, ὁ, titillatio, q. à γιγγλίζω: quod idem est cum γαργαλίζω.

ΓΙΓΓΛΥΜΟΣ, οῦ, ὁ, cardo portæ, qui cum ipsa porta vertitur.

Γιγγλυμοῦσθαι; structuram habere ginglymo similem; vel, per ginglymum (seu cardinem portæ) jungi; Hippocr.

pocr. de artic. Item, γιγγλυμώδης; figuram habens ginglymi; similis τοῖς γιγγλύμοις; reperitur & γιγλυμώδης, apud Aristot. & γίγγλυμ☉, apud Suid.

Γιγγραίνω, tibiâ illâ, quæ gingras dicitur, cano; Athen. Unde, γιγγραντάλη μέλη; carmina quæ ad gingras cantantur. Athen. à Th. Seq. γίγγρας.

ΓΙ'ΓΓΡΑΣ, ȣ, ὁ, parvula tibia, ad flebiles sonos.

Γιγγρασμὸς, cantus seu sonus τȣ̃ γίγγρȣ; ab Hesych. exp. sonus; à Th. præced. γίγγρας.

Γίγνομαι, vide γίνομαι.

Γίγνȣ, ſias, præs. imperat. pass. à γίγνομαι.

Γιγνώσκω, εις, ει, & γιγνώσκοντα, acc. sing. part. præs. vide in γινώσκω, cognosco.

Γίνν☉, idem quod ἰννὸς, quod vide: vel idem quod ὕνν☉; equuleus; equus parvulus; veluti nanus & pumilio in equino genere. A Latinis ejusmodi equulei dicuntur manni, & mannuli, hinni & hinnuli, &c.

Γίνετ', pro ἐγίνετο, imperf. Ion. γίνεσθαι, præs. inf. à

ΓΙ'ΝΟΜΑΙ vel γίγνομαι, sum, fio, nascor, gignor. f. 1. m. γενήσομαι. præt. pass. γεγένημαι. a. 1. pass. ἐγενήθην. f. 1. pass. γενηθήσομαι. a. 1. m. ἐγενησάμην, a. 2. m. ἐγενόμην, ȣ, ετο, factus sum. a. 2. imperat. γενȣ̃, έσθω. a. 2. opt. m. γενοίμην, οιο, οιτο. ut μὴ γένοιτο, absit, a. 2. sub. m. γένωμαι, η, ηται, a. 2. inf. m. γενέσθαι, a. 2. part. γενόμεν☉. præt. m. γέγονα, à γείνω, inus. & γέγαα à γάω inus. pl. perf. m. ἐγεγόνειν præt. m. inf. γεγονέναι & γεγαέναι, part. præt. m. γεγονὼς & γεγαὼς, ῦα, ός. Hinc γένεσις, γενετὴρ, γέν☉, γενεὰ, γενέθλη, γενέθλι☉, &c. de quibus in suis locis.

Γινώσκειν, Dor. pro γινώσκειν, præs. inf. &

Γινώσκοντι, cognoscunt, Dor. pro γινώσκȣσι, 3. pl. præs. à

ΓΙΝΩ'ΣΚΩ, vel γιγνώσκω, COGNOSCO, Angl. know, exinde etiam. f. γνώσομαι. a. 1. ἔγνωσα. p. ἔγνωκα. plusq. p. ἐγνώκειν. a. 2. ἔγνων, ως, ω, 3. pl. ἔγνωσαν. a. 2. imperat. γνῶθι. a. 2. opt. γνοίην. a. 2. sub. γνῶ, ῷς, ῷ. a. 2. inf. γνῶναι, a. 2. part. γνȣ̀ς, ȣ̃σα, όν. perf. pass. ἔγνωσμαι. a. 1. pass. ἐγνώσθην, f. 1. pass. γνωσθήσομαι, perf. m. γέγωνα, pro γέγνωκα. part. γεγωνὼς. hinc γνῶσις, γνωςὸς, γνωτὸς, γνώμη, &c. de quibus in suis locis.

Γλάγ☉, ε☉, τὸ, lac. Poët. pro γάλα.

Γλαγόεις & γλαγερὸς; lacteus; item, γλαγάων, lactescens; & nondum satis adultus; in Epigr. de semine à præced. γλάγ☉.

Γλάζω, expando alas, clamo: item, pronum expando me. f. σω. a. 2. ἔγλαζον, ες, ε.

Γλακτόφαγος, ȣ, ὁ, pro γαλακτόφαγ☉, per Sync. lacte victitans: à γάλα, lac, & φάγω, edo.

Γλαμάω & γλημάω, idem quod λημάω, gramiâ laboro, lippio. à

Γλάμη & γλάμα, Dor. pro them. λήμη, Pleonasmo τȣ̃ γ, gramia, lippitudo, oculorum sordes.

Γλάμυξ☉; ut, γλάμυξα ὄμματα; apud Etym. oculi quorum anguli scabri sunt; seu scabra lippitudine laborant; inde, γλαμυξιάω, idem quod γλαμάω; vel λημάω; quæ vide.

Γλαμυρὸς, γλαμώδης, & γλάμων & γλημώδης; gramiosus; lippus; à nomine γλήμη, quod vide.

ΓΛΑ'ΝΙΣ, ιδος, ἡ, piscis genus. Legitur & γλανίς. Nomen ei dedit, Glanis fluv. Cunæ.

Γλανὸς. ab Hesych. expon. inutilis; est etiam Hyæna; teste Aristot. Hist. an. l. 8. c. 5. à Th. γλάνις.

Γλάξ, per Sync. q. γάλαξ, quæ & γλαὺξ dicitur, herba γαλακτοποιητική.

Γλαφὶς, γλαφίδες, architecti instrumenta. Th. γλάφω.

Γλαῦκ' & γλαῦκας, acc. sing. & pl. à γλαὺξ noctua. Th. γλαυκὸς, cæsius.

Γλαῦκε, voc. à Γλαῦκος, ȣ, ὁ, Glaucus, nomen propr.

Γλαύκη, ης, ἡ, nomen propr. mulieris, sed

Γλαυκὴ, ῆς, ἡ, f. g. à γλαυκὸς, glaucus.

Γλαυκιάω, ῶ, glaucis oculis terribiliter intueor: &

Γλαυκιόων, Poët. pro γλαυκιῶν, præs. part. Th. γλαυκός.

Γλαυκίζω; ad glaucum colorem accedo; in glaucum vergo; ab Etym. exp. obtuse video: γλαυκινὸς, γλαύκι☉, idem quod Th. γλαυκὸς, glaucus, cæsius, cæruleus, &c. à quo etiam Th. est γλαυκίον, avis à glaucis oculis nominata; Eust. item herba quædam; item γλαυκίσκ☉, piscis quidam; apud Athen. & Plin. &c.

Γλαυκονόμη, ης, ἡ, nomen propr. mulieris.

ΓΛΑΥΚΟ'Σ, ȣ̃, GLAUCUS, cæsius, q. à Γλαύσσω, splendeo.

Γλαυκόφθαλμος, idem quod γλαυκόμματος, qui cæsiis est oculis; ex γλαυκὸς & ὀφθαλμ☉; quod vide.

Γλαυκοχαίτης, cæsiam jubam vel comam habens; Eust. ex γλαυκὸς & χαίτη, ης, ἡ; juba propriè, equi.

Γλαυκότης, ητ☉, ἡ, color cæruleus: &

Γλαυκόχειρ, ε☉, ὁ, ἡ, Poët. ὁ γλαυκὸν χεῖρα ἔχων, qui glaucum colorem habet.

Γλαυκώδης, εως, ὁ κ ἡ; noctuæ speciem gerens; Gaza interpr. à γλαυκός.

Γλαυκῶπις, ιδ☉, ἡ, & γλαυκώπης, cæsios habens oculos: in acc. γλαυκῶπιν & ιδα. Sic γλαύκωψ, ὁ, qui cæsios oculos habet, hinc γλαυκῶπις ex γλαῦξ, noctua, (hoc à γλαυκὸς, glaucus.) & ὤψ, ὁ, oculus. Th. ὄπτομαι, video.

Γλαύκωμα, ατος, τὸ, seu

Γλαύκωσις, εως, ἡ, vitium in oculo vulgò dictum, glaucedo. Th. γλαυκός.

Γλαύκωψ, vide γλαυκῶπις.

Γλαῦξ, κὸς, ἡ, seu γλαῦξ, ulula, noctua, Th. γλαυκὸς, cæsius.

Γλαύσσω, splendeo cerno.

Γλάφυ, τὸ, &

Γλαφυρὸς, ȣ̃, vide in γλάφω.

Γλαφυρῇσι & γλαφυρῇς, dat. pl. Ion. f. g. à γλαφυρὸς, ά, όν, concinnus, à

ΓΛΑ'ΦΩ, vel γλύφω, cavo, fodio, sculpo. f. ψω, p. φα. Hinc γλάφυ, τὸ, antrum, spelunca: γλαφυρὸς, ȣ̃, cavus, elegans; scitus, festivus: à γλύφω, γλύπτης, ȣ, ὁ, sculptor.

Γλαφυρῶς, scitè, eleganter, venustè; unde γλαφυρώτερος; Arist. de animal. l. 1. γλαφυρία, ἡ; elegantia, venustas, concinnitas; & γλαφυρότης, idem; omnia à γλαφυρὸς, & Th. γλάφω.

Γλάχων, ων☉, ὁ, Dor. pro γλήχων, ἡ, pulegium.

Γλεῖν☉, vide γλῖν☉.

Γλευκαγωγὸς βύρσα; apud Poll. l. 7. pro utre coriaceo, in quo vehitur mustum; ex γλεῦκ☉; mustum; & ἄγω, duco; unde ἀγωγὴ, ductus; & ἀγωγὸς, qui ducit, vel affert, &c.

ΓΛΕΥ'ΚΟΣ, ε☉, τὸ, mustum, succus dulcis, q. à γλυκὺς, dulcis.

Γλεῦξις, mustum decoctum, defrutum apud Eustath. item, γλεύκινον μύρον; q. d. musteum unguentum; de quo Diosc. item γλεύκινον ἔλαιον; q. d. musteum oleum, &c. Th. γλεῦκ☉.

Γλήμη, ης, ἡ, lippitudo: idem quod λήμη.

Γλημώδης, videatur in γλαμώδης.

Γλήνεα, τὰ, pretiosa, spectaculo digna: à

ΓΛΗ'ΝΗ, ης, ἡ, pupilla oculi, oculus, pupa, q. αἰγλήνη, ab αἴγλη, splendor, vel per Sync. παρὰ τὴν γαλήνην, quia serenitas mentis in oculis maxime conspicitur. Hinc γαλήνεα, res ornatæ.

Γλῆν☉, ε☉, τὸ, stella, lumen.

ΓΛΗ'ΧΩΝ, item βλήχων & γλάχων, Dor. ων☉, ἡ, pulegium, herba.

Γληχωνίτης οἶν☉; vinum à pulegio confectum, seu pulegio conditum. Diosc. à Th. γλήχων.

Γλία, ας, ἡ, gluten, affine est κόλλα. Angl. glue.

ΓΛΙΝΟ'Σ, seu γλεῖν☉, ȣ, ὁ, genus aceris campestre.

Γλισχραίνω; γλίσχρον reddo; unde passivum; γλισχραίνεσθαι, viscosum, seu glutinosum fieri; lentescere, & tenaciorem reddi, &c. γλίσχρασμα; idem quod γλισχρότης, lentor, tenacitásque glutinosa; item lubricitas; item, tenacitas, parcitas; Athen. Plut. γλισχρεύομαι, parcus & restrictus sum; tenax sum, &c. γλίσχρων, ων☉, ὁ; exp. ἐπιθυμητὴς, cupitor; ἀπὸ τȣ̃ γλίχεσθαι; Aristoph. vel, ut alii; infælix, infortunatus; miser, & ærumnosus; & sic γλισχρεία, ἡ; exp. miseria; ἀτυχίας; omnia à Th. γλίσχρ☉.

ΓΛΙ'ΣΧΡΟΣ, ȣ, ὁ, ἡ, lentus, viscosus, lubricus, tenax, parcus, sordidus. Reperitur etiam γλιχρὸς, unde γλιχρὸς. q. à γλία, gluten, hinc

Γλιχρότης, ητος, ἡ, viscositas: &

Γλιχρώδης, lentus.

ΓΛΙ'ΧΟΜΑΙ, cupio, affecto, appeto, GLISCO, q. à γλυκύς.

Γλοίης, ητ☉, ὁ; idem quod γλοιὸς, adject. Etym. & Hesych. & γλοιὰς à Sophocle dicitur equa maligno ingenio.

nio, & prava indole; Item, γλοιάζω, Gal. in lex. Hippocr. exp. conniven-do oculos obvolvo; & γλοιῶσθαι, est lentescere ac viscosum reddi in modum strigmenti; Diosc. γλοιῶδες, τὸ; strig-mentum; & γλοιωδῶς; ab Hesych. exp. More eorum qui nuunt capite in-ter dormiendum; item conniventer, &c. Omnia à γλοιός.

ΓΛΟΙΟ'Σ, ȣ, ὁ, invalidus, sordidus; i-tem substantivè, strigmentum, olei sor-des, hinc

Γλοιώδης, strigmentosus, glutinosus.

Γλȣ̃πα, naticulæ; dicuntur corpora duo dura, in cerebro eminentia, ad late-ra meatus illius sita; nam perinde ac nates prominent, seseq; contingunt: à Th. γλȣτός.

ΓΛΟΥΤΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, nates, clunes, coxa, q. à γλοιός.

Γλυκάζω, dulcesco: &

Γλυκαίνω, edulco: Th. γλυκύς, dulcis.

Γλύκανσις; q. d. dulcificatio; item, γλύκασμα; sive γλυκασμός, dulcedo; legitur etiam γλυκισμός, apud Athen. γλυκάδιον, secundum Schol. Nicandri, dicitur τὸ ὄξ@ ; κατ' εὐφημισμόν. Th. idem.

Γλυκερῷο, gen. Ion. & γλυκερῶ, Dor. pro γλυκερȣ̃, à

Γλυκερός, ὴ, ὸν, Poëticum, idem ac Th. γλυκύς.

Γλυκίων, comparat. à γλυκύς, quod vide.

Γλυκύεις, εντος, ὁ, dulciusculus, subdulcis, vel dulcis, &c. Th. idem.

Γλυκύκαρπ@, ȣ, ὁ, ἡ, qui dulcem fructum fert. Viris epithet. ex γλυκύς, dulcis, & καρπός, fructus.

Γλυκύπικρον, ȣ, τὸ, suavamarum: ex γλυκύς, dulcis, & πικρός, amarus.

ΓΛΥΚΥ'Σ, εῖα, ὺ, dulcis, e. jucundus, gen. γλυκέ@, fœm. εἵας. item

Γλυκύ, passum, i. e. vini dulcis genus, in compar. γλυκίων, γλύσσων, & γλυκύτερ@ in superl. γλύκις@ & γλυκύτατ@, hinc

Γλυκύτης, ητος, ἡ, dulcedo.

Γλύμμα, τὸ; sculptura, cælatura; vel quod sculptum est; Poll. Verbale à γλύφω. Unde etiam γλύπτης, ȣ, ὁ; sive γλυπτὴρ, ῆρος, ὁ; sculptor; E-pigr. & γλυπτός, qui sculpi potest; item, pro sculpto; apud 70. interpr. quum de idolis dicitur; item, γλυφὴ, ἡ; idem quod γλύμμα, τὸ, &c.

Γλυφάνοιο, gen. Ion. à

Γλύφαν@, sculptorias. Th. γλάφω, sculpo.

Γλυφὶς, ίδος, ἡ, crena, sagittæ incisura in quam nervus inseritur; à γλύφω seu γλάφω, sculpo.

Γλύφω; scalpo, sculpo; Aristoph. à γλάφω.

ΓΛΩ'ΣΣΑ, & Attic. γλῶττα, ης, ἡ, lingua, sermo. Hinc comp. δίγλωττις, ἄγλωσσος, ἄγλωσσος, πολύγλωσσ@, &c. & Angl. to gloze.

Γλωσσαλγία, ας, ἡ, linguæ dolor: ex γλῶσσα & ἀλγέω, doleo.

Γλωσσάριον, ȣ, τὸ, lingula. dim. à γλῶσσα.

Γλώσσῃ, Ion. pro γλώσσῃ· γλώσσῃσι, pro γλώσσαις, dat. pl. Ion.

Γλωσσημαπικὸν; vocabulum; peregri-num vocabulum, vel obsoletum, &c. Vocabulum alicujus gentis seu populi proprium, quod alii usurpando ad se transferunt, &c. quod ipsum etiam Th. γλῶσσα, sæpe significat; unde Galenus interpretationem vocum ob-scuriorum Hippocratis, γλωσσῶν ἐξήγησιν inscribit.

Γλωσσόκομον, ȣ, τὸ, theca lingulis tibiarum recondendis idonea: item marsupium: ex γλῶσσα & κομέω, servo.

Γλωσσὶς, seu γλωττὶς, ίδ@, ἡ; lin-gua, seu lingula tibiæ; item, lin-gula avis; dux coturnicum; l. 6. animal, γλωσσώδης, έ@, ὁ & ἡ; lin-gulatus; Vitr. linguæ specie & forma; item linguax; & loquutuleius; lingu-lax. Bud. ex Eccles. c. 8. Omnia à Th. γλῶσσα.

Γλωττικὸς, ȣ̃, ad linguam pertinens, à γλῶττα. At. pro γλῶσσα.

Γλωττισμὸς, ȣ̃, ὁ; osculum, quo linguæ basiantium se contingunt mutuò; ex Epigramm. à Th. γλῶσσα, Atticè pro γλῶσσα.

Γλῶχες, spicæ vel aristæ, à seq. Th.

ΓΛΩΧΙ'Σ vel γλωχὶν, ῖν@, ἡ, cuspis te-li, angulus, acies, q. αἱ τῶν ἀκίδων ἐξοχαί.

Γναθμὸς, ȣ̃, ὁ, idem quod

ΓΝΑ'ΘΟΣ, ȣ, ἡ, maxilla, dentes, bucca, q. à γνάπτω pro γνάμπτω, flecto. Hinc

Γναθόω, cædo in malas. &

Γνάθων, ων@, ὁ, parasitus: item propr. nom. Gnatho.

Γναμπτοῖσι, dat. pl. Ion. à

Γναμπτὸς, ȣ̃, incurvus, item flexibi-lis: à

Γνάμπτω, f. ψω, p. φα. (vide ἀνάπτω) infle-cto, quod à κάμπτω, idem.

Γνάπτω, vel κνάπτω, sive γνάφω, carpendo, vel vellicando polio. unde Ang. nap. pan-ni, & fortasse etiam somni.

Γναφεὺς, έ@, ὁ, fullo, à γνάπτω.

Γναφεύω, seu κναφεύω; fullonicam ex-erceo; sum fullo; carduis pannos pe-cto vel expolio; Aristoph. indè γνα-φικὸς, fullonicus; γνάφαλον, ȣ, τὸ; floc-cus fullonico carduo detractus è panno inter pectendum, &c. γναφαλώδης, qui simi is est τῷ γναφάλῳ; mollis & la-nuginosus instar τȣ̃ γναφάλȣ; γναφάλι-ον; herba quædam; cujus foliis pro gnaphalo utuntur, utpote albis molli-busque; Diosc. & γνάφαλ@, avis, de qua Aristot. hist. an. 9. 16. γνά-φ@, carduus fullonis; & γνάψις, polirio illa quæ fit à fulloribus, car-pendo & vellicando, &c. Omnia à γνάπτω.

Γνήσι@, ȣ, ὁ, ἡ, legitimè genitus, ger-manus, genuinus: in compar. γνησιώ-τερ@; γνησίως, adv. genuinè. Dici-tur, q. γόνησι@, vel γȣ́νησι@, à γίνο-μαι, nascor.

Γνησιότης, id quod est legitimum; Ari-stot. Rhet. lib. 1. à γνήσι@, genui-nus, &c.

Γνοίην, ης, η, novero, a. 2. opt. act. à γινώσκω, cognosco, a. 2. ἔγνων.

Γνȣ̀ς, γνόν@, sciens, a. 2. part. ejusd.

ΓΝΟ'ΦΟΣ, ȣ, ὁ, caligo, tenebræ, item tur-bo, q. à νέφ@ hinc

Γνοφόω, & γνοφέω, obtenebro: &

Γνοφερὸς, tenebrosus; idem quod sequens.

Γνοφώδης, caliginosus.

Γνόω, nosco, inus. à νό@, mens.

Γνὺξ, adv. genu flexo: per Sync. dictum, q. γονὺξ, à γόνυ, genu.

Γνῶ, Ion. & Poet. pro ἔγνω, cognovit. 3 sing. a. 2. act. ἔγνων, ως, ω, at

Γνῶ, est, 1. sing. a. 2. sub. γνῶθι, a. 2. im-perat. γνῶναι, a. 2. inf. à γινώσκω, cognos-co, quod vide.

Γνῶμα, ας, α, Dor. pro γνώμη, ἡ, mens, &c Sed γνῶμα, ατος, τὸ, Ion. & Poët. notitia, experientia. Th. γινώσκω.

Γνωματεύω, apud Eust. sententiam elo-quor, seu loquor; sententiosum di-ctum profero; item, dignosco, judi-co; unde, γνωμάτευμα, τὸ; dictum sententiosum; Eust. Item, γνωμίδιον, ȣ, τὸ; sententiola; item, ratiuncula; γνωμηδὸν, per sententias, &c. Omnia à γνώμη.

Γνώμη, ης, ἡ, sententia: unde

Γνωμικὸς, ὴ, ὸν, sententiosus: &

Γνωμολογικῶς, sententiosè, à γινώσκω.

Γνῶμεναι, Dor. & Att. pro γνῶναι, a. 2. inf. act. à γινώσκω, cognosco.

Γνωμοδοτέω, ῶ; consilium, seu senten-tiam do; ex γνώμη & δίδωμι, do; unde, δότης, ȣ, ὁ; dator, &c. Sic, γνωμολόγος, q. d. sententiæ seu sen-tentiarum proloquutor; unde γνωμο-λογία, sententiarum proloquutio; aut sententia quam quis loquitur; Plut. & γνωμολογικὸς, gnomologiæ conve-niens, seu ad γνωμολογίαν, pertinens; itemq; γνωμολογέω; sententiam elo-quor, vel sententias; sententiosè lo-quor; ex γνώμη & λόγ@. Itidemq; γνωμοτύπ@; q. d. sententiarum ex-cussor, seu fabricator, & effictor, &c. Aristoph. & Aristot. Unde, γνωμοτυ-πικὸς, qualis est ὁ τῶν γνωμοτύπων; & γνωμοτυπικῶς; idem exp. quod γνω-μολογικῶς; ac deniq; γνωμοτυπία exp. γνωμολογία ἀκριβὴς, &c. Hesych. ex γνώ-μη & τύπος, ȣ, ὁ; quod vide.

Γνωμονικὸς, ȣ̃, ὁ, peritus, sciens, doctus; ab eod. Th.

Γνώμον@, gen. sing. à

Γνώμων, ον@, ὁ, vel ἡ, cognitor, index, Gno-mon, stylus horas indicans. Th. γινώσκω.

Γνῶναι, vide in γνῶ.

Γνωρίζω, notum facio, noscito, f. ίσω, & Att. γνωριῶ. p. ἐγνώρικα. a. 1. ἐγνώρισα. a. 1. inf. act. γνωρί-σαι. a. 1. part. γνωρίσας, αντ@, præs. pass. γνωρίζομαι, innotesco, pa-tefio: hinc γνωριζέσθω, 3. sing. præs. im-perat. innotescat. perf. pass. ἐγνώρισ-μαι, a. 1. pass. ἐγνωρίσθην, a. 1. sub. γνωρισθῶ, ῇς, ῇ, Them. γινώσκω, cog-nosco: hinc

Γνώριμος, ȣ, ὁ, ἡ, notus, item familiaris, in compar. γνωριμώτερος, notior, superl. γνω-ριμώτατ@, notissimus: &

Γνώρισις, εως, ἡ, agnitio; item, actio reddendi quempiam notum alii; item, γνωρισικὸς, notitiam præbens; & q. d. notificatorius; & γνωρίμως, familiariter; more eorum qui sunt familiares, &c. exponitur etiam, plane, liquidò, &c. Itemque, sequens,

Γνώρισμα, ατος, τὸ, indicium.

Γνωριῶ, εῖς, εῖ, f. 1. Attic. verbi γνωρίζω. notum facio, quod vide.

Γνώσεαι pro γνώσῃ, 2. sin. f. 1. m. Io. à γινώσκω.

Γνώσῃ,

Γνώσῃ, cognosces, f. a. m. verbi γινώσκω, f. γνώσομαι, ῃ, εἶ.

Γνωσθεὶς, cognitus a. 1. part. pass. ἀ γινώσκω, a. 1. pass. ἐγνώσθην, infin. γνωσθῆναι.

Γνωσιμαχεῖν, mutatâ sententia, suarum virium imbecillitatem agnoscere.

Γνῶσις, εως, ἡ, cognitio, ἀ γινώσκω.

Γνώσομαι, f. 1. m. ἀ γινώσκω, quod vide.

Γνωστὴρ, ῆρος, ὁ, cognitor, explorator, &c. Item γνωστικὸς, ῦ, ὁ, cognoscendi facultate præditus; unde γνωστικοί, hæretici quidam, sic dicti, ob insignem eruditionem quam sibi vendicabant: γνωστικῶς, cum cognoscendi facultate, &c. omnia ab eod. Th.

Γνώστης, ου, ὁ, gnarus: item ariolus.

Γνωστὸς, ἡ, ὸν, notus. a. um; ut &

Γνωτὸς, ου, ὁ, item frater, ἀ γινώσκω.

Γνῶθι, 3. sing. a. 2. imperat. ἀ γνῶθι, nosce verbi γινώσκω.

Γνῶσι, Poet. pro γνῶσι, agnoscant. a. 2. sub. 3. pl. tanquam à γνώω, ejusd. verbi: vel γνώω, Poët. pro γνῶ, a. 2. sub. ab ἔγνων, a. 2. verbi γινώσκω.

Γοάοντι, Dor. pro γοάουσι, γοῶσι, 3. pl. præs. ind. à

ΓΟΑ'Ω, f. άσω, gemo, deploro, lugeo. Poëticum, à sono fictum. Reperitur & γοήμεναι, Dor. inf. q. à γόημι, & γοηθεὶς, defletus, a. 1. part. pass.

ΓΟΓΓΡΟ'Σ, ου, ὁ, CONGRUS, piscis.

ΓΟΓΓΥ'ΖΩ, murmuro, f. σω, p. γεγόγγυκα, a. 1. ἐγόγγυσα, perf. pass. γεγόγγυσμαι, inde γογγυσμός.

Γογγύλος vel γογγύλιος, ου, idem quod στρογγύλος, rotundus, atque inde ducunt, γογγύλη, & γογγυλὶς, substantive, rapum, quod rotundum.

Γογγύλη, substantive, vocatur maza rotunda; seu quæ inter subigendum rotundata est; Aristoph. quidam exponunt etiam, rapum, &c. Item γογγυλίδιον, τὸ, rapulum; apud Gal. in lex. Hippocr. γογγυλίδια, exp. μικρὰ σφαιρία, pilulæ minutæ; γογγυλίζω, γογγυλέω, & γογγυλεύω, idem quod στρογγυλίζω, rotundo, rotundum efficio, &c. & γογγύλευμα, idem quod στρογγύλευμα, coagmentum rotundum, opus teres, orbis, Reg. I. cap. 19. &c. omnia, ejusd. Th.

Γογγυλόσκηνος, ου, ὁ καὶ ἡ; tabernaculum, seu domicilium habens rotundum; Hesych. ex γογγύλος, rotundus, & σκηνὴ, tabernaculum, &c. Item γογγυλωπὸς, ου, ὁ, qui rotunda est facie; rotundus vise seu aspectu; Hesych. ex γογγύλος, rotundus, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus; Th. ὄπτομαι, video, &c.

Γογγυσμὸς, ου, ὁ, murmur, mussitatio: &

Γογγυστὴς, ῦ, ὁ; murmurator: à γογγύζω.

Γογγυστικὸς, murmuratorius, ad murmurationem propensus; Nazianz. ab eod. Th.

Γόη, ης, ἡ; pro γοητεία, ας, ἡ; præstigiæ. V. γόης.

Γοερὸς, & γοήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod γοώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, gemibundus, flebilis, lugubris, lamentabilis &c. à Th. γοάω, gemo, defleo, &c.

Γοήμεναι, præs. inf. Dor. ex γοείτω, vel γόημι. Th. γοάω, gemo.

Γοηπλανὴς, q. luctivagus; Nonn. ex γοάω, lugeo; & πλάνη, ης, ἡ; error, &c.

ΓΟ'ΗΣ, ητος, ὁ, incantator, præstigiator, impostor: quasi à γοάω, gemo: hinc

Γοητεία, ας, ἡ, præstigiæ, incantatio: &

Γοήτευμα, ατος, τὸ, præstigiæ, incantamentum: &

Γοητεύω, f. εύσω, p. ευκα, incanto, fascino, præstigiis decipio: item

Γοητικὸς, ῦ, incantatorius.

Γολγοθᾶ, nomen loci ἄκλιτον, Syr. locus calvariæ.

Γόμοῤῥα, ας, ἡ, nomen urbis. Syr. habitatio.

Γόμος, ου, ὁ, onus navis, merces: à præt. m. γέγομα, verbi γέμω, plenus sum.

Γομόω, ῶ, onero; à præced. γόμος.

Γομφιάζω, dentibus stupeo: &

Γομφίασις, morbus dentium, vel gingivarum molarium, vel secundum alios, maxillarum, à dentitione dolor; sunt & qui γομφίασιν, de mobilitate dentium interpretentur; apud Diosc. itemque.

Γομφιασμὸς, ῦ, ὁ; confractio vel stupor dentium: à

Γομφίος, dens, molaris: quod à

ΓΟ'ΜΦΟΣ, ου, ὁ; cuneus, clavus, dat. pl. Ion. γόμφοισιν· hinc ortum aliquibus videtur Angl. gumms.

Γομφόω, clavis compingo. &

Γόμφωμα, idem quod γόμφωσις, coagmentum, coagmentatio; Bud. ex Plut. exp. & compages, & contabulatio, &c. Item apud medicos, γόμφωσις, ut sequitur.

Γόμφωσις, cum os ossi clavi modo infigitur.

Γομφωτὴρ, coagmentator, qui compingit; & γομφωτὸς, coagmentatus, compactus: item γομφωτήριον, ου, τὸ; q. d. coagmentatorium; i. e. id quo fit coagmentatio, clavus, &c. omnia à γομφόω.

Γομφιόδουπα χαλινὰ, circa molares dentes strepentia fræna; Epigr. ex γομφίος, dens molaris & Th. δοῦπος, ου, ὁ, sonitus.

Γομφοπαγὴς, cuneis seu clavis compactus, &c. Metaphoricè apud Aristoph. γομφοπαγῆ ῥήματα, &c. ex γόμφος, clavus, cuneus, & aoristo 2. ἐπάγην, verbi, πήγνυμι, & πήσω, fut. ξω, compingo, &c.

Γονάτιον, diminut. à γόνυ, geniculum: item γονατίζω, ingeniculo, genicula flecto; apud Poll. γονατόομαι, οῦμαι, geniculor, in geniculum nodor; Theoph. hist. Plant. lib. 8. c. & inde, γονατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, geniculatus, geniculis cinctus, nodis geniculatus; Theoph. hist. Plant. l. 4. c. 12. omnia à Th. γόνυ, genu.

Γονεῖς, nom. pl. à

Γονεὺς, έως, ὁ, parens: gen. pl. γονέων. acc. pl. γονῆας, dat. pl. γονεῦσι, à præt. m. γέγονα, verbi γίνομαι.

Γονὴ, ῆς, ἡ, genitura, semen, fœtus, soboles: hinc γοναὶ ἡρακλεῖαι, semen Herculeum: ab eod. Th.

Γόνιμος, ου, ὁ, ἡ; genitalis, prolificus, item fœcundus: à γίνομαι.

Γονιμὸς, οῦ, ὁ, fœcundus, fertilis, &c. γονίμως, fœcundè, &c. γονεία, ἡ, fœtificatio; omnia ab eodem, Them. γίνομαι.

Γονόομαι, γονοῦμαι, genibus advolvor; ad genua accido, accusativo jungitur; Gaza, lib. 4. Gramm. Th. γόνυ, genu.

Γονοποιΐα, fœtura; fœtificatio; ex γονὴ, vel γόνος, aut γονὸς, & ποιέω.

Γονόῤῥοια vel --ύα, ἡ, genituræ profluvium: &

Γονοῤῥυέω, ῶ, fluxum seminis patior: a

Γονοῤῥυὴς vel γονόῤῥοιος, cui γονὴ ῥεῖ, id est, genitura fluit.

Γόνος, ου, ὁ, soboles, generatio, à γίνομαι, nascor, p. m. γέγονα· at

Γονὸς, (ὀξύτονον) ου, pro quo γονεὺς, Poëticum. Ionicâ Epenthesi factum, fœcundus, γόνιμος· item substantive, locus vel solum fertile: compar. γονώτερος, fertilior: ab eod. Th.

ΓΟ'ΝΥ, τὸ, GENU, gen. γόνυος, γόνατος, γουνὸς & γούνατος, dat. pl. γόνασι, γόνασι, & γούνασι· γνὺξ, adv. in genua, per Sync. q. γόνυξ· & πρόχνυ, idem. Inde Ang. gown: quia tegit genua.

Γονυκλινὴς, genu flectens; in Eccles. hist. τοῦτο τὸ Θεὸν ὁπηκαλοῦμαι γονυκλινὴς, &c. Inde γονυκλινέω, ῶ, genu flecto; Eust. ex γονυκλισία, ἡ, genu flexio, supplicatio quæ fit genibus flexis, &c. ex γόνυ, genu: & κλίνω, reclino, acclino, &c.

Γονύκροτοι, ab antiquis dicti sunt οἱ βλαισοὶ, & apud Anacreontem, οἱ δειλοὶ; teste Eust. Aristoteli in Physi g γονύκροτοι sunt impuri, quibus genua trepidant; ex γόνυ, & κρότος pulsus; ut æris remorum, manuum, pedum, &c.

Γονυπετέω, ad genua accido, procido, f. ήσω, p. γεγονυπέτηκα, a. 1. ἐγονυπέτησα· ex γόνυ, & πίπτω, cado.

Γονυπετὴς, qui genu succiduo procumbit; vel accidens & procumbens ad genua alicujus: ejusd. Th. & comp.

Γόος, ου, ἡ, luctus, acc. γόον nom. pl. γόοι, à γοάω, lugeo.

Γοργείη κεφαλὴ, Gorgonium caput, à γοργὼν, vide in γοργόνες.

Γόργειος, & Γοργόνειος, ου, Gorgonius: sic

Γοργόνες, dictæ sunt Phorci filiæ, Medusa; Sthenyo & Euryale, à γοργὼν, όνος, ὁ, nomen animalis noxii in Africa.

Γοργεύω, gradum cito; velocius gradior, festino. Hesych. Item γοργόομαι, fio γοργὸς; seu agiliorem & vivaciorem me præbeo, &c. Item ferocio, efferor; utrumque à sequente Themate.

ΓΟΡΓΟ'Σ, ῦ, velox, vividus, terribilis: quasi γαῖαν ἔργα· hinc

Γοργότης, ητος, ἡ, celeritas.

Γοργὼ, οῦς, ἡ, idem quod γοργότης; Hesych. Item γοργῶς, velociter, agiliter, &c. à Th. γοργὸς; quod etiam componitur cum quibusdam aliis Th. ut γοργολόφα, ἡ; Epitheton est Palladis; ut quæ figuratur ex capite Gorgonis habuisse galeam; vel caput Gorgonis in cono; sic γοργολόφας, ὁ, Epitheton est Lamachi; utrumq; apud Aristoph. Comicum. Th. λόφος, crista, seu conus in galea: γοργόνωτος, in tergore Gorgonis caput pictum habens; Aristoph. Th. νῶτος, dorsum: Item γοργωπὶς, ίδος, ἡ, aspectu horrenda; & γοργωπὸς, aspectu horrendus, ut Gorgo. Th. ὄπτομαι, unde ὤψ, ὠπὸς.

Γοργῦς, gen. sing. à γοργῶ, gen. όος, οῦς, ἡ; nomen mulieris. Alias γοργῦς, est acc. plur. à γοργὸς, velox.

Γοργοφονὴ, ἡ; Gorgûs interfectrix; epitheton Palladis: ex Γοργὼ, & φένω.

ΓΟΡΓΥ'ΡΑ, vel γόργυρα, ας, ἡ; canalis subterraneus per quem aqua effluit: à γῆ & ὀρύσσω, fodio.

Γορπῆξ, ὀρπῆξ; γ otiose præposito.

Γοῦν pro γ' οὖν, igitur certè; saltem, ex γὲ & οὖν.

Γουνάζομαι, genua amplectens oro: fœm. άσομαι· a. 1. m. ἐγουνασάμην. Th. γόνυ, genu.

Γοῦναθ' pro γούνατα, acc. pl. γούνασι, dat. pl. à γόνυ, genu, gen. γούνατος, &c.

Γουνὶς, ίδος, ἡ; idem quod γόνυ; ex Arato.

Γουνοῖσιν, dat. pl. Ion. à γουνὸς, pro γόνος, quod vide.

Γουνόομαι, οῦμαι; genua amplector, supplex, hinc γουνούμενος, præs. part. Th. γόνυ, genu.

Γουνοπαχὴς, έος, ὁ, ἡ; genua pinguis, crassa habens genua: ex γόνυ, genu, & παχὺς, crassus.

Γουνὸς, οῦ; fertilis, item solum ferax: vide γόνος.

Γουνῷ, fertili, ejusd. dat. sing.

Γούνων pro γονάτων, genuum, gen. pl. à γόνυ; quod vide.

Γοώδης, lugubris, &c. vide suprà, in γόερος. Th. γοάω.

Γοῶσα, gemens, præs. part. f. g. à γοάω· gemo.

Γραβδην, adv. expresse, quasi depictim. Th. γράφω, scribo.

ΓΡΑ'ΒΙΟΝ, ου, τὸ; tædæ genus, nempe lignum inspicatum pro face: quasi à γράφω, id est, ξέω.

ΓΡΑΙ'Α, ας, ἡ; anus, vetula: à γεραιὰ, per sync. γραιᾶν, Dor. pro γραιῶν, gen. pl. Hinc fortassis Angl. **gray**.

Γραΐδιον, ου, τὸ; vetula, anicula: &

Γραϊκὸς, οῦ; & γράϊος, ου, anilis, à γραῖα· at

Γραικὸς, οῦ; gentilitium est, Græcus.

Γραίνω, comedo: q. à γράω.

Γραιόομαι, οῦμαι; anus fio, senesco: item γραῒς, ίδος, ἡ; anus: utrumque à Th. γραῖα.

Γράμμα, ατος, τὸ; littera, scriptum, tabulæ seu chirographum: in pl. γράμματα, scripta, liber, epistola, literæ; i. e. eruditio. Th. γράφω. Hinc

Γραμματεῖον, ου, τὸ; tabella, libellus, codicillus, album; apud Dem. quodcunque volumen; inquit Bud. & testamentum, & testamenti exemplum; unde etiam Γραμματεῖα, significant & acta publica, & documenta literaria, &c. Apud Suidam etiam, γραμματεῖον est ludus literarius. At γραμματεία, ἡ; est literatura, ἐξαρίθμησις; Suid. Item γραμματεύω, scribam ago; item γραμματεύομαι, grammaticum, seu literatorem ago; Epigram. à sequente γραμματεύς.

Γραμματεὺς, έος, ὁ; scriba: & in N. T. legis interpres, præco verbi divini: &

Γραμματεῖς, in N. T. dicuntur legis interpretes, quòd sicut scribæ publicarum tabularum custodes erant; sic penes istos, tanquam sequestres, libri legis, essent velut depositi, &c. Indè etiam, γραμματίδιον, ου, τὸ; & γραμματείδιον, epistolium; & schedula testificantis; Bud. Item tabella, libellus; apud Plut. &c. γραμμάτιον, ου, τὸ; literula; Suid. item epistolium, &c.

Γραμματικὸς, οῦ; literarius: item grammaticus: &

Γραμματικὴ (sub. τέχνη) grammatica: item

Γραμματίζω, unde γεγραμματισμένος δοῦλος, literatus servus; B. ex Pand. unde etiam,

Γραμματιστὴς, οῦ, ὁ; grammaticæ præceptor; ludi literarii magister, γραμματοδιδάσκαλος· item literator, librarius: omnia à γράφω.

Γραμμάριον, ου, τὸ; scrupulum, seu scrupulus; i. e. 24 unciæ pars; ab eod. Th.

Γραμμὴ, ῆς, ἡ; linea: item carceres seu initium curriculi, quòd olim ductâ lineâ notaretur, &

Γραμμικὸς, οῦ, linearis ab eod. Th.

Γραμμισμὸς, tanquam à γραμμίζω, lusus τῶν γραμμῶν, de quo vide Poll. l. 9. Item γραμμώδης, έος, ὁ καὶ ἡ; lineæ similis. Theophr. ab eod. etiam Th.

Γραῦς, ιδος, ἡ; senecta, exuvium serpentis, &c. à γεραιὸν, ut senecta, à sene.

Γραπτέον, scribendum: adject. verbale à γράφω, scribo, perf. pass. γέγραμμαι, ψαι, πται· hinc etiam

Γραπτὸς, οῦ; scriptus.

Γραπτὴρ, ῆρος, ὁ; scriptor: in Epigram. Item γραπτὺς, ύος, ἡ; inscriptio; (eo scil. sensu, quo dicit Plautus, corpus vulneribus inscribere) vel laniatio, sacrificatio, &c. Od. ω. ab eod. item Th.

ΓΡΑ'ΣΟΣ, ου, ὁ; sordes, quæ in ovium lanis colliguntur: alarum fætor. Dicitur & γράσος, γράος & γράς.

ΓΡΑ'ΣΣΟΣ, clamor militum in congressu acierum: Puto à γῆρυς, vox clamor.

Γράστις, εως, ἡ; gramen: q. à γράω, quia pabulum pecorum. Hinc Angl. **grass**.

Γράσων ἄνθρωπος, hircosus; cui fœtent alæ; ut τῷ γράσωνι, μὴ ὀργίζω, apud Suid. ab Hesych exp. & fatuus, demens, &c. à Th. γράσος.

Γραῦς, γραὸς, ἡ; anus. Ion. γρηῦς & per dialysin γρηῦς, à γραῖα, idem.

Γραφείδιον, & γραφεῖον, ου, τὸ; stylus, penicillus; Plut. à sequente γραφεύς.

Γραφεὺς, έως, ὁ; pictor: à

Γραφὴ, ῆς, ἡ; scriptura, scriptio: γραφαὶ, ῶν, αἱ; divinæ literæ: à γράφω; inde Angl. **a grave**.

Γραφήτωσαν, 3. pl. a. 2. imperat. pass. γραφήτω· à γράφω, scribo: à 2. part. γραφείς.

Γραφικὸς, οῦ; scriptorius: item pingendi peritus: undè,

Γραφικῶς, graphicè, expressè: ab eod.

Γραφὶς, ίδος, ἡ; stylus: item lineamentorum ductus: γραφίον, idem à γραφὴ etiam, cujus Th. γράφω.

ΓΡΑ'ΦΩ, scribo, pingo: olim insculpo. f. ψω. p. γέγραφα, a. 1. ἔγραψα, perf. pass. γέγραμμαι, ψαι, πται. Hinc Angl. **to grave, graff**, &c.

Γράψῃς, imprimas; à 1. sub. act. ejusdem γράφω.

ΓΡΑ'Ω, f. σω, comedo: a. 1. ἔγρασα· unde forsan Angl. **to graze**: herbas depascere.

Γρηΐδης, εως, ὁ, ἡ; anilis: à γραῦς, anus.

Γρηγορέω, ῶ; vigilo: f. ήσω. p. ἐγρηγόρηκα. a. 1. ἐγρηγόρησα. præt. med. ἐγρήγορα. Dicitur γρηγορέω, per aphæresin pro ἐγρηγορέω. Derivatur ab ἐγείρω, excito, quod vide.

Γρηγόρησις, vigilantia; γρηγορικὸς, dicitur, ποιμὴν; ut ἐγρηγορικὸς; à γρηγορέω.

Γρηγορὼς, qui vigilavit, item vigilans; præt. m. part. carens augmento, ab ἐγρήγορα, verbi γρηγορέω.

Γρήϊος, anilis, antiquus; Etym. & Hesych. à γραῦς, idem quod Th. γραῖα; anus, vetula: pro quo etiam reperitur, γρηὺς, γρηὸς, γρηΐ· item γρηῦς, γρήϊος, &c. idem.

Γριπεὺς, έος, ὁ; piscator: à

ΓΡΙ'ΠΟΣ, ου, ὁ; rete: & γρῖφος, ου, ὁ, & τὸ; idem. Item ænigma quo irretiri solent: Hinc forsan Angl. **gripe**, nisi more γρίπος.

Γριπεύω, piscor; idem quod sequens, γριπίζω, à Th. γρῖπος; rete: à quo etiam est γριπηῒς, scil. τέχνη; piscatoria ars: in Epigr.

Γριπίζω, piscor: γρίπισμα, lucrum: &

Γρίπων, idem quod γριπεὺς, piscator; item qui consuit & sarcit retia, &c. ab eod. Th. γρῖπος.

Γριφάομαι, scribo: à γράφω.

Γριφεύω, griphos, seu ænigmata dissolvo; Athen. Item γριφώδης, ambagiosus, & obscurus, more gryphorum; item intricatus; à γρῖφος, idem quod γρῖπος.

Γρομφὰς, άδος, ἡ; vetula porca. Hesych.

Γρομφεῖς, οἱ ζωγράφοι, pictores: à γράφειν.

ΓΡΟ'ΝΘΩΝ, Hesych. & Poll. l. 4. c. 10. primum rudimentum Tibicinum; modulus, quem primùm decentur qui tibias inflare discunt.

Γροσφομάχος, qui γρόσφοις, pugnat; i. e. eo teli genere, quod γρόσφος dicitur.

ΓΡΟ'ΣΦΟΣ, ου, ὁ; pilum, teli genus: vel hastæ cuspis quam terræ infigimus.

ΓΡΥ` vel γρῦ, quicquid minimum est, sordes unguium; Hesych. Hinc

Γρύζω, f. ύξω. p. υχα, grunnio, mutio, item hisco.

Γρύλλη, grunnitus; unde sequens γρυλλίζω; à Th. γρύζω· unde etiam γρυκτὸν; ut γρυκτὸν ἐστὶν ὑμῖν· hiscere audetis, apud Suid. & γρύλλος, ac γρυλλίων, porcus; Hesych.

Γρυλλίζω, grunnio: unde.

Γρυλλισμὸς, οῦ, ὁ; & γρύλλη, ης, ἡ; grunnitus.

Γρυμαία, ας, ἡ, peræ quoddam genus.

Γρυμαιοπώλης, scrutorum venditor; vilia scruta vendens: ex γρυμαία, & πωλέω.

Γρυμοὶ, οἱ; trunci querni; seu vetustarum quercuum, aliarumque arborum veterum ligna, pro δρυμοὶ, καθ' ἐνάλλαγήν,

γλῶ τῷ δ, εἰς γ. à Th. δρῦς, ύ῀ος, ἡ; quercus: unde δρυμὸς, ῦ, ὁ; sylva, &c.

Γρὺξ, locus unguis. Hesych. à γρύ.

Γρυπαίετος, quidam exp. adunca aquila, apud Aristoph. ex γρυπὸς, incurvus, & ἀετὸς, aquila.

Γρυπαίνω, & γρυπόομαι, ῦμαι, incurvor, &c. Item γρυπάλιον, & γρυπάνιον, senecio; Hesych. Suid. γρυπότης, ητος, ἡ; incurvitas, aduncitas, & peculiariter, nasi, vel rostri; γρυπόω, ῶ; aduncum, incurvum, vel inflexum reddo: unde γρύπωσις, incurvatio, inflexio, &c. Omnia à γρυπὸς, & Th. γρὺψ.

Γρυσμὸς, ῦ, ὁ; grunnitus: à γρύζω.

Γρύτη, ης, ἡ, & γρυτάρια, ων, τὰ; scruta, frivola: à γρύ.

Γρυτοπώλης ῦ, ὁ; scrutorum venditor: à γρύτη & πωλέω vendo.

ΓΡΥ'Ψ, υπὸς, ὁ, Gryps, Gryphus: Angl. gryffen, indè etiam gripe; & γρυπὸς, ῦ; incurvus, inflexus: item, qui naso est adunco.

ΓΡΩ'ΝΗ, ης, ἡ; caverna, saxum exesum: q. à γράω, exedo. Hinc

Γρῶνος, ῦ; cavus, profundus.

ΓΥ'Α, seu γύη, Ion. & γύα, ας, ἡ; arvum, jugerum, via, fossa: q. à γέα, terra.

Γύαια, τὰ; funes, quibus puppis terræ alligatur; in Epigr. Item vela antemnæ: Hesych. à γύα.

Γυάλαι, procula Megarens.

Γυιαλθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; membra sanans; membris sanitatem afferens; ex γυῖον, membrum, & ἄλθω, sano.

Γυιαλκὴς, ut γυιάλκης παλαισμοσύνη; lucta requirens membrorum robur, seu quæ nititur membrorum robore, &c. ex γυῖον, & ἀλκὴ, robur.

Γυάλοιο, gen. Ion. γυάλοις, dat. pl. à.

ΓΥ'ΑΛΟΝ, ῦ, τὸ; cavitas, vola: hinc ἐγγυαλίζω, fut. ίσω, vel ίξω, in manum do: &

Γυαλὸς, ῦ; qui manu comprehendi potest.

Γυιαρκὴς, έος, ὁ, ἡ; qui facit membra apta ad ferendos labores, vegetus: ὁ ποιῶν τὰ γυῖα ἀρκοῦντα πρὸς τὸ φέρειν τοὺς πόνους. ex γυῖον, membrum, & ἀρκέω, sufficio.

Γύγη, ης; nomen mulieris.

Γύγης, ῦ, ὁ; Gyges, rex Lydiæ.

Γύης, ῦ, ὁ; dentale, pars aratri: à γύα seu γύη jugerum.

Γυιήτης, ῦ, ὁ; claudus; Hesych. idem quod γυιός.

Γυιοβόρος, membra depascens: ex γυῖον, & βορὸς, edax; à Th. βορὰ, cibus. Sic γυιοφάγος, idem, membra exedens; à Th. φάγω, edo: & γυιοτακὴς, membra tabefaciens; epitheton paupertatis, in Epigr. ex Th. τήκω, tabefacio, &c.

Γυιοδάμας, α, ὁ; Poët. & Dor. ὁ τὰ γυῖα δαμνῶν, qui membra domat. Epithetum athletæ.

Γυιοκόρος, ῦ, ὁ ἡ, membra depascens, membra fatigans: ex γυῖον, membrum: & κορέω, satio, depasco.

ΓΥΙ'ΟΝ, τὸ; membrum, in pl. γυῖα.

Γυιὸς, ῦ; claudus: &

Γυιόω, ῶ; f. ώσω, membra frango, claudum reddo.

Γυιοπέδη, ης, Poët. vinculum, quod membra vincit atque ligat: πέδη ἡ τὰ γυῖα πεδῶσα καὶ δεσμεύουσα, ex γυῖον, & πέδη, pedica.

Γυιοτακὴς, & γυιοφάγος; vide post γυιοβόρος.

Γυιόχαλκος, ῦ, qui membra ærea habet, robustissimus: ex γυῖον, membrum, & χαλκὸς, æs.

Γυιωθεὶς, mutilatus, a. 1. part. pass. à γυιόω, claudum reddo. Th. γυῖον, membrum.

Γυλιαύχην, cervicem prælongam habens; Aristoph. ex γυλιὸς, & αὐχὴν, cervix.

ΓΥΛΙΟ'Σ, ῦ, ὁ; vasculum militare: à γύαλον, quia cavum.

Γυμνάζω, exerceo, f. άσω, p. γεγύμνακα, a. 1. ἐγύμνασα, perf. pass. γεγύμνασμαι à γυμνὸς, nudus.

Γυμνὰς, άδος, ἡ; exercitationi dedita; qualis est palestrica: Luc. ab eodem Th.

Γυμνασία, ας, ἡ, & γύμνασις, εως, ἡ; exercitatio: γύμνασμα, ατος, τὸ; idem: à γυμνὸς, nudus.

Γυμνασιαρχέω, ῶ, f. ήσω, exercitationibus præsum, gymnasio præfectus sum: &

Γυμνασιάρχης, ῦ, ὁ, vel γυμνασίαρχος, ῦ, ὁ, gymnasii præfectus, ludimagister: &

Γυμνασιαρχία, ας, ἡ; gymnasii præfectura. Th. ἀρχὴ, principatus.

Γυμνάσιον, ῦ, τὸ; exercitatio: item locus ubi olim nudi se exercebant, & jam pro Schola. Th. γυμνός.

Γυμναστὴς, ῦ, ὁ; præfectus pueris exercendis: &

Γυμναστικὸς, ῦ; exercitatorius, ab eodem Them.

Γυμνηλὸς, inops; Hesych. ab eodem Th.

Γυμνὴς, ῆτος, vel γυμνήτης, ῦ, ὁ, miles levis armaturæ, Veles, itis: Inermes enim illi cum armatis prælium faciebant: à γυμνὸς, inermis.

Γυμνητεύω, nudus sum, propriè, sum miles levis armaturæ: f. εύσω, p. γεγυμνήτευκα, à γυμνὴς, vel γυμνήτης, ab eodem Th.

Γυμνητία, ἡ; levis armatura; id est, miles levis armaturæ; Thuc. l. 7. à γυμνήτης. Inde etiam, γυμνησία, & γυμνήσιδες νῆσοι; insulæ, quæ & Baleares, & Callarides; ex Diosc. Item, γυμνητικὸς, levis armaturæ, qui nudus degit: & γυμνικὸς, ῦ, ὁ; gymnicus: ut γυμνικοὶ ἀγῶνες. Aristoph. & Thuc. & γυμνικὰ ὅπλα. Xen. omnia ab eod. Th. γυμνός.

Γυμνοδέρκομαι, nudus conspicior: ex γυμνὸς nudus, & δέρκομαι, videor, aspicior; Th. δέρκω, video, aspicio. Sic γυμνόκαρπος, cujus fructus nudi sunt; qui non habet fructus involucro aliquo tectos: ex γυμνὸς, & καρπὸς, fructus.

Γυμνοπαιδία, ας, ἡ, puerorum nudorum exercitatio: ex γυμνὸς, nudus: & παῖς, puer.

Γυμνόπους, & γυμνοπέδης; qui nudis pedibus est. Item qui nudis pedibus incedit, &c. Unde γυμνοποδία, nudis pedibus incedere: item saltationis genus; Nudipedalia, apud Laced. in qua nudis pedibus saltabant, apud Luc. in qua significatione, dicitur & γυμνοπέδιον; quod etiam fuit calceamenti muliebris genus; teste Pollu. l. 7. c. 22. Inde etiam γυμνοποδέω, nudis pedibus incedo; Suid. exponitur & nudipedalia exerceo, &c. ex γυμνὸς, & πούς.

ΓΥΜΝΟ'Σ, ῦ, nudus, inermis, qui γυῖα μόνα habet, & Poët pro γυμνικὸς, gymnicus.

Γυμνοσοφισταὶ, Indorum sapientes, sic dicti quòd nudi vitam voluptatis expertem agerent. Ex γυμνὸς & σοφιστὴς, sapiens, quòd à σοφὸς idem.

Γυμνόσπερμος, seu γυμνοσπέρματος; cujus semen nudum est; Theophr. Hist. Plant. l. 7. c. 3. ex γυμνὸς, nudus, & σπέρμα, τὸ; semen: Th. σπείρω, semino.

Γυμνότης, ητος, ἡ; nuditas: &

Γυμνόω, f. ώσω, p. ωκα, nudo, spolio: &

Γύμνωσις, εως, ἡ, nudatio: omnia à γυμνός.

Γυμνωθέντα, acc. sing. à 1. part. pass. à γυμνόω, denudo: γυμνῶσαι, a. 1. inf. act. ἐγυμνώθην, a. 1. pass. Th. γυμνὸς, nudus.

Γυμνώσας, ασα, αν, nudus, nudatus, part. a. 1. act. verbi γυμνόω.

Γυνὰ, Dor. pro γυνὴ mulier.

Γύναι, voc. sing. à γυνὴ, mulier, in acc. γυναῖκα.

Γυναικάνηρ, mollis, effeminatus; Eustath. ex γυνὴ, γυναικὸς, mulier; & ἀνὴρ, vir.

Γυναικάριον, ῦ, τὸ; muliercula: ejusdem Th.

Γυναικεῖος, ῦ, muliebris, hinc γυναικεῖον, ῦ, τὸ; scil. δῶμα, Gynaeceum, conclave mulierum, & γυναικεῖα, τὰ, menstrua.

Γυναικηΐη, ης, ἡ, idem quod γυναικεῖον.

Γυναικήϊος, Ion. pro γυναικεῖος.

Γυναικομανὴς, έος, ὁ, ἡ, mulierum amore insanus, γυναιμανὴς, idem, ex γυνὴ & μαίνομαι, insanio.

Γυναικὸς, γυναικὶ, gen. & dat. à γυνὴ, quod vide.

Γυναικοφίλας, α, ὁ. Dor. pro

Γυναικοφίλης, mulierum amator, effœminatus, ex γυνὴ, mulier, & φίλος, amicus.

Γυναικώδης, ὁ, ἡ, effœminatus.

Γυναικὼν, ῶνος, ὁ, &

Γυναικωνίτης, ῦ, ὁ, item

Γυναικωνῖτις, ιδος, ἡ, mulierum conclave: à γυνή.

Γυναιμανὴς, pro γυναικομανὴς, quod vide suprà.

Γυναιον, ῦ, τὸ muliercula: dim. à γυνή.

Γυναιξὶν, dat. plur. à

ΓΥΝΗ', ἡ, mulier, uxor, q. à γονὴ, genitura, quod à γίνομαι, pario, genit. γυναικὸς, dat. κὶ, acc. γυναῖκα, Dor. γυνὰ, voc. ὦ γύναι, dat. pl. γυναιξί. Hinc γυναικεῖος, ῦ, muliebris: γυναικεῖον, ῦ, τὸ, Ginaeceum: γυναικοκρατούμενος, ῦ, qui sub mulierum est imperio: γυναικοκρατία, ας, ἡ, muliebre imperium: ἀνδρόγυνος, ῦ, vir pariter & fœmina.

Γύνις, ιδος, ὁ, Poët. pro γύννις, mollis, effœminatus: à γυνή.

Γυπαίετος, aquila vulturis speciem referens: Aristot. de animal. 9. 32. ex γὺψ γυπὸς, ὁ; vultur, & ἀετὸς, vel αἰετὸς, aquila.

Γύπαιτι, Gazæ lib. 3. Gramm. exponitur, tugurium; vide num rectiùs, spelunca, & caverna. Item γυπάριον, ϰ, τὸ, avis nidus; & γυπὴ, sive γύπη, ἡ; vulturis nidus; Hesych. At γῦπαι, sunt etiam tuguria, lustra, domicilia subterranea, speluncæ, quas & γυπάρια nominari ait, apud Aristoph. Itemque γύπινος, ϰ, ὁ, vulturinus, qui è vulture est; cujus fœm. γυπίνη, vulturina; omnia à Th. γύψ.
Γυπὸς, μακρὸς, Hesych. altus.
Γυρήεις, idem quod Th. γυρὸς, incurvus, inflexus.
ΓΥ΄ΡΓΑΘΟΣ, ϰ, ὁ, canistrum è vimine.
Γυρεία, ας, ἡ, scrobs; i. e. fossio in vitibus, repastinatio, ambitus, à γυρεύω, idem quod γυρόω, in orbem verso, &c. à Th. γυρὸς, incurvus, rotundus, &c. vel γῦρος, gyrus, circulus, &c. Undè etiam γύρινος, orbicularis, & in gyrum se revolvens; ὠειφόρος; apud Suid. Item γυρῖνος, ranæ rotundæ species, cui viz. nondum sunt pedes; inquit Eustath. ab eod. Th.
Γυρήτομος, in orbem scissus; ut γυρήτομος αὖλαξ, sulcus proscissus in gyrum, vel orbiculatim; quoniam, aratrum, ad extremum agrum perveniens, in orbem vertitur: ex γῦρος, gyrus, orbis; & τέμνω, scindo; unde à præt. med. τέτομα, est verbale τομὸς, ϰ, scindens, &c.
ΓΥΡΙ΄Σ, εως, ἡ, pollen, an quia fit gyro molæ?
Γυρόδρομος, in orbem currens, aut motus; ut γυρόδρομος πέτρος, lapis in orbem motus; ut mola: ex γῦρος, gyrus; & δρόμος, ϰ, ὁ, cursus; ab inusitato verbo, δρέμω, pro τρέχω, curro.
Γυρόομαι, ϰμαι; unde γυρϰται, apud Greg. exponitur volvi; ab act. γυρόω.
ΓΥΡΟ΄Σ, ϰ, curvus, scrobs.
Γῦρος, autem GYRUS, circulus vel ambitus.
Γυρόω, ῶ, incurvo, item in gyrum colligo.
Γύρωμα, τος, τὸ, &
Γύρωσις, εως, ἡ, circumactio in orbem, circus. Th. γυρὸς.
ΓΥ΄Ψ, γυπὸς, ὁ, vultur: hinc γύπινος, vulturinus.
ΓΥ΄ΨΟΣ, ϰ, ἡ, GYPSUM, q. à γῆ & ἑψέω, q. cocta terra: hinc
Γυψόω, gypso illino.
Γῶ, contract. ex γάω, inus. capio, gigno, pario, lætor, glorior: &
Γῶ, etiam pro ἑαυτῷ, ἰδίῳ, ϰ ζῶ, sibiipsi, privatim, tuo. Hesych.
Γὼ, ὁ, nomen regis & gentis, vulgò tectum interpretantur.
ΓΩΛΕΑ΄ τὰ, speluncæ & lustra ferarum.
Γῶν, Ion. pro γ᾽ ὖν, saltem, igitur.
Γώνατα, genua, Dor. pro γόνατα, nom. vel acc. pl. à γόνυ, quod vide.
ΓΩΝΙ΄Α, ας, ἡ, angulus, item locus abditus: hinc γωνιαῖος, ϰ, & γωνιώδης, ὁ, ἡ; angularis: ἀκρογωνιαῖος, ϰ, ὁ, ἡ, in extremo positus: ἀμβλυγώνιος, obtusum angulum habens: ἑξαγώνιος, & ἑξάγωνος, sexangulus: ὀρθογώνιος, rectangulus: τρίγωνος, triangulus: τετράγωνος, quadratus.
Γωνιασμὸς, angulus concurrentium parietum; apud Suid. à γωνία, angulus.
Γωνίδιον, ϰ, τὸ, parvus angulus; item locus angustus vel abditus: dim. à γωνία.
Γωνιόομαι, ϰμαι, angularis: unde γεγωνιωμένος, apud Diosc. l. 3. c. 9. q. d. angularis; vel angulosus; à γωνία.
Γωνιόφυλλος, angulosa folia habens; ex γωνία, angulus; & φύλλον, τὸ, folium.
Γωνιωδῶς, in formam anguli; Eust. est adv. à γωνιώδης, angulosus.
ΓΩΡΙΑ΄Ω, fastidio; verbum Laconium.
ΓΩΡΥΤΟ΄Σ vel χωρυτὸς, ϰ, ὁ; pharetra: à χωρεῖν τὰ ῥυτὰ, id est, τὰ βέλη, quod capiat jacula.

Δ.

Δ Est quarta litera, & quaternarium numerum designat. Ion. & Dor. pro σ. sic ὀδμὴ pro ὀσμὴ, odor: & subindè pro γ, ut δᾶ, δᾶς, Dor. pro γῆ, γῆς. Tum etiam pro θ & τ.
Δα, particula per se nihil significans; sed quæ in compositione auget: ut δαφοινὸς, &c.
Δα, verò & δᾶς, Dor. pro γᾶ, & hoc pro γῆ.
Δαβίδ, nomen regis, ἄκλιτον. Hebr. dilectus.
ΔΑΓΥ΄Σ, δος, ἡ, crystallus, glacies.
Δαδίον, ϰ, τὸ; facula. Th. δαΐω, uro.
ΔΑ΄ΔΙΞ, κος, ἡ, mensuræ genus.
Δαδϰχέω, ῶ, facem teneo, præluceo: &
Δαδϰχία, ας, ἡ, facis gestatio: ex δᾶς, fax, & ἔχω, teneo.
Δάδων, tædarum gen. pl. à δᾶς, δάδος, ex δαῒς per contract. Th. δαΐω, uro.
Δᾳδώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, & δᾳδιώδης, tædaceus; tædæ similis: item tæda abundans; & δάδωσις, εως, ἡ; in tædam mutatio; Theoph. verbalia à δαδόω, ῶ, f. ώσω; in tædam convertor; & active etiam, in tædam converto; Theophr. hist. pl. & omnia à Th. δαΐω, uro, comburo, incendo.
Δᾳδοκοπέω, tædam excudo; δᾳδοκοπεῖν, est tædam detrahere, faces conficere, seu ex arbore faces eximere; Theophr. ex δᾶς, δᾳδὸς, ἡ, tæda: (à Th. δαΐω, uro;) & κόπτω, scindo, seco; unde κοπὴ, ἡ, sectio, &c. Sic à δαῒς, tæda, &c. cum aliis Th. veniunt sequentia; δᾳδουργὸς, ϰ, ὁ, qui tædas conficit; unde δᾳδουργέω, ῶ, tædas conficio; Theophr. ex Th. ἔργον, τὸ, opus, &c. δᾳδοῦχος, gestans tædam; unde δᾳδουχέω, &c. ut suprà: Item δᾳδοφόρος, idem; qui tædam seu faciem gestat; Plut. unde δᾳδοφορέω, tædam fero; Theophr. ex δᾶς, seu δαῒς, tæda, & φέρω, fero; unde φορὸς, ferens, & φορέω, gesto, fero, &c.
Δαεὶς, doctus, a. 2. part. pass. à δάω, disco, a. 2. pass. ἐδάην.
Δαείω pro δάω, disco hinc δαείης, in subj.
Δαερὸς, ὰ, ὸν, niger, ra, rum, à δάω, uro.
Δαέω, disco, f. ήσω, p. δεδάηκα, & perf. p ss. δεδάημαι, inf. δεδαῆσθαι, part. δεδαημένος, a. 2. ἐδάην, inf. δαῆναι, f. 1. m. δαήσομαι, perf. δέδαα, part. δεδαὼς. Th. δάω, idem; quod vide.
Δάζομαι, f. άσομαι, p. ασμαι, divido, 3. sing. perf. δέδασται· à δαΐω, idem.
Δάη, ης, ἡ, & δαῒς, ίδος, ἡ, pugna, fax, lumen: à δαΐω, incendo.
Δαηθμὸς, incendium; Hesych. à δαΐω, uro, &c.
Δαήμεναι, didicisse, a. 2. inf. pass. Dor. pro δαῆναι, f. 2. δαήσομαι, & in. 2. perf. δαήσεαι, Ion. pro δαήσῃ, a. 2. pass. ἐδάην, p. m. δέδηα, à δαΐω inus. quod vide suprà.
Δαήμων, ονος, ὁ, ἡ, doctus, gnarus, peritus. Th. δαΐω, doceor, comp. δαημονέστερος, superl. δαημονέστατος.
Δαημοσύνη, ἡ, peritia, scientia; à δαήμων.
ΔΑΗ΄Ρ, έρος, ὁ, ὁ ἀνδρὸς ἀδελφὸς, LEVIR, mariti frater.
Δαερὸς, ὰ, ὸν, lucidus, a, um, à δαΐω, uro.
Δαὶ pro δὴ, autem, significat discretionem: à δαΐω, divido.
Δαΐ verò per Apoc. pro δαΐδι, dat. sing. à δαῒς, ίδος, ἡ, fax, pugna ardens, à δαΐω, uro.
Δαιδαλέοιο, gen. Ion. δαιδαλέοισι, dat. pl. à
Δαιδάλεος, vel —έος, seu —λος, ϰ, artificiosus, varius. Th. Δαίδαλος.
Δαιδάλλω & δαιδαλόω, artificiosè facio, item vario, f. αλῶ, & όσω, p. αλκα, & ωκα· ab eodem Th. Δαίδαλος, Dædalus.
Δαίδαλμα, ατος, τὸ opus egregium: à δαιδάλλω, orno: quod à
ΔΑΙ΄ΔΑΛΟΣ, ϰ, ὁ, DAEDALUS, ingeniosus artifex Cretensis: q. à δαΐω, δ interposito.
Δαιδαλόχειρ, artificiosas manus habens, & solertes, in Epigram. ex Δαίδαλος, & χείρ. Sic δαιδαλόφωνος; Bud. in Epist. ut ᾠδὴ δαιδαλόφωνος· cantus argutus, ingeniosè resonans; ex Δαίδαλος & φωνή.
Δαΐδων, gen. pl. à δαῒς, ίδος, ἡ, fax. Th. δαΐω, uro.
Δάιε & Δάιεν, lucebat, imperf. Ion. à δαΐω.
Δαίετο, imperf. pass. Ion. à δαίομαι, divido, a. 2. pass. ἐδάην.
Δαΐζω, f. ίξω, a. 1. ἐδάϊξα, præs. pass. δαΐζομαι, perf. δεδάϊγμαι, part. δεδαϊγμένος. Omnia poëtica, divido, decerpo, occido, à δαΐω, divido. Hinc Angl. Doisie seu Deizie, quòd sit flos multifidus.
Δαίμονες, DAEMONES, καταχθόνιοι, manes: κατοικίδιοι, lares, nom. pl. à δαίμων, ονος.
Δαίμονι pro δαιμόνιε, vocat. à δαιμόνιος, unde
Δαιμονιάζω, f. ήσω, p. ηκα, insanio, sum dæmoniacus: &
Δαιμονιακὸς, ϰ, à dæmone obsessus aut afflatus. Th. δαίμων.
Δαιμονίζομαι, à dæmonio vexor. præs. δαιμονιζόμενος, ϰ, dæmoniacus, perf. pass. δεδαιμόνισμαι, a. 1. pass. ἐδαιμονίσθην. Th. δαίμων.
Δαιμονίη, Ion. pro δαιμονία, ἡ; divina, item miseria, in dat. plur. δαιμονίῃσι pro

pro δαιμονίως, Ion. à δαίμων.

Δαιμονικὸς, Dæmonicus, qui eſt dæmonis; Th. idem.

Δαιμόνιον, ου, τὸ, DÆMONIUM, i. ſpiritus impurus, ſeu diabolus, in N. T. Apud prophanos ſcriptores, numen: item, larva, dim. à δαίμων, quod vide. δαιμόνια, τὰ, Dii, & Deæ.

Δαιμόνιος, ου, ὁ, ἡ, divinus, fælix, auguſtus; item in malam partem, miſer, miſerandus, ab eod. th.

Δαιμονιώδης, έος, ὁ, ἡ, dæmoniacus, à

Δαιμονιῶν, ſum dæmoniacus, præſ. part. à δαιμονιάω, cujus th. eſt.

ΔΑΙ'ΜΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, Deus, genius, DÆMON: apud ſacros ſcriptores, tametſi μέσον, in malam partem accipitur, pro ſpiritu impuro: q. δαήμων, ſciens: ex δάω, ſcio.

Δαιμονίως, mirabiliter, mirum in modum; apud Ariſtoph. à δαιμόνιος, divinus, &c.

Δαιμονολάτρης, Dæmonum cultor; ex δαίμων, dæmon, & λάτρις, ιος, ὁ vel ἡ, ſervus, famulus; vel, famula, ſerva, &c. Item, δαιμονομανία, inſanus dæmonum amor: (i. e. quo quis proſequitur dæmonum cultum;) inſana quædam idololatria; ex δαίμων, & μανία, furor, inſania; à μαίνομαι, inſanio; & δαιμονοφόρητος, qui à dæmone agitatur; dæmoniacus; ex δαίμων, & φορητὸς, à φορέω, idem quod Th. φέρω, fero.

Δαίνυ pro δαίνυθι, per Apocop. præbe convivium, præſ. imperat. à δαίνυμι. Th. δαίω, epulum præbeo.

Δαίνυμαι, convivor, epulor: unde

Δαίνυνθ' & δαίνυντ' pro ἐδαίνυντο, convivati ſunt, imperf. Ion. ejuſd. &

Δαίνυσθ' pro δαίνυσθαι, epulari, commeſſari, præſ. inf. ejuſd. Th. δαίω, epulum præbeo.

Δαίνυμι, palas do, ſeu tribuo; à Th. δαίω, id.

Δαΐξαι, a. 1. inf. à δαΐζω, quod vide.

Δαίομαι, divido, & dividor: item incendor: à δαίω, divido, uro.

Δάϊος, ου, hoſtilis, vel prudens, δάϊοι, in pl. hoſtes: à δαίω, uro, vel diſco.

Δαίρω, flagello, verbero, cedo; τύπτω; à δέρω, idem; Th. δέρας, τὸ, pellis, corium.

Δαὶς, δαιτὸς, ἡ, & δαῖς, δαῖτος, epulum, DAPES, ut & δαίτη, Poët. à δαίω, epulum præbeo, Angl. Dainties.

Δαΐς, ίδος, ἡ, acc. δαΐδα, TÆDA; item, pugna: a δαίω, uro.

Δαῖσαι γάμον, celebrare nuptiale convivium: quod a δαὶς, epulum. [Th. δαίω, epulum præbeo.

Δαισάμενος, a. 1. part. m. δαίσῃ; comedas, 2. ſing. a. 1. ſub. m. à δαίω, epulor.

Δαίσιμον, τὸ, edule; veſcum; & δαίσιον, τὸ, cibi aptum; utrumq; à δαίω, epulor.

Δαῖτα, acc. ſing. δαῖτας, acc. pl. à δαὶς, δαιτὸς, ἡ, cibus. Th. δαίω, epulum præbeo.

Δαίτη, ἡ, epulum, epulæ; idem quod δαὶς, & Th. idem.

Δαιταλεὺς, έως, ὁ, conviva; epulo; & δαιταλάω; epulor, convivor; ab eod. etia Th.

Δαιταλουργία, ἡ, coquendi ars; ex δαίω, & ἔργον, τὸ.

Δαίτηθεν, Poët. adv. q. ex τῆς δαίτης, ex convivio. Th. δαίω.

Δαΐτις, ίδος, ἡ, fax accenſa; ſeu ardens, & magna; à δαίω, uro.

Δαιτρεύω, f. εύσω, divido cultro: à

Δαιτρὸς, οῦ, ὁ, coquus, qui carnes δαίει, id eſt, dividit. Aliquando δαιτρὸν, adverb. diviſim.

Δαιτροπόνος, Heſychio, eſt σιτοποιὸς, vel σιτοποιός; qui in cibo parando occupatur; piſtor, coquus in actu; & δαιτρὸς, & πονέω, laboro, &c.

Δαιτροσύνη, ἡ, ſcientia miniſtrandi more δαιτροῦ; Od. π. à δαιτρὸς, coquus.

Δαιτυμὼν, όνος, epulo, conviva, & qui δαῖτα inſtruit.

Δαιτὸς, ύος, ἡ, idem ac δαίς.

Δαΐφρων, ονος, ὁ, ἡ, bellicoſus, in bello prudens, in dat. δαΐφρονι ex δαίω, diſco; vel à δαὶς, pugna, & φρὴν, mens.

Δαϊχθεὶς, έντος, a. 1. part. paſſ. à δαΐζω, interficio, ſaucio. Th. δαίω.

ΔΑΙ'Ω, f. δαίσω & δαύσω, p. δέδαυκα, diſco: item epulum præbeo; item divido: nec non incendo. Δαίω, pro diſco, ſeu doceor inuſitatum eſt, ſed tempora indè formata ſunt in uſu; pro uro format perf. m. δέδηα, & pl. perf. ἐδεδήειν, quod ad ipſum pro divido quoque ſpectat. Vide δαέω.

ΔΑ'ΚΑΡ, genus quoddam caſſiæ.

Δάκε, 3. ſing. Ion. a. 2. act. pro ἔδακεν, ες, ε, momordi, à δάκνω, quod vide.

Δακέειν, pro δακεῖν, a. 2. inf. act. ab eod. them.

Δακέθυμος, ου, mordens animum, gravis, moleſtus. Ex δάκνω, mordeo, & θυμὸς, animus.

Δάκετον, τὸ, idem quod δάκος; animal venenoſum; θηρίον ἰοβόλον; Dioſc. Theophr. item, δακνάζω & δακνάζομαι; idem quod ſequens thema, δάκνω, & δάκνυμαι; mordeo, mordeor.

ΔΑ'ΚΝΩ, mordeo, pungo: format tempora q. à δήκω, ut f. 1. act. δήξω, f. 2. δακῶ. a. 1. ἔδηξα. a. 2. ἔδακον. inf. δακεῖν, p. δέδηκα. perf. paſſ. δέδηγμαι, ξαι, κται. a. 1. ἐδήχθην, & part. δηχθεὶς, εῖσα, έν. a. 2. ἐδάκην. f. 1. m. δήξομαι. a. 1. m. ἐδηξάμην. a. 2. m. ἐδακόμην.

Δακνώδης, έος, ὁ καὶ ἡ, mordax; item, δακνώδης πυρετὸς dicitur, à calore mordace, & acrimonia ſua pungente atq; rodente; à Th. δάκνω.

Δακόντος, & δακούσης, gen. ſing. maſc. & f. g. a. 2. part. à δάκνω, mordeo.

Δάκος, εος, τὸ, morſus. Poët. pro δῆξις, ἡ, propriè, animal morſu homini nocens, ἑρπετὸν, Heſych. de aliis etiam belluis ac feris dicitur. Th. δάκνω, mordeo.

ΔΑ'ΚΡΥ, υος, τὸ, lacryma, in pl. δάκρυ pro δάκρυα, dat. pl. δάκρυσι. q. à δάκνω, quia ſalſa & mordax.

Δακρυγέλως; fletu miſto ridens; Stat. ex δάκρυ, lacryma; & γέλως, ωτος, ὁ, riſus; à Th. γελάω, rideo.

Δακρύδιον, ου, τὸ, lacrymula; diminut. à δάκρυ, lacryma.

Δάκρυμα, ατος, τὸ, LACRYMA: idem quod δάκρυον, & Th. δάκρυ.

Δακρυόεις, εντος, ὁ, ἡ, lacrymoſus. in acc. δακρυόεντ' pro δακρυόεντα. Th. δάκρυ.

Δακρυόεν, adv. lacrymis effuſis. ab eod.

Δάκρυον, ου, τὸ, idem quod δάκρυ.

Δακρυπλώω, lacrymis exundo; Od. τ. ex δάκρυ, lacryma, & πλώω, poëticè, idem quod Th. πλέω, navigo; item, nato, fluito, &c. Sic etiam; δακρυρροέω, lacrymis fluo; lacrymor; & δακρυρρόος, lacrymis fluens; lacrymas fundens; ex δάκρυ & ῥέω; fluo; unde ῥοὴ, & ῥόος; &c. Item, δακρυστάκτος, lacrymoſus; lacrymas ſtillans; Æſch. ex δάκρυ, in dat. plur. δάκρυσι; & στακτὸς, ſtillatitius, liquidus; à Th. στάζω, ſtillo.

Δάκρυσι, dat. pl. à δάκρυ, υος, τὸ, lacryma.

Δακρύσας, a. 1. part. act. à δακρύω, lacrymor.

Δακρυόφι, paragoge poëtica; pro δακρύοις; tribuitur etiam plantis (ut & lacryma apud Latinos) ſignificans humorem illum, qui interdum ex iis erumpit; vel, quem ex radicibus earum vulneratis fundere ſolent, &c. Item, δακρυσώτατον; lacrymis, & fletu digniſſimum, Heſych. Utrumq; à Th. δάκρυ.

Δακρυχέων, lacrymas fundens, præſ. part. à δάκρυ, lacryma, & χέω, fundo.

Δακρύω, f. ύσω, p. υκα, lacrymor. Them. δάκρυ.

Δακρυώδης, έος, ὁ, ἡ, lacrymoſus: ab eod. them.

Δακτυλήθρα, ἡ, digitale, digitorum involucrum; item, tormentum, quæſtionibus adhiberi ſolitum; forſitan, quòd digitis pedum manuúmque injiceretur; item, & annuli pala, &c. δακτυλιαῖος, ου, ὁ, δακτυλικὸς; & δακτυλὶς, ίδος, ἡ, (adject. f. g.) digitalis; unde, δακτυλίδης, uvæ digitali gracilitate; δακτυλίδιον, ου, τὸ, annellus; & δακτυλῖτις, ιδος, dactylitis; ſic dicitur longa ariſtolochia herba; Dioſc. item δακτυλιώτης, ου, ὁ, digitus annularis minimo proximus. Omnia à ſequente themate δάκτυλος; digitus, &c. à quo etiam compoſito cum a iis th. formantur ſequentia, viz. δακτυλογλύφος, vel δακτυλιογλύφος; qui annulos ſculpit, aut cælat; unde δακτυλιογλυφία; annulorum ſculptura, cælatura; Plato à Th. γλύφω, ſculpo; unde γλυφὴ, ſculptura, &c. δακτυλιοθήκη, annulorum theca, ſeu repoſitorium; Plin. Vide θήκη. Item, δακτυλιουργὸς, qui annulos elaborat; ex ἔργον, τὸ, &c. quod vide. δακτυλοδείκτης, qui digito monſtrat; Poll. δακτυλόδεικτος, qui digito monſtratur; ſeu indicatur; Heſych. Unde δακτυλοδεικτέω, ῶ; digito monſtro; Dem. à Th. δείκνυμι, ſeu δεικνύω, fut. δείξω, monſtro, oſtendo; unde δείκτης, ου, ὁ, oſtenſor, demonſtrator, &c. Itidémque, δακτυλοδοχμὴ, palmus minor; à δοχμὴ, palmus, Th. δέχομαι, capio.

Δακτύλιος, ου, ὁ, annellus, annulus: à

ΔΑ'ΚΤΥΛΟΣ, ου, ὁ, q. à δείκω, inuſ. digitus, pes metricus, palmæ fructus, unde Gall. dacte, & Angl. a Date.

Δακτυλωτὸς, ῦ, ὁ, digitatus; vel annularius; unde, δακτυλωτὸν, poculum; vel poculi genus; apud Athen. à Th. δάκτυλος.
Δακῶ, mordebo, pungam, f. 2. à δάκνω.
Δακὼν, όντος, qui momordit, vel pupugit, a. 2. part. à δάκνω.
Δᾶλε, Dor. pro Δῆλε, vocat. sing. à Δῆλος, Delus.
Δαλεῖτο, Dor. & Ion. pro ἐδηλεῖτο, lædebat, 3. sing. imperf. m. verbi δηλέω, lædo. sic δαλήσατο, pro ἐδηλήσατο, a. 1. m.
Δάλιος, ξένος, ὁ Ἀπόλλων, Poët. & Dor. pro Δήλιος, Delius Apollo.
Δαλερὸς, torridus, calidus; Plut. a δαλός.
Δαλμανουθὰ, ἡ, nomen regionis in Judæa, ἄκλιτον. Hebr. pauperis hæreditas.
Δαλματία, ας, ἡ, nomen regionis ad mare Adriaticum sitæ.
Δαλὸς, & δαυλὸς, ῦ, ὁ, titio, torris, à δαίω, uro
Δᾶλος, etiam Dor. pro Δῆλος. Delus.
Δαμᾷ, domat, 3. sing. ind. à δαμάω.
Δαμάζω, domo. f. σω, p. δεδάμακα, a. 1. ἐδάμασα, a. 1. inf. δαμάσαι, perf. pass. δεδάμασμαι, præs. part. pass. δαμαζόμενος. Th. δαμάω.
Δαμαῖος, ῦ, Poët. pro δαμαστικὸς, vel δαμάζων, domans, domitor. Th. δαμάω, domo.
Δαμάλη, Dor. pro
Δάμαλις, εως, ἡ, juvenca: à δαμάω, quòd dometur ad laborem.
Δαμαλήβοτος, depastus à buculis vel juvencis; in Epigram. ex δαμάλη, vel δάμαλις; juvenca; & βόω, pasco; unde βοτὸς, cibus, &c. Sic δαμαληφάγος, bucularum seu vaccarum esor; epitheton Herculis, in Epigr. (qui etiam ταυροφάγος dicitur; ibidem) ex δαμάλη & φάγος, vorax, edax; à Th. φάγω, edo.
Δαμαλίζω, domo, Poët. pro δαμάζω, quod vide: δαμαλίζεσθαι, juvencæ more lascivire.
Δάμαρ, vel δάμαρς, αρτος, ἡ, uxor: à δαμάω, quia domatur jugo matrimonii.
Δάμαρις, ιδος, ἡ, nomen mulieris. Gr. idem quod δάμαρ, uxor.
Δαμάσαι, a. 1. inf. act. δάμασε, a. 1. Ion. pro ἐδάμασε; δάμασον, mitiga, a. 1. imperat. à δαμάω, domo.
Δαμάσδην, Dor. pro δαμάζειν, præs. inf. à δαμάζω, domo: quod vide.
Δαμασίμβροτος, ῦ, ὁ, domitor mortalium: παρὰ τὸ δαμάσαι τοὺς βροτούς.
Δάμασις, εως, ἡ, domitio; Cic. domitura; Plin. colum. Verbale à δαμάζω.
Δαμασίφρων, ονος, ὁ, ἡ, qui domat mentem: ex δαμάω, domo, & φρὴν, mens.
Δαμασίφως, hominum domitor; epitheton somni; apud Simonidem: ex δαμάω, domo; & φὼς, φωτὸς, ὁ, vir, homo; sic dictus, quoniam μένος φωτίζει τῆς διανοίας τῷ λόγῳ; teste Etym. à φάω, scil. significante vel luceo; vel dico, &c.
Δαμασκὸς, ῦ, ἡ, nomen urbis in Asia, Syriæ μητροπόλεως: unde Damask, rosæ, item panno adjicitur, primitùs siquidem istiusmodi pannus eâ in urbe inventus.

Δαμασκηνὸς, ῦ, damascenus. Hinc Damson per contract. à Damascene, de arbore & fructu, quòd circa hanc urbem primò creverint.
Δάμασσα, Ion. & Poët. pro ἐδάμασα, a. 1. act. δαμάσσατο, pro ἐδαμάσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi δαμάω.
Δαμαστήριον, ῦ, τὸ, tormentum, quo quis subigitur fateri aut facere quod nolit, aff. ex Eccles. hist. à Th. δαμάω, subigo, &c.
Δαμασώνιον, ῦ, τὸ, herba quædam.
Δαμάτηρ, Dor. pro Δημήτηρ, Ceres.
ΔΑΜΑ'Ω, DOMO, subigo, affligo, occido, f. άσω. p. ηκα. a. 2. ἔδαμον. Hinc δμάω, & δέμω; unde a. 2. pass. ἐδάμην. perf. act. δέδμηκα. perf. pass. δέδμημαι, σαι, ται. unde δμῆσις, domitio: δμητὴρ, domitor; δμητὸς, domitus: ἀδάμαστος, indomitus; ἀδάμας, adamas, &c.
Δαμείη, 3. sing. a. 2. opt. pass. vide in δέμω.
Δάμεν, Poët. & Bœot. pro ἐδάμησαν, 3. pl. a. 2. pass. à δέμω, quod vide.
Δαμέντε, a. 2. part. pass. dual. num. δαμέντα, acc. sing. à δέμω vel δάμνω, interficio.
Δαμήμεναι, Dor. pro δαμῆναι, a. 2. inf. pass. vide δέμω.
Δαμναίμαν, Dor. pro δαμναίμην, præs. opt. pass. à δάμνημι, domo: quod à
Δαμνάω, idem ac them. δαμάω, unde Lat. Damno: vide δέμω.
Δάμνημι pro δάμνημι, ης, ησι, domo: &
Δάμνησι, reprimit, 3. sing. præs. à δάμνημι, quod à δαμνάω.
Δαμοίτας, α, ὁ, Dor. pro Δημοίτης, propr. viri nomen, q. δημότης, popularis.
Δᾶμος, ω, ὁ, Dor. pro δῆμος, ῦ, ὁ, populus. hinc
Δαμότας, α, ὁ, & Δαμότης, Dor. pro δημότης, ῦ, ὁ, popularis: &
Δαμότις, ιδος, ἡ, Dor. pro δημότις, popularis, fœm. Th. δῆμος, populus.
Δαμοῦχοι, Dor. pro δημοῦχοι; οἱ τὸν δῆμον ἔχοντες; Hesych.
Δάμων, ωνος, ὁ, Damon.
Δαμωσόμεθα, 1. pl. a. 1. sub. m. Dor. verbi δημόομαι, aliquid ad populum effero. Est & δημοῦσθαι, εὐφραίνεσθαι, εὐθυμεῖσθαι.
Δαναὰς παῖς, Danaæ filius.
ΔΑΝΑ'Η, ης, ἡ, laurus Alexandrina: item Danaë, nomen mulieris.
Δαναοὶ, Argivi: à
Δαναΐδης, filius Danai: à Δαναὸς, Danaus.
Δανάκη, ης, ἡ, nummus quidam barbaricus: item obolus Charonti solutus. Plut.
Δανοὶ, οἱ; defuncti; παρὰ τὸ δανὰ, τὸ ξηρά; utpote ξηροί; Etym. (alioqui, Δαναοί, sunt Græci) Unde præcedens δανάκη, numisma, paulo plus obolo valens, quod defunctis in os ponebatur, & Charonti persolvebatur, pro Stygiæ paludis transmissione; sic dictum, quasi τοῖς δανοῖς ἐμβαλλόμενον.
Δανειακὸς, adject. Unde δανειακὸν γραμμάτιον, cantio mutui; B. à δάνειον, mutuum.
Δανείζω, mutuum do, fœneror. f. σω, & Att. δανειῶ. p. δεδάνεικα. a. 1. ἐδάνεισα. præs. m. δανείζομαι, mutuum accipio, fœneror. a. 1. m. ἐδανεισάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. δανείσασθαι. a. 1. part. m. δανεισάμενος. Th. δάνος, donum.
Δάνειον, ῦ, τὸ, fœnus, mutuum, æs alienum, debitum. ab eod. th.
Δανείσασθαι, a. 1. inf. m. δανεισάμενος, a. 1. part. m. a δανείζω.
Δάνεισμα, ατος, τὸ, pecunia fœneratitia: item ipsa fœneratio: &
Δανεισμὸς, ῦ, ὁ, fœneratio, mutuatio: &
Δανειστὴς, ῦ, ὁ, creditor, fœnerator. acc. pl. δανειστάς. Omnia à perf. pass. verbi δανείζω. cujus Th. δάνος, donum.
Δανειστικὸς, fœneratorius, seu fœneratitius; à δανειστὴς, &c.
Δανιὴλ, ὁ, nomen prophetæ. Hebr. judex Dei.
ΔΑ'ΝΟΣ, εος, τὸ, donum, mutuum. Hinc δάνειον, δανείζω, &c. de quibus dictum supra.
Δανὸς, ῦ, aridus, à δαίνω, uro: vel à δαίω, quia vetusta arida.
Δάος, ῦ, ὁ, vel δαὸς, ῦ, ὁ, exp. lumen, ignis, lampas; à δαὶς, δαδὸς, titio, fax; Th. δάω, uro.
Δαπανᾶν, præs. inf. act. à
ΔΑΠΑΝΑ'Ω, ῶ, consumo, impendo, sumptus facio, f. ήσω, p. δεδαπάνηκα. a. 1. ἐδαπάνησα. a. 1. imperat. δαπάνησον, άτω. hinc
Δαπάνη, ης, ἡ, sumptus: &
Δαπάνημα, ατος, τὸ, idem.
Δαπανήσαιμι, a. 1. opt. act. δαπανήσωσι, 3. pl. a. 1. sub. à δαπανάω, consumo.
Δαπανηρὸς, ῦ, sumptuosus: &
Δαπανητικὸς, consumptorius, consumendi vim habens; Greg. item, δαπανηρῶς, sumptuosè; magnis sumptibus, &c. &
Δάπανος, ῦ, ὁ, ἡ, consumptor: à δαπανάω, consumo.
ΔΑ'ΠΕΔΟΝ, ῦ, τὸ, pavimentum, solum, q. à δα & πέδον, solum. Hinc ἀλλοδαπὸς, peregrinus: παντοδαπὸς, omnigenus: παντοδαπῶς, adv. omnifariam, ποδαπὸς, cujas.
Δάπις, ιδος, ἡ, idem quod τάπις, ιδος, ἡ, & thema τάπης, ητος, ὁ, tapes, tapetium, tapetum, &c. Sed Eustathius, hoc δάπις, derivari posse scribit à præced. Th. δάπεδον; ἀπὸ τοῦ ἐν δαπέδῳ στρώννυσθαι, &c.
Δαπτὸς, & δάπτης, lacerator, edax, vorax; ex Epigramm. à præced. Th. δάπτω, dilaniando voro.
ΔΑ'ΠΤΩ, f. ψω, p. φα, voro, dilanio: q. à δαίω, divido.
Δάρδανος, ῦ, ὁ, DARDANUS, Trojæ conditor. Δαρδανιᾶν, gen. pl. Æol. pro Δαρδανιῶν, Δαρδανίδαο, gen. Ion. à
Δαρδανίδης, ῦ, ὁ, Dardanides, Priamus.
Δαρδάπτω, idem quod them. δάπτω, per redupl. factum.
Δαρεῖος, ῦ, ὁ, DARIUS, Rex Persarum.
Δάρης, Dares, nom. propr.
Δαρήσομαι, ῃ, ηται, vapulabo, f. 2. p. ss. 2. pl. δαρήσεσθε, & in 3. p. δαρήσονται à δέρω, excorio, verbero, quod vide.
ΔΑΡΘΑ'ΝΩ, dormio: f. 1. m. δαρθήσομαι, perf.

perf. act. δεδάρθηκα, & part. δεδαρθηκώς. f. 2. δερθῶ. a. 2. ἔδαρθον, pro quo ἔδραθον, inf. δαρθεῖν, & part. δαρθὼν· q. à δαρθέω, inuf. in pellibus cubo: q. à δέρμα, seu δέρας, pellis.

Δαρθεῖν, a. 2. inf. à δαρθάνω.

Δαρὸν, Dor. pro δηρὸν, adverbialiter, diu: à

Δαρὸς, ὃ, Dor. pro δηρὸς, diuturnus. Th. δηλῶ, diu.

Δαρόβιος, longævus; apud Æschyl. ex præced. δαρὸς, seu δηρὸς, diuturnus; & βίος, vita.

Δάρσις, excoriatio; verbale a 2. perf. præt. pass. verbi δέρω, excorio.

Δαρτὸς, & δερτὸς, ὃ, excoriatus; item carnosa testium tunica: à δέρω, excorio.

Δὰς, δαδὸς, ἡ, in gen. pl. δάδων, tæda, fax, per contract. ex δαὶς, quod à δαίω, uro.

Δάσαιτο, Ion. pro ἐδάσαντο, 3. pl. a. 1. m. Unde δάσασθαι, a. 1. inf. m. à δάζομαι, idem quod δαΐζω, divido, ex quo fit, abjecto ι, Th. δαίω, idem.

Δάσας, Dor. pro δήσας, a. 1. part. act. à δέω, ligo.

Δασάσκετο, distribuebat, Poët. & Ion. pro ἐδάσατο, a. 1. m. interposito σκε· nisi à δασάσκω, derivare malis.

Δασεῖα, ας, ἡ, vide in δασύς· item signum vocalis aspiratæ.

Δασεῦ], Dor. pro δάσε]· circumflectunt enim Dores futura sua: à δάζω, divido. Th. δαίω.

Δασέως, aspiraté. Th. δασύς.

ΔΑ'ΣΚΙΛΛΟΣ, ὃ, ὁ, DASCILLUS, piscis qui cœno & stercore vescitur: q. à δάσκιος.

Δάσκιος, ὃ, ὁ, ἡ, per Sync. pro δασύσκιος, umbrosus, densam & spissam umbram faciens: à δασὺς & σκιὰ, umbra: aut à δα, idem quod ζα in compositione. Angl. Dusky.

Δάσμα, τὸ, & δάσμευσις; partitio; utrumq; à δάζομαι, divido; partior; Th. δαίω, idem.

Δασμολογέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα. tributum colligo: δασμολογοῦμαι, tributum pensito: &

Δασμολογία, ας, ἡ, tributi collectio: &

Δασμολόγος, ὃ, ὁ, tributorum collector, quæstor: à δασμὸς, tributum, & λέγω, colligo.

Δασμὸς, ὃ, ὁ, divisio, portio; item tributum, vectigal: à δάζομαι, quod à δαίω, divido.

Δασμοφορέω, ῶ; tributum solvo, seu pendo; à sequente.

Δασμοφόρος, ὁ, ἡ, qui tributum pendet, tributarius, stipendarius: à δασμὸς & φέρω, fero.

Δάσος, εος, τὸ, locus arboribus densus; sylvosus locus; exp. & fruticetum; à δασὺς, εος, ὁ, densus.

ΔΑΣΠΛΗ'Σ, ῆτος, ὁ, ἡ, magnorum malorum plenus, atrox; q. à δα & πλάω, impleo.

Δασπλῆτις, ἡ, δυσπελάστειρα, accessu difficilis: vel ἡ ἄγαν πλήθουσα. Th. δασπλὴς, quod vide.

Δάσσαντο, diviserunt, Ion. & Poët. gem. σ, pro ἐδάσαντο, 3. pl. a. 1. m. Hinc δασσάμενος & δάσσασθαι, a. 1. part. m. & inf. verbi δάζομαι, quod à δαίω, divido.

Δασύθριξ, qui denso pilo est; pilosus; ut δασύτριχος τράγε; pilosi seu hispidi hirci; Theocr. Idyll. 7. Item δασύτριχος, ὃ, ὁ καὶ ἡ, idem; ut δασύτριχα μῆλα; in Epigram. ex δασὺς, densus, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, pilus, capillus.

Δασυκέρκος, ὃ, ὁ, ἡ, cui villosa est cauda: ex δασὺς, densus, & κέρκος, cauda.

Δασύμαλλος, ὃ, ὁ καὶ ἡ, lanosus; ex δασὺς, & μαλλὸς, ὃ, ὁ, lana, vellus.

Δασυνόω, f. υνῶ, DENSO, pilosum reddo: item apud Gram. spiritu aspero vocabulum noto.

Δασυπόδειος, ὃ, ὁ, leporinus; à sequente,

Δασύπους, οδος, ὁ, cuniculus, lepus: ab hirtis pedibus.

Δασυπώγων; densam & hispidam seu hirsutam habens barbam; Aristoph. ex δασὺς, & πώγων, ωνος, ὁ, barba.

ΔΑΣΥ'Σ, έος, δασεῖα, ας, δασὺ; έος; DENSUS, pilosus, hirsutus.

Δασύσκιος, densam seu spissam umbram faciens; vide, supra, δάσκιος.

Δασυσμὸς, ὃ, ὁ, densatio, densitas; Diosc. à δασὺς, densus.

Δασυστέρνων, gen. pl. à

Δασύστερνος, ὃ, ὁ, ἡ, hirsutum pectus habens: ex δασὺς & στέρνον, pectus.

Δασύτης, ητος, ἡ, densitas; item pilositas, hirsutia: & apud Gram. aspiratio vocum. Th. δασύς.

Δασύφλοιος, densum, vel hirsutum, & asperum habens corticem; epitheton castaneæ apud Nic. ex δασὺς & φλοιὸς, ὃ, ὁ, cortex.

Δατέασθαι, præs. inf. pass. pro δατέεσθαι, α pro ε· à

Δατέομαι, ῦμαι, f. ήσομαι, p. ημαι, divido, partior. Th. δαίω, idem.

Δατέοντο, dividebant, ejusdem imperf. Ion.

Δατεῦντο, pro ἐδατοῦντο, 3. pl. imperf. Ion. ab eod. verbo & them.

Δατεώμεθα, diviserimus, præs. sub. 1. pl. à Δατέομαι, ab eod. them.

Δάτησις, Hesych. divisio, partitio; &c. δατητὴς, ὃ, ὁ, & δατήριος; divisor, distributor; verbalia à δατέομαι.

Δάτις, ιδος, ὁ, Datis, Persarum satrapa.

ΔΑΤΙΣΜΟ'Σ, ὃ, ὁ, Datidis imitatio, id est, odiosa ejusdem repetitio.

Δατύσσω, voro, helluor: à δαίω, epulum præbeo.

Δαυκίτης οἶνος, vinum ex dauci radice contusa, & in mustum injecta, confectum; vinum dauco conditum; quod etiam dicitur δαυκῖον, à Nic. Item δαῦκον; à Th. δαῦκος.

ΔΑΥ'ΚΟΣ, ὃ, audax; item herba quædam Cretica, quæ & δαῦκον, appellatur.

Δαυλὸς, ὃ, densus: à δα & ὕλη.

Δαυλὸς, ὃ, ὁ, pro δαλὸς, Pleonasmo Æol. titio, torris: à δαίω, uro.

Δαφναῖος, ὃ, Apollinis epith. à δάφνη, quam adamavit.

Δαφνέλαιον, τὸ, laurinum oleum; δάφνινον ἔλαιον; Dioscorides, lib. 1. ca. 50.

ΔΑ'ΦΝΗ, ης, ἡ, laurus, quia resonat dum uritur: à δαίω & φωνῶ. Item nom. propr. mulieris. Hinc.

Δαφνήεις, εντος, & per contract. δαφνῆς, ῶντος, laureus.

Δαφνηφάγος, ὃ, ὁ, ἡ, auri comestor, epith. vaticinantium: à δάφνη & φάγω, comedo.

Δαφνηφόρος, lauriger, &c. Vide δαφνοφόρος, idem.

Δαφνιακὸς, ὃ· item

Δαφνικὸς, ὃ· &

Δάφνινος, ὃ, laureus, laurinus. Them. δάφνη, laurus.

Δαφνίδες, αἱ, fructus lauri; laurinæ baccæ; ab eod. Th.

Δαφνὶς, ίδος, ἡ, laurea; item laurina bacca.

Δαφνίτης, ὃ, ὁ, idem quod δαφναῖος; Apollinis cognomentum, quoniam laurum peramat; sic dicitur etiam qui laurum similitudine aliqua refert; ut etiam, in fœm. gen. δαφνίτις, vocatur planta quædam, quoniam figuram aliquam laurinæ arboris præfert. Th. δάφνη.

Δαφνογηθὴς, (vel in Constantino, δαφνογήτης) έος, ὁ καὶ ἡ, vel, ut Const. ὃ, ὁ, lauro gaudens; ut δαφνογηθὴς (vel, τὴς; Const.) Ἀπόλλων; in Epigramm. ex δαφνὴ, laurus; & γηθέω; gaudeo, lætor, &c. Sic etiam, ex δαφνὴ, comp. cum aliis Th. Oriuntur sequentia; δαφνηφάγοι; dicuntur vaticinantes; ad quod alludit juvenalis; laurúmq; momordit; persuadentes, Scil. comesta lauro haurire se numen. Th. φάγω, edo, comedo, &c. Δαφνοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; lauri speciem gerens; unde, τὸ δαφνοειδὲς, dicitur herba, quæ alias χαμαιδάφνη dicitur apud Dioscoridem; l. 3 c. 84. ex δαφνὴ, & εἶδος species. Item, δαφνοκόμους τρχίας; dixit Lascaris in Epigramm. laurigeras vias, vias vel laureatas, &c. Ex δαφνὴ, laurus, & κομέω, curam gero, &c. Sic, δαφνόσκιος, lauris umbrosus, & opacus; apud Athen. ex Th. σκιὰ, umbra, &c. Δαφνοφόρος, lauriger, laureatus; unde δαφνοφόρος, cum lauro, seu laurea; & δαφνοφορέω, laurum fero; sum laureatus, &c. ex Th. φέρω, fero; unde, φορέω; idem.

Δαφνὼν, ῶνος, ὁ, lauretum, locus consitus lauris; à Th. δαφνὴ, laurus.

Δαφοίνεος, ὃ, valde funestus, ruber: seu

Δαφοινὸς, ἡ, ὸν; cædis avidus: ex δα, particulâ augente, & φένω, occido: p. m. πέφονα, indè φόνος, cædes.

Δαψίλεια, ας, ἡ, copia, abundantia; item liberalitas: &

Δαψιλεύομαι, abundanter subministro; liberalitate utor: à

ΔΑΨΙΛΗ'Σ, έος, ὁ, ἡ, DAPSILIS, largus, copiosus: q. à δάπτω seu δαπάνη. Hinc

Δαψιλῶς, largè, lautè, opiparè; & δαψιλέως, Poët.

Δάωμεν, a. 2. sub. à δαίω, vel δαέω· at

Δαῶμεν, a. 2. sub. pass. 1. pl. ab ἐδάλω. Possit tamen δαῶμεν, esse præs. sub. act. à δαέω.

Δ', vel δὴ, conjunctio discretiva, verò, at, tamen, autem, igitur, sed, sanè, quin, porrò.

rò, &c. respondet enim ad μὲν interdum verò μὲν non præcedente. Aliquando in compositione est ut syllabica adjectio; ut ὅδε, ἥδε· δ' sæpe pro γάρ. Sæpe Poët. pro εἰς, ut οἶκόν δε.

Δέαται, pro δέδεαται. Ion. ligati sunt, & hoc pro δέδενται, detracto augmento: a δέομαι.

Δέγμενος, accipiens, Æol. pro δεδεγμένος, perf. pass. verbi δέχομαι, capio. Alii pro δεχόμενος, facta Syncope, & χ in γ mutato, euphoniæ gratiâ.

Δέδαα, novi, perf. m. part. δεδαώς· &

Δεδάηκα, didici, novi, perf. act. à δαέω, disco: f. δαήσω, vel δαίω, a. 2. ἐδάην, perf. pass. δεδάημαι, unde part. δεδαημένος, doctus, peritus. Alii pro δέδαικα accipiunt, à δαίω.

Δεδαίαται, divisi sunt, pro δέδαιηνται, Ion. item δεδαίατο, pro ἐδέδαιντο, verbi δαίω.

Δεδαϊγμένος, η, ον, perf. part. pass. à δαΐζω, ξω, divido, vulnero, cædo. Th. δαίω, divido.

Δεδάμασμαι, σαι, σται, perf. pass. à δαμάζω, domo, vel δαμάω.

Δέδαον, per reduplic. Poët. pro ἔδαον, a. 2. verbi δαίω, seu δαέω.

Δέδαρμαι, excoriatus sum, perf. pass. à δέρω, perf. δέδαρκα. Th. δέρας, pellis.

Δέδασται, distributum est, 3. sing. perf. pass. δέδασμαι, à δάζω, vel δαίω, divido.

Δεδαώς, ότος, doctus, part. præt. m. à δέδαα, præt. m. à δαέω.

Δεδέημαι, rogavi, seu indigui, perf. pass. à δέομαι, f. δεήσομαι, tanq. à δεέομαι.

Δεδείπναμεν, 1. pl. præs. ind. per reduplic. Ion. à δείπνυμι. Vel ut alii præt. m. à δειπνέω, cœno. Th. δεῖπνον, cœna.

Δεδεῖσαι, Ion. reduplic. pro δεῖσαι, a. 1. inf. verbi δείδω, timeo.

Δέδειχα, Ion. δέδειχα, perf. act. verbi δείκνυμι, ostendo, f. ξω.

Δέδεκτο, 3. sing. perf. pass. δέδεκτο, pro ἐδέδεκτο, exceperat, 3. sing. plusq. p. ab ἐδεδέγμην, verbi δέχομαι, capio; quod vide.

Δέδεμαι, σαι, & δεδέμην, ligatus eram, pro ἐδεδέμην, & in 3. pl. δέδεντο, perf. & plusq. p. pass. verbi δέω, sine σ, contra aliorum formam: irregulariter etiam pro δέδημαι & δεδήμην· nam facit fut. δήσω.

Δεδεμένος, ου, vinctus, ligatus: part. præced. δέδεμαι.

Δεδέμηκα, extruxi, perf. act. verbi δέμω, extruo.

Δέδεντο, 3. pl. plusq. p. pass. vide in δέδεμαι.

Δεδέξεται, 3. sing. paulo post fut. à δέχομαι, capio. Vel Ion. reduplic. pro δέξεται, f. 1.

Δέδεξο, excipe, perf. imperat. pass. à δέχομαι.

Δεδέσθαι, perf. inf. vide δέδεμαι.

Δέδετο, pro ἐδέδετο, 3. sing. pl. perf. pass. Ion ligatus erat: à δέω.

Δεδέχαται, Ion. pro δεδεγμένοι εἰσί. Item δεδέχατο, pro δεδεγμένοι ἦσαν, 3. pl. perf. & plusq. p. ind. pass. à δέχομαι, capio, quod vide.

Δέδηα, ας, ε, combussi: p. m. δεδήειν, εις, ει, plusq. p. med. Ion. pro ἐδεδήειν, verbi δαίω, uro.

Δέδηγμαι, ξαι, κται, morsus vel punctus sum, & loco præsentis metaphoricè, tristor, angor, perf. pass. verbi δάκνομαι.

Δεδηλώκαμεν, 1. pl. perf. act. à δηλόω, declaro. Th. δῆλος, manifestus.

Δεδημιούργηται, 3. sing. perf. pass. δεδημιουργημέναι, perf. part. f. g. pl. num. à δημιουργέω, fabricor. Th. δῆμος, populus, & ἔργον, opus.

Δεδῆσθε, pro δεδημένοι εἴητε, 2. pl. præt. perf. opt. pass. à δέω, ligo: perf. pass. δέδημαι.

Δεδήσομαι, vinciam, paulo post f. ejusd. verbi.

Δέδηχα, momordi, pupugi, perf. act. verbi δάκνω.

Δεδήωμαι, σαι, ται, spoliatus sum, perf. pass. verbi δηόω, seu δηϊόω, hostiliter depopulor: &

Δεδηωμένος, ου, part. cæsus, spoliatus, depopulatus, vastatus. Th. δαίω, uro.

Δέδι' pro δέδια, præt. m. verbi δείδω, timeo, quod vide.

Δεδιδαγμένος, ου, doctus, part. perf. pass. à διδάσκω, doceo, quod vide.

Δεδικαιωμένος, ου, justificatus, part. perf. pass. à δικαιόω, justifico: ut inibi est videri.

Δεδοκιμασμένος, ου, probatus, part. præt. pass. à δοκιμάζω, probo. Inde

Δεδοκιμασμένως, adv. opinatè.

Δεδιηκόνηκε, perf. act. verbi διακονέω, ministro.

Δεδιῄτηκα, arbitratus sum, pro δεδιαίτηκα, perf. act. verbi διαιτάω, arbitror, quod vide.

Δέδιθι, time, & Poët. δείδιθι, præs. imperat. pro δέδιε, quasi à δέδιμι, verbi δείδω.

Δέδιμεν & δέδιτε, veremur, veremini, per Syncop. pro δεδίαμεν & δεδίατε, 1. & 2. pl. p. m. verbi δείδω· quod vide.

Δεδίσκομαι, terreo, seu territo; Hesych. & Eust. à Th. δείδω, timeo, metuo. Item, δεδιξάμενοι, i. e. φοβηθέντες; & δεδίξεσθαι, est, ἐκφοβῆσαι, apud Suid. Sed, δεδίσκομαι, significat etiam, δεξιοῦμαι; φιλοφρονοῦμαι; δίδωμι; Hom. Odyss. ό; δεδισκόμενος δὲ, προσηύδα; benevolentia prosequens conveniebat; i. e. humaniter, & placidè; significat etiam amanter præbere, benevolo animo porrigere, &c. Unde Hesych. quoq; δεδίσκετο exponit δίδωσι.

Δεδίττω, seu ομαι, terreo: f. ίξομαι, p. ιγμαι, à δείδω, timeo.

Δεδιῴκηται, perf. pass. duplici augmento pro διῴκηται, verbi διοικέω, administro. Th. οἶκος, domus.

Δεδιώς, ότος, part. perf. m. sæpe pro præsente, timens: à δέδια· vide δείδω.

Δέδμανθ' Dor. pro δέδμηνται, 3. pl. perf. pass. verbi δέμω, struo: quod vide.

Δεδμήατο, domiti sunt, pro ἐδέδμηντο, à δέμω inus. pro δαμάω, cujus præt. contract. δέδμημαι, & plusq. p. ἐδεδμήμην, ἐδέδμηντο, & Ion. δεδμήατο, à tertia ἐδέδμηντο, sublato augmento, & interposito α.

Δέδμηκα, ædificavi, pro δεδέμηκα, per Syncop. perf. act. unde

Δέδμημαι, σαι, ται, extructus est, à δέμω, extruo: item

Δέδμημαι, domitus sum, per Syncop. pro δεδέμημαι, perf. pass. unde part. δεδμημένος, à δέμω, inus. pro δαμάω, domo, vide δέμω.

Δέδμητο, extructus erat, 3. sing. pro ἐδεδέμητο, ab ἐδεδέμην, plusq. p. verbi δέμω, ædifico.

Δέδογμαι, institutus sum, perf. pass. à δοκέω, quod vide.

Δεδοίγμεν pro δεδοίκαμεν, 1. pl. perf. m. verbi δείδω, timeo: p. m. δέδοικα, euphoniæ gratiâ pro δέδια, &

Δέδοικ' pro δέδοικα, p. m. ejusd. δείδω, pro quo sæpe usurpatur; timeo, trepido.

Δεδοίκαμες, Dor. pro δεδοίκαμεν, 1. pl. perf. m. ejusd. verbi.

Δεδοίκω, Poeticum verbum à perf. m. δέδοικα, deductum. Vel perf. m. sub. loco præsentis, Dor.

Δεδόκημαι, observavi, perf. pass. unde part.

Δεδοκημένος, ου, sæpe observans, verbi δοκάω, seu δοκάζω, exspecto, puto.

Δεδόκηται, visum est, perf. pass. verbi δοκέω, videor.

Δεδοκιμάσμεθα, 1. pl. perf. pass. à δεδοκίμασμαι· unde δεδοκιμασμένος, perf. part. verbi δοκιμάζω, probo.

Δέδοκται, visum est, decretum est, sancitum est: 3. sing. perf. pass. à δέδογμαι, verbi δοκέω, videor.

Δεδόνατο, Dor. & Ion. pro ἐδεδόνηντο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi δονέω, quatio, agito.

Δεδοξασμένος, ου, perf. part. pass. à δοξάζω, glorifico.

Δέδορκα, vidi, δέδορκε, videtur, apparet, cernitur, præt. m. unde δεδορκώς, part. à δέρκω, video.

Δέδοται, 3. sing. perf. pass. à δίδωμι, do.

Δεδούλωκα, servivi, perf. à δουλόω, quod vide.

Δέδουπα, cecidi, præt. m. unde part. δεδουπώς, à δουπέω.

Δέδρακα, perf. act. hinc part. δεδρακώς, ότος, in perf. pass. δέδραμαι, unde δεδραμένος· à δράω, facio.

Δεδράμηκα, cucurri, perf. act. verbi τρέχω, curro, quod vide.

Δέδραται, per metathes. pro δέδαρται, 3. sing. perf. pass. verbi δέρω, excorio, de quo sua in serie vide.

Δέδρακα, vidi, pro δέδορκα, per metathes. præt. m. verbi δέρκω.

Δέδρομα, cucurri, p. m. verbi τρέχω· quod vide.

Δεδροσωμένος, aspersus, roscidus, paulo post fut. à δροσόω. Th. δρόσος, ros.

Δέδυκα, subii, ingressus sum; item demersus sum; perf. act. δεδυκεῖν pro δεδυκέναι, Poët.

Poët. vel Dor. perf. inf. à δύω vel δύνω, subeo.
Δεδύκῃ, Ion. pro ἐδεδύκῃ, 3. sing. plusqu. p. ejusd. hinc
Δεδύκω, Poëticum verbum à perfecto formatum.
Δεδύνημαι, σαι, ται, perf. pass. verbi δύναμαι, possum.
Δεδυςύχηκα, infelix fui, perf. act. à δυςυχέω, ex δυς, & τύχη, fortuna: Th. τυγχάνω, sum.
Δέδωκα, & in 3. pl. δεδώκασιν, perf. act. à δίδωμι, do.
Δεδώρηται, 3. sing. perf. pass. verbi δωρέομαι, dono: quod vide.
Δέελ©, Poët. pro δῆλ©, manifestus.
Δέῃ, 3. sing. præs. sub. à δεῖ, oportet: &
Δέῃ, eges, vel egeas; à δέομαι, indigeo.
Δεήθητε, orate: 2. pl. a. 1. imperat. à δέομαι, oro.
Δέημα, ατ©, τὸ, precatio, apud Suid. idem quod δέησις, & ab eod. Th.
Δεῆσαν, a. 1. part. n. g. δεήσει, f. 1. impersonal. δεῆσον, f. 1. part. n. g. imperson. à δεῖ, oportet, tanquam à δεέω.
Δέησις, εως, ἡ, deprecatio; etiam simpliciter supplicatio: δεήσεις, preces. Th. δέομαι, oro.
Δεήσομαι, rogabo, seu egebo, f. 1. m. à δέομαι, q. à δεέομαι.
Δεητικὸς, ῦ, precatorius: item supplex: ab eod. Th.
Δεῖ, oportet, convenit: impers. cum accus. in sub. δέῃ, imperf. ἔδει. f. δεήσει, a. 1. ἐδέησε. præs. inf. δεῖν, part. δέον. Th. δέω, ligo.
Δεία, ας, ἡ, idem quod ἔνδεια, penuria, indigentia; & ab eod. Th. viz. δέω, aut δέομαι, egeo.
Δεῖγμα, ατ©, τὸ, exemplum: à δείκνυμι, monstro, præt. pass. δέδειγμαι· inde
Δειγματίζω, palam traduco; propriè, aliquem in exemplum spectandum propono: fœm. ίσω, perf. δεδειγμάτικα, a. 1. ἐδειγμάτισα. Th. δείκνυμι.
Δείδεκτ' pro δείδεκτο, exceperat, plusq. p. Ion. & Poët. ectasi primæ syllabæ pro ἐδέδεκτο. Sic in perf. inf. δειδέχθαι pro δεδέχθαι, verbi δέχομαι, capio.
Δειδέχαται, Ion. pro δεδεγμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. ind. pass. Sic δειδέχατο, exceperant, pro δεδεγμένοι ἦσαν, Ion. & per ectasin Poët. verbi δέχομαι.
Δειδήμων, ον©, ὁ καὶ ἡ; timidus, meticulosus; Il. γ. τρῶες δειδήμονες, &c. Item δείδια, vel δειδία, ἡ; nox obscura: Suid. ἡ σκοτία νὺξ; nox, quæ obscuritate sua terrorem facile incutit. Suid. & Eustath. utrumque à Them. δείδω, timeo.
Δείδια, per ectasin Poëtic. pro δέδεια, præt. m. verbi δείδω, timeo: quod vide.
Δειδίζω, & δειδίζομαι, timeo; unde ὑποδειδίζω, expavesco; Hom. Il. α. & Od. ρ. ὑποδείδισαν, reformidabant, &c. à Th. δείδω, timeo, metuo.
Δείδιθι, eod. modo pro δέδιθι, & hoc pro δέδιε, time, præt. m. imperat. præced. δέδια· &
Δείδιμεν, timuimus, itidem pro δεδίαμεν

1. pl. præt. m. ejusd. verbi.
Δειδίξεται, perterrebit, 3. sing. f. 1. m. Poët. à δειδίσσομαι seu -ίττομαι, terreo.
Δειδιότες, metuentes, perf. part. m. à δέδια, verbi δείδω, quod vide.
Δειδίσκομαι, pro quo & δεδίσκομαι, metuo; item humaniter excipio aut præbeo: &
Δειδίσσομαι, & Att. δειδίττομαι, (à δεδίττομαι per Epenth. τῦ ι,) f. ίξομαι, perf. ιγμαι, terreo; item metuo: ab eod. Th.
Δείδοικα, Poët. pro δέδοικα, præt. m. a.
ΔΕΙ'ΔΩ, timeo, paveo, trepido. f. δείσω. p. δέδεικα. imperf. ἔδειον. à δίω· inus. imperat. δέδιθι, & δείδιθι, Poët. ab inus. δέδιμι, a. 1. ἔδεισα, & ἔδδεισα, Poët. a. 1. opt. Æol. δείσεια inf. δεδεῖσαι, præs. pass. sub. δίωμαι· à δίω, inf. δεδεῖσθαι, & per Aphær. δεῖσθαι, f. 1. m. δείσομαι, a. 1. m. ἐδεισάμην, sub. δείσωμαι, perf. m. δέδοικα (& δείδοικα Poët.) pro δέδοιδα euphoniæ gratiâ. Item δέδια, & δέδεια, ac Poët. δείδια, à δίω, inus. plusq. p. ἐδεδοίκειν, & ἐδεδίειν, Poët. ἐδδείδιειν. perf. inf. δεδιέναι, & part. δεδιὼς, & δειδιὼς, Poët. sæpe præterita præsentis significationem obtinent. Hinc δέ©, metus: ἀδεὴς, metu carens: περιδεὴς, meticulosus: & hinc aliqui ortum volunt Angl. **Die, Dead**, &c. utpote φοβερῶν φοβερώτατα.
Δειελιάω, meridior: hinc
Δειελιήσας, αντ©, cœnans, ejusd. a. 1. part. act. à δείελ©, vesper. Th. δείλη, pomeridianum tempus.
Δειελινὸς, ῦ, Poët. pro δειλινὸς, vespertinus: à
Δείελ©, ε, ὁ, ἡ; vespertinus: item vesper. & δείελον, τὸ, merenda. Th. δείλη, pomeridianum tempus.
Δεικανάειν, ᾶν, Poët. pro δεικνύναι, ostendere. A prisco δείκω, deducitur δεικάνω, hinc δεικανάω, imperf. ἐδεικάνασν, αν, αες, ας· & hinc præsens Poeticum δεικανάσκω,& imperf. Ion. δεικανάσκεν, ες, ε, Th. δείκνυμι, ostende, vel ut alii volunt δέχομαι.
Δεικανάομαι, accipio, à δείχομαι, quod est, Ion. pro δέχομαι.
Δεικανάω, itidem est dextra prehendo; δεξιϛῦμαι; item δεικανάω, signo, ἐυσημον ποιῶ, Aratus: δεικανόωσι διασταδὸν ἴσα πέλεθρα, signant per intervalla æqua spatia, &c.
Δεικηλιςὰς, vel δεικελιςὰς; (Lac. lingua) qui velut imaginem quotidianæ vitæ in scœna repræsentat; Minus, ut quidam interp. vide Hesych. & Eust. Item δεικηλίκτας, pro eodem; ex Plut. in Apoph. sed scribitur etiam δίκηλον, & δικηλιςὰς, seu,—ςὴς, sine dipth. à sequente.
ΔΕΙ'ΚΗΛΟΝ, vel δείκελον, ε, τὸ, simulacrum, imago.
Δείκνυ, per Apoc. pro δείκνυσι, 3. sing. ind. à δείκνυμι. Alii volunt esse imperf. Ion. pro ἐδείκνυ, ostendebat, vel pro δείκνυθι, ostende, præs. imperat.
Δεικνύει, 3. sing. ind. à δεικνύω, ostendo
ΔΕΙ'ΚΝΥΜΙ, vel δεικνύω, ostendo, monstro, indico, f. δείξω, p. δέδειχα, a. 1. ἔδειξα, a. 1. imperat. δεῖξον, άτω, a. 1.

sub. δείξω, ης, ῃ. a. 1. inf. δεῖξαι, perf. pass. δέδειγμαι. a. 1. ἐδείχθην. a. 1. part. δειχθεὶς, έντ©. Hinc δεῖγμα, δεῖξις, &c. ἀποδεικτικὸς, ῦ, demonstrativus.
Δεικνυῦναι, ostendere, præs. infin. act. δεικνυῦντες, nom. pl. præs. part. à δείκνυμι.
Δείκτης, ε, ὁ, ostensor, demonstrator: &
Δεικτικὸς, ῦ, ostensivus, demonstrativus: compos. ἀποδεικτικὸς, idem. à δείκνυμι.
Δεικτικῶς, demonstrativè, adv. à δεικτικός.
Δειλ' pro δειλὰ, nom. pl. n. g. à δειλὸς, timidus.
Δείλαι©, αία, αιον, ε, idem. ac them. δειλός.
Δειλαῖ©, ε, Dor. & Att. pro δείλαι©:
Δειλαίνω, & ——αίνομαι, timidus sum: à δειλὸς, timidus.
Δείλακρ©, ε, ὁ καὶ ἡ, extremè timidus aut miser; item δειλακρίων, pro eodem; ex ἄκρ©, summus: i. e. extremus, & δειλός. Sic δειλανδρία, timiditas: Unde δειλανδρέω, terreor, paveo, 2 Mach. c. 8. & Eust. ex δειλὸς & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, &c.
Δείλαν, Dor. pro κατὰ δείλην, vesperi: à
ΔΕΙ'ΛΗ, ης, ἡ, pomeridianum tempus; item crepusculum.
Δειλήμων, ον©, ὁ καὶ ἡ, idem quod δείλαι©, timidus; & ab eod. Th.
Δείλης, quum περὶ opponitur, vesperi.
Δειλία, ας, ἡ, timiditas: &
Δειλιαίνω, f. ανῶ, terrefacio: item
Δειλίασις, εως, ἡ, pavor, formido: à δειλὸς, timidus.
Δειλιάζω, f. άσω, p. ακα· &
Δειλιάω, ῶ, formido, ob ignaviam refugio. f. άσω, p. δεδειλίακα, a. 1. ἐδειλίασα, a. 1. part. δειλιάσας. præs. imp. δειλίαε, α, δειλιαέτω, άτω. Th. δειλὸς ignavus.
Δειλινὸν, τὸ, substantivè merenda: adverbialiter, sub. χρόνον, vespertino tempore: à
Δειλινὸς, ἡ, ὸν, pomeridianus. Th. δείλη.
Δειλιότης, ητ©, ἡ, idem ac δειλία, & ab eod. Th.
Δειλόομαι, ῦμαι, timeo, paveo: unde δειλωθεὶς, territus: a. 1. part. pass. à
ΔΕΙΛΟ'Σ, ἡ, ὸν, timidus, ignavus, miser, debilis, improbus: q. à δείδω, timeo, vel qui δεῖται λίαν, valde ligatur.
Δειλότης, ητ©, ἡ, idem quod δειλία, timiditas, & ab eod Th.
Δειλότερ©, ε, compar. à δειλὸς, timidus.
Δειλόψυχ©, ὁ καὶ ἡ, timidus; Joseph. ex δειλὸς, & ψυχή.
Δεῖμα, ατ©, τὸ, & δειμὸς, ῦ, ὁ; timor, metus, à δείδω, timeo.
Δειμαίνω, timeo, f. ανῶ, p. γκα. ab eod. Them.
Δειμαλέ©, ε, timidus, terribilis, ejusdem Them.
Δειμάομαι, ῶμαι, metuo; Hesych. à δεῖμα.
Δείμας, qui ædificavit, a. 1. part. δέμω, vel δείμην, Ion. pro ἔδειμε, 3. sing. a. 1. ind. δειμάσθαι, (δειμᾶσθαι enim, timere:)

re:) & δειμάμενος, a. 1. inf. & part. m. verbi δέμω, struo.

Δειματρὸς, οῦντος, ὁ, timidus, pavidus; Epigr. & δειματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, terribilis, terrificus, à sequente.

Δειματόω, ῶ, pro φοβέω, imperf. ἐδειμάτου, terrefaciebat. Th. δείδω.

Δειμάω, ædifico, extruo; idem quod Th. δέμω.

Δειμὸς, οῦ, ὁ; idem ac δεῖμα, metus, terror: à δείδω, timeo: at

Δεῖμος, ου, ὁ, nomen viri, à δείδω quoque.

Δειμώδης, terribilis; idem quod δειματώδης, & utrumque à Th. δείδω, timeo.

Δεῖν, præs. inf. à δεῖ, oportet, quod vide.

ΔΕΙ͂ΝΑ, ὁ, ἡ, τὸ, gen. δεῖνος, dat. δεῖνι, acc. δεῖνα; quiddam. Vocabulum est infinitum. Et δεῖνα, adv. pro δεινῶς, vehementer: à δεινὸς, terribilis, quod in pl. n. g. habet δεινά.

Δεινάζω, ægrè fero, indignor Bud. ex Macrob. l. 2. c. 13. ex δεινὸς, terribilis: item gravis, &c.

Δείναχρος, pro δεινῶς ἄκρος, summoperè acutus; Bud.

Δεινοθέτας, α, Dor. pro

Δεινοθέτης, ου; graviter homines tractans: Amoris Epithet. ex δεινὸς, gravis, & τίθημι, impono.

Δεινοῖο, gen. Ion. pro δεινοῦ, dat. pl. Ion. δεινοῖσι· à δεινός; quod vide.

Δεινολογέεσθαι, graviter conqueri: ex δεινὸς, & λέγω, dico.

Δεινολογία, oratio amplificans & exaggerans rei indignitatem; unde præcedens δεινολογέομαι, &c.

Δεινομένειος παῖς, ὁ τοῦ Δεινομένους υἱὸς Ἱέρων· Pindar.

Δεινοπάθεια, ας, ἡ; querela: &

Δεινοπαθέω, f. ήσω, graviter afficior, ægrè fero: &

Δεινοπαθὴς, έος, ὁ, ἡ; gravi affectus injuriâ, graviter ferens: quod à δεινὸς, & πάθος, quod à πάσχω, patior.

Δεινοποιεῖν, & δεινὰ ποιεῖν; est, augere crimen, amplificaréque dicendo, &c. δεινὸς, & ποιέω.

Δεινοπροσωπέω, terribili visu seu aspectu sum; ex δεινὸς, & πρόσωπον, τὸ, vultus, facies, &c.

Δεινότης, ητος, ἡ; vis solertia, attrocitas, gravitas, dicendi facultas: à

ΔΕΙΝΟ'Σ, ἡ, ὸν; Dirus, vehemens, gravis, solers, peritus, validus, magnus: q. à δέος vel δείδω· in comp. δεινότερος, superl. δεινότατος.

Δεῖνος, ου, ὁ; idem quod δῖνος; & Th. δίνη; turbo, gyrus; vortex, gurges, &c. Item poculi cujusdam, & saltationis genus, apud Athen.

Δεινόω, & δεινέω; contorqueo, in orbem circumago; undè δείνωσις, & δείνησις, exp. conversio; Hesych. & Suid. & δεινωτὸς, οῦ, ὁ; tornatus: Hesych. item dicitur δεινεύω, idem quod δινεύω, & δινέω, instar vorticis circumago, gyro, verso, &c. Omnia à præcedente δεῖνος, & Th. δίνη; vortex, &c.

Δεινόω, ῶ; sicuti δεινοποιῶ, exaggero: à δεινός.

Δεινὼ, terribiles, nom. dual. à δεινός.

Δεινωποὶ, graves aspectu, nom. pl. ex

Δεινωπὸς, οῦ, ὁ, ἡ; idem ac δεινώψ, torvus, gravis, à δεινὸς & ὤψ, ὠπὸς, facies. Th. ὄπτομαι, video.

Δεινῶς, adv. vehementer, terribiliter, mirè, accuratè, à δεινός.

Δείνωσις, εως, ἡ; gravitas, item exaggeratio & amplificatio, apud Orat. quæ & δεινολογία dicitur. Th. δεινός.

Δεινωτικῶς, exaggeratoriè cum exaggeratione; adverb. à δεινόω; & Th. δεινός.

Δείξαις, monstrares, 2. sing. a. 1. opt. act. δεῖξαι, a. 1. inf. act. δείξας, αντος, a. 1. part. a δείκνυμι, ostendo: f. δείξω.

Δεῖξε, vel δεῖξεν, ostendit. pro ἔδειξε, a. 1. Ion. sic δείξῃς, 2. sing. a. 1. sub. ab eod. Them.

Δεῖξις, εως, ἡ; ostensio, ostentatio: item indicium, argumentum. Them. δείκνυμι, ostendo.

Δεῖξον, ostende, a. 1. imperat. ejusd.

Δείξω, εις, ει, ostendam, f. 1. act. à δείκνυμι.

Δεῖος, εος, τὸ; (Poëticè inserto ι, propter metrum) idem quod δέος, τὸ, metus; (Th. δείδω) apud Dem. Olymp. 1. δέος μὴ, exp. periculum est ne, &c.

Δειπνάριον, ου, τὸ; cœnula, Epigr. & Athen. l. 4. item δειπνίδιον, τὸ; idem diminutiva, à δεῖπνον.

Δειπνείωντες, Ion. Æol. Dor. pro δειπνοῦντες, cœnantes, præs. part. nom. pl. à

Δειπνέω, cœno; item simpliciter comedo: f. ήσω, p. δεδείπνηκα. a. 1. ἐδείπνησα. a. 1. inf. δειπνῆσαι. a. 1. part. δειπνήσας. Th. δεῖπνον, cœna.

Δείπνημι, idem quod δειπνέω, cœno. Undè,

Δειπνητικὸς, οῦ, ad cœnam pertinens.

Δειπνητὸς, οῦ, idem ac δεῖπνον· at

Δείπνηστος, ου, &

Δειπνηστὸς, οῦ, cœnæ tempus: à δεῖπνον, cœna.

Δειπνίζω, f. ίσω, cœnam præbeo. Th. δεῖπνον, cœna.

Δειπνοκλήτωρ, ορος, ὁ; qui ad cœnam convivas vocat, vocator; ex δεῖπνον, & κλήτωρ, qui vocat, à Th. καλέω, voco. Sic δειπνολόγος, qui de cœnis loquitur; undè δειπνολογία, cœnandi ratio: οἱ περὶ δείπνου λόγοι· poema ab Aristarcho ita inscriptum.

Δειπνολόχης, comessatricis, gen. sing. f. g. pro δειπνολόχου, · à

Δειπνολόχος, οῦ, ὁ, ἡ; propriè qui conviviis insidiatur, & accurate illa observat: ex δεῖπνον, cœna, & λόχος, insidiæ.

Δειπνομανὴς, qui in sano cœnarum convivialium amore ducitur; Athen. lib. 4. ex δεῖπνον, & μαίνομαι, furo.

ΔΕΙ͂ΠΝΟΝ, ου, τὸ; cœna, cibus, παρὰ τὸ δεῖν παύειν τὸν πόνον, quia tum homines à labore cessant.

Δειπνοποιὸς, qui cœnam parat, aut convivia; unde δειπνοποιέω, paro cœnam; ejus scil. est, qui cœnam condixit aliis apud se; Alciphr. Item δειπνοποιοῦμαι, cœnam mihi apparo, epulor in mea cœna; cœno apud me, &c. Thuc. l. 8. ex δεῖπνον, & ποιέω, &c.

Δειπνοσοφιστὴς, qui inter cœnandum philosophatur; Athen. ex δεῖπνον, & σοφίζω, & σοφιστὴς, &c. quæ vide.

Δειπνοσύνη, ἡ; cœna: Athen. Item δειπνοτήριον, ου, τὸ; cœnaculum, &c. Utrumque à Th. δεῖπνον.

Δειπνοῦντα, acc. sing. part. præs. verbi δειπνέω. Th. δεῖπνον.

Δειπνοφόρος, cœnam ferens, aut ad cœnam ferendam comparatus; Suid. undè δειπνοφορία, cœnæ portatio, &c. ex δεῖπνον, & φέρω.

Δείρας, αντος, a. 1. part. act. à δέρω, excorio: f. ερῶ. a. 1. ἔδειρα, Th. δέρας, corium. Sed

Δειρὰς, άδος, ἡ; jugum montis: à δειρὴ, cervix.

Δειραχθὴς, collo onerosus; apud Soph. ex δειρὴ, collum; & ἄχθος, τὸ, onus.

Δείρειν, Ion. pro δέρειν, excoriare.

Δειρὴ, ῆς, ἡ, cervix, collum: idem quod δέρη· at

Δείρη, ης, ἡ; urbs Æthiopiæ.

Δειριάω, probris scindo: à δαίρω, verbero. Th. δέρας, pellis.

Δειροκύπελλον, poculum collo oblongo; Luc. in Lexiph. ex δειρὴ, collum; & κύπελλον, τὸ, poculi genus.

Δειροπέδη, ης, ἡ; monile, torques, collare; Greg. ex δειρὴ, collum, & πέδη, ἡ; pedica, compos. &c.

Δειρὸς, οῦ, ὁ, collis, Th. δέρη, collum.

Δειροτομέω, fut. ήσω, p. ηκα, decollo: à δειρὴ, collum, & τομὸς quod à τέμνω, seco.

ΔΕΙ͂ΣΑ, vel δεῖσσα, ης, ἡ; humor, stercus, fœtor: à δεύω, irrigo: indè probabile Angl. to dash.

Δεισαλέος, ου, ὁ; stercoreus; Suid. à δεῖσα.

Δείσαντε, territi, nom. dual. à

Δείσας, αντος, veritus, a. 1. part. verbi δείδω, quod vide.

Δεῖσε, veritus est Ion. pro ἔδεισε, a. 1. ind. act. à δείδω, timeo.

Δεῖσθαι, præs. inf. à δέομαι, precor: & à δείδομαι, vereor.

Δεισιδαιμονία, ας, ἡ; superstitio, metus deorum; item religio: à

Δεισιδαίμων, ονος, ὁ, ἡ; superstitiosus: ex δείδω; perf. pass. δέδειμαι, σαι. Hinc δεῖσις, metus, & δαίμων, numen, dæmon: in compar. δεισιδαιμονέστερος, α, ον, religiosior.

ΔΕ'ΚΑ, Decem, pl. num. quasi δέχα, à δέχομαι, quia omnes numeros capit denarius.

Δεκάβοιον, ου, τὸ; genus monetæ & sacrificii; à decem bubus sic dictum; i. e. nummis Atticis, in quibus bovis effigiem incidit Theseus. Plut. atque indè sequens,

Δεκάβοιος, ου, ὁ, decem boum; (i. e. ejus nominis nummûm) pretio estimabilis; Plut in Theseo: ex δέκα, decem; & βοῦς, βοὸς, ὁ καὶ ἡ, bos. Item numisma Atticum, bovis nota percussum, &c. Sic δεκαγενία, ἡ; generatio, ad decimum usque gradum; Luc. ex δέκα, & γενὴ, ἡ; generatio, &c. quod vide. Item δεκαγράμματος, decem literis constans; Athen. l. 10. ex δέκα, & γράμμα; quod vide.

Δεκατεύω, decimo, decimas excipio: δεκατόω, idem.

Δεκαδαρχία, ας, ἡ; decemviratus: δεκαδαρχίαι, decuriæ: &

Δεκαδάρχης, & δεκάδαρχος, ου, ὁ; decurio; a δέκα & ἀρχὴ, principatus.

Δεκαδύω,

Δεκαδύω, omn. gen. duodena, duodecim, ἄκλιτον· dicitur etiam δυοκαίδεκα, δώδεκα ex δέκα, decem, & δύο, vel Att. δύω.

Δεκάδωρος, ου, ὁ, ἡ, longus decem palmis: ex δέκα, decem, & δῶρον, palmus, donum.

Δεκαέξ, sedecim.

Δεκαέτης, έος, ὁ, ἡ; decennis, decennalis:

Δεκαετία, ας, ἡ, decennium: ex δέκα, & ἔτος, annus.

Δεκάζω, f. άσω, p. ακα, do decimam; item munere corrumpo: & δεκάζεσθαι, muneribus corruptum esse: q. à δέκω, accipere facio.

Δεκάκις, decies, adv. à δέκα, decem.

Δεκακυμία, ας, ἡ, decumanus fluctus, i.e. magnus. Th. κῦμα, fluctus.

Δεκάπλεθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui decem plethrorum seu jugerum est: ex δέκα & πλέθρον, Poët. πέλεθρον.

Δεκάλογος, ου, ὁ, DECALOGUS, Angl. & Gall. the Decalogue: à δέκα, & λόγος.

Δεκάμηνος, ου, ὁ ἡ, decemestris, decem mensium: ex δέκα, decem, & μὴν, μηνὸς, mensis.

Δεκανάομαι, humaniter excipio: à δέκομαι pro δέχομαι.

Δεκαοκτὼ, octodecim, ἄκλιτον, omn. g. uti.

Δεκαπέντε, quindecim, omn. gen. ἄκλιτον· ex πέντε, quinq; & δέκα, decem.

Δεκαπλοῦς, decuplex.

Δεκάπολις, εως, ἡ; nomen regionis trans Jordanem. Gr. decem urbium.

Δεκάρχης, ου, ὁ, decurio: &

Δεκαρχία, ας, ἡ; decurionatus: &

Δεκαρχικὸς, decurionalis: ex δέκα & ἀρχὴ, principatus.

Δέκας, άδος, ἡ; DECAS, numerus denarius: Angl. a Decade: item decuria.

Δεκασμὸς, οῦ, ὁ, decimatio, decimæ; item corruptio munerum largitione: à δεκάζω, supra.

Δεκάται, ῶν, αἱ, decimæ: à δεκάτη, ης, ἡ; decima. Th. δέκα, decem.

Δεκατέσσαρες, ων, οἱ, αἱ, & δεκατέσσαρα, ων, τὰ, quatuordecim: à τέσσαρες, quatuor, & δέκα.

Δεκατευτὴς, οῦ, ὁ, decimator, qui decimam colligit: à

Δεκατεύω, decimo, decimas do: à δεκάτη.

Δέκατος, η, ον, decimus, a, um.

Δεκατόω, decimas accipio: f. ώσω, p. δεδεκάτωκα· δεκατόομαι, οῦμαι, decimor. perf. δεδεκάτωμαι· à δέκα, decem.

Δεκάχιλοι, decem millia, Poët. ex δέκα, decem & χίλιοι, mille.

Δεκελέη, Ion. pro Δεκέλεια, ἡ. De qua Stephanus, Δεκέλεια, δῆμος, τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς, &c.

Δέκευ, Ion. & Dor. pro δέχου, accipe. præs. imperat. à δέκομαι pro δέχομαι.

Δέκομαι, Ion. pro δέχομαι, capio. Sic δεκόμενα pro δεχόμενα.

Δεκτέος, accipiendus, excipiendus, recipiendus, &c. Item δέκτης, mendicus; ab accipiendo, quòd undique accipiat. Utrumque ab eod. Th.

Δεκτικὸς, οῦ; capax: ab eod. Them.

Δέκτο, exceperat, 3. sing. plusq. p. pro ἐδέδεκτο, ab ἐδεδέγμην, ξο, κτο, verbi δέχομαι.

Δεκτὸς, ἡ, ὸν; acceptus, a, um. Th. δέχομαι, capio.

Δέκτειρος, susceptor; item δέκτειρα, acceptrix, exceptrix, receptrix; i. e. quæ accipere, seu excipere & recipere solet; in Epigr. & apud Athen. l. 13. à præced. δέκτης, & ab eod. Th.

Δελεάζω, inesco: f. σω, p. δεδελέακα, a. 1. ἐδελέασα· à

ΔΕ'ΛΕΑΡ, ατος, τὸ, esca: hinc

Δελέασμα, ατος, τὸ, & δελεασμὸς, οῦ, ὁ; illicium, illectamentum.

Δελεασμάτιον, ου, τὸ; diminutivum à δελέασμα; q. d. inescamentum: i.e. quod escæ loco imponitur hamo aut laqueis, illectamentum, &c. Item δελέαστρα, ἡ; decipula, transenna, in quam esca imponitur: Poll. l. 10. & δελεαστεὺς, έως, ὁ; & per Syncopen, δελαστεὺς; q. d. inescator, qui esca decipit; piscatoris epith. ut qui soleat, δελεάζειν τοὺς ἰχθύας; Nicand. omnia à δέλεαρ, esca, qua animalia capiuntur.

ΔΕ'ΛΕΤΡΟΝ, ου, τὸ; laterna, fax.

Δελήπιον, & δελητήριον, ου, τὸ; idem quod Th. δέλεαρ.

Δελλίδες, vel δελίδες, αἱ, vesparum cellæ.

ΔΕ'ΛΤΑ, quarta litera Græcorum, Delta.

Δελτάριον, tabella; Plut. Item δελτίον, parvi pugillares, tabellulæ, libellus: utrumque à sequente δέλτος; unde etiam δελτόω, in formam literæ Δ effingo, &c. Th. δέλτα.

Δέλτος, ου, ἡ; pugillares, quia formâ literæ Δ plicabantur.

Δέλτοισιν, libellis, dat. pl. Ion. à

Δέλτος, ου, ἡ; liber. Th. δέλτα.

Δελτωτὸς, ad formam triangularem literæ Δ effectus, formam literæ Δ habens, &c. Item peculiariter, δελτωτὸν dictum fuit signum quoddam cæleste ab hac figura; at δελτωτοὶ, libri qui in formam literæ Δ complicabantur; Eust. à δελτόω.

Δελφάκιον, porcellus lactens: item pudendum muliebre, diminut. à sequente.

ΔΕ'ΛΦΑΞ, κος, ὁ, ἡ; porcellus: à fæcunda δελφύϊ.

ΔΕΛΦΙ'Ν, seu δελφὶς, ῖνος, ὁ; DELPHIN, piscis: in pl. δελφῖνες· à δελφύϊ, est enim piscis viviparus, δελφὶς, μέλισσα; Pind. Angl. a Dolphin.

Δελφίνιον, dicta herba quædam, quòd habeat folia δελφινοειδῆ; teste Diosc. l. 3. c. 84. Sic dictum fuit etiam fanum quoddam Apollinis Athenis, &c. Item

Δελφινίσκος, ου, ὁ; delphinulus, parvulus Delphin; utrumque à δελφίν.

Δελφινοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; delphini speciem gerens. Diosc. l. 3. c. 84. ex δελφὶν & εἶδος.

Δελφὸς, οῦ, ὁ; civis Delphicus.

ΔΕΛΦΥ'Σ, ύος, ὁ, & Æol. βελφὺς, VULVA, uterus: unde ἀδελφοὶ, uterini fratres.

Δέλω, inesco, q. à δαίω, epulor.

Δέμα, ατος, τὸ; pro δεσμὸς, vinculum: item fasciculus, &c. Unde δεμάτιον τὸ; parvus fasciculus. Th. δέω, ligo.

ΔΕ'ΜΑΣ, τὸ; indeclinabile, corpus: q. à δέμω, struo, vel δέμα, vinculum. Est etiam δέμας, sicut adv. similitud.

Δέμειν, Ion. pro οἰκοδομεῖν.

ΔΕ'ΜΝΙΟΝ, ου, τὸ; stratum, lectus: ubi δέμας νεύει, corpus inclinatur ad quietem: δέμνια, τὰ, cubilia maritorum.

Δεμνιοτήρης, qui strata custodit; Hesych. ex δέμνιον, & τηρέω, servo, custodio: unde τηρὸς, qui custodit, &c.

ΔΕ'ΜΩ, struo, ædifico, a. 1. ἔδειμα part. a. 1. δείμας, p. m. δέδομα, inde δομὴ, ædificium, δόμος, δῶμα, idem: οἰκοδομέω, ædifico.

Δέμω, item; vel δάμνω, inus. pro δαμάω, domo, interficio, f. 1 δέμω. perfectum, δέδμηκα, per Syncop. pro δεδέμηκα, f. 2. δαμῶ, a. 2. ἔδαμον, a. 2. pass. ἐδάμην, inf. δαμῆναι, & δαμήμεναι, part. δαμεὶς, έντος, perf. pass δέδμημαι, part. δεδμημένος.

ΔΕΝΔΑΛΙ'ΔΕΣ, panes: à τένθω, edo.

Δενδίλλω, verbum Ion. oculos huc illuc verto f. λῶ. ab ἴλλος, oculus, & δινέω, volvo.

Δένδρεον, ου, τὸ; arbor, lignum, Poët. pro δένδρον, idem.

Δενδρήεις, ήεσσα, ῆεν; nemorosus, arboribus abundans. Th. δένδρον, arbor.

Δένδρειον, Poët. diminut. à

ΔΕ'ΝΔΡΟΝ, ου, τὸ; & δένδρος, εος, τὸ, arbor: unde

Δενδρικὸς, οῦ, ὁ; arboreus, Theophr. & τὰ δενδρικὰ; quæ arborei sunt generis, &c.

Δενδρίτης λίθος, dendritis gemma, Plin. 36. 11. hinc f. δενδρῖτις, arborea: ut δενδρῖτις ἄμπελος, Strabo l. 3. Item δενδρήτης, ητος, ἡ; arborum incrementum, Suid. δενδρίζω, arboresco, arboris figura sum, &c. δενδριάζω; inter arbores me abscondo, in arbustis latito, Hesyc. & Eust. & δενδρόομαι, οῦμαι, arboresco, Non. unde δένδρωσις, q. d. arborescentia, &c. item δενδρὼν, ῶνος, ὁ, arbustum, arboretum, i.e. locus arboribus consitus, &c. δενδρώδης, έος, ὁ καὶ ἡ, arboreus arborarius: ut δενδρώδεσι νύμφαις, in Epigr. item arboreus, i.e. ad arboris naturam aut magnitudinem accedens, &c. δενδρώδης, arboribus abundans, Nonn. omnia a Th. δένδρον, a quo etiam est δενδρύφιον, & δενδρύφιον, ου, τὸ, idem quod δένδρειον, arbuscula, parva arbos, &c. Athen. l. 16.

Δεννασὸς, conviciis & maledictis obnoxius; qui probris incessi solet vel debet, &c. à δεννάζω, conviciis incesso: quasi δεινάζω, à δεινὸς, Etym. Item δεννὸν, Hesych. exp. κακολόγον, maledicum; à sequente δέννος.

ΔΕ'ΝΝΟΣ, ου, ὁ; probrum, contumelia. Hinc δεννάζω, maledico.

Δέξαι, suscipe, a. 1. imperat. m. à δέχομαι, quod vide vel Ion. pro δεῖξαι, ostendere, a. 1. inf. à δείκνυμι.

Δεξαμενὴ, ῆς, ἡ; receptaculum vulgò aquarum cisterna, lacus: à

Δεξάμενος, η, ον; a. 1. part. m. δέξασθαι, a. 1. inf. m. verbi δέχομαι.

Δέξασθε, 2. pl. a. 1. imp. m. ejusdem verbi.

Δέξατο, exceperat 3. sing. a. 1. m. Ion. pro ἐδέξατο, à δέχομαι capio.

Δέξωμαι, f. 1. m. δέξωμαι, a. 1. sub. m. ejusd. verbi.

ΔΕΞΙΑ', ᾶς, ἡ; & Poët. δεξιτερὰ, (sub. χεὶρ). DEXTRA, sub. manus, item fides per dextram data, q. à δέχομαι, capio.

Δεξιάδην, à dextra; Hesych. & δεξιάομαι, idem quod δεξιόομαι; dextram prehendo, &c. à δεξιά.

Δεξιόγυιος, ου, ὁ, ἡ, Poët. ὁ δεξιὰ γυῖα ἔχων, Qui dextera & agilia membra habet.

Δεξιόδωροι, qui munera accipiunt; idem quod δωροδόκοι; Suid. ex δέχομαι & δῶρον. Sic δεξίμηλος, ου, ὁ καὶ ἡ; ove, excipiens, vel suscipiens; ex δέχομαι, & μῆλον, ου, τὸ; ovis, pecus, &c.

Δεξιόβολος, qui dextra manu jacit telum; ex δεξιὰ, dextra, & βάλλω, jacio: unde βολὴ, & βόλος, jactus; & βολίς,

βολέω, jacio, &c.

Δεξιολάβ☉, ε, ὁ; satelles, stipator, lancearius, jaculator: παρὰ τὸ λαβεῖν τὴν τῆ βασιλέως δεξιάν.

Δεξιόομαι, ἔμαι; f. ώσομαι. p. ωμαι, dextram jungo, dextrâ apprehendo: item humaniter excipio: à δεξιά.

Δεξιός, ᾶ; dexter, faustus, solers, urbanus; ἀμφιδέξι☉, ε, ambidexter: &

Δεξιόσειρ☉, exp. ὁ κτ̀ τὸ δεξιὸν φερόμεν☉, κέρας, Epith. Martis; quod in dextrum cornu inclinat: ex δεξιά, & σειρά, catena.

Δεξιοστάτης, qui à dextra stat.; sic dicebatur, qui in dextra chori parte præsidebat, &c. ex δεξιά, & ἵστημι, sto; unde στατός, qui stat, &c.

Δεξιότης, ητ☉, ἡ; dexteritas, solertia: ab eod. Th.

Δεξιότοιχ☉, in dextra navis parte remigans; ex δεξιός, dexter, & τεῖχ☉, ε, ὁ, paries: murus, lateralis, aut transversus, &c. Itemque in navi, latera appellantur τοῖχοι.

Δεξιόχειρ☉, manibus dexter, & agilis, ambidexter, &c. ex δεξιός, & χείρ.

Δεξιόωντο, pro ἐδεξιοῦντο, imperfect. m. verbi δεξιόομαι, dextram jungo. Them. δεξιά, dextra.

Δεξίπυρ☉, ignem suscipiens, vel excipiens: ex δέχομαι, & πῦρ, υρ☉, τὸ; ignis, &c.

Δεξιτερός, ά, όν, idem ac δεξιός· δεξιτερῆ, dat. sing. Ion. f. g. à δεξιά, dextra.

Δεξίωμα, τὸ; id quod comiter accipimus, & amplectimur; q. d. dexteritas, res dextera & auspicata, &c. Verbale à δεξιόομαι; quod vide.

Δεξιῶς, adv. prospere, item solerter, ab eod. Th.

Δεξίωσις, εως, ἡ; susceptio per dextram, gratulatio: ab eod. Th.

Δεξιώτερ☉, dexterior, comp. & δεξιώτατ☉, superl. à δεξιός.

Δεξιώτερον, adverbialiter, dextrorsum: & δεξιώτατα, commodissimé.

Δεῖ☉, ε☉, τὸ; Poët. pro δέ☉, ε☉, τὸ; metus: à δείδω, timeo.

Δέομαι, (& interdum δεῦμαι) ligor, vincior: item media voce idem quod Th. δέω, ligo.

Δέομαι, oro, rogo: item indigeo; cum genit: imperf. ἐδεόμην, ἐε, έετο, f. 1. δεήσομαι, perf. δεδέημαι, tanq. ab inus. δεέομαι, a. 1. pass. ἐδεήθην, a. 1. imperat δεήθητι, & in 2. pl. δεήθητε, orate, præs. part. δεόμεν☉, à δεῖ opus est. Th. δέω.

Δέον, ligabant; pro ἔδεον, Ion. 3. pl. imp. act. à δέω, vincio: &.

Δέον, οντ☉; decens, æquum, commodum: item deficiens: præs. part. n. g. ut δέον ἐστὶ, necessarium est, in pl. δέοντα· ab imperf. δεῖ, oportet: hinc

Δεόντως, adv. commodé.

Δέ☉, ε☉, & Poët. δεῖ☉, τὸ metus. Th. δείδω, timeo.

Δεπάεσσιν, poculis dat pl. Ion. à

ΔΕ'ΠΑΣ, α☉, & α☉, τὸ; poculum: Item patera, quia πόσει δεύεται potu irrigatur. Hinc δεπάζω, bibo.

Δέπαστρον, ε, τὸ; poculum, & δεπάστρεον, potus è poculo haustus; Eust. Od. φ. utrumque à δέπας.

Δεραγχὴς, έ☉, ὁ κ ἡ; collum constringens & suffocans; ex δέρη, collum; & ἄγχω, strangulo, &c.

Δέραιον, ε, τὸ; collarium: à δέρη, collum, &c.

Δεραιοπέδη, laqueus quo aves capiuntur, laqueus aucuparius; quòd gulam premat, &c. ex δέραιον, τὸ; torques, circa collum, & πέδη, ἡ; pedica, compes, &c.

ΔΕ'ΡΑΣ, α☉, τὸ; pellis, corium. Hinc δέρμα, idem: δέρω, excorio, &c.

Δέρβη, ης, ἡ; nomen urbis. Hebr. stimulus. Hinc Δερβαῖ☉, ε, ὁ, Derbensis.

Δερβιστὴρ, Suidæ, per pleonasmum τῦ β, pro δερισὴρ, id est, δέρμα; idem quod Th. δέρας; pellis, corium.

Δέργμα, α☉, τὸ; aspectus, à δέρκω, video.

Δεργμὸς, ᾶ, ὁ; idem quod δέργμα, aspectus; & Th. idem.

ΔΕ'ΡΗ, ης, ἡ, & δειρὴ, ῆς, ἡ; cervix, collum: hinc δέρας, ας, ἡ, jugum montis. Hesych. quâ significat. δέρας, dicitur.

Δέρθρον, ε, τὸ; rostrum avis, tanquam instrumentum excoriandi.

Δέρις, Hesych. est idem quod Th. δέρη, collum.

Δερκιώνης, ε☉, ὁ; interdormiendum videns; Nic. est Epitheton leporis, quòd oculis apertis videatur dormire; ex δέρκω video, & εὐνή, cubile; unde εὐνάω, sopio, &c.

Δερκιόωνται, Poët. pro δερκιῶνται, à δερκιάομαι, video. Th. δέρκω idem.

Δερκέσκω, seu --ομαι, idem quod δέρκω, & --ομαι.

Δερκομένων, Æol. pro δερκομενῶν, gen. pl. f. g. à δερκομένη· à δέρκω, seu δέρκομαι, video.

Δερκομένοιο, intuentis, gen. Ion. part. præs. δερκομένω, nom. & acc. dual. ejusdem verbi.

ΔΕΡ'ΚΩ, & δέρκομαι, video, aspicio, f. ξω. p. κα. f. 2. δερκῶ. a. 2. ἔδερκον. a. 2. inf. δερκεῖν. præt. m. δέδορκα, pro quo & δέδερκα. per Metath. perf. pass. δέδεργμαι, a. 1. pass. ἐδέρχθην, part. δερχθείς. Hinc quidam ducunt per Antiphr. Angl. Dark; vel per Aphær. à composito ἀδερκὴς, obscurus.

Δέρμα, α☉, ατι, τὸ: idem ac Them. δέρας; item cutis, à δέρω, excorio; quod à δέρας.

Δερματικὸν ἀργύριον; Lyc. argentum quod ex pellium venditione provenit: Item δερμάτιον, τὸ; diminut. pellicula, & δερματώδης, coriaceus, cuteus; omnia à δέρμα.

Δερμάτιν☉, η, ον, coriaceus: &

Δερμύλλω, excorio, detego, à δέρμα. Th. δέρας.

Δερματοφορέω, pellem seu pelles gesto; pellibus amictus sum; ex δέρμα, & φορέω.

Δερμηστὴς, animalculum quoddam, à consumendis pellibus, ita dictum; Suid. Etym. Hesych. à δέρμα.

Δερμόπτερ☉, membranis volans; cui membranaceæ pinnæ sunt, vel alæ ex cute, quales vespertilionum; Aristot. hist. an. l. 1. c. 5. ex δέρμα, cutis; & πτερόν, τὸ; ala.

Δέρξις, ε☉, ἡ; visio, actio ipsa videndi; Plut. de def. orac. est verbale à δέρχομαι, videor: à Th. δέρκω.

Δέρ☉, ε☉, τὸ; idem ac δέρας. Ion.

Δερρίδιον, apud Suid. umbraculum coriaceum, à sequente δέῤῥις; à quo etiam est δέῤῥον, cilicium.

Δέῤῥις, εως, ἡ, pellis, cilicium: à δέρας, corium.

Δερριστὴρ, Hesych. ἀντιδέραιον ἵππε, monile equi; à præcedente δέῤῥις.

Δέρτρον, ε, τὸ; membrana, omentum; item rostrum: ab eod. Th.

Δερχθεὶς, έντ☉, obtuitus, a. 1. part. pass. ab ἐδέρχθην, verbi δέρκω, video.

Δέρω, excorio: item verbero, cædo. f. 1. δερῶ. f. 2. δαρῶ. p. δέδερκα. a. 1. ἔδειρα. a. 2. ἔδαρον. perf. pass. δέδαρμαι. & per Metaph. δέδραμαι, σαι, ται, a. 2. pass. ἐδάρην. f. 2. pass. δαρήσομαι. Th. δέρας, pellis.

ΔΕ'ΣΙΟΣ, ε, ὁ; mensis Junius apud Macedonas.

Δέσις, εως, ἡ; ligatio, nodus, junctura: &

Δέσμα, α☉, τὸ; idem ac δεσμὸς, vinculum.

Δεσμευτικὸς, aptus ad ligandum; à sequente δεσμεύω.

Δεσμεύω, ligo, vincio, colligo, f. εύσω. p. δεδέσμευκα. a. 1. ἐδέσμευσα. à δεσμὸς, ᾶ, ὁ; vinculum. Th. δέω, ligo.

Δεσμέω, f. ήσω. p. δεδέσμηκα. imperf. pass. ἐδεσμεόμην, ἔμην, έε, ε, έετο, εῖτο, idem, & ab eod. Th.

Δέσμη, ης, ἡ; fasciculus. Th. δέω, ligo.

Δέσμι☉, ε; vinctus: ab eod. Th.

Δεσμὶς, (diminut. à δέσμη) q. d. fasciculus; sed ponitur & pro δέσμη.

Δεσμὸς, ε, ὁ; vinculum, in pl. οἱ δεσμοὶ, & τὰ δεσμὰ, compedes, ejusd. Th.

Δεσμοφύλαξ, ακ☉, ὁ, ἡ; pro δεσμιοφύλαξ, commentariensis, vinctorum custos; à φυλάσσω, custodio, & δέσμι☉, vinctus. Th. δέω, ligo.

Δεσμόω, in carcerem conjicio; item vincio, ligo, f. ώσω. p. pass. δεδέσμωμαι· &

Δέσμωμα, idem quod δεσμὸς; vinculum; Æschyl. in Persis; verbale à δεσμόω, ligo.

Δεσμωτήριον, ε, τὸ; carcer: &

Δεσμώτης, ε, ὁ; vinctus, captivus. Th. δέω, ligo.

Δεσπόζεσθαι, dominio alterius parere: item acquiri; Bud. à sequente Th. δεσπόζω.

ΔΕΣΠΟ'ΖΩ, f. όσω, dominor, dominium obtineo, à δέω, & πὸς, ligat, q. pedes.

Δέσποινα, ης, ἡ, domina, à δεσπόζω, dominor: δεσπότης, idem.

Δεσπόσιοι, ὁ; idem qui δεσπόσυνοι; Eust.

Δεσποσιοναῦται, apud Lacones, dicebantur liberti, qui classes conscendebant; Eustath. ex δεσπόζω, & ναύτης, ε, ὁ, nauta. Th. ναῦς, navis.

Δεσποσύνη, ης, ἡ, herilis filia, fœm. à δεσπόσυν☉, item Ion. & Poët. pro δεσποτεία, dominatus, imperium. Th. δεσπόζω, dominor.

Δεσπόσυν☉, η, ον; Poët. idem ac δεσποτικὸς, ad dominum pertinens: item ὁ δε-

ὁ δεσπόσυνος, substantivè, herilis filius: ab eod. Them.
Δεσποτεία, ας, ἡ; dominatus: &
Δεσπότης, ου, ὁ, dominus: in dat. δεσπότῃ, voc. ὦ δέσποτα· ab eod. Th. Δεσπότας ναῶν, pro Neptuno.
Δεσποτέω, ῶ; fut. ήσω, dominor; Plato in Tim. à præcedente nomine δεσπότης.
Δεσποτικὸς, οῦ; herilis; item imperiosus: τὸ δεσποτικὸν, dominandi potestas: & hinc
Δεσποτικῶς, adv. heriliter, dominorum more: ab eod. Th.
Δεσπότις, ιδος, ἡ; idem ac δέσποινα, domina: ab eod. Th.
Δεσποτὸς, οῦ, ὁ; dominabilis; Bud. ex Aristot. Polit. 7. ab eodem Themate.
Δέτα, ας, ἁ; Dor pro δέτη· Fistula, & per Metalepsin pro Lyda.
Δεταὶ, fasces in fasciculum colligatæ, à
Δετὸς, ἡ, ὸν; ligatus. Th. δέω, ligo.
Δεῦε pro ἔδευε, 3. sing. imperf. ut & δεύεσκον, Poët. pro ἔδευον, imperf. à δεύω, irrigo.
Δευήσομαι, indigebo, f. 1. Poët. pro δεήσομαι, a δεύομαι, Epenth. Æol. pro δέομαι. Th. δέω.
Δευκαλέων, ονος, & —— ίων, ωνος, ὁ; propr. DEUCALION.
ΔΕΥ'ΚΟΣ, εος, τὸ; dulcedo, apud Ætolos.
Δεῦμα, τὸ; irrigatio: verbale a δεύω, irrigo.
Δευοίατο, indigerent, præs. opt. pro δεύοιντο. Ion. a δεύομαι, Æol. pro δέομαι. Th. δέω.
Δεύομαι, f. δεύσομαι, madesio, irrigor. part. præs. δευόμενος, madens. Th. δεύω, rigo.
Δεύομαι, etiam Poët. per Epenth. Æol. τοῦ υ pro δέομαι, f. δευήσομαι, indigeo: unde
Δευόμενος, η, ον, indigens, ejus. par. præs. Poët pro δεόμενος, η, ον; à δεῖ, oportet. Th. δέω.
Δεύοντο, rigabantur, 3. pl. imperf. pass. Ion. verbi δεύω, rigo.
Δεῦρ', & Att. δευρὶ, item δεύρω, pro
ΔΕΥ̃ΡΟ, adv. huc, hunc in locum, adesdum.
Δεύρω, pro δεῦρο; dici tradit: Hesych.
Δεύσῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. à δεύω, rigo: f. δεύσω.
Δευσοποιὸς, οῦ, infector, tinctor; item benè tinctus; & Metaph. indelebilis: a δεύω & ποιέω.
Δεύτατος, ου, ultimus, postremus: a δεύτερος, secundus.
Δεῦτε, (seq. aspiratâ δεῦθ', adv.) huc agite, adeste, venite: δεῦτε δὴ, eja accedite: a δεῦρο.
Δεύτερα, pro δεύτερον, vel δευτέρως, secundò, secundo loco, iterum.
Δευτεραῖος, αία, αῖον, secundarius, secunda die aliquid faciens, ab eodem Th.
Δευτερεῖα, ων, τὰ; secundæ partes.
Δευτερεύω, secundus sum, secundas fero; secundum obtineo locum; Plut. item dissimilis sum, differo, Laert. Item δευτεριάζω; Bud interpr. secundas partes ago; q. d. lampada tibi trado, ut mihi in actu succedas; Suid. Sic δευτερίας οἶνος, secundarium vinum; i. e. lora; quum expressi acinorum folliculi in dolia conjiciuntur, eoque aqua additur: ut tradit Varro. denique, δευτέριον, ου, τὸ; secunda: i. e. partus involucrum, & veluti, secundarius partus; apud Paul. Ægin. 6. 75. in qua signif. dicitur potiùs, τὰ δεύτερα. Affertur etiam, δευτέριος, pro secundarius; omnia a δεύτερος.
Δευτεροδεκάτη, secundaria decima, a Levitis lege Mosaica sacerdotibus solvenda.
Δευτερολογία, ας, ἡ; secunda actio, secundæ dicendi vel agendi vices: ex δεύτερος, & λέγω dico, præt. m. λέλογα.
Δεύτερον, adverbialiter, secundò, neut. g. a δεύτερος.
Δευτερονόμιον, ου, τὸ; repetitio legis: ita inscribitur quintus liber Mosis, Angl. Deuteronomy. a
Δευτερονόμος, ου, ὁ; secunda aut posterior lex: ex δεύτερος, & νόμος, lex.
Δευτερόπρωτος, ου; a secundo primus: ex δεύτερος· & πρῶτος, primus.
ΔΕΥ'ΤΕΡΟΣ, α, ον; secundus, a, um; posterior, alter, δεύτερον, postpositum, posthabitum, apud Demosth. item adverbialiter secundò: ἐκ δευτέρου, secunda vice: a δύο, q. δυότερος. Hinc
Δευτερόω, f. ώσω· secundò facio, itero: item Δευτέρωμα, ατος, τὸ, &
Δευτέρωσις, εως, ἡ; secundus actus, aut ordo, iteratio.
Δευτερωτὴς, οῦ, ὁ; traditionum ductor: Hieron. in cap. 2. Abac. omnia verbalia a δευτερόω.
ΔΕΥ'Ω, rigo, f. δεύσω, p. δέδευκα. a. 1. ἔδευσα· a. 1. sub. δεύσω, ῃς, ῃ, unde Angl. Dew.
ΔΕ'ΦΩ, excorio, f. ψω. p. δέδεφα.
Δεχάμματος, decem ἅμματα, nodos seu nexus & vincula habens; Xen. ex δέκα, decem, & ἅμμα, τὸ, nodus, nexus, &c. ab ἅπτω, necto, &c.
Δέχαται, pro δεδέχαται, Ion. perf. pass. 3. pl. pro δεδεγμένοι εἰσὶ, a δέχομαι, capio.
Δέχεσθε, 2. pl. præs. imperat. a δέχομαι, ῃ, εται.
Δεχήμερος, ου; decem dies durans: ex δέκα & ἡμέρα, dies.
Δέχθαι, suscepisse, perf. inf. Ion. & Poët. pro δεδέχθαι· δεχθεὶς, a. 1. part. pass. ab eod Th.
Δέχμενος, per Sync. pro δεχόμενος, præs. part. scribitur & δέγμενος, ab eod. verb.
Δέχνυμαι, idem quod
ΔΕ'ΧΟΜΑΙ, capio, percipio, suscipio, admitto, sustineo, exspecto: f. δέξομαι. p. δέδεγμαι, ξαι, κται· a. 1. m. ἐδεξάμην, ω, ατο, a. 1. imperat. m. δέξαι, a. 1. sub. m. δέξωμαι, ῃ, ηται, & in pl. δεξώμεθα, ησθε, ωνται; a. 1. m. inf. δέξασθαι, a. 1. part. m. δεξάμενος, η, ον, præt. m. δέδοχα. Hinc δεκτὸς, δεκτικὸς, ἀναδέχομαι, &c.
Δέψα, ἡ; pellis. Suidæ, a δέψω excorio, emollio.
Δεψέω, DEPSO, subigo & mollio, coriariorum more f. ήσω, a. 1. ἐδέψησα, part. δεψήσας, a δέψω, excorio.
ΔΕ'Ω, ligo, vincio, necesse habeo, f. δήσω, p. δέδεκα, a. 1. ἔδησα, a. 1. imperat. δῆσον, άτω, & in pl. δήσατε, ligate, a. 1. sub. δήσω, ῃς, ῃ; a. 1. part. δήσας, αντος, perf. pass. δέδεμαι, perf. inf. δεδέσθαι, perf. part. δεδεμένος, η, ον, vinctus, a. 1. pass. ἐδέθην, ης, η, a. 1. inf. pass. δεθῆναι, f. 1. pass. δεθήσομαι. Hinc δεῖ, oportet, impers. δεσμὸς, vinculum, ὑποδέω, subligo, ὑπόδημα, calceamentum, δέον, decens, δέομαι, indigeo; item rogo, ἐνδεὴς, indigus, &c. suis in locis.
ΔΗ', sanè profectò, equidem, verò, proinde, demum: est etiam repetentis, ut inquam: quasi a δαίω, scio. Pro eodem dicitur & δῆτα, & δήπουθεν· in carmine verò δή ῥα. In carmine modo postponitur, modo præponitur: at in soluta oratione postponitur tantum. Sæpe etiam est expletiva particula: ut in ὃς δὴ, ὃ δὴ, &c. & sæpe δὴ pro δέ· δήγε, utique; δεῦδε, κακεῖσε, huc atque illuc; τί δή· quid ita? ὡς δὴ, ceu planè; δὴ ἄριστοι, longè optimi; δήποτε, tandem; σὺ δή; tu ne? μὴ δή; quare ne?
Δῇ, pro δέῃ, oporteat.
Δῆγμα, ατος, τὸ; morsus, a. 1. perf. perf. pass. verbi δάκνω, mordeo.
Δηγμὸς, οῦ, ὁ; idem & ab eod. Th.
Δηγύω, impleo. Hesych.
Δήετε, invenietis, 2. pl. præs. ind. verbi δήω, invenio, quod significationem futuri obtinet.
Δήθ' pro δηθὰ, diu, item δηθὰ vel δηθάκις, crebrò, adv a δὴν, diu.
Δηθαγόρος, ου; loquax, qui diu loquitur: ex δηθὰ, diu, & ἀγορεύω, loquor.
Δηθαίων, ωνος, ὁ καὶ ἡ; longævus, annosus; Hesych. ex δηθὰ, diu, & αἰὼν, ῶνος, ὁ; ævum.
Δῆθεν, videlicet, adv. a δὴ, sane.
Δηθύνω, tardo, moror, præs. part. δηθύνων, οντος, & in acc. δηθύνοντα, a δηθὰ, quod a δὴν, diu.
Δηϊάλωτος, bello captus; Eurip. ex δήϊος, hostis, & ἁλίσκω, fut. ἁλώσω, capio: unde ἁλωτὸς, captus, &c.
Δηϊάω, comburo, ut & δηΐσω & δηϊόω· a δαίω, uro.
Δηϊκόωντα, acc. sing. à Δηϊκόων, DEICOON, nomen propr.
Δήϊος, ου, ὁ, ἡ; Ion. pro δάϊος, ου, hostis, bellicosus ardens, gen. Ion. δηΐοιο, pro ου, dat. pl. Ion. δηΐοισι· a δαίω, uro.
Δηϊοτὴς, ῆτος, ἡ; pugna: a δήϊος, hostilis; quod a δαίω, uro.
Δηϊόω, & per Sync. δῃόω, vasto, uro: a δαίω, idem.
Δηΐπυλος, ου, ὁ; Deïpulus, nomen pr.
Δηΐπυρος, ου, ὁ; Deipyrus, nomen propr. viri.
Δηΐς, ιδος, ἡ; Ionicè, pro δαΐς, pugna; a δαίω, uro, comburo, incendo, &c.
Δηΐων, gen. pl. a δήϊος, hostilis.
ΔΗ'ΚΟΚΤΑ, scil. ὕδατα, decocta, sc. aqua: a Lat. fit. Græc.
Δηκτήριος, ου, ὁ ἡ; mordax, unde fortean Lat. Dicterium. Th. δάκνω, mordeo.
Δήκτης, ου; &
Δηκτικὸς, οῦ; idem & ab eod. Th.
Δήκω, f. ξω, p. κα, inusit. mordeo, quasi ἐδάκω, ab ἔδω. Vide Δάκνω.
Δήκωσις, male legitur, pro δόκωσις, contignatio,

contignatio, à δοκόω, contigno.

Δηλαδὴ, videlicet, q. à δῆλα δὴ, manifesta certè. Th. δὴ, certè.

Δηλεύμενος, Dor. pro δηλούμενος, præs. part. paff. a

Δηλαίνω, Hesych. idem quod sequens Th. δηλέω.

ΔΗΛΕ'Ω, LAEDO, corrumpo, decipio. f. ήσω, p. δεδήληκα. Hinc

Δήλημα, ατος, τό; nocumentum.

Δηλήμων, ονος, ὁ, ἡ; nocivus: à δηλέω, lædo.

Δήλησις, εως, ἡ; læsio: &

Δηλητὴρ, ῆρος, noxius ab eod. Th.

Δηλητήριον, ου, τό; nocivum, sc. pharmacum, venenum.

Δηλητήριος, etiam adjectivè dicitur, nocivus, lethalis, &c. & δηλητηριάδης, έος, ὁ καὶ ἡ; idem: ut δηλητηριάδη φάρμακα, pro δηλητήρια. Eust. omnia à Th. δηλέω.

Δήλια, τά; Apollinis festa in Delo: à Δῆλος, insula sic dicta.

Δήλιον, ου; urbs Bœotiæ.

Δήλιος, Delius, item Apollo: à Delo insula sic dictus.

Δηλίφρων, & Doricè δαλίφραν, cui mens oblæsa est, stolidus; ut δηλίφρενες ἀσπαλιῆες; apud Naumach. (nam ἄσπαλος, Athamanum lingua, est piscis; unde ἀσπαλία, piscatio, & ἀσπαλιεὺς, piscator, &c.) ex δηλέω, lædo, & φρὴν, mens.

Δήλομαι, volo, Dor. δηλὴ, ῆς, ἡ; voluntas, q. à θέλω.

Δῆλον, τὸ; Apollinis templum; item neut. g. à δῆλος manifestus.

Δηλονότι, nimirum, omnino, profecto, quippe. adv. q. à δῆλον ὅτι, φανερὸν ὅτι.

Δηλοποιέω, manifestum reddo, manifesto; ex δῆλος, & ποιέω.

ΔΗ'ΛΟΣ, ου; manifestus notus, certus, perspicuus: hinc δηλόω, f. ώσω, manifesto, declaro: δήλωσις, manifestatio: ἄδηλος, ου, ὁ, ἡ; occultus, obscurus: &

Δῆλος, DELUS, nomen Insulæ, sic dictæ, quod repentè enata apparuerit: ut Arist. vel ob ejus celebritatem: sive quod exinde δῆλα seu oracula.

Δηλόω, declaro, manifesto, notum facio, imperf. ἐδήλοον, ουν, οες, ους, οε, ου; f. ώσω, p. δεδήλωκα, a. 1. pass. ἐδηλώθην. Them. δῆλος, manifestus.

Δήλωμα, ατος, τό; quod declarat, indicium: &

Δήλως, palam, manifestò: item

Δήλωσις, εως, ἡ; significatio, enunciatio: ab eod. Th.

Δηλωτικὸς, declarativus, ad declarandum aptus; vel declarandi vim habens, &c. ab eod. Th.

Δημαγωγέω, populum duco quo volo: f. ήσω· hinc

Δημαγωγία, ας, ἡ; populi ductus, & regimen, concio; administratio reipublicæ, &c. Item,

Δημαγωγὸς, ου, ὁ; populi ductor, popularis: ex δῆμος, populus, & ἄγω, duco.

Δημακίδιον, & δημίδιον, popellus, plebecula, parvus populus; Aristoph. diminut. à δῆμος, populus.

Δημάρητος, seu δημάρητος, ου, ὁ καὶ ἡ; populi votis expetitus; Herodot. ex δῆμος, populus; & ἀρητὸς, precibus expetitus; ab ἀράομαι, precor. Th. ἀρά, ἡ, preces.

Δημαρχέω, sum tribunus plebis, Gaza de senect. Item,

Δημαρχία, ας, ἡ; tribunatus plebis: &

Δήμαρχος, ου, ὁ; tribunus plebis: ex δῆμος, populus, & ἀρχὴ, principatus.

Δημαρχῶν, idem quod δήμαρχος, tribuum magister, &c. & ejusd. Th. & comp.

Δημεραστὴς, populi amator, vel amans, popularis: item δημεραστία, populi amor, popularitas, &c. ex δῆμος, populus, & ἐραστὴς, amator: à Th. ἐράω, amo: & ἐράομαι, amor, &c.

Δημευσία, proscriptio; idem quod sequens.

Δήμευσις, εως, ἡ; proscriptio: à

Δημεύω, fœm. εύσω, proscribo. Th. δῆμος.

Δημέας, ου, ὁ; nomen viri, Græc. popularis.

Δημηγορέω, concionor, orationem ad populum habeo: imperf. ἐδημηγόρεον, ουν, f. ήσω. p. δεδημηγόρηκα· à δημηγόρος, orator: ex δῆμος, populus, & ἀγορεύω, idem quod ἀγορεύω, concionor quod ab ἀγορὰ, forum.

Δημηγορία, ας, ἡ; concio, oratio, deliberatio: &

Δημηγορικὸς, ἡ, όν; orationem habens: à δημηγορέω, quod vide.

Δημηγόρος, ου, ὁ; concionator: ab eod. Th.

Δημήτηρ, ερος, vel τρος, ἡ; Ceres, dea frugum, q. d. γημήτηρ, à γῆ, terra, & μήτηρ, mater. Vel per Sync. q. δημομήτηρ, altrix populorum: vel à δήω, quæro.

Δήμητρα, ας, ἡ; Ceres: idem quod præcedens δημήτηρ atque inde, δημητριακὸς, & δημήτριος, Cerealis: ut δημητριακοὶ καρποὶ; cereales fruges: & δημήτριος ἄρτος, &c.

Δημήτριος, ου, ὁ; nomen viri. Gr. Cerealis: à Δημήτηρ, Ceres.

Δημήτρεια, Cerealia, ἑορτὴ Δήμητρος.

Δημητριῶν, ῶνος, ὁ; appellatus ἀπὸ τῆς Δήμητρος, quia Cereri sacer, qui & Δημήτριος vocabatur.

Δήμια, res à populo donatæ: item adverbialiter, publicè; à δήμιος, quod à δῆμος.

Δημίδιον, ου, τό; plebecula, popellus, dim. à δῆμος.

Δημίζω, f. ίσω; populum decipio; Aristoph. in Vesp. à Th. δῆμος.

Δήμιος, ου, ὁ, ἡ; publicus, plebeius: item substantivè pro ministro publico, lictor, carnifex. Th. δῆμος, populus.

Δημιουργεῖον, ου, τό; officina: &

Δημιουργέω, f. ήσω, p. ηκα, fabricor, condo, efficio: item

Δημιούργημα, ατος, τό; opificium: &

Δημιουργικὸς, οῦ; fabrilis: à

Δημιουργὸς, & Poët. δημιοεργὸς, οῦ, ὁ, ἡ; conditor, opifex, qui δήμιον ἐργάζεται, publicum operatur: à δήμιος, quod à δῆμος, & ἔργον, opus.

Δημοβόρος, ου; qui bona populi devorat: ex δῆμος, populus, & βορὰ, pabulum.

Δημογέροντες, senatores, nom. pl. à

Δημογέρων, οντος, ὁ; senator: ex δῆμος populus, senex.

Δημόθεν, adv. à populo, ex plebe: à δῆμος.

Δημοκλῆς, Democles: nomen propr.

Δημοκρατέομαι, οῦμαι; sub populi regimine vivo: &

Δημοκρατία, ας, ἡ; popularis status, Angl. Democracy: ex δῆμος, populus, & κρατέω, regno, à κράτος, potentia.

Δημοκρατικὸς, οῦ, ὁ; qui fovet principatum popularem; populari instituto vivens; qui dignitatem in libertate constituit. Unde δημοκρατικοὶ νόμοι; leges populares; i. e. quæ à populo feruntur; Plato l. 1. de Repub. & δημοκρατικὴ πολιτεία, populi potestas; idem de legibus, &c. ejusd. Th. & comp.

Δημόκριτος, ου, ὁ; Democritus, Philosophus, q. δήμου κριτής.

Δημόνικος, ου, ὁ; Demonicus, voc. ὦ Δημόνικε· nomen propr.

Δημόομαι, οῦμαι; populum lenociniis capto; Suid. à Th. δῆμος.

ΔΗ'ΜΟΣ, ου, ὁ; populus, plebs, vulgus: q. à δέω, ligo: hinc compos. ἀπόδημος, peregrè agens: ἀποδημία, absentia: ἀποδημέω, absum domo seu patria.

Δημὸς, οῦ, ὁ; pinguedo, fortè quòd uri possit, vel in sacrificiis soleret: à δαίω, uro, vel sub Th. δῆμος.

Δημοσθένης, Demosthenes, orator Atheniensis celeberrimus: q. δήμου σθένος, robur seu potentia populi: hinc Δημοσθενικὸς, ἡ, όν.

Δημοσίᾳ, adverbialiter, publicè, cui opp. ἰδίᾳ, privatim: dat. fœm. à δημόσιος.

Δημοσιακὸς, οῦ, ὁ; publicus: idem quod δημόσιος; quod vide.

Δημοσιεύω, activè, divulgo: item neutraliter publica civitatis negotia gero, cui opp. ἰδιωτεύω.

Δημόσιος, α, ον; publicus, a, um; cui opp. ἴδιος· item τὸ δημόσιον, ærarium: à δῆμος.

Δημοσιόω, ῶ; publico, idem quod δημοσιεύω, & ab eod. Th.

Δημοσίως publicè, à δῆμος.

Δημοτεύομαι, f. εύσομαι, popularis sum; municeps sum; apud Hesych. & Suid. à sequente δημότης, homo plebeius; item municeps, tribulis, &c. Item δημότεροι, plebei populares; unde apud Apoll. δημότεραι γυναῖκες, &c. itidem à δημότης.

Δημότης, ου, ὁ; popularis: &

Δημότις, ιδος, in fœm. idem.

Δημοτικὸς, ἡ, όν; popularis, à δῆμος; plebs.

Δημοτικῶς, populariter; more popularium, seu plebeiorum; item humaniter, &c. à præced. δημοτικός.

Δημοφάγος, ου, ὁ; plebivorus: à δῆμος, ου, ὁ; plebs, & φάγω, comedo.

Δημώδης, έος, ὁ, ἡ; popularis, in acc. pl. n. g. δημώδη· à δῆμος, populus.

ΔΗ'Ν, & δῆθα, adv. diu: hinc δηναιὸς, diuturnus: δηρὸς, idem.

Δηναιὸν, adverb. idem quod δήν; diu.

ΔΗΝΑ'ΡΙΟΝ, ου, τό; denarius Rom. à denis æris.

Δήνεα, pro Δήνεα, consilia: nom. pl. à δῆνος, εος, τό, consilium.

ΔΗ῀ΝΟΣ, εος, τὸ; consilium, ars, vafrumentum: a δὴν diu enim deliberatur.

Δὴξ, κὸς, ἡ; teredo, vermis qui lignum corrumpit: a δάκνω.

Δηξίθυμος, animum mordens, seu remordens, molestus: ex δάκνω, mordeo; unde δῆξις, morsus; & θυμὸς, animus, mens.

Δῆξις, εως, ἡ; morsus; ab eod. Th.

Δήξω, mordebo, pugnam, f. 1. verbi δάκνω, q. a δήκω.

Δήιευν, comburebant, 3 pl. imperf. & δηιοῦν, vastare, præs. inf. seq. verbi.

Δηιόω, f. ώσω, vasto, δηωθεὶς, a. 1. part. pass. per Sync. pro δηιωθεὶς, a δηΐς, pugna, quod a δαίω, uro.

Δῆπερ, saltem, adv. ex δὴ, sane: Sic

Δήποθεν, undecunque.

Δήποτε, cumque.

Δήπου, δήπουθεν, nimirum, certè utique, profectò, ex πῦ, ubi Th. ὅς, & δὴ, sane.

Δῆρι, pugna, contentio; Hesych. idem quod Th. δῆρις.

Δηριάω, ῶ; Poët. pro ἐρίζω ϰ̀ μάχομαι, contendo, pugno. Th. δῆρις, pugna.

Δηρινθήτην, contendebant, 3. dual. 1. pass. Ion. a

Δηρίνω, idem quod δηριάω, pugno. Th. δῆρις, pugna.

Δηρίομαι, pugno, certo: a

ΔΗ῀ΡΙΣ, εως, ἡ; contentio, rixa, pugna: in acc. δῆριν: q. δάερις, ex δὰ, partic. intens. & ἔρις, contentio.

Δηρισάντοιν, certantibus, gen. & dat. dual. a. 1. part. act. a δηρίσας, αντος, a δηρίσω, idem quod δηριάω, pugno. Th. δῆρις, contentio.

Δηρίω, seu δηρίομαι, f. ίσομαι, contendo, certo. Th. δῆρις.

Δηρὸν, adv. pro δὴν, a

Δηρὸς, ῦ; diuturnus, quod a δὴν.

Δῆσαν, pro ἔδησαν, 3. pl. a. 1. act. δήσαντες, 1. pl. a. 1. part. δήσατε, ligate, 2. pl. a. 1. imperat. act. a δῆσον, άτω, δήσασθαι, a. 1. inf. m. a δέω, ligo.

Δησάσκετο, alligabat, imperf. verbi Poët. δησάσκομαι· vel potius pro ἐδήσατο, a. 1. m. a. δέω, ligo.

Δῆσε, pro ἔδησε, Ion. a. 1. δήση, ης, & in 2. pl. δήσητε, a. 1. sub. act. a δήσω, f. 1. verbi δέω, ligo.

Δῆτα, igitur, certè, tandem, demum, adv. a δὴ, sane.

Δητὸς, postremus. Hesych. a δεύτατος· ex δεύω, relinquo.

Δηχθεὶς, εῖσα, έν, demorsus: part. a. 1. pass. a δάκνω, mordeo: quod vide.

ΔΗ´Ω, invenio. Sed crebrius futuri habet significationem.

Δηὼ, όος, ῦς, ἡ; Poët. pro Δημήτηρ, Ceres.

Δηώσειν, interfecturus, f. 1. inf. act. a δηόω· quod vide.

Δί, pro Δία, Jovem, acc. sing. a Ζεὺς, διὸς, δὶ· voc. ὦ Ζεῦ, Jupiter.

Δῖα, & Ion. δίη, divina, dia, egregia: f. g. a δῖος, contractè pro δίιος, δῖα γυναικῶν, Helena dicitur apud Hom. a διὸς, gen. a Ζεὺς.

ΔΙΑ´, præposit. cum genit; per item, ex, cum, post, propter, in, pro, ad, inter; cum acc. propter. Vel pro κατὰ, per; item, contra, inter. In compositione plurimùm notat separationem, vel intendit significationem, di, vel dis, per, trans, de, circum, ex vel post, ob vel contra, more; interdum verò minuit, ut διαμειδιάω, subrideo.

Διαβαδίζω, pertranseo; ex διὰ, & βαδίζω.

Διαβάθρα, ας, ἡ; scala nautica, pons: Item, scala qua scanditur in muros; Strabo.

Διαβαίνω, permeo, transeo; propriè flumen trajicio, &c. V.

Διαβαίνω, transeo, trajicio; item divarico, f. βήσομαι. p. βέβηκα, a. 2. διέβην, a. 2. inf. βῆναι, part. a. 2. βὰς, βάντος. Th. βαίνω, eo.

Διαβάλλω, trajicio, transfero: item calumnior, defero, criminor, odiosum reddo: f. βαλῶ, p. βέβληκα. a. 2. διέβαλον, a. 1. pass. διεβλήθην, p. m. βέβολα.

Διαβὰς, emensus, a. 2. part. act. a διαβαίνω, transeo; quod vide.

Διαβασιλίζομαι, idem quod βασιλίζομαι, regis more ago; regiam speciem præfero; regnum mihi vindico, regem ago, &c. a Th. βασιλεύς.

Διάβασις, εως, ἡ; transitus ab eod. διαβαίνω.

Διαβασκαίνω, invideo: V. Th. βασκαίνω.

Διαβάσκω, circumeo, Poët. pro διαβαίνω. νω, ut βάσκω. Poët. pro βαίνω.

Διαβαστάζω, idem quod Th. βαστάζω, porto.

Διαβαστάσαι, ejusd. a. 1. inf. act.

Διαβατήρια, ων, τὰ; sacrificia pro transitu: &

Διαβατήριος Ζεὺς, qui felicem transitum dat illis quibus favet: a διαβαίνω, transeo.

Διαβάτης, ου, ὁ; trajector, transilis; Plin. ab eod. verbo.

Διαβατὸς, ἡ, ὸν; de loco dicitur qui transiri potest: ejusd. verbi.

Διαβεβαιόομαι, ῦμαι; assevero: f. ώσομαι, p. διαβεβεβαίωμαι· &

Διαβεβαιόω, ώσω; confirmo, certiorem reddo: a διὰ, per, intens. & βεβαιόω, stabilio. Th. βέβαιος, stabilis.

Διαβεβλημένος, ου; traductus, part. perf. pass. a διαβάλλω.

Διαβῆ, transierit, 3. sing. a. 2. sub. act. διαβῶ, ῆς, ῆ, Ex διὰ & βαίνω, eo.

Διάβημα, ατος, τὸ; transitus, gressus: a διαβαίνω, transeo.

Διαβησείω; q. d. transiturio, transire cupio; itidem a διαβαίνω, a quo etiam est, διαβήτης, ου, ὁ; perpendiculum: item circinus, a divaricatis cruribus, &c.

Διαβιβάζω, trajicio; item peragro, perambulo: f. άσω. p. ακα. a βιβάζω. Th. βαίνω, eo.

Διαβιβρώσκω, idem quod διαβρώσκω, peredo, exedo, corrodo; unde διαβιβρώσκομαι, peredor, &c. ex διὰ & βιβρώσκω· idem quod Th. βρώσκω; V.

Διαβιόω, f. ώσω, & -όομαι -ώσομαι, vitam transigo seu traduco: a βιόω, vivo, quod a βίος, vita.

Διαβλέπω, despicio: f. ψω. p. διαβέβλεφα, ex διὰ, & βλέπω, video.

Διαβληθεὶς, έντος, delatus: a. 1. part. pass. a διαβάλλω· quod vide.

Διαβοάω, ῶ; divulgo, celebro: διαβοηθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. famâ decantatus: a βοάω.

Διαβόητος, ου, ὁ, ἡ; celebris, insignis: item in malam partem famosus: ab eodem

Διαβολὴ, ῆς, ἡ; calumnia, obtrectatio: à διαβάλλω, traduco, p. m. διαβέβολα.

Διαβολία, ας, ἡ; idem & ab eod.

Διαβολίῃ, ejusd. dat. sing. Ion.

Διαβολικὸς, ῦ; DIABOLICUS, calumniatorius: &

Διάβολος, ου, ὁ; calumniator, DIABOLUS, Satan. ab eod. Th.

Διαβόλως, adv. invidiose; i. e. ἐπὶ διαβολῇ; Thucyd. ab eod. Th.

Διάβορος, absumptus, exesus: item exedens, a βορὰ, pabulum.

Διαβουκολέω, permulceo, delinio, decipio; Lucian. de captatoribus; διαβουκολεῖ αὐτὸς, ϰ̀ ἐπελπίζει; lactat ipsos, & vana spe pascit; sic Terentius, amantem lactare dixit, &c. ex διὰ, & βουκολέω, pasco boves, aio: item demulceo, decipio, &c. V.

Διαβουλεύομαι, delibero; item,

Διαβουλία, ας, ἡ; &

Διαβούλιον, ου, τὸ; consilium, deliberatio: à βουλὴ.

Διάβουλος, dubius; vel consilii duplicis. Hesych. pro δίβουλος, idem; ex δὶς, & βουλή.

Διαβρέχω, perfundo, aspergo, humecto, irroro, &c. unde διαβροχὴ, ῆς; perfusio, infusio; à Th. βρέχω.

Διαβρίθω, gravo: à Th. βρίθω.

Διαβυνέεσθαι, εῖσθαι, trajicere, alii leg. διαβωνέεσθαι.

Διαβῶ, vide in διαβῆ.

Διαγγέλλω, annuntio, f. ελῶ, p. διήγγελκα· a. 1. διήγγειλα, διαγγέλλοισα, Dor. pro ουσα. f. g. præs. part. act. ex διὰ, & ἀγγέλλω.

Διάγγελος, ου, ὁ; internuntius: ab iisd.

Διᾶγε, Dor. pro διῆγε, degit, a. 2. ind. διῆγον, ες, ε, verbi διάγω, dego. Th. ἄγω, duco.

Διάγε, tamen, propter, ex διὰ, per & γε.

Διαγείρω, idem quod ἀγείρω, colligo, congrego.

Διαγελάω, ῶ; derideo, arrideo: à γελάω.

Διαγενόμενος, exactus: a. 2. part. m. a.

Διαγίνομαι, intersum, absolvor; item permaneo, perenno. f. διαγενήσομαι. p. διαγεγένημαι. a. 2. m. διεγενόμην. a. 2. part διαγενόμενος· ex διὰ & γίνομαι, sum.

Διαγινώσκω, pernosco, plenè cognosco: f. διαγνώσομαι, p. διέγνωκα. a. 2. διέγνων, perf. pass. διέγνωσμαι· ex διὰ & γινώσκω, cognosco.

Διαγκυλέω, διαγκυλίζω, & διαγκυλόω, idem significant; ab ἀγκύλη· quod est λαβὴ ἀκοντίου, ansa jaculi; lorum in media hasta, quo jacitur; Porro dicitur διηγκυλίσθαι, teste Hesych. digitos amento jaculi inseruisse; & generaliùs paratum esse; more jaculatorum, qui immissis in amentum jaculi digitis, jaculari parati sunt, &c. Xenoph. Herod. & alii utuntur.

Διαγκωνίζομαι, cubito innitor, vel in cubitum reclinatus & recumbens sedeo, &c. Unde etiam διαγκωνισμὸς, reclinatio in cubitum: ex διὰ & ἀγκωνίζομαι, sinuo me, vel sinuor, per sinus quosdam quasi flexus me verto; de fluvio dictum, ab Eust. in Dionys. de situ orbis: à Th. ἀγκών; V.

Διαγνοέω, ignoro; idem quod ἀγνοέω. Item, idem quod διανοέω, cogito, &c.

Διαγνώμη, ης, ἡ; statutum, decretum, scitum, plebiscitum, consilium; item consultatio; & idem quod διάγνωσις, discretio, & ab eod. Th. Unde etiam, διαγνώμων, ον॰, ὁ ϗ ἡ; idem quod διαγνώστης, dijudicator, qui dijudicat; & διαγνωστικὸς, qui est dijudicandi, & dignoscendi peritus, &c.

Διαγναρίζω, divulgo, f. ίσω, p. διεγνώρικα, a. 1. διεγνώρισα, a γνωρίζω, quod a γνώσκω.

Διάγνωσις, εως, ἡ; cognitio, plenior dijudicatio: a διαγινώσκω, quod vide.

Διαγνώσομαι, f. 1. m. a διαγινώσκω, quod vide.

Διαγογγύζω, obmurmuro, imperf. διεγόγγυζον, f. ύσω, p. διαγεγόγγυκα, a. 1. διεγόγγυσα. Th. γογγύζω, murmuro.

Διαγορεύω, publico, dissero, concionor; item sancio, jubeo, veto, ab ἀγορεύω, quod ab ἀγορὰ, oratio.

Διάγραμμα, ατ॰, τὸ; titulus, breviarium; item decretum: item descripta tabella, seu figura geometrica: διαγράμματα, theoremata geometrica: &

Διαγραψόμενος, 1. pl. f. 1. act. a

Διαγράφω, f. άψω, p. αφα, describo, item conscribo, deligo; item deleo, abrogo: διαγράψασθαι τὴν κατηγορίαν, non instare accusationi institutæ. Th. γράφω, scribo.

Διαγρηγορέω, ῶ; evigilo, f. ήσω, p. διεγρηγόρηκα. a. 1. διεγρηγόρησα. Th. ἐγρηγορέω, vigilo.

Διαγριαίνω, effero, exaspero, exacerbo, &c. idem quod ἀγριαίνω, & ἀγριόω; quæ vide.

Διαγρυπνέω, idem, ab ἀγρυπνέω, quod ab α priv. & ὑπνέω, dormio, quod ab ὕπν॰, somnus.

Διάγω, dego, f. διάξω, p. διῆχα, a. 2. διῆγον, Att. διήγαγον· ex διὰ & ἄγω, ago.

Διαγωγὴ, ῆς, ἡ, deductio, productio: item statio, ab eod.

Διαγωνιάω, valde anxius sum; citatur ex lib. 2. Macch. cap. 3. διαγωνιῶντες, (vel, ut ab aliis, ejus simplex, ἀγωνιῶντες) pro trepidantes, &c. Item διαγωνιάω μὴ, vereor, ne, apud Suid. ex διὰ, & ἀγωνιάω, certo; item anxius sum, &c. a Th. ἀγών.

Διαγώνι॰, ου, ἡ; ut διαγώνι॰ γραμμὴ, linea ab angulo ad angulum perducta: Vitr. l. 9. c. 1. quæ & diagonalis, diagonica, & angularis dicitur, &c. ex διὰ, & γωνία.

Διαδάσασθαι, a. 1. inf. m. a δάζομαι, divido: quod a δαίω, idem.

Διαδεξάμεν॰, a. 1. part. m. a διαδέχομαι, accipio per alium: quod vide.

Διαδέξι॰, ου; dexter, faustus. Th. δεξιά.

Διαδέρκω, perspicio, a. 2. ἔδρακον. Th. δέρκω; quod vide.

ΔΙΑ'ΔΕΣΜΑ, ατ॰, τὸ; dicitur ita malva hortensis; apud Diosc. & alios.

Διαδέχομαι, accipio per alium, q. per manus traditum, succedo, f. ξομαι, p. διαδέδεγμαι, a. 1. m. διεδεξάμην, ω, ατο. a. 1. part. m. διαδεξάμεν॰. Th. δέχομαι, capio.

Διαδέω, f. ήσω. p. ηκα. corono, cingo; item connecto, intertexo: a δέω, ligo.

Διαδηλέω, oblido, lædo, premo; Od. ξ. à Th. δηλέω.

Διάδημα, ατ॰, τὸ; DIADEMA, candida fascia, quâ regum frons præcingebatur: Angl. a Diadem: Item corona: à διαδέω, revincio: Th. δέω, ligo.

Διαδιδράσκω, vel διαδιδρέω, diffugio; idem, quod διδράσκω, aufugio, evito, effugio, &c. à Th. δράω, facio; item fugio, &c.

Διαδίδωμι, trado per manus; item distribuo: f. διαδώσω, & διαδιδώσω, quod in 3. pl. διαδιδῶσι, q. à διαδιδόω. q. διαδιδόω· διέδων, a. 2. imper. διάδο॰, ότω, distribue: imperf. pass. διεδιδόμην, ου, το. Th. δίδωμι, do.

Διαδικάζομαι, judicio contendo, propriè actoris est qui reum in judicium vocat: hinc

Διαδικαζόμεν॰, litigator, cùm actoris, tum rei: &

Διαδικάζω, dijudico, judicium fero, quod judicis est. Th. δίκη, jus.

Διαδικασία, ας, ἡ, disceptatio: &

Διαδικασμὸς, ου, ὁ, idem: ab eod. Th.

Διαδικέω, ῶ; idem quod διαδικάζομαι, discepto, litigo, &c. Th. idem.

Διαδιονυσιάζειν, est lascivire, & indecenter saltare; Hesych. ex διὰ, & Th. διόνυξ, υχ॰, ὁ; pistillum mortarii.

Διαδοκὶς, ἡ; fulcimentum trabium obliquum, cui reliquæ incumbunt; ex διὰ & δοκὶς, ίδ॰, ἡ; trabecula; item, idem quod Th. δοκὸς, ου, ἡ; trabs, trabes, lignum, &c.

Διαδορατίζομαι, lancino, lanceâ vel hastâ dimico, vel pugno, &c. ex διὰ, & Th. δόρυ; V.

Διάδο॰, distribue, a. 2. imperat. à διέδων, a. 2. verbi διαδίδωμι, quod vide.

Διαδοχὴ, ῆς, ἡ; successio: &

Διάδοχ॰, ου, ὁ, ἡ; successor, a. p. m. διαδέδοχα, verbi διαδέχομαι, quod vide.

Διαδράκοι, 3. sing. a. 2. opt. à διαδέρκω· vide in δέρκω, a. 2. ἔδρακον.

Διαδραματίζω, idem quod δραματίζω, fabulam, vel aliquod poëma ago; comœdiarum, tragœdiarum, aut alterius poematis author sum: à δρᾶμα; V.

Διαδραμεῖν, percurrisse, a. 2. inf. act. &

Διαδραμοῦσα, a. 2. part. f. g. à διατρέχω, percurro. Th. τρέχω· a. 2. ἔδραμον, part. δραμών.

Διαδρᾶναι, aufugisse, a. 2. inf. à διέδραν, ας; a. 2. ind. ab inus. verbo διάδρημι, pro quo διαδιδράσκω. a. 2. part. διαδρὰς. a. 2. inf. διαδρᾶναι. a. 2. opt. διαδραίην. Th. δράω, fugio: item,

Διαδραπολίται, qui reipublicæ administrationem fugiunt, miseri, timidi; δειλοί, οἱ ἀποδιδράσκοντες τὴν πολιτείαν, fugitivi; Aristoph. ex διαδράω, & πολίτης, &c. V.

Διαδρᾶσα, a. 2. part. f. g. à διαδρὰς, a. 2. m. g. &

Διαδρήσονται, Ion. pro διαδράσονται, diffugiat, 3. sing. a. 1. sub. m. ejusdem verbi.

Διαδρομὴ, ῆς, ἡ; discursitatio, à perf. m. V. διατρέχω.

Διαδρυφὴς, concisus, laceratus; Nicand. in Ther. ex διὰ, & δρύπτω, lacero; unde δρυφὴ, laceratio, &c.

Διαδύομαι, subeo per medium, evado: &

Διαδύνω, vel -ύω; item διάδυμι, idem: unde.

Διαδὺς, ύντ॰, ὁ; subiens, a. 2. part. ejusd. Th. δύνω, seu δύω vel δῦμι subeo, a. 2. ἔδυν.

Διάδω, dissono, cui opponitur συνᾴδω; Aristot. de mundo, συμφερόμενον ϗ διαφερόμενον, συνᾷδον ϗ διᾷδον, dissonans & consonans. V. ᾄδω.

Διαείμεν॰, trajectus pro διειμέν॰, perf. part. pass. ex διὰ & ἵημι, mitto. perf. εἷμαι. Th. ἕω mitto.

Διαείσομαι, f. 1. m. verbi διαείδω, seu διείδω, perspicio, cognosco. Th. εἴδω, scio.

Διαέρι॰, idem quod ἀέρι॰, aerius.

Διαζευγνύω, vel --υμι, f. εύξω, disjungo, abgrego, repudio: &

Διαζευκτικὸς, ου; disjunctivus: item

Διάζευξις, εως, ἡ, &

Διαζυγία, ας, ἡ; separatio: &

Διαζύγιον, ου, τὸ; divortium: à διὰ & ζευγνύω, jungo.

ΔΙΑ'ΖΟΜΑΙ, stamini addo quod deest; διάζεται, orditur: q. ex διὰ & ἕζω, colloco.

Διάζωμα, ατ॰, τὸ; sive διάζωσμα, τὸ; septum transversum, cinctus intermedius, cingulum, cinctus, zona, &c. διάζωμα τοῦ θώρακ॰, sive τοῦ σώματ॰, pectoris seu corporis septum transversum, proprio nomine, διάφραγμα appellatur. Vitr. l. 5. διαζώματα, & alibi, præcinctiones in extructionibus Theatricis vocat, quasi transversa cingula & interjectas gradibus areolas, &c. Alii intelligunt coronides quibus contignationes discernuntur, aut quæ ornamenti magis, quam necessitatis gratiâ adduntur, &c. Item subligaculum, bracca, apud Thucid. est verbale à seq. διαζώννυμι.

Διαζώννυμι, præcingo, succingo: cum acc. f. διαζώσω, p. διέζωκα. a. 1. διέζωσα, perf. pass. διέζωσμαι, a. 1. m. διεζωσάμην, ω, ατο. Th. ζωννύω, vel ζώννυμι, cingo.

Διαζάω, idem quod διαζάω, ῶ, ad extremum vivo, διαβιόω; vitam transeo, vivo, vitam ago: ut διαζῆν τὸν βίον ὀρθῶς vitam rectè transigere, &c. Item vitam tolero, victito, &c. ex διὰ & ζάω, vivo.

Διαήσι, Poët. pro διῆσι, 3. sing. f. 1. verbi διαΐημι, pro διΐημι, transmitto. Th. ἵημι, mitto.

Διάησι, perflat, 3. sing. ind. ex διάημι. Th. ἄω, vel ἄημι, flo.

Διαθειόω, ῶ; idem quod θειόω, (Ionicè pro eodem, θεῤῥόω, & θηιόω) sulphure perfumo vel expio; à θεῖον τὸ, sulphur; quod vide.

Διάθεσις, εως, ἡ; dispositio: item affectio, affectus; acc. διάθεσιν· à διατίθημι, dispono.

Διαθέτης, ου, ὁ; dispositor, dispensator, ab eod. Th.

Διαθέω, percurro, discurro, à θέω, curro.

Διαθήκη, ης, ἡ, fœdus, testamentum, dispositio, à διατίθημι, dispono. Th. τίθημι, pono.

Διαθῆς, 2. sing. a. 2. sub. act. διαθήσεται, 3. sing. f. 1. m. διαθησόμεθα, 1. pl. διαθῶμεν, 1. pl. a. 2. sub. à διατίθημι, dispono.

Διαθρέω, dispicio; observo; ex διὰ & ἀθρέω.

Διαθρέψαι, a. 1. inf. act. à διατρέφω. Vide διατροφή.

Διαθρύπτεσθαι, gestibus ad cantandum se præparare: à

Διαθρύπτω, dissolvo, frango luxu, f. ύψω. διαπεθρυμμένως, adv. delicatè, molliter. Th. θρύπτω, frango.

Διαιθύσσω, vide in αἰθύσσω. Th. αἴθω, uro.

ΔΙΑΙ'ΝΩ, humecto, madefacio. f. ανῶ, hinc διερὸς, ᾶ, humidus, & ἀδίαντον, ου, τὸ, herba perpetuò virens.

Διαιρέειν, εῖν, dirimere, & διαιρεῖν, dividere, differere.

Διαίρεσις, εως, ἡ, divisio, discrimen: apud Gram. συναιρέσει oppon. à διαιρέω. Th. αἱρέω, capio.

Διαιρέω, divido, distribuo, f. ήσω. p. διῄρηκα. a. 2. διεῖλον, præs. part. διαιρέων, ῶν, έουσα, οῦσα, έον, οῦν, ejusd. th.

Διαιρῶν, dividens, ejusd. præs. part. n. g.

Διαίρω, f. αρῶ, attollo, erigo. Th. ἄρω, tollo.

ΔΙ'ΑΙΤΑ, ης, ἡ, vivendi institutum, mos, genus vitæ: DIÆTA certa victûs ratio qualis à medicis præscribitur, Angl. **Diet.** item habitatio; item arbitrium.

Διαιτάομαι, ῶμαι, vitam dego: & pass. alor, certâ victûs ratione utor: &

Διαιτάω, ῶ, alo, seu nutrio medicè: item rego, arbitror, discepto, f. ήσω, p. ηκα, & δεδιῄτηκα pro -αίτηκα. perf. pass. δεδιῄτημαι, à δίαιτα, victus, arbitrium.

Διαίτασεν, Poët. & Dor. pro διῄτησεν, peregit, 3. sing. a. 1. act. à διαιτάω, à δίαιτα.

Διαιτωμένη, præs. part. f. g. à διαιτάομαι, ῶμαι, vitam dego. Th. δίαιτα.

Διαιτητὴς, ᾶ, ὁ, arbiter: &

Διαιτητικὴ, sc. τέχνη, pars medicinæ quæ de victûs ratione agit: à διαιτάω, quod à δίαιτα.

Διαιτητήριον, τὸ, locus in quo judicant arbitri; item, διαιτητήρια τοῖς ἀνθρώποις; eæ partes domus ubi agunt homines & morantur; cænacula; diversoria, &c. ab eod. Th.

Διαιωνιεῖ, Att. pro διαιωνίσει, 3. sing. f. 1. act. à

Διαιωνίζω, idem quod αἰωνίζω, perpetuò duro, perenno. Th. αἰών, ævum.

Διακαθαριεῖ, f. 1. Att. à

Διακαθαρίζω, perpurgo: f. ίσω, & Att. διακαθαριῶ, εῖς, εῖ, p. διακεκαθάρικα. a. 1. διεκαθάρισα. Th. καθαίρω, purgo.

Διακαλύπτομαι, detegor, patefio; est pass. ac. act. διακαλύπτω, detego, patefacio, &c. ex διὰ & καλύπτω.

Διακάρδιος, cor pertransiens; ut, διακάρδιος ὀδύνη; i. e. καρδιαλγία; cordolium Plauto; qui scilicet, mulieri non est cordolium, nam nulla cordicitus dolet. Joseph. de Antiq. διακάρδιον ἔχων ὀδύνην, ex intimis præcordiis indoluit, &c. ex διὰ & καρδία.

Διακαρτερεῖν, perdurare, tolerare; vide in καρτερέω.

Διακαταδαρθέω, idem quod καταδαρθάνω; obdormio, indormio, &c. ex διὰ, κτ. & Th. δαρθάνω; fut. δαρθήσομαι; à δαρθέω, θῶ; dormio.

Διακαταλέγχομαι, magis ac magis redarguo: imperf. διακατηλεγχόμην, ου, ετο, f. διακατηλέγξομαι, perf. pass. διακατήλεγμαι. Ex διὰ, κτ. & ἐλέγχω, arguo.

Διακαυλίζω, caulem amitto, decaulesco; Theophr. hist. Plant. l. 7. c. 2. ex διὰ, & Th. καυλός.

Διακαυνιᾶν, sive διακαυνιάσαι, seu διακαυνίσαι, sorte disceptare; διακληρώσασθαι; vel simpliciter, idem quod καυνιάσαι, seu καυνίσαι; sortiri; κληρώσασθαι, &c. à Th. καῦνος, fors.

Διακεδάω, vel άζω; pro διασκεδάζω; idem quod Th. σκεδάζω, dissipo.

Διάκειμαι, constitutus sum, afficior: præs. part. διακείμενος; dispositus. præs. inf. διακεῖσθαι. Ex διὰ & κεῖμαι, jaceo.

Διάκεισο, præs. imperat. à διάκειμαι. Th. κεῖμαι, jaceo.

Διακελεύομαι, f. εύσομαι, p. ευμαι, hortor, admoneo, jubeo: à κελεύω, jubeo.

Διακενῆς, & διακένως, adv. supervacuò, frustra, inaniter: &

Διάκενος, ου, ὁ, ἡ, vacuus, inanis; item macilentus: à κένος, vacuus.

Διακέρσαι, discindere, intersecare, Æol. pro διακεῖραι, a. 1. inf. act. ex διὰ & κείρω, tondeo, scindo: f. κερῶ, Æol. κέρσω, inde a. 1. ἔκερσα.

Διακεχωρισμένος, segregatus; & ---ένως, adv. separatim: à διαχωρίζω, quod vide.

Διακινδυνεύω, f. εύσω, periclitor, periculum subeo; item periculum facio: à κινδυνεύω, idem. Th. κίνδυνος, periculum.

Διακινέω, ῶ; permoveo, incito. Th. κινέω, moveo.

Διακλάσας, qui infregit, a. 1. part. gem. ας, verbi

Διακλάω, diffringo, frango. Th. κλάω, άσω, frango.

Διακληδονίζομαι, idem quod κληδονίζομαι, ominor, vaticinor; vide κληδών.

Διάκοιλος, idem quod Th. κοῖλος, cavus, concavus, &c.

Διακολυμβάω, transnato. Th. κολυμβάω, nato.

Διακολυμβώντων, ejusd. gen. pl. part. præs.

Διακομίζω, f. ίσω, transveho, perfero: ex διακομίζω, porto. Th. κομέω, curo.

Διακονάω, acuo, exacuo; ab ἀκονάω, idem; vide.

Διακονέω, ῶ; ministro, famulor, inservio: cum dat. imperf. διηκόνεον, ουν, p. διηκόνηκα. a. 1. διηκόνησα. præs. pass. διακονέομαι, alii mihi inserviunt. perf. διηκόνημαι; a. 1. pass. διηκονήθην. Hinc διακονηθεῖσα, a. 1. part. pass. f. g. ex διὰ & κονέω, festino.

Διακονηθεῖσα, ejusd. a. 1. part. pass. f. g.

Διακονία, ας, ἡ, ministerium, officium, functio: ab eod. them.

Διακονίζω, ministrum me præbeo; idem quod διακονέω.

Διάκονος, ου, ὁ vel ἡ, minister, qui in administranda rep. vel familia, vel ecclesia versatur: specialiter DIACONUS, præfectus ærarii ecclesiastici, Angl. **a Deacon**: compar. διακονέστερος, expeditior: ejusd. them.

Διακοντίζω, jaculum emitto, jaculor; idem quod ἀκοντίζω; sed potest etiam διὰ esse ἐπιτατικὸν, seu intensivum; ut, ex, in ἐξακοντίζω; jaculum emitto, &c. Th. ἄκων, & ἄκνος, οντος, ὁ, jaculum.

Διακοπὴ, ης, ἡ, intercisio; separatio; præcisio, &c. Verbale à sequente.

Διάκοπρος, stercoratus, stercorosus; ut διάκοπρος τόπος; locus stercorosus, aut stercore medicatus; Theophr. l. 4. c. 13. de causis Plant. Th. κόπρος, vide.

Διακόπτω, amputo, disseco, intercido: à διὰ & κόπτω, scindo.

Διάκορος, ου, ὁ, ἡ, satiatus, repletus. Th. κορέω, satio.

Διακόσιοι, αι, α, ducenti, æ, a: ex δὶς, bis, & ἑκατὸν, centum. Hinc

Διακοσιοστὸς, ᾶ, ducentesimus.

Διακοσμέω, distribuo, ordino, dispono, exorno: à κόσμος.

Διακοσμηθεῖμεν, per Sync. pro διακοσμηθείημεν, ejusd. a. 1. opt. pass. 1. pl.

Διακούομαι, planè audio: f. 1. m. διακούσομαι. a. 1. m. διηκουσάμην, ω, ατο. Th. ἀκούω, audio.

Διακούω, f. ούσω, audio, propriè ut discipulus præceptorem; item simpliciter audio, prout them. ἀκούω.

Διακρανοῦν, aperire, q. caput aperire: à

Διακρανόω, f. ώσω, per Sync. pro διακαρανόω. Th. κάρηνον, caput.

Διακρατέω, ῶ; pertinaciter obtineo; item, conservo in rerum natura; item, manum injicio, & retineo, &c. (vide κρατέω) unde διακράτησις, εως, ἡ, detentio, retentio, &c.

Διακριβολογέομαι, exactè & enucleatè dissero; exquisitè discutio; ex διὰ & ἀκριβολογέομαι, vide.

Διακριβόω, ῶ, ἐξακριβῶ, & ἀπακριβόω, pro eodem ponuntur; h. e. exactè discutio; exactè compono & absolvo; exprimo syncerè; exequor diligenter; omni ope & exacta diligentia efficio, &c. Item diligenter caveo, & exactè stipulor; item, exactè respondeo, i. e. statis horis evenio, &c. Vide ἀκριβόω.

Διακριδὸν, adv. discretè, eximiè: à διακρίνω, discerno Th. κρίνω, judico.

Διακρινθεῖτε, Poët. Syncop. pro διακρινθείητε, 3. pl. a. 1. opt. pass. ejusdem verbi.

Διακρινθήμεναι, Dor. pro διακριθῆναι, a. 1. inf. pass. ab eod. verbo.

Διακρινῶτε, 2. pl. a. 1. sub. pass. à διακρίνω, discerno: quod vide.

Διακρινέει, pro εῖ, Ion. dissolut. 3. sing. f. 1. &

Διακρινθέντες, discreti, Poët. pro διακριθέντες, a. 1. part. pass. à

Διακρίνω, DISCERNO, dijudico, dirimo, discepto, perficio: imperf. διέκρινον. f. νῶ. p. διακέκρικα. a. 1. διέκρινα. præs. pass. διακρίνομαι, sæpe ambigo, dubito. διακρινώμεθα, 1. pl. præs. sub. pass. imperf. διεκρινόμην, ου, ετο. perf. διακέκριμαι. a. 1. pass. διεκρίθην. a. 1. sub. διακριθῶ, ῇς, ῇ. part. διακριθείς. Th. κρίνω, judico.

Διάκρισις, εως, ἡ, discretio, examinatio, dijudicatio, certamen: à διακρίνω.

Διακριτικὸς, ἡ, ὸν, discernendi vim habens, perspicax, item segregativus: ab eodem verbo.

Διάκριτος, ου, ὁ, ἡ, discretus, eximius: ab eod. them.

Διακροβολίζομαι, velitor; item, prælium capesso, &c. ex διὰ & ἀκροβολίζω, sed frequentiùs ἀκροβολίζομαι; jaculor; propriè ex edito quodam loco jacula emitto; quasi, ἐξ ἄκρου βάλλω; item velitor, velitarem pugnam ineo, &c. Vide.

Διάκροκον κολλύριον; collyrium quod ex croco constat; ex διὰ & κρόκος, ου, ὁ, sive κρόκον, ου, τὸ, crocus, crocum, &c.

Διακρέωνται, 3. pl. f. 1. m. à

Διακρούω, depello, interpello, impedio. Th. κρούω, f. σω, pulso.

Διακτορία, ας, ἡ, functio perferendi mandata: accus. Ion. διακτορίην à διάκτωρ, nuntius. Th. διάγω, traduco.

Διάκτορος, ου, ὁ, ἡ, internuntius: fit a gen. casu seq.

Διάκτωρ, ορος, ὁ, idem. Th. διάγω, traduco.

Διακυμαίνω, concito undas, & fluctuabundum mare reddo; a κυμαίνω, fluctuo, vide.

Διακυνοφθαλμίζομαι, impudenter aspicio; in faciem procaciter resisto, &c. ex διὰ & κυνοφθαλμίζομαι; caninis; i. e. impudentibus oculis aspicio; Hesych. ex κύων, κυνός; & ὀφθαλμός; quæ vide.

Διακύπτω, per locum vel fenestram perspicio. Th. κύπτω, incurvo me ad videndum.

Διακυρίττεσθαι, de arietibus dicitur inter se dimicantibus; repugnare, obarietare; & metaphoricè significat ἀντιμάχεσθαι; ex διὰ & κυρίσσω, sive κυρίττω; idem quod κορύπτω, cornibus peto seu impeto: a κέρας cornu.

Διακωδονίζω, & διακωδωνίζω; diffamo, divulgo; item, exploro, probo, experior; sumptum ab equis, quos tintinnabulorum strepitu explorari mos erat; sive, ab iis qui ictu cum nolis excubias explorabant; ex διὰ & κωδωνίζω, tinnio, seu tintinnabulum aut nolam pulso; vel tubæ sono exploro, &c. a Th. κώδων, ωνος, ὁ, tintinnabulum, nola.

Διακωλύω, obnixè prohibeo: imperf. διεκώλυον, f. ύσω. p. διακεκώλυκα. a. 1. διεκώλυσα. Th. κωλύω, impedio.

Διακωμῳδέω, idem quod κωμῳδέω, comice decanto, dico, vel taxo; traduco, exaggero, amplifico, &c. a κωμῳδὸς, qu. vide.

Διακωχὴ, ῆς, ἡ, Suidæ, est διάλειψις, intermissio; aliis, cessatio, induciæ; ἀνακωχή; verbale a διέχω, qu. vide.

Διαλαγχάνω, f. ήξομαι. a. 2. διέλαχον, sortior, sorte divido. Th. λαγχάνω.

Διαλακέω, disrumpor; item, cum sonitu, seu crepitu desilio; crepo; ex διὰ & λακέω, ῶ; sono, sonitum edo, &c.

Διαλακτίζειν, calcitrando repellere: vide in λακτίζω.

Διαλαλέω, divulgo: imperf. διελάλεον, ουν. f. ήσω, p. διαλελάληκα. imperf. pass. διελαλεόμην, ούμην, έω, οῦ, έετο, εῖτο. Ex διὰ & λαλέω, loquor.

Διαλαμβάνειν, dividere, distinguere, differere de re aliqua, comprehendere, tractare. Th. λαμβάνω, capio: ubi flexionem videas.

Διαλανθάνω, f. ήσω, perlateo, delitesco: a λανθάνω, lateo, quod vide. Them. λήθω, idem.

Διάλαυρος οἰκία; domus ampla, nullis aliis conjuncta; Latini insulam vocant; Bud. Comment. & Eustathius, διάλαυρον, a λαύρα, deducit, quæ vox vicum significat; & interpretatur, cujus janua, ex opposita vici ædificiorum serie, nostræ è regione est, &c. Th. λαῦρος, latus, amplus.

Διαλαχεῖν, a. 2. inf. διαλαχὼν, a. 2. part. a διαλαγχάνω, sortitò divido: ex διὰ & λαγχάνω, sortior.

Διαλγὴς, dolore affectus, unde διαλγέω, ῶ; perdoleo, vel idem quod simplex ἀλγέω, doleo. Th. ἄλγος.

Διαλεγδὸν, eximiè, præcipuè, insigniter; a διαλέγω, deligo, discerno. Th. λέγω.

Διαλέγομαι, dissero, colloquor: cum dativ. imperf. διελεγόμην, ου, ετο. p. διαλέλεγμαι, a. 1. διελέχθην. Ex διὰ & λέγω, dico.

Διαλείβομαι, restagno; a Th. λείβω.

Διαλείπω, f. είψω, p. ειφα, intermitto, interjicio. Th. λείπω, linquo.

Διαλείφω, deleo; item, perungo, perlino; ex διὰ & ἀλείφω, ungo.

Διάλειψις, εως, ἡ, intermissio, interceptio, remissio, &c. Verbale a 2. perf. præt. pass. verbi διαλείπω, qu. vide.

Διαλεκτικὴ, (sub. τέχνη) DIALECTICA, ars disserendi: fœm. g. a

Διαλεκτικὸς, ἡ, ὸν, DIALECTICUS: a διαλέγομαι, dissero. Th. λέγω, dico.

Διάλεκτος, ου, ἡ, modus loquendi peculiaris, idioma linguæ; item lingua: ab eodem them.

Διαλελαμμένος, Ion. pro διειλημμένος, distinctus, distributus, captus, comprehensus: perf. part. pass. ex διὰ & λαμβάνω, capio.

Διάλεξις, sermocinatio; dissertatio; disceptatio, disputatio, &c. Verbale a 2. perf. præt. pass. verbi διαλέγομαι, qu. vide.

Διαλεπτολογέομαι, idem quod λεπτολογέω, & λεπτολογέομαι, οῦμαι; argutè discepto, subtiliter dissero; propriè, de rebus parvis subtiliter disputo, &c. a λεπτολόγος, argutus, qui subtiliter & minutatim disserit de re aliqua; ex λεπτὸς, & λόγος; quæ vide.

Διάλεπτος; pertenuis, perexilis; a λεπτὸς, qu. vide.

Διαλεχθῆναι, a. 1. inf. pass. a διαλέγομαι, colloquor: διελέχθησαν, 3. pl. a. 1. pass. Th. λέγω.

Διάληξις, εως, ἡ, divisio, seu partitio per sortem; verbale a 2. perf. præt. pass. verbi διαλαγχάνω, qu. vide.

Διαλήσῃ, 2. sing. f. 1. m. διαλήσομαι, a διαλανθάνω, prorsus lateo. Th. λήθω.

Διάληψις, ἡ, interceptio, intercapedo; item, propositum, id quod quis faciendum instituit; item, disceptatio, ratiocinatio; & explicatio rei quæ tractatur; apud Polyb. Verbale a 2. perf. præt. pass. verbi διαλαμβάνω, vide.

Διάλιθος, distinctus gemmis; gemmatus; ex διὰ & λίθος, vide.

Διαλιμπάνω, idem quod διαλείπω; q. d. interrelinquo; relinquo temporis spatium in medio, &c. ex διὰ & λιμπάνω, pro λείπω.

Διαλινέω, ῶ; de retibus evado, seu effugio; ex διὰ & λίνον, τὸ, linum: item, rete; propriè quod ex lino est; unde λίνεος, lineus; & λινόω, lino, vincio, &c.

Διαλιπεῖν, a. 2. inf. act. διαλίπῃς; 2. sing. a. 2. sub. a διαλείπω, abstineo. Th. λείπω, linquo.

Διαλλαγὴ, ῆς, ἡ, differentia; item reconciliatio: ex διὰ & ἀλλάσσω, muto.

Διαλλακτὴς, οῦ, ὁ, & διαλλακτήριος, reconciliator, pacificator: &

Διαλλάχθητι, ήτω, reconciliator, a. 2. impera. pass. a

Διαλλάσσω, & Att. ττω, reconcilio, permitto, differo: f. διαλλάξω. p. διήλλαχα. a. 1. ήλλαξα. a. 2. διήλλαγον. διαλλάττομαι. perf. pass. διήλλαγμαι. a. 1. pass. διηλλάχθην. a. 2. pass. διηλλάγην. a. 2. imperat. pass. διαλλάγηθι, ήτω. Th. ἀλλάσσω, muto.

Διάλλομαι, transilio; ex διὰ & ἅλλομαι, vide.

Διαλογὴ, idem quod διαλογισμός.

Διαλογίζομαι, colloquor, cogito, ratiocinor, discepto. imperf. διελογιζόμην, ου, ετο. a. 1. med. διελογισάμην, ω, ατο. perf. pass. διαλελόγισμαι. Hinc

Διαλογισμὸς, οῦ, ὁ, cogitatio, dubitatio, disceptatio: ex διὰ & λέγω, dico.

Διάλογος, ου, ὁ, DIALOGUS, colloquium, sermocinatio: a διαλογίζομαι.

Διαλυμαίνεσθαι, dilaniare, excarnificare: quod a λυμαίνω, vasto. Th. λύμη, exitium.

Διάλυσις, εως, ἡ, dissolutio; item decisio, pacificatio, fœdus: a

Διαλύω, DISSOLVO, DILUO, item litem compono: f. ύσω. p. διαλέλυκα. a. 1. διέλυσα. perf. pass. διαλέλυμαι. a. 1. διελύθην, dispersus fui: ex διὰ & λύω, solvo.

Διαλυτὴς, οῦ, ὁ, quasi dissolutor; διαλυτικὸς, οῦ, ὁ, discussoriam vim habens; Plin.

Plin. discutiens; dissolutioni habilis; dissolubilis, &c. Item, διάλυτ@, ου, ὁ, dissolutus; unde τὸ διάλυτον, dissolutio; dissolutum; inconnexio; genus figuræ; omnia a præced. διαλύω.

Διαλφιτόω, farinâ consfergo; ex διὰ & ἄλφιτον, τὸ, farina; Vi.

Διαμάομαι, demeto, idem quod act. διαμάω, Vi.

Διαμαρτία, ας, ἡ, aberratio; item, error, vitium; erratio, &c. à seq. διαμαρτάνω.

Διαμαρτάνοι, 3. sing. præs. opt. act. ex

Διαμαρτάνω, idem quod ἁμαρτάνω, pecco, aberro, fallor: f. διαμαρτήσω. p. ἡμάρτηκα. a. 2. ἥμαρτον.

Διαμαρτυράμεν@, a. 1. part. m. διαμαρτύρασθαι, a. 1. inf. m. à

Διαμαρτύρομαι, etiam atque etiam obtestor; item contestor, testificor. f. διαμαρτυρῦμαι. a. 1. m. διεμαρτυράμην, ω, ατο, a. 1. sub. m. διαμαρτύρωμαι, ῃ, ηται, a. 1. inf. m. διαμαρτύρασθαι. Ex διὰ & μάρτυς, testis.

Διαμαρτυρία, ἡ, contestatio; apud Demosth. est genus exceptionis, h. e. παραγραφῆς, nimirum, instantia litis, summotrix petitionis hæreditatis aut bonorum possessionis, agnitæ à propinquis; Bud. comment. ex διὰ & μαρτυρία, vide.

Διαμάχομαι, DIMICO, depugno, acriter pugno. imperf. διεμαχόμην, ου, ετο. f. διαμαχήσομαι, -έσομαι, vel -ῦμαι. p. διαμεμάχημαι, Th. μάχομαι, pugno.

Διαμάω, demeto, abscindo. Th. ἀμάω, meto: f. ήσω.

Διαμείβομαι, f. είψομαι, p. ειμμαι, commuto, permuto: unde

Διαμειψόμεθα, commutabimus: f. 1. m. 1. pl. ex διὰ & ἀμείβω, muto.

Διάμειψις, εως, ἡ, permutatio: ab eodem them.

Διαμειρακιεύομαι, idem quod μειρακιεύομαι, q. d. adolescenturio, vel adolescentior; i. e. adolescentis more ago; ludo, exulto, &c. à μειράκιον, q. Vi.

Διαμελεϊστί, adv. membratim: pro quo διαμμελεϊστί, apud Hom. per Epenth. Poët. Th. μέλ@, membrum.

Διαμέλλησις, εως, ἡ, mora, cunctatio; Thucyd. & διαμελλητής; cunctator, cessator, &c. Utrumq; a seq. διαμέλλω.

Διαμέλλω, f. ήσω, procrastino. Th. μέλλω.

Διαμεμενηκότες, nom. pl. præt. perf. part. act. ex διαμένω, permaneo, quod vide.

Διαμέμφομαι, incuso: ex διὰ & μέμφομαι, conqueror, accuso: f. ψομαι. p. μέμεμμαι.

Διαμένω, permaneo, perduro: f. μενῶ. p. διαμεμένηκα. a. 1. διέμεινα. a. 1. sub. διαμείνω, ῃς, ῃ. imperf. διέμενον. Ex διὰ & μένω, maneo.

Διαμερίζω, partior, distribuo, discrepo: imperf. διεμέριζον, f. ίσω. p. διαμεμέρικα, a. 1. διεμέρισα. a. 1. imperat. διαμέρισον, ατω. perf. pass. διαμεμέρισμαι. a. 1. pass. διεμερίσθην, dissili, f. 1. pass. διαμερισθήσομαι. a. 1. m. διεμερισάμην, ω, ατο ex διὰ & μερίζω, separo. Them. μείρω, divido.

Διαμερισμός, ῦ, ὁ, distributio; dissidium: a διαμερίζω, quod vide.

Διάμεσος, q. d. intermedius; & peculiari significatione, qui est mediocris fortunæ; Hesych. Th. μέσ@.

Διαμετρέω, dimetior, f. ήσω. p. διαμεμέτρηκα· ex διὰ & μετρέω, mensura.

Διαμετρήσασθαι, metiri, ejusd. a. 1. inf. m.

Διαμέτρησις, εως, ἡ, dimensio: &

Διαμετρητός, ῦ, dimensus, mensuratus: ab eod.

Διάμετρος, ου, ἡ, sub. (γραμμή) DIAMETER, linea recta figuram, quâ longissime patet, ex æquo secans. Th. μέτρον.

Διαμηρίζω, femora diduco; diciturque & de fæminis & de maribus; teste Hesych. Item femoribus diductis ineo; Aristoph. Unde, διαμηρισμός, femorum diductio; & coitio; quæ fit diductis femoribus; quidam exp. interfæmineus, seu interfemoralis congressus; Plut. Syp. 3. probl. 7. ex διὰ & μηρίον, ου, τὸ, idem quod Th. μηρός, ῦ, ὁ, femur, femen, &c.

Διαμικρολογέομαι, ῦμαι; parùm sum solicitus; parvi facio; vel, admodùm μικρολογῦμαι; ex διὰ & μικρολογέομαι; rei parvæ rationem habeo; item, anxiè, & scrupulosè, circa vilia & spernenda occupor, &c. à μικρολόγ@, qui rei parvæ rationem habet, vel qui rem parvam in pretio habet, &c. Vi.

Διαμιλλάομαι, decerto & contendo cum; Plut. in Themistocle; ex διὰ & ἁμιλλάομαι, certo, contendo; a Th. ἅμιλλα, ἡ; certamen, contentio.

Διαμνημονεύω, in memoriam revoco, commemoro: à μνημονεύω, memor sum. Th. μνάομαι, memoro.

Διαμοιράομαι, dispartior, divido: à μοῖρα, pars, quod à μείρω, divido.

Διαμονή, ης, ἡ, permansio, stabilitas, perennitas, a διαμένω, quod vide.

Διαμορφοσκοπέω, formas specto inter aliquos; de forma aliquorum, ex diligenti inspectione, judex sedeo; Athen. l. 5. ex διὰ & μορφοσκοπέω, ῶ; formas specto, &c. ex μορφή, forma; & σκοπός, inspector, &c. vide.

Διαμορφόω, f. ώσω, deformo: à μορφόω, FORMO. Th. μορφή, FORMA.

ΔΙΑΜΠΑΞ, in totum, utrinque: διὰ παντός.

Διαμπείρω, perforo; vide sequentem vocem διαμπερές.

Διαμπερὲς & διαμπερέως, adv. prorsus, in totum, perpetuò, exactè, utrinq; perforatum: ex διὰ & ἀμπερὲς, per Tmesin, pro διαναμπερὲς, à διὰ, ἀνὰ, & πείρω, transadigo.

Διαμπραθέειν, a. 2. inf. a διαπέρθω, devasto. Nisi sit Poët. pro διαναπραθεῖν, metri causa. a πέρθω, vasto. f. 2. πραθῶ. a. 2. ἔπραθον. a. 2. inf. πραθεῖν. Ion. & Poët. πραθέειν.

Διαμυθέομαι, q. disloquor; loquor aliter atq; res est, seu gnarus, seu ignarus; unde διαμύθησις; Hesych. sermo fallens; deceptio, παραλογισμός; ex διὰ & μυθέομαι, vide.

Διαμυλλαίνω, rictu os distraho, tortis labris illudo & irrideo; item, pastoritia fistula prosequor. Th. μυλλός, curvus.

Διαμυσίλλειν, in minima frusta dissecare. Vide μυσίλλω.

Διαμφίδι@, q. d. seorsim positus; separatus; diversus, alienus; Hesych. a διαμφίς; utrinq; item, seorsim, ab ἀμφίς; idem, utrinque, &c. Vi.

Διαμφοδῆσαι, deviare, seu in biviis ab invicem divelli; Eust. ex διὰ & ἄμφοδος, ἡ bivium, vide.

Δῖαν, acc. sing. a δῖ@, α, ον, divinus, a, um. Th. Ζεὺς, Διὸς, Jupiter.

Διάνας, a. 1. f. act. a διαίνω, humecto, madefacio.

Διανάω, perfluo; Plut. in Æmil. Th νάω, vide.

Διαναπαύω, recreo, interquiescere facio; ex διὰ, ἀνὰ, & παύω.

Διαναυμαχεῖν, navali prælio dimicare. Vide ναυμαχία.

Διάνδιχα, bifariam, adv. Poët. ex διὰ & ἄνδιχα, contractè ex ἀνάδιχα, idem: uti etiam simplex δίχα, per τμῆσιν, διὰ δ' ἄνδιχα, &c. Hesiod. Th. δὶς, bis.

Διανέειν, vide in νέω.

Διανεῖμαι, a. 1. inf. act. &

Διανεμηθῇ, serpat, 3. sing. a. 1. sub. pass. &

Διανενέμημαι, perf. pass. a

Διανέμω, divido, administro, rego, f. μῶ. præt. διανενέμηκα. præs. pass. διανέμομαι, serpo, divulgor, distribuor. perf. pass. διανενέμημαι. a. 1. pass. διενεμήθην a. 1. sub. pass. διανεμηθῶ, ῇς, ῇ, ex διὰ & νέμω, tribuo.

Διανεμόω, vento expono; idem quod ἀνεμόω, ῶ; ventilo, vento agitari facio; Luc. a Th. ἄνεμ@.

Διανεύω, innuo, f. εύσω. p. διανένευκα. a. 1. διένευσα· ex διὰ & νεύω, annuo.

Διανέω, trano, transnato, enato; Th. νέω.

Διανηστίζω, jento; unde διανηστισμὸς, ῦ, ὁ, jentaculum; seu jentaculi sumptio; Th. νῆστις, vide.

Διανήχομαι, trano, transnato, trajicio; pernato, &c. Ex διὰ & νήχω, nato, vide.

Διανθέω, perfloreo; item, διανθίζω; floridis coloribus pingo; inquit Bud. eleganter & variè concinno, &c. Vide ἀνθέω, & ἀνθίζω.

Διανθὴς, duplicem florem habens; ut apud Theophr. Ἄνθη διανθῆ; (hist. Plant. l. 1. c. 21.) ut in rosa & lilio; quæ in flore medium locum occupant; a Th. ἄνθ@, qu. Vi.

Διανοέομαι, ῦμαι, ratiocinor, mente agito, sentio: ex διὰ & νοέω, cogito. Th. νό@, vel νῦς, mens.

Διανοηθεὶς, ejusd. a. 1. part. pass.

Διανόημα, ατ@, τὸ, cogitatum, cogitatio, a. 1. pers. perf. pass. ejusd. verbi.

Διανοῆσθε, 2. pl. sub. præs. pass. ab eod. verbo.

Διανοητικὸς, ῦ, ad cogitationem pertinens, intellectualis: a. 3. pers. perf. pass. ejusd. ver.

Διάνοια, ας, ἡ, agitatio mentis, cogitatio, ratiocinatio, animus, sensus: ab eod. Th.

Διανοίγω, adaperio. præs. part. διανοίγων, κσα, νοῖγον. imperf. διῴοιγον. f. διανοίξω, a. 1. διῴοιξα, a. 1. pass. διῳοίχθlω, ης, η. & in 3. pl. διῳοίχθησ, a. 1. imperat. pass. διανοίχθητι, aperitor: ex διὰ & ἀνοίγω, quod ex ἀνὰ & οἴγω, aperio.

Διανομεὺς, έως, ὁ, distributor; dispensator; verbale a διανέμω.

Διανομὴ, ῆς, ἡ, distributio, divisio; largitio ad populum: a præt. m. verbi διανέμω, distribuo.

Διανεύμῳ, præs. part. pass. a διανέομαι, ἔμαι, mente agito.

Διανυκτερεύω, pernocto, f. εύσω. p. διανενυκτέρευκα. a. 1. διενυκτέρευσα, ex διὰ & νυκτερεύω, noctem transigo, quod a νύκτερος, nocturnus. Th. νὺξ, νυκτὸς, nox.

Διάνυσμα, ατος, τὸ, iter, itineris perfectio, progressus, seu iter uno die absolutum, ut mansio unâ nocte: a

Διανύω, propriè, iter absolvo, expedio, perficio. f. ύσω. p. διήνυκα. a. 1. διήνυσα ex διὰ & ἀνύω, perficio.

Διάξεις, f. 1. act. sed διαξεῖς, Dor. f. 1. a διάγω, dego. f. ξω, p. διῆχα. a. 2. διῆγον. Th. ἄγω, duco.

Διαπαγκρατιάζω, pancratio certo cum; ex διὰ & παγκρατιάζω, certo pancratio; item in omnibus certaminibus victor sum; a παγκράτιον, qu. vide.

Διαπαντὸς, semper. Legitur ut vox una: & διὰ παντὸς, sc. χρόνε, adv. per omne tempus, sempiternum.

Διαπαρακύπτω, obliquè aspicio per; At pro eo quod septuaginta intro. Reg. 1. 3. c. 6. dicunt, ἐποίησε τῷ οἴκῳ θυρίδας διαπαρακυπτομένας; Hebraici textus versio habet, fecit templo fenestras obliquas: Complut. δεδικτυωμένας; reticulatas; cancellatas; vide παρακύπτω.

Διαπαρθενεύειν, virginem vitiare. Th. παρθένος, virgo.

Διάπασμα, ατος, τὸ, medicamentum corpori vel potui inspersum: a

Διαπάσσω & Att. -άττω, inspergo. Th. πάσσω, idem.

Διάπειρα, ας, ἡ, Ion. experientia, periculum, experimentum: hinc

Διαπειράω, -ῶ, & άζω, experior, exploro: a πειράω, vel άζω, tento. Th. πεῖρα, conatus, experientia.

Διαπέμπω, dimitto, transmitto. Th. πέμπω, mitto.

Διαπεραίνω, f. ανῶ, ad finem perduco, absolvo, efficio. Th. πέρας, finis.

Διαπεράναι, ejusd. a. 1. inf.

Διαπεράσας, αντος, a. 1. part. a seq.

Διαπεράω, ῶ, trajicio, pertranseo. f. άσω & ήσω. p. διαπεπέρακα. a. 1. διεπέρασα. Pro διαπεράω, per Sync. etiam dicimus διαπράω hinc f. διαπρήσω, & Poët. διαπρήσσω. Th. περάω, transeo.

Διαπερδικίζω, idem quod ἐκπερδικίζω, decipio, effugio. Th. πέρδιξ, perdix.

Διαπέρθω, f. έρσω, idem quod Th. πέρθω, devasto, depopulor.

Διαπέρσομεν, destruxerimus, ejusd. 1. pl. f. 1. act.

Διαπεσεῖσθαι, f. 2. inf. m. διαπεσεῖν, a. 2. inf. act. a διαπίπτω, intercido. Th. πίπτω, cado. f. πεσοῦμαι. a. 2. ἔπεσον.

Διαπεττεύω, idem quod πεττεύω, sive, πεσσεύω, calculis ludo; a πεσσός, seu πεττὸς, calculus.

Διάπηγμα, τὰ, intercolumnia, parvæ columnæ, quæ inter majores διαπήγνυνται.

Διαπιθηκίζω, vel διαπιθηκίζω, fucum facio; deludo, impono, &c. a πιθήκη, vide.

Διαπιθηκίσαι, colludere, ludere inter se; Metaphora a simiis, quæ animalia sunt φιλοπαιγμονέστατον; ex διὰ & πίθηκος, qu. Vi.

Διαπίπτω, f. πεσοῦμαι, intercido, interlabor, diffluo. Th. πίπτω, cado.

Διαπιστεύω, f. εύσω, credo, concredo, seu fidei committo: a πιστεύω, idem. Th. πείθω.

Διαπιστέω, f. ήσω, prorsus diffido: ab ἀπιστέω, non credo, ab eod. Th.

Διάπλασμα, ατος, τὸ, unctio, fomentum: a

Διαπλάσσω, & Att. --άττω, fingo, formo; item, illino: a πλάσσω, vel άττω, idem.

Διαπλεῖν τὸν βίον, vitam traducere: vide διαπλέω.

Διαπλέξασα, contexens: Æol. pro διαπλέξασα, a. 1. part. act. f. g. a πλέκω, necto.

Διαπλεύσαντες, nom. pl. a. 1. part. act. a seq.

Διαπλέω, transnavigo, pernavigo. f. πλεύσω. p. διαπέπλευκα, a. 1. διέπλευσα. Th. πλέω, navigo.

Διαπλίσσω, discedo, dehisco, dissilio; ex διὰ & πλίσσω, vide.

Διαπλοκὴ, ῆς, ἡ, simultas; apud Plut. διαπλοκὴ τις ὕπελος; occulta quædam simultas; item, διάπλοκος, ε, ὁ ϗ ἡ, implicitus; & διαπλόκινος, textilis; unde neutr. διαπλόκινον, textile, Strabo. Omnia a διαπλέκω, intertexo; pertexo, contexo, &c. Th. πλέκω.

Διάπλοος, ε, ὁ, & διάπλες; trajectus, vel trajectio; transmissio; iter emensum transnando seu trannatando, &c. A διαπλέω, quod vide.

Διαπλώω, f. ώσω, Poët. idem quod διαπλέω.

Διαπνέω, & -είω, Poët. perspiro, perflo, difflo. Th πνέω, spiro.

Διαπνοὴ, ῆς, ἡ, expiratio; aura, perflatus; exhalatio, &c. Verbale a διαπνέω.

Διαπολεμέω, debello, decerto. Th. πόλεμος, bellum.

Διαπολιτεύομαι, concerto, vel decerto de rebus ad reipublicæ administrationem pertinentibus; nam, διαπολιτεύεσθαι dicuntur propriè cives, quando inter se digladiantur, ac bellum agunt intestinum; item, versari in reipublicæ administratione, &c. Unde, διαπολιτεία, ας, ἡ, reipublicæ concertatio; seu concertatio de rebus ad rempublicam pertinentibus, &c. ex διὰ & πολιτεύομαι, vide.

Διαπομπὴ, ῆς, ἡ, dimissio, vel transmissio; &c. Verbale a διαπέμπω, transmitto, &c. Th. πέμπω.

Διαπονέω & διαπονέομαι, elaboro, operam do, exerceo, ægre fero. a. 1. pass. διεπονήθlω. a. 1. part. pass. διαπονηθεὶς, ex διὰ & πονέω, laboro. Th. πένομαι, ago, p. m. πέπονα.

Διαπόνημα, ατος, τὸ, exercitatio; & διαπόνησις, εως, ἡ, idem, labor, &c. Item, διάπονος, laboris patiens, industrius, &c. Omnia, a verbo διαπονέω, qu. Vi.

Διαπόντιος, ε, ὁ ϗ ἡ, ὁ διὰ πόντε πλέων, qui per mare navigat, transmarinus; item maritimus.

Διαπορεύομαι, prætereo, pertranseo, perambulo, imperf. διεπορευόμlω, perf. pass. διαπεπόρευμαι. a. 1. διεπορεύθlω. Th. πείρω, transeo, p. m. πέπορα.

Διαπορέω, hæsito, ambigo, addubitans quæro, imperf. διηπόρεον, ϗν, εες, εις. f. ήσω. p. διαπεπόρηκα. Th. πείρω, transadigo. p. m. πέπορα, unde πόρος, ἄπορος, ἀπορέω, dubito.

Διαπόρησις, εως, ἡ, dubitatio: a 3. pers. perf. pass. ejusd. verbi.

Διαπορθμεύειν, trajicere, a πορθμὸς, fretum, quod a πείρω, transeo.

Διαπορία; dubitatio, hæsitatio; (ἀμφιβολία; ἀπορία) idem quod διαπόρησις; & ab eod. Th.

Διαπραγματεύομαι, negotior. f. εύσομαι. a. 1. m. διεπραγματευσάμlω, ω, ατο. ex διὰ & πραγματεύομαι, negotior: a πρᾶγμα, negotium. Th. πράσσω, vel ττω, facio.

Διαπραθέειν, devastare, a. 2. inf. Ion. pro διαπραθεῖν ex διὰ & πέρθω, vasto. a. 2. ἔπραθον.

Διαπραθόμεθα, destruximus, 1. pl. a. 2. ind. act. Ion. ab ἔπραθον, pro ἔπαρθον, verbi πέρθω, vasto.

Διαπραξάμενος, η, ον, a. 1. part. m. διαπράξασθαι, a. 1. inf. m. a

Διάπραξις, εως, ἡ, confectio, executio negotii; &c. Verbale a διαπράσσω.

Διάπρασις, εως, ἡ, venditio; verbale a verbo διαπιπράσκω, divendo; vide πιπράσκω.

Διαπράσσω, & Att. -άττω, perficio, perago, impetro. Th. πράσσω vel -άττω, facio.

Διαπρήξασθαι, Ion. pro διαπράξασθαι, a. 1. inf. m. ejusd. verbi.

Διαπρήσσεσα, f. 1. part. f. g. &

Διαπρήσσεσι, pertransibunt, 3. pl. f. 1. act. Poët. gem. σ, a διαπράω, pertranseo, quod ex διὰ & πράω. f. πρήσω, & per Sync. πρήσω, & Poët. gem. σ, πρήσσω unde

Διαπρήσσω, pertranseo; percurro.

Διαπρήσσω, etiam Ion. pro διαπράσσω, vel άττω, perficio.

Διαπρησεύειν, judicium deferre: q. a διαπρήσσω, pertranseo.

Διαπρίω, serrâ disseco. f. ίσω. p. διαπέπρικα, a. 1. διέπρισα. Hinc διαπρίομαι, frendeo; item pass. serrâ diffindor. imperf. διεπριόμlω, ε, ετο, a. 1. διεπρίσθlω. Th. πρίω, serro.

Διαπρὸ, adv. per totum, penitus, omnino, prorsus, ex διὰ & πρὸ, ante.

Διαπρύσιος, ε, penetrabilis, auditui pervius, quasi διαπορεύσιμος, a διαπορεύω. Th. πείρω, transeo.

Διάπτυξις, εως, ἡ, explicatio; solutio; verbale, a verbo διαπτύσσω, displico; i. e.

i.e. complicatum & connexum dissolvo; expando, aperio; explico, &c. ex διὰ & πλύσσω, plico, vide.

Διάπλωμα, ατος, τὸ, lapsus: &

Διάπλωσις, εως, ἡ, ruina, opinionis & spei frustratio, infortunium, lapsus vitæ: à διαπίπτω, intercido. Th. πίπτω, cado.

Διαπυέω, (idem quod διαπυίσκω;) pus moveo, suppuro, ad suppurationem perduco; unde, διαπύημα, collectio puris universi, concocto tumore aliquo, qui præter naturam est, &c. Item, διαπύησις, εως, ἡ, suppuratio; & διαπυητικὸς, ad pus movendum accommodatus, &c. ex διὰ & πυέω, idem quod πυόω; suppuro; ad suppurationem perduco; Th. πύθω, putrefacio; unde etiam διαπύθω, penitus putrefacio, &c.

Διαπύλιος, qui per portam effertur; Aristot. Oecon. 2. ex διὰ & πύλος, idem quod Th. πύλη, porta, &c.

Διάπυος; suppuratus; ex διὰ & πύον, τὸ pus.

Διάπυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ignitus, ardens, candens, fervens; accensus, &c. Unde διαπυρίζω, & διαπυρόω, accendo; ex διὰ & πῦρ.

Διαπυρσεύω, idem quod πυρσεύω; facem accensam, vel præfero; è specula signum do igne; Aristot. de mundo. sublato igniculo quippiam significo, &c. a πυρσὸς, fax, vide.

Διάπυστος; auditus & intellectus, notus, &c. Verbale a 2. pers. præt. pass. verbi διαπυνθάνομαι; intelligo, cognosco; a Th. πυνθάνομαι, vide.

Διάργεμος, aliqua ex parte niger, & aliqua ex parte albus; ex διὰ & ἄργεμος, ου, ὁ, seu ἄργεμον, τὸ, vel ἄργυμα, τὸ; oculi hulcusculum quod in iridis circulo nascitur, partem aliquam candidi, & nigri comprehendens; a Th. ἀργὸς, albus.

Διαρκέω, f. ήσω. p. ηκα. par sum, perduro, permaneo: ex διὰ & ἀρκέω, propulso, opitulor.

Διαρκῆς, ejusd. 2. sing. præs. sub.

Διαρκὴς, έος, ὁ, ἡ, durans, sufficiens, constans: &

Διαρκῶς, adv. sufficienter: ab eod.

Δίαρμα, τος, τὸ, elatio; item, trajectus; δίαρσις, elatio, sublatio; peculiariter de sublatione ensis ad ictum; a διαίρω, tollo, attollo, erigo, &c. Th. αἴρω, vide.

Διαρπάζω, diripio, f. άσω. p. διήρπακα. a. 1. inf. διαρπάσαι: ex διὰ & ἁρπάζω, rapio.

Διαρραγεὶης, a. 2. opt. pass. à διαρρήγνυμι quod vide.

Διαρραίσει, vastabit, f. 1. ind. à διαρραίω, destruo. f. σω. ex διὰ & ῥαίω, f. σω, profligo, vasto.

Διαρρέω, perfluo, diffluo: à ῥέω, fluo.

Διαρρήγνυμι, vel διαρρήσσω, dirumpo, diffringo. f. διαρρήξω, p. διέρρηχα. a. 1. διέρρηξα, a. 1. part. διαρρήξας, αντος, imperf. pass. διερρηγνύμην, σο, το, Th. ῥήσσω. vel ῥήγνυμι, frango.

Διαρρήδην; explicatè; clarè, manifestè; sic etiam, διάρρησις, explicatio; Th. ῥέω, dico.

Διαρρήξας, αντος, & in f. g. διαρρή-ξασα, a. 1. part. à διαρρήγνυμι.

Διασαφέω, significo, planum facio. f. ήσω, p. διασεσάφηκα. a. 1. διεσάφησα ex διὰ & σαφέω, declaro. Th. σαφὴς, perspicuus.

Διασάφησις, εως, ἡ, interpretatio, declaratio, patefactio: à διασαφέω.

Διασείω, concutio, f. σείσω. p. διασέσεικα. a. 1. διέσεισα, a. 1. sub. διασείσω, ῃς, ῃ. & in 2. pl. διασείσητε, concutite: Ex διὰ & σείω, moveo.

Διασημαίνω, f. ανῶ, signum do, manu significo: a

Διάσημος, ου, ὁ, ἡ, illustris: quod à σῆμα, signum.

Διάσια, ίων, τὰ, Jovialia; festum in honorem Jovis; quod etiam Πάνδια, & Διιπόλια, vocatur; à Δίϊος, ου, ὁ, Jovialis; quod à Ζεύς; Διός; Διΐ; Δία, &c. Jupiter, Jovis, Jovi, Jovem, &c.

Διασιγάσομαι, reticebo, Dor. pro διασιγήσομαι, f. 1. m. à σιγάω, sileo.

Διασιλλαίνω, & διασιλλόω; illudo, cavillor, &c. ex διὰ & σίλλοι, qu. Vi.

Διασκιδάω, seu -άζω, dissipo, disjicio: à σκιδάω, vel άζω, dissipo.

Διασκευάζω, apparo, instruo, adorno: & inde

Διασκευὴ, ῆς, ἡ, apparatus, adornatio, ornamentum: à them. σκεῦος, vas.

Διασκευωρέω, ῶ, captiosè machinor; ingeniosè fabrico, & architector; dolosè tracto, &c. Plat. in epist. Item, διασκευωρεῖσθαι; apud eundem in 7. de repub. exponitur conservare & tueri, &c. Vi. σκευωρέω.

Διάσκεψις, εως, ἡ, consideratio, consultatio: à σκέψις, idem, quod à σκέπτομαι, circumspicio.

Διασκηνίπτω, idem quod διασκορπίζω, dissipo: quod vide, & σκηνίπτω.

Διασκιδνᾶσι, dissipant, 3. pl. præs. act. à

Διασκίδνημι, f. ήσω, p ηκα, dissipo, diffundo. Th. σκιδάω, dispergo.

Διασκορπίζω, dispergo, disjicio. f. ίσω. p. διεσκόρπικα. perf. pass. διεσκόρπισμαι. a. 1. pass. διεσκορπίσθην. f. 1. pass. διασκορπισθήσομαι ex διὰ & σκορπίζω, dissipo.

Δίασμα, ατος, τὸ, licium: à διάζομαι, telam perficio.

Διασμᾶν, abstergere. Th. σμάω, idem.

Διασοφίζομαι, astu utor; Aristoph. sophisticè ago; ex διὰ & σοφίζομαι, vide in σοφίζω.

Διασπαρέντες, nom. pl. a. 2. part. pass. διασπαρῆναι, a. 2. inf. pass. à διασπείρω, dispergo, quod vide.

Διάσπασις, εως, ἡ, &

Διάσπασμα, ατος, τὸ, nec non

Διασπασμὸς, οῦ, ὁ, dissipatio, divulsio: à perf. pass. seq.

Διασπάω, discerpo, divello, distraho, f. άσω. p. διέσπακα. a. 1. διέσπασα. perf. pass. διέσπασμαι. inf. διεσπάσθαι. a. 1. pass. διεσπάσθην. a. 1. sub. pass. διασπασθῶ ex διὰ & σπάω, traho.

Διασπείρω, dissemino, dispergo. f. 1. διασπερῶ. f. 2. διασπαρῶ. p. διέσπαρκα. a. 1. διέσπειρα. a. 2 διέσπαρον. a. 2. pass. διεσπάρην, dispersus fui. a. 2. part. διασπαρεὶς, έντος, p. m. διέσπορα ex διὰ & σπείρω, semino.

Διασυμπλεκόω, (unde, διασυμπλεκωμένη, coitum passa; Aristoph. in Pluto.) idem quod συμπλέκω, idque, idem quod πλεκόω, (ex eoque factum, per metathesin literarum & addito σ.) implicor, i. e. coeo; à Th. πλέκω, necto.

Διασπεύδω; excito, & properare jubeo; incito ad festinandum; à σπεύδω, vide.

Διασπορὰ, ᾶς, ἡ, dispersio: à præt. m. διέσπορα. verbi διασπείρω, dispergo.

Διασπορεὺς, qui differit & disseminat; dispersor, ut ita dicam, qui dispergit, &c. ab eod. verbo.

Διαστάδὸν, seorsim, divisim, separatim, per intervalla, distinctè, longe, &c. adv. à verbo διΐστημι.

Διασταλήσονται, dividentur, 3. pl. f. 2. pass. verbi διαστέλλω.

Διάσταλσις, εως, ἡ, fœdus; lib. 2. Machabæorum; verbale à 2. pers. præt. pass. ejusdem verbi διαστέλλω.

Διαστὰς, άντος, distans, divisus, a. 2. part. verbi διΐστημι, dirimo: &

Διάστασις, εως, ἡ, distantia, dissidium: à διΐστημι, separo: ex διὰ & ἵστημι, sto.

Διαστατὸς, separabilis; distans; & qui metiri potest; cujus contrarium ἀδιάστατος, qui nullam dimensionem habet; ejusd. Th. & comp.

Διάστειλον, constitue. a. 1. imperat. act. à

Διαστέλλω, mando, edico; item diduco, separo, distinguo, definio. fut. διαστελῶ. p. διέσταλκα. a. 2. διέσταλον. imperf. pass. διεστελλόμην, ου, ετο, a. 1. m. διεστειλάμην, ω, ατο, præt. m. διέστολα. ex διὰ & στέλλω, mitto, contraho.

Διάστερος, ου, ὁ καὶ ἡ, stellis distinctus, stellatus; ex διὰ & ἀστὴρ, έρος, ὁ, stella.

Διάστημα, ατος, τὸ, intervallum: à διΐστημι, disto. Th. ἵστημι, sto.

Διαστῆσαι, a. 1. inf. διαστήσας, αντος, progressus, a. 1. part. act. ab eodem verbo & them.

Διαστήτην, disjuncti sunt, a. 2. act. dual. num. Ion. pro διεστήτην, à διέστην, verbi διΐστημι.

Διαστίζω, distinguo punctis & notis; Aristot. exponitur &, in punctum desino apud eundem; unde verbale διάστιξις; i. e. διαστολή; distinctio quæ fit punctis & notis; ex διὰ & στίζω, vide.

Διαστοιβάζειν, constipare, quod à στοιβάζω, struo. Th. στείβω, calco.

Διαστοιχίζω, dispono, ordine colloco; ex διὰ & στοῖχος, ordo; quod vide.

Διαστολὴ, ῆς, ἡ, distinctio, differentia; item dilatatio, diductio, extensio: cui συστολὴ opponitur, apud Medic. & Gram. à perf. m. ver. διαστέλλω, diduco. Th. στέλλω, contraho.

Διαστομόω, diduco, dilato ore patefacio; ex διὰ & στόμα, qu. Vi.

Διαστόμωσις, εως, ἡ, diductio, oris apertio; ab eod.

Διαστρέφω, perverto, distorqueo, f. ψω. p. διέστροφα. a. 1. διέστρεψα a. 1. inf. διαστρέψαι, avertere. præt. perf. pass. διέστραμμαι. part. διεστραμμένος, η, ον,

perversus. perf. m. διέςροφα. ex διὰ & ςρέφω, verto.

Διαςροφὴ, ῆς, ἡ, perversio, distortio: & Διάςροφος, ου, ὁ, ἡ, perversus, distortus, qui à mente est alienatus: à perf. m. v. διαςρέφω.

Διασυρμὸς, ου, ὁ, detractio, obtrectatio: &

Διασύρω, εις, ει, distraho, lacero, detraho, obtrecto. Th. σύρω, f. ρῶ, traho. p. σέσυρκα. perf. pass. σέσυρμαι.

Διασφάζω, sive, διασφάττω; jugulum alicui disseco, seu aperio; unde, διασφακτὴρ, ῆρος, ὁ, jugulum alicui resolvens, seu aptus ad aperiendum jugulum; ut διασφακτῆρι σιδήρῳ; in Epigr. item, διασφαγὴ, ἡ, hiatus ille qui cernitur in jugulo seu gutture dissecto; & generaliter, quivis hiatus, quodlibet interstitium; ut de hiatibus in muro disrupto; Esdræ lib. 2. Th. σφάζω.

Διασφαλίζω, & διασφαλίζομαι, idem quod ἀσφαλίζω, & ἀσφαλίζομαι; munio, tutum reddo; (&c. Vi.) Polyb. lib. 5.

Διασφὰξ, αγος, ἡ, loci distantia, intervallum, divortium: ex διὰ & σφάζω, jugulo.

Διασφενδονάω, διασφενδονέω, & διασφενδονίζω, fundæ rotatu dissipo; fundâ disjicio; impropriè apud Plutarch. Alexander dicitur, Bessum (qui Darium interfecerat) διασφενδονῆσαι, i.e. duabus arboribus in terram flexis corpus ejus alligasse, quæ deinde, in altum redeuntes, secum id rapiebant, & discerpebant, &c. ex διὰ & σφενδονάω, qu Vi.

Διασφηνόω, ῶ; discuneo; i. e. adactio, impactóque cuneo, dirimo; & diffindo, &c. Ex διὰ & σφὴν, cuneus, vide.

Διασχολέω, negotiis distineo; occupo, intentus sum, unde pass. διασχολούμενος, occupatus; intentus; Vi. ἀσχολέομαι.

Διασχὼν, a. 2. part. act. à διέχω, q. à διασχέω, penetro, trajicio. Them. ἔχω, habeo, a. 2. ἔσχον.

Διασώζω, servo, conservo, f. σω. p. διασέσωκα, a. 1. διέσωσα. a. 1 sub. διασώσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. διασῶσαι. a. 1. pass. διεσώθην, ης, η, sanatus fui, a. 1. part. pass. διασωθεὶς. a. 1. inf. pass. διασωθῆναι à σώζω, servo. Th. σῶος, salvus.

Διασώσειε, 3. sing. a. 1. opt. Æol. præc. verbi.

Διασώσῃ, 3 sing. a. 1. sub. act. & in 3. pl. διασώσωσι à διασώζω.

Διαταγὴ, ῆς, ἡ, ordinatio, dispositio, ab a. 2. pass. διετάγην, ης, η, vel à perf. m. v. διατάσσω, quod vide.

Διάταγμα, ατος, τὸ, edictum, à perf. pass. ejusd. verbi

Διάταξις, εως, ἡ, constitutio: ab eod. verbo, in eod. temp.

Διατάκτης, ου, ὁ, i. e. ἡγεμὼν, dux, ordinator, &c Item, διατάκτωρ, i. e. δεσπότης, dominus, herus. Utrumq; ab eod. ver. & temp.

Διαταλαιπωρέω, ῶ, ærumnis & laboribus usq; premor; labores & ærumnas perfero; Vi. ταλαιπωρέω.

Διατάμνω, idem quod διατέμνω; disseco; Th. τέμνω, seco.

Διάτασις, εως, ἡ, extensio, contentio: à διατείνω, quod vide.

Διαταράσσω, vel -ττω, perturbo, conturbo, f. ξω, p. διατετάραχα. a. 1. διετάραξα, perf. pass. διατετάραγμαι. a. 1. pass. διεταράχθην ex διὰ & ταράσσω vel -ττω, commoveo.

Διατάσσω, seu ττω, præcipio, ordino, dispono: f. ξω, p. διατέταχα. a. 1. διέταξα. a. 2. διέταγον, f. 1. m. διατάξομαι. perf. pass. διατέταγμαι, edixi: perf. part. pass. διατεταγμένος, η, ον, a. 1. pass. διετάχθην, hinc τὰ διαταχθέντα, demandata, a. 1. part. pass. a. 2. pass. διετάγην, & part. διαταγείς. a. 1. med. διεταξάμην, ω, ατο, perf. m. διατέταγα. Th. τάσσω vel ττω, ordino.

Διαταφρεύω, fossam duco ad dirimendum; fossâ dirimo, seu separo, &c. à ταφρεύω, fodio, vel fossam duco; quod à τάφρος, fossa, qu. Vi.

Διαταχέων, celeriter, repente; seu seorsim διὰ ταχέων, item διατάχους, seu διὰ τάχους, & διαταχέως, nec non διατάχως. Th ταχὺς, celer.

Διατέγγω, irrigo, Eurip. ex διὰ & τέγγω, vide.

Διατεθρυμμένως, delicatè, & molliter; dissolutè, &c. Vide διαθρύπτω.

Διατεθεῖεν, per sync. pro διατεθείησαν, ξ. plur. a. 1. opt. pass. a διατίθημι, dispono. Th. τίθημι, pono: fut. θήσω. a. 1. pass. ἐτέθην, hinc a. 1. inf. pass. διατεθῆναι.

Διατεθρυλλημένα, divulgata, perf. part. pass. à διαθρυλλέω, divulgo: f. ήσω. p. ηκα· ex διὰ & θρύλλος, susurrus, murmur.

Διατείνας, a. 1. part. act. à

Διατείνω, extendo, distendo, f. νῶ. a. 1. διέτεινα. Th. τείνω, tendo.

Διατελέω, ῶ, έῃς, εῖς, &c. permaneo, neutr. absol. item activè, perago, traduco conficio: f. έσω. p. διατετέλεκα, à τελέω, quod à τέλος, finis.

Διατέλους, & διὰ τέλους, continenter, assiduè.

Διατέμνω, f. μῶ, disseco, separo, divello: à τέμνω, seco.

Διατενὴς, έος, ὁ & ἡ, intentus, qui contendit; in neut. διατενὲς πρὸς τὴν τελείωσιν; quod ad rei perfectionem spectatissimum est, &c. à διατείνω.

Διατεταμένος, ου, distentus: part. perf. pass. à διατείνω, distendo. Indè

Διατεταμένως, adv. obnixè.

Διατεταχέναι, perf. inf. act. à διατάσσω, quod vide.

Διατετινάχθαι, perf. inf. pass. à διατινάσσω, concutio: f. ξω. p. χα. Th. τινάσσω, quatio.

Διατετραίνειν, Ion. & Poët. pro διατορεῖν, perforare: διατετρανέεις pro διατετρανεῖς, perforabis: vide τετραίνω. Th. τιτράω, perforo.

Διατηρέω, conservo: imperf. διετήρεον, ουν, εες, εις, εε, ει. f. ήσω. p. διατετήρηκα. Th. τηρέω, servo.

Διατί, quare? adv. interrogandi: ex διὰ propter, & τί, quid?

Διατίθημι, dispono: f. διαθήσω, p. διατέθεικα. a. 2. διέθην. præs. pass. διατίθεμαι, paciscor, & in 3 pl. διατίθενται. f. 1. m. διαθήσομαι. a. 2. m. διαθέμην, σο, το. Th. τίθημι, pono.

Διατιλάω, idem quod τιλάω; caco; excerno; stercus edo, &c. A τίλος, merda.

Διατινθαλέος, fervidus, ignitus; idem quod Th. τινθαλέος.

Διατμήγω, & διατμήσσω; idem quod διατέμνω, (a quo derivantur;) divido, discindo; sulco, &c. Th. τέμνω, seco, scindo.

Διατμίζω, in vaporem converto; ex διὰ, & ἀτμίζω, vide.

Διατοιχέω, idem sign. cum ἀνατοιχέω, ῶ; modo in hoc, modo in illud navis latus jactor; ut fit in tempestate; ex διὰ & τοῖχος. ου, ὁ, paries, murus, &c. Unde etiam διάτοιχοι. Hesych. sunt οἱ vel αἱ ἀπὸ τοίχου ἐπὶ τοῖχον; a pariete ad parietem pertinentes, &c.

Διάτομος, dissectus, discissus; item, æqua portione divisus, seu dissectus; ut διάτομος σελήνη; id est, διχότομος, dividua, sive æqua portione divisa; quum scil. abest partes 90. quadrangulámq; cum sole figuram efficit; a διατέμνω.

Διάτονος, ου, ὁ, vehemens, extentus, intensus, &c. Verbale a διατείνω.

Διατορέω, & διατορεύω; idem quod τορέω, τορεύω, & Th. τερέω, terebro, perforo, penetro, &c. Item, διατόρευμα, idem quod τόρευμα, opus tornatile, item, tornatura; ut lib. 3. Reg. c. 7. ab eod. Th. τερέω, torno, &c.

Διατρανόω, idem quod τρανόω, vel τρανέω, explano, declaro, &c. Vide in τρανὴς.

Διατρέπω, distorqueo, diverto; item, averto; avoco, abstraho; pudore injecto deterreo; item, confundo, perterreo, &c. (Th. τρέπω, verto.) Unde διατρεπτικὸς, dissuasivus, avocativus, vim avertendi seu abstrahendi habens, &c.

Διατριβαῖς, dat. pl. à

Διατριβὴ, ῆς, ἡ, mora, commoratio, conversatio: item, exercitatio, institutum vitæ, collatio, congressus: a

Διατρίβω, commoror, versor, dego, neutr. item activè attero, consumo, procrastino, imperf. διέτριβον. f. ψω. p διατέτριφα. a. 2. διέτριβα. a. 2. διέτριβον, idem cum imperf. contrivi: præs. part. pass. διατριβόμενος, attritus: διατρίψαντας, acc. pl. part. act. Th. τρίβω, tero.

Διάτριχα, trifariam: a τρίχα, Doric. τρίχθα. Th. τρεῖς, tres.

Διατροπὴ, pudor, confusa facies; confusio, perturbatio; Polyb. Item, διάτροπος; pudefactus, perturbatus; item mutabilis, &c. a διατρέπω

Διατροφὴ, ῆς, ἡ, alimentum: a διατρέφω, nutrio, p. m. διατέτροφα· ex διὰ & τρέφω, alo.

Διατροχάζω, Xen. idem quod τροχάω, vel τροχάζω; idem quod Th. τρέχω, curro; citato gradu feror; propero.

Διατρύγιος, ut διατρύγιος ὄρχος; Od. ω. Locus inter vitium ordines, consitus frumento, aliove Cerealium frugum

frugum genere; exponitur etiam διατρύγιος, frugifer; δὶ ἀπὸ βυγλῶ ἔχων; τρυγήσιμος, ἔγκαρπος, &c. Ex διὰ & τρύγη, frumentum, &c. Vide.

Διατρυφεὶς, ένῖος, a. 2. part. pass. à Διαθρύπτω, distringo, contero: quod ex διὰ & θρύπτω, frango: quod vide.

ΔΙΑΤΤΑ'Ω, ῶ, percribro: q. à διασσάω· à σῶ, concutio: unde σήθω.

Διάττω, ruo; cum impetu percurro; prosilio, huc illúcq; dissilio, & emico, &c. Th. ἄττω, vide.

Διατυπόω, f. ώσω, conformo, informo, fingo, describo: & exinde.

Διατύπωσις, εως, ἡ, delineatio, descriptio, informatio. Th. τύπτω, percutio.

Διαυανθῆναι, a. 1. inf. pass. ex διαυαίνω, desicco. Th. αὔω, arefacio, accendo.

Διαυγάζω, & ἄζω, illucesco: f. άσω. p διηύγακα. a. 1. διηύγασα. a. 1. sub. διαυγάσω, ῃς, ῃ, ab αὐγάζω, illustro. Th. αὐγὴ, splendor, lux.

Διαυλακίζω, perraro, persulco, &c. Ex διὰ & αὐλακίζω, sulco; qu. Vi. in Th. αὖλαξ.

Διαυλοδρόμος, ε, ὁ, Diauli cursor: à δίαυλος, & δρόμος, à τρέχω, curro: Legitur & διαυλοδρομᾶν, gen. plur. Dor. pro διαυλοδρόμων. Vel est à διαυλοδρόμης, ε, ὁ.

Δίαυλος, ε, ὁ, cursus reciprocus seu duplicatus, eundi scil. stadium, ac mox redeundi: consule Suid. & Etymol. mag. a δὶς & αὐλίζεσθαι, quòd bis in eodem stadio et.

Διαυχενίζομαι, cervicem attollo seu erigo; quod de equis primùm, deinde, per metaphoram, de superbis dicitur, vide Poll. Item, διαυχένιος, ad cervicem pertinens; ut διαυχένιος μυελὸς, medulla cervicis, Plato in Timæo; q. d. cervicalis medulla, &c. ex διὰ & αὐχλῶ, vide.

Διαφάγῃ, comedat, devoret, 3. sing. subj. act. à διαφάγω, quod à διὰ & φάγω.

Διαφαγὼν, οῦσα, ον, comedens, exedens, part. præs. indic. ejusd. verbi.

Διαφαίνειν, interlucere, diluculum esse: à φαίνω, luceo.

Διαφάνεια, ας, ἡ, perspicuitas: &

Διαφανὴς, έος, ὁ, ἡ, perlucidus, qui transparet; à διαφαίνω, ostendo; p. m. διαπέφαγα. Th. φαίνω, splendeo.

Διαφαυλίζω, idem quod φαυλίζω; parvipendo, &c. Vide in Th. φαῦλος.

Διαφεγγὴς, transparens, translucens, pellucidus; Lucian. ex διὰ & φέγγος, lux; Vi.

Διαφειμένος, dimissus, apud Phil. in vita Mos. a verbo διαφίημι, dimitto; Xen. Hell. 4. ἔστε διαφῆκε τὸ στράτευμα; ex διὰ & ἀφίημι, quod vide.

Διαφέροντα, τὰ, discrepantia, præstantia, potiora: part. præs. a

Διαφέρω, DIFFERO, antecello, deporto: f. διοίσω. a. 1. διήνεγκα. a. 2. διήνεγκον. a. 2. sub. διενέγκω, ῃς, ῃ. præs. pass. διαφέρομαι, dissentio: item hinc indè jactor. Th. φέρω, fero.

Διαφεύγω, effugio: f. 1. m. διαφεύξομαι. a. 2. act. διέφυγον. a. 2. opt. διαφύγοιμι, p. m. διαπέφευγα, pro διαπέφυγα. Th. φεύγω, fugio.

Διαφημέω, spargo famam: f. ήσω. p. διαπεφήμηκα. a 1. διεφήμησα ex φήμη, fama. Th. φάω, dico.

Διαφημίζω, divulgo, dissemino: f. ίσω. p. διαπεφήμικα. a. 1. pass. διεφημίσθην. ab eod. them.

Διαφθαρῇ, 3. sing. a. 2. sub. pass. a

Διαφθείρω, corrumpo, stupro, interficio: f. 1. διαφθερῶ. f. 2. διαφθαρῶ. p διέφθαρκα. a. 1. διέφθειρα a. 1. inf. act. διαφθεῖραι. a. 2. act. διέφθαρον. perf pass. διέφθαρμαι, part. διεφθαρμένος, corruptus. a. 2. pass. διεφθάρην. p. m. διέφθορα a φθείρω, corrumpo, quod a φθέω, idem.

Διαφθονέομαι, idem quod φθονέομαι, invidiosus sum, invidetur mihi, invidiam habeo, &c. a φθονέω; qu. Vi.

Διαφθορὰ, ᾶς, ἡ, corruptio, corruptela, stupratio, interritus, pernicies: a p. m. διέφθορα, vel ubi διαφθείρω, corrumpo.

Διαφθορέειν, Ion. pro διαφθείρειν, deripere, vastare: a φθείρω.

Διαφίημι, vide in διαφειμένος.

Διαφορὰ, ᾶ, ἡ, differentia, dissidium: a διαφέρω, differo.

Διαφορέω, idem ac διαφέρω, item diripio, dissipo: διαφορῆσαι, a. 1. inf. act. Th. φέρω, fero.

Διαφορητικὸς, ῦ, discussorius; ut διαφορητικὰ φάρμακα. a 3. pers. perf. pass. præc. verbi.

Διάφορος, ε, ὁ, ἡ, diversus, excellens: comp. διαφορώτερος, α, ον, excellentior: a διαφέρω, differo.

Διάφραγμα, ατος, τὸ, interstitium: a 1. pers. perf. pass. seq.

Διαφράσσω, seu άττω, f. άξω. p. χα, intersepio, obstruo. Th. φράσσω, sepio.

Διάφυκτος, sors; κλῆρος; nam φρυκτὸς, fabam, & φρυκτοὶ, fabas significat, quibus in sortibus & suffragiis, judices antiquitùs utebantur; (vide φρυκτός.) Unde etiam διαφρυκτεῖν; sign. sortiri, suffragia ferre, &c. Suid.

Διαφυγγάνω, effugio; evado, &c. Idem quod διαφεύγω; unde etiam διαφυγὴ, effugium.

Διαφύγῃ, 3. sing. a. 2. opt. act verbi διαφεύγω, effugio: a. 2. διέφυγον. Th. φεύγω, fugio.

Διαφυὴ, ἡ; interstitium inter artus, intervallum; Plut. Item, διάφυσις, idem; sed exponitur etiam, fissura, rima, res intercurrens, discriminans, &c. a διαφύω, internascor; unde particip. διαπεφυκὸς, quod natum est inter; Theophr. in pass. διαφύομαι, enascor, orior; apud eundem; de causis Plant. l. 3. Th φύω, vide.

Διαφυλάξαι, a. 1. inf. act. a

Διαφυλάσσω, vel ττω, custodio, conservo. Th. φυλάσσω, idem.

Διάφυσις, & διαφύω, vide in διαφυὴ.

Διαφωνέω, f. ήσω, discrepo, dissentio; item dissono; a φωνέω, voco, quod a φωνὴ, vox.

Διαφώνησις, declamatio; διαφωνία, ας, ἡ, dissensio, dissonantia; discordia, discrepantia, &c. Item, διαφωνητικὸς; discordialis; qui est ingenio ad dissidendum propenso; & διάφωνος, ε, ὁ, dissentiens; dissidens, discors, dissonus, &c. omnia ab eod. Th. Vi.

Διαφώσκειν, illucescere, diluculum fieri. Th. φάω, luceo.

Διαχέαι, a. 1. inf. act. a

Διαχέω, diffundo. Th. χέω, fundo. Th. χέσω & χεύσω. a. 1. ἔχευσα, ἔχευα, & ἔχεα.

Διαχειρίζομαι, f. ίσομαι, violentis manibus occido, interficio; item administro: a

Διαχειρίζω, idem. f. ίσω. p. διακεχείρικα. a. 1. διεχείρισα, a. 1. m. διεχειρισάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. διαχειρίσασθαι, a χείρω, manu tracto. Th. χεὶρ, manus.

Διαχειροτονεῖν, dijudicare, vel decretum facere, propriè per manuum elevationem, διαψηφίζειν verò calculis: &

Διαχειροτονία, ας, ἡ, dijudicatio, q. suffragiorum divisio: a διὰ, χεὶρ, & τείνω, extendo.

Διαχόω, διαχωννύω, & διαχώννυμι; idem quod χόω, χωννύω, & χώννυμι; aggerem duco, aggerem perduco; a Th. χέω, vide.

Διαχρῆσθαί μιν, seipsum interficere: hinc διαχρήσεσθαι, Dor. pro διαχρήσεται, interficiet: a

Διαχράομαι, ῶμαι, f. ήσομαι. p. χρῶμαι, interficio, suppliciis afficio; item ut simplex χράομαι, utor. Th. χράω.

Διαχρῶσαι, inf. a διαχράω vel διάχρημι. Vel legend. διαχρᾶν pro διαιρεῖν, aliquid distinctè dicere.

Διαχρῆσθαι, idem quod simplex χρῆσθαι.

Διαχρώζω, διαχραννύω, & διαχρώννυμι; idem quod simplicia, χρώζω, χραννύω, & χρώννυμι; tingo, intingo, coloro, &c. Vi. in Th. χρώζω.

Διάχρυσος, ὁ καὶ ἡ, deauratus, inauratus; a Th χρυσός.

Διαχωρέω, ῶ, pervado, peregrinor. Th. χῶρος, locus.

Διαχώρημα, ατος, τὸ, intercapedo, excrementum; retrimentum, seu recrementum, &c. ut διαχωρήματα αἱματώδη, excrementa cruenta; Diosc. lib. 8. cruenta alvi dejectio, &c. Item, διαχώρησις, εως, ἡ, idem; transitus, egestio, excrementum; alvi dejectio, &c. Omnia a præced. διαχωρέω.

Διαχωρίζω, separo, disjungo. f. ίσω. p. διακεχώρικα. a. 1. διεχώρισα. præs. m. διαχωρίζομαι, discedo: διαχωρίσθητι, a. 1. imperat. ex διὰ & χωρίζω. Th χωρὶς, seorsim.

Διαχώρισις, εως, ἡ, separatio; alvi egestio; item, διαχωρισμὸς, ῦ, ὁ, idem; separatio; & διαχωριστικὸς, separandi vim habens; qui secernit ac dirimit; omnia a διαχωρίζω.

Διαψαίρω, perflo; item, distraho; dissolutus sum, diffluo; item, quietus sum; apud Eurip. ex διὰ & ψαίρω, vide.

Διαψαλίζω, forfice discindo; idem quod ψαλίζω; quod vide in Th. ψαλὶς, forceps.

Διάψαλμα, vocis inter canendum mutatio,

tio, rythmi commutatio, vicissitudo canendi; alii pausam; alii alterius sensûs exordium; & alii cujusd. musicæ varietatis silentium, dixerunt: a διαψάλλω, idem quod ψάλλω, psallo, tango.

Διαψάω, radendo, seu tergendo penetro; & simpliciter perforo, perfodio, &c. a Th. ψάω, tergo, abstergo; vel radendo detergeo, & complano; item, mulceo, &c. Vi.

Διαψεύδομαι, frustror, fallor; item activè idem ac Th. ψεύδω, fallo, decipio.

Διάω, idem quod διάημι, perflo, perspiro, &c. Ex διὰ & ἄημι, idem quod Th. ἄω, flo, spiro, &c.

Δίβαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duobus pedibus incedit; bipes. Eurip. ex δὶς bis, & βαίνω, gradior.

Δίβαφα, & δίβαφος, ου, ὁ, ἡ, purpura bis tincta: a δὶς, bis, & βάπτω, tingo.

Δίβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut δίβολος ἄκων; apud Eurip. alii exp. telum anceps; alii, tela bina; sic, δίβολος χλαῖνα; duplex læna; ex δὶς, bis; & βάλλω, jacio; unde, βολὴ, & βόλος, jactus, &c.

Δίβουλος, qui duplicis est consilii; Hesych. ex δὶς, bis; & βουλὴ, consilium.

Δίβροχος, bis madefactus; bis intinctus & immersus; ex δὶς, bis; & βρέχω, madefacio, intingo; und βροχὴ, ῆς, ἡ, madefactio, &c.

Διγαμία, ἡ, secundæ, seu iteratæ nuptiæ. Item, δίγαμον, veteres Latini dici putarunt eum, qui prima uxore mortua, alteram duxerit; aut contrà; quidam autem recentiores διγάμους dici viros censent, qui vivente uxore, eaque vel adhuc legitime conjuncta, vel injusto divortio separata, alteram superinducunt; mulieres vero διγάμους quæ à viris merito repudiatæ, aliis postea nuberent; &c. ex δὶς, bis; & γαμέω, uxorem duco; unde γάμος, nuptiæ, &c.

Δίγαμμα, duplex gamma, sc. F quod & digamma Æolicum appellatur.

Διγένειος, qui mento est bipartito; Bud. ex Gaza; ex δὶς, bis; & γένειον, idem quod Th. γένυς, υος, ἡ, mentum.

Διγενὴς, qui duorum est generum; item, qui duplicis est sexus; Theophr. Epist. 43. τὸ διγενὲς ἡμιάνδρειον; ex δὶς, bis; & γένος, genus; quod vide.

Δίγληνος, ου, ὁ, ἡ, qui geminas oculorum pupillas habet: ex δὶς & γλήνη, oculi pupilla.

Δίγλυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, bis incisus; vel gemina sculptura incisus; persculptus, &c. à Th. γλύφω, idem quod Th. γλάφω, sculpo, &c. Sic, δίγλωσσος, bilinguis; duarum linguarum gnarus; Thuc. l. 8. & Plut. in Alex. Item interpres; Bud. ex Plut. à Th. γλῶσσα, ἡ, lingua; δίγνωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duplicis seu dubiæ est sententiæ; anceps; ut δίγνωμος λόγος, &c. Vel, de homine dictum, cui nondum stat sententia, sed alternat. à γνώμη sententia; Th. γινώσκω, f. γνώσομαι, tanquam à γνόω, ῶ; cognosco: διγονόνατος, duplici geniculorum nodo cinctus, &c. Th. γόνυ, (gen. γόνυος, & γόνατος) genu, &c. δίγονος; geminus, seu bis genitus; Bacchi epith. in Epigr. quod bis sit genitus; unde, διγονία, partus geminus, seu partus geminatio vel iteratio, &c. à γονάω, genero, gigno; unde, γονὴ, & γόνος, generatio, genitura, fœtus, &c. Th. γείνομαι, nascor, gignor, &c. Item, δίγυος, vel δίγυος, qui duorum est jugerum; Th. γύα, & γυία, ἡ, arvum; item, arvi spatium, seu jugerum, &c. Quæ omnia themata sic componuntur cum δὶ, pro δὶς, bis; &c.

Δίδαγμα, ατος, τὸ, documentum: à διδάσκω, doceo: præt. pass. δεδίδαγμαι.

Διδακταὶ ἀρεταὶ, virtutes doctrinâ comparatæ: διδακτ', scil. πράγματα.

Διδακτήριον, ου, τὸ, idem quod δίδαγμα; documentum; Hippoc. Item, διδακτὸν, τὸ, quod doceri vel disci potest; item, docendum: i. e. quod docere licet, &c. Th. διδάσκω.

Διδακτικὸς, ἡ, ὸν, aptus ad docendum: &

Διδακτὸς, ἡ, ὸν, doctus, a, um: item quod διδιδαγμένος, & de rebus quæ doceri discive possunt. Th. διδάσκω, doceo.

Δίδακτρον, ου, τὸ, minerval: ab eod. Th.

Διδάκτυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duorum est digitorum; item, διδακτυλιαῖος; idem; à Th. δάκτυλος, digitus, & δὶς, bis.

Διδάξαι, a. 1. inf. act. δίδαξε, a. 1. Ion. pro ἐδίδαξε, verbi διδάσκω, doceo. f. διδάξω.

Διδάξῃς, 2. pers. a. 1. sub. διδάξω, f. 1. vel a. 1. sub. à διδάσκω, doceo: quod vide.

Δίδαξις, εως, ἡ, doctrina, præceptio: ab eod. Th.

Δίδασκ' pro δίδασκε, doce, præs. imperat. act. à διδάσκω.

Διδασκαλεῖον, ου, τὸ, locus docendi, schola: &

Διδασκαλία, ας, ἡ, doctrina, docendi munus: διδασκάλια, ων, τὰ, pro documentis, retúsq; quas quis aliquem docet: minerval. ab eod. Th.

Διδασκαλικὸς, q. d. magistralis, aut doctorius; ut διδασκαλικοὶ λόγοι, apud Xenoph. Item, docendi artifex, & peritus; ut, διδάσκαλος ῥήτωρ; &c. Item, τὸ διδασκαλικὸν, docendi modus, seu ratio. &c. & διδασκαλικῶς; modo doctorio; more eorum qui docent in scholis; Polyb. in fragm. ab eod. Th.

Διδάσκαλος, ου, ὁ, magister, præceptor: ab eod. etiam them.

Διδασκέμεν & διδασκέμεναι, præs. inf. Ion. & Dor. pro διδάσκειν, à διδάσκω, doceo.

Διδάσκευ, disce, Dor. præs. imperat. pass. pro διδάσκου, ejusd. verbi.

Διδασκέω, Att. pro διδάσκω, doceo.

Διδασκῆσαι, a. 1. inf. act. verbi διδασκέω, idem quod διδάσκω, doceo.

ΔΙΔΑ'ΣΚΩ, doceo, imperf. ἐδίδασκον. f. διδάξω. p. δεδίδαχα. a. 1. ἐδίδαξα, ας, ε, a. 1. imperat. δίδαξον. a. 1. sub. διδάξω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. διδάξαι. præs. pass. διδάσκομαι, disco: p. δεδίδαγμαι. a. 1. pass. ἐδιδάχθην, ης, η, & in 2. pl. ἐδιδάχθητε, didicistis. Hinc compos. αὐτοδίδακτος, ου, ὁ, ἡ, qui sua industria aliquid didicit: ἑτεροδιδασκαλέω, nova seu aliena doceo: ψευδοδιδάσκαλος, ου, ὁ, ἡ, falsus doctor.

Διδαχὴ, ῆς, ἡ, doctrina: à διδάσκω.

Διδαχθῇς, docearis, a. 1. sub. pass. ejusd. verbi.

Διδέασι, Poët. pro διδέασι, seu διδεῖσι, à δίδημι, idem quod δέω, ligo.

Δίδη, Ion. & Poët. pro ἐδίδη, 3. sing. imperf. à δίδημι, quod à δέω.

Διδόαμεν pro δίδομεν, 1. pl. præs. ind. pleonasmo literæ α, à δίδωμι, do.

Διδοῖ, 3. sing. præs. διδοῖσθα pro διδοῖς, 2. sing. per paragog. Æol. syllabæ θα, à διδόω pro δίδωμι, do: Sic & δίδοι, Dor. pro δίδου, da, præs. imperat. à δίδοε, ου, pro δίδοθι.

Διδόμεν, Ion. Dor. & Æol. pro διδόναι, præs. inf. hinc διδόναι φόβον θηρὸς, feras injicere metum: Pind.

Δίδοντι, Dor. pro διδοῦσι, dat. 3. sing. præs. ind. act. δίδοντο, Dor. pro διδοῦσι, 3. pl. præs. vel dat. plu. part. præs. act. à δίδωμι, do.

Διδότω, 3. sing. præs. imperat. act. à δίδωθι, & in 2. pl. δίδοτε, date: à δίδωμι.

Δίδου, imperf. Ion. pro ἐδίδου, dabat; à διδόω: potest etiam esse imperat. præs. pass. δίδου καὶ δίδοσο, da: διδοῦμαι, Poët. Epenth. pro διδόναι, præs. inf. act. διδοὺς, præs. part. act. διδοῦσιν, 3. pl. præs. ind. à δίδωμι.

Διδοῦν, Ion. & Poët. pro διδόναι, dare: præs. inf. à δίδωμι: vel inf. à

Διδόω, ῶ, f. όσω, idem quod δίδωμι.

Διδράσκω, fugio: f. δράσω, p. ακα. a. 2 ἔδραν, ας, &c. a. 2. opt. δραίην & δρείην inf. δρᾶναι. part. δρὰς, q. à δράω, pro fugio inus.

Δίδραχμον, ου, τὸ, (sub. νόμισμα) DIDRACHMUM, nummus duas drachmas valens, neut. g. à

Δίδραχμος, ου, ὁ, ἡ, qui duarum drachmarum pretii est: ex δὶς, bis, & δραχμὴ, drachma.

Δίδυμα, τὰ, dicitur in neutro gen. plur. à sing. δίδυμος) de gemino partu; (à gemina prole uno partu edita, &c. Plur. Item, διδυμάω, geminos seu gemellos habeo; geminam habeo prolem ut in Cantic. c. 4. ab eod. Th. δίδυμος.

Διδυμάοντε, gemini & -os, nom. & acc. dual. à διδυμάων, ονος, quod à δίδυμος, geminus.

Διδυμόθροος ἠχὼ; apud Nonn. duplex sonus & sententia; utpote duplici voce resonans, &c. ex δίδυμος, & θρέω; vel potius θρέομαι, clamo, loquor; unde θρόος, ου, ὁ, clamor, vox, sonus, &c.

Διδυματόκος, ου, ἡ, gemellipara: à δίδυμος, geminus: & τίκτω, pario: p.m. τέτοκα.

ΔΙ'ΔΥΜΟΣ, ου, ὁ, ἡ, geminus, duplex: διδυμοι,

μοι, gemelli, διδυμάνες, idem, & etiam bini: q. à δύω.

Διδυμότης, ητ☉, ἡ; duplicitas: gemina natura, seu geminitas: item geminatio; à δίδυμ☉.

Διδυματόκ☉, geminos pariens; geminam prolem uno partu edens; unde διδυματοκέω, geminos pario & unde διδυματοκούμενοι, qui gemini uno partu eduntur, & διδυματοκία geminorum partus,&c. vide compositionem, suprà: in διδυματόκ☉.

Διδυμόχρο☉, bicolor: ex δίδυμ☉, duplex, & χρόα, color.

Διδῶ, ᾶς, ᾷ; præs. sub. &

Δίδωθι, pro δίδοθι, Poët. & Æol. præs. imperat. act. à

ΔΙΔΩΜΙ, Do, dono, constituo: imperf. ἐδίδων, ως, ω, vel ἐδίδουν, ους, ου; q. à διδόω, f. δώσω. a. 1. sub. δώσω, ῃς, ῃ, p. δέδωκα. plusq. p. ἐδεδώκειν, & δεδώκειν. Joh. 11. 57. a. 1. ἔδωκα, ας, ε, a. 2. ἔδων, ως, ω, a. 2. imperat. δός, & in pl. δότε, date: a. 2. sub. δῶ, ῷς, ῷ, a. 2. opt. δοίην, & Attic. δῴην, ης, ῃ; a. 2. inf. δοῦναι, a. 2. part. δούς, δόντ☉, qui dedit: imperf. pass. ἐδιδόμην, σο, το, perf. pass. δέδομαι, σαι, ται, a. 1. pass. ἐδόθην, ης, η, a. 1. opt. pass. δοθείην, ης, η, a. 1. sub. pass. δοθῶ, ῇς, ῇ; a. 1. inf. δοθῆναι. a. 1. part. pass. δοθείς, εῖσα, έν. f. 1. pass. δοθήσομαι, ῃ, εται.

Διδῶν, Dor. pro διδοῦν, quod vide.

Δίδωρ☉, qui duorum palmorum est; Plin. ex δίς, bis; & δῶρον, ου, τὸ; donum: item palmus.

Δίε, pro ἔδιε, timebat, imperf. Ion. à δίω, pro δείδω. Alii volunt esse a. 2. verbi δίεω, pro δείδω, cujus a. 2. sit ἔδιον, ες, ε.

Διέβαινε, 3. sing. imperf. verbi διαβαίνω, transvado. Th. βαίνω, eo.

Διεβίβασα, a. 1. ind. act. verbi διαβιβάζω, transeo.

Διεβλήθην, delatus fui, a. 1. ind. pass. à διαβάλλω, trajicio, calumnior. Th. βάλλω, jacio.

Διεγγυή, ἡ; fidejussio; unde διεγγυάω, ῶ, sponsione facta recipio & libero, quod fit in assertione. Thuc. q. d. repignero, &c. Item oppignero, l. 2. Esdr. & διεγγυάομαι, voce media, spondeo, promitto; i. e. facturum me recipio, &c.: à quo verbale, διεγγύησις, fidejussionis intercessio; Dem. omnia ex διὰ, & ἐγγύη, ης, ἡ; sponsio, expromissio, fidejussio; unde ἐγγυάω, spondeo, promitto, fidem do, &c.

Διεγείρω, excito, suscito, expergefacio: f. διεγερῶ. p. διήγερκα. a. 1. διήγειρα. imperf. pass διηγειρόμην, ου, ετο. a. 1. pass. διηγέρθην, ης, η. Th. ἐγείρω, excito.

Διεγερθείς, excitatus, a. 1. part. pass. ejusd.

Διέγερσις, εως, ἡ; excitatio: ab eod. verbo & Them.

Διεγερτικός, excitandi vim habens, concitandi vi præditus, &c. ab eod. verbo & Them.

Διέγνωκα, dijudicavi, decrevi: perf. act. & διέγνων, a, 2. pro eod. à διαγινώσκω, quod vide sis.

Διεγρηγορέω, vigilo, expergiscor; idem quod Th. ἐγρηγορέω.

Διεδάσατο, distribuit, 3. sing. a. 1. m. Poët. sic διεδάσσατο, 2. sing. ejusdem temp. pro διεδάσω, Ion. ω mutatur in αο à διαδάζω. Th. δαίω, divido.

Διέδειξε, & διέδειξαν, Ion. pro διέδειξε, & διέδειξαν, a. 1. ind. act. verbi διείκνυμι, ostendo.

Διέδην, adv. διὰ πάσης. Hesych. à διίημι, trajicio, aut transeo.

Διεδιδόμην, σο, το, imperf. pass. à διαδίδωμι, trado per manus. Th. δίδωμι, do.

Διέδοξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi διαδοκέω, videor, f. -δόξω.

Διέδρα, effugit, Dor. pro διέδρη, 3. sing. a. 2. act. q. à δρῆμι inus. pro quo διδράσκω usurpatur: quod adj.

Διέδωκα, a. 1. ind. act. verbi διαδίδωμι, per manus trado.

Διέζωσεν, 3. sing. a. 1. act. à διαζώννυμι, præcingo, f. ζώσω. Th. ζωννύω, vel ζώννυμι, cingo.

Διέθετο, pepigit, 3. sing. a. 2. m. à διατίθημι. a. 2. ἔθην. a. 2. m. ἐθέμην &

Διέθηκα, ας, ε, a. 1. ind. act. à διατίθημι, dispono: ex διὰ & τίθημι, pono.

Δίει, 3. sing. imperf. tanq. a διιέω, verbi διίημι, transmitto, trajicio. Potest etiam esse 3. sing. præs. verbi δίω, pro δείδω, timeo. Tum δίει, trajice, est præs. imperat. ut ἴθι, vel εἶ, ἴτω, ab insusit: ἴω verbi εἶμι, eo.

Διειδὴς, έ☉ & τὸ διειδὲς, conspicuus, clarus, a, um. Th. εἴδω, video.

Διείδω, & διαείδω, dignosco, perspicio. Th. εἴδω, scio.

Διεῖλε, a. 2. ind. 3. sing. verbi διαιρέω, divido: f. ήσω, p. ῄρηκα. a. 2. εἷλον, ες, ε. Th. αἱρέω, capio.

Διειλημμέν☉, ου; interceptus, distinctus, part. perf. pass. à διαλαμβάνω, quod adi sis.

Διείληφα, ejusd. verbi perf. activ.

Διείλησις, turbo, convolutio; ex διὰ, & εἰλέω; V.

Δίειμι, usque sum, pergo esse, constanter sum, &c. Unde διέσομαι, usque ero, pergam esse, constanter ero, &c. ex διὰ, & εἰμὶ, sum.

Δίειμι, transeo, permeo, transmitto, penetro διέξειμι, prosequor; διέρχομαι, percurro. &c. (item transibo, nam præsens hujus verbi accipitur in significatione futuri) ut δίεισι εἰς βάθ☉, alte descendit; δίεισι ἔξω, erumpit, δίεισι τὴν τροφὴν, transmittit alimentum, &c. Item percurro orationem, narro, percenseo, &c. ex διὰ, & εἶμι, eo. Th. ἴω, quod cum aspero, est induo, colloco, mitto; sed cum tenui, ἴω, εἰμὶ, sum.

Διείπω, enuncio, expono; unde διειπεῖν, enunciare, exponere; ut apud Hom. δίειπέ μοι, expone & enarra mihi: item administrare; idem quod διέπω; ex διὰ, & ἔπω, dico, in qua signif. usitatissimus est aor. post εἶπον, qui & per cæteros modos inflectitur.

Διείρεο, interroga, præs. imperat. Ion. pro διείρου a

Διείρομαι, inquiro, interrogo: ex διὰ & εἴρω, dico.

Διείρω, trajicio, insero, innecto, insuo, insubulo, &c. ex διὰ, & εἴρω necto.

Διειρωνόξεν☉, ου, ὁ καὶ ἡ; subdole hospitalis, simulate hospitalitatem exercens; per simulationes & ironias fallens hospitem, &c. ex διὰ, εἰρωνεία, & ξέν☉; quæ vide.

Διεισδύω, idem quod εἰσδύω, subeo, intro: ex διὰ, εἰς & δύω; V.

Διεκβάλλω, per medium emitto, trajicio; (ex διὰ, & ἐκβάλλω; qu. V.) Unde διεκβολὴ, trajectio; item eruptio, & exitus per locum angustum, & interceptum.

Διέκειτο, constitutum erat imperf. m. a διάκειμαι. Th. κεῖμαι, f. κείσομαι, jaceo.

Διεκθέω, discurro, excurro; ex διὰ, & ἐκθέω, excurro; ex ἐκ, & θέω.

Διεκόπην, ης, η; a. 2. ind. pass. verbi διακόπτω. Th. κόπτω, scindo.

Διεκπαίω, idem quod ἐκπαίω, cum impetu egredior; ab ἐκ, & παίω; V.

Διεκπεραίνω, absolvo, & ad finem perduco rem institutam; item excurro: ex διὰ & ἐκπεραίνω, idem quod διαπεραίνω, & ἀποπεραίνω, ad finem perduco, efficio, perago: ab ἐκ & περαίνω, idem quod περατόω, finio, termino; ad finem perduco, ad exitum deduco, &c. a Th. πέρας, ατ☉, τὸ; finis, terminus, &c.

Διεκπεράω, q. d. ex loco aliquo per alium transeo; item exeo, transeo, trajicio: item transigo; ex διὰ & ἐκπεράω, transeo; quod ab ἐκ, & περάω, transeo, &c. V.

Διεκπίπτω, per medium, seu medio, elabor & evado; per rimam & foramen, evado; item intercido: ex διὰ, & ἐκπίπτω, excido, decido ex, &c. Th. πίπτω.

Διεκπλέω, per mediam hostium classem erumpo, enavigo, elabor, &c. διὰ & ἐκπλέω, enavigo, è portu exeo, solvo; a Th. πλέω.

Διέκπλο☉, ου, ὁ; transitus, eductio, enavigatio: ex διὰ & ἐκπλέω, enavigo. Th. πλέω, navigo.

Διεκπλώειν, Ion. & Poët. pro διεκπλεῖν navigio trajicere: ab eod. verbo & Them.

Διέκριθεν, pro διεκρίθησαν. a. 1. pass. a διακρίνω, discerno, quod adeas.

Διεκπνοὴ, ῆς, ἡ; idem quod ἐκπνοὴ, exhalatio, expiratio, spiraculum, &c. Verbale διεκπνέω, idem quod ἐκπνέω; vide.

Διέκπτωσις, εως, ἡ; elapsus, effugium; verbale, a διεκπίπτω; quod vide.

Διέκρο☉, ου, ὁ; Ion. fluxus aquarum per aliquem locum: ex διὰ & ἐκροὴ, quod ab ἐκρέω, effluo. Th. ῥέω, fluo.

Διεκτρέχω, (idem quod διατρέχω, quod idem quod τροχάω, seu τροχάζω, & Th. τρέχω) curro, citato gradu feror; propero, festino, &c. ex διὰ, ἐκ, & τρέχω.

Διεκώλυον, ες, ε, imperf. act. a διακωλύω, obnixe prohibeo. Th. κωλύω, impedio.

Διέλαθον, ες, ε, a. 2. ind. act. a διαλανθάνω, lateo, f. λήσομαι. p. λέληκα. Th. λανθάνω, idem.

Διελάλουν, imperf. act. a διαλαλέω, divulgo.

vulgo. Th. λαλέω, loquor.

Διελαύνω, perequito; i. e. equitando iter perago; item decurro in armis: item transfigo, trajicio, &c. inde διέλασις, & διελασία, decursio militaris; Xen. ex διὰ, & ἐλαύνω; V.

Διελεεινολογέω, misericordiam oratione capto; misericordiam verbis captare pergo, &c. ex διὰ, & ἐλεεινολογέω, ῶ; miserabiliter loquor; miserabilem sermonem habeo ad miserationem, &c. ex ἐλεεινός, & λόγος; V.

Διελέγετο, 3. sing. imperf. pass. à διαλέγομαι, colloquor. Th. λέγω, dico.

Διελέγχω, f. ξω, p. χα, redarguo, refello: præs. pass. διελέγχομαι, redarguor, reus fio, p. διελήλεγμαι, ξαι, κται, part. διηλεγμένος, accusatus. Th. ἐλέγχω, arguo.

Διελεῖν, a. 2. inf. διελὼν, a. 2. part. act. à διαιρέω, divido. Th. αἱρέω, a. 2. εἷλον: inde Angl. to Deal, a Deal, &c.

Διελήλυθα, transivi, perf. m. &

Διελευσόμεθα, 1. pl. f. 1. m. verbi διέρχομαι, transeo: f. διελεύσομαι.

Διελέχθην, & in 3. pl. διελέχθησαν, a. 1. ind. pass. a διαλέγομαι, dissero, colloquor. Th. λέγω, dico.

Διεληλυθότα, acc. sing. præt. m. part. a διέρχομαι, transeo, quod vide: & in p. m. διελήλυθα.

Διέλῃς, 2. sing. a. 2. sub. act. verbi διαιρέω, quod vide.

Διελθεῖν, a. 2. inf. act. a διέρχομαι, percurro. Th. ἔρχομαι, venio: f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον.

Διελοιδοροῦντο, 3. pl. imperf. pass. à διαλοιδορέω, convitior. Th. λοίδορος, convitiator.

Διέλοιτο, 3. pl. a. 2. m. pro διέλοιντο, a διαιρέω, divido. a. 2. διεῖλον. Them. αἱρέω, eligo.

Διέμαι, voce passiva significationem habet sui activi, δίημι, (perfundo, madefacio;) item, passive, perfundor, madefio; unde δίεσις, perfusio, madefactio, percolatio: item transmissio; (at sic est comp. ex διὰ, & ἵημι.) Item διερὸς, humidus, madidus; cui humiditas inest, &c. omnia à Th. διαίνω, humecto, &c. V.

Διεμαρτυράμην, ω, ατο; a. 1. m. a διαμαρτύρομαι, etiam atque etiam obtestor: f. διαμαρτυροῦμαι. Th. μάρτυρ, testis.

Διεμάχετο, 3. sing. imperf. m. a διαμάχομαι, oppugno. Th. μάχομαι, pugno: f. μαχήσομαι.

Διεμερίσθην, ης, η; a. 1. ind. pass. a διαμερίζω, partior, distribuo: ex διὰ & μερίζω, divido.

Διενέγκας, & διενεγκὼν, præstans, eximius. part. a. 1. & 2. a διαφέρω, quod vide sis.

Διενέγκω, ης, η; a. 1. vel 2. sub. act. a διαφέρω, differo, deporto; quod vide.

Διενέγκαι, conficere, a. 1. inf. act. verbi διαφέρω. V. in ἤνεγκα.

Διενενόηντο, Ion. pro διενενόηντο, 3. pl. plusq. p. pass. verbi διανοέομαι, οῦμαι, cogito: ex διὰ & νοέω. Them. νοῦς, mens.

Διενηνόχα, ας, ε; 3. sing. præt. m. a διαφέρω, differo: f. οἴσω, p. m. ἤνοχα, & Att. ἐνήνοχα.

Διενιαυτίζειν, totum annum in aliquo loco transigere, vel alicui rei incumbere: ex διὰ & ἐνιαυτὸς, annus.

Διενίσταμαι, refragor disserendo; Basil. Item obsisto, insto, inficior, contradico, &c. ex διὰ & ἐνίστημι, quod vide.

Διενοήθη, doluit in corde, 3. sing. a. 1. pass. a διανοέομαι.

Διεννοέομαι, idem quod ἐννοέομαι, οῦμαι, & ἐννοέω; q. v.

Διενος, idem ac διετὴς, biennis, bimus; qui est duorum annorum: ex δὶ pro δὶς, bis, & ἔνος, annus; V.

Διεντελίζω, contemno, vilipendo; ex διὰ, & τέλος, impensa, sumptus, &c. vide.

Διεντέρευμα, τὸ; commentatio quædam, vel quæstio περὶ τοῦ ἐντέρου, de intestino, seu solutio; Aristoph. in Nub. ex διὰ & ἔντερον, ου, τὸ, intestinum; ab ἐντὸς, intus.

Διεξάγω, traduco, transigo, litem dirimo: ex διὰ, ἐξ, & ἄγω, duco.

Διεξαγωγὴ, ῆς, ἡ; traductio, transactio, compositio: ab eod.

Διεξᾷξε, Dor. pro διεξῇξε, cum impetu transiit, 3. sing. a. 1. ind. act. ex διὰ, ἐξ & ἀΐσσω, irruo, f. ξω, a. 1. ἦιξα, ας, ε.

Διεξάλλω, erumpo, prosilio, raptim emico: ex διὰ, & ἐξάλλω, exilio, subsilio; ab ἐξ & ἄλλω, idem subsilio, subsulto, &c.

Διέξειμι, narro, edissero, mente revolvo, recito; item transeo: ex διὰ ἐξ & εἶμι, eo.

Διέξεισιν, ejusd. 3. pl. præs. ind.

Διεξελᾶν, seu διεξελαύνειν, transire. Th. ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσω.

Διεξελευσόμεθα, 1. pl. f. 1. m. &

Διεξελήλυθα, ας, ε; præt. m. verbi διεξέρχομαι, transeo; quod vide.

Διεξελθεῖν, a. 2. inf. act. ab eod.

Διεξελίσσειν, explicare quod est implicitum, dissolvere: ex διὰ & ἐλίσσω, circumvolvo. Th. εἱλέω, volvo.

Διεξερπύζω, & διεξέρπω; idem quod ἐξέρπω, erepo, prorepo. Th. ἕρπω, serpo, repo.

Διεξέρχομαι, pertranseo, digredior, enarro; item lego: a διὰ, ἐξ & ἔρχομαι, venio, eo.

Διεξέρχονται, ejusd. 3. pl. præs. ind. & Διεξερχόμενος, η, ον, præs. part.

Διεξιέμεναι, Dor. pro διεξιέναι, præs. inf. a διέξειμι, enarro, transeo; quod ab ἔξειμι, exeo. Th. εἶμι, eo.

Διεξιέναι, pro διάγειν, traducere: vide in διεξιέμεναι.

Διεξίημι dimitto, vel emitto, aut emitto per; ex διὰ, & ἐξίημι, emitto; ab ἐξ & ἵημι; V.

Διέξοδος, ου, ἡ; compitum, digressus, decursus, exitus: ex διὰ & ἔξοδος, via quâ exitur. Th. ὁδὸς, via.

Διεορτάζω, celebro festum; idem cum ἑορτάζω; V.

Διεπέρασα, ας, ε; a. 1. ind. a

Διαπεράω, trajicio. Th. περάω, transeo, f. άσω, p. πεπέρακα quod a πέρας, terminus, vel πέρα, ultrá.

Διέπεσον, ες, ε; a. 2. ind. διαπίπτω, intercido, elabor. Th. πίπτω, cado, f. πεσοῦμαι. p. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.

Διεπέφραδε, 3. sing. a. 2. act. pro διέφραδον, ες, ε, disserui. Poët. anadiplosi: ex διὰ & φράζω, dico, f. σω. p. πέφρακα. a. 2. ἔφραδον, p. m. πέφραδα.

Διέποντι, gubernant, Dor. pro

Διέπουσι, 3. pl. ind. præs. a διέπω, rego.

Διεπράθομεν, 1. pl. a. 2. act. verbi διαπέρθω, vasto. Th. πέρθω, idem a. 2. ἔπραθον.

Διεπρήσσον, exegi, imperf. Ion. a

Διαπρήσσω, Ion. pro διαπράσσω, efficio. Th. πράσσω, vel -ττω, facio. Est &

Διαπρήσσω, pertranseo, factum per Sync. ex fut. περήσω, a περάω, transeo, & διὰ.

Διέπω, administro, rego: ex διὰ & ἕπω, curo, operor.

Διεργάζεσθαι, conficere, interficere: V. ἐργάζομαι.

Διερευνάω, ῶ; ήσω, indago, pervestigo, perscrutor: ab ἐρευνάω, indago.

Διερευνῶν, ejusd. part. præs.

Διερὸν, acc. sing. f. g. a διερὸς, οῦ, humidus, madidus. Th. διαίνω, humecto.

Διερίζω, contendo, certo; idem quod ἐρίζω; V.

Διερμηνευτὴς, οῦ, ὁ; interpres: a

Διερμηνεύω, interpretor: imperf. διηρμήνευον, ες, ε, præs. imperat. διερμήνευε, έτω, f. εύσω, p. διηρμήνευκα. Ex διὰ & ἑρμηνεύω, interpretor, quod ab ἑρμηνεὺς, interpres.

Διερὸς, humidus, madidus, recens, &c. ut διερὰ γῆ, humida terra; apud Theophr. derivatur a διαίνω, humecto.

Διερπύζω, & διέρπω, penetro reptando; apud Nonn. ex διὰ & ἕρπω, serpo, repo, repto, &c.

Διερρηγνύμην, σο, το; imperf. pass. verbi διαρρήγνυμι, dirumpo. Th. ῥήγνυμι, frango, f. ῥήξω, p. ἔρρηχα.

Διέρρηξα, ας, ε; ejusd. a. 1. act.

Διέρριψα, ας, ε; a. 1. act. a διαρρίπτω, disjicio: ex διὰ & ῥίπτω, f. ψω, projicio. p. ἔρριφα.

Διέρχομαι, transeo, prætereo, progredior, perago, obambulo: imperf. διηρχόμην, ου, ετο. f. διελεύσομαι. a. 2. διῆλθον, ες, ε; a. 2 sub. διέλθω, ῃς, ῃ; a. 2. inf. διελθεῖν, a. 2. part. διελθὼν, όντος. præt. m. διελήλυθα. Th. ἔρχομαι, venio.

Διερῶ, differam; sed magis est usitatum præt. διείρηκα; (tanquam à διέρω) discerni; item enarravi, distincte commemoravi, &c. Plat. ex διὰ & ἐρέω; vide.

Διερωτάω, percontor, interrogo: fut. ήσω. præt. διηρώτηκα. a. 1. διηρώτησα. a. 1. part. διερωτήσας, αντος. Them. ἐρωτάω, quæro.

Διεσάφησα, ας, ε; & in 3. pl. διεσάφησαν, a. 1. ind. act. à διασαφέω, significo. p. διασεσάφηκα. Ex διὰ & σαφὴς, perspicuus.

Δίεσις, εως, ἡ; divisio: item tonus musicus: à διίημι, quod ex διὰ & ἵημι. Est & δίεσις, perfusio: à δίημι, perfundo, quod a διαίνω.

Διεσκέδασα, ας, ε; a. 1. ind. act. verbi διασκεδάω. Th. σκεδάω, dispergo.

Διεσκεμμένως, prudenter; Xen. adv. à verbo

verbo διασκέπτομαι, despicio, considero mecum, perpendo, contemplor, &c. ex διὰ & σκέπτομαι.

Διεσκόρπισα, ας, ε; a. 1. ind. act. διεσκορπίσθην, a. 1. ind. pass. à διασκορπίζω, dispergo, f. ίσω. Th. σκορπίζω, spargo.

Διεσπάραξα, ας, ε; a. 1. ind. act. ex διὰ & σπαράσσω vel -ττω, discerpo, lacero, f. ξω, p. ἐσπάραχα, a. 1. part. σπαράξας.

Διεσπάρην, & in 3. pl. διεσπάρησαν, a. 2. ind. pass. sic διέσπειρα, ας, ε, a. 2. ind. act. à διασπείρω, dispergo, f. ερῶ, a. 1. διέσπειρα. Th. σπείρω, semino.

Διεσπᾶσθαι, præt. part. inf. pass. à διασπάω, discerpo, f. άσω. p. διέσπακα. a. 1. pass. διεσπάσθην. Them. σπάω, traho.

Διέσπειρα, ας, ε; a. 1. ind. act. à διασπείρω. V. διεσπάρην.

Διέσσυτο, transiit, trajecit: plusq. p. pass. pro διέσσυτο, à perf. ἔσσυμαι, per Metathesin pro σέσυμαι, vel ab inus. σύω; vel pro σέσυμαι, à σεύω, agito, quod à σείω, idem.

Διεστάλμην, ω, ατο, & in pl. διεστάλμεθα, a. 1. ind. m. à διαστέλλω, mando, f. ελῶ. p. διέσταλκα. a. 2. διέσταλον p. m. διέστολα. Th. στέλλω, mitto.

Διέστην, ης, η; disjunctus fui, a. 2. ind. act. à διΐστημι, disto, f. διαστήσω, p. διέστηκα, ας, ε. a. 1. διέστησα. Them. ἵστημι, sto.

Διέστιχε, discessit, 3. sing. a. 2. act. verbi διαστείχω. Th. στείχω, vado.

Διεστραμμένος, η, ον; perversus, a, um: perf. part. pass. à διαστρέφω, perverto, f. ψω. p. διέστροφα. Ex διὰ & στρέφω, verto.

Διεστράφην, ης, η; a. 2. ind. pass. ejusd. verbi.

Διεστὼς, & in f. g. διεστῶσα, & in acc. pl. διεστῶσας, dissitas, perf. part. act. per Crasin pro διεστηκὼς, ἑστηκυῖα, & Ion. ἑστεὼς, & per Crasin ἑστὼς, -ῶτος, & in f. g. ἑστῶσα, & n. g. ἑστώς. Th. ἵστημι, sto.

Δίεσχε, divisit, 3. sing. a. 2. act. à διέχω. Th. ἔχω, habeo; quod vide.

Διεσώθην, ης, η; & in 3. pl. διεσώθησαν, a. 1. ind. pass. Hinc a 1. opt. pass. διασωθείην, verbi διασώζω, servo. Th. σώζω, servo.

Διέσωσα, ας, ε; a. 1. ind. act. verbi διασώζω. Th. σώζω, servo.

Διεταιρίστριαι mulieres frictrices, & τρίβαδες, quæ prurientibus aliis hominis vicem supplent; Hesych. ex διὰ, per, & ἑταῖρος, sodalis, seu fœm. ἑταίρα, amica; Item meretrix; ut amica apud poetas, etiam usurpatur: unde ἑταιρίζομαι, associo mihi, socium adjutorem mihi assumo, &c. à quo ἑταιριστὴς, οῦ, ὁ; qui meretricari solet, & ἑταιρίστρια, ἡ; meretrix, &c. Luc. & Plat. in symp.

Διέταξε, disposuit, 3. sing. a. 1. act. verbi διατάσσω, vel -ττω, ordino: f. ξω. p. τέταχα. Th. τάσσω, idem.

Διεταράχθην, ης, η; perturbatus fui, a. 1. ind. pass. a. διαταράσσω, vel -ττω, perturbo: fœm. ξω. p. χα. Th. ταράσσω, turbo.

Διετεκμήραντο, destinarunt, 3. pl. a. 1. m. à διατεκμαίρομαι, certis signis probo, f. αρῶ. a. 1. διετεκμηράμην. Th. τέκμαρ, signum.

Διετέλει, 3. sing. imperf. act. verbi διατελέω, permaneo, f. έσω, a. 1. διετέλεσα. Th. τέλος, finis.

Διετήρει, 3. sing. imperf. act. διετήρεον, ουν, εες, εις, verbi διατηρέω, conservo, f. ήσω, p. ηκα. a. 1. pass. διετηρήθην, ης, η. Th. τηρέω, servo.

Διετηρὶς, ίδος, idem ac διετία, & ab iisd.

Διετὴς, έος, ὁ ἡ; bimulus, biennis: ex δὶ pro δὶς, bis, & ἔτος, annus.

Διετήσιος, ου, ὁ, καὶ ἡ; per totum annum durans, aniversarius, anno durans, &c. Item διελίζω, totum annum duco, annum compleo; item binatum compleo, &c. à præcedente διετὴς; quod vide.

Διετετάχατο, Ion. pro διατεταγμένοι ἦσαν, instructi fuerant, 3. pl. plusq. p. pass. verbi διατάσσω; quod vide.

Διετία, ας, ἡ; biennium: ex δὶς, bis, & ἔτος, annus.

Διέτμαγεν, divisi sunt, pro διετμάγησαν, 3. pl. a. 2. pass. Bœot. Sync. à διατμήγω, vel -τμήσσω, f 2. τμαγῶ, a. 2. ἔτμαγον. Th. τέμνω, seco.

Διέτμαξεν, Dor. pro διέτμηξεν, discidit, a. 1. act. ejusd. verbi.

Διέτριβον, ες, ε, imperf. verbi διατρίβω, commoror. Th. τρίβω, tero, f. ψω. p. τέτριφα.

Διέτριψεν, dilapidavit, 3. sing. a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

Διευκρινέω, -ῶ, f. ήσω, idem acc. διακρίνω, discerno, discutio, dijudico: &

Διευκρίνησις, εως, ἡ, discretio, discussio: ex διὰ, εὖ & κρίνω, judico.

Διευριπίσω, idem quod εὐριπίζω; huc & illuc vagor, propriè, Euripi modo huc illuc agitor, & reciprocor; ut διευριπίζει ὁ ἀὴρ; aer ventilatur ac reciprocatur; Gaza; à Th. Εὔριπος, Euripus; quod vide.

Διευτονέω, idem quod εὐτονέω; Validus sum, Valeo viribus, & cum infinit. possum, potis sum, &c. ab εὔτονος; quod vide.

Διέφαυσεν, illuxit, 3. sing. a. 1. verbi διαφαύσκω, fœm. αύσω, à Them. φάω, luceo.

Διεφθάρην, ης, η; a. 2. ind. pass. à διαφθείρω, corrumpo, f. ερῶ. p. διέφθαρκα, a. 1. διέφθειρα, a. 1. inf. διαφθεῖραι, p. m. διέφθορα, à φθείρω, corrumpo. Th. φθέω, idem.

Διέφθαρμαι, perf. pass. διεφθαρμένος, part. perf. ejusd. verbi.

Δίεφθος, ου, ὁ καὶ ἡ; decoctus, concoctus, discoctus, &c. ab ἑφθὸς; quod vide.

Διέφυ, interjectum est, 3. sing. a. 2. ex διὰ, & φῦμι, vel φύω, nascor. a. 2. ἔφυν, ς, υ.

Διεχειρίσασθε, interfecistis, 2. pl. a. 1. m. à διεχειρισάμην, ω, ατο, verbi διαχειρίζω, interficio, f. ίσω. p. διακεχείρικα. a. 1. διεχείρισα. Th. χεὶρ, ρὸς, ἡ, manus.

Διεχρήσατο, 3. sing. a. 1. m. διεχρησάμην, ω, ατο; à διαχράομαι, idem quod χράομαι, utor, quod a χράω, commodo.

Διεχὴς, έος, ὁ, ἡ; disjunctus, discretus; cui opp. συνεχὴς· a

Διέχω, discedo, penetro, disto: ex διὰ & ἔχω, habeo.

Διεχθρεύω, idem quod ἐχθραίνω, inimicus sum; inimicitias gero, simultatem exerceo, &c. ab ἐχθρὸς, q. v.

Διέψευσται, 3 sing. perf. pass. διέψευσμαι, σαι, verbi διαψεύδομαι, mentior. Them. ψεύδω, fallo.

Δίζεο, quære, præs. imperat. Ion. pro δίζου, δίζεσθαι, præs. inf. &

Δίζεαι, Poetica ectasi, pro δίζῃ, Ion. pro δίζῃ, 2. sing. à

Δίζημαι, item δίζεμαι, & δίζημι, quæro: f. διζήσομαι. Th. δίζω, idem.

Διζήμεθα, 1. pl. præs. ind. διζήμενος, perquirens, præs. part. ab eod. verbo & Th.

Δίζυγες, nom. pl. à

Δίζυξ, υγος, bijugis, duplex: ex δὶς, bis, & ζυγὸς, jugum, quod à ζεύγνυμι, jungo: invenitur & δίζυγος, idem, ex antec. gen. factum.

ΔΙ'ΖΩ, quæro, f. σω. p. κα. Hinc δίζομαι, idem: de quo suprà: & Angl. Dize, tease.

Δίζων, Dor. pro δίζωον, geminum, n. g. à δίζωος, ου, & δίζως, duplicis vitæ: ex δὶς, bis, & ζάω, vivo.

Δίζωος, ου; qui geminam habet vitam: ex δὶς & ζάω, vivo.

Δίη, divina, pro δία Ion. f. g. à δῖος, q. δίϊος, divinus: à gen. Διὸς, à Ζεὺς, Jupiter.

Διήγειρα, ας, ε, & in 3. pl. διήγειραν, a. 1. ind. verbi διεγείρω, excito: f. ερῶ. p. διήγερκα. a. 1. pass. διηγέρθην. Ex διὰ & ἐγείρω, excito.

Διηγέομαι, οῦμαι, narro, commemoro: διηγέο, οῦ, narra, præs. imperat. f. διηγήσομαι præt. pass. διήγημαι, a. 1. m. διηγησάμην, ω, ατο, a. 1. sub. m. διηγήσωμαι, ῃ, ηται. Ex διὰ & ἡγέομαι, duco.

Διήγημα, ατος, τὸ, &

Διήγησις, εως, ἡ; narratio: à perf. pass. præc. verbi.

Διηγηματικὸς, qui narrationibus delectatur; q. d. narrativus; unde διηγηματικῶς, quasi narrativè, &c. ab eodem verbo.

Διῄειν, plusq. p. m. & in 3. pl. διῄεσαν, Att. a δίειμι, transeo: ex διὰ & εἶμι, eo.

Διηέριος, & διαέριος, idem quod ἠέριος, vel ἀέριος, aërius, per aërem gradiens, vel potius volans; qui est in aëre, ad aerem pertinens, &c. a Th. ἀὴρ, aër; V.

Διηθέω, & διήθω, percolo, eluo: f. ήσω ex διὰ, per & ἤθω, colo, f. ἠθήσω.

Διηκόνεον, ουν, εες, εις, εε, ει, imperf. act. a διακονέω, ministro: f. ήσω, p. διηκόνηκα. Th. κονέω, festino.

Διηκονέω, ministro: & διήκονος, ου, ὁ; minister: Ion. pro διακονέω, & διάκονος.

Διηκόσιοι, ducenti, pro διακόσιοι· ex δὶς, bis, & ἑκατὸν, centum.

Διήκω, pervado, pertranseo, pertineo, f. ήξω. ab ἥκω, venio.

Διῆλθον, 3. sing. a. 2. act. a. διέρχομαι, transeo. Th. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἦλθον, ες, ε.

Διηλιόω, idem quod ἡλιόω, insolo, sole peruro: unde διηλιωθεὶς, apud Theophr. insolatus,

insolatus, sole perustus, &c. a Th. ἥλιος.

Διήλλαττον, ες, ε, imperf. verbi διαλλάττω, litem dirimo, muto: Th. ἀλλάττω, muto, f. ξω, p. χα.

Διήλυσις, transitus, excursus; item separatio, &c. verbale, a verbo διέρχομαι; qu. vi.

Διημαρτήκασι, 3. pl. perf. act. a διαμαρτάνω, aberro Th. ἁμαρτάνω, pecco: f. ἁμαρτήσω. p. ἡμάρτηκα. a. 2. ἥμαρτον.

Δίημι, idem quod Th. διαίνω, perfundo, madefacio, diluo, &c. Unde δίεμαι, idem; V.

Διηνέγκα, ας, ε. a. 1. act. a διαφέρω, differo: f. διοίσω, a. 2. διήνεγκον. Th. φέρω, fero.

Διηνεκέεσσιν, dat. pl. Poët. a

Διηνεκής, ὁ, ἡ; & τὸ διηνεκὲς, έος, perpetuus, perennis, continuus: ex διὰ & ἠνεκὴς, continuus˙ διηνεκὲς, adverbialiter, &

Διηνεκῶς, & Διηνεκέως apud Poët. adv. assiduè, perpetuò.

Διήνεμος, ου, ὁ; locus venti flatibus expositus; Δι' οὗ ὁ ἄνεμος πνεῖ. Vel qui à vento fertur, vel instar venti velox. Th. ἄνεμος, ventus.

Διηνέχθην, dissensi. a. 1. pass. à διαφέρομαι, quod V.

Διηνοίχθα, ας, ε. a. 1. act. διηνοίχθην, ης, η; apertus fui, a. 1. pass. à διανοίγω, adaperio, quod ex ἀνοίγω˙ comp. ex ἀνὰ & οἴγω, aperio.

Διῆξε, per crasin, Ionic. pro διήϊξε, 3. sing. a. 1. verbi διαΐσσω, transeo per aliquem locum. Th. ἀΐσσω, ruo.

Διηπειρόω, ῶ; in continentem redigo, continenti adjungo; ut in Epigr. διηπείρωσε θάλασσαν; ex mari continentem fecit, &c. ex διὰ, & ἠπειρόω, idem, continentem facio, &c. à Th. ἤπειρος; V.

Διηπόρει, 3. sing. imperf. act. διηπόρεον, ουν, à διαπορέω, ambigo: f. ήσω. p. διηπόρηκα˙ ex διὰ & πείρω, transadigo. p. m. πέπορα.

Διήρεσα, trajeci. a. 1. ind. irregulariter, à διερέσσω. Them. ἐρέσσω, vel ττω, remigo.

Διηρημένος, distinctus, divisus, separatus; ut διῃρημένοι τῶν κλήρων; i. e. partiti hereditatem: unde διῃρημένως, divisim, distinctè, &c. à verbo διαιρέω, q. v.

Διήρης, εος, ἡ; (sub. ναῦς, vel διήρες πλοῖον) biremis: ex δὶς, bis, & ἐρέσσω, remigo.

Διῄρηται, 3. sing. perf pass. διῃρημένος, ου, perf. part. à διαιρέω, distinguo. Th. αἱρέω, capio.

Διηρμήνευον, ες, ε; imperf. act. à διερμηνεύω, interpretor, f. εύσω, p. διηρμήνευκα. Th. ἑρμηνεὺς, interpres.

Διήρπασα, ες, ε; a. 1. ind. act. verbi διαρπάζω, diripio: quod vide.

Διήρχθην, a. 1. ind. pass. q. à διείργω, dirimo. Th. εἴργω, includo.

Διηρχόμην, ου, ετο, imperf. verbi διέρχομαι, transeo. Th. ἔρχομαι, f. ἐλεύσομαι.

Διῆσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. à δίημι, transmitto, f. διήσω, q. à διέω. Th. ἵημι, mitto.

Διῃτᾶτο, 3. sing. imperf. m. à διαιτάομαι, vitam dego. Them. δίαιτα, vivendi mos.

Διῄτησα, arbitratus sum, pro ἐδιαίτησα, a. 1. verb. διαιτάω. Th. δίαιτα, arbitrium.

Διηχέω, ῶ; persono. Th. ἦχος, sonus.

Διθάλασσος, vel -αττος, ου, ὁ, ἡ, bimaris: à δὶς, bis, & θάλασσα, mare. Est ergò locus, qui utrinque mari alluitur.

Διθεΐα, ας, ἡ; duplex numen, duo dii, &c. Item διθεῖται, οἱ; qui duos deos, aut duplex numen statuunt, aut colunt: qui duplex numen asserunt in divinitate; sicut τριθεῖται, qui ternionem in eadem adstruunt; Nazan. à δὶς, bis, & θεὸς, deus; unde θεῖον, τὸ; numen divinum, &c.

Διθηκτος, utrinque acutus; ex δὶ; i. e. δὶς, bis, & θηκτὸς, acutus; à Th. θήγω, acuo, &c.

Διθυμία, ας, ἡ; dissidium animorum dissensio, discordia, &c. à Them. θυμός.

Διθυραμβογενής, in Epigram. quasi duabus januis in lucem editus; à seq. διθύραμβος, & γίνομαι, undè γένος, &c. vide Epitheton Bacchi; quod (ut quidam volunt) in dithyro antro τῆς νύσσης, nutritus sit.

Διθύραμβος, ου, ὁ; DITHYRAMBUS: species carminis, in honorem Bacchi: cujus quoque cognomen est: quòd bis natus duas q. januas penetrarit: ex δὶς, bis, & θύρα, janua.

Δίθυρος, ου, ὁ, ἡ; biforis, bivalvis: ab iisd.

Διῒ, Jovi, dat. sing. à Ζεὺς, Διὸς, Jupiter.

Διΐημι, transmitto, trajicio, dimitto: unde διειμένος, part. perf. pass. dimissus: ab ἵημι, mitto.

Διΐδρος, persudans: undè διϊδρόω, persudo; ex διὰ & ἱδρὸς, (unde ἱδρόω, sudo) ῶτος, ὁ; idem quod Th. ἱδρὼς, ῶτος, τὸ; Sudor.

Διϊθύνω, dirigo, rego; idem quod ἰθύνω; V.

Διϊκνέομαι, οῦμαι; pertingo: διϊκνούμενος, præs. part. f. διΐξομαι, p. διῖγμαι, a. 2. m. διϊκόμην, ου, ετο. Th. ἱκνέομαι, venio.

Διΐξομαι, permanebo, ejusd. f. 1. m.

Διΐος, Jovialis; ut δῖος ὀργὴ, vel βωμὸς, &c. à Ζεὺς, Διὸς, &c.

Διϊπετὴς, vel Διοπετὴς, έος, ὁ, ἡ; à Jove delapsus, qui cœlitùs decidit: ut pluvia, &c. unde fluvios διϊπετέας, appellat Hom. à dat. & gen. à Ζεὺς, Jupiter, & πίπτω, cado.

Διϊπτάμενος, præs. part. à διΐπταμαι, pervolo. Th. ἵπταμαι, volo. f. πτήσομαι.

Διϊστάναι, dirimere, præs. inf. act. à

Διΐστημι, distinguo, separo, disto: fœm. διαστήσω. p. διέστηκα. a. 1. διέστησα. a. 1. part. διαστήσας, αντος. a. 2. διέστην, ης, η; disjunctus fui: ex διὰ & ἵστημι, statuo.

Διϊσχυρίζομαι, affirmo, assevero: imperf. διϊσχυριζόμην; ου, ετο˙ ex διὰ & ἰσχυρίζομαι, idem; quod ab ἰσχυρὸς, robustus. Th. ἰσχὺς, robur.

Διΐσχω, idem quod, & Poëticè pro διέχω; quod vide.

Διϊχθαι, perf. inf. pass. à διϊκνέομαι, pervenio; quod vide.

Δίκα, ας, ἁ; Dor. pro δίκη, mos, consuetudo.

Δικαζέμεν, decernere, præs. inf. Ion. pro δικάζειν, à

Δικάζω, judico; item litigo: part. δικάζων, οντος, præs. part. pass. δικαζόμενος. Th. δίκη, jus.

Δίκαι pro δίκαια, justa, à δίκαιος.

Δικαία, ας, ἡ, Poët. pro δίκη, ἡ, justitia.

Δικαιεῦμαι, Dor. pro δικαιοῦμαι, mulctor: vide δικαιόω.

Δικαιοδοσία, ας, ἡ; jurisdictio: item causa idonea: &

Δικαιοδότης, ου, ὁ; juris dator, juridicus: à δίκη jus, & δίδωμι, do.

Δικαιοῦσθε, οῦσθε, 2. pl. præs. pass. verbi δικαιόω; quod vide.

Δικαιοκρισία, ας, ἡ; justum judicium: q. d. δικαία κρίσις˙ à κρίνω, judico.

Δικαιοκρίτης, ου, ὁ; justus judex: δίκαιος κριτὴς˙ ab eod. Th.

Δικαιολογέω, judicio, contendo, accuso, defendo: &

Δικαιολογία, ας, ἡ; causæ suæ defensio, allegatio. Th. λέγω.

Δικαιολόγος, advocatus, causidicus, causarum orator; qui etiam dicitur δικολόγος, apud Plut. de frat. char. ab eod. Th.

Δικαιόπολις νῆσος, Insula justitiam in suis urbibus calens: à πόλις, urbs, & δίκη.

Δικαιοπραγία, ας, ἡ; actio justa, δικαιοπραγέω, juste ago; δικαιοπράγημα, τὸ; juste factum, &c. Item δικαιοπραγμοσύνη, justitia, justitiæ operatio, juris actio, &c. omnia à δικαιοπράττω, juste ago, æquum facio, &c. ex δίκαιος, & πράττω, unde πρᾶγμα, (& præt. med. πέπραγα) &c. quæ vide.

Δίκαιος, αία, αιον, justus, a, um; æquus, innocens, probus: in comp. δικαιότερος, superl. δικαιότατος. Them. δίκη, jus.

Δικαιοσύνη, ης, ἡ; justitia, æquitas: ab eod. Them.

Δικαιοτήριον, ου, τὸ; locus judicii, forum κριτήριον; Naz. ab eod. Th.

Δικαιόω, ῶ; justifico, justum pronuntio, æquum censeo, præs. inf. δικαιόειν, οῦν. part. δικαιόων, ῶν, όοντος, οῦντος, f. ώσω p. δεδικαίωκα. præs. pass. δικαιόομαι, οῦμαι, justificor, absolvor; item mulctor: inf. pass. δικαιόεσθαι, οῦσθαι, perf. pass. δεδικαίωμαι, part. δεδικαιωμένος, a. 1. ind. pass. ἐδικαιώθην, ης, η. a. 1. imperat. δικαιώθητι, ήτω. a. 1. sub. pass. δικαιωθῶ, ῇς, ῇ. f. 1. pass. δικαιωθήσομαι, ῃ, εται. Th. δίκη, jus.

Δικαίωμα, ατος, τὸ; sententia absolutoria, justitia, justificatio: δικαιώματα, ων, τὰ mandata Dei de externis ceremoniis.

Δικαίως, adverb. justè, jure: à δίκαιος. Th. δίκη, jus.

Δικαίωσις, εως, ἡ; justificatio: ab eodem Them.

Δικᾶν, judicare, Ion. pro δικάζειν.

Δικανικὸς, ἡ, ὸν; forensis, e; judicialis: item causidicus: &

Δικανὸς, οῦ, ὁ; causidicus, qui δίκας tractat. Th. δίκη, jus.

Δικάρηνος,

Δικάρηνος, ου, ὁ, ἡ, biceps. Δικάρηνοι, bicipites: ex δὶς, bis, & κάρηνον, caput.

Δικαρπεῖν, bis fructum ferre; item δίκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, biferus, bis fructifer; ex δὶς, bis, & καρπός.

Δίκας, acc. pl. à δίκη, ης, ἡ, jus.

Δικάσῃς, ῃ, 2. singular. a. 1. sub. act. à δικάζω, jus dico. Them. δίκη, jus.

Δικασπόλος, ου, ὁ, judex qui versatur circà jus, rex: à δίκη, jus, & πολέω, versor.

Δικάσσαι, Poët. pro δικάσαι, a. 1. infinitiv. act. sic δικάσσει, 3. singular. fœm. 1. act. à δικάζω, jus dico: Th. δίκη, jus.

Δικαστήριον, ου, τὸ, forum judiciale, judicium: &

Δικαστὴς, οῦ, ὁ, judex: à δικάζω, perf. pass. δεδίκασμαι. Th. δίκη.

Δικαστικὸς, οῦ, judiciarius: ab eod. verbo & Th.

Δικατάληκτος, dupliciter desinens: ex δὶς, bis, & καταληκτος, desinens; à καταλήγω, idem quod Th. λήγω desino.

ΔΙ'ΚΕΛΛΑ, ης, ἡ, ligo bifidus, bidens: q. à δὶς & κέλλω, moveo.

Δικέρατος, ὁ, ἡ, item δικέρως, δίκερος, δικέραιος, δίκραος, δίκραιρος, δίκροος, & δίκρους, bicornis: ex δὶς & κέρας, cornu.

Δικέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, biceps: ex δὶς & κεφαλὴ, caput.

ΔΙ'ΚΗ, ης, ἡ, jus, justitia, DICA, causa, judicatio, pœna, vindicta: item mos jure receptus. Hinc δίκαιος, &c. de quibus supra dictum: item compos. ἄδικος, ου, ὁ, ἡ, injustus: ἀδικία, injustitia: ἀδικέω, ήσω, injustè ago, injuriâ afficio: ἀντίδικος, ου, ὁ, adversarius in lite: ἐκδικέω, ulciscor: ἔκδικος, ου, ὁ, ultor.

Δίκηλον, imago; idem quod Th. δείκηλον; V. Propriè, est Jovis statua quasi Διὶ εἴκελον, sed καταχρηστικῶς, de aliis, πᾶν ὁμοίωμα.

Δίκην, (sub. κατὰ) more, à δίκη, mos.

Δίκησις, εως, ἡ, vindicta. leg. Sirac. cap. 47. & ult. sed restitue ἐκδίκησις.

Δικίδιον, ου, τὸ, liticula, controversiola; apud Aristoph. νεφ diminutivè à δίκη.

Δίκλειστος, utrinque clausus, &c. ejusdem Them. & comp. cum seq. δικλὶς; vide.

Δικλὶς, ίδος, ἡ, fores geminæ, valvæ bifores: ex δὶς, bis, & κλείω, claudo: vel à κλεὶς, clavis.

Δικογραφία, ας, ἡ; scriptio causarum. Them. γράφω.

Δικοδοσία, ας, ἡ; causæ dictio, δικαιολογία; Polyb. ex δίκη, & δόσις; quæ vide.

Δικολέκτης, & δικολόγος, ου, ὁ, orator, in causa advocatus; unde δικολογέω, ῶ, judicales præceptiones trado; Aristot. in Rhet. omnia ex δίκη, λέγω; quæ vide.

Δίκολπος, ὁ, ου ὁ καὶ ἡ; duos sinus habens, de utero muliebri; ex δὶς, bis, & κόλπος; V.

Δικόνδυλος, duos nodos habens: qui binis nodis adducitur; ut sunt digiti præter pollicem; à Th. κόνδυλος; Vide.

Δικόω, ῶ, idem quod δικαιόω, id est, supplicio afficio κολάζω; à Them. δίκη.

Δίκρανος, ου, ὁ, biceps, cui duo κράνα.

Δικρατὴς, q. d. bipotens; ut δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι; apud Soph. in Aia; i. e. οἱ δύο ἄρχοντες; duo principes, Menelaus & Agamemnon; divisum inter se imperium habentes Atridæ; ex δὶς, & κράτος.

Δίκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, bis pulsans, pulsus, hoc nomine apud medicos, à percussu gemino sic dictus est, &c. Item τὰ δίκροτα πλοῖα; naves biremes; apud Polyb. ex δὶς, & κρότος, pulsus.

Δίκρουνος, duos habens κρουνοὺς, i.e. fontes aquæ salientis, seu scaturigines habens duas,&c. ex δὶς bis, & κρουνὸς, scatebra saliens.

ΔΙ'ΚΤΑΜΝΟΝ, seu δίκταμον, ου, τὸ, & δίκταμνος, ου, ἡ, DICTAMUM, herba sic dicta: à

Δίκτη, mons in Creta.

ΔΙ'ΚΤΥΟΝ, ου, τὸ, rete, q. à δίκω, jacio.

Δικτυόω, ῶ, ad retis formam compono aut fabricor; undè δεδικτυωμένον ἔργον, opus reticulatum; ex lib. Reg. Undè etiam sequens.

Δικτυωτὸς, ad formam retis factus, reticulatus: à δίκτυον.

ΔΙ'ΚΩ, jacio, dejicio: δίκεν, pro βάλλε.

Δίλημμα, ατος, τὸ, syllogismus utrinque constringens: ex δὶς & λῆμμα, quod à λαμβάνω.

Διλογεῖν, est ταυτολογεῖν, bis idem dicere, &c. Item, διλογία, sermonis ambiguitas, & figura, quando anceps est significatio in utramque partem, &c. Utrumque ejusd. Th. & comp. cum seq. δίλογος.

Δίλογος, ου, ὁ, ἡ, bilinguis, ex δὶς, bis, & λόγος, sermo, quod à λέγω, dico, p. m. λέλογα.

Δίλοφος, ου, ὁ, ἡ, duplicem cristam habens: ex δὶς & λόφος.

Διμάχαι, οἱ; q. d. duplicem pugnam committentes; ita dicti sunt, qui pro loci opportunitate, peditum vel equitum munere fungebantur; vide Poll. l. 1. & Suid. ex δὶς, & μάχη.

Διμέδιμνον, Hesych. μέτρον χωροῦν δύο μεδίμνους, mensura capiens duos modios; ex δὶς & μέδιμνος.

Διμερὴς, έος, ὁ, ἡ, bipartitus, bimembris: & indè

Διμερῶς, adverb. bipartitò: ex δὶς & μέρος, pars: quod à μείρω, divido.

Δίμετρος, tanquam mensuris seu dimensionibus binis constat; ex δὶς & μέτρον; vide.

Διμυλαίνω, labra moveo, distorqueo: à διὰ & μῦλα, labra.

Διμναῖος, qui duarum minarum est, duarum minarum pretium æquans, &c. Aristot. Oecon. l. 2. dicitur etiam δίμνως; (ut δεκάμναιος, & δεκάμνως;) ex δὶς, & μνᾶ; V.

Διμνέως, adv. Ion. duabus minis.

Διμοιρία, duæ partes totius in tres divisi, duplum respectu tertiæ partis, &c. ex δὶς & μοῖρα, V.

Δίμορφος, ου, ὁ, biformis, bifrons; ex δὶς & μορφή.

Δίνασε, Dor. pro ἐδίνησε, a. 1. ind. act. verbi δινέω, moveo. Th. δίνη, vortex.

Δινέμεν, vertere, præs. inf. Ion. ut δινέμεναι, Æol. pro δινεῖν, à δινέω, moveo. Th. δίνη, vortex.

Δινεύεσκε pro δινεύεσκε, volutabat se, imperf. Ion. pro ἐδίνευε, à

Δινεύω, f. εύσω, oberro. Æol. pro

Δινέω, moveo, verto, circumago, f. ήσω, p. δεδίνηκα: à

ΔΙ'ΝΗ, ης, ἡ, vortex, gurges: δίνῃς, dat. pl. Ion. pro δίναις: δινόω, torno: hinc δινωτὸς, volubilis.

Δινήεις, εσσα, εν, εντος, vorticosus, a, um; Th. δίνη vortex.

Δινοβία, ας, ἡ; violentus vortex: q. δίνη βιαία.

Δῖνος, ου, ὁ, idem ac δίνη, turbo, gyrus: item vertigo, tornus, poculum: at

Δινὸς, οῦ, vorticosus: & δινώδης, idem à δίνη, vortex.

Δινόω & δίνω, torno, ab eodem Themate.

Δινωτὸς, οῦ, rotundus, versatilis, torno factus: à δινόω, torno. Them. δίνη.

Διξὸς, ἡ, ὸν, geminus, Ion. pro δισσὸς: vide in δισσοί, duæ.

Διὸ, ideo propterea, idcirco, proindè, quapropter, quamobrem: ex διὰ ὃ, propter quod.

Διόβλητος, à Jove ictus: i. e. fulmine tactus; Eust. ex Ζεὺς, Διὸς, Jupiter; & βλητὸς, ictus, verbale à βάλλω; jacio, item ferio, &c. Item διόβολος; à Jove missus; ut exp. apud Eurip. vel idem quod διόβλητος, & ejusd. Th. & comp. nam à βάλλω, sunt βολὴ, & βόλος. V.

Διογενὴς έος, ὁ, ἡ, Jove editus, generosus: voc. ὦ διογενές: ex Ζεὺς, Διὸς, Jupiter, & γίνομαι, nascor.

Διογένης, εος, ὁ, DIOGENES, nomen propr. Philosophi Sinopensis, Stoici.

Διογκόω, idem quod ὀγκόω) tumefacio, tumidum reddo, inflo, &c. Undè διόγκωσις, εως, ἡ, tumefactio, &c. ex διὰ, & ὄγκος, tumor.

Διόγνητος ου, ὁ, à Jove generatus, generosus: ex Διὸς, quod à Ζεὺς, & γνητὸς, per Sync. pro γενητός. Th. γίνομαι, nascor.

Διοδεύω, iter facio, transeo, commeo, imperf. διώδευον, fut. εύσω, p. διώδευκα, a. 1. διώδευσα: ex διὰ & ὁδὸς, via.

Διοδοιπορεῖν, permeare: ex δίοδος, transitus, & πείρω, transeo.

Δίοδος, ου, ἡ, transitus, à διοδεύω, transeo.

Διόθεν, adv. è loco, à Jove. Th. Ζεὺς, Διὸς, Jupiter.

Διοιδέω; intumesco; item διοιδὴς, intumescens, turgidus, &c. ex διὰ, & οἰδέω.

δέω, tumeo.

Διοικέω, seorsim habito; item activè ordino, rego, administro, præs. imperat. διοίκει, f. ήσω, p. διῴκηκα, 3. sing. præs. pass. διοικεῖται, f. 1. med. διοικήσομαι· ab οἰκέω. Them. οἶκος, domus.

Διοικῆσαι, ejusd. a. 1. inf. act.

Διοίκησις, εως, ἡ; administratio, moderatio, à perfect. pass. ejusdem verbi.

Διοικίζω, f. ίσω, p. ικα, dissocio, incolas dispergo, sparsim colloco: ab οἰκίζω, quod ab οἶκος.

Διοικονομέω, persevero regendo; Arist. ex διὰ, & οἰκονομέω; V.

Διοικοῦντας, acc. pl. præs. part. à διοικέω.

Διοινόω, vino refertio; unde διῳνωμένος, vino refertus; ex διὰ & οἶνος.

Διοίσω, differam, f. 1. verbi διαφέρω, differo, quod vide.

Διοκλεὺς, ῆος, ὁ, DIOCLEUS, acc. Διοκλῆα, nomen propr.

Διοκλῆς, έος, contract. pro Διοκλέης, DIOCLES, nom. prop. acc. sing. Διοκλέα.

Διολισθέω, ῶ; sive διολισθαίνω, labor per, dilabor; item elabor è manibus; vide ὀλισθέω.

Διολκὴ, ἡ, distractio, vel tractio per; item, δίολκος, ου, ὁ, tractus per spatium inter duo littora; ut Isthmo, utrumque à διελκύω traho per: ex διὰ & ἑλκύω.

Διομήδης, εος, ὁ, Diomedes, nomen prop.

Διομήδη, ης, ἡ, Diomedea, nomen propr. mulieris.

Διόμνυμαι, σαι, ται, f. διομοῦμαι· vel διόμνυμι, dejero, juro: ex διὰ & ὄμνυμι, juro, f. ὀμόσω, p. ὤμοκα. Att. ὀμώμοκα.

Δίον, & δίε, pro ἔδιον, & ἔδιε, imperf. verbi δίω, expello, timeo, pro δειδίω, quod vide.

Δῖον, acc. à δῖος, δῖα, divus, a, um. Th. Ζεὺς, Jupiter, gen. διός.

Διονύσια, ίων, τὰ, Bacchanalia, sacra Bacchi: &

Διονύσιον, τὸ, ædes Bacchi: à Διόνυσος, Bacchus.

Διονύσιος, ου, ὁ, Dionysius, nomen viri

ΔΙΟ'ΝΥΣΟΣ, ου, ὁ, Bacchus, quia quum nasceretur, femur Διὸς ἔνυξεν. Hinc compos. ἀπροσδιόνυσος, ου, ὁ, ἡ, qui nihil ad rem facit: ἀπροσδιόνυσα, ων, τὰ, absurda.

Διόπερ, quapropter, idcirco, quocirca, proinde, quare: ex διὰ propter, & ὅπερ, quod.

Διοπετὴς, ὁ, ἡ, & τὸ διοπετὲς, cælitùs delapsum: sc. ἄγαλμα, simulacrum Dianæ è cælo delapsum: à Ζεὺς, Διὸς, Jupiter, & πίπτω, cado.

Διοπομπέω, & ἀποδιοπομπέω, vel potius ἀποδιοπομπέομαι; ablego, procul amoveo seu amando, invocando scil. Δία ἀλεξίκακον, & quasi illius invocationis præsidio, à me depello; item rejicio, vel neglectius transmitto, &c. Item διοπομπεῖσθαι, significat, purgari, lustrari, &c. ex διὸς, à Ζεὺς, & πέμπω; unde πομπὴ, & πομπεύω, πομπὸς, &c. Vide.

Διόπος, ου, ὁ, rector, administrator, dispensator, præfectus, &c. Verbale à διέπω, administro, rego; ex διὰ, & ἕπω. Vide. Item διόπος, est, qui habet duo foramina; ex δὶς, bis, & ὀπὴ, ῆς, ἡ, foramen. Item διόπος, est, curator navis, navis inspector custosque, ἐνόπτης τῆς νεὼς; ναὸς, seu νηὸς φύλαξ· unde Æschylus in Persis indicat reges & principes rectè hoc nomine appellari, ab ὄπτω, τὸ βλέπω. Undè διόπτομαι, pervideo, perspicio; à quo διόπος. Sicut etiam ab eo derivatur διοπτὴρ, ῆρος, ὁ, & διόπτης, ου, ὁ; speculator œconomus; qui pervidet & perspicit, &c. Item διοπτικὸς, perspectivus, ad artem perspiciendi pertinens, &c.

Διοπτεύω, &

Διόπτομαι, pervideo, perspicio. Th. ὄπτομαι, video.

Διόπτρα, ας, ἡ, instrumentum geometricum, quo ex intervallo turris vel istiusmodi altitudo exploratur. Th. ὄπτομαι, video.

Διοράω, perspicio. Th. ὁράω, f. άσω, video, p. ὥρακα, Att. ἑώρακα.

Διοργάνωσις, εως, ἡ, partium instrumentalium coagmentatio in corpore animantium; ex διὰ, & ὄργανον.

Διόργυιος, duas ulnas longus; ex δὶς, & ὀργυιά; quod vide.

Διορθοῦμαι, &

Διορθόω, corrigo, emendo, f. ώσω, p. διώρθωκα· perf. pass. διώρθωμαι, σαι. Th. ὀρθὸς, rectus.

Διορθῶν, ejusd. part. præs.

Διόρθωσις, εως, ἡ; emendatio, directio: &

Διορθωτὴς, οῦ, ὁ, corrector, accusativ. plur. διορθωτάς· à perf. pass. ejusd. verbi.

Διορία, præfinita seu præscripta dies; item discrimen; à δίορος, diremptor, disterminator, &c. ex διὰ, & ὅρος, terminus; unde etiam sequ. διορίζω.

Διορίζω, f. ίσω, p. ικα, distermino, distinguo, definio, constituo. Th. ὅρος, terminus, limes.

Διόρισμα, &

Διορισμὸς, οῦ, ὁ, distinctio, definitio, à perf. pass. ver. διορίζω.

Διόρφον, vide in διόρφος.

Διορόω, & διοῤῥόω; idem quod ὀῤῥόω, & ἀῤῥόω, in serum converto, in serosam qualitatem muto; unde pass. ὀροῦσθαι, & διοροῦσθαι, serescere; i. e. in serum abire; apud Aristot. liquescere, &c. Undè διόρωσις, est, cum lac serescit, seu abit in serum, in serum conversio seu mutatio, &c.

Διορυγὴ, ῆς, ἡ, fossa, perfossio:

Διορυγῆναι, a. 2. inf. pass. à

Διορύσσω, Att. --ύττω, perfodio. f. διορύξω. p. διώρυχα, a. 1. διώρυξα, a. 2. διώρυγον. perf. pass. διώρυγμαι, a. 2. pass. διωρύγην, ης, η, a. 2. inf. pass. διορυγῆναι. Th. ὀρύσσω, fodio.

Διὸς, Jovis, gen. sing. à Ζεὺς, Jupiter: dat. Διῒ, acc. Δία. Sed

Δῖος, ία, ῖον, pro δίιος, Jove oriundus, DIUS, divinus, præstantissimus: à gen. Διός.

Διόσδοτος, ου, à Jove datus: à δίδωμι, do, & Ζεὺς, Διὸς, Jupiter.

Διοσημεία, seu διοσημία, signum à Jove, prodigiosa tempestas; vel simpliciter potestas: item prodigium, ostensum, &c. ex Ζεὺς, διὸς, & σημεῖον. vide.

Διόσκουροι, vel --ρεσι, ων, οἱ, Jovis filii, Castor, sc. & Pollux. ex Διὸς, Jovis, quod à Ζεὺς & κοῦρος pro κόρος, juvenculus· Th. κορέω, verro.

Δίοσμος, est vis illa quæ odorum sensum ad odoratum transmittit, &c. apud Theophr. ex διὰ, & ὀσμός. V.

Διόστεος, gemino constans osse; ex δὶς, & ὀστέον. V.

Διότι, quoniam, & interrogativè, quamobrem? conjunct. ex διὰ propter, & ὅ, τι, quod.

Διοτρεφέεσσι, dat. pl. Ion. & διοτρεφέος, gen. sing. à

Διοτρεφὴς, έος, ὁ, ἡ, à Jove nutritus, Jovis alumnus. Epith. regum apud Hom. item nom. propr. à Διὸς, Jovis, quod à Ζεὺς, & τρέφω, alo, fœm. ψω, p. τέτροφα.

Διουρητικὸς, οῦ, urinam ciendi vim habens: à διουρέω, permeio. Th. οὖρον, urina.

Δίοψ, ὁ, dispensator οἰκονόμος, præfectus, &c. Item δίοψις, transpectus, perspectio, dignotio; Plut. utrumque a διόπτομαι.

Διπάλαιστος, ου, ὁ, duorum palmorum, bipalmis, &c. ex δι pro δὶς, bis; & παλαιστή. V.

Δίπαλτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui utrinque vibratur, seu vibrari potest; item utrinque telum vibrans, tenens bina tela, & vibrans, ambidexter, &c. Undè διπάλτως, adv. utrinque movendo, utrinque vibrando telum, ambabus manibus, totis viribus, &c. ex δι, pro δὶς, bis, & πάλλω, vibro; undè παλτὸς, vibratus, &c. Διπηχυαῖος, &

Δίπηχυς, εως, ὁ, ἡ; bicubitalis: a δὶς & πῆχυς, cubitus.

Διπλάζω, fœmin. άσω, p. ακα, geminus sum, duplico, a διπλόος, οῦς, duplus.

Δίπλαξ, DUPLEX, duas crustas habens, duplicata vestis, a δὶς, bis, & πλάξ, crusta, vel à διπλάζω, duplico. Th. διπλόος, duplus.

Διπλασιάζω, fut. άσω, duplico, itero: à

Διπλάσιος, ου, & διπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, duplo major; item duplex, Them διπλόος, duplus.

Δίπλεθρον, spatium duorum jugerum, duo jugera, &c. ex δὶς, & πλέθρον, τό; jugerum.

Διπλήθης, duplicatus, bis plenus; ex δὶς & πλήθω.

Διπλήσιος, Ion. pro διπλάσιος.

Διπλοΐς, ίδος, ἡ, læna duplicata, item tunica, pallium, chlamys, apud LXX. à

ΔΙΠΛΟ'ΟΣ, οῦς, ὁ, DUPLUS, in f. g διπλόη, ῆ, όον, οῦν. Hinc διπλῶ, dupliciter.

Διπλοσήμαντ⊙, duas habens significationes; Aristot. ex διπλό⊙, & σημαίνω. V.

Διπλόω, duplico, f. ώσω, a. 1. imperat. δίπλωσον, ώτω, & in 2. pl. διπλώσατε, perf. δεδίπλωκα, præt. pass. δεδίπλωμαι. Th. διπλό⊙, ϰς.

Δίπλωμα, ατ⊙, τὸ, DIPLOMA, literæ principum, vulgò patentes; item vas duplex: ab eod.

Διπόδης, & διποδιαῖ⊙, bipedaneus, bipedalis; à seq. δίπες. V.

Δίπϰς, BIPES, à δὶς & πϰ̃ς.

Δίπολ⊙, bis versus seu aratus; ut δίπολ⊙ γῆ, terra bis aratro proscissa; seu quæ bis aratur; Hesiod. ut τρίπολον dixit Hom. ex δὶς, bis, & πολέω, verto, verso; unde πόλ⊙, scil. γῆ, terra aratro versa, &c.

Δίπορ⊙, duas vias, seu duos meatus habens; Epigr. in Troad. ex δὶς, & πόρ⊙; quod vide.

Διπρόσωπ⊙, biceps, bifrons, anceps; duplicem quasi faciem habens, &c. ut, διπρόσωπ⊙ εἰκὼν, imago ancipitis aspectus; Lucian. ex δὶς, & πρόσωπ⊙; vide.

Δίπτερ⊙, ϰ, ὁ, bipennis, binis pennis præditus; unde τὰ δίπτερα, bipennia; quibus sunt duæ pennæ seu alæ, &c. Item ædificii genus; ex δὶς, & πτερόν. Unde etiam, διπτέρυξ, γ⊙, ὁ, idem duplices alas habens, in Epigram.

Δίπτυξ, υχ⊙, duplex: &

Δίπτυχα, adv. dupliciter: item

Δίπτυχ⊙, ϰ, duplex, geminus: à δὶς, bis, & πτύξ, plica, quod à πτύσσω, plico.

Δίπυρ⊙, qui recoquitur, & secundos experitur ignes; ut δίπυρ⊙ ἄρτ⊙, panis bis coctus, &c. ex δὶς, & πῦρ, ignis.

Δίρκα, ας, ἁ; Dor. pro δίρκη, ἡ, fons.

ΔΙΡΚΑΙΑ, vel κιρκαία, ας, ἡ; herbæ nomen.

Δίρρυμ⊙, duos temones habens; ex δὶς, & ῥυμός.

ΔΙ'Σ, adv BIS, per Sync. pro δυάκις à δύο in compos. plerumque retinet σ seq. vocali vel diphthongo: seq. autem consonante, interdum retinet, interdum amittit. Hinc δισσὸς & διπλὸς, ϰ, duplex, δίχα, dupliciter, διάνδιχα, idem.

Δὶς, Jupiter, inusit. nominativus, pro quo Ζεὺς. Est & aër, à διὰ, quia omnia transit.

Δίσδημαι, Dor pro δίζημαι.

Δίσεκτ⊙, bissextus; ita dicitur ἡ ἐμβολιμαῖα ἡμέρα; intercalaris dies, qui singulis quadriennis intercalatur, post 6. Cal. Martii; ex δὶς, & ἕκτ⊙; vide.

Δίσευν⊙, ϰ, ὁ, qui duas uxores habet: ex δὶς, & εὐνή, cubile.

Δισκεὺς, cometa quidam à disci figura.

Δισκεύω, f. εύσω, &

Δισκέω, f. ήσω, disco ludo, discum jacio. Th. δίσκ⊙.

Δισκήσαις, Æol. pro δισκήσας, discum jaculatus, ejusd. a. 1. part. act.

Δισκοβολία, ας, ἡ; disci jactus: &

Δισκοβόλ⊙, ϰ, disci jaculator: à δίσκος, & βολ seu βόλ⊙, quod à βάλλω, jacio.

ΔΙ'ΣΚΟΣ, ϰ, ὁ, DISCUS, orbis ferreus, plumbeus, saxeus, aut ligneus quem exercendi corporis ergô jaculari solebant Græci; (apud quos frequens hujusmodi lusus:) item orbis Solis; numeratur etiam inter vasa in quibus cibaria apponuntur: hinc Angl. Dish; q. à δίκω, jacio.

Δίσκϰρα, terminus, qui disci jactu comprehenditur: δίσκϰ, ϰ̃ρ⊙ vel ϰ̃ρα.

Δισπόνδει⊙, geminus vel duplex spondæus; post quatuor longis syllabis constans; ut ἡρακλείδης ex δὶς, & σπονδεῖ⊙, ὁ, qui libationibus adhiberi solet; ut σπονδεῖον μέλ⊙, &c. Item σπονδεῖ⊙ πϰ̃ς, spondæus pes; duabus longis constans syllabis: sic dictus, quòd in libationibus, metro, ex tali pede constante uti solerent; à Th. σπένδω, libo; unde σπονδὴ, libatio, &c.

Δισσαὶ, duæ, nom. pl. f. g. à

Δισσὸς, ϰ̃, Att. διττὸς, & Ion. διξὸς, duplex, geminus. Th. δὶς, bis.

Δισσεύω, f. εύσω, duplex sum; Eust. à præced. δισσός.

Δισσολογέω, ῶ, sive διττολογέω, & διλογέω, geminato verbo loquor; item bis dico; & διττολογϰ́μενα, dicuntur etiam quæ duobus modis efferuntur, &c. à δισσὸς, & λέγω.

Δισύλλαβ⊙, duabus constans syllabis; idem quo δισύλλαβ⊙; ex δὶ, vel δὶς, & συλλαβή. V.

Δισσυμφωνεῖν, duarum esse consonantium, apud Gramm. Item, δισσυμφωνὸς, qui duarum est consonantium. &c. ex δὶς & σύμφων⊙. V.

Διστασμὸς, ϰ̃, ἡ, dubitatio, ambiguitas: à

ΔΙΣΤΑ'ΖΩ, dubito, f. άσω, vel άξω, p. δεδίςακα, vel χα, q. à δὶς, & ςάω.

Δίστασις, εως, ἡ; dubitatio: à διστάζω.

Διστακτικὸς, & --ατικὸς, ϰ̃, dubitativus: ab eod. Th.

Διστάφης, bis sepultus; unde in plur. διστάφεες, bis sepulti; ex δὶς, & θάπτω, sepelio; unde ταφὴ, sepultura; & τάφ⊙, sepulchrum, &c.

Δίστιχ⊙, & δίστοιχ⊙, ϰ, duobus versibus constans: à δὶς, bis, & ςίχ⊙, seu ςοῖχ⊙, ordo, versus, quod à ςείχω, vado.

Δίστοχ⊙, quæ bis peperit; item δίτοκ⊙; idem, unde διτοκέω, bis pario, seu gemellos pario; ex δὶς, bis, & τίκτω, pario; à cujus præt. med. τέτοκα, est τοκὰς, άδ⊙, ἡ, quæ peperit; & τόκος, ὁ, partus, &c.

Δίστομ⊙, ϰ, ὁ, ἡ, anceps, utrinque acutus: ex δὶ pro δὶς, bis, & ςόμα, os.

Δισχίλιοι, αι, α, bis mille: ex δὶς, bis, & χίλιοι, mille.

Δισχωλ⊙, utroque claudicans pede. Th. χωλός.

Δίτοκ⊙, vide suprà, in δίστοκ⊙.

Διττὸς, ϰ̃, duplex, Att. pro δισσὸς, Th. δὶς, bis.

Διτταχῶς, dupliciter; à præced. διττός.

Διϋλίζω, percolo, per colum transfundo: ex διὰ & ὑλίζω, defæco, fut. διυλίσω, p. διύλικα. Th. ὕλη, materia, fæces.

Διϋπνίζω, (idem quod ἀφυπνίζω) expergefacio; è somno excito; ex διὰ & ὕπν⊙, somnus.

Διϋφαίνω, intertexto; ex διὰ, & ὑφαίνω; quod vide.

Διφαλαγγάρχης, seu διφαλάγγαρχ⊙; præfectus duarum phalangium; unde διφαλαγγαρχία; ejusmodi præfectura; ex δὶς, bis; & φαλαγγάρχης, præfectus phalangis, qui præest phalangi; unde φαλαγγαρχία, tale imperium: ex φάλαγξ, & ἀρχὴ q. v.

Διφάσι⊙, α, ον, Ion. pro quo Poëtæ δισσὸς, & in pl. δισσὰ, communiter verò δισσὸς, ἡ, ὸν, duplex. Th. δὶς, bis.

Διφασία, ας, ἡ; duobus modis dici, διλογία; ἐκ τϰ̃ μὴ συμφωνεῖν τὰ λεγόμενα; à præced. διφάσι⊙, bifarius, qui duobus modis dicitur, geminus, &c. (Sed exponitur etiam δικασία, justitia, δικαιολογία; Suid.) ex δὶς, bis, & φάω, dico, unde φάσις, dictio, &c. Item δίφατ⊙, idem quod διφάσι⊙, qui duobus modis dicitur, &c. ex δὶς, & φατὸς, dicendus; ab eod. Th.

ΔΙΦΑ'Ω, f. άσω, quæro, q. δίω ἀφῇ, persequor tactu.

ΔΙΦΘΕ'ΡΑ, ας, ἡ; pellis, exuvium, vestis coriacea; membranæ in quibus scribitur, q. à δέψω, excorio.

Διφθερόω, corio obtego; Plut. in sympos. pro quo etiam dicitur, κατιδιφθερῶ; idem à præced. διφθέρα, à quo etiam derivatur διφθερίας, ϰ, ὁ, & διφθερίτης, ϰ, ὁ, qui gestat ejusmodi pelliceam seu coriaceam tunicam; Luc.

Δίφθογγ⊙, ϰ, ὁ, ἡ; DIPTHONGUS, geminus vocalis: à δὶς, bis, & φθόγγ⊙, sonus, quod à φθέγγομαι, sono.

Δίφορ⊙ biferus; i. e. bis anno fructum ferens; ut δίφορ⊙ συκῆ, bifera ficus; sed Lev. 19. τ̃ ἀγρόν σϰ ϰ̓ κατασπερεῖς διάφορον; latinè redditur; agrum tuum non feres diverso semine, &c. Indè διφορέω, biferus sum; bis fructum fero; & διφορεῖσθαι, dicitur λέξις aliqua, apud Grammaticos; i. e. duobus modis efferri, vel scribi, &c. ex δὶς, bis, & φέρω, fero.

Δίφρα, τὰ; vide in δίφρ⊙.

Διφραξ, ακ⊙, ἡ, sella. Th. δίφρ⊙, quod vide.

Διφρὰς, άδ⊙, ἡ, idem quod δίφρ⊙.

Διφρεύω, curru aut bigis vehor; insideo, aurigor, moderor currum, &c. Undè, διφρευτὴς, ϰ̃, ὁ, auriga; currus seu bigarum agitator, rector plaustri, &c. Item διφρεία, aurigatio, currus agitatio, vel circumagitatio, &c. omnia à δίφρ⊙.

Διφρηλασία, ας, ἡ; currûs agitatio, aurigatio: &

Διφρηλάτας, α, ὁ, Dor. pro

Διφρηλάτης, ϰ, ὁ, currûs agitator, auriga: ex δίφρ⊙, & ἐλαύνω, agito.

Διφρὶς, ὁ, iners, otiosus, deses; q. d. Sellularius; qui ita effœminatus est, ut lecticaria sella gestari semper velit, &c. Item διφρίσκ⊙, ϰ, ὁ, curriculum, &c. Utrumque à seq. δίφρ⊙.

ΔΙ'ΦΡΟΣ, ϰ, & Ion. δίφρεος, ὁ, locus in curru, in quo parabates & auriga sedebant, unde dictus, q. διφόρ⊙. Synech. verò currus, bigæ, sella. in pl. οἱ δίφροι, & τὰ δίφρα. præsertim apud Poet.

Διφρηλκέω, ῶ, currum traho, in Epigram. ex δίφρος, currus, & ὁλκὴ, ἡ, tractio, tractus; verbale ab ἕλκω, traho.

Διφροπηγία, ας, ἡ, vectabulorum fabrica; bigarum, seu sellarum fabricatio; ex δίφρος, & πέπηγα, præt. med. verbi πηγνύω, seu πήγνυμι, sive πήσσω, & πήττω, f. ξω, compingo, &c.

Διφροφορεῖν, curru vehere: ex δίφρος, currus, & φέρω, fero.

Διφρυγὴς, έος, ὁ ϰ ἡ; bis tostus; seu qui bis torretur, &c. ex δὶς, & φρύγω, torreo, &c.

Διφυὴς, έος, ὁ, ἡ, duas habens naturas: ex δὶς, bis, & φύη, natura, quod à φύω, nascor.

Διψῶσα, inquirens, præs. part. f. g. à διψάω, quæro.

Δίχ' pro δίχα, bifariam, divisim; item sine, absque, cum gen. q. d. seorsim à Th. δὶς, bis.

Διχάζω, & διχάω, diffidere facio, f. άσω, a. 1. inf. διχάσαι, perf. δεδίχακα, à δίχα, quod à δὶς.

Διχαστὴρ, undè διχαστῆρες, ὀδόντες; vocantur quatuor dentes anteriores in meditullio constituti, sic dicti ἀπὸ τοῦ διχάζειν; quod cibum dividant, comminuantque; undè & τομεῖς, dicuntur.

Διχῆ, divisim, bifariam, dupliciter; idem cum seq. διχθὰ, & ab eodem Them.

Δίχηλος, ου, ὁ ϰ ἡ, in duas chelas fissus, habens ungulam scissam; bisulcus, bifidus, &c. Undè διχηλέω, & διχηλόω, ungulam scissam, seu bisulcam habeo; Lev. cap. 11. ex δὶς & χηλή.

Διχθὰ, Poët. adv. idem quod δίχα, dupliciter: & ab eod. Th.

Διχθαδίας, acc. pl. f. g. à

Διχθάδιος, ου, idem quod διπλοῦς, duplex. Th. δὶς, bis.

Διχθὰς, άδος, ἡ, duplex: ab eodem Them.

Διχόβουλος, ου, ὁ, ἡ; discors, dissentiens, q. d. ὁ τὴν βουλὴν δίχα. Th. δὶς, bis, & βουλή.

Διχογνώμων, ονος, ancipiti tractus sententia; Item διχογνωμέω, & διχογνωμονέω, ῶ, dissentio animo, duplici sententia distrahor: ex δίχα, & γνώμη, quod vide.

Διχόθεν, adv. à duabus partibus: à δίχα, cujus Th. δὶς.

Διχόθυμος, dubius animi, qui animum in duas partes scissum habet, &c. ex δίχα, & θυμός.

Διχοίνικος, ὁ ϰ ἡ, duas capiens chœnicas; undè διχοίνικον, subint. μέτρον, dicitur mensura continens duas chœnicas: ex δὶς, & χοῖνιξ; V.

Διχόλωτος ἀνάγκη exponitur necessitas duplicis iræ, in Epigr. ex δὶς & χολωτός, iracundus, à χολόω, irascor. Th. χολὴ, bilis.

Διχόμηνις, in duas partes mensem secans. Indè διχομηνία, dimidia mensis pars, dimidiatus mensis; Plut. in Dion. ἡ δὲ σελήνη, διχομηνίαν ἦγεν; luna dimidiatum mensem efficiebat; i. e. pleno orbe fulgebat, &c. Sic etiam διχομηνία, sub. ἡμέρα, dies quæ mensem in duas partes æquales secat, &c. omnia ejusd. Th. & comp. cum seq.

Διχόμηνις, ιδος, ἡ Poët. Luna plena & Soli adversa: &

Διχόμηνος, ου, ὁ, Luna semiplena, ἡ διχῆ, τελέσιν εἰς, δύο ἴσα μέρη διαιρεθεῖσα, μήνη, ἤγουν σελήνη. Id est, Luna duas æquales partes divisa, quod fit cum est semiplena.

Διχόμυθος, qui ambigue loquitur; undè, τὰ διχόμυθα, ambigua; Eurip. in Oreste; ex δίχα, dupliciter, & μῦθος, verbum, oratio.

Διχόνοια, ας, ἡ, dissentio, propriè, duplex seu bifaria sententia mentis, &c. Item διχονοέω, ῶ dissentio, diffideo, &c. ex δίχα, & νοῦς, undè νοέω; quæ vide.

Διχόρειος, dichoreus, pes constans ex duabus choreis; ex δὶς, bis, & χορεῖος, undè χορεῖος; quæ vide.

Διχορία, divisio chori in duas partes; vel chorus in duas partes divisus; undè διχοριάζειν, in duabus choris canere; ex δὶς & χορός; V.

Διχορραγὴς, dupliciter ruptus, seu fissus; duplicem rupturam habens; Eurip. ex δίχα, dupliciter, & ῥήσσω, seu ῥήγνυμι, frango, rumpo.

Διχοστασία, ας, ἡ, dissentio, seditio, secessio, in dat. διχοστασίῃ, Ion. à δίχα, divisim, quod à δὶς, bis, & στάσις, quod ab ἵστημι, sto.

Διχοστατέω, ῶ, diffideo, dissentio, discordo, dissentionem facio, &c. q. d. divisus sto; contendo: Eurip. διχοστατῶ πρός σε; item ambigo, dubito, &c. ex δίχα, divisim, & στάτος, qui stat; à Th. ἵστημι, sto, &c. V.

Διχοτομέω, in duas partes seco, disseco, separo, f. ήσω, p. δεδιχοτόμηκα, a. 1. ἐδιχοτόμησα; ex δίχα, dupliciter, quod à δὶς, bis, & τέμνω, seco, præt. m. τέτμηκα.

Διχοτόμημα, ατος, τὸ, cadaver, frustum: &

Διχοτομία, ας, ἡ, divisio in duas partes, bipartita sectio: à præced. διχοτομέω.

Διχότομος, ου, ὁ, dissectus, in duo divisus; ut διχότομος σελήνη, luna dimidia orbe cæsa, vel dividua; luna semiplena, &c. Item activè, in duo dividens, &c. ab eod. Th.

Διχόφρων, discors, dissentiens; item διχοφροσύνη, discordia, inimicitiæ, seditio, factio, &c. ex δίχα, à δὶς, & φρήν; quod vide.

Διχρονέω, ῶ, duorum sum temporum, item δίχρονος λέξις; dictio duorum temporum, anceps; Gaza lib. 4. ex δὶς, & χρόνος; V.

Διχρονοκατάληκτος, in ancipitem desinens; i. e. terminans seu desinens in δίχρονον, & ancipitem vocalem; ex δίχρονος, anceps, & κατάληκτος, desinens; à καταλήγω, desino, terminor, &c. ex κατὰ, & λήγω, cesso.

Δίχροος, & δίχρωμος, qui gemini coloris est, bicolor; item δίχροια, ἡ, geminus color; ex δὶς, & χροιά. V.

Διχῶς, dupliciter, adv. à δὶς, bis.

ΔΙΨΑ, ης, ἡ, sitis: inde

Διψαλέος, ου, sitibundus: &

Διψὰς, άδος, ἡ, DIPSAS, q. d. siticulosa, viperæ genus, à quo morsi nimium quantum sitiunt: item adjective, siticulosa, bibula, arida.

Διψάω, f. ήσω, sitio, & Metaphor. vehementer expeto: p. δεδίψηκα, a. 1. ἐδίψησα. Th. δίψα, sitis.

Διψῆ, Dor. pro διψᾷ, διψῇς, pro διψᾷς, sitis, 2. sing. præs. ind. Att. vel Dor. sic διψῆν, pro διψᾶν, à διψάω, sitio. Th. δίψα, sitis.

Διψηρὸς, id est, κατάξηρος, siticulosus, aridus, & διψητικὸς, sitim afferens, seu augens; item διψώδης, idem; sitim movens seu gignens, & siticulosus, omnia, à δίψα; q. v.

Διψήσῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. à διψάω, sitio.

Δίψιος, ου, ὁ, ἡ, siticulosus; Att. in f. g. διψία, à δίψα, sitis.

Δίψος, εος; τὸ, sitis, idem cum δίψα.

Δίψυχος, ου, ὁ, ἡ, animo duplex, hypocrita, cor habens divisum: ex δὶς, bis, & ψυχὴ, anima.

Διψώδης, vide in διψηρός.

Διψῶντες, præs. part. pl. num. à διψάω, sitio.

ΔΙ'Ω, f. σω, p. κα, expello, abigo; item timeo, celeriter curro.

Διώβολον, & διωβόλιον, ου, τὸ, duo oboli: ex δὶς & ὀβολός.

Δίωγμα, id quod persequimur, à Xenoph. ita vocatur præda quam canis insequitur, &c. Item mysticum quoddam sacrum, quod solæ mulieres in Thesmophoriis celebrabant; ita dictum quòd viros indè arcerent, διώκω.

Διωγμὸς, οῦ, ὁ, persecutio: à διώκω, persequor.

Διώδευσεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi διοδεύω, quod vide.

Διωθέειν, εῖν, & διωθέεσθαι, dispellere, propulsare. Th. ὠθέω, pello.

Διωθίζω, idem quod διωθέω, & διωκάθω cum διώκω.

Διώκειν ὕμνοις ἀρετὰς, celebrare virtutes, id est, laude persequi.

Διωκέμεν, & διωκέμεναι, insequi, præs. inf. Ion. pro διώκειν, verbi διώκω, quod vide.

Διῶκεν, Dor. pro διώκειν, insectari: à διώκω.

Δίωξις, εως, ἡ, persecutio: &

Διώκτης, ου, ὁ, persecutor, διωκτέος, persequendus: à

ΔΙΩ'ΚΩ, persequor, insequor, consector, percutio, ferio: item fugo: imperf. ἐδίωκον, ες, ε. f. διώξω. p. δεδίωχα. a. 1. ἐδίωξα, a. 1. imperat. δίωξον, άτω. a. 1. sub. διώξω, ῃς; & in 2. pl. διώξητε, præs. pass. διώκομαι, persecutione premor. præter. pass. δεδίωγμαι, a. 1. pass. ἐδιώχθην, fœm. 1. passiv. διωχθήσομαι, quod à δίω ὤκα, celeriter expello.

Διωλένιος, duobus cubitis, seu duabus ulnis constans, &c. ex δὶς, & ὠλένη; vide.

ΔΙΩΛΥ'ΓΙΟΣ, ου, ὁ, ἡ; magnus, vehemens, latè se extendens: q. ex διὰ & ὠλύγιον, obscurum, magnum malum.

Διωμοσία, dejeratio, de eo qui aliquid jurejurando affirmat in judicio; item peculiarius, jusjurandum de calumnia, idque à parte actoris; nam à parte rei, est ἀντωμοσία, &c. ex διὰ, & ὄμνυμι; vide.

Δίων, ωνος, ὁ, Dion; cujus nomine in exemplis allegandis utuntur Philosophi, ut nomine Titii jurisconf.
Διώνα, Dor. pro
Διώνη, ης, ἡ, nomen Idoli Ethnici; q. d. Διὸς ἄνασσα, Jovis regina, Dea maris, & mater Veneris.
Διωνομασμένος, ου, perf. part. pass. à διονομάζω, f. άσω, denomino. Th. ὄνομα, nomen.
Διώνυμος, binominis, duo habens nomina; item, celebris, pervulgatus; Plut. Unde etiam, διωνυμία, q. d. binominitas; duo habere nomina, &c. ex δὶς, & ὄνομα.
Διώνυσος, ου, ὁ, Bacchus: quia quum nasceretur, femur Διὸς ἔνυξεν, pro Διόνυσος, metri gratiâ ω, & o mutato in ω.
Διώξιππος, ου, ὁ, equorum agitator, equester: à διώκω, & ἵππος, equus.
Διωξικέλευθος, unde, διωξικέλευθα κέντρα; calcaria viatoria; in Epigramm. quæ velut persequuntur viam; i. e. urgent. ex διώκω, fut. ξω, persequor; & κέλευθος, via.
Δίωξις, εως, ἡ, persecutio: à διώκω, persequor.
Διωρία, ας, ἡ, intercapedo, spatium: sc. δὶ ὥρας, per tempus.
Διώρισα, ας, ε, a. 1. ind. act. διωρίσθω, 3. sing. perf. imperat. pass. à διορίζω, definio. Th. ὅρος, terminus.
Διωρισμένως; definitè; seu seorsim, particulatim, &c. adv. à διορίζομαι, distinguor, &c.
Διώροφον, seu διόροφον, ου, τὸ, duplici tecto & concameratione: ex δὶς, bis, & ἐρέφω, tego.
Διωρυγὴ, fossa; & διώρυγμα, τὸ, fossa per aliquem locum ducta, &c. Item, διορυχὴ, perfossio, propriè parietum; & διωρυκτὴς, ου, ὁ, qui parietes perfodit, &c. Omnia à sequente, διώρυξ.
Διώρυξ, υχος, ὁ, fossa: à διορύσσω, perfocio.
Διώρυχεν, perfodit; perf. act. ejusd. verbi.
Διωσάμενος, a. 1. part. m. verbi διωθέω, dispello. Th. ὠθέω, pello: f. ώσω.
Δίωσις, protrusio, propulsio; dilatatio; Aristot. probl. est verbale à verbo διωθέω, perpello, &c. Vide.
Διωστὴρ, ῆρος, ὁ, instrumentum chirurg. quo aliquid διωθεῖται· item vectis, apud LXXII.
Δίωτος, duas aures seu ansas habens; item, διώτη, ης, ἡ, genus vasis, diota; à duabus auribus, hoc est. ansis sic appellatum, &c. ex δὶς & οὖας, οὔατος, τὸ, auris.
Δμᾶθεν, domiti fuerunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. Dor. & Bœot. pro ἐδμήθησαν, unde Bœot. ἔδμηθεν, & δμῆθεν, Dor. δμᾶθεν· à
Δμάω, per Sync. pro δαμάω, DOMO: f. ήσω. p. δέδμηκα.
Δμηθεῖσα, domita, a. 1. part. pass. f. g. à δμάω, seu δέμω, pro δαμάω, domo: præt. pass. δέδμημαι, σαι, ται. a. 1. pass. ἐδμήθην. part. δμηθεὶς, εῖσα. Sed a. 2. part. pass. δαμείς. Th. δαμάω, domo; quod adeas.
Δμηθήτω, dometur, a. 1. imperat. pass. à δμάω vel δέμω, pro δαμάω, domo. Vide δμηθεῖσα.
Δμῆσις, εως, ἡ, domitio: &
Δμήτειρα, domitrix; &
Δμητὴρ, ῆρος, ὁ, domitor: Poët. pro δαμαστὴς· a δαμάω, domo.
Δμητὸς, οῦ, domitus: ab eod. them.
Δμῶας, servos, acc. pl. à δμὼς, quod vide.
Δμωὰς, famulas, acc. pl. & in dat. pl. δμωῇσι· à
Δμωὴ, ῆς, ἡ, serva, ancilla: &
Δμωὶς, ίδος, ἡ, idem; sed
Δμωὸς, οῦ, ὁ, &
Δμὼς, ωὸς, ὁ, servus: omnia à δαμάω, domo: q. servitute domiti.
Δμώϊος, servilis; Epigr. l. 1. δμώϊον βρέφος; infans ex serva natus, &c. à δμὼς, servus.
Δμῶσιν & δμώεσσιν, dat. pl. à δμώς.
ΔΝΟΠΑΛΙ'ΖΩ, ferio, quatio, & agito manibus: q. δινῶ seu δονῶ παλάμαις.
Δνοπάλιξις, ἡ, motus & excussio quæ fit manibus; Suid. Verbale à δνοπαλίζω; q. d. δονεῖν ταῖς παλάμαις; vel δονεῖν καὶ πάλλειν; agitare & excutere manibus; vel, manibus percutere, &c. apud Hom. Il. δ. & Od. ξ. exponitur. Qua expositione indicatur compositum esse, vel ex δονεῖν & παλάμη; vel ex δονεῖν & πάλλειν; quæ vide.
Δνοφερῆσι, dat. pl. Ion. f. g. à
Δνοφερὸς, οῦ, obscurus, tenebrosus: &
Δνοφόεις, εντος, idem: à
ΔΝΟ'ΦΟΣ, ου, ὁ, tenebræ, caligo: idem quod γνόφος, ejusdemque formationis, scil. à νέφος, unde νέφος, & accessione δ, δνέφος.
Δνόφος; idem quod δνοφερὸς, ater; caliginosus; & ab eod. Them. δνόφος.
Δοάσσατο, secundum quosdam pro διάσσατο, detracto ι, & geminato σ, esto; 3. sing. a. 1. m. à διάζω, dubito, consulto: secundum alios, pro ἐδοξάσατο, ε exempto, & Æolicè σ, geminato: à δοξάζω, existimo.
Δόγμα, ατος, τὸ, edictum, placitum, DOGMA: δόγματα, ων, τὰ, ritus, instituta, traditiones, à δοκέω, censeo.
Δογματίζω, dogma aliquod introduco, dogmata trado, ritibus onero, consulto, censeo. f. ίσω. p. δεδογμάτικα· δογματίζομαι, ritibus oneror. ab eod. Th.
Δογματικὸς, DOGMATICUS, qui certa dogmata in aliquâ scientiâ persequitur.
Δογματιστὴς, qui dogmatis alicujus, seu aliquorum dogmatum est autor, vel defensor. Greg. Verbale à δογματίζω.
Δογματοποιῶ, decretum facio; Polyb. ex δόγμα & ποιέω.
ΔΟ'ΔΡΑ, ας, ἡ, potio, seu jusculum, ex eo dictum quod è novem speciebus fieret.
Δοθεὶς, εῖσα, ὲν, a. 1. part. pass. à δίδωμι, do. a. 1. opt. pass. δοθείην, &c.
Δοθῆναι, a. 1. inf. pass. δοθήσομαι, f. 1. pass. ab eod. Th.
ΔΟΘΙΗ'Ν, ῆνος, ὁ, furunculus, tumor in carnosis corporis partibus.
Δοιὰ, n. g. pl. Poët. & δοιαὶ, f. g. pro δύο, duo.
Δοιάζω, dubito, διστάζω; Hesych. Item, consulto, delibero; Hesych. Th. δύο, duo; nam, qui dubitat, duabus menti propositis viis, nescit utram sequi debeat.
ΔΟΙΔΥ'Ξ, υκος, ὁ, pistillum mortarii; cochlear quo contusa eximuntur. q. à δαιδύσσω.
Δοῖεν, darent, pro δοίησαν, Bœot. & Æol. 3. pl. a. 2. opt. act. à δόω, verbi δίδωμι, do.
Δοίη, daret, ejusd. 3 sing. a. 2. opt.
Δοιὴ, ῆς, ἡ, dubium. Th. δύο, duo
Δοιοὶ, pl. & δοιώ, dual. Poët. pro δύο, duo. in dat. pl. δοιοῖσιν, duobus.
Δοιὼ, dual. & δοιοὶ, pl. Poët. pro δύο.
ΔΟΚΑ'ΖΩ, observo, expecto, arbitror. f. άσω. p. δεδόκακα.
Δοκασεῖς, Dor. pro δοκήσεις, f. 1. à δοκέω, f. ήσω, arbitror.
Δοκάω, f. ήσω, p. ηκα, idem ac δοκάζω, παραδοκέω, sollicitè exspecto: προσδοκάω, exspecto, spero: προσδοκία, ας, ἡ, exspectatio: ἀπροσδόκητος, inexspectatus.
Δοκεῖ, videtur, imperson. δοκῇ, præs. imperat. à δοκέω.
Δοκεῖς, δοκεῖ, contractè, in 2. & 3. sing. verbi δοκέω, quod vide.
Δοκεύω, f. εύσω, idem quod δοκάζω· item insidior.
Δοκεύων, insidiatus, exspectatus, ejusd. part. præs.
ΔΟΚΕ'Ω, videor, censeo, existimo, in aliquâ existimatione sum, probo: imperf. ἐδόκεον, ουν. f. δόξω, rarò δοκήσω. p. δέδοκα & δεδόκηκα, quæ sunt inus. a. 1. ἔδοξα. a. 1. sub. δόξω, ῃς, ῃ. perf. pass. δέδογμαι. δοκεῖν, ῶν, præs. part. n. g. κατὰ τὸ δοκοῦν, prout ipsis videbatur: οἱ δοκοῦντες, qui censentur: item, qui sunt in aliquâ existimatione: hinc δόγμα, δόκιμος, δόξα, cum suâ prole: & compos. εὐδοκέω, bene alicui cupio, aliquo oblector: εὐδοκία, benevolentia gratuita: εὐδόκιμος, probatus, insignis: ἀδόκιμος, minimè probus, adulterinus: ἀμφίδοξος, anceps, dubius: ἔνδοξος, celebris, ἑτερόδοξος, diversæ opinionis vel sectæ: κενόδοξος, inanis gloriæ cupidus, ὀρθόδοξος, rectè sentiens, &c. de quibus in suis locis.
Δοκηκῶ, pro δοκῶ, apud Hermipp. comicum.
Δόκημα, idem quod δόκησις.
Δοκησιδέξιος, qui sibi acutus & dexter, seu faustus & prosper videtur; ex δοκέω, videor, censeo. &c. & δέξιος, dexter; faustus; acutus, &c. à Th. δεξιὰ, dextra. Sic, δοκησίσοφος, qui sibi videtur sapiens esse, quum non sit: Poll. & Hesych. ex δοκέω, & σοφός. Unde etiam, δοκησισοφία; opinio quam quis de sua sapientia falsò concipit; Plat.
Δόκησις, εως, ἡ, opinio: à δοκέω.
Δοκίδιον, ου, τὸ, idem quod δοκίς; trabecula, parva trabs, &c. Th. δοκὸς, οῦ, ἡ, trabs.
Δοκιμάζω, probo, exploro, existimo, examino.

amino. f. άσω. p. δεδοκίμακα. perf. pass. δεδοκίμασμαι. & ης 3. pl. præs. imperat. δοκιμαζέσθωσαν. à δόκιμος. Th. δοκέω.

Δοκιμασία, ας, ἡ, probatio, exploratio, experimentum, à δοκιμάζω.

Δοκιμαστής, ῦ, ὁ, explorator, examinator, æstimator, &c. item δοκιμαστική; exploratoria seu examinatoria ars. Th. idem.

Δοκιμή, ῆς, ἡ, experientia: &

Δοκίμιον, ου, τὸ, exploratio: &

Δόκιμος, ου, ὁ, ἡ, probus, probatus, acceptus: à δοκέω.

Δοκὶς, ίδος, ἡ, trabecula; parva trabs; seu parvæ trabes; item, simpliciter, idem quod ejus thema, δοκὸς, ῦ, ἡ, trabs, seu trabes. Item, δοκίδες, Suidæ sunt stellarum genus; & Hesychio sunt etiam numeri quidam.

Δόκος, ου, Poeticum, idem ac δόκησις, & ab eod. them. at

ΔΟΚΟ'Σ, ῦ, ἡ, trabs, tignum: q. à δέχεσθαι, quia excipitur à finibus, quibus immittitur: & pro hasta vel lancea: δοκὶς, ίδος, ἡ, parva trabs.

Δοκόω, contigno.

Δόκωσις, contignatio. Eccl. 10. 18. malè δήκοσις.

Δολερὸς, ῦ, idem quod δολόεις, dolosus. Th. δόλος, fraus.

Δολερῶς, adv. dolosè: ab eod.

Δολιεύομαι, fraudulenter ago; & δολίζω, adultero; Diosc. Utrumq; à Th. δόλος.

Δολίαισι, dat. pl. Ion. f. g. à

Δόλιος, ία, ιον, dolosus: in acc. sing. f. g. Ion. δολίην. Th. δόλος, dolus.

Δολιότης, fraudulentia; à præced. δόλιος.

Δολιόφρων, dolosa cogitans, fraudulentus Eurip. ex δόλιος, dolosus; & φρὴν, mens.

Δολιόω, ῶ, dolo utor, decipio. f. ώσω. p. δεδολίωκα· ἐδολίεσαν, pro ἐδολίουν, 3. p. imperf. act. Bœot. à δόλιος, quod à δόλος.

Δολίχ' pro δολιχὰ, acc. pl. n. g. à δολιχὸς, longus.

Δολίχαυλος, ου ὁ ἡ ἡ, longas tibias, seu fistulas habens; Eust. ex δολιχὸς, longus, & αὐλὸς, tibia.

Δολιχαύχην, cervicem prælongam habens; Eurip. in Iphig. Aul. ex δολιχὸς, longus, & αὐχὴν, ένος, ὁ, cervix.

Δολιχεύω, dolichum (i. e. curriculum sic appellatum) curro, seu decurro; Epigr. l. 2. Item, simpliciter cursitare, &c. à δολιχός.

Δολιχήρετμος, ου, ὁ, ἡ, quæ longis remis utebatur: à δολιχὸς, longus, & ἐρετμὸς, remus, quod ab ἐρέσσω, remigo.

Δολιχήρης, longus; idem quod Th. δολιχός.

Δολιχογραφία, ας, ἡ, scriptorum prolixitas; Epigr. ex δολιχὸς, & γραφή.

Δολιχόδειρος, seu δουλιχόδειρος, (metri gratia inserto υ,) ου, ὁ, ἡ, collum longum habens: à δολιχὸς, longus, & δειρὴ, cervix.

Δολιχοδρόμος, qui sexies (ut quidam putant) stadium curriculo obibant; Plat. de leg. Xen. in Symp. Unde δολιχοδρομέω, dolichum (i. e. longissimum cursum) curro, seu decurro; Æschin. contra Ctes. ex δολιχὸς, longus; δρόμος, cursus; ab inusitato themate δρέμω, pro τρέχω, curro.

Δολιχόκαυλος, longum caulem habens; item, longum hastile habens; pro quo δολίχαυλος; ex δολιχὸς, & καυλὸς, caulis; item, in hasta, ligni extremitas, quæ cuspidi immittitur, &c.

Δολιχόπους, seu δολιχήπους, longos pedes habens; ex δολιχὸς & πῦς.

ΔΟΛΙΧΟ'Σ, ῦ, ὁ, longus, prolixus. Substantivè sumitur pro curriculi spatio 12 aut 24 stadiorum: in quâ signif. etiam δόλιχος, retracto accentu invenitur.

Δολιχόσκιος, ου, longam faciens umbram, itaq; longus: ex δόλιχος, & σκιὰ, umbra.

Δολόεις, έντος, dolosus, dolosè factus, à δόλος, dolus.

Δολομήχανος, ου, ὁ, dolorum machinator; Poet. & Dor. pro δολομήχανος, ex δόλος, dolus, & μηχανὴ, machina.

Δολομήδης, qui dolos meditatur; dolosus, &c. ex δόλος, dolus; & μῆδος, εος, τὸ, consilium.

Δολομῆτα, vocat. à

Δολομήτης, ου, ὁ, vafer, dolosus: quod &

Δολόμητις, ιος, ὁ, ἡ, idem: à δόλος, dolus, & μῆτις, consilium.

Δολομήχανος, idem quod δολομάχανος, quod vide.

Δολόπεσσιν, dat. pl. Ion. & Poët. à Δόλοψ, nom. propr.

Δολοπεύω, fraudem meditor, insidior; à Th. δόλος.

Δολοπίων, ονος, ὁ, Dolopion, nomen propr.

Δολοπλοκία, ας, ἡ, dolus: ex δόλος, dolus, & πλέκω, necto, præt. m. πέπλοχα.

Δολοπλόκος, ου, ὁ, ἡ, dolos nectens, versutus, dolosus: ab iisd.

Δολόπους, doloso pede gradiens; ex δόλος, & πῦς.

Δολοῤῥαφὴς, έος, ὁ, ἡ, ex dolis consutus, dolosus: ex δόλος, dolus: & ῥάπτω, suo.

Δολοῤῥαφία, & Ion. --ίη vafrities: ab iisd.

ΔΟ'ΛΟΣ, ου, ὁ, DOLUS, fraus.

Δολοῦντες, nom. pl. part. præs. act. à δολόω, quod vide: δολῶν, præs. inf.

Δολοφονέω, dolo, & ex insidiis occido; Plut. in Per. item δολοφονία, cædes dolo perpetrata & insidiis, &c. ex δόλος & φένω, occido; unde φόνος, cædes, & φονεύω, interficio, &c.

Δολοφραδὴς, έος, ὁ, ἡ, qui dolum cogitat: ex δόλος, dolus, & φράζω, dico.

Δολοφρονέω, fraudes cogito: f. ήσω· à δόλος & φρονέω quod à φρὴν, mens.

Δολοφροσύνη, doli meditatio, dolus, fraudes; ab iisdem.

Δόλοψ, speculator, explorator, insidiator, à δόλος & ὄψις, quod astuto vultu.

Δολόω, ῶ, falsò, dolosè ago, dolis capio, decipio, adultero, depravo: f. ώσω. p. δεδόλωκα. Th. δόλος.

Δόλῳ, dat. sing. δόλους, acc. pl. à δόλος, ου, ὁ, dolus.

Δολωθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. à δολόω, dolos machinor, circumvenio: ab eodem them.

Δόλων, ωνος, ὁ, sica, gladiolus seu pugio occultus, quo dolosè aliquem perimus: item minimum in navi velum. Th. δόλος, dolus: est &

Δόλων, ωνος, ὁ, nom. propr. DOLON. Eumedis filius apud Hom. ab eodem them.

Δολῶν, decipiens, part. præs. à δολόω.

Δόμα, ατος, τὸ, donum, quocunque modo datum; δῶρον verò donum gratuitum. Th. δίδωμι. perf. pass. δέδομαι.

Δομαῖος, ου, ὁ, ad structuram pertinens; à δομὴ, ædificium.

Δόμεν, Ion. & δόμεναι, Dor. & Æol. pro δοῦναι, a. 2. inf. act. verbi δίδωμι, do. f. δώσω. a. 2. ἔδων.

Δομέω, f. ήσω, p. ηκα, ædifico: à

Δομὴ, ῆς, ἡ, ædificium, murus, structura corporis. Th. δέμω, extruo.

Δόμησις, structura; verbale à δομέω.

Δόμνος, ου, ὁ, dominus: δόμνα, ης, ἡ, domina, id est, δέσποινα. Posteriores Græci à Latinis sumpserunt.

Δόμος, ου, ὁ, DOMUS. gen. pl. δόμων, δόμονδε, domum versus. Th. δέμω, ædifico: p. m. δέδομα.

Δοναθεῖσα, commota, concitata, Dor. pro δονηθεῖσα, a. 1. part. pass. f. g. à δονέω, quod vide.

Δονακεῖον, ου, τὸ, arundinetum; à δόναξ.

Δονακῆα, acc. Ion. pro έα, à

Δονακεὺς, έως, arundinosus: à δόναξ, arundo.

Δονακοτρόφος, ου, ὁ, ἡ, arundinifer: ex δόναξ, arundo: & τρέφω, alo; p. m. τέτροφα.

Δονακόχλοος, arundinibus virens; ex δόναξ, arundo; & χλόος, idem quod Th. χλοὴ; viride germen, viriditas.

Δονακώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, arundinosus; idem quod δονακεὺς; & Th. idem.

ΔΟ'ΝΑΞ, ακος, ὁ, arundo, sagitta, utpote, ex arundine, ut Lat. arundo pro telo; itémq; calamus Scriptorius: q. à δονέω, agito, quod facilè à ventis agitetur.

Δονεύω, agito; idem quod sequens Th. δονέω.

ΔΟΝΕ'Ω, agito: f. ήσω. præs. part. f. g. δονέουσα.

Δόνημα, ατος, τὸ, motus (pass. signif.) &

Δόνησις, εως, ἡ, agitatio: à perf. pass. v. δονέω.

Δόντες, nom. pl. a. 2. part. act. à δοὺς, δόντος· verbi δίδωμι, do: a. 2. ἔδων.

Δόξα, ης, ἡ, opinio, fama: in N.T. gloria: δόξαι, ων, αἱ, dignitates: à δοκέω, puto, in existimatione sum.

Δοξάζω, glorifico: imperf. ἐδόξαζον, f. άσω. a. 1. ἐδόξασα, ad gloriam evexi: δόξασον, άτω, a. 1. imperat. act. δοξάσω, ῃς, ῃ. a. 1. sub. δοξάσαι, a. 1. inf. δεδόξακα, perf. act. δοξάζομαι, glorificor, præs. pass. δεδόξασμαι. perf. pass. ἐδοξάσθην. a. 1. pass. δοξασθῶ, ῇς, ῇ. a. 1. sub.

1. sub. pass. ἀ δόξα, cujus Th. δοκέω.

Δοξασθῶσι, 3. pl. a. 1. sub. pass. ejusd. verbi.

Δοξάριον, ου, τὸ, gloriola; Luc. δοξασία, ἡ, opinatio, opinio; Suid. δόξασμα, τὸ, quod faciendum videtur; Plat. δοξαστὴς, opinator; δοξαστικὸς, qui vi opinandi præditus est; Aristot. in Eth. δοξαστὸς, opinabilis; apud Plat. ac denique, δόξαστον, opinabile, &c. Omnia à δόξα, & δοξάζω, &c.

Δόξητε, 2. pl. a. 1. sub. act. à δοκέω quod adi.

Δοξικὸς, ἡ, ὸν, gloriosus: à δόξα, gloria.

Δόξις, εως, ἡ, visio: à δοκέω, videor.

Δοξοκαλία, ἡ, opinio pulchritudinis suæ; Plat. in Phil. ex δόξα & καλός.

Δοξοκοπία, ostentatio, jactantia; item, auræ popularis captatio; Plut. in Pericle; ex δόξα, opinio, gloria, & κοπὴ, sectio; à κόπτω, scindo, &c.

Δοξολογέω, ῶ, laudibus cumulo, gloriosâ celebratione colo: &

Δοξολογία, ας, ἡ, collaudatio, celebratio quæ fit recensendis iis quæ ad gloriam alicujus pertinent. Angl. **Doxologie**, à δόξα, gloria, & λόγος; quod à λέγω, dico.

Δοξομανὴς, qui insano gloriæ amore tenetur; unde, δοξομανία, vel δοξομανεία, insanus gloriæ amor; ex δόξα, gloria, & μαίνομαι, furo, insanio; unde μανία, ἡ, furor, insania, &c.

Δοξόσοφος, & δοξοσοφία; (ex δόξα, & σοφία, vel σοφὸς) idem quod δοκησίσοφος, & δοκησισοφία; quæ vide.

Δοξοῦσθαι, pro δοκεῖν, videri, haberi: verbi δοξόω. a. 1. pass. ἐδοξώθην.

Δόξω, videbor, f. 1. ἔδοξα. a. 1. V. δοκέω. q. à δόκω inus.

Δορὰ, ᾶς, ἡ, pellis detracta, excoriatio: q. à δέρω, excorio. Th. δέρας, pellis.

Δόρας, ατος, τὸ, Ion. & Poët. pro eo & δοῦρας, ατος, lancea: hinc

Δοράτιον, ου, τὸ, hastile.

Δορατιαῖος, q. d. hastilis; hastæ magnitudinem æquans, &c. Item, δορατίζομαι, f. 1. ίσομαι; hastis pugno; unde, δορατισμὸς, οῦ, ὁ, pugna quæ hastis fit; Hesych. Omnia à Th. δόρυ, δόρατος, τὸ, hasta.

Δορατοθήκη, locus in quo hastæ reponuntur; qui etiam dicitur δουροδόκη; ex δόρυ, δόρατος, & δουρὸς, τὸ, hasta; & θήκη; theca; quod vide.

Δορατοξόος, & δορυξόος, ου, ὁ, qui hastas radit aut polit; item, hastarum artifex; ex δόρυ, δόρατος, τὸ, hasta; & ξέω, f. έσω; rado, polio; scalpo; unde ξοΐς, ίδος, ἡ, instrumentum ad radendum, seu scalpendum; scalprum, &c.

Δορατοπαχὴς, qui hastæ crassitudine est; Xen. ex δόρυ, δόρατος, hasta; & παχὺς, έος, ὁ, crassus.

Δόρατος, δόρυος, & per metath. δουρὸς, gen. sing. à δόρυ, hasta: in pl. τὰ δόρατα.

Δορατοφόρος, idem quod δορυφόρος, hastatus satelles, &c. quod vide.

Δορίκτυπος, ου, ὁ, ἡ, Poët. hastifremus, bellicosus: ex δόρυ, lancea, & κτύπος, strepitus. Th. τύπτω, pulso.

Δορὶς, ίδος, ἡ, culter, quo fit δορὰ, excoriatio. Th. δέρας, pellis.

Δορίτολμος, hastâ audax; Epigr. ex δόρυ, hasta, & τόλμα, audacia.

Δορκάδειος, ου, ὁ, qui dorcadis est, seu è dorcade; à δορκὰς, άδος, ἡ, caprea.

Δορκαλίδες, flagra ex loris è pelle dorcadis; Suid. ab eod. themate, viz. δόρξ, κὸς, ἡ, caprea; unde δορκὰς, άδος, ἡ, idem.

Δορκάδιον, ου, τὸ, parva caprea, damula: dim. à

Δορκὰς, άδος, ἡ, caprea, dama, capra sylvestris; item propr. nom. mulieris, quæ & Syr. Ταβιθὰ dicta, Act. 9. 36. &

Δόρκων, ωνος, ὁ, idem. à

ΔΟΡΞ, κὸς, ἡ, capra, dama: q. à δέρκω, video; quia acuto visu prædita.

Δόρκος, ου, ὁ, idem; Diosc.

Δορὸς, οῦ, ὁ, saccus, uter, culeus, è corio factus. Th. δέρας, pellis.

Δορὸς, etiam gen. Poet. à δόρυ, hasta.

Δόρπα, nom. & acc. pl. à δόρπον, cœna.

Δορπέω, f. ήσω, cœno: à δόρπον, cœna.

Δορπήιον, idem quod δόρπον, cœna; item, δορπηστὸς, ου, ὁ, hora cœnæ; Xen. Sed, scribitur etiam δορπηστὸς, pro eodem; & Th. idem, δόρπον.

Δορπίη, ης, ἡ, Ion. pro δόρπος, cœna.

ΔΟΡΠΟΝ, ου, τὸ, & δόρπος, ου, ὁ, cœna. hinc ἐπιδορπὶς, ίδος, ἡ, cœna secundaria.

ΔΟΡΥ, τὸ, hasta, lancea, pilum, lignum oblongum, navis: gen. δόρατος, & δουρὸς, (per Metath. pro δόρυος) & Poët. δορὸς, dat. δόρατι, & δουρὶ, & δορὶ, Poët.

Δορυάλωτος, ου, ὁ, ἡ, bello captus, captivus, mancipium: ex δόρυ, lancea: & ἁλίσκω, capio.

Δορυσσόος, ου, ὁ, ἡ, hastâ impetuosus, bellicosus: à δόρυ & σόος, impetus, quod à σείω, agito.

Δορύσσω, f. ύξω, p. υχα, hastâ pugno; à δόρυ.

Δορυφορέω, f. ήσω, lanceam fero, stipo, munus satellitis obeo: δορυφορούμενος, stipatus: &

Δορυφόρος, ου, ὁ, satelles: ex δόρυ, hasta, & φέρω, fero.

Δὸς & δόθι, da, cedò, a. 2. imperat. act. à δίδωμι, do: f. δώσω, a. 2. ἔδων.

Δόσαν, dederunt, Ion. pro ἔδωσαν, 3. pl. a. 2. act. ab ἔδων, verbi δίδωμι, do.

Δόσεις; dona, nom. pl. à δόσις, εως, ἡ, donum, quod à δίδωμι.

Δοσίδικος, ὁ, ἡ, qui alicujus peccati dat pœnas: ex δόσις & δίκη, pœna.

Δόσις, εως, ἡ, donum, donatio, quod à 2. sing. perf. pass. δέδοσαι, verbi δίδωμι, do.

Δόσκον, ες, ε, imperf. Poët. (q. à δόσκω,) pro ἐδίδων, ως, ω verbi δίδωμι, do.

Δότε, 2. pl. a. 2. imperat. à δίδωμι, do.

Δότειρα, ας, ἡ, datrix: à

Δοτὴρ, ῆρος, ὁ, DATOR, quod &

Δότης, ου, ὁ, idem; à δέδοται, 3. sing. perf. pass. verbi δίδωμι.

Δοτικὸς, ἡ, ὸν, ad dandum propensus: ab eodem.

Δοτὸς, οῦ, ὁ, qui dari potest; ab eod. themate.

Δότω, 3. sing. a. 2. imperat. act. à δίδωμι.

Δοῦ, pro δόσο, a. 2. imperat. m. ejusd. verbi.

Δουλαγωγέω, in servitutem redigo: cum accus. à

Δουλαγωγὸς, ου, ὁ, ἡ, servorum ductor: quod ex δοῦλος, servus, & ἀγωγὸς, dux viæ: quod ab ἄγω, duco.

Δουλαπατία, ἡ, servorum seductio; ex δοῦλος, servus; & ἀπατάω, ῶ; fallo, decipio.

Δουλάριον, ου, τὸ, servulus: dim. à δοῦλος, servus.

Δουλεία, ας, ἡ, servitus, &

Δούλειος, ου, ὁ, ἡ, servilis, à δοῦλος, servus.

Δούλευμα, (poëticè pro) & δούλευσις; servitium, servitus; à δουλεύω.

Δούλευσαν, pro ἐδούλευσαν, 3. pl. a. 1. act. Ion. &

Δουλευσάτωσαν, 3. pl. a. 1. imperat. act. à

Δουλεύω, servio, inservio, sum servus: f. εύσω. a. 1. part. δουλεύσας, p. δεδούλευκα à δοῦλος, servus.

Δούλη, ης, ἡ, ancilla: ab eod. them.

Δουλίη, ης, ἡ, Ion. pro δουλεία, ας, ἡ, servitus: hinc

Δουλήιος, Ion. pro δούλειος, servilis: &

Δουλικὸς, οῦ, &

Δούλιος, ου, ὁ, ἡ, servilis: à δοῦλος, servus.

Δουλὶς, ίδος, ἡ, serva; Poll. ab eod. Th.

Δουλιχόδειρος, ου, ὁ, ἡ, longam habens cervicem: à δουλιχὸς, Ion. pro δολιχὸς, & δειρὴ, cervix.

Δουλογραφίον, ου, τὸ, in Pand. Videtur esse assertio in servitutem; Bud. ex δοῦλος, & γραφὴ; quod vide.

Δουλοκρατία; servorum imperium seu potestas; Suid. ex δοῦλος, servus; & κράτος, εος, τὸ, robur, potentia; unde κρατέω, ῶ; imperium obtineo; impero, &c.

Δουλοπρεπὴς, έος, ὁ, ἡ, servo conveniens, servilis, illiberalis: ὃ τῷ δούλῳ πρέπον

ΔΟΥΛΟΣ, ου, ὁ, servus: hinc compos. ὀφθαλμοδουλεία, ας, ἡ, servitus ad oculum præsente hero.

Δουλοσύνη, ης, ἡ, servitus. Th. δοῦλος, servus.

Δουλόσυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, servilis; Eurip. ab eod. Th.

Δουλοσώματα, mancipia; famuli, seu servi; Poll. ex δοῦλος & σῶμα.

Δουλοπρεπὴς, ὸν, qui servitutis jugo magis premitur: compar. à δοῦλος.

Δουλοφανὴς, qui servus esse videtur; & τὸ δουλοφανές; forma servilis; ex δοῦλος & φαίνω.

Δουλούμενος, præs. part. pass. à

Δουλόω, in servitutem redigo, servum facio: f. ώσω. p. δεδούλωκα, præs. pass. δουλόομαι, servus fio: perf. pass. δεδούλωμαι. part. δεδου-

Δεδουλωμένος, mancipatus: a. 1. pass. ἐδουλώθην. part. δουλωθεὶς, έντος. Th. δοῦλος, servus.

Δούλωσις, subjugatio; in servitutem redactio; Thuc. 3. Verbale à δουλόω.

Δουλοσύνη, servitus, Ion. pro δουλοσύνη, vel δουλεία.

Δοῦμος, metri causa, inserto υ, pro δόμος, ου, ὁ, domus; quod vide.

Δοῦναι, a. 2. inf. act. δοὺς, δόντος, & in f. g. δοῦσης, a. 2. part. verbi δίδωμι, do: f. δώσω. a. 2. ἔδων.

Δούπησεν, sonuit, 3. sing. a. 1. Ion. à

Δουπέω, sonitum edo: cadendo sono, f. ήσω, p. ηκα. a. 2. ἔδουπον, perf. m. δέδουπα, cecidi: part. δεδουπὼς, mortuus; apud Hom. quod à

ΔΟΥ'ΠΟΣ, ου, ὁ, sonitus, propriè ad terram allisorum.

Δοῦρα, ligna, trabes, hastæ: nom. & acc. pl. à gen δουρὸς vel à δοῦρον, antiq. lignum: alii pro δούρατα, per apoc. & hoc Poët. Epenth. pro δόρατα, à δόρυ, δόρατος, & δουρὸς, τὸ, hasta, lignum: δοῦρας, τος, τὸ, idem. Ion.

Δούρατος, τὸ, Poët. pro δόρυ navis.

Δούρατ᾽ pro δούρατα, vide δοῦρα.

Δουράτεος, &

Δούρειος, item δούριος, ligneus: unde Lat. durateus & durius: ab antiq. δοῦρον in pl. δοῦρα, ligna. Th. δόρυ.

Δουρηνεκὴς, έος, ὁ, ἡ, tantum intervallum continens quantum hastæ jactus: ex δόρυ, hasta, & ἠνεκὴς, longus.

Δουρὶ, dat. sing. pro δόρατι, vel δόρυι, à δόρυ, δόρατος, τὸ, hasta.

Δουρικλειτὸς, οῦ, hastâ clarus, præclarus bellator: à δόρυ & κλειτὸς, inclytus, quod à κλείω, celebro.

Δουρίκλυτος, ου, & δουρίκλυτος, idem, sed ex δόρυ & κλυτὸς, clarus: quod à κλύω, audio.

Δουρίκτητος, ου, ὁ, ἡ, pro δορύκτητος, Poët. hastâ acquisitus, captivus, captiva: à δόρυ, hasta: & κτάομαι, possideo.

Δούριος, ligneus; vide δούρειος.

Δουρὸς, gen. (per Metath. pro δόρυος) dat. δουρὶ, à δόρυ, hasta.

Δοχαῖος, idem quod δοχὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, capax, Theophr. de caus. Pl. l. 2. c. 6. à δέχομαι.

Δοχεῖον, ου, τὸ, vas: à δέχομαι.

Δοχήιον, receptaculum, conceptaculum; resolutione Ionica, idem cum præced. δοχεῖον, & ab eod. Th.

Δοχὴ, ῆς, ἡ, epulum, convivium: à δέχομαι, excipio. Est & δοχὸς, ἡ, ὸν, capax: ab eod. them

Δοχμὴ, ῆς, ἡ, & δόχμη palmus: à δέχομαι, capio.

Δοχμόκρανοι; qui coma sunt obliqua seu tortuosa; Hesych. ex δοχμὸς, obliquus; & κάρηνον, crinis; à Th. κείρω, tondeo.

ΔΟΧ'ΜΟΣ, & δοχμὸς, ἡ, ὸν, item δόχμιος, ὁ, ἡ, obliquus: inde

Δοχμόω, incurvo, flecto, f. ώσω. a. 1. part. pass. δοχμωθεὶς, sese obliquans.

Δοχμωθεὶς, ejusd. a. 1. part. pass.

Δόω, DO, inus. pro δίδωμι.

ΔΡΑ'ΒΗ, ης, ἡ, herbæ nomen.

Δράγμα, ατος, τὸ, manipulus: δρὰξ, ακὸς, ἡ, pugillus. Th. δράσσω seu δράττω, f. ξω, prehendo.

Δραγματολόγος, qui manipulos colligit; ex δράγμα; & λέγω, lego; i. e. colligo.

Δραγμεύω seu δραγματεύω, f. εύσω, manipulos colligo: à δράγμα, ατος, τὸ, quod vide.

Δραγμὴ, ἡ, Etym. est multitudo stipis, & parvæ pecuniæ; à δράγμα, & Th. δράσσω.

Δραθεῖν, a. 2. inf. act. à δαρθάνω, dormio: f. δαρθήσομαι, q. à δαρθέω, f. 2. δραθῶ, per Metath. a. 2. ἔδραθον.

Δραίην, fugere, a. 2. opt. act. ab ἔδρην, verbi inus. δρῆμι, quod à διδράσκω. Th. δράω, fugio.

Δραίνω, idem quod δράω, fugio.

Δράκα, pugillum, acc. sing. à δρὰξ, ακὸς, ὁ, pugillus: à δράσσω, prehendo.

Δράκαινα, ἡ, dracæna; item, δρακαινίδες, dracunculi pisces, qui similes sunt graculi pisci. Utrumq; à Th. δράκων, draco.

Δρακεὶς, εῖσα, ὲν, a. 2. part. pass. &

Δράκον, aspiciebant, pro ἔδρακον, 3. pl. a. 2. act. à δέρκω, video. a. 2. ἔδρακον. p. m. δέδορκα. a. 2. pass. ἐδράκην.

Δράκοντε, dual. num. δράκοντος, gen. sing. à

ΔΡΑ'ΚΩΝ, οντος, ὁ, DRACO, item propr. nom. legislatoris Atheniensis, dat. pl. δράκουσι in f. g. δράκαινα, dracæna q. à δέρκω, video: a. 2. ἔδρακον. part. δρακών.

Δρακόντειος, ου, ὁ, & δρακοντίας, ου, ὁ, anguinus; ut δρακοντίας πυρὸς, apud Theophr. l. 3. c. 26. triticum quod dracontias dicitur; & δρακοντίας λίθος; draconites Plinio; gemma quæ fit è cerebro draconum; de qua agit, l. 37. c. 10. Item, δρακοντώδης, έος, ὁ καὶ ἡ, draconibus seu anguibus plenus; Eurip. in Oreste. Omnia à Th. δράκων.

Δράκος, εος, τὸ, oculus; visus; Nic. in Alexiph. à Th. δέρκω, video; quod in fut. secundo est δρακῶ, in aorist. secundo ἔδρακον, &c.

Δρᾶμα, ατος, τὸ, DRAMA, fabula. Th. δράω, ago: quomodo & partes fabulæ dicuntur actus.

Δραματίζω, & διαδραματίζω, ago fabulam; Bud. ex Laërt. & δραματικὸς μῦθος; exp. poëtica fabula; Item, τὸ δραματικὸν, opus vel poema, in quo solæ personæ agunt, absq; poëtæ interlocutione, &c. Omnia à δρᾶμα, & Th. δράω.

Δραματικὸς, οῦ, activus, poëticus, fabulosus: à δρᾶμα.

Δραματοποιὸς, dramatum, seu dramatis scriptor; Plut. exponitur &, actor fabularum; Luc. Unde δραματοποιΐα, dramatum scriptio; & δραματοποιέω, in modum dramatis concinno; comicum seu dramaticum opus edo vel scribo; doceo fabulam, &c. Sic, eodem sensu, dicuntur, δραματουργὸς, δραματουργία, & δραματουργέω, ῶ; ex δρᾶμα, drama, fabula, composito cum ποιέω, facio; & ἔργον, τὸ, opus, &c.

Δραμεῖν, a. 2. inf. δραμὼν, οῦσα, currens, a. 2. part. act. δεδράμημαι, f. 2. m. à τρέχω, curro: f. θρέξω. p. δεδράμηκα, a. 2. ἔδραμον, p. m. δέδρομα.

Δράμημα, ατος, τὸ, Ion. pro δρόμος, cursus: quod vide.

Δραμῆν, cucurrisse, Dor. pro δραμεῖν, quod vide.

Δραμοῦσα, a. 2. part. f. g. vide δραμεῖν.

Δρᾶναι, facere, a. 2. inf. Dor. pro δρῶσαι, à δρῆμι, vel δραίνω, idem quod δράω, facio: vel δρᾶναι, fugere, est a. 1. inf à δρῆμι, vel διδράσκω, fugio: f. δράσω, a. 2. ἔδραν, ας, a. 2. opt. δραίην. inf. δρᾶναι. part. a. 2. δρὰς.

Δρὰξ, ακὸς, ὁ, pugillus: à δράσσω, prehendo.

Δραξάμενος, arripiens, a. 1. part. m. vide δράσσομαι.

Δραπετεύω, f. εύσω, p. ευκα, fugio: à

Δραπέτης, ου, ὁ, servus fugitivus: à δράω, fugio.

Δραπετίδας, α, ὁ, Dor. pro

Δραπετίδης, ου, ὁ, idem quod δραπέτης.

Δραπετικὸς, ad fugitivum pertinens; Plut. in Pomp. Item, δραπετίσκος, servulus fugitivus; utrumq; à δραπέτης, quod vide.

Δραπὼν, οῦσα, ὸν, a. 2. part. act. à δρέπω, decerpo, f. ψω, a. 2. ἔδραπον.

Δρασείω, q. d. facturio; facere seu patrare cupio; Soph. in Ajace. Item, δράστιμος, idem quod δραστικὸς; efficax; & δρᾶσις, actio, &c. Omnia à δράω, facio, ago, &c. à quo etiam est δρασκάζω, fugio.

Δρασμὸς, οῦ, ὁ, fuga, à δράω, fugio.

Δράσσομαι, vide in δράσσω.

ΔΡΑ'ΣΣΩ, seu ττω, f. ξω, prehendo, manu arripio: δράσσομαι, seu ττομαι, carpo. f. δράξομαι, a. 1. m. ἐδραξάμην, ω, ατο, a. 1. imperat. δράξαι, & in pl. δράξασθε, perf. pass. δέδραγμαι, unde δράγμα, ατος, manipulus; & Angl. to drag.

Δράστας, α, ὁ, Poët. & Dor. pro δράστης, ου, ὁ; servus: &

Δραστὴρ, ῆρος, pro quo δρηστὴρ, Ion. famulus, minister. Th. δράω, famulor: vel à δρήσσω pro δράω. Item

Δραστὴρ, ῆρος, &

Δραστήριος, ου, strenuus, industrius, promptus, impiger: à δράω, facio.

Δραστικὸς, κὴ, κὸν, efficax; ut apud Ægin. δραστικὰ φάρμακα; præsentissima medicamenta; ab eod. Th.

Δρατὸς pro δαρτὸς, excoriatus, à δέρω, excorio. Th. δέρας, pellis.

ΔΡΑΧΜΗ', ῆς, ἡ, DRACHMA, monetæ, & ponderis nomen: q. à δράττω indè δίδραχμος, ου, ὁ, ἡ, qui duarum drachmarum pretii est.

Δραχμιαῖος, ου, ὁ, item, δραχμαῖος, δραχμήιος, & δραχμίδιος; drachmæ pretium, pondus, aut mensuram æquans; δραχμῆς ἄξιος; Plat. Nicand. & Poll. &c. Omnia à δραχμή.

ΔΡΑ'Ω, f. άσω, facio, ministro, fugio.

Δρεπάνη, ης, ἡ, falx: acc. pl. δρεπάνας &

Δρέπανον, ου, τὸ, idem, à

ΔΡΕ'ΠΩ, f. ψω, decerpo, carpo, colligo:

δρέπομαι, idem: hinc verisimile Angl. to reap.

Δρεπανουργὸς, falcium artifex; Athen. 6. ex δρέπανον, falx, & ἔργον, opus.

Δρεπτὸς, ῦ, ὁ, exp. qui percipi potest; quo quis frui potest; vindemialis; Hesych. Item, δρεπτῆς, eidem Hesych. sunt vindemiatores; τρυγηταί. Utrumq; à præced. Th. δρέπω.

Δρεψάμενοι, Æol. pro δρεψάμενοι, Dor. pro δρεψάμεναι, nom. pl. f. 1. part. m. f. g. verbi δρέπω, f. ψω, decerpo.

Δρῆμι, affertur ut inusitatum verbum, pro δράω; cujus composita quædam tempora sunt in usu; viz. ἀποδράναι, διαδράναι, & particip. ἀποδρὰς, διαδρὰς, &c. quæ vide.

Δρηπέτης, ου, ὁ, Ion. pro δραπέτης, fugitivus: quod vide.

Δρήσας, faciens, a. 1. part. act. Ion. à δράω, facio. f. άσω.

Δρησμὸς, ῦ, ὁ, Ion. pro δρασμὸς, fuga. Th. δράω, fugio.

Δρησμοσύνη, ἡ, pro δρασμοσύνη; ministerium; vel potiùs, strenuitas & sedulitas in ministrando, ut δρηστοσύνη; Hesych. & Etym. Item, δρηστὴρ, Ionicè δραστὴρ, minister, famulus, δρήστειρα, ἡ, famula; Od. κ. & δρηστήριον ἔργον, servile opus, &c. Omnia à δράω, vel à δρήσσω, posito pro δράω, famulor.

Δρηστοσύνη, ης, ἡ, strenuitas, sedulitas: à δράω.

Δριόεις, εντος, ὁ, arborosus, virens; & δριάω, ῶ; arboribus & herbis vireo; Hesych. à δρίος, sylva; fruticetum; à Th. δρῦς, arbor.

ΔΡΙΛΟΣ, ου, ὁ, lumbricus.

Δριμεῖα, ας, ἡ, acris gustu, gravis, molesta, à

ΔΡΙΜΥ'Σ, εῖα, ὺ, acri gustu vel sapore asper: hinc δριμύτης, acrimonia.

Δριμὺ, (neutr. à δριμὺς, έος, ὁ,) interdum ponitur adverbialiter, pro δριμέως, acriter, vehementer, &c. Ut δριμὺ βλέπων, apud Aristoph. torve intuens, &c.

Δριμύλος, q. d. acriusculus; aliquantùm acris seu acerbus; ut δριμύλα ὄμματα, in Epigr. Item, δριμύσσω, acri ac mordaci humore afficio; ut Bud. Interpr. apud Gregor. Utrumque à Th. δριμὺς; acrem habens saporem seu pungentem, &c.

Δριμυφάγος, qui acribus vescitur; vel, qui acrium esu delectatur; unde, δριμυφαγία, acrium ciborum esus; item, vomitus esu acrium provocatus; Diosc. l. 2. c. 33. & δριμυφαγέω, acribus vescor; &c. Omnia ex δριμὺς, asper; & φάγω, edo, comedo.

Δρίον, ου, τὸ, locus arboribus consitus: à δρῦς, arbor.

Δρίος, εος, τὸ, idem quod δρίον, sylva, & ab eod. them.

Δροίτη, ης, ἡ, solium, alveus balneatorius: à δρῦς, quod ex quercino ligno fiat.

Δροίτη, urna mortui, apud Eust. ex δρῦς, δρυὸς, ἡ, quercus; & οἶτος, ου, ὁ, ærumna, calamitas, miseria; item exitium; interitus, &c. Etymologo est, ἡ ἐκ δρυὸς εἰς οἶτον πεποιημένη, &c.

Δρομάδην, idem quod δρομαίως, curriculo, cursim. Item, δρομαῖος λαγωὸς, lepus, inter currendum captus, Hesych. δρομάσσω, idem cum τρέχω, curro; δρομεὺς, έως, ὁ, cursor; & δρομικὸς, qui cursu valet; aptus & habilis ad cursum; Aristot. Eth. 1. c. 1. Omnia à δέδρομα, præt. med. inusitati verbi δρέμω, pro τρέχω, curro.

Δρομαῖος, ου, cursilis, velox: &

Δρομὰς, άδος, ὁ, ἡ, cursitans, cursitorius: &

Δρομὰς, άδος, ἡ, DROMAS piscis; item DROMEDA camelus, vulgò DROMEDARIUS; item vaga, scortum: &

Δρόμος, ου, ὁ, cursus: omnia à p. m. δέδρομα, verbi τρέχω, curro.

ΔΡΟ'ΜΩΝ, ωνος, ὁ, DROMO, parvus cancer, creditur esse qui Aristoteli δρομὰς ab eod. them.

Δρομοχαίτης, setas inter currendum agitans; Eust. ex δρέμω, inusit. pro τρέχω, curro, & χαίτη, ης, ἡ, juba, seta, &c. Sic etiam, δρομοκήρυξ, υκος, ὁ, præco, seu nuntius percursorius; ex δρέμω, & κήρυξ.

Δροπὰ, ex Æschyli Palamede affert pro δρεπτά; & δρόπις, eidem Hesych. est vindemia; utrumq; à Th. δρέπω, colligo, &c.

Δροσερὸς, ῦ, ὁ, item, δρόσιμος, & δροσόεις, εντος, ὁ, roscidus, rorulentus; Plut. Aristoph. &c. Omnia à seq. Th. δρόσος, ros; sicut etiam ab eo est verbum δροσίζω, rore aspergo, irroro, &c.

Δροσοβόλος, rorem jaciens, vel spargens; ut δροσοβόλος ἀὴρ, apud Theophr. aër roscidus aut rorulentus, sic, δροσοβόλοι χῶραι; apud eundem; ex δρόσος, ros, & βολὴ, aut βόλος, jactus, unde βολέω, jacio, à Th. βάλλω, idem. Sic alia etiam componuntur cum hoc Themate δρόσος; ut δροσόμελι, roscidum mel; Theophr. cum μέλι, ιτος, τὸ, mel. Item, δροσοπάχνη, ἡ, ros semiconcretus, quasi ros pruinosus; Aristot. de mundo; cum πάχνη, pruina, ros glaciatus, &c.

ΔΡΟ'ΣΟΣ, ου, ἡ, Ros, δρόσοι, lacrymæ: q. ῥόσος, à ῥέω, fluo. Hinc δροσερὸς, & δρόσιμος, ῦ, &

Δροσώδης, εος, ὁ, ἡ, roscidus.

Δροσοφόρος, roriferus; ex δρόσος, ros; & φέρω, fero, &c.

Δροῦγγος, ου, ὁ, cohors & globus militum, drungus: vide Latin. Etymol.

Δρούσιλλα, ης, ἡ, nomen mulieris, à Druso.

Δρυάδες, & Ἁμαδρυάδες, ων, αἱ, Nymphæ. Th. δρῦς, quercus.

Δρύαλος, ου, ὁ, nomen viri, qui quercuum satis habet.

Δρύαντα, acc. sing. à Δρύας, αντος, ὁ, propr. nom. patris Lycurgi: q. à δρῦς, quercus.

Δρύϊνος, ου, quernus. Th. δρῦς.

Δρυΐτης λίθος; dryites lapis seu gemma est, è truncis arborum, ligni modo ardens; Plin. l. 37. c. 11. ab eod. Th.

Δρυμὸς, ῦ, ὁ, sylva querna, quercetum, nemus: item δρυμὸν, ῦ, τὸ, idem. Them. δρῦς.

Δρυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sylvosus; & δρυμὼν, ῶνος, ὁ, pro δρυμὸς affertur; à Budæo tamen dumus, & dumetum ponitur; ab eodem itidem Th. δρῦς.

Δρυμὼς, Dor. pro δρυμοὺς, ejusd. acc. pl.

Δρύον, ου, τὸ, nemus: a δρῦς.

Δρύος (& δρίος) sylva, saltus, nemus; sed à Bud. exp. senticetum, fruticetum. Th. idem.

Δρύοχος, ου, carina, alveus navis: παρὰ τὸ τὴν δρῦν ἔχειν.

Δρύοψ, nomen avis, apud Aristoph. in avibus. Th. δρῦς.

Δρυπεπὴς, έος, ὁ, ἡ, oliva, DRUPPA. fructus maturus: à δρῦς & πέπτω, quæ in arbore cocta fuit, & ad maturitatem perducta.

Δρύπεψ, πος, ὁ, ἡ, idem, & ab iisd.

Δρυπετὴς, έος, ὁ, ἡ, idem, sed à πίπτω, cado: fructus q. d. jamjam casurus.

Δρυπὶς, à Theophr. hist. Pl. l. 1. c. 16. numeratur inter frutices qui pro foliis spinas habent, ut ἄκορνα, & ἄκανθος. Thema est δρύπτω, lacero, lanio.

ΔΡΥ'ΠΤΩ, f. ψω, lacero, lanio: perf. δέδρυφα: inde δρυφὴ, ῆς, ἡ, laceratio, quæ fit unguibus.

ΔΡΥ~Σ, υὸς, ἡ, quercus, robur, quercûs species; item quævis arbor: in acc. δρυῦ. Hinc compos. χαμαίδρυς, υος, & χαμαίδρωψ, πος, ἡ, quercus humilis.

Δρυτόμος, ου, ὁ, ἡ, per Apoc. pro δρυοτόμος, quercuum, vel arborum incisor, faber lignarius: à δρῦς, quercus vel arbor, & τέμνω, seco.

Δρυφὰς, άδος, ἡ, unguis vel laniatus; Hesych. Item, Δρυφὴ, ἡ, Hesych. carptio & laceratio quæ unguibus fit. Th. δρύπτω.

Δρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, roboreus, quernus, &c. à Th. δρῦς, robur, quercus.

Δρῴοιμι, pro δρῷμι seu δράοιμι, præs. opt. verbi δράω, facio.

Δρώντων, Att. pro δράτωσαν, ex δράω, facio, vel fugio. Solent enim Attici gen. pl. part. quorund. usurpare pro tertiis person. imperat. præs. temp. pl. numeri.

ΔΡΩ'ΠΑΞ, ακος, ὁ, DROPAX, medicamenti species, ad evellendos pilos, q. à δρέπω, carpo.

Δρωπακίζειν, idem quod πιττοῦν; i.e. agglutinatione picis calidæ evellere pilos, & deglabrare cutem; & inde δρωπακισμὸς, ῦ, ὁ, dropacis applicatio; Diosc. l. 7. c. 4. Utrumq; à præced. Th. δρῶπαξ.

Δῦ, pro ἔδυ, ab ἔδυν, υς, υ, a. 2. ind. act. & pro δῦθι, a. 2. imperat. à δῦμι, subeo.

Δύ', pro δύο, duo.

Δυαδικὸς, ad binarium pertinens numerum; dualis; Plutarch. à δύο, duo.

Δυὰς, ἀδος, ἡ, q. dualitas, binarius. Hinc Angl. Dewce.

Δυάω, in miseias & calamitates conjicio: infortuniis & ærumnis implico; Od. υ. Item, nugor, ineptio; Hesych. Suid. Item, δυερὸς, laboriosus, ærumnosus, calamitosus; Suid. & Hesych. Utrumque à Th. δύη, infortunium, &c.

Δύεται, 3. sing. ind. pass. à δύομαι, & δύω, subeo.

ΔΥ'Η, ης, ἡ, infortunium, labores, strages, ærumna: q. à δύω, occido.

Δυηπαθὴς, laborum ærumnarúmq; patiens; in Epigr. Item, δυηπαθὸς, ὁ καὶ ἡ; idem. Unde δυηπάθεια, laborum & ærumnarum perpessio; Etym. & δυηπαθία, dolor, cruciatus; Epigr. Omnia, à δύη, ærumna, calamitas, & πάσχω, patior; f. πήσομαι, tanquam à πήθω; & in aor. 2. ἔπαθον; unde πάθος, εος, τὸ, quod quis patitur, seu passus est, &c.

Δύης, 2. sing. præs. sub. verbi δύω.

Δῦθι, a. 2. imperat. act. &

Δυϊκὸς, ὁ, dualis: à δύο.

Δυϊκῶς, dualiter; numero duali; à δυϊκός.

Δύμεναι, Dor. pro δῦναι, a. 2. inf. à

Δῦμι, subeo: vide δύω.

Δυῶ, pro δύως, Ion. pro ἔδυως, imperf. verbi δύω, subeo.

Δυνᾶ, Dor. per Apoc. pro δύνασαι, vel pro δύνῃ, potes, 2. sing. præs. verbi δύναμαι, possum.

Δύναιτ', pro δύναιτο, 3. sing. præs. opt. δυναίμην, αιο, αιτο à δύναμαι, quod vide.

Δυνάμ', pro δύναμαι, possum.

ΔΥ'ΝΑΜΑΙ, σαι, ται, possum, valeo, æstimor: in sub. præs. δύνωμαι, ῃ, ηται. imperf. ἐδυνάμην, ω, ατο. Att. pro ἐδυνάμην. f. δυνήσομαι. a. 1. pass. ἐδυνήθην, ης, η, Att. pro ἐδυνήθην. a. 1. sub. δυνηθῶ, ῇς, ῇ, legitur etiam a. 1. pass. ἐδυνάσθην & ἠδυνάσθην. & a. 1. m. ἐδυνησάμην, tanq. à δυνάζομαι. Hinc compos. ἀδυναμία, imbecillitas: ἀδύνατος, impossibilis: κατὰ δύναμιν, pro κατὰ δύναμιν, pro viribus.

Δυνάμει, dat. sing. & δυνάμεις, nom. pl. à δύναμις.

Δυναμένη, ης, ἡ, f. g. part præs. à δυνάμενος, quod à δύναμαι item nom. propr. mulieris: q. d. potens.

Δυνάμεσθα pro δυνάμεθα, Poët. 1. pl. præs. δύναμαι.

Δυναμικὸς, ὁ, ὁ, valens, efficax; & δυναμικώτερος, valentior, efficacior; apud Plut. & Diosc. est adject. à seq. substant. δύναμις.

Δύναμις, εως, ἡ, potentia, vis, virtus. αἱ δυνάμεις, miracula, virtutes, potestates: ἐξουσία, moralis facultas, naturalis verò δύναμις à δύναμαι.

Δυναμόω, confirmo, roboro: f. ώσω. p. δεδυνάμωκα. præs. pass. δυναμόομαι, ῦμαι unde

Δυναμούμενος, ὑμένος, corroboratus, ejusd. part. præs. pass.

Δύνασαι, 2. sing. præs. à δύναμαι, quod vide.

Δυνασθῆναι, potuisse, a. 1. inf. ejusd. verbi,

Δυνάσις, εως, ἡ, Poët. pro δύναμις, potentia. Th. δύναμαι, possum.

Δυναστικὸς, ad obtinendum potentatum aptus; vel potentatum referens; Aristot. Pol. 6. δυνάστις, mulier potentatum obtinens; & δυνάστωρ, vir potentatum obtinens, &c. Omnia à sequente δυνάστης, optimas, primas, procer, &c. Item, δυνάστευμα, quod subest potentatum alicujus, seu imperio; ditio; item, præfectura; & δυναστευτικὸς, conveniens ei qui principatum obtinet; ut δυναστευτικὸν ἦθος; apud Demetr. Phal. Utrumq; à sequente δυναστεύω; potentatum obtineo, &c.

Δυναστεία, ας, ἡ, imperium, potentatus: &

Δυναστεύοντας, acc. pl. part. præs. à

Δυναστεύω, sum princeps: f. εύσω quod à

Δυνάστης, ὁ, ὁ, DYNASTA, dominus: a

Δυνατέω, potens sum: f. ήσω. p. δεδυνάτηκα. a

Δυνατὸς, ἡ, ὸν, potens. δυνατός εἰμι, idem quod δύναμαι, possum: δυνατὸν, & τὸ ἐν δυνατῷ, possibile, quod fieri potest δυνατώτερος, compar. in superl. δυνατώτατος. Th. δύναμαι.

Δυνατῶς, adv. (à præcedente δυνατὸς) potenter, validè, &c. Unde dicitur δυνατῶς ἔχω; pro δύναμαι, possum.

Δυνῶς, ingressus est, imperf. Ion. à δύω, subeo.

Δυνέαται, possunt, Ion. pro δύνανται, 3. pl. præs. δύναμαι.

Δύνῃ, 2. sing. præs. sub. δύνωμαι, ῃ, ηται. à δύναμαι, possum.

Δύνηαι, Ion. pro δύνῃ, quod vide.

Δυνηθείην, ης, η, a. 1. opt. pass. δυνηθῶ, ῇς, ῇ, a. 1. sub. pass. à δύναμαι, quod vide.

Δυνηρὸς, ὁ, ὁ, potens, pollens; Bud. ex Basil. in Hexaem. ab eod. Th. δύναμαι.

Δυνήσεαι, Ion. pro δυνήσῃ, 2. sing. f. 1. m. δυνήσομαι. inde part. δυνησόμενος à δύναμαι, possum.

Δύνοντος, gen. sing. præs. part. à δύνω, occido.

Δύνωσι pro δύνουσι, ingrediuntur, 3. pl. præs. δύνω.

Δύντα, occidentem, accus. sing. a. 2. part. à δὺς, δύντος, quod à

ΔΥ'ΝΩ, δύω, vel δῦμι, subeo, ingredior, occido, induo: δύνω tantum in compos. invenitur: δύω, f. δύσω. a. 1. ἔδυσα. perf. δέδυκα. perf. pass. δέδυσμαι. δῦμι a. 2. ἔδυν, υς, υ, a. 2. inf. δῦναι. a. 2. part. δὺς, δύντος. Indè δυσμὴ, occasus Solis: δύσις, idem. ἀναδύω, emergo: ὑποδύω, subeo: ἔνδυμα, indumentum: &, ut quibusd. videtur, Angl. Dawn (aurorâ enim exoriente, astra minora δύνει) & Den.

ΔΥ'Ο, vel Att. δύω, DUO, gen. dual. δυοῖν, & in f. g. δυεῖν. dat. pl. δυσί. Hinc δυϊκὸς, dualis: δοιὴ, dubium: δοιάζω, dubito.

Δυοκαίδεκα, vel δυώδεκα, duodecim; Item, δώδεκα, pro eodem; ex δύο, duo; & δέκα, decem; unde etiam δυοκαιδεκὰς, ἀδος, ἡ, duodenarius numerus; Areop.

Δυοστὸν, ὁ, τὸ, semis quinque; ejusdem est formæ, cum πολλοστὸν; uti ut Schol. Eurip. & responderi ad ποσημέριος, annotat. ut, interroganti ποσημόριον; respondeatur, τὸ δυαστὸν, τὸ τρίτον, vel τὸ τριτημόριον, &c. à Th. δύο, duo.

Δυοτοκέω, bina seu gemellos pario; ex δύο, duo; & τέτοκα, præt. med. verbi τίκτω, pario; unde τόκος, ὁ, ὁ, partus, &c.

Δυόωσι, Poët. pro δυῶσι ex them. δυάω, pro δύω.

Δύπτης, ὁ, ὁ, urinator, qui aquas subit: à

Δύπτω, f. ψω, aquam subeo: à quo fluxisse videntur Angl. to Dip, Dive, &c.

Δὺς, δύντος, part. a. 2. à δῦμι, quod in δύνω vide sis.

ΔΥ'Σ, particula in compositione, pro ægrè, malè, infeliciter, & pro α privante.

Δύσαβος, ω, ὁ, Dor. pro δύσηβος, ὁ, ὁ, infelix puber: ex δὺς & ἥβη, pubes.

Δύσαγνος, malè, difficulter, vel infeliciter castus; h. e. impurus, spurcus; ex δὺς & ἁγνός.

Δυσαγρέω, ῶ; infelici captura utor; malè, & infeliciter venor; Plut. Item, δυσαγρεία, mala seu infelix captura & venatio, &c. Th. ἄγρα.

Δυσάγωγος, ὁ, ὁ καὶ ἡ; qui difficile ducitur & impellitur quo volumus; intractabilis, indocilis; contumax, &c. ut δυσάγωγος ἵππος, equus contumax, &c. ex δὺς, & ἀγωγὴ, seu ἀγωγὸς, quæ Vi.

Δυσαέος, graviter spirantis, gen. sing. à

Δυσαὴς, έος, ὁ, ἡ ex δὺς & ἄω, vel ἄημι, flo, spiro.

Δυσάερος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, malum habens aërem; unde δυσαερία; malus aër; aëris intempestas, cœli intemperies, &c. Th. ἀὴρ, vide.

Δῦσαι, a. 1. inf. act. verbi δύω, vel δύνω, subeo: f. σω. p. δέδυκα. a. 1. ἔδυσα. a. 2. ἔδυν.

Δυσαίακτος, graviter, & miserabiliter defletus; item, qui non facile lugetur; & qui vix satis lugeri potest, &c. Exponitur etiam lugubris; item qui non facile luget, &c. Ex δὺς & αἰάζω; lugeo; unde αἰακτὸς, deflendus, lamentabilis; luctuosus; lugubris, &c.

Δυσαιανὴς, idem quod δυσαίακτος; Vi. ex δὺς, & αἰανὸς vel αἰανὴς; Vi. acerbus, vel luctuosus, &c.

Δυσαίσθητος, sensu non valens; hebetem sensum habens; stupens, hebes, &c. (ex δὺς & αἰσθητὸς, quod vide in Th. αἰσθάνομαι) Item, δυσαισθησία, vix sentire, sensuum labefactatio, &c Vi. αἴσθησις.

Δυσαίων; cui ærumnosa est vita; qui vitam miseram degit; miser, &c. δυσαίων βίος, vita ærumnosa, &c. Ex δὺς & αἰὼν, seculum; item, vita, tempus vitæ hominis, &c.

Δυσακὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, curatu vel sanatu difficilis;

difficilis; incurabilis, &c. ex δυς & ἄκος, vide.

Δυσαλγὴς, έος, ὁ κ ἡ, gravem & difficilem afferens dolorem; atque adeo, ægrè tolerabilis; Plut. vel, qui ægrè afficitur dolore alterius; sicut δυσάλγητος, quoque exponitur; difficilis ad dolendum, &c. à Th. ἄλγος, vide.

Δυσαλθὴς, ὁ κ ἡ, & δυσάλθητος, sanatu difficilis; incurabilis; ægrè sanabilis, &c. Ex δυς, & ἄλθω, sano; unde ἄλθος, εος, τὸ, sanatio, medela, &c.

Δυσαλλοίατος, mutari contumax; qui vix immutari potest; ex δυς & ἀλλοιωτὸς, mutabilis, mutationis capax, &c. ab ἀλλοιόω, immuto; diversum reddo; à Th. ἄλλος, alius, unde ἀλλοῖος; idem.

Δυσάλυκτος, vix evitabilis; inevitabilis, qui effugi nequit, &c. ex δυς & ἀλύσκω, f. ξω; vito, caveo; à Th. ἀλέω; idem.

Δυσάλωτος, difficilis captu; ut, δυσάλωτος ταῖς νόσοις, qui difficile morbis tentatur, aut corripitur, apud Diosc. ex δυς & ἁλωτὸς, qui potest capi; à Th. ἁλίσκω, f. ἁλώσω, capio.

Δυσάμοιρος, i. e κακόμοιρος; idem quod sequens δυσάμμορος, quod vide.

Δυσάμμορος, vel δύσμορος, ε, ὁ, ἡ, infelix: ex δυς & μόρος, fatum, quod à μείρω, divido. p. m. ἔμμορα.

Δυσανάγωγος, qui ægrè rejicitur vel excreatur; non facile excreabilis; (ex δυς, & ἀνάγω; Vi.) item difficilis persuasu; idem quod δυσάγωγος, quod vide.

Δυσανάκρατος, qui difficulter miscetur seu temperatur; ex δυς & ἀνακεράννυμι, commisceo.

Δυσαντεῖ, dat. sing. à

Δυσαντὴς, έος, ὁ, ἡ, sinister occursus: ex δυς & ἀντάω, occurro. Th. ἀντὶ, contra.

Δυσάντητος, idem & ab iisd.

Δυσαντίβλεπτος, ε, ὁ, obtuitu seu aspectu difficilis; i. e. terribilis, &c. ex δυς & ἀντιβλέπω; obtueor, contra aspicio; ex adverso intueor, &c. ex ἀντὶ & βλέπω.

Δυσαντίλεκτος, q. d. refutabilis; cui vix contradici potest; qui vix refelli potest, &c. Ex δυς & ἀντίλεκτος; in contradictione positus; controversus, dubius, &c. ab ἀντιλέγω, qu. Vi.

Δυσαντίῤῥητος, idem sign. quod præcedens; cui ægrè contradici potest; unde etiam adv. δυσαντιῤῥήτως; ita ut vix contradici potest, &c. δυς, ἀντὶ, & ῥέω; quæ vide.

Δυσαπάλλακτος, q. d. liberabilis; qui difficulter abjici potest; qui non facile profligatur; quo vix liberari possumus, &c. Unde, δυσαπαλλακτία; apud Plat. exponitur difficultas rejectionis; quidam exp. vix posse à se amittere, &c. ex δυς, & ἀπαλλάσσω, qu Vi.

Δυσαπάτητος, difficilis deceptu; qui ægre decipi potest; &c. Th. ἀπατάω.

Δυσαπιστέω, difficulter diffido, vel ægrè non credo; i. e. facilè credo; ex δυς & ἀπιστέω, vide.

Δυσανάπλωτος, qui vix adverso flumine navigat, vel renavigat, &c. ex δυς & ἀναπλέω; renavigo, &c. Vide.

Δυσαπόκριτος, difficilis ad respondendum; cui difficulter responderi potest; unde, adv. δυσαποκρίτως; ita ut ægrè responderi queat; ut, δυσαποκρίτως ἔχει; ei respondere difficile est; &, δυσαποκρίτως ἔχειν αἱ Βρέτε ἐπιστολαὶ; i.e. difficile est illis respondere, &c. ex δυς & ἀποκρίνομαι, respondeo, &c. Vi.

Δυσαπολόγητος, ε, ὁ κ ἡ, qui difficulter defenditur seu excusatur; à verbo ἀπολογέομαι, vide.

Δυσαπολύτως, ita ut difficulter absolvi & avelli queat; Galen. ex δυς, & ἀπολύτως, solutè; liberè; ab ἀπόλυτος, solutus, liber factus; ab ἀπολύω, vide.

Δυσαπόπαυστος, cui vix finem imponere possumus; vix sedabilis; indè, strenuus in bello, &c. Unde adv. δυσαποπαύστως; ita ut vix finis imponi possit; firmissimè, &c. Æsop. ab ἀποπαύομαι, cesso, desisto, finem facio, &c. Vide.

Δυσαπόπλυτος, qui difficulter ablui potest, &c. ab ἀποπλύνω, qu. vide.

Δυσάπελος, & δυσαπέλωτος; ægrè, seu difficulter cicatricem trahens, seu contrahens; Diosc. lib. 4. c. 41. ex δυς & ἀπελόω, cicatrice obduco; ad cicatricem perduco; ex ἀπὸ & ἐλόω, idem; ab ἐλὴ, q. Vi.

Δυσαρεστέω, morosum me præbeo, offenso sum animo: à

Δυσάρεστος, ε, morosus: & τὸ δυσάρεστον, morositas, quod ab ἀρέσκω, placeo.

Δυσαριστοτόκεια, ας, ἡ, quæ optimam prolem peperit, sed malo fato: ex δυς & ἀριστοτόκος, quæ optimos parit: quod ab ἄριστος, optimus. superl. ab ἀγαθὸς & τίκτω, pario. præt.m. τέτοκα.

Δύσαρκτος, ὁ, cui difficile est imperare; Plut. imperii habenas difficulter admittens, qui regi sese imperio vix sinit; contumax, &c. Unde etiam, δυσαρχία, difficultas imperandi, quando imperatori milites vix obediunt, Appian. bell. civil. l. 5. ex δυς & ἀρχὴ, principatus, &c. Vi.

Δύσαυλος, infelix ob tibias; ut δύσαυλος ἔρις, contentio infelix propter tibias; in Epigr. Th. αὐλὸς, tibia.

Δυσαυξὴς, & δυσαύξητος; qui difficulter augescit & increscit; auctu difficilis, &c. ex δυς & αὔξω, fut. αὐξήσω; idem quod Th. ἀέξω, augeo, &c.

Δυσαυχὴς, έος, ὁ κ ἡ, difficilis glori ator; molestus sese jactando, &c. à Th. αὐχέω, glorior; unde, αὐχὴ, ἡ, gloriatio, animi elatio, &c.

Δυσαφαίρετος, ε, ὁ, ἡ, difficilis ablatu: ex δυς & ἀφαίρετος, quod ab ἀφαιρέω, aufero. Th. αἱρέω, capio.

Δυσαχθὴς, onerosus, molestus, gravis, & ita quidem ut non nisi ægrè & difficulter sufferri queat; Hesych. à Th. ἄχθος, vide.

Δυσβάστακτος, ε, ὁ, ἡ, difficilis portatu: ex δυς & βαστακτὸς, portabilis, à βαστάζω, porto.

Δυσβατοποιέομαι, ἔμαι; difficilem aditum, vel transitum aut receptum facio &c. à seq. δύσβατος, & ποιέομαι, quæ vide.

Δύσβατος, ε, ὁ, ἡ, inaccessus: ex δυς & βατὸς, pervius, à βαίνω, eo.

Δυσβαΰκτος, ε, ὁ κ ἡ, quem canes vix minimo latratu sunt prosecuti; à Th. βαΰζω, latro, &c. Vi.

Δύσβρωτος, non valde edulis; gratiam in cibis non habens, Plut. Symp. ex δυς & βρωτὸς, qui comedi potest, edulis, esculentus; à βρώσκω, vide.

Δύσγαμος, qui infeliciter contraxit nuptias; Eurip. in Troad. ex δυς & γάμος, ε, ὁ, nuptiæ, &c. Vi.

Δυσγένεια, ας, ἡ, generis obscuritas, ignobilitas: &

Δυσγενὴς, έος, ὁ, ἡ, ignobilis: à γένος, genus, quod à γίγνομαι seu γίνομαι, nascor.

Δυσγεφύρωτος, qui vix jungi potest; qui ægrè pontem ferre potest; Strabo lib. 1. vide γεφυρόω.

Δυσγοήτευτος, qui non facilè fascinari potest; & qui non facile vel illecebris vel stupore obligatur, vel afficitur; Bud. ex Plat. &c. ex δυς & γοητεύω, qu. Vi.

Δυσγείτων, è quo non facile lucrum percipi potest; à Th. γεῖτος, ὁ, rete; unde γειτίζω, piscor; & γεῖτισμα, lucrum &c.

Δυσδαίμων, infelix, infortunatus; ut δυσδαίμων τύχη, miseria, infortunium; Plato; q. d. infortunatus casus; unde, δυσδαιμονία, infortunium, infelicitas, &c. ex δυς & δαίμων, quod vide.

Δυσδερκὴς, qui difficulter videri potest; Th. δέρκω.

Δυσδιάπνευστος, ε, qui spiritus difficile à corpore discutitur; (ut δυσδιάπνευστος οἶνος; vinum quod ægrè difflatur; i. e. resolvitur & evaporatur; &c.) qui per spiritales meatus ægrè transmittitur, &c. à διαπνέω, qu. vide.

Δυσδιατύπωτος, qui ægrè ad bonos mores formari potest, &c. Vide διατυπόω.

Δύσεαι, induas, a. 1. sub. m. Ion. pro δύσῃ, verbi δύω, f. δύσω, induo.

Δυσειδὴς, έος, ὁ, ἡ, deformis, turpis: ab εἶδος, forma, quod ab εἴδω, video.

Δυσείκαστος, infeliciter expressus, conjectu difficilis, &c. ex δυς & εἰκάζω, qu. Vi.

Δυσειματέω, mala seu sordida veste utor; item, δυσείμων, malè indutus & vestitus; pannosus; sordide vestitus, &c. Unde, δυσειμονία, malus & sordidus vestitus, &c. Vide εἷμα, vestis.

Δυσειρεσία, ἡ, difficilis vel mala remigatio, vel etiam infausta; Suidæ. τὸ κακῶς ἐρέσσειν; ex δυς & εἰρεσία, remigatio; à Th. ἐρέσσω, remigo.

Δυσελκὴς, έ☉, ὁ, cujus difficulter curantur vulnera; (cui contrarium εὐελκὴς) à Th. ἕλκ☉, vide.

Δυσέλπις☉, ȣ, ὁ, ἡ, difficilis spei: cui oppon. εὐέλπις☉ ex δὺς & ἐλπὶς, 1 cr.

Δυσεμετεῖν, ægrè vomere; item, δυσεμὴς, έ☉, ὁ ϰ ἡ, & δυσέμετ☉, qui ægre vomit, (contrarium εὐμὴς, &c. à Th. ἐμέω, vide.

Δυσέμφατ☉, malæ vel molestæ significationis; Damasc. ex δὺς & ἐμφαίνω, vide.

Δυσεντερία, ας, ἡ, DYSENTERIA, morbus viscerum tormina dictus: ex δὺς & ἔντερον, intestinum; quod ab ἐντὸς: intus. Hinc

Δυσεντερικὸς, ȣ, torminosus.

Δυσέντευκτ☉, qui sui conveniendi copiam non facit; non affabilis, &c. ex δὺς & ἐντυγχάνω, vide.

Δυσεξήμερ☉, ȣ, ὁ, difficilis ad cicurandum; qui difficulter cicurari potest, seu mansuefieri, &c. Ex δὺς & ἐξημερόω; idem quod ἡμερόω; cicuro, mansuefacio; à Th. ἥμερ☉, mansuetus, cicur, mitis, &c.

Δυσεξήνυτος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, vix enodabilis; inenodabilis; (ut, δυσεξήνυτ☉ δεσμὸς, nexus explicatu difficilis; Eurip.) effectu difficilis, &c. ex δὺς & ἐξανύω, quod vide.

Δυσέξοιστ☉, elatu, seu expositu, vel interpellatu difficilis, &c. ex δὺς & ἐκφέρω, qu. Vi.

Δυσεπανόρθωτος, ȣ, ὁ, vix emendabilis: ex δὺς, ἐπὶ, ἀνὰ, & ὀρθόω, erigo. Th. ὀρθὸς, rectus.

Δυσεπέκτατ☉, qui difficulter extenditur; ex δὺς & ἐπεκτείνω, extendo; unde ἐπέκτασις; extensio, &c. Vide.

Δυσεπίβολ☉, conjectu difficilis; quem contingere & assequi difficile est; Vi. ἐπίβολ☉.

Δυσεπιβάλλυτος, cui non facile fiunt insidiæ; cui difficile imponitur, &c. ab ἐπιβάλλω, qu. Vi.

Δυσεπικούρητ☉, ὁ ϰ ἡ, cui vix auxilium afferri potest; (ut, δυσεπικούρητ☉ ἀπορία; penuria non facilè suppeditanda) ab ἐπικουρέω, quod vide.

Δυσεπέλατ☉, idem quod δυσάπελ☉, qu. Vi.

Δύσεργος, ȣ, ὁ, ἡ, piger, ad opus faciendum lentus. Th. ἔργον, opus.

Δυσερεύνητος, ȣ, ὁ, ἡ, inscrutabilis. Th. ἐρευνάω, scrutor.

Δύσερις, ιδος, ὁ, ἡ, pertinax, morosus, rixosus: ex δὺς & ἔρις, lis.

Δυσέριστ☉, de quo, vel cum quo contendere difficile est; in infelici contentione positus, &c. ex δὺς & ἐριστὸς, de quo contenditur, aut contendere licet, &c. ab ἐρίζω.

Δυσερμήνευτος, ȣ, ὁ, ἡ, explicatu difficilis: ex δὺς & ἑρμηνεύω, interpretor; quod ab ἑρμηνεὺς, interpres.

Δυσερμὴς, έ☉, ὁ ϰ ἡ, vel δύσερμ☉, infelix; utpote, cui non favet Mercurius, mercatorum & furum deus, &c. Unde, δυσερμία, infelicitas, infortunium, &c. ex δὺς & Ἑρμῆς, vide.

Δύσερος, ωτ☉, ὁ, ἡ, infelix in amore: ex δὺς & ἔρος, ωτ☉, ὁ, amor. Them. ἐράω, amo.

Δυσέσβολ☉, Atticè, pro δυσείσβολ☉, inaccessus; in quem erumpi ægre potest; invasu difficilis; ut regio inaccessa exercitui; Plut. ex δὺς & εἰσβολὴ, vide.

Δύσεται, se condit, 3. sing. præs. verbi Poë. δύσομαι, à f. 1. m. δύσομαι, verbi δύω.

Δυσετηρία, sterilitas anni; vel, malus annus; ex δὺς & ἔτ☉, annus, vide.

Δύσετο, & δύσατο, imperf. Ion. à δύομαι, Poët. verbo. Th. δύω, subeo.

Δυσευνήτωρ, infeliciter cubans; ex δὺς & εὐνὴ, cubile; unde, εὐνάω, sopio; à quo εὐνήτης & εὐνατὴρ, concubitor, maritus, &c.

Δυσεύρετ☉, inventu difficilis: ab εὑρετὸς, inventus, ab εὑρίσκω, invenio.

Δύσζηλ☉, ȣ, ὁ, suspiciosus, invidiosus; in neut. τὸ δύσζηλον, degener affectatio, &c. Unde δυσζηλία, pro zelotypia, in malam partem æmulatio, Th. ζῆλ☉, vide.

Δύσζω☉, cujus misera est vita; ut in Epigramm. δύσζω☉ βί☉, vita difficilis, seu cum difficultate acta, & quæ miserè vivitur, &c. ex δὺς, & ζωὴ, vide.

Δυσήκο☉, ȣ, difficulter audiens, immorigerus. Th. ἀκούω, audio.

Δυσήλατ☉, ὁ ϰ ἡ, vix equitabilis, inequitabilis; locus dicitur per quem difficulter agitari possunt equi; locus equitatu difficilis, &c. ex δὺς & tertia pers. præt. pass. à Th. ἐλαύνω, agito, &c. Vide.

Δυσηλεγέες, molesti, æ, nom. pl. à

Δυσηλεγὴς, έ☉, ὁ, ἡ, molestus, gravis: quod ex δὺς & ἀλέγω, curo: q. δυσαλεγὴς vel ut alii volunt, à λέγω, cubare facio.

Δυσήλι☉, ȣ, ad quem ægrè sol pervenit; soli minus bene expositus; carens sole; opacus, &c. Th. ἥλι☉.

Δυσημερέω, ῶ; sum infelix, adversa fortuna utor; res mihi infeliciter cedunt, &c. Unde δυσημερία; infestus dies, infortunium; fortuna adversa; &c. Ex δὺς & ἡμέρα, &c. Vide.

Δυσημὴς, έ☉, ὁ ϰ ἡ, idem quod δυσεμὴς, ægrè vomens; item, δυσημέω, ῶ; idem quod δυσεμέω, & δυσεμετέω, ægrè vomo; Th. ἐμέω.

Δυσήνεμ☉, ȣ, ὁ ϰ ἡ, gravi vento agitatus; ventis vexatus; ut δυσήνεμ☉ χθὼν, regio ventis vexata; Dionys. de situ orbis; ex δὺς & ἄνεμ☉, vide.

Δυσήνι☉, & δυσηνίας☉, qui frænis & habenis contineri & refrænari difficulter potest; morosus; (item, doloris impatiens; quasi ab ἀνία;) item, δυσηνίως & δυσηνιάστως, effrænatè; ità ut habenis difficulter retineri possit, &c. ex δὺς & ἡνία, habena, &c.

Δυσηνιόχητ☉, ȣ, ὁ ϰ ἡ, idem; gubernatu difficilis; qui habenis retineri difficulter potest, &c. ex δὺς, ἡνία, & ἔχω.

Δυσήνυτ☉, effectu difficilis, inextricabilis; ex δὺς, & ἀνύω, vide.

Δυσηπίστȣν, imperf. verbi δυσαπιστέω, f. ήσω. ex δὺς & ἀπιστέω, non credo: quod à πίστις, εως, ἡ, fides. Th. πείθω, persuadeo.

Δυσήροτ☉, ȣ, ὁ ϰ ἡ, aratu difficilis; Th. ἀρόω, vide.

Δυσήτωρ, ορ☉, ὁ, tristis, qui est animo molestiis affecto; Hesych. ex δὺς, & ἦτορ, cor, animus, &c. Vide.

Δυσηχὴς, έ☉, ὁ, ἡ, horrisonus: ex δὺς ægrè, malè, & ἦχ☉, sonus.

Δυσθαλὴς, infeliciter aut sero germinans; difficulter aut malè virescens; &c. à Th. θάλλω, vide.

Δυσθαλπὴς, έ☉, ὁ, ἡ, calefactu difficilis, frigidus: ex δὺς & θάλπω, foveo, calefacio.

Δυσθανατέειν, ἐῖν, iniquo animo mortem ferre: ex δὺς & θάνατ☉, mors. Th. θνήσκω, morior.

Δυσθάνατ☉, difficulter moriens; vel difficilem aut infelicem mortem inferens; mortifer; ut δυσθάνατον δένδρον, arbor mortifera; Theophr. Item, δυσθανὴς, miserè mortuus, qui miserabili morte periit; Eurip. Item, pro eodem, & δυσθανὼν, apud eundem; Th. θνήσκω.

Δυσθέατ☉, ȣ, ὁ ϰ ἡ, invisus, non visus; horribilis vel infelix aspectu; ut in Sophocl. ὦ δυσθέατον ὄμμα; ô dirum spectaculum, &c. à Th. θεάομαι, specto.

Δύσθε☉, ȣ, ὁ ϰ ἡ, exponitur, ἀσεβὴς, impius; apud Soph. in El. odiosus deo, &c. Nisi fortassis à θέα derivari putandum sit; ut sit idem quod præced. δυσθέατ☉.

Δυσθερὴς, έ☉, ὁ ϰ ἡ, calefactu difficilis. Th. θέρω.

Δυσθετέω, & δυσθετέομαι, malè affectus sum; sum animo malè affecto, & alienato; unde, apud Polyb. δυσθέτημ☉, exp. animi anxius, perplexus, &c. ex δὺς & θετὸς, positus, &c. Vide.

Δυσθήρατ☉, difficilis venatu & captu; item, difficilis intellectu; Basil. de Parabol. Salomonis loquens; δυσθήρατ☉ ὁ τῆς λέξεως ταύτης ὁ νȣ̃ς, &c. Item, δύσθηρ☉, ȣ, ὁ ϰ ἡ, cui parum succedit venatio, &c. ex δὺς & θήρα, quod vide.

Δυσθυμεῖν, Ion. pro ἀθυμεῖν, animum despondere, ex δὺς & θυμὸς, animus.

Δύσθυμ☉, ȣ, tristis, anxius, remissus: ab iisd.

Δυσὶ, duobus, dat. pl à δύο, duo.

Δυσίατ☉, ȣ, ὁ ϰ ἡ, incurabilis, seu curatu difficilis; difficulter curabilis, &c. Th. ἰάομαι, vide.

Δυσίδρ☉, cui difficulter elicitur sudor; qui ægrè sudat; Theophr. ex δὺς & ἱδρὼς, qu. Vi.

Δυσιερέω, malè sacrifico; Plutarchus in Phocione; οἱ δυσιερȣ̃ντες; quibus sacrificia dira portendunt, &c. Ex δὺς & ἱερὸς, unde ἱερεὺς, & ἱερεύω, &c. Vide.

Δυσθάλασσος, vel δυσθάλαττος; mare ſubiens, ſeu ingrediens; ex δύω, vel δύω, mergo, & θάλασσα, &c. Vide.

Δυσίμερος, ægre amabilis, vel ægre cupidus; item improbus & protervus amator; Nonn. ingratus, inſuavis, &c. ex δύς, & ἱμείρω, unde ἵμερος, &c. Vide.

Δύσιππος, ου, ὁ, ἡ; equitatui minus idoneus; Xenoph. Th. ἵππος.

Δύσις, εως, ἡ; occaſus, accuſ. δύσιν, à δύω, ſubeo.

Δυσκαταμάθητος, ου, ὁ, ἡ; difficilis ad diſcendum: & inde

Δυσκαταμαθήτως, vix intelligibile: ex δύς & καταμανθάνω, pernoſco: quod ex κτὶ & μανθάνω, diſco.

Δυσκατάποτος, vix potabilis, qui difficulter abſorbetur ſeu devoratur, &c. ut δυσκατάποτος τροφὴ, cibus qui ægrè deglutitur; Ariſtot. ex δύς, & καταπίνω, q. v.

Δυσκατούλωτος, ægrè cicatricem ducens; Dioſc. ex δύς, & κατουλόω; idem quod ἀπουλόω; cicatrice obduco; ex ἀπὸ, & οὐλόω; idem quod ab οὐλὴ & Th. οὐλος; quæ vide.

Δύσκεν, imperf. Ion. verbi Poët. δύσκω, pro δύω vel δύω, adeo, ſubeo.

Δυσκέλαδος, ου, ὁ, ἡ; raucus: ex δύς & κέλαδος, ſonus, vox.

Δυσκηδὴς, graves & moleſtas curas habens, ſeu afferens; item mærore gravi affectus, &c. ex δύς, & κῆδος, cura; item mæror, triſtitia, &c.

Δυσκίνητος, ου, ὁ, ἡ; difficilis motu, ſegnis. à κινητὸς, mobilis, quod à κινέω, moveo.

Δυσκλεὴς, έος, ἐς, ὁ, ἡ; inglorius: ex δύς & κλέος, gloria. Th. κλέω, celebro.

Δυσκληδόνιστος, male ominatus, inominatus, ſiniſtræ famæ (i. e. δυσφήμιστος) ex δύς, & κληδονίζομαι, ominor; ab activo, κληδονίζω, quod exponitur, divinaculos conſulo; à κληδὼν quod vide.

Δυσκληρέω, difficili ſorte premor, infortunatus ſum; item δυσκληρεία, ſors difficilis & aſpera, infortunium, & δύσκληρος, quem difficilis ſors premit, infortunatus, &c. omnia ex δύς, & κλῆρος, ſors, &c.

Δύσκλυτος, idem à κλύω, audio.

Δυσκολαίνω, f. ανῶ, p. κα, moroſus ſum, ægrè fero, indignor, ſuccenſeo: &

Δυσκολία, ας, ἡ; moroſitas, difficultas: à

Δύσκολος, ου, ὁ, ἡ; difficilis in ſumendo cibo, difficilis, moroſus: &

Δυσκόλως, adverb. difficulter: ex δύς & κόλον, cibus.

Δυσκρασία, ας, ἡ; intemperies, adverſa conſtitutio ſeu habitudo, mala temperies, &c. Item δύσκρατος, ου, ὁ, ἡ; intemperatus, immodicè temperatus, &c. ex δύς, & κεράω, pro κεράω, idem cum κεράννυμι, miſceo.

Δυσκυβεύω, infelicem eſſe ludo teſſerario, infelici ſucceſſu ludere teſſeris; Poll. l. 9. ex δύς, & Th. κύβος, teſſera; quiddam ſcil undique quadratum, quo in alveolo luditur, &c.

Δυσκύμαντος, fluctuoſus, perturbatus; (contrarium ſcil. ἀκύμων) ex δύς, & κυμαίνω; V.

Δύσκωφος, ου, ὁ; ſurdaſter, laborans aurium gravitate, &c. a Th. κωφὸς; vide.

Δυσλεπὴς, difficili cortice tectus; caſtaneæ epith. apud Nicand. ex δύς, & λέπω; V.

Δύσλοφον, oneroſum cervici: ex δύς & λόφος, cervix in jumentis.

Δύσλυτος, ὁ, ου, ἡ; nodoſus, ſolutu difficilis: a λύω, ſolvo.

Δυσμαθὴς, έος, ὁ, ἡ; indocilis, hebes. Th. μανθάνω, diſco.

Δυσμάχητος, ου, ὁ, ἡ; &

Δύσμαχος, ου, ὁ, ἡ; vix expugnabilis. Th. μάχομαι, pugno.

Δυσμενέεσσιν, inimicis, dat. pl. a

Δυσμενὴς, έος, ὁ, ἡ; infeſtus hoſtis, acc. δυσμενῆ, malevolum hinc adv. δυσμενῶς ex δύς & μένος, animus, ira.

Δυσμένεια, ἡ; animus male erga aliquem affectus, odium, inimicitia, &c. Item δυσμεναίνω, inimicor, &c. a præced. δυσμενής.

Δυσμεταχείριστος, ὁ, ἡ; tractatu difficilis: ex δύς & μεταχειρίζομαι, adminiſtro. Th. χεὶρ, ἡ, manus.

Δυσμὴ, ῆς, ἡ; occaſus propriè Solis. Th. δύω, ſubeo.

Δυσμήτηρ, ερος, ἡ, infeſta mater: a μήτηρ.

Δυσμνημόνευτον, ου, τὸ; memoratu difficile: ex δύς & μνημονεύω, memor ſum. Th. μνάομαι, recordor.

Δύσμορε, infelix, voc. ſing. a

Δύσμορος, ου, ὁ, ἡ; cui difficile fatum obtigit: a δύς & μόρος, fatum: quod a μείρω, divido. p. m. ἔμμορα.

Δυσμορφίη, Ion. pro

Δυσμορφία, ας, ἡ; deformitas. Th. μορφὴ, forma.

Δύσμορφος, ου, ὁ, ἡ; deformis: ab eod. Th.

Δυσνόητος, ου, ὁ, ἡ; difficilis intellectu: ex δύς & νοητὸς, intelligibilis, quod a νοέω, cogito.

Δυσνομία, ας, ἡ; &

Δυσνομίη, ης, ἡ; Ion. mala legum inſtitutio, licentia: ex δύς & νόμος, lex, quod a νέμω, tribuo: præt. m. νένομα.

Δύσνοος, & δύσνους, qui mala eſt mente adverſus aliquem, malevolus; Thuc. l. 2 δύσνους τῇ πόλει, &c. Indè δύσνοια, malevolentia; & δυσνοέω, malevolentia proſequor, infenſus ſum, &c. ex δύς & νοῦς, undè νοέω, &c. quæ vide.

Δύσνυμφος, qui inauſpicatas contraxit nuptias, infelix ſponſus; Eurip. Item δυσνύμφευτος, idem; ut δυσνύμφευτος χθὼν, terra gravis nuptiis; i. e. ſponſis, &c. ex δύς, & νυμφὴ, ſponſa, &c. vide.

Δυσξύμβολος, ου, ὁ, ἡ; moroſus in convictu, cum quo nec facile, nec commode pacta ineuntur: ex δύς & σύμβολον, τὸ; quod vide.

Δύσογκος, malè ſeu valdè gravis & oneroſus, vel onuſtus, &c. a Th. ὄγκος; vide.

Δυσοδέω, ῶ; ægre iter facio: ſeu malam & difficilem viam nactus ſum, &c. Item δυσοδία, ας, ἡ; iter invium, anceps via, &c. Utrumque à ſequente,

δύσοδος; item δυσοδοῦντες, ægre facientes iter, &c. à δυσοδέω.

Δύσοδμος, & δύσοσμος; item δυσώδης, malum odorem ſpirans; olidus, fœtidus, &c. Thuc. l. 2. Unde δυσοσμία, & δυσωδία, malus odor; Plut. de Virt. Mor. à Them. ὄζω, unde ὀδμὴ, & ὀσμὴ, &c. V.

Δύσοδος, ου, ὁ, ἡ; invius: item ſubſt. via difficilis. Th. ὁδὸς, via.

Δύσοιμος, malam habens viam; malè veniens, &c. idem quod δύσοδος, &c. à Th. οἶμος, via, ſemita; V.

Δύσοινος, apud Poll. ſignificare videtur, malum vinum producens, vel parum ferax vini; Th. οἶνος.

Δύσοιστος, ου, ὁ, toleratu difficilis, intolerabilis; quem difficulter ferre queas, &c. ab οἰστὸς, qui ferri poteſt, tolerabilis, &c. ab οἴω, pro φέρω.

Δυσοιώνιστος, inauſpicatus; qui ſiniſtri auſpicii eſt; infauſti occurſus, inauſpicati augurii, &c. ab οἰωνίζομαι; vide.

Δύσοκνος, qui non facile aliquid aggreditur, ſed aggredi metuit, & ſemper cunctatur, piger, ſegnis, &c. Unde adv. δυσόκνως pigrè, ſegniter; item ægrè, gravatim, &c. Th. ὄκνος.

Δυσόμιλος, cum quo conſuetudinem habere, & colloqui difficulter poſſumus; ægre affabilis; Plut. Th. ὅμιλος, unde ὁμιλέω, &c. V.

Δυσόμοιος, diſſimilis, inæqualis, &c. ab ὅμοιος, ſimilis, &c. V.

Δυσόνειρος ὕπνος, ſomnus ſomniis interpellatus.

Δυσόρατος, ου, ὁ, ἡ; vix viſibilis. Th. ὁράω, video.

Δύσοργος, ου, ὁ, ἡ; iracundus. Th. ὀργὴ, ira.

Δυσόριστος, ου, ὁ, ἡ; difficilis definitu, ab ὁρίζω, definio, quod ab ὅρος, terminus.

Δύσορμος, per quem difficulter fit impetus, vel tranſitus, & eruptio; item ſtationem navium difficilem & incommodam habens; locus difficilis ſtationis; ut δύσορμος αἰγιαλὸς; i. e. littus importuoſum & inhoſpitale, &c. al ὅρμος; quod vide.

Δύσορνις, qui adverſa ave fit; ut in Eurip. δύσορνις οἰωνὸς, infelix auſpicium ſeu augurium, &c. Th. ὄρνις,

Δυσόρφνης, niger, obſcurus; unde plur. neut. δυσόρφνεα, nigra, obſcura, tenebroſa; Th. ὄρφνη; V.

Δύσοσμος, vide ſupra, in δύσοσμος.

Δυσουρέω, & δυσουρία, ῶ, urina difficultate laboro, ægre, lotium ſeu urinam reddo, difficile meio, &c. Item δυσουρία, ας, ἡ, urinæ difficilis excretio: item urinæ ſuppreſſio, & δυσουρικὸς, urinæ difficultati obnoxius; unde τὰ δυσουρικὰ, ſub. πάθη, pro δυσουρία, &c. à Th. οὖρον, τὸ; urina.

Δυσούριστος, ου, ὁ, ἡ; infelix, qui vento ſecundo non provehitur; ab οὖρος, qui vento ſecundo proficiſcitur, vel qui vento ſecundo ſit; à Th. οὖρος, ου, ὁ; ventus ſecundus. Item δυσούριστος, difficilis cuſtoditu; ab οὖρος, cuſtos, &c.

Δυσπάθεια, ας, ἡ; propriè, eſt is habitus, quo fit, ut quis non facile aliquid mali,

mali, damni, seu injuriæ patiatur; item simpliciter, firmitas, & robur: item interdum, ægritudo, nimia anxietas, &c. Sic δυσπαθέω, ῶ, propriè, non facilè patior seu afficior, ob firmitatem; item ægrè fero; ut δυσπαθοῦντες τὰ γινόμενα; rem indignè ferentes; Plut. in Pericl. δυσπαθῶ ἐπὶ τῇ συμφορᾷ, calamitates ægrè fero, &c. item δυσπαθεῖν, est ægrè affici dolore & labore; h. e. καρτερεῖν; Nazan. Utrumque à δυσπαθής, έος; qui non facilè afficitur; qui durus est contra medicamenta, inoffensus, vitiis non obnoxius, aut injuriæ; præter modum affectus, &c. Plutarch. opponit. τῷ ἀπαθεῖ. Aliquando tamen, significat eum qui ægrè fert: ex δύς, & πάθος; vide.

Δυσπαίπαλος, ου, ὁ, ἡ; ascensu difficilis: ex δὺς & παίπαλα, loca prærupta.

Δυσπάλαιστος, ου, ὁ; Vix eluctabilis, superatu difficilis, ineluctabilis; ut δυσπάλαιστος τύχη; apud Eurip. difficulter eluctabilis; i. e. ineleсtabilis, &c. ex δύς, & παλή, lucta; unde παλαιστής, luctator &c.

Δυσπάλαμος, dolosus; & malis instructus artibus, &c. (i. e. κακότεχνος, &c.

Δυσπαλής, έος, ὁ, ἡ; difficilis, qui luctâ difficulter superari potest. Ex δὺς & πάλη, lucta.

Δυσπαραμύθητος, qui verbis flecti vix potest; seu qui hortamenta & suasiones vix admittit; Plat in Tim. Item irremediabilis, inexpiabilis; Plut. ex δὺς, & παραμυθέομαι, hortor, adhortor, consolor; item medeor, sarcio, &c. Vide.

Δυσπάρθενος, virgo misera; in Epigr. Th. παρθένος.

Δύσπαρις, infaustus, & infelix Paris; seu inauspicato nomine dictus Paris; Il. γ. δὺς enim miseriam & incommoditatem inferens, cum propriis nominibus etiam componitur; sic δυσελένη, de Helena, &c.

Δυσπάριτος, progressu vel transitu difficilis, à πάρειμι, progredior, transeo, &c.

Δυσπειθής, έος, ὁ, ἡ, difficilis persuasu: &

Δύσπιστος, ου, ὁ, ἡ; incredulus: item creditu difficilis: à πείθω, persuadeo.

Δυσπέμφελος, ου, ὁ, ἡ; trajectu difficilis: ex δὺς & πέμπω, mitto. p. πέπεμφα.

Δυσπενθής, graviter lugens; unde δυσπενθέω, graviter seu vehementer lugeo; Plut. à Th. πένθος, unde πενθέω, &c. quæ vide.

Δυσπεπτέω, ῶ; difficulter concoquo: item δύσπεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ; difficilis concoctu; Diosc. Th. πέπτω.

Δυσπερίψυκτος, qui difficulter perfrigerari potest; vix perfrigescens; à περιψύχω, perfrigero, refrigero; unde περίψυκτος, perfrigeratus, perfrigidus; vel qui perfrigerari potest, &c. ex περὶ & ψύχω, frigefacio, refrigero, &c.

Δυσπετέω, ῶ; res mihi malè cadunt, adversis casibus agor: item difficulter & ægrè fero, &c. unde sequens.

Δυσπέτημα, ατος, τὸ, casus adversus, adversitas: ex δὺς & πέτω, cado pro πίπτω.

Δυσπετής, έος, ὁ, ἡ; malè cadens; difficilis: ab eod.

Δυσπεψία, ας, ἡ; difficilis vel mala concoctio, &c. à δυσπέπτω; quod vide.

Δυσπινής, έος, ὁ καὶ ἡ; sordibus ac illuvie fœdus: Aristoph. sordidus, &c. πίνος enim sordes significat.

Δυσπλοέω, infeliciter navigo, jactor in mari; item δύσπλοος, difficilis navigatu, &c. à πλέω, & πλόος; q. v.

Δυσπνέω, ῶ; ægrè respiro: &

Δύσπνοια, ας, ἡ; spirandi difficultas, suspirium: &

Δυσπνοϊκός, οῦ; suspiriosus: à δὺς & πνοή, quod à πνέω, spiro.

Δύσποτμος, ου, ὁ, ἡ; infœlix: ex δὺς & πότμος, sors.

Δύσποτος, non potabilis, ægrè potabilis, potu ingratus seu insuavis; à πότος, ὁ, potatio, quod verbale à πίνω. V.

Δυσπραξία, ας, ἡ; res adversæ: ex δὺς & πράττω, f. ξω, facio.

Δύσπριστος, ὁ καὶ ἡ; serrâ ægrè secabilis, vel sectu difficilis: Vide πρίζω.

Δυσπρόπτωτος, non facilè procidens, difficulter labens & cadens, &c. à verbo προπίπτω; q. v.

Δυσπρόσιτος, qui difficilè adiri seu accedi potest; qui affabilis non est: Poll. à πρόσιτος, ου; qui adiri & accedi potest, accessu facilis; Greg. à πρόσειμι, adeo, accedo, &c. V.

Δυσπρόσωπος, deformis, qui deformi facie est, turpis aspectu, &c. à πρόσωπον; V.

Δυσραγής, difficilis ruptu; Luc. ex δὺς, & ῥήσσω, seu ῥήγνυμι; q. v.

Δύσριγος, ου, ὁ, ἡ; frigoris impatiens ex δὺς & ῥῖγος, εος, τὸ; frigus.

Δυσσεβέω, ῶ; ago impiè; idem quod ἀσεβέω, irreligiosus & impius sum, &c. Item δυσσεβής, έος, ὁ καὶ ἡ; impius, idem quod ἀσεβής, & δυσσέβεια, impietas; idem quod ἀσέβεια, contemptus venerationis & cultus divini, &c. ut etiam δυσσέβημα, idem quod ἀσέβημα, facinus irreligiosum, impium & nefarium, &c. omnia ex δὺς, & σέβω, veneror, adoro, colo, &c.

Δύσεο, indue, Poët. pro δύσεο. Ion. pro δύσου, ἔδω, præs. imperat. m. verbi δύσομαι, η, εται, & Poët. δύσετο, imperf. ἐδυσόμην, ου, ετο. quod præsens formatum est à fut. 1. m. verbi δύω, induo.

Δύσσηπτος, qui difficulter putrescit; Plut. à σηπτός; V.

Δυσσομένων, gen. pl. Æol. f. g. pro δυσομένων, præs. part. verbi δύσομαι, mergor. Th. δύω, subeo.

Δύσσοος, ου; infœlix, æger. Them. σῶος, salvus.

Δυσσύμβολος, ægrè coiens, seu conveniens, ægrè sociabilis; Plut. à συμβαίνω; V.

Δυσσύνακτος, qui difficulter colligi potest; à συνάγω.

Δύστακτος, ordinatu difficilis, &c. à Th. τάσσω, vel τάττω.

Δυστάκτον, i. e. κακοδάκρυτον, malè lachrymas fundens: à Th. στάζω; Vide.

Δυστάλας, ανος, ὁ; miser, tristibus fatis natus, ærumnosus, gravibus miseriis afflictus; Soph. ex δὺς, & τάλας, ανος, ὁ; idem quod ταλαός, ὁ, miser; ærumnosus, cui multæ ærumnæ sunt tolerandæ; à Th. ταλάω ῶ; fut. άσω, suffero, perpetior, &c.

Δυστατέω, idem quod ἀστατέω, titubo, vacillo: instabilis & inconstans sum, &c. ex δὺς, & στατός; V.

Δυστέκμαρτος, conjectu difficilis; à τεκμαίρομαι, conjicio, conjecturam facio, &c. V.

Δύστεκνος, liberis infelix; undè δυστεκνία, liberis infelicem esse, orbitas, &c. ex δὺς, & τέκνον; V.

Δυστερπής, idem quod ἀτερπής; injucundus, molestus, minime delectans, &c. à Th. τέρπω, delecto.

Δύστανος, Dor. pro

Δύστηνος, ου, ὁ, ἡ; infœlix, miser: ex δὺς & στένω, gemo, aut secundum alios: ex δὺς & στῆναι, quod malè stet. Th. ἵστημι, sto.

Δυστήρητος, ου, ὁ, ἡ; observatu difficilis: ex δὺς & τηρέω, servo.

Δυστίβευτος, qui vestigiis difficulter indagatur; investigatu difficilis; Plut. in caus. nat. vel ut alii, indagationi sive indagini minùs idoneus, &c. ex στιβεύω; q. v.

Δυστιθάσευτος, qui difficulter, & vix cicurari potest; ex δὺς & τιθασευτός, cicuratus; à τιθασεύω; q. v.

Δυστλήμων, ærumnosus; idem quod δυστάλας; & ejusd. comp. & Th. Item δύστλητος, toleratu difficilis: ab eod. etiam Th.

Δυστοκήσασα, a. 1. part. act. à

Δυστοκέω, difficulter pario. f. ήσω & ήσω: ex δὺς & τόκος, partus. Th. τίκτω, pario. p. m. τέτοκα.

Δυστοκία, difficultas pariendi, difficilis partus, &c. Item δύστοκος, difficulter pariens, vel partu infœlix, &c. ejusd. Th. & comp. cum δυστοκέω.

Δύστομος, qui difficili seu malo ore est: ut δύστομος γένυς; i. e. maxilla mali oris in Epigram. ex δὺς & στόμα, ος, oris, &c. Item δύστομος, cæsu difficilis; ex δὺς & τομή, sectio, &c. Vide.

Δύστοπος, difficilis, absurdus; undè adv. δυστόπως, ex quo superl. δυστοπώτατα, exponitur difficilimè; item absurdissimè; Suid. ex δὺς, & τόπος; nam δύστοπος, idem est quod ἄτοπος; q.d. locum non habens, & nulli loco conveniens; i. e. absurdus, inconveniens, rationi minime consentaneus, &c.

Δυστοπάζω, difficulter conjicio; undè δυστόπαστος, quem conjecturâ assequi difficulter possis, &c. Ut δυστόπαστ' αἰνίγματα, apud Eurip. (ubi tamen legitur, δυστόχαστα) ex δὺς & τοπάζω; quæ vide.

Δυστόχαστος, ὁ καὶ ἡ; qui non facili conjectura colligitur, à στοχάζομαι; quod vide.

Δυστράπεζος, qui mensa utitur malè instructa; seu infelix propter mensam; Eurip. ex δὺς & τράπεζα; V.

Δυστράπελος, morosus; qui difficulter moveri

moveri & flecti potest: cujus animus placari & mutari nequit, &c. ex δὺς, & τραπελός; q. v.

Δυστραπελία, perversitas & malignitas morum; item molestia aliquid ægrè efficiendi; quum quis facile explicare se non potest; apud Diod. Sic, adverb. δυστραπέλως, implacide, contumaciter; item inconcinnè, inconditè; à δυστράπελος; V.

Δύστρος, ου, ὁ; mensis sextus, apud Syromacedonas: qui alioqui ἐλαφηβολιών.

Δύστροφος, qui difficulter alitur; qui ægrè nutricatur; Theophr. ex δὺς, & τρέφω, à præt med. τέτροφα; quod vide.

Δυστρύπητος, terebratu difficilis; Theophr. a verbo τρυπάω; q. v.

Δυστυχέστατος, ου; infelicissimus, superl. à δυστυχής, έος, ὁ, ἡ; infœlix: quod ex δὺς & τύχη, fortuna. Them. τυγχάνω, sum.

Δυστυχέω, infœlix sum. f ήσω. p. ηκα. a. 1. part. δυστυχήσας, αντος· δυστυχηθέντα, adversa, a. 1. part. pass. ex δὺς & τύχη, fortuna: quod à τυγχάνω, sum.

Δυστύχημα, ατος, τὸ; afflictio, infortunium, da. plut. δυστυχήμασι, à δυστυχέω, quod vide.

Δυστυχία, ας, ἡ; adversitas: ex eodem Th.

Δυστυχοῦντας, acc. pl. part. præs. δυστυχοῦσι, 3. pl. ind. præs. a δυστυχέω, quod vide.

Δυσύπατος, idem quod δισύπατος, bis consul: ab ὕπατος; V.

Δυσυποβίβαστος, subductu difficilis, dicitur de cibo qui ægrè per alvum subduci potest: ab ὑποβιβάζω, subduco; ex ὑπὸ, & βιβάζω; V.

Δυσύποιστος, qui ægrè sufferri potest, ægrè tolerabilis; V. ὑποιστέον.

Δυσυπόστατος, insuperabilis; cujus impetus vix sustineri potest, &c. ab ὑπόστατος, tolerabilis, ferendus; verbale ab ὑφίσταμαι; q. v.

Δύσφαμον, ου, τὸ; Poët & Dor. pro δύσφημον, τουτέστιν ἡ δυσφημία, infamia, dedecus. Th. φάω, dico.

Δυσφάντασος, non facilè visiones concipiens; ad visionum informationem difficilis; Plut. ex δὺς, & φαντάζω; vide.

Δύσφατος, tacendus, non dicendus, nefandus, &c. ex δὺς, & φατός; V

Δυσφημέω, f. ήσω. p. ηκα. maledico, infamo, impiè loquor, malè ominor: &

Δυσφημία, ας, ἡ; infamia, convitium: probrum: a

Δύσφημος, ου, ὁ, ἡ; maledicus, infaustus: ex δὺς & φήμη, fama quod à φημί, dico. Th. φάω, idem.

Δυσφήμοιο, ominosi, ejusdem gen. singul. Ion.

Δυσφιλὴς, inimicus, ingratus; à Th. φίλος; Vide.

Δυσφορέω, f. ήσω. p. ηκα. ægrè fero: &

Δυσφορὴς, έος, ὁ, ἡ; item.

Δυσφόρητος, ου, ὁ, ἡ; &

Δύσφορος, ου, ὁ, ἡ; difficilis latu, gravis, molestus: ex δὺς & φέρω, fero.

Δυσφόρμιγξ, infelicem habens citharam; apud Eurip. in Iphig. Taur. δυσφόρμιγγα ἄταν, exponi luctuosam calamitatem; quasi quæ lamentabili & insuavi citharæ sono sit commemoranda, &c. ex δὺς, & φόρμιγξ; q. v.

Δύσφραστος, ου, ὁ ἡ; vix explicabilis; qui vix explicari potest, &c. ex δὺς, & φράζω. V.

Δύσφρονα, ων, τὰ; molestæ curæ: quas Hesiod. δυσφροσύνας vocat. Th. φρὴν, mens.

Δυσφρονέω, animum adjicio, ægrè fero: ex δὺς & φρὴν, mens.

Δυσφρονέων, ejusd. part. præs.

Δυσφροσυνάων, gen. pl. Æol. à

Δυσφροσύνη, ης, ἡ; animi ægritudo: ex δυς & φρὴν, mens.

Δυσφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; proventu difficilis, difficile nascens; unde in neut. τὸ δυσφυὲς, substantivè, idem quod δυσφυΐα, nascendi difficultas; quod opponitur τῇ ταχυβλαστίᾳ; Theophr. ex δὺς, & φύω, vel φυή, q. v.

Δύσφυσις, mala natura; ingenium pravum κακὴ φύσις, &c. ejusdem comp. & Th.

Δυσφωνία, ας, ἡ; asperitas vocis seu soni: &

Δύσφωνος, ου, ὁ ἡ; dissonus: ex δὺς & φωνὴ, vox, sonus.

Δυσφώρατος, qui difficilè deprehendi potest, difficilis deprehensu, &c. ex δὺς, & φωράω; in ipso furto deprehendo, &c. à Th. φὼρ, ωρὸς, fur.

Δυσχάριστος, parum gratus, ingratus; ex δὺς, & χαρίζομαι; V.

Δυσχείμερος, ου, ὁ, ἡ; frigidus, hybernalis: ex δὺς & χεῖμα, hyems.

Δύσχιμος, ου, ὁ, ἡ; idem & ab iisd.

Δυσχείρωτος, ὁ, ἡ; qui difficulter subigitur & capitur. In superl. δυσχειρωτότατος. Th. χεὶρ, manus.

Δυσχεραινόντως, cum indignatione, & stomacho; Aristot. Item δυσχερεραίνομαι, molestus sum, odiosus, invitus, &c. Unde δυσχέρασμα, morositas; idem quod δυσχέρεια, & ejusd. comp. & Th.

Δυσχεραίνω, molestè fero, gravor, indignor, hæsito, f. ανῶ. in 3. pl. præs. ind. δυσχεραίνουσιν, acc. pl. part. præs. δυσχεραίνοντας· &

Δυσχέρεια, ας, ἡ; difficultas, molestia· à

Δυσχερὴς, έος, ὁ, ἡ; difficilis, molestus, odiosus: in compar. δυσχερέστερος, ου· ex δὺς & χεὶρ manus.

Δυσχερῶς, adv difficulter, molestè: à δυσχερής.

Δυσχημάτιστος, qui difficulter formatur: ex δὺς, & χηματίζω, formo, &c.

Δύσχιστος, ὁ καὶ ἡ; scissu difficilis; Th. σχίζω.

Δύσχλαινος, attrita & lacera læna indutus; unde δυσχλαινία, mala & detrita læna: Item quævis vestis squalida & pannosa; Eurip. in Helena, &c. ex δὺς, & χλαῖνα, ἡ; læna; Vestis quæ tunicæ exteriori superindui solebat, ut frigus à corpore arceret; Sed dicitur etiam de crassioribus illis tegminibus, in quibus dormimus aut cubamus, &c.

Δύσχορτος; graminis seu fœni non ferax: graminis penuria laborans; ex quo intelligitur, locus incultus, desertus, & inamœnus, &c. Eurip. iph. Taur. δυσχόρτους ὃ κατ ναίων; Th. χόρτος.

Δυσχρηστέομαι, οῦμαι, usu rei cujuspiam offendor, incommodè & impeditè versor: a δυσχρηστὸς quod infra videas.

Δυσχρήστημα, ατος, τὸ; incommodum: al ejusd. perf. pass. cui oppon εὐχρήστημα sicuti

Δυσχρηστία, ας, ἡ; incommoditas, difficultas, oppon. εὐχρηστία· à

Δύσχρηστος, ου, ὁ, ἡ; cujus usus difficilis est: ex δὺς & χρηστὸς, utilis quod à χράομαι, utor, à χράω, commodo.

Δύσχροος, & δύσχρους, male coloratus: unde in compar. δυσχροώτερος, minus coloratus; magis decolor, vel decoloratus, &c. à Th. χρόα, ἡ; color, &c.

Δύσχυλος, difficilem habens saporem; i. e. ingratum, & insuavem; unde δυσχυλία, saporis injucunditas, ingratus sapor, &c. Theophr. Th. χυλὸς; Vide.

Δύσχυμος, difficilem & molestum succum habens seu saporem; ex δὺς & χυμὸς; à Them. χέω, unde χύω; quæ vide.

Δύσχωλος, graviter claudicans; Them. χωλὸς; V.

Δυσχωρία, ἡ; difficultas regionis seu locorum; loca difficila; Xenoph. Pæd 1. à χώρα, idem quod Them. χῶρος; vide.

Δυσχώριστος, qui difficile separatur; ex δὺς, & χωρίζομαι; q. v.

Δυσώδης, έος, ὁ, ἡ, & τὸ δυσῶδες, fœtidus: & inde

Δυσωδία, ας, ἡ; malus odor, fœtor, ex δὺς & ὄζω, oleo. p. m. ὦδα.

Δυσωνεῖν, morosum esse in emendo, & nolle tantum dare quantum petitur: sed ad alios venditores subinde se conferre; ut vilius ematur, &c. in Epigr in pass. δυσωνέομαι, οῦμαι, tenaciter mercor illiberali adjectione pretii, &c Item δυσώνης, ὁ, difficilis emptor; i. e. qui morosus est in emendo; & plus semper de pretio indicato detrahere vult, quam æquum sit; Poll. l. 3 & Athen. l. 6. &c. ex δὺς & ὠνέομαι, emo, mercor.

Δυσώνυμος, ου, ὁ, infaustus, inauspicatus, ex δὺς & ὄνομα, ατος, τὸ, nomen. Æol. ὄνυμα, Poë. οὔνομα.

Δυσωπέω, f. ήσω, pudore afficio: unde Metaph. exoro, persuadeo: δυσωποῦμαι, erubesco, flector:

Δυσώπησις, ipsa actio afficiendi aliquem pudore; item exoratio, &c. Verbale à præced. δυσωπέω; item,

Δυσωπία, ας, ἡ; pudor: ex δὺς & ὤψ, ὠπὸς, vultus: quod ab ὄπτομαι, vide

Δυσωρέω, f. ήσω, difficulter custodio, à δύσωρος, custoditu difficilis: ab ὦρος, custos.

Δυσωρήσοντι, 3. pl. ejusd. fut. 1. m.

Δύτης, ου, ὁ; urinator, qui aquas subit. Th. δύω vel δύνω, subeo.

Δυτικὸς, qui solet, seu amat subire aquas; ut δυτικὰ ζῶα; apud Aristot. animantia quæ sese demergunt in aquas; ut mergi, anates, &c. Item occidentalis; ut ὁ δυτικὸς ἰέρξαν; apud Alex. Aphr Th. idem; scil. δύω.

Δύω, Poët. pro δύο, duo, gen. dual. δυοῖν, & in f. δυεῖν. dat. δυσί. Est & δύω, mergo:

mergo: vide δύω.
Δυοκαίδεκα, δυώδεκα, & δώδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, Duodecim, ἄκλιτα· &
Δυωδεκάδρομος, ου, ὁ; qui duodecies currit, vel cursum conficit.
Δυωδεκάμηνος, duodecim mensium, δυωδεκάμηνον τέλος περᾶσαι, id est, annuum magistratum transigere ex δυώδεκα, duodecim, & μὴν, μηνὸς, mensis.
Δυωδεκάπαις, αἶδος, ὁ καὶ ἡ; qui habet duodecim filios: in Epigram. ex δύω, (Poët. pro δύο) duo, δέκα, decem; & παῖς, παιδὸς, ὁ, ἡ, puer, filius, &c. Sic,
Δυωδεκάπηχυς, εος, duodenûm cubitorum; à Th. πῆχυς, εως, ὁ, cubitus, &c. V. Δυωδεκάριθμος, duodecimus, propriè in munero, duodecimus; à Th. ἀριθμὸς, numerus, &c. Δυωδεκὰς, άδος, numerus duodenarius; ex δύω, καὶ δέκα, &c.
Δυωδεκαέτης, ου, duodecim annorum: ex δυώδεκα & ἔτος, annus.
Δυωδέκατος, άτη, ατον, duodecimus: ex δύω & δέκα, decem.
Δυοῖν, Att. & Ion. pro δυεῖν, duorum.gen. dual. à δύω.
Δῶ, per Apoc. pro δῶμα, & δώματα, domus, à δέμω, struo.
Δῶ, δῷς, δῷ, a. 2. sub. act. à δίδωμι, do.
Δώδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, duodecim, ἄκλιτον· &
Δωδεκάκις, duodecies, ex δύω & δέκα.
Δωδεκάβοιος, ου, ὁ; duodecim bovum pretium valens: ex δώδεκα, & βοῦς, &c. Vide.
Δωδεκάγναμπτος, ου, ὁ, ἡ; qui duodecim flexus habet. Ex δώδεκα & κάμπτω, flecto.
Δωδεκαδάκτυλος, duodecim digitos habens; qui est duodecim digitorum, &c. ex δώδεκα, & δάκτυλος; V.
Δωδεκαδάρχης, ου, qui duodecim præfectus est, duodenarius præfectus, &c. Unde in plur. δωδεκάδαρχοι, duodenarii, qui duodecim præsunt; Xenoph. dicitur etiam, δωδεκάδαρχος, idem, dux duodecim virûm; ex δώδεκα, duodecim, & ἀρχὴ, principatus, &c. Vide.
Δωδεκάδες θυσίαι, sacrificia quæ duodecim animalibus constabant, sic ut τριττύαι, quæ tribus; Hesych.
Δωδεκάδελτος νόμος lex duodecim (ut δεκάδελτος νόμος, lex decem) tabularum, &c. ex δώδεκα, & δέλτος; vide. Unde δέλτοι, vocabantur tabellæ judicum Romæ; & δέκα δέλτοι, decem illæ tabulæ, &c.
Δωδεκάδωρος, duodecim palmorum; nam δῶρον, idem est quod παλαιστὴ, palmus, &c. V.
Δωδεκάεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ; duodenus in situs sessilis; Plutarch. de placit. Phil. l. 2. c. 2. ἐκ τοῦ δωδεκαέδρου, ait Pythagoram sensisse mundum factum, &c. ex δώδεκα, & ἕδρα, ἡ, sella, sedes; ab ἕζομαι, f. ἑδοῦμαι, sedeo, &c. V.
Δωδεκαέτης, ου, ὁ; idem quod δυωδεκαέτης; i. e. δώδεκα ἔτη γεγονὼς, duodecim annos natus; qui duodecim est annorum, &c. ex δώδεκα, & ἔτος, &c. Vide.

Δωδεκάθεος, herba quædam à duodecim diis majoribus ita dicta quod omnium deorum majestatem comprehendat, &c. Unde neuteral. δωδεκάθεον, medicamentum, cujus meminit Æginus inter antidota; compositum ex duodecim rebus, &c. Item, Δωδεκάθεοι, dii majores dicuntur; nempe Jupiter, Juno, Neptunus, Ceres, Mercurius, Vulcanus, Minerva, Apollo, Diana, Vesta, Mars, Venus; qui & dii majorum gentium vocantur, &c. ex δώδεκα, & Θεὸς, &c. V.
Δωδεκάκις, duodecies, &c. adv. à δώδεκα.
Δωδεκάκρουνος, fons habens duodecim fistulas & scaturigines, &c. à Them. κρουνὸς; V.
Δωδεκάμηνος, duodecim mensium; ut δωδεκάμηνος χρόνος; i. e. annus: à Th. μὴν, μηνὸς, mensis.
Δωδεκαμήχανος, ου, ὁ καὶ ἡ; duodecim instructus machinis, duodecim artium versutus, &c. δωδεκαμήχανος πόρνη, dicta fuit Cyrene, famosum scortum; διὰ τὸ τοσαῦτα σχήματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιεῖν; Suid. δωδεκαμήχανον, dictum ait, ὅτι τοῖς παντοδαποῖς, καὶ ποικίλοις ἤθεσι χρώμενον; scil. ab utendo variis & omnis generis moribus, &c. Th. μηχανή; vide.
Δωδεκάμοιρος, in duodecim partes divisus; in Epigr. ex δώδεκα, & μοῖρα; vide.
Δωδεκάπηχυς, idem quod δυωδεκάπηχυς; quod vide.
Δωδεκάπους, duodecim pedum; Th. ποῦς, pes, &c. V.
Δωδεκάσκαλμος, decem scalmis instructus, ut δωδεκάσκαλμος ναῦς, duodecim scalmis instructa navis; sic in neut. gen. δωδεκάσκαλμον πλοῖον, navigium duodecim scalmos habens, &c. Vide Σκαλμός.
Δωδεκάσκυτος, duodecim habens pelles; ut δωδεκάσκυτος σφαῖρα, sphæra è duodecim coriis confecta; ex δώδεκα, duodecim, & σκύτος, εος, τὸ, corium, pellis, &c.
Δωδεκαήμερος, qui per duodecim dies, alicubi manet vel abest: &
Δωδέκατος, η, ον, duodecimus: ex δύω & δέκα, decem.
Δωδεκατημόριον, duodecima pars; Plat. de leg. (Sic δεκατημόριον decima pars; ἑνδεκατημόριον, undecima pars: ἑκτημόριον, sexta pars, sextarius, &c.) ex δωδέκατος, μόριον; q.v.
Δωδεκάφυλλος, duodecim folia habens: ut δωδεκάφυλλα ῥόδα; rosæ quibus duodena folia insunt; apud Theoph. hist. pl. l. 6. c. 6. ex δώδεκα, duodecim, & φύλλον, folium.
Δωδεκάφυλον, ου, τὸ, duodecim tribus: q. δώδεκα φυλαί.
Δωδώναθεν, adv. Dor. pro Δωδώνηθεν, q. ἐκ τῆς Δωδώνης.
Δωδωναῖος, ου, Dodonæus: à
Δωδώνη, ης, ἡ, Dodona, sylva Epiri, & urbs: vide Steph.
Δώην, ης, η, Att. pro δοίην, ης, η. a. 2. opt. act. à δίδωμι, do. a. 2. ἔδων.
Δώησι, dederit, 3. sing. a. 2. opt. à δώη, & Ion. additur σι. Sin vero sit δώησι, erit, 3. sing. sub. à δώω, δώῃς, δώῃ, &

Ion. δώησι, pro δῷ, δῷς, δῷ. à δίδωμι.
Δῶκε, vel δῶκε, dedit, po ἔδωκε, per Apoc. Poët. a. 1. Sic δῶκαν, pro ἔδωκαν, 3. pl. a. 1. verbi δίδωμι, do.
Δῶλος, α, ὁ, Dor. pro δοῦλος, ου, servus.
Δῶμα, ατος, τὸ, domus, tectum, pl. δώματα, & in dat. pl. δώμασι: ex δέδμημαι factum per contractionem. Th. δέμω, extruo. p. m. δέδμημαι.
Δωμάτιον, ου, τὸ, domuncula, cubiculum, tectum: à δῶμα.
Δωμάω, f. ήσω, extruo: à δῶμα.
Δώμησις, εως, ἡ, structura, ædificatio, οἰκοδομή; Hesych. Item δωμήτωρ, ορος, ὁ, ædificator, conditor, & δωμητὺς, ύος, ἡ, apparatus structuræ, κατασκευή, Hesych. omnia à præced. verbo δωμάω.
Δώναξ, ακος, ὁ, Dor. & Poët. pro δόναξ, arundo: quod vide.
Δώομεν, per Systolen pro δώωμεν, Poët. pro δῶμεν, 1. pl. a. 2. sub. act. à δίδωμι, do.
Δῶρ pro δῶρα, acc. pl. à δῶρον, ου, τὸ, donum.
Δωρεὰ, ας, ἡ, donum, donatio, &
Δωρεὰν, adv. (sub. κατὰ) gratis, immeritò, frustra. Th. δῶρον, donum.
Δωρέομαι, -οῦμαι, & Poët. δωρέω, -ῶ, dono, largior. f. ήσομαι. perf. pass. δεδώρημαι, σαι, ται, a. 1. m. ἐδωρησάμην, ab eod. Th.
Δώρημα, ατος, τὸ, donum, beneficium: &
Δωρητὸς, οῦ, ὁ, muneribus placabilis, seu corruptus, item donatus: à perf. pass. verbi δωρέομαι.
Δωρηματικὸς, & δωρητικὸς, munificus, liberalis; Plut. in Erot. ex δώρημα, & δωρητὸς, &c.
Δωριάζειν, Doricè loqui, Poët. pro Δωρίζειν, quod à
Δώριος, ία, ον, Poët. pro Δωρικὸς, ἡ, ὸν, Doricus, a, um. Dicitur & Δωριεὺς, έως, ὁ, idem. Δωριῆς, Att. pro Δωριεῖς· & Δωρὶς, ίδος, ἡ, pro Δωρική.
Δωρὶς, ίδος, ἡ, Doris regio; item nomen Nymphæ.
Δωρίσδειν, Dor. δωρίζειν, loqui Doricé.
Δωριστὶ, adv. Doricé.
Δωρίτης, ου, ὁ; munerarius, muneralis; Plut. in polit. præc. à Th. δῶρον.
Δωροβόρος, qui dona quasi vorat, donivorus; Hesiod. ex δῶρον, τὸ, donum, & βόρος, edax; à Them. βορὰ, cibus.
Δωροδέκτης, qui dona accipit; ejusd. Th. & comp. cum sequentibus.
Δωροδοκέω, f. ήσω, donis inhio, munera capio; item muneribus corrumpo. acc. pl. part. præs. δωροδοκοῦντας· ex δῶρον, donum: & δέχομαι, capio.
Δωροδόκημα, ατος, τὸ, munus per corruptionem acceptum: à præced. perf. pass.
Δωροδοκία, ας, ἡ, munerum acceptio, sordes: &.
Δωροδόκος, ου, ὁ, ἡ; munerum acceptor, donis inhians, à δῶρον & δέχομαι, capio.
Δωρολήπτης, ου, ὁ, qui munera accipit; Prov. 15. ex δῶρον, & λήπτης, ου, ὁ; qui capit vel prehendit; à Th. λαμβάνω, capio; quod vide.

ΔΩ͂ΡΟΝ, ου, τὸ, donum, item palmus minor, hinc compos. ἄδωρος, ου, ὁ, ἡ; donorum expers: item qui non donat: ἀντίδωρον, ου, τὸ, donum, dono relatum: unde forte manavit etiam Angl. Dowry.

Δωροξενία, ας, ἡ, quum quis peregrinitatis accusatus, dona offerens, calumnias effugit; Aristot. de Athen. republ. ex δῶρον, & ξενία, peregrinitas; à Them. ξένος, peregrinus.

Δωροφάγος, ου, ὁ; qui devorat dona, donivorus, ex δῶρον, donum, & φάγω, edo.

Δωροφόρος, ου, ὁ; Poët. qui dona fert alicui danda. Ex δῶρον & φέρω, fero.

Δωροφορεῖν, largiri, donum conferre; Nazianz. Item δωροφορία, ας, ἡ; munerum oblatio; utrumque ejusd. Th. & comp. cum præced.

Δωρύσσομαι, Dor. pro δωροῦμαι.

Δώς, ἡ, Dos, donum, indeclinabile Poët. idem quod δόσις. Th. δίδωμι, do.

Δωσέμεναι, Dor. pro δώσειν. f. 1. inf. act. à δίδωμι, do.

Δώσῃ, tradat, 3. sing. a. 1. sub. act. Poët. pro δώκῃ, ab a. 1. ἔδωσα pro ἔδωκα, verbi. δίδωμι, do.

Δῶσι, Ion. pro δῷ, 3. sing. a. 2. sub. Sin absque ι, est, 3. pl. ejusd. temporis verbi δίδωμι.

Δωσιδάρη, infausta, κακὰ διδοῦσα; malorum, seu dirorum datrix, & in plur. δωσιδάραι, οἱ, mala seu dira dantes; Hesych. ex δώς, ἡ, datio, & ἀρά, preces; item diræ, &c.

Δωσίδικος, qui dat pœnas; vel potius qui judicio se permittit; item is à quo pœna exigitur: ex δώς, & δίκη, jus, &c.

Δωσεῦντι, Dor. pro δώσουσι, 3. pl. f. 1. verbi δίδωμι.

Δωσῶ, Dor. pro δώσω, f. 1. act. ejusdem verbi.

Δώσω, f. 1. act. à δίδωμι, do. Sic δώσουσ' pro δώσουσι, 3. pl. f. 1.

Δώσων, qui quum semper polliceatur se daturum, dicens δώσω, δώσω, (in fut. verbi δίδωμι) nunquam dat: Ita Antigonus rex dictus fuit *Doson*, quasi, daturus; Plut. vide Erasm. in Prov. *Dosones*.

Δώτῃ, datori, dat. sing. à δώτης, ου, ὁ, dator: sed usitatius δότης. Th. δίδωμι.

Δωτὴρ, ῆρος, ὁ, Poët. pro δοτὴρ, donator: ab eod. Th.

Δωτῆρες, ejusd. nom. pl.

Δωτινάζειν, dona colligere & accipere: à δωτίνη, donum: quod vide.

Δωτίναν, Dor. pro δωτίνην, acc. sing. à

Δωτίνη, ης, ἡ, munus, propriè quod consumitur, ut vinum, vestis: à δωτὸς, gen. inusit. τοῦ δώς. Th. δίδωμι, do.

Δωτίνῃσι, donis: ejusd. dat. pl. Ion.

Δώτορες, nom. pl. à δώτωρ, q. v.

Δωτὼ, όος, ἡ, nomen mulieris.

Δώτωρ, ορος, ὁ, DATOR, donator: à δίδωμι, do.

Δώωσ' pro δώωσι, dedissent, per Epenth. Ion. & Poët. pro δῶσι, 3. pl. a. 2. sub. à δίδωμι, do.

E.

E Nota quintæ apud Græcos literæ, signum etiam numeri quinarii. Tum & ε, Æol. in multis pro ο.

Ἒ, ἬΕ dolentis particula, quæ geminari solet. Item

Ἓ, SE, pronomen acc. casus, ab οὗ, οἷ, sui, sibi: indè ἑός, οῦ, suus: σφέτερος, σφαίτερος, & σφέτερος, ου, idem.

Ἔα, ΑΗ, vah, adv. querentis, vel admirantis ab

Ἔα, sine, præs. imperat. pro ἔαε, vel imperf. verbi ἐάω, sino.

Ἔα, Ion. & Poët. Ectasi ἦα, pro ἦν, imperf. verbi εἰμὶ, sum.

Ἑὰ & ἅ, sua, bona, peculium: ex ἑός, suus; vide ἕ, se.

Ἐᾷ, concedit, 3. sing. præs. ab ἐάω, sino: f. ἐάσω, a. 1. sub. ἐάσω, ῃς, ῃ, p. εἴακα.

Ἐάα, sinit, Poët. pro ἐᾷ, per Pleon. τοῦ α.

Ἔαγα, ας, ε, fregi, p. m. Att. pro ἦγα, per resolutionem augmenti η in εα (quod frequens etiam in aliis tempor.) ab ἄγνυμι, seu ἄγω, frango: f. ἄξω, p. ἦχα, & ἔαχα, p. m. part. ἐαγώς, a. 1. ἦξα, & ἔαξα &

Ἐάγην, fractus sum, Att. eod. modo pro ἤγην, ejusd. a. 2. pass. Hinc a. 2. part. pass. ἐαγεὶς, inf. ἐαγῆναι.

Ἕαδα, ας, ε, demulsi, pro ἧδα, præt. m. Att. resolutione augmenti η in εα, pro quo ἔυαδα Poët. ab ἁνδάνω, vel ἅδω, placeo. præt. m. part. ἑαδὼς pro ἡδώς sic in a. 2. ἕαδον pro ἧδον Æol. εὔαδον.

Ἑαδότα, placentem, pro ἡδότα, ejusd. p. m. part. acc. sing.

Ἔακα, permisi, pro εἴακα, perf. act. verbi ἐάω, sino: f. σω.

Ἐάλη, convolutus est, involvit se, occultavit se, Att. resolutione augmenti η in εα, pro ἥλη, a. 2. pass. Ion. ἄλην unde part ἁλεὶς, ἐντὸς. Aut ab ἀλῶ, declino, vito: aut ἐάλη per Metaplasm. pro ἐάλω, quod est Att. pro ἧλω, ab ἥλων, a. 2. verbi ἁλίσκω, capio. Alii legunt ἐάλη, Att. seu Ion. pro ἥλη, a. 2. verbi ἄλημι, declino. a. 2. part. ἀλείς.

Ἑάλωκα, captus sum, Att. eod. modo pro ἥλωκα, perf. act. verbi ἁλίσκω, capio, f. ἁλώσω, a. 2. ἧλων, a. 2. part. ἁλούς, inf. ἁλῶναι, & pass. ἁλῶμαι.

Ἑάλων, captus fui, Att. similiter pro ἥλων, a. 2. ejusd. verbi. Præt. autem & a. 2. passivè sumuntur.

ἘΑ'Ν, si, conjunct. connexiv. construitur cum subj. & opt. Et ἂν, pro ἐὰν, quæ sæpe sunt μόρια δυνητικὰ, particulæ potentiales, & sæpe postponuntur, ut εἶπον ἄν, dixissem, quandoque deest ἂν sed rarius præponuntur; ut ὃς ἐὰν, quicunque ἐάν τις, si quis: ἐὰν μὴ, nisi: ἐὰν δὲ μὴ, sin aliter, alioqui: ἐάντε, sive.

Ἑάνδανον, placebam, imperf. Att. & Ion. pro ἥνδανον, εα pro augmento η, verbi ἁνδάνω, placeo.

Ἑανὸς, οῦ, ὁ, indutu pulcher, tenuis, subtilis. adjectiv. propriè peplus: ab ἕω, induo. Aliquando de stanno dicitur, & tum est fusilis, quasi ῥεανὸς, à ῥέω, fluo. Tum etiam substantivè usurpatur, & Epitheton adjungitur, ἑανοῦ νεκταρέου, vestis nectareæ, &c. Et tunc ponitur pro ἑανὸς πέπλος, seu pro ἱμάτιον sæpe enim Epitheta ponuntur pro suis substantivis.

Ἐάνπερ, si, item licet, cum subjunct. apud Plat. Item ἐὰν, pro ἂν, particula potentiali, sæpè in Novo Test. ut Matth. 8. ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ, & 12. Sic & Act. c. 2.

Ἕαται, Att. vel Ion. pro ἧνται, & ἕατο pro ἧντο ab ἧμαι, sedeo.

Ἔαξα, fregi, a. 1. Att. resolutione augmenti pro ἦξα, verbi ἄγνυμι, vel ἄγω. Vide ἔαγα.

ἜΑΡ, ρος, τὸ, & contract. Poët. pro ἦρ, ἦρος, & Ion. ἔαρ, VER.

Ἔαρ, sumitur etiam pro sanguine & pinguedine.

Ἐαρίζω, f. ίσω; vernum tempus dego: Item verno; 1. Vernam temperiem seu amænitatem refero: à Themate, ἔαρ, Ver.

Ἐαρινὴ, ῆς, ἡ, f. g. ab

Ἐαρινὸς, οῦ, vernus: & per Epenth. εἰαρινός. Th. ἔαρ, ver.

Ἐαροθρεπὴς, ὁ, ἡ, vere nutritus, vernus: ex ἔαρ, ver, & τρέφω, alo. p. m. τέτροφα.

Ἐᾷς, sinis, 2. sing. ind. præs. verbi ἐάω. Tum ἔασ', pro ἔασε permisit, a. 1. Ion. ejusd. verbi.

Ἑὰς, suas, pro ἅς.

Ἕασα, Att. pro ἧσα. a. 1. act. verbi ἁνδάνω, placeo. V. ἕαδα.

Ἐάσαμεν, sivimus, 1. pl. a. 1. Ion. sed ἐάσαιμεν, 1. pl. a. 1. opt. ἐᾶσαι, a. 1. inf. act. verbi ἐάω, sino, f. ἐάσω. p. εἴακα. a. 1. εἴασα.

Ἐάσετε, 2. pl. 1. act. ἐάσῃς, sinas, 2. sing. a. 1. sub. ab eod. Th.

Ἔασκε, dimittebat, imperf. Ion. pro εἴα, verbi ἐάω, sino.

Ἔασι, Ion. & ἔασι, Poët. pro εἰσὶ, sunt, (ut τιθέασι, Ion. pro τιθεῖσι.) ab εἰμὶ, sum.

Ἐάσομεν, 1. pl. f. 1. act. verbi ἐάω, sino. f. ἐάσω, p. εἴακα.

Ἔασσα, ας, Dor. pro οὖσα, ης, præs. part. f. g. ab εἰμι, sum.

Ἕαται & ἕατο, Ion. pro ἧνται & ἧντο, ab ἧμαι, sedeo, quod formam præteriti, præsentis autem habet significationem. Ab inus. ἕω.

Ἔατε, Ion. pro ἦτε, 2. pl. imperf. verbi εἰμὶ, sum.

Ἐατέον, sinendum: verbale ab ἐάω, sino.

Ἑαυτοῦ, ῆς, οῦ, & contractè αὑτοῦ, ῆς, οῦ, dat. ἑαυτῷ, &c. sui ipsius, &c. caret nominativo. Ex ἕο, pro οὗ, sui, & αὐτοῦ, in sing. tum est tertiæ personæ, nec non secundæ ἀφ ἑαυτοῦ, à te; &c. In pl. est trium personarum, ἑαυτῶν, nostri, vestri & sui ipsorum.

Ἐάφθην, accensus sum, Att. pro ἥφθην, a. 1. pass. ab ἅπτομαι. Vel ἐάφθην, Ion. Dialysi pro εἴφθην, a. 1. pass. ab ἕπομαι, secuor.

ἘΑ'Ω, sino permitto, imperf. εἴαον, αν, αες, ας, αε, α, f. ἐάσω. a. 1. εἴασα, a. 1. imperat. ἔασον, άτω, a. 1. part. ἐάσας

ἄγ۞, perf. εἴακα· recipit ε post ε pro augmento.

Ἑάων, honorum, gen. pl. Æol. pro ἐῶν· ab ἑὸς, ἡ, ὀν, suus, a, um. Alii legendum censent ἑάων, & derivant ab ἑὸς, ἀ, ὀν, idem quod ἐΰς vel ἠΰς, bonus.

Ἔβα, Dor. pro ἔβη, venit, ab ἔβην, a. 2. verbi βαίνω, eo f. βήσομαι. Item Laconicè pro ἔα, fine, interpofito β, ab ἐάω, fino.

Ἐβάδισε, 3. fingul. a. 1. act. à βαδίζω, vado. f. ίσω, & Dor. ίξω. Th. βαίνω, eo.

Ἔβαινε, ibat. imperf. act. à βαίνω, eo. f. βήσομαι, a. 2. ἔβην.

Ἔβαλον, ες, ε, jeci. a. 2. act. verbi βάλλω jacio. f. βαλῶ. p. βέβληκα. a. 1. paff. ἐβλήθην. p. m. βέβολα.

Ἔβαν, per Sync. Poët. pro ἔβησαν, 3. pl. a. 2. act. Sic ἔβα pro ἔβη, ab ἔβην, verbi βαίνω, eo. f. βήσομαι.

Ἐβάπτετο, tingebatur, 3. fingul. imperf. paff. à βάπτω, intingo, mergo, f. ψω, p. φα.

Ἐβαρυώπησαν, caligarunt, 3. pl. a. 2. paff. cum duplici augmento, verbi βαρυώπομαι· quod ex βαρὺς, gravis, & ὄπτομαι, video. Alii volunt effe a. 1. verbi βαρυωπέω, vifu fum gravato; ab iifd. Th.

Ἔβασον pro ἔασον, fine a. 1. imperat. act. interpofito β, Laconicè, ab ἐάω, fino. Lacones & Syracufi dicunt ἐβάω.

Ἐβάστασα, ας, ε, portavi, a. 1. ind. act. à βαστάζω, f. σω.

Ἐβάφην, tinctus fum, a. 2. paff. ἔβαψεν, tinxi, a. 2. ind. act. pro ἔβαπον, Euphoniæ gratia. verbi βάπτω, tingo, mergo, f. ψω. p. βέβαφα.

Ἐβδελυγμέν۞, η, ον, perf. part. paff. &

Ἐβδελυξάμεθα, 1. pl. a. 1. m. verbi βδελύσσομαι, abominor. Th. βδέω, pedo.

Ἑβδομαγεν۞, ε, qui feptima die aliquid facit, feptimanus: &

Ἑβδομαγενὴς, feptenarius, feptimanus; item ἑβδομάκις, fepties, Callim. &,

Ἑβδόμας, άδ۞, ἡ, HEBDOMADA, feptimana, numerus feptinarius, feptima dies, feu feptima quæque dies: ab ἑπτὰ, feptem.

Ἑβδομάτη, ης, (fub. ἡμέρα) feptima dies. f. g. ab

Ἑβδόματ۞, ε, Poët. pro ἕβδομ۞, feptimus: ab ἑπτὰ, feptem.

Ἑβδομήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, feptuaginta, ἄκλιτον, ab eod. Th.

Ἑβδομηκονταὲξ, feptuaginta fex, legitur tanquam vox compofita ex ἓξ, fex, & ἑβδομήκοντα.

Ἑβδομηκοντάκις, adv. feptuagies: &

Ἑβδομηκοστὸς, ε, feptuagefimus: ab ἑπτὰ, feptem.

Ἑβδομηκονταέτης, & ἑβδομηκοντούτης, feptuagenarius, qui feptuaginta annorum eft: ex ἑβδομήκοντα, feptuaginta, & ἔτ۞, ε۞, τὸ, annus.

Ἕβδομ۞, η, ον, feptimus, a, um; τῇ ἑβδόμῃ, (fub. ἡμέρᾳ) die feptimo. Th. ἑπτὰ, feptem.

Ἐβεβαίωσε, 3. fing. a. 1. act. à βεβαιόω, confirmo, f. ώσω, p. βεβεβαίωκα. Th. βέβαι۞, firmus.

Ἐβεβλήμην, σο, το, ictus eram, plufq. paff. à βάλλω, jacio. f. λῶ. perf. paff. βέβλημαι.

ΈΒΕΛΟΣ, five ἔβεν۞, ε, ἡ, EBENUS, lignum graviffimum.

Ἐβένιν۞, ε, ὁ, Ebeninus: ex ebeno factus; à præced. Th. ἔβελ۞, feu, ἔβεν۞.

Ἐβὲρ, ὁ, vel leni fpiritu, Ἐβὲρ nomen viri, ἄκλιτον, tranfiens. Hinc Ἑβραῖ۞, &c. de quibus infrà.

Ἔβην, ης, η, veni, a. 2. ind. act. à βαίνω, venio. f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. part. βάς.

Ἔβησα, ας, ε, a. 1. ind. act. tanq. à βάω, verbi βαίνω, venio, ἔβησαν, 3. pl. a. 1. vel 3. ejufdem verbi.

Ἐβήσετο, imperf. verbi βήσομαι, quod Poët. more ex fut. in præfens tralatum eft. Th. βαίνω, eo.

Ἐβιήσατο & ἐβιάσατο, per vim ademit. 3. fing. a. 1. m. à βιάω, f. ήσω. Th. βία, vis.

Ἐβίη, 3. fing. imperf. act. à βιόω, vivo. f. ώσω, p. βεβίωκα. a. 2. ἐβίων. Th. βίος, vita.

ΈΒΙΣΚΟΣ, ε, ἡ, feu ἰβίσκ۞ herba quæ & ἀλθαία vocatur, HIBISCUS, ALTHAEA, malva fylveftris.

Ἐβίων, vixi, a. 2. ind. à βιόω, vide ἐβίε.

Ἔβλαβεν, nocui, a. 2. ind. act. ἐβλάβην, a. 2. paff. à βλάπτω, noceo, f. ψω. p. φα.

Ἐβλάκευμαι, diffolutus fum, Att. pro βεβλάκευμαι, perf. paff. verbi βλακεύω, focordiæ me cedo. Th. βλὰξ, ακὸς, ὁ, pifcis quidam omnino inutilis.

Ἔβλαμμαι Att. pro βέβλαμμαι, perf. paff. verbi βλάπτω, noceo. f. ψω. p. φα.

Ἐβλαστηκότες, Att. pro βεβλαστηκότες, perf part. act. pl. num. verbi βλαστάνω, germino, f. ίσω.

Ἐβλάστησα, ας, ε, a. 1. &

Ἔβλαστον, germinavi, a. 2. ind. act. ejufd. verbi: q. à βλαστέω· ut ἥμαρτον, ab ἁμαρτέω, feu ἁμαρτάνω.

Ἐβλασφήμησα, ας, ε, a. 1. ind. act. à βλασφημέω, impiè loquor: ex βλάπτω, lædo, & φήμη, fama.

Ἔβλαψα, ας, ε, & in 3. pl. ἔβλαψαν, a. 1. ind. act. verbi βλάπτω, noceo. f. ψω.

Ἔβλεπον, ες, ε, imperf. act. verbi βλέπω, video. f. ψω.

Ἔβλητο, per Sync. pro ἐβέβλητο, plufq. paff. verbi βάλλω, jacio quafi à βλέω. Nifi quis effe velit imperf. a βλῆμαι.

Ἐβόα, clamabat, 3. fing. imperf. verbi βοάω, clamo, f. ήσω. p. βεβόηκα. a. 1. ἐβόησα, ας, ε.

Ἐβοηθησάμην, ω, ατο, a. 1. m. verbi βοηθέω, fuccurro, auxilior. f. ήσω.

Ἔβοσκον, ες, ε, imperf. verbi βόσκω, pafco. f. ήσω.

Ἐβουλέατο & ἐβούλευντο, Ion. pro ἐβούλοντο, 3. pl. imperf. verbi βούλομαι, volo.

Ἐβούλευκα, Att. pro βεβούλευκα, perf. act. verbi βουλεύω, confulto. f. σω. Th. βουλή, confilium.

Ἐβούλευσα, ας, ε, a. 1. ind. act. ἐβουλευσάμην, ω, ατο, a. 1. m. ejufd. verbi.

Ἐβουλήθην, volui, a. 1. ind. paff. à βούλομαι, volo f. βουλήσομαι. q. à βουλέω. Th. βούλομαι volo.

Ἐβούλου, 2. fing. ἐβούλετο, 3. fing. imperf. verbi βούλομαι, volo.

Ἑβραΐζω, f. ίσω, Hebræorum more loquor, feu vivo: &

Ἑβραϊκὸς, ε, HEBRAICUS, &

Ἑβραῖ۞, αία, αῖον, HEBRAEUS, a, um; ab Ἑβὲρ, ὁ, Parens Hebræorum, ut Gen. 10. 21. Num. 24. 24. alii aliter ἐτυμολογίζεσι, ut videre eft apud Voff. in Etymol. ad verbum, Supra.

Ἑβραΐς, ίδ۞, ἡ, Hebræa: & Ἑβραῒς διάλεκτ۞, lingua Hebræa: &

Ἑβραϊστὶ, adv. Hebraicè: ab eod. Th.

Ἐβράσθην, ebullitus fum a. 1. paff. verbi βράζω vel βράσσω, ferveo, bullio.

Ἔβραχ pro ἔβραχε, &

Ἔβραχεν, ες, ε, madefeci, a. 2. ind. act. à βρέχω, madefacio, unde a. 2. paff. ἐβράχην, part. βραχείς. Alii volunt effe imperf. a βράχω, crepitum do, fono.

Ἔβρεξα, ας, ε, a. 1. ind. act. à βρέχω, pluo.

Ἐβρόντησε, a. 1. ind. act. à βροντάω, tono. f. ήσω. Th. βροντή, tonitru.

Ἕβρ۞, propr. nomen fluvii in Thracia.

Ἐβρυχᾶτο, 3. fing. imperf. paff. à βρυχάομαι, rugio. Them. βρύχω, f. ξω, ftrendo.

Ἔβρω, a. 2. verbi βρῶμι, ut ἔδω, ex δίδωμι. Exponitur apud Hefych. pro ἐδάκεν, ἔφαγεν.

Ἐβώσατο, Dor. pro ἐβοήσατο, vocavit, a. 1. m. &

Ἔβωσεν, pro ἐβόησεν, 3. fing. a. 1. ind. act. verbi βοάω, clamo. V. Hefych.

Ἐβώθησαν, Ion. pro ἐβοήθησαν, celebres facti funt, 3. pl. a. 1. ind. paff. Sic ἐβώθητε, per Crafin pro ἐβοήθητε. 2. pl. a. 1. paff. verbi βοάω, clamo.

Ἐγανώθην, gavifus fum, a. 1. ind. paff. à γανόω· voluptate afficio, f. ώσω. Th. γάν۞, lætitia.

Ἐγγαγὶς πέτρη, eadem gemma quæ γαγάτης· ab ἐν & γάγγης, quia in Gange nafcitur.

Ἔγγαι۞, ε, ὁ κὴ ἡ, qui in terra, feu in ipfo folo eft; Plut. (ex ἐν, in: & γαῖα, terra:) idem quod ἔγγει۞.

Ἐγγάλαστον, πρόβατον, ovis quæ lac habet, pro ἐγγαλακτον; Hefych. ex ἐν, in, & γάλα, κτ۞, τὸ, lac.

Ἐγγαλακτόομαι, ῦμαι; idem quod, & pro γαλακτοῦμαι, lactefco, in lac vertor, &c. Th. γάλα.

Ἐγγαληνίζω idem quod γαληνίζω; q. d. ferenefco, ferenus fio, tranquillor, &c. Th. γαλήνη, ferenitas.

Ἐγγαμίζω, idem quod γαμίζω, nuptui colloco, jungo matrimonio; à γάμ۞, nuptiæ.

Ἐγγαστρίμαντις, vaticinatrix; Pythoniffa: ex ἐν, γαστὴρ, & μάντις.

Ἐγγαστριμάχαιραν, appellavit Hipponax, Hippomedontem quendam vorantem ϰ κτ κόσμον; ex ἐν, γαστὴρ, & μάχαιρα quæ vide.

Ἐγγαστρίμαντις, uti περνυόμαντις, quæ à μάντις, vates: &

Ἐγγαστρίμυθ۞, ε, ὁ, ventriloquus, qui habet dæmonem, q. ἐν γαστρὶ μυθούμενον; item magus, ariolus apud LXXII.

Ἐγγέγαα, p. m. verbi ἐγγίνομαι, tanq. ex ἐγγάω, & in 2. dual. p. m. ἐγγεγάατον, & metri caufa per Syncop. ἐγγέγατον· fic ἐγγεγαμῶν pro ἐγγεγαάμεν, & part. ἐγγεγαώς, ῶα, &c. Th. γίνομαι, nafcor.

Ἐγγεγύηκα, pollicitus fum, pro ἐγγύηκα, perf. (augmento fyllabico intrinfecus affumpto)

sumpto) verbi ἐγγυάω, spondeo. f. ήσω. Th. ἐγγύη, sponsio.

Ἐγγεγυμνασμένος, perfect. part. pass. ab ἐγγυμνάζομαι, exerceor. Th. γυμνὸς, nudus.

Ἐγγείβατον, ου, τὸ, hydraulicum instrumentum, humano more perambulans: quasi ab ἐγγείον βαίνειν. Vitruv. engibata dicit.

Ἔγγειος, ου, ὁ, ἡ, qui in terra, seu in ipso solo est.

Ἐγγείτνιος, ου, vicinus: à γείτων, ονος, ὁ, ἡ, idem.

Ἐγγείτοκος, qui in ipsa terra nascitur: ex ἐν, γῆ, & τόκος; quæ vide.

Ἐγγείφυλλος, humi habens serpentia folia; Theophr. hist. pl. l. 6. c. 6. ex ἐν, γαῖα, & φύλλον.

Ἐγγελάω, f. άσω, irrideo: ἐγγελᾶν τινι, alicui illudere: ex ἐν & γελάω, rideo.

Ἐγγενέτης, vel ἐγγενήτης, indigena, &c. idem quod sequens ἐγγενὴς, & Them. idem.

Ἐγγενὴς, έος, ὁ, ἡ, indigena, ingenitus, consanguineus: ex ἐν & γίνομαι, nascor.

Ἐγγένηται, 3. sing. a. 2. sub. m. ἐγγενόμενος, ου, a. 2. part. m. ab ἐγγίνομαι, insum, innascor. Th. γίνομαι, nascor, f. 2. γενήσομαι, a. 2. m. ἐγενόμην, a. 2. sub. m. γένωμαι, η, ηται.

Ἐγγηράσκω, seu ἐγγηράω, ῶ; q. d. insenesco; Hippocr. Aphor. l. 2. Undè ἐγγήραμα; id cui insenescimus; Plut. in Catone: ex ἐν, & γηράσκω, senesco. Th. γῆρας, αος, τὸ, senectus.

Ἐγγίγνομαι, insum, vel innascor; Plato de Repub. item intersum, interjicior; de tempore dictum; & ἐγγίγνεται, cum infinit. licet, facultas est: ex ἐν, & γίγνομαι.

Ἐγγίζω, appropinquo, immineo, accedo, insto, cum dat. item acc. sequente εἰς, ἐπὶ πρὸς· imperf. ἤγγιζον, ες, ε, f. 1. ἐγγίσω, Att. ἐγγιῶ, p. ἤγγικα· ἐγγίσας, a. 1. part. act. Th. ἐγγὺς, prope.

Ἐγγίνεσθαι, Ion. pro ἐξεῖναι, licere: ut & pro συμβαίνειν, accidere, contingere: ab

Ἐγγίνομαι, seu γίγνομαι, insum vel innascor:) intersum, interjicior, (de tempore;) & cum infinit. licet. Th. γίνομαι.

Ἔγγιον, adv. propius compar. ab ἐγγὺς, prope.

Ἐγγισάτωσαν, 3. pl. a. 1. imperat. act. verbi ἐγγίζω, quod vide.

Ἔγγιστα, adv. proximè: superl. ab ἐγγὺς, propè. Comp. ἔγγιον & ἐγγυτέρω, ἐγγυτάτω & ἐγγύτατα.

Ἐγγίσωμα, ατος, τὸ, cranii: fissura in quam os fractum ad subjectam membranam ἐγγίζει, id est, appropinquat.

Ἐγγλάφω, insculpo, ex ἐν, & γλάφω, cavo, sculpo.

Ἔγγλισχρος, ου, ὁ καὶ ἡ; lentus, tenax, viscosus, glutinosus; idem quod Them. γλισχρὸς, : sive cui inest τὸ γλίσχρον.

Ἔγγλυκος, cui aliqua dulcedo inest; ut οἶνος, ἔγγλυκος; Diosc. ex ἐν, & γλυκὺς, dulcis; undè,

Ἐγγλυκάζω, Hesych. & ἐγγλυκαίνω, Gloss. &

Ἐγγλύσσω, dulcedinem affero, q. indulco: γλύσσων, est dulcior, pro γλυκίων, à γλυκὺς, dulcis.

Ἐγγλύφειν, insculpere: à γλύφω, vel γλάφω, sculpo.

Ἐγγλωσσοτυπέω, seu ἐγγλωττοτυπέω; q. d. linguâ crepo: in ore semper habeo, & jacto, seu prædico: ex ἐν, γλῶσσα, & τυπέω, idem quod Th. τύπτω.

Ἐγγλωσσογάστωρ, seu ἐγγλωττογάστωρ, idem quod γλωσσογάστηρ, seu γλωττογάστωρ, qui lingua victum quærit; qui linguæ ministerio ventrem alit, &c. Aristoph. in à Vib. ex ἐν, γλῶσσα, & γάστηρ.

Ἐγγόμφωσις, εως, ἡ, compages dentium: quæ & γομφίασις, Gal. & Diosc. l. 2. ex ἐν & γόμφωσις, à γομφόω, & Them. γόμφος; quæ vide.

Ἐγγόνατον, ου, τὸ, species horologii, apud Vitruv. lib. 9.9. q. in genu plicatum: aut angulatum, sic ἐγγώνατον.

Ἐγγόνη, ης, ἡ, neptis: &

Ἔγγονος, ου, ὁ, nepos: & ἔγγονον, fœtus: q. ab ἐν & γόνος, proles, à γίνομαι, nascor.

Ἐγγεγραμμένος, & ἐγγραπτὸς, scriptus, inscriptus, utrumque a seq. ἐγγράφω.

Ἐγγραυλις, piscis ex apuarum genere.

Ἐγγραφὴ, ῆς, ἡ, inscriptio, &

Ἔγγραφος, ου, ὁ, ἡ, scriptus: cui oppon. ἄγραφος ab

Ἐγγράφω, inscribo, insculpo, f. ψω. p. ἐγγέγραφα. a. 1. ἐνέγραψα. part. pass. ἐγγεγραμμένος. part. ἐγγεγραμμένος. Them. γράφω, scribo. Inde Angl. **to ingrave, & ingraff.**

Ἐγγυαλίζω, f. ίσω, & ξω· in manus porrigo, infero; præbeo: ab ἐγγύη, sponsio. vel à γύαλον, manus cavitas.

Ἐγγυαλίξαι, tradere ejusd. a. 1. inf. act. & ἠγγυάλιξα, ας, ε, a. 1. ind. act.

Ἐγγυάσομαι, Dor. pro ἐγγυήσομαι, f. 1. m. ab

Ἐγγυάω, f. ήσω, spondeo, permitto, despondeo: ab ἔγγυος, præs, quod ab

ἘΓΓΥ'Η, ης, ἡ, sponsio, fidejussio: q. ἐν γύοις in manibus deponit.

Ἐγγυηθήκη, & ἐγγυθήκη, idem quod ἐγγυοθήκη, quod vide.

Ἐγγύησα, ας, ε, spospondi, pro ἠγγύησα, a. 1. Ion. verbi ἐγγυάω; quod vide.

Ἐγγύησις, εως, ἡ, fidejussio, vadimonium: &

Ἐγγυητὴς, οῦ, ὁ, sponsor, fidejussor. Them. ἐγγύη, sponsio.

Ἐγγυητικὸς, ad fidejussionem pertinens, fidejussorius, &c. ab eod. Th.

Ἐγγυητὸς οῦ, promissus: ἐγγυητὴ, sponsa, desponsata: ab eod. Th.

Ἐγγύθεν, cominus, propè: &

Ἐγγύθι, Poët. pro ἐγγὺς, propè, cum genit.

Ἐγγυμνάζομαι, exerceor: hinc præs. part. pass. ἐγγυμναζόμενος, a. 1. part. m. ἐγγυμνασάμενος, verbi γυμνάζω, exerceo. f. άσω. Th. γυμνὸς, nudus.

Ἐγγυοθήκη, proprie dicitur esse scrinium, in quo velut in fidejussione nummi deponuntur, & pretiosa supellex. Luc. in Lexiph. ex ἐγγύη, & θήκη; quæ vide.

Ἐγγυόω, ῶ, in γύα; i. e. manus do; Hesych. ex ἐν, in, & γύον, ου, τὸ, membrum, pes, manus, &c.

Ἐγγυμνάζω, exerceo; idem quod γυμνάζω; quod vide.

Ἔγγυος, ε, ὁ, ἡ, præs: idem quod.

Ἐγγύος, ου, ὁ, sponsor: ex ἐν & γύον, manus. Th. ἐγγύη, sponsio.

ἘΓΓΥ'Σ, adv. propè; cum genit: sæpè absolute, & pro ἐγγύθεν.

Ἐγγύτατος, & ἔγγιστος, proximus: &

Ἐγγυτάτω, ἐγγύτατα, & ἔγγιστα, adv. proxime; superl. &

Ἐγγύτερος, & ἐγγίων, propior, propinquior: similior: &

Ἐγγυτέρω, & ἔγγιον, adv. propiùs: comparat. ab ἐγγὺς, propè.

Ἐγγύτης, ητος, ἡ, propinquitas, vicinitas; ab eod. Th.

Ἐγγώνιος, angulos habens; ex ἐν, & γωνία, angulus.

Ἐγεγράφειν, scripseram, plusq. p. act. verbi γεγράφω, Att. pro γράφω, scribo, f. ψω.

Ἐγείναο, genuisti, Ion. pro ἐγείνω, 2. sing. a. 1. m. ἐγεινάμην, ω, ατο, verbi γίνομαι, nascor. a. 2. m. ἐγενόμην, ου, ετο, p. m. γέγονα. a. 1. m. ἐγενησάμην & ἐγεινάμην.

Ἔγειρε, a. 1. inf. act. ἔγειρε, surge: a. 1. imperat. m. ab ἐγείρω, suscito: ἐγείρειν ἀγλαΐαν τινὰ τοῖς νικηφόροις, id est, victores aliquo splendido carminis ornamento decorare.

Ἔγειρε, suscitavit, a. 1. Ion. ἤγειρε, suscitet, 3. sing. præs. vel a. 1. sub. ab eod. Them.

Ἐγείρειν, τινὶ λιγυν ἐπέων οὖρον, Pindar: Excitare alicui canoram carminum viam; id est, Præclarum carmen in alicujus laudem scribere seu canere.

ἘΓΕΙ'ΡΩ, excito, expergefacio, f. ἐγερῶ. p. ἤγερκα, Att. ἐγήγερκα. a. 1. ἤγειρα. præs. pass. ἐγείρομαι, resurgo, excitor: perf. pass. ἤγερμαι, Att. ἐγήγερμαι, σαι, ται, a. 1. pass. ἠγέρθην, ης, η, a. 1. imperat. pass. ἐγέρθητι. a. 1. inf. pass. ἐγερθῆναι. a. 1. part. pass. ἐγερθεὶς f. 1. pass. ἐγερθήσομαι, surgam. a. 1. m. ἐγειράμην, ω, ατο. a. 1. imperat. m. ἔγειραι. præt. m. ἤγορα. Att. ἐγήγορα, & cum Epenthesi litteræ ρ, ἐγρήγορα, unde part. præt. m. ἐγρηγορὼς, ότος, vigilans: unde ἐγρήγορος, vigil. & ἐγρηγορέω, & per Aphær. γρηγορέω, vigilo.

Ἐγειρομένω, gen. Dor. pro ου, præs. part. pass. verbi ἐγείρω, excito.

Ἐγέλαξα, ας, ε, Dor. pro ἐγέλασα, a. 1. verbi γελάω, rideo.

Ἐγέλασσε, risit, a. 1. Poët. gem. σ. à γελάω, rideo, f. άσω.

Ἔγεμον, imperf. verbi γέμω, onustus sum.

Ἐγενήθην, a. 1. ind. pass. ἐγένησα, ας, ε, a. 1. ind. act. à γενάω, gigno, f. ήσω. Th. γίνομαι, nascor.

Ἐγένησα, ας, ε, a. 1. verbi γενάω, gigno; quod vide.

Ἐγενόμην, ου, ετο, & in 3. pl. ἐγένοντο, a. 2. m. verbi γίνομαι, sum, fio.

Ἔγεντο, factus est, Dor. vel per Sync. pro ἐγένετο, 3. sing. a. 2. med. ab eodem verbo.

Ἐγέρθην, sum experrectus, a. 1. ind. pass. hinc Ion. ἔγερθεν, Dor. seu Bœot. pro ἠγέρθησαν, 3. pl. a. 1. pass. ind. ἐγερθεὶς, a. 1. part. ἐγερθῆναι, a. 1. inf. ἐγέρθητε, 2. pl. a. 1. imperat. pass. ab ἐγείρω, suscito.

Ἐγερσιβόμβος, ita dictus est ἀλέκτωρ, gallus gallinaceus; q. d. voce excitans: ex

ex ἐγείρω, & βοάω.

Ἐγερσίγελως, ita dicitur Bacchus; q. d. risum excitans; in Epigr. ex ἐγείρω, & γελάω.

Ἐγέρσιμος, ου, excitabilis: ab ἐγείρω, excito.

Ἐγερσίνοος, mentem excitans; Nonn. ex ἐγείρω, & νόος, νοῦς.

Ἔγερσις, εως, ἡ, resurrectio, excitatio, extractio: à 2. pers. perf. pass. ἤγερσαι, ab ἐγείρω, resurgo.

Ἐγερσιφανὴς πέτρος, lapis igniarius; q. d. lucis excitatorius; Epigr. ex ἐγείρω, & φαίνω.

Ἐγερτήριος, idem quod ἐγερτικὸς; excitativus: excitandi vim habens, seu provocandi: item, ἐγερτί, vigilanter; Euripides, omnia ab ἐγείρω.

Ἐγηγέρατο. Ion. & Att. pro ἐγηγερμένοι ἦσαν, 3. pl. plusq. p. pass. ab ἐγείρω, excito, quod vide.

Ἐγήγερμαι, σαι, ται, excitatus sum, Att. pro ἤγερμαι, perf. ind. pass. & part. ἐγηγερμένος, ejusd. verbi.

Ἐγήθην, lætatus sum, a. 1. ind. pass. à γηθέω, gaudeo, f. ήσω.

Ἔγημα, ας, ε, matrimonium contraxi: a. 1. ind. act. verbi γαμέω, tanquam à γάμω. Alii tamen per Syncop. ex ἐγάμησα, factum aiunt. α, in η, converso: unde part. γήμας; V. γῆμαι.

Ἔγηρα pro ἐγήρη· ut ἔβα pro ἔβη, à γήρημι, inusitat. Potest tamen & à γηράω, deduci, senesco. Th. γῆρας, senectus.

Ἐγκάειν, Ion. & Att. pro ἐγκαίειν, incendere. Th. καίω, uro.

Ἐγκαγχάζω, illudo, cachinnor; id est, effuse rideo, risum effundo, &c. præpositione ἐν, augente significationem simplicis καχάζω; ut etiam fit in variis similibus.

Ἐγκάθετος, ου, ὁ, ἡ; insidiator, q. immissus: ab ἐγκαθίημι· immitto: ab ἐν, κατὰ & ἵημι, mitto.

Ἐγκαθέψω, unde ἐγκαθέψομαι; à quo, ἐγκαθεψόμενος, incoctus, qui incoquitur: ex ἐν, & καθέψω, seu καθεψέω, decoquo; Diosc. l. 2. c. 129. ex κατὰ, & ἕψω, coquo.

Ἐγκαθηβάω, idem quod καθηβάω, pubesco; (ex κατὰ, & ἡβάω, idem adolesco, &c. à Th. ἥβη, ης, ἡ, pubes, pubertas, &c.) Vel pubesco in, juvenesco in; pubertatem consumo in, pubertatem transigo, &c.

Ἐγκαθίζειν θρόνῳ, in solio sedere, pro ἐπικαθίζεσθαι· V. καθίζω.

Ἐγκαθίστημι, intersum, constituo, interpono: ἐγκαθεστὼς, interpositus: ab ἵστημι.

Ἐγκαίνια, ων, τὰ, ENCAENIA, festus dies novi operis memoriæ dicatus, ab ἐν & καινὸς, novus.

Ἐγκαινίζω, dedico: fœm. ίσω. p. ἐγκεκαίνικα. a. 1. ἐνεκαίνισα. perfectiv. passiv. ἐγκεκαίνισμαι, ab ἐγκαίνια quod vide.

Ἐγκαινισμὸς, οῦ, ὁ, dedicatio: à præc. perf. pass.

Ἐγκαινόω, ῶ, innovo; item initio, dedico; ab ἐγκαίνια.

Ἐγκαιρία, opportunitas; Plato enim in Politico, ἐγκαιρίαν τῇ ἀκαιρίᾳ opponit:) à seq.

Ἔγκαιρος, opportunus, tempestivus: &

Ἐγκαίρως, adverb. opportunè: à καιρὸς, occasio.

Ἐγκαίω, inuro; item exuro; unde apud Gal. οἱ ἐγκαυθέντες, à sole exusti, qui æstuarunt, &c. Item encaustica pingo; sic ἐγκεκαυμένος, inustus, inustione & encausi pictus: ex ἐν & καίω, uro.

Ἐγκακέω, fastidio, malè in aliquid affectus sum: Hesych. ἐγκακούμενος, ὑφειμένος.

Ἐγκαλέω, in jus voco, accuso: cum dativ. imperfect. ἐνεκάλεον, ουν. fœm. έσω. a. 1. ἐνεκάλεσα. perf. act. ἐγκέκληκα. perf. pass. ἐγκέκλημαι, σαι, ται, part. ἐγκαλούμενος, reus: ex ἐν & καλέω, voco.

Ἐγκαλινδέω, involvo, obvolvo, operio: ex ἐν, & καλινδέω, volvo.

Ἐγκαλοσκελὴς, qui habet crura in ligno: τὰ σκέλη ἐν κάλῳ, vinctus numellis.

Ἐγκάλυμμα, ατος, τὸ, velamentum: à perf. pass. seq.

Ἐγκαλύπτω, f. ψω, intego, obvelo: Th. καλύπτω, tego.

Ἐγκάλυψις, εως, ἡ, velatio: à præc. perf. pass.

Ἐγκαναχάομαι, f. ήσομαι, cachinnum emitto: à καναχέω resono.

Ἐγκαναχέω, cum sonitu infundo: ἐγκανάξειν, a. 1. activ. ἐγκαναχήσασθαι, a. 1. inf. m. Th. ἦχος, sonus.

Ἐγκανθίδες, & ἐπικανθίδες, canthorum radices; Pollux. lib. 2. Gall. 4. Est etiam ἐγκανθὶς, morbi nomen nascentis in illa parte; nam annotatur ex Ægineta, ἀκανθίδα esse, quum majoris seu canthi (in utrolibet oculo) caruncula excrescit justo amplius, & ad nares protuberat. Undè etiam ἐγκάνθιος, qui est in oculi angulo. Galen. ex ἐν, & κανθὸς, oculi angulus.

Ἔγκαρ, ατος, ὁ, cerebrum: ab ἐν & κὰρ, pro κάρη, per apoc. ἔγκαρος, ου, idem. Th. κάρηνον, caput.

Ἔγκαρπος, ου, ὁ, ἡ; fructum in se habens, fœcundus, item gravida. Th. καρπὸς, fructus.

Ἐγκαρσία, ας, ἡ; obliquitas, ab

Ἐγκάρσιος, ου, ὁ, ἡ; obliquus. Th. κάρσιος, idem.

Ἐγκασίχολος, ου, ὁ, ἡ; iracundus, amarus, injucundus: ab ἐν, κάρα, pro κάρηνον, caput, & χολὴ, bilis.

Ἐγκὰς, in profundo: &

Ἔγκασι, dat. pl. per Apoc. pro ἐγκάτοισι, ab

Ἔγκατα, ων, τὰ, intestina, viscera: Sic & ἔγκατ' pro ἔγκατα.

Ἐγκαταβιόω, vitam consumo; Plut. ex ἐν, & καταβιόω, ῶ; vitam transigo, vel etiam ad exitum perduco; quod vide.

Ἐγκαταδαρθάνω, indormio; Plut. ex ἐν, κατὰ, & δαρθάνω, dormio.

Ἐγκαταζεύγνυμι, adjungo, adapto, accommodo. Soph. ex ἐν, & καταζεύγνυμι, conjungo; quod ex κατὰ & ζεύγνυμι.

Ἐγκαταθῇς, reposueris, 2. personæ. a. sub. act. ex ἐν, κατὰ & τίθημι, pono.

Ἐγκατακεῖσθαι, insidere, accumbere: præs. act. ex ἐν κατὰ & κεῖμαι, jaceo.

Ἐγκατακεράννυμι, immisceo: ex ἐν, & κατακεράννυμι, commisceo, permisceo; quod ex κατὰ & κεράννυμι, misceo.

Ἐγκατάλειμμα, reliquiæ, monumentum; à seq.

Ἐγκαταλείπω, derelinquo, desero in discrimine: f. ψω. p. ἐγκαταλέλειφα. a. 2. ἐγκατέλιπον, ες, ε, superstitem reliqui: a. 2. sub.

Ἐγκαταλίπω, ῃς, ῃ, ab ἐν κατὰ & λείπω, linquo.

Ἐγκαταμιγνύω, εις, ει, infero, immisceo: ab ἐν, κατὰ & μιγνύω, vel μίγνυμι, misceo, f. μίξω. p. χα.

Ἐγκαταπαίζω, illudo; Job 40. ex ἐν, κατὰ, & παίζω, ludo pueriliter.

Ἐγκαταῤῥάπτω, insuo, vel desuo in; ex ἐν & καταῤῥάπτω, consuo, quod ex κατὰ, & ῥάπτω, suo, sarcino.

Ἐγκατασκευάζω, intus conficio, condo, & perficio, &c. Undè, ἐγκατάσκευος, ὁ καὶ ἡ; concinnus, locuples, instructus; ut ἐγκατάσκευος φιλοσοφία; absoluta quædam, & completa philosophia, &c. ex ἐν, & κατασκευάζω; quod vide.

Ἐγκαταπήγνυμι, defigo, seu depango in; Od. λ. ex ἐν, & καταπήγνυμι, defigo, depango: ex κατὰ, & πήγνυμι; V.

Ἐγκατασβέννυσθαι, extingui in; Them. σβέννυμι.

Ἐγκατασκιῤῥόω, in Scirrhum: (i. e. tumorem induratum, induro; invetero, &c. ex ἐν, κατὰ, & σκιῤῥόω, tumefactum induro; à Th. σκίῤῥος, seu σκιῤῥὸς; vide.

Ἐγκαταστοιχειόω, una cum primis elementis & rudimentis indo; imprimo & infigo quasi prima elementa & rudimenta; Plut. in Lycurg. ex ἐν, κατὰ, & στοιχειόω, elementa doceo; erudio principiis, & rudimentis artis alicu- &c. à στοιχεῖον, q. v.

Ἐγκατασκάζω, idem quod κατασκάζω; atque id idem quod σκάζω, & Them. σκάω; quod vide.

Ἐγκατατάττω, q. d. colloco inter alios; & velut interjicio iis quos collocavi, adscribo, adjudico, &c. ex ἐν, & κατατάττω, colloco, &c. V.

Ἐγκατατίθημι, & Poët. ἐνικατατίθημι, depono in, repono seu condo in, &c. ex ἐν, & κατατίθημι; q. v.

Ἐγκατέβα, Poët. & Dor. pro ἐγκατέβη, intravit, a. 2. ind act. ab ἐγκαταβαίνω. Th. βαίνω, eo.

Ἐγκατειλέω, idem quod κατειλέω, involvo, implico, &c. ex κατὰ & εἰλέω; vide.

Ἐγκατέλιπον, ες, ε, a. 2. ind. act. ab ἐγκαταλείπω. q. v.

Ἐγκατέχω, insisto; ex ἐν, & κατέχω; vide.

Ἐγκάτθετο, concidit, per Syn. pro ἐγκατέθετο, 3. sing. a. 2. m. ab ἐγκατίθημι, condo: ex ἐν, κατὰ & τίθημι, pono.

Ἐγκατίζεσθαι, Ion. pro ἐγκάθησθαι, sedere in aliquo loco. Th. ἵζω, sedeo.

Ἐγκατιλλώπτω, irrideo; idem quod καπιλλώπτω, atque id idem quod ἰλλώπτω; strabis oculis seu contortis intueor; ab ἴλλω, oculis conniveo; item, volvo, convolvo; &c. à Th. ἴλλος, oculus, &c. Vide.

Ἐγκατοικέω, habito, incola sum; f. ήσω. p. ἐγκατῴκηκα· ex ἐν & κάτοικος, incola: ex κατὰ & οἶκος, domus.

Ἐγκατοικίζω, introduco, colloco in, vel intus; Plut. ex ἐν & κατοικίζω, in domo colloco, &c. Vide.

Ἔγκατος, interior: ab ἐν & κεῖμαι, jaceo: hinc ἔγκατα, αν, τὰ, intestina.

Ἐγκαυλέω, caulesco; caulem emitto seu gigno; erumpo in caulem; Theophr. Aristot. idem quod καυλέω, ῶ; caulesco, &c. à Th. καυλὸς, caulis, &c. Vide.

Ἔγκαυμα, nota inusta; Plat. in Tim. item, inustio; pustula ex ustione contracta; item, materia quæ circa ignem concipit, &c. Poll. Sic, ἔγκαυσις, exustio, æstus, ardor; ἐγκαυστὴς, ῦ, ὁ, inustor, pictor, qui ἐγκαύσει aliquid pingit; ἐγκαυστὸς, inustus, item, ἐγκαυστὴ, pictus; ἐγκαυστὸν, genus picturæ quod inurendo fit; & materia etiam inusta ad pingendum apta; Plin. l. 35. c. 11. ἐγκαυστικὸς, ad encausin pertinens; vel encausti pictus; & ἐγκαυστικὴ, scil. τέχνη, ars inurendi sive encaustica pingendi; Plin. ibid. Omnia ab ἐγκαίω, inuro, exuro; item encaustica pingo, &c. ex ἐν & καίω, uro, &c.

Ἔγκαπος, buccella, bolus: ab ἐγκάπτω, devoro. Th. κάπτω, comedo.

Ἔγκειται, 3. sing. præs. ab

Ἔγκειμαι, q. d. jaceo in, insum, inhæreo, invado, incumbo, insto: ἐγκείμενος, insitus. Th. κεῖμαι, jaceo.

Ἐγκεκαίνισται, 3. sing. perf. pass. ἐγκεκαίνισμαι, σαι, ται· verbi ἐγκαινίζω, dedico: quod adeas.

Ἐγκεκαλυμμένος, occultus, velatus, perf. part. pass. ab ἐγκαλύπτω, f. ψω. Th. καλύπτω, tego.

Ἐγκέλαδος, ε, ὁ, ἡ, cui inest κέλαδος, strepitus: τὰ ἐγκέλαδα, animalcula de genere insectorum: &

Ἐγκέλαδος, ε, ὁ, Enceladus, nom. propr. Gigantis.

Ἐγκελεύω, f. εύσω. hortor, incito: à κελεύω, idem. Th. κέλω, jubeo.

Ἐγκέλλω, insisto, incumbo; ex ἐν & κέλλω, vide.

Ἐγκεντρίζω, insero: f. ίσω. p. ἐγκεκέντρικα. a. ἐνεκέντρισα. a. 1. inf. ἐγκεντρίσαι. a. 1. ind. pass. ἐνεκεντρίσθην, insitus fui: f. 1. pass. ἐγκεντρισθήσομαι· ex ἐν & κεντρίζω, pungo, hoc à κέντρον, stimulus. Th. κεντέω, pungo.

Ἐγκεντρὶς, ίδος, ἡ, aculeus, calcar, stylus: à κέντρον, quod à κεντέω, stimulo.

Ἔγκεντρος, aculeatus; unde ἐγκεντρόω, aculeum infigo, &c. Utrumq; ab eodem Themate.

Ἐγκερᾶν, immiscere, perturbare, præs. inf. activ. à κεράω, seu κεράννυμι, misceo.

Ἐγκερτομέω, convitia ingero; probris incesso; item, illudo; Eurip. ex ἐν & κερτομέω. qu. Vi.

Ἐγκέφαλος, ε, ὁ, cerebrum: ex ἐν & κεφαλὴ, caput.

Ἐγκέχοδα, p. m. verbi ἐγχέζω, incaco: ex ἐν & χέζω, f. έσω, caco, ventris onus depono.

Ἐγκηδεύω, funero, inhumo; ex ἐν & κηδεύω, qu. Vi.

Ἐγκηρόω, ῶ; incero; ex ἐν & κηρόω, qu. Vi.

Ἐγκεχρημένος, η, ον, qui est in usu, quo quis utitur: perf. part. pass. verbi χράομαι, utor, f. χρήσομαι. Th. χράω, commodo.

Ἐγκεχυρασμένος, perf. part. pass. verbi ἐγχυράζομαι, idem quod ἐνεχυράζομαι, oppigneror: hinc ἐνεχυρασμένος· ab ἐνέχυρον, pignus. Th. ἐχυρὸς, munitus, tutus.

Ἐγκικρῶ, immisceo; idem quod ἐγκεράννυμι, ut κικρῶ; idem quod Th. κεράω vel κεράννυμι.

Ἐγκιλικίζω, sive, ἐγκιλικιζόμαι, & ἐγκιλικίζομαι; exponitur κακοηθεύομαι, morosus sum; moribus ficulum utor, &c. ex ἐν & κιλικίζω, seu κιλικεύω; vel κιλικίζομαι, & κιλικεύομαι; i. e. κακοηθεύομαι; malis moribus utor; mores siculorum imitor, &c. à κίλιξ, cilicia oriundus, &c.

Ἐγκινούμενος, turbans, impediens; Etym. ex Aristoph. est ab inusit. verbo ἐγκινέομαι, quod ex ἐν & κινέομαι; moveor; à Th. κινέω, moveo, &c.

Ἔγκιρρος, fulvescens; Diosc. Th. κιρρὸς, vide.

ἘΓΚΙΣΣΑ'Ω, coitum appeto, concipio: ἐγκισσῆσαι, a. 1. inf. q. ab ἐν & κίσσα, pica.

Ἐγκισσεύω, hederæ modo convolvor atq; plicor: à κισσὸς, hedera.

Ἐγκισσήσωσι, 3. pl. a. 1. sub. verbi ἐγκισσάω, quod vide.

Ἐγκλάω, infringo; ex ἐν & κλάω, frango, &c.

Ἐγκλείω, f. είσω, p. εικα, includo: perf. pass. ἐγκέκλεισμαι, perf. inf. ἐγκεκλεῖσθαι, part. ἐγκεκλεισμένος, inclusus. Th. κλείω, claudo.

Ἐγκληθεὶς, έντος, accusatus: a. 1. part. pass. &

Ἔγκλημα, ατος, τὸ, crimen, id de quo quis accusatur: ab ἐγκαλέω, accuso. Th. καλέω, voco.

Ἐγκληματικὸς, litigiosus: ab eod.

Ἐγκληματῦσθαι, sarmentis sylvescere; Theophr. ex ἐν & κληματόομαι, quod vide, in κλῆμα.

Ἔγκληρος, consors, particeps; hæreditarius, dives, &c. Unde, ἔγκληρος εὐνὴ, apud Eurip. exp. thalamus dotis & hæreditatis non expers, sive, lectus habentis dotem præcipuam, &c. Unde ἐγκληρόομαι, idem quod κληρόω; sorte vel casu evenio, contingo, &c. Th. κλῆρος, vide.

Ἔγκλησις, criminatio, accusatio, expostulatio, &c. Item, ἔγκλητος δίκη, causa de qua provocatio est; vel de qua est provocatum, &c. Sic, ἔγκλητον διαστέλλειν; quod appellatur in provocatione; apud Suid. & ἐγκλητέος; reprehensione dignus, &c. Omnia ab ἐγκαλέω, vide.

Ἐγκλίνω, f. νῶ, INCLINO. Th. κλίνω, reclino.

Ἔγκλισις, εως, ἡ, inclinatio; apud Gram. modus: &

Ἐγκλιτικὸς, ῦ, Grammaticum, de vocabulis dictum quæ ἐγκλίνονται, à perf. pass. verbi ἐγκλίνω.

Ἐγκλοιόω, circumdo, Prov. 6. 21. alligo, à κλοιὸς, vinculum, quod collo circumdatur: Item κλοιοὶ, manicæ, pedicæ. Th. κλείω, claudo, obsero.

Ἐγκλυδάζομαι, intus fluctuo; unde, ἐγκλυδαστικὸς, solitus fluctuare, vel æstuare intus, &c. ex ἐν & κλυδάζομαι, pro κλυδωνίζομαι, qu. Vi.

Ἐγκλύζω, per clysterem indo; infundo; Diosc. Unde ἔγκλυσμα, quod clysterem inditur, seu infunditur; infusus, vel infusio, &c. ex ἐν & κλύζω, vide.

Ἐγκνήθω, vel ἐνικνήθω, intero; (radendo nimirum) ungue vel radula carptum intero, &c. apud Nic. in Ther. ex ἐν & κνήθω, Vi.

Ἐγκοίλιος, qui in ventre est; & τὰ ἐγκοίλια, intestina; interanea; Poll. l. 2. Item, ἐγκοιλία, dicuntur etiam navium costæ, ligna transversaria in ipsa navis κοίλῃ, &c. ex ἐν & κοιλία, ἡ, venter, alvus, &c.

Ἔγκοιλος, introrsum cavus; apud Hippocr. ὀφθαλμοὶ ἔγκοιλοι ἰσχυρῶς γενόμενοι, oculi qui vehementer subsederunt; unde, ἐγκοιλαίνω, incavo, cavo, excavo; & ἐγκοίλανσις, excavatio, &c. ex ἐν & κοῖλος, Vi.

Ἐγκοισυροῦσθαι, Cæsyræ moribus imbui; Cæsyram imitari; luxuriosa nimirum & & voluptuosa vita; exquisitiori cultu ornari, &c. Aristoph. in Nub. ex ἐν & κοισυροῦσθαι, idem; τὰ τῆς κοισύρας φρονεῖν, luxu diffluere; nimium ornari; τρυφερῶς κοσμεῖσθαι; &c. à Κοισύρα, ἡ, qu. Vi.

Ἐγκολάπτειν, insculpere. Them. κολάπτω, tundo.

Ἐγκολλαβίζω, instar κολλάβε, deglutio, seu in os ingero; Eust. ex ἐν & κόλλαβος, panis genus; quod vide in Th. κόλλοψ.

Ἐγκολπίας, ε, ὁ, dicitur ventus qui è sinu maris prosilit; Aristot. de mundo. Item, ἐγκολπόω, in sinus colligo, vel constringo; in sinuosis receptibus coarcto; & ἐγκολπίζω, in sinum recipio; vel in sinu teneo, vel condo, &c. ex ἐν & κόλπος, Vi.

Ἐγκομβόομαι, ῦμαι, intus me vestio: f. ώσομαι. a. 1. m. ἐνεκομβωσάμην, ω, ατο, a. 1. imperat. m. ἐγκόμβωσαι, άσθω. 2. plur. ἐγκομβώσασθε. a. 1. part. pass. ἐγκομβωθεὶς. Ex ἐν & κομβόω, orno. Th. κόμβος, nodus; (ad ornatum:) hinc κόμβωμα, vestitus elegans.

Ἔγκομμα, τὸ, impedimentum, offendiculum, obstaculum, &c. Hesych. Item, ἐγκοπὴ, ἡ, incisio, incisura, incisus; apud Suid. & apud medicos, idem quod διακοπή. Item, præpeditio, intercisio itineris seu cursus, &c. Hesych.

Hesych. & ἐγκοπεύς, ὁ, cœlum; instrumentum quo marmorarii marmor incidunt; Luc. in Somn. Omnia verbalia ab ἐγκόπτω, qu. Vi.

Ἐγκονέουσα, festinans in, præs. part. f. g. ab

Ἐγκονέω, accelero: f. ήσω. Ex ἐν & κονέω, festino.

Ἐγκονιτὶ, adv. Poët. laboriosè, cum labore: ab ἐν & κόνις, pulvis.

Ἐγκόνιος, qui in pulvere est seu versatur; pulvereus, &c. ut ἐγκόνιοι γραμμαὶ, descriptæ in pulvere lineæ, &c. Item, ἐγκονίομαι; pulvere perfundor, ut luctatores & athletæ, &c. Xenoph. in Symp. ex ἐν & κόνις, unde κονίω, &c. quæ vide.

Ἐγκονὶς, ίδος, ἡ, famula, ministra; item, ἐγκόνως, properanter, Hesych. ex ἐν & κονέω, qu. Vi.

Ἐγκοπὴ, ῆς, ἡ, obstaculum, offendiculum, incisio: ex ἐν & κοπὴ, sectio. Th. κόπτω, seco.

Ἐγκόπησις, εως, ἡ, offensio; Hyeron. in Oleam adnotat, eam nos iracundiam vel memoriam doloris Latinè posse dicere; à præced. ἐγκοπή.

Ἔγκοπος, ου, ὁ, ἡ, in quo est labor, laboriosus: ex ἐν & κόπος, labor, quod à κόπτω, vel κόπτομαι, laboribus & molestiis premor. p. m. κέκοπα.

Ἐγκόπτω, incido, interpello, impedio: f. ψω. a. 1. ἐνέκοψα. p. ἐγκέκοφα. imperf. pass. ἐνεκοπτόμην. præt. m. ἐγκέκοπα. Them. κόπτω, scindo.

Ἐγκοσμέω, ordine colloco. Th. κόσμος.

Ἐγκοτέω, ῶ, idem ac simplex κοτέω, irascor. Th. κότος, ira.

Ἐγκότημα, ατος, τὸ, &

Ἐγκότησις, εως, ἡ, idem ac them. κότος, ira vetus: à perf. pass. verbi ἐγκοτέω.

Ἔγκοτος, ου, ὁ, ἡ, iratus, in quo est κότος, ira vetus: & substantive pro ira.

Ἐγκραγγάνω, idem quod ἐγκράζω; & Th. idem.

Ἐγκράζω, f. άξω, p. αχα, inclamo: à κράζω, clamo.

Ἐγκρασίχολος, piscis ex apuis: sed rejici solet, quia κρατὴ χολὴν ἔχει.

Ἐγκράτεια, ας, ἡ, continentia, temperantia, moderatio: ab ἐγκρατὴς, compos, qui potitur, superior: quod ab ἐν & κράτος, robur.

Ἐγκρατεῖς, nom. pl. ab ἐγκρατὴς, quod vide.

Ἐγκρατεύομαι, contineo me, sum continens: f. εύσομαι. p. ἐγκεκράτευμαι, ab

Ἐγκρατὴς, έος, ὁ, ἡ, continens, sum superior. nom. pl. ἐγκρατεῖς. Hinc adv. ἐγκρατέως, firmiter. Th. κράτος, robur.

Ἐγκρίνω, admitto, adopto, adjungo: f. ἐγκρινῶ, p. ἐγκέκρικα. a. 1. ἐνέκρινα. a. 1. inf. ἐγκρῖναι. Th. κρίνω, judico, decerno.

ἘΓΚΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, opus dulciarium ex simila & oleo.

Ἔγκρισις, εως, ἡ, admissio; eo sensu quo aliquid dicitur admitti & approbari; item, approbatio; & decuriatio, &c. Sic, ἔγκριτος, admissus, approbatus; vel qui est ex approbatorum numero; item, probus, &c. ἔκκριτος, vero; electus; præcipuus, eximius, primarius, &c. Utrumq; verbale ab ἐγκρίνω, vide.

Ἐγκρουοίσαι, Dor. pro ἐγκρουούσαι, ούσαι, pulsantes, nom. pl. part. præs. f. g. à κρουέω, pulso. Th. κροῦος, ου, ὁ, pulsus.

Ἐγκρούω, pulsando introrsum adigo, infigo, appingo; item, ad numeros incedo; Aristoph. ex ἐν & κρούω, Vi.

Ἔγκρυμμα, τὸ, idem quod λόχος, seu ἐνέδρα; i. e. milites, qui aliquo in loco occoluntur, ad circumveniendos hostes incautos, &c. Verbale ab ἐγκρύπτω, seq.

Ἐγκρύπτω, condo, intego: f. ψω. p. ἐγκέκρυφα. a. 1. ἐνέκρυψα. Th. κρύπτω, occulto.

Ἐγκρυφίας, ου, ὁ, genus panis, qui coquitur ἐγκρυφεὶς, occultatus in cinere; panis subcinericius.

Ἐγκτάομαι, q. d. intus acquiro, vel intus possideo, &c. Unde ἔγκτημα, & ἔγκτησις, possessio, acquisitio; ex ἐν & κτάομαι, Vi.

Ἔγκτητος, ου, acquisitus, comparatus, possessus. Th κτάομαι, acquiro.

Ἐγκλίζειν, in aliquo loco condere. Th. κλίζω, condo.

Ἔγκυδον, τὸ, magna gloria præditum; clarum, &c. ex ἐν & κῦδος, gloria.

Ἐγκύκλιος, ου, ὁ, ἡ, circularis, rotundus: τὰ ἐγκύκλια, vulgaria, obvia, vulgò fieri solita: ab ἐν & κύκλος, orbis, circus.

Ἐγκυκλοπαιδεία, ας, ἡ, ENCYCLOPÆDIA, orbiculata disciplinarum series: à παιδεία, disciplina.

Ἔγκυκλος, ὁ, ἡ, idem quod ἐγκύκλιος.

Ἐγκυκλόω, f. ώσω, circumago. Th. κύκλος, circulus.

Ἐγκύμων, ονος, ὁ, ἡ, gravida, prægnans; plenus, refertus: ab ἐν & κύω, f. σω, uterum fero, sum gravida.

Ἔγκυος, ου, ἡ, gravida, prægnans: ab eod. them.

Ἐγκυούμενος, præs. part. ab ἐγκυέομαι, in utero gestor: ex ἐν & κυέω, idem quod κύω, uterum fero.

Ἐγκύπτω, pronus incumbo; propendens incumbo; intueor capite inclinato; unde apud Thucyd. ἐγκεκυφότες; proni, incurvi, &c. ex ἐν & κύπτω, vide.

Ἐγκύρσας, αντος, illapsus, a. 1. part. act. ἐγκύρσαι, a. 1. inf. ἐγκύρση, 3. sing. a. 1. sub. act. ab

Ἐγκύρω, incido, obvio: f. ρσω. a. 1. act. ἐνέκυρσα. Th. κύρω, f. Æol. κύρσω, incido.

Ἔγκυσις, εως, ἡ, partus; ab ἐγκύω.

Ἐγκυτὶ, ad cutem usque; significat, τὸ ἐν χρῷ; παρὰ τὸ κύτος, quod pro σκύτος dicitur; Etym.

Ἔγκυτον, τὸ, interaneum, intestinum; τὸ ἐν τῷ κύτει τοῦ σώματος; Hesych. ex ἐν & κύτος, vide.

Ἐγκύω, idem quod κύω; sum prægnans, seu gravida, in utero gesto, &c. Unde & ἐγκύουσα apud Aristot. quæ & ἔγκυος, gravida, &c.

Ἐγκώπιον, ου, τὸ, ea pars navis in qua remi sunt collocati; apud Athen. ex ἐν & κώπη, vide.

Ἐγκωμιάζω, εις, ει, laudo: f. άσω. p. ἐγκεκωμίακα. part. præs. pass. ἐγκωμιαζόμενος. a. 1. ἐγκωμιασθεὶς. Th. ἐγκώμιον, laus.

Ἐγκωμιαστέον, verbale, quod laudandum est: ab eodem: &

Ἐγκωμιαστὴς, οῦ, ὁ, laudator: &

Ἐγκωμιαστικὸς, ἡ, ὸν, & Poet. ἐγκώμιος, ία, ον, laudatorius, a, um: ab eod. verbo, quod ab

ἘΓΚΩ'ΜΙΟΝ, ου, τὸ, præconium, laus: hinc ἐγκωμιάζω, laudo, &c.

Ἐγλυκάνθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi γλυκαίνω, dulcoro, as. Th. γλυκὺς, dulcis.

Ἔγμεν, per Syncop. ex ἐχέμεν, Dor. inf. præs. verbi ἔχω, habeo: f. ἕξω, & σχήσω.

Ἔγνω, 3. sing. ab ἔγνων, novi, savui, sensi, a. 2 ind. act. tan q. à γνῶμι, verbi γιγνώσκω. f. 1. γνώσομαι. cognosco.

Ἔγνωκα, ας, ε, perf. act. ind. ἐγνωκέναι, perf. inf. ἔγνωσα, ας, ε, a. 1. ejusdem verbi.

Ἔγνων, a. 2. ind. act. & in 3. pl. ἔγνωσαν & ἔγνον, Poët. vide ἔγνω.

Ἐγνωρίζετο, 3. sing. imperf. pass. &

Ἐγνώρισε, a. 1. ind. act. à γνωρίζω, notum facio: f. 1. γνωρίσω. p. ἐγνώρικα. à γνώριμος, notus, pro γνώσιμος. Th. γινώσκω, cognosco: f. γνώσομαι.

Ἔγνωσαν, vide ἔγνων.

Ἔγνωσμαι, σαι, σται, perf. pass. ἐγνώσθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi γιγνώσκω, cognosco, quod adeas.

Ἐγξέω, intus rado; item, insculpo, seu inscalpo, &c. ex ἐν & ξέω, vide.

Ἐγράφησαν, scripti sunt, 3. pl. a. 2. pass. ἐγράφην, verbi γράφω, scribo; f. ψω. p. φα. a. 2. ἔγραφον.

Ἔγραψα, ας, ε, a. 1. ind. act. ejusd. verbi

Ἐγρεκύδοιμος, ου, ὁ ἢ ἡ, tumultum excitans bellicum; sic dicitur Minerva, apud Hom. & Hes. ex ἐγείρω, excito, expergefacio; & κυδοιμὸς, turba, &c.

Ἐγρεμάχος, incitans ad pugnam; i. e. ἐγερσιμάχος; ex ἐγείρω, & μάχη, quæ vide.

Ἔγρεο, surge, Att. Syncope, ut volunt nonnulli, pro ἐγείρεο, præs. imperat. pass. Ion. pro ἐγείρου, verbi ἐγείρομαι; excitor, pro ἐγείρεσθαι, unde imperf. ἤγρετο, pro ἠγείρετο. Th. ἐγείρω, excito.

Ἐγρεσίκωμος, Bacchus; q. excitans comessationem; in Epigr. ex ἐγείρω, & κῶμος, quæ vide.

Ἐγρήγορα, ας, ε, vigilavi, & sæpe in præs. vigilo, ut part. ἐγρηγορὼς, vigilans; præt. med. verbi γρηγορέω, vel, ut alii malunt, ab ἐγείρω, excito, quod vide.

ἘΓΡΗΓΟΡΕ'Ω, vigilo: f. ήσω. à verbi ἐγείρω, præt. m. ἤγορα, Att. ἐγήγορα, & per Epenth. ρ, ἐγρήγορα, unde ἐγρηγορέω, & per Aphær. γρηγορέω. f. ήσω a. 1. ἠγρηγόρησα. perf. ἐγρηγόρηκα.

Ἐγηγόρθαι, suscitatum esse, Poët. pro ἐγηγορέναι, Pleonasm. τοῦ θ, & Syncop. literar. ε & ν, est perf. ind. med. verbi γρηγορέω, vigilo. Vide ἐγήγορα.

Ἐγρηγόρθασιν, vigilaverunt, Dor. pro ἐγρηγόρασι, 3. pl. perf. m. Vide ἐγρήγορα.

Ἐγρηγορικὸς, dicitur ποιμὴν, à Basil. vigil, seu pervigil; apud Aristot. ἐγρηγορικαὶ πράξεις; dicuntur quæ fiunt à dormientibus, tanquam vigilantibus, &c. Ἐγρηγορότως, vigilanter; ἐγρηγόρσιος, somnum arcens, vigilias citans; ἐγρήγορσις, εως, ἡ, vigilantia, vigilia, excubitus; ἐγρηγορτὶ, vigilanter; ἐγρηγορικὸς, ὁ, vigilans; ἐγρηγόρως, vigilanter; ἔγρησις, vigilia, &c. Omnia ab ἐγρηγορέω.

Ἐγρηγορτὶ, & γορότως, adv. vigilanter: ab ἐγρηγορέω, vigilo.

Ἐγρήσσω, Poët. pro ἐγρηγορέω, vigilo.

Ἔγρομαι, Att. Syncop. pro ἐγείρομαι, excitor: sic ἐγρόμενος, pro ἐγειρόμενος.

Ἐγύμναζον, ες, ε, imperf. act. verbi γυμνάζω, exerceo: f. σω. p. κα. Th. γυμνὸς, nudus.

Ἐγύμνασμαι, Att. pro γεγύμνασμαι, perf. pass. ejusd. verbi.

Ἐγυμνώθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi γυμνόω. Th. γυμνὸς, nudus.

Ἐγχαίνω, & ἐγχαίνομαι, inhio; item, hiante ore illudo; unde, ἐγχανδὴς, hians; inhians; Nicand. ex ἐν & χαίνω, vide.

Ἐγχάσκω, idem quod ἐγχαίνω.

Ἔγχε' pro ἔγχεα, nom. pl. ab ἔγχος, εος, τὸ, hasta.

Ἐγχεία, ας, ἡ, seu ἐγχείη, hasta, seu peritia hastâ certandi: gen. pl. Æol. ἐγχειᾶν, Th. ἔγχος, hasta.

Ἐγχεσίβρεμος, ὁ, ἡ, bellicosus, qui hasta tremit ac strepitum edit: ab ἔγχος, hasta, & βρέμω, fremo. Hinc & Παλλὰς dicta à πάλλειν.

Ἐγχεικέραυνος, ὁ, Jovis Epithet. qui fulmine tanquam gladio solet uti: ab ἔγχος, hasta, & κεραυνὸς, fulmen.

Ἐγχέμαργος, & ἐγχεσίμαργος; hastâ furens; i. e. bellicosus; ex ἔγχος, & μάργος, quæ vide.

Ἐγχειρέω, aggredior, tracto: f. ήσω. p. κα. ἐγχειροῦντες, præs. part. pl. num. ab ἐν & χεὶρ, manus.

Ἐγχείρημα, ατος, τὸ, id quod aliquis aggreditur, conatus: ab ἐγχειρέω, quod vide.

Ἐγχείρησις, εως, ἡ, tractatio: ab eod. ἐγχειρέω.

Ἐγχειρίδιον, ου, τὸ, ENCHIRIDIUM, libellulus, gladiolus, pugio, manubrium: ab ἐν & χεὶρ, manus.

Ἐγχειρίζω, in manus trado, porrigo: f. ίσω. p. ικα. Ἐγχειρίζομαι, in manus sumo, commissum habeo. Th. χεὶρ, manus.

Ἐγχειρίθετος, ὁ, ἡ, in alicujus manu positus: ab eodem them.

Ἐγχεσπονδέω, inter alios creo; Poll. ex ἐν & χεσπονδέω, vide.

Ἐγχέλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. anguillaris; seu anguillarius; ut ἐγχέλειον κρέας, anguillæ caro, in Aristoph. Item, ἐγχελεὼν, ῶνος, ὁ, vivarium anguillarium, apud Aristot. de hist. an. l. 8. ἐγχέλιον, diminut. parva anguilla; Plat. Omnia seq. Th. ἔγχελυς.

Ἐγχελειοτρόφος, & ἐγχελυοτρόφος, anguillarum nutritor; qui habet vivarium ubi aluntur anguillæ; Athen. l. 5. Aristot. ex ἔγχελυς, & τρέφω, à τέθραφα, quæ vide.

ἜΓΧΕΛΥΣ, υος, ἡ, ANGUILLA: q. ἐν ἰλύϊ χεῖσθαι, quod in limo fundatur.

Ἔγχελις, εως, ἡ, idem.

Ἔγχεον, Poët. & Ion. pro ἐνέχεον, ejusd. imperf. ab ἐν & χέω, f. χεύσω, fundo.

Ἐγχεσίμωρος, ου, ὁ, ἡ, & ἐγχεσίμορος, bellicosus, qui fato quondam hastæ studio est addictus; ab ἔγχος, hasta, & μόρος, fatum, verso ο in ω. Th. μείρω, divido.

Ἐγχέσπαλος, ου, ὁ, qui hastam vibrat, bellicosus: ab ἔγχος, hasta, & πάλλω, vibro.

Ἐγχεῦντα, infundentem, crasi Dor. pro ἐγχέοντα, acc. sing. præs. part. act. ab

Ἐγχέω, f. εύσω, infundo: &

Ἔγχος, εος, τὸ, hasta, ENSIS, dat. sing. ἔγχει, dat. pl. ἔγχεσι.

Ἐγχαύειν, infigere, quod à χαύω, leviter lacero. Th. χεάω, coloro.

Ἐγχείμπτεσθαί τινι, Ion. in aliquem incidere: ab

Ἐγχείμπτω, idem quod χρίμπτω, admoveo: f. ψω.

Ἐγχειμφθεῖσα, ης, propinqua, ejusd. a. 1. part. pass. f. g.

Ἔγχεισον, άτω, inunge, a. 1. imperat. act. ab

Ἐγχείω, f. ίσω, p. ἐγκέχεικα. a. 1. ἐνέχεισα. Th. χείω, ungo.

Ἐγχείψας, forte ἐγχείμψας, scribendum. a. 1. part. verbi ἐγχείμπτω, idem quod χείμπτω, admoveo.

Ἐγχρονίζω, immoror, tardo: f. ίσω. p. κα ab ἐν & χρονίζω, idem. Th. χρόνος, tempus.

Ἔγχρονος, ου, temporarius: ab eod. them.

Ἐγχρώσας, a. 1. part. act. ab ἐγχρώννυμι, q. ab ἐγχρόω, colore imbuo: ab ἐν & χρόα, color.

Ἐγχύω, f. ύσω; idem ac ἐγχέω, infundo.

Ἐγχωρέω, concedo, admitto: unde ἐγχωρεῖ, imperf. licet, locus vel facultas est, Th. χωρέω, eo.

Ἐγχώριος, ου, ὁ, ἡ, domesticus, patrius; & τὸ ἐγχώριον, subst. in eo loco ubi habitas; pignus: ab ἐν & χῶρος, locus.

ἘΓΩ', ἐμοῦ, &c. EGO, Att. ἔγωγε, Dor. ἐγώνη, & ἐγώνγα. Æol. ἐγὼν & ἰώγα. Hinc ἐμὸς, οῦ, meus: νωΐτερος, ου, noster duorum. ἡμέτερος, ου, noster.

Ἔδαεν, docuit, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi δαίω, disco: hinc

Ἐδάην, novi, seu divisus sum, a. 2. ind. pass. à δαίω, disco, scio. perf. δεδάηκα, q. à δαέω, part. perf. pass. δεδαημένος. perf. m. δέδαα, pro δέδηα, novi. a. 2. inf. pass. δαῆναι, Dor. δαήμεναι.

Ἐδαΐζετο, dividebatur, imperf. pass. verbi δαΐζω, divido. Th. δαίω, idem.

Ἐδαίσατο, epulatus est, 3. sing. a. 1. m. verbi δαίομαι, epulo. Th. δαίω, epulum præbeo.

Ἔδακ' pro ἔδακε, momordit, pupugit, 3. sing. a. 2. act. ἔδακον, ες, ε. &

Ἐδάκην, morsus vel punctus fui, a. 2. pass. verbi δάκνω, mordeo, pungo.

Ἐδάμασσα, ας, ε, domui, a. 1. act. gem. σ, Poët. verbi δαμάζω, domo: f. σω. p. κα.

Ἐδάμην, ης, η, domitus sum, a. 2. ind. pass. à δαμάω, seu δάμνω, vel δάμνημι. f. 1. δαμῶ. a. 2. ἔδαμον. Vel ut alii volunt à δέμω. perf. δέδμηκα. perf. pass. δέδμημαι. a. 2. ἐδάμην.

Ἐδάμνα, domabat, 3. sing. imperf. à δαμνάω pro δαμάω, domo.

Ἑδανὸς, οῦ, suavis: ab ἡδὺς, idem per Systolem literæ η.

Ἔδαρ & εἶδαρ, ατος, τὸ, esca: ab ἔδω, edo.

Ἔδαρθον, dormivi, a. 2. verbi δαρθάνω, seu δαρθέω, f. 1. δαρθήσομαι. a. 2. ind. pass. ἐδάρθην, ης, η.

Ἔδαρκον, per Metath. pro ἔδρακον, vidi: a. 2. act. verbi δέρκω. Sic p. m. δέδαρκα. pro δέδορκα.

Ἐδασάμην, ω, ατο, & Poët. δασάσκετο, a. 1. m. Hinc δάσασθαι, a. 1. inf. m. à δάζω, idem quod δαίω, divido.

Ἐδασσάμεθ', divisimus, 1. plur. a. 1. m. pro ἐδασσάμεθα, & in 2. sing. ἐδάσσατο, ejusd. verbi.

Ἐδάφει, 3. sing. & in 3. pl. ἐδάφισι, f. 1. Att. ab

Ἐδαφίζω, solo æquo, solo allido, pavio: f. ἐδαφίσω, & Att. ἐδαφιῶ. p. ἐδάφικα. quod ab ἔδαφος, solum. Th. ἕζομαι, sedeo: f. ἑδοῦμαι.

Ἔδαφος, εος, τὸ, solum, pavimentum: ab ἕζομαι, sedeo.

Ἔδαψεν, dilaceravit, 3. sing. a. 1. act. à δάπτω, dilanio: f. ψω. p. φα.

Ἔδδεισε, timuit, Poët. pro ἔδεισε, a. 1. verbi δείδω, timeo: f. δείσω. p. δέδεικα. p. m. δέδοικα, δέδια, & δέδια.

Ἐδῆ pro εἰδῇ.

Ἔδεαι, Ion. pro ἔδῃ, 2. sing. verbi ἔδομαι. Th. ἔδω, edo.

Ἐδέατρος, ου, ὁ, prægustator: ab ἔδω, quia edit ante alium, præfectus epularum.

Ἐδέγμην, per Sync. Poët. pro ἐδεδέγμην, plusq. p. pass. verbi δέχομαι, capio: f. δέξομαι. p. δέδεγμαι. a. 1. ἐδέχθην.

Ἐδέδιατο, Ion. pro ἐδέδεντο, ligati fuerunt, 3. pl. plusq. p. pass. verbi δέω, ligo.

Ἐδεδήει, 3. sing. plusq. p. m. à p. m. δέδηα, verbi δαίω, divido.

Ἐδεδίειν, timueram, plusq. p. m. verbi δείδω, timeo: f. δείσω. p. m. δέδια.

Ἐδεδμήατο, Ion. pro ἐδέδμηντο, plusq. p. pass. verbi δέμω, struo: f. δεμῶ. p. δεδέμηκα, & per Sync. δέδμηκα. perf. pass. δέδμημαι.

Ἐδεδοίκει, 3. sing. plusq. p. m. verbi δεί-

δῶ, timeo: f. δείσω. p. m. δέδοικα, pro δέδοιδα, & δέδια.

Ἔδει, Ion. pro ἔδει, oportebat, imperf. δεῖ, oportet, quod à δέω, ligo.

Ἔδεθλον, & Ἐδέθλιον, ου, τὸ, idem quod ἕδρασμα; firmamentum, fundamentum; item, ἔδαφος, solum, pavimentum, &c. à Th. ἕζομαι, sedeo.

Ἐδεήθην, indigui, seu oravi, a. 1. ind. pass. verbi δέομαι, tanq. à δεήομαι, f. δεήσομαι, oro, & indigeo. Th. δέω, ligo.

Ἐδέησε, opus fuit, a. 1. ind. verbi δεῖ, opus est. imperf.

Ἐδέθην, ligatus sum, a. 1. ind. pass. verbi δέω, ligo, perf. pass. δέδεμαι.

Ἔδει, oportebat, imperf. verbi imperf. δεῖ, oportet, & interdum pro δεῖ usurpatur ut ἐχρῆν pro χρὴ, & πεποσῆκεν pro πεποσήκει. item

Ἔδῃ, comedet, Att. pro ἔδῃ, 2. sing. f. 1. m. ἔδομαι, verbi ἔδω. Item

Ἔδει, ligabat, imperf. verbi δέω, ligo.

Ἐδείδιμεν pro ἐδεδίειμεν, timueramus, 1. pl. &

Ἐδείδισαν, timuerant, per Sync. pro ἐδεδίεισαν, 3. pl. plusq. p. m. verbi δείδω; timeo. p. m. δέδια, plusq. p. ἐδεδίειν. vide δείδω.

Ἔδειμα, ας, ε, exstruxi, a. 1. ind. act. ἐδείμαντο, 3. pl. a. 1. m. ἐδειμάμην, ω, ατο. verbi δέμω, struo.

Ἔδειξα, ας, ε, ostendi, a. 1. ind. act. verbi δεικνύω, seu δείκνυμι, ostendo. f. δείξω, p. δέδειχα, a. 1. part. δείξας, a. 1. pass. ἐδείχθην.

Ἔδειρα, ας, ε, excoriavi, a. 1. ind. act. & in 3. pl. ἔδειραν, verbi δέρω, excorio. f. δερῶ. p. δέδερκα. a. 2. pass. ἐδάρην. f. 2. pass. δαρήσομαι.

Ἔδεκτο, susceperat, Dor. Sync. pro ἐδέδεκτο, 3. sing. plusq. p. verbi δέχομαι, capio. f. δέξομαι. perf. pass. δέδεγμαι

Ἐδὲμ, regio Babyloniæ.

Ἐδέμεναι, & per Sync. ἔδμεναι, comedere, Dor. pro ἔδειν, præs. inf. ab ἔδω quod vide.

Ἐδέξατο, 3. sing. a. 1. m. verbi δέχομαι, capio.

Ἐδέρχθην, obtuitus sum, a. 1. pass. verbi δέρκω, video. a. 2. ἔδρακον. p. m. δέδορκα.

Ἔδεσμα, ατος, τὸ, cibus. Th. ἔδω.

Ἐδέσμασι, cibis, ejusd. dat. pl.

Ἐδεσματοθήκη, penaria cella; locus ubi edulia reponuntur, &c. ex ἔδεσμα & θήκη, quæ vide.

Ἐδεστὴς, οῦ, ὁ, esor, qui edit. Th. ἔδω, edo.

Ἐδεστὸς, οῦ, ὁ, edulus, esculentus; Bud. ex Aristot. & ἐδεστά, pl. n. edulia, esculenta, &c. ab eod. Th.

Ἐδεύετο, indigebat, imperf. verbi δεύομαι, Poët. pro δέομαι, egeo, oro.

Ἐδεύησε, Poët. pro ἐδέησε, seu ἔδησε, 3. sing. a. 1. act. verbi δεύομαι, pro δέομαι, oro, opus habeo.

Ἑδέων, sedibus, gen. pl. ab ἕδος, εος, τὸ, sedes.

Ἑδῇ, sedebis, 2. sing. fut. 2. ἑδοῦμαι, verbi ἕζω, sedeo.

Ἔδηδα, præt. m. Att. reduplicatione ex ἦδα. præt. part. ἐδηδὼς, verbi ἔδω, edo: &

Ἐδήδαται & ἐδήδατο, Ion. pro ἐδηδεσμένοι εἰσὶ, & ἐδηδεσμένοι ἦσαν, perf. & plusq. p. pass. verbi ἔδω, edo. f. 1. act. ἐδέσω. p. ἤδεκα Att. ἐδήδεκα. unde perf. pass. ἐδήδεσμαι, cujus tertia pers. ἐδήδεσται, abjecto σ, ἐδήδεται, & Ion. ἐδήδαται.

Ἐδήδοκα, edi, perf. pro ἦκα seu ἔδηκα, ab ἔδω, vel q. ab ἐδέω, facit fut. 1. ἐδήσω, unde perf. ἤδηκα, & Att. reduplicatis initialibus literis, & ε in ο, converso, ἐδήδοκα. & in plusq. p. ἐδηδόκειν, part. ἐδηδοκώς. præt. pass. ἐδήδομαι, σαι, ται.

Ἐδηδὼν, ονος, ὁ, serpigo, phagedæna; sic dicta ab exedenda carne. à Th. ἔδω, comedo.

Ἐδηδὼς, vide in ἔδηδα.

Ἔδηκα, edi, perf. Att. pro ἦκα, ab ἔδω, quod & interjecta syllaba, δο, ἐδήδοκα dicitur; unde perf. pass. ἐδήδομαι.

Ἐδηλήσαντ' pro ἐδηλήσαντο, læserunt, 3. pl. a. 1. m. verbi δηλέω, lædo. f. ήσω. à δηλὸς, titio, quod à δαίω, uro.

Ἐδήλουν, 3. pl. imperf. act. ἐδηλοῦτο, 3. sing. imperf. pass. à δηλόω, manifesto, declaro. Th. δῆλος, manifestus.

Ἔδηξα, momordi, a. 1. à δάκνω, (q. à δήκω) mordeo.

Ἔδησαν, ligaverunt, 3. pl. a. 1. act. verbi δέω, ligo, f. δήσω, præt. δέδεκα. pass. δέδεμαι.

Ἐδητὺς, ύος, ἡ, cibus, ab ἔδω, edo.

Ἐδήχθην, ης, η, morsus vel punctus sum, a. 1. pass. verbi δάκνω.

Ἐδίδαξα, ας, ε, a. 1. ind. act. à διδάσκω, doceo, ἐδιδάχθην, ης, η, doctus est. perf. pass. δεδίδαγμαι, ξαι, κται.

Ἐδίδουν, ους, ου, pro ἐδίδων, ως, ω, imperf. act. verbi δίδωμι, do. q. à διδόω. Sic & ἐδίδου, dabaris, pro ἐδίδοσο, 2. sing. imperf. pass.

Ἐδίζετο, quærebat, imperf. pass. verbi δίζω, idem quod ζητέω, quæro.

Ἐδίηνα, ας, ε, a. 1 ind. act. à διαίνω, irrigo. f. ανῶ.

Ἐδίστασα, ας, ε, a. 1. ind. act. à διστάζω, dubito. f. άσω, vel άξω. p. δεδίστακα vel χα. Th. δὶς, bis.

Ἐδίτα, τὰ, convivia publica; Plut. in Lycurgo; à Th. ἔδω, edo.

Ἐδίψησα, a. 1. ind. act. verbi διψάω sitio, vehementer expeto. f. ήσω. p. δεδίψηκα. Th. δίψα, sitis.

Ἐδίωκον, ες, ε, imperf. ἐδίωξα, ας, ε, a. 1. verb. διώκω, persequor. f. ξω.

Ἔδμεναι, Att. & per Sync. pro ἐδέμεναι. Dor. & Poët. pro ἔδειν, verbi ἔδω, comedo.

ΕΔΝΑ, seu potius ἕδνα, & ἔεδνα, & ἔεδνα, (Pleonasm. τοῦ ε,) τὰ dos, munera, quæ sponsæ sponsus dat, q. ἡδανά, jucunda; hinc ἀνάεδνος, dote carens, indotata.

Ἐδνὰς, epulum, quod acceptis muneribus sponsalibus paratur; Hesych. (à præced. Th.

Ἔδνιος, sponsalis: ab eod.

Ἐδνόω, ῶ, f. ώσω, despondeo. Them. ἕδνα, τὰ, dos.

Ἐδνωτὴς, & ἐεδνωτὴς, οῦ, ὁ, socer, qui filiam dat, addita dote: ab ἕδνα, dos.

Ἐδνωτὴ, Hesych. quæ sponso jam nupta est, vel desponsata; nimirum, donata ab illo τοῖς ἕδνοις, & donis jugalibus, &c. ab eod. Th.

Ἔδοις, 2. sing. præs. opt. ab ἔδω, edo.

Ἐδόκει, videbatur, 3. sing. ab ἐδόκεον, ουν, εες, εις. verbi δοκέω, videor. f. ήσω, & ξω.

Ἐδοκεῦμες, arbitrabamur, Dor. pro ἐδοκοῦμεν, 1. p. imperf. act. verbi δοκέω, videor.

Ἐδολιεῦσαν, Bœot. pro ἐδολίευν, 3. pl. imperf. act. verbi δολιόω, dolo utor, f. ώσω. p. δεδολίωκα. Th. δόλος, dolus.

Ἔδομαι, comedam, Att. pro ἐδοῦμαι, ut φάγομαι pro φαγοῦμαι. fut. 2. m. verbi ἔδω, edo.

Ἔδομαι, edor, comedor; Od. χ. Item, in voce media, edo, comedo; vescor: ab activa voce ἔδω, edo.

Ἔδον, dederunt, Dor. & Bœot. pro ἔδοσαν, ab ἔδων, a. 2. verbi δίδωμι.

Ἐδονεῖτο, agitabatur, 3. sing. imperf. pass. verbi δονέω, agito. f. ήσω. p. ηκα.

Ἔδοντι, comedunt, Dor. seu Æol. pro ἔδουσι, 3. pl. præs. verbi ἔδω.

Ἔδοξα, putavi, a. 1. ind. act. à δοκέω, puto, videor. f. σω, & δέξω. præt. pass. δέδογμαι.

Ἕδος, εος, τὸ, SEDES, item delubrum, cunctat o, q. d. desidia. Th. ἕζομαι, f. ἑδοῦμαι, sedeo.

Ἔδοσαν, 3. pl. a. 2. act. ἔδων, verbi δίδωμι, do.

Ἔδου, pro ἔδοσο, 2. sing. a. 2. m. verbi δίδωμι, do.

Ἐδούλευσαν, 3. pl. a. 1. act. verbi δουλεύω, servio. f. εύσω. p. δεδούλευκα. Th. δοῦλος, servus.

Ἑδοῦμαι, f. 2. m. verbi ἕζω, sedeo.

Ἐδοῦμαι, verò f. 2. m. ab ἔδω, edo.

Ἔδουπον, a. 2. ind. act. verbi δουπέω, sonitum edo. f. 2. δουπῶ. Th. δοῦπος, ου, ὁ, sonitus.

Ἔδουσι, pro ἔδουσι edunt, 3. pl. præs. ind. ab ἔδω, edo. p ἐδήδοκα, cætera tempora non ita usitata.

Ἔδραμον, cucurri, per Sync pro ἔδραμον, a. 1. ind. act. verbi διδράσκω, q. a δράω. f. δράσω. & Ion. δρήσω, inde f. 1. m. διαδρήσομαι. a. 1. m. διεδρησάμην. Sunt qui velint esse a. 2. ἔδραν, ας, α, verbi δίδρημι, seu δίδρημι. Alioqui posset esse & imperf. verbi δράω, contractum ex ἔδραε.

Ἕδρα, ας, ἡ, sella, sedes, basis: ab ἕζομαι, f. 2. ἑδοῦμαι. unde ἕδος, sedes, &

Ἑδράζω, f. άσω, colloco, stabilio.

Ἔδραθεν, dormivi, pro ἔδαρθον, a. 2. per Metath. literar. verbi δαρθάνω, dormio. Sunt qui tamen à δράθω, formari malint.

Ἑδραῖος, αία, αῖον, stabilis, firmus, sedentarius: ab ἕδρα, sella, basis. Th. ἕζω, colloco.

Ἑδραιόω, stabilio. f. ώσω. p. ἡδραίωκα. perf. pass. ἡδραίωμαι. ab iisd. th.

Ἑδραίωμα, ατος, τὸ, stabilimentum, fundamentum. à 1. pers. perf. pass. præc. verbi.

Ἑδραίως, q. d. sessim; apud Hippocr. Item stabiliter, firmiter; Herodian. l. 3.

Ἔδρακον, per Metath. pro ἔδαρκον, vidi, a. 2. act. verbi δέρκω, video. f. ξω. p. χα.

Ἔδραμ᾽, pro ἔδραμε. vide ἔδραμον.

Ἐδράμομεν, fugimus, 1. pl. a. 2. ἔδραν, ας, α, verbi διδράσκω, vide ἔδρα.

Ἔδραμον, ες, ε, cucurri, a. 2. verbi τρέχω, curro, f. θρέξω, p. δεδράμηκα. p. m. δέδρομα. vide τρέχω.

Ἔδραν, fugerunt, per Syncop. pro ἔδρασαν, 3. pl. a. 1. verbi διδράσκω. f. δράσω. Alii volunt esse a. 2. pl. numeri pro ἔδρησαν, ut ἔβαν, pro ἔβησαν, verbi δρῆμι, seu δίδρημι.

Ἕδρανον, ου, τὸ, sedes; Soph. interdum, ἕδρασμα, basis, ex Epigr. Item, ἑδραῖος, ου, ὁ, stabilis; & ἑδραίως; stabiliter; apud Eust. Omnia ab ἑδράζω, stabilio.

Ἔδρασα, aufugi, a. 1. act. verbi διδράσκω q. à δράω.

Ἕδρασμα, firmamentum, fundamentum, &c. ab ἑδράζω, quod vide.

Ἕδρη, Ion. pro ἕδρα, ἡ, sella. Them. ἕζομαι, sedeo.

Ἑδρήεις, εντος, ὁ, sessilis, stabilis; item, ἑδραϊκός, οῦ, ὁ, ad sedem pertinens. ab eod. Th.

Ἔδρησ᾽, pro ἔδρησα, feci, a. 1. Ion. pro ἔδρασα, à δράω, facio, f. δράσω.

Ἑδριάζω, f. σω, colloco, firmo, quod ab ἕδρα, sella, quod vide.

Ἑδριάω, sedeo. ab eod. th.

Ἕδριον, ου, τὸ, consessus; Hesych. ab eod. Th.

Ἑδριόωνται, sedem habent, 3. pl. ind. pass. pro ἑδριῶνται, ab ἑδριάω, ῶ, Poët. ἑδριόω. Sic in imperf. ἑδριόωντο, pro ἑδριῶντο, ejusd. verbi. Them. ἕζομαι, f. ἑδοῦμαι, sedeo.

Ἑδροδιαστολεὺς, instrumentum medicorum, quo anum compressum, sede ita inflammata & angustata, ut per ipsam non transmittantur alvi recrementa, diducunt, &c. ab ἕδρα, sella, sedes; & διαστολεὺς, έως, ὁ, hujusmodi etiam instrumenti chirurgici nomen quod à διαστολὴ, quod vide.

Ἑδροστρόφος, ου, luctatoris Epithet. qui inter luctandum, sedem partesq; quibus sedemus agitat ac versat. ab ἕδρα, sella, (quod vide) & στρέφω, verto, p. m. ἔστροφα.

Ἐδύετο, occidebat, imperf. verbi δύομαι. Th. δύω.

Ἔδυν, υς, υ, subii, a. 2. verbi δῦμι· interdum ἔδυν est 3. pl. more Bœotico pro ἔδυσαν. Th. δύω, subeo.

Ἐδυνάσθην, Dor. pro ἐδυνήθην, potui, quod vide.

Ἐδυνέατο, Ion. pro ἐδύναντο, nisi legend. ἐδυνέατο, 3. pl. imperf. verbi δύναμαι, possum.

Ἐδύναντο, poterant, & in 3. sing. ἐδύνατο, imperf. verbi δύναμαι, possum.

Ἐδυνάσθην, & Att. ἠδυνάσθην, potui, a. 1. pass. verbi δυνάζω, valeo. Th. δύναμαι, possum.

Ἐδύνατο, apud Herodot. sumi videtur pro δυνατὸν ἦν, possibile erat.

Ἔδυνε, induit, imperf. act. verbi δύνω, induo.

Ἐδυνέατο, Ion. pro ἐδύναντο, vide ἐδυνέατο.

Ἐδυνήθην, & Att. ἠδυνήθην, potui, a. 1. verbi δύναμαι, possum. f. δυνήσομαι. P. δεδύνημαι.

Ἔδυσα, subii, a. 1. verbi δύω vel δύνω.

Ἐδύσατο, pro ἐδύσετο, 3. sing. a. 1. m. Poët. ejusd. verbi.

Ἐδυστόκησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi δυστοκέω, difficulter pario. f. ήσω· ex δὺς & τίκτω, pario. p. m. τέτοκα.

Ἐδυσφόρει, 3. sing. imperf. verbi δυσφορέω, ægrè fero: ex δὺς & φέρω, fero.

ἘΔΩ, EDO. præt. ἐδήδοκα. (pro ἔδηκα ab ἦκα inus.) part. ἐδηδοκώς. perf. pass. ἐδήδομαι & ἠδήδεσμαι, part. ἐδηδεσμένος, a. 1. pass. ἠδέσθην, part. ἐδεσθείς. præs. m. ἔδομαι quod frequens pro f. 2. ἐδοῦμαι, perf. ἤδηδα, part. ἐδηδώς. Hinc ἔδεσμα, edulium, cibus: ἔδαρ, ατος, idem &.

Ἐδωδὰ, ᾶς, ἡ, Dor. pro

Ἐδωδὴ, ῆς, ἡ, cibus, esus. Th. ἔδω.

Ἐδώδιμος, ου, ὁ, ἡ, esculentus: ab eod. them.

Ἐδωδὸς, edax; Hippocr. de Vuln. in cap. ab eod. Th. ἔδω, edo.

Ἔδωκα, ας, ε, dedi: a. 1. verbi δίδωμι, do: f. δώσω. p. δέδωκα. a. 2. ἔδων, ως, ω.

Ἐδώλιον, ου, τὸ, sedes: καθέδρα, ἕδρασμα, &c. Ejus neutrum plurale ἐδώλια, sequitur; à quo etiam est ἐδωλιάζω, sedeo; Suid. Poll. l. 4.

Ἐδώλια, ων, τὰ, navium transtra, fori, sedes: ab ἕδος, sedes. Th. ἕζομαι, sedeo.

Ἔδωνται, vescantur, 3. pl. sub. m. ab ἔδω, edo.

Ἐδωρήσαντο, 3. pl. a. 1. ind. verbi δωρέω, dono: f. ήσω. Th. δῶρον, ου, τὸ, donum.

Ἔδωσαν, scribendum credo, ἔδοσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. ab ἔδων, vel est 3. pl. ab inus. a. 1. ἔδωσα, pro ἔδωκα, verbi δίδωμι, do.

Ἔεδνα, vel ἔεδνα, per Pleonasm. Poët. pro ἕδνα, dos, sponsalia: quod videas.

Ἐεδνῶσθαι, pro ἑδνῶσθαι; dote data elocare; ut Od. β. Item, ἐεδνωταὶ, pro ἕδνωται; ut Il. V. ab eod. Th. ἕδνα.

Ἐείδω, poetico Pleonasmo dicitur, pro εἴδω, quod vide.

Ἐεικοσάβοιος, idem cum εἰκοσάβοιος; quod vide.

Ἐείκοσι, viginti, per Prosth. pro εἴκοσι.

Ἐεικόσορος, idem cum εἰκόσορος, quod vide.

Ἐεικοστὸς, οῦ, similiter pro εἰκοστός, vigesimus.

Ἔεικται, similis est, Poët. Pleonasm. pro ἔικται, 3. sing. perf. pass. ab εἴκω, similis sum.

Ἐείκω, idem cum εἴκω, quod vide.

Ἔειπα, ας, ε, dixi, Att. pro εἶπα. a. 1. ab ἔπω, dico.

Ἔειπον, ες, ε, dixi, vel Attic. vel Poët. Pleonasm. pro εἶπον, a. 2. ejusd. verbi.

Ἐείρω; idem cum εἴρω, necto; quod vide.

Ἔεις pro εἷς, unus, per Prosth. Poët. f. μία. n. ἕν.

Ἔεις, Ion. pro ἦς, eras, imperf. ab εἰμί.

Ἐεισάμενος, pro εἰσάμενος, assimilatus, a. 1. part. m. ab

Ἐεισάμην, assimilatus sum, pro εἰσάμην, a. 1. m. ab εἴδω, videor. Sed

Ἐεισάμην, indui, pro εἰσάμην, a. 1. m. verbi ἕω, induo.

Ἐείσαο, pro εἴσω, 2. sing. a. 1. m. ἐεισάμην, ἐείσω, pro εἴσω, verbi εἴδω.

Ἐεισάτην, duo illi iverunt, 3. dual a. 1. ἔεισα, Att. pro εἶσα, verbi εἶμι, eo.

Ἐέλδομαι, idem cum ἔλδομαι, quod vide.

Ἐέλδεται, appetit, 3. sing. præs. ind. Poët. verbi ἔλδομαι, cupio: sic

Ἐέλδωρ, ορος, τὸ, Pleonasm. Poët. pro ἔλδωρ, τὸ, desiderium. Th. ἔλδομαι, desidero.

Ἐέλσαι, abegisse, per Pleonasm. pro ἔλσαι, quod per Sync. dicitur pro ἐλάσαι, a. 1. inf. verbi ἐλαύνω, abigo: f. ἐλάσω. a. 1 ἤλασα.

Ἔελμαι, obvolutus sum; perf. pass. pro εἶλμαι, verbi εἵλω, seu εἰλέω, volvo: &

Ἐελμένοι, dissolutâ diphthongo ει, in εε, alii ab ἐλαύνω, compello, deducunt: nam ex ἐλάσαι fit ἔλσαι, per Syncop. & Prothesin τοῦ ε, ἐέλσαι· hinc ἔελμαι, alii ab εἰλέω, congrego: perf. part. εἰλημένος, & per Syncop. ἐλμένος. Poet. ἐελμένος.

Ἐέλπετο, similiter pro ἔλπετο, seu ἤλπετο, imperf. pass. & ἐελποίμην, pro ἐλποίμην, opt. Poët. verbi ἔλπω, sperare facio: præt. m. ἔολπα, Att. seu Ion. pro ἦλπα. Th. ἐλπὶς, spes.

Ἐέλπομαι, idem quod ἔλπομαι; quod vide.

Ἐένδυνεν, eodem modo pro ἔνδυνεν, sive ἐνέδυνεν, 3. sing. imperf. verbi ἐνδύνω, induo. Th. δύω, subeo.

Ἔεργ᾽ pro ἔεργε, cohibe; præs. imperat. ab

Ἐέργω, pro ἔργω, seu εἴργω, f. ξω, arceo, prohibeo, includo.

Ἐέργαθε, disjunxit, 3. sing. imperf. Poët. verbi ἐργάθω, distraho: imperf. εἴργαθον, & per dissol. Poët. vel per Pleonasm. ἐέργαθον. Th. εἴργω, arceo.

Ἔεργε, quod; pro ἔργε seu εἶργε, averte: Sic & ἐέργει, continet, 3. sing. præs. ab ἐέργω, quod suprà videas.

Ἐεργμένοι, muniti, pro εἰργμένοι, perf. part. ut ἔργμαι, pro εἶργμαι, verbi εἴργω, arceo.

Ἐέργνυθι, eâdem ratione pro εἴργνυθι, ab ἐέργνυμι, idem quod εἴργνυμι, seu εἴργω, arceo.

Ἐέρση, ης, ἡ, per Pleonasm. Poët. pro ἔρση, ros: &

Ἐερσήεις, εντος, similiter pro ἐρσήεις, roscidus.

Ἔερτο, arcuit, pro ἔερκτο, seu εἶρκτο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi εἴργω, arceo: perf. pass. εἶργμαι.

Ἐέρχατο, pro ἔρχατο, seu εἴρχατο, plusq. p. Ion. pro εἰργμένοι ἦσαν, verbi

verbi ἔργω, seu εἴργω, arceo.
Ἧες, pro ἦς, eras, imperf. Poët. ab εἰμὶ, sum.
Εἴεθω, pro ἴεθω, 3. perf. a. 2. pass. imperat. verbi ἕννυμι, seu ἕω, induo.
Εἕσατο, pro ἕσατο, a. 1. m. Poët. gem. σ ab ἕω, seu ἕννυμι, induo.
Ἕεςο, indutus est, pro ἕςο, plusq. p. pass. ejusd. verbi.
Ἐΰς, idem cum Ἐΰς, bonus; quod vide.
Ἔζει, fervebat, 3. sing. imperf. act. à ζέω, ferveo: f. ζέσω.
Ἐζεκίας, ϐ, ὁ, nomen regis. Heb. fortitudo mea Dominus.
Ἕζετ' & ἕζετο, Poët. pro εἵζετο, sedebat, imperf. Ion. ab ἕζομαι, f. 2. m. ἑδϐμαι, vel ab ἕζω.
Ἔζη, Dor. pro ἔζαε, 3. sing. imperf. verbi ζάω, vivo.
Ἐζήλωσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ζηλόω, quod vide.
Ἐζημίωμαι, mulctatus sum, perf. pass. verbi ζημιόω, damnum affero. Th. ζημία, damnum.
Ἐζημιωμένοι, in ærarium relati; qui ignominiâ interim notati erant, quoad judicatum facerent; hoc est, omnia ex sententia persolverent, &c. à præced. ἐζημίωμαι.
Ἑζόμενος, η, ον, sedens, præs. part. verbi ἕζομαι.
Ἔζων, ης, η, Dor. pro ἔζων, ἔζας, ἔζα, vivebam, verbi ζάω, f. ήσω, a. 1. ἔζησα, ας, ε.
Ἐζήτει, 3. sing. imperf. act. verbi ζητέω, ῶ, quæro, studeo: imperf. ἐζήτεον, ουν, εες, εις, εε, ει, f. ήσω. p. ἐζήτηκα· imperf. pass. ἐζητεόμην, ούμην, έϐ, ϐ, έετο, εῖτο.
ΕΖΟΜΑΙ, f. ἑσϐμαι, f. 2. ἑδϐμαι, SEDEO: Hinc ἕδρα, ἕδος, sedes, ἑδραῖος, stabilis, ἑδραιόω, stabilio, ἔδαφος, solum, καθέζομαι, sedeo, καθέδρα, sedes, ἐνέδρα, insidiæ: ἐνεδρεύω, insidior: συνέδριον, consessus, concilium.
Ἐζύγην, junctus sum, a. 2. ind. pass. verbi ζεύγνυμι, f. 2. ζυγῶ. a. 2. ἔζυγον.
Ἕζω, colloco, sedere facio: imperf. εἷζον, (nam pro augmento post ε adsciscit ι,) f. ἕσω, a. 1. εἷσα, a. 2. εἷδον, f. 2. ἑδῶ. perf. pass. εἷσμαι, a. 1. pass. ἐδέθην, ab ἕω, pono, unde ἵημι, ἕζομαι, sedeo.
Ἐζωγρημένος, captivus factus, perf. part. pass. verbi ζωγρέω, vivum capio: f. ήσω. p. ἐζώγρηκα. perf. pass. ἐζώγρημαι· quasi ζωὸν ἀγρέω, seu ἀγρεύω, venor. Th. ἄγρα, captura.
Ἔζωον, vivebant, 3. pl. imperf. act. pro ἔζων, verbi ζάω, vivo: f. ζήσω. p. ἔζηκα.
Ἔζωσα, ας, ε, a. 1. ind. act. &
Ἔζωσμαι, cinctus sum, perf. ind. pass. ἐζωσμένος, perf. part. pass. à ζώννυμι vel ζωννύω, cingo: f. ζώσω. p. ἔζωκα. a. 1. m. ἐζωσάμην, ω, ατο.
Ἔῃ, sit, Poët. pro ᾖ, 3. sing. sub. ab ὦ, ᾖς, verbi εἰμὶ, sum: Sed
Ἐῇ, sua, dat. sing. Poët. f. g. ab ἑὸς, ἑὴ, ἑὸν, suus, a, um; ab ϐ, sui.
Ἔηκα, ας, ε, misi: pro ἧκα, Att. a. 1. verbi ἵημι, mitto.
Ἔην, eram, erat: Ion. & Poët. pro ἦν, 1. & 3. sing. imperf. verbi εἰμὶ, sum.
Ἑήνδανον, pro ἥνδανον, placebam, imperf. Poët. verbi ἁνδάνω.
Ἑῆος, boni, gen. sing. pro ἐῆος, sed per Poëtic. Ectasin ἠέος, & Metathes. ἑῆος, ab ἐὺς, bonus, gen. ἐέος. Sed
Ἑῆος, sui, gen. sing. ab ἑὸς, suus.
Ἔησθα, eras, Poët. pro ἦσθα, & hoc pro ἦς, 2. sing. imperf. verbi εἰμὶ, Æol. enim personis in σ, addunt θα. Alii volunt esse a. 2. sub. pro ᾖς, & Poët. ἔῃς, & per paragog. Æol. ἔῃσθα.
Ἔησι, sit, Ion. pro ᾖ, 3. sing. præs. sub. verbi εἰμὶ, sum.
Ἔασον, idem quod ἔασον, a. 1. imperat. Ion. verbi ἐάω, sino: f. άσω.
Ἔητε, Poët. ἧτε, miseritis, 2. pl. a. 2. sub. verbi ἵημι, mitto: a. 2. ind. ἧν.
Ἔθ', pro ἔτι, adhuc; adv.
Ἔθηκας, Dor. pro ἔθηκας, reddidisti. Vide ἔθηκα.
Ἔθαλον, vigui, a. 2. act. verbi θάλλω, vireo: f. θαλῶ. p. τέθαλκα.
Ἔθανον, mortuus sum: a. 2. verbi θνήσκω, morior, f. 2. m. θανϐμαι. præt. act. τέθνηκα. p. m. τέθνεα.
Ἐθὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, assuetus, amicus; συνήθης, φίλος, ἠθισμένος, &c. ab ἔθος, vide.
Ἐθαύμαζε, 3. sing. imperf. verbi θαυμάζω, admiror: f. άσω. perf. pass. τεθαύμασμαι. a. 1. pass. ἐθαυμάσθην.
Ἔθαψα, sepelii, & in 3. pl. ἔθαψαν. a. 1. ind. act. verbi θάπτω, sepelio: f. θάψω. p. τέθαφα. a. 2. act. ἔταφον. a. 2. pass. ἐτάφην. p. m. τέθηπα.
Ἐθεασάμην, ω, ατο, a. 1. ind. m. verbi θεάομαι, specto: f. 1. m. θεάσομαι. perf. pass. τεθέαμαι.
Ἔθεεν, currebat, imperf. act. verbi θέω, curro: f. θεύσομαι, seu θευσϐμαι.
Ἔθειρ, ρος, ἡ, idem quod sequens. Th. ἔθειρα, capillus comptus, &c. παρὰ τὸ ἐξ ἔθους ἐπιμελείας ἀξιϐμένη, &c. Vide Etymolog.
ἘΘΕΙΡΑ, ας, ἡ, coma, cæsaries; hinc
Ἐθειράζω, comam alo: f. άσω. p. ακα.
Ἐθειρὰς, άδος, ἡ, idem ac ἔθειρα.
Ἐθείρομαι, idem quod ἐθειράζω, comam comptam habeo; &c. Item, ἐθείρω, ex consuetudine curo capillos, & comam; παρὰ τὸ ἔθος; Etymolog. ἐθείρη Hesych. expon. ἐπιμελείας ἀξιώσῃ; afferens & ἐθειρόμενον, pro κοσμϐμενον, ἀγαλλόμενον, &c.
Ἐθεὶς, missus, a. 1. part. pass. ab ἕθην, quod & εἵθην, a. 1. verbi ἵημι, mitto.
Ἐθέλει, 3. sing. ind. præs. ἐθέλῃ, 3. sing. sub. ἐθελήσαι, a. 1. inf. ab ἐθέλω, volo, soleo.
Ἐθέλεσκε, volebat, pro ἤθελε, 3. sing. perf. (per Epenth. τϐ σκ) ejusd. verbi.
Ἐθελέχθρος, ϐ, ὁ, avidus exercendæ simultatis & inimicitiæ; appetens inimicitias, &c. ut, μὴ ἔχε ϐτω πρὸς ἡμᾶς ἐθελέχθρως; ne ita cupide nostras inimicitias appetas, Demosthen. ἐν τῷ πρὸς Βοιωτὸν, ex ἐθέλω & ἔχθρα idem quod ἔχθος, vide.
Ἐθελημὸς, ϐ, voluntarius: ab ἐθέλω, volo.
Ἐθελήμως, promptè, voluntariè, προθύμως, &c. ab ἐθέλω.
Ἐθέλησθα, velis, Poët. Parag. pro ἐθέλῃς, 2. sing. præs. sub. verbi ἐθέλω, seu θέλω, volo: f. ήσω.
Ἐθέλῃσιν, voluerit, pro ἐθέλῃ, 3. sing. sub. ἐθέλητον, dual. subjunct. verbi ἐθέλω.
Ἐθελήσω, f. 1. ind. vel a. 1. sub. ejusd. verbi.
Ἐθελόδουλος, voluntarius servus; ex ἐθέλω & δϐλος, quæ vide. Unde etiam ἐθελοδουλία, voluntaria servitus, &c.
Ἐθελοθρησκεία, ας, ἡ, cultus sponte electus, superstitio: ab ἐθέλω, volo, & θρησκεία, superstitiosus Deorum cultus. Th. θρησκεύω, superstitiosis cæremoniis Deum colo.
Ἐθέλοι, 3. sing. & ἐθέλοιμεν, 1. pl. præs. opt. verbi ἐθέλω, volo.
Ἐθελοκακεῖν, rem ultrò ignaviter gerere: ab ἐθέλω, & κακός.
Ἐθελοκακία, seu ἐθελοκάκησις, dicitur, quum milites imperatori inferi, vincere nolunt, ob indignationem, vel proditionem; malevolentia, &c. Item, ἐθελόκακος, malevolus; & ἐθελοκάκως; de industria perperam & ignaviter, &c. Omnia ejusd. Th. & comp.
Ἐθελοκίνδυνος, qui sua sponte se periculis objicit; temerarius, audax, &c. ex ἐθέλω & κίνδυνος, quæ vide.
Ἐθελοκωφέω, sum ἐθελόντως κωφὸς, sponte surdus, audire nolo.
Ἐθελόκωφος, qui sponte surdus est; qui consultò non audit; ut qui simulat se non audire, &c. ex ἐθέλω & κωφὸς, vide.
Ἐθέλοντ' pro ἐθέλοντα, acc. sing. part. act. & ἐθέλοντι, Dor. pro ἐθέλϐσι, volunt: 3. pl. præs. ab ἐθέλω volo.
Ἐθελοντὶ, & Ἐθελοντηδὸν, ultrò, suâ sponte, adv. ab ἐθέλω, volo.
Ἐθελοντὴρ, ῆρος, idem quod sequens,
Ἐθελοντὴς, ϐ, ἐθελοντὴς, ϐ, & ἐθελούσιος, ϐ, voluntarius; ejusd. th.
Ἐθελοντὶ, adv. voluntariè, ultrò: ab ἐθέλω.
Ἐθελόξενος, qui voluntariè peregrinatur; ut qui legatione libera olim apud Romanos regiones exteras invisebant apud Thucyd. ex ἐθέλω & ξένος, vide.
Ἐθελόπονος, laboris cupidus; de officioso milite & impigro; Xenoph. ex ἐθέλω & πόνος, vide.
Ἐθελόπορνος, ϐ, ὁ, qui sponte sua corpus suum prostituit; & quæstui habet, &c. Ex ἐθέλω & πόρνος, vide.
Ἐθελοπρόξενος, ϐ, ὁ, voluntarius hospes; qui ultrò non jussus hospites excipit, &c. πρόξενοι enim sunt, qui è republica ad hoc munus destinati sunt administrandum, &c. ex ἐθέλω & πρόξενος, vide.
Ἐθελότρεπτος, cujus voluntas mutabilis est; Damasceo. ex ἐθέλω & τρεπτὸς, mutabilis;

bilis; qui verti potest, & mutari à Th. τρέπω.
Ἐθελόπτ@, ου, ὁ, voluntarius; ut ἐθελόπτ@ ἕπομαι; ultrò & volens sequor, &c. Unde, ἐθελούσιως, ultrò, libenter, sponte. &c. Utrumq; à seq. Th.
ἘΘΕ'ΛΩ, vel θέλω, volo: imperf. ἤθελον, ες, ε, f. θελήσω. p. τεθέληκα. perf. pass. τεθέλημαι, unde θέλημα, voluntas.
Ἔθεν, per Sync. Ion. pro ἕθεν, & hoc pro οὗ, sui: Iones enim pro οὗ dicunt ἕο, Attici addunt θεν ita etiam ἐμοῦ & σοῦ se habent. Est & ἕθεν, pro ἕ, se.
Ἔθεντε, 3. pl. a. 2. m. ἐθέμην, σο, το, posui, verbi τίθημι, pono: f. θήσω. p. τέθεικα, a. 2. ἔθην.
Ἐθεράπευε, 3. sing. imperf. act. verbi θεραπεύω, medeor, famulor. Th. θεράπων, minister.
Ἔθεσαν, 3. plur. a. 2. ind. act. verbi τίθημι.
Ἔθευ, Dor. pro ἔθου, 2. sing. a. 2. m. pro ἔθεσο, ἔθεο & ἔθου, verbi τίθημι, pono.
Ἐθηεύμεθα, & ἐθηεῦντο, Ion. pro ἐθεώμεθα, & ἐθηέοντο, ἐθηεῦντο, à θηέομαι, quo Iones utuntur, pro θεάομαι, specto.
Ἔθηγον, 3. sing. imperf. à θήγω, acuo: f. ξω.
Ἐθηήσαντο, inspexerunt, 3. pl. a. 1. m. Ion. pro ἐθεάσαντο, verbi θεάομαι, specto.
Ἐθηεῖτο, inspiciebat, Ion. pro ἐθεᾶτο, 3. sing. imperf. verbi θεάομαι.
Ἔθηκα, ας, ε, posui: & in 3. pl. ἔθηκαν, a. 1. act. verbi τίθημι, pono; f. θήσω. a. 1. ἔθην.
Ἐθήκαο, Ion. pro ἐθήκω, 2. sing. a. 1. m. sic ἐθήκατο, 2. sing. ejusd. temp. verbi τίθημι, pono: a. 2. ἔθην.
Ἔθηλα, ας, ε, florui, a. 1. ind. act. verbi θάλλω, vireo: f. θαλῶ.
Ἐθήμον@, genit. sing. ab
Ἐθήμων, ον@, ὁ, ἡ, consuetus. Th. ἔθ@, mos.
Ἐθημοσύνη, consuetudo, assuetudo; συνήθεια, ἐθισμὸς, &c. ab eod. Th. ἔθ@.
Ἔθην, pro εἵθην, missus sum, a. 1. ind. pass. ab ἵημι, mitto.
Ἐθίζε, assuesce, præs. imperat. act. ἐθίζεο, Ion. pro ἐθίζου, præs. imperat. pass. ab ἐθίζω, quod vide.
Ἐθίζω, assuefacio, instituo: (quod pro augmento ι post ε adsciscit.) f. ίσω præt. εἴθικα. a. 1. εἴθισα. præs. pass. ἐθίζομαι, assuefio: præt. pass. εἴθισμαι. perf. part. εἰθισμέν@. a. 1. inf. pass. ἐθισθῆναι. Th. ἔθ@, consuetudo.
Ἔθιμ@, ου, ὁ, consuetus, assuetus, &c. Item, Ἐθιμοσύνη, ης, ἡ, ἔθισμα, ατ@, τὸ, & ἐθισμὸς, ου, ὁ, consuetudo; institutum, recepti mores, &c. Itemque, ἐθιστέον, assuescere oportet; & ἐθιστὸς, assuetus, qui assuetudini acquiri potest, seu cui assuevimus, &c. Omnia à præced. ἐθίζω.
Ἔθλασε, comminuit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi θλάω, frango: f. άσω.
Ἐθνάρχης, ου, ὁ, gentis præfectus: ex ἔθν@, gens, & ἀρχὸς, vel ἄρχων, princeps. Th. ἄρχω, impero.
Ἐθναρχία, præfectura gentis; in lib. Maccab. (idem quod πατεραρχία, &c.) ejusd. Th. & comp.
Ἐθνικὸς, ου, ὁ, gentilis, ETHNICUS: hinc
Ἐθνικῶς, adv. ETHNICE, gentiliter. ab
ἜΘΝΟΣ, ε@, τὸ, gens, natio, populus, sexus.
Ἐθνιστὴς, ου, ὁ, & ἐθνίτης; Suid. gentilis, ejusdem gentis, &c. à præced. Th.
Ἐθοινεῖτο, 3. sing. imperf. pass. q. à θοινέομαι, devoro: a. 1. m. ἐθοινησάμην, ω, ατο à θοινάω, epulor. Th. θοίνη, epulum.
Ἐθοίνων, depascebant, 3. pl. imperf. à θοινάω, epulor: f. ήσω. p. τεθοίνηκα. Th. θοίνη, epulum.
ἜΘΟΣ, ε@, τὸ, ritus, mos, consuetudo. Hinc ἔθω, p. m. εἴωθα, consuevi: ἐθίζω, assuefacio.
Ἔθου, 2. sing. a. 2. m. pro ἔθεσο, & Ion. ἔθεο, & per Crasin Att. ἔθου, verbi τίθημι, pono: a. 2. ἔθην. a. 2. m. ἐθέμην, σο.
Ἐθόασα, excitavi, a. 1. ind. act. ab inus. them. θοόω, acuo: vel pro ἐθόασα, à θοάζω, celeriter moveor. Th. θοὸς, celer.
Ἐθόρυξε, conturbavit, per Syncop. pro ἐτάραξε, a. 1. ind. act. à ταράσσω, turbo: f. ξω.
Ἔθρεξα, cucurri, a. 1. ind. act. à τρέχω, curro: f. θρέξω. p. δεδράμηκα. a. 2. ἔδραμον. p. m. δέδρομα. vide τρέχω.
Ἐθρέφθην, ης, η, innutrita sum, a. 1. pass. pro ἐτρέφθην, verbi τρέφω, alo: f. θρέψω. p. τέτροφα. a. 1. ἔθρεψα. præt. pass. τέθραμμαι. a. 1. ἐτράφην, p. m. τέτροφα.
Ἔθρεψα, alui, a. 1. ind. act. verbi τρέφω. Vide ἐθρέφθην.
Ἐθρηνεῦν, Æol. & Dor. pro ἐθρήνουν, lugebant, 3. pl. imperf. act. verbi θρηνέω, lamentor. Th. θρῆν@, luctus.
Ἐθύθην, ης, η, sacrificatus fui, a. 1. ind. pass. à θύω, macto: f. θύσω. p. τέθυκα.
Ἐθυμώθην, ης, η, excandui, a. 1. ind. pass. à θυμόω, irrito: f. ώσω. p. τεθύμωκα. Th. θυμὸς, animus, ira.
Ἐθυίεσον, furebant, 3. pl. imperf. verbi θυίω, idem quod θυάω, seu θύω, cum impetu ruo: f. θύσω.
Ἔθυσε, 3. sing. a. 1. ind. act. à θύω, sacrifico, macto: f. θύσω. p. τέθυκα. perf. pass. τέθυμαι. a. 1. pass. ἐθύθην.
Ἔθω, ex consuetudine facio, consuesco: p. m. εἴωθα. Th. ἔθ@, mos.
Ἐθῶσι, mittantur, 3. pl. a. 1. sub. pass. ab ἔθην, seu εἵθην, a. 1. ind. pass. verbi ἵημι, mitto.
ΕἸ, SI, conjunct. connexiva, cum indicat. construitur: significat etiam, an, utrum, num: hinc εἴθε, utinam, pro quo Poët. αἰ, εἴπε; sive.
Εἶ, es, 1. sing. præs. εἰμὶ, sum.
Εἶ, vel εἶς, vadis, 2. sing. ab εἶμι, eo: & imperf. εἶν, εἶς, εἶ, ibat: &
Εἶ, i, pro ἴθι, ejusd. præs. imperat. & in compos. δίει, ἔξει.
Εἰ δὲ μὴ, alioquin: εἰ ἄρα, si forte: εἰ γὰρ pro εἴθε γὰρ, utinam enim: εἴη, εἴπερ, εἰ δὴ, si quidem, si modo: εἴγουν, si saltem: εἰ δ' ἄγε, agedum: εἰ καὶ, etsi: εἰ μὲν, εἰ δὲ, si, sin: εἰ μὴ, nisi: εἴ τις, si quis: εἴ του, si cujus: εἴ τῳ, si cui.
Εἶα, EJA, adv. hortantis. Scribitur etiam εἶα.
Εἶα, εἶας, εἶε, ivi, ivisti, præt. m. verbi εἶμι, eo, pro quo etiam Attici dicunt ᾔα, &c.
Εἴα, sinebat: 3. sing. imperf. act. verbi ἐάω, sino. imperf. εἴαον. Est &
Εἶα, ας, ἡ, herba, gramen. Angl. Hay.
ΕἸΑΜΕΝΗ', ῆς, ἡ, locus humectus, irriguus, herbosus; pratum.
Εἰανὸς, ου, subtilis, λεπτὸς pro ἑανὸς, Poëtice.
Εἵατο, Poët. metri causâ pro ἕατο, quod Ion. dicitur pro ἧντο, imperf. verbi ἧμαι, sedeo.
Εἴαον, imperf. act. verbi ἐάω, sino, (quod pro augmento recipit ι post ε.) a. 1. εἴασα, p. εἴακα.
Εἶαρ, εἴαρ@, τὸ, pro ἔαρ, æstas, ver; ab ἔω; i. e. ἐκπέμπω; πίπτει γὰρ ἐκπέμπονται οἱ καρποὶ, &c. Est etiam sanguis, παρὰ τὸ εἴω τὸ πορεύομαι; Etymolog. At interpr. Nicandri; εἶαρ; ait, τὸ αἷμα; παρὰ τὸ ἐν ἔαρι πλημμυρεῖν, καὶ πλεονάζειν, &c. Item, εἶαρ, pro pinguedine, interdum; & pro ipsa anima, &c.
Εἴαρι, dat. sing. Poët. pro ἔαρι, ab ἔαρ, ρ@, τὸ, ver.
Εἰαρινὸς, ἡ, ὸν, vernus, a, um, dat. pl. εἰαρινοῖσι, ab ἔαρ, ver.
Εἰαρίτης λίθ@, idem quod αἱματίτης; ut Nicand. Schol. docet.
Εἰαρόμαστ@, ὁ καὶ ἡ, vernantibus mammis præditus; in Epigram. ab εἶαρ, & μαστὸς, vide.
Εἰαροπότης, ὁ, sanguipota; sanguinem bibens, &c. (αἱμοπότης, vel ψυχοπότης, &c.) ex εἶαρ & πότης; potor, &c. Vide.
Εἴας, sinebas, 2. sing. imperf. verbi ἐάω, sino, (quod aliud non vendicat augmentum quam ι post ε.) imperf. εἴαον, αν, αες, ας, αε, α. perf. εἴακα.
Εἴασε, & Poët. εἴασε, reliquit, 3. sing. a. 1. act. ab ἐάω, sino: f. ἐάσω, a. 1. εἴασα.
Εἴασκε, Ion. Paragog. τῷ σκε. pro εἴα, 3. sing. imperf. verbi ἐάω.
Εἴαχ', ob sequentem aspirat. pro εἴασκε, quod vide.
Εἴαται, & εἴατο, Poët. pro ἕαται, & ἕατο, quæ Ion. dicuntur pro ἧνται, & ἧντο, quorum illud est 3. pl. ind. præs. verbi ἧμαι, sedeo: hoc 3. imperf. ἥμην, ἧσο.
Εἰάω, pro ἐάω; i. e. συγχωρῶ; sino.
Εἴβεται, distillat, 3. sing. ind. Ion. & Poë. pro λείβεται· sic εἴβειν pro λείβειν, εἰβόμεν@ pro λειβόμεν@. Th. λείβω, f. ψω. libo, fundo.
Εἴβιμ@, ου, ὁ καὶ ἡ, stillatitius; stillans; à seq.
Εἴβω, pro λείβω; libo, perfundo; unde εἴβομαι, diffluo, distillo: lacrymor, &c. ut, Hesiod. ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο; amor ex oculis fluebat, & Hom. δάκρυον εἶβε; flebat, in Odyss.

Εἴγε, siquidem, si modo: conjunct. cum indic.
Εἶγμα, ατος, τὸ, IMAGO: ab εἴκω, similis sum.
Εἶα, eja, adv. hortantis.
Εἰδαίνομαι & εἰδάλλομαι, assimilor, similis fio: &
Εἰδάλιμος, ου, speciosus, formosus: ab εἶδος, species, quod ab εἴδω, video.
Εἶδαρ, ατος, τὸ, pro εἶδαρ, esca, dapes: ab ἔδω, edo.
Εἴδε, scito, a. 2. imperat. & in aliâ significat. pro εἴδηκε, per Syncop. dici posset, ab εἰδέω, scio.
Εἰδέα, seu ἰδέα, ας, ἡ, IDEA, forma, species: ab εἴδω, video.
Εἰδείην, viderem, præs. opt. verbi εἴδημι, f. εἰδήσω. Hinc præsens inf. εἰδέναι ut πιθείην & πιθέναι, ex πίθημι. Alii malunt Syncopen esse pro εἰδηκέναι, verbi εἰδέω. Sunt qui pro οἰδέναι, ponant, à præt. m. οἶδα, verbi εἴδω.
Εἶδεν, 3. sing. a. 2. act. εἶδον, ες, ε, vidi: ab εἴδω, video. a. 2. εἶδον, & ἴδον. f. εἴσομαι.
Εἰδέναι, vel est præsens inf. ab εἴδημι, vel perf. inf. act. per Sync. pro εἰδηκέναι, ab εἰδέω, scio.
Εἴδεος ἐπαμμένοι παῖδες, pueri egregiâ formâ præditi.
Εἴδεσθαι, Ion. & Poët. pro ἐοικέναι, similem esse: & pro δοκεῖν, videri.
Εἴδεται, videtur, 3. sing. præs. ab εἴδομαι.
Εἰδεχθέστατος, ου, ὁ, maximè deformis, à seq.
Εἰδεχθὴς, έος, ὁ, ἡ, aspectu deformis, qui odioso aspectu: ab εἶδος, aspectus, quod ab εἴδω, video: & ἔχθος, odium.
Εἰδέω, scio: f. εἰδήσω, p. εἴδηκα. plusq. p. εἰδήκειν, & per Sync. εἴδειν & εἴδειν, Att. verò ᾔδειν, εις, ει, & ᾔδειν. & in 3. pl. ᾔδεσαν pro quo Poët. ἠείδειν, & Ion. ᾔδεα, ας, εε, contractè ᾔδη, ης, η. perf. inf. εἰδηκέναι, & per Sync. εἰδέναι. perf. part. εἰδηκὼς, & per Sync. εἰδὼς, ότος, &c. & in f. g. εἰδυῖα, ας, & in n. g. εἰδός. præt. m. οἶδα ab εἴδημι inus. idem quod εἰδέω, est εἰδείην. Th. εἴδω, idem.
Εἰδῆ, simul, adv. Alii volunt esse ἐπιδῆ. Alii εἰ δὴ, scribunt. Homer. Iliad. α.
Εἰδήμων, ονος, sciens, peritus. Εἰδημόνως, peritè: Poëtica, ab εἰδέω, scio.
Εἰδῇς, noveris, 2. sing. præs. sub. ab εἰδέω, ῶ, scio: f. ήσω.
Εἴδησις, εως, ἡ, scientia, peritia: ab εἰδέω, scio.
Εἰδήσω, f. 1. ind. εἰδήσειν, f. 1. inf. ejusd. verbi.
Εἰδῆτε, 2. pl. præs. sub. act. verbi εἰδέω, quod vide.
Εἰδικὸς, οῦ, ὁ, specialis, formalis, &c. Ut εἰδικὸν αἴτιον, causa formalis, &c. Unde εἰδικῶς; specialiter, speciatim, &c. Ab εἶδος; dicitur etiam, εἰδικὸς & εἰδικῶς; specialis, specialiter, &c. Cui opponitur γενικός; i. e. generalis, &c.
Εἰδόθ', pro εἰδότα, peritum, acc. sing. perf. part. per Syn. pro εἰδηκότα, verbi εἰδέω, scio: f. ήσω.
Εἰδοί, αἱ, idus: vox Latina, ab iduo, quod Thuscis est, divido.
Εἴδομαι, & ἴδομαι, Poët. assimulor: perf. εἴδημαι ab εἴδω, video, quod vide.
Εἴδομαι, idem quod εἴδω, scio, &c.
Εἰδόμενος, & ἐειδόμενος, Poët. similis, ejusd. part. præs.
Εἴδομες, vidimus, Dor. pro εἴδομεν, 1. pl. verbi εἴδω, video.
Εἶδον, & ἴδον, a. 2. ind. act. verbi εἴδω, video.
Εἰδοποιὸς, speciei efficiens; formam constituens; specificus, &c. Unde εἰδοποιέω, formo; speciem constituo, &c. Unde ὑπόστασις εἰδοποιουμένη, vocatur, quæ in formam & speciem aliquam τῶν ὄντων producta est; ea autem quæ στερητικὰ sunt, non sunt εἰδοποιά, &c. ex εἶδος & ποιέω.
Εἶδος, εος, τὸ, species, præstans forma, facies: dat. sing. εἴδεϊ, εἴδει, dat. pl. εἴδεσι. Th. εἴδω, video.
Εἴδοσαν, noverunt, Bœot. pro εἶδον, 3. pl. a. 2. act. verbi εἴδω.
Εἰδότε, dual. & εἰδότες, perf. part. act. pl. num. ab εἰδὼς, ότος, pro εἰδηκὼς, per Crasin, verbi εἰδέω, vel εἴδημι, scio: f. εἰδήσω. perf. εἴδηκα.
Εἰδότως, scienter; ab εἰδέω, scio.
Εἰδοφορέω, speciem gero; repræsento, refero, &c. Ab εἶδος & φορέω, vide.
Εἰδυῖα, ας, & dat. Ion. εἰδυίῃ, pro εἰδηκυῖα, perf. part. act. f. g. εἰδυίῃσι, pro εἰδυίαις, dat. pl. Ion. verbi εἰδέω, quod vide.
Εἰδύλλιον, ου, τὸ, IDYLLIUM, parvum poëma. εἰδύλλια, qualia Theocriti, varia sunt poëmatum genera: ab εἶδος, quod ab
ΕΙ'ΔΩ, video: f. εἴσομαι, & ἴσομαι Poët. a. 2. εἶδον, & ἴδον, ες, ε (in indic. apud Poëtas ἴδον, in reliquis modis apud Oratores.) a. 2. imperat. ἴδε, vel Att. ἰδέ. a. 2. sub. ἴδω, ῃς, ῃ, a. 2. inf. ἰδεῖν. a. 2. part. ἰδὼν, οῦσα, όν. a. 1. m. εἰσάμην, & ἐεισάμην, simulavi. opt. εἰσαίμην. inf. εἴσασθαι. part. εἰσάμενος. a. 2. m. εἰδόμην, vidi. imperat. ἰδοῦ, &c. Hinc compos. ἀειδὴς, έος, obscurus. ἀιδὴς, έος, idem. ἀείδελος, & ἀΐδελος, ὁ, ἡ, idem. εἰδέω, scio. Unde σύνοιδα, mihi conscius sum. συνείδησις, εως, ἡ, conscientia.
Εἰδῶ, præs. sub. verbi εἴδημι, vel εἰδέω, contractè, ut πιθῶ, à πίθημι sic præs. opt. εἰδείην. præs. inf. εἰδέναι. Alii Syncopen aiunt esse τοῦ εἰδήκω, perf. sub. ab εἰδέω.
Εἰδωλεῖον, ου, τὸ, IDOLEIUM, delubrum: ab εἴδωλον, idolum: ab εἶδος, species. Th. εἴδω.
Εἰδώλιον, ου, τὸ, effigies idoli; ab εἴδωλον.
Εἰδωλόθυτον, ου, τὸ, quod idolo immolatur: ab εἴδωλον & θύω, macto, immolo.
Εἰδωλολατρεία, ας, ἡ, IDOLOLATRIA, idoli cultus: &
Εἰδωλολάτρης, ου, ὁ, IDOLOLATRA: ex εἴδωλον & λάτρις, ιος, ὁ, ἡ, servus, a.
Εἰδωλομάνεια, sive εἰδωλομανία, ἡ, insanus idolorum cultus; apud Areop. & Basil. &c. ex εἴδωλον, & μανία; vide.
Εἴδωλον, ου, τὸ, IDOLUM, simulachrum: ab εἶδος, species. Th. εἴδω.
Εἰδωλοποιΐα, ας, ἡ; fictio idoli: ex εἴδωλον & ποιέω, facio.
Εἰδωλοφανὴς, simulachri speciem habens; vide in plur. εἰδωλοφανέες; item, εἰδωλοφανοῦντες, idoli speciem habentes, &c. ex εἴδωλον, & φαίνω.
Εἰδὼς, qui novit, perf. part. act. per Syn. pro εἰδηκὼς, ότος verbi εἰδέω, vel εἴδημι, scio. f. ήσω.
Εἶεν, essent, 3. pl. præs. opt. per Sync. Att. pro εἴησαν, ab εἴω, verbi εἰμὶ, sum.
Εἶεν, etiam, age verò, esto, adv. concedentis: ab eod. verbo.
Εἵην, ης, η, a. 2. opt. act. verbi ἵημι, mitto, f. ἥσω.
Εἴην, εἴης, εἴη, essem, & in pl. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν, & per Sync. εἶμεν, εἶτε, εἶεν, præs. opt. verbi ἱημὶ, mitto.
Εἶθ' pro εἶτα, deinde: propter aspirat.
ΕΙ'ΘΑΡ. adv. Poët. statim, confestim.
Εἴθε, utinam. Th. εἰ, si.
Εἵθην, seu ἕθην, missus sum, a. 1. ind. pass. verbi εἰμὶ, sum.
Εἰθικὼς, assuetus, perf. part. act. &
Εἴθισα, assuevi, a. 1. ind. act. ab ἐθίζω, quod loco augmenti, post ε adsciscit: sic perf. εἴθικα &
Εἴθισμαι, assuetus sum, perf. pass. undè εἰθισμένος, perf. part. ejusd. verbi. Th. ἔθος, mos.
Εἶκα, similis sum, perf. m. pro quo Attici ἔοικα dicunt, repetitâ initiali præsentis literâ, & ε in ο verso verbi εἴκω. Quidam tamen volunt esse a. 1. Bœot. pro εἶξα.
Εἷκα, ας, ε, misi, perf. ind. act. verbi ἵημι, mitto: f. ἥσω. a. 1. ἧκα.
Εἰκαδάρχης, viginti virorum ordinis præfectus, &c. ex εἰκὰς, άδος, ἡ, vicenarius numerus; ab εἴκοσι, viginti; & ἀρχὴ, principatus, &c.
Εἰκάδι, dat. singul. ab εἰκὰς, άδος, ἡ, numerus vicenarius: ab εἴκοσι, viginti.
Εἰκαδισταὶ, οἱ, Epicurei dicti sunt, quoniam εἰκάδας; h. e. Vigesimum diem cujusque mensis colebant, quo natus Epicurus credebatur; Athen. Cæl. 11. c. 32.
Εἰκάζω, f. άσω, assimilo. Th. εἴκω, similis sum.
Εἰκάθω, pro εἴκω, cedo, pareo; ut ὁ μὲν χρόνῳ εἴκαθε τιμῆς; ipse quidem honore cessit Saturno, &c. Apol. lib. 1. Argon.
Εἰκαὶ, etiamsi, conjunct. discret. cum ind. & εἰ, si, & καὶ, etiam.
Εἰκαιοβουλία, ας, ἡ, Vana consultatio, stoliditas; (i.e. ματαιοφροσύνη) ex εἰκαῖος, vanus, & βουλή. Sic, εἰκαιομυθία, loquendi temeritas, vaniloquentia; orationis vanitas, &c. à Th. μῦθος, verbum, oratio, &c. Unde etiam, εἰκαιομυθέω, vana loquor;
Εἰκαιορρημονέω, vana loquor; εἰκαιορρήμων, vana loquens; & εἰκαιορρημοσύνη, vaniloquentia, &c. ex εἰκαῖος vanus; & ῥῆμα, verbum: V.

Εἰκαῖος, ου, ὁ; temerarius, qui temerè aliquid facit; undè τὸ εἰκαῖον, temeritas; item, id quod εἰκῆ, & temerè factum est, vel fit: item, qui temerè, & fortuitò se effert; εἰκαῖος ἀναγνώσης, exp. lector vulgaris, & trivialis doctrinæ; exponitur etiam, vanus, futilis, &c. à Th. εἰκῆ; V. Undè etiam εἰκαιοσύνη, ης, ἡ, temeritas; vel futilitas, vanitas; item εἰκαιότης, ητος, ἡ; idem.

Εἰκὰς, άδος, ἡ, numerus vicenus; viginti: item, vigesima mensis dies, &c. ab εἴκοσι, viginti.

Εἵκασι, miserunt, 3. pl. perf. verbi ἵημι, mitto, perf. pass. εἰκώς. Sed

Εἴκασι, videntur: p. m. ab εἴκω.

Εἰκασία, ας, ἡ; similitudo, repræsentatio imaginis, assimilatio: item, comparatio, conjectura, imaginatio, & simulachri effictio, &c. ab εἰκάζω; V.

Εἴκασμα, ατος, simulachrum: ab εἴκω, similis sum.

Εἰκασμένος, similis; εἰκασμὸς, οῦ, ὁ, conjectura, eventus, conjectatio; Plin. εἰκαστὴς, οῦ, ὁ, conjector, & εἰκαστικὸς, ῆ, ὁ, conjecturabilis, dubitativus; unde dicitur εἰκαστικὴ τέχνη, (quæ pars τῆς μιμητικῆς) Plin. statuaria; nam εἰκαστικὸς, sonat, q. d. assimilatorius: item, conjecturalis; undè εἰκαστικὰ, dicuntur: adverbia quæ dubitativa seu dubitandi vocantur; ut ἴσως: omnia ab εἰκάζω; vide.

Εἰκάσσαις, conjectare poteris, 2. sing. a. 1. opt. act. Poët. pro εἰκάσαις, verbi εἰκάζω, conjicio: f. άσω, a. 1. inf. εἰκάσαι. Th. εἴκω, similis sum.

Εἴκατι, Dor. pro εἴκοσι, viginti: quod vide.

Εἴκ' pro εἴκε, vel εἴκεν, siquidem. Th. εἰ, si, & κε vel κεν, particula Poëtica.

Εἶκε, cede, & in plur. εἴκετε, cedite, præs. imperat. ab εἴκω cedo: f. ξω.

Εἴκειν, & Att. ᾔκειν, iveram, plusq. p. à perf. εἶκα, verbi εἶμι, eo.

Εἰκελόνειρος, ου, ὁ; somno similis. Vanus, somnio similis, inanis, &c. ex εἴκελος, & ὄνειρος; quod vide.

Εἴκελος, ου, similis. Th. εἴκω.

ΕΙΚΗ῀, adv. frustrà, temerè, sine consilio, casu: indè εἰκαῖος, ου, ὁ; temerarius: q. ab εἴκω, cedo.

Εἰκοβολεῖν, Etymol. Atheniensibus esse dicit conjectari, παρὰ τὸ εἰκαίως, καὶ ὡς ἔτυχε, βάλλειν, Metaph. ab iis qui temerè & prout casus fert tela conjiciunt. Item assimilare, repræsentare, &c.

Εἴκομαι, idem quod εἴκω, similis sum, &c.

Εἰκονίζω, assimilo, exprimo: ab εἰκὼν, imago. Th. εἴκω, similis sum.

Εἰκονικὸς, ῆ, ὁ, iconicus; omnibus lineamentis ad exemplar expressus, similis, imaginarius; graphicè pictus & effictus, &c. Item εἰκόνιον, exigua statua, parvum signum; imaguncula, icuncula, &c. & εἰκονισμὸς, ῆ, ὁ, effictio; iconica repræsentatio, effigies, imago, &c. est & figura orationis, quæ authori Rhetor. ad Heren. efficio dicitur; Cum scil. effingitur & exprimitur verbis, corporis alicujus forma, quoad intelligendum, satis sit, &c. omnia ab εἰκονίζω; vide.

Εἰκονογραφέω, ῶ, rerum personarúmve imaginem oratione describo; verbum est Rhet. ex εἰκὼν & γραφή.

Εἰκονομαχία, imaginum oppugnatio, quas qui è templis deturbant, aut deturbandas censent, εἰκονομάχοι, dicuntur; ex εἰκὼν, & μάχη.

Εἰκὸς, οῦ, ἡ, imago, εἰκὼν; Aristoph. Item, εἰκὸς, ότος, τὸ, par, decens, consentaneum, verisimile, probabile, vero proximum, &c. ὡς, vel ὥσπερ εἰκὸς; ut verisimile, credibile, æquum, vel par est, ut decet, &c. pro quo dicitur etiam, κατὰ τὸ εἰκὸς, & ἐκ τοῦ εἰκότος. cui opponitur παρὰ τὸ εἰκὸς, &c. Them. εἴκω.

Εἰκοσάβοιον, τὸ, quod boum viginti pretium valet; ex εἴκοσι, & βοῦς, βοὸς, &c. vide.

Εἰκοσάεδρος, qui vicenorum sessuum est; unde in neut. εἰκοσάεδρον, vicenis constans basibus, sive sedibus superficiebusque: ex qua forma Pythagoras factam aquam censebat; Plut. de placitis, &c. ex εἴκοσι, & ἕδρα; V. Sic, εἰκοσαετὴς, viginti annorum, natus viginti annos; εἰκοσαετὴς ἑταιρία, viginti annorum amicitia, εἰκοσαετὴς χρόνος, tempus viginti annorum; εἰκοσαετία, vicennium; ut δεκαετία, decennium, &c. ex εἴκοσι, & ἔτος; V.

Εἰκοσάκις, adv. vicies: ab εἴκοσι.

Εἰκοσάκωπος, viginti remos habens; ut εἰκοσάκωπος ναῦς, navis quæ viginti remis impellitur; ex εἴκοσι, & κώπη; vide.

Εἰκοσάμηνος, in Epigr. viginti mensium. Th. μὴν; V.

Εἰκοσαπλάσιος, vigecuplus, vicies auctus; Plac. in Tim. ab εἴκοσι, viginti.

Εἰκοσάπρωτοι, viginti primi; item, εἰκοσαπρωτεῖα τὰ, viginti primatus, &c. ex εἴκοσι & πρῶτος; V.

Εἰκοσάφυλλος, viginti habens folia; ut εἰκοσάφυλλα ῥόδα, rosæ quibus insunt vicena folia. Thoph. lib. 6. ex εἴκοσι & φύλλον, τὸ; V.

Εἰκοσέτης, ὁ, qui, & εἰκοσέτις, ιδος, quæ est viginti annorum. Th. ἔτος; Vide.

Εἰκοσήρετμος ναῦς; navis habens viginti remos; à Th. ἐρετμός; V.

Εἰκοσήρης, subaudi ναῦς; viginti ordinum navis; (sic, τριακοντήρης, τεσσαρακοντήρης, &c. navis triginta, & quadraginta ordinum, &c.) ab εἴκοσι, & ἐρέσσω, remigo.

ΕΙ'ΚΟΣΙ, & Poët. ἐείκοσι, οἱ, αἱ, τὰ, viginti: pl. tantum & ἄκλιτον. Dor. εἴκατι. Hinc εἰκὰς vicenarius numerus: εἰκοστὸς, vigesimus.

Εἰκοσίβοιος, viginti boum (seu ejus nominis nummûm) pretio estimabilis, &c. à Th. βοῦς, bos.

Εἰκοσίμετρος, viginti mensuras capiens: ab εἴκοσι, viginti, & μέτρον.

Εἰκόσιμνος, viginti minarum; à Them. μνᾶ; V.

Εἰκοσινήριτος, de quo viginti contendunt: ab εἴκοσι, viginti, & ἐρίζω, contendo.

Εἰκοσιοκτὼ, viginti octo. εἰκοσιπέντε, viginti quinque; εἰκοσιέξ, viginti sex; εἰκοσιτέσσαρες, viginti quatuor; ex εἴκοσι, cum ὀκτὼ, πέντε, ἕξ, & τέσσαρες, &c. Sic, εἰκοσιτρεῖς, viginti tria; ex εἴκοσι, & τρεῖς, &c.

Εἰκοσόργυιος, qui est viginti ulnarum. Th. ὄργυια; V.

Εἰκόσορος ναῦς, navis quæ viginti remis agitur: sic τριακόντορος, quæ triginta, & πεντηκόντορος, quæ quinquaginta, &c. à Th. ἐρέσσω, cum εἴκοσι, &c.

Εἰκοσταῖος, ου, ὁ, vigesimo die proveniens; ab εἰκοστός.

Εἰκοστολόγος, qui vigesimam partem colligit; ex εἰκοστὸς, & λέγω, colligo.

Εἰκοστὸς, vigesimus, & in f. g. εἰκοστὴ, n. g. ὸν; ab εἴκοσι.

Εἰκοτολογέω, ῶ, similitudinem veri consequor, in iis quæ dico; undè, εἰκοτολογῆσαι; ex conjecturis dicere, ἐσχασμένας εἰπεῖν; ex seq. εἰκότως, & λέγω, dico.

Εἰκτικὸς, ad cedendum facile aptus, facile cedens; à seq. εἴκω, cedo.

Εἰκότως, adv. similiter: ab εἰκὼς, ότος, similis. Th. εἴκω.

Εἴκουσι, cedunt, 3. pl. ab εἴκω, cedo.

Ἐΐκτην, similes erant, pro ἐοίκτην, 3. dual. imperf. per Sync. & solutâ dipthongo ἰΐκτην, verbi εἴκω. Vel ut alii volunt, est plusq. p. med. εἴκειν, & in dual. εἰκείτην, & Syncope εἴκτην, & per Dialysin ἐΐκτην.

Ἔϊκτο pro εἴκετο, assimilatus erat, 3. sing. imperf. pass. ab εἴκω, similis sum. Vel plusq. p. ab ἔϊγμαι, ξω, κτο.

Εἰκυῖαν, decoram, aptam, acc. sing. perf. part. m. f. g. ab εἶκα, p. m. pro ἔοικα, verbi εἴκω, similis sum.

ΕΙ'ΚΩ, similis sum; item cedo, non repugno: f. ξω. præt. m. ἔοικα. Hinc εἰκὸς, ότος, τὸ, verisimile: εἰκότως, ut par est: ἐπιεικὴς, έος, ὁ, ἡ, decens, consentaneus; idem æqui boni amans: ἐπιείκεια, ας, ἡ; æquitas: προσέοικα, assimilis sum: videor, θεοείκελος & θέσκελος, ου, ὁ, ἡ; Deo similis.

Εἰκὼ, όος, οῦς, ἡ, Poët. pro εἰκὼν, όνος; imago, effigies.

Εἴκων, cedens, præs. part. ab εἴκω.

Εἰκὼν, όνος, ἡ, imago: ab εἴκω.

Εἰκὼς, decens, præt. part. med. ab εἶκα.

Εἰλαδὸν, in gyrum, simul, universim, turmatim, &c. pro ἰλαδὸν; quod vide.

Εἰλαμὶς, ίδος, ἡ, membrana cerebrum ambiens: ab εἰλέω, involvo.

Εἰλαπινάζω, f. άσω, Poët. epulor: &

Εἰλαπιναστὴς, οῦ, ὁ, conviva: ab

ΕΙΛΑΠΙ'ΝΗ, ης, ἡ, Epulum: dat. pl. εἰλαπίνῃσι, q. ab εἴλη, congregatio, agmen, & πίνω, bibo.

Εἶλαρ, αρος, τὸ, (quod & ἔλαρ) propugnaculum: ab εἰλέω, coarcto.

Εἰλάρχης, præfectus agminis equitum 64. idem quod & pro ἰλάρχης, &c. unde in plur, εἰλάρχαι, ordinum præfecti, &c. ab ἰλὴ, & εἴλη, agmen; à Th. εἰλέω, congrego, & ἀρχὴ principatus, &c.

Εἰλάτινος, pro ἐλάτινος, Poët. abiegnus: ab ἐλάτη, abies.

Εἷλε, cepit: a. 2. act. ab αἱρέω, capio.

Εἴλεγμαι, dictus sum, Att. pro λέλεγμαι, perf. pass. verbi λέγω, dico.

ΕΙΛΕΙ'ΘΥΙΑ, ας, ἡ, Lucina, partus: quod parturientibus opituletur: ab ἐλεύθω, unde & Ἐλευθὼ, dicta.

Εἰλέεται, 3. sing. præs. pass. ab εἰλέω.
Εἰλέομαι, οῦμαι, concludor, coarctor; pass. ab εἰλέω, coarcto: at εἰλέομαι, οῦμαι, circumplicatus sum, & involutus; ut terra circum axin mundi; Plac. in Tim. ab εἰλέω, verso.
Εἰλεὸς, οῦ, ὁ, Ileus, volvulus, morbus intestinorum; item vitis: ab εἰλέω.
Εἰλέσιον, civitas Bœotiæ.
Εἵλετ', & εἵλετο, elegit, 3. sing. a. 2. m. vide εἷλε, ab αἱρέω, eligo.
Εἷλευ, cepisti, eripuisti, Dor. pro εἷλου, 2. sing. a. 2. m. verbi αἱρέω.
Εἰλεῦντο, pro εἰλέοντο, seu εἰλοῦντο, Dor. 3. pl. imperf. pass. verbi εἰλέω, verso.
ΕΙΛΕ'Ω, cogo, coarcto, concludo, congrego: εἰλέω verò, verso, circumago, involvo: f. ήσω. p. ηκα· undè
Εἰλεώδης, έος, ὁ καὶ ἡ, ileo gracilioris intestini morbo laborans; ileosus dicitur, à Plin. lib. 20. c. 4. Undè in neut. plur. τὰ εἰλεώδη, torsiones intestini gracilioris, ilei cruciatus, ileosa, &c. ab εἰλεὸς; quod vide. Item, ab εἰλέω, est seq.
Εἴλη, ης, ἡ; agmen: &
Εἴλη & ἕλη, ης, ἡ, splendor.
Εἰληδὸν, idem quod εἰλαδὸν & ἰλαδὸν; quæ vide; συνεστραμμένως. Suid.
Εἰληθερὴς, έος, ὁ, ἡ, a sole calefactus: ab εἵλη, splendor, & θέρω, calefacio.
Εἰληθερέω, ῶ, ad solem calesco, insolor, apricor, pro quo etiam dicitur, ἑληθερέω, idem; ab εἰληθερὴς; q. v.
Εἰλήϊον, τὸ, in sole calefactum; item εἴλησις, εως, ἡ; æstus, &c. utrumque ab εἰλέω, insolo; (item verso, de qua significatione vide suprà:) à Th. ἕλη, & εἵλη, ης, ἡ, calor ex sole prodiens, calor solaris; item solis splendor, &c.
Εἰλήλουθα, ας, ε; veni, Poët. pro ἐλήλυθα, præt. m. Att. verbi ἔρχομαι, venio: p. m. ἤλυθα, & Att. ἐλήλυθα.
Εἰληλούθει, ejusd. 3. sing. plusq. p. m.
Εἰλήλουθμεν, per Sync. pro εἰληλούθαμεν, venimus, 1. pl. ab εἰλήλουθα, p. m.
Εἴλημα, τὸ, involucrum, integumentum. Athen. verbale, ab εἰλέω, & εἰλέομαι, verso.
Εἴλημμαι, perf. Att. pro λέλημμαι· &
Εἰλημμένος, pro λελημμένος, perf. part. pass. verbi λαμβάνω.
Εἴληπται, assumptus est, 3. sing. perf. εἴλημμαι, verbi λαμβάνω, accipio.
Εἴλησις, εως, ἡ, idem quod περιστροφὴ, convolutio, circumvolutio; (item æstus: vide suprà, in εἰλήϊον·) Sic, εἰλητικὸς, qui sese εἰλεῖ; ut, εἰλητικὰ ζῶα· animantia quæ tractim ambulant; i. e. quæ sese volvunt & trahunt inter incedendum, &c. Item, εἰλητὸς, οῦ, ὁ, convolutus, vel convolubilis, &c. omnia, ab εἰλέω, verso, &c.
Εἴληφα, sumpsi, perf. Att. pro λέληφα· hinc εἰληφὼς, ότος, perf. part. act. ejusdem verbi.
Εἴληχα, sortitus sum, perf. Att. verbi, λαγχάνω, sortior.
Εἰλιγγιάω, quod & ἰλιγγιάω; tentor vertigine; a seq. εἴλιγγος; v.
Εἴλιγγος, ου, ὁ; vortex, gyrus, tormen intestinorum, ab εἰλέω, verso: Εἴλιγγος, vertigo capitis, σκότωσις.
Εἴλιγμα, ατος, τὸ, involutio: ab εἰλίσσω, q. v.
Εἴλιγμαι, circumvolutus sum, perf. pass. & part. εἰλιγμένος· ab εἰλίσσω. Th. εἰλέω, verso.
Εἰλιγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tortuosus; flexuosus, intortus: (dicitur & ἑλιγματώδης) ab εἴλιγμα; quod V.
Εἰλιγμένος, ου, qui flexuosis orbibus, est convolutus: part. perf. pass. præced. εἴλιγμαι; quod vide.
Εἰλιγμὸς, οῦ, ὁ, vortex, gyrus: ab εἰλίσσω.
Εἰλιδὸν, quasi plexim, & implicatim, flexuosè; in Epigram. à Th. εἰλέω, verso, volvo, &c.
Εἴλικες βόες, dicuntur apud Poëtas, vel nigri, vel flexiles: vel à retortis cornibus: ab εἶλιξ, quod vide.
Εἰλικόεις, & εἰλικοεὶς, εντος, ὁ; tortuosus, voluminibus tortus, & sinuosus, &c. (ab εἰλίσσω, circumvolvo;) pro quo dicitur etiam, εἰλικοειδὴς; idem, flexuosus, anfractus.
Εἰλικρίνεια, ας, ἡ; sinceritas: ab
Εἰλικρινὴς, έος, ὁ, ἡ, distinctus, syncerus, clarus: in nom. pl. εἰλικρινεῖς· ab εἵλη, splendor Solis, vel potius ἕλη & κρίνομαι, secerno.
Εἰλικρινέω, syncerum reddo. Aristot. de mundo: ab εἰλικρινής.
Εἰλινδέομαι, οῦμαι, idem quod Th. εἰλέω, verso, involvo, involvor, &c.
Εἶλιξ vel ἕλιξ, ικος, ἡ, involucrum, gyrus; item species hederæ: sumitur etiam adject. pro implicito: ab εἰλίσσω, idem, ac Them. εἰλέω, verso.
Εἰλίποδας, curvipedes, vel curvè gradientes: dat. pl. Ion. εἰλιπόδεσσι, ab
Εἰλίπους, οδος, ὁ, ἡ, flexipes: ex ἕλω pro quo usitatum, αἱρέω, flecto, & ποὺς, pes.
Εἰλισκότωσις, vertigo. Hesych. propriè, vertigo conjuncta cum oculorum offuscatione; ab εἰλίσσω, & σκοτόω; quod vide.
Εἰλισσόμενος, η, ον, convolutus, a, um; præs. part. pass. ab
Εἰλίσσω, vel ττω, circumvolvo: pro quo etiam dicitur ἑλίττω· f. ίξω. p. εἵλιχα. præt. pass. εἵλιγμαι. Them. εἰλέω, verso.
Εἰλιτενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; convolutus, qui volutatim in altum extenditur. Theocr. Idyll. 13. ex εἰλέω, & τείνω; quod vide.
Εἰλίχατο, pro εἰλιγμένοι ἦσαν, 3. pl. plusq. p. pass. verbi εἰλίσσω, volvo. Th. εἰλέω, verso.
Εἷλκον, imperf. act. ab ἕλκω, traho: &
Εἵλκυσε, traxit, a. 1. imperf. εἵλκυσεν· ab ἑλκύω, quod perinde ac Th. ἕλκω ι post ε pro augmento adsciscit.
Εἴλλω, vel εἴλω; idem quod Th. εἰλέω, in angustum cogo; i. e. coarcto: item στρέφω, verso, & εἴργω, vel κωλύω, arceo, prohibeo, &c.
Εἰλόμενος, ου, ὁ; præs. part. pass. ab εἴλομαι, verbi εἰλέω, arcto, includo.
Εἱλόμην, elegi, a. 2. m. verbi αἱρέω.
Εἷλον, ες, ε, accepi, a. 2. ind. εἵλοντο, 3. pl. a. 2. m. ab αἱρέω, eligo.
Εἷλου, 2. sing. a. 2. m. ejusd. verbi.
Εἴλεχα, Att. pro λέλεχα, perf. à λέγω.
Εἰλόπεδον, ου, τὸ, campus apricus, locus calori solis expositus, & ad insolandum aptus; i. e. πέδον εἵλῃ παραδιδόμενον; Eust. pro eodem etiam dicitur θηλόπεδον, articulo τὸ, cum εἰλόπεδον, per crasin coalescente. Odyss. η; & Diosc. l 1. c. 38. ex εἵλη, seu ἕλη, & πέδον, quod vide.
Εἰλύαται, Ion. pro εἰλυμένοι εἰσὶ perf. pass. verbi εἰλύω, seu εἴλυμι, verso, volvo. Th. εἰλέω, idem.
Εἰλυθμὸς, οῦ, ὁ, latibulum, εἴλυμα, τὸ, involucrum, integumentum: item, vestis, indumentum, &c. εἰλυὸς, οῦ, ὁ, idem, latibulum, lustrum; ἡ κατάδυσις τῶν θηρῶν, &c. Item, εἴλυσις, εως, ἡ; idem quod πορεία; ut Soph. Schol. Annot. & εἰλύσσω, intego, involvo, implico, &c. omnia à præced. verbo εἰλύω.
Εἰλὺς, υος, ἡ, limus, cœnum; idem quod, & pro Th. ἰλὺς; ab εἰλύω, pro quo & ἰλύω, involvo; quod pedes involvat, &c.
Εἰλυσπάομαι, volvendo trahor; compositum enim est, ex εἰλύω, & σπάομαι, propriè, dicuntur vermes & serpentes εἰλυσπᾶσθαι, qui se in arctum colligentes, & posteriora attrahentes, progrediuntur, &c. scribitur & ἰλυσπάομαι; quod exp. ἐν τῇ ἰλύϊ σπάομαι, τοῦτ' ἔστιν ἐν τῇ γῇ κυλίομαι; in limo trahor: h. e. humi volvor; seu per humum repo, serpentium more, &c. Sed transfertur & ad animum; apud Gregor. περὶ τὰ κάτω, καὶ τὴν αἴσθησιν, ἰλυσπώμενος; terrena tantum & humilia sapiens, &c. Indè, nomen verbale, εἰλύσπασμα, τὸ; ejusmodi tractim repentium motus, &c. Eust.
Εἰλύφαζε, resplendebat, imperfect. verbi
Εἰλυφάζω, vel άω· f. άσω, torqueo. Th. εἰλέω, verso.
Εἰλυφόωντες, Poët. pro εἰλυφῶντες, ab εἰλυφάω, verso. Th. εἰλέω, idem.
Εἰλύω, seu εἴλυμι, f. ύσω, verso, volvo: ab eod. Th.
Εἴλω, seu εἵλω, idem quod εἰλέω, & εἴλλω.
ΕΙΛΟΣ, ωτος, ὁ, vel εἰλώτης, ου, ὁ; Helos, vel Hilota, servus apud Lacedæmonas, ex Helotis captis.
Εἰλωτεία, ας, ἡ; servitus: &
Εἰλωτεύω, f. εύσω, servio: &
Εἰλωτὶς, ίδος, ἡ, serva: ab εἴλως.
Εἰλώτης, ητος, ἡ, famulitium Spartanorum: item, εἰλωτικὸς, οῦ, ὁ, Heloticus; qui vel qualis Helotum est: ad Helotas pertinens, servilis; ut, εἰλωτικὸν πλῆθος, multitudo Helotarum: i. e. servorum, εἰλωτικὸς πόλεμος, servile bellum. Plut. ab eod. Th.
Εἶμ' pro εἶμι, eo, vado.
Εἷμα, ατος, τὸ, vestis. Æol. ἔμμα, ab ἕω, induo, vel ἐννύω.
Εἷμαι, εἷσαι, sedi, sedisti, seu indutus sum, perf. pass. verbi ἕω, induo. a. 1. εἷσα· plusq. p. pass. εἵμην· part. perf. εἱμένος. Est &
Εἷμαι, missus sum, perf. pass. verbi ἵημι, mitto.
Εἵμαρμαι, σαι, ται, Att. pro μέμαρμαι, perf. pass. & part. εἱμαρμένος, fato decretus, fatalis: & inde
Εἱμαρμένη, ης, ἡ, fatum, divinitùs decretum, à μείρω, divido: quia suum cuique divisum est.

Εἵμαρτο, fato decretum erat, 3. perf. plusq. p. pass. ejusd. verbi.

Εἰμὲν, Poët. Dor. & Æol. pro ἴσμεν, 1. pl. verbi εἰμὶ, sum.

Εἶμεν, sumus, per Syncop. pro εἴημεν, præs. opt. 1. pl. ejusd. verbi.

Εἶμμαι, Poët. & Dor. pro εἶναι, esse, Att. ἔμμεναι, Æol. ἔμμεναι, præs. inf. verbi εἰμὶ, sum.

Εἱμένος, ου, indutus, part. ab εἷμαι, perf. pass. ab ἕω, induo.

Εἰμὶς, Dor. εἰμὲν, Poët. pro ἴσμεν, 1. pl. præs. ind. verbi εἰμὶ, sum.

Εἰ μὴ, nisi, conjunct. idem pro ἀλλὰ, sed

Εἰμὶ, εἶ vel εἶς, ἐστὶ, SUM, ES, EST, imperf. ἦν, ἦς & Æol. ἦσθα, ἦ & Att. ἦν N. Test. ἦν, fui, ὦ, fuero, a. 2. sub. ἤμην, ἦσο, ἦτο, fueram, plusp. p. f. ἔσομαι, ῃ, εται, & per Sync. ἔσται, præs. imperat. ἴσθι vel ἴσθι vel ἔσο, ἔστω, Att. ἤτω· præs. opt. εἴην, ης, η, præt. sub. ὦ, ῇς, ῇ, sin. fut. sub. ἔσωμαι, ῃ, ηται, præt. inf. εἶναι· f. 1. inf. ἔσεσθαι· part. præs. ὢν, οὖσα, ὄν. Th. ἔω, inus. idem.

Εἶμι, eo, & in dual. ἴτον, 3. pl. ἴσι· imperf. εἶν, dual. ἴτον, 2. pl. ἴσαν· a. 2. ἴω, ἴοι, ἴες, præs. imperat. ἴθι, ἴτω· a. 2. imper at. ἴε· præt. m. εἶα, (ab εἴω) Att. ᾖα, & solutione facta ἤια, ας, ε; plusq. p. ᾔειν, 3. pl. ᾔεσαν, Att. ᾔεσαν, Th. ἴω inus. pro Eo.

Εἶν, in pro ἐν, Poët. cum dat. Est &

Εἶν, iam: imperf. verbi εἶμι, eo: &

Εἶν Poët. pro ἦν, imperf. verbi εἰμὶ, sum.

Εἰνάετες, & ἐνναετὲς, adv. per novem annos, ab ἐνναετὴς, novennis: ab ἐννέα, novem, & ἔτος, annus.

Εἶναι, esse, præs. infin. ab εἰμὶ, sum. Est &

Εἶναι, per Metathesin pro ἰέναι, inf. ab εἶμι, eo: indè ἀπεῖναι, abire: at

Εἶναι, misisse: a. 2. inf. ab ἵημι, mitto.

Εἰνάκις, pro ἐνάκις, vel ἐννεάκις, novies; ut, εἰνάκις ἀνδρέσσιν ἦρξε in Odyss. ab ἐννεὰ, novem.

Εἰναλίη, ης, ἡ, & εἰνάλιος, ου, maritimus, pro ἐναλ- ab ἐν & ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare.

Εἰναλίφοιτος, per mare vagans; ut εἰναλίφοιτα λίνα, retia marivaga; in Epigramm. ab εἰνάλιος, & φοιτάω; vide.

Εἰνάνυχες, per novem noctes, adverb. pro ἐννεάνυχες· ab ἐννέα, novem, & νὺξ, nox.

Εἰνὰς, άδος, ἡ, pro ἐννὰς, nonarius numerus: Hesiodo est, nona dies mensis. Th. ἐννέα novem.

ʼΕΙΝΑʼΤΕΙΡ, vel εἰνάτηρ, ρος, ἡ, fratria, id est, uxor fratris: dicitur παρὰ ἐν λάζειν, cubare: ut sit q. ἐνάτηρ, cohabitatione juncta.

Εἴνατος, ου, nonus, pro ἔνατος, ab ἐννέα, novem.

Εἰναετίζομαι, novennis sum, Callim. à præced. εἴνατος.

Εἰνείκαντο, Ion. & Poët. pro ἀνείκαντο, & ἐνείκαντο, detulerunt, 3. pl. a. 1. m. vide in ἔνεικα, verbi φέρω.

Εἵνεκα, per Ectasin Poët. pro ἕνεκα, propter, causâ: regit. gen. Et εἵνεκεν Ionic.

Εἰνέτης, novennis, Callim. hymn. in Dianam; ab ἐννέα, novem, & ἔτος, annus.

Εἰνὶ, Poët. pro ἐν in.

Εἰνόδιος, ου, in viâ situs, in viâ habitans: ab ἐν, in & ὁδὸς, via.

Εἰνοσίγαιος, ου, ὁ, Enosigæus, movens terram; Neptuni Epitheton; idem cum ἐνοσίγαιος; quod vide.

Εἴνοσις, motus (κίνησις) idem cum ἔνοσις; quod vide.

Εἰνοσίφυλλος, ου, ὁ, ἡ, quatiens frondes, frondosus: à φύλλον, folium: & εἴνοσις pro ἔνοσις, motus, ab ἐνόω, impello, agito.

Εἵνται, sederunt, 3. pl. perf. pass. εἷμαι· & in plusq. p. 3. plur. εἵντο, sederant, ab inus. ἕω.

Εἴνω, & εἰνύω, idem quod, & ab ἕω, induo: i. e. καλύπτω, tego, &c. V.

Εἶξα, similis sum, & in 1. pl. εἴξαμεν, a. 1. ind. act. verbi εἴκω· εἴξας, cedens, a. 1. part. εἶξαν, cesserunt: 3. pl. a. 1. act. ejusd. verbi.

Εἷο pro οὗ, Poët. genit. sing. μετ' εἷο, secum.

Εἶπα, ας, ε, dixi, & in 3. pl. εἶπαν, a. 1. ind. act. εἶπαι, a. 1. inf. a. 2. εἶπον, ες, ε. Et εἴπατε, 2. pl. a. 1. imperat. ab ἔπω, dico: quod est ε, pro augmento adsciscit ι, idemque omnibus in modis servat.

Εἴπαθ' pro εἴπατε, 2. pl. a. 1. imperat. &

Εἰπὲ, dic, Att. pro εἶπε, a. 2. imperat. & εἰπεῖν, dixisse, a. 2. inf. ejusdem verbi.

Εἰπέμεν, inf. Ion. pro εἰπεῖν, ejusd. a. 2. inf.

Εἴπερ, siquidem, si, εἴπερ ἄρα, si quidem. Th. εἰ, si.

Εἴπεσκε, dixit. Ion. pro εἶπε, 3. sing. a. 2. εἶπον, verbi ἔπω, dico.

Εἴπῃ, sicubi, siqua, siquo: ab εἰ, si.

Εἴπῃς, dicas, a. 2. sub. hinc Æol. εἴπησθα, 2. sing. ejusd. temporis, verbi ἔπω.

Εἴποθεν, siquo ex loco: &.

Εἴποι, si aliquo. Th. εἰ, si.

Εἰπόμην, sequebar, & in 3. pl. εἵποντο, imperf. vel a. 2. verbi ἕπομαι, sequor: f. ἕψομαι. p. εἵμμαι.

Εἶπον, ες, ε, a. 2. ind. & Dor. εἰπὸν, pro εἰπὲ, a. 1. imperat. verbi ἔπω, dico.

Εἴποτε, si quando, adv. ex εἰ, si, & πότε, quando: quod ab ὅτε, idem. Sic

Εἴπου, adv. sicubi: ex εἰ, si, & πού; ubi? ab ὅς, qui.

Εἴπω, dixero, a. 2. sub. εἰπὼν, οῦσα, ὸν, a. 2. part. verbi ἔπω, dico.

Εἴπως, adv. si quo modo, si quâ ratione, si fortè, ex εἰ si, & πῶς, quo modo?

Εἰράνα, ας, ἁ, Dor. pro εἰρήνη, ἡ, pax.

Εἰραφιώτης, ου, Bacchi epitheton. Dici volunt παρὰ τὸ ἐρράφθαι, quia insutus fuit, femori scil. Jovis: undè & μηρορραφής.

Εἰργάθω, prohibeo, distraho, imperf. εἴργαθον, & dissolut. Poeticâ ἐεργάθον, ab ἔργω, vel εἴργω, idem.

Εἰργασάμην, ω, ατο, exercui: a. 1. m. ἐργαζόμην, ου, ετο, imperf. verbi ἐργάζομαι, operor, laboro. Th. ἔργον, opus.

Εἰργάσθην, confeci, a. 1. ind. pass. &

Εἴργασμαι, σαι, ται, confectus sum, perf. ind. pass. & part. εἰργασμένος, · ab ἐργάζομαι, ab eod. Th.

Εἴργει cohibet, 3. sing. præs. act. εἴργεσθαι, dimoveri, præs. inf. pass. ab εἴργω, arceo.

Εἶργμαι, vinctus sum, perf. inf. pass. & part. εἰργμένος, ab eod. verbo.

Εἰργμὸς, οῦ, ὁ, inclusio: ab eod.

Εἰργμοφύλαξ, carceris custos. Xen. Hellen. 5. ex εἰργμὸς, prohibitio: item carcer, ergastulum, &c. & φύλαξ, custos, &c.

Εἴργνυμι, μ. εἴρξω, π. εἶρχα; idem quod εἴργω, coërceo, carcere detineo, &c. à quo etiam est, in pass. εἴργομαι, includor, in carcerem conjicior, &c.

Εἶργον, coërcens præs. part. n. g. εἴργω, abstine, præs. imperat. pass. εἴργουσι, 3. pl. ind. act. ab εἴργω, arceo, f. ξω.

ʼΕΙΡΓΩ, includo, in carcerem conjicio: f. ξω· p. χα εἴργω, arceo, prohibeo, veto: indè πολιορκέω, urbem obsideo.

Εἰρέα, ας, vel Ion. εἰρέη, ης, ἡ, concio, cætus: ab εἴρω, dico.

Εἴρεαι, Ion. pro εἴρῃ, interrogas, 2. sing. verbi εἴρομαι pro ἔρομαι. Them. εἴρω, dico.

Εἰρέαται, Ion. pro εἴρηνται, 3. pl. perf. pass. a εἰρέω, dico: vide εἰρημένος.

Εἰρέεσθαι, εἴρεσθαι, Ion. & Poët. pro ἔρεσθαι, interrogare, inquirere.

Εἰρέο, Ion. pro εἴρου, interroga, præs. imperat. verbi εἴρομαι· potest esse & imperf. ab ἔρομαι. Th. εἴρω.

Εἴρεον, ου, τὸ, & εἴρεον; idem quod sequens.

Εἰρεσία, ας, ἡ, remigatio, remigium; idem significare & εἴρεον, quidam putant.

Εἰρερος, ου, ὁ, captivitas, servitus: ab εἴρω, necto.

Εἴρεσθαι, Ion. pro ἔρεσθαι, quærere, interrogare.

Εἰρεσία, ας, ἡ; remigatio, remigium, κωπηλασία, ab εἰρέσσω.

Εἰρεσιώνη, ης, ἡ, ramus oleaginus, lanâ obvolutus, quam circumpendentibus arborum fructibus ante januas ædium suspendere solebant, ad famem arcendam: ab εἶρος, lana.

Εἰρεῦσαι, enumerantes, Dor. pro ἐρεούσαι, præs. part. pl. num. f. g. ab ἐρέω, dico, Poët. εἰρέω. Th. ἔρω.

Εἰρέω, dico, interrogo; idem quod εἴρω; quod vide.

Εἴρηκα, perf. Attic. à ῥέω, dico: f. ῥήσω, perf. ἔρρηκα· perf. part. Attic. εἰρηκώς· &

Εἰρημένος, η, ον, dictus, part. ab εἴρημαι· Att. pro ἔρρημαι, perf. pass. à ῥέω. Alii ab ἐρέω derivari malunt.

Εἴρην, ένος, ὁ, puer, qui jam fari potest: ab εἴρω, loquor.

Εἰρηναῖος, ου, pacificus: ab εἰρήνη, pax.

Εἰρηνάρχης, ου, ὁ, IRENARCHA, magistratus quidam apud jurisconf. ab eod. Th. & ἀρχὴ, principatus.

Εἰρηνεύω, pacem colo, in pace vivo: f. εύσω. perf. εἰρήνευκα· ab

ʼΕΙΡΗʼΝΗ, ης, ἡ, pax: παρὰ τὸ εἰς ἓν εἴρειν (à connectendo.) Hinc

Εἰρηνικὸς, οῦ, pacificus: &

Εἰρηνικῶς, pacificè, citra pugnam; adv. item.

Εἰρηνοποιέω, ῶ, reconcilio: f. ήσω, præt. εἰρηνοποίηκα, & indè

Εἰρηνοποιὸς, οῦ, pacis studiosus, pacificus: ex εἰρήνη, pax, & ποιέω, facio.

Εἰρηνοφύλαξ, ακος, ὁ, pacificator, pacis custos, &c. ex εἰρήνη, & φύλαξ. V.

Εἰρκτὴ

Εἱρκτὴ, ἡ, carcer; ab εἴργω, carcere includo.
Εἱρμὸς, ȣ, ὁ, nexus, series; ab εἴρω, necto.
Εἰρεινὸς, ȣ̃, laneus: & pro eod. ἠρίνεος. Th. εἶρος, lana.
Εἴριον, idem ac ἔριον, vide εἶρος.
Εἰροκόμος, ȣ, ὁ, ἡ; lanas carpens, vel tractans, ab εἴριον, quod ab εἶρος, lana, & κομέω, curo.
Εἴρομαι, vide in εἴρω.
Εἰροπόκος, ȣ, ὁ, ἡ; laniger: à πείκω, vel πέκω, pecto: f. ξω. p. m. πέποκα· hinc πόκος, vellus, & εἶρος, lana.
Εἰροπόνος, qui lanis excolendis, aut lanificio laborem impendit, &c. ex εἶρος, & πόνος; quod vide.
ΕΙΡΟΣ, εος, τὸ, lana: ἔριον, ȣ, τὸ, idem. q. ab εἴρω, necto, quia nexilis.
Εἴρπομες, Dor. pro εἵρπομεν, ibamus: 1. pl. imperf. ab ἕρπω, repo: quod vide.
Εἰρύαται, Ion. pro εἴρυνται, 3. perf. pl. num. perf. pass. Iones enim & perfecti & plusq. p. tertiam pl. à tertiâ sing. formant, ante ται, vel το, α breve inserentes. Sic εἰρύατο, Ion. pro εἰρυμένοι ἦσαν, 3. pl. plusq. p. verbi εἰρύω, quod Poët. pro ἐρύω, custodio: q. v.
Εἴρυκα, sustuli: perf. activ. ejusdem verbi.
Εἰρύμεναι, præs. inf. Dor. pro εἰρύειν· ab ab εἰρύω, pro ἐρύω, traho.
Εἰρύομαι, Poët. pro ἐρύομαι, custodio, servo, &c.
Εἴρυντο, pro εἰρύοντο, 3. pl. imperf. verbi ἔρυμαι, per Syncop. pro ἐρύομαι, custodio, servo: sic ἔρυσθαι, pro ἐρύεσθαι, præs. inf.
Εἰρύσασθαι, custodire, a. 1. inf. m. Poët. pro ἐρύσασθαι, verbi ἐρύω.
Εἴρυτο, 3. sing. plusq. p. pass. ab eodem Them.
Εἰρύω, Poët. pro ἐρύω. f. σω, traho.
Εἴρχαται, & εἴρχατο, Ion. pro εἰργμένοι εἰσὶ, & εἰργμένοι ἦσαν, perf. & plusq. p. verbi εἴργνυμι, seu εἴργω, includo.
Εἶρψα, erupi, a. 1. verbi ἕρπω, serpo: f. ψω. p. φα.
ΕΙΡΩ, necto: item dico, interrogo, nuntio, in quâ signif. præs. est inus. (ἐρέω, & εἰρέω, Poët.) f. ἐρῶ, & in 2. pl. ἐρεῖτε, dicetis, præt. εἴρηκα· tanq. ab ἐρέω, (quod ι post ε pro augmento adsciscit:) perf. pass. εἴρημαι, paulo-post, f. εἰρήσομαι, præs. m. ἔρομαι (ἐρέομαι & εἴρομαι, Poët.) interrogo: f. ἐρήσομαι. a. 1. εἰρησάμην & ἠρόμην. a. 2. ἠρόμην & Poët. εἰρόμην.
ΕΙΡΩΝ, ωνος, ὁ, dissimulatè loquens.
Εἰρωνεία, IRONIA, dissimulatio in oratione: &
Εἰρωνικὸς, ȣ̃, qui dissimulatione in loquendo gaudet: & indè
Εἰρωνικῶς, IRONICE, fictè, adv. ab εἴρων, ωνος, ὁ.
Εἰρωνεύομαι, utor dissimulatione in loquendo; Plat. in Apol. undè εἰρωνεύμαι, dissimulatio, & εἰρωνευτὴς; idem qui εἴρων, dissimulator, in oratione dissimulatè loquens; qui aliter loquitur ac sentit, &c.
Εἰρωτᾷ, 3. sing. ind. εἰρώτα, & εἰρώτων, 3. sing. & pl. imperf. ab
Εἰρωτάω, Ion. & Poët. pro ἐρωτάω, f. ήσω, rego, imperf. ἠρώτων, ων, αες, ας, &c.
Εἰρωτᾶν, Ion. pro ἐρωτᾶν, ejusd. præs. inf.
ΕΙΣ, vel ἐς, ad, in; item erga, contra, super, post, propter, apud, per, inter, de, præ, accus. soli jungitur: in compos. in, ad, intra, ex, εἰς τί; quorsum? Hinc εἴσω, in, intra.
Εἶς, ες, Poët. pro ἦς, 2. sing. imperfect. verbi εἰμὶ, sum, pro quo etiam εἶ dicitur.
Εἶς, vel εἶ, vadis, 2. sing. præs. vel imperf. sed εἶσ' pro εἶσι, vadit, 3. sing. præs. verbi εἶμι, eo.
Εἵς, ἕντος, qui misit, a. 2. part. ab ἑῶ, a. 2. verbi ἵημι, mitto.
ΕΙΣ, μία, ἕν, unus, a, um; item quidam: gen. ἑνὸς, μιᾶς, ἑνός. Hinc ἑνόω, unio, aduno: μηδεὶς & ȣ̓δεὶς, ενὸς, nullus: ἐξȣθενίζω, pro nihilo duco.
Εἶσα, a. 1. act. vel verbi εἴδω, scio: vel εἶμι, eo: pro quo ᾖσα etiam dicitur, a. 1. med. εἰσάμην.
Εἶσα, sedi, a. 1. ind. ab ἕννυμι, seu ἕω, sedeo: f. ἥσω.
Εἰσαγάγῃ, 3. sing. a. 2. sub. act. Attic. verbi εἰσάγω, introduco: f. ξω. Th. ἄγω.
Εἰσαγγελία, ας, ἡ; delatio, accusatio: &
Εἰσαγγέλλω, f. ελῶ, p. ελκα, renuntio, refero; item defero, accuso. Th. ἀγγέλλω, nuntio.
Εἰσαγγελεὺς, εως, ὁ, qui nunciat adventum alicujus; peculiariter dicitur de eo qui apud regem aut principem hoc munere fungitur, nuntiandi ei alicujus adventum; & illum ad eum admittendi; Bud. admissionalem vocat: Item, εἰσαγγελεὺς, est delator, accusator in senatu, &c. Undè, εἰσαγγελτικὸς, ad εἰσαγγελίαν pertinens, &c. Poll. à verbo præced. εἰσαγγέλλω.
Εἴσαγε, ingreditor, præs. vel, a. 2. imper. ab εἰσάγω, quod vide.
Εἰσαγείρω, vel ἐσαγείρω; idem quod ἀγείρω, colligo, congrego, &c.
Εἰσάγω, εις, ει, introduco: f. ξω. p. εἰσῆχα· a. 2. εἰσῆγον, & Att. εἰσήγαγον. a. 2. imperat. εἰσάγαγε, ἔτω. a. 2. sub. εἰσαγάγω, ῃς, ῃ. a. 2. inf. εἰσαγαγεῖν. præs. part. pass. εἰσαγόμενος, η, ον, initiatus: ex εἰς, in & ἄγω, duco.
Εἰσαγωγὴ, ῆς, ἡ, introductio: &
Εἰσαγωγικὸς, ȣ, introductorius: &
Εἰσαγώγιμος, ȣ, importatus: ab εἰσάγω.
Εἰσαεὶ, adv. semper: ὁ εἰσαεὶ, sempiternus: ab ἀεὶ, semper.
Εἴσαθ' pro εἴσατο, statuâ honoravit, 3. sing. a. 1. med. verbi ἕω, statuo: f. ἕσω. a. 1. εἶσα.
Εἰσαθρέω, idem quod ἐσαθρέω, ῶ, conspicio, conspicior, inspicio, &c. ex εἰς, & ἀθρέω. V.
Εἰσαίρω, infero; ut, εἰσαίρεται ἡ τράπεζα, apponitur mensa, &c. Cam. ex εἰς, & αἴρω.
Εἰσαΐσσω, μ. ξω; irruo aliquò, irrumpo, pro quo etiam ἐσαΐσσω affertur ex Aristoph. in Nub. ex εἰς, & ἀΐσσω ruo. &c. V.
Εἰσαΐω, idem quod Poët. ἀΐω, audio; quod vide.
Εἰσακοντίζω, jaculor in aliquem locum; jaculis incesso, missilia ingero, &c. ex εἰς, & ἀκοντίζω; quod vide.
Εἰσακούω, exaudio, f. ȣ́σω. p. εἰσήκȣκα. a. 1. pass. εἰσηκȣ́σθην, exauditus fui: a. 1. part. pass. εἰσακȣσθεὶς, έντος, f. 1. pass. εἰσακȣσθήσομαι· cum genit. ex εἰς & ἀκȣ́ω audio.
Εἰσάλλομαι, vel ἐσάλλομαι, f. ȣ̃μαι, insilio; depon. Th. ἅλλομαι, salio.
Εἰσάμενοι, Ion. pro εἱσάμενοι, & hoc pro ἑσάμενοι, a. 1. part. med. verbi ἕω, colloco, fundo: a. 1. εἶσα.
Εἰσάμην, ω, ατο, similis sum, scivi: a. 2. ind. m. ab εἰδέω, seu εἴδω, scio: &
Εἰσάμην, a. 1. ind. m. ab εἴω, vado.
Εἶσαν, collocarunt: 3. pl. a. 2. act. εἶσα, & Poët. ἕσαν· ab ἕω seu ἕννυμι, idem quod ἵζω, colloco.
Εἰσαναβαίνω, conscendo: f. βήσομαι. p. βέβηκα. a. 2 ἔβην. a. 2. part. εἰσαναβὰς, & in f. g. εἰσαναβᾶσα. a. 2. opt. εἰσαναβαίην· ex εἰς, ἀνὰ, & βαίνω, eo.
Εἰσαναγκάζω, idem quod ἀναγκάζω, cogo, compello, adigo, &c.
Εἰσανέχω, insurgo, exurgo; ex εἰς, & ἀνέχω, sustollo, sursum tollo, &c. Vide.
Εἰσανιὼν, όντος, scandens, a. 2. part. act. ab εἰς & εἶμι, eo.
Εἰσάπαν, omnino, prorsus; Phil. ex εἰς, & ἅπας. V.
Εἰσάπαξ, adv. semel: ex εἰς & ἅπαξ, semel.
Εἴσας, acc. pl. f. g. ἐΐσης, gen. ab ἐΐσος, η, ον, æqualis, e, idem quod ἶσος.
Εἴσατο, videbatur, a. 1. m. ab εἴδω, video. f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον· &
Εἴσατο, penetravit, a. 1. m. verbi εἴω, eo.
Εἰσάπτω, insilio; ex εἰς, & ἅπτω. V.
Εἰσαῦθις, & εἰσαῦτις, in postremum, posthac: ab αὖθις & αὖτις rursus. Th. αὖ, idem.
Εἰσαύριον, sive ἐσαύριον; quod & disjunctim, εἰς αὔριον, cras, vel in posterum diem, postridie, &c. Th. αὔριον; vide.
Εἰσαφίημι, jacio intrò, seu projicio; aut etiam jaculor intrò; item exponitur, introduco; V. ἀφίημι.
Εἰσαφίκανε, reversus est, 3. sing. imperf. act. ab
Εἰσαφικάνω, accedo, redeo, ex εἰς, ἀπὸ & ἱκάνω, venio. Th. ἱκνέομαι, idem fut. ἵξομαι. p. ἷγμαι. a. 2. m. ἱκόμην.
Εἰσαφίκηαι, venias, 2. sing. a. 2. sub. med. Ion. pro εἰσαφίκῃ· ab
Εἰσαφικνέομαι, f. ίξομαι, p. ιγμαι, accedo, advenio: ab eod. Th.
Εἰσβαίνω, vel ἐσβαίνω, ingredior; item activè, (ex εἰς & βαίνω) impono, &c.
Εἰσβάλλω, f. βαλῶ, p. κα, injicio, ingredior, invado. Th. βάλλω, jacio.
Εἴσβασις, εως, ἡ, ascensus, ingressus; item εἴσβατον, τὸ; quod adiri potest, &c. Verbalia, ab εἰσβαίνω.
Εἰσβιάζομαι, vim infero, vi ingredior: à βιάζομαι, idem. Th. βία, vis.
Εἰσβιβάζω, f. άσω, ascendere facio: à βιβάζω, ineo, quod à βαίνω, incedo.
Εἰσβολὴ, ῆς, ἡ, ingressus, incursus, expeditio militaris: ab εἰσβάλλω; quod vide.

Εἰσδέχομαι, intrò admitto: f. 1. med. εἰσδέξομαι· ex εἰς & δέχομαι, accipio, p. δέδεγμαι. a. 1. pass. ἐδέχθην.

Εἰσδραμοῦσα, introcurrens: a. 2. part. act. f. g. à τρέχω, curro: vide εἰσέδραμον.

Εἰσδρομὴ, incursus, impressio; dicitur etiam, ἐσδρομὴ, idem: invasio, irruptio, &c. ab εἰστρέχω. V.

Εἰσδύω, vel εἰσδύω, subeo, ingredior, penetro; item εἰσδύομαι, idem; undè εἴσδυσις, introitus, ingressus, os speluncæ, &c. ex εἰς, & δύω, δύω. V.

Εἶσε, a. 1. ind. act. verbi ἕω, colloco, induo: f. ἕσομαι. a. 1. m. εἰσάμην, p. εἷμαι.

Εἴσεαι, scies, pro εἴσῃ, Ion. 2. sing. f. 1. m. verbi εἴδω, scio: f. εἴσομαι.

Εἰσεγείρω, vel ἐσεγείρω; q. d. incito, seu incitando compello intrò. Th. ἐγείρω; vide.

Εἰσέδραμον, introcucurri, a. 2. ind. act. ab εἰστρέχω· f. θρέξω. p. εἰστέτρεχα. a. 2. part. εἰσδραμὼν, οῦσα, όν· ex εἰς & τρέχω, curro: f. ξω. p. δεδράμηκα, & τέτρεχα.

Εἰσέδυ, ingressus est, 3. sing. a. 2. εἰσδύμι· ex εἰς & δύμι, vel δύω, subeo: f. δύσω.

Εἰσειλέω, concludo, cogo in angustum, redigo in, &c. Th. εἰλέω. V.

Εἴσειμι, vel εἴσημι, intro ingredior: in 3. pl. ind. præs. εἰσίασιν, Ion. pro εἰσεῖσι· ex εἰς, in, & εἶμι, vel ἵημι, eo.

Εἰσεῖσι, pro εἰσιέασι, Ion. pro εἰσιέασι, immittunt, 3. pl. præs. ab εἰσίημι· vide ἵημι.

Εἰσελαύνω, f. άσω. p. κα, invehor, ingredior, irrumpo: ab ἐλαύνω, agito.

Εἰσέλευσις, ingressus, introitus; ab εἰσέρχομαι; q. v.

Εἰσελεύσομαι, ῃ, εται, f. 1. m. ab εἰσέρχομαι, ingredior: a. 2. εἰσῆλθον. p. m. εἰσελήλυθα. Th. ἔρχομαι, venio.

Εἴσελθε, έτω, a. 2. imperat. εἰσελθεῖν, a. 2. inf. εἰσέλθῃς, 2. sing. a. 2. sub. εἰσελθὼν, οῦσα, όν, a. 2. part. verbi εἰσέρχομαι, ingredior: ex εἰς & ἔρχομαι.

Εἰσεμπορεύομαι, importandarum mercium causâ, me confero aliquò; Hesych. exp. mercaturæ causâ, in militiam proficiscor, &c. ex εἰς, & ἐμπορεύομαι; vide.

Εἶσεν, sedere fecit, 3. sing. a. 1. act. verbi ἕω, statuo, f. ἥσω. a. 1. εἷσα.

Εἰσενέγκῃς, 2. sing. a. 2. sub. act. & in 3. pl. εἰσενέγκωσιν, verbi εἰσφέρω, ingero, f. εἰσοίσω. a. 1. εἰσήνεγκα. a. 2. εἰσήνεγκον· ex εἰς & φέρω, fero.

Εἰσένθωμες, Dor. pro εἰσέλθωμεν, ingrediamur. 1. pl. a. 2. sub. verbi εἰσέρχομαι; q. v.

Εἰσέπειτα, seu ἐσέπειτα, sunt qui in una voce scribunt, pro εἰς ἔπειτα, & ἐσέπειτα.

Εἰσεπέρησα, transivi, a. 1. ind. act. ab εἰσπεράω, composit. ex εἰς & περάω, transeo: f. ήσω, & άσω.

Εἰσεπήδησα, insilii, a. 1. ind. act. verbi εἰσπηδάω, insilio: f. ήσω. p. εἰσπεπήδηκα· compos. ex εἰς & πηδάω, salio.

Εἰσεπιδημέω, peregrè veniens, aliquò diverto; Plat. de leg. 12. ex εἰς, & ἐπιδημέω. V.

Εἰσέρπω, irrepo; Æl. Var. hist. Th. ἕρπω, repo. Vide.

Εἰσέρχομαι, ingredior, in 3. pl. præs. imperat. εἰσερχέσθωσαν· f. εἰσελεύσομαι. a. 2. εἰσῆλθον, ες, ε, a. 2. imperat. εἴσελθε. perf. m. Att. εἰσελήλυθα. Th. ἔρχομαι, venio.

Εἰσεσπάσαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi εἰσσπάω, Th. σπάω, traho.

Εἴσεται, sciet, 3. sing. f. 1. m. verbi εἴδω, scio: f. εἴσομαι. a. 2. εἶδον & ἴδον.

Εἰσέτι, (pro quo & εἰς, ἔτι, scribitur, ut suprà, εἰς ἔπειτα, in posterum; undè, τὰ εἰσέπειτα; i. e. sequentia, & futura; ut τὰ πάροιθ· i. e. præterita, &c.) adhuc in posterum; vel in posterum quoque; ab εἰς & ἔτι, &c.

Εἰσεφίημι, intrò dimitto, intromitto; undè εἰσεφῆκε, admisit intrò, &c. Vide ἐφίημι.

Εἰσέχω, Ἐσέχω, pertineo, pertingo, pervado; Herodot. Item evado, exeo, erumpo, &c. Th. ἔχω. V.

Εἰσηγεῖται, 3. sing. ind. ab

Εἰσηγέομαι, adduco, suadeo, ex εἰς & ἡγέομαι, duco: f. ήσομαι. p. ἥγημαι.

Εἰσήγησις, εως, ἡ, suasio, arbitrium, dat. pl. εἰσηγήσεσι· &

Εἰσηγητέον, suadendum, verbale: &

Εἰσηγητὴς, οῦ, ὁ, suasor, monitor, author: ab εἰσηγέομαι· quod videas.

Εἰσαγγελία, ας, ἡ; accusatio, querimonia; (κατηγορία) &c. ex εἰς, & ἀγγελ, vel ἀγγέλω, &c. q. v.

Εἰσῄει, introivit, 3. sing. plusq. p. m. verbi εἴσειμι, ingredior: ex εἰς & εἶμι, eo. p. m. εἶα. plusq. p. m. ᾔειν.

Εἰσηθέω, & εἰσηθίζω, vel ἐσηθέω, & ἐσηθίζω; colo, seu decolo in: colando infundo, per colum instillo, &c. ex εἰς, & ἠθέω, colo; i. e. per colum mitto, &c.

Εἰσηκούσθην, exauditus fui a. 2. ind. pass. ab εἰσακούω, exaudio: f. σω. p. εἰσακήκοα. f. 1. pass. εἰσακουσθήσομαι. Th. ἀκούω, audio.

Εἰσήλατο, 3. sing. a. 1. m. εἰσηλάμην, ω, ατο, ab εἰσάλλομαι, insilio. Th. ἅλλομαι, salio.

Εἰσῆλθον, a. 2. ind. act. verbi εἰσέρχομαι, ingredior: ex εἰς & ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον,

Εἰσήνεγκα, intuli: a. 1. &

Εἰσηνεγκάμην, ω, ατο, a. 1. m. verbi εἰσφέρω, adfero. f. οἴσω, a, 1. ἤνεγκα. Th. φέρω.

Εἴσης, gen. sing. f. g. ab εἶσος, ου, idem quod ἴσος, ου, æqualis.

Εἶσθα, is, Æolic. Paragoge pro εἶς, 2. sing. præs. ind. verbi εἶμι, eo.

Εἶσθαι, missum esse: perf. inf. verbi ἵημι, mitto: perf. pass. εἷμαι· Vel ab ἔννυμι, seu ἕω, induo.

Εἰσθορέω, sive ἐσθορέω, insilio; undè εἴσθορεν, insiliit, &c. ex εἰς, & θόρω, seu θορέω.

Εἶσι, vadit, 3. sing. præs. εἶμι, vado. Sed εἰσὶ, sunt, 3. pl. verbi εἰμὶ, sum.

Εἰσιάλλω, & Doricè, ἐσιάλλω, immitto. Th. ἰάλλω.

Εἰσιέναι, intrare, præs. inf. verbi εἴσειμι, vel εἴσημι, intro. Th. εἶμι, eo.

Εἰσίασι, ingrediuntur. Ion. pro εἴσεισι, 3. pl. ab εἴσειμι, quod vide: εἰσιὼν, οῦσα, a. 2. part.

Εἰσίπτημι, sive εἰσίπταμαι, involo; Aristoph. Th. ἵπταμαι. Vide.

Εἰσιτήρια, Calendæ Januarii, vel primus anni dies, quo totus magistratus apparebat; item sacra quæ initio anni fiebant, ut fælix totius anni auspicium foret; Dem. de fals. legat. Item, sacra quæ Jovi Βουλαίῳ, fierent, quam senatores judicium ingressuri essent, &c. Sic, εἰσιτήριος λόγος; oratio quæ habetur in alicujus ingressu, & qua ille velut accipitur & salutatur, &c. Item εἰσιτητὸς, ad quem ingressus pateat, accessibilis, &c. omnia ab εἴσειμι, intro, ingredior, &c.

Εἰσκαλέω & εἰσκαλέομαι, intrò voco, advoco, a. 1. m. εἰσεκαλεσάμην, ω, ατο, part. εἰσκαλεσάμενος· ex εἰς, in, & καλέω, voco: f. έσω. p. κέκληκα.

Εἰσκεκλημένος, invitatus, part. perf. pass. ejusd. verbi.

Εἴσκειμαι, sum impositus, ἐμβάλλομαι; vide κεῖμαι.

Εἰσκηρύττω, voce præconis evoco; ut ἐκεῖ εἰσκηρύττεται, in concionem vocatur, &c. à κηρύσσω. V.

Εἰσκλύζω, eluo, alluo, intrà eluo, &c. Th. κλύζω.

Εἰσκομιδὴ, ῆς, ἡ, invectio: &

Εἰσκομισθεὶς, εῖσα, ὲν, allatus, illatus, part. a. 1. pass. ab

Εἰσκομίζω, f. ίσω, importo, introduco: à κομίζω, porto, quod à κομέω, curo.

Εἰσκρίνω, intromitto, ingredi facio; undè εἰσκρίνομαι; ingredior, insinuo me: & εἴσκρισις, insinuatio. Them. κρίνω.

Εἰσκυκλέω, ῶ, advolvo, volvendo, & rotando introduco, introveho, infero, &c. à verbo κυκλέω. V.

Εἰσκυλίω, involvo, advolvo, à κυλίω; vide.

Εἰσκύπτω, intueor; exerto capite introspicio. Th. κύπτω. V.

Ἐΐσκω, assimilo, Poët. pro ἴσκω, quod ab εἴκω, similis sum, præs. inf. ἐΐσκειν.

Εἰσκωμάζω, & ἐπεισκωμάζω; commessabundè, & temulenter me infero, cum impudentia & temulentia, &c. à κωμάζω. V.

Εἰσλάμπω, illuceo, de sole irradiante. Theophr. Th. λάμπω.

Εἰσμάσσω, vel ἐσμάττω, imprimo, à Th. μάσσω. V.

Εἰσμίγνυμι, immisceo; Th. μίγνυμι.

Εἰσνέω, innato, adnato, commeo, &c. Th. νέω.

Εἰσνοέω, animadverto; undè εἰσενόησα, animadverti, vide; apud Poëtas; ex εἰς, & νοέω. V.

Εἰσοδία, reditus, sumptus, &c. i. e. πρόσοδοι, ἀναλώματα, &c. à neutr. sing εἰσόδιον, τὸ, honorarius reditus, pensio honoraria; Hesych. à masc. εἰσόδιος, ὁ; ut εἰσόδιος λόγος, quæ in introitu alicujus habetur oratio; & εἰσόδιον ἄνθος, flos qui spargitur ingredienti, &c. Item,

Εἰσοδιάζομαι, redeo, inferor: &

Εἴσοδος, ου, ὁ; introitus, adventus: ut & ars, studium, disciplina: ex εἰς & ὁδὸς, via.

Εἰσοικειόω, concilio, amicè jungo, familiarem & amicum reddo; ex εἰς, & οἰκειόω, idem; concilio, familiarem reddo, &c. ab οἰκεῖος. V.

Εἰσοικέω, sive ἐσοικέω; habitatum aliquò migro; ab οἰκέω. V.

Εἰσοικίζω, domum introduco. Th. οἶκος.

Εἰσοίσῃς, 2. sing. f. 1. act. verbi εἰσφέρω, quod vide.

Εἰσόκε, Dor. & εἰσόκεν, donec, adv. ex εἰς, vel ἐς, ad, & ὄκεν.

Εἴσομαι, sciam, f. 1. m. verbi εἴδω, scio: item.

Εἴσομαι, ibo, f. 1. m. verbi εἶω, eo.

Εἴσομαι, statuam, f. 1. m. verbi ἕω vel εἴω, inusit.

Εἰσόπτομαι, sive ἐσόπτομαι, inspicio; undè εἴσοπτος, qui inspectus est, vel inspici potest: sic ἔσοπτος, idem; & εἴσοπτρον, sive ἔσοπτρον, speculum, &c. ex εἰς, & ὄπτομαι. V.

Εἰσοπίσω, postea; Homer. ex εἰς & ὀπίσω. V.

Εἰσοράω, intueor, aspicio, ex εἰς & ὁράω, video: f. ὄψομαι, perf. ἑώρακα.

Εἰσορόων, videns, Poët. pro εἰσορῶν, ejusd. præs. part. sic εἰσορόωσαι, pro εἰσορῶσαι, f. g. pl. num. part. præs.

Εἶσος, η, ον, idem quod ἴσος, æqualis.

Εἰσπαίω, feriens insilio, irrumpo, impetum facio, &c. Item ingredior, ceu obstantes propulsans; ex εἰς, & παίω, ferio, percutio, pulso.

Εἰσπέμπω, f. ψω· immitto, importo. Th. πέμπω, mitto.

Εἰσπεράω, transeo, seu trajicio, adeo, &c. ex εἰς, & περάω.

Εἰσπεριπορεύομαι, (idem quod παρεισπορεύομαι) juxta, vel clàm ingredior, &c. ex εἰς, & περιπορεύομαι, circumeo, in orbem eo, & lustro; ex περὶ, & πορεύομαι. V.

Εἰσπετάομαι, εἰσπέταμαι, & εἰσπέτομαι, involo, volando introeo, revolo, redeo, &c. ex εἰς, & πετάομαι, πέταμαι, vel πέτομαι, volo, involo, &c.

Εἰσπηδάω, insilio, irrumpo: f. ήσω. a. 1. εἰσεπήδησα, a. 1. part. εἰσπηδήσας, ασα, αν· gen. εἰσπηδήσαντος· præt. εἰσπεπήδηκα· ex εἰς, in, & πηδάω, salio.

Εἰσπίνω, imbibo, haurio; (ut ἐκπίνω, ebibo, epoto) Th. πίνω.

Εἰσπίπτω, incido in, irruo, à πίπτω, quod adeas.

Εἰσπλέω, f. εύσω, adnavigo. Th. πλέω, navigo.

Εἴσπλοος, εἴσπλους, adnavigatio, ab eod. Them.

Εἰσπνέω, seu εἰσπνείω, inspiro, afflo, spiritum duco, attraho spiritum, εἰσπνέομαι, inspiror, aspiror, afflor; ut, ὁ εἰσπνεόμενος ἀὴρ, aer qui attrahitur, &c. unde εἰσπνεῖν, est, amare, apud Lacones, quòd inspiretur amor; Etym. à Th. πνέω. V.

Εἰσπνήλης, ε, & εἰσπνήλος, ε, ὁ; seu Εἰσπνήλος, ε, ὁ, linguâ Laconicâ amator.

Εἰσπνοὴ, inspiratio; verbale ab εἰσπνέω. Vide.

Εἰσποιέω, adscisco, adopto: &

Εἰσποίησις, εως, ἡ; adoptatio, adoptio: &

Εἰσποιητὸς, ε, adoptatus: omnia à ποιέω.

Εἴσπομπὴ, ἡ, intromissio; verbale ab εἰσπέμπω; q. v.

Εἰσπορεύομαι, ingredior, imperf. εἰσεπορευόμην, ε, ετο· f. εύσομαι. perf. εἰσπεπόρευμαι· ex εἰς, in, & πορεύω, trajicio. Them. πέρω, transeo: præt. m. πέπορα.

Εἰσπράκτωρ, ορος, ὁ, exactor, ἐπαίτης; item,

Εἴσπραξις, εως, ἡ; exactio: ab

Εἰσπράσσω, seu -ττω, f. άσω, p. αχα, exigo: ex εἰς, & πράσσω seu ττω, facio.

Εἰσπτάμαι, volo in, involo, &c. Th. πέτομαι. V.

Εἰσπτύω, inspuo (ut ἐκπτύω, expuo;) πτύω.

Εἰσρέω, influo, illabor, interlabor, &c. Undè etiam, εἴσρεος, & εἰσρεῦς; item, εἴσρυσις, εως, ἡ, influxus, influxio, &c. (à Th. ῥέω, fluo:) ut τὴν εἴσρευσιν εἰς τὴν ἔσω θάλασσαν ποιεῖται, influit in mediterraneum mare, &c.

Εἷσαι, Poët. pro ἧσται, sedit, 3. sing. perf. pass. εἷμαι, εἷσαι, sedi, seu indutus sum: verbi ἕννυμι, seu ἕω, induo, sedeo, vel ab ἵημι, mitto, & in 3. sing. plusq. p. εἷσο.

Εἱστήκειν, steteram, & in 3. plur. εἱστήκεσαν· plusq. p. verbi ἵστημι, sto: f. στήσω. p. ἕστηκα. a. 1. ἔστην.

Εἱστία, 3. sing. imperf. ab

Ἑστιάω, convivio excipio (pro augmento: post ε accipiens:) f. άσω, p. εἱστίακα. Th. ἑστία, ας, ἡ, focus, lar.

Εἰστίθημι, seu ἐστίθημι, impono, pono in, seu intra, indo, intrò condo, &c. à Th. τίθημι.

Εἰστρέπομαι, vertor in, seu intra, recipio me intrà seu intùs, ἐντὸς τρέπομαι, &c.

Εἰστρέχω, intrò curro: f. εἰσδραμέω, à δρέμω vel δραμέω, inus. format. perf. εἰσδεδράμηκα. a. 2. εἰσέδραμον. a. 2. part. εἰσδραμὼν, ὦσα, όν· ex εἰς & τρέχω, curro.

Εἰστρυπάω, terrebro intro, terrebrando perforo; item insinuo me, clam me ingero, &c. à τρυπάω, & Th. τρύπα; quæ vide.

Εἰσφέρω, ingero: f. εἰσοίσω. a. 1. εἰσήνεγκα, intuli: a. 2. εἰσήνεγκον, ες, ε, a. 2. sub. εἰσενέγκω, ῃς, ῃ, a. 2. inf. εἰσενεγκεῖν. præs. pass. εἰσφέρομαι, inferor. Them. φέρω.

Εἰσφθείρομαι, cum certa pernicie irrepo, & introducor, insinuo & introduco me perniciosè; Greg. ad Athen. à φθείρω, & φθείρομαι; quæ vide.

Εἰσφοιτάω, sive, absque, ι, ἐσφοιτάω; ingredior intro: aut sæpe ingredior; ito, sæpe adeo, &c. Th. φοιτάω. V.

Εἰσφορὰ, ᾶς, ἡ, oblatio, collatio, tributum: ab εἰσφέρω; quod vide.

Εἰσφράττω, obstruo intra; Th. φράσσω; vide.

Εἰσφρέω, f. ήσω, per Metath. pro εἰσφέρω.

Εἰσχειρίζω, (idem quod ἐγχειρίζω) in manum, seu manus do; trado, committo, &c. ex εἰς, vel ἐν, & χειρίζω, manu trado, &c. à Th. χείρ.

Εἰσχέω, μ. εύσω, π. εῦκα, infundo, &c. Th. χέω. V.

Εἴσω, sciam, f. 1. verbi εἴδω, a. 2. εἶδον & ἴδον.

Εἴσω, & ἔσω, intrà, pro εἰς cum accusat. apud Poëtas; sed in prosa cum genit. Item sine casu intrò, intus: cum artic. ὁ εἴσω, interior, Th. εἰς vel ἐς, ad.

Εἰσωθέω, μ. ώσω, π. ακα; intrudo, intropello: ex εἰς, & ὠθέω. V.

Εἰσωπὸς, ε, ὁ, ante conspectum aliquid habens: ex εἰς & ὤψ, oculus, quod ab ὄπτομαι, video.

Εἶτ', pro

ΕΙΤΑ, adv. posteà, deindè, tum, annè? itàne vero? ἔπειτα, idem.

Εἴτε, seu εἴθ', (per Apostroph. seq. aspiratâ:) sive, Conjunct. ex εἰ, si, & τε, que.

Εἶτε, sitis, præs. opt. per Sync. pro εἴητε, 2. pl. verbi εἰμὶ, sum.

Εἶτεν, & ἔπειτεν, Ionica esse, & ab Herodot. usurpari, pro εἶτα, & ἔπειτα, &c. Vide.

Εἴτι, siquid, num?

Εἴτω, eat, 3. sing. imperat. præs. ab εἶω, eo, imperat. ἴέτω, ἴτω.

Εἰχέναι, perf. act. inf. verbi εἴκω, cedo, f. εἴξω. p. εἶχα.

Εἴχεο, tenebas, Ion. pro εἴχε, 2. sing. imperf. pass. ab ἔχω, habeo.

Εἶχον, ες, ε, imperf. verbi ἔχω, habeo, (ι post ε, pro augmento recipiens:) f. ἕξω & σχήσω. p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον.

Εἶω & εἴω, vado, Poëtica. f. εἴσω. p. εἶκα. imperf. ᾖον, εἶον, & ᾔειν, imperat. ἰέτω, ἴτω. a. 1. εἶσα ᾖσα & ᾖισα. plusq. p. ᾔκειν & εἴκειν. fut. 1. m. εἴσομαι. a. 1. m. εἰσάμην. perfect. εἶα, ᾖα, & ᾖια. plusq. p. εἴειν & ᾔειν. ἰτέον, (ἰτητέον & ἴτον Poët. in comp.) eundem est, ab εἶμαι, inus.

Εἴω, ῃς, ῃ, pro ὦ, ῇς, ῇ; præs. sub. ab εἰμὶ, sum.

Εἴω, εἴης, ῃ, misissem, a. 2. sub. pro ὦ, ῇς, ῇ, ab ἵημι, mitto.

Εἶω, Ion. pro ἦν, fui.

Εἴωθα, consuevi, perf. m. (pro ἔθα per Plona m. ω) infin. εἰωθέναι, in 1. pl. εἰώθαμεν, & in 3. pl. εἰώθασι, εἰωθότες, soliti, præt. m. part. ab εἰωθὼς, ότος, ab ἔθω, soleo.

Εἴων, sinebam, 1. sing. imperf. contract. ex ἔαον, αν, verbi ἐάω, sino: quod non aliud quam ι post ε vendicat augmentum: sic perf. εἴακα.

Εἷως, Poët. & ἕως, ut, dum, interim, idem ac ὡς· ex quo fiunt per Prosthes. Att.

Εἰῶσι, Poët. pro ἐῶσι, 3. pl. præs. ind. vel sub. ab ἐάω, sino. f. άσω. a. 1. εἴασα, ι recipiens pro augmento.

ἘΚ vel ἐξ, E, EX, à vel ab, à vel ad, de, pro, propter, per, in: regit. gen. ἐκ ante consonantes, ἐξ ante vocales ponitur: pro παρὰ vel ὑπὸ, cum accusativo: ad præstantiam indicandam: & pro μετὰ. In compositione, plerùnque significat, ex, extrà; item ab, in, re, abs, seorsim, augmentum, ornatum, contrarium. Hinc ἐκτὸς, extrà: ἔξω, extrà, foras, vel foris: ἐξωτικὸς, ε, externus.

Ἑκάβη, ης, ἡ, HECUBA, Priami uxor.

Ἐκάδευον, Dor. pro ἐκήδευον, imperf. act. verbi κηδεύω, curam alicujus rei gero. Th. κῆδος, cura.

Ἑκάεργος, ὁ, ε, ὁ, ἡ; longè jacens: ex ἑκὰς, procul, & εἴργω, arceo.

Ἑκάεργος, procul arcens; seu expellens, aut abigens; Apollinis epitheton, qui

qui sic dictus putatur, παρὰ τὸ ἑκὰς, seu ἔκαθεν ἐργάζεσθαι, Il. α. ex ἑκὰς, & ἔργον, unde ἐργάζομαι, &c. Vide. Vel, ut dictum; ex ἑκὰς, & εἴργω; quasi ἑκὰς, seu ἐκαθεν εἴργων; quod suis telis seu sagittis procul arceat, &c.

Ἐκάην, a. 2. ind. pass. à καίω uro, f. καύσω, a. 2. act. ἔκηον.

Ἐκαθεζόμην, ου, ετο, imperf. à καθέζομαι, sedeo. Them. ἕζομαι, idem: fut. 2. ἑδοῦμαι.

Ἔκαθεν, adv. procul, eminens: idem quod ἑκάς.

Ἐκάθευδον, dormiebam, imperf. act. à καθεύδω, dormio: ex κατὰ & εὕδω, f. εὑδήσω. p. κα. idem.

Ἐκαθήμην, σο, το, sedebam, imperf. à κάθημαι. Th. ἧμαι, sedeo.

Ἐκάθηρα, a. 1. ind. act. verbi καθαίρω, purgo. f. αρῶ. p. αρκα. Et Dor. pro ἐμάρηξα.

Ἐκάθιζον, imperf. act. verbi καθίζω, sedeo. a. 1. ἐκάθισα, ας, ε. perf. κεκάθικα ex κατὰ & ἵζω, seu ἵζομαι, idem quod ἕζομαι, sedere facio.

Ἐκάθιξα, Dor. pro ἐκάθιζα, a. 1. ind. act. vide ἐκάθιζον.

Ἐκαίνυτο, vincebat, imperf. 3. sing. ab ἐκαινύμην, verbi καίνυμαι, supero. Th. καίνω. perimo.

Ἐκάκωσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi κακόω; quod vide.

Ἐκάλει, 3. sing. imperf. ab ἐκάλεον, verbi καλέω, ῶ, voco.

Ἐκάλεσσε, Poët. pro ἐκάλεσε, 3. sing. a. 1. act. à καλέω, voco. f. έσω. p. κέκληκα.

Ἐκαλήμην, Æol. pro ἐκαλούμην, imperf. pass. ejusd. verbi.

Ἐκαλλωπίσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi καλλωπίζω, propriè, pulchros oculos facio; quod vide.

Ἔκαλος, ω, Dor. pro ἥκηλος, ου, quietus, tranquillus.

Ἐκάλυψα, ας, ε, & in 3. pl. ἐκάλυψαν, cooperuerunt, a. 1. ind. act. à καλύπτω, tego. f. ψω. p. φα. a. 2. ἐκάλυβον.

Ἐκάμμυον, Poët. pro κατέμυον, imperf. act. a. 1. ἐκάμμυσα, ας, ε, verbi καμμύω, per Syncop. pro καταμύω, idem quod μύω. f. σω. claudo.

Ἔκαμον, & ἐκαμόμην, laboravi, a. 2. ind. act. & med. verbi κάμνω, laboro: f. καμῶ, p. κέκμηκα, a. 2. sub. κάμω, ης, η.

Ἔκανεν, ες, ε, occidit. a. 2. verbi καίνω, f. 2. κανῶ.

Ἔκαον, a. 2. ind. act. verbi καίω, uro, f. καύσω, a. 2. pass. ἐκάην.

Ἐκάρη, tonsus est, 3. sing. a. 2. pass. verbi κείρω, tondeo: f. κερῶ, a. 1. ἔκειρα. a. 1. m. ἐκειράμην.

Ἐκαρτύνοντο, confirmabant. 3. pl. a. 1. m. verbi καρτύνω, f. υνῶ. Th. κράτος, & per Metath. κάρτος, robur.

ἙΚΑ'Σ, adv. procul, eminus, ἕκαθεν, idem.

Ἑκαστάτω, superl. longissimè, & compar. ἑκαστέρω, magis procul, ulterius. Th. ἑκὰς, procul.

Ἑκασταχῆ, ubique, ubilibet: &

Ἑκασταχόθεν, undique: &

Ἑκασταχόθι, passim, ubique gentium: &

Ἑκασταχόσε, quocunque, quoquo versum: &

Ἑκασταχοῦ, ubilibet, ubique: omnia adv. loci, ab

ἝΚΑΣΤΟΣ, η, ον, quisque, singuli: ὁ, vel οἱ καθ' ἕκαστον singuli: τὸ vel τὰ καθ' ἕκαστα, singula: καθ' ἑκάστην, sigillatim, καθ' ἑκάστην (sub ἡμέραν) quotidiè, εἷς, vel πᾶς, vel αὐτὸς ἕκαστος etiam unusquisque, singuli.

Ἑκάστοτε, & ἑκάστοτε, semper & ubique. adv. ab ἕκαστος.

Ἑκαστοτέρω, Poet. adv. pro com. πορρωτέρω, longius. Th. ἑκὰς, procul.

Ἑκάστω Herodot. pro ἑκὰς, procul.

Ἑκατάβολος, ου, ὁ, Poët. & Dor. pro ἑκατηβόλος, longè jaculans. Apollinis epithet. ab ἑκὰς, procul, & βάλλω, jacio.

Ἐκατέατο, sedebant, Ion. pro ἐκάθηντο, 3. pl. imperf. verbi κάθημαι, quod vide.

Ἑκατεράκις, alterutra, seu utraque vice, bis. Item ἑκατερὶς, ίδος, ἡ, genus saltationis, in qua, manus alternatim movere assuescebant; Poll. l. 4. c. 14. utrumque à Th. ἑκάτερος; q. v.

Ἑκάτερθεν, utrinque, adv. Poët. pro ἑκατέρωθεν, per Sync. regit gen. ab

ἙΚΑ'ΤΕΡΟΣ, α, ον, alteruter, alter ex duobus, utervis, uterque: hinc

Ἑκατέρωθεν, & ἑκατέρωθι, & ἑκατέρωσε, utrobique, ab alterutrâ parte: ab

Ἑκατέρως, alterutro seu utroque modo.

Ἑκατερομάσχαλος; (idem quod ἀμφιμάσχαλος; Poll. & Etym.) utrinque manuleatus; ut ἑκατερομάσχαλος (vel ἀμφιμάσχαλος) χιτὼν, tunica, utrinque manuleata: manicis nimirum ab utraque axilla dependentibus, vestis fuit ingenuorum; Aristoph. in Equit. Sicut ἑτερομάσχαλος χιτὼν, altera tantum parte manuleata tunica, vestis fuit servorum; Poll. Suid. Etym. ex ἑκάτερος, & μασχάλη, idem quod Th. μασχάλη quæ vide.

Ἑκάτη, ης, ἡ; HECATA, Luna, tanq. soror Ἑκάτου, longè jaculantis Apollinis.

Ἑκατηβελέταο, gen. Ion. vel Æol. pro ου, ab

Ἑκατηβελέτης, ου, ὁ, longe jaculans, ab ἑκὰς, procul, & βολὴ, jactus, quod à βάλλω, jacio. Alii à βέλος, εος, τὸ, telum, derivari malunt.

Ἑκατηβολίτης, ου, &

Ἑκατηβόλος, ου, ὁ, longè jaculans. Apollinis epith. ab ἑκὰς, procul, & βάλλω, jacio. p. m. βέβολα.

Ἐκατηγόρησα, ας, ε, accusavi, a. 1. ind. act. à κατηγορέω, accuso. f. ήσω. Th. ἀγορὰ, forum.

Ἕκατι, Dor. pro ἕκητι, causâ, gratiâ, propter, voluntate. Th. ἑκὼν, όντος, voluntarius.

Ἑκατογκεφάλας, α, ὁ, Dor. pro ἑκατογκέφαλος, ου, ὁ, qui centum capita habet, centiceps: ab ἑκατὸν, centum, & κεφαλὴ, caput.

Ἑκατόγχειρ, ειρος, &

Ἑκατόγχειρος, ου, ὁ, centum manus habens, centimanus: ex ἑκατὸν, centum, & χεὶρ, ρὸς, manus.

Ἑκάτοιο, gen. Ion. ab ἕκατος, longè jaciens. Th. ἑκὰς, longè.

Ἑκατόμβη, ης, ἡ, centum boum, i. e. solenne sacrificium: & indè

Ἑκατόμβοιος, valens centum boves; vel constans centum nummis, bovis notâ apud Athenienses percussis: ex ἑκατὸν, centum, & βοῦς, bos.

Ἑκατόμπεδος κέλευθος, viæ centum pedum, id est latæ: ab ἑκατὸν, & ποῦς, pes.

Ἑκατομπλάσιον, ονος, ἡ, centuplus, centuplicatus, &c. à Th. ἑκατὸν, centum; vide.

Ἑκατόμπους, qui habet centum pedes, vel centum pedes patens, pro quo & dicitur ἑκατόμποδος; Il. ψ. Item ἑκατόμπεδον, ου, τὸ, Templum Athenis, ab omni latere centum pedes patens, &c. ab ἑκατὸν, & ποῦς, &c. V.

Ἑκατόμπολις, εως, ἡ, habens centum (i. e. multas & præclaras) civitates, Cretæ Epith. ex ἑκατὸν & πόλις.

Ἑκατόμπυλος, ου, ὁ, ἡ, centum, i. e. multas portas habens. Θῆβαι ἑκατόμπυλοι, Thebæ centiportæ: ex ἑκατὸν & πύλη, porta.

ἙΚΑΤΟ'Ν, οἱ, αἱ, τὰ, CENTUM, sumitur etiam indefinitè pro multis & magnis: hinc ἑκατοστὸς, οῦ, centesimus: ἑκατοστὸς, ου, idem.

Ἑκατόνζυγος ναῦς, navis centiremis, &c.

Ἑκατονταέτης, ου, & ἑκατονταετὴς, έος, ὁ, ἡ, centenarius, qui vixit centum annos: ex ἑκατὸν, centum, & ἔτος, εος, τὸ annus.

Ἑκατοντακάρηνος, ω, ὁ, ἡ, Poët. & Dor. pro

Ἑκατοντακάρηνος, ου, ὁ, ἡ; qui centum capita habet: ab ἑκατὸν, centum, & κάρηνον, caput.

Ἑκατοντάκλινος, centum lectis instructus. Athen. ex ἑκατὸν, & κλίνη. V.

Ἑκατοντόργυιος, ου, ὁ καὶ ἡ, centum cubitorum, vel qui centum ulnarum est, &c. ex ἑκατὸν, & ὀργυιὰ, ας, ἡ; V.

Ἑκατοντάκις, centies: &

Ἑκατονταπλάσιος, ου, &

Ἑκατονταπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, centuplus. Th. ἑκατὸν, centum.

Ἑκατοντάρχης, ου, ὁ, & ἑκατόνταρχος, ου, ὁ, centurio, ex ἑκατὸν & ἀρχὸς, vel ἄρχων, princeps, præfectus, q. d. ἄρχων τῶν ἑκατόν.

Ἑκατοντὰς, άδος, ἡ, centuria. Th. ἑκατὸν, centum.

Ἑκατονταχοῦς, propriè significat, cum centesimo fundens; i. e. centies auctum se in horreum refundens; Theophr. & Plin. ex ἑκατὸν, & χέω.

Ἕκατος, Apollinis cognomentum, quod longè jaculetur. Ἑκάτη, fœm. pro Dianâ: ab ἑκὰς, procul.

Ἑκατοστεύουσα κριθὴ, centuplicatum hordeum, Gen. 26. 12. Them. ἑκατὸν, centum.

Ἑκατόστομος, centum ora vel ostia habens; ut ἑκατόστομοι ῥοαί; Eurip. in Bacch. ex ἑκατὸν & στόμα. V.

Ἑκατοστεύουσα κριθὴ, centuplicatum hordeum; ἑκατοστεία, ας, ἡ, centuria: Plut. in Romulo. Utrumque à sequente ἑκατοστὸς; quod vide.

Ἑκατοστὸς, ἡ, ὸν, centesimus: ab ἑκατὸν.

Ἑκατοστὺς, ύος, ἡ, centuria: ab eodem.

Ἐκαύθην, succensus sum, a. 1. ind pass. ἔκαυσα & ἔκηα, inflammavi, a. 1. ind. act. verbi καίω, uro: f. καύσω.

Ἐκβαίνω, egredior: f. 1. m. ἐκβήσομαι. Th. βαίνω, eo: ἐκβαίνειν, evenire, accidere.

Ἔκβαλε, pro ἐξέβαλε, ejecit, 3. sing. a. 2. ind. act. ἐκβάλετε, 2. pl. a. 2. imperat. ἐκβάλοι, 3. sing. a. 2. opt. act. ἐκβάλῃ, 3. sing. a. 2. sub. act. ab

Ἐκβάλλω, ejicio: f. ἐκβαλῶ. p. ἐκβέβληκα. plusq. p. ἐκβεβλήκειν, pro ἐξεβεβλήκειν. a. 2. ἐξέβαλον. a. 2. imperat. ἔκβαλε, dimitte: a. 2. part. act. f. g. ἐκβαλοῦσα. perf. pass. ἐκβέβλημαι. a. 1. pass. ἐξεβλήθην. f. 1. pass. ἐκβληθήσομαι, ejiciar, perf. m. ἐκβέβολα. Th. βάλλω, jacio.

Ἐκβάλω, ῃς, ῃ, a. 2. sub. act. ejusd. verbi.

Ἐκβαρβαρόω, ῶ. f. ώσω, barbarum reddo: Th. βάρβαρος.

Ἔκβασις, εως, ἡ, exitus, evasio: ab ἐκβαίνω, evado: ab ἐξ & βαίνω, eo.

Ἐκβέβληκα, ας, ε, perf. act. ind. verbi ἐκβάλλω; quod vide.

Ἐκβήσῃ, exis, 2. sing. f. 1. m. ab ἐκβαίνω, exeo: f. ἐκβήσομαι. a. 3. ἐξέβην, ab ἐκ & βαίνω, eo.

Ἐκβήττω, extussio; Gal. à βήττω, & Th. βήξ. V.

Ἐκβιβάζω, educo, & emitto, è navi educo ve emitto, exire facio, &c. Undè ἐκβιβασμός, exactio, in Nov. Const. & ἐκβιβαστής, οῦ, ὁ, exactor rei judicatæ, exequutor sententiæ, apparitor, viator qui in jus vocat, &c. à βιβάζω; vide.

Ἐκβληθήσομαι, & in 3. pl. ἐκβληθήσονται, f. 1. pass. verbi ἐκβάλλω, ejicio: quod vide.

Ἔκβλητος, ejiciendus, rejiciendus, rejectandus, dignus qui rejiciatur; item ejectitius; ut βρέφος ἔκβλητον, infans expositus, vel expositius: ut expositiam puellam dixit Plautus; & ἔκβλητον, apud Eurip. est maris ejectamentum, &c. verbale ab ἐκβάλλω.

Ἐκβοηθεῖν, ἔς τινα τόπον, cum copiis in aliquem locum ad opem ei ferendam alicunde proficisci. Th. βοηθέω, ῶ, auxilior.

Ἐκβολή, ῆς, ἡ, ejectio, jactura: alicujus loci, ut & fluminis exitus: ab ἐκβάλλω, ejicio. Th. βάλλω, jacio. p. m. βέβολα.

Ἐκβολάς, άδος, ἡ, abortus; item purgamentum argenti, &c. ἐκβόλιμος, ου, ὁ, ἡ, ejectitius; ut ἐκβόλιμον, & ἐκβολιμαῖον βρέφος; expositus infans, &c. Item ἐκβόλιον, ου, τό; q. d. ejectorium, medicamentum ejiciens seu abigens ex utero fœtus enectos; Diosc. lib. 2. Ἐκβόλιος οἶνος, vinum quo partus ejicitur, &c. omnia ab ἐκβολή, & ἐκβάλλω. V.

Ἐκβόσκω, depasco, absumo. Them. βόσκω.

Ἐκβράσμα, τό, quod erumpit, quasi bulliendo; (undè ἐκβράσματα, papulæ ardentes; ex Gal.) item naufragium: reliquiæ navis in littus ejectæ. Sic θαλάσσης ἐκβράσματα, maris ejectamenta, &c. Item, idem quod ἐκβρασμός, οῦ, ὁ, ebullitio, ejectio, &c. à seq. ἐκβράσσω.

Ἐκβράσσειν, ejicere, expellere: de mari dicitur: quod à βράσσω, idem quod βράζω, f. σω, ferveo.

Ἐκβριθής, ponderosus, gravis; Plut. in quæst. Plat. ab ἐκ, & βρίθω, gravis sum.

Ἐκβροντάω, ῶ, & ἐκβροντάομαι, tonitru emitto; à βροντάω. V.

Ἐκβρυχάομαι, ῶμαι, vehementer rugio; vel idem quod βρυχάομαι, rugio, propriè, de leonibus; sed dicitur & de aliis feris; à Th. βρύχω. V.

Ἔκβρωμα, edulium, quod editur; à Soph. in Trach. Scobs, seu Scobes, metaphoricè dicitur πρίονος ἔκβρωμα, q. d. edulium, vel esca serræ, seu quod serra comedit, &c. ab ἐκ & βρῶμα. V.

Ἐκγαμίζω, nuptui colloco, imperf. ἐξεγάμιζον. f. ἐκγαμίζω, a. 1. ἐξεγάμισα. perf. ἐκγεγάμικα.

Ἐκγαμίζομαι, &

Ἐκγαμίσκομαι, nuptui collocor: ab ἐκ & γαμίζω, nuptui colloco. Th. γαμέω, uxorem duco.

Ἐκγαυρόομαι, idem quod γαυρόομαι, superbio; V. γαῦρος.

Ἐκγεγάμεν, natum esse, perf. inf. m. Poët. Sync. pro ἐκγεγαέμεν, Dor. pro ἐκγεγαέναι, verbi, γίνομαι, nascor: m. p. γέγαα, ind. inf. γεγαέναι, Dor. pro γεγαέμεν, & per Sync. γεγάμεν.

Ἐκγεγαώς, ῶτος, & in f. g. γεγαυῖα, ας, prognata, p. m. part. ab ἐκγέγαα, p. m. verbi ἐκγάω, pro ἐκγίνομαι, enascor: f. 2. γενήσομαι. a. 1. m. ἐγενάμην. a. 2. m. ἐγενόμην. Th. γίνομαι, nascor.

Ἐκγελάω, risum effundo, seu emitto, effuse rideo; undè ἐκγέλας, risus effusus; à Th. γελάω.

Ἐκγενέτης, η, ortus, oriundus: ab eodem Them.

Ἐκγενόμεθα, nati sumus, Ion. & Poët. pro ἐξεγενόμεθα, 1. pl. a. 2. m. ab eodem Them.

Ἐκγιγαρτίζω, nucleum eximo, vinacea eximo, &c. ut, ἐκγιγαρτίζω τὴν σταφίδα; uvæ passæ eximo vinacea vel nucleos: sic ἐκγιγαρτισμέναι σταφίδες; uvæ passæ quibus exempta sunt vinacea, seu acinis suis purgatæ, &c. ab ἐκ, & γίγαρτον; qu. vide.

Ἐκγίνεσθαι, ἐκγενέσθαι, Ion. pro comm. ἐξεῖναι, licere: ἐκγενέσθω μοι, liceat mihi: ab

Ἐκγίνομαι, vel -ίγνομαι, enascor, oriundus sum: ἐκγίνεται, cum inf. licet. Th. γίνομαι, nascor.

Ἔκγονα, ων, τά, posteri, nepotes: pl. ab

Ἔκγονον, ου, τό, soboles, progenies: quod &

Ἔκγονος, ου, ὁ, filius nepos: item adject. ortus, oriundus; ab ἐκ & γονή, proles: Th. γίνομαι, nascor.

Ἐκγυμνόω, scrutor; Hesych. ἐξβάλλω, à γυμνή. V.

Ἐκδαίομαι, inusit. edisco; undè aor. 1. ἐξεδάην; Apoll. 4. Argonaut. ab ἐκ, & δαίομαι. V.

Ἐκδάκρυον, ου, τό, lacryma stillans; gutta inter lachrymandum cadens, &c. Undè ἐκδακρύω, illachrymor, à δακρύω. V.

Ἐκδανείζω, f. είσω, idem ac δανείζω, fœnero. Th. δάνος, mutuum.

Ἐκδαπανάω, expendo: f. ήσω. p. ἐκδεδαπάνηκα. f. 1. pass. ἐκδαπανηθήσομαι, expendar. Th. δαπάνη, sumptus.

Ἐκδεδαρμένος, perf. part. pass. ab ἐκδέρω, excorio: ab ἐκ & δέρω, f. ερῶ. a. 2. ἔδαρον. Th. δέρας, corium.

Ἐκδεδίκηται, ultio dabitur, 3. sing. perf. pass. verbi ἐκδικέω, ulciscor, quod ab ἐκ & δίκη, jus, pœna.

Ἐκδεής, έος, οῦς, ὁ καὶ ἡ, cui aliquid deest, imperfectus; unde ἔκδεια, inopia, penuria, &c. ab ἐκ & δέω, seu δέομαι, egeo.

Ἐκδέκεσθαι, Ion. pro ἐκδέχεσθαι, excipere.

Ἐκδεδωρίευνται, Dorienses effecti sunt, 3. pl. perf. pass. verbi ἐκδωριεύω, f. εύσω. Doriensem facio. Th. Δωριεύς, Doriensis.

Ἔκδεξις, exceptio, susceptio, successio, &c. Ut, ἔκδεξις βασιληΐης; apud Herodot. successio regni; item, pro ἀποδοχή, acceptio, &c. Sic ἐκδεκτικός, ex Ulpiano, exponitur exceptorius, &c. ab ἐκδέχομαι, vide.

Ἐκδεσμεύω, idem quod ἐκδέω, religo; Vi. δεσμεύω.

Ἐκδέχομαι, exspecto, excipio, succedo: imperf. ἐξεδεχόμην, ου, ετο. f. ἐκδέξομαι. p. ἐκδέδεγμαι ab ἐκ & δέχομαι, accipio.

Ἔκδηλος, ου, ὁ, ἡ, evidens: ab ἐκ & δῆλος, manifestus.

Ἐκδηλόω, ῶ, idem quod δηλόω, explico, manifesto: ab eod. Th.

Ἐκδημέω, peregrè absum, peregrinor: f. ήσω. p. ἐκδεδήμηκα ab ἐκ & δῆμος, populus.

Ἐκδημία, ας, ἡ, peregrinatio, discessus: &

Ἔκδημος, ου, ὁ, ἡ, peregrè agens, peregrinus, longinquus: ab iisd.

Ἐκδιαδοχή, successio; ab ἐκ & διαδέχομαι, vide.

Ἐκδιαιτάομαι & ἐκδιαιτάω, luxuriosè vivo, & licentiosè; ordinario victu non utor, malè administro, &c. Unde, ἐκδιαίτησις, propriè est discessio à dieta, mutatio instituti vitæ in pejus; apud Phil. ἐκδιαίτησις τῶν πατρίων; defectio à disciplina patria; item, vita, in luctum effusa; victus licentiosus, &c. Ab ἐκ & διαιτάομαι, qu. Vi.

Ἐκδίδομαι, f. ώσομαι a. 2. ἐξεδόμην, ου, οτο, eloco; in media forma; ab ἐκδίδωμι, quod adeas.

Ἐκδιδόναι, exonerare se, dedere: præs. inf. ab ἐκδίδωμι.

Ἐκδιδοῦν, Ion. & Poët. pro ἐκδιδόναι, præs. inf. act.

Ἐκδιδρήσκειν, Ion. pro ἐκδιδράσκειν, effugere. Th. δράω, fugio.

Ἐκδίδωμι, edo, i. e. extra do, dedo; item eloco: f. ώσω. p. ωκα. ἐκδίδομαι, eloco, f. ἐκδώσομαι. a. 2. m. ἐξεδόμην, σο, το, elocavi. Th. δίδωμι, do.

Ἐκδιηγέομαι, οῦμαι, enarro: ἐκδιηγῆται, 3. sing. præs. sub. ab ἐκ & διηγέομαι, recenseo: quod est, ex διά & ἡγέομαι, duco.

Ἐκδικάζω, judicia exerceo, ulciscor: &

Ἐκδικέω, ῶ, vindico, ulciscor: f. ήσω. p. ἐκδεδίκηκα. a. 1. ἐξεδίκησα. a. 1. imperat. ἐκδίκησον, άτω. a. 1. inf. ἐκδικῆσαι, ab ἐκ & δίκη, jus, ultio.

Ἐκδίκησις, εως, ἡ, ultio, vindicta, vindicatio: ab eod. them.

Ἐκδικητής, οῦ, ὁ, &

Ἔκδικος,

Ἔκδικος, ου, ὁ, ultor, vindex; & adject. injustus: à δίκη, ultio, pœna.

Ἐκδινεῦντι, Dor. & Æol. pro ἐκδινοῦντι, moventur. Th. κινέω, moveo.

Ἐκδιόθεν, ex Jove, divinitus; ab ἐκ & διόθεν; idem; à Ζεὺς, διὸς, &c. Vide.

Ἐκδιώκω, expello: f. ἐκδιώξω. a. 1. ἐξεδίωξα. a. 1. part. ἐκδιώξας, αντος, ab ἐκ & διώκω, persequor.

Ἐκδιφρεύω, e curru aut sella decutio, deturbo, vel excutio, &c. ab ἐκ & διφρεύω, curru aut bigis vehor; à Th. δίφρος, ου, ὁ, Vi.

Ἐκδιωκτέον, propulsare oportet; item, ἐκδίωξις, εως, ἡ, insectatio, expulsio, &c. ab ἐκδιώκω.

Ἐκδονέω, emoveo; in Epigramm. πάντων δ' ἐκδεδόνηντο φρένες, conturbatæ vel perculsæ sunt omnium mentes, &c. ab ἐκ & δονέω, agito, &c.

Ἐκδορὰ, excoriatio, evulsio; apud Diosc. ad evellendas seu exterendas lepras; item, ἐκδόρεια, τὰ, q.d. excoriatoria medicamenta, quæ urendi vi prædita, cutem abradunt & exulcerant; Diosc. utraq; ab ἐκδέρω, excorio; idem quod δέρω, Vi.

Ἐκδόσιμος, qui edi potest vel debet; qui ad edendum aptus est; ederdus; q. extrà dandus, &c. Item, ἐκδοτέον, evulgandum, &c. ab eod. Th.

Ἔκδοσις, ἡ, deditio, editio, locatio: &c.

Ἔκδοτος, ου, ὁ, ἡ, deditus, traditus: ab ἐκ & δίδωμι, do. perf. pass. δέδομαι, σαι, ται.

Ἐκδοὺς, όντος, qui tradidit, a. 2. part. act. ab ἐκδίδωμι· ab eod. Them.

Ἐκδοχεῖον, receptaculum, promptuarium; cisterna; nam peculiariter, de receptaculo aquæ, sive alio hujusmodi dicitur; ut, apud Josephum; τῶν ἐκδοχείων πληρωθέντων τοῦ ὕδατος; cisternis aqua oppletis; (Suid. ταμεῖον) &c. est à seq. ἐκδοχὴ, qu. Vi.

Ἐκδοχὴ, ῆς, ἡ, exspectatio, exceptio, susceptio: à δέχομαι, expecto; f. ξομαι. p. m. ἐκδέδοχα. Th. δέχομαι, accipio.

Ἐκδραμὼν, excurrens, erumpens; ut, ἐκδραμὼν δολιχόν; qui spatium decurrit, spatio decurso, &c. Item, ἐκδρὰς; effugiens, elapsus, &c. Ab aor. 2. ἐξέδραμον, & a. 1. ἐξέδρα, verbi ἐκδιδράσκω, effugio; ab ἐκ & διδράσκω, fugio, &c. Vi.

Ἐκδρακοντόω, efferor more draconis; ab ἐκ & δράκων, Vi.

Ἐκδρᾶν, ἐκδρῶναι, ἐκδεδρακέναι, effugere. Th. δράω, fugio.

Ἑξδραχμος, qui sex drachmarum est; & neut. gen. ἑξδραχμον; sex drachmæ, seu sex drachmarum; (ἑξάδραχμον;) ab ἕξ pro ἕξ, sex; & δραχμὴ, ῆς, ἡ, drachma, &c.

Ἐκδρέπω, & ἐκδρέπομαι; idem quod δρέπω, decerpo, &c. Vi.

Ἐκδρομὴ, excursio, seu excursus; item, ἔκδρομος, idem; Poll. l. 1. exponitur & excursor; item pervius; utrumq; ab ἐκτρέχω, excurro, &c. Vi.

Ἔκδυμα, exuviam, seu exuviæ; quod quis exuit; item, ἔκδυσις, exutio, vel emersio, &c. ab ἐκδύω.

Ἐκδῦναι, emergere, a. 2. inf. act. ab ἐκ & δῦμι, vel δύω, subeo: f. δύσω. a. 2. ἔδυν.

Ἐκδυομένῳ, dat. sing. præs. part. pass. ab ἐκδύω.

Ἔκδυσις, εως, ἡ, exitus: ab ἐκδύω, quod vide.

Ἐκδύω, exuo: f. ἐκδύσω. p. ἐκδέδυκα. a. 1. ἐξέδυσα. a. 1. m. ἐξεδυσάμην, ω, ατο, exutus fui, a. 1. m. inf. ἐκδύσασθαι· ab ἐκδύω vel δύω, subeo.

Ἐκδώσομαι, ῃ, εται, f. 1. m. verbi ἐκδίδωμι, eloco. Th. δίδωμι, do.

Ἐκέδασε, dissipavit, a. 1. act. gem. σ, Poët. verbi κεδάω, idem quod σκεδάω, dispergo.

Ἐκεῖ, illic, illuc, eò, adv. loci: &

Ἐκεῖθεν, illinc, adv. è loco: ab ἐκεῖνος.

Ἐκεῖθι, illic, ibi, &c. idem quod ἐκεῖ, vide.

Ἐκεῖν, cedere, Poët. pro εἴκειν.

Ἐκείνα, Doric. pro ἐκείνη, illa. Vide ἐκεῖνος.

Ἐκεινέων, Ion. pro ἐκείνων, illorum: gen. pl. ab

ἘΚΕΙ͂ΝΟΣ, η, ο, ille, a, ud. Dicitur & κεῖνος, Poët. & τῆνος, Dor. pro ἐκεῖνος.

Ἐκεινοσὶ, & ἐκεινονὶ, pro ἐκεῖνος, & ἐκεῖνον, Atticè, Aristoph. Item, ἐκείνως, illo modo, &c.

Ἐκεῖσε, illic, illuc, eò, adv. Th. ἐκεῖνος, ille.

Ἔκειτο, jacebat, 3. sing. imperf. ἐκείμην, σο, verbi κεῖμαι, jaceo: f. κείσομαι.

Ἐκεκάσμην, & in 3. sing. ἐκέκαστο, instructus erat, plusq. p. verbi κάζω, f. σω, orno: præt. pass. κέκασμαι.

Ἐκέκλετο, acclamabat, jubebat, imperf. verbi κέκλομαι, Poët. pro κέλομαι, per Epenthes. τοῦ κ. Th. κέλω seu κέλομαι, jubeo, hortor.

Ἐκέκλιτο, declinatus erat, 3. sing. plusq. p. pass. verbi κλίνω, inclino: f. νῶ. p. κέκλικα. a. 1. ἔκλινα. perf. pass. κέκλιμαι, σαι, ται, unde κλίμα, ατος, τὸ, regio.

Ἐκεκλόφειν, plusq. p. act. Att. verbi κλέπτω, furor: f. ψω. p. κέκλεφα. p. m. κέκλοπα.

Ἐκεκοσμέατο, Ion. pro ἐκεκόσμηντο, 3. pl. plusq. p. pass. verbi κοσμέω, orno.

Ἐκέκτηντο, 3. pl. plusq. p. pass. verbi κτάομαι, possideo: f. κτήσομαι. p. κέκτημαι.

Ἐκέκτησο, 2. sing. pl. plusq. p. pass. verbi κτάομαι, possideo: f. κτήσομαι. perf. pass. κέκτημαι.

Ἐκέλευ, Dor. pro ἐκέλου, jubebas: 2 sing. imperf. à κέλομαι.

Ἐκελεύσθημεν, 1. pl. a. 1. ind. pass. ἐκελεύσθην, ης, η, verbi κελεύω, jubeo. Th. κέλω, idem.

Ἐκέλευσα, ας, ε, a. 1. ind. & in 3. pl. ἐκέλευσαν, verbi κελεύω, jubeo: ab eod. them.

Ἐκέρδανον, a. 2. act. à κερδαίνω, lucror: f. ανῶ. Th. κέρδος, lucrum.

Ἐκέρδησα, ας, ε, a. 1. act. verbi κερδαίνω, lucror: f. κερδανῶ & κερδήσω. p. κεκέρδηκα. a. 2. ἐκέρδανον. Th. κέρδος, εος, lucrum.

Ἔκερσα, totondi, a. 1. Æol. pro ἔκειρα, verbi κείρω, tondeo: f. κερῶ. p. κέκαρκα.

Ἐκεχειρία, ας, ἡ, induciæ: ab ἔχειν χεῖρας, id est, cohibere manus.

Ἐκεχήνη, hiaveram, Atticè pro ἐκεχήνειν, plusq. p. m. sic & in tertia. pers. pro ἐκεχήνει, Att. ἐκεχήνη, verbi χαίνω, hisco: f. ανῶ. p. m. κέχηνα.

Ἔκζεμα, ἔκζεσμα, τὸ, & ἔκζεσις; fervida eruptio; item, ἔκζεμα, quod cum fervore erumpit; unde, ἐκζέματα, apud Diosc. pustulæ ardentes & fervidæ; dolorem cientes citra saniem; ingens enim fervor omnem materiam absumit, &c. ἔκζεσις ἑλκῶν; ulcerum eruptio, &c. Omnia ab ἐκζέω, efferveo, effervesco; ferveo; item, scateo; (sicut Th. ζέω;) ut, ἐκζέσε σκώληξι; vermibus computruit, &c.

Ἐκζητέω, ῶ, requiro, exquiro: f. ήσω. a. 1. ἐξεζήτησα. a. 1. sub. ἐκζητήσω, ῃς, ῃ. perf. ἐξεζήτηκα. perf. pass. ἐξεζήτημαι. a. 1. ind. pass. ἐξεζητήθην, ης, η. ab ἐκ & ζητέω, quæro.

Ἐκζητηθῇ, reposcatur, 3. sing. a. 1. sub. pass. ejusd. verbi.

Ἐκζωόομαι, οῦμαι, animal fio; idem quod ζωόομαι, οῦμαι; unde ἐκζωοῦσθαι, & ζωοῦσθαι, dicuntur, quæ animalia, h.e. vermiculos procreant; Theophr. à Th. ζάω, Vi.

Ἐκζωπυρέω, excito, exsuscito; propriè de igne sopito; Metaph. de aliis rebus; ut, ἐκζωπυρεῖν πόλεμον; apud Plut. suscitare bellum; & ἐκζωπυρῆσαι συγγένειαν, renovare necessitudinem; idem, in Romulo. Vide ζωπυρέω.

Ἔκηα, combussi, a. 1. act. à f. κήσω, (sublatâ futuri consonante,) verbi καίω, uro: f. καίσω, κήσω, & καύσω, a. 2. ἔκαον.

Ἑκηβολία, ας, ἡ, peritia jaculandi eminus: ab

Ἑκηβόλος, ου, ὁ, longè jaculator: quod ab ἑκὰς, procul, & βάλλω, jacio. p. m. βέβολα.

Ἔκηδε, affligebat, imperf. à κήδω, mœrore afficio. Th. κῆδος, cura, mœror.

Ἐκῄειν, ες, ε, exibam, imperf. act. à κηίω, quod per reduplicationem dictum est, à ἴω, eo.

Ἕκηλα, quietè; ἑκηλία, quies, benigna tractatio, &c. Utrumq; à sequente Th. ἕκηλος, unde etiam, adv. ἑκήλως, quietè, &c.

ἝΚΗΛΟΣ, ου, ὁ, ἡ, quietus, mitis, pacificus: ο. ab εἴκω, cedo.

Ἐκηρύχθην, ης, η, prædicatus fui: a. 1. ind. pass. à κηρύσσω, prædico: f. ύξω. p. χα. Th. κήρυξ, υκος, ὁ, præco.

Ἕκητι, dat. Poët. causâ: ponitur adverbialiter, pro ἑκόντι, ab ἑκὼν, όντος, voluntarius.

Ἐκθαμβέω, f. ήσω, p. ηκα; &

Ἐκθαμβέομαι, οῦμαι, expavesco, attonitus sum

sum. a. 1. pass. ἐξεθαμβήθην· ab ἐκ & θάμβος, εος, τὸ, pavor.

Ἔκθαμβος, ου, ὁ, ἡ, expavefactus, attonitus: ab eod. verbo & them.

Ἐκθαμνίζω, extirpo; apud Æschyl. à Th. θάμνος, Vi.

Ἐκθαῤῥέω, vel ἐκθαρσέω, valde confido, idem quod θαῤῥέω, vel θαρσέω; quæ vide.

Ἐκθειάζω, Deo dedico; consecro; item, in numerum deorum refero; colo ut Deum; divinum existimo; item, in religionem verto seu traho, &c. ab ἐκ & θειάζω; divinum quendam instinctum immitto, &c. à θεῖον, τὸ, numen divinum, &c. Vi.

Ἔκθεμα, ατος, τὸ, aliquid expositum, publicum programma: ab ἐκτίθημι, expono. Th. τίθημι, pono.

Ἐκθέμεν, Dor. pro ἐκθεῖν, excurrere, præs. inf. ab ἐκ & θέω, curro: f. θεύσομαι. Vel etiam dici posset pro ἐκθεῖναι, a. 2. inf. act. verbi ἐκτίθημι, expono. Th. τίθημι.

Ἐκθεόω, ῶ, deifico, Deum efficio; idem quod θεόω, Deum facio; unde in pass. θεούμενος, qui Deus fit; qui ex humana natura in divinam abiit, Naz. Th. Θεός.

Ἐκθεραπεύω, cultu vel observantia concilio, vel demereor; Plut. Item, sano, persano, &c. Vi. θεραπεύω.

Ἐκθερμαίνω, excalefacio: ἐκθερμαίνομαι, decalesco: ab ἐκ & θερμαίνω, f. ανῶ, idem quod θέρω, ἐρῶ, calefacio.

Ἐκθερμάνασα, ejusd. a. 1. part. f g.

Ἔκθεσις, εως, ἡ, expositio, acc. sing. ἔκθεσιν· ab ἐκτίθημι, expono.

Ἐκθέσθαι, a. 2. inf. m. ἐκθέμενος, a. 2. part. m. ab eod. verbo.

Ἔκθεσμος, exlex; vel lege vetitus; illicitus, iniquus, nefandus, nefarius, &c. Unde adv. ἐκθέσμως, legitimè, &c. à Th. θεσμὸς, lex, &c. Vi.

Ἐκθέσφατα, oracula, nom. pl. ab

Ἐκθέσφατον, ου, τὸ, scientia divina: ab ἐκ & θέσφατος, ου, ὁ, ἡ, fatalis, divino ore pronuntiatus: quod à θεὸς & φατὸς, quod à φημὶ, dico.

Ἐκθετικὸς, ἡ, ὸν, expotititius, a, um: ab ἐκτίθημι, expono. Th. τίθημι, pono.

Ἔκθετος, ου, ὁ, ἡ, expositus. ποιεῖν ἔκθετα τὰ βρέφη, exponere infantes: ab eod. verbo & them.

Ἐκθέω, excurro, propero; à Th. θέω, vide.

Ἐκθεωτικὸς, deificus; ut ἐκθεωτικὴ δύναμις, deifica vis, &c. ab ἐκθεόω, deifico; unde ἐκθεοῦσθαι, Deum fieri, &c. Areop.

Ἐκθηλάζω, exugo; à θηλάζω, vide.

Ἐκθηλυνόω, idem quod θηλυνόω; effæmino, emollio; mollem facio, enervo, &c. à Th. θῆλυς, Vi.

Ἐκθηριόω, effero, as; mitem naturam in belluinam muto; idem quod θηριόω, ῶ; in ferinam naturam verto; à θηρίον, τὸ, fera, &c Vi.

Ἐκθλίβω, f. ψω, p. φα, exprimo, elido: unde ἐκτεθλιμμένος, qui elisis est testiculis, apud LXII. Th. θλίβω, premo.

Ἔκθλιψις, εως, ἡ, elisio: item figura quâ litera aliqua eliditur; à præc. verbo.

Ἐκθορέω, exilio; ut, ἐκθορεῖν ἀπὸ τοῦ ὕπνου; Luc. è somno exilire, &c. ab ἐκ & θορέω, vide.

Ἐκθρομβόω, ῶ; in grumos cogo; congelo, & concrescere facio, &c. Unde, ἐκθρόμβωσις, εως, ἡ, concretio; ut ἐκθρόμβωσις αἵματος; sanguis in grumas concretus; Diosc. lib. 1. Vi. θρομβόομαι.

Ἐκθύειν, ἐκθύεσθαι, sacrificiis expiare. Th. θύω, sacrifico, macto.

Ἐκθύζω, effervesco, evomo, ebullio, &c. Item, ἔκθυμα, quod per cutem quasi erumpit, aut effervescit; pustula, papula; apud Hippocr. Utrumque ab ἐκθύω, erumpo, viz. cum impetu, &c. Ab ἐκ & θύω, i. e. ὁρμῶ.

Ἔκθυμος, qui animo prompto est; alacer; vel, ex animi affectu proficiscens, &c. Indè, ἐκθύμως; ex animo, promptè, alacriter: Phil. de vita Mos. l. 1. Herodian. lib. 4. & alibi passim; item, irato & infenso animo, apud eundem, lib. 3. Indè etiam, ἐκθυμία, animi promptitudo; προθυμία, &c. ab ἐκ & θυμὸς, animus, &c. Vide.

Ἐκθυμιάω, ῶ, suffitu egero, suffio, accendo, uro; Aristot. in pass. ἐκθυμιῶμαι, adoleor, accendor; vel, ad bonos odores ciendos accendor, aut uror; Diosc. l. 1. c. 130. ab ἐκ & θυμιάω, Vi.

Ἐκθύω, perdo, & quasi macto; Eurip. in Orest. efferveo, sacrifico, &c. Item, ἐκθύομαι, placo, expio, &c. ἐκθύσασθαι, vaticinari, quasi inspectis extis; ἐκθύσιμος, expiandus. Th. θύω, Vi.

Ἐκθύω, erumpo, &c. Unde ἔκθυμα, Vi. in ἐκθύζω.

Ἐκκαγχάζω, effusim rideo; Th. καγχάζω, Vi.

Ἐκίνησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi κινέω, moveo, quod vide.

Ἔκιον, imperf. à κίω, eo, accurro: ex ἵκω, per Metath.

Ἐκίρνη, Dor. pro ἐκίρνας, 3. sing. imperf. verbi κιρνάω, misceo. Them. κεράννυμι, idem.

Ἐκίχανε, imperf. ἔκιχε, a. 2. verbi κιχάνω, vel κιχέω, invenio, assequor.

Ἐκκαθαίρω, expurgo: f. ἐκκαθαρῶ. a. 1. ἐξεκάθηρα a. 1. imperat. ἐκκάθηρον, άτω, & in 2. pl. ἐκκαθάρατε, expurgate. a. 1. sub. ἐκκαθήρω, ῃς, ῃ, ab ἐκ & καθαίρω, purgo.

Ἐκκαθάρατε, expurgate, ejusd. 2. pl. a. 1. imperat. act.

Ἑκκαίδεκα, sedecim; ab ἑξ pro ἓξ, καὶ, ac δέκα, &c. Vi.

Ἑκκαιδεκάδωρος, sedecim palmos longus; Il. δ. ab ἑκκαίδεκα, & δῶρον, vide.

Ἑκκαιδεκαετηρὶς, ίδος, ἡ, sedecim annorum circulus; (ut, ἐννεακαιδεκαετηρὶς; decem & novem annorum, &c.) ab ἑκκαίδεκα, Vi.

Ἑκκαιδεκαέτης, ου, sedecim annorum; dicitur etiam ἑκκαιδεκέτης; ab ἑκκαίδεκα, & ἔτος, vide.

Ἑκκαιδεκήρης; sub. ναῦς, navis sexdecim ordinum, &c. ab ἑκκαίδεκα; & ἐρέσσω; unde varia composita fiunt, in ήρης, desinentia.

Ἔκκαιρος, intempestivus; (ab ἐκ & καιρὸς, Vi.) Unde, neut. ἔκκαιρον, τὸ, exoletum; in Epigramm.

Ἐκκαίω, exuro, accendo: f. ἐκκαύσω. a. 1. ἐξέκαυσα. p. ἐκκέκαυκα. p. pass. ἐκκέκαυμαι. a. 1. pass. ἐξεκαύθην, ης, η, exarsi: ab ἐκ & καίω, uro: f. καύσω, κήσω, & καύσω. a. 2. ἔκαον.

Ἐκκακέω, segnesco, malis succumbo, deficio: f. ήσω. p. ἐκκεκάκηκα. a. 1. ἐξεκάκησα. 2. plur. a. 1. sub. act. ἐκκακήσητε, ne segnes sitis: ab ἐκ & κακὸς, malus, ignavus.

Ἐκκαλαμάομαι, ῶμαι; specilegium facio; & Metaph. avello, &c. quidam exp. tanquam arundine expiscor; extraho; spolio fortunis, &c. ab ἐκ & καλαμάομαι, quod vide.

Ἐκκαλέσασθαι a. 1. inf. m. ab

Ἐκκαλέω, evoco: ab ἐκ & καλέω, voco: f. έσω. p. κέκληκα.

Ἐκκαλύπτω, & ἐκκαλύπτομαι, detego, revelo; (φανεροποιῶ; huic contrarium est ἐγκαλύπτω, intego, obvelo) unde ἐκκάλυμμα, detectio, revelatio; Plut. ab ἐκ & καλύπτω.

Ἐκκατιδὼν, a. 2. part. act. ab ἐξ & κατείδω, conspicor: quod ex κατὰ & εἴδω, video. a. 2. εἶδον & ἴδον.

Ἐκκαυλέω, idem quod ἐγκαυλέω, caulesco; caulem emitto seu gigno; erumpo in caulem; Theophr. & è contrà; dicuntur etiam ἐκκαυλεῖν, quorum caules marcescunt, &c. Unde, ἐκκαύλημα, id quod caulis instar erumpit; caulis, scapus; ut, ἐκκαύλημα τοῦ πράσου; caulis porri; Aristoph. Item, ἐκκαύλησις, caulis emissio; & ἐκκαυλίζω, caulem evello; item, caulem emitto; Aristoph. ab ἐκ & καυλέω, caulesco, à Th. καυλὸς, Vi.

Ἔκκαυμα, ατος, τὸ, & ἔκκαυσις, ardor, exustio, æstus; ut ἔκκαυσις ἡλίου; fervor solis, &c. Item, ἐκκαυστικὸς, accendendi, & inflammandi vim habens; & excitandi, &c. Omnia à verbo ἐκκαίω & ἐκκάω, exuro, extorreo; item, accendo, inflammo, excito; Metaph. ut ἐκκαίειν πόλεμον; excitare bellum; Polyb. Th. καίω, uro, &c.

Ἐκκεῖμαι, expositus sum. Th. κεῖμαι, jaceo.

Ἐκκέλευθος, devius; Lycoph. ab ἐκ & κέλευθος, Vi.

Ἐκκενεῖν θυμὸν, animo vacuum reddere, sc. corpus: hoc est animam efflare, præs. inf. verbi

Ἐκκενόω, ῶ, f. ώσω, evacuo, exinanio, exhaurio. Th. κενὸς, vacuus.

Ἐκκεντέω, seu -άω, (vel ίζω) transfigo, transverbero: f. ήσω. p. ἐκκεκέντηκα. a. 1. ἐξεκέντησα. ab ἐξ & κεντέω, pungo.

Ἐκκεντάζω, idem quod ἐκκεντάω, pungo, stimulo, &c.

Ἐκκένωσις, εως, ἡ, egestio; exinanitio; eva-

evacuatio, &c. Verbale, à verbo ἐκκενόω, Vi.

Ἐκκεραΐζω, deripio, populor; ex Epigramm. ab ἐκ & κεραΐζω, quod vide.

Ἐκκεράννυμι, & ἐκκεραννύω, effundendo misceo; Athen. lib. 2. ab ἐκ & κεράννυμι, Vi.

Ἐκκέχυται, 3. sing. perf. pass. ab ἐκχύω vel ἐκχεύω, effundo: f. χύσω. præt. ἐκκέχυκα. Th. χέω. f. χεύσω, fundo.

Ἐκκήρυκτος, ε, ὁ ϗ ἡ, propriè, voce præconis exterminatus, publicè expulsus & exactus, &c. Item, simpliciter, expulsus, ejectus; ἀπόβλητος, verbale à 3. perf. præt. pass. verbi ἐκκηρύττω.

Ἐκκηρύττειν, edicere: à κηρύσσω, edico. Th. κήρυξ, ὁ, præco.

Ἐκκινέω, exagito; Plat. Th. κινέω, vide.

Ἐκκλάω, defringo: f. άσω. p. ἐκκέκλακα. perf. pass. ἐκκέκλασμαι a. 1. pass. ἐξεκλάσθην. ab ἐκ & κλάω, frango.

Ἐκκλείω, excludo: f. κλείσω. p. ἐκκέκλεικα. a. 1. ἐξέκλεισα. a. 1. inf. ἐκκλεῖσαι. perf. pass. ἐκκέκλεισμαι. a. 1. pass. ἐξεκλείσθην, exclusus sum: ab ἐκ & κλείω, claudo.

Ἐκκληΐζεσθαι, Ion. pro ἐκκλείεσθαι, excludi: ejusd. inf. pass.

Ἐκκλησία, ας, ἡ, concio, cœtus convocatus, ECCLESIA; conventus populi ordinatus, perque suos ordines distinctus; ἀγορὰ verò, confusa promiscuáq; congregatio: ab ἐκκαλέω, evoco. perf. pass. ἐκκέκλημαι, σαι. Th. καλέω, voco.

Ἐκκλησιάζω, concionor, conventum celebro, ad concionem voco: in 3. pl. ἐκκλησιάζουσιν, fut. σω. p. κα. ab ἐκκλησία, quod vide.

Ἐκκλησιαστής, ȣ, ὁ, concionator: &

Ἐκκλησιαστικός, ȣ, ECCLESIASTICUS, ad ecclesiam pertinens; item concionalis. à 3. perf. perf. pass. verbi ἐκκλησιάζω.

Ἐκκλητικός, evocativus, sive evocatorius; evocandi vim habens; ut, ἐκκλητικὸς ὀρέξεως; aptus ad provocandam appetentiam; Diosc. l. 2. Unde adv. ἐκκλητικῶς; evocatoriè, tanquam evocando; vel, cum efficacia provocandi; Suid. Item, ἐκκλητεύειν, denuntio testimonium, adjecta mulcta ni pareatur; & ἐκκλητεύομαι, pro κλητεύομαι, testimonium mihi denuntiatur; item, ob testimonium non dictum mulctor, &c. Omnia ab ἔκκλητος, q. d. evocatus, ad quem provocetur, is qui appellatur; Plut. & de quo provocatio est; sic dicuntur ipsæ lites ἔκκλητοι; apud Poll. Item, ἔκκλητοι dicebantur etiam, quidam ad certas consultationes destinati, &c. à præt. pass. 3. perf. Verbi ἐκκαλέω, vide.

Ἐκκλίνω, deflecto: f. νῶ. p. ἐκκέκλικα. a. 1. ἐξέκλινα. a. 1. imperat. ἔκκλινον, άτω, 2. plur. ἐκκλίνατε. ab ἐκ & κλίνω, inclino.

Ἔκκλισις, εως, ἡ, declinatio: a. 2. perf. perf. pass. anteced. verbi.

Ἐκκλύζω, eluo, abluo: ab ἐκ & κλύζω; idem.

Ἐκκλάζειν, exibilare, explodere; est enim κλαγμός, strepitus, & sibilus oris; à Th. κλάζω, Vi.

Ἐκκναισεῦντι, Æol. & Dor. pro ἐκκναίουσι, odiose strident: 3. pl. præs. ind. ἐκκναισέω, quod à κναίω. Th. κνάω, rado, &c.

Ἐκκνᾶν, eradere, præs. inf. Them. κνάω, rado.

Ἐκκνίζω, excido, expungo, excerpo, evello; Herodot. in Polymn. à κνίζω, Vi.

Ἐκκοβαλικεύομαι, fraudulentis adulationibus circumvenio; Aristoph. ab ἐκ & κοβαλικεύω, pro κοβαλεύω, sum κόβαλος, decipio; à Th. κόβαλος, vide.

Ἐκκοιμάομαι, ῶμαι; somno excitor; edormio; ut, ἐκκοιμηθεὶς, apud Plat. exp. somno excitatus; qui edormivit, &c. à κοιμάομαι, Vi. Th. κοιμάω.

Ἐκκοκκίζω, cortice ablato, granum eximo; (idem quod κοκκίζω; grana seu acinos eximo;) Item, Metaphoricè, spolio, viduo; Aristoph. in pace; τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας; Schol. exp. ἐρημώσας; Th. κόκκος, vide.

Ἐκκολάπτω, exsculpo; tundendo eximo; et avis rostro; excîdo; i. e. quod insculptum seu incisum est eximo; Plut. erado, &c. Sic, & apud Thuc. & Dem. Item, dicitur etiam gallina ἐκκολάπτειν, quum, maturo fœtu, rostro ova pertundit & frangit; aut quum pullos pertusis rostro ovis eximit; Latinis, excudere seu excludere; Aristot. Hist. an l. 9. c. 29. Unde, ἐκκόλαψις, excisio quæ tundendo fit; item, de exclusione ovorum & pullorum; ἐκκόλαψις, τῶν ὠῶν, exclusio ovorum; ἐκκόλαψις τῶν νεοττῶν; pulli exclusio; idem 6. anim. à Th. κολάπτω, vide.

Ἐκκολυμβάω, enato: f. ήσω. p. ἐκκεκολύμβηκα. a. 1. ἐξεκολύμβησα. a. 1. part. ἐκκολυμβήσας, αντος, ab ἐκ & κολυμβάω, f. ήσω, nato.

Ἐκκομιδή, ῆς, ἡ, exportatio, elatio: ἐκκομιδὴ νεκρȣ, funus, exequiæ: ab

Ἐκκομίζω, effero, exporto: f. ίσω. p. ἐκκεκόμικα. a. 1. ἐξεκόμισα. imperf. pass. ἐξεκομιζόμην, ȣ, ετο, ab ἐκ & κομίζω, porto. Th. κομέω, curo.

Ἐκκόμισαι, exporta, ejusd. a. 1. imperat. m.

Ἐκκομπάζω, efferor, insolesco; Soph. à κομπάζω, Vi.

Ἐκκοπή, ῆς, ἡ, excisio: ab

Ἐκκόπτω, εις, ει, excido, exscindo: f. ψω. p. ἐκκέκοφα. a. 1. ἐξέκοψα. a. 1. imperat. ἔκκοψον, άτω, a. 1. sub. ἐκκόψω, ῃς, ῃ, a. 2. ἐξέκοπον. perf. pass. ἐκκέκομμαι. a. 2. pass. ἐξεκόπην. f. 2. pass. ἐκκοπήσομαι, ῃ, εται, præt. m. ἐκκέκοπα. ab ἐκ & κόπτω, scindo.

Ἔκκοπος, fessus, lassatus; vel lassitudine enervatus, &c. apud Suid. à κόπος, Vi.

Ἐκκοραΐζειν, aliis est abigere; aliis, ejicere, & jubere facessere εἰς κόρακας; ab ἐκ & Th. κόραξ, ακος, ὁ, corvus, &c.

Ἐκκορέω, everro; verrendo expurgo; item, excutio, &c. à Th. κορέω, vide.

Ἔκκοψον, ejusd. a. 1. imperat act.

Ἐκκορυφόω, summatim dico: f. ώσω. Th. κορυφή, vertex.

Ἐκκρεμάννυμαι, &

Ἐκκρέμαμαι, σαι, ται, pendeo ab aliquo, dependeo, cum genit. ἐξεκρέματο, 3. sing. imperf. Th. κρεμάω, suspendo.

Ἐκκρίνω, f. νῶ, EXCERNO, expello, eximo, rejicio: à κρίνω, secerno.

Ἔκκρισις, εως, ἡ, excretio: a. 2. perf. perf. pass. praced. verbi.

Ἔκκριτος, selectus, eximius: a. 3. perf. ejusd. ten p.

Ἐκκριτικός, excernens, excretorius, &c. ab ἔκκριτος.

Ἐκκρȣ́ω, f. σω, expello, excutio, dimoveo: à κρȣ́ω, pulso.

Ἐκκυλίω, evolvo, devolvo: ab ἐκ & κυλίω, volvo: f. ίσω. p. κεκύλικα. a. 1. ἐκύλισα. perf. pass. κεκύλισμαι.

Ἐκκύπτω, prospicio; item, promineo; foris appareo; à Th. κύπτω, vide.

Ἔκλαγξαν, 3. pl. a. 1. act. verbi κλάζω, clango, strido, sono: f. 1. κλάγξω. a. 1. ἔκλαγξα, ας, ε, perf. act. κέκλαγχα. p. m. κέκληγα.

Ἔκλαγον, clamavi, vel clamarunt: a. 2. act. ejusd. verbi.

Ἐκλαθόμενος, a. 2. part. m. ab ἐκλανθάνω, obliviscor, quod vide.

Ἐκκωμάζω, procax excedo; Eurip. à κωμάζω, vide.

Ἐκλακτίζω, calces in sublime jacto; calcibus auram verbero; (q. d. excalcitro) ut in saltationibus tragicis, quæ ἐκλακτίσματα dicuntur; item, rejicere, calcibus impetendo, &c. Unde, ἐκλακτισμὸς, ȣ, ὁ, & ἐκλάκτισμα, τος, τὸ, saltationis genus, quod fiebat, calcibus, in altum, etiam ultra humerum jactatis; Poll. lib. 5. 14. à λακτίζω, Vi.

Ἐκλαλέω, effutio: f. ήσω. p. ἐκλελάληκα. a. 1. ἐξελάλησα, a. 1. inf. ἐκλαλῆσαι. Th. λαλέω, loquor.

Ἐκλαμβάνω, excipio, percipio. Th. λαμβάνω, f. m. λήψομαι, capio.

Ἐκλάμπω, εις, ει, effulgeo: f. ἐκλάμψω. a. 1. ἐξέλαμψα, ab ἐκ & λάμπω, splendeo.

Ἐκλανθάνω, oblivionem induco: f. ἐκλήσω. a. 2. ἐξέλαθον. præs. m. ἐκλανθάνομαι, obliviscor: f. m. ἐκλήσομαι, perf. m. ἐκλέληθα, perf. pass. ἐκλέλησμαι. ab ἐκ & λανθάνω, lateo.

Ἐκλαξεύω, μ. εύσω; expolio, exsculpo, scalpendo, viz. & radendo, more lapicidarum; ut, ἐξελάξευσα πλάκας λιθίνας; dolavi tabulas lapideas; Deut. cap. 10.

Ἐκλάπην, ης, η, furto sum subtractus, a. 2. ind. pass. ἐκλαπον, furatus sum: a. 2. act. ab ἐκ & κλέπτω, furor: f. ψω. p. κέκλεφα. præt. m. κέκλοπα.

Ἐκλάπτω, lambendo ebibo, seu exorbeo:

beo; lambendo exhaurio, ut canes & animalia serratos dentes habentia; Aristoph. in pace. à Th. λάπτω, vide.

Ἔκλασα, fregi, a. 1. ind. act. verbi κλάω, frango: f. κλάσω. a. 1. pass. ἐκλάσθην, ης, η.

Ἐκλατομέω, f. ήσω, lapides excido, lapidibus construo: ab ἐκ & λατομέω, quod à λᾶς, lapis, & τέμνω, seco: p. m. τέτομα.

Ἔκλαυσα, flevi, a. 1. ind. verbi κλαίω, fleo: f. κλαύσω.

Ἐκλαχαίνω, effodio; à λαγχάνω, fodio.

Ἐκλαχανίζω, olus decerpo; unde ἐκλαχανίσασθαι, olus decerpere; Theophr. ab ἐκ & λαχανίζομαι, olera lego; à λάχανον, τό, vide.

Ἐκλέγω, f. ξω, p. χα, ELIGO: &

Ἐκλέγομαι, (in media forma,) eligo: imperf. ἐξελεγόμην, ου, ετο. f. ἐκλέξομαι. a. 1. m. ἐξελεξάμην, ω, ατο. p. m. ἐκλέλογα. pass. eligor: præt. pass. ἐκλέλεγμαι. Th. λέγω, idem.

Ἔκλειγμα, & ἔκλεικτον, ecligma; medicamentum quod delingitur; vel, medicamentum, quod ori inditum, sensim liquescit, & deglutitur; vulgò, talia medicamenta, electuaria vocant, ab ἐκλείχω, delingo, delambo, vel lambendo, & lingendo evacuo; item, ecligma ligurio; in ecligmate sumo, &c. Diosc. à Th. λείχω, lingo.

Ἐκλειοτριβέω, tero minutissime; contero & contundo; ità, ut, levissimum evadat; unde, ἐκλειοτριβηθεὶς, minutissime tritus, &c. ab ἐκ & λειοτριβέω, contero, seu contundo & comminuo, ità ut levigetur, &c. à λειοτριβὴς, qui ità tritus & tusus est, ut sit λεῖος, tritu levigatus; minutim tusus seu contritus, &c. à λεῖος, & τρίβω, Vi.

Ἐκλειπτικὸς, ȣ, defectivus: τὰ ἐκλειπτικὰ ECLIPTICA: ab

Ἐκλείπω, deficio, derelinquo: ἐκλείπῃ, 3. sing. præs. sub. f. ἐκλείψω. p. ἐκλέλειφα. a. 2. ἐξέλιπον. 2. pl. a. 2. sub. act. ἐκλίπητε. Th. λείπω, linquo.

Ἐκλείσθην, inclusus sum, & in 3. pl. ἐκλείσθησαν, a. 1. ind. pass. verbi κλείω, claudo.

Ἐκλείχω, delingo, &c. Vide in ἔκλειγμα.

Ἔκλειψις, εως, ἡ, defectio, defectus, ECLIPSIS; multis etiam perperam figura in oratione, quæ ellipsis dicitur: à perf. pass. v. ἐκλείπω.

Ἐκλεκτὸς, ἡ, ὸν, electus: à 3. perf. perf. pass. verbi ἐκλέγω, eligo: Th. λέγω, lego. f. ξω.

Ἐκλέλαθον, Poët. pro ἐξέλαθον. a. 2. ind. act. ab ἐκλανθάνω quod vide.

Ἐκλελάθων, οντος, præs. part. verbi λελάθω, quod à præt. m. λέλαθα, Dor. pro λέληθα, formatum est, verbi λανθάνω, lateo.

Ἐκλελεγμένος, selectus; ἔκκριτος, egregius, &c. part. præt. pass. verbi ἐκλέγω, vide.

Ἐκλέλησθε, 2. pl. perf. pass. ἐκλέλησμαι verbi ἐκλανθάνω, oblivionem induco: f. ἐκλήσομαι. a. 2. ἐξέλαθον. Th. λήθω, lateo.

Ἐκλελοιπὼς, qui defecit, qui evanuit; intermissus, &c. part. præt. med. verbi ἐκλείπω, Vi.

Ἐκλελοχισμένος, selectus, part. perf. pass. ab ἐκλοχίζω, seligo. Th. λόχος, cohors.

Ἐκλελυμένως, adv. solutè: ab ἐκλύω, dissolvo, quod vide.

Ἐκλέξασθαι, a. 1. inf. med. ab ἐκλέγομαι, eligo, quod vide.

Ἐκλέπω, & ἐκλεπίζω, ex cortice & putamine eximo; excludo, excudo; ut ἐκλέπει τὰ ᾠὰ, ova excludit; sic, in pass. ἐκλέπομαι, decorticor; excudor, &c. Aristot. de animal. lib. 5. ἐκλέπεται τὰ ᾠὰ; ova excluduntur, &c. Sed ἐκλέπειν, propriè, est, dempto cortice expolire, &c. Sic, ab ἐκλεπίζω, est, ἐκλέπισις, corticis, seu putaminis detractio; item, pullorum exclusio; pullatio, &c. à Th. λέπω, Vi.

Ἔκλευκος, valde vel intensè albus; candidissimus; Aristot. de mundo; ἐργάζεται ἡ κοπὴ τὸ ἀφρῶδες καὶ ἔκλευκον; efficit contusio spumæ speciem, exactúmq; candorem, &c. ab ἐκ, quod interdum est intensivum, in compositione; & λευκὸς, albus, &c. Vi.

Ἔκλεψ', pro ἔκλεψε, surripuit, a. 1. ind. act. verbi κλέπτω, furor: f. ψω. p. κέκλεφα, p. m. κέκλοπα.

Ἐκλήθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi καλέω, voco, quod vide.

Ἐκλήθω, idem quod ἐκλανθάνω quod vide.

Ἐκλήθομαι, & ἐκλανθάνομαι; obliviscor; item, ἐκλανθάνω, oblivisci facio; facio ut memoriâ excidat; Od. η. Unde ἔκλησις, oblivio, &c. à λανθάνω, Vi.

Ἐκλήϊσαν, incluserunt, Ion. pro ἔκλεισαν, 3. pl. a. 1. act. verbi κλείω, claudo: f. σω.

Ἐκλήπτωρ, exceptor, susceptor; in Anth. item, ἔκληψις, εως, ἡ, exceptio; susceptio, collectio, &c. Verbalia à 2. & 3. pers. præt. pass. verbi ἐκλαμβάνω, percipio, item, excipio, &c. Th. λαμβάνω.

Ἐκλιθολογέω, ῶ, lapides eligo; i. e. legendo eximo; elapido; ab ἐκ & λιθολογέω, ῶ; lapides lego, seu seligo operi idoneos; à λιθολόγος, qui lapides legit, seu colligit, aut seligit operi idoneos; ex λίθος, & λέγω, colligo, &c. Vi.

Ἐκλιμία, ας, ἡ, vehemens fames. Th. λιμὸς, esuries.

Ἔκλιμος, fame confectus; item, macilentus; jejunus; præjejunus, &c. ab eod. Th.

Ἐκλιμπάνω, derelinquo; pro ἐκλείπω; ut λιμπάνω, pro λείπω.

Ἔκλιναν, in fugam verterunt, 3. pl. a. 1. act. verbi κλίνω, inclino: f. νῶ.

Ἐκλινέω, idem quod διαλινέω, ῶ; de retibus evado seu effugio; Th. λίνον, linum; item rete, ex lino scil. factum.

Ἐκλίνθημες, recubuimus, Dor. pro ἐκλίνθημεν, 1. pl. a. 1. ind. pass. &

Ἐκλίνθην, ης, η, inclinatus sum, Poët. pro ἐκλίθην, a. 1. ind. pass. verbi κλίνω, inclino: f. νῶ, p. κέκλικα, a. 1. act. ἔκλινα. p. m. κέκλινα.

Ἐκλιπεῖν, a. 2. inf. act. ἐκλιπὼν, a. 2. part. act. ἐκλίπητε, defeceritis: 2. pl. a. 2. sub. verbi ἐκλείπω, deficio: a. 1. ἐξέλιπον. Th. λείπω, linquo.

Ἐκλιπὴς, έος, ὁ, ἡ, deficiens, prætermissus: ab eod. verbo, & Th.

Ἐκλιχάζω, ejicio; à λιχάζω; per prærupta dejicio; à Th. λιχανὸς, vide.

Ἐκλογεῖν, seligere; (ab ἐκ & λέγω, deligo, seligo, &c.) Unde etiam, ἐκλογεὺς, εως, ὁ, exactor vectigalium, vel coactor; & ἐκλόγησις, idem quod sequens ἐκλογὴ, electio.

Ἐκλογὴ, ῆς, ἡ, electio, ἐκλογαὶ, in pl. ECLOGÆ, quales Maronis, &c. ab ἐκλέγομαι, eligo, f. ξομαι. p. m. λέλογα. Th. λέγω.

Ἐκλογέομαι, excuso. Th. λέγω, dico.

Ἐκλογίζομαι, numero, reputo, perpendo, æstimo. Vide in λογίζομαι.

Ἐκλογισμὸς, ȣ, ὁ, computatio, æstimatio: ab eodem.

Ἐκλογιστία, ας, ἡ, enumeratio; computatio; numeratio facta posito calculo; ab eodem.

Ἐκλονέοντο, imperf. pass. à κλονέω, commoveo. f. ήσω. Th. κλόνος, motus.

Ἔκλοπες, pisces ἄλοποι; q. ἄλοπες vel desquamati; quive desquamari possunt; quales sunt λεπιδωτοί; Athen. lib. 7. a verbo ἐκλέπω, qu. Vi.

Ἐκλοποφόρησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi κλοποφορέω, furto abduco. f. ήσω, quod ex κλοπὴ, furtum, (hoc a κλέπτω, furor.) & φέρω, fero.

Ἐκλόω, eluo, abluo; à Th. λόω.

Ἐκλοχεύω, partu edo; enitor; Poll. à λοχεύω; parturio, pario; quod à λεχὼς, ȣ, ἡ, gravida; (unde, ἡ λοχεύουσα, parturiens; apud Diosc.) & hoc, à λέγομαι, significante cubo; seu à λέχος, lectus.

Ἐκλοχίζω, è cohorte seligo, in Cant. c. 5. ἐκλελοχισμένος ἀπὸ μυριάδων, electus ex millibus, &c. Item, in cohortes distribuo; idem quod λοχίζω, Vi.

Ἐκλοχμάομαι, idem quod ὑπολοχμάομαι, sylvesco densis fruticibus; fruticor, fruticesco, &c. à λόχμη, ἡ, insidiæ; sed frequentiùs, locus insidiis aptus, arboribus scil. & fruticibus seu virgultis densus; à Th. λόχος, insidiæ.

Ἐκλύζετο, mergeretur, imperf. pass. à κλύζω, f. σω, abluo. p. κέκλυκα.

Ἐκλυθῶσιν, 3. pl. a. 1. pass. verbi ἐκλύω, dissipo, quod vide.

Ἔκλυον, ες, ε, audiebam, imperf. verbi κλύω, f. σω. audio.

Ἐκλύσασθαι, abigere, a. 1. inf. m. ab ἐκλύω, exsolvo. Th. λύω, solvo.

Ἔκλυσις, εως, ἡ, liberatio, imbecillitas, acc. sing. ἔκλυσιν, ab eod. verbo, & Th.

Ἔκλυτος, ȣ, ὁ, ἡ, dissolutus, languidus: ab iisd.

Ἐκλύτρωσις, εως, ἡ, idem ac λύτρωσις, redemptio. Th. λύω, solvo.

Ἐκλύω, EXSOLVO, dirimo, dissipo, solvo, discedo. f. ἐκλύσω. præt. ἐκλέλυκα. perf. p. ss. ἐκλέλυμαι. a. 1. pass. ἐξελύθην, ης, η, f. 1. pass. ἐκλυθήσομαι, deficiam, ab ἐκ & λύω, solvo.

Ἐκλωπίζω, idem quod ἀπολωπίζω, & λωπίζω; veste exuo; item excorio, vel excortico, &c. à λῶπος, vel λώπη, Vi.

Ἐκμαγεῖον, ου, τὸ, expressum rei alicujus simulachrum; item, ἐκμαγεῖον, ῶ; exprimo, effingo; (sicut, ἐκμάττω; à quo derivatur) & ἔκμαγμα, τὸ, massa subacta; item, expressum rei alicujus simulachrum, &c. ab ἐκμάσσω, &c. Vi.

Ἐκμαίνειν, ad insaniam adigere. Vide ἐκμαίνω.

Ἐκμαλθακίζω, emollio, effæmino; à μαλθακίζω, mollio; quod à μαλθακὸς, & μαλακὸς, quæ vide.

Ἐκμανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, furiosus, vesanus; ab ἐκμαίνω, Vi.

Ἐκμανθάνω, εις, ει, perdisco, cognosco, ab ἐκ & μανθάνω, disco. f. μαθήσομαι, p. μεμάθηκα. a. 2. ἔμαθον.

Ἐκμανῶ, a. 2. sub. pass. ab ἐκμαίνομαι, insanio. a. 2. inf. pass. ἐκμανῆναι. Th. μαίνομαι, idem. f. μανοῦμαι.

Ἔκμαξις, extersio; Aristot. ab ἐκμάττω.

Ἐκμαργάω, idem quod μαργάω, sive, μαργαίνω, Vi.

Ἐκμαρτυρία, ἡ, & ἐκμαρτύρησις, testimonium ab extis à judicio; Dem. ἐκμαρτυρεῖα, τὰ, testificationes; ἐκμαρτυρέω, testimonio meo prodo & effero, palam testificor, &c. Item, absens testor; apud Æschyn. ab ἐκ & μαρτυρία, &c. Vi.

Ἐκμάξας, a. 1. part. ab

Ἐκμάσσω, vel -ττω, extergo, abstergo, exprimo, imperf. ἐξέμασσον. f. ἐκμάξω, a. 1. ἐξέμαξα. a. 1. part. ἐκμάξας, αντος, &c. Th. μάσσω, pinso, abstergo.

Ἐκμελέτα, conare, præs. imperat. act. ab

Ἐκμελετάω, meditor, exerceo, ab ἐκ & μελετάω, curo. f. ήσω p. μεμελέτηκα. Th. μέλει, curæ est.

Ἐκμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, socors, iners; ab ἐκ & μέλει, V. Item, ἐκμελὴς, qui est extra modulationem, modulationi repugnans; absonus, inconcinnus, discrepans; ab ἐκ & μέλος, carmen, &c. Vi. Item ἐκμελὴς, & ἔκμελος; viribus carens, invalidus; luxatus, &c. ab ἐκ & μέλος, membrum, &c. Vi. Unde etiam adv. ἐκμελῶς; cum resolutione membrorum, seu luxuriose, & ἐκμελίζω, membratim concido, trunco, &c.

Ἐκμεμυθεῦσθαι, 3. sing. perf. pass. verbi ἐκμυθεύομαι, edico. f. ήσομαι. ab ἐκ & μῦθος, ου, ὁ, verbum, oratio.

Ἔκμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, mensuram & modum excedens; ἐκμέτρως, modum excedendo; adv. ἐκμετρέω; & ἐκμετρέομαι, emetior, dimensione exquiro, dimetior, &c. Poll. apud Eurip. ἐκμετρήσαι στόλον, exp. classem trajicere, &c. ab ἐκ & μέτρον, μετρέω, &c. Vi.

Ἔκμηνος, qui sex mensium est; idem cum ἐξάμηνος, & ἔκμηνος, η, (sub. ἀρχὴ τοῦ ἐνιαυτοῦ) semestre spatium; semestre tempus, &c. ab ἐξ, pro ἓξ, & μὴν, μηνὸς, ὁ, mensis.

Ἐκμηρύομαι, evolvo, vel explico; & Metaph. extraho, seu edico, &c. à Th. μηρύω, Vi.

Ἔκμισθος, cui merces non datur; Hesych. Th μισθός.

Ἔκμολε, Ion. pro ἐξέμολε, exivit, 3. sing. a. 2. act. verbi ἐκμολέω, exeo. Th. μολέω, seu μόλω, venio, advenio.

Ἐκμόργνυμι, vel -μαι; & ἐξομόργνυμι, & -μαι; imprimo, exprimo, item abstergo; ab ἐκ & μοργνύω, pro ὀμοργνύω, Vi.

Ἐκμορφόω, formam exprimo, seu effingo; à μορφόω, Vi.

Ἐκμουσόω, idem cum μουσόω, ῶ; numeris, modulisq musicis exorno; unde phrasis elegans, dicitur, μεμουσωμένη, &c. Th. μοῦσα.

Ἐκμοχθέω, exantlo; à μοχθέω, laboro, vide.

Ἐκμοχλεύω, vectibus emoveo, vel excutio; à μοχλεύω, Vi.

Ἐκμυζάω, vel -άω, exsugo, sugo. Th. μύζω, musso, item sugo.

Ἐκμύζησις, εως, ἡ, exuctio, suctio; à præcedente.

Ἐκμυκτηρίζω, irrideo, sannis excipio, imperf. ἐξεμυκτήριζον, ες, ε, f. ίσω. & Att. ιῶ, ιεῖς, ιεῖ, (ut ψαλμ. 2. 4) perf. ἐκμεμυκτήρικα ab ἐκ & μυκτηρίζω, subsanno, naso suspendo. Th. μυκτὴρ, naris.

Ἐκμυστίζω, uno haustu & spiritu ebibere; idem quod ἀμυστὶ ἐκπίνω, &c. Quidam exp. labris aliquantum compressis ebibo, &c. ab ἐκ & μύω, Vi.

Ἐκναυλόω, cum navi portum exeo; item, ἐκναυστολόω, naulo accepto exporto; impropriè aliquis dicitur ἐκναυστολεῖσθαι, a fluctibus; apud Lycophr. ab ἐκ & ναυλόω, seu ναυστολέω, naulo navim loco; vel, vehendum naulo, suscipio, &c. à ναῦστλον, idem quod ναῦλον, Vi.

Ἐκνεάζω, q. d. juveniliter excresco; Luc. à νεάζω, Vi.

Ἐκνέμομαι, unde ἐκνέμεσθαι; depasci; ab ex & νέμομαι, pastor; a Th. νέμω, pasco.

Ἐκνεοττεύω, idem quod νεοττεύω; nidulor, nidifico, cunabula facio; enutrio in nido, &c. à νεοττὸς, vel νεοσσὸς, Vi.

Ἐκνευρίζω, enervo; nervos incido; à Th. νεῦρον, Vi.

Ἐκνευρόκαυλος, cui nervosus cauliculus est; nervicaulis; idem quod νευρόκαυλος, ex νεῦρον & καυλὸς, Vi.

Ἐκνεῦσαι, a. 1. inf. act. ab ἐκνέω, enato, natando effugio. f. ἐκνεύσω. Th. νέω, no.

Ἔκνευσις, εως, ἡ, declinatio, viz. ut, quum, inclinato capite, aliquis ictum devitat; Plat. ἐκνεύσεις τῶν ὁδῶν, deflexus, vel, diverticula viarum, &c. Verbale à seq. ἐκνεύω, evado, &c.

Ἐκνεύω, nutu emisso jubeo. Th. νεύω, innuo. Est &

Ἐκνεύω, pro ἐκνέω, enato, clam evado, subduco, diverto, f. ἐκνεύσω. p. ἐκνένευκα. a. 1. ἐξένευσα. q. à νέω, nato. Gl. Cyr. ἐκνεύω, diverto: ἔκνευσις, diverticulum.

Ἐκνέφελος, è nube prorumpens; Theophr. ut, ἐκνέφελος ἥλιος ἀπόλλυσι; sol è nube interimit, &c. Hist. Plant. l. 3. c. 10. à νεφέλη, Vi.

Ἐκνεφίας, ου, ὁ, idem; è nube erumpens; ut ἐκνεφίας ἄνεμος; nube erupta exoriens ventus, &c. ab ἐκ & νέφος, nubes, &c. Vi.

Ἐκνέω, (enato; (ab ἐκ & νέω, Vi.) & Metaph. expedio me à re aliqua difficili. Eurip. in Hippolito; πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς, &c.

Ἐκνηπιόομαι, οῦμαι; infans reddor; ad infantiam redigor, &c. ab ἐκ & νήπιος, infans, &c. Vi.

Ἐκνήφω, q. d. sobrius fio, ex, evigilo, f. ψω. a. 1. ἐξένηψα, a. 1. imperat. ἔκνηψον, ατω. perf. ἐκνένηφα. à νήφω, sobrius sum.

Ἔκνηψις, εως, ἡ, vigilia, requies: ab eod.

Ἐκνικάω, f. ήσω, p. ηκα, supero, evinco. Th. νικάω, vinco.

Ἔκνιξε, Dor. pro ἔκνισε, pupugit, punxit, a. 1. ind. act. à κνίζω, f. ίσω. Dor. ξω. Th. κνάω, rado.

Ἐκνίπτω, f. ψω, eluo, expio, abstergo, à νίπτω, lavo.

Ἐκνισθῆν, ης, η, a. 1. ind. pass. à κνίζω, seco. Th. κνάω, rado.

Ἐκνιτρόω, ῶ, lavo, nitro; nitro perfrico; nitro perfrictum expurgo, &c. ab ἐκ & νίτρον, Vi.

Ἔκνιψις, εως, ἡ, elutio, ablutio, abstersio, &c. Verbale ab ἐκνίπτω, vide.

Ἔκνομος, ου, ὁ, ἡ, Poët. idem ac ἔκνομος, inusitatus, insolens: ab ἐκ & νόμος, lex. Th. νέμω. Hinc

Ἐκνομίως, adv. inusitatè. ab iisd.

Ἔκνοος, & ἔκνους; excors; demens, amens; stultus; ut ἔκνοος ὑπὸ πάθους; animo seductus ab affectione, &c. ab ἐκ & νοῦς, Vi.

Ἐκνοστήσαντε, redeuntes, dual. num. a. 1. part. act. à νοστέω, redeo. f. ήσω.

Ἐκνοσφίζω, separo ex, alieno, rejicio, &c. ab ἐκ & νοσφίζω, vide in Th. νόσφι.

Ἐκξυλόω, ex alia materia in lignum verto; ex tenero & molli lignosum reddo; in pass. ἐκξυλοῦμαι; lignum fio; in lignum mutor, &c. Theophr. Hist. Plant. ab ἐκ & ξυλόω; in lignum verto, seu muto; & ξυλοῦσθαι, in lignum mutari; item, materiatura mihi imponitur; Hierem. c. 2. à ξύλον.

Ἐκοίλαναν, 3. pl. a. 1. act. à κοιλαίνω, cavo. concavum reddo. f. ανῶ. a. 1. ἐκοίλανα. Th. κοῖλος, cavus.

Ἐκοιμήσαντο, cubuerunt, 3. pl a. 1. m. verbi κοιμάω. f. ήσω, cubare facio: ἐκοιμήθην, ης, η, a. 1. pass.

Ἐκοίμισα, ας, ε, a. 1. act. verbi κοιμίζω, a. 1. pass. ἐκοιμίσθην, idem quod κοιμάω, facio dormire.

Ἐκόλαζον, ες, ε, imperf. verbi κολάζω, punio. f. σω. a. 1. ἐκόλασα, ας, ε, perf. κεκόλακα.

Ἐκολάφισα, ας, ε, & in 3. pl. ἐκολάφισαν

φισαν, a. 1. ind. act. verbi κολαφίζω, alapum infringo. f. ίσω. p. κεκολάφικα, à κόλαφος, colaphus. Th. κολάπτω, tundo.

Ἐκολοβώθην, ης, η, & in 3. pl. ἐκολοβώθησαν, a. 1. ind. pass. verbi κολοβόω, contraho, decurto, amputo. f. ώσω. p. κεκολόβωκα. a. 1. ἐκολόβωσα. f. 1. pass. κολοβωθήσομαι, η, εται, quod à κολοβὸς, mancus, mutilus. Th. κολούω, f. σω, amputo, decurto.

Ἐκόμιζον, ες, ε, duxi, imperf. act. ἐκομιζόμην, ου, ετο, ferebatur, imperf. pass. verbi κομίζω, fero: &

Ἐκόμιξαν, Dor. pro ἐκόμισαν, reportarunt, ejusd. 3. pl. a. 1. ind. act. Th. κομέω, curo.

Ἐκομίσαντο, obtinuerunt, 3. pl. a. 1. m. ἐκομισάμην, ω, ατο, verbi κομίζω, fero. f. ίσω. p. κεκόμικα. Th. κομέω, curo.

Ἐκομίσθην, ης, η, allatus sum, a. 1. ind. pass. ejusd. verbi.

Ἐκόμισσεν, pro ἐκόμισεν, 3. sing. a. 1. ind. act. vide ἐκομίσαντο.

Ἐκόμπασε, a. 1. ind. act. verbi κομπάζω, idem quod κομπέω, crepo, sonitum edo. Th. κόμπος, crepitus, propriè apri dentes acuentis.

Ἐκόνισσεν, gem. σ, a. 1. Poët. verbi κονίζω, pulvere fœdo. f. ίσω. Them. κόνις, pulvis.

Ἑκοντὶ, & ἑκοντίως, sponte, ultrò, adv. ab ἑκὼν, όντος, voluntarius.

Ἐκόπασα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi κοπάζω, quiesco, sedor. f. άσω. p. κεκόπακα. Th. κόπτω, seco.

Ἐκόπην, ης, η, scissus sum, a. 2. ind. pass. verbi κόπτω, scindo. f. ψω. p. φα. p. m. κέκοπα.

Ἔκοπτον, ες, ε, incidebat, imperf. ejusdem verbi.

Ἐκοπώθην, ης, η, defatigatus fui, a. 1. ind. pass. verbi κοπόομαι, fatigor. Th. κόπτω, seco. f. ψω.

Ἐκορέσθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi κορέννυμι. f. κορήσω. Th. κορέω, satio.

Ἐκορέσσατο, pro ἐκορέσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi κορέω, satio, verro.

Ἐκόρυσσεν, imperf. act. 3. sing. verbi κορύσσω, armo. Th. κόρυς, υθος, ἡ, galea.

Ἐκόσμηθεν, ornati sunt, Bœot. pro ἐκοσμήθησαν, 3. pl. a. 1. pass. verbi κοσμέω, orno. a. 1. ἐκόσμησα, ας, ε. Th. κόσμος, ordo.

Ἑκοῦσα, ης, volens, f. g. ab ἑκὼν, όντος, voluntarius, quod vide.

Ἑκούσιος, ου, ὁ, ἡ, spontaneus, voluntarius. τὸ ἑκούσιον substantivè, liberum arbitrium. Th. ἑκὼν, όντος, idem.

Ἑκουσιάζομαι, sponte offero. &

Ἑκουσιασμὸς, ου, spontanea oblatio. &

Ἑκουσίως, adv. ultrò, sponte: ab ἑκούσιος, quod vide.

Ἔκπαγλ' pro ἔκπαγλα, & ἔκπαγλον, adverbialiter pro ἐκπάγλως, vehementissimè: quod ab

Ἐκπαγλέομαι, οῦμαι, Ion. & Poët. pro ἐκπλήττομαι, terreor, stupeo: ab

Ἔκπαγλος, ου, ὁ, ἡ, horribilis, stupendus, vehemens, per Poët. Metathes. pro ἔπλαγος, idem: ab ἐκπλήσσω, percello, perterrefacio: ab ἐκ & πλήσσω, f. ξω, percutio. a. 2. ἔπλαγον.

Ἐκπαγλότατ' pro ἐκπαγλότατε, terribilissime. voc. sing. superl. grad. ab ἔκπαγλος, quod vide.

Ἐκπάγλως adv. Poëticum, ab ἔκπαγλος, quod vide.

Ἐκπαθὴς, έος, ὁ, ἡ, illæsus, sanus; item immodicè affectus: ab ἐκ & πάθος, quod à πάσχω, patior.

Ἐκπαθῶς, cum immodico affectu, &c. ab ἐκπαθής; (quasi, ὁ ἐκτὸς πάθους,) qui nihil est passus, &c. Vide.

Ἐκπαιδεύω, f. εύσω, instituo, erudio. Th. παῖς.

Ἐκπαιφάσσω, insanio; seu fanatico more irruo: ab ἐκ & παιφάσσω, oculos undiq; verto, & per reduplicat. ex φάω dictum volunt: alii q. πάντη τὰ φάη ἀΐσσω. Th. φάω, luceo.

Ἐκπαίω, cum impetu egredior; vel simpliciter, pro ferio; Hermes Trismeg. apud Lactant. lib. ult. instit. cap. 18. καὶ λοιμοῖς ἐκπαίσας; morbis pestilentibus feriens; ut legendum apud Apuleium ejus interpret. ab ἐκ & παίω, ferio, Vi.

Ἔκπαλαι, adv. jam olim. Th. πάλαι, olim.

Ἐκπάλαιστος, imbellis; propriè, qui se in luctu expugnari sinit; Hesych. Item, gravis, superbus; unde τὰ ἐκπάλαιστα, eidem, sunt gravia & superba, &c. Item, ἐκπαλαίω, eluctor; item, præter gymnasticas leges ago, &c. ab ἐκ & παλαίω, &c. Vi.

Ἐκπαλὴς, unde, τὸ ἐκπαλές; exp. ex articulis suis, seu è compage sua, emotum, seu excussum, (i. e. ἐξαφθέν.) παρὰ τὸ ἐκπάλλεσθαι, quod est, ἐκκινεῖσθαι; Hesych. Sic, ἐκπάλιος, sortis vel hæreditatis expers, &c. Idem, ab ἐκ & πάλλω, vibro, agito; quatio, commoveo, &c. Unde, ου, ὁ, vibratio, concussio, &c. Item, sors, sortitio, &c. Apoll. Argon. 1. & Herodot. πάλος, est κλῆρος; unde ἐκπάλιον, exp. ἀκλήρωτον.

Ἔκπαλιν κοτεῖν; apud Hesych. exp. contradicere, ex adversum irasci, &c. ab ἐκ & πάλιν, Vi.

Ἐκπαλλακίδιοι, nothi, spurii; nati, viz. ἐκ παλλακίδος, ab ἐκ & παλλακὶς, ίδος, ἡ, idem quod παλλακή, concubina, &c. Vi.

Ἐκπαντὸς, omnino, prorsus; ὅλως, Suid. in totum; & divisim, ἐκ παντὸς; (sub. χρόνου vel χώρου) ab ἐκ, & πᾶν, τὸς, τὸ, omne, &c.

Ἐκπαπποῦσθαι, in pappos abire; unde ὁ ἐκπαππούμενος, papporum lanuginem emittens; in pappos evanescens; Diosc. l. 3. c. 13. ab ἐκ & πάππος, Vi.

Ἐκπαρίστημι, & ἐκπαρίσταμαι; prope adsto, assisto; ut, ἐκπαριστᾶσαι αὐτῷ ἐν τῇ γνώμῃ; exp. ad animum ejus subire; Demost. ab ἐκ & παρίστημι, Vi.

Ἐκπατέω, q. d. extra viam tritam gradior; evagor, spatior; inambulo; Laërt. in Epimenide; χρόνον τινὰ ἐκπατῆσαι, &c. à Th. πατέω, vide.

Ἐκπάτριος, non patrius; unde, in neut. ἐκπάτριον, dissimile, non paternum, &c. ab ἐκ & πάτριος, Vi.

Ἐκπειράζω, vel ἐκπειράω, tento, experior. ἐκπειραζόμεθα, 1. pl. præs. sub. f. άσω. p. ἐκπεπείρακα. a. 1. ἐξεπείρασα. Th. πεῖρα, conatus.

Ἐκπεκτέω, idem quod πεκτέω, pecto, carpo, vello, &c. à Th. πείκω vel πέκω, vide.

Ἐκπελματῶσαι, supplantare, aut plantas pedis atterere, &c. ab ἐκ & πέλμα, τὸ, Vi.

Ἐκπέλω, exto; Hom. ἐκπέλει, pro ἔξεστι, licet, Hesych. ab ἐκ & πέλω, vel πέλομαι, sum.

Ἐκπέμπω, emitto, f. ψω. a. 1. ἐξέπεμψα. p. ἐκπέπεμφα. perf. pass. ἐκπέπεμμαι, ψαι, πται, a. 1. pass. ἐξεπέμφθην, a. 1. part. pass. ἐκπεμφθεὶς, & in pl. ἐκπεμφθέντες ab ἐκ & πέμπω, mitto. f. ψω.

Ἔκπεμψις, εως, ἡ, emissio, dimissio; legatio; missio, &c. ἀποστολή; verbale à 2. pers. prat. pass. præced. verbi ἐκπέμπω.

Ἐκπεπαίνω, idem quod ἐκπέπτω, maturo, percoquo; ad maturitatem perduco; excoquo, &c. ab ἐκ & πεπαίνω, idem quod πέπτω, Vi.

Ἐκπεπόρνευκα, ας, ε, perf. act. verbi ἐκπορνεύω, quod adi.

Ἐκπεπότασαι; evolasti, Dor. pro ἐκπεπότησαι, 2. sing. perf. pass. verbi ἐκποτάομαι, ῶ, evolo. f. ήσομαι. p. πεπότημαι; quod ab ἐκ & πότομαι, volo, as.

Ἐκπέραμα, exitus, transitus, &c. à verbo, ἐκπεράω, transeo, trajicio; & transitive; traduco, trajicio, transporto; Num. 11. ab ἐκ & περάω, vide.

Ἐκπερδικίσαι, elabi astutè, & periculum declinare; ductum à perdicibus, quas miræ calliditatis esse, ut manus aucupum effugiant, scribit Plut. Cæl. &c. ab ἐκ & πέρδιξ; Vi. Unde etiam sequens περδικίζω.

Ἐκπερδικίζω, decipio, effugio, callidè, seu πέρδιξ, aucupem.

Ἐκπέρθω, everto, devasto, f. ἐκπέρσω. ἐκπέρσουσ', in 3. pl. Sic ἐκπέρσωσ', 3. pl. a. 1. sub. ab ἐκ & πέρθω, vasto, f. 2. παρθῶ, & per Metathesi. πραθῶ. a. 2. ἔπραθον. p. m. πέπορθα.

Ἐκπερίειμι, circumago, peragro, lustro; idem quod περίειμι; in Plut. & Thuc. hinc, particip. περιιὼν, circumiens, oberrans; apud Plat. de rep. l. 1. sequente εἰς, signif. pervenio, seu devenio; Herodot. ex περὶ & εἶμι, i. e. eo.

Ἐκπερινοστέω, peragro, lustro; à περινοστέω, ῶ; circumeo, & oberro; propriè dicitur de iis, qui ut domum redeant; omnia loca pererrant, & qua sibi via domum redeundum sit, explorant. Th. νοστέω, Vi.

Ἐκπέρσαι, a. 1. inf. act. ἐκπέρσαντ', pro ἐκπέρσαντι, dat. sing. a. 1. part. ab ἐκπέρθω.

Ἔκπεσε, pro ἐξέπεσε, 3. sing. a. 2. ind. act. Ion. ἐκπεσεῖν, a. 2. inf. ἐκπεσὼν, οῦσα, όν, a. 2. part. act. ab ἐκπίπτω, excido, quod vide.

Ἐκπέσωσι, vide in ἐκπίπτω.

Ἐκπέταλος, amplus, passúsque in modum folii; ut, ἐκπέταλα ποτήρια; latiora

tiora pocula; Athen. l. 11. & ἐκπέταλα κέρατα; cornua lata in modum folii, vel bracteæ; idem, lib. 9. à πέταλον, Vi.

Ἐκπέταμαι, ἐκπέταμαι, & ἐκπέτομαι; evolo; à πέτομαι, Vi.

Ἐκπετάννυμι, expando. f. ἐκπετάσω. a. 1. ἐξεπέτασα. cum acc. ab ἐκ & πετάω, f. άσω, expando, aperio.

Ἐκπέπτω, ἐκπέψω, idem, ἐκπέσσω, excoquo, &c. à Th. πέπτω, pro quo πέσσω, vel πέπω, &c. Vi.

Ἐκπέφρασται, 3. sing. perf. pass. ab ἐκφράζω, eloquor, enarro, edissero; ab ἐκ & φράζω, f. σω, dico, memoro. a. 2. ἔφραδον. p. m. πέφραδα.

Ἐκπέφυα, perf m. & ἐκπέφυκα. perf. act. editus sum. &

Ἐκπεφυκὼς, ότ☉, enatus, editus, part. perf. act. &

Ἐκπεφυυῖαι, f. g. pl. num. part. præt. m. ἐκπεφυάς ab ἐκφύομαι, enascor. Th. φύω, gigno, quod adeas

Ἐκπηδάω, exilio. Th. πηδάω, salio. f. ήσω.

Ἐκπηδήσας, αντ☉, elapsus, ejusd. a. 1. part.

Ἐκπηκτικὸς, congelandi & conglaciandi vim habens; & ἔκπηξις, ἡ, congelatio, concretio quæ frigore fit, &c. Verbalia à 2. & 3. pers. præt. pass. verbi ἐκπήγνυμι, congelo, conglacio; Theophr. à πηγνύω, &c. Vi.

Ἐκπηνιεῖται, Att. pro ἐκπηνίσεται, 3. sing. f. 1. m. verbi.

Ἐκπηνίζω, f. ίσω. & Att. ιῶ, ιεῖς, ιεῖ. stamen seu filum educo; ab ἐκ & πῆν☉, textum, seu tela.

Ἔκπηχυς, qui sex cubitorum est; (sic dicendum, non ἑξάπηχυς; docet Phrynicus;) ab ἑξ & πῆχυς, vide.

Ἐκπιάζω, & ἐκπιέζω; exprimo, premendo expello; impressionem facio, &c. Unde, ἐκπιασμὸς, ἐκπίεσις, & ἐκπιεσμὸς; expressio; item, comprehensio & compressio; Aristot. Item, ἐκπίεσμα; id quod expressum est; succus, seu liquor expressus; item, retrimentum, & reliquiæ succi expressi; Diosc. l. 4. c. 160. ἐκπιεστὸς, expressus, vel qui exprimi potest; & ἐκπιεστήριον, τὸ, id quo aliquid exprimere possumus; prelum, torcular, &c. Poll. lib. 10. ex Aristoph. Th. πιέζω, Vi.

Ἔκπικρ☉, amaritudine modum excedens; vehementer amarus; ἐκπικρόω, peramarum reddo; extreme amarum efficio; in pass. ἐκπικροῦμαι; amarus reddor, amaresco, &c. Item, ἐκπικραίνω, exacerbo, exaspero, &c. Th. πικρὸς, Vi.

Ἐκπιμπλημι, vel ἐκπιμπλάω; expleo, compleo; in pass. ἐκπίμπλαμαι, repleor, &c. à πίμπλημι; qu. Vi.

Ἐκπίνω, ebibo, epoto; à πίνω, f. πίσω, bibo.

Ἐκπίπτω, excido, expellor, erumpo. fut. ἐκπέσω. præt. ἐκπέπτωκα. a. 2. ἐξέπεσον, ες, ε, a. 2. sub. ἐκπέσω, ῃς, ῃ. & in pl. ἐκπέσωσι· ab ἐκ & πίπτω, cado.

Ἐκπιτνέω, idem quod ἐκπίπτω, excido, decido, &c. ab ἐκ & πιτνέω, idem quod Th. πίπτω, Vi.

Ἐκπλαγεὶς, ένt☉, animo perculsus, a. 2. part. pass. verbi ἐκπλήσσω, quod vide.

Ἐκπλαγὴς, έ☉, ὁ & ἡ, perterritus, attonitus, obstupefactus; Polyb. item active, terribilis, horrendus, stupendus, &c. Unde, adv. ἐκπλαγῶς, mirabiliter, egregie; ἐκπλαγότης, ἡ, stupor, &c. Omnia ab eod. verbo.

Ἐκπλανάομαι, idem quod πλανάομαι, ῶμαι, erro, vagor, vagabundus obeo; Th. πλάνη, qu. Vi.

Ἐκπλεθρος, ου, τὸ, plethri seu jugeri mensuram excedens: & inde

Ἐκπλεθρίζειν, plethrum seu jugerum cursu metiri; exercitii genus. Ab ἐκ & πλέθρον, Poët. πέλεθρον, jugerum.

Ἐκπλέῳ, gen. sing. ab ἔκπλε☉, pro ἔκπλε☉, ου, expletus. Th. πλέ☉, plenus.

Ἑξάπλευρ☉, sex latera habens; ab ἑξ & πλευρά.

Ἐκπλεῦσαι, a. 1. inf. act. ab

Ἐκπλέω, enavigo. imperf. ἐξέπλεον, ευν, εες, εις. f. ἐκπλεύσω. a. 1. ἐξέπλευσα. a. 1. inf. ἐκπλεῦσαι. Them. πλέω, navigo. f. πλεύσω.

Ἐκπλήθω, expleo, suppleo, compleo; item, ἐκπληθύνω; idem; à πλήθω, Vi.

Ἐκπληκτικὸς, ἡ, ὸν, terrorem adferens, horribilis. &

Ἔκπληκτ☉, ου, ὁ, ἡ, attonitus: ab ἐκπλήττομαι, attonitus reddor. f. ξομαι. perf. pass. ἐκπέπληγμαι, ξαι, κται. Th. πλήσσω, percutio.

Ἔκπληξις, εως, ἡ, stupor, perterrefactio, consternatio; & mentis abalienatio, ex repentina perturbatione proveniens, &c. Dicitur etiam de sideratione, & arborum tabe, &c. Item, ἐκπληκτικῶς; & ἐκπληγδὸν; cum stupore vel terrore, terribiliter, &c. Th. idem.

Ἐκπλημμυρέω, idem quod πλημμυρέω; vel, πλημμυρέω; æstu inundo, restagno; à πλήμμυρος; inundans, plenus, &c. à πλημμύρα, Vi.

Ἐκπληρόω, impleo. f. ώσω. p. ἐκπεπλήρωκα. a. 1. ἐξεπλήρωσα. perf. pass. ἐκπεπλήρωμαι; ab ἐκ & πληρόω, repleo. Th. πλέ☉, plenus.

Ἐκπλήρωσις, εως, ἡ, expletio; ab ἐκπληρόω; quod vide.

Ἐκπλήσσεο, perturbare, præs. imperat. Ion. pro ἐκπλήσσου, verbi ἐκπλήσσομαι, perturbor. Th. πλήσσω, f. ξω, percutio.

Ἐκπλήσσω, vel Att. ττω, percello, perterrefacio, stupefacio, f. ξω. p. ἐκπέπληχα. a. 2. ἐξέπλαγον. imperf. pass. ἐξεπλησσόμην, ου, ετο, & in 3. pl. ἐξεπλήσσοντο, a. 2. pass. ἐξεπλάγην, ης, η, perculsus fui, ab eod. them.

Ἔκπλο☉, vel ἔκπλους; enavigatio: eruptio navium ex portu, &c. Plat. & Thuc. ab ἐκπλέω, qu. Vi.

Ἔκπλυσις, ablutio; ipsa eluendi actio, &c. ἔκπλυτ☉, vel ἐκπλυτὸς, elutus, elotus, &c. à seq. ἐκπλύνω.

Ἐκπλύνω, eluo, abluo: ab ἐκ & πλύνω, f. υνῶ, lavo.

Ἐκπλώειν τῶν φρενῶν, q. d. extra mentem navigare, h. e. de sano mentis statu deturbare, quod à πλώω, seu πλώομαι, Poët. pro πλέω, navigo.

Ἐκπνευματόω, in spiritum verto; item, flatibus effero, seu extollo; unde, ἐκπνευμάτωσις, exspiratio; efflatio, &c. à πνευματόω, flatu, seu spiritu impleo; flatus excito; à πνεῦμα.

Ἔκπνευσις, εως, ἡ, exspiratio. ab

Ἐκπνέω, exspiro, efflo, f. ἐκπνεύσω. p. ἐκπέπνευκα. a. 1. ἐξέπνευσα· ab ἐκ & πνέω, spiro.

Ἐκπνοὴ, exspiratio, cum efflatur spiritus, &c. Item, exhalatio; Aristot. de mundo; verbale ab ἐκπνέω.

Ἐκποδὼν, eminus, procul. adv. q. ἐκ ποδῶν, ex pedibus.

Ἐκποιέω, subduco, do adoptandum, alieno, efficio: à ποιέω.

Ἐκποίησις, ἡ, seminis emissio; alienatio, &

Ἐκποίητ☉, ου, adoptatus: à perf. pass. ἐκπεποίημαι.

Ἐκποικίλλω, evario, varie distinguo, &c. à ποικίλλω, Vi.

Ἐκποκίζω, & ἐκποκίω, vello crines; vellus adimo, evello, &c. à ποκίζω, qu. Vi.

Ἐκπολεμέω, debello, expugno. &

Ἐκπολεμόω, idem ac πολεμόω, ad bellum excito. Th. πόλεμ☉, bellum.

Ἐκπολίζω, urbem extruo, vel urbem efficio; idem quod πολίζω; urbem condo, seu statuo; à πόλις, Vi.

Ἐκπολιορκέω, ῶ; obsidione capio & expugno; Thuc. lib. 1. à πολιορκέω, qu. Vi.

Ἐκπομπεύω, pompatice me effero, pompatice, & cum fastu incedo; item, effero, evulgo, pando secreta; à πομπεύω, transmitto, &c. Item, cum pompa incedo; & transitive, ostento in pompa & triumpho, &c. Vi.

Ἐκπομπὴ, ῆς, ἡ, emissio; (cui opponitur εἰσπομπὴ, intromissio) ut, ἐκπομπὴ ἀποικιῶν, emissio, vel deductio coloniarum; & apud Thuc. ἐκπομπαὶ λῃστῶν; excursiones latronum, &c. exponitur etiam, relegatio, repudium, &c. à πομπὴ, Vi.

Ἐκπονέω, elaboro, excolo, exerceo, conficio; labores perfero: à πόν☉, labor, quod à πένομαι, facio.

Ἐκπονηρεύω, pravum & vitiosum reddo; vitio; à πονηρεύω, Vi.

Ἐκποντίζω, emetior, seu trajicio mare; à ποντίζω, in pontum mergo; Th. πόντ☉, Vi.

Ἐκπορεύομαι, egredior. imperf. ἐξεπορευόμην, ου, ετο. f. ἐκπορεύσομαι, præt. ἐκπεπόρευμαι. 3. sing. præs. imperat. ἐκπορευέσθω· ab ἐκ & πορεύομαι, eo, quod à πόρ☉, transitus. Th. πείρω, f. ερῶ, transadigo. præt. m. πέπορα.

Ἐκπόρευσις, εως, ἡ, profectio; progressus, processus; egressus, &c. ἐκπορευτὸς, procedens, egrediens, &c. Unde, ἐκπορευτῶς; more eorum qui egrediuntur, seu progrediuntur alicunde; ut ἐκπορευτῶς προϊέναι; proficisci de, procedere, &c. Nazanz. de sancto spiritu; ἐκπορευτῶς προϊὼν ἐκ

πατρὸς,

πατρὸς, procedens ex patre, &c. Omnia à præced. ἐκπορεύομαι.

Ἐκπορθέω, depopulor; devasto; (à πορθέω, Vi.) Unde ἐκπορθήτωρ, ορος, ὁ, depopulator, eversor, &c.

Ἐκπορθμεύομαι, per fretum exporto, abduco; à πορθμεύω, quod vide.

Ἐκποεία, ας, ἡ, quæstus negotiatio, &c. à sequente verbo ἐκποείζω, vide.

Ἐκποείζω, f. ίσω, p. κα, excogito, quæro, comparo, suppedito: à πόρος. Th. πείρω, transadigo.

Ἐκπορνεύω, effusè scortor. f. εύσω. p. ἐκπεπόρνευκα. a. 1. ἐξεπόρνευσα. a. 1. part. ἐκπορνεύσας, ασα, αν· ab ἐκ & πορνεύω, scortor. quod à πόρνη, meretrix. Them. περάω, vendo.

Ἐκποτέομαι, idem quod ἐκποτάομαι, & hoc pro ἐκπέτομαι, evolo. Th. πέτομαι, volo.

Ἐκπράττω, seu σσω, f. ξω, perficio, exigo; à πράττω, facio.

Ἐκπραΰνω, demulceo, permulceo; idem cum πραΰνω, lenio, mansuefacio, &c. Vide.

Ἐκπρεμνίζω, extirpo; radicitùs evello; idem quod πρεμνίζω, vide.

Ἐκπρεπὴς, έος, ὁ, ἡ, eximius, elegans: ab ἐκ & πρέπω, decorus sum.

Ἐκπρέπω, decorus sum, &c. Item, ἐκπρεπῶς; decorè, &c. ab eod. Th.

Ἐκπρήθω, incendo, inflammo, uro, efflo, exufflo, &c. Unde, ἔκπρησις, ἡ, exustio, incensio, &c. Th. πρήθω.

Ἐκπρήξας, operatus, a. 1. part. Ion. ab ἐκ & πράττω, Ion. πρήττω, facio. f. ξω.

Ἐκπρίαμαι, eximo, pecunia corrumpo. Th. πρίαμαι, emo.

Ἐκπρίασθαι, ejusd. præs. inf.

Ἐκπριόω, ῶ, redimo: ab eod. th.

Ἐκπρίω, serrâ execo; seu, excido, &c. Th. πρίω.

Ἔκπροθεν, antiquitus; ἐκ παλαιοῦ; ab ἐκ & πρό, &c.

Ἐκπροθεσμέω, diem præstitutum excedo; in mora sum; item, ἐκπρόθεσμος, qui præstitutum diem excessit; (cui opponitur ἐμπρόθεσμος, qui intra præstitutum tempus præstat quod promisit;) & adv. ἐκπροθέσμως; post diem præstitutum; condicto die jam elapso, &c. (ab ἐκ & προθεσμία, Vi.) Sic, ἐκπροθεσμίως ἥκειν, venire ultra diem præfixum, condictumve, &c.

Ἐκπροικίζω, doto, seu dote data eloco; ab ἐκ & προίξ, donum, dos, vide.

Ἐκπροκαλέομαι, οῦμαι, evoco, accerso; à προκαλέομαι, vide.

Ἐκπρολείπω, relinquo: & indè

Ἐκπρολίποιτε, dimittas, 2. sing. a. 2. opt. act. ἐκπρολιπόντες, nom. pl. a. 2. part. act. ab ἐκ πρὸ & λείπω, linquo. f. ψω. a. 2. ἔλιπον.

Ἐκπρομολέω, egredior, extra progredior; à προμολέω, Vi.

Ἐκπροφεύγω, unde, παρεκπροφύγω, effugio; à προφεύγω, profugio, item, effugio, &c. Th. φεύγω.

Ἐκπτερύσσομαι, alas pando, & quatio; alas ex passas concutio; Luc. in Enc. muscæ; à πτερύσσομαι, alis latera ferio; item, genio; passis scil. alis, &c. Vide.

Ἐκπτήσσω, expavefacio; seu exterrefacio; Eurip. in Hecuba; ab ἐκ & πτήσσω, Vi.

Ἐκπτύω, respuo, abhorreo, ύσω. p. ἐκπέπτυκα. a. 1. ἐξέπτυσα· ab ἐκ & πτύω, spuo.

Ἔκπτωμα, τὸ, prolapsio; item, luxatio; i.e. ossium è propria sede excessus, sive fractiones, Gal. Item,

Ἔκπτωσις, εως, ἡ, delapsio, calamitas: &

Ἔκπτωτος, ου, ὁ, ἡ, delapsus: à perf. pass. verbi ἐκπίπτω.

Ἔκπτωτος, sine casu; aliquando enim ἐκ, privationis signum, &c. ab eod.

Ἐκπυέω, & ἐκπυόω; suppuro; ad suppurationem perduco, &c. Diosc. l. 2. ἐκπύημα, universi puris collectio, tumore aliquo qui præter naturam est, concocto; Hippocr. ἐκπύησις, ἡ, suppuratio; ἐκπυητικὸς, vim habens suppurandi, seu pus movendi; Gal. & Hippocr. Item, ἐκπυίσκω, idem quod ἐκπυόω; & omnia ab ἐκ, & πύον, ου, τὸ, pus, seu sanguis & putrefactus, &c. Vi.

Ἐκπυνθάνομαι, audio, sciscitor. Th. πυνθάνομαι, idem, quod adi.

Ἔκπυστος, exauditus, cognitus: à 3. pers. perf. pass. præc. verbi.

Ἐκπυρηνίζω, enucleo, seu educo veluti nucleum; extraho, &c. ab ἐκ & πυρήν, Vi.

Ἔκπυρος, ου, ὁ, fervidus, æstuosus, ardens; qui igni supra modum efferbuit, &c. Inde, ἐκπυρόω, incendo, accendo, inflammo; excandefacio, &c. ἐκπυρόομαι, inflammor, exardesco; à quo ἐκπύρωσις, ἡ, incensio, inflammatio; item, ardor quo aliqua inflammantur, & exardescunt, &c. à πῦρ, & πυρόω, &c. Vi.

Ἐκπώγων, cui barba excrevit, barbatus, &c. Ab ἐκ & πώγων, vide.

Ἔκπωμα, ατος, τὸ, poculum: ab ἐκπίνω, ebibo. Th. πίνω, bibo.

Ἐκπωτάομαι & ἐκποτέομαι, & ἐκποτάομαι; idem quod ἐκπέταμαι, evolo; ab ἐκ & πέτομαι, volo, &c. Vi.

Ἐκράανθεν, Bœot. pro ἐκράανθησαν, 3. pl. a. 1. pass. vide in ἐκραίαινον.

Ἔκραγα, clamavi, p. m. ἐκραγλῶσαι. p. m. inf. pro κεκραγλῶσαι· verbi κράζω, clamo: f. 2. κραγῶ. a. 2. ἔκραγον. a. 1. ἔκραξα.

Ἐκραγὴ, idem quod ἔκρηξις, ἡ, diruptio, effractura, &c. Item, vociferatio, &c. ab ἐκρήγνυμι, Vi.

Ἐκραγῆναι, erumpere: ἐκραγεὶς, εῖσα, ἐν, qui erupit; verbi ἐκρήγνυμι, quod vide.

Ἐκράανα, Dor. pro ἐκρήηνα, a. 1. verbi κραιαίνω, pro κραίνω, vide in ἐκραίαινον.

Ἐκεράσθην, mixtus sum, per Sync. pro ἐκεράσθην, a. 1. pass. verbi κεράννυμι, f. άσω, misceo.

Ἐκραίαινον, implebam, exsequebar, imperf. act. verbi κραιαίνω, pro κραίνω, perficio. f. κρανῶ. a. 1. pass. ἐκράνθην, & per Epenth. ἐκράνθην.

Ἐκραίνω, q. d. spargo ex; aspergendo effundo, &c. ab ἐκ & ῥαίνω, perfundo, inspergo, &c.

Ἔκραξα, clamavi; & in 3. pl. ἔκραξαν, a. 1. ind. act. verbi κράζω, clamo. f. ξω.

Ἐκραύγασα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi κραυγάζω, vociferor. f. άσω. p. κεκραύγακα· à κραυγὴ, clamor. Th. κράζω, f. ξω, clamo.

Ἐκρέματο, pendebat, 3. sing. imperf. ἐκρεμάμην, verbi κρέμαμαι, seu κρεμάω, suspendo.

Ἐκρέμω, pendebas, 2. sing. imperf. ab ἐκρεμάμην, ἐκρέμασο, & Ion. ἐκρέμαο, deinde Attica contractione ἐκρέμω, imperf. verbi κρέμαμαι, a. 1. pass. ἐκρεμάσθην.

Ἔκρηγμα, ατος, τὸ, abruptum, salebra, eruptio aquarum, à seq.

Ἐκρήγνυμι, vel --ύω, effringo, erumpo. Th. ῥήσσω, frango.

Ἐκρέω, effluo, excido: Th. ῥέω, fluo.

Ἐκρήηνα, pro ἔκρηνα, implevi, a. 1. ind. act. à κρααίνω, pro κραίνω, perficio; item impero: f. κρανῶ. a. 1. ἔκρανα, Attic. ἔκρηνα, & Pleonasm. Poët. ἐκρήηνα, hinc κρήηνον, άτω, a. 1. imperat.

Ἔκρηξις, εως, ἡ, vide supra, in ἐκραγὴ, &c. Vi.

Ἐκριζόω, eradico, extirpo: f. ώσω. perf. ἐξερρίζωκα. a. 1. ἐξερρίζωσα. a. 1. sub. ἐκριζώσω, ῃς, ῃ. a. 1. pass. ἐξερριζώθην. a. 1. imperat. pass. ἐκριζώθητι, ητε, a. 1. part. pass. ἐκριζωθεὶς, έντος, f. 1. pass. ἐκριζωθήσομαι, ab ἐκ & ῥίζα, radix.

Ἐκριζωτὴς, qui eradicat, & extirpat; quasi extirpator; ut ἐκρίζωσις, extirpatio, &c. à præced.

Ἐκρίθην ἄπο, Poët. pro ἀπεκρίθην, respondi, a. 1. pass. quod vide.

Ἔκριμμα, ατος, τὸ, purgamentum; id quod ejicitur, vel ejectum est, &c. Verbale, ab ἐκρίπτω, Vi.

Ἐκρίνατ', pro ἐκρίνατο, 3. sing. a. 1. m. interpretatus est: ἔκριν εν, elegit, imperf. act. ἐκρίνοντο, litigabant, imperf. pass. verbi κρίνω, secerno, judico.

Ἐκρινίζω, naso suspendo, subsanno; μυκτηρίζω, irrideo, &c. Lucian. ab ἐκ & ῥίνον, τὸ, idem quod Th. ῥὶν, ῥινός. ἡ, nasus.

Ἐκρίπτω, projicio: & indè

Ἔκριψις, εως, ἡ, projectio: à ῥίπτω, projicio.

Ἐκροὴ, ῆς, ἡ, & ἔκρυσις, εως, ἡ, &

Ἔκροος, ου, ὁ, effluxus: ab ἐκ & ῥέω, fluo.

Ἐκρούσθην, expulsus sum, a. 1. ind. pass. verbi κρούω, pulso.

Ἐκρούσω, 2. sing. a. 1. m. ἐκρουσάμην, ω, ατο, ab eod. verbo.

Ἐκρύβην, absconditus sum, a. 2. ind. pass. ἔκρυβον, a. 2. act. &

Ἔκρυπτον, ες, ε, imperf. act. verbi κρύπτω, abscondo: f. 2. κρυβῶ.

Ἔκρυσις, εως, ἡ, effluxio, effluxus, profluvium, profusio, &c. Aristot. lib. 7. de Hist. Animal. tradit, vocari τὰς ἐκρύσεις, con-

conceptus corruptiones, quæ intra septimum diem fiunt; (abortiones vero, ἐκτρωσμοὺς, usque ad quadragesimum vocitari, &c.) verbale à verbo ἐκρέω; V.

Ἔκρυφα, perf. act. Att. pro κέκρυφα, occultavi, &

Ἔκρυψα, ας, ε, abscondi, a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

Ἐκσαγηνεύω, è sagena seu reti explico; Plut. à σαγηνεύω. V.

Ἐκσαρκίζω, excarnifico, carnem separo; Ezech. c. 29. ἐκσαρκισμένος ἀπὸ τῶν ὀστῶν, separatus carnes ab ossibus; item ἐκσαρκέω, carnem excrescere facio, carnem ingenero, &c. Undè ἐκσάρκωμα, ατος, τὸ, carnis excrescentia, &c. ab ἐκ, σαρκίζω, & σαρκέω; à Th. σὰρξ, &c. Vide.

Ἐκσείω, excutio, seu quassando emoveo aut expello; à Th. σείω. V.

Ἐκσημαίνω, declaro, aperio, à σημαίνω; vide.

Ἐκσιφωνίζω, per siphonem evacuo. Th. σίφων, tubus, & canalis.

Ἐκσκευάζομαι, vasa summoto alicunde exporto, vel simpliciter exporto, &c. à σκάζω. V.

Ἐκσκορπισμὸς, dissipatio, expulsio; à σκορπίζω. V.

Ἐκσπερματίζω, f. ίσω, semen emitto: à σπέρμα, semen, quod à σπείρω, sero.

Ἐκσπένδω, libo, libamina effundo; à Th. σπένδω. V.

Ἐκσπερματοῦμαι, ad semen pervenio, vel semen reddo, &c. à σπερματόω, ῶ, semino, consero; quod à σπέρμα, τὸ; Vide.

Ἐκσπογγίζω, spongiâ abstergo, seu detergo, à σπογγίζω, idem: à Th. σπόγγος. V.

Ἔκσπονδος, ου, ὁ, ἡ; exclusus vel immunis à fœdere; fœdifragus. Th. σπένδω, paciscor.

Ἐκσπονδυλίζω, spondylos seu vertebras loco moveo; à Th. σπόνδυλος. V.

Ἑξστάδιος, ου, ὁ, ἡ, sex stadiorum: à στάδιος, vel -ον stadium, quod ab ἵστημι, statuo.

Ἔκστασις, εως, ἡ, ECSTASIS, stupor, admiratio: item excessus mentis, ab ἐξίστημι, de statu mentis dejicio, mente alieno, ab ἐκ & ἵστημι, sto: f. στήσω. p. pass. ἕσταμαι, σαι.

Ἐκστατικὸς, οῦ, attonitus, mente alienatus, furiosus; item dementans: ab iisd.

Ἐκστέλλω, emitto, extra mitto; (à Th. στέλλω. V.) item exorno, &c.

Ἐκστέφω, idem quod ἀποστέφω, coronam aufero, coronam depono; item inanio, evacuo: item corona exorno, seu generaliter, exorno, & ἐκστέφομαι, exornor, &c. Th. στέφω.

Ἐκστηθίζω, Eust. exp. ἀπὸ στήθους λέγω; ex pectore loquor: non ex membrana aut libro recito; ab ἐκ, & στῆθος; vide.

Ἐκστραγγίζω, excolo, stillatim exhaurio; excolo, idem quod στραγγίζω. V.

Ἐκστρατεύω, & ἐκστρατεύομαι, exercitum in expeditionem educo, infesto agmine exeo, &c. Undè verbalia, ἐκστράτευμα, ἐκστράτευσις, & ἐκστρατεία, expeditio, eductio exercitus in expeditionem, &c. à στρατεύω. Vide.

Ἐκστρατοπεδεύω, & -εύομαι, castra loco extra; à στρατοπεδεύω, vide in στρατόπεδον.

Ἐκστρέφω, inverto, immuto: f. ψω. p. ἐξέστροφα. p. pass. ἐξέστραμμαι, ψαι, πται. ab ἐκ & στρέφω, verto, p. m. ἔστροφα.

Ἐκσύομαι, erumpo; undè apud Hom. Il. β. ἐκ δ' ἔσσυτο λαὸς, extra ruebat populus; item, Od. μ. ἐξέσσυτο νηδύμος ὕπνος; exiliens abivit à me suavis somnus, &c. (ab ἐκ & σύομαι, inusit. à Th. σεύω. V.) Sic etiam ἐξέσυθη; Hom. i.e. ἐξόρμησε, διῆλθε, &c. cujus activum esset ἐκσύω, emoveo, &c.

Ἐκσυριγγόω, aperio, & pervium reddo, velut fistulam; Hippocr. à συριγγόω, in fistulam excavo; undè συριγγοῦσθαι, in fistulam excavari, &c. (Undè ἐκσυριγγοῦσθαι, est, quum fistula vasorum & canalium referantur & dehiscant; i. e. ἀναστομοῦσθαι, propriè, sign. aperio, ut dictum est; vel pervium reddo: ut fistulam, cujus extrema reserata sunt, &c. à σύριγξ, ιγγος, fistula, &c. V. in Th. συρίσσω, vel -ττω.

Ἐκσυρίσσω, vel -ίττω, exsibilo, explodo Dem. ab eod. Th.

Ἐκσφενδονάω, & ἐκσφενδονέω, fundâ ejaculor; item funditoris more ejaculor, seu veluti fundâ tortum emitto, &c. à σφενδονάω. V.

Ἐκσφραγίζω, exsigno alicunde, exemplari sumpto signo, ad exemplar signo, exprimere, effingere, ἐκσημαίνεσθαι, &c. à σφραγίζω, &c. V.

Ἐκσχίζω, scindo ex, exscindo, &c. Aristot. de mundo; à Th. σχίζω. V.

Ἐκσώζω, è periculo ereptum incolumem servo, libero, seu tueor è periculis; ut Soph. in Ajace Θεὸς γὰρ ἐκσώζει με; Deus me è periculis liberat & tuetur, &c. à σώζω. V.

Ἐκσωρεύω, accumulo, acervatim aggero, &c. apud Eurip. in Phœn. à σωρεύω; vide.

Ἔκτα, 3. sing. Dor. pro ἔκτη ab ἔκτην, ης, η, Dor. ἔκταν, ας, α, a. 2. verbi κτῆμι, f. κτήσω. p. ἔκτηκα. p. pass. ἔκταμαι. Th. κτείνω, occido: f. κτενῶ. p. ἔκτακα. a. 2. ἔκτανον, & per Apocopen ἔκταν, & in 3. sing. ἔκτανε, & per Apoc. ἔκτα.

Ἐκταγὴ, vide infrà, post ἐκτακείς.

Ἔκταγκα, Poët. pro ἔκτακα, perf. act. verbi κτείνω, occido.

Ἐκτάδην, & ἐκταδὸν, adverb. porrectim: &

Ἐκτάδιος, ου, extensus; item amplus. Th. τείνω, tendo.

Ἐκταθεὶς, ένος, a. 1. part. pass. ἐκταθῆναι, a. 1. inf. pass. ab ἐκτείνω, extendo: ab ἐκ & τείνω, tendo.

Ἔκταθεν, Bœot. pro ἐκτάθησαν, occisi sunt, 3. pl. a. 1. pass. ἐκτάθην, verbi κτείνω, interficio.

Ἑκταῖος, idem quod ἕκτος, sextus; (quod vide) sextanus: ut ἑκταῖος βλαστάνει, die sexto germinat.

Ἔκτακα, perf. ind. act. verbi κτείνω, occido.

Ἐκτακεὶς, ένος, liquefactus; (à verbo ἐκτήκω, idem quod Th. τήκω. V.) ut ἐκτακεὶς τοῖς δάκρυσιν; lachrymis colliquefactus, qui intabuit lachrymando, &c.

Ἐκταγὴ, pro delegatione, in Pand. item ἔκτακτος, extraordinarius; undè plur. ἔκτακτοι, extraordinarii, Ælian. us; Utrumque verbale ab ἐκτάσσω, seu -ττω; compono ordines, & agmen, &c. Vide.

Ἐκτανὼς, ότος, qui occidit; à κτείνω. Vide.

Ἔκταμα, ατος, τὸ, extensio, productio; vel id quod est extentum & productum, &c. Item ἐκτεταμένως. extensè; more eorum quæ extensa & porrecta sunt, &c. Utrumque à verbo ἐκτείνω; quod vide.

Ἐκταμένος, & Poët. κλάμενος, retracto accentu, Æol. perf. part. pass. verbi κτείνω, perf. pass. ἔκταμαι.

Ἐκτάμησι, Ion. paragoge pro ἐκτάμῃ, 3. sing. a. 2. sub. ab ἐκτέμνω, excido: quod ab ἐκ & τέμνω, seco, scindo: f. 2. ταμῶ. à 2. ἔταμον. p. τέτμηκα. p. m. τέτμηκα.

Ἔκταμμαι, perf. ind. pass. ἐκταμμένος, perf. part. pass. verbi κτείνω, occido: f. 2. κτανῶ. p. ἔκτακα.

Ἐκτάμνησι, Ion. pro ἐκτάμνῃ, 3. sing. sub. act. verbi τάμνω, scindo, Ion. & Dor. pro τέμνω, idem. Vel pro ἐκτάμῃ, Poët. inserto ν, & Ion. addito σι, 3. sing. a. 2. sub. verbi ἐκτέμνω, excido: ab ἐκ & τέμνω, seco: a. 2. ἔταμον.

Ἐκτάμνω, exseco, excido; idem cum ἐκτέμνω; quod vide.

Ἔκταν, 3. pl. a. 2. Bœot. pro ἔκτασαν, ab ἔκτην, verbi κτῆμι, interficio. Vel pro ἔκτειναν, & per Sync. ἔκταν, 3. pl. a. 1. act. à κτείνω. Sic à κτῆμι, τὸ κτάομαι, possideo: a. 2. ἔκτην, 3. pl. ἔκτασαν, per Sync. ἔκταν.

Ἔκτανε, 3. sing. a. 2. act. ἔκτανον, verbi κτείνω, occido: f. 2. κτανῶ. p. ἔκτακα.

Ἐκτάνθαι, perf. inf. pass. ἐκτάνθην, interfectus sum. a. 1. ind. pass. à κτείνω. perf. pass. ἔκταμαι.

Ἔκτανον, ες, ε, a. 2. ind. act. ejusd. verbi.

Ἐκτανύω, f. ύσω, idem quod ἐκτείνω, extendo. Th. τείνω, tendo.

Ἐκτανύω, produco; i. e. longe extendo; idem cum ἐκτείνω; ut τανύω, idem cum τείνω; quod vide.

Ἔκταξις, εως, ἡ, ordinatio, instructio aciei, ab ἐκτάττω; quod vide.

Ἐκταπεινόω, ῶ, deprimo, humilem facio, servituti astringo, &c. idem quod ταπεινόω; (qu. vi.) nisi quod plus aliquid significet.

Ἐκτάραξις, εως, ἡ, perturbatio: ab

Ἐκταράσσω, vel άττω, perturbo: f. ξω. p. ἐκτετάραχα. a. 1. ἐξετάραξα. ab ἐκ & ταράσσω, commoveo.

Ἐκταρβέω, extimesco, expavesco, vel exterreo, expavefacio; undè ἐκπεφοβημένον; Hesych. exp. ἐκπεπληγμένον, attonitum; à ταρβέω, &c. V.

Ἔκτας, per Sync. pro ἔκτεινας, occidisti: ἔκτας, pro ἔκτεινας, a. 1. verbi κτείνω, vide in ἔκτα.

Ἔκτασις, εως, ἡ, extensio: item figuræ nomen quâ syllaba brevis producitur: ab ἐκτείνω, extendo: quod videas.

Ἐκτάσσω, vel -ττω, instruo aciem: item, profero, delego. Th. τάσσω vel ττω, ordino.

'Εκτάσω, Dor. pro ἐκλήσω, 2. sing. a. 1. m. verbi κλάομαι, possideo: f. κλήσομαι. p. κέκτημαι, a. 1. m. ἐκτησάμην, ω, ατο.

"Εκτατο, interfectus fuerat, 3. sing. plusq. p. ab ἐκτάμην, σο· verbi κλείνω. p. ἔκτακα. perf. pass. ἔκταμαι.

'Εκτατὸς, vel ἔκτατος, exporrectus, extensus; Plat. verbale, ab ἐκτείνομαι, extendor; ab activ. ἐκτείνω; q. v.

'Εκταφρεύω, effodio; à ταφρεύω. V.

'Εκτέατο, Ion. pro ἔκτηντο, seu ἐκέκτηντο, 3. pl. plusq. p. pass. Sic ἐκτέαται, Ion. pro ἔκτηνται, 3. pl. perf. Nota verò & ἔκτημαι, pro κέκτημαι, Ion. vel Att. dici, ut & ἐκτῆσθαι, pro κεκτῆσθαι, perf. inf. verbi κλάομαι, possideo.

'Εκτεθεῖσα, a. 1. part. pass. acc. sing. verbi ἐκτίθημι, expono.

'Εκτεθραμμένες, acc. pl. perf. part. pass. verbi ἐκτρέφω, enutrio: ab ἐκ & τρέφω, alo: f. ψω. p. φα. a. 2. ἔτραφον.

'Εκτείνας, αντος, a. 2. part. act. ἔκτεινον, άτω, extende, a. 1. imperat. act. verbi ἐκτείνω, extendo.

"Εκτεινε, occidit, 3. sing. a. 1. act. ἔκτεινον, ες, ε, imperf. à κτείνω, occido: f. κτενῶ. p. ἔκτακα, a. 2. ἔκτανον.

'Εκτείνω, EXTENDO, educo: f. ἐκτενῶ. p. ἐκτέτακα. a. 1. ἐξέτεινα. a. 1. imperat. ἔκτεινον, άτω, a. 1. part. act. ἐκτείνας, αντος, ab ἐκ & τείνω, tendo.

'Εκτειχίζω, muris cingo, & communio; vel muris, quod ducere inceperam, ad finem perductis, munio; à τειχίζω; vide.

'Εκτεκὼν, όντος, qui fœtum edit in lucem, qui deponit partum, &c. ab ἐκτίκτω; vide.

'Εκτελειόω, perficio, consummo, perfectum reddo, &c. à τελειόω, idem; vide.

'Εκτελέοιτ' pro ἐκτελέοιτε, 2. pl. præs. opt. act. ab ἐκτελέω; quod vide.

'Εκτελέσαις, Æol. pro ἐκτελέσας, quum complevisset, a. 1. part. act. m. g. ab ἐκτελέω; quod vide.

'Εκτελευτάσει, Dor. pro ἐκτελευτήσει, efficiet, f. 1. act à τελευτάω, ad finem perduco. Th. τέλος, εος, το, finis.

'Εκτελέω, perficio: ἐκτελέειν, præs. inf. f. ήσω. p. ἐκτετέλεκα. a. 1. ἐξετέλεσα. a. 1. sub. ἐκτελέσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. ἐκτελέσαι, ab ἐκ & τέλος, finis.

'Εκτελὴς, έος, ὁ, ἡ, perfectus: ab iisd.

'Εκτέμνω, f. ἐκτεμῶ. p. ἐκτέτμηκα. a. 2. ἐξέταμον, a. 2. inf. ἐκταμεῖν, excido, amputo, castro. Th. τέμνω, scindo.

'Εκτένεια, ας, ἡ; perpetuitas: ἐν ἐκτενείᾳ, perpetuò pro ἐκτενῶς· ab ἐκ & τείνω, tendo.

'Εκτενέστερον, adverbialiter, intentiùs, enixius: compar. ab

'Εκτενὴς, έος, ὁ, ἡ, intentus, assiduus: & hinc ἐκτενέως, Ion. pro

'Εκτενῶς, vehementer, impensè, prolixè: ab ἐκτείνω; quod videas.

'Εκτενῶ, fut. ind. act. verbi ἐκτείνω, extendo.

'Εκτέον, habendum, adv. positionis ab ἔχω, habeo.

'Εκτεταμένως, explicatè, ἐκταδὸν, &c. Vide suprà in ἔκταμα.

'Εκτετμημένοι, οἱ, castrati, spadones; ab ἐκτέμνω. V.

'Εκτεθραμμένον, educatus; Polyb. lib. 1. sed Herodian. dixit, ἐκτεθραμμένον; ut Budeus notat; à verbo ἐκτρέφω; quod vide.

'Εκτεὺς, έως, ὁ, vel ἕκτος, ὁ; triens, sextarius, est autem octo chœnicum, ab eo dictus, quod sit sextarius medimni; h. e. modii: seu triens semimedimni, &c. ab ἕκτος. V.

'Εκτεφρόω, idem quod τεφρόω; quod vide.

'Εκτεχνάομαι, contechnor, comminiscor, machinor, &c. à τεχνάομαι. V.

'Εκτήκω, eliquo, exprimo liquefactum: item emacero, extabefacio, &c. à Th. τήκω. V.

"Εκτη, SEXTA, ab ἕκτος, SEXTUS, Th. ἕξ, SEX.

"Εκτημαι, pro κέκτημαι obtinui, Ion. vel Att. perf. &

'Εκτημένος, η, ον, qui possidet aliquid, perf. part. verbi κλάομαι, possideo.

'Εκτημόριον, sextans, sexta pars, sextarius, unde Athenis, ἐκτημόριοι dicebantur οἱ πελάται; Poll. quoniam plebeii sextam fructuum partem divitibus solverent, ex agris scil. quos colebant. Plut. scribitur & ἐκτήμοροι, per Sync. ab ἕκτος, & μόριον; quæ vide.

"Εκτηνται, pro κέκτηνται, possident, 3. pl. perf. ejusd. verbi.

'Εκτηνῶ, scil. χρόνῳ, Dor. pro ἐξ ἐκείνου χρόνου, ex illo tempore.

'Εκτησάμην, ω, ατο, in 3. pl. ἐκτήσαντο, a. 1. m. verbi κλάομαι, possideo: f. κλήσομαι, p. κέκτημαι.

'Εκτῆσθαι, per Aphær. Ion. vel Att. pro κεκτῆσθαι, perfect. infin. pass. ab ἔκτημαι, pro κέκτημαι, perf. verbi κτάομαι, acquiro.

'Εκτίθεμαι, expono: & 1. pl. ἐκτιθέμεθα. imperf. ἐξετιθέμην, σο, το, a. 2. m. ἐξεθέμην, σο, το, & in 3. pl. ἐξέθεντο· ab ἐκ & τίθημι, pono.

'Εκτιθηνέω, enutrio, educo; à τιθηνέω; vide.

'Εκτίθημι, expono velut puerum; Lucian, Ζεὺς, εἰς τὴν Κρήτην ἐκτιθεὶς, &c. Jupiter, in Cretam expositus, &c. Item, pro exponere in terram; i. e. navi educere in littus: item, depono, colloco, designo, & ἐκτίθημι αἰτίαν, expono causam; causam dico, ἀπολογοῦμαι, Aristot. Th. τίθημι.

'Επιθηλύνω, & ἐκτιθηλυνέω, ῶ, idem cum ἐκτιθηνέω. V.

'Εκτικὴ, HECTICA febris: fœm. ab

'Εκτικὸς, οῦ, in habitu positus: item qui hectica febri laborat. Them. ἔχω, habeo.

'Εκτίκτω, partu edo & enitor, partu emitto; vel partum depono, unà cum partu edo, edo in lucem, fœtum edo, ova excludo, &c. à Th. τίκτω.

'Εκτικῶς, q. d. habitualiter; Plut. pro habitudine, in modum affectus, &c. ut ἐκτικῶς πρὸς ἀρετὴν διάκειμαι, ad habitum usque in virtute profeci; Basil. in epist. &c. est adv. ab ἐκτικὸς; vide.

'Εκτίλλω, evello, expilo, &c. à Th. τίλλω. V.

'Εκτιμάω, f. ήσω, valdè honoro, colo, æstimo: &

"Εκτιμος, ου, ὁ, ἡ; expers honoris: ab ἐκ & τιμὴ, quod à τίω, honoro.

'Εκτιναγμὸς, οῦ, ὁ, excussio: &

'Εκτινάξατε, a. 1. imperat. ab

'Εκτινάσσω, excutio: f. ξω. a. 1. ἐξετίναξα. a. 1. imperat. ἐκτίναξον, άτω, & in 2. pl. ἐκτινάξατε. a. 1. m. ἐκτιναξάμην. a. 1. part. m. ἐκτιναξάμενος· ab ἐκ & τινάσσω, quatio.

'Εκτίνω, f. ίσω, exolvo, luo: &

'Εκτιννύω, idem. Th. τίω, punio, solvo.

"Εκτισε, creavit, a. 1. ind. act. verbi κλίζω. f. σω, condo: p. ἔκτικα. a. 1. part. κλίσας.

"Εκτισις, εως, ἡ; persolutio: &

"Εκτισμα, ατος, το, mulcta, judicatum: à τίω, solvo, punio.

"Εκτισται, 3. sing. perf. pass. ἔκτισμαι, σαι, ται, verbi κλίζω, creo: a. 1. pass. ἐκτίσθην.

'Εκτιστὴς, οῦ, ὁ, qui solvit; item exactor, vindex; Th. idem.

'Εκτιτρώσκω, abortum facio; abortum infero, pario abortum, abortio, &c. ut τοῦτο καὶ βρέφη ἐκτιτρώσκει; id etiam abortum facit, vel fœtus immaturos emittit, &c. Diosc. lib. 5.

'Εκτίω, f. ίσω; punio, luo, solvo, rependo. Th. τίω, idem.

"Εκτμημα, frustum exectione extractum, &c. Ut apud Aristot. in Meteor. ἐκτμήματα τῆς γῆς, segmenta terræ, zonæ. Item ἔκτμησις, excisio, castratio; verbalia, à 1. & 2. perf. præt. pass. verbi ἐκτέμνω. V.

"Εκτοθεν & ἔκτοθι, pro ἔκτοθεν & ἔκτοθι, extrà, regit genit: ab ἐκτὸς, extra. Th. ἐκ ex.

'Εκτοῖο, ex quo tempore.

'Εκτοκίζω, f. ίσω & Att. ιῶ, ιεῖς, ιεῖ, fœnori do: à τόκος, usura, quod à τίκτω pario: p. m. τέτοκα.

'Εκτολμήσας, a. 1. part. act. ab ἐκ & τολμάω, audeo. Th. τόλμα, audacia.

'Εκτολυπεύσας, a. 1. part. act. verbi

'Εκτολυπεύω, perficio: f. εύσω· ab ἐκ & τολυπεύω, glomero. Th. τολύπη, lana carpta & operi parata.

'Εκτομεὺς, έως, ὁ, sculptor, excisor, scalper excisorius, sector; item, ἐκτομὶς, ίδος, ἡ, sectrix, &c. Sic etiam sequentia,

'Εκτομὴ, ῆς, ἡ, excisio: &

'Εκτομίας, ου, ὁ, & ἔκτομος, exsectus, castratus: ab ἐκ & τέμνω, seco: Dicitur & Ion. ἐκτομίης, ου.

'Εκτοξεύω, f. εύσω· exhaurio, propriè pharetram. Th. τόξον, arcus.

"Εκτονα, præt. m. verbi κλείνω, occido: f. κλενῶ. perf. ἔκτακα. a. 1. ἔκλεινα.

'Εκτοπίζω, è loco moveo, peregrè abeo: ab ἐκ & τόπος, locus.

'Εκτόπιος, peregrinus: &

"Εκτοπος, loco suo emotus; insuitatus: ab iisd.

'Εκτοπισμὸς, οῦ, ὁ, discessus, sedis vel loci mutatio, & ἐκτοπιστικὸς, οῦ, ὁ, qui loca mutare solet, &c. Utrumque ab iisdem; item ἐκτόπως, mirum in modum, modo insolito, & inusitato, indecenter, inepte; supra vel extra modum, &c. adverb. ab ἔκτοπος; q. d. qui est extra locum; item, idem quod ἄτοπος, insolens, inusitatus, &c.

"Εκτορ' pro "Εκτορα, accus. sing. ab "Εκτωρ;

τωρ; quod vide.
Ἐκτορέω, tornando ejicio; à τορέω, idem quod Th. τορέω; quod vide.
Ἐκτορμέω, excurro præscriptum terminum, vel extra metas; constitutum cursum egredior, &c. à Them. τόρμη; q. v.
Ἕκτος, η, ον, SEXTUS, A, UM. Th. ἕξ, Sex.
Ἐκτὸς, adv. extrà cum genit. Th. ἐκ vel ἐξ, ex, è, á.
Ἔκτοσθεν, extrà cum genit: ab ἐκτὸς, idem. Th. ἐκ.
Ἔκτοσε, seu ἔκτοσε, extrà, ab ἐκτὸς, idem: quod ab ἐκ.
Ἐκτραγῳδέω, idem quod τραγῳδέω, tragœdia decanto; vel tragice decanto & exaggero, vel narro aliquid; cum ingenti commiseratione narro; vel ita narro, ut in admirationem rem evadere velim, tragicè augeo & amplifico, &c. à τραγῳδὸς. V.
Ἐκτράπεζος, ου, ὁ ἡ ἡ, extra mensam constitutus, qui mensa non infertur; Lucian. à Th. τράπεζα. V.
Ἐκτραπέλοισι, dat. pl. Ion. ab
Ἐκτράπελος, avertendus: ab ἐκ & τρέπω, verto.
Ἐκτραχηλίζω, excutio, excido, præcipito, cervicem, seu collum frango; Plut. Item metaphoricè, ἐκτραχηλίζειν τὴν νεότητα, perdere juventutem; item in superbiam ago, effero, extollo, &c. à τραχηλίζω; quod vide.
Ἐκτραχύνω, exacerbo, &c. idem quod τραχύνω; quod vide in Them. τραχύς.
Ἐκτραπῇ, deflectat, 3. sing. a. 2. sub. pass. ἐκτραπήσομαι, f. 2. pass. ab
Ἐκτρέπομαι, diverto, deflecto, aversor, cum acc. a. 2. pass. ἐξετράπην, ης, η, defluxi: f. 2. pass. ἐκτραπήσομαι ab ἐκ & τρέπω, verto.
Ἐκτρέπω, deflecto. Th. τρέπω, f. ψω. verto.
Ἐκτρέφω, enutrio. Th. τρέφω. f. θρέψω, nutrio.
Ἐκτρέχω, excurro. Th. τρέχω, curro, quod videsis.
Ἐκτριαινόω, tridente emoveo; à τριαινόω, tridente moveo, &c. quod à τριαίνη, η, tridens; V.
Ἐκτριβήσομαι, fut. 2. pass. ab ἐκτρίβω, perdo. Th. τρίβω, tero.
Ἐκτρίβω, f. ψω. p. φα, extero. Th. τρίβω, tero.
Ἔκτριμμα, ατος, τὸ; id quo aliquid extergimus; item mantile, quo manus ablutæ exterguntur, &c. ab eodem Them.
Ἐκτρῖψαι, absumere: ejusdem à 1. infin. act.
Ἐκτροπὴ, ῆς, ἡ, deflexio, digressio, diverticulum: &
Ἔκτροπος, deflexus, malè moratus, dissentaneus: ab ἐκτρέπω. Th. τρέπω, verto: p. m. τέτροπα.
Ἐκτροφὴ, ῆς, ἡ, enutritio, educatio. Them. τρέφω, nutrio: præt. m. τέτροφα.
Ἐκτροχάζω, excurro, vel procurro, percurro, &c. à τροχάω, vel τροχάζω, idem quod Th. τρέχω. V.
Ἐκτρυγάω, vindemio: à τρυγάω, idem: quod à τρύγη, triticum, vindemia.
Ἐκτρυπάω, terebrando egero; item, veluti terebrando erumpo, &c. Undè ἐκτρύπημα, terebramentum, ramenta quæ terebra educit; sive id quod terebrando egeritur, &c. à τρυπάω. V.
Ἐκτρυχόω, seu ἐκτρύχω; idem quod ἀποτρύχω, seu ἀποτρύω, detero, attero, consumo, exhaurio; à τρυχόω, vel τρύχω, idem quod τρύω. V.
Ἔκτρωμα, ατος, τὸ, abortus: ab ἐκτιτρώσκω. f. ἐκτρώσω. perf. pass. ἐκτέτρωμαι ab ἐκ & τιτρώσκω, vulnero.
Ἐκτρωματίας, ου, ὁ, abortivus; ἐκτρώσις, abortus; ἐκτρωσμὸς, abortio, &c. omnia ab eod. Th.
Ἐκτυγχάνω, assequor; undè partic. ἐκτυχὼν, assequutus; Greg. Naz. à Th. τυγχάνω. V.
Ἔκτυπε, intonuit. 3. sing. a. 2. act. verbi κτυπέω, resono. Them. τύπτω, verbero: f. ψω.
Ἔκτυπος, ου, ὁ, ἡ, expressus ex archetypo: &
Ἐκτυπόω, ῶ, exprimo, effingo, informo: ab ἐκ & τυπόω, idem; quod à τύπος. Th. τύπτω.
Ἐκτύπωμα, ατος, τὸ, effigies, expressio: &
Ἐκτύπωσις, εως, ἡ, idem; à perf. pass. anteced. verbi.
Ἐκτυφλόω, ῶ, excæco: & indè
Ἐκτύφλωσις, εως, ἡ; excæcatio: à Them. τυφλὸς, cæcus.
Ἐκτυφόω, & ἐκτύφω, in fumum redigo: Item, in pass. ἐκτυφόομαι, & ἐκτύφομαι, in fumum evanesco. Diosc. lib. 1. à τυφόω; q. v.
Ἕκτωρ, ορος, ὁ, HECTOR, Trojanorum dux. Priami filius.
Ἐκυδάσσαο, 2. sing. a. 1. med. Ion. & Poët. pro ἐκυδάσω, verbi κυδάζω, convitior. Th. κύδος, ου, ὁ, convitium.
Ἐκύκλωσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi κυκλόω, cingo; quod vide.
ἙΚΥΡΟΣ, ου, ὁ, SOCER, vel SOCERUS, mariti pater. Et ἑκυρά, Ion. ἑκυρὴ, socrus, mariti mater: ut πενθερὸς, & --ρὰ, socer, & socrus, uxoris pater, & mater.
Ἔκυρσα, incidi: & in 3. pl. ἔκυρσε, a. 1. ind. act. verbi κύρω, incido: f. ρῶ, & Æol. κύρσω.
Ἐκυρώθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi κυρόω, sancio. Th. κῦρος, εος, τὸ, authoritas.
Ἔκυψε, 3. sing. a. 1. ind act. verbi κύπτω, incurvo me: f. ψω.
Ἐκφάγω, edendo consumo; undè ἐξέφαγε, apud Poll. l. 6. c. 7. à Th. φάγω. Vide.
Ἐκφαιδρύνω, idem cum φαιδρύνω, nitidum ac tersum reddo, &c. V.
Ἐκφάδην, apertè, manifestè, φανερῶς, à sequente,
Ἐκφαίνω, profero, evulgo: ab ἐκ & φαίνω, in lucem edo: f. φανῶ. p. πέφαγκα. a. 1. ἔφηνα.
Ἔκφανεν, pro ἐξεφάνησαν, Poët. & Bœot. 3. pl. a. 2. pass. ejusd. verbi.
Ἐκφανὴς, έος, ὁ, ἡ, manifestus, illustris: ab eod. verbo.
Ἐκφανίζω, indico, manifestum reddo, aperio, &c. ἐκφανόω, attono, percello; undè ἐκπεφάνω ab Hesych. exponitur, ἀπόπληκτος γέγονεν, & ἐκπεφασμένος, ἀπόπληκτος, &c. ἔκφανσις, patefactio, evulgatio; expressio, enarratio, significatio, &c. ἐκφαντικὸς, enuntiativus, enarrativus, &c. ἐκφαντικῶς, enuntiativè, expressè, significanter, &c. ἐκφαντορικὸς, idem quod ἐκφαντικὸς, ἐκφαντορεία, doctrina, rerum scil. reconditarum & mysticarum interpres & narratrix, ἔκφαντος, patefactus, evulgatus: Item, ἐκφάντωρ ορος, ὁ, enunciator, enarrator, interpres; qui arcanum aliquid patefacit; ut, ἀληθείας ἐκφάντωρ, &c. Sic ἐκφάνας, palàm, apertè, & ἔκφασις, εως, ἡ, edictum, φανέρωσις, &c. omnia à precedente verbo ἐκφαίνω; q. v.
Ἐκφατνίζω, è præsepi ejicio: Item Metaph. excutio, expello; ut ἐκφατνίζει ὀδόντας, excudit dentes; seu è præsepibus suis in quibus sunt collocati ejicit, &c. in pass. ἐκφατνίζομαι, è præsepi ejicior, evertor, &c. Undè ἐκφατνίσματα, τὰ, præsepium purgamenta; sordes quæ e præsepibus ejiciuntur, quum purgantur; Hesych. Sic dicuntur etiam reliquiæ mensarum, quæ excutiuntur pro canibus. Athen. l. 6. à Th. φάτνη, præsepe, &c. V.
Ἐκφερέμεν, Ion. pro ἐκφέρειν, efferre, præs. inf. ab
Ἐκφέρω, εις, ει, EFFERO, promo, profero: f. ἐξοίσω. a. 1. ἐξήνεγκα. a. 1. imperat. ἐξένεγκον αὐτῷ. a. 1. part. ἐξενέγκας, αντος. a. 2. ind. act. ἐξήνεγκον. a. 2. infin. ἐξενεγκεῖν ab ἐκ & φέρω, fero.
Ἐκφερομυθέω, effero in vulgus, vulgo, divulgo, prodo, pervulgo, &c. à præced. ἐκφέρω, & μῦθος. V.
Ἐκφεύγω, EFFUGIO. f. ἐκφεύξομαι, η, εται, & ἐκφευξοῦμαι. a. 2. ἐξέφυγον. a. 2. sub. ἐκφύγω, ῃς, ῃ, p. m. ἐκπέφευγα. Th. φεύγω, fugio.
Ἐκφεύξῃ, 2. sing. & ἐκφευξόμεθα, 1. pl. f. 1. ἐκφεύξομαι, ῃ, εται, verbi ἐκφεύγω, quod vide.
Ἔκφημι, eloquor; undè ἔκφασις, edictum: ab ἐκ & φημί. V.
Ἐκφθείρω, fut. ἐκφθερῶ, destruo, &c. Undè in pass. ἐκφθείρομαι, inauspicatò, & in perniciem, ac in malam rem exeo, &c. Suid. (à φθείρομαι, corrumpor; undè φθεῖρε, apud Aristoph. exp. in malam rem, scil. abi, &c.) Sic ἐκφθαρεὶς, partic. ejectus; ὁ ἐπὶ κακῷ ἐξελθών. à φθείρω. V.
Ἐκφλῦναι, apparuisse, ab ἐκφαίνω. V.
Ἐκφλαυρίζω, idem quod ἐκφαυλίζω, & hoc idem quod φλαυρίζω, & φαυλίζω. V. flocci facio, vili pendo, pro vili habeo, &c.
Ἐκφλέγω, exuro; (à Th. φλέγω. V.) Item, ἐκφλεγματοῦσθαι, in phlegmata converti, &c. à φλέγμα, τὸ; V.
Ἐκφλογόω, inflammor, flammam ejaculor, &c. Undè ἐκφλογισμένος, inflammatus, flagrans, &c. à φλογόω; idem, incendo, inflammo, quod à φλὸξ, γὸς, ἡ, flamma, &c. V.
Ἐκφλύζω, ebullio, à φλύζω, vel φλύω, &c. V.
Ἐκφλυσδάνω, erumpo, quod etiam à φλύω. V.
Ἐκφλύσσω, idem quod ἐκφλύζω. V.
Ἐκφοβέομαι, -οῦμαι, pertimesco: &
Ἐκφοβέω, terrefacio: f. ήσω. perf. [illegible]

φόβηκα. a. 1. ἐξεφόβησα· ab ἐκ & φοβέω, terrefacio, quod a φόβος, timor. Th. φέβομαι, fugio, timeo: p. m. πέφοβα.

Ἐκφόβηθρον, τὸ, terriculamentum, spectrum; ab ἐκφοβέω.

Ἔκφοβος, ε, ὁ, ἡ, exterritus, consternatus: ab eod. Th.

Ἐκφοινίσσω, vel --ττω, rubefacio, cruento; à φοινίσσω, &c. V.

Ἐκφοιτάω, exeo, egredior, prodeo, excedo: unde ἐκφοίτησις, egressio, &c. à φοιτάω. V.

Ἐκφορά, ᾶς, ἡ; exportatio, elatio funeris, divulgatio: ab ἐκφέρω.

Ἐκφορέω, effero, exporto. Th. φέρω.

Ἐκφόρημα, quod exportatum est, seu egestum: item ἐκφόρησις, exportatio, egestio, &c. utrumque à præcedente ἐκφορέω.

Ἐκφορία, ας, ἡ, idem quod ἐκφόριον, fructus quem terra edit: item census; quod pro solo pensitatur, &c. ab ἔκφορος. V.

Ἐκφορικός, (idem quod ἔκφορος) vulgatus, &c.

Ἐκφόριον, ε, τὸ, terræ proventus: &

Ἔκφορος, ε, ὁ, ἡ, exportatitius, divulgatus, percitus: ab ἐκφέρω, effero. Th. φέρω, fero.

Ἐκφορτίζομαι, idem quod ἀποφορτίζομαι; onus abjicio, vel excutio, exonero: item, excutio velut onus; ab ἐκ & φορτίζω. V.

Ἐκφράζω, eloquor, enarro, edissero: part. præs. ἐκφράζων, οντος. part. præs. pass. ἐκφραζόμενος, η, ον· ab ἐκ & φράζω, dico: f. σω. p. κα. a. 2. ἔφραδον. p. m. πέφραδα.

Ἐκφρακτικὸς, unde ἐκφρακτικὰ φάρμακα, medicamenta quibus vis inest expediendi meatus obstructos; apud Gal. ab ἐκφράσσω, vel --ττω. V.

Ἔκφρασις, εως, ἡ, descriptio: acc. ἔκφρασιν gen. plur. ἐκφράσεων· ab ἐκφράζω, quod vide.

Ἐκφράσσω, vel ἐκφράττω, obstructione libero, obstructiones amoveo; Diosc. l. 3. à φράσσω, vel φράττω. V.

Ἐκφραστέον, adjectiv. verbale, ab ἐκφράζω.

Ἐκφραστικὸς, eloquendi facultate præditus, & describendi; unde τὸ ἐκφραστικὸν, vis exprimendi conceptus mentis; ab eodem verbo.

Ἐκφροντίζω, excogito, non curo. Th. φροντὶς, cogitatio.

Ἐκφρόνως, citra mentem, stultè, ἀνοήτως, amenter, &c. adv. ab ἔκφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui est extra mentem, ἐξεστηκὼς, amens, insanus, &c. ab ἐκ, & φρὴν. V.

Ἐκφυὰς, άδος, ἡ, res quæ alii adnata est, ut sit velut appendix; ab ἐκφύω. Vide.

Ἔκφυγε, pro ἐξέφυγε, a. 2. ind. act. verbi ἐκφεύγω, effugio: ab ἐκ & φεύγω, fugio: f. ξομαι. a. 2. ἔφυγον. Hinc ἐκφύγησιν, 3. pl. a. 2. sub. πέφευγα, præt. m.

Ἐκφυγὴ, ῆς, ἡ, effugium, fuga, evitatio, &c. verbale ab ἐκφεύγω. V.

Ἐκφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; præstans ingenio; q. d. qui extra naturam est: i. e. qui tanto ingenio est, ut id consuetum naturæ modum velut egrediatur, &c. ab ἐκ, & φυή. V.

Ἐκφυλλοφορέω, senatu vel ordine aliquem moveo & ejicio; ducta significatione ex eo, quoniam frondibus, suffragiorum loco utebantur: unde ἐκφυλλοφορία, illa ejectio è tribu, senatu, seu populo; Etym. & in plur. ἐκφυλλοφορίαι, αἱ, remotiones, ejectiones è tribu, senatu, seu populo, &c. quæ frondium suffragiis fiebant, &c. ab ἐκ, φύλλον, & φέρω; vide φυλλόφορος.

Ἔκφυλος, externus, peregrinus: item, à moribus gentis abhorrens, inusitatus, diversi generis, alienus, barbarus, &c. ut ἔκφυλον σῶμα; Plut. & ἔκφυλος πόλεμος, &c. ab ἐκ, & φυλή. V.

Ἐκφύρω, idem quod Th. φύρω, inquino, fœdo, &c. V. Undè ἔκφυρμα, recrementum, σκύβαλον, κόπρειον, &c.

Ἐκφυσᾶν, efflare. Th. φυσάω, inflo.

Ἐκφύσημα, & ἐκφύσησις; efflatio, exsufflatio: item, inflatio morbus. Poll. exponi etiam potest ἐκφύσημα; id quod efflatur, &c. verbalia ab ἐκφυσάω.

Ἔκφυσις, q. d. enascentia; exortus, ortus germinatio: item, eruptio germinantium post sementem; item, generatio, procreatio, &c. verbale ab ἐκφύω; vide.

Ἐκφυτεύω, translatum seu exemptum alicundè semino seu planto; Aristot. in Probl. insero; ut ἐκφυτεύειν εἰς συκῆν; in ficum insero, &c. ab ἐκ, & φυτεύω; vide.

Ἐκφύω, enascor, germino: f. ύσω. p. ἐκπέφυκα. a. 2. ἐξέφυν, υς, υ. Th. φύω, nascor.

Ἐκφωνέω, f. ήσω, exclamo evoce, pronuntio: Th. φωνή, vox.

Ἐκφώνησις, εως, ἡ; exclamatio, pronuntiatio, evocatio: à perf. pass. præc. verbi.

Ἐκφωτίζω, idem quod φωτίζω, illumino, illustro, &c. Plut. Vide φωτίζω.

Ἐκχαλάω, seu ἐκχαλάζω; demitto, seu laxando emitto; exponitur etiam, dejicio, à χαλάω. V.

Ἐκχαραδρόω, idem quod χαραδρόω; in torrentis alveum excavo, cavernosum & salebrosum reddo; Polyb. l. 4. torrentibus impetuosis excavo, &c. à χαράδρα; quod vide.

Ἐκχαυνόω, laxiorem reddo, emollio, à χαυνόω, laxum fungosumque reddo, laxo, aperio, &c. à Th. χαῦνος. V.

Ἐκχειρουργεῖν, fabricare; nam χειρουργία, apud Plat. in Politico, est opificium, seu artificium manus; vide χειρουργία.

Ἐκχέω, effundo, exhaurio: f. ἐκχεύσω. f. 2. ἐκχεῶ. a. 1. act. ἐξέχευσα, ἐξέχευα, & ἐξέχεα, ας, ε. a. 1. imperat. act. ἔκχεον, άτω. 2. pl. ἐκχέατε, effundite. a. 1. inf. act. ἐκχέαι. imperf. pass. ἐξεχεόμην, έμην, ές, ε, έετο, εῖτο. Th. χέω, fundo.

Ἐκχλόω, unde passivum ἐκχλοῦσθαι, ex quo partic. præt. ἐκκεχλασμένος, locus aliquis dicitur, qui vel neglectu cultorum, vel frigoris vi gramine nudatur, ac sylvestrem naturam induit; vel, in quo nihil nascitur nisi χλόος; h. e. pabulum jumentorum, &c à χλόω, pabulum prebeo, &c. V.

Ἐκχοΐζω, fodio, σκάπτω; humum egero, &c. à χόος; unde χωννύω, & χώννυμι; q. v.

Ἐκχολόω, in bilem verto; unde pass. ἐκχολοῦσθαι, bile impleri, & in bilem converti, &c. à χολόω, bile inflammo, ad iram concito, &c. à Th. χολή; vide.

Ἐκχορεύομαι, è choro excludo, è choro ejicio; à χορεύω. V.

Ἐκχρᾷ, sufficit; ut apud Herodot. ἐκ ἐξέχρησέ σφι ἡ ἡμέρη; non sufficit eis dies, &c. Vide sequens ἐκχρᾶν.

Ἐκχρᾶν, sufficere, satis esse, præs. inf. à χράω, do mutuo.

Ἐκχρηματίζομαι, i. e. πράττομαι ἀργύριον, exigo pecuniam. Thucid. l. 8. à Th. χρῆμα; vide.

Ἐκχρήσει, utile erit: q. d. ἐν χρήσει ἔσται.

Ἐκχρώζω, coloro, inficio; idem quod χρώζω; vide.

Ἐκχυθεὶς, έντος, effusus, a. 1. part. pass. &

Ἐκχυθήσομαι, f. 1. ind. pass. &

Ἐκχύντο, effundebantur, pro ἐξεχέχυντο, 3. pl. plusq. p. pass. ab

Ἐκχύω, vel ἐκχύνω, effundo: f. ἐκχύσω. p. ἐκκέχυκα. a. 1. ἐξέχυσα. præt. pass. ἐκχύνομαι. perf. pass. ἐκκέχυμαι. a. 1. pass. ἐξεχύθην, ης, η, f. 1 pass. ἐκχυθήσομαι, ῃ, ηται· ab ἐκ & χύω, seu χυνω, idem ac Them. χέω, fundo.

Ἐκχυλίζω, exugo, eliquo; idem quod ἐχυλίζω, in succum redigo, succum elicio, &c. à χυλίζω. V.

Ἐκχυμίζω, evaporo, exugo, saporibus perfruor; item ἐκχυμόω, undè ἐκχυμοῦσθαι aliquid dicitur, quod succos & humores extra vasa sua effundit, &c. Undè ἐκχύμωμα, & ἐκχύμωσις; sanguinis sub cutem per grumos effusio; sive humorum effusio sub contusum locum: fit autem contusione & ruptione; aliquando etiam juxta osculorum apertionem, &c. à χυμός; vide.

Ἔκχυσις, εως, ἡ, effusio, fluxus, profusio, &c. ab ἐκχύω.

Ἐκχύτης, ε, ὁ, effusor, profusor, & ἔκχυτος, ὁ καὶ ἡ, effusus, profusus, &c. Utrumque etiam ab eodem verbo ἐκχύω; vide.

Ἐκχυτρίζω, propriè, ex olla effundo, vel eximo, vel simpliciter effundo, &c. à χυτρίζω, in olla pono seu expono, &c. à Th. χύτρος; vide.

Ἐκχωρέω, excedo, discedo: ἐκχωρείτωσαν, 3. pl. præs. imperat. act. excedant: f. ήσω. p. ἐκκεχώρηκα. a. 1. ἐξεχώρησα. Th. χωρέω, proficiscor.

Ἐκψύχω, animam efflo, exspiro: f. ξω. p. ἐξέψυχα. a. 1. ἐξέψυξα· ab ἐκ & ψύχω, spiro.

Ἐκώλυσε, prohibuit, a. 1. ind. act. à κωλύω, impedio, veto: f. σω. p. κα.

ἙΚΩΝ, οντος, voluntarius: & in f. g. ἑκοῦσα, ης, volens. Hinc ἑκούσιος, ε, ὁ, ἡ, spontaneus: ἑκουσίως, adverb. ultro, spontè: ἄκων, & ἀκούσιος, ἄκων & ἀκούσιος, non voluntarius, invitus.

Ἐλάα, ας, ἡ; OLIVA, fructus oleæ. Th. ἐλαία, olea arbor.

Ἐλάαν, incitare, Poët. pro ἐλάειν, ἐλᾶν, præs. inf. ab ἐλάω, sic in 3. sing. præs. ind. ἐλάει, ἐλᾷ, & Poët. ἐλάᾳ, cursum init:

init: verbi ἐλάω, pro ἐλαύνω, agito: f. ἐλάσω.

Ἐλάασκον, ες, ε, ducebam, imperf. Ion. pro ἤλαον vel ἤλαυνον, ες, ε, ab ἐλάω vel ἐλαύνω. a. 1. ἤλασα.

Ἔλαβον, ες, ε, & Dor. ἐλάβον, sumpsi, a. 2. verbi λαμβάνω, capio: f. λήψομαι.

Ἐλάδιον, parum vel pauxillum olei; apud Athen. l. 7. diminut. ab ἐλάα, vel ἐλαία.

Ἐλαθεὶς, transfixus, a. 1. part. pass. ab ἐλάθω, verbi ἐλαύνω. agito: f. ἐλάσω. perf. pass. ἤλαμαι.

Ἔλαθον, ες, ε, latui: a. 2. act. ἐλαθόμην, a. 2. ind. m. verbi λανθάνω, lateo: f. λήσω. p. m. λέληθα.

ἘΛΑΙ'Α, ας, ἡ; OLEA, OLIVA, arbor: hinc ἀγριέλαιος, ου, agrestis oliva.

Ἐλαίαγνος, ου, ἡ, oleagnus; agni seu viticis speciebus similis Planta, in Orchomenio lacu nascens; cujus descriptio habetur, apud Theophrast. de hist. pl. l. 4. c. 11. ab ἐλαία, & ἄγνος, ου, ἡ, vide: & oleæ amerinæque speciem refert, &c.

Ἐλαιάεις, εντος, ὁ, oleosus, oleaceus; idem quod ἐλαιήεις, ab ἐλαία.

Ἐλαιαλογεῖν, olivarum fructus colligere; idem quod ἐλαιολογεῖν· ab ἐλαία, & λέγω, colligo, &c. vide.

Ἐλαιέμπορος, qui oleariam mercaturam exercet; ab ἐλαία, & ἔμπορος; vide.

Ἐλαΐζειν, oleas colere. Etym. circa oleas laborare, &c. Item ἐλαΐζω, sum colore oleæ, ἐλαιόχρους, &c.

Ἐλάϊνος, (& ἐλαΐνεος, Poët. Epenth. τ̃ ε,) ου, ὁ, ἡ; oleaginus: ab ἐλαία.

Ἐλαιόβρεχτος, ου, ὁ καὶ ἡ, oleo tinctus; seu imbutus, oleo irrigatus. Athen. ab ἐλαία, & βρέχω, vide.

Ἐλαιόδευτος, oleo imbutus, seu rigatus; à Th. δεύω; V. Ἐλαιοδόκος, vel ἐλαιοδόχος, oleum continens, &c. à Th. δέχομαι; vide ἐλαιοκόμος, olearum cultor, & ἐλαιοκομέω, oleas curo; à Th. κομέω; V. ἐλαιολογέω; V. ἐλαιολογεῖν, &c. ἐλαιόμελι, eleomeli; q. d. oleum melleum, quod in Syriæ Maritimis, seu in Palmyris Syriæ, ex caudice, seu arboris trunco quodam, melle crassius, sponte manat, sapore dulci. Diosc. l. 1. à Th. μέλι; vide. Omnia composita cum ἐλαία.

Ἔλαιον, ου, τὸ, OLEUM. Th. ἐλαία.

Ἐλαίω, Dor. pro ἐλαίς, ab ἔλαιον.

Ἐλαιοπώλης, olei venditor. Poll. l. 7. c. 39. Undè etiam ἐλαιοπωλεῖον; locus ubi oleum venditur: dicitur etiam ἐλαιοπώλιον, ab ἔλαιον, & πωλέω.

Ἔλαιος, mascula & agrestis oliva; apud Iones; ut Annotat. Eustathius, ab ἐλαία.

Ἐλαιοτριβεῖον, locus ubi olivæ teruntur, & oleum exprimitur, &c. ab ἔλαιον, & Th. τρίβω; vide.

Ἐλαιόβρυγον, ου, τὸ, olei fæx, amurca; ab ἔλαιον, oleum, & τρύξ, υγὸς, ἡ, vinum recens; item fæx vini, &c. V.

Ἐλαιουργία, olei confectio; & indè, ἐλαιουργεῖον, locus ubi oleum conficitur, &c. ab ἔλαιον, & ἔργον. V.

Ἐλαιοφόρον, ου, τὸ, omne vas olearium; & ἐλαιοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ; ferens oleas, olivifer; ut ἐλαιοφόρος χώρα, regio fertilis oleis. Theophr. à Th. φέρω.

Ἐλαιοφυὴς, oleis consitus, in quo oleæ natæ sunt; ut ἐλαιοφυὴς πάγος. Eurip. à φυὴ, & Th. φύω. V.

Ἐλαιόφυτος, oleis consitus; undè neut. τὸ ἐλαιόφυτον, locus olivis consitus, olivetum, oletum, &c. ab ἔλαιον, & 3. pers. sing. pass. verbi φύω. V.

Ἐλαιοχρισία, unctio olei, Laert. à Them. χρίω. V.

Ἐλαῒς, ίδος, ἡ, oliva, olea arbor; à Th. ἐλαία; item, ἐλαϊστὴς, ου, ὁ, qui oleas colligit, &c. ab ἐλαΐζειν; quod vide.

Ἐλαιόω, olivo; i. e. olivas colligo. Poll. Item, oleo perungo, &c. Unde ἐλαιωτὴρ, ῆρος, ὁ; qui olivas colligit, qui olivat, &c. & ἐλαιωτὸς, oleo perunctus, seu imbutus, &c. Item, ἐλαιώδης, έος, ὁ καὶ ἡ, oleosus, oleaceus, pinguis, &c. omnia à Th. ἐλαία· à quo etiam est, ἐλαιήεις, εντος, ὁ, oleosus, oleaceus, & ἐλαιηρὸς, ου, ὁ, olearis, olearius, &c.

Ἐλαιὼν, ῶνος, ὁ, olivetum, ἐλαὼν, idem Th. ἐλαία, olea.

Ἔλακον, ες, ε, a. 2. verbi ληκέω, sonitum do: præt. m. λέλακα.

Ἐ'λαμίτης, ου, ὁ, nomen gentile. Hebr. latitans.

Ἔλαμψα, ας, ε, splenduit, a. 1. act. verbi λάμπω, luceo.

Ἐλάνη, ἡ, fax. Athen. lib. 15. à Th. ἕλη; vide.

Ἔλασ' pro ἔλασε, 3. sing. a. 1. act. Ion. verbi ἐλαύνω, vide ἐλάσαι.

Ἐλάσαι, compulisse: a. 1. inf. act. verbi ἐλαύνω, agito: f. ἐλάσω.

Ἔλασαν, Ion. pro ἤλασαν, 3. pl. a. 1. ind. act. ab ἐλαύνω, a. 1. part. ἐλάσας, αντος, & Poët. ἐλάσσας.

Ἐλάσασκε, Poët. & Ion. pro ἤλασε, a. 1. act. verbi ἐλαύνω, impello.

Ἐλάσεια, ας, ε, a. 1. opt. Æol. pro ἐλάσαιμι, αις, verbi ἐλαύνω.

Ἐλασείω, expeditionem affecto, & apparo, cupio equitare seu incurrere, &c. à Th. ἐλαύνω. V. pro quo ἐλάω, apud Poëtas dicitur, fut. ἐλάσω, &c.

Ἐλασίβροντος, ου, ὁ; à tonitru agitatus: impetu quodam agitatus, qualis est tonitrus: ut, ἐλασίβροντα ἔπη, magnifica verba. Aristoph. ὥσπερ ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενα, &c. ex ἐλαύνω, & βροντή; vide.

Ἐλάσιππος, ου, ὁ; equorum agitator, ἐλαύνων ἵππον.

Ἔλασις, εως, ἡ, & Ἐλασία, ας, ἡ, agitatio, militaris expeditio: ab ἐλαύνω, agito.

Ἔλασκε, Ion. & Poët. pro ἤλα, seu ἤλαυνε, imperf. verbi ἐλάω seu ἐλαύνω, f. ἐλάσω.

Ἔλασμα ατος, τὸ lamina ductilis: ab ἐλαύνω, agito.

Ἐλασμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἔλασμα.

Ἐλασσάμενος, Poët. a. 1. part. m. ἠλασάμην, ας, ε, a. 1. ind. Poët. ab eodem verbo.

Ἔλασσε, trajecit, 3. sing. a. 1. Poët. ut & ἐλάσσῃ, abigat, 3. sing. a. 1. sub. ejusd. verbi.

Ἐλασσόω, seu ἐλαττόω, diminuo, imminuo; undè verbale, ἐλάσσωμα, ατος, τὸ, diminutio, imminutio, deterior, seu inferior conditio, &c. ab ἐλάσσων; V.

Ἐλάσσω, accus. contr. pro ἐλάσσονα, ονα, α ab

Ἐλάσσων, vel Att. ἐλάττων, (& ἐλαχίων,) ονος, ὁ, ἡ, minor: ἐλάττονες, pauciores: compar. à positivo ἐλαχὺς, parvus: in superl. ἐλάχιστος.

Ἐλαστὴς, οῦ, ὁ, impulsor, agitator. Etym. ἐλαστέον, id quod impellit; seu quo impellitur aliquid, &c. ab ἐλαύνω seu ἐλάω; vide.

Ἐλαστρέω, agito, impello: ab ἐλαστὴς, οῦ, ὁ, impulsor. Th. ἐλαύνω, f. άσω, agito.

Ἐλάσω, abigam, f. 1. verbi ἐλαύνω, f. άσω.

Ἐλάτεια, ας, ε, Elatia, nomen propr.

Ἐλάτειρα, expultrix; item, placentæ, latæ genus, &c. ab ἐλαύνω; undè ἐλατὴρ, &c. V.

ἘΛΑ'ΤΗ, ης, ἡ, abies: at ἐλάτης & ἐλάτῃσι, pro ἐλάταις, dat. pl. Ion. inde ἐλάτινος, abiegnus.

Ἐλατὴρ, ῆρος, ὁ, agitator, auriga. Them. ἐλαύνω, agito: f. ἐλάσω, perf. pass. ἤλαμαι, σαι, ται.

Ἐλατήριον, τὸ, quicquid deorsum ventrem purgat; apud Hippocr. teste Gal. Item, succus ex fructu cucumeris agrestis expressus, & in orbiculis coactus. Theophr. & ipsum cucumerem ita dictum tradit Diosc. à Th. ἐλαύνω; vide.

Ἐλατίνη, herbæ nomen: &

Ἐλάτινος, ου, & Poët. εἰλάτινος, abiegnus: ab ἐλάτη, abies.

Ἐλατόμησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi λατομέω, excindo: f. ήσω. à λατόμος, ου, ὁ, lapicida: quod ex λᾶς, λαὸς, ὁ, lapis, & τόμος, frustum: exp. m. τέτομα, verbi τέμνω, scindo.

Ἐλατὸς, ductilis; ut νῷ ἐλατὰ νοήματα, sensus mente tractandi & capessendi, obscuri, in Epigram. à Th. ἐλαύνω, seu ἐλάω. V.

Ἔλαττον, adverbialiter, pro ἐλαττόνως, minùs parum: &

Ἐλαττονάκις, minùs rariùs: &

Ἐλαττονέω, minus habeo: f. ήσω. a. 1. ἠλαττόνησα· à Them. ἐλαχὺς, parvus.

Ἐλαττονηθῶσιν, an ἐλαττονηθῶσιν, legend. 3. pl. a. 1. sub. pass. ejusd. verbi.

Ἐλαττόω, vel -σόω, minuo, diminuo: f. ώσω, a. 1. ἠλάττωσα, perfect. ἠλάττωκα, pres. inf. pass. ἐλαττοῦσθαι. Th. ἐλαχὺς, parvus: ἐλάσσων vel -ττων, minor.

Ἐλάττωμα vel -σσωμα, ατος, τὸ, vitium, defectus: à præc. verbo.

Ἐλάττων, vide ἐλάσσων.

Ἐλάττωσις, εως, ἡ, diminutio: ab ἐλαττόω· vide.

Ἐλαυνέμεν, præs. inf. Ion. pro ἐλαύνειν· ἐλαύνειν σκόπον, scopum attingere: ἔλαυνε, præs. imperat. verbi ἐλαύνω, agito: f. ἐλάσω.

Ἐλαύνοι, 3. sing. præs. opt. act. &

Ἐλαύνοντ' pro ἐλαύνοντε, impellentes nom. dual. part. præs. ab

ἘΛΑΥ'ΝΩ, Dor. ἐλαύω, agito proveho, duco: f. άσω, q. ab ἐλάω. p. ἤλακα, & Attic. ἐλήλακα. Hinc perf. part. act. ἐληλακὼς, ότος. imperf. pass. ἐλαυνόμην, ου, ετο. perf. pass. ἤλαμαι, σαι, ται.

Ἐλάφειος, ου, ὁ, ἡ, cervinus: &

Ἐλάφοιο, gen. Ion. ab

ἘΛΑΦΟ'Σ, ου, ὁ, ἡ, cervus, cerva: quasi ἐλεῖν,

si ἑλεῖν ὄφις, quod serpentes e cavernis trahat.

Ἐλαφέω, fugito, & pavito more cervi, ab ἔλαφος; vide.

Ἐλάφιον, ου, τὸ, cornu vel caro cervi, ab ἐλάφιος; vide à quo etiam, ἐλάφιος ἀνὴρ, dicitur, metaphorâ à cervis sumptâ, δειλὸς, meticulosus; quasi cervinus, &c.

Ἐλαφηβόλος, qui cervos jaculis figit; (ut ἐλαφηβόλος Ἄρτεμις, apud Plut.) Venator cervorum, & generaliter, pro quovis ferarum agrestium venatore; ut Eust. annot. Il. ό. (ab ἔλαφος, & βάλλω. V.) undè ἐλαφηβολία, cervorum jaculatio, seu venatio: item ἐλαφηβόλια, τὰ, festum in honorem Dianæ venatricis. Plut. Sicut etiam ἐλαφηβολιὼν, ῶνος, ὁ; Februarius mensis, quem à figendis cervis dictum volunt, qui illo mense Dianæ ἐλαφηβόλῳ, immolarentur; alii sic dictum volunt mensem Decembrem: dicitur autem Poëticè, ἐλαφηβ, pro ἐλαφόβ. Verso ε, in η; metri causâ; ut Eust. annot.

Ἐλαφίτης, ου, ὁ; hinnulus cervinus, νεβρὸς, diminut. ab ἔλαφος.

Ἐλαφοβόσκον, ου, τὸ, elaphoboscon; herba, quam cervæ monstravere, valens, contra serpentum, omniúmque aculeatorum ictus; quippe fama est, hoc pabulo cervos resistere serpentibus; ut Plin. tradit: vide & Diosc. l. 3. c. 8. ab ἔλαφος, & βόσκω, vide.

Ἐλαφοκτόνος, cervos occidens; Dianæ epith. apud Eurip. in Iphig. Taur. ab ἔλαφος, & ἔκτονα, præt. med. verbi κτείνω, vide.

Ἐλαφρία, ας, ἡ, levitas: ab

ἘΛΑΦΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, ἡ, levis & celer, instar cervi, (dictum enim volunt q. ἐλαφηρὸς, ab ἔλαφος) item levis: hinc

Ἐλαφρότερος; ου, levior: compar. &

Ἐλαφρῶς, leviter, celeriter: ab ἐλαφρὸς, levis.

Ἐλαφρίζω, elevo, allevo, &c. ab ἐλαφρὸς Item ἐλαφρυνω, idem allevo, & ab eod.

Ἔλαχεν, sortitus est 3. sing. a. 2. verbi λαγχάνω, sortior: f. λήξομαι, λάξομαι, & κληρώσομαι. perf. Att. εἴληχα. a. 2. ἔλαχον, ες, ε, p. m. λέλογχα.

Ἐλάχηνε, a. 1. act. verbi λαχαίνω, fodio.

Ἐλάχιστα, adverbialiter, minimè, ἐν ἐλαχίστῳ, imprimis: ab

Ἐλάχιστος, ου, minimus, parcissimus, brevissimus: superl. & compar. ἐλάσσων, minor, à μικρὸς, vel Them. ἐλαχὺς, parvus: exinde novus comparat.

Ἐλαχιστότερος minimo minor: Ephes. 3. 8.

Ἐλαχίων, ὁ ἡ ἡ, minor, pauperior, vilior, &c. Etym. ab ἐλαχύς.

Ἔλαχον, ες, ε, a. 2. vide ἔλαχεν.

Ἐλαχυπτέρυξ, γος, qui alas vel pinnas parvas habet: μικροπτέρυξ, ab ἐλαχὺς, parvus, & πτέρυξ, γος, ἡ, ala.

ἘΛΑΧΥ'Σ, εῖα, ὺ, parvus, ut μικρὸς, comp. ἐλάσσων, superl. ἐλάχιστος, minimus.

Ἐλάω, agito, arceo: Poët. pro Th. ἐλαύνω.

Ἐλαιὼν, ῶνος, ὁ, olivetum, pro ἐλαιών; vide.

Ἔλδεαι, Ion. pro ἔλδῃ, 2. sing. præs. ab

ἝΛΔΟΜΑΙ, ἡ, εται, & per prosth. Poët. ἐέλδομαι, desidero, cupio, appeto: hinc

Ἔλδωρ, & ἐέλδωρ, ορος, τὸ, desiderium.

Ἕλε, & ἕλ' interfecit, rapuit, 3. sing. a. 2. (Ion. dempto augmento) εἷλον, ες, ε, verbi αἱρέω, capio: f. ήσω. p. ᾕρηκα. a. 2. inf. ἑλεῖν.

Ἐλεάζαρ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. Dei auxilium.

Ἐλεαίρω, f. αρῶ, misereor, idem quod ἐλεέω, Poët. Th. ἔλεος, misericordia.

Ἐλιακείμ, ὁ, nomen viri: ἄκλιτον. Hebr. Deus restituet.

ἘΛΕΑ'Σ, avis nomen; vel ἐλέα, quia paludes inspectat; quæ ἕλη.

Ἐλεατοὶ, οἱ, qui ad cœnam invitant convivas principum; Hesych. qui ad cœnam invitant convivas principum: apud Athen. lib. 4. scribitur cum ρ, sic ἐλέατροι; idemque tradit suo tempore, ἐλέατρον, vocari, totius epuli administrandi, seu apparandi præfectum, &c. Etym. ἐλέατρον, dici ait coquum, παρὰ τοῦ ἐλέος; nam Th. est ἐλεὸς, οῦ, ὁ, mensa coquinaria, &c. V.

Ἐλεατῆρες, olivantes; Plin. ἐλαιολόγοι, qui stringunt oleas: Poll. lib. 7. ab ἐλαία. V.

Ἐλέατρος, œconomiæ totius præfectus, vulgò (seu gallicè) *maistre d' hostel*, ὅλης διακονίας ἐπιστάτης; Athen. lib. 5. apud quem etiam, ἐλέατροι vocantur, οἱ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν καλοῦντες τραπέζαν, παρὰ τὸ ἐλεόν. Artemidotus, δειπνοκλήτορας; i. e. vocatores appellat. vide ἐλέατρος; apud Hesych. mendosè legitur ἐλέατος à Them. ἐλεός. Vide.

Ἐλεγεῖον ου, τὸ, ELEGIACUM carmen: ab ἔλεγος, idem.

Ἐλεγεινὸς, ὁ, mæstus, lugubris, ab ἔλεγος; vide.

Ἐλεγειοποιὸς, οῦ, ὁ, confictor elegiarum, ab ἔλεγος, & ποιέω.

Ἐλεγεῖος, ου, ὁ, versus ad mæstitiam, ab ἔλεγος; vide quod ab ἐλέω, vel ab ἒ, ἒ, quod in luctu dici solet, & λέγω, vel ab εὖ, & λέγω, quod mortuis benè precari soleant.

ἘΛΕΓΙ'ΝΟΙ, οἱ, elegini, pisces gregales, apud Aristot. hist. Animal. lib. 9.

Ἐλεγκτικὸς, οῦ, redargutorius, reprehensorius: &

Ἐλεγκτὸς, οῦ, reprehensibilis: &

Ἐλεγμὸς, οῦ, ὁ, redargutio, reprehensio: omnia ab ἐλέγχω.

Ἐλεγξάτωσ, 3. pl. a. 1. imperat. act. &

Ἐλέγξης, spreveris, 2. sing. a. 1. sub. act. ἔλεγξον, άτω, argue, a. 1. imperat. act. ab ἐλέγχω, arguo, reprehendo.

Ἔλεγξις, εως, ἡ, redargutio: ab eodem Them.

Ἐλέγον, Dor. pro ἔλεγον, imperf. verbi λέγω.

ἜΛΕΓΟΣ, ου, ὁ, lamentatio, luctus, ELEGIA, carmen lugubre: q. ab ἐλεέω, vel ἒ λέγω, flentium vox.

Ἐλεγχεία, ας, ἡ; increpatio: idem cum sequente,

Ἐλεγχείη, ης, ἡ, probrum: &

Ἐλεγχὴς, έος, ὁ, ἡ, vituperabilis: &

Ἐλέγχιστος, ejusd. superl. probris dignissimus, vel notatus: &

Ἐλεγχθῇ, 3. sing. a. 1. subj. pass. ab ἐλέγχω, quod vide.

Ἔλεγχος, εος, τὸ, probrum, dedecus: & in pl. ἐλέγχεα &

Ἔλεγχος, ου, ὁ, ELENCHUS, argumentum, probatio: ab

ἘΛΕ'ΓΧΩ, f. ξω, arguo, argumentis (vel exemplis) demonstro, convinco, refuto. a. 1. ἤλεγξα, a. 1. imperat. ἔλεγξον, άτω. perf. ἤλεγχα, ἐλέγχομαι, redarguor, reprehendor. perf. pass. ἤλεγμαι, ξαι, κται, a. 1. pass. ἠλέγχθην. a. 1. sub. pass. ἐλεγχθῶ, ῇς, ῇ.

Ἐλεδανὸς, vinculum, &c. vide in ἐλλεδανός.

ἘΛΕΔΩ'ΝΗ, ης, ἡ, ELEDONA, species quædam polypi.

Ἑλέειν, capere, Dialys. Ion. pro ἑλεῖν, a. 2. inf. act. verbi αἱρέω, capio: f. ήσω. p. ᾕρηκα. a. 2. εἷλον, ες, ε.

Ἐλεεινὰ, miserabiliter; idem quod ἐλεεινῶς. V.

Ἐλεεινολογέω, ῶ, miserabiliter loquor; miserabilem sermonem habeo, ad miserationem, &c. undè ἐλεεινολογία, oratio lugubris & miserabilis, ad commiserationem excitandam; Plat. in Phædro, &c. ab ἐλεεινὸς, & λόγος, &c. vide.

Ἐλεεινὸς, οῦ, miserabilis: ab ἔλεος, ου, ὁ, misericordia.

Ἐλεεινῶς, miserabiliter, οἰκτρῶς, &c. ab ἐλεεινὸς vide.

Ἐλεεῖσθαι, præs. inf. ab

Ἐλεέομαι, consequor misericordiam: vide seq.

Ἐλεέω, ῶ, misereor: cum accus. f. ήσω, a. 1. ἠλέησα, a. 1. imperat. ἐλέησον, άτω. a. 1. sub. ἐλεήσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. ἐλεῆσαι, perf. act. ἠλέηκα, præs. pass. ἐλεέομαι, misericordiam consequor, perf. ἠλέημαι, part. ἠλεημένος, a. 1. ἠλεήθην, a. 1. sub. ἐλεηθῶ, ῇς, part. ἐλεηθεὶς, έντος. f. 1. ἐλεηθήσομαι. Th. ἔλεος, ου, ὁ, misericordia.

Ἐλεηθῶσιν, misericordiam consequantur, 3. pl. a. 1. sub. pass. ejusd. verbi.

Ἐλεήμων, ονος, ὁ, ἡ, misericors: ab ἐλεέω.

Ἐλεημοσύνη, ης, ἡ, misericordia, ELEEMOSYNA: donum quod in pauperes erogatur. Angl. contractiùs, 𝔄𝔩𝔪𝔰, & inde an 𝔄𝔩𝔪𝔬𝔫𝔢𝔯: ut Lat. Elemosynarius: ab ἐλεήμων, quod vide.

Ἐλέησε, misertus fuit: 3. sing. a. 1. ἐλεῆσαι, a. 1. inf. verbi ἐλεέω.

Ἐλέησον, άτω, a. 1. imperat. act. ejusdem verbi.

Ἐλεητικὸς; Bud. in Epist. ad misericordiam propensus, misericors, &c. ab ἐλεέω; vide.

Ἐλεητὺς, ύος, ἡ, commiseratio: Poët. Th. ἔλεος, idem.

Ἐλεᾶς, nomen avis, quæ à Callim. ita dicitur, pro ἐλεᾶς; q. v.

Ἐλείθυια, ας, ἡ, idem quod Εἰλείθυια, Lucina, quod vide.

Ἑλεῖν, interficere, a. 2. inf. act. verbi αἱρέω, interficio, capio: f. ήσω, p. ᾕρηκα, a. 2. εἷλον.

Ἐλειοβάτης, vel ἐλειβάτης; quæ per paludes graditur; Suid. Æschyl. ab ἕλος, εος, τὸ, palus, & βαίνω, gradior, &c. vide.

Ἐλειογενὴς, in palustribus locis natus; undè

undè in neut. τὸ ἐλειογενὲς, oryza; Hesych. ab ἕλος, εος, τὸ, palus, udis, & γείνομαι; V. Sic ἐλειονόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, in paludibus degens, paluſtris; ut νύμφαι ἐλειονόμοι, Od. ζ. Item ἐλειονόμος, qui in paludibus, ſeu in locis paluſtribus paſcitur. Suid. Utrumque ab ἕλος, εος, τὸ, palus, & νέμω, colo, habito: Item, paſco.

Ἕλειος, ου, ὁ, καὶ ἡ, paluſtris; i. e. in paludibus naſcens, vel degens; ut ἕλειος βάτραχος, paluſtris rana, & ἕλειος ἀσπάραγος, aſparagus naſcens in uliginoſis locis, ut diſtinguatur ab hortenſi, & altili; Dioſc. lib. 2. Sic ἕλειος ὁ βίος, vita paluſtris; Ariſtot. &c. ab ἕλος, εος, τὸ, palus, &c. V.

Ἐλειὸς, οῦ, ὁ, glis: ab ἕλος, εος, τὸ, palus.

Ἐλειότροφος, (idem quod ἐλεόθρεπτος) altus, enutritus, ſeu creſcens, in paludibus, &c. ἐλειοτρόφος ἅλων, eſt area quæ glires nutrit, &c. ab ἕλος, εος, τὸ, vel ἐλειὸς, & τρέφω; quæ vide.

Ἐλειόχρυσος, ὁ, aurelia, flos agreſtis; vel nomen plantæ agreſtis, florem aurei coloris habentis; apud Theophr. pl. l. 9. c. 29. ab ἕλειος, & χρυσὸς; vide.

Ἐλείψασκον, reliqui, Ion. pro ἔλειψα, a. 1. ind. act. verbi λείπω, linquo: f. ψω. p. φα. a. 2. ἔλιπον.

Ἐλέκτο, concubuerat, Poët. pro ἐλέλεκτο, 3. ſing. pluſq. p. verbi λέγομαι, cubo: f. ξομαι, p. λέλεγμαι.

ἘΛΕΛΕΥ, acclamatio bellica: an ab ἐλελοῦ ἰὴ, ab hallelujah, id eſt, laudate Dominum.

Ἐλήθεε, pro ἐλήθει, Ion. oblitus erat, 3. ſing. pluſq. p. m. & in 3. pl. ἐλήθεσαν, correptâ, Att. penultimâ: verbi λανθάνω, lateo: f. λήσω, a. 2. ἔλαθον, præt. m. λέληθα.

Ἐλέλιζεν, torquebat, imperf. Ion. ab

Ἐλελίζω, quaſſo, convolvo. Th. εἰλέω, verſo.

Ἐλελίζω etiam, clamo: ab ἐλελεῦ.

Ἐλέλικτο, convolutus erat pro ἐλήλικτο, 3. ſing. pluſq. p. paſſ. ab ἑλίσσω, volvo: f. ξω. p. ἧλιχα. perf. paſſ. ἧλιγμαι, & per reduplic. Attic. ἐλήλιγμαι, unde pluſq. p. ἐληλίγμην, ξο, κτο, ſublato utroque augmento, remanente tamen reduplicatione. Th. εἰλέω, verſo.

Ἐλελίξαις, Æol. pro ἐλελίξας, a. 1. part. ab ἐλελίζω, pulſo, quatio. Them. εἰλέω, verſo.

Ἐλελίσφακος, ὁ, ſeu ἐλελίσφακον, τὸ, ſalvia obverſa, & implicata mari; i. e. fœmina, quam alii ſylveſtrem faciunt; Dioſc. Theophr. Plin. Undè etiam, ἐλελισφακίτης οἶνος, vinum ſalvia conditum; apud Dioſc. l. 5. c. 71. &c. ab ἑλίσσω, & εἰλέω, verſo, &c. & σφάκος, ου, ὁ, ſalvia, &c. V.

Ἐλέλιξεν, commovit, a. 1. ind. act. ab

Ἐλελίζω, f. ξω. p. χα, circumago, quod ab ἑλίσσω, volvo. Th. εἰλέω, verſo.

Ἐλελίχθεν, Bœot. pro ἐλελίχθησαν, ejuſd. 3. pl. a. 1. paſſ.

Ἐλελίχθημα, ατος, τὸ, rapidus motus & concuſſio, ſeu conquaſſatio, &c. ab ἐλελίζω, torqueo, quaſſo, &c. V.

Ἐλελίχθων, qui terram rapido motu concutit & commovet; Soph. in Antig. ab ἐλελίζω, vel ἐλελίττω, (à quo etiam præcedens ἐλελίχθημα, derivari poteſt) q. v.

Ἐλελόγχει, 3. ſing. pluſq. p. m. verbi λαγχάνω, ſortior: f. κληρώσομαι, a. 2. ἔλαχον. p. m. λέλογχα.

Ἐλελοίπεσαν, omiſerant. Att. pro ἐλελοίπεισαν, 3. pl. pluſq. p. m. verbi λείπω, linquo. f. ψω. p. λέλειφα, a. 2. ἔλιπον. p. m. λέλοιπα.

Ἕλεν pro εἷλεν, invaſit, 3. ſing. a. 2. ind. act. Ion. (dempto augmento,) verbi αἱρέω, capio. f. ήσω. p. ᾕρηκα, a. 2. εἷλον, ες, ε.

ἘΛΕ´ΝΗ, ης, ἡ, & Dor. Ἐλένα, HELENA, item vas. Sed ἑλένη, ſeu ἑλάνη, lampas, fax.

Ἐλένιον, ου, τὸ, feſtum in honorem Helenæ, Eſt & ἑλένιον, herba quædam è lacrymis Helenæ nata.

Ἐλέξατο, dormivit, a. 1. m. verbi λέγομαι, f. λέξομαι.

Ἐλεοδύτης, ου, ὁ, menſæ miniſter; ſic dictus, διὰ τὸ τοῖς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι, διακονοῦντα ἐν ταῖς θοίναις; inquit Athen. lib. 4. ab ἐλεὸς, & δύω, ſeu δύνω. V.

Ἐλεόθρεπτος, ου, ὁ, ἡ; genitus, ſeu nutritus in paludibus: ab ἕλος, εος, τὸ, palus, & τρέφω, alo.

Ἐλεοῖσιν, menſis, dat. pl. Ion. ab ἐλεὸς, quod vide.

Ἐλεεὸν, miſerè, per Sync. pro ἐλεεινὸν ab ἐλεεινὸς, miſer: quod ab ἐλεέω, miſereor. Th ἔλεος, ου, ὁ, miſericordia.

ἘΛΕΟΣ, ου, ὁ, miſericordia, commiſeratio: vel εος, ους, τό. Hinc ἐλεεινὸς, miſerabilis: ἐλεέω, miſereor: ἐλεήμων, miſericors: ἐλεημοσύνη, eleemoſyna, miſericordia.

ἘΛΕΟ´Σ, οῦ, ὁ, ſive ἐλεὸν, οῦ, τὸ, menſa coquinaria, undè coquus ἕλε, id eſt, accipit coquenda.

Ἐλεοσέλινον, ſeu ἐλειοσέλινον, apium paluſtre, Helioſelinum; Dioſc. l. 375. Plin. lib. 19. c. 8. ubi dicitur in paludibus ſponte naſci, uno folio nec hirſutum, &c. Hom. Iliad. β. ἐλεοσέλινον, dixit, ἐλεόθρεπτον τε σέλινον; ſelinum, ſeu apium, in paluſtri loco proveniens, &c. ab ἕλος, & σέλινον; vide.

Ἐλέπισα, ας, ε, a. 1. verbi λεπίζω, decortico; q. v.

Ἑλέπολις, ſcil. μηχανὴ, machina obſidionalis, capiendis urbibus apta; Vitruv. lib. 10. c. 22. & quævis urbium expugnatrix machina, &c. item ἑλέπτολις, idem; apud Poëtas: ut apud Eurip. in Iphig. Aul. Iphigenia ſe vocat Ilii & Phrygum ἑλέπτολιν; i. e. victimam diruendis Ilii mœnibus, & excindendæ Phrygum genti deſtinatum, &c. ab αἱρέω; vide & πόλις, &c.

ἘΛΕΣΠΙ´ΔΕΣ, quidam exp. loci conſiti, alii loci paluſtres, alii prærupti, petroſi, παρὰ τὸ λελεπίσθαι, ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἢ, ὑπὸ τῶν κυμάτων; apud Etym. &c.

Ἑλέσθαι, inſtituiſſe, capere, a. 2. inf. m. verbi αἱρέω, capio: f. ήσω. p. ᾕρηκα, a. 2. m. εἱλόμην.

Ἕλεσθε, ſumite, 2. pl. ἑλέσθω, 3. ſing. a. 2. imperat. m. ejuſd. verbi.

Ἐλευθεριάζω, liberè ago; libertatem ſumo, ſeu uſurpo, ſtudeo libertati, &c. dicitur etiam de fugitivis, quum liberè vagantur, &c. ἐλευθεριαστικὸς, qui amat liberè agere, &c. ἐλευθεριακὸς, liber; Plat. de leg. & Plut. omnia à ſeq. ἐλευθερία, vide.

Ἑλετὴ, ῆς, ἡ, quæ capi poteſt, ab ἑλετὸς, ἡ, ὸν, quod ab αἱρέω, capio.

Ἑλέτην, interfecerunt, a. 2. act. dual. ἕλετο, pro εἵλετο, abſtulit, 3. ſing. a. 2. m. verbi αἱρέω.

Ἑλεῦ, elige, Dor. pro ἑλοῦ, ἑλέσθω, a. 2. m. imperat. m. verbi αἱρέομαι.

Ἐλευθερόπαις, proprie, cui filii ſunt liberi, & per conſequens qui ipſe & liber: ut ἐλευθερόπαις δῆμος, liber populus, in Epigram. &c. ab ἐλεύθερος, & παῖς; vide.

Ἐλευθεροπρατέον, ου, τὸ, liberorum venditio; unde ἐλευθεροπρασίας δίκη, actio quæ in eum inſtituebatur, qui liberum vel ſervum alienum vendidiſſet; Pollux, l. 3. ab ἐλεύθερος, & πιπράσκω; vide.

Ἐλευθεροπρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, munificus, liberalis, propriè eſt, liberum hominem decens, &c. Undè adv. ἐλευθεροπρεπῶς, ut liberum hominem decet, liberaliter, &c. ab ἐλεύθερος, & πρέπω, vide.

Ἐλευθερία, ας, ἡ, libertas: &

Ἐλευθεριότης, ητος, ἡ, ingenuitas, liberalitas: &

Ἐλευθέριος, ου, ὁ, ἡ, liberalis, ingenuus: ab

ἘΛΕΥ´ΘΕΡΟΣ, ου, ὁ, LIBER; cui δοῦλος opponitur: ἐλευθέρα, ας, ἡ, libera. Adjectivè ἐλεύθερος, α, ον, liber, a, um, immunis

Ἐλευθερόστομος, qui eſt ore libero; qui liberè loquitur quæ in buccam veniunt: undè ἐλευθεροστομία, ἡ; libertas loquendi, quæ & παῤῥησία, dicitur; & ἐλευθεροστομέω, libere loquor; παῤῥησιάζομαι, &c. ab ἐλεύθερος, & στόμα; vide.

Ἐλευθεροῦντας, accuſ. pl. part. præſ. ab

Ἐλευθερόω, libero. f. ώσω. perf. ἠλευθέρωκα. a. 1. ἠλευθέρωσα. a. 1. ſub. ἐλευθερώσω, ῃς, ῃ, perf. paſſ. ἠλευθέρωμαι. a. 1. paſſ. ἠλευθερώθην, a. 1. part. paſſ. ἐλευθερωθεὶς, έντος, f. 1. paſſ. ἐλευθερωθήσομαι. Th. ἐλεύθερος, liber.

Ἐλευθέρως, & -ρίως, adv. liberaliter, ingenuè; ab eod. Th.

Ἐλευθέρωσις, εως, ἡ, liberatio: &

Ἐλευθερωτὴς, οῦ, ὁ, liberator: à perf. paſſ. verbi ἐλευθερόω, cujus Them. ἐλεύθερος, liber.

Ἐλευθηρὸς, & Ἐλευθὴρ, ῆρος, ἡ, nomen propr. urbis in Bœot.

Ἐλεύθω, venio, inuſ. ab ἐλάω. Th. ἔρχομαι, f. ἐλεύσομαι, venio. at

Ἐλευθὼ, εἰλείθυια, Lucina, quod invocetur, ut partus veniat in lucem: ab ἐλεύθω, venio.

Ἔλευσις, εως, ἡ, adventus: ab inuſit. ἐλεύθω, pro quo ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι.

Ἐλεύσομαι, ῃ, εται, veniam, & in 3. pl. ἐλεύσονται, f. 1. m. ἐλευσόμενος, f. 1. part. m. verbi ἔρχομαι, venio, a. 2. m. ἤλυθον, & per Syncop. ἦλθον, ες, ε.

Ἐλευστέον, eundum; ab ἔρχομαι. V.

ἘΛΕΦΑΙ´ΡΩ, & ἐλεφαίρομαι, decipio, noceo, lædo, 3. ſing. imperf. ἐλεφαίρετο.

Ἐλεφαντηγωγὸς, ου, ὁ, qui elephantem agit, vel

vel ducit. Poll. l. 1. ab ἐλέφας, & ἄγω; undè ἀγωγός, &c. V.

Ἐλεφαντάρχης, dux eorum qui pugnant ex elephante, elephantorum præfectus, qui scil. sexdecim præerat elephantis. Poll. l. 1. Undè ἐλεφαντάρχία, ας, ἡ, præfectura elephanti, imperium in belluas, &c. ab ἐλέφας, & ἀρχὴ; vide.

Ἐλεφάντειος, Ἐλεφαντικὸς &

Ἐλεφάντινος, ου, ELEPHANTINUS, eburneus: ab

ἘΛΕ'ΦΑΣ, αντος, ὁ, ELEPHAS; item ebur, dens elephantis, hinc, ἐλεφαντίασις, εως, ἡ, lepra.

Ἐλεφαντίασις, morbus, qui & ἐλέφας dicitur, existimatur hoc nomine vocata lepra, cum ob alia quæ cum elephante, communia habet, tum quod cutem reddat elephanti corio similem; vide Aretæum, appellatur & ἐλεφαντιασμὸς, &c. est ab ἐλεφαντιάω, ῶ, elephante; i. e. morbo ita dicto, laboro; item, ἐλεφαντιῶντα ἕλκη, apud Diosc. ulcera, quæ ad elephantem accedunt, &c. Item ἐλεφαντιστὴς, elephantorum magister, & domitor, rector elephanti, &c. omnia à præcedente Th. ἐλέφας.

Ἐλεφαντόδετος, ου, ὁ κ) ἡ; ebore revinctus. Th. δέω; vide. Item ἐλεφαντόκωπος, ου, ὁ κ) ἡ; eburneum capulum habens: ut ἐλεφαντόκωπον ξίφος, &c. à Th. κώπη, &c. V. ἐλεφαντόποδας τραπέζας, mensas pedibus eburneis, à sing. ἐλεφαντόπους; à Th. ποῦς, &c. V.

Ἐλέχθην, ης, η, dictus sum, a. 1. ind. pass. à λέγω, dico: f. ξω. p. λέλεχα. a. 1. ἔλεξα.

Ἔλεψε, decorticavit, 3. sing. a. 1. act. à λέπω, f. ψω. a. 2. ἔλαπον.

Ἕλη, & εἵλη, ης, ἡ, calor Solaris: hinc εἵλησις, εως, ἡ, æstus. Sed

Ἕλῃ, a. 2. sub. act. q. ab ἕλω inus. pro quo αἱρέω, capio. a. 2. εἷλον, & dempto ι, (quod pro augmento accipit ἕλω,) in sub. ἕλω, ῃς, ῃ.

Ἔλησα, pro ἐλήσω, Poët. à λάω, λῶ, volo, pro θέλω, per Aphæresin syllabæ initialis.

Ἕλῃαι, ceperis, a. 2. sub. m. Ion. pro ἕλῃ, ab αἱρέω, capio. f. ήσω. p. ᾕρηκα. a. 2. εἷλον & sub. ἕλωμαι, tanquam ab ἕλω, inus. expuncto ι, quod pro augmento ἕλω, recipit, ut in ἕλῃ dictum.

Ἐλήθετο, oblitus est, Ion. pro ἐλάθετο, 3. sing. a. 2. m. verbi λανθάνω, f. λήσομαι, a. 2. ἔλαθον.

Ἐλήλακα, abegi, perf. Att. pro ἤλακα, verbi ἐλαύνω, agito. f. ἐλάσω.

Ἐληλάκεισαν, ejecerant, Att. pro ἠλάκεισαν, 3. pl. plusq. p. ejusd. verbi.

Ἐληλακότες, provecti sunt, perf. part. act. Att. pro ἠλακότες, ejusd. verbi.

Ἐλήλαμαι, & ἐληλάμην, perf. & plusq. p. pass. abactus sum: &

Ἐληλαμένος, summotus, pro ἠλαμένος, perf. part. Att. ab ἐλαύνω, abigo.

Ἐλήλατο, Att. pro ἤλατο, ejusd. perf. 3. perf. & ἐλήλατο, immissus erat, Att. pro ἤλατο, plusq. p.

Ἐλήλεγκται, redargutus est, perf. Att. pass. pro ἤλεγκται, verbi ἐλέγχω, redarguo.

Ἐλήλεγμαι, convictus sum, pro ἤλεγμαι, perf. ind. pass. Att. ab eod. Th.

Ἐληλέδαται, Ion. pro ἐλήλανται, seu ἐληλασμένοι εἰσί, 3. pl. perf. pass. verbi ἐλαύνω.

Ἐληλυθὼς, perf. part. m. Att. & Æol. pro ἐλλυθὼς, verbi ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι. præt. m. ἤλυθα &

Ἐλήλυθα, Att. & Æol. ἠλήλυθα, pro ἤλυθα veni, perf. m. ejusd. verbi.

Ἐληλύθειν, veneram, & in 3. pl. ἐληλύθεσαν. Att. pro ἐληλύθεισαν, plusq. p. m. ejusd. verbi.

Ἐληλυθυῖα, adveniens, præt. part. m. f. g. à mascul. ἐληλυθὼς, quod à præt. m. ἐλήλυθα, verbi ἔρχομαι.

Ἔληξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi λήγω, cesso. f. ξω.

Ἐλήφθης, sumptus es, 2. sing. a. 1. ind. pass. verbi λαμβάνω, sumo. f. λήψομαι, a. 2. ἔλαβον.

Ἐλθὲ, Att. pro ἔλθε, veni, a. 2. imperat. &

Ἐλθεῖν, a. 2. inf. ἔλθοι, a. 2. opt. ἔλθῃς, a. 2. sub. verbi ἔρχομαι, venio.

Ἐλθέμεν, Ion. & ἐλθέμεναι, Dor. pro ἐλθεῖν, a. 2. inf. ejusd. verbi.

Ἐλθὲν, etiam &

Ἐλθεῖν, Dores dicunt pro ἐλθεῖν, venire vel venisse, a. 2. inf. act. ab a. 2. ἦλθον, verbi ἔρχομαι.

Ἔλθῃς, ἔλθῃ, 2. & 3. sing. a. 2. sub. act. sic & ἔλθῃσι pro ἔλθῃσι, quod ejusdem verbi Ion. pro ἔλθῃ, a. 2. sub. σι, Paragog.

Ἔλθοι, venerit, 3. sing. a. 2. opt. act. ἐλθοίμην, οιο, a. 2. opt. m. ejusd. verbi.

Ἐλθόν, a. 2. part. n. g. ἐλθόντ pro ἐλθόντε, nom. dual. ἐλθόντα, acc. sing. m. g. ab ἐλθὼν, a. 2. part. act. verbi ἔρχομαι, venio.

Ἐλθόντεσσιν, advenientibus, dat. pl. ejusd. particip. Ion. & Poët. pro ἐλθοῦσιν.

Ἔλθοισαν, Bœot. pro ἦλθον, 3. pl. a. 2. ind. Sic ἔλθοισαν, in Bibliis pro ἔλθοιεν, 3. pl. a. 2. opt. act. verbi ἔρχομαι.

Ἐλθοῦσα pro ἐλθοῦσα, a. 2. part. f. g. ab eod. verbo.

Ἔλθω, ῃς, ῃ, a. 2. sub. act. &

Ἐλθὼν, οῦσα, όν, a. 2. part. verbi ἔρχομαι, venio, a. 2 ἦλθον.

Ἑλίγδην, volutim, convolutim, volubiliter, adv. à verbo ἑλίσσω, vel -ττω; qu. vide.

Ἑλιχθήσομαι, complicabor, f. 2. ind. pass. verbi ἑλίσσω vel -ττω, a. 2. ἥλιξον, a. 2. pass. ἡλίχθην. Th. εἱλέω, verso.

Ἕλιγμα, vel εἵλιγμα, τὸ, volutatio, involutio: Item, ἑλιγματώδης, εος, ὁ κ) ἡ, tortuosus, flexuosus, intortus, dicitur & εἱλιγματώδης, & ἑλιγμὸς, ου, ὁ, vertex, seu vortex, gyrus. Xen. pæd. 1. &c. omnia, à verbo ἑλίσσω, seu εἱλίσσω. V.

Ἐλιέζερ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. Deus restitues.

Ἐλιθοβόλεον, ουν, imperf. ἐλιθοβόλησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi λιθοβολέω, lapidibus ferio: à λίθος, lapis, & βάλλω, jacio. p. m. βέβολα.

Ἑλίκεσσι, ac. pl. curvas: ἑλίκεσσιν, dat. pl. ab ἕλιξ, ικος, ἡ, volumen, & adject. sumitur pro intortus. Th. εἱλέω, verso.

Ἑλίκη, ης, ἡ, nomen urbis in Achaiâ, terræ motu sublatæ: item ursa major, inter astra: item ab Arcad. Salix, quòd tortilis sit.

Ἑλικηδὸν, adverb. volutatim, in orbem. Nonn. ut ἑλικηδὸν ἀείρεται, volutatim circumvolvitur, &c. idem quod ἑλιγδὴν, & ab eod. Th.

Ἑλικοβλέφαρος, ου, ὁ, ἡ, cui palpebræ sunt volubiles, tortiles, aut nigræ: Veneris Epith. ab

Ἑλικὸς, οῦ, volubilis, niger: ab ἑλίσσω, volvo. Th. εἱλέω, idem.

Ἑλικτὴρ, ῆρος, ὁ, armilla; Polluci, ἑλικτῆρες sunt inaures, &c. ab eodem Them.

Ἑλικτὸς, ἡ, ὸν, involutus, intortus, curvus: quod ab ἑλίσσω, circumvolvo. Th. εἱλέω, volvo.

Ἑλικὼν, ῶνος, ὁ, nomen montis, nomen habens ab anfractuosis viis. Hinc

Ἑλικωνιάδες, Musæ, dat. pl. Ἑλικωνιάδεσι &

Ἑλικώνιαι παρθένοι, pro Musis.

Ἑλίκωπες, nom. pl. ab. ἑλίκωψ, cui oculi versatiles, nigri, vel rotundi: ab ἑλικὸς, volubilis, niger quod ab εἱλίσσω, volvo. (Th. εἱλέω, verso.) & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus. Th. ὄπτομαι, video.

Ἑλίκωπες, etiam Græci dicebantur, ἀπὸ τοῦ ἑλίσσειν τὰς κώπας, à remis circumvertendis.

Ἑλικῶπιδα, acc. sing. limis oculis contuentem: ab

Ἑλικῶπις, ιδος, ἡ. Dicitur de puellâ, quæ amantium oculos ad se trahit: vel, quæ nigris oculis est decora: vel, cui oculi sunt volubiles, & rotundi: ab iisd. ac ἑλίκωψ, suprâ.

ἘΛΙΝΝΥ'Ω, & ἐλινύω, quiesco, otior, sedo, q. ab εἱλέω, concludo: ut sit conclusum velut vivere.

ἝΛΙΝΟΣ, ου, ὁ, ramus: q. ab εἱλεῖσθαι, circumagi: agitatur in arbore.

Ἕλιξ & εἵλιξ, ικος, ἡ, volumen, involucrum, gyrus, clavicula, armilla, annulus, item species hederæ. Adjectivè etiam, pro intorto & implicito, volubili. Ab ἑλίσσω. Th. εἱλέω, volvo.

Ἑλιξόκερως, ωτος, ὁ κ) ἡ, tortuosa seu retorta cornua habens, &c. ab ἕλιξ, & κέρας. V.

Ἐλιοὺδ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. laus Dei.

Ἐλίπανα, ας, ε, a. 1. act. à λιπαίνω, pinguefacio, f. ανῶ.

Ἔλιπον, ες, ε, reliqui: & in 3. pl. ἔλιπον, a. 2. act. verbi λείπω, linquo: f. ψω. p. φα. p. m. λέλοιπα.

Ἐλισάβετ, nomen mulieris, ἄκλιτον. Hebr. Deus juravit.

Ἐλισσαῖος, αίου, nomen Prophetæ. Hebr. à Deo salus.

Ἑλισσέμεν & ἑλισσέμεναι, Dor. pro ἑλίσσειν, præs. inf. verbi ἑλίσσω, circumvolvo. Th. εἱλέω, volvo.

Ἐλίσσετο, 3. sing. & ἐλίσσονθ' pro ἐλίσσοντο, 3. pl. imperf. pass. verbi λίσσομαι, supplico.

Ἑλισσομένη, præs. part. pass. fœm. gen. ab

Ἑλίσσω, vel -ττω, & εἱλίσσω, seu -ττω, volvo, circumvolvo, complico. f. ξω, p. εἵλιχα (pro augmento enim ἑλίσσω, post ε adscicit ι.) perf. pass. εἵλιγμαι, ξαι, ϗ. Th. εἱλέω, verso.

Ἔλιφθεν, relicti sunt, Bœot. seu Æol. Syncop. pro ἐλείφθησαν, 3. pl. a. 1. pass. verbi λείπω, linquo: f. ψω. a. 2. ἔλιπον.

Ἑλίχρυσος,

Ἑλίχρυσ☉, vel ἑλειόχρυσ☉, ου, ὁ, planta agrestis, florem aurei coloris habens. εἶδ☉ φυτοῦ, οὗ τὸ ἄνθ☉ ὅμοιον κρόκῳ, καὶ ὀκνηρόσφαιρις. Interp. Theocr. in Idyl. 1.

Ἕλκε, trahebat, imperf. Ion. pro εἷλκεν, ες, ε. ἕλκεο. Ion. pro ἕλκου, præf. imperat. pass. verbi ἕλκω, traho, f. ἕλξω. quod vide.

Ἕλκει, ulceri, dat. fing. ab ἕλκ☉, ulcus.

Ἑλκέμεν, præf. inf. Ion. pro ἕλκειν, ab ἕλκω, traho.

Ἕλκεο, vide in ἕλκε.

Ἑλκεσίπεπλ☉, ου, ὁ, ἡ, longa veste induta, ab ἕλκω, traho, & πέπλ☉, ου, ὁ, vestimentum muliebre.

Ἕλκετο, traxit, imperf. pass. Ion. pro εἵλκετο· ab ἕλκω, traho, quod vide.

Ἑλκεχίτων, ων☉, ὁ, ἡ, cui longa est tunica; ab ἕλκω, traho, & χιτών, tunica.

Ἑλκέω, ῶ, f. ήσω, idem quod Th. ἕλκω, traho; item dilacero, violo.

Ἑλκηδὸν, adv. tractim, luctando, attrahendo ut supplantetur. Th. ἕλκω.

Ἑλκηθμὸς, οῦ, ὁ, violenta tractio: ab ἑλκέω, traho.

Ἕλκηθρον, ου, τὸ, traha; buris aratri; Theoph. Plant. l. 5. c. 8. ab eod. Th.

Ἑλκίζω, f. ίσω, idem acc. Them. ἕλκω, traho.

Ἑλκοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, vulnificus; vulnus inferens; unde, ἑλκοποιὸν, Hesych. est cantharis, quia caustica vi prædita est, & exulcerat; teste Plin. ab ἕλκ☉, ε☉, τὸ, ulcus, &c. & ποιέω, vide.

Ἑλκοποιέω, ῶ, exulcero; (idem quod ἑλκόω) &c. ejusd. Th. & com.

ἝΛΚΟΣ, ε☉, τὸ, ULCUS: dat. fing. ἕλκει, ἕλκῃ. q. ab ἕλκω, traho; ob distractionem cutis, & continui divulsionem: vel quòd vitiosos attrahat humores.

Ἑλκόω, exulcero, f. ώσω. p. ἥλκωκα. perf. pass. ἥλκωμαι, unde part. ἡλκωμένο☉. Th. ἕλκ☉, ulcus.

Ἑλκτικὸς, οῦ, tractatorius, attractivus: &

Ἑλκτὸς, οῦ, tractus, ductilis: à Th. ἕλκω, traho.

Ἑλκύδριον, ου, τὸ, ulcusculum; parvum ulcus; pro quo dicitur etiam ἑλκύδιον; sine ρ. diminut. ab ἕλκ☉.

Ἑλκυθμὸς, οῦ, ὁ, tractio, laceratio, &c. ab ἑλκύω; item, ἕλκυσμα, τὸ, scoria, seu recrementum argenti ab eod. Th.

Ἑλκυσμὸς, οῦ, ὁ, &

Ἕλκυσις, εως, ἡ, tractio: &

Ἑλκυστάζω, trahendo rapto: item

Ἑλκυστικὸς, οῦ, ὁ, vim habens trahendi; tractorius; Diosc. Item, ἑλκυστὴρ, ῆρ☉, ὁ, tractor, haustorius, capistrum; est & instrumentum quo fœtus ex utero trahitur, &c. Omnia à seq. Them.

Ἑλκύω, traho, f. ύσω. a. 1. εἵλκυσα. (per ε enim ἑλκύω facit incrementum.) a. 1. inf. act. ἑλκύσαι. a. 1. part. ἑλκύσας, αν☉. ab

ἝΛΚΩ, traho. & Metaph. vivo cum aliquo. imperf. εἷλκον. (augetur etenim ἕλκω, ι post ε recipiendo.) f. ξω. p. χα. hinc ἕλξις, εως, ἡ, tractio: ὁλκὴ, ῆς, ἡ, idem. ὁλκὸς, οῦ, ὁ, tractus. ἑλκτὸς, & ἑλκύω, traho. ἑλκυστικὸς, attractivus.

Ἑλκώδης, ε☉, ὁ, ἡ, ulcerosus: &

Ἕλκωμα, ατ☉, τὸ, ulceratum: &

Ἑλκωματικὸς, οῦ, ulcerativus: &

Ἕλκωσις, εως, ἡ, ulceratio: omnia à Th. ἕλκ☉, ulcus.

Ἔλλαβε, sumpsit, Poët. pro ἔλαβε, a. 2. ind. act. verbi λαμβάνω, capio. f. λήψομαι. p. λέληφα, & Att. εἴληφα. a. 2. ἔλαβον.

Ἑλλάδ☉, gen. fing. ab Ἑλλὰς, quod vide.

Ἐλλαμβανόμενο☉, ἡ, ον, captus, apprehensus, pro ἐκλαμβανόμενο☉. Th. λαμβάνω.

Ἐλλαμπρύνομαι, splendesco, claresco; item, magnificentiam ostento, largitionis splendore me illustro; item splendida & magnifica oratione utor, &c. ab ἐν & λαμπρύνω, &c. Vide.

Ἐλλαμπτικῶς, illuminose; item, ἔλλαμψις, εως, ἡ, splendor, fulgor, claritas; item, illuminatio, seu doctrina divina & inspirata, qua, discussis humanæ ignorantiæ tenebris, mens divinitus splendore quodam illuminatur & illustratur, &c. à seq. verbo.

Ἐλλάμπω, illustro: &

Ἐλλάμψεσθαι, Ion. & Poët. f. 1. m. pro λαμπρὸν γενήσεσθαι, clarum ac illustrem fore: ex ἐν & λάμπω, splendeo.

Ἕλλαν, ἀν☉, ὁ, Dor. pro Ἕλλην, Atticè etiam pro Ἑλληνικὸς ponitur. hinc

Ἑλλάνι☉ πατὴρ, pro Ἑλλήνι☉.

Ἑλλανοδίκας, α, ὁ, Dor. pro Ἑλληνοδίκης, ου, ὁ, idem valet, ac si dicas, Ἑλλήνων δικαστὴς, Græcorum judex.

Ἑλλανοδικῶ, fut. ήσω; judex sum sacrorum certaminum inter Græcos; à præced.

Ἑλλαδικὸς, Græcanicus; à seq. Ἑλλὰς.

Ἑλλὰς, άδ☉, ἡ, Græcia, dat. Ἑλλάδι, acc. Ἑλλάδα. Interdum adjectivè pro ἑλληνική. Th. Ἕλλην, quod videas.

Ἐλλάσαι, Poët. pro ἐλάσαι, abegisse, a. 1. inf. verbi ἐλαύνω, agito. f. ἐλάσω.

Ἑλλάσποντος, α, ὁ, Dor. pro Ἑλλήσποντ☉, ου, ὁ, HELLESPONTUS.

Ἔλλαχεν, Poët. pro ἔλαχεν, sortitus sum. a. 2. ind. act. verbi λαγχάνω, sortior. a. 2. sub. λάχω, ῃς, ῃ, præt. m. λέλογχα.

ἙΛΛΕ'ΒΟΡΟΣ, seu ἐλλέβορ☉, ου, ὁ, HELLEBORUS, veratrum: παρὰ τὸ ἑλεῖν βορᾷ, quod capiat seu suffocet esu.

Ἐλλεδανοῖσιν, dat. pl. Ion. ab

Ἐλλεδανὸς, οῦ, ὁ, vinculum restis: ab ἔλλω, stringo. Th. εἰλέω, coarcto.

Ἔλλειμμα, ατ☉, τὸ, defectio, delictum, erratum; item, ἐλλείμματα, reliqua; h. e. quod reliquum est pensionis non persolutæ, &c. Item, ἐλλεῖπον, οντ☉, τὸ, participium neutrum præsentis temporis, ab ἐλλείπω; (a cujus itidem 1. perf. præt. pass. derivatur præcedens ἔλλειμμα) deficiens, pro ἀσθενεῖ accipitur; ut τὸ ἐλλεῖπον τῆς ἐπιστήμης, peritiæ seu scientiæ defectus, &c.

Ἐλλειπὴς, έ☉, ὁ, ἡ, idem ac ἐλλιπὴς, quod adeas: ab

Ἐλλείπω, εις, ει, relinquo, prætermitto, deficio: à λείπω, linquo. f. ψω. p. φα, a. 2. ἔλιπον.

Ἐλλείχω, linctu ingero, lingendo assumo, &c. ab ἐν & λείχω, Vi.

Ἔλλεπρα, τὰ, inimica, injusta, &c. Idem cum ἔλλερα; qu. Vi.

Ἔλλειψις, εως, ἡ, derelictio, prætermissio, defectus; item figura, ab ἐλλείπω. Th. λείπω.

Ἔλλερα, mala: quasi ab ὀλλύω, perdo.

Ἔλλεσχ☉, ὁ, ἡ, vulgatus, qui est in omnium ore & sermone: ab ἐν & λέσχη, ης, ἡ, sermocinatio.

ἝΛΛΗΝ, ην☉, ὁ, HELLEN, filius Deucalionis: a quo autore Ἕλλην dicitur Græcus.

Ἑλληνίζω, cum Græcis facio, Græcos imitor, Græcè loquor. f. ίσω. p. ἡλλήνικα. perf. pass. ἡλλήνισμαι, unde est ἑλληνισμὸς, οῦ, ὁ, Græcismus. Them. Ἕλλην, Græcus.

Ἑλληνικὸς, ή, όν, Græcus, a, um, item Græcanicus. &

Ἑλληνικῶς, adv. Græcè. &

Ἑλλήνι☉, ου, idem ac Ἑλληνικὸς, quod vide supra. &

Ἑλληνὶς, ίδ☉, ἡ, Græca. Th. Ἕλλην.

Ἑλληνισμὸς, οῦ, ὁ, Græcismus, proprietas Græcæ linguæ: &

Ἑλληνιστὴς, οῦ, ὁ, Græcanicus: &

Ἑλληνιστὶ, adv. Græcè. à perf. pass. verbi ἑλληνίζω. Th. Ἕλλην.

Ἑλληνοδίκαι, ων, οἱ, præsides ac judices certaminum Græcorum, qui & ἀγωνοθέται, vocabantur. Th. δίκη, jus.

Ἑλληνοταμίαι, quæstores Græciæ; ærarii Græcanici præfecti; Thuc. l. 1. Poll. l. 8. ab ἕλλην & ταμίας, vide.

Ἔλληξα, Poët. pro ἔληξα, a. 1. ind. act. à λήγω, cesso. f. ξω.

Ἑλλήσποντ☉, ου, ὁ, HELLESPONTUS.

Ἐλλιμενίζω, in portu sum, seu in portu versor; item, in portum venio, vel portum capio; seu navem applico & appello in portum; item, portorium exigo; Poll. ex Aristoph. Unde, ἐλλιμενιστὴς, οῦ, ὁ, portorii exactor; portitor; publicanus, vel decumanus, &c. Demosth. ad Phorm. & ἐλλιμένιον, portorium; Aristot. œconom. 2. ab ἐν, & λιμενίζω, in portu sum; & λιμὴν, Vi.

Ἐλλιμνάζω, idem quod λιμνάζω, stagno, restagno, &c. à Th. λίμνη, Vi.

Ἐλλιπὴς, έ☉, ὁ, ἡ, & ἐλλιπὲς, τὸ, cui deest aliquid, imperfectus: ab ἐλλείπω, deficio. Th. λείπω, linquo.

Ἐλλόβιον, ου, τὸ, inauris; i. e. ornamentum, quod inseritur τοῖς λοβοῖς τῶν ὤτων; Luc. in Lexiph. Item, ἔλλοβ☉; in folliculis clausus; ut, ἔλλοβ☉,

β@ καρπός; fructus qui in folliculis, seu in siliqua continetur, & clauditur; fructus siliquatus, &c. Utrumq; ab ἐν & λοβὸς, una pars auris & carnosa, &c. Item, siliqua, seu folliculus, quo semen velut vagina clauditur, &c.

Ἐλλοβοανθής, florem in siliqua edens; in folliculo florens, &c. ab ἔλλοβ@, & ἄνθ@, Vi.

Ἐλλοβοσπέρματ@, cui semina sunt in folliculo, vel siliqua inclusa, &c. Unde neut. plur. ἐλλοβοσπέρματα, τὰ, semina ejuscemodi; ab ἔλλοβ@, & σπέρμα. Vi.

Ἐλλοβάδη, τὰ, quæ sunt ex genere τῶν ἐλλοβῶν; i.e. quæ siliquantur; siliquata, vel siliquas ferentia, &c. ab ἔλλοβ@, vide.

Ἔλλογα ζῶα καὶ λογικά, opponit Aristot. τοῖς ἀλόγοις; vide ἔλλογ@, in sequente ἐλλογέω.

Ἐλλογέω, imputo, cum dat. ἐλλόγει, præs. imperat. f. ἐλλογήσω. a. 1. ἐνελόγησα. ab ἔλλογ@, rationis particeps: ex ἐν & λόγ@, ratio: quod à λογίζομαι, reputo. Th. λέγω, dico.

Ἐλλόγιμ@, ου, ὁ, idem quod λόγιμ@, celebris, nobilis. Th. λέγω, dico.

Ἔλλοπας, mutus, acc. pl. ab ἔλλοψ, quod vide.

Ἐλλοπεύω, & ἐλλοπιεύω, piscor, ab ἔλλοψ, epithet n piscium: quod vide.

ἘΛΛΟ'Σ, οῦ, hinnulus, vertitur etiam, mutus. q. ab ἔλλω, contineo.

Ἐλλοφόν@, hinnulorum, seu catulorum cervinorum peremptor; epitheton Dianæ, ab occidendis cervis, &c. Ab ἐλλὸς, cervus; & φόν@, cædes, &c. Vi.

Ἐλλοχάω, & ἐλλοχίζω, in insidiis lateo; insidior, delitesco; item in insidiis colloco. vel, insidiis latens peto, &c. Vide λοχάω & λοχίζω.

Ἔλλοψ, οπ@, ὁ, mutus piscis, acipenser: ab ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox, & λείπω, linquo.

Ἔλλυπ@; (contrarium τῷ ἀλύπῳ) qui molestiis & curis expers non est; Plut. ab ἐν & λύπη, Vi.

Ἐλλύχνιον, ου, τὸ, ellychnium; lucernæ funiculus, papyraceus, aut stuppeus, qui, stans in oleo, sive fistulæ in Lychno erectæ immissus, peruritur; ab ἐν & λύχνον; seu Th. λύχν@, quæ vide.

Ἔλλω, contineo. q. ab εἰλέω, coacto.

Ἐλλώπια, ων, τὰ, dies festus, de quo consule Pindari Scholiasten, Olymp. Od. 13.

ἘΛΜΙΝΣ, νθ@, ἡ, lumbricus, tinea: ab εἰλεῖν, qui se volvit repens.

Ἐλμωδάμ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον, Hebr. Deus mensurabit eos.

Ἐλξίνη, ἡ, Helxine, herba ità dicta, quod prætereuntium vestes attrahat, nam vestibus semina adhærescunt; vide Diosc. l. 4. cap. 84. & 29. ab ἕλκω.

Ἕλξις, εως, ἡ, tractio, attractus: ab ἕλκω, traho.

Ἐλογίσθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi λογίζομαι, quod vide.

Ἐλόεσκον, lavabam, Dor. pro ἐλόεν, verbi λόω, lavo, vel à verbo Poët. λοέω.

imperf. ἐλόεον, ἐλόεν, & Dor. ἐλόεσκον.

Ἐλοιδόρει, 3. sing. imperf. act. verbi λοιδορέω, convitior, maledico. Th. λοίδορ@, ου, ὁ, convitiator.

Ἑλοίμην, οιο, οιτο, a. 2. opt. m. verbi αἱρέω, capio. f. ήσω. p. ᾕρηκα. a. 2. εἷλον.

Ἕλοιμι, οις, έλοι, a. 2. opt. act. &

Ἑλοῖσα, ας, α, Dor. pro ἑλοῦσα, a. 2. part. f. g. &

Ἑλόμην, Ion. pro εἱλόμην, a. 2. m. ab eod. ver.

Ἕλον, Ion. pro εἷλον, cepi, a. 2. ind. act. ἕλοντ', pro ἕλοντε, dual. a. 2. part. ἕλοντα, acc. sing. ejusd. temporis. ἕλοντο, sumpserunt, 3. pl. a. 2. m. Ion. ab ἕλω, inus. pro quo αἱρέω, capio.

ἝΛΟΣ, ε@, τὸ, palus, indè ἑλώδης, ε@, ὁ, ἡ, palustris: an ἕλ@, à πελὸς, niger, quia lutulenta paludis aqua?

Ἑλοῦ, elige, a. 2. imperat. m. ab αἱρέω.

Ἐλοῦμεν, lavabamus, per Syncop. pro ἐλόομεν, ab ἔλοον, imperf. verbi λόω, lavo. f. σω.

Ἑλοῦντες, nom. pl. f. 2. part. verbi αἱρέω, f. 2. ἑλῶ, εῖς, εῖ.

Ἑλοῦσ' pro ἑλοῦσα, a. 2. part. f. g. ἑλοῦ, a. 2. imperat. m. ejusd. verbi.

Ἐλοχεύθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi λοχεύω, pario. f. εύσω. a. 1. ἐλόχευσα, ας, ε, peperi. Th. λοχὸς, οῦ, ὁ, ἡ, gravida. in λόχ@, cohors.

Ἑλόωσι, Poët. pro ἐλῶσι, vel ἐλάουσι, 3. pl. præs. pro fut. ab ἐλάω, quo Poëtæ pro ἐλαύνω, utuntur.

Ἔλπεαι, speras, pro ἔλπῃ, 2. sing. præs. ἐλπέσθαι, præs. inf. ab ἔλπομαι, ἡ, εται, Poët. pro ἐλπίζω, spero. Th. ἐλπὶς, spes.

Ἔλπεο, spera, Ion. pro ἔλπου, præs. imperat. vel 2. sing. imperf. Ion. pro ἤλπου, verbi ἔλπομαι, Poët. pro ἐλπίζω, spero. Th. ἐλπὶς, spes.

Ἐλπίζω, spero, imperf. ἤλπιζον. f. 1. ίσω. Att. ἐλπιῶ. p. ἤλπικα. perf. part. ἠλπικὼς, ότ@, a. 1. act. ἤλπισα. a. 1. part. pass. ἐλπισθεὶς ab

ἘΛΠΙ'Σ, ίδ@, ἡ, spes. dat. pl. ἐλπίσι.

Ἐλπισθεὶς, a. 1. part. pass. ἐλπίσασα, a. 1. part. act. f. g. ab ἐλπίζω, spero, quod vide. Th. ἐλπὶς, spes.

Ἐλπιστέον, sperandum, nomen verbale ab ἐλπίζω, spero.

Ἐλπιστὸν, οῦ, τὸ, quod spe præsumi potest; sperabile, quod sperare licet; item, ἔλπισμα, τὸ, id quod speratur; spes, &c. Item, ἐλπιστικός; adject. ut, ἐλπιστικοὶ φιλόσοφοι, qui vitam maxime ex spe consistere aiebant; omniaque ad spem illam referebant, &c. Plut. Symp. 4. Omnia ab eod. verbo.

Ἐλπιῶ, sperabo, pro ἐλπίσω, f. 1. Att. verbi ἐλπίζω, quod vide.

Ἔλπομαι, Poët. pro ἐλπίζω. Th. ἐλπίς.

Ἐλπόμεν@, sperans, ejusd. præs. part.

Ἔλπω, sperare facio, præt. m. ἔολπα, Att. seu Ion. pro ἦλπα. sæpe pro præs. usurpatur.

Ἕλσαι, immittere, per Sync. pro ἐλάσαι, a. 1. inf. act. sic & ἕλσαν, pro ἐλάσαν, 3. pl. Ion. a. 1. ind. ἕλσας, pro ἐλάσας, a. 1. part. verbi ἐλαύνω, agito. f. ἐλάσω.

Ἕλσαι, verò est, a. 1. inf. act. per Sync. pro ἑλκύσαι, ab ἑλκύω, traho, quod vide.

Ἕλυμα & ἔλυμα, ατ@, τὸ, pars aratri in medio, temo, buris, ab ἕλω, traho. Th. εἰλέω, verso.

Ἐλύμας, α, ὁ, nomen magi, Arab.

Ἐλυμήνατο, 3. sing. a. 1. m. ab ἐλυμηνάμην, ω, ατο. verbi λυμαίνω, vasto. f. 2. m. λυμανοῦμαι. Th. λύμη, exitium.

Ἔλυμ@, theca citharæ, tibiæ genus è buxo; arcus: ab εἰλύω, intego. Est & ἔλυμ@, panicum, Etymol. ab ἕλ@.

Ἐλύπει, 3. sing. imperf. act. ἐλύπησα, ας, ε, a. 1. ind. act. ἐλυπήθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi λυπέω, f. ήσω, doleo. p. λελύπηκα. Th. λύπη, dolor.

Ἔλυσα, ας, ε, solvi, a. 1. ind. act. ἐλυσάμην, ω, ατο. a. 1. m. verbi λύω, solvo. f. σω. p. λέλυκα.

Ἔλυστρον, idem quod sequens ἔλυτρον, vide.

Ἔλυτρον, ου, τὸ, involucrum alicujus rei, theca, alveus aquarum. ab εἰλέω, involvo: ἐλυτρόω, tegmine involvo.

Ἐλυτρώσω, liberasti, 2. sing. a. 1. m. verbi λυτρόω libero. à λύτρον, pretium redemptionis. Th. λύω, solvo, f. σω. p. λέλυκα.

Ἐλύω, sive, εἰλύω; involvo, implico; unde, ἐλυσθεὶς; Iliad. ω. item, intego, καλύπτω; apud Gramm. ab εἰλέω, Vi.

Ἔλφ@, butyrum, Cypriis.

Ἕλω, capiam, a. 2. sub. act. at ἑλῶ, f. 2. verbi αἱρέω, capio. f. ήσω. p. ᾕρηκα. a. 2. εἷλον. ab ἕλω. inus.

Ἑλώδης, ε@, ὁ, ἡ, palustris: ab ἕλ@, palus.

Ἐλωΐ, Syriacè, Hebr. ἠλὶ, hoc est, Θεέ μου, Deus mi.

Ἕλωμαι, auferam. a. 2. sub. m. verbi αἱρέω, capio. a. 2. εἷλον.

Ἑλὼν, capiens, a. 2. part. act. ejusdem verbi.

ἝΛΩΡ, ορ@, τὸ, captura: pl. ἕλωρα. &

Ἑλώριον, ου, τὸ, idem: q. ab ἕλω, capio, inus. pro αἱρέω.

Ἔλωρ@, ου, ὁ, fluvii Siculi nomen.

Ἐμ', pro ἐμὲ, acc. sing. ab ἐγὼ, ego.

Ἐμάθετε, 2. pl. a. 2. ind. &

Ἔμαθον, ες, ε, didici, a. 2. verbi μανθάνω. f. μαθήσομαι. p. μεμάθηκα. a. 2. part μαθών.

Ἐμάθοσαν, didicerunt, 3. pl. a. 2. Bœot. pro ἔμαθον, quod vide.

Ἐμαίμασε, desideravit, 3. sing. a. 1. act. Poët. gem. σ. verbi μαιμάω. Th. μάω, vehementer cupio.

Ἐμακάρισεν, 3. sing. a. 1. act. verbi μακαρίζω, beatum prædico: f. ίσω. p. μεμακάρικα. Th. μάκαρ, beatus.

Ἐμαλάχθην, emollitus sum, a. 1. pass. verbi μαλάσσω, seu ττω, mollio: f. ξω, p. μεμάλαχα.

'Εμαλοφόρει, Dor. pro ἐμηλοφόρει, 3. sing. imperf. act. verbi μηλοφορέω, poma fero: ex μᾶλον, pomum, & φέρω, fero.

'Εμάνlω, insanivi, a. 2. ind. pass. verbi μαίνομαι, insanio: f. μανῶμαι.

'Εμάξατο, extersit, 3. sing. a. 1. m. verbi μάσσω, vel -ττω, abstergo: f. ξω. a. 1. ἔμαξα. perf. pass. μέμαγμαι.

'Εμάρανε, tabefecit, 3. sing. a. 1. act. à μαραίνω. Vide ἐμαράνθη.

'Εμαράνθlω, ης, η, extinctus sum: & in 3. plur. ἐμαράνθησαν. a. 1. pass. à μαραίνω, marcescere facio: f. μαρανῶ. p. μεμάραγκα. perf. pass. μεμάραμμαι.

'Εμαργήναιτο, 3. pl. a. 1. m. verbi μαργαίνω, insanio. Th. μάργος, insanus.

'Εμαρνάσθlω, 3. dual. imperf. verbi μάρναμαι, pugno.

'Εμάς, acc. pl. f. g. ab ἐμὸς, ἡ, ὸν, meus, a, um. Th. ἐγὼ, ego.

'Εμαυτῦ, mei ipsius: dat. ἐμαυτῷ. caret nom. sing. dual. nec non plur. Quoties verò pluraliter effertur, id fit devisè; ἡμεῖς αὐτοὶ, nos ipsi: ὑμεῖς αὐτοὶ, vos ipsi. Sic ἐγὼ αὐτὸς, ego ipse: σὺ αὐτὸς, tu ipse: ἀπ' ἐμαυτῦ, sponte meâ.

'Εμαχεσάμlω, ω, ατο, a. 1. m. à μάχομαι, pugno: 3. pl. imperf. ἐμάχοντο. f. μαχήσομαι, & -έσομαι, perf. pass. μεμάχημαι. a. 1. ἐμαχήθlω.

"Εμβα pro ἔμβηθι, a. 2. imperat. verbi ἐμβαίνω, progredior. a. 2. ἐνέβlω. Ex ἐν & βαίνω, eo: f. βήσομαι.

'Εμβαδὸν, adv. terrestri itinere: ab ἐμβαίνω, eo, progredior, quod vide.

'Εμβαθυνὸς, sapiens, prudens; à cogitationum & consiliorum profunditate; sapientes enim profundas habere solent cogitationes, & res quasi altè introspicere; ab ἐν & βάθος, unde βαθὺς & βαθύνω, &c. Vi.

"Εμβαθμος, ut ἔμβαθμος δικαςὴς, in Pand. ordinarius judex; Bud. ab ἐμβαίνω, quod ex ἐν & βαίνω, unde βαθμὸς, &c. quæ vide.

"Εμβαινον, imperf. Ion. pro ἐνέβαινον ab

'Εμβαίνω, ingredior: f. ἐμβήσομαι. p. ἐμβέβηκα. a. 2. ἐνέβlω. a. 2. part. ἐμβὰς, ἀντος. Th. βαίνω, eo.

'Εμβαλεῖν, a. 2. inf. act. vide ἐμβάλλω.

'Εμβαλεῖν κώπῃσι, Poëtic. incumbere remis.

"Εμβαλε, conjicit, 3. sing. imperf. pro ἐνέβαλε, irruebat: &

'Εμβάλλεο, præs. imperat. pass. Ion. ab

'Εμβάλλω, injicio, impello, insero ingredior, irrumpo; f. λῶ. p. ἐμβέβληκα. a. 2. ἐνέβαλον. inf. ἐμβαλεῖν. ab ἐν & βάλλω, jacio.

'Εμβάλοι, conjiceret, 3. sing. a. 2. opt. act. ἐμβαλῦσα, a. 2. part. f. g. &

"Εμβαλον, pro ἐνέβαλον, a. 2. per Syncop. ab ἐμβάλλω, quod vide.

"Εμβαμμα, ατος, τὸ, embamma; liquamen; intinctus; quando intingimus vel panem vel opsonium in vascula re liquida impleta; jurulentum, quod ad intinctus paratur, &c. Verbale ab ἐμβάπτω, Vi.

'Εμβαπτίζω, f. ίσω &

'Εμβάπτω, intingo, immergo: f. ἐμβάψω. p. ἐμβέβαφα. a. 1. ἐνέβαψα. a. 1. part. act. ἐμβάψας, αντος. Ex ἐν & βάπτω, tingo.

'Εμβαρύνω, ingravo; gravo; Nic. in Ther. ab ἐν & βαρύνω, idem quod βαρύνομαι, gravor; qu. Vi.

'Εμβὰς, ἀντος, a. 2. part. act. ab ἐμβαίνω, ingredior, quod vide.

'Εμβασίλευεν, ες, ε, imperf. Ion. pro ἐνεβασίλευεν ab

'Εμβασιλεύω, regno in: f. εύσω. p. ἐμβεβασίλευκα. a. 1. ἐνεβασίλευσα. Th. βασιλεὺς, rex.

'Εμβάσιος, ut ἐμβάσιος 'Απόλλων; Apollo cognomento Embasius; in littore consecratus, qui coleretur ab iis qui navem conscenderent; Apoll. Rhod. &c. Verbale ab ἐμβαίνω.

"Εμβασις, εως, ἡ, ingressus; solium, in quo lavamus: ab ἐμβαίνω, quod videas.

'Εμβασίχυτρος, ου, ὁ, nomen propr. muris: ab ἐμβαίνω, ingredior, (Th. βαίνω, eo) & χύτρος, olla.

'Εμβατεύω, saltuosè incedo, invado, ingero me: f. εύσω. p. ἐμβεβάτευκα. a. 1. ἐνεβάτευσα, ab ἐν & βατεύω, ineo. Th. βαίνω, eo.

'Εμβατὴ, idem quod ἔμβασις, solium; πύελος; labrum; vel vas quo in balneo ad lavandum utuntur, &c. ἐμβατὴρ, pro balistæ foramine, citatur ex Vitruv. ἐμβατήριον, ου, τὸ, genus cantus ad tibiam; item ingressus; ut apud Philostrat. ἐμβατήρια τῦ λόγου; ingressus orationis, &c. ἐμβατήριος, ου, ὁ, quasi ingressivus; non saltans, ut ἐμβατήριοι ῥυθμοί; sensim procedentes numeri, &c. ἐμβάτης, ου, ὁ, sessor, equitator, miles classarius, &c. Item, ἐμβάδες, calcei quidam vel cothurni; ut ἐμβάδες χρυσοῖ, aurei calcei, cothurni, &c. ἐμβατὸς, qui ascendi potest; pervius, &c. Item, ἐμβατευτικὸς, possessorius, ut jus ἐμβατευτικὸν, i. e. jus propria authoritate retinendæ alicujus rei, (ab ἐμβατεύω) & ἐμβατέω, idem quod ἐμβατεύω, Vi. Omnia ab ἐμβαίνω.

'Εμβαστάζω, importo, inveho; ab ἐν & βαστάζω, Vi.

'Εμβάφιον, τὸ, acetabulum, vas quod lucernæ usum præstat: &

'Εμβάψας, αντος, a. 1. part. act. ab ἐμβάπτω, intingo, quod vide.

'Εμβεβαιόω, & ἐμβεβαιόομαι, ῦμαι; constabilio, confirmo; ut ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα; confirmare victoriam; Plut. in Lycurgo; vide βεβαιόω.

'Εμβέβακεν, Dor. & Poët. pro ἐμβέβηκεν, insistere fecit, perf. act. &

'Εμβέβασαν, per Sync. Poët. pro ἐνεβεβήκεισαν, 3. pl. plusq. p. act. ἐνεβεβήκειν, ab ἐμβαίνω, ingredior. Th. βαίνω, gradior, eo: f. βήσομαι. p. βέβηκα, Ion. βέβαα & in 3. pl. plusq. act. Ion. ἐβεβάεισαν, per Syncop. βέβασαν, ingressi erant.

'Εμβεβαὼς, -ῶσα, ingressus, insistens: & ἐμβεβηκὼς, perf. part. ejusd. verbi.

'Εμβεβηλέω, profano, contamino, Levit. 21. idem quod βεβηλόω, quod vide.

'Εμβελὲς διάςημα, intercapedo, & intervallum quod est intra teli jactum; i. e. quod teli jactum non excedit; Polyb. ab ἐν & βέλος, τὸ, telum, &c. Vide.

'Εμβέῃ, Ion. pro ἐμβῇ, 3. sing. a. 2. sub. ab ἐμβαίνω, ingredior: ex ἐν & βαίνω, eo: f. βήσομαι. a. 2. ἔβlω. a. 2. sub. βῶ, βῇς, βῇ, & Ion. βέω, βέης, βέῃ, & Poët. βείω, βείης, &c.

'Εμβη, Ion. & Poët. pro ἐνέβη, 3. sing. a. 2. ind. act. &

'Εμβήῃ, Poët. pro ἐμβαίη, 3. sing. a. 2. opt. act. (ut ςήῃ, pro ςαίη,) ejusd. verbi.

"Εμβηθι, inscende, a. 2. imperat. &

'Εμβῆναι, a. 2. inf. verbi ἐμβαίνω.

'Εμβιβάζω, facio ut inscendat, impono, impello: f. άσω. a. 1. ἐνεβίβασα. Ex ἐν & βιβάζω, ineo. Th. βαίνω, eo.

'Εμβιβάω, ascendere facio, &c. ab eod. Th.

"Εμβιος, ου, ὁ, vitalis, vivus, animatus; propriè, cui vita, seu vitalis aliqua vis inest; qui vitam insitam habet; vividus; vivax, &c. Unde, ἐμβιόω; q. d. invivisco; Theophr. vivo, convalesco, adolesco; &c. ut, ἐμβιώσομαι τῇ γῇ, in terra vivam; diuturnitatem temporis significat ex vi præpositionis ἐν, compos. cum βίος, &c. Indè etiam ἐμβίωσις, q. d. invivis̃centia, vita, victus, &c.

'Εμβλάπτω, impedio; Hom. ex ἐν & βλάπτω, Vi.

"Εμβλεμμα, ατος, τὸ, intuitus, rectus aspectus; Xen. est verbale à sequente,

'Εμβλέπω, intueor, cum dat. imperf. ἐνέβλεπον. f. ἐμβλέψω. a. 1. ἐνέβλεψα, ας, ε. ab ἐν & βλέπω, video.

"Εμβλημα, ατος, τὸ, EMBLEMA, operi alteri insertum: &

'Εμβολὴ, ῆς, ἡ, injectio, irruptio, fluminis ostium: ab ἐμβάλλω, immitto. Th. βάλλω, jacio.

'Εμβοάω, ῶ; inclamo, clamorem tollo; Thuc. lib. 4. ex ἐν & βοάω, vide.

'Εμβοηθέω, auxilium fero; opem affero, &c. Th. βοηθέω, Vi.

"Εμβοθρος, foveam in se habens; vel qui in fovea est; unde ἐμβοθρεῦσθαι, fieri ἔμβοθρον; incavari in scrobem, seu foveam; Hippocr. ex ἐν & βόθρος, unde βοθρεύω, &c. Vi.

'Εμβολὰς, άδος, ἡ, arbor insita, quæ poma fert insitiva; fructus insitus, &c. ut, ἐμβολάδες ἄπιοι; Aristoph. pira insititia, vel insitiva, &c. 'Εμβολεὺς, έως, ὁ, aggressor, & invasor; in Epigramm. q. d. injector, &c. ab eod. Th.

'Εμβολιμαῖος, ου, insertus: sic

'Εμβόλιμος, ου, intercalaris: ab eod. verbo & them.

"Εμβολα, τὰ, in mediâ fabulâ à mimis interposita: &

'Εμβόλιον, ου, τὸ, q. d. interjectorium, paxillus, vectis, promontorium: &

"Εμβολος, ὁ, navis rostrum, acies cuneata:

cuneata & Loci nomen. Pind. ab iisd.

Ἐμβολίσματα, diversi panni, hinc indè consuti, q. d. injectamenta pannorum, &c. Item, ἐμβολισμὸς, embolismus, intercalatio, &c. Itidem, ab iisdem.

Ἐμβομβέω, ῶ; bombos edo in; resono in, &c. ab ἐν & βομβέω, vide.

Ἐμβραδιώω, fut. ῶ; immoror, moror in; ut ἐμβραδιώειν τῇ παιδιᾷ; ab ἐν & βραδιώω, qu. Vi.

Ἔμβραμαι, fato destinatus sum, pro εἵμαρμαι Laconicè, adjecto β, Euphoniæ gratiâ, & sublato ι, perf. ind. pass. & indè

Ἐμβραμένη, pro εἱμαρμένη, fatum: à μείρω, divido, sortior; p. m. ἔμμορα, pro μέμορα.

Ἔμβραχυ, parvum, minimum; Suid. Item, prorsus; ut uno verbo dicam; breviter; συντόμως; ἐν βραχεῖ; ἁπλῶς; ἐν κεφαλαίῳ, &c. ab ἐν & βραχὺς, qu. Vi.

Ἔμβρεγμα, ατος, τὸ, liquor, succus; id in quo aliquid tingitur, & madefit; vel etiam, quod in liquore aliquo madefactum, parti affectæ applicatur, &c. ab ἐμβρέχω; q. d. immadefacio; immergo; profundo, &c. apud Diosc. ἐμβρεχομένα μύρα, exp. inspersa unguenta, &c. Unde etiam, est ἐμβροχὴ, irrigatio, quæ viz. fit intingendo linum vel Xylum in aliquem liquorem. Item, simpliciter, pro irrigatione seu perfusione, &c. Th. βρέχω, Vi.

Ἐμβρέμω, & ἐμβρέμομαι, infremo, fremo; ab ἐν & βρέμω, Vi.

Ἐμβρέχω, vide in ἔμβρεγμα.

Ἐμβριθεία, ας, ἡ, gravitas; & ἐμβριθὲς, τὸ, libramentum; item, adjectivè, robustum, grave, &c. Utrumq; ab ἐμβριθής; quod vide; à quo etiam est, ἐμβριθῶς, duriter, ferociter, asperè, &c.

Ἐμβριθὴς, έος, ὁ, ἡ, gravis, constans: ab ἐν & βρίθω, ingravesco.

Ἐμβριμάομαι, ῶμαι; fremo, graviter interminor, cum dat. imperf. ἐνεβριμαόμην, ώμην. f. ήσομαι. a. 1. m. ἐνεβριμησάμην, ω, ατο, ab ἐν & βρέμω, fremo.

Ἐμβρόνιον, μικρὸν ἢ ἀπόρφυρον ἱμάτιον Ἰβηρικόν. q. ab ἐν & βορα, ut in eo cibus capi possit.

Ἐμβροντάω, ῶ, f. ήσω, attonitum reddo; & indè

Ἐμβροντησία, ας, ἡ, stupor, vesania: &

Ἐμβρόντητος, ου, attonitus, vesanus: ab ἐν & βροντάω, tono. Th. βροντὴ, tonitru.

Ἐμβροχὴ, vide suprà, in Ἔμβρεγμα.

Ἔμβροχοι, illaqueati, laqueis implicati, &c. ab ἐν & βρόχος, Vi.

Ἐμβρυοδόχος, receptor τῶ ἐμβρύε; Luc. in Lexiph. ab ἔμβρυον, & δέχομαι.

Ἐμβρυοθλάστης, uncus, seu spiculum ad educendos fœtus; sic dictum à contundendo; est enim ab ἔμβρυον, τὸ, & θλάω, ῶ; unde θλάσμα, & θλαστὸς, &c. quæ vide.

Ἔμβρυον, ου, τὸ, (q. d. ἐντὸς τῆς γαστρὸς βρύον,) EMBRYON, infans utero conclusus; fœtus. Th. βρύω, scateo, pullulo.

Ἔμβρυος, ου, prægnans, genitalis: ab eod. them.

Ἐμβρυοτομία, ἡ, umbilici sectio, in fœtu recens in lucem edito; Poll. ex ἔμβρυον τέμνω; unde præt. med. τέτομα, &c. Vi.

Ἐμβρύχω, strideo dentibus, &c. Idem quod βρύχω, Vi.

Ἔμβρωμα, ατος, τὸ, erosio, seu id ipsum quod erosum est; ut ἐμβρώματα ὀδόντων; apud Diosc. cavernæ dentium; dentes cavi & erosi; item, ἔμβρωμα, auth. Eust. Il. 2. est jentaculum; τὸ πρωϊνὸν ἄριστον, &c. Unde ἐμβρωματίζω, cibum edo, idem quod βρωματίζω; à βρῶμα, Vi.

Ἐμβύθιος, idem quod βύθιος; qui est in profundo; profundus, immersus, &c. à Th. βυθὸς, Vi.

Ἐμβύω, idem quod Th. βύω, obturo, obstruo; item, impleo; item tego, &c. Vide.

Ἐμεγάλυνα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi μεγαλύνω, prædico, quod vide.

Ἐμέγηρα, invidi, a. 1. ind. act. verbi μεγαίρω, invideo: f. αρῶ

Ἕμεθα, 1. pl. a. 2. m. ἕμην, ἕσο, verbi ἵημι, mitto: f. ἥσω. p. εἷκα. a. 1. ἧκα. a. 2. ἧν.

Ἐμέθεν, Att. pro ἐμέοθεν, Ion. pro ἐμῦθεν, gen. sing. ab ἐγὼ, ego.

Ἐμεθύσθην, ης, η, a. 1. pass. &

Ἐμηθύσθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi μεθύω, inebrio. Th. μέθυ, vinum.

Ἔμεινα, ας, ε, mansi, a. 1. act. verbi μένω, maneo: f. μενῶ. p. μεμένηκα. a. 1. inf. μεῖναι.

Ἐμεῖο, gen. Ion. & Poët. pro ἐμῦ, ab ἐγὼ, ego.

Ἔμελε, curæ erat. imperf. impers. verbi μέλει. f. μελήσει. p. μεμέληκε.

Ἐμέλησε, curæ fuit, a. 1. ind. verbi μέλει, curæ est, impers.

Ἔμελλε, imperf. verbi μέλλω, futurus sum.

Ἐμεμεκὼς, perf. part. act. ab ἐμέω, vomo; quod infra videas.

Ἐμεμίγμην, ξο, κτο, plusq. p. verbi μίγνυμι, misceo: f. μίξω. p. μέμιχα.

Ἐμέμφετο, 3. sing. imperf. verbi μέμφομαι, incuso: f. ψομαι.

Ἐμὲν, sumus, Poët. pro ἐσμὲν, 1. pl. præs. ab εἰμὶ, sum.

Ἔμεν, esse, Ion. pro εἶναι. ab eod.

Ἔμεν, & ἔμμεναι, Dor. pro εἶναι, a. 2. inf. verbi ἵημι, mitto. Potest & ἔμεν, esse 1. pl. a. 2. act. ἧν, ἧς. in plur. ἧμεν & ἕμεν.

Ἐμενοίνα, 3. sing. imperf. verbi μενοινάω, curo. Th. μένος, εος, τὸ, animus.

Ἔμενον, imperf. act. verbi μένω, maneo: f. μενῶ. a. 1. ἔμεινα.

Ἕμενος, a. 2. part. m. verbi ἵημι, mitto: f. ἥσω. a. 2. ἧν. a. 2. m. ἕμην.

Ἐμέσας, a. 1. part. act. verbi ἐμέω, vomo.

Ἐμεσία, ἡ, vomitus; Hippocrat. de morb. l. 2. Item, ἐμετήρια, τὰ, quæ ad vomitum ciendum induntur, Pharmaca vomitoria; Plin. ab ἐμέω, vide.

Ἐμετιάω, vomiturio: &

Ἐμετικὸς, ῦ, vomitorius: &

Ἐμετὸς, ῦ, ὁ, vomitus: item adject. vomitu ejectus: ab ἐμέω, vomo.

Ἐμετείθη, dimissus fuit, Ion. pro μεθείθη, a. 1. pass. à μεθίεμαι.

Ἐμετοποιὸς, ῦ, ὁ, vomitiones movens; vomitorius, &c. ab ἐμετὸς, & ποιέω, &c. Vi.

Ἐμεῦ, mei, gen. Dor. & Æol. pro ἐμῦ, ab ἐγὼ, ego.

ἘΜΕ'Ω, ῶ, VOMO: f. έσω, p. ἤμεκα. & Att. reduplic. ἐμήμεκα. a. 1. ἤμεσα. a. 1. imperat. act. ἔμεσον, άτω. a. 1. inf. ἐμέσαι.

Ἐμεαυτῦ, Ion. pro ἐμαυτῦ, mei ipsius. Sic in acc. ἐμεαυτόν.

Ἐμὴν, acc. sing. f. g. ab ἐμὸς, ἡ, ὸν, meus, a, um. Th. ἐγὼ, ego.

Ἕμην, ης, ισο, a. 2. m. verbi ἵημι, mitto, a. 2. act. ἧν.

Ἔμηνα, a. 1. ind. act. ἐμηνάμην, a. 1. m. verbi μαίνομαι, insanio: f. 2. m. μανῦμαι: p. m. μέμηνα.

Ἐμήνιε, 3. sing. imperf. act. verbi μηνίω, f. ίσω, quod vide.

Ἐμήνυθεν, Bœotic. pro ἐμηνύθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi μηνύω, indico: f. ύσω, p. μεμήνυκα. a. 1. ind. pass. ἐμηνύθην, ης, η. a. 1. part. pass. μηνυθεὶς, εῖσα, έν.

Ἐμήνυσεν, 3. sing. a. 1. act. ejusd. verbi.

Ἐμήσατο, excogitavit, paravit, 3. sing. a. 1. m. verbi μήδομαι, delibero, cogito; cum solertiâ quid facio; f. ήσομαι. Th. μῆδος, εος, τὸ, cura.

Ἐμηχανέατο, Ion. pro ἐμηχανῶντο, moliebantur, 3. pl. imperf. verbi μηχανάομαι, ῶμαι. Th. μηχανὴ, machina.

Ἐμίανα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi μιαίνω, polluo, quod vide.

Ἔμιγον, miscui. a. 2. ind. act. ἐμίγην, a. 2. pass. verbi μίγνυμι, misceo: f. μίξω. p. μέμιχα.

Ἐμίηνα, maculavi a. 1. ind. act. verbi μιαίνω, f. ανῶ, inquino, fœdo.

Ἔμικτο, Ion. pro ἐμέμικτο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi μίγνυμι, misceo: f. ξω. p. χα.

Ἐμιμήσω, 2. sing. a. 1. m. verbi μιμέομαι, imitor: f. ήσομαι.

Ἔμιμνε, expectabat, 3. sing. imperf. verbi μίμνω, maneo. Th. μένω, f. νῶ, maneo: a. 1. ἔμεινα.

Ἐμὶν, & ἐμίνι, mihi, Dor. pro ἐμοὶ, dat. sing. ab ἐγὼ, ego.

Ἔμιξε, a. 1. ind. act. verbi μίγνυμι, misceo: f. μίξω. a. 2. ἔμιγον.

Ἐμίσγετο, imperf. pass. verbi μίσγομαι, idem quod μίγνυμαι, misceor: f. 1. pass. μιχθήσομαι. p. μέμιγμαι. a. 1. pass. ἐμίχθην. a. 2. ἐμίγην.

Ἐμίσησαν, oderunt, 3. pl. a. 1. act. verbi μισέω, odi: f. ήσω. Th. μῖσος, εος, τὸ, odium.

Ἐμισθώσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi μισθόω, mercede loco. Th. μισθὸς, merces.

Ἔμιχθεν, Bœot. seu Æol. Sync. pro ἐμίχθησαν, 3. pl. a. 1. pass. verbi μίγνυμι, misceo: f. ξω.

Ἐμίχθην, a. 1. ind. pass. ejusd. verbi.

Ἔμμα, Æol. pro εἷμα, ατ⊙, τὸ, vestis: ab ἕω, induo.

Ἔμμαθε, Poët. pro ἔμαθε, a. 2. ind. act. verbi μανθάνω, disco: f. μαθήσομαι. a. 2. ἔμαθον.

Ἐμμανής, έ⊙, ὁ, ἡ, furens: ab

Ἐμμαίνομαι, adversus aliquem insanio: f. ἐμμανοῦμαι. Th. μαίνομαι, insanio.

Ἐμμανῶς, furibundè, furenter; ab ἐμμανής.

Ἐμμαλλ⊙, lanatus; lanam promissam habens; Lucian. ab ἐν & μαλλός, villus, lana, lana promissa, &c. Vide.

Ἐμμανουήλ, ὁ, nomen Servatoris, ἄκλιτον, Θεάνθρωπ⊙. Hebr. nobiscum Deus.

Ἐμμαοῦς, ἡ, nomen vici, ἄκλιτον. Hebr. propugnaculum.

Ἐμματπέειν, dicto citius aliquid facere, item;

Ἐμματπέως, adv. dicto citius: q. ἅμα τῷ ἔπει· ab ἔπ⊙, verbum. Th. ἔπω, dico.

Ἐμμαπέω, contrecto, palpo, expon. ἐμμάπτειν, ergo ab ἐμμάσσω, q. intus tango. Th. μάσσω, abstergo.

Ἐμμέθοδ⊙, idem quod μεθοδικός; in quo methodus est; compendiosus, artificiosus. Philo de mundo; λογικῇ φύσει τὸ ἐμμέθοδον οἰκεῖον; quod artificio constat, rationali naturæ accommodatum est, &c. Item, ἐμμεθόδως, artificialiter, methodicè, &c. ab ἐν & μέθοδ⊙, vide.

Ἐμμεθύσκομαι, ebrius sum; seu inebrior in vel inter; ab ἐν & μεθύσκομαι, vide.

Ἐμμειδιάω, ῶ; subrideo in, vel propter, &c. ex ἐν & μειδιάω, & poëticè μειδιόω, idem quod Th. μειδάω, vide.

Ἐμμεῖναι, a. 1. inf. act. verbi ἐμμένω, permaneo, quod vide.

Ἐμμελετάω, f. ήσω, meditor: quod à μελετάω, curam gero. Th. μέλει, curæ est.

Ἐμμελετέον, ejusd. adject. verbale.

Ἐμμέλεια, modulatio, seu apta modulatio, &c. Sic dicta fuit etiam quædam saltatio, à concinnitate, seu à concinno & decenti corporis motu; de qua Plato & Poll. exponitur & generaliter, concinnitas, elegantia, &c. à sequente ἐμμελής.

Ἐμμελής, έ⊙, ὁ, ἡ, aptus, concinnus: ab ἐν & μέλ⊙, carmen: indè,

Ἐμμελῶς, & ἐμμελέως, concinnè, aptè, adv.

Ἐμμελῳδέω, ῶ; modulando pronuntio; modis musicis mando, &c. ab ἐν & μελῳδέω, ῶ; modulor, cano cum modulatione, qualis est carminum quæ μέλη, vocantur; Athen. à μελῳδία, vide.

Ἐμμεμαυῖα, præt. act. part. Ion. f. g. verbi μάω, cupio: f. μήσω, p. μέμηκα. perf. part. μεμηκώς, υῖα, ός, & per crasin μεμαώς, αῦα, ός.

Ἐμμεμαώς, incitatus, gen. ῶτος, & per Ectasin Poët. μεμαῶτος, accus. sing. ἐμμεμαῶτα, præt. part. act. m. g. vide ἐμμεμαυῖα.

Ἐμμέμηνα, præt. m. verbi ἐμμαίνομαι, insanio: ab ἐν & μαίνομαι, idem f. μανοῦμαι.

Ἔμμεν, ἔμμεναι, & ἔμμεν, Poët. Æol. & Dor. pro εἶναι, esse: ab εἰμὶ, sum.

Ἐμμενές, τὸ, constantia: & adverbialiter, constanter: neut. g. ab ἐμμενής· &

Ἐμμενέως, Poët. & ἐμμενῶς, adv. constanter: ab

Ἐμμενής, έ⊙, ὁ, ἡ, permanens: ab

Ἐμμένω, permaneo, persevero: præs. inf. ἐμμένειν. f. ἐμμενῶ. p. ἐμμεμένηκα. a. 1. ἐνέμεινα. ex ἐν & μένω, maneo.

Ἐμμεσ⊙, ου, ὁ, ἡ, intermedius, qui medium habet. Th. μέσ⊙, medius.

Ἔμμεστ⊙, plenus, impletus, refertus, &c. ab ἐν & μεστός, Vi.

Ἐμμετρ⊙, ου, ὁ, ἡ, servans modum: ab ἐν & μέτρον, mensura.

Ἐμμέτρως λέγειν, carminibus loqui; nam ἐμμέτρως, adv. est carmine, verbis numero adstrictis, &c. ab ἔμμετρ⊙.

Ἐμμήνι⊙, ου, ὁ, ἡ, &

Ἔμμην⊙, ου, ὁ, ἡ, menstruus, a, um. τὰ ἔμμηνα, vel -ια, menstrua mulierum. Ex ἐν & μήν, μηνός, ὁ, mensis.

Ἐμμήτρ⊙, ου, ὁ καὶ ἡ, medullam in se habens; cui medulla inest; ut ἐμμήτρα ξύλα; ligna quæ viduata non sunt medulla; vel quæ non sunt emedullata; ut Plin. loquitur; ab ἐν & μήτρα, matrix, uterus; item, in arboribus, medulla, seu, vitalis anima, &c. Vi.

Ἐμμὶ, sum, Dor. & Æol. pro εἰμὶ, existo.

Ἐμμίγνυμι, fut. ίξω, immisceo; unde ἐμμεμιγμέν⊙, commixtus, concretus, &c. Th. μίγνυμι.

Ἔμμιλτ⊙, ου, ὁ καὶ ἡ, imbutus seu infectus rubrica; rubrico colore rubens; Dioscor. lib. 5.

Ἔμμισθ⊙, mercenarius; mercede aliquid faciens; Thuc. lib. 6. Item, qui emolumentum, & veluti suorum laborum & industriæ mercedem accipit; Plut. in Pericle; ab ἐν & μισθὸς, vide.

Ἐμμονίαι, αἱ, sunt fœdera, pacta; i. e. συνθῆκαι; παρὰ τὸ ἐμμένειν; quibus utraque pars ἐμμένει, permanet, & perseverare debet, &c. Est ab ἔμμεν⊙, stabilis, permanens, constanter perseverans, &c. Verbale ab ἐμμένω, vide.

Ἐμμώρ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. lutulentus.

Ἔμμορα, ας, ε, sortitus sum, per Metath. pro μέμορα, præt. m. verbi μείρω, divido, sortior.

Ἔμμορον, ου, τὸ, fatum, item, ἔμμορ⊙, ου, ὁ καὶ ἡ, oppositum τῷ ἄμμορ⊙; non particeps, &c. Od. θ. Hesych. exp. ἔμμορον, εἱμαρμένον; quod in fatis est, &c. ab ἐν & μόρ⊙, portio; plerumq; portio fatalis, seu fatum, &c. Vi.

Ἔμμορφ⊙, formâ indutus, informatus; formæ speciem habens; ut, ἔμμορφον ἄγαλμα; simulacrum corporeum, &c. ab ἐν & μορφή, vide.

Ἔμμοτον, sub. φάρμακον; medicamentum liquidum, quod linteolis conceptis, (men lose, in Constantino, conceptis) exceptum, (item, malè in Scapula, excerptum) intra ulcera ejúsque sinus reconditur; ab hoc genere medicamentorum, ἔμμοτοι, dicuntur, apud Hippocr. lib. περὶ ἄρθρων, qui ulcere cavo laborant; quod curationem διὰ τῶν μοτῶν desiderent; ut annotat Galen. comm. 3. sicut ab aliis ἔμμοτοι dicuntur, qui bus μοτοὶ, & penecilli inditi sunt, &c. ab ἐν & μοτός, linamentum seu linteum carptum, quod vul exitus inditur, &c.

Ἔμμουσ⊙, musicus; & τὸ ἔμμουσον, ex musica compositum, seu musicos modulos in se habens, &c. Unde, ἐμμούσως; musicè, vel musarum instinctu, &c. Eustath. ab ἐν & μοῦσα, Vi.

Ἔμμοχθ⊙, laborum & ærumnarum plenus, vel qui in laboribus & ærumnis versatur; Eurip. ab ἐν & μόχθ⊙, vide.

Ἐμμύλαν, αν⊙, ὁ, mola: Num. 11. 8. ἐν τῷ ἐμμύλανι· sed rectius: ἐν τῷ μύλῳ. Th. μύλη, mola.

Ἐμνάσατο, Dor. pro ἐμνήσατο, 3. sing. a. 1. m. vide in ἔμνησα. Sic ἔμνασεν pro ἔμνησεν, memoriam renovavit.

Ἐμνήμυκα, pro ἔμυκα, perf. Att. per redupl. & Pleonasm. τοῦ ν. ab ἠμύω, inclino, cado.

Ἔμνησα, memini, a. 1. ind. act. verbi μιμνήσκω, in memoriam revoco: f. μνήσω. p. μέμνηκα. præt. pass. μέμνημαι· &

Ἐμνήσθην, ης, η, memini, a. 1. ind. pass. ejusd. verbi. Th. μνάομαι, recordor.

Ἐμνώοντο, pro ἐμνῶντο memores erant, Poët. 3. pl. imperf. verbi μνάομαι.

Ἐμόγησα, ας, ε, laboravi, defessus fui, a. 1. ind. act. verbi μογέω, f. ήσω, tolero, laboro: Th. μόγ⊙, labor.

Ἔμοιγε, mihi, dat. sing. ab ἐγὼ, ego: γε, adjectio Att.

Ἐμοῖο, Att. pro ἐμοῦ, gen. ab ἐγώ· & Ion. pro ἐμοῦ, gen. ab ἐμός.

Ἔμολε, venit, a. 2. act. verbi μολέω, sive μόλω, advenio.

Ἐμόλυνα, ας, ε, a. 1. ind. verbi μολύνω, inquino.

ἘΜΟ'Σ, ἡ, όν, MEUS, A, UM: ab ἐμοῦ, mei: gen. ἐγώ, ego.

Ἐμόχθει, 3. sing. imperf. act. ἐμοχθοῦμεν, 1. pl. a μοχθέω, laboro: f. ήσω. p. μεμόχθηκα. Th. μόχθ⊙, labor.

Ἔμπα, tamen, idem quod ἔμπας.

Ἐμπαζόντων, gen. pl. ab.

Ἐμπαγείς, infixus, a. 2. part. pass. verbi ἐμπήγνυμι, infigo: ex ἐν & πηγνύω, seu πήγνυμι, compingo: f. πήξω. p. πέπηχα. a. 1. ἔπηξα. a. 2. ἔπαγον. a. 2. pass. ἐπάγην. p. m. πέπηγα.

Ἐμπάζεαι, Ion. pro ἐμπάζῃ, 2. sing. præs. sumteq.

ἘΜΠΑ'ΖΟΜΑΙ, curo, rationem habeo: f. άσομαι, hinc ἔμπαξ, ακ⊙, ὁ, curator.

Ἐμπαθής, έ⊙, οῦς, ὁ, ἡ, affectibus deditus: ex ἐν & πάθ⊙, ε⊙, τὸ, morbus,

bus, affectus. Th. πάσχω, patior: a. 2. ἔπαθον.

Ἐμπαθῆς, ejusd. gen. sing.

Ἐμπαθῶς, cum affectu, seu cum affectibus; cum perturbationibus; Plut. in Coriol. ἐμπαθῶς ἔχω; affectibus moveor seu afficior; Hermog. & ἐμπαθέστατα; maximo cum affectu; Plut. Symp. lib. 4. &c. ab ἐμπαθής.

Ἔμπαιγμα, ατος, τὸ, & ἐμπαιγμὴ, ῆς, ἡ, illusio; idem quod sequens ἐμπαιγμὸς, ὁ, Vi.

Ἐμπαιγμὸς, ὁ, ὁ, ludibrium: ab

Ἐμπαίζω, illudo: cum dativ. imperf. ἐνέπαιζον. f. ἐμπαίξω, p. ἐμπέπαιχα. a. 1. part. ἐμπαίξας, αντος, perf. pass. ἐμπέπαιγμαι. a. 1. pass. ἐνεπαίχθην. f. 1. pass. ἐμπαιχθήσομαι. Th. παίζω, ludo: f. σω. & ξω.

Ἐμπαίκτης, ου, ὁ, irrisor: ab ἐμπαίζω.

Ἐμπαίξομεν, 1. pl. f. 1. act. verbi ἐμπαίζω, illudo, quod vide.

Ἔμπαιος, Suid. Ἔμπειρος; peritus, expertus; ut κακῶν δ' ἔμπαιος ἀλήτης; Etym. deducit παρὰ τὸ ἐμπάζεσθαι; τὸ φροντίζειν.

Ἔμπαις, ιδος, ἡ, quæ infantem utero gestat, gravida, prægnans, &c. ἐγκύμων; Hesych. ab ἐν & παῖς.

Ἐμπαίω, imprimo, seu incudo, i. e. percussu imprimo; Eust. Indè, ἐμπαίσματα, τὰ, eædem sunt imagines picturæve incusæ seu impressæ; item, ἐμπαιστὸς, ὁ, ὁ, cui ejusmodi δαιδάλματα, incusa sunt & impressa; & ἐμπαιστικὴ, scil. τέχνη; ars excudendi seu imprimendi; Athen. &c. Ab ἐν & παίω, quod vide.

Ἔμπαλιν, retro, contrà, è contrario: adv. ἔμπαλιν γνώμης, præter sententiam: sic ἔμπαλιν τέρψιος, in contrarium delectationis. Th. πάλιν, rursus.

Ἐμπαλλάσσειν, Ion. pro ἐμπλέκειν, involvere, illaqueare. Alii per simplex λ, scribunt: vide in παλάσσω, inquino.

Ἐμπάλλω, vibro in, vibro ad, &c. ab ἐν & πάλλω, Vi.

Ἐμπαλύνω, inspergo; unde, in Gal. apud Hippocr. ἐμπαλύνων; i. e. ἐπιπάσσων, inspergens, &c. ab ἐν & παλύνω, conspergo, &c. Vi.

Ἔμπαν, tamen, omnino; ab ἐν & πᾶν, vide.

Ἐμπανηγυρίζω, publicos, festosq; conventus celebro; exp. &, concelebro; ab ἐν & πανηγυρίζω, idem quod πανήγυριν ἄγω; sive συντέλω; festum panegyrin agito; festum, udósve panegyricos celebro; ferior; item, panegyricas orationes habeo; Poll. transitivè quoque usurpavit Greg. pro panegyrica oratione laudo, in celebri cœtu prædico, &c. à πανήγυρις, εως, ἡ, conventus universalis, &c. Vide.

Ἔμπαξ, κος, ὁ, curator, tutor; educator; παρὰ τὸ ἐμπάζεσθαι; Soph. in Ajace.

Ἐμπαραβάλλομαι, injicio, indo; Phalar. in epist. ab ἐν & παραβάλλω, vide.

Ἐμπαράσκευος, præparatus, instructus, apparatus, &c. à παρασκευή, vide.

Ἐμπαρέχω, præbeo, permitto, concedo, quasi imponendo manibus; accommodo, &c. Item, expono, &c. ab ἐν & παρέχω, Vi.

Ἐμπαρίημι, remitto, laxo; & ἐμπαρίεμαι; remissus ac languidus reddor; franguntur vires meæ, &c. ab ἐν & παρίημι, Vi.

Ἐμπαροινέω, temulentus injuriam seu contumeliam alicui infero; insulto, ludibrio habeo; per vinum, aliquem probris afficio, &c. ab ἐν & παροινέω, Vi.

ἜΜΠΑΣ, & Ion. ἔμπης, & Att. vel Dor. ἔμπα & ἔμπαν, tamen, omnino, prorsus: q. ab ἐν & πᾶς, omnis.

Ἐμπάσσω, f. άσω, inspergo, intexo. Th. πάσσω vel ττω, conspergo, variego.

Ἔμπεδα, nom. pl. n. g. ab ἔμπεδον, firmum, tutum, & constans: ab ἐν & πέδον, solum.

Ἐμπεδάω, ῶ, vel ἐμπεδίω, Ion. compedibus constringo: ex ἐν & πεδάω. Th. πέδη, pedica.

Ἐμπεδέως, Poët. adv. ab ἐμπέδως, firmiter, constanter, assiduè: quod vide.

Ἐμπεδόκυκλος χρόνος, tempus quod firmis jugibúsq; orbibus volvitur, &c. ab ἔμπεδος & κύκλος, quæ Vi.

Ἐμπεδόμητις ἀνάγκη, necessitas solidi consilii, & stabilis; ab ἔμπεδος & μῆτις, quæ Vi.

Ἐμπεδόμοχθος, ου, Poët. laboriosus, ærumnosus: ab ἔμπεδος, firmus, (quod à πέδον, solum,) & μόχθος, labor.

Ἐμπεδόμυθος, qui firmi & constantis est sermonis; Nonn. ab ἔμπεδος & μῦθος, quæ vide.

Ἔμπεδον, Poët. adv. quod & ἐμπέδως, firmiter, tutò, perpetuó: ab ἔμπεδος.

Ἐμπεδορκέειν, εῖν, fœdus servare: ab ἔμπεδος, firmus, & ὅρκος, jusjurandum.

Ἔμπεδος, ου, ὁ, ἡ, stabilis, firmus; ab ἐν & πέδον, solum.

Ἐμπεδοσθενὴς, έος, ὁ, ἡ, qui firmum robur habet: ὁ ἔμπεδον σθένος ἔχων.

Ἐμπεδόφρων, qui mente firma præditus est; qui mente captus non est; Phaleris in Epist. ab ἔμπεδος & φρὴν, vide.

Ἐμπεδόφυλλος, cui folia firmiter manent; folia non amittens; epitheton palmæ, perpetuo virentis frondibus; ab ἔμπεδος, & φύλλον, vide.

Ἐμπεδόω, f. ώσω, stabilio; firmiter & constanter servo, seu observo: &

Ἐμπέδως, adv. firmiter, certó: ab ἔμπεδος, stabilis. Th. πέδον.

Ἐμπεδῶς, idem, per crasin, pro ἐμπεδέως, quod vide: ab ἔμπεδος.

Ἐμπείραμος, pro ἔμπειρος; expertus, &c. Vide, item, ἐμπειρέω, expertus sum, &c. ab eod.

Ἐμπειρία, ας, ἡ, peritia, experientia: & inde

Ἐμπειρικὸς, ὁ, EMPERICUS: medicus qui ab experimentis solum medicinam novit & tractat. Angl. an Empirick: utrumq; ab

Ἔμπειρος, peritus: unde ἐμπείρως, peritè, adv. Th. πεῖρα, conatus.

Ἐμπείρω, infigo, trajicio; Il. 2. & Dion. &c. Item, ἐμπείρομαι, infigor, &c. ab ἐν & πείρω, Vi.

Ἔμπελα, præs. imperat. ab

Ἐμπελάω, idem quod πελάζω, appropinquo. Th. πέλας, adv. propè.

Ἐμπέλαδον, & δὴν propè, juxta, adv. ab eodem.

Ἐμπέλανα, placentæ latæ, tenues, & orbiculares; πόπανα; Hesych. à Th. πέλανος, Vi.

Ἐμπελάσαντες, inter se committentes, a. 1. part. pl. num. ab

Ἐμπελάζω, & -άω, idem quod πελάζω, & άω, appropinquo, admoveo. Th. πέλας, propé.

Ἐμπελάτειρα, ἡ, meretrix; sic dicta, quòd corpus corpori admoveat; seu, quòd omnibus appropinquet; Etym. ex Callim. à præced. ἐμπελάζω.

Ἔμπελιος, ου, ὁ, intùs lividus; seu in quo livor est; Nicand. ab ἐν & πέλιος, vide.

Ἐμπεπαρμένος, perf. part. pass. verbi ἐμπείρω, infigo: f. ερῶ. p. ἐμπέπαρκα ab ἐν & πείρω, transfigo.

Ἐμπεπιστευμένη τὴν φυλακὴν, custodia ejus fidei commissa: perf. part. pass. ex ἐν & πιστεύω, credo. Th. πείθω, persuadeo.

Ἐμπεπερασμένος, perf. part. pass. ab ἐμπιπράσκω, vendo. Th. πιπράσκω, vendo. f. περάσω. p. pass. πεπέραμαι. Th. περάω, idem.

Ἐμπέραμος, pro ἐμπείραμος, peritus, &c. Vi. Item, qui transit seu trajicit in; vector; ἔμπορος, &c. ab ἐν & περάω, Vi.

Ἐμπεράμως, idem quod ἐμπείρως; scitè, peritè; ab ἐμπέραμος, in prima significatione, Vi.

Ἐμπεράω, trajicio, vel transveho in, &c. ab ἐν & περάω, Vi.

Ἐμπερής, idem cum ἔμπειρος, quod vide.

Ἐμπεριάγω, circundo; ex ἐν & περιάγω, Vi.

Ἐμπερίβολος λόγος, ut ἐγκατάσκευος, ἐνδιάσκευος, oratio elegans; ornata, & artificiosa, &c. ab ἐν & περιβάλλω, Vi.

Ἐμπεριγράφω, scripto comprehendo; ex ἐν & περιγράφω, circumscribo, definio, delineo, &c. ex περὶ & γράφω, vide.

Ἐμπεριεκτικὸς, continens, capax, qui ambitu & complexu suo multa in se continere & comprehendere potest, &c. Est ab ἐμπεριέχω, contineo in; complector & comprehendo in; ex ἐν & περιέχω, contineo, &c. Vi.

Ἐμπεριλαμβάνω, q. d. intus comprehendo; (item, pro περιλαμβάνω; quod vide.) Unde ἐμπερίληψις, complexus quo aliquid intra nos continemus, &c. ab ἐν & περιλαμβάνω, quod vide.

Ἐμπεριπαθέω, ῶ; q. d. instomachor, indoleo, stomachor in, &c. Ex ἐν & περιπαθέω, ῶ; vehementi affectu commoveor; à περιπαθὴς, vehementer affectus;

fectus; item, affectibus obnoxius; ex περὶ & πάθος, Vi.

Ἐμπεριπατέω, inambulo, incedo; & Metaph. apud Aristoph. ἐμπεριπατῆσαι περί τινος, disceptare de re aliqua; Philosophorum more, qui deambulantes disputabant; ex ἐν & περιπατέω, Vi.

Ἐμπερόναμα, ατος, τὸ, vestis fibulis adstricta. Dor. pro ἐμπερόνημα, quod à perf. pass. verbi περονάω. Th. περόνη, fibula.

Ἐμπερονάω, infibulo, fibulâ infigo; ab ἐν & περονάω, Vi.

Ἐμπερόνημα, vestis fibulis infixas habens; seu perforando, & fibulas trajiciendo confecta, &c. Verbale ab ἐμπερονάω.

Ἔμπεσε, inciderat, pro ἐνέπεσε, 3. sing. a. 2. ind. act. ἐμπέσῃ, 3. sing. a. 2. sub. & in 3. pl. ἐμπέσωσι. ἐμπεσεῖν, a. 2. inf. verbi ἐμπίπτω, incido, quod vide.

Ἐμπέσωσι, 3. pl. a. 2. sub. ejusd. verbi.

Ἐμπεταλὶς, ίδος, ἡ, edulium ex caseo paratum; ἔδεσμα διὰ τοῦ τυροῦ σκευαζόμενον, sic dictum putatur quoniam foliis obductum coqui solebat, &c. ab ἐν & πέταλον, folium, &c. Vi.

Ἐμπεταννύω, explico, extendo; ab ἐν & πετάω, seu πετάννυμι, &c. Vide.

Ἔμπετες, Dor. per Sync. & conversione σ, in τ, pro ἐνέπεσες, 2. sing. a. 2. act. ab ἐμπίπτω, incido. Vel est imperf. ab ἐμπέτω, pro ἐμπίπτω, neglecto augmento. Th. πίπτω, cado. a. 2. ἔπεσον, & Dor. ἔπετον.

Ἐμπετόμενος, expansus, explicatus; à πέτομαι, vel πετάννυμι. Vi.

Ἔμπετρος, ὁ καὶ ἡ, qui in petris & locis saxosis provenit, &c. Item, ἔμπετρον, τὸ, nomen est herbæ, quæ Romanis saxifraga dicitur, de qua in appendice Diosc. & alia etiam ejusdem nominis, quam Latini calcifragam appellant; de qua Diosc. l. 4. c. 181. ab ἐν & πέτρος, lapis, &c. Vi.

Ἐμπευκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, amarus; ex ἐν & πευκή, Vi. amaritudinis quandam significationem habet.

Ἐμπεφυῖα, implexa, perf. part. f. g. à φύω, perf. πέφυκα, & in m. voce πέφυα. perf. part. πεφυὼς, πεφυῖα, & per Sync. πεφῦα.

Ἐμπεφύη, innata est, 3. sing. a. 2. ind. pass. cum præt. augmento, pro ἐνεφύη, ab ἐμφύω, innascor. Alii dicunt esse 3. sing. perf. sub. act. πεφύω, ῃς, ῃ, pro πεφύκω, per Sync. ut πεφυὼς, pro πεφυκὼς, sed tunc ι, subscribi deberet. Th. φύω, nascor. f. φύσω. p. πέφυκα. a. 2. ἔφυον

Ἐμπεφυκὼς, & ἐμπεφυκὼς, υῖα, ὸς, implexus, affixus, part. ab ἐμπέφυκα, & in m. voce. ἐμπέφυα, perf. act. verbi ἐμφύω. Th. φύω.

Ἐμπήγνυμι, compactum & coagmentatum insero, infigo; depango, &c. Item, concrescere facio, unde, ἐμπήγνυμαι, congelor, &c. ab ἐν & πήγνυμι, Vi.

Ἐμπηδάω, insilio; apud Luc. de Hist. scrib. dicitur de eo, qui velut insiliens, manum patinæ infert, &c. ab ἐν & πηδάω, Vi.

Ἐμπήκτης, ὁ, minister, qui, forenses legales tabulas, à legislatore accipiens, in libellos compingit, &c. Item, ἔμπηξις, εως, ἡ, innictio, &c. Utrumq; ab ἐμπήγνυμι, Vi.

Ἔμπηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, mutilatus, mutilus, &c. Idem quod Th. πηρὸς, Vi.

Ἔμπης, Ion. pro ἔμπας, quod vide.

Ἐμπίμελος, in quo pinguedo est, pinguis; perpinguis, &c. ab ἐν & πιμελή, Vi.

Ἐμπιμπλάω, vel -πλάω, seu ἐμπίμπλημι, vel -ίπλημι, impleo, satio: f. ήσω, p. ἐμπέπληκα, ex ἐν & πίμπλημι, quod cum πλήθω, ejusd. est originis & significationis. Th. πλέος, plenus.

Ἐμπίπλανται, 3. pl. præs. ind. pass. & ἐμπίπλασθαι, præs. inf. verbi ἐμπιπλάω. &

Ἐμπίπλη, impleto. Att. pro ἐμπίπληθι, seu ἐμπίπλαθι, præs. imperat. verbi ἐμπίπλημι, ab eod. Th.

Ἐμπιπρασκόμενος, ου, præs. part. ab ἐν & πιπράσκω, vendo. perf. pass. πέπραμαι, a. 1. ἐπράθην. Th. πράω, vendo.

Ἐμπίπτω, incido; invado; obvius fio; f. ἐμπέσω. p. ἐμπέπτωκα. a. 1. ἐνέπεσα. a. 2. ἐνέπεσον. f. m. ἐμπεσοῦμαι ab ἐν & πίπτω, cado. p. πέπτωκα.

ἘΜΠΙ΄Σ, ίδος, ἡ, culicis genus: q. ab ἐμπίνω, quia sorbet sanguinem ex cute.

Ἐμπιστεύω, f. εύσω, fido, concredo, fidei committo: à πιστεύω, idem quod à πίστις, fides. Th. πείθω, persuadeo.

Ἔμπιστος, cui fides inest, &c. ab ἐν & πιστὸς, Vi.

Ἐμπιτνέω, irruo, aggredior, adorior; (idem quod, & pro ἐμπίπτω) aliquando separatur præpositio; ut, ἐν ποίμναισι πιτνῶν, pro ἐμπιτνῶν, &c. ab ἐν & πιτνέω, idem quod, & pro πίπτω.

Ἐμπλάζω, idem quod ἐμπελάζω, appropinquo, &c. Vide. Item, ἐμπλάζω, & ἐμπλάζομαι, vagor in, vagor per, &c. ab ἐν & πλάζω, vide.

Ἐμπλακεὶς, έντος, implicatus, a. 2. part. pass. ab ἐμπλέκω, implico, quod vide.

Ἐμπλάσσω vel ττω, f. άσω, illino, inspergo, obstruo, in massam formo. Th. πλάσσω, fingo.

Ἐμπλαστὸς, & -αστικὸς, οῦ, ad illinendum aptus: &

Ἔμπλαστρος, (sub. φαρμακεία.) vel ἔμπλαστρον, (sc. φάρμακον,) EMPLASTRUM, compositio ex emplasticis: ἔμπλαστρον, compositionem, ἐμπλαστὸς materiam respiciens. Angl. a plaister: ab ἐμπλάσσω.

Ἐμπλαστρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, emplastrum referens, similis emplastro, ut, ἐμπλαστρῶδες κατὰ πλάσμα γίνεται, illinitur emplastri modo, &c. Diosc. l. 1. c. 189. ab ἔμπλαστρον, & εἶδος, species, &c. Vi.

Ἐμπλείη, ης, ἡ, plena: Ion. ab ἔμπλειος, quod ab ἔμπλεος, idem quod simplex Th. πλέος, plenus.

Ἐμπλείμην, a. 2. opt. m. verbi ἐμπίπλημι, seu ἐμπίμπλημι, impleo: ut θείμην ex τίθημι. Th. πλέος, plenus.

Ἐμπλέκω, IMPLICO, irretio, intexo: f. ἐμπλέξω. p. ἐμπέπλεχα. a. 1. ἐνέπλεξα a. 2. ἐνέπλακον. præt. pass. ἐμπλέκομαι, cum dativ. perf. pass. ἐμπέπλεγμαι. a. 2. pass. ἐνεπλάκην. a. 2. part. pass. ἐμπλακεὶς, έντος, p. m. ἐμπέπλοκα unde ἐμπλοκὴ, nodus: ab ἐν & πλέκω, necto.

Ἔμπλεος, idem quod πλέος, plenus.

Ἐμπλεόω, ῶ; impleo, satio, refercio; à præced. ἔμπλεος; pro quo etiam dicitur ἐμπλεὴς, idem.

Ἔμπλευρος, latera plena habens; unde ἐμπλευρέω, in latus alicujus insilio; indè, in pass. ἐμπλευρέομαι, unde, ἐμπλεῦρε; insili in latus, &c. ab ἐν & πλευρὸν seu πλευρά, Vi.

Ἐμπλέω, innavigo, innato. Th. πλέω, f. εύσω, navigo.

Ἐμπληγδὴν, stupidè, attonitè, temerè; sine judicio, &c. idem quod ἐμπλήκτως, & utrumque ab ἐμπλήσσω, Vi.

Ἐμπλέδην, confertim, adv. ab

Ἐμπλήθω, impleo, expleo: f. ἐμπλήσω. p. ἐμπέπληκα. a. 1. ἐνέπλησα. perf. pass. ἐμπέπλησμαι, impletus fui: a. 1. pass. ἐνεπλήσθην. a. 1. sub. pass. ἐμπλησθῶ ab ἐν & πλήθω, Th. πλέος, plenus.

Ἔμπληκτος, ου, ὁ, ἡ, attonitus, stupidus, vecors: ab ἐμπλήσσω, quod vide.

Ἐμπλήμενος, per Sync. pro ἐμπλησάμενος, a. 1. part. m. verbi ἐμπίπλημι, impleo. Sunt qui velint esse præs. part. verbi πλῆμι, à πλήθω. Sed apud Suid. scribitur ἐμπλημμένος, qui præteritum esse innuit, augmento carens. Th. πλέος, plenus.

Ἔμπλην, propè, adv. ab ἐμπλάω, vel ἐμπλάζω, per Sync. pro ἐμπελάζω, appropinquo. Th. πέλας, propè.

Ἐμπληξία, ἡ, stupor, stupiditas; vecordia; item, pavor, &c. Sic, ἐμπληκτικὸς, stupefaciens, &c. Utrumq; ab eodem verbo; ἐμπλήσσω, Vi.

Ἐμπλήσατο, Ion. pro ἐνεπλήσατο, 3. sing. a. 1. m. verb ἐμπλήθω, impleo: f. ἐμπλήσω. Th. πλέος, plenus.

Ἐμπλησθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. ἐμπλησθῆναι. a. 1. inf. ejusd. verbi.

Ἐμπλήσσω, vel -ττω, feriendo irruo, ingruo; obstupefacio. Th. πλήσσω, percutio.

Ἐμπλοκὴ, ῆς, ἡ, nodus, implicatio: ab ἐμπλέκω, implico. Th. πλέκω, necto.

Ἐμπλυνῶ, fut. υνῶ, eluo, lavo in, &c. Th. πλυνῶ, Vi.

Ἐμπλώω, pro ἐμπλέω, innavigo; ut πλώω, poëticè, pro Th. πλέω, navigo.

Ἐμπνευματόω, spiritus flatusque ingenero, inflo, item, flatu, seu vi ventorum incito, &c. Unde, ἐμπνευμάτωσις, inflatio, flatuum ingeneratio; ἐμπνευματώδης, έος, ὁ καὶ ἡ, flatus movens; & ἐμπνευματωτικὸς, inflandi vi præditus, inflans, &c. ab ἐν & πνευμα-

πνευματόω, ῶ; flatu seu spiritu impleo; flatus excito, &c. à πνεῦμα, vide.

Ἐμπνεύσαις, Æol. pro

Ἐμπνεύσας, αντος, a. 1. part. act. &

Ἔμπνευσις, εως, ἡ, inspiratio: &

Ἐμπνευστὸς, ȣ̃, inspiratus: ab

Ἐμπνέω, & -είω, Poët. inspiro, spiro, cum gen. f. ἐμπνεύσω. p. ἐμπέπνευκα. a. 1. ἐνέπνευσα. Th. πνέω, spiro.

Ἔμπνοος & ἔμπνȣς, ὁ, ἡ, spirans, vivus: acc. ἔμπνȣν· ab ἐμπνέω, inspiro. Th. πνέω.

Ἐμπνύνθη, respiravit, pro ἐνεπνύνθη, 3. sing. a. 1. pass. à πνύμαι, spiro, sapio: perf. πέπνυμαι, perf. part. πεπνυμένος, sapiens. Th. πνέω, spiro. f. πνεύσω.

Ἔμπνυμαι, respiro, ad me redeo; reviviſco, &c. ab ἐμπνέω, Vi.

Ἐμποδίζω, f. ίσω, pedes implico, impedimento sum: &

Ἐμπόδιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, obvius; qui est impedimento, &c. item,

Ἐμπόδιον, ȣ, τὸ, impedimentum, ex ἐν & πȣ̃ς, pes.

Ἐμπόδισμα, ατος, τὸ, & -μὸς, ȣ̃, ὁ, idem, & ab usd.

Ἐμποδιστικὸς, ȣ̃, ὁ, idem quod ἐμπόδιος, qui est impedimento & obstaculo; (ab ἐμποδίζω, quod Vi) Item, ἐμποδοστάτης; idem; à quo sequens,

Ἐμποδοστατέω, impedio; f. ήσω. p. ἐμπεποδοστάτηκα. à seq. ἐμποδὼν, & ἵσταμαι, sto.

Ἐμποδὼν, adv. ante pedes, impedimento: ὁ ἐμποδὼν, obvius: τὰ ἐμποδὼν, præsentia: ab ἐν & πȣ̃ς, pes.

Ἔμποθεν, coram. Dor. ex ἔμπροσθεν, in conſpectu: ab ἐν & πρὸ, ante. Alii pro ποθέν.

Ἐμποιέω, f. ήσω, efficio in, aut extrà, insero, induco. Th. ποιέω, facio.

Ἐμποίησαν, fecerunt, pro ἐνεποίησαν, Ion. 3. pl. a. 1. ejusd. verbi.

Ἐμποικίλλω, fut. ιλῶ, intertexto; Vi. ποικίλος.

Ἐμποίμενον εἷμα; ἔνδυμα, ἀπὸ τȣ̃ ἐκ ποιμνῆς; Suid. significat tamen potius, vestis quæ in grege gestatur; ἐκποίμνιον, autem foret quod ex pecoribus gregis conficitur; ab ἐν & ποιμνὴ, vide.

Ἐμποίνιμος, & ἐμποίνιος, puniendus, pœnâ dignus, &c. ab ἐν & ποίνιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pœnalis, pœnas infligens; ultor, vindex, &c. ut in Epigramm. ποίνιμος λιθοκτονίη, pœnalis lapidatio, qua pœnas quis luit scelerum, &c. Th. ποινὴ, Vi.

Ἐμπολαῖος, ȣ, ὁ, forensis negotiator; ità dicitur Mercurius; præses negotiationis, &c. à sequente,

Ἐμπολὰ, ᾶς, ἁ, Dor. pro ἐμπολὴ, ἡ, mercatura, negotiatio. Th. πωλέω, vendo.

Ἐμπολάω, & έω, f. ήσω, vendo, comparo: vide ἐμπολέαντο.

Ἐμπολέμιος, pro ἐμπόλεμος, & πολεμικὸς, bellicus, ad bellum pertinens. Th. πόλεμος, bellum.

Ἐμπολεὺς, έως, ὁ, mercator, negotiator, in Epigramm. ab ἐμπολὰ, seu ἐμπολὴ, Vi.

Ἐμπολέω, (idem quod -άω, seu ἐμπωλέω) f. ήσω, vendo, comparo, emo. Th. πωλέω, vendo.

Ἐμπολὴ, ῆς, ἡ, &

Ἐμπόλημα, ατος, τὸ, emptum, comparatum: à præc. verbo.

Ἔμπολις, εως, cui patria est, & certa civitas in qua habitat; cum dat. significat, eandem civitatem incolens, &c. ex ἐν & πόλις, Vi.

Ἐμπολιτεύω, & εύομαι, versor in republicâ; administro rempublicam; item versor in: ab ἐν & πολιτεύω, idem. Th. πόλις, civitas.

Ἐμπολόωντο, sibi comparabant, pro ἐνεπολῶντο, Ion. 3 pl. imperf. pass. verbi ἐμπολάω. Th. πωλέω, vendo.

Ἐμπομπεύω, pompaticè jacto & ostento me aliqua re, &c. ab ἐν & πομπεύω, vide.

Ἔμπονος, laborum patiens; qui est in labore, &c. Unde, ἐμπονέω, ῶ; operam alicui rei impendo; sum in labore, &c. à quo, ἐμπόνημα, τὸ, labor alicui rei impensus; exercitamentum, &c. ab ἐν & πόνος, & πονέω, &c. Vi.

Ἐμπορεύομαι, nundinor, mercor, f. εύσομαι. a. 1. m. ἐνεπορευσάμην, ω, ατο quod ab ἔμπορος, mercator: ab ἐν & πόρος, transitus. Th. πείρω, transeo, p. m. πέπορα.

Ἐμπορευέσθωσαν, ejusd. 3. pl. imperat. præs. pass.

Ἐμπορέω, lucror, negotior, mercor; (ab ἔμπορος, qu. Vi.) Unde, ἐμπορητικὸς, ȣ̃, ὁ, pertinens ad mercatores, &c.

Ἐμπορία, ας, ἡ, mercatura, negotiatio: acc. sing. Ion. ἐμπορίην, ab iid. Th.

Ἐμπορικὸς, ȣ, mercatorius, negotiatorius: &

Ἐμπόριον, ȣ, τὸ, EMPORIUM, forum nundinarium, mercatus: ab

Ἔμπορος, ȣ, ὁ, ἡ, vector, mercator, viator; ab ἐν & πόρος, transitus. Th. πείρω, transeo, p. m. πέπορα.

Ἐμπορπάω, sive ἐμπορπόω, infibulo, fibulâ alligo, seu subnecto, &c. ab ἐν & πόρπη, Vi.

Ἐμπόρφυρος, indutus purpurâ; vel imbutus purpureo colore; item, in purpuram vergens, &c. ab ἐν & πορφύρα, Vi.

ΕΜΠΟΥΣΑ, ης, ἡ, EMPUSA, spectrum.

Ἐμπρακτικος, ȣ, ὁ, ἡ, dicitur de re, quæ fieri confieique potest: ab ἐν & πράσσω, facio.

Ἐμπρέπειν ἐν ἀνδράσιν, inter homines conspicuum esse, decus inter homines obtinere; à πρέπω, decorus sum.

Ἐμπρεπὴς, decorus, conveniens, &c. ab ἐμπρέπω, decorus & præstans sum inter; sum decori & ornamento, &c. Ab ἐν & πρέπω, vide.

Ἐμπρήθω, incendo: f. ήσω: p. ἐμπέπρηκα. a. 1. ἐνέπρησα. perf. pass. ἐμπέπρησμαι. a. 1. pass. ἐνεπρήσθην. Th. πρήθω, uro.

Ἐμπρῆσαι, incendisse, a. 1. inf. act. &

Ἐμπρήσεις, 2. sing. f. 1. act. ἐμπρήσειν, f. 1. inf. &

Ἐμπρησθεὶς, incensus, a. 1. part. pass. ejusd. verbi.

Ἔμπρησις, εως, ἡ, & ἐμπρησμὸς, ȣ̃, ὁ, incensio, incendium: &

Ἐμπρηστὴς, ȣ̃, ὁ, incendiarius: à perf. pass. verbi ἐμπρήθω, quod adeas.

Ἐμπρισθεὶς, sectus, a. 1. part. pass. ab

Ἐμπρίω, serrâ incîdo, f. ίσω, p. κα. a. 1. pass. ἐνεπρίσθην, ab ἐν & πρίω, serrâ seco.

Ἐμπρόθεσμος, qui intra præstitutum diem aliquid facit; (ei opponitur ὑπερπρόθεσμος, qui præstitutum diem excessit, &c.) Item, ἐμπροθέσμως, intra præstitutum tempus, &c. ab ἐν & προθέσμιος, Vi.

Ἔμπροσθεν, coram, ante: πρόσθεν, idem cum gen. Th. πρὸ, ante, coram.

Ἐμπρόσθιος, ȣ, anterior: ab ἔμπροσθεν, quod vide.

Ἐμπροσθόκεντρος, ὁ, cui est aculeus in ore; propriè, aculeum in anteriore parte habens; epitheton insectorum; Aristot. Hist. an. l. 4. c. 7. ab ἐμπρόσθιος, & κέντρον, quæ vide.

Ἐμπροσθότονος, in anteriora tendens; morbi cujusdem nomen; & species τȣ̃ σπασμȣ̃; apud Cæl. Aurel. l. 3. c. 6. in pectus rigens; (ut ὀπισθότονος, in scapulas rigens;) indè, ἐμπροσθοτονία, inclinatio colli in anteriores partes involuntaria, ob vehementem tumorem seu stricturam, &c. Item, ἐμπροσθοτονικὸς, qui laborat ἐμπροσθοτονίᾳ; apud eundem, ibidem; ab ἐμπρόσθιος & τόνος; Vi.

Ἐμπροσθουρητικὸς, ex anteriori parte, seu ex adverso mingens; ut, ἐμπροσθουρητικὰ ζῶα; animalia ex anteriori parte urinam emittentia, ut homo, & mascula quadrupeda; (sicut, ὀπισθουρητικὸς, qui in aversum, seu retrorsum mingit, & urinam emittit; ut fœmina quadrupeda; Aristot.) ab ἔμπροσθεν, seu ἐμπρόσθιος, & ȣ̓ρητικὸς, Vi.

Ἐμπρόσωπος, ȣ, ὁ, propriè, quem in oculis gerimus; item, ἐμπρόσωπος ἄλλοις; qui aliis est exemplo & spectaculo; Phalaris; ab ἐν & πρόσωπον, qu. Vi.

Ἔμπρωρος, qui est in prora; in proram inclinatus; Polyb. lib. 16. ut, ἔμπρωρα τὰ σκάφη; naves inclinatæ in proram; Baisius: ab ἐν & πρῷρα, vide.

Ἔμπτυσις, εως, ἡ, numeratur inter αἵματος φορὰς τὰς διὰ στόματος; apud Aret. Item, ἔμπτυσμα, ατος, τὸ, sputum, &c. utrumq; à seq. ἐμπτύω.

Ἐμπτύω, inspuo, conspuo, f. ύσω. p. ἐμπέπτυκα. a. 1. ἐνέπτυσα. cum dat. vel seq. εἰς. perf. pass. ἐμπέπτυσμαι. a. 1. pass. ἐνεπτύσθην. f. 1. pass. ἐμπτυσθήσομαι ab ἐν & πτύω, spuo.

Ἔμπτωσις, εως, ἡ, lapsus; casus, prolapsio, &c. Verbale ab ἐμπίπτω, Vi.

Ἐμπτυκάζω, intego, tego; ab ἐν & πτυκάζω, vide in Th. πτύσσω.

Ἔμπυος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, in quo pus est suppuratus, purulentus, &c. ἐμπύȣς μοτȣ̃ς, Hippocr. appellat lineamenta concerpta & convoluta, quæ vulneribus indun-

induntur ad purgandam saniem, &c. ἐμπυικὸς, idem; item, peculiariter, qui pus & purulenta spuit; Gal. ἐμπυὴ, morbus, cum pus ex thorace aut latere proveniens, per pulmonem excreatur; Aret. indè ἐμπυέω, purulentus sum, seu pus excreo, &c. Unde ἐμπύημα, collectio puris, suppuratio; aut effusio puris: sic ἐμπύησις, idem; & ἐμπυΐσκω, idem quod ἐμπυέω: item, ἐμπυόω, pus ingenero, purulentum reddo, &c. omnia ab ἐν, & πύον, undè πυέω, & πυόω, &c. V.

Ἐμπύρευμα, ατος, τὸ, incensio, suscitabulum, Nonnio, scintilla, fomentum igniarium; i. e. carbones cineribus obruti, ad accendendum ignem, quum opus est, relicti, &c. à sequente ἐμπυρεύω; vide.

Ἐμπυριβήτης, ου, ὁ, igni ingrediens: ut ἐμπυριβῆται τρίποδες, aut λέβητες, qui igni admoventur, seu quibus igni impositis aliquid calefit, &c. ab ἐν, πῦρ, & βαίνω; quæ vide.

Ἐμπυρίζω, seu -έω, vel -ρεύω, incendo, f. σω &

Ἐμπυρισμὸς, οῦ, ὁ; incensio: ab

Ἔμπυρος, ου, ὁ, ἡ, igne urens, ignitus, igni admotus: ἔμπυρον, (sc. θῦμα,) holocaustum: ab ἐν & πῦρ, πυρὸς, τὸ, ignis.

Ἐμπυροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ignitus, vel ignis seu igniti speciem referens, &c. ab ἔμπυρος, & εἶδος, τὸ; vide.

Ἔμπυῤῥος, fulvescens, rubescens, rufus, ruber, &c. ab ἐν, & πυῤῥὸς; vide.

Ἐμπυρότατος, candens, maximè ignitus, &c. ab ἐμπυρόω, vide.

Ἐμπυτιάζω, coagulo injecto, contraho, condenso, seu coagulo, &c. Unde ἐμπυτιασθὲν γάλα, lac coagulatum, apud Diosc. l. 6. c. 26. ubi recenset id inter venena; coagulum enim venenum est in prima lactis coagulatione, ut dixit Plin. l. 28. c. 8. Sic autem tantum refert an concretum assumatur, vel coaguletur in ventre, quod quidem venenum, cum alio modo sit alimentum; quæ in taurino sanguine etiam constat ratio: est autem, ex ἐν, & πυτία, vel πυετία; idem quod πιτύα, ας, ἡ; (à πιέζω, seu πήσω, deductum, teste Gaza. Them. πήγνυμι, quod vide) coagulum; Suidas exponit, succum, qui lac in caseum contrahit, &c.

Ἐμπωλέω, idem cum ἐμπολέω, & ἐμπολάω, vendo in aliquo loco, mercaturam alicubi exerceo: Item comparo mihi, alicunde emo, scil. ad revendendum; item comparo, acquiro, lucror, &c. ab ἐν, & πωλέω.

Ἐμπώλημα, idem quod πώλημα, τὸ, id quod venditur, se venum exponitur, res venalis, &c. Item ἐμπώλησις, & ἐμπωλὴ, ἡ, venditio, &c. verbalia ab ἐμπωλέω.

Ἐμυθολόγησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi μυθολογέω, fabulas narro: f. ήσω, ex μῦθος, fabula, & λέγω, dico.

Ἔμυκον, mugivi, a. 2. act. verbi μυκάω, mugio: f. ήσω.

Ἐμφάγω, ori inditum deglutio, comedo; ab ἐν, & φάγω; vide.

Ἐμφαινόμενα, quæ in speculo apparent, quasi repræsentata, simulata; Bud. ab ἐμφαίνομαι.

Ἐμφαίνουσι, 3. pl. præs. ind. ab

Ἐμφαίνω, repræsento, illustro: ex ἐν & φαίνω, ostendo. f. φανῶ, a. 1. ἔφηνα, a. 2. ἔφανον. p. πέφαγκα. p. æt. m. πέφηνα.

Ἐμφανὴς, έος, ὁ, ἡ; conspicuus, manifestus: & hinc ἐμφανέως, Ion. pro

Ἐμφανῶς, apertè, ab ἐμφαίνω, quod vide.

Ἐμφανίζω, indico, as, patefacio, ante oculos pono. f. ίσω. a. 1. ἐνεφάνισα, a. 1. imperat. ἐμφάνισον, άτω ἐμφανίσατε, 2. pl. præs. pass. ἐμφανίζομαι, appareo, ἐνεφανίσθην, a. 1. ind. pass. ἐμφανισθῆναι, a. 1. inf. ab ἐμφανὴς, quod ab ἐν & φαίνω, ostendo.

Ἐμφανισμὸς, patefactio, declaratio, indicium, insinuatio forensis; in Anthol. ἐμφανιστικός, insinuativus, ibid. ἐμφανιστέον, declarandum, aperiendum, &c. ἐμφανιστικὸς, quod facit ad patefactionem, seu ad declarationem; item insinuativus; ibid. omnia verbalia à præc. ἐμφανίζω.

Ἐμφαρυγξάμενος, qui in guttur immisit, seu deglutivit, & devoravit; ex ἐν & φάρυγξ. Vide.

Ἔμφασις, εως, ἡ; repræsentatio, species expressa; simulatio: Lat. & Angli quoque emphasis: &

Ἐμφατικὸς, seu -αντικὸς, οῦ, significativus cum emphasi. Angl. Emphatical; undè

Ἐμφατικῶς, & -αντικῶς, adv. significanter: &

Ἐμφατικώτερον, & -αντικώτερον, compar. significantius: ab ἐμφαίνω. Th. φαίνω, ostendo.

Ἐμφατνίσματα, τὰ, dicuntur tabulæ, quæ tolluntur è præsepi, ad expurgandas pabuli reliquias; sed videtur legendum ἐκφατνίσματα,) ex ἐν, & φάτνη, vide.

Ἔμφατον, τὸ, per emphasin dictum; i. e. αἰνιγματωδῶς εἰρημένον; Hesych. ex ἐν & φάω, seu φημὶ, dico; undè φάσις, dictio, φάτις, dictum, & φατὸς dicendum, &c.

Ἐμφερὴς, έος, ὁ, ἡ, similis, quod refert aliquid: ab ἐμφέρομαι quod ex ἐν & φέρω, fero.

Ἐμφέρομαι, feror in, & simpliciter, feror, vel deferor; ut ἐμφερόμενος ἐν πελάγει; per mare delatus, Philostratus in Heroicis, &c. ex ἐν, & φέρομαι; feror, à Th. φέρω, fero. Item ἐμφέρεια, ἡ, similitudo; ab ἐμφερὴς, vide.

Ἐμφθέγγομαι, vocem edo; Lucian. ab ἐν & φθέγγομαι, vide,

Ἐμφθορὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; qui periit. Nic. in Ther. ex ἐν, & φθείρω, undè φθορὰ, &c. V.

Ἐμφιλοκαλέω, in studio rei honestæ immoror, & versor; studio honesto sum deditus, &c. Plut. ex ἐν & φιλοκαλέω, ῶ, pulchritudinem amo, res pulchras & honestas amo, honestatis & rerum honestarum sum studiosus, &c. à φιλόκαλος, vide.

Ἐμφιλοπονέω, ῶ, laborem studiumque in re aliqua pono; ut ἐμφιλοπονῶ τοῖς καλλίστοις; Bud. in epist. ex ἐν & φιλοπονέω; vide.

Ἐμφιλόσοφος, philosophiæ conveniens, ad philosophum pertinens, Laert. Undè ἐμφιλοσοφέω, philosophor in, philosophicè commentor, disputo in, &c. Item, studium & operam meam colloco in, &c. à quo verbale, ἐμφιλοσόφημα, τὸ, in quo philosophamur, philosophica disputatio, philosophicum studium, &c. ex ἐν & φιλοσοφέω, &c. V.

Ἐμφιλοχωρέω, libenter habito in, libenter commoror in, &c. Metaph. apud Synes. de insomn. ἐμφιλοχωρῆσαι, τῷ περὶ αὐτὴν σκέμματι, commorari in illa commentatione, tanquam in loco quo delectamur, nam verbum significat, τὴν χώραν ἀγαπῶ, καὶ ἐνοικῶ; undè ὁ ἐμφιλοχωρῶν, amans loci seu regionis, &c. ab ἐν & φιλοχωρέω, libenter in loco versor, aut habito; vel simpliciter, libenter versor aut habito, &c. ut apud Phil. de mundo, πατρίδι φιλοχωρεῖν, &c. à φιλόχωρος, qui locum amat, &c. ex φίλος & χῶρος, &c. V.

Ἐμφλέγω, inflammo, comburo, &c. ab ἐν & φλέγω.

Ἔμφλοιος, corticem habens, cui cortex inest, &c. ab ἐν & φλοιὸς, vide.

Ἐμφλοιοσπέρματος, cujus semina cortice obducta sunt, & ἐμφλοιοσπέρματα, τὰ, semina quæ in cortice sunt, ab ἔμφλοιος, & σπέρμα. V.

Ἔμφλοξ, inflammatus, ignitus, in Epigr. ab ἐμφλέγω, vide.

Ἐμφοβέομαι, οῦμαι, timeo, metuo; ut ἐμφοβήσονται περὶ αὐτῶν, de his timebunt; Plut. in Othone, à sequente ἔμφοβος. V.

Ἔμφοβος, ου, ὁ, ἡ, perterritus, metu perculsus: ab ἐν & φόβος, metus: à φέβομαι, timeo. p. m. πέφοβα.

Ἐμφόρβιον, quod depascitur, quod absumit; ut ἐμφόρβια κακῆς νόσου, malignum morbum depascentia, & absumentia, &c. Nicand. in Theriac. &c. Item, ἐμφορβιόω, & ἐμφορβειόω, capistro, capistrum injicio; undè particip. ἐμπεφορβιωμένος, vel ἐμπεφορβειωμένος, de tibicine, qui corio, quod φορβειά, seu φόρβιον nominant, instructus est, labiis circumposito, apud Aristoph. in Avib. ex ἐν & φέρβω, pasco, alo, nutrio; undè φορβειὰ, subst. cibus, esca; item capistrum, &c. & metaphoricè, seu translatè, φορβειὰ & φόρβιον, dicitur de corio, velutque capistro, quo tibicines ora sua muniebant; ut ne nimio flatu labia scinderentur: aut ut expirati aëris moderatione, inflatus lenior esset, sonusque gratior auribus accederet; Aristoph. in vesp.

Ἐμφορέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, p. ημαι, repleor, satior, fruor: ab

Ἐμφορέω, ῶ, importo, infligo. Th. φέρω, fero.

Ἔμφορτος, oneratus, onustus; Oppian. ab ἐν & φόρτος, vide.

Ἔμφραγμα, & ἐμφραγμὸς, obturamentum, septum, obex, &c. ἔμφραξις, obturatio, obstructio, peculiariter, obstructio aurium, seu morbus aurium obstructarum, &c. ἔμφρακτος, obstructus, obturatus, septus, munitus; & ἐμφρακτικὸς, obstruendi facultate præditus, &c. ut ἐμφρακτικὰ φάρμακα, medicamenta quæ facultatem habent obturendi cutis meatus (quæ & ἐμπλαστὰ, καὶ ἐμπλαστικὰ dicuntur, quibus opponuntur

nuntur ἐκφρακτικὰ, καὶ ἐκκαθαρτικὰ τῶν πόρων, pastum apud Galen.) omnia, verbalia à sequente verbo, ἐμφράσσω, vide.

Ἐμφράσσω, vel -ττω, f. ξω, p. χα, obturo, obstruo, infercio: ἐμφράξηται, a. 1. sub. m. à φράττω, sepio; quod videas.

Ἐμφρόνως, adv. prudenter; ab ἔμφρων; quod vide.

Ἔμφρουρος, ὁ καὶ ἡ, custodius, præsidiarius; cui præsidia imposita sunt, præsidiis munitus: item, in custodiam conditus seu inclusus, & qui præsidio est, qui custodit; Demosth. Xen. &c. Undè verbum, ἐμφρουρέω, ῶ, inter custodias ago, &c. à φρουρός, undè φρουρὰ, & φρουρέω, &c. quæ vide.

Ἔμφρων, ονος, ὁ, ἡ, mentis compos, prudens, sapiens: ab ἐν & φρὴν, mens.

Ἐμφυὴς, έος, ὁ, ἡ, Poët. naturâ insitus & ingenitus, naturalis: idem quod ἔμφυτος, hoc vide.

Ἔμφυλος, ου, & ἐμφύλιος, ου, ὁ, ἡ, tribulis, intestinus: ex ἐν & φυλὴ, tribus.

Ἐμφύομαι, ingeneror, innascor; item, amplexus adhæreo, vel inhæreo, ità ut avelli nequeam, & veluti ingenerer ei cui adhæreo; Od. ω, ἐν χείρεσσι φύοντο, pro ἐνεφύοντο, per Tmesin: hinc part. præt. med. ἐμπεφυὼς, amplexus, adhærens; undè fœm. ἐμπεφυῖα, Iliad. ι. Item, ἔμφυμι, undè aor. 2. ἐνέφυν, idem quod ἐμφύομαι, in secunda significatione, inhæreo, &c. Undè etiam formari potest præcedens ἐμπεφυῖα, i. e. ἐμπλέξασα, &c. Item, particip. ἐμφὺς, quod sequitur; omnia à verbo ἐμφύω.

Ἐμφυράω, immisceo, commisceo, misceo, &c. ab ἐν & φυράω, idem quod Th. φύρω, quæ vide.

Ἐμφὺς, ῦσα, ὺν, ύντος, inhærens. a. 2. part. ab ἐνέφυν, υς, υ, ab ἔμφυμι, innascor: vide in φύς.

Ἐμφυσάω, afflo, inspiro, f. ήσω, a. 1. ἐνεφύσησα, ας, ε. Th. φυσάω, sufflo.

Ἐμφύσημα, ατος, τὸ, inflatio: item inflatum: à perf. pass. anteced. verbi.

Ἔμφυσις, εως, ἡ; exortus, propriè, ingeneratio, ipsa actio generandi, &c. Verbale ab ἐμφύω; quod vide. Undè etiam est ἔμφυμα, id quod generatur, &c.

Ἐμφυτεύω, insero, planto in, sæpe apud Theoph. undè ἐμφυτευθεὶς, insititius; non suæ, sed alienæ originis, &c. Undè ἐμφυτεία, & ἐμφύτευσις; plantatio, insitio, &c. Undè prædia quædam dari in ἐμφύτευσιν, dicuntur; ut scribit Bud. in annot. in Pand. Item ἐμφύτευμα, res quæ in emphyteusin ducta est; in Anth. & ἐμφυτευτικὸς, ad emphyteusin pertinens, &c. ex ἐν & φυτεύω. V.

Ἔμφυτος, ου, ὁ, ἡ, insitus, innatus: ab

Ἐμφύω, f. σω, p. ἐμπέφυκα, ingenero: ab ἐν & φύω, gigno.

Ἐμφωλεύω, lateo in, seu tenebras quæro in, lateo, &c. ab ἐν & φωλεύω. V.

Ἔμφωνος, vocem in se habens, canorus, vocalis, &c. ex ἐν & φωνή. V.

Ἐμφώτειος, splendidus; ut ἐμφώτειος ἐσθὴς, splendida vestis; Greg. Naz. de veste quæ sumebatur ab eo qui baptizabatur; (nam baptisma etiam dicebatur φώτισμα;) ex ἐν & φῶς, φωτὸς, τὸ, lux; undè φαεινὸς, ου, ὁ; lucidus, &c.

Ἔμψοφος, cui sonitus inest, sonitus non expers, &c. Undè in neut. ἔμψοφον, ου, τὸ; cum sonitu factum, &c. ab ἐν & ψόφος, ου, ὁ, strepitus, fragor, sonus, &c.

Ἔμψυξις, εως, ἡ, refrigeratio; verbale ab ἐμψύχω, refrigero, frigus ingenero, &c. ab ἐν & ψύχω. V.

Ἔμψυχος, ου, ὁ, ἡ, animatus, spirans, vivus: ab ἐν & ψυχὴ, anima, vita.

Ἐμψύχως, vivè, vivaciter, animatè; item, ἐμψυχία, animatio, vivificatio, &c. Plut. & ἐμψυχόω, ῶ, animam indo, seu inspiro, animo, vivifico, in Epigram. &c. omnia à præced. ἔμψυχος, in quo anima est, anima vitali præditus, &c. V.

ΕΝ, (pro quo ἐνὶ & εἰν Poët. IN, regit dat. & significat quietem. Vertitur etiam per, cum, ut ἐν φόβῳ· & inter, ut ἐν ὑμῖν· & propter, ad, apud, de, pro ergà, pro διὰ: intra, etiam, & contra, penes, propè, coram: imò verò in sacris literis per Hebraismum vim omnium præpositionum obtinet. Et ἐν, cum accus. pro εἰς. In compositione plerumque significat in; interdum ad, contra, inter; augmentum quoque, & defectum.

Ἐν pro ἔνθα, ibi: & ἔνι· pro ἔνεστι, licet.

Ἕν, unum, nom. sing. n. g. ab εἷς μία, ἕν, unus, a, um.

Ἐν ἀμείβοντι, scil. χρόνῳ, id est, alternatim, alternis vicibus.

Ἕνα, ας, ἁ, Dor. pro ἕνη, ης, ἡ, vesperi, serò. Th. ἕνος, ου, ὁ, annus.

Ἐναβρύνω, idem quod ἀβρύνω, splendidum reddo: sic etiam ἐναβρύνομαι, idem quod ἀβρύνομαι, ornor, nitesco: item insolesco, glorior, &c. V.

Ἐναγγειοσπέρματος, idem quod ἀγγειόσπερμος, vel etiam ἀγγειοσπέρματος, ὁ καὶ ἡ, vasculo, sive vasculis semen inclusum habens Theoph. Undè ἐναγγειοσπέρματα, τὰ, quæ semen habent in vasculo contentum; quæ in vasculis fructificant, qualia in arborum genere non esse dicuntur. Theoph. hist. lib. 1. c. 18. ex ἐν, ἀγγεῖον, & σπέρμα; quæ vide.

Ἐναγὲς, τὸ, purum, honorandum, ἁγνὸν, σεβάσμιον, nam ἄγος, τὸ ἱερὸν, σέβας; licet καθ' εὐφημισμὸν, etiam piacula, καὶ τὰ μιάσματα, ἄγη dicantur; undè οἱ μιαροὶ dicuntur ἐναγεῖς; Suid. est neut. ab ἐναγὴς, impurus, detestandus, pollutus, &c. Item, pro pio, sancto & puro; ut εὐαγὴς, &c. ex ἐν & ἁγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod & inusitatum ἐναγὴς; à Them. ἄγος, εος, τὸ, veneratio, res sacra, & quam veneramur; item scelus; (per antiphrasin, vel potiùs per euphemismum) piaculum, vel piaculare crimen, &c. in qua signif. reperitur etiam scriptum ἄγος, cum tenui, &c. deducitur autem ab ἄζω, veneror, &c.

Ἐναγὴς, ὁ, ἡ, execrabilis, piaculo obstrictus: ὁ ἐν τῷ ἄγει ἐνέχεσθαι.

Ἐναγίζειν, justa persolvere, parentare. Th. ἄγος, εος, τὸ, veneratio.

Ἐναγικὸς, piacularis, de re dicitur; ut ἐναγὴς, de persona; Plut. in Poll. præc. Item, ἐναγισμὸς, ου, ὁ, parentatio; Plut. ποιεῖσθαι ἐναγισμοὺς τοῖς τεθνηκόσι, parentare mortuis, &c. pro eodem dicitur & ἐνάγισμα, vel pro libamine, quod parentationis gratia offertur: undè ἐναγίσματα, exponuntur, inferiæ, exequiæ, justa; vel libamina quæ manibus offeruntur ὁλοκαυτώματα; Hesych. &c. omnia ab ἐναγὴς, & ἐναγίζω. V.

Ἐναγκαλίζομαι, in ulnas recipio, amplector: f. ίσομαι, a. 1. m. ἐναγκαλισάμην, ω, ατο, a. 1. part. m. ἐναγκαλισάμενος, ex ἀγκάλη, ulna. Th. ἀγκαὶ, ulnæ.

Ἐναγκυλέομαι, idem quod ἀγκυλέομαι, (& quidem frequentius) ἀγκυλῶ vibro, jaculor, &c. V. Th. ἀγκύλη.

Ἐναγκωνιεῖς, Att. pro ἐναγκωνίσεις, f. 1. ab

Ἐναγκωνίζω, cubito incumbo, inclino: ex ἐν & ἀγκὼν, ῶνος, ὁ, cubitus.

Ἔναγχος, nuper: ab ἐν & ἄγχι, propè.

Ἐνάγω, f. ξω, p. χα, induco, incito. Th. ἄγω, duco.

Ἐναγωγὴ, ῆς, ἡ, accusatio, delatio, ἔγκλησις, &c. Suid. à præced. ἐνάγω.

Ἐναγωνίζεσθαί τινι, adversari, seu resistere alicui: quod ab ἀγωνίζομαι, certo. Th. ἀγὼν, certamen.

Ἐναγώνιος, ου, qui in certaminibus versatur, certaminum studiosus. Th. ἀγὼν, certamen.

Ἐναγῶς, piè, sanctè, Philo de vita Mos. lib. 3. est adv. ab ἐναγὴς; vide quod non tantum significat scelestum, impurum, profanum, &c. Sed etiam, pium, purum, sanctum, &c. Vide ἐναγής.

Ἐναδιαφορέω, ῶ; i. e. ἀδιαφορῶ ἐν; vide ἀδιαφορέω.

Ἐνάετος, anniculus, qui unius est anni; ut ἐνάετια σπέρματα; apud Theophr. Hist. pl. l. 8. ab εἷς, μία, ἓν; unus, una, unum; & ἔνος, vel ἕνος, annus.

Ἔναιε, habitabat, 3. sing. imperf. verbi ναίω, habito, f. σω. p. νέναικα.

Ἐναέρια, τὰ quæ sunt aëre, aëria; undè etiam, ἐναερίζειν, in aërem subvehere; Hesychio, est μετεωρίζειν, &c. ab ἐν & ἀήρ, ος. V.

Ἐνάζω, & ἐνάζω, Etymologo, & Hesychio est, λιτανεύω πρὸς τοῖς ναοῖς; i. e. in templis vota facio, supplico, precor, dona offero, &c. ab ἐν & ναὸς; vide.

Ἐναθρέω, est ἀτενίζω; i. e. fixis oculis intueor, &c. ab ἐν & ἀθρέω. V.

Ἐναίθριος, qui est sub dio, apricus; ut ἐναίθριοι τόποι, loca suda, & subdialia &c. ab ἐν & αἴθριος; quod vide in Th. αἴθρα.

Ἔναιμος, sanguine præditus, vivus; item, sanguinolentus, cruentus, sanguine adhuc stillans, &c. Item in neut. ἔναιμον φάρμακον; medicamentum, quod adhuc cruento vulneri injicitur, & sistendo sanguini aptum, &c. & ἔναιμα τὰ, emplastra, quæ cruentis vulneribus imponuntur, &c. ab ἐν & αἷμα. V.

Ἐναίρειν, præs. inf. act. ab

ΕΝΑΙΡΩ, occido, interficio, spolio: f. ἀρῶ. a. 1. ἤνηρα. a. 1. m. ἐνηράμην.

Ἐναισιμία, ostentum, prodigium; Hesych. Item ἐναίσιμον, adverbialiter positum pro ἐναισίμως, decenter, commodè, &c. à seq. ἐναίσιμος. V.

Ἐναίσιμος, ου, ὁ, ἡ; fatalis, aliquid portendens,

tendens, idoneus, decens, &c. ab ἐν & αἶσα, ης, ἡ; fatum, parca, pars.
Ἐναιωρέομαι, ῦμαι, suspensus agitor; ut apud Hippocr. ἐναιωρεύμενοι ὀφθαλμοὶ, exp. oculi instabiles, & qui perpetuo moventur, &c. Indè, ἐναιώρημα, ατος, τὸ, apud Alex. Aphrod. l. 2. problem. 20. exp. quod in urina sublime supernatat, specie araneæ; in urina inquit. Bud. nubecula, quæ non subsidet: nam ubi subsedit, vocatur ὑπόστασις, &c. est ex ἐν & αἰωρῦμαι, sursum, vel in sublime attollor, evehor, subvehor, &c. ab αἰωρέω. V.
Ἐνακμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, & ἔνακμος, ου, ὁ, robustus, vigens, vegetus, &c. Undè ἐνακμάζω, vigorem accipio, vegetus reddor, invalesco, ἐνισχύω, Suid. &c. ex ἐν & ἀκμὴ, undè ἀκμάζω, &c. V.
Ἐνακολασταίνειν τινὶ, petulantia uti in, petulantiam aut libidinem suam exercere in &c. Athen. lib. 12. ab ἐν & ἀκολασταίνω; vide in ἀκολάστως, &c.
Ἐνακούω, q. d. inaudio, audio; ab ἀκούω.
Ἐναλδαίνω, q. d. intrinsecus augeo; ab ἀλδαίνω. V.
Ἐνάλειμμα, τὸ, id quod illinitur, seu, id quo illinimur, &c. est verbale à verbo ἐναλείφω, inungo, illino; Ammonius vult dici de oculis, &c. ab ἀλείφω. V.
Ἐναλίγκιος, ου, ὁ, ἡ; similis: ab ἐν & ἀλίγκιος, ὁ, ἡ, idem.
Ἐνάλιος, ου, ὁ, ἡ; marinus, maritimus: q. d. ἐν ἁλὶ, scil. ὤν. ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare.
Ἐναλινδέω, involvo; ab ἐν & ἀλινδέω, volvo, voluto; idem quod Th. ἀλίω, & ab eo formatum; ut κυλινδέω, ex κυλίω, &c.
Ἐναλλὰξ viciſſim, implicitè, &c. idem quod ἐναλλάξ, & ab eod. Th. verbo; vide: à quo etiam est, ἐναλλαγὴ, & ἐνάλλιξ, immutatio, commutatio, permutatio ordinis, &c.
Ἐνάλλαγμα, ατος, τὸ, permutatio, pretium: &
Ἐναλλὰξ, alternatim, vice versâ, adverb. ab
Ἐναλλάττω, permuto, alterno, in 1. pl. ἐναλλάττομεν, f. ξω, p. χα· ab ἐν & ἀλλάσσω, vel ττω, muto.
Ἐνάλλομαι, insilio; ab ἐν & ἅλλομαι. V.
Ἔναλλος, ου, ὁ, ἡ; varius, diversus: ἔναλλα, propriè dicuntur ea, quæ viciſſim altera in alterorum naturam migrant. Th. ἄλλος, alius.
Ἐναλόντες, nom. pl. a. 2. part. act. ab ἐναλίσκω· ab ἐν & ἁλίσκω, capio: f. ἁλώσω. p. ἥλωκα & ἑάλωκα. a. 2. ἥλων. a. 2. inf. ἁλῶναι. a. 2. part. ἁλοὺς, ἁλόντος, q. ab ἅλωμι.
Ἐναλσὴς, pulchros habens saltus, Strabo, lib. 3. ab ἐν & ἄλσος, εος, τὸ, lucus, &c. Vide.
Ἐναμβλυώω, hebeto & abtundo in, hebetem & languidum reddo in, &c. vide ἀμβλυώω, in Th. ἀμβλύς.
Ἐνάμιλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, certans & contendens cum, non cedens, par, respondens ex æquo, seu contendendus, comparandus, æmulus, &c. ab ἐν & ἅμιλλα, certamen, contentio, &c.
Ἔναμμα, ατος, τὸ, vinculum; ut ἔναμμα τῆς ἀγκύλης; Plut. in Philop. amentum jaculi, vel nodus amenti jaculi, &c. est verbale ab ἐνάπτω, vide.
Ἐναμοιβαδὶς, permutatis vicibus, viciſſim; vide ἀμοιβαδίς.
Ἐναναπαύομαι, in re aliqua conquiesco, sum contentus, acquiesco, &c. ut τοῖς δεδογμένοις ἐναναπαύεσθαι, acquiescere rebus judicatis, &c. ab ἐν & ἀναπαύω; quod vide.
Ἐνανθρωπέω, ῶ; fut. ήσω, & ἐνανθρωπίζω, fut. ίσω, inter homines versor, & ago, &c. peculiariter hoc verbo utebantur Veteres Theologi, de Christi inter homines conversatione loquentes; undè ἐνανθρώπησις; apud Dionys. & Greg. dicta est, conversatio, vitaque Domini nostri inter homines, Dei incolatus inter homines, sub integumento & persona justæ humanitatis, &c. Porro, Greg. etiam ἐνανθρωπῆσαι, pro humanam naturam assumere, posuit, in epistola priori Cledonii: ab ἐν & ἄνθρωπος; undè ἀνθρωπίζω, &c. Vide in ἀνθρωπίνη, &c.
Ἔναντα, contrà, vel pro ἐναντίον· ab ἐν & ἄντα, coram, apertè. Th. ἀντὶ, pro, &c.
Ἔναντι, coram, ante, cum genit. ex ἐν & ἀντὶ, pro contra, &c.
Ἐναντία, ας, contrafia: ἐξ ἐναντίας, adverbialiter, è regione: f. g. ab ἐναντίος, quod vide.
Ἐναντίβιον, adverb. adversus, contrà: ab
Ἐναντίβιος, ου, ὁ, ἡ; adversarius: q. vim contrariam habens: q. ἐναντίαν, βίαν ἔχων, ex ἀντὶ, contrà, & βία, vis.
Ἐναντιογνώμων, seu ἐναντιογνώμων; idem quod ἀντιγνώμων; quod vide.
Ἐναντιολόγος, contraria loquens; undè ἐναντιολογία, contradictio, & ἐναντιολογέω, contraria loquor, &c. ab ἐναντίος, & λόγος. V.
Ἐναντιοπετὴς, in contrariam partem lapsus; qui in adversum cecidit; ex ἐναντίος, & inusitato πέτω, pro πίπτω, cado.
Ἐναντιόομαι, ῦμαι, f. ώσομαι, adversor: ab ἐναντίος, q. v.
Ἐναντίον, adverbialiter idem cum ἔναντι· ab
Ἐναντίος, ία, ον, contrarius, a, um: ab ἐν & ἀντίος, adversus. Th. ἀντὶ, pro.
Ἐναντιοτροπὴ, ἡ, conversio contraria, ab ἐναντίος, & τροπή; quæ vide.
Ἐναντιόφωνος, contrariam vocem habens, ab ἐναντίος, & φωνή; V.
Ἐναντιοπάσχειν, Aristoteles de iis dixisse traditur, qui mutuis inter se beneficiis certant; alter alterum afficientes, donisque remunerantes, &c. ab ἐν & ἀντιπάσχω. V.
Ἐναντιότης, ητος, ἡ, contrarietas: &
Ἐναντίωμα, ατος, τὸ, adversatio: ab ἐναντιόομαι, quod vide.
Ἐναντίως, adv. contrariè; ab ἐναντίος, quod videas.
Ἐναντίωσις, εως, ἡ, repugnantia: ab ἐναντιόω, quod videas.
Ἔναξε, a. 1. ind. act. verbi νάσσω, æquo ac complano: f. ξω.
Ἐναπεδείκνυντο, Ion. pro ἐναπεδείκνυντο se ostentabant, 3. pl. imperf. pass. ex ἐν, ἀπὸ, & δείκνυμι, ostendo.
Ἐναπόγραφος, adscriptitius, adscriptitiæ conditionis, &c. ab ἐν & ἀπόγραφος; vide.
Ἐναποθνήσκω, morior: ex ἐν, ἀπὸ & θνήσκω, morior: f. θανοῦμαι.
Ἐναποθωπεύω, blanditus delinio in, &c. ex ἐν, ἀπὸ, & θωπεύω, adulor, blanditiis capto, &c. V.
Ἐναποκάμνω, deficio, & frangor animo in, &c. ex ἐν & ἀποκάμνω, defatigor, deficio, &c. idem quod Th. κάμνω; V.
Ἐναπόκειμαι, repositus sum in, insum; ut ἐναποκειμένον πνεῦμα ἐν τοῖς ἐντέροις; spiritus inclusus intestinis; Alex. Aphr. Probl. l. 1. Vide ἀπόκειμαι.
Ἐναποκλάω, seu ἐναποκλάζω, intùs, seu ab interiori parte defringo, effringo, &c. ab ἐν & ἀποκλάω, defringo; ex ἀπὸ & κλάω. V.
Ἐναπομένω, persisto, immineo, insideo, inhabito; vide ἀπομένω.
Ἐναποσφραγίζω, intus obsigno, &c. ab ἐν, ἀπὸ, & σφραγίζω.
Ἐναποτίθημι, depono in, ibi depono, relinquo, & ab ἐν, & ἀποτίθημι. V.
Ἐναποψύχω, exspiro & efflo animam in, immorior, &c. Item, flatum & crepitum ventris emitto in; vel excrementa ventris ejicio in, &c. ab ἐν & ἀποψύχω. Vide.
Ἐνάπτω, alligo, adalligo; item, illigo, innecto, committo, adjungo, &c. ab ἐν & ἅπτω, necto, &c. Item ἐνάπτω, incendo, accendo; (idem quod ἀνάπτω) ex ἐν & ἅπτω, accendo, &c. V.
Ἐνάπτομαι, adligor, alligor, annector; (ab ἅπτω, necto,) Item, idem quod ἅπτομαι, tango, attingo, &c. V.
Ἔναρα, τὰ, spolia, arma, quia interfectis detrahuntur: ab ἐναίρω, occido, spolio.
Ἐναράσσω, seu ἐναράττω, illido, Pausan. ex & ἐν, & ἀράσσω, vide.
Ἐνάργει, Dor. pro ἐνήργει, 3. sing. imperf. act. ab ἐνεργέω, operor: quod vide.
Ἐνάργεια, ας, ἡ, evidentia, illustratio, &c. Item ἐνάργημα, res evidens, res manifesta, &c. utrumque à sequente ἐναργὴς; vide à quo etiam est adv. ἐνάργως, evidenter, perspicuè, &c.
Ἐναργέως, apertè, adv. ab
ἘΝΑΡΓΗ'Σ, έος, ὁ, ἡ, clarus, evidens: q. ab ἐν & ἀργὸς, albus.
Ἐνάρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, virtutis particeps, vel virtute, præditus, &c. Herodian. l. 2. ἐνάρετον ἀρχὴν dixit, imperium commendabile virtutis ergò, ex ἐν & ἀρετὴ, vide.
Ἐναρὴς, έος, ὁ, ἡ, execrandus. Ex ἐν & ἀρὰ, ας, ἡ; diræ, preces. Sic ἐναρεῖς, dici videntur, qui ἐναρέες vocantur.
Ἐναρηφόρος, spolia gerens, σκυλοφόρος, &c. ab ἔναρα; vide & φορὸς, ferens, à φέρω. V.
Ἔναρθρος, articulatus, perfectus, ἐνάρμοστος; Athen. lib. 8. Item ἐνάρθρως, adv. articulate, seu articulatim, &c. ab ἐν & ἄρθρον, ου, τὸ; artus, articulus, &c.
Ἐναρίζω, f. ίξω, p. χα, interficio, spolio: ab ἐναίρω, idem: quod vide.
Ἐναρίθμιος, &
--ιθμητος, annumeratus. Th. ἀριθμὸς, numerus.
Ἐναριμβρότος, ου, ὁ, qui cædit mortales, homicida:

homicida: ab ἐναίρω, interficio, & βροτὸς, mortalis.
Ἐνάριξε, a. 1. ind. act. Poët. & Dor. pro ἐνάριζε, ἐναρίξοι, 3. sing. f. 1. opt. act. verbi ἐναρίζω, interficio; quod vide.
Ἐναρκεῖ, sufficiens, vel idoneum est, fieri potest, &c. i. e. ἐνδέχεται, ab ἐν & ἀρκεῖ; vide.
Ἐνάρκησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ναρκέω, torpeo. Th. νάρκη, ης, ἡ, torpedo. Alii leg. ἐνάρκησα, ας, ε.
Ἐναρμόξαι, Dor. pro ἐναρμόσαι, aptare, a. 1. inf. act. ab ἐναρμόζω, f. σω. Them. ἄρω, apto.
Ἐναρξάμενος, a. 1. part. m. ab ἐνάρχομαι, incipio; quod vide.
Ἔναρον, interfecerunt, 3. pl. a. 2. act. pro ἤνηρον vel ἤναρον, ες, ε, verbi ἐναίρω, occido.
Ἐναρφόρος, spoliator, pro ἐναρηφόρος ab ἔναρα, τὰ, spolia, & φέρω, fero.
Ἐνάρχομαι, incipio, auspicor, f. ἐνάρξομαι, a. 1. m. ἐνηρξάμην, ω, ατο, cepi, a. 1. m. part. ἐνηρξάμενος ab ἐν & ἄρχομαι, incipio. Th. ἀρχὴ, initium.
Ἐναρμόνιος, ε, ὁ καὶ ἡ, harmoniæ musicæ modulis inclusus, ἐμμελὴς, transfertur etiam ad alia, & significat, concinnus, aptè compositus, &c. Undè adverb. ἐναρμονίως, compositè, ad musicæ melodiæ modulos; ut ἐναρμονίως ᾄδων, melodicè, seu musicè canens, &c. Indè etiam, ἐναρμονικὸς, ε, ὁ, ad harmoniæ musicæ modulos compositus, &c. omnia à verbo ἐναρμόζω, vel ἐναρμόττω, concinno, coapto, adapto, accommodo, &c. à quo etiam, est ἐνάρμοστος, concinnus, aptus, &c.
Ἑνὰς, άδος, ἡ, unitas, μονὰς, ab εἷς, μία, ἕν; vide.
Ἐνὰς, & ἐννὰς, pro ἐννὰς, & ἐννεὰς, nonarius numerus, &c. ab ἐννέα, novem. V.
Ἐνασθενέω, debilis & infirmus sum in; vide ἀσθενέω.
Ἐνάσθην, habitavi, a. 1. pass. verbi νάω, inus. pro ναίω, habito.
Ἐνασμενίζω, delector aliqua re, acquiesco; ab ἀσμενίζω, vide.
Ἐνασπιδόω, clypeo armo; apud Phavor. est ab ἐν, & ἀσπὶς, ίδος, ἡ, clypeus, &c. Vide.
Ἔνασσα, habitandi causâ collocavi, a. 1. ind. act. Poët. ἐνασσάμην, ω, ατο, a. 1. m. Poët. à νάω, pro ναίω, habito.
Ἐναστεΐζομαι, inhabito; Hesych. ab ἐν & ἄστυ, ἄστεος, τὸ, urbs; vide.
Ἐναστράπτω, q. d. infulguro, exp. interno splendore radio, &c. ab ἐν, & ἀστράπτω, vide.
Ἐνασχημονέω, indecorè, & contumeliosè aliquid ago; Luc. ab ἐν, & ἀσχημονέω; vide.
Ἔναστρος, ὁ καὶ ἡ, astris apertus; ut γῆ ἔναστρος. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 18. ab ἐν & ἀστὴρ, vide.
Ἐνασχολέομαι, ῦμαι, occupatus sum in; ab ἐν, & ἀσχολῦμαι, vide.
Ἐνατενίζω, oculos defigo in, intentis oculis inspicio, &c. ab ἐν & ἀτενίζω, vide.
Ἐνάτη, nona, Poët. pro ἐννάτη ab ἐννέα, novem.
Ἔνατος, & ἔννατος, nonus; undè τὰ ἔνατα, vel τὰ ἔννατα, novendiale sacrum: Indè ἐναταῖος, seu ἐνναταῖος, q. d. nonanus; cui transacti sunt novem dies; nonum diem agens; intra nonum diem: vel nono die adveniens, &c. Ut ἐνναταῖος πυρετὸς, febris cujus jam est nonus dies; Gal. ab ἐννέα, novem.
Ἐναυδὴς, & ἔναυδος, voce præditus, vocalis, φωνήεις: item vivus, spirans, ἔμπνους, &c. ab αὐδὴ, vox, &c. Vide.
Ἐναυθεντέω, ῶ, authoritatem obtineo inter, authoritate valeo in, &c. vide αὐθεντέω.
Ἔναυλα, τὰ, quæ sunt in vestibulo, & antè oculos; τὰ ἐντὸς τῆς αὐλῆς, &c. Item ἐναύλημα, domicilium, οἴκημα, &c. Utrumque ab ἐν & αὐλὴ; vide.
Ἐναυλίζομαι, f. ίσομαι, diversor. Them. αὐλὴ, stabulum, aula.
Ἐναυλισάμενος, moratus, ejusdem a. 1. part. m.
Ἐναύλιον, τὸ, & ἐναύλισμα, τὸ, domicilium, ἐνοίκισμα, &c. Item ἐναυλιστήριον ἄντρον; stabulare antrum, i. e. lustrum, &c. à seq. ἔναυλος, stabulum. &c.
Ἔναυλος, ε, ὁ, ἡ, tibiis personans: ab ἐν & αὐλὸς, tibia: &
Ἔναυλος, ε, ὁ, stabulum. Them. αὐλὴ, aula, atrium, stabulum.
Ἔναυρος, in quo auræ sunt, auris apertus, seu pervius. Theoph. Hist. pl. l. 8. c. 11. χωρίον εὔπνουν, καὶ ἔναυρον ἀεὶ, &c. ab ἐν, & αὔρα, aura, ventus levior, &c. vide.
Ἔναυσμα, τὸ, id quo ignis accenditur, igniarium; item suscitabulum, & Metaph. fomes, fax, incitamentum; Herodian. est verbale ab ἐναύω, vide.
Ἐναυχένιος, ad cervicem pertinens, qui in collo est, collo insertus, vel infertus, &c. ut ἐναυχένιος βρόχος, in Epigram. ab ἐν & αὐχὴν cervix, &c. Vide.
Ἐναύω, accendo. Th. αὔω, idem.
Ἐναφέψω, & ἐναφεψέω, incoquo; ut ἐναφεψήσας, qui incoxit, ἐναφεψηθεὶς, cum aliquo coctus, &c. ab ἐν, & ἀφέψω; V.
Ἐναφίημι, infero, immitto, injicio; ut ἐναφιᾶσι γόνον, instillat fœturam, &c. ab ἐν & ἀφίημι; vide.
Ἐνγόνασι, (aut disjunctim) ἐν γόνασι) q. d. in genibus; ita dici annotatur stella quam Jul. firm. ingeniculum vocat; vide Arat. in Phœnom.
Ἔνδαδος, ε, ὁ καὶ ἡ, tædam habens, vel in se gerens, tædam referens, &c. (ex ἐν & δὰς, δαδὸς; vide.) Undè verbum ἐνδαδόω, idem quod δαδόω, in tædam converto, vel convertor, ἐνδαδῶ, reddo, vel ἔνδαδος, reddor, &c.
Ἐνδαῒς, ίδος, ἁ, Dor. pro Ἐνδηῒς, nomen. prop.
Ἐνδαιτέομαι, ῦμαι, fut. ήσομαι; depon. epulor, convivor, &c. ab ἐν & δαὶς, δαιτὸς, &c.
Ἐνδαίω, idem quod δαίω, incendo, uro, &c. V.
Ἐνδάκνω, morsus infero; ab ἐν & δάκνω. V.
Ἔνδακρυς, ὁ καὶ ἡ; q. d. qui in lachrymis est, vel cui lachrymæ oboriuntur, lachrymosus, &c. ab ἐν & δάκρυ. V.
Ἐνδάπιος, (tanquam, ἐνδάπεδος) indigena, Poll. l. 3. Poëticum esse dicit, cui Synonymum, ἐγχώριος, ἐπιχώριος, ἔντοπος, &c. ab ἐν & δάπεδον; V.
Ἔνδασυς, pilosus, hirsutus; Diosc. Th. δασύς. V.
Ἐνδατέομαι, idem quod διαδατέομαι, dispertior; vide δατέομαι. V.
Ἐνδεδμένως, remissè, parcè, laxatis habenis, &c. est adv. ab ἐνδίδωμι. V.
Ἐν ᾗ, Poët. pro ἐνῆν ᾗ, vel ἐνῆσαν ᾗ, inerat, verò, vel inerant. Tum ἐν ᾗ, Ion. pro ἐπὶ δέ.
Ἐνδεδυμένοι, induti, perf. part. pass. ab ἐνδύω, induo, f. ύσω. p. ἐνδέδυκα. a. 1. ἐνέδυσα ab ἐν & δύω, induo.
Ἐνδέῃ, ἐνδεῖ, impers. deest, opus est: &
Ἐνδεὴς, έος, ὁ, ἡ, indigus, egenus: ab ἐν & δέω, opus habeo.
Ἔνδεια, ας, ἡ, INEDIA, inopia: ab ἐνδεῖ; quod vide.
Ἔνδειγμα, ατος, τὸ, manifestum indicium: ab
Ἐνδείκνυμι, indico, præs. pass. ἐνδείκνυμαι, σαι, ται, ostendo. & in 3. pl. ἐνδείκνυνται. præs. inf. ἐνδείκνυσθαι. f. m. ἐνδείξομαι. præt. pass. ἐνδέδειγμαι. a. 1. m. ἐνεδειξάμην, ω, ατο. a. 1. imperat. m. ἔνδειξαι, άσθω, a. 1. sub. m. ἐνδείξωμαι, ῃ, ηται ab ἐν & δείκνυμι, ostendo.
Ἐνδεικτο, pro ἐνεδέδεικτο, ostensus erat, 3. sing. plusq. p. pass. ejusd. verbi.
Ἔνδειξις, εως, ἡ, demonstratio, indicium: à perf. pass. ejusd. verbi.
Ἐνδείκτης, delator. quadruplator, sycophanta, &c. Item ἐνδεικτικὸς, q. d. ostentatorius, ostentator; unde adv. ἐνδεικτικῶς, ostentatoriè, ostentabundè, cum ostentatione, &c apud Gal. exp. per ostentationem, omnia ab eod. verbo.
Ἔνδεινος, idem quod Th. δεινός. V.
Ἕνδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, undecim, ἄκλιτον ex ἕν, unum, & δέκα, decem.
Ἑνδεκαέτης, qui undecim annorum est; al. ἑνδεκα, & ἔτος. τὸ; V.
Ἑνδεκάκις, adv. undecies: &
Ἑνδέκατος, άτη, ατον, undecimus: ab ἕνδεκα; quod vide.
Ἑνδεκὰς, numerus undenarius, &c. ἑνδεκαταῖος, qui undecima die aliquid facit, & qui undecimum agit diem, &c. ab ἕνδεκα, & ἑνδέκατος, &c.
Ἑνδεκάκλινος, undecim lectis instructus; item ἑνδεκάκλινος κεφαλὴ; caput undecies inclinatum; Plut. ab ἕνδεκα, & κλίνη; V.
Ἑνδεκάπηχυς, εως, undecim cubitorum; ut ἑνδεκάπηχυ ἔγχος; Hom. Il. θ. ab ἕνδεκα, & πῆχυς. V.
Ἑνδεκατημόριον, undecima pars; ab ἕνδεκα, undecim, & μόριον, τὸ, pars. V.
Ἐνδέκεσθαι, Ion. pro ἐνδέχεσθαι, admittere, probare. Th. δέχομαι.
Ἑνδεκήρης, undecim ordinum navis; vel undecimis, &c. ab ἕνδεκα, & ἐρέσσω, remigo, &c. V.
Ἐνδελέχεια, Att. pro ἐνδελέχεια, ας, ἡ; perfectio, assiduitas. ab
Ἐνδελεχὴς, pro ἐντελεχὴς, perfectus, ab ἐντελὴς, perfectus, integer: (ab ἐν & τέλος, finis:) & ἔχω, habeo.
Ἐνδελεχίζω, f. ίσω, sum assiduus, continuo: &
Ἐνδελεχισμὸς, ῦ, ὁ, assiduitas, continuatio: &
Ἐνδελεχῶς, adv. assiduè, ab ἐνδελεχὴς, q. v.
Ἔνδεμα, τὸ, id quod illigatur, gestamen collo appensum; Dioscordi idem quod περίαπτον, &c. verbale ab ἐνδέω. V.
Ἐνδέμω, obturo, edificiis munio, aut muris; Herod. ab ἐν & δέμω. V.
Ἐνδέξια, adverb. aptè, dextrè: ab
Ἐνδέξιος, α, ον, qui est ad dextram, prosper, faustus. Th. δεξιὰ, dextra.

Ἐνδεξιόομαι,

Ἐνδεξιόομαι, οῦμαι, dextera manu teneo, vel amplector, &c. à præced. ἀνδέξιος, Vi. à quo etiam est, ἐνδεξίας, à dextera parte, &c.

Ἔνδεσμα, ατος, τὸ, vinculum. &

Ἐνδεσμέω, ῶ, illigo, implico: &

Ἔνδεσμος, ου, ὁ, illigatio,-amen,-atum, vinculum, fasciculus; ab ἐν & δεσμὸς, vinculum, quod à δέω, ligo.

Ἐνδεύω, irrigo; à Th. δεύω, rigo, &c. Vide.

Ἐνδέχεται, licet, fieri potest. imperf. ab

Ἐνδέχομαι, ου, εται, admitto, recipio. f. ἐνδέξομαι. p. ἐνδέδεγμαι. Them. δέχομαι, capio.

Ἐνδεχόμενος, possibilis, licitum: ab ἐνδέχεται.

Ἐνδέω, f. ήσω, illigo, implico, astringo: item, desum, opus habeo; ab ἐν & δέω, ligo, egeo.

Ἐνδεῶς, indigenter, non sufficienter; ut ἐνδεῶς ἔχειν τινὸς, indigum esse re aliqua, &c. μὴ ἐνδεῶς, planè; ἐνδεῶς πράττων; tenuiter agens; pauper; sic, ἐνδεῶς ἔχω, indigeo; ἐλλείπομαι, &c. ab ἐνδεὴς, Vi.

Ἔνδηλος, manifestus, evidens, insignis, &c. à δῆλος, Vi.

Ἐνδημέω, incolo. f. ήσω. p. ἐνδεδήμηκα. ab ἔνδημος, manens cum populo suo. ex ἐν & δῆμος, populus.

Ἐνδημία, præsentia; παρουσία; quum quis intra populi seu domi sui fines est, nec peregrè abest, &c. ab iisdem.

Ἐνδήμιος νόσος, morbus cuidam populo peculiaris ab eod. Th.

Ἐνδήμοισι, dat. pl. Ion. ἐνδήμων, gen. pl. ab

Ἔνδημος, ου, qui in civitate vel domi est, domesticus. Th. δῆμος, populus.

Ἐνδιάασκον, Ion. pro ἐνδίαον, 3. pl. imperf. act. verbi ἐνδιάω, meridior, in loca umbrosa deduco. Th. ἔνδιος, meridianus.

Ἐνδιαβάλλω, criminor, calumnior, &c. Sed plus est quam διαβάλλω; quod vide.

Ἐνδιάγω, agito, seu dego in; vescor in, &c. ab ἐν & διάγω, Vi.

Ἐνδιαθετος, ου, ὁ, ἡ, internus: ab ἐν & διατίθημι, quod adeas.

Ἐνδιαθέτως λέγειν; è sententia animi loqui; ità animo affectum esse, ut verba pronuntiata significant, &c. Item, ἐνδιάθετος λόγος, oratio scripto constans; Hesych. ab ἐν & διατίθημι, &c. Vide.

Ἐνδιαθρύπτεσθαι, ludificari: ab

Ἐνδιαθρύπτω, per delicias illudo: ex ἐν, διὰ & θρύπτω, frango, quod vide.

Ἐνδιαιτάομαι, insum, inhabito, versor, hospitor; διατρίβω, &c. Unde, ἐνδιαίτημα, ατος, τὸ, locus qui habitatur; habitatio, mansio, hospitium, &c. ab ἐν & διαιτάω, Vi.

Ἐνδιαλλάττω, immuto; ex ἐν & διαλλάττω, idem quod Th. ἀλλάσσω, vel ἀλλάττω, permuto.

Ἐνδιάσκευος, i. e. τρόπος διηγήσεως, modus narrationis; quo διασκευὴ adhibita facit ut oratio invalescat, &c. ex ἐν & διασκευὴ, quod vide.

Ἐνδιασπείρω, dissero & dissemino in; vel, intersero, inspergo, &c. ex ἐν & διασπείρω, Vi.

Ἐνδιατάττω, ordino, & digero in, seu intus, &c. ab ἐν & διατάττω, vide.

Ἐνδιατρίβω, immoror: ex ἐν, διὰ & τρίβω, tero. f. ψω.

Ἐνδιατριπτέον, immorandum: ejusdem verbale.

Ἐνδιαχρίω, illino, oblino, &c. ab ἐν & διαχρίω; perungo, perlino; ex διὰ & χρίω.

Ἐνδιάω, seu ἐνδιάομαι, meridior; dicitur etiam ἐνδιάζω, tranquillus sum; dormio in meridie, &c. ab ἔνδιος, vide.

Ἐνδιδάσκω, doctrina imbuo. Th. διδάσκω.

Ἐνδιδόναι, cedere, remittere, præs. inf. ex ἐν & δίδωμι, do.

Ἐνδιδύσκομαι, induor, cum accus. imperf. ἐνεδιδυσκόμην, ου, ετο, est verbum frequentativ. verbi ἐνδύομαι, induor: ab ἐν & δύω.

Ἐνδίδωμι, f. δώσω, in manus trado, præbeo; cedo, remitto. Th. δίδωμι, do.

Ἐνδίεσαν, incitabant: pro ἐνδίεσαν, 3. pl. imperf. ab ἐνδίω, verbi ἐνδίημι, immitto. Alii volunt esse a. 2. act. 3. pl. ex ἐν, διὰ & ἵημι, mitto. Alii imperf. pro ἐνδίεσαν, ab ἐνδίημι, (ut ἐτίθεσαν, à τίθημι.) pro διώκω, ut sit insecuti sunt. Th. δίω.

Ἐνδικάζομαι, judicio contendo; seu disceptо; Poll. est pass. ab activo, ἐνδικάζω, judicia exerceo; ulciscor; ab ἐν & δικάζω, Vi.

Ἔνδικος, ου, ὁ, ἡ, Poët. pro δίκαιος, justus. ab ἐν & δίκη, jus.

Ἔνδινα, τὰ, intestina: ab ἔνδον, intus.

Ἐνδινέω, ῶ; instar verticis, aut turbinis circumago, &c. ab ἐν & δινέω, vide.

ΕΝΔΙΟΣ, ου, meridianus. Et ἔνδιον substantivè ponitur pro διατριβῇ, hinc ἐνδιάω, meridior.

Ἐνδίφριος, qui in curru est; sessor; ab ἐν & δίφρος, Vi.

Ἐνδογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, intus genitus; domi natus, &c. ab ἔνδον & γίνομαι, unde γένος, &c. Vi.

Ἔνδοθεν, adv. ex interiori loco: &

Ἔνδοθι, Poët. intus, in. ab ἔνδον, idem.

Ἐνδοῖ, INDU. Dor. pro ἔνδον, intus.

Ἐνδοιάζω, f. άσω, dubito: & indè

Ἐνδοιάσιμος, ου, ὁ, ἡ, & ἐνδοιαστὸς, dubius, incertus: &

Ἐνδοιασμὸς, οῦ, ὁ, &

Ἐνδοίασις, εως, ἡ, dubitatio; ab ἐν & δοιάζω, dubito, à δοιὴ, dubium. Th. δύο.

Ἐνδοιαστῶς, ambigendo, dubiè; non constanter, &c. ab eod. Th.

Ἔνδομα, ατος, τὸ, remissio, laxatio; q. d. laxamentum; indulgentia, &c. Verbale ab ἐνδίδωμι, Vi.

Ἐνδομάχας, α, ὁ, Poët. & Dor. pro

Ἐνδομάχης, ου, ὁ, intus vel domi pugnans; ab ἔνδον, intus, & μάχομαι, pugno.

Ἐνδομυχία, supellex: quæ sunt σκεύη ἔνδον κείμενα.

Ἐνδόμησις, εως, ἡ, pila, moles erecta ad munia fulcienda, ab inusit. ἐνδομέω. Th. δέμω, struo.

Ἐνδόμυχος, ου, ὁ, ἡ, intestinus; ex ἔνδον, intus, & μυχὸς, penetrale.

ΕΝΔΟΝ, intus, adv. & pro ἐν. hinc ἔνδοθεν, ex interiori loco: ἔνδοθι, intus.

Ἐνδοξάζω, glorifico. f. άσω. p. ἐνδεδόξακα. perf. pass. ἐνδεδόξασμαι. a. 1. pass. ἐνεδοξάσθην, ης, η, a. 1. sub pass. ἐνδοξασθῶ. a. 1. inf. ἐνδοξασθῆναι· ab ἐν & δόξα, gloria. Th. δοκέω, videor.

Ἐνδοξασθῇ, 3. sing. a. 1. sub. pass. ejusd. verbi.

Ἐνδοξολεσχέω, ῶ, gloriam in sermone aucupor; Laërtius in Diogene, vocat ῥήτορας ἐνδοξολεσχοῦντας; gloriam in sermone aucupantes, &c. ab ἔνδοξος & λόγος.

Ἐνδοξόπωλος, equorum pullis inclytus; celebris equorum pullitie, &c. ab ἔνδοξος & πῶλος, Vi.

Ἔνδοξος, ου, ὁ, ἡ, nobilis, gloriosus, orinabilis: ἔνδοξα, τὰ, res gloriosæ, in comparat. ἐνδοξότερος. in superl. ἐνδοξότατος. ab iisd.

Ἐνδόξως, honorificè; & ἐνδοξότατα, gloriosissimè, ab ἔνδοξος.

Ἐνδόσιμον, ου, τὸ, carminis, orationis, vel cantionis exordium; incitatio, occasio: &

Ἐνδόσιμος, ου, ὁ, ἡ, gratuitus: &

Ἔνδοσις, εως, ἡ, remissio: ab ἐνδίδωμι. Th. δίδωμι, do.

Ἐνδότατος, ου, intimus: &

Ἐνδοτάτω, adv. intimè. Superl. ut

Ἐνδότερος, ου, interior: &

Ἐνδοτέρω, adv. interius: compar. ab ἔνδον, intus.

Ἐνδουπέω, ῶ; insono, sonum edo; ab ἐν & δοῦπος, Vi.

Ἐνδραχὴς, efficax; i. e. habilis ad faciendum, &c. ab ἐν & δραίνω, idem quod δράω, facio.

Ἐνδρομὴ, ῆς, ἡ, incursus, insultus; certaminis quoddam genus; apud Plut. de musica. Item, ἐνδρομὶς, ίδος, ἡ, calceamenti genus, quo utebantur cursores in certamine; item, vinculum; unde, in plur. ἐνδρομίδες, αἱ; vincula, &c. ab ἐντρέχω, Vi.

Ἔνδροσος, rorem habens, roscidus; rorulentus, &c. Ab ἐν & δρόσος, vide.

Ἔνδρυον, ου, τὸ, cor & medulla arboris: &

Ἔνδρυον, seu -ος, temo, aratrum: ex ἐν & δρῦς, υὸς, ἡ, quercus.

Ἐνδρυώδης, έος, ὁ, ἡ, nemorosus: ab ἐν & δρυώδης, quernus. Th. δρῦς, quercus.

Ἐνδυάζω, dubito, ambigo; hæsito, &c. Unde, ἐνδυασμὸς; dubitatio, hæsitatio, &c. Idem quod ἐνδοιάζω, & ἐνδοιασμός; & ejusd. Th. & comp. Vi.

ΕΝΔΥΚΕΩΣ, prompto animo, diligenter, Poët. adv. φιλοτίμως, ἀξίως.

Ἔνδυμα, ατος, τὸ, INDUMENTUM, vestimentum: ab ἐνδύω, induo; quo vide.

Ἐνδυμάτια, q. d. indumentula; leges musicæ apud Argos; seu genus quoddam [illegible]

dam mod lorum musicorum, vel etiam saltationis, Argis introductum; (ut author est Plutarch. in lib. de musica) Argolica celebritas & saltatio, &c. Item, ἐνδυμενία, ας, ἡ, vestitus, amictus; ex Polyb. Utrumque ab ἐνδύω, Vi.

Ἐνδυναμόω, corroboro. f. ώσω. p. ἐνδεδυνάμωκα. a. 1. ἐνεδυνάμωσα. p. æs. p. ss. ἐνδυναμοῦμαι, invalesco, imperf. pass. ἐνεδυναμούμην, οὐμην, ου, οῦ, οῦτο, οῦτο. a. 1. pass. ἐνεδυναμώθην. ex ἐν & δυναμόω, roboro. Th. δύναμαι, possum.

Ἐνδυναστεύω, authoritate valeo; primas partes obtineo, &c. ab ἐν & δυναστεύω, Vi.

Ἐνδυνέουσι, induunt; Herodot. pro ἐνδύουσι, ab ἐνδυνέω, idem quod ἐνδύω, vide.

Ἐνδυόντες, nom. pl. præs. part. ab ἔνδυμι, vel a. 2. part. ab ἐνέδυν, verbi ἐνδύνω, quod vide.

Ἐνδύνω, irrepo. f. ἐνδύσω. a. 2. ἐνέδυν, υς, υ, ab ἐν & δύω, δύνω & δῦμι, subeo.

ἘΝΔΥΟ, celeriter, ocyus. q. duobus momentis.

Ἐνδῦσα, induta, a. 2. part. f. g. ab ἐνδὺς, ύντος, verbi ἔνδυμι. Th. δῦμι, vel δύω, subeo.

Ἐνδυσάμενος, η, ον, a. 1. part. m. &

Ἐνδύσασθε, 2. pl. a. 1. imperat. m. ἐνδύσατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. ab ἐνδύω, induo, quod vide.

Ἔνδυσις, ἡ, ingressus, introitus; ab ἐνδύω, ingredior, subeo, &c.

Ἔνδυσις, εως, ἡ, amictus: ab

Ἐνδύω, (ut & ἐνδύνω, & ἐνδύομαι.) INDUO, cum dupl. acc. f. ύσω. a. 1. ἐνέδυσα. a. 1. imperat. ἔνδυσον, άτω. perf. ἐνδέδυκα. perf. pass. ἐνδέδυμαι. part. ἐνδεδυμένος, indutus. a. 1. m. ἐνεδυσάμην, ω, ατο. imperat. m. a. 1. ἔνδυσαι, άσθω. a. 1. sub. m. ἐνδύσωμαι, ῃ, ηται. & in 2. pl. ἐνδύσησθε, a. 1. m. inf. ἐνδύσασθαι, & part. ἐνδυσάμενος. ab ἐν & δύω, seu δύνω, subeo, induo.

Ἐνδυστυχέω, ῶ, infelix & miser sum in; Plut. in fab. vide δυστυχέω.

Ἐνδυτά, pro ἐνδύματα, indumenta; ex Epigr. a sing. ἔνδυμα, Vi.

Ἐνεαρίζω, vernum tempus dego in; ver illic transigo, &c. ab ἐν & ἐαρίζω, vernum tempus dego; ab ἔαρ, ρος, τὸ, ver.

Ἐνέβαλεν, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi ἐμβάλλω.

Ἐνεβίβασεν, a. 1. ind. act. verbi ἐμβιβάζω, impono. f. άσω ab ἐν & βιβάζω. Th. βαίνω, incedo.

Ἐνεβριμησάμην, ω, ατο, graviter interminatus sum. a. 1. m. verb. ἐμβριμάομαι, fremo. Th. βρέμω, idem.

Ἐνεγγυάω, -ῶ, spondeo. ab ἐν & ἐγγύη, sponsio.

Ἐνεγγύησα, spospondi, ejusd. a. 1. Ion. pro ἐνηγγύησα.

Ἐνεγγὺς, idem quod Th. ἐγγὺς, prope.

Ἐνέγκαι, tulisse, a. 1. inf. act. ἐνέγκας. a. 1. part. ab ἤνεγκα. a. 1. act. ἐνέγκατο, 3. pl. a. 1. m. Ion. ἐνέγκασθαι. a. 1. inf. m. ἐνεγκάτω, 3. sing. a. 1. imperat. act. verbi φέρω, fero. f. οἴσω.

Ἐνεγκεῖν, a. 2. inf. act. ab

Ἤνεγκε, a. 2. ind. ἐνεγκών, οῦσα, ὸν, a. 2 part. ab inusit. ἐνέγκω, pro φέρω, fero. f. οἴσω.

Ἐνεγκωμιάζω, laudibus effero; idem quod ἐγκωμιάζω, qu. Vi.

Ἐνεδίδου, 3. sing. imperf. act. quasi à διδόω. vide ἐδίδουν.

Ἐνέδρα, ας, ἡ, insidiæ: & inde

Ἐνεδρεύω, insidior, cum acc. f. εύσω. p. ἐνήδρευκα. a. 1. ἐνήδρευσα. imperat. ἐνέδρευσον, άτω. ab ἐνέδρα, quod ex ἐν & ἕδρα, sedes. Th. ἕζομαι. f. ἑδοῦμαι, sedeo.

Ἐνεδρεύων, ο ντος, ejusd. præs. part.

Ἐνέδρευον, ου, τὸ, idem ac ἐνέδρα, quod vide.

Ἔνεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ; incola; inquilinus, &c. Item, in plur. ἔνεδροι Scythæ dicuntur, ut, ἔνιπποι, apud Homer. qui firmiter equis insident. (quidam tamen legunt ἐνέδροι) ab ἐν & ἕδρα, vide.

Ἐνεδρευτικὸς, qui insidiatur, insidiosus, &c. ab ἐνεδρεύω, Vi.

Ἐνέδυσα, ας, ε, & in 3. pl. ἐνέδυσαν, a. 1. verbi ἐνδύω, induo, quod vide.

Ἐνέζομαι, insideo; Æsch. in Persis; ab ἐν & ἕζομαι, sedeo.

Ἐνεθίζω, assuefacio, consuesco; ab ἐν & ἐθίζω, Vi.

Ἐνείδω, inusit. unde aor. 2. ἐνεῖδον, intuitus sum; & infinit. ἐνιδεῖν; intueri, inspicere; videre in, &c. Plat. ἀλλοτριώτατα ἐνεῖδες ἐν ἐμοὶ πρὸς σε; in me vidisti, &c. Th. εἴδω, video.

Ἐνέῃκα, ας, ε, pro ἐνῆκα, sive ἐνήνεγκα. a. 1. ind. act. verbi ἐνείκω, pro ἐνέγκω, inusit. Th. φέρω, fero.

Ἐνέηκεν, Poët. & Ion. pro ἐνῆκεν, a. 1. vel perf. act. verbi ἐνίημι, immitto: ab ἐν & ἵημι, mitto. Th. ἕω, mitto, statuo, induo.

Ἐνεθεὶς, έντος, dilutus, infusus:- a. 1. part. pass. ἐνεθεῖσα, a. 1. inf. pass. ab ἐνίημι. Vide ἐνέηκεν.

Ἐνέθηκα, ας, ε, a. 1. act. verbi ἐντίθημι, impono: f. θήσω. p. τέθεικα. a. 2. ἔθην.

Ἐνεθυμήθη, pœnituit, 3. sing. a. 1. ind. pass. ab ἐνθυμέομαι, quod vide.

Ἐνείην, præs. opt. ab ἔνειμι, insum: quod ab ἐν & εἰμὶ, sum: vel a. 2 opt. act. ab ἐνίημι, immitto: facit enim ἵημι, in a. 2. opt. act. εἵην, ut τίθημι, θείην.

Ἕνεκα, Poët. pro ἕνεκα, propter, quod vide.

Ἔνεικα, ας, ε, attuli, a. 1. Poët. pro ἤνεγκα. ἐνεῖκαι, a. 1. inf. act. sed ἐνείκαι, 3. sing. a. 1. opt. act. ἐνείκας, a. 1. part. act. ἐνείκατο, 3. sing. a. 1. m. verb ἐνείκω, inus. pro φέρω, f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα.

Ἐνείκαι, intulisset, 3. sing. a. 1. opt. Æol. ἐνείκῃ, ferat, 3. sing. a. 1. sub. ab eod. them.

Ἐνεικονίζω, specto, vel comparo imagine; Plut. vide εἰκονίζω.

Ἐνειλέω, ῶ, INVOLVO: f. ήσω. a. 1. ἐνείλησα. præt. ἐνείληκα. Ex ἐν & εἰλέω, VOLVO.

Ἔνειμα, ας, ε, & in 3. pl. ἔνειμαν, distribuerunt, a. 1. ind. act. verbi νέμω, tribuo: f. νεμῶ. p. νενέμηκα. p. m. νένομα.

Ἐνείμην, 1. p. præs. Poët. pro ἐνέσμην. ab

Ἔνειμι, insum, ἔνεστι, & per Apocop. Ion. ἔνι, pro ἔστι, est. τὰ ἐνόντα, præs. part. n g. pl num. quæ penes vos sunt: ab ἐν & εἰμὶ, sum.

Ἐνείργω, sive ἐνειργνύω, & ἐνείργνυμι; includo; item, prohibeo; ab εἴργω, vide.

Ἐνείρω, innecto, insero, infibulo; implico; item, consero, apto, &c. ab ἐν & εἴρω, necto.

Ἐνεὶς, έντος, qui misit, & in f. g. ἐνεῖσα, & in n. g. ἐνὲν, a. 2. part. verbi ἐνίημι, quod ab ἐν & ἵημι, mitto: f. ἥσω. p εἷκα. a. 2. ἧν.

Ἐνεῖσθαι, perf. inf. pass. ab ἐνίημι, immitto: interdum ab ἐνέω, seu ἐνέννυμι. Th. ἕω perf. pass. εἷμαι.

Ἔνεισι, insunt, 3. pl. præs. ind. ab ἔνειμι, insum. Th. εἰμὶ, sum.

Ἐνεῖχε, Ion. pro ἐνεῖχε, 3. sing. imperf. ab ἐνέχω, in animo habeo.

Ἐνείχθην, latus sum, Ion. pro ἠνέχθην a. 1. pass. unde part. a. 1. ἐνεχθεὶς, verbi ἐνείκω, Ion. pro φέρω, f. οἴσω, fero.

ἘΝΕΚΑ, & ἕνεκεν, & Poët. εἵνεκα, & εἵνεκεν, propter, causâ, adv. regit genit. ἕνεκά σου, tuâ causâ, interdum subauditur: ut τῆς ἀρετῆς, pro ἕνεκα τῆς ἀρετῆς, οὗ ἕνεκα finem significat, ex quibus οὕνεκα, quia: ut τοὔνεκα, ex τοῦ ἕνεκα, hujus rei causâ, quapropter.

Ἐνέκειτο, inerat, 3. sing. imperf. ab ἔγκειμαι, quod ab ἐν & κεῖμαι, jaceo: f. κείσομαι.

Ἐνεκεκόλαπτο, 3. sing plusq. p. pass. verbi ἐγκολάπτω, insculpo. Th. κολάπτω, tundo: f. ψω. perf. pass. κεκόλαμμαι, ψαι, πται.

Ἐνεκεντρίσθην, ης, η, insitus fui, a. 1. ind. pass. ab ἐγκεντρίζω, insero: f. ίσω. p. ἐγκεκέντρικα. ab ἐν & κέντρον, stimulus. Th. κεντέω, pungo.

Ἐνεκίσσων, 3. pl. imperf. act. verbi ἐγκισσάω, concipio.

Ἐνεκοπτόμην, impediebar, imperf. pass. ab ἐγκόπτω, impedio: f. ψω. a. 1. ἐνέκοψα. p. ἐγκέκοφα. ab ἐν & κόπτω, scindo.

Ἐνεκότει, 3. sing. imperf. act. verbi ἐγκοτέω, odio habeo. Th. κότος, ira vetus.

Ἐνέκοψα, ας, ε, a. 1. ind. act. vide ἐνεκοπτόμην.

Ἐνέκρυψα, ας, ε, a. 1. ind. act. ab ἐγκρύπτω, condo, intego: p. ἐγκέκρυφα. Th. κρύπτω, occulto: f. ψω. p κέκρυφα.

Ἐνεκτέον, referendum, adject. verbale à φέρω, fero: perf. pass. ἐνήνεγμαι, ξαι, κται.

Ἐνέκυρσα, incidi, & in 3. pl. ἐνέκυρσαν, a. 1. ind. act. verbi ἐγκύρω. Vide ἐγκύρσας. Alii per Sync. dici volunt pro ἐνεκύρησα.

Ἐνελίπανεν, a. 1. act. verbi ἐλλιπαίνω, quod ab ἐν & λιπαίνω, pinguefacio. Th. λίπος, εος, τὸ, pinguedo.

Ἔνεμα, τὸ, id quod innuitur; seu, infusum, quod per inferna in alvum infunditur; clyster, &c. Est verbale ab ἐνίημι, injicio, immitto, &c. Vide. Unde

Unde etiam est ἔνεσις, immissio, instinctus, viz. Immissus alicui ab aliquo.
Ἐνέμεσε, vide in ἐνέμοντο.
Ἐνεμέω, evomo in; ab ἐν & ἐμέω, vide.
Ἐνεμήθην, a. 1. pass. ab ἐν & νέμω, tribuo, pasco: f. νεμῶ. p. νενέμηκα. a. 1. ἔνειμα.
Ἐνέμοντο, depascebantur, 3. plur. imperf. pass. ejusd. verbi.
Ἐμφύεσθαι, innasci. Th. φύω, nascor.
Ἐνενήκοντα, pro ἐννενήκοντα, nonaginta. Th. ἐννέα, novem.
Ἐνενῆτο, cogitaret, Ion. pro ἐνενόητο. per contract. 3. sing. plusq. p. verbi νοέω. Th. νόος, νοῦς, mens.
Ἐνίνιπεν. Non. &
Ἐνένιπε, Attic. reduplic. pro ἔνιπε, verbi ἐνίπτω, idem quod ἐνέπω, dico. Th. ἔπω, idem.
Ἐνενώκασι, per contract. Ion. pro ἐνενοήκασι, 3. pl. perf. act. ab ἐν & νοέω, cogito. Th. νόος, mens.
Ἐνενῶντο, cogitaverant, pro ἐνενόηντο, 3. pl. plusq. p. pass. ejusd. verbi.
Ἐνεορτάζω, festum celebro in; Vi. ἑορτάζω.
Ἐνεός, ῦ, ὁ, mutus, surdus, stultus, &c. Aristot. in probl. ἐνεοὶ καὶ κωφοὶ γίνονται; surdi fiunt, &c. Item, ἐνεότης, ητος, ἡ, q. d. mutitas, &c. Sed scribuntur hæc etiam cum gemino ν, apud Aristot. & Plat. ab ἐν, quod interdum defectum significat in compositione) & αὔω, clamo, &c. Vi.
Ἐνεοσσοποιήσατο, 3. sing. a. 1. m. à νεοσσοποιέομαι, pullos excludo: à νεοσσός, ῦ, ὁ, pullus, & ποιέω, facio.
Ἐνεόχμωσε, innovavit, 3. sing. a. 1. verbi νεοχμόω, ῶ, innovo: à νεοχμός, novus. Th. νέος, idem.
Ἐνεπάγησαν, 3. pl. a. 2. pass. ab ἐμπήγνυμι, infigo: ab ἐν & πήγνυμι, seu πηγνύω, compingo: f. ξω.
Ἐνέπαιζον, illudebam, imperf. act. &
Ἐνέπαιξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐμπαίζω, illudo: f. ξω. p. ἐμπέπαιχα. ab ἐν & παίζω, ludo.
Ἐνεπαίχθην, a. 1. pass. ejusd. verbi.
Ἐνέπαξεν, infixit, Dor. pro ἐνέπηξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. ab ἐμπήγνυμι, fut. ἥξω.
Ἐνεπεπορπήατο, Ion. pro ἐνεπεπόρπηντο, 3. pl. plusq. p. pass. verbi πορπάω, vel πορπέω, fibulis astringo. Th. πόρπη, fibula.
Ἐνέπεσον, ceciderunt, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi ἐμπίπτω. Vide πίπτω, cado.
Ἐνεπήγνυτο, 3. sing. imperf. verbi ἐμπήγνυμι, infigo: ab ἐν & πήγνυμι, f. ξω, compingo. Desinentium in γνύω, vel γνύμι, tempora formantur à finitis in γω.
Ἐνεπιδημέω, ῶ, peregrinor in; seu, ut peregrinus commoror in, &c. Vide ἐπιδημέω.
Ἐνεπικύπτω, incumbo, propriè, inclinato capite incumbo, vel intueor, &c. Ἐνεπικύπτω τοῖς λόγοις; do operam literis; Bud. in Epist. ab ἐν & ἐπικύπτω, pronus, vel, propendens incumbo, &c. ab ἐπὶ & κύπτω, Vi.

Ἐνεπιορκέω, pejero; idem quod ἐπιορκέω, vide.
Ἐνεπισκήπτομαι, incumbo; peculiariter, dicebantur creditores ἐνεπισκήπτεσθαι, qui, publicatis bonis alicujus, experiebantur contra populum, actione pignoratitia in pignora incumbentes; Dem. in Timoth. Unde etiam verbale ἐνεπίσκημμα, τὸ, talis actio creditorum, &c. Ex ἐν & ἐπισκήπτειν, vide.
Ἐνεπλήσθησαν, 3. pl. a. 1. pass. ἐνεπλήσθην, verbi ἐμπλήθω, impleo: f. σω. p. ἐμπέπληκα. a. 1. ἐνέπλησα. ab ἐν & πλήθω, repleo. Th. πλέος, plenus.
Ἐνέπνευσαν, 3. plur. a. 1. act. ab ἐμπνέω, inspiro: ab ἐν & πνέω, spiro: f. πνεύσω.
Ἐνεπνεύσθην, ης, η, a. 1. ind. pass. ab ἔμπνυμαι, respiro, revivisco: ab ἐν & πνέω, f. πνεύσω, flo, spiro.
Ἐνεποιήσαντο, duxerunt, 3. plur. a. 1. m. verbi ἐμποιέω, facio in. Them. ποιέω, facio.
Ἐνέποισιν, Dor. pro ἐνέπουσιν, dicunt, vocant, 3. plur. præs. ind. ab ἐνέπω, pro καλῶ.
Ἐνέπρηθον, incendebant, 3. pl. imperf. &
Ἐνέπρησα, ας, ε, incendi, a. 1. ind. act. verbi ἐμπρήθω, incendo: f. ήσω. p. ἐμπέπρηκα. Th. πρήθω, uro.
Ἐνέπλυσα, ας, ε, inspui, a. 1. ind. act. ἐνεπτύσθην, a. 1. ind. pass. ab ἐμπτύω, in spuo; f. ύσω. p. ἐμπέπτυκα. Ex ἐν & πτύω, spuo.
Ἐνέπω, insequor, ab ἕπω, sequor: &
Ἐνέπω, (& Poët. ἐννέπω) dico, cano; item calumnior: &
Ἐνέπων, alloquens, ejusd. præs. part. ab ἐν & ἔπω, dico: a. 1. εἶπα
Ἐνεργάζομαι, facio in, ingenero: ab ἐργάζομαι, operor. Th ἔργον.
Ἐνέργεια, ας, ἡ, actio, efficacia: &
Ἐνεργέω, ῶ, operor, intus efficio, ago: f. ήσω. p. ἐνήργηκα. præt. pass. ἐνήργημαι. a. 1. ἐνήργησα. imperf. pass. ἐνηργούμην, ἐμην, έυ, ου, έετο, εῖτο. ab ἐνεργὴς, efficax. Th. ἔργον, opus.
Ἐνεργῆ, acc. sing. ab ἐνεργὴς, quod vide.
Ἐνέργημα, ατος, τὸ, effectus, operatio, facultas: à 1. pers. perf. pass. verbi ἐνεργέω, operor, quod vide.
Ἐνεργὴς, έος, ὁ, ἡ, efficax. Th. ἔργον, opus.
Ἐνεργητικὸς, ἡ, ὸν, activus, a, um: ab ἐνεργὴς, quod ab ἔργον.
Ἐνεργμὸς, & ἔνεργξις, pulsus citharæ: Etym. aut clavus in medio citharæ, unde chorda alligatur, &c. Verbale ab ἐνείργω, includo, Vi.
Ἐνεργολαβέω, ῶ, idem quod ἐργολαβῶ ἐν τινι; &, quæstum in aliqua re facio, &c. Vi. ἐργολαβέω.
Ἐνεργὸς, ῦ, ὁ, ἡ, operator, efficax: q. ἐν ἔργῳ ὤν.
Ἐνεργῶς, efficaciter, adv. ab ἐνεργὴς, quod vide.
Ἐνεργούμενοι, οἱ, obsessi à dæmonibus; ab ἐνεργέομαι, seu ἐνεργέω. quod vide.
Ἐνερείδω, impingo, illido; inhæreo, &c. Ut, ἐνερείσατο γαίῃ, terræ illisus

est; Apoll. apud Diosc. lib. 3. c. 26. ἐνερεικότα στομάχῳ; quæ stomacho inhæserunt, &c. ab ἐν & ἐρείδω, figo, firmo, Vi.
Ἐνερεύγω, eructo in, irructo, &c. Th. ἐρεύγω, Vi.
Ἐνερευθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ruber, rubicundus; idem quod ἐρυθρὸς; ab ἐν & ἔρευθος, τὸ, rubor, &c. Vi. Item, ἐνερευθῶ; rubeo; ab eod.
Ἔνερθε, & ἔνερθεν, infrà, adv. ab ἐν & ἔρα, ας, ἡ, terra.
Ἔνεροι, mortui, manes: dat. pl. Ion. ἐνέροισι abiisd. &
Ἐνέρτερος, inferior, per Sync. pro ἐνερώτερος, compar. ab ἔνερος, inferus.
Ἐνεροχρῶτες, mortuorum colorem habentes; luridi, &c. ab ἔνερος, inferus, mortuus; quasi ἐν ἔρᾳ; i. e. in terra positus; & χρόα, ἡ, color; unde χροΐζω, & χρώζω, coloro, &c. Vi.
Ἔνερξις, videatur suprà, in ἐνεργμός.
Ἔνερσις, innexio; Thuc. religatio, &c. ab ἐνείρω, innecto, consero, apto, &c. Vide.
Ἐνέρχεσθαι, Poët. pro εἰσέρχεσθαι, intrare, ingredi. Th. ἔρχομαι, venio.
Ἔνεσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi ἐνίημι. ab ἐν & ἵημι, mitto. a. 2. ἧν. Alii volunt esse imperf. ab ἔνειμι, & per Systolen dici pro ἐνῆσαν.
Ἐνεσία, ας, ἡ, consilium: ab
Ἔνεσις, εως, ἡ, immissio: ab ἐνίημι, immitto: quod ex ἐν & ἵημι, mitto.
Ἐνέσομαι, per Sync. pro ἐνέσεσθαι, f. 1. ab εἰμί, sum.
Ἐνέστακτο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi ἐνστάζω, instillo: f. ξω. Th. στάζω, stillo.
Ἐνεστεῶτος, Ion. pro ἐνεστῶτος, gen. sing. ab ἐνεστὼς, quod vide.
Ἐνεστησάμην, a. 1. m. verbi ἐνίστημι. ab ἐν & ἵστημι, sto: f. στήσω. a. 2. ἔστην.
Ἔνεστι, & ἔξεστι, licet, inest. Th. εἰμί.
Ἐνεστιάω, convivio excipio in; convivii celebro in, &c. Lucian in Amor. Item, ἐνέστιος, qui intra lares est, domesticus, &c. ab ἐν & ἑστιάω, & Th. ἑστία, ἡ, Vi.
Ἐνεστὼς, ῶτος, ὁ καὶ τὸ, præsens: dat. sing. ἐνεστῶτι, perf. part. per Crasin pro ἐνεστηκώς. ab ἐν & ἵστημι, sto; f. στήσω. p. ἕστηκα. a. 2. ἔστην.
Ἐνετειλάμην, ω, ατο, a. 1. ind. m. verbi ἐντέλλομαι, mando, jubeo: cum dat. f. ἐντελοῦμαι. p. m. ἐντέταλκα. ab ἐν & τέλλω, pro περαιόω.
Ἐνέτη, ης, ἡ, fibula: ab ἐνίημι, injicio: ab ἐν & ἵημι, mitto.
Ἐνετὴρ, ῆρος, ὁ, instrumentum medicinale, quo ἔνεμα, i. e. infusus perficitur, quod & κλυστὴρ, dicitur; clyster; atque his vocibus non solum τὸ ὄργανον significatur, sed etiam τὸ ἔγκλυσμα; καὶ ἔνεμα; est verbale ab ἐνίημι, Vi.
Ἐνετία, ας, ἡ propr. nom. urbis, VENETIA: &
Ἐνετὸς, ῦ, ὁ, VENETUS.
Ἐνετύγχανον, ες, ε, imperf. verbi ἐντυγχάνω, adipiscor: ab ἐν & τυγχάνω.

χ...ω, f. τεύξομαι, sum: a. 2. ἐ-τυχ.

Ἐνετύλιξε, 3. sing. a. 1. act. verbi ἐντυλίσσω, involvo: f. ξω p. ἐντετύλιχα. ab ἐν & τυλίσσω, in modum culcitræ convolvo, quod à τύλη, culcitra. Th. τύλος, callus.

Ἐνέτυχον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi ἐντυγχάνω, occurro alicui, interpello: f. ἐντεύξομαι. Th. τυγχάνω, sum.

Ἐνευδαιμονέω, & ἐνευδαιμονίζω, feliciter vivo; felicem vitam dego; felix vivo, felixque morior; Thuc. l. 2. Item inclaresco in aliqua re, laudem mihi vendico, &c. Alicubi etiam apud Lucian. pro laudibus prosequor, &c. Ab ἐν & εὐδαιμονέω, vide.

Ἐνεύδειν, Dor. pro ἐνεύδειν, in aliquo loco dormire, præs. inf. ab ἐν & εὕδω, f. εὑδήσω, dormio.

Ἐνευδίοαν, tranquillus, quietus, &c. ab ἐν & εὐδία, vide. Unde εὐδιάω, ῶ, tranquillus sum; tranquillitate fruor, &c.

Ἐνευθηνέομαι, abundo; ut ἐνευθηνεῖσθαι φυτοῖς; affluere seu abundare plantis, &c. V. εὐθηνέω.

Ἐνευημερέω, unde ἐνευημέρησε τοῖς ὕδασι, ex eis it in reddenda tuberum causa; Plut. Symp. 4. ab ἐν & εὐημερέω, ῶ, q. d. diem seu dies feliciter transigo; i. e. vitam felicem dego, &c. à nomine εὐημερία, ἡ, q. d. diei felicitas, &c. ex εὖ & ἡμέρα, ας, ἡ, dies, lux diei, &c. Unde ἡμερεύω, diem traduco, seu transigo, &c.

Ἐνευλογέω, ῶ, bene dico: f. ήσω. p. ἐνευλόγηκα. f. 1. pass. ἐνευλογηθήσομαι. Ex ἐν & εὐλογέω. Th. λέγω, dico.

Ἐνεύναιος, & ἔνευνος; in lecto positus; qui est in lecto, &c. Ut ἐνεύναιον δέρμα; i. e. ἐγκοίτιον; pellis quæ sternitur in cubili; Hom. Od. ξ. Apud eundem vero, Od. π. χήτεϊ ἐνευναίων; pro incubantium, &c. ab ἐν & εὐνή, cubile; Vi.

Ἐνεύσαν, natarunt, 3. pl. a. 1. act. verbi νέω, f. νεύσω.

Ἐνευσχημονέω, ῶ, decenter me gero in, &c. ab ἐν & εὐσχημονέω, ῶ, honeste me contineo; decenti corporis habitu affectuque sum, &c. εὐσχήμων, Vi.

Ἐνευστομέω, concinna suavique melodia cantillo, seu perstrepo; ab ἐν & εὐστομέω; suavem & concinnum ore cantum modulor; item, ore rotundo loquor; vel ore faveo; bona verba dico, &c. ab εὔστομος, Vi.

Ἐνευσχολέω, otium & operam pono in; ab ἐν & εὐσχολέω; otio abundo, seu affluo; vacuus sum negotio & opere, &c. Ab εὔσχολος qui abundat otio, &c. ex εὖ & σχολή, ἡ, otium, &c. Vi.

Ἐνευτυχέω, felix sum in, feliciter ago & vivo in re quapiam, &c. ab ἐν & εὐτυχέω, Vi.

Ἐνευφραίνω, & ἐνευφραίνομαι; idem quod εὐφραίνω, & εὐφραίνομαι, quæ vide.

Ἐνεύχομαι, precor in vel inter, &c. Vide εὔχομαι.

Ἐνευωχέομαι; convivari, convivii indulgere, &c. Vi. εὐωχέω.

Ἐνεφάνισα, ας, ε, a. 1. ind. act. & Ἐνεφανίσθην, & in 3. pl. ἐνεφανίσθησαν; a. 1. ind. pass. verbi ἐμφανίζω, conspicuum me exhibeo, indico, ostendo: f. ίσω. a. 1. ἐνεφάνισα. a. 1. imperat. ἐμφάνισον, άτω. a. 2. inf. pass. ἐμφανισθῆναι.

Ἐνεφορεῖτο, latiebatur, 3. sing. imperf. verbi ἐμφορέομαι, repleor: quod ab ἐμφορέω, importo. Th. φέρω, fero.

Ἐνέφραξαν, obstruxerunt, 3. p. a. 1. ind. act. a φράσσω, obturo: f. ξω.

Ἐνέφυν, υς, υ, a. 2. & part. ἐμφύς, inhærens: ab ἐμφύω, adhæreo. Th. φύω.

Ἐνεφύσησα, ας, ε, a. 1. verbi ἐμφυσάω; afflo: f. ήσω. p. ἐμπεφύσηκα. ab ἐν & φυσάω, flo.

Ἔνεχ', pro ἕνεκα, ob sequentem aspirat. propter, gratiâ.

Ἐνεχάραττον, ες, ε, insculpebam, imp. ind. act. verbi ἐγχαράττω. Th. χαράσσω, vel χαράττω, sculpo.

Ἐνέχεα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐγχέω, infundo: ex ἐν & χέω, fundo: f. χέσω, & χεύσω, a. 1. ἔχευσα, & ἔχεα.

Ἐνέχεεν, 3. sing. a. 1. vel imperf. ejusd. verbi.

Ἐνεχείρει, 3. sing. imperf. act. verbi ἐγχειρέω, molior: f. ήσω. a. 1. ἐνεχείρησα, ας, ε. ab ἐν & χείρ, manus.

Ἐνέχεσθαι, detineri, implicari: ab ἐν & ἔχω, teneo.

Ἐνεχθεῖσα, a. 1. part. pass. f. g. verbi φέρω, fero: f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα. a. 1. pass. ἠνέχθην. a. 1. imperat. ἐνέχθητι, in optat. ἐνεχθείην. & in sub. ἐνεχθῶ, & a. 1. inf. pass. ἐνεχθῆναι.

Ἐνεχθῆναι, ejusd. a. 1. inf. pass.

Ἐνέχευε, 3. sing. a. 2. verbi ἐγχραύω, vel ἐγχράω, infligo: ab ἐν & χράω, commodo.

Ἐνεχυράζω, f. άσω, pignoror, pignora capio, loco pignoris accipio, vel aufero; oppignoro: ab ἐνέχυρον, pignus, quod vide.

Ἐνεχύρασμα, ατος, τὸ, pignus, oppignoratum: &

Ἐνεχυρασμός, ῦ, ὁ, pignoratio, pignus: à perf. pass. anteced. verbi.

Ἐνέχυρον, ου, τὸ, pignus, arrhabo: q. d. quo aliquid tutum redditur: ab ἐχυρός, tutus.

Ἐνέχω, immineo, insto, cum dat. f. ἐνέξω, imperf. ἐνεῖχον, ες, ε, præs. pass. ἐνέχομαι, teneor, implicor, obstringor, obnoxius sum: ab ἐν & ἔχω, habeo.

Ἐνεψέω, incoquo, coquo in; ab ἐν & ἕψω, Vi.

Ἔνη, ης, ἡ, novilunium. Th. ἔνος, ου, ὁ, seu ἔνος, vel ἔνος, ου, ὁ, annus.

Ἐνηβητήρια, τὰ, loca amœna, in quibus juvenes voluptatibus indulgent. Ex ἐν & ἡβητήριον, locus amœnus. Th. ἥβη, pubes.

Ἐνηβος, qui in pubertate est, puber; qui decimum quintum annum egressus est; ab ἐν & ἥβη, Vi.

Ἐνήδομαι, delector in; Vi. ἥδομαι; Item, ἐνηδονος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in voluptate est; voluptuarius, &c. ab ἐν & ἡδονή, Vi. Sic, etiam ἐνηδύνω, exhilaro in, illætifico; &c. ex ἐν & ἡδύνω, Vi.

Ἐνήδρευον, insidias collocabam, imperf. verbi ἐνεδρεύω, insidior, quod videas.

Ἐνηδυπαθέω, suavitate & voluptate fruor in re aliqua; oblector; item, acquiesco; ab ἐν & ἡδυπαθέω, voluptate fruor; cuticulam curo; delicatè & molliter vivo, &c. ab ἡδυπαθής, voluptati deditus; voluptuarius, &c. Ex ἡδύς & πάθος, quæ vide.

Ἐνήεια, ας, ἡ, benignitas, mansuetudo: ab ἐνηής, quod adi.

Ἐνῆεν, Poët. pro ἐνῆν, inerat, imperf. ab ἔνειμι, insum. Th. εἰμὶ, sum.

Ἐνηέος, placidæ, gen. sing. ab

Ἐνηής, έος, ὁ, ἡ, benignus, placidus, mitis: à Th. ἐΰς, ἐέος, bonus.

Ἐνηθῆναι, immissum esse, a. 1. inf. pass. ab ἐνήθην, a. 1. pass. verbi ἐνίημι, immitto: ab ἐν & ἵημι, mitto.

Ἐνῆκα, ας, ε, immisi, a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

Ἐνήκοος, qui audiendi facultate præditus est; Poll. ab ἐνακούω; q. d. inaudio; audio, vel, ausculto, &c. ex ἐν & ἀκούω, Vi.

Ἐνήλατα, ligna recta, in quæ defiguntur & adiguntur gradus scalæ: ab ἐν & ἐλαύνω, agito.

Ἐνήλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, puber; qui ad pubertatis annos pervenit; adolescens, adultus, &c. Ab ἐν & ἡλικία, vide.

Ἐνηλλαγμένως; ordine permutato, seu commutato; ordine inverso; vicissim, &c. Est adv. ab ἐναλλάττομαι, immutor, permutor; unde, particip. ἐνηλλαγμένος; permutatus, inversus; cujus ordo permutatus est, &c. ab ἐναλλάττω, Vi.

Ἐνῆμαι, insideo; ab ἐν & ἧμαι, sedeo.

Ἐνῆμαρ, vel ἐννῆμαρ, novem dies; Hom. Il. α. ab ἐννέα, novem, & ἡμέρα, dies, Vi.

Ἐνήμενος, ου, insidens. Poët. pro ἐγκαθεζόμενος; quod ex ἐν & ἧμαι, sedeo.

Ἐνημμένος, η, ον, alligatus, annexus, item indutus; part. perf. pass. ab ἐνάπτομαι. Th. ἅπτω, necto.

Ἐνῆν, imperf. verbi ἔνειμι, insum; ab ἐν & εἰμὶ, sum.

Ἐνηνόθει, floruit, perf. m. verbi ἐνανθέω ex ἐν & ἀνθέω, floreo. f. ήσω. p. m. ἤνοθα, & inserto ο, ἐνήνοθα. Them. ἄνθος, εος, τὸ, flos.

Ἐνήνοχα, tuli, præt. m. Att. verbi φέρω, fero. f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα. p. m. ἤνοχα, & Att. ἐνήνοχα.

Ἐνήρατο, interfecit, 3. sing. a. 1. m. verbi ἐναίρω, occido. f. αρῶ. a. 1. ἤνηρα. ab ἐν & αἴρω, tollo.

Ἐνηρεμέω, ῶ, quiesco in; ab ἐν & ἠρεμέω, vide.

Ἐνήρης, navis remigio instructa; Plut. in Bruto; ab ἐν & ἐρέσσω, remigo; unde, ἐρεσία, remigatio, &c. Vel, ἐνήρης, navicula quasi uniremis, μίαν ἐρεσίαν ἔχουσα; ab ἐν, neut.

neut. ab ἕις, unus, & ἱρέσσω, &c.

Ἐνηρξάμίω, ω, ατο, incepi, inchoavi. a. 1. m. ab ἐνάρχομαι, incipio. Them. ἀρχὴ, initium.

Ἐνηχέω, ῶ, insono, inculco: & pass. ἐνηχοῦμαι, doceor: ab

Ἔνηχος, ου, ὁ, ἡ, sonans, sonorus: ab ἐν & ἦχος, sonus.

Ἔνησα, nevi, a. 1. ind. act. à νέω, neo, f. νήσω, p. νένηκα.

Ἐνῆσαν, inerant, 3. pl. imperfect. verbi ἔνειμι, insum, imperfect. ἐνῶ. Th. εἰμὶ sum.

Ἐνῆσθαι, jaculatum esse, f. 1. inf. ab ἐνίημι, f. ἐνήσω, ab ἐν & ἵημι, mitto.

Ἔνθ' pro ἔνθα, hic, illic. & Dor. ἐνθὲ pro ἐλθὲ, veni.

ἜΝΘΑ, adverb. hic, ibi, illic, ubi, tum: ἐνταῦθα, idem: ἔνθα μὲν, ἔνθα δὲ, hic, illic.

Ἐνθάδε, & Att. ἐνθαδὶ, hic, huc, illic.

Ἐνδακεν, tunc, ibi: &

Ἐνθάπερ, ubi: ab ἔνθα.

Ἐνθακέω, insideo; unde ἐνθάκησις, q. d. insessio: Soph. in Philoctet. ab ἐν & θακέω; vide.

Ἐνθαλαττεύω, idem quod θαλαττεύω; vel θαλασσεύω, in mari versor, vel in mari ut plurimum versor, mare frequento, in mari navigo, &c. à θάλασσα; vide.

Ἐνθαῦτα, Ion. pro ἐνταῦθα, hic, tunc: quod vide.

Ἐνθεάζειν, divino spiritu afflatum esse: ab ἔνθεος, in quo Deus est. Them. Θεὸς, Deus.

Ἐνθεαστικὸς, qui fanatico furore agitur, fanaticus; numine afflatus, vel qui fanatico furore agi, aut numine afflari solet: Plat. de leg. 3. est verbale à præcedente verbo, ἐνθεάζω.

Ἔνθεμα, τὸ, dicitur id, quod indi um & insertum est, insitum peculiariter, surculus, qui inseritur & inditur arbori, vel cortici, &c. Item ἐνθέμιον, ου, τὸ, interior pars puppis; Poll. l. 1. utraque sunt verbalia à verbo ἐντίθημι; quod vide.

Ἐνθέμῃ, ἐνθέμῃναι, Ion. & Dor. pro ἐνθεῖναι, inserere, a. 2. inf. act. ἐνθέμῃος, a. 2. part. m. ab ἐν & τίθημι, pono. f. θήσω, a. 2. ἔθίω.

Ἔνθεν, ἐνθένδε, & ἐντεῦθεν, hinc, illinc, adverb. de loco. Th. ἔνθα, hic, illic.

Ἔνθεο, pro ἐνέθεσο, seu ἐνέθου, imposuisti. 2. sing. a. 2. ind. m. Vel est a. 2. imperat. m. Ion. pro ἔνθεσο, verbi ἐντίθημι, concipio, impono: ab ἐν & τίθημι, pono.

Ἔνθεος, ου, ὁ, ἡ, numine afflatus, divinus: ab ἐν & θεός.

Ἐνθερίζω, æstatem in aliquo loco dego, per æstatem moror, &c. ab ἐν & θερίζω; vide.

Ἔνθες, impone, a. 2. imperat. act. verbi ἐντίθημι, impono, a. 2. ἐνέθίω.

Ἔνθεσμος, (cui opponitur ἄθεσμος, & ἔκθεσμος.) q. d. qui est intra legem, seu leges; i. e. qui manet intra præscriptum legis, & ex eo non egreditur, legitimus, licitus, legi consentaneus, &c. Unde adv. ἐνθέσμως, legitime, jure, ut fas est, &c. ab ἐν & θεσμός; vide.

Ἔνθεσις, εως, ἡ, impositio manuum: &

Ἔνθετος, ου, ὁ, insitus, ab ἐντίθημι, quod vide.

Ἐνθεῦτεν, Ion. pro ἐντεῦθεν hinc, illinc; q. v.

Ἐνθηλυπαθέω, q. d. muliebria patior in; muliebri libidine tabesco, &c. ab ἐν θῆλυς, & πάθος; quæ vide.

Ἔνθηρος, feras habens, ferinus; ut ἔνθηρος δρυμὸς; sylva feris abundans: sic ἐνθήρα νῆσος, insula, in qua versantur feræ, &c. ex ἐν & θὴρ; vide

Ἔνθης, Dor. pro ἔλθῃς, veneris, 2. sing. a. 2. sub. act. ab ἔρχομαι, venio. Sic ἔνθοι, Dor. pro ἔλθοι, 3. sing. a. 2. opt. act.

Ἐνθορέω, insilio: ab ἐν & θόρω, seu θορέω, salio.

Ἔνθορον, insilui, pro ἐνέθορον, ejusd. a. 2. act.

Ἔνθου, vel pro ἐνέθου, 2. sing. a. 2. ind. med. Att. ab ἐνεθέμίω: vel est a. 2. imperat. m. ab ἐν & τίθημι, pono.

Ἔνθους, per contractionem, pro ἔνθεος, quod vide.

Ἐνθουσιάζω, seu -άω, f. άσω, p. ακα, fanatico, seu divino furore agor, numine afflor: ab ἔνθους.

Ἐνθουσιασμὸς, οῦ, ὁ, & ἐνθουσίασις, εως, ἡ, fanaticus, seu divinus afflatus, Angl. **enthusiasm**: &

Ἐνθουσιαστὴς, οῦ, ὁ, numine afflatus, fanaticus, Angl. **enthusiast**: &

Ἐνθουσιαστικὸς, οῦ, numine afflatus, fanaticus; item activè furore corripiens, à perf. pass. anteced. verbi.

Ἐνθουσιώδης, εος, ὁ, ἡ, idem: ab ἔνθους. Th. θεός.

Ἐνθρέψασθαι, inserere, a. 1. inf. m. ἐνθρέψατο, 3. sing. a. 1. m. ind. ab ἐντρέφω, idem quod τρέφω, alo. f. θρέψω, a. 2. ἔτραφον, præt. m. τέτροφα.

Ἐνθρονίζω, in throno loco: & -ίζομαι, in throno sedeo, ἐνθρονίσθίω, a. 1. pass. ab ἐν & θρόνος, quod à θράω, sedeo.

Ἐνθρύπτω, f. ψω, imminuo, intero. a. 1. ἐνέθρυψα. Th. θρύπτω, frango.

Ἐνθυμέομαι, οῦμαι, cogito, mente agito & verso. f. ήσομαι, p. ἐντεθύμημαι, a. 1. pass. ἐνεθυμήθίω, ης, ἡ, ab ἔνθυμος, qui est animo præsenti. Th. θυμὸς, animus.

Ἐνθυμηθῶναι, a. 1. inf. pass. ἐνθυμηθῶσι, 3. pl. a. 2. sub. pass. ab ἐνθυμέομαι, quod vide.

Ἐνθύμημα, ατος, τὸ, cogitatio, conceptus animi, sensum: ENTHYMEMA, syllogismus: &

Ἐνθύμησις, εως, ἡ, cogitatio, commentatio: à perf. pass. ejusd. verbi.

Ἐνθυμία, ας, ἡ, cogitatio: &

Ἐνθύμιον, ου, τὸ, idem: & id quod in animo versatur: &

Ἐνθύμιος, ου, ὁ, ἡ, qui in animo est, & de quo cogitamus: &

Ἔνθυμος, ου, ὁ, ἡ, qui est animo præsenti: (cui ἄθυμος, oppon.) ab ἐν & θυμὸς, animus.

Ἐνθυμιάω, suffio intùs; Th. θυμιάω; vide.

Ἐνθυπάζω, & ἐνθύω, sacrifico in; Them. θύω.

Ἔνθω, veniam, Dor. pro ἔλθω, a. 2. sub. Sic ἐνθὼν, veniens, Dor. pro ἐλθὼν, profectus, a. 2. part. verbi ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι.

Ἔνι, per Apocop. Ion. pro ἔνεστι, licet, vel pro ἔνεισι, insunt, ab ἔνειμι, insum. Th. εἰμὶ, sum.

Ἐνὶ, in, Poët. pro ἐν.

Ἐνὶ, uni, dat. sing. ab εἷς, μία, ἕν, unus, a, um.

Ἐνιαύσια, adverbialiter, pro quotannis: n. g. pl. num. ab

Ἐνιαύσιος, ου, ὁ, ἡ, annuus, anniversarius: ab

ἘΝΙΑΥΤΌΣ, οῦ, ὁ, annus: q. d. ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ ἰέναι· indè ἐνιαυτίζω, annum alicubi ago.

Ἐνιαυτοφόρος, unius anni fructum ferens; undè Ἐνιαυτοφορέω, unius anni fructum fero; vel fructum annuum fero: aut anno fructum reddo, &c. Theophr. Hist. 3. c. 16. ἐνιαυτοφορεῖν ait juniperum; ab ἐνιαυτὸς, & φέρω.

Ἐνιαύω, immoror, vel indormio: Them. ἰαύω.

Ἐνιαχῇ, nonnullis in locis, aut partibus: idem quod.

Ἐνιαχοῦ, alicubi. Th. ἔνιοι aliqui.

Ἐνίγυιος, uno membro seu pede mancus aut mutilus, claudus, &c. ab εἷς, μία, ἕν, unus, a, um, & γυῖον, unde γυιόω, & γυιὸς, &c. quæ vide.

Ἐνιδρόω, insudo; ab ἐν, & ἱδρόω. V.

Ἐνιδρυμόω, & ἐνιδρύω, colloco in, &c Plut. Item, fundo, firmo, &c. Item ἐνίδρυμαι, insideo, infixus sum, intùs maneo, & collocatus sum, &c. Item, transitivè, infero, indo, infigo, &c. ab ἱδρύω, ἵδρυμι, undè ἱδρυμάω, &c. vide.

Ἐνιδρυς, υος, ἡ, lutra, credo legend. ἐνυδρις, διὰ τὸ ἐν τῷ ὕδατι ζῆν, quod in aqua vivat.

Ἐνιδεῖν, a. 2. infinit. &

Ἐνιδὼν, a. 2. part. verbi ἐνείδω. Th. εἴδω, video.

Ἐνίει, 3. sing. imperf. verbi ἐνίημι, tanq. ab ἐνιέω. Th. ἵημι mitto, vel ἕω.

Ἔνιεν, iniit, 3. sing. ab ἔνιον, ες, ε, a. 2 verbi ἔνειμι· ab ἐν & εἶμι, eo.

Ἐνιέναι, præs. infin. & ἐνιεὶς, præs. part. &

Ἐνίετε, immittite, 2. pl. imperat. præs. ab ἵεθι, ἱέτω· ab

Ἐνίημι, immitto, injicio. Th. ἵημι, vel ἕω, mitto imperf. ἵλω, a. 2. λῶ.

Ἐνιζάνω, & ἐνίζω, insideo; ab ἐν & ἵζω, vide. Undè ἵζομαι, idem quod ἕζομαι, sedeo.

Ἑνίζω, unum, seu unitatem pono adunc, &c. est derivatum ab εἷς, μία, ἕν, unus, a, um, &c.

Ἐνίκα, vincebat 3 sing. imperf. ut & in 3. pl. ἐνίκων, verbi νικάω, vinco. f. ήσω, p. νενίκηκα.

Ἐνικαταπίθημι, Poët. pro ἐγκατατίθημι, depono in, repono, seu condo in, &c. ab ἐν, vel ἐνὶ, & κατατίθημι. V.

Ἐνικάτθεο, repone pro ἐγκατάθεσο, vel ἐγκατάθου, Poët. & Ion. a. 2 m. imperat. verbi ἐγκατατίθημι, quod ex ἐν, κατὰ & τίθημι, pono.

Ἐνικλάω, infringo: ab ἐνὶ, Poët. pro ἐν, & κλάω, frango.

Ἔνικμος, ου, humidus. Th. ἰκμὰς, humor.

Ἐνικνέομαι, -οῦμαι, intro, penetro: ab ἱκνέομαι, venio.

Ἑνικὸς, οῦ, singularis: &

Ἑνικῶς, adv. singulariter. Th. εἷς, unus.

Ἐνίλλω, gesticulor, irrideo oculis, &c. Item ἐνιλλώπτω, idem quod ἰλλώπτω, sum strabo,

strabo, strabis, seu contortis oculis intueor, &c. exponitur etiam ab Hesychio, derideo: Sic etiam ἐνιλλαπίω, ῶ, oculos contorqueo seu distorqueo, &c. omnia ab ἐν & ἴλλω, V. in Them. ἴλλος.

Ἐνισβολέω, ῶ, idem quod ἰοβολέω, ῶ; sagittas jaculor, seu emitto: ab ἰοβόλος, qui sagittas ejaculatur; item venenum ejaculans, venenatus; ut ἰοβόλα θηρία, apud Herodian. ab ἰὸς, ῦ, ὁ, & βάλλω; unde βολὴ, &c. V.

Ἔνιος, ου, ὁ, aliquis: ἔνια, aliqua, &c. Theophr. lib. de sensu; Item,

Ἔνιοι, αν, οἱ, aliqui, nonnulli: quasi ἔνι, οἱ, sunt qui. Hinc

Ἐνίοτε, interdum, & ἐνιαχοῦ, alicubi, ab eod.

Ἐνιπὰ, ᾶς, ἁ, Dor pro

Ἐνιπὴ, ῆς, ἡ, increpatio: ab ἐνίπτω, objurgo: quod ab ἐν & ἔπω, dico.

Ἐνιππάζομαι, & ἐνιππεύω, equo invehor, equito, seu equito in, &c. ab ἐν, & ἵππος; unde ἱππάζω, & ἱππεύω, eques sum, equito, &c. V.

Ἐνιπρήθω, Poët. pro ἐμπρήθω. Th. πρήθω, uro.

Ἐνιπτάζω, idem quod ἐνίπτω; i. e. κακολογῶ, καὶ μέμφομαι, increpo, &c. Vide ἐνίπτω.

Ἐνιπτύω, Poët. pro ἐμπτύω, inspuo, &c. Vide.

Ἐνίπτω, f. ψω, dico, objurgo: ab ἐν & ἔπω, dico: & pro ἐνέπω, indico, declaro.

Ἐνισκήπτω, innitor, incumbo, pro ἐνσκήπτω, Poët. Th. σκήπτω, nitor, incumbo.

Ἔνισπε, dixit, a. 1. verbi ἐνισπέω. Vel ἐνισπεῖν, præs. inf. pro ἐνέπειν. Them ἔπω, dico.

Ἐνισπέμεν, terrere, inf. Dor. pro ἐνίσσειν, verbi ἐνίσσω, quod ab ἔπω, dico.

Ἐνίσσω, idem cum ἐνίπτω; id vide.

Ἐνίστανται, sustineant, 3. pl. ind. pass. ab

Ἐνίστημι, insto, impendeo, immineo. f. ἐνστήσω. p. ἐνέστηκα, perf. part. ἐνεστηκὼς, ότος, & per Crasin ἐνεστὼς, ῶτος. & in f. g. ἐνεστῶσα. & in pl. n. g. τὰ ἐνεστῶτα, præsentia. a. 2. act. ἐνέστην, f. 1. m. ἐνστήσομαι. ab ἐν & ἵστημι, sto.

Ἐνίσχειν, Ion. pro κατέχειν, impedire: ex ἴσχω, pro ἔχω, teneo.

Ἐνισχύω, corroboro f. ύσω, p. ἐνίσχυκα, a. 1. ἐνίσχυσα. ab ἐν & ἰσχύω, possum. Th. ἰσχὺς, ύος, ἡ, robur.

Ἐνναέτες & εἰνάετες, adv. per novem annos: ab ἐνναετὴς, quod vide.

Ἐνναέτηρος, ου, (ἐνναετήρω, dual. num.) novennis: &

Ἐνναετὴς, έος, ὁ, ἡ, novennis: ab ἐννέα, novem, & ἔτος, εος, τὸ, annus.

Ἐνναέτης, ου, ὁ, inhabitator, incola, &c. pro eodem dicitur & ἐνναετὴρ, habitator, & in fœminino, ἐνναέτις, & ἐνναέτειρα, habitatrix, &c. omnia ab ἐννάω, inusit. inhabito, pro ἐνναίω, ab ἐν & ναίω; vide.

Ἐνναιος, ita dictum fuit olim ὁ ναὸς, templum διὰ τὸ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τὸν θεὸν; at ait Clinias, apud Schol. Apoll. Rhod. ab ἐνναίω, vel ἐν & ναὸς, &c. V.

Ἐνναίρειν, præs. inf. Poët. pro ἐναίρειν, verbi ἐναίρω, occido.

Ἐνναίω, inhabito. Th. ναίω.

Ἐνακόσιοι, αι, α, nongenti: &

Ἐνακοσιαστὸς, ῦ, nongentesimus: ab ἐννέα, & κόποι, numerorum terminatio: vide infra ἐννενήκοντα.

Ἐνναταῖος, seu ἐναταῖος, q. d. Nonanus, cui transacti sunt novem dies; ut ἐνναταῖος πυρετὸς, nonana febris, cujus jam est nonus dies; Gal. ab ἔννατος; vide.

Ἐννάτη, nonæ, dat. sing. f. g. ab

Ἔννατος, η, ον, nonus, a, um; ab

ἘΝΝΕ'Α, οἱ, αἱ, τὰ, NOVEM, ἄκλιτον.

Ἐννααγέω, navem frango, naufragium facio, vel patior; idem quod ναυαγέω, id vide.

Ἐνναυμαχέω, pugnâ navali dimico in, &c. ab ἐν, ναῦς, & μάχομαι, undè μάχη, &c. quæ vide.

Ἐννάω, inusit. pro ἐνναίω, V.

Ἐννεάβοιος, ου, ὁ, ἡ, novem boum, seu ejus nominis nummûm pretium valens: à βοῦς, bos, & ἐννέα, novem.

Ἐννεάγηρος, novem senectutes; i. e. ætates vivens: Cornicis epith. apud Arat. ab ἐννέα, & γῆρας; V.

Ἐννεάδεσμος, qui novem vinculis seu juncturis continetur, &c. exponitur etiam πολύδεσμος, multis ligatus vinculis, &c. ab ἐννέα, (vel πολὺς) & δεσμὸς; quæ vide.

Ἐννεαδικὸς, novenarius; (ob ἐννεὰς, άδος, ἡ, nonarius numerus) seu nonarius; Th. ἐννέα, novem. V.

Ἐννεάζω, juventutem seu adolescentiam tero in, adolesco, seu juveniliter excresco in aliquo studio, &c. ab ἐν, & νεάζω, quod vide.

Ἐννεακαιδεκαταῖος, decimo nono die proveniens; item, ἐννεακαιδέκατος, nonus decimus; ab ἐννέα, καὶ, & δέκατος, &c. vide.

Ἐννεάκεντρος, novem habens stimulos, seu aculeos, apud Nic. ab ἐννέα, & κέντρον; vide.

Ἐννεάκις, novies; ab ἐννέα; V.

Ἐννεάκερως, novem; Hesych. i. e. πολλὰς κέρατας ἔχων, &c. ab ἐννέα, & κέρατος; V.

Ἐννεάκρουνος, proprium fontis Athenis, indito nomine à novem fistulis fundentibus aquam; V. κρουνὸς;

Ἐννεάλινος, novemplici lino plexus, &c. V. λίνον.

Ἐννεάμηνος, qui novem mensium est, veluti partus; V. μὴν.

Ἐννάμυκλος, ab Hesych. exp. qui est novem annorum, robustus, & validus, &c. ab ἐννέα & μύκλαι, seu μύκλοι nigræ lineæ quæ in asinorum collibus aut pedibus sunt; Etym. μύκλον, esse dicit rugas, & plicas in asinorum collis, quibus nimirum pellis rugatur, & veluti duplicatur; quibus & ætatis anni solent numerari, &c.

Ἐννεάνυχες & εἰνάνυχες, adv. per novem noctes: ab ἐννέα, novem, & νὺξ, nox.

Ἐννεάοδος, à novem viis dicta sic olim Amphibolis; ab ἐννέα, & ὁδός. V.

Ἐννεάπηχυς, longitudinem novem cubitorum æquans; ab ἐννέα, & πῆχυς; vide.

Ἐννεαπλάσιος, novenario numero auctus, novies auctus, &c. ab ἐννέα, novem. V.

Ἐννεάπους, novem pedes habens, qui est novem pedum; ab ἐννέα, & πῦς. V.

Ἐννεὰς, άδος, ἡ, nonarius numerus; al ἐννέα.

Ἐννεάφθογγος, novem sonos reddens; vide φθόγγος.

Ἐννεάφωνος, ὁ, ἡ, novem voces habens. Epithet. fistulæ: ex ἐννέα, novem, & φωνὴ, vox.

Ἐννεάχιλοι, novem millia: ab ἐννέα, & χίλιοι, mille.

Ἐννεάχορδος, ου, ὁ καὶ ἡ, novem chordas habens; novem intentus fidibus, &c. V. χορδή.

Ἐννεκρόω, eneco; ab ἐν, & νεκρόω. V.

Ἐννέμομαι, pascor in, &c. ab ἐν & νέμω, vide.

Ἐννενήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, nonaginta, ἄκλιτον. Ex ἐννέα, novem, & -ήκοντα, vel -άκοντα, terminatio numerorum crescentium per decem ut in linguâ Latinâ ginta. Sic κόσιοι est terminatio eorum, quæ crescunt per centum, &c.

Ἐννενηκονταέτης, & ἐννενηκοντούτης, qui nonaginta annorum est, nonagenarius; ab ἐννενήκοντα, & ἔτος, τὸ; V.

Ἐννεόργυιος, novem ulnas longus; vel novem ulnas habens, &c. ab ἐννέα & ὀργυιὰ; V.

Ἐννενηκοστὸς, nonagesimus; ab ἐννέα.

Ἐννεὸς, ῦ, attonitus, mutus q. ἐνναυὸς, ex ἐν & αὔω, clamo: in quo vox præ metu & stupore suppressa.

Ἐννεοττεύω, nidifico in; item, in nido nutrio; Plat. l. 12. leg. ab ἐν & νεοττεύω, vide.

Ἔννεπε, dixit, a. 2. Poët. & Ion. pro ἔνεπε. Sic ἐννέπετε, dicite, Poet. pro ἐνέπετε, præs. imperat. ab ἐνέπω· ab ἐν & ἔπω, dico: a. 1. εἶπα, a. 2. εἶπον.

Ἐννέποισα, ας, ἁ, Dor. & Poët. pro ἐννέπουσα, ης, ἡ, locuta, ejusd. part.

Ἐννησία, ας, ἡ; consilium: ab ἔνεσις, immissio, quod ab ἐνίημι, immitto. Them. ἵημι, mitto.

Ἐννεσίῃσι, ejus. dat. pl. Ion. & Poët. pro ἐνεσίαις.

Ἐννεύω, INNUO, nutu significo, imperf. ἐνένευον, f. ἐννεύσω, p. ἐννένευκα. a. 1. ἐνένευσα. Th. νεύω, innuo.

Ἐννέωρος, ου, ὁ, ἡ, novennis: ab ἐννέα, novem, & ὥρα, ας, ἡ, annus, hora.

Ἐννῆμαρ, adv. per novem dies: ab ἐννέα, novem & ἦμαρ, τὸ, dies, Poët. pro ἡμέρα.

Ἔννη, seu ἔννη, pro ἔνη, vetus, scil. ἡμέρα, dies. Th ἔνος, seu ἔνος, annus.

Ἔννηφιν, perendinum: ab ἔννη, φι est Paragoge Poët.

Ἐννοέω, -ῶ, f. ήσω, mente concipio, cogito, recordor: ab ἔννοος, q. v.

Ἐννόησα, ας, ε, Poët. pro ἐνόησα, sensi, a. 1. ind. act. verbi νοέω, cogito. Th. νόος, mens.

Ἔννοια, ας, ἡ, cogitatio, ab ἔννοος, cordatus, quod ab ἐν & νόος, mens.

Ἐννόμα, legitime, adverb. vide ἔννομος.

Ἐννομολέσχης, qui de legibus confabulatur; Laert. ab ἐν, νόμος, (vel ἔννομος) & λέσχη. V.

Ἔννομος, ου, ὁ, ἡ, legitimus, subjectus legi: ab ἐν & νόμος, lex. Th. νέμω, tribuo, p. m. νένομα.

Ἔννοος, & ἔννους, ου, ὁ, ἡ, mentis compos, sapiens, prudens: ab ἐν & νόος, νοῦς, mens.

Ἔννος,

Ἔννος, sive ἔννος, cum duplici ν, pro ἔνος, vel ἔτος, annus; (unde δίενος, τρίενος, &c.) & interdum adjective, pro annuus, anniculus, annotinus, &c. Item, apud Atticos, vetus, παλαιὸς, &c.

Ἐννοσέμεν, Dor. pro ἐννόσαι, a. 1. inf. verbi ἐνόθω, habente ν, gemin. metri gratia: vide ἐνόθω.

Ἐννοσίγαιος, ου, ὁ, Neptuni Epith. terræ quassator: ab ἐνόω, moveo, (quod ab εἷς, ἑνὸς, unus,) & γαῖα, terra.

Ἐννοσίδας, α, ὁ, Poet. & Dor. ab ἐνόθω, pro κινῶ, moveo, & τὴν δᾶν, pro γῆν, terram.

Ἔννοσις, cum duplici ν pro ἔνοσις, εως, ἡ, quod exponitur κίνησις, motio, agitatio; verbale scil. ab ἐνόω; quod affertur ex Cyrillo, pro quatio, concutio, moveo, &c. Vide ἐννοσίγαιος.

Ἐννοσίφυλλος, quatiens, seu agitans frondes; viz. Vento flante: Item, in quo frondes agitantur; ut ὄρος εἰνοσίφυλλον, (nam scribitur etiam cum ει, pro geminor;) Il. β. mons frondosas arbores habens; vel vento expositus, utpote celsus, &c. à præced. ἔννοσις, & ἐνόω, comp. cum φύλλον; vide.

Ἐννυκτερεύω, pernocto in, noctem transigo; Diosc. l. 2. c. 91. ἐννυκτερεῦσαι ἀφεὶς, pernoctare sinens, per noctem quiescere sinens, &c. ab ἐν, & νυκτερεύω; noctu aliquid facio: item noctem transigo, seu pernocto; & Attici usurpant pro ἀγρυπνεῖν, insomnem ducere noctem, seu vigilare; teste Hesych. est à νύκτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, nocturnus, noctivagus; quod à Th. νὺξ, νυκτὸς, ἡ nox, &c.

Ἐννυὸς, οῦ, ἡ, (idem quod νυὸς, οῦ, ἡ,) nurus, νύμφη, filii uxor; item sponsa, &c. Vide.

Ἔννυτο, 3. sing. imperf. ab ἔννυμαι· vide in ἐννύω, induo.

Ἔννυχον, vel -ύχιον, adverb. noctu, multâ nocte: ab

Ἔννυχος, η, ον, seu ἐννύχιος, ου, nocturnus, a, um; ab ἐν & νὺξ, νυκτὸς, ἡ, nox.

Ἐννυχώτερον, maturius, comparat. ab ἔννυχον, noctu; quod vide.

Ἐννύω, & ἔννυμι, induo. Them. ἕω, idem.

Ἐννωθρος, in quo torpor est; torpidus, torpens, &c. ab ἐν, & νωθρός; q. v.

Ἐνόδια, τὰ, casses, δίκτυα ἐνόδια, i. e. τὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς, &c. Item ἐνόδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, in via positus, & neut. τὸ ἐνόδιον, quod incidit, seu offertur in via; ut, οἰώνισμα ἐνόδιον, divinatio, de eo quod in itinere observatur, & θεοὶ ἐνόδιοι, lemures viales; Plauto, ab ἐν & ὁδὸς, οῦ, ἡ, via, &c.

Ἔνοδμος, in quo odor est, odorus; ab ἐν, & ὀσμή; V.

Ἐνοιδὴς, idem quod οἰδαλέος; intumescens, turgidus, tumidus, &c. ab ἐν, & οἶδος, εος, τὸ, tumor; à Them. οἰδέω; vide.

Ἐννοήσας, Ion. pro ἐννοήσας, a. 1. part. verbi ἐννοέω, mente concipio: ab ἐν & νόος, νοῦς, ὁ, mens.

Ἐνόησα, ας, ε, cognovi, a. 1. ind. act. verbi νοέω, cogito. fœm. ήσω, ab eodem. Them.

Ἐνόθω, Grammaticis dicitur thema nominis ἔνοσις, id est, motio, agitatio. Hesych. ἐννοσέμεν, ἐμπιπλῆσιν.

Ἐνοικειῶσαι, a. 1. inf. act. ab ἐνοικειόω, familiarem reddo: ad ἐν & οἶκος, domus.

Ἐνοικέω, inhabito: f. ήσω, p. ἐνῴκηκα, a. 1. ἐνῴκησα, præs. part. ἐνοικέων, ῶν, έουσα, οῦσα, έον, οῦν, ab ἐν & οἰκέω, habito. Th. οἶκος, domus.

Ἐνοίκησις, εως, ἡ, inhabitatio: à perf. pass. superioris verbi.

Ἐνοικίζω, f. ίσω, a. 1. ἐνῴκισα, a. 1. imperat. ἐνοίκισον, in ædibus colloco, in domum introduco, domo excipio: ab ἐν & οἰκίζω. Th. οἶκος.

Ἐνοίκιον, ου, τὸ, pretium conductæ domus; item, merces quæ hospiti datur ad quem divertimus; Demosth. Poll. &c. est ab ἔνοικος; vide. Item, ἐνοικισμὸς, proprie ipsa actio collocandi aliquem in ædibus; vel introductio in ædes; i. e. εἰσοικισμὸς; item, inquilinatus, &c. ab ἐνοικίζω. V.

Ἐνοικοδομέω, ῶ, inædifico; vide: οἰκοδομέω. Sic, ἐνοικουρέω, domum custodio, domi maneo; vide: οἰκουρέω.

Ἔνοικος, ου, ὁ, ἡ; incola; inquilinus; domesticus: ab ἐν & οἶκος.

Ἐνοκλάζω, genibus inflexis, & incurvatis subsido, de cane, dicitur ad epulantes intento; apud Philostr. Vide ὀκλάζω.

Ἔνολβος, dives, fœlix; Lucian. ab ὄλβος.

Ἐνολισθαίνω, labor, seu lapso in, nuto &c. ab ἐν, & ὀλισθαίνω; idem quod ὀλισθέω, ῶ; V.

Ἔνολμος, ου, ὁ, Divinus vates; apud Apollon. Sophocles Apollinem ita cognominavit, quod in ὅλμῳ, sciscitantibus responsa daret; ab ἐν & ὅλμος, mortarium, &c. V.

Ἐνομίζοντο, 3. pl. imperf. pass. verbi νομίζω, existimo: f. ίσω. p. νενόμικα. a. 2. ἐνόμισθην· quod à νόμος, lex.

Ἐνομιλέω, ῶ, f. ήσω, in consuetudine sum alicujus, conversor: ab ἐν & ὅμιλος, cætus, turba.

Ἐνομίλησε, usus consuetudine, ejusd. a. 1. ind. act.

Ἐνομόργνυμι, abstergo seu detergo in; V. ὀμόργνυμι.

Ἐνὸν, quum liceat, quod inest, &

Ἐνόντα, τὰ, quæ penes vos sunt, ubi Ellipsis Præpos. πρὸς, præs. part. ab ἔνειμι, insum; q. v.

Ἐνόπη, ης, ἡ; Enope, nomen propr.

Ἐνοπὴ, ῆς, ἡ, clamor: ab ἐνέπω, dico. Th. ἔπω, idem.

Ἐνόπλιοι, αν, οἱ, armati ab ἐν & ὅπλον, arma.

Ἐνοπλισώμεθα, 1. pl. a. 1. sub. pass. ab ἐνοπλίζομαι, armis ornor: ab ἐν & ὅπλον, arma.

Ἔνοπλος, seu ἐνόπλιος, qui in armis est, armatus, &c. ab ἐν & ὅπλον, τὸ; vide.

Ἐνόπτομαι, inspicio, seu video in, &c. ab ὄπτομαι.

Ἐνοπτρίζομαι, intueor in speculum: Item, ἐνοπτρίζω, speculi in modum illumino, & ἐνοπτριζόμενοι, intueor vel ut in speculo; Cyrill. οἱ φερυπνώμενοι τὸν ἐνοπτρίζονται τὸ διάβολον, &c. utrumque ab

Ἔνοπτρον, ου, τὸ, speculum; item, quicquid visum reflectit, ut nubes iridem faciens; Aristot. in Meteorol. ab ἐνόπτομαι, inspicio, &c. V.

Ἐνορᾶν, inspicere, animadvertere. Ex ἐν & ὁράω, video.

Ἐνόριος, qui intra terminos nostros est, ut ἐνόριος χῶρος; Pollux. lib. 9 cap. 3. ab ἐν, & ὅρος, terminalis; vide.

Ἐνόρκιος λόγος, verbum jurejurando firmatum, ἐνόρκιος, Poët. pro

Ἔνορκος, ου, ὁ, ἡ, juratus, jurejurando obstrictus, vel comprobatus: ab ἐν & ὅρκος· jusjurandum.

Ἐνορμίζω, navem in stationem appello, applico, portum teneo vel capio, &c. Undè ἐνορμίτης, ου, ὁ, qui in portu stationem habet, &c. Vide ὁρμίζω.

Ἐνορούω, irruo, insilio; ab ὀρούω; idem vide.

Ἐνόρχας, α, ὁ, Dor. pro ἐνόρχης, idem quod ἔνορχος, quod V.

Ἐνορχέων, gen. pl. Ion. pro ἐνορχῶν· ab

Ἐνόρχης, idem quod.

Ἔνορχος, & ἔνορχις, testiculos habens, mas: ab ἐν & ὄρχις, εως, ὁ, testiculus.

Ἐνόρω, excito in; à Them. ὄρω· vide.

ΕΝΟΣ, & ἔνος, vel ἔννος, seu ἔννος, ου, ὁ, ANNUS, hinc

Ἔνος, η, ον, annuus: ἕνη καὶ νέα, ultima dies lunaris mensis, quasi vetus & nova.

Ἐνόσει, 3. sing. imperf. act. à νοσέω, ægroto: f. ήσω, p. νενόσηκα. Them. νόσος, morbus.

Ἔνοσις, εως, ἡ, motus: ab ἐνόω, moveo. Th. εἷς, ἑνὸς, unus.

Ἐνοσίγαιος, ου, ὁ, Neptuni epitheton, ab ἔνοσις; i. e. κίνησις, & γαῖα, quod terram quatiat, &c. V. seq.

Ἐνοσίχθων, terræ quassator, Neptuni Epith. quod ab ἐνόω, quatio: (ab εἷς unus,) & χθὼν, terra.

Ἐνόσουν, 1. sing. vel 3. pl. imperf. act. verbi νοσέω, ægroto. Them. νόσος, morbus.

Ἐνοσφίσθησαν, separati sunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. ἐνοσφίσατο, 3. sing. a. 1. m. à νοσφίζω, f. ίσω, p. νενόσφικα. Th. νόσφι, seorsim.

Ἑνότης, ητος, ἡ; unitas: ab εἷς, ἑνὸς, unus.

Ἔνουλα, gingivæ interiores, carnes dentium interiores; Poll. l. 2 ab ἐν, & οὖλον, τὸ, ου, gingiva; caro dentes continens, præsertim exterior, &c. Vide.

Ἐνουράνιος, qui in cœlis est, cœlestis; V. οὐράνιος.

Ἐνουρέω, immeio, meio in; urinam non contineo, &c. Undè, ἐνουρήθρα, ας, ἡ, matula, matella, id in quod immejitur; vas urinarium, &c. Item, ἐνουρος ὄχλος, molestia in urina, &c. ab οὐρέω, meio, &c. V.

Ἐνούσιος, q. d. substantialis, cum omnibus substantiæ propriis consistens, substantiæ inhærens, vel conjunctus, &c. Item inimatus; item opulentus, &c. propriè exponitur à Bud. ἐνυπόστατος, essentiâ subsistens (cui opponitur ἀνυπόστατος.

σι☉, essentia carens, &c. ab ἐν & ἐσία. Vide.

'Ενοφείλομαι, debeor in; undè, ἐνοφειλόμενον ἀργύριον; apud Dem. dicitur pecunia, quæ alicui, in pignoratione seu oppignoratione, tacta in agro vel aliis bonis, simul debetur; vel quam is, qui contraxit, pignus, ab aliquo sibi (hypotheca)iam habet, ab ὀφείλομαι; V. ὀφείλω; V.

'Ενοφθαλμιάω, oculos alicui rei adjicio, vel in aliquam rem conjicio, frui ea desiderans; undè pass. ἐνοφθαλμιῶμαι, oculi in me conjiciuntur, appetor, &c. Item, ἐνοφθαλμίζω, inoculo, gemmam cum exiguo cortice in delibratam arboris partem infero; vel, aperto in arborem oculo, semen includo, &c. Undè, ἐνοφθαλμισμὸς, inoculatio, &c. Item ἐνόφθαλμ☉, ὁ, oculus, qui in cortice devangitur, &c. omnia ab ἐν, & ὀφθαλμὸς, oculus, &c. V.

'Ενοχὴ, ἡ, obligatio, nexus, noxa, &c. Item. ἐνόχιον, ου, τὸ; pretium pensionis, &c. ἔνοχ☉, ου, ὁ ϗ ἡ, qui tenetur quasi vinctus, & obstrictus: item, obnoxius reus, &c. ut, ἔνοχ☉ τοῖς νόμοις, obnoxius legibus, &c. Omnia ab ἐνέχω, & ἐνέχομαι; quæ vide.

'Ενοχλέω, -ῶ, turbo, molestus sum. f. ήσω. p. ἐνώχληκα ab ἐν & ὀχλέω, idem. Th. ὄχλ☉, turba.

'Ενοχλοῦσι, ejusd. 3. pl. præs. ind. act.

'Ενοχ☉, ου, ὁ, ἡ, obstrictus, obnoxius, reus: ab ἐνέχομαι, obstringor: ab ἐν & ἔχω, habeo.

'Ενόω, ῶ, fut. ώσω, unio, aduno, seu coaduno; unde, ἡνωμέν☉, continuus, &c. ab εἷς, ἑνὸς, ὁ, unus, &c. Item, ἐνόω, cum tenui, affertur ex Cyrillo, pro quatio, concutio; undè ἔνοσις, & ἐνοσις, quæ vide sis supra.

'Ενεράπτω, insuo, includo; vide ῥάπτω.

'Ενεράσσω, irruo, impressionem facio, &c. V. ῥάσσω.

'Ενρυθμικὰ, τὰ; quæ ratione certa ordinem servant: Item, ἔνρυθμ☉, particeps rythmi, & numerorum; Plat. de leg. (videtur tamen legendum ἔυρυθμ☉) ab ἐν, & ῥυθμ☉; vide.

'Ενσβέννυμι, extinguo in; undè ἐνσβεσθεὶς, extinctus in, &c. V. σβέννυμι.

'Ενσείω, incutio, infligo; ab ἐν, & Them. σείω.

'Ενσημαίνω, f. ανῶ, significo, exprimo, imprimo: ab ἐν & σημαίνω. Them. σῆμα, signum.

'Ενσιαλίζω, inspuo; ab ἐν & σίαλον, saliva; vide.

'Ενσιμ☉, sinus, qui pressis est naribus. Th. σιμὸς; idem.

'Ενσκευάζω, instruo, induo, orno, &c. V. σκευάζω.

'Ενσκηνοβατέω, ῶ, & pass. ἐνσκηνοβατέομαι, ῦμαι; in proscenium produco; à σκηνοβατέω, ῶ, in theatrum produco, Bud. expono, pervulgo, traduco, omnium oculis expono; dicens tractum esse ab antiqua comœdiæ licentia: quæ flagitia privata sic traducebat, &c. à σκηνὴ, & βαίνω, unde βατέω, calco, &c. V. βαδίζω.

'Ενσκήπτω, ingruo, irruo, de fulmine propriè. Th. σκήπτω, cado, ruo.

'Ενσορακίζω, in loculo condo, sepelio, sepulturæ trado, &c. à Th. σορὸς; vide. Undè σοραδίω, cadavera in loculo condo, &c.

'Ενσπαργανόω, fasciis involvo; idem, quod σπαργανόω, & σπαργανίζω; quæ vide.

'Ενσπείρω, infero, insemino; undè pass. ἐνσπείρομαι, dissemínor, spargor in, vel per, &c. Item, ἔνσπερμ☉, in quo semen est, seu semen producens; qui copioso est semine, &c. ab ἐν, σπείρω, & σπέρμα, &c. V.

'Ενσποδ☉, cinericeus, pulverulentus, &c. Th. σποδὸς.

'Ενσπονδ☉, fœdere junctus, fœderi inclusus, confœderatus, &c. propriè, ἔνσπονδοι dicuntur, qui à bello fiunt amici; teste Schol. Thucid. & Suid. Indè etiam adverb. ἐνσπόνδως, more confœderatorum, seu more eorum qui fœderis participes sunt, &c. ab ἐν, & σπένδω; undè σπονδὴ, &c. V.

'Ενστάζω, instillo; undè præt. pass. ἐνέσταχ), instillatum est, Od. β. Item, ἐνσταλάζω, idem; ab ἐν, & Them. στάζω, stillo, unde σταλάζω, idem, &c. V.

'Ενστασις, εως, ἡ, exordium, & auspicatio rei institutæ, instantia litis & caussæ, institutum; item figura Oratoria: &

'Ενστάτης, ου, ὁ, qui in via obsistit, adversarius: &

'Ενστατικὸς, ῦ, instans & urgens: ab ἐνίσταμαι, insto: ab ἵστημι.

'Ενστατικῶς, instanter & pugnaciter, pervicaciter inficiando, &c. adv. ab ἐνστατικὸς, pervicax, &c. V.

'Ενστέλλειν, Ion. pro ἐνδύειν, induere, vestire. Th. στέλλω, amicio, orno.

'Ενστερνίζομαι, in pectoris sinum recipio, amplector, complector, &c. ab ἐν, & στέρνον, τὸ, pectus, &c. V.

'Ενστερνομαντίας, ὁ, vel ἐνστερνομάντις; ex cujus pectore dæmon sua responsa dat; idem quod στερνόμαντις; i. e. ἐγγαστρίμυθ☉, qui vel quæ dæmonem in præcordiis habens, futura prædicit, &c. ex ἐν, στέρνον, & μάντις, &c. V.

'Ενστῆσαι, sub. τὸν νοῦν, vel τὴν διάνοιαν, adhibere mentem, advertere animum, insistere mente & animo; Aristot. Ethic. 7. cap. ult. est aor. 1. infin. verbi ἐνίστημι; V.

'Ενστομ☉, seu ἐνστόμι☉, qui in ore est: ut ἐνστόμια ἕλκη, ulcera oris; Diosc. l. 1. c. 126. Undè deriv. ἐνστομίζω, frœnum injicio; ut ἐνστομισθέντων, apud Suid. quibus frœnum injectum erat, &c. à quo etiam est, ἐνστόμισμα, τὸ, frœnum; quod nim. injicitur ad coercendum & regendum jumentum, &c. ab ἐν, & στόμα; vide.

'Ενστρατοπεδεύω, castra metor, seu pono in, &c. ab ἐν, & στρατοπεδεύω, quod vide in στρατοπέδον.

'Ενστρέφομαι, ῦ, εσαι, invertor, f. ψομαι ab ἐν & στρέφω, verto, f. ψω. a. 2. ἔστραφον.

'Ενστρεβλέω, exp. contero, nam Suid. ἐνστρεβλήσαις, affert pro ἐντείψας, &c. ab ἐν & στρεβλέω, idem quod στρεβέω, turbineo vertice circumago, &c. V.

'Ενσφηνόω, cuneum inculco, vel intrudo: item, impingo veluti cuneum, obstruo, inspisso, velut adacto cuneo, &c. ab ἐν, & σφηνόω, ῶ, cuneo findo: Th. σφὴν; vide.

'Ενσχερῶ, vide σχερὸς, Poët. adv. pro ἐφεξῆς, deinceps, ordine, prorè.

'Εντακεὶς, ῖ. 2. part. pass. ab ἐντήκω, liquefactum instillo: ab ἐν & τήκω, Dor. τάκω, liquefacio. f. ξω.

'Ενταλθεὶς, a 1. part. pass. ab ἐντέλλω, faciendum injungo: perf. pass. ἐντέταλμαι. præt. m. ἐντέτολα, ab ἐν & τέλλω, mando.

'Ενταλμα, ατος, τὸ, mandatum: ab ἐντέλλω, vide ἐνταλθεὶς.

'Ενταμιεύω, intro latum recondo; in thesaurum refero; vide ταμιεύω.

'Εντάμνω, idem cum ἐντέμνω, incido; ab ἐν & τέμνω; vide.

'Εντανύειν, intendere. Ex ἐν & τανύω, idem quod Th. τείνω, tendo.

'Εντάσσω, seu ἐντάττω, intèr ordinandum interjicio, & general. interjicio, interpono, &c. Undè ἐντεταγμένοι, in ordinem numerumque redacti, &c. Item verbale, ἔνταξις, interpositio, insertio, &c. ab ἐν & τάσσω; vide.

'Εντασις, εως, ἡ, intentio, contentio, productio: &

'Εντατὸς, ῦ, in entus: &

'Εντατικὸς, ῦ, intendendi vim habens: omnia ab ἐντείνω, intendo. Th. τείνω, tendo.

'Ενταῦθα, & ἐνταυθοῖ, hîc, illic, huc, eo. Th. ἔνθα, hîc, ibi.

'Ενταφεὶς, ἔνθ☉, sepultus: a. 2. pass. ab ἐνθάπτω, idem quod.

'Ενταφιάζω, funero, ad sepulturam corpus compono. f. άσω. p. ἐντεταφίακα. perf. pass. ἐντεταφίασμαι ab ἐν & ταφὴ, sepultura. Th. θάπτω, sepelio.

'Ενταφιάσαι, ejusd. a. 1. inf. act.

'Ενταφιασμὸς, ῦ, ὁ, funeratio: &

'Ενταφιαστὴς, ῦ, ὁ; funerator. à perf. pass. verbi ἐνταφιάζω.

'Εντάφιον, ου, τὸ, sepultorium linteum, exequiæ: ab

'Εντάφι☉, ου, ὁ, ἡ, sepulchralis, funebris: ab ἐν & ταφὴ, sepultura, quod à θάπτω, sepelio.

'Ενταφιοπώλης, qui vendit quæ ad sepulturam seu sepulturæ ornatum pertinent, libitinarius, &c. ab ἐντάφι☉, vide.

'Εντε pro ἔντεα, arma, quod vide.

'Εντεα τὰ, & per contract. ἔντη, arma, vasa convivalia: deducitur, ἀπὸ τῦ ἐντὸς ἀφελέσθαι ϗ σκέπειν τὸ σῶμα.

'Ενταλμέν☉, a. 1. part. mascul. verbi ἐντέλλομαι, mando, jubeo; quod vide.

'Εντείνω, fœm. ενῶ, p. ἐντέτακα. INTENDO; cædo, ferio. Them. τείνω, tendo.

'Εντειχίδι☉, qui muris se continet; qui muris inclusus est, &c. Item, ἐντειχίδι☉ τόπ☉, locus cinctus mœnibus; Poll. l. 9. Undè ἐντειχίζω, munimentum & murum ædifico in aliquo loco; vel muro includo & circumvallo; Thucid. lib. 6. à quo, ἐντείχισις, muri seu munimenti in aliquo loquo erectio, seu muri extructio, &c. omnia ab ἐν & τεῖχ☉; vide.

'Εντεκνόω, & ἐντεκνῦμαι, liberos procreo in, Plut. ab ἐν & τέκνον, τὸ, vide.

'Εντελεῖται, 3. sing. f. 2. m. ἐντελῦμαι vide ἐντέλλομαι.

'Εντελεχέω,

'Εντελευτάω, finio vitam in; morior, immorior, &c. V. τελευτάω.

'Εντελέχεια, ας, ἡ, perfectio, actus: ab ἐντελεχής.

'Εντελής, έος, ὁ, ἡ, absolutus, perfectus, à τέλος, εος, τὸ, perfectio.

'Εντελεχής, έος, ὁ, ἡ, perfectus, assiduus, vide in ἐνδελέχεια.

'Εντέλλομαι, mando, jubeo, cum dat. f. 1. m. ἐντελοῦμαι. perf. pass. ἐντέταλμαι, σαι, ται, a. 1. m. ἐνετειλάμην, ω, ατο, p. m. ἐντέτολα. ab ἐν & τέλλω, sum, fio.

'Εντελόμισθος, qui plenam & perfectam mercedem accipit; ἐντελῶς (i.e. perfectè, absolutè, τελείως, ab ἐντελής; vide) μεμισθωμένος; completè remuneratus, &c. ab ἐντελής & μισθὸς vide.

'Εντέμνω, incido; excido; item cæsas seu mactatas hostias immolo & sacrifico; hinc est & dedicare; ut apud Lucian. ἐντέμνειν τέμενος; dedicare fanum, &c. à Th. τέμνω.

'Εντενής, έος, ὁ, ἡ, intentus, contentus, & inde

'Εντενίζω, f. ίσω, oculos defigo: ab ἐν & τείνω, tendo.

'Εντερεύω, exentero; ut ἐντερεύειν λάβρακα; exenterare lupum piscem; apud Athen. l. 7. Item, ἐντερικὸς intestinalis; & ἐντεριώνη, ἡ, interna pars cujuslibet rei, ut medulla, nucleus, & similia; item navium intima pars; quæ & ἐντεριωνὶς, & ἐντερόνεια; dicitur; omnia à seq. ἔντερον, Vi.

"Εντερον, ου, τὸ, intestinum, ab ἐντὸς, intus, intra.

"Εντεσι, dat. pl. ab ἔντεα, ἔντη, τὰ, arma.

'Εντεσίεργος, epithet. est mulorum, subjuga is; fortè ab εἴργω, arceo, & ἔντεα, τὰ, vasa.

'Εντεσίεργος, ου, ὁ, armorum opifex, ab ἔντεα, arma, & ἔργον, opus.

'Εντέταλται, 3. sing. perf. pass. ab ἐντέλλομαι, mando, jubeo, f. ἐντελοῦμαι. p. ἐντέταλμαι, σαι, ται ab ἐν & τέλλω, mando.

'Εντεταμένος, η, ον, intentus, a, um, perf. pass. verbi ἐντείνω, intendo. Vide ἐντέταται.

'Εντεταμένως, adv. vehementer, deriv. ab ἐντεταμένος, quod vide.

'Εντέταται, 3. sing. perf. pass. verbi ἐντείνω, quod vide.

'Εντετύχηκα, perf. act. verbi ἐντυγχάνω, adipiscor, invenio. ab ἐν & τυγχάνω, sum, f. τεύξομαι. a. 2. ἔτυχον.

'Εντεῦθεν, hinc, illinc, adv. loci. Th. ἔνθα, hic, illic.

"Εντευξις, εως, ἡ, interpellatio, preces in nom. pl. ἐντεύξεις, ab ἐντυγχάνω, intercedo. Th. τυγχάνω, sum.

'Εντευκτικὸς, ὁ, qui conveniri, & compellari facile potest; affabilis, comis, humanus, &c. Plut. de educ. lib. ab eod. Th.

"Εντεφρος, in quo cinis est; item, cinereus; q. cinerulentus; referens id in quo cinis est, &c. à τεφρὸς, Vi.

"Εντεχνος, ου, ὁ, ἡ, peritus, artificialis. Th. τέχνη, ars.

"Εντη, arma; vide in ἔντεα.

'Εντήκω, f. ξω, illiquefacio, instillo; imprimo. Th. τήκω, liquefacio.

'Εντί, sunt, Dor. pro εἰσὶ, & ἐστὶ, ab εἰμὶ, sum.

'Εντίθημι, & ἐντίθεμαι, impono, insero, recondo. Th. τίθημι.

'Εντίκτω, intùs pario, ingenero, pario in; &c. Th. τίκτω.

'Εντιλάω, (idem quod ἐπιπλάω) incaco, caco in, ad; stercore seu merdâ inquino, &c. ab ἐν & τιλάω, caco, stercus edo, &c. Th. τῖλος, Vi.

"Εντιμος, ου, ὁ, ἡ, pretiosus, honoratus, compar. ἐντιμότερος, dignior, ab ἐν & τιμὴ, honor, pretium. Th. τίω, honoro.

'Εντίμως, honorificè, à præced. ἔντιμος, Vi.

'Εντινάσσω, incutio; unde ἐντιναγμὸς; incussio; Th. τινάσσω, Vi.

"Εντμημα, incisura; verbale, ab ἐντέμνω, Vi.

"Εντο, mi erunt, 3. pl. ab ἕμην, a. 2. m. verbi ἵημι, mitto. f. ἥσω. a. 2. ἦν.

'Εντολὴ, ῆς, ἡ, mandatum; ab ἐντέλλομαι, mandatum impono. p. m. ἐντέτολα. ab ἐν & τέλλω, mando.

"Εντομα, ων, τὰ, insecta: tum incisiones, victimæ. Ex ἐν & τέμνω, seco. præt. m. τέτομα.

'Εντομὴ, incisio; ejusd. Th. & comp.

'Εντομίας, ου, ὁ, Eunuchus, exectus, castratus, &c. & ἐντομὶς, ίδος, ἡ, incisio; sectio; laceratio corporis, quæ ab Ethnicis in luctu fiebat, &c. Utrumque ab eod. Th.

"Εντομος, ὁ, ἡ, exsectus, castratus: ab eod. Them.

"Εντονος, ὁ, ἡ, intentus, acer, vehemens. Ex ἐν & τείνω, tendo. p. m. τέτονα.

'Εντόνως, acriter, enixè, intente, &c. ab ἔντονος.

'Εντοπίζω, in loco & sede mea me contineo; sedem non muto, &c. Est à seq. ἐντόπιος, Vi.

'Εντόπιος, ου, ὁ, ἡ, inquilinus, ejus loci incola, q. d. ὁ ἐν τόπῳ ὤν.

'Εντορεύω, idem cum τορεύω, τρέω, & Th. τερέω; perforo, ferro trajicio; penetro; item, torno insculpo, vel torno imprimo, &c. Apud Athen. & Plut.

"Εντορνος, ου, ὁ καὶ ἡ, tornatus; torno confectus; Vi. τόρνος.

'ΕΝΤΟ'Σ, INTUS, intra, adv. hinc

"Εντοσθε & ἔντοσθι, pro eod.

'Εντόσθια τὰ, & ἐντοσθίδια, intestina, interiora, sive exta, viscera, &c. ab ἐντὸς, vel ἔντοσθι, Vi.

'Εντοστηθίδιος, qui intra pectus est, & τὰ ἐντοστηθίδια; penetralia pectoris; interanea; ab ἐντὸς & στῆθος, Vi.

'Εντραπεζίτης, parasitus, mensæ assecla; & fæm. -τις, a τράπεζα, Vi.

'Εντράπελος, ου, illiberalis, turpis, quod quilibet aversari debet. Vide τραπελός. Th. τρέπω, verto.

'Εντραπείην, a. 2. opt. pass. ab ἐντρέπομαι, quod adi.

'Εντραπῇ, erubescat, 3. sing. a. 2. sub. pass. ἐντράπηθι. a. 2. imperat. ἐντραπήσομαι, ῃ, εται, f. 2. pass. ejusd. verbi.

'Εντραχὺς, in quo asperitas est; id est asper; scaber, &c. Idem quod Th. τραχὺς, Vi.

"Εντρεπε, reverte, præs. imperat. act. vide ἐντρέπω.

'Εντρέπομαι, revereor, erubesco; caro verb. med. f. ἔψομαι. p. ἐντέτραμμαι. imperf. ἐνετρεπόμην, ου, ετο. a. 2. pass. ἐνετράπην, erubui, a. 2. sub. ἐντραπῶ, ῇς, ῇ, f. 2. pass. ἐντραπήσομαι passivè mutor, flector: ab

'Εντρέπω, pudore afficio; quasi facio: ut quis faciem avertat f. ἐντρέψω p. ἐντέτροφα. a. 2. ἐνέτραπον ab ἐν & τρέπω, verto.

'Εντρεπτικὸς, pudore afficiens; ut ἐντρεπτικὸς λόγος, pudore reprehensum afficiens oratio; (i. e. ἐπιτιμητικὸς, ἐπιπληκτικὸς, &c.) a præcedente verbo.

'Εντρέφω, innutrio: f. ἐνθρέψω. p. ἐντέθρεφα. præs. pass. ἐντρέφομαι. ab ἐν & τρέφω, alo: f. ψω, a. 2. ἔτραφον. p. m. τέτροφα.

'Εντρέχεια, ας, ἡ, discursus, diligentia, industria, &c. ab ἐντρεχὴς, velox; item, diligens & acer, &c. (a quo, κατεντρεχὴς, versutus, volubilis, ingenio dexter, &c. Plat. Polit. ζ) Unde compar. ἐντρεχέστερον, ου, τὸ, solertius; & superl. ἐντρεχέστατον; solertissimum, &c. Omnia à sequente verbo ἐντρέχω.

'Εντρεχὴς, έος, ὁ, ἡ, solers, diligens: ab

'Εντρέχω, incurro, convenio, quadro, inhæreo: ab ἐν & τρέχω, curro. f. θρέξω. p. δεδράμηκα. a. 2. ἔδραμον. p. m. δέδρομα.

'Εντριαίνας, cum tridente incedens; Neptuni epithet. Pind. ab ἐν & τρίαινα, ἡ, Vi.

'Εντρίβω, f. ψω, p. ιφα, intero, infrico: & Metaph. infligo, incutio, impingo. Th. τρίβω, tero.

"Εντριμμα, τὸ, id quod infricatur faciei; ut fucus, cerussa; Poll. l. 5. Item, ἐντριβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui in diu in aliqua re versatus est; alicui rei insuetus, seu assuetus, &c. Plat. de leg. l. 6. &c. Item, ἔντριψις, ἡ, infricatio; Xen. Pæd. 1. &c. Verbalia à præced. ἐντρίβω.

"Εντριτος & ον, triplex: ab ἐν & τρίτος, tertius: &

"Εντριτος, substant. mediator inter duos: Gl. Phil. sequester, μεσίτης.

"Εντριχον, ου, τὸ, coma opposititia; galericulum, &c. Item, ἔντριχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ob capillorum penuriam, ad supplendam comam, galericulum, i. e. τὴν πηνίκην seu περικόμιον assumit; Poll. Item, ἐντρίχωμα, pars sub oculis seu extima palpebra, qua velut fimbriola enascuntur pili longiusculi; Poll. & ἐντριχώσεις, palpebræ; Hesych. &c. Omnia ab ἐν & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, Vi.

"Εντριψις, vide paulò antè, in ἔντριμμα.

"Εντρομος, ου, ὁ, ἡ, tremefactus: ex ἐν & τρόμος, tremor: à τρέμω. p. m. τέτρομα. Th. τρέω, tremo.

'Εντροπαδὴν, alterna manuum commutatione; adv. à verbo ἐντρέπομαι; quod inter alia, signif. mutor; Od. ό. &c.

'Εντεςπαλίζω, respectu reflectens inter eundum: à τρεπαλίζω, idem quod τρέπω, verto.
'Εντροπὴ, ης, ἡ, verecundia, pudor: à p. m. ἐντέτροπα, verbi ἐντρέπομαι, quod vide.
'Ἔντροφος, ου, ὁ, ἡ, innutritus: ab ἐντρέφω, ibi vide.
'Εντρυλλίζω, inclamo, vociferor; τρυλλίζω, καὶ ἐμβοάω; Jul. Poll. l. 9.
'Εντρυφάω, ῶ, oblecto me, luxuriosè utor; ludificor. f. ήσω. p. ἐντετρύφηκα ab ἐν & τρυφὴ, mollities: Th. θρύπτω, frango.
'Εντρύφημα, oblectamentum; deliciæ; verbale ab ἐντρυφάω.
'Εντρώγω, comedens ingero in ventriculum; vel simpliciter, comedo; Athen. Item, secundariam cœnam perago; apud eundem, lib. 14. Th. τρώγω.
'Εντυγχάνω, occurro alicui, adeo aliquem precandi causâ, interpello, nanciscor: f. ἐντεύξομαι. a. 2. ἐνέτυχον ab ἐν & τυγχάνω, sum.
'Έντυε, parabat, Ion. pro ἤντυε, verbi ἐντύω, armo, instruo: ab ἔντεα, τὰ, arma.
'Εντυλίσσω, involvo: f. ίξω. p. ἐντετύλιχα, a. 1. ἐνετύλιξα. perf. pass. ἐντετύλιγμαι, quod ab ἐν & τυλίσσω, in modum culcitræ involvo: quod à τύλη, culcitra, stragulum.
'Εντυλόω, callum obduco; idem quod τυλόω, Vi.
'Εντυμπάνωσις, cum venter, aut aliquid aliud, seu tympanum, intumescit; seu in modum tympani; Strabo. ab ἐν & τυμπανίζω, Vi.
'Εντυνασθαι, a. 1. inf. m. &
'Έντυνον, para, a. 1. imperat. act. ab
'Εντυνόω, f. ύνῶ, apparo, instruo. Th. ἔντεα, τὰ, arma.
'Εντυπὰς, adv. impresso corporis vestigio, obvolutim: ab
'Έντυπος, impressus: quod &
'Εντυπόω, imprimo, informo, insculpo: f. ώσω. p. ἐντετύπωκα. p. pass. ἐντετύπωμαι ab ἐν & τύπος, vestigium, nota. ab ἐν & Th. τύπτω, verbero.
'Εντύπωσις, εως, ἡ, dicitur humeri acetabulum; ubi humerus cum brachio coalescit & committitur; Poll. lib. 2. Item, ἐντυπωτὴς, impressor, &c. Utrumque verbale, ab ἐντυπόω; vide quod ab ἔντυπος; Vi. Unde, in neut. gen. impressum, legitimum, de numismate.
'Εντυραννεῖσθαι, tyranno subjectum esse; ab ἐν & τυραννέω, idem quod τυραννεύω. Vi. Unde τυραννέομαι, & τυραννεύομαι; tyranno subjectus sum, &c. Vi.
'Εντύφω, idem quod τύφω; incendo; foveo; intus foveo, &c. ab ἐν & τύφω, Vi.
'Εντυχία, ἡ, congressus, colloquium, compellatio; Plut. de Deo Socr. est verbale ab ἐντυγχάνω, Vi.
'Έντύω & ἐντυνόω, instruo, apparo. Th. ἔντεα, τὰ, arma.
'Ενυαλίοιο, gen. Ion. ab
'Ενυάλιος, ου, Mars, Martius. Th. 'Ενυὼ, ἡ, Bellona.
'Ενυβρίζω, contumeliâ afficio. f. ίσω. p. ἐνύβρικα. a. 1. ἐνύβρισα. a. 1. part. act. ἐνυβρίσας, αντος, ab ἐν & ὕβρις, εως, ἡ, contumelia.
'Ενύβρισμα, ludibrium, contumelia; à præced.
'Ενυγροθηρευτὴς, ità dicitur piscator; apud Plat. de leg. quoniam, θηρεύει τὰ ἔνυγρα; (vide sequens ἔνυγρος, item, pro eodem dicitur ἐνυδροθηρευτὴς, ab ἔνυδρος; quod etiam vide; & θηρευτὴς, Vi.
"Ενυγρος, (idem quod ὑγρὸς, Vi.) humidus, madens; ut, ἔνυγροι τόποι; apud Diosc. Item, in humido degens; aquatilis, &c. ab ἐν & ὑγρὸς, vide.
'Ενυδρία, ας, ἡ, aquæ copia, aquatio; Plin. Item, ἐνυδρὶς, seu ἔνυδρις, lutra, animal simile fibro; nunc in terra, nunc in aquis agitans; Aristot. Hist. an. lib. 8. cap. 5. Item, ἔνυδρος, aquas in se habens, aquis abundans, aquis irriguus, &c. Item, in aquis degens, aquaticus; ut ἔνυδρα ζῶα; apud Aristot. dicitur & gemma quædam ἔνυδρος ε apud Plin. lib. 17. c. 11. &c. Unde ἐνυδρέω, reddo, ἐνυδρεῖν; Hesych. ab ἐν & ὕδωρ, τὸ, unde etiam ὕδος, τὸ, aqua, &c. Vi.
'Ενυδρόβιος, in aqua vivens, aquatilis, &c. ab ἔνυδρος, & βίος, vide.
'Ενυεῖον, τὸ, templum Bellonæ, vel etiam Martis, qui Enyalius cognominatur; vide ἐνυάλιος.
'Ενυεὺς, ῆος, ὁ, ENYEUS, nomen propr. viri.
'Ενύδρειος, ου, ὁ, ἡ, aquatilis, irriguus aquis. Th. ὕδωρ, aqua.
"Ενυλος, cui inest materia; materiæ constans; materialis; Themist. Phys. l. 2. ab ἐν & ὕλη, ἡ, Vi.
'Ενυμενόσπερμος, semen habens membranis intectum seu inclusum, &c. ab ἐν, ὑμὴν, ένος, ὁ, & σπέρμα, Vi.
'Ενυμφοκόμησε, sponsam ornavit, a. 1. act. 3. singul. verbi νυμφοκομέω ex νύμφη, sponsa, & κομέω, orno.
"Ενυξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi νύσσω, vel σσω, fodio, punctim cædo. f. ξω. p. νένυχα.
'Ενυπάρχω, insum, contineor, adsum, sum insitus, &c. Item, antecedo, &c. Vide ὑπάρχω.
'Ενυπνιάζω, somnio, f. άσω p. ἐνυπνίακα. f. 1. pass. ἐνυπνιασθήσομαι ἐνυπνιάσθην. a. 1. & inde à perf. pass.
'Ενυπνιαστὴς, οῦ, ὁ, insomniator: &
'Ενύπνιον, ου, τὸ, insomnium. Accipitur etiam adverb. per somnum: ab ἐν & ὕπνος, somnus.
'Ενυπόστατος, qui subsistit, reveráque in rerum natura existit; ut substantia; cui contrarium; ἀνυπόστατος, &c. ab ἐν & ὑφίστημι, unde, ὑπόστασις, &c. Vi.
'Ενύσταξα, ας, ε, a. 1. ind. act. à νυστάζω, nicto, præ somno capite nuto: f. ξω. præt. νενύσταχα. Dicitur νυστάζω, pro νευστάζω, à νεύω, nuo.
"Ενυστρον, ου, τὸ, magnum intestinum, quia ἐν ὑστέρῳ, in postremo corporis. Th. ἀνύω, perficio.
'Ενυφαίνω, intexo: &
'Ενυφαντὸς, οῦ, intextus: ex ἐν, in, & ὑφαίνω, texo. Th. ὑφάω, idem.
'ΕΝΥΩ', όος, οῦς, ἡ, Bellona, Dea bellica. Hinc 'Ενυάλιος, ου, ὁ, Mars.
'Ενύω, perimo, quod & ἔνω. Etym. pro φένω, & ex eo fit per Aphæresin.
'Ενώμως, Poët. perpetuâ serie. Simpliciter dicitur ὤμως, quod vide.
'Ενώμα, quatiebat, 3. sing. imperf. verbi νωμάω. Th. νέμω, distribuo.
"Ενωμος, ὁ καὶ ἡ, cui cruditatis aliquid adhuc inest; crudiusculus, acerbus; ut ἔνωμος καρπὸς; acerbus fructus; Diosc. l. 1. ab ἐν & ὠμὸς, Vi.
'Ενώμοτος, ου, ὁ, qui juravit, jurejurando obstrictus; jurans; obnoxius juramento; ut ἐνώματος θεῶν; qui deos juravit; item, jurejurando confirmatus, ut ἐνώματος ὁμολογία; in Pand. Indè, adv. ἐνωμότως, cum jurejurando; Plut. ab ἐν & ὄμνυμι, fut. ὀμόσω, Vi.
'Ενὼν, ἐνόντος, contentus, insitus; inditus, inclusus, qui inest, in fœm. ἡ ἐνοῦσα, & in neut. τὸ ἐνὸν, &c. ut τὸν ἐνόντα τρόπον; quam fieri potest maximè, &c. Est part. præs. ab ἔνειμι, Vi.
'Ενωπαδὶς, coram; & ἐνωπαδίως; clarè; ab ἐνωπὴ, Vi. à quo etiam est ἐνωπαδὴς, pronus in faciem, &c.
'Ενωπῇ, manifestè, coram. Dativus adverbialiter usurpatus: ab
'Ενωπὴ, ῆς, ἡ, aspectus: ab ἐν & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus. Th. ὄπτομαι, video.
'Ενώπιον, ου, τὸ, paries juxta viam, locus primus occurrens in domo, &c. unde sequens,
'Ενώπια, τὰ, parietes domûs qui sunt è regione januæ: &
'Ενώπιον adv. in conspectu, coram: ab
'Ενώπιος, ου, qui in alicujus præsentiâ quid dicit aut facit, adversus: q. d. ἐν ὠπί. (Hinc ἐνωπίδιως, perspicuè.) ab ἐνωπὴ, aspectus. id vide.
'Ενωπὶς, famula; quasi, in vel sub oculo heræ suæ; ab ἐν & ὤψ, ὠπὸς, oculus, vide.
'Ενωπῶς, manifestè; ἐμφανῶς; Hesych. ab ἐνωπὴ, Vi.
'Ενωραΐζομαι, idem quod ἐγκαλλωπίζομαι; placeo mihi, & ostento me in; Luc. ab ἐν & ὡραΐζομαι, excolo, seu exorno me; vel exornor; decore conspicuus fio; ab ὡραΐζω, idem quod ὡραιόω, ῶ, decoro, venusto, venustatem concilio, &c. ab ὡραῖος, Vi.
'Ενῶρσε, a. 1. ind. Æol. &
'Ενώρτο, irruerat, 3. sing. plusq. p. ἐνώρμην, σο, το, verbi ἐνόρω ab ἐν & ὄρω, excito: f. ὀρῶ, & Æol. ὄρσω. p. ὦρκα. perf. pass. ὤρμαι.
'Ενὼς, ὁ, nomen viri. ἄκλιτον. Hebr. homo.
'Ενωσάμην, ω, ατο, cogitavi, per Crasin pro ἐνοησάμην, a. 1. m. verbi νοέω, cogito. Th. νόος, νοῦς, ὁ, mens.
'Ενῶσι, insint, 3. pl. præs. sub. verbi ἔνειμι, insum. Th. εἰμὶ, sum.
"Ενωσις, εως, ἡ, unitas, unitio: ab ἑνόω, unio. Th. εἷς, unus.
'Ενότη, ης, ἡ, idem ac ἑνότης, & ab iisd.
'Ενωτίζομαι, auribus percipio: f. ἐνωτίσομαι, & Att. -ιοῦμαι. a. 1. m.

ἐνωτισάμην, f. 1. pass. ἐνωτισθήσομαι, ab ἐν & ὖς, ὠτὸς, τὸ, auris. Th. οὖας, ατ☉, τὸ, idem.
Ἐνώτιον ου, τὸ, inauris: ab iisd.
Ἐνωτίδες, ligna quæ ex utraq; parte proræ velut aures prominent; Thuc. lib. 7. ab ἐνωτὴ, inauris, Vi.
Ἑνωτικὸς, q. d. unitivus; adunativus; vim uniendi seu adunandi habens, &c. ab ἕνωσις, unio, aduno, Vi.
Ἐνώπισαι, ἐνωτισάσθω. 2. & 3. sing. &c
Ἐνωτίσασθε, auribus percipite, 2. pl. a. 1. imperat. m. verbi ἐνωτίζομαι, quod vide.
Ἐνωτόκοιτοι, populi, quibus aures in tantum magnitudinis crescunt, ut totum corpus iis contegatur; ab ἐνωτὴ, vel ἐνώτιον; & κοιτὴ, vel κοῖτ☉, &c. Vi.
Ἐνὼχ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. consecratus.
Ἐνωχλήθην, molest à sum affectus, a. 1. ind. pass. verbi ἐνοχλέω, molestiam exhibeo: ab ἐν & ὄχλ☉, ου, ὁ, turba, molestia.
Ἔνωχρ☉, ὁ καὶ ἡ, in quo pallor est; pallidum colorem in se habens, &c. ab ἐν & ὠχρὸς, pallidus, &c. Vi.
Ἐξ, EX, præposit. regit gen. scribitur, ἐκ, sequente consonâ, quod vide: sed
ἝΞ, SEX, adjectivum numerale: ἄκλιτον Hinc ἑξάκις, sexies: ἕκτ☉, sextus.
Ἔξαγ' pro ἔξαγε, eduxit, quod pro ἐξῆγε, 3. sing. imperf. vel a. 2. Tum ἔξαγε, educ, præs. imperat. &
Ἐξάγαγε, ἔτω, & in 3. pl. ἐξαγαγέτωσαν, a. 2. imperat. act. Att. verbi ἐξάγω, educo: quod vide.
Ἐξαγαγεῖν, a. 2. inf. act. ἐξαγαγὼν, a. 2. part. ejusd. verbi.
Ἐξάγαστος, admiratione dignus, admirabilis; idem quod ἀγαστὸς, Vi.
Ἔξαγε, a. 2. imperat. vel Dor. & Ion. 3. sing. imperf. vel a. 2. vide ἔξαγ'.
Ἐξαγγελία, ἡ, nuntiatio, vel nuntio; item, evulgatio; enunciatio; annuntiatio, &c. ἐξάγγελ☉, ου, ὁ καὶ ἡ, propriè, qui vel quæ nuntiat, iis, qui foris sunt, ea quæ intus sunt, &c. Item, index, qui in fabulis est, nuntius, aliquid de scena afferens, &c. ἐξαγγελτικὸς, ὴ, ὸ, ut ἐξαγγελτικὸς τῆς διανοίας, qui ad intelligentiam referri potest; Aristot. in probl. ἐξάγγελτ☉, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo nuncius allatus est; δῆλ☉, palam factus, de quo nuncius allatus est; κατάδηλ☉, detectus, patefactus per nuncium, &c. Thucyd. Omnia à seq. verbo ἐξαγγέλλω, vide.
Ἐξαγγέλλω, prædico, annuntio: f. ἐξαγγελῶ. p. ἐξήγγελκα. a. 1. ἐξήγγειλα. a. 1. sub. ἐξαγγείλω, ῃς, ῃ. Th. ἀγγέλλω, nuntio.
Ἐξαγγίζω, evacuo è vase; ab ἐξ & ἄγγος, ε☉, τὸ, vas, &c. Vi.
Ἐξαγινέειν, εἶν, Ion. pro ἐξάγειν, educere: vide ἐξάγω.
Ἐξάγιον, ου, τὸ, sextula, pondus, pendens quatuor scrupula. Th. ἐξ, sex, & ἄγω, pendo.
Ἐξάγιστ☉, ου, ὁ, ἡ, scelestissimus: ab ἐξ & ἄγ☉, vel ἄγ☉; ε☉, τὸ, scelus.

Ἐξαγκωνίζω, manus lateribus insero, ut cubiti emineant; Aristoph. à Th. ἀγκὼν, ῶν☉, ὁ, cubitus; unde ἀγκωνίζομαι, sinuo me, vel sinuor, per sinus quosdam quasi flexus me verto, &c. de fluvio dictum.
Ἐξάγνυμι, frango, rumpo: ab ἐξ & ἄγω, idem. f. ἄξω.
Ἐξαγοράζω, redimo: f. άσω. p. ἐξηγόρακα. a. 1. ἐξηγόρασα. a. 1. sub. ἐξαγοράσω, ῃς, ῃ, ab ἐξ & ἀγοράζω, emo: Th. ἀγορὰ, forum.
Ἐξαγόρευσις, εως, ἡ, indicatio rei arcanæ, confessio: ab
Ἐξαγορεύω, f. εύσω, effutio, enarro, confiteor: ab ἀγορεύω. Th. ἀγορὰ, forum.
Ἐξαγριόω, idem quod ἀγριόω; Vi. Unde, ἐξαγρίωσις, idem quod ἀπαγρίωσις, mutatio in sylvestrem naturam, item efferatio, exasperatio, &c.
Ἐξάγω, educo: f. ἐξάξω, p. ἐξῆχα a. 2. act. ἐξῆγον. & Att. ἐξήγαγον. Sic a. 2. inf. ἐξαγεῖν & ἐξαγαγεῖν, a. 2. part. ἐξαγὼν & ἐξαγαγὼν, όν☉. Th. ἄγω, duco.
Ἐξαγωγὴ, ῆς, ἡ, eductio; exportatio: &
Ἐξαγώγιμος, ου, ὁ, ἡ, & τὰ ἐξαγώγιμα, merces, quæ exportantur: ab ἐξάγω, educo. Th. ἄγω.
Ἐξαγώνι☉, ου, ad certamen non pertinens; qui est extra certamen; i. e. ἔξω τοῦ ἀγῶν☉, unde, metaphoricè, ἐξαγώνια, τὰ, vocantur, quæ ad causam non pertinent; nec ad rem de qua agitur; i. e. πάρεργα; ab ἐξ & ἀγώνι☉, ad certamen pertinens; ab ἀγωνία, ἡ, Vi.
Ἐξαγώνι☉, & ἑξάγων☉, sexangulus, seu sex angulos habens, &c. ab ἓξ, sex, & γωνία, ἡ, Vi.
Ἑξαδάκτυλ☉, qui sex digitos habet; Th. δάκτυλ☉.
Ἑξάδαρχ☉, ου, ὁ, sex virûm præfectus; ab ἓξ & ἀρχή.
Ἐξάδειν, excantare, carmine obligatum alio carmine liberare & solvere; vel ægrum carmine sanare, &c. (contrarium est τῷ ἐπάδειν) ab ἐξ & ᾄδω, cano.
Ἐξάδελφ☉, ου, ὁ, qui natus est ex ἀδελφῷ vel ἀδελφῇ.
Ἐξάδι☉, ου, ὁ, nomen proprium viri.
Ἑξάδραχμ☉, idem quod ἑξδραχμ☉, qui sex drachmarum est; vel qui sex drachmis venditur; Th. δραχμή.
Ἐξαδυνατέω, ῶ, idem quod ἀδυνατέω, elangueo, deficio, debilitor; non possum, &c. Vi.
Ἐξάδω, excanto; i. e. incantatione libero, &c. Vi. in ἐξάδειν; item, percanto, decanto, &c.
Ἐξαείρω, extollo, elevo; ab ἐξ & ἀείρω.
Ἐξαερόω, in aërem converto; extenuo; unde ἐξαεροῦσθαι, in aërem converti in aërem abire, evanescere, &c. ab ἐξ & ἀὴρ, ἀέρ☉, ὁ, aër, &c. Vide.
Ἑξαετὴς, έ☉, & ἑξαέτης, pro quo & ἑξέτης, ου, sexennis: &

Ἑξαέτις, ίδ☉, ἡ, Poët. sexennis. Ex ἓξ, sex, & ἔτος, ε☉, τὸ, annus.
Ἑξαήμερ☉, ου, ὁ καὶ ἡ, sex dies habens, vel durans, unde τὸ ἑξαήμερον; spatium illud sex dierum quo conditus fuit mundus; Basil. ab ἓξ, sex; & ἡμέρα.
Ἐξαθυμέω, ῶ, penitus deficior animo; exanimor; unde, ὁ ἐξαθυμῶν; exanimatus; ab ἀθυμέω, Vi.
Ἐξαιθερόω, in aërem converto; ab αἰθὴρ, ερ☉, ὁ, unde, αἰθέρι☉, &c. Vide.
Ἐξαιθριάζω, sereno cœlo expono; item, in sereno habeo; sub dio teneo, &c. Item, ad solem expono, insolo, &c. Vide αἰθριάζω.
Ἐξαιματόω, in sanguinem verto; unde ἐξαιμάτωσις, ipsa actio vertendi in sanguinem; sanguinis effectio, vel generatio, &c. Vi. αἱματόω.
Ἔξαιμος, sanguine destitutus; qui multum sanguinis effudit; exanguis, &c. Plut. ab ἐξ & αἷμα, Vi.
Ἐξαίνυτο, abstulerat, 3. sing. imperf. verbi ἐξαίνυμαι, eximo: ab ἐξ & αἴνυμαι, capio.
Ἐξαιρέθησαν, expugnati sunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. Ion. verbi ἐξαιρέω, quod vide.
Ἐξαιρεῖσθαι, præs. pass. inf. ἐξαιρεῖται, 3. sing. præs. ind. pass. ab ἐξαιρέω, tollo, quod vide.
Ἐξαίρετον, Poët. eximiè, suprà modum, vehementer: ab
Ἐξαίρετ☉, ου, ὁ, ἡ, eximius, selectus: ab ἐξαιρέω eximo.
Ἐξαιρεύμην, Dor. & Ion. pro ἐξῃρούμην, 1. sing. imperf. pass. ab
Ἐξαιρέω, eruo, tollo, evello, seligo, everto. f. ἐξαιρήσω. p. ἐξῄρηκα. a. 2. act. ἐξεῖλον. a. 2. imperat. ἔξελε, a. 2. m. ἐξειλόμην, ου, ετο, eripui, a. 2. sub. m. ἐξέλωμαι. a. 2. inf. m. ἐξελέσθαι. Th. αἱρέω, capio.
Ἐξαίρω, tollo, effero: f. ἐξαρῶ, & in 2. pl. ἐξαρεῖτε. p. ἐξῆρκα. præt. pass. ἐξῆρμαι. a. 1. pass. ἐξήρθην. a. 1. sub. pass. ἐξαρθῶ, ῇς, ῇ, tollatur: ab ἐξ & αἴρω, tollo.
Ἐξαιρόομαι, οῦμαι, in lolium vertor, seu transeo; Theophr. ab ἐξ & αἶρα, ἡ, lolium, &c. Vi.
Ἐξαίσι☉, ου, ὁ, ἡ, iniquus, indecens: ab ἐξ & αἶσα, sors.
Ἐξαϊστόω, idem quod ἀϊστόω, memoriam alicujus aboleo; facio ut de aliquo nec sciri quippiam nec cognosci potest; deleo, extinguo, &c. ab ἄϊστ☉, Vi.
Ἐξαΐσσω, vel ἐξᾴσσω, prosilio alicundè, cum impetu prodeo, &c. Vi Th. ἀΐσσω.
Ἐξαιτέομαι, οῦμαι, expeto, postulo: & passivè exposcor ad pœnam; f. ήσομαι. a. 1. m. ἐξῃτησάμην, ω, ατο ab
Ἐξαιτέω, deposco, exposco ad quæstionem: ab ἐξ & αἰτέω, peto.
Ἐξαίτησις, εως, ἡ, postulatio ad quæstionem, vel pœnam; deprecatio pro reo: à perf. pass. superioris verbi.
Ἐξαίφνας, Dor. pro
Ἐξαίφνης, repentè, adv. & Poët. ἐξαπίνης, ab ἐξ & αἰφνης, subitò: quod ab ἄφνω, per Sync. pro ἀφανῶς, subitò:

bi ó: abjecto σ, quod ex α, priv. & φαίνω, ostendo.

Ἐξαιφνίδιος, ου, ὁ, ἡ, repentinus: ab ἐξαίφνης, quod vide.

Ἐξακέσας, a. 1. part. act. ab

Ἐξακέω, (quod & ἐξακέομαι,) medeor: f. ήσω. p. ηκα· ab ἐξ & ἀκέομαι, sano.

Ἑξάκις, sexies. Th. ἓξ, sex.

Ἐξακανθίζω, q. d. exspino; spinis privo; spinas evello, &c. ab ἐξ & ἀκανθίζω, Vi. Item, ἐξακανθόω, ῶ; idem ἀκανθόω, vide in Th. ἄκανθα.

Ἑξακισμύριοι, sexagies mille, sexaginta millia; sic, ἑξακισχίλιοι, sexies mille; ut ἑξακισχιλίων ταλάντων, sex millium talentorum; Thucid. ἑξακισχιλίων ἀνδρῶν τάγμα; Legio; Gloss. Unde etiam, ἑξακισχιλιοστός, sexies millesimus, &c. ab ἑξάκις μυρίος, & χίλιοι, quæ vide.

Ἑξάκλινος, sex lectis instructus; seu sex lectulos habens; ἑξάκλινον, subst. Hexaclinon; Stibadium, torus, cœnaculum, sex lectulos epulatorios capiens; ab ἓξ, sex, & κλίνη, ἡ, lectus, &c. Vi.

Ἐξακμάζω, vigere desino; idem quod παρακμάζω, vigorem amitto; flaccesco, &c. Vi. ἀκμάζω.

Ἐξακολουθέω, ῶ, sequor, cum dat. f. ήσω. p. ἐξηκολούθηκα· ab ἐξ & ἀκόλουθος, ου, ὁ, ἡ, pedissequus, comes.

Ἑξακόσιοι, αι, α, sexcenti. Th. ἓξ, sex.

Ἑξακοσιοστὸς, ου, sexcentesimus: ab eod. Th.

Ἑξακοστὸς, sexagesimus; ab eod. Th.

Ἐξακούω, exaudio; unde, ἐξάκουστος, q. d. audibilis; celebris; ut ἐξάκουστος φωνὴ, vox quæ possit audiri; Plut. in Numa. Th. ἀκούω, Vi.

Ἐξακριβάζω, & ἐξακριβόω, idem quod ἀκριβάζω, & ἀκριβόω; diligenter, & ad amussim aliquid facio, &c. ab ἀκριβὴς, Vi.

Ἐξακρίζω, ad verticem pertingo; in cacumen evado, &c. Idem quod ἀκρίζω, id vide.

Ἐξαλαόω, excæco; idem quod ἀλαόω; Vi. in Themate ἀλαός.

Ἐξαλαπάζω, diripio, populor: f. ἐξαλαπάξω, εις, ει, ab ἐκ & λαπάζω, seu λαπάσσω, f. ξω, evacuo.

Ἐξαλαπάξαι, vastare, ejusd. a. 1. inf. act.

Ἐξάλατο, Dor. pro ἐξήλατο, exiluit: a. 1. m. 3. sing. verbi ἐξάλλομαι, quod vide.

Ἐξαλδαίνω, germino; vide ἀλδαίνω.

Ἐξαλέασθαι, evitare, a. 1. inf. m. pro ἐξαλεύσασθαι, per Sync. ab ἐξ & ἀλεύω, idem ac Th. ἀλέω, vito: f. ήσω, p. ηλεκα.

Ἐξάλειπτρον, ου, τὸ, unguentarium vas: ab ἐξαλείφω, ungo, deleo: quod vide.

Ἐξαλειφθῆναι, a. 1. inf. pass. ab

Ἐξαλείφω, unguentum abstergo, deleo, oblitero; interdum, ungo: f. ψω. p. ἐξήλειφα. a. 1. pass. ἐξηλείφθην· ab ἐξ & ἀλείφω, ungo.

Ἐξαλείψεια, ας, ε, ejusd. a. 1. opt. Æol.

Ἐξαλέομαι, & ἐξαλεύομαι; idem quod ἀλέομαι, (à Th. ἀλέω; quod vide) effugio, evito.

Ἐξάλειψις, εως, ἡ, obliteratio, deletio, &c. verbale ab ἐξαλείφω, Vi.

Ἐξαλειπτὴς, vel ἐξαλιπτὴς, i. e. κονιάτης, χριστής; qui calce, vel alio tectorio illinit, &c. Itidem verbale ab eod. verbo.

Ἐξαλίστρα, idem quod ἀλίστρα, ἡ, volutabrum, locus ubi se volutant animalia; Poll. ab ἀλίω, Vi.

Ἐξάλιτρος, qui sex est librarum; Aristot. ab ἓξ, sex, & λίτρα, Vi.

Ἐξαλλαγὴ, i. e. μεταβολὴ, immutatio; varietas, discrimen, &c. Item, ἐξάλλαξις, εως, ἡ, deflexio, alternatio, diversitas, &c. Utrumq; à seq. verbo, ἐξαλλάττω.

Ἐξάλλαξεν, Poët. 3. sing. a. 1. act. Ion. vel Dor. pro ἐξήλλαξεν, ab

Ἐξαλλάττω, f. ξω, p. χα, immuto, differo. Th. ἀλλάσσω, muto.

Ἐξάλλομαι, ῃ, εται, exsilio: f. ἐξαλοῦμαι. a. 1. m. ἐξηλάμην, ω, ατο. Th. ἅλλομαι, salio.

Ἔξαλλος, ab aliis diversus; insitatus, egregius; item, ἔξαλλον, peregrinum ex lib. 2. Reg. c. 6. &c. Unde adv. ἐξάλλως, alio modo & planè insitate; inusitate, item mirum in modum, vel supra modum. Suid. ex Polyb. &c. ab ἐξ & ἄλλος, Vi.

Ἔξαλμα, ατος, τὸ, & ἔξαλσις; q. d. exultio, sive desultio; eruptio; impetus; exultus, saltus, &c. Utrumq; à præcedente verbo ἐξάλλομαι, Vi.

Ἔξαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, mari exemptus; extra mare positus; extans mari; (cui opponitur ὕφαλος, qui est sub mari, &c. Item è mari exiliens, &c. ab ἐξ & ἅλς, ἁλὸς, Vi.

Ἐξάλφω, idem quod ἄλφω; invenio; (εὑρίσκω) ab ἄλφω.

Ἐξαμάξω, convitior, maledico; quasi de plaustro convitia fundo, &c. ab ἐξ & ἅμαξα, Vi.

Ἐξαμάομαι, & ἐξαμάω, demeto, abscindo; ab ἐξ, & ἀμάω, Vi.

Ἐξαμαρτάνω, pecco, aberro; peccare facio: a. 2. inf. ἐξαμαρτεῖν· ab ἐξ & ἁμαρτάνω, f. ήσω. p. ἡμάρτηκα. a. 2. ἥμαρτον.

Ἐξαμαυρόω, obscuro, oblitero; ab ἐξ & ἀμαυρόω, Vi.

Ἐξαμβλίσκω, abortio, abortum facio; &c. Item, ἐξαμβλόω, abortivum pario; abortio; conceptum abigo, &c. à Th. ἀμβλὺς, unde ἀμβλίσκω, & ἀμβλόω, &c. Vi.

Ἐξαμείβετο, imperf. Ion. ab

Ἐξαμείβομαι, immuto: ab ἐξ & ἀμείβω, commuto: f. ψω. p. ἤμειφα.

Ἐξαμέλγω, emulgeo, & mammam sugo &c. ab ἀμέλγω, Vi.

Ἐξαμελέω, idem quod ἀμελέω, negligo: quod vide.

Ἑξάμετρος, HEXAMETER, versus sex pedum: ab ἓξ, sex & μέτρον, mensura.

Ἑξαμηνόβιος, ου, ὁ, qui sex menses vivit; qui semestrem vitam agit, &c. ut Plin. de lacertis; à seq. ἑξάμηνος & βίος.

Ἑξάμηνος, semestris; τὸ ἑξάμηνον, semestre; ἐντὸς ἑξαμήνου; intra sex menses, &c. Ab ἓξ, sex, & μὴν, vide.

Ἐξαμιλλάομαι, ῶμαι, per contentionem exigo, vel exagito; seu ejicio; vel in certamine expello; insequor, vexo, &c. Vi. ἁμιλλάομαι.

Ἑξάμναιος, & ἑξάμνους, qui sex minarum est; ab ἓξ, sex, & μνᾶ, ᾶς, ἡ, mina; unde μναῖος, ου, ὁ, minæ pondus, vel pretium æquans, &c.

Ἑξάμοιρον, seu ἑξαίμοιρον; sexta pars; ab ἓξ & μοῖρα, Vi.

Ἐξαμφοτερίζω, utraque re excido; item, in dubium pono, dubium facio, &c. ab ἀμφοτερίζω, Vi. in ἀμφότερος.

Ἐξαναγινώσκω, perlego, legendo evolvo; Plut. in Catone Uticensi; ἐξαναγνοὺς τὸ βιβλίον; ab ἐξ & ἀναγινώσκω, agnosco, dignosco, & simpliciter γινώσκω, item lego librum, &c. Vi.

Ἐξαναδὺς, regressus, a. 2. part. act. ab

Ἐξαναδύω, f. ύσω, emergo, detrecto: quod ab ἐξ, ἀνὰ & δύω, vel δῦμι, subeo.

Ἐξαναζέω, ebullio; Æschyl. in Prometh. ab ἐξ & ἀναζέω, referveo, vel effervesco, &c. à Th. ζέω, Vi.

Ἐξανακολυμβάω, emergo; ab ἀνακολυμβάω, emergo, vel supernato; item, transitivè, emergens affero, &c. Th. κολυμβάω, Vi.

Ἐξαναχέω, retraho; Vi. ἀναχέω.

Ἐξανανήφω, resipisco, ad me redeo; Vi. ἀνανήφω.

Ἐξαναλίσκω, consumo: ab ἐξ & ἀναλίσκω, absumo, quod ab ἀνὰ & ἁλίσκω, capio: f. ἁλώσω. p. ἥλωκα, & Att. ἑάλωκα. a. 2. ἥλων.

Ἐξαναλωθεὶς, ejusd. a. 1. part. pass.

Ἐξαναρπάζω, abripio; Vi. ἀναρπάζω.

Ἐξανάπτω, appendo, aut suspendo ad vel ex; ab ἀνάπτω, adalligo, religo; item, appendo, suspendo ad, ex ἀνὰ & ἅπτω, Vi.

Ἐξανασπάω, evello, demolior, amolior, ab ἀνασπάω; sursum traho, seu retraho; item, erigo, in altum tollo, sustollo; item, revello, evello, &c. Th. σπάω, Vi.

Ἐξανάστασις, εως, ἡ, resurrectio: ab ἐξανίστημι, excito: quod vide.

Ἐξαναστέφω, denuo redimio; ab ἀναστέφω, idem quod στέφω.

Ἐξαναστῆναι, a. 2. inf. act. ἐξαναστὰς, a. 2. part. act. ab eod. verbo.

Ἐξαναστήσῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. ἐξαναστῆσαι, a. 1. inf. verbi ἐξανίστημι, quod vide.

Ἐξανατέλλω, exorior, f. ἐξανατελῶ· ab ἐξ, ἀνὰ & τέλλω, orior, sum.

Ἐξαναφέρω, reficio, & reparo me; convalesco; item, suffero, sustineo, &c. ab ἀναφέρω, Vi. quod inter alia signif. recreor, me reficio, &c. Vi.

Ἐξαναχωρέω, recedo e; vide ἀναχωρέω.

Ἐξανδραποδιζόμενοι, Ion. & Att. pro ἐξανδραποδισόμενοι, in servitutem abstracturi, f. 1. part. m. ab

Ἐξανδραποδίζομαι, f. ίσομαι, mancipo, expugno: quod &

Ἐξανδραπόδισις, ιος, ἡ, direptio in servitutem

tutem: ab ἐξ & ἀνδραποδίζω, hoc ab ἀνδράποδον, mancipium: ex ἀνήρ, vir, & πȣ̃ς, pes.

Ἐξᾐεσαν, egressæ sunt, 3. pl. a. 2. act. ab ἔξειμι, vel a. 1. ab ἔδυσα, in ἐξαναδύω, vide.

Ἐξάνειμι, exeo, egredior; unde, ἐξανιών, egressus, &c. ab ἐξ, ἄνειμι, vide.

Ἐξανεμόω, ῶ, vel, potius, ἐξανεμȣ̃μαι; pass. de segetibus dictum, quum jam maturescentes perflatu nimio exinaniuntur, & quasi eventilantur, &c. Vi. ἀνεμόω.

Ἐξανθέω, f. ήσω, effloresco, pullulo, erumpo; interdum defloresco: ab ἐξ & ἀνθέω, floreo, quod ab ἄνθος, flos.

Ἐξανθίζω, f. ίσω, floridis coloribus tingo: ab eod. Th.

Ἐξανέστην, a. 2. ind. act. ab ἐξανίστημι.

Ἐξανέτειλα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐξανατέλλω, quod vide.

Ἐξανέχω, emineo, assurgo: ab ἐξ ἀνὰ & ἔχω, habeo.

Ἐξανῆκεν, 3. sing. a. 1. act. ab ἐξανίημι, emitto: ab ἐξ, ἀνὰ & ἵημι, mitto.

Ἐξανθρωπίσαι, ad humanum cultum traducere; item, ἐξανθρωπισθῆναι; ex humana forma mutari: ex homine in aliam quasi naturam verti, & ex hominum numero eximi, &c. Utrumq; ab ἐξάνθρωπος, inhumanus; ferus, &c. Th. ἄνθρωπος, Vi.

Ἐξανίσταμαι, exurgo: vide ἐξανίστημι.

Ἐξανιστάναι, funditus evertere, præs. inf. ab ἐξανίστημι, quod vide.

Ἐξανίστασο, -άσθω, præs. imperat. pass. ἐξανιστάς, άντος, a. 2. part. act. ab

Ἐξανίστημι, excito, surgo: f. ἐξαναστήσω. a. 1. ἐξανέστησα. a. 2. ἐξανέστην, ης, η, ab ἐξ, ἀνὰ & ἵστημι, sto.

Ἐξαντλέω, ῶ, exhaurio, EXANTLO: ab ἀντλέω, haurio, Th. ἄντλος, sentina.

Ἐξανύω, idem quod ἀνύω, perficio: f. σω. p. ἠνυκα. Dicimus & ἀνύτω, & ἀνύτω.

Ἐξάξω, f. 1. ind. verbi ἐξάγω, educo.

Ἐξαπάλαιστος, qui sex palmorum est; Herodot. ab ἐξ, sex, & παλαιστὴ, vide.

Ἐξαπαλλάττομαι, subduco me, discedo, Vi. ἀπαλλάττω.

Ἐξαπατᾶν, præs. inf. act. verbi ἐξαπατάω, quod vide.

Ἐξαπάτας, blanditias, acc. pl. ab ἐξαπάτη, dolus: quod ab

Ἐξαπατάω, ῶ, seduco, decipio: præs. imperat. ἐξαπάτα, α, αέτω, άτω. f. ήσω. p. ἐξηπάτηκα. a. 1. ἐξηπάτησα. a. 1. sub. ἐξαπατήσω, ῃς, ῃ, ab ἐξ & ἀπατάω, fallo.

Ἐξαπάτη, ης, ἡ, fallacia, deceptio: ab eod. them.

Ἐξαπατῆσαι, a. 1. inf. act. ἐξαπάτησε, 3. sing. a. 1. act. Ion. ἐξαπατῆσειν, f. 1. inf. act. &

Ἐξαπατῶντι, decipiunt, Dor. pro ἐξαπατῶσι, 3. pl. præs. ab ἐξαπατάω, quod vide.

Ἐξαπάφοιτο, 3. sing. præs. opt. imponet: ab

Ἐξαπάφω, decipio: ab ἐξ & ἀπάφω, seu ἀπαφῶ, decipio: Poët. pro ἀπατάω.

Ἐξαπατίσκω, Poëtic. idem quod ἐξαπατάω.

Ἐξαπατίσκων, fallens, ejusd. præs. part.

Ἐξαπέστειλα, ας, ε, a. 1. ind. verbi ἐξαποστέλλω, vide ἀποστέλλω.

Ἐξαπέλεκυς, cui sex secures & fasces præferuntur; Polyb. quales apud Romanos fuere summi post consules magistratus, &c. Alii tribunum, alii quæstorem, interpretantur; ab ἐξ, sex, & πέλεκυς, Vi.

Ἐξάπινα, repentè, adv. Dicitur etiam ἐξαπίνης, Poet. pro ἐξαίφνης, quod vide.

Ἐξαπιναῖος, ȣ, ὁ, ἡ, idem cum ἐξαιφνίδιος, idem quod αἰφνίδιος, subitus, improvisus, quod ex α priv. & φαίνω, ostendo.

Ἐξαπιναίως, repentè, adv. à super. voce.

Ἐξαπίνας, Dor. pro

Ἐξαπίνης, ex improviso, Poët. pro ἐξαίφνης. Ex α priv. & φαίνω, in lucem profero.

Ἐξαπλήσιος, α, ον, Ion. pro ἐξαπλάσιος, sescuplo major: Th. ἐξ, sex.

Ἐξαπλόος, & per contractionem ἐξαπλȣ̃ς; sextuplex. Unde & ἐξαπλῶς; adv. sextuplicitor, &c.

Ἐξαπλόω, expando, explico, explano, &c. Vi. ἁπλόω.

Ἐξαποβαίνω, descendo; ex Od. μ. Vi. ἀποβαίνω.

Ἐξαπόδης, ȣ, ὁ, & ἐξάπους, ὁ ϗ ἡ, qui ingreditur sex pedibus; vel senos pedes longus; idem quod ἐξάπȣς, & utrumq; ab ἐξ, & πȣ̃ς, ποδὸς, pes, &c.

Ἐξαποδίωμαι, expellam, præs. sub. ab ἐξαποδίομαι, quod ab ἐκ, ἀπὸ, & δίω, expello, ab go.

Ἐξαποδύνω, exuo; Od. ε. εἵματα δ' ἐξαπέδυνε; ab ἐξ & ἀποδύω, idem quod ἀποδύω, Vi.

Ἐξαπόλλυμι, funditus perdo: & ἐξαπόλλυμαι, emorior, pereo: ab ἐξ, ἀπὸ, & ὄλλυμι, perdo: f. ὀλέσω. p. ὤλεκα. prat. m. ὦλα.

Ἐξαπολοίατ', Ion. pro ἐξαπόλοιντο, 3. pl. a. 2. opt. m. ab a. 2. m. ἐξαπωλόμην, ejusd. verbi.

Ἐξαπονίζω, eluo, abluo ex; Od. τ. τῷ πόδας ἐξαπένιζεν, &c. Vel idem est quod ἀπονίζω; & hoc idem cum ἀπονίπτω, qu. Vi.

Ἐξαποξυνώ, exacuo, &c. Idem quod ἀποξυνόω, Vi.

Ἐξαπορέομαι, ȣ̃μαι, prorsus hæreo, & quo me vertam nescio: f. ήσομαι. a. 1. pass. ἐξηπορήθην. a. 1. inf. ἐξαπορηθῆναι, ab ἐξ, α, & πείρω, transeo.

Ἐξαποστέλλω, ablego: f. λῶ. p. ἐξαπέσταλκα. a. 1. ἐξαπέστειλα; ab ἐξ, ἀπὸ, & στέλλω, mitto.

Ἐξάπȣς, οδος, ὁ ϗ ἡ, sex pedes habens; ab ἐξ & πȣ̃ς, Vi.

Ἐξαποφθείρω, idem cum ἀποφθείρω; & hoc cum simplice φθείρω, & Themate φθέω, corrumpo, &c. Vi.

Ἐξαπτέρυγος, sex alas habens; senis alis volans, &c. ab ἐξ, sex, & πτέρυξ, υγος, ἡ, ala, &c. Vi.

Ἐξάπτω, adnecto, appendo: ab ἐξ & ἅπτω, necto: f. ψω. p. ῆφα.

Ἐξάπτω, accendo, succendo; unde ἔξαψις, εως, ἡ, accensio, inflammatio, &c. ab ἐξ & ἅπτω, accendo.

Ἐξάπωλος, sex pullos, seu æquuleos habens; ut, ἐξάπωλον ἅρμα, currus quem sex æquulei conjugati trahunt; Herod. l. 4. ab ἐξ, sex, & πῶλος, Vi.

Ἐξάραγμα, ατος, τὸ, fractura, σύντριμμα; ut Gal. apud Hippocr. exponit; est verbale, ab ἐξαράττω, exturbo, effringo, &c. Metaphoricè etiam; ἐξαράττω λόγοις τινὰ; dicitur, pro, verbis probrosis lacessere; Th. ἀράσσω, vel -ττω.

Ἐξαρημένος, Ion. & Att. pro ἐξῃρημένος. exemptus, eximiè selectus, perf. part. pass. ab ἐξαιρέω, quod vide.

Ἐξαραίρηται, Ion. pro ἐξῄρηται, 3. sing. perf. pass. ejusd. verbi.

Ἐξαράομαι, voto persolvo; ab ἐξ & ἀράομαι, Vi.

Ἐξάρατο, 3. sing. a. 1. m. Dor. vel Ion. pro ἐξήρατο, verbi ἐξαίρω, tollo, suscipio: f. αρῶ. a. 1. ῆρα. Th. ἀέρω.

Ἐξάργματα, τὰ, primitiæ; item, sic dicuntur exteriora membra quæ prima amputantur in truncatione corporis alicujus, &c. Item, ἔξαρχος, inceptor; princeps alicujus rei conficiendæ, &c. Utrumque ab ἐξάρχω, incipio, auspicor; idem quod ἄρχω, Vi.

Ἐξαργυρίζομαι, pecunia vendo, vel permuto: ab ἐξ & ἄργυρος, argentum.

Ἐξαργυρισάμενος, ejusd. a. 1. part. m.

Ἐξαργυρȣ̃ν, redigere in pecuniam signatam, præs. inf. ab

Ἐξαργυρόω, ære æstimo. Th. ἄργυρος, argentum.

Ἔξαρθρος, ex articulis suis emotus; Suid. Item, cui articuli naturaliter extant, & prominent; unde, ἐξαρθρέω, ῶ; articulis seu artubus emotus sum; item, ἐξάρθρημα, τὸ, luxatio, in qua totus articulus è loco suo recessit; & ἐξάρθρησις, idem; item, ἐξαρθρόω; artus suis locis emoveo; Aristot. Unde ἐξάρθρωμα, & ἐξάρθρωσις; dicitur quum os, citra fracturam, è loco suo movetur; &c. Omnia, ab ἐξ & Th. ἄρθρον, ȣ, τὸ, artus, articulus; unde ἀρθρόω, articulo, &c. Vi.

Ἐξαριθμέω, enumero, supputo: f. ήσω. a. 1. part. m. ἐξαριθμησάμενος; ab ἐξ & ἀριθμὸς, numerus.

Ἐξαρίθμησις, εως, ἡ, enumeratio; à præced. verbo.

Ἐξαρκεῖν κτεάτεσσιν, sufficienter abundare fortunis: id est, tantum possessionum habere, quantum ad vitam sustentandam nobis sufficit. Ἐξαρκεῖν τοῖς φίλοις; amicis subvenire. Th. ἀρκέω, sufficio.

Ἐξαρκȣ́ντως, sufficienter, satis: ab ἐξ & ἀρκέω, sufficio.

Ἐξαρκής, έος, ὁ ϗ ἡ, sufficiens; ejusd. Th. & comp.

Ἔξαρμα, τὸ, sublatio; & peculiariter pedis sublatio sive elatio, cui opponitur ἔγκλισις, inclinatio, &c. Item,

tem, ἔξαρσις, sublatio; i. e. ipse extollendi actus; item, ablatio, exemptio, &c. Utrumq; à verbo ἐξαίρω, quod vide.

Ἐξαρμόζω, vel ἐξαρμόττω; harmonico concentui non tum consonus; item, avello, disjungo, &c. ab ἁρμόζω, Vi.

Ἐξαρνέομαι, idem quod ἀρνέομαι, nego.

Ἐξαρνησάμενος, ejusd. a. 1. part. m.

Ἐξάρνησις, εως, ἡ, inficiatio; item, ἐξαρνητικὸς, inficiator; ἀρνεῖσθαι δυνάμενος, &c. ab eod. verbo.

Ἔξαρνος, ου, ὁ, ἡ, qui aliquid negat. Th. ἀρνέομαι, nego.

Ἔξαρσις, εως, ἡ, ademptio, evulsio, elatio, &c. Vide in ἐξαρμα.

Ἐξαρτάομαι, dependeo: ab

Ἐξαρτάω, ῶ, f. ήσω, suspendo, annecto, devincio, attollo. Th. ἀρτάω, appendo.

Ἐξάρτημα, ατος, τὸ, appendix; item, ἐξάρτησις, εως, ἡ, suspensio; ut ἐξάρτησιν ἔχει; dependet, &c. a praeced. verbo.

Ἐξαρτίζω, absolvo, praeparo: f. ίσω. p. ἐξήρτικα. a. 1. ἐξήρτισα. a. 1. inf. ἐξαρτίσαι. perf. pass. ἐξήρτισμαι, & part. ἐξηρτισμένος, perfecte instructus: ab ἐξ & ἀρτίζω, perficio. Th. ἄρτιος, perfectus, integer.

Ἐξαρτυμένοι, instructi, Ion. pro ἐξηρτυμένοι, perf. part. pass. ab

Ἐξαρτύω, idem quod Th. ἀρτύω, instruo, adorno: f. ύσω. p. κα.

Ἐξάρτυσις, εως, ἡ, apparatus, instructio; ἡ παρασκευὴ) à praeced. verbo.

Ἐξαρχῆς, pro ἐξ ἀρχῆς, ab initio.

Ἐξάρχης, ου, ὁ, inceptor, princeps, praecentor: &

Ἐξάρχω, idem ac simplex ἄρχω, incipio, auspicor: ab ἐξ & ἀρχὴ, initium, principatus.

Ἑξὰς, ἀδος, ἡ, numerus senarius. Th. ἓξ, sex.

Ἐξασθενέω, ῶ, ad languorem usq; debilitor; viribus deficior, &c. Item, ἐξασθενίζω, debilito, &c. Utrumq; ab ἀσθενὴς, & ἀσθενέω, &c. Vi.

Ἐξασκέω, ῶ, f. ήσω, exerceo, exorno, perpolio. Th. ἀσκέω, exerceo.

Ἑξάστερον, Pleiades; à sex stellis, licet septem videantur; Eust. ex Arato; ab ἓξ, sex, & ἀστὴρ, έρος, ὁ, stella, Vi.

Ἐξασίας, villos vocant pannorum textilium: forte ab ἐξέσθαι, à ξέω, rado, carmino.

Ἑξάστιχος, senis constans ordinibus seu versibus; unde, hexastichum hordeum dicitur, apud Colummellam, lib. 2. c. 9. ab ἓξ, sex, & στίχος, Vi.

Ἐξαστράπτω, emico, refulgeo: f. ψω. p. ἐξήστραφα; ab ἐξ & ἀστράπτω, fulguro.

Ἑξάστυλος, ου, ὁ & ἡ, sex columnas habens; Vitruv. lib. 3. c. 1. ab ἓξ, sex, & στῦλος, ου, ὁ, columna, Vi.

Ἐξάτης, indemnis; quasi ἔξω ἄτης, qui incolumis evasit; qui defunctus est malo, item sanus, &c.

Ἐξατωρεία, exauthoratio; Suid. ἐλευθερία ἀπὸ στρατείας; vox ex Latino facta

Ἐξαυαίνω, idem quod αὐαίνω, arefacio. Th. αὔω, idem.

Ἐξαυγὴς, splendens, candens; Eurip. ab ἐξ & αὐγὴ, Vi.

Ἐξαύδα, dic, praes. imperat. ab

Ἐξαυδάω, eloquor: f. ήσω; ab ἐξ & αὐδάω, loquor. Th. αὐδὴ, vox.

Ἐξαῦθις, idem cum sequente ἐξαῦτις, vide.

Ἐξαυλέω, ῶ, propriè, extibio; unde, ἐξηυλημένος, q. d. extibiatus; Metaphoricè de inveteratis rebus dicitur; ut docet Etym. Item, ἔξαυλος, cui tibia exempta aut effracta est; qui tibiae sonum amplius non edit, &c. ab ἐξ, priv. & αὐλὸς, tibia, Vi.

Ἐξαύξω, sive ἐξαυξάνω, exaugeo; auctius reddo; seu supra modum augeo, &c. ab αὔξω, & αὐξάνω, quae vide.

Ἐξαυτῆς, eodem momento, continuò: q. ab ἐξ & αὐτῆς, (sc. ὥρας.) Th. αὐτὸς, ipse.

Ἐξαῦτις, pro quo αὖτις, rursus, denuò, adv. Th. est αὖ, rursus.

Ἐξαυχενίζομαι, unde, ἐξαυχενισμὸς, excervicatio, & contumacia pervicax; ex Hieron. in cap. 3. Nah. Proph. ab ἐξ & αὐχενίζω, cervicem incîdo, vel frango, &c. ab αὐχὴν, ένος, ὁ, cervix, &c.

Ἐξαυχμέω, ῶ, idem quod αὐχμέω, & αὐχμάω, areo pro aestu; item, squaleo, &c. Sic, ἐξαυχμῶσαι; squallescere, exarescere; & ἐξαυχμοῦται, exsiccatur, &c. quasi ab ἐξαυχμόω, à Th. αὐχμὸς, Vi.

Ἐξαύω, accendo, torreo, ab αὔω, idem.

Ἑξαφόροι, qui sexi aliquod onus gestant; Vitruv. l. 10. 8. Item, ἑξάφορον; dicitur lectica quae à sex servis gestatur, &c. ab ἓξ, sex; & φέρω, fero; unde φορὸς, ferens; & φορὰ, latio, &c. Vi.

Ἐξαφύω, exhaurio. Th. ἀφύω, haurio.

Ἑξάχειρ, qui sex manus habet; ut ἑξάχειρ ἄνθρωπος; Lucian. ab ἓξ, sex, & χείρ.

Ἑξαχῆ, sexies; sex modis, seu in sex partes; ab ἓξ, sex. Unde etiam, ἑξαχῆς, sexies divisus, &c.

Ἑξάχους, ὁ καὶ ἡ, sex congiorum capax; ut ἑξάχους ὑδρία, &c. ab ἓξ, sex; & χόος, χοῦς, congius; mensura liquidorum, continens sextarios sex, seu libras novem, &c.

Ἔξαψις, inflammatio, &c. Vide in ἐξάπτω, incendo.

Ἐξέβαλον, ες, ε, profligavi, a. 2. ind. verbi ἐκβάλλω, ejicio, quod vide.

Ἐξέβαν, per Sync. pro ἐξέβησαν, exierunt, 3. pl. a. 2. act. ἐξέβην, verbi ἐκβαίνω, ab ἐκ & βαίνω, eo: f. βήσομαι. a. 2 ἔβην.

Ἐξεβιάζοντο, 3. pl. imperf. ab ἐκβιάζομαι, vi adigo. Th. βία, vis.

Ἐξεγγυάω, ῶ, sponsione & fidejussione aliquem inter custodias existentem, vel futurum libero; unde in voce media, ἐξεγγυῶμαι, expromitto; & ἐξεγγυάμενος, expromissor, fidejussor; item, ἐξεγγύησις, vadimonium, fidejussio, sponsio, &c. ab ἐγγυάω, Vi.

Ἐξεγείρομαι, exurgo: &

Ἐξεγείρω, excito, suscito: f. ἐξεγερῶ. p. ἐξήγερκα. a. 1. ἐξήγειρα. ab ἐξ & ἐγείρω, excito.

Ἐξεγένοντο, procreati sunt, 3. pl. ab ἐξεγενόμην, a. 2. m. verbi ἐκγίνομαι; ab ἐκ & γίνομαι, nascor, quod vide.

Ἐξέγροντο, Ion. & Poët. pro ἐξήγροντο, 3. pl. imperf. per Sync. pro ἐξηγείροντο, ab ἐξεγείρομαι, per Sync. pro ἐξεγείρομαι, excito. Th. ἐγείρω, excito.

Ἐξεδεχόμην, ου, ετο, exspectabam, imperf. m. verbi ἐκδέχομαι. f. ἐκδέξομαι. p. ἐκδέδεγμαι; ab ἐκ & δέχομαι, capio, accipio.

Ἐξεδίκησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐκδικέω, vindico: f. ήσω. p. ἐκδεδίκηκα. a. 1. ἐξεδίκησα. a. 1. imperat. ἐκδίκησον, άτω. a. 1. inf. ἐκδικῆσαι; ab ἐκ & δίκη, jus.

Ἐξέδοτο, 3. sing. a. 2. m. ἐξεδόμην, σο, το, elocavi: verbi ἐκδίδωμι, f. ἐκδώσω. Th. δίδωμι, do: a. 2. ἔδων.

Ἐξέδρα, ας, ε, EXEDRA: ab ἐξ & ἕδρα, sella. Th. ἕζομαι, sedeo.

Ἔξεδρος, ου, ὁ, ἡ, loco suo emotus, expulsus: ab iisd.

Ἐξέδυσαν, exuerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ἐκδύω, exuo: f. ἐκδύσω. a. 1 m. ἐξεδυσάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. ἐκδύσασθαι, ab ἐκ & δύω, vel δῦμι, subeo: a. 2. ἔδυν.

Ἐξέδω, EXEDO. Th. ἔδω,

Ἔξεεν, radebat, 3. sing. imperf. verbi ξέω, rado: f. ξέσω.

Ἐξεθαμβήθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi ἐκθαμβέομαι, -οῦμαι, expavesco, attonitus sum: ab ἐκ & θάμβος, stupor, pavor.

Ἐξέθεντο, exposuerunt, 3. pl. a. 2. ind. m. ab ἐξεθέμην, σο, το, verbi ἐκτίθημι. Th. τίθημι, pono.

Ἐξέθλιψα, expressi, a. 1. ind. act. verbi ἐκθλίβω. Th. θλίβω, tero.

Ἐξέθορε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἐκθρώσκω, prosilio: & ab ἐκ & θόρω, seu θορέω, salio.

Ἐξέθρεψα, ας, ε, a. 1. ind. act. &

Ἐξεθρέψατο, eduxit, 3. sing. a. 1. m. verbi ἐκτρέφω; ab ἐκ & τρέφω, f. θρέψω, alo, nutrio.

Ἔξει, pro ἔξιθι, Att. EXI, praes. imperat. ab ἔξειμι, q. ab ἐξέω, EXEO, ab ἐξ & εἶμι, eo.

Ἕξει, habebit, 3. sing. f. 1. verbi ἔχω, habeo. f. ἕξω, & σχήσω. p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον. a. 2. sub. σχῶ.

Ἐξειδέναι, pernoscere; probe cognitum habere & perspectum, &c. ab ἐξ & εἰδέναι, Vi.

Ἐξείδιον, sive ἑξίδιον, ου, τὸ, q. d. habitulus; Etym. est diminutivum; ab ἕξις, habitus, &c. Vi.

Ἑξείης, Poët. pro ἑξῆς, deinceps, ordine; adv. q. ab ἔχω.

Ἐξεικάζω, effingo, effigiem alicujus exprimo; item, assimilo; ad similitudinem alicujus facio, &c. Sed ἐξεικάζομαι, accipitur interdum pro similis sum; Xen. Paed. 1. ab ἐξ & εἰκάζω, Vi.

Ἐξεικονίζω, ex exemplari Iconice exprimo seu effingo; omnibus lineamentis ad exemplar effingo; Vi. εἰκονίζω.

Ἐξεῖλε, 3. sing. a. 2. act. ἐξείλετο, 3. sing. a. 2. m. ab ἐξαιρέω: vide ἐξειλόμην.

Ἐξειλέω,

Ἐξειλέω, explico, evolvo; ut ἐξειλεῖν τ̀ βίβλον, revolvere librum, &c. Item apud Alexandrinos dicitur ἐξειλεῖσθαι, pro ἐκφυγεῖν, effugere, &c. Etym. ab ἐξ & εἰλέω, vide. Unde etiam est ἐξειλύω, idem quod εἰλύω; V.

Ἐξείλκυσα, ας, ε, a. 1. ind. act. ab ἐξελκύω, extraho. Th. ἕλκω, traho.

Ἐξείλλω, exponitur, possessione ejicio, ex Dem. ab ἐξ & εἴλλω, sive εἴλω, idem cum Th. εἰλέω; i. e. in angustum cogo, coarcto, &c. V.

Ἐξειλόμην; ου, ετο, exemi, a. 2. ind. m. verbi ἐξαιρέω, eximo. f. ήσω. ab ἐκ & αἱρέω, capio. f. ήσω. p. ᾕρηκα, a. 2. εἷλον.

Ἔξειμι, vel ἐξίημι, exeo, egredior, præs. inf. ἐξιέναι. a. 2. act. ἐξ. ιον, ες, ε, a. 2. part. ἐξιὼν, όντος, a. 1. Att. ἐξῄεσαν, egressus sum: ab ἐξ & εἶμι, vel ἵημι, eo.

Ἐξεῖναι, licere, fas esse, præs. inf. ab ἔξεστι, licet, impersonal. ab ἐξ & εἰμί, sum.

Ἐξείνισα, hospitio excepi, a. 1. ind. verbi ξεινίζω, pro ξενίζω, f. σω, p. ἐξένικα. Them. ξένος, & Poët. ξεῖνος, hospes.

Ἐξεῖπα, dixi, a. 1. act. &

Ἐξεῖπον, ἐξεῖπε, ἐξείπω, ἐξειπεῖν, ἐξειπὼν, a. 2. act. &

Ἐξείπω, dicam, a. 1. sub. act. ab ἐξέπω ab ἐξ & ἔπω, dico. a. 1. εἶπα.

Ἐξειπεῖν, est, loqui, proloqui: item, renunciare, efferre, evulgare, prodere, &c. ab ἐξ & εἰπεῖν; V.

Ἐξειργασμένος, η, ον, perf. part. pass. ab ἐξεργάζομαι, elaboro. f. άσομαι. p. εἴργασμαι. Th. ἔργον, opus.

Ἐξείργεσθαι, vel ἐξέργεσθαι, cohiberi: ab

Ἐξείργω, f. ξω. p. χα, cohibeo, excludo. Th. εἴργω, arceo.

Ἐξείρεμαι, Ionice, pro ἐξέρομαι, interrogo; idem quod ἔρομαι; vide.

Ἐξειρύσαι, Ion & Poët. pro ἐξερύσαι, a. 1. inf. ab ἐρύω, traho. f. σω.

Ἐξειρύω, cum ι, inserto, pro ἐξύω, (sicut, εἰρύω, etiam dicitur pro ἐρύω, vide:) extraho.

Ἐξείρω, f. ἐξερῶ. Ex s e r o. Th. εἴρω, necto.

Ἐξεὶς, qui emisit, a. 2. part. act. ab ἐξίημι, emitto, a. 2. ἐξῆν ab ἐξ & ἵημι, mitto. f. 1. ἥσω.

Ἕξεις, habebis, Dor. ἑξεῖς, 2. sing. f. 1. verbi ἔχω, habeo. f. ἕξω, imperfect. εἶχον.

Ἔξεισι, prodit, 3. sing. præs. ab ἔξειμι. Th. εἶμι, eo. a. 2. ἶον.

Ἐξεκαύθησαν, 3. pl. a. 1. pass. ἐξεκαύθην, exarsi verbi ἐκκαίω, exuro. f. ἐκκαύσω. a. 1. ἐξέκαυσα. ab ἐκ & καίω, uro. a. 2. ἔκηον.

Ἐξεκέντησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐκκεντέω, transfigo. f. ήσω, p. ἐκκεκέντηκα ab ἐκ & κεντέω, pungo.

Ἐξεκένωσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐκκενόω, exinanio. Th. κενὸς, vacuus.

Ἐξεκκλησιάζω, f. άσω, concionem convoco, congrego. ab ἐξ & ἐκκλησιάζω. Them. καλέω voco.

Ἐξεκλάσθην, ης, & in 3. pl. ἐξεκλάσθησαν, a. 1. ind. pass. verbi ἐκκλάω, defringo. f. άσω. p. ἐκκέκλακα, perf. pass. ἐκκέκλασμαι, ab ἐκ & κλάω, frango.

Ἐξεκλείσθην, ης, η, exclusus sum, a. 1. ind. pass. verbi ἐκκλείω, excludo. f. είσω, p. ἐκκέκλεικα, a. 1. ἐξέκλεισα, perf. pass. ἐκκέκλεισμαι, σαι, σται, ab ἐκ & κλείω, claudo.

Ἐξέκλεψεν, furatus est, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐκκλέπτω. ab ἐκ & κλέπτω, furor. f. ψω. p. φα, p. m. κέκλοπα.

Ἐξεκλίνατε, 2. pl. a. 1. ind. act. verbi ἐκκλίνω, deflecto, quod vide. & ἐξέκλιναν. 3. pl. a. 1.

Ἐξεκόλαψα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐκκολάπτω, exsculpo, tundendo eximo. ab ἐκ & κολάπτω, tundo, excavo. f. ψω. p. κεκόλαφα.

Ἐξελάαν, Poët. per α Epenthesi, pro ἐξελᾶν, præs. inf. verbi ἐξελάω, expello: quod vide. hinc 3. pl. præs. ἐξελάουσι ab ἐξ & ἐλάω, Poët. pro ἐλαύνω, agito.

Ἐξέλαθον, & Poët. ἐκλέλαθον, a. 2. verbi ἐκλήθω vel ἐκλανθάνω, oblivisci facio. Th. λήθω, lateo, f. λήσω.

Ἐξελαιόω, ῶ, oleo perungo, & imbuo: Item, in oleum, verto; Theophr. de caus. Plant. l. 6. ab ἐξ & ἐλαία, olea, oliva; unde ἐλαιόω, olivo, olivas colligo.

Ἐξελάμβανε, 3. sing. imperf. verbi ἐκλαμβάνω. Th. λαμβάνω, capio.

Ἐξελάουσι, expellunt, 3. pl. ind. præs. verbi ἐξελάω quod vide.

Ἐξελάσαι, a. 1. inf. ἐξελάσας, qui abegit, a. 1. part. ἐξέλασε, 3. sing. a. 1. ind. verbi ἐξελαύνω, quod adeas.

Ἐξελασία, ας, ἡ, expeditio, profectio: &

Ἐξέλασις, εως, ἡ, expulsio, discessus. Th. ἐλαύνω, agito. f. ἐλάσω.

Ἐξέλασσεν, Poët. & Ion. pro ἐξέλασεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐξελαύνω, expello. ejusd. verbi.

Ἐξελαύνουσι, 3. pl. ind. præs. ab

Ἐξελαύνω, expello, conflo, facio. Th. ἐλαύνω, agito. f. ἐλάσω.

Ἐξελάω, f. άσω, & Att. ἐξελῶ, p. ἐξελήλακα, & Att. ἐξήλακα, Poët. pro ἐξελαύνω, expello, abigo. Them. ἐλαύνω, agito.

Ἔξελε, erue, a. 2. imperat. act. ab ἐξεῖλον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi ἐξαιρέω. Dicimus & ἔξελε pro ἐξέλε, Ion. & ἔξελον, pro ἐξεῖλον, a. 2. ind. hinc ἐξελεῖν, a. 2. inf. ἐξελὼν, a. 2. part. ab ἐξ & αἱρέω, capio.

Ἐξελέγχομεν, 1. pl. præs. ind. act. & ἐξελεγχέσθω, 3. sing. imperat. pass. ab

Ἐξελέγχω, redarguo, convinco, f. γξω. p. ἐξήλεγχα, a. 1. ἐξήλεγξα, a. 1. inf. ἐξελέγξαι ab ἐξ & ἐλέγχω, arguo. f. ξω.

Ἐξέλεθ', delegit. 3. sing. a. 2. m. Ion. pro ἐξείλετο, verbi ἐξαιρέω vide ἐξειλόμην.

Ἐξελέξω, elegeris, 2. sing. a. 1. m. verbi ἐκλέγω. Them. λέγω, dico, eligo. f. λέξω. p. λέλεχα.

Ἐξελέσθαι, eripere. a. 2. inf. m. ab ἐξαιρέω, eximo, tollo. a. 2. ἐξεῖλον ab ἐξ & αἱρέω, capio. f. αἱρήσω. p. ᾕρηκα. a. 2. εἷλον.

Ἐξελεύθερος, libertus; quidam exponunt, libertinus; (ut ἐξελευθερικὸς, est libertinus, liberti filius; Plut.) Unde ἐξελευθερόω, ῶ, libertum facio; libertate dono, manumitto, &c ab ἐξ & ἐλεύθερος; vide.

Ἐξέλευσις, εως, ἡ, exitus; (& ἐξήλυσις, idem) ab ἐξέρχομαι; quod vide.

Ἐξελεύσομαι, f. 1. m. verbi ἐξέρχομαι, egredior: ab ἐξ & ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἤλυθον, & per Syncop. ἦλθον, a. 2. inf. ἐλθεῖν, p. m. ἤλυθα, & Att. ἐλήλυθα.

Ἐξεληλάκεισαν, expulerunt, Ion. & Att. pro ἐξηλάκεισαν, 3. pl. plusq. p. pass. verbi ἐξελάω, quod videas. Them. ἐλαύνω, agito.

Ἐξελήλυθα, exii, præt. m. Att. inf. ἐξεληλυθέναι. & part. ἐξεληλυθώς ab ἐξέρχομαι vide ἐξελεύσομαι.

Ἐξελθεῖν, exire, a. 2. inf. act. verbi ἐξέρχομαι ab ἐξ & ἔρχομαι, venio.

Ἐξελθὼν, a. 2. part. act. n. g. ἐξελθοῦσα, f. g. ab eod. verbo & Th.

Ἐξέλθω, a. 2. sub. & 1. pl. ἐξέλθωμεν, ἐξέλθωσι, 3. pl. ἐξελθὼν, a. 2. part. ejusd. verbi.

Ἐξέλιπον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi ἐκλείπω, derelinquo: ab ἐξ & λείπω, linquo. f. ψω. a. 2. ἔλιπον.

Ἐξελίσσω, vel ἐξελίττω, evolvo, explico: unde etiam verbale, ἐξελιγμὸς; item, ἐξελισμὸς, & ἐξέλιξις, evolutio, explicatio; vocabula sunt militaria de acie explicata in orbem, &c. Vide ἑλίσσω.

Ἐξελκόω, exulcero, & ἐξέλκωσις, exulceratio, &c. à Th. ἕλκος, unde ἑλκόω, &c. V.

Ἐξελκυσμὸς, idem quod ἐξολκὴ, extractio, &c. Verbalia ab ἐξελκύω, & ἐξέλκω, quæ sequuntur.

Ἐξελκύω, f. ύσω, &

Ἐξέλκω, abstraho, exstraho: imperf. ἐξεῖλκον, f. ἐξέλξω, præs. part. pass. ἐξελκόμενος, abstractus: ab ἐξ & ἕλκω, traho.

Ἐξελληνίζω, Græcum facio; vel etiam à Græcis derivo, à Græco duco, &c. Plut. in Numa; Bud. interpr. ad Græcorum ritum formamque instituo; ad Græcam facundiam exacte enuntio, &c. ab ἐξ, & ἑλληνίζω; vide.

Ἐξελόμην, deripui, pro ἐξειλόμην, ου, ετο, a. 2. m. Ion. verbi ἐξαιρέω, ab ἐξ & αἱρέω, capio. f. ήσω, a. 2 εἷλον.

Ἔξελον, pro ἐξεῖλον, eripui, a. 2. ind. Ion. ejusdem verbi ἐξελοῦ, a. 2. imperat. m.

Ἐξελῶ, eximam. f. 2. act. verbi ἐξαιρέω. ἐξέλωμαι, a. 2. sub. m. Th. αἱρέω, capio. a. 2. εἷλον.

Ἐξελῶσι, expellent, est f. 1. Att. pro ἐξελάσουσι, verbi ἐξελάω vel ἐξελαύνω, abigo. Th. ἐλαύνω, agito. f. ἐλάσω.

Ἐξέμαξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐκμάσσω, abstergo. imperf. ἐξέμασσον, f. ἐκμάξω, a. 1. part. act. ἐκμάξας, ασα, αν. Th. μάσσω, idem.

Ἐξέμεν, & ἐξέμεναι, emisisse, Ion. & Dor. pro ἐξεῖναι, a. 2. inf. verbi ἐξίημι vel ἔξειμι. a. 2. ἐξῆν ab ἐξ & ἵημι, mitto.

Ἐξέμεν, servare. f. 1. inf. Ion. pro ἕξειν, verbi ἔχω, teneo. f. ἕξω, p. ἔσχηκα, a. 2. ἔσχον.

Ἐξεμέω, evomo, reddo vomitione, &c. ab ἐξ, & ἐμέω; vide.

Ἐξεμπεδόω, constanter observo & saucio; Xen. ab ἐμπεδόω. V.
Ἐξεμπολάω, divendo, negotior in alia loca, transigo mercem aliò, &c. ab ἐμπολάω, negotior, &c. V.
Ἐξεμπωλημένος, η, ον, venditus, Ion. pro ἐξεμπεπολημένος, perf. part. pass. verbi ἐξεμπολέομαι. Th. πωλέω, vendo.
Ἐξεναίρω, f. αρῶ, idem ac Th. ἐναίρω, interficio.
Ἐξεναντίας, adverb. & divisim ἐξ ἐναντίας, ex adverso, adversum: ab ἐναντίος, idem ac ἀντίος, adversus, quod ab ἀντί, pro.
Ἐξεναρίζω, f. ίξω, idem ac simplex ἐναρίζω, & Th. ἐναίρω, interficio.
Ἐξενάριξε, interfecit, ejusdem a. 1. ind.
Ἐξενέγκατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. ἐξενεγκεῖν, a. 2. inf. act. verbi ἐκφέρω, effero, promo. f. 1. ἐξοίσω, a. 1. ἐξήνεγκα. a. 1. imperat. ἐξένεγκον, άτω. a. 1. part. ἐξενέγκας, αντος, a. 2. ind. act. ἐξήνεγκον, ες, ε: ab ἐκ & φέρω, fero.
Ἐξενεῖκαι, Poët. pro ἐξενέγκαι, a. 1. inf. Sic ἐξενείκας, pro ἐξενέγκας, a. 1. part. ejusd. verbi.
Ἐξενέπω, edico, eloquor; ut ἐξενέποιμι, eloquar; Dyonysius de situ orbis: ab ἐνέπω; vide.
Ἐξένευσε, subduxit, a. 1. act. ab ἐκνεύω, f. εύσω: enato, elabor. Them. νεύω, innuo.
Ἐξενεχθεὶς, έντος, & Ion. ἐξενειχθεὶς, εῖσα, a. 1. part. pass. ἐξενεχθήσομαι, η, εται, f. 1. ind. pass. ab ἐκφέρω: vide ἐξενέγκατε.
Ἐξενεχυράζω, pigneror; pignora capio, &c. idem quod ἐνεχυράζω; V.
Ἐξενηνειγμένος, η, ον, Ion. pro ἐξενηνεγμένος, exportatus, perf. part. pass. verbi ἐκφέρω, effero. Th. φέρω.
Ἐξενηνόχα, ας, ε, & in 1. pl. ἐξενηνόχαμεν, perf. m. ejusd. verbi.
Ἐξένηψα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐκνήφω, evigilo; quod vide.
Ἐξένθοις, Dor. pro ἐξέλθοις, exeas, 2. sing. a. 2. opt. ἐξενθοῖσα, Dor. pro ἐξελθοῦσα, a. 2. part. f. g. verbi ἐξέρχομαι. Th. ἔρχομαι, venio. Sic ἐξενθών, pro ἐξελθών.
Ἐξένισα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ξενίζω, hospitio recipio. f. ίσω. p. ἐξένικα. Th. ξένος, hospes.
Ἐξέννυμι, & ἐξέννυμαι, exuo, depono, &c. ab ἐξ, & ἕννυμι. V.
Ἐξεντερίζω, exentero, eximo intestina, &c. Item, medullam eximo; ut ἐξεντερίζεται, ὁ ἐλλέβορος; ex helleboro medulla eximitur, veratrum emedullatur, &c. Diosc. l. 4. cap. 242. & ἐξ, & ἔντερον, intestinum; undè ἐντερόω, exentero, &c. V.
Ἐξεῖντο, exemerunt, 3. pl. a. 2. m. verbi ἐξίημι, a. 2. m. ἐξέμην. Them. ἵημι, mitto.
Ἐξεπᾴδω, verbum ἐξεπᾴδειν, seu ἐξεπᾴδεσθαι, significat, excantare vel excantari; seu incantationibus permulcere & delinire, seu permulceri, & deliniri, &c. ab ἐξ & ἐπᾴδω: vide.
Ἐξεπαίρω, idem fere quod ἐπαίρω, extollo, effero, subveho in altum: item, effero animo, &c. Item impello, induco, incito, accendo, stimulo, &c. Vide ἐπαίρω.
Ἐξέπαρθον, & per Metath. ἐξέπραθον, a. 2. ind. act. verbi ἐκπέρθω, devasto, f. ἐκπέρσω: ab ἐκ & πέρθω, vasto.
Ἐξέπεσον, a. 2. ind. act. verbi ἐκπίπτω, excido. f. ἐκπεσῶ. p. ἐκπέπτωκα. a. 1. ἐξέπεσα, a. 2. sub. ἐκπέσω, ῃς, ῃ, & in 3. pl. ἐκπέσωσι, a. 2. inf. ἐκπεσεῖν. Them. πίπτω, cado.
Ἐξεπέτασα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐκπετάννυμι, expando. f. ἐκπετάσω: ab ἐκ & πετάω, seu πετάννυμι, f. άσω, pando, explico.
Ἐξέπιπτε, 3. sing. imperf. verbi ἐκπίπτω, excido. Th. πίπτω, cado. f. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.
Ἐξεπίσταμαι, σαι, ται, probè novi, calleo, præs. ind. ab ἐξ & ἐπίσταμαι, scio. f. ἐπιστήσομαι, quod ab ἐπί & ἵστημι, scio.
Ἐξεπίστεαι, Ion. pro ἐξεπίστασαι, vel ἐξεπίστῃ, scis, 2. sing. præs. ejusdem verbi.
Ἐξεπιτηδὲς, consultò, datâ operâ, adv. ab ἐξ & ἐπιτήδειος, έος, ὁ, ἡ, idoneus, aptus.
Ἐξεπιτρέχω, excurro in alios; Arat. ab ἐξ, & ἐπιτρέχω, percurro, incurro, incido, incurso, &c. ex ἐπί, & τρέχω; vide.
Ἐξεπλάγην, ης, η, & in 3. pl. ἐξεπλάγησαν, a. 2. ind. pass. ab ἐκπλήσσω, percello. f. ξω. ab ἐκ & πλήσσω, vel -ττω, percutio. f. ξω.
Ἐξέπλει, 3. sing. imperf. verbi ἐκπλέω, enavigo. f. ἐκπλεύσω: ab ἐκ & πλέω, navigo. a. 1. m. ἐκπλευσάμην.
Ἐξεπλήσσοντο, percellebantur, 3. pl. imperf. pass. verbi ἐκπλήσσω, percello; quod vide.
Ἐξεπόνασα, Dor. pro ἐξεπόνησα, elaboravi, a. 1. ind. act. verbi πονέω, laboro. Th. πένομαι.
Ἐξεπράθομεν, deprædati sumus, 1. pl. a. 2. act. ἐξέπραθον, per Metathes. pro ἐξέπαρθον, a. 2. ind. verbi ἐκπέρθω. Th. πέρθω vasto. f. 2. παρθῶ.
Ἐξέπτη, evolavit, a. 2. ind. act. verbi ἐξίπτημι, f. ἐκπτήσω, a. 2. ἐξέπτην, ab ἐξ & ἵπταμαι, volo, as.
Ἐξεπτοῆσθαι, exponitur, impotem animi esse; à Th. πτοέω, vide. Undè ἐκπτοέω, exterreo, obstupefacio, &c.
Ἐξέραμα, ατος, τὸ, vomitus: ab
Ἐξεράω, evacuo, expromo. f. άσω, p. ἐξήρακα. Them. ἔρα, ας, ἡ; terra.
Ἐξέρασμα, ατος, τὸ; (idem quod ἐξέραμα) id quod evacuatum seu eductum est: item, vomitus, i. e. cibus, qui vomitu rejectus & evacuatus est; 2 Pet. c. 2. est verbale ab ἐξεράω, quod ab ἐράω; undè ἐρᾶσαι, inanire, deplere, &c. ab eod. Th.
Ἐξεργάζομαι, absolvo, perficio; item everto, occido. f. άσομαι. p. ἐξείργασμαι: ab ἐξ & ἐργάζομαι, operor. Th. ἔργον, opus.
Ἐξεργασθὲν, ejusd. a. 1. part. pass. n. g.
Ἐξεργασμένος, Ion. pro ἐξειργασμένος, η, ον, ejusd. perf. part.
Ἐξεργασία, ας, ἡ, elaboratio, absolutio: &c.
Ἐξεργαστικὸς, οῦ, ad perficiendum idoneus: ab ἐργάσομαι, quod vide.
Ἐξερέεινεν, interrogabat, 3. sing. imperf. ab
Ἐξερεείνω, idem quod ἐξερέω, eloquor, perquiro: item interrogo. Them. εἴρω, dico.
Ἐξερείπω, prosterno, everto. Them. ἐρείπω, everto.
Ἐξερεῖψαι, 3. sing. a. 1. ejusd. verbi.
Ἐξερέομαι, & ἐξέρομαι, pro quo ἐξείρομαι, etiam Ion. interrogo, sciscitor: ab ἐξ & ἐρέω, dico. Th. εἴρω, idem.
Ἐξερέοντο, interrogabant, ejusd. 3. pl. imperf.
Ἐξέρευγμα, τὸ, id quod ructu ejectum est, quod eructatum est, &c. ab ἐξερεύγω, & ἐξερεύγομαι, eructo, prorumpo, effundo; à Th. ἐρεύγω. V.
Ἐξερευνάω, penitus scrutor. f. ήσω. p. ἐξηρεύνηκα. a. 1. ἐξηρεύνησα: ab ἐξ & ἐρευνάω, f. ήσω, indago, vestigo.
Ἐξερεύνησις, εως, investigatio, indagatio; item, ἐξερευνητὴς, οῦ, ὁ, indagator, investigator, scrutator, &c. Utrumque verbale à præced. verbo.
Ἐξερέω, dico, vel eloquar per fut. item perquiro: ab ἐξ & ἐρέω, idem quod Th. εἴρω, dico.
Ἐξεριθεύομαι, Suid. exponit, redimo, autoro; item, mercede allicio, &c. ab ἐριθεύω. V.
Ἐξεριπόντες, a. 2. part. act. ab ἐξερείπω, idem quod Th. ἐρείπω, cado, everto. f. ψω. a. 2. ἤριπον.
Ἐξέρομαι, idem quod ἐξερέομαι, interrogo. V.
Ἐξέρπω, erepo, prorepo; à Th. ἕρπω, vide. Undè etiam ἐξερπύζω, idem; vide ἑρπύζω.
Ἐξεῤῥάγη, erupit, 3. sing. a. 2. ind. pass. ab ἐκ & ῥήσσω, seu ῥήγνυμι, frango, f. ξω. a. 2. ἔῤῥαγον.
Ἐξέῤῥω, exeo in malam rem; ut ἐξέῤῥε γαίας: exi de terra, abi in malam rem; Eurip. à Th. ἔῤῥω. V.
Ἐξέρυθρος, valde ruber, erubescens, ruber admodum, &c. ab ἐξ, intens. & ἐρυθρὸς; vide.
Ἐξέρυσ', pro ἐξέρυσε, extraxit, a. 1. ind. act. ἐξερύσαι, a. 1. inf. ἐξερύσας, a. 1. part. ab
Ἐξερύω, extraho. Them. ἐρύω, fœm. ἐρύσω, traho.
Ἐξέρχομαι, exeo, egredior: imperf. ἐξηρχόμην, ου, ετο, f. ἐξελεύσομαι, a. 2. act. ἐξῆλθον, ες, ε, a. 2. imperat. ἔξελθε, έτω. a. 2. sub. ἐξέλθω, ῃς, ῃ, a. 2. inf. ἐξελθεῖν, a. 2. part. ἐξελθὼν, οῦσα, όν: præt. m. ἐξήλυθα, & Att. ἐξελήλυθα, plusq. p. ἐξεληλύθειν, εις, ει. Th. ἔρχομαι, venio.
Ἐξερωέω, deflecto; Theocr. Idyll. 26. Th. ἐρωέω. V.
Ἐξεσθίω, exedo, erodo, &c. ab ἐσθίω; vide.
Ἔξεσε, 3. sing. a. 1. verbi ξέω, rado. f. ξέσω. p. ἔξεκα.
Ἐξεσία, ας, ἡ, &
Ἐξεσίη, ης, ἡ, Ion. pro ἐξεσία, legatio, ab ἐξ & ἵημι, mitto.
Ἔξεσις, ιος, ἡ, Ion. & Poët. pro ἔξωσις, expulsio: παρὰ τὸ ἐξιέναι, τὸ ἐκβάλλειν, ejicere.
Ἐξέσκληκα, perf. act. verbi ἐκσκλέω, exarefacio: quod ab ἐκ & σκλέω pro σκελέω,

σκελέω, per Sync. idem quod σκέλλω, exicco, arefacio.

Ἐξέσμων, 1. sing. vel 3. pl. imperf. ἐξέσμων, ων· verbi ἐκσμάω, extergo: ab ἐκ & σμάω, seu σμέω, abstergo.

Ἐξέσπασε, retraxit, 3. sing. a. 1. ind. ab ἐκσπάω, quod ab ἐκ & σπάω, traho, f. άσω. a. 1. ἔσπασα.

Ἐξεστηκὼς, υῖα, ὸς, mente commotus, pavens, mutatus; part. perf. act. ab ἐξίστημι, quod videas.

Ἐξέστην, ης, η, perculsus fui, a. 2. ind. act. verbi ἐξίστημι & ἐξιστάω, obstupefacio: f. ἐκστήσω· quod ab ἐξ & ἵστημι, sto.

Ἐξέσται, pro ἐξέσεται, f. 1. verbi ἔξεστι, licet, quod vide.

Ἔξεστι licet, impers. ab ἔξειμι, inus. quod est ab ἐξ & εἰμὶ, sum: f. ἐξέσται, pro ἐξέσεται. ἐξὸν, part. n. g.

Ἐξέστραμμαι, ψαι, πται, eversus fui perf. pass. ab ἐκστρέφω, everto. f. ψω. p. ἐξέστροφα. Th. στρέφω, verto.

Ἐξεστραμμένως, ex transverso; more eorum quæ inversa sunt, &c. adv. à præced. ἐξέστραμμαι.

Ἐξετάζω, exquiro, examino, exploro, æstimo, comparo. f. άσω, & Dor. ξῶ. p. ἐξήτακα, a. 1. ἐξήτασα, a. 1. imperat. ἐξέτασον. Th. ἐτάζω, inquiro.

Ἐξέταμον, secuerant, 3. pl. a. 2. verbi ἐκτέμνω, f. μῶ, p. ἐκτέτμηκα, ab ἐκ & τέμνω, seco. p. m. τέτομα.

Ἐξετανύσθη, extensus est, 3. sing. a. 1. pass. ab ἐκ & τανύω, idem quod πλαίνω, tendo. Th. τείνω, idem.

Ἐξετάσαι, a. 1. inf. act. ἐξέτασον, άτω, a. 1. imperat. ab ἐξετάζω, exquiro. Th. ἐτάζω, idem.

Ἐξέτασις, εως, ἡ, exquisitio: ab ἐξετάζω, exquiro; quod vide.

Ἐξετασμὸς, inquisitio, disquisitio, &c. idem cum præced. & ab eod. à quo etiam est Ἐξεταστὴς, οῦ, ὁ, examinator, inquisitor; Aristot. sicut etiam ἐξεταστικὸς, οῦ, ὁ, qui multus est in indagatione veritatis, vel cujuscunque rei quam perquirere vult: Item, inquirendi peritus, &c. Undè etiam est adverb. ἐξεταστικῶς, accuratè, sedulò, exquisitè, &c.

Ἐξέτεινα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐκτείνω, extendo: quod vide.

Ἐξετέλειον, perfecerunt, 3. pl. imperf. pro ἐξετέλεον, Poët. ἐξετελεῖτο, 3. sing. imperf. pass. &

Ἐξετελέσθην, ης, η, a. 1. ind. pass. ab ἐκτελέω, perficio. Th. τέλος, finis.

Ἐξετέλεσσ' pro ἐξετέλεσσε, Poët. pro ἐξετέλεσε, 3. sing. a. 1. ind. act. ejusdem verbi.

Ἐξέτεροι, i. e. ἕτεροι, alii, Nic. in Ther. Vide sing. ἕτερος.

Ἐξέτης, εος, ὁ, ἡ; sexennis, pro ἐξαέτης· ab ἐξ, sex, & ἔτος, annus.

Ἐξέτειος, hornus, anniculus, annum durans; idem quod ἐπέτειος, i. e. ἐκ τούτου τοῦ ἔτους; Hesych. ab ἐξ, & ἔτειος, i. e. ἐτήσιος, annuus; ab ἔτος, τὸ; vide.

Ἐξ ἔτι τοῦ, ab illo tempore.

Ἐξέτις, ιδος, ἡ, sex annos nata; Plato: ab ἐξέτης.

Ἐξετμήθην, ης, η, a. 1. ind. pass. ab ἐκτέμνω, excido: ab ἐκ & τέμνω, seco. f. τεμῶ, p. τέτμηκα, a. 2. ἔταμον.

Ἐξετράπησαν, 3. pl. a. 2. pass. ab ἐκτρέπομαι, aversor, f. 2. pass. ἐκτραπήσομαι, deflectam, a. 2. pass. ἐξετράπην, ης, η, a. 2. sub. pass. ἐκτραπῶ, ῇς, ῇ· ab ἐκ & τρέπω, verto.

Ἐξέτρων, vulnerabatur, 3. sing. imperf. ab ἐκ & τρῶμι, imperf. ἔτρων, ἔτρως, ἔτρω. Th. τιτρώσκω, f. τρώσω, vulnero.

Ἐξέτρωσε, 3. sing. a. 1. verbi ἐκτιτρώσκω, abortum facio. Th. τιτρώσκω, vulnero.

Ἐξετύφλου, excæcavit, 3. sing. imperf. ab ἐκτυφλόω, f. ώσω. Them. τυφλὸς, cæcus.

Ἐξευμαρίζω, paro, παρασκευάζω; rem facilem reddo: item, felicem reddo: ab εὐμαρὴς, facilis, quod vide. Undè εὐμαρίζω, allevo, &c.

Ἐξευμενίζω, propitium reddo, placo; & sic, in pass. ἐξευμενίζεσθαι, benevolum fieri, placari, &c. ab εὐμενίζω, benevolum reddo, quod ab εὐμενὴς, benevolus, &c. vide.

Ἐξευνουχίζω, Eunuchum facio; ab εὐνουχίζω, vide. Undè, ἐξευνουχίζεσθαι, eleganti metaphora, dicitur vinum, quando percolatur, saccoque frangitur, sive, ut Plinius ait, castratur; tunc enim, genuinus restinguitur calor: atque sic etiam dicitur, ἀποθηλύνεσθαι, i. e. effœminatum reddi, &c.

Ἐξευπορέω, ῶ; (idem quod εὐπορέω, vide:) habeo, suppetit mihi, & interdum activè, suggero, suppedito, &c. item, consequor, comparo mihi, &c.

Ἐξευρεῖν, invenire, a. 2. inf. act. ἐξεῦρον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi ἐξευρίσκω, adinvenio: quod adeas.

Ἐξεύρεσις, εως, ἡ, inventio: ab eodem verbo.

Ἐξευρηκότων, gen. pl. ab

Ἐξευρηκὼς, ότος, qui invenit, part. perf. ejusd. verbi.

Ἐξεύρημα, ατος, τὸ, inventum: à perf. pass. subseq. verbi.

Ἐξευρίσκω, excogito, comperio: ab ἐξ & εὑρίσκω, idem, f. ήσω. p. εὕρηκα, a. 2. εὗρον.

Ἐξευρόντες, ejusd. a. 2. part. act. pl. num. vide ἐξευρεῖν.

Ἐξευτελίζω, idem quod εὐτελίζω, contemno aliquid tanquam εὐτελὲς; i. e. vile, vilipendo, floccifacio, &c. ab εὐτελὴς, vilis, &c. V.

Ἐξευτρεπίζω, idem quod εὐτρεπίζω, paro, apparo, instruo, &c. vide.

Ἐξεύχομαι, exopto; maximoperè precor; ab ἐξ, & εὔχομαι precor, &c. vide.

Ἐξεφαάνθην, ης, η, emersi, a. 1. ind. pass. pro ἐξεφάνθην, per Epenth. τοῦ α, verbi ἐκφαίνω, emergo. Th. φαίνω, ostendo, f. νῶ, p. πέφαγκα. a. 1. ἔφηνα.

Ἐξέφανθεν, exortæ sunt, Att. act. a. 1. pro pass. a. 2. ἐξεφάνησαν. Them. φαίνω, appareo.

Ἐξέφερον exportabant, 3. pl. imperf. verbi ἐκφέρω. Th. φέρω, fero. f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα.

Ἐξέφηβος, qui pubertatem excessit; V. ἔφηβος.

Ἐξεφίημι, idem quod ἐφίημι. V. Item, ἐξεφίεμαι; idem quod ἐφίεμαι; mando præcipio, &c. vide.

Ἐξεφρείομεν, Ion. pro ἐξεφέρομεν, 1. pl. præs. ind. act. ab ἐκφρείω pro ἐκφέρω.

Ἐξέφυν, υς, υ, natus sum, cum gen. a. 2. ab ἐκ & inus. φύμι, (idem ac Th. φύω, nascor,) unde a. 2 ἔφυν.

Ἐξέχει, 3. sing. imperfect. vel a. 1. act. verbi ἐκχέω, effundo, fut. 1. ἐκχεύσω. fut 2. ἐκχεῶ, a. 1. ἐξέχευσα, ἐξέχευα & ἐξέχεα, ας, ε, a. 1. imperat. ἔκχεον, άτω, 2. pl. ἐκχέατε, imperf. pass. ἐξεχεόμην, ούμην· ab ἐκ & χέω, fundo, f. χεύσω.

Ἐξέχρησε, suffecit, a. 1. Vide in ἐκχρᾶν, pro ἐξαρκεῖν, sufficere.

Ἐξεχύθην, ης, η, exii, penetravi, a. 1. pass verbi ἐκχύω, seu ἐκχυνόω, effundo, f. ύσω, p. ἐκκέχυκα· ab ἐκ & χύω, fundo. Th. χέω, χεύσω, idem.

Ἐξέχω, f. ἕξω, p. ἐξέσχηκα, emineo, exto, exorior: ab ἐξ & ἔχω.

Ἐξέψυξε, animam efflavit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐκψύχω, animam efflo, f. ξω, ab ἐκ & ψύχω, f. ξω, frigefacio.

Ἐξέψω, excoquo; à Th. ἕψω, coquo; vide.

Ἐξέωσε, Att. pro ἐξῶσε, 3. pl. a. 1. act. verbi ἐξωθέω, expello: ab ἐκ & ὠθέω, f. ώσω, pello.

Ἔξηβος, qui pubertatem excessit, jam grandis & adultus; ἔξω τῆς ἥβης, τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν; ab ἐξ, & ἥβη; Vide.

Ἐξήγαγε, eduxit, 3. sing. a. 2. ind. Att. verbi ἐξάγω, educo; quod vide.

Ἐξήγγειλα, ας, ε, indicassem, a. 1. ind. act. verbi ἐξαγγέλλω. Th. ἀγγέλλω, nuntio, f. λῶ, p. ἤγγελκα, a. 1. ἤγγειλα.

Ἐξήγειρα, ας, ε, a. 1. ind. act. ab ἐξεγείρω, excito, suscito, f. ἐξεγερῶ, p. ἐξήγερκα. Th. ἐγείρω, idem.

Ἐξηγέομαι, οῦμαι, expono, enarro; præsum, rego; censeo, differo: imperfect. ἐξηγεόμην, ούμην, ἐς, ὤ, εἶτο, εῖτο. f. ἐξηγήσομαι, a. 1. m. ἐξηγησάμην, ω, ατο, a. 1. part. ἐξηγησάμενος· ab ἐξ & ἡγέομαι, duco.

Ἐξηγέρθην, ης, η, a. 1. ind. pass. ab ἐξεγείρω; quod vide.

Ἐξηγεύμενος, η, ον, præs. part. ἐξηγεῦνται, 3. pl. præs. verbi ἐξηγέομαι; quod vide.

Ἐξήγημα, ατος, τὸ, enarratio, quod narratur: &

Ἐξήγησις, εως, ἡ, enarratio, expositio, propriè divinorum & excellentium, ut ἑρμηνεία, vulgarium: &

Ἐξηγητὴς, οῦ, ὁ, interpres, magus, conjector: ἐξηγηταὶ, Athenis, Sacrorum interpretes: &

Ἐξηγητικὸς, enarrativus: τὰ ἐξηγητικὰ, libri Pontificiales. Omnia à perf. pass. verbi ἐξηγέομαι, expono: quod vide.

Ἐξηγόρασα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐξαγοράζω, redimo, f. άσω, p. ἐξηγόρακα, a. 1. sub. act. ἐξαγοράσω, ῃς, ῃ, ab ἐξ & ἀγοράζω, emo. Th. ἀγορά, forum.

Ἐξηγρόμην, per Sync. pro ἐξηγειρόμην, experrexi, expergefactus sum, imperf. pass. ab ἐξ & ἐγείρομαι, pro ἐγείρομαι. Th. ἐγείρω, expergefacio.

Ἐξῄεσαν, egressi sunt, 3. pl. a. 1. Att. ἐξῄεσαν, verbi ἔξειμι, exeo: vel ἐξίημι ab ἐξ & εἶμι, eo: a. 2. ἐξῄειν, εις, ει, præs. inf. ἐξιέναι.

Ἐξῆκεν, exire, exitum habere: ab ἐξ & ἥκω, venio.

Ἑξήκοντα, οἱ, αἱ, τά, sexaginta. Th. ἕξ, sex.

Ἑξηκονταέτης, sexagenarius; qui sexaginta annorum est; ab ἑξήκοντα, & ἔτος; vide. Item, ἑξηκονταπέντε, sexaginta quinque, cum πέντε, quinque; & ἑξηκοντατέσσαρες, sexaginta quatuor; cum τέσσαρες; quatuor, vide. Comp. cum ἑξήκοντα.

Ἑξηκοστός, sexagesimus: Thucyd. ab ἕξ, sex; vide.

Ἐξηκριβωμένως, idem quod ἠκριβωμένως; vide: diligentissimè, ad amussim, accuratè, &c.

Ἐξήκω, discedo, prætereo, vel præterii, egressus sum, &c. ut apud Herod. ἐξήκει τὸ ὁ χρόνος τῆς ζημίης, tempus calamitatis exactum est: sic, apud Xen. ἐξήκειν ἐπὶ σοῦ πέρσας, egressus est in Persas, &c. ab ἐξ, & ἥκω, venio, accedo, &c. Vide.

Ἐξήλασε, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ἐξελαύνω, exagito, expello. Th. ἐλαύνω, agito: f. ἐλάσω, a. 1. ἤλασα, p. ἤλακα.

Ἐξήλατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ἐξάλλομαι, exilio. Th. ἅλλομαι, salio: a. 1. m. ἡλάμην, ω, το, & per Sync. ἆλτο.

Ἐξήλατος, ε, extensus, extrinsecus obductus: ab ἐλαύνω, ductile opus facio.

Ἐξήλειψε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐξαλείφω, deleo; quod vide.

Ἐξηλείφθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. vide ἐξήλειψε.

Ἐξήλθετε, 2. pl. a. 2. ἐξήλθον, ες, ε, verbi ἐξέρχομαι, exeo: quod vide.

Ἐξήλθον, per Syncop. pro ἐξήλυθον, a. 2. ejusd. verbi.

Ἐξηλίασα, crucifixi, a. 1. ind. verbi ἐξηλιάζω, crucifigo, sole aduro: ab ἐξ & ἡλιάζω, soli expono. Th. ἥλιος, Sol.

Ἐξηλλαγμένος, perf. part. pass. ab ἐξαλλάττω, immuto. Th. ἀλλάττω, vel ασσω, f. ξω, p. ἤλλαχα, muto.

Ἐξήλυσις, Ion. & Poët. pro ἔξοδος, exitus: ab ἐξέρχομαι. Th. ἔρχομαι, venio.

Ἐξῆμαρ, per sex dies: Od. ξ.

Ἐξημαρτημένως, falso, mendosè, perperam: Plat. de legib. adv. à particip. præt. pass. ἐξημαρτημένος, mendosus, seu in quo erratum seu peccatum sit; Aristot. Pol. 4. à verbo ἐξαμαρτάνω; idem quod ἁμαρτάνω, erro, pecco: aberro, &c. vide.

Ἐξημερόω, ῶ, cicuro, mansuefacio; unde ἐξημέρωσις, εως, ἡ, mansuefactio, cicuratio, &c. ab ἐξ, & ἡμερόω; vide.

Ἐξήμησε, evomuit, a. 1. ind. ab ἐξεμέω quod ab ἐμέω, f. έσω, vomo.

Ἐξημοιβός, ὁ, & ἐξαμοιβός, permutatorius; ut εἵματα ἐξημοιβὰ quæ permutatis vicibus induuntur, modò hæc, modò illa, &c. est à verbo ἐξαμείβω, idem quod ἀμείβω, vide.

Ἐξεμυκτήρισα, a. 1. ind. act. ab ἐκμυκτηρίζω, idem ac simplex μυκτηρίζω, subsanno, irrideo. Th. μυκτήρ, naris.

Ἐξενήνοχε, 3. sing. a. 1. act. verbi ἐκφέρω, effero: f. ἐξοίσω. Th. φέρω, fero, a. 1. ἤνεγκα, a. 2. ἤνεγκον.

Ἐξήνιος, effrænis; ἀνυπότακτος, ἐξω ζυγοῦ, &c. ab ἐξ, & ἡνία, ἡ, habena; unde ἡνίον, τό; vide.

Ἐξηπάτησα, ας, ε, decepi, frustratus sum, seduxi, a. 1. ind. verbi ἐξαπατάω. idem quod Th. ἀπατάω, decipio.

Ἐξηπεροπεύω, idem quod ἠπεροπεύω; (id vide) decipio, circumvenio; & quidem vanis verbis, ac fallacibus persuasionibus; Hom. Il. 5.

Ἐξήπλωτο, 3. sing. plusq. p. verbi ἐξαπλόω, expando, explico: ab ἐξ & ἁπλόω, idem. Th. ἁπλόος, & contractè ἁπλοῦς, simplex.

Ἐξῆρα, sustuli, a. 1. act. verbi ἐξαίρω, effero. Th. αἴρω fœm. ἀρῶ, tollo: p. ἦρκα.

Ἐξήρασμαι seu ἐξήρασμαι, perf. pass. verbi ξηραίνω, sicco: f. ανῶ. p. ἐξήραγκα. Th. ξηρός, aridus.

Ἐξήρανα, arefeci, a. 1. act. ejusd.

Ἐξηράνθην, exarui, a. 1. ind. pass. ejusd. verbi.

Ἐξῇρες, 2. sing. imperf. vel a. 2. verbi ἐξαίρω, aufero. Th. αἴρω, tollo.

Ἐξήρετο, 3. sing. imperf. verbi ἐξέρομαι, interrogo. Th. εἴρω, dico: hinc εἴρομαι & ἔρομαι, idem.

Ἐξηρεύνησα, ας, ε, & in 3. pl. ἐξηρεύνησαν, a. 1. ind. act. verbi ἐξερευνάω, penitus scrutor, f. ήσω, quod vide.

Ἐξηρεύξατο, 3. sing. ab ἐξηρευξάμην, a. 1. m. ab ἐξερεύγω, f. ξω, eructo, ructu effundo. Th. ἐρεύγω, ructo.

Ἑξήρης, εως, ἡ, navis sex ordinum; vel navis sex remorum, hexeres à Livio etiam dicitur; ab ἕξ, sex, & ἐρέσσω, undè ἐρεσία, &c. quæ vide.

Ἐξηρτισμένος, perfectè instructus, perf. part. pass. verbi ἐξαρτίζω, planè perficio: quod vide.

Ἐξηρτυμένοι, instructi, muniti, perfect. particip. pass. ab ἐξ & ἀρτύω, instruo.

Ἐξῆρχον, incipiebant, duces erant, 3. pl. imperf. act. ab ἐξάρχω ab ἐξ & ἄρχω, incipio. Th. ἀρχή, initium, imperium.

Ἐξηρώησε, Poët. est 3. sing. a. 1. act. verbi ἐξερωέω, cum impetu feror, celeriter recedo. Th. ἐρωέω, eo, fluo.

ἙΞΗ͂Σ, adv. deinceps, consequenter: ἐφεξῆς, idem: ὁ ἑξῆς, ordine sequens: ἡ ἑξῆς, scil. ἡμέρα, sequens dies. Poët. ἑξείης, q. ab ἔχω.

Ἐξήτακα, Dor. pro ἐξήτασα, a. 1. act. verbi ἐξετάζω, examino, exploro: f. σω, & Dor. ξω.

Ἐξηττῶμαι, idem quod ἡττάομαι, ῶμαι, vincor, &c. V.

Ἐξηχέομαι, οῦμαι, persono: fœm. ήσομαι, perf. pass. ἐξήχημαι, σαι, ται ab ἐξ & ἠχέω, sono. Th. ἦχος, sonus.

Ἐξιδιάζομαι, proprium mihi facio, & peculiare mihi usurpo, vendico, & occupo, &c. (ab ἐξ, & ἰδιάζω, quod vide.) Undè ἐξιδιασμός, actio illa τοῦ ἐξιδιάζεσθαι, Strabo, lib. ult. &c.

Ἐξίδιον, ου, τό, habitulus, &c. Vide ἐξείδιον.

Ἐξιδιόομαι, οῦμαι, idem quod ἰδιόομαι, οῦμαι; mihi vendico, occupo, &c. ab ἴδιος; vide.

Ἐξιδιοποιοῦμαι, idem quod ἰδιοποιέομαι, οῦμαι, proprium facio, mihi vendico; Regum lib. 2. c. 15. Item, concilio mihi, adjungo mihi, &c. ex ἴδιος, & ποιέομαι.

Ἐξιδίω, exudo; ab ἐξ, & ἰδίω, vide. Item, ἐξιδρόω, idem, ab ἰδρόω; vide.

Ἐξίειν, Ion. pro ἐξιέναι, exire: & pro ejicere sumitur: vel ab ἐξ & ἵημι, mitto: vel ἵημι, pro ἔω, εἶμι, vado.

Ἐξιερόω, consecro, dedico; ab ἱερόω, V. in ἱερός.

Ἐξιέω, seu ἐξίημι, expando. Pind.

Ἐξιθύνω, dirigo, rego; idem quod ἰθύνω; V.

Ἐξικετεύω, precor; idem quod ἱκετεύω; vide.

Ἐξικμάζω, exsicco, arescere facio, exugo; excoquo, exhalo, &c. Diosc. & Aristot. ab ἐξ priv. & ἰκμάζω; V.

Ἐξικέσθαν, Dor. pro ἐξικέσθην, 3. dual. a. 2. m. pro pl. ἐξίκοντο &

Ἐξίκετ' pervenit, 3. sing. a. 2. m. ἐξικόμην, ου, ετο ab

Ἐξικνέομαι, pervenio: ab ἐξ & ἱκνέομαι, venio: f. ἵξομαι, p. ἷγμαι, a. 2. m. ἱκόμην.

Ἐξικνεῖσθαι, ejusd. præs. inf.

Ἐξικόμην, ου, ετο, perveni, ejusdem a. 2. med.

Ἐξίκω, evenio; ut apud Sophoclen, in Oedip. Tyr. τὰ πάνθ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ, &c. Th. ἵκω.

Ἐξιλάομαι, & -άσκομαι, placo. Th. ἱλάω, propitius sum.

Ἐξίλασις, εως, ἡ, placatio: &

Ἐξίλασμα, ατος, τό, placamen: &

Ἐξιλασμός, οῦ, ὁ, placatio: à perf. pass. verbi ἐξιλάομαι, quod vide.

Ἐξιλάσομαι, placabo, ejusdem verbi f. 1. m.

Ἐξιλογία, vel ἐξολογία, habituum historia methodica; disciplina internarum artium præcognita generalia tradens, &c. ab ἕξις, & λόγος; V.

Ἐξίμεναι, exire, Dor. pro ἐξεῖναι, vel ἐξιέναι, præsent. infin. ab ἐξ & εἶμι, eo.

Ἐξινόω, ῶ, evacuo, vacuo, seu purgationibus, evacuo; Poll. lib. 4. (ab ἐξ, & Them. ἰνέω; V.) Undè ἐξινωμένος, expurgatus, purgationibus evacuatus, &c.

Ἐξιόντων, genit. pl. part. a. 2. verbi ἔξειμι, exeo. Th. εἶμι, eo: a. 2. ἴον, part. a. 2. ἰών, όντος.

Ἐξιπόω, ῶ, exprimo; Diosc. lib. 5. ἐξιπώσιν τὸ ὕδωρ; aquam exprimito, &c. medicamenta autem aliqua dicuntur ἐξιποῦν; quæ malos humores extrahunt & expurgant, &c. Undè in pass.

Ἐξιπόομαι, οῦμαι, exprimor, expurgor, &c. ab ἰπόω; V.

Ἐξιππάζομαι, equo evehor, seu equo exeo, &c. Plut. ab ἱππάζω, equito; undè ἱππάζομαι, equo feror seu vehor, &c. Vide ἱππάζεσθαι.

Ἕξιππον, scil. ἅρμα, currus in quo sunt sex equi; ab ἕξ, sex, & ἵππος; Vide.

Ἐξιπωτικός, οῦ, ὁ, cui exprimendi, vis in est: Item, extrahendi, & expurgandi vi præditus; ut ἐξιπωτικὰ φάρμακα; Gal. est verbale à verbo ἐξιπόω; V.

Ἕξις, εως, ἡ, habitus in acc. ἕξιν. Th. ἔχω, habeo.

Ἐξίσης,

'Ἐξίσης, & ἐξίσου, æqualiter, æque ac, vel perinde, &c. ſæpe & disjunctim ſcriptum invenitur: ab ἐξ, & ἴσος; vide.

'Ἐξισοῦσθαι, præſ. inf. paſſ. ab

'Ἐξισόω, adæquo: ab ἐξ & ἰσόω, æquo: fœm. ώσω. Them. ἶσος vel ἴσος, par, æqualis.

'Ἐξισοτιμία, æqualitas, ſeu exæquatio bonorum: ab ἐξ, & ἰσότιμος, vide. Undè τὸ ἰσότιμον, quod prætio par eſt, tantidem æſtimandum, &c. Item, ἰσοτιμία, par honor & dignitas, &c.

'Ἐξίσταντο, percellebantur, 3. pl. imperf. m. ab

'Ἐξίσταμαι, obſtupeſco, cedo; ab

'Ἐξίστημι & ἐξιστάω, obſtupefacio, immuto: f. ἐκστήσω, a. 1. ἐξέστησα, a. 2. ἐξέστην, ης, η, perculſus fui: imperfect. maſc. ἐξιστάμην, σο, το; ab ἐξ & ἵστημι, ſto.

'Ἐξιστορεῖν τι, exquirere quid, Ion. & Poet. pro ἐκζητεῖν· quod ex ἱστορέω, cognoſco. Th. ἵστωρ, ſciens.

'Ἐξισχύω, valeo, poſſum: f. ύσω, p. ἐξίσχυκα, a. 1. ἐξίσχυσα, a. 1. ſub. ἐξισχύσω, ης, η; ab ἐξ & ἰσχὺς, robur, vires.

'Ἐξίσχω, idem quod, & pro ἐξέχω, emineo, promineo, &c. vide.

'Ἐξίτηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, evanidus, ſeu evaneſcens, exoleſcens, fugiens; vel etiam qui evanuit & exolevit; ut ἐξίτηλον ποιεῖν, abolere, delere; evanidum & exoletum reddere, &c. eſt à verbo ἔξειμι; quod vide.

'Ἐξιτητέον, exeundum, prodeundum, &c. ut ex Xenoph. ἐξιτητέον εἰς ἀνθρώπους; prodeundum eſt in hominum cætum, &c. Item, ἐξιτήριος, ut apud Baſil. ἐξιτήριος λόγος; Baſil. oratio, quæ habetur in digreſſu alicujus, &c. Item, ἐξίτηλος, egrediens, diſcedens, fugiens, evanidus, &c. omnia ab eod. verbo, viz. ἐξιέναι, exire, evaneſcere, &c. ab ἔξειμι. Vide.

'Ἐξιτὸν, verbale, οἷς οὐκ ἐξιτὸν ἐστι, quibus non exire licet: ab ἔξειμι, exeo. Th. εἶμι, eo.

'Ἐξιχνεύω, & ἐξιχνιάζω; idem quod ἰχνεύω, inveſtigo, veſtigiis conſequor, &c. vide. Indè, ἐξιχνιασμὸς, οῦ, ὁ, inveſtigatio, indagatio, &c.

'Ἐξιχνοσκοπέω, ῶ, & ἐξ ιχνοσκοποῦμαι; idem quod ἰχνοσκοπῶ alicujus veſtigia luſtro, inveſtigo, ſeu, quæro per veſtigia, &c. ab ἴχνος, & σκοπέω; vide.

'Ἐξιχωρίζω, humorem ſeroſum, aut ſaniem exprimo; apud Suid. ab ἐξ, & ἰχώρ; vide.

'Ἐξιᾶμαι, idem quod ἰάομαι, vel ἰᾶμαι, ſano; vel potius perſano, &c. Item, ſarcio; apud Plat.

'Ἔξκλινος, Atticè, pro ἑξάκλινος, ſex lectis inſtructus; ab ἕξ, ſex, & κλίνη; vide.

'Ἐξογκόω, idem quod ὀγκόω; tumidum reddo, tumefacio, &c. Undè paſſ. ἐξογκόομαι, οῦμαι; idem quod ὀγκόομαι, tumidus reddor, tumeo, turgeſco, &c. à Them. ὄγκος, ου, ὁ, tumor, &c. Vide.

'Ἐξοδεύω, iter facio ex aliquo loco; exeo, procedo, produco me, &c. Item, excedo ex hac vita; recedo ex corpore & vita; Concil. Niceni Canon. 13. Item, ἐξοδιάω, & ἐξοδέω, dicuntur pro ἐξοδιάω, & præterea, ſignificant, vendere; Eurip. in Cyclop. &c. Indè, nomen ἐξοδεία, ἡ, exitus, &c. ab ἐξ, & ὁδεύω; vide.

'Ἐξοδία, ας, ἡ; egreſſio, expeditio: & inde

'Ἐξοδιάζω, exire facio, expendo: ab ἔξοδος, exitus: quod ab ἐξ & ὁδὸς, via.

'Ἐξοδιασθεὶς, έντος, ab eunte illatus: ejuſd. a. 1. part. paſſ.

'Ἐξοδίασις, εως, ἡ, ipſa actio expendendi ſeu impendendi, &c. Hiſtor. Eccleſ. 22. à præced. verbo.

'Ἐξοδικὸς, ad exitum pertinens, ut ἐξοδικὰ μέλη; Schol. Ariſtoph. Indè ἐξοδικῶς, obiter; Laert. ut fit in enumeratione perorationis oratoriæ, &c. Item ἐξόδιον, τὸ; carmen quod in exitu fabulæ canitur; item, exitus, finis, &c. atque ſic appellatur feſtum quoddam celebratum in memoriam exitus ex Ægypto, &c. Sic etiam ἐξόδιος, ut ἐξόδιοι νόμοι; modi qui in exitum alicujus canuntur, & ἐξόδια ῥήματα; ultima morientis verba; apud Greg. omnia à ſequente ἔξοδος.

'Ἐξόδιον, ου, τὸ, EXODIUM, exitus: &

'Ἔξοδος, ου, ἡ, exitus; item, mors: ab ἐξ & ὁδὸς, via.

'Ἐξοδοιπορέω, proficiſcor ex aliquo loco, exeo foras, egredior, &c. Vide ὁδοιπορέω.

'Ἐξοιδίσκω, tumefacio, idem quod οἰδίσκω, & hoc idem quod οἰδάνω, & ab eod. Th. V.

'Ἐξοικειόω, idem quod εἰσοικειόω; concilio, amicè conjungo, familiarem & amicum reddo: ab οἰκειόω, idem; id vide.

'Ἐξοίκησις, emigratio ex ædibus aut urbe; & ἐξοικήσιμος, inhabitabilis, qui habitari deſiit, &c. utramque à ſequente verbo ἐξοικέω, vide.

'Ἐξοικέω, f. ήσω, emigro: &

'Ἐξοικίζω, fœm. ίσω, domo ejicio, expello: ab

'Ἔξοικος, ου, ὁ, ἡ, exul: ab ἐξ & οἶκος, domus.

'Ἐξοίκισις, ἡ, & ἐξοικισμὸς, ου, ὁ, expulſio, ſeu ejectio è domo, incolarum expulſio, &c. ab ἐξοικίζω.

'Ἐξοικοδομέω, exædifico, inceptum ædificium perficio; exponitur & deſtruo, domum dejicio, &c. ab ἐξ & οἰκοδομέω; V.

'Ἔξοινος, qui vineum ſaporem perdidit: item, vino expletus, ebrius, &c. ab ἐξ, vel priv. vel intenſ. & οἶνος.

'Ἐξοίσομεν, efferemus, 1. pl. & ἐξοίσετε, 3. pl. f. 1. act. verbi ἐκφέρω, effero: f. ἐξοίσω. Th. φέρω, fero: a. 1. ἤνεγκα, a. 2. ἤνεγκον.

'Ἐξοιστράω, vel ἐξοιστρέω; æſtro exagitor, vel furore agitor, furo: item, tranſitive, furore exagito, &c. Undè in paſſ. ἐξοιστροῦμαι, æſtro immiſſo exerceor, in furorem agor, &c. ab οἰστράω; vide.

'Ἐξοιχνεῦσιν, egrediuntur, pro ἐξοιχνοῦσιν, Dor. & Ion. 3. pl. præſ. ind. verbi οἰχνέω, idem quod οἴχομαι, abeo: f. οἰχήσομαι, p. ᾤχημαι.

'Ἐξοίχομαι, & ἐξοιχνέω; idem, cum οἴχομαι, & οἰχνέω, excedo, exeo, abeo, diſcedo, proficiſcor, &c. vide.

'Ἐξοκέλλω, f. ελῶ, a. 1. ἐξώκειλα, delabor. impingo; item averto: ab ὀκέλλω. Th. κέλλω, appello.

'Ἐξολέσειεν, perdat, 3. ſing. a. 1. opt. act. Æol. ab ἐξ & ὄλλυμι, perdo: f. ὀλέσω, p. ὤλεκα, p. m. ὄλωλα.

'Ἐξολέσωμεν, deperdamus, a. 1. ſub. act. ejuſd. verbi.

'Ἐξολισθαίνω, & ἐξολισθέω; elabor, effugio, evado: item, delabor, prolabor, incido, &c. ab ἐξ, & ὀλισθαίνω, ſeu ὀλισθέω; quæ vide.

'Ἐξολκὴ, ῆς, ἡ, extractio; verbale ab ἐξέλκω; qu. vide.

'Ἐξολλύω, prorſus everto, penitus extinguo, &c. ab ἐξ, intenſ. & ὀλλύω, ſive ὄλλυμι. V.

'Ἐξολοθρεύω, funditùs perdo: f. εύσω, p. ἐξωλόθρευκα, præſ. paſſ. ἐξολοθρεύομαι, diſpereo: perf. paſſ. ἐξωλόθρευμαι, a. 1. paſſ. ἐξωλοθρεύθην, f. 1. paſſ. ἐξολοθρευθήσομαι· ab ἐξ & ὄλεθρος, exitium. Th. ὄλλυμι, perdo.

'Ἐξολογία, idem cum ἐξιλογία; quod vide.

'Ἐξολόλυξα, ας, ε, a. 1. ind. act. ab ἐξολολύζω, ululatus edo. Th. ὀλολύζω, ululo, f. ξω. p. χα.

'Ἐξόμαι, f. 1. m. verbi ἔχω, habeo.

'Ἐξόμνυμι, & frequentius -μαι, abjuro, ejuro: ab ἐξ & ὄμνυμι, fœmin. ὀμόσω, juro.

'Ἐξομηρεύω, obſides poſco, & exigo, acceptiſque corporibus fidem obſtringo; Plut. inſertor. Item, obſidibus datis emereor, & aſſequor, &c. Undè eſt, ἐξομήρευσις, illa actio poſcendi obſides; vel obſtringendi aliquem, tanquam obſidibus datis, &c. ab ἐξ, & ὁμηρεύω, ſum obſes, &c. ab ὅμηρος, obſes, &c. vide.

'Ἐξομιλέω, ῶ, conſuetudinem habeo; ab ἐξ, & ὁμιλέω, in cœtu aliquorum verſor, converſor, &c. V.

'Ἐξόμιλος, alienus; ſeu abhorrens à conſuetudine; Soph. in Trach. ab ἐξ, priv. ὅμιλος; V.

'Ἐξομματόω, oculatum reddo; viſum reſtituo, oculos illumino, &c. Item, exoculo, i. e. oculos effodio; anceps enim eſt verbum: nam præpoſitio ἐξ aliquando intendit, aliquando privat ſignificationem. Undè ἐξομμάτωσις, εως, ἡ; q. d. exoculatio: item, abſterſio ſordium in oculis; item, ἐξομματοῦσθαι dicitur, qui ex cæco oculatus evadit, &c. ab ἐξ, & ὀμματόω, oculatum reddo, &c. ab ὄμμα, τὸ; V.

'Ἐξόμνυμι, pro quo uſitatius eſt, paſſ. ἐξόμνυμαι; abjuro, cum jurejurando inficior; item, ejuro, cum jurejurando aliquid excuſo, detrecto, aut recuſo; ut abjuro debitum, & ſimilia: ſic, ἐξόμνυμαι τὴν πρεσβείαν; ejuro legationis munus, &c. ab ἐξ & ὄμνυμι; Vide.

'Ἐξομολογοῦμαι, οῦμαι, confiteor, gratias ago, celebro, glorifico: cum dat. f. ήσομαι,

στομέω, a. 1. m. ἐξωμολογησάμην, ω, α- το̃ ἀπὸ ἐξ, ὁμὸς, fimilis & λόγος, quod à λέγω, dico: p. m. λέλογα.

Ἐξομολόγησις, εως, ἡ, confeffio, prædicatio, gratiarum actio: à perf. paff. fuper. verbi.

Ἐξομφαλὸς, cui prominet feu procidit umbilicus: item, vitium illud, quum prominet umbilicus & ampliùs more folito extat; ab ἐξ intenf. & ὀμφαλός; vide.

Ἐξὸν, præf. part. n. g. ab ἔξεστι, licet, quod vide.

Ἐξονειρωγμὸς, feminis, in fomnis, emiffio, & ἐξονειρωκτικὸς, cui femen, in fomnis, præter folet: Ariftot. in Probl. utrumque ab ἐξονειρώττω; in fomnis femen emitto, &c. ab ἐξ, & ὀνειρώττω, fomnio: peculiariter, de iis infomniis, dixerunt medici ὀνειρώττειν, quæ conjunctas fibi veneris & libidinis imagines habent: & aliquando, pro genituram per fomnium emittere, &c. Undè ὀνειρωγμὸς, ο̃, ὁ, infomnium; ut plurimum, de libidinis imaginatione in fomnis; Diofc. lib. 3. c. 148 &c. ab ὄνειρος; V.

Ἐξονομάζω, nomine voco, invoco, loquor: &

Ἐξονομαίνω, f. ανῶ, nuncupo. Th. ὄνομα, nomen.

Ἐξονομακλήδην, nominatim: Iliad. ι. ab ἐξ, ὄνομα, & κλήδην; quæ vide.

Ἐξονυχίζω, idem quod ὀνυχίζω; ungues excindo, feu eximo: ungues præcido, feu refeco, metaphoricè examno: item, exquifitè expendo, & ad unguem exigo, &c. ab ὄνυξ, υχος, ὁ, unguis, &c.

Ἐξόπιθεν, Poet. pro

Ἐξόπισθεν, adverb. à tergo; in pofterum: &

Ἐξοπίσω, retro, in poftremum, poftea; adverb. Them. ὀπίσω, retrorfum.

Ἔξοπλος, armatus; Polyb. lib 3. Undè ἐξοπλίζω, penitus armis inftruo; & fimpl. armo: item exarmo; App. in 2. Civ. bell. atque indè, ἐξοπλισμὸς, ὁ, inftructio, qua armis aliquem inftruimus; item, fupellex, &c. Item, ἐξόπλισις, εως, ἡ, & ἐξοπλισία, ας, ἡ, quum aliquis fe inftruit armis, aut inftruitur: item, exercitatio militaris, &c. ab ὅπλον, & ὁπλίζω, &c. Vide.

Ἐξοπτᾶν, excoquere. Them. ὀπτάω, affo: f. ήσω.

Ἐξοργιάζω, ad facra fufcipienda præparo; ad facrorum cultum expio, & idoneum reddo; Ariftot. polit. 8. ab ὀργιάζω; V.

Ἐξορία, ας, ἡ, exterminatio, exilium: ab ἐξ & ὅρος, terminus.

Ἐξορίζειν, exterminare: ab iifd.

Ἐξόριος, & ἔξορος, qui extra feu ultra noftros terminos eft: item, qui exterminatus eft è regione aut urbe aliqua, &c. ab iifdem: item, ἐξορισμὸς, exterminatio, expulfio extra terminos; feu, interdictio finium, & ἐξόριστος, qui exterminatus eft, exul, &c. à præced. verbo, ἐξορίζω.

Ἐξορκίζω, adjuro: f. ίσω, & Att. ιῶ p. ἐξώρκικα, a. 1. ἐξώρκισα, perfect paff. ἐξώρκισμαι. Th. ὅρκος, jusjurandum.

Ἐξορκισμὸς, ο̃, ὁ, adjuratio: à 1. perf. &

Ἐξορκιστὴς, ο̃, ὁ, EXORCISTA: à 3 perf. perf. paff. fuperioris verbi.

Ἐξορκιῶ, f. Att. verb. ἐξορκίζω.

Ἔξορκος, ο, ὁ, eximium jusjurandum. Vel jusjurandum contrarium aliorum verbis. Th. ὅρκος, jusjurandum.

Ἐξορκοῦν, præf. inf. ab.

Ἐξορκόω, ῶ, f. ώσω, idem ac ἐξορκίζω, jurejurando obftringo. Th. ὅρκος, jusjurandum.

Ἐξόρκωσις, ιος, ἡ, jusjurandum: à 2. perf. perf. paff. fuperioris verbi

Ἐξορμάω, f. ήσω, erumpo; proficifcor: impetio: ab ἐξ & ὁρμάω, impetu feror. Th. ὁρμὴ, impetus.

Ἐξόρμησις, εως, ἡ, eruptio: à 2. perf. præt. paff. fuperioris verbi.

Ἔξορμος, qui è ftatione folvit: undè ἐξορμέω, (idem quod ἀφορμέω) & ἐξορμίζω; è ftatione navium difcedo enavigo; è ftatione deduco navem, folvo, &c. ab ἐξ ὁρμὸς, & ὁρμίζω, &c. V.

Ἐξόρπαξ, ακος, ὁ, Dor. pro ἐξόρπηξ, ramus. Th. ὄρπηξ, idem.

Ἐξορρίζω, ferum lactis excolo; vel, ferum à cafeo exprimo, &c. ab ἐξ & ὀῤῥὸς, ferum lactis.

Ἐξόρυξις, εως, ἡ, effoffio: ab

Ἐξορύττω, effodio, perfodio: f. ύξω, a. 1. ἐξώρυξα, a. 1. part. ἐξορύξας, αντος. Th. ὀρύσσω, vel ττω, fodio, p. ὤρυχα, & Att. ὀρώρυχα.

Ἐξόσδης, Dor. pro ἐξόσης, oles. Th. ὄζω, oleo: f. ὀζήσω.

Ἐξοστεΐζω, exoffo; offa eximo, luxo, offibus exuo: ab ἐξ & ὀστέον; vide.

Ἐξοστεϊσμένος, exoffatus; & ἐξόστωσις, offis eminentia & extuberatio; à præced.

Ἐξοστρακίζω, f. ίσω, in exilium mitto, teftarum fuffragiis: ab ἐξ & ὀστρακίζω, idem. Th. ὄστρακον, tefta.

Ἐξοστρακισμὸς, ο̃, ὁ, EXOSTRACISMUS, relegatio per teftarum fuffragia, exilium; à 1. perf. perf. paff. fuperioris verbi.

Ἐξότε, & ἐξότου, pro ἐξ ο̃, ex quo, fcil. tempore.

Ἐξουδενέω, ῶ, idem cum ἐξουδενόω: ab ἐξ & οὐδείς.

Ἐξουδένησις, εως, ἡ, contemptus: &

Ἐξουδενητὴς, ο̃, ὁ, contemptor: à perf. paff. verbi ἐξουδενέω.

Ἐξουδενόω, ῶ, nihili facio, pro nihilo habeo: fœm. ώσω, p. ἐξουδένωκα, perf. paff. ἐξουδένωμαι, a. 1. paff. ἐξουδενώθην, a. 1. part. paff. ἐξουδενωθεὶς, έντος: ab ἐξ & οὐδενόω, quod ab οὐδεὶς, ενὸς, quod ex οὐδὲ, & Th. εἷς, unus.

Ἐξουδένωσις, εως, ἡ, contemptus: à perf. paff. verbi ἐξουδενόω.

Ἐξουθενέω, ῶ, nihili facio, afpernor: f. ήσω, p. ἐξουθένηκα. a. 1. ἐξουθένησα, fprevi: a. 1. fub. act. ἐξουθενήσω, ης, η, perf. paff. ἐξουθένημαι, perf. part. ἐξουθενημένος, η, ον, pro nihilo habitus: ab ἐξ & οὐθεὶς, ενὸς, nullus, idem quod οὐδεὶς, quod ex οὐδὲ, & εἷς, οὐθεὶς, vero ex οὔτε,

neque, (ubi τ, propter fequentem afpiratam mutatur in θ.) & εἷς, unus.

Ἐξουθενῶ, fperno: Dor. eft pro ἐξουδενῶ: ab ἐξουθενέω, quod vide.

Ἐξουθένημα, το, quod nihili ducitur; feu neglectus, contemptus, &c. Item, ἐξουθενητικὸς, qui nihili facit; Laert. in Zenone. Verbalia, à præcedente ἐξουθενέω.

Ἐξουθενίζω, pro nihilo duco; in nihilum redigo; undè ἐξουθενισμὸς, ο̃, ὁ, extenuatio, figura eft, qua rem aliquam contemptam facimus, &c. ejufdem Themate & comp. cum ἐξουθενέω, quod vide.

Ἐξουρέω, cum urina ejicio, in urina excerno, &c. ab ἐξ, & οὐρέω; Vide.

Ἐξουρίσαντα ᾠὰ, ova ventofa, fpiritu ventofo repleta: ut funt quæ jam putruerunt, &c. ab ἐξ, & οὖρος, ventus fecundus; undè οὐρίζω; vento fecundo proveho, &c.

Ἐξουσία, ας, ἡ, licentia, poteftas, autoritas, dignitas: eft jus five facultas moralis; at δύναμις, vis activa, feu facultas naturalis ἐξουσίαι, ῶν, αἱ, poteftates magiftratus: ab ἔξεστι, licet.

Ἐξουσιάζω, poteftatem habeo, dominor, in poteftate habeo: cum genit. fed cum dat. poteftatem do: f. άσω, p. ἐξουσίακα, f. 1. paff. ἐξουσιασθήσομαι: ab ἐξουσία; quod vide.

Ἐξουσιαστὴς, ο̃, ὁ, dominus: à perf. paff. fuper. verbi.

Ἐξουσιαστικὸς, ex autoritate procedens, feu ex poteftate, autoritatem præ fe ferens; ut ἐξουσιαστικὸς λόγος: fic, liber qui autoritate valet, principalis, &c. Undè ἐξουσιαστικῶς, cum poteftate, imperiosè: item, licenter, &c. Undè ἐξουσιαστικώτερον, licentius: vel majore cum licentia; ex Polybio. à præced. verbo & nomine.

Ἐξόφθαλμος, qui oculis eft prominentibus, feu cui oculi quafi extant; (ejus contrarium, κοιλόφθαλμος, concavos habens oculos:) exponitur & inconfideratus; apud Polyb. lib. 1. ab ἐξ, & ὀφθαλμὸς; vide.

Ἐξοφρυόομαι, ο̃μαι; fupercilium tollo feu allevo, &c. ab ὀφρυόομαι, idem quod ὀφρυάζω, grande fupercilium oftento; ab ὀφρύα, & ὀφρύη, ἡ; idem quod ὀφρὺς; vide.

Ἔξοχ' pro ἔξοχα, & Poët. ἐξόχως, pro ἔξοχον, eximiè, præter alia, excellenter, adverb. ab ἐξέχω, excello. Th. ἔχω, habeo.

Ἐξοχαὶ, αἱ, in corpore dicuntur extuberationes, excrefcentiæ; (à fing. ἐξοχὴ, prominentia) ficut etiam, ἐξοχάδες, funt peculiariter, fedis tumores quafique excrefcentiæ, ani extuberationes; Plin. à fingular. ἐξοχὰς, άδος, ἡ, in ano genitum tuberculum, quod callum nondum contraxit, &c. ab eodem Them. ἐξέχω, emineo, promineo, &c.

Ἐξοχὴ, ης, ἡ, eminentia, καθ' ἐξοχὴν, per excellentiam, egregiè: &

Ἔξοχον, & ἔξοχα, adverbialiter, eximiè: neut. g. ab

Ἐξοχ☉, ȣ, ὁ, ἡ, eminens, excellens: ab ἐξέχω, excello. Th. ἔχω.

Ἐξοχετεύω, derivo e; unde ἐξοχετευόμενα, effluentia; Hesych. ab ἐξ & ὀχετεύω, Vi.

Ἐξοχώτατ☉, excellentissimus, superl. ab ἔξοχ☉, quod vide.

Ἐξυγιαίνω, fut. αιῶ; sano, sanitati restituo; V. ὑγιαίνω.

Ἐξυδαρόω, & ἐξυδατόω, in aquam, vel aquam naturam converto; in aquam resolvo, &c. Unde pass. ἐξυδαρῶσθαι; in aquam verti; ut, apud Alex. Aphr. ἐξυδαρωμέν☉ οἶν☉; vinum in aquam conversum, &c. Sed, Gazæ, ἐξυδαρῶσθαι, est tabescere, &c. Sic etiam, pass. ἐξυδατοῦσθαι; aquescere, liquescere, &c. Apud Diosc. & Æginat. Unde ἐξυδάτωσις τοῦ αἵματ☉, est corruptio sanguinis in substantiam aqueam; quando, læsâ qualitate sanguificâ, (quæ est ἐξαιμάτωσις) loco sanguinis generatur aqua, &c. ὑδαρόω, & ὑδατόω, reddo aquosum, seu aqueum & dilutum; à Th. ὕδωρ, Vi.

Ἐξυδρίας ἄνεμ☉, ventus cum aquis pluviis erumpens; Aristot. de mundo; ab ἐξ & ὕδωρ, τὸ, Vi.

Ἐξυδρωπιάω, hydrope corripior; aquâ intercute laboro; &c. ab ὑδρωπιάω; hydrope laboro, hydropicus sum, &c. ab ὕδρωψ, quod vide.

Ἐξυλακτέω, ῶ, latratum emitto; vel in latratum erumpo; Plut. de aud. Vi. ὑλακτέω.

Ἐξυλασμέν☉, η, ον, ligno stratus: apud 72. Th. ὕλη, sylva.

Ἐξυμενίζω, eximo membranulam. membranas demo, &c. Unde, ἐξυμενιστήρ, ῆρ☉, ὁ, cultellus, quo in dissectione membranæ dis paranur, &c. ab ἐξ & ὑμήν, έν☉, ὁ, membrana, pellicula, &c. Vi.

Ἐξιωνῆκα, vel ξυνίηκα, ας, ε, a. 1. ind. Att. cum d pici augmento: a συνίημι, intelligo: Th. ἵημι, mitto, a. 1. ἧκα, Att. ἕηκα & ξὺν pro σύν.

Ἐξυπνίζω, è somno excito: f. ίσω. p. ἐξύπνικα, a. 1. ἐξύπνισα. a. 1. sub. ἐξυπνίσω, ῃς, ῃ, ab ἐξ & ὕπν☉, somnus.

Ἔξυπν☉, ȣ, ὁ, ἡ, expergefactus, qui evigilavit: ab eod. Them.

Ἐξύσατο, 3. sing. a. 1. med. ἐξυσάμην, ω, ατο, verbi ξυράω, abrado, quod à ξυρὸς, acutus. Th. ξέω, rado.

Ἐξύρημαι, rasus sum, perf. pass. verbi ξυράω, abrado: ab eod. Them.

Ἐξύρησαν, 3. pl. a. 1. act. verbi ξυράω, rado: f. ήσω. Th. ξέω, idem.

Ἐξυφαίνω, f. ανῶ, texo, telam absolvo: ab ἐξ & ὑφαίνω, idem ac Th. ὑφάω, texo.

Ἐξύφηνα, ας, ε, texui, ejusd. a. 1. ind.

Ἔξω, adv. foras, foris: ἔξω τῆ πόλεως, extra civitatem; ὁ ἔξω scil. ὢν, exterior. Th. ἐκ, vel ἐξ, ex.

Ἕξω, habebo, f. 1. act. verbi ἔχω, habeo.

Ἐξῴδηκα, perf. act. verbi ἐξοιδέω; extumesco. Th. οἰδέω, vel οἰδάω, f. ήσω, tumeo, inflatus sum.

Ἔξωθεν, adv. extrinsecus, foris: cum genit. ab ἔξω. Th. ἐκ vel ἐξ, ex.

Ἐξωθέω, ῶ, expello, extrudo: f. ἐξώσω. p. ἐξῶκα. a. 1. ἐξῶσα. a. 1. inf. ἐξῶσαι. Th. ὠθέω, pello.

Ἐξώθησις, εως, ἡ, ejectio, expulsio, &c. Verbale à præced. verbo.

Ἐξωκεανίσθῆναι, in Oceanum egressum fuisse, &c. Unde, ἐξωκεανισμὸς, ȣ, ὁ, egressio in Oceanum, &c. ab ἐξ & ὠκεανὸς, Vi.

Ἐξωκέλης, equus ephippio non instratus; item, celox, seu navis pyratica; Suid. ab ἔξω & κέλης, Vi.

Ἐξῴκισα, domo ejeci, a 1. ind. act. verbi ἐξοικίζω, f. ίσω. p. ἐξῴκικα. ab ἐξ & οἶκ☉, domus.

Ἐξώκοιτ☉, qui foris cubat; Hesych. est & piscis, qui etiam adonis dicitur; exocœtus apud Plin. quasi ἔξω κοιταζόμεν☉; quod scil. in siccum, somni causâ exeat, &c. ab ἔξω & κοίτη, vide.

Ἐξωλέκην, εις, ει, pl. sq. p. act. verbi ἐξόλλυμι, funditus perdo. Th. ὄλλυω, perdo: f. ὀλέσω. p. ὤλεκα. p. m. ὤλα, Att. ὄλωλα.

Ἐξωλεία, ας, ἡ, internecio; pernicies, exitium, &c. à seq. ἐξώλης, Vi.

Ἐξώλης, ε☉, ὁ, ἡ, perditus, deploratus; perniciosus: ab iisd.

Ἐξωλέστερον, pestilentius, perniciosius, &c. a præced. ἐξώλης, Vi.

Ἐξώλισθον, ες, ε, a. 2. ind. act. verb ἐξολισθέω seu ἐξολισθαίνω, illabor, incido: ab ἐξ & ὄλισθ☉, lapsus: hinc ὀλισθέω, labor.

Ἐξωλόθρευσα, ας, ε, a. 1. act. ab ἐξολοθρεύω, funditus perdo; quod adi.

Ἐξωμοιωμέν☉, η, ον, assimulatus, part. ab ἐξωμοίωμαι, perf. ind. verbi ἐξομοιόω, assimulo.

Ἐξωμ☉, scil. χιτὼν, Hesychio est tunica servilis; alias, ἐξωμ☉, est, expeditus; humeros nullo indutu adstrictus, &c. Unde etiam, est ἐξωμὶς, ίδ☉, ἡ, brevis & absque manicis substricta tunica, circa humerum desinens; Xen. & Aristoph. in Vesp. Item, ἐξωμίας, ȣ, ὁ, qui est humeris altis; Luc. in vitarum venditione seu auctione, &c. Exponitur &, exertus; Bud. comm. Unde, ἐξωμίδι☉, ȣ, ὁ, superhume alis, vel, ex humeris dependens, &c. (nam, ἐξωμὶς, ίδ☉, ἡ, de quo suprà, fuit tale amiculum, quasi penula, & servilis tunica) item, ἐξωμίζω, humero tenus nudo, &c. Omnia ab ἐξ & ὦμ☉, humerus; unde, ὠμίας, ȣ, ὁ, qui repandis & amplis est humeris, ideoq; robustis; Hesych. Item, ὤμιον, humerulus, &c.

Ἐξωμιδοποιὸς, exomidis, vel exomidum, i. e. talium tunicarum confector, &c. Unde, ἐξωμιδοποιΐα, opificium conficiendi exomidas; Poll. lib. 7. c. 30. (est autem exomis tunica non manuleata) ab ἐξωμὶς, talis tunica, Vi. & ποιῶ, facio, &c.

Ἐξωμοσία, abjuratio; inficiatio, cum ju ejurando, &c. Verbale a verbo ἐξόμνυμι, Vi.

Ἐξωνέομαι, redimor & passivè, redimor; unde verbale, ἐξώνησις, redemptio, Vi. ὠνέομαι.

Ἐξώπι☉, ȣ, ὁ, ἡ, extra conspectum positus, ab ὤψ, oculus, vel aspectus Th. ὄπτομαι.

Ἐξώπλισε, instruxit, a. 1. ind. act. ab ἐξοπλίζω, armo: ab ἐξ & ὁπλίζω, idem Th. ὅπλον, arma.

Ἐξώπροικα, τὰ, parapherna dona; quæ sponsa ultra sortem constitutam fert secum; in Pand. ab ἔξω & προὶξ, vel, per Synæresin, προὶξ, κὸς, ἡ, donum, & peculiariter, dos; id sci. quod pater dat, quum filiam elocat, Demosth. in Near.

Ἐξωραΐζομαι, exorno me, & venustum reddo; Hesych. ab ἐξ & ὡραΐζομαι, excolo, seu adorno me; vel, exornor, decore conspicuus fio, &c. ab activ. ὡραΐζω, idem quod ὡραιόω, ῶ, decoro, venusto; venustatem concilio; ab ὡραῖ☉, Vi.

Ἐξώργισμαι, perf. pass. iratus vel irat sum: ab ἐξ & ὀργίζω, irascor. Th. ὀργὴ ira.

Ἐξώρκιζον, imperf. act. ab ἐξορκίζω, idem quod ὁρκίζω, jurejurando obstringo. Th. ὅρκ☉, jusjurandum.

Ἐξωρμήθην, a. 1. ind. pass. ab ἐξορμάομαι, cum impetu feror, erumpo: ab ἐξ & ὁρμὴ, impetus.

Ἔξωρ☉, ȣ, ὁ, ἡ, intempestivus, exoletus. Th. ὥρα, tempus vigor ætatis.

Ἐξώρτο, exiluit, 3. sing. plusq. p. pass. ἐξώρμην, σο, verbi ἐξόρω, excito. Th. ὄρω, excito, f. ὀρῶ, & ὀρσω, p. ὦρκα.

Ἐξῶσαι, expellere, a. 1. inf. ἐξῶσαι, άτω. a. 1 imperat ἐξῶσαι, ὦσ☉, a. 1 part. verbi ἐξωθέω. Th. ὠθέω, pello: f. ὤσω. a. 1. ὦσα.

Ἐξῶσαι, projectiones, mæniana; ἀπὸ τῆ ἐξωθεῖσθαι; expellere & projicere, &c. Item, verbale ἐξωστὴρ, ῆρ☉, ὁ, expulsor, &c. Idem quod sequens ἐξώστης; & ab eod. Th. id vide.

Ἐξώστης, ȣ, ὁ, expulsor, violentus: quod ab ἐξωθέω, quod vide.

Ἔξωσμα, ατ☉, τὸ, expulsio; idem quod ἐξώθησις, & ab eod. id vide.

Ἐξώστρα, ας, ἡ, machina quædam lignea, quâ circumactâ, & foràs impulsu conversa, ostendebatur spectatoribus, quid in scænæ penetralibus, secretò pararetur; Poll. & Hesych. ab eod. verbo.

Ἐξωστρακισμέν☉, ȣ, per Ostracismum ex aliquo loco pulsus, perf. part. pass. verbi ἐξοστρακίζω, vide in ὄστρακον, testa.

Ἐξώτατ☉, ȣ, extimus: unde

Ἐξωτάτω, adv. extimè: utrumq; cum

Ἐξωτερικὸς, ȣ, externus, trivialis: &

Ἐξώτερ☉, ȣ, exterior, extimus: ab ἔξω, foras, quod vide.

Ἐξωτέρω, adv. exteriùs: &

Ἐξωτικὸς, ȣ, EXOTICUS, peregrinus: ab eod. Them.

Ἐξῴχοντο, 3. pl. imperf. verbi ἐξοίχομαι, exeo. Th. οἴχομαι, θ: f. οἰχήσομαι. P. ᾤχημαι.

Ἔξωχρ☉, valde pallidus. Th. ὠχρὸς, pallidus.

Ἔο pro ȣ̃, sui, aliq. αὐτῆ, Pronomen: à quo

Ἑοῖ, Poët. pro οἷ, seu αὐτῷ, ipsi.

Ἐοῖ, sit, 3. sing. præs. opt. ab εἰμὶ, εἴης, εἴη

Ἔοι, Poët. pro εἴλω, ης, η, tanq. ab ἔω, verbi εἰμὶ, sum.

Ἐοίκμεν, videbamur per Sync. pro ἐοίκαμεν 1. pl. p. m. Att. viz.

Ἔοικα, ας, ε, assimulatus sum, visus sum, præ. m. Att. pro οἶκα, ab εἴκω, similis sum: unde

Ἔοικε, decet, p. m. Att. pro οἶκε. &

Ἐοίκεσαν, similes facti erant, Att. pro ἐοίκεσαν, 3. pl. plusq. p. m. verbi εἴκω, similis sum.

Ἐοικότα, similem, acc. sing. &

Ἐοικότες, similes, nom. pl. ab ἐοικὼς, quod vide.

Ἐοικότως, eodem modo, adv. ab

Ἐοικὼς, ότος, similis, perf. part. m. ab ἔοικα. Th. εἴκω, similis sum.

Ἔοιμι, immitterem, Poët. pro ἱείω, præs. opt. verbi ἵημι, mitto, quasi ab ἕω.

Ἑοῖο, genit. Ion. pro ἑῦ, ab ἑὸς, suus, Poët. pro ὅς.

Ἑοῖς, & ἑοῖσι, suis, dat. pl. ab ἑὸς, ἑὴ, ἑὸν, Poët. pro ὅς, ἥ, ὅ, SUUS, A, UM. Sed ἑοῖς, vide in ἔοι.

Ἐοῖσα, Dor. pro ἐοῦσα, præs. part. f. g. ab εἰμὶ, sum.

Ἔολπα, speravi, præt. m. pro ἤλπα, Att. seu Ion. verbi ἔλπω. Th. ἐλπὶς, spes.

Ἔον, eram, imperf. Poët. pro ἦν. Alii volunt esse a. 2. Poët. pro ἦεν, verbi εἰμὶ, sum.

Ἐὸν, ἐόντος, præs. part. Ion. n. g. pro ὄν. Sic ἐὰν pro ἄν, ἐόντος pro ὄντος, ἐόντι, & in pl. ἐόντες, ab εἰμὶ, sum.

Ἐόντα pro ἐόντα, acc. sing. part. præs. pro ὄντα, Poët. ab ὢν, verbi εἰμὶ, sum.

Ἐόντε, dual. num. ἐόντες, pl. præs. part. Ion. pro ὄντε & ὄντες, ab εἰμί.

Ἔοργα, feci, præt. m. Att ἐώργειν, plusq. p. m. verbi ῥέζω, f. ῥέξω, & per Metath. ἔρξω, tanq. ab ἔργω. p. m. ἔρροργα & ἔεργα, & per Metath. ἔοργα. Hinc ἐοργὼς, part. præt. m.

Ἔοργαν, fecerunt, 3. pl. præt. m. pro ἐόργασι. Atticè enim 3. pl. in σι, tam in perf. act. quam med. mutatur Chalcidicè & Bœoticè in ν, ut τέτυφαν pro τετύφασι. vide in ἔοργα.

Ἐόργει, Ion. & Poët. pro ἐώργει, 3. sing. plusq. p. m. vide ἔοργα.

Ἐόργη, ης, ἡ, tudicula, cochlear: ab ὀργάω, appeto impatienter.

Ἐοργέω, & ἐοργίζομαι, cochleari agito; tudiculâ commoveo & subigo, &c. à præced. ἐόργη.

Ἑορτάζω, f. άσω, festum celebro; &

Ἑορτάσιμος, ου, ὁ, ἡ, solennis, festus: unà cum

Ἑορταστικὸς, festus: ab

ἙΟΡΤῊ, ῆς, ἡ, festum.

Ἑορταστέον, feriandum est, agenda est solennitas, &c. Verbale ab ἑορτάζω, quod vide; item, ἑόρτιος, ου, ὁ, festivus, solennis; ut ἑόρτιον δῶρον; donum solenne, & festivum, &c. Est adject. à subst. Th. præced. ἑορτὴ, Vi.

Ἑορτολόγιον, codicillus festorum; fasti, i. e. liber, in quo festa solennia signata sunt, &c. ab ἑορτὴ & λόγος, à λέγω, &c. quæ Vi.

Ἑὸς, ἑὰ, ἑὸν, Poët. pro τεὸς, τεὰ, τεὸν communiter σὸς, σὴ, σὸν, tuus, a, um.

Ἑὸς, ἑὴ, ἑὸν, Poët. pro ὅς, ἥ, ὅ, SUUS, A, UM.

Ἔοσα, pro οὖσα, & ἐὼν pro ὢν, præs. part. Ion. verbi εἰμὶ, sum; ἔασι pro εἰσί.

Ἐπ' pro ἐπὶ, ita, &c. quod vide.

Ἐπάβολος, ὁ, compos, Dor. pro ἐπήβολος, quod vide: ab ἐπιβάλλω, α pro η, licentiâ Poëticâ.

Ἐπαγαγεῖν, a. 2. inf. &

Ἐπάγαγες, Dor. pro ἐπήγαγες, adduxisti, a. 2. ind. act. verbi ἐπάγω, induco, per Attic. reduplicat. Th. ἄγω.

Ἐπαγάλλεο, exsulta, præs. imperat. pass. Ion. pro ἐπαγάλλου. Ex ἐπὶ & ἀγάλλομαι, ornor, glorior. Th. ἀγάλλω, orno.

Ἐπαγάλλομαι, exulto, efferor: ab eod.

Ἐπάγαμαι, admiror, affecto: ex ἐπὶ & ἄγαμαι, admiror: ab inusitat. ἀγάω, idem.

Ἐπαγανακτέω, indignor: ab ἀγανακτέω, idem.

Ἐπαγγειλάμενος, a. 1. part. m. quod cum

Ἐπαγγελία, ας, ἡ, promissio: &

Ἐπαγγέλλεται, 3. sing. præs. pass. &

Ἐπαγγελλόμενος, η, ον, præs. part. pass. ab ἐπαγγέλλομαι, denuntior: simul cum

Ἐπαγγέλλοντι, promittunt, Dor. pro ἐπαγγέλλουσι ab

Ἐπαγγέλλω, indico, denuntio: f. ἐπαγγελῶ. p. ἐπήγγελκα. a. 1. ἐπήγγειλα. præs. m. ἐπαγγέλλομαι, polliceor, profiteor, spondeo: præt. pass. ἐπήγγελμαι, promisi: a. 1. m. ἐπηγγειλάμην, ω, ατο, ab ἐπὶ & ἀγγέλλω, nuntio: f. λῶ. p. ἤγγελκα.

Ἐπάγγελμα, ατος, τὸ, promissum: ab ἐπήγγελμαι, perf. pass. verbi ἐπαγγέλλω.

Ἐπαγγελτικὸς, ad promissionem pertinens, &c. Unde adv. ἐπαγγελτικῶς, per promissionem, &c. ab eod. verbo.

Ἐπάγειν, inducere, inf. act. verbi ἐπάγω, induco.

Ἐπαγείρω, congrego: quod ex ἐπὶ & ἀγείρω, idem. f. ἀγερῶ. p. ἤγερκα. Att. ἀγήγερκα. a. 1. ἤγειρα.

Ἐπάγερσις, εως, ἡ, collectio: à superl.

Ἐπάγεσθαι, induci, inf. pass. verbi ἐπάγω.

Ἐπάγην, concretus sum, a. 2. pass. ab a. 2. act. ἔπαγον, fixi: verbi πήγνυμι, seu πηγνύω, compingo: f. πήξω. f. 2. παγῶ.

Ἐπαγινέειν, adducere, Ion. & Poët. pro ἐπάγειν, &

Ἐπαγόμενος, alliciens, Ion. pro ἐπαγόμενος, vel pro ἐπαγόμενος, ab ἐπάγω.

Ἐπαγλαΐει, Att. dictum pro ἐπαγλαΐσει, 3. sing. f. 1. verbi ἀγλαΐζω, illustro. Th. ἀγλαὸς, splendidus.

Ἐπαγλαΐζειν, Ion. illustrare, celebrare: ab eod. verbo & Th.

Ἐπαγλαΐζομαι, exulto ob aliquid: ab eod. cum super.

Ἐπάγομαι, adduco, allicio; item cito auctorem: ab ἐπάγω, adduco. Th. ἄγω.

Ἔπαγον, vide in ἐπάγην.

Ἐπαγορεύειν, dictis adjicere: ab ἀγορεύω, orationem habeo. Th. ἀγορὰ, forum.

Ἐπάγριος, agrestis, ferox: ex ἐπὶ & ἄγριος, agrestis. Th. ἀγρὸς, ager.

Ἐπαγριόω, agreste reddo, effero: ab eod.

Ἐπαγρυπνέω, ῶ, f. ήσω, præt. ηκα, invigilo: ab ἐπὶ & ὑπνέω, dormio, per Pleonasm. literar. γρ. Th. ὕπνος, somnus.

Ἐπάγω, adduco: f. ἐπάξω. p. ἐπῆχα. a. 1. ἐπῆξα. a. 1. part. ἐπάξας, αντος, a. 2. ἐπῆγον, Attic ἐπήγαγον. Hinc a. 2. inf. ἐπαγαγεῖν. Ex ἐπὶ & ἄγω, duco, quod vide.

Ἐπαγωγὴ, ῆς, ἡ, ingressus, inductio, subvectio: &

Ἐπαγωγὸς, οῦ, blandus, ad persuadendum aptus: & inde superlat.

Ἐπαγωγότατα, quæ maximam vim habent persuadendi: ab ἐπάγω, induco. Th. ἄγω.

Ἐπαγωνίζομαι, decerto: f. ίσομαι. p. ἐπηγώνισμαι. Ex ἐπὶ & ἀγὼν, certamen.

Ἐπάδω, f. άσω, accino, incanto: ex ἐπὶ & ᾄδω, contract. ex ἀείδω, cano.

Ἐπαείδειν, Poët. pro ἐπᾴδειν, accinere: ex eod.

Ἐπαείρας, elevans, a. 1. part. act. verbi ἐπαείρω, attollo, incito. Th. ἀείρω, tollo: f. ἀερῶ.

Ἐπαείροντι, extollunt, Dor. pro ἐπαείρουσι, ab ἐπαείρω. Th. ἀείρω, tollo.

Ἐπαείρω, sollicito, erigo: ex ἐπὶ & ἀείρω, tollo.

Ἔπαθλον, ου, τὸ, idem quod ἆθλον; præmium certaminis; & generaliter pro quovis præmio & mercede; Herod. lib. 1. ex ἐπὶ & ἆθλον, Vi.

Ἔπαθον, passus sum, a. 2. ind. act. verbi πάσχω, patior: f. πείσομαι. a. 2. inf. παθεῖν. p. m. πέπονθα.

Ἐπαθροίζω, congrego: f. ίσω. p. ἐπήθροικα. præs. pass. ἐπαθροίζομαι. Ex ἐπὶ & ἀθροίζω, cogo. Th. ἀθρόος, confertus.

Ἐπαιάζω, illacrymor: ab αἰάζω, lamentor.

Ἐπαΐγδην, adv. cum impetu, impetuosè; item in superficie, leviter. Th. ἀΐσσω.

Ἐπαιγίζω, irruo, impetuosè spiro: ab ἐπὶ & αἰγὶς, ἡ, procella, quod ab ἀΐσσω, irruo, impetu feror.

Ἐπαιδέομαι, erubesco: unde

Ἐπαιδεσθεὶς, reveritus, part. a. 1. præcedentis verbi. Th. αἰδὼς, όος, οῦς, ἡ, pudor.

Ἐπαιδεύθην, ης, η, a. 1. ind. pass. à παιδεύομαι, erudior, castigor. Th. παῖς, παιδὸς, ὁ, puer.

Ἐπαΐειν, audire, percipere. Th. ἀΐω, audio.

Ἐπάικλια, & ἐπαίκνια, quæ post cœnâ apponuntur, bellaria: ab ἐπὶ, pòst, & ἄικλον vel ἄικνον, cibus, cœna. Th. ἄικλος, vespertinus.

Ἐπαινεῖ, 3. sing. præs. ind. ab ἐπαινέω, laudo, quod vide.

Ἐπαινέοντι, laudant, Dor. pro ἐπαινέουσι, 3. pl. præs. ind. ab eodem: ut &

Ἐπαινέσαι, a. 1. inf. act. &

Ἐπαινέσειε, 3. sing. a. 1. opt. Æol. &

Ἐπαινέσειε, probaverit, a. 1. optat. act. Æol. &

Ἐπαινέσω, ης, η, a. 1. sub. act. Poët. gem. σ, ab ἐπαινέω, laudo: f. έσω, quod vide.

'Επαινετέ⊕, laudandus, adject. verb. &

'Επαινέτης, ου, ὁ, laudator: &

'Επαινετὸς, οῦ, laudabilis: &

'Επαίνετ⊕, ου, ὁ, nomen viri, Gr. laudabilis: ab

'Επαινέω, ῶ, laudo: f. έσω, & Poët. ήσω. p. ἐπήνεκα, & -ηκα, a. 1. ἐπήνεσα. a. 1. imper. act. ἐπαίνεσον, άτω, & in 2. pl. ἐπαινέσατε. Ex ἐπὶ & αἰνέω, idem. Th. αἶν⊕, laus.

'Επαινὴ, dura: ab ἐπὶ & αἰνὸς, οῦ, gravis, horrendus.

'Επαινήσαις, Æol. pro ἐπαινήσας, a. 1. part. act. &

'Επαινήσῃ, laudaverit, 3. sing. a. 1. sub. act. &

'Επαινῆται, laudetur, 3. sing. præs. sub. pass. ab ἐπαινέω, quod vide.

'Επαιν⊕, ου, ὁ, laus: ex ἐπὶ & αἶν⊕, laus.

'Επαινοῦμεν, laudamus, 1. pl. ἐπαινοῦσι, 3. pl. præs. ind. act. &

'Επαινούμεν⊕, laudates, præs. part. pass. ab ἐπαινέω, laudo, quod vide.

'Επαῖξαι, irruere, a. 1. inf. act. &

'Επαΐξας, irruens, a. 1. part. act. ab ἐπὶ & ἀΐσσω, ruo: f. ξω.

'Επαιονάομαι, ῶμαι, perfundo, irrigo; ex ἐπὶ, & αἰονάω, Vi. Item, ἐπαιονᾶσθαι, in littore lavari; ὅπ' ἠϊόν⊕ λέεσθαι; inquit Schol. Nic. ut sit comp. ex ἐπὶ & ἠϊών; Vi. Item, simpliciter, pro, lavari, ablui, &c.

'Επαίρομαι, attollo; &

'Επαίρω, attollo, erigo: ex ἐπὶ & αἴρω, tollo: f. ἀρῶ. p. ἦρκα. a. 1. ἦρα. a. 1. part. ἄρας, αντ⊕.

'Επαισε, percussit, 3. sing. a. 1. act. à παίω, percutio: f. σω.

'Επαισθάνομαι, sentio: &

'Επαίσθημα, sensus: ab αἰσθάνομαι, sentio.

'Επαίσθησις, sensus, sensatio; ab eod. Th.

'Επαΐσσομαι, irruo: item,

'Επαΐσσοντα, irruentem, accus. sing. part. præs. ab

'Επαΐσσω, irruo, cum dat. aliquando accurro, & cum gen. item insequor; impero, percutio, invado: cum acc. aliquando insurgo: ex ἐπὶ & ἀΐσσω, ruo.

'Επαΐστ⊕, ου, ὁ καὶ ἡ, is de quo auditum est; qui innotuit; manifestus, &c. Herod. in Euterpe; ὡς ἐπαΐστ⊕ ἐγένετο τοῦ εἰργασμένου; quod ubi rescitum est eum fecisse, &c. Item, apud eundem, ἐπαΐστοι ἐγένοντο, exp. fuerunt deprehensi, &c. Verbale est, ab ἐπαΐω, idem quod ἀΐω, audio; item, exaudio; intelligo, sentio, &c. Vi.

'Επαισχὴς, έ⊕, ὁ καὶ ἡ, cum turpitudine conjunctus; turpis; pudendus, infamis, &c. Ab ἐπὶ & αἶσχ⊕, τὸ, vide.

'Επαισχυνθήσομαι, erubescam, f. 1. pass. ab

'Επαισχύνομαι, pudet me, erubesco: cum acc. a. 1. pass. ἐπῃσχύνθην. Th. αἶσχ⊕, ε⊕, τὸ, turpitudo.

'Επαιτέω, mendico: f. ήσω. p. ἐπῄτηκα. Th. αἰτέω, peto.

'Επαίτης, ου, ὁ, mendicus: à præced.

'Επαίτησις, mendicitas, vel potiùs, mendicatio; ab eod.

'Επαιτιάομαι, ῶμαι, causam, seu causas assigno; Plat. in Phædro; ex ἐπὶ & αἰτιάομαι, idem; vide; ab αἰτία, ἡ, causa; Vi. Item, culpa crimen; à qua significatione, sequitur,

'Επαιτιάομαι, conqueror, &c. vide αἰτιάομαι.

'Επαΐστος, ου, ὁ, ἡ, cujus facinora innotuerunt: vide ἀΐστ⊕.

'Επαίτι⊕, ου, ὁ, ἡ, qui vel quæ est in culpâ. Th. αἰτία, culpa.

'Επαίχθη, lusus est, 3. sing. a. 1. pass. verbi παίζω, ludo: f. ξω, & σω.

'Επαΐω, exaudio: ab ἀΐω, audio.

'Επαιωρέω, elevo, suspendo: &

'Επαιωροῦμαι, efferor: &

'Επαιωρούμεν⊕, ου, erectus: ab αἰωρέω, elevo.

'Επακανθίζω, q. d. exspino; spinis privo; spinas evello, &c. Item, intransitivè, sum aculeatus, spinis horreo; unde, ἐπακανθίζων, leviter aculeatus, spinis subhorrens; unde, neut. ἐπακάνθιζον, leniter aculeatum; apud Theophr. Hist. l. 4. c. 10. Item, lib. 6. c. 3. ἐκ τῶν καυλῶν ἀκανθας ἔχοντα, καὶ φύλλον ἐπακανθίζον, i. e. spinas caulibus enascentes habenta, folíumque insuper (hoc enim ἐπὶ significat) aculeatum, &c. Ut Capparis Ægyptia; ex ἐπὶ & ἀκανθίζω, quod vide.

'Επακήκοα, ας, ε, vide in ἐπακούω.

'Επακμάζω, vigeo: ex ἐπὶ & ἀκμάζω, vigeo. Th. ἀκμὴ, flos ætatis.

'Επακμαστικὸς, sensim invalescens, paulatim effervescens, &c. Gal. Celsus morbum increscentem vocat τὸν ἐπακμάζοντα; cui contrar. παρακμαστικὸς, qui sensim decrescit, leviórque fit & languidior, &c. a præced. verbo; & ab eod. Th. Unde etiam est, ἔπακμ⊕, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἔνακμ⊕, vel ἐνακμὴς, vegetus, robustus; Diosc. Sed, ἔπακμον, Bud. esse dicit, quod est acie exacutum; vel quod aciem seu cuspidem habet, &c. Item, ἔπακμ⊕ exponitur; non integer, fractus; ut ἔπακμον ἄκανθαν, Marcell. vertit, non penitus integram spinam; i. e. aculeum, &c.

'Επακολουθέω, subsequor: f. ήσω. p. ἐπηκολούθηκα. a. 1. act. ἐπηκολούθησα. a. 1. sub. ἐπακολουθήσω. Ex ἐπὶ & ἀκόλουθος, ου, ὁ, ἡ, pedissequus.

'Επακολούθημα, τὸ, appendix; quod consequitur ex alio, &c. Item,

'Επακολούθησις, εως, ἡ, consequentia: à perf. pass. præced. verbi.

'Επακολουθητικὸς, q. d. consequutivus; qui consequitur; qui respondet & refertur. Unde, neutr. τὸ ἐπακολουθητικὸν, consectarium, &c. ab eod.

'Επάκο⊕, ου, ὁ, ἡ, Dor. pro ἐπήκο⊕, auditor. Th. ἀκούω, audio.

'Επάκουε, animum adjice, præs. imperat. &

'Επακοῦσαι, a. 1. inf. act. ab

'Επακούω, exaudio, obtempero: f. ούσω. p. ἐπήκουκα. a. 1. ἐπήκουσα. Hinc a. 1. sub. ἐπακούσω, ης, η, perf. pass. ἐπήκουσμαι. p. m. ἐπήκοα, & Att. ἐπακήκοα. Th. ἀκούω, audio.

'Επακοὸς, idem quod ἐπήκο⊕, auditor; item, ἐπακουστὴς, vel ἐπάκουστος, qui auditur, vel audiri potest; q. d. auscultabilis, &c. à præced. verbo, & Th.

'Επακρίζω, ad summum perduco, finem impono; item, ἔπακρ⊕, in summitate angustus, in acutum, seu angustum desinens; & ἐπάκρι⊕, q. d. cacuminatus, epitheton Jovis; quòd in montium cacuminibus dicatæ ei fuissent aræ. Hes. & Eust. Omnia ab ἐπὶ & ἄκρ⊕, unde ἀκρίζω, &c. Vi.

'Επακροάομαι, -ῶμαι, exaudio: imperf. ἐπηκροαόμην, ώμην, &c. Ex ἐπὶ & ἀκροάομαι, audio: f. άσομαι.

'Επακρόασις, εως, ἡ, auscultatio: à superiori.

'Επακτὴρ, ῆρ⊕, ὁ, venator: &

'Επακτικὸς, οῦ, illex, advena: ab ἐπάγω, induco, impello.

'Επάκτι⊕, ου, ὁ, ἡ, littoralis: ab ἀκτὴ, littus.

'Επακτικῶς, per inductionem, ute di inductione; singula æstimando, percurrendóque; Aristot. adv. ab ἐπακτικὸς, illecebrosus; item, aliunde ascitus, advectitius, translatitius; at ἐπάγω; pro importo, inveho; unde ὅρκ⊕ ἐπακτὸς; jusjurandum delatum; i. e. non sponte susceptum, sed ab alio impactum, &c. Item, ἐπακτικοὶ λόγοι; habentes ἐπαγωγὴν, i. e. inductionem, &c.

'Επακτὸς, οῦ, adscititius, peregrinus; ἐπακτὸς ὄμβρ⊕; impetuosus imber: ab ἐπάγω. Th. ἄγω, impello.

'Επακτροὺς, venator, quia canes in feras ἐπάγει, impellit: &

'Επακτρὶς, ίδ⊕, ἡ, navigiolum: &

'Επακτροῦν, ου, τὸ, navigium piscatorium: ab ἐπάγω, impello.

'Επακτροκέλης, ητ⊕, ὁ, navigium prædatorium; πλοῖον λῃστρικὸν; sic dictum, quod sit inter ἐπακτρίδα & κέλητα medium; teste Eustathio; ab ἐπακτρὶς, navigium piscatorium; & κέλης, celox, &c. Vi.

'Επάλαιεν, luctabatur, 3. sing. imperf. act. verbi παλαίω, luctor; quod vide.

'Επαλαλάζω, f. άξω, p. αχα, acclamo lætus: ex ἐπὶ & ἀλαλάζω, acclamo. Th. ἀλαλὴ, clamor militum.

'Επαλάομαι, pervagor: ab ἀλάομαι, vagor.

'Επαλαστέω, graviter affl[ig]or ob mala: ex ἐπὶ & ἀλαστέω, idem: quod ab ἄλαστος. Dor pro ἄληστος, cujus oblivisci non possumus. Th. λήθω, lateo.

'Επαλαστήσασα, miserata, ejusdem a. 1. part. f. g.

'Επάλειμμα, ατ⊕, τὸ, inunctio, illitio; à sequente verbo.

'Επαλείφω, superillino: ab ἀλείφω, ungo.

'Επαλεξήσουσα, auxiliatura, f. 1. part. act. f. g. ex ἐπὶ & ἀλέξω vel ἀλεξέω, arceo: f. ήσω.

'Επαλετρεύω; idem quod ἀλετρεύω; & & hoc idem quod Th. ἀλέω, molo, &c. Vi.

'Επαληθεύω, verum reddo; βεβαιόω, ὠφελῶ; verum esse declaro, confirmo, &c. ab ἐπὶ & ἀληθεύω, Vi.

'Επαλλαγὴ, ῆς, ἡ, permutatio: &

'Επαλλάττω, f. ξω, permuto: ab ἀλλάσσω, vel

vel -πτω, muto: f. ξω.

Ἐπάλλαξ, permuta o seu inverso ordine, variatis vicibus; vice versa, &c. (idem quod, & pro ἐναλλὰξ, qu. Vi.) Item, ἐπάλλαξις; permutatio, alternatio, vicissitudo; mutatæ vices, &c. ab eod.

Ἐπάλλετο, 3. sing. imperf. pass. à πάλλω, vibro, agito. Alii poni volunt pro ἐφάλλετο. imperf. ab ἐφάλλομαι, insilio.

Ἐπαλληλία, q. d. alternitas; item, series continua & sine intercessione, vicissitudo perpetua, &c. Item, ἐπάλληλα, τὰ, alia aliis superposita, sine intercessione, aut interstitio & intercapedine, &c. (atque sic opponuntur τοῖς ὑπαλλήλοις) utrumque à sequente ἐπάλληλος; alius vel alter, super, vel post alium vel alterum; creber, continuus, &c. Unde etiam, adv. ἐπαλλήλως, serie continua & sine intercessione. &c.

Ἐπάλληλος, ὁ, ἡ, alternus: ex ἐπὶ & ἀλλήλων, mutuò, quod ab ἄλλος, alius.

Ἐπαλλόκαρπα, apud Theophr. esse dicunt, quæ aliarum plantarum fulta sustentaculo quasi fructificant, &c. ab ἐπὶ, ἄλλος, & καρπὸς, &c. Vi. Sic etiam, ἐπαλλόκαυλος, cujus caulis alii innititur; a Th. καυλός.

Ἐπάλμενος, insiliens, per Sync. pro ἐφαλλόμενος, Æol. mutato etiam spiritu aspero in tenuem; ab ἐφάλλομαι, quod ab ἐπὶ & ἅλλομαι, salio. f. ἁλοῦμαι. a. 1. m. ἡλάμην.

Ἔπαλξις, εως, ἡ, propugnaculum muri: ex ἐπὶ & ἀλκὴ, robur.

Ἐπάλπνος, ου, apud Pindarum hoc vocabulum tantum reperitur; & dici puto de vento secundo nautisque grato, q. per Sync. pro ἐπιθάλπνος, ex ἐπὶ & θαλπνὸς, splendidus, & per Metaph. lucis instar gratus: à θάλπω, calefacio, foveo.

Ἐπάλτο, insiliebat, imperf. Æol. pro ἐφάλλετο, vel plusq. p. pass. pro ἐφῆλτο; ab ἐφάλλομαι vide ἐπάλμενος.

Ἐπαλφιτόω, farinâ conspergo, &c. (idem quod ἐπαλφιτόω) ab ἐπὶ & ἄλφιτον, τὸ, vide.

Ἐπαλωστής, qui bobus terentibus seu triturantibus moderatur; ab ἐπὶ & ἀλοάω, vide.

Ἐπαμᾶν, & ἐπαμᾶσθαι, accumulare: ab ἀμάω, meto.

Ἐπαμαυρόω, obscuro; oblitero; & tantum non extinguo, &c. Ab ἐπὶ & ἀμαυρόω, idem; à Th. ἀμαυρὸς, vide.

Ἐπαμβολαδὸν, cum tergiversatione; procrastinando; differendo; tergiversando, &c. adv. ab ἐπαναβάλλομαι, differo, procrastino, &c. Vi.

Ἐπαμβλίσκω τοὺς καρποὺς, excutio immaturos fructus; reddo præcoces fructus, &c. ab ἐπὶ & ἀμβλίσκω, idem quod ἀμβλόω, & ἀμβλάκω, Vi.

Ἐπαμείβω vel ἐπαμείβομαι, permuto, alterno: f. ψομαι ab ἐπὶ & ἀμείβω, muto. f. ψω. p. ἤμειφα.

Ἐπαμεινώνδας, ου, ὁ, EPAMINONDAS, Thebanorum dux.

Ἐπαμείπτο, responderat, Ion. pro ἐπήμειπτο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi ἐπαμείβω, quod vide.

Ἐπαμμένω, idem quod, & pro ἐπαναμένω; expecto, maneo, &c. Vi.

Ἐπάμερος, ου, ὁ, ἡ, Poët. Æol. ac Ion. pro ἐφήμερος, unius diei: qui durat unum diem: ab ἐπὶ & ἡμέρα, dies.

Ἐπαμησάμενος, brutus, a. 1. part. m. verbi ἐπαμάω, coacervo, quod ex ἐπὶ & ἀμάω, meto.

Ἐπαμοιβαδὶς vel ἐπαμοιβαδὸν, adv. vicissim: ab ἐπαμείβω, alterno, quod vide.

Ἐπαμοιβὸς, alternus: ab eod.

Ἐπαμπέχω, superinduo; ab ἐπὶ & ἀμπέχω; (quod est pro ἀμφὶ ἔχω) circundo, circumplector, &c. Item, induo, amicio, &c.

Ἐπαμυντωρ, ορος, ὁ, adjutor; à sequente verbo;

Ἐπαμύνω, f. υνῶ, auxilior. vide ἐπαμύνω.

Ἐπαμῦναι, propugnare, a. 1. inf. act. ἐπάμυνον, άτω. a. 1. imperat. verbi ἐπαμύνω, defendo. Th. ἀμύνω, auxilior.

Ἐπαμφέρω, poëticâ Syncope pro ἐπαναφέρω, acceptum fero, refero, seu transfero, &c. ab ἐπὶ & ἀναφέρω, sursum fero, &c. Vi.

Ἐπαμφιάζω, ἐπαμφιέννυμι, & ἐπαμφίσκω, idem quod, ἀμφιάζω, ἀμφιέννυμι, & ἀμφίσκω, induo, vestio, &c. Vi.

Ἐπαμφοτερίζω, in utramq; partem vergo, in ancipiti sum, ex ἀμφότερος, uterque. Th. ἄμφω, ambo.

Ἐπὰν, postquam. Conjunct. ex ἐπὶ & ἄν. vide ἐάν.

Ἐπαναβαίνω, ascendo super. ab ἐπὶ, ἀνὰ & βαίνω, eo.

Ἐπαναβάλλεσθαι, differre. vide ἀναβάλλω.

Ἐπαναβληδὸν, adv. quasi injectim. Th. βάλλω, jacio.

Ἐπαναβοάω, f. ήσω, acclamo: ex ἐπὶ, ἀνὰ & βοάω, clamo.

Ἐπαναγαγεῖν, a. 2. inf. act. ab ἐπανάγω, quod vide.

Ἐπαναγινώσκω, relego, is: ex ἐπὶ & ἀναγινώσκω, lego. Th. γινώσκω, cognosco.

Ἐπαναγκάζω, urgeo, ex ἀναγκάζω, cogo. Th. ἀνάγκη, necessitas.

Ἐπάναγκες, adv. necessariò. τὰ ἐπάναγκες, sc. ὄντα, necessaria. Th. ἀνάγκη, necessitas.

Ἐπανάγω, redeo, commoveo. f. άξω. a. 2. ἐπανήγαγον. a. 2. imperat. act. ἐπανάγαγε, provehe. ex ἐπὶ & ἄγω, duco.

Ἐπαναδιπλάζω, & ἐπαναδιπλόω, reduplico, replico, &c. Unde ἐπαναδίπλωμα, ατος, τὸ, id quod reduplicatum seu replicatum est; q. d. replicamentum, &c. Item,

Ἐπαναδίπλωσις, εως, ἡ, repetitio verbi: ex ἐπὶ & ἀναδίπλωσις, reduplicatio. Them. διπλόος, οῦς, duplex.

Ἐπαναδρομὴ, idem quod ἀναδρομὴ, recursio, recursus; reditus, &c. Verbale ab ἐπανατρέχω, recurro; ab ἐπὶ & ἀνατρέχω, qu. Vi.

Ἐπαναθεάομαι, specto; ab ἐπὶ, ἀνὰ, & θεάομαι, idem, Vi.

Ἐπαναιρέομαι, suscipio: ex ἐπὶ, ἀνὰ, & αἱρέω, capio.

Ἐπαναίρεσις, εως, ἡ, occisio: ab ἀναιρέω, occido, vide præced.

Ἐπαναίρω, f. αρῶ, elevo: ex ἐπὶ, ἀνὰ, & αἴρω, tollo.

Ἐπανακαινίζω, rursus renovo; Job. 10. ab ἐπὶ & ἀνακαινίζω, Vi.

Ἐπανάκειμαι, repositus sum, ex ἐπὶ, ἀνὰ & κεῖμαι, jaceo.

Ἐπανάκλησις, εως, ἡ, revocatio; ex ἐπὶ, ἀνὰ, & καλέω, voco.

Ἐπανάκλισις, retrocessio, aciei inclinatio in sinistram, &c. ex ἐπὶ & ἀνάκλισις, Vi.

Ἐπαναλαμβάνω, repeto. Th. λαμβάνω, capio.

Ἐπανάληψις, εως, ἡ, repetitio; à superiori verbo.

Ἐπαναλογεῖν, altiùs repetendo aperire: ex ἐπὶ, ἀνὰ & λέγω, dico.

Ἐπαναμένω, expecto: ex ἐπὶ, ἀνὰ & μένω, maneo.

Ἐπαναμιμνήσκω, commonefacio: cum acc. f. ήσω. p. ἐπαναμέμνηκα. ex ἐπὶ, ἀνὰ & μιμνήσκω, in memoriam revoco. Th. μνάομαι, recordor. f. μνήσομαι. p. μέμνημαι.

Ἐπανανεόω, renovo. f. ώσω. p. ωκα. ex ἐπὶ, ἀνὰ & νεόω, idem. Th. νέος, novus.

Ἐπαναπαύομαι, acquiesco; cum dat. f. -αύσομαι p. ἐπαναπέπαυμαι. a. 1. m. ἐπανεπαυσάμην, ω, ατο, ab ἐπὶ, ἀνὰ & παύω, cesso. a. 2. ἔπαον.

Ἐπαναπηδάω, insilio, insurgo, &c. ab ἐπὶ & ἀναπηδάω, subsilio, sursum salio, &c. ab ἀνὰ & πηδάω, Vi.

Ἐπαναπλεῖν, crebrò navigare. Th. πλέω, navigo.

Ἐπαναπνέω, insuper respiro; apud Herodot. ἐπαναπνέειν τὰ ἔπεα; effundere verba, &c. ab ἐπὶ & ἀναπνέω, Vi.

Ἐπαναπολέω, iterum revolvo; iterum in memoriam revoco; ab ἐπὶ & ἀναπολέω, revolvo; iterum volvo, vel verso, &c. & Metaphoricè revoco in cogitationem, animo revolvo, &c. ab ἀνὰ & πολέω, verso, &c. Vi.

Ἐπανασαλεύω, concutio, moveo, sursum versus; ab ἐπὶ & ἀνασαλεύω, concutio, quasso, exagito; ab ἀνὰ & σαλεύω, Vi.

Ἐπανασείω, concutio, vibrando adversus aliquem; in pass. ἐπανασείομαι, adversus aliquem concutior; unde, ἐπανασεισθεὶς, contra aliquem vibratus, &c. Item, nomen ἐπανάσεισις, concussio; ut ἐπανάσεισις ὅπλων, concussio armorum; ab ἀνασείω, Vi.

Ἐπανασπείρω, & ἐπανασπορὰ; (ab ἐπὶ, ἀνὰ & σπείρω) idem quod ἐπισπείρω, & ἐπισπορὰ, quæ vide.

Ἐπανάστασις, εως, ἡ, rebellio: ex ἐπὶ, ἀνὰ & στάσις. Th. ἵστημι, sto.

Ἐπανατέλλω, cohibeo. Th. στέλλω, inhibeo.

Ἐπανάστημα, τος, τὸ, prominentia: &

Ἐπαναστήσομαι, f. 1. m. ab ἐπανίσταμαι, insurgo; ex ἐπὶ, ἀνὰ & ἵστημι, sto.

Ἐπαναστρέφω, revertor: ex ἐπὶ ἀνὰ & στρέφω, verto.

Ἐπαναστροφὴ, ῆς, ἡ, reversio, reflexio, à præceden. præt. m.

Ἐπανάτασις, εως, ἡ, extensio, intensio, seu intentatio; item, sublatio, erectio, &c. Est verbale ab ἐπανατείνω, intendo; sublatum intento alicui; vibro in aliquem, &c. ab ἐπὶ & ἀνατείνω, Vi.

Ἐπανα-

Ἐπαναπίθεσθαι, præſ. inf. paſſ. ab ἐπαναπίθημι, inſuper impono, acceptum fero: ex ἐπὶ, ἀνὰ & τίθημι, pono.

Ἐπανατρυγάομαι, poſt vendemiam quæ ſuperſunt colligo: ex ἐπὶ, ἀνὰ & τρυγάω, vindemio. Them. τρύγη vindemia.

Ἐπαναφέρω, crimen in alium rejicio: &

Ἐπαναφορὰ, ᾶς, ἡ, repetitio: à φέρω, fero.

Ἐπάνδρος, ε, ὁ ϗ ἡ; virilis, virilitatem præ ſe ferens, &c. ab ἐπὶ, & ἀνὴρ ἀνδρὸς, vir, &c. V.

Ἐπανεγείρω, idem quod ἀνεγείρω, & Th. ἐγείρω, excito, ſuſcito, &c.

Ἐπανεθήσομαι, fœm. 1. ind. paſſ. verbi ἐπανίημι, redeo, remitto. Them. ἵημι, mitto.

Ἐπάνειμι, redeo: ex ἐπὶ, ἀνὰ & εἶμι, ab εἶω, eo.

Ἐπανειπεῖν, polliceri publico præconio, ſeu præconis voce declarare denuntiare, &c. Ut, ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι; mercedem propoſuerunt præconis voce ei qui occideret, &c. Thucyd. ab ἐπὶ, & ἀνειπεῖν; quod vide.

Ἐπανείρεσθαι, denuo interrogare ab εἴρομαι, interrogo. Them. εἴρω, necto, interrogo.

Ἐπανεὶς, qui dimiſit, a. 2. part. act. ab ἐπάνιω, a. 2. ind. verbi ἐπανίημι, quod ex ἐπὶ, ἀνὰ & ἵημι.

Ἐπανελθεῖν, a. 2. inf. act. &

Ἐπανελθὼν, in f. g. ἐπανελθοῦσα, a. 2. part. act. ab

Ἐπανέρχομαι, redeo, accedo: f. ἐπανελεύσομαι, a. 2. ἐπανῆλθον quod ex ἐπὶ, ἀνὰ & ἔρχομαι, venio.

Ἐπανελκύω, attraho; ab ἐπὶ, & ἀνελκύω, qu. Vi.

Ἐπανέρομαι, & (Ionicâ, ſeu Poëticâ epentheſi, τοῦ ι,) ἐπανείρομαι, rurſus interrogo, vel ſimpliciter interrogo; Ariſtoph. μηδ' ἐπανέρη με; neque interrogas me, &c. ex ἐπὶ & ἀνέρομαι, interrogo, rogo; ex ἀνὰ, & ἔρομαι, pro εἴρομαι, interrogo, ſciſcitor; a Them. εἴρω; vide.

Ἐπανερωτάω, interrogo: f. ήσω. ex ἐπὶ, ἀνὰ & ἐρωτάω, rogo.

Ἐπανερωτήσῃ, ejuſdem 3. ſing. fœm. 1. act.

Ἐπανέχω, antecello, innitor: ex ἐπὶ, ἀνὰ & ἔχω, habeo: f. ἕξω & σχήσω, a. 2. ἔσχον.

Ἐπανήκω, redeo: ex ἐπὶ, ἀνὰ & ἥκω. f. ξω. venio.

Ἐπανήρετο, percunctabatur, 3. ſing. imperfect. verbi ἐπανέρομαι, quod ex ἐπὶ, ἀνὰ & ἔρομαι, interrogo. Them. εἴρω, dico.

Ἐπανθέω, ſuperfloreo: f. ήσω. p. ἐπήνθηκα, p. m. ἐπήνθα, & per Epenth. τοῦ ο, ἐπηνόθα, & redupl. Att. ἐπηνήνοθα; ex ἐπὶ & ἀνθέω, floreo. Th. ἄνθος, εος, τὸ, flos.

Ἐπάνθησις, q. d. ſuperfloreſcentia; à præced. verbo.

Ἐπανθίζω, refloreo; Item, floridis coloribus illuſtro, exorno, &c. Item, floribus ſpargo, floridum reddo; i. e. colorem hilariorem illino, &c. Unde, verbale ἐπανθισμὸς, exornatio, ſeu illuſtratio quæ fit adhibendo floridos colores, &c. citatur etiam ex Dioſc. pro flore; q. d. effloreſcentia: ut ἐπανθισμὸς πορφυροῦς, flos purpuræ, &c. ab ἐπὶ & ἀνθίζω. V.

Ἐπανιᾶσι, remittunt, 3. pl. præſ. ind. Attic. ab

Ἐπανίημι, remitto, ab ἐπὶ, ἀνὰ & ἵημι, mitto, in 3. pl. ἱεῖσι, Ion. ἱέασι, & per Craſin Att. ἱᾶσι.

Ἐπανισταίατο, Ion. pro ἐπανίσταιντο, inſurrexerunt, 3. pl. præſ. opt. paſſ. ex ἐπὶ, ἀνὰ & ἵσταμαι vel ſcribendum ἐπανιστέατο, 3. pl. imperf. ind. pro ἐπανίσταντο. Th. ἵστημι, ſto.

Ἐπανίσταμαι, inſurgo, ab eod.

Ἐπανιστέαται, Ion. pro ἐπανίστανται, 3. pl. præſ. paſſ. ab

Ἐπανίστημι, inſurgo: f. ἐπαναστήσω, p. ἐπανέστηκα, f. 1. m. ἐπαναστήσομαι. Them. ἵστημι, ſto.

Ἐπανιτέον, redeundum, adverb. theticum, ab ἐπάνειμι, redeo: ex ἐπὶ, ἀνὰ & εἶμι, eo.

Ἐπανιτητέον, idem, & ab eodem.

Ἐπανιὼν, regreſſus, a. 2. part. ab eodem verbo.

Ἐπάνοδος, ου, ἡ, reditus: ex ἐπὶ & ἄνοδος, ἡ, aſcenſus. Th. ὁδὸς, via.

Ἐπανοιδέω, intumeſco; ab ἐπὶ, & ἀνοιδέω. V.

Ἐπανοίσω, ſurſum feram; efferam, referam, &c. eſt fut. ab ἐπαναφέρω, ſurſum fero; ex ἐπὶ, ἀνὰ, & φέρω, &c.

Ἐπανορθούμενος, præſ. part. paſſ. &

Ἐπανορθοῦσθαι, præſ. inf. paſſ. ab

Ἐπανορθόω, ῶ, corrigo: ex ἐπὶ, ἀνὰ & ὀρθὸς, rectus.

Ἐπανόρθωμα, ατος, τὸ, &

Ἐπανόρθωσις, εως, ἡ, correctio: &

Ἐπανορθωτέος, corrigendus, &

Ἐπανορθωτὴς, ου, ὁ, corrector: à perf. paſſ. verbi ἐπανορθόω, corrigo.

Ἐπαντάω, occurro: f. ήσω. p. ἐπήντηκα. a. 1. ἐπήντησα ex ἐπὶ & ἀντάω, occurro. Th. ἀντὶ, contra.

Ἐπαντέλλουσα, oriens: præſ. part. fœm. gen. ab

Ἐπαντέλλω, per Sync. pro ἐπανατέλλω, exorior: ex ἐπὶ, ἀνὰ & τέλλω, orior.

Ἐπαντλέω, ῶ, infundo, ſcil. hauſtam aquam aut alium liquorem infundo; (contrarium, ἐξαντλῶ hauſtam aquam aut aliud effundo, &c.) & ſic, metaphoricè, pro impleo, &c. (ex ἐπὶ, & ἀντλέω, vide.) Item, apud medicos, ἐπαντλεῖν, ut καταντλεῖν, eſt, infundere ad fovendum; vel infuſione fovere, &c. Undè verbalia, ἐπάντλημα, & ἐπάντλησις; infuſio aquæ vel alicujus liquoris, fovendi potiſſimùm gratiâ; vel ipſa actio perfundendi quempiam aqua, vel alio liquore, fovendi gratiâ; undè etiam, fotus ſeu fomentum redditur, &c.

Ἐπάνω, ſuprà, adv. cum gen. ex ἐπὶ & ἄνω, ſuprà.

Ἐπάνωθεν, deſuper, & ἐπάνωθι, ſuprà; ab iiſdem.

Ἐπάξας, αντος, a. 1. part. act. &

Ἐπάξειν, f. 1. inf. ab ἐπάγω, induco: f. ἄξω, p. ἐπῆχα. Th. ἄγω, duco.

Ἔπαξε, Dor. pro ἔπηξε, fixiſſet, 3. ſing. a. 1. act. à πήγνυμι, figo: f. ξω.

Ἐπάξιος, ου, dignus: Poët. pro ἀντάξιος, æquiparandus: ex ἐπὶ & ἄξιος, idem.

Ἐπαξιόω, ῶ, poſtulo, rogo, precor, &c. Item, ἐπαξίως, digne, pro dignitate & merito, &c. ab ἐπάξιος.

Ἐπαξόνιος, ου, qui circum axem volvitur: epith. curſûs. Th. ἄξων, ονος, ὁ, axis.

Ἐπάξω, Dor. pro ἐπῆξα, compegiſti, a 2. m. 2. ſing. verbi πήγνυμι, compingo: f. πήξω.

Ἐπαοιδὴ, ῆς, ἡ, Ion. pro ἐπῳδὴ, incantatio: &

Ἐπαοιδὸς, οῦ, ὁ, Ion. pro Ἐπῳδὸς, incantator. Th. ἀείδω, cano.

Ἔπαον, ſedavi, a. 2. ind. act. Hinc in a. 2. paſſ. ἐπάλω, verbi παύω, ceſſo: f. παύσω. p. πέπαυκα.

Ἐπαπειλέω, minor, aris: f. ήσω. p. ηκα. Ex ἐπὶ & ἀπειλέω, idem.

Ἐπαπέρχομαι, diſcedo poſt, ſubſequor, &c. ex ἐπὶ, & ἀπέρχομαι vide.

Ἐπαποδύομαι, ſuſcipio: ex ἐπὶ & ἀποδύομαι, idem. Them. δύω vel δύω, ſubeo.

Ἐπαποθνήσκω, ſuper morior; vel morior poſt aliquem, & quaſi ejus mortem morte mea ſubſequor, aut etiam morior poſt rem aliquam peractam; Plat. in Symp. Apud Philoſtrat. ἐπαποθανεῖν τῇ νίκῃ, &c. ex ἐπὶ & ἀποθνήσκω; Vide.

Ἐπαπόλλυμι, adhuc perdo, peſſundo porrò; Lucian. ab ἐπὶ & ἀπόλλυμι, perdo, &c. V.

Ἐπαπόρημα, ατος, τὸ, quæſtio: &

Ἐπαπορῶμεν, 1. pl. præſ. ſub. ab ἐπαπορέω, addubito: quod ex ἐπὶ & ἀπορέω, dubito: hoc ex α priv. & πείρω, tranſeo: p. m. πέπορα.

Ἐπαπόρησις, ἡ, dubitatio; item, ἐπαπορία, idem, (& utrumque ab iiſdem:) addubitatio, & quæſtio ſuper aliqua re, &c. Item, ἐπαπορηματικὸς λόγος, & ἐπαπορητικὸς, oratio qua addubitantes quærimus, &c. omnia à præced. verbo, & eod. Th.

Ἐπαποστέλλω, inſuper mitto: ex ἐπὶ, ἀπὸ & στέλλω, mitto.

Ἐπάπτηνα, a. 1. ind. act. verbi παπταίνω, circumſpicio: f. ανῶ, a. 1. part. παπτήνας.

Ἐπαρὰ, ᾶς, ἡ, imprecatio: ex ἐπὶ & ἀρὰ, preces.

Ἐπαράομαι, f. άσομαι & ήσομαι, imprecor: ab ἀράομαι, precor. Them. ἀρὰ, preces.

Ἐπάρας, attollens: &

Ἐπάρασα, in f. gen. a. 1. part. act. verbi ἐπαίρω, attollo: f. ἐπαρῶ, p. ἐπῆρκα, a. 1. ἐπῆρα, a. 1. imperat. ἐπᾶρον, άτω, a. 1. paſſ. ἐπήρθην ab ἐπὶ & αἴρω, tollo.

Ἐπαράσιμος, ου, ὁ, ἡ, execrabilis: ex ἐπὶ & ἀρὰ, preces.

Ἐπαράσσω, irruo: ex ἐπὶ & ἀράσσω, amputo, pulſo: f. σω.

Ἐπάρατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. ἐπᾶρον, άτω. Vide ἐπάρασα.

Ἐπάρατος, ου, ὁ, ἡ, execrabilis: ab ἐπαράομαι, quod videas.

Ἐπάργυρος, ὁ, ἡ, inargentatus, argento tectus. Th ἄργυρος, argentum.

Ἐπάρδευσις, irrigatio, adaquatio, idem quod ἄρδευσις; verbale ab ἀρδεύω, idem quod Th. ἄρδω.

Ἐπάρη, transfixus est, 3. sing. a. 2. pass. verbi πείρω, transeo. Att. ἐπάρη, sustulerit, est a. 1. sub. act. ab ἐπαίρω, attollo: vide ἐπάρωσι.

Ἐπαρήγω, adjuvo: f. ήξω, p. ηχα. Th. ἀρήγω, idem.

Ἐπαρήρειν, plusq. p. m. verbi ἐπάρω, apto: quod ex ἐπὶ & ἄρω, apto: p. m. ἦρα, & Att. ἄρηρα.

Ἐπαρησάμενος, Ion. pro ἐπαρασάμενος, a. 1. part. m. ab ἐπαράομαι, imprecor. Th. ἀρὰ, diræ.

Ἐπαρθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ἐπαίρεσθαι, efferri: &

Ἐπάρθητι, -ήτω, in 2. pl. ἐπάρθητε, a. 1. imperat. ab ἐπαίρω, attollo: quod adi fis.

Ἔπαρθον, & per Metath. ἔπραθον, diripui, a. 2. ind. act. verbi πέρθω, vasto: f. 2. πραθῶ.

Ἐπαριστερὸς, sinister, ineptus; undè ἐπαριστερότης, q. d. sinisteritas, ineptia, insulsitas, &c. Item, adv. ἐπαριστερῶς, sinistrè, ineptè, Plut. ab ἐπὶ, & ἀριστερὸς; vide.

Ἐπάρκεια, ας, ἡ, auxilium: &

Ἐπάρκεσε, præstitit, 3. sing. a. 1. act. Ion. vel Dor. pro ἐπήρκεσε: &

Ἐπαρκέσει, 3. sing. f. 1. ab

Ἐπαρκέω, subvenio, cum dat. item propulso: f. ἐπαρκέσω, p. ἐπήρκηκα, a. 1. ἐπήρκεσα. Ex ἐπὶ & ἀρκέω, propulso.

Ἐπαρκὴς, ἐος, ὁ, auxiliator; item, adject. Ἐπαρκὴς, & ἐπάρκιος, sufficiens, idoneus; ab eod. Th.

Ἔπαρμα, elatio, sublatio in altum, &c. idem quod ἔπαρσις, id vide, &c. ab eod. Them.

Ἐπάρμενον, sufficientem, aptum, præs. part. pro ἐπαρόμενον. Th. ἄρω, apto: vide ἄρμενον.

Ἐπαρξάμενος, a. 1. part. m. ab ἐπάρχομαι, auspicor: ex ἐπὶ & ἀρχὴ, initium.

Ἐπάρουρος, qui circa arvum opus facit, agricola: Hom. exponitur etiam, hortulanus, mercenarius, &c. ex Hesychio: ab ἐπὶ & ἄρουρα; Vide.

Ἔπαρσις, εως ἡ, elevatio: ab ἐπαίρω, elevo. Th. αἴρω, tollo.

Ἐπάρσω, f. 1. act. Æol. pro ἐπάρω: ab ἐπάρω, idem quod ἄρω, apto: a. 1. ἐπῆρσα.

Ἐπαρτάω, impendeo. Th. ἀρτάω, suspendo.

Ἐπαρτὴς, ἐος, ὁ κὶ ἡ, paratus, qui est in promptu; Od. θ. Undè ἀπαρτισία, ἡ, apparatus, παρασκευὴ, &c. ex ἐπὶ, & ἀρτέομαι, paro, &c. vide.

Ἐπαρτύω, apto, adapto; ex ἐπὶ & ἀρτύω; vide; item, ἐπαρτύνω, idem quod ἀρτύνω, struo, paro, &c. vide in Them. ἀρτύω.

Ἐπαρχία, ας, ἡ; provincia: ab

Ἔπαρχος, præfectus: & ἐπὶ & ἀρχὴ, principatus.

Ἐπάρχομαι, auspicor, cœpi; Il. α. ex ἐπὶ, & ἄρχομαι, incipio, &c. Item, ἐπάρχω; impero, imperito, dominor, præsum, præfectus sum, &c. ab ἐπὶ & ἄρχω, incipio; item, impero; vide. Indè etiam, ἐπαρχότης, idem quod ἐπαρχία, præfectura, provincia, &c. Item, ἐπαρχικὸς, provincialis, & ἐπαρχιώτης, idem qui est in provincia, &c. Sic, ἐπαρχιῶτις, ἡ, provincialis mulier, &c. omnia ejusd. Th. & comp.

Ἐπαρωγὸς, ȣ, ὁ, auxiliator, & ἡ, auxiliatrix: ab ἐπαρήγω. Them. ἀρήγω, f. ξω, auxilior.

Ἐπᾶσαι, a. 1. inf. act. ab ἐπάδω, inculco. Th. ᾄδω, pro ἀείδω, cano.

Ἐπάσαντο, & gem. σ, ἐπάσσαντο, gustarunt, 3. pl. a. 1. m. à πάω, vel πάομαι, possideo, vescor, perfect. pass. πέπαμαι.

Ἐπασκέω, Poët. pro κοσμέω, exorno. Th. ἀσκέω, orno, exerceo.

Ἔπασμα, ατος, τὸ, incantamentum; (ab ἐπάδω, pro ἐπαείδω; quæ vide.) vocantur item ἐπάσματα, cantilenæ, quales pueris nutrices canunt; ut vulgò annotatur.

Ἐπασσύτεροι, frequentes: ab ἐπὶ & ἄσσον, prope, seu ἀσσοτέρω, propius: ἐπασσύτεροι, dicuntur tacere, qui aliquid faciunt continuâ serie sequentes.

Ἔπασχον, passus fui, imperf. à πάσχω, patior: f. πείσομαι, a. 2. ἔπαθον, p. m. πέπονθα.

Ἐπάταξε, percussit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi πατάσσω, f. ξω, ferio: p. πεπάταχα, a. 1. part. πατάξας.

Ἐπατήθην, ης, η, calcatus sum, a. 1. pass. verbi πατέω, f. ήσω, calco: a. 1. ἐπάτησα.

Ἐπάτησε, 3. sing. a. 1. act. ejusdem verbi.

Ἐπαυθαδίζομαι, idem quod αὐθαδίζομαι; pertinaciter resisto, & quod αὐθαδιάζομαι; id vide.

Ἐπαυλέω, f. ήσω, p. ηκα, præcino, accino: ex ἐπὶ & αὐλέω, cano tibiâ, ab αὐλὸς, tibia.

Ἐπαυλίζομαι, stabulor, in loco immoror: ab αὐλίζομαι, stabulor. Them. αὐλὴ, aula, atrium.

Ἔπαυλις, εως, ἡ, commoratio, villa: ab eod. Them.

Ἐπαυξάνω vel ἐπαύξω, f. ἐπαυξήσω, a. 1. ἐπηύξησα, p. ηκα, adaugeo, amplifico: ex ἐπὶ & αὐξάνω vel αὔξω, augeo. Th. ἀέξω, idem.

Ἐπαύξησις, & ἐπαύξη, accretio, incrementum; à præced. verbo.

Ἐπαυρεῖ, fruitur, 3. sing. &

Ἐπαυρέμεν, seu ἐπαυρέμεναι, Dor. pro ἐπαυρεῖν, præs. inf. &

Ἐπαύρεο, 2. sing. a. 2. m. Ion. vel Dor. pro ἐπηύρου, adeptus es: ab ἐπαυρέω, ῶ, f. ήσω, a. 2. m. ἐπηυρόμην, ȣ, ετο. Dor. ἐπαυρόμην. Alii volunt esse imperf. verbi ἐπαυρέω, quod vide.

Ἐπαυρέω, ἐπαυρίσκω, & ἐπαύρομαι, fruor, consequor; item pœnas luo; Th. αὔρα, aura.

Ἐπαύρῃ, fruaris; Ion. pro ἐπαύρῃ, 2. sing. sub. præs. verbi ἐπαύρομαι, idem quod ἐπαυρέω: quod vide.

Ἐπαύρησις, & ἐπαύρεσις, εως, ἡ, fruitio, voluptas, gaudium; verbale à præced. verbo.

Ἐπαύριον, cras, adv. ἡ ἐπαύριον, sc. ἡμέρα, crastinus dies. Th. αὔριον, cras.

Ἐπαυρίσκουσι, 3. pl. ind. act. verbi ἐπαυρίσκω, idem quod ἐπαυρέω; quod vide.

Ἐπαύροιτο, 3. sing. a. 2. opt. m. &

Ἐπαύρεν, Dor. pro ἐπηύρεν, a. 2. ind. act. verbi ἐπαυρέω; quod vide.

Ἐπαύρωνται, fruantur, 3. pl. præs. sub. verbi ἐπαύρομαι, fruor: vide ἐπαυρέω.

Ἐπαυσάμην, ἐπαύσω, ἐπαύσατο, a. 1. m. verbi παύω, cesso: fœm. σω, a. 2. ἔπαον.

Ἔπαυσαν, 3. pl. a. 1. ind. ab eodem verbo.

Ἐπάϋσον, acclama, a. 1. imperat. act. ex ἐπὶ & αὔω, clamo.

Ἐπαύσω, 2. sing. a. 1. m. vide ἐπαυσάμην.

Ἐπαΰτεῖν, acclamare, : ἐπαΰτευν, acclamabant, Ion. pro ἐπηΰτευν, 3. pl. imperf. act. ex ἐπὶ & ἀΰτέω, Poët. pro αὔω, clamo.

Ἐπαυτοφώρῳ, in flagranti delicto, inipso facto: ex ἐπὶ in, & αὐτόφωρος, quod ex αὐτὸς, ipse, & φωρὰ, furtum. Th. φώρ, φωρὸς, ὁ, fur.

Ἐπαυχένιος, ȣ, Poët. qui supra cervicem fertur, ὁ ἐπὶ τῷ αὐχένι φερόμενος. Th. αὐχὴν.

Ἐπαυχέω, ῶ, f. ήσω, glorior ob. Th. αὐχέω, glorior.

Ἐπαφαιρέω, ῶ, insuper demo, seu detraho; ab ἐπὶ, & ἀφαιρέω; vide.

Ἐπαφάομαι, ῶμαι, contrecto, demulceo: vide in ἀφάω, palpo. Them. ἅπτομαι, tango.

Ἐπαφαυάνθην, a. 1. ind. pass. ab ἐπαφαυαίνω, exsicco: quod ex ἐπὶ, ἀπὸ, & αὐαίνω, arefacio. Them. αὔω, sicco, accendo.

Ἐπαφὴ, ἡ, attactus, contactus, contrectatio; Plat. in Tim. Undè ἐπαφάομαι, & ἐπαφάω, contrecto, tango; item, demulceo, &c. ab ἐπὶ, & ἀφάω; idem, tracto, tango, &c. V.

Ἐπάφησεν, a. 1. ind. act. ab

Ἐπαφίημι, immitto: p. ἐπαφῆκα, a. 2. sub. ἐπαφῶ. Ex ἐπὶ, ἀπὸ, & ἵημι, mitto.

Ἐπαφρᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri. Gr. spumosus.

Ἐπαφρίζω, despumo: f. ίσω, p. ἐπήφρικα. Ex ἐπὶ & ἀφρὸς, spuma.

Ἐπαφροδισία, ἡ, venustas, lepus, elegantia; item ἐπαφρόδιτος, & ἐπαφρόδιτος; venustus, jucundus, &c. ex ἐπὶ, & ἀφροδίτη, Venus, item, Venustas, &c. V.

Ἐπαφρόδιτος, ȣ, ὁ, nomen viri. Gr. venustus.

Ἔπαφρος, super quo spuma est; ab ἐπὶ, & ἀφρὸς.

Ἐπαφῶ, immisero: a. 2. sub. ab ἐπάφην, a. 2. ind. verbi ἐπαφίημι; quod vide.

Ἐπαχθὴς, έος, ὁ, ἡ; gravis, molestus. Th. ἄχθος, pondus.

Ἐπάχθεια, ἡ, molestia, offensa; ἐπαχθίζω, onero; & ἐπαχθῶς, molestè, &c. à præced. ἐπαχθής.

Ἐπαχλύω, idem quod ἀχλύω, caligo, obtenebror, obfuscor, & activè etiam, obtenebro, obfusco caligine nebulosa; sic etiam, ἐπαχλυόω, obtenebro; apud Arat. Sic ex ἐπὶ & ἀχλὺς, undè ἀχλύω, &c. V.

Ἐπάχνωσεν, vexavit, constrinxit, a. 1. ind. verbi πάχνόω, f. ώσω. Them. πάχνη, pruina.

Ἐπαχύνθην, ης, η; a. 1. ind. pass. verbi παχύνω, crassum reddo, pinguefacio. Th. παχὺς, έος, crassus.

Ἔπε pro ἔπεα, nom. vel acc. pl. ab ἔπος, έος, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico.

Ἐπεὰν,

Ἐπεὰν, Ion. pro ἐπὰν, posteaquam: vel pro ἐπεὶ vel ὅταν, quando.
Ἐπέβα, Dor. pro ἐπέβη, 3. sing. a. 2. ind. & ἐπέβαν pro ἐπέβησαν, 3. pl. a. 2. ἐπέβην, q. v.
Ἐπέβαινον, ες, ε, imperf. act. verbi ἐπιβαίνω, accedo. Th. βαίνω, eo: f. βήσομαι, a. 2. ἔβην.
Ἐπέβαλλεν, imperf. act. ab ἐπιβάλλω, injicio: ex ἐπὶ & βάλλω, jacio: f. βαλῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον.
Ἐπέβαλεν, a. 2. vide in ἐπέβαλλεν.
Ἐπέβασε, Dor. pro ἐπέβησε, 3. singul. a. 1. act. Poët. pro ἐπεβίβασε, ascendere fecit, imposuit, restituit in. Th. βαίνω, eo.
Ἐπέβην, ης, η, peragravi, a. 2. ind. ab ἐπιβαίνω, ex ἐπὶ & βαίνω, eo: f. βήσομαι. a. 2. ἔβην.
Ἐπέβησα, ας, ε, a. 1. ind. ἐπέβησαν. 3. pl. a. 1. vel 2. act. &.
Ἐπεβήσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi βαίνω.
Ἐπεβίβασα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐπιβιβάζω, impono, ascendere facio: f. άσω, Ex ἐπὶ & βαίνω, eo.
Ἐπεβίω, 3. sing. a. 2. act. verbi ἐπιβιόω, supervivo: à βιόω, vivo: f. βιώσομαι. a. 2. ἐβίων, a. 2. imperat. βιῶθι, a. 2. opt. βιοίην, inf. a. 2. βιῶναι, a. 2. part. βιούς. Th. βίος, vita.
Ἐπέβλεψα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐπιβλέπω, respicio: f. ψω. p. ἐπιβέβλεφα. Ex ἐπὶ & βλέπω, video.
Ἐπεβούλευσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐπιβουλεύω, insidior: ex ἐπὶ & βουλεύω, consulto quod à βουλὴ, consilium.
Ἐπεγγελάω, ridens insulto: ex ἐπὶ, ἐν & γελάω, rideo: f. άσω. p. ακα.
Ἐπέγγονος, qui est post nepotem, in Const. Just. Imp. ab ἐπὶ, & ἔγγονος, nepos, &c. V.
Ἐπέγγυος, sponsionis intercessione factus; cui contrarium est ἀνέγγυος) promissus cum fidejussione; ut ἐπέγγυος γάμος; Poll. ex Lycurgo, &c. ab ἐπὶ & ἐγγύη, ἡ; unde ἔγγυος, &c. quæ vide.
Ἐπέγειρε, præs. imperat. act. &
Ἐπεγείροντες, præs. part. plur. num. ab
Ἐπεγείρω, excito: f. ἐπεγερῶ, p. ἐπήγερκα. a. 1. ἐπήγειρα ab ἐπὶ & ἐγείρω, excito.
Ἐπέγνετο, per Sync. pro ἐπεγίνετο, 3. sing. a. 2. m. ἐπεγινόμην, ου, ετο. Ex ἐπὶ & γίνομαι, sum.
Ἐπεγκεράννυμι, insuper immisceo; Plat. in Polit. ab ἐπὶ, & ἐγκεράννυμι, ἐγκεραννύω, vel ἐγκεράω, immisceo, seu seu misceo in, vel infundo, &c. ab ἐν, & Th. κεράννυμι; vide.
Ἐπεγκολάπτω, f. άψω, p. αφα, insculpo. Th. κολάπτω, tundo.
Ἐπεγνωκόσι, dat. pl. perf. part. act. ἐπεγνωκὼς, verbi ἐπιγινώσκω, agnosco: f. ἐπιγνώσομαι, p. ἐπέγνωκα. Ex ἐπὶ & γινώσκω, cognosco.
Ἐπεγνάσθην, a. 1. ind. pass. &
Ἐπέγνωτε, 2. pl. a. 2. ind. act. ἐπέγνων, ως, ω, ejusd. verbi.
Ἐπέγρετο, expergefiebat, imperf. per Sync. Poët. pro ἐπεγείρετο ab ἐπεγείρομαι. V. ἐπεγείρω.
Ἐπεγχανεῖν, inhiare, a. 2. infin. ex ἐπὶ, ἐν & χαίνω, hisco, a. 2. ἔχανον, inf. χανεῖν.
Ἐπεγχύω, insuper infundo; iterum infundo, &c. ab ἐπὶ, & ἐγχύω, (idem quod ἐγχέω) infundo; quod ab ἐν, & χύω, idem quod χέω, fundo; vide: ab ἐπέγχω, etiam est verbale, ἐπέγχυμα, idem cum ἔγχυμα, quod infunditur, seu infusum est, &c. Item, placenta infundibulo fusa ad frigendum, &c. Undè ἐπεγχυματίζω, idem quod ἐγχυματίζω, instillo, infundo: Item, ἐπεγχύτης, pincerna, qui vinum infundit, &c.
Ἐπεδείξατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ἐπιδείκνυμι, commonstro: a. 1. act. ἐπέδειξα, f. δείξω. p. δέδειχα. Ex ἐπὶ & δείκνυμι, ostendo.
Ἐπέδησα, ας, ε, ligavi, a. 2. ind. act. verbi πεδάω, ligo: f. ήσω. Them. πέδη, pedica.
Ἐπεδίδου pro ἐπεδίδω, 3. sing. imperf. act. tanq. ab ἐπιδιδόω, verbi ἐπιδίδωμι, insuper do: f. δώσω. Th. δίδωμι, do.
Ἐπέδραμε, accurrit. 3. sing. a. verbi ἐπιτρέχω. Ex ἐπὶ & τρέχω, curro: f. θρέξω, p. δεδράμηκα. a. 2. ἔδραμον. p. m. δέδρομα.
Ἐπέδρη, ης, ἡ; Ion. pro ἐφέδρα, mora, obsidio: vide ἕδρη, sella.
Ἐπέδυν, exortus sum, a. 2. vel imperfect. verbi ἐπιδύμι, exorior: ex ἐπὶ & δύμι, vel δύω. fœm. δύσω. p. δέδυκα, subeo.
Ἐπέδωκα, ας, ε, a. 1. ind. act. ex ἐπὶ & δίδωμι, do: f. δώσω. p. δέδωκα. a. 2. ἔδων.
Ἐπέεσι, dat. pl. Ion. & Poët. pro ἔπεσι ab ἔπος, εος, τὸ, verbum. Them. ἔπω, dico.
Ἐπεζάρησαν, pro ἐπεβάρησαν, dici Eustath. existimat: β mutatur in ζ, Ion.
Ἐπέζησα, superstes fui, a. 1. ind. act. verbi ἐπιζάω. Th. ζάω, vivo: f. ζήσω. p. ἔζηκα.
Ἐπεζήτει, 3. sing. imperf. verbi ἐπιζητέω, requiro. Th. ζητέω, quæro: f. ήσω, p. ἐζήτηκα.
Ἐπέθετο, 3. sing. ἐπέθεντο, 3. pl. a. 2. m. verbi ἐπιτίθημι, impono. Th. τίθημι, a. 2. ἔθην.
Ἐπέθηκα, ας, ε, a. 1. ind. act. ejusdem verbi.
Ἐπεθύμησα, & in 3. pl. ἐπεθύμησαν, a. 1. ind. act. verbi ἐπιθυμέω, concupisco: ex ἐπὶ & θυμέω. Th. θυμὸς, animus.
ΕΠΕΙ', & ἐπειδὴ, postquam, quoniam: conjunct. cum indicat.
Ἐπείγεαι, Ion. & Dor. pro ἐπείγῃ, urgeris, properas, 2. sing. sub. pass. &
Ἐπείγετο, festinabar, 3. sing. imperf. pass. Ion. pro ἠπείγετο ab
Ἐπείγομαι, impellor, urgeor: quod ab ἐπείγω; quod vide.
Ἐπειγομένοιο, festinantis, genit. sing. Ion. præs. part. pass. pro ἐπειγομένου, ab ἐπείγομαι &
ΕΠΕΙ'ΓΩ, urgeo, impello, festino: f. ξω. p. ἤπειχα.
Ἐπειδὰν, postquam, pro ἐπειδὴ ἂν. Them. ἐπεὶ, quoniam.
Ἐπειδὴ, idem quod, ἐπεὶ, postquam.
Ἐπειδήπερ, quandoquidem, cum indic. Th. ἐπεί.
Ἐπείδοι, 3. sing. opt. præs. ab
Ἐπείδω, intueor, respicio: f. ἐπείσω, vel ἐπείσομαι, a. 1. ἐπεῖδον, a. 2. imperat. ἐπειδέ. Ex ἐπὶ & εἴδω, video.
Ἐπειὴ, pro ἐπειδὴ, cum, quoniam. Th. ἐπεὶ, postquam.
Ἔπειθ', pro ἔπειτα, adv. deinde, postea. Th. εἶτα, postea, tum.
Ἐπείθετο, obedivit, 3. sing. imperf. verbi πείθομαι, pareo: f. πείσομαι, a. 2. m. ἐπιθόμην, ου, ετο. Th. πείθω, persuadeo: a. 2. ἔπειθον.
Ἐπείκε, Dor. Poët. ἐπείκε, & hoc pro ἐπεὶ ἂν, quum.
Ἐπεικάζω, conjicio, conjecto; item, conjecturâ assequor, &c. ab ἐπὶ, & εἰκάζω, assimilo; item, comparo; item, conjicio, &c. V.
Ἐπείκεν, quoniam, siquidem, quum, quando, &c. ab ἐπεὶ.
Ἐπείκελος, idem quod ἐπείκελος, assimilis, &c. ab ἐπὶ, & εἴκελος, similis, &c. V.
Ἐπείκτης, ου, ὁ, instigator. Them. ἐπείγω, urgeo.
Ἐπείκω, concedo; ab ἐπὶ, & εἴκω, cedo.
Ἐπειλημμένη, tenens, perf. part. pass. f. g. verbi ἐπιλαμβάνω, f. λήψομαι. Vide in εἴλημμαι.
Ἔπειμι, succedo, invado: a. 2. ἔπιον, ες, ε, a. 2. part. act. ἐπιὼν, οῦσα, ὸν, sequens: hinc ἐπιούσιος, ου, ὁ, ἡ; jugis: ex ἐπὶ & εἶμι, eo.
Ἔπειμι, supersto, immineo: ab εἰμὶ, sum.
Ἐπεῖναι, Ion. pro ἐφεῖναι, permittere, immittere, a. 2. inf. ab ἐφίημι, quod ab ἵημι, seu ἕω, mitto.
Ἐπείνυσθαι, indui, præs. inf. verbi ἐπέννυμι, quod ex ἐπὶ & ἕω, induo: hinc Ion. εἰνύω.
Ἔπειξις, εως, ἡ, festinatio. Th. ἐπείγω, impello, festino.
Ἐπείπερ, quandoquidem, conjunct. cum indic. ab ἐπεί.
Ἐπειπὼν, aor. 2. part. ἐπειπεῖν, insuper dicere, a. 2. inf. ab ἐπὶ & εἴπω, dico: a. 1. εἶπα, a. 2. εἶπον.
Ἔπειρα, ας, ε, & in 3. pl. ἔπειραν, a. 1. ind. act. verbi πείρω, transfigo: f. περῶ, part. πέπαρκα, a. 2. ἔπαρον. perfect. passiv. πέπαρμαι, a. 1. pass. ἐπάρθην.
Ἐπειράθην, ης, η, & in 1. pl. ἐπειράθημεν, a. 1. ind. pass. &
Ἐπειράσω, tentasti, 2. sing. a. 1. m. ἐπειρασάμην, ω, ατο; à πειράω, f. άσω, & ήσω, conor, tento. Th. πεῖρα, conatus, experientia.
Ἐπειρᾶτο, 3. sing. imperf. verbi πειράομαι, tento: ab eod. Th.
Ἐπείρεσθαι, interrogare, præs. inf. m. ab εἴρω, dico.
Ἐπειρη, Ion. pro ἐπείρα, 3. sing. imperf. verbi πειράω, conor: Vide ἐπειράσω.
Ἐπειρύεσθαι, attrahere: quod ab εἰρύω, Poët. pro ἐρύω, traho.
Ἐπειρῶντο, Ion. pro
Ἐπειρῶντο, periculum faciebant, 3. pl. imperf. pass. verbi πειράομαι. Them. πεῖρα.
Ἐπειρωνεύω, & -εύομαι, Ironicè loquor super aliqua re, derideo; Ironia & simulatione, vel ironica oratione u or.

utor, &c. ab ἐπὶ, & εἰρωνεύομαι, utor dissimulatione in loquendo; à Th. εἴρων, ωνος, ὁ, dissimulator.

Ἐπειρέσθαι, præs. inf. Ion. pro ἐπερωτᾶν, verbi εἰρωτάω, Ion. & Poët. pro ἐρωτάω, f. ήσω, rogo.

Ἐπειρώτων, Ion. pro ἐπηρώτων, imperf. act. &

Ἐπειρώτησις, ιος, ἡ, Ion. pro ἐπερώτησις, interrogatio: ab eod. Th.

Ἔπεισα, ας, ε, a. 1. verbi ἔπειμι, adeo: ex εἶμι, eo: a. 1. inusit. εἶσα. Potest etiam formari à πείθω, persuadeo: f. πείσω· unde a. 1. ἔπεισα.

Ἐπεισάγω, superinduco, &

Ἐπεισαγωγὴ, ῆς, ἡ, superinductio: ex ἐπὶ, εἰς & ἄγω, duco.

Ἐπεισβαίνω, etiam ipse ingredior; sæpe etiam pro εἰσβαίνω, vel ἐσβαίνω, ingredior, &c. ab εἰς, & βαίνω; vide.

Ἐπεισδέχομαι, insuper admittere & recipere intro, &c. ab ἐπὶ, & εἰσδέχομαι; vide.

Ἐπείσειμι, q. d. superingredior, invado; (pro seq. ἐπεισέρχομαι) ab ἐπὶ, & εἴσειμι; q. v.

Ἐπεισέρχεται, subit, 3. sing. præs. ab ἐπεισέρχομαι, ingredior: quod ex ἐπὶ, εἰς, & ἔρχομαι, venio: f. ἐλεύσομαι, a. 1. ἦλθον.

Ἐπεισηγέομαι, οῦμαι, insuper introduco; item, orno, celebro, &c. ab ἐπὶ, & εἰσηγέομαι; Vide.

Ἐπείσθην, ης, η, a. 1. ind. pass. à πείθομαι, obedio: vid. πείθω, persuadeo.

Ἔπεισιν, adeat, 3. sing. præs. ab ἔπειμι, addito ν finali: ex ἐπὶ & εἶμι, eo: a. 2. ἴον.

ἘΠΕΙ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ; aqualiculus, ima ventris pars: τὸ αἰδοῖον· an ab ἐπὶ & σείω, moveo? an ab ἐπεισιέναι;

Ἐπεισκρίνομαι, idem quod εἰσκρίνομαι, ingredior, insinuo me; (undè εἴσκρισις, insinuatio) ab activo, εἰσκρίνω, intromitto, ingredi facio, &c. ab εἰς, & κρίνομαι; vide.

Ἐπεισκυκλέω advolvo; item, attexo, annexo; undè ἐπεισκύκλησις; (idem quod ἀνακύκλησις) revolutio, circumvolutio, iteratio, &c. ab εἰσκυκλέω, ῶ, advolvo, volvendo & rotando introduco, &c. ab εἰς, & κυκλέω; vid. pro ἐπεισκυκλεῖν, dicitur etiam, ἐπεισκυλεῖν, idem; quasi à κυλέω, pro κυλίω; vide.

Ἐπεισκωμάζω, impudenter & velut temulenter me infero in alicujus societatem: ex ἐπὶ, εἰς & κωμάζω comessor. Th. κῶμος, comessatio.

Ἐπεισόδιον, ου, τὸ, pars fabulæ quasi adventitia. Th. ὁδὸς, via.

Ἐπεισόδιος, superinductus, adventitius: &

Ἐπεισοδιώδης, idem: ab eod. Th.

Ἐπείσοδος, ου, ἡ, ingressio, & aggressio, invasio, &c. ab ἐπὶ, & εἴσοδος, &c. vide.

Ἐπεισπαίω, idem quod εἰσπαίω, irrumpo, &c. V.

Ἐπεισπηδάω, superinsilio: f. ήσω, p. ηκα· ex ἐπὶ, εἰς & πηδάω salio.

Ἐπεισπνέω, insuper spiro; ut ἐπεκπνέω, geminationem spiritus significat, spiritum & trahentis, & retrahentis, &c. ab ἐπὶ, & εἰσπνέω, inspiro, ab εἰς, & πνέω; vide.

Ἐπεισρέω, q. d. superinfluo; ab ἐπὶ, & εἰσρέω, influo, illabor; ab εἰς, & ῥέω; vide.

Ἐπεισφέρομεν, 1. pl. præs. ind. ab

Ἐπεισφέρω, adfero: ex ἐπὶ, εἰς & φέρω, f. οἴσω, a. 2. ἤνεγκα.

Ἐπεισφρέω, insuper intrò fero, & neut. superintro, &c. est, per metathesin, pro præced. ἐπεισφέρω; vide εἰσφρέω, vel ab εἰς, & φρέω; V.

Ἔπειτα, deinde, adverb. Them. εἶτα, postea.

Ἐπείχθην, properavi, a. 1. ind. pass. ἐπείχθητι, a. 1. imperat, ab ἐπείγομαι, quod ab ἐπείγω.

Ἐπεῖχον, ες, ε, imperf. verbi ἐπέχω, inhibeo, attendo; quod vide.

Ἐπεκάθισα, ας, ε, & in 3. pl. ἐπεκάθισαν, a. 1. ind. verbi, ἐπικαθίζω; qu. vide.

Ἐπεκαλεῖτο, 3. sing. imperf. pass. ab

Ἐπικαλέω, advoco. Th. καλέω, voco: f. έσω, p. κέκληκα.

Ἐπεκαλύφθησαν, clausi sunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi καλύπτω; q. v.

Ἐπεκδιδάσκω, amplius doceo, & demonstro, &c. ab ἐπὶ, & ἐκδιδάσκω, edoceo; Th. διδάσκω. V.

Ἐπεκδιηγέομαι, οῦμαι, insuper commemoro, vel enarro, insuper explico, ampliusque edissero, &c. (ex ἐπὶ, & ἐκδιηγέομαι, qu. vide.) Undè etiam, Ἐπεκδιήγησις, geminata narratio, &c.

Ἐπεκδίδωμι, insuper elargior; undè ἐπεκδοῦναι, insuper elargiri, &c. ab ἐπὶ, & ἐκδίδωμι, q. d. extrado, edo; ut Diosc. l. 5. ἐκδίδωσι τὸν καρπὸν; edit fructum, seu profert, &c. Item, dedo, loco docendum; item, pro ἀποδίδωμι, reddo, &c. Th. δίδωμι; V.

Ἐπεκδραμεῖν, idem quod ἐπεκτρέχω, excurro adversum, vel excursionibus & latrociniis infesto, &c. vide.

Ἐπεκδρομὴ, excursio ejusmodi; verbale ab ἐπεκτρέχω; Vide Them. τρέχω.

Ἐπεκέατο, Ion. pro ἐπέκειντο, instabant, irruerunt, 3. pl. imperf. verbi ἐπίκειμαι, urgeo: quod vide.

Ἐπέκεινα, trans, adv. cum gen. pro ἐπὶ ἐκεῖνα, ad illa usque.

Ἐπέκειτο, ἐπέκειντο, 3. sing. & pl. imperf. verbi ἐπίκειμαι, jaceo super, impositus sum. Th. κεῖμαι, jaceo.

Ἐπεκέκλετ', pro ἐπεκέκλετο, invocabat, 3. sing. plusq. p. pass. ab ἐπὶ & καλέω, voco: f. έσω, p. κέκληκα, perf. pass. κέκλημαι.

Ἐπεκθέω, adversus aliquem excurro; ab ἐπὶ, & ἐκθέω, excurro; ab ἐκ, & θέω, curro.

Ἐπεκλέγομαι, percenseo, perlego; ab ἐπὶ, & ἐκλέγομαι; vide.

Ἐπεκλώσαντο, destinarunt, 3. pl. a. 1. m. verbi ἐπικλώθω, fatalia stamina duco: quod ex ἐπὶ & κλώθω, neo.

Ἐπεκπίνω, insuper ebibo; ab ἐπὶ, & ἐκπίνω; V.

Ἐπέκπλοος, & ἐπέκπλους, ὁ, enavigatio adversus aliquem, &c. ab ἐπὶ, & ἔκπλοος, seu ἔκπλους, enavigatio, eruptio, &c. ab ἐκπλέω, enavigo, &c. vide.

Ἐπεκράτει, 3. singular. imperfect. ab ἐπικρατέω, prævaleo. Them. κράτος, robur.

Ἐπεκρέμασα, ας, ε, appendi, aor. 1. ind. act. ab ἐπικρεμάζω, quod ab ἐπὶ & κρεμάω, suspendo: f. άσω, a. 2. ἐκρέμαδον, q. à κρεμάζω.

Ἐπέκτασις, εως, ἡ, extensio: &

Ἐπεκτείνομαι, ῃ, εται, contendo, nitor, extendor: f. ἐπεκτενοῦμαι, a. 1. m. ἐπεξετεινάμην, ω, ατο· ab

Ἐπεκτείνω, extendo: quod ab ἐπὶ, ἐκ & τείνω, tendo: fœm. τενῶ, p. τέτακα.

Ἐπεκτήσω, 2. sing. a. 1. m. verbi ἐπικτάομαι, insuper acquiro. Th. κτάομαι, acquiro: q. v.

Ἐπεκτρέχω, excurro adversum; vel excursionibus & latrociniis infesto; cursu invado, &c. ex ἐπὶ, & ἐκτρέχω; id vide.

Ἐπεκφορὰ, elatio; i. e. pronuntiatio; ab ἐπὶ, & ἐκφορὰ, quod vide.

Ἐπελάβετο, 3. singul. a. 2. m. verbi ἐπιλαμβάνω, apprehendo: fœm. λήψομαι, a. 2. ἐπέλαβον, ex ἐπὶ & λαμβάνω, capio.

Ἐπελάθετο, 3. sing. a. 2. m. verbi ἐπιλανθάνομαι, oblivíscor: f. λήσομαι, a. 2. ἐπελαθον· ex ἐπὶ & λανθάνω, seu λήθω, lateo: f. λήσω.

Ἐπέλασις, invasio, impetus, expeditio adversus aliquem, &c. ex ἐπὶ, & ἔλασις; quod vide.

Ἐπελαύνω, invado: ex ἐπὶ & ἐλαύνω, agito, f. άσω, p. ἤλακα.

Ἐπελαφρίζω, sursum tollo, elevo, sublevo, &c. ex ἐπὶ, & ἐλαφρίζω, elevo; ab ἐλαφρὸς, levis; q. v.

Ἐπέλεγχος, sequens elenchus; seu, ἔλεγχος ἐλέγχῳ, additus, vel superadditus; ut ἐπιπίστωσις, ambo rhetorum verba sunt; Plat. in Phæd. ab ἐπὶ & ἔλεγχος. V.

Ἐπελευσία, idem quod ἐλευσία, adventus, &c. item,

Ἐπέλευσις, εως, ἡ, invasio: impetus. Them. ἔρχομαι· fœm. ἐλεύσομαι, venio.

Ἐπελευστικὸς, ου, ὁ, superveniens, adventitius; subitò superveniens, &c. ab eod. Th.

Ἐπελθεῖν, a. 2. inf. act. verbi ἐπέρχομαι, supervenio: quod ex ἐπὶ & ἔρχομαι, venio: f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἤλυθον, & per Sync. ἦλθον.

Ἐπελθὼν, οῦσα, ὸν, a. 2. part. act. gen. ἐπελθόντος; vide ἐπελθεῖν.

Ἐπέλκω, retraho; ex ἐπὶ, & ἕλκω; V.

Ἐπελπίζω, in spem erigo: ex ἐπὶ & ἐλπίζω, spero. Th. ἐλπὶς, spes.

Ἐπέλυον, ες, ε, a. 2. vel imperf. act. verbi ἐπιλύω, explico: f. λύσω, p. ἐπιλέλυκα. a. 1. pass. ἐπελύθην. Th. λύω, solvo.

Ἐπεμαίετ' pro ἐπεμαίετο, instigabat, 3. sing. imperf. m. verbi ἐπιμαίομαι, incito: quod ex ἐπὶ & μάω, vehementer cupio.

Ἐπεμάξατο, 3. sing. a. 1. m. verbi μάσσω· abstergo: f. ξω.

Ἐπεμβαδὸν, ascendendo, in Epigr. adv. à seq. verbo.

Ἐπεμβαίνω, ingredior: ex ἐπὶ, ἐν & βαίνω eo f. βήσομαι, a. 2. ἔβην.

Ἐπέμβαλε, injecit, 3. sing. a. 2. act. pro ἐπενέβαλε,

ἐπενέβη, verbi ἐπεμβάλλω, superinjicio. Th. βάλλω, jacio: f. βαλῶ. p. βέβληκα. a. 2. ἔβαλον. p. m. βέβολα.

Ἐπεμβάλλεσθαι, præs. inf. pass. verbi ἐπεμβάλλομαι, inferor: ab eod. Th.

Ἐπέμβασις, ἡ, incursus; item,

Ἐπεμβάτης, ου, ὁ, sessor, qui equo insidet: &

Ἐπεμβεβαὼς, conscendens, perf. part. act. Ion. pro ἐπεμβεβηκὼς, ότος, ab ἐπεμβαίνω, ingredior: ex ἐπὶ, ἐν & βαίνω, eo: f. βήσομαι. p. βέβηκα. a. 2. ἔβην.

Ἐπεμβοάω, idem quod ἐμβοάω, inclamo, clamorem tollo, &c. ex ἐπὶ, ἐν, & βοάω, &c. Vi.

Ἐπεμβολὴ, figura est oratoria, non admodum absimilis παρενθέσει, de qua Hermog. & Bud. in Comm. ab ἐπὶ & ἐμβολὴ, id Vi.

Ἐπέμεινα, ας, ε, & in 1. pl. ἐπεμείναμεν, a. 1. ind. act. verbi ἐπιμένω, permaneo: f. ἐπιμενῶ. p. ἐπιμεμένηκα quod ex ἐπὶ & μένω, maneo.

Ἐπεμελήθην, ης, η, curavi, a. 1. ind. pass. verbi ἐπιμελέομαι, curam gero: f. ήσομαι. Th. μέλει, curæ est.

Ἐπεμέμφετο, 3. sing. imperf. pass. ex ἐπὶ & μέμφομαι, accuso: f. ψομαι. p. μέμεμμαι.

Ἐπέμενε, 3. sing. imperf. act. verbi ἐπιμένω, permaneo: vide ἐπέμεινα.

Ἐπεμηνάμην, ω, ατο, insanivi, a. 1. m. verbi ἐπιμαίνομαι. Th. μαίνομαι, insanio. f. 2. m. μανοῦμαι. p. m. μέμηνα.

Ἔπεμπε, imperf. act. verbi πέμπω, mitto: f. ψω.

Ἐπεμπηδάω, ῶ, insuper insulto calcibus; insilio; super aliquem ingredior; ut fluvius in alium fluvium influens: dicitur εἰς τοὺς λὰξ ἐπαλλομένους, &c. ab ἐπὶ, & ἐμπηδάω, insilio; ab ἐν & πηδάω.

Ἐπεμπίπτω, irruo, invado; ab ἐπὶ & ἐμπίπτω, Vi.

Ἐπέμυξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐπιμύττω, subsanno: ex ἐπὶ & μύττω, vel σσω, mungo, emungo. Th. μύζω, clausis labris quendam ex naribus sonum emitto.

Ἔπεμψα, ας, ε, misi, a. 1. ind. act. verbi πέμπω, mitto: f. ψω, p. πέπεμφα. a. 1. imperat. πέμψον.

Ἐπεναντίωσις, contrarietas, contrarium; idem quod ἐναντίωσις, id vide.

Ἐπενάχετο, Dor. pro ἐπενήχετο, supernatabat, 3. sing. imperf. verbi νήχομαι. Th. νέω, nato.

Ἐπένδυμα, superior tunica; superindumentum, &c. Vi.

Ἐπενδύομαι, superinduo vel superinduor, p. ἐπενδέδυμαι, indutus sum, unde part. ἐπενδεδυμένος, indutus: &

Ἐπενδύτης, ου, ὁ, amiculum, indusium: ab

Ἐπενδύω, superinduo: f. ύσω. p. ἐπενδέδυκα. a. 1. m. ἐπενεδυσάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. ἐπενδύσασθαι· ex ἐπὶ, ἐν & δύω, induo.

Ἐπενεγκεῖν, a. 2. inf. act. &

Ἐπενέγκῃ, 3. sing. a. 1. vel 2. sub. &

Ἐπενεγκὼν, a. 2. part. ab ἐπιφέρω, infero, objicio: f. ἐποίσω. a. 2. ἐπήνεγκον· ex ἐπὶ & φέρω, fero.

Ἐπένεγξις, illatio, à præced. verbo, ἐπιφέρω, Vi.

Ἐπενείκαντες, nom. plur. part. a. 1. act. ab ἐπὶ & ἔνεικα, quod vide, Poët. pro ἤνεγκα, a. 1. ind. act. ab eod. verbo.

Ἐπένειμα, ας, ε, distribui, a. 1 ind. act. verbi ἐπινέμω, quod à νέμω, tribuo: f. μῶ. a. 1. ἔνειμα.

Ἐπενέμετο, 3. sing. imperf. ab ἐπινέμομαι, depascor: ab eod. Th.

Ἐπενέουν, accumulabam, imperf. act. verbi ἐπινέω, vel ἐπινηνέω, accumulo: ex ἐπὶ, ἐν & νέω, glomero: imperf. ἔνεον & ἤνεον, unde ἐνένεον & ἐπενένεον.

Ἐπενήνοθε, florui super: præt. m. pro ἐπήνοθε, Epenth. τοῦ, ε; & redupl. Att. ab ἐπανθέω, superfloreo: ex ἐπὶ & ἀνθέω, floreo. Th. ἄνθος, flos.

Ἐπενήχετο, innatabat, 3. imperf. m. ab ἐπινήχω. f. ξω. Th. νέω, nato.

Ἐπένθει, 3. sing. imperf. verbi πενθέω, lugeo.

Ἐπενθορέω, idem quod ἐνθορέω, (id vide) insilio, &c.

Ἐπενθρώσκω, insilio, irruo; ab ἐπὶ, ἐν & θρώσκω.

Ἐπενθυμεῖσθαι, vocat Hermogenes, cum enthymema enthymemati superadditur; unde, ἐπενθύμημα, & ἐπενθύμησις, est ἐνθύμημα ἐνθυμήματι προστεθέν; enthymema enthymemati additum, &c. ab ἐπὶ & ἐνθυμέομαι, unde ἐνθύμημα, &c. quæ vide.

Ἐπενθὼν, Dor. pro ἐπελθὼν, a. 2. part. verbi ἐπέρχομαι, supervenio. Th. ἔρχομαι.

Ἐπεντανύω, insuper intendo; vel idem quod ἐντανύω, intendo, extendo; vel quod τανύω, & Th. τείνω, tendo, &c.

Ἐπεντρυφάω, idem quod ἐντρυφάω, luxuriosè, insolenter, & abundanter re aliqua utor, &c. Vi.

Ἐπεντυνόω, & ἐπεντύω, apparo, instruo, &c. ab ἐπὶ & ἐντυνόω, vel ἐντύω, &c Vi.

Ἐπεξάγω, Thucyd. educo exercitum; dicitur scilicet, peditatus ἐπεξάγειν; quum progreditur; (ut ἐπελαύνειν, equitatus) inquit Bud. idem dicit, de exercitu dici viam faciente composito agmine, &c. Unde ἐπεξαγωγὴ, progressio exercitus composito agmine, vel eductio exercitus; Bud. ab ἐπὶ & ἐξάγω, &c. Vide.

Ἐπέξειμι, erumpo, egredior adversus: ex ἐπὶ, ἐξ & εἶμι, eo.

Ἐπεξελαύνω, progredior, seu provehor equo; item, immitto, erumpere jubeo, &c. ab ἐπὶ & ἐξελαύνω, Vi.

Ἐπεξέλευσις, vindicta, ultio; ἐκδίκησις; pœna, executio, &c. Verbale ab ἐπεξέρχομαι, incurso, invado; item, ulciscor; item, in jus rapio, &c. Vide.

Ἐπεξελευσόμεθα, 1. plur. f. 1. m. ab ἐπεξέρχομαι, procedo: quod ex ἐπὶ, ἐξ & ἔρχομαι, venio: f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἦλθον.

Ἐπεξελθεῖν, a. 2. inf. act. ex iisdem.

Ἐπεξεργάζομαι, elaboro: ex ἐπὶ, ἐξ & ἐργάζομαι, laboro: f. σομαι. p. εἴργασμαι. Th. ἔργον, opus.

Ἐπεξέρχομαι, vid. ἐπεξελευσόμεθα.

Ἐπεξευρόμεν, 1. plur. a. 2. act. verbi ἐπεξευρίσκω, invenio: ex ἐπὶ, ἐξ & εὑρίσκω, idem: f. ήσω. a. 2. εὗρον.

Ἐπεξήγησις, narrationi juncta narratio; vel, enarratio; item, figura etiam est, quæ idem variis verbis explicat, aut ornandi aut dilucidius explicandi gratiâ; ab ἐπὶ & ἐξήγησις, quod vide.

Ἐπεξῆς, Ion. pro ἐφεξῆς, deinceps; idem quod ἑξῆς.

Ἐπεξιέναι, cum dat. reum peragere & convincere: item erumpere, vel edisserere: &

Ἐπέξιθι, persequere, percense, præs. imperat. ab ἐπὶ, ἐξ & εἶμι, eo.

Ἐπέξοδος, ου, ἡ, eruptio, exitus adversus aliquem, &c. ab ἐπὶ & ἔξοδος, vide.

Ἐπέοικα, videor, visus sum, &c. ex ἐπὶ & ἔοικα, quod vide.

Ἐπέοικε, convenit, p. m. ex ἐπὶ & εἴκω, similis sum: vide ἔοικα.

Ἐπεπείθεθ', pro ἐπεπείθετο, obedivit, 3. sing. imperf. pass. &

Ἐπεπείθεσαν, per Syst. pro ἐπεπείθησαν, 3. pl. a. 1. pass. fortè legend. ἐπεποίθεσαν, quod pro ἐπεποίθεισαν, Att. & Ion. 3. pl. plusq. p. m. ab ἐπὶ & πείθω, persuadeo: f. πείσω. a. 2. ἔπιθον. p. m. πέποιθα.

Ἐπέπειν, Ion. pro ἐφέπειν, insequi: ex ἐπὶ & ἕπω, sequor.

Ἐπεπειρέατο, Ion. pro ἐπεπείρηντο, 3. pl. plusq. p. pass. verbi πειράω, conor: f. άσω, & Ion. ήσω. p. pass. πεπείρημαι. Th. πεῖρα, conatus.

Ἐπέπεσεν, ες, ε, incidi, a. 2. ind. act. verbi ἐπιπίπτω, irruo. cum dat. f. ἐπιπεσοῦμαι. p. ἐπιπέπτωκα· ex ἐπὶ & πίπτω, cado.

Ἐπεπήγει, 3. sing. plusq. p. m. quod ex ἐπὶ & πήγνυμι, seu πήσσω, figo: f. ξω. p. πέπηχα. p. m. πέπηγα.

Ἐπέπιθμεν, persuasimus, per Sync. Æol. pro ἐπεπίθομεν, 1. pl. a. 2. ind. act. ἐπίπιθον, Ionicè reduplicatis primis duabus literis, à πείθω, a. 2. ἔπιθον. Alii volunt esse 1. pl. plusq. p. m. pro ἐπεποίθειμεν, à p. m. πέποιθα.

Ἐπέπλεον, adnavigabant, 3. pl. imperf. verbi ἐπιπλέω. Them. πλέω, navigo: f. πλεύσω.

Ἐπέπληγον, percussi, per redupl. pro ἔπληγον, a. 2. ind. act. verbi πλήττω, percutio: f. ξω. a. 2. ἔπληγον & ἔπλαγον· vel est, a. 2. verbi compos. ἐπιπλήττω, idem.

Ἐπέπληξα, ας, ε, 3. sing. a. 1. act. verbi ἐπιπλήσσω, vel -ττω, f. ξω, increpo: ex ἐπὶ & πλήσσω, percutio.

Ἐπέπλων, ως, ω, adnavigabam, imperf. vel a. 2. act. ab ἐπίπλωμι, pro ἐπιπλέω ut ἐδίδων, vel ἔδων, ως, ω. Th. πλέω, f. πλεύσω, navigo.

Ἐπεποίθειν, confisus fueram, plusq. p. m. ex ἐπὶ & πείθω, persuadeo: f. πείσομαι. p. m. πέποιθα.

Ἐπεπόνθει, Att. vel Ion. pro ἐπεπόνθειν, ut ᾔδη, pro ᾔδειν, plusq. p. m. verbi πάσχω patior:

patior: f. πείσομαι. a. 2. ἔπαθον. p. m. πέπονθα.

Ἐπεπράγεσαν, egerant, pro ἐπεπράγεισαν, Att. & Ion. 3. pl. plusq. p. m. ab ἐπεπράγειν, verbi πράσσω, vel ττω. f. ξω. p. m. πέπραγα.

Ἐπέπταρον, ες, ε, a. 2. act. verbi ἐπιπταίρω, insuper sternuto: ex ἐπὶ & πταίρω, f. αρῶ, sternuto.

Ἐπέπτατο, advolavit, vide ἐπιπτάμην.

Ἐπεπτώκειν, excideram, plusq. p. verbi πίπτω, cado: f. πέσω. p. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.

Ἐπέπυστο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi πυνθάνομαι, audio, interrogo: f. πεύσομαι. p. pass. πέπυσμαι. a. 2. m. ἐπυθόμην.

Ἐπεραιώθην, transgressus sum, a. 1. ind. pass. verbi περαιόω, transveho. Th. πέρα, ultra.

Ἐπεργάζομαι, colo, aro, subigo: ex ἐπὶ & ἐργάζομαι, f. άσομαι. p. ασμαι, operor. Th. ἔργον, opus.

Ἐπεργασία, jus arandi inter se; (ut, ἐπινομία, pascendi) communio culturæ inter duos populos; item, aratio quæ fit ultra terminos; & simpliciter, pro aratione & cultura; ut apud Thucyd. lib. 1. ἐπικαλοῦντες ἐπεργασίαν Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς; objicientes Megarensibus culturam agri sacri, &c. Est verbale à præced. verbo.

Ἐπερείδω, fulcio, firmo, &

Ἐπέρεισε, adegit, 3. sing. a. 1. ind. act. ex ἐπὶ & ἐρείδω, f. σω, figo, firmo.

Ἐπέρεισις, affirmatio, innixus; allisus, illisus, &c. Ut ὀδόντων ἐπέρεισις; dentium illisus; Dioscor. Item, pro applicatione intellectus, & incubitu in rem intelligibilem, & quasi impressione, &c. Item, ἐπερεισμός, infixio, &c. Utrumque verbale ab ἐπερείδω.

Ἐπερεθίζω, irrito, prorito, idem quod ἐρεθίζω, & Th. ἐρέθω, Vi.

Ἐπέρεσθαι, sciscitari: f. ἐπερήσομαι vide ἐπείρεσθαι.

Ἐπερεφής, & ἐπηρεφής, tectus, coopertus, opacus, &c. ab ἐπερέφω, tego, tectum impono; Th. ἐρέφω, idem.

Ἐπερήρεισμαι, perf. pass. verbi ἐπερείδω, per redupl. Att. vide in ἐπέρεισε.

Ἐπέρησα, ας, ε, transivi, trajeci, a. 1. ind. act. verbi περάω. f. ήσω & άσω, transeo. p. πεπέρακα.

Ἐπέρομαι, interrogo; pro quo, magis in usu sunt ἐπέρομαι & ἐπείρομαι, quæ vide.

Ἐπερράγην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi ἐπιρρήγνυμι. Th. ῥήσσω, frango: f. ξω.

Ἐπερρίφην, ης, η, a. 2. ind. pass. tanquam ab ἐπιρρίπω pro ἐπιρρίπτω, injicio: ex ἐπὶ & ῥίπτω, projicio: f. ψω, p. ἔρριφα.

Ἐπέρρασαν, 3. pl. a. 1. act. &

Ἐπερρώσαντο, 3. pl a. 1. m. verbi ἐπιρρώννυμι, confirmo, impello, fortiter moveo: ex ἐπὶ & ῥώννυμι, f. ῥώσω. p. ἔρρωκα, a. 1. pass. ἐρρώσθην.

Ἐπερύω, attraho; (& ἐπειρύω, pro eodem, interjecto, ι; ut εἰρύω, etiam pro ἐρύω) ab ἐπὶ & ἐρύω, Vi.

Ἐπέρχομαι, supervenio, f. ἐπελεύσομαι. a. 2. ἐπῆλθον ex ἐπὶ & ἔρχομαι, venio: p. m. ἤλυθα, Att. ἐλήλυθα.

Ἐπέρχοντ', pro ἐπέρχονται, 3. plur. præs. ejusd.

Ἐπερωτάω, ῶ, interrogo: imperf. ἐπηρώτων, ων, αες, ας, αε, α. f. ήσω. p. ἐπηρώτηκα. a. 1. ἐπηρώτησα. a 1 imperat. ἐπερώτησον, άτω; ex ἐπὶ & ἐρωτάω, rogo, scitor.

Ἐπερώτημα, ατος, τὸ, interrogatio: &

Ἐπερωτήσας, αντος, a. 1. part. act. ab ἐπερωτάω, quod vide.

Ἐπερώτησις, εως, ἡ, interrogatio: ab eod.

Ἐπέσαξεν, 3. sing. a. 1. verbi ἐπισάττω, sterno; f. ξω. Th. σάττω, onero.

Ἐπεσβαίνω, ingredior, conscendo; pro ἐπεισβαίνω, ab ἐπὶ, εἰς & βαίνω, vide.

Ἐπεσβολία, ας, ἡ, convitium, &

Ἐπεσβόλος, ὁ, ἡ, verba probrosa in aliquem jaciens: ex ἐπὶ, εἰς Att. ἐς & βάλλω, jacio: p. m. βέβολα vel qu. ἔπεσιν ὡς βέλεσι βάλλων, verbis tanquam telis impetens.

Ἔπεσεν, cecidit, 3. sing. a. 2. act. verbi πίπτω, cado: f. πεσοῦμαι. p. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.

Ἐπεσθίω, insuper edo, post aliud edo: ex ἐπὶ & ἐσθίω, edo. Th. ἔδω, idem.

Ἐπέσθω, sequatur, 3. sing. præs. imperat. &

Ἐπέσθων, 3. dual. præs. imperat. verbi ἕπομαι, sequor: præs. inf. ἕπεσθαι.

Ἔπεσιν, dat. pl. ab ἔπος, εος, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico: a. 2. εἶπον.

Ἐπέσκαζον, ες, ε, imperf. verbi σκάζω, claudico: f. σω.

Ἐπέσκεπεν, tegebat, 3. imperf. verbi ἐπισκέπω, f. ψω. Th. σκέπω, tego.

Ἐπεσκέψασθε, 2. pl. a. 1. m. ἐπεσκεψάμην, ω, ατο. verbi ἐπισκέπτομαι, inviso, visito: f. ψομαι. p. pass. ἐπέσκεμμαι ex ἐπὶ & σκέπτομαι, circumspicio.

Ἐπεσκίασα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐπισκιάζω, inumbro: cum dat. f. άσω. p. ἐπεσκίακα. a. 1. sub. ἐπισκιάσω, ῃς, ῃ, ex ἐπὶ & σκιὰ, umbra.

Ἐπεσκίρτησε, insiluit, 3. sing. a. 1. ind. act. ex ἐπὶ & σκιρτάω, salto. Th. σκαίρω, salio.

Ἐπεσκότησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐπισκοτέω, obtenebro: f. ήσω. p. ἐπεσκότηκα. ex ἐπὶ & σκότος, tenebræ.

Ἔπεσον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi πίπτω, cado: f. 2. m. πεσοῦμαι. p. πέπτωκα.

Ἐπέσπεσθαι, Ion. & Poët. pro ἐφέπεσθαι, sequi: &

Ἐπέσπον, a. 2. ind. act. hinc a. 2. inf. ἐπισπεῖν, a. 2. part. ἐπισπών, ab inusitato ἐπισπέω, assequor: ex ἐπὶ & σπέω, fact. ex ἕπω per transposit. & Pleonasmum τοῦ σ, Th. ἕπω, sequor.

Ἐπέσσεται, gem. σ. pro ἐπέσεται, Poët. 3. sing. f. ἔσομαι, verbi εἰμὶ, sum.

Ἐπέσσομαι, pro ἐπέσομαι, superero; sic, ἐπεσσόμενος, pro ἐπεσόμενος, futurus, consequens, &c. ab ἔπειμι.

Ἐπεσκεμμένως, considerate; (i. e. συνετῶς) est adv. à perf. pass. 1. pers. verbi ἐπισκέπτομαι, id Vi.

Ἐπέσσυται, impetum fecit, per Metath. pro ἐπισέσυται, 3. sing. perf. pass. &

Ἐπέσσυτο, pro ἐπεσέσυτο, 3. sing. plusq. p. pass. ex ἐπὶ & σύομαι, concito, verb. inusit. pro σεύομαι, idem. Th. σείω, quatio.

Ἐπέσταλμαι, missus sum, perf. pass. verbi ἐπιστέλλω, mitto: quod vide.

Ἐπέστειλα, ας, ε, misi, a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

Ἐπεστενάχιζε, 3. sing. imperf. act. verbi ἐπιστεναχίζω, ingemisco: ex ἐπὶ & στεναχίζω, f. σω, gemo. Th. στενὸς, angustus.

Ἐπέστενε, ingemiscebat, 3. sing. imperf. ex ἐπὶ & στένω, gemo: ab eod. Th.

Ἐπεστέψαντο, coronaverunt, 3. pl. a. 1. m. ab ἐπιστέφω. Th. στέφω, corono: f. ψω. p. ἔστεφα.

Ἐπεστεὼς, ῶτος, per Crasin. Ion. pro ἐφεστηκὼς, & ἐφεστὼς, perf. part. act. &

Ἐπέστην, ης, η, st. perveni, a. 2. ind. act. ab ἐφίστημι, insto: f. ἐπιστήσω. p. ἐφέστηκα ex ἐπὶ & ἵστημι, sto.

Ἐπεστήρικτο, 3. sing. plusq. p. pass. vide ἐστήρικτο; a στηρίζω, firmiter statuo: f. ξω.

Ἐπεστήριξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐπιστηρίζω, confirmo: ab eod. Th.

Ἐπέστησαν, 3. pl. a. 2. ind. act. ἐπέστην, quod vide.

Ἔπεστι, imminet, aliquando licet. 3. sing. præs. verbi ἔπειμι, supersto, immineo. Th. εἰμὶ, sum.

Ἐπέστιος, Ionice; domesticus, familiaris, &c. pro ἐφέστιος, id vide.

Ἐπεστονάχιζε, idem quod ἐπεστενάχιζε, quod vide: ex ἐπὶ & στεναχίζω, gemo. Th. στενὸς, angustus.

Ἐπεστραμμένα, perversa & asperiora verba, perf. part. pass. n. g. Item,

Ἐπεστραμμένως, & ἐπιστρεφῶς; (adv. ab eod.) contorte, obtorte, perverse, &c. Vide seq.

Ἐπεστράφην, ης, η, a. 2. ind. pass. verbi ἐπιστρέφω, converto: f. ψω. Th. στρέφω, verto. a. 2. ἔστραφον.

Ἐπέστρεψα, ας, ε, a. 1. act. ejusd. verbi.

Ἐπεστυφέλιζον, verberabant 3. pl. imperf. ex ἐπὶ & στυφελίζω, duriter tracto. Th. στύφω, adstringo: fut. ψω.

Ἔπεσχε, 3. sing. a. 2. act. ἐπέσχον, verbi ἐπέχω, quod vide.

Ἐπέσχετο, 3. sing. a. 2. m. ejusd. verbi.

Ἕπεται, sequitur, 3. sing. ind. præs. ab ἕπομαι, sequor: a. 1. m. εἰψάμην. Th. ἕπω, sequor.

Ἐπέτας, ε, ὁ, Poët. & Dor. pro ἐπέτης, ου, ὁ, assecla, comes, famulus: ab eod. Th.

Ἐπετάσθην, a. 1. ind. pass. à πετάννυμι, seu πετάζω, f. άσω, pando, velo. Th. πετάω, idem.

Ἐπέτειλα, ας, ε, jussi, a. 1. ind. act. ab ἐπιτέλλω ex ἐπὶ & τέλλω, inusit.

Ἐπέτειος, ου, ὁ, ἡ, anniversarius. Th. ἔτος, annus.

Ἐπετειόκαρπος, ὁ καὶ ἡ, uno anno fructificans;

ficans; Theophr. lib. 1. à præced. ἐπέτειος, & καρπὸς, Vi. Sic, ἐπετειόκαυλος; singulis annis caulem mutans, &c. à Th. καυλός.

Ἐπετειοφορεῖν, annuatim ferre, i. e. fructificare; & ἐπετειοφόρος, ὁ καὶ ἡ, annuatim ferens; singulis annis fructum ferens, &c. Unde τὰ ἐπετειοφόρα, quæ singulis annis fructum ferunt; (ut contrà, παρενιαυτοφόρα, quæ alternis fructum ferunt, &c.) ab ἐπέτειος & φέρω, fero.

Ἐπετειόφυλλος, singulis annis folia mutans; Theophr. l. 7. ab ἐπέτειος & φύλλον, τὸ, Vi.

Ἐπέτελλε, imperabat, 3. sing. imperf. act. &

Ἐπετέλλετ', pro ἐπετέλλετο, 3. sing. imperf. pass. vide ἐπιτέλλω.

Ἐπετέρπετο, 3. sing. imperf. m. verbi ἐπιτέρπομαι, delector. Th. τέρπω, delecto: f. ψω.

Ἐπετήδευσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐπιτηδεύω, sector studiosè, operam do: f. εύσω. Th. ἐπιτήδειος, idoneus.

Ἐπέτης, ου, ὁ, pedissequus, famulus; item, ἐπέτις, ἡ, pedissequa, famula; & ἐπετικὸς, qui sequitur, qui paret, seu obsequitur, &c. Omnia ab ἕπομαι, id vide.

Ἐπετήσιος, ου, annuus, totum annum durans. Th. ἔτος, annus.

Ἐπετίθουν, 1. sing. vel 3. pl. imperf. act. quasi ab ἐπιτιθέω verbi ἐπιτίθημι, impono: quod vide.

Ἐπετίμα, 3. sing. imperf. act. ab

Ἐπιτιμάω, objurgo: f. ήσω. p. ἐπιτετίμηκα· ex ἐπὶ & τίω, punio.

Ἐπετίμησα, ας, ε, a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

Ἐπετίμων, 1. sing. vel 3. pl. imperf. act. ἐπετίμαον, ων, verbi ἐπιτιμάω, objurgo, quod vide.

Ἐπέτυσα, ας, ε, incidi in, offendi, nactus sum: a. 1. Poët. pro ἔπεσα, verbi πετάω, ῶ, f. άσω. q. à prisco verbo πέτω. Th. πίπτω, cado.

Ἐπετράπην, ης, η, a. 2. ind. pass. verbi ἐπιτρέπω, permitto: f. ψω. p. ἐπιτέτροφα. a. 1. ἐπέτρεψα. p. m. ἐπιτέτροφα ex ἐπὶ & τρέπω, verto.

Ἐπέτρεψα, ας, ε, a. 1. act. ab eod. verbo.

Ἐπέτυχον, ες, ε, a. 2. verbi ἐπιτυγχάνω, assequor: ex ἐπὶ & τυγχάνω, sum: f. τεύξομαι.

Ἐπεύαδον, imperf. vel a. 2. Æol. Pleonas. τοῦ υ pro ἐπέαδον, ab ἕαδον, resolutione Ion. pro ἧδον, mutato φ in π, ab ἀνδάνω, vel ἅδω, placeo: f. ἀδήσω.

Ἐπευθόμεθα, intelleximus, 1. pl. imperf. ex ἐπὶ & πεύθομαι, f. πεύσομαι, p. pass. πέπυσμαι. a. 2. m. ἐπυθόμην.

Ἐπευθυμέω, ῶ, bono, seu æquo sum animo, in, vel, ob, &c. ab ἐπὶ & εὐθυμέω, Vi.

Ἐπευθύνω, dirigo, constituo, rego, &c. Ex ἐπὶ & εὐθύνω, id vide.

Ἐπευκτὸς, οῦ, optabilis: &

Ἐπευξάμενος, a. 1. part. m. ab ἐπεύχομαι, apprecor. Th. εὔχομαι, precor: f. εὔξομαι. p. εὖγμαι.

Ἐπευφήμησα, ας, ε, laudavi, & in 3. pl. ἐπευφήμησαν. a. 1. ind. act. verbi ἐπευφημέω, f. ήσω ex ἐπὶ & εὔφημος, laudatus, quod ab εὖ, benè, & φημὶ, dico. Th. φάω, dico.

Ἐπεύχεο, Ion. pro ἐπεύχου, præs. imperat. ab

Ἐπεύχομαι, ου, εται, glorior, vide ἐπευξάμενος.

Ἐπευωνίζω, f. ίσω. p. ικα, vilis pretii facio. Th. ὠνέομαι, emo.

Ἐπέφαντο, apparebant, 3. pl. plusq. p. Poet. pro πεφασμένοι ἦσαν, à verbo φαίνομαι, appareo: f. 2. φανήσομαι. p. pass. πέφαμμαι, & Att. πέφασμαι. a. 2. pass. ἐφάνην. Th. φαίνω, ostendo.

Ἐπέφερον, ες, ε, imperf. act. verbi ἐπιφέρω, infero: f. ἐποίσω. a. 2. ἐπήνεγκον. Th. φέρω, fero.

Ἔπεφνεν, occidit, 3. sing. imperf. verbi πέφνω, idem quod φένω, occido: p. m. πέφονα. Alii esse volunt ab ἐπιφνέω, quod in a. 2. ἐπέφενον, & per Sync. ἔπεφνον, occidi. Alii à φένω, deducunt, & per redupl. πεφένω, per Sync. πέφνω· unde a. 2. ἔπεφνον. Aut à φένω, a. 2. ἔφενον, per redupl. Syracus. ἐπέφενον, per Sync. ἔπεφνον.

Ἐπέφραδον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi ἐπιφράζω, induco, indico: f. σω. a. 2. δον. p. ἐπιπέφρακα, p. m. πέφραδα. Alii volunt ἐπέφραδον, Syracusiis à reduplicatione dici pro ἔφραδον, ut in voce superiori: vel potest esse imperf. facto præsenti πεφράδω, ex p. m. πέφραδα. Th. φράζω, dico.

Ἐπεφράσατ', pro ἐπεφράσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ἐπιφράζομαι, excogito: ab eod. Them.

Ἐπεφράσσατο, Poët. pro ἐπεφράσατο, vid. præced.

Ἐπεφύετο, vid. ἐπεφυόμην.

Ἐπεφύκειν, ες, ε, enatus vel enata erat, 1. sing. vel 3. pl. imperf. act. verbi πεφύκω, idem quod φύω, nascor: f. σω. p. πέφυκα a. 2. ἔφυν.

Ἐπεφυόμην, ου, ετο, adnascebatur: imperf. ind. pass. verbi ἐπιφύομαι. Th. φύω, gigno.

Ἐπεφώνει, 3. sing. imperf. ἐπεφώνεεν, ευν, εες, εις· verbi ἐπιφωνέω, acclamo: f. ήσω, p. ἐπιπεφώνηκα. p. pass. ἐπιπεφώνημαι. Th. φωνὴ, vox.

Ἐπέχεεν, 3. sing. imperf. vel a. 2. verbi ἐπιχέω, infundo: vide ἐκχέω.

Ἐπέχειν, abstinere, occupare, præs. inf. ἐπέχειν σκοποῦ τόξον, arcum intendere in scopum: ab ἐπέχω, quod vide.

Ἐπεχείρησαν, 3. plur. a. 1. act. verbi ἐπιχειρέω, aggredior: imperf. ἐπεχείρεον, ουν. f. ήσω. p. ἐπικεχείρηκα. a. 1. ἐπεχείρησα. ex ἐπὶ & χεὶρ, manus.

Ἐπεχεῖτο, infundebat, 3. sing. imperf. ex ἐπὶ & χέομαι. Th. χέω, fundo: f. χεύσω.

Ἐπέχθην, ης, η, a. 1. pass. verbi πέκω, idem quod πείκω, pecto, tondeo: f. πέξω.

Ἐπέχεχον, imperf. vel a. 2. verbi ἐπιχεχέω, seu ἐπιχεχεύω, invado. Th. χεχέω, invado furiosè.

Ἐπέχρισε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi χρίω, illino: f. ίσω, p. ἐπικέχρικα. Th. χρίω, ungo.

Ἐπέχω, inhibeo; item, attendo: imperf. ἐπεῖχον, ες, ε, cum dat. f. ἐφέξω, vel ἐπισχήσω. p. ἐπέσχηκα. a. 2. ἐπέσχον ex ἐπὶ & ἔχω, habeo.

Ἔπεψα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi πέπτω, coquo.

Ἐπέων, gen. pl. &

Ἔπη, carmina, nom. pl. ab ἔπος, εος, τὸ, carmen. Th. ἔπω, dico, a. 2. εἶπον.

Ἐπῇ, inest, 3. sing. præs. sub. ab ἔπειμι, insum: ex ἐπὶ & εἰμὶ, sum.

Ἐπήβολος, Poët. pro ἐπίβολος, compos, qui aliquid adeptus est: ab ἐπιβάλλω, injicio: quod vide.

Ἐπήγαγε, adduxit, Att. pro ἐπῆγε, 3. sing. a. 2. act. vel p. m. verbi ἐπάγω. Th. ἄγω, duco: f. ἄξω, p. ἦχα, a. 1. ἦξα.

Ἐπηγάγοντο, 3. pl. imperf. pass. Att. ab ἐπάγομαι, adducor. ab eod. Th.

Ἐπηγγειλάμην, ω, ατο, a. 1. m. verbi ἐπαγγέλλομαι, promitto: ex ἐπὶ & ἀγγέλλω, nuntio: f. λῶ. p. ἤγγελκα.

Ἐπήγειρα, a. 1. ind. act. verbi ἐπεγείρω, excito: f. ερῶ. p. ἐπήγερκα· ex ἐπὶ & ἐγείρω, excito.

Ἐπηγκενίδες, αἱ, tabulæ navium à prorâ ad puppim extensæ, dictæ quasi ἐπενεγκίδες. Th. φέρω, fero: f. οἴσω, a. 2. ἤνεγκον.

Ἐπηγορεύειν, Ion. pro κατηγορεῖν, incusare, quod vide.

Ἐπηγορέω, accuso, incuso; item, queror, seu conqueror, &c. Item, ἐπηγορία, accusatio, querimonia, &c. Ex ἐπὶ, & ἀγορὰ; unde inusit. ἀγορέω, & usitatum ἀγορεύω, loquor, &c. Vi.

Ἐπῆεν, pro ἐπῆν, inerat, 3. sing. imperf. ex ἐπὶ & εἰμὶ, sum.

Ἐπήειν, ἤεις, ἤει, plusq. p. m. verbi ἔπειμι, accedo, adeo. Th. εἶμι, eo.

Ἐπηετανὸς, οῦ, annuus: ex ἐπὶ & ἔτος, annus.

Ἐπηθρηκυῖα, perf. part. f. g. ab ἐπαθρέω· quod ex ἐπὶ & ἀθρέω, video: f. ήσω.

Ἐπῆκαν, Ion. pro ἐφῆκαν, immiserunt: ab ἐφίημι, quod ab ἵημι, mitto. Sic

Ἐπῆκε, Ion. pro ἐφῆκε, ab eod.

Ἐπηκολούθησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐπακολουθέω, subsequor: f. ήσω. p. ἐπηκολούθηκα. a. 1. sub. act. ἐπακολουθήσω, ῃς, ῃ, ex ἐπὶ & ἀκόλουθος, pedissequus.

Ἐπήκοος, ου, ὁ, ἡ, propitius, qui rem aliquam audivit. Th. ἀκούω, audio.

Ἐπήκουσα, a. 1. act. verbi ἐπακούω, exaudio. f. ούσω. p. ἐπήκουκα. p. m. ἐπήκοα; ex ἐπὶ & ἀκούω, audio.

Ἐπηκροῶντο, 3. pl. imperf. m. ἐπηκροαόμην, άμην, άου, ῶ, άετο, ᾶτο, ab ἐπακροάομαι, ῶμαι, exaudio: ex ἐπὶ & ἀκροάομαι, audio.

Ἔπηλαν, 3. pl. a. 1. act. verbi πάλλω, vibro: f. αλῶ. a. 1. ἔπηλα.

Ἐπῆλθον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi ἐπέρχομαι, accedo: f. ἐπελεύσομαι. Th. ἔρχομαι, venio.

Ἔπηλις, operculum arcæ, vel cistæ; item, pro macula à sole; (idem quod ἔφηλις, id vide) ex ἐπὶ & ἥλιος, vide.

'Επηλυγάζω, vel -ίζω, obumbro, veluti umbraculo tego: ex ἐπὶ & ἠλυγάζω, vel ίζω, idem. Th. λύγη, tenebræ.

'Επήλυδες, οἱ, αἱ, advenæ, nom. pl. ab ἔπηλυς, υδος· ab ἐπέρχομαι, vid. ἐπῆλθον.

'Επήλυθε, 3. sing. p. m. vel a. 2. & per Sync. ἐπῆλθε, ab eod. verbo.

'Επηλυς, ὁ, ἡ, advena, vid. ἐπήλυδες.

'Επηλυσία, & ἐπηλυσίη, ἡ, Ion. adventus, item, incantatio, quæ fit veneficiis. Th. ἔρχομαι, venio: f. ἐλεύσομαι.

'Επηλύτης, ου, & 'Επήλυτος, ου, ὁ, ἡ, advena: ab eod. Th.

'Επήμηναν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi πημαίνω, noceo, damnum do: f. ανῶ. Th. πῆμα, damnum.

'Επημοιβὸς, οῦ, alternans, ab ἀμείβω, alterno.

'Επῆν, aderat, 3. sing. imperf. verbi ἔπειμι. Th. εἰμὶ, sum. at

'Επὴν, quandoquidem. Ion. pro ἐπὰν, ab ἐπεὶ, postquam, & ἂν, si.

'Επηνέμιος, ventosus, vanus, evanidus; talis qui in ventos abiturus sit, &c. Ex ἐπὶ & ἀνέμιος, id vide in Th. ἄνεμος.

'Επῄνεον, laudabam, & contractè ἐπῄνουν, imperf. act. verbi ἐπαινέω, laudo: f. ήσω, & έσω. a. 1. ἐπῄνεσα, a. 1 pass. ἐπῃνέθην, ex ἐπὶ & αἶνος, laus.

'Επήνεσαν, approbarunt, 3. pl. a. 1. Poët. gem. σ. pro ἐπῄνεσαν, vide ἐπῄνεον.

'Επήνθει, p. m. verbi ἐπανθέω, superfloreo: ex ἐπὶ & ἄνθος. flos: vide ἐπενήνοθε.

'Επῄνησαν, laudarunt, 3. pl. a. 1. act. Poët. pro ἐπῄνεσαν, ab ἐπαινέω, vel etiam regulariter, à f. ήσω.

'Επήντησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐπαντάω, occurro: f. ήσω. p. ἐπήντηκα· ex ἐπὶ & ἀντάω. Th. ἀντὶ, contra.

'Επηνύσθη, completa erat. a. 1. ind. pass. verbi ἐπανύω, expedio. Th. ἀνύω, perficio.

'Επήξατο, 3. sing. a. 1. m. verbi πήγνυμι, f. ξω, compingo, figo. p. m. πέπηγα.

'Επῆξεν, 3. sing. a. 1. act. ejusd. verbi.

'Επήορος, sublimis; in alto situs; μετέωρος, &c. Ex ἐπὶ & ἀείρω, tollo, &c. Vi.

'Επηπειλήκει, minatus fuerat, 3. sing. a. 1. act. verbi ἐπαπειλέω. Th. ἀπειλέω, f. ήσω, minitor.

'Επῆρα, sustuli, a. 1. act. verbi ἐπαίρω, a. 1. m. ἐπηράμην. Vide ἐπῆρεν.

'Επήρατος, ου, ὁ, ἡ, amabilis: ex ἐπὶ & ἐράω, f. άσω, amo.

'ΕΠΗΡΕΑ'ΖΩ, damno afficio, infesto, vexo, calumnior: f. άσω. p. ἐπηρέακα, quasi ex ἐπὶ & Ἄρης, Mars.

'Επηρεασμὸς, οῦ, ὁ, vexatio, malevolentia, contumelia: &

'Επηρεαστικὸς, οῦ, injuriosus, infestus: &

'Επήρεια, ας, ἡ, damnum, injuria: ab ἐπηρεάζω, quod vide.

'Επῆρεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐπαίρω, attollo: f. ἐπαρῶ, præt. ἐπῆρκα. a. 1. part. ἐπάρας, αντος, a. 1. pass. ἐπήρθην. Ex ἐπὶ & αἴρω, tollo.

'Επήρετμος, ου, ὁ, ἡ, ad remigationem accinctus, remis instructus: ab ἐρετμὸς, remus. Th. ἐρέσσω, -ττω, remigo.

'Επήρετο, 3. sing. imperf. verbi ἐπήρομαι, interrogo; ex ἐπὶ & ἔρομαι, dico. At ἐπήρετο, cum ι subscr. est imperf. pass. verbi ἐπαίρομαι, attollor. Them. αἴρω, tollo.

'Επηρεφέας, acc. pl. ab ἐπηρεφὴς, tectus, coopertus: quod ex ἐπὶ & ἐρέφω, tego: f. ψω.

'Επήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, paratus & instructus propriè ad remigationem; unde, navigium dicitur ἐπήρες; apud Suidam; est ab ἐπὶ & ἐρέσσω; remigo; & ἐρεσία, remigatio; à quo quædam composita fiunt in ήρης desinentia.

'Επήρθην, a. 1. ind. pass. ab ἐπαίρω, attollo: vide in ἐπῆρεν.

'Επήριστος, pro ἐπήρεστος, exp. de quo contenditur, seu, ob quem contenditur; item, æmulatione dignus, &c. ab ἐπὶ & ἐρίζω, contendo, concerto; unde, ἐριστὸς, de quo contenditur, &c. à Th. ἔρις, Vi.

'Επήρκει, 3. sing. imperf. ab ἐπαρκέω, sufficio, subvenio: f. έσω. p. ἐπήρκεκα. Th. ἀρκέω, propulso.

'Επήρκεσεν, 3. sing. a. 1. verbi ejusd.

'Επηρμένος, elatus, part. præt. pass. ab ἐπαίρομαι. Vide ἐπήρετο.

'Επῆρσα, ας, ε, a. 1. Æol. ab ἐπαίρω, quod ab ἐπὶ & ἄρω, apto: f. Æol. ἄρσω, unde inf. ἄρσαι, &c.

'Επηρτημένος, perf. part. pass. ab ἐπαρτάομαι, immineo: quod ab ἐπὶ & ἀρτάω, suspendo: f. ήσω.

'Επηρώτα, 3. sing. imperf. ab ἐπηρώταον, ων, αες, ας, verbi ἐπερωτάω, interrogo: f. ήσω. p. ἐπηρώτηκα, a. 1. ἐπηρώτησα, ας, ε. Th. ἐρωτάω.

'Επηρώτησαν, 3. pl. a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

'Επῆσαν, insuper erant, 3. pl. imperf. verbi ἔπειμι, quod ab εἰμὶ, sum.

'Επησθείεν, Ion. pro ἐφησθεῖεν, per Sync. pro ἐφησθείησαν, 3. pl. a. 1. opt. pass. verbi ἐφήδομαι, delector super aliquâ re: quod ex ἐπὶ & ἥδω, delecto: f. ἥσω. Th. ἡδὺς, suavis.

'Επῄσθετο, 3. sing. a. 2. m. verbi ἐπαισθάνομαι, sentio: ex ἐπὶ & αἰσθάνομαι, idem: f. αἰσθήσομαι. p. ᾔσθημαι. a. 2. m. ᾐσθόμην, ου, ετο.

'Επησκήσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ἐπασκέω, exerceo. Th. ἀσκέω, f. ήσω, idem.

'Επῆται, præs. sub. 3. sing. ab ἕπομαι, sequor: a. 1. m. εἱψάμην.

'Επήτης, ου, vel ἐπητὴς, οῦ, ὁ, ἡ, facundus. Th. ἔπω, dico.

'Επήτειμος, ου, ὁ, ἡ, densus: ab ἐπὶ & ἤτριον, stamen.

'Επητύς, ύος, ἡ, facundia; aut etiam ἐπιμῆτις, apud Hom. Od. φ. ab ἐπητής.

'Επηχέω, ῶ, obstrepo, insono: ex ἐπὶ & ἠχέω, sono. Th. ἦχος, sonus.

'Επηχθεσμένος, perf. pass. part. ab ἐπιάχθομαι, ingemo sub pondere: quod ex ἐπὶ & ἄχθομαι, idem: f. ήσομαι, & έσομαι, a. 1. pass. ἠχθέσθην. Th. ἄχθος, pondus.

'Επήωρος, impendens, sublimis; pro ἐπήορος, id Vi.

'ΕΠΙ', præpositio, cum gen. in, ad, supra, super, coram: cum dat. in, propter, coram: cum accus. super, adversus, per. ἐπὶ μᾶλλον, multo magis: in compositione significat, in, super, contra, ad, post, præ, prope, sub, augmentum, diminutionem.

'Επι, pro ἔπεστι, inest, adest: ponitur etiam pro ἔπεισιν, insunt: ab ἔπειμι. Th. εἰμὶ, sum.

'Επιαγαπητὸς, charissimus; perquàm charus; ab ἐπὶ intensivo, seu augmentativo; & ἀγαπητὸς, Vi.

'Επιάλλω, immitto: ab ἰάλλω, mitto: f. αλῶ.

'Επιαλμένος, per Sync. pro ἐπιαλλόμενος, Poët. pro ἐφαλλόμενος, præs. part. ex ἐπὶ & ἅλλομαι, salio: a. 2. med. ἡλόμην, ου, ετο.

'Επιάλτης, idem quod ἐφιάλτης. q. d. insultor, seu insultator; incubum nonnulli vocant, & incubonem; malum est, quo correpti, invadi se ab aliquo, & magno pondere opprimi, atque adeo suffocari imaginantur, &c. Vide Macrob. l. 2. in somn. Scip. ab ἐπὶ & ἅλλομαι, salio, salto, &c. Vi.

'Επιανδάνω, complaceo, gratus sum; Il. η. & Od. π. ab ἀνδάνω, Vi.

'Επίασα, ας, ε, & in 2. pl. ἐπιάσατε, a. 1. ind. act. verbi πιάζω, capio, prehendo: f. άσω. p. πεπίακα, a. 1. pass. ἐπιάσθην. f. 1. pass. πιασθήσομαι. Th. πιέζω, premo, crucio: Dor. πιάζω.

'Επιάσθην, a. 1. ind. pass. Vide in ἐπίασα.

'Επιαύω, dormio inter vel apud: ab ἰαύω, f. σω, commoror, dormio.

'Επίαχον, clamabam, vel clamabant, 1. sing. vel 3. plur. imperf. act. verbi ἰάχω, clamo.

'Επίβα, insulta, per Apoc. Poët. pro ἐπίβηθι, a. 2. imperat. act. verbi ἐπιβαίνω, quod vide.

'Επίβαθρον, ου, τὸ, naulum: ab ἐπιβαίνω, conscendo. Th. βαίνω, eo.

'Επιβαίην, ης, η, conscendam, a. 2. opt. act. ab eod. verbo.

'Επιβαινέμεν, ascendere, Ion. pro ἐπιβαίνειν, præs. inf. act. ab

'Επιβαίνω, conscendo: f. ἐπιβήσομαι, p. ἐπιβέβηκα. a. 2. ἐπέβην, a. 2. part. ἐπιβὰς, άντος. Ex ἐπὶ & βαίνω, eo.

'Επιβάλῃς, 2. sing. a. 2. sub. act. verbi ἐπιβάλλω, injicio, quod vide.

'Επιβάλλευ, Dor. pro ἐπιβάλλου, præs. imperat. pass. ab

'Επιβάλλω, injicio, immitto: imperf. ἐπέβαλλον, erumpebam, f. ἐπιβαλῶ. p. ἐπιβέβληκα. a. 2. ἐπέβαλον. a. 2. part. act. ἐπιβαλὼν, όντος, perf. pass. ἐπιβέβλημαι. Th. βάλλω, jacio.

'Επιβαλοῦσα, a. 2. part. act. f. g. verbi ἐπιβάλλω, quod vide.

'Επιβαλοῦσι, 3. pl. f. 2. act. &

'Επιβαλών, a. 2. part. Vide ἐπιβάλλω, injici.

'Επιβαπτίζω, & ἐπιβάπτω; idem quod βαπτίζω, & Th. βάπτω, immergo, intingo, &c. Vi.

'Επιβαρέω, aggravo: f. ήσω. p. ἐπιβεβάρηκα. a. 1. ἐπεβάρησα. a. 1. inf. ἐπιβαρῆσαι. Ex ἐπὶ & βαρέω, idem. Th. βάρος, pondus.

Ἐπιβὰς, άντος, conscendens, a. 2. part. act. & in fœm. g. ἐπιβᾶσα, ab ἐπιβαίνω; quod vide.

Ἐπίβασις, εως, ἡ, invasio, basis: ab eodem.

Ἐπιβαδίζειν, occupare, usurpare: ab ἐπιβαίνω. Th. βαίνω, eo.

Ἐπιβατήρια, ίων, τὰ, machinæ ad invadendos muros: &

Ἐπιβατήριος, ου, ὁ, ἡ, scansorius: &

Ἐπιβάτης, ου, ὁ, EPIBATA, vector: ab eod. verbo & Th.

Ἐπιβατὸς, ἡ, όν, de loco dicitur, ad quem patet accessus: ab ἐπιβαίνω, conscendo. Th. βαίνω, eo.

Ἐπίβδα, festum Apaturiorum Athenis, dierum quatuor. In nuptiarum festo, primus dies vocabatur γάμοι, secundus ἐπίβδα, tempus, scil. sequens vel futurum. Scap. dicit, quartam & ultimam diem festi cujusdam apud Athenienses, quod ἀπατούρια, vocabant, sic dici, cujus prima dicta est δόρπεια, secunda ἀνάῤῥυσις, tertia κουρεῶτις.

Ἐπιβεβαιόω, ῶ; item ἐπιβεβαιοῦμαι, confirmationem addo: q. d. post confirmo, à βεβαιόω; V.

Ἐπιβεβηκὼς, ότος, perf. part. act. verbi ἐπιβαίνω, conscendo; quod vide.

Ἐπιβήμεναι, Æol. Dor. pro ἐπιβῆναι, a. 2. inf. act. &

Ἐπιβησέμεν, Ion. pro ἐπιβήσειν, f. 1. inf. act. ejusd. verbi.

Ἐπιβήσεο, ascende, præs. imperat. Ion. pro ἐπιβήσου, ab ἐπιβήσομαι, quod à fut. formatum contra regulam. Them. βαίνω, eo.

Ἐπιβησόμενος, f. 1. m. part. verbi ἐπιβαίνω, conscendo; quod vide.

Ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ, Ion. pro ἐπιβάτης, ου, ὁ, inscensor: & Epithet. maris fœminam ascendentis.

Ἐπιβιβάζω, impono, facio ascendere: f. άσω, p. ἐπιβεβίβακα, a. 1. ἐπεβίβασα. Ex ἐπὶ & βαίνω, eo.

Ἐπιβιόω, ῶ, supervivo, ultra vivo: superstes sum, &c. ab ἐπὶ, & βιόω; vide.

Ἐπιβλαβὴς, έος, ὁ, ἡ; noxius, damnosus, detrimentosus, &c. Thuc. lib. 4. est verbale ab ἐπιβλάπτω, insuper noceo, & damnum infero, &c. ab ἐπὶ, & βλάπτω.

Ἐπιβλαστάνω, & ἐπιβλαστέω, supergermino, insuper germino, refrutico, sobolesco, &c. Undè ἐπιβλάστησις, supergerminatio, germinis superventus, secunda germinatio, adgerminatio, &c. Item, ἐπιβλαστικὸς, qui supergerminat; vel supergerminandi vim habens, &c. ab ἐπὶ, & βλαστάνω; V.

Ἐπιβλέπω, respicio: f. ψω, p. ἐπιβέβλεφα: &

Ἐπιβλέψεια, ας, ε, a. 1. opt. Æol. verbi ἐπιβλέπω, intueor. Th. βλέπω, video: f. ψω, p. φα.

Ἐπιβλὴ, ῆς, ἡ, fibula: ab ἐπιβάλλομαι, quia emittitur: ex ἐπὶ, & βάλλω, jacio.

Ἐπιβλήδην, q. d. injectim; vel, superinjectim, injiciendo, &c. ab eodem verbo.

Ἐπίβλημα, ατος, τὸ, q. d. additamentum, panniculus: ab eod. Th.

Ἐπιβλὴς, ῆτος, ὁ, obex, pessulus; eo quod foribus injiciatur: ab ἐπιβάλλω.

Ἐπίβλητος, adjectitius, adventitius, &c. Item, ἐπιβλητικῶς; adverb. dicitur de mente in aliquam cogitationem incumbente: ab eodem verbo.

Ἐπιβλὺξ, abundè, affluenter; apud Athen. l. 6. ab ἐπὶ, & βλύζω, mano, scaturio, &c.

Ἐπιβοάω, vociferor: f. ήσω, p. ἐπιβεβόηκα. Ex ἐπὶ & βοάω, clamo.

Ἐπιβοήθεια, auxilium, subsidium; ab ἐπιβοηθέω· ad auxilium ferendum supervenio; insuper auxilior, præter alios subvenio, &c. ab ἐπὶ & βοηθέω; V.

Ἐπιβόας, valde strepens, clamosus; Pind. Item, ἐπιβόημα, τὸ, acclamatio; (ἐπιφώνημα) quod vocabulum durum esse dicit Pollux, lib. 6. eo tamen utitur ita; Thucyd. lib. 5. ab ἐπιβοάω; vide.

Ἐπιβοηθεῖν, suppetias ferre. Th. βοηθέω, auxilior.

Ἐπιβόητος, ου, pro infami, apud Anacreont. à βοάω, clamo, celebro.

Ἐπίβοιος, ου, ὁ καὶ ἡ; ut ἐπίβοιον θῦμα, sacrificium post, seu præter bovis immolationem; apud Lycurgum, &c. ex ἐπὶ, & βοῦς, βοὸς, ὁ, ἡ, bos, &c. Vide.

Ἐπιβόλαιον, ου, τὸ; idem quod ἐπίβλημα, quod vide.

Ἐπιβολὴ, ῆς, ἡ; injectio, impositio: applicatio intellectûs, impetus, inceptatio: ab ἐπιβάλλω, impono. Th. βάλλω, jacio.

Ἐπίβολος, & ἐπήβολος, compos factus rei alicujus, seu, qui aliquid adeptus est, &c. Item, ἐπιβόλως, adv. ingeniose, aptè, sapienter, &c. ab codem verbo.

Ἐπιβομβῶ, bombo seu bombis assono: item bombos edo; & strepitum facio, &c. ab ἐπὶ, & βομβέω; vide.

Ἐπιβοῦς, ἡ ἐκ τοῦ βοὸς θυσία, &c.

Ἐπιβόσκησις, depastio, & ἐπιβοσκὶς, promuscis; à seq.

Ἐπιβόσκω, pasco: f. βοσκήσω. Th. βόω, ῶ. f. όσω & ώσω, idem.

Ἐπιβουκόλιον, ου, τὸ, idem quod simplex βουκόλιον, ου, τὸ, boum armentum. Sic ἐπιβουκόλος, idem quod βουκόλος, bubulcus, quod vide.

Ἐπιβούλευμα, idem quod ἐπιβουλὴ, quod vide.

Ἐπιβουλεύω, insidias struo, animo agito: f. εύσω. &

Ἐπιβουλὴ, ῆς, ἡ, insidiæ: Poët. ἐπιβουλία. &

Ἐπίβουλος, ου, ὁ, insidiator: ex ἐπὶ, adversus, & βουλὴ, consilium.

Ἐπιβραδύνω, cunctor, immoror: ex ἐπὶ & βραδύνω, tardo. Them. βραδὺς, tardus.

Ἐπιβραχὺ, ad breve tempus. Th. βραχὺς, brevis.

Ἐπιβρέμω, adfremo: ex ἐπὶ & βρέμω, f. μῶ, fremo.

Ἐπιβρέχω, perfundo, irroro. Th. βρέχω, madefacio: f. ξω.

Ἐπιβρίθειν, &

Ἐπιβρίσῃ, ingruerit, 3. sing. a. 1. sub. act. ab ἐπιβρίθω, impressionem facio. Them. βρίθω, sum gravis.

Ἐπιβρομέω, idem quod ἐπιβρέμω; utrumque activè sumitur de flamma quam ventus cum fremitu sufflat, vel quam sufflando fremere seu stridere facit, &c. ex ἐπὶ & βρομέω, idem quod βρέμω; vide.

Ἐπιβρόντητος, ου, attonitus, vesanus, cui tonitrua mentem perculêre. Th. βροντὴ, tonitru.

Ἐπιβροχὴ, ῆς, ἡ, perfusio; ab ἐπιβρέχω.

Ἐπιβρύχω, infremo, fremo; ut ἐπιβρύχω ὀδόντα, fremo dente; in Epigram. Th. βρύχω; vide.

Ἐπιβρύω, scateo, plenus sum; à Them. βρύω; vide.

Ἐπιβρώσκω, insuper comedo; undè ἐπιβρωθεὶς, postea in cibo sumptus, &c. à Th. βρώσκω; vide.

Ἐπιβύστρα, obturamentum, vel obturatrix, obstructrix; Luc. in Lexiph. est à seq. ἐπιβύω; vide.

Ἐπιβύω, obturo: à βύω, fœm in. σω, idem.

Ἐπιβώμια, ων, sacrificia. Them. βωμὸς, ara.

Ἐπιβωμίζω, ad aras sacrifico: item, ἐπιβώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, altari impositus; ut, ἐπιβώμιον πῦρ ἀνάπτειν, ignem super ara accendens; & ἐπιβώμιον μέλος, carmen ad aras, &c. ab ἐπὶ & βωμὸς; vide.

Ἐπιβώσασθαι, Ion. & Poët. pro ἐπιβοήσασθαι, invocasse, a. 1. inf. m. verbi βοάω, clamo. Sic ἐπιβώσωνται, pro ἐπιβοήσωνται, vocaverint, 3. pl. a. 1. sub. masc.

Ἐπιβωσόμεθα, invocabimus, contract. pro ἐπιβοησόμεθα, 1. pl. f. 1. m. à βοάω, clamo: sic βώσαντι, pro βοήσαντι.

Ἐπιβωστρεῖν, Dor. pro ἐπιβοᾶν, invocare: ab eod. Th.

Ἐπιβώτωρ, ορος, ὁ, pastor: ab ἐπιβόσκω, pasco, quod à Them. inus. βόω, idem.

Ἐπίγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui super terram est humi repens, &c. ab ἐπὶ, & γαῖα; vide.

Ἐπιγαμβρεύω, affinitatis jure duco: fœm. εύσω, præt. ἐπιγεγάμβρευκα, a. 1. ἐπεγάμβρευσα· ex ἐπὶ & γαμβρὸς, gener.

Ἐπιγαμβρεία, affinitas quæ est ex juncto matrimonio; item, ἐπιγάμβρια, τὰ, idem, connubiorum junctio, &c. à præced. ἐπιγαμβρεύω.

Ἐπιγαμέω, ῶ, q. d. super induco uxorem; vel, insuper duco uxorem; vel superduco virum: ut, ἐκ τῆς ἐπιγαμηθείσης νύμφης; ex secunda uxore natus, &c. Item, ἐπέγημε τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα, &c. à Th. γαμέω, vide.

Ἐπιγαμία, ας, ἡ, affinitas, jus connubiale: &

Ἐπίγαμος, ου, ὁ, ἡ; nubilis: à γάμος, nuptiæ. Th. γαμέω.

Ἐπιγάνυμαι, vel ἐπιγάννυμαι, insulto, alienis malis insulto: item, simpliciter, χαίρειν, gaudeo, lætor, &c. à γάνυμαι, vel γάννυμαι. V.

Ἐπιγάστριον, ου, τὸ, EPIGASTRIUM, venter exterior. Th. γαστὴρ, venter.

Ἐπιγαυρόομαι, οῦμαι, exulto, lætor, efferor animo, & ferocior reddor ob, &c. (vide γαυρόω) insolesco, superbio, &c. Item, activè, effero, jacto, &c. Undè ἐπιγαυρωθεὶς, exp. lætior factus, &c. Item, ἐπίγαυρος, jactabundus, fortis; nam Hesych. affert. ἐπιγαυρεῖν, pro ἱερεῖν.

Ἐπιγεγνὼς, ότος, perf. part. m. verbi ἐπιγίνομαι, supervenio; quod vide.

Ἐπιγειόκαυλος, humicaulis; i. e. cujus caulis humilis est, & in terra veluti serpit; herba quæ caulem rectum non habet, sed humi stratum, quæ ob id ἐπιγειόκαυλος dicitur; i. e. μὴ ὀρθόκαυλος, quasi sessilis; ut ἐπιγειόκαυλος θάμνος, frutex terrenus, Theophr. lib. 9. de caus. plant. ab ἐπὶ, γαῖα, & καυλὸς, &c. quæ vide.

Ἐπίγειον, ου, τὸ, apud Mathemat. apsis ima planetarum, vulgò auge; ἀπογείῳ opponitur, quod &

Ἐπίγεια, τὰ, funes quibus navis littori alligatur: &c.

Ἐπίγειος, ου, ὁ, ἡ, & ἐπίγαιος, terrestris: τὰ ἐπίγεια, terrena: ex ἐπὶ & γέα, ας, ἡ, & contract. γῆ, idem ac γαῖα, terra.

Ἐπιγειόφυλλος, ab radice tantum foliatus, sparsa humi folia habens; herba sessilis & humilis, &c. ab ἐπὶ, γαῖα, & φύλλον, τὸ; Vide.

Ἐπιγελάω, ῶ; f. άσω, arrideo, illudo, insulto. Th. γελάω, rideo.

Ἐπιγέννημα, τὸ, id quod ad aliquam rem quasi superaccedit; sic, in morbo, dicitur affectus ille, qui ex primario affectu consequitur, ἐπιγέννημα νόσου, agnatus consectariusque affectus morbi, &c. Item, ἐπιγεννὴς, έος, ὁ, indigena: item, natus post; adnatus, seu insupernatus, &c. Undè ἐπιγεννάω, & ἐπιγεννάω, adgenero, insuper genero, à quo ἐπιγεννηματικὸς, vel ἐπιγεννηματικὸς, οῦ, ὁ, adnatus, seu agnatus; i. e. ἐπιγεγνὼς, postea natus, &c. ex ἐπὶ & γεννάω, &c. V.

Ἐπιγενόμενος, ου, a. 2. part. m. verbi ἐπιγίνομαι, supervenio; quod vide.

Ἐπιγεραίρω, insuper muneror, vel honore & præmio afficio, &c. ab ἐπὶ, & γεραίρω; V.

Ἐπιγεύομαι, gusto, degusto; idem quod γεύομαι, à Th. γεύω; V.

Ἐπιγηθέω, gaudeo, lætor; (χαίρω) ut ἐπιγηθήσας τοῖσδε; lætatus super his, vel de his; Th. γηθέω.

Ἐπιγῆτις, ιδος, epigetis herbæ quæ & κληματὶς, Diosc. lib. 4. sic dicta, quod humilis sit, & per terram spargatur, &c. ab ἐπίγειος; V.

Ἐπίγια, funes, quibus puppis à terrâ religatur: ab ἐπὶ & γέα, vel γύα· melius igitur ἐπίγεια.

Ἐπιγίγνομαι, præs. ind. hinc ἐπιγιγνόμενος, præs. part. idem quod.

Ἐπιγίνομαι, ῃ, εται, supervenio, supernascor, succedo: f. ἐπιγενήσομαι, a. 2. m. ἐπεγενόμην, p. m. ἐπιγέγονα· ex ἐπὶ & γίνομαι, nascor.

Ἐπιγινόμενοι, οἱ, posteri ejusdem part. præs.

Ἐπιγινώσκω, idem quod sequens ἐπιγινώσκω.

Ἐπιγινώσκω, agnosco: f. ἐπιγνώσομαι. p. ἐπέγνωκα. a. 1. ἐπέγνωσα. a. 2. ἐπέγνων, ως, ω, a. 2. imperat. ἐπίγνωθι. a. 2. opt. ἐπιγνοίην, a. 2. sub. ἐπιγνῶ, ῷς, ῷ. a. 2. infin. ἐπιγνῶναι, a. 2. part. ἐπιγνοὺς, όντος, perf. pass. ἐπέγνωσμαι, a. 1. pass. ἐπεγνώσθην· quod ex ἐπὶ & γινώσκω, cognosco.

Ἐπιγλυκαίνω, dulce reddo, condulco, seu indulco: item, dulcesco, &c. est ab ἐπίγλυκυς, dulcis, vel subdulcis, &c. ab ἐπὶ, γλυκὺς, & γλυκαίνω; vide.

Ἐπιγλωσσάομαι, ῶμαι, linguâ effero, deblatero, &c. Item, ἐπιγλωττίζομαι, convitium facio; λοιδορῶ καὶ βλασφημῶ, &c. Utrumque à seq. ἐπιγλωσσὶς· q. d. minor lingua, &c. V.

Ἐπιγλωσσὶς, seu ωττὶς, ίδος, ἡ, lingula; apud Medic. caruncula palato annexa. Th. γλῶσσα, lingua.

Ἐπιγνάμπτω, inflecto, ἐπέγναμψα, a. 1. Th. κάμπτω, flecto.

Ἐπιγνάμψας, ασα, ejusdem a. 1. part. act.

Ἐπίγναφος, interpolitus, innovatus &c. ab ἐπὶ, & γνάπτω, seu γνάφω; vide.

Ἐπιγνοίη, 3. sing. a. 2. opt. verbi ἐπιγινώσκω, agnosco, quod vide.

Ἐπιγνόντες, nom. pl. ab

Ἐπιγνοὺς, όντος, a. 2. part. act. ab ἐπιγινώσκω, agnosco; quod vide.

Ἐπίγνωθι, a. 2. imperat. act. ejusdem verbi.

Ἐπιγνώμη, ab Hesychio exponitur, διάγνωσις; item, συγγνώμη, cognitio, venia, &c. item:

Ἐπιγνωμοσύνη, ης, ἡ, arbitrium, cognitio: &

Ἐπιγνώμων, ονος, ὁ, ἡ, arbiter, judex, intercessor. Th. γινώσκω, cognosco.

Ἐπιγνῶναι, cognoscere, a. 2. inf. &

Ἐπιγνῷς, 2. sing. a. 2. sub. ἐπιγνῶ, ῷς, ῷ· ἐπιγνωσθήσομαι, ῃ, εται, fœm. 1. passiv. &

Ἐπιγνώσεσθε, 2. pl. f. ἐπιγνώσομαι· ab ἐπιγινώσκω; quod vide.

Ἐπίγνωσις, εως, ἡ, agnitio: &

Ἐπίγνωστος, cognitus: ab eod. verbo.

Ἐπιγονὴ, ῆς, ἡ, instauratio vel subsidium generis; fœtus, fœtura; Lucian de diluvio & arca, &c. Item, ἐπίγονος, ου, ὁ, post natus, fœtus succidaneus: Item, secundis nuptiis natus, &c. Undè plur. seq.

Ἐπίγονοι, ων, οἱ, posteri filii. Th. γίνομαι, sum, fio, p. m. γέγονα.

Ἐπιγουνίδιος, genibus impositus: ab

Ἐπιγουνὶς, ίδος, ἡ, femur, genu musculus, os quo tegitur genu: ex ἐπὶ, super, & γόνυ, τὸ, genu.

Ἐπιγονατὶς, & ἐπιγονατὶς, ίδος, ἡ, os toti genu superjectum; Latinè, mola & patella dicitur, &c. idem, quod præcedens ἐπιγουνὶς, & ab iisd.

Ἐπιγράβδην, strictim, adv. ab ἐπιγράφω, quod vide.

Ἐπίγραμμα, ατος, τὸ, EPIGRAMMA, inscriptio: &

Ἐπιγραφεὺς, quæstor: &

Ἐπιγραφὴ, ῆς, ἡ, inscriptio, titulus; indictio; descriptio census: omnia ab

Ἐπιγράφω, inscribo: f. ψω, p. ἐπιγέγραφα, a. 1. ἐπέγραψα, perf. pass. ἐπιγέγραμμαι, plusq. p. ἐπεγεγράμμην, ψο, τὸ; quod ex ἐπὶ & γράφω, scribo.

Ἐπίγρυπος, ου, ὁ, aduncus, vel nasum habens aliquantulum aduncum, rictu leniter adunco, &c. ab ἐπὶ, & γρυπὸς; qui vide in Th. γρύψ.

Ἐπίγυια, καὶ ἐπίγεια, rudentes, funes; idem quod ἐπίγια; id vide.

Ἐπιδαίομαι, cognosco; Hom. (à δαίω, disco;) Item, convivor, &c. (à δαίω, epulum præbeo.)

Ἐπιδαίσιος, ου, ὁ, ἡ, communis: ab ἐπὶ & δαίω, partior.

Ἐπιδαιτρεύομαι, εύομαι, epulor, convivor; ab ἐπὶ & δαίω, epulum præbeo, &c.

Ἐπίδαιτρον, ου, τὸ, opsonium; ab ἐπὶ & δαιτρὸς; vide.

Ἐπιδαψιλεύεσθαι, & εύειν, liberaliter exhibere: Th. δαψιλὴς, έος, ὁ, ἡ, largus, copiosus; quod vide.

Ἐπίδε, respice, a. 2. imperat. verbi ἐπείδω, respicio, intueor: f. ἐπείσω, a. 2. εἶδον, & ἴδον. Th. εἴδω, video.

Ἐπιδεδωκότα, acc. sing. perf. part. act. ἐπιδεδωκώς· ab ἐπιδίδωμι, insuper decresco: ex ἐπὶ & δίδωμι: f. δώσω, p. δέδωκα: a. 2. ἔδων.

Ἐπιδεὴς, έος, ὁ, ἡ; idem quod ἐπιδευὴς, έος, ὁ, ἡ, indigens; quod vide.

Ἐπιδείελα, adverbialiter, post meridiem, malim ἐπὶ δείελα, circa pomerid. tempus: ab

Ἐπιδείελος, ου, ὁ, ἡ; pomeridianus. Th. δείλη, tempus pomeridianum: q. à δέω & ἕλη, quum Solis splendor deficere incipit.

Ἐπείδειγμα, ατος, τὸ, indicium, specimen: ab

Ἐπιδείκνυμι, vel ἐπιδεικνύω, ostendo, demonstro: præs. part. ἐπιδεικνὺς, ὕντος, f. ἐπιδείξω, p. ἐπιδέδειχα, a. 1. ἐπέδειξα, a. 1. imperat. ἐπίδειξον, άτω, & 2. pl. ἐπιδείξατε, a. 1. inf. ἐπιδεῖξαι, præs. part. m. ἐπιδεικνύμενος, ex ἐπὶ & δείκνυμι, monstro.

Ἐπιδεικτιάω, ῶ, ostendere, vel ostentare me cupio; ostento, κενοδοξῶ, &c. à præced. verbo.

Ἐπιδεικτικὸς, οῦ, demonstrativus, ostentans: à super. verbo.

Ἐπιδεικτικῶς cum ostentatione, ostentatoriè, apertè, in propatulo, &c. adv. à præced.

Ἐπιδεῖξαι, a. 1. inf. act. ἐπιδείξασθαι, a. 1. inf. m. ἐπιδείξατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. ἐπιδείξατο, 3. sing. a. 1. m. ab ἐπιδείκνυμι, ostendo: q. v.

Ἐπίδειξις, εως, ἡ, demonstratio, ostentatio, specimen: acc. sing. ἐπίδειξιν, à verbo ἐπιδείκνυμι.

Ἐπιδειπνὶς, ίδος, ἡ, & ἐπίδειπνον, ου, τὸ, q. d. postcœnium; seu secundaria cœna, &c. Item, ἐπιδείπνιος ἦλθε; cœna jam peracta venit, &c. Undè verbum ἐπιδειπνέω, ῶ, secundariam cœnam perago, &c. ab ἐπὶ & δεῖπνον, undè δειπνέω, vide.

Ἐπιδέκατος, ου, decimus; τὸ ἐπιδέκατον, decima pars. Th. δέκα, decem.

Ἐπιδέξιος, ου, sincerus, elegans, dexter, ἐπιδέξια χειρὸς, Poët. pro πρὸς τὰ δεξιὰ μέρη τῆς χειρὸς, ad dextras partes manûs, dextrâ manu: ab ἐπὶ & δεξιὰ, dexterà.

Ἐπιδέμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, in strato positus; Eurip. qui in strato aut super strato est, &c. Th. δέμνιον, τὸ, vide.

Ἐπιδεξιελευθέρως, q. d. dextrè & ingenuè, &c. ab ἐπὶ δεξιὰ, & ἐλεύθερος; quæ vide.

Ἐπιδέομαι, insuper egeo; indigeo. Th. δέω, idem.

'Επιδέξια, ἐπιδεξίως, dextrè, ingeniosè, ad manum dextram, &c. Scitè, convenienter, &c. (cui opponitur, ἐπαριστερῶς.) Item, ἐπιδεξιότης, dexteritas, &c. Plur. omnia ab ἐπιδέξιος, vide.

'Επίδερις, caruncula illa, quæ in media muliebris pudendi fissura subsultat; Poll. lib. 2. ab ἐπὶ, & δέρας, ατος, τὸ; pellis, corium, &c.

'Επιδέρκεται, inspicit, 3. singul. præs. m. ab

'Επιδέρκω, inspicio: ex ἐπὶ & δέρκω, video, f. 2. δερκῶ, a. 2 ἔδερκον.

'Επίδερμις, & ἐπιδερματὶς, ίδος, ἡ; sic dicitur pellis quæ est inter digitos anserum, cygnorum, & hujusmodi avium; item cuticula, sensu destituta, & toti veræ cuti supertensa, &c. ab ἐπὶ, & δέρας, pellis.

'Επίδεσις, obligatio, verbale, ab ἐπιδέω, obligo; ut ἐπιδεδεμένος, (malè ἐπιδεδέμενα, in Scap.) τὰ τραύματα, obligatus vulnera; i. e. vulnera habens obligata, &c. Item, ἐπίδεσμος, ligamen, fascia; id quo vulnus obligatur, &c. Undè ἐπιδεσμέω, & ἐπιδεσμεύω, obligo; omnia ab ἐπὶ, & δέω, ligo.

'Επιδεύεαι, Ion. pro ἐπιδεύῃ, absf, 2. sing. præs. sub. m. verbi ἐπιδεύομαι, egeo: ex ἐπὶ & δεύω, pro δέω, egeo.

'Επιδεύῃ, egeas, 2. sing. præs. sub. act. ejusd. verbi.

'Επιδευὴς, έος, ὁ, ἡ, & ἐπιδεὴς, indigens: nom. pl. ἐπιδευεῖς, ab ἐπιδεύω, indigeo: quod ab

'Επιδεύομαι, idem quod ἐπιδέομαι, indigeo: ab ἐπὶ & δεύω, pro δέω, egeo.

'Επιδευόμενος, ejusdem. præsent. part. masc.

'Επιδέχομαι, excipio, imperf. ἐπεδεχόμην, ου, ετο, f. ξομαι, p. ἐπιδέδεγμαι. Th. δέχομαι, capio.

'Επιδέω, ῶ, obligo; à Th. δέω.

'Επιδέησις, supplicatio; ex ἐπὶ, & δέησις, vide.

'Επιδεῶς, q. d. indigenter; non satis, nec sufficienter, &c. adverb. ab ἐπιδεὴς; id vide.

'Επίδηλος, ου, ὁ, ἡ, manifestus: ex ἐπὶ & δῆλος, perspicuus.

'Επιδήλως, manifestè, & ἐπιδηλοτέρως, magis manifestè, &c. à præced.

'Επιδημεῦντα, apud Poët. pro

'Επιδημέω, advena sum, advenio peregrè domum, domi sum, in urbe versor: f. ήσω, p. ἐπιδεδήμηκα, a. 1. ἐπεδήμησα, a. 1. part. ἐπιδημήσας, αντος, & in acc. ἐπιδημήσαντα ab

'Επίδημος, & ἐπιδήμιος, ου, ὁ, ἡ; versans in populo, civilis, domesticus: ex ἐπὶ & δῆμος, populus.

'Επιδήμησις, adventus, peregrè profectio, &c. Item, ἐπιδημητικὸς, domi, & quasi intra populi sui fines manere solitus, &c. Item, ἐπιδημία, adventus; à præced. ἐπιδημέω; vide.

'Επιδιαβαίνω, post alium qui transit, etiam ipse transeo, pertranseo, &c. à διαβαίνω; v.

'Επιδιαγινώσκω, iterum decerno, recognosco; à διαγινώσκω.

'Επιδιαθήκη, ης, ἡ, posterius testamentum; ab ἐπιδιατίθημι, insuper paciscor; à διατίθημι, & διαθήκη, &c. quæ vide.

'Επιδιαίτησις, εως, ἡ, dispensatio, victus ratio, seu ordinatio, &c. ab ἐπὶ & διαιτέομαι, pro διαιτάομαι; id vide.

'Επιδιασκευάζω, recognosco, retracto: undè, ἐπιδιασκευάζεσθαι dicitur liber aliquis, in quo, quæ prius scripta erant, emendantur, &c. Undè ἐπιδιασκεύασις, ἡ, recognitio, retractatio, &c. ab ἐπὶ, & διασκευάζω; id vide.

'Επιδιατάσσομαι, insuper mando vel constituo; item insuper addo: f. ξομαι, a. 1. m. ἐπιδιεταξάμην, ω, ατο ex ἐπὶ, διὰ & τάσσω, vel ττω, ordino.

'Επιδιατίθημι, insuper paciscor; (à διατίθημι, id vide) depono; ut qui contendentes pecuniam apud aliquem deponunt, quam posteà victor accipiat, &c.

'Επιδιδυμὶς, ἡ, est propria & intima testium tunica, & illis omni ex parte contigua, dura, crassa, & admodum valida; sic dicta, quod testiculo, quem δίδυμον vocant, superinducta sit; Gal.

'Επιδίδωμι, insuper do; cresco: ἐπεδίδου, 3. sing. imperf. pro ἐπεδίδω, f. ἐπιδώσω. p. ἐπιδέδωκα, a.2. ἐπέδων, a. 1 ἐπέδωκα, a. 1. pass. ἐπεδόθην, ης, η, Th. δίδωμι, do.

'Επιδιετὴς, qui biennium excessit, qui supra biennium est; dicitur ἐπιδιετὲς ἡβᾶν, apud Dem. pro Coron. qui jam supra duos annos puber est; i. e. qui decimum sextum ætatis annum, vel agit vel exegit, &c. ab ἐπὶ, & διετὴς, vide.

'Επιδιήγησις, ἡ, repetita narratio; ab ἐπὶ, & διήγησις; vide.

'Επιδίζεσθαι, inquirere. Them. δίζω, quæro.

'Επιδικάζομαι, hæreditatem peto, vel jure obtineo; adjudico: ab ἐπὶ & δικάζω. Th. δίκη, jus.

'Επιδικασία, legis actio de hæreditate controversia; item, ἐπιδικάσιμος, ου, ὁ, auxilians in judiciis, &c. Utrumque à præced. verbo.

'Επίδικος, ου, ὁ, ἡ, litigiosus, controversus: ab eod. Th.

'Επιδινέω, in orbem ago, verso: ex ἐπὶ & δινέω, idem. Th. δίνη, vortex.

'Επιδινήσας, ejusd. a. 1. part. act.

'Επιδιορθόω, ῶ, corrigo: f. ώσω, p. ἐπιδιώρθωκα, a. 1. act. ἐπιδιώρθωσα, a. 1. sub. act. ἐπιδιορθώσω, ῃς, ῃ, a. 1. sub. m. ἐπιδιορθώσωμαι, ῃ, ηται ex ἐπὶ, διὰ & ὀρθὸς, rectus.

'Επιδιφριὰς, άδος, ἡ, locus quidam in curru, pars currûs: &

'Επιδίφριος, ου, ὁ, ἡ, qui sedet aut ponitur in curru: aliquando, otiosus: ex ἐπὶ & δίφρος, currus.

'Επίδιχα, seorsim, separatim; Poët. adverb. pro χωρὶς. Th. δὶς, bis: hinc δίχα, seorsim.

'Επιδίω, undè ἀνεπιδίω, resudo, sudorem refundo.

'Επιδίωξον, a. 1. imperat act. verbi διώκω, insequor.

'Επίδομα, ατος, τὸ, adjectio quæ supra justam mensuram datur emptori; (i. e. ἐπίμετρον) ab ἐπιδίδωμι.

'Επιδόντες, nom. pl. a.2. part. act. ab ἐπιδοὺς vide ἐπιδίδωμι

'Επίδοξος, ου, ἡ, de quo est opinio, futurum: ut ἐπίδοξος ἦν βασιλεύειν; de eo erat opinio, fore ut regnaret: & ἐπίδοξος, pro ἔνδοξος, celebris, gloriosus: à δόξα, opinio, gloria. Th. δοκέω, videor.

'Επιδορατὶς, ίδος, ἡ, ferrum lanceæ, cuspis hastæ; ab ἐπὶ, & δόρυ, δόρατος, τὸ; vide.

'Επιδόρπιον ὕδωρ, aqua ad cœnam. Ex ἐπὶ & δόρπον, cœna.

'Επιδόρπιος, ου, ὁ & ἡ, ad cœnam utilis; item, q. d. poscœnius; ut ἐπιδορπίη ὥρη; apud Nonn. & ἐπιδόρπιοι τράπεζαι, apud Athen. Item, 'Επιδορπὶς, ίδος, ἡ; q. d. postcœnium, cœna secundaria: undè, ἐπιδορπίζομαι, secundariam cœnam sumo, à quo ἐπιδόρπισμα, τὸ; quod in secundis mensis apponitur, & ἐπιδορπισμὸς, cœnæ secundariæ sumptio; item, ἐπιδορπέω, ῶ; q. d. supercœno, secundariam cœnam sumo, &c. omnia ab iisd.

'Επιδὸς, a. 2. imperat. act. verbi ἐπιδίδωμι.

'Επίδοσις, εως, ἡ, accessio, incrementum: ab eod. verbo.

'Επιδόσιμος, ex adjectione seu accessione accrescens, &c. Item, ἐπιδότης, munificus, & ἐπιδοτικὸς, ad superaddendum seu supererogandum propensus, &c. omnia ab eod. verbo.

'Επιδοῦναι, a. 2. inf. act. ἐπιδοὺς, a. 2. part. ejusd. verbi.

'Επιδοχὴ, receptio, susceptio, successio; ab ἐπιδέχομαι.

'Επιδεδραμηκότος, genit. sing. a. 2. part. ἐπιδεδραμηκυῖα, a. 2. part. f. g. ab ἐπιτρέχω, percurro. Th. τρέχω, f. θρέξω, a. 2. act. ἔδραμον.

'Επιδρομὴ, ῆς, ἡ, incursus, irruptio: &

'Επίδρομος, ου, ὁ, accessu facilis, planus: ab ἐπιτρέχω, percurro. Th. τρέχω, curro: f. ξω, p. δεδράμηκα, p. m. δέδρομα.

'Επιδύω, occido: fœmin. ύσω, ἐπιδυέτω, 3. sing. præs. imperat. Th. δύω, subeo.

'Επιδῶμεν, 1. plur. a. 1. sub. verbi ἐπιδίδωμι.

'Επίδωμεν, 1. pl. a. 2. sub. act. ἐπιδώμεθα, a. 2. sub. m. 1. pl. ab ἐπείδω, pro ἐφοράω, inspicio.

'Επιδὼν, ejusd. a. 2. part. act.

'Επιδώσω, εις, ει, f. 1. ind. act. verbi ἐπιδίδωμι, quod vide.

'Επιείκεια, ας, ἡ; æquitas, moderatio, clementia, lenitas: ab ἐπιεικὴς, æquus; quod vide.

'Επιείκελος, ου, similis: ab εἴκελος, idem. Th. εἴκω, similis sum.

'Επιεικὴς, έος, ὁ, ἡ, æquus; qui æquitatem stricto juri præfert, clemens, mansuetus: ἐπιεικὲς, sc. ἐστὶ, consentaneum est, decet: &

'Επιεικῶς, adverb. æquè, moderatè, clementer: ex ἐπὶ & εἴκω, cedo, similis sum.

'Επιείκησις, εως, ἡ; pietas; Hieron. in cap. 5. Amos. prophetæ: item, ἐπιεικεύω, ex æquo & bono ago, mitis sum; & ἐπιεικίζω, ex fide bona, seu ex æquo & bono statuo, arbitror, &c. omnia ab iisd.

Ἐπεικτὸς, tolerabilis, facilè cedens: ab ἐπὶ & εἴκω, cedo.

Ἐπειμένος, indutus: pro ἐφειμένος, perf. part. paſſ. Poët. & in voc. ἐπειμένε· ex ἐπὶ & ἕω, vel ἕννυμι, induo: f. ἕσω, a. 1. εἷσα.

Ἐπιέιν, Ion. pro ἐφιέιν, & ἐφιέναι, vide ἐπιέναι.

Ἐπέλπεο, ſpera, præſ. imperat. Ion. ab

Ἐπέλπομαι, quod & ſimplex ἔλπομαι, Poët. pro ἐλπίζω, ſpero: f. σω, p. ἤλπικα. Th. ἐλπὶς, ſpes.

Ἐπεῖναι, præſent. infin. ab ἔπειμι, accedo, vel ἐπίημι, admitto: vel Ion. pro ἐφιέναι· ab ἐπὶ & εἶμι, eo, vel ἵημι, mitto.

Ἐπέπω, & ἐπέπομαι, Poëticè, pro ἐφέπω, & ἐφέπομαι, per equor, &c. ex ἐπὶ, & ἕπω. vel ἕπομαι, ſequor.

Ἐπιέσασθαι, gem. σσ, pro ἐπιέσασθαι, Poët. pro ἐφέσασθαι, a. 1. infinitiv. med. ἐπιεσσάμενος, a. 1. part. maſc. ab ἐπιέννυμι, fœm. ἐπιέσω, quod ab ἐπὶ & ἕννυμι, ſeu ἕω, induo: f. ἕσω, a. 1. m. εἱσάμην.

Ἐπιέσται, 3. perf. paſſ. ab ἐπιέω, induo: f. ἐπιέσω, a. 1. εἷσα. perf. paſſ. εἷμαι. & aſſumpto σ, fit εἷσμαι, σαι, ται· hinc ἐπιέσται.

Ἐπιζάφελος, ȣ, vehemens: & indè

Ἐπιζαφελῶς, adv. graviter: ex ἐπὶ & ζαφελὴς, vehemens, agreſtis.

Ἐπιζάω, ῶ, ſupervivo; i. e. ultrà vivo, ſuperſtes ſum; Plut. ex ἐπὶ & ζάω; vide.

Ἐπίζεμα, q. d. infervefactio, verbale à verbo ἐπιζέω, q. d. infervefco: item, attollor, augeor; Etym. ex ἐπὶ, & ζέω, ferveo.

Ἐπιζευγνύω, vel υμι, conjungo. Th. ζευγνύω, vel -υμι, jungo: f. -ξω.

Ἐπίζευξις, εως, ἡ, conjunctio; EPIZEUXIS, figura, cùm dictio in verſu, aliis non interjectis, geminatur: à perf. paſſ. ſuperioris verbi.

Ἐπίζηλος, æmulandus, invidendus. Th. ζῆλος, vide.

Ἐπιζηλοτυπέω, zelotypia laboro; vide ζηλοτυπέω.

Ἐπιζήμιος, ȣ, ὁ, ἡ; damnoſus, noxius: ex ἐπὶ & ζημία, damnum.

Ἐπιζῆν, ἐπιζῆσαι, ſupervivere: vide ζάω.

Ἐπιζητέω, requiro, efflagito: f. ήσω, p. ἐπεζήτηκα, a. 1. ἐπεζήτησα· ex ἐπὶ & ζητέω, quæro.

Ἐπιζήτητος, ȣ, ὁ, qui requiri poteſt aut ſolet, &c. Item, ἐπιζήτησις, inquiſitio, requiſitio, deſiderium, &c. utrumque ab ἐπιζητέω.

Ἐπιζυγόω, ῶ, idem quod ζυγόω, claudo; ut ἐπιζυγῶσαι θύρας, munire fores, &c. eſt ab ἐπιζεύγνυμι, vide.

Ἐπιζώστρα, balteus; ex Soph. vide Poll. ab ἐπὶ, & ζωστὴρ, cingulum; vide.

Ἐπίη, 3. ſingular. a. 2. ſub. ab ἐφίημι, emitto: fœmin. ἐφήσω, Ion. ἐπήσω· a. 2. ἐφίειν, & Ion. ἔπιον· hinc a. 2. ſub. ἐπῶ.

Ἐπίηλεν, 3. ſing. a. 1. ind. act. verbi ἐπιάλλω, immitto: quod ex ἐπὶ & ἰάλλω, mitto: a. 1. ἴηλα.

Ἐπίηρα, amabilia, vide ἐπίηρανος.

Ἐπίηρανος, quaſi ἐπίηρατος, τ in ν mutato, & per Syncop. ἐπήρανος, & ἐπίηρος, amabilis: ab ἐράω, amo, verſo ε in η.

Ἐπιηδέντες, Ion. vel Poët. pro ἐφησθέντες, nom. pl. a. 1. part. verbi ἐφήδομαι, gaudeo ſuper aliquâ re: ex ἐπὶ & ἥδομαι, delector. Th. ἡδὺς, ſuavis.

Ἐπιθαλάμιος, ȣ, ὁ, ἡ, nuptialis: τὸ ἐπιθαλάμιον, EPITHALAMIUM, carmen nuptiale. Them. θάλαμος, thalamus.

Ἐπιθαλπὴς, calidus, jucundus, delectabilis, &c. ab ἐπὶ, & θάλπω, foveo, calefacio, &c. Vide.

Ἐπιθανάτιος, ȣ, ὁ, ἡ, morti deſtinatus: ex ἐπὶ & θάνατος, mors. Them. θνήσκω, morior: f. θανȣ̃μαι, a. 2. ἔθανον.

Ἐπιθανατος, mortem accerſens, ſeu afferens, lethifer, &c. Item, morti vicinus, qui in ipſo mortis limine jam eſt, &c. Undè, ἐπιθανάτως, ἔχειν; apud Poll. in limine mortis eſſe, in mortis periculo verſari, morti vicinum eſſe, &c. Sic etiam, ἐπιθανὴς, έος, ὁ & ἡ, idem, morti propinquus; (ἐγγίζων τῷ θανάτῳ, &c.) q. d. qui ad mortem eſt; i. e. prope mortem, &c. ab iiſdem.

Ἐπιθαυμάζω, donis honoro; Suid. ex Ariſtoph. ex ἐπὶ, & θαυμάζω; vide.

Ἐπιθειάζω, Deorum opem contra aliquem imploro; deorum iram alicui imprecor, &c. Plato in Phædro: item, ἐπιθειάζω, numine divino afflor, inſtinctu divino corripior, &c. Item, vaticinor; item, Deos precor & obteſtor, &c. Undè ἐπιθείασις, & ἐπιθειασμὸς, obteſtatio quæ fit per Deum, ſeu Deos; Thucyd. lib. 7. Item, precatio qua Dei opem imploramus, &c. i. e. θείων ἐπίκλησις; undè, οἱ ἐπιθειασμοὶ, ſupplicationes; πρὸς θεὸν ἱκέσιαι; vel θείων ἐπικλήσεις, obteſtationes, &c. à θειάζω, divinus ſum; proximè ad Deum accedo, &c. & θειάζω, divinum quendam inſtinctum immitto, incito ad aliquid tanquam divino numine afflatum, &c. à θεὸς, & θεῖος, divinus, &c. quæ vide.

Ἐπιθεῖναι, inducere, a. 2. inf. act. ἐπιθεὶς, ἕντος, a. 2. part. ἐπιθεῖτε, per Syncop. pro ἐπιθείητε, 2. pl. a. 2. opt. act. ex ἐπὶ & τίθημι, pono: f. θήσω, a. 2. ἔθην.

Ἐπίθημα, ατος, τὸ, additamentum; τὸ ἐπιτιθέμενον, appoſitio; quod ſupponitur, ut in columna, tegmen, coronis, &c. item,

Ἐπιθεσπίζω, oraculum reddo; ut θεσπίζω, ſed exponitur etiam, author rei ſum, approbo, &c. Undè etiam, ἐπιθεσπισμὸς, oraculum, vel potiùs, oraculi redditio, &c. Them. θέσπις; vide.

Ἐπίθεσις, εως, ἡ, impoſitio, invaſio: ab ἐπιτίθημι, impono; quod vide.

Ἐπιθέτως, adjectitiè, ſeu adjectivè; item, fictè, ſimulatè, &c. Item, ἐπιθέτης, ȣ, ὁ, pro ſimulato & importuno, accipi videtur, præcipuè mendico, apud Chryſoſtom. ſæpe, præſertim in epiſt. ad Hebr. ubi ἐπιθέτης ἀπαιτῶν, & εἴρων, pro Synonymis poni videntur: Item, ἐπιθετικὸς, ȣ, ὁ; aptus ad invadendum; ſeu, cui non deeſt animus ad invadendum ſeu aggrediendum; ut καινῶς ἐπιθετικοὶ, apud Xen. Item, audax ad res novandas, ad aggrediendam rerum ſummam, & tentandam tyrnanidem, &c. Ariſtot. 5. Ethic. omnia ab eod. verbo, & ab ἐπίθετος.

Ἐπίθετος, ȣ, ὁ, ἡ; adjectitius, acceſſorius, impoſititius: ἐπίθετον, ſc. ὄνομα, apud Gram. EPITHETUM, adjectivum: ab eod. verbo.

Ἐπιθέω, accurro, incurro, irruo, invado, &c. ab ἐπὶ & θέω; vide.

Ἐπιθῇ, ῇς, 3. & 2. ſing. a. 2. ſub. act. ἐπιθῶ, ab ἐπιτίθημι.

Ἐπιθήκη, ης, ἡ, acceſſio, additio: &

Ἐπίθημα, ατος, τὸ, operculum, tegmen: ab ἐπιτίθημι, impono. Th. τίθημι, pono.

Ἐπιθήσεται, 3. ſingular. fœmin. 1. m. ἐπιθήσομαι· ab ἐπιτίθημι, impono, quod vide.

Ἔπιθι, invade, præſ. imperat. ab ἔπειμι, quod ab εἶμι, eo, præſ. imperat. ἴθι, ἴτω, a. 2. ἴον.

Ἐπιθηραρχος, qui aliis θηράρχαις præeſt; à Gaza exponitur duplaris ferarius; vel, ut alii: qui quatuor elephantis dominatur, &c. Undè, ἐπιθηραρχία, duplaris feraria, &c. ab ἐπὶ, & θήραρχος, qui præfectus eſt feris ſeu belluis, rector ferarum ſeu belluarum, & peculiariter, rector elephantorum, ſeu qui præeſt elephantis, &c. Undè θηραρχία, imperium ejus qui præeſt belluis, imperium in belluas, &c. à θὴρ, ρὸς, ἡ, fera, bellua, & ἀρχὴ; vide.

Ἐπιθιγγάνω, idem quod ἐπιθίγω, attingo, à θίγω; vide.

Ἐπιθόμεν, per Sync. pro ἐπιθόμεθα, 1. pl. a. 2. ind. act. verbi πείθω, perſuadeo: f. πείσομαι· &

Ἔπιθον, 1. 2 ind. act. ἐπίθοντο, 3. pl. a. 2. m. verbi πείθω, perſuadeo, p. m. πέποιθα, perf. paſſ. πέπεισμαι, f. 1. paſſ. πεισθήσομαι.

Ἐπιθοάζω, inſideo, vel ſedeo apud, aſſideo, ἐγκάθημαι, incumbo, &c. à θοάζω, ſedeo, propriè celeriter in ſedile inſilio, &c. V.

Ἐπιθόρνυμαι, ineo, ea ſignificatione quam mas inire fœminam dicitur: Luc. in Erot. ab ἐπιθορέω, aſſilio, inſilio, vel ſuperſilio; à Them. θόρω, ſeu θορέω; vide.

Ἐπιθρασύνω, audacem reddo: ex ἐπὶ & θράσος, εος, τὸ audacia: per Metath. pro θάρσος, εος, τὸ, idem.

Ἐπιδράμῃς, 2. ſingular. a. 1. ind. act. Ion. ab ἐπιτρέχω, percurro, incurro. Th. τρέχω, f. θρέξω, p. δεδράμηκα a. 2. ἔδραμον.

Ἐπιθρομβόω, in grumos cogo; ſeu coagulo in vel intra, aut ſuper, &c. ab ἐπὶ & θρομβόω; idem, in grumos cogo, congelo, ſeu concreſcere facio, &c. vide.

Ἐπιθρώσκουσα, inſiliens, præſ. part. f. g. ab ἐπιθρώσκω, inſilio, ſubſulto. Them. θρώσκω, i. i. o.

'Ἐπιθυμέω, concupisco, desidero: imperf. ἐπεθύμεον, ουν, εις, ει, f. ήσω. p. ἐπιτεθύμηκα, a. 1. ἐπεθύμησα, a. 1. inf. act. ἐπιθυμῆσαι, hinc ἐπιθυμητὴς, οῦ, cupidus: ex ἐπὶ & θυμὸς, animus.

'Ἐπιθύμημα, ατος, τὸ, & ἐπιθύμησις, ιος, ἡ, nec non

'Ἐπιθυμία, ας, ἡ, concupiscentia, cupiditas, desiderium, libido: ab iisd.

'Ἐπιθυμητὴς, οῦ, ὁ, affectator, qui desiderat, promptus, alacri animo, &c. Idem, ἐπιθυμητικὸς, q. d. desiderativus; ad desiderandum seu concupiscendum propensus; avidus, cupidus; insitam concupiscendi facultatem habens, seu propensionem ad concupiscendum; item, impellens ad concupiscendum, &c. Unde ἐπιθυμητικῶς, cupidè, avido animo; ut ἐπιθυμητικῶς ἔχω (pro ἐπιθυμῶ, cupio) τοῦ ἀκοῦσαι; Bud. in epist. &c. Item, ἐπιθυμητὸς, οῦ, ὁ, desiderabilis, qui ejusmodi est ut desideretur; unde ἐπιθυμητὰ, τὰ, quæ desiderari solent, &c. Omnia ab iisd.

'Ἐπιθυμίδες, sunt corollæ, quæ quoniam sub collo supra pectus seu cor, quam animi sedem esse volunt, appendebantur; à θυμὸς, derivari putantur, &c. Dicuntur &, ἐπιθυμιάδες; i. e. παντοδαπὰ στεφανώματα; Hesych. variæ corollæ, &c.

'Ἐπιθυμόδειπνος, cœnarum seu conviviorum appetens seu cupidus; quo nomine vocabatur, quilibet occupatus negotiis esset, cœnitandi tamen amore, vocationes non recusabat, etsi tardiùs adveniret; ab ἐπιθυμῶ, & δεῖπνον.

'Ἐπιθιώω, corrigo; ἐπανορθοῦμαι, Suid. ab ἐπὶ & ἰθιώω, Vi.

'Ἐπιθύω, impetu feror in aliquem, immolo: ex ἐπὶ & θύω, idem.

'Ἐπίθωνται, 3. pl. a. 2. sub. m. ex ἐπιτίθημι, impono: a. 2. m. ἐπεθέμην. Th. τίθημι, pono.

'Ἐπιθωρακίζω, lorico; vel insuper lorico; desuper armo; item, super thoracem aliquid induo, &c. Unde, ἐπιθωρακίδιον, τὸ, vestis quæ super thoracem induitur, &c. à θωρακίζω, vide.

'Ἐπικαθίζω, colloco. f. ίσω. p. ἐπικεκάθικα. a. 1. ἐπεκάθισα, a. 1. part. ἐπικαθίσας, αντος, ex ἐπὶ & καθίζω, sedere facio. Th. ἵζω, f. ἵσω, idem, & sedeo.

'Ἐπικαθίσαντος, gen. sing. a. 1. part. act. ejusd. verbi.

'Ἐπικαινίζω, renovo; à καινίζω, idem, vide.

'Ἐπικαίριος, & ἐπίκαιρος, tempestivus, opportunus; commodus; item, præcipuus, primarius, &c. Unde, ἐπικαίρως, opportunè, commodè, &c. ab ἐπὶ & καιρὸς, Vi.

'Ἐπικαλαμάομαι, ῶμαι, post alios spicelegium facio; item, Metaphoricè; post alium vel alios spolio bonis quæ ab aliis relicta sunt, &c. Vide καλαμάομαι.

'Ἐπικαλέομαι, οῦμαι, invoco; appello: item, cognominor. f. έσομαι. p. ἐπικέκλημαι. plusq. p. ἐπεκεκλήμην, σο, το. a. 1. m. ἐπεκαλεσάμην, ω, ατο, a. 1. sub. m. ἐπικαλέσωμαι, ῃ, ηται, a. 1. pass. ἐπεκλήθην. a. 1. part. pass. ἐπικληθεὶς, εῖσα, ἐν. ex ἐπὶ & καλέω, voco.

'Ἐπικαλούμενα χρήματα, pecuniæ, quas quis alicui eripuit, & propter quas earum dominus conqueritur: ex ἐπικαλέομαι, quod vide.

'Ἐπικάλυμμα, ατος, τὸ, velamen: ab

'Ἐπικαλύπτω, contego; obscuro: ab ἐπὶ & καλύπτω, tego, f. ψω. p. φα. perf. pass. κεκάλυμμαι. a. 1. pass. ἐκαλύφθην.

'Ἐπικάμπτω, seu ἐπιγνάμπτω, inflecto, persuadeo. f. ψω. Th. κάμπτω, flecto.

'Ἐπικανθίδες, idem quod ἐγκανθίδες; cantherum radices; Poll. lib. 2. ab ἐπὶ & κανθὸς, Vi.

'Ἐπίκαρ, adv. ad verticem, in caput; quasi ἐπὶ καρ, qu. Vi.

'Ἐπικαρδιόω, ῶ, idem quod καρδιόω, cordis dolorem sentio, seu potius dolorem oris ventriculi seu stomachi, &c. à Th. καρδία, ἡ, cor, Vi.

'Ἐπικάρπιος, frugifer, fructifer; ut ἐπικάρπιοι ὧραι; frugiferæ tempestates; item, qui est frugum præses; ut, ἐπικάρπιος Ζεὺς, Jupiter frugipotens; ἀπὸ τῶν καρπῶν; à fructibus cujus meminit Aristot. de mundo. Inde, ἐπικάρπιον, quicquid semen aliquod continet; item, ἐπικάρπια, τὰ, dicuntur etiam ramusculi plantarum, de quibus fructus dependet, & qui sunt super fructum; sed, ἐπικαρπία, ἡ, est fructus, seu fructuum proventus & reditus; item, Metaphoricè, fructus & reditus qui ex ipsa summa capitali manat, usus rei fructuosus; quæstus, fœnus; vectigal quod ex fructibus percipitur, &c. Unde ἐπικαρπίζομαι, idem quod καρπίζω, & καρπίζομαι, qu. Vi. ut τὴν γῆν ἐπικαρπίζεσθαι, terram exinanire, exhaurire, & defrugare; Plin. Theophr. &c.

'Ἐπικάρσιος, α, ον, idem quod Th. κάρσιος, obliquus.

'Ἐπικαρυκεύω, insuper condio; condimentum aliud addo; ex ἐπὶ & καρυκεύω, condio, &c. Vi. Th. καρύκη.

'Ἐπικατακλύσαι, a. 1. inf. vide in κατακλύζω, inundo.

'Ἐπικατάρατος, ου, ὁ, ἡ, exsecrabilis; ex ἐπὶ & κατάρατος, diris devotus. Th. ἀρὰ, ᾶς, ἡ, preces, diræ.

'Ἐπικατασείω, q. d. super decutio; vel superdeturbo; aut superprosterno, &c. Joseph. ἐπικατέσεισεν ἑαυτῷ τὸν ἐλέφαντα; super se prostravit elephantum, &c. à κατασείω, Vi.

'Ἐπικατασκάπτω, superfodio, vel, superinfodio, &c. à κατασκάπτω, Vi.

'Ἐπικαταφορὰ, Astrologis dicitur præceps locus cœli; in octavo ab horoscopo signo; seu pars zodiaci, quæ totidem partibus in demersu occiduum punctum signiferi præcesserit, quot partibus in emersu ἀναφορὰ ab horoscopo relinquitur; est autem ἀναφορὰ, & interdum ἐπαναφορὰ, ea pars cœli, quæ triginta partibus ab horoscopo distat, in secundo signo existens ab eo, in quo horoscopus inchoatur; quasi pars jam emersura, &c. Item' ἐπικατάφορος, proclivis, pronus, &c. à καταφέρω, Vi.

'Ἐπικαταχωννύω, adobruo; à καταχωννύω, vel καταχώννυμι, idem quod καταχόω, terra aggestâ obruo; vel defodio, &c. Vide καταχῶσαι, & χῶσαι, &c.

'Ἐπικατερχέω, defusum, transfusum, seu decapulatum & elutriatum superponere & indere compositioni; Gal. ex ἐπὶ & κατερχέω, defundo, &c. Vi.

'Ἐπικαττύειν, & ἐπικαττύεσθαι, est veteramentarii sutoris artem exercere, seu coria, quæ inveteraverunt & detrita sunt, concinnare & consuere; Vi. Th. κασσύω.

'Ἐπικαυλόφυλλος, à caule tantum foliatus; Theoph. Hist. Plant. lib. 8. c. 9. ab ἐπὶ, καυλὸς, & φύλλον, quæ vide.

'Ἐπίκαυμα, adustio; vel, id ipsum quod adustum est; item, specialiter, oculorum adustio, apud Plin. & medicos, &c. Ut etiam, ἐπίκαυσις, eodem modo sumitur; utrumque verbale est ab ἐπικαίω, aduro. Th. καίω.

'Ἐπίκαυτος, ὁ, ἡ, præustus. Th. καίω, uro. f. καύσω.

'Ἐπικαυχάομαι, ῶμαι, q. d. glorior adversus aliquem; insulto alicui, &c. Unde ἐπικαύχησις, εως, ἡ, insultatio, &c. ab ἐπὶ & καυχάομαι, Vi.

'Ἐπικαχλάζω, supernè strepito; ut strepitat unda spumam simul emittens, &c. Vi. καχλάζω.

'Ἐπικάω, idem quod ἐπικαίω, aduro; à Th. καίω, uro; unde etiam κάω; idem.

'Ἐπίκειμαι, incumbo, insto, urgeo, & in 3. pl. ἐπίκεινται, imperf. ἐπεκείμην, σο, το, præs. inf. ἐπικεῖσθαι, præs. part. ἐπικείμενος, f. ἐπικείσομαι. Th. κεῖμαι, jaceo.

'Ἐπικεῖσθαι, præs. inf. ἐπικείσθω, 3. sing. præs. imperat. ἐπίκεισο, verbi ἐπίκειμαι, quod vide.

'Ἐπικεκλημένος, perf. part. pass. verbi ἐπικαλέομαι, invoco, quod vide.

'Ἐπικεράννυμι, sive, ἐπικεράω, admisceo, attempero; unde, ἐπικεραστικὸς, & ἐπικεραστικὸς, contemperandi vim habens; cui attemperandi vis inest; unde, τὸ ἐπικεραστικὸν, propriè dicitur medicamentum obtundens & temperans malignitatem vel morsum in aliqua parte contentorum humorum; apud Gal. lib. 2. de alim. &c. Th. κεράννυμι, Vi.

'Ἐπίκερας, vel ἐπικέρας, fenogræcum, seu fœnum græcum; sic dictum quoniam corniculis semen est simile; Plin. ab ἐπὶ & κέρας, cornu, &c. Vi.

'Ἐπικεραστικὸς, & ἐπικεράω, vide in ἐπικεράννυμι.

'Ἐπικερδὴς, έος, ὁ, ἡ, quæstuosus. Th. κέρδος, εος, τὸ, lucrum.

'Ἐπικερτομέω, verba profero mordacia, ac quasi cor proscindentia: vide in κερτομέω.

'Ἐπικερτομέοισα, Dor. pro ἐπικερτομέουσα, οῦσα, præs. part. f. g. ab eod. verbo.

'Ἐπικεύσω, celabo, f. 1. verbi ἐπικεύθω, quod ex ἐπὶ & κεύθω, occulo. f. κεύσω, p. κέκευκα.

'Ἐπικεφάλαιον, ου, τὸ, capitatio; i. e. tributum

butum seu pensio quæ colligitur capitatim seu viritim; sive id quod in capita penditur, &c. ab ἐπὶ & κεφαλὴ, vide.

Ἐπικήδειον, ου, τὸ, EPICEDIUM: ab

Ἐπικήδειος, ου, ὁ, ἡ, funebris: ab ἐπὶ & κῆδος, cura, funus.

Ἐπικήκαστος, ridiculus, infamis, &c. ab ἐπὶ & κηκάζω, conviciis & maledictis insector; à κηκὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, maledicus, conviciator, &c. à Th. κακὸς, Vi.

Ἐπικήπιος, hortensis; ut ἐπικήπιος, hortensis; ut, ἐπικήπιος ἄυρη; hortensis aura, &c. à Th. κῆπος, vide.

Ἐπίκηρος, & ἐπικήριος, ου, ὁ, ἡ, fato lethifero obnoxius, & fatalibus morbis; item, caducus, fluxus; debilis, fragilis, &c. Unde etiam adv. ἐπικήρως, more eorum qui fato lethifero & fatalibus morbis obnoxii sunt, &c. ab ἐπὶ & κὴρ, κηρὸς, sors, fatum, &c. Vi.

Ἐπικηρύσσειν ἀργύριον τινὶ, caput alicujus pecunia licitari: ab

Ἐπικηρύσσω, vel -ττω, per præconem denuntio, edicto pronuntio; ex ἐπὶ & κηρύσσω, vel ττω, promulgo. Th. κήρυξ, υκος, ὁ, præco.

Ἐπικηρυκεύεσθαι, per præconem aliquid agere. Th. κήρυξ, præco.

Ἐπικηρυκεία, ipse actus mittendi caduceatores, seu legatos de pace & fœdere; item, ἐπικηρύκευμα, legatio, præconium, &c. à præced.

Ἐπικίδνημι, diffundo super: quod à κίδνημι, seu κιδνάω, hoc autem à σκιδάω, dispergo.

Ἐπικίνδυνος, ου, ὁ, ἡ, periculosus. Th. κίνδυνος, periculum.

Ἐπίκλαυτος, tristis, lamentabilis, flebilis; Aristoph. in Ranis; est verbale ab ἐπικλαίω, defleo; à Th. κλαίω, lugeo.

Ἐπικίρνασθαι, misceri: à κιρνάω, vel κίρνημι, idem quod κεράννυμι, misceo.

Ἐπικλεὴς, gloriosus, celeber, ab ἐπὶ & κλέος, τὸ, gloria, &c. Vi.

Ἐπικλείω, occludo; item, celebro; ut & Th. κλείω, id Vi.

Ἐπικλέπτω, furor. f. ψω. hinc ἐπίκλοπος, furax; item subdolus. Th. κλέπτω, furor. f. ψω. p. m. κέκλοπα.

Ἐπικληθεὶς, εῖσα, ὲν, a. 1. part. pass. ab ἐπικαλέομαι, invoco, quod vide.

Ἐπίκλημα, criminis objectio; accusatio; criminatio, vel crimen quod objicitur; item, ἐπίκλησις, cognominatio; item, invocatio; & interdum, pro ignominia, &c. Sic, ἐπίκλην, adverbialiter, cognomento; item prænomine, &c. Item, ἐπίκλητος, advocatus, evocatus, accitus; adscititius, &c. Omnia à præcedente verbo.

Ἐπίκληρος, ου, ἡ, ad quam universa hæreditas pertinet; ex ἐπὶ & κλῆρος, sors.

Ἐπικλήρῳ, ejusd. dat. sing.

Ἐπικληρόω, sorte distribuo; ab ἐπὶ & κληρόω, Vi.

Ἐπίκλης, ιδος, ὁ καὶ ἡ, cognominatus; vide ἐπίκλην.

Ἐπικλῆσαι, a. 1. inf. act. ἐπικλήσας, a. 1. part. per Sync. ab ἐπικαλέω, appello. f. έσω. p. ἐπικέκληκα ex ἐπὶ & καλέω, voco.

Ἐπίκλησις, εως, ἡ, cognominatio, invocatio, ab eod. verbo. Them. καλέω, voco. perf. pass. κέκλημαι, σαι.

Ἐπίκλητος, ου, ὁ, ἡ, accersitus: ex ἐπὶ & καλέω, voco.

Ἐπίκλινον, a. 1. imperat. act. vide κλίνω.

Ἐπικλίνω, acclino, inclino; & neutraliter, declino ad, &c. In pass. ἐπικλίνομαι, inclinor, Thuc. lib. 7. Item, jacio super, &c. Unde ἐπίκλισις, inclinatio, seu acclinatio; ἐπικλινὴς, declinans, deorsum vergens; item, declivis, devexus; item, ἐπικλίντης, ου, ὁ, inclinans; i. e. faciens ut inclinet; item, ἐπικλίνται, dicuntur terræ motus quidam; Aristot. de mundo; item, ἐπίκλιντρον, sella, vel lectus in quo acclinare nos, aut decumbere possumus; Poll. Item, ἐπικλινὲς, τὸ, inclinatio, propensio animi in malum, &c. Omnia à Th. κλίνω, & ἐπικλίνω.

Ἐπίκλοπος, ου, ὁ, ἡ, furax; item subdolus: ab ἐπὶ & κλέπτω, f. ψω, furor. p. m. κέκλοπα.

Ἐπικλύζω, proluo, inundo: quod ex ἐπὶ & κλύζω, f. σω, abluo. a. 1. ἔκλυσα. p. κέκλυκα.

Ἐπικλύσασα, a. 1. part. f. g. ejusdem verbi.

Ἐπίκλυσις, influxus, inundatio, alluvio; (ἐπιρροὴ) &c. Verbale à præced. verbo.

Ἐπίκλυτος, celebris, inclytus, &c. à verbo ἐπικλύω, idem quod Th. κλύω, audio; unde κλυτὸς, οῦ, ὁ, cujus vox audiri seu exaudiri potest; item, clarus, celeber; cujus passim fama auditur; inclytus, &c. Vi.

Ἐπικλώθω, neo, fatalia stamina duco: ex ἐπὶ & κλώθω, neo. f. κλώσω.

Ἐπικνάμπτω, & ἐπιγνάμπτω, inflecto; item, intorqueo, &c. Ex ἐπὶ & γνάμπτω, seu κνάμπτω, idem quod Th. κάμπτω, flecto, curvo, &c. Vi.

Ἐπικνάω, insuper scindo; insuper rado, &c. Th. κνάω.

Ἐπικνίζω, in superficie scalpo, vel, per summa incîdo; unde, ἐπίκνισις, scarificatio, scalptura; incisio, quæ per summas partes fit, &c. à verbo κνίζω, quod vide.

Ἐπικοιλὶς, ίδος, ἡ, superior palpebra, cilium; à κοιλὶς, ίδος, ἡ, idem; à Th. κοιλὸς, Vi.

Ἐπικοιμάομαι, ῶμαι; indormio, incubo; à κοιμάομαι, Vi.

Ἐπίκοινον, (scil. γένος) EPICOENUM apud Grammat. item adverbialiter, in commune, n. g. ab

Ἐπίκοινος, ου, ὁ, ἡ, communis, promiscuus. Th. κοινὸς, communis.

Ἐπικοιτάζομαι, cubile habeo, vel constituo mihi in, &c. à κοιτάζομαι, sum in cubili, decumbo; ab activo, κοιτάζω, cubare facio, in cubili colloco, &c. Th. κοίτη, Vi.

Ἐπικολπίδιος, qui in sinu gestatur; ut ἐπικολπίδιον βρέφος, infans, qui in sinu gestatur, vel in gremio tenetur, &c. (à κολπίζω, sinuo; Th. κόλπος, Vi.) Sic, ἐπικολπίδιον παιδίον, infans qui adhuc à nutrice gestatur, &c.

Ἐπικόπανον, mensa coquinaria, supra quam carnes secari solent; item, ἐπικοπὴ, ἡ, incisio, accisio, præcisio, quâ, scilicet, arborum extremæ partes deputantur; item incisio in corpore; i. e. vulnus, &c. ἐπίκοπος, incisus, accisus, præcisus; decacuminatus, seu brevis, &c. Item, substantive, lignum quod supponitur rei quæ secatur, &c. Sic etiam dicitur character, qui initio malè impressus; denuo imprimitur, &c. Item, ἐπικόπτης, reprehensor, castigator; &c. Omnia à verbo ἐπικόπτω, incîdo, præcîdo; i. e. in superficie & cacumine cædo, aut decîdo; item, cædo, ferio, cudo; reprehendo, &c. Th. κόπτω, Vi.

Ἐπικορίζω, sperno, & rejicio; subigo, constupro, contumeliose tracto, &c. à κορίζομαι, quod vide.

Ἐπίκορσος, qui supra tempora seu maxillas est; nam, ἐπίκορσα, τὰ, partes supra maxillas Attici vocant: ab ἐπὶ κορσὴ, Vi. à quo κόρσαι plerumq; dicuntur tempora, seu ossa duo cranii, utrinque singula ad aures sita, &c. Th. κείρω, unde, ἐπικείρω, attondeo, præcido, &c.

Ἐπικοτταβίζειν, idem quod ἀποκοτταβίζειν, id vide.

Ἐπίκοτος, iratus; item, culpandus; unde, ἐπίκοτα, τὰ, culpanda, & ob quæ meritò quis irascatur, &c. Item, ἐπικότως, iratè, iracundè, &c. Th. κότος, Vi.

Ἐπικούρειος, ου, EPICUREUS, nomen Sectæ: ab Epicuro, philosopho infami, ab ἐπίκουρος, auxiliator.

Ἐπικουρέω, auxilior, auxilio venio: f. ήσω. Th. ἐπίκουρος, auxiliator.

Ἐπικουρῆσαι, auxilium præbere, ejusd. a. 1. inf. act. & ἐπικουρήσαντα, auxiliantem, acc. sing. a. 1. part. act.

Ἐπικουρία, ας, ἡ, auxilium, remedium: ab

ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ου, ὁ, ἡ, auxiliator, auxiliatrix: ab ἐπὶ & κοῦρος, quòd juvenum sit belligerare.

Ἐπικουφίζω, εις, ει, allevo, præs. ind. ex ἐπὶ & κουφίζω, levo. Them. κοῦφος, ου, levis.

Ἐπικράζω, inclamo; à Th. κράζω, vide.

Ἐπικραιαίνω, idem quod ἐπικραίνω, id vide.

Ἐπικράθω, Poët. pro ἐπικεράνθῳ, quod vide.

Ἐπικραίνω, perficio: f. ανῶ. a. 1. ἐπέκρηνα: quod ex ἐπὶ & κραίνω, f. νῶ, effectum reddo.

Ἐπικρῆναι, capite annuisse, ejusd. a. 1. inf. & ἐπικρανεῖς, 2. sing. f. 1. act.

Ἐπικράνθω, amarus factus sum, a. 1. ind. pass. à πικραίνω, amarum reddo: f. ανῶ. p. πεπίκραγκα. Th. πικρὸς, amarus.

Ἐπίκρανον, ου, τὸ, quod super caput est; seu vitta, capitis ligamentum; item, muni-

mentum quod capiti imponitur, i. e. galea, &c. Unde, ἐπίκρανα, τὰ, dicuntur etiam capitula seu capitella, columnarum, apud architectos; item, ἐπικρανὶς, ιδ@, ἡ, cerebellum, &c. Omnia a κρανίον, id vide.

Ἐπίκρασις, attemperatio; specialiter dicta à medicis, veluti temperatio quædam pravorum humorum in corpore; quæ fit κατ' ἀφαίρεσιν; vitiosorum succorum καὶ πρόσθεσιν bonorum sensim, & paulatim; Dioscor. est verbale ab ἐπικεράννυμι, id vide.

Ἐπικρατύνω, insuper confirmo; unde ἐπικρατύνθην, prævalui, invalui, &c. à κρατύνω, id Vi.

Ἐπικρατέοντα, acc. sing. m. g. vel nom. pl. n. g. part. præs. ab

Ἐπικρατέω, prævaleo, potior, dominium obtineo, supero, cohibeo: f. ήσω. p. ἐπικεκράτηκα. Ex ἐπὶ & κράτ@, ε@, τὸ, robur.

Ἐπικρατὴς, in potestate sua habens; potens, alicujus rei compos; fortis, &c. à quo comparat. ἐπικρατέστερ@, potentior, superior, &c. Item, ἐπικράτεια, ας, ἡ, potestas, imperium, ditio, continentia, &c. ab iisdem; à quibus etiam est ἐπικράτησις, prævalentia, præpollentia; item, ἐπικρατητικὸς, cohibendi seu coercendi vim habens, aut sistendi, &c. Est & vocabulum gramm. viz. ἐπίρρημα ἐπικρατητικὸν, q. d. obtentivum; obtinendi significationem habens, &c. Omnia ab iisdem.

Ἐπικρατέως, Poët. pro ἐπικρατῶς, validè, adv. ab iisd.

Ἐπικρατήσεια, ας, ε, a. 1. opt. Æol. ex ἐπικρατέω, vinco. Th. κράτ@, vis.

Ἐπικράτιδες, sudaria, lintea sudatoria: quæ ἐπὶ κρατὸς ponuntur; à κρὰς, κρατὸς, ὁ, vel τὸ, caput. Th. κάρηνον, idem.

Ἐπικρατικὸς, idem quod ἐπικρατητικὸς, & ab eod. id Vi.

Ἐπικρατύνω, idem quod κρατύνω, id vi e.

Ἐπικρατῶς; vide ἐπικρατέως.

Ἐπικρέμαμαι, suspensus sum super; impendeo, seu immineo; ut ἐπικρεμάμεν@ κίνδυν@, impendens periculum; apud Thucyd. lib. 7. Unde ἐπικρεμὴς, έ@, ὁ καὶ ἡ, suspensus super, impendens, in Epigr. Item, ἐπικρεμάω, ἐπικρεμαννύω, sive ἐπικρεμάννυμι, suspendo super; eminere facio, &c. Omnia ex ἐπὶ & κρεμάω, vide.

Ἐπικρήηνον, pro ἐπίκρηνον, perfice, a. 1. imperat. act. per Epenth. τῶ η, verbi ἐπικραίνω, quod ex ἐπὶ & κραίνω, efficio: f. ανῶ. a. 1. ἔκρηνα.

Ἐπίκρημν@, præceps, in præcipitium vergens; ut, ἐπίκρημν@ ὁδὸς; via prærupta, &c. Ab ἐπὶ & κρημνὸς, vide.

Ἐπικρήνωμεν, 1. pl. a. 1. sub. act. ab eod. verbo.

Ἐπικρῆσαι, a. 1. inf. Ion. pro ἐπικεράσαι, verbi ἐπικεράννυμι, admisceo: ex ἐπὶ & κεράννυμι, misceo: f. 1. κεράσω, quod videas.

Ἐπικρητηρίδιον, exponitur operculum τῶ κρητηρίδιε, &c. Ex ἐπὶ & κρητηρίδιον; idem quod κρατήριον, τὸ, parva cratera, seu parvus crater, &c. a κρητὴρ, Ionicè pro κρατὴρ, Vi.

Ἐπικρίνω, f. νῶ, decerno, approbo. Th. κρίνω, judico.

Ἐπίκριον, ε, τὸ, antenna navis; & ἐπίκρια, τὰ, dicuntur navis tabulata, &c. ab ἐπὶ & ἰκρίον, Vi.

Ἐπίκρισις, ἡ, adjudicatio; judicium, discretio, censura, dignotio, &c. Item, ἐπικριτὴς, ε, arbiter; consultor; & ἐπίκριτ@, lectus, delectus; approbatus, &c. Omnia ab ἐπικρίνω, vide.

Ἐπίκροτ@, pulsatus, pavitus, propulsatus, proculcatus, &c. Unde, ἐπικροτέω, applaudo; plaudo super aliqua re; item, crepito, &c. Ab ἐπὶ, & κρότ@, unde κροτέω, &c. quæ vide.

Ἐπίκρεμα, ictus, pulsus, &c. Item, ἐπίκρεσις, certa quædam erat percussio cum levibus ferulis, &c. Utrumque verbale ab ἐπικρέω, impello, incito, &c. à Th. κρούω, vide.

Ἐπικρύπτω, f. ψω, idem ac Them. κρύπτω, abscondo, celo, dissimulo.

Ἐπίκρυφ@, ε, Poët. pro quo & κρύφι@, ία, ον, & κρυφιὸς, occultus. Th. κρύπτω, occulto.

Ἐπικτένιον, locus supra pubem; Gal. ab ἐπὶ & κτένιον, pecturculus, parvus pecten; à Th. κτεὶς, ενὸς, ὁ, pecten; item, pubes, quæ pecten, Juvenali.

Ἐπίκτητ@, ε, ὁ, ἡ, acquisititius; ex ἐπὶ & κτάομαι, acquiro: f. κτήσομαι. p. κέκτημαι.

Ἐπικτίζω, superædifico, superstruo; vel insuper ædifico, &c. ab ἐπὶ & κτίζω, vide.

Ἐπικυδὴς, έ@, ὁ καὶ ἡ, gloriosus; potens; victor honoratus; unde compar. ἐπικυδέστερ@, honoratior; item, uberior, majore fiduciâ præditus, & adv. ἐπικυδεστέρως; gloriosiùs, honoratius; meliore fortuna & successu, &c. Polyb. ab ἐπὶ & κῦδ@, τὸ, vide.

Ἐπικυέω, ῶ, f. ήσω, &

Ἐπικυΐσκω, & -ομαι, superfœto: ex ἐπὶ & κυέω, in utero gesto.

Ἐπικυλίδες, idem quod κυλίδες; superiores palpebræ; à κυλία, Vi.

Ἐπικυλίω, involvo, impello; ab eod.

Ἐπικυλινδρέω, ῶ, cylindris in superficie super involutis æquo & complano, &c. à κυλινδρέω, ῶ; idem, cylindro super-involuto, æquo vel calco, &c. à κύλινδρος, Vi.

Ἐπικυλίκει@, idem quod κυλίκει@, ε, ὁ καὶ ἡ, inter pocula dictus vel factus; à κύλιξ, ικ@, ἡ, calix, &c. Vi.

Ἐπικύπτω, pronus vel, propendens incumbo; unde, ἐπικυφὸς, incumbens, inclinatus; item, ἐπίκυφ@, incurvus, &c. Ab ἐπὶ & Th. κύπτω, vide.

Ἐπικύρσαι, a. 1. inf. act. ἐπικύρσας, a. 1. part. ἐπικύρσαιεν, 3. pl. a. 1. opt. act. ab ἐπικύρω, incido: vide κύρσαι.

Ἐπικυρτώοντε, attollentes, dual. num. part. præs. Poët. ab ἐπικυρτόω, incurvo. Th. κυρτὸς, curvus.

Ἐπίκυφ@, vide etiam in ἐπικύπτω.

Ἐπικώμιον, ε, τὸ, Poët. pro ἐγκώμιον, ε, τὸ, enconium, laus: & hinc

Ἐπικώμι@, ία, ον, pro ἐγκώμι@, vel ἐγκωμιαστικὸς, ἡ, ὸν, laudatorius, a, um; laudator. Th. ἐγκώμιον, laus.

Ἐπικωμῳδέω, ῶ, idem quod κωμῳδέω, ῶ; mordacibus dictis incesso; mordeo, noto, taxo; subsanno, irrideo; ut viz. in veteri comœdia fiebat, &c. à κωμῳδὸς, id vide.

Ἐπίκωπ@, remo admotam habens manum; remigationi accinctus; qui est in procincta navigationis; idem quod ἐπήρετμ@; vel ὁ κωπηλάτης, remex; remigio instructus, &c. Ex ἐπὶ & κώπη, remus, &c. Vi.

Ἐπιλαβέσθαι, a. 2. inf. m. ἐπιλαβόμεν@, a. 2. part. m. ἐπιλάβωνται, 3. pl. a. 2. sub. m. ab ἐπιλαμβάνομαι, prehendo, quod vide.

Ἐπιλαγχάνω, super alio, seu post alium sorte obtineo; post alium mihi sorte obtingit, &c. Hinc, ἐπιλαγχάνοντες, appellantur, qui sortitò sufficiuntur & sublegantur, &c. à Th. λαγχάνω.

Ἐπιλαδὸν, catervatim, &c. ex ἐπὶ & ἰλαδὸν, idem; id vide.

Ἐπιλάζομαι, vel ἐπιλάζυμαι; prehendo, comprehendo; retineo, inhibeo, &c. Ut, ἐπιλάζυμαι στόμα; os contineo; ex Eurip. a λάζυμαι, idem quod Th. λάζομαι; id vide.

Ἐπιλαθέσθαι, a. 2. inf. m. ab ἐπιλανθάνομαι, obliviscor, quod vide.

Ἐπιλάθηται, 3. sing. a. 2. sub. m. ejusd. verbi.

Ἐπιλαμβάνομαι, apprehendo, carpo, assumo, cum gen. nanciscor: f. 1. m. ἐπιλήψομαι, a. 2. m. ἐπελαβόμην, ε, ετο, a. 2. imperat. m. ἐπιλαβε. a. 2. sub. m. ἐπιλάβωμαι, ῃ, ηται, a. 2. inf. ἐπιλαβέσθαι, a. 2. part. m. ἐπιλαβόμεν@ &

Ἐπιλαμβάνω, insuper accipio, corripio, occupo, retineo: ex ἐπὶ & λαμβάνω, capio: perf. λέληφα, Att. εἴληφα, a. 2. ἔλαβον.

Ἐπίλαμπ@, ε, ὁ, ἡ, manifestus: ex ἐπὶ & λάμπω, luceo: hinc ἐπιλάμψαντ@ ἔαρ@, affulgente vere, a. 1. part. act. gen. sing.

Ἐπιλανθανέσθω, 3. sing. imperat. pass. ab

Ἐπιλανθάνομαι, obliviscor: f. ἐπιλήσομαι. perf. pass. ἐπιλέλησμαι. a. 2. m. ἐπελαθόμην, ε, ετο, a. 2. inf. m. ἐπιλαθέσθαι, cum genit. ex ἐπὶ & λανθάνω, idem quod Them. λήθω, lateo: f. λήσω. a. 2. ἔλαθον. p. m. λέληθα.

Ἐπιλαρχία, ας, ἡ, turba duplaris; duæ turmæ; seu, agmen militum 128. ut in ord. mil. annotatur, &c. Ex ἐπὶ, ἰλάρχης; præfectus agmini equitum 64. Unde, ἰλαρχία, functio illa, &c. Ab ἴλη, turma, agmen; & ἀρχὴ, Vi.

Ἐπίλασις, ιος, ἁ, Dor. pro ἐπίλησις, oblivio: ab ἐπιλανθάνομαι, quod vide.

Ἐπιλεαίνειν, lævigare, polire: à λεαίνω, idem. Th. λεῖ@, lævis.

Ἐπιλέγομαι, nominor, dicor, subjicior, eligo, ratiocinor: præs. pass. ab

Ἐπιλέγω, dictis addo, concludo; item eligo: f. 1. m. ἐπιλέξομαι. a. 1. m. ἐπιλεξάμην, ω, ατο, allegi: ex ἐπὶ & λέγω, dico, deligo: f. ξω. p. λέλεχα.

Ἐπιλείπω, deficio: & in 3. pl. λείπεσι. f. ψω. p. ἐπιλέλειφα. a. 2. ἐπέλιπον. p.m. ἐπιλέλοιπα. Th. λείπω, linquo.

Ἐπίλειψις, defectio; verbale ab ἐπιλείπω.

Ἐπίλεκτος, electus, selectus, delectus; ἐξαίρετος, eximius, &c. Item, ἐπίλεξις; delectus, &c. Utrumq; ab ἐπιλέγομαι, id Vi.

Ἐπιλέλαθα, Dor. pro ἐπιλέληθα, oblitus sum, præt. m. &

Ἐπιλελῆσθαι, perf. inf. pass. & ἐπιλελησμένος, η, ον, perf. part. pass. ab ἐπιλανθάνομαι, obliviscor, quod vide.

Ἐπιλεύσσω, prospicio, præs. ind. ex ἐπὶ & λεύσσω, video. Poëticum est.

Ἐπιλήθεο, obliviscere, Ion. pro ἐπιλήθου, præs. imperat. ab

Ἐπιλήθομαι, idem quod ἐπιλανθάνομαι, obliviscor. Th. λήθω, f. σω, lateo: a. 2. ἔλαθον. p. m. λέληθα.

Ἐπιλήνιοι ὕμνοι, Hymni, qui ad vindemiæ torcularia canuntur. Th. ληνός, quod vide.

Ἐπιληπτικός, & ἐπίληπτος, ου, comitialis, comitiali morbo laborans: ab ἐπιλαμβάνω, quod vide.

Ἐπιληπτίζω, & ἤπτομαι, morbo comitiali laboro: à super. ἐπίληπτος.

Ἐπιλησμή, & ἐπιλησμοσύνη, idem quod sequens ἐπιλησμονή, oblivio; & ab eodem; item, ἐπιλήσμων, obliviosus; itidem ab eodem.

Ἐπιλησμονή, ῆς, ἡ, oblivio: quod ab ἐπιλανθάνομαι, obliviscor: perf. pass. ἐπιλέλησμαι.

Ἐπιλήσομαι, f. 1. m. ab ἐπιλανθάνομαι, vel ἐπιλήθομαι, obliviscor: utrumlibet videas.

Ἐπιληψία, ας, ἡ, invasio, EPILEPSIA, morbus comitialis: ab ἐπιλαμβάνω, corripio, quod adeas.

Ἐπιλίγδην, idem quod Th. λίγδην, strictim, leviter, adv.

Ἐπιλιμνάζω, superstagno, restagno, redundo; ex ἐπὶ & λιμνάζω, idem; à Th. λίμνη, Vi.

Ἐπιλιπαίνω, pinguedine illino; à λιπαίνω, vide.

Ἐπιλλίζω, f. ίσω, oculis innuo. Th. ἴλλος, oculus.

Ἐπίλλος, ου, ὁ, exponitur παρέστραβος, strabus, distortos habens oculos, &c. ab ἐπὶ & ἴλλος, oculus; à quo ἰλλός, est strabo.

Ἐπιλοβίς, ίδος, ἡ, jecinoris fibræ; apud Hesych. (corruptè autem legitur ἐπιβολίς;) ab ἐπὶ & λοβός, ima pars auris, &c. Vi. item, extrema pars hepatis, &c.

Ἐπιλογή, delectus, electio, &c. Verbale ab ἐπιλέγω, eligo, seligo, deligo, &c. Vi.

Ἐπιλογίζομαι, computo, supputo, &c. Item, excogito, recogito, reputo, &c. Unde, ἐπιλογισμός, ου, ὁ, computatio, enumeratio; item, cogitatio, reputatio, &c. à λογίζομαι, id vide.

Ἐπίλογος, ου, ὁ, EPILOGUS, conclusio: ab ἐπιλέγω, concludo. Th. λέγω, dico.

Ἐπιλοίμιος, ut ἐπιλοίμια ἔπη; carmina quæ canebantur post pestem, i. e. de peste sedata, seu post liberationem à peste, &c. à Th. λοιμός, pestis, Vi.

Ἐπίλοιπος, ου, ὁ, reliquus: ab ἐπιλείπω, deficio. Th. λείπω, linquo.

Ἐπίλουτρον, merces pro lotura; vel merces quam balneantes solvunt; merces balneatoris, &c. à λουτρόν, ου, τό, balneum, &c. Vi.

Ἐπίλυπος, valde mœstus, admodùm tristis, &c. Unde, ἐπιλυπέω, insuper molestiam affero; vel simpliciter, contristo, &c. à Th. λύπη; unde λυπέω, &c. Vi.

Ἐπίλυσις, εως, ἡ, explicatio; item impetus, egressio, ἔφοδος, quo sensu usurpatur 2 Pet. 1. 20. ab

Ἐπιλύω, explico, solvo: f. ύσω. p. ἐπιλέλυκα. a. 1. ἐπέλυσα. a. 2. ἐπέλυον. perf. pass. ἐπιλέλυμαι. a. 1. pass. ἐπελύθην, f. 1. pass. ἐπιλυθήσομαι. Ex ἐπὶ & λύω, solvo.

Ἐπιλυτικός, explicandi & solvendi nodosas quæstiones peritus, &c. à præced. verbo.

Ἐπιλωβής, idem quod λωβής, έος, ὁ καὶ ἡ, noxius, damnosus, &c. à Th. λώβη, ης, Vi.

Ἐπιμάζιος, mammillaris; à Th. μαζός, Vi.

Ἐπιμαίνομαι, insanio: Metaph. furiosè amo: ab ἐπὶ & μαίνομαι, f. 1. m. μανοῦμαι. a. 1. m. ἐμηνάμην, Att. ἐμηνάμην.

Ἐπιμαίομαι, attrecto, instigo, cupio, inquiro: ab ἐπὶ & μαίομαι, idem cum μάω, cupio, & quæro.

Ἐπιμᾶλλον, promptiùs, propensiùs, vehementiùs, &c. à μᾶλλον, magis, id vide.

Ἐπιμανής, έος, ὁ καὶ ἡ, insanus, furiosus, &c. ab ἐπιμαίνομαι, Vi.

Ἐπιμανθάνω, disco seu doceor pòst, seu postea, &c. à Th. μανθάνω, Vi.

Ἐπιμάρτυρ, υρος, ὁ, ἡ, testis. Th. μάρτυρ, υρος, ὁ, ἡ, idem.

Ἐπιμάρτυρα, testem, ejusd. acc. sing.

Ἐπιμαρτυρέω, testificor: f. ήσω. p. ἐπιμεμαρτύρηκα. Th. μάρτυρ, testis.

Ἐπιμαρτύρομαι, testes appello, attestor: ab eod. Th.

Ἐπιμάρτυρος, ου, ὁ, ἡ, testis: ab eod. Them.

Ἐπιμάσσασθαι, gemin. σ, pro ἐπιμάσασθαι, a. 1. inf. m. Poët. ab

Ἐπιμάσσομαι, tactu exploro, prehendo, abstergo: à μάσσω seu -πω, tango.

Ἐπιμαστίδιος, & ἐπιμάστιος, ου, ὁ καὶ ἡ, mammæ admotus, lacteus; subrumus, &c. ab ἐπὶ & μαστός, idem quod Th. μαζός, mamma, &c. Vi.

Ἐπίμαστος, qui cibum quærit; qui quærit unde vivat, mendicus; Od. υ. ab ἐπὶ & μαστεύω, quæro, &c. Vi.

Ἐπιμάχιμος, oppugnabilis; expugnatu facilis; idem quod ἐπίμαχος; Vi. quod etiam interdum activè sumitur pro eo qui auxiliatur in pugna, &c. à quo, (in hac significatione) est etiam ἐπιμαχία, societas belli in propulsanda injuria, non item, inferenda; Thucyd. societas subsidiaria, & suppetiarum causâ instituta, &c. Unde, ἐπιμαχέω, fero auxilium, &c.

Ἐπίμαχος, ὁ, ἡ, expugnabilis. Th. μάχομαι, pugno: hinc superl. ἐπιμαχώτατος.

Ἐπιμεθεύς, έος, ὁ, an Ἐπιμηθεύς scribendum, EPIMETHEUS, nomen viri.

Ἐπιμειδήσας, αντος, a. 1. part. m. g. verbi ἐπιμειδιάω, subrideo. Th. μειδάω, f. ήσω, rideo molliter.

Ἐπιμειδιάω, subrideo, idem quod sequens ἐπιμειδάω, Vi.

Ἐπιμείλια, τά, munera quibus aliquem demulcemus: aut illa dos quæ sponso datur: quod à μειλίσσω, mellitum reddo, vel à μέλει, curæ est.

Ἐπιμέλας, nigricans; à μέλας, niger, vide.

Ἐπιμέλεια, ας, ἡ, cura, diligentia, studium: ab ἐπιμελής, έος, ὁ, ἡ, diligens. Th. μέλει, curæ est.

Ἐπιμελέομαι, οῦμαι, curam gero, curo: cum genit. f. ήσομαι. p. ἐπιμεμέλημαι. a. 1. pass. ἐπεμελήθην, ης, η, a. 1. imperat. pass. ἐπιμελήθητι, ab ἐπιμελής. Th. μέλει, curæ est.

Ἐπιμελέστατα, nom. pl. n. g. superlat. grad. adverbialiter, diligentissimè: ab ἐπιμελής, diligens: comparat. ἐπιμελέστερος, ab eod. Them.

Ἐπιμελήθητι, a. 1. imperat. pass. ab ἐπιμελέομαι, quod vide.

Ἐπιμελής, έος, ὁ, ἡ, sedulus, diligens, solicitus; item quod curæ est; τὸ ἐπιμελές, interdum substantivè pro diligentiâ: ab ἐπὶ & μέλει, curæ est.

Ἐπιμελητέον, adject. verbale ab ἐπιμελέομαι, quod vide.

Ἐπιμελητής, οῦ, ὁ, curator. acc. pl. ἐπιμελητάς, ab eod. verbo.

Ἐπιμελίη, ης, ἡ, Ion. pro ἐπιμέλεια, diligentia.

Ἐπιμέλομαι, idem cum ἐπιμελέομαι, curo, quod vide.

Ἐπιμελοῦ, præs. imperat. pass. ab ἐπιμελέομαι.

Ἐπιμέλπω, accino; à Th. μέλπω, canto.

Ἐπιμελῶς, adv. accuratè, sollicitè: ab ἐπιμελής, diligens. Th. μέλει, curæ est.

Ἐπίμεμπτα, nom. pl. n. g. ab

Ἐπίμεμπτος, ου, ὁ, ἡ, culpandus, accusabilis: ab ἐπιμέμφομαι, quod vide.

Ἐπιμέμφεαι, Ion. pro ἐπιμέμφῃ, 2. sing. sub. m. ab

Ἐπιμέμφομαι, incuso, reprehendo: ex ἐπὶ & μέμφομαι, conqueror, accuso, f. ψομαι, p. μέμεμμαι, ψαι, πται.

Ἐπίμενε, permaneo, persevero, præs. imperat. ἐπίμενε, imperf. ἐπέμενον, f. ἐπιμενῶ. a. 1. ἐπέμεινα. a. 1. imperat. ἐπίμεινον, perge, a. 1. sub. act. ἐπιμείνω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. act. ἐπιμεῖναι. perf. act. ἐπιμεμένηκα. Th. μένω, maneo.

Ἐπιμερής, q. d. superparticularis; ut, ἐπιμερὴς ἀριθμός; numerus superparticularis; i. e. cùm major minorem aliqua ex parte excedit, &c. Hesych. (vide

(vide infrà, ἐπιμόριος, idem) ex ἐπὶ & μέρος, τὸ, pars, Vi.

Ἐπιμερίζω, impertio, vel impertior; distribuo, &c. à μερίζω, partior, &c. Vide.

Ἐπίμεσος, unde, ἐπίμεσα ῥήματα, verba deponentia vocantur à Grammaticis; à Th. μέσος, Vi.

Ἐπίμεστος, q. d. superplenus; i.e. redundans; ex ἐπὶ, intensivo, seu augmentativo; & μεστὸς, plenus, Vi.

Ἐπιμεταπέμπομαι, iterum accerso; à μεταπέμπομαι, Vi.

Ἐπιμετρέω, f. ήσω, in mensurâ addo, certâ mensurâ mutuum do: &

Ἐπίμετρον, ου, τὸ, auctarium, additamentum; ab ἐπὶ & μέτρον, mensura.

Ἐπιμήθεια, ας, ἡ, consilium quod initur re peractâ; cui προμήθεια, oppon. &

Ἐπιμηθεὺς, έως, ὁ, ἡ, serò sapiens: &

Ἐπιμηθὴς, έος, ὁ, ἡ, prudens: ab ἐπὶ & μῆδος, εος, τὸ, cura.

Ἐπιμηθεύεσθαι, consilium capere re peractâ; ab ἐπιμηθεὺς, Vi.

Ἐπιμήνια, menstrua sacra: ab

Ἐπιμήνιος, ου, ὁ, ἡ, menstruus: à μὴν, μηνὸς, ὁ, mensis.

Ἐπίμικτος, ου, permixtus: ex ἐπὶ & μίγνυμι, misceo f. ξω. p. μέμιχα. perf. pass. μέμιγμαι, ξαι, κται.

Ἐπιμίμνω, persto, permaneo, &c. Idem quod, & pro ἐπιμένω; id Vi. ut μίμνω, Vi. pro μένω, maneo.

Ἐπιμὶξ, pro miscuè, mixtè. &

Ἐπιμιξία, commercium. ab iisd.

Ἐπιμίξαις, Æol. pro ἐπιμίξας, a. 1. part. act. m. g. ab ἐπιμίγνυμι. Th. μίγνυμι, misceo. f. ξω.

Ἐπίμιξις, εως, ἡ, congressus; ab eod. Th.

Ἐπιμίσγεται, commiscetur, 3. sing. præs. ind. ab

Ἐπιμίσγομαι, in consortium venio, aut sum; accedo, præs. part. ἐπιμισγόμενος. Th. μίγνυμι, misceo. f. ξω.

Ἐπιμνάομαι, recordor, mentionem facio. f. ἐπιμνήσομαι. p. ἐπιμέμνημαι. a. 1. ἐπεμνήσθην. Th. μνάομαι, idem.

Ἐπιμνησθεὶς, έντος, recordatus: a. 1. part. pass. ejusd. verbi.

Ἐπιμοιράομαι, impertior: ex ἐπὶ & μοιράω, partior, quod à μοῖρα, pars. Th. μείρω, divido. præt. m. ἔμμορα.

Ἐπιμοιρᾶσθαι, ejusd. præs. inf. pass.

Ἐπιμοιρέομαι, idem quod præced. ἐπιμοιράομαι; & ab eod.

Ἐπιμόλος, adveniens; (ἐπελθὼν) à Th. μολέω, venio, advenio; vide.

Ἐπιμομφὰ, ᾶς, ἁ, Poët. & Dor. pro

Ἐπιμομφὴ, ῆς, ἡ, objurgatio, reprehensio: ab ἐπιμέμφομαι, quod vide.

Ἐπιμονὴ, ῆς, ἡ, permansio, perdurantia, perduratrix firmitas, perseverantia; item, in malam partem, interdum, pro mora, & cunctatione, &c. Sic, ἐπίμονος, constanter permanens, perdurans; ut ἐπίμονος στρατηγὸς, cui post annum successor non mittitur; Polyb. & ἐπιμόνως, constanter permanendo, perseveranter, &c. Omnia ab ἐπιμένω, Vi.

Ἐπιμονόω, ῶ, desolo; i. e. solum reddo; solitudinem affero; item, desero, destituo, &c. Unde, ἐπιμονωθεὶς, destitutus, desertus, &c. à verbo μονόω, Vi.

Ἐπιμόριος, q. d. superparticularis; sic dicitur numerus, qui ad alium relatus, ipsum semel continet, & aliquam præterea ejus partem, tertiam, puta vel quartam, aut deinceps; ut ternarius est ἐπιμόριος binarii, &c. à nomine μόριον, τὸ, id vide.

Ἐπιμπλέετο, Ion. pro ἐπιμπλάετο, ἄτο, & hoc pro ἐπίμπλατο, 3. sing. imperf. &

Ἐπίμπλω, impletus eras, pro ἐπίμπλασο, Ion. ἐπίμπλαο, & contractè ἐπίμπλω, 2. sing. imperf. à πίμπλαμαι, impleor, quod à πίμπλημι, f. πλήσω. Them. πλέος, plenus.

Ἐπίμπρα, urebat, 3. sing. imperf. pro ἐπίμπρη, à πίμπρημι, quasi a πιμπράω, comburo. imperf. ἐπίμπραον, ων, αες, ας, αε, α. Th. πρήθω, incendo.

Ἐπιμύζω, summissè suspiro: à μύζω, gemo.

Ἐπιμυθεύω, & ἐπιμυθεύομαι, affabulor; ex ἐπὶ & μυθεύομαι, pro eodem; id vide; ut & sequens, ἐπιμύθιον.

Ἐπιμύθιον, ου, τὸ, affabulatio, quod fabulæ annectitur: ex ἐπὶ & μῦθος, fabula, verbum, &c.

Ἐπιμύλιον, ου, τὸ, superior mola: &

Ἐπιμύλιος ᾠδὴ, molaris cantilena: ex ἐπὶ & μύλη, mola.

Ἐπίμυξις, ιος, ἡ, suspirium summissum, seu gemitus talis qui fit compressis labris, ità ut vix audiri possit, &c. Verbale ab ἐπιμύζω, sic suspiro & gemo, &c. Vi.

Ἐπιμύσσω, vel -ττω, subsanno. Th μύσσω, vel -ττω, mungo.

Ἐπιμωμητὸς, ἡ, ὸν, vituperabilis: ex ἐπὶ & μῶμος, dedecus.

Ἐπινάστιος, qui sedibus suis relictis alio habitatum se contulit; item, pulsus patriâ, exul, &c. ab ἐπὶ & νάω, pro ναίω, habito, &c. Vi.

Ἐπινάσσω, impleo, oppleo, premo, onero, &c. Unde, particip. perf. pass. ἐπινενασμένος, oppletus, onustus, & refertus, &c. à Th. νάσσω, premo, &c. Vi. Unde in pass. νάσσομαι, æquor, complanor; premor, impleor, &c.

Ἐπίνειον, ου, τὸ, navale emporium: ex ἐπὶ & νέιος, navalis. Th. ναῦς, navis.

Ἐπινέμεσθαι, depasci, præs. inf. Th. νέμω, pasco, f. μῶ. a. 1. ἔνειμα.

Ἐπινέμησις, distributio, divisio; ab ἐπινέμω, distribuo, divido, &c. Item, pasco in alieno; depasco, &c. Vide Th. νέμω.

Ἐπινενησμένος, perf. part. pass. ab ἐπινήθω, fatalibus filis attribuo, a. 1. part. pass. f. g. ἐπινηθεῖσα, ης, ἡ ex ἐπὶ & νέω, neo.

Ἐπινενόηκα, perf. act. ind. verbi ἐπινοέω, considero: ex ἐπὶ & νοέω, cogito. Th. νόος, νοῦς, ὁ, mens.

Ἐπινεύω, annuo, f. νεύσω. p. ἐπινένευκα. a. 1. ἐπένευσα ex ἐπὶ & νεύω, annuo.

Ἐπινεφὴς, nubibus tectus seu obductus; seu nubilus, obnubilus, &c. Unde, ἐπινεφέω, ῶ, nubibus tego, seu obduco; obnubilo, &c. Item, ἐπινέφελος, idem quod ἐπινεφής; item, nubilosus; seu in quo nubes aliquæ sparsæ sunt, &c. à Th. νέφος, τὸ, nubes; unde, νεφέλη, ἡ, idem, nebula, &c. Sic etiam ἐπίνεψις, ἡ, quasi diceres obnubilatio; ipsa scil. actio tegendi seu obducendi nubibus, &c. ab ἐπινεφῶ, id vide.

Ἐπινέω, supernato, in summo seu superficie aquæ nato; item, pro adnato, &c. Item, idem quod ἐπινήθω, fatalibus filis attribuo; vel, fatalia fila nens, tribuo, seu destino, &c. à Th. νέω, nato; item, idem quod νήθω, neo, &c. Vi.

Ἐπινήϊος, ὁ κ ἡ, qui super navi est aut fit; ab ἐπινήϊον, Ionicè, pro ἐπινεῖον, quod vide.

Ἐπίνηθρον, τὸ, id supra quod fila è colu deducta glomerantur; fusus, seu fusum, &c. ab ἐπινήθω, Vi.

Ἐπινήχομαι, innato, seu, in superficie nato; Hom. in Batrachom. &c. à νήχομαι, idem quod νήχω, id vide.

Ἐπινηέω, vel ἐπινέω, & ἐπινηνέω, in acervos aggero, ex ἐπὶ & νηέω, vel νηέω, idem quod νέω, glomero.

Ἐπινίκιον, ου, τὸ, victoriale. Est & hymnus in alicujus victoriam: ab

Ἐπινίκιος, ου, ὁ, ἡ, ad victoriam pertinens; ab ἐπὶ & νικάω, vinco. f. ήσω.

Ἐπινιπτρὶς, idem quod μετανιπτρὶς; ut, ἐπινιπτρὶς κύλιξ; poculum, quod post lotas manus extremo convivis apponitur; ἡ ἐπὶ πᾶσι; Poll. lib. 6. ab ἐπὶ & νίπτω, lavo; &c. Unde, νίπτρον, ου, τὸ, aqua lavandis manibus aut pedibus, &c.

Ἐπινίσσομαι, advenio; à verbo νίσσομαι, id vide.

Ἐπινίφω, ningo super; nive obruo; item, in superficie irrigo, &c. à Th. νίφω, vide.

Ἐπινοέω, f. ήσω, comminiscor, cogito, animadverto, destino.

Ἐπινόημα, ατος, τὸ, cogitatio, consideratio, commentum, &c. ἐπινοηματικὸς, qui prompto est ad excogitandum ingenio; & ἐπινοητικὸς, consultus, solers, prudens, &c. Omnia à præced. verbo; quod à seq. nomine; id vide.

Ἐπίνοια, ας, ἡ, cogitatio: ab ἐπὶ & νοέω, cogito. Th. νόος, νοῦς, ὁ, mens.

Ἐπίνομες, Dor. pro ἐπίνομεν, bibebamus, 1. pl. imperf. verbi πίνω, bibo.

Ἐπινομία, ἡ, jus pascendi in alieno; vel, jus pascendi inter se; item, pascuarium commercium, &c. ab ἐπὶ & νομὸς, pascuum; Vi. vel, ab ἐπινέμω, depasco; id vide. Item, ἐπίνομος; hæres; Hesych. ab ἐπινέμω, distribuo, partior; Vi.

Ἐπινομὶς, ίδος, ἡ, dialogus quidam Platonis existimatur; quasi appendix legum, &c. ab ἐπὶ & νόμος, lex; Vi.

Ἐπίνομος, ου, ὁ, Poët. ὁ σύννομος, qui in eodem

eodem regionis tractu & pascuis versatur: vide νόμ☉.

Ἐπινομοθετέω, insuper sancio; ad leges latas aliam vel alias addo; Plat. de legib. vide νομοθετέω.

Ἔπινον, imperf. act. verbi πίνω, bibo. f. πώσω. p. πέπωκα. a. 2. ἔπιον.

Ἐπίνοσ☉, morbis obnoxius; ægrotus; (ab ἐπὶ & νόσ☉, Vi.) Unde adv. ἐπινόσως; more eorum qui morbis tentantur, &c.

Ἐπινυκτὶς, ίδ☉, ἡ, q. d. nocturna; pustula est pessima in partibus eminentibus corporis, noctu fere erumpens; & noctu etiam maximè crucians; de qua vide Diosc. l. 2. de porro: sic etiam dicitur nocturna hominis custodia; ab Hesych. est & commentarium nocturnum, apud Synes. Ab ἐπὶ & νὺξ, νυκτὸς, ἡ, nox.

Ἐπινυκτερεύω, pernocto; à νυκτερεύω; noctu aliquid facio; item pernocto, &c. Vi.

Ἐπινύσσω, admoveo, impello, idem quod νύσσω, seu -ττω, f. ξω.

Ἐπινώτι☉, qui super dorsum situs est; Poll. lib. 2. Item, ἐπινωτίδιον, ου, τὸ, in Epigr. mantica quæ tergo imponitur; vel, saccus, aut pera hyberna; χλαμύδιον, &c. ab ἐπὶ & νῶτ☉, tergum, dorsum, &c.

Ἐπιξαίνω, exulcero; à Th. ξαίνω, cædo, percutio, &c. Vi.

Ἐπίξανθ☉, ου, ὁ, aliquantum flavus, subflavus; Poll. l. 2. Th. ξάνθ☉, flavus, &c. Vi.

Ἐπιξενόομαι, -οῦμαι, hospitio excipior, hospitor; peregrinor, peregrè advenio: à ξενοῦμαι, hospitio conjungor. Th. ξέν☉, hospes.

Ἐπιξιφίζω, protensis ensibus salto; à ξιφίζω; quod vide.

Ἐπιξυνδέω, Ion. & Att. pro ἐπισυνδέω, arctius alligo, &c. ab ἐπὶ & ξυνδέω, pro συνδέω, id vide.

Ἐπίξυν☉, ου, ὁ, ἡ, communis, promiscuus: à ξυνὸς, οῦ, communis, idem quod κοινός.

Ἐπιξύω, idem quod ἐπιξέω; in superficie rado, &c. ab ἐπὶ & ξύω, idem quod ξέω, rado, &c. Vi.

Ἐπιόγδο☉, seu ἐπόγδο☉; sesquioctavus; Plat. in Tim. ab ὄγδο☉, Vi.

Ἐπιοίνι☉, an legend. ἐποίνι☉, vinosus: ex ἐπὶ & οἶν☉, ου, ὁ, vinum.

Ἔπιον, bibi vel biberunt, 1. sing. vel 3. pl. a. 2. act. verbi πίνω, bibo. f. πώσω. p. πέπωκα.

Ἔπιον, Ion. pro ἔφιον, a. 2. ab ἐφίημι, immitto. Vide ἐπίη.

Ἐπιὸν, τὸ, accedens: irruens: τὰ ἐπιόντα, futura: &

Ἐπιόντα, accedentem, contra venientem, acc. sing. a. 2. part. ab ἔπειμι, accedo. Th. εἶμι, eo. a. 2. ἴον.

Ἐπιόπτομαι, sive ἐπόπτομαι, inspicio: ex ἐπὶ & ὄπτομαι, video. f. ὄψομαι. p. ὦμμαι.

Ἐπιορκέω, pejero. f. ήσω. p. ἐπιώρκηκα. præs. inf. ἐπιορκεῖν. præs. part. act. pl. num. ἐπιορκοῦντες, præs. part. pass. ἐπιορκούμεν☉ ex ἐπὶ, contra, & ὅρκ☉, jusjurandum.

Ἐπιορκήσης, 2. sing. a. 1. sub. act. ejusd. verbi.

Ἐπιορκητικὸς, idem quod ἐπίορκος; perjurus; ab eod. Item, ἐπιορκία, ας, ἡ, & ἐπιόρκιον, τὸ, perjuria, &c. Item, ἐπίορκον, adverbialiter, idem quod ἐπιόρκως; perjurè, perfide, &c. Item, sequens,

Ἐπίορκον, ου, τὸ, perjurium: &

Ἐπίορκ☉, ου, perjurus: ab ἐπὶ & ὅρκ☉, juramentum.

Ἐπιόψομαι, idem quod ὀψόμαι; inspicio, custodio; Od. ξ.

Ἐπίουρα, τὰ, intervalla, Ion. pro ἐπίουρα ab ὄρ☉, ου, ὁ, terminus.

Ἐπιούρια, τὰ, termini, fines, limites; Ionice pro ἐπιόρια; ut præced.

Ἐπίουρ☉, custos: ab ἐπὶ & οὖρ☉, ου, ὁ, idem.

Ἐπιοῦσα, sequens, & in dat. sing. ἐπιούσῃ, a. 2. part. f. g. ab ἔπειμι. Th. εἶμι, eo.

Ἐπιούσι☉, de die, in diem sufficiens, quotidianus, nobis sustentandis idoneus: ab a. 2. part. ἐπιὼν, ἐπιοῦσα, verbi ἔπειμι, succedo, sequor. Th. εἶμι, eo.

Ἐπιόψομαι, videbo, f. 1. m. verbi ἐπιόπτομαι, quod vide.

Ἐπίπαγ☉, ὁ, glacies superficiaria; humor in summa parte concretus, &c. Apud Diosc. lib. 1. c. 182. Sic dicitur succus, qui inciso arboris cortice emanans, concrescit & congelat, &c. Est à verbo ἐπιπήγνυμι, & ἐπιπήσσω, in summa parte seu superficie congelo; in pass. ἐπιπήγνυμαι, & ἐπιπήσσομαι, in summa parte concresco, & coeo, &c. à Th. πήγνυμι, Vi.

Ἐπιπάγχυ, prorsus, adv. ex ἐπὶ & πάγχυ, pro πάνυ, valdé.

Ἐπιπαίζω, deludo; à Th. παίζω, ludo; item, illudo, &c.

Ἐπιπαίω, impingo, offendo; unde, ἐπίπαισμα, τὸ, offendiculum, offensio; Hesych. ab ἐπὶ & Th. παίω, vide.

Ἐπιπακτόω, (unde, ἐπιπακτοῦν θύρας; obserare seu claudere fores, Poll. l. 10. c. 4.) idem quod πακτόω, compingo, coagmento; item, obsero, claudo, &c. Vi. in πακτός.

Ἐπιπαλαμάομαι, admachinor, contechnor; astute applaudo; dolosè ago, &c. à παλαμάομαι, Vi. in Th. παλάμη.

Ἐπιπαμφαλάω, pro μετ' ἀθυμιασμοῦ ἐμβλέπω; attonitus inspicio, &c. Idem quod παμφαλάω; attonitus, & veluti numine afflatus aspicio, vel circumspicio, &c. Factum videri potest hoc verbum, ex παμφαίνω, ν, in λ, mutato; ac proprie esse, omnia collustro oculis, omnia adspicio, &c.

Ἐπίπαν, in totum, omnino, adv. ab ἐπὶ & πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e.

Ἐπίπαππ☉, proavus, vel, attavus; Poll. à πάππ☉, avus; id vide.

Ἐπιπαρανέω, sive, ἐπιπαρανήω, insuper accumulo; insuper extruo, & exaggero, &c. Thuc. l. 2. ab ἐπὶ & παρανέω, vel παρανήω, seu παρανηνέω, juxta aggero & acervo; ad latus accumulo, &c. ex παρὰ & νέω, sive νήω, glomero, acervo, cumulo, &c. Unde νηέω, sive νηνέω, idem.

Ἐπιπαρέξειμι, sensim exeo; unde, particip. ἐπιπαρεξιὼν, paulatim evadens, excedens, &c. Gaza à παρέξειμι, prætereo, præcurro; ex παρὰ & ἔξειμι, exeo, &c. Vi.

Ἐπιπάρεδρ☉, repetita & secunda paradus; Poll. l. 4. Vide πάρεδρ☉.

Ἐπιπαρορμάω, exhortor; a παρορμάω; incito, concito, stimulo; item, hortor, ex παρὰ & ὁρμάω, Vi.

Ἐπίπαστ☉, qui inspergitur, qui inspargendo adhibetur; est à verbo ἐπιπάσσω, vel -ττω; insuper spargo, inspergo; à Th. πάσσω, id vide.

Ἐπιπαταγέω, q. d. superstrepo; à παταγέω, ῶ, strepo, strepito; à πάταγ☉, id vide.

Ἐπιπάτωρ, vitricus; Poll. l. 3. ab ἐπὶ & πατὴρ, Vi.

Ἐπίπεδ☉, qui est in superficie solis, & ex eo non eminet; planus; latus, campestris, &c. Ut, ἐπίπεδ☉ οἶκ☉; domus ima, & in solo posita; ἐπίπεδον σχῆμα, plana figura; & ἐπίπεδος ἀριθμ☉; ut bis bina, &c. Item, τὸ ἐπίπεδον; exponitur superficies, &c. & ἐπίπεδαι, αἱ, planæ figuræ, quæ longitudinem modo & latitudinem, nullam vero profunditatem habent, &c. ab ἐπὶ & πέδον, τὸ, solum, terra, &c.

Ἐπιπείθεο, pro ἐπιπείθου, obtempera, præs. imperat. pass. Ion. ἐπιπείθηται, 3. sing. sub. præs. ἐπιπειθόμενοι, nom. pl. præs. part. pass. f. g. ab

Ἐπιπείθομαι, pareo; puto, credo. f. πείσομαι. Them. πείθω, persuadeo. f. σω. a. 2. ἔπιθον.

Ἐπιπειθὴς, έ☉, ὁ καὶ ἡ, obediens, morem gerens, obsequens; ut, ἐπιπειθὴς τῷ λόγῳ; obsequens rationi; Aristot. Eth. 1. c. 7. est à præced. verbo.

Ἐπιπειράω, ρῶ, & ἐπιπειράομαι, ῶμαι; tento, periculum facio, &c. à πειράω, tento, &c. Vi.

Ἐπιπέλομαι, accido, ingruo; ut Od. ν. ὅτ' ἀνθρώποισι πέλονται; ingruunt hominibus, &c. à πέλομαι, vide.

Ἐπίπεμπτ☉, sesquiquintus; Lev. 27. à πέμπτ☉, Vi.

Ἐπιπεντάμοιρ☉, quintarius alter; à πεντάμοιρ☉; quintarius; quinq; habens partes, &c. ex πέντε & μοῖρα, vide.

Ἐπιπέμπω, insuper mitto; immitto; relaxo, remitto, &c. (ab ἐπὶ & πέμπω, Vi.) Unde, ἐπίπεμψις, missio in aliquem locum; Thuc. lib. 2.

Ἐπιπεπτωκὸς, perf. part. act. n. g. ab ἐπιπίπτω, incido. Th. πίπτω, cado. f. 2. m. πεσοῦμαι. p. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.

Ἐπίπερκ☉, nigricans, subniger; vel nigris maculis aliquantulùm distinctus, &c. à Th. πέρκ☉, Vi.

Ἐπιπεσὼν, όντ☉, a. 2. part. act. verbi ἐπιπίπτω, irruo; quod vide.

Ἐπιπετάομαι, ἐπιπέτομαι, & ἐπιποτάομαι, advolo, involo, evolo, &c. à Th. πέτομαι, Vi.

Ἐπιπέφυκα, ας, ε, insuper produxi, seu edidi, præt. ind. act. verbi ἐπιφύω. Them. φύω, nascor.

Ἐπιπήγνυμι, & ἐπιπήγνυμαι, &c. Vi. in ἐπιπαγῶ. Item, ἐπιπιάσω; videatur, ibidem.

Ἐπίπηχυς, qui supra cubitum est; unde, τὸ ἐπίπηχυ, scil. μέρος; pars cubiti superior; (ἀγοςὸς, vero inferior, &c. Vi.) ab ἐπὶ & πῆχυς, εως, ὁ, cubitus.

Ἐπίπικρος, ad amaritudinem accedens; aliquid amarori habens; amaricans, &c. à Th. πικρὸς, Vi.

Ἐπιπίνω, superbibo; potum potui addo; vel unum potus genus alii potus generi adjicio; à Th. πίνω, Vi.

Ἐπιπίπτω, irruo, cum dat. f. ἐπιπεσῶ. p. ἐπιπέπτωκα. a. 2. ἐπέπεσον, ες, ε, incidi, a. 2. part. ἐπιπεσὼν, όντος. Th. πίπτω, cado. f. 2. m. πεσοῦμαι.

Ἐπιπάσειν, pro ἐπιπάσσειν; inspergere, Hesych. Vide ἐπιπάσσω, suprà, in ἐπίπαςος.

Ἐπιπίςωσις, εως, ἡ, confirmatio insuper accedens; quasi geminatum causæ firmamentum; vel, altera confirmatio, &c. Pars est orationis apud Rhetores; ut ἐπέλεγχος; Plato in Phædro; ex ἐπὶ, & πίςωσις, ἡ, confirmatio, & probatio qua rei fides fit; à πιςόω, Vi.

Ἔπιπλα, τὰ, exponitur supellex; supellectilia, aulæa, res mobiles; mobilia bona, &c. Sunt κτήματα τὰ μὴ ἔγγαια, ἀλλὰ τὴν κατ' οἶκον κτῆσιν τὴν δυναμένην πλεῦσαι, ἢ ὅσαν ἐπιπόλαιον, &c. Pausan. apud Eust. est ab ἐπιπλέω, innato, fluito, navigo in, &c. ab ἐπὶ & πλέω, navigo.

Ἐπίπλασμα, τὸ, quod illinitur, seu imponitur; medicamentum illinendum, &c. Item, ἐπίπλαςος, fucatus, fictus; simulatus, commentitius, &c. Ut ἐπίπλαςον δίκαιον, jus commentitium, quod figmento, non reipsa subsistit, &c. Utrumq; ab ἐπιπλάσσομαι, illinor, ab activo, ἐπιπλάσσω, seu -ττω, illino; inspergo; obstruo, &c. à Th. πλάσσω.

Ἐπιπλαταγέω, plaudo super aliqua re, alicui applaudo, &c. à πλαταγέω, manu plausum edo, &c. Vi.

Ἐπιπλάττω, vide ἐπιπλάσσω, suprà, in ἐπίπλασμα.

Ἐπιπλεῖον, ut plurimùm, &c. Idem quod sequens vox ἐπιπλεῖστον, id vide) cui opponitur ἐπ' ἔλαττον, Vi.

Ἐπιπλεῖστον, frequentissimè, maximè, adv. à πολὺς, multus, compar. πλείων, superlat. πλεῖστος.

Ἐπιπλείων, amplior; idem quod πλείων; id vide.

Ἐπιπλεῖος, refertus; ἐπιπλεῖόν ἐςι, latius patet; Aristot. in Politic. unde etiam, præcedens ἐπιπλεῖον, sign. idem quod ἐπιπλέον, id vide infrà; ulterius; item amplius, copiosiùs, fusiùs, &c. Interdum etiam, pro diutiùs, &c. Vide πλεῖον, πλεῖος; πλέον, πλέος, &c.

Ἐπιπλέκω, promisceo, implico: ex ἐπὶ & πλέκω, necto. f. ξω. p. πέπλεχα. a. 1. ἐπέπλεξα.

Ἐπιπλέοντα, acc. sing. part. præs. ab ἐπιπλέω, innato. Them. πλέω, navigo. f. πλεύσω.

Ἐπίπλεον, adverbialiter, copiosius, amplius: ab

Ἐπίπλεος, έα, εον, plenus. Them. πλέος, plenus.

Ἐπίπλευρος, qui supra latus est seu latera; costis superjacens, &c. Unde, τὰ ἐπίπλευρα, scil. μέρη, laterum pars superior, locus ad mammillas, sub alis; Hesych. Item, ἐπίπλευρος, latera magna habens; Pind. ab ἐπὶ & πλευρὰ, vel πλευρὸν, quæ vide.

Ἐπίπλευσις, εως, ἡ, ingressus navis, vel, classis; ut, ἐπίπλευσιν ἔχουσι; ingressum tenent; Thucyd. est verbale ab ἐπιπλέω, supernavigo; navigo in, id est adversus; classe invado; navigando oppugno, &c. Item, applico, appello; navi advenio, &c. Item, innato, fluito; unde ἐπιπλέον ἔλαιον; innatans oleum, &c. Apud Diosc. lib. 1. c. 38. ab ἐπὶ & πλέω, navigo.

Ἐπίπλεως, idem quod ἐπίπλεος, plenus, refertus, &c.

Ἐπιπλῆξαι, a. 1. inf. act. ἐπιπλήξαντος, gen. sing. a. 1. part. f. g. ἐπιπλήξῃς, 2. sing. a. 1. sub. ab ἐπιπλήσσω, vel -ττω, increpo, quod vide.

Ἐπίπληξις, ιος, ἡ, increpatio, objurgatio, reprehensio, &c. ab eod.

Ἐπιπλήσσεο, increpare, præs. imperat. pass. Ion. ab

Ἐπιπλήσσω, vel -ττω, increpo, cum dat. f. ξω, p. ἐπιπέπληχα. a. 1. ἐπέπληξα. a. 1. sub. act. ἐπιπλήξω, ῃς, ῃ' ex ἐπὶ & πλήσσω, vel -ττω, percutio.

Ἐπιπλήττω, vide in ἐπιπλήσσω.

Ἐπίπλοα. Ion. pro ἔπιπλα, supellex. q. ab ἐπιπόλαιος, superficiarius; τὰ ἐπιπόλαια, hinc per gem. Sync. ἐπίπολα, & ἔπιπλα. Th. ἐπιπολῆς, quod vide.

Ἐπιπλοκὰς, άδος, ἡ, amplexus, connexio; item, ἐπιπλοκή; implicatio, implexus; item, nexus amicitiæ, seu familiaritas & affinitas; Polyb. βραχεῖά τις ἦν ἐπιπλοκὴ πρὸς ἀλλήλους; parva familiaritas & necessitudo intercesserat, &c. Est verbale ab ἐπιπλέκω, id Vi.

Ἐπιπλομένοιο, volvente, gen. Ion. ab

Ἐπιπλόμενος, præs. part. pro ἐπιπελόμενος. Th. πέλομαι, sum.

Ἐπίπλων, implebam, vel implebant, 1. sing. vel 3. pl. a. 2. act. qu. à πιπλάω, pro πιμπλάω, seu πίμπλημι, impleo: ut à τιμάω, ἐτίμων. Th. πλέος, plenus.

Ἐπίπλοον, vel ἐπίπλοον, dicitur etiam in sing. i. e. τὰ ἔπιπλα, quæ ἐπίπλοα, Herodot. supellex, quæ μὴ ἔγγειος κτῆσις; sed quæ ut ruta cæsa auferri potest, &c. Vide suprà, ἔπιπλα, τὰ, vide etiam ἐπίπλοα. Item, ἐπίπλοον, vel ἐπίπλουν, in neutro gen. sicut etiam masc. ἐπίπλοος, & ἐπίπλους; (id vide, paulò antè) apud medicos dicitur omentum; quòd duodeno intestino adhæreat, reliquis autem intestinis prætendatur & quodam modo innatet; Poll. lib. 2.

Ἐπίπλοος, & ἐπίπλους, όυ, ου, navigatio adversus aliquem, conflictus: ab ἐπιπλέω, classe invado. Th. πλέω, navigo.

Ἐπιπλώουσι, Dor. pro Poët. ἐπιπλώουσι, & hoc pro ἐπιπλέουσι, innavigant, 3. pl. præs. ind. act. ab ἐπιπλέω. Th. πλέω, navigo. f. πλεύσω vid. ἐπιπλῶς.

Ἐπιπλὼς, navigans, per Sync. pro ἐπιπλώσας, a. 1. part. ab ἐπιπλώω, à πλώω, Poët. pro πλέω, navigo: f. πλεύσω. Alii deducunt a præt. πέπλευκα p m. πέπλεα, unde πεπλεὼς, & per Aphæres. & Sync. πλὼς, in compos. ἐπιπλὼς, ab ἐπιπλέω, classe invado. Th. πλέω, navigo.

Ἐπιπλώσας, αντος, ὁ, navigans, a. 1. part. ab ἐπιπλώω, vide ἐπιπλώς.

Ἐπιπλώω, q. d. supernavigo; ut, ἐπιπλώειν πόντον; navigare super mare, navigare mare; Iliad. β. Interdum etiam, navigo adversus, &c. Idem quod ἐπιπλέω, à quo derivatur; ut simplex πλώω, id vide, à Th. πλέω.

Ἐπιπνείουσα, ης, ἡ, respirans, præs. part. f. g. ab

Ἐπιπνείω, inspiro: ex ἐπὶ & πνείω, Poët. pro πνέω, spiro: f. πνεύσω.

Ἐπίπνευσις, afflatus, inspiratio, &c. Verbale ab ἐπιπνέω, aspiro, afflo; item, flo super, &c. Th. πνέω, Vi.

Ἐπιπνίγω, suffoco: f. ίξω. p. ἐπιπέπνιχα. a. 1. ἐπέπνιξα' ex ἐπὶ & πνίγω, strangulo.

Ἐπίπνοια, ας, ἡ, afflatus instinctúsque divinus: ab ἐπιπνέω, afflo. Th. πνέω, flo.

Ἐπίπνοος, & ἐπίπνους, οος, ὁ, afflatus, &c. à præced.

Ἐπιποθέω, expeto, desidero, intimè amo: f. ήσω. p. ἐπιπεπόθηκα. a. 1. ἐπεπόθησα' ex ἐπὶ & ποθέω. Th. πόθος, desiderium.

Ἐπιπόθησις, εως, ἡ, desiderium: &

Ἐπιπόθητος, ου, ὁ, ἡ, exoptatus: &

Ἐπιποθία, ας, ἡ, desiderium: ab ἐπιποθέω, quod vide.

Ἐπιποιέω, attingo, unde, ἐπιποίητος, fictus, commentitius, &c. Philostr. in Epist. & Synes. Th. ποιέω.

Ἐπίποκος, lanatus, vellere intectus; ut ἐπιπόκοι κριοὶ, arietes cum velleribus; Reg. l. 4. c. 3. à πόκος, Vi.

Ἐπιπολάζω, f. άσω. p. ακα, innato, in superficie sum: &

Ἐπιπόλαιος, ου, ὁ, ἡ, superficiarius: &

Ἐπιπολαίως, superficialiter: ab

ΕΠΙΠΟΛΗ͂Σ, in superficie, in summitate; τὸ ἐπιπολῆς, ipsa superficies: q. ab ἐπὶ, suprà, & πέλω, sum.

Ἐπιπολαὶ, Syracusis dicebatur pars civitatis eminentior, & editior; Thucyd. Item, ἐπιπολασμὸς, innatatio cibi in ventriculo; ἐπιπολαςικὸς, fluitans, innatans, redundans; seu qui fluitare, innatare & redundare suapte natura solet; unde adv. ἐπιπολαςικῶς, redundanter, supra modum, nimiùm, &c. omnia à præced. Th. & ab ἐπιπολάζω.

Ἐπιπολαιόῤῥιζος, cujus radices per superficiem tantum terræ sparsæ sunt, & non imam terram penetrant; (ei opponitur βαθύῤῥιζος) radices habens summæ terræ adhærentes, &c. ab ἐπιπόλαιος, & ῥίζα, qu. Vi.

Ἐπιπολιαῖος, ου, ὁ, supernus, levis; quasi superficialis, non habens profundum; qui non intus latet, sed per summa apparet, &c. Idem quod, & ab, ἐπιπόλαιος; (id vide) qui in

superficie tantum corporis extat, non autem in ipsius corporis profundum penetrat; levis, non profundus; ut ἐπιπόλαιος ὕπνος; (cui opponitur βαθὺς, altus) &c. Item, extans, non intus latens; & Metaph. evidens, perspicuus, non obscurus, &c.

Ἐπιπολιόομαι, superne canesco; vel simpliciter, ut, πολιόομαι, οῦμαι, canesco, canus fio; ab activo, πολιόω, canum facio; à Th. πολιὸς, canus, &c. Vi.

Ἐπιπολλῷ, magni vel magno: &

Ἐπιπολὺ, adv. magnâ ex parte, multum; ὡς ἐπιπολὺ, plerumque. Th. πολὺς, multus.

Ἐπιπομπεύω, triumpho, pompam duco: ex ἐπὶ & πομπεύω, idem. Th. πέμπω, f. ψω. mitto.

Ἐπιπονέω, laboro, labores tolero; ab ἐπίπονος, seq.

Ἐπίπονος, ου, ὁ, ἡ, laboriosus: & hinc

Ἐπιπόνως, laboriosè: à πόνος, labor. Th. πένομαι, laboro: p. m. πέπονα.

Ἐπιποντία, q. d. supermarina; Veneris cognomentum; Ἀφροδίτη; Venus; Hesych. à Th. πόντος, pontus.

Ἐπιπορεύομαι, proficiscor, perago: f. εύσομαι. p. ἐπιπεπόρευμαι ex ἐπὶ & πορεύομαι, quod à πείρω, transeo. p. m. πέπορα.

Ἐπιπόρπημα, ἐπιπόρπωμα, & ἐπιπορπίς; id quod supra fibulam est; & pro fibula ipsa, vel ornamento quod fibulæ imponitur in veste, &c. à πόρπη, fibula; unde πόρπημα, indumentum fibulatum, &c.

Ἐπιπορφυρίζω, ad purpuram inclino; in purpuram candico; accedo ad purpuram, &c. ab ἐπιπόρφυρος; accedens, vel inclinans ad purpuram, &c. Th. πορφύρα. Vi.

Ἐπὶ ποσὸν, aliquantulum; à ποσὸν, τὸ, vide.

Ἐπιποτάομαι, involo, &c. Vide in ἐπιπέτομαι.

Ἐπίπρασκεν, imperf. act. verbi πιπράσκω, quod vide.

Ἐπιπράττομαι, addo, insuper facio; ab ἐπὶ & πράττομαι, ago; ab activo, πράττω; idem; facio, ago.

Ἐπιπρέπεια, ας, ἡ, decus: &

Ἐπιπρεπὴς, έος, οῦς, ὁ, ἡ, decorus. Th. πρέπω, decorus sum.

Ἐπιπρέπω, decorus sum in, vel super; ab eod. Th.

Ἐπιπρεσβεύω, legatus mittor, seu eo ad; Poll. l. 8. & ἐπιπρεσβεύομαι, legatum seu legationem mitto ad; idem, ibidem; à πρεσβεύω, Vi.

Ἐπιπρίω, in superficie serro; item, dentibus super aliqua re frendo, &c. à Th. πρίω, Vi.

Ἐπιπρὸ, apud Apoll. Argonaut. cujus Schol. ait esse, εἰς τὸ ἔμπροσθεν, sive εἰς τοὔμπροσθεν, &c. Sed exponitur &, longo tractu, &c. ab ἐπὶ & πρό.

Ἐπιπροβάλλω, superinjicio; Plut. in Rom. à προβάλλω, Vi.

Ἐπιπροέηκεν, insuper misit, 3. sing. a 1. act. Att. ab ἐπιπροΐημι, quod ex ἐπὶ, πρὸ & ἵημι, mitto: f. ἥσω. p. εἷκα. a. 1. ἧκα, & Att. ἕηκα. a. 2. ἧν. a. 2 inf. εἶναι.

Ἐπιπροέμεν, Ion. pro ἐπιπροεῖναι, a. 2. inf. act. ab eod. verbo.

Ἐπιπροϊάλλω, protendo, foras emitto: ex ἐπὶ, πρὸ & ἰάλλω, mitto: a. 1. ἴηλα.

Ἐπιπροΐημι, insuper mitto: vide ἐπιπροέηκεν.

Ἐπίπροιξ, quod doti additur, accedit, vel adjicitur, &c. Item, ἐπίπροικος; dotata; quæ cum dote locata fuit seu locatur, &c. à Th. προὶξ, κὸς, ἡ, donum, dos, &c.

Ἐπιπρονέομαι, contrà progredior; à προνέομαι, prodeo, progredior; ex πρὸ & νέομαι, idem quod νέω, eo, redeo, &c. Vi.

Ἐπιπροπίπτω, procido super; Vi. προπίπτω.

Ἐπίπροσθεν, adv. ante: ex πρόσθεν, idem. Th. πρὸ, ante.

Ἐπιπρόσθεσις, εως, ἡ, & ἐπιπροσθέτησις; idem quod προσθέτησις, & πρόσθεσις; appositio, adjectio, &c. Vi.

Ἐπιπροσθέω, ῶ, objicio, obtendo; obscuro, officio luminibus, obtenebro; obumbro, &c. Ut ἐπιπροσθοῦν ὄρος; mons urbem occultans, &c. Item, interjectus sum, &c. Unde, ἐπιπρόσθησις, ἡ, obumbratio, obtentus, &c. ab ἐπίπροσθεν idem quod ἔμπροσθεν; quæ vide.

Ἐπιπροσπλέω, idem quod προσπλέω, adnavigo. Th. πλέω, Vi.

Ἐπιπροτέρωσε, ulterius; idem quod προτέρωσε; à πρότερος; quod vide.

Ἐπιπροφαίνομαι, supra aliquam rem appareo; à προφαίνω, Vi.

Ἐπιπταίρω, sternuto super; sternuto aliquam ob rem, vel, sternuto adversus, &c. à πταίρω, Vi.

Ἐπιπτάρνυμαι, idem quod ἐπιπταίρω; (id vide) item, revoco, detineo, &c.

Ἐπιπτάω, supervolo, advolo; à πτάω, vel, πτῆμι, volo; id vide in πτάμενος.

Ἐπιπτέσθαι, a. 2. inf. m. ex ἐφίπτημι, advolo: ex ἐπὶ & ἵπταμαι, volo, as. f. πτήσομαι. a. 2. m. ἐπτόμην.

Ἔπιπτον, ες, ε, imperf. act. verbi πίπτω, cado: f. 2. πεσοῦμαι. p. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.

Ἐπίπτυγμα, τὸ, operculum, applicamen; Item, ἐπίπτυξις, applicatio operculi; ab ἐπιπτύσσω, complico, complicando claudo, &c. à Th. πτύσσω, Vi.

Ἐπιπτυχὴ, ῆς, ἡ, plicatura. Th. πτύσσω, plico: f. ξω.

Ἐπιπτύω, inspuo, insputo, &c. Unde ἐπίπτυστος, dignus qui insputetur, &c. à πτύω, spuo, &c. Vi.

Ἐπίπυῤῥος, subrufus; ad rufum colorem inclinans, &c. à πυῤῥὸς, id vide.

Ἐπίπτωσις, invasio; verbale ab ἐπιπίπτω, id vide.

Ἐπιπωλέομαι, obambulo, lustro: ex ἐπὶ & πωλέω, idem cum πολέω, verto.

Ἐπιπωματίζω, idem quod πωμάζω, operculo claudo, & obturo; à Th. πῶμα, operculum, &c. Vi. Unde πωμάζω, & πωματίζω, obturo vas aliquod, &c.

Ἐπιπωρόω, insuper obduro; præterea induro; unde, ἐπιπώρωσις, obstinatio, induratio; item, cæcitas, &c. à πωρόω, id vide.

Ἐπιῤῥαβδοφορεῖν τὸν ἵππον; est equum virga incitare ad cursum; à ῥαβδοφορέω, virgas gesto seu baculum; à ῥαβδοφόρος, virgas gestans, &c. Vi.

Ἐπιῤῥαίνω, inspergo. Th. ῥαίνω, f. ανῶ, idem.

Ἐπιῤῥάκτης, ὁ, ut ἐπιῤῥάκτης θύρα; apud Plut. porta pendula & recidens, quæ dejiciendo vel suspendendo claudi potest; porta cataracta; verbale ab ἐπιῤῥάσσω, incumbo, &c. Vi.

Ἐπίῤῥαμμα, assumentum, quod assutum est; à seq. ἐπιῤῥάπτω.

Ἐπιῤῥαπίζω, taxo, refello, reprehendo, &c. (item, ἐπιῤῥαπισμὸς, οῦ, ὁ, pro murmure; apud Polyb.) dicitur etiam ἐπιῤῥιπίζειν τὸ πῦρ; pro obruere ignem, &c. à ῥαπίζω; id vide.

Ἐπιῤῥάπτω, insuo: f. ψω. p. ἐπέῤῥαφα· ex ἐπὶ & ῥάπτω, suo.

Ἐπιῤῥάσσω, irruo, illidor: ex ἐπὶ & ῥάσσω, allido, dejicio: f. ξω.

Ἐπιῤῥέειν, influere. Th. ῥέω, fluo: f. ῥεύσω.

Ἐπιῤῥεπὴς, έος, οῦς, ὁ, ἡ, propensus: ab

Ἐπιῤῥέπω, vergo, propendeo: ex ἐπὶ & ῥέπω, f. ψω, idem.

Ἐπιῤῥέω, vide ἐπιῤῥέειν.

Ἐπιῤῥήδην, palàm, apertè, manifestè; Apoll. Arg. 2. Eust. ex Arat. exponit, ῥητῶς καὶ ὀνομαστικῶς; nominatim, &c. ab ἐπὶ & ῥέω, dico, loquor, &c.

Ἐπίῤῥημα, τος, τὸ, adverbium, pars orationis apud gram. Th. ῥέω, dico.

Ἐπιῤῥηματικὸς, οῦ, ὁ, adverbialis; adverbii formam habens; unde, adv. ἐπιῤῥηματικῶς; adverbialiter, &c. ab ἐπίῤῥημα.

Ἐπίῤῥησις, εως, ἡ, vituperatio, accusatio; & ἐπίῤῥητος, ου, ὁ καὶ ἡ, vituperabilis; infamis, abjectus; reprehensione dignus, &c. ab ἐπὶ & ῥέω, dico, loquor, &c.

Ἐπιῤῥήσσεσκε, claudebat, irruebat, 3 sing. imperf. Ion. pro ἐπέῤῥασσε, verbi ἐπιῤῥάσσω, illidor, irruo: vel ab ἐπαράσσω, idem ex ἐπὶ & ἀράσσω, vel τίω, f ξω, amputo, tundo. Sunt qui malint esse imperf. Ion. verbi ἐπιῤῥήσσω, infringo: ab ἐπὶ & ῥήσσω, vel τίω, seu ῥήγνυμι, frango: f. ξω.

Ἐπιῤῥητορεύω, sive, ἐπιῤῥητορεύω, verbigerans alloquor; i. e. oratorie & eloquenter dico. à ῥητορεύω, id Vi.

Ἐπιῤῥήσσω, cum impetu & fragore claudo fores, ostium, &c. Hom. ab ἐπὶ & ῥήσσω, Vi.

Ἐπιῤῥίζιον, ου, τὸ, q. d. adradicium; additamentum ad radicem; exponitur &, radicamentum; item, capillamentum radicum; radix parva quæ adnascitur, &c. ab ἐπὶ & ῥίζα, radix.

Ἐπιῤῥίπτω, injicio, conjicio, cum acc. f. ψω. p. ἐπέῤῥιφα. a. 1. ἐπέῤῥιψα, a. 1. part. ἐπιῤῥίψας, αντος. Ex ἐπὶ & ῥίπτω, f. ψω, projicio, præcipito.

Ἐπιῤῥοὴ, ῆς, ἡ, influxus: influxio, &c. Item, ἐπιῤῥοια, idem; & pro affluentia, abundantia, &c. Apud Areopag. Utrumq; ab ἐπιῤῥέω, Vi.

Ἐπιῤῥοθέω, strepitum seu fremitum edo; interdum & tumultuor; de strepitu admurmurantium apud Eurip. in Aes. est à sequente ἐπίῤῥοθος; id vide.

Ἐπίῤῥοθος, ου, ὁ, ἡ, qui magnâ animi contentione aliquem juvat, auxiliator, vel auxiliatrix; item utilis: ex ἐπὶ & ῥόθος, undarum strepitus.

Ἐπίῤῥοια, influxio, &c. Vide in ἐπίῤῥοή.

Ἐπιῤῥοιζέω, rapido cum impetu & stridore, &c. est ab ἐπιῤῥοιζῶ, obstrepo: item, urgeo, hortor, &c. ab ἐπὶ, & ῥοιζέω, strido, stridorem edo, &c. (à Th. ῥοῖζος) Undè ῥοιζδος, idem quod ῥοῖζος, stridor, & ῥοιζδέω, idem quod ῥοιζέω, strido, &c.

Ἐπιῤῥυγχὶς, ίδος, ἡ, curvitas rostri in avibus rapacibus. Suid. ab ἐπὶ, & ῥύγχος, εος, τὸ rostrum, &c. Vide.

Ἐπιῤῥύζειν, immittere & incitare canes; Aristoph. in vespis; sed scribitur etiam ἐπιῤῥοίζειν.

Ἐπιῤῥυὴς, έντος, distillans, confluens, affluens: ab ἐπιῤῥύω, instillo; id vide.

Ἐπιῤῥυθμίζω, formo, dispono, apto, concinno, &c. idem quod ῥυθμίζω, à ῥυθμὸς; id vide.

Ἐπιῤῥυπαίνω, fœdo, maculo; idem quod ῥυπαίνω, sordido, sordidum reddo, contamino, &c. à ῥύπος, sordes, &c. vide.

Ἐπίῤῥυσις, ἡ, influxio: Item, accessio qua aliquid sensim augetur, &c. Item ἐπίῤῥυτος, ὁ, ἡ, qui influit; i. e. adventitius: ut δύναμις ἐπίῤῥυτος; Plat. de rep. lib. 7. Item, is in quem influit humor, & infunditur; ut ἐπίῤῥυτον σῶμα; idem in Tim. exponitur etiam affluens irrigatus, irriguus, &c. Verbalia sunt ab ἐπιῤῥύω, idem cum ἐπιῤῥέω, influo, instillo, &c.

Ἐπιῤῥωννύω, & ἐπιῤῥώννυμι, corroboro. Th. ῥωννύω, idem.

Ἐπιῤῥωσθεὶς, έντος, confirmatus, corroboratus: a. 1. part. pass. ex ἐπιῤῥώννυμαι, confirmor: ab eod. Th.

Ἐπίῤῥωσις, confirmatio virium, corroborandi actio, &c. Item, ἐπιῤῥωστικὸς, ad roborandas corporis vires aptus, &c. ab eod. verbo.

Ἐπίσαγμα, ατος, τὸ, centones qui supponuntur clitellis, & ipsæ clitellæ: item, sarcina quæ præter legitimum onus imponitur, &c. Item, ἐπίσαξις, accumulatio, aggestio, &c. Ut ἐπίσαξις τῆς γῆς; accumulatio terræ, &c. Theoph. Utrumque verbale ab ἐπισάττω, impono clitellas seu stragula, aut quicquid equo imponi solet; & simpliciter, impono, insterno: item, accumulo, &c. Vide.

Ἐπισάζω, complano, æquo, adæquo; ex Aristot. ab ἐπὶ, & verbo, ἰσάζω, æquo, adæquo, ab ἴσος, æqualis, &c. V.

Ἐπίσαλος, ὁ ἐν σάλῳ, qui est in jactatione, mobilis, instabilis, qui agitatur, &c. Undè ἐπισαλεύω, concutior, agitor, aberro, &c. Vide σαλεύω, & Th. σάλος, &c.

Ἐπίσαξις, vide suprà, in ἐπίσαγμα.

Ἐπισάττω, insterno. Th. σάττω, f. ξω. onero.

Ἐπισείω, incutio. Th. σείω, f. σω, p. εικα, quatio.

Ἐπίσειον, vel ἐπίσιον, ου, τὸ, pubes, imus venter, &c. Utrumque sic dicitur, pro Them. ἐπείσιον, aqualiculus, &c. id vide.

Ἐπίσειστος, ita dicebatur persona scenica; vide Pollucem: κόμη ἐπίσειστος, coma ventilans; quæ facile movetur & concutitur, & minimo motu, flatu, vel incursu agitatur & ventilatur, &c. ab ἐπὶ, & σειστὸς, qui concuti seu quassari potest, &c. à σείω; V.

Ἐπισέληνα, τὰ, placentæ lunatæ; i. e. in lunæ formam factæ, &c. ab ἐπὶ, & σελήνη, luna, &c. V.

Ἐπισημαινόμεθα, 1. plur. præs. ind. pass. ab

Ἐπισημαίνω, indico: f. ανῶ, p. γκα. Th. σῆμα, nota.

Ἐπίσημος, ου, ὁ, ἡ, insignis, illustris, signatus: ἐπίσημον τῆς νηὸς, navis insigne: ab eod. Th.

Ἐπίσης, adv. æquè ac, perinde: ex ἐπὶ & ἴσος, æqualis, par.

Ἐπισίζω, canes instigo, seu incito, sibilo quodam, &c Undè ἐπίσιγμα, canum instigatio; & ἐπίσιξιν, canum in venatione incitamentum, &c. à verbo σίζω, id vide.

Ἐπισινὴς, cui noceri potest, detrimento obnoxius; sed in neut. τὸ ἐπισινὲς, noxium, damnosum, &c. Undè etiam, ἐπισίνιος, insidiator, clam lædere alios studens; ab ἐπὶ, & σίνω, noceo: undè σίνος, εος, τὸ, noxa, damnum, &c. Vide.

Ἐπισιτιδούμενος, f. part. ab Att. fut. ἐπισιτιοῦμαι, communiter, ἐπισιτίσομαι, hinc f. part. ἐπισιτισόμενος, Att. ἐπισιτιούμενος, Ion. versâ dipthongo ου in εῦ, fit, ἐπισιτιδούμενος, ab

Ἐπισιτίζομαι, cibaria sumo: ab

Ἐπισιτίζω, cibaria præbeo: f ίσω. p. ἐπισεσίτικα, perf pass. ἐπισεσίτισμαι ex ἐπὶ & σῖτος, frumentum.

Ἐπισιτισμὸς, οῦ, ὁ, cibaria, cibus, victus: à perf. pass. super. verbi.

Ἐπίσιτος, qui victus causâ alicui operam suam locavit; item ἐπισίτιος, idem; undè τὰ ἐπισίτια, cibaria, commeatus: item, viatica, viaticum; Suid. à quo, ἐπισιτιάζω, viaticum sumo, seu viaticor, &c. ab ἐπὶ, & σῖτος; V.

Ἐπισιτεῖν, apud Hesych. exponitur incitare venatorum more, &c. ex ἐπὶ, & σίττα; id vide.

Ἐπισίφλιον, irrisione dignum, deforme, turpe, &c. à Them. σιφλὸς, deformis: undè σιφλὸς, idem; id vide.

Ἐπισκάζω, claudico. Them. σκάζω, idem.

Ἐπισκέλησις, ἡ, dicitur in re equestri, prima equi inceptio ad gressus glomerandos; quum scil. pedes movere incipit, &c. à Th. σκέλος, εος, τὸ, crus, &c. V.

Ἐπισκεπὴς, supernè tectus, locus opacus vel contectus, & à vento remotus, &c. ab ἐπὶ, & σκέπω, tego; undè σκέπη, ἡ, tegumentum, &c. V.

Ἐπισκέπτομαι, inviso, visito: f. ψομαι, p. pass ἐπέσκεμμαι, recensitus sum: a. 2. ἐπεσκέπην, ης, η, lustratus fui: a. 1. m. ἐπεσκεψάμην, ω, ατο, a. 1. imperat. m. ἐπίσκεψαι, άσθω, 2. pl. ἐπισκέψασθε, deligite, despicite, a. 1. m. sub. ἐπισκέψωμαι, η, ηται, ex ἐπὶ & σκέπτομαι, circumspicio, viso.

Ἐπισκέπω, supernè intego, & operio, intego, &c. à Th. σκέπω; id vide.

Ἐπισκευάζω, f. άσω, p. ακα, sarcio, instauro, insterno: ex ἐπὶ & σκευάζω instruo. Th. σκεῦος, vas.

Ἐπισκευὴ, ῆς, ἡ, instauratio, refectio: ab eod. Th.

Ἐπισκευαστὴς, οῦ, ὁ, instaurator; & ἐπισκευαστὸς, ὁ, instauratitius; redivivus, &c. ab ἐπισκευάζω; vide.

Ἐπίσκεψις, εως, ἡ, visitatio, acc. ἐπίσκεψιν. ab ἐπισκέπτομαι, quod vide.

Ἐπισκηνόω, in tabernaculo habito: f. ώσω. p. ἐπεσκήνωκα. a. 1. ἐπεσκήνωσα; a. 1. sub. ἐπισκηνώσω, ῃς, ῃ; ex ἐπὶ & σκηνὴ, tabernaculum.

Ἐπίσκηνος, qui super scena est aut fit; item, sub pellibus & in tentoriis habitans, &c. Item, substantivè, idem quod ἐπισκήνιον, τὸ, domicilium super scena: item, superior scenæ pars, &c. ab iisdem.

Ἐπισκήπτειν, cum impetu deferri, accusare, obtestari. Th. σκήπτω, cum impetu cado.

Ἐπισκήπτω, & ἐπισκηρίπτω; idem quod ἐνσκήπτω, innitor, incumbo, fulcio me, &c. à σκήπτω, nitor, innitor, &c. Undè σκηρίπτω, idem; formatur enim ab eo, epenthesi syllabæ, ρι; quamvis Eust. σκήπτω, ex σκηρίπτω, per Syncopen dici tradat.

Ἐπίσκηψις, ἡ, ipsa ingruendi & incumbendi actio; item, actio judiciaria, qua injuriarum aliquem accusamus, &c. Sic dicitur etiam eloquium morientis; h. e. oratio qua aliquid à circumstantibus petit aut mandat post mortem suam fieri, &c. Verbale à præced.

Ἐπισκιάζειν, obumbrare. Th. σκιὰ, umbra.

Ἐπισκιασμὸς, obumbratio; tegumentum, velamentum, &c. à præced. verbo. Item, ἐπίσκιος, quem umbra protegit, umbrâ obtectus, umbrosus: undè dicuntur loca ἐπίσκια, umbrosa, & in quibus, æstate latent feræ, umbram captantes, &c. Item, ἐπίσκιος βίος, vita umbratilis, seu, quæ sub umbraculis agitatur, &c. ab ἐπὶ, & σκιὰ, umbra.

Ἐπίσκοπα, ut scopum assequaris: adv. quod à σκοπὸς, scopus. Th. σκέπτομαι, circumspicio.

Ἐπισκόπει, considera, præs. imper. act. ab

Ἐπισκοπέω, visitationi vaco, prospicio: f. ήσω, p. ἐπεσκόπηκα ex ἐπὶ & σκοπέω, contemplor, video. Them. σκέπτομαι, f. ψομαι, circumspicio, video: p. ἔσκεμμαι.

Ἐπισκοπὴ, ῆς, ἡ, visitatio: ab eodem Them.

Ἐπίσκοπος, ου, ὁ, EPISCOPUS, inspector, præses: ab ἐπέσκοπα, prær. m. verbi ἐπισκέπτομαι, circumspicio; quod vide.

Ἐπισκοπεύω, gero episcopatum, episcopus sum; episcopi munere fungor, &c. Item, ἐπισκοπεῖον, τὰ; habitatio episcopi, &c. à præced. ἐπισκοπὴ, & ἐπίσκοπος.

Ἐπισκοτέω, obtenebro. Th. σκότος, tenebræ.

Ἐπισκότησις, εως, ἡ, obscuratio, offusio tenebrarum; item, caligo, &c. à præced. verbo.

Ἐπισκύζωνται, indignentur, 3. pl. sub. m. verbi ἐπισκύζομαι ex ἐπὶ & σκύζομαι,

ζομαι, irritor: quod à κύων, κυνὸς, canis.

Ἐπισκυθίζειν, Scytharum more largiùs potare: a. 1. imperat. act. ἐπισκύθισον. a. 1. inf. act. ἐπισκυθίσαι. Th. Σκύθης, ου, ὁ, Scytha.

Ἐπισκυθρωπάζω, frontem contraho; à σκυθρωπάζω; id vide.

Ἐπισκύνιον, ου, τὸ, supercilium: ex ἐπὶ & σκύνιον, summa palpebra, cilium.

Ἐπισκώπτω, irrideo dicteriis. Th. σκώπτω, dicteriis utor: f ψω.

Ἐπισμῇ, Ion. pro ἐπισμᾷ, ab ἐπισμάω, idem quod σμάω, abstergo, detergo.

Ἐπισμυγερὴ, ῆς, ἡ, ærumnosa: ab ἐπὶ & μύχω, f. ξω, vasto, corrumpo.

Ἐπισος, æqualis; ab ἐπὶ, & ἴσος, idem.

Ἐπίσης, adverb. æque ac, vel perinde; ab ἔπισος.

Ἐπασπαίρω, subsulto, velut ab animi deliquio palpitabundus, &c. nam Them. ἀσπαίρω, propriè, est palpitare, & tremere, more eorum qui morti obluctando animam efflant, &c. vide.

Ἐπισπάομαι, ῶμαι, attraho: ἐπισπάσθω, 3. sing. præs. imperat. m. f. άσομαι, a. 1. m. ἐπισπασάμην, ω, ατο; ex ἐπὶ & σπάω, traho.

Ἐπισπαστῆρες, ων, οἱ cardines ostii: à præced.

Ἐπίσπαστρον, ου, τὸ, laqueus, funis: tentorium velum quo aliquid ἐπισπᾶται, id est, attrahitur: ab ἐπισπάομαι, quod vide.

Ἐπίσπασις, ἡ, attractio, adductio, &c. Item, ἐπισπαστὴρ, ῆρος, ὁ, attractor, seu instrumentum quo aliquid attrahimus, & adducimus, &c. ἐπισπαστὸς, ὁ; quem quis ipse sibi accersivit, & attraxit; ut, ἐπισπαστὸν κακὸν; Odyss. ω. &c. Sic, ἐπισπαστικὸς, attrahendi vim habens, &c. omnia ab ἐπισπάω, attraho, & pass. ἐπισπάομαι, attrahor, &c. Vide præcedens, ἐπισπάομαι, in media voce.

Ἐπισπείρω, insuper sero, seu denuo semino: item, insero, insemino, seu, in in aliquo sero, &c. Unde ἐπισπορὰ, ἡ, & ἐπισπορεία, ἡ, satio iterata; seu qua satis prioribus novum semen superinducitur, seu superseritur, &c. Item, insitio, satio alicujus in alio, &c. Sic, ἐπίσπορος, qui inseritur vel reseritur, &c. à Th. σπείρω; id vide.

Ἐπίσπεισις, εως, ἡ, libatio. Them. σπένδω, libo: f. σπείσω.

Ἐπισπένδειν, infundere, libare: ab eodem Them.

Ἐπισπερχὴς, festinus. Them. σπέρχω, urgeo.

Ἐπισπέρχω, urgeo: ab eod. Th.

Ἐπισπεύδω, propero, urgeo. Th. σπεύδω, festino: f. σω.

Ἐπίσπῃ, 3. singul. a. 2. sub. ab ἐπισπῶ, abeo: ab ἐπὶ & σπῶ, verbo Poët. pro ἕπω, sequor.

Ἐπίσποιτο, comitetur, 3. sing. a. 2. opt. m. à verbo Poët. σπόμαι, pro ἕπομαι vide σπεῖο, sequere: hinc ἐπισπόμενος, part.

Ἐπισπονδὴ, fœdus, induciæ; Thucyd. l. 5. à σπονδὴ; id vide.

Ἐπισπορὰ, ἐπισπορεία, & ἐπίσπορος; vide in ἐπισπείρω.

Ἐπισπορίη, ης, ἡ, iterata satio: ab ἐπὶ & σπείρω, sero: fœm. ερῶ, p. m. ἔσπορα.

Ἐπισπουδάζω, festino, incito, instigo, &c. Unde ἐπισπουδαστὴς, οῦ, ὁ, accelerator, &c. à σπουδάζω; id vide.

Ἐπισπώμενος, η, ον, attractus, præs. part. m. ab ἐπισπάομαι, attraho. Th. σπάω, traho.

Ἐπίσσυτος, impetuosus, ingruens, incumbens, &c. est verbale ab ἐπισσύω, inusit. pro quo usit. ἐπισεύω, & ἐπισύω, & ἐπισεύω; idem quod σεύω, & σύω, inusit. quæ vide.

Ἐπισταγμὸς, οῦ, ὁ, instillatio; ab ἐπιστάζω, instillo, seu super instillo; unde particip. ἐπισταγεὶς, infusus; ut, in Diosc. lib. 1. ἐπισταγεὶς γάλακτι, lacti instillatus, &c. à Th. στάζω, stillo; unde στάγμα, τὸ, gutta, stilla; item, liquor qui stillatur, &c. vide.

Ἐπίσσωτρα, nom. plur. ab ἐπίσσωτρον, ου, τὸ, canthus, ferramentum illud curvum, quod ligno orbiculari rotæ affigitur, ne continua agitatione conteratur: ex ἐπὶ & σῶτρον, lignum orbiculare rotæ, quod à σείω, agito.

Ἐπίστα, Poët. & Dor. pro ἐπίστασαι, scis, nôsti, 2. sing. præs. ab ἐπίσταμαι, quod vide.

Ἐπισταδὸν, constanter, instanter, vel stando; (adv. ab ἐφίσταμαι, insto, &c. vide.) Item, scite, scienter, peritè; ab ἐπίσταμαι, scio, &c. V.

Ἐπίσταθμα, τὰ, mansiones, stativa, &c. item,

Ἐπίσταθμος, ου, ὁ, mansionum curator: ex σταθμὸς, stabulum, statio. Th. ἵστημι, sto.

Ἐπισταθμεύω, stativa habeo, diversor: à præced.

Ἐπισταθμεία, ας, ἡ, diversatio: à priori.

Ἐπισταλάω, & ἐπισταλάζω, instillo; idem quod & pro ἐπιστάζω, id vide.

Ἐπίσταλμα, ατος, τὸ, mandatum, quod fit per epistolam; vulgo, commissio dicitur; item, ἐπισταλτικὸς, qui scribendis epistolis operam dat, &c. Utrumque ab ἐπιστέλλω, id V.

Ἐπίσταμαι, σαι, ται, peritus sum, scio, & in 1. plur. ἐπιστάμεθα, præs. part. ἐπιστάμενος, η, ον, sciens: imperf. ἠπιστάμην, σο, ατο, f. ἐπιστήσομαι ex ἐπὶ & & ἵσαμαι, vel ἵσημι, scio, facta Epenthes. lit. τ.

Ἐπιστάμενος, sciens, part. superioris, item superstans: vide ἐπίστασθαι.

Ἐπισταμένως, scienter, adv. ab ἐπίσταμαι, quod vide.

Ἐπιστάντες, instantes, nom. pl. a. 2. part. act. ab ἐπιστὰς, ἄντος, verbi ἐφίστημι, insto, f. ἐπιστήσω, p. ἐφέστηκα, a. 2. ἐπέστην, a. 2. sub. ἐπιστῶ ex ἐπὶ & ἵστημι, sto.

Ἐπιστὰς, ἄντος, a. 2. part. vide ἐπιστάντες.

Ἐπίστασαι, 2. sing. præs. verbi ἐπίσταμαι, quod vide.

Ἐπίστασθαι, Ion. pro ἐφίστασθαι, suprà stare. Si ἐπιστάμενος, Ion. pro ἐφιστάμενος, præs. part. pass. verbi ἐφίστημι, insto, quod vide, vel part. a. 2. m.

Ἐπιστασία, ας, ἡ, inspectio, animadversio, curatio: &

Ἐπίστασις, εως, ἡ, idem. Th. ἵστημι, sto.

Ἐπιστάσιος Ζεὺς, Jupiter stator; quod eum sublatis ad cœlum manibus Romulus orabat ut sisteret exercitum fugientem; Plut. in Rom. ab eod. Th.

Ἐπιστατέω, fœmin. ήσω, p. ηκα, præsum: ab

Ἐπιστάτης, ου, ὁ, magister, præfectus: ab ἐφίστημι, præficio. Th. ἵστημι, sto.

Ἐπιστάτις, ιδος, ἡ, quæ curandis & administrandis negotiis præest, &c. Item, ἐπιστατικὸς, οῦ, ὁ; ad curatorem & præfectum pertinens, &c. Synes. de insomn. & ἐπισταθεύω, idem quod ἐπιστατέω, ῶ, præfectus sum, epistatam ago: Unde, ἐπιστατία, ἡ, functio ἐπιστάτου, curatio, præfectura, &c. omnia ejusdem Th. & comp. ab ἐφίστημι, id vide; quod ex ἐπὶ, & ἵστημι.

Ἐπίστατο, noverat, 3. sing. imperf. verbi ἐπίσταμαι, quod vide.

Ἐπιστατοῦντες, nom. pl. part. præs. verbi ἐπιστατέω, præsum, præfectus sum: ab ἐπὶ & ἵστημι, sto.

Ἐπισταχύω, augeo vel augeor, in modum plantatarum spicarum, &c. ab ἐπὶ, & & στάχυς, υος, ὁ, spica: unde σταχυόομαι, οῦμαι, spicor; i. e. spicam protrudo; vel in spicam evado, &c.

Ἐπιστέαται, Ion. pro ἐπίστανται, 3. pl. ab ἐπίσταμαι quod vide.

Ἐπιστεῖλαι, scribere, a. 1. inf. act. ab

Ἐπιστέλλω, mitto: f ἐπιστελῶ, p. ἐπέσταλκα. a. 1. ἐπέστειλα, p. m. ἐπέστολα ex ἐπὶ & στέλλω, mitto.

Ἐπιστεύετο, 3. sing. imperf. pass. verbi πιστεύω, credo: f. εύσω quod à πίστις, fides. Th. πείθω, persuadeo.

Ἐπιστεύθη, commissum erat, 3. sing. a. 1. pass. ab eod. verbo.

Ἐπιστεφὴς, έος, οῦς, ὁ, ἡ, coronatus: ab

Ἐπιστέφω, corono. Them. στέφω, corono: f. ψω.

Ἐπιστέωνται, sciant, Ion. pro ἐπίστωνται vide ἐπίσταμαι.

Ἐπίστῃ, scis, Att. pro ἐπίστασαι, 2. sing. præs. ind. ab ἐπίσταμαι, quod vide.

Ἐπίστηθι, ήτω, insta, a. 2. imperat. ab ἐφίστημι, insto, quod vide, vel ἐπιστάντες.

Ἐπίστημα, τὸ, columna quæ erigi defunctis solet, stola sepulchralis, &c. Item ἐπιστήμος, cunctatrix, cogitabunda, hæsitans, &c. Utrumque ab ἐφίστημι; V.

Ἐπιστήμαις, dat. pl. ab

Ἐπιστήμη, ης, ἡ, scientia, peritia, ars: ab ἐπίσταμαι, scio. Th. ἵσημι, idem.

Ἐπιστήμων, ονος, ὁ, ἡ, scientiâ præditus: ab eod. verbo, & Th.

Ἐπιστημόνως, scienter, peritè, scitè, & in superlativo gradu, ἐπιστημονέστατα, doctissime, &c. Item, ἐπιστημοσύνη scientia, peritia; ἐπιστημονικὸς, cui scientia inest, scientia præditus, &c. Item, apud Arist. in Poster. Anal. dicitur scientiæ cujusq; proprius, & scientiæ efficiens, &c. Unde adv. ἐπιστημονικῶς, peritè; (cui oppon. ἀμαθῶς,) scienter, &c. omnia ab eod. etiam verbo & Th.

Ἐπιστημοσύνη, ἡ, peritia, scientia, &c. ejusdem itidem Th. & comp.

Ἐπιστῆναι, instare, a. 2. inf. ab ἐφίστημι, supersto, incumbo. Th. ἵστημι, sto.

Ἐπιστηρίζω, confirmo: f. ίξω, & ιῶ, Att. p. ἐπεστήριχα, a. 1. ἐπεστήριξα ex ἐπὶ & στηρίζω, firmiter statuo.

Ἐπιστήσῃ, scies, 2. sing. f. 1. m. ab ἐπίσταμαι,

ϛαμαι, quod vide.
Ἐπιϛητὸς, ῦ, ὁ, cadens ſub ἐπιϛήμην, i. e. ſcientiam, &c. Undè in neut. τὸ ἐπιϛητὸν, eſt, id quod ſcitur, &c. ab ἐπίϛαμαι, ſcio, & Th. ἵϛημι, idem.
Ἐπιϛητέον, ſciendum eſt; ab eodem verbo & Themate.
Ἐπίϛιον, Ion. pro ἐφέϛιον, domicilium: &
Ἐπίϛιος, Ion. pro ἐφέϛιος, domeſticus, incola: ab ἐπὶ & ἑϛία, focus, lar.
Ἐπιϛιχάομαι, accedo, eo; idem quod ἐπιϛείχω, adeo, accedo; à Th. ϛείχω, eo, vado, &c. V.
Ἐπιϛοβέεσκεν, Ion. pro ἐπεϛόβουν, ſeu ἐπεϛόβεεν, imperf. act. verbi ἐπιϛοβέω, pro ἐπιϛομέω, irrideo, contumeliâ afficio: ex ἐπὶ & ϛόμα os.
Ἐπιϛολάδην, adv. ornatè, ſuccinctè: ex ἐπὶ & ϛέλλω, mitto: item orno: f. ϛελῶ, p. ἔϛαλκα, a. 1. ἔϛειλα, p. m. ἔϛολα.
Ἐπιϛολὴ, ῆς, ἡ, EPISTOLA: ab ejuſd. verbi præt. m.
Ἐπιϛολικὸς, ῦ, epiſtolaris, à præced.
Ἐπιϛόλιον, τὸ, parva ſeu brevis epiſtola, epiſtolium; Plut. Item, ἐπιϛολεὺς, έως, ὁ, epiſtolarum ſcriptor, vel magiſter: item, tabellarius, ſeu tabellio, &c. Sic dicitur etiam vicarius navarchi, qui vicem gerit ejus qui toti claſſi præfectus eſt, &c. Item, ἐπιϛολιμαῖος, ὁ, ἡ; idem quod ἐπιϛολικὸς, epiſtolaris; ut κατηγορίαι, ἐπιϛολιμαῖοι, quæ fiunt per epiſtolas, &c. omnia ab eod.
Ἐπιϛολιαφόρος, vel ἐπιϛολιοφόρος, qui epiſtolas fert, tabellarius, tabellio, &c. ab ἐπιϛολὴ, vel ἐπιϛόλιον, & φορὸς, ferens, à φέρω, fero.
Ἐπιϛολοειδὴς, έος, ὁ, ἡ; epiſtolæ ſimilis, &c. ab ἐπιϛολὴ, & εἶδος, τὸ; V.
Ἐπιϛομίζω, os obthuro: f. ίσω, p. ἐπεϛόμικα: ex ἐπὶ & ϛόμα, os, oris.
Ἐπιϛόμιον, ῦ, τὸ EPISTOMIUM: ab eod. Them.
Ἐπιϛόμισμα, τὸ; (idem quod ἐπιϛόμιον) obturamentum, obſtaculum, obex; præpedimentum, & velut frænum, &c. à præced. verbo ἐπιϛομίζω.
Ἐπιϛρατεύω, expeditionem ſuſcipio adverſus: ex ἐπὶ & ϛρατεύω, exercitum educo. Th. ϛρατὸς, exercitus.
Ἐπιϛρατηΐη, ης, ἡ, Ion. pro ἐπιϛρατεία, militaris expeditio adverſus aliquem: à præced. verbo.
Ἐπιϛρατοπεδεύω, caſtra moveo adverſus, exercitu infeſto, invado, &c. à ϛρατοπεδεύω, quod vide in ϛρατόπεδον.
Ἐπιϛραφεὶς, εῖσα, ὲν, in gen. ἐπιϛραφέντος, a. 2. part. paſſ. ab ἐπιϛρέφω, converto. Them. ϛρέφω, verto: f. ψω. p. ἔϛροφα, a. 2. ἔϛραφον, p. m. ἔϛροφα.
Ἐπίϛρεφε, præſ. imperat. act. &
Ἐπιϛρέφεται, 3. ſing. præſ. paſſ. ab ἐπιϛρέφω; quod vide.
Ἐπιϛρεφέως, Ion. & Poët. accuratè, fraudulenter: ab
Ἐπιϛρέφω, converto: f. ψω, p. ἐπέϛροφα. a. 1. ἐπέϛρεψα, a. 1. imperat. ἐπίϛρεψον, άτω. a. 1. ſub. ἐπιϛρέψω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. ἐπιϛρέψαι, a. 1. part. act. ἐπιϛρέψας, αντος. a. 2. paſſ. ἐπεϛράφην, ης, η, converti me: a. 2. imperat. paſſ. ἐπιϛράφηθι, ήτω. a. 2. ſub. ἐπιϛραφῶ. a. 2. part paſſ. ἐπιϛραφεὶς, έντος. p. m. ἐπέϛροφα. Th. ϛρέφω, verto.
Ἐπιϛρέψαι, a. 1. inf. act. ab ἐπιϛρέφω, converto; quod vide.
Ἐπιϛρέψαντα, advertentem, acc. ſing. a. 1. part. act. ejuſd. verbi.
Ἐπιϛρογγύλος, in rotundum inclinatus; ſubrotundus ſeu turbinatus, &c. Item, ἐπιϛρογγύλλω, in globum vel turbinem rotundo, &c. à Them. ϛρογγύλος, rotundus.
Ἐπιϛροφάδην, adv. huc illuc ſe convertendo, fortiter: &
Ἐπιϛροφὴ, ῆς, ἡ, converſio: à præt. m. ἐπέϛροφα, verbi ἐπιϛρέφω, quod vide.
Ἐπίϛροφος, ου, ὁ, ἡ, qui verſatur inter; item flexuoſus: à præced.
Ἐπιϛρωννύω, inſterno: ex ἐπὶ & ϛρωννύω, ſterno: f. ϛρώσω, a. 1. ἔϛρωσα. Th. ϛορέω, ſterno.
Ἐπιϛρωφάω, verſor in, oberro, obeo; Od. ρ. ab ἐπὶ, & ϛρωφάω; V.
Ἐπιϛύλιον, τὸ, trabs aut lapis qui ſupra columnas ponitur; Plut. in Pericle; ab ἐπὶ & ϛύλος, columna, &c. V.
Ἐπίϛω, ſciebas: per contract. pro ἐπίϛαο, Ion. ex ἐπίϛασο, 2. ſing. imperf. ἐπιϛάμην, σο: ab ἐπίϛαμαι, ſcio. Th. ἵϛημι, ſcio.
Ἐπιϛώσαντο, pacti ſunt, 3. pl. a. 1. m. verbi πιϛόω, fidem exigo, quod à πίϛις, fides. Th. πείθω, perſuadeo.
Ἐπισύλληψις, ſuperfœtatio; ab ἐπὶ, & σύλληψις, ἡ, comprehenſio, complexio, &c. vi. eſt verbale, à συλλαμβάνω; quod vide.
Ἐπισυμβαίνω, q. d. ſuper accido, inſuper accido, inſuper accedo, poſtea accido, &c. Ut qualitas ſubſtantiæ, &c. (ab ἐπὶ, & συμβαίνω; id vide.) Undè ἐπισυμβαῖνον, τὸ, quod contigit, &c.
Ἐπισυμμαχία, jus contrahendi ſocietatem mutuo, &c. ab ἐπὶ, & συμμαχία; id vide.
Ἐπισυναγαγεῖν, a. 2. inf. act. ab
Ἐπισυνάγω, congrego, cogo: f. ἐπισυνάξω. p. ἐπισυνῆχα. a. 1. ἐπισυνῆξα. a. 1. inf. ἐπισυνάξαι, a. 2. act. Att. ἐπισυνήγαγον, a. 2. inf. ἐπισυναγαγεῖν, perf. paſſ. ἐπισυνῆγμαι, perf. part. paſſ. ἐπισυνηγμένος, η, ον, a. 1. paſſ. ἐπισυνήχθην. a. 1. part. paſſ. ἐπισυναχθεὶς, εῖσα, ὲν. Ex ἐπὶ, σὺν & ἄγω, ago.
Ἐπισυναγωγὴ, ῆς, ἡ, congregatio: à præc.
Ἐπισυνάπτω, coagmento, conjungo: ex ἐπὶ & συνάπτω, idem. Them. ἅπτω, necto.
Ἐπισυναχθεισῶν, gen. pl. f. g. ab ἐπισυναχθεῖσα, ης, ἡ, a. 1. part. paſſ. f. g. ab ἐπισυνάγω, cogo; quod vide.
Ἐπισυνδίδωμι, invaleſco, accreſco, &c. à συνδίδωμι, q. d. ſimul do; do unum in locum: item, congrego, &c. à δίδωμι, &c.
Ἐπισύνειμι, inſuper convenio in unum: undè ἐπισυνιόντες, ſupervenientes, &c. à σύνειμι, converſor, unà ſum, &c. id vide; item, coëo, congredior, concurro, &c. à σὺν, & εἶμι, eo, &c. V.
Ἐπισυνηγμένη, perf. part. paſſ. f. g. ab eod. Th.
Ἐπισυνίσαμαι, conſpiro, inſurgo in aliquem: Vide ἐπισύϛασις.
Ἐπισυντρέχω, ſimul occurro: ex ἐπὶ, σὺν & τρέχω, curro: f. θρέξω, a. 2. ἔδραμον. p. m. δέδρομα.
Ἐπισύομαι, (idem quod ἐπισεύομαι) incitor, impellor: Hom. Il. ά; item cum impetu ſupervenio, irruo, &c. Il. φ. à σύομαι, inuſit. pro σεύομαι, à σεύω, & σύω, &c. quæ vide.
Ἐπίσυρμα, τὸ, id ipſum quod aliquis poſt ſe trahit; ſeu veſtigium corporis tractim ſe agentis, h. e. reptantis: Item, ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν; quaſi, tractim, & languidè, item, diſſolutè, inconditè, incompoſitè, remiſsè, ſenſim aliquid facere, &c. Utrumque à ſequente.
Ἐπισύρω, traho poſt me; item ambage verborum, rem de quâ agitur, implicare, neque cardinem cauſæ attingere. Them σύρω, traho.
Ἐπισύϛασις, εως, ἡ, coitio, agmen: ex ἐπὶ & συνίϛημι, conflo, ad defectionem ſollicito. Th. ἵϛημι, ſto.
Ἐπισφαγιάζομαι, immolo ſeu macto ſuper, immolo poſt, &c. Item, ἐπισφάζω, vel ἐπισφάττω; idem, jugulo ſeu macto ſuper, vel ſimpliciter, jugulo, macto, trucido, &c. Plut. in fab. Undè ἐπισφαγεὺς, jugulator, mactator, &c. à σφάζω, ſeu σφάττω; V.
Ἐπισφαλὴς, έος, ὁ, ἡ, periculoſus, lubricus: ex ἐπὶ & σφάλλω, ſupplanto.
Ἐπισφαττος, perniciosus, exitialis, &c. Item, exponitur, culpandus, abjectus, &c. eſt, per pleonaſmum τῦ, σ, ab ἐπὶ & φάω, occîdo: undè φατὸς, occiſus, mortuus, &c. Vel, à φάω, dico; undè φατὸς; vide.
Ἐπισφάττω, vide in ἐπισφαγιάζομαι.
Ἐπισφελίτης, ῦ, ὁ; remex, &c. ab ἐπὶ, & σφέλας, τὸ, ſcabellum: item, ſedes remigum in navi, &c. vide.
Ἐπισφράγισις, obſignatio: item, ἐπισφραγιϛὴς, qui ſigillum imprimit, obſignator, &c. Utrumque verbale, ab ἐπισφραγίζω, idem quod σφραγίζω; id vide.
Ἐπισφύριον, ῦ, τὸ, fibula ocreæ: ex ἐπὶ, ſuprà, & σφυρὸν, malleolus pedis. Th. σφῦρα, malleus.
Ἐπισφύριος, ocreatus; ejuſd. Th. & comp.
Ἐπιχάζω, in ſuperiore parte ſacrifico; ſeu, cultro aperio; à Th. χάζω; id vide.
Ἐπίσχε, cohibe, præſ. imperat. act. ab ἐπίσχω, quod ab ἴσχω, pro ἔχω, habeo.
Ἐπισχεδὸν, propè, &c. idem quod σχεδὸν, continuò, &c. id vide.
Ἐπισχέειν, Ion. ab ἐπισχεῖν, a. 2. inf. vide in ἐπισχέω.
Ἐπισχέθω, idem quod σχέθω, habeo: à Th. ἔχω, idem; quod vide.
Ἐπίσχεο, Ion. pro ἐπίσχου, a. 2. imperat. me ἐπίσχες, a. 2. imperat. act. ἐπισχόμενος, a. 2. part. m. ἐπισχὼν, a. 2. part. act. ἐπισχεῖν, a. 2. inf. act. ab eod. verbo & Them.
Ἐπισχερὼ, adv. deinceps, ordine: q. ab ἐπίσχω, idem quod ἐπέχω, inhibeo. Th. ἔχω, habeo.
Ἐπίσχεσις, retentio, inhibitio, repreſſio, remora, &c. Idem quod ἐποχή; ut, πνεύματος ἐπίσχεσις, ſpiritus retentio, &c. Item, pro mora; Item, ἐπισχεσία, ἡ, prætextus; Od. φ. Item, occaſio, mora, &c. Item, ἐπισχετικὸς; (idem quod ἐφεκτικὸς) inhibendi & reprimendi vim habens, &c. omnia ab ἐπισχέθω,

id vi. & hoc ab ἐπίσχω; cohibeo, reprimo, inhibeo, &c. ab ἐπὶ, σχέω; vel ἴσχω, &c. quæ vide.

Ἐπισχίζω, in superficie scindo, vel infindo, incido, &c. Item, ἐπισχίδες dicuntur cunei quibus immissis aliquid finditur aut distinetur, ne fissura coeat, &c. Sic, ἐπισχίδιον, idem, cuneus, &c. à Th. σχίζω; id vide.

Ἐπισχναίνω, arefacio, extenuo, &c. Unde, ἐπισχναντέον, arefacere oportet, seu extenuare, &c. ab ἰσχναίνω, idem, Th. ἰσχνός.

Ἐπισχολῆς, otiosè, ἀπερισκεμμένως, Suidas; sed legendum potius videtur separatim, ἐπὶ σχολῆς; vide σχολή.

Ἐπισχόμενος, tenens, a. 2. part. m. vide ἐπίσχω.

Ἐπισχύω, invalesco, magis ac magis urgeo: imperf. ἐπίσχυον, ες, ε, f. ύσω, p. ἐπίσχυκα, a. 1. ἐπίσχυσα. Ex ἐπὶ & ἰσχύω, valeo. Th. ἰσχύς, robur.

Ἐπισχὼν, adhibens, a. 2. part. act. ab ἐπέχω. Th. ἔχω, habeo: f. ἕξω, p. ἔσχηκα, a. 2. ἔσχον, imperf. εἶχον.

Ἐπίσωμος, corpulentus, torosus, &c. Unde, ἐπισωματόω, idem quod σωματόω, ῶ, corpus esse facio; corporeâ naturâ induo, &c. Unde, ἐπισωματοῦσθαι, in corpus coalescere, incorporari, &c. (Th. σῶμα, vide.) Item, ἐπισωμότερον, corpulentius, crassius, &c. compar. ab ἐπίσωμος.

Ἐπίσχω, cohibeo, reprimo, inhibeo; (idem quod, & prior, ἐπέχω) ab ἐπὶ, & ἴσχω; quod vide.

Ἐπισωρεύω, coacervo: f. εύσω, p. ἐπισεσώρευκα. Ex ἐπὶ & σωρεύω, cumulo. Them. σωρὸς, acervus.

Ἐπίσωτρα, τὰ dicuntur ferramenta curva, quæ extrinsecùs ligno illi quod σῶτρον dicitur; imponuntur ne ipsum lignum deteratur continua agitatione; i. e. καρθοὶ, τὸ περὶ τῇ ἀψῖσι σιδήρεον; Poll. lib. 2. c. 14. pro eo, Poëticè, dicitur ἐπίσσωτρα; ut Il. ε', & ψ'. Vide σῶτρον.

Ἐπιταγὴ, ῆς, ἡ, imperium, præceptum: ab ἐπιτάσσω, impero; quod vide.

Ἐπίταγμα, ατος, τὸ, subsidiaria cohors; item mandatum: ab eod.

Ἐπίταδες, Ion. pro ἐπιτηδες, adv. ab ἐπιτήδης, idoneus.

Ἐπιτακτὴρ, ῆρος, ὁ, præses, præfectus, &c. Item, ἐπιτακτικὸς, ὁ, ὁ, imperatorius, imperiosus, ad imperium pertinens, &c. Unde, ἐπιτακτικὴ, scil. ἐπιστήμη, scientia imperandi, &c. & ἐπιτακτικῶς, imperiosè, seu pro imperio, &c. omnia à seq. nomine, & verbo: unde etiam, ἐπίτακτοι, dicuntur triarii & subsidiarii milites, qui collocati sunt, ut laboranti parti in acie succurrant, &c. à sequit. ἐπιτακτὸς, &c. V.

Ἐπιτακτὸς, imperatus: ab ἐπιτάσσω, quod vide.

Ἐπιτάμνειν, Ion. pro ἐπιτέμνειν, incidere. Th. τέμνω, seco.

Ἐπιτάξ, adv. exponitur, breviter, compendiariè; ab ἐπιτάσσω; id vide.

Ἐπίταξις, εως, ἡ, imperatum, jussum: ab ἐπιτάσσω; quod vide.

Ἐπιταράττω, interturbo, interpello. Th. ταράττω, -σσω, turbo: f. ξω.

Ἐπιτάῤῥοθος, ου, ὁ, ἡ; adjutor, pro ἐπίῤῥοθος, idem: ex ἐπὶ & ῥόθος, undarum strepitus.

Ἐπιτάσσω, vel -ττω, colloco, impero: fœmin. ξω. præsert. part. ἐπιτάσσων, οντος: ex ἐπὶ & τάσσω, ordino: fœmin. ξω. p. τέταχα: a. 1. ἔταξα. p. m. τέταγα, unde ἐπιταγὴ, supra.

Ἐπίτασις, intensio, seu, intentio, &c. (hinc opponitur ἄνεσις; ut, ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν, in fidium extensionem & remissionem: item, ἐπίτασις ἐπιθυμίας, libidinis intemperantia, &c. Item, Metaphoricè, exaggeratio, amplificatio, vehementia, &c. est etiam pars quædam fabularum, &c. Sic etiam, ἐπιτατικὸς, intendendi, & augendi, vim habens; quasi intensivus, &c. Utrumque, ab ἐπιτείνω; id V.

Ἐπιτάφιος, ου, ὁ, ἡ, funebris: ex ἐπὶ & θάπτω, sepelio: a. 2. ἔταφον.

Ἐπιτάφιος λόγος; q. d. supersepulchralis: i. e. funebris oratio, &c. Sic, ἐπιτάφιος ἀγὼν, certamen munusque editum in alicujus funere; ludus sepulchralis, &c. ἐπιτάφιον δεῖπνον, funebre epulum, &c. ἐπιτάφιον ἔπος, carmen funerale, &c. Vide sequens ἐπιτάφιος.

Ἐπιταχύνω, accelero: à ταχύνω, idem: fœmin. υνῶ. Them. ταχὺς, celer.

Ἐπιτέγγω, restinguo; ut, αὐχμὸν ἐπιτέγγων, aridum squalorem restinguens, &c. à Th. τέγγω; V.

Ἐπιτεθειασμένως, afflatu, seu cum afflatu numinis, &c. est adverb. à participio præt. perf. pass. verbi ἐπιθειάζω; quod vide.

Ἐπιτεῖλαι, a. 1. inf. act. &

Ἐπιτείλας, qui jussit, a. 1. part. act. &

Ἐπίτειλον, a. 1. imperativ. act. ab ἐπιτέλλω, mando, jubeo. Them. τέλλω, inus.

Ἐπιτείνω, intendo: ex ἐπὶ & τείνω, tendo: f. τενῶ. p. τέτακα.

Ἐπιτειχίζω, muro cingo, excitato muro oppugno: ex ἐπὶ & τειχίζω, murum struo: f. ίσω. Th. τεῖχος, murus.

Ἐπιτείχισμα, ατος, τὸ, propugnaculum adversus aliquem: à præced.

Ἐπιτειχισμὸς, idem quod ἐπιτείχισις, εως, ἡ, muri extructio: item, idem quod ἐπιτείχισμα, præced. Vallum murale, &c. V.

Ἐπίτεκνος, fæcundus, &c. ἐπίτεκνοι γυναῖκες, mulieres quæ tandem pariunt, &c. à τέκνον; id vide.

Ἐπιτελεσθέντα, acc. sing. a. 1. part. pass. à perf. pass. ἐπιτετέλεσμαι, a. 1. pass. ἐπετελέσθην: ab

Ἐπιτελέω, ῶ, έεις, εῖς, perago, exsequor: f. έσω, a. 1. ἐπετέλεσα, absolvi: ex ἐπὶ & τέλος, finis.

Ἐπιτελὴς, έως, ὸς, ὁ, ἡ; absolutus, perfectus: Vide ἐπιτελέω.

Ἐπιτέλλεο, Ion. pro ἐπιτέλλου, præs. imperat. pass. ab

Ἐπιτέλλομαι, η, εται, exorior: & Poët. pro ἐντέλλομαι, impero: hinc ἐπιτελλομενάων, exorientium, gen pl. Æol. part. præs. f. g. pro ἐπιτελλομένων. Th. τέλλω, inus.

Ἐπιτέμνω, incido, concido, peculiariter id quod in nimiam excreturum erat longitudinem, brevius reddo, abbrevio, &c. à Th. τέμνω; V.

Ἐπίτεξ, κος, ἡ, pro ἐπίτοκος, partui vicina: ex ἐπὶ & τίκτω pario: f. τέξομαι. p. τέτοκα.

Ἐπιτερατεύομαι; prodigiosè affingo, & effabulor; Paus. in Arcad. à τερατεύομαι; V. in Th. τέρας.

Ἐπιτέρμιος, qui terminis seu limitibus præest; ut, ἐπιτέρμιος ἑρμῆς; Hesych. dicitur ἀπὸ τοῦ τέρματος, i. e. à limite, unde etiam, limitaneus: vide Th. τέρμα, à quo, τέρμιος, extremus, ultimus, & τερμιεὺς, terminalis, &c.

Ἐπιτερπέστερον, jucundius, comparativ. ab

Ἐπιτερπὴς, έος, ὁ, ἡ, jucundus. Th. τέρπω, delecto: f. ψω.

Ἐπιτέρπομαι, oblector: ex ἐπὶ & τέρπω, delecto: f. ψω.

Ἐπιτερπόμενος, præsent. præcedentis part.

Ἐπιτερπῶς, jucundè, suaviter, ita ut delectationi sit, alacriter, &c. ut ἐπιτερπῶς ψάλλας, qui suaviter cecinit, &c. ab ἐπιτερπὴς; V. & ἐπιτέρπω oblecto, &c.

Ἐπιτεταμένως, intensè, vehementer; valide, est adv. à particip. perf. pass. verbi ἐπιτείνω; id vide.

Ἐπίτευγμα, & ἐπίτευξις, idem cum ἐπιτυχία, adeptio, successus, acquisitio, lucrum quod accedit, reditus, proventus, &c. Item, ἐπιτευκτικὸς; Voti compos, qui assequitur, vel assequi solet, id ad quod contendebat, successu non carens, &c. (idem quod ἐπιτυχὴς) utrumque à verbo ἐπιτυγχάνω; id vide; à quo etiam, est, ἐπιτετευγμένως, felici successu, feliciter, &c. adv. a participio, perf. pass. ejusdem verbi.

Ἐπιτέταται 3. sing. perf. pass. ab ἐπιτείνω, intendo, contendo: f. νῶ, p. ἐπιτέτακα. Th. τείνω, tendo.

Ἐπιτέτραπται, commissum est, 3. sing. perf. pass. &

Ἐπιτετράφαται, Ion. pro ἐπιτετραμμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. pass. ἐπιτέτραμμαι, verbi ἐπιτρέπω, committo curæ alicujus. Th. τρέπω, verto: f. ψω. p. φα. p. m. τέτροφα.

Ἐπιτεχνάομαι, machinor, excogito, comminiscor, molior, &c. Unde ἐπιτέχνησις, ἡ, machinatio, adinventio, commentum, inventum, solertia, &c. Item, ἐπιτεχνητὸς, artefactus, artificialis, &c. à τεχνάομαι; id vide.

Ἐπιτεχνολογέω, ῶ, arte & methodo traditis aliquid adjungo, artificiosè disserendo; à verbo τεχνολογέω, de arte dissero; quod à τεχνολόγος, qui de arte, vel artificiosè loquitur, à τέχνη, & λόγος, &c. hæc vide.

Ἐπιτήδεια, & Ion. ἐπιτήδεα, apta, nom. pl. n. g. Item,

Ἐπιτηδειότης, ητος, ἡ, opportunitas, & habilitas; item, promptitudo, convenientia, accommodatio, &c. à sequente.

Ἐπιτήδειος

Ἐπιτήδειος, ε, idoneus, commodus, opportunus. Th. ἐπιτηδής, idem.

Ἐπιτήδειος, idoneus, &c. pro præced.

Ἐπίτηδες, Ion. adv. de industriâ: ab ἐπιτηδής, aptus.

Ἐπιτήδευμα, ατος, τό, studium, institutum: item,

Ἐπιτήδευσις, industria, artificium, &c. Idem quod præcedens ἐπιτήδευμα; item, ἐπιτήδευτος, excultus, artificialis, &c. Omnia tria, à seq. & ejusd. Th.

Ἐπιτηδεύω, εις, ει, datâ operâ aliquid facio: operam do: f. εύσω. a. 1. ἐπιτήδευσα quod &

Ἐπιτηδείως, accuratè, Ion. pro ἐπιτηδείως ex ἐπιτήδειος, aptus: ab

ἘΠΙΤΗΔΗΣ, έος, ὁ, ἡ, idoneus, aptus.

Ἐπιτήθη, ης, ἡ, abavia; patris aut matris avia, seu matertera; à τήθη, ἡ, id vide.

Ἐπιτήκειν, liquefactum infundere. Th. τήκω, liquefacio.

Ἐπιτηρέω, conservo. Th. τηρέω, servo. f. ήσω.

Ἐπιτηρήσας, a. 1. part. act. superioris verbi.

Ἐπιτήρησις, εως, ἡ, animadversio; observatio, &c. Item, ἐπιτηρητικός, qui observat; item, insidiosus, vel, insidiator, &c. Utrumq; à verbo præced.

Ἐπιτιθέασι, Ion. pro ἐπιτιθεῖσι, 3. pl. præs. ind. act. &

Ἐπιτίθει, pro ἐπιτίθετι, præs. imperat. à seq.

Ἐπιτίθημι, impono; ἐπιτίθει, præs. imperat. act. pro ἐπιτίθετι, quasi ab ἐπιτιθέω. f. ἐπιθήσω. p. ἐπιτέθεικα. a. 1. ἐπέθηκα. a. 2. ἐπέθην. a. 2. imperat ἐπίθες, έτω. a. 1. pass. ἐπετέθην. a. 1. sub. pass. ἐπιτεθῶ, ῇς, ῇ. f. m. ἐπιθήσομαι, ῃ, εται. a. 2. m. ἐπεθέμην, σο, το. Th. τίθημι, pono.

Ἐπιτιθῇς, ῇ, 2 & 3. sing. præs. sub. act. vide ἐπιτίθημι.

Ἐπιτίκτω, insuper pario; item, simpliciter, partum edo. Th. τίκτω, Vi.

Ἐπιτίτθιος, ε, ὁ, infans, adhuc lactens, idem quod ὑπομάζιος, sed legendum potius ἐπιτίτθιος, nam τιτθός, mamma, sic etiam scribitur.

Ἐπιτιμᾷ, 3. sing. præs. ind. &

Ἐπιτιμᾷς, 2. sing. sub. præs. ab

Ἐπιτιμάω, ῶ, pretium augeo, item objurgo, cum dat. imperf. ἐπετίμαον, ων. f. ήσω. p. ἐπιτετίμηκα. a. 1. ἐπετίμησα. a. 1. imperat. act. ἐπιτίμησον, άτω, a. 1. opt. ἐπιτιμήσαιμι, αις, αι ex ἐπὶ & τίω, honoro.

Ἐπιτιμήσαιμεν, 1. pl. a. 1. opt. act. præced. quod vide.

Ἐπιτιμήσεσι, dat. pl. ab

Ἐπιτίμησις, εως, ἡ, increpatio: &

Ἐπιτιμία, ας, ἡ, increpatio: &

Ἐπιτίμιον, mulcta, pœna; ab ἐπιτιμάω, increpo; quod vide.

Ἐπιτίμημα, id quod alicui vertitur vitio, quod in aliquo reprehenditur & taxatur, &c. Item, ἐπιτιμήτωρ, ἐπιτιμητής, & ἐπιτιμήτωρ; reprehensor, increpator, censor; castigator, vindex, adjutor, &c. Sic etiam, ἐπιτιμητέος, increpandus, incessendus; & ἐπιτιμητικός, ad reprehensionem pertinens; reprehensorius, increpatorius; objurgatorius; mordax, &c. (Unde in neutr. ἐπιτιμητικόν σε, tua increpatio &c.) & aliquando, passivè, reprehendendus, utpote, criminosus, &c. Omnia ab eod. præced. verbo.

Ἐπίτιμος, qui in honorem alicujus fit; ad honorandum aliquem institutus, &c. In qua etiam significatione ἐπιτιμία, occurrit; pro statu scil. civis justo, atq; integro; cujus fama atq; existimatio illæsa est nec ullâ infamiâ notata, &c. Item, ἐπίτιμος, cui ad honores accedere licet, seu, cui honos suus salvus est & integer, &c. ab ἐπὶ & τιμή, id vide.

Ἐπιτιμῶνται, reprehenduntur, 3. pl. præs. pass. &

Ἐπιτιμῶντας, acc. pl. part. præs. ab eod. Them.

Ἐπιτίτθιος, ε, idem ac ὑποτίτθιος, lactens. Th. τιτθός, mamma.

Ἐπιτλάω, & ἐπίτλημι, perpetior, perfero; idem quod τλάω, & Th. ταλάω, quæ vide.

Ἐπιτμήγω, & ἐπιτμήσσω, incîdo, concîdo; amputo, abbrevio, &c. Idem cum, & ab, ἐπιτέμνω, id vide.

Ἐπιτοαυτό, vel divisim ἐπὶ τὸ αὐτό, adv. eodem loco, simul, adhæc. Them. αὐτός, ή, ό, ipse.

Ἐπίτοκος, ε, ὁ, ἡ, partui propinqua. Th. τίκτω, pario. p. m. τέτοκα.

Ἐπιτολή, ῆς, ἡ, Ion. pro ἐντολή, mandatum. Th. τέλλω, mando.

Ἐπιτολμᾶν, sustinere, præs. inf. act. ab

Ἐπιτολμάω, audeo. f. ήσω. Th. τόλμα, audacia.

Ἐπιτομή, ῆς, ἡ, amputatio, EPITOME, compendium. Th. τέμνω, seco. p. m. τέτομα.

Ἐπίτομος, incisione, seu, præcisione brevior factus; præcisus; abbreviatus, &c. Ut, ἐπίτομα ξύλα, ligna sunt curta & brevia secturâ; secamenta, vocat Plin. Item, brevior factus, i. e. in compendium redactus; brevis, compendiarius; ut, ἐπίτομος ὁδός; apud Phil. de vita M. l. 1. à verbo ἐπιτέμνω, & Th. τέμνω, Vi.

Ἐπίτονος, scil. ἱμάς, lorum quo aliquid intenditur; & specialiter, funis, seu, rudens, qui à summa mali parte in puppim tentus, malum firmat; Od. μ. Item, ἐπιτόνιον, τό, instrumentum, quo chordæ funesq; intenduntur; verticillum, seu vertibulum, quo intenduntur nervi fidésq; ἐντατὴρ ὀργάνων; & Metaphoricè, amplificatio; Plut. sunt ab ἐπιτείνω, id vide.

Ἐπιτοξάζομαι, in aliquem arcum intendo, ex ἐπὶ & τοξάζομαι, idem. Them. τόξον, arcus.

Ἐπιτοξίς, crena, & concavum illud cui imponitur sagitta; ab eod. Th.

Ἐπιτοπίζω, idem quod ἐντοπίζω, in loco & sede mea me contineo; sedem non muto, &c. (Vide etiam sequentem vocem) ab ἐπὶ & τόπος, locus, &c. Vi.

Ἐπιτοπλεῖστον, ut plurimùm; ἐπὶ τὸ πλεῖστον; sic. ἐπιτοπολύ, plerumque, magna ex parte; h. e. ἐπὶ τὸ πολύ; item, ἐπιτοσοῦτον; tantisper: pro ἐπὶ τοσοῦτον. Vide πλεῖστος, πολύς, & τοσοῦτος.

Ἐπιτόσσαις, si codex sanus, part. a. 1. act. ab ἐπιπετόω. f. όσω, a. 1. ἐπεπέτωσα. a. 1. part. ἐπιπετώσας, Æol. & gem. σ. & per Sync. ἐπιτόσσαις. vide πεσεῖν. Vel est a. 1. part. act. Æol. formatum ab ἐπιτοπίζω. f. ίσω. a. 1. part. ἐπιτοπίσας, & Æol. & Poët. ἐπιτοπίσσαις, & per Sync. ἐπιτόσσαις, ἐπιτοπίζειν, alicub. in aliquem incidere, cúmq; nancisci.

Ἐπιτραγῳδέω, idem quod ἐκτραγῳδέω; & simplex τραγῳδέω, ῶ, tragicè decanto, vel, exaggero; item, cum ingenti commiseratione aliquid narro, & sic admirationem cieo, &c. à τραγῳδός, id Vi.

Ἐπιτραπέζιος, & ἐπιτραπεζίδιος, ε, ὁ καὶ ἡ, qui super mensam est, aut super mensa fit; (ut ἐπιτραπέζιον ὕδωρ, &c.) Item, mensarum assecla; parasitus; παράσιτος; Hesych. dicuntur etiam, διηγήματα ἐπιτραπέζια; quæ fiunt in mensa narrationes, &c. Item, ἐπιτραπεζώματα, τά, quæ in mensa seu super mensa apponuntur; cibi in mensa appositi, &c. à Th. τράπεζα, id vide.

Ἐπιτράπω, permitto; Ionicè pro ἐπιτρέπω; id vide.

Ἐπιτραχήλιος; qui supra collum est; ut ἐπιτραχήλιος κόσμος; monile; unde etiam, in neut. gen. τὸ ἐπιτραχήλιον; stola sacra dicitur, in libello de re divina; Chrysost. à Th. τράχηλος; id vide.

Ἐπιτραχύνω, exaspero; idem quod τραχύνω; id vide in Th. τραχύς.

Ἐπιτρεπτέον, permittendum; verbale ab

Ἐπιτρέπω, permitto, committo. f. ψω. p. ἐπιτέτροφα. a. 1. ἐπέτρεψα. perf. pass. ἐπιτέτραμμαι, ψαι, πται, a. 2. pass. ἐπετράπην. p. m. ἐπιτέτροπα. Th. τρέπω, verto.

Ἐπίτρεψον, άτω, a. 1. imperat. act. præced.

Ἐπιτρέψοντι, permittent, Dor. pro ἐπιτρέψουσι, 3. pl. f. act. ἐπιτρέπω, quod vide.

Ἐπιτρέφω, alo super; seu alendo, & nutriendo superinduco; adnasci facio; ut σάρξ, apud Medicos, ἐπιτραφῆναι; dicitur; i. e. σάρκα κατέχειν ἐπιτραφῆναι τῇ πρότερον οὔσῃ; carnem priorem redivivam fieri, &c. Th. τρέφω, vide.

Ἐπιτρέχω, percurro; accurro; incurro, incido; incurso, vel incursionem facio, &c. Th. τρέχω, Vi.

Ἐπιτρηχύνω, idem quod ἐπιτραχύνω; id vide.

Ἐπιτρίβω, attero, affligo. Th. τρίβω, tero. f. ψω. p. φα.

Ἐπιτριηραρχῶ, munus trierarchi compleo; vel ultra justum tempus id obeo; (à τριηραρχῶ, fungor trierarchi munere; quod à τριήραρχος, sive, τριηράρχης, triremis seu triremium præfectus, &c. à τριήρης, & ἀρχή; quæ vide) Unde, ἐπιτριηράρχημα, ατος, τό, tempus quo quis triremem regit; Demosth. Poll. l. 1. &c. Τριηράρχημα δέ ἐπὶ χρό-

ν@, ὄν τις ἐπιτεμνεχρχισε, &c.
Ἐπίτεμμα, ατ@, τὸ, id quod ἐπιτείβεται, atteritur seu affricatur, &c. Item, ἐπίτεπτ@, ὁ & ἡ, contritus; seu, dignus qui conteratur; perditus, sceleratus, &c. (Utrumq; verbale ab ἐπιτείβω) Item, indè superl. ἐπιτειπτότατ@, ε, ὁ, perditissimus; i. e. ἄξι@ ἐπιτειβῆς; nam ἐπιτειβὴ, idem significat quod sequens ἐπίτειψις; ipsa scil. actio τῦ ἐπιτείβειν; conterendi; i.e. contritio; active sumpta, &c. Vi.

Ἐπιτεὶς, idem quod τεὶς; ter; Diosc. Item, ἐπίτειτ@; sesquitertius; ut ἐπίτειτ@ πυθμλω, sesquitertium fundum; Aristot. 5. Politic. est autem sesquitertius, quum de duobus numeris major habet totum minorem, & insuper ejus tertiam partem; ut sunt quatuor ad tria; nam in quatuor sunt tria, & tertia pars trium; i. e. unum; & is numerus vocatur epitritus, deq; eo nascitur Symphonia, quæ appellatur διὰ τεσάρων. Item, ἐπίτειτ@ πῦς, pes est metricus, tres habens longas syllabas, cum una brevi, omnimodis; ut adeo quatuor sint epitriti; nam ejus quantitas quatuor modis variatur; 1. υ-Iamb. --Spond. deinde, 2. --υ Troch. -Spond. 3. -- Spond. υ--Iamb. 4. -- Spond. υ -- Troch. Vide Fr. Port. &c. ab ἐπὶ τεὶς & τείτ@; quæ vide.

Ἐπίτειψις, εως, ἡ, expon. fluctus. Psa. 92. ab ἐπιτείβω.

Ἐπιτεοπάδίω, ex commisso, non sponte, &c. Hesych. ab ἐπιτεέπω, Vi.

Ἐπιτεοπαῖ@, commissus, concessus; alicujus curæ traditus, &c. Unde, fæm. subst. ἐπιτεοπαῖα, ας, ἡ, tutela; procuratio; item sequens fæm. adject.

Ἐπιτεοπαίη βασιλήιη, regnum alicui commissum, ut ab eo administretur, quamdiu quis in ejus tutela manet; ab ἐπιτεέπω, quod vide.

Ἐπιτεοπάω, idem quod ab ἐπιτεέπω, id vide.

Ἐπιτεοπεία, ἡ, ditio; vicaria opera; tutela; procuratio; præfectura, &c. Idem quod & à sequente ἐπιτεοπή, id Vi.

Ἐπιτεοπεύω, sum administrator, & præfectus; procuro, administro; præsideo, præsum; in tutela habeo mea; tutor sum, &c. & in pass. ἐπιτεοπεύομαι, sum sub tutoribus, &c. Unde, ἐπιτεοπευτικὸς, peritus τῦ ἐπιτεοπεύειν; i. e. qui peritiam habet negotia pro alio obeundi, &c. Cui aliquid ἐπιτεέπειν possumus, tanquam homini perito, &c. Ab ἐπίτεοπ@, cui cura alicujus rei commissa est; vicarius, &c. Vi. à quo etiam est ἐπιτεοπικὸς, ad tutelam pertinens; tutelaris, &c.

Ἐπιτεοπὴ, ῆς, ἡ, procuratio, tutela: à p. m. verbi ἐπιτεέπω.

Ἐπίτεοπ@, ε, ὁ, procurator, tutor, ab eod.

Ἐπιτεοχάδίω, adv. succinctè, maturè: à τεοχάζω, curro, festino. Th. τεέχω, curro.

Ἐπίτεοχαλ@, idem cum, & ab ἐπίτεοχ@, velox, volubilis, &c. & sic, ἐπιτεόχαλον, idem cum ἐπιτεόχως; cito, velociter; modo eorum qui currunt, &c. Atq; omnia ab ἐπιτεέχω, percurro, &c. Vi. à quo etiam est ἐπιτεοχάζω, percurro; & ἐπιτεοχασμὸς, percursio; item, figura verborum, super se invicem effusio; quæ fit, adversarii turbandi causâ. Vide etiam, τεοχαλὸς, & τεοχάζω, &c.

Ἐπιτυγχάνοις, 2. sing. præs. opt. act. ab

Ἐπιτυγχάνω, assequor, a. 2. ἐπέτυχον, ες, ε, ex ἐπὶ & τυγχάνω, adipiscor. f. τεύξομαι. p. τέτευχα.

Ἐπιτυμβίδι@, ε, ὁ, ἡ, cristatus. Epithet. quod alaudis cristatis tribuitur; ex ἐπὶ & τύμβ@, tumulus: vel quod ut plurimùm circa busta versantur, vel quod veluti τύμβον, in capite, ferant.

Ἐπιτύμβι@, seu ἐπιτυμβίδι@; super sepulchro positus; sepulchralis, ad sepulchrum, seu, ad sepulchri honorem pertinens, &c. Ut, ἐπιτύμβιος, vel ἐπιτυμβίδι@ λόγ@; oratio quæ ad ornandum sepulchrum habetur; sic, ἐπιτύμβι@ ὥρη; apud Nonn. hora funesta; sepulturæ tempus; & ἐπιτύμβια θεσμά; leges ad sepulturam pertinentes, &c. Ab ἐπὶ & τύμβ@, sepulchrum, &c. Vi.

Ἐπιτύφω, accendo in, inflammo adversus, &c. à Th. τύφω, Vi.

Ἐπιτυχεῖν τινι, incidere in aliquid. & invenire, a. 2. inf. verbi ἐπιτυγχάνω, quod vide.

Ἐπιτυχὴς, έ@, ὁ κ ἡ, qui voti sui compos fit; optatum assequens; ut ἐπιτυχὲς βέλ@; telum non inane, sed destinatum scopum feriens, &c. Item, ἐπιτυχία, adeptio, prosper successus, &c. Ab eodem verbo.

Ἐπιτυχὼν, όντ@, quilibet, vilis, a. 2. part. act. ab eod.

Ἐπιφάγω, post aliquid edo; superedo; item, unà cum pane vescor; seu panem edendo opsonium sumo, &c. à Th. φάγω, Vi.

Ἐπιφαίνω, & -ομαι, appareo, præs. imperat. ἐπίφαινε. f. ἐπιφανῶ. p. ἐπιπέφαγκα. a. 1. ἐπέφηνα. perf. pass. ἐπιπέφαμμαι, & Att. ἐπιπέφασμαι. a. 2. pass. ἐπεφάνlw, ης, η, ex ἐπὶ & φαίνω, ostendo.

Ἐπιφῆναι, a. 1. inf. præced. verbi.

Ἐπιφάνεια, ας, ἡ, apparentia, superficies: ab ἐπιφανὴς, έ@, ὁ, ἡ, illustris, quod &

Ἐπιφανεὶς, a. 2. part. pass. ab ἐπιφαίνω, appareo, quod vide.

Ἐπιφανὴς, illustris, vide ἐπιφάνεια.

Ἐπιφάνια, τὰ, seu ἐπιφάνεια, τὰ, ità dictus fuit dies, in quo celebrabatur memoria baptismi Christi, & quo catechumeni quoq; baptizabantur; vel, dies, quo Christus manifestari cepit gentibus, quum ad eum adorandum Magi ab Oriente venerunt; Epiphanius, lib. adversus hæreses, vult esse diem quo natus est Christus in carne; sicut etiam in sing. ἐπιφάνεια, ἡ, dicebatur apparitio Christi servatoris nostri in carne, &c. Item, ἐπιφανῶς; adv. insigniter; insignem in modum; splendidè, magnificè, &c. & ἐπίφασις, idem quod ἐπιφάνεια, ἡ, q. d. superapparentia; apparentia quæ est supernè, & in summo; summum; superficies, &c. à verbo ἐπιφαίνω, q. d. superostendo; & neutraliter illucesco; & in pass. ἐπιφαίνομαι, q. d. superappareo, appareo super aliqua re, i. e. dum res aliqua geritur; intervenio, supervenio, &c. Th. φαίνω.

Ἐπιφατνίδι@, præsepialis; à Th. φατνὴ, vide.

Ἐπίφατ@, ὁ, qui malè audit; ἐπὶ enim aliquando contrarietatem notat quandam; à φατὸς, id vide.

Ἐπιφαύσκω, orior, luceo; ut, σελλώη ἐπιφαύσκει; luna splendet; cap. 23. Job. Item, ἐπιφαύσκομαι; in lucem profero, ostendo, commonstro, &c. Sic, ἐπιφώσκω, idem; illuceo, illucesco, &c. Idem significant, quæ φαύω, φαύσκω, & φώσκω; quæ vide.

Ἐπιφαύω, illucesco. f. ἐπιφαύσω, & -ομαι à φαύω, Æol. pro φάω, luceo.

Ἐπιφέρβω, idem quod φέρβω, pasco, &c. Vi.

Ἐπιφέρεισα, afferens, Dor. pro ἐπιφέρεσα, præs. part. f. g. ab

Ἐπιφέρω, εις, ει, infero, objicio impert. ἐπέφερον, ες, ε. f. ἐποίσω. a. 2. ἐπlωεγκον. a. 2. inf. ἐπενεγκεῖν. Th. φέρω, fero.

Ἐπίφευκτ@, fugiendus; ut, ἐπίφευκτόν μοὶ τῦτο, id mihi fugiendum est, &c. à Th. φεύγω, Vi.

Ἐπιφημίζεσθαι, malè ominari; quod à φημίζω, divulgo. Th. φάω, dico.

Ἐπιφήμισμα, τὸ, omen; Thuc. lib. 7. Item, favor, cautio, sonus, &c. Item, ἐπιφημισμὸς, prolocutio, verbi prolatio, &c. Utrumq; ab ἐπιφημίζω; famæ, seu nomini alicujus adscribo; vel simpliciter, adscribo, attribuo, assigno; laudo, illustro, celebro; consecro, &c. Item, pervulgo, rumorem dissemino, &c. Vide in præced.

Ἐπιφθὰς, præveniens, a. 2. part. act. ex ἐπὶ & φθάνω. f. φθάσω, prævenio. p. ἔφθακα. a. 2. ἔφθlw.

Ἐπιφθέγγομαι, adsono, acclamo; respondeo, eloquor, &c. Unde, ἐπίφθεγμα, ατ@, τὸ, acclamatio, vox, &c. à Th. φθέγγομαι, Vi.

Ἐπιφθονέω, ῶ, q. d. invideo ob, vel super; invideo propter aliquid, &c. à seq. ἐπίφθον@, Vi. Unde etiam, ἐπιφθόνως; invidiosè; ut ἐπιφθόνως ἔχω; invideo; & ἐπιφθόνως διάκειμαι, sum invidiosus, &c. Ab ἐπὶ & φθόν@, id vide.

Ἐπίφθον@, ε, ὁ, ἡ, invidiosus.

Ἐπίφθορ@, exitialis, lethalis, &c. Ut ἐπίφθορον φάρμακον; exitiale medicamentum, seu lethale; Poll. ab ἐπὶ & φθείρω, unde, ἔφθορα, & φθορὰ, &c. quæ vide.

Ἐπιφθύσδοισα, Dor. pro ἐπιφθύζεσα, præs. part. f. g. ab ἐπιφθύζω, idem quod ἐπιπτύω, inspuo veneficarum more. Th. πτύω, spuo.

Ἐπίφλεβ@, venæ applicatus; Gaza; ab ἐπὶ & φλέψ, β@, ἡ, Vi.

Ἐπιφλέγω, splendeo, refulgeo: idem quod φλέγω,

φλέγω, incendo; sed Metaphoricῶς, illustro.

Ἐπιφλογὴς, flammeus, incendens; item, ἐπιφλόγισμα, inflammatio, incendium, &c. Utrumq; ab ἐπιφλέγω.

Ἐπίφοβ☉, metu perculsus, perterritus, &c. à φόβ☉, timor, id Vi.

Ἐπιφοινικίζω, q. d. superpurasco: in superficie ad colorem purpureum seu puniceum vergo, &c. à verbo φοινικίζω, purpurasco; à φοίνιξ☉, id vide.

Ἐπιφορὰ, ᾶς, ἡ, impetus, impressio. Th. φέρω, fero.

Ἐπιφορβέω, ῶ, pasco in, vel, super; à φορβὴ, id vide.

Ἐπιφορέω, ῶ, Ion. idem quod ἐπιφέρω, infero.

Ἐπιφορήματα, ων, τὰ, bellaria, à præced.

Ἐπίφορ☉, ου, ὁ, ἡ, commodus, pronus; item, uterum ferens. Th. φέρω, fero.

Ἐπιφράζομαι, intelligo, considero; ab ἐπιφράζω, indico, moneo, differo, declaro. Th. φράζω, dico. a. 2. ἐφραδον.

Ἐπιφράσσω, vel, ἐπιφράττω; obstruo, obturo; indè, ἐπίφραγμα, obturamentum; quidam frænum reddunt; (Hesych. ἐπιφράγματα reddit, τὰ ὑπὸ τὸ στόμα, &c.) Item, ἐπίφραξις, obturatio; Plut. à Th. φράσσω, Vi.

Ἐπιφραδέως, prudenter, consultò; item, in compar. ἐπιφραδέστερον; breviùs, disertiùs, &c. Utrumq; ab ἐπιφράζω, intelligo, differo; item, dico, indico; ut ἐπέφραδε τιμάς; indixit honores; apud Hesiod. Item, admoneo, suggero; vide ἐπιφράζομαι.

Ἐπίφρενα, τὰ, præcordia; à φρὴν, vide.

Ἐπιφρὶξ, ικὸς, ἡ, motus superficialis maris tempestate futura; & spuma quando incipit flare ventus, &c. Idem quod Th. φρὶξ, vacante præpositione; indè, ἐπιφρίττω; inhorreo, &c. à φρίσσω, id vide.

Ἐπίφρονα, acc. sing. ab ἐπίφρων, ον☉, ὁ, ἡ, prudens: ab ἐπὶ & φρὴν, mens.

Ἐπιφροσύνη, ης, ἡ, prudentia: ab eod. Th.

Ἐπιφροσύνῃσι, ejusd. dat. pl. Ion.

Ἐπιφυὰς, άδ☉, ἡ, propago: in pl. ἐπιφυάδες, &

Ἐπιφυέσθω, accrescat, adhæreat, 3. sing. imperat. præs. ab

Ἐπιφύομαι, adnascor, accresco. Them. φύω, gigno.

Ἐπιφὺς, ῦσα, ὺν, part. præs. act. ab ἐπιφύμι, adnascor. ab eod. Th.

Ἐπιφυλάσσω, vel -ττω; observo; à Th. φυλάσσω, Vi.

Ἐπιφυλλὶς, ίδ☉, ἡ, racemulus; qui magno racemo superjacet; vel racemus per se parvus; ità dictus quod tegatur foliis, &c. Exponitur &, pampinus racemarius, qui exiles ramos profert, & in cacumine, supra folia; unde & nomen, &c. Metaphoricè etiam, apud Aristoph. in Ran. ἐπιφυλλίδες, dicuntur mali poëtæ; quoniam parvi pretii sunt ejusmodi racemi, & à vindemiatoribus solent præteriri, &c. Item, ἐπιφυλλὶς, racematio; apud Obad. Proph. Item, racemus post vindemiam relictus; Damasc. &c. Indè etiam verbum, ἐπιφυλλίζω, racemationem facio, racemor; & Metaphoricè, accuratè exquiro; à Th. φύλλον, τὸ, Vi.

Ἐπιφυλλόκαρπ☉, q. d. super folia fructum habens; qui in folii dorso fructum gerit, &c. Ab ἐπὶ, φύλλον, & κάρπ☉; quæ vide.

Ἐπίφυσις, accretio, accrementum, Theoph. Hist. Plant. lib. 1. c. 1. Apud Anatomicos, est, unitio ossis cum altero osse; quasi os unum alteri innatum; non est autem pars ossis, sed quiddam ossi adnatum; Gal. lib. de ossibus, &c. Est ab ἐπιφύω, insuper produco, seu edo; item, aquatus sum, vel innatus. Th. φύω.

Ἐπιφυτεύω, supersero; Plat. à φυτεύω, vide.

Ἐπιφύω, vide in ἐπίφυσις.

Ἐπιφωνέω, acclamo. imperf. ἐπεφώνεον, ουν, εες, εις, εε, ει, f. ήσω. p. ἐπιπεφώνηκα. p. pass. ἐπιπεφώνημαι. Th. φωνὴ, vox.

Ἐπιφώνημα, ατ☉, τὸ, exclamatio; à præced. verbo.

Ἐπιφωνηματικῶς, q. d. acclamatoriè, theatricè; exclamatoriè, &c. à præced. ἐπιφώνημα.

Ἐπιφώνησις, εως, ἡ, acclamatio. dat. ἐπιφωνήσει. ab eod. verbo.

Ἐπιφώσκω, illucesco, imperf. ἐπέφωσκον, ες, ε, Th. φάω, luceo, unde φά☉ & contractè φῶς, lux.

Ἐπιχαίνω, inhio, in qua significatione usurpatur præt. ἐπικέχηνα; Luc. θεῶν χῶ πάντες οἱ θεοὶ, ἐπικεχηνότες τῷ καπνῷ, &c. exponitur & irrideo; ut sit idem quod ἐγχαίνω; à Th. χαίνω, vide.

Ἐπιχαιράγαθ☉, qui honestis delectatur studiis, & virtutem amplectitur, &c. Ab ἐπιχαίρω & ἀγαθ☉, vide.

Ἐπιχαιρέκακ☉, idem quod χαιρέκακος, qui gaudet malis alienis; item, qui malis artibus oblectatur, &c. Ab ἐπιχαίρω & κακ☉, quæ vide.

Ἐπιχαίρω, gaudeo item insulto. Th. χαίρω, gaudeo. f. χαρήσομαι. a. 2. pass. ἐχάρην.

Ἐπιχαλάζω, seu ἐπιχαλαζάω; grandine impeto, seu verbero, &c. à χαλάζω; grandine laboro, &c. Th. χάλαζα, Vi.

Ἐπιχαλάω, laxo. Th. χαλάω, idem: f. άσω.

Ἐπιχάλιν☉, qui super frænum est; vel ad frænum pertinens, &c Th. χαλινὸς, Vi.

Ἐπιχαλκεύω, fabricor, seu cudo super; insuper fabrico, seu cudo; ferramentum ferramento agglutino; item, expolio, &c. Item, ἐπιχαλκωθεὶς, armati, &c. Utrumq; à seq. ἐπίχαλκ☉, Vi.

Ἐπίχαλκ☉, ὁ, ἡ, æreus, æratus. Th. χαλκ☉, æs.

Ἐπιχαράττω, insculpo. Th. χαράττω vel άσσω, idem. f. ξω.

Ἐπιχαρὴς, ἐ☉, ὁ κὶ ἡ, lætitiam & voluptatem aliqua ex re capiens; apud Job. ἐπιχαρὴς ἐχθρῶν πτώματι τῷ ἐχθρῷ μου, &c. Item, ἐπίχαρις, ιτ☉, ὁ κὶ ἡ, & in accus. ἐπίχαριν; gratus, gratiosus; amabilis, jucundus, venustus; cui gratia inest, &c. Unde ἐπιχαρίτως; gratiosè, cum gratia, quasi plausibiliter; venustè, lepidè, ad gratiam, &c. Omnia ab ἐπιχαίρω, id vide.

Ἐπίχαρμα, ατ☉, τὸ, ludibrium, irrisio, à χάρμα, gaudium. Th. χαίρω, gaudeo.

Ἐπίχαρσις, ι☉, ἡ, gaudium, & lætitia ob aliquam rem; insultatio; ipsa actio τοῦ ἐπιχαίρειν, &c. Item, ἐπίχαρτ☉, ου, ὁ κὶ ἡ, ob quem, vel apud quem, lætamur; lætitiam nobis & gaudium afferens, &c. Item, cujus infortuniis & malis lætamur, & gaudemus, &c. Plat. Epist. 8. βαρβάροις ἐπίχαρτ☉ γενόμεν☉; insultans, &c. Utrumq; ab ἐπιχαίρω, id vide.

Ἐπιχατὴς, & ἐπιχατίας, ου, ὁ, qui indiget, egenus, inops; à Th. χατέω, vide.

Ἐπιχέζω, caco super; unde particip. ἐπικεχοδὼς, præteriti, ἐπικεχοδῶς; Aristoph. in Avib. à Th. χέζω, id vide.

Ἐπιχειλὴς, έ☉, ὁ, ἡ, labra attingens, labris vicinus, &c. Ut ἐπιχειλὲς μέτρον; dicitur de mensura non plena, quasi infra labra consistente, & deficiente, &c. Item, qui super labro seu crepidine est, vel apparet, &c. Th. χεῖλ☉, τὸ, Vi.

Ἐπίχειρ, qui est ad manum, qui præstò est; Poll. à Th. χεὶρ, Vi.

Ἐπιχείρει, aggredere, præs. imperat. ab

Ἐπιχειρέω, -ῶ, aggredior. imperf. ἐπεχείρεον, ουν; conabar. f. ήσω. p. ἐπικεχείρηκα. a. 1. ἐπεχείρησα ex ἐπὶ & χεὶρ, manus.

Ἐπιχείρημα, ατ☉, τὸ, argumentum: item,

Ἐπιχειρηματικὸς, exercitatus in argumentationibus; solers argumentator, &c. Item, qui novit petitiones athleticas, & gladiatorias; solers in rebus & hominibus aggrediendis, &c. Item,

Ἐπιχείρησις, εως, ἡ, idem: & aggressio, conatus, conspiratio: ab eod. verbo, & Th.

Ἐπιχειρητέον, & in plurali; ἐπιχειρητέα; aggrediendum; ut; ἐπιχειρητέα ἐδόκει; incumbendum videbatur; Thucyd. Sic, ἐπιχειρητέον μοι, mihi tentandum est, &c. Xenoph. pro quo etiam dicitur ἐπιχειρητὸν, apud Thucyd. Item, ἐπιχειρητὴς, ου, ὁ, tentator; aggressor, molitor; promptus ad res aggrediendas; manu promptus, &c. ab eod. verbo & Th.

Ἐπιχειρίζω, enitor, conor; à χειρίζω; manu tracto, &c. Vi.

Ἐπιχειροτονέω, scisco, decerno, suffragia fero: ex ἐπὶ & χειροτονέω, idem. f. ήσω quod à χεὶρ, manus, & Th. τείνω, tendo: f. τενῶ. p. ακα.

Ἐπιχεύω, idem quod sequens, ἐπιχέω, id vide.

Ἐπιχέω, infundo: vide suprà ἐγχέω.

'Επιχθόνιοι, terrestres, in terris versantes: gen. pl. ἐπιχθονίων dat. pl. Ion. ἐπιχθονίοισι, & in f. g. ἐπιχθονίῃσι, pro ἐπιχθονίαις ex ἐπὶ & χθὼν, terra.

'Επιχιλιάδιον, τὸ, i.e. χιλιοστόν; millesimum, &c. à χιλιὰς, αδὸς, ἡ, vide.

'Επιχνάω, ῶ, sum ἐπιχνοῦς; (id vide) i. e. lanugine obtectus, &c. à Th. χνάω; Vi. Unde χνοάω; lanugine obsitus sum; à χνοὸς, χνοῦς, lanugo, &c. Vide.

'Επίχνοος, & ἐπιχνοῦς; lanugine tectus; super quo lanugo est, seu conspicitur, &c. à χνόος, & χνοῦς; id vide.

'Επίχολος, iracundus; ab ἐπὶ & χολὴ, vel χόλος; quæ vide.

'Επιχολώτατος, η, ον, amarissimus, a, um: à χολὴ, bilis.

'Επιχορδὶς, corpus membranosum, in medio intestinorum situm; (idem quod μεσεντέριον) ab ἐπὶ & χορδὴ, intestinum, vide.

'Επιχορηγέω, suppedito, subministro: f. ήσω. p. ἐπικεχορήγηκα. a. 1. ἐπεχορήγησα. ex ἐπὶ & χορηγὸς, dux chori: quod à χορὸς, cœtus saltantium, & ἄγω, duco.

'Επιχορήγημα, τὸ, quod insuper suppeditatur; additamentum ad priorem vel legitimam suppeditationem; suppeditationis corollarium; ut, corollarium legitimi & constituti cibi; unde, ἐπιχορηγήματα vocantur ea quæ postremo loco apponuntur sodalibus; ut τὰ ἐπιφερόμενα, quæ ultimo loco eduntur; ejusd. Th. & comp.

'Επιχορηγία, ας, ἡ, suppeditatio: ab iisdem.

'Επιχρέομαι, sæpe utor; abutor; familiaris sum alicui; ut ἐπιχρέομαι χθονὶ, utor terrâ, i. e. conversor in ea, &c. à χρέομαι, id vide.

'Επιχρέω, vehementi cum impetu adorior; ex ἐπὶ & χρέω, f. ήσω. p. ηκα. commodo, invado furiose.

'Επιχρεώμενος, Ion. pro ἐπιχρώμενος, familiaris, necessarius: ex ἐπὶ & χρέομαι, utor. Th. χρέω, idem.

'Επίχρισμα, id quod illinitur; id quo inungimur; unguentum, &c. Item, ἐπίχριστος, ὁ & ἡ, illitus; qui illinitur; vel qui inungi solet, aut potest; unde, τὰ ἐπίχριστα; medicamenta quæ illinuntur, unguenta; ut τῶν ἐπιχρίστων θέσις, impositio unguentorum, &c. Omnia à seq. ἐπιχρίω.

'Επιχρίω, illino: f. ίσω. p. ἐπικέχρικα. a. 1. ἐπέχρισα ex ἐπὶ & χρίω, ungo.

'Επίχρυσος, ου, ὁ, ἡ, inauratus. Th. χρυσὸς, aurum.

'Επιχωρέω, concedo, permitto; Plut. in pass. ἐπιχωρεῖσθαι; concedi, permitti; Maccab. lib. 2. c. 4. Unde, ἐπιχώρησις, concessio, permissio; item, cessio, &c. à Th. χωρέω; id vide.

'Επιχώρια, familiaria, nom. pl. n. g. ab

'Επιχώριος, ου, ὁ, ἡ, indigena, patrius: ab ἐπὶ & χῶρος, locus.

'Επιχωρίως, more regionis, more patrio, &c. à præced. ἐπιχώριος; unde etiam, ἐπιχωριάζω; sum indigena, sum vernaculus; item, ad locum aliquem ventito; frequenter versor apud, &c. ἐπιχωριάζεσθαι, consuetum esse & patrium, &c.

'Επιψαύδην, ita ut summis tantum digitis attingas, & leviter; strictim, tactim, &c. à sequente ἐπιψαύω, attingo, attrecto; in superficie & leviter tango, &c. Vi.

'Επιψαύων, præs. part. ab ἐπιψαύω, contingo: quod à ψαύω idem quod ψάω, tango.

'Επιψεκάζω, irroro, instillo: ex ἐπὶ & ψεκάζω, roro, stillo, quod à ψεκὰς, idem quod Th. ψακὰς, ἡ, ros.

'Επιψηφίζειν τινὶ, alicui suffragari, à ψηφίζω, Th. ψῆφος, ου, ἡ, calculus.

'Επίψογος, qui reprehensionem meretur; in vituperium incurrens; à ψόγος, id vide.

'Επιψύχω, idem quod ἐμψύχω; & Th. ψύχω; Vi. Item, perflo, perspiro, &c.

'Επιψωμίζω, insuper cibo, insuper ingero bolos in buccam, &c. à ψωμίζω, Vi.

'Επιωγαὶ, loca in quibus stantes naves, à ventorum injuria tutæ esse possunt; ubi ἰωὴ, i. e. πνοὴ ἄγνυται; quod ventus non possit illuc pervenire; inquit Eustath. Od. έ. ab ἐπὶ, ἰωὴ, & ἄγω, frango, &c. Vi. Vel, ab ἐπὶ & ἰωγὴ, ῆς, ἡ, tegmen, &c. Vi.

'Επιὼν, όντος, instans, insequens, a. 2. part. ab ἔπειμι, aggredior. Th. εἶμι, eo.

'Επλάγην, stupui, de animi consternatione: sed de ictu corporis dicitur, ἐπλήγην, a. 2. ind. pass. verbi πλήσσω, vel ττω, ferio. f. ξω. a. 2. ἔπλαγον.

'Επλάζθην, aberravi, pro ἐπλάχθην, ut quidam volunt, a. 1. ind. pass. verbi πλάζω, errare facio: f. πλάγξω. a. 1. ἔπλαγξα.

'Επλανᾶτο, 3. sing. imperf. verbi πλανάομαι, erro. Th. πλάνη, error.

'Επλαξε, finxit, Dor. pro ἔπλασε, 3. sing. a. 1. verbi πλάσσω, fingo: f. πλάσω.

'Επλασ', pro ἔπλασε, 3. sing. a. 1. ind. act. &

'Επλάσθην, a. 1. ind. pass. à πλάσσω, vel ττω, fingo, formo. f. πλάσω. p. πέπλακα.

'Επλεε, navigaret, 3. sing. imperf. verbi πλέω, navigo, f. πλεύσω.

'Επλεν, per Sync. pro ἔπελεν, 3. sing. imperf. verbi πέλω, sum.

'Επλεο, eras, 2. sing. imperf. ab ἐπελόμην, ἐπέλου, Ion. ἐπέλεο, & per Sync. ἔπλεο, & ἔπλευ, Dor. ἔπλευ. à πέλομαι, sum. Th. πέλω, sum.

'Επλειν, imperf. act. à πλέω, navigo: f. πλεύσω.

'Επλεόνασα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi πλεονάζω, plus habeo, abundo: f. άσω. Th. πλὺς, multus: comp. πλείων & πλέων, amplior.

'Επλετ', pro ἔπλετο, & hoc per Sync. pro ἐπέλετο, 3. sing. imperf. à πέλομαι, sum. vide ἔπλεο.

'Επλευ, Dor. Sync. pro ἐπέλου, vide ἔπλεο.

'Επλεύσαμεν, 1. pl. a. 1. act. navigavimus, à πλέω, navigo: f. πλεύσω.

'Επλήγην, cæsus sum, a. 2. pass. ind. verbi πλήσσω, vel ττω, ferio: f. ξω. a. 2. ἔπλαγον, vide ἐπλάγην.

'Επλήσθην, a. 1. ind. pass. à πίμπλημι, impleo: f. πλήσω, perf. pass. πέπλησμαι. Th. πλέος, plenus.

'Επληθύνθην, crevi, a. 1. ind. pass. à πληθύνω, multiplico, cresco: f. υνῶ. p. πεπλήθυγκα. a. 1. ἐπλήθυνα. perf. pass. πεπλήθυμμαι, a. 1. opt. pass. πληθυνθείην; à πλήθω, impleo: ab eod. Th.

'Επλῆντο, impleverant, pro ἐπέπληντο, 3 pl. plusq. p. pass. verbi πίμπλημι, impleo: f. πλήσω. Alii malunt esse imperf. pass. verbi πλῆμι, impleo, imperf. ἐπλήμην, σο, το, implebat. Th. πλέος, plenus.

'Επληξε, stupefecit, a. 1 ind. act. à πλήσσω, vel σσω. f. ξω. a. 2. ἔπλαγον. a. 1. ἔπληξα.

'Επληρώθησαν, 3. pl. a. 1. pass. verbi πληρόω, impleo: &

'Επλησαν, 3. pl. a. 1. act. verbi πλήθω, impleo: f. ήσω. p. πέπληκα. a. 1. ἔπλησα, ας, ε. Th. πλέος, plenus.

'Επλήσθης, ης, η, a. 1. ind. pass. ab eod. verbo & Th.

'Επλητο, implebatur, 3. sing. imperf. pass. verbi πλῆμι vel plusq. p. per Sync. pro ἐπέπλητο, à πλήθω, impleo. Th. πλέος, plenus.

'Επλούτησα, ας, ε, dives evasi, a. 1. ind. act. à πλουτέω. f. ήσω. p. πεπλούτηκα. Th. πλοῦτος, divitiæ.

'Επνευσα, spiravi, a. 1. ind. act. à πνέω, spiro: f. πνεύσω.

'Επνιγε, 3. sing. imperf. act. &

'Επνίγη, suffocatus est, 3. sing. a. 2. pass. à πνίγω, suffoco: f. ξω. p. πέπνιχα. a. 1. ἔπνιξα. a. 2. ἔπνιγον.

'Επνιώθην, ης, η, a. 1. ind. pass. tanquam à πνιώω, idem cum πνέω, flo, spiro: f. πνεύσω.

'Επόδια, ων, τὰ, Ion. pro ἐφόδια, viaticum, commeatus: &

'Εποδιάζειν, Ion. pro ἐφοδιάζειν, viaticum alicui præbere: ex ἐπὶ & ὁδὸς, via.

'Επόδυνος, plenus molestiæ & laboris; ab ἐπὶ & ὀδύνη, Vi.

'Εποδύρομαι, defleo: ab ὀδύρομαι. f. ὀῦμαι, ploro.

'Επόθησα, ας, ε, desideravi, dicitur & ἐπόθεσα, ας, &

'Επόθησεν, 3. sing. a. 1. act. à ποθέω, desidero, amo: f. ήσω. Th. πόθος, desiderium.

'Εποιδέω, & ἐποιδαίνω, intumesco, vel in superficie tumeo; item ἐποιδίσκω, tumefacio, vel in superficie tumefacio; & in pass. ἐποιδίσκομαι, tumesio, tumesco, &c. Ab οἰδέω, tumeo; unde, οἰδαίνω vel οἰδίσκω, tumefacio, &c.

'Εποίει, 3. sing. imperf. &

'Εποίησα, ας, ε, a. 1. ind. act. à ποιέω, facio: f. ήσω.

'Εποικοι, οἱ, advenæ; coloni, &c. Item, ἐποίκιον, supellex: item, villa, casa; Josuæ c. 19. & apud Suid. 'Εποικιδία, Ceres, quæ rem domesticam curat, &c. Item, ἐποικίω; aliis ejecti:

ctis habito, &c. omnia ab ἔποικος; id vide.

Ἐποικοδομέω, ædifico, superstruo: & inde

Ἐποικοδομηθέντες, ædificati, nom. pl. a. 1. part. pass. ab ἐπὶ & οἰκοδομέω, ædifico: f. ήσω, p. ᾠκοδόμηκα, a. 1. pass. ᾠκοδομήθην, ab οἶκος, domus, & δέμω, struo, præt. m. δέδομα.

Ἔποικος, ου, ὁ, ἡ, advena. Th. οἶκος, domus.

Ἐποίμανε, a. 1. ind. act. verbi ποιμαίνω, pasco; quod vide.

Ἐποίνιος, vinosus; q. d. ἐπ' οἴνῳ ὤν, viro deditus, &c. At Ἐποίνιον ἆθλον; Theog. præmium quod datur in vino; vel nomine vini, &c. ab ἐπὶ, & οἶνος; id vide.

Ἐποῖσαι, intulisse: a. 1. infinitiv. act. &

Ἐποίσοι, inferet, a. 1. act. &

Ἐποισθήσεται, 3. sing. fœmin. 1. passiv. &

Ἐποιστέον, verbale, inferendum: ab ἐπιφέρω, infero: f. ἐποίσω, ab inusit. ἐποίω. Th. φέρω, fero.

Ἐποίχεο, accede, Ion. pro ἐποίχου, præs. imperat. m. ab

Ἐποίχομαι, eo adversum, adeo, irruo: imperf. ἐπῳχόμην, ου, ετο, fœmin. ήσομαι, p. ἐπῴχημαι· ex ἐπὶ & οἴχομαι, abeo.

Ἐποιχόμενος, præs. particip. præced. verbi.

Ἐποκέλλω, impingo, illido: f. ἐποκελῶ, a. 1. ἐπώκειλα, p. ἐπώκελκα· ex ἐπὶ & ὀκέλλω, idem quod κέλλω, appello, applico.

Ἐποκίξατο, vide in ποκίξατο.

Ἐπολιτεύοντο, 3. pl. imperf. pass. à πολιτεύομαι, administro, f. εύσομαι. Th. πόλις, urbs.

Ἐπομβρία, ας, ἡ, imbrium copia. Th. ὄμβρος, imber.

Ἔπομβρος, imbrem habens seu pluviam, aut imbre abundans; Theophrast. lib. 8. pro eodem etiam legitur ἐπόμβριος, apud eundem: Indè etiam verbum ἐπομβρέω, imbre, seu imbribus rigo, irrigo, &c. in pass. ἐπομβροῦμαι, imbribus rigor; Epigram. lib. 2. Undè ἐπόμβρησις, irrigatio quæ fit imbre, &c. ab ἐπὶ, & eod. Th.

Ἕπομαι, sequor: fœmin. ἕψομαι, imperf. vel a. 2. m. εἱπόμην. Th. ἕπω, sequor.

Ἑπόμενος, η, ον, præs. part. præced. verbi.

Ἑπομένως, consequenter, consentaneè; exindè, deindè, tum; pedario more sequendo, &c. adv. à præced.

Ἐπόμνυθι, jura, præsent. imperativ. act. ab

Ἐπόμνυμι, juro: f. ἐπομόσω, p. ἐπώμοκα, a. 1. ἐπώμοσα· ex ἐπὶ & ὄμνυμι, seu ὀμνύω, juro: f. ὀμόσω.

Ἐπομόσαι, a. 1. inf. act. &

Ἐπομόσσῃ, Poet. pro ἐπομόσῃ, juraverit, 3. sing. a. 1. sub. act. ab ἐπόμνυμι, quod vide.

Ἐπομφάλιον, ου, τὸ, umbo clypei: ex ἐπὶ & ὀμφαλὸς, umbilicus.

Ἐπομφάλιος, umbilicatus; ut, ἐπομφάλιον σῦκον, in Epigr. ficus umbelico prædita; nam velut umbelicum habet, &c. à præcedente ἐπομφάλιον; quod supra umbilicum est, pars supra umbilicum, τὸ ὑπὲρ ὀμφαλοῦ, &c. Vide.

Ἐπόναξ, Dor. pro ἐπόνησαν, elaborarunt, 3. pl. a. 1. act. &

Ἐπόνει, 3. sing. imperf. act. à πονέω, laboro: f. ήσω, p. πεπόνηκα, quod à πόνος, labor. Th. πένομαι, laboro, p. m. πέπονα.

Ἐπονειδίζω, probro afficio: f. ίσω. p. ἐπωνείδικα, ex ἐπὶ & ὄνειδος, probrum.

Ἐπονείδιστος, ου, ὁ, ἡ, probrosus: à præced. quod vide.

Ἐπονειδίστως, probro è, contumeliosè, cum probro, &c. Isocr. in Paneg. ἐπονειδίστως, τὸν βίον ἐτελεύτησε, &c.

Ἐπονήθην, ης, η, laboravi, a. 1. ind. pass. à πονέω, laboro: f. ήσω. Th. πένομαι, facio.

Ἐπονηρεύοντο, malitiosè faciebant: 3. pl. imperf. pass. verbi πονηρεύομαι, quod vide.

Ἐπονομάζω, cognomino, nuncupo; nominatim consecro: fut. σω. p. ἐπωνόμακα, præs. pass. ἐπονομάζομαι, ῃ, εται, cognominor: ex ἐπὶ, & ὄνομα, nomen.

Ἐπονομασία, cognominatio, appellatio quæ datur pro cognomine, ἐπονόμαστος, cognominatus: undè adv. ἐπονομαστῶς; cum cognomine, cognominatim, &c. omnia à præcedente verbo & Th.

Ἐπόνουν, laborabant, 3. pl. imperf. act. verbi πονέω, -ῶ, laboro. f. ήσω.

Ἕπονται, sequuntur, 3. pl. præs. ἕποντο, sequebantur, pro εἵποντο, Ion. 3. pl. imperf. ab ἕπομαι, sequor. Th. ἕπω.

Ἐποξίζω, coacesco, & ἐποξύνω, exacuo; item, accelero, i. e. facio ut quis properet, &c. ab ἐπὶ, & ὀξίζω, aceo, acidus sum, &c. ab ὀξὺς, acutus; undè, ὀξύνω, acuo, &c. V.

Ἐποπίζομαι, revereor, caveo, observo, &c. ab ἐπὶ & ὀπίζομαι, curo, revereor, à Th. ὄπις; quod vide.

Ἐπόπισθεν, à tergo, ponè; ab ἐπὶ, & ὄπισθεν, idem; à Them. ὀπίζω id vide.

Ἐποποιΐα, versificatio, scriptio versuum heroicorum; item, ἐποποιϊκὸς, ad ἐποποιΐαν, seu versificationem, pertinens, & ἐποποιὸς, heroicorum carminum scriptor, &c. ab ἐπὶ, & ποιέω, ῶ, facio, &c. Item, versus seu carmina facio, Poëticè scribo, &c.

Ἐποπτεία, ας, ἡ; inspectio, præcipuè, secretiorum sacrorum inspectio, ad quam scilicet, initiati admittebantur anno uno ab initiatione; Plut. de def. Orat. Item, ἐποπτεύω, inspicio, inspecto: undè, ἐποπτεύων, dicitur qui alicujus rei transigendæ supremam habet inspectionem & potestatem, &c. Item, ἐποπτεύειν dicebantur, quibus, anno postquam initiati fuerant, inspicere secretiores sacrorum ritus & ceremonias concedebatur; Plut. in Demetr. sed exponitur etiam ἑορτάζειν; apud Aristoph. in Ran. Item, ἐπόπτης, & ἐπόπτης; inspector, speculator, spectator, &c. Plerumque ἐπόπται, & ἔφοροι dicuntur, qui aliquid insp ciunt & censura sua notant; undè ἐπόπτις, sing. fœm. à quo ἐπόπτιδες, αἱ; plur. fœmin: spectacula; quo nomine & titulo suos libros insignivit Valer. Soranus, teste Plin. in fine præfat. Item, ἐποπτικὸς, ad ἐπόπτας pertinens; & ἐποπτικὰ sacra dicebantur, ad quæ admittebantur οἱ ἐπόπται; nam ultimæ initiatorum ceremoniæ ita vocabantur: neque etiam, simul ut initiati erant, spectatum admittebantur. Omnia ab ἐπόπτομαι, (idem quod ἐπόπτομαι, ab ἐπὶ & ὄπτομαι; vide) aspicio, inspicio, viso, &c. a quo etiam est ἔποπτος, conspicuus, aspectabilis, &c.

Ἐποπτεύω, inspecto. f. εύσω. p. ἐπώπτευκα. a. 1. ἐπώπτευσα· quod ex ἐπὶ & ὄπτομαι, video: fœmin. ὄψομαι, p. ὦμμαι.

Ἐπόπτης, ου, ὁ, testis oculatus, inspector, præses: ab eod. Th.

Ἐπόπτομαι, inspicio, viso. f. ψομαι. Them. ὄπτομαι, video.

Ἐπορᾶν, Ion. pro ἐφορᾶν, inspicere, præs. inf. ab ἐφοράω, video.

Ἐποργάω, impetu feror & concitor; libidinis est, propriè: ab ἐπὶ & ὀργάω; vide.

Ἐποργιάζω, orgia, seu sacra parago: item sacris initio, &c. V.

Ἐπορέγομαι, portenta manu capto: ex ἐπὶ & ὀρέγομαι, seu ὀρέγνυμι, porrigo, extendo f. ξω.

Ἐπορεξάμενος, porrectus, ejusdem, a. 1. part. m.

Ἐπορεύετο, 3. sing. & ἐπορευόμεθα, 1. plur. imperf. verbi πορεύομαι, proficiscor: ἐπορεύθησαν, 3. pl. a. 1. pass. Them πείρω, transeo. p. m. πέπορα, indè πόρος, transitus, &c.

Ἐπορεύθησαν, vide ἐπορεύετο.

Ἐπορθιάζω, unà erigo; ab ἐπὶ & ὀρθιάζω, erigo, arrigo, ab ὄρθιος; id vide.

Ἐπόρθουν, imperf. act. verbi πορθέω, vasto, imperf. ἐπόρθεον, ουν, f. ήσω. p. πεπόρθηκα, quod à πέρθω, diruo. fœm. πέρσω. a. 2. ἔπραθον, præt. m. πέπορθα.

Ἐπορθρεύω, sive ἐπορθρεύομαι, & ἐπορθρίζω, diluculo surgo; undè ἐπορθρισμὸς, ὁ; id quod fit matutino tempore: ab ὀρθρεύω & ὀρθρίζω, quæ vide.

Ἐπορίνω, concito; idem quod ὀρίνω; vide.

Ἐπορείσαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi πορίζω, præbeo, viam aperio, paro. f. ίσω. Th. πείρω, transeo.

Ἐπορκίζω, adjuro; ex Canon. 27. Concil. Laod. Item, ἐπόρκιον, idem quod ἐπορκία, perjurium, & ἐπορκιστὴς, οῦ, ὁ, exorcista, adjurator; ex Can. 10. Concil. Antioch. ab ἐπὶ & ὁρκίζω; V.

Ἐπορμεῖν, εῖν, Ion. pro ἐφορμεῖν, in statione stare. Them. ὅρμος; statio navium.

Ἐπορνύμενος, irruens, præs. part. ab ἐπόρνυμαι· ex ἐπὶ & ὄρνυμι, idem cum ὄρω, excito. f. ρσω. p. ὦρκα.

Ἐπόρουσε, irruit, 3. sing. a. 1. ind. act. ab

Ἐπορούω, irruo, f. σω. Th. ὄρω, concito. f. ὀρῶ,

f. ὀρσῶ, & Æol. ὄρσω.

Ἔπορσον, incita, a. 1. imperativ. activ. ab

Ἐπόρσω, concito adversus. Th. ὄρσω, concito. f. ὀρσῶ. Æol. ὄρσω.

Ἐπορχέομαι, οῦμαι, insulto; ab ἐπὶ & ὀρχέομαι; id vide.

Ἐπορωρέχατο, vide ἐπωρωρέχατο.

Ἔπος, εος, τὸ, verbum, carmen, oraculum; ab ἔπω, dico.

Ἐποστρακίζω concham mitto per superficiem aquæ; Suid. Undè, ἐποστρακισμὸς, ludus quo conchæ per superficiem aquæ mittuntur; Poll. l. 9. ab ἐπὶ, & ὄστρακον, testa, &c. V.

Ἐποτᾶτο, volabat, 3. sing. imperf. m. verbi ποτάομαι, à ποτὴ, ῆς, ἡ, volatus. Th. πέτομαι, volo, as.

Ἐπότισαν, 2. pl. a. 1. act. verbi ποτίζω, potum do, rigo. f. ίσω. p. πεπότικα. a. 1. pass. ἐποτίσθην. Th. πίνω, bibo, a. 2. ἔπιον. p. πέπωκα.

Ἐποτοτύζω, defleo, deploro, super aliquem lugeo; idem quod ὀτοτύζω, seu ὀτοτύζω, dico ὀτοτοῖ, sive fleo, propter aliquem; Vide Them. ὀτοτοῖ, seu ὀτοτοῖ.

Ἐποτρύνω, instigo: ab ἐπὶ & ὀτρύνω, incito. f. υνῶ. p. ὤτρυγκα.

Ἐπουλὶς, vitium gingivarum, quo tuberculum in iis, & carnis excrescentia provenit, ad intimos molares dentes pertinens, &c. ab ἐπὶ, & οὖλον, τὸ, gingiva; caro dentes continens, præsertim exterior, ob teneritatem ac mollitiem sic dicta; ab ὦλος, tener, &c. vide.

Ἐπουλόω, ἐπούλωσις, & ἐπουλωτικὸς; idem quod ἀπουλόω, ἀπούλωσις, & ἀπουλωτικὸς; quæ vide.

Ἐπουραῖος, qui in cauda est; sive, cui cauda est, caudatus, &c. ab ἐπὶ & οὐραῖος, idem, &c. V.

Ἐπουράνιος, ου, ὁ, ἡ, cœlestis: ἐπουράνια, ων, τὰ, scil. δώματα, cœlum: ex ἐπὶ & οὐρανὸς, cœlum.

Ἐπουρέω, meio super; vel simpl. meio, mingo, urinam reddo, &c. ab ἐπὶ & οὐρέω, idem, &c. V.

Ἔπουρος, vento secundo impellens, &c. Undè ἐπουρίζω, & ἐπουριάζω, vento secundo impello, & Metaphoricè, secundo & perficio, veluti prosperâ aurâ promovens, &c. ab ἐπὶ, & οὖρος, ου, ὁ; qui à vento secundo proficiscitur, vel qui vento secundo fit; undè οὐρίζω, vento secundo proveho, secundo, &c. à Th. οὖρος, &c. vide.

Ἐπουσιώδης, ad substantiam accedens, substantiæ adjunctus, &c. ab ἐπὶ & οὐσία; vide.

Ἐποφείλω, insuper debeo. 1. pl. ἐποφειλόμενα ex ἐπὶ & ὀφείλω, debeo. f. ὀφειλέσω.

Ἐποφέλλω, adaugeo, amplifico, accumulo, &c. ab ἐπὶ, & ὀφέλλω, augeo, &c. vide.

Ἐποφθάλμιος, oculo impositus, supra oculum situs, &c. Item, ἐποφθαλμιάω, oculos injicio, i. e. concupisco, adnicto, & ἐποφθαλμία, idem; ab ἐπὶ & ὀφθαλμὸς; V.

Ἐποφλέω, debitor sum, debeo; ab ἐπὶ & ὀφλέω, idem quod Th. ὀφείλω; V.

Ἐποχέω, ῶ, veho in, ἐποχέομαι, οῦμαι, vehor in; item, Metaph. innitor; ἔποχος, ὁ, qui vehitur curru seu equo; vel qui firmiter insidet ad vehendum, nec se excuti sinit: item, ἔποχον, id cui vector seu eques insidet; Ephippium, &c. ab ἐπὶ, & ὀχέω, &c. V.

Ἐποχετεύω, per canalem deduco ad, derivo ad; Suid. ἐποχετεύειν, exp. irrigare, influere, &c. ἐποχετεύομαι, derivor, &c. Undè ἐποχετεία, ἡ, derivatio, vel, irrigatio, &c. ab ὀχετεύω; id vide.

Ἐποχεύω, iterum ineo, secundò inscendo; item, simpl. ineo, coeo, &c. ab ἐπὶ & ὀχεύω; id V.

Ἐποχὴ, ῆς, ἡ, retensio, remora; EPHOCHA, status cœli positúsque siderum, apud Math. item, retensio assensus, apud Philos. ab ἐπέχω, inhibeo. Th. ἔχω, habeo.

Ἔποχον, & ἔποχος; vide suprà, in ἐποχέω.

Ἐποχώτερος, stabilior, propriè, firmiùs insidens, &c. ab ἔποχος, vide in ἐποχέομαι, inequito, insideo, invehor, &c. Vide ἐποχέω.

Ἔποψ, οπος, τὸ, upupa, ἀλεκτρυὼν ἄγριος; Hieron. in cap. 5. Zachar. prophetæ; Upupam, inquit, nos de Græci nominis similitudine traximus: nam & ipsi Græci ἔποπα appellant, ab eo quod stercora humana consideret; nam avem dicunt esse spurcissimam semper in humano stercore commorantem; denique, & nidum: ex eo facere dicitur, & pullos de vermiculis stercoris alere putrescentis, &c. est ab ἐπὶ, & ὄψις; id vide.

Ἐποψάομαι, ῶμαι, facio opsonium, jus sumo, vescor jure, &c. (idem quod ὀψάομαι) Vescor cum pane, opsonium comedo, &c. Undè etiam verbalia ἐπόψημα, & ἐπόψησις; idem cum ὄψημα, τὸ, opsonium; id quo cum pane vescimur; ab ὀψάομαι, & Th. ὄψον, opsonium, &c. V.

Ἐπόψιος, ου, ὁ, ἡ, spectabilis: &

Ἔποψις, εως, ἡ, aspectus: ab ὄπτομαι, video, f. ὄψομαι.

Ἐπόψιμος, idem quod ἐπόψιος, aspectabilis, vel qui cernitur; visibilis, visendus, Ζεὺς ἐπόψιος, est inspector Jupiter, &c.

Ἐπεπόρδειν, Ion. pro ἐπεπόρδειν, plusq. p. m. verbi πέρδω, pedo. f. 2. παρδῶ, a. 2. ἔπαρδον, f. 2. pass. παρδήσομαι, p. m. πέπορδα, pepedi.

Ἐπράθην, venditus sum, a. 1. ind. pass. à πιπράσκω, vendo, factum, à περάω, per Syncop. pro περάω, f. περάσω, p. πεπέρακα, perf. pass. πεπέραμαι, a. 1. ἐπεράθην. Them. περάω, vendo.

Ἔπραθον, ες, ε, per Poët. Metaph. pro ἔπαρθον, populatus sum, a. 2. ind. act. verbi πέρθω, vasto. f. 2. παρθῶ, p. m. πέπορθα, a. 2. m. ἐπραθόμην, pro ἐπαρθόμην.

Ἔπραξα, ας, ε, a. 1 ind. act. ἐπραξάμην, a. 1. m. verbi πράσσω, vel -ττω, facio. f. ξω. p. χα.

Ἔπρασα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi πιπράσκω, vendo: vide ἐπράθην.

Ἐπράχθην, ης, η, a. 1. ind. pass. à πράσσω, facio, fœminin. ξω.

Ἔπρεσε, pro ἔπρησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi πρήθω, incendo, f. σω.

Ἔπρηξα, feci, a. 1. Ion. pro ἔπραξα, quod vide.

Ἔπρησε, incendit, a. 1. ind. act. verbi πρήθω, f. σω, incendo.

Ἐπρήσθην, concrematus sum, a. 1. pass. à πρήθω, incendo, f. πρήσω, p. πέπρηκα, perf. pass. πέπρησμαι.

Ἐπρησσόμην, conficiebar, Ion. pro ἐπρασσόμην, imperf. pass. verbi πράσσω, facio, f. ξω.

Ἐπρήχθην, Ion. pro ἐπράχθην, factus sum, a. 1. pass. ejusd. verbi.

Ἐπριάμην, emi, imperf. verbi πρίαμαι, emo: vel est a. 1. m. ἐπριασάμην, & per Sync. ἐπριάμην.

Ἐπρίσθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi πρίω vel πρίζω, disseco: f. πρίσω, p. πέπρικα, a. 1. ἔπρισα, perf. pass. πέπρισμαι, a. 1. pass. ἐπρίσθην.

Ἐπρίω, emisti, 2. sing. imperf. pro ἐπρίασο, Ion. ἐπρίαο, & Crasi ἐπρίω, ab ἐπριάμην, quod vide.

Ἔπρωσεν, pro ἐπεράτωσεν, 3 sing. a. 1. act. per Sync. ut πεπρωμένος, per Sync. pro πεπερατωμένος, tanq. ex περόω, pro περατόω, finio, termino. Th. πέρας, ατος, τὸ, terminus.

ἙΠΤΑ', οἱ, αἱ, τὰ, SEPTEM: indè ἑπτάκις, septies, ἕβδομος, ου, septimus: ἑβδομὰς, άδος, ἡ, numerus septenarius, HEBDOMADA.

Ἑπταβόειος, ου, ὁ, ἡ, ex septem bubulis pellibus factus: ex ἑπτὰ, septem, & βοῦς, bos.

Ἑπτάγλωσσος, ου, ὁ, ἡ, septilinguis. Sic Pind. Apollinis citharam vocat, ob septem chordarum sonos: nam singulæ proprium edunt sonum: ab ἑπτὰ, & γλῶσσα, lingua.

Ἑπταγράμματος, qui septem literarum est; ab ἑπτὰ, & γράμμα.

Ἑπτάγωνα, heptagona, musica quædam instrumenta; q. d. septangula; ab ἑπτὰ, & γωνία; vide.

Ἑπταέτης, & -ετὴς, έος, ὁ, ἡ, septennis: ἑπταετες, adv. septennium: ab ἑπτὰ, septem, & ἔτος, annus.

Ἑπταετία, ας, ἡ; septennium.

Ἑπταήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, septendierum. Th. ἡμέρα.

Ἑπτακαίδεκα, septendecim; ἑπτακαιδέκατος septimus decimus; ut, ἑπτακαιδεκάτη ἡμέρα, decimus septimus dies; ab ἑπτὰ & δέκα; item, ἑπτακαιδεκαέτης, septendecim annorum, &c. ab ἑπτὰ, δέκα, & ἔτος; quæ vide.

Ἑπτακαιεικοσαπλάσιος, septem & viginti partibus major; ab ἑπτὰ, & εικοσαπλάσιος, vigecuplus, vicies auctus; quod ab εἴκοσι, viginti.

Ἑπτάκαυλος, septem caules habens; ut ἑπτάκαυλος λυχνία, candelabrum septem hastilium; à Th. καυλὸς; vide.

Ἑπτάκις, septies, adverb. ab ἑπτὰ, septem.

Ἑπτάκλινος, septem lectis instructus; ab ἑπτὰ, & κλινή.

Ἑπτακισμύριοι, οἱ, septuaginta millia, septuagies mille; ut ἑπτακισμυρίας ὀργυιάς, septuaginta millia passuum, à μυρίας, vide. Sic ἑπτακισχίλιοι, οἱ, septies mille; ut, ἑπτακισχίλιαι δραχμαί, septies

septies mille nummi, &c. ab ἑπτάκις, & χιλιάς.

Ἑπτακόσιοι, septingenti; ab ἑπτάκις, & ἑπτὰ; vide.

Ἑπτάκτυπος, ου, ὁ, ἡ, septisonus: Epith. citharæ septem sonos edentis: ab ἑπτὰ & κτύπος, sonitus. Them. τύπτω, pulso.

Ἑπτάλοφος, ita dicta est Roma; q. d. septicollis; à Th. λόφος· unde λόφοι, colles, tumuli, &c. Vide.

Ἑπτάλυχνος λυχνία, septem lucernas habens candelabrum; à λύχνος, & λυχνία; quæ vide.

Ἑπτάμην, & in 3 sing. ἔπτατο, a. 2. m. verbi ἵπταμαι, volo, as: f. πτήσομαι, a. 2. ἔπτην, a. 2. part. m. πτάμενος, a. 2. inf. πτάσθαι. Alii per Sync. dici volunt pro ἐπετάμην, a. 1. m. Sunt qui volunt esse imperf. pass. ἐπτάμην, verbi πτάμαι, quod à πῆμαι, a. 2. ἔπτην, unde a. 2. inf. πτῆναι, part. πτάς.

Ἑπταμηνιαῖος, septimum mensem agens; vel qui in septimo mense in lucem est editus: Item,

Ἑπτάμηνος, ου, ὁ, ἡ; septimestris; τὸ ἑπτάμηνον, (sc. ἔμβρυον) partus septimestris. Th. μὴν, -νὸς, mensis.

Ἑπταμήτωρ, septem filiorum mater; Joseph. sed rectiùs scribendum videtur, ἑπταμήτηρ; à Th. μήτηρ. V.

Ἑπτάμιτος, septem habens chordas; à Th. μίτος, licium, &c. vide. Unde μίτοι, dicuntur etiam citharæ fides, &c.

Ἑπταμόριον, septima pars; à μόριον, τὸ; vide.

Ἑπτάμυχος, septem habens recessus; i. e. multos; à Th. μυχὸς; vide.

Ἔπταξαν, Dor. pro ἔπτηξαν, 3. pl. a. 1. act. à πτήσσω, f. ξω, præ metu trepido. Th. πτοέω, terrefacio.

Ἑπτάπεκτος, qui septies, vel multoties tonderi potest; à Th. πέκω, vel πεκω, pecto; unde πεκτὸς, pexus, tonsus, &c.

Ἑπτάπηχυς, septem cubitorum; à Th. πῆχυς.

Ἑπταπλασιάζω, reddo septuplo majorem, vel majus, aut septies tantum; à seq.

Ἑπταπλάσιος, ου, &

Ἑπταπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, septuplus: &

Ἑπταπλασίως, adv. septuplò: ab ἑπτὰ, septem, & πλάσιος, terminatio numeralis.

Ἑπτάπλευρος, qui septem latera habet; item, cui septem costæ sunt, &c. Item, ἑπτάπλευρον, à quibusdam dicta fuit plantago major; Diosc. à πλευρὰ, vel πλευρὸν; vide.

Ἑπταπλόος, & ἑπταπλοῦς, septuplex; ab ἑπτὰ.

Ἑπταπόδην, septempedalem, accus. sing. ab

Ἑπταπόδης, ου, ὁ, ἡ; septempedalis: ex ἑπτὰ, septem, & πούς, ποδὸς, pes.

Ἑπτάπορος, propr. nom. fluvii: q. habens septem vias: à πόρος, transitus, quod à πείρω, transeo.

Ἑπτάπους, qui est septem pedum; à Th. πούς; V.

Ἑπτάπυλος, ου, & Ion. -οιο, ὁ, ἡ, septem portas habens, Thebarum epith. ex ἑπτὰ, septem, & πύλη, porta.

Ἑπτάπυργος, septem turribus ornatus à πύργος; vide.

Ἔπταρον, a. 2. ind. act. verbi πταίρω, f. αρῶ, sternuto.

Ἑπτάῤῥοος, septenfluus; item, septem ostia habens; ab ἑπτὰ, & ῥοὴ; V.

Ἑπτάς, ἄδος, ἡ, numerus septenarius; ab ἑπτά.

Ἑπτάστολος, septem modis instructus, seu exornatus; ab ἑπτὰ, & στολὴ; id vide.

Ἑπτάστομος, septem ora seu ostia habens; septenis ostiis, sua fluenta in mare fundens, à στόμα; V.

Ἑπτάτονος, septem τόνους habens; seu septem nervis aut fidibus intentus, à τόνος; Vide.

Ἑπτάφθογγος, septem voces seu sonos edens; ab ἑπτὰ, & φθόγγος. V.

Ἑπτάφωνος, septem voces seu sonos habens, ut ἑπτάφωνος στοὰ, peculiariter erat nomen cujusdam porticus, in Olympia, quòd echo septies, ibi vocem eandem redderet; Plin. à φωνή; V.

Ἑπταχῆ, & -χῆ, adv. septempliciter. Th. ἑπτὰ, septem.

Ἑπτάχορδος, septem habens chordas; ut ἑπτάχορδοι ἁρμονίαι, concentus septem fidibus seu nervis constantes; à Th. χορδή; V.

Ἐπτέρνικα, ας, ε, perf. act. supplantavi: verbi πτερνάω· vel legend. ἐπτέρνικα, perf. à πτερνίζω, supplanto. Them. πτέρνα, calx. Gen. 27, 36.

Ἐπτερύγιζον, ες, ε, a. 2. ind. pass. verbi πτερύσσομαι, f. ξομαι, alis latera ferio. Th. πτέρυξ, ὗ, τὸ, ala.

Ἑπτέτης, ὁ, septem annorum, pro ἑπταέτης, id vide; item, ἑπτέτις, ἡ, septem annos nata; utrumque ab ἑπτὰ & ἔτος; V.

Ἔπτην, ης, η, volavi, in 3. pl. ἔπτησαν, a. 2. verbi πτῆμι, seu ἔπτημι. Vide ἐπτάμην.

Ἑπτήρης, ους, ἡ, subaudi ναῦς, navis septem remigum, ex ἑπτὰ, & ἐρέσσω, vide. Unde ἐρεσία, remigatio, &c.

Ἐπτοίηται, 3. singul. perfect. pass. verbi πτοιέω, Poët. pro πτοέω, terrefacio, attonitum reddo: item animo specto attento.

Ἐπτόμην, quidam dici tradunt pro ἐπτάμην, a. 2. m. quod vide. Alii per Sync. dici volunt pro ἐπετόμην, imperf. verbi πέτομαι, volo, as.

Ἐπτωκὼς, Ion. pro πεπτωκὼς, perf. part. act. verbi πίπτω, cado, f. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον.

Ἐπυδρος, ου, ὁ, ἡ, Ion. pro ἔφυδρος, udus. Th. ὕδωρ, aqua.

Ἐπυθόμην, ου, ετο, & in 3. pl. ἐπύθοντο, a. 2. m. verbi πυνθάνομαι, interrogo, f. πεύσομαι, perf. pass. πέπυσμαι.

Ἐπύλλιον, ου, τὸ, versiculus; item verbulum, est enim diminutivum ab ἔπος, τὸ, verbum; V.

Ἐπυνθάνετο, 3. sing. imperf. verbi πυνθάνομαι, interrogo.

Ἐπύργωσας, 2. sing. a. 1. ind. act. verbi πυργόω, turri munio: f. ώσω. Th. πύργος, turris.

ΕΠΩ, dico: inus. in præs. (pro augmento post ε adsciscit ι, idemque per omnes modos servat:) a. 1. εἶπα, ας, ε, a. 2. εἶπον, ες, ε, Poët. ἔειπα, & ἔειπον, a. 1. imperat. εἶπον, άτω, & in 3. pl. εἰπάτωσαν, a. 2. imperativ. εἰπέ. a. 2. optat. εἴποιμι, οις, οι. a. 2. sub. εἴπω, ῃς, ῃ. a. 2. infin. εἰπεῖν. a. 2. particip. εἰπὼν, όντος, & in fœm. gen. εἰποῦσα, ης. Hinc ἔπος, εος, τὸ verbum, carmen: ἐπής, έος, ὁ, ἡ, facundus, disertus: εὐέπεια, & εὐεπία, ας, ἡ; facundia.

ΕΠΩ, & ἕπομαι, operor, sequor: inde ἐπέτης, ου, ὁ, pedissequus.

Ἐπωάζω, ovis incubo; inde ἐπώασις, & ἐπωασμὸς, incubatio, incubitus, &c. Item, ἐπωαστικὸς qui incubare solet ovis, &c. est ab ἐπὶ & ὠὸν, οῦ, τὸ ovum, &c. vide.

Ἐπῳδή, ῆς, ἡ, & Poët. ἐπαοιδή, & -ία, ΕΡΟDΑ, incantamentum: &

Ἐπῳδιον, ου, τὸ, quod odæ accinitur, versiculum: &

Ἐπῳδὸς, ου, ὁ, Ion. ἐπαοιδὸς, incantator. Ab ἐπὶ, & ᾠδὴ, carmen: quod à præt. m. verbi ἀείδω, cano.

Ἐπῳδῶν, librum Veteres Grammatici ab Horatio appellatum putant, quòd singulis longioribus versibus singuli breviores accinantur, qui ἐπῳδοὶ, vocantur; docent enim carminis unum genus esse, in quo versus ità inter se connexi sunt, ut alter sine altero audiri non possit, quorum prior προῳδικὸς; i. e. præcinens, posterior ἐπῳδικὸς, quasi succinens vocatur; ut in elegiis, hexameter est προῳδικὸς, pentameter, ἐπῳδικὸς, &c. ejusd. Th. & comp.

Ἐπώδυνος, dolorem inferens, vel afferens, &c. Item, ἐπωδυνάω, parturio; Homer. ab ἐπὶ, & ὀδύνη, dolor: unde ὀδυνάω, ῶ, dolore afficio, &c. vide.

Ἐπώδης, olidus, male olens, fœtidus, &c. est ab ἐπόζω, oleo, suboleo; ab ἐπὶ, & ὄζω, idem.

Ἐπωθέω, & ἐπωθίζω, impello: item, ἔπωσις, impulsio: ab ἐπὶ & ὠθέω, pello.

Ἐπώκειλαν, illiserunt 3. pl. a. 1. act. ab ἐποκέλλω. Th. κέλλω, appello, moveo, ὀκέλλω, idem.

Ἐπωλένιος, qui in ulnis, vel, inter ulnas fertur; quem ulnis impositum gestamus, &c. ab ἐπὶ, & ὠλένη; cubitus, brachium, ulna.

Ἐπώλουν, vendiderunt, 3. plural. imperfectiv. verbi πωλέω, vendo: fœm. έω.

Ἐπωμὶς, ίδος, ἡ, superhumerale; i. e. summa humeri pars, quæ & ἀκρωμία dicitur; i. e. summitas humeri, sive pars humeri prominens, & brachio hærens, &c. Item, simpliciter, humerus, &c. Unde, ἐπωμίδιον, parva epomis: item, ἐπωμαδὸν, super humeros, & ἐπωμάδιος, superhumeralis, humeris superimpositus, &c. ab ἐπὶ, & ὦμος, humerus.

Ἐπωμοσία, jusjurandum, quod additur ad confirmationem alicujus rei, &c. Item, ἐπώμοτος; qui juravit, adstrictus jurejurando; item, generaliter obstrictus, &c. apud Soph. Ζεὺς dicitur ἐπώμοτος, i. e. τῶ ὅρκω ἐφέτης; ut expon. Suid. &c. ab ἐπόμνυμι; q. Superjuro, de re aliqua juro, &c. ab

ἐπὶ, & ὄμνυμι; Vide.
'Επων, όντος, qui inest, qui est super, &c. particip. præs. ab ἔπειμι, insum; Vide.
'Επώνιον, τὸ, tributum, quod pro aliqua re empta penditur; Poll. lib. 7. ab ἐπὶ, & ὠνέομαι, ῦμαι, emo, mercor, &c. V.
'Επωνόμασα, ας, ε; a. 1. ind. act. vide ὀνόμασα.
'Επωνυμία, ας, ἡ, cognomentum: genitiv. pl. ἐπωνυμιῶν· ab ἐπὶ & ὄνομα, nomen.
'Επωνύμιος, α, ον, Poët. pro ἐπώνυμος, cognominis: quod vide.
'Επώνυμος, ε, ὁ, & ἐπώνυμον, ε, τὸ, nomen è re impositum: ex ἐπὶ & ὄνομα, nomen.
'Επωνύμως, de nomine, à præced.
'Επώπτης, ὁ, inspector; item, ἐπώπτιδες, αἱ, inspectrices, & ἐπωπτάω, vel ἐπωπτάζω, inspicio, &c. ab ἐπὶ, & ὤψ, ὠπὸς, oculus; vide.
'Επώρα, inspiciebat, Ion. pro ἐφώρα, 3. sing. imperf. verbi ἐφοράω. Them. ὁράω, video.
'Επωρωρέχατο, Ionicè pro ἐπορωρεγμένοι ἦσαν. 3. plur. plusquam perfecti passiv. facta ex tertiâ singular. ἐπορώρεκτο, inserto α, ante τὸ, verbi ὀρέγω, porrigo, extendo: f. ξω, p. ὤρεχα, & Att. ὀρώρεχα.
'Επῶρσε, concitavit, 3. singular. a. 1. act. sic ἐπῶρσαν, 3. pl. ab ἐπόρω. Them. ὄρω, excito: f. Æol. ὄρσω, a. 1. ὦρσα, p. ὦρκα.
'Επωρύω & ἐπωρύομαι; ululo, infremo; ab ἐπὶ & ὠρύω, ululo, &c. vide.
'Επωσις, vide suprà, in ἐπωθέω.
'Επωτίδες, αἱ, inaures; item, ligna ex utraque parte proræ promiuentia, velut aures ab ἐπὶ & ὦας, ὠτὸς, τὸ, auris.
'Επωφελέω, insuper juvo, seu prosum; undè ἐπωφέλεια, & ἐπωφέλημα, utilitas: item, ἐπωφελὴς, utilis; idem quod sequens nomen ἐπωφέλιμος, & ejusd. Th. & comp.
'Επωφέλιμος, ε, utilis, dat. plur. ἐπωφελίμοισι· ab ἐπὶ & ὠφελέω, juvo, prosum.
'Επώχατο, inclusi erant 3. plural. plusquam perfect. passiv. Ionicè pro ἐπωχμένοι ἦσαν, facta ex tertiâ sing. ἐπῶκτο, inserto α, ante τὸ, & tenui versâ in aspiratam ab οἴγω, aperio: f. ξω. p. ὦχα, perf. pass. ὦγμαι, plusq. p. ὤγμην, ξω, κτο.
'Επώχετο, 3. sing. imperf. vel ut alii volunt, a. 2. m. verbi ἐποίχομαι, irruo, adeo. Th. οἴχομαι, abeo: f. οἰχήσομαι. p. ὤχημαι.
"ΕΡΑ, ας, ἡ, Terra, & Angl. Earth: indè ἔνεροι, mortui: ἔνερθε, infra, infer us.
"Ερας', pro ἔραζε, adv. ad locum, in terram, humi: in prosâ χαμαί. Th. ἔρα, terra.
'Εραίμαν, Doricè pro ἐραίμην, optarim, 1. singul. opt. ab ἔραμαι, amo; quod vide.
'Εραίσθη, tertii singular. aoristi primi pass. à ἐραίω, prostigo, corrumpo. fœm. σω. part. ἔρρακα.
"Εραμαι, σαι, ται, amo, cupio, gestio, Poët. pro ἐράω, f. άσω.
'Ερᾶν, amare, præs. inf. ab ἐράω, ῶ, άεις, ᾷς, amo: f. ἐράσω.
'Εραναρχὴς, ε, ὁ, qui stipibus erogandis præest; vel, qui est caput collectæ, &c. ab ἔρανος, & ἀρχή.
'Ερανέμπολος, i. e. ὁ ἐξ ἐράνων ἐμπολῶν; qui circum ἐράνες mercaturam exercet, &c. ab ἔρανος, & ἐμπολέω; id vide.
'Ερανίζω, fœmin. ίσω, collationem obtineo seu impetro, emendico, colligo; confero symbolum, contribuo. Th. ἔρανος, collecta.
'Ερανικὸς, ε, ὁ, pertinens ad ἐράνες; sed dicitur etiam aliquod ἐρανικὸν, cujus nomine conferuntur & contribuuntur ἔρανοι, sive quod fit ad corrogandam stipem; Athen. lib. 5. Item, ἐράνιον, ε, τὸ; q. d. parva symbola, aut exigua stips; fructus, collatio publica, collecta: symbolum, beneficium, gratia, &c. Undè ἐρανίον τὸ αὐτὸ ἀποδοῦναι, est, parem gratiam referre, &c. à Th. ἔρανος; vide.
'Ερανιστὴς, ε, ὁ, qui est ex eorum numero qui ἔρανον in cœnam aut convivium dederunt; unus ex iis quibus structa est cœna collatitia, sodalis, socius convivii, &c. Verbale ab ἐρανίζω; vide.
'Ερανν ῆς, amœnæ, genitiv. sing. fœm. gen. ab
'Ερανὸς, ε, amabilis, jucundus: ab ἐράω, amo.
"ΕΡΑΝΟΣ, ε, ὁ, collecta, collatitia cæna: collatio, beneficium, gratia. Est verò etiam, ἔρανος, pecunia, quâ erogatâ, pauper amicus sublevatur.
'Ερασμαι, amor, diligor: item, amore captus sum; undè ἐρασθεὶς cum Gænit. amore captus, &c. est pass. ab act. ἐράω; id vide.
"Εραζε, Dor. pro ἔραζε, adverb. quod vide.
'Εράσθην, amatus sum, pro ἠράσθην, Ionicè, aoristus primus passivus, ἐρᾶσθαι, Ion. pro ἐρᾶν· ab ἐράω, amo: f. άσω.
'Ερασίμολπος, ε, ὁ, ἡ, amans, carminis, cantus: ab ἐράω, amo, & μολπὴ, cantilena. Th. μέλπω, cano.
'Ερασιμος, ε, amabilis: ab ἐράω, amo.
'Ερασιπλόκαμος, ε, ὁ, ἡ; studiosus capillitii: ab ἐράω, amo, & πλόκαμος, cincinni. Th. πλέκω, necto.
"Ερασις, εως, ἡ, amatio, μίξις; undè, ἤρασες, ut scribit Homer. interpres; ab ἐράω, & ἀέρομαι; V.
'Ερασμιος, (idem quod ἐράσιμος) amabilis, alliciens in sui amorem, &c. ab ἐράω.
'Ερασιχρήματος, ε, ὁ, pecuniæ desiderio flagrans, pecuniæ amans & avidus; ab ἔρασις & χρήματα; vide.
"Ερασσαι, amas, Poët. pro ἔρασαι, 2. sing. ab ἔραμαι, σαι; quod vide.
'Εράσατο, amavit, 3. singular aoristi primi m. gemin. σ, ut & ἐρασσάμενος, aoristus primus part. m. ab ἐράω, amo.
'Εραστὴς, ε, ὁ, amator: ab eodem Them.
'Εραστὸς, ε, ὁ, nomen viri. Gr. amabilis.
'Εραστὸς, ε, amabilis: &
'Ερατεινὸς, ε, amabilis: ab ἐράω, amo.
'Ερατὴ, ῆς, amata: ab
'Ερατὸς, ε, amabilis: ab eodem Themat.
'Ερατίζω, amo, cupio: f. ίσω. Th. ἐράω, idem.
'Ερατόχροος, ὁ & ἡ, amabili colore præditus; in Epigr. ab ἐρατὸς, & χροιὰ; quæ vide
'Ερατῶπις, ἡ, amabiles oculos habens; Epith. Junonis; apud Hom. hymno ult. ab ἐρατὸς, & ὤψ; V.
'Ερατὼ, όος, ῦς, ἡ, Erato, nomen mul. vel Musæ, ab ἐράω.
'Ερατῶν, genitiv. plur. ab ἐρατὸς, amabilis.
'ΕΡΑ'Ω, amo, appeto: f. άσω. p. κα. ἔραμαι, Poët. idem. Hinc ἐράσιμος, ἐραστὸς, & ἐρατὸς, amabilis: ἔρως, amor: ἐρωτικὸς, amatorius. Est & ἐράω, depleo, ev cuo.
'Ερώω, inanio; undè ἐρᾶσαι, inanire, deplere, & composita, ἐξεράσαι, μετεράσαι, &c. Vis in hac significatione videtur, & solet ab ἔρα, terra, deduci.
"Εργ', pro ἔργα, opera, nom. pl. ab ἔργον, ε, τὸ, opus.
'Εργᾶ, Bœot. pro ἐργάσῃ, 2. singular. fœm. masc. nam sublato σ, ἐργάῃ, unde per Crasin ἐργᾶ, verbi ἐργάζομαι; quod vide.
'Εργάζδυ, pro ἐργάζε, Dor. præs. imperat. ab
'Εργάζομαι, operor, laboro, lucror: ἐργάζοιτο, tertii singularis, præsent. optativ. passiv. imperfecti, εἰργαζόμην, ε, ετο· fœm. ἐργάζομαι, aoristus primus medius ἐργασάμην, ω, ατο, (augetur enim recipiendo ι post ε,) perfectum passiv. εἴργασμαι. Them. ἔργον, opus.
"Εργαθεν, Poët. pro ἔργαθεν, imperfect. Ionicè ab ἐργάθω, idem quod εἴργω, arceo.
'Εργαλήϊον, Ionicè pro ἐργαλεῖον, ε, τὸ, instrumentum: ab ἔργον, opus.
'Εργάνη, ης, ἡ, Minervæ cognomentum; ut in Atticis scribit Pausanias; à Them. ἔργον.
"Εργανον, idem quod ἐργαλεῖον, instrumentum, quo viz. ad opus faciendum utimur; ut ἔργανα vel ἐργαλεῖα γεωργικὰ, instrumenta rustica; Poll. ab eod. Them.
'Εργαξῆ, operaberis, Dor. pro ἐργάσῃ, 2. sing. f. 1. m. verbi ἐργάζομαι; quod vide.
'Εργάσαιο, 2. sing. a. 1. m. opt. verbi ἐργάζομαι; quod vide.
'Εργασθῇ, 3. sing. a. 1. sub. pass. ejusdem ve bi.
'Εργασία, ας, & Ion. η, ης, ἡ, opera, operatio, cultura, lucrum, quæstus: ab ἔργον, ε, τὸ, opus.
'Εργάσιμος, ε, confectus, elaboratus, cultus: ab ἐργάζομαι, operor.

Ἐργασείω, q. d. facturio, i. e. facere cupio; item, ἐργασίαν, αντος, ὁ, γεωργὸς, agricola; ab ἐργάζομαι, & ἐργασία, Vi.

Ἔργασμαι, Ion. pro εἴργασμαι, perf. pass. Hinc ἐργασμένος, Ion. pro εἰργασμένος, verbi ἐργάζομαι, quod vide.

Ἐργαστέον, opera danda est, agendum, opus obeundum, &c. Item, ἐργαστὴρ, ῆρος, ὁ, operarius, &c. Ab eod. verbo.

Ἐργαστήριον, ου, τὸ, officina; fornix. Th. ἔργον, opus.

Ἐργαστικὸς, ῦ, ὁ, operarius; operosus; i. e. efficax; in opere sollicitus; opere & labore præstans, &c. Unde, superlat. ἐργαστικώτατος, admodum operosus; officiosissimus, &c. Ab ἐργάζομαι.

Ἐργάτης, ου, ὁ, operarius, acc. pl. ἐργάτας, ab eod. Them.

Ἐργατήσιμος, idem quod ἐργάσιμος, qui coli & elaborari potest; Plut. in Catone; ab ἐργάτης.

Ἐργατίνης, ου, ὁ, Poët. pro ἐργάτης, quod vide.

Ἐργάτις, ιδος, ἡ, operatrix, mercenaria: ab ἔργον, opus.

Ἐργαστηριάρχης, manceps officinæ; Bud. ab ἐργαστήριον, & ἀρχὴ, Vi.

Ἐργατικὸς, ῦ, ὁ, operarius, operosus; in activa signif. ut ζῶον ἐργατικὸν ὁ ταῦρος; animal operosum est taurus, &c. Unde, ἐργατικῶς, adv. operosè; artificiosè, &c. Plut. in Cam. ab ἐργάτης, Vi.

Ἐργάτωνες, & ἐργάωνες; loci seu tuguria in agris ubi servi cubant & quiescunt; item, apud Cretenses, ἐργατῶνες sunt ii quibus sepulturæ mortuorum cura demandata est, &c. Item, ἐργεῖται; sunt servi quorum opera in agris utimur, οἱ ἐπὶ ἀγρῶν οἰκέται, inquit Hesych. ab ἔργον, & ἐργάω, &c. Vi.

Ἐργάω, -ῶ, & -άομαι, -ῶμαι, idem quod ἐργάζομαι, operor. Th. ἔργον, opus.

Ἔργει, arcet, 3. sing. præs. ab ἔργω, Ion. idem quod εἴργω, arceo, repello.

Ἐργεπείκτης, ου, ὁ, q. d. ἔργου ἐπείκτης; i. e. ἔργον ἐπείγων, qui urget opus, &c. ab ἔργον & ἐπείκτης, Vi.

Ἐργεπιστάτης, vel ἐργοεπιστάτης, qui operi seu operibus præest; operum reficiendorum curator, &c. Ab ἔργον & ἐπιστάτης, Vi.

Ἔργμος, septum, sepimentum, &c. Idem quod ἔργμα, τὸ, claustrum, &c. Ab ἔργω, idem quod εἴργω, Vi.

Ἔργματι, operi, facinori, dat. sing. per Metath. pro ῥέγματι: sic in dat. plur. ἔργμασι à ῥέζω, f. ξω, facio; & per Metath. ἔρξω.

Ἐργνύω, & ἔργνυμι; arceo, includo, abscondo; ab ἔργω, idem quod εἴργω, Vi.

Ἐργοδιώκτης, ου, ὁ, qui urget opus; exactor operis, monitor, &c. Unde, ἐργοδιωκτέω, ῶ, urgeo opus; exigo opera, &c. Ab ἔργον & διώκτης, vide.

Ἐργοδότης, ου, ὁ, qui opera distribuit, qui pensum dat, operis locator; qui opus, pensúmq; præscribit, &c. Unde, ἐργοδοτεῖν, opus locare faciendum; (ei opponitur sequens ἐργολαβεῖν) ab ἔργον & δότης, Vi.

Ἐργοεπιστάτης, vide suprà ἐργεπιστάτης.

Ἐργολαβεῖν, præs. inf. ab

Ἐργολαβέω, f. ήσω, opus faciendum suscipio, quæstum facio: ab ἔργον, opus, & λαμβάνω, capio.

Ἐργολάβος, qui opus faciendum suscipit seu conducit; redemptor, manceps; operarum conductor, &c. Unde, ἐργολαβία, ἡ, operis faciundi susceptio, redemptura, vel conductio, &c. Ab iisdem; unde etiam ipsum verbum ἐργολαμβάνω, opus assumo; negotium mihi assumo, sollicitus sum, &c. Atq; indè etiam, ἐργολήπτης, idem quod ἐργολάβος, apud Pol. l. 7. &c. Vi.

Ἐργόμενος, prohibitus: vide ἔργω.

Ἐργόμωκος, ου, ὁ, illusor, qui ἔργα μωκᾶται. Est & adulator: indè & ἐργομωκία, adulatio.

Ἐργομωκῶν, illudens, irridens; Hesych. ab ἔργον & μωκάω, quæ vide.

ἜΡΓΟΝ, ου, τὸ, opus: hinc ἐργάζομαι, operor: ἐργασία, operatio: ἐργάτης, operarius, ἀργαλέος, difficilis: ἀεργὸς, ῦ, & ἀργὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, & ἀργὸς, ῦ, ὁ, ἡ, iners, piger: γεωργὸς, ῦ, ὁ, agricola: δημιουργὸς, ῦ, ὁ, ἡ, publicus opifex: ἐνεργὴς, έος, ὁ, ἡ, efficax: ἐνέργεια, ας, ἡ, efficacia: εὐεργετέω, benefacio: εὐεργέτης, beneficus: εὐεργεσία, beneficentia: λειτουργὸς, minister publicus: λειτουργέω, munus publicum obeo: λειτουργία, ministerium publicum: πανοῦργος, vafer: προύργου τι, quod operæ pretium est.

Ἐργοπόνος, laboriosus; ab ἔργον & πόνος, seu πονέω; quæ vide; item, ἐργόπους; inspector operum, qui urget operas, &c. Th. ὀρτεύω, incito, urgeo, &c. Sic, ἐργόχειρον, opus manus seu manuum, &c. à Th. χείρ.

Ἔργω, cum tenui, idem quod εἴργω, cum tenui; arceo; prohibeo, veto, &c. ab ἔργω, cum aspero, idem quod εἵργω, cum aspero; includo carcere, conjicio in carcerem, &c. Vi.

Ἐργώδης, εος, ὁ & ἡ, operosus, difficilis; laboriosus, molestus, &c. Unde, adv. ἐργωδῶς, difficulter; operosè, &c. Item, ἐργωδία, difficultas, molestia, negotium, &c. Omnia ab ἔργον, τὸ, opus, &c. Vi.

Ἐργῶμαι, idem quod ἐργάζομαι; vide ἐργάω.

Ἔρδειν, facere, præs. inf. ab ἔρδω, idem quod ῥέζω, facio.

Ἔρδεσκε, perpetrabat, pro ἦρδε, Ion. addito σκε, 3. sing. imperf. ab ἔρδω, pro ῥέζω, facio.

Ἔρδον, imperf. Ion. ἔρδοντας, facientes, acc. pl. part. præs. ἔρδοντι, dat. sing. ab ἔρδων, οντος, præs. part. ab

Ἔρδω, pro ῥέζω, facio.

Ἐρέα, ας, ἡ, lana; dicitur pro ἔριον, & hoc pro εἶρον, τὸ, idem quod Th. εἶρος, τὸ, Vi.

Ἐρεβεννὴ νὺξ, obscura nox: ab

Ἐρεβεννὸς, ῦ, obscurus. Th. ἔρεβος, εος, τὸ, EREBUS.

Ἐρέβευσφιν, pro ἐρέβουσφιν, gen. sing. per Paragog. Poët. ab ἔρεβος, Erebus.

Ἐρεβίνθινος, & ἐρεβινθιαῖος, cicernus; ut ἐρεβινθιαῖον μέγεθος; ciceris magnitudo, &c. Item,

Ἐρεβίνθινος, ου, cicerinus: ab

ἘΡΕ'ΒΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, cicer.

Ἐρεβινθώδης, εος, cicernus vel cicerinus; ut ἐρεβινθώδες φύλλον, folium ciceris; à Th. præced.

Ἐρεβοδιφῶ, orci tenebris abscondita scrutor; item, subterranea scrutor, &c. Ab ἔρεβος & διφάω, Vi.

ἜΡΕΒΟΣ, εος, τὸ, EREBUS, orcus, inferi: q. ab ἔρα, ut a subterraneus, vel ab ἐρέφω, tego: ἐρεβόθεν, ex Erebo: ἐρεβεννὸς, obscurus.

Ἔρεγμα, & ἐρεγμὸς, pro quibus etiam dicuntur ἔρειγμα, τὸ, & ἐρειγμὸς, ῦ, ὁ, faba fresa fractaque, molam tamen nondum experta, nec in farinam redacta, sed cruda adhuc & incocta; sed & de aliis etiam leguminibus, itemq; radicibus eodem modo fractis, dicitur, eorum nomine apposito; ut κεγχρῖς ἐρεγμὸς; & ἔρεως, & πτισάνης, aut ὀρόβου, &c. Apud Erotianum dicitur ἐρεγμὸς, propriè significare in duas partes divisam fabam, &c. Item, ἐρέγμη, seu ἐρείγμη, pro pulmento quodam ex leguminibus confractis, &c. Ut & ἐρέγμινος, fabaceus; ut, ἐρέγμινον ἄλευρον; farina ex fabis fresis; vel fabæ lomentum; Diosc. Omnia à Th. ἐρείκω, f. ξω, frango, contundo, &c. Vi.

Ἐρεείνω, interrogo, imperf. ἐρέεινον, ες, ε, quod ab ἐρέω, seu εἴρω, dico.

Ἐρέθησι, irritat, 3. sing. præs. sub. per Paragog. Ion. pro ἐρέθῃ, ab ἐρέθω, lacesso, irrito.

Ἐρέθιζε, irrites, præs. imperat. ἐρέθιζεν, Dor. pro ἐρεθίζειν, præs. inf. ἐρέθιζον, imperf. Ion. ab

Ἐρεθίζω, idem quod ἐρέθω, irrito.

Ἐρεθίσδεν, irritare, Dor. pro ἐρεθίζειν, vide in ἐρέθιζε.

Ἐρέθισμα, ατος, τὸ, & ἐρεθισμὸς, ῦ, ὁ, irritatio, pruritus, libido, &c. Item, ἐρεθιστέον, irritandum est; & ἐρεθιστικὸς, ῦ, ὁ, irritans, irritabilis, &c. Omnia ab ἐρεθίζω, Vi.

Ἐρεθιστὴς, ῦ, ὁ, protervus, irritator: ab

ἘΡΕ'ΘΩ, irrito, lacesso: hinc ἐρεθίζω idem; ἐρέθισμα, τὸ, irritamentum: q. ab ἔρις, lis.

Ἐρεῖ, dicit, 3. sing. præs. ind. ab ἐρέω, dico. Th. εἴρω, idem. &

Ἐρεῖ, dicet, 3. f. ab εἴρω, f. ἐρῶ, dico.

ἘΡΕΙ'ΔΩ, figo, firmiter fulcio, innitor: & pro ἀντερείδω, resisto. f. ἐρείσω. p. ἤρεικα. a. 1. ἤρεισα. a. 1. part. ἐρείσας, ασα, αν. perf. pass. ἤρεισμαι. hinc ἔρεισμα, ατος, τὸ, fulcimentum.

Ἐρείκη, erice; arbor fruticosa; de qua Diosc. l. 4. c. 18. scribitur & ἐρίκη; cujus & meminit Plut. in libro de Iside & Osiride; Eust. ab ἐρείκω, deducit; indè etiam, ἐρεικαῖον μέλι, mel sylvestre, ex arboris illius floribus collectum, &c. Item, ἐρεικώδης, εος, ὁ & ἡ, erica arbore abundans; & ἐρεικίδες; Hippocrati sunt ordea crassius divisa; ut Gal. exponit; scribitur etiam ἐρικίδες. Item, ἐρείκιον, Gal. ait esse dictum τῷ ἐρείκειν, quod sit εὔθρυπτον; i. e. facile frangibile seu

friabile,

friabile, &c. Omnia ab ἐρείκη, & Th. ἐρείκω.

Ἐρεικτὸς, ἐρικτὸς, & ἐρηκτὸς, ȣ, contractus, fresus, vel fissus: ab

ἘΡΕΙ´ΚΩ, (& ἐρίκω,) frango, contundo. f. ξω.

Ἔρειξις, εως, vel ιος, ἡ, fractio, vel fissio; fissura, sectio, &c. à præced. Th.

Ἔρειο, interroga, præs. imperat. Ion. & Poët. pro ἔρȣ, & adscito ι, metri gratiâ verbi ἔρομαι, imperf. εἰρόμην. Th. εἴρω, dico.

Ἐρείομεν, rogamus, Poët. ectasi pro ἐρέομεν, verbi ἐρέω. Th. εἴρω, dico.

Ἐρειὸς, ȣ, Dor. pro ἐριστικὸς, contentiosus, Th. ἔρις, lis.

Ἐρείπιον, ȣ, τὸ, rudus, in pl. rudera, παραπτώματα τῶν οἴκων, ab ἐρείπω, everto.

Ἐρειπομένης, gen. sing. part. præs. f. g. ab

ἘΡΕΙ´ΠΩ, everto, diruo. f. ψω. p. φα. a. 2. ἤριπον; hinc ἐρίπνη, ης, ἡ, rupes.

Ἐρεῖς, ἐρεῖ, 2. & 3. sing. f. 1. verbi εἴρω necto, & dico. f. ἐρῶ.

Ἐρείσατο, hæsit, 3. sing. a. 1. m. ἔρεισε, 3. sing. a. 1. act. Ion. verbi ἐρείδω, quod vide.

Ἔρεισμα, ατος, τὸ, firmamentum, fulcimentum, columen. à perf. pass. verbi ἐρείδω, figo.

Ἐρείτω, dicat, 3. sing. imperat. præs. verbi ἐρέω, dico. perf. εἴρηκα.

Ἐρείψιμος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, cadivus, ruinosus; q. d. labilis; ex Eurip. ἐρείψιμον στέγος, &c. Est verbale à Th. ἐρείπω, id vide.

Ἐρεῖο, est τὸ ἔρομαι, interroge; ab εἴρω, dico, &c. Vi.

Ἐρεμνῆς, gen. sing. ab

Ἐρεμνὸς, ἡ, ὸν, tenebricosus, obscurus, niger: pro ἐρεβεννός. Th. ἔρεβος, Erebus, inferi.

Ἐρέομαι, idem quod ἐρέω, & ἐρείω, interrogo, dico, &c. a Th. εἴρω, dico.

Ἔρεξα, ας, ε, feci, & in 3. pl. ἔρεξαν, a. 1. ind. act. verbi ῥέζω, facio. f. ξω, & per Metath. ἔρξω. perf. ἔῤῥεχα.

Ἐρέοντο, interrogabant, 3. pl. imperf. Ion. vel per Epenth. τȣ ε, pro ἤροντο, Poët. verbi ἔρομαι. Th. εἴρω, dico.

Ἐρεȣ̃ς, adject. laneus; ut ἐρεȣ̃ν ὕφος; laneum textum, lanea vestis; Diosc. l. 1. c. 18. pro eodem etiam est ἐρεοὸς, Levit. 13. à Th. εἶρος, τὸ, lana.

Ἐρέȣσα, dictura, f. 1. part. f. g. ab ἐρέω, dicam, per Dialysin pro ἐρῶ. Th. εἴρω, dico. Alii dici volunt in præs. part. f. g. ab ἐρέω, dico.

ἘΡΕ´ΠΤΩ, edo. Poët. tego, orno, corono. f. ψω. p. φα. hinc ἐρεπτόμενος, præs. part. med.

Ἐρέριπτο, projectus erat, 3. sing. plusq. p. pass. pro ἐῤῥίπτο, per reduplic. Att. verbi ῥίπτω, projicio. f. ψω. p. ἔῤῥιφα, Poët. ῥέριφα. sic perf. pass. ἔῤῥιμμαι, Poët. ῥέριμμαι. plusq. p. ἐῤῥερίμμην, ψο. Sunt qui ἐρέριπτο, dici velint pro ἐρήριπτο, per reduplic. etiam Atticam, verbi ἐρείπω, everto.

Ἐρεσία, ας, ἡ, remigatio; κωπηλασία; dicitur tamen potius, εἰρεσία; apud Hom. & Polyb. & Metaph. apud Luc. εἰρεσία πτερῶν; remigium alarum, &c. à Th. ἐρέσσω, Vi.

Ἐρεσιμετρία, ἡ, geometria; τῆς ἔρας μέτρησις; Hesych. i. e. γεωμετρία; mensuratio terræ; ab ἔρα & μέτρον, &c. Vi.

Ἐρεσσέμεναι, remigare, Dor. pro ἐρέσσειν, præs. inf. ab

ἘΡΕ´ΣΣΩ, vel -ττω, remigo; & Metaph. impello, f. ξω. p. χα. hinc ἐρέτης, remex: ὑπηρέτης, minister, famulus: ὑπηρετέω, ministro, inservio: ὑπηρέτημα, & ὑπηρέτησις, ministerium: ὑπηρετικὸς, servilis, ministerialis: τριήρης, triremis.

Ἐρέτης, ȣ, ὁ, remex, acc. pl. ἐρέτας· ab ἐρέσσω, remigo.

ἘΡΕΣΧΕΛΕ´Ω, cavillor, rixor. f. ήσω, p. κα.

Ἐρεσχελία, ας, ἡ, nugamentum, nugæ; irritatio; irritamen, contentiosa disputatio, &c. Item, ἐρεσχελίζω, contendo, &c. Utrumque à Th. ἐρεσχελέω, vel ἐρεσκελέω, nugor, decipio, provoco, &c. Vi.

Ἐρετικὸς, ad remos pertinens; ἡ ἐρετικὴ, ars remigandi; & in neut. τὸ ἐρετικὸν, 1. κωπὴ, & membrum virile, τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον; Hesych. &c. Item, ἐρετμὴ, ἡ, idem quod seq. ἐρετμὸς, id vide.

Ἐρετμοῖς, remis, dat. pl. ab

Ἐρετμὸς, ȣ̃, ὁ, & ἐρετμὸν, ȣ, τὸ, REMUS: ab

Ἐρέττω, remigo, idem cum ἐρέσσω, inibi videas.

Ἐρετμόω, ῶ, remis instruo; item, remigo; ab ἐρετμὸς, Vi.

Ἐρευγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ructus movens; ut ἐρευγματώδης βοτάνη, ructatrix herba; & πνεῦμα ἐρευγματῶδες; spiritus ructuosus, &c. ab ἐρευγμὸς, eructatio, vi. Th. sequens.

Ἐρεύγομαι, eructo, dico. f. ἐρεύξομαι. p. ἤρευγμαι. Th. ἐρεύγω, ructo.

ἘΡΕΥ´ΓΩ, ERUCTO. f. ἐρεύξω. p. ἤρευχα. a. 2. ἤρυγον hinc ἐρευγμὸς, & ἐρυγμὸς, ȣ̃, ὁ, ructatio.

Ἐρευθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, & ἐρευθήεις, εντος, ἡ, εσσα; ruber, rubicundus, &c. Item, ἐρευθιάω, ῶ; idem quod ἐρεύθομαι, rubesio, rubesco, rubeo, ruber sum, &c. à Th. seq. ἔρευθος, Vi.

ἘΡΕΥ´ΘΟΣ, εος, τὸ, rubor. Hinc ἐρυθρὸς, ruber, ἐρυθραῖος, idem.

Ἐρεύθω, rubefacio. Th. ἔρευθος.

Ἐρευκτικὸς, ructus movens; unde in neut. ἐρευκτικὸν, quod ructum movet; Diosc. Verbale ab ἐρεύγω, Vi.

Ἐρεύμενον, per Sync. pro ἐρευνώμενον, vel potius pro ἐρευόμενον, ab ἐρεύω, investigo: alii vero ἐρεύμενον, dici volunt pro ἐρέμενον, Dor. ab εἴρω, seu ἐρέω, dico.

Ἔρευνα, ης, ἡ, indagatio, scrutinium: &

Ἐρεύνα, quære, præs. imperat. ab

ἘΡΕΥΝΑ´Ω, ῶ, indago, investigo. f. ήσω. p. ἠρεύνηκα. a. 1. ἠρεύνησα. a. 1. imperat. ἐρεύνησον, ἀτω.

Ἐρευνῆ, Dor. pro ἐρευνᾷ, 3. sing. præs. ἐρευνάω.

Ἐρευνητὴρ, ῆρος, ὁ, & ἐρευνητὴς, ȣ, ὁ, scrutator; ab eod. Th.

Ἐρευνῶν, præs. part. act. ab ἐρευνάω, investigo, quod vide.

ἘΡΕ´ΦΩ, tego. f. ψω, p. φα. hinc ὀροφὴ, contignatio, tectum: ὄροφος, tectum.

Ἐρεχθῆος, gen. Ion. ab ἐρεχθεὺς, ERECHTHEUS.

Ἐρεχθόμενος, jactatus, molestiâ affectus: præs. part. ab ἐρέχομαι, quod ab ἐρέχθω, vel ἐρέχω, scindo.

Ἔρεψα, coronavi, a. 1. ind. act. ab ἐρέφω, corono. f. ψω.

Ἐρέψιμος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, tectis idoneus; ut, ἐρέψιμος ὕλη; materies tectis conficiendis idonea; item,

Ἔρεψις, εως, ἡ, tectura, tectum: à perf. pass. verbi ἐρέφω, tego.

Ἐρέω, dico, interrogo, nuntio; præs. ind. vel per Dialysin pro ἐρῶ, dicam, &c. f. verbi εἴρω, imperf. εἴρεον, (ι post ε pro augmento recipiens.) præs. m. ἐρέομαι, interrogo. f. 1. ἐρήσομαι; ab εἴρω, necto, dico, (quod vide suâ serie,) vel ῥέω, dico.

Ἐρέω, dicam; pro ἐρῶ; fut. indic. ab εἴρω, dico, &c.

Ἐρῆ, Dor. pro ἐρᾷ, amat, 3. sing. præs. ἐράω, amo.

Ἐρημάζεσκον, imperf. Ion. pro ἠρήμαζον, ab

Ἐρημάζω, in solitudine vagor. Th. ἔρημος, desertus.

Ἐρημαῖος, Poët. idem cum ἔρημος.

Ἐρήματα, τὰ, pecora; Suid. τὰ θρέμματα; forsan, quia in solis & desertis locis pascuntur, &c. Ab ἔρημος, &c. Vi.

Ἐρημία, ας, ἡ, desertum, solitudo, penuria: ab ἔρημος, quod vide.

Ἐρημιὰς, άδος, ἡ, idem ac ἐρημὰς, άδος, ἡ, deserta, solitaria. Th. ἔρημος.

Ἐρημικὸς, ȣ̃, solitarius: &

Ἐρημίτης, ȣ, solitarius, EREMITA; Angl. **hermite**, unde etiam **hermitage**: unde

ἜΡΗΜΟΣ, Ion. & Att. ἐρῆμος, ȣ, desertus, solitarius, destitutus: ἔρημος, ȣ, ἡ, sc. χώρα, EREMUS, desertum, solitudo.

Ἐρημοδῶκος, qui solus causam suam agit; ab ἔρημος; solus, solitarius; & θῶκος, sedile, solium, &c. Vi.

Ἐρημόνομος, in deserto pastus; ab ἔρημος, desertum, & νέμω, pasco; unde νομὸς, pascuum, &c. Vi.

Ἐρημοποιὸς, qui desertum reddit, qui vastat; ab ἔρημος, & ποιέω.

Ἐρημοῦται, vastatur, 3. sing. præs. pass. ab

Ἐρημόω, vasto, desertum reddo, derelinquo, f. ώσω, p. ἠρήμωκα. a. 1. ἠρήμωσα, præs. pass. ἐρημόομαι, & in pl. ἐρημȣ̃νται. perf. pass. ἠρήμωμαι. perf. part. pass. ἠρημωμένος, η, ον, vastatus, a, um. a. 1. pass. ἠρημώθην, ης, η, præs. inf. ἐρημȣ̃σθαι. Th. ἔρημος.

Ἐρήμωσις, εως, ἡ, vastatio, desolatio, destitutio: &

Ἐρημώτης, ȣ, ὁ, vastator, desertor: à perf. pass. super. verbi.

Ἐρηρέδαται, nixi sunt, Ion. pro ἐρηρεισμένοι εἰσί, 3. pl. perf. pass. verbi ἐρείδω, figo. f. σω. p. κα. perf. pass. ἤρεισμαι, & Att. redu-

reduplic. ἐρήρεισμαι. p. m. ἠρείδω, & Att. ἐρήρειδα.

Ἐρήρεικα, firmavi, perf. act. Att. ἐρήρεισμαι, fixus sum, & obfirmatus, perf. pass. ἐρήρειδα, perf. Att. m. ab ἐρείδω, firmo.

Ἐρηρεισμένος, firmatus, part. perf. pass. ejusd. verbi vide ἐρήρεικα.

Ἐρήρειστο, 3. sing. pluiq. p. Att. vide ἐρηρέδατο.

Ἐρήρικα, contendi, perf. Att. per redupl. pro ἤρικα, verbi ἐρίζω, contendo f. ίσω. perf. pass. ἐρήρισμαι. Them. ἔρις, contentio.

Ἐρήριμμαι, dirutus sum, perf. pass. Att. reduplic. pro ἤριμμαι, pl. perf ἐρηρίμμεθα, ab ἐρείπω, everto.

Ἐρήριφα, dirui, perf. Att. pro ἤρειφα, ab eod. Them.

Ἐρηρώτηκα, interrogavi, Att. redupl. pro ἠρώτηκα. perf. act. verbi ἐρωτάω, interrogo.

Ἐρήσομαι, interrogabo, f. 1. m. verbi ἔρομαι, vel ἐρέομαι. Th. εἴρω, dico.

Ἐρητύετ', pro ἐρητύετο, imperf. pass. 3. sing. verbi ἐρητύομαι, η, εται, prohibeor. Th. ἐρητύω, inhibeo.

Ἐρήτυθεν, renuerunt, Bœot Syncop. pro ἐρητύθησαν, 3. pl. a. 1. pass. ἐρητύθην &

Ἐρητύσασκε, Ion. pro ἐρήτυσε, inhibuit, 3. sing. a. 1. ind. verbi ἐρητύω.

Ἐρητύσαιε, compesceret, 3. sing. a. 1. opt. Æol. pro ἐρητύσαι. ab

Ἐρητύω, inhibeo, f. ύσω. a. 1. op. Æol. ἐρητύσεια, ας, ε.

ΕΡΙ, nihil per se significat, sed est particula augens significationem in compositione.

Ἔρια, τὰ, lana: ab ἔριον, ου, τὸ, idem quod εἶρος, εος, τὸ, lana.

Ἐριαύχην, cervicem elatam habens: ab ἐρι, & αὐχὴν, ένος, ὁ, cervix.

Ἐριβόας, ου, ὁ, clamosus: ex ἐρι, valde, & βοάω, clamo.

Ἐριβρεμετᾶν, Dor. pro ἐριβρεμετῶν, gen. pl. ab

Ἐριβρεμέτης, ου, ὁ, ἡ, graviter fremens, grandifremus: ex ἐρι, & βρέμω, fremo.

Ἐρίβρεμος, ου, ὁ, ἡ, idem, & ab iisd. Th.

Ἐριβρύχω, gen. Ion. pro ἐριβρύχου, ab

Ἐριβρύχης, ου, ὁ, ἡ, valde mugiens: ex ἐρι, valde, & βρύχω, strideo. f. ξω.

Ἐριβώλακα, acc. sing. ab

Ἐριβῶλαξ, ακος, ὁ, ἡ, valde glebosus, fertilis: ab ἐρι, valde, & βῶλος, ου, ἡ, gleba.

Ἐρίβωλος, ου, ὁ, ἡ, idem, & ab iisd.

Ἐριγάστωρ, ορος, ὁ, ventrosus: ab ἐρι, & γαστὴρ, venter.

Ἐριγδούποιο, gen. sing. Ion. ab

Ἐρίγδουπος, ου, ὁ, ἡ, Poët. pro ἐρίδουπος, (γ interposito,) valde sonans: ex ἐρι, valde, & δοῦπος, sonitus.

Ἐριγλύνεια, vide ἠριγένεια.

Ἐρίγηρος, argutus, sonorus, &c. ἐριγήρεις, Hesych. exponit, μεγαλοφώνους, &c. Ab ἐρι, valde, & γῆρυς, εος, ὁ, vox.

Ἐριγλήνος, magnas pupillas habens; i. e. pulchras; bubuli enim oculi pulchri censentur; Nonn. ab ἐρι & γλήνη, Vi.

Ἐρίγμη, genus pulmenti ex leguminibus confractis confectum; à Th. ἐρείκω, unde ἐρεγμὸς, &c. Vi.

Ἐριδαίνετον, contenditis, dual. num. præs. ind. ab

Ἐριδαίνω, certo, contendo. f. ανῶ a. 1. ἐρίδηνα. Th. ἔρις, ιδος, ἡ, contentio.

Ἐριδήσασθαι, a. 1. inf. m. ab

Ἐριδέω, contendo, Poët. pro ἐριδέω, quod ex fut. 2. ἐριδῶ. verbi ἐρίζω. Th. ἔρις, lis.

Ἐρίδηνα, contendi, a. 1. act. verbi ἐριδαίνω. Th. ἔρις, lis.

Ἐριδέω, f. ήσω, idem quod ἐρίζω, contendo. Th. ἔρις, lis.

Ἐρίδηλος, valde manifestus; Nonn. Job. c. 8. ab ἐρι & δῆλος, Vi.

Ἐριδήσασθαι, Poët. more pro ἐρίσασθαι, ejusd. a. 1. inf. m.

Ἔριδι, dat. sing. ab ἔρις, ιδος, ἡ, lis, contentio.

Ἐριδίνης, έος, ὁ καὶ ἡ, valde vorticosus; ab ἐρι & δίνη, unde δινὸς, &c. Vide.

Ἐρίδιον, est diminutivum ab ἔριον, τὸ, id vide.

Ἐριδμαίνω, Poët. Pleonasmo τοῦ μ, pro ἐριδαίνω, contendo, quod videas suâ serie. Th. ἔρις, contentio.

Ἐριδμαίνεντι, Dor. pro ἐριδμαίνουσι, vide ἐριδμαίνω.

Ἐρίδουπος, valde sonans, &c. Vide ἐρίγδουπος.

Ἐριδῶ, fut. ήσω; factum est ex fut. 2. verbi ἐρίζω, contendo; vide ἐριδέω.

Ἐρίδωρος, munificus; ex ἐρι & δῶρον, vide.

Ἔριζε, certabat, 3. sing. imperf. act. pro ἤριζε· potest etiam esse præs. imperat. ab ἐρίζω, certo. f. ίσω. p. ἤρικα, Th. ἔρις, lis.

Ἐριζέμεν & ἐριζέμεναι, contendere, præs. inf. Dor. pro ἐρίζειν, verbi ἐρίζω· ab eod. Them. ἐρίζουσαι, nom. pl. præs. part. f. gen.

Ἐρίζηλος, idem quod ἀρίζηλος; id vide.

Ἐρίζοντι, contendunt, certant, Dor. pro ἐρίζουσι, 3. pl. præs. ind. ab

Ἐρίζω, f. ίσω, p. ικα, contendo, certo: item exaspero. Th. ἔρις, ιδος, ἡ, contentio.

Ἐρίζωος, vivax; ab ἐρι & ζωὴ, vel ζωὸς, quæ vide.

Ἐρίηρες, Ion. pro ἐρίηρες, ab ἐρίηρος, amabilis: hinc ἐρίηρ, peramabilis: ab ἐρι & ἐράω, amo; alii deducunt ab ἄρω, adapto.

Ἐριηχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, magnisonus; valde sonans; ab ἠχὴ, vel ἦχος, vide.

ΕΡΙΘΑ'ΚΗ, ης, ἡ, ERITHACE, cibus apum, vel gluten ad conficiendos favos.

Ἐρίθακος, ου, ὁ, erithacus; avis quædam solitaria, quæ à quibusdam sylvia; ab aliis, rubecula hyberno tempore, & ruticilla dicitur æstivo, &c. Deduci solet à præced. Th. ἐριθάκη.

Ἐριθαλὴς, & ἐριθαλλὴς; item, ἐριθηλὴς; valde virescens, & pullulans, vel frondens, &c. Ab ἐρι & θάλλω, unde θαλλὸς, &c. Vi.

Ἐριθεία, vel ἐριθεία, ας, ἡ, contentio, ab

Ἐριθεύω, vel potius ἐριθεύομαι, litigo, pro ἐριδεύω, quod ab ἔρις, ιδος, ἡ, lis; item, lanam tracto, laboro, servio; ab εἶρος, lana.

Ἐριθηλέων, gen. pl. ab

Ἐριθηλὴς, έος, ὁ, ἡ, valde virens. Ion. pro ἐριθαλὴς; ab ἐρι, valde, & θάλλω, germino, vireo.

Ἔριθος, ου, ὁ, ἡ, lanificus, textrix, ancilla: ab εἶρος, εος, τὸ, lana. Est etiam ἔριθος, ου, ὁ, agricola, messor. q. ab ἔρα, terra, quam colit.

Ἐρείκη, & ἐρεικίδες; vide supra, in ἐρείκη, & ἐρεικίδες.

Ἐρικλάγκτας, α, ὁ, Dor. & Poët. pro

Ἐρικλαγκτὴς, οῦ, ὁ, ἡ, valde strepens: ex ἐρι, & κλάζω, clamo, f. γξω,

Ἐρίκλαυτος, lacrymosus; in Epigr. ab ἐρι & κλαίω, lacrymor; fleo; fut. κλαύσω; unde κλαυτὸς, lacrymabilis, &c.

Ἐρικτέανος, valde dives; ab ἐρι & κτέανον, Vi.

Ἐρίκτυπος, ου, ὁ, ἡ, valde sonans: ex ἐρι, valde, & κτύπος, pro τύπος, sonus pulsu factus. Th. τύπτω, pulso.

Ἐρικυδὴς, έος, ὁ, ἡ, valde illustris, admodum gloriosus: ab ἐρι, valde, & κῦδος, εος, τὸ, gloria.

Ἐρείκω, frango, scindo, &c. Idem cum, & pro Th. ἐρείκω, Vi.

Ἐρικώδης, vel ἐρικνώδης; disruptus locus; Suid. est ab ἐρείκω, vel ἐρίκω, vide.

Ἐριμήκετος, valde longus; Dionys. de situ orbis; ab ἐρι & μῆκος, Vi.

Ἐρίμυκος, ου, ὁ, ἡ, valde mugiens: ab ἐρι, valde, & μυκάω, mugio.

Ἐρινεὸν, vel ἐρινὸν, οῦ, τὸ, caprificus fructus, ficus sylvestris; ab ἐρινεὸς, ficus sylvestris, arbor.

Ἐρινὰς, άδος, caprificus; vel ὄλυνθος; unde ἐρινάζω, sive, ἐρινεάζω, caprifico, caprificos admoveo; a quo verbale ἐρινασμὸς, caprificatio; Theophrast. Item, ἐρινέω, vel ἐρινέω, ῶ, idem quod ἐρινάζω; & omnia à seq. Th. ἐρινεὸς, ficus sylvestris.

ΕΡΙΝΕΟ'Σ, seu ἐρινὸς, οῦ, ὁ, caprificus arbor.

ΕΡΙΝΝΥ'Σ, ύος, ἡ, ERINNYS, furia, peccatorum ultrix. in accus. pl. ἐριννύας, ἐριννῦς. Aliquando ἐριννὺς, dicitur, qui injuriam alicui illatam persequitur: & qui facit; hinc ἐριννύειν, indignari; quasi ab ἐριν, ut litium auctor.

Ἐριννυώδης, furiosus; Plutarch. in Opusc. περὶ ἀοργησίας; τὸ δὲ κολαστικὸν, ἐριννυῶδες, καὶ δαιμονικὸν, ἀθεῖον, &c. Ubi tamen mendose scriptum, ἐριννῶδες; à præcedente themate ἐριννὺς, Vi. à quo etiam est verbum ἐριννύειν, idem quod, & rectiùs quam, ἐριννύειν; indignari; apud Soph. in Ajace.

Ἐριόδων, magnos habens dentes, ab ἐρι & ὀδοὺς, ὀδόντος, dens.

Ἔριον, ου, τὸ, lana: ab εἶρος, εος, τὸ, idem. q. ab εἴρω, necto.

Ἐριόξυ-

Ἐριόξυλον, ου, τὸ, lana seu lanugo τοῦ ξύλου, xyli; i. e. gossipii fruticis; lignea lana, vulgò, (Italicè, scil.) *bombaz*, *coton*, &c. Ab ἔριον, lana; & ξύλον, lignum; item fruticis nomen, de quo vide Poll. l. 7. c. 12. & Plin. l. 19. c. 1.

Ἐριοπλύτης, qui lanam, seu lanas lavat; fullo; Diosc. l. 2. 193. ab ἔριον, & πλύτης, ου, ὁ, idem quod πλωτης, Vi. in Th. πλύνω.

Ἐριοπώλης, lanæ seu lanarum venditor; Poll. l. 7. c. 9. Unde, ἐριοπώλιον, locus in quo lana venditur; emporium lanæ; item, ἐριοπωλέω, lanam vendo, sum lanæ venditor, &c. Unde etiam, ἐριοπωλικῶς; adv. more eorum qui lanam vendunt; i. e. dolosè; quoniam falsarii nonnulli eam humectant, & arenâ respargunt, ut pondus augeant, &c. Omnia ab ἔριον & πωλέω, Vi.

Ἐριούνης, seu ἐριούνιος, ου, valde utilis. Epithet. Mercurii, sic dict. quasi ἔρι ὀνήσιος ab ὄνυμι, prosum.

Ἐριουργὸς, qui vel quæ lanificium exercet, &c. Unde sequens verbum,

Ἐριουργέω, lanificium exerceo: ab ἔριον, lana, quod vide, & ἔργον, opus.

Ἐριοφόρος, laniger, seu lanifer; ut ἐριοφόρα δένδρα; apud Theoph. ab ἔριον, & φορός, id vide.

Ἐριόω, laboro circa lanificium; ab ἔριον, vide.

Ἔριπε, pro ἤριπε, cecidit, interfectus est, 3. sing. a. 2. Ion. pro ἤριπε, ἐριπεῖν, a. 2. inf. ἐριπὼν, οῦσα, a. 2. part. act. ab ἐρείπω, everto. f. ψω.

Ἐρίπνη, ης, ἡ, cacumen: ab ἐριπνέεσθαι, quia valde perflatur.

Ἐριπόω, everto, disturbo; idem quod Th. ἐρείπω, Vi.

ἜΡΙΣ, ιδος, ἡ, lis; contentio; acc. sing. τὴν ἔριδα & ἔριν hinc ἐρίζω, contendo: ἐριστὴς, litigator: ἐριστικὸς, contentiosus.

Ἐρίσαντε, contendentes, nom. dual. ab ἐρίσας, αντος, a. 1. part. act. ab ἐρίζω, f. ίσω, contendo. Th. ἔρις, lis.

Ἐρισδέν, pro ἐρίζειν.

Ἐρίσδων, Dor. pro ἐρίζων, præs. part. vide ἐρίσαντε.

Ἐρισθενὴς, έος, ὁ, ἡ, valde potens: ab ἔρι, valde, & σθένος, εος, τὸ, robur. Th. σθένω, valeo, possum.

Ἔρισμα, ατος, τὸ, contentio, certamen: à perf. pass. verbi ἐρίζω, quod vide.

Ἐρισμαράγοιο, gen. Ion. ab

Ἐρισμάραγος, ου, valde tonans: ab ἔρι, & σμαραγέω, magnos strepitus edo.

Ἐρίσπορος γῆ, ad semen em recipiendam apta terra; Oppian. ab ἐρὶ & σπορὰ, seu σπόρος, Vi.

Ἐρισφαράγοιο, gen. Ion. ab

Ἐρισφάραγος, ου, grandifremus. Th. ἄραγδος, strepitus, seu cordis pulsus vehemens post exercitium.

Ἐριστάφυλος, magnas ferens uvas, vel egregias & generosas; in Epigram. ab ἔρι & σταφυλὴ, Vi.

Ἐριστὴς, οῦ, ὁ, litigator. &

Ἐριστικὸς, οῦ, ὁ, contentiosus: à 3. pers. perf. pass. verbi ἐρίζω. Th. ἔρις, lis.

Ἐριστὸς, οῦ, ὁ, litigiosus, contentiosus, &c. ab eod.

Ἐρισφάραγος, gravistrepus; item, qui magno & elato est collo; Hesych. ab ἔρι & σφάραγος, Vi.

Ἐριτηλεῖν, ad contentionem incitare; à sequente,

Ἐρίχειλος, ου, promptus ad convitia: ab ἔρις, lis, & χεῖλος, εος, τὸ, labrum.

Ἐριτάρβης, admodùm pavidus & meticulosus; ab ἔρι & τάρβος, Vi.

Ἐρίτιμος, ου, ὁ, ἡ, pretiosus, valde honoratus: ἐριτίμοιο, gen. Ion. ex ἔρι, valde, & τιμὴ, pretium. Th. τίω, honoro.

Ἐρίτμητος, valde sectus, in multas partes sectus seu sectilis; ab ἔρι & τμάω, seu τμήσσω.

Ἐρίφιον, ου, τὸ, parvus hædus: dim. ab

ἘΡΙΦΟΣ, ου, ὁ, hædus: ἐρίφους, acc. pl. Dor. pro ἐρίφους. q. ἔρι φαινόμενος, quod vere nasci soleat.

Ἐρίφυλλος, valde foliatus; multa aut magna folia habens; Hesych. Item, sic dicitur arbor, quæ & φυλλὸς, suber, &c. ab ἔρι & φύλλον, Vi.

Ἐριχθόνιος, ου, ὁ, ERICTHONIUS, filius Vulcani & Minervæ.

Ἐριώδης, έος, ὁ καὶ ἡ, cui lana inest, lanatus; laniger, lanugine pubescens; unde, τὰ ἐριώδη, flocci, &c. ab ἔριον, τὸ, lana, &c. Vi.

Ἐριώδυνος, dolorem gravem afferens; μεγαλώδυνος, Hesych. ab ἔρι & ὀδύνη, ἡ, Vi.

Ἐριώλη, ab Aristophane in Vesp. vocatur ἐρίων ἀπώλεια; lanarum jactura; ab ἔριον & ὀλλύω, perdo, &c. Unde, ὀλοὸς, ὀλοὴ, ὀλοὸν, pernitiosus; item, ὀλόεις; idem, &c. Vi. Sed exponitur etiam ἐριώλη, impetuosus ventus & præceps, seu turbo; apud eundem, in equitibus; in qua significatione Etymol. deducit ab ἔρι, intensiva particula, & verbo ἄω, spiro.

Ἐριώπης, ου, ὁ, & ἐριῶπις, ἡ, magnos, adeoq; venustos habens oculos; ab ἔρι & ὤψ, Vi.

Ἑρκάνη, ης, ἡ, sepes, sepimentum, septum, &c. Eust. item, ἑρκεῖος, dicitur Jupiter, præses eorum qui ejusdem aulæ & septi participes essent; hercæus; penetralis; ἐφέστιος, &c. Bud. exponitur, septitius, & cortalis, &c. Item, ἑρκίτης, ου, ὁ, custos, &c. Item sequens,

Ἕρκιον, ου, τὸ, &

Ἕρκος, εος, τὸ, septum. pl. τὰ ἕρκεα ab εἴργω, arceo.

Ἑρκόπεζα, scil. ξύλα; ligna spinosa, quæ in modum septi circumponuntur templis ex rinsecùs, quo minus transcendi queant, &c. ab ἕρκος & πέζα, seu πεζὸς, quæ vide.

Ἑρκτὴ, ῆς, Ion. pro εἱρκτὴ, ῆς, ἡ, carcer: ab ἔργω, Poët. pro εἴργω, arceo.

Ἑρκτὸς, qui dici potest; q. d. dicibilis; ab εἴρω, dico.

Ἕρμα, ατος, τὸ, fulcrum, stabilimentum; saburra; scopulus; inauris. q. ab εἴρω, necto. vel per Sync. pro ἔρεισμα, ab ἐρείδω, figo.

Ἑρμαγόρας, ου, ὁ, HERMAGORAS, nomen propr.

Ἑρμάδιον, Mercuriale; Suid. ab Ἑρμῆς, Vi.

Ἑρμάζω, f. άσω, fulcio, saburro. Th. ἕρμα, fulcrum.

Ἑρμαΐζομαι, Mercurio utor; item, ἑρμαϊκὸς, idem quod ἕρμαιος, Vi.

Ἕρμαιον, ου, τὸ, lucrum insperatum: ab

Ἕρμαιος & ἑρμαῖος, Mercurialis. Th. Ἑρμῆς, οῦ, ὁ, Mercurius.

Ἑρμᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri. Dor. pro Ἑρμῆς. sed

Ἑρμὰς, scopulus in mari occultus: ab ἕρμα, idem.

Ἕρματις, εως, ἡ, & ἑρμάζω, ατος, τὸ, idem quod Th. ἕρμα, saburra; vel quod, saburræ loco, carinæ ad stabiliendam navem, ejusq; pondus æquandum imponitur, &c. ab ἑρμάζω, id vide.

Ἑρματίζω, saburro, idem quod ἑρμάζω, id Vi.

Ἑρμαφρόδιτος, hermaphroditus; ità dicitur, qui utriusq; sexus membrum habet, & virile & mulibre; quasi dicas mixtum genus è Mercurio & Venere, &c. Ab ἑρμῆς, & ἀφροδίτη, vide.

Ἑρμάων, άονος, Poët. pro Ἑρμῆς, οῦ, ὁ, Mercurius.

Ἑρμείας, & Ἑρμέας, ου, ὁ, Poët. pro Ἑρμῆς, οῦ, ὁ, Mercurius. Hinc Ἑρμείην, acc. sing. Ion. pro Ἑρμείαν.

Ἑρμεύς, Mercurius; unde accus. ἑρμέα; Hom. ab ἑρμῆς, Vi.

Ἑρμῇ, dat. sing. ab Ἑρμῆς, οῦ, ὁ, Mercurius.

Ἑρμήδιον, q. d. Mercuriolus; Luc. diminut. ab ἑρμῆς, Vi.

Ἑρμηνεία, ας, ἡ, interpretatio, elocutio: ab

ἙΡΜΗΝΕΥ´Σ, έως, & Att. έως, ὁ, interpres. q. ab Ἑρμῆς, Mercurius.

Ἑρμηνεῦσαι, a. 1. inf. act. ab

Ἑρμηνεύω, interpretor, explico. f. εύσω. p. ἡρμήνευκα. Th. ἑρμηνεὺς, interpres.

Ἑρμήνευμα, interpretamentum, interpretatio, &c. Item, ἑρμηνευτὴς, interpres; &, ἑρμηνευτικὸς, q. d. interpretatorius; ad interpretationem pertinens; ut Lucianus, δύναμιν ἑρμηνευτικὴν, vocavit facultatem eloquendi, vel q. d. eloquutoriam, &c. Omnia, à præced. verbo & Th.

ἙΡΜΗ͂Σ, οῦ, ὁ, Mercurius, & Poët, Ἑρμείας & -έας, idem. Hinc ἕρμαιος, seu αῖος, & ἑρμαϊκὸς, Mercurialis. q. ab εἴρω, vel ἐρέω, dico; vel ab אמר sermo, dixit.

Ἑρμὶν; vel ἑρμὶς, ῖνος, ὁ, fulcrum tori; ab ἕρμα, quod vide.

Ἑρμογένης, εος, ὁ, nomen viri. Gr. ex Mercurio genitus.

Ἑρμογλυφεὺς, έως, ὁ, & ἑρμογλύφος; Mercurii sculptor: i. e. qui Mercurii statuas sculpit; statuarius; qui lapideas statuas conficit, &c. Unde, ἑρμογλυφία, sculptura; ἑρμογλυφεῖον, statuarii officina; & ἑρμογλυφικὴ τέχνη, ars statuaria, seu statuariorum, &c.

&c. Omnia ab ἑρμῆς, & γλυφὴ, à γλύφω, & γλάφω, &c. Vi.

Ἑρμοκοπίδης, sic dictus Alcibiades, & ejus consortes, Athenis falso crimine accusati, quod mutilassent statuas Mercurii; Plut. in Alcibiade; ab ἑρμῆς, & κοπὶς, ῖς, ἡ, seu κοπὶς, ίδ☉, ἡ, à Th. κόπτω, &c. hæc vide.

Ἑρμόπαν, Pan; quòd ex Mercurio natus sit, &c.

Ἐρνοκόμ☉, qui plantas educat, & curat, hortulanus; Hesych. ab ἔρν☉, & κομέω, &c. vide.

ἜΡΝΟΣ, ε☉, τὸ, planta, germen: ramus.

Ἔρξαι, facere, a. 1. inf. act. &

Ἐρνώδης, έ☉, ὁ κὴ ἡ, similis ἔρνεϊ; item, ramosus; à Th. Ἔρν☉; vide.

Ἔρξαν, fecerunt, Ion. pro ἔρξαν, 3. pl. a. 1. act. ab ἔρδω, pro ῥέζω, facio, per Metath. f. ῥέξω, εις, ει, & per Metath. ἔρξω, ἔρξον, fac. a. 1. imperat. ἔρξας, αντ☉, a. 1. part. ἔρξῃς, a. 1. sub. 2. sing. ἔρξαι, pro ῥέξαι, a. 1. inf.

Ἔρξει, 3. sing. [illegible] act. ab ἔργω, pro ῥέζω, facio: vide ἔρξαν.

Ἐρξείνης, ε, ὁ, coercitor; ex Herodot. ab εἴργω, &c. V.

Ἔρξω, εις, ει, f. 1. ejusd. verbi.

Ἔοργα, per Metath. pro ἔοργα, p. m. verbi ῥέζω, facio: f. ῥέξω, & per Metath. ἔρξω.

Ἐρόεις, όεσσα, εν, ενί☉, amabilis: ab ἔρος, amor. Th ἐράω, amo.

Ἐρείω, Att. pro ἐρεῖμι, ut ποιοίω, pro ποιοῖμι ab ἐρέω, dico, interrogo. Th. εἴρω, loquor.

Ἔρεμαι, interrogo, a. 2. m. ἠρόμην. Th. εἴρω, loquor: vide etiam ἐρέω.

Ἔρον, acc. sing. ab

Ἔρ☉, ε, ὁ, amor. Æol. pro ἔρως, ωτ☉, ὁ, idem. Th. ἐράω, amo.

Ἐρέομεν, 1. pl. f. 2. act. verbi εἴρω, dico, f. ἐρῶ.

Ἐρέουσιν, dicent; 3. pl. f. ἐρῶ, ab εἴρω, vel ἐρέω, dico.

Ἑρπάκανθα, ἡ, herpacantha; genus herbæ, quæ & ἄκανθα dicitur; Diosc. l. 3. c. 19. & putatur sic dicta, quòd foliis suis longius serpat, hæreat, & nitatur, &c. ab ἕρπω, & ἄκανθα.

Ἑρπετόδηκτ☉, morsus, seu ictus à reptilibus, seu serpentibus; Diosc. ab ἑρπετὸς, serpens, reptilis; & tertia pers. præt. pass. verbi δάκνω, &c. V.

Ἑρπετὸς, ε, reptilis: ἑρπετὰ, τὰ, reptilia, serpentes, &c. ab ἕρπω, repo: f. ἕρψω, a. 1. εἷρψα, ας, ε.

Ἑρπετώδης, & ἑρπετώδης, qui est naturæ reptilis, ab ἑρπετὸς; V.

Ἑρπηδονώδ☉, ὁ, idem quod ἕρπης, ητος; Vide.

Ἕρπην, serpere, Doricè pro ἕρπειν ab ἕρπω.

Ἕρπης, ητ☉, ὁ, morbus, à serpendo sic dictus, quod per corpus serpat. Them. ἕρπω, serpo.

Ἑρπηστὴς, ε, ὁ, reptator: &

Ἑρπηστικὸς, ε, reptilis, à 3. pers. perf. pass. verbi ἕρπω, serpo.

Ἑρπυώδης, έ☉, ὁ κὴ ἡ, repens, serpens; i. e. serpendi vim habens, ad serpendum aptus: ut ἑρπυώδες νόσημα, serpens & gliscens morbus, Philo de mundo; ab ἕρπω; vide.

Ἕρπις, vinum, Ægyptiorum linguâ, ab ἕρπω, repit enim vitis, nisi pedamentis regatur.

Ἑρπύζω, idem quod ἕρπω, repo.

Ἕρπυλλ☉, ε, ὁ, seu ἕρπυλλον, ε, τὸ, SERPILLUM; ab

ἝΡΠΩ, f. ψω, SERPO, REPO, vado: imperf. εἷρπον, a. 1. εἷρψα, (nam ι loco augmenti, post ε adsciscit:) indè ἑρπετὸς, reptilis.

Ἑρπυσμὸς, ε, ὁ, reptatio; ἑρπυστὴρ, ῆρ☉, & ἑρπυστὴς, ε, ὁ, reptator, reptilis; item, ἑρπυστικὸς; idem, seu serpendi vim habens, ad rependuni aptus; ut ζῶα ἑρπυστικὰ, reptilia animalia, & ἑρπυστικὰ ἕλκη, serpentia ulcera vel manantia, &c. Omnia ab ἑρπύζω, & Them. ἕρπω.

Ἑρπτὸν, pro ἑρπετὸν; ab ἑρπετὸς; V.

Ἕρπωμες, eamus, Dor. pro ἕρπωμεν, 1. pl. sub. act. ab ἕρπω.

Ἐρραβδίσθην, ης, η, a. 1. ind. pass. à ῥαβδίζω, virgis cædo: f. ίσω. Th. ῥάβδος, virga.

Ἐρράγην, rupi, & in 3. pl. ἐρράγησαν, a. 2. ind. pass. ab

Ἔρραγον, rupi, a. 2. ind. act. à ῥήγνυμι, seu ῥήσσω, frango, rumpo: f. ξω, p. ἔρρηχα, a. 1. ἔρρηξα, a. 1. Part. act. ῥήξας.

Ἐρράδαται, aspersi sunt, 3. pl. Ion. perf. pass. pro ἐρρασμένοι εἰσί. Sic ἐρράδατο, pro ἐρρασμένοι ἦσαν, 3. plur. plusq. p. pass. factum ex 3. singul. ἔρρασται, correptâ penultimâ, deindè ante ται & το, inserto δα. Sunt qui ex p. m. ἔρραδα, formant, abjecto, ται & το, verbi ῥάζω, idem quod ῥαίνω, perfundo, aspergo: f. άσω.

Ἐρραμμέν☉, consutus, perf. part. pass. à ῥάπτω, consuo: f. ψω, p. φα, perf. pass. ἔρραμμαι.

Ἐρραντισμέν☉, conspersus, perf part. pass. à ῥαντίζω, aspergo: f. ίσω. Th. ῥαίνω, perfundo.

Ἔρρα☉, ἐρρὰς, & ἄρνξ, ARIES.

Ἐρράπισαν, 3. pl. a. 1. act. verbi ῥαπίζω, bacillo cædo, percutio: f. ίσω, p. ἐρράπικα. Th. ῥαπὶς, virga.

Ἐρράσθην, insperſus sum, a. 1. ind. pass. verbi ῥάζω, perfundo.

Ἐρραστωνευμένως, adv. per inertiam, segniter; à ῥαστωνεύω, langueo otio, inertiæ indulgeo; quod à ῥαστώνη; id V.

Ἐρράφθην, ης, η, a. 2. ind. pass. verbi ῥάπτω.

Ἔρραψαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ῥάπτω, suo: f. ψω, p. ἔρραφα.

Ἔρρε, ἐρρέτω, peri, præt. imperat. act. verbi ἔρρω, dolens eo: f. σω.

Ἔρρεε, fluebat, 3. sing. imperf. à ῥέω, fluo: f. ῥεύσω.

Ἐρρέθην, sive ἐρρήθην, dictus sum, a. 1. ind. pass. verbi ῥέω, dico: perf. pass. ἔρρημαι, quod & εἴρημαι, a. 1. part. pass. ῥηθεὶς.

Ἔρρεξε, fecit, sacrificavit, 3. sing. a. 1. act. verbi ῥέζω, facio: f. ῥέξω.

Ἐρρέτω, abeat in malam crucem, præs. imperat. ab ἔρρω. Vide ἔρρε.

Ἔρρεεν, Ion. & Dor. pro ἔρρεον, ex ἔρρεον, fluebant, 3. pl. imperf. verbi ῥέω, fluo: f. ῥεύσω.

Ἔρρευσε, 3. sing. a. 1. act. à ῥέω, fluo: f. ῥεύσω.

Ἐρρήθη, declaratus est, 3. sing. a. 1. pass. vide ἐρρέθην à ῥέω, dico.

Ἔρρηξαν, fregerunt, 3. plur. a. 1. ind. act. verbi ῥήσσω, seu ῥήγνυμι, frango: f. ξω, a. 1. ἔρρηξα, ας, ε, a. 2. ἔρραγον, p. m. ἔρρηγα.

Ἔρριγα, præt. m. verbi ῥιγέω, horreo: f. ήσω, p. ἐρρίγηκα, a. 2. ἔρριγον. Th. ῥῖγος, ε☉, τὸ, rigor, frigus.

Ἐρρίγησι, Ion. Paragoge, pro ἐρρίγῃ, 3. sing. præs. sub. act. &

Ἐρρίγοντι, formidanti, dat. sing. præs. part. act. ab

Ἐρρίγω, horreo factum ex præt. m. ἔρριγα, verbi ῥιγέω, exhorreo. Th. ῥῖγ☉, ε☉, τὸ, horror.

Ἐρριγώω, pro ἐνειγόω, inalgeo; undè ἐνερριγώωσα, apud Aristoph. in Pluto: ab ἐν, & ῥιγόω; vide.

Ἐρρίζομαι, radicatus sum, perf. pass. ἐρριζωμέν☉, ένη, ον, stabilitus, perf. part. verbi ῥιζόω, radico: a. 1. pass. ἐρριζώθην. Th. ῥίζα, radix.

Ἔρριμμαι, projectus sum, perf. ind. pass. ἐρριμμέν☉, perf. part. verbi ῥίπτω, projicio: f. ψω, p. ἔρριφα, a. 2. ἔρριφον.

Ἔρρινον, ε, τὸ, medicamentum purgando capiti naribus infusum: à ῥὶν, nasus.

Ἔρριπτον, projiciebam, imperf. act. verbi ῥίπτω.

Ἐρρίφθων, projiciantur illi duo: 2. dual. perf. imperat. pass. ἔρριψο, φθω, verbi ῥίπτω, f. ψω, projicio.

Ἔρριψε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ῥίπτω, abjicio: f. ψω, a. 1. ἔρριψα, ας, ε, a. 1. part. ῥίψας, αντ☉, a. 2. pass. ἐρρίφην.

Ἔρριψις, εως, ἡ, exponitur, prostratio & ejectio corporis, &c. ab ἐν & ῥίψις, εως, ἡ, projectio; à verbo, ῥίπτω; V.

Ἐρρύηκα, fluxi, perf. act. q. à ῥυέω, pro ῥύω, fluo; a. 2. pass. ἐρρύην, undè inf. ῥυῆναι, part. ῥυεὶς, à Th. ῥέω, fluo: f. ῥεύσω.

Ἐρρυθμισμέν☉, emodulatus; Herodian. l. 4. est à ῥυθμίζω, ad numeros aptos redigo, modulationem tribuo, &c. à Th. ῥυθμὸς; V.

Ἐρρύπηνα, aor. 1. ind. act. verbi ῥυπαίνω, sordidum reddo, maculo: infamem reddo Th. ῥύπ☉, sordes.

Ἐρρυσάμην, ω, ατο, eripui, a. 1. m. verbi ῥύω, traho: f. ῥύσω, p. ἔρρυκα, a. 1. p ss. ἐρρύσθην.

Ἐρρύσθην, vide in ἐρρυσάμην.

Ἐρρυτιδωμέν☉, rugatus; à ῥυτιδόω; vide.

ἜΡΡΩ, f. σω, ægrè eo, dolens & afflictus eo; pereo: dicuntque Æolicè dici pro εἴρω, idem quod φθείρω, pro quo & φθέρρω, Æol. Vel ut alii ab ἐν & ῥέω, ut sit, ad terram fluo.

Ἔρρωγα, ας, ε, Att. pro ἔρρηγα, ruptus sum, p. m. a. ῥήγνυμι, vel ῥήσσω, frango: f. ξω, a. 2. ἔρραγον.

Ἔρρωμαι, confirmatus sum, perfect. pass. verbi ῥώννυμι, seu ῥωνύω, f. ῥώσω, p. ἔρρωκα.

Ἐρρωμενέστερος, fortius, robustiùs, adverb. ab ἐρρωμενέστερ☉, vehementior, comp. ab

Ἐρρωμένως, robustè, adv. à præt. perf. part. pass. ἐρρωμέν☉, qui animo est forti; item validus: comp. ἐρρωμενέστερ☉.

ρ@ superl. ἐῤῥωμενέστατ@. Th. ῥωννύω, seu ῥώννυμι, corroboro: f. ῥώσω, p. ἔῤῥωκα.

Ἔῤῥων, præs. part. verbi ἔῤῥω, ægrè eo: quod vide.

Ἐῤῥώοντο, ruebant, 3. pl. imperf. pass. à ῥώω, vel ῥώομαι. Th. ῥωννύω, roboro: vel est 3. plusq. p. passiv. Poët. pro ἔῤῥωντο, ejusd. verbi ῥώννυμι, f. ῥώσω.

ἘΡ'ΡΩ'Ο'Σ, ȣ, ὁ, aper, vel aries: q. ab ἐρι, valdè, & ῥώω, roboro.

Ἐῤῥώσαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi ῥώννυμι, corroboro: f. ῥώσω, a. 1. ἔῤῥωσα, tanquam à ῥώω.

Ἐῤῥῶσθαι, perf. inf. pass. ἐῤῥάσθην, convalui, a. 1. ind. pass. ἐῤῥώσθε, 2. pl. perf. imperat. pass. ejusd. verbi.

Ἔῤῥωσο, ώσθω, vale: & in pl. ἔῤῥωσθε, valete, perfect. imperat. pass. ejusdem verbi.

Ἔρσα, a. 1. Ion. ab ἔῤῥω, f. σω, ægrè dolens eo: quod vide.

Ἔρσαι, αἱ, agni recens nati, & teneri hædi; ut Od. ι. v. 220. παρὰ τὸ ἄρσω, ἄρσω, quasi ἄρση, in sing. inquit Etym. Hesychio etiam est plur. fœm. à seq. sing. ἔρση.

ἝΡΣΗ, sive, ἔρση, ης, ἡ, ros: q. à ῥέω, fluo: hinc ἐρσήεις, εντ@, & ἐρσαῖ@, ȣ, ὁ, roscidus.

Ἔρσην, Ion. pro ἄρσην, mas.

Ἔρσις, εως, ἡ, vel ἔρσις, nexus plexus, religatio, &c. verbale ab εἴρω, necto.

Ἔρσω, f. 1. Æol. verbi ἔῤῥω, afflictus eo: quod vide.

Ἐρσώδης, ȣ, ὁ ϗ ἡ, rorulentus, rore imbutus; idem quod ἐρσαῖ@; vide in Th. ἔρση.

Ἐρυγγάνω, eructo; idem quod Th. ἐρεύγω, vel ἐρεύγομαι, ructo, &c. Vi. Usitatius tamen, ἐρυγγάνω de jejunis dicitur, ἐρεύγεσθαι vero, de saturis; item, prius, est oratorum, posterius vero poëtarum, ait Phrynicius; sed sumitur & pro laudare, ϗ ἐκκωμιάζειν; Suid.

Ἐρυγεῖν, a. 2. vel fut. 2. inf. act. verbi ἐρεύγω, ructo, f. ξω, a. 2. ἤρυγον.

Ἐρυγή, ῆς, ἡ, ructus, eructatio, &c. idem quod ἐρευγμός; id vide. Item ἐρυγηλή, Epitheton est raphani, teste Hesychio, quod ructus cieat, &c. ἐρυγμήνω, eructo, ἐρυγματώδης, ε@, ὁ ϗ ἡ, ructus movens; ἐρυγματώδης νόσ@, morbus ructuum effectivus, & flatuosus, & ἐρυγμός, ructatio, &c. omnia à Th. ἐρεύγω. Vide.

Ἐρύγμηλ@, pro ἐρύγηλ@, graviter boans: vel eructans cibos: ab ἐρεύγω, ructo.

Ἐρύεσθαι, liberare, præs. inf. ab ἐρύομαι. Th. ἐρύω, custodio.

Ἐρυθαίνετο, rubebat, 3. sing. imperf. pass. ab

Ἐρυθαίνω, rubefacio, f. ανῶ, a. 1. ἠρύθηνα. Th. ἔρευθ@, ε@, τὸ, rubor: hinc ἐρεύθω, rubefacio.

Ἐρύθεια, ας, & dat. Ion. η, ἡ, ERYTHEA, insula: nomen propr. loci.

Ἐρύθημα, ατ@, τὸ, Thuc. l. 2. τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυθήματα; item, verecundia, &c. Item radix, quæ ἐρευθέδανον, & ἐρυθρόδανον etiam dicitur; qua radice mulieres faciem pingunt, &c. dicitur autem nomen ἐρύθημα, amisso, ε, pro ἐρεύθημα; ab ἐρεύθω; id V.

Ἐρυθήνας, a. 1. part. act. verbi ἐρυθαίνω; quod vide.

Ἐρυθιάω, rubesio. Th. ἔρευθ@, ε@, τὸ, rubor.

Ἐρυθιόωσαν, rubefactum, ejusd. præs. part. f. g. Poët. pro ἐρυθιῶσαν.

Ἐρυθραίνω, rubefacio, ab eod. Th.

Ἐρυθραίων, gen. pl. ab ἐρυθραῖοι, incolæ urbis, cui nomen ἐρυθρὰ, ᾶς, ἡ. Fortè scribendum Ἐρυθρέων, genit. Ion. pro Ἐρυθρᾶν, ab Ἐρυθραί.

Ἐρυθραῖ@, ȣ, ERYTHRÆUS, ruber: ab

Ἐρυθρός, ȣ, RUBER, & in f. g. ρά. ab ἔρευθ@, rubor.

Ἐρυθριάς, rubicundus, ruber, &c. Item, ἐρυθριάω, neutr. erubesco, rubore suffundor, &c. à præced. ἐρυθρός. V.

Ἐρυθρόγραμμ@, rubeis lineis interstinctus, &c. ab ἐρυθρός, & γραμμή, &c. V.

Ἐρυθροδάκτυλ@, rubros habens digitos; ut, ἐρυθροδάκτυλ@ ἠώς, aurora rubea; apud Aristot. Rhet. lib. 3. ab ἐρυθρός, & δάκτυλ@, &c. V.

Ἐρυθρόδανον, herba quæ & ἐρευθέδανον; q. d. rubia: hac tinguntur lanæ, pellesque perficiuntur, &c. Undè q. nomen participiale, ἐρυθροδανωμέν@, vel potius ipsum participium, ἠρυθροδανωμέν@, rubefactus, & quasi rubiâ, seu rubiæ radice tinctus, &c. est ab ἐρυθρός; vide.

Ἐρυθροειδής, & ἐρυθροῖς, tunica testium & vasorum spermaticorum, ubi extra ventrem processere, quia ruber, seu rubens, &c. ab ἐρυθρ@, & εἶδ@; vide.

Ἐρυθροκάρδιον, rubro corde; h. e. medulla; item, ἐρυθροκάρδι@, ȣ, ὁ ϗ ἡ, rubro corde præditus; ab ἐρυθρ@, & καρδία, vide.

Ἐρυθρόκομ@, qui rubeis est comis, &c. ab ἐρυθρ@, & κόμη; vide.

Ἐρυθρόπȣς, cui pedes rubent; est & nomen avis, rubeos pedes habentis; apud Aristoph. in Avib. ab ἐρυθρ@ & πȣς, &c. vide.

Ἐρυθρόστικτ@, rubeis distinctus maculis, &c. ab ἐρυθρ@, & στικτός, &c. vide.

Ἐρυκακέειν, coërcere, præs. inf. ab

Ἐρυκακέω & ἐρυκάκω, idem quod Th. ἐρύκω, inhibeo: f. ξω.

Ἐρυκάνω, detineo, arceo, prohibeo; itidem, idem quod Th. ἐρύκω, vide.

Ἐρυκέμεν & ἐρυκέμεναι, Dor. pro ἐρύκειν, præs. inf. &

Ἐρύκοι, 3. sing. præs. opt. ab

ἘΡΥ'ΚΩ, inhibeo, contineo, impedio, f. ξω, p. χα.

Ἔρυμ' pro ἔρυμα, ατ@, τὸ, tutamen, præsidium, munitio: ab ἐρύω, servo, traho.

Ἐρυμνός, ȣ, ὁ, munitus, tutus; ut πόλις ἐρυμνή, tutissima urbs; Plut. in Camillo: Indè, ἐρυμνότης, ητ@, ἡ, munitio; qua viz. aliquid est munitum, &c. Item, ἐρυμνόω, ῶ, munio, &c. omnia à præced. nomine & verbo.

Ἐρυμνόνωτ@, dorsum habens munitum, seu loricatum; in Epigr. ab ἐρυμνός & νῶτ@; vide.

Ἔρυμαι, per Syncop. pro

Ἐρύομαι, custodio, servo: f. ύσομαι, p. υσμαι.

Ἐρύσαι, a. 1. infin. act. ab ἐρύω, custodio.

Ἐρυσαίατο, eriperet, pro ἐρύσαιτο, Ion. inserto α 3. sing. a. 1. opt. m. verbi ἐρύω, traho.

Ἐρύσαιο, 2. sing. a. 1. m. opt. ab eod. verbo.

Ἐρύσαις, Æol. pro ἐρύσας, a. 1. part. m. g. ab ἐρύω, traho.

Ἔρυσαν, Ion. pro ἤρυσαν, 3. pl. a. 1. act. sic & ἐρύσαντο, traxerunt, 3. pl. a. 1. m. verbi ἐρύω.

Ἐρυσάρματ@, per Metaplasm. pro ἐρυσαρμάτας, currum trahentes: ab

Ἐρυσάρματ@, currum trahens: ab ἐρύω, traho, & ἅρμα, ατ@, τὸ, currus.

Ἐρύσασ', pro ἐρύσασα, a. 1. part. f. g. ab ἐρύω, traho.

Ἐρύσῃς, 2. sing. a. 1. sub. act. ejusdem verbi.

Ἐρυσθαι, pro ἐρύεσθαι, vide ἔρυμαι.

Ἐρυσιάζω, idem quod ῥυσιάζω; (ut, ἐρύω, idem quod ῥύω; Eustath.) viz. ἐνέχυρα λαμβάνω, pignoris loco capio, &c. à ῥύσιον, τὸ; id vide.

Ἐρυσίβη, ης, ἡ, rubigo; item vitium segetis, quo spicæ fiunt marcidæ, & in fœtidum pulverem friabiles. Them. ἔρευθ@, ε@, τὸ, rubor.

Ἐρυσιβώδης, ε@, ὁ ϗ ἡ; rubiginosus, æruginosus, rubigini similis vel obnoxius, rubigine infestatus, &c. Item, ἐρυσιβόω, ῶ, rubigini obnoxius sum, vel rubigine laboro, &c. Utrumque à præced.

Ἐρυσίθριξ, τριχ@, ὁ ϗ ἡ, cui rufi sunt capilli; & sic est ab ἐρυθρ@, & θρίξ; item, qui capillos distrahit; ut, ἐρυσίτριχα ψήκτρην, strigilem ad trahendos; i. e. radendos pilos, &c. in Epigr. atque sic est ab ἐρύω, traho, & θρίξ, &c. vide.

Ἐρύσιμον, ȣ, τὸ, herbæ & seminis genus: ab ἐρύω, traho.

Ἐρυσίπελας, ατ@, τὸ, Hippocrati, πῦρ ἄγριον, tumor est ex ferventi tenuique sanguine ortus & conflatus; vel, est ex sanguine & flava bile, calidioribus justa temperatione mixta fluxio, Latinè, ignis sacer, & vulgo ignis S. Antonii, vide Celsum, lib. 5. cap. 26. Etymol. Sic nominari scribit, παρὰ τὸ ἐρύεσθαι τὸ αἷμα, ἐπὶ τὸ πέλας, &c. Indè ἐρυσιπελατώδης, ε@, ὁ ϗ ἡ, in erysipelas, seu ad ignem sacrum vergens; vel, erysipelatis speciem gerens, &c. ut ἐρυσιπελατώδεις φλεγμοναὶ, ignis sacri inflamationes, seu vergentes ad ignem sacrum inflammationes, &c.

Ἐρυσίπολις, ι@, ὁ, ἡ, custos urbis: ab ἐρύω, custodio, & πόλις, Poët. pro πόλις, urbs. Potest etiam exponi, quæ urbes vastat, nam ἐρύω tam significat ἑλκύειν, quam φυλάττειν.

Ἐρυσίχαιον, idem quod χαῖον, τὸ; (comp. scil. cum ἐρύω, traho, seu custodio, &c.) pedum, baculum pastorale, &c.

Ἐρυσσάμεν@, extrahens: a. 1. part. m. gem. σς. sic ἔρυσσαν, pro ἤρυσαν, traxerunt, 3. pl. a. 1. act. Ion. ab ἐρύω, traho.

Ἐρύσσομεν, trahemus, 1. pl. f. 1. act. vel per Systolen pro ἐρύσωμεν, 1. pl. a. 1. sub. ab eod. verbo.

Ἐρυστός, ȣ, ὁ, tractilis, tractus, strictus, &c. ut ἐρυστὰ ξίφη, districti gladii, &c. est

est verbale ab ἐρύομαι, idem quod ἐρύω, traho, &c.

Ἔρυτ', pro ἔρυτο, eripuit, quod pro εἴρυτο, 3. sing. imperfect. verbi ἔρυμαι, Poët. Sync. pro ἐρύομαι, custodio. Th. ἐρύω, traho. Sunt qui velint esse a. 1. m. per Sync. pro ἐρύσατο, ejusd. verbi.

Ἐρυτὴρ, qui salvum & incolumem reddit, &c. ab ἐρύω, custodio, conservo, &c.

ἘΡΥ'Ω, traho, custodio, servo: imperf. εἴρυον, (pro augmento ι post ε recipiens.) f. ύσω, a. 1. εἴρυσα, p. εἴρυκα, perf. pass. εἴρυμαι, a. 1. pass. εἰρύθην, a. 1. m. εἰρυσάμην, inf. εἰρύσασθαι, Poët. pro ἐρύσασθαι.

Ἕρπ', pro ἕρπε, veni, præs. imperat. ab ἕρπω, serpo.

Ἕρφος, ου, ὁ, pellis ab ἐρέφω, tego. Est etiam στέρφος.

Ἔρχαται, compressi sunt, Ion. pro εἰργμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. pass. Sic ἔρχατο, pro εἰργμένοι ἦσαν, 3. pl. plusq. p. pass. Ion. verbi εἴργω, arceo: f. ξω, p. εἶρχα, perf. pass. εἶργμαι.

Ἔρχατος, ου, ὁ, sepes, septum, murus; Hesych. (apud quem est & ἔρκατος, & ἔρχες, idem) undè etiam, ἐρχατόω, ῶ, obsepio, concludo, conclusum teneo; Od. ξ. &c. à Th. εἴργω, includo, &c. V.

Ἐρχατόωντο, prohibebantur, 3. pl. imperf. passiv. Ion. & Poët. pro ἠρχατοῦντο, verbi ἐρχατόω, obsepio, concludo: quod ab ἔρχατος, sepes, septum. Th. εἴργω, includo.

Ἔρχεο, Ion. pro ἔρχου, accede, & in pl. ἔρχεσθε, & in dual. ἔρχεσθον, præs. imperat. verbi ἔρχομαι, venio, quod vide.

Ἔρχευ, Dor. pro ἔρχου, præs. imperat. V. ἔρχεο.

Ἔρχομ', pro ἔρχομαι quod vide.

ἘΡΧΟΜΑΙ, venio, eo: sub. ἔρχωμαι, imperf. ἠρχόμην, ου, ετο, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἤλυθον, & per Sync. ἦλθον, ες, ε, a. 2. imperativ. ἐλθὲ, Att. pro ἔλθε, έτω, & άτω, &c. α pro ε accipiens apud LXXII. a. 2. sub. ἔλθω, ῃς, ῃ, a. 2. inf. ἐλθεῖν, a. 2. part. ἐλθὼν, οῦσα, όν, præt. m. ἤλυθα, Att. ἐλήλυθα, & εἰλήλουθα, ab inus. ἐλεύθω, inf. ἐληλυθέναι, part. ἐληλυθὼς, & εἰληλουθὼς, plusq. p. ἐληλύθειν, εις, ει. Hinc ἐπέρχομαι, advenio: ἔπηλυς, υδος, ὁ, ἡ, advena, extraneus: προσήλυτος, idem.

Ἕρψις, εως, ἡ, reptatio, seu reptatus, &c. verbale ab ἕρπω; V.

Ἑρψεῦμες, Dor. pro ἑρψόμεθα, ibimus, 1. pl. f. 1. ab ἕρπω, repo.

Ἑρψῶ, Dor. pro ἕρψω, fœm. 1. ejusdem verbi.

Ἐρῶ, dicam, f. 1. vel 2. verbi εἴρω, dico: hinc & ἐρέω, contractè ἐρῶ.

ἘΡΩΔΑ'Σ, άδος, ἡ, & ἐρώδιος, ου, ὁ, ARDEA, avis species: q. ab ἔρως, amor: quia venerea avis.

Ἐρώει, quiesce, præs. imperat. ab

ἘΡΩΕ'Ω, f. ήσω, p. ηκα, εω, fluo, impetu feror, cesso, retrocedo, inhibeo, repello.

Ἐρωὴ, ῆς, ἡ, impetus, remissio, cessatio. Th. ἐρωέω.

Ἐρωήσει, fluet, 3. sing. fœm. 1. act. ab ἐρωέω.

Ἐρωμανέεσσι, dat. pl. ἐρωμανέων, genit. pl. ab

Ἐρωμανὴς, έος, ὁ, ἡ, amatorius: ab ἔρως, amor: quod ab ἐράω, amo, & μανία, ας, ἡ, furor. Th. μαίνομαι, insanio: p. m. μέμηνα.

Ἐρωμανία, ας, ἡ, amoris insania, perditus, insanans, seu lascivus amor, &c. Item, ἐρωμανέω, insano amore, & furioso, &c. Utrumque à præced. ἐρωμανὴς, id vide.

Ἐρώμενος, ου, ὁ, qui amatur, amicus, amasius, & in bonam & in malam partem, &c. Item, in fœm. ἐρωμένη, quæ amatur, amica, amasia, & interdum, meretrix; ut & ἐρώμενον, τὸ, scortum, &c. est ab ἐράομαι, seu ἐράω; V.

Ἐρῶν, ῶντος, & in pl. ἐρῶντες, præs. part. ab ἐράω, amo.

Ἔρως, ωτος, ὁ, amor. Th. ἐράω, amo.

Ἐρωτάριον, parvus amor, parvus cupido, &c. est diminutivum ab ἔρως, ωτος, ὁ, amor, cupido, &c. V.

ἘΡΩΤΑ'Ω, interrogo, oro: f. ήσω, p. ἠρώτηκα, a. 1. ἠρώτησα, perf. pass. ἠρώτημαι. Hinc ἐρώτημα, ατος, τὸ, interrogatio, quæstio, ἐρώτησις, εως, ἡ, idem.

Ἐρωτεῖν, interrogare, Ion. pro ἐρωτᾶν, ab ἐρωτάω.

Ἐρωτηθεὶς, έντος, interrogatus, a. 1. part. pass. & in f. g. ἐρωτηθεῖσα. Sic ἐρωτήσας, αντος, a. 1. part. act. verbi ἐρωτάω, quod vide.

Ἐρώτημα, ατος, τὸ, interrogatio, quæstio: unde,

Ἐρωτηματίζω, idem quod Th. ἐρωτάω, interrogo, &c. Item,

Ἐρωτηματικὸς, οῦ, interrogativus: & inde

Ἐρωτηματικῶς, interrogativè, adverb. &

Ἐρώτησις, εως, ἡ, idem quod ἐρώτημα, item ipsa interrogandi actio: omnia à perf. pass. verbi ἐρωτάω, interrogo.

Ἐρωτιδεῖς, Anacreon vocat parvos Amoris pullos: ab ἔρως, ωτος, ὁ, amor. Th. ἐράω, amo.

Ἐρωτίδια, τὰ, festa Amoris; Athen. lib. 17. ab eodem nomine & Themate.

Ἐρωτικὸς, οῦ, amatorius: &

Ἐρωτικῶς, adv. amatoriè: Item,

Ἐρώτιον, parvus Cupido, imaguncula Cupidinis, &c. Item, nomen proprium meretricis, in Epigr. &,

Ἐρωτὶς, ίδος, ἡ, amicula, scortillum: ab ἔρως, ωτος, ὁ, amor. Them. ἐράω, amo

Ἐρωτοδιδάσκαλος, amoris præcepta, seu artem amandi tradens, amandi præceptor, &c. ab ἔρως, ωτος, ὁ, & διδάσκαλος; V.

Ἐρωτόληπτος, qui amore captus est; cujus auctus est amor, perdito amore captus, &c. Undè ἐρωτοληψία, libido, perditus amor quo quis captus est, &c. ab ἔρως, ωτος, ὁ, amor, & λαμβάνω, capio; undè ληπτὸς, οῦ, ὁ, captus, & λῆψις, acceptio, captio, &c.

Ἐρωτομανὴς, έος, ὁ & ἡ, perditè & furiosè amans, &c. Undè ἐρωτομανία, ας, ἡ, furiosus amor, & ἐρωτομανεῖν, impatienter, & furiosè amare, &c. omnia ab ἔρως, ωτος, ὁ, & μαίνομαι, undè μανία, insania, furor, &c. V.

Ἐρωτοπαίγνιον, poëma quoddam erat, amoris lusus, &c. ab ἔρως, & παίγνιον; V.

Ἐρωτοπλοεῖν, in amore navigare; Epigr. ab ἔρως, ωτος, ὁ, amor, & πλέω, navigo, undè πλόος, & per contractionem πλοῦς, navigatio, &c.

Ἐρωτοτόκοισι, dat. pl. Ion. ab

Ἐρωτοτόκος, ου, amorem pariens: ab ἔρως, ωτος, ὁ, amor, (quod ab ἐράω, amo,) & τίκτω, pario: p. m. τέτοκα.

Ἐρωτοτρόφος, amoris nutrix; i. e. mater amoris, veneris epithetum; ab ἔρως, ωτος, & τρέφω, &c. vide.

Ἐρωτύλος, ου, amatorculus, parvus amator; amatorius. Th. ἐράω.

Ἐρωτῶν, ῶντος, & in pl. ἐρωτῶντες, ἐρωτώντων, præs. part. act. verbi ἐρωτάω, quod vide.

Ἐρωτῷο, interrogeris, 2. sing. præs. opt. pass. ἐρωταοίμην, ῴμην, ἐρωτάοιο, ῷο, verbi ἐρωτάω.

Ἔς, mittito, a. 2. imperat. verbi ἵημι, mitto: f. ἥσω, p. εἶκα, a. 1. ἧκα, a. 2. ἧν.

Ἐς, Poët. & Att. pro εἰς, in, quod vide. ἐς φάος, in lucem: ἐς πλόον ἄρχεσθαι, navigationem auspicari.

Ἐσαγγελεὺς, έως, ὁ, internuntius: ab ἐς & ἀγγέλλω, nuntio.

Ἐσαγγέλλω, renuntio, refero; item, defero, postulo, accuso, &c. idem quod, & pro εἰσαγγέλλω; ab εἰς, vel ἐς, & ἀγγέλλω, &c. V.

Ἐσάγω, introduco, pro εἰσάγω, vel deduco in, &c. (Item, interdum, neutraliter, pro introeo, ingredior; ut alia ab ἄγω, composita:) ab ἐς, vel εἰς, & ἄγω; V.

Ἐσαεὶ, semper, in perpetuum; ab ἐς, vel εἰς, & ἀεί.

Ἐσαειράμενος, tollens, a. 1. part. m. ab ἐσαείρω, quod ab ἐς pro εἰς, & ἀείρω, ἀερῶ, a. 1. ἤειρα, indè ἀειράμενος. Them. αἴρω, tollo.

Ἐσαθρέω, -ῶ, f. ήσω, conspicio: ex ἐς & Them. ἀθρέω, f. ήσω, video.

Ἐσαθρήσειε, videret, ejusd. 3. sing. a. 1. opt. Æol.

Ἐσακοντίζω, jacula in aliquem jaculor: quod ab ἀκοντίζω, jaculor. Them. ἄκων, οντος, ὁ, jaculum.

Ἐσακούειν, morem gerere, obtemperare. Th. ἀκούω, audio.

Ἐσάλλομαι, insilio. Th ἅλλομαι, salio: f. ἁλοῦμαι, a. 1. m. ἡλάμην.

Ἐσάλπιζον, clangebant, 3. pl. imperf. verbi σαλπίζω, tubâ cano: f. σω. Them. σάλπιγξ, ιγγος, ἡ, tuba.

Ἐσᾶλτο, insilierat, Dor. pro ἐσήλατο, 3. sing. plusq. p. pass. vel ut alii per Sync. pro ἐσήλλετο, imperfect. aut ἐσήλατο, a. 1. m. verbi ἐσάλλομαι carentis augmento.

Ἔσαν, per Systolen pro ἦσαν, erant, 3. pl. imperf. ἦν, verbi εἰμὶ, sum.

Ἕσαν, miserunt, 3. pl. a. 2. ἧν, verbi ἵημι, mitto: vide ἕς.

Ἐσανδρόω, ῶ, viris impleo, virili prole habitum reddo; ab ἐς, vel εἰς, & ἀνδρόω, ῶ, virilem reddo, virile robur ministro, in pass. ἀνδρόομαι, οῦμαι, ad ad virilem ætatem, vel virile robur pervenio, &c. ab ἀνὴρ, ἀνδρός.

Ἔσανε, 3. sing. a. 1. act. à σαίνω, f. ανῶ, idem quod σείω, moveo.

Ἕσαντο, Ion. pro εἵσαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi ἕννυμι, seu ἕω, induo: a. 1. εἷσα.

Ἔσαντο, impleverunt; Hesiod. αἳ ἢ φρένας ἔνϑ' ἄρ ἔσαντο αἵματ☉, &c. Ille autem postquam præcordia sanguine impleverant, & satiarant, à verbo ἕω; i. e. πληρῶ, in fut. ἕσω, in aor. 2. ἧσα, & κατασυςολῶ, ἕσα; unde ἑσάμlw, in aoristo verbi medii; sic interpres, legendum tamen videtur ἄσαντο; vide ἀσάομαι, suo loco.

Ἐσάπlw, putrefactus sum, a. 2. pass. à σήπω, putrefacio: f. σήψω, a. 2. ἔσαπον, & ἔσηπον, p. m. σέσηπα.

Ἐσαράσσειν, impressionem in aliquem facere. Th. ἀράσσω, pulso.

Ἐσαυγάζω, inspicio; in Epigr. ab ἐς pro εἰς, & αὐγάζω, illustro: item video, aspicio, &c. vide.

Ἐσαύριον, ad diem crastinum, pro εἰς αὔριον; vide.

Ἐσαῦϑις, & ἐσαῦτις, in posterum, pro εἰς αὖϑις; vide.

Ἐσαφικνέομαι, pro εἰσαφικνέομαι, οῦμαι, advenio, accedo, &c. ab ἐς, vel εἰς, & ἀφικνέομαι; vide.

Ἐσάωϑεν, Bœot. Sync. pro ἐσαώϑησαν, 3. pl. a. 1. pass. ἐσαώϑlw, verbi σαώζω, idem quod σαόω, quod à σώζω, servo. Them. σῶ☉, salvus.

Ἐσάωσα, servavi, a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

Ἐσβαίνω, pro εἰσβαίνω, ingredior; ab ἐς, vel εἰς, & βαίνω; vide.

Ἐσβάλλειν, immittere, irrumpere. Them. βάλλω.

Ἐσβάντες, pro εἰσβάντες, a. 2. part. act. pl. num. ab εἰσβαίνω, ingredior. Them. βαίνω, eo: f. βήσομαι, a. 2. ἔβlw, a. 2. part. βάς.

Ἔσβεσεν, extinxit, 3. sing. a. 1. act. & ἐσβέϑlw, extinctus sum, a. 1. pass. verbi σβέννυμι, extinguo: f. σβέσω, p. ἔσβεκα: &

Ἔσβlw, incendi, a. 2. act. à σβῆμι, quod ad σβέννυμι refertur. Alii dicunt a. 2. act. esse ἔσβον, verbi σβέω. Th. σβέννυμι, extinguo: f. σβέσω, p. ἔσβεκα, a. 1. ἔσβεσα, a. 1. pass. ἐσβέσϑlw, f. 1. pass. σβεσϑήσομαι.

Ἐσβιβάζειν, interponere in, introducere, quod à βιβάζω, admitto. Th. βαίνω, eo.

Ἐσβολὴ, ῆς, ἡ, ingressus. Th. βάλλω, jacio, p. βέβολα.

Ἐσδιδοῦν, Ion. & Poët. pro ἐσδιδόναι, influere. Th. δίδωμι, do.

Ἐσδέχομαι, excipio, &c. Ionicè, pro εἰσδέχομαι, recipio intrò, &c. ab ἐς vel εἰς, & δέχομαι; vide.

Ἐσδόμενοι, sedentes, Dor. pro ἑζόμενοι, præs. part. ab ἕζομαι.

Ἐσδώμεθα, sedeamus, Dor. pro ἑζώμεθα, 1. pl. præs. sub. m. ab ἕζομαι, sedeo: Dor. ἑσδομαι, f. 2. m. ἐδοῦμαι.

Ἐσδύω, vel ἐσδύω, & ἐσδύομαι, &c. penetro, ineo, ingredior, immigro, &c. pro εἰσδύω, vel εἰσδύω, idem; ab ἐς vel εἰς, & δύω, vel δύω, subeo, &c. vide.

Ἐσέδlw, pro εἰσέδlw, ingressus sum, &c. ab ἐς, vel εἰς, & ἔδlw; id vide.

Ἔσεαι, eris, Ion. pro ἔσῃ, 3. sing. f. 1. verbi εἰμὶ, sum: fœmin. ἔσομαι, ῃ, εται.

Ἐσεβάσϑησαν, 3. pl. aor. 1. pass. ἐσεβάσϑlw, colui: verbi σεβάζομαι, colo: fœm. άσομαι, p. σεσέβασμαι. Th. σέβω, colo.

Ἔσῃ, eris, Att. pro ἔσῃ, 2. sing. f. 1. verbi εἰμὶ, sum.

Ἔσειμι, ingredior, præs. ind. ab ἐς, pro εἰς, & εἶμι, eo.

Ἐσείσατο, excussit, 3. sing. a. 1. m. à σείω, quatio: f. σείσω, p. σέσεικα, a. 1. ἔσεισα.

Ἐσείσϑlw, ης, η, aoristus primus ind. passiv. à perf. passiv. σέσεισμαι, ab eodem Th.

Ἐσεῖται, Doricè pro ἔσεται, tertius singularis fœmin. 1. verbi εἰμὶ, sum. Dores enim circumflectunt futur. activ. & m. ut ἐσοῦμαι, vel ἐσεῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται.

Ἐσελϑεῖν, subire in mentem venire, aoristus secundus infinitiv. ex εἰς Atticè ἐς, & Them. ἔρχομαι, venio: a. 2. ἦλϑον.

Ἐσελκύω, Atticè, & Ionicè, pro εἰσελκύω, pertraho in, &c. ab ἐς, vel εἰς, & ἑλκύω; Vide.

Ἐσενειχϑεὶς, εῖσα, ὲν, illatus, a, um, aoristus primus participii passivi, &

Ἐσενηνεῖχϑαι, perfectiv. infin. passiv. ab ἐς & ἐνέκω, Ionicè pro ἐνέγκω, verbo inus. fero: fœm. ξω, p. ἤνειχα, præt. pass. ἤνειγμαι, Atticè ἐνήνειγμαι, in infin. ἐνηνεῖχϑαι. Vide ἠνέχϑlw, a. 1. passiv. à φέρω, f. οἴσω, fero: a. 1. act. ἤνεγκα.

Ἐσέπτατο, advolavit, tertii singularii, aoristi secundi med. Vide ἐπτάμlw, ω, ατο.

Ἐσεργνύναι, includere: ab ἐς & ἔργνυμι, idem quod ἔργω, seu εἴργω, arceo.

Ἐσερπύζω, pro εἰσερπύζω, irrepo; ab ἐς, vel εἰς, & ἑρπύζω. V.

Ἐσέρχομαι, pro εἰσέρχομαι, ingredior: item eo ad, accedo, &c. ab ἐς, vel εἰς, & ἔρχομαι; vide.

Ἐσεσάχατο, tertius plural. plusq. part. passiv. verbi σάττω, onero: fœmin. ξω. p. χα. fit enim Ionicè, ex tertio sing. ἐσέσακτο, inserto α ante το, & tenui, quæ præcedit, conversâ in aspiratam.

Ἐσεσήρει, tertius singularis plusquam p. m. à σέσηρα, præt. m. sum apertus, hio, video. Them. σαίρω, scopis purgo: f. αρῶ.

Ἔσεσϑαι, f. 1. inf. &

Ἔσεσϑε, secund. plural. f. 1. verbi εἰμὶ, sum.

Ἐσέτευς φανέντ☉ ἤλϑε, redeunte donec anno. Fortè legend. ἐς ἔτευς, q. ἰστ ἤλϑε ἔτευς donec alio anno. Vel leg. ἐς ἔτ☉, q. d. ἐς νέωτα, ἀντὶ τοῦ, ἐς νέον ἔτ☉, in sequentem ac novum annum.

Ἔσευα, concitavi, a. 1. ind. pro ἔσευσα, à σεύω, moveo, agito. Th. σείω, quatio: f. σείσω.

Ἐσεῦμαι, ero, Dor. pro ἔσομαι, f. 1. verbi εἰμὶ, sum.

Ἐσέφϑlw, a. 1. ind. pass. à σέβομαι, seu σέβω, colo.

Ἐσέχειν, effluere, exire, ingredi. Th. ἔχω, habeo; item tendo.

Ἐσέχυντο, Ionicè pro ἐσεχέχυντο, tertius pl. plusq. p. pass. ex εἰς, vel ἐς, & χέω, fœm. χεύσω, fundo, tanquam à χεύω.

Ἐσέχω, pro εἰσέχω, pertineo, pertingo, pervado; apud Herodot. item, evado, exeo, erumpo; apud eundem: ab ἐς, vel εἰς, & ἔχω, &c. vide.

Ἔσῃ, eris, 2. sing. f. 1. ἔσομαι, verbi εἰμὶ, sum.

Ἐσηγέομαι, refero, induco, suadeo, sum author; item, ἐσήγησις, εως, ἡ, inductio, ἐσηγητὴς, οῦ, ὁ, dux, &c. pro εἰσηγέομαι, εἰσήγησις, & εἰσηγητὴς, quæ vide.

Ἐσηϑέω, pro εἰσηϑέω, colo, seu decolo in; item, infero, infarcio, &c. ab ἐς, vel εἰς, & ἠϑέω, idem quod Them. ἤϑω; vide.

Ἐσήκαϑεν, Bœot. Sync. pro ἐσηκάϑησαν, 3. pl. a. 1. pass. à σηκάζω, stabulo includo. Th. σηκὸς, stabulum.

Ἐσῆκε, immisit, 3. sing. a. 1. ab ἐσίημι, pro εἰσίημι, immitto, ab ἵημι, mitto: f. ἥσω, a. 1. ἧκα.

Ἐσήλατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ἐσάλλομαι, insilio: ab ἐς & ἅλλομαι, salio: f. ἁλοῦμαι, a. 1. m ἡλάμlw.

Ἐσηλυσίη, in Epigr. idem quod εἰσέλευσις, introitus, ingressus; verbale ab εἰσέρχομαι; id vide.

Ἐσήμηνα, ας, ε, indicavi, a. 1. ind. act. à σημαίνω, significo: f. ανῶ, p. γκα, a. 1. ἐσήμανα, & σήμηνα. Them. σῆμα, signum.

Ἔσϑ', pro ἔστι, ob sequent. aspirat. ab εἰμὶ, sum.

Ἔσϑαι, misisse, a. 2. inf. m. ab ἵημι, mitto: a. 2. ἦν, a. 2. m. ἑμlw, ἕσο.

Ἐσϑὰς, ἆτ☉, ἁ, Dor. pro ἐσϑὴς, ῆτ☉, ἡ, vestis. Th. ἕω, induo.

Ἔσϑειν, præs. inf. ab ἔσϑω, comedo.

Ἐσϑεὶς, imponens, qui imposuit, prebens, ponens, &c. ab ἐστίϑημι; unde aor. 2. ἐσέϑlw, & in particip. ἐσϑεὶς; ut, ἐσϑεὶς ἐς τὰς χεῖρας τῷ παιδὶ κροῖσον, in filii manus prebens Cræsum; Herodot.

Ἔσϑημα, ατ☉, τὸ, vestimentum; idem quod seq. & ab eod.

Ἐσϑημέν☉, indutus, perf. part. tanquam ab ἐσϑέομαι, quod ab ἐσϑὴς, vestis. Them. ἕω, induo.

Ἐσϑὴς, ῆτ☉, ἡ, vestis: in acc. ἐσϑῆτα: &

Ἔσϑησις, εως, ἡ, vestitus: ab eod. Th.

Ἔσϑιε, ede, præs. imperat. act. &

Ἐσϑίειν, edere: præs. inf. ab

Ἐσϑίω, edo: præs. sub. ἐσϑίω, ῃς, ῃ, 3. pl. ἐσϑίωσι, imperf. ἤσϑιον, ες, ε, f. ἐσϑίσω, p. ἤσϑικα. Th. ἔσϑω, idem.

ἘΣΘΛΟ'Σ, ὴ, ὸν, bonus, a, um: dat. pl. Ion. ἐσϑλοῖσι.

Ἐσϑλότης, ητ☉, ἡ, bonitas: à præced.

Ἔσϑλωμα, ατ☉, τὸ, factum strenuum, & opus præclarum; Eurip. in Andromache, κηρυσσόμενα ἐσϑλώματα, præclara, & ab omnibus decantata facinora, &c. est itidem ab eod. præced.

Ἔσϑορε, Poëticè & Ionicè pro εἰσέϑορε, insiluit, tertii singul. a. 2. act. verbi ἐσϑορέω, insilio. Them. ϑόρω, seu ϑρώσκω, salio.

Ἔσϑ☉, ε☉, τὸ, vel ου, ὁ, apud poetas, idem quod ἐσϑὴς, vestimentum, vestis, &c. id vide.

Ἔσϑοτε, pro ἔστι ὅτε, est quando.

Ἔσθω, vel ἐσθίω, comedo: f. ίσω. p. ηκα.
Ἔσθω, a. 2. imperat. m. ab ἵημι, mitto. a. 2. ἧκα, a. 2. m. ἕμην.
Ἐσιγᾶθη, Dor. pro ἐσιγήθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. à σιγάω, sileo, taceo: f. ήσω.
Ἐσείδω, inspicio: ab ἐς & εἴδω, video: f. εἴσω. a. 2. εἶδον & ἴδον.
Ἐσία, legatio; πρεσβεία; Suid. pro quo ἐξεσία; apud Hom. sed scribendum potius videtur, ἐσία; ab ἵημι, mitto.
Ἐσιάλλω, Doricè, pro εἰσιάλλω, immitto; ab ἐς, vel εἰς, & ἰάλλω, vide.
Ἐσιδεῖν, pro εἰσιδεῖν, a. 2. inf. &
Ἐσίδῃ, inspexerit, Poët. pro εἰσίδῃ, 3. sing. a. 2. sub. act. &
Ἐσιδὼν, a. 2. part. ab ἐσείδω, quod vide.
Ἐσιδρύομαι, fundor in, &c. Collocor in, extruor in, &c. Ab ἐς pro εἰς, & ἱδρύομαι, vel ἵδρυμαι; sedere jubeor, collocor, statuor, firmor, situs sum, &c. Vide ἱδρύω.
Ἐσιέναι, immittere, intrare, præs. inf. ab ἐσίημι, ab ἵημι, mitto, vel ἵημι pro εἶμι, eo.
Ἐσίνοντο, 3. sing. a. 1. m. à σίνομαι, seu σίνω, noceo, lædo.
Ἔσις, εως, ἡ, desiderium, cupiditas: ab ἵεμαι, cupio.
Ἐσιτήρια, sive εἰσιτήρια, Calendæ Januarii, seu dies ille in quo totus magistratus apparebat Athenis; item Sacra quæ initio anni fiebant ut fælix anni auspicium foret: ab εἴσειμι, ingredior. Th. ἴω, vel εἶμι, eo.
Ἐσιώπα, 3. sing. imperf. act. σιωπάω, sileo: f. ήσω, p. σεσιώπηκα.
Ἔσκαμμαι, fossus sum, perf. pass. verbi σκάπτω, fodio, f. ψω, p. ἔσκαφα. a. 2. act. ἔσκαφον. a. 1. pass. ἐσκάφθην.
Ἐσκαμμένα, τὰ, i. e. τὸ σκάμμα; ὅρος τῶ πηδήματος; scamma limesque & saltus terminus; qui scil. in pentathlo, sive quinquertio præsertim τῶ πηδητικῶ καὶ ἁλτικῶ ἀγῶνος; fiebat ducto sulco; vel, longurio lineáq; apposita terminabatur saltus; hinc ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν; transilire limitem; καὶ παροιμιακῶς; cujusvis rei positos fines excedere, &c. Est à præced. ἔσκαμμαι; vide σκάμμα.
Ἐσκάτθετο, condidit, pro εἰσκατέθετο, 3. sing. a. 2. m. verbi εἰσκατατίθημι ex εἰς, κατὰ & τίθημι, pono: f. θήσω. a. 2. m. ἐθέμην, σο, το.
Ἔσκαφα, fodi: perf. act. &
Ἐσκάφθην, a. 2. pass. à σκάπτω, fodio: vide ἔσκαμμαι.
Ἔσκε, erat, 3. sing. imperf. Ion. pro ἦν, ab εἰμὶ, sum.
Ἐσκέδασε pro ἐσκέδασε, dispersit, 3. sing. a. 1. ind. act. à σκεδάω, dissipo, f. άσω.
Ἔσκεμμαι, consideravi, perf. pass. verbi σκέπτομαι.
Ἐσκεμμένως, adv. considerate, circumspecte, à præced.
Ἐσκευάδαται, instructi sunt, Ion. pro ἐσκευασμένοι εἰσί. 3. pl. perf. &
Ἐσκευάδατο, Ion. pro ἐσκευασμένοι ἦσαν, 3. plusq. p. pass. verbi σκευάζω, paro, instruo. Th. σκεῦος, vas.
Ἐσκευασμένος, paratus, perf. part. pass. ab eod. verbo & Them.
Ἐσκευώρημαι, perf. pass. à σκευωρέομαι, vasa custodio; item struo, molior: à σκεῦος, vas, & ὄρος, custos, inspector.
Ἐσκήνωσιν, 3. sing. a. 1. ind. act. à σκηνόω, commoror, habito. Th. σκηνὴ, tabernaculum.
Ἐσκίδναντο, dispergebantur, 3. pl. imperf. pass. à σκίδνημι, in pass. σκίδναμαι, imperf. ἐσκιδνάμην. Th. σκεδάω, dissipo.
Ἐσκίρτα, 3. sing. imperf. act. &
Ἐσκίρτων, 3. pl. imperf. act. à σκιρτάω, salio. Th. σκαίρω, idem.
Ἐσκλείω, pro εἰσκλείω, includo, induco, &c. Ab ἐς vel εἰς, & κλείω, claudo, &c. Vide.
Ἔσκλην, ης, η, exarui, mortuus sum, a. 2. ind. verbi σκλῆμι, quod à σκλέω, per Sync. pro σκελέω, p. ἔσκληκα. part. ἐσκληκὼς, & ἐσκληὼς, aridus. Th. σκέλλω, exsicco, exarefacio.
Ἐσκομίσαι, importare, a. 1. inf. act. ab ἐς in pro εἰς & κομίζω, porto: f. ίσω. Th. κομέω, curo.
Ἔσκον, ες, imperf. Ion. pro ἦν, eram: verbi εἰμὶ, sum.
Ἐσκοροδισάς με, me irritâsti, veluti comesto allio; vel ad lacrymas coegisti, tanquam intrito, à σκοροδίζω, allio pasco. Th. σκόροδον, allium.
Ἐσκοτίσθην, ης, η, a. 1. ind. pass. à σκοτίζω, f. ίσω. p. ἐσκότικα. perf. pass. ἐσκότισμαι. Th. σκότος, tenebræ.
Ἐσκύπτω, intueor, in rem aliquam propendo. Th. κύπτω, inclino caput, f. ψω.
Ἔσκω, Poët. pro εἰμὶ, sum.
Ἔσκωπτεν, 3. sing. imperf. verbi σκώπτω, cavillor: f. ψω. p. ἔσκωφα. a. 1. ἔσκωψα.
Ἐσλεύσσω, intueor, inspicio, Sophocl. ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη; ab ἐς pro εἰς, & λεύσσω, Vi.
Ἐσλὶ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. princeps.
Ἐσλὸν, Dor. pro ἐσθλὸν, bonum.
Ἐσλὼς pro ἐσθλοὺς, bonos. Dor. vid. præced.
Ἐσμαράγησεν, 3. sing. a. 1. act. à σμαραγέω, fragorem edo: hinc σμαραγίζω, idem.
Ἐσμάσσω, imprimo. Th. μάσσω, abstergo, tango.
Ἐσμάπτω, pro εἰσμάπτω, imprimo; idem cum præced.
Ἐσμὲν, sumus, 1. pl. præs. ind. ab εἰμὶ, sum.
Ἐσμηγμαι, extersus sum, perf. pass. à σμήχω. f. ξω, idem quod σμάω, abstergo.
Ἐσμὸς, ῦ, ὁ, examen apum: ab ἕω, mitto. Est enim agmen quod emittitur natali sede.
Ἐσνέω, pro εἰσνέω; innato, adnato; natando ingredior, &c. Item, commeo, &c. Ab ἐς, vel εἰς, & νέω, vide.
Ἔσο, vel ἴσθι, esto tu, præs. imperat. ab εἰμὶ, sum.
Ἔσοδος, seu εἴσοδος, ἡ, ingressus, vectigal, ab ἐς pro εἰς in, & ὁδὸς, via.
Ἐσοικέω, pro εἰσοικέω, habitatum aliquo migro: ab ἐς, vel εἰς, & οἰκέω, Vi.
Ἐσοικίζω, domum recipio. Th. οἶκος, domus.
Ἔσοιντο, 3. pl. f. 1. opt. ab εἰμὶ, sum.
Ἔσοισθε, 2. pl. f. 1. opt. ἐσοίμην, ejusd. verbi.
Ἔσομαι, ero, &
Ἐσόμεθα, 1. pl. f. erimus: &
Ἔσοντ' pro
Ἔσονται, erunt, 3. pl. f. 1. ab εἰμὶ, sum.
Ἐσόπτομαι, inspicio. Th. ὄπτομαι, video: f. ὄψομαι. p. ὦμμαι.
Ἐσοπτρίζομαι, inspicio speculum; in speculo faciem intueor; item, ἐσοπτρικὸς, ad speculum pertinens; specularis; & ἐσοπτρισμὸς, specularis imago, specularis imaginis repræsentatio, &c. Plutarch. Omnia à sequente nomine & præced. Th. & verbo.
Ἔσοπτρον, ε, τὸ, speculum: à præced.
Ἐσορᾶν, præs. inf. ab
Ἐσοράω, aspicio. Th. ὁράω, video.
Ἐσορῇς, & ἐσορῇ, Dor. pro ἐσορᾷς, & ἐσορᾷ, 2. & 3. sing. &
Ἐσορῆτε, pro ἐσοράτε, 2. pl. verbi ἐσοράω, intueor. Th. ὁράω, video.
Ἐσορῶμες, Dor. pro ἐσορῶμεν, aspicimus, 1. pl. ejusd. verbi.
Ἐσορῶν, præs. part. act. in pl. ἐσορῶντες &
Ἐσορῶσιν, 3. pl. ind. act. ab ἐσοράω, intueor.
Ἐσσῆμαι, ῆ, εἶται, Dor. pro ἔσομαι, η, εται, f. 1. verbi εἰμὶ, sum.
Ἐσοφίσατο, 3. sing. a. 1. m. à σοφίζομαι, comminiscor, doceor, cognosco: f. ίσομαι. p. σεσόφισμαι. Th. σοφὸς, sapiens.
Ἐσόψομαι, videbo, f. 1. m. ex εἰς & ὄπτομαι, video.
Ἐσπάθημαι, perf. pass. à σπαθάω, texo, dilapido. Th. σπάθη, textorium instrumentum; item spathula, &c.
Ἐσπαθημένος, cumulatus, præced. part.
Ἐσπάθων, accumulabam, 1. sing. imperf. act. ab eod. Th.
Ἔσπακα, attraxi, perf. act. verbi σπάω, traho: f. άσω.
Ἐσπάραξεν, 3. sing. a. 1. act. verbi σπαράσσω, lacero: f. ξω. p. ἐσπάραχα.
Ἐσπάρθαι, satum esse, perf. inf. pass. à σπείρω, sero: f. ερῶ. p. ἔσπαρκα. a. 1. ἔσπειρα. perf. pass. ἔσπαρμαι.
Ἐσπαρμένος, η, ον, perf. part. pass. ejusd.
Ἐσπάσατ' pro ἐσπάσατο, evulsit, 3. sing. a. 1. m. &
Ἔσπασε, evulsit, 3. sing. a. 2. act. ἔσπασον, ες, à σπάω, traho.
Ἔσπειρα, a. 1. act. verbi σπείρω, sero: f. ερῶ.
Ἔσπεισα, libavi, a. 1. act. &
Ἐσπείσθην, ης, η, sacrificio placatus sum: a. 1. pass. ab ἔσπεισαι, 3. sing. perf. pass. ἔσπεισμαι. à σπένδω, libo.

Ἐσπεισμένα, τὰ, ἃ σπένδομαι, dicuntur τὰ σπενδοποιηθέντα; ὡμολογημένα, pacta, & conventa, &c. Vide Th. σπένδω.

Ἐσπέμπω, mitto; & ἐσπέμπομαι, accerso, & accersor, &c. Ab ἐς pro εἰς, & πέμπω, Vi.

Ἐσπεποιημένος, ὁ, ascitus; vel ascititius; particip. præt. pass. ab ἐσποιέω, pro εἰσποιέω, Vi.

Ἑσπέρα, ας, ἡ, VESPERA. Th. ἕσπερος, vesper.

Ἑσπέρας, adverbialiter, vesperi, à præced.

Ἑσπέριος, ου, vespertinus, occidentalis: item,

Ἑσπερινὸς, idem quod ἑσπέριος, vesperi adveniens, &c. Sicut etiam ἑσπερὶς, ίδος, ἡ, occidua, occidentalis; ut ἑσπερὶς νῆσος, occidentalis insula, &c. Item, herba generis violarum, quæ noctu fragrantius, quam interdiu spirare dicitur; unde illi nomen esse Hesperidum putatur; nam, in plur. ἑσπερίδες, Hesperides, noctis dicebantur filiæ, quibus cura custodiendi mala aurea tradita fuit; Hesiod. Item, ἑσπερίζουσιν, unde verbale ἑσπέρισμα, τὸ, vespertinus esus; cibus qui vespere sumitur, &c. Omnia à sequente Th. ἕσπερος, id vide.

ἙΣΠΕΡΟΣ, ου, ὁ, VESPER: quasi ἕω πέρας, diei finis.

Ἕσπεσθαι, sequi, Poët. pro ἕπεσθαι, præs. inf. verbi ἕπω, sequor.

Ἔσπετε, dicite, 2. pl. imperat. præs. ab ἔσπω, dico, Poët. pro ἔπω, a. 1. εἶπα.

Ἕσπετο, sequebatur, Poët. pro εἵπετο, 3. sing. imperf. verbi ἕσπομαι, pro ἕπομαι, sequor.

Ἔσπευδον, festinabant. 3. pl. imperf. act. à σπεύδω, festino: f. σω. a. 1. ind. act. ἔσπευσα, ας, ε.

Ἐσπιλωμένος, η, ον, perf. part. pass. à σπιλόω, maculo: f. ώσω. p. ἐσπίλωκα. Th. σπίλος, macula.

Ἐσπίπτω, incido, irrumpo, prorumpo, &c. Idem quod, & pro εἰσπίπτω, id vide.

Ἐσπλαγχνίσθην, ης, η, misericordiâ tactus fui, a. 1. ind. pass. verbi σπλαγχνίζομαι, misericordiâ moveor: f. ίσομαι. p. ἐσπλάγχνισμαι. Th. σπλάγχνον, viscus, commiseratio.

Ἐσπλέω, adnavigo; & ἔσπλοος, ου. ὁ, adnavigatio; ἔσπλους τοῦ λιμένος, fauces portus; introitus, aditus, ingressus, &c. Thucyd. idem cum εἰσπλέω, & εἴσπλοος, quæ vide.

Ἐσποιέω, idem quod εἰσποιέω, ascisco, adopto, Th. ποιέω, facio: f. ήσω. p. ηκα.

Ἑσπόμεθ', pro ἑσπόμεθα, consequimur, 1. pl. præs. ind. Poet. ab

Ἕσπομαι, sequor, pro ἕπομαι, in opt. ἑσποίμην, part. ἑσπόμενος. Th. ἕπω, sequor.

Ἔσπον, ες, ε, evulsi, a. 2. verbi σπάω, traho, hinc a. 2. inf. σπεῖν, part. σπών, & in a. 1. m. ἐσπόμην, a. 2. inf. σπέσθαι, part. σπόμενος.

Ἔσπουδα, præt. m. à σπεύδω, festino: quod vide.

Ἐσπούδασε, a. 1. act. verbi σπουδάζω, studeo: f. άσω, ab eod. Th.

Ἐσπουδασμένως, bona fide; Bud. usurpat hæc Plauti; bonan' fide tu mihi isthæc verba dixisti; sic Græcè reddens, ἆρα γέ σου ἐσπουδασμένως τὸν δὲ τὸν λόγον ἔλεξας, &c. Est adv. à præt. pass. verbi σπουδάζω, id vide.

Ἔσπραξις, εως, ἡ, exactio; ab ἐσπράττω, exigo; idem cum, & pro εἴσπραξις, & εἰσπράττω, quæ vide.

Ἔσπω, loquor, Poët. pro ἔπω.

Ἐσρώμ, ὁ, nomen viri indeclinabile. Hebr. sagitta exultationis.

Ἕσσα, ας, ε, indui, sedere feci, a. 1. Poet. pro εἷσα, ab ἕω, vel ἕννυμι, induo. Vel ab ἕω, seu ἕζω, sedere facio.

Ἕσσαι, pro ἕσαι, a. 1. inf. act. Poët. ab ἕω, vel ἕζω, sedere facio: vel 2. sing. perf. pro εἷσαι, ab εἷμαι, perf. pass. verbi ἕω, induo, vel sedeo. Sunt qui velint ἕσσαι, pro ἧσαι, indutus es, poni. q. ab ἧσμαι. perf. pass. ejusdem verbi.

Ἑσσαμένη, involuta, a. 1. part. f. g. pro ἑσαμένη, Poët. verbi ἕω, seu ἕννυμι, induo.

Ἔσσαν, Poët. Systole, pro ἦσαν, erant, 3. pl. imperf. verbi εἰμὶ, sum.

Ἕσσας, a. 1. part. act. Poët. pro ἕσας &

Ἕσσασθαι, pro ἕσασθαι, a. 1. inf. m. ab ἕω, induo, vel sedeo.

Ἕσσε, 3. sing. a. 1. ind. act. vide ἕσσα.

Ἔσσεαι, eris, Ion. & Poët. pro ἔσῃ, 2. sing f. verbi εἰμὶ, sum.

Ἕσσαι, sedisti, seu indutus es, Poët. pro εἷσαι, 2. sing. perf. pass. εἷμαι ab ἕω, sedeo, induo.

Ἐσσεῖται, Poët. & Dor. pro ἔσεται, 3. sing. f. ἔσομαι, verbi εἰμὶ, sum.

Ἔσσεται, erit, 3. sing. f. pro ἔσεται, ejusd. verbi.

Ἔσσευα, Poët. pro ἔσευσα, a. 1. ind. act. in 3. pl. ἔσσευαν &

Ἐσσεύαντο, pro ἐσεύαντο, 3. pl. a. 1. m. a σεύω, idem quod σείω, agito, cieo.

Ἔσσευμαι, perf. pass. pro ἔσευμαι, Ion. pro σέσευμαι &

Ἐσσεύοντο, exciverunt, pro ἐσεύοντο, 3. pl. imperf. à σεύομαι. Th. σείω, agito.

Ἐσσὴν, -ῆνος, ὁ, rex, præcipuè apum. παρὰ τὸ ἑστάναι, id est, stabilire, scil. subditos.

Ἐσσὶ, es, Poët. pro εἶ, seu εἷς, 2. sing. &

Ἔσσο, esto tu, Poët. pro ἴσο, præs. imperat. ab εἰμὶ, sum.

Ἕσσο, gem. σσ, pro ἕσο, quod Ion. pro εἷσο. 2. sing. plusq. p. pass. verbi ἕω, seu ἕννυμι, induo: f. ἕσω. p. εἷκα, perf. pass. εἷμαι. plusq. p. εἵμην.

Ἐσσόμενα, futura: f. 1. m. part. pl. ab

Ἐσσόμενος, η, ον, futurus, a, um, pro ἐσόμενος, in dat. pl. Ion. ἐσσομένοισι, ab εἰμὶ, sum.

Ἕσσον, pro ἕσον, indue, a. 1. imperat. act. verbi ἕω, induo.

Ἔσσον, τὸ, vestis, indumentum; ἱμάτιον, Hesych. ab eod. Th.

Ἑσσόομαι, vincor, Ion. pro ἡσσῶμαι, ab ἡσσάομαι, -ῶμαι. Th. ἥσσων, minor, inferior.

Ἐσσοῦν, Ion. pro ἡσσοῦν, sed usitatius ἡσσᾶν, præs. inf. ab eod. Th.

Ἔσσυθεν, eruperunt, Bœot. & gem. σσ, pro ἐσύθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. ab ἐσύθην, verbi σύω pro σεύω, agito. Th. σείω, idem.

Ἔσσυμαι, σαι, ται, Poët. & per Metathes. pro σέσυμαι, perf. pass. &

Ἐσσυμένος, pro σεσυμένος, perf. part. pass. à σύω, pro σεύω. Th. σείω, agito.

Ἐσσυμένως, adv. incitatè: à præced.

Ἔσσυτ', pro ἔσυτο, & hoc pro σέσυται, irruit, 3. sing. perf. pass. &

Ἔσσυτο, pro σέσυτο, 3 sing. plusq. p. pass. à σύω, quod pro σεύω, agito, Th. σείω, idem.

Ἕσσω, Poët. pro ἕσω, f. 1. act. verbi ἕω, sedere facio: a. 1. ἕσσα.

Ἑσσώμαι, Ion. pro ἥσσωμαι, victus sum, perf. verbi ἑσσόομαι, Ion. pro ἡσσάομαι, vincor. Th. ἥσσων, minor.

Ἕσσων, ονος, ὁ, ἡ, Ion. pro ἥσσων, inferior.

Ἐστ', pro ἐστὶ, est, 3. sing. ab εἰμὶ, sum.

Ἔστα, steti; Ion. Sync. pro ἕστηκα, perf. verbi ἵστημι, sto.

Ἔσταθεν, steterunt, Bœot. Sync. pro ἐστάθησαν, 3. pl. sequentis.

Ἐστάθην, statutus sum, a. 1. ind. pass. Ion. & Æol. pro ἐστάθην, ab ἵστημι, sto.

Ἔσταζε, stillabat, 3. sing. imperf. verbi στάζω, f. ξω, stillo.

Ἔσται, erit, per Sync. pro ἔσεται, 3. sing. f. 1. verbi εἰμὶ, sum.

Ἑσταίην, præs. opt. act. verbi ἕστημι, pro ἵστημι, sto: unde imperat. ἕσταθι. inf. ἑστάναι, part. ἑστάς.

Ἔστακα, steti, pro ἕστηκα, perf. act. verbi ἵστημι, sto: a. 2. ἔστην.

Ἔστακτο, stillabatur, Ion. pro ἤστακτο, 3. sing. plusq. p. pass. ἠστάγμην à στάζω, stillo: f. ξω. ἔσταχα.

Ἐστάλαδατο, Ion. Pleonasmo syllabæ δα, pro ἐστάλατο, quod pro ἐσταλμένοι ἦσαν, 3. pl. plusq. p. pass. verbi στέλλω, orno, instruo: f. λῶ. a. 1. ἔστειλα, p. m. ἔστολα.

Ἐστάλατ', succinctas habebant pro ἐστάλαται, quod Ion. pro ἐσταλμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. &

Ἐστάλατο, Ion. pro ἐσταλμένοι ἦσαν, 3. pl. plusq. p. pass. verbi στέλλω, orno.

Ἐστάλην, missus sum, a. 2. pass. ab ἔσταλον, a. 2. act. &

Ἔσταλκα, perf. act. à στέλλω, mitto, orno: f. 2. σταλῶ. perf. pass. ἔσταλμαι. a. 1. pass. ἐστάλθην.

Ἕσταμεν, stamus, pro ἵσταμεν, 1. pl. præs. verbi ἕστημι, Poët. pro ἵστημι, sto: unde & ἕστατε, ἑστᾶσι, ἑστάναι, inf. ἑσταίην, opt. Sunt qui velint ἕσταμεν, per Sync. dici pro ἑστήκαμεν, perf. act. verbi ἵστημι.

Ἑστάμεν, Ion. pro ἑστάναι, quod pro ἱστάναι, præs. inf. act. verbi ἵστημι, sto.

Ἔσταν, steterunt, Bœot. Sync. pro ἔστησαν, 3. pl. a. 2. act. ἔστην, ab eod verbo.

Ἑσταίη,

Ἑστάναι, stetisse, per Sync. pro ἑστακέναι, perf. inf. ab ἵστημι. Alii volunt esse præs. inf. ab ἕστημι, ut ἱστάναι, ex ἵστημι.

Ἑσταότ', pro ἑσταότα, acc. sing. vel ἑσταότε, stantes, nom. dual. à nom. ἑστα ὼς, per Sync. pro ἑστακὼς, ότος, perf. part. act. verbi ἵστημι, sto.

Ἕστασαν, steterunt, & Dor. ἑστάσαν, 3. pl. a. 2. Poët. pro ἔστησαν, ab ἔστην, a. 2. ejusd. verbi.

Ἑστάσαντο, Dor. pro ἑστήσαντο, 3. pl. a. 1. m. Vel si aspiretur ἑστασαν, per Sync. ponitur pro ἑστήκεσαν, vel ἑστάκεσαν, 3. plur. plusq. p. ab ἵστημι. Vel est 3. plur. imperf. act. pro ἵστασαν, ab ἕστημι, pro ἵστημι, sto.

Ἑστάσατο, Dor. pro ἑστήσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ἵστημι, sto.

Ἑστᾶσι, stant, 3. pl. præs. ind. ab ἕστημι, Poët. pro ἵστημι, sto. Vel ἑστᾶσι, per Sync. dicitur pro ἑστήκασι, 3. pl. perf. act. verbi ἵστημι.

Ἑστάτω, 3. sing. imperat. act. ἕσταθι, άτω, verbi ἕστημι, Poët. pro ἵστημι.

Ἐσταχυωμένος, ου, ὁ, spicatus, particip. præt. pass. verbi σταχυόομαι, οῦμαι, spicor, i. e. spicam protrudo; vel in spicam evado, &c. à Th. στάχυς, Vi.

Ἑστὼς, contractè pro ἑστακὼς, perf. part. act. verbi ἵστημι, sto.

Ἐστὲ, estis, 2. pl. præs. ind. ab εἰμὶ, sum. Sed

Ἔστε, estote, 2. pl. imperat. præs. ἴσθι, ἔστω, ejusd. verbi. Est &

Ἔστε, donec: ab ἐς pro εἰς & τέ.

Ἔστειλα, misi, a. 1. ind. act. verbi στέλλω, mitto, orno. f. λῶ. p. ἔσταλκα.

Ἐστειλάμην, ω, ατο, a. 1. m. ejusd.

Ἔστειχον, ibant, 3. pl. imperf. act. verbi στείχω, ordine eo. f. ξω. a. 2. ἔστιχον.

Ἔστενεν, 3. sing. imperf. verbi στένω, gemo. f. νῶ. Th. στενὸς, angustus.

Ἐστενωμένως, anguste, adv. à στενόομαι, coangustor; in arctum cogor, &c. Ab activo, στενόω, Vi.

Ἐστερεώθησαν, confirmati sunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi στερεόω, firmo, f. ώσω. a. 1. ἐστερέωσα, ας, ε. Th. στερεὸς, solidus.

Ἐστέρημαι, σαι, ται, perf. ind. pass. verbi στερέω, privo. f. ήσω. a. 1. pass. ἐστερήθην, a. 1. inf. στερηθῆναι.

Ἐστεφάνιξα, Dor. pro ἐστεφάνισα, a. 1. ind. act. verbi στεφανίζω, f. ίσω, vel ίξω. Th. στέφω, corono.

Ἐστεφανοῦτο, 3. sing. imperf. pass. &

Ἐστεφανώσατο, 3. sing. a. 1. m. &

Ἐστεφάνωται, cinctum est, 3. sing. perf. pass. ἐστεφάνωμαι, σαι, ται, à στεφανόω, corono. Th. στέφω, idem.

Ἔστεφε, 3. sing. imperf. act. ejusd. Th.

Ἑστεὼς, ῶτος, per Epenth. Poët. ῶτος, pro ἑστὼς, stans, per Crasin pro ἑστακὼς, perf. part. act. verbi ἵστημι, sto. f. στήσω. p. ἕστακα. a. 2. ἔστην.

Ἔστη, stetit, 3. sing. a. 2. ind. act. ejusd. verbi.

Ἑστηκ', pro ἕστηκα, ας, ε, perf. act. &

Ἑστήκαντι, Dor. pro ἑστήκασι, 3. pl. perf. act. ab ἵστημι, sto.

Ἑστήκω, sto, præsens, ortum à perf. ἕστηκα, verbi ἵστημι, præt. m. εἱστήκα, plusq. p. εἱστήκειν, & in 3. pl. ἑστήκεσαν, Att.

Ἑστηκὼς, ότος, part. perf. ab ἵστημι, sto. f. στήσω. p. ἕστηκα.

Ἐστῆμος, interim, ut sit, in tunc; Homerus eo utitur annexa etiam particula δὲ, sic ἐστημόσδε; usque in illud tempus; Od. η. ab ἐς, in; pro εἰς, & τῆμος, vel τημόσδε; tum, &c. Vi.

Ἔστην, a. 2. ind. act. vide ἔστη.

Ἑστήξει, & ἑστήξεται, 3. sing. f. 1. act. & m. verbi ἑστήκω, sto, facti more Syracusano ex perf. ἕστηκα, verbi ἵστημι.

Ἐστηριγμένος, perf. part. &

Ἐστήρικται, 3. sing. perf. pass. à στηρίζω, statuo. f. ξω. p. χα. perf. pass. ἐστήριγμαι, ξαι, plusq. p. ἐστηρίγμην, ξο, κτο.

Ἔστησα, ας, ε, a. 1. ind. act. &

Ἐστησάμην, ω, ατο, a. 1. m. &

Ἔστησαν, 3. pl. a. 2. ἔστην, ab ἵστημι, sto.

Ἑστὼς, qui stetit, per Sync. pro ἑστηκὼς, ότος, perf. part. ejusd. verbi.

Ἐστὶ, est, 3. sing. præs. ab εἰμὶ, sum.

ΕΣΤΙ'Α, ας, ἡ, focus, lar, domus; item VESTA.

Ἑστιάθην, Ion. pro εἱστιάθην, ης, η, a. 1. ind. pass. ab ἑστιάω, domo excipio, quod vide. à præced.

Ἑστίαμα, τὸ, epulum, epulatio; item, ἐπιτάμων, pater familias, & domus dominus; Poll. lib. 10. libro vero primo, tradit dominum familiæ, ἐπιπάμμονα, appellari, &c. ἑστιάομαι, excipior convivio, epulor, &c. Omnia à præced. verbo, & Themate.

Ἑστίαρχος, custos domus; Jupiter; unde, ἑστίαρχοι, editui; Polluci lib. 8. à Th. ἑστία, & ἀρχὴ, &c. Vi.

Ἑστιὰς, άδος, ἡ, vestalis, &

Ἑστίασις, ιος, ἡ, epulatio, epulum, convivium, &c. Item,

Ἑστιάσων, f. 1. part. act. verbi ἑστιάω, convivio excipio; ab ἑστία, domus, lar.

Ἑστιάτωρ, ορος, ὁ, convivator; qui convivium & epulum præbet; Plat. in Tim. item,

Ἑστιατορία, ας, ἡ, epulatio: &

Ἑστιατόριον, ου, τὸ, cœnaculum: &

Ἑστιάω, convivio excipio, f. άσω. p. εἱστίακα. Sumit enim ι post ε loco augmenti: ab ἑστία, lar.

Ἔστιβεν, 3. sing. a. 2. verbi στείβω, calco. f. ψω.

Ἐσθίθημι, pro εἰστίθημι, impono; pono in, seu intrà; indo; condo intrà, &c. Unde, εἰς χεῖρας ἐσθεῖναι; est, tradere in manus, vel præbere, &c. In hoc loco Herodot. ἐσθεὶς εἰς τὰς χεῖρας παιδὶ Κροίσου; tradens, vel præbens in manus filii Crœsum, &c. Ab ἐς vel εἰς & τίθημι, Vi.

Ἑστιπάμμων, ονος, ὁ, domus dominus; pater familias, &c. Ab ἑστία, domus; & πάω, πάομαι, πῶμαι; possideo, &c. Cujus verbi in usu est præcipue; præt. pass. πέπαμαι; unde, duplicato, μ, πάμμα, τὸ, possessio, &c.

Ἐστιχέτην, 3. dual. a. 2. act. à στείχω, ordine eo. f. ξω. a. 2. ἔστιχον.

Ἐστιχόωντο, ordine ibant, 3. pl. imperf. pass. Poët. pro ἐστιχῶντο, verbi στιχάω, ab eod. Them.

Ἕστο, sederat, seu indutus erat, Poët. seu Ion. pro ἧστο, vel ἕστο, 3. sing. plusq. p. εἵμην, verbi ἕω, seu ἕννυμι, sedeo, induo, f. ἕσω. perf. pass. εἷμαι.

Ἐστόβεον, imperf. act. verbi στοβέω, maledico, Æol. pro στομέω. Th. στόμα, ος.

Ἐστομώθην, apertus sum, a. 1. pass. verbi στομόω, f. ώσω, adaperio. Th. στόμα, ος.

Ἐστὸν, sunt illi duo, dual. num. præs. εἰμὶ, sed

Ἔστον, est 2. dual. imperat. ἴσθι, ἔστω. Ponitur & pro ἦτον, dual. num. imperf. ejusd. verbi.

Ἐστονάχιζεν, suspirabat, 3. sing. imperf. verbi στοναχίζω, f. ίσω. p. ἐστονάχικα. Th. στενὸς, angustus.

Ἔστοργα, amavi, perf. m. verbi στέργω, f. ξω, amo, acquiesco.

Ἐστοργὼς, ότος, part. præt. m. superioris verbi.

Ἐστόρεσα, stravi, a. 1. ind. act. verbi στορέω, sterno. f. έσω. a. 1. pass. ἐστορέσθην.

Ἐστόρεσται, an ἐστόρεσται, stratus est, Dor. pro ἐστόρεσμαι, 3. sing. perf. pass. à στορέω, sterno. Alii volunt ἐστόρεσται, Dor. dici pro ἔστρωται, 3. perf. à στρωννύω. f. στρώσω. idem quod στορέω.

Ἔστραμμαι, ψαι, πται, versus sum, perf. pass. verbi στρέφω, verto. f. ψω.

Ἐστρατοπέδευσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi στρατοπεδεύω, castra metor, quod à στρατὸς, exercitus & πέδον, solum.

Ἐστρατόωντο, Poët. pro ἐστρατῶντο, 3. pl. imperf. verbi στρατάομαι, castra pono. Th. στρατὸς, exercitus.

Ἐστράφατο, aversi erant, 3. pl. plusq. p. pass. Ion. pro ἐστραμμένοι ἦσαν, verbi στρέφω, verto. f. ψω. p. φα. perf. pass. ἔστραμμαι.

Ἐστράφθην, a. 2. ind. pass. ejusd. verbi.

Ἐστρέφθην, versus sum, a. 1. pass. &

Ἔστρεφον, ες, ε, imperf. act. à στρέφω, verto. f. ψω.

Ἐστρηνίασα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi στρηνιάζω, dissolutè vivo. f. άσω. p. ἐστρηνίακα. Th. στρῆνος, luxus.

Ἔστροφα, verti, præt. m. verbi στρέφω.

Ἔστρωμαι, constratus sum, perf. pass. &

Ἐστρωμένος, perf. part. pass. verbi στρώννυμι, f. στρώσω, idem quod στορέω, sterno.

Ἔστρωσα, a. 1. act. &

Ἔστρωτο, 3. sing. plusq. p. pass. à στρώννυμι, sterno, f. σω, quod vide.

Ἔστυγον, a. 2. ind. act. verbi στυγέω, vel inusit. στύγω, odio prosequor. f. ξω.

Ἐστυφέλιξεν, disturbit, 3. sing. a. 1. ind. act. à στυφελίζω, f. ξω, duriter tracto. Th. στύφω, adstringo. f. ψω.

Ἔστω, ESTO, 3. sing. imperat. verbi εἰμὶ, sum.

Ἐστωμυλάμην, ω, ατο, a. 1. m. verbi στωμύλλομαι

μύλλω, idem quod ϛωμυλέω, loquax sum. Th. ϛόμα, ος.

Ἔϛω, 3. dual. imperat. verbi εἰμὶ, sum.

Ἔϛωρ, ερ☉, ὁ, clavus temonis: ab ἕω, mitto: melius ἕκτωρ, ab ἔχω, quia continet.

Ἑϛὼς, ῶτος, stans, in f. g. ἑϛῶσα, perf. part. act. pro ἑϛακὼς, per Sync. ἑϛαὼς & per Crasin ἑϛὼς ῶτος, in gen. pl. ἑϛώτων, ab ἵϛημι, sto.

Ἔϛωσαν, sint, 3. pl. imperat. præs. ab εἰμὶ, sum.

Ἑϛῶτες, nom. pl. ab ἑϛὼς, quod vide.

Ἐσύθην, commotus sum, a. 1. pass. à σύω, pro σεύω, moveo. Th. ζείω, agito.

Ἐσύλα, spoliavit, 3. sing. imperf. verbi συλάω, f. ήσω. Th. σύλη, præda.

Ἐσύλευον, prædati sunt, imperf. act. verbi συλεύω, spolio. ab eod. Th.

Ἐσυνῆκα, ας, ε, intellexi, a. 1. ind. act. Att. pro συνῆκα; verbi συνίημι, intelligo. f. συνήσω. ex σὺν, & ἕω, mitto, &c.

Ἐσύστερον, postea: ex εἰς & ὕστερ☉, posterior.

Ἐσφάγην, ης, η, jugulatus sum, a. 2. ind. pass. ab ἔσφαγον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi σφάττω, seu σφάζω, f. ξω, jugulo, perf. pass. ἔσφαγμαι.

Ἐσφαγμένος, ejusd. perf. part. pass.

Ἔσφαζον, mactabant, 3. pl. imperf. act. verbi σφάζω, macto, f. ξω.

Ἐσφαίρωτο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi σφαιρόω, in globi modum rotundum facio. f. ώσω. Th. σφαῖρα, globus.

Ἐσφάλην, ης, η, deceptus sum, a. 2. ind. pass. ab ἔσφαλον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi σφάλλω, decipio. f. αλῶ. p. ἔσφαλκα.

Ἔσφαλμαι, perf. pass. ab ἔσφαλκα, perf. act. ejusd. verbi.

Ἔσφαξαν, trucidarunt, 3. pl. a. 1. act. verbi σφάζω, jugulo. f. άξω. p. m. ἔσφαγα.

Ἐσφαράγιζον, sonum excitabant, imperf. verbi σφαραγίζω. Them. σφάραγ☉, sonus.

Ἐσφέρω, infero, ut, ἐσφέρω γνώμην; sententiam dico; item, ἐσήνεγκαν ἐς βουλάς; ad consilia retulerunt; Thucyd. &c. Est idem quod & pro εἰσφέρω, ab ἐς vel εἰς & φέρω, &c. Hæc vide.

Ἐσφηκωμένος, constrictus; unde in neutr. plur. ἐσφηκωμένα, constricta; in arctum seu angustum contracta, &c. Est part. perf. pass. verbi σφηκόω, Vi.

Ἔσφηλα, decepi, a. 1. ind. act. verbi σφάλλω, f. αλῶ.

Ἔσφιγγεν, stringebat, 3. sing. imperf. act. &

Ἔσφιγξε, adstrinxit, 3. sing. a. 1. act. verbi σφίγγω, stringo. f. γξω.

Ἐσφοιτάω, ῶ, sæpius adeo; sæpius intro, vel ingredior, &c. Est pro εἰσφοιτάω, idem; ab ἐς vel εἰς & φοιτάω, vide.

Ἐσφορά, ας, ἡ, collatio, &c. Idem cum εἰσφορά, id vide.

Ἐσφράγισεν, obsignavit, 3. sing. a. 1. act. verbi σφραγίζω, obsigno. f. ίσω. p. ἐσφράγικα. a. 1. pass. ἐσφραγίσθην. Th. σφραγὶς, sigillum.

Ἐσφραγίσθητε, 2. pl. a. 1. ind. pass. &

Ἐσφραγισμένος, perf. part. pass. ab eod. verbo & Th.

ΕΣΧΑ'ΡΑ, ας, ἡ, focus, ara, crusta ex adustione vulneri adhærens, unde Angl. a scar.

Ἐσχαρεὺς, έως, vel έ☉, ὁ, qui foco præest, (præcipuè in navi) Poll. l. 1. à præced. Th.

Ἐσχαρεὼν, ῶν☉, ὁ, Poët. idem.

Ἐσχάριον, τὸ, foculus; item, acerra, thuribulum; θυμιατήριον; item, machina, qua naves in mare trahuntur; ut annotat Eust. à Bud. autem exponitur basis; & fulcimentum navis, quum eam fabricantur, vel stat in navali, &c. Item, compactio; vel transtrorum etiam planities, &c. Itidem, à præced. Th.

Ἐσχαρὶς, ίδ☉, ἡ, focus, craticula. Th. ἐσχάρα, focus.

Ἐσχάρι☉, ου, ὁ καὶ ἡ, ad focum pertinens, & q. d. focalis; ut ἐσχάριον πῦρ, foci ignis; in Epigramm. Sic, ἐσχαρίτης, q. d. focalis; ut ἐσχαρίτης ἄρτ☉, coctus in foco, &c. Item, ἐσχαρόω, ῶ, crustas obduco; in crustas erumpere facio, q. d. incrusto; unde, ἐσχαρωμένα ἕλκη, Dioscor. 4. ulcera quæ crustas contraxerunt, &c. Indè, ἐσχαρώδης, crustosus, crustaceus; Gal. & ἐσχάρωσις, q. d. incrustatio; item, ἐσχαρωτικὸν, medicamentum, q. d. incrustativum; i. e. crustas inducens; unde, in neut. pl. ἐσχαρωτικὰ, τὰ, medicamenta dicuntur apud Galen. lib. 6. κατὰ τόπους, quæ crustas ulceribus tanquam igne adustis inducunt, &c. Omnia à præced. Th. ἐσχάρα, Vi.

Ἐσχατεύω, extremus sum; vel, in extremis oris & finibus situs sum; ut ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων, Theophr. Item, ἐσχατεύουσα τῆς Ἀχαΐας; Polyb. in extremis Achaiæ finibus sita, &c. Est à seq. Th. ἔσχατ☉, id vide.

Ἐσχατιά, ᾶς, ἡ, extremitas: &

Ἐσχατιή, ῆς, ἡ, Ion. pro eod. Item,

Ἐσχατιάω, sum in extrema parte; & ἐσχατίζω, extremus seu postremus sum, tardo; Machab. l. 1. c. 5. ἐσχάτιος, ultimus; unde, ἐσχατίης μοίρης, in Epigr. Sic, ἐσχατόεις, εντ☉, ὁ, poeticè; ultimus; extremus; in ultimis finibus situs, &c. Omnia, itidem à seq. Th. ἔσχατ☉, Vi. Unde etiam, ἐσχάτη, finis; ultimus terminus, &c. In Ecclesf. cap. 7.

Ἐσχατογήρως, extremam senectutem agens; decrepitus; Plutarch. in Pompeio; (idem quod βαθύγηρως, id vide) legitur etiam cap. 41. Ecclesiastici, Ἐσχατογήρῳ; defecto ætate, &c. Ab ἔσχατ☉, & γῆρας, τὸ, quæ vide.

Ἔσχατον, ου, τὸ, extremitas, item adv. ultimè, item,

Ἐσχατόων, ων☉, ultimus; à seq. Th.

ΕΣΧΑΤΟΣ, η, ον, extremus, ultimus: &

Ἐσχατόωσα, pro ἐσχατῶσα, f. g. ab ἐσχατὸς, extremus: &

Ἐσχάτως, adv. extremè, ad extremum. Th. ἔσχατ☉, extremus.

Ἔσχε, 3. sing. a. 2. act. verbi ἔχω, habeo. f. ἕξω. p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον. a. 2. sub. σχῶ. perf. pass. ἔσχημαι.

Ἐσχέθην, ης, η, a. 1. ind. pass. &

Ἔσχηκα, perf. act. ab ἔχω, vide ἔσχε.

Ἐσχηματίζετο, 3. sing. imperf. pass. verbi σχηματίζω, effingo, à σχῆμα habitus. Th. ἔχω, habeo.

Ἔσχικα, perf. act. verbi σχίζω, findo. f. ίσω, perf. pass. ἔσχισμαι.

Ἐσχίσθην, ης, η, & in 3. pl. ἐσχίσθησαν, a. 1. ind. pass. ejusd. verbi.

Ἐσχόμην, a. 2. m. &

Ἔσχον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi ἔχω, habeo. imperf. εἶχον, vide ἔσχε.

Ἕσω, f. 1. verbi ἕζω, sedere facio, vel ἕω, induo.

Ἔσω, intra, adv. cum gen. &

Ἔσωθεν, intrinsecus: ab εἰς, in.

Ἐσώθην, servatus sum, a. 1. ind. pass. verbi σώζω, servo, f. σω, perf. pass. σέσωσμαι.

Ἔσωσα, a. 1. act. ejusd. verbi.

Ἐσώτατ☉, intimus, penitissimus; superl. ab ἔσω.

Ἐσωφρονίσθην, ης, η, a. 1. pass. verbi σωφρονίζω, sapere doceo, f. ίσω, p. σεσωφρόνικα, à σώφρων, temperans: ex σό☉, seu σῶ☉, contractè σῶς, sanus, & φρὴν, mens.

Ἔτ' pro ἔτι, adhuc, etiam.

Ἐτὰ, vera, bona; ἀληθῆ; Hesych. est neut. plur. ab ἐτὸς, verus, Vi.

Ἐτάχθην, constitutus sum, a. 1. ind. pass. à τάσσω, vel -ττω, ordino, f. ξω, p. χα. a. 2. ἔταγον.

ΕΤΑ'ΖΩ, examino, inquiro, scrutor. f. άσω, & Dor. ξω.

Ἐτάθην, extentus sum, a. 1. ind. pass. verbi τείνω, tendo. f. τενῶ. p. τέτακα. perf. pass. τέταμαι.

Ἔται, familiares, nom. pl. ab ἔτης, ου, ὁ, socius.

Ἑταίρα, ας, ἡ, amica, meretrix: &

Ἑταιρεία, ας, ἡ, societas: item, ἑταιρεύω, societatem ago; in societate versor, &c. Sicut etiam, sequens,

Ἑταιρέω, prostituo me: f. ήσω, ab ἑταῖρ☉, sodalis,

Ἑταίρη, ης, est Ion. pro ἑταίρα; sodalis, amica; item, meretrix; specioso nomine rem odiosam denotante; ut & Latinè, amica, meretricem, apud poëtas significat; ab eod. Th.

Ἑταιρηΐη, ης, ἡ, Ion. pro ἑταιρεία, sodalitium: &

Ἑταιρήϊ☉, Ion. pro ἑταιρεῖ☉, Jovis epith. qui sodalitiis præest: ab eod. Th.

Ἑταίρησις, εως, ἡ, impudicitia: ab ἑταιρέω, quod vide.

Ἑταιρία, ας, ἡ, sodalitium: unde,

Ἑταιρίδεια, τὰ, festum in honorem Jovis sodalitii celebrari solitum, &c. Item, ἑταιρίδιον, meretricula; Plut. in Polit. præc. Item,

Ἑταιρίζω, f. ίσω, sodalis fio, opitulor: &

Ἑταιρικὸς, ου, sodalitius, meretricius: ab

ἙΤΑΙ͂ΡΟΣ, ου, ὁ, sodalis.

Ἑταίρι☉, ου, ὁ, idem quod ἑταιρικὸς, sodalem decens, amatorius, &c. Sic, ἑταιρὶς,

ἑταιρίς, ιδ☉, ἡ, scortum; ἑταιρισμὸς, ȣ̃, ὁ, scortatio, vita meretricia & meretricia; ἑταιριστὴς, ȣ̃, ὁ, scortator, qui meretricari solet; & ἑταιριστεία, ἡ, meretrix, &c. Omnia à præced. Th. ἑταῖρ☉, id vide.

Ἐτάκυ, Dor. pro ἐτήκες, tabescebas, 2. sing. imperf. à τήκομαι, liquesco: &

Ἐτάκην, liquefactus sum, a. 2. ind. pass. verbi τήκω, & Dor. τάκω, liquefacio: f. ξω, a. 2. ἔτακον.

Ἐταλάνιζεν, 3. sing. imperf. act. verbi ταλανίζω, miserum & ærumnosum voco: f. σω; à τάλας, αν☉, miser. Th. ταλάω, f. άσω, suffero.

Ἔταμον, scidi, a. 2. act. verbi τέμνω, scindo: f. 2. ταμῶ.

Ἐτανύσθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi τανύω, tendo. Th. τείνω, idem.

Ἔταξα, ας, ε, a. 1. ind. act. &

Ἐταξάμην, ω, ατο, a. 1. m. à τάσσω, vel ττω, ordino: f. ξω, p. χα.

Ἐτάραξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ταράσσω, conturbo: f. ξω, p. τετάραχα. præt. pass. pass. τετάραγμαι. a. 1. pass. ἐταράχθην.

Ἐταράχθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. præced. verbi.

Ἐταρία, amicitia, &c. Idem quod ἑταιρία; ut ἕταρ☉, ȣ, ὁ, pro socio, amico, &c. Poëtæ dicunt, metri causa, pro Th. ἑταῖρ☉, &c. Hæc vide.

Ἐταρίζω, Poët. pro ἑταιρίζω, quod vide.

Ἐταρίσσατο, 3. sing. a. 1. m. gem. σ Poët. à præced.

Ἕταρ☉, ȣ, ὁ, Poët. pro ἑταῖρ☉, sodalis, gen. pl. ἑτάρων.

Ἔτασις, examen, inquisitio, &c. Idem quod sequens,

Ἐτασμὸς, ȣ̃, ὁ, inquisitio, tormentum: ab ἐτάζω, inquiro: f. άσω.

Ἔταττεν, άτω, a. 1. imperat. act. præced. verbi ἐτάζω.

Ἐτάφην, sepultus sum, a. 2. ind. pass. verbi θάπτω, sepelio: f. ψω.

Ἔταφον, stupui, admiratus sum, a. 2. & τέθηπα, p. m. idem, vel stupeo, admiror: ab eod. verbo. Vide τέθηπα.

Ἐτάχυνεν, ες, ε, imperf. verbi ταχύνω, accelero. Th. ταχὺς, celer.

Ἔτεα, nom. vel acc. pl. ab ἔτος, ε☉, τὸ, annus.

Ἐτεθήλει, 3. sing. plusq. p. m. verbi θάλλω, vireo: f. θαλῶ. p. m. τέθηλα.

Ἐτέθην, positus sum, a. 1. ind. pass. verbi τίθημι, pono: f. θήσω. a. 2. ἔθην.

Ἐτέθηπε, Ion. pro ἐτεθήπει, 3. sing. plusq. p. m. verbi θάπτω, sepelio. Alii à θήπω, stupeo, vel θήπω, f. ψω, p. τέθηφα. p. m. τέθηπα.

Ἐτεθνήκειν, obieram, 1. sing. plusq. p. ind. act. verbi θνήσκω, morior: f. 2. m. θανȣ̃μαι, p. τέθνηκα. a. 2. ἔθανον, p. m. τέθνεα, hinc inf. τεθνάναι.

Ἔτειλαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi τέλλω, perficio, facio, a. 1. ἔτειλα.

Ἔτεινα, extendi, a. 1. act. verbi τείνω, tendo: f. τενῶ, p. τέτακα.

Ἐτεῖ☉, εία, ειον, annuus, a, um. Th. ἔτος, τὸ, annus.

Ἐτείρεν, affligebat, vide ἐτείρετο.

Ἐτείρετο, confectus erat, 3. sing. imperf. pass. à τείρω, affligo, vexo, f. τερῶ. p. τέταρκα, a. 1. ἔτειρα.

Ἔτεκ', pro ἔτεκε, peperit, 3. sing. a. 2. ἔτεκον, ες, ε, verbi τίκτω, pario, f. τέξομαι, p. m. τέτοκα.

Ἐτεκνοποιήσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi τεκνοποιέω, liberos procreo: ἐτεκνοποίει, 3. imperf. act. à τέκνον, fœtus, (quod à τίκτω, pario,) & ποιέω, facio.

Ἐτέκνωθεν, Bœot. pro ἐτεκνώθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. à τεκνόω, liberos procreo, gigno.

Ἐτελείετο, perficiebatur, 3. sing. imperf. pass. Ion. & Poët. pro ἐτελεῖτο, per Pleonasm. τȣ̃, ι, verbi τελέω, perficio. Them τέλ☉, finis.

Ἐτέλεον, perf. cerunt, pro ἐτέλεσαν, imperf. act. ab eod. verbo & Th.

Ἐτελείωσα, ας, ε, consummavi, a. 1. ind. act. verbi τελειόω, perficio, f. ώσω, ejusd. Them.

Ἐτέλεσα, ας, ε, perfeci, a. 1. ind. act. verbi τελέω. Th. τέλ☉, finis.

Ἐτελέσθην, ης, η, a. 1. ind. pass. ab eod. verbo & Th.

Ἐτέλεσσα, ας, ε, Poët. pro ἐτέλεσα, quod vide.

Ἐτελεύτα, 3. sing. imperf. act. à τελευτάω, ad finem perduco, desino, f. ήσω, a. 1. ἐτελεύτησα, ας, ε. Th. τέλ☉, finis.

Ἔτελλε, imperf. act. à τέλλω, mando, a. 1. ἔτειλα.

Ἔτεμον, incidi, a. 2. verbi τέμνω, vel τάμνω, seco, f. τεμῶ & ταμῶ. p. τέτμηκα. a. 2. ἔταμον & ἔτεμον, p. m. τέτμηκα.

Ἐτεοδμῶες, οἱ, fideliter servientes; genuini & veri servi; qui ita, ut veri servi, servire se dedunt, &c. Ab ἐτεὸς, verus; & δμὼς, servus, &c. Vi.

Ἐτεόκλειοι χάριτες, sic appellatæ ab Eteoclo Cephisi filio, qui primus Gratiis sacrificium fecisse fertur.

Ἐτεόκρητες, οἱ, à prima origine in Creta nati, veri Cretenses; Etymologus; ab ἐτεὸς, & κρῆτες, quæ vide.

Ἐτεόν, adverbialiter, verùm, veré: n. g. ab

Ἐτεὸς, ȣ̃, Poët. idem quod ἐτὸς, ȣ̃, verus, unde etiam formatur per interposit. τȣ̃ ε, Th. εἰμί, sum.

Ἐτεόκριθον, q. d. genuinum hordeum; hordei genus, quod nunquam vitiatur, quoniam incurvum nascitur; Theophr. lib. 3. de caus. Plant. ab ἐτεὸς, idem quod ἐτὸς, verus: & κριθὴ, hordeum.

Ἐτεράκις, altera vice; ab ἕτερ☉; Vi.

Ἐτεραλκέως, ancipite Marte; ut apud Hesiod ἑτεραλκέως ἀγωνιζόμενοι, ancipite Marte pugnantes; à sequente,

Ἐτεραλκὴς, έ☉, ὁ, ἡ, dubius, quasi anceps robur. Et sic dicitur victoria, quia alteri semper tribuit ἀλκὴν, ab ἕτερ☉, alter, & ἀλκὴ, robur.

Ἑτέρῃ, aliâ viâ, aliâ ratione; alio modo; & pro eodem est sequens ἑτέρηφι, Paragoge poëtica; seu ἑτέρως; Eustath. ex Hesiod.

Ἑτερήμερ☉, alternis diebus durans; ut, ζώειν ἑτερήμεροι, dicuntur Tindaridæ, apud Hom. Od. λ. vivere alternis diebus, &c. Item, ἑτερήμεροι, vicissim & mutuas sortes habentes, per dies, variatas, &c. Ab ἕτερ☉ & ἡμέρα, Vi.

Ἑτέρηφι, aliter, Poë. adv. pro nomine ἑτέρα. Th ἕτερ☉, alter.

Ἑτερογενὴς, alienigena; alterius & diversi generis; (ει contr. ὁμογενὴς, apud Aristot.) ex ἕτερ☉ & γέν☉, Vi.

Ἑτερόγλαυκ☉, altero oculo cæsius; ab ἕτερ☉ & γλαυκὸς, Vi.

Ἑτερόγλωσσ☉, ȣ, qui diversæ linguæ est: ab ἕτερ☉, alter; & γλῶσσα, ης, ἡ, lingua.

Ἑτερόγναθ☉, ȣ, ὁ ϗ ἡ, edax; utrisq; mandibulis avidè comedens; duro ore; Etymolog. ἀπειθὴς, contumax; σκληρέξομ☉. De equo dictum, qui non similes habet γνάθȣς, sive, dissimiles habente malas seu maxillas; sic enim appellantur equi, qui, ob oris contumaciam, in alterum tantum latus flectuntur. Xenophonti (inquit Camer.) ἑτερόγναθ☉, est equus oris contumacis, is plerumq; qui habet μὴ ὁμοίας τὰς γνάθȣς, &c. Ab ἕτερ☉ & γνάθ☉, Vi.

Ἑτερογνώμων, qui alterius seu diversæ est sententiæ; diversa sentiens, &c. Unde, ἑτερογνωμοσύνη, diversa sententia, &c. Ab ἕτερ☉ & γνώμων, vide.

Ἑτερόγον☉, ex vario genere natus; ut, in neut. gen. ἑτερόγονον ζῶον, dicitur mulus, quod sit è diverso semine prognatum animal, equino videlicet & asinino; item, de lupo cervario dici potest, qui Græcis θὼς est, &c. Ab ἕτερ☉ & γονὴ, seu γόν☉, quæ à γίγνω, &c. Hæc vide.

Ἑτεροδιδασκαλέω, -ῶ, diversam doctrinam doceo, f. ήσω ab ἕτερ☉, alius, & διδάσκω, doceo.

Ἑτεροδοξέω, ῶ, alterius sum opinionis, orthodoxis non assentior: &

Ἑτεροδοξία, ας, ἡ, opinio diversa, vel prava: &

Ἑτερόδοξ☉, ȣ, ὁ, ἡ, qui alterius est opinionis, vel sectæ: Angl. heterodox Om i ab ἕτερ☉, alter, & δόξα, opinio: quod à δοκέω, censeo.

Ἑτεροειδὴς, έ☉, ὁ ϗ ἡ, qui, vel quæ est alius seu alterius, i. e. diversæ speciei; ab ἕτερ☉ & εἶδ☉, τὸ, vide.

Ἑτεροεθνὴς, έ☉, ὁ ϗ ἡ, qui vel quæ est diversæ gentis, &c. Ab ἕτερ☉ & ἔθνος, τὸ, vide.

Ἑτεροζήλως, adv. iniqué: ab ἑτερόζηλ☉, qui alio zelo ducitur: ab ἕτερ☉, alius: & ζῆλ☉, æmulatio.

Ἑτεροζυγέω, ῶ, alteram jugi partem traho: à seq.

Ἑτερόζυγ☉, q. d. alterjugis; ut, σταθμὸς ἑτερόζυγ☉, trutin in alteram partem propendens, &c. Sic apud Phocyl. σταθμὸν μὴ κρέειν ἑτερόζυγον; lancem nè ferias alterjugem, i. e. in alteram partem; nam ἑτερόζυγ☉, sive, ἑτερόζυγ☉, est, ὁ μὴ συζυγῶν; Hesych. ab ἕτερ☉ & ζυγὸς, quæ vide.

Ἑτεροθαλὴς, έ☉, ὁ ϗ ἡ, qui altera tantùm ex parte, vel, viret, vel altero ramo, &c. Metaphoricè, ita dici potest, cujus pater tantùm, vel mater tantùm vivit, &c. Eustath. vult, ἑτεροθαλεῖ

ἑτεροθαλεῖς παῖδας dici, qui alterius tantum parentis θάλ⊕, (seu germen & propago) sunt. Ab ἕτερ⊕ & θάλλω. unde θαλλὸς & θάλ⊕, &c. Quæ vide.

Ἑτερόθρο⊕, q. d. alterisonus; qui est alterius seu diversæ linguæ, ac proinde, alienigena; aliter sonans, alterius, seu diversæ vocis, &c. Ab ἕτερ⊕, alter, & θρό⊕, clamor, vox, sonus. &c. Vi.

Ἑτεροθελὴς, aliud volens; ab ἕτερ⊕ & θέλω. Vi.

Ἑτεροῖον, diversè; idem quod ἑτεροίως, alio & diverso modo, &c. adv. à sequente.

Ἑτεροῖ⊕, diversus à reliquis, & inde

Ἑτεροιόω, ῶ, f. ώσω, altero, immuto, ἑτεροιωθῆναι, a. 1. inf. p. ss. ab ἕτερ⊕, alter.

Ἑτεροίωσις, alteratio; i.e. ut Bud. exponit, quum rerum qualitates alteræ atq; alteræ fiunt, seu transmutantur, &c. ex Aristot. est verbale à præcedente verbo.

Ἑτεροκλινὴς, έ⊕, ὁ & ἡ, versatilis, declivis, in alteram partem inclinans, vergens, &c. ex ἕτερ⊕ & κλίνω, unde κλινὴ, ἡ, &c. Vi.

Ἑτερόκλιτ⊕, aliter declinatus; -κλιτον, sc. ὄνομα, HETEROCLITON. Th. κλίνω, inflecto.

Ἑτεροκλονέω, in diversa, seu in diversum moveo, vel quatio, &c. Oppian. 4. de Venat. ab ἕτερ⊕ & κλονέω, Vi.

Ἑτεροκρανία κεφαλαία; seu, ἑτεροκρανία, absolutè; Cephalæa, seu dolor alteram cranii seu capitis partem tentans, dextram scil. vel sinistram; qui, proinde, & ἡμικρανία dicitur à Galeno; ab ἕτερ⊕ & κρανίον, τὸ, vide.

Ἑτεροκωφῶ, alii surdus sum. Syrach. 19. 23. Sed rectiùs opinor; ἐθελοκωφῶν.

Ἑτερόμαλλ⊕, altera parte villosus; (cui opponitur ἀμφίμαλλ⊕) ab ἕτερ⊕ & μαλλ⊕, Vi.

Ἑτερομάσχαλ⊕, alterâ tantum parte manuleatus; ut ἑτερομάσχαλ⊕ χιτών; alterâ tantùm parte manuleata tunica; vestis fuit servorum, & servitiis dicata; cui opponitur ἀμφιμάσχαλ⊕; ab axillis sic dicta, quas μασχάλας vocant, &c. Nam compositio est ex ἕτερ⊕, vel ἀμφὶ & μασχάλη, vide.

Ἑτερομεγεθεῖν, inæqualiter crescere, &c. Ab ἕτερ⊕ & μέγεθ⊕, τὸ, Vi.

Ἑτερομερὴς, qui est alterius partis; vel, in alteram partem inclinans, &c. Perpetuum, ferè, pugnæ & victoriæ epithetum; ab ἕτερ⊕ & μέρ⊕, Vi.

Ἑτερομήκης, altera parte longior; ab ἕτερ⊕ & μῆκ⊕, Vi.

Ἑτερομήτωρ, frater ex diversa matre; ab ἕτερ⊕ & μήτηρ, Vi.

Ἑτερομόλι⊕, ε, ὁ & ἡ, quò, vel ad quem alter, vel, altera tantummodo pars, venit, seu accedit; ut, ἑτερομόλι⊕ δίκη, causa dicitur, quæ ab altera duntaxat parte agitur; scil. εἰς ἣν ἀντίδικ⊕ οὐκ ἦλθεν; Suid. ab ἕτερ⊕ & μολέω, Vi. Sic, varia componuntur alia, cum ἕτερ⊕; ut, ἑτερόμορφ⊕, ὁ & ἡ, qui formâ diversâ & variâ est, sive, qui alterius est formæ, &c. à μορφὴ, Vi. ἑτεροπάθεια; alterius partis vexatio; Diosc. lib. 2. & medicis sic dicitur illud curandi genus, cùm dolor in alteram partem evocatur, &c. à πάθ⊕, Vi. ἑτερόπλους & ἑτερόπλοον; ab altera tantum parte navigationem præbens; ut, contrà, ἀμφοτερόπλους γῆ, terra utrinque navigationem præbens; seu ad quam ab utraque parte navigari potest, &c. Item, ἑτερόπλουν δάνειον, vel ἀργύριον; quod in unum duntaxat commeatum est trajectitium; nam fœnus nauticum duplex est, viz. ἑτερόπλουν, quum commeatus, tantùm, periculum, fœnerator suscipit; & ἀμφοτερόπλουν, quum remeatus quoque; Vi. πλοῦς, vel πλό⊕, &c. Item, ἑτερόπνο⊕, aliud, vel diversum spirans; à nomine πνοὴ, id Vi. ἑτεροπρόσωπ⊕; &, ἑτεροπροσωπικὸς, qui alius, seu diversæ personæ est; unde est adv. ἑτεροπροσωπικῶς; in alia persona; & verbum etiam, ἑτεροπροσωπέω, personâ differo, &c. Omnia à πρόσωπον, τὸ, Vi. Sic, ἑτεροῤῥεπὴς, & ἑτερόῤῥοπ⊕; in alteram partem vergens seu inclinans; unde, ἑτεροῤῥεπεῖν, & ἑτεροῤῥοπεῖν; in alteram partem vergere seu propensum esse, &c. à ῥέπω, unde ῥοπὴ, &c. Quæ vide. ἑτεῤῥόρυθμ⊕, ε, ὁ & ἡ, alterius rythmi, &c. à Th. seq. ἕτερ⊕ & ῥυθμὸς, Vi.

ΈΤΕΡΟΣ, α, ον, alter, alius, μηδέτερ⊕, & ἐδέτερ⊕, neuter: ἐν ἑτέρῳ, sc. τόπῳ, alibi.

Ἑτερόσκιον, quorum alterum latus umbram facit; quorum scil. umbra, aut ad septentrionem, aut ad meridiem spectat; Strab. l. 2. à præced. ἕτερ⊕ & σκιὰ, Vi. Ità, varia, præterea, alia, cum ἕτερ⊕, sequuntur composita; ut, ἑτερόστιχ⊕, qui alterius est ordinis, & diversæ seriei; à στίχ⊕, Vi. ἑτερόστομ⊕; alterâ tantum parte aciem habens; seu, ex altera tantum parte acutus; à στόμα, Vi. ἑτερόστροφ⊕ ᾠδὴ; Ode, quæ composita est ex diversis generibus carminum, (cui contrarium est μονόστροφ⊕, &c.) à στροφὴ, Vi. Item, ἑτεροσχήμων; qui alterius seu diversæ figuræ est; figura diversus, &c. à σχῆμα; id vide.

Ἑτερότης, ητ⊕, ἡ, diversitas: &

Ἑτερόω, altero: ab ἕτερ⊕.

Ἑτερότροπ⊕, aliusmodi, diversus; alius; dissimilis, &c. Ab ἕτερ⊕ & τρόπ⊕, Vi. Sic, ἑτερούσι⊕, alterius seu diversæ essentiæ; alius, diversus; (cui opponitur ὁμοούσι⊕) ab οὐσία, Vi. ἑτερόφθαλμ⊕; qui alterum tantum ex duobus oculis habet, i. e orbus altero, &c. Sic etiam dicuntur equi, qui varios oculos habent; quod vitium dicitur ἑτεροφθαλμία; ab ὀφθαλμ⊕; id vide: ἑτερόφρων; aliter sentiens; à nomine φρὴν; V. ἑτεροφυὴς; diversæ naturæ; item, alibi enatus; à φύω, aut φυὴ; Vi.

ἑτερόφυλ⊕, qui est ex alia tribu; item qui diversæ gentis est, alienigena; & Metaph. qui diversi generis est, aut diversæ naturæ; à φῦλον, vel φυλὴ; quæ Vi. Item, ἑτερόφωνος, aliam & diversam edens vocem; unde, ἑτεροφωνία, diversitas, & differentia vocis, &c. à φωνὴ, Vi. & ἑτερόχρο⊕, ἑτερόχρους; sic, ἑτερόχροι⊕, & ἑτερόχρως, diverso præditus colore; alterius coloris, &c. (Ut &, ἑτερόχρωμ⊕; idem, versicolor, &c.) Unde, ἑτεροχροιότης, & ἑτεροχροια, diversitas coloris, coloris mutatio, &c. Item, verbum ἑτεροχροέω; a io & diverso sum colore, &c. ex ἕτερος & χρόα vel χροιά.

Ἑτέρωθεν, altera ex parte, vel aliâ; contrà, ex adverso; in alterutram partem, &c. Item, ἑτέρωθι, alibi, alio in loco; interdum cum gen. ut ἑτέρωθι γῆς; alibi terrarum, &c. à Th. ἕτερ⊕, vide.

Ἑτερώνυμ⊕, diversum nomen habens; item, diversitatem nominis habens, quæ est contra analogiam; item, ἑτερωνυμία dicuntur, quæ in uno eodémque subjecto diversum nomen habent; ut in scala, ascensus & descensus, &c. Ammonius, &c. Indè, adv. ἑτερωνύμως; diverso nomine; item, non ἀναλόγως; & ἑτερωνυμία, ἡ, diversitas nominis, &c. Ab ἕτερ⊕ & ὄνυμα, Vi.

Ἑτέρως, alio modo; aliter, secus, &c. Item, ἑτέρωσε; alteram in partem; aliò; Hom. Thucyd. & alii; utrumque, ab ἕτερ⊕, id vide.

Ἑτέρωσις, εως, ἡ, alteratio: à præced. verbo.

Ἔτερπεν, delectabat, 3. sing. imperf. à τέρπω, delecto. f. ψω.

Ἔτερσε, a. 1. act. Æol. à τείρω, affligo, vexo. Vel ut alii volunt à τέρσω, exsicco unde τερσαίνω, idem.

Ἑτέρωθε, & θεν, adv. ex alterâ parte. Th. ἕτερ⊕, alter.

Ἑτέρως, adv. aliter, ab eod. Th.

Ἐτετάλμην, σο, το, jussus eram, plusq. p. pass. verbi τέλλω, mando, perf. τέταλκα. a. 1. ἔτειλα.

Ἐτεταπείνωτο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi ταπεινόω, humilio. f. ώσω, perf. τεταπείνωκα. Th. ταπεινὸς, humilis.

Ἐτετάχατο, Ion. pro ἐτεταγμένοι ἦσαν, 3. pl. plusq. p. pass. fit ex 3. sing. ἐτέτακτο, inserto α, ante το, & κ, verso in aspirat. χ. verbi τάσσω, ordino. f. ξω, p. τέταχα, perf. pass. τέταγμαι.

Ἐτετεύχατο, Ion. pro ἐτετευγμένοι ἦσαν, 3. pl. plusq. p. pass. verbi τεύχω, fabricor. f. ξω, p. τέτευχα, perf. pass. τέτευγμαι & τέτυγμαι.

Ἔτετμεν, 3. sing. imperf. act. verbi τέτμω, invenio, quod derivatur à τέμνω, seco, scindo. f. τεμῶ. p. τέτμηκα. a. 2. ἔτεμον, ες, ε, & hinc per Pleonasin literæ τ, ἔτετμον, ες, ε, ut quidam volunt.

Ἐτετρήχει, εις, ει, plusq. p. verbi τρήχω, asper & salebrosus sum. f. ξω. p. τέτρηχα. Th. τραχὺς, έ⊕, asper, scaber.

Ἐτετύχοντο, 3. pl. a. 2. m. verbi τυγχάνω, assequor. f. τεύξομαι, a. 2. ἔτυχον, a. 2. m. ἐτυχόμην, & per reduplic. Ion. & conversionem

fiorem aspiratæ in tenuem, ἐτετυχόμλω, ε, ετο.
'Ετέτυκτο, factus erat, 3. sing. plusq. p. pass. ἐτετύγμλω, ξω, κτο, verbi τεύχω, fabricor, quod vide.
'Ετετύφεα, Ion. pro ἐτετύφειν, & ἐτετύφεε, pro ἐτετύφει, plusq. p. act. à τύπτω, verbero, f. ψω.
"Ετεχ', pro ἔτεκε, ob sequent. aspirat. 3. sing. a 2. act. verbi τίκτω, pario, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον.
'Ετέχθω, natus sum, a. 1. ind. pass. à τίκτω, pario.
'Ετεωνεῖν, vera loqui; & ἐτεώνιον, verum; Hesych. Utrumque ab ἐτεός, verus, &c. Vi.
"Ετη, nom. & accus. pl. contractè ab ἔτος, εος, τὸ, annus.
'Ετήκετο, liquefiebat, imperf. m. verbi τήκω, & Dor. τάκω, liquefacio, f. ξω; p. m. τέτηκα.
'Ετήρουν, servabam, imperf. act. à τηρέω, servo, imperf. ἐτήρεον, ουν. f. ήσω, p. τετήρηκα.
"ΕΤΗΣ, ου, ὁ, socius, amicus; ὦ 'τὰν, pro ὦ ἐτᾶν, ô amice, vel amici. q. ab ἔθος, cum quo nobis vitæ consuetudo; vel ἔτος, ut sit coætaneus, vel ἐτεός, ut sit verus amicus.
'Ετησίαι, Etesiæ venti, qui certo anni tempore flant; venti anniversarii; (ab ἔτος, τὸ, annus; unde sequens ἐτήσιος, Vi.) flare solent post solstitium æstivum; circa decimum scil. vel duodecimum diem à caniculæ ortu flare incipiunt, usque ad Arcturi exortum, &c. Tamen, ut ab ἔθος, Ethesiæ, scribitur apud Columellam sæpius, ut lib. 2. c. 22. &c.
'Ετήσιος, ου, ὁ, ἡ, annuus, anniversarius: ab ἔτος, annus.
'Ετητόμακα, & ἐτεπίμηκα, perf. Att. pro ἡτοίμακα, præparavi; verbi ἑτοιμάζω, paro. Th. ἕτοιμος, promptus & paratus.
'Ετήτυμος, per Anadipl. seu Epenth. Poët. pro ἔτυμος, ου, ὁ, ἡ, verus: ἔτυμον, & ἐτήτυμον, adv. verè.
'Ετητυμία, ἡ, veritas; in Epigr. Item, ἐτητύμως, verè; Eurip. Utrumq; à præced. ἐτήτυμος, id vide.
"ΕΤΙ, adhuc, insuper, amplius, posthæc.
'Ετίθη, ponebat, 3. sing. imperf. act. q. à τιθέω, imperf. ἐτίθεον, ουν, εες, εις. Th. τίθημι, pono, f. θήσω. p. τέθεικα. a. 2. ἔθω, a. 2. opt. θείω, a. 2. ind. m. ἐθέμλω, σο, το, a. 2. inf. m. θέσθαι.
'Ετίθου, Dor. pro
'Ετίθε, ponebaris, 2. sing. imperf. pass. Ion. pro ἐτίθεσο ab ἐτιθέμλω, σο, imperf. ejusd. verbi.
Ετικτον, ες, ε, imperf. act. verbi τίκτω, pario, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον, a. 2. sub. τέκω, a. 1. pass. ἐτέχθω, præt. m. τέτοκα.
'Ετίμησα, ας, ε, a. 1. ind. act. ἐτιμησάμλω, ω, ατο, & in 3. pl. ἐτιμήσαντο, a. 1. m. vide τιμάω, honoro. Th. τίω, idem.
'Ετινάσσετο, concutiebatur, imperf. pass à τινάσσω, quatio, f. ξω, p. τετίναχα.
'Ετίομλυ, honorabamus, 1. pl. imperf. act. à τίω.
"Ετισα, ας, ε, solui, a. 1. ind. act. verbi τίω, honoro, f. τίσω, p. τέτικα.
'Ετιταίνετο, extendebatur, 3. sing. imperf. pass. à τιταίνω, quod à τείνω, tendo. f. τενῶ. p. τέτακα.
"Ετλω, ης, η, sustinui, a. 2. ind. act. à τλῆμι, tolero, f. τλήσω, p. τέτληκα. Them. ταλάω, idem; hinc per Syncop. τλάω, & τλῆμι.
"Ετμαγεν, dissecti sunt, Bœot. Sync. pro ἐτμάγησαν, 3. pl. a. 2. ind. pass. ἐτμάγλω, verbi τμήγω, vel τμήσσω, f. 2. τμαγῶ. a. 2. ἔτμαγον. Th. τέμνω, seco.
"Ετμηγον, a. 2. ut & ἔτμαγον, ejusdem verbi.
'Ετμήθω, excisus sum, a. 1. ind. pass. verbi τέμνω, seco, f. μῶ. p. τέτμηκα.
"Ετμηξα, scidi, a. 1. ind. act. verbi τμήσσω, seco, f. ξω. Th. τέμνω, idem.
'Ετνηρὸς, ου, ὁ, idem quod, pro, & ab præced. Th. ἔτνος; pulmentarium scil. ex leguminibus fresis elixisque confectum, &c. Item, ἐτνηρὸν ἔψημα; dicitur pro ἔτνος; seu simile τοῦ ἔτνει, aut quod est ex ἔτνους, Athen.
'Ετνήρυσις, dicitur tudicula seu cochlear, quo τὸ ἔτνος ἀρύομλυ, sive ἀρυτόμλυ, i. e. quo pultem ex olla haurimus, &c. Ab ἔτνος & ἀρύω, seu ἀρύτω, quæ vide.
'Ετνοδόκος τορυνὴ, tudicula seu cochlear quo, τὸ ἔτνος δεχόμεθα; sive, quo ex olla depromimus pultem; in Epigramm. ab ἔτνος, & δέχομαι, vide.
"ΕΤΝΟΣ, εος, τὸ, puls ex leguminibus, q. ab ἔδω, edo.
'Ετοῖμα, parata, nom. pl. n. g. vide ἕτοιμος.
'Ετοιμάζω, paro, f. άσω, p. ἡτοίμακα, a. 1. inf. act. ἑτοιμάσαι, a. 1. imperat. act. ἑτοίμασον, άτω, & in pl. ἑτοιμάσατε, perf. pass. ἡτοίμασμαι, σαι, & inde
'Ετοιμασία, ας, ἡ, præparatio: ab
"ΕΤΟΙΜΟΣ, ου, ὁ, ἡ, sive ἑτοῖμος. Att. promptus, paratus: hinc
'Ετοιμότης, ητος, ἡ, promptitudo; alacritas; propensio, &c. ἑτοιμότης πρὸς τὸ χεῖρον; celeritas, seu alacritas & & promptitudo ad malum deterius, &c. Item,
'Ετοίμως, promptè, adv.
'Ετόλμα, 3. sing. imperf. verbi τολμάω, audeo, imperf. ἐτόλμαον, ων, αες, ας, f. ήσω, p. τετόλμηκα, a. 1. ἐτόλμησα, Dor. ἐτόλμασα, Th. τόλμα, ης, ἡ, audacia.
"Ετον, ἔτλω, dual. a. 2. act. verbi ἵημι, mitto, a. 2. ἧν.
"ΕΤΟΣ, εος, τὸ, annus: hinc ἐτήσιος, annuus: δεκαετὴς, decennis; διετὴς, bimus.
'Ετὸς, ου, & ἐτεὸς, ου, verus, bonus; &
'Ετὸς, adv. frustrà, temerè: ab εἰμὶ, sum.
"Ετραγον, a. 2. ind. act. verbi τρώγω, rodo, f. τρώξομαι.
"Ετραπ', pro ἔτραπε, evertit, 3. sing. ab ἔτραπον, a. 2. act. verbi τρέπω, verto f. ψω, p. φα, a. 2. pass. ἐτράπλω, p. m. τέτροφα, a. 2. m. ἐτραπόμλω, & in 3. pl. ἐτράποντο.
'Ετράπεον, uvas calcabant, 3. pl. imperf act. verbi τραπέω, factum ex fut. 2. τραπῶ; verbi τρέπω, verto.
'Ετράπετ', pro ἐτράπετο, 3. sing. a. 2. m. vide ἔτραπ'.
'Ετράπλω, ης, η, a. 2. pass. à τρέπω, verto. Vide ἔτραπ'.
'Ετραπόμλω, ου, ετο, a. 2. m. ab ἔτραπον, a. 2. act. verbi τρέπω, vide ἔτραπ'.
'Ετράφλω, educatus sum, & in 3. pl. ἐτράφησαν, a. 2. ind. pass. verbi τρέφω, alo. f. ψω. a. 2. ἔτραφον.
"Ετραφον, ες, ε, ejusd. a. 2. act. vide ἐτράφλω.
"Ετρεμε, tremit. 3. sing. imperf. act. à τρέμω, idem quod τρέω, tremo.
"Ετρεσα, ας, ε, tremui, a. 1. ind. act. verbi τρέω, tremo, trepido. f. τρέσω.
'Ετρέφετ', pro ἐτρέφετο, 3. sing. imperf. pass. &
"Ετρεφον, ες, ε, imperf. act. verbi τρέφω, alo. f. θρέψω. p. τέτρεφα. a. 2. ἔτραφον. p. m. τέτροφα.
"Ετρησε, perforavit, 3. sing. a. 1. act. verbi τετραίνω, seu τίτρημι, terebro. f. τρήσω, tanq. à τράω.
"Ετριγον, a. 2. ind. act. verbi τρίζω, strido. p. m. τέτριγα.
'Ετρύγων, vindemiebant, 3. pl. imperf. act. ἐτρύγαον, ων, verbi τρυγάω, Them. τρύγη, vindemia.
'Ετρύπη, Dor. pro ἐτρύπα, & hoc Ion. pro ἐτρύπαε, 3. sing. imperf. verbi τρυπάω, perforo. Th. τρύπα, foramen.
'Ετρύφλω, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi θρύπτω, frango, frango luxu. f. ψω. p. φα. perf. pass. τέθρυμμαι.
'Ετρυφήσατε, 2. pl. a. 1. act. verbi τρυφάω, in delitiis vivo. f. ήσω. p. τετρύφηκα. Th. θρύπτω, frango luxu.
"Ετρωσα, vulneravi, a. 1. ind. act. verbi τιτρώσκω, vulnero, lædo. f. τρώσω tanq. à τρόω.
'Ετύθω, immolatus sum, euphoniæ gratiâ, pro ἐθύθω, a. 1. ind. pass. à θύω, f. θύσω macto, sacrifico.
'Ετυλίχθω, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi τυλίσσω, perscrutor. f. ξω. Them. τύλος, callus.
"Ετυμα, vera, nom. pl. n. g. ab ἔτυμος, verus.
'Ετυμηγόρος, veriloquus; ὁ ἔτυμα ἀγορεύων; nam est, ab ἔτυμος; & ἀγορέω seu ἀγορεύω, Vi.
'Ετυμόδρυς, q. d. veriquercus; quercus propriè dicta, primaque species, quæ dulcem fert glandem; (ut esculus, sive quercus latifolia, i. e. πλατύφυλλος, amaram; fagus, teretem, &c.) ab ἔτυμος & δρῦς, Vi.
'Ετυμόθρεος, q. d. verisonus; verum sonans, veriloquus, &c. Ab ἔτυμος & θρέος, Vi.
'Ετυμολογία, ας, ἡ, ETYMOLOGIA, originis verborum indicatio: ab ἔτυμος, & λόγος, sermo, quod à λέγω, dico.
'Ετυμολογικὸς, etymologicus, peritus etymologiarum explicandarum; Item ἐτυμολογέω, ῶ, origines verborum indico, &c. Omnia ab ἐτυμολόγος, qui origines

rigines verborum indicat, seu explicat, &c. ejusd. Th. & comp.
Ἔτυμον, ου, τὸ, ETYMUM, vera origo alicujus vocabuli, ejusque originis ratio; item,
Ἔτυμον nec non ἐτήτυμον, adverbialiter, verè; n. g. ab
Ἔτυμος, ου, ὁ, ἡ, verus, dat. pl. Ion. ἐτύμοισιν. ἐτήτυμος, ου, ὁ, ἡ, per Epenth. item ἐτύμως, verè, adv.
Ἐτυμότης τῶν ὀνομάτων, q. d. veritas nominum; i. e. vera nominum explicatio, &c. (ab ἔτυμος) idem quod ἐτυμολογία, id vide.
Ἐτυμώνιος, vel ἐτυμώνιος, verus; idem quod ἔτυμος.
Ἐτυμπανίσθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. à τυμπανίζω, distendo, f. ίσω, p. τετυμπάνικα· a τύμπανον, seu τύμπανος, instrumentum, quo pulsato sonus cietur.
Ἐτύπαν, Dor. pro ἐτύπην, sauciatus sum, a. 2. ind. pass. à τύπτω; ἔτυπεν, pro ἐτύπησαν, Bœot.
Ἐτύφθεν, Bœot. pro ἐτύφθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass à τύπτω, verbero.
Ἔτυχε, 3. sing. a. 2. ἔτυχον, ες, ε, verbi τυγχάνω, nanciscor, f. τεύξομαι, perf. pass. τέτυγμαι.
Ἐτύχθην, ης, η, a. 1. ind. pass. pro ἐτεύχθην; à perf. pass. τέτυγμαι, pro τέτευγμαι, verbi τεύχω, fabricor.
Ἔτυχον, ες, ε, vide ἔτυχε.
Ἐτῶν, gen. pl. ab ἔτος, εος, τὸ, annus.
Ἐτώσια, inania, acc. pl. item adverbialiter, frustrà; ab
Ἐτώσιος, ου, iners, varius: ab ἐτὸς, adv. frustrà. Th. εἰμὶ, sum.
Ἐτωσιεργὸς, qui incassum laborat: ab ἐτώσιον, inane, & ἔργον, opus
Εὖ, bene, belle, feliciter, adv. in compos. plerumque facilè; item bene, feliciter, valde. Th. ἐῢς, bonus.
Εὖ, Æol. & ἕυ, Dor. pro οὗ, sui.
Εὔα, ας, ἡ, EVA, nomen primæ matris. Hebr. vivificans.
Εὐαγγελία, ας, ἡ, nuntiatio: vide εὐαγγέλιον.
Εὐαγγελίζω, EVANGELIZO, læta annuntio, f. ίσω, & Att. εὐαγγελιῶ, p. εὐήγγελκα, a. 1. εὐηγγέλισα, a. 1. inf. εὐαγγελίσαι, perf. pass. εὐηγγέλισμαι, a. 1. pass. εὐηγγελίσθην, ης, η; a. 1. part. pass. εὐαγγελισθείς. imperf. pass. εὐηγγελιζόμην, ου, ετο, f. 1. m. εὐαγγελίσομαι, a. 1. m. εὐηγγελισάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. εὐαγγελίσασθαι; ex εὖ & ἀγγέλλω, nuntio.
Εὐαγγελικὸς, οῦ, EVANGELICUS: &
Εὐαγγέλιον, ου, τὸ, EVANGELIUM, faustus ac lætus nuntius: ab εὖ & ἀγγελία, nuntius. Th. ἀγγέλλω, nuntio.
Εὐαγγελιστὴς, οῦ, ὁ, EVANGELISTA, Evangelii præco; à perf. pass. verbi εὐαγγελίζω, quod vide.
Εὐάγγελος, ου, ὁ, ἡ, qui fausta nuntiat; ab εὖ & ἄγγελος, nuntius.
Εὐαγέως, sanctè, purè, & ritè; ut, Apollonius secundo, εὐαγέως καίειν, ritè adolere, &c. Item,
Εὐαγέω, ῶ, sanctè ago, purus sum: ab
Εὐαγὴς, έος, ὁ, ἡ, sanctus, purus: ab ἄγος, veneratio: item agilis, prout

Εὐάγητος, ου, ὁ, ἡ, mobilis: ab ἄγω, duco.
Εὐαγῆτος, ου, ὁ καὶ ἡ, purus, splendidus, &c. Ab εὐαγὴς, sanctus, &c. Vi.
Εὐάγκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, quem facile complecti possumus; facilis complexu; aut facilis portatu; i. e. εὔφορτος; Poll. lib. 2. ab εὖ & ἀγκάλη, vel ἀγκαλὶς; vide in Th. ἀγκαί.
Εὐαγλις, i. e. καλὰς ἄγλιθας ἔχων; bonas, seu pulchras habens spicas, seu nucleos; de capite allii; nam, ἄγλιθες, sunt spicæ & nuclei quibus constant alliorum capita, &c. Ex εὖ & ἄγλιθες, vide.
Εὐαγρέω, ῶ, in captura felix sum; prædæ copiam habeo; Athen. & Plut. εὐαγρεία, ας, ἡ, felicitas, & bonus successus in captura; prospera captura; optima præda, &c. Vide ἀγρεύω, & Th. ἄγρα, &c.
Εὐαγόρη, ης, ἡ, nomen mulieris.
Εὐάγωγος, ου, ὁ, ductilis; qui facilè duci potest; unde, Metaph. tractabilis, docilis, &c. Vide ἀγωγὴ, & ἀγωγὸς, &c.
Εὐάγων τιμὰ, honor qui sequitur aliquem ob certamina præclarè certata. Ex εὖ & ἀγὼν, ῶνος, quod ab ἄγω, ξω. Alii rectius putant hoc εὐάγων, esse gen. pl. qui cum κατεχῶν, jungendus, & duct. ab εὔαγος, ου, ὁ, ἡ, pro rectè instituto in re aliquâ; hinc εὐαγωγία, recta educatio & institutio: παρὰ τὸ εὖ ἄγειν, τὸ καλῶς παιδεύειν.
Εὔαδε, placuit, 3. sing. a. 2. pro ἕαδε, Pleonasm Æol. τῦ, υ, & mutato simul spiritu. ἕαδε verò per resolutionem Ion. pro ἧδε, a. 2. verbi ἁνδάνω, vel ἁδέω, placeo. Alii volunt esse præt. m. verbi ἅδω, placeo. p. m. ἧδα, & solutione ἕαδα. part. med. ἑαδώς.
Εὐαδὴς, placidus, tranquillus; ab εὖ & ἀδέω, vel ἅδω, placeo.
Εὐαδίκητος, qui facile injuriâ affici potest; injuriæ opportunus, vel obnoxius; imbellis, &c. Ab εὖ & ἀδικέω, unde ἀδικητικὸς, &c. Vi.
Εὐαέι, dat. sing. ab
Εὐαὴς, έος, ὁ, ἡ, salubriter spirans, qui bene à ventis perflatur; ex εὖ, bene & ἄω, vel ἄημι, spiro.
Εὐαερία, ἡ, tranquillitas cœli; Bud. ab ἀὴρ, ἀέρος, ὁ, aer.
Εὐάζω, euan clamo, euo; ut, in Epigramm. εὐάζειν Βακχῶ; Orgya Bacchi celebrare; item, generaliùs, celebro, oro; unde, εὐάζειν πάσχα; Nonn. celebrare pascha, &c. Sic Virgil. Euantes Orgya circum, &c. Ab εὐοῖ, εὔϊος, vel εὐὰν, &c. Hæc vide.
Εὔαθλος, strenuè certans; Pind. ab ἆθλος, id vide.
Εὐαίσθητος, sensu valens, sensum acrem habens; facile sentiens; & in neut. τὸ εὐαίσθητον, sentiendi facultas; sensus acumen & vigor; sic dicitur ἄνθρωπος εὐαισθητότατον τῶν ἄλλων ζώων, &c. Ejusdem Th. & comp.
Εὐαιμονίδης, EUÆMONIDES, nomen propr.
Εὐαίνετος, ου, Poët. bene vel valde laudatus: ex εὖ bene & αἰνέω, laudo.
Εὐαίρετος, ου, ὁ, ἡ, qui facilè capi potest: ex εὖ & αἱρέω, capio.
Εὐαισθησία, ας, ἡ, sensuum vigor; ex εὖ, bene, & αἰσθάνομαι, sentio. p. ᾔσθημαι.
Εὐαίων, ωνος, ὁ, beatus, felicis ævi, EUÆON, accus. sing. Εὐαίωνα; ab αἰὼν, Vi.
Εὐάκεστος, medicatu, curatúq; facilis; ab εὖ & ἄκεστος, Vi.
Εὐακόνητος, i.e. εὐήκης; valde vel bene acutus, &c. Ab ἀκονάω, exacuo; à Th. ἀκόνη, &c. Vi.
Εὐάκτιν, pulchros habens radios; Th. ἀκτίν.
Εὐαλαζόνευτος, facilis ad ostentationem; ab ἀλαζονεύομαι, me ostento; à Th. ἀλαζὼν, Vi.
Εὐαλάκατος, Dor. pro εὐηλάκατος, ου, ὁ, ἡ, qui bonam vel pulchram colum habet: ex εὖ & ἠλακάτη, colus.
Εὐαλδὴς, bene & feliciter crescens; bonum incrementum accipiens, &c. Ab εὖ, bene, feliciter; & Th. ἀλδέω, vide.
Εὐαλθὴς, sanatu facilis; Th. ἄλθω, vide.
Εὔαλος, Doricè, pro εὔηλος; apricus, &c. Vi.
Εὐαλλοίωτος, qui facile mutari potest; ab εὖ & ἀλλοιωτὸς, mutabilis, mutationis capax vel mutari aptus, &c. Ab ἀλλοιόω, immuto, quod ab ἀλλοῖος; id vide.
Εὐαλωσία, Hesychio teste, Ceres sic dicitur, quoniam, μεγάλας τὰς ἅλως ποιεῖ, καὶ πληροῖ; areas frugum copiâ implet, &c. Ab εὖ & ἅλως, ω, ἡ, area, &c. Vi.
Εὐάλωτος, ου, ὁ, ἡ, captu facilis: ab εὖ & ἁλίσκομαι, capio.
Εὐαμερία, ας, ἁ, Dor. pro εὐημερία, ας, ἡ, diei bonitas & serenitas. At pro secundarum rerum statu & tranquillitate; ex εὖ, & ἡμέρα, dies.
Εὐάμπελος, pulchrè vitibus consitus; bonas habens vites, &c. Ab εὖ & ἄμπελος, vitis, &c. Vi.
Εὐὰν, Euan; vox erat mulierum bacchantium, quam Baccho acclamabant; unde, apud Latinos poëtas, Euan est Bacchi cognomen, &c. Ab εὐοῖ, quod vide.
Εὐανάγνωστος, lectu facilis; ut εὐανάγνωστος βίβλος; liber lectu facilis, &c. Ab εὖ & ἀναγινώσκω, Vi.
Εὐανάγωγος, qui facilè rejicitur, seu excreatur; Diosc. ab εὖ & ἀναγωγὴ, subductio, subjectio, &c. Item, rejectio, emissio, &c. Ab ἀνάγω, subduco; item, rejicio, emitto, &c.
Εὐανάδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui facile digeritur, & in membra distribuitur; Diosc. & Athen. &c. Nam quia cibus & potio in omnes membrorum partes digeruntur; ut Celsus loquitur; ea quæ digestionem habent facilem, εὐανάδοτα dicuntur, ut quæ difficilem δυσανάδοτα, &c. Sic, apud Diosc. εὐανάδοτος ἄρτος, & εὐανάδοτος οἶνος, &c. Ab ἀνάδοτος, & ἀναδίδωμι, &c. Vi.
Εὐανάκλητος, revocatu facilis, facile revocabilis; item, qui facile flecti potest, & ab ira revocari; unde, adv. εὐανακλήτως, expon. συμπαθῶς; Suid. ab εὖ & ἀνάκλητος, revocatus; ab ἀνακαλέω, &c. vide.
Εὐανακόμιστος, qui facile recuperari potest, aut revocari; Plut. ab ἀνακομίζομαι, Vi.

Εὐανάληπτος, qui facilè refocillari potest; ab ἀναλαμβάνω; vide.

Εὐανάπνευστος, facilè respirans, facilem habens respirationem; ab εὖ, & ἀναπνέειν; vide.

Εὐανάσφαλτος, facilè revalescens; ab ἀνασφάλλω, vide.

Εὐανάτρεπτος, subversu, seu eversu facilis; ab εὖ, facilè, & ἀνάτρεπτος, prostratus; ab ἀνατρέπομαι, id vide.

Εὔανδρος, strenuos seu fortes & bonos viros habens; ut εὔανδρος πόλις, civitas quæ à strenuis viris incolitur, &c. Undè εὐανδρία, abundantia & copia virorum fortium & præstantium; item, virilitas, &c. Sic etiam εὐανδρέω, ῶ, bonis viris, & acribus abundo: item, vigeo, & virilis sum, viribus valeo, &c. ab εὖ, & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, &c. Vide.

Εὐάνεμος, Poët. & Dor. pro εὐήνεμος, ου, ὁ, ἡ, secundus ventus: ex εὖ & ἄνεμος, ventus.

Εὐάνετος, remissu facilis: item, dissolutu & dilutu facilis, facilè liquescens, &c. ab ἀνετος, vide.

Εὐανθεῖς, florentes, nom. pl. ab εὐανθὴς, έος, ὁ, ἡ, pro εὐανθὴς, florens, & τὸ εὐανθές: ab εὖ, & ἄνθος, έος, τὸ, flos.

Εὐάνθεμος, ου, floridus: vide εὐανθεῖς

Εὐανθέω, bene & feliciter seu pulchrè floreo; ab εὐανθὴς; V.

Εὐάνιος, qui mederatè dolores fert, mitis, lenis, &c. ab εὖ, & ἀνία, tristitia, &c. V.

Εὐάνοικτος, apertu facilis, qui facilè reseratur; ex εὖ, & ἀνοικτὸς; id V.

Εὐανορία, ας, ἡ, Dor. pro Ion. εὐηνορίη, ἡ, strenuitas, fortitudo: &

Εὐάνωρ, ορος, ὁ, Poët. & Dor. pro Ion. εὐήνωρ: ex εὖ benè, & ἀνὴρ, ὁ, vir.

Εὐάντητος, ου, ὁ καὶ ἡ, obvius, expositus; cui facilè est occurrere: item, propitius; cui occurrere bonum est & faustum; vel cujus bonus est occursus, &c. Nam opponitur τῷ δυσαντήτῳ; i. e. infausto & infelici augurio, &c. ab εὖ, & ἀντάω; V.

Εὐαντίλεκτος, cui facile contradici potest; qui facile refelli potest, &c. ab ἀντίλεκτος, id V.

Εὐάντυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, pulchram circumferentiam aut orbem habens; seu, pulchros axes habens; ab ἄντυξ, V.

Εὐαπάλλακτος, ὁ καὶ ἡ, quo facile liberari possumus; Aristot. in Probl. εὐαπαλλάκτους ὕπνους, vocat, ex quibus facilè expergescimus; ab ἀπαλλάσσω, V.

Εὐαπαντησία, ας, ἡ, comitas; & εὐαπάντητος, ὁ καὶ ἡ, obvius; comis eo, scil. comitatis genere, quæ obviis exhibetur; ab ἀπαντάω; V.

Εὐαπάτητοι, qui facilè decipiuntur: ex εὖ, & ἀπατάω, f. ήσω, decipio.

Εὐαπήγητος, ὁ, ἡ, Ion. pro εὐαφήγητος, facilis narratu: ex εὖ, ἀπὸ & ἡγέομαι, duco, narro.

Εὐαπόβατος, facilem habens descensum; ab ἀποβαίνω; V.

Εὐαπόδεικτος, ου, ὁ, demonstratu facilis; vide ἀπόδεικτος.

Εὐαπόδεκτος, maximè acceptabilis, gratissimus, & dignissimè accipiendus, &c. ab εὖ, & ἀπόδεκτος; V.

Εὐαπόδοτος, redditu facilis; item, qui facilè egeritur seu excernitur; (sicut, εὐανάδοτος, dicitur, qui facilè digeritur in stomacho) ab εὖ, & ἀποδίδωμι.

Εὐαποκρίτως ἔχοντα; quæ sunt ad respondendum facilia; seu, ad quæ respondere facile est; adv. ab ἀποκρίνομαι; V.

Εὐαπολόγητον, quod facile excusari potest; ab εὖ & ἀπολογέομαι; V.

Εὐαπόλυτος, qui facile absolvi potest, facile dissolubilis, &c. ab εὖ, & ἀπόλυτος; V.

Εὐαπόρρυτος, facilè defluens; ab εὖ & ἀπόρρυτος; effluens, defluens; ut, ἀπόρρυτον σῶμα, corpus effluens; i. e. quod decrescit; Plat. in Tim. ab ἀπορρύω, vel ἀπορρέω; quæ V.

Εὐαπόσπαστος, qui facilè avelli vel abstrahi potest; ut, εὐαπόσπαστοι ἀλλήλων, quorum alterum ab altero detrahi potest, &c. ab εὖ, & ἀπόσπαστος, qui abstrahi potest, &c. ab ἀποσπάω; id vide,

Εὐαποτείχιστος, qui circumvallari, & muniri facile potest, &c. ab ἀποτειχίζω; id vide.

Εὔαρδος, benè irrigatus, irrigationi aptus & conveniens, &c. ab εὖ, & ἄρδω; vide.

Εὐάρεστος, blandus, placere cuilibet volens, placidus, obtemperans, &c. Undè, adv. εὐαρέστως, blandè; ut, εὐαρέστως ἔχειν, &c. ab εὖ, & ἀρέσκω; vide.

Εὐαρεστέω, -ῶ, placeo, f. ήσω, p. εὐηρέστηκα, a. 1. εὐηρέστησα, a. 1. inf. act. εὐαρεστῆσαι, præs. pass. εὐαρεστέομαι, delector. Item,

Εὐαρεστήριος, placatorius, & εὐαρέστησις, placabilitas, placiditas, placide composita mens, gratiæ conciliatio, &c. à præced. verbo, & seq. nomine.

Εὐάρεστος, ου, ὁ, ἡ, acceptus: ex εὖ, benè, & ἀρεστὸς, placitus. Th. ἀρέσκω, placeo.

Εὐαρέστως, adverbium, ad placitum, ab eodem.

Εὐαρίθμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, numeratu facilis, non multus, paucus, &c. ab ἀριθμητὸς; V.

Εὐαρκὴς, ad propulsandum, vel auxiliandum valde sufficiens; ut, εὐαρκὴς πόλις, urbs munita, & ad propulsandos hostes sufficiens; Strabo, à Th. ἀρκέω; qu. V.

Εὐάρματος, ου, ὁ, ἡ, Poët. qui bonum habet currum, & feliciter eo utitur. Ex εὖ & ἅρμα currus; quod vide.

Εὐαρμόζω, bene convenio, aptè congruo, &c. Indè εὐάρμοστος, aptus, habilis, dexter, quadratus, quadrans, commodus; qui harmonicè compositus est, &c. Ut παιδίον πρὸς πάντα εὐάρμοστον, &c. Undè εὐαρμόστως, aptè, concinne, congruentissimè, &c. Item, εὐαρμοστία, ας, ἡ, aptitudo, dexteritas, concinnitas, apta compositio, &c. (ejus oppositum, ἀναρμοστία:) ut & verbum, εὐαρμοστέω, ῶ, sum εὐάρμοστος, & concinnus, &c. ab εὖ & ἁρμόζω; V.

Εὐάροτος, aratu facilis; vel, bene aratus, &c. ut, εὐάροτον πεδίον, campus aratu facilis; Apoll. Arg. lib. 2. ab εὖ, & ἀροτὸς, arabilis; V.

Εὔαρχος, bonus ductor, & imperator, &c. Item, moriger, imperio parens regi facilis, &c. Undè, εὐαρχία, ductus, principatusque probus, &c. ab εὖ, & ἀρχὴ, undè ἀρχὸς, &c. vide.

Εὔασμα, τὸ, & εὐασμὸς, οῦ, ὁ, ovatio, vociferatio bacchantium; interdum tamen & ad alias vociferationes transfertur; Plut. in Ant. βοὴ ὄχλου, μετ' εὐασμῶν καὶ πηδήσεων σατυρικῶν, &c. Item, εὐαστὴρ & εὐαστὴς; ovator, celebratio Bacchanalium, &c. In Epigram. εὐασταὶ, pro sacerdotibus Bacchi, & ipse Bacchus, εὐαστὴρ, in iisdem appellatur, &c. omnia ab εὐάζω; id vide.

Εὐάστερος, splendidè lucidus, lucidissimè fulgens, &c. ab εὖ, & ἀστὴρ, έρος, ὁ, stella, &c. vide.

Εὐαυξὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, auctu perfacilis, auctu insignis, &c. ab αὔξω; vide.

Εὐαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui facilè tangi potest; ab ἁφὴ, V.

Εὐάφορμος, opportuus: Item excusatu facilis, excusatione dignus, &c. ab ἀφορμὴ, vide.

Εὐαφῶς, decenti tactu, appositissimè, &c. ab εὐαφὴς; vide.

Εὐαχὴς, έος, ὁ, ἡ, Poëticè, & Dor. pro εὐηχὴς, qui bonum habet sonum, canorus.

Εὐβάστακτος, ὁ καὶ ἡ, facilis gestatu, facilis ad ferendum, &c. à Them. βαστάζω; vide.

Εὔβατος, qui facilè adiri, aut transiri potest, pervius, à βατὸς, pervius, &c. vide.

Εὔβιος, & εὐβίοτος, benè & commodè vivens, compos vitæ facilioris, cui victus facilis, &c. legitur & cum ω; ut, εὐβίωτος τὴν δεξιότητα, cui ingenium sagax est, in vitæ officiis, probè vivens, &c. Undè superl. εὐβιώτατος, qui abunde vivit, &c. ab εὖ, & βίος; vide.

Εὐβλαβὴς, ους, offensioni expositus, qui facilè lædi potest; ab εὖ, & βλάπτω; vide.

Εὐβλαστὴς, & εὔβλαστος, benè germinans; undè, εὐβλάστεια, & εὐβλαστία, copiosa germinatio: item, εὐβλαστέω, ῶ, bene germino, &c. à βλαστὴ, & βλαστὸς, quod vide.

Εὐβοήθητος, cui facilè est opitulari, facilè medicabilis, qui facile juvatur, &c. à βοηθέω, vide.

Εὔβοια, ας, ἡ, Euboea, est nomen loci: ex εὖ & βόω, pasco.

Εὔβολος, felix jactus; undè εὐβολέω, felicem aleæ jactum sortior; feliciter aleam jacio, &c. à βολὴ, βόλος, & βολέω, &c. V.

Εὐβοσία, ἡ, pabuli bonitas, seu ubertas, bonum nutrimentum, fertilitas, pabuli copia, &c. Item, εὔβοτος, pascuus; i. e. pascuis abundans, pascendis pecoribus aptus, &c. V.

Εὐβόστρυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchros habens cincinnos seu cirros, &c. à Th. βόστρυχος, &c. V.

Εὔβοτος, ου, ὁ, ἡ, benè pastus: ex εὖ & βόω.

Εὐβότρυος, & εὔβοτρυς, pulchros racemos habens, pulchrè racematus, &c. ab εὖ, & βότρυς, vide.

Εὐβουλία, ας, ἡ, bonum consilium: ex εὖ, benè & βουλὴ, consilium.

Εὔβουλος, ου, ὁ, ἡ, consultus, prudens; qui benè consulit alteri, item propr. nomen EUBULUS, ex iisd. Th.

Εὐβούλως, prudenter; à præced. εὔβουλος; V.

Εὐβρεχὴς, benè madefactus, dilutus; à βρέχω, vide.

Εὔβροχος, multos habens laqueos; ut εὔβροχον ἅμμα; nexus multos habens laqueos, in Epigram. pro laqueo; (V. ἅμμα,) ab εὖ & βρόχος; V.

Εὔβρωτος, qui comedi facilè potest, vescus, edulis, à βρωτὸς, vide.

Εὐγάλακτες, benè lactati; ab εὖ, & γάλα, κτος, τὸ, vide.

Εὐγάθητος, Doricè pro εὐγήθητος, delectabilis, jucundus; ab εὖ, & γηθέω; vide.

Εὔγαμος, felix in nuptiis, cui prosperum evenit connubium, &c. ab εὖ, & γάμος; V.

Εὖγε, Lat. EUGE: laudantis & exultantis adv.

Εὔγειος, cujus solum bonum est, fertilis, &c. idem cum εὔγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, &c. Vide.

Εὐγένεια, & Ion. εὐγενίη, ας, ἡ, nobilitas: &

Εὐγενὴς, έος, ὁ, ἡ, nobili genere ortus, generosus: ab εὖ, benè, & γένος, εος, τὸ, genus. Th. γείνομαι, nascor.

Εὐγένειος, pulchram barbam habens, & simpliciter barbatus: item, villosus; (nam villos, nonnunquam, γένειον vocant) ab εὖ, & γένειον, τὸ, barba, &c. vide. Item nobilis, generosus; ab εὖ, & γένος, τὸ; V.

Εὐγενέτης, præstanti genere ortus, generosus, &c. in Epigr. ab εὖ, & γενέτης, vide.

Εὔγεως, ω, ὁ, ἡ, Atticè: &

Εὔγεων, ω, τὸ, pro εὔγειος, fertilis. Them. γῆ, terra.

Εὔγηρυς, vocalis; ut εὔγηρυς ἀοιδὴ, vocalis cantus; apud Aristoph. ab εὖ, & γῆρυς, vox; V.

Εὐγήρως, senio felix; seu, cui commoda & beata senectus obtingit; Aristot. & Plut. (dici putatur & εὔγηρος, undè superl. εὐγηρέστατος, venerabilis senex, &c.) Item εὐγηρία, ἡ, felix senium, commoda & beata senectus; longæva & quieta ætas, &c. ab εὖ, & γῆρας; V.

Εὐγλαγὴς, lacte abundans & plenus; Athen. l. 11. ab εὖ, & γλάγος; V.

Εὔγληνος, pulchras in oculis pupillas habens, & bonas, acutum cernens, &c. ab εὖ, & γλήνη; V.

Εὔγλυπτος, & εὐγλυφὴς, έος, ὁ, ἡ, benè insculptus, benè cavatus, &c. in Epigr. ab εὖ, & γλύφω; V.

Εὐγλώχιν, pulchras aut bonas cuspides habens; à Them. γλωχὶς, vel γλωχὶν; vide.

Εὔγλωσσος, seu εὔγλωττος, disertus, facundus; undè εὐγλωττία, rectè loquendi facilitas, facundia, suavitas sermonis, &c. Item, εὐγλωττέω, ῶ, facundus, seu disertus sum, &c. ab εὖ, & γλῶσσα, seu γλῶττα.

Εὖγμα, ατος, τὸ, votum, precatio; item gloriatio, &c. Verbale à seq. εὖγμαι; vide.

Εὖγμαι, perfect. passiv. ab εὔχομαι, precor: f. εὔξομαι.

Εὔγναμπτος, flexibilis, qui facilè flecti potest, &c. à γναμπτὸς; V.

Εὐγνάμων, ονος, ὁ, ἡ, æquus, candidus: ex εὖ, & γνάμων, ονος, ὁ, ἡ, cognitor: quod à γνάμη, sententia. Th. γινώσκω, cognosco.

Εὐγναμωνικὸς, æquus, ac bonus; undè τὸ εὐγναμωνικὸν, æquitas, seu candor, &c. Item, εὐγναμοσύνη, æquitas animi, & probitas, bona mens: item, virtus ea quæ beneficium & fidem bonam agnoscit: item, æquanimitas & candor, &c. Sic εὐγνωμονῶ, fidem bonam agnosco, & æquo animo sum, &c. Ut etiam adv. εὐγναμόνως; ita ut ex æquo & bono agatur, bona fide, &c. εὐγναμόνως φέρειν, æquo animo ferre, &c. omnia à præced. εὐγνάμων; V.

Εὐγνώριστος, agnitu facilis, qui facile agnosci potest, &c. ab εὖ & γνωρίζω; vide. Item εὔγνωστος, cognitu facilis; item, benè notus; ab εὖ & γνωστὸς; vide.

Εὐγόνατος, pulchra genicula seu internodia habens, pulchrè, seu benè geniculatus, &c. ab εὖ & γόνυ, γόνυος, & γόνατος, tanquam à γόνας, genu.

Εὔγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, fœcundus, ad generandum & procreandum habilis, &c. Undè εὐγονία, fœcunditas; εὐγονέω, fœtifico, &c. ex εὖ & γονὴ, aut γόνος, à γέγονα, &c. V.

Εὔγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene delineatus, lineamentis benè distinctus, &c. Undè εὐγραμμία, ας, ἡ, exquisita, seu accurata delineatio, seu descriptio, &c. ab εὖ & γραμμὴ; V.

Εὐγραφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, benè seu pulchris literis scriptus; item, benè scribens, seu pingens, &c. ab εὖ & γραφὴ, seu γράφω, &c. V.

Εὐγώνιος, rectè angulatus, in quo recti anguli constant, angulos bonos, & rectos habens, &c. à Th. γωνία; V.

Εὐδαιμονέστατα, adverbialiter, felicissimè. n. g. ab

Εὐδαιμονέστατος, felicissimus, superlativ. &

Εὐδαιμονέστερος, ου, felicior, compar. ab εὐδαίμων, felix; quod vide.

Εὐδαιμονέω, beatus sum, beatè vivo: f. ήσω, &

Εὐδαιμονίζω, f. ίσω, beatum judico: ab εὐδαίμων, quod ex εὖ & δαίμων deus, fortuna.

Εὐδαιμονικὸς, οῦ, ad felicitatem idoneus, vel pertinens; beatus: &

Εὐδαιμονικῶς, adv. beatè: ab iisd.

Εὐδαιμόνισμα, ατος, τὸ, felicitas: &

Εὐδαιμονισμὸς, οῦ, ὁ; beatitudinis existimatio, vel prædicatio: à perf. pass. ver. εὐδαιμονίζω, quod vide.

Εὐδαιμονιστέος, ου, ὁ, fortunatus seu felix existimandus, &c. ab eodem verbo.

Εὐδαιμόνως, adverb. fortunatè, feliciter: ab

Εὐδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, beatus: ab εὖ & δαίμων, deus, fortuna: hinc

Εὐδαιμονία, felicitas: ex iisd. Them.

Εὐδάκρυτος, pulchrè lachrymans; ab εὖ & δάκρυ, undè δακρύω, &c. V.

Εὐδάπανος, qui ampliter sumptus facit, sumptuosus, largus & liberalis in faciendis sumptibus, &c. Plut. Symp. à δάπανος; V.

Εὐδαρκὴς, benè videns, acutè oculatus, &c. ab εὖ, & δάρκω; V.

Εὗδε, 3. sing. imperf. Ion. pro ηὗδεν, ες, ε· εὕδει, 3. sing. præs. ind. εὕδειν, præs. inf. ab εὕδω, f. εὑδήσω, dormio.

Εὐδείελος, ου, ὁ καὶ ἡ, benè ad meridiem vel ad solis occasum situs; i. e. εὖ πρὸς δείλην κείμενος, ad δείλινον clima situs; indè clarus, tranquillus, &c. vide δείελος.

Εὔδειπνος, bonis epulis instructus; ut, εὔδειπνοι δαῖτες, lautis epulis instructa convivia; Eurip. Th. δεῖπνον; V.

Εὔδενδρος, arboribus benè consitus; ut εὔδενδρος παράδεισος; Nonn. & ὗλαι εὔδενδραι; Herodian. Them. δένδρον; vide.

Εὐδέψητος, subactu facilis & emollita, &c. ab εὖ & δέψω, f. ψω, excorio; item, emollio: undè δεψέω, &c. V.

Εὕδῃσι, cessat, Ion. pro εὕδῃ, 3. sing. præs. sub. act. ab εὕδω, dormio.

ΕΥ'ΔΙ'Α, ας, ἡ, serenitas: ex εὖ & δία, quod aërem significat: à Ζεὺς, Jupiter, aër: genit. Διός.

Εὐδιάβατος, qui facile transiri potest, vadosus, &c. Plut. ab εὖ & διαβατὸς, vide.

Εὐδιάβλητος, & εὐδιάβολος, quem facile calumniari possumus, qui calumniæ patet, calumniæ & invidiæ obnoxius: item, dignus calumnia, &c. à verbo διαβάλλω, undè διαβολὴ, & διάβολος, &c. V.

Εὐδιάγωγος, lætus, hilaris; qui est læti, seu jucundi convictus, &c. Undè εὐδιάγωγον, τὸ, quod oblectat vitam, & tædium adimit, &c. ab εὖ & διαγωγὴ, ἡ, quod inter alia est institutum vitæ; item, oblectamentum quo tædium vitatur, &c. vide.

Εὐδιάζομαι, & εὐδιάω, tranquillus sum, tranquillè vivo, tranquillitate seu serenitate fruor, &c. Polyb. Item, εὐδιαζόμενος, tranquillus, serenus, clemens, & tepidus, &c. ab εὐδία, quod vide.

Εὐδιάθετος, bene seu pulchrè dispositus; undè etiam adv. εὐδιαθέτως, exponitur, interpositis spatiis, &c. ab εὖ & διατίθημι; V.

Εὐδιαῖος, paxillus, seu clavus ligneus, sub carina, in foramine quodam fixus, quo exempto defluit aqua in sentina collecta; idem quod χέμμαος, ut Hesiod. Scholiastæ annotant; Suidæ est fenestra in navi è qua egeritur sentina; Plut. Symp. 7. Probl. &c. Th. εὐδία; vide.

Εὐδιαίρετος qui facilè dividi potest, facilè scissilis, &c. ab εὖ & διαιρετὸς, divisibilis, &c. à διαιρέω; V.

Εὐδιαίτητος, arbitratu facilis, de quo arbitrari facile est, &c. ex εὖ & δίαιτα, undè διαιτάω, &c. vide.

Εὐδίαιτος, qui victu parabili est contentus, homo frugi; ab εὖ & δίαιτα; V.

Εὐδιακείμενος; q. d. benè dispositus, seu bene constitutus: i. e. benevolus, &c. vide διακείμενος, in διάκειμαι.

Εὐδιανὸς, ά, ὸν, Dor. pro

Εὐδιεινὸς, οῦ, idem quod

Εὔδιος, ου, ὁ, ἡ, serenus, tranquillus, tepidus: ab εὐδία, serenitas.

Εὐδιάπνοος, & εὐδίαπνους, perflabilis, perflatum, facilè capiens; item, qui per

per spiritales meatus facilè transmittitur, &c. à verbo διαπνέω, id vide.

Εὐδιαφόρητος, cui facilè succi perspirabili cute digeruntur; & in genere, qui facilè digeritur, &c. (cui opponitur, δυσδιαφόρητος, qui ægrè digeritur, & in specie, cui difficulter succi perspirabili cute digeruntur, &c.) à διαφορέω, id vide.

Εὐδιαχώρητον, quod facilè egeritur; ab εὖ, & verbo διαχωρέω, pervado; item, excerno, onus ventris pono, &c. V.

Εὐδιάω, vide in εὐδιάζομαι.

Εὐδιεινῶς, cum serenitate, tranquillè, &c. ab εὐδιεινός.

Εὐδιήγητος, narratu facilis; Isocr. à διηγέομαι; V.

Εὐδικία, bonum jus, seu, judicium sincerum, &c. (ei opponitur κακοδικία; Hom. Plut.) ab εὖ & δίκη; V.

Εὐδιόω, tranquillo, sereno; ab εὔδιος; vide.

Εὔδματος, ου, ὁ, Dor. pro εὔδμητος, quod vide.

Εὔδμητος, ου, ὁ, ἡ, benè ædificatus: ex εὖ, benè, & δέμω, struo: f. μῶ, p. δέδμηκα.

Εὐδοκέω, ῶ, acquiesco, oblector, volo, bonâ existimatione sum: f. ήσω, p. εὐδόκηκα, a. 1. εὐδόκησα, & Att. ηὐδόκησα. Th. δοκέω, videor, f. ήσω, & δόξω. Hinc εὐδοκία.

Εὐδοκία, ας, ἡ, benevolentia, favor, beneplacitum, decretum: ab εὐδοκέω.

Εὐδοκιμάζω, benè exploro, f. άσω, a. 1. part. εὐδοκιμάσας: ex εὖ & δοκιμάζω, exploro. Th. δοκέω, video.

Εὐδοκιμέω, benè audio; clarus sum: f. ήσω: ex εὖ & δόκιμος, probatus: quod à δοκέω, videor.

Εὐδοκιμηκότες, pl. num. perf. part. act. εὐδοκιμῆσαι, a. 1. inf. act. ab εὐδοκιμέω, quod vide.

Εὐδοκίμησις, εως, ἡ, gloriæ adeptio, honor, nominis splendor: Item, approbatio, &c. ab εὐδοκιμέω, &c. V.

Εὐδόκιμος, ου, probatus & laudatus: ab eod. Th.

Εὕδοντ', pro εὕδοντα, dormientem, acc. sing part. præs. ab εὕδω, dormio, f. εὑδήσω.

Εὐδοξία, ας, ἡ, celebritas: ab εὖ & δόξα, gloria. Th. δοκέω, videor.

Εὔδοξος, (idem quod ἔνδοξος) celeber, illustris, gloriosus, honorificus, &c. Undè εὐδοξέω, ῶ, celebror sermone hominum; sum clarus & illustris, &c. ab iisdem.

Εὔδουλος, bonus seu frugi servus, &c. Item, χρηστὸς εἰς τοὺς δούλους, servis benignus, aut benevolus, &c. ab εὖ, & δοῦλος.

Εὐδρᾶν, est τὸ εὐποιεῖν, benefacere, beneficiis afficere, &c. ab εὖ & δράω, vide.

Εὐδρανὴς, efficax; undè εὐδρανεία, & εὐδρανία, potentia & efficacia, vires, robur, seu habilitas ad res agendas, &c. ab εὖ & δραίνω; V.

Εὔδρομος, qui benè currit, celer, Metaphori. apud Gregor. εὔδρομος λόγος, oratio benè procedens & inoffensa, &c. (Item, εὐδρομίας, ου, ὁ, idem, Plut.) Undè εὐδρομέω, benè curro, agilis & pernix sum cursu; item, inoffenso cursu progredior, &c. omnia ab εὖ & δρόμος, cursus, &c. V.

Εὔδροσος, pulchrè roscidus, &c. ab εὖ, & δρόσος; V.

Εὐδυσώπητος, qui facilè pudore afficitur; item, facilè exorabilis; undè, adv. εὐδυσωπήτως, facilè erubescendo, flexibiliter, &c. à δυσωπέω; V.

Εὔδωρος, bona largiens, munificus, &c. à δῶρον.

ΕΥ̓ΔΩ, dormio, f. εὑδήσω, p. ηκα, hinc καθεύδω, idem.

Εὐδώρη, ης, ἡ, nomen mulieris.

Εὔεδνος, ου, ὁ, ἡ, decenter velatus: ex εὖ & ἑανὸς, quod vide.

Εὔεδρος, tutus, firmus, propriè, cui facilè insidetur; ut εὔεδρος ἵππος, cui facilè, ἐγκαθῆσαι ὁ ἱππεὺς, insidet eques; undè Scythæ, εὔεδροι dicuntur; quod in equis firmiter sedeant, &c. ab εὖ & ἕδρα; V.

Εὔει, torret, 3. sing. præs. ind. verbi εὔω, vel ὕω, uro, f. σω.

Εὐειδὴς, έος, ὁ, ἡ, speciosus: ex εὖ & εἶδος, εος, τὸ, forma. Them. εἴδω, video.

Εὐειδία, pulchritudo; (ei opponitur δυσειδία) à præced.

Εὐείκαστος, conjectu, seu ad conjecturam, facilis, &c. ab εὖ, & εἰκάζω, assimilo; item, conjicio, conjecto, &c. V.

Εὐεικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilè cedens, obsequens, morigerus, &c. undè adv. εὐείκτως, cum prompto obsequio, promptè, facilè, &c. ab εὖ & εἴκω, cedo, &c. Vide.

Εὐειλος, apricus, ad apricandum aptus; ut εὔειλον χωρίον; (idem quod εὐήλιον) &c. Th. ἕλη, vel εἵλη; V.

Εὐείμων, benè, & eleganter vestitus; item, εὐείματος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem; undè εὐειματέω, benè & eleganter sum indutus, &c. ab εὖ & εἷμα; V.

Εὔειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, bonam habens lanam; à Th. εἶρος, τὸ; V.

Εὐείσβολος, ingressu facilis, aggressum facilem habens; ab εἰσβολὴ; V.

Εὐέκβατος, facilis egressu; ab εὖ & ἐκβαίνω; V.

Εὐέκκριτος, excretu facilis, qui facilè excernitur, facilis ejici, &c. ab ἐκκρίνω; V.

Εὐέκπλυτος, qui facilè eluitur; ab ἐκπλύνω; V.

Εὐέκτης, ου, ὁ, & εὐεκτὸς, ου, ὁ; qui est bona corporis habitudine, benè habitus, &c. Item, εὐεκτικὸς, idem, qui bona est habitudine, &c. Item, bonæ habitudinis in corpore, vel bonæ valetudinis efficiens; undè adv. εὐεκτικῶς, corpore benè habito, firmo corporis habitu, &c. Ut & verbum, εὐεκτέω, ῶ, sum corpore benè habito, seu bona corporis habitudine sum, &c. omnia ab ἕξις, & ἑκτικὸς, &c. vide.

Εὐέκφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, fertilis; item, εὐέκφορος dicitur mulier, ῥαδίως κυοφοροῦσα, καὶ τελεσφοροῦσα, fœcunda, & facilè uterum proferens, seu quæ uterum ad exactos menses perfert, & naturalem prolem parit, &c. V. ἔκφορος.

Εὐέλαιος, olei ferax; ab εὖ & ἐλαία; vide.

Εὐέλεγκτος, qui facilè reprehendi potest; item, qui facilè refelli potest; ab ἔλεγχος; V.

Εὐέλκης, facilè sanatu ulcus habens; ab ἕλκος; V.

Εὐειδότος, benè scientis, genit. sing. perf. part. ab

Εὐειδὼς, ότος, per Crasin, pro εὐειδηκώς: ab εὖ & εἰδέω, scio, f. ήσω.

Εὐέλπις, ιδος, ὁ, ἡ, & εὔελπιστος, benè sperans: &

Εὐέλπισι, adverbium, cum bona spe; item,

Εὐελπισία, ας, ἡ, bona spes: ab εὖ, & ἐλπὶς, spes.

Εὐέμβατος, ingressu facilis; ab εὖ & ἐμβαίνω; V.

Εὐέμβολος, invasu facilis; ut εὐέμβολος χώρα; i. e. εὐεμβόλευτος terra in quam hostes facilè irrumpere possunt; (ei opponitur, δυσέμβολος, καὶ δυσεμβόλευτος) ab εὖ, & ἐμβάλλω, unde ἐμβολὴ, &c. V.

Εὐεμὴς, & εὐημὴς, facilè vomens, pronsus ad vomendum; (ei opponitur δυσεμὴς) undè εὐεμέω, facilè vomeo, & εὐέμετος, facilè vomitum præbens seu ciens, &c. ab εὖ & ἐμέω, undè ἐμετὸς, &c. V.

Εὐεμπτωσία, facile lapsus, proclivitas; item, εὐέμπτωτος, qui facilè incidit, seu labitur, &c. Unde adverb. εὐεμπτώτως, procliviter, facilè incidendo, & labendo, labili gradu, &c. ab εὖ & ἐμπίπτω, vide. Undè ἔμπτωσις, ἡ, ipsa actio incidendi, prolapsio, casus, lapsus, &c.

Εὐένδοτος, qui facile cedit, &c. ἐνδίδωμι, dedo, præbeo; item, cedo, &c. V.

Εὐεξάλειπτος, delebilis, qui facilè deletur, (ei opponitur δυσεξάλειπτος, difficulter delebilis, &c.) ab ἐξαλείφω; id vide.

Εὐέξαπτος, accensu facilis; ab ἐξάπτω, accendo, succendo; unde ἔξαψις, εως, ἡ, accensio, inflammatio, ab ἐξ & ἅπτω, accendo.

Εὐεξέλεγκτος, qui facilè argumentis probari potest, certus, exploratus, bene discussus; item qui facilè refelli potest, ab ἐξελέγχω; vide.

Εὐεξία, ας, ἡ, bona corporis habitudo: ab εὖ & ἔχω, habeo.

Εὐέξοδος, ὁ καὶ ἡ, facilem exitum habens, facilis ad egressum; unde facile est exire. &c. ab ἔξοδος; vide.

Εὐεξος, industrius, ingeniosus, qui est corpore bene habito, seu qui bona corporis est valitudine; ab εὐεξία, vide.

Εὐεπανόρθωτος, correctu, & emendatu facilis; ab εὖ & ἐπανορθόομαι, οῦμαι; idem quod ἐπανορθόω, emendo, corrigo; ab ἐπὶ & ἀνορθόω; id vide.

Εὐεπίβολος, idem quod ἐπίβολος, & id idem cum ἐπίβολος; id vide: ὁ καλῶς ἐπιβάλλων, &c.

Εὐεπηρέαστος, cui facile noceri potest, damnis seu injuriis obnoxius; ut εὐεπηρέαστος ὑπὸ τῶν ἔξωθεν αἰτιῶν, causarum externarum injuriis obnoxius; Gal. Sic Chrysostomus σῶμα εὐεπηρέαστον appellavit corpus humanum: utpote tot injuriis, morbisque obnoxium, &c. ab ἐπηρεάζω; quod vide, cum derivatis ejus.

Εὐέπης, έος, ὁ, ἡ, facundus: &

Εὐέπια, & εὐέπεια, ας, ἡ; facundia: ab εὖ & ἔπος, verbum, quod ab ἔπω, dico.

Εὐέπειαν, facundiam: ejusd. acc. sing. Ion.
Εὐεπίβατ@, qui facile conscendi potest; vide ἐπιβατός.
Εὐεπίβουλ@, cui facilè strui possunt insidiæ, facilis ad insidias patiendum, &c. ab ἐπιβουλή, unde ἐπιβουλεύω, &c. V.
Εὐεπίγνωςτ@, facilis cognitu; ab ἐπίγνωστ@, vide.
Εὐεπίθετ@, aggressu, vel invasu facilis vide ἐπίθετ@.
Εὐεπίληστ@, obliviosus, facilè obliviscens, &c. ab ἐπιλανθάνομαι; qu. vi. cum der. ab eo.
Εὐεπίμικτ@, facilis ad conversandum, ad congressum, ad consortium sociabilis; vide ἐπίμικτ@, unde etiam adv. ἐπιμίκτως, facilè admittendo congressum & consortium, &c.
Εὐεπίφορ@, idem quod ἐπίφορ@, pronus, seu proclivis ad aliquid, &c. vide. Undè εὐεπιφόρως ἔχειν πρός τι; pronum esse ad aliquid, facilè ad aliquid ferri, &c.
Εὐεπιχείρητ@, quem facilè adoriri licet; facilis aggressu, seu invasu; undè εὐεπιχείρητα προβλήματα, problemata quæ facile adstruuntur, &c. ab ἐπιχειρέω; V. cum der. ab eo.
Εὐεργέτας, α, ὁ, Dor. pro εὐεργέτης, ου, quod vide.
Εὐεργές, fabrefactum, n. g. ab εὐεργής, q. v.
Εὐεργεσία, ας, ἡ, beneficentia: ab εὖ & ἔργον, opus.
Εὐεργεσιάων, ejusd. gen. pl. Æol. pro εὐεργεσιῶν.
Εὐεργετέω, f. ήσω, benefacio. Th. ἔργον.
Εὐεργετηθεὶς, ejusd. a. 1. part. pass. & εὐεργετῆται, 3. sing. præs. sub. pass.
Εὐεργέτημα, ατ@, τὸ, beneficium: à perf. pass. verb. εὐεργετέω.
Εὐεργέτης, ου, ὁ, beneficus, gen. pl. εὐεργετῶν, acc. pl. εὐεργέτας, ab εὖ, & ἔργον, opus.
Εὐεργετητέον, benefaciendum est; item εὐεργετικὸς, ἡ, ὁ, beneficus; (dicitur autem pro εὐεργετητικὸς, ut φιλικὸς pro φιλητικὸς, &c.) ad benefaciendum proclivis; unde neut. τὸ εὐεργετικὸν, beneficientia, ad benefaciendum proclivitas, &c. Item εὐεργέτις, ιδ@, benefica; Plato de legib. &c. à præcedente.
Εὐεργὴς, έ@, ὁ, ἡ, benè fabricatus: & Εὐεργὸς, ὁ, ἡ, Poët. pro εὖ εἰργασμέν@, bene factus: ab iisd.
Εὐεργία, felix rerum successus, ἐπιτυχία, (cui opponitur δυσεργία; i. e. κακὴ ἀπιτυχία) ab εὐεργὴς, vide.
Εὐερέθιστ@, facile irritabilis, iracundus; ab ἐρεθίζω; id vide.
Εὐερέσησαι, credo scribend. εὐηρέστησαι, quod vide.
Εὔειρ@, & εὔερ@, bene lanatus, bona seu pulchra vestitus lana, &c. Idem quod εὔειρ@, bonam habens lanam; ab εὖ & εἶρ@, τὸ, lana.
Εὐερκὴς, έ@, ὁ, ἡ, benè septus, benè munitus: ab εὖ, benè & ἕρκ@, ε@, τὸ, septum. Th. εἴργω, includo.
Εὐερκῶς, munitè, bono septo; adv. ab iisd.
Εὐερμὴς, έ@, ὁ ἡ, ἡ, fortunatus; ab εὖ & ἑρμῆς, qui est Mercurius, mercimoniorum præses, &c. Undè etiam εὐερμία, ας, ἡ, fortunæ successus, prosperitas, εὐτυχία, felicitas, bona fortuna, prosper successus, &c. ei opponitur δυσερμία, i. e. ἀτυχία.

Εὐερνὴς, έ@, ὁ ἡ ἡ, exponitur εὐθαλὴς, virens, lætus germinibus; item, pulchros habens stipites seu truncos, densus arboribus, dumosus, &c. Item εὐερνώδης, έ@, ὁ ἡ ἡ, fruticosus, ramosus, &c. ab εὖ & ἔρν@, τὸ; unde ἐρνώδης, &c. V.
Εὔερ@, vide supra, in εὔειρ@.
Εὐέστι@, bonam domum habens, vel bonum focum, &c. ab εὖ & ἑστία; V.
Εὐεστὼ, ό@, ἡ, felicitas, animi tranquillitas, bonus, & tranquillus status; ab εὖ & ἵστημι, unde ἑστὼς, &c. V.
Εὐετηρία, ας, ἡ, annorum proventuum felicitas copiosa anniversariorum redituum exuberantia, fertilitas, &c. ab εὖ & ἔτ@, ε@, τὸ, annus, &c.
Εὔρετ@, (vel εὕρετ@) promptus, expeditus, &c. ab εὖ & εὑρετὸς, inventus, vel qui inveniri potest, ut εὑρετὴς, inventor, &c. id V.
Εὐέφοδ@, ad quem facilè patet aditus, accessu facilis, ut εὐέφοδ@ πόλις, urbs ad aggrediendum facilis, &c. ab ἔφοδ@; id vide.
Εὐέψητ@, bene coctus, vel coctu, seu concoctu facilis: ab ἑψητὸς; V.
Εὔζηλ@, qui bono zelo ducitur, æmulator in bonam partem; item, bonus & felix æmulator seu imitator, &c. undè adv. εὐζήλως, bono zelo: item, feliciter, & εὐζηλία, bona æmulatio, æmulatio in bonam partem; Th. ζῆλ@; V.
Εὔζυγ@, bene copulatus, vel junctus; ut εὔζυγ@ ναῦς, vel εὔζυγ@ νηὸς; navis bona transtra habens; item, intelligendo ex parte totum, navis bene jugata seu compacta, à ζυγὸς; V.
Εὐζωὰ, ας, ἁ, Dor. pro εὐζωὴ, ἡ, bona & beata vita: ex εὖ & ζωὴ, vita. Th. ζάω, vivo.
Εὐζωΐα, ας, ἡ, beatus vitæ status, &c. idem cum præcedente, εὐζωὰ, & ab eod.
Εὔζωμ@, ου, ὁ ἡ ἡ, in jure, seu condiendis opsoniis gratiam habens, &c. Item, εὔζωμον, vocatur etiam eruca herba; quæ in condiendis opsoniis maximam habet suavitatem; Diosc. lib. 2. 7. & Plin. lib. 20. c. 13. ab εὖ & ζωμὸς, jus, esculentum, &c. V.
Εὐζώνοιο, gen. Ion. ab
Εὔζων@, ου, ὁ, ἡ, benè cinctus, formosa expeditus: ex εὖ & ζωννύω, cingo: f. ζώσω: hinc ζώνη, zona.
Εὔζω@, cujus beata est vita; item vivax: vide ζωός.
Εὔζωρ@, ου, ὁ ἡ ἡ, bene merus, benè meracus, item, idem quod Th. ζωρὸς, ὁ, ὁ, merus, meracus, &c. V.
Εὐηγγέλθην, nuntiatus sum, a. 2. ind. pass. verbi εὐαγγέλλω ex εὖ, benè, & ἀγγέλλω, nuntio, f. λῶ, a. 1. ἤγγειλα.
Εὐηγγελίζετο, 3. sing. imperf. pass. verbi εὐαγγελίζω, læta annuntio, quod V.
Εὐηγγελισάμην, ω, ατο, a. 1. m. ejusdem verbi.
Εὐηγενὴς, έ@, ὁ, ἡ, per Pleonasm. τῦ, η, pro εὐγενὴς, generosus: ex εὖ & γίνομαι, nascor.
Εὐηγεσία, ας, ἡ, bonus ductus, bonum imperium, bonus principatus, bona administratio, &c. ab εὖ & ἡγεσία, præitio principatus, &c. ab ἡγέομαι; V.
Εὐήγορ@, bene peritus fori, Jurisconsultus, facundus, &c. ad verbum; q. d. benedicus; undè εὐηγορέω, q. d. benedico, & εὐηγορία, benedicentia, sermonis elegantia, facultas ornatè loquendi, &c. Item, εὐηγορέω, laudo, benedico, &c. ab εὖ & ἀγορὰ, forum, concio, &c. V.
Εὐήθεια, ας, ἡ, innocentia, stultitia: &
Εὐήθης, έ@, ὁ, ἡ, bonis moribus præditus, simplex; item, stultus: ex εὖ & ἦθ@, ε@, τὸ, indoles.
Εὐηθία, ας, ἡ, bonus mos; i. e. morum probitas: item, incauta probitas; i. e. simplicitas, imperitia, &c. idem quod, & pro εὐηθεία, id vide. Item, εὐηθίζομαι, &c. εὐηθίζω, simpliciter ago: item, insulsè ago vel loquor, ineptus sum, insanio, &c. Unde εὐηθικὸς, simplex, ineptus, stolidus, & εὐηθικῶς, simpliciter, fatuè, &c. ab iisdem, ut etiam sequens.
Εὐήθως, simpliciter, adv. ab iisd.
Εὐήκης, ε@, ὁ, ἡ, valdè acutus: ex εὖ & ἀκὴ, mucro.
Εὐήκο@, facilè audiens, auditu valens; ut apud Hipp. Aphorism. lib. 3. aquilones faciunt σώματα εὐηκώτερα, &c. Item, qui facilè auditur, exaudibilis: sic εὐήκο@ νὺξ dicitur, quia strepitus vocesque facilè percipiuntur noctu, &c. Sed accipitur etiam pro morigero, obsequente, pro attento, & orationem accipiente; item, Metaphoricè, εὐηκώτατ@ πρὸς μεταβολὴν, facillime mutationem accipiens; Theophr. de causis Plant. lib. 1. c. 19. &c. Indè εὐηκοεῖν, facilè audire, morigerum esse, & εὐηκοΐα, facilitas audiendi; (quibus contraria sunt δυσηκοεῖν, difficulter audire, immorigerum esse, & nomen, δυσηκοΐα, difficultas auditus, aurium tarditas; item, inobsequentia, &c.) ab ἀκοὴ, auditus, auditio, facultas audiendi, &c. ab ἀκούω, audio; undè, aor. 2. ἤκοον, &c.
Εὐήκτουν, imperf. act. verbi εὐεκτέω, sum corpore benè habito: ab εὐέκτης ex εὖ & ἔχω, habeo.
Εὐηλάκατ@, pulchram colum habens; vel, colus tractandæ perita: item pulchras habens sagittas, seu sagittariæ artis perita, &c. ab εὖ & ἠλακάτη, colus, &c. V.
Εὐήλατ@, ου, ὁ, spatiosus, equitabilis, patens, facilis equitatu, &c. ut εὐήλατον χωρίον, equitabilis locus; item τὸ τῶν πεδίων εὐήλατον, equitabilis camporum planities, &c. ab εὖ & ἐλατὸς, ductilis, &c. à Th. ἐλαύνω vide.
Εὐήλι@, ου, apricus: ex εὖ, benè, & ἥλι@, ου, ὁ, Sol.
Εὐήμερ@, ου, ὁ, prosper, felix, mansuetus; ut εὐήμερον, (vel Doricè, apud Soph. εὐάμερον) φά@, prosperum lumen; lux felicem diem advehens, dies felix, &c. Undè, εὐημερία, ἡ, q. d. diei felicitas, serenitas diei, serenus dies: item, cœli temperies, ubi commodè, & salubriter vivitur: item, successus, secunda fama seu gloria, &c. Item, εὐημερέω; q. d. diem, seu dies feliciter transigo; i. e. vitam felicem dego: commodè, & ex animi sententia vivo; item, bona sum habitudine, vigeo, gratia & authoritate valeo, &c. Undè εὐημέρημα, res quæ prosperè successit, felix inceptum, successus, qualis, est eorum qui victoria potiuntur, &c. Polyb. ab εὖ & ἡμέρα; vide.

Εὐκμωνία, peritia jaculandi; ab εὖ & ἄκμων, ab ἄκμη, &c. Vi.

Εὐήνεμος, pro εὐάνεμος, bonos & prosperos ventos habens; & Metaphoricè, serenus, pulcher, &c. Apud Eurip. εὐήνεμος λιμὴν, à ventorum injuria tutus portus, &c. Ab εὖ & ἄνεμος, Vi.

Εὐηνίνη, ης, ἡ, Eueni filia; nomen proprium.

Εὐήνιος, ου, ὁ, qui habenas facilè admittit, qui habenis regi facile potest; fræno, seu habenis ductilis, tractabilis equus; unde, Metaph. obediens, modestus; πρᾶος, & εὐπειθὴς, &c. ab εὖ & ἡνία, Vi.

Εὔηνος, nomen fluvii.

Εὐήνυστος, effectu, seu confectu facilis, &c. Ab εὖ & ἀνυστὸς, Vi.

Εὐήνωρ, q. d. bene virilis; seu bene viriles & strenuos faciens; habens & generans bonos viros; potens, &c. Epithetum vini, ferrique seu æris, quòd vino, & armis (quæ antiquitùs ex ære fiebant) muniti, viriliores & animosiores homines sint; ab εὖ & ἀνὴρ, vide.

Εὐηπελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, mansuetus, obediens; morigerus, &c. Unde, εὐηπελία, prosperitas, bona habitudo, &c. Ab εὖ & πέλω, seu πέλομαι, sum, vel fio, &c.

Εὐήρατος, ου, ὁ, ἡ, Poët. valde amabilis: ab εὖ, bene, & ἐράω, amo.

Εὐηρεσία, facilitas, propriè in remigando; item, εὐήρετμος, bonos habens remos; bonis remis instructus; & εὐήρης, remegationi seu ad remigandum aptus & accommodus, &c. Ut εὐῆρες ἐρετμὸν; Luc. & Hom. εὐήρη σκάφη; Plut. naves expeditæ, & quasi versatiles, &c. Ab εὖ & ἐρέσσω, unde ἐρεσία, ἐρετμὸς, &c. Vi.

Εὐηρέστησα, a. 1. ind. act. verbi εὐαρεστέω, libens acquiesco, placeo: ex εὖ & ἀρεστὸς, gratus. Th. ἀρέσκω, f. ἀρέσω, placeo.

Εὐῆρες πρεσβύτης, apud Pausan. in Att. l. 1. exponitur, affabre elaborata anus, &c. Ab εὖ & ἄρω, apto, adapto, &c. Vi.

Εὐήροτος, aratu facilis; vel bene aratus; pro quo etiam dicitur εὐάροτος, idem; ab εὖ & ἀρόω, Vi.

Εὐήτριον, ου, τὸ, animum oblectans; ab εὖ & ἦτορ, τὸ, cor.

Εὐήτριος, bene textus; ut, εὐήτριος χιτὼν, bene eleganterque texta vestis, &c. Ab εὖ & ἤτριον, τὸ, stamen, &c. Vi.

Εὔηχος, εὐηχὴς, & εὐήχητος, bene sonans, sonorus, canorus; bonam vocem edens, seu habens, &c. Ab εὖ & ἦχος, sonus, Vi.

Εὐθαλέω, ῶ, bene vireo, seu pullulo; prosperè & commodè germino & cresco; item, εὐθαλεία, vigor, &c. à seq.

Εὐθαλὴς, έος, ὁ, ἡ, Poët. pro εὐθαλλὼν, bene florens, floridus. Th. θάλλω, vireo.

Εὐθανασία, ας, ἡ, bona & facilis mors: ex εὖ, bene, & θάνατος, mors. Th. θνήσκω, morior.

Εὐθάνατος, bene & honestè moriens; vel bonam honestámque mortem afferens; ut εὐθάνατος θάνατος, bona beatáque mors; unde, adv. εὐθανάτως; bona & felici morte; vel, facili morte; & verbum, εὐθανατέω, ῶ, felici vel honesta morte morior, &c. Omnia ab iisd.

Εὐθαρσὴς, fiducia præditus; qui fidenti est animo; vel præsenti animo, &c. Unde, εὐθαρσία, ἡ, fiducia, animi præsentia, &c. Item, adv. εὐθαρσῶς, cum fiducia, audacter, &c. Ab εὖ & θάρσος, εος, τὸ, fiducia.

Εὐθείῃ, dat. sing. Ion. f. g. ab εὐθεία, ας, recta: ab εὐθὺς, rectus.

Εὐθενέω, vide εὐθηνέω.

Εὐθενία, vide εὐθηνία, id vide.

Εὐθέρμαντος, bene calefactus, vel bene calescens; à θερμαντὸς, οῦ, ὁ, calefactus; verbale à θερμαίνω, Vi.

Εὐθεσία, bene constituta corporis habitudo; firma corporis constitutio, &c. Ab εὖ & θέσις, Vi.

Εὐθετέω, ῶ, aptus sum: & idem quod

Εὐθετίζω, f. ίσω, concinnè dispono: ex εὖ & τίθημι, pono.

Εὐθετίσας, αντος, ejusd. a. 1. part. act.

Εὔθετος, ου, ὁ, ἡ, appositus, aptus: ex εὖ, bene, & θετὸς, positus. Th. τίθημι, pono.

Εὐθεώρητος, spectatu facilis; à θεωρητὸς, spectabilis; à θεωρέω, id Vi.

Εὐθέως, adv. statim. Th. εὐθὺς, rectus.

Εὐθηγὴς, & εὐθήκτος, bene acutus; ut εὐθήκτον ξίφος, &c. Ab εὖ & θήγω, acuo; unde, θηκτὸς, acutus, &c.

Εὔθηλος, mammosus, vel bene distentas mammas habens; ab εὖ & θηλὴ, papilla, &c. Vi.

Εὐθημοσύνη, ης, ἡ, concinna rerum dispositio: ab

Εὐθήμων, ονος, ὁ, ἡ, concinnus, quod à τίθημι, pono.

Εὐθημονέω, & εὐθημονέομαι, aptè, & concinnè digero & dispono; ab εὐθήμων, qui est corpore bene constituto, & habito; item, aptè, seu pulchrè compositus, &c. Vi.

Εὐθηνέω, ῶ, prospero successu utor: ab εὖ & θὶν, idem quod θὶν, θινὸς, cumulus, acervus.

Εὐθηνία, ας, ἡ, prosper successus: ab iisd.

Εὐθηνοῦντα, affluentem, acc. sing. part. præs. ab εὐθηνέω, quod vide.

Εὐθήρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilis venatu; qui facile capi potest venando, &c. Ab εὔθηρος, felix in venando; ut εὔθηρος ἄγρη, præda ex felici venatu proveniens, &c. Ab εὖ & θήρα, vide.

Εὐθησαυρος, felix propter thesauros; habens egregios thesauros, &c. In Epigramm. dici videtur εὐθησαυρον ἔλαιον; quod bene recondi & custodiri solet, &c. Ab εὖ & θησαυρὸς, vide.

Εὔθικτος, ου, ὁ, ἡ, tactu facilis; item facetus, dicax, à θίγω, tango.

Εὐθίκτως, aptè, congruè; ab εὔθικτος, vide.

Εὔθοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, splendidâ cœnâ; seu splendido epulo instructus; lautus; ut εὔθοινος; ab εὖ & θοίνη, id Vi.

Εὐθορύβητος, qui facile perturbatur, & tumultuans de gradu dejicitur; à θορυβέω, Vi.

Εὔθραυστος, fractu vel contusu facilis, &c. Apud Plut. Εὔθραυστος ἧλος; exponitur, aptus ad vulnera imprimenda clavus, &c. à θραυστὸς, Vi. in θραύω.

Εὔθριξ, ιχος, ὁ καὶ ἡ, bonos pilos habens; bene capillatus, bene comatus, &c. (εὔτριχος; idem) ab εὖ & θρίξ, Vi.

Εὔθρονος, ου, ὁ, ἡ, pulchrum thronum habens: ex εὖ & θρόνος, thronus. Th. θράω, sedeo: f. θρήσω.

Εὔθροος, q. d. pulchrisonus; pulchrè sonans; sonorus, canorus; in Epigr. à θρόος, clamor, vox, sonus, &c. vide.

Εὔθρυπτος, fragilis, qui facilè frangi potest; item, fractus deliciis, seu solutus; mollis, &c. Item, εὐθρυβὴς, fragilis; item, friabilis, &c. à Th. θρύπτω, Vi.

Εὐθὺ, adv. rectè; vel pro εὐθὺς, statim, ab εὐθὺς, quod vide.

Εὐθύβολος, appositus; (q. d. rectè jactus) Metaphora sumpta ab arte jaculandi. recta ad scopum, ad quem ictus dirigitur tendens, &c. Unde, Εὐθυβόλως; recto & destinato jactu, rectè, &c. Item, εὐθυβολία, rectus jactus, recta conjectura; & εὐθυβολέω, directè conjicio, &c. Ab εὐθὺς & βάλλω, unde βολὴ, & βόλος, &c. Vi.

Εὐθυγένειος, qui rectum mentum habet, vel ipsam barbam rectam; ab εὐθὺς & γένειον, Vi.

Εὐθύγλωσσος, ου, Poët. qui veridicam linguam habet, veridicus, sincerus, probus: ab εὐθὺς, & γλῶσσα, lingua.

Εὐθύγραμμος, rectis lineis distinctus; directis constans lineis; quasi, rectilineus, &c. Ut, εὐθύγραμμον σχῆμα; Aristot. Plut. ipsa.

Εὐθυδικία, recta intensionis depulsio; justa recusatio; item judicium rectum & incorruptum; unde, εὐθυδικέω, ῶ, quasi pede collato, & recto certamine confligo; recta caput causæ peto; vulgò, ad principem causam aggredi dicimus, &c. Item, εὐθύδικος, de judice dicitur, qui in neutram partem muneribus illectus, inclinat, &c. Ab εὐθὺς & δίκη, Vi.

Εὐθυδρομέω, ῶ, rectum cursum teneo: f. ήσω, p. εὐθυδεδρόμηκα. ab εὐθύδρομος, qui recto cursu pergit, quod ex εὖ & δρόμος, cursus. Th. τρέχω, curro. a. 2. ἔδραμον. præt. m. δέδρομα.

Εὐθύδρομος, qui recto cursu pergit; ab iisd.

Εὐθυέντερος, cui recta sunt intestina; τὰ εὐθυέντερα, quæ intestina directa habent; quibus intestina sunt recta, &c. Ab εὐθὺς & ἔντερον, τὸ, vide.

Εὐθυεπὴς, qui rectè, & non obliquè loquitur; unde etiam, εὐθυεπία, rectum miniméque obliquum dicendi genus; ab εὐθὺς & ἔπος, τὸ, vide.

Εὐθυ-

Εὐθυθάνατος, subitam mortem inferens; seu statim mortem ferens; statim interficiens, &c. Plut. in Art. ab εὐθὺ vel εὐθὺς, statim; & θάνατος, &c. Vi.
Εὐθύθριξ, qui crinibus est rectis; pro quo & ἰθύθριξ, apud Herodot. in Polymn. ab εὐθὺς & θρίξ, Vi.
Εὐθύκαυλος, qui recto seu rigido caule est; ab εὐθὺς & καυλὸς, vide.
Εὐθυλογέω, ῶ, directè loquor; rectè & & propriè loquor, &c. Ab εὐθὺς & λόγος, &c. Vi.
Εὐθύμακρος, recta in longitudinem tendens, &c. Ab εὐθὺς & μακρὸς, vide.
Εὐθυμάχας, α, ὁ, Poët. & Dor. pro εὐθυμάχης, ου, ὁ, qui rectà ad prælium tendit: vir fortis: ab εὐθὺς & μάχομαι, pugno.
Εὐθυμαχία, tumultuarium bellum & repentinum; ab iisdem.
Εὐθυμέω, ῶ, bono animo sum, f. ήσω, p. εὐθύμηκα, a. 1. εὐθύμησα ex εὖ & θυμὸς, animus.
Εὐθυμία, ας, ἡ, lætitia, alacritas: εὐθυμοσύνη, idem: &
Εὔθυμος, ου, ὁ, ἡ, qui est bono & hilari animo: &
Εὐθύμως, adv. alacriter: εὐθυμότερον, alacrius: compar. ab iisd.
Εὐθύνατε, 2. pl. a. 1. imperat. verbi εὐθύνω, quod vide.
Εὐθύνη, ης, ἡ, disquisitio, accusatio, pœna, crimen: ab εὐθύνω, quod vide.
Εὐθυνόμος ὁδὸς, directa via: ab εὐθύνω.
Εὔθυνσις, εως, ἡ, directio, correctio; (cui opponitur ab Aristotele, κάμψις, curvatio, &c.) Item, εὐθυντὸς, directus; (contrar. καμπτὸς, curvatus, &c.) ab eod. Th.
Εὐθυντήρ, ῆρος, ὁ, & εὐθυντής, & εὔθυνος, director, corrector: ab
Εὐθύνω, complano, dirigo: item, rectus sum: εὐθύνειν λαοῖσι δίκας, rectè administrare jura populis: f. εὐθυνῶ. p. εὔθυγκα. a. 1. εὔθυνα. a. 1. imperat. εὔθυνον, άτω. a. 1. ind. pass. ηὐθύνθην, Att. pro εὐθύνθην. Th. εὐθὺς, rectus.
Εὐθυόνειρος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui, quod eventurum est, apertè videt in somnis; item, apud Aristot. in probioribus utitur somniis, &c. Unde, εὐθυονειρία, ας, ἡ, insomnium apertè ostendens quod futurum est, &c. Ab εὐθὺς & ὄνειρος, Vi.
Εὐθυόνυξ, & εὐθυόνυχος, rectos ungues habens; ab εὐθὺς & ὄνυξ, vide.
Εὐθυπλοΐα, recta navigatio; rectus navis cursus; ab εὐθὺς & πλοῖον, vel πλόος, &c. Vi.
Εὐθυπλοκία, ας, ἡ, recta textura, seu connexio; ab εὐθὺς & πλοκὴ, &c. Vide.
Εὐθύπνοος Ζεφύροιο πομπαῖς, recta spirantis, seu secundi Zephyri flatus: ab εὐθὺς & πνέω, spiro.
Εὐθύπομπος αἰὼν, recta deducens ævum: ab εὐθὺς, & πέμπω, mitto.
Εὐθυπορεῖν, Poët. pro εὐθύνειν, dirigere: hinc εὐθυπορεῖν ὁδὸν, rectà viam ire, εὐθὺ πορεύεσθαι, rectà ire: ab εὐθὺς & πόρος, transitus. Th. πείρω, transeo.
Εὐθύπορος, cujus meatus in rectum porriguntur; recto tramite progrediens; item, Metaphoricè apud Plat. εὐθύπορον ἦθος; recti mores, &c. Unde, εὐθυπορία, meatuum rectitudo; progressio in rectum, &c. Ab iisdem.
Εὐθυρρήμων, utens recta oratione, & non aberrante à vero, &c. Unde, εὐθυρρημονέω, rectè loquor; & εὐθυρρημοσύνη, oratio recta, &c. Ab εὐθὺς & ῥῆμα, τὸ, Vi.
Εὐθύρριζος, cujus recta est radix; seu cujus rectæ sunt radices, aut in rectum tendentes, &c. Ab εὐθὺς & ῥίζα, Vi.
Εὐθύρριν, seu εὐθύρρις, ινος, ὁ καὶ ἡ, qui recto est nasu; habens nasum justæ proportionis, &c. Ab εὐθὺς & ῥὶν, vel ῥὶς, ἡ, Vi.
ΕΥΘΥ'Σ, εῖα, ὺ, έος, rectus, a, um; ἐπὶ εὐθεῖαν ad rectam viam: hinc εὐθύνω, dirigo, corrigo; εὐθυντής & εὔθυνος, director, corrector. εὐθυντήρ, idem; εὐθύνη, inquisitio.
Εὐθὺς, etiam, adv. statim.
Εὐθυσκοπεῖν, rectè aspicere; ab εὐθὺς & σκοπέω, Vi.
Εὐθυτενής, έος, ὁ καὶ ἡ, directus, in rectum tendens; ab εὐθὺς & τείνω, vide.
Εὐθύτερος, rectior, comparat. ab εὐθὺς, quod vide.
Εὐθύτης, ητος, ἡ, rectitudo, & Metaph. æquitas: ab eod. Th.
Εὐθύτομος, in rectum secans; ab εὐθὺς & τομὸς, Vi.
Εὐθύτονος, ου, Poët. in rectitudinem extensus: ab εὐθὺς & τείνω, tendo: p. m. τέτονα.
Εὐθύτρητος, in rectum perforatus; recta habens foramina, &c. Ab εὐθὺς & τρητὸς, Vi.
Εὐθυφερής, in rectum tendens; rectus; ab εὐθὺς & φέρω.
Εὐθύφλοιος, recticortex; species roboris; Theophrast. Hist. Plant. lib. 3.
Εὐθυφορεῖσθαι, in rectum seu recta ferri: unde, εὐθυφορούμενον σῶμα, &c. Ab εὐθὺς & φορέω, Vi.
Εὐθυωρία, ἡ, idem quod εὐθύτης, rectitudo; item, proceritas, ut est arboris; item, directio; & rectus trames; rectus processus, rectæ lineæ porrectio, &c. Unde verbum εὐθυωρεῖν, recta linea progredi; i. e. κατ' εὐθεῖαν ἰέναι, &c. Item, adv. εὐθυωρὸν, recto tramite; item, pro αὐτῇ τῇ ὥρᾳ; & εὐθύωρος, ου, ὁ, rectus, &c. Omnia derivata sunt ab εὐθὺς, vide.
Εὐθώρηκος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene thoracatus, seu loricatus; i. e. bene armatus; in Epigr. ab εὖ & θώραξ, ακος, ὁ, vide.
Εὐίατος, sanatu facilis; ab εὖ & ἰάομαι, vide.
Εὐϊλατεύω, propitius sum: ab
Εὐΐλατος, ου, ὁ, ἡ, propitius: ex εὖ, bene, & ἱλάω, propitius sum: f. ήσω.
Εὔϊνος, bene fibratus, nervosus; ut ξύλον εὔϊνον, vocat Theophr. materiam cui nervi elegantes, &c. Ab εὖ, & ἴς, ἰνὸς, ἡ, fibra, nervus, &c. Vide.
Εὔϊος, Euius; Bacchi cognomen; ab acclamatione εὐοῖ, deductum; id vide.
Εὔιππος, bonos, seu præstantes equos habens; item, equitandi peritus, vel equitatu præstans; (cui opponitur δύσιππος; equis difficilis, equitatui minùs idoneus, &c.) Ab εὖ & ἵππος, vide.
Εὐκαής, facilè flagrans; qui facile uritur seu crematur; qui facile accenditur, & ardet, &c. Ab εὖ & καίω, uro, &c. Vi.
Εὐκαιρέω, opportunitatem nanciscor, vacat mihi: imperf. Att. ηὐκαίρεον, ουν. f. ήσω. a. 1. Att. ηὐκαίρησα. Th. καιρὸς, occasio.
Εὐκαιρία, ας, ἡ, opportunitas: &
Εὔκαιρος, ου, ὁ, ἡ, opportunus: &
Εὐκαίρως, opportunè, adv. ex εὖ & καιρὸς, temporis opportunitas.
Εὔκαματος, non laboriosus; facilem laborem habens, &c. Plut. vide κάματος.
Εὐκάρδιος, & Poët. ἠυκάρδιος, ου, ὁ, ἡ, magnanimus; stomacho conveniens. Th. καρδία, cor.
Εὔκαρπος, bene fructificans; uberibus fructibus fœcundus, &c. Item, activè, bene fructificare faciens; fructuum ubertatem adjuvans; ut εὔκαρπος ἀήρ, &c. Item, Metaphoricè, fœcundus, &c. Unde, εὐκαρπία, ἡ, fructuum uber proventus; fructuum ubertas, &c. Item, εὐκαρπέω, ῶ, fructibus uberibus fœcundus sum; uberes fructus fero; q. d. bene seu feliciter fructifico, &c. Ab εὖ & καρπὸς, Vi.
Εὐκαταγώνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, expugnatu facilis; facili certamine exuperabilis; facilis vinci; parùm validus, &c. (ei opponitur δυσκαταγώνιστος, expugnatu difficilis, &c.) à καταγωνίζομαι, Vi.
Εὐκατάπτωτος, proclivis ad lapsum, caducus; debilis, &c. Ab εὖ & καταπίπτω, id Vi.
Εὐκατάστατος, bene constitutus; bene compositus; sedatus vel stabilis, &c. Ab εὖ & καθίστημι, Vi.
Εὐκατάφορος, propensus, pronus, proclivis; unde εὐκαταφορίαι, proclivitates, &c. à καταφέρω, id Vi.
Εὐκαταφρόνητος, qui talis est, ut facile in contemptum veniat, seu venire possit; aspernabilis; despiciendus, &c. Unde, in compar. εὐκαταφρονητότερος, contemptior, &c. à verbo καταφρονέω, id Vi.
Εὐκατέργαστος, qui facilè confici; seu effici potest; effectu facilis; interdum, superatu facilis, &c. At γῆ, dicitur εὐκατέργαστος, terra quæ facile subigitur, & aratur, &c. à κατεργάζομαι, Vi.
Εὐκατηγόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ facile accusari potest; adversus quem facile reperiri accusationes possunt; facile reprehensibilis, &c. Vi. κατηγορέω.
Εὐκέλαδος, bene sonans; sonorus; ab εὖ

εὖ & κέλαδος, strepitus, clamor, sonus, &c.

Εὔκεντρος, bene aculeatus; bonum habens stimulum, & acumen, &c. Ut εὔκεντρον βέλος; in Epigr. telum acutum, &c. Ab εὖ & κέντρον, vide.

Εὐκέατος, ου, ὁ, ἡ, Poët. pro εὐκέαστος, qui facile scindi secarique potest: ex εὖ & κεάζω, findo. Th. κέω, idem.

Εὔκερως, idem cum εὔκερως; bene cornutus, vel pulchra habens cornua, &c. Ut, εὐκέρως βόας; cornutos boves; Nonn. ex εὖ & κέρας, ατος, τὸ, cornu, Vi.

Εὐκέραστος, bene mistus; bene dilutus, & temperatus; ut εὐκέραστος οἶνος; apud Poll. ex εὖ & κεράννυμι, id vide.

Εὔκερως, vide suprà, in εὔκερως.

Εὐκέφαλος, bono seu egregio capite præditus, vel capiti conveniens, & conducens, &c. Ab εὖ & κεφαλὴ, vide.

Εὐκηλήτειρα, ας, ἡ, placatrix; ex εὖ & κηλέω, mulceo.

Εὐκηλία, (idem quod ἐκηλία) quies, à seq.

Εὐκίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pulchras habens columnas; ab εὖ & κίων, ονος, ὁ, ἡ, columna, &c. Vi.

Εὔκηλος, ου, ὁ, ἡ, Æolico Pleonasmo dicitur pro ἕκηλος, quietus, mitis.

Εὐκλέα, inclytam, acc. sing. per Sync. pro εὐκλεέα, dat. εὐκλεῖ, Poët. pro εὐκλεέϊ, ab

Εὐκλεὴς, έος, ὁ, ἡ, gloriosus. Th. κλείω, celebro.

Εὐκλεὴς, celeber; idem cum præced. εὐκλεὴς, & ab iisdem; unde, etiam adv. εὐκλεῶς, gloriosè. Itémq; verbum, εὐκλεΐζω, celebro, &c.

Εὔκλεια, splendor nominis, gloria; ex εὖ & κλέος, seu κλεῖος, τὸ, gloria. Th. κλείω, celebro.

Εὐκλεΐξαι, a. 1. inf. Dor. pro κλεΐσαι, vide κλεΐξαι.

Εὐκλήϊς, bene clausus; ut εὐκλήϊς θύρη, Iliad. ω. Janua bene clausa, seu obserata, &c. Ab εὖ & κλείω, claudo, &c. Vide.

Εὔκληρος, cui bona sors obtigit; fortunatus; unde, nomen, εὐκληρία, bona sors; prospera fortuna; & verbum, εὐκληρέω, bonam sortem sum nactus; prospera fortuna utor; à quo, εὐκλήρημα, τὸ, idem quod εὐκληρία, prospera fortuna, &c. Ab εὖ & κλῆρος, ου, ὁ, sors.

Εὔκλωστος, bene nendo ductus, vel, nendo bene contortus, &c. Ab εὖ & κλωστὸς, ῦ, ὁ, digitis inter nendum tortus, vel connexus, &c. Verbale à κλώθω, neo, &c.

Εὐκνήμις ιδος, ὁ, ἡ, bene ocreatus, vel armatus: ex εὖ, bene, & κνήμη, tibia: hinc κνημὶς, ίδος, ἡ, ocrea.

Εὔκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui bonis seu pulchris tibiis est, &c. Ab iisdem.

Εὐκοίλιος, bonam alvum faciens; item, εὐκοίλια, τὰ, medici vocant, quæ modice alvum solvunt, plus tamen quam natura sua sponte faceret, &c. Ab εὖ & κοιλία, vide.

Εὐκοινώνητος, ὁ, ἡ, facile communicans; in communicatione facilis; affabilis, &c. Ut, εὐκοινώνητος εἰς τὰ χρήματα, in rebus pecuniariis se facilem præstans, & tractabilem; Aristot. 4. Ethic. ab εὖ & κοινωνέω, Vi.

Εὐκολία, ας, ἡ, facilitas: &

Εὔκολος, ου, ὁ, ἡ, facilis; qui non est stomacho fastidioso: ex εὖ & κόλον, cibus.

Εὐκόλως, adv. expeditè: ab εὔκολος, quod vide.

Εὐκόλυμβος, urinandi peritus; ab εὖ & κόλυμβος, urinator; à κολυμβάω, nato, urinor, &c.

Εὐκόμης, bene comatus, &c. Idem quod εὔκομος, id vide.

Εὐκομιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bene curatus, vel, tractatus; idem quod εὐκόμιστος, qui bene curatur, &c. Utrumq; ab εὖ & κομίζω, curo.

Εὐκομίσασθαι, bene recondere; a. 1. inf. m. ex εὖ & κομίζω, curo. Th. κομέω, idem.

Εὔκομος, Poët. ἠΰκομος, ου, ὁ, ἡ, bene vel pulchrè comatus; ex εὖ, bene, & κόμη, coma.

Εὔκομπος, compositus; à κόμπος, id vide.

Εὐκοπία, ας, ἡ, facilitas: &

Εὔκοπος, ου, ὁ, ἡ, facilis; ex εὖ & κόπος, labor. Th. κόπτω, scindo, f. ψω. p. m. κέκοπα.

Εὐκόπως, facili labore, & negotio, &c. Est adv. à præced.

Εὐκόρυθος, pulchrè galeatus, &c. εὖ & κόρυς, υθος, ἡ, galea, cassis, &c.

Εὐκοσμέω, ῶ, modestè me gero, officio fungor: &

Εὐκοσμία, ας, ἡ, decentia, modestia, mores compositi: &

Εὔκοσμος, ου, ὁ, ἡ, bene ordinatus, concinnus: &

Εὐκόσμως, adv. concinnè, rectè: ex εὖ & κόσμος, ordo.

Εὐκράδιος, poëticè, pro εὐκάρδιος, id vide

Εὐκραέος, gen. sing. ab

Εὐκραὴς, έος, ὁ, ἡ, temperatus. Th κεράννυμι, f. άσω, misceo: vel εὐκραὴς, per Sync. pro εὐκρατής.

Εὐκρὰς, pro εὔκρατος, bene temperatus; syncerus; qui media constat temperatione; qui confundi commiscerique potest, &c. Unde etiam, εὐκράτως, adv. admodum temperanter, &c. Ab εὖ & κεράω, vel κεράννυμι, Vi. Unde etiam, εὐκρασία, ας, ἡ, bona temperies, &c.

Εὐκράτη, ης, ἡ, nomen mulieris.

Εὐκρεκτος, bene seu pulchrè strepens, seu sonans, canorus, sonorus, &c. Ut εὔκρεκτος κιθάρα, &c. Ab εὖ & κρέκω, Vi.

Εὔκρηνος, scaturigine bona præditus; ut εὔκρηνος πέτρα; in Epigr. ab εὖ & κρήνη, Vi.

Εὐκρινέες, nom. pl. sunt venti Etesci, q. d. puri, non confusi, ubi nullæ sunt nebulæ: ab

Εὐκρινὴς, έος, ὁ, ἡ, purus, liquidus, ordine collocatus. Th. κρίνω, discerno.

Εὐκρινῶς, distinctè, discretè, &c. Ab εὐκρινὴς, Vi.

Εὔκριθος, bonum habens hordeum; ut εὔκριθος χώρα, hordeo abundans regio, &c. Ab εὖ & κριθὴ, Vi.

Εὐκρόκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchram in littore arenam habens; in cujus littore pulchri calculi sunt; ut εὐκρόκαλος θάλασσα; apud Nonn. ab εὖ & κροκάλη, ἡ, calculus vel arena littoralis, &c. à Th. κρόκη, littus, &c. Vi.

Εὐκρυφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, facile se occultans; qui bene latet, &c. Ab εὖ & κρύπτω.

Εὐκταῖος, optandus, optabilis; unde, εὐκταίως, optabiliter, idem quod, & ab εὐκτὸς, id vide.

Εὐκτέανος, dives; ut εὐκτέανος κόρη, i. e. εὐκτήμων; puella opulenta, locuples; in Epigr. ab εὖ & κτέανον, vide.

Εὐκτήμων, bene instructus possessionibus; dives &c. Ab εὖ & κτάομαι, unde κτῆμα, &c. Vi.

Εὐκτήριος, q. d. precatorius; ad preces pertinens; ut εὐκτήριος οἶκος; & εὐκτήριος ναὸς, &c. Unde, εὐκτήριον, neut. gen. inter loca sacra & veneranda numeratur in Pand. item, oratorium, sacrarium, lararium, &c. Ab εὐκτὸς vel εὐκτικὸς, &c. Vi.

Εὔκτιστος, eleganter conditus, &c. Ab εὖ & κτιστὸς, ῦ, ὁ, conditus, creatus, &c. à κτίζω vel κτίζομαι.

Εὐκτικὸς, ῦ, optativus; ab εὔχομαι, precor. f. εὔξομαι, p. ηὖγμαι.

Εὐκτικῶς, optativè, adv. ab εὐκτικός.

Εὐκτιμένη, vel Poët. ἐϋκτιμένη, bene ædificata, perf. part. pass. f. g. pro εὐεκτισμένη, detracto augmento Ion. & abjecto σ, verbi εὐκτίζομαι. Alii scribunt εὐκτιμένος, dici Æol. pro ἐκτισμένος, vel per Sync. pro κτιζόμενος, verbi κτίζω, fabricor: f. σω, p. κα.

Εὔκτιτος, ου, bene structus; ab εὖ & κτίζω, condo.

Εὐκτὸς, ῦ, optabilis, votivus; ab εὔχομαι, precor.

Εὐκτῶς, optabiliter; à præced. εὐκτὸς, id vide.

Εὐκυβεῖν, feliciter & prospero successu ludere tesseris; Polyb. lib. 9. (ei contrarium, δυσκυβεῖν, infelicem esse in ludo tesserario, &c.) Ab εὖ & κύβος, unde κυβεία, &c. vide.

Εὔκυκλος, ου, ὁ, ἡ, rotundus; ex εὖ, bene, & κύκλος, circulus.

Εὐλάβεια, ας, ἡ, metus, reverentia, circumspectio; ab εὐλαβὴς, έος, ὁ, ἡ, qui bene res capessit, circumspectus; ab εὖ, bene, & λαμβάνω, capio: f. λήψομαι, a. 2. ἔλαβον.

Εὐλαβέομαι, ῦμαι, vereor, caveo, timeo: ηὐλαβεῖτο, metuebat, 3. sing. imperf. Att. f. ήσομαι. p. εὐλάβημαι. a. 1. pass. εὐλαβήθην, Att. ηὐλαβήθην, ης, η, a. 1. part. εὐλαβηθεὶς, έντος, veritus. Them. λαμβάνω.

Εὐλαβὴς, έος, ὁ, ἡ, circumspectus, timidus, religiosus, verecundus: vide εὐλάβεια.

Εὐλαβητέον, cavendum est, verbale ab εὐλαβέομαι, vereor.

Εὐλαβίης, cautionis, gen. Ion. ab εὐλαβία,

λαβία, ας, ἡ. Vide εὐλάβεια.

Εὐλαβοῦ, præs. imperat. m. ab εὐλαβέομαι, quod vide.

Εὐλαβῶς, adv. timidè, cautè, religiosè: ab εὐλαβὴς, quod ab εὖ & λαμβάνω, capio.

Εὐλάζω, putresco, vermes produco; vermiculor, &c. à Th. seq. εὐλαὶ, vide.

ΕΥ'ΛΑΙ', ῶν, αἱ, vermes, propriè qui in corpore nascuntur.

Εὐλᾶϊγξ, ιγγος, ex bonis pulchrisque structus lapidibus, &c. Ab εὖ & λᾶϊγξ, ιγγος, ἡ, lapillus, calculus; à λάας, λάαος, ὁ, vel contractè, λᾶς, λᾶος, ὁ, lapis, &c. Vi.

ΕΥ'ΛΑ'ΚΑ, ας, ἡ, vomer, bidens; ligo: q. ab εὖ & λαχαίνω, fodio: vel potius ab αὖλαξ, ακος, ἡ, sulcus.

Εὔλαλος, bene loquens, facundus; disertus, vel etiam loquaculus; Epigr. l. 2. ab εὖ & λάλος, &c. Vi.

Εὐλαμπὴς, bene seu pulchrè splendens; ab εὖ & λάμπω, Vi.

Εὐλέαντος, qui facile levigatur, aut complanatur; item, qui facile conteritur, &c. Scribitur & εὐλέαντος, sine, ι; ab εὖ & λεαίνω, vel λεαίνω, levigo; item, contero; à Th. λεῖος, vide.

Εὔλειμος, & εὐλείμων; bona prata habens; pratis ornatus, &c. Ab εὖ & λειμών, Vi.

Εὔλεκτρος, pulchrum & bene instructum lectum habens; ab εὖ & λέκτρον, vide.

Εὔλεξις, bonas habens dictiones; ut εὔλεξις λόγος; i. e. εὐώνυμος; oratio habens bona vocabula, &c. Ab εὖ & λέξις, Vi.

Εὐλέπιστος, desquamatu facilis; item qui facile delibratur, & cortice spoliatur, &c. à λεπίζω, id Vi.

Εὐλευκαίνω, valde, seu pulchrè dealbo, Vi. λευκαίνω.

Εὐληθάργητος, qui facile labitur in Lethargum; ab εὖ & λήθαργος, Vi.

Εὔληκτος, bene desinens, facile cessans; non diuturnus, &c. Ut νόσος εὔληκτος, Lucian. Th. λήγω, Vi.

Εὐλημματεῖν, animosum esse; forti esse animo, seu, animoso pectore, &c. Ab εὖ & λῆμμα, præsens animus, &c. Vi.

Εὔληπτος, qui facile capi potest; captu facilis; locus prædæ expositus; i. e. non munitus, &c. Ab εὖ & ληπτὸς, οῦ, ὁ, captus, vel perceptus; aut qui capi percipive potest, &c. Verbale à λαμβάνω, id Vi.

Εὐλήπτως, ità, ut facile capi queat, adv. à præced. εὔληπτος, id Vi.

ΕΥ'ΛΗΡΑ, τὰ, lora, habenæ.

Εὔλιθος, pulchros habens lapides; Th. λίθος, Vi.

Εὐλιμένη, ης, ἡ, nomen mulier. q. bonus portus.

Εὐλίμενος, bene instructus portu; bonum portum habens; vel, opportunus portu, &c. à λιμὴν, ένος, ὁ, portus, &c. Vi. Item, εὐλίμην, ένος, ὁ, idem; & ab eodem.

Εὐλιπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde pinguis, præpinguis, &c. à Th. λίπος, Vi.

Εὐλογέω, benedico: cum acc. felicia precor, præsto; item celebro, laudo, gratias ago: f. ήσω. p. εὐλόγηκα. a. 1. Attic. ηὐλόγησα. perf. pass. εὐλόγημαι. part. perf. pass. εὐλογημένος, η, ον, benedictus: ex εὖ & λόγος, sermo. Th. λέγω, dico; f. ξω. p. m. λέλογα.

Εὐλογηθήσονται, 3. pl. f. 1. pass. &

Εὐλόγημαι, perf. pass. εὐλογημένος, perf. part. ab εὐλογέω.

Εὐλογητὸς, ἡ, ὸν, benedictus, a, um; à 3. pers. perf. pass. verbi εὐλογέω.

Εὐλογία, ας, ἡ, benedictio, gratiarum actio, laus: ἐπ' εὐλογίαις, benignè: &

Εὔλογος, ου, ὁ, blandus sermo; item rationabilis: ab εὖ & λόγος, sermo, ratio; à λέγω, præt. m. λέλογα.

Εὐλόγιστος, quem facile ratiocinari, reputare, & perpendere licet; item, activè; qui rectè ratiocinatur, prudens, moderatus, &c. Unde nomen, εὐλογιστία, ratio bene subducta; vel consilium & ratio bene inita, &c. Ut & verbum, εὐλογιστέω, rectè ratiocinor; & apud Plut. εὐλογιστεῖν πρὸς τὰ τυγχάνοντα, exponitur, æquo animo ferre eventa, &c. Ab εὖ & λογίζομαι, vide.

Εὐλουσία, mundities qua quis bene lotus est; item, εὐλουσία κοιλίας, purgatio ventris, &c. & λούω, lavo; in pass. λούομαι, lavor, &c. Unde à 2. perf. præt. pass. λέλουσαι, est λοῦσις, & λουσία; licet non sint in usu.

Εὔλοφος, fortem cervicem habens; bona cervice præditus; strenuus; sumpta metaphora à jumentis, quæ λόφῳ impositum jugum fortiter patiuntur, &c. Item, morigerus; item, bene cristatus seu pulchram cristam habens, &c. Unde εὐλόφως, adv. forti & firma cervice; strenuè; item, facili & prompta cervice, &c. à Th. λόφος, Vi.

Εὔλοχος, dicitur ἄρτεμις, Diana, apud Eurip. quoniam parturientibus opem ferre credebatur; ideoq; in partu invocabatur, &c. Ab εὖ & λοχὸς, gravida, &c. Vi.

Εὐλύγιστος, flexilis, qui facile flecti & torqueri potest; ut εὐλύγιστος τράχηλος, Eustath. à λυγίζω, Vi.

Εὐλύρας, & εὔλυρος, ου, ὁ, bonam lyram habens; bene lyra canens; canorus; lyræ peritus, &c. Th. λύρα, Vi.

Εὔλυτος, qui facilè solvi potest; à λυτὸς, οῦ, ὁ, solubilis; verbale à λύω, vide.

Εὐμάθεια, docilitas, & celeritas ad discendum; & εὐμαθία, idem; acumen ingenii, &c. Item εὐμαθῶς; ità, ut quis facilè discat seu intelligat; aut facile discendo, seu intelligendo cum docilitate, &c. Omnia à sequente εὐμαθὴς, id vide.

Εὐμαθὴς, έος, ὁ, ἡ, docilis, ingeniosus; item intellectu facilis; ab εὖ & μανθάνω, disco.

Εὐμάκης, εος, ὁ, ἡ, Dor. pro εὐμήκης, longus, &c. quod vide.

Εὐμάλακτος, qui facile mollitur, seu emollitur; facilè emollescens, &c. à μάλακτος, οῦ, ὁ, qui molliri potest; à μαλάσσω, Vi.

Εὔμαλος, Dor. pro εὔμηλος, ου, ὁ, ἡ, pecorosus, bonas habens oves; ex εὖ, bene, & μῆλα, oves. Th. μηλέα, ας, ἡ, malus arbor.

Εὐμάρεια, seu -ρία, ας, ἡ, facilitas: &

Εὐμαρέως, & -ρῶς, adv. facilè: ab

Εὐμαρὴς, έος, ὁ, ἡ, facilis; ab εὖ & μάρη, manus: q. tractabilis.

Εὐμαρεία, pro secessu, quo itur, ut alvus exoneretur; q. d. Commoditates: vide in εὐμαρής.

Εὐμαρίζω, allevo; ab εὐμαρὴς & εὐμαρία, &c.

Εὐμεγέθης, έος, ὁ καὶ ἡ, ingens, procerus, &c. Ut φύλλον εὐμέγεθες; i. e. folium prægrande, vel notabilis magnitudinis, &c. Ab εὖ & μέγεθος, Vi.

Εὐμέθοδος, idem quod μεθοδικὸς, i. e. in quo methodus est; compendiosus, artificiosus, &c. Item,

Εὐμεθόδως, & εὐμεθοδικῶς; compendiosè: ex εὖ & μέθοδος, ου, ἡ, via, compendium: quod ex μετὰ & ὁδὸς, οῦ, ἡ, via.

Εὐμειδὴς, hilaris, lætus; ab εὖ & μειδάω, Vi.

Εὐμείλικτος, qui facile mulceri potest, seu leniri aut placari; ab εὖ & μειλικτός; qui lenitus est, aut qui leniri seu mulceri potest, &c. Verbale à μειλίσσω, vide.

Εὐμείλιχοι, Hesychio sunt, εὐμείλικτοι, vide præced.

Εὐμελὴς, cui bona modulatio inest, canorus, &c. Unde, εὐμέλεια, apta modulatio, &c. Plut. ab εὖ & μέλος, τὸ, carmen, &c. Vi.

'Εὐμελίης, ου, ὁ, Ion. pro εὐμελίας, ου, ὁ, fraxini peritus; i. e. fraxineæ hastæ. Them. μελία, fraxinus.

Εὐμελιττέω, ῶ, apes meæ bene mellificant, &c. Sive, εὐμελιττεῖν, est feliciter mellificare, &c. Ab εὖ & μέλισσα, &c. Vi.

Εὐμένεια, ας, ἡ, benevolentia: vide εὐμενής.

Εὐμενέστερος, benignius, adv. compar. ab εὐμενὴς, quod adi.

Εὐμενέω, benevolus sum; εὐμενέοντος, gen. sing. part. præs. ab εὖ & μένος, εος, τὸ, animus.

Εὐμενὴς, έος, ὁ, ἡ, benevolus, benignus: compar. εὐμενέστερος; ab εὖ & μένος, εος, τὸ, animus.

Εὐμενέτης, ου, ὁ, qui est animo bene erga aliquem affecto; benevolus; amicus; Od. ζ. Item, εὐμενίζω, benevolum reddo, placo; εὐμενίζομαι, idem; unde etiam εὐμενίδες, dicuntur, furiæ, κατ' εὐφημισμὸν, καὶ ἀντίφρασιν; quum sint immites teste Servio, & Eust. Item, εὐμενῶς, benignè; omnia ab iisdem.

Εὐμετάβλητος, ου, ὁ, ἡ, &

Εὐμετάβολος, ου, ὁ, ἡ, facilè mutabilis; ex εὖ, bene, μετὰ & βάλλω, jacio: f. λῶ. p. m. βέβολα.

Εὐμετάδοτος, ου, ὁ, ἡ, ponitur pro μεταδοτικὸς, & vertitur, facilis ad impertiendum: ex εὖ & μεταδίδωμι, impertior. Th. δίδωμι, do.

Εὐμετάθετος, qui facile transponitur & mutatur: transpositu facilis, &c. (ut δυσμετάθετος, est è contra; transpositu & mutatu difficilis, &c.) à μετατίθημι, & μετατίθεμαι, unde μετάθεσις, &c. Vi.

Εὐμετακίνητος, qui facilè transmoveri potest, & mutari: (cui contrarium, δυσμετακίνητος, qui non facilè transmoveri potest, seu mutari) à μετακίνητος, transmutabilis; seu qui transmoveri potest, &c. à μετακινέω; vide.

Εὐμετακόμιστος, transportatu, traductuque facilis; Schol. Thucyd. à μετακομίζω, transveho, seu transporto, & μετακομίζομαι, transvehor, &c. ex μετὰ, & κομίζω; vide.

Εὐμετάπειστος, cui facile aliud persuadetur; seu qui facilè dissuaderi potest; (ei opponitur δυσμετάπειστος; qui de sententia dimoveri ægre potest, &c.) à μεταπειστὸς, qui potest à sententia dimoveri, &c. à μεταπείθομαι; id vide.

Εὐμετάπτωτος, qui facile mutatur, mutationi obnoxius, &c. à μεταπίπτω, recido, dilabor, mutor, &c. Vide; unde μετάπτωσις, dilapsio, mutatio, & μεταπτωτικὸς, mutabilis, &c.

Εὐμετάστατος, facilè mutabilis, seu instabilis, inconstans, &c. Plut. ab εὖ & μεθίσταμαι, statuor pro alio, mutor, &c. Item, transferor, traducor, amoveor, &c. à μεθίστημι, unde μετάστασις, &c. vide.

Εὐμεταχείριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, commodè tractabilis, nullo negotio subactus; qui facilè capi potest: undè adv. εὐμεταχειρίστως; ità ut facile tractari queat, &c. (his opponuntur, δυσμεταχείριστος, difficulter tractabilis, & qui capi aut teneri facile nequit, & δυσμεταχειρίστως; ità ut vix tractari queat, &c.) μεταχειρίζω, tracto; unde μεταχειρίζομαι; id vide.

Εὔμετρος, moderatus, modum servans, &c. ab εὖ & μέτρον, vide.

Εὐμήκεις, nom. plur. ab

Εὐμήκης, εος, ὁ, ἡ, bene longus: ex εὖ & μῆκος, εος, τὸ, longitudo.

Εὔμηλος, ου, ὁ, ἡ, ovibus abundans, pecorosus: à μῆλον, ovis.

Εὔμηρος, qui bona seu firma femora habet; aut etiam crassa, vel pulchra, &c. ab εὖ, & μηρὸς, οῦ, ὁ, femur, &c. Vide.

Εὐμήρυτος, ad nendum facilis; ut εὐμήρυτα ἔρια, lanæ ad nendum faciles, &c. Luc. ab εὖ & μηρύομαι, revolvor, glomeror: Item filum diduco & agglomero, &c. à μηρύω; id vide.

Εὐμήτης, ου, ὁ, & εὔμητις, ιδος, ἡ; prudens, bono consilio instructus; vel instructa, &c. ab εὖ & μῆτις, ιος, ἡ, &c. vide.

Εὐμήχανος, ad machinandum promptus, industrius, ingeniosus, &c. Undè adv. εὐμηχάνως, ingeniosè, artificiosè, affabrè, &c. & εὐμηχανία, industria solertia, &c. ab εὖ & μηχανή, ῆς, ἡ, artificium; aut adminiculum quodvis ad aliquid efficiendum: item ars, solertia, &c.

Εὐμίσητος, cui facilè conciliatur odium, odiosus, odio expositus, &c. ab εὖ & μισητὸς; id V.

Εὔμιτρος, benè cinctus, ab εὖ & μίτρα; vide.

Εὐμνημόνευτος, memoratu facilis, adject. verbale ab εὖ, benè, & μνημονευτὸς, qui memoriâ tenetur: quod à μνημονεύω, memoriâ teneo: Th. μνάομαι, recordor, f. μνήσομαι, p. μέμνημαι.

Εὔμνηστος, seu εὔμναστος, Dor. cujus facile recordamur; cujus memoria semper nobis obversatur, &c. ex εὖ & μνάομαι, unde μνῆσις, &c. V.

Εὐμοιρία, bona portio, vel bonam portionem sortitum esse, felicitas, integritas, &c. Unde Lucian. εὐμοιρίαν τοῦ σώματος vocat, cum omnes corporis partes integræ constant, &c. Unde adv. εὔμοιρος, bona & felici portione; seu fato bonam tribuente portionem; i. e. feliciter, &c. Item εὔμοιρος, unde εὐμοίρησεν, prospera fortuna usus est, &c. Hesych. ab εὖ & μοῖρα; V.

Εὐμολπία, ἡ, elegans cantus, elegantia cantus, &c. Item εὐμολπέω, ῶ, eleganter cano, egregiè canto, &c. ab εὖ & μέλπω, unde μολπή, &c. V.

Εὐμνήμων, qui bona memoria præditus est, & memoratu facilis; seu qui facilè memoria concipi potest, &c. ab εὖ & μνήμων; V.

Εὔμολπος, ου, ὁ, EUMOLPUS, nomen proprium.

Εὔμορφος, ου, ὁ, ἡ, formosus: ab εὖ & μορφή, forma.

Εὐμουσία, musica elegantia, musicus lepor, &c. Item doctrinæ lepos, & gratia, &c. Undè εὐμούσως, eleganter, eruditè, &c. Plut. ab εὖ & μοῦσα; V.

Εὔμοχθοι, honesti labores; seu qui in res honestas conferuntur, &c. ab εὖ & μόχθος; V.

Εὔναζε, præs. imperat. act. εὐνάζῃ, cubitum ieris, 2. sing. præs. sub. pass. ab

Εὐνάζω, sopio, dormio, f. άσω. Th. εὐνή, cubile.

Εὐναὶ, nom. pl. ab εὐνή, ῆς, ἡ, cubile.

Εὐναιόμενος, η, ο, bene habitatus, a, um; præs. part. pass. ab εὖ, benè, & ναίω, habito.

Εὐναῖον, τὸ, stratum lecti, stragulum; ab εὐνή; V. Item,

Εὐναῖος, ου, ὁ, qui procumbere amat, ut cubitor bos, &c. Columel. 1. εὐναῖος βοῦς, ex cubili provenien s. & εὐναῖος λαγὼς, lepus qui in cubili suo est, &c. ab eod. Th.

Εὐνάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad cubandum, seu cubile statuendum opportunus, &c. ab εὐνάζω; id vide.

Εὐναστήριον, ου, τὸ cubiculum, cubile, seu dormitorium, cubicularis lectus, &c. Idem quod εὐνατήριον; &c. Vi. Item, εὐναστὴρ, & εὐνάστωρ, ορος, ὁ, maritus, concubitor, &c. Sicut etiam, εὐναστὴς, οῦ, ὁ, cubicularius, &c. omnia ab εὐνάζω; V.

Εὐνάτειρα, ας, ἁ, Dor. pro εὐνήτειρα, ας, ἡ, conjux: ab εὐνή, ῆς, ἡ, cubile.

Εὐνατὴρ, concubitor, maritus, & εὐνατήριον, cubile, seu dormitorium, &c. à seq. εὐνάω; V.

Εὐνάω, -ῶ, f. ήσω, sopio. Them. εὐνή, cubile.

Εὐνείκη, ης, ἡ, nomen mulieris, bene litigans.

Εὐνέτης, ου, ὁ, maritus, concubitor, (scribitur etiam εὐνέτας, pro εὐνέτης) & εὐνέτις, ιδος, ἡ, uxor in Epigr. &c. ab εὐνάω, V.

ΕΥΝΗ, ῆς, ἡ, cubile.

Εὐνηθεῖσα, concumbens, a. 1. part. pass. fœm. gen. ab εὐνάω, sopio, f. ήσω. Th. εὐνή.

Εὐνῆθεν, ex lecto; ab εὐνή, vi. Item εὐνηθῆναι, cubare, sopiri, concumbere, &c. Ut Il. β. θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα, dea cum mortali concumbens, &c. (est pass. ab. εὐνάω.) Undè εὐνήτης, concubitor, maritus; & εὐνητρία, ἡ; q. d. cubitrix, &c. omnia ab εὐνή, & εὐνάω, &c. Vide.

Εὔνητος, seu εὔνητος, bene textus; ut εὔνητος χιτὼν; bene filata, seu bene texta tunica, &c. ab εὖ, & νητὸς, οῦ, ὁ, è colu ductus, textus, &c. Verbale à νέω, neo, &c. V.

Εὐνῆφιν, cum ἐξ. signif. idem quod εὐνῆθεν; V.

Εὔνεια, τὰ, exp. στρώματα, strata, apud Suid. ab εὐνή; V.

Εὐνέστερος, Ion. pro εὐνούστερος, benevolentior, comparat. Vide in εὐνούστατος.

Εὐνίκη, ης, ἡ, & Dor. Εὐνίκα, nomen mul Gr. bona victoria.

Εὖνις, masc. & fœm. Maritus vel uxor, &c. ab εὐνή, &c. At,

Εὖνις, ιος, ὁ, ἡ, orbus, privatus: accus. εὖνιν, ab εἷς, unus.

Εὐνόητος, facilis intellectu, & εὐνοήτως, ita ut facile intelligi queat, &c. ab εὖ & νοέω; V.

Εὐνοέω, benevolus, vel bene affectus sum, f. ήσω, p. εὐνόηκα· &

Εὔνοια, ας, ἡ, benevolentia: ab εὔνοος, ου, ὁ, ἡ, benevolus: ex εὖ & νόος, νοῦς, ὁ, mens, animus.

Εὐνοϊκὸς, οῦ, benevolus: &c.

Εὐνοϊκῶς, adv. benevolé: comparativ. εὐνοϊκώτερος, superl. εὐνοϊκώτατα· ab iisd.

Εὐνομεῖν, bonis legibus instituere: hinc εὐνομεῖσθαι, bonis legibus uti: εὐνομήσθαι, 3. pl. a. 1. pass. &

Εὔνομος, qui bonis legibus utitur: ex εὖ & νόμος, lex.

Εὐνομία, ας, ἡ, bonarum legum constitutio; bonæ leges, bona legum constitutio; aut status sub bonis legibus, &c. Item, æquitas, æquum, &c. pro εὐσέβεια, apud Sophoclen. à præced. εὔνομος.

Εὐνομίαν, accus. sing. ab Εὐνομία, ας, ἡ, nomen mulieris, legitima: ex εὖ & νόμος, lex.

Εὔνομος, ου, ὁ, pascuus, pabulosus, &c. apud Sophoc. ab εὖ, & νομὴ, vel νομὸς, &c. V.

Εὔνοος, & εὔνους, benevolus, εὐνούστερος, compar. & εὐνούστατος, superl. &

Εὔνουν, amicum, acc. sing. ab εὔνοος, ου, benevolus: ex εὖ & νόος, mens.

Εὔνοστος νόστος; q. d. reditus facilis & faustus; deus, scil. deave, vel dei simulachrum, quod molendinis appositum, farinæ mensuram inspicere, ac velut ei præesse credebatur, &c. apud Eust. ex Rhetorum lex. & Athen. lib. 14. ab εὖ & νόστος, Vide.

Εὐνούστατος, benevolentissimus, superl. ab εὔνοος, benevolus, εὐνούστερος, benevolentior: ab eod. Th.

Εὐνούχιον, ου, τὸ, herba ex lactucarum genere, ut quæ maxime refragetur veneri: Plin. lib. 19. c. 8. Item,

Εὐνȣ́χιας, ȣ, ὁ, spado: &

Εὐνȣχίζω, castro: fut. ίσω, p. εὐνȣ́χικα, perf. pass. εὐνȣ́χισμαι, a. 1. pass. εὐνȣχίσθην· ab

Εὐνȣ̃χος, ȣ, ὁ, EUNUCHUS; item dynasta: a gynæceis custodiendis sic dictus, ab εὐνὴ, cubile, lectus, & ἔχω, habeo, servo.

Εὐνόως, & εὔνως, benevolè; ab εὔνοος; vide.

Εὐω̃ντα, Dor. & per Crasin pro ἐόντα sive ὄντα, acc. sing. part. præs. ab ὤν, verbi εἰμὶ, sum.

Εὔνωτος, bonum habens dorsum & validum; bonos & latos habens humeros, &c Aristot. de leone; ab εὖ & νω̃τος, Vide.

Εὔξαιο, 2. sing. a. 1. opt. m. verbi εὔχομαι, oro, f. εὔξομαι, a. 1. m. εὐξάμην, ω, ατο.

Εὐξάμενος, ȣ, a. 1. part. m. ab εὔχομαι, precor.

Εὔξενος, vel εινος, ȣ, hospitalis: &

Εὐξείνως, adv. hospitaliter, amicè: ab εὖ & ξένος, hospes.

Ἔυξεστος, ȣ, ὁ, ἡ, bene rasus, politus. Th. ξέω, rado.

Εὔξῃ, oraveris, 2. sing. a. 1. m. sub εὔξωμαι, ῃ, ηται· ab εὔχομαι, precor.

Εὐξήραντος, ȣ, qui facile desiccatur, exsiccatu facilis, facile siccescens; (ei opponitur δυσξήραντος, qui difficulter inarescit, difficilis siccatu, &c.) à ξηραίνω; unde ξήρανσις; V.

Ἔυξοον, bene rasum, politum, acc. sing. ab

Ἔυξοος, idem quod εὔξεστος. Th. ξέω, f. ξέσω, polio.

Εὐξυλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui est probæ materiæ, & εὔξυλος, cujus laudata probaque materies, &c. ab εὖ, & ξύλον, τὸ; vide.

Εὐξύμβολος ȣ, ὁ, cum quo facile paciscimur, facilis ad paciscendum, seu in commercio, stans conventis, &c, Item, εὐξύμβολον σημεῖον, signum fausti ominis, signum faustum, &c. ab εὖ, & σύμβολος, vel σύμβολον; id vide. Sed Atticè, ξυν, est pro συν, positum;

Εὐξύνετος, Atticè, pro εὐσύνετος, Eurip. qui facile intelligitur, &c. (nam Atticè, sæpè ξυν, est pro συν) ab εὖ, & σύνετος, vide.

Εὔογκος, ȣ, ὁ, amplæ molis & compactæ; vel justæ molis: item, εὔογκα dicuntur, qui admittunt & requirunt ornatum, &c. Item, portatu facilis, & minime gravis, Suidæ dicitur εὔογκος, &c. ab εὖ, & ὄγκος, vide.

Εὐοδέω, f. ήσω, prospere progredior; & prosperum iter præbeo: &

Εὐοδία, ας, ἡ, prosperum iter: item propr. nomen mulier. Gr. prosperè agens: ab εὖ & ὁδὸς, via.

Εὐοδιάζω, odoratum reddo, sum boni odoris, ab εὐωδία; vide.

Εὐοδμία, ας, ἡ, idem quod εὐοσμία; bonus odor, fragrantia, ab εὔοδμος, vel εὔοσμος, bene olens, &c. vide.

Εὔοδμος, ȣ, ὁ, Poet. Ion. & Dor. pro εὔοσμος, odoratus: ex εὖ & ὄζω, oleo.

Εὔοδμος, seu εὔοσμος, ȣ, ὁ, ἡ, bene olens: ex εὖ & ὀδμὴ, odor. Th. ὄζω, oleo, f. ὀζήσω, & ἔσω.

Εὔοδος, ὁ καὶ ἡ, per quem facile iter patet, pervius; item, iter expeditum habens, & generaliter ac Metaphoricè, qui prospero successu utitur, &c. Unde adv. εὐόδως, facili via, expeditè; itinere prospero, & generaliter prospero successu, prosperè; item, rectè, &c. ab εὖ & ὁδὸς, via.

Εὐοδόω, ω̃, prosperum iter præbeo, f. ώσω, p. εὐώδωκα, præs. pass. εὐοδόομαι, ȣ̃μαι, prosperum iter habeo, prosperor: perf. pass. εὐώδωμαι, a. 1. pass. εὐωδώθην, ης, η, f. 1. pass. εὐωδωθήσομαι, ab εὔοδος, ȣ, ὁ, ἡ, iter expeditum habens: ex εὖ & ὁδὸς, ȣ̃, ἡ, via.

Εὐοδȣ́μενος, cui omnia prospere succedunt; qui tenorem institutum asservat, &c. part. præs. ab εὐοδȣ̃μαι, vide.

Εὐόδωκα, ας, ε, ejusd. perf. act. Ion. pro εὐώδωκα.

Εὐόδωσον, a. 1. imperat. act. verbi εὐοδόω, quod vide.

ΕΥΟΙ, EUOE, vox, quâ Baccho acclamabatur: inde Εὔιος, ȣ, Bacchi cognomen.

Εὐοικονόμητος, dispensatu & distributu facilis: item, apud medicos, digestu facilis; ab εὖ & οἰκονομέω, vide.

Εὔοικος, bonam domum habens; seu bonus, & commodus ad habitandum, &c. ab εὖ, & οἶκος, vide.

Εὔοινος, bonum vinum ferens; vel, vino abundans, vini ferax, &c. Inde nomen, εὐοινία, vini abundantia & bonitas; vel, annus vini bonitate & copiâ insignis, & verbum εὐοινέω, vino abundo; vinum bonum fero, &c. ab εὖ & οἶνος· vide.

Εὐόλισθος, valde lubricus; ab εὖ, & ὀλισθος, vide.

Εὔομβρος, imbribus abundans; ab εὖ, & ὄμβρος, vide.

Εὐόμενοι, assati, præs. part. pass. verbi εὔω, seu εὕω, f. σω, uro.

Εὐόμιλος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, qui bene, & cum dexteritate quadam scit conversari; i. e. ὁμιλητικὸς; ab εὖ & ὅμιλος; undè ὁμιλία, &c. Vide.

Εὐομολόγητον, clarum & concessu facile; Plato: ab ὁμολογέομαι; V.

Εὐόνειροι, dicuntur κῴας ἐγκοιμώμενοι, qui cubantes bona somnia vident; ab εὖ & ὄνειρος; V.

Εὔοπλος, bene armatus; armis bene instructus & munitus, seu felix in armis, pulchris armis præditus, &c. ab εὖ & ὅπλον, τὸ, arma, &c. V.

Εὔοπτος, conspicuus, aspectabilis, &c. ab εὖ & ὄπτομαι; V.

Εὐόρατος, quem facile videre licet; qui facile cerni potest, &c. (ei opponitur δυσόρατος, qui vix visui est obvius, &c.) ab ὁρατὸς. V.

Εὔοργος, qui facile irascitur; sed præcipuè, qui non irascitur nec succenset rebus quibus oportet, & interdum, in bonam partem pro eo qui juste succenset, & quum res postulat, &c. Inde, εὐοργησία, promptitudo, seu facilitas ad irascendum, &c. Item, εὐόργητος, qui facile seu levi de causa ira accenditur, iracundus: item, in bonam partem, qui moderate irascitur, seu qui moderatur iram, &c. Undè adv. εὐοργήτως, sic iracundè, ut animus moderetur iram, &c. omnia, ab εὖ, & ὀργὴ, V.

Εὐόρεκτος, qui bene appetit cibos, res autem, aut medicamentum aliquod εὐόρεκτον, dicitur, quod stomacho appetitum cibi conciliat, &c. ab εὖ & ὀρεκτὸς, ȣ̃, ὁ, qui appetitur, seu qui appeti solet, &c. Verbale ab ὀρέγομαι, cupio, appeto, pass. ab ὀρέγω; V.

Εὔορισος, qui suis finibus facile continetur; seu quem definire, & suis terminis destribere facilè est: Aristot. Meteor. lib. 4. ab εὖ & ὁρίζω, seu ὁρίζομαι, V.

Εὐορκέω, religiosè juro, f. ήσω, præs. inf. εὐορκεῖν. Vide εὔορκος.

Εὐορκησία, ας, ἡ, sanctum jusjurandum; à præced.

Εὐορκία, ας, ἡ, jurisjurandi fides:

Εὔορκος, ȣ, ὁ, ἡ, qui jusjurandum religiosè colit: ab εὖ & ὅρκος, jusjurandum.

Εὔορμος, ȣ, ὁ, ἡ, tutus: ab εὖ, benè & ὅρμος, ȣ, statio navium: q. ab ἔρω, figo.

Εὔορνις, qui bonis & lætis auspiciis fit: ut εὐόρνιθες ἀναγορεύσεις, liquida auspicia, i. e. læta, & proculdubio secunda; Bud. in Epist. ab εὖ & ὄρνις, ιθος, ὁ, ἡ, avis, ales, &c.

Εὔοσμος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, suavè olens, fragrans, bene odoratus, &c. Indè nomen, εὐοσμία, ας, ἡ, gratus odor, odoris præstantia, & verbum, εὐοσμέω, ω̃, bene oleo, odoratus sum; ab εὖ & ὀσμὴ, V.

Εὐόσφραντος, sagax; q. d. bene olfaciens, seu olfactu pollens, &c. ab εὖ & ὀσφραίνομαι, idem quod Th. ὀσφραίνομαι; id vide: εὐόσφραντος κύων, canis sagax, &c.

Εὐόφθαλμος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, pulchros oculos habens, oculis & aspectu gratus, &c. Epitheton auri & argenti; unde adv. εὐοφθάλμως, decenter, decorè, εὐπρεπῶς; cum venustate oculorum & gratia, &c. ab ὀφθαλμός.

Εὔοφρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, pulchra habens supercilia, ab ὀφρὺς; V.

Εὔοχθος, lætus, ut δαῖτες εὔοχθοι, opipara seu læta convivia; Athen. lib. 4. Unde εὐοχθέω lætor, feliciter ago ex labore; ab εὖ & ὄχθος; id vide in Th. ὄχθη.

Εὐοψία, facies pulchra, pulcher aspectus, venustas, &c. ab εὖ & ὄψις, vultus, facies, &c. V.

Εὐοψία, bonitas & abundantia opsoniorum; vel, bona opsonia, &c. ab εὖ, & ὄψον, τὸ, opsonium, &c. Vi. Unde etiam, εὔοψος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, opsoniis probè instructus; vel opsoniis abundans, &c. Plut. Symp. 4. Probl. 4.

Εὐπαγὴς, έος, ὁ, ἡ, bene compactus: ex εὖ, & πήγνυμι, seu πηγνύω, compingo.

Εὐπάθεια, & θία, ας, ἡ, pro quo Ion. θείη & θίη, natura quæ facilè affici potest, voluptas, beneficium: &

Εὐπαθέω, -ω̃, indulgeo voluptatibus, facilè afficior, seu beneficio afficior. Th. πάσχω, patior, f. πείσομαι, a. 2. ἔπαθον.

Εὐπαθὴς, έος, ὁ, ἡ, qui facilè afficitur, injuriæ obnoxius: ab eod. Th.

Εὐπαιδευσία, recta institutio liberorum; item, talis disciplinarum notitia, quæ illi inest, qui est eruditus, seu benè institutus;

ſtitutus; Eurip. Item, εὐπαίδευτος, benè inſtitutus, valdè eruditus, &c. Unde adv. εὐπαιδεύτως; eruditè, doctè, & peritè, &c. ab εὖ, & παιδεύω, unde παίδευσις, quæ vide: item παιδευτὴς, doctus, eruditus, &c.

Εὐπαιδία, ας, ἡ, felicitas, quam boni liberi adferunt: &

Εὔπαις, αιδος, ὁ, ἡ, felix multâ prole, vel bonos habens liberos. Th. παῖς, puer.

Εὔπακτος, ου, ὁ, Dor. pro εὔπηκτος, quod vide.

Εὐπάλαμος, manu-perita ſeu induſtria ſtructus, artificioſus; bene conſtructus, dexter, agilis, validus, &c. ab Epigr. ab εὖ, & παλάμη, palma, manus, &c. vide.

Εὐπαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, luctam facilem habens, facile eluctabilis; Apol. 2. Arg. ἄεθλος εὐπαλέας τελέσαι; obiri expedita certamina & abſque magna luctâ, &c. ab εὖ, & πάλη, lucta, &c. V.

Εὐπαράγωγος, qui vel quæ facile decipitur; cui verba dare facile eſt, & pro εὐπειθὴς, cui facile perſuadetur, &c. ab εὖ, & παραγωγὴ, productio, deductio, derivatio, &c. Item deceptio, &c. Verbale à παράγω; id vide.

Εὐπαράδεκτος, acceptu, (ſeu, q. d. acceptatu) facilis; ab εὖ, & παραδέχομαι, vide. Sic, εὐπαραίτητος, facile exorabilis, placabilis, non durus deprecantibus, &c. à παραιτέομαι, deprecor, &c. Vi. εὐπαράκλητος, qui facilè advocatur, vel allicitur ſeu invitatur, propenſus ad recipiendum, &c. à παρακαλέομαι, vi. Εὐπαρακολούθητον, ου, τὸ, quod facile intellectu aſſequimur; ut, Halicar. in Iſocr. τὰ δ' εὐπαρακολούθητα γενέσθαι μοι μᾶλλον τὰ προειρημένα; ut quæ dixi facilius intelligantur, &c. Sic Ariſtot. 2. Ethic. σαφηνείας ἕνεκα καὶ τοῦ εὐπαρακολουθήτου, &c. eſt neut. à ſeq. εὐπαρακολούθητος; id vide.

Εὐπαρακολούθητος, ου, ὁ, ἡ, intellectu facilis; item perſpicax: ab εὖ, & παρακολουθέω, aſſequor. Them. ἀκόλουθος, pediſſequus.

Εὐπαρακόμιστος, advectu ſeu comportatu facilis ab εὖ, & παρακομίζω, prætervеho, deduco, deporto, importo, conveho, &c. à παρὰ & κομίζω; id vide. Sic, παραμύθητος; qui facile verbis flecti & placari poteſt, facile exorabilis, &c. à παραμυθέομαι; V.

Εὐπάρηος, ου, ὁ, ἁ, Poët. & Dor. pro εὐπάρειος, habens pulchras genas: ex εὖ & παρειά, ἡ, gena.

Εὐπαράπλοος, ſeu εὐπαράπλους, qui commode præternavigari poteſt, &c. ab εὖ, & παράπλοος, & παράπλους, præternavigatio, trajectus, &c. à παραπλέω, vide. Sic, εὐπαράπειστος, qui facilè perſuadetur, ab εὖ, & παραπείθω, perſuadeo, à παρὰ & πείθω; vide.

Εὐπαράφορος, qui facilè in malam partem detorquetur: item qui facilè in mentis errorem, ſeu inſaniam incidere poteſt; mente facilè alienatus, &c. ab εὖ, & παράφορος, inſanus, cujus mens à ratione aberrat; à παραφορά, error mentis, &c. quod eſt verbale à παραφέρω, profero; item, depravo, detorqueo, tranſverſum fero, rapio, abripio, &c. V.

Εὐπάρεδρος, qui conſtanter aſſidet: item, qui aſſiduus eſt in aliquo negotio, καλῶς παραμένων, καὶ διηνεκῶς; Heſych. & Suid. ab εὖ, & πάρεδρος; vide.

Εὐπάρειος, pulchras genas habens; ab εὖ, & παρειὰ; vide.

Εὐπάρθενος, felix virgo; Eurip. in Bacch. ab εὖ, & παρθένος; vide.

Εὐπαρήγορος, q. d. facilem ſe præbens conſolantibus; ſeu, facile conſolationem admittens; id eſt, æquus animo, &c. Undè adv. εὐπαρηγόρως, æquo animo; q. d. facilem ſe præbendo conſolantibus, &c. ab εὖ, & παρήγορος; id vide.

Εὐπαρόρμητος, qui facile commovetur; Ariſtot. Rhet. lib. 2. ab εὖ & παρορμάω, incito, concito, &c.

Εὐπάροχος, facilem ſe præbens, in Hippiatr. ab εὖ, & πάροχος, q. d. præbitor, à παροχὴ, præbitio; quod à παρέχω; id vide.

Εὐπάρυφος, cujus veſtis inſignem pulchrumque limbum habet attextum; item, veſtis dicitur εὐπάρυφος, eleganti limbo prætexta; apud Herodian. lib. 1. nam ὑφαίνειν, texere eſt, & παρυφαὶ dicuntur veſtium contextus; ſeu veſtium oræ, & limbi attexti; unde εὐπαρύφων nomine apud Græcos, honoribus præditos intelligi, eo modo quo apud Latinos prætextatorum appellatione; quaſi purpuratis & ingenioſe textis non pullatis aut humilibus veſtibus induti, &c. Bud. ab εὖ, & παρυφὴ; id V.

Εὐπάσχω, beneficio afficior, pro quo ſepius disjunctim ſcribitur, εὖ πάσχω, qu. vide.

Εὐπάτηρ, & εὐπάτωρ, qui bono eſt patre natus, paterno genere clarus, nobilis, &c ab εὖ, & πατὴρ; vide.

Εὐπατέρεια, εια, ον, claro patre natus, generoſus: ab εὐπάτηρ, vel εὐπάτωρ, nobilis. Th. πατὴρ, ηρος, ὁ, pater.

Εὐπατρείδας, & εὐπατρείδης, ου, ὁ; item, εὐπατρις, ιδος, ὁ καὶ ἡ; idem quod & ab εὐπάτηρ, & εὐπάτωρ, ingenuus, generoſus, &c.

Εὐπάτητος, qui facilè calcari poteſt, &c. ab εὖ, & πατέω; vide.

ΕΥΠΑΤΟΡΙΟΝ, ου, τὸ, EUPATORIUM, herba quædam: ab Εὐπάτωρ. Vel potius ab ἧπαρ, dicitur enim & ἡπατώριον.

Εὐπέδιλος, pulchris indutus calceis ſeu talaribus: ut εὐπέδιλος, Ἶρις; iris induta, &c. ab εὖ, & πέδιλον, vide.

Εὐπείθεια, ας, ἡ, obedientia, perſuaſio, obſervantia, &c. Item,

Εὐπειθεῖν, obtemperare: &

Εὐπειθὴς, έος, ὁ, ἡ, obſequens: ex εὖ & πείθω, perſuadeo.

Εὐπειθῶς, adv. obſequiosè: &

Εὔπειστος, ου, ὁ, ἡ, facilè credens, moriger: ab eod. Th.

Εὔπεκτος, bene pexus; ab εὖ, & πεκτὸς, pexus, comptus, &c. verbale à πείκω, ſeu πέκω, &c. Vide.

Εὐπελέκητος, ſecari facilis, dolatu facilis. à πελεκάω, vide.

Εὐπένθερος, qui nobilem ſocerum habet, Th. πενθερὸς, οῦ, ὁ, ſocer.

Εὔπεπλος, ſeu εὐπέπλος, ου, ὁ, ἡ, pulchrum habens peplum: ab εὖ & πέπλος, peplum.

Εὔπεπτος, concoctu facilis; item, εὐπεψία, ἡ, facilis concoctio; facile vel bene concoquere cibum, &c ab εὖ, & πεπτὸς, coctus, coctilis, vel πέψις, εως, ἡ, coctio, concoctio, coctura, &c. à πέπτω; Vide.

Εὐπεριάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, circumactu facilis, verſatilis, &c. ab εὖ, & περιαγωγὴ, id vide.

Εὐπεριαίρετος, ὁ καὶ ἡ, qui facile detrahitur; ut εὐπεριαίρετος φλοιὸς, extricatu facilis cortex, extricabilis, &c. ab εὖ, & περιαιρέω, id vide.

Εὐπερίγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, congruenti modo circumſcriptus, &c. ab εὖ, & περιγράφω, circumſcribo, à περὶ & γράφω; vide.

Εὐπερικάλυπτος, qui facile celari & occultari poteſt; à περικαλύπτω; V.

Εὐπερίοπτος, valde aſpectabilis; item, qui facile deſpici poteſt, contemptibilis; à περίοπτος, circumcirca conſpicuus, &c. quod à περιόπτομαι, id vide.

Εὐπερίπατος, bene ambulare ſeu incedere faciens; qui non impedit iter facere ſeu ambulare; à περίπατος, id V.

Εὐπεριόριστος, qui facile terminari ſeu circumſcribi poteſt; à περιορισμὸς, limitibus & terminis ſuis circumſcriptus, &c. à περιορίζω; id V.

Εὐπερίσπαστος, ου, ὁ, ἡ, ad circumcingendum proclivis: ex εὖ & περιΐσταμαι, circumſto, tango: quod ex περὶ & ἵσταμαι, ſto. Inde,

Εὐπερίστατος ἁμαρτία, cap. 12. ad Hebr. peccatum quod facile circumſiſtit, hæret, & amplectatur; quaſi nolens abjici, proinde verti poteſt, tenaciter inhærens peccatum; Hæc Eraſm. Sed tranſlatio videtur à plagis & retibus deduci, quæ ſcil. levi attactu circumdant atque implicant; atque ſic erit, peccatum ex facili homines circumdans atque circumſiſtens, &c.

Εὐπερίτρεπτος, circumactu facilis, verſatilis; item, ſubverti facilis; ut εὐπερίτρεπτον λόγον, Lucianus vocat argumentum, quod ita ſubverti poteſt, ut in eum qui protulit, retorqueatur: quaſi εἰς ἐναντίον τρεπόμενον, &c. à περιτρέπω; vide.

Εὐπερίφαρος, qui facile fieri poteſt, manifeſtus, deprehenſu facilis, & generaliter pro eo in quo aliquid facile animadvertitur, &c. Plut. in inſtit. Lacon. à περίφαρος, manifeſtus: item, deprehenſus, &c. à περὶ & φωράω; quod vide in Th. φώρ.

Εὐπερίχυτος, qui facile circumfunditur; Plut. de primo frig. à περιχύω, idem quod περιχέω, circumfundo, à χύω, vel χέω; V.

Εὐπέταλος, bene foliatus, foliis decorus, pulchra habens folia; à πέταλον; vide.

Εὐπέτασος, panſu, expanſu, ſeu, explicatu facilis, à πετάζω; quod vide.

Εὐπέτεια, ας, ἡ, &

Εὐπέτειη, ης, ἡ, Ion. facilitas: &

Εὐπετὴς, έος, ὁ, ἡ, facilis: comp. εὐπετέστερος, facilius, adv. ab εὐπετέστερος: ex εὖ & πίπτω, cado.

Εὐπετῶς, & -έως, adv. facilè: ab eod.

Εὐπεψία, vide ſupra εὔπεπτος.

Εὔπηκτος, ου, ὁ, ἡ, bene ædificatus: ex εὖ bene, & πήγνυμι, compingo, ædifico.
Εὐπήληξ, pulchrâ ornatus galeâ; à πήληξ, vide.
Εὔπηνος, pretiosè textus; ut εὔπηνος ὑφὴ, telum è pulchro stamine, &c. ab εὖ, & πῆνος, seu πήνη, textum, tela, &c. vide.
Εὐπήχυς, εος, ὁ καὶ ἡ, pulchros cubitos habens; ut Εὐπήχεις χεῖρες, manus pulchris annexæ cubitis; Eurip. à πῆχυς; vide.
Εὐπίδαξ, fontibus scatebrisque ornatus, pulchros fontes habens, &c. à Th. πίδαξ; V.
Εὐπινὴς, squalidus, cujus oratio vetustatem quandam redolet; Cicer. ad Attic. à Th. πίνος, vide.
Εὔπιστος, qui facile credit, credulus; item, fidelis, credibilis, qui facile creditur, &c. à πίστις, seu πιστὸς; V.
Εὐπλανὴς, qui feliciter errat & vagatur; Oppian. lib. 4. de venat. ab εὖ, & πλανής; V.
Εὔπλαστος, qui facile fingi potest, qui facile formam induit; ab εὖ, & πλαστὸς; id vide.
Εὐπλατὴς, valde latus, peramplus; ab εὖ & πλατὺς; V.
Εὐπλεκέων, genit. pl. ab
Εὐπλεκὴς, έος, ὁ, ἡ, benè junctus, flexibilis, nexilis; ex εὖ & πλέκω, plecto, necto: f. ξω.
Εὔπλεκτος, ὁ καὶ ἡ, bene plexus, bene plicatus, eleganter nexus seu contextus, &c. Ut εὔπλεκτον λίνον, linum seu rete artificiosè textum, &c. ab εὖ, & πλεκτὸς; id vide.
Εὐπλευρος, bene costatus; qui bonis firmisque lateribus est, lateribus valens seu decorus, &c. ab εὖ, & πλευρὰ, seu πλευρὸν; V.
Εὔπληκτος, qui facile pulsatur, seu feritur; Plut. ab εὖ, & πληκτὸς, percussus, ictus; à Th. πλήσσω; V.
Εὐπλήρωτος, benè repletus, vel qui facile impletur; ab εὖ, & πληρόω; vide.
Εὐπλοεῖν, Ion. pro εὐπλεῖν, uti prosperâ navigatione. Th. πλέω, navigo.
Εὐπλοΐα, ας, ἡ, &
Εὐπλοΐη, ης, ἡ, bona navigatio: ex εὖ & πλέω, navigo. f. πλεύσω.
Εὐπλοκαμὶς, ίδος, ἡ, &
Εὐπλόκαμος, ου, ὁ, ἡ, pulchros cincinnos, vel cirros habens: ex εὖ, benè, & πλόκαμος, cincinni: quod à πλοκὴ, implicatio. Th. πλέκω, plecto. f. ξω. p. m. πέπλοχα.
Εὔπλοκος, ου, ὁ καὶ ἡ; bene textus; ab εὖ & πλοκὴ; vide.
Εὔπλοος, & εὔπλους, navigatu facilis, navigationem prosperam præbens, &c. ab εὖ & πλέω, vide.
Εὐπλοέω, f. ήσω, præt. ηκα, vel potius εὐπλοέω, ῶ, prosperè navigo, navigatione prosperâ, vel secundâ utor, &c. à præced. εὔπλοος, vide.
Εὔπλουτος, grandibus divitiis auctus, valde dives, &c. ab εὖ & πλοῦτος, vide.
Εὐπλυνὴς, έος, ὁ, ἡ, benè lotus, mundus: ab εὖ & πλύνω, lavo.
Εὔπνευστος, benè spirans, cujus spiracula bene aperta sunt; item, perflabilis, & bonum odorem spirans, &c. Unde εὐπνευστία, commoda spiratio, spiritus facilitas, facilis flatus, &c. ab εὖ & πνέω, vide.
Εὔπνοος, & εὔπνους, benè spirans, perflabilis. Th. πνέω, spiro.
Εὐποδία, ἡ, pedum integritas, & virtus, boni pedes, &c. ab εὔπους, id vide.
Εὐποιέω, ῶ, f. ήσω, benefacio: &
Εὐποιεῖ, 3. sing. præs. ind. verbi εὐποιέω, benè facio. Th. ποιέω, facio.
Εὐποιητέος, beneficio afficiendus; Xenoph. Item, εὐποιητικὸς, propensus ad beneficiendum, beneficus, & τὸ εὐποιητικὸν, scil. ἔργον, beneficientia; Aristot. in Rhet. &c. Item,
Εὐποίητος, ου, ὁ, ἡ, benè factus, elegans: ab εὖ & ποιέω, facio.
Εὐποιΐα, ας, ἡ, beneficentia; ab εὖ & ποιέω, facio.
Εὐποιός, beneficus, idem quod εὐποιητικὸς, & ab iisdem.
Εὔποκος, vellere abundans, bonum vellus habens, &c. ab εὖ & πόκος; Vide.
Εὐπολέμιος, & εὐπόλεμος, habilis ad bellum, bellicosus, strenuus & fortis in bello, &c. At εὐπολέμητος, est qui facilè debellari potest, facilis expugnatu, &c. Omnia ab εὖ & πόλεμος; vide.
Εὐπολιόρκητος, obsessu facilis, qui obsidione facilè capi potest, &c. à πολιορκέω; vide.
Εὔπολις, ὁ, EUPOLIS: nomen propr.
Εὐπομήτη, ης, ἡ, nomen mulieris.
Εὔπομπος, bonus dux, à πομπὸς, ὁ; id vide.
Εὐπόρευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilè pervius, permeabilis, &c. ab εὖ & πορεύω, vel πορεύομαι, quæ vide.
Εὐπορέω, ῶ, abundè possum, est mihi facultas; item, simpl. possum. f. ήσω, p. εὐπόρηκα, & in 3. sing. imperfect. pass. Att. ηὐπορεῖτο ex εὖ, benè, & πόρος, transitus. Th. πείρω, transeo. p. m. πέπορα.
Εὐπόρητος, cujus copia facilè nobis fit, abunde suppetens, &c. Verbale à præced. verbo εὐπορέω.
Εὐπορία, ας, ἡ, facultas, copia: ab eodem.
Εὐπόριστος, acquisitu & paratu facilis, facilè parabilis, qui facilè suppeditatur, &c. à πορίζω, id V.
Εὔπορος, ου, ὁ, ἡ, expeditus: Item,
Εὐπόρως, facilè, unde compar. εὐπορώτερον, faciliùs, expeditiùs, &c. Plat. in Symp. à præced. εὔπορος; cujus meatus benè aperti sunt, pervius: item expeditus, facilis; item abundans, &c. vide.
Εὔποτμος, felix, fortunatus, unde, adv. εὐπότμως, fortunatè, feliciter, & εὐποτμία, bona fortuna, felicitas, &c. Lucian. ab εὖ & πότμος, sors, fatum, casus seu fortuna, fatali sorte obveniens, &c. vide.
Εὔποτος, potatu seu bibitu facilis, potui aptus: Item, è quo bibere aut potare facile est & jucundum; Athen. lib. 11. ab εὖ, & ποτὸν, τὸ, seu πότος, ὁ, &c. Vide.
Εὔπους, bonis pedibus præditus, seu validis & solidis, ab εὖ & ποῦς; vide.
Εὐπραγὴς, felix, & in compar. εὐπραγέστερος, felicior, &c. Item, εὐπραγία, idem quod εὐπραξία, felicitas in rebus gerendis, sors prospera, res secundæ, &c. Undè etiam verbum, εὐπραγέω, feliciter res gero; felix sum in rebus gerendis, &c. apud Thuc. Plat. Herodian. &c. omnia ab εὖ & πράσσω; vide. Unde πρᾶγος, εος, τὸ, negotium; quod est à præced. med. πέπραγα, prædicti verbi.
Εὐπρακτος, factu facilis; unde neut. εὔπρακτον, ου, τὸ, facilè factu, &c. ab εὖ, & πρακτὸς, ὁ, qui agi potest, sub actionem cadens, in actione versans, &c. Verbale à 3. pers. præt. pass. verbi πράσσω, quod vide.
Εὐπραξία, ας, ἡ, res secundæ, prosperitas, pulchrum facinus. Th. πράττω, facio. f. ξω, p. χα.
Εὐπράσσω, vel εὐπράττω; (est εὐτυχέω) felix sum, secundis rebus utor, &c. ut εὐπράττω ἐν τῇ μάχῃ, prælio superior discedo; Thucyd. & εὐπραττων εἰς χρημάτων λόγον, pro divite & pecunioso, &c. ab εὖ, & πράσσω.
Εὐπρεμνος, pulchrum habens stipitem, seu pulchros habens ramos, &c. Sed dicitur & Poëticè, resoluta dipththongo, εὐπρέμνος, ab εὖ, & πρέμνον; vide.
Εὐπρέπεια, ας, ἡ, decor eximius, ornatus: ab
Εὐπρεπὴς, έος, ὁ, ἡ, decore eximius, excellens: ex εὖ & πρέπω, decorus sum.
Εὐπρεπῶς, adverb. decorè, eleganter: ab eod.
Εὐπρηξίη, ης, ἡ, Ion. pro εὐπραξία, quod vide.
Εὐπρήσσω, secundis rebus sum præditus, feliciter mecum agitur; Herodot. est Ionicè, pro εὐπράσσω, vide.
Εὔπρηστος, facilis accensu ustuque; item, (εὐφύσητος) qui facile potest inflari, inflatu facilis, &c. ab εὖ, & πρήθω, vide.
Εὔπριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, serra eleganter sectus aut dissectus; vel qui serra facilè secari seu dissecari potest, &c. ab εὖ & πριστὸς, vide.
Εὐπροπαθὼν, qui prior beneficio est affectus, &c. ab εὖ, & προπάσχω; vide.
Εὐπρόσδεκτος, ου, ὁ, ἡ, acceptus: à προσδέχομαι, suscipio, probo: ex πρὸς, & δέχομαι, capio. f. δέξομαι.
Εὐπρόσεδρος, ου, ὁ, ἡ, aptè adhærescens, & assiduus in aliquo negotio: ex εὖ & προσεδρεύω, assiduè occupatus; item, assessor, quod ex πρὸς & ἕδρα, ας, ἡ, sella. Th. ἕζομαι. f. ἑδοῦμαι, sedeo.
Εὐπροσηγορία, ας, ἡ, affabilitas: ex εὖ, & προσηγορέω, compello: quod ex πρὸς & ἀγορέω. Them. ἀγορὰ, forum.
Εὐπροσήγορος, ου, affabilis: ab iisdem.
Εὐπρόσιτα, accessu facilia, ab
Εὐπρόσιτος, ου, ὁ, ἡ, accessibilis: ex εὖ, πρὸς & εἶμι, eo.
Εὐπρόσοδος, ου, ὁ, ἡ, idem, Them. ὁδὸς, via.
Εὐπρόσοιστος, allatu facilis: item, accessibilis, pervius, expositus, &c. ab εὖ, & προσφέρω, fut. προσοίσω; vide προσοίσω.

Εὐπρόσφορος

Εὐπρόσφορος, ut, εὐπρόσφορος ἐν λόγοις; facundus, disertus; Herod. lib. 8. nam προσφέρειν λόγον; est inferre sermonem; Herodot. in Thalia; Thuc. l. 3. ὅπφέρειν, &c. Ab εὖ & προσφέρω, unde προσφορὰ, & πρόσφορος, &c. Quæ vide.

Εὐπρόσφυτος, facile coïens & coalescens; Theophr. de causis Plant. lib. 1. à προσφύω, Vi.

Εὐπροσωπέω, ῶ, f. ήσω, speciosus appareo: &

Εὐπροσωπία, bonus aspectus, &c. Item,

Εὐπρόσωπος, ου, ὁ, ἡ, speciosus, pulchra: ex εὖ & πρόσωπον, ου, τὸ, facies. Th. ὄπτομαι, video. p. m. ὦπα.

Εὐπροσώπων, ejusd. genit. plur.

Εὐπροφάσιστος, prætextu facilis; vel speciosum habens prætextum; excusatione dignus, &c. Ut apud Thuc. lib. 6. εὐπροφάσιστος αἰτία; idonea excusatio, vel occasio, vel prætextus, &c. Ab εὖ & προφασίζομαι, vide.

Εὔπρυμνος, ου, ὁ, ἡ, pulchram puppim habens; ex εὖ & πρύμνα, ης, ἡ, puppis. Th. πρυμνὸς, extremus.

Εὔπτερος, bene alatus, seu pennatus; pennis plurimum potens, &c. Ab εὖ & πτερὸν, οῦ, τὸ, Vi.

Εὔπυγος, cui bonæ seu pulchræ nates sunt; Poll. Unde, εὐπυγία, ας, ἡ, pulchræ clunes, seu pingues; ab εὖ & πυγὴ, Vi.

Εὔπυργος, ου, ὁ, ἡ, pulchras turres habens. Th. πύργος, turris.

Εὔπυρσος, qui facile ignescit, & excandefactu facilis; ab εὖ & πυρσὸς, ignitus; à πυρσὸς, Vi.

Εὔπωλος, ου, ὁ, ἡ, producens bonos equos: ex εὖ & πῶλος, pullus.

Εὔπωλος γῆ, terra quæ aratro facilè vertitur; ab εὖ & πωλέω, significante idem quod πολέω, verto; verso, Vi.

Εὐραθάμιγξ, pulchris irrorans guttis; Nonn. ab εὖ & ῥαθάμιγξ, γος, ἡ, Poet. gutta, &c. Vi.

Εὐραὶ, ferramenta axi infixa, ideo ut à rota non atteratur. Th. εὐρὺς, latus.

Εὑράμην, inveni, per Sync. pro εὑρησάμην, ω, ατο, a. 1. m. verbi εὑρίσκω, invenio, f. εὑρήσω.

Εὐρὰξ, ex obliquo: posit â re in εὖρος, εος, id est, latitudinem. Alii volunt Ion. dici pro πλευρὰξ, per Aphæresin, à πλευρὰ, latus, costa.

Εὐραφὴς, vel εὐρραφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pulchrè seu bene consutus; vel pulchram seu elegantem suturam habens; ab εὖ & ῥαφὴ, Vi.

Εὑρὲ, a. 2. imperat. act. Att. mutatum habens accentum pro εὗρε, ut εἰπὲ, pro εἶπε, λαβὲ pro λάβε ab εὑρίσκω, invenio, quod vide.

Εὗρε, invenito tu, a. 2. imperat. act. vide præced. vel invenit, 3. sing. a. 2. ind. ab eod.

Εὔρεα, Ion. pro εὐρεῖα, lata, quod vide.

Εὑρέθην, inventus sum, a. 1. ind. pass. &

Εὑρεθῶσι, 3. pl. a. 1. sub. pass. &

Εὑρεῖν, a. 2. inf. act. ab εὑρίσκω, quod vide.

Εὐρεῖα, lata, f. g. ab εὐρὺς, έος, latus, quod vide.

Εὕρεμα, τὸ, inventum, idem quod εὕρημα, Vi.

Εὑρεσιεπὴς, verborum inventor; seu excogitator; ab εὑρίσκω; (unde, εὕρεσις, & εὑρετὴς, quæ vide) & ἔπος, τὸ, Vi.

Εὑρεσίλογος, solers in inveniendis verbis; facundus, disertus; item, nugator, & verborum funditator; ab εὑρίσκω, unde, εὕρεσις, &c. Vi. & ἔπος, τὸ, Vi.

Εὕρεσις, εως, ἡ, inventio: &

Εὑρετὴς, οῦ, ὁ, inventor: ab εὑρίσκω, invenio, quod vide.

Εὑρετέος, inveniendus; q. d. investigabilis; ab εὑρίσκω, Vi.

Εὑρετὴς, οῦ, ὁ, inventor; εὑρετικὸς, οῦ, ὁ, qui vim inveniendi sibi acquisivit; inventor; εὑρέτις, ιδος, ἡ, inventrix; & εὑρετὸς, οῦ, ὁ, inventus; item, qui inveniri potest, &c. Omnia ab εὑρίσκω, Vi. à quo etiam, εὕρετρον, ου, τὸ, præmium quod inventori pro rei amissæ (malè in Constant. amicæ) restitutione datur, &c.

Εὕρετο, 3. sing. a. 2. m. &

Εὕρηκα, perf. act. εὑρηκέναι, perf. inf. act. ab εὑρίσκω, invenio, quod vide.

Εὕρημα, ατος, τὸ, inventum: ab eod.

Εὐρήμων, (contrarium ἀρρήμων, tacitus, vel etiam mutus, &c.) facundus; ab εὖ & ῥῆμα, Vi. Unde etiam, substant. εὐρημοσύνη, facundia, &c.

Εὑρῆν, Dor. pro εὑρεῖν, quod vide.

Εὐρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bene fluens; ab εὖ & ῥέω, Vi.

Εὑρήσεις, 2. sing. εὑρήσετε, 2. pl. f. 1. act. εὑρήσω; ab εὑρίσκω, invenio, quod vide.

Εὑρησιεπὴς, έος, ὁ, ἡ, Poët. pro εὑρεσιεπὴς, verborum inventor: ab εὑρίσκω, invenio, & ἔπος, τὸ, verbum: ab ἔπω, dico.

Εὕρητε, 2. pl. a. 2. sub. act. ab εὑρίσκω, invenio, quod vide.

Εὑρητέος, inveniendus; idem quod εὑρετέος; id vide; item, εὑρήτωρ, ορος, ὁ, inventor; idem quod εὑρέτης, vide.

Εὔριζος, bene radicatus; firmis nitens radicibus; item radice exuberans, &c. Unde etiam verbum εὐριζόω; bene radicatus sum; vel, radicibus exubero, &c. Ab εὖ & ῥίζα, vide.

Εὔριν, -ινος, ὁ, ἡ, sagax; ex εὖ, bene, & ῥὶν, nasus.

Εὔρινος, (idem quod εὔριν; q. d. cui bonus est nasus) sagacitate præstans, &c. Unde etiam superl. εὐρινώτατος; & εὐρινοτάτη, apud Hesych. Item, dicitur, cum duplici ρ εὔρριν, apud Apoll. Arg. lib. 2. ab iisd.

Εὐριπιδικῶς, more Euripidis; Aristoph. i. e. δεινῶς, πανούργως, &c. Item, εὐριπίζειν & διευριπίζειν; Euripi modo huc & illuc reciprocari, & agitari, &c. Unde etiam εὐρίπιστος, ου, ὁ, qui facilè ῥιπίζεται; vel, instabilis ut Euripus, incerta fide; qui velut flabello quodam ventilatus facile movetur atque incitatur, &c. Unde εὐρίπιστα, omnia dixit Cicero ad Attic. Epist. lib. 14. De his quæ ad tumultuandum quasi minima venti incitatione impelli queunt, &c. Omnia à sequente Εὔριπος, Vi.

ΕΥ'ΡΙΠΟΣ, ου, ὁ, EURIPUS, fretum reciprocum; i. e. sæpe undas absorbens & removens: quasi ab εὖ & ῥίπτω, quia facile projicitur. Hinc εὔριπος, ου, ὁ, ἡ, proverbialiter ponitur, ut εὔριπος ἄνθρωπος, εὔριπος τύχη, ob inconstantiam.

Εὐριπώδης, έος, ὁ καὶ ἡ, Euripo similis; reciprocos æstus habens, in modum Euripi; Euripicus, reciproco mari similis, &c. à præced. Εὔριπος, vide.

ΕΥ'ΡΙ'ΣΚΩ, invenio, deprehendo: f. εὑρήσω. p. εὕρηκα. a. 1. εὕρησα. a. 2. εὗρον. a. 2. opt. εὕροιμι, οις, οι, a. 2. sub. εὕρω, ῃς, ῃ. a. 2. inf. εὑρεῖν. a. 2. part. εὑρὼν, όντος. perf. pass. εὕρημαι. a. 1. pass. εὑρέθην, ης, η, inventus sum: f. 1. pass. εὑρεθήσομαι. a. 1. m. εὑράμην, ω, ατο, per Sync. pro εὑρησάμην, acquisivi.

Εὔροια, ας, ἡ, facilis fluxus, Metaph. affluentia, prosperitas. Th. ῥέω, fluo.

Εὔροος & εὔρους, & dialysi; εὔρροος, bene fluens, facilem cursum habens; meatum facilè præbens, &c. Ut εὔρροος ποταμός; Il. φ. & apud Theophrast. εὔρους φορὰ, exponitur facilis meatus, &c. Unde verbum Εὐροέω, bene fluo; facilem cursum habeo; & Metaph. feliciter ago, prospera utor fortuna, &c. Ab εὖ & ῥοὴ, vide.

Εὐροίζητος, bene stridens; ut εὐροίζητος ἰός; bene stridens sagitta; i. e. celeriter volans cum stridore; in Epigr. Ab εὖ & ῥοῖζος, unde ῥοιζέω, Vi.

Εὑροίμην, invenero, a. 2. opt. m. &

Εὕροις, 2. sing. a. 2. opt. act. &

Εὕροισα, ας, ᾶ, Dor. pro εὑροῦσα, ης, ἡ, a. 2. part. act. f. g. ab εὑρίσκω, invenio, quod vide.

Εὐροκλύδων, ωνος, ὁ, Euroaquilo: ex εὖρος, Eurus, & κλύδων, fluctus. Th. κλύζω, lavo.

Εὕρομες, Dor. pro εὕρομεν, 1. pl. a. 1. ind. act. ab εὑρίσκω, invenio, quod vide.

Εὗρον, ες, ε, a. 2. ind. act. εὑρὼν, όντος, a. 2. part. ab eod.

Εὐρόνοτος, Euronotus; ventus ab oriente hyberno spirans, Euro scil. & noto intermedius; seu, inter Vulturnum & Austrum; ὁ φοινικίας, flans à Phœnicia; Thraciæ vento oppositus, &c. Aristot. de mundo, &c. Ab Εὖρος & Νότος, Vi.

Εὔροος, vide suprà.

Εὖρος, ου, ὁ, EURUS. Th. ῥέω, fluo.

Εὑροῦσα, a. 2. part. act. f. g. ab εὑρίσκω, invenio, quod vide.

Εὐρραφὴς, vide suprà, εὐραφής.

Εὐρρείτης, ου, ὁ, ἡ, pulchrè fluens; εὐρρείταο, gen. Æol. pro εὐρρείτου. Ex εὖ & ῥέω, fluo: f. ῥεύσω.

Εὐῤῥηνος, pulchras habens agnas seu oves; dicitur etiam εὔῤῥην, ηνος; idem; ab εὖ & ἄρς, ἀρνὸς, ὁ καὶ ἡ, agnus vel agna; pro quo Eust. tradit ἄρνες, in plur. non habere nominativum sing. Monasyllabum, sed ἀρὴν, ένος, & per Sync. ἀρνὸς, unde εὔρηνος, &c.

Εὐῤῥῆς, q.d. pulchrifluus; unde, εὐῤῥεῖος ποταμοῖο, Iliad. ζ. idem quod, & pro, εὐῤῥείτης, id vide.

Εὔῤῥιν, sagacis naris; epithetum canum; vide εὔριν.

Εὔῤῥοος, nimis affluens, &c. Vide εὔροος.

Εὐρὺ, adv. (idem quod & pro εὐρέως, id vide) latè, ut, in Il. β. εὐρὺ ῥέων; latè fluens, &c. Ab εὐρὺς, Vi.

Εὐρυάγυια, ας, ἡ, latas vias habens; ab εὐρὺς, latus, & ἀγυιὰ, via.

Εὐρυαίχμης, vel εὐρυαίχμας; Doricè; latam & amplam cuspidem habens; bene armatus, hastatus; &c. Ab εὐρὺς & αἰχμὴ, id vide.

Εὐρυάλη, ης, ἡ, EURYALE, nomen mulieris.

Εὐρύαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, latam seu amplam aream habens; latus, amplus, &c. Idem quod sequens εὐρύαλως, id vide.

Εὐρύαλως, ωος, ὁ, ἡ, latus, amplus; ex εὐρὺς, latus, & ἅλως, area.

Εὐρυβάτης, ου, ὁ, EURYBATES, nomen propr.

Εὐρυβίης, Ion. pro εὐρυβίας, ου, ὁ, cujus vis se latè extendit, latè potens; ex εὐρὺς, latus, & βία, vis.

Εὐρυγένειος, latas generationes habens; ut εὐρυγένειος αἰὼν, seculum seu ætas latæ generationis; Nonn. ab εὐρὺς & γένος, Vi.

Εὐρυδίνης, ου, ὁ, & εὐρυοδίνης, latos vortices habens; ab εὐρὺς & δίνη, Vi.

Εὐρυδάμας, αντος, ὁ, EURYDAMAS, nomen propr.

Εὐρυθμία, concinnitas quam afferunt numeri; & generaliter, concinnitas; à seq.

Εὔρυθμος, ου, ὁ, ἡ, numerosus, concinnus; ex εὖ & ῥυθμὸς, rythmus, concinnitas.

Εὐρύθμως, numerosè; item, concinnè; à præced.

Εὐρυκρείων, latè dominans; ab εὐρὺς, latus, & κρείων, οντος, ὁ, regnator. Th. κραίνω, impero.

Εὐρυλείμων, ονος, ὁ, ἡ, qui lata prata habet, spatiosus, amplus; ab εὐρὺς, latus, & λειμὼν, pratum.

Εὐρυμέδων, latè regnans; latè rex; Hom. ab εὐρὺς & μέδω, Vi.

Εὐρυμέτωπος, ου, ὁ, ἡ, latam frontem habens; ab εὐρὺς, latus, & μέτωπον, frons. Th. ὄπτομαι, video.

Εὐρυνόμη, ης, ἡ, EURYNOME, nomen mulieris.

Εὔρυναν, 3. pl. a. 1. act. εὔρυνα, ας, ε, &

Εὐρυώοντι, dilatant, Dor. pro εὐρυώσι, 3. pl. præs. ind. ab

Εὐρυώω, dilato: f. ώσω. Th. εὐρὺς, latus.

Εὐρυοδείης, gen. Ion. ab εὐρυοδεία, ας, ἡ, spatiosa: &

Εὐρυόδειος, ου, ὁ, ἡ, habens latas vias: ab εὐρὺς, latus, & ὁδὸς, ἡ, via.

Εὐρύοπα, vocat. sing. ab εὐρυόπης, ου, ὁ, latè sonans, vel latè perspicuus; ab εὐρὺς, latus, & Th. ὄψ, vox. Vel ut alii volunt ab ὢψ, vultus, quod ab ὄπτομαι, video. Tum etiam εὐρύοπα, potest esse acc. casus ab εὐρύωψ, οπος, & ωπος, latum habens oculum: ab eod. ὢψ, oculus.

Εὐρύοχλος, latus seu amplus turba & multitudine; numerosus; populosus, &c. Ab εὐρὺς & ὄχλος, vide.

Εὐρύπεδος, latum habens solum. Th. πέδον, Vi.

Εὐρυπέδιλος, latum habens calceum, latè calceatus; ab εὐρὺς & πέδιλος, vide.

Εὐρύπορος, latos seu amplos habens meatus; item, habens lata vada, &c. Ab εὐρὺς & πόρος, Vi.

Εὐρυπύλη, lata porta & spatiosa; item, εὐρυπυλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, & εὐρύπυλος, latas & amplas seu patulas habens portas; Il. ψ. Ab εὐρὺς & πυλὴ, vide.

Εὐρύπυλος, ου, ὁ, EURYPYLUS, nomen propr.

Εὐρυρέεθρος, lata habens fluenta; latè fluens; ab εὐρὺς & ῥέεθρον, id vide.

Εὐρυρέω, compositè dicitur pro εὐρὺ ῥέω, latè fluo; divisim, Vi.

ΕΥ'ΡΥ'Σ, έος, ὁ, & in f. g. εὐρεῖα, latus, a.

Εὐρυσάκης, έος, ὁ καὶ ἡ, latum seu amplum habens scutum, seu clypeum; ab εὐρὺς, & σάκος, τὸ, Vi.

Εὐρυσθενὴς, έος, ὁ, ἡ, potens; ab εὐρὺς, latus, & σθένος, robur.

Εὐρυσθεὺς, έος, ὁ, EURYSTHEUS, Rex Mycænorum.

Εὐρυσθέως, gen. præcedentis, Att. pro -έος.

Εὐρυσθῆα, Poët. pro εὐρυσθέα, accus. sing. ejusd.

Εὐρύσορος, latum habens loculum seu capulum; in Epigramm. εὐρύσορον σῆμα, amplum & capax sepulchrum, &c. Ab εὐρὺς & σορὸς, Vi.

Εὐρύστερνος, ου, ὁ, ἡ, qui habet latum pectus: ab εὐρὺς, latus, & στέρνον, pectus.

Εὐρυστήθης, qui lato seu amplo pectore est; pectorosus, &c. Ab εὐρὺς & στῆθος, Vi.

Εὐρύστομος, qui lato ore est seu ostio; ab εὐρὺς & στόμα, Vi.

Εὐρυτενὴς, qui latè distenditur; latus, amplus, &c. Nonn. ab εὐρὺς & τείνω, tendo, &c. Vi.

Εὐρύτης, ητος, ἡ, latitudo, amplitudo, &c. Ab εὐρὺς, Vi.

Εὐρύτρητος, lata & ampla habens foramina. Ab εὐρὺς & τρητὸς, Vi.

Εὐρυφαρέτρης, ου, ὁ, altam seu amplam habens pharetram; Epith. Apollinis; ab εὐρὺς & φαρέτρα, Vi.

Εὐρυτίων, ωνος, ὁ, EURYTION, nomen propr.

Εὐρυφυὴς, latè crescens; Od. δ. Ab εὐρὺς & φύω, seu φυὴ, Vi.

Εὐρυχαδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, latus, capax, &c. Ut εὐρυχαδῆ ποτήρια; Lucian. Ab εὐρὺς & χάζω, Vi.

Εὐρυχαίτας, α, ὁ, Dor. pro εὐρυχαίτης, ου, latam comam habens, laticomus; ab εὐρὺς & χαίτη, juba, coma.

Εὐρυχόροιο, spatiosæ, gen. Ion. ab εὐρύχορος, ου, ὁ, ἡ, in quâ ampli chori duci possunt: ex εὐρὺς, latus, & χορὸς, chorus, chorea. Vel Poët. ponitur pro εὐρυχώρου ab

Εὐρύχωρος, ου, ὁ, ἡ, latus, amplus: ex εὐρὺς, latus, & χῶρος, locus.

Εὐρυχωρὴς, dicitur pro præced. εὐρύχωρος, latum locum habens, &c. Unde etiam εὐρυχωρία, locus amplus, latum spatium, &c. Thuc. lib. 2.

Εὐρυώπης, idem quod sequens εὐρύωψ, latum vel magnum habens oculum, &c. Vi.

Εὐρύωψ, -ωπος, & -οπος, latè videns: ab εὐρὺ, latè, & ὢψ, ὠπὸς, oculus. Th. ὄπτομαι, video.

Εὖρε, vide in εὕρομεν.

Εὐρώγης, έος, ὁ καὶ ἡ, q. d. bene acinatus, &c. Ab εὖ & ῥὼξ, acinus, &c. Vide.

Εὐρώδης, έος, ὁ, ἡ, putris, situ obsitus: &

Εὐρώεις, εντος, ὁ, putris, obscurus; item amplus: acc. sing. εὐρώεντα; ab εὐρὼς, situs, mucor.

Εὕρωμεν, invenerimus, 1. pl. a. 2. sub. act. εὕρω, ης, ab εὑρίσκω, invenio, quod vide.

Εὑρὼν, όντος, part. a. 2. ab eod.

Εὐρωπεὺς, έος, ὁ, & Εὐρωπαῖος, ου, ὁ, EUROPÆUS, ex Europa.

Εὐρώπη, ης, ἡ, EUROPA, nomen mul.

Εὐρωπὸς, aspectu latus; q. d. qui in oculis intuentium latus apparet seu amplus, &c. Sed exponitur etiam tenebricosus; ut, σπήλαιον εὐρωπόν; apud Eurip. est ejusd. comp. cum εὐρύωψ, id vide.

ΕΥ'ΡΩ'Σ, ῶτος, ὁ, situs, mucor, caries.

Εὔρωστος, robustus, validus; unde adv. εὐρώστως, robustè, validè; fortiter, & Metaph. de animi fortitudine; ut εὐρώστως ἤνεγκε; fortiter tulit; Plut. Item nomen subst. εὐρωστία: robur, firmitas, fortitudo, &c. Item, idem quod εὐεξία; sanitas, bona valetudo, &c. Ab εὖ & ῥώννυμι, fut. ῥώσω, roboro, &c. Vi.

Εὐρώτας, ου, ἡ, EUROTAS, nomen propr. fluv. Laconiæ.

Εὐρωτιάω, ῶ, situ obsitus sum; mucidus sum; putreo, marceo, &c. Ab εὐρὼς, ῶτος, ὁ, Vi.

ΕΥ'Σ, έος, ὁ, bonus. Dicitur & ἠύς.

Εὖσα, ας, ε, & in 3. pl. εὖσαν, a. 1. ind. act. verbi εὔω, seu εὕω, uro, ustulo: f. εὔσω at.

Εὖσα, ας, ἡ, Dor. & Æol. pro ἐοῦσα, vel οὖσα, ης, ἡ, existens, præs. part. f. g. verbi εἰμὶ, sum.

Εὔσανα, τὰ, (dicuntur τὰ ἐγκαύματα) inustiones; ab εὔω, sive εὕω, fut. σω, uro, ustulo, admota videlicet flamma, &c. Vi.

Εὐσανίδωτος, bene tabulatus; bonum habens tabulatum, &c. Ab εὖ & σανιδόω, ῶ, tego tabulis; tabulo, contabulo, &c. à Th. σανὶς, ίδος, ἡ,

ἡ, tabula, &c. Vide.

Εὔσαρκος, bonam habens carnem; item, carnosus, corpulentus; bene habitus, &c. Unde nomen, εὐσαρκία, ἡ, corpulentia, plenitudo corporis; & verbum, εὐσαρκέω, reddo corpulentum & carnosum, &c. Ab εὖ, & σάρξ, κὸς, ἡ, Vi.

Εὐσέβει, 2. sing. præs. imperat. vel 3. sing. imperf. ind. verbi εὐσεβέω, ῶ, colo: f. ήσω. p. ηκα. Ex εὖ & σέβω, colo.

Εὐσέβεια, ας, ἡ, pietas: &

Εὐσέβιαι, ῶν, αἱ, pietatis officia: &

Εὐσεβὲς, έος, τὸ, pietas: ab

Εὐσεβέω, colo, cum accus. item in pietate instituo, informo: f. ήσω. p. εὐσέβηκα. a. 1. εὐσέβησα. Ex εὖ, bene, & σέβω, colo.

Εὐσεβέως, p. è, adv. &

Εὐσεβὴς, έος, ὁ, ἡ, pius: &

Εὐσεβῶς, p. è, adv. contractè pro εὐσεβέως, ab eod. Th.

Εὔσειστος, qui facilè potest concuti; item, peculiariter, terræ motibus obnoxius, &c. Ab εὖ & σειστὸς, ὁ, qui concuti seu quassari potest: & qui est concussus; à σείω, Vi.

Εὐσέληνος, ου, ὁ καὶ ἡ, lucidus, lunæ fulgore illustris; non illunis, &c. Ab εὖ & σελήνη, Vi.

Εὔσελμος, vide in εὐσσελμος.

Εὔσεπτος, venerabilis; ab εὐσεβέω, religiosè & piè fieri; quod ab εὐσεβὴς, & εὐσεβέω, quæ vide.

Εὔσημος, ου, ὁ, ἡ, bene significans: ex εὖ & σῆμα, signum.

Εὔσηπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui facilè putrescit, putredini obnoxius, &c. Unde εὐσηψία, putrescendi facilitas, &c. à σήπω, Vi.

Εὐσθένεια, ας, virium integritas, robur, &

Εὐσθενέω, viribus polleo: f. ήσω. &

Εὐσθενὴς, έος, ὁ, ἡ, validus; ex εὖ & σθένω, valeo.

Εὔσιτος, qui est bono stomacho; unde εὐσιτέω, bene habitus sum è cibo; item, cibum appeto, alacriter cibum sumo, &c. ab εὖ & σῖτος, ου, ὁ, Vi.

Εὐσκαρθμος, bene saltans, agilis: ex εὖ bene, & σκαρθμὸς, saltus. Them. σκαίρω, salto.

Εὐσκελὴς, qui bonis est cruribus; ab εὖ & σκέλος, Vi.

Εὐσκεπὴς, bene tectus, seu protectus; bonum tegumentum habens, &c. Ab εὖ & σκέπω, tego, &c. Item, editus, apertus, perspicuus; ab εὖ & σκέπτειν, seu σκέπτεσθαι, contemplari, &c. Vi.

Εὔσκευος, vasis utensilibus bene instructus, &c. Unde verbum, εὐσκευέω, vasis utensilibus bene instructus sum; &, de viatore dictum, sarcinis ad iter necessariis bene sum paratus, &c. Ab εὖ & σκεῦος, Vi.

Εὔσκιος, qui facile adumbratur; opacus; vel gratas umbras habens, &c. Ab εὖ & σκιὰ, Vi.

Εὔσκοπος, ου, ὁ, ἡ, per Dialysin pro εὔσκοπος, qui scopum peritè assequitur: providus, opportunus: ex εὖ & σκοπὸς, finis. Th. σκέπτομαι, circumspicio.

Εὐσκώμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, facilis in dicteriis & scommatis dicendis; unde adv. εὐσκωμμόνως, more eorum qui faciles sunt in scommatis jaciendis; & Subst. εὐσκωμμοσύνη, ἡ, facilitas in scommatis & dicteriis, &c. Ab εὖ & σκῶμμα, Vi.

Εὐσμίλευτα, scalpro bene polita seu parata; ab εὖ & σμίλη, scalper, &c. Vide.

Εὔσοος, ου, ὁ, ἡ, bene salvus, incolumis; ex εὖ & σόος, salvus.

Εὔσπειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchras spiras faciens; pulchrè se in spiras colligens; Epigr. ab εὖ & σπεῖρα, ας, ἡ, spira; linea flexuosa; orbes faciens in sese non redeuntes; ut serpentium volumina sinuosa, & funium convolutorum, &c.

Εὔσπλαγχνος, ου, ὁ, ἡ, misericors: ex εὖ & σπλάγχνον, viscus, cor.

Εὔσπορος, seu, εὔσπορος, fœcundus seminis, &c. Ab εὖ & σπορὰ, seu σπόρος, Vi.

Ἐΰσσελμος, seu εὔσελμος, Poët. pro εὔσελμος, bene tabulatus: ex εὖ, bene, & σέλμα, transtrum. Th. σελὶς, spatium inter lineas, vel inter tabulata navis.

Εὐσταθὴς, έος, ὁ, ἡ, stabilis; ab εὖ & ἵστημι, sto.

Εὐσταθεία, & εὐστάθια, stabilitas, firmitas, constantia; item, bona constitutio, & habitudo, &c. Sic, εὐσταθῶς, adv. constanter, firmiter, tutò; & εὐσταθέω, ῶ, stabilis ac firmus sum, &c. Dicitur etiam de mari quod placidum ac tranquillum stat, nec ullo ventorum impetu agitatur, &c. Omnia à præcedente εὐσταθὴς, id vide.

Εὔσταθμος, qui est boni & justi ponderis; à σταθμὸς, Vi.

Εὐσταλὴς, qui bene instructus est; decenter ornatus; item, succinctus, & paratus; item leviter armatus, ideoque expeditus, &c. Thuc. lib. 3. idem est quod εὔστολος; ab εὖ & στέλλω, apparo, orno.

Εὐσταλῶς, decenti cultu seu ornatu; compositè, &c. à præced.

Εὔσταχυς, bonas spicas ferens, seu spicis abundans, &c. à στάχυς, Vi.

Ἐϋστείλας, apud Hom. conjunctim dicitur metri causa, pro εὖ στείλας, bene præparans seu instruens; est autem στείλας, part. ab ἔστειλα, a. 1. verbi στέλλω, Vi.

Εὐστέφανος, ου, ὁ, ἡ, formosus, bene coronatus: ex εὖ & στέφανος, corona. Th. στέφω, corono: f. ψω.

Εὐστεφὴς, seu εὐστεφὴς; item, εὔστεφος, pulchrâ coronâ cinctus; idem quod præced. εὐστέφανος, & ab iisdem εὖ & στέφω, &c.

Εὐστιβὴς, bene tritus & calcatus viatorum pedibus; item, εὔστιπτος, bene calcatus, &c. Ab εὖ & στιπτὸς, idem quod στειπτὸς, calcatus; à στείβω, calco; unde etiam στίβος, ου, ὁ, via, seu callis, semita, &c.

Εὔστικτος, pulchrè maculis distinctus; à στικτὸς, Vi.

Εὔστολος, seu εὔστολος; bene indutus; pulchrè ornatus; item, bene instructus, &c. Ab εὖ & στέλλω, orno.

Εὐστόμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, bonum habens stomachum; cujus stomachus bene habet; item, de cibariis dictum, stomacho conveniens; utilis, gratus, stomachum corroborans, &c. Unde εὐστομαχία, ἡ, bonus ventriculus; ventriculi bona affectio; item, sapor gratus stomacho, &c. à στόμαχος, Vi.

Εὐστομέω, suavem & concinnum ore cantum modulor; item, ore rotundo loquor; item, ore faveo, bona verba dico, &c. Sic, εὐστομία, ἡ, bona pronuntiatio; item, oris festivitas, &c. Sic etiam dicitur sapor ori gratus, &c. Utrumque à sequente εὔστομος, id vide.

Εὔστομος, ου, ὁ, ἡ, qui pulchro ore est, disertus: ex εὖ & στόμα, τὸ, os.

Εὐστόρθυγξ κορύνη, in Epigr. clava è valido pulchrove stipite; ab εὖ & στόρθυγξ, cuspis hastæ, &c. Vi.

Εὐστοχάζομαι, conjecturâ assequor; item,

Εὐστοχέω, f. ήσω, jaculandi peritus sum, solerter conjector: &

Εὐστοχία, ας, ἡ, dexteritas in jaculando, solertia in conjiciendo: &

Εὔστοχος, ου, ὁ, ἡ, felix in jaculando, solers: à Th. στοχάζομαι, collimo.

Εὐστόχημα, id quod conjicitur, quod acutè & solerter perspicitur; vel, dicitur pro sententia & apophthegmate, &c. Verbale à præced. εὐστοχέω, item, εὐστόχως; dextrè, aptè; modo eorum qui à scopo non aberrant, &c. à præced. εὔστοχος, Vi.

Εὔστρα, vel εὔστρα, ἡ, fossa in qua mactabantur sues, & exurebantur; Poll. Item, spica hordei tosta, &c. Est ab εὔω vel εὕω, uro, ustulo, &c.

Εὐστραβὴς, qui facilè torquetur seu flectitur; ejus contrarium est ἀστραβὴς, qui tortus non est, &c. Vi.

Εὐστρατηγέω, bene impero exercitui, Vi. στρατηγέω.

Εὐστραφὴς, & εὔστρεπτος, seu εὔστρεπτος; versatilis, versabilis, qui dextrè & agiliter circumagitur; qui facilè versari, flecti, aut torqueri potest, &c. Idem quod sequens εὐστρεφὴς, & ab iisdem.

Εὐστρεφὴς, έος, ὁ, ἡ, & Poët. ἐϋστρεφὴς, pulchrè tortus, flexilis; ex εὖ & στρέφω, flecto, verto.

Εὔστροφος, agilis, tortilis, &c. Idem cum præcedentibus; unde, εὐστροφία, q. d. versatilitas; ab εὖ & στροφὴ, Vi.

Εὐστρογγυλίζω, in rotunditatem conglobo; ab εὖ & στρογγυλίζω, rotundo, rotundum efficio, &c. à στρογγύλος, rotundus, &c. Vi.

Εὔστυλος, cujus columnæ justis intervallis distributæ sunt, ideoque columnarum specie decorus; Th. στῦλος, Vi.

Εὐσύλληπτος, qui facilè concipit; item, qui est facilis captu; comprehensibilis, &c. Ab εὖ & συλλαμβάνω, quod à σὺν & λαμβάνω, &c. Vi.

Εὐσυλλόγιστος, qui colligi facilè potest; à συλλογίζομαι, Vi.

Εὐσύμβλητος, ου, ὁ, ἡ, quod per conjecturas facilè cognosci potest; ex εὖ & συμβάλλω, conjicio. Th. βάλλω, jacio.

Εὐσύμβολ☉, facilis in pactis, vel in commercio; vel, cum quo facile paciscimur, &c. Item, ἐυσύμβολον σημεῖον; signum boni Symboli, seu fausti ominis; signum faustum, &c. Ab εὖ & σύμβολον, Vi.

Εὐσυμπερίφορ☉, facilis circumduci quo quisque volet; obsequiosus, moriger; seque alicui dans; qui facilem se præbet alicui in re qualibet assensorem, &c. Ab εὖ & συμπεριφορὰ, comitatus, & frequens huc, illucque affectatio, &c. à συμπεριφέρω, unà circumfero, & circumrapio, &c. à σὺν & περιφέρω, Vi.

Εὐσύμφυτ☉, ὁ κỳ ἡ, qui coagmentari & coalescere facile potest; facilè concrescens, &c. à συμφύω, coalescere facio, conglutino; coagmento; unde συμφύομαι, Vi.

Εὐσυνάγωγ☉, qui, vel quæ facile congregari potest; item, ἐυσυνάγωγ☉ τόπ☉ τοῖς πεμπομένοις; Aristot. Pol. 7. locus in quem facilis est importatio; commodus hominum concilio & conventui, &c. Ab εὖ & συνάγωγ☉, collectivus, aptus ad colligendum vel conjungendum, &c. à συναγωγὴ, Vi.

Εὐσυνάλλακτ☉, cum quo facilè commercium haberi potest; sociabilis; placidus, benignus, benevolus, &c. à συναλλάττω, Vi.

Εὐσυνάρμοσ☉, qui facilè aptari & coagmentari potest; ab εὖ & συναρμόζω, vel συναρμόττω; q. d. coapto, coagmento, &c. à σὺν & ἁρμόζω, Vi.

Εὐσυνείδητ☉, qui bene sibi conscius est; ab εὖ & συνειδέω, Vi.

Εὐσυνεσία, ας, ἡ, bona sagacitas; perspicax intelligentia; bona perspicacia & prudentia in judicando, &c. Item, ἐυσύνετ☉, ὁ κỳ ἡ, intellectu facilis; item, admodum prudens, perspicax, & sagax, &c. (ab εὖ συνέσις & συνετὸς, &c. Vi.) Unde, τὸ ἐυσύνετον, quod facile intelligi potest; ἐυσυνετώτερ☉, solertior, prudentior, &c.

Εὐσυνθεσία, bona & elegans compositio; unde ἐυσύνθετ☉, bene compositus, vel aptus ad compositionem: qui componi facilè potest, &c. Unde ἐυσυνθετέω, bene compositus sum; item, fœderibus & pactis ineundis facilem me præbeo; vel, fœdus & pacta servo; &c. Ab εὖ, σύνθεσις & σύνθετ☉, &c. Vide.

Εὐσύνοπτ☉, qui facile conspici & cerni potest; item intellectu facilis, &c. Ab εὖ & σύνοπτ☉, conspicuus, &c. à συνόπτομαι, conspicio, &c. Ex σὺν & ὄπτομαι, Vi.

Εὔσφυρ☉, ȣ, ὁ, ἡ, cui est elegans pedum forma: ex εὖ & σφυρὸν, malleolus pedis, pes. Th. σφῦρα, malleus.

Εὐσφύρω, pro ἐυσφύρȣ, gen. Dor. præced.

Εὐσχημολογέω, ῶ, honestè loquor & scitè, &c. Plut. Ab εὐσχήμ☉, modestus; (ex εὖ & σχῆμα, τὸ, Vi.) & λόγ☉, &c. Vide.

Εὐσχημόνως, decenter, adv. &c.

Εὐσχημοσύνη, ης, ἡ, decor: ab

Εὐσχήμων, ον☉, ὁ, ἡ, decens, spectabilis, honoratus; ex εὖ & σχῆμα, τὸ, gestus, habitus. Th. ἔχω, habeo.

Εὐσχημονέω, ῶ, honestè me contineo; decenti corporis habitu affectúque sum, &c. à præced. εὐσχήμων.

Εὐσχημονολογȣ́μενον, honestum dictum, ut, εὐσχημονολογȣ́μενον τȣ̃ Σόλωνι; illud honestum Solonis; Gaza de Sen. &c. Ab εὐσχήμων & λόγ☉, vide.

Εὐσχήμως, honestè, compositè, &c. Pro εὐσχημόνως; vel ab εὔσχημ☉, &c. Vide.

Εὐσχιδὴς, bene fissus, seu scissus, &c. Vel idem quod εὔσχιστ☉; qui facilè scindi potest, vel scinditur, &c. Ab εὖ & σχιστὸς, Vi.

Εὐσχολάζω & εὐσχολέω, otio abundo & affluo; vacuus sum negotio & opere, &c. Ab εὔσχολ☉; qui abundat otio, &c. Ab εὖ & σχολὴ, unde, σχολάζω, &c. Vide.

Εὔσωμ☉, qui bene habito corpore est; corpulentus; vel qui robustum habet corpus; item, ἐυσώματ☉; idem; unde, ἐυσωματέω, sum corpore pulchro, & bene habito; seu robusto; & ἐυσωματία, ἡ, bona corporis habitudo; ab εὖ & σῶμα, Vi.

Ἐύσωτρος, ȣ, ὁ, ἡ, vel ἐύσωτρ☉, bonas habens rotæ curvaturas ligneas: ex εὖ & σῶτρον, lignea circumferentia rotæ. Them. σείω, quatio.

Εὖτ', pro εὖτε, quando, adv.

Εὔτακτ☉, ordinatus, ordinem servans; certo quodam ordine procedens, &c. τὸ ἔυτακτον, modestia, disciplina, &c. Unde, ἐυτάκτως; ordinatè, ordinibus ratis & constitutis; item, æqualiter, compositè, modestè, &c. Sic etiam verbum, ἐυτακτέω, ordinem servo, & tenorem; ordinatè me gero; ut miles ἐυτακτῶν, dicitur qui ordinem non deserit, sed disciplinam militarem servat, &c. Ab εὖ & τακτὸς, Vi.

Εὐταμίευτ☉, bene reconditus; item, qui parce promitur, parcus, &c. Ab εὖ & ταμιεύω, Vi. in Th. ταμίας.

Εὐταξία, ας, ἡ, bonus ordo; ex εὖ & τάσσω, ordino: f. ξω. p. χα.

Εὐτάρακτ☉, qui facilè perturbatur; ab εὖ & ταράσσω, seu ταράττω, vide.

Εὔταρσ☉, exponitur καλῶς πτερωτὸς; in Epigr. quoniam videlicet, ταρσοὶ dicuntur τὰ πτέρα, &c. Vide ταρσός.

ΕΥΤΕ, quando, quum, sicut, adv. ἠύτε, Ion. & Poët. Dialysi, sicut.

Εὐτείχεα, bene munitam, acc. sing. ab ἐυτείχης, quod vide.

Εὐτείχ☉, έ☉, ὁ, ἡ, bene munitus: ab

Εὐτείχης, ε☉, ὁ, ἡ, idem; ex εὖ & τεῖχ☉, τὸ, murus.

Εὐτείχιστ☉, idem quod ἐυτείχης, & ab iisdem.

Εὐτέκμαρτ☉, conjectu facilis; à τεκμαίρομαι, Vi. Unde, τέκμαρσις, εως, ἡ, conjectura, &c. Vi.

Εὐτεκνία, ας, ἡ, felicitas sobolis; ex εὖ & τέκνον, filius. Th. τίκτω, pario.

Εὔτεκν☉, ȣ, ὁ, ἡ, prole felix, fœcundus: ab iisd.

Εὐτελέστατα, ων, τὰ, superl. grad. ab

Εὐτελὴς, έ☉, ὁ, ἡ, frugalis: ab εὖ & τέλ☉, sumptus, finis.

Εὐτελεία, ἡ, parva impensa, parvus sumptus; frugalitas, aut parsimonia; interdum & vilitas, &c. Unde, ἐυτελίζω, & ἐξευτελίζω, vilipendo, floccifacio; contemno aliquid tanquam ἐυτελὲς; nam est ab ἐυτελὴς, facilem impensam requirens; tenuis, &c. Item, qui parvos sumptus facit, parcus; & sæpe, vilis, &c. Vi. Item, ἐυτελὴς, felix in functione sua; (quæ felicitas in frugalitate fundatur,) Item, ἐυτελεστικὸς, qui probe absolvit & perficit; & ἐυτελεία, ἡ, felicitas, prospera fortuna in exequendis rebus, ad finem perducendis, &c. Itidem ab iisdem, εὖ & τέλ☉, finis, affectus, &c. Vi.

Εὐτέρπη, ης, ἡ, EUTERPE, nom. musæ: &

Εὐτερπὴς, έ☉, ȣ̃ς, ὁ, ἡ, valde jucundus: ab εὖ & τέρπω, delecto.

Εὔτεχν☉, artificiosus, peritus, artibus bene instructus, &c. Unde, ἐυτεχνία, ἡ, peritia, doctrina, eruditio, &c. Ab εὖ & τέχνη, Vi.

Ἐύτμητ☉, ȣ, ὁ, ἡ, bene sectus & paratus: ex εὖ & τέμνω, seco.

Εὐτοκέω, ῶ, facilè pario; facili partu utor; item,

Εὐτοκία, ας, ἡ, fœcunditas: ab

Εὔτοκ☉, ȣ, ὁ, ἡ, fœcundus; ab εὖ & τίκτω, pario: p. m. τέτοκα.

Εὔτολμ☉, audax, confidens, animosus; intrepidus; unde, ἐυτολμία, audacia, confidentia, animositas; animi præsentia, &c. Item, adv. ἐυτόλμως, audacter, animosè, intrepidè, &c. Omnia ab εὖ & τολμάω, Vi.

Εὔτομ☉, sectu facilis; item, bene seu pulchrè sectus; item, ἐύτομ☉ οἰκία; domus, quæ multis meatibus secta est, seu pervia, &c. Item, ἐύτομον ξύλον, materies quæ facilè cæditur; (cui opponitur, δύστομον) à τομὸς, Vi.

Εὐτονέω, validus sum; valeo viribus; vires recipio; ut ἐυτονȣ̃ν εἰς τὰ ὀφθαλμικά; ad ocularia medicamenta efficax, &c. Item,

Εὐτονία, ας, ἡ, firmitas tenoris: &

Εὔτον☉, ȣ, ὁ, ἡ, validus, firmus, infus: &

Εὐτόνως, adv. acriter, magnâ contentione; ex εὖ & τείνω, tendo.

Εὔτοξ☉, & ἐύτοξ☉, bonum arcum habens, & bonas sagittas; ut ἐύτοξ☉ φαρέτρη; in Epigr. unde, ἐυτοξία, dexteritas & peritia jaculandi, &c. Ab εὖ & τόξον, Vi.

Εὔτορν☉, tornatu facilis; item, pulchrè tornatus, &c. à τόρν☉, Vi.

Ἐυτράπεζ☉, qui multos, & eos lautè in mensa excipit; item, ἐυτράπεζ☉ βί☉, vita quæ degitur ad mensam bene instructam, &c. Homines vero ἐυτράπεζοι, qui bene instructa mensa utuntur; Athen. lib. 4. & 14. Ab εὖ & τράπεζα, vide.

Εὐτραπελία, ας, ἡ, urbanitas; item scurrilitas: ab

Εὐτράπελ☉, ȣ, ὁ, ἡ, lepidus, urbanus: qui sua verba potest εὖ τρέπειν. scitè vertere. Th. τρέπω, a. 2. ἔτραπον.

Εὐτραπελεύομαι, & εὐτραπελία, sum εὐτράπελος; seu comis, facetus, dicax, &c. vide.

Εὐτρεπής, έος, ὁ, ἡ, paratus, æquus: qui facile ad aliquid τρέπεται, vertitur: &

Εὐτρεπίζω, paro: ab eod. Th.

Εὐτρεπισμός, ῦ, ὁ, apparatio; item, bonus ordo; ab εὐτρεπίζω; vide.

Εὐτρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, paratus; q. d. bene versatus ad opus aliquod; item, æquus, &c. Sic etiam, εὔτρεπτος, verti facilis, mutabilis: Aristot. ab εὖ, & τρέπω, vide. Unde τρεπτὸς, qui verti potest, seu mutari, mutabilis, &c. vide.

Εὐτρεφὴς, bene nutritus, bene saginatus, à τρέφω; vide.

Εὔτρητος, ῦ, ὁ, ἡ, bene perforatus: Poët. ἐΰτρητος, accipitur & pro εὐρύτρητος, lato ore hians. Them. τιτράω, perforo. f. τρήσω.

Εὐτρίαιναν, acc. sing. Dor. 1. decl. ab εὐτριαίνης, ῦ, ὁ, inclytus tridente, ex εὖ & τρίαινα, tridens. Them. τρεῖς, tres.

Εὐτριβὴς, bene tritus, &c. Item, εὔτριπτος, tritu facilis, qui facile teri potest, seu contundi & comminui, friabilis, &c. ab εὖ & τρίβω; id vide. Unde τριβὴ, tritus, i. e. tritura, & τριπτὸς, tritus &c. vide.

Εὔτριχος, ῦ, ὁ, & εὔθριξ, ιχος, ὁ, bene comatus, qui probo est pilo; ut, εὐτρίχῳ ἀγκίστρῳ, in Epigram. hamo habenti lineam bonis pilis contectam, &c. ab εὖ, & θρὶξ, vide.

Εὔτροπος, qui probatis est moribus, bene moratus; unde εὐτροπία, morum probitas, morum elegantia, &c. ab εὖ, & τρόπος; V.

Εὔτροφος, qui bene altus seu nutritus est, ideoque pinguis, plenus; Item, active, copiose nutriens; unde verbum, εὐτροφέω, bene nutrior, copiosum alimentum accipio; & nomen, εὐτροφία, bona nutritio, seu alitura, alimenti copia, seu habitus vegetior, &c. ab εὖ, & τρέφω; unde τροφὴ, & τροφός; (à præt. scil. med. τέτροφα) &c. V.

Εὐτρόχαλος, ῦ, ὁ, ἡ, rotundus, planus: &

Εὔτροχος, ῦ, ὁ, ἡ; Poët. ἐΰτροχος, bene currens, volubilis, agilis: ex εὖ & τρέχω, curro. f. θρέξω, p. δεδράμηκα, a. 2. ἔδραμον.

Εὐτρύγητος, ῦ, ὁ καὶ ἡ, qui facile demetitur; seu decerptu, carptu, & vindemiatu facilis, &c. ab εὖ, & τρυγητός; vide.

Εὔτυκος, ῦ, ὁ, ἡ, metri gratiâ: pro

Εὔτυκτος, ῦ, ὁ, ἡ, bene fabricatus: ab εὖ & τεύχω, fabricor. a. 2. ἔτυχον, p. pass. τέτυγμαι, ξαι, κται.

Εὐτυχεῖν, secundâ fortunâ uti, inf. ab

Εὐτυχέω, felix sum. f. ήσω. Ex εὖ, bene, & τύχη, fortuna. Them. τυγχάνω, assequor.

Εὐτυχέως, Ion. & Poët. pro εὐτυχῶς, adv. prospere: ab iisd.

Εὐτύχηκα, bene cessit mihi, perf. act. ab εὐτυχέω, quod vide.

Εὐτύχημα, ατος, τὸ, felicitas: ab eodem quod vide.

Εὐτυχὴς έος, ὁ, ἡ, fortunatus: ab εὖ, bene, & τύχη, fortuna. Them. τυγχάνω, assequor.

Εὐτυχήσαις, Æol. pro εὐτυχήσας, a. 1. part. act. verbi εὐτυχέω, felix sum: quod &

Εὐτυχία, ας, ἡ, secunda fortuna: ab εὐτυχὴς, quod vide.

Εὔτυχος, ῦ, ὁ, ΕΥΤΥΧΗΣ, nom propr. qu. a præced.

Εὔυδρος, ῦ, ὁ, ἡ, aquâ abundans: ex εὖ & ὕδωρ, aqua.

Εὔυμνος, seu ἐΰυμνος, laude dignus, celebrandus; item, substantive, bonus hymnus; ut Janus Lascar. usurpavit; ab εὖ, & ὕμνος; V.

Εὐϋπέρβλητος, superatu facilis, facilè superabilis, &c. ab εὖ, & ὑπέρβλητος, excellens; ab ὑπερβάλλω; V.

Εὐϋπόληπτος, qui facile cogi potest, & congregari, &c. ab εὖ, & ὑπόληπτος, ab ὑπολαμβάνω, &c. V.

Εὐφαμία, ας, ἁ, Dor. pro εὐφημία, ἡ, fausta vel læta acclamatio: &

Εὐφάμως, Dor. pro εὐφήμως, bona verba dicendo: vide εὐφημέω.

Εὐφανὴς, pellucidus, bene clarus; Nonn. ab εὖ & φαίνω, unde φανὸς, &c. V.

Εὔϋφαντος, ῦ, ὁ, & εὐϋφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bene & eleganter seu scitè textus, &c ab εὖ, & ὑφαντός; V.

Εὐφαντασίωτος, qui bene vel facile concipit visiones; qui sibi res, voces, actus, secundum verum optimè fingit, &c. ab εὖ, & φαντασιόομαι, visiones concipio, & rerum imaginationes, &c. quod à φαντασία, id vide.

Εὐφαρέτρας, ῦ, & Dor. α, ὁ, Apollinis epith. pulchram pharetram habens: ex εὖ & φαρέτρα, pharetra.

Εὐφάρμακος, medicamenti conveniens seu utilis, medicaminibus laudatus, &c. Th. φάρμακον; V.

Εὐφεγγὴς, pulchrum splendorem habens; vel, valde splendidus & lucidus; Th. φέγγος, εος, τὸ; V.

Εὐφημέω, ῶ, έεις, εῖς, celebro, laudo, gratulor. f. ήσω. Ex εὖ & φήμη, fama, quod à φημὶ, dico. Th. φάω, idem.

Εὐφημίζω, fausta precor, ominor, &c. idem quod præcedens εὐφημέω; item, εὐφημισμὸς, boni ominis captatio, & idem quod sequens εὐφημία, & ab iisdem.

Εὐφημῆσαι, fausta precari, a. 1. inf. act. præced.

Εὐφημία, ας, ἡ, bona fama, laus, bonum omen: &

Εὔφημος, ῦ, ὁ, ἡ, boni nominis, boni ominis: &

Εὐφημοσύνα, ας, ἁ, Poët. & Dor. pro

Εὐφημοσύνη, ης, ἡ, admonitio, mandatum: vide εὐφημέω.

Εὔφθογγος, ῦ, ὁ, ἡ, bene sonans: ex εὖ & φθόγγος, sonus. Th. φθέγγομαι, sono. f. γξομαι. part. ἔφθεγμαι. part. m. ἔφθογγα.

Εὐφιλὴς, gratus, charus; ab εὖ, & φίλος; V.

Εὐφιλόπαις, valdè φιλόπαις, puerorum amator; vel, idem quod φιλόπαις, qui pueros amat, &c. à φίλος, & παῖς; vide.

Εὔφιμος, astringens, vim astrictoriam habens; seu, obturandi, obstruendique vi pollens, &c. ab εὖ, & φιμὸς, camus, fiscella, &c. vide.

Εὔφλεκτος, inflammatu seu ustu facilis; ab εὖ & φλέγω; vide.

Εὐφορβία, ἡ, pastus, alimenti, seu sibi copia; ab εὖ & φορβὴ; vide.

Εὐφορέω, exubero, fertilis sum: f. ήσω, p. εὐφόρηκα, a. 1. εὐφόρησα ab

Εὔφορος, ῦ, ὁ, ἡ, ferax, qui facile ferri tolerarique potest. Th. φέρω, fero. f. οἴσω

Εὐφόρητος, ita ut facile portetur, seu toleretur; item, leviter, facile, à præced. ἐΰφορος unde etiam εὐφορεία, q. d. portandi facilitas: item, feracitas, fertilitas, &c. Item, εὐφόρητος, portatu, seu toleratu facilis, tolerabilis, &c. Verbale ab εὐφορέω.

Εὐφόρμιγξ, seu ἐϋφόρμιγξ, pulchram citharam habens, &c. Item, substantivè, pulchra cithara; Th. φόρμιγξ; V.

Εὔφορος, & εὐφόρητος, tolerabilis, & tolerabiliter; &c. Videantur paulò supra.

Εὐφραδὴς, clarus, manifestus: item, bene differens, disertus, &c. Unde adv. εὐφραδέως, eleganter, prudenter; item, decenter, ornatè, &c. Sic etiam εὐφραδία, venustas sermonis, vis dicendi, &c. ab εὖ & φραδὴ, φραδὴς, &c. quæ vide.

Εὐφραίνω, exhilaro, oblecto. f. εὐφρανῶ. p. ηὔφραγκα, a. 1. εὔφρανα, Att. ηνα, præs. pass. εὐφραίνομαι, lætor, genio indulgeo: a. 1. p. ss. εὐφράνθην, ης, η, a. 1. imperat. εὐφράνθητι, f. 1. pass. εὐφρανθήσομαι, lætabor: ex εὖ & φρὴν, mens.

Εὐφρανέαι, Ion. pro εὐφρανῇ, 2. sing. f. 1. m. εὐφρανοῦμαι, à p æced.

Εὐφρανέειν, Ion. pro εὐφρανεῖν, f. 1. inf. act. ab eod.

Εὐφράνθην, ης, η, Att. ηὐφράνθη, Psal. 16. 9. a. 1. pass. εὐφράνθητι, ήτω, a. 1. imperat. εὐφρανθείην, a. 1. opt. in 3. pl. θεῖεν, εὐφρανθῆναι, a. 1. inf. pass. ab εὐφραίνω, exhilaro, quod vide.

Εὐφρασία, ἡ, lætitia, gaudium, idque honestum; idem quod εὐφροσύνη) est verbale ab εὐφραίνομαι, lætitiâ afficior, gaudium percipio, &c. Vide εὐφραίνω.

Εὔφραστος, explicatu, seu pronunciatu facilis: Item, pro εὔγνωστος, bene notus, certus, &c. est ab εὖ, & φράζομαι, seu φράζω, dico; id vide.

Εὔφρονα, acc. sing. ab εὔφρων, ονος, ὁ, ἡ, hilaris. Th. φρὴν, mens.

Εὐφρόναι, noctes, nominativ. plur. ab εὐφρόνη, nox: παρὰ τὸ εὐφρονεῖν, quia nox ad considerationem & consilia multum conferre putatur: ab eodem, Them.

Εὐφρονέω, sapio. f. ήσω. Ex εὖ & φρὴν mens.

Εὐφροσύνη, ης, ἡ, & Dor. εὐφροσύνα, ας, ἁ lætitia: ab

Εὔφρων, ονος, ὁ, ἡ, hilaris. Ex εὖ & φρὴν, mens.

Εὐφρόσυνος, lætitiam afferens, & adv. εὐφροσύνως, hilariter, &c. Utrumque ab εὐφροσύνη, vide.

Εὐφυγία, fugæ facilitas, seu commoditas, &c. ab εὖ, & φυγὴ; vide.

Εὐφυὴς, έος, ὁ, ἡ, habilis ingeniosus: acc.

sing. εὐφυία, dual. εὐφυίε. Ex εὖ, benè, & φύω, nascor.

Εὐφυΐα, ας, ἡ, bona indoles, ingenii dexteritas: &

Εὔφυλλος, pulchra folia habens; ab εὖ, & φύλλον, τό; V.

Εὐφυῶς, adv. ingeniosè, scitè: ab εὐφυής, quod vide.

Εὐφύλακτος, custoditu seu servatu facilis: Item, bene observatus; item, à quo facile caveri potest, &c. ab εὖ, & φυλάσσω; V.

Εὐφωνία, ας, ἡ, bona vox, vox canora; vel, bonus sonus, suavis pronunciatio, &c. à seq. εὔφωνος; V.

Εὔφωνος, bene sonans: canorus: ex εὖ & φωνή, vox.

Εὐφώνως, bona voce, suavi pronunciatione; item, canore, &c. à preced. εὔφωνος; V.

Εὐφώρατος, deprehensu facilis; seu qui facilè deprehenditur, &c. ab εὖ, & φωράω; vide in Th. φώρ.

Εὐχαίτης, ου, benè seu pulchrè jubatus; item, bene comatus; multam aut pulchram comam habens, &c. ab εὖ, & χαίτη; V.

Εὔχαλκος, bonum æs habens, ex pulchro ære factus, seu fabricatus &c. Th. χαλκός; V.

Εὔχαρις, ιτος, ὁ καὶ ἡ, facetus, gratiosus, gratus, jucundus, &c. τὸ εὔχαρι, neutr. gratiosum, elegans, gratum, gratia, &c. σχῆμα εὔχαρι, figura elegans; Xenoph. in Sympos. &c. ab εὖ, & χάρις; vide.

Εὐχαριστέω, ῶ, gratias ago, cum dat. f. ήσω, p. εὐχαρίστηκα, a. 1. εὐχαρίστησα, præsent. passiv. εὐχαριστέομαι, οῦμαι, gratiarum actione celebror: a. 1. passiv. εὐχαριστηθῶ, ῇς, ῇ, a. 1. sub. pass. εὐχαριστηθῶ, ῇς, ῇ. Them. χάρις, gratia.

Εὐχαριστήριον, gratiarum actio; idem quod sequens nomen, εὐχαριστία, grata beneficiorum recordatio; grata animi significatio, &c. Sic autem peculiariter Theologi appellant mysterium cœnæ dominicæ, quoniam, pars ejus præcipua est εὐχαριστία, seu gratiarum actio, conjuncta cum commemoratione beneficiorum Dei, & celebratione, &c. Item, εὐχαριστήριος dicitur adjectivè; ut εὐχαριστήριος ὕμνος, vel λόγος, hymnus vel oratio qua gratiæ aguntur, &c. ab εὐχαριστέω, gratum me præbeo, &c. V.

Εὐχαριστία, ας, ἡ, gratiarum actio: &

Εὐχάριστος, ου, ὁ, ἡ, gratus: &

Εὐχαρίστως, adv. placidè: à Them. χάρις, gratia.

Εὐχάς, acc. pl. ab εὐχή, ῆς, ἡ, precatio. Th. εὔχομαι, precor.

Εὔχεαι, Ion. pro εὔχῃ, 2. sing. præs. sub. verbi εὔχομαι, precor. fut. εὔξομαι, p. εὖγμαι.

Εὔχειλος, bene labrosus, pulchra seu magna habens labia, &c. Them. χεῖλος; vide.

Εὐχείμερος, ad hyberna accommodatus, vel salubri frigori expositus; item, frigoris bene patiens, &c. ab εὖ, & χεῖμα, unde χειμέριος, & χειμερίζω, &c. vide.

Εὔχειρ, ρος, ὁ, ἡ, manu præstans, fortis: ab εὖ & χείρ, manus.

Εὐχειρία, ας, ἡ, artificium, dexteritas: à præced.

Εὔχειρος, ου, ὁ, idem quod, & ab εὔχειρ; cui manus sunt habiles, qui manuum dexteritate valet, manu agilis, &c. Ut εὐχέρεια, & εὐχειρία, est manuum dexteritas & agilitas, &c. V.

Εὐχείρωτος, qui facile in potestatem redigi potest, facile superabilis, captu, & mansuefactu facilis, &c. ab εὖ, & χειρόω, seu χειρόομαι, quæ vide.

Εὔχεο, Ion. pro εὔχου, 2. sing. imperf. vel præsentis imperativ. verbi εὔχομαι, precor.

Εὐχέρεια, ας, ἡ, facilitas: &

Εὐχερής, έος, ὁ, ἡ, facilis: &

Εὐχερῶς, facile: ex εὖ & χείρ, manus.

Εὐχέσθω, precetur, 3. sing. præs. imperat. verbi εὔχομαι, quod vide.

Εὐχετάασθαι, Poët. pro εὐχετᾶσθαι, præs. inf. ab

Εὐχετάομαι, preces fundo. Th. εὔχομαι, idem.

Εὐχετοῴμην, Poët. pro εὐχετῴμην· præs. opt. pass. εὐχετᾳοίμην, ῴμην· à præced.

Εὐχή, ῆς, ἡ, votum: ab εὔχομαι, precor.

Εὔχιλος, abundans pabulo & alimonia; pro quo scribitur & εὔχιλος; Th. χιλός; V.

Εὔχιστος, ου, ὁ, eleganter sectus, pro εὔσχιστος; ab εὖ, & σχιστός; V.

Εὔχλοος, bene virens, pulcrè virescens, &c. Ut εὔχλοος κῆπος, virescens hortus, &c. Nonn. ab εὖ, & χλόα; V.

Εὔχλωρος, pulchrè viridans, vel simpliciter viridis; ab εὖ & χλωρός; V.

Εὔχθω, dedicet, 3. sing. perf. imperat. pass. εὖξαι, εὔχθω· ab

ΕΥΧΟΜΑΙ, glorior, dico, precor, opto. imperfect. Att. ηὐχόμην, ου, ετο, pro εὐχόμην. f. εὔξομαι; p. εὖγμαι, a. 1. m. εὐξάμην, ω, ατο, a. 1. opt. m. εὐξαίμην, αιο, αιτο.

Εὖχος, εος, τό, gloria, honor, decus: à præced.

Εὔχορδος, pulchras chordas habens, &c. ab εὖ, & χορδή; V.

Εὔχορτος, fœno seu gramine abundans; ut, εὔχορτα πεδία; Poll. l. 7. ab εὖ, & χόρτος; V.

Εὐχρήματος, pecuniosus, locuples, opulentus; unde nomen εὐχρηματία, opulentia, &c. ab εὖ, & χρῆμα, τό; vide. Unde etiam est εὐχρηματέω, ῶ, & εὐχρημονέω, pecuniâ abundo, &c. ab iisdem.

Εὐχρηστέομαι, commode tractor: &

Εὔχρηστος, ου, ὁ, ἡ, utilis, valde utilis: ex εὖ & χράω, commodo, utendum do. f. χρήσω.

Εὐχρήστημα, commodum; ab εὐχρηστέω, facilem seu commodum usum præbeo, vel utilis sum, &c. Item, εὐχρηστία, utendi facilitas, usus commodus, &c. ab εὔχρηστος, cujus facilis est usus, usui accommodatus, &c. Unde etiam adv. εὐχρήστως, commode, utiliter, &c. omnia ab iisdem.

Εὐχροια, pulcher color, εὐχροέω, bono sum colore, vel hilari aut jucundo, &c. Item, εὐχροής, έος, ὁ καὶ ἡ, & εὔχρως, ὁ καὶ ἡ, omnia idem quod εὔχροος, contractè εὔχρους, bono præditus colore, probe coloratus, & ab iisdem.

Εὔχυλος, bono succo præditus, vel succo abundans: item, sapore gratus, unde εὐχυλία, bonitas succi, vel gratus sapor, &c. Th. χυλός; vide.

Εὔχροος, bene coloratus: ex εὖ & χρόα, color.

Εὐχωλή, ῆς, ἡ, votum, Poët. pro εὐχή. Th. εὔχομαι, precor.

Εὐχωλιμαῖος, ου, ὁ, qui vota facit, vel facta exsequi conatur: à præced.

Εὐχωλιμαῖα, τά, optabilia; plur. neut. à præced.

Εὐχώριστος, ὁ καὶ ἡ, qui facile separatur, separatu, & secretu facilis, &c. ab εὖ, & χωριστός, separabilis, quod à χωρίζω; vide.

Εὔχωστος, qui facile muniri & exaggerari potest; (unde decomp. δυσεύχωστος, qui difficulter muniri & aggerari potest, &c.) ab εὖ & χόω, seu χώννυμι, vide.

Εὐψυκτος, refrigeratu facilis; item, qui facile frigus sentit, &c. ab εὖ, & ψυκτός, refrigeratus, vel qui frigefieri potest; à ψύχω; vide.

Εὐψυχέω, bono sum animo. fœm. ήσω, p. εὐψύχηκα· ex εὖ & ψυχή, anima, vita.

Εὔψυχος, qui generoso & alacri est animo, animosus, magnanimus; item lætus, animo miti præditus; unde εὐψυχία, ἡ, animi præstantia & fortitudo, magnanimitas, & εὐψύχως, adv. animose, forti & magno animo, &c. omnia ab iisdem.

ΕΥΩ, seu εὔω, f. σω, uro, ustulo.

Εὐώδη, acc. sing.

Εὐώδης, εος, ὁ, ἡ; bene olens: ab εὖ & ὄζω, oleo. f. ὀζήσω, & ὄσω, p. m. ὦδα, Att. ὄδωδα.

Εὐωδία, ας, ἡ; fragrantia: à præced.

Εὐωδιάζω, odoratum reddo, sum boni odoris; unde εὐωδιάζεσθαι, bene odorari à præced. εὐωδία; vide: (sed scribitur etiam εὐοδιάζω, cumió.)

Εὐώδιν, ινος, ἡ, partu fœlix; Nonn. εὐώδινος θαλάσσης, fœcundi maris, &c. ab εὖ, & ὠδίν; vide.

Εὐώλενος, pulchros habens lacertos; ab εὖ & ὠλένη, vide.

Εὐωνία, vile pretium, vilitas mercium; unde verbum εὐωνίζω, vilis pretii rem facio, &c. à sequente εὔωνος, qui boni pretii est, qui vili pretio emi potest: unde etiam, adv. εὐώνως, bono seu vili pretio, &c.

Εὔωνος, ου, ὁ, ἡ, vilis pretio. Th. ὠνέομαι, emo.

Εὐώνυμος, ου, ὁ, ἡ, fausti nominis ac ominis, clarus, sinister: quod sinistra certis in rebus felicia habebantur: ex εὖ & ὄνομα, nomen.

Εὐώπης, ιδος, ἡ, quæ puchrum vultum, aut oculos habet: ab εὖ & ὤψ, vultus, oculus. Th. ὄπτομαι, video.

Εὐωπός, & εὐωπής, idem quod εὐώψ, ὁ, ἡ, pulchros habens oculos; qui aut quæ est pulcro aspectu, seu pulchra facie, &c. ab iisdem cum præced.

Εὔωρος, ου, ὁ, bene custoditus; item neglectus; i. e. non, vel malè custoditus, per antiphrasin; Suid. ab εὖ, & οὖρος, custos; unde οὐρέω, & cum ω, pro ου, per ἔκτασιν, ὠρέω, custodio, &c. Sic etiam

εὐωρέω ζειν,

ὀλιγωρεῖν, apud Soph est ὀλιγωρεῖν, negligere; licet sit ab εὖ & ἀρεῖν, quod servare & curare significat, &c. Sic ἔυωρος, exponitur etiam, male curatus, neglectus; Suid. ex Euphr. Item active, qui non curat, negligens; Hesych. Unde ὀλιγωρία, ἡ, negligentia, incuria, & ὀλιγωρίζω, idem quod ἐαρέω, negligo, non curo, &c. ab εὖ & ὤρα, unde ὠρέω, &c. vide.

Εὐωχέω, fut. ήσω, præt. ηκα; idem quod εὐωχέω, convivio aliquem excipio, convivio adhibeo, & ab iisdem; vide.

Εὐωχέω, f. ήσω, convivio accipio: & Εὐωχῶν, convivans, lætus, præs. part. act. præcedentis: ab

ΕΥΩΧΙ'Α, ας, ἡ, convivium, epulum, q. ab εὖ & ὀχή, cibus.

Εὔωψ, ὁ, qui boni est aspectus, &c. Vide supra, in εὐωπός.

Ἐφ', pro ἐπὶ, in, super, cum gen. & acc. Att.

Ἔφ, dixit, pro ἔφη, a. 2. verbi φημὶ, dico.

Ἔφα, dixit, Dor. pro ἔφη, a. 2. ejusd.

Ἐφαάνθην, apparui, Poët. pro ἐφάνθην, a. 1. ind. pass. verbi φαίνω, f. φανῶ, præt. pass. πέφασμαι.

Ἐφαβικὸς, Dor. pro ἐφηβικὸς, puerilis. Th. ἥβη, pubes.

Ἔφαβος, Dor. pro ἔφηβος, ου, ὁ, adolescens: ab eod. Th.

Ἔφαγον, ες, ε, & Dor. ἐφάγον, a. 2. verbi φάγω, comedo. f. 2. m. φάγομαι, a. 2. inf. act. φαγεῖν.

Ἔφαθ, pro ἔφατο, 3. sing. a. 2. m. verbi φημὶ, dico.

Ἐφαίνεο, videreris, 2. sing. imperf. act Ion. pro ἐφαίνου ab ἐφαινόμην, verbi φαίνω, appareo. f. φανῶ, a. 1. ἔφηνα, p. πέφαγκα, f. 2. pass. φανήσομαι.

Ἔφαινον, ostendebant, 3. pl. imperf. act. ejusd. verbi.

Ἐφαιρέομαι, οῦμαι, post eligo, post alium eligo; i. e. substituo in locum alius qui fuerat electus; vel passive, post eligor, &c. Thuc. ab ἐπὶ, & αἱρέομαι; vide; in act. αἱρέω.

Ἐφάλιος, & ἔφαλος, ου, ὁ, ἡ, ad mare situs, maritimus: item, qui est super mare; (quo sensu dicitur opponi τῷ ὑφάλῳ, qui scil. est sub mari latens, vel intra mare, &c. vide:) ab ἐπὶ & ἅλιος, vide.

Ἐφάλλομαι, insilio, imperf. ἐφηλλόμην, ου, ετο, f. ἐφαλοῦμαι, a. 1. m. ἐφηλάμην, ω, ατο. Th. ἅλλομαι, salio.

Ἔφαλμος, muria conditus: ut ἔφαλμα βρώματα; apud Plut. ab ἐπὶ, & ἅλμη, ἡ, sallugo; vel aqua salsa; item, muria, &c. V.

Ἔφαλος, ου, ὁ, ἡ, maritimus: ab ἐπὶ & ἅλς, mare.

Ἔφαλσις, εως, ἡ, insultus, & q. d. resultatio, est verbale ab ἐφάλλομαι, supersilio, &c. vide.

Ἐφαλῶν, Dor. pro ἐφηλῶν, præs. part. act. verbi ἐφηλόω, clavo affigo: ex ἐπὶ & ἧλος, clavus.

Ἐφάμαν, Dor. pro ἐφάμην, quod vide.

Ἔφαμεν, 1. pl. imperfect. verbi φημὶ, dico.

Ἐφαμέριος, ία, ιον, Poët. & Dor. pro ἐφημέριος, diurnus, temporarius. Them. ἡμέρα, dies.

Ἐφάμην, a. 2. m. verbi φημὶ, dico.

Ἐφάμιλλος, ου, ὁ, ἡ, par, æqualis, æmulus. Th. ἅμιλλα, certamen.

Ἔφαμμα, τὸ, amictus, indumentum; Pollyb. vestimentum, &c. ab ἐπὶ, & ἅμμα, τὸ, nexus, vinculum, &c. (Vide in ἀμματίζω;) vel ab ἐφάπτω, alligo.

Ἔφαμμος, ut ὕφαμμος, παρὰ τὴν ἄμμον dicitur, terra est tenuis & exilis; cui ἡ πέτρα opponitur, jejuna glarea, virgilio, terra arenosa, &c. Theophr. ab ἐπὶ, & ἄμμος, ου, ἡ, arena.

Ἔφαν, dicebant, Bœot. Sync. pro ἔφασαν, 3. pl. imperf. vel Dor. pro ἔφην, dixi, a. 2. vel imperf. à φημὶ, dico.

Ἐφανδάνω, idem quod ἐπανδάνω, complaceo, gratus sum; Il. η. ab ἐπὶ, & ἁνδάνω, vide.

Ἔφανε, a. 2. ind. act. apparuit: &

Ἐφάνην, ης, η, emersi, a. 2. ind. pass. à φαίνω, appareo. f. ανῶ, a. 2. ἔφανον, perf. pass. πέφασμαι, p. m. πέφηνα.

Ἐφάνθην, apparui, a. 1. ind. pass. verbi ejusd.

Ἐφανίσθησαν, apparuerunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi φανίζω, f. ίσω, perf. pass. πεφάνισμαι, a. 1. pass. ἐφανίσθην. Th. φαίνω, appareo.

Ἐφάπαξ, semel, adv. ex ἐπὶ & ἅπαξ, idem.

Ἐφάπτειν τινὶ πότμον, Poët. q. d. alligare alicui mortem, pro θάνατόν τινι ἐπιφέρειν, mortem alicui inferre. Th. ἅπτω, tango.

Ἐφαπτὶς, ίδος, ἡ, vestis seu vestimenti militaris genus; Athen. lib. 5. à nonnullis exponitur, sagus, paludamentum, mulieribus etiam tribuitur, apud Strab. lib. 7. est verbale ab ἐφάπτω, vide

Ἐφάπτομαι, attingo, capesso: ex ἐπὶ & ἅπτω, tango. f. ἅψω, p. ἧφα.

Ἐφάπτω illigo, alligo; ex ἐπὶ, & ἅπτω, necto. Item, idem quod ὑφάπτω, succendo; unde ἐφημμένος, accensus, ardens, & metaphoricè, Il. φ. ἐκ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις κὶ νεῖκος ἐφῆπται, contentio exarsit &c. ab ἐπὶ, & ἅπτω, accendo, &c. V.

Ἐφάπτωρ, captator, & qui captis pignoribus, aliquem coercet; Æschyl. est vel ab ἐπὶ, ἅπτομαι, tango; unde ἐφάπτομαι, attingo: item, capesso, contrecto, amplector, &c. vel ab ἐφάπτω, alligo, &c. V.

Ἐφαρμογὴ, ῆς, ἡ, convenientia, cohærentia: ab.

Ἐφαρμόζω, accommodo, vel ἐφαρμόττω; quod vide.

Ἐφαρμόσδειν, Dor. pro ἐφαρμόζειν, adaptare: ab

Ἐφαρμόττω, accommodo, quadro: ex ἐπὶ & ἁρμόζω seu ἁρμόττω, f. σω, congruo. Th. ἄρω, apto.

Ἐφάρξαντο, obstruebantur, 3. pl. a. 1. m. verbi φράσσω, vel ττω, sepio, obstruo. f. ξω, p. χα. a. 1. m. ἐφραξάμην, ω, ατο, & in 3. pl. ἐφράξαντο, & per Metath. ἐφάρξαντο.

Ἔφασ', & ἔφασ', dixerunt, Dor. pro ἔφησ', 3. pl. a. 2. ind. verbi φημὶ, dico, vel ἔφασ', est 3. pl. imperfect. Dor. ἔφασ'.

Ἐφαύλισα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi φαυλίζω, flocci facio. Them. φαῦλος, vilis.

Ἐφαψαμένη, ης, amplexata, a. 1. part. m. f. g. ab ἐφάπτομαι ex ἐπὶ & ἅπτω, tango. f. ἅψω.

Ἐφάψατο, Dor. pro Ἐφήψατο, 3. sing. a. 1. m. ab. eod. verbo & Th.

Ἔφαψις, εως, ἡ, vinctura; ab ἐφάπτω, alligo, &c. V.

Ἐφέβοντο, 3. pl. imperf. verbi φέβομαι, timeo, effugio, præt. m. πέφοβα.

Ἐφεδὲς, τὸ, humile; Hesych. ab ἐπὶ, & ἕδος, τὸ, sedes, &c. Vide. Vel ab ἐφέζομαι, insideo, incubo, &c. V.

Ἐφέδρα, ἡ, q. d. insessio; Plat. Poll. 1. Item, herba quædam, quam & caucon appellant: Sic dicta, quòd arboribus insideat, &c. Indè ἐφέδρανα, τὰ, natium prominentiæ super quibus sedetur; Cæl. Rhod. l. 2. c. 46. Item, ἐφεδράζω, assideo, &c. omnia ab ἐπὶ, & ἕδρα, ἡ, sedes, &c. V.

Ἐφεδρεία, ας, ἡ, sessio, ipse sedendi seu insidendi actus; ut, ἡ ἐπὶ τοῖς ἐνέδραις ἐφεδρεία; Aristot. est etiam subsidium, præsidium; Polyb. lib. 2. ἐφεδρείας ἔχοντες τάξιν; i. e. subsidii loco, est à sequente ἐφεδρεύω.

Ἐφεδρεύω, insideo, insidior, f. εύσω, p. ευκα ab

Ἔφεδρος, ου, ὁ, ἡ, qui in sellâ sedet, assessor, adversarius: ex ἐπὶ & ἕδρα, sedes. Th ἕζομαι, sedeo.

Ἐφεδρίζω, insideo, peculiariter vero insideo tergo alicujus, quod fiebat in ludo, qui & ἐφεδρισμὸς, hinc dictus est, & ἐφεδρισμὸς; vide Poll. & Hesych. Item, ἐφεδρισταὶ, qui in illo ludo devicti, manibus à tergo junctis insistentes portabantur, &c. Item, ἐφεδρεύω, ῶ, insideo, &c. Omnia ab ἔφεδρος; V.

Ἐφέζετο, insidebat, 3. sing. imperfect. &

Ἐφεζόμενος, insidens, præs. part. ab ἐφέζομαι, ab ἕζομαι, sedeo. f. 2. m. ἑδοῦμαι.

Ἐφέηκα, ας, ε, Poët. seu Ion. pro ἐφῆκα, ας, ε, immisi: ab ἐφίημι. Th. ἵημι, vel ἕω, mitto.

Ἐφεθεὶς, a. 1. part. pass. ab ἐφίημι, immitto: ab eod. Th.

Ἐφείδετο, parceret, 3. sing. imperf. pass. à φείδομαι, parco. f. φείσομαι.

Ἐφειμένος, indutus, perf. part. pass. Poët. ἐπειμένος, ab ἐπιέννυμι ex ἐπὶ & ἕω, induo: sed

Ἐφειμένος, immissus, est a. 2. part. m. ab ἐφίημι, immitto, assumpto ι. Th. ἵημι, vel ἕω, mitto.

Ἐφεῖναι, a. 2. inf. act. ab ἐφίημι, immitto: ex ἐπὶ & ἵημι. f. ἥσω, a. 2. ἧν.

Ἐφεῖντο, irruerant, 3. pl. plusq. p. pass. ἐφείμην, σο, το, ab iisd.

Ἐφείσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi φείδομαι, parco, f. είσομαι, p. πέφεισμαι.

Ἐφείσθω, 3. pers. imperat. pass. ab ἐφίημι, immitto: quod vide.

Ἐφειστήκειν, per Pleonasm. literæ ι, pro ἐφεστήκειν, plusq. p. verbi ἐφίστημι, insto: quod vide.

Ἐφείσω, pepercisti, 2. sing. a. 1. m. vide in ἐφείσατο.

Ἐφείω, Poët. pro ἐφῶ, a. 2. sub. act. ab ἐφίημι, immitto: vide ἐφεῖναι.

Ἐφεκτικὸς, inhibendi, & reprimendi vim habens, seu cohibendi, compescens, &c. Pyrrhonii philosophi dicti sunt

Græcis, σκεπτικοὶ, & ἀπορητικοί; i. e. quasi quæsitores, consideratores, ambigentes, &c. Unde & ἐφεκτικοὶ (male σκεπτικοὶ in Const. hoc in loco) quoque vocati sunt; Budæus, cunctatores & hæsitatores dici posse existimat, ἀπὸ τοῦ ἐπέχειν, quod assensionem retinere significat, &c. ἐφεκτικὸς ἱδρώτων, cohibens sudores; &, τὰ ἐφεκτικὰ, dicuntur, apud medicos, alvum astringentia, & excrementa, in eo, reprimentia, & sistentia, &c. Inde etiam adv. ἐφεκτικῶς, dubitanter, hæsitanter, affirmationem inhibendo, reprimendo, & suspendendo, cum assensionis retentione, &c. derivata sunt ab ἐπέχω, inhibeo, reprimo, &c. V.

Ἐφεκτ©, usque ad sextam partem; ut, ἔφεκτος τόκ©, usura ad sextam usque sortis partem, Suid. ὁ ἐπὶ τὸ ἕκτον τοῦ κεφαλαίου; quum ad supputationem, supra sex, crescit numerus, adjecto sextante, dicitur ἐφεκτ© à Vitruvio, lib. 3. in præfat. ab ἐπὶ, & ἕκτ©; V.

Ἐφελκὶς, ίδ©, ἡ, ramentum, crusta ulceris; ab ἐπὶ, & ἕλκ©, ε©, τὸ, ulcus, &c. V.

Ἐφέλκομαι, extrahor: ex ἐπὶ & ἕλκω, traho: f. ξω.

Ἐφελκομένῳ, dativ. sing. part. præs. præcedentis.

Ἐφέλκω, & ἐφελκύω, attraho, elicio, &c. Item pro eodem, ἐφέλκεσθαι, active: Item, pro ægrè se trahere; ex Plat. ab ἐπὶ, & ἕλκω, vide.

Ἐφέμεν, Ion. pro ἐφεῖναι, a. 2. inf. act. ab ἐφίημι, immitto. Th. ἵημι, vel ἕω, mitto, a. 2 ἧν.

Ἐφεξῆς, adverb. deinceps: ab ἑξῆς, idem.

Ἐφέννυμι, idem quod ἐπιέννυμι, induo; ut, ἀχλυῒ ἐφεσσάμενοι, nebula circundati & obtenebrati, &c. ex Greg. ab ἐπὶ, & ἕννυμι, ab ἕω, induo, &c. V.

Ἔφεξις, εως, ἡ, retentio, inhibitio; idem quod ἐποχὴ, & ab iisd. vide.

Ἐφέξω, prohibebo, continebo: futur. 1. act. ab ἐπέχω, cohibeo. Th. ἔχω, habeo. f. ἕξω.

Ἐφέπειν κράτερον ἔγχ©, tractare validam hastam. Et pro regere, gubernare. Sed illud cum acc. hoc cum dat. Th ἕπω, sequor.

Ἐφέπεσκεν, ες, ε, Ion. pro ἐφεῖπον, ες, ε, imperf. ab

Ἐφέπω, persequor. Th. ἕπω, sequor: a. 2. ἕπον.

Ἔφερον, ες, ε, ferebam, imperf. verbi φέρω, fero. f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα.

Ἐφέρπω, & ἐφερπύζω, adrepo, in aliquem locum reptando eo, &c. ab ἐπὶ, ἕρπω, & ἑρπύζω, quæ vide.

Ἔφερσεν, 3. sing. a. 1. Æ l. verbi φέρω, fero. f. 1. Æol. φέρσω.

Ἔφες, immitte, a. 2. imperat. act. verbi ἐφίημι. Th. ἵημι, vel ἕω, mitto.

Ἐφέσιμ©, ε, ὁ ἡ, qui transferri potest à judicio ad judicium; q. d. translativus, &c. Ut ἐφέσιμ© δίκη, causa quæ post appellationem agitur, & ἐφέσιμ© γνῶσις, cognitio de qua fit appellatio & provocatio, &c. est à sequente ἔφεσις, id vide.

Ἔφεσις, εως, ἡ, desiderium, appetitus; item provocatio de judicio ad judicium, appellatio: ab iisd.

Ἔφεσ©, ε, ἡ, Ephesus, nomen urbis.

Ἐφέσπερ©, Vespertinus; unde ἐφεσπερία, apud Suid. ἡ τῆς ἑσπέρας, &c. ab ἐπὶ, & ἕσπερ©, vesper, hesperus, stella veneris, &c. Item, vespera, & apud Poëtas, adjective, pro ἑσπέρι©, vespertinus, &c. Unde etiam verbum, ἐφεσπερίσαι, & ἐφεσπερίζεσθαι; Poll. lib. 1. vesperi advigilare, &c.

Ἐφέσπετο, sequebatur, 3. sing. imperfect. Ion. ab ἐφέσπομαι, Poët. pro ἐφέπομαι. Th. ἕπω, sequor.

Ἔφεσσαι, colloca, Poët. pro ἔφεσαι, a. 1. imperat. m. verbi ἐφέζω, vel ἐφέω. f. 1. ἐφέσω, a. 1. m. ἐφεσάμην, & Poët. ἐφεσσάμην, inde ἐφεσσάμεν©, a. 1. part. m. Th. ἕω, colloco.

Ἐφέσεσθαι, imponere, gem. σσ. pro ἐφέσεσθαι. fut. 1. inf. m. vide in ἔφεσσαι.

Ἐφέστασαν, instabat, 3. pl. imperf. act. ab ἐφέστημι, pro ἐφίστημι, insto: alii volunt dici pro ἐφεστήκεισαν, per Sync. 3. pl. plusq. p. ab ἵστημι, sto.

Ἐφέστηκα, ας, ε, perf. act. verbi ἐφίστημι, insto, quod vide.

Ἐφέστι©, ὁ, ἡ, domesticus, civis, indigena. Tum qui domi est, vel qui domum rediit: ab ἐπὶ, & ἑστία, focus, domus.

Ἐφεστρὶς, ίδ©, ἡ, sagum, chlamys, vestimentum. Th. ἕω, vel ἕννυμι, induo.

Ἐφεστῶτα, per Crasin. pro ἐφεστηκότα, acc. sing. perf. part. act. verbi ἐφίστημι, insto; quod vide.

Ἐφέτης, ε, ὁ, epheta; Plutarchus in Solone, μηδαμοῦ δράκοντα λέγειν, μήδ' ὀνομάζειν ἀρεοπαγίτας, ἀλλὰ τοῖς ἐφέταις ἀεὶ διαλέγεσθαι περὶ τῶν φονικῶν; de Areopagitis à Dracone nulla unquam mentio; quin apparet, etiam de rebus capitalibus, cum Ephetis semper communicasse, &c. Dicuntur enim οἱ ἐφέται, magistratus apud Athenienses, qui de capitalibus causis judicabant, iisque causæ cognitio, ab utraque parte permittebatur, &c. erant supra quinquagesimum nati annum, & optime vivendi existimationem habebant, &c. Etym. est verbale ab ἐφίημι, immitto, injicio, &c. Vi. Item, appello; i. e. provoco ad judicem majorem, &c.

Ἐφετικὸς, ε, ὁ, desiderativus; unde τὰ ἐφετικὰ ῥήματα, verba desiderativa; ut, μαθητιῶ, βασιλειῶ, &c. de quibus Gaza, lib. 2. Gram. est iisdem verbale ab ἐφίημαι, peto; quod ab ἐφίημι) Item, appeto, cupio, &c. vide.

Ἐφετμέων, mandatorum, gen. pl. Ionicè pro ἐφετμῶν, ab

Ἐφετμὴ, ῆς, ἡ, mandatum: ab ἐφίημι, immitto. Th. ἕω, mitto.

Ἐφευρετὴς, ε, ὁ, inventor: ab

Ἐφευρίσκω, invenio, vide in ἐφεύρῃ.

Ἐφεύροι, inveniret, 3. sing. aorist. secund. opt. act. verbi ἐφευρίσκω. ex ἐπὶ & εὑρίσκω, invenio: f. εὑρήσω, p. εὕρηκα. a. 2. εὗρον.

Ἐφεψιόωντο, Poët. pro ἐφεψιῶντο, 3. plur. imperf. verbi ἐφεψιάομαι, illudo: ex ἐπὶ & ἑψιάομαι, seu ἐψιάομαι, colloquor, ludo: ab ἐψία, colloquium, illusus. Th ἔπω, dico.

Ἐφέψω, recoquo, insuper coquo; Athen. lib. 14. ab ἐπὶ, & ἕψω, coquo, &c.

Ἐφεώρακα, 3. sing. in perfect. activ. verbi ἐφοράω, intueor: ex ἐπὶ & ὁράω, video, imperfect. ἑώρων, ων. fœm. άσω, part. ἑώρακα.

Ἔφη, dixit, 3. sing. a. 2. act. verbi φημὶ, dico.

Ἐφήβαιον, ε, τὸ, pubes, pecten; id totum quod est ab hypogastrio ad pudenda; Diosc. lib. 1. c. 3. exponitur etiam, alio nomine, ventrale, velamentum pudendorum, &c. Item, ἐφηβάω, pubesco, adolesco; vel q. d. superpubesco ad puberem adolesco ætatem, &c. Item, ἐφηβεία, ας, ἡ, & ἐφηβότης, ητ©, τὸ; q. d. pubescentia, ipse actus pubescendi, seu pubertas, adolescentia, &c. Sic, ἐφηβεύω, pubertatem ago, pubesco, seu puber sum, &c. Item, ἐφηβικὸς, ad ephebos, seu puberes pertinens; ut ἐφηβικὴ παιδεία, apud Poll. Item, ἐφηβικὸς, in theatro locus qui ephebis attributus erat ad spectandum, & exercendum; (ut senatoribus in theatro concessus locus, ab Aristophane, dicitur βουλευτικὸς, &c.) Ut & sequens ἐφηβικὸν, ipsi puberes, ipsa pubes, &c. Omnia à sequente ἔφηβ©, qui ad pubertatem pervenit, & pueritiam excessit, puber, adolescens usque ad virilem ætatem, &c. V.

Ἐφηβικὸν, ε, τὸ, pubes, puberum multitudo: &

Ἔφηβ©, ε, ὁ, Ephebus, pubes, adolescens. Th. ἥβη, pubes, pubertas.

Ἐφηγέομαι, præsum; ex Thucyd. contracte, -ῶμαι, idem: unde, ἐφήγησις, actio adversus eos à quibus receptus est is cui lex regione aliqua interdixit, sive exuli, sive homicidæ, sive alii, aut actio adversus eum qui publicum aliquid clanculum possidere existimatur, &c. Vide Suid. ab ἐπὶ, & ἡγέομαι, vide.

Ἐφήδομαι, delector seu gaudeo super aliqua re; idque vel in bonam partem; vel in malam; insulto, malis alienis lætor, &c. ab ἐπὶ, & ἥδω; vide.

Ἐφηδύνω, exhilaro, super aliqua re jucundum & hilarem reddo, &c. ab ἐπὶ, & ἡδύνω; vide.

Ἐφῆκα, ας, ε, perfect. activ. verbi ἐφίημι, immitto: futur. ἐφήσω. Them. ἵημι, mitto.

Ἐφήκω, pervenio; item, advenio: aut simpliciter venio; ut Soph. in Ajace, καιρὸν ἐφήκεις, opportunè advenis, &c. ab ἐπὶ, & ἥκω; vide.

Ἐφήλατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ἐφάλλομαι, insilio. Them. ἅλλομαι, salio, quod vide.

Ἐφῆλιξ, ικ©, coætaneus, coævus, coæqualis, &c. Item, qui adolescentiam seu florentem attigit ætatem, &c. ab ἐπὶ, & ἧλιξ, vide.

Ἐφηλὶς, ίδ©, ἡ, fibula: ab ἐπὶ & ἧλ©, clavus.

Ἐφηλὶς, ίδ©, & ε©, ἡ, vitium faciei asperæ: ex inflammatione vel ustione Solis: ab ἐπὶ & ἥλι©, Sol.

Ἔφηλ©, ε, ὁ, clavis affixus: ab ἧλ©, clavus: item maculis solaribus affectus, vel Soli expositus, ex ἐπὶ & ἥλι©, Sol.

Ἐφήμεν©, insidens præs. part. ab ἐφῆμαι, insideo: ex ἐπὶ & ἧμαι, sedeo.

Ἐφημερία, ας, ἡ, series, classis: &

Ἐφημερίαι, αἱ, vices: ab ἐφήμερος, unicum diem durans; ex ἐπὶ & ἡμέρα, dies.

Ἐφημερινός, ὁ, ὁ, quotidianus, &c. Idem quod ἐφήμερος, id vide.

Ἐφημέριοι βροτοί, unius diei homines, qui scil. brevissimum vitæ tempus vivunt: ab

Ἐφημέριος, ὁ, ὁ, ἡ, idem quod ἐφήμερος, quod vide.

Ἐφημερὶς, ίδος, ἡ, EPHEMERIS, libellus in quo acta quotidiana continentur: &

Ἐφήμερος, ὁ, ὁ, ἡ, quotidianus, diurnus. Th. ἡμέρα, dies.

Ἐφήμερον, herba quædam, de qua vide Diosc. Gal. & Plin. Sic autem dicta etiam fuit, cicuta; ab interitus celeritate; ut tradidit Phocion. Th. Idem.

Ἐφημοσύνη, ης, ἡ, idem quod ἐφετμὴ, mandatum: ex ἐπὶ & ἕω, mitto.

Ἔφην, ης, η, dixi, a. 2. vel imperf. verbi φημὶ, dico.

Ἐφηνάμην, ω, ατο, a. 1. m. verbi φαίνω, ostendo. f. φανῶ. p. πέφαγκα.

Ἔφηνε, 3. sing. a. 1. act. ejusd.

Ἐφῆπται, 3. sing. perf. pass. ἐφῆμμαι, ψαι, πται; ab ἐφάπτομαι, attingo, assequor. Th. ἅπτομαι, tango.

Ἐφηρημένος, in alterius locum electus; ut, ἐφηρημένος ἄρχειν; suffectus ad imperandum; Thucyd. est part. præt. pass. verbi ἐφαιρέομαι; id vide.

Ἐφήρμοσε, adaptavit 3. sing. a. 1. act. verbi ἐφαρμόζω, quod ex ἐπὶ & ἁρμόζω, adapto. Th. ἄρω, apto.

Ἔφησα, a. 1. act. verbi φημὶ, dico.

Ἐφήσεις, impelles, 2. sing. f. 1. verbi ἐφίημι. Th. ἵημι, mitto.

Ἔφησθα, dicebas, Æol. Paragoge pro ἔφης, 2. sing. imperf. verbi φημὶ, dico.

Ἐφησθεῖεν, per Syncop. pro ἐφησθείησαν, 3. pl. a. 1. opt. pass. ab ἐφήδομαι, delector super aliqua re; ex ἐπὶ & ἥδομαι, delector. Th. ἡδὺς, suavis.

Ἐφήσομαι, f. 1. m. verbi ἐφίημι, immitto, ab ἵημι, mitto. Th. ἕω, idem. Vel etiam ab ἐφήδομαι, delector sup r aliqua re, quod ab ἥδομαι, delector. f. ἥσομαι. Them. ἡδὺς, suavis.

Ἐφησυχάζω, quietem ago, acquiesco; ut, ἐφησυχάζω τούτῳ; acquiesco huic rei, &c. Ab ἐπὶ & ἡσυχάζω, vide.

Ἔφθακα, præveni, perf. act. verbi φθάνω, prævenio. f. φθάσω· a. 2. ἔφθην.

Ἐφθαλέος, ὁ, ὁ, coctus, elixus, &c. Idem quod & ab ἐφθὸς, id vide.

Ἔφθαξα, Dor. pro ἔφθασα, quod vide.

Ἐφθάρην, perii, a. 2. pass. verbi φθείρω, corrumpo. f. ερῶ. p. ἔφθαρκα. a. 1. ἔφθειρα.

Ἔφθαρκα, corrupi, vide præced.

Ἐφθαρμένος, interemptus, part. præt. ἔφθαρμαι, ab eod. verbo.

Ἔφθασα, ας, ε, præveni, perveni, a. 1. à φθάνω. f. φθάσω, tanq. à φθάω.

Ἐφθέγγοντο, 3. pl. imperf. verbi φθέγγομαι, loquor. f. φθέγξομαι. p. ἔφθεγμαι. p. m. ἔφθογγα.

Ἐφθέγξαο, Ion. pro ἐφθέγξω, 2. sing. a. 1. m &

Ἐφθέγξατο, 3. sing. a. 1. m. ejusd. verbi.

Ἐφθέμερος, idem quod, ab & pro, ἑπταήμερος, qui est septem dierum; durans spatio septem dierum; vel, factus intra septem dies, &c. Ab ἑπτὰ, & ἡμέρα, Vi.

Ἐφθημιμερὴς, semiseptenari s; ut ἐφθημιμερῆ μέτρα; vel, κόμματα; quæ ex tribus constant pedibus, syllaba; i. e. ex septem semipedibus; & ἐφθημιμερὴς, cæsura, in Heroico versu dicitur, quum quarti pedis prima syllaba finit vocem plurium quàm unius syllabarum; seu, cum post tertium pedem, relinquitur syllaba, &c. Ab ἐπὶ & ἡμιμερὴς, semi, vel, semis; i.e. dimidius, &c. Quod ab ἡμὶ, pro ἥμισυς; & μέρος, &c. Vi.

Ἔφθην, præveni, a. 2. ind. verbi φθάνω, f. φθάσω. q. à φθῆμι.

Ἐφθίατο, pro ἐφθίατο, corrupti erant, 3. pl. plusq. p. pass. ἐφθίμην, σο, το, factum ex 3. sing. inserto α ante το; à φθίομαι, corrumpor. f. φθίσομαι. p. ἔφθιμαι. Th. φθίω, corrumpo.

Ἐφθίθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi φθίνω, pereo. perf. pass. ἔφθισμαι. Th. φθίω.

Ἔφθιτο, interierat, 3. sing. plusq. p. pass. ἐφθίμην, σο, το· à φθίομαι, ab eod. Th.

Ἑφθοπώλης, qui cocta seu elixa vendit; unde, ἑφθοπωλεῖον, seu ἑφθοπώλιον; locus ubi cocta sive elixa veneunt; Athen. lib. 3. Ab ἑφθὸς, coctus; Vi. & πωλέω, vendo; unde πωλὴ, venditio; & πώλης, ὁ, ὁ, venditor, &c.

Ἔφθορα, corrupi, p. m. verbi φθείρω, corrumpo. Th. φθέω, idem.

Ἑφθὸς, elixus: ab ἕψω, coquo. f. ἑψήσω.

Ἑφθόω, ῶ, elixo, coquo; unde, in infin. ἑφθοῦν, coquere, assare, &c. à præced. ἑφθὸς, Vi.

Ἐφιάλλω, seu ἐπιάλλω, emitto: ab ἐπὶ & ἰάλλω, mitto.

Ἐφιάλτης, ὁ, ὁ, EPHIALTES, nom. propr. item significat, malum quo aliquis noctu se grandi mole opprimi, invadiq; ab alio credit, incubus; ex ἐπὶ & ἅλλομαι, salio.

Ἐφιαλτία, vel, ἐφιάλτιον, dicta herba pæonia, quod adversus ἐφιάλτην, valeat, & curet, &c. à præced.

Ἐφιᾶσι, 3. pl. præs. ind. verbi ἐφίημι, immitto. Th. ἵημι, seu ἕω, mitto.

Ἐφιγμένος, perf. part. pass. verbi ἐφικνέομαι, attingo, assequor; ex ἐπὶ & ἱκνέομαι, venio. f. ἵξομαι. p. ἷγμαι. a. 2. m. ἱκόμην.

Ἐφιδρόω, ῶ, insudo; item, sudore langueo; sudo; unde, ἐφίδρωσις, ιος, ἡ, sudor; ab ἐπὶ & ἱδρόω, &c. Vide.

Ἐφίει, 3. sing. imperf. quasi ab ἐφιέω, pro ἐφίημι, immitto. Th. ἕω, mitto.

ἘΦΙΕΛΙΣ, ίδος, ἡ, caliculus, vel simile quod in corona.

Ἐφίεμαι, desidero, imperf. ἐφιέμην, præs. p rt. ἐφιέμενος· ex ἐπὶ & ἵεμαι, pass. ab ἵημι, mitto. Th. ἕω, idem.

Ἐφιέμην, & ἐφιέμεναι, Dor. pro

Ἐφιέναι, præs. i f. verbi ἐφίημι, immitto; ab ἵημι, mitto. Th. ἕω, idem.

Ἐφιέρεια, τὰ, donaria; Hesych. ab ἐπὶ & ἱερὸς, sacer, sanctus, &c. Vi. Unde, ἱερεῖον, τὸ, &c. Vi.

Ἐφίεσαν, immittebant, 3. pl. imperf. ejusd. verbi.

Ἐφιζάνω, insideo, instituo; ex ἐπὶ & ἱζάνω, sedeo. Th. ἵζω, idem.

Ἐφίζοισα, ας, ά, Dor. pro ἐφίζουσα, ης, ἡ, insidens; ab eod. Th.

Ἐφίημι, immitto, remitto, permitto. f. ἥσω, p. ἧκα, ab ἐπὶ & ἵημι, mitto. Th. ἕω, idem.

Ἐφίησι, 3. sing. præs. ind. act. &

Ἐφίησι, 3. sing. sub. præs. pro ἐφίῃ; à præced. ἐφίημι.

Ἐφίητι, Dor. pro ἐφίησι, permittit, 3. sing. præs. ind. act. ab ἐφίημι, quod vide.

Ἐφικέσθαι, a. 2. inf. m. verbi ἐφικνέομαι, pervenio. f. ἐφίξομαι. a. 2. m. ἐφικόμην, ου, ετο· ex ἐπὶ & ἱκνέομαι, venio.

Ἐφίκετο, 3. sing. a. 2. m. ab

Ἐφικνέομαι, οῦμαι, pervenio, vide ἐφικέσθαι.

Ἐφίκοντο, 3. pl. a. m. præced.

Ἐφικτὸς, ὁ, quem assequi possumus; ὅσον ἐφικτὸν, vel ὡς ἐφικτὸν, pro viribus: ab ἐφικνέομαι, vide in ἐφικέσθαι.

Ἐφίλαθεν, Dor. pro ἐφιλήθεν, quod vide.

Ἐφίλασα, ας, ε, & in 3. pl. ἐφίλασαν, a. 1. Dor pro ἐφίλησα, ας, ε, & ἐφίλησαν; à φιλέω, amo. Th. φίλος, amicus.

Ἐφίλατο, 3. sing. a. 1. m. qu. à φίλω, diligo, inde a. 1. imperat. m. φίλαι, a. 1. part. φιλάμενος, etiam posset esse imperf. pass. à φίλημι; vel per Sync. potest dici à regulari a. 1. m. ἐφιλησάμην, ω, ατο. Sic φίλαι, a. 1. imperat. m. pro φίλησαι, à φιλέω, amo. Th. φίλος, amicus.

Ἐφίλετο, amabatur, imperf. à φίλημι, pro φιλέω.

Ἐφίλευν, Dor. pro ἐφίλουν, 3. pl. imperf. verbi φιλέω, diligo. Th. φίλος, amicus.

Ἐφίληθεν, Bœot. Sync. pro ἐφιλήθησαν, 3. pl. a. 1. pass. ejusd. verbi & Th.

Ἐφίλησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi φιλέω. Th. φίλος.

Ἐφιλονείκουν, 3. pl. imperf. verbi φιλονεικέω, rixor, contendo. f. ήσω· ex φίλος, amicus, & νεῖκος, εος, τὸ, rixa, jurgium.

Ἐφιλοσόφησα, ας, ε, a. 1 ind. act. verbi φιλοσοφέω, philosophor: ex φίλος, & σοφὸς, sapiens.

Ἐφιμείρω, idem quod simplex ἱμείρω, desidero, f. ερῶ. p. κα, a. 1. pass. ἱμέρθην, ης, η.

Ἐφίμερος, ὁ, ὁ, ἡ, amabilis; ab ἵμερος, desiderium. Th. ἱμείρω, desidero.

Ἐφιππάζομαι, equo invehor; aut equito super, vel adversus, &c. Ab ἐπὶ & ἱππάζομαι.

ἱππάζομαι, vel ἱππάζω; equo vehor, equito, &c. Quod ab ἵππος, equus, &c. Vi.

Ἔφιππος, qui equo insidet, seu vehitur; & peculiariter sic dicitur eques miles; & opponitur τῷ πεζῷ; dicitur & ἀνδριὰς ἔφιππος; à Plut. statua equestris; & βίος ἔφιππος; vita equestris, &c. Inde etiam, ἐφίππιος, & ἐφίππειος, equestris; ut ἐφίππιος δρόμος; ex Plat. equestris cursus, &c. Item, ἐφίππιον, substant. certamen equestre; item, stratum equi, sella equi; Ephippium; scribitur & ἐφίππειον, &c. Ab ἐπὶ & ἵππος, Vi.

Ἐφιππαρχία, turma equitum mille & viginti quatuor; ut traditur in lib. de ordinibus milit. ab ἐπὶ & ἱππαρχία, Vi.

Ἐφίπταμαι, seu ἐφίπτημι; involo, advolo; ut, λειμῶνας μέλισσα ἐφίπταται; in prata advolat, seu prata pervolat apis, &c. Ab ἐπὶ & ἵπταμαι, vide.

Ἐφίσδει, insidet, incubat, Dor. pro ἐφίζει, 3. sing. præs. ab ἵζω, sedeo.

Ἐφίση, 3. sing. imperf. Sunt qui velint dici pro ἐφίστασθι, præfice, præs. imperat. seq. verbi.

Ἐφίστημι, insto, supervenio, sisto, præficio. f. ἐπιστήσω. p. ἐφέστηκα. perf. part. ἐφεστηκὼς, ότος. & per Crasin ἐφεστώς. a. 2. ind. act. ἐπέστην, ης, η, superveni, cum dat. a. 2 imperat. ἐπίστηθι, ήτω. a. 2. sub. ἐπιστῶ, ῇς, ῇ, a. 2. part. ἐπιστὰς, άντος, & inf. g. ἐπιστᾶσα, ης, ex ἐπὶ & ἵστημι, sto.

Ἐφιστορέω, sciscitor, percontor; seu insuper sciscitor, &c. Ab ἐπὶ & ἱστορέω, Vi.

Ἔφλαδον, obstrepui, a. 2. ind. act. verbi φλάζω, inarticulatè loquor.

Ἔφλεξα ας, ε, excussi, a. 1. ind. verbi φλέγω, uro, f. ξω. p. χα. perf. pass. πέφλεγμαι. a. 1. pass. ἐφλέχθην.

Ἐφλέχθη, flagravit, 3. sing. a. 1. pass. ejusd. verbi.

Ἐφόβηθεν, territi fuerunt, Bœot. Sync. pro ἐφοβήθησαν, 3. pl. a. 1. pass. ἐφοβήθην, ης, η, verbi φοβέω, metum incutio. f. ήσω, p. πεφόβηκα. Them. φέβομαι, timeo. p. m. πέφοβα.

Ἐφόβησα, ας, ε, a. 1. ind. ejusd. verbi.

Ἐφοδεία, ἡ, lustratio quæ obeundo fit; munus obeundi vigilias, & excubias inspiciendi, &c. à sequente verbo, ἐφοδεύω, obeo, percurro, lustro, &c. Vide.

Ἐφοδεύσομεν, 1. pl. f. 1. act. ab

Ἐφοδεύω, iter facio. f. εύσω ex ἐπὶ & ὁδὸς, via.

Ἐφοδιάζω, f. άσω, viaticum do, instruo: ab

Ἐφόδιον, ου, τὸ, viaticum, quod ab

Ἔφοδος, ου, ἡ, via, seu ratio apparatus, aditus, accessus, impetus: ex ἐπὶ & ὁδὸς, via.

Ἔφοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad quem via patet, qui adiri potest; Thucyd. lib. 6. est adjectivum, ab iisd. cum præced. substant. Item, ἔφοδοι dicuntur etiam circuitores, seu vigiliarum recognitores, seu, qui recensent vigilias, &c.

Ἐφοίτα, ibat, 3. sing. imperf. verbi φοιτάω, eo. f. ήσω.

Ἐφοίτη, Dor. pro ἐφοίτα, quod vide: vel 3. sing. imperf. à φοίτημι.

Ἐφόλκιον, τὸ, & ἐφολκὶς, ίδος, ἡ, navis parva, quæ à magna trahitur; sive, navicula, ex qua in majorem navem vectores admittuntur; & quæ sequitur majorem navem, &c. Item simpliciter, pro navicula, seu scapha, aut lembo, &c. Quinetiam πηδάλιον, gubernaculum, ità vocari tradit Hesych. quod & ἐφόλκαιον dicitur; Od. ξ. Item, generalius quicquid ex alio dependet ejusque est tanquam accessio, aut appendix; ut quum Plut. domum Pompeii velut appendicem theatri ab eo extructam esse asserit, &c. Affertur & pro sarcina, &c. Item, ἐφολκὸς, & ἐφολκικὸς; attractorius; attractandi vim habens seu alliciendi; illex, &c. Omnia ab ἐφέλκω, vide.

Ἐφομαρτέω, ῶ, insequor; Il. ν. insequor; ab ἐπὶ & ὁμαρτέω, eo unà cum, &c. Vi.

Ἐφόνευσε, interfecit, 3. sing. a. 1. act. verbi φονεύω. Them. φένω, occido. p. m. πέφονα.

Ἐφοπλίζω, armo, apparo, f. σω. p. κα. a. 1. ind. act. ἐφώπλισα, ας, ε, a. 1. inf. act. ἐφοπλίσαι &

Ἐφοπλισόμεσθα, præparabimus. ejusd. 1. pl. f. 1. m. Poet. Ex ἐπὶ & ὅπλον, arma.

Ἐφορατικὸς, οῦ, ὁ, peritus inspiciendi res, & illis providendi; inspector, &c. Xen. à seq. ἐφοράω, Vi.

Ἐφοράω, f. ἐπόψομαι, p. ἐφεώρακα, intueor, observo, visito: ab ἐπὶ & ὁράω, video.

Ἐφορεία, ας, ἡ, inspectio ephororum magistratus: ab eod. Th.

Ἐφορεῖον, ου, τὸ, ephororum curia; locus scil. in quo ephori judicia exercebant; Plut. itidem, ab iisdem.

Ἐφόρεις, ferebas, imperf. act. verbi φορέω, gesto. Th. φέρω, fero.

Ἐφόρευν, ferebant, Dor. pro ἐφόρουν, verbi φορέω quod à φέρω. f. οίσω.

Ἐφορεύω, ago ephorum; inspector sum, inspectionem habeo, &c. Ab ἐφοράω, id vide.

Ἐφόριος, & ἔφορος, qui in finibus est, finitimus, &c. Unde, τὰ ἐφόρια, quæ sunt extra urbem, finitima, & contermina urbi; Poll. l. 6. c. 21. & στήλη ἐφορία, columna terminalis quæ in finibus regionis, aut agri alicujus ponitur; item, ἐφορία, ας, ἡ, confinium, seu, fines; Demosth. &c. Ab ἐπὶ & ὅρος; terminalis, &c. Vi.

Ἐφορμαθεὶς, ένος, Dor. pro ἐφορμηθεὶς, a. 1. part. pass. ab

Ἐφορμάω, f. ήσω, p. ηκα. a. 1. inf. pass. ἐφορμηθῆναι, ruo in, impetum facio; ex ἐπὶ & ὁρμάω, ruo. Th. ὁρμὴ, impetus.

Ἐφορμήσασθαι, aggredi, ejusd. a. 1. inf. m.

Ἐφορμέω, applico, appello; in statione sum; item, in statione me continens immineo alteri, insideo, & obsideo portum, &c. Ab ἐπὶ & ὁρμέω, ῶ, stationem habeo, appello, &c. Ab ὅρμος, statio navium, &c. Vi.

Ἐφορμὴ, incitatio, invasio, &c. Ab ἐπὶ & ὁρμὴ, ῆς, ἡ, impetus, impetuosus motus, &c. Vi. Item, ἐφόρμησις, invasio cum impetu; ipsa irruendi actio; invasio, aggressio, &c. Ut & ἐφορμητικὸς, vim habens incitandi, impetumque faciendi, &c. Utraque verbalia ab ἐφορμάω, irruo, incito, &c. Vi. pro quo poeticè dicitur etiam ἐφορμαίνω, idem, & ab iisdem.

Ἐφορμίζω, navem ad stationem appello, applico, &c. Ab ἐπὶ & ὁρμίζω, id vide.

Ἔφορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in statione est; habens stationem, &c. Item, ἔφορμος, ου, ὁ, substant. locus stationi navium accommodus; item, ingressus navium, statio classis, &c. Ab ἐπὶ & ὅρμος, statio naviam, &c. Vi.

Ἔφορος, ου, ὁ, inspector, patronus; ἔφοροι, EPHORI, magistratus Lacedæm. ab ἐφοράω, intueor, observo: quod ex ἐπὶ & ὁράω, video.

Ἐφόσον, pro ἐφ' ὅσον, in quantum, quoad.

Ἔφρασα, dixi, a. 1. ind. act. verbi φράζω, dico. f. σω. 3. sing. a. 1. m. ἐφράσατο pro ἐφράσατο.

Ἐφραθὰ, ης, ἡ, nomen urbis. Hebr. fructifera.

Ἐφραὶμ, ὁ, nomen filii secundi Josephi; item nomen urbis ἄκλιτον. Hebr. sese propagans.

Ἔφραξα, ας, ε, & in 3. pl. ἔφραξαν, a. 1. ind. act. verbi φράσσω, vel -ττω, sepio, occludo. f. ξω.

Ἐφράσαθ', pro ἐφράσατο, cogitavit, 3. sing. a. 1. m. verbi φράζω, cogito. f. σω. a. 2. ἔφραδον.

Ἔφρασε, 3. sing. a. 1. ind. act. &

Ἐφράσαντο, consultaverunt, 3. pl. a. 1. m. Poet. gem. σ. ejusd. verbi φράζω.

Ἐφρυάττετο, 3. sing. imperf. verbi φρυάττομαι, fremo.

Ἔφρυξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi verbi φρύγω, vel φρύσσω, torreo, f. ξω.

Ἔφυ, 3. sing. a. 2. verbi φῦμι. Th. φύω, nascor, sum.

Ἐφυβρίζω, contumeliâ afficio. f. ίσω p. ἐφύβρικα ex ἐπὶ & ὑβρίζω, idem. Th. ὕβρις, εως, ἡ, contumelia.

Ἐφυβριστὴρ, & ἐφυβριστὴς, qui in aliquem injurius, seu contumeliosus est; insolens, petulans, &c. Item, ἐφυβριστικός, contumeliosus, probrosus, injuriosus, &c. Ut & adv. ἐφυβριστικῶς, contumeliosè, ignominiosè, &c. Omnia à præced. ἐφυβρίζω, id vide.

Ἔφυγον, ες, ε, fugi, a. 2. ind. act. verbi φεύγω, fugio. f. ξω. p. m. πέφευγα, pro πέφυγα.

Ἐφύγοσαν, 3 pl. a. 2. Dor. Epenth. pro ἔφυγον, verbi φεύγω, fugio.

Ἔφυγρος, ου, ὁ, ἡ, irriguus, uliginosus; humescens, humidus, &c. Ab ἐπὶ & ὑγρὸς, Vi.

Ἐφυδάτιος, aquaticus, udus; unde, ἐφυδατίη, nomen Nymphæ; Apoll. ab ἐπὶ & ὕδωρ, τὸ, pro quo insit. ὕδας, ὕδατος, τὸ, aqua; unde, ὑδατὶς, &c. Vi.

Ἐφυδρεύω, irrigo; ἐφυδρεύομαι, adaquor; ab ἐπὶ & ὑδρεύω, Vi.

Ἐφυδρεία, ας, ἡ, urna, tam vini quam aquæ; ab ἔφυδρος, ου, ὁ, aquaticus; udus; ab ἐπὶ & ὕδωρ, unde ὑδρεία

ϑεία, & ὕδρος, &c. Vide.

Ἐφύδωρ, erat apparitor ille apud Athenienses, qui Clepsydris moderandis præfectus erat; ab ἐπὶ & ὕδωρ, Vi. Videatur etiam κλεψύδρα.

Ἐφύη, enatus est, 3. sing. a. 1. ind. pass. à φύω, vel φῦμι, nascor.

Ἐφύλαξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi φυλάσσω, vel -ττω, custodio. f. ξω. p. πεφύλαχα.

Ἐφύμνιον, ου, τὸ, post hymnum carmen; i.e. canticum quod hymno succinitur; sive, quod post hymnum decantatur; unde, ἐφυμνέω, ῶ, decanto, celebro, &c. Sed apud Soph. in Oedipode tyr. in malam partem accipitur pro diras imprecari, &c. Ab ἐπὶ & ὕμνος, unde ὑμνέω, &c. Vi.

Ἔφυν, υς, υ, a. 1. & ἔφυν, per Syncop. pro ἔφυσαν, 3. pl. a. 2. verbi φῦμι, à φύω, nascor.

Ἐφύπερθε, & -θεν, desuper: quod ex ἐπὶ & ὕπερθε, Th. ὑπὲρ, super.

Ἐφυπερθύριον, ου, τὸ, superliminare; τὸ ἐπὶ τῷ ὑπερθύρῳ; ex ἐπὶ & ὑπερθύριον, vide.

Ἐφυπνίδιος, qui ad somnum afferendum facit; ut, ἐφυπνιδίαν λαλαγὰν, in Epigramm. sonorum somnum inducentium, &c. Ab ἐπὶ & ὕπνος, vide.

Ἔφυρον, rigabant, 3. pl. imperf. verbi φύρω, rigo. f. ρῶ, & Æol. φύρσω.

Ἔφυσα, 3. sing. imperf. act. verbi φυσάω, sufflo, inflo.

Ἐφυσιώθησαν, 3. pl. a. 1. pass. verbi φυσιόω, inflo. f. ώσω p. πεφυσίωκα, Th. φυσάω, sufflo.

Ἐφύσα, Dor. pro ἐφύσα, 3. sing. imperf. à φυσάω, pro quo & φυσάω vide in ἐφύσα.

Ἐφυστερίζω, posterior sum, vel fio; unde, ἐφυστερίζοντα, τὰ, subsequentia, posteriora; τὰ ὕστερον γιγνόμενα; ab ἐπὶ & ὑστερίζω, Vi.

Ἐφύτευσ' pro ἐφύτευσε, plantavit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi φυτεύω, planto. Th. φύω, gigno.

Ἐφφαθά, Syriacum verbum, vertitur, aperitor. Marc. 7. 37.

Ἐφυφαίνω, intexo; seu inter texendum ingero; item, ἐφυφὴ, id quod stamini intexitur; trama, subtegmen, &c. Ab ἐπὶ & ὑφαίνω, Vi.

Ἐφυφάω, idem quod simplex ὑφάω, texo, &c. Vi.

Ἐφύω, superpluo; pluvia perfundo; unde, ἐφύει, impluit, pluvia statim sequitur; pluvia incessit; pluvia consequitur, statim post pluit, &c. Ut, apud Theophr. sexto de caus. ubi de arcu cœlesti; ἐφύει γὰρ ὅπου ἂν ἐπιστῇ; ubicunque enim insiderit, pluvia statim sequitur, &c. Ab ἐπὶ & ὕω, vide.

Ἐφώριος, tempestivus; item, maturus; Etym. ex ἐπὶ & ὥριος, Vi.

Ἐφωτίσθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi φωτίζω, illumino. f. ίσω. p. πεφώτικα; quod à φῶς, φωτὸς, τὸ, lumen. Th. φάω, luceo.

Ἐφώνεν, 3. sing. imperf. act. verbi φωνέω, loquor. Th. φωνὴ, vox.

Ἔχ' pro ἔχε, contine, præs. imperat. ab ἔχω, habeo.

Ἐχάδον, ες, ε, hiavi, a. 2. ind. act. verbi χάζω, f. χάσω, hio.

Ἔχαιρον, ες, ε, imperf. verbi χαίρω, gaudeo. f. χαρῶ. p. κέχαρκα, a. 1. m. ἐχηράμην.

Ἐχαλάσθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi χαλάω, demitto. f. άσω. p. κεχάλακα.

Ἐχαλέπηνα, difficilem me præbui, a. 1. ind. act. verbi χαλεπαίνω, irascor; quod à χαλεπὸς, difficilis, gravis. Them. χαλέπτω, lædo.

Ἔχανον, hiavi, a. 2. ind. act. verbi χαίνω, hisco. f. ανῶ. p. ἔχηνα. p. m. κέχηνα.

Ἐχαράκου, 3. sing. imperf. act. verbi χαρακόω, vallum circumduco: quod ex χάραξ, ακος, ὁ, vallum, seu agger quo castra muniri solent. Th. χαράσσω, f. ξω, sculpo.

Ἐχάρασσον, infrendebant, 3. pl. imperf. verbi χαράσσω, f. ξω, sculpo.

Ἐχάρην, ης, η, & in 1. pl. ἐχάρησαν, gavisi sunt, a. 2. ind. pass. verbi χαίρω, gaudeo; quod vide.

Ἐχαρίσθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi χαρίζομαι, gratificor. f. ίσομαι. Th. χάρις, gratia.

Ἔχε, præbe, præs. impert. act. ἔχεν, imperf. Ion. pro εἶχεν, 3. sing. imperf. verbi ἔχω, habeo.

Ἔχεα, effudi, pro ἔχευσα, a. 1. ind. act. verbi χέω, fundo. f. χεύσω. a. 1. ἔχευσα, ἔχευα, & ἔχεα.

Ἐχέβοιον, ου, τὸ, lorum quo bos aratro alligatur; ab ἔχω, & βοῦς, Vi.

Ἐχέγγυος, ου, ὁ, fide dignus; qui promissa servat; ad fidem faciendam aptus; propriè, cujus tanta est autoritas, ut fidem ejus sequi debeamus, quasi idonei sponsoris alicujus verbi; vel, quo, aut cujus fide ut idoneo & locuplete fidejussore niti possis, &c. Ab ἔχω, teneo; & ἐγγύη, promissio, &c. Vi. Unde, ἐχέγγυον ἀσφάλισμα, pignus; i. e. signum certum & veluti fides data, &c. Vide ἀσφάλισμα.

Ἐχέθυμος, mente præditus; vel qui animi cupiditates coercet; Od. θ. prudens, modestus, pudicus, tacitus, &c. Ab ἔχω & θυμὸς, Vi.

Ἐχείδιον, idem quod ἐχίδνιον; vipercula, parva vipera, seu catulus viperæ, &c. Diminutivum ab ἔχις; i. e. τὸ ὀφείδιον, &c.

Ἔχεν ἐπ' ἔργοισιν, ἀμφί τε βουλαῖς, habere in se operibus, & circa consilia. Id est, in factis & consiliis occupatum esse. Et ἔχεν pro εἶναι, esse, versari. Et pro διοικεῖν, administrare.

Ἐχειροτονήθη, 3. sing. a. 1. pass. verbi χειροτονέω, per suffragia creo: ex χεὶρ, & τείνω, tendo.

Ἐχέκαλλος, ου, ὁ & ἡ, pulchritudinem habens; item, spectabilis, &c. Ab ἔχω & κάλλος, Vi.

Ἐχέκολλος, tenax instar glutinis; seu continens in modum glutinis; Plur. Unde, ἐχεκόλλως, adv. more eorum quæ glutinosa tenacitate prædita sunt; Diosc. l. 5. ab ἔχω, & κόλλα, vide.

Ἐχεκτέανος, habens divitias; dives; ab ἔχω, & κτέανον, Vi.

Ἐχέμεν, Ion. & Dor. ἐχέμεναι, pro ἔχειν, præs. inf. act. ab ἔχω, habeo. f. ἕξω, & σχήσω. a. 2. ἔσχον.

Ἐχέμενα, acc. sing. ab Ἐχέμων, ονος, ὁ, nomen propr.

Ἐχέμυθος, qui cohibere se novit, quo minus loquatur; taciturnus, &c. Indè nomen, ἐχεμυθία, taciturnitas, silentium: & verbum, ἐχεμυθέω, ῶ, linguam contineo; linguæ continentis sum; supprimo verba; i. e. sileo, taceo, &c. Ab ἔχω & μῦθος; verbum, oratio, sermo. &c. Vi. Unde, ἐχέμυθοι, taciturni homines dicebantur, & qui censendi immunitatem habent; qui & ἀκηστικοὶ, Gall. l. 1. c. 9.

Ἔχεν, habebat, Ion. pro εἶχεν, 3. sing. imperf. vel Dor. pro ἔχειν, inf. verbi ἔχω.

Ἐχενηΐς, ίδος, ἡ, ECHENEIS, pisciculus qui & remora appellatur; ab ἔχω, detineo, & ναῦς, navis.

Ἔχεο, præs. imperat. pass. Ion. pro ἔχου, ab eod. verbo.

Ἐχεπευκὴς, έος, ὁ, ἡ, & τὸ ἐχεπευκὲς, amarus, mortifer: ab ἔχω, & πεύκη, ης, ἡ, amaritudo, picea, quasi lacryma piceæ.

Ἐχέπωλος, equuleos, seu pullos equinos habens; ab ἔχω, habeo; & πῶλος, pullus; plerumq; equinus.

Ἐχέσαρκος, carni seu cuti adhærens; unde, χιτώνιον ἐχέσαρκον, apud Athen. ab ἔχω & σὰρξ, κὸς, Vi.

Ἔχεσκε, Ion. vel Poët. pro εἶχε, 3. sing. imperf. verbi ἔχω.

Ἐχέστονος, ου, ὁ, ἡ, qui gemitus ac suspiria affert: perniciosus: quod ab ἔχω, habeo, & στόνος, gemitus: quod à στένω, gemo. Th. στενὸς, angustus.

Ἔχετ', pro εἴχετο, Ion. 3. sing. imperf. pass. verbi ἔχω, teneo, habeo. Vel ἔχετ' pro ἔχε, & τε, enclit.

Ἐχέτην, tenebant, pro εἰχέτην, dual. imperf. act. εἶχον, verbi ἔχω.

Ἐχέτης, ου, ὁ, dives: ab ἔχω, habeo.

Ἐχετλεύω, aro, ἀροτρεύω, &c. à sequente,

Ἐχέτλη, ης, ἡ, stiva: παρὰ τὸ ἔχεσθαι, quia manu tenetur. Th. ἔχω, teneo.

Ἐχέτλιον, ου, τὸ, locus in navi ubi res reconduntur, ab eod. Th.

Ἔχετος, ου, ὁ, nomen propr.

Ἔχευα, effudi, & in 3. pl. ἔχευαν, a. 1. ind. act. verbi χέω, fundo. f. χεύσω. a. 1. ἔχευσα, ἔχευα, & ἔχεα.

Ἐχεύατο, effudit, 3. sing. a. 1. m. ab ἔχευα, a. 1. act. quod vide.

Ἐχέφρονες, nom. pl. ab

Ἐχέφρων, ονος, ὁ, ἡ, cordatus: ex ἔχω, habeo: & φρὴν, mens.

Ἐχεφρονέω, ῶ, prudens sum, sapio; in Epigr. Item, ἐχεφροσύνη, ης, ἡ, prudentia; mens cordata; ab ἐχέφρων, habens mentem, &c.

Ἐχηρα, a. 1. ind. act. verbi χαίρω, gaudeo, f. ρῶ.

Ἔχῃς, habeas, 2. sing. præs. act. verbi ἔχω.

Ἔχης, dicitur ὁ πλούσιος, dives; ἐχέτης, & ab eod. Th. ἔχω. Sic, τοὺς πένητας è contrario vocant ἀχήνας; κατὰ στέρησιν τοῦ ἔχειν; inquit Etym.

Ἔχθαιρ' pro ἔχθαιρε, odio prosequere, præs. impe-

imperat. act. ab ἐχθαίρω. Them. ἔχθος, odium.

Ἐχθαίρῃ, oderit, 3. sing. præs. sub. ejusd. verbi.

Ἐχθαίροντι, Dor. pro ἐχθαίρουσι, odio prosequuntur, 3. pl. præs. ab

Ἐχθαίρω, f. αρῶ. a. 1. ἤχθηρα, odio prosequor, odi. Th. ἔχθος, εος, τὸ, odium.

Ἔχθῃ, oderit, 3. sing. præs. ab ἔχθω, odio prosequor. Th. ἔχθος, odium.

Ἐχθὲς, idem quod χθὲς, heri, adv. q. ab ἔχομαι, adhæreo. Hesternus enim dicitur ἐχόμενος, hodierno, id est, proximus, contiguus.

Ἔχθημα, (tanquam ab ἐχθέω) odium; à Th. ἔχθος, τὸ, Vi.

Ἐχθήρειε, inimicus sit, 3. sing. a. 1. opt. act. Æol. pro ἐχθήραι, verbi ἐχθαίρω, quod vide.

Ἐχθήρω, odio habeam, a. 1. sub. act. ejusd. verbi.

Ἐχθήσομαι, inimicus ero, f. 1. m. verbi ἐχθάνομαι, tanq. ab ἐχθέομαι. Th. ἔχθος, odium.

Ἔχθημα, τὰ, Hesych. affert ex Sophoclis Tyran. pro μισήματα; vide μίσημα; à Th. ἔχθος, Vi.

Ἔχθιστος, ίστη, ιστον, inimicissimus, superl. grad. ab ἐχθρὸς, invisus. comp. ἐχθίων, superl. ἔχθιστος. Th. ἔχθος, odium.

Ἐχθίων, ονος, ὁ, magis inimicus; magis invisus, &c. Xen. est compar. ab ἐχθρὸς, invisus, Vi.

Ἐχθοδοπέω, ῶ, f. ήσω, altercor, invisus fio, sum odio: ab

Ἐχθοδοπὸς, ȣ, odiosus, invisus: quasi ἐχθροπὸς, Pleonasm. τȣ δ. ab ἔχθος, odium, & ὄψ, ὀπὸς, ἡ, visus, seu vox, quem aspicere aut colloqui est nobis odiosum. Th. ὄπτομαι, video. Quid si ab ἔχθος, & δȣπέω, ut sit, odium resonans, abiens in convitia.

Ἔχθομαι, sum odio; sum invisus; unde, ἐχθόμενος, inimicus, qui odio habetur, &c. Est à sequente ἔχθος.

ἜΧΘΟΣ, εος, τὸ, odium, inimicitiæ, q. ab ἔχομαι, absisto, desino: ut amor ὁμιλίας mater, ita odium τȣ̃ χίζεσθαι.

Ἔχθρα, ας, ἡ, inimicitia: &

Ἐχθρὸς, ά, όν, inimicus, a, um; ab ἔχθος, εος, τὸ, odium.

Ἐχθραίνω, odio prosequor; odio habeo; pro inimico habeo; Plut. in Numa. ἐχθραίνει βίαν καὶ πόλεμον; odit vim & bellum, &c. Item, invisum reddo; Eustath. Inde, ἐχθραντέος, odio prosequendus; odio habendus; pro inimico habendus; ut, ὅτ' ἐχθρὸς ἡμῖν, ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος, ὡς καὶ φιλήσων αὖθις quum inimicus essem, eo usque gerendæ inimicitiæ, ut rursum amaturus essem, &c. Omnia à præced. ἔχθρα.

Ἐχθρεύω, inimicus sum; inimicitias gero; simultatem exerceo, &c. Ex Maccab. 2. c. 10. Itidem, à præced. ἔχθρα.

Ἐχθροδαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, invisus diis; item, infelix; Soph. ab ἐχθρὸς & δαίμων, Vi.

Ἐχθρόξενος, ὁ καὶ ἡ, osor hospitum; Eurip. ab ἐχθρὸς & ξένος.

Ἐχθροποιέω, inimicum reddo; inimicitias concito, &c. Ab ἐχθρὸς & ποιέω.

Ἐχθρότατος, ȣ, ὁ, inimicissimus, Poët. pro ἔχθιστος, superl. ab ἐχθρὸς, quod vide.

Ἐχθρωδῶς, odiose, hostiliter; male, inimice: infense, infeste; infenso animo, vel infesto, &c. Est adv. ab ἐχθρός.

Ἔχθω, odio prosequor; odi; ut apud Soph. ἔχθει δ' ἡ Τροία πᾶσα; odit Troja universa, &c. Ab ἔχθος, Vi.

Ἐχιδναῖος, & ἐχιδνήεις, εντος, ὁ, viperinus; in Epigr. ab ἔχις, unde, ἔχιδνα, &c. Vi.

Ἐχίδνιον, ȣ, τὸ, viperula; seu catulus viperæ: dimin. ab ἔχις.

Ἔχιδνα, ης, ἡ, vipera fœmina: ab ἔχις. Est & nomen mulieris.

Ἐχιναλώπηξ, echino vulpes; ab ἐχῖνος & ἀλώπηξ, Vi.

Ἐχῖνες, echines; murium quoddam genus in Aphrica; Herodot. lib. 4. Item, ἐχινίσκος, ȣ, ὁ, echinulus, parvus echinus; item, concavitas aurium; vel potius, ut ait Pollux; lib. 2. de auribus loquens; ἡ περὶ τὴν κυψέλην κοιλότης, &c. (Vi. κυψελὴ) utrumq; ab ἐχῖνος, Vi.

Ἐχινόδηκτος, ȣ, ὁ, morsus à vipera; ictus à vipera, &c. Ab ἐχῖνος, & δάκνω, fut. δήξω, &c. Vi.

Ἐχινοκέφαλος, sic dictus fuit Pericles à Cratino comico; quod caput haberet simile echini capiti; ab ἐχῖνος & κεφαλή.

Ἐχινομῆτραι, echinometræ; seu echinorum matres aut matrices; sic dicitur echinorum quoddam genus; alios magnitudine excedens; apud Aristot. Hist. an. l. 8. c. 12.

Ἐχινόπους, unde, ἐχινόποδες; putantur esse spinæ vel tribuli genus, echini aculeis horrens; ex eo nominatum, quod echini marini pedibus simile sit; Etymol. ab ἐχῖνος & πȣ̃ς, vide.

ἘΧΙ͂ΝΟΣ, ȣ, ὁ, ECHINUS, qui terrestris est, & erinaceus etiam appellatur, & marinus; à spinis quibus ἔχει. Est & venter medius in animalibus ruminantibus, ob asperitatem echino similem: item ollæ genus.

Ἐχιόδηκτος, ȣ, ὁ, ἡ, morsus (vel ictus) à vipera: ab ἔχις & δηκτὸς, quod à 3. sing. perf. ind. pass. verbi δάκνω.

Ἐχινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, echinatus, spinosus, & asper ut echinus, &c. Ab ἐχῖνος, Vi.

Ἔχιον, τὸ, echion; herba, alio nomine dicta, Alcibiadium; teste Diosc. lib. 4. c. 27. Ita vero nominatam, παρὰ τὸν ἔχιν; arbitrantur; quod eorum morsibus medeatur, aut semina habeat viperinis capitibus similia, &c. Nicand. ἐχίειον, nominat, in Ther. à Th. ἔχις, Vi.

ἜΧΙΣ, ιος, vel εως, ὁ, ANGUIS, vipera mas, hinc ἔχιδνα, ης, ἡ, vipera fœmina; ἐχίδνιον, ȣ, τὸ, viperula.

Ἐχίτης, lapis quidam seu gemma; Plin. lib. 37. c. 11. à Th. ἔχις, Vi.

Ἔχμα, ατος, τὸ, retinaculum, junctura: idem quod ὄχμα. Th. ἔχω, teneo.

Ἐχμάζω, inhibeo, prohibeo; impedio, detineo; item, firmo; & neutraliter etiam, idem quod ἡσυχάζω, quiesco, &c. à præced. ἔχμα, Vi.

Ἔχοιεν, 3. pl. præs. opt. act. verbi ἔχω, habeo, quod vide.

Ἔχοισα, Dor. pro ἔχουσα, habens, præs. part. f. g. ab ἔχω.

Ἐχόλωσε, ad iram commovit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi χολόω. Th. χολή, bilis.

Ἔχομεν, 1. pl. præs. ind. verbi ἔχω, habeo.

Ἐχομένη, ης, ἡ, dies perendinus. q. d. cohærens crastino. Th. ἔχομαι, seu ἔχω.

Ἐχόμενος, pendens ab aliquo; subjectus; ἔχων, continens; ut, τόποι ἐχόμενοι; loci continentes & contigui, &c. Unde adv. ἐχομένως; proxime; contigue; item, deinceps; idem quod ἑξῆς, statim, &c. Item, apud Aristot. ἐχομένως τούτων, consentaneo his modo, &c. Ab ἔχω & ἔχομαι, vide.

Ἔχον, pro εἶχον, 1. sing. vel 3. pl. imperf. ἔχω, habeo.

Ἔχονθ' pro ἔχοντα, acc. sing. part. præs. ejusd. verbi ἔχοντι, Dor. pro ἔχουσι, habent.

Ἐχόντων, Att. pro ἐχέτωσαν, gen. pl. part. præs. act. pro 3. pl. præs. imperat. verbi ἔχω.

Ἐχορτάσθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi χορτάζω, herbis pasco, saturo. f. άσω. p. κεχόρτακα. Th. χόρτος, gramen.

Ἔχουσ', pro ἔχουσι, habent, 3. pl. præs. ἔχω.

Ἔχουσα, ἡ, mater, quæ fert uterum, &c. Ab ἔχω, unde part. ἔχων, ἔχουσα, &c.

Ἔχραον, a. 2. act. verbi χραύω, leviter saucio; ut παύω, ἔπαον. Alii volunt esse imperf. à χράω, polluo, commodo; vaticinor. Vel per Tmesin pro ἐξέχραον.

Ἐχρῆν, imperf. à χρὴ, oportet, impersonale, inf. χρῆναι.

Ἐχρησάμεθα, 1. pl. a. 1. m. ἐχρησάμην, ω, ατο, verbi χράομαι, utor. f. χρήσομαι. p. κέχρημαι. Th. χράω, commodo.

Ἐχρήσθην, ης, η, & in 3. pl. ἐχρήσθησαν, a. 1. ind. pass. verbi χράω, oracula edo.

Ἐχρῆτο, Ionice pro ἐχρᾶτο, 3. sing. imperf. χράομαι, vide ἐχρησάμεθα.

Ἔχριεν, unxit, 3. sing. imperf. à χρίω, ungo. f. ίσω. p. κέχρικα.

Ἔχρισε, 3. sing. a. 1. ejusd. verbi.

Ἐχρόνισα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi χρονίζω, moror; quod vide.

Ἐχρέωντο, Poët. pro ἐχρῶντο, 3. pl. imperf. pass. verbi χράομαι, -ῶμαι, utor. Them. χράω.

Ἐχύθη, 3. sing. a. 2. pass. verbi χύω, vel χέω, fundo.

Ἐχύθην, ης, η, effusus sum, a. 1. ind. pass. ejusd. verbi.

Ἐχύμην, & in 3. pl. ἔχυντο, 1. sing. & 3. pl.

pl. plusq. p. pass. Ion. pro ἐκεχύμην, & ἐκέχυντο, ablato augmento, verbi χύω, f. χύσω, perf. pass. κέχυμαι.
Ἐχυρὸς, ῦ, munitus, firmus, tutus: ὀχυρὸς, ῦ, idem: q. ab ἔχω, firmiter teneo.
Ἐχυρόω, -ῶ, munio, firmo: &
Ἐχυρῶς, adv. tuto, firmè; ab ἐχυρὸς.
Ἐχύρωμα, τὸ, munitio, securitas, ἀσφάλεια, &c. Verbale ab ἐχυρόω, vide.
Ἐχυρόφρων, firma & stabili prudentia præditus, seria & solida cogitans, &c. ab ἐχυρὸς, & φρὴν; vide.
ἜΧΩ, habeo, possum, ago, impetro, administro, guberno; affectus sum. præs. opt. ἔχοιμι, & in 2. pl. ἔχοιεν. imperf. εἶχον, ες, ε. (ι recipiens loco augmenti.) f. ἕξω, & σχήσω, ab inus. σχέω, p. ἔσχηκα, a. 2. ἔσχον, ες, ε, a. 2. imperat. σχές. a. 2. sub. σχῶ, ῇς, ῇ. Hinc ἕξις, habitus: ἐχέτλη, stiva: σχῆμα, habitus, species, forma: σχηματίζω, effingo: σχέσις, habitudo, affectio: ἀνέχω, sustollo, sustineo, retineo: ἀνοχὴ, tolerantia: ἀπέχω, abstineo: ὑπισχνέομαι & ὑπέχομαι, polliceor: ὑπόσχεσις, pollicitatio: εὐεξία, bona corporis habitudo: καχεξία, mala corporis habitudo: πλεονεξία, avaritia: πλεονεκτέω, plus habeo: superior sum: πλεονέκτης, avarus: δᾳδοῦχος, facem habens: εὐνοῦχος, eunuchus: ἡνίοχος, auriga: ἐντελεχὴς, perfectus, assiduus: ἐντελέχεια, perfectio, actus continuus, motio perennis, εὐσχήμων, decorus: εὐσχημοσύνη, decor, &c. de quibus suis in locis.
Ἔχωντι, Dor. pro ἔχωσι, habeant, 3. pl. præs. sub. ab ἔχω.
Ἐχώρει, 3. sing. imperf. act. verbi χωρέω, capio, accedo, eo.
Ἐχώσατο, iratus est, 3. sing. a. 1. m. verbi χώομαι, f. χώσομαι, a. 1. part. m. χωσάμενος. Th. χολὴ, bilis.
Ἐχώσθην, ης, η, aggestus fui, a. 1. ind. pass. verbi χόω, unde χωννύω, vel χώννυμι, f. χώσω. Them. χέω, terra aggesta exstruo.
Ἐψαθάλατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ψαθάλλω, tracto, contrecto turpiter: q. à ψάω, tango.
Ἐψάλαται, Ion. pro ἐψαλμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. pass. verbi ψάλλω, psallo, tango leniter, f. ψαλῶ, p. ἔψαλκα.
Ἑψαλέος, ου, ὁ, & ἑψανὸς, ῦ, ὁ, coctus, elixus, vel coctilis, coctivus: qui facilè coquitur, jurulentus, &c. Utrumque à verbo ἕψω, Vide.
Ἔψατο, tetigit, 3. sing. a. 1. m. verbi ἅπτω, tracto.
Ἑψάω, & ἑψέω, idem quod, & ab ἕψω, coquo, &c. V.
Ἑψάνη, idem quod ἑψητήριον, id vide.
Ἕψεαι, pro ἕψῃ, 2. sing. f. 1. m. verbi ἕπομαι, sequor. Them. ἕπω, sequor, ago.
Ἕψειν, & Ion. & Poët. ἑψέειν, præs. inf. ab ἕψω, coquo; quod vide.
Ἕψεται, 3. sing. f. 1. & ἕψεσθαι, f. inf. m. verbi ἕπομαι, sequor.
Ἐψεύδετο, 3. sing. imperf. pass. à ψεύδομαι. Th. ψεύδω, fallo.
Ἐψεύσθησ, a. 1. ind. pass. verbi ψεύδω, fallo. f. σω, a. 1. ἔψευσα· hinc ἐψεύσω, 2. sing. a. 1. m.
Ἐψηλάφησα, ας, ε, a. 1. verbi ψηλαφάω, contrecto: quod vide.
Ἕψημα, ατος, τὸ, pulmentum: &
Ἕψησις, εως, ἡ, coctio, elixatio: &
Ἑψητὴς, ῦ, ὁ, coctor: &
Ἑψητὸς, ῦ, coctus: item subst. pisciculus quidam: omnia à perf. pass. verbi ἕψω, coquo.
Ἑψητήριον, ῦ, τὸ, & ἑψάνη, olla; id in quo coquitur, aut elixatur aliquid, &c à Th. ἕψω; vide.
Ἐψία, ας, ἡ, colloquium. Them. ἔπω, dico.
Ἐψιάασθαι, Poët. Pleonasm. pro ἐψιᾶσθαι, dixisse: verbi ἐψιάω, quod formant ab ἕψω, fut. verbi ἔπω, dico.
Ἐψιθυρίσδομεν, Dor. pro ἐψιθυρίζομεν, 1. pl. imperf. act. verbi ψιθυρίζω, susurro. Th. ψίθυρος, susurrus.
Ἐψιόωντο, Poët. & Ion. pro ἐψιῶντο, 3. pl. imperf verbi ἐψιάομαι, colloquor. Th. ἔπω, dico.
Ἐψιῶ, vel ἐψιέω, dico; idem quod & ab ἔσπω; vide.
Ἐψυχαγώγει, 3. sing. imperf. act. verbi ψυχαγωγέω, animum flecto, seu allicio: ex ψυχὴ, anima: & ἄγω, duco.
Ἔψυχον, imperf. act. à ψύχω, refrigero: f. ξω.
ἝΨΩ, coquo. f. ἑψήσω, p. ηκα, inde ἕψησις, coctio: ἑψητὴς, coctor, &c.
ἝΩ, f. ἕσω, induo; item, mitto, colloco: unde εἷμα, indumentum: ἱμάτιον, vestis: ἐσθὴς, idem: ἕννυμι, induo: ἀμφιέννυμι, circum induo: ἱέω & ἵημι, mitto ἀφίημι· dimitto: ἄφεσις, dimissio: συνίημι, committo; item, intelligo: σύνεσις, seu ξύνεσις, coitio; item intelligentia.
Ἔω, f. ἔσομαι, sum, eo: εἰμὶ, sum, ὐσία, essentia: ἔξεστι, licet: μετυσία, communicatio, consortium: πάρειμι, adsum: παρυσία, præsentia: σύνειμι, unà sum, conversor: συνυσία, conversatio: εἶμι, eo.
Ἕω, ἕης, miserim, a. 2. sub. Poët. pro ὦ, ῇς, ab ἵημι, mitto. f. ἥσω, a. 2. ὦ.
ἝΩ, accus. sing. ab ἕως, aurora.
ἜΩ, ἔῃς, ἔῃ, sim, sis, sit, Poët. pro ὦ, ῇς, ῇ, præs. sub. verbi εἰμὶ, sum.
Ἑῷ, suo, dat. sing. ab ἑὸς, ἡ, ὸν, suus, a, um. Th. ὃς, qui.
Ἐῶ, contractè pro ἐάω, sino. f. ἐάσω, p. εἴακα.
Ἑῴα, oriens, matutina, diluculum: Item, ἕωθεν, q. d. ab aurora, diluculò, manè; ut, ἕωθεν εὐθὺς, à diluculo, vel ab aurora statim, summo manè, &c. Unde ἑωθινὸς, ἑῷος, vel ἑῷς, vel ἑῷας, orientalis, matutinus, &c. Omnia ab ἠὼς, pro quo etiam dicitur ἕως, aurora.
Ἔωγα, aperui, p. m. Att. pro ὦγα, verbi οἴγω, aperio. f. ξω.
Ἔωγμαι, patefactus sum, perf. pass. Att. inde ἐωγμένος, perf. part. pass. ejusdem verbi.
Ἐωγυῖα, aperta, perf. part. m. f. g. ab ἔωγα, Att. pro ὦγα, præt. m. verbi οἴγω, p. m. part. Att. ἐωγώς.
Ἔωθα, p. m. Æol. & Ion. pro εἴωθα, solitus sum: ab ἔθω, soleo. p. m. part. εἰωθὼς, υῖα, ὸς· & Ion. ἐωθὼς, ότος. Th. ἔθος, mos.
Ἕωθεν, adv. manè, diluculo: ab ἕως, aurora.
Ἐώθευν, pellebant, imperf. act. Att. pro ὤθεον, ῦν· verbi ὠθέω. futur. ὠθέσω, & ὤσω.
Ἐῴκειν, similis eram, plusq. p. Poët. ex Att. præt. m. ἔοικα· verbi εἴκω, p. m. εἶκα & ἔοικα.
Ἑωλοκρασία, ας, ἡ, mistura pristina & exoleta; item, vana & inefficax potio, hesternæ repletionis gravedo, & incommoditas, temulentia pristina, &c. ab ἕωλος, & κρᾶσις; vide.
Ἑωλόνεκρος, qui dudum est mortuus, ab ἕωλος, & νεκρὸς; vide.
ἙΩΛΟΣ, ῦ, ὁ, ἡ, hesternus, pridianus, q. ex ἕως & ὀλλύω, quod est, perditæ, seu præteritæ diei: propriè dicitur de cibis relictis. per Metaph. promarcido, & obsoleto.
Ἐώλπειν, speraveram, plusq. p. Poët. & Att. pro ἠλπειν, verbi ἔλπω, sperare facio: præt. m. ἔολπα.
Ἑῶμεν, Poët. pro ὦμεν, 1. pl. a. 2. sub. ab ἵημι, pro ἕω, significante πληρόω, impleo.
Ἐῷμι, sinerem, contractè pro ἐάοιμι, verbi ἐάω, sino. p. εἴακα.
Ἐὼν, qui est, Poët. vel Ion. pro ὢν, præs. part. verbi εἰμὶ, sum.
Ἔων, contractè pro ἔαον, vel pro εἴων, Ion. sinebam, imperf. verbi ἐάω, sino. a. 1. εἴασα.
Ἐώνημαι, emi, perf. Att. pro ὤνημαι· hinc ἐωνήσω, a. 1. ind. pass. verbi ὠνέομαι, emo.
Ἐωνέμην, emebam, Att. pro ὠνέμην, & ἐωνοῦντο, 1. sing. & 3. pl. imperf. pass. verbi ὠνέομαι, emo. f. ὠνήσομαι.
Ἐῳνοχόει, vinum fundebam, Att. pro ᾠνοχόει, imperf. verbi οἰνοχοέω. f. ήσω· ex οἶνος, vinum, & χέω, fundo. f. χεύσω.
Ἑῷος, ῦ, Eous, matutinus, orientalis: ἑῴα, oriens: ab ἕως, aurora.
Ἔωξα, operui, Att. pro ὦξα, a. 1. act. verbi οἴγω, aperio.
Ἑώρα, intuebatur, 3. sing. imperfect. Att. pro ὥρα, verbi ὁράω video: sic ἑώρακα, pro ὥρακα, perfect. Att. ἑωρακὼς, perfect. part. ἑωράκαμεν, 1. pl. perfect. act.
Ἑώρα, ας, ἡ, pro αἰώρα, suspendium; vas pensile. Th. αἰωρέω, suspendo.
Ἐώργειν, feceram, plusq. p. m. Poët. & Att. à præt. m. ἔοργα, verbi ἔργω· seu potius, ῥέζω, facio. f. ῥέξω, & per Metath. ἔρξω, præt. m. ἔοργα, & per Metath. ἔοργα.
Ἑώρημα, & ἑώρησις, elatio, suspendium, &c. idem cum αἰώρημα, & αἰώρησις, &c. quæ vide.
Ἑώρταζον, celebrabam festum, imperf. verbi ἑορτάζω. Th. ἑορτὴ, festum.
Ἑώρων, pro ὥρων, videbam, imperf. Att. act. verbi ὁράω.
Ἕως, & Poët. εἵως, idem quod ὡς· ex quo factum est per Att. Pleonasm. τέως, donec, dum, usque, interim, cum genit. item sine casu.
Ἕως, ω, ἡ, aurora, in accus. ἕω· apud oratores pro ἠὼς, όος, & contractè ῦς, idem.
Ἔωσα, repuli. Atticè pro ὦσα, a. 1. act. &
Ἐωσάμην, & in 3. pl. ἐώσαντο, a. 1. m. Att. verbi ὠθέω, pello. f. ὤσω.

Ἐάθλω, rejectus sum, a. 1. Att. pro ἄθλω· ἕασμαι, perf. Att. pro ὥσμαι· verbi ἀθέω, f. ἄσω.

Ἔασι & ἕασιν, Ionicè pro ὦσι, sint, 3. pl. præf. sub. ab εἰμὶ, sum.

Ἕασται, Att. pro ὤσται, 3. sing. perf. paff. vide ἐάθλω.

Ἕαστε, pro ὥστε, ut, ita ut: ab ἕως, & τε.

Ἑασφόρος, ου, lucifer: ab ἕως, pro ἠώς, aurora: & φέρω, fero. f. οἴσω.

Ἑαυτοῦ, Ion. pro ἑαυτοῦ, sui ipsius: vel pro σεαυτοῦ, tui ipsius: &

Ἑαυτῷ, pro ἑαυτῷ· sic ἑαυτῇ, Ion. pro ἑαυτῇ, sibi.

Z.

Z Nota sextæ apud Græcos literæ. In numeris est septenarius, quia in arithmetico alphabeto, inter ε, & ζ, interponitur ς; pro senario. Septenarium millenarium denotat hoc modo, Ζ, ͵ζ.

Ζ, Doricè, in plerisque nominibus ac verbis, in σδ, resolvitur: ut μυθίσδομαι, pro μυθίζομαι.

Ζα, in composit. ἐπίτασιν significat, ut λίαν, & ἄγαν, valde, admodum: Æolicè etiam ponitur pro διὰ, ut ζαβάλλειν, ζάβολος, pro διαβάλλειν, & διάβολος. Est etiam ζα, à ζέω, ferveo.

Ζαβαρεῖον, repositorium: vide Zabaria, in Lat. Etymol.

Ζάβα, ης, ἡ, lorica: ex ζαβοῖς, annulis, vide Zaba, in Lat. Etymol.

Ζαβὸς, curvus, ἀγκύλος, στρεβλός.

Ζάβοτος, admodùm abundans pascuis; item, abundans pecoribus, &c. ex ζα, intens. valde, admodùm, & βοτὸν, seu βοτὶς; quæ vide.

Ζαβουλὼν, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. cohabitatio.

ZA'ΓΚΛΗ, ης, ἡ, vel ζάγκλον, apud Siculos est falx: per Syncop. dici volunt quasi ζάγκυλον. à ζα & ἀγκύλον· inde Angl. Sickle.

Ζαγρεὺς, à Poëtis dicitur Bacchus: quasi, ὁ πάνυ ἀγρεύων, &c. Quidam dicunt ipsum esse Plutonem, τὸν χθόνιον Διόνυσον, qui defunctorum animas venatur & captat; Etym. à ζα, & ἀγρεύω, vide.

Ζαῆ, spirat, Cypriorum linguâ: Indè, ζαέντες, πνέοντες, Hesych. spirantes; vide sequens ζαεὶς.

Ζαεὶς, præf. part. à ζάημι, Poët. idem ferre quod ἄημι, flo, spiro. Them. ἄω, idem.

Ζαὴς, έος, ὁ, ἡ, vehementer flans: ab ἄω, flo, spiro, & ζα, in composit. valde.

Ζαθέοιο, gen Ion. vel Poët. à

Ζάθεος, ου, valdè divinus: in accus. fœm. gen. ζαθέην, pl. ζαθέας· ex ζα, particula intens. & Θεὸς, Deus.

Ζαθερὴς, admodùm calidus, fervidus, ardens; Suid. ex Epigr. ζαθερεῖ καύματι, æstivo æstu, &c. ex ζα, & θέρω; vide.

Ζῷεν, vixissent, per Sync. pro ζώησαν, 3. pl. præf. opt. ζαίω, ης, η, à ζῆμι, pro ζάω, vivo: inf. ζῆν, pro ζᾶν.

Ζακαλλὴς, έος, ὁ, ἡ, admodùm formosus, perpulcher; Hesych. à ζα, intens. & κάλλος, τὸ; vide.

Ζάκανον, adscriptio dati in literis, Suid. vide Sacanum, in Latin. Etymolog.

ZAKEΛΤΙ'ΔΕΣ, vel ζεκελτίδες, rapæ, vel cucurbitæ: etiam ζακυνθίδες, ab insula Zacyntho.

Ζάκορος, ου, ὁ καὶ ἡ, æditúus, a; qui vel quæ templa mundat vel verrit, &c. (παρὰ τὸ ζα, quod ponitur pro διὰ, & κορεῖν, τὸ καθαίρειν; vide Th. κορέω.) Item, generaliter, famulus, minister; seu ministra, famula; quorum & ministerio utimur, in verrendis expurgandisque ædibus, &c.

Ζάκοτος, ου, ὁ, ἡ, furiosus, valde iracundus: ex ζα, & κότος, ira vetus.

Ζακυνθίδες, αἱ, cucurbitæ; Hesych. à

Ζάκυνθος, ου, ἡ, Zacynthus, in mari Ionio.

Ζακχαῖος, αίου, ὁ, nomen viri: Syriac. justus.

Ζαχαρίας, ου, ὁ, nomen viri. Hebr. memoria Domini.

Ζάκχος, ου, ὁ, gazophylacium: an γαζάκχος, legend. vox ab Hebræis retenta.

Ζαλάω, fluctuo, procellis agitor; à ζάλη, vide.

ZA'ΛΕΙΑ, ας, ἡ, ZALIA, laurus Alexandrina, an a θάλλω.

Ζαλοῦ, Doricè pro ζηλοῦ, præf. imperat. paff. verbi ζηλόω, æmulor. Th. ζῆλος, æmulatio.

ZA'ΛΗ, ης, ἡ, turbo, procella: à ζα & ἄελλα, vel à ζέω.

Ζαλόεις, εντος, ὁ, procellosus; Nicand. in Ther. est à præced. Th. Ζάλη, agitatio maris, &c. V.

Ζάλος, ου, ὁ, agitata aqua & fluctuans: à ζάλη.

Ζαλόω, Dor. pro ζηλόω, æmulor, beatum prædico. Th. ζῆλος.

Ζαλωτὸς, Dor. pro ζηλωτὸς, æmulandus: quod vide.

Ζαμβακέλαιον, ου, τὸ, oleum è baccis olivarum: an à samsa: qui nucleus olivarum?

Ζαμβύκη, ης, ἡ, instrumentum musicum; Latinè triangulum, sambuca; vide σαμβύκη.

Ζαμέλης, εος; Hesychio est, μέγα μέλος ἔχων, a ζα, & μέλος, τὸ; vide. Item, μεγάλας πεποιθὼς, ἔμψυχος, seu εὔψυχος, &c. in qua tamen posteriore significatione dicitur potius ζαμενὴς, seu ζαμενὴς, à μένος, &c. Videantur sequentia.

Ζαμενέω, f. ήσω, magna vi ago, vires intendo: à

Ζαμενὴς, έος, ὁ, ἡ, vehemens, validus: ὁ μέγα μένος ἔχων, magnanimus, valdè iracundus: ex ζα & μένος, τὸ, mens, robur.

Ζαμένησε, vires intendit, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. verbi ζαμενέω; quod vide.

Ζὰν, Ζανὸς, Dor. pro Ζῆν, quod pro Ζεὺς, Jupiter, gen. Διός· quasi à ζάω, vivo, qui dat omnibus vitam.

Ζανὼ, όος, οῦς, ἡ, JUNO: à Ζάν.

Ζάπεδον, I. tum pavimentum, magnum solum, &c. Hesychio; alii tamen expon. magnum pavimentum seu latum solum habens, &c. à ζα, & πέδον, &c.

Ζαπίμελος, præpinguis, admodum pinguis. Hesych. à ζα, & πιμελὴ, ης, ἡ, pinguedo, &c. vide.

Ζαπληθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, admodùm plenus, copiosus, multus, &c. Suid. expon. neut. ζαπληθὲς, ἄμετρον, ἄπειρον; in Epigr. à ζα, & πλήθω; V.

Ζαπλουτέω, valde dives sum, abundo in divitiis, &c. à sequente ζάπλουτος; vide.

Ζάπλουτος, ου, ὁ, ἡ, prædives: à ζα & πλοῦτος, divitiæ.

Ζαπότης, valde bibax, magnus, seu strenuus potor, &c. à ζα, & πότης; vide.

Ζάπυρος, valde igneus; Æsch. in prom. à ζα, & πῦρ, ρὸς, τὸ; vide.

Ζαρὲχ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. ortus.

Ζαραβοτάνη, ης, ἡ, machina quædam bellica.

Ζαργάνη, vide σαργάνη.

Ζατεῦσα, Dor. pro ζητοῦσα, præf. part. fœm. gen. verbi ζητέω, quæro. f. ήσω. p. ἐζήτηκα.

Ζατέω, quæro, Dor. pro ζητέω.

Ζαβεῖον, ου, τὸ, locus in quo servi puniuntur; servorum carcer, in quo servi vinciebantur, pro ζητρεῖον, &c. vide. Poll. lib. 3. Hesych. Suid. &c. Unde sequens ζαβδόω; vide.

Ζαβδόω, in pistrino torqueo; ex ζα & τρέω, timeo, vel τείρω, tero.

Ζατρεφὴς, έος, ὁ, ἡ, saginatus, pinguis: ex ζα Epitat. & τρέφω, nutrio. f. ψω, a. 2. ἔτραφον.

Ζατρίκιον, ου, τὸ, genus lusus: ζατρικίζειν, ludere zatricium. An ludus scacchorum, qui tremendam militiam pingit, q. à ζα & τρέειν.

Ζαφεγγὴς, admodum lucidus, & splendidus; ex ζα, & φέγγος, τὸ; vide.

ΖΑΦΕΛΗ'Σ, ὁ, ἡ, simplex, durus, agrestis, vehemens: q. ex ζα, & ἀφελὴς, simplex.

Ζαφελῶς, adv. valdè simpliciter, iracundè, à præced.

Ζαφλεγὴς, έος, ὁ, ἡ, valdè urens, florens: ex ζα & φλέγω, uro.

Ζάχολος, valde iracundus; à ζα, & χολὴ, vide.

Ζαχρειὴς, & Ζαχρηὴς, έος, ὁ, ἡ, valdè utilis, vehemens, acris, genitiv. pl. ζαχρειῶν· ex ζα, valdè, & χράω, invado furiosè. Vel ut alii volunt à χρεία, necessitas, utilitas.

Ζαχρεῖος, ου, qui est valde egens: ex ζα & χρεία, necessitas.

Ζάχρυσος, ου, ὁ, ἡ, dives auri: à ζα & χρυσὸς, aurum.

Ζαψ, mare: forte à fervore aquæ, à ζέειν.

ZA'Ω, vivo, vigeo, reviviscо, lætus sum, imperf. ἔζαον, præf. part. ζάων, ζῶν, ζάουσα, ζῶσα, ζάον, ζῶν. f. ζήσομαι, ῃ, εἶται. a. 1. ἔζησα, ας, ε. a. 1. sub. ζήσω, ῃς, ῃ, a. 1. part. ζήσας, ασα, αν· hinc ζωὸς, vivus: ζωὴ, vita: ζῶον, ου, τὸ, animal. ἀείζωος, ου, ὁ, ἡ, immortalis.

ZE'A, vel ζειὰ, ᾶς, ἡ, ZEA, far, frumenti species, spelta: fortè à ζάω, quod inde fit victus.

Ζεβεδαῖος, ου, ὁ, nomen viri. Hebr. dos, δῶς.

Ζεγέρεις, nomen Lybic. quod Græcè sonat βουνοὶ, id est, colles. Sic autem apud

pud Lybias quoddam murium genus appellatur.

Ζείδωρος, ου, ὁ, ἡ, fertilis, pro ζήδωρος, epitheton terræ, quia dat necessaria ad vitam, à ζῆν & δῶρον, munus.

Ζέουσα pro ζέουσα, Ion. vel Poët. præs. part. f. g. verbi ζέω, ferveo, f. έσω, a. 1. part. pass. ζεσθείς.

ΖΕΙΡΑ', ᾶς, & Ion. ζειρὴ, ἡ, vestis genus, catena.

Ζειρέω, aromata facio: puto à ζειρός.

Ζειρὸς, ποικίλος, varius, an à ζα & εἴρω, necto, ut sit valdè nexus?

Ζείω, pro ζέω, ferveo; quod vide.

Ζέλκια, olera, Phrygib. q. à ζάω, quod inde sit victus.

Ζέλλω, jacio. Hesych.

Ζέμα, ατος, τὸ, decoctio, potus coctus, &c. à ζέω; vide.

Ζεννύω, & ζέννυμι, fervefacio: à ζέω, ferveo.

Ζέσε, Ion. pro ἔζεσε, 3. sing. aor. 1. act. &

Ζεσθεὶς, έντος, fervefactus, a. 1. part. pass. à ζέω, a. 1. pass. ἐζέσθην.

Ζεόπυρον, teste Diosc. vocatur, in Bithynia, zeæ tritic que mixta species; vel genus frumenti mediæ inter zeam & triticum naturæ, scribitur & ζειόπυρον, à ζέα, & πυρὸς; vide.

Ζέσις, ιος, ἡ, fervor: &

Ζεστὸς, ἡ, όν, fervidus, a, um, à ζέω, ferveo.

Ζεστολουσία, lotio quæ fit in aqua fervente, à præced. ζεστὸς, & 2. pers. præt. pass. verbi λούω, vide.

Ζευγάριον, ου, τὸ, q. d. parvum jugum, &c. (sed apud Philostr. τὰ ζευγάρια, exp. jugales, &c.) dimin. à ζεῦγος; vide.

Ζευγηλάτης, seu ζευγηλάτης, qui agit jugum boum aut jumentorum, qui boves agit, jugarius; unde ζευγηλατέω, ῶ, jugum boum ago, &c. à nomine Ζεῦγος, vide: & 3. pers. præt. pass. verbi ἐλαύνω; V.

Ζευγίτης, ου, ὁ, jugalis, jugo astrictus: &

Ζεύγλη, ης, ἡ, jugum: à ζεῦγος. Them. ζευγνύω, jungo.

Ζευγλόδεσμον, lorum jugi, à ζεύγλη, & δεσμὸς, vide.

Ζεῦγμα, ατος, τὸ, junctura, conjunctio; item ZEUGMA figura apud Gram. connexionem plurium ad unum vocabulum significans: a. 1. pers. perf. pass. verbi ζευγνύω, jungo.

Ζευγνύασι, Ion. pro ζευγνῦσι, 3. pl. præs. ind. &

Ζεύγνυτι, Dor. pro ζεύγνυσι, 3. sing. præs. à ζεύγνυμι.

ΖΕΥΓΝΥ'Ω, vel ζεύγνυμι, jungo, copulo, f. ζεύξω, p. ἔζευχα, perf. pass. ἔζευγμαι hinc compos. ὑποζευγνύω, subjungo, ὑπόζευξις, subjunctio, ὑποζύγιος, subjugis: δίζυξ, γος, ὁ, ἡ, bijugis: δίζυγος, ου, ὁ, ἡ, idem.

Ζεῦγος, εος, τὸ, jugum, par, bigæ, vehiculum. Th. ζευγνύω, jungo.

Ζευγοποιΐα, ας, ἡ, conjugatio, seu copulatio parium, & in specie bigarum constructio, &c. à ζεῦγος, & ποιέω; vide.

Ζευγοτρόφος, qui jugum seu par jumentorum alit, peculiariter qui alit par equorum ad certamen; Plut. in Per. Unde ζευγοτροφέω, par ejusmodi equorum alo, &c. à ζεῦγος, & τρέφω; V.

Ζεύεσθαι, Doricè pro γεύεσθαι, gustare: Hesych.

Ζευκτηρία, ας, ἡ, vinculum: &

Ζευκτὸς, ου, ὁ, ἡ, conjugatus, junctus: à perf. pass. verbi ζευγνύω, jungo.

Ζεῦξαι, a. 1. inf. act. ζευξάμενος, jungens, a. 1. part. m. à ζεύγνυμι.

Ζεῦξις, εως, ἡ, connexio: a 2. pers. perf. pass. ejusd. verbi.

Ζευξίλεως, cui subditi sunt populi; ὦ ὑπέζευκται λεὼς; Eust. Il. γ. Sed ab Hesych. etiam exponitur, ζευκτὸς λαὸς; Suid. vero, ut Eust. ᾧ ὑποζευγμένοι εἰσὶν οἱ λαοί, &c. à ζεῦξις, vel ζευκτὸς, & λαὸς; V.

Ζεύξω, jungam. f. 1. act. à ζευγνύω, tanq. à ζεύγω.

Ζευξώνος, ἡ, nomen mul. q. d. conjugans: à ζεύγνυμι, jungo.

Ζεύομαι, Dor. pro γεύομαι, gusto: apud Hesych. Them. γεύω: sic ζεύσασθαι, pro γεύσασθαι.

ΖΕΥ'Σ, Jupiter; deus, gen. Διὸς, dat. Διΐ, acc. Δία, voc. Ζεῦ: poni ur etiam pro aëre, hinc δῖος, ου, divinus.

ΖΕ'ΦΥΡΟΣ, ου, & Ion. ὁ, ZEPHYRUS, Favonius, q. ζωηφόρος, vitam ferens, aut ea quæ ad vitam attinet: hinc ζεφυρίη πνοὴ, Zephyrius flatus.

Ζεφυρικὸς, & Ζεφύριος, zephyrius, ut ζεφύρεια, vel ζεφυρικὰ πνεύματα, (pro quo & ζεφύρεια, subaudito subst.) Zephyrii flatus; seu venti favonii, &c. Item dicuntur etiam κυήματα quædam ac ὠὰ ζεφύρια, ova, quæ alio nomine ὑπηνέμια, vocantur, i. e. subventanea, seu inania, à zephyro vento; quòd viz. talia ova fœminæ concipiunt è favonii afflatu, absque maris congressu; Aristot. & Plin. &c. à ζέφυρος; vide.

ΖΕ'Ω, ferveo, bullio, scateo. f. ζέσω, p. ἔζεκα, verbum fictitium à sono: hinc Angl. to seethe.

Ζῆ, vive, Dor. pro ζῆ, præs. imperat. à ζάω, vivo: vel ζῇ, vivit, Dor. pro ζᾷ, 3. sing. præsent. ind. act. Alii volunt esse imperf. vel 3. sing. a. 2. pro ἔζη, à ζῆμι.

Ζῆθι, vive, præs. imperat. vel a. 2. imperat. act. à ζῆμι, ut σῆθι, ab ἵσημι. Alii ex ζάε, ζᾶ, formant præs. imperat. ζῆ, indeque ζῆθι, adjecta syllaba θι, à ζάω, vivo.

Ζῆθος, idem ac ζῦθος, quod videas.

Ζηλαῖος, invidus; Bacchi epith. in Epigr. Item, verbum ζηλεύω, æmulor; (idem quod ζηλόω, V.) & nomen ζηλεύτης, ου, ὁ, æmulator, invidus, &c. à ζῆλος. V.

Ζηλήμων, ονος, ὁ, ἡ, invidus, zelotypus, q. à ζηλέω, æmulor. Th. ζῆλος, æmulatio.

Ζηλοῖ, 3. sing. præs. ind. à ζηλόω, æmulor Th. ζῆλος.

ΖΗ͂ΛΟΣ, ου, ὁ, æmulatio, invidia, ZELUS, amor cultus divini: q. à ζέω, ferveo. Est enim fervidus affectus: hinc ζηλόω, æmulor, ζηλωτὴς, æmulus: κακόζηλος, malus & infelix æmulator: κακοζηλία, mala & infelix æmulatio: & Angl. zeal, zealous, jealous, jealousie.

Ζηλοτυπέω, f. ήσω, zelotypus sum, zelo ducor, æmulor, invideo: &

Ζηλοτυπία, ας, ἡ, ZELOTYPIA, æmulatio: à

Ζηλότυπος, ου, ZELOTYPUS, invidia percussus: q. ζήλῳ τυπείς, ex ζῆλος & τύπτω, percutio.

Ζηλοσύνη, idem quod ζῆλος, invidia, æmulatio, &c. V.

Ζηλόω, æmulor, ambio, probo, invideo; item, depereo: cum acc. f. ώσω, p. ἐζήλωκα. Th. ζῆλος.

Ζήλωμα, τὸ, æmulationis facinus, æmulatio, &c. verbale, à præced. ζηλόω.

Ζήλωσις, εως, ἡ, æmulatio, zelotypia: à perf. pass. superioris verbi.

Ζηλώσουσιν, 3. pl. f. 1. ind. verbi ζηλόω, æmulor. Th. ζῆλος.

Ζηλωτέον, nomen verbale, à ζηλόω, æmulor. Th. ζῆλος.

Ζηλωτὴς, ου, ὁ, æmulator, accensus zelo; Angl. a zealot. Item,

Ζηλωτικὸς, ου, ὁ, q. d. æmulativus; idem quod sequens.

Ζηλωτὸς, ου, æmulandus, in compar. ζηλωτότερος, (& in pl. f. g. ζηλωτοτέραι) à perf. pass. verbi ζηλόω, æmulor.

ΖΗΜΙ'Α, ας, ἡ, damnum, pœna, mulcta: hinc,

Ζημιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, damnosus, perniciosus, fraudi qui est, & pœnalis, &c. Item,

Ζημιόω, damnum affero, mulcto, f. ώσω, p. ἐζημίωκα, a. 1. pass. ἐζημιώθην, à ζημία.

Ζημιωθῇ, 3. sing. a. 1. sub. pass. ejusdem verbi.

Ζημίωμα, ατος, τὸ, mulcta, damnum: &

Ζημίωσις, εως, ἡ, mulctatio: à perf. pass. verbi ζημιόω.

Ζῆν, pro ζᾶν, Dor. præs. inf. verbi ζάω, vivo.

Ζὴν, Ζηνὸς, pro Ζεὺς, Jupiter, accus. Ζῆνα pro Ζηνα. Item Ζὰν Ζανὸς, & Dor. Δὴν, Δάν.

Ζηνᾶς, ᾶ, ὁ, nomen Jurisperiti. Gr. Jovius.

Ζηνόφρων, Jovem sapiens, Epitheton Apollinis quòd sit vatidicus, & oracula sint à Jove, &c. à Ζὴν, pro Ζεὺς, vi. & φρὴν, &c. V.

Ζῇς, pro ζᾷς, Dor. vivis: 2. sing. præs. à ζάω, a. 1. inf. act. ζῆσαι.

Ζήση, vide in ζήσομαι.

Ζήσομαι, ῃ, εται, vivam, f. 1. m. ejusdem verbi ζάω.

Ζήτας, ὁ, Dor. pro Ζήτης, ὁ, nomen proprium filii Boreæ.

Ζήτει, quære, præs. imperat. act. à ζητέω, quæro.

Ζητεύῃς, quæras, præs. sub. à

Ζητεύω, quæro, Poët. pro ζητέω, quod vide.

ΖΗΤΕ'Ω, -ῶ, quæro, studeo, requiro: imperf. ἐζήτουν, fœmin. ήσω, p. ἐζήτηκα, præsent. passiv. ζητέομαι, quæror, imperf. ἐζητεόμην, ούμην, εῦ, οῦ, έετο, εῖτο: hinc

Ζήτημα, ατος, τὸ, quæstio, quæsitum: &

Ζητημάτιον, ου, τὸ, quæstiuncula: Item,

Ζήτησις, εως, ἡ, inquisitio, quæstio: &

Ζητητέος, ου, ὁ, quærendus, ζητητέα, τὰ;

τὰ; quæstiones: Item, torquendi instrumenta; vel potiùs loca ubi, adhibitis tormentis, rei veritas quæritur; (i. e. βασανιστήρια, &c. Suid.) Item, ζητητὴς, ῦ, ὁ, quæstor, quæsitor, quæstor criminum, magistratus Atheniensis, qui τὰ λανθάνοντα ἀναζητεῖ; ut Pollux tradit, &c. Sic etiam, ζητήτωρ, quæsitor, idem quod ζητητὴς, ut &,

Ζητητικὸς, ῦ, inquisitivus: omnia à perf. pass. verbi ζητέω, quæro.

Ζητήσωμεν, inquiramus: 1. pl. a. 1. sub. act. &

Ζητῦσιν, quærunt, 3. pl. præs. ind. à ζητέω; quod vide.

Ζητρεῖον, ῦ, τὸ, locus in quo servi puniuntur: à ζα & τρέω, timeo.

Ζήτω, Dor. pro ζάτω, vivat, præs. imperat. act. à ζάω; quod vide.

Ζητῶμεν, 1. pl. præsent. sub. à ζητέω, quæro.

Ζιβυνη, ης, ἡ, idem quod σιβύνη vide in Lat. Etym. Sibyna. Vide etiam, συβίνη.

ΖΙΓΓΙ'ΒΕΡΙΣ, εως, ἡ, ZINGIBERIS, planta: vide in Lat. Etymol. Ang. Ginger.

Ζίγγος, ῦ, ἡ, sonus apum: à sono.

ΖΙΖΑ'ΝΙΟΝ, ῦ, τὸ, ZIZANIUM, lolium: corruptela, σῖτυ.

Ζίω, quæro.

Ζμερδνὸς, sive σμερδνὸς, ῦ, ὁ, aspectu, seu intuitu terribilis, & generaliter, terribilis; Il. ό. est à verbo ζμέρδω, intueor; idem quod Th. μέρδω, vi. Vox Achaica, teste Eust. qui & addit, videri hoc ζ, esse ex ζα ἐπιτατικῷ, ut in ζμικρὸς, pro μικρὸς; vide.

Ζμικρὸς, ῦ, ὁ, perpusillus; unde ζμικρὸν, τὸ, perpusillum, exiguissimum, est enim ab intensiva particula ζα, & μικρὸς, pro quo dicitur & σμικρὸς, parvus.

Ζόη, ης, Ion. pro ζωὴ, ῆς, ἡ, vita.

Ζορκάδες, αἱ, Ion. pro δορκάδες, capreæ.

Ζοροβάβελ, ὁ, nomen principis. Hebr. exulans in Babel.

Ζώσθω, præs. imperat. pass. à ζόω, pro quo ζώννυμι, cingo.

Ζόφερος, ῦ, ὁ, idem quod ζοφερὸς, tenebrosus, obscurus, & ab eod. Th. vide.

Ζοφερεῖο, gen. Ion. à

Ζοφερὸς, ῦ, caliginosus. Th. ζόφος, caligo.

Ζοφόεις, εντος, tenebrosus: Poëticum est à

ΖΟ'ΦΟΣ, ῦ, ὁ, caligo, tenebræ, occasus; ζάνεφος ex ζα, & νέφος.

Ζοφοδορπία, q. d. tenebrecosa cœna: Item, ζοφοδορπίαι, unde ζοφοδορπίαι σκοτίδειπνοι, qui in tenebris cœnant; vel, ut quidam exponunt, qui vespertinâ, i. e. serotinâ hora cœnant, &c. Item ζοφοδόρπιδες, & ζοφοδορπίδαι, pro eodem; apud Plut. lib. 8. Symp. Sect. 5. à ζόφος, & δόρπον, vide.

Ζοφομηνία, ἡ, obscuritas lunæ; vel defectus lunæ; Suid. ab Hesychio autem, tunc esse dicitur, quum abscons a est luna, &c. à ζόφος, & μήνη; V.

Ζοφόω, -ῶ, f. ώσω, obtenebro: à ζόφος.

Ζοφώδης, εος, ὁ, ἡ, & ζόφερος, ῦ, idem quod ζοφόεις, & ab eod. Th.

Ζόφωσις, εως, ἡ, obscuratio, tenebræ, obscuritas: à perf. pass. verbi ζοφόω.

Ζυγάδην, q. d. jugatim, seu conjugatim, junctim, conjunctim, &c. (συνεζευγμένως; Suid) Item, ζύγαινα, zygæna piscis, libella piscis; Aristot. de an. lib. 2. Item, ζυγάστριον, ζύγαστρον, & ζύγαστρος, arca, capsa, &c. Omnia à ζυγὸς; vide.

Ζυγέντες, nom. pl. a. 2. part. pass. verbi ζεύγνυμι, jungo, f. ζεύξω.

Ζυγηφόρος, jugum ferens; ut ζυγηφόρος πῶλος, apud Euripid. in Herc. fur. à ζυγὸς, & φερὸς; vide.

Ζυγεῖν, q. d. jugare, in jugum porrigi; ut astites in acie; vide Ælian. est à ζυγὸς, jugum; item jugum in acie: i. e. series porrecta τῆς παρατάξεως, & metaphoricè, κατὰ ζυγὰ βαδίζειν, jugatim incedere; apud Ælianum etiam, ζυγὰ sunt ab uno cornu in alterum instructi ordines; hinc illi dicuntur ζυγεῖν, qui hæc juga efficiunt.

Ζυγιανὸς, natus sub libra signo cœlesti; à ζυγὸς, jugum: item, statera, trutina, & libra; i. e. signum cœleste, &c.

Ζύγιμος, idem quod ζύγιος, jugatorius; ut ζύγιμος βοῦς, bos jugalis, seu jugatorius, &c. à ζυγὸς; vi. à quo etiam, ζυγὶς, zygis: Sic dicitur serpillum sylvestre, teste Diosc.

Ζυγίη, ης, ἡ, conjugium: ab eod. Th.

Ζύγιος, ῦ, jugalis: Item,

Ζυγίτης, ῦ, ὁ, i. e. ὁ καθήμενος ἐν τῇ νηὶ μέσος, qui est remex in medio navis supra arborem; ut sint ζυγῖται, remiges medii ordinis; interp. Aristoph. &c. à ζυγὸς, jugum: unde ζυγὰ, juga; item, transtra, seu sedes remigum.

Ζυγὸς, ῦ, ὁ, & ζυγὸν, τὸ, Jugum: in pl. ζυγοὶ, & ζυγὰ, statera: αἱ ὑπὸ ζυγὸν, nuptæ. Th. ζυγνόω, jungo.

Ζυγόδεσμος, ῦ, ὁ, & ζυγόδεσμα, τὰ; Item, ζυγοδέτης, lorum quo temo alligatur jugo; sive collaria, lora subjugia, &c. à ζυγὸς, jugum, & δεσμὸς, vinculum, &c. V.

Ζυγομαχέω, ῶ, reluctor, calcitro, contendo, dissentio, rixor; propriè, jurgor cum domesticis & familiaribus; metaph. sumpta à bobus in jugo, &c. Item, significat, pro transtris inter remulcos contendere, &c. in quibus hujusmodi, translatio itidem est, ἀπὸ τῶν βοῶν, μετ' ἀλλήλων μαχομένων, &c. est enim à ζυγὸς, & μάχη, unde μαχέομαι, &c. vide.

Ζυγοποιεῖν, juga curruum construere, à ζυγὸς, & ποιέω; vide.

Ζυγὸν, ῦ, τὸ, transtrum, sedes; unde in plur. ζυγὰ, τὰ, in re militari, quænam dicantur, vide suprà, in ζυγεῖν.

Ζυγοστάτης, libripens; unde in plur. ζυγοστάται, libripendes per urbes constituti, qui regiis ponderibus præfecti appellantur; unde zygostatica fides; i.e. plena & examinata æquitas: nam zygostatica libra est, publicè temperata & constituta, &c. Vide Bud. in Comment. Item, indè verbum ab eo nomine, viz. ζυγοστατέω, ῶ, in trutina appendo, libra exæquo, &c. Metaphoricè etiam apud Polyb. ut, ἐζυγοστατεῖτο αὐτοῖς πόλεμος; bellum utrinque æquato Marte librabatur, neutro scil. inclinante victoria, &c. à ζυγὸς, jugum, trutina, & ἵστημι, appendo, &c. V.

Ζυγοφόρος, ῦ, ὁ, jugifer; Eurip. à ζυγὸς & φέρω, unde φερὸς, &c. vide.

Ζυγόω, -ῶ, futur. ώσω, jugo submitto, JUNGO: à ζυγὸς.

Ζύγωμα, ατος, τὸ, jugamentum: à perf. pass. præced. verbi.

Ζύγωθρον, vectis, qui valvas, seu ambas fores jungit, &c. Unde, ζυγωθρίζω, claudo, quasi obdendo vectem: item, examino, libro, perpendo, &c. à Th. ζυγὸς, jugum, trutina, &c. Vel à ζυγόω, jungo, & θύρα, janua, &c. vide.

Ζυγωτὸς, ῦ, ὁ καὶ ἡ, junctus apud Soph. est verbale à verbo, ζυγόω, vide.

ΖΥ'ΘΟΣ, ῦ, ὁ, vel εος, τὸ, ZYTHUS, potus ex hordeo, cerevisia: quia fit ζέσει αἴθυς, fervore ignis. Est enim ζύθος, ζέμα quoddam, id est, potus coctus.

ΖΥ'ΜΗ, ης, ἡ, fermentum: q. à ζέω, quia massam fervere facit. Hinc ἄζυμος, ῦ, ὁ, ἡ, fermenti expers, non fermentatus.

Ζυμίτης, ῦ, ὁ, fermentatus; ut, ζυμίτης ἄρτος, panis fermentatus, &c. Item, ζυμίζω, fermentum refero; Diosc. lib. 2. c. 101. ζυμίζουσα τὴν ὀσμὴν; fermentescens odore; seu fermenti referens acorem, &c. ζύμη; V.

Ζυμόω, -ῶ, f. ώσω, p. ἐζύμωκα, fermento, à ζύμη. V.

Ζύμωμα, ατος, τὸ, fermentum: &

Ζύμωσις, εως, ἡ, fermentatio: à perf. pass. vide ζυμόω.

Ζυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fermentaceus; item, non mucidus, &c. Sic, ζυμωτὸς ῦ, ὁ, fermentatus, &c. à ζυμόω.

Ζωαγραφω, & ζωαγραφέω, depingo: ζῶα γράφω.

Ζωαγραφησάμενος, a. 1. part. m. ejusdem verbi.

Ζωάγριον, ῦ, τὸ, præmium pro vita servata; item, præmium ob redditum vitalem vigorem spiritum vix trahenti; Hom. Od. θ. Unde, ζωάγρια τὰ, præmia, quæ pendentur pro vitæ redemptione; εἰς ζωὴν ἀγρευθέν; ut, apud Herodot. δῶρα λαμψόντες ζωάγρια Κροίσου, muneribus donabantur ob servatam Crœso vitam; seu, donis afficientur quòd Crœsum servarunt, &c. à ζωὴ, & ἀγρεύω, venor, capto, seu à ζωγρέω, vivum capio, è cæde conservo, &c. à ζωὴ, vita, quod à ζάω, vivo, & ἄγρα, captura.

Ζωαρκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui ad vitam sustentandam sufficit, vitam adjuvans; ad vitam sufficiens, &c. à ζωὴ, & ἀρκέω. Vi. Unde, ζωαρκὴς πνεῦμα, apud Nonnum, vitalis spiritus & ζωαρκὴς μῦθος, vivifica oratio, & alma, &c.

Ζώαρχος, ῦ, ὁ, qui animanti præest; qui uni præest elephanti, &c. à ζῶον, & ἄρχος; V.

Ζωγράφημα, τὸ, pictura; id ipsum quod pictum est: Item, ζωγραφεῖον, ῦ, τὸ, officina dictoris, &c. Utrumque à sequente ζωγραφέω, vide.

Ζωγραφέω, f. ήσω, pingo: &

Ζωγραφία, ας, ἡ, pictura: Item,

Ζωγραφικὸς, pictorius, pingendi peritus, seu qui valet arte pingendi, &c. Unde in fœmin. ζωγραφικὴ, scil. τέχνη, pictoria ars; & τὰ ζωγραφικὰ, quæ pingi solent, &c. Omnia à seq. ζωγράφος; V.

Ζωγράφος, ῦ, ὁ, pictor: propriè qui ζῶα γράφει.

Ζώγρει, vivum cape, præs. imperat. à
Ζωγρέω, ῶ, q. ζωὸν ἀγρεύω, vivum capio, vitæ parco; item vivifico. f. ήσω. p. ἐζώγρηκα. perf. pass. ἐζώγρημαι quod ex ζωὸς, vivus, (quod à ζάω, vivo) & ἄγρα, captura.
Ζωγρέω, ῶ, vegeto, vivifico; quasi ζωὴν ἀγείρω; inquit Eust. Il. ε. vegetum reddo, &c. Vel, in vitam revoco, exsuscito, instauro, &c. Epigr. lib. 3. quasi à ζωὴ, & ἐγείρω, excito, &c. Vide.
Ζωγρεία, -ία, ας, ἡ, idem quod ζωγρία.
Ζωγρεῖον, ου, τὸ, vivarium; Eustathius scribit peculiariter dici de piscibus; dicitur tamen de aliis animalibus; bestiarum cavea, aviarium, &c. Itidem, ab eodem verbo ζωγρέω, Vi.
Ζωγρείας, ου, ὁ, vivus; in accus. ζωγρείαν & hinc
Ζωγρία, ης, ἡ, q. d. viva captio: ab iisd. vide in ζωγρέω.
Ζωδάριον, ου, τὸ, animalculum; Aristot. lib. 3. de partibus anim. ità vocat insecta, & bestiolas, quibus aves victitant, &c. Est diminut. à ζῶον.
Ζώδια, τὰ, parva animalia; item, dicuntur ità peculiariter duodecim signa cœlestia quæ in Zodiaco circulo visuntur; à sing. ζώδιον, Vi.
Ζωδιακὸς, οῦ, ZODIACUS; in quo ζώδια à
Ζώδιον, ου, τὸ, animalculum, signum cœleste, in Zodiaco. Th. ζάω, vivo.
Ζωδιωτὸς, idem quod ζωωτὸς, οῦ, ὁ, animalibus pictis distinctus, &c. à ζώδιον, Vi.
Ζῶε, vivebat, 3. sing. imperf. ζώειν, præs. inf. verbi ζώω, Poët. pro ζάω, vivo.
Ζώειν, Ion. & Poët. pro ζῆν.
Ζώεσκεν, imperf. Ion. & Poët. pro ἔζωεν, verbi ζώω, Poët. pro ζάω, vivo
Ζωὴ, ῆς, ἡ, vita; item sumptus ad vitam sustentandam. Th. ζάω, vivo.
Ζώῃ, vivat, 3. sing. præs. sub. act. à ζώω, Poët. pro ζάω, vivo.
Ζωηδὸν, animantium ritu seu more; Polyb. in fragm. est à ζωὴ, vel ζῶον, vel ζωόω, &c. Quæ vide.
Ζῴην, viverem, præs. opt. Att. pro ζῷμι, contractè ex ζάοιμι, verbi ζάω, vivo.
Ζωηρὸς, οῦ, ὁ, vivax; à ζωὴ, vita.
Ζωῇσιν, dat. pl. Ion. pro ζωαῖς, à ζωὴ, vita. Th. ζάω, vivo.
Ζωηφόρος, vitam afferens, salutaris, &c. à ζωὴ & φέρω, vide.
Ζωθάλμιος, ου, vividus, almus, quia ζωὴν θάλπει, vitam fovet.
Ζωΐα, ας, ἡ, pro ζωὴ, ῆς, ἡ, vita.
Ζωΐδιος, idem quod ζωδιακὸς, Vi. ut ζωΐδιος κύκλος, signifer orbis; apud Aratum; à ζῶον, Vi.
Ζωικὸς, οῦ, animalis: à ζῶον, animal. Th. ζάω, vivo.
Ζῶμα, ατος, τὸ, lorica, vestimentum quo cingimur, idem quod ζωστὴρ. Th. ζωννύω, cingo.
Ζῶμεν, vivimus, 1. plur. præs. ind. verbi ζάω.

Ζώμευμα, τὸ, condimentum, salgamum, &c. Est verbale, à ζωμεύω, condio; item, elixo, decoquo; apud Diosc. ζωμευθέντες ἐν ἅλσι καὶ ἐλαίῳ; elixæ in oleo, addito sale, &c. à ζωμὸς, vide.
Ζωμήρυσις, εως, ἡ, trulla ad hauriendum jusculum: à ζωμὸς, jus, & ἀρύω, haurio.
ΖΩΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, jus, jus esculentum. Indè ζωμίδιον, jusculum.
Ζωμοποιὸς, opifex juris in culina; condiendi juris peritus; cupediarius, &c. Item, in cibos idoneus, vel gratiam in juribus habens; unde in neutro gen. τὸ ζωμοποιὸν, quicquid gratiam juribus conciliat, seu quod gratiam in juribus habet, &c. à ζωμὸς, & ποιέω, Vi.
Ζωμοτάριχος, cognominatus est ità quidam ab Alexide apud Athen. lib. 3. quòd muria piscium sale conditorum nimiùm delectaretur, &c. à ζωμὸς, jus, seu liquor eorum quæ coquuntur in aqua; & τάριχος; piscium caro sale condita & exsiccata, &c.
Ζῶν, præs. part. n. g. à ζάω, vivo; quod vide.
Ζώνη, ης, ἡ, ZONA, cingulum, pera, dat. pl. ζώνῃσι, pro ζώναις, Ion. Them. ζωννύω, cingo.
Ζώνιον, ου, τὸ, cingulum, cingulus; ut ζώνιον γυναικεῖον, apud Poll. lib. 7. cinctus muliebris, &c. Diminut. est à ζώνη.
Ζωνιοπλόκος, qui zonas plicat, qui zonas conficit; zonarius; zonarius artifex; solebant enim mulierum zonæ apud veteres texendo contorqueri, &c. à ζώνη, vel ζώνιον; & πλέκω, seu ejus præt. med. πέπλοχα, vide.
Ζωνίτης, ου, ὁ, zonarius; adject. & in fœm. ζωνῖτις Καδμεία; Cadmæa zonitis; Diosc. lib. 5. c. 84. Ità dicta, quod sit quibusdam lineis velut zonis cincta; Diosc. à ζώνη, vide.
Ζωνογάστωρ, medio ventre cinctus; à ζώνη, & γαστὴρ, Vi.
Ζώννυμι, idem quod ζωννύω; ibi vide.
Ζωννύσκετο, cingebatur, 3. sing. imperf. pass. Ion. pro ἐζώννυτο, verbi ζώννυμι, cingo. Alii volunt esse imperf. à ζωννύσκομαι.
ΖΩΝΝΥ'Ω, ζώννυμι, & ζωννύσκω, cingo, imperf. ἐζώννυον, ες, ε, f. ζώσω. p. ἔζωκα. perf. pass. ἔζωσμαι. a. 1. m. ἐζωσάμην, ω, ατο, hinc ζωστὴρ, & ζώνη, zona, cingulum: περίζωμα, ventrale.
Ζῶντα, viventem, acc. sing. ζῶντος, gen. sing. part. præs. part. verbi ζάω, vivo.
Ζώντειον, vel ζώντιον, ου, τὸ, mola; quia ibi esca ad ζωὴν, id est, vitam, paratur; vel q. ζεώντειον, à ζέα, spelta.
Ζωογονέω, vivifico. f. ήσω. p. ἐζωογόνηκα à
Ζωογόνος, ου, ὁ, ἡ, vitalis; à ζωὴ, vita, & γόνος, generatio, quod à γίνομαι, nascor.
Ζωογονία, generatio animalis; animalium partus; animantis procreatio; item, vermiculatio, &c. Indè, ζωογονικὸς, animantis procreandi vim habens, &c. Utrumque à præced. ζωογόνος, Vi.

Ζωογονούμενον, animatum; est à ζωογονοῦμαι, quod activa etiam signif. capitur; pro ζωογονέω, ῶ, animal procreo, seu produco, &c. Peculiariter vero dicuntur arbores ζωογονεῖν; plantæque & fruges, quum vermes procreant, seu vermiculantur, &c.
Ζωογράφος, ου, ὁ, idem quod ζωγράφος; quod adi.
Ζωοδότης, vitæ largitor; Dei Epitheton; item ζωοδότειρα, vitæ largitrix; Hom. à ζωὴ, & δότης, vel δότειρα, &c. Vi.
Ζωοδώρος, vitam donans; epithetum Dei; item, τὸ ζωόδωρον, facultas donandæ vitæ; à ζωὴ & δῶρον, Vi.
Ζωοθυτέω, ῶ, animal sacrifico; à ζῶον, & θύω, Vi.
Ζώοιμι, vivam, præs. opt. act. à ζώω, Poët. pro ζάω.
Ζώοισι, animalibus, dat. pl. Ion. à ζῶον.
Ζωόμορφος, ὁ καὶ ἡ, animalis formam habens; à ζωὴ, & μορφὴ, Vi.
Ζῶον, ου, τὸ, animal. q. à ζωὴ, vita. Th. ζάω, vivo.
Ζώοντε, vivos, dual. num. Poët. pro ζῶντε. Sic ζώοντες, in pl. pro ζῶντες. præs. part. ζώοντι, Dor. pro ζῶσι; verbi ζάω, vivo.
Ζωοποιὸς, vivificus; item vivum & animale generans, &c. Unde, ζωοποιΐα, animantis procreatio; item sequens ζωοποιία, id vide.
Ζωοποιέω, vivifico. f. ήσω. p. ἐζωοποίηκα. a. 1. pass. ἐζωοποιήθην. a. 1. part. ζωοποιηθεὶς, vivificatus: ex ζωὸς, vivus, quod à ζάω, & ποιέω, facio.
Ζωοποιητικὸς, q d. vivificativus; viva generandi naturam habens; & in neut. gen. ζωοποιητικὸν, οῦ, τὸ, potentia generandi, & vegetandi; vis animalis, &c. à præced. ζωοποιέω, vivum facio; animal procreo; item vermes genero, &c. Vi.
Ζωοπώλης, qui animalia vendit; item, locus ubi id fit, ζωόπωλις, vocatur; à ζῶον & πωλέω, Vi.
Ζωὸς, ἡ, ὸν, vivus, a, um. Th. ζάω, vivo.
Ζωότης, ητος, ἡ, q. d. animalitas; animalis natura; animabilis seu spirabilis facultas, &c. Plutarch. de mundo; à ζῶον, Vi.
Ζωοτοκέω, ῶ, animal genero, seu pario: &c.
Ζωοτοκία, ας, ἡ, animalis generatio: à
Ζωοτόκος, ου, ὁ, ἡ, vivipara: ex ζωὸς, vivus, & τίκτω, pario.
Ζωωτὸς, οῦ, ὁ, animalibus pictis distinctus; apud Athen. lib. 5. Verbale à ζωόω, Vi.
Ζωοτρόφος, animalia nutriens; indè, ζωοτροφέω, animalia nutrio; ζωοτροφία, ἡ, animalium nutritio; & ζωοτροφικὸς, ad nutritionem animalium pertinens, &c. à ζῶον & τροφὴ, Vi.
Ζωοφάγος, qui animantes devorat; qui animalium carne vescitur, &c. Unde ζωοφαγέω, animalibus victito; car c

carne vescor, &c. à ζῶον & φάγω, vide.

Ζωοφόρος, ου, ὁ, vitam afferens, salutaris; ut ζωοφόροι ἄνεμοι; in Epigr. Item, sic nominatur Zodiacus circulus; Latinis signifer; à duodecim animalium figuris & effigiebus, quas gestare fingitur, viz. Arietis, Tauri, &c. De quibus Aristot. de mundo, & Procl. de sphæra; à ζωή, vel ζῶον & φορός; vide.

Ζωόφυτα, τὰ, quæ media sunt naturæ inter plantam & animal. Th. φύω, nascor.

Ζωόω, vivum reddo, à ζωός, vivus, quod à ζάω, vivo.

Ζώπισσα, ἡ, pix à piceatis derasa navibus; Diosc. Plin. &c. Sic dicta, quasi ξώπισσα, quòd sit abrasa; à ξέω, ξω, & πίσσα, Vi.

Ζωπύρα, ας, ἡ, idem quod ζώπυρον, Vi. Item, Metaphoricè, apud Plat. de leg. lib. 3. ζώπυρα, τὰ, humani generis appellantur ii, qui ex diluvio servati sunt; & quasi igniculi ad suscitandum genus humanum relicti, &c. à sing. ζώπυρον; Vi. quod dicitur etiam ζωπύρειον, Vi.

Ζωπυρέω, f. ήσω, ignem sopitum accendo, suscito, ad vigorem pristinum revoco, refocillo, inaugeo; à

Ζώπυρον, ου, τὸ, reliquiæ ignis cineribus sopiti, σπέρμα πυρός, unde ex mortuo, quasi vivus fieri potest; à ζῶν πῦρ, ignis vivens. 2. suscitabulum. 3. suscitandi vim habens, ut follis, flabellum.

Ζωπυρόω, idem quod ζωπυρέω, Vi.

Ζωροπότης, meri bibulus; qui meracius potat; per consequens, ebriosus; unde etiam, ζωροποτέω, ῶ, meracius bibo, seu poto, &c. à ζωρός, ου, ὁ, merum i. e. vinum; & πότος, vel ποτός, vel ποτόν, &c. Vi.

Ζωρός, ὰ, ὸν, merus, efficax: ut ζωρὸς οἶνος, frequentius in compar. ζωρότερος, meracior. q. à ζέω.

Ζωρότερος, vide in ζωρός.

Ζῶς, vivus, pro ζωὸς à ζάω, vivo.

Ζῶσαι, a. 1. inf. act. ζώσασθαι, a. 1. inf. m. à ζώννυμι, cingo. f. ζώσω. Potest & ζῶσαι, esse præs. part. act. f. g. pl. num. à ζάω, vivo.

Ζωσάμην, ω, ατο, a. 1. m. Ion. pro ἐζωσάμην, à ζωννύω, cingo.

Ζώσει, 3. sing. f. 1. act. ejusd. verbi.

Ζώσεσθαι, f. 1. inf. m. verbi ζωννύω, cingo.

Ζωσθεῖσα, cincta, a. 1. part. pass. f. g. à ζώννυμι, cingo. f. ζώσω. perf. pass. ἔζωσμαι. a. 1. pass. ἐζώσθην. part. ζωσθείς.

Ζωσθῆναι, cinctum esse, a. 1. inf. pass. ejusd. verbi.

Ζῶσι, vixerint, 3. pl. præs. ind. verbi ζάω, vivo.

Ζώσιμος, ου, ὁ & ἡ, vitalis; qui vel quæ vivere potest, &c. Ut, apud Alex. Aphrod. τέρατα οὐ ζώσιμα; i. e. monstra vivere nequeunt, &c. Est à verbo ζάω, Vi.

Ζῶσις, εως, ἡ, cinctus, substant. i. e. ipsa cingendi actio, &c. Est verbale à ζωννύω, &c. Vi. Unde etiam est ζῶσμα, idem quod ζῶμα, τὸ, Vi.

Item, ζωστὸς, cinctus; i. e. qui cinctus est, &c.

Ζωστὴρ, ῆρος, ὁ, cingulum, balteus: accus. sing. ζωστῆρα, à ζώννυμι, cingo.

Ζώστρον, ου, τὸ, cinctus, vestis ad præcingendum idonea. ab eod. Th.

Ζώσω, cingam. f. act. à ζώννυμι.

Ζώτειον, idem quod ζώντειον; id vide; hoc vero, quasi ζευντήριον, ὅτι τοὺς ζευγὰς ἐκόπτον, inquit Hesych. locus ubi servi molunt. &c. Vi.

Ζωτικὸς, ου, ὁ, vivax, vitalis, vivificus; animalis, genitalis: vitam producens; vegetabilis, &c. Ut ζωτικὸς ἄρτος, vivificus panis, &c. Item, ζωτικὴ ψυχὴ, anima vitalis; sedem habens in corde, &c. Unde adv. ζωτικῶς ἔχων; vivere volens; i. e. nolens sibi mortem consciscere, &c. à ζάω, vide.

Ζωύφιον, ου, τὸ, idem quod, ab, & pro, ζῴδιον, Vi. bestiola, insectum, animalculum, &c.

Ζώφυτος, fertilis plantarum; Plut. in Rom. à φυτόν, Vi.

Ζώω, Poët. pro ζάω, vivo. Sed ζωῷ, dat. sing. à ζωός, οῦ, vivus: ab eod. Th.

Ζωώδης, εος, ὁ & ἡ, animalis, belluinus, &c. Item, ζώωσις, vivificatio animantium, animatio, &c. Prius, à ζῶον, posterius; à ζώω; quæ vide. Item, ζωωτὰ, τὰ, vocantur vestes vel tapetia animalium figuris intexta; à sing. ζωωτὸς, id vide.

H.

H Est septima littera: in numeris octonarius. Declarat octo millia hoc modo, H, seu ͵η.

Ἡ, hæc, articul. præpos. ἡ, quæ, articul. postpos. ἢ, vel, an, & Poët. ἠέ. Tum ἤ, ἤ, ha, ha, vox desistere jubentis; item ᾗ, miserit, 3. sing. a. 2. sub. ab ἵημι, mitto; & ᾗ, dat. sing. ab ἥ, artic. postpos. ᾖ, sit, 3. sing. sub. ab εἰμὶ, sum, ἦ, dixit. a. 2. per Aphær. pro ἔφη, & hoc pro ἔφη, a. 2. à φημὶ, dico. Tum etiam, ἦ, est adv. sanè, profectò. Et ἦ, erat, 3. sing. imperf. ab εἰμί.

Ἦα, eram, imperf. Ion. pro ἦν, verbi εἰμὶ, sum, imperf. ἦν, Ion. ἔα, & tandem Poët. ἦα.

Ἦα, ἦας, ε, ivi, perf. m. Att. pro εἶα, ας, ε, & solutione ἤϊα, verbi εἶμι, eo.

Ἦα, leguminum stipula: ab αὖος, aridus. Th. αὔω, sicco.

Ἧατο, Ion. pro ἧντο, 3. pl. imperf. verbi ἧμαι, sedeo; quod in 3. pl. ἧνται, & Ion. ἕαται. Th. ἕω, sedeo.

Ἥβα, ας, ἁ, Dor. pro ἥβη, quod vide.

Ἠβαιὸς, parvus: à βαιός, idem: &

Ἠβαιὸν, paululum: οὐδ' ἠβαιὸν, ne tantillum quidem: Pleonasmo τοῦ η.

Ἡβάω, vel ἡβάσκω, adolesco: f. ἡβήσω; ab ἥβη, pubes, pubertas, juventa.

Ἥβη, ης, ἡ, PUBES: pubertatis Dea, juventus. Est etiam vigor ætatis, in sene licet. Hinc ἡβάω, pubesco: ἔφηβος, ου, ὁ, qui ad pubertatem pervenit, puer, ephebus.

Ἡβηδὸν, adv. à pubertate: ab ἥβη.

Ἡβηκὼς, adultus, perf. part. act. verbi ἡβάω, pubesco. Th. ἥβη.

Ἡβήσαντε, pubescentes, nom. dual. a. 1. part. act. ab eod verbo & Th.

Ἡβήσειε, annos pubertatis attigisset, 3. sing. a. 1. opt. Æol. ejusd. verbi & Th.

Ἡβητὴρ, ῆρος, ὁ, qui pubescit; puber; in Epigr. ab eod. verbo, & Th.

Ἡβητήριον, ου, τὸ, locus exercitii literarii adolescentum. Sumitur & pro loco amœno & conviviorum. Th. ἥβη, pubes.

Ἡβήτης, ου, ὁ, adolescens; puber; Item, ἡβητικὸς, οῦ, ὁ, juvenilis; ut ἡβητικὴ ἡλικία; juvenis ætas, sive juvenilis; adolescentia, &c. Ab iisdem.

Ἡβητήριον, per Syncopen, pro ἡβητήριον, Hesych. sed à Suida exponitur diversorium; domicilium, &c. At ἡβητρον, eidem Suidæ est, delubrum; simulachrum à ligno lapidéve, &c. Ab iisdem.

Ἡβὸς, οῦ, ὁ, curvus, gibbosus; κυρτὸς, Suidas, ex Hippocr.

Ἠβουλήθην, volui, Att. pro ἐβουλήθην, a. 1. ind. verbi βούλομαι, volo. f. βουλήσομαι. Sic in imperf. ἠβουλόμην, Att. pro ἐβουλόμην.

Ἡβόω, vel ἡβώω, poeticè, pro ἡβάω, pubesco.

Ἡβυλλιάω, ῶ, pubesco, adolesco; idem quod, ab, & pro præced. ἡβάω, vel ἡβόω, seu ἡβώω; quæ vide. Sed comicorum ferè est.

Ἡβώην, ης, η, pubescerem, Att. pro ἡβάοιμι, -ῷμι, præs. opt. act. verbi ἡβάω, pubesco. Th. ἥβη.

Ἡβώοιμι, ἡβώοις, pubescerem, es, præs. opt. act. ab ἡβώω. Poët. pro ἡβάω, quod vide.

Ἡβώτης, ου, ὁ, adolescens; idem quod ἡβήτης; ab ἡβάω, ἡβόω, vel ἡβώω; vide.

Ἡβώωσα, Poët. pro ἡβῶσα, præs. part. f. g. ab ἡβάω.

Ἡβώω, vide suprà, ἡβόω.

Ἦγ' pro ἦγε, duxit, 3. sing. a. 2. vel imperf. act. verbi ἄγω, duco. f. ἄξω. p. ἦχα. a. 1. ἦξα.

Ἠγάγετ' pro ἠγάγετο, duxit, 3. sing. a. 2. m. Att. pro ἤγετο, verbi ἄγω.

Ἤγαγον, ες, ε, Att. redupl. pro ἦγον, a. 2. ind. act. ejusd. verbi.

Ἠγαθέη, dat. sing. f. g. ab

Ἠγάθεος, ου, valde divinus. Ion. pro ἀγάθεος, q. d. ἄγαν θεῖος. Them. Θεός, Deus.

Ἠγαλλιάσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ἀγαλλιάω, exulto. Th. ἀγάλλω, orno.

Ἠγάμην, admirabar, imperf. verbi ἄγαμαι, idem quod ἀγάω, vel ἀγάομαι, admiror.

Ἠγανάκτησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀγανακτέω, indignor, doleo. f. ήσω. p. ἤγα.

Ἤγαγον,

Ἤγανον, ου, τὸ, sartago; pro τήγανον; id vide; Ionice, abjecto, τ.

Ἠγάπα, 3. sing. imperf. act. verbi ἀγαπάω.

Ἠγάπευν, Dor. & Æol. pro ἠγάπων, amabant, 3. pl. imperf. act. q. ab ἀγαπέω, pro ἀγαπάω, diligo.

Ἠγάπησε, dilexit, 3. sing. a. 1. act. verbi ἀγαπάω, diligo. f. ήσω. p. ἠγάπηκα.

Ἠγασάμην, ω, ατο, admiratus sum, a. 1. m. verbi ἀγάζομαι, f. άσομαι. p. ἤγασμαι. Th. ἀγάω, admiror.

Ἠγάσθην, a. 1. ind. pass. ejusd. verbi & Them.

Ἠγάσσατο, 3. sing. a. 1. m. Poët. gem. σ, verbi ἀγάζομαι; vide ἠγασάμην.

Ἠγγάρευσαν, 3. pl. a. 1. act. verbi ἀγγαρεύω, cogo. f. εύσω. p. ἠγγάρευκα. Th. ἄγγαρος, tabellarius regius.

Ἠγγειλάμην, nuntiavi, a. 1. m. verbi ἀγγέλλω, nuntio. f. ελῶ. p. ἤγγελκα. a. 1. ἤγγειλα.

Ἤγγειλε, 3. sing. a. 1. ind. act. ejusdem verbi.

Ἠγγέλθην, a. 1. ind. pass. ἠγγέλην, a. 2. ind. pass. ἤγγελμαι. perf. pass. verbi ἀγγέλλω, nuntio. f. ελῶ. a. 2. ἤγγελον.

Ἠγγέλλετο, 3. sing. imperf. pass. ejusd. verbi.

Ἤγγικα, ας, ε, perf. act. ἤγγισα. a. 1. ind. act. verbi ἐγγίζω, appropinquo. f. ίσω. Th. ἐγγὺς, prope.

Ἠγγυᾶτο, sponsores accipiebat, 3. sing imperf. pass. verbi ἐγγυάομαι. Th. ἐγγύη, responsio.

Ἦγε, abduxit, 3. sing. a. 2. ind. act. Att. ἤγαγε, verbi ἄγω. f. ἄξω, duco.

Ἦγε, καὶ ἔφερε; divexabat; ab ἄγειν, καὶ φέρειν; quæ Vi.

Ἤγειρα, excitavi, a. 1. ind. act. verbi ἐγείρω, f. ερῶ. p. ἤγερκα. a. 1. pass. ἠγέρθην.

Ἡγεῖσθαι, cogitare, præs. inf. ab ἡγέομαι, duco, arbitror.

Ἡγεῖται, 3. sing. præs. ἡγεῖτο, ducebat, 3. sing. imperf. verbi ἡγέομαι, duco. f. ἡγήσομαι.

Ἡγεμονεία, ας, ἡ, i.e. ἀρχὴ, præitio, principatus; ducatus, &c. à sequente, ἡγεμονεύω, id vide.

Ἡγεμονεύω, præeo, sum dux. imperf. ἡγεμόνευον, ες, ε. Th. ἡγέομαι, duco.

Ἡγεμονέω, principatum teneo; ut, ἡγεμονεύω, Vi.

Ἡγεμονὴ, ης, ἡ, principatus, imperium; Plat. in Tim. ab ἡγεμὼν, Vi.

Ἡγεμονῆα, ducem, acc. sing. ab ἡγεμονεὺς, dux, ejusd. Th.

Ἡγεμονίδης, princeps, rector, & dominator sensuum; Bud. in Epistol. poster. & in Pand. ab ἡγεμονία, Vi.

Ἡγεμονία, ας, ἡ, imperium: &

Ἡγεμονίη, Ion. pro ἡγεμονία· &

Ἡγεμονικὸς, ου, imperatorius: & substant. τὸ ἡγεμονικὸν, principatus animi: ab ἡγέομαι, duco.

Ἡγεμονικῶς, imperatoriè; ut imperatorem decet; vel ut decet virum principem; ut, ἡγεμονικῶς νουθετήσας; admonens ut decet virum principem; Plut. in Pericle. adv. ab ἡγεμονικός.

Ἡγεμόνιος, ου, ὁ, Mercurius; sic, cognomento dictus, quod dux viæ sit; Aristoph. in Pluto.

Ἡγεμονὶς, ίδος, ἡ, imperatrix, regina; quæ principatum obtinet; ut ἡγεμονὶς πόλις; Roma; sic, ἡγεμονὶς αἴσθησις; sensus qui principatum inter cæteros obtinet, &c. Item, ἡγεμονεὺς, ῶς, ὁ, dux; & ἡγεμόσυνον, ου, τὸ, præmium ducendi, &c. Utrumq; à sequente ἡγεμών.

Ἡγεμὼν, όνος, ὁ, ἡ, dux, præses, rector. gen. pl. ἡγεμόνων. dat. pl. ἡγεμόσι· ab

ἩΓΕ'ΟΜΑΙ, -οῦμαι, duco, dux sum, existimo: imperf. ἡγεόμην, f. ήσομαι. p. ἧμαι. q. ab ἄγω, duco: hinc ἡγεμονεύω, dux sum: διηγέομαι, narro: διήγησις, narratio.

Ἠγερέθοντο, coibant, 3. pl. imperf. pass. ab ἀγερέθομαι, Poët. pro ἀγείρομαι, congregor: hinc imperf. ἠγείρετο. Th. ἀγείρω, congrego: f. ερῶ. p. ἤγερκα.

Ἤγερθεν, convenerunt, Bœot. Sync. pro ἠγέρθησαν, 3. pl. a. 1. pass. ab ἀγείρω, congrego: vel ut alii, ab ἐγείρω, excito.

Ἠγέρθην, sum excitatus: & in 3. pl. ἠγέρθησαν, a. 1. ind. pass. verbi ἐγείρω; sin vero collectus sum, ab ἀγείρω.

Ἠγερία, Egeria; Nympha, cum qua consuetudinem habuisse Numa Pompilius fertur; Plut. in Numa.

Ἤγερκα, collegi, perf. act. ab ἀγείρω· sin excitavi, ab ἐγείρω.

Ἤγεσθε, 2. pl. imperf. vel a. 2. m. ἠγόμην, verbi ἄγω, duco; ἤγετο, 3. sing. a. 2. m.

Ἡγεσία, ας, ἡ, præitio, principatus; ab ἡγέομαι, Vi.

Ἡγέτης, ου, ὁ, idem ac ἡγεμὼν, quod videas.

Ἠγηγέρκειν, excitaveram, plusq. p. act. Att. verbi ἐγείρω, excito. f. ερῶ. p. ἤγερκα.

Ἡγηλάζω, f. άσω, duco, præeo; ab ἄγειν & ἐλᾶν, ἀγελᾶν, ex quo ἡγηλάζειν, formari vult Eust.

Ἥγημα, ατος, τὸ, ductus, consilium; βουλὴ, &c. Item, verbum ἥγημαι, duco; i. e. existimo; Act. Apost. c. 26. & ad Philip. cap. 3. &c. Utrumq; ab ἡγέομαι, id vide.

Ἥγην, & Att. ἐάγην, a. 2. ind. pass. verbi ἄγνυμι, vel ἄγω, frango. f. ἄξω. a. 1. ἦξα & ἔαξα.

Ἥγησαι, άσθω, a. 1. imperat. m. ab ἡγέομαι, duco.

Ἡγησάμην, ω, ατο, præivi, a. 1. m. verbi ἡγέομαι, duco. f. ἡγήσομαι.

Ἡγησάσθω, dux sit, 3. sing. a. 1. imperf. m. ejusd. verbi.

Ἡγήσατ' pro ἡγήσατο, 3. sing. a. 1. m. ἡγησάμην, quod vide.

Ἡγήσιας, ου, ὁ, HEGESIAS, nomen Philosophi.

Ἥγησις, εως, ἡ, ductus, principatus; ab ἡγέομαι.

Ἡγῆτ' pro ἡγῆται, redeat, 3. sing. præs. sub. m. verbi ἡγέομαι, duco.

Ἡγήτειρα, ας, ἡ, & ἡγητεία, dux, item. i. e. ductrix; in Epigr. Item, ἡγητέον; putandum est; existimandum; & ἡγητορία, ἡ, ductio, principatus, &c. Item, τῶν σύκων ἡ παλάθη; pro quo apud Hesych. & Athen. scribitur ἡγητεία; nam ἡγητεία, (alias, ductrix, ut dictum) est etiam παλάθη, τις ἡ πρώτη πεμπομένη ἐν ταῖς πομπαῖς, &c. Ut scribit Eustathius, &c. Omnia ab eod. verbo ἡγέομαι, id Vi.

Ἡγήτωρ, ορος, ὁ, ductor. in pl. ἡγήτορες.

Ἡγητὴρ, ῆρος, ὁ, idem. Them. ἡγέομαι, duco.

Ἡγιασμένος, sanctificatus, perf. part. pass. ab ἁγιάζω, sanctifico. f. άσω. Th. ἅγιος sanctus.

Ἦγμαι, actus sum, perf. pass. verbi ἄγω, ago. f. ἄξω, p. ἦχα; perf. part. pass. ἠγμένος.

Ἠγμένως, eruditè; πεπαιδευμένως; (ab eod. Th. ἄγω) nam ἀγωγὴ, est ἡ παίδευσις; Suid.

Ἡγνικότες, nom. pl. ab

Ἡγνικὼς, ότος, perf. part. act. &

Ἡγνισμένος, perf. part. pass. ab ἁγνίζω, purifico, expio. f. ίσω. p. ἥγνικα. Th. ἁγνὸς, castus.

Ἠγνόηκα, ignoravi, perf. ind. act. ἠγνόησα, a. 1. ind. act. verbi ἀγνοέω· ex α priv. & νόος, mens:

Ἠγνοίησε, ignoravit, Poët. & Dor. pro ἠγνόησε, 3. sing. a. 1. act. ejusd. verbi.

Ἠγνόουν, 1. sing. vel 3. pl. imperf. act. verbi ἀγνοέω, ignoro. f. ήσω. p. ἠγνόηκα· ex α, & νόος, mens.

Ἦγξα, ας, ε, a. 1. ind. act. ἠγξάμην, ω, ατο, a. 1. m. & ἦγχα, perf. act. ab ἄγχω, strangulo, suffoco.

Ἤγομεν, 1. pl. imperf. vel a. 2. act. ἦγον: Sed ἠγόμην, est 1. sing. a. 2. m. verbi ἄγω, duco.

Ἦγον, ducebam, imperf. vel a. 2. act. ejusd. verbi.

Ἤγοντ' pro ἤγοντο, ducebant, 3. pl. imperf. vel a. 2. m. ejusd. verbi.

Ἠγόρασας, emisti, 2. sing. & ἠγόρασαν, 3. pl. a. 1. act. verbi ἀγοράζω, emo. f. άσω. p. ἠγόρακα. Th. ἀγορὰ, forum.

Ἠγοράσθητε, 2. pl. a. 1. ind. pass. ejusdem verbi.

Ἠγορασμένος, perf. part. pass. ejusd. verbi & Th.

Ἠγορεύθησαν, renuntiati sunt, 3. pl. a. 1. pass. verbi ἀγορεύω, verba facio. Them. ἀγορὰ, forum.

Ἠγορόωντο, concionabantur, Poët. pro ἠγορῶντο, 3. pl. imperf. pass. verbi ἀγοράομαι. Th. ἀγορά.

Ἡγούμενος, ου, ὁ, dux, imperator. Substantivè à præs. part. verbi ἡγέομαι, -οῦμαι, duco. in 3. pl. ἡγοῦνται. f. ἡγήσομαι.

Ἤγουν, adv. idem quod ἤτοι, sive; item videlicet: ab ἢ, sive.

Ἤγρετο, Poët. Sync. pro ἠγείρετο, 3. sing. imperf. pass. verbi ἐγείρω, excito.

Ἠγρεύθην, a. 1. ind. pass &

Ἤγρευκα, perf. act. & ἤγρευσα, ας, ε, a. 1. act. ab ἀγρεύω, f. εύσω, capto, venor. Th. ἄγρα, captura.

Ἤγρευσεν, a. 1. vide in ἤγρευκα.

Ἠγρίωσαι, 2. sing. perf. pass. verbi ἀγριόω, effero, efferatum reddo: f. ώσω. p. ἠγρί-

p. ἠγείοκα. perf. pass. ἠγείωμαι. perf. inf. pass. ἠγειῶσθαι. Th. ἀγρὸς, rus, ager.

Ἠγειῶσθαι, perf. inf. pass. vide ἠγείωσαι.

Ἠγροικησάμην, ω, ατο, a. 1. m. verbi ἀγροικίω, ab ἄγροικος, rusticus, qui in agro vivit. Th. ἀγρὸς, rus, & οἶκος, domus.

Ἤγχα, ας, ε, strangulavi, suffocavi, præt. ind. act. verbi ἄγχω.

Ἠγωνίζετο, 3. sing. imperf. pass. verbi ἀγωνίζομαι, certo: f. ίσομαι. p. ἠγώνισμαι. perf. part. ἠγωνισμένος. Th. ἀγὼν, certamen.

Ἠγώνισμαι, certavi, ejusd. perf. vide ἠγωνίζετο.

Ἡδ' pro ἡδὲ, &c.

Ἧδα, & ἕαδα, Att. seu Ion. præt. m. verbi ἁνδάνω, seu ἅδω, placeo.

Ἡδανὸς, ȣ, ὁ, jucundus, suavis; idem quod ἑδανὸς; id vide; nam est ab eod. ἡδὺς, unde ἡδονὴ, &c. Vi. & ἑδανὸς, idem est quod ἡδύς; factum ex ἥδω, delecto, seu oblecto; suavitate & jucunditate afficio. &c. Per Systolen literæ, η; quasi ἡδανὸς; ut tradunt Grammatici, Od. Il. ξ. ἀλείψατο ᾗ λιπ' ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ ἑδανῷ; & ἑδανὸν γλευκος, apud Nicandrum.

Ἠδάφωται, 3. sing. perf. pass. verbi ἐδαφόω, quod ab ἐδαφίζω, prosterno, solo æquo; quod ab ἔδαφος, solum. Th. ἕζομαι, sedeo: f. ἐδοῦμαι.

ΗΔΕ, Poët. &: at ἥδε, hæc.

Ἤδεα, & ᾔδη, cognoveram, Ion. & Att. pro ᾔδειν, seu εἴδειν, plusq. p. verbi εἴδω, scio: perf. εἴδηκα, & per Sync. εἶδα, in plusq. perf. εἴδειν, & Att. ᾔδειν. & Ion. ᾔδεα, εας, εε.

Ἡδέα, suaviter, adv. ab ἡδὺς, quod vide: & in acc. pl. n. g. ἡδέα, ab ἡδύ.

Ἡδεῖα, ας, f. g. ab ἡδὺς, suavis: compar. ἡδίων, superl. ἥδιστος.

Ἤδειμεν, pro εἴδειμεν, 1. pl. plusq. p. vide ᾔδειν.

Ἤδειν, εις, ει, noveram, Att. ᾔδειν, per Sync. pro εἰδήκειν, perf. act. verbi εἰδέω, scio: f. ήσω. p. m. οἶδα.

Ἤδεισαν, ejusd. 3. plur. plusq. p. vide ᾔδειν.

Ἤδεισθα, noveras, Æol. Paragoge pro ᾔδεις, 2. sing. plusq. p. act. vide ᾔδειν.

Ἤδηκα, comedi, perf. act. Att. pro ἦκα, verbi ἔδω. Alii ab ἐδέω, formari volunt, & in perf. Attice dici ἐδήδοκα.

Ἡδίου, jucundi, genit. sing. ab ἡδὺς, vel ἡδύ, suavis, e.

Ἤδεσαν, noverant, 3. pl. plusq. p. pro ᾔδεισαν. Att. correpta penultima. Vide ᾔδειν.

Ἠδέσθην, veritus sum, a. 1. pass. verbi αἰδέομαι, veneror: f. έσομαι, & ήσομαι. perf. ᾔδεσμαι. Them. αἰδὼς, όος, ȣς, ἡ, pudor.

Ἥδεται, 3. sing. præs. ind. ἥδετο, 3. sing. imperf. verbi ἥδομαι, delector. Th. ἡδὺς, suavis.

Ἡδέως, libenter, adverb. ab ἡδὺς, suavis: comp. ἥδιον. superl. ἥδιστα, libentissime.

ΗΔΗ, adv. jam, mox, protinus; ἤδη ἐκ πολλȣ͂, jamdudum.

Ἤδη, noram, vel noverat, Att. pro ᾔδειν, quod vide.

Ἤδη νῦν, jam nunc; ἤδη οὖν ποτὲ; jam aliquando; aliquando igitur; jam tandem, tandem aliquando, &c. Item, ἤδη πώποτε οὖν, pro eodem dicitur; sic etiam, ἠδήποτε, quo tandem aliquando; & ἠδήπȣ; nempe, &c. Omnia ab ἤδη; jam, olim, quondam; aliquando; paulo antè, &c. Reliquas particulas cum ἤδη compositas, vide suis in locis.

Ἠδίκησεν, 3. sing. a. 1. act. verbi ἀδικέω, lædo, injuria afficio: perf. part. pass. ἠδικημένος. Ex α priv. & δίκη, jus.

Ἥδιον, libentius, jucundius, compar. n. g. ab ἡδύς.

Ἥδιστα, adverbialiter, suavissime, libentissime: ab

Ἥδιστος, ȣ, suavissimus, superl. ab ἡδὺς, έος, suavis.

Ἡδίων, ον, suavior, libentior: compar. ab ἡδὺς, suavis.

Ἥδομαι, f. ἥσομαι, p. ἧσμαι, delector, lætor. Th. ἡδὺς, suavis.

Ἡδομένη, ης, part. præs. f. g. Hinc ἡδομένοισι, dat. pl. præs. part. Them. ἡδὺς, suavis.

Ἡδομένως, adv. (idem quod ἡδέως) suaviter, jucunde, lubenter, &c. à præced. ἡδόμενος, Vi.

Ἧδον, & Dor. ἇδον, imperf. vel a. 2. verbi ἄδω, contracte pro ἀείδω, cano: ἧδον, a. 2. verbi ἁνδάνω, placeo: f. ἁδήσω.

Ἡδονὴ, ῆς, ἡ, voluptas, jucunditas: ab ἥδω, delecto. Th. ἡδὺς, suavis.

Ἡδονικὸς, ȣ, ὁ, voluptuarius; Athen. lib. 13. à præced.

Ἧδος, εος, τὸ, suavitas: sed ἧδος, acetum. Th. ἡδὺς, suavis.

Ἥδρασα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἑδράζω, stabilio: f. άσω. perf. pass. ἥδρασμαι; ab ἕδρα, sedes. Th. ἕζομαι, sedeo.

Ἡδρηκὼς, ότος, adultus, perf. part. act. ab ἁδρέω. Th. ἁδρὸς, multus, magnus, abundans.

Ἡδρύνθην, ης, η, a. 1. ind. pass. ab ἁδρύνω, crassum reddo. Th. ἁδρὸς, crassus.

Ἡδὺ, suaviter, adv. est & n. g. ab ἡδὺς, εῖα, ὺ, suavis, e: comp. ἡδύτερον & ἥδιον, suavius.

Ἡδύβια, τὰ, placentarum quædam genera; apud Athen. lib. 4. ex Chrysippo; forsan, à suavitate & voluptate quam vitæ efferunt, &c. Ab ἡδὺς & βίος.

Ἡδυβόας, ȣ, ὁ, jucundum clamitans; vel suavem vocem edens; canorus; voce jucundus, &c. Ut in Epigramm. lib. 1. κόσσυφος ἡδυβόας; merula canora; sic, ποιμένες ἡδυβόαι; opiliones canori; apud Lascar. &c. Ab ἡδὺς & βοάω, unde, βοὴ, βοῆς, &c. Vide.

Ἡδύγαιον, Suid. τὸ καλὴν ἔχον γῆν; suavem & bonam habens terram; Heraclides autem Tarentin. apud Athen. lib. 3. in Symposio suo, τὴν σικυὸν, vocat ἡδύγαιον, forsan, quòd ἐν ἡδείᾳ γαίᾳ proveniat, &c. (vide συκυὸς) ab ἡδὺς & γαῖα, Vi.

Ἡδυγελὼς, q. d. dulce ridens; suaviter ridens, &c. Ab ἡδὺς & γελάω, unde γέλως, ωτος, ὁ, vel γέλως, ω, unde accus. γέλων, & dat. γέλῳ; quem tamen aliqui volunt per Apocopen esse à γέλωτι, risus.

Ἡδύγλωσσος, suavem & jucundam linguam habens; pro quo Dorice, ἁδύγλωσσος; apud Pind. ab ἡδὺς & γλῶσσα, Vi.

Ἡδυγνώμων, qui consilio & opinione homines delectat; i. e. prudens; cujus consiliis & responsis homines oblectantur, &c. Apud Polyb. ab ἡδὺς & γνώμων, Vi.

Ἡδυέπειαι, suaviloquæ, nom. pl. f. g. ab ἡδυεπὴς, suaviloquus: quod ab ἡδὺς & ἔπω, dico.

Ἡδυεπὴς, vide ἡδυέπειαι.

Ἡδύθροος, ὁ καὶ ἡ, suaviter sonans; in Epigr. q. d. dulcisonus, &c. Ab ἡδὺς & θρόος, clamor, vox, sonus, &c. Vide.

Ἡδύκαρπος, ὁ καὶ ἡ, suaves fructus habens; ut ἡδύκαρπον δένδρον; Theophrastus; ab ἡδὺς, & καρπὸς, vide.

Ἡδύκρεως, ω, ὁ, cujus caro est grati saporis, & jucundi; cujus carnes suaves sunt, &c. (Aristot. lib. 5. de generatione animalium; ab ἡδὺς & κρέας, τὸ, Vi.) Unde compar. ἡδυκρεώτερος, ȣ, ὁ, carne suavior, &c.

Ἡδύκωμος, q. d. jucunda commessatio; item, genus saltationis, & canticum quoddam; Poll. Ab ἡδὺς & κῶμος, vide.

Ἡδυλίζω, adulor; grata & jucunda loquor; (idem quod ἡδυλογέω;) unde, ἡδυλισμὸς, ȣ, ὁ, assentatio, adulatio; vel adulationis species quædam; εἶδος τῆς κολακείας; ut Eustath. tradit; à Th. ἡδὺς, Vi.

Ἡδυλόγος, suaviloquus; suaviloquens; (i. e. ἡδυεπὴς, sive, ἡδύφωνος; quæ vide) Unde, ἡδυλογέω; loquor quæ jucunda sunt & grata; ad placitum loquor; adulor, &c. Item, ἡδυλογία; suavitas sermonis, suaviloquentia, &c. Ab ἡδὺς & λόγος, &c. Vi.

Ἡδυλύρης, ȣ, ὁ, suavisonans; propriè, suaviter lyrâ canens; ut, ἡδυλύρης πίνδαρος; in Epigr. ab ἡδὺς & λύρα, vide.

Ἡδυμελὴς, suavem & canoram vocem habens; in Epigr. ab ἡδὺς & μέλος, τὸ, carmen, &c. Vi.

Ἥδυμος, suavis, dulcis, jucundus; idem quod ἡδύς; ut, Apoll. Arg. 2. ἥδυμος ὕπνος, &c. (pro eodem dicitur & νήδυμος, per Pleonasmum literæ, ν; Il. β; aliàs, est profundus, quem subire nequeas, aut unde vix emergere possis, &c. a δύω, &c. Vi.) Est derivatum ab ἡδὺς, Vi.

Ἡδυνέατο, Ion. pro δύναιντο, 3. pl. opt. Alii legendum censent ἠδυνέατο, pro ἐδύναντο, poterant, 3. pl. imperf. à δύναμαι, possum.

Ἠδυνάμην, ω, ατο, Att. pro ἐδυνάμην, poteram, imperf. m. verbi δύναμαι, possum: f. δυνήσομαι. a. 1. ἐδυνήθην. Att. ἠδυνήθην, & ἠδυνάσθην, quasi a δυνάζω.

Ἠδυνήθην, potui, & in 3. pl. ἠδυνήθησαν, a. 1. vide δύναμαι.

Ἡδύνομαι, jucundus sum; edulor, condior, suavis, jucundus, seu dulcis reddor, &c. est pass. ab ἡδύνω, vide. Unde, verbalia, ἡδυντὴρ, edulcans, condiens, salis Epitheton, ideoque, ἡδυντῆρες dicti ἅλες, quòd sal condiendi vim habeat, &c. Sic, ἡδυντικὸς, condiendi vim habens, ad condiendum aptus; item, ad condiendum, seu ad condiendi scientiam pertinens; undè ἡδυντικά, τὰ, condimenta, & ἡδυντὸς, conditus, aromatibus conditus, &c. Ut ἡδυντὴ πίσσα, pix odoribus condita; i. e. cocta cum aqua & aromatibus, & ἡδυντὸν στέαρ, adeps in aqua & aromatibus coctus, &c. Omnia ut dictum ab ἡδύνω, & ἡδύνομαι, vide.

Ἥδυνται, edulcatus est, 3. sing. perf. pass. ab

Ἡδύνω, suave reddo: f. υνῶ, perf. pass. ἥδυμμαι. Th. ἡδὺς, suavis.

Ἡδύοινος, suave, jucundum, & dulce vinum ferens, seu proferens, &c. Ut ἡδύοινοι ἄμπελοι, dulcis vini vites; & ἡδυοινότερος καρπὸς, fructus vini dulcioris; Theophrast. l. 3. c. 20. de caus. pl. ab ἡδὺς, & οἶνος. V.

Ἡδύοσμον, ου, τὸ; menta, herba, quia ejus ἡδεῖα ὀσμὴ, suavis odor.

Ἡδύοσμος, jucunde & suaviter olens; item, calamus aromaticus, à suavi odore ejus & jucundo; undè, ἡδυοσμία, odoris suavitas, odor jucundus; ab ἡδὺς, & ὀσμή; V.

Ἡδυπαθὴς, voluptati deditus, voluptuarius; Athen. lib. 12. Undè ἡδυπάθεια, voluptas, vita voluptuaria, mollities; & ἡδυπαθέω, voluptate fruor, cuticulam curo, delicate & molliter vivo, &c. ab ἡδὺς & πάθος, vide.

Ἡδύπνοος, sive ἡδύπνους, jucundum odorem spirans, suave spirans, &c. pro quibus dicitur etiam ἡδύπνοιος; Epigr. ab ἡδὺς, & πνόος, seu πνοὴ, &c. V.

Ἡδύπολις, gratus, jucundusque civitati; Soph. ab ἡδὺς, & πόλις; vide.

Ἡδυπορφύρα, ex ostreorum genere est, ut ipsa πορφύρα, quod V.

Ἡδυπότης, Bacchi Epitheton; 1. Epigr. i. e. dulcis, (vini scilicet) seu suavis potor, &c. Item, ἡδύποτος, cujus potus suavis est; Od. β ut ἡδύποτος οἶνος, vinum suave & jucundum, &c. ab ἡδὺς, & πότης, ποτὸν, vel πότος, &c. vide.

ἩΔΥ'Σ, έος, ὁ, & in f. g. ἡδεῖα, & Ion. ἡδέη, & in n. g. ἡδὺ, SUAVIS; jucundus, lætus: q. ab ἥδω, delecto: compar. ἡδίων, superl. ἥδιστος, & ἡδύτερος, ἡδύτατος hinc ἡδέως, suaviter: ἡδονὴ, voluptas.

Ἥδυσμα, ατος, τὸ, suavitas, condimentum. Th. ἡδὺς, suavis.

Ἡδυσμὸς, οῦ, ὁ, idem quod præcedens, ἥδυσμα, τὸ, quod suavitatem & gratiam aliquam conciliat; quod rem aliquam jucundiorem gratioremque reddit; item dulcedo, &c. Item, ἡδύσματα, τὰ, dicuntur etiam unguenta ipsa, quibus ad suavitatem odoris aromata adjuncta sunt; vel aromata quibus odor unguentis conciliatur, &c. ab ἡδὺς, undè, ἡδύνω, &c. V.

Ἡδυσματολήρα ὀψώνια; opsonia condimentorum, nescio quæ ungumenta habentia; apud Athen. lib. 7. ab ἡδύσματα, & λῆρος, nugæ, ineptiæ, tricæ: item, res nullius pretii, res vana, &c. V.

Ἡδυσμοῦ χαλβάνη, galbanum boni odoris; Exod. cap. 30. Undè ἡδυσμὸς, & χαλβάνη.

Ἡδύτερος, jucundior, suavior, &c. vide in ἡδὺς.

Ἡδυφαὴς, suave splendens; ut, ἡδυφαὴς ἤλεκτρος, electrum seu succinum suave splendens; ab ἡδὺς & φάω; V.

Ἡδυφάρυγγες, θρυμματίδες; apud Athen. gutturi gratæ, seu suaves, & jucundæ placentæ, &c. ab ἡδὺς, & φάρυγξ, υγγος, ὁ vel ἡ, guttur, fauces, &c. V.

Ἡδυφωνία, ας, ἡ; vocis suavitas: ab ἡδὺς, suavis, & φωνὴ, vox.

Ἡδύφωνος, suavem vocem habens seu jucundam, suaviloquus, &c. Undè, Ἡδυφώνως, suavem vocem emittendo, suaviter sonando, &c. ab iisdem.

Ἡδύχροος, sive ἡδύχρους, jucundo colore præditus; ut ἡδύχροον μύρον; hedychron, vel hedychroon unguentum Diosc. lib. 1. dictum est autem à caloris hilaritate, &c. ab ἡδὺς, & χρόα; V.

Ἥδω, f. ἥσω, a. 1. ἧσα, delecto. Th. ἡδὺς, suavis.

Ἡδῶ. Hesych. ἡδῶ ἶρις ἦγουν τόξον. Legitur ea vox Jobi 36. 30. an ἠῶ legend. lux enim res suavis homini. Quid si scriptum esset ἠῶ, quæ est aurora: aut εἰδῶ, quod est oculus, qui lumen.

Ἢε, Poët. pro ἢ, quam aut.

Ἦε, erat. 3. sing. imperf. verbi εἰμὶ, sum: imperf. ἦν. Ion. ἔα, ectasi Poët. ἦα, ας, ε.

Ἤε, ivit. 3. sing. præt. m. ἦα, pro εἶα, verbi εἶμι, eo.

Ἤεα, iveram, Ion. pro ἤειν, plusq. p. m. verbi εἶμι, eo.

Ἤει, 3. sing. plusq. p. m. verbi εἶμι, eo.

Ἠείδειν, εις, ει, Pleonasmo τοῦ η, pro εἴδειν, plusq. p. ab εἰδέω vel Attica Epenth. pro ᾔδειν, quod pro εἰδήκειν, plusq. p. & per Crasin εἴδειν, verbi εἰδέω.

Ἠείδης, pro εἴδης, plusq. p. sub. m. Pleonasm. τοῦ η, vel Att. Epenth. pro ᾔδης, ab ᾔδειν, plusq. part. m. verbi εἰδέω, scio.

Ἤειν, ᾔεις, ᾔει, plusq. p. m. verbi εἶμι, eo.

Ἠείρα, Pleonasmo τοῦ η, pro εἶρα, a. 1. act. verbi εἴρω, necto: vel est a. 1. act. verbi ἀείρω, effero, attollo.

Ἠέλιος, ου, ὁ, Sol: Poët. pro ἥλιος, gen. Ion. ἠελίοιο, dat. ἠελίῳ.

Ἦεν, erat, pro ἦν, vel ἦ, 3. sing. imperf. verbi εἰμὶ, sum: vide ἦε.

Ἤεν, est 3. sing. perf. m. verbi εἶμι, eo: vide ἤε.

Ἠέος, & per Metath. ἑῆος, gen. sing. ab ἐῢς, bonus, fortis: & per Poët. Ectasin ἐΰς.

Ἠέπερ, quam idem quod ἤπερ. Them. ἤ, Poët. ἠέ.

Ἠέρα, nebulam, acc. sing. ab ἀὴρ, Poët. pro ἀὴρ, aër, caligo. Vide ἠέρι.

Ἠερέθονται, 3. pl. ind. præs. & ἠερέθοντο, 3. pl. imperf. pass. verbi ἀερέθομαι, attollor, suspensus sum. Reperitur & ἠερέθομαι. Th. ἀείρω, attollo.

Ἠέρθην, & in 3. pl. ἠέρθησαν, a. 1. ind. pass. verbi ἀείρω, attollo.

Ἠέρι, dat. sing. Poët. pro ἀέρι, ab ἀὴρ, ἀέρος, ὁ, aër: & in f. g. caligo: hinc ἠερίη, ἡ, matutina.

Ἠερίβοια, ας, ἡ; nomen mulieris.

Ἠρινὸς, pro ἐαρινὸς, vernus in Epigram. vide.

Ἠέριος, ου, ὁ, aërius, per aërem gradiens, seu potiùs, volans, qui est in aëre; Il. 3. ἠέριαι γέρανοι, aëriæ grues, &c. Item, ἠέριος, matutinus, per pleonasmum τοῦ ε, ab ἦρ, ἦρος, ver; item, tempus matutinum: quod factum est ex ἔαρ, contractione τοῦ ε, & α; in η. In priore autem significatione, nomen ἠέριος, aërius, est ab ἠὴρ, ἠέρος, apud Poëtas, pro ἀὴρ, aër; id V.

Ἦρκα, ας, ε, sustuli, præt. ind. act. &

Ἦρμαι, σαι, ται, sublatus sum, præt. passiv. ἠέρθην, ης, η, sublatus eram, plusq; perfect. ind. passiv. ab ἀείρω, attollo.

Ἠέρμενος, sublatus, elatus sursum, &c. particip. à præced. ἦρμαι, vide.

Ἠεροδινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, aërem agitans; vel passive, qui in aere agitatur, pro ἠεροδίνητος; ut in Anth. Epigr. ἠεροδινὴς αἰετὸς, aquila per aerem agitata; aut quæ agitatur per aerem; sive aquila aerem movens, seu versans, in aere pendens, &c. ab ἠὴρ, ἠέρος, Poëticè pro ἀὴρ, & δινὴ, undè δινέω, &c. vide.

Ἠεροειδεῖ, obscuro dat. sing. ab

Ἠεροειδὴς, έος, ὁ, ἡ; obscurus: ab ἠὴρ, ἔρος, Poët. pro ἀὴρ, aër, caligo: & εἶδος, εος, τὸ, forma. Them. εἴδω, video.

Ἠερόεις, εντος, ὁ, ἡ, tenebrosus caliginosus; ut τάρταρος ἠερόεις; Il. θ. pro quo etiam eodem, dicitur & ἠεροειδὴς, έος, ὁ, ἡ, ater, obscurus, &c. Vi. ab ἠὴρ, ἠέρος, ὁ vel ἡ, Poëticè, idem quod ἀὴρ, aer, caligo, &c.

Ἠερόθεν, adv. ex aëre; (pro ἀπ᾽ ἀέρος; in Anth. Epigr.) ab aere, &c. ex ἠὴρ, ἠέρος, vide.

Ἤερτο, 3. sing. plusq. perf. pass. verbi ἀείρω, attollo.

Ἠεροφοῖτις, per aërem means, vaga, vel quæ in tenebris vagatur: ab

Ἠερόφοιτος, ου, ὁ, ἡ, aërius, vel aërea: quod ab ἠὴρ. Poët. pro ἀὴρ, aër: & φοιτάω, eo, ventito.

Ἠερόφωνος, elatam seu altam vocem habens, voce aerem replens, valdè clamans, &c. Il. ὁ. ab ἠὴρ, ἠέρος, & φωνὴ unde φωνέω, &c. vide.

Ἤεσαν, iverant, Att. pro ἤεισαν, 3. plur. plusq. q. ἤειν, verbi εἶμι, eo.

Ἠετίων, ωνος, ὁ, EETION, nom. propr.

Ἠζάνθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi ἀζαίνω, idem quod ἄζω, sicco.

Ἠὴ, pro ἢ; aut, &c. vide.

Ἠέρτημαι, in Anth. Epigr. suspensus sum, tanquam ab ἀερτάομαι.

Ἠερτάζων, Hesychio est αἴρων, tollens, sublevans; quod & ἀερτάζων.

Ἦιον, eram, seu erat, Poët. ἦον, & Att ἦον, imperf. verbi εἰμὶ, sum.

Ἠὴρ, ἔρος, ὁ, ἡ, Poët. pro ἀὴρ, aër, caligo.

Ἦθω, consuevi, Att. pro εἴωθα, seu εἶθα, p. m. verbi ἔθω, soleo.

Ἠθάδα, consuetam, accusativ. singular. ab ἠθάς, άδος, ὁ, ἡ, consuetus. Th. ἦθος, mos.

Ἠθαῖος, ου, ὁ, Poët. pro συνήθης, εος, ὁ, familiaris. Th. ἦθος, εος, τὸ, mos.

Ἠθάνιον, ου, τὸ, poculi quoddam genus.

Ἠθὰς, άδος, ὁ, ἡ, familiaris, assuetus. Th. ἦθος, mos.

Ἤθε pro ἤθεα, mores, sedes, domicilia: nom. vel acc. pl. ἤθεσι, dat. pl. ab ἦθος, εος, τὸ, domicilium, indoles.

Ἠθεῖ pro ἠθεῖε, venerande, vox junioris ad seniorem: vocat. usit. ab

Ἠθεῖος, per Prosthes. pro θεῖος, venerandus, colendus, patruus. Th. θεὸς, deus.

Ἠθεῖν, vide ἤθω.

Ἤθελε, 3. sing. imperf. verbi θέλω, vel ἐθέλω, volo.

Ἠθέλησα, ας, ε, volui, & in 3. pl. ἠθέλησαν, a. 1. Act. verbi θέλω, vel ἐθέλω, f. θελήσω.

Ἤθελον, ες, imperf. ejusd. verbi.

Ἤθεος, est trisyllabum, & Atticè, subscripto ι, pro ἠΐθεος, juvenis, &c. vide.

Ἠθέω, f. ήσω, vide in ἤθω.

Ἤθη, pl. ab ἦθος, inibi videas.

Ἤθηκα, colavi perf. act. verbi ἠθέω, seu ἤθω, colo: f. ἠθήσω, perf. part. pass. ἠθημένος.

Ἠθητὴς, οῦ, ὁ, colator, seu saccelator, &c. est verbale ab ἠθέω; V.

Ἠθίζω, idem quod & ab ἠθέω, colo, &c. vide.

Ἠθικὸς, ἡ, ὸν, ETHICUS, moralis: ab ἦθος, q. v.

Ἠθικὸς οἶνος, vinum colatum: ab ἤθω, colo, as.

Ἠθικῶς, adv. moraliter, modestè: ab ἠθικὸς, quod ab ἦθος.

Ἤθισις, ἡ, colatio, per colum transmissio, &c. Item, ἠθισμὸς, idem; verbalia ab ἠθίζω, colo, as, &c. vide.

Ἠθμάριον, ου, τὸ, parvum colum, saccellus, est diminut. à seq. ἠθμὸς, qualus, instrumentum ad percolandum aliquid aptum, &c. V.

Ἠθμὸς, οῦ, ὁ, colum, cribrum: ab ἤθω, colo, as.

Ἠθογράφος, vel ἠθογράφους, morum pictor, qui ipsos etiam mores & ingenium hominis pingendo exprimit; Aristot. de Poët. unde, ἠθογραφέω, ῶ, mores pingendo exprimo, in vita Thuc. ab ἦθος, & γράφω, unde γραφὴ, &c. Vide.

Ἠθολόγοι, morum effictores, affectuum cujusque personæ θεατρικοί, &c. Unde, ἠθολογία, figura oratoria, quum verbis sonoque vocis exprimuntur ac describuntur hominis alicujus mores & affectus, &c. ab ἦθος, & λόγος.

Ἠθοποιέω, ῶ, mores formo, vel fingo: &

Ἠθοποιΐα, ας, ἡ; morum fictio, affectuum expressio: gen. pl. ἠθοποιϊῶν ab ἦθος, mos: & ποιέω, facio.

Ἠθοποιὸς, οῦ, ὁ, ἡ, mores instituens, vel exprimens: ab isd.

ἮΘΟΣ, εος, τὸ, domicilium, consuetæ sedes; indoles, ingenium, morum proprietas, mores. Hinc ἤθη, ων, τὰ, mores: ἠθικὸς, moralis: εὐήθης, homo simplex: εὐήθεια, probitas morum: κακοήθης, qui est malis moribus κακοήθες, mala consuetudo: κακοήθεια, morum pravitas: συνήθεια, consuetudo, &c.

Ἠθύμεν, Att. pro ἐθύμεν, imperf. act. verbi θυμόω, ad iram provoco. Th. θυμὸς, ira.

ἨΘΩ, f. ἤσω, p. ἦκα, seu ἠθέω, f. ἠθήσω, colo, per colum mitto: hinc ἠθμὸς, colum.

Ἤϊ, pro ἤϊε, ivit, 3. sing. ab ἤϊα, perf. m. Ion. &

Ἠΐειν, per solutionem, pro ᾔειν, plusq p m. ab εἶμι, eo.

ἨΙΘΕΟΣ, ου, ὁ; adolescens, juvenis, cœlebs: q ab αἴθω, quia calidioris sanguinis: vel ab ἀΐσσω, impetuosè ruo.

Ἤϊκτο, similis erat, 3. sing. plusq. p. pass. verbi εἴκω, similis sum: f. εἴξω, p. εἶκα, perf. pass. εἶγμαι, εἶξαι, & per solutionem, versoq; ε, in η, ἤϊξαι. Sic in plusq. p. ἠΐγμην, ἤϊξο, ἤϊκτο. Alii volunt esse 3. sing. plusq. p. verbi ἀΐσσω, ruo: f. ἀΐξω.

Ἤϊμεν, per solutionem diphthongi pro ᾖμεν, quod per Sync. pro ᾔειμεν, 1. pl. plusq. p. m. ᾔειν, verbi εἶμι, eo.

Ἤϊξα, irrui, & in 3. pl. ἤϊξαν, a. 1. ind. à verbo ἀΐσσω, irruo: futur. ξω, p. ἦϊχα.

Ἤϊξαι, similis factus es, 2. sing. perf. pass. vide ἤϊκτο.

Ἠϊόεις, εντος, per Syncop. pro ἠϊονόεις, habens magnas ripas: in dat. ἠϊόεντι. Th. ἠϊὼν, όνος, ἡ, ripa, littus.

Ἤϊον, ου, τὸ, viaticum, esca: ab ἴω, seu εἶμι, eo, quia eundi fine datur.

Ἤϊον, imperf. vel a. 2. ab εἴω, vel ἴω, inus. vado.

Ἠϊόν pro ἠϊόνα, acc. sing. ab ἠϊὼν, όνος, ἡ, littus, ripa.

Ἠϊόνεσσι, dat. pl. Ion. ejusd. Them.

Ἠϊόνη, ης, ἡ, nomen mulieris.

Ἠϊονῆσαι, per solutionem diphthongi Ion vel Poët. pro αἰονῆσαι, a. 1. inf. act. verbi αἰονάω, aspergo, profundo.

Ἤϊος, ου, ὁ; jaculandi peritus: ab ἵημι, jacio. Epitheton Apollinis & Bacchi.

Ἧις pro ᾗς, & hoc pro αἷς, dat. pl. ab ἡ, quæ.

Ἤϊσαν, iverunt, per Pleonasm. τοῦ η, pro ἴσαν, 3. pl. imperf. εἶν, verbi εἶμι, eo. Alii formant ab a. 1. εἶσα, & in 3. pl. εἶσαν, per solutionem diphthongi, & ε verso in η, quasi ab εἴω. Alii volunt esse 3. pl. plusq. p. m. dempto ε pro ᾔεισαν, sed tunc ι, deberet subscribi. Sunt qui velint, esse 1. sing. imperf. ἴσην, Ion. ἴσαν, & Att. εἴσαν, & ε in η, mutato, ἤϊσαν, sciebam: ab ἴσημι, cognosco.

Ἤϊσκεν, assimilabat, 3. sing. imperfect. verbi ἐΐσκω; assimilo. Th. εἴκω, similis sum.

Ἠΐστωσα, ας, ε, everti, a. 1. ind. act. verbi ἀϊστόω, memoriam alicujus aboleo, deleo: ab ἄϊστος, ου, ὁ ἡ, de quo nihil sciri potest: ex α priv. & εἴδω, scio.

Ἠΐχθην, ης, η, excurri, a. 1. ind. pass. verbi ἀΐσσω, irruo, f. ξω, p. ἦϊχα.

Ἧϊχα, pro ᾖχα, quod vide.

ἨΙΩΝ, όνος, ἡ, littus, ripa: q. ab αἰονάω, aspergo. Alii ab ἀΐω, audio, quod resonet mitto fluctibus.

Ἧκ pro ἧκε, misit, 3. sing. a. 1. verbi ἵημι, mitto. Th. ἕω, idem.

ἩΚΑ, & ut alii e iam legunt, ἦκα, adv. leniter, quiete, sensim, q. ab ἀκὴν, quiete: hinc ἥκιστος, minimus: ἥκιστα, minime, nullatenus.

Ἦκα, perf. act. verbi ἔδω, comedo: pro quo etiam ἐδήδοκα, dicitur: & verbi ἔθω, soleo: necnon verbi ἤθω, colo: ᾖκα, perf. act. ab ᾄδω, cano.

Ἧκα, a. 1. ind. act. verbi ἵημι, mitto: & perf. ab ἥδω, f. ἥσω, delecto: necnon perf. m. ab ἥκω, venio.

Ἤκαζον, assimilabam, imperf. Att. η, pro ει, verbi εἰκάζω, assimilo. Th. εἶκα, similis sum.

Ἠκαλέος, lenis, quietus, &c. Unde ἠκαλέον γελάσας; apud Hesych. i. e. πράως γελάσας, leniter, & blandè ridens, &c. à seq. ἠκαλος, & ejus Th. ἦκα; quæ vide.

Ἠκαλὸς, quietus. Th. ἦκα, sensim, leniter.

Ἠκασμένος, & sine augmento, ἀκασμένος; deindè, mutato σ, in χ, ἀκαχμένος, acutus; à verbo ἀκάζομαι; Vide.

Ἤκαχον, a. 2. ind. act. Att. pro ἦχον, verbi ἄχω, vel ἀκαχέω, doleo. Th. ἄχος, dolor.

Ἧκε, immisit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἵημι, mitto, f. ἥσω, perf. εἶκα, a. 2. ἧν. Potest etiam esse 3. imperf. vel a. 2. verbi ἥκω, venio.

Ἤκειν, εις, ει, plusq. p. Att. pro εἴκειν ab εἴκω, similis sum. Vel ut alii ab εἶμι, eo: perf. inusitat. εἶκα.

Ἤκεν, vel ἦκεν, adv. pro ἤ, aut, an: &

Ἤκεν, vel ἦκεν, adv. certe.

Ἠκεσάμην, ω, ατο, medicinam adhibui, ἐθεράπευσα, Hesych. a. 1. m. ab ἀκέομαι, sano, f. ἀκέσομαι.

Ἤκεστος, ου, ὁ; (idem quod ἀκέντητος) stimulo nondum domitus, necdum subactus, stimulum non expertus, &c. Il. ζ. est compositum ex α priv. in η, mutato, & κεντέω, ῶ; pungo, stimulo; undè κεστὸς, &c. vide.

Ἠκηκόειν, audieram, pro ἀκηκόειν, & in 3. pl. ἠκηκόεσαν, Att. pro ἠκηκόεισαν, plusq. p. m. ab ἀκήκοα, perf. m. Att. verbi ἀκούω, audio, f. ούσω, p. ἤκουκα, p. m. ἦκοα, & Att. ἀκήκοα.

Ἠκισάμην, ω, ατο, a. 1. m. verbi αἰκίζω, contumeliose tracto, pulso, f. ίσω, p. ᾔκικα, perf. part. pass. ᾐκισμένος. Th. αἰκία, verbera, pulsatio, perf. pass.

Ἥκιστα, adv. minimé: ab

Ἥκιστος, ου, minimus. Th. ἦκα, sensim.

Ἠκολούθησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἀκολουθέω, sequor, f. ήσω, p. ἠκολούθηκα. Th. ἀκόλουθος, pedissequus.

Ἥκομεν, 1. pl. præs. vel a. 2. vel imperf. act. verbi ἥκω, venio, f. ξω.

Ἠκόνημαι, sum acutus, perfect. passiv. verbi ἀκονάω, f. ήσω, acuo. Th. ἀκόνη, cos.

Ἠκονημένος, η, ον, part. superioris perfecti.

Ἤκου, Ion. pro ἦπου, certe.

Ἤκουκα, perfect. activ. verbi ἀκούω, audio, f. ούσω, p. m. ἦκοα, Atticè ἀκήκοα.

Ἤκυσ᾽ pro ἤκυσα, ας, ε, audivi, a. 1. act. ἠκέσθην, ης, η, a. 1. ind. pass. ejusdem verbi.

Ἠκριβωμένος, ε, accuratus, perf. part. passiv. verbi ἀκριβόω, plane cognosco. Them. ἀκριβής, diligens, accuratus.

Ἠκριβωμένως, adverbialiter, idem cum ἀκριβῶς, accurate: à præced. part. & Them.

Ἠκρίβωσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἀκριβόω, f. ώσω, exquiro, p. ἠκρίβωκα. Them. ἀκριβής, exquisitus.

Ἠκροάσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ἀκροάομαι, f. άσομαι idem quod ἀκέω, audio.

Ἠκεφτνειασμένος, perfect. part. passiv. verbi ἀκεφτνειάομαι, audior: ab eod. Them.

Ἦκτο, 3. sing. plusq. p. pass. ἦκται, 3. sing. perf. verbi ἄγω, ago, f. ἄξω, p. ἦχα, perf. pass. ἦγμαι.

Ἠκυρώσατε, 2. pl. a. 1. act. verbi ἀκυρόω, antiquo, irritum reddo: ex α, priv. & κῦρος, εος, τὸ, auctoritas.

ἭΚΩ, venio, pertineo: imperf. ἧκον, ες, ε, f. ἥξω, p. m. ἧκα, ας, ε, a. 1. ἧξα, a. 1. sub. ἥξω, ῃς, ῃ, & in 3. pl. ἥξωσι. Hinc καθήκω, pertineo: καθήκει, convenit, decet: καθῆκον, οντος, τὸ, decorum, officium: προσήκω, pertineo: προσήκει, decet, &c.

Ἠλάθην, ejectus sum, a. 1. ind. pass. verbi ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσω.

Ἠλαιθερὲς, & ἠλαίθερον, τὸ; sole calefactum; Etymol. sed pro eo rectiùs εἰληθερὲς, id V.

Ἠλαίνω, exponitur μωραίνω, stultesco; apud Callimachum, hymno in Dianam; unde pass. seq. ἠλαίνομαι, id V. à quo ἠλαίνοντο, quod exponunt, ῥέμβονται, καὶ πλανώμεναι στρέφονται, &c. i. e. Vagantur, vagabunde se gyrant, &c. apud Theocritum.

Ἠλαίνομαι, stultesco, insanio: ab ἠλεὸς, stultus.

Ἤλακα, expuli, perf. act. verbi ἐλαύνω, agito.

Ἠλάκατα, τὰ, lanæ circumvolutæ colui; &c. V. in seq. Th.

ἨΛΑΚΑΤΗ, ης, η, colus: in pl. τὰ ἠλάκατα, fusus, fila, stamina: q. ab ἤλακα, perf. verbi ἐλαύνω, moveo: vel ἠλάσκω, vagor, circumeo.

Ἠλακατήν, ῆνος, ὁ, piscis quidam, à similitudine coli.

Ἠλακατῆνες, sunt pisces cetacei, ad salgama idonei; Athen. l. 7. & Eust. ex Paus. plur. à sing. præced.

Ἠλάλαξα, ας, ε, & in 3. pl. ἠλάλαξαν, clamarunt, a. 1. ind. act. verbi ἀλαλάζω, clamo alala, Th. ἀλαλὴ, vox militum ante pugnam.

Ἡλάμην, ω, ατο, exilii, & in tertia plural. ἥλαντο, a. 1. m. verbi ἅλλομαι, salio.

Ἤλασ᾽, pro ἤλασε, percussit, aorist. 1. act. verbi ἐλαύνω, fut. άσω, a. 1. ἤλασα.

ἨΛΑΣΚΩ, & ἠλασκάζω, vagor, erro, devito: qu. ab ἄλη, error, vel ἐλάω, agito.

Ἠλάστεον, εεω, imperfect. activ. verbi ἀλαστέω, indignor, mœrore afficior: ab ἄλαστος, Dor. pro ἄληστος, cujus memoria erit perpetua: ex α priv. & λήθω, lateo.

Ἠλάστρεις, agebas, 2. sing. imperf. act. verbi ἐλαστρέω, idem quod ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσω.

Ἥλατο, saltavit, ter. sing. aorist. 1. m. verbi ἅλλομαι, salio: fut. m. ἀλοῦμαι.

Ἠλαττονεῖτο, 3. sing. imperf. pass. ab ἐλαττονέω, diminuo. Them. ἐλαχὺς, parvus: compar. ἐλάττων, vel -οσων, superl. ἐλάχιστος.

Ἠλάττωσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐλαττόω, minuo, f. ώσω, p. ἠλάττωκα; ab eod. Them.

Ἤλγηκα, perf. act. verbi ἀλγέω, doleo, f. ήσω, perf. part. ἠλγηκώς. Th. ἄλγος, dolor.

Ἤλγεν, 1. sing. vel 3. pl. imperf. præced. verbi.

Ἤλεγξα, ας, ε, argui, argumentis (vel exemplis) demonstravi: a. 1. ind. act. verbi ἐλέγχω, arguo, f. ξω.

Ἤλειμμαι, unctus sum, perf. pass. verbi ἀλείφω, ungo, f. ψω. p. φα, a. 2. ἤλιφον, a. m. ἠλειψάμην, ω, ατο.

Ἤλειφα, unxi, perf. act. &

Ἤλειψα, ας, ε, aorist. 1. act. vide ἤλειμμαι.

Ἠλεκάτη, ης, ἡ, idem quod ἠλακάτη, quod vide.

Ἠλέκτρη, ης, ἡ, ELECTRA, nomen mul.

Ἤλεκτρος, ε, ἡ, & τὸ ἤλεκτρον, ELECTRUM, succinum: & μίγμα τι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου; à λέκτρον, lectus: vel ab ἠλέκτωρ, Sol: quod referat fulgorem solis. Th. λέγομαι, cubo.

Ἠλεκτροφαὴς, instar electri fulgens, electri splendorem habens; Eur. in Hippol. à præcedente ἤλεκτρος, & φάω; vide.

Ἠλεκτρύων, ονος, ὁ, ELECTRYON, nomen viri.

Ἠλεκτρυώνη, ης, ἡ, ELECTRYONE, nomen mul.

Ἠλέκτωρ, ορος, ὁ, Sol, quia homines ἀλέκτρους facit, i. e. non sinit in lectis jacere, sed excitat ad opera. Aut quia ipse est ἄλεκτρος, i. e. non cubat, sed in perpetuo motu est: à λέκτρον, lectus. Th. λέγω cubare facio.

Ἠλέματος, ε, ὁ, vanus: ex ἠλεὸς, stultus, & μάταιος, vanus.

ἨΛΕΟΣ, ε, ὁ, stultus, stolidus: q. ab ἄλη, error.

Ἤλυα, Poët. & Æol. pro ἤλυσα, effugi, a. 1. ind. act. verbi ἀλύω, per Epenth. τοῦ υ, pro ἀλέω, vito: ἠλυάμην, ω, ατο, a. 1. m. à præced.

Ἠλευθέρωσα, ας, ε, liberavi, a. 1. ind. verbi ἐλευθερόω, libero, f. ώσω. Th. ἐλεύθερος, liber.

Ἠλήλατο, transfixus est, &c. pro ἐλήλατο, 3. sing. plusq. p. Att. in 3. pl. ἠλήλαντο; ab ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσω, p. ἤλακα, perf. pass. ἤλαμαι, & Att. ἐλήλαμαι, Poët. ἠλήλαμαι, addito novo augmento. Alii volunt esse imperf. pass. pro ἤλατο, simili redupl. ab ἄλημι, erro, vagor. Th. ἀλάομαι, ῶμαι, idem.

Ἠληλίμμην, pro ἀληλίμμην, plusq. p. pass. Att. redupl. & Syst. diphthongi: ab ἀλείφω, ungo, f. ψω, p. ἤλειφα, p. Att. ἀλήλιφα.

Ἦλθ᾽, pro ἦλθε, venit, 3. sing. ab

Ἦλθον, ες, ε, veni, per Sync. pro ἤλυθον, a. 2. ind. act. verbi ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, p. m. ἤλυθα, Atticè ἐλήλυθα.

Ἦλθον, venerunt, 3. pl. a. 2. Bœot. pro ἦλθον, V. præced.

Ἠλὶ, vox Hebraïca. Lat. Deus mihi: item ELI, nomen viri indeclinab. Hebr. ascensus.

Ἡλιάζω, fut. άσω, ad solem expando; soli substerno seu expono; Dioscor. Undè seq. pass. V.

Ἡλιάζομαι, apricor, item in Heliæa judico: ab

Ἡλιαία, ας, ἡ; HELIÆA, forum Athenis in quo judicia in aprico exercebantur. Th. ἥλιος, Sol.

Ἡλιακὸν, τὸ, solarium, locus apricus, solique expositus, &c. est neut. substant. à masc. ἡλιακὸς, ε, ὁ, solaris; undè ἡλιακαὶ ἐκλείψεις, solis defectus, &c. Utrumque à Th. ἥλιος; V.

Ἠλίας, ε, ὁ, ELIAS, nomen Prophetæ. Hebr. Deus meus.

Ἡλίασις, insolatio, apricatio, &c. (verbale ab ἡλιάζω, insolo, &c. V.) Item judicandi munus, &c. ab eodem verbo ἡλιάζομαι, in secunda signif. judicandi: Vi. Undè etiam, ἡλιαστὴς, ε, ὁ; Judex in heliæa, qui in heliæa judicat, & in plur. ἡλιασταὶ, senatores vel judices τῆς ἡλιαίας, quibus θεσμοθέται præfecti erant; Aristoph. erat autem heliæa, ἡλιαία, nomen judicii Athenis sic dictum, quod in eo judices sub dio ad solem sederent, & ἡλιαία dicebatur, ὁ τόπος, καὶ τὸ ἄθροισμα τῶν δικαστῶν.

Ἡλιαστήριον, ε, τὸ locus ubi apricabatur; item forum solis, sub dio; ab eod. verbo ἡλιάζομαι, apricor, &c.

Ἡλιαστικὸς, heliasticus, judicialis; ab ἡλιάζομαι, judico, &c. V.

Ἡλιάω, ῶ, solem refero, solis instar candeo, vel candico, &c. à Them. ἥλιος; vide.

Ἠλίβατος, ε, & Ion. ἠλιβάτοιο, ὁ, ἡ, tam altus ut Soli uni sit pervius: ab ἥλιος, Sol, Æol. ἤλιος, & βαίνω, eo. Alii formant ab ἀλιτεῖν, aberrare, & βαίνω.

Ἤλιευον, ες, ε, imperf. act. verbi ἁλιεύω, piscor: ab ἁλιεὺς, piscator. Them. ἅλς, mare.

Ἤλιθα, adv. frustrà, copiosè: &

Ἠλιθιάζω, stulte ago: ab

ἨΛΙΘΙΟΣ, ε, ὁ, stultus, vecors.

Ἠλιθιότης, ητος, ἡ, stoliditas: à præced.

Ἠλιθίως, stultè, stolidè, pro quo Doricè dicitur, cum α ἀλιθίως; apud Theocr. Idyll 10. est adv. à præced ἠλίθιος; Vi. Undè etiam verbum, ἠλιθιόω, stultum reddo; Æschyl. in Prometh.

Ἠλιθιεργὸς, stultè agens; stolida facta admittens, ὁ ἠλίθια ἐργαζόμενος, stolidus, fatuus, &c. ab ἠλίθιος, & ἔργον, τὸ; V.

ἩΛΙΚΙΑ, ας, ἡ, statura, ætas, adolescentia, vigor: q. ab ἡλίκος, quantus.

Ἡλικιώτης, ε, ὁ, & Dor. ἡλικιώτας, α, ὁ, coætaneus: à præced.

ἩΛΙΚΟΣ, ε, ὁ, quantus: sed ἥλικος, gen. sing. ab ἧλιξ, infrà.

Ἠλινδῆσθαι, perf. ind. pass. verbi ἀλινδέω, idem quod ἀλίω, volvo.

Ἧλιξ, ικ☉, ὁ, ἡ, coætaneus, æqualis: ab ἡλικία, statura.

Ἡλιόβολ☉, qui solis radiis quasi feritur, soli expositus; ut, ἡλιοβόλοις τόποις; locis soli expositis; Theophr. lib. 4. caus. pl. est ab ἥλι☉, & βολὴ, aut βόλ☉ seu βολέω, &c. V.

Ἡλιοειδὴς, έ☉, ὁ ϰ ἡ, solis formam habens, soli similis, &c. Philo de vita Mosis, lib. 1. ab ἥλι☉, & εἶδ☉, Vi. Undè etiam, adv. ἡλιοειδῶς, instar solis; Theophr.

Ἡλιοκαὴς, exustus in sole, sole perustus, &c. Undè ἡλιοκαΐα, ἡ, ardor, seu æstus solis, insolatio, &c. ab ἥλι☉ & καίω; V.

Ἡλιοκάμιν☉, fornax solaris, caminus solaris; solare vaporarium, in aprico loco positum, ad calorem solis excipiendum, &c. ab ἥλι☉, & κάμιν☉.

Ἡλιοκάνθαρ☉, solaris scarabeus; qui κοπρεὼν, ab Hippocrate vocatus est; q. d. fimarius, quòd è fimo ingentes pilas aversis pedibus volutet, &c. ab ἥλιος & κάνθαρ☉; V.

Ἡλιόκαυσ☉, idem quod ἡλιοκαὴς, & ab iisdem: V.

Ἡλιομανὴς, insano solis amore captus, cicadæ epitheton; quod sole gaudeat, & ἐπιμαίνεται τῷ ἡλίῳ, ab ἥλι☉ & μαίνομαι.

Ἡλιόπ☉, dictum fuit à quibusdam heliotropium magnum, ut est in append. Diosc. ab ἥλι☉, & ϖὺς; V.

ἩΛΙΟΣ, ȣ, ὁ, Sol. q. ab ἕλη, splendor.

Ἡλιοσκόπ☉, solem spectans, helioscopus; i. e. solisequus: sic nominatam esse Tithymali speciem quandam, quoniam comas cum sole circumagat; autor est Diosc. lib. 4. c. 165. est genus herbæ lactariæ, ad solis cursum comas convertens, &c. ab ἥλι☉, & σκοπὸς; V.

Ἡλιοστερὴς, sole privatus, sole privans, inumbrans; ut ἡλιοστερὴς σκηνὴ, scena in Opaco, i. e. σκιαστική; ab ἥλι☉ & στερέω; V.

Ἡλιοστιβὴς, à sole tritus; per quem sol incedit seu meat; ab ἥλι☉, & στείβω. V.

Ἡλιότροπον, ȣ, ὁ, herba solaris, herba verrucaria, heliotropium; nomen accipit ἀπὸ τῦ συμπεριφέρεσθαι τὰ φύλλα τῇ τῦ ἡλίȣ κλίσει; quod folia unà cum sole circumagat, teste Diosc. lib. 4. c. 193. est & gemmæ nomen, quæ dejecta in vas aquæ, fulgorem solis accedentem percussu sanguineo mutat. Item solarium, vas horoscopon; seu locus in quo horæ ad solem denotantur, Veruto umbram faciente; vel pinnula, quæ umbra ad solis cursum circumagi ur; Athen. lib. 5. dicitur etiam ἡλιόσκοπον; ἥλι☉, & σκοπή, seu σκόπ☉; V.

Ἡλιοῦσθαι, Soli aduri, vel illustrari: à præced.

Ἡλιοφανὴς, solarem splendorem habens; vel à sole illustratus; undè ἡλιοφάνεια, solaris claritas, &c. ab ἥλι☉, & φαίνω; V.

Ἡλιόω, ῶ, in sole, ad solem expono, &c. ab ἥλι☉.

Ἡλίσκοντο, 3. pl. imperf. pass. ab ἁλίσκω, capio, f. ἁλώσω, p. ἥλωκα, & Att. ἑάλωκα, a. 2. ἧλων, Att. ἑάλων.

Ἡλίσκ☉, ȣ, ὁ, parvus clavus, clavi ulus, &c. diminutivum est, ab ἧλ☉, clavus. V.

Ἤλιτεν, peccavit, 3. sing. a. 2. act. verbi ἀλιτέω, vel ἀλείτω, pecco: a. 2. ἤλιτον.

Ἡλίτης, ȣ, ὁ, q. d. clavaris, & ἡλῖτις λιπὶς, in f. squama æris quæ è clavis decutitur; Diosc. lib. 5. c. 89. est ab ἧλ☉, clavus. V.

Ἡλιτόμην☉, & ἀλιτόμην☉, ȣ, ὁ, ἡ, natus ante completos menses: ab ἀλιτέω, aberro, & μήν, mensis.

ἩΛΙΨ, ιπ☉, ἡ, calceus: q. ab ἀλείφω, ungo, quia ex corio est, quod ungi solet.

Ἡλιώδης, εως vel ε☉, ὁ ϰ ἡ, solem referens, soli similis, subcandidus, &c. est ab ἥλι☉, V.

Ἡλιωθεὶς, ένῖ☉, Sole æstuans, a. 1. part. pass. ab

Ἡλιώθην, a 1. pass. verbi ἡλιόω, insolo. Th. ἥλι☉, Sol.

Ἡλιῶσαι κόμαι, aureæ & flavæ comæ, nom. pl. part. præs. f. g. ab ἡλιάω, f. άσω, colore radios Solis refero: ab eod. Th.

Ἡλίωσις, insolatio, i. e. corporis in sole apricatio, &c. verbale ab ἡλιόω, id V.

Ἧλκον, Dor. pro εἷλκον, imperf. act. verbi ἕλκω, traho.

Ἡλκωμέν☉, perf. part pass. ab ἑλκόω, exulcero, f. ώσω. Th. ἕλκ☉, ulcus.

Ἠλλάγησαν, mutati sunt, 3. pl. a. 2. ind. pass. verbi ἀλλάσσω, vel -ττω, f. ξω, a. 2. ἤλλαγον, perf. pass. Ἤλλαγμαι, a. 1. pass. ἠλλάχθην, a. 2. ἠλλάγην.

Ἠλλαγμέν☉, perf. part. pass. &

Ἤλλαξα, ας, ε, a. 1. act. &

Ἠλλάχθαι, perf. inf. pass. ab ἀλλάσσω, vel ττω, muto: V. ἠλλάγησαν.

Ἠλλοίωμαι, mutatus sum, perf. pass. verbi ἀλλοιόω immuto, f. ώσω, p. ἠλλοίωκα. Th. ἄλλ☉, alius.

Ἠλλοτρίωνται, alienati sunt, 3. pl. perf. pass. ab ἀλλοτριόω, abalieno, f. ώσω, p. ἠλλοτρίωκα; ab ἀλλότρι☉, alienus. Them. ἄλλ☉, alius.

Ἠλοήθην, contusus sum, a. 1. ind. pass. verbi ἀλοάω, trituro, comminuo, f. άσω, & ήσω.

Ἠλοίησεν, amputavit, 3 sing. a. 1. act verbi ἀλοιάω, Poët. pro ἀλοάω, trituro, f. ήσω.

Ἠλὸς, ȣ, ὁ, per Sync. pro ἠλεὸς, stolidus, q. v.

ἩΛΟΣ, ȣ, ὁ, clavus, q. ab ἕω, mitto: quia immittitur: inde fort. Angl. **an Awl.**

Ἡλότυπ☉, clavo percussus, aut fixus; Nonn. clavo trajectus, &c. ex ἧλ☉, & τυπέω; idem quod, τύπτω, undè τυπὴ, & τύπ☉, &c. V.

Ἡλόω, ῶ, clavo figo, configo, &c. à Th. ἧλ☉; V.

Ἤλπικα, perf. act. &

Ἤλπισα, a. 1. verbi ἐλπίζω, spero, f. ίσω, Th. ἐλπὶς, spes.

Ἧλτο, saltavit, per Sync. pro ἥλατο, 3. sing. a. 1. m. mutato etiam spiritu, ab ἅλλομαι, salio.

Ἠλυγάζω, obumbro, obtenebro, umbra tenebrisq; circumfundo, & occulto, &c. Item ἠλυγῶδ☉, umbrosus, opacus; apud Suid. Utrumque à seq. ἠλυγὴ, &c. V.

Ἠλύγη, ης, vel ἠλυγὴ, ῆς, ἡ, tenebræ, umbra. Th. λύγη, idem.

Ἠλυγισμὸς, obumbratio, obtenebratio, obscuratio, & obscuritas, &c. est verbale ab ἠλυγίζω, obumbro, obtenebro, &c. idem quod ἠλυγάζω, & ab eodem; V.

Ἤλυθ' pro ἤλυθε, 3. sing. a. 2. ἤλυθον, q. v.

Ἤλυθα, ας, ε, in 1. plur. ἠλύθαμεν, p. m. verbi ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον.

Ἤλυθον, ες, ε, & per Sync. ἦλθον, ες, ε, a. 2. ind. ejusd. verbi.

Ἤλυξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἀλύσκω, evito, effugio, f. ξω, tanq. ab ἀλύζω. Them. ἀλέω, vito.

Ἠλύσι☉, ȣ, ὁ, Elysios, ἀπὸ τῦ λύσιν μὴ ἔχειν, &c. Undè ἠλύσιον, elysium, elysii campi, & insulæ fortunatorum nemorum; Virgil. μακάρων νῆσοι; Hesych. quasi ȣ λύσιον, ὅπȣ ȣ διαλύονται ἀπὸ τῶν σωμάτων αἱ ψυχαὶ, &c.

Ἤλυσις, ι☉, ἡ, adventus ingressus, itio, &c. idem quod ἔλυσις, verbale ab ἔρχομαι; V.

Ἦλφον, ες, ε, inveni, a. 2. ind. act. verbi ἀλφάνω, vel ἄλφω. Th. ἄλφα.

Ἥλωκα, captus sum, Att. ἑάλωκα, perf. act. verbi ἁλίσκω, capio, f. ἁλώσω, tanq. ab ἁλόω, vel ἅλωμι, a. 2. ἧλον, & Att. ἑάλων.

Ἠλώμην, imp. verbi ἀλάομαι, vagor, erro.

Ἧλων, Att. ἑάλων, a. 2. &

Ἥλωσαν, 3. plur. a. 2. ἧλων vide in ἥλωκα.

Ἧμα, ατ☉, τὸ, telum, missile: ab ἵημι, mitto. Th. ἕω, idem.

Ἠμάθηνεν, 3. sing. a. 1. act. verbi ἀμαθαίνω, in ignorantia versor: ab ἀμαθὴς, indoctus: ex α priv. & μανθάνω, disco, f. μαθήσω, a. 2. ἔμαθον.

Ἠμαθίων, ων☉, ὁ, EMATHION, nomen regis.

Ἠμαθόεις, εντ☉, ὁ, arenosus: Ion. pro ἀμαθόεις, ab ἄμαθ☉, pro ψάμαθ☉, idem quod Th. ψάμμ☉, arena.

ἩΜΑΙ, σαι, ται, sedeo, q. ab ἕω, colloco.

Ἦμαρ, ατ☉, τὸ, dies: in pl. ἤματα. Th. ἡμέρα, dies.

Ἥμαρτες, 2. sing. a. 2. ἥμαρτον; &

Ἡμάρτηκα, perf. ind. act. &

Ἡμαρτηκότα, acc. sing. part. perf. ab ἁμαρτάνω, pecco, f. ἁμαρτήσω.

Ἥμαρτον, ες, ε, a. 2. præced. verbi.

Ἡμάτι☉, ȣ, ὁ, diurnus: ab ἦμαρ, dies. Th. ἡμέρα, idem.

Ἡμάτωμαι, cruentatus sum, perf. pass. verbi αἱματόω, f. ώσω. Th. αἷμα, sanguis.

Ἤμβλακεν, ες, ε, a. 2. verbi Poët. ἀμβλακέω, for è ἀμπλακέω, pecco: quod à πλάνη, error. Th. πλάζω, errare facio, f. πλάγξω.

Ἠμβλύνθησαν, 3. plur. a. 1. ind. passiv. verbi ἀμβλύνω, f. ύσω. Th. ἀμβλὺς, obtusus.

Ἤμβροτον, ες, ε, aberravi, a. 2. ind. act. pro ἥμαρτον, Poët. tanq. ab ἀμβροτέω, pro ἁμαρτάνω, pecco.

Ἦμε παρῆμεν, Dor. pro ὥστε με παρεῖναι, ut ego præsens adessem.

Ἡμέας, acc. pl. Ion. pro ἡμᾶς, ab ἐγώ, nom. pl. ἡμέες, pro ἡμεῖς.

Ἡμεδαπὸς, qui est è nostro (i. e. nostrate) solo, nostras; ὁ τῆς ἡμετέρας, δαπέδȣ; q. d. ἡμεδάπεδ☉, sæpe etiam exponitur noster; apud Aristoph. ab ἡμέτερ☉, & δάπεδον, τὸ, pavimentum, &c. vi. Vel, ab ἡμέτερ☉, & ἔδαφ☉ solum, &c. V.

Ἤμεθα, fuimus, 1. pl. a. 2. m. ἤμην, ab εἰμὶ, sum.

Ἠμείβετο, respondit, 3. sing imperf. pass. verbi ἀμείβω, permuto, futur. ψω, p. ἤμειφα.

Ἠμείδηκα, ας, ε, perf. act. &

Ἠμειδηκὼς, perf. part. ab ἀμειδιάω, quod ex α priv. & μειδιάω, rideo, f. ήσω.

Ἡμεῖς,

'Ημεῖς, nos, nom. pl. ab ἐγώ, ego.

'Ημείων, nostrûm, Ion. pro ἡμῶν, gen. pl. ejuſd.

'ΗΜΕΚΤΕ'Ω, ægre fero, indignor: fortè ab ἐμέω & ἔχω, quasi vomitum & fastidium habeo.

'Ημέληκα, neglexi, contempsi, perf. act. &

'Ημελημένος, neglectus, perf. part. pass. ab ἀμελέω, negligo: vide ἠμέλησ.

'Ημελημένως, incuriosè; non habitâ ullâ curâ; negligenter, &c. Adv. à præced.

'Ημελλ', pro ἤμελλε, 3. sing. imperf. act. verbi μέλλω, futurus sum; f. μελλήσω.

'Ημέλουν, 3. pl. imperf. verbi ἀμελέω, negligo: f. ήσω. p. ἠμέληκα; quod ex α priv. & μέλει, curæ est, imperson.

'ΗΜΕ'Ν, Poët. &, conjunct. copul. cui respondet ἠδέ. At ἦ μὴν, sane, profecto.

'Ημεν, eramus, 1. pl. imperf. ἦν, verbi εἰμὶ, sum. Est & ἦμεν, præs. inf. Dor. pro εἶναι, ejusd. verbi. Est & ἦμεν, per Sync. pro ἤειμεν, iveramus, 1. pl. plusq. p. m. verbi εἶμι, eo.

'Ημενος, η, ον, sedens, præs. part. ab ἧμαι, sedeo.

'ΗΜΕ'ΡΑ, ας, ἡ, & Ion. ἡμέρη, dies, lux: veteres ἡμέραν ἱμέραν, vocabant, ab ἱμείρω, appeto, quod appetibilis ob lucem; ἡμέρα κυριακή, dies dominicus.

'Ημερεύω, f. σω, diem transigo: à præced.

'Ημερέων, gen. plur. Ion pro ἡμερῶν, ab ἡμέρα, dies.

'Ημερήσιον, ου, τὸ, merces diurna; diarium, &c. à seq.

'Ημερήσιος, ου, ὁ, unius diei: &

'Ημερία, & Doricè, ἀμερία; pro ἡμέρα, dies; item, ἡμερίδιον, ου, τὸ, diecula; diminut. ab ἡμέρα; sic,

'Ημερινὸς, ου, ὁ, diurnus: &

'Ημέριος, ου, ὁ, ἡ, idem: ab ἡμέρα, dies.

'Ημερὶς, ίδος, ἡ, mansueta, cicur. Them. ἥμερος, mansuetus. Est & species roboris; item vitis.

'Ημερίδης, ου, ὁ, mitis; Plut. Symp. 4. ab ἥμερος, Vi.

'Ημερόβιος, ου, ὁ, ἡ, qui in diem vivit, ut mendici omnes: peculiariter sic dictus est Diogenes qui quotidie victum mendicabat: item insecti genus, unicum diem vivens, ἐφήμερον etiam dict.

'Ημεροδρομέω, sum cursor, seu stator; sum à pedibus; Luc. Item, ἡμεροδρομεῖν, toto die currere; officio fungi cursoris, &c. Est à sequente ἡμεροδρόμος, Vi.

'Ημεροδρόμος, q. d. diurnus cursor, tabellarius: ab ἡμέρα, dies, & τρέχω, curro: p. m. δέδρομα.

'Ημερόδρυς, arbor quædam glandifera; seu species quædam quercus; quæ & ἡμερὶς dicitur; id vide; ab ἥμερος, δρῦς, Vi.

'Ημεροθαλὴς, placidè & benignè virens seu pullulans; vel placidè virescere & pullulare faciens; ut, in neut. gen. ἡμεροθαλὲς ἔαρ; in Epigr. ver benignè florens, &c. Ab ἥμερος, & θάλλω; unde, θάλος, & θαλέω, &c. Vi.

'Ημεροκαλὲς, & ἡμεροκαλλὶς, flos, unico die vigens; lilium agreste; vide Theophr. Diosc. Plin. &c. Ab ἡμέρα & θάλλω; unde, θάλος & θαλέω, &c. Vi.

'Ημερόκοιτος, ου, ὁ, qui tota die dormit: ab ἡμέρα, dies, & κοίτη, lectus.

'Ημερολεκτεῖν, quotidie numerare; vel potiùs, idem quod ἡμερολογεῖν; dies supputare, vel recensere quid diebus singulis acciderit, &c. Vi.

'Ημερολόγειον, & ἡμερολόγιον, τὸ, diarium, calendarium; fasti, &c. Item, ἡμερολόγος; diurna ratio; diurnus sermo; h. e. quem vix in die perlegas, &c. Omnia à seq. ἡμερολογέω.

'Ημερολογέω, ῶ, dies numero: ab ἡμέρα, & λέγω, lego, numero.

'Ημερονύκτιον, diei & noctis spatium; intercapedo temporis diei & noctis; Basi. in Epist. in Hexaem. ἐγένετο οὖν ἑσπέρα, ἐγένετο πρωῒ ἡμέρα μία; τὸ ἡμερονύκτιον; inquit; ab ἡμέρα; & νύξ, νυκτὸς, Vi.

'Ημεροποιῶ, mansuetum reddo; ab ἥμερος & ποιέω, &c. Vi.

'ΗΜΕΡΟΣ, ου, ὁ, ἡ, mansuetus, cicur: q. ab ἡμέρα, quia dies jucunda.

'Ημεροσκοπεῖον, q. d. diurnæ speculationis locus; item, ἡμεροσκόπιον, vel ἡμεροσκόπιον, oppidum, seu municipium in Hispania, Straboni; à sequente ἡμεροσκόπος, Vi.

'Ημεροσκόπος, ου, ὁ, speculator diurnus: ab ἡμέρα & σκοπὸς, speculator. Th. σκέπτομαι, circumspicio.

'Ημερότης, ητος, ἡ, mansuetudo, moderatio, suavitas, placiditas, &c. Item, ἡμέρωμα, τὸ, mitigatio, cicuratio, mansuefactio; & ἡμέρωσις; idem; omnia à sequente ἡμερόω, vide.

'Ημεροφοιτος, interdiu oberrans; ab ἡμέρα & φοιτάω, Vi.

'Ημερόφωνος, diem inclamans, seu vocans; i. e. lucem; de gallo gallinaceo dictum, à Simonide apud Athen. l. 9. Sic ab Ovid. lucis prænuntius ales; dicitur, &c. Ab ἡμέρα & φωνὴ, vide.

'Ημερόω, f. ώσω, p. ωκα, mansuefacio: ab ἥμερος, cicur, quod vide.

'Ημέρωμα, & ἡμέρωσις; vide suprà, in ἡμερότης.

'Ημεροφρεῖν, interdiu custodire; (ἡμεροφυλακεῖν) ab ἡμέρα & ὠρέω; idem quod οὐρέω, custodio, &c. Vi.

'Ημες, præs. inf. Dor. pro εἶναι, esse: ab εἰμὶ, sum; vel eramus: Dor. pro ἦμεν, 1. pl. a. 2. ejusd. verbi.

'Ημετέρης, gen. sing. Ion. f. g. ab

'Ημέτερος, α, ον, noster: ab ἡμεῖς, nos. Th. ἐγώ.

'Ημημένος, perf. part. pass. verbi ἀμάω, meto, colligo: f. ήσω.

'Ημην, ἦσο, ἦτο, fueram, vel eram, plusq. p. vel potius a. 2. m. verbi εἰμὶ, sum.

'Ημην, sedebam, imperf. verbi ἧμαι, sedeo.

'Ημησε, 3. sing. a. 1. ind act. verbi ἀμάω, meto: f. ήσω. p. ἤμηκα.

'Ημὶ, loquor, Att. Aphæresi, pro φημί.

'Ημι, καὶ ἦμος, quando, aliquando, &c.

'Ημιαμφόριον, ου, τὸ, amphoræ dimidium; amphora dimidiata, &c. Ab ἥμισυς & ἀμφορεὺς, quæ vide.

'Ημίανδρος, ου, ὁ, semivir: ex ἥμισυς, dimidius, & ἀνὴρ, vir.

'Ημιάνθρωπος, ου, ὁ, & ἡμιάνηρ, ερος, ὁ, idem, & ab iisdem.

'Ημιάρρην, ενος, ὁ, ἡ, semivir: ab ἥμισυς, dimidius, & ἄρρην, mas.

'Ημιάρτιον, ἡμίαρτον, & ἡμίαρτος; genus quoddam panis, hemicycli figurâ; i. e. lunatâ; q. d. panis dimidiatus, &c. Panis ἡμικυκλώδης; Hesych. ab ἥμισυς & ἄρτος, Vi.

'Ημιαστράγαλον, semitalus; ab ἥμισυς & ἀστράγαλον, &c. Vi.

'Ημιβάρβαρος, semibarbarus; Th. βάρβαρος, Vi.

'Ημιβρεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dimidia ex parte rigatus; semimadidus; Theophr. de caus. Plant. lib. 3. c. 28. Item, ἡμίβροχος; idem; ab ἥμισυς & βρέχω; unde βροχὴ, &c. Vi.

'Ημίβροτος, semihomo, semivir; ab ἥμισυς & βροτὸς, Vi.

'Ημίβρωτος, ου, ὁ, ἡ, semesus: ex ἥμισυ, dimidium, & βρωτὸς, edulis. Th. βρώσκω, comedo.

'Ημιβρωθὴς, semiesus, semiadesus, &c. Idem quod, & ab eo derivatur præcedens ἡμίβρωτος, id vide.

'Ημιγένειος, semibarbatus: ex ἥμισυς, dimidius, & γένειον, barba.

'Ημιγενὴς, semigenitus; id est, imperfectum genus habens; quasi semicreatus; inchoatus, &c. Theophr. l. 1. c. 23. de abortivis fructibus; ἀλλ' ἡμιγενῆ φθείρεται, &c. Ab ἥμισυς & γείνομαι, unde γένος, &c. Vi.

'Ημίγυμνος, seminudus; ab ἥμισυς & γυμνὸς, Vi.

'Ημιγύναιος, semimulier; semivir, &c. Ab ἥμισυς & γυνὴ, Vi.

'Ημιδαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, semesus; semiesus; ut in Epigr. ἡμιδαὲς σκύβαλον; ab ἥμισυς & δαίω, epulum præbeo; unde δαὶς, δαιτὸς, ἡ, epulum, &c. Vel, ut alii ab ἥμισυς & ἔδω, edo, &c. Item, semidivisus; ab ἥμισυς & δαίω, divido, &c. Item, semiustus; ab ἥμισυς & δαίω, uro.

'Ημιδάϊκτος, semioccisus; ab ἥμισυς & δαΐζω, divido; item occido, &c.

'Ημιδαμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, semidomitus; ab ἥμισυς & δαμάω, &c. Vi.

'Ημιδεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cui dimidium deest, seu deficit; semivacuus; semiplenus, &c. Ab ἥμισυς & δέω, seu δέομαι, egeo.

'Ημιδιπλοΐδιον, ου, τὸ, dimidiata diplois; semicinctium, muliebre quoddam pallium, &c. Ab ἥμισυς & διπλοῒς, ίδος, ἡ, Vi.

'Ημίδουλος, semiservus; Eurip. à Th. δοῦλος, Vi.

'Ημιεκτέον, seu ἡμίεκτον; dimidiatus sextarius; dimidium sextarii; semisextarium;

rium; i. e. τετράμετρον; nam μέδιμνος, continet χοίνικας μή; i. e. 48. harum pars sexta; octo sunt; dimidium sextæ partis, i. e. τῶν ὀκτὼ, quatuor sunt; ὃ καλεῖται τετράμετρον; Aristoph. Ab ἥμισυς & ἑκτεὺς, εως, ὁ, sextarius medimni, seu, triens semimedimni, &c. Quod ab ἕκτος, sextus, &c. Vi.

Ἡμιεργὴς, & ἡμιεργός; q. d. semifactus; ad dimidium factus; imperfectus; inchoatus, &c. Ab ἔργον, Vi.

Ἡμίετες, dimidium anni; annus dimidiatus, &c. Ab ἔτος, τὸ, Vi.

Ἡμίεφθος, semielixus; semicoctus, &c. Ab ἑφθὸς, Vi.

Ἡμίηλος, partim, seu dimidia tantum ex parte, soli expositus; ad dimidium siccatus, seu siccaneus, &c. Ab ἥμισυς & ἥλιος, Vi.

Ἡμιθανὴς, έος, ὁ, ἡ, seminex, semimortuus; ab ἥμισυς, dimidius, & ἔθανον, a. 2. verbi θνήσκω, morior.

Ἡμιθέαινα, ἡ, semidea; ab ἡμίθεος, semideus; item, heros; Herculis & heroum epitheton, &c. Unde plur. seq. Vi.

Ἡμίθεοι, SEMIDEI, & in gen. pl. ἡμιθέων· ab ἥμισυς, dimidius, & θεὸς, Deus.

Ἡμιθνὴς, ῆτος, vel, ἡμίθνης, ῆτος, ὁ, semimortuus; semianimis; semivivus; ut Aristoph. νεφ. ἡμιθνὴς γενήσομαι; semivivus ero; &c. (ab ἥμισυς & θνήσκω, Vi.) differt ab eo, ἡμίθνητος, quod ex una parte mortalem, ex alia immortalem significat, quales dioscuri finguntur, &c. V.

Ἡμίθνητος, q. d. semimortalis; & ex consequente semideus; vel qui alternis vivit & moritur, &c. Quo sensu Διόσκουροι (Vi.) vocantur ἡμίθνητοι; à θνητὸς, Vi.

Ἡμίθραυστος, dimidia ex parte fractus seu contusus; Poll. l. 6. à θραυστὸς, vide in Th. θραύω.

Ἡμιθωράκιον, ου, dimidiatus thorax; Poll. l. 1. ab ἥμισυς & θωράκιον, τὸ, lorica: à Th. θώραξ, Vi.

Ἡμικάδδιον, vel ἡμικάδιον, ου, τὸ, dimidius cadus; dimidium cadi, &c. Ab ἥμισυς & κάδιον, parvus cadus; diminut. à Th. κάδος vel κάδδος, vide.

Ἡμίκακον, à Phrynicho quidem usurpari prohibetur; & loco ejus ἡμελημένον, adhiberi statuitur; Euclidem tamen & Sophoclem dixisse ἡμίκακον, & Aristophanem, ἡμικάκως; testis est Poll. l. 6. c. 26. ab ἥμισυς & κακὸς, Vi.

Ἡμίκαυστος, ου, ὁ, semiustus: dimidia ex parte crematus, &c. à καυστὸς, Vi.

Ἡμίκλαστος, semifractus; Plut. Th. κλάω, Vi.

Ἡμικλεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, semiclausus; ut ἡμικλεεῖς πύλαι, semiclausæ fores; apud Suid. ab ἥμισυς & κλείω, claudo, vide.

Ἡμικόριον, media pars cori, (corus mensura est Hebraica) quæ facit quindecim modios, inquit Hieron. in c. 3. Hos. apud Hesych. legitur ἡμικόλλιον, dicitúrque esse μέτρον οἴνου; ab aliis exponitur ἡμιχοίνικον, &c.

Ἡμικοτύλιον, ου, τὸ, cotyla, seu hemina dimidiata; dimidia cotylæ seu heminæ pars; Diosc. lib. 5. Unde ἡμικοτυλιαῖος, qui est cotylæ; seu heminæ dimidiatæ, &c. Ut, ἡμικοτυλιαῖος οἶνος; vini tres cyathi; vini heminæ; semissem etiam interpretatur Diosc. lib. 8. Ab ἥμισυς & κοτύλη, vide.

Ἡμίκραιρα, ἡ, dimidia capitis pars; seu, τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς, medium capitis, &c. Ab ἥμισυς & κραῖρα, vide.

Ἡμίκρανον, ου, τὸ, dimidium capitis, dimidia capitis pars; ἡμίκρανον, non autem ἡμικεφάλαιον, dicunt Attici, ait Phrynich. Indè, ἡμικρανία, ἡ, & ἡμικρανικὸν πάθος; dicitur, ἡ περὶ τὸ ἡμίκρανον ὀδύνη; & ἡμικρανικοὶ, hemicranici, qui hemicraniæ obnoxii sunt; sive, qui hemicrania laborant, &c. Ab ἥμισυς & κρανίον, τὸ, caput, vide.

Ἡμικύκλος, ου, ὁ, semicirculus, hemicyclus; item, ἡμικύκλιον, τὸ, idem; & ἡμικύκλιος, semicircularis; à Th. κύκλος, Vi.

Ἡμικυλίνδριον, ου, τὸ, semicylindrus; quo pro cervicali usos fuisse tradunt Ægyptios; à κύλινδρος, Vi.

Ἡμικύων, semicanis. Th. κύων, vide.

Ἡμιλέπιστος, & ἡμίλεπτος, semidecorticatus; (de pullo in ovo adhuc contento, etiam dicitur) ab ἥμισυς & λεπίζω, ac Th. λέπω; quæ vide.

Ἡμίλευκος, semialbus; à Th. λευκὸς, vide.

Ἡμίλιτρον, ου, τὸ, semilibra, selibra; dimidiata libra, &c. Apud Siculos, semiobolus, seu sex æris; nam λίτραν, olim, obolum vocabant; Poll. ex Aristot. Th. λίτρα, Vi.

Ἡμίλουτος, semilotus; à Th. λούω, vide.

Ἡμιλοχία, ἡ, dimidiatus λόχος; dimidia pars cohortis; unde, ἡμιλοχίτης, qui dimidiato λόχῳ præest, &c. à Th. λόχος, cohors, &c. Vi.

Ἡμιμαθὴς, semidoctus; à Th. μανθάνω, vide.

Ἡμιμανὴς, semiinsanus; à Th. μαίνομαι, vide.

Ἡμιμάραντος, semimarcidus; Luc. à Th. μαραίνω, Vi.

Ἡμιμάσητος, semimansus, à Th. μασάομαι, Vi.

Ἡμιμέδιμνος, semimedimnus: dimidia medimni pars; mensura vigintiquatuor chœnicum; μέτρον χοινίκων εἰσοπτεσσάρων, Poll. l. 4. Th. μέδιμνος, vide.

Ἡμιμέθυσος, semiebrius; à μέθυσος, vide.

Ἡμιμερὴς, semi; qui est dimidiæ partis, &c. Ab ἥμισυς & μέρος, Vi.

Ἡμίμεστος, semiplenus, semiinanis, &c. Ab ἥμισυς & μεστὸς, &c. Vi.

Ἡμίμναιον, τὸ, dimidium minæ; dimidia mina; drachmæ, 50. &c. Ut ἡμίμναια πέντε σύκων; Plut. in Lycurgo; ubi interpres, ficuum quinq; semis minas, interpretatur; ab ἥμισυς & μνᾶ, Vi.

Ἡμιμοίριον, & ἡμιμοίριον; dimidiata pars, vel portio; altera pars, pars dimidia, &c. Ab ἥμισυς & μόρος, seu μοῖρα, &c. Vide.

Ἡμιμόχθηρος, semimalus; Plat. Rep. 1. à μοχθηρὸς, Vi.

Ἡμῖν, nobis; posteriori longa & brevi interdum; ab ἡμεῖς, nos, Vi.

Ἡμίνα, ης, ἡ, HEMINA, dimidium sextarii. Th. ἥμισυς, dimidius.

Ἡμιξύρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, semirasus; à verbo ξυράω, Vi.

Ἡμιόδιος, qui dimidia parte præest itineribus; Aristot. Oecon. 2. ab ἥμισυς & ὁδὸς, &c. Vi.

Ἡμιόλιος, ου, ὁ, totus cum dimidia sui parte; sescuplus; sesquialter; sesquiplex; item, ἡμιόλος; idem. Vide etiam, ἡμιολιασμὸς, quum quis sescuplum pendit, &c. Ab ἥμισυς & ὅλος, totus, &c. Vi.

Ἡμιόνειος, & ἡμιονίτης, ου, ὁ, mularis; item, in fœm. gen. ἡμιονῖτις; ut ἡμιονῖτις ἵππος; equa mulos pariens, &c. Item, ἡμιονῖτις, sub. πόα; vel βοτάνη, herba, quæ & ἡμιόνιον, & ἡμίονος, dicitur; vel quod mulæ ea delectentur; vel quòd mulieres steriles instar mularum reddat: Theoph. Diosc. Omnia à seq.

Ἡμίονος, ου, ὁ, ἡ, mulus, a: quasi semiasinus, dat. pl. Ion. ἡμιόνοισι· ab ἥμισυς, dimidius, & ὄνος, asinus.

Ἡμίοπος αὐλὸς, tibia imperfecta; & ἡμίοποι αὐλοὶ dicuntur tibiæ, perfectis minores, conviviis adhiberi solitæ; Athen. lib. 4. ab ἥμισυς & ὀπὴ; foramen, Vi.

Ἡμίοπτος, semiassus, semiassatus, semicoctus, &c. Ab ὀπτὸς, Vi.

Ἡμιοφανὴς, qui ex dimidio apparet; ab ἥμισυς & φαίνω, Vi.

Ἡμιπαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, semiconcretus; ab ἥμισυς & πηγνύω, in a. 2. ἐπάγην, &c. Vide.

Ἡμιπαίδευτος, semidoctus; à παίδευτος, Vi.

Ἡμιπαχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, semicrassus. Th. παχὺς, Vi.

Ἡμιπέλεκκον, ου, τὸ, semicircula, dimidiata securis: ab ἥμισυς, dimidius, & πέλεκυς, securis.

Ἡμιπέλεκκος, & ἡμιπέλεκυς, εος, ὁ, securis uno tantum latere scindens; sive, ab una tantum parte acutus; quæ bipennis & anceps non est, &c. Ab iisdem.

Ἡμίπεπτος, semicoctus; à πεπτὸς, vide.

Ἡμιπηχυαῖος, semicubitalis; dimidium cubitum altitudine vel longitudine æquans; Diosc. l. 3. à πηχυαῖος, vide.

Ἡμίπλεθρον, ου, τὸ, dimidium jugeri: ex ἥμισυς dimidius, & πλέθρον, Poët. πέλεθρον, jugerum.

Ἡμιπληξ, semipercussus, semiconcussus ictibus; unde, ἡμιπληξία, ἡ, quæ & παραπληξία, idem quod παράλυσις; dimidii corporis resolutio; dicitur autem, hemiplexia, seu paraplexia, in parte corporis, sicut apoplexia in toto corpore; Gal. in def. med. Item, ἡμιπληκτικὸς, qui hemiplexia laborat, &c. Ab ἥμισυς & πλήσσω, vel πλήττομαι,

τομα, unde πλὴξ, πλῆξις, εως, ἡ, &c. Vide.

Ἡμίπληρος, semiplenus, semiinanis, vel seminanis; Plin. Poll. l. 6. à verbo πληρόω, Vi.

Ἡμιπλίνθιον, ου, τὸ, dimidiatus later: ab ἥμισυς, dimidius, & πλίνθος, later.

Ἡμίπνουν, acc. sing. ab ἡμίπνοος, ους, semivivus: ab ἥμισυς, dimidius, & πνέω, spiro.

Ἡμιπόδιον, τὸ, semipes; pes dimidius; ut, ἡμιπόδιον τριῶν; trium semipedum; i. e. sesquipedis; Theophr. à πόδιον, τὸ, Vi.

Ἡμίπολον, dimidium poli; i. e. cœli media pars; seu dimidia pars cœli, &c. à πόλος, ου, Vi.

Ἡμιπόνηρος, semimalus; semimalignus, &c. (Ab ἥμισυς & πόνηρος, Vi.) Aristot. in Eth. & 5. Polit.

Ἡμίπτωτος, semirutus; qui dimidia ex parte corruit, &c. à verbo πίπτω; unde πτῶμα, πτῶσις, πτωτὸς, &c. Quæ vide; tanquam ab inusitato πτόω.

Ἡμίπυρος, semiustus; semiardens; Aristot. de mundo; à Th. πῦρ, πυρὸς, Vi.

Ἡμίπυῤῥος, semirufus; Vi. πυῤῥός.

Ἡμιῤῥαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, semifractus; semilacerus; ab ἥμισυς & ῥήσσω, vel ῥηγνύω, fut. ξω, &c. Vi.

Ἡμισάλευτος, dimidia ex parte concussus, & agitatus, &c. Ab ἥμισυς & σαλεύω, Vi.

Ἡμισαπὴς, semiputris; qui dimidia ex parte corruptus; semiputris, &c. Ab ἥμισυς & σήπω, Vi.

Ἡμίσεια, είας, ἡ, dimidia, Ion. ἡμίσεα· &

Ἡμίση, τὰ, contractè pro ἡμίσεα, nom. pl. n. g. &

Ἡμίσους, gen. contract. pro ἡμίσεος, ab ἥμισυς, quod vide.

Ἡμισέλπιδος, ου, ὁ, semisperans; ab ἥμισυς & ἐλπὶς, Vi.

Ἡμισεύελπις, semibene sperans; qui inter metum spemq; fluctuat; Lucian. ab iisdem.

Ἡμισεύω, dimidius sum; dimidia ex parte æquo; item, ad dimidiam partem redigo; seu, ad dimidias decoquo partes; in Hippiat. ἕως ἡμισευθῇ, &c. Unde verbale, ἡμίσευμα, τὸ, dimidium; dimidia pars, &c. Ab ἥμισυς, Vi.

Ἡμίσοφος, semisapiens. Th. σοφὸς, vide.

Ἡμίσπαστος, in Epigr. semivulsus; semiavulsus, &c. à Th. σπάω, vide.

Ἡμιστίχιον, ου, τὸ, HEMISTICHIUM, dimidium versus: ex ἥμισυς, dimidius, & στίχος, versus. Th. στείχω, eo.

Ἡμιστρατιώτης, semimiles; miles semivir; Lucian. ab ἥμισυς & στρατιώτης, vide.

Ἥμισυ, εος, τὸ, dimidium, altera vel dimidia pars; subduplum, dimidiatum, &c. Est neut. à Th. seq.

ΗΜΙΣΥΣ, ἡμίσεια, ἥμισυ, dimidius, a, um; SEMI vel SEMIS.

Ἡμισφαίριον, ου, τὸ, dimidia sphæra; i. e. cœli dimidium; ab ἥμισυς & σφαῖρα, vide.

Ἡμιτάλαντον, ου, τὸ, SEMITALENTUM: ex ἥμισυς & τάλαντον, talentum.

Ἡμιτάλαντον τέταρτον; tria talenta cum dimidio; vide præced.

Ἡμιτάριχος, qui ex media parte est salsamentum; salsamentum imperfectum; Th. τάριχος, Vi.

Ἡμιτέλεια, dimidium penè; aliquando pro dimidio solùm, pro semisse ponitur; semissis; Luc. Item, ἡμιτέλεστος, dimidia ex parte absolutus; semisartus; imperfectus, &c. Unde, neut. ἡμιτέλεστον, imperfectum, &c. Omnia a sequente,

Ἡμιτελὴς, έος, ὁ, ἡ, imperfectus, semiperfectus: ab ἥμισυς, dimidius, & τέλος, finis.

Ἡμιτμὴς, & ἡμιτμίας, ου, ὁ, semicastratus; cui alter ex testiculis exectus est; semimas, &c. Item, ἡμιτόμιον, idem quod sequens, id Vi.

Ἡμίτομον, ου, τὸ, dimidiata pars: &

Ἡμίτομος, ου, ὁ, ἡ, dimidiatus: ex ἥμισυς & τέμνω, seco: præt. m. τέτομα.

Ἡμιτόνιον, ου, τὸ, dimidia pars toni; item, pro fune, seu nervo, &c. Ab ἥμισυς & τόνος, Vi.

Ἡμίτραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, semibalbus; dimidia ex parte balbutiens, &c. Ab ἥμισυς & τραυλὸς, Vi.

Ἡμιτριταῖος, semitertianus; ut ἡμιτριταῖος πυρετὸς; febris semitertiana; i.e. tertiana imperfecta, & accedens ad quotidianam; quòd citiùs recurrat quàm vera tertiana, &c. Ab ἥμισυς & τριταῖος, Vi.

Ἡμιτύμβιον, dimidiatum, vel parvum bustum; Suid. parvum sepulchrum, &c. Aliquando ponitur pro, vel, significat idem quod, ἡμιτύβιον; quod dicitur esse indumentum lineum, utrinq; fimbriatum; peplum, sudarium, &c. Quomodo & Galen. apud Hippocr. ἡμιτύβιον esse testatur ὀθονίου παχέος μέρος; partem crassi lintei, &c. Ab ἥμισυς & τύμβος, id vide.

Ἡμιφάλακρος, semicalvus; in Epigr. Th. φαλακρὸς, Vi.

Ἡμιφάριον, dimidiata vestis pars; Suid. ab ἥμισυς & φᾶρος, εος, τὸ, vestis exterior, &c. Vi.

Ἡμιφλεγὴς, & ἡμίφλεκτος; semiustus, semustus; fumiustulatus, &c. à φλέγω, &c. Vi.

Ἡμίφωνος, q. d. dimidiatè, seu dimidiatam vocem edens; semivocalis; ut ἡμίφωνα φωνήεντα; apud Grammaticos; item, σύμφωνα ἡμιφωνήεντα; consonæ semivocales, &c. Ab ἥμισυς & φωνὴ, vide.

Ἡμιχοῖος, ἡμίχους & ἡμιχοαῖος; dimidium continens congium; semisextarius, &c. Item, ἡμίχουν, τὸ, scil. ἀγγεῖον; dimidiatus congius; semisextarium; dimidium, seu semissis congii, &c. Sed dicitur & ἡμίχοον; semicongium, &c. Omnia à χόος, χοῦς ὁ, congius, &c. Vi.

Ἡμιχοίνιχος, dimidiatam chœnicem capiens; Diosc. lib. 5. Ubi ἡμιχοίνικον, modii semissem, vertit Marcel. ab ἥμισυς & χοῖνιξ, ικος, ἡ, Vi.

Ἡμιχολώδης, semibiliosus; à χολώδης; vide.

Ἡμιχόριον, altera pars chori bipartiti; Poll. l. 4. c. 5. Ab ἥμισυς & χορὸς, vide.

Ἡμίχους; vide suprà, ἡμιχοῖος, &c.

Ἡμίχρηστος, semibonus; semiprobus; Aristot. Polit. 5. μὴ πόνηρος, ἀλλ' ἡμιπόνηρος; inter bonum & malum medius; semimalus, &c. Ab ἥμισυς & χρηστὸς, Vi.

Ἡμίχρυσος, ex dimidia parte aureus; vel, nummus aureus dimidium staterem valens. Th. χρυσὸς, vide.

Ἡμίψυκτος, ου, ὁ, & ἡμιψυχὴς, ὁ καὶ ἡ, semifrigefactus; semigelatus, &c. Th. ψύχω, unde, ψυκτὸς, &c. Vide.

Ἡμιωβόλιον, & ἡμιώβολον, ου, τὸ, semiobolus; dimidiata oboli pars; dimidium oboli, &c. Unde, ἡμιωβόλια, τὰ; sunt vascula minimi pretii; item, ἡμιωβολιαῖος, ου, ὁ, semiobolum æquans pretio & pondere; ideoq; vilis & exiguus, &c. Ab ἥμισυς & ὀβολὸς, &c. Vi.

Ἡμιώριον, ου, τὸ, SEMIHORA: ab ἥμισυς, dimidius, & ὥρα, hora.

Ἧμμαι, accensus sum, perf. pass. ind. &

Ἡμμένος, incensus, perf. part. pass. verbi ἅπτομαι. Th. ἅπτω, tango, accendo.

Ἤμειψα, ας, ε, commutavi, permutavi, vices reddidi, præt. ind. m. verbi ἀμείβω, commuto.

Ἠμοιρηκὼς, perf. part. act. verbi ἀμοιρέω, exors & expers sum: ab ἄμοιρος, expers, quod ex α priv. & μοῖρα, portio. Th. μείρω, partior.

ΗΜΟΣ, adv. quando, quum, sine interrogatione, cui respondet τῆμος, tum.

Ἡμὸς, pro ἡμέτερος; noster; apud poetas; pro quo scribitur ἁμὸς seu ἀμὸς; Doricè.

Ἡμοσύνη, ης, ἡ, jaculatio, seu jaculandi peritia; (βλῆσις, ἀκόντισις, &c.) ab ἥμων, ονος; id vide.

Ἠμπειχόμην, induebar, cum dupl ci augmento, sc. præter commune η pro ε, habens etiam η pro α, pro ἀμπειχόμην, imperf. pass. verbi ἀμπέχομαι, vel ἀμπέχω, pro ἀμφιέχω, f. ἀμφέξω, circumdo, induo, ex ἀμφὶ, circum, & ἔχω, habeo: imperf. εἶχον. a. 2. ἔσχον.

Ἠμπεσχόμην, itidem pro ἀμπεσχόμην, a. 2. m. verbi ἀμπέχω. Vide præced.

Ἠμπίσχετο, i.e. ἐνεδύσατο, induit, circumamictus erat; περιεβάλλετο, &c. Est 3. pers. a. 1. seq.

Ἠμπισχόμην, induebar, imperf. pass. verbi ἀμπίσχω, idem quod ἀμπέχω, vide ἠμπεσχόμην.

Ἤμπλακες; i. e. ἠδίκησας; ἥμαρτες; aberrasti, peccasti, &c. Est 2. pers. a. 2. act. cujus part. ἀμπλακὼν, vide.

Ἠμπόλησε, vendidit, 3. sing. a. 1. act. verbi ἐμπο-

ἐμπολέω, vendo in aliquo loco. Th. πωλέω, vendo.
Ἤμυν', pro ἤμυνε, ultus est, 3. sing. imperf. vel a. 1. vel 2. verbi ἀμύνω, auxilior, item ulciscor. f. νῶ. a. 1. ἤμυνα.
Ἠμύνατο, 3. sing. a. 1. m. ejusd. verbi.
Ἠμύεις, εντος, ὁ, qui solet ἠμύειν, inclinare, vel cadere; vel etiam, μύειν; nam derivari potest, vel ab ἠμύω, vel à μύω; quæ vide.
Ἤμυσε, 3. sing. a. 1. act. ab
ἨΜΥ´Ω, inclino, cado. f. ύσω. p. ἤμυκα, Att. ἐμήμυκα.
Ἠμφαγνόουν, imperf. act. verbi ἀμφαγνοέω, ex parte ignoro: ex ἀμφὶ & ἀγνοέω, ignoro: ex α priv. & νόος, νοῦς, mens.
Ἠμφιεσμένος, indutus, perf. part. pass. verbi ἀμφιέννυμι, f. ἀμφιέσω, vel ἀμφιέσω. perf. pass. ἠμφίεσμαι, utrinque assumpto augmento, η pro α, & ει pro ε, ex ἀμφὶ, circum, & ἕω, induo.
Ἠμφίβαλλον, dubitabam, imperf. act. extrinsecus assumpto augmento, verbi ἀμφιβάλλω. Th. βάλλω, jacio: f. βαλῶ. p. βέβληκα. a. 2. ἔβαλον.
Ἠμφίγνουν, pro ἠμφιγνόουν, dubitabam, imperf. act. foris etiam sumpto augmento, ab ἀμφιγνοέω, ex parte cognosco, dubito, unde etiam a. 1. ind. ἠμφιγνόησα: ex ἀμφὶ, circum, & νοέω, cogito. Th. νόος, νοῦς, mens.
Ἠμφιεννύμην, indutus eram, imperf. pass. foris assumpto augmento, verbi ἀμφιέννυμι: ex ἀμφὶ & ἕννυμι, seu ἕω, induo: f. ἕσω, Poët. ἕσσω. a. 1. εἷσα.
Ἠμφίεσα, vestivi, pro ἀμφίεσα, a. 1. ind. ejusdem verbi, sumpto augmento ab initio.
Ἠμφίεσμαι, indutus sum, perf. pass. ind. ab ἀμφιέννυμι, f. ἀμφιέσω. Th. ἕννυμι, seu ἕω, induo.
Ἠμφιεσμένος, indutus, part. præced. præt. pass. Pro eo supra habuimus ἠμφιεσμένος, quod vide.
Ἠμφισβήτουν, contendebam, imperf. act. verbi ἀμφισβητέω, f. ήσω, contendo de re aliqua.
Ἡμωδίαν, Hesych. affert, positum pro αἱμωδίαν; vide αἱμωδία.
Ἥμων, ονος, ὁ, ἡ, jaculator: ab ἵημι, seu ἕω, mitto. Sed
Ἡμῶν, nostrûm, gen. pl. ab ἐγώ, ego.
ἪΝ, si, cum subjunct. ἢν μὴ, nisi.
Ἥν, quam, acc. f. g. ab ὅς, ἥ, ὅ.
Ἦν, eram, vel erat, 1. vel 3. sing. imperf. Ponitur etiam per Sync. pro ἦσαν, erant, 3. pl. imperf. ab εἰμὶ, sum; item pro ἐξῆν, licebat: at
Ἦν, ἦς, ἦ, Poët. pro φῶ, φῆς, φῇ, quod pro ἔφην, ης, η, dixi, a. 2. verbi φημὶ, dico: Sed.
Ἧν, ἧς, ἧ, misi, est a. 2. ind. verbi ἵημι, mitto.
Ἠνάγκασα, ας, ε, a. 1. ind. act. &
Ἠναγκάσθην, a. 1 ind. pass. ab ἀναγκάζω, cogo: imperf. ἠνάγκαζον, f. άσω. perf. pass. ἠνάγκασμαι. perf. part. ἠναγκασμένος. Th. ἀνάγκη, necessitas.

Ἠναιδηκότες, nom. pl. perf. part. act. verbi ἀναιδέω, impudens sum: ab ἀναιδὴς, impudens: ex α priv. & αἰδὼς, pudor.
Ἠνάλωκα, pro ἀνήλωκα, perf. act. verbi ἀναλίσκω, absumo, quod ab ἁλίσκω, capio: f. ἁλώσω. p. ἥλωκα, & Att. ἑάλωκα.
Ἠναλωκὼς, qui consumpsit; est part. præced. Vi.
Ἠνάλωσα, consumpsi, a. 1. ind. act. pro ἀνήλωσα, à præced. verbo, quod vide.
Ἠναντιώθην, adversatus sum, a. 1. ind. pass. &
Ἠναντίωμαι, perf. pass. unde
Ἠναντιωμένος, perf. part. ab ἐναντιόομαι, adversor, quod ab ἐναντίος, adversus, appositus. Th. ἀντὶ, contrà.
Ἤναξα, ας, ε, imperavi, a. 1. ind. act. verbi ἀνάσσω, regno: f. ξω. p. χα. Th. ἄναξ, rex.
Ἤναρε, interfeci, a. 1. ind. act. verbi ἐναίρω, occido: f. αρῶ.
Ἤναρεν, interfecit; est 3. pers. a. 1 præced. vide.
Ἤνασσεν, 3. sing. imperf. verbi ἀνάσσω, impero: vide ἤναξα.
Ἥνδανον, ες, ε, placebam, imperf. act. verbi ἁνδάνω, placeo.
Ἠνδραγαθηκέναι, perf. inf. act. verbi ἀνδραγαθέω, viriliter ago: ab ἀνὴρ, ἀνδρὸς vir, & ἀγαθὸς, bonus.
Ἠνδρώθην, ad virilem perveni ætatem, a. 1. ind. pass. verbi ἀνδρόω, virilem reddo. Th. ἀνὴρ, vir.
Ἤνεγκα, ας, ε, tuli, & in 3. pl. ἤνεγκαν, a. 1. ind. act. &
Ἠνεγκάμην, ω, ατο, tuli, a. 1. m. verbi φέρω, fero: f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα. q. ab ἐνέγκω; unde etiam.
Ἤνεγκον, a. 2. act. ἐνεγκόμην, a. 2. m. &
Ἤνεγμαι, perf. pass. &
Ἠνεγμένος, perf. part. à φέρω. Vide ἠνέχθην.
Ἠνέθην, laudatus sum, a. 1. ind. pass. ab αἰνέω, laudo: f. έσω, & ήσω, p. ᾔνεκα. p. pass. ᾔνημαι. Th. αἶνος, laus.
Ἤνεικα, ας, ε, tuli, & in 3. plur. ἤνεικαν, a. 1. ind. act. Ion. pro ἤνεγκα, a. 1. verbi φέρω, f. οἴσω. &
Ἠνείκαντο, 3. pl. a. 1. m. pro ἠνέγκαντο, vide præced.
Ἠνεικάμην, in medio Aoristo; i. e. retuli; ἀπὸ τοῦ ἐνείκω, inusit. pro φέρω; vide præcedentia; & vide ἤνεικα.
Ἠνεῖπε, edixit, vetuit, 3. sing. a. 1. vel 2. pro ἀνεῖπε, pro quo etiam ἀνείπατε dicitur Poëtis, per Anadiplasiasmum. Them. ἔπω, dico: a. 1. εἶπα, ας, ε. a. 2. εἶπον.
Ἠνείχθην, ης, η, a. 1. ind. pass. Ion. pro ἠνέχθην; quod vide.
Ἠνειχόμην, sustinebam, pro ἀνειχόμην, 1. sing. imperf. duplici augmento: &
Ἠνείχοντο, 3. pl. ejusd. ab ἀνέχομαι, tolero. Th. ἔχω, habeo: imperf. εἶχον.
ἨΝΕΚΗ´Σ, έος, ὁ, ἡ, porrectus, continuus, perennis.

Ἠνεκέως, diu multúmque, longo tempore; continua serie; apud Aristot. Rhet. lib. 1. est adv. à præced. ἠνεκής; Vi. Item, ἠνεκὲς, interdum pro ἠνεκέως.
Ἠνεμόεις, εντος, ὁ, ventosus, ventis expositus: ab ἤνεμος, Poët. pro ἄνεμος, ventus.
Ἠνεμόφοιτος, per aëra vadens; aërius; vadens cum vento, &c. Ab ἤνεμος, pro ἄνεμος; & φοιτάω, Vi.
Ἠνεμώδης, ventosus; idem quod, & pro ἀνεμώδης, Vi.
Ἤνεπον, dixi, allocutus sum, a. 2. vel imperf. ab ἐνέπω, præpositione sumente augmentum, quia nihil addit ad significatum: ex ἐν & ἔπω, dico.
Ἤνεσα, laudavi, a. 1. verbi αἰνέω, f. έσω, vel ήσω, p. ᾔνεκα.
Ἠνεσχέθην, sustinui, a. 1. ind. pass. verbi ἀνέχω, attollo: f. ἀνέξω, & ἀνασχήσω, tanq. à σχέω. a. 2. ἀνέσχον. p. ἀνέσχηκα. perf. pass. ἀνέσχημαι. a. 1. ind. pass. ἀνεσχέθην, & aucta præpositione, ἠνεσχέθην. Th. ἔχω, habeo.
Ἠνεσχόμην, sustinui; itidem pro ἀνεσχόμην, a. 2. m. verbi ejusd.
Ἠνέχθην, ης, η, delatus sum, a. 1. ind. pass. verbi φέρω, fero: f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα, qu. ab ἐνέγκω; perf. pass. ἤνεγμαι.
Ἠνεωγὼς, ότος, ὁ, patulus, apertus; part. à seq.
Ἠνέῳγα, aperui, pro ἀνέῳγα, quod Att. pro ἀνῷγα, p. m. &
Ἠνέῳγμαι, perf. pass. Att. &
Ἠνεῴχθην, a. 1. pass Att. ab ἀνοίγω, aperio: f. ξω. Th. οἴγω, idem.
Ἠνεῴχθησαν, 3. pl. præced.
Ἠνήλωμαι, consumptus sum, cum duplici augmento, pro ἀνήλωμαι, perf. indic. pass. &
Ἠνηλωμένος, perf. part. pass. pro ἀνηλωμένος, in a. 1. pass. ἠνηλώθην, pro ἀνηλώθην, itidem in a. 1. act. ἠνήλωσα, pro ἀνήλωσα, ab ἀναλίσκω, consumo. Them. ἁλίσκω, capio: f. ἁλώσω. p. ἥλωκα, Att. ἑάλωκα.
Ἠνηνάμην, ω, ατο, renui, a. 1. m. &
Ἠνήναντο, 3. pl. a. 1. m. ab ἀναίνομαι, recuso.
Ἦνθε, seu ἤνθεν, Dor. pro ἦλθε: vide ἤνθον.
Ἠνθισμένος, tinctus, perf. part. pass. à perf. ἤνθισμαι verbi ἀνθίζω, floridum reddo. Th. ἄνθος, flos.
Ἦνθον, ες, ε, Dor. pro ἦλθον, ες, ε, & in 1. pl. ἤνθομες, pro ἤλθομεν, a. 2. ind. act. verbi ἔρχομαι, venio: f. ἐλεύσομαι.
ἩΝΙ´, ecce, pro quo & ἠνίδε.
ἩΝΙ´Α, ας, ἡ, habena: q. ab ἐνέω, colligo.
Ἡνιάζω, f. σω, fræno: à præced.
Ἤνιγμαι, obscure dixi, perf. pass. unde ἠνιγμένος, præf. part. ἠνιξάμην, ω, ατο, a. 1. m. verbi αἰνίττομαι, obscure innuo: f. ξομαι. Th. αἶνος, apologus, dictum fabulosum.
Ἠνίδε, ecce, pro ἠνὶ, idem.
Ἠνίησαι, mœrore confecta es, 2. sing. perf. pass. verbi ἀνιάω. f. ήσω. p. pass. ἠνίημαι, σαι, ται. Th. ἀνία, mœror.

Ἡνίκ', per Apostrophen pro

ἩΝΙ΄ΚΑ, quum, quando, adv. extra interrogationem: in interrogatione vero est πηνίκα, quando.

Ἡνίον, ου, τὸ, habena: ab ἡνία, idem.

Ἡνιοποιὸς, qui habenas conficit; unde, ἡνιοποιεῖον, τὸ, officina in quo habenæ conficiuntur; & ἡνιοποιέω; habenas conficio; item, habenas rego & duco; vel, simpliciter, rego, & moderor, &c. Ab ἡνία & ποιέω, Vi.

Ἡνιοστρόφος, ου, ὁ, qui habenas vertit; i. e. qui habenis huc illuc flectit equos; auriga; unde, ἡνιοστροφέω; habenas verto, sum auriga; & general. rego; guberno, &c. Ab ἡνία & στρέφω; unde στροφὴ, &c. Vi.

Ἡνιοχεῖν, aurigari, aurigam esse: ex ἡνία, habena, & ἔχω, habeo.

Ἡνιοχὸς, auriga: vide ἡνιοχῆες.

Ἡνιόχη, ης, ἡ, HENIOCHE, nomen mul. q. agitatrix.

Ἡνιοχῆες, nom. pl. Ion. ab ἡνιοχεὺς, auriga: gen. έως, Att. & ῆος, Ion. ex ἡνία, habena, & ἔχω, teneo.

Ἡνιοχεία, ας, ἡ, aurigatio; item, agitatio, gubernatio, moderatio, &c. Item, ἡνιοχεύω; idem quod ἡνιοχέω, ῶ, habenas teneo, aurigor; item, moderor, rego; unde, ἡνιόχησις; aurigatio, &c. Omnia ab iisdem, seu à sequente.

Ἡνίοχος, ου, ὁ, auriga: ab iisd.

Ἠνίπαπε, dixit, Pleonasmo Poët. pro

Ἤνιπεν, 3. sing. præt. m. vel a. 2. act. verbi ἐνίπτω, f. ψω, idem quod ἐνέπω, dico minis abundus. Th. ἔπω, dico.

Ἦνις, ἤνιδος, & Ionicè, ἤνιος, ἡ, annicula; ut βοῦς ἦνις; Il. ζ. v. 94. & Il. κ. juvenca, bos annicula, &c. Est per Ectasin, inquit Etym. pro ἔνις; ab ἔνος, annus; (dicitur etiam ἤνις; per duplex ν; idem; ἐνιαυτός, &c.) in accus. plur. est ἤνιας, & Crasi, ἤνις; apud Hom. frequens.

Ἠνιξάμην, ω, ατο, obscurè dixi, pro ᾐνιξάμην, a. 1. m. verbi αἰνίσσω, f. ξω. p. ᾔνιχα. Th. αἶνος, apologus: at

Ἠνισάμην, malè dixi, sine ι subscripto, est a. 1. m. verbi ἐνίσσω, idem quod ἐνέπω, objurgo. Th. ἔπω, dico.

Ἠνίσσετο, obscurè dicebat, 3. sing. ab

Ἠνισσόμην, imperf. verbi αἰνίσσομαι, occultè innuo. Th. αἶνος, apologus.

Ἠνίχθω, ænigmaticè dicta sint, 3. sing. perf. imperat. pass. ᾔνιξω, χθω ab eod. verbo & Them.

Ἤνθησα, florui, p. m. interposito ο, pro ἤνθησα, ab ἀνθέω, floreo. Th. ἄνθος, flos.

Ἠνοίγνυν, ης, η, apertus sum, a. 2. ind. pass. cum augmento in initio more simplicium verb. pro ἀνῴγνυν, ab ἀνοίγω, aperio: f. ξω. Th. οἴγω, idem.

Ἤνοιξα, ας, ε, aperui, a. 1. act. ejusd. quod vide.

Ἤνοισται, 3. sing. perf. pass. verbi ἀναφέρω, vel ἐμφέρω, ab inusit. Th. οἴω, aucto extrinsecus.

Ἤνυον, perficiebam, imperf. verbi ἀνύω, Poët. pro ἀνύω, vel per Sync. pro ἤνυον. imperf. verbi ἀνύω, f. ύσω, perficio.

Ἠνορέα, ας, vel Ion. ἠνορέη, ης, ἡ, virilitas, fortitudo. Th. ἀνὴρ, vir.

Ἤνοχα, & Att. ἐνήνοχα, p. m. verbi φέρω, fero: f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα.

Ἤνοψ, οπος, ὁ, sonorus, vocalis; item perspicuus. Th. ὄψ, vox.

Ἧνται, 3. pl. præs. ind. verbi ἧμαι, sedeo.

Ἤντεον, imperf. act. verbi ἀντέω, Ion. pro ἀντάω, occurro, obvius fio. Them. ἀντὶ, contrà.

Ἤντετο, occurrebat, 3. sing. imperf. verbi ἄντομαι, pro ἀντάω, occurro. Them. ἀντὶ, contrà.

Ἤντησε, 3. sing. a. 1. act. verbi ἀντάω, occurro: f. ήσω. p. ἤντηκα. Th. ἀντὶ, contrà.

Ἠντιβόλουν, occurrebam, imperf. verbi ἀντιβολέω, occurro, supplico: ab ἀντιβάλλω, contrà jacio. Them βάλλω, jacio: p. m. βέβολα.

Ἠντιδίκουν, contradicebam, imperf. verbi ἀντιδικέω, quod ab ἀντίδικος, adversarius: ex ἀντὶ, contrà, & δίκη, jus.

Ἥντιν', pro ἥντινα, quam? acc. sing. ab ἥτις, ἥστινος, quæ? Th. ὃς, qui, & τίς, quis?

Ἠντιώθην, ης, η, adversatus sum, a. 1. ind. pass. verbi ἀντιόομαι. Th. ἀντὶ, contra.

Ἧντο, sedebant, 3. pl. imperf. verbi ἧμαι.

Ἠνύθην, ης, η, perfectus fui: a. 1. ind. pass. &

Ἤνυον, ες, ε, perficiebam, imperf. vel a. 2. act. &

Ἤνυσα, a. 1. act. ab ἀνύω, perficio: f. ύσω. p. υκα.

Ἤνυστρον, ου, τὸ, unus ex ventribus animalium cornigerorum, & ruminantium; (ventriculus, scil. secundus) ex eo dictus, ut putatur, quoniam in eo, διανύεται, καὶ πέπτεται ἡ τροφὴ; conficitur, elaboratur, & mitificatur seu coquitur cibus, &c. (Pro eodem dicitur & ἔνυστρον) derivatur ab ἀνύω, sive ἀνύτω, aut ἀνύττω; perficio, conficio, perago, &c. Vide.

Ἤνωγα, mandavi, p. m. &

Ἠνώγειν, εις, ει, mandaveram, plusq. p. m. verbi ἀνώγω, jubeo: f. ξω. p. ἤνωχα.

Ἤνωγον, jubebam, imperf. ejusd. verbi.

Ἥνωμαι; unitus sum. perf. pass. verbi ἑνόω, unio. Th. εἷς, unus, gen. ἑνός.

Ἡνωμένος, unitus, continuus, continens, &c. Ut, ἡνωμένος πρὸς ἑαυτόν; constipatus in seipso; sui pertinax; part. à præced. unde etiam ἡνῶσθαι; uniri; ab eod. Th. ἑνόω, vide.

Ἤνωξα, ας, ε, jussi, a. 1. ind. act. verbi ἀνάγω, f. ξω.

Ἠνώρθουν, corrigebam, cum duplici augmento: imperf. verbi ἀνορθόω, corrigo: ex ἀνὰ & ὀρθόω, erigo. Th. ὀρθὸς, rectus.

Ἠνώρθωσα, emendavi, a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

Ἠνώχλουν, imperf. act. cum duplici augmento: ab ἐνοχλέω, turbo: f. ήσω. a. 1. ἠνώχλησα, p. ἠνώχληκα, ab ἐν & ὄχλος, turba.

Ἧξα, ας, ε, veni, a. 1. ind. act. verbi ἥκω, venio: f. ἥξω.

Ἦξα, ας, ε, duxi, a. 1. ind. act. verbi ἄγω, f. ξω, duco: &

Ἦξα, fregi, Att. ἔαξα, a. 1. act. verbi ἄγω, seu ἄγνυμι, frango: f. ξω. at

Ἧξα, impetum feci, a. 1. act. verbi αἴσσω, pro ἀΐσσω, irruo.

Ἠξίου, 3. sing. imperf. act. contract. ab ἀξιόω, dignum censeo. Th. ἄξιος, dignus.

Ἠξιώθην, a. 1. ind. pass. ab ἀξιόομαι, οῦμαι, dignus habeor, quod ab iisd.

Ἠξίωσα, a. 1. act. verbi ἀξιόω, dignum censeo. Th. ἄξιος, dignus.

Ἠξίωται, dignus habitus est, 3. sing. perf. pass. a præced. verbo.

Ἥξουσι, venient, 3. pl. f. 1. ab ἥκω, venio. f. ἥξω.

Ἡξῶ, veniam, Dor. pro ἥξω, à præcedente.

Ἠοῖ, auroræ, dat. sing. ab ἠὼς, gen. contr. ἠοῦς.

Ἤεισα, cecini, p. m. verbi ἀείδω, f. σω, cano.

Ἠοῖος, ου, ὁ, orientalis, matutinus: ab ἠὼς, aurora.

Ἤομεν, 1. pl. a. 2. ἦον, ες, ε, Att. pro ᾖον, ες, ε vulgariter, ἴον, ες, ε, ab εἶμι, eo.

Ἦον, ες, ε, vide præced.

Ἠόνα, acc. sing. ab ἠὼν, όνος, ἡ, ripa, pro ἠϊὼν, όνος, ἡ, littus.

Ἠοιμμένος, vide sequent.

Ἤονησας, 2. sing. a. 1. act. verbi αἰονάω, aspergo, perfundo: f. ήσω, p. part. pass. ᾐονημένος.

Ἠόνιος, pro ἠϊόνιος; littoralis; ut, in Epigramm. ἠόνιον, sepulchrum littorale, seu in littore positum; est ab ἠὼν, pro ἠϊὼν, όνος, ἡ, littus; vide.

Ἠοῦς, gen. sing. ab ἠὼς, όος, & contractè ἠοῦς, ἡ, aurora.

Ἠοῦς, cras mane; ἕωθεν, ὄρθρου; τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ, &c. Ab eod.

Ἡπαλύνθην, a. 1. pass. ab ἁπαλύνω, emollio. Th. ἁπαλὸς, mollis.

Ἠπανία, ας, ἡ, inopia, & ἠπανεῖ, eget. Hesych. fortè ab ἀπὸ & ἀνίημι, remitto, desino.

ἩΠΑΡ, ατος, τὸ, HEPAR, jecur. in pl. τὰ ἥπατα, qu. ab ἕπω, operor, & ἔαρ, sanguis, ver.

Ἠπατήθην, ης, η, deceptus eram, a. 1. ind. pass. verbi ἀπατάω, fallo: f. ήσω.

Ἡπατηρὸς, οῦ, ὁ, hepaticus; hepatarius, &c. Unde, τὰ ἡπατηρά, dicuntur medicamenta hepatis affectibus accommodata, &c. Item, ἡπατίας, ου, ὁ, idem, hepatarius; sive ad hepar, seu jecur pertinens; ut λοβοὶ ἥπατι..., Poll. lib. 2. fibræ hepatis seu jecinoris, &c. Item, ἡπατικὸς, idem, hepaticus; hepatarius; ut, ἡπατικὸν πάθος; morbus hepaticus; & ἡπατικὴ δυσεντερία, &c. Dicuntur etiam, ἡπατικοὶ, qui hepatico morbo laborant; hepatici, jecino-

jecinorosi, seu jecoritici, &c. Gal. & Diosc. Item, ἡπατίζω, fut. ίσω, hepar refero; hepati similis sum, &c. Nam ἡπατίζειν; est ad hepatis colorem vergere; & jecinoris modo cogi, &c. Sic etiam, ἡπατίτης, ου, ὁ, hepaticus, hepatarius; ut, ἡπατίτης λίθος; hepatites lapis; Plin. & in gen. fœm. ἡπατῖτις, hepatica; jecoraria, &c. Ut ἡπατῖτις δυσεντερία; & ἡπατῖτις φλὲψ, &c. Item, ἡπατῖτις, est ἡπατικὸν πάθος, καὶ ἡπατικὴ διάθεσις; i. e. morbus hepaticus, seu hepatarius; jecinoris scil. dissolutio; ob quam visceris debilitatem ægroti cruenta & saniosa egerunt; apparentque recrementa carnium recens cæsi animalis loturæ quàm simillima, &c Dysenteria dicitur morbus etiam hepaticus; quum scil. in jecinore est suppuratio, &c. Vide Gal. & Cels. Item, ἡπατῖτις, ιδος, ἡ, jecoraria vena; Arist. 3. anim. & ἡπάτιον, ου, τὸ; jecusculum; Aristoph. & Athen. lib. 3. omnia à Th. ἧπαρ; Vi. Ut etiam, ἥπατος, piscis nomen, à colore, hepati simili, &c

Ἡπατοσκοπήσασθαι, exta consulere, a. 1. m. inf. ex ἧπαρ, hepar, & σκοπέω, exploro. Th. σκέπτομαι, video.

Ἡπατοσκόπος, ὁ καὶ ἡ, q. d. qui inspecto victimæ jecinore, futura prædicit; haruspex, extispex; qui exta inspicit, & ex iis prædicit, &c. Indè, ἡπατοσκοπία, jecinoris inspectio; haruspicina, seu haruspicium; extispicina, sive extispicium, &c. Et ἡπατοσκοπέω, ῶ; jecur inspicio; exta consulo, &c. Apud Ezech. c. 21. ab iisdem.

Ἤπαφε, 3. sing. a. 2. ἤπαφον, verbi ἀπαφίσκω, vel ἀπάφω, decipio, verb. Poët. deduct. ab ἀπατῶ, idem.

Ἠπάω, perforo, sarcio, hinc ἠπήσασθαι, a. 1. inf. m. videtur dici ab ὀπὴ, foramen.

Ἠπεδανὸς, qu. ἀπεδανὸς, claudus, infirmus, stolidus: ab α & priv. πεδανὸς, humilis, firmus; quod à πέδον, solum.

Ἠπεδανόω, ῶ, debilito; infirmum, & viribus defectum reddo, &c. à præcedente ἠπεδανὸς, id vide.

Ἠπείγετο, 3. sing. imperf. pass. verbi ἐπείγω, urgeo, festino: f. ξω.

Ἤπειγμαι, acceleratus sum, perf. ind. pass. &

Ἠπειγμένος, perf. part. pass. ejusdem verbi.

Ἠπείθησα, ας, ε, & in 3. pl. ἠπείθησαν, a. 1. ind. act. verbi ἀπειθέω, non pareo, incredulus sum. f. ήσω, ex α priv. & πείθω, persuadeo.

Ἠπείθουν, imperf. act. verbi ἀπειθέω, vide præced.

Ἠπείλησεν, minatus est, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀπειλέω, minor: f. ήσω.

Ἠπείρεσιν, gen. Ion. pro ἠπείρου, ab

ἨΠΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, terra continens ac mediterranea: q. ἄπειρος, ex α priv. & πέρας, finis: item EPIRUS, regio sic dicta, pars Græciæ.

Ἠπειρώτης, ου, ὁ, EPIROTA, in continente natus: à præced. quod vide.

Ἠπειρωτῶν, gen. pl. Superioris.

Ἠπειρόω, ῶ, continentem facio; continenti adjicio, &c. Unde, ἠπειροῦσθαι, in pass. est continenti adjungi, seu accedere; continentem fieri; ἠπειρώθη, continens facta est, &c. Thuc. l. 2. καὶ εἰσι τῶν νήσων αἱ ἠπειροῦνται; cum continente conjunguntur, &c. Ab ἤπειρος.

Ἠπειρωτικὸς, ῆ, ὸν, ad continentem spectans; item, Epiroticus; ut ἠπειρωτικὰ μῆλα, apud Diosc. lib. 1. c. 163. Epirotica mala, à Romanis dicta orbiculata, seu rotunda; quæ sine cura toto anno se servare possunt, &c. à præced. ἠπειρόω. Unde, etiam ἠπειρῶτις, ιδος, ἡ, mediterranea; ut, πόλεις ἠπειρώτιδες; urbes Epiroticæ, urbes continentis, quæ non sunt in insulis urbes mediterraneæ, &c.

Ἤπειτα, Poët. pro ἔπειτα, deinde: ex ἐπὶ & εἶτα, postea.

Ἠπὲρ, aut, conjunct. disjunct. Them. ἢ, aut.

Ἠπεροπεύσας, qui decepit, a. 1. part. act. verbi ἠπεροπεύω, decipio: f. εύσω. Th. ὄψ, vox.

Ἠπερόπευμα, τὸ, dicitur res illa, qua aliquem decipimus; aut qua aliquis decipitur, &c. Item, ἠπεροπεύσις, εως, vel ιος, ἡ, deceptio, circumventio; impostura, &c. Ut & ἠπεροπεὺς, idem quod sequens, & ab eodem.

Ἠπεροπευτὴς, οῦ, ὁ, deceptor, ab eodem verbo.

Ἠπεχθάνοντο, offensi fuerunt, 3. pl. imperf. pass. pro ἀπηχθάνοντο, ab ἀπεχθάνομαι, invisus sum: ex ἀπὸ & ἔχθος, odium.

Ἠπήσασθαι, a. 1. inf. m. ab ἠπάω, sarcio, quod vide.

Ἠπητὴς, οῦ, ὁ, sartor: ab eod.

Ἠπήτρια, sartrix, sarcinatrix; sutrix, &c. Est fœm. à masc. ἠπητὴς, præced. id vide; & ab eod. Th. ἠπάω; à quo etiam, est, ἠπητήριον, sive, per Sync. ἠπήτριον; subula; i. e. instrumentum quo sutor in consuendis coriis utitur; & sartor in consuendis pannis; acus, &c.

Ἠπιαλέω, ῶ, epiala febri laboro; unde, ἠπιαλοῦντες, quos epiala exercet, &c. a Th. seq.

ἨΠΙΆΛΟΣ, οῦ, ὁ, EPIALUS, febris quotidianæ species: q. ἤπιος, per Antiphrasin.

Ἠπιαλώδης πυρετὸς; ὁ μετὰ ῥίγους, καὶ ῥίγους γινομένος; apud Hippocr. à præced. Th.

Ἤπιμα, τὸ, id quo aliquid mitigamus; lenimentum, &c. Est verbale à sequente verbo; Vi.

Ἠπιάω, mitigo, placo: f. άσω & ήσω. Th. ἤπιος, lenis.

Ἠπιήθην, ης, η, a. 1. ind. pass. præced.

Ἠπιόδωρος, ου, ὁ, lenis, qui mitia dat: ex ἤπιος, mitis, & δῶρον, donum.

Ἠπιόθυμος, benigno, & miti animo præditus; in Epigr. ab ἤπιος & θυμὸς, &c. Vi.

Ἠπιάλης, ου, ὁ, & ἠπιάλης, ητος, ἡ, item ἠπίολος, ου, ὁ, febris continua, seu quotidiana, &c. Idem quod Th. ἠπίαλος, vide.

Ἠπιόλιον, ου, τὸ, levis epialæ febris accessus, &c. Diminutivum à Th. ἠπίαλος, seu ἠπίολος, Vi.

ἨΠΙΟΣ, ου, ὁ, ἡ, clemens, placidus, mitis sermone, quasi ab ἔπος, verbum.

Ἠπιότης, ητος, ἡ, lenitas: à præced.

Ἠπιόχειρ, epitheton Apollinis; in Epigr. ex eo quod medicus esset, & benigna manu opem ferret laborantibus, &c. Ab ἤπιος & χεὶρ.

Ἠπίστατο, Ion. & Att. pro ἐπίστατο, 3. sing. imperf. verbi ἐπίσταμαι, idem quod simplex ἴσημι, scio.

Ἠπιστέατο, Ion. pro ἐπίσταντο, 3. pl. ejusd. imperf.

Ἠπιστήθην, a. 1. ind. pass. verbi ἀπιστέω, diffido, non credo: f. ήσω. p. ἠπίστηκα. a. 1. ἠπίστησα, & in 3. pl. ἠπίστησαν ex α priv. & πίστις, fides. Th. πείθω, persuadeo: f. σω. a. 2. ἔπιθον. Sunt qui velint ἠπιστήθην, Att. dici pro ἐπιστήθην, ab ἐπίσταμαι, scio.

Ἠπίστησαν, 3. pl. a. 1. act. verbi ἀπιστέω, vide ἠπιστήθην.

Ἠπίστουν, imperf. act. ejusd. verbi.

Ἠπίως, leniter, benigne, clementer; æquo animo; mansuetè, humanè, comiter, &c. Ab ἤπιος, Vi.

Ἠπόμην, & εἱπόμην, imperf. verbi ἕπομαι, sequor. Th. ἕπω, idem.

Ἠπορεῖτο, 3. sing. imperf. pass. &

Ἠπόρουν, 1. sing. & 3. pl. imperf. act. verbi ἀπορέω, dubito: ab α priv. & πόρος, transitus. Th. πείρω, transeo: p. m. πέπορα.

Ἤπου, aut, profectò: ab ἢ, aut, & που, alicubi, quod ab ὅς, qui, sed.

Ἦπου, utrum? an? certe: ab ἦ idem. Th. ἢ, vel, vid. præced.

Ἧπται, tactus est, 3. sing. perf. pass. ἧμμαι, verbi ἅπτω, tango: f. ψω. p. ἧφα.

Ἤπυον, clamabant, 3. pl. imperf. verbi ἀπύω, vel ἠπύω, sono: f. ύσω. qu. ab ἔπω, loquor.

Ἠπύτα, vocat. sing. ab

Ἠπύτης, ου, ὁ, vociferator: ab

Ἠπύω, pro ἀπύω, clamo, vide ἤπυον.

Ἦρ᾽ pro ἦρα, num quid? ex ἦ, certè item, an? & ῥα, enclit. particula, vel explet.

Ἦρ, ἦρος, τὸ, VER, contract. & Th. ἔαρ, idem.

ἭΡΑ, ας, & Ion ἥρη, ης, ἡ, Juno. Quidam per Metathesin ità dici volunt pro ἀὴρ. Vel q. ab ἐράω, amo.

Ἦρα, tuli a. 1. ind. act. verbi αἴρω, tollo: f. ἀρῶ. p. ἦρκα; at

Ἦρα, sine ι subscripto, est p. m. verbi ἄρω, apto; sed p. m. Att. ἄρηρα, est usitatius.

Ἤρα, amabat, 3. sing. imperf. act. verbi ἐράω, amo: f. άσω.

Ἦρα, τὰ, (pro ἦρανα) grata; i. e. κεχαρισμένα, derivatur ex ἐράω, & ἔκπαλιν habens τὸ ε; und. comp. ἐπίηρα; idem.

Ἤρατο, pro ἠρᾶτο, 3. sing. imperf. verbi

bi ἀράομαι, imprecor: imperf. ἠρώμην, ἠρῶμην. Th. ἀρὰ, preces, imprecatio.

Ἥραια, τὰ, pro τὰ ἥραια ἱερὰ; Junonia sacra; seu festa Junonis, &c. Est neut. plur. à sing. masc. ἥραιος; Junonius, ut ἥραιος ναὸς, &c. Unde in neut. ἡραῖον τεῖχος; locus in Thracia; item, ἥραιον, ου, τὸ, pro ἥραιον ἱερὸν; Junonis templum, &c. Ab ἥρα, ἡ, Juno.

Ἡρακλέης, & contractè ἡρακλῆς, HERCULES, gen. ἧος, dat. ῆϊ, acc. ῆα; ab ἥρως, & κλέος, q. heroum gloria, vel ἥρας κλέος; quod à Junonis odio gloriam reportaret. Th. κλείω, celebro.

Ἡρακλείδης, ου, ὁ, HERACLIDES, nom. propr. filius, vel nepos Herculis.

Ἡράκλεια, τὰ, Herculis festa, vel sacrificia: &

Ἡρακλείη, ης, Herculea: ab Ἡρακλέης, quod vide.

Ἡράκλειον, fanum Herculi dicatum; Plut. Item, ἡράκλειος, ου, ὁ, sive ἡρακλεῖος, Herculeus; ut ἡράκλειον πάθος, Elephantiasis morbus, &c. Ab eod.

Ἡράκλεις, HERCLE, papæ: adv. jurantis per Herculem.

Ἡρακλειτίζω, sum sectæ Heracliteæ; sum disciplinæ Philosophi Heracliti; Heraclitus autem fuit improbus Philosophus, qui axiomata artium negabat; & dicebat, τὸ αὐτὸ εἶναι ἀληθὲς, καὶ μὴ εἶναι. Aristot. in Metaphys. Inde etiam ἡρακλειτιστὴς, sectator vel imitator Heracliti; Laërt.

Ἡρακλείδης, è genere Herculis; à sequente.

Ἡρακλῆς, HERCULES. Vide Ἡρακλέης.

Ἥραμαι, amatus sum, perf. pass. verbi ἐράω, amo.

Ἡράμην, ω, ατο, extuli, a. 1. m. verbi αἴρω, tollo. Vide ἦρα.

Ἦραν, 3. pl. a. 1. ἦρα, verbi ejusd.

Ἡράνθεμον, Erantemon herba; dicta quod vere floreat; (ab ἦρ & ἄνθεμον; flos, &c. Vi.) dicitur & ἀνθεμὶς, Vi.

Ἥρανος, ου, ὁ, rex. Th. ἐράω, amo.

Ἦραρα, accommodavi, pro ἄρηρα, p. m. Att. pro ἦρα, verbi ἄρω, apto. vid. ἠρήρειν.

Ἡραρχικὸς, à vere incipiens; ab ἦρ & ἀρχὴ, Vi.

Ἤρας, amabas, 2. sing. imperf. act. verbi ἐράω, amo.

Ἠρασάμην, devovi, a. 1. m. verbi ἀράομαι. Th. ἀρὰ, ἡ, preces. Alii volunt esse ab ἐράομαι, amor: vel ἐράζομαι, idem. Th. ἐράω, amo.

Ἠράσθην, adamatus sum, a. 1. pass. verbi ἐράω, amo. f. άσω.

Ἠράσαο, Ion. & Dor. pro ἠράσω, amâsti, 2. sing. a. 1. m. verbi ἐράω, amo. f. άσω.

Ἡρατέλεια, conjugium; olim ità dictum, Poll. l. 3. c. 3. quòd in nuptiis, Junoni tanquam connubii præsidi, sacra faciebant, &c. Ab ἥρα, Juno; & τέλη, τὰ, mysteria, sacra; à sing. τέλος, Vi.

Ἠρᾶτο, execrabatur, 3. sing. imperf. verbi ἀράομαι, -ῶμαι. Them. ἀρὰ, ἡ, imprecatio.

Ἤρατο, imperf. ab ἐράω, vel ἔραμαι, amo. vel per Syncop. pro ἠράσατο, 3. sing. a. 1. m.

Ἤρατο, 3. sing. a. 1. m. ab αἴρω, tollo.

Ἠργάνθην, ης, η, a. 1. ind. pass. ab ἀργαίνω, albico. f. ανῶ. Th. ἀργὸς, albus.

Ἠργαζόμην, Dor. pro εἰργαζόμην, imperf. pass. ab ἐργάζομαι, operor, quod vide.

Ἦργμαι, orsus sum, perf. pass. & part. ἠργμένος, ab ἄρχω, incipio. f. ξω. p. ἦρχα. a. 1. part. pass. ἀρχθεὶς.

Ἤρεαι, interrogas, 2. sing. Ion. pro ἤρῃ, verbi ἔρομαι, dicitur & εἴρομαι, interrogo. Th. εἴρω, dico.

Ἡρέθην, delegi, a. 1. ind. pass. verbi αἱρέω, eligo. f. ήσω. p. ᾕρηκα. a. 2. εἷλον.

Ἤρεθον, 3. pl. imperf. verbi ἐρέθω, lacesso.

Ἥρει, 3. sing. imperf. act. verbi αἱρέω, eligo, capio.

Ἠρείκει, 3. sing. plusq. p. verbi ἐρείδω, firmo, fulcio. f. σω. p. ἤρεικα. & in part. ἠρεικώς, a. 1. part. m. ἐρεισάμενος.

Ἤρεικον, ες, ε, proscindebam, imperf. act. verbi ἐρείκω, frango. f. ξω.

Ἠρείσατο, sustinuit se, 3. sing. a. 1. m. verbi ἐρείδω, fulcio. f. σω.

Ἡρεῖτο, 3. sing. imperf. pass. verbi αἱρέομαι. Them. αἱρέω, capio, eligo. a. 1. pass. ᾑρέθην.

Ἠρείψαντο, corripuerunt, 3. pl. a. 1. m. verbi ἐρείπω, everto. f. ψω. a. 1. ἤρειψα. a. 2. ἤριπον.

Ἠρέμα, tacitè, sensim, paulatim, adv. &

Ἠρεμαίως, idem; ab ἤρεμος.

Ἠρεμάζων ἐκαθήμην, sedebam mœrens; ex Esdræ lib. 2. ab ἠρέμα; vide.

Ἠρεμαῖος, ου, ὁ, quietus; submissus; ab ἤρεμος; unde etiam compar. ἠρεμαιότερος; pacatior, &c.

Ἠρεμέστερος, ου, ὁ, quietior, placidior, compar. etiam, quasi à positivo ἠρεμὴς, quietus, &c. à Th. ἤρεμος, &c. Vi. Unde etiam adv. ἠρεμεστέρως, quietiùs, tranquilliùs, &c.

Ἠρέμησις, ipsa quiescendi actio; quies, qua res aliqua à motu, in quo erat, quiescit, & quasi sedatur; perturbationum sedatio, &c. Verbale ab ἠρεμέω, vide.

Ἠρεμέω, ῶ, f. ήσω, quiesco: &

Ἠρεμία, ας, ἡ, quies: ab

ΗΡΕΜΟΣ, ου, quietus, mitis, placidus: ab ἔρημος, vel ἥμερος, per Metath. vel q. ab ἦρος, amabilis, quod ab ἐράω.

Ἠρεμίζω, sedo, quiescere facio; & ἠρεμίζομαι, idem; à præced. Th. ἤρεμος, Vi.

Ἤρεμον, ου, τὸ, quietum, mansuetum, placidum; ab eod. Th. ἤρεμος.

Ἦρεν, 3. sing. a. 1. vel 2. act. verb. αἴρω, tollo. Vide ἦρα.

Ἥρεον, capiebam, imperf. act. verbi αἱρέω, capio. a. 2. εἷλον.

Ἤρεπτε, 3. sing. perf. pass. verbi ἐρέφω tego. f. ψω.

Ἤρεσα, ας, ε, placui, a. 1. ind. act. verbi ἀρέσκω, f. ἀρέσω. placo, & placeo.

Ἡρέτισα, ας, ε, a. 1. ind. act. ᾑρετισάμην, ω, ατο, a. 1. m. verbi αἱρετίζω, eligo. f. ίσω. p. ᾑρέτικα. Th. αἱρέω, capio.

Ἤρετο, 3. sing. imperf. Att. verbi ἔρομαι, interrogo, imperf. Ion. εἰρόμην, ου, ετο. Sunt qui velint esse a. 2. m. ἠρόμην. Tum ἠρόμην, i subscripto, imperf. pass. est verbi αἴρω, tollo.

Ἤρευν, venabantur, Dor. imperf. pro ἐθήρευν, verbi θηρεύω, venor. Them. θὴρ, fera.

Ἥρευν, imperf. Dor. pro ᾕρουν, verbi αἱρέω, capio. f. ήσω. p. ᾕρηκα. a. 2. εἷλον.

Ἠρεύνησα, scrutatus sum, a. 1. ind. act. verbi ἐρευνάω, f. ήσω, indago, scrutor.

Ἥρη, Ion. pro Ἥρα, ας, ἡ, Juno.

Ἥρημαι, elegi, pert. ind. pass. ᾑρημένος, qui delegit, ejusd. part. ab αἱρέω, eligo, capio, f. ήσω. p. ᾕρηκα. & in 3. pl. ᾑρήκασι.

Ἡρήμην, Varin. per Sync. dici tradit pro ᾑρήκαμεν, 1. pl. perf. ᾕρηκα, verbi αἱρέω, capio.

Ἠρημώθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi ἐρημόω, vasto. f. ώσω. p. ἠρήμωκα. Th. ἐρῆμος, solitudo.

Ἠρημωμένος, η, ον, perf. part. pass. ejusd. verbi.

Ἠρήρειν, accommodaveram, plusq. p. m. Att. verbi ἄρω, apto. f. ἀρῶ. p. ἦρκα, p. m. ἦρα, Att. ἄρηρα & cum novo adhuc augmento ἤρηρα hinc plusq. p. ἠρήρειν.

Ἠρήρειστο, inhæserat, 3. sing. plusq. p. pass. ἐρερείσμην, σο, το, verbi ἐρείδω, figo. f. σω. perf. pass. ἤρεισμαι, & Att. ἐρήρεισμαι, & cum novo augmento ἠρήρεισμαι.

Ἡρήσαντο, op arunt, 3. pl. a. 1. m. verbi αἱρέω, seligo. f. ήσω. a. 1. ᾕρησα; inde a. 1. m. ᾑρησάμην.

Ἠρήσαντο, 3. pl. a. 1. m. Ion. pro ἠράσαντο, verbi ἀράομαι, precor. Th. ἀρὰ, ἡ, preces.

Ἤρθην, sublatus sum, a. 1. ind. pass. verbi αἴρω, tollo, perf. ἦρκα.

Ἤρθρωσας, 2. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀρθρόω, formo, fingo. f. ώσω. Th. ἄρθρον, artus.

Ἦρι, manè, adv. vel vere: ab ἦρ, ἦρος, τὸ, ver, factum ex ἔαρ, ἔαρι.

Ἠριγένεια, ας, ἡ, Aurora, quia ἦρι γίνεται, id est, mane existit, oriente Sole. &

Ἠριγενὴς, έος, ὁ, ἡ, vernus, matutinus: ab ἔαρ, & contractè ἦρ, ver, vel ἀὴρ, pro ἀὴρ, aër, & γίγνομαι, fum.

Ἠριγέρων, οντος, ὁ, senecio, genus item plantæ seu herbæ; sic dictæ, quòd ejus flores vere canescant capillorum modo; & quasi consenescant; Diosc. & Theoph. ab ἦρι & γέρων, Vi.

Ἠριδανὸς, ου, & Ion. οῖο, ὁ, ERIDANUS, nomen fluvii.

Ἠρι-

Ἠριεργὴς, ὁ, sepulchrorum confector; ὁ τὰ ἠρία ἐργαζόμενος, qui sepulchra conficit, &c. Ab ἠρίον & ἔργον, vide.

Ἤριζον, imperf. act. verbi ἐρίζω, contendo. f. ίσω. p. ἤρικα. Th. ἔρις, lis.

Ἠριθμημένα, nom. pl. perf. part. pass. f. g. verbi ἀριθμέω, numero. f. ήσω. p. ἠρίθμηκα. a. 1. ind. act. ἠρίθμησα, ας, ε, perf. part. pass. ἠριθμημένος, η, ον. Th. ἀριθμὸς, numerus.

Ἠρίκει, 3. sing. plusq. p. act. verbi ἐρίζω, contendo, litigo. f. ίσω. p. ἤρικα. Th. ἔρις, lis.

Ἤρικον, ες, ε, secui, a. 2. ind. act. verbi ἐρείκω, frango. f. ξω.

Ἠρίνεος, α, ον, vel potius ἠρίνεος, laneus, pro εἰρίνεος. Th. εἶρος, εος, τὸ, lana.

Ἠρινὸς, ἡ, όν, per Crasin pro ἐαρινὸς, vernus. Them. ἔαρ, ρος, τὸ, ver, & contracte ἦρ.

ἨΡΙ'ΟΝ, ου, τὸ, monumentum, sepulchrum. q. ab ἔρα, in terra enim humantur mortui.

Ἠριπόλη, ης, ἡ, aurora, dies, &c. in Epigr. Ab ἦρι & πολέω, Vi.

Ἤριπον, ες, ε, cecidi, lapsus sum, a. 2. act. ἠριπόμην, dirutus sum, a. 2. m. verbi ἐρείπω, everto. f. ψω.

Ἠριπώθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi ἐριπόω, idem quod ἐρείπω, everto.

Ἤρισα, ας, ε, contendi, a. 1. ind. act. verbi ἐρίζω, contendo. Th. ἔρις, contentio.

Ἦρκα, tuli, perf. act. verbi αἴρω, tollo. f. ἀρῶ. a. 1. ἦρα.

Ἤρκει, sufficiebat, 3. sing. imperf. act. ἠρκεῖτο, 3. sing. imperf. pass. verbi ἀρκέω, auxilior, sufficio.

Ἤρκεσα, ας, ε, suffeci, a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

Ἦρκται, incepit, 3. sing. perf. pass. ἦργμαι, ξαι, verbi ἄρχομαι, incipio, seu ἄρχω, idem. Th. ἀρχὴ, initium.

Ἠρκὼς, perf. part. act. verbi αἴρω, tollo. p. ἦρκα.

Ἦρμαι, sublatus sum, perf. ind. pass. verbi αἴρω, tollo. a. 1. ind. pass. ἤρθην, a. 1. part. pass. ἀρθείς.

Ἥρμοσε, 3. sing. imperf. act. ἥρμοσα, ας, ε, a. 1. act. verbi ἁρμόζω, apto. f. όσω. Th. ἄρω, apto.

Ἠρνεῖτο, 3. sing. imperf. pass. ἠρνεόμην, -ούμην, verbi ἀρνέομαι, recuso. f. ήσομαι. a. 1. m. ἠρνησάμην, ω, ατο.

Ἤρνυντο, 3. pl. imperf. verbi ἄρνυμαι, capio, consequor.

Ἠρξάμην, ω, ατο, a. 1. m. & in 3. pl. ἤρξαντο; verbi ἄρχομαι, incipio. f. ἄρξομαι. Them. ἀρχὴ, initium, imperium.

Ἤρξαντο, & ἤρξατο; vide in ἠρξάμην.

Ἦρξεν, 3. sing. a. 1. act. verbi ἄρχω, incipio, impero. f. ξω. Them. ἀρχὴ, imperium.

Ἡρόδοτος, ου, ῳ, ὁ, HERODOTUS, nomen propr.

Ἤρομαι, aratro conscissus sum, perf. pass. verbi ἀρόω, aro. f. όσω. perf. ἤροκα.

Ἠρόμην, interrogavi, imperf. vel a. 2. m. verbi Poet. ἔρομαι, interrogo.

Ἠρόμην, imperf. pass. verbi αἴρω, tollo.

Ἦρος, amabilis, jucundus, ἦρα, τὰ, grata: ab ἐράω, amo: ἔκτασιν habens τοῦ ε.

Ἤροσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἀρόω, aro. f. όσω. p. ἤροκα.

Ἤρου, interrogasti, 2. sing. imperf. vel a. 2. m. verbi ἔρομαι, interrogo.

Ἤρου, 2. sing. imperf. pass. ἠρόμην, verbi αἴρω, tollo.

Ἠροῦ, 2. sing. imperf. pass. &

Ἠροῦντο, 3. pl. imperf. pass. ἠρούμην, ab αἱρέω, capio.

Ἡροῦς, gen. sing. ab Ἡρὼ, gen. όος, οῦς, ἡ, Ero, nomen propr. virginis.

Ἥρους, gen. sing. ab Ἥρως, nomen proprium.

Ἠροῦτο, 3. sing. imperf. pass. verbi ἀρόω, aro.

Ἥρπασεν, rapuit, 3. sing. a. 1. act. verbi ἁρπάζω, rapio. f. σω. & Dor. ξω. p. ἥρπακα. a. 2. pass. ἡρπάγην. p. m. ἥρπαγα.

Ἦρσα, a. 1. act. Æol. verbi ἄρω, apto, congruo. f. ἀρῶ, & Æol. ἄρσω.

Ἦρσαν, 3. plur. etiam a. 1. ab ἄρδω, humecto.

Ἦρται, 3. sing. perf. ἦρμαι; verbi αἴρω, tollo.

Ἤρτημαι, appensus sum, perf. pass. verbi ἀρτάω, appendo. f. ήσω; hinc 3. sing. perf. imperat. pass. ἠρτήσθω.

Ἦρτο, 3. sing. plusq. p. pass. ex ἦρμαι, verbi αἴρω, tollo.

ἨΡΥΓΓΙΟΝ, ου, τὸ, ERYNGIUM, herba quædam aculeata.

Ἤρυγγος, villus dependens ex mento hircorum aut caprorum, tanquam ἔριον, seu lanugo.

Ἤρυγε, eructavit, 3. sing. a. 2. act. ἤρυγον, verbi ἐρεύγω, ructo. f. ξω.

Ἠρύγω, mugio; unde, ἠρύγων; Hesych. μυκώμενος.

Ἠρύκακε, inhibuit, 3. sing. imperf. act. verbi ἐρυκάκω, idem quod ἐρύκω, inhibeo.

Ἤρυκεν, 3. sing. imperf. vel a. 2. verbi ἐρύκω, inhibeo, impedio. f. ξω.

Ἡρύλλος, ου, ὁ, diminutivum ab Ἡρακλῆς, Hercules.

Ἤρυον, imperf. vel a. 2. verbi ἀρύω, haurio. f. ύσω.

Ἤρυτο, plusq. p. pass. 3. sing. verbi ἐρύω, traho, custodio. An pro ἠρύσατο, 3. sing. a. 1. m.

Ἦρχ' pro ἦρχε, incepit, 3. sing. imperf. act. verbi ἄρχω, incipio.

Ἠρχατο, Ion. pro ἠργμένοι ἦσαν, 3. pl. plusq. p. pass. verbi ἔργω, idem quod εἴργω, arceo. Vel ab ἄρχω, incipio, impero. Th. ἀρχὴ, imperium, initium.

Ἦρχε, præibat, 3. sing. imperf. act. verbi ἄρχω, incipio.

Ἤρχθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi ἄρχομαι; ab ἄρχω, incipio, impero. Them. ἀρχὴ.

Ἠρχόμην, ου, ετο, imperf. ab ἔρχομαι, venio.

Ἤρω, 2. sing. a. 1. m. ἠράμην, ω, ατο, verbi αἴρω, tollo.

Ἥρω, per Apocop. pro ἥρωα, acc. sing. & ἥρῳ, dat. pro ἥρωϊ, ab ἥρως, heros.

Ἡρὼ, όος, οῦς, ἡ, ERO, nomen propr. virginis.

Ἥρωας, & ἥρωες, acc. & nom. pl. ab ἥρως, ωος, ὁ, heros.

Ἡρώδης, ου, ὁ, HERODES, nomen regis. q. ab heroë oriundus.

Ἡρωδιανοὶ, οἱ, Herodis ministri: ab Ἡρώδης.

Ἡρωδιὰς, άδος, ἡ, HERODIAS, Herodis concubina.

Ἡρωδίων, ωνος, ὁ, nomen viri. q. ab ἥρως & δίων, heroas profligans.

Ἡρωελεγεῖον, ου, τὸ, heroicum, cum elegiaco metro mixtum; seu metrum, ex heroicis & elegiacis versibus constans, &c. Ut apud Theocr. Idyll. 8. Ab ἡρῷον, & ἐλεγεῖον, vide.

Ἡρώησα, ας, ε, a. 1. verbi ἐρωέω, fluo.

Ἡρωϊκὸς, ἡ, ὸν, HEROICUS. Them. ἥρως.

Ἡρώϊος, & κατὰ συναίρεσιν, ἡρῷος, idem.

Ἡρωΐνη, Heroine, i. e. semidea; heroina; pro quo & ἡρώνη; fœmin. à masc. ἥρως; Vi. Unde etiam, ἡρωῒς, ΐδος, ἡ, herois, heroica; ut, ἡρωΐσι τιμαῖς; Apol. Rhod. Item, ἡρωΐσσα, heroina; pro quo etiam dicitur ἡρῷσσα; idem.

Ἡρῶναι, pro ἡρωΐναι; apud Aristot. περ. μὲν ἡρῶναι τινὲς εἰσι.

Ἡρῷον, ου, τὸ, heroum; i. e. monumentum sive fanum heroi constructum; monumentum heroicum, &c. (ab hoc nomine etiam dicitur θηρῷον, pro τὸ ἡρῷον, Atticè; ut θοιμάτιον, pro τὸ ἱμάτιον; Aristoph. &c.) Item, carmen heroicum; & τὰ ἡρῷα, dicuntur etiam epulæ solennes in heroum honorem; Plut. à præced. ἡρῷος; Vi. Unde etiam ἡρώειον, ου, τὸ, Herois monumentum; idem quod ἡρῷον, Vi.

Ἤρων, amabam, imperf. act. verbi ἐράω, amo, f. άσω.

ἭΡΩΣ, ωος, ὁ, HEROS. nom. pl. ἥρωες, inde ἡρωΐνη, ης, ἡ, heroina.

Ἡρώως, potenter, fortiter, graviter; generose, &c. Adv. à præced.

Ἡρῷσσα, heroina; vide ἡρωΐνη.

Ἠρώτα, 3. sing. imperf. act. verbi ἐρωτάω, interrogo. f. ήσω.

Ἠρώτων, 1. sing. & 3. pl. imperf. act. ejusd. verbi.

Ἧς, suæ, gen. ab ἥ, sua, quod ab ὅς.

Ἧς, & ᾗσιν, pro αἷς, dat. pl. Ion. ab ἥ. Th. ὅς, suus.

Ἦς, eras, 2. sing. imperf. & Dor. pro ἦν, 3. sing. sed ᾖς, sis, 2. sing. sub. ab εἰμί.

Ἦς, dixisti, 2. imperf. ab ἠμὶ pro φημί. vel per Aphær. pro φῆς, quod pro ἔφης, imperf. vel a. 2. verbi φημί, dico.

Ἦσα & ᾖσαν, 1. sing. & 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ᾄδω, contracte pro ἀείδω, cano.

Ἧσαι, 2. sing. præs. ind. ἧμαι, sedeo.

Ἡσαΐας, ου, ὁ, nomen Prophetæ, Hebr. salus à Domino.

Ἦσαν, erant, 3. pl. imperf. verbi εἰμὶ, sum.

Ἦσαν, Att. pro ᾖεσαν iverunt, 3. pl. a. 1. act. verbi εἶμι, vel εἴω, eo. Vel per Synær. pro ᾔεσαν, 3. pl. plusq. p. m. ᾔειν Potest etiam ᾖσαν, esse 3. pl. a. 1. verbi ᾄδω, cano. Sunt qui velint ᾖσαν, etiam dici pro ᾔδεσαν, 3. pl. plusq. p. per Crasin pro εἰδήκεσαν, verbi εἰδέω, scio, f. ήσω. p. εἴδηκα.

Ἦσας, 2. sing. a. 1. ind. act. ἦσα, verbi ἥδω, delecto. f. ἥσω. Them. ἡδὺς, suavis.

Ἥσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ἥδομαι, delector, vide ἦσας.

Ἥσατο, 3. singular. a. 1. m. verbi ᾄδω, cano.

Ἡσαὺ, ὁ, nomen viri ἀκλιτον. Hebr. factus.

Ἠσέβηκα, ας, ε, perf. ind. act. verbi ἀσεβέω, impiè ago, f. ήσω, a. 1. ἠσέβησα; ex α priv. & σέβω, colo.

Ἥσει, mittet, 3. sing. fut. ind. verbi ἵημι, mitto. f. ἥσω, p. εἷκα, Potest etiam esse fut. 1. verbi ἥδω, delecto.

Ἠσέλγημαι, petulans fui, perf. ind. pass. verbi ἀσελγέω, petulanter ago, fut. ήσω: Them. ἀσελγὴς, petulans, insolens.

Ἠσελγημένα, τὰ, dicuntur injuriæ & contumeliæ per petulantiam illatæ, &c. est neut. plur. part. præcedentis.

Ἠσέλγηνα, a. 1. ind. act. verbi ἀσελγαίνω, idem quod ἀσελγέω, petulanter ago: V. ἠσέλγημαι.

Ἧσεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἕω, seu ἕζω, sedeo.

Ἦσεν, 3. sing. a. 1. ab ᾄδω, cano.

Ἦσθα, eras, Paragoge Æol. τοῦ θα, pro ἦς, 2. sing. imperf. Sed ᾖσθα, sis, Æol. etiam pro ᾖς, 2. sing. sub. verbi εἰμὶ, sum. Sunt etiam, qui ᾖσθα per Syncop. poni credant pro ᾔδεισθα, noveras & hoc pro ᾔδεις, θα Æol. paragoge, quod est 2. singular. plusq. p. ᾔδειν, pro εἰδήκειν, verbi εἴδω, vel εἰδέω, scio, f. ήσω, p. m. οἶδα.

Ἧσθαι, sedere, præs. infin. ab ἧμαι, sedeo.

Ἡσθείην, a. 1. opt. pass. verbi ἥδομαι, delector. Th. ἡδὺς, suavis.

Ἠσθένηκα, elangui, perf. act. verbi ἀσθενέω, sum infirmis viribus, f. ήσω, ab ἀσθενὴς, invalidus, quod ex α priv. & σθένω, valeo, possum.

Ἠσθενηκὼς, languens, part. à præced.

Ἠσθένουν, languebam, imperfect. ejusdem verbi

Ἡσθέντες, gavisi, nom. pl. a. 1. part pass. verbi ἥδομαι, delector. Them. ἡδὺς, suavis.

Ἤσθετο, 3. sing. a. 2. m. ᾐσθόμην, ου, ετο, verbi αἰσθάνομαι, sentio, f. αἰσθήσομαι, p. ᾔσθημαι.

Ἥσθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἥδομαι, delector. Th. ἡδὺς, suavis.

Ἤσθη, 3. sing. a. 1. ind. passiv. ab ᾄδω, cano.

Ἤσθημαι, sensi, perf. pas. ind. hinc in 3. sing. plusq. p. ᾔσθητο, & in perf. inf. ᾐσθῆσθαι, verbi αἰσθάνομαι, sentio, a. 2. m. ᾐσθόμην.

Ἠσθημένος, qui sensit; ut προδοσίαν ᾐσθημένος, qui percepit proditionem, in Camillo, est part. à præced.

Ἥσθην, ης, η, lætatus sum, & in 3. pl. ἥσθησαν, a. 1. ind. pass. hinc ἡσθῆναι, a. 1. inf. verbi ἥδω, delecto. Them. ἡδὺς, suavis.

Ἠσθησάμην, ω, ατο, sensi, a. 1. ind. m. verbi αἰσθάνομαι; V. ᾔσθετο.

Ἠσθῆσθαι, sensisse, perf. inf. pass. ejusdem verbi: V. ᾔσθημαι.

Ἡσθήσομαι, lætabor, f. 1. ind. pass. verbi ἥδομαι, delector, a. 1. ind. pass. ἥσθην. Th. ἡδὺς, suavis.

Ἤσθητο, 3. sing. plusq. p. verbi inusit. ἐσθέομαι, pro ἕννυμαι, induor: perf. part. ἠσθημένος; ab ἐσθὴς, ῆτος, ἡ, vestis. Th. ἕω, seu ἕννυμι, induo.

Ἤσθητο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi αἰσθάνομαι, sentio: V. ᾔσθημαι.

Ἤσθιον, ες, ε, devorabam, imperf. act. verbi ἐσθίω, edo, f. ίσω, ἤσθικα. Them. ἔδω, idem.

Ἤσθμηνα, ας, ε, anhelavi, a. 1. ind. act. verbi ἀσθμαίνω, anhelo, f. ανῶ, p. ἤσθμαγκα. Th. ἆσθμα, flatus.

Ἠσθόμην, & in 3. pl. ᾔσθοντο, aorist. 2. m. verbi αἰσθάνομαι, sentio, f. αἰσθήσομαι.

Ἦσι, sit, Ion. pro ᾖ, 3. sing. sub. ab εἰμὶ, sum.

Ἠσὶ, per Apocop. pro φησὶ, 3. sing. à φημὶ, dico.

Ἦσιν, per Paragog. Poët. pro ᾖ, 3. sing. sub. εἰμὶ, sum. Sed

Ἧσιν, suis, dat. plur. Ion. pro οἷς, suis, vel quibus: ab ὃς, ἥ, ὃν, suus, a, um.

Ἡσίοδος, ου, ὁ, HESIODUS, nom. propr. Poëtæ: qu. ex ἧσις, delectatio, & ὁδὸς, via.

Ἧσις, εως, ἡ, voluptas, delectatio: ab ἥδω, delecto.

Ἠσίτουν, inedia premebar, imperf. verbi ἀσιτέω; quod ex α priv. & σῖτος, frumentum, panis.

Ἤσκειν, Ion. vel ob sequentem vocalem, pro ἤσκει, exercebat, 3. sing. imperf. verbi ἀσκέω, exerceo, elaboro, orno, f. ήσω, p. ἤσκηκα, perf. pass. ἤσκημαι, σαι, ται.

Ἠσκήθην, exercitatus sum, a. 1. ind. pass. &

Ἤσκηκα, exercui, perfect. act. ejusdem verbi.

Ἤσκησαν, aptarunt, ter. plural. aorist. 1. act. &

Ἤσκουν, exercebam, imperf. act. ejusdem verbi ἀσκέω.

Ἦσμαι, decantatus sum, perf. pass. verbi ᾄδω, cano.

Ἧσμαι, lætatus sum, perf. pass. verbi ἥδομαι, delector. Th. ἡδὺς, suavis. Sunt qui ἧσμαι, sedi, velint esse perf. pass. verbi ἕζω, sedeo, perf. ἧκα.

Ἦσμεν, sciveramus, per Syncop. pro ᾔδειμεν, 1. pl. plusq. p. ᾔδειν, Att. pro εἴδειν, quod per Crasin pro εἰδήκειν, verbi εἴδω, vel εἰδέω, scio.

Ἦσο, eras vel fueras, 2. sing. imperf. vel plusq. p. ἤμην: verbi εἰμὶ, sum.

Ἧσο, 2. sing. imperf. vel imperat. verbi ἧμαι, sedeo.

Ἠσπάζοντο, 3 pl. imperf. pass. verbi ἀσπάζομαι, amplector, f. άσομαι, p. ἠσπάσμαι.

Ἤσπικα, tutatus sum, perf. ind. act. hinc part. ἠσπικότες: verbi ἀσπίζω, defendo. Th. ἀσπὶς, clypeus.

Ἧσσα, seu ἧττα, ας, ἡ, adversum prælium; i. e. ἥττησις, interiores partes; ἐλάττωμα, calamitas, clades, &c. Ut Plut. de frat. char. ποιεῖ τὴν ἧτταν ἡδίω τῆς νίκης, facit ut vinci jucundius sit quam vincere, &c. à Them. ἥσσων, &c. vide.

Ἡσσάομαι, vel ἡττάομαι, -ῶμαι, f. ήσομαι, inferior evado, vincor, superor, succumbo, frangor: Th. ἥσσων, minor.

Ἧσε, pro ᾖσε, cecinit, 3. sing. a. 1. ind. act. ᾖσα, verbi ᾄδω, cano.

Ἡσσήθην, a. 1 ind. pass. verbi ἡσσάομαι, superor: Th. ἥσσων, minor.

Ἧσσον, minus, n. g. ab

ΗΣΣΩΝ, & ἥττων, ονος, ὁ, ἡ, minor, inferior, & in n. g. ἧσσον, vel ἧττον, minus: indè ἡσσάομαι, superor.

Ἧσται, 3. sing perf. ab ἧμαι, sedi, quod vide.

Ἧσταν, vide in ᾖστε.

Ἠστάτουν, imperf. act. verbi ἀστατέω, instabilis sum, vacillo: ex α priv. & ἵστημι, sto.

Ἦστε, sciebatis, per Sync. pro ᾔδειτε 2. pl. plusq. p. ᾔδειν, per Crasin pro εἰδήκειν, verbi εἰδέω, scio. Sic ἦσαν, pro ᾔδεσαν, 3. pl. plusq. p. &

Ἤστην, sciverant, 3. dual. plusq. p per Syncop. pro ᾐδείτην, ejusd. verbi εἰδέω, scio.

Ἤστην, erant, dual. imperf. Poët. pro ἤτην, & in 2. pl. ἦστε, pro ἦτε, verbi εἰμὶ, sum.

Ἥστην, sedebant, 3. dual. imperf. ἥμην, verbi ἧμαι, sedeo.

Ἧστο, sedebat, Poët. pro ἧτο, 3. sing. imperf. verbi ἧμαι, sedeo: vel est plusq. p. ab ἕζω, sedeo.

Ἤστον, ἤστην, eratis, erant, Poët. pro ἦτον, ἤτην, dualis imperfect. verbi εἰμὶ, sum.

Ἡστὸς, οῦ, ὁ, jucunditate affectus, exhilaratus, delectatus; vel qui jucunditate affici, & delectari potest, &c. Item, ἡστὸν, οῦ, τὸ, jucundum, suave, &c. ab ἥδω, ἧμαι, σαι, σται, &c.

Ἤστραπτε, illuminabat, 3. sing. imperf. act. verbi ἀστράπτω, fulguro, f. ψω, p. φα.

Ἠσυνθέτηκα, perf. act. verbi ἀσυνθετέω, non sto pactis: quod ex α priv. & συντίθημι, compono. Them. τίθημι, pono.

Ἡσυχῆ, & ἥσυχῇ, quiete, tacite, paululum, sensim, &c. adverb. ab ἥσυχος; vide.

Ἡσυχάζω, quiesco, taceo, f. άσω, p ἡσύχακα. præs. part. f. g. ἡσυχάζουσα. Th. ἥσυχος, quietus.

Ἡσυχαῖος, ου, ὁ, ἡ, ut Th. ἥσυχος.

Ἡσυχαίτερος, ου, ὁ, quietior, compar. à præced.

Ἡσυχία, ας, & Ion. η, ης, ἡ, tranquillitas, otium, silentium: ab eod. Th.

Ἡσύχιος, ου, ὁ, ἡ, idem quod

ΗΣΥΧΟΣ, ου, ὁ, quietus, q. ἧσιν ἔχων, Gall. qui est à son aise: ab ἥδω, delecto, inde ἧσις, voluptas.

Ἡσύχως,

Ἡσύχως, adverbialiter, quieté: ab ἥσυχ☉.

Ἠσφαλίσαντο, muniverunt, 3. pl. a. 1. m. verbi ἀσφαλίζω, firmo, f. ίσω, p. κα, quod ab ἀσφαλὴς, tutus: hoc ex α priv. & σφάλλω, everto.

Ἤχθον, 3. pl. a. 2. act. verbi ἀχθάλλω, moleste fero.

Ἠσχολήθησαν, operam dederunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi ἀσχολέω, occupatus sum: quod ab ἄσχολ☉, cui otium non est: quod ex α priv. & σχολὴ, otium.

Ἠσχύνετο, erubescebat, & in 3. pl. ἠσχύνοντο, imperfect. pass. verbi αἰσχύνομαι, perf. ᾔσχυμμαι. Th. αἶσχ☉, turpitudo.

Ἥσω, mittam, f. 1. verbi ἵημι, mitto, a. 2. ἧν.

Ἥσω, ibo, f. 1. verbi εἶμι, ab ἔω, inus. eo.

Ἤτασεν, 3. sing. a. 1. act. verbi ἐτάζω, examino, f. άσω.

Ἦτ' pro ἦτε, hæcque, articulus præpos. habetque accentum ob sequent. dict. encliti. τε.

Ἦτε, eratis, 2. pl. imperf. ἦν, verbi εἰμὶ, sum.

Ἦτε est 2. pl. sub. ejusd. verbi.

Ἤτει, & ᾔτεεν, sequente vocali, & contractè ᾔτει, 3. sing. imperf. verbi αἰτέω, peto, f. ήσω, p. ᾔτηκα.

Ἤτοι, certe, nimirum.

Ἠτεκνώθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi ἀτεκνόω, a. 1. ἠτέκνωσα, ας, ε, sterilem efficio: ex α priv. & τέκνον, filius. Th. τίκτω, pario.

Ἤτηκα, ας, ε, petii, perf. ind. act. &

Ἠτήκειν, accusaveram, plusq. p. verbi αἰτέω, peto.

Ἤτην, & ἦτον, erant, eratis, imperf. dual. verbi εἰμὶ, sum.

Ἠτήσασθε, 2. pl. ᾐτήσατο, 3. sing. a. 1. m. ab αἰτέω, f. ήσω, a. 1. ᾔτησα.

Ἦτι, vere, certè, adv. Th. ἦ.

Ἠτιᾶτο, objurgabat, 3. sing. imperfect. ab αἰτιάομαι, accuso. Them. αἰτία, culpa.

Ἠτιμάσθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi ἀτιμάω; quod vide.

Ἠτίμησ', pro ἠτίμησε, inhonoravit, 3. sing. a. 1. act. verbi ἀτιμάω, quod ex α priv. & τιμὴ, honor. Them. τίω, honoro.

Ἤτοι, sive, seu, vel, certè. Them. ἤ, aut.

Ἡτοίμαζε, 3. sing. imperf. act. &

Ἡτοίμασα, ας, ε, & in 3. pl. ἡτοίμασαν, a. 1. ind. act. verbi ἑτοιμάζω, paro, f. άσω, p. ἡτοίμακα, perf. part. passiv. ἡτοιμασμένος, η, ον; Th. ἕτοιμ☉, paratus.

Ἡτοίμασται, 3. sing. perf. pass. ἡτοίμασμαι; vide ἡτοίμασα.

Ἦτον, eratis, dual. imperf. εἰμὶ, sum.

ἬΤΟΡ, ορος, τὸ, cor, animus. Sunt tamen qui indeclinabile esse dicant, q. ab ἄω, fulgeo, undè αὔω, accendo: cor enim calet. Hinc μεγαλήτωρ, ορ☉, ὁ, ἡ, magnanimus.

Ἠτιῶντο, 3. pl. imperf. pass. verbi αἰτιάω, peto, f. ήσω. p. ᾔτηκα.

Ἠτραῖα, & ἠτριαῖα, τὰ, dicuntur quæ ab τὸ ἦτρον pertinent, seu de eo sunt, Luc. V. Th. ἦτρον.

Ἠτρίδιον, apud Poll. lib. 2. tomaculum, sive tomaclum, τόμαχ☉, &c. quidam volunt esse sumen seu abdomen, &c. à Th. ἦτρον; V.

ἨΤΡΙΟΝ, ου, τὸ, stamen, textum. Schol. Nicandri etiam ἤτριον affert pro epate, an à textura venarum?

ἬΤΡΟΝ, ου, τὸ, imus venter, pars umbilico subjecta: ubi scil. ἤτριον, intestinorum: aut ab ἔδω, quia ibi vasa cibaria.

Ἧττα, vel ἧσσα, ης, ἡ, clades: quod ab ἡττάομαι; Th. ἧττον, minor.

Ἡττᾶσθαι, præs. inf. ab ἡττάομαι; quod vide.

Ἡττάομαι, -ῶμαι, vel ἡσσάομαι, superor, inferior evado, perf. pass. ἥττημαι, a. 1. pass. ἡττήθην, ης, η, a. 1. part. ἡττηθεὶς, έντ☉; Th. ἧττον, minor.

Ἥττημα, ατ☉, τὸ, diminutio, defectus, clades, a. 1. præt. perf. pass. superioris verbi: Th. ἥσσων, minor.

Ἡττημέν☉, victus, perf. part. pass. verbi ἡττάομαι; quod vide.

Ἧττον, ον☉, τὸ, minus; item damnum: εἰς τὸ ἧττον, cum detrimento: ab ἥσσων, vel ἧττον, minor.

Ἠτύχει, 3. sing. imperf. verbi ἀτυχέω, adversa fortuna utor: quod ex α priv. & τυχὴ, fortuna.

Ἤτω, sit, vel esto, pro ἔστω, 3. sing. imperat. ab εἰμὶ, sum: ab inus. ἔω, quod in imperat. ἔε, ἐέτω, & Crasi ἤτω.

Ἠΰ, bonum, validum, robustum, &c. est neut. genus ab ἠΰς; id vide: item, ἠΰ, seu velut, & ἠΰτε, ὁμοιώσεως ἐπίῤῥημα; vi. ἠΰτ.

Ηὔχει, 3. sing. imperf. act. verbi αὐχέω; credo ηὔχει; ab αὐχέω, glorior.

Ἠϋγένει☉, ου, ὁ, pro εὐγένει☉, multum barbatus, & pulchre, &c. χλόην γένειον ἔχων, &c. V. εὐγένει☉.

Ηὔδα, & ηὔδα, 3. sing. imperf. ηὔδαον, dicebam, verbi αὐδάω, f. ήσω; Them. αὐδὴ, vox.

Ηὐδάξαντο, Dor. pro ηὐδάσαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi αὐδάζομαι, loquor: idem quod αὐδάω; Th. αὐδὴ, vox.

Ηὐδηκὼς, qui dixit, perf. part. act. ab αὐδάω, f. ήσω, vocem edo. Th. αὐδὴ, vox.

Ηὐδόκησα, Att. pro εὐδόκησα, a. 1. verbi εὐδοκέω, volo; quod vide.

Ηὗδον, dormivi, imperf. vel a. 2. act. verbi εὕδω, dormio, f. εὑδήσω.

Ηὔηνα, arefeci, a. 1. ind. act. verbi αὐαίνω, arefacio; Th. αὔω, sicco.

Ηὐθύνθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi εὐθύνω, dirigo, f. υνῶ, p. γκα; Th. εὐθὺς, rectus.

Ηὐκαίρουν, imperf. Att. pro εὐκαίρεον, ουν, verbi εὐκαιρέω, vacat mihi, fut. ήσω; quod ex εὖ, bene, & καιρὸς, occasio, tempus.

Ἠΰκομ☉, ου, ὁ ἡ, habens pulchros crines, pulchricoma: Poët. Diæresi, pro εὔκομ☉, gen. Ion. ἠϋκόμοιο; ex εὖ & κόμη, coma.

Ηὔλει, 3. sing. imperf. act. ηὔλεον, ουν, verbi αὐλέω, tibiâ cano. Them. αὐλὸς, tibia.

Ηὐλήσαμεν, 1. pl. a. 1. ind. act. ηὔλησα, verbi αὐλέω, tibiâ cano, f. ήσω, p. ηὔληκα; Th. αὐλὸς, tibia.

Ηὐλίσθην, ης, η, & in 3. pl. ηὐλίσθησαν, a. 1. ind. pass. verbi αὐλίζομαι, stabulor, pernocto, excubo, perf. ηὔλισμαι; Th. αὐλὴ, aula, stabulum.

Ηὐλόγει, 3. sing. imperf. Att. verbi εὐλογέω, benedico, f. ήσω, p. εὐλόγηκα. Ex εὖ & λόγ☉, verbum: quod à λέγω, dico, p. m. λέλογα.

Ἠΰν, bonum, acc. sing. ab ἠΰς, bonus. Th. ἐΰς, έ☉, ἡ, idem.

Ηὔξανε, 3. sing. a. 2. vel imperf. verbi αὐξάνω, augeo, invalesco, f. αὐξήσω, p. ηὔξηκα, a. 1. pass. ηὐξήθην; Th. ἀέξω, idem.

Ηὔξατο, 3. sing. a. 1. m. Att. verbi εὔχομαι, oro.

Ηὖσεν, ingemuit, a. 1. ind. act. verbi αὔω, & per διάλυσιν, ἀΰω, fut. ἀΰσω. Hinc præsens geminato σ, ἀΰσσω, f. ξω, a. 1. ἤϋξα. Vel à comm. fut. ἀΰσω, Dor. ἀΰξω.

Ηὔξετο, 3. sing. imperf. pass. ab αὔξομαι, pro αὐξάνομαι, augeo, f. 1. m. αὐξήσομαι; Th. ἀέξω, idem.

Ηὐξήθην, auctus sum, a. 1. ind. pass. verbi αὐξάνω, f. αὐξήσω. a. 1. ind. act. ηὔξησα, perf. pass. ηὔξημαι; &

Ηὔξησα, a. 1. ind. act. ejusd. Vide ηὐξήθην. Th. ἀέξω.

Ηὐπορεῖτο, 3 sing. imperf. pass. Att. verbi εὐπορέω, abunde possum, est mihi facultas, f. ήσω, p. εὐπόρηκα; quod ab εὔπορ☉, pervius. Th. πείρω, transeo, p. m. πέπορα.

Ηὑράμην, ω, ατο, inveni per Sync. pro ηὑρησάμην, Att. & Æol. pro εὑρησάμην, a. 1. m. verbi εὑρίσκω, invenio, f. εὑρήσω, p. εὕρηκα, a. 2. εὗρον.

Ηὑρῆσθαι, perfect. infin. pass. Att. ejusd. verbi.

Ηὕρω, 2. sing. a. 1. m. ηὑράμην, quod vide.

Ἠΰς, Poëticâ Ectasi pro ἐΰς, bonus, fortis: gen. ἠέ☉.

Ἤϋσα, ας, ε, clamavi dissolut. diphthong. pro ηὖσα, a. 1. indic. act. verbi αὔω, clamo.

Ἠΰτ' pro ἠΰτε, sicut, tanquam: per Ectasin & Dialysin Ion. pro εὖτε, adverb.

Ηὔφρανα, ας, ε, & in 3. pl. ηὔφραναν, a. 1. ind. act. Att. pro εὔφρανα; &

Ηὐφράνθην, ης, η, Att. pro εὐφράνθην, a. 1. pass. ab εὐφραίνω, exhilaro: quod ab εὖ & φρὴν, mens.

Ἧφα, perf. act. ab ἅπτω, necto, f. ψω, a. 2. ἧφον, perf. pass. ἧμμαι, a. 1. passiv. ἥφθην.

Ἡφαίστει☉, ου, Vulcanius: τὸ ἡφαίστειον, sc. ἱερὸν, Vulcani templum: & τὰ Ἡφαίστεια, Vulcanalia: Item,

Ἡφαίστια, τὰ, Vulcanalia; idem quod præcedens, ἡφαίστεια τὰ, sub. ἱερὰ, Vulcania sacra, &c. Et utrumque à sequente.

ἭΦΑΙΣΤΟΣ, ου, ὁ, Vulcanus, ignis: q. ab ἅπτω, accendo, & αἰστόω, destruo.

Ἡφαιστόπον☉, à Vulcano elaboratus; ut, apud Eurip. ἡφαιστοπόνων ὅπλων, armorum Vulcaniorum, &c. ab ἥφαιστ☉, & πόν☉; V.

Ἠφανίσθην, ης, η, disapparui, a. 1. passiv. &

Ἠφάνισμαι;

Ἠφάνισμαι, σαι, σαι, perf. pass. ab ἀφανίζω, f. ίσω, extinguo, obscuro: ab ἀφανὴς, obscurus: quod ab α priv. & φαίνω, appareo.

Ἤφασα, contrectavi, a. 1. ind. act. verbi ἀφάω, tracto: quod ab ἀφὴ, tactus. Th. ἅπτομαι, tango.

Ἠφειδήκεισαν, 3. pl. plusq. p. activ. ab ἀφειδέω, non parco, contemno: imperf. ἠφείδουν, perf. part. ἠφειδηκὼς, ab ἀφειδὴς, qui non parcit: ab α priv. & φείδομαι, parco.

Ἠφείθην, concessi, pro ἀφείθην, a. 1. ind. pass. verbi ἀφίημι, demitto, permitto: quod ex ἀπὸ & ἵημι, mitto. Them. ἕω, idem.

Ἠφηγέομαι, i. e. ὁδηγέομαι, viam doceo, est pro ἀφηγέομαι; id vide.

Ἠφηνιακὼς, aucta præposit. pro ἀφηνιακὼς, perf. part. act. verbi ἀφηνιάζω, habenas detracto: ex ἀπὸ & ἡνία, ας, ἡ, habena.

Ἥφθα, Dor. pro ἥφθη, 3. sing. a. 1. pass. &

Ἧφθαι, attigisse, perf. infinit. passiv. ab ἅπτω, tango, f. ψω, p. ἧφα, perf. pass. ἧμμαι.

Ἧφιε, permisit, a. 2. verbi ἀφείω, seu ἀφίημι, permitto: cujus a. 2. ἄφιον, & cum augmento præpositionis ἤφιον, ες, ε. Vel potius dicendum esse a. 2. ververbi ἀφιέω, dimitto. f. 2. ἀφιῶ, a. 2. ἤφιον.

Ἠφίει, emittebat, 3. sing. imperf. pro ἠφίει, ut ἐπίθη, pro ἐπίθει, verbi ἀφίνω, vel ut alii volunt ἐφίημι: Them. ἕω, mitto.

Ἠφυσάμην, ω, ατο, a. 1. m. verbi ἀφύσσω, vel ἀφύω, haurio, fut. ύσω, p. ἤφυκα.

Ἠφωρίσθαι, perf. inf. passiv. Atticè ab ἀφορίζω, termino, definio, f. ίσω, p. ἀφώρικα; quod ex ἀπὸ & ὅρος, terminus, limes.

Ἠχάνω, inopem vitam ago; i. e. πτωχεύω; quasi ab ἀχλῶ; id V.

Ἦχε, 3. sing. perf. act. verbi ἄγω, duco, f. ἄξω, p. ἦχα, perf. inf. pass. ἦχθαι, a. 1. pass. part. ἀχθείς.

Ἠχεῖ, 3. sing. ind. præs. verbi ἠχέω, sono, f. ήσω; Th. ἦχος, sonus.

Ἠχεῖα, ας, ἡ, sonituum discrimen: Item, ἠχεῖον, ου, τὸ, sonale, vel sonaculum, si dici posset; i. e. vas seu machina qua sonus editur; Plut. in Crasso: item, (ut ἠχεῖα, ἡ) pro ipso sono, seu sonituum discrimine, &c. ab eod. Th. Undè etiam, ἠχέτης, ου, ὁ, idem quod ἠχητὴς, οῦ, ὁ; q. d. sonator, qui sonat, sonans, &c. Ut & ἠχητικὸς, sonorus, canorus, &c.

Ἠχέτα, pro ἠχῆτα, voc. sing. ab ἠχήτης, ου, ὁ, canorus. Th. ἦχος, sonus.

Ἠχέω, ῶ, fut. ήσω, sono: Them. ἦχος, sonus.

Ἠχὴ, ῆς, ἡ, idem quod ἦχος; quod vide.

Ἠχήεις, & in fœm. gen. ἠχήεσσα, resonans, adject. ab ἠχὴ, idem ac Th. ἦχος, sonus.

Ἠχλωῦες, inopes, κενοὶ, πτωχοὶ; Hesych. forsan, pro ἀχλωῦες; (vide ἀχλῶ) qui sunt οἱ μηδὲν ἔχοντες; qui nihil habent, &c.

Ἠχθέσθην, ægrè tuli, a. 1. ind. passiv. verbi ἄχθομαι, ægre fero. f. έσομαι; quasi ab ἀχθέομαι; Th. ἄχθος, εος, τὸ, pondus.

Ἤχθημαι, inimicus fui, perf. ind. passiv. verbi ἐχθάνομαι, quasi ab ἐχθέομαι, f. 1. m. ἐχθήσομαι, a. 2. m. ἠχθόμην; Th. ἔχθος, odium. Sunt qui velint ab ἄχθομαι derivari. Tum. Th. est ἄχθος, onus.

Ἤχθην, ης, η, ductus sum, a. 1. ind. pass. verbi ἄγω, duco, f. ἄξω.

Ἤχθηρε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐχθαίρω, odio prosequor, f. αρῶ, p. ἤχθαρκα; a Themate, ἔχθος, εος, τὸ, odium.

Ἠχθόμην, odio fui, & in 3. pl. ἤχθοντο a. 2. ind. m. verbi ἐχθάνομαι, odio sum: q. ab ἐχθέομαι; vide ἤχθημαι. Vel est imperf. verbi ἄχθομαι, succenseo: fut. έσομαι, vel ήσομαι; Th. ἄχθος, εος, τὸ, pondus.

Ἧχι, pro ᾗ, ubi, adverb. Them. ὅς, οὗ, quis.

Ἤχλυσε, 3. sing. a. 1. verbi ἀχλύω, caligo, obtenebror, f. ύσω; Them. ἀχλὺς, ύος, ἡ, caligo.

Ἠχμαλώτευται, 3. sing. perf. pass. verbi αἰχμαλωτεύω, captivum duco, a. 1. act. ἠχμαλώτευσα, ας, ε; vide in αἰχμάλωτος.

Ἦχον, Dor. pro εἶχον, imperfectiv. activ. ab ἔχω, habeo, fut. ἕξω; quod vide.

Ἠχόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, sonipes; pedibus sonitum edens; Eustath. ab ἦχος, & πούς; V.

ΗΧΟΣ, ου, ὁ, sonus, sonitus: An ab ἄγω, frango? an potius ab ἄω, flo? unde αὔω, clamo. Hinc ἠχέω, sono: κατηχέω, sono, intono: κατήχησις, εως, ἡ, institutio, qua prima rudimenta alicujus scientiæ traduntur κατηχητὴς, οῦ, ὁ, qui prima elementa tradit: κατηχούμενος, ου, qui prima elementa discit.

Ἠχρειώθην, & in 3. pl. ἠχρειώθησαν, a. 1. ind. pass. verbi ἀχρειόω, inutilem reddo, f. ώσω, p. ἠχρείωκα. Ex α priv. & χρεία, ας, ἡ, usus.

Ἠχὼ, όος, οῦς, ἡ, ECHO, sonus reciprocus, vox repercussa: Them. ἦχος, sonus.

Ἠχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sonorus, resonabilis, sonans, &c. est ab eod. Th.

Ἡψάμην, ω, ατο, attigi, a. 1. m. verbi ἅπτομαι, seu ἅπτω, tango, f. ψω, p. ἧφα.

Ἥψησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἕψω, coquo, f. ἑψήσω; inde ἕψημα, pulmentum.

Ἠῶθ' pro ἠῶτε; vide ἠώς.

Ἠῶθεν, mane. Est & ἕωθεν, diluculo. Th. ἠώς, aurora.

Ἠῶθι, adverb. in aurora: ab ἠὼς, aurora.

Ἠώκοιτος, matutinus somnus, &c. ab ἠὼς, & κοίτη; V.

Ἠιὼν, pro ἠϊὼν, όνος, ἡ, locus maritimus, litus, ripa, &c. in Epigram. Vide ἠϊών.

Ἠωνίκει, 3. sing. plusq. p. act. verbi αἰωνίζω, æterno, f. ίσω, p. ᾐώνικα; Them. αἰὼν, ῶνος, ὁ, ævum.

Ἠῷος, ου, EOUS, matutinus: ab ἠὼς, aurora.

Ἠωρεῖτο, 3. sing. imperf. verbi αἰωρέομαι, attollo, evehor. Them. αἰωρέω, sursum tollo.

Ἠώρουν, imperfectiv. activ. verbi αἰωρέω, in sublime attollo, f. ήσω, p. ᾐώρηκα.

ΗΩ´Σ, όος, οῦς, ἡ, aurora, diluculum, dies: acc. ἠόα, ἠῶ, & ἠῶθ', pro ἠῶ τε, vel ἠῶ τε. Hinc ἑῷος, ου, matutinus: q. ab αὔω, splendeo.

Θ.

Θ Octavæ literæ figura, novem denotat. Θ, θ, novies mille: sonum habet τοῦ τ, addita aspiratione. θ Ion. pro τ. δ in θ in φ, Æol. ut φήρ; interdum πλεονάζει, ut θαμὰ pro ἅμα.

Θ', pro τὸ, & sequente aspiratione.

Θάασσεν, sedebat, 3. sing. imperf. verbi θαάσσω, idem quod θοάζω, sedeo, celeriter moveor: Them. θοὸς, celer, velox.

Θαγῇ, 2. sing. f. 2. m. θαγαύμαι, verbi θάσσω, propero, pro θαάσσω; vide θάασσεν.

Θαδδαῖος, ου, ὁ, THADDÆUS, nomen Apostoli. Syr. uber.

Θαεῖτο, Dor. pro θηεῖτο, & hoc Ionicè pro ἐθεᾶτο, 3. singular. imperfectiv. verbi θέαομαι, & Ionicè θηέομαι, ῶμαι, specto.

Θάεο, Ion. pro θάου, vide præs. imperat. pass. verbi θάομαι pro θεάομαι, specto, f. θάσομαι.

Θάημα, ατος, τὸ, Dor. pro θέαμα, τὸ, spectaculum, à θεάομαι, specto.

Θαητὸς, οῦ, ὁ, mirus, admirandus, conspicuus: Doricè pro θεατὸς, ab eodem verbo.

Θαίζω, agito, impello. Hesych. pro ἐλαύνω.

Θαιμὸς, οἰκία, σπόρος, Hesych. an corruptum à δῆμος;

ΘΑΙΡΟ´Σ, οῦ, ὁ, cardo, axis: à θύρα, janua: Hesych.

Θακέω, f. ήσω, sedeo: &

Θακεύω, f. εύσω, idem: Item.

Θάκημα, τὸ, sessio; ipsa sedendi actio, &c. Verbale à θακέω, & omnia à seq. θᾶκος.

Θᾶκος, ου, ὁ, sedes: Them. θοὸς, celer.

Θαλάμαι, αἱ, foramina, seu cavitates narium, nares; i. e. foramina, & quasi canales nasi; (quæ & μύξαι) Poll. est plur. fœm. à singul. θαλάμη; id vide.

Θαλαμεύομαι, & θαλαμεύω, intra thalami parietes me contineo, domi maneo; in thalamo versor, &c. Inde nomen, θαλάμευμα, τὸ, contubernium; Eurip. in Bacchis, & θαλαμεύτρια, ας, ἡ, mulier quæ curat ea quæ ad thalamum & nuptias pertinent, pronuba; i. e. νυμφεύτρια; Poll. à θάλαμος, unde θαλάμη, &c. V.

Th

Θαλάμη, ης, ἡ, cubile, piscium latibulum: Th. θάλαμος, cubile.

Θαλαμηΐα δοῦρα, ligna thalamo struendo apta: ab eod. Th.

Θαλαμηπόλος, ου, ὁ, ἡ, cubicularis, circa cubiculum versans: ex θάλαμος, cubiculum, & πολέω, verso.

Θαλαμία, ας, ἡ, vel potius, θαλάμια, vel θαλαμία ὀπὴ, foramen triremis, vel navigii, per quod remus inseritur, &c. idem quod sequens θαλαμίη; V.

Θαλαμίη, ης, ἡ, navis foramen per quod remus in aquas exsertus exstat. Th. θάλαμος; quod vide.

Θαλάμιος, ου, ὁ, & θαλαμίτης, ου, ὁ, item θαλάμαξ, κος, ὁ, remex infimi ordinis; Thuc. lib. 4. remulcus, qui in infima parte triremis remigat; remex qui est in imo, &c. (Sunt enim tres in triremi ordines remigum; viz. θαλαμῖται, sive θαλάμιοι, infimi, ζυγῖται, medii, & θρανῖται, supremi; Varin. θαλαμῖται, ἡ κάτω τάξις τῶν ἐρετῶν, ἡ δὲ μέση, ζυγῖται, ἡ δὲ ἄνω θρανῖται, &c.) à Th. θάλαμος; vi. Unde etiam, κῶπαι θαλαμίδιοι, apud Suidam; remi lentè navigantes, &c.

Θαλάμοισι, dat. pl. Ion. à

ΘΑ'ΛΑΜΟΣ, ου, ὁ, THALAMUS, cubiculum, cella, domus, nidus, pars navis inferior, nuptiarum locus & dies, q. à θάλλειν, pullulare, sc. γένος; vel à θάλπω, foveo, quoniam ibi θαλπόμεθα.

ΘΑ'ΛΑΣΣΑ, seu θάλαττα, ης, ἡ, mare: quasi à θάλλω, vireo, quod vitrei sit coloris.

Θαλασσεὺς, έως, ὁ, piscator; unde θαλασσεύω, seu θαλαττεύω, in mari versor; vel in mari ut plurimùm versor, mare frequento, in mari navigo, &c. à Th. θάλασσα.

Θαλασσίδιος, marinus, vel maritimus; ut θαλασσιδίων χώρων, maritimarum terrarum, &c. à θαλάσσιος; id vide: Unde θαλασσίτης, & θαλασσίας, ut θαλάσσιος οἶνος, & θαλασσίας, vel θαλασσίτης οἶνος; item τεθαλασσωμένος & ὁ διὰ θαλάσσης οἶνος; Vinum cui aqua marina admixta est; (cui opponitur ἀθάλασσος οἶνος) &c. Th. θάλασσα; V.

Θαλάσσιος, ου, ὁ, ἡ, marinus; à praecedente.

Θαλασσοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, maris speciem referens; qui est coloris marini, &c. à θάλασσα, & εἶδος, τὸ; V.

Θαλασσοκοπέω, vel θαλαττοκοπέω, tumultuor, (ut mare scil. turbidum) vana loquor, &c. Suid. à θάλασσα, & κοπὴ; V.

Θαλασσοκρατεῖν, maris imperium obtinere: &

Θαλασσοκράτωρ, ορος, ὁ, qui maris imperio potitur: ex θάλασσα, mare, & κρατέω, fortiter impero. Th. κράτος, robur.

Θαλασσόμελι, Thalassomeli confectio est ex melle, marina & pluvia aqua; Diosc. Plin. est potionis genus ex duabus aquæ marinæ partibus ad singulas mellis additis, & vase conditis, &c. à θάλασσα, & μέλι; V.

Θαλασσόνομος, qui in mari pascitur; Plut. Symp. 1. Probl. 2. à θάλασσα, mare, & νέμω, pasco; undè νομὸς, pascuum, &c. V.

Θαλασσόπλαγκτος, per mare errans, marivagus, fluctivagus; Eurip. in Hec. à θάλασσα, & πλαγκτὸς, οῦ, ὁ, erro, vagus, erroneus, & à Th. πλάζω, fut. πλάγξω, &c. V.

Θαλασσοπορεῖν, per mare iter facere, &c. à sequente,

Θαλασσοπόρος, ου, ὁ, ἡ, per mare iter faciens: à θάλασσα, mare & πόρος, transitus: Th. πείρω, transeo.

Θαλασσουργὸς, vel θαλαττουργὸς; q. d. in mari opus faciens, rei nauticæ dans operam, &c. Undè θαλασσουργέω, ῶ; q. d. in mari opus facio; Bud. exp. maritimis actionibus, & negotiationibus ut plurimum utor; Polyb. à θάλασσα, & ἔργον; V.

Θαλασσόω, ῶ, vel θαλαττόω, mari submergo, vel obruo; ut apud Aristot. de mundo, ἠπείρους ἐθαλάττωσε, &c. à θάλασσα; V.

Θαλαττεύω, vide θαλασσεύω.

Θαλάττιος, ου, ὁ, ἡ, marinus, à θάλαττα, ης, ἡ, mare.

Θαλαττοκοπέω, vide θαλασσοκοπέω, &c.

Θαλαττοκρατεῖν, & θαλαττοκράτωρ; vide supra θάλασσα.

Θαλαττοπορέω, θαλαττουργέω, & θαλαττόω; vide θάλασσα, &c.

Θαλάττωσις, submersio quæ fit à mari, seu inundatio, vel proluvies maris; à θαλασσόω; V.

Θάλεα, τὰ, omnia bona quæ quasi virere & florere hominem faciunt; Eust. Il. χ. à θάλος, εος, τὸ; V.

Θαλεῖ, 3. sing. præs. ind. verbi θαλέω, Poët. pro θάλλω, floreo.

Θαλέθοντες, florentes, præs. part. verbi θαλέθω, idem quod θάλλω, floreo.

Θάλεια, ας, ἡ, THALIA, nomen Musæ, Est &

Θάλεια, seu θαλία, ας, ἡ, epulum solenne, dies festus, omnium rerum affluentia: Th. θάλλω, floreo.

Θάλειος, εία, ειον, virens, floridus, &

Θαλερὸς, ἡ, όν, in flore existens, floridus: ab eod. Th.

Θαλερώτερον, ου, τὸ, profusius, compar. præced.

Θαλέω, ῶ, f. ήσω, Poët. floreo, vireo: Metaph. decoror, ornor. Them. θάλλω, vireo.

Θαλῆς, οῦ, ὁ, & Θάλης, ητος, THALES, nom. propr. Philosophi civis Milesii.

Θάλησε, 3. sing. a. 1. Ion. verbi θαλέω; quod vide.

Θαλία, ας, Ion. θαλίη, ης, ἡ, convivium, vide θαλίη; item frons oleagina: vide θαλλία, est etiam.

Θαλία, Ion. θαλίη, ης, ἡ, nomen mus.

Θαλιάζω, convivia florida agito; sertis virentibus redimitus, festiviter epulor, &c. Plut. Symp. 9. à θαλία, convivium, &c. V.

Θαλίαι, ῶν, αἱ, convivia, solennitates: &

Θαλίῃ, convivio, dat. sing. &

Θαλίῃσι, dat. pl. à θαλία, Ion. θαλίη, convivium: Th. θάλλω, vireo.

Θάλικτρον, thalictrum, herba, de qua Diosc. lib. 4. c. 28. à θαλέω; V.

Θαλιοποιοὶ, Hesychio sunt, qui arculas, corio obductas, conficiunt, & coriaceos riscos; qui scrinia ex corio fabricant; hæc riscos, vocat Terentius; At quid, & undenam, τὸ θάλιο, in hac compositione cum ποιέω, omnes dissimulant hactenus ignorantve; [forsan, à θαλία, idem quod θαλλία, θάλος, & θαλλὸς, ramus virens, &c. quòd fortean, ex virentibus arborum ramis arculæ hæ vel scrinia, sub corio, & coriaceis riscis, fieri seu componi solebant.]

Θαλλέω, apud Plut. in Consol. ad Apoll. dicitur pro Th. θάλλω.

Θαλλία, seu θαλία, ας, ἡ, ramus virens, germen: ab eodem Th.

Θάλλοισα, ας, ἁ, Doricè pro θάλλουσα, ης, ἡ, florens, præs. part. f. g. à θάλλω.

Θαλλὸς, ου, ὁ, oleæ termes, omnis frons virens, ab eod. Th.

Θάλλουσιν, florent, tert. plur. ind. præsent. à

ΘΑ'ΛΛΩ, f. λῶ, vireo, pullulo, floreo: p. τέθηλα.

Θαλὸς, ου, ὁ, ramus virens, &c. idem quod θάλος, τὸ, & θαλλὸς, &c. Vi.

Θάλος, εος, τὸ, germen, proles, filius. Et pro τιμὴ, δόξα, honor, gloria, decus: à præced.

Θαλλοφόροι, οἱ; sic dicebantur ii, qui Athenis, in Panathenæis, oleæ ramos gestabant; erant autem tales, ut plurimùm, senes, undè per jocum, θαλλοφόροι, vocantur illi, veluti inutiles ad alia munera obeunda; vide comment. Aristoph. in vespis, ad verba, θαλλοφόροι χαλοίμεθα, &c. à θαλλὸς, & φορὸς, &c. V.

Θάλπεαι, Ion. & Dor. pro θάλπῃ, cremaris, 2. sing. præs. sub. pass. à θάλπω, foveo.

Θαλπείω, calefacio, &c. pro θάλπω, per παραγωγήν.

Θαλπιάω, calefacio, &c. Vide θαλπιόων.

Θάλπιος, ου, ὁ, THALPIUS, nomen propr. q. ab eod.

Θαλπιόων, pro θαλπιῶν, præs. part. Poët. à θαλπιάω, calesco. Them. θάλπω, foveo, f. ψω.

Θαλπὶς, iris, sic dicta à θάλπω, quod fovere & calefacere significat; id enim præcipuum iris habet.

Θαλπιὼθ, Cantic. 4. 4. εἰς θαλπιὼθ, ubi Aquila εἰς ἐπάλξεις; Hieron. in propugnaculis: Junius, ad armaria. Alii turres præaltas vertunt.

Θαλπνὸς, ου, ὁ, calidus, fervidus; item splendidus: &

Θάλπος, εος, τὸ, calor, æstus: &

ΘΑ'ΛΠΩ, f. ψω, foveo, calefacio.

Θαλπτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, fovendi vim habens, ad fotum aptus, &c. Undè θαλπτήριον, τὸ, tegumentum, fomentum, &c. à præcedente: Them. θάλπω, &c. Vide.

Θαλπωρὴ, ῆς, ἡ, fomentum; item solamen, spes, quia calefacit: ut contra metus frigefacit: à præced.

Θαλυκρὸς, calidus, fervidus in Epigram. à θαλύσσω, vel θαλύω, idem quod, & à Th. θάλπω; V.

Θαλύω,

Θαλιώω, exponitur, θάλπειν ποιῶ; à Th. θάλπω.

Θαλύομαι, uror; incendor; calefio, &c. Est pass. ab activ. θαλύω, calefacio, uro, incendo, &c. a Th. θάλπω, vide.

Θαλύσια, ίων, τὰ, festum post comportatas fruges: primitiæ frugum. Them. θάλλω, vireo.

Θαλύσιος, ὁ, ὀν, ex novis frugibus factus: ut panis θαλύσιος vide præced.

Θαλφθεὶς, calefactus, a. 1. part. pass. &

Θαλφθῇ, 3. sing. a. 1. sub. pass. verbi θάλπω, f. ψω, foveo.

Θάλψις, εως, ἡ, calefactio, calor, tepor, fomentum, ab eod. verbo.

Θάλαμψω, 1. pl. a. 2. sub. act. verbi θάλλω, foveo.

ΘΑΜΑ', adv. crebro, frequenter. qu. ab ἅμα.

Θάμαρ, ἡ, THAMAR, nomen mul. indeclinab. Hebr. palma.

Θαμαζυχεῖν, inquietum esse; οὐχ' ἡσυχάζειν, Hesych. Unde θαμαζυχεῖ, non quiescit, propriè, frequenter currit, &c. Ex θαμὰ; & præt. med. τέτροχα, à τρέχω; unde τρόχος, &c. Quæ vide.

Θαμβαλέος, ου, ὁ, stupendus, formidabilis; ut θαμβαλέη φωνή; apud Nonn. Vox ad quam admiratione obstupescas; Nonn. Item, activè stupens; ad mirabundus, &c. Unde, in neut. gen. θαμβαλέον; formidabile, formidolosum, &c. à sequente themate θάμβος, &c. Vi.

Θάμβεε, obstupuit, 3. sing. imperf. Ion. à

Θαμβέω, ῶ, obstupefacio, expavesco. f. ήσω. p. τεθάμβηκα, præt. pass. θαμβέομαι, expavesco, obstupefio, imperf. pass. ἐθαμβεόμην, -ούμην; & 3. pl. ἐθαμβέοντο, -οῦντο, a. 1. pass. ἐθαμβήθην, ης, η. Th. θάμβος, stupor.

Θάμβησεν, expavit, 3. sing. a. 1. Ion. pro ἐθάμβησεν, præced. verb.

ΘΑ'ΜΒΟΣ, εος, τὸ, stupor, attonita admiratio.

Θαμβὸς, οῦ, ὁ, attonitus; stupenda admiratione perculsus, &c. à præced. Th. θάμβος, τὸ, Vi.

Θαμέες, & θαμέας, nom. & acc. pl. à θαμὴς, quod vide.

Θαμειὰ, ᾶς, ἡ, adject. f. g. à

Θαμειὸς, οῦ, ὁ, frequens; quod &

Θαμὴς, έος, ὁ, ἡ, frequens, creber, in nom. pl. θαμέες; à θαμὰ, crebrò.

Θαμίζω, frequento, frequens sum: ab eod. Them.

Θαμιμασάδης, Scythicè, Neptunus appellatur.

Θαμινὰ, frequenter, crebrò. Poët. adv. &

Θαμινὸς, οῦ, ὁ, creber, frequens: à θαμὰ, crebrò.

Θαμινῶς, adv. à præced. θαμινός; & idem quod θαμινά; crebro, subinde.

Θάμιξ, vulpes; ἀλώπηξ; Hesych.

Θαμνίον, θαμνίσκιον, & θάμνισκος, fruticetum parvum frutex parvus, &c. Diminut. a seq. θαμνὸς, Vi. Unde etiam, θαμνοειδής; fruticosus; idem quod θαμνώδης, Vi.

ΘΑΜΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, DUMUS, frutex, fruticetum; quasi creber ramis: à θαμινὸς, supra.

Θαμνώδης, εος, ὁ, ἡ, fruticosus, à præced.

Θάμυρις, solennis cœtus, qui θαμὰ; id est, cum frequentia congregatur.

Θαμυρίζω, congrego, cogo in unum, &c. à præced. θάμυρις, Vi.

Θανάσιμος, ου, ὁ, ἡ, lethalis, mortifer: à θνήσκω, morior; quod vide.

Θανατάω, & θανατιάω, ῶ, mori cupio, mortem mihi opto; animum despondeo; θανάτου ἐπιθυμέω, &c. Ut in Axiocho; καὶ ἐξ ἐκείνου θανατᾷ μου ἡ ψυχή, ex illo tempore animus meus mortem optat; à θάνατος; Vi.

Θανατοφόρος, ου, ὁ, ἡ, lethifer, a; à θάνατος, mors, quod a θνήσκω, morior, & φέρω, fero.

Θανατικὸς, οῦ, ὁ, lethalis, mortiferus; capitalis; mortem inferens, &c. Ut Plut. in Alexand. τὰς δίκας διακρίνων τὰς θανατικάς; causas capitales, seu in quibus de vita agitur, dijudicans, &c. Item, pro eodem, dicitur θανατόεις, εντος, ὁ, ut θανατόεις μόρος, lethale fatum; i. e. mors; apud Eurip. à seq. θάνατος, vide.

Θάνατος, ου, ὁ, mors, gen. Ion. θανάτοιο, à θνήσκω, morior; θανάτῳ πόρειν, dare letho.

Θανατοῦν, præs. inf. à

Θανατόω, ῶ, occido. f. ώσω. p. τεθανάτωκα, a. 1. ἐθανάτωσα, a. 1. sub. θανατώσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. act. θανατῶσαι. a. 1. ind. pass. ἐθανατώθην, ης, η, a. 1. part. pass. θανατωθεὶς, έντος, à θάνατος, mors; quod vide.

Θανατούσια, τὰ, festum atq; agon apud inferos; cujus meminit Luc. in lib. de veris narrationibus; à præced. θανατόω.

Θανατώδης, εος, ὁ, ἡ, lethalis; ab eod.

Θανάτωσις, εως, ἡ, occisio, internecio; cædes; mortificatio; mors, &c. Verbale à θανατόω.

Θανατώσωσι, 3. pl. a. 1. sub. act. verbi θανατόω, occido; quod vide.

Θανέειν, a. 2. inf. Ion. &

Θανέμεν, a. 2. inf. Ion. & Dor. pro

Θανεῖν, mori, a. 2. inf. act. verbi θνήσκω, morior. f. 2. θανοῦμαι. p. τέθνηκα, a. 2. ἔθανον.

Θάνοιμι, a. 2. opt. act. ejusd. verbi.

Θανοίσας, mortuæ, gen. Dor. pro θανούσης, a. 2. part. f. g. à θνήσκω, morior, a. 2. ἔθανον.

Θανὸν, a. 2. part. act. n. g. &

Θανόντ', pro θανόντα, acc. sing. m. g. &

Θανόντων, gen. pl. a. 2. part. à θανὼν, όντος, verbi θνήσκω, morior, quod vide.

Θανοῦμαι, f. 2. m. θανοῦσα, a. 2. part. act. f. g. verbi ejusd.

Θανὼν, όντος, ὁ, a. 2. part. act. à θνήσκω, morior; quod vide.

Θάοντα, Dor. pro θεώντα, acc. sing. part. præs. act. verbi θεάω, pro θεάομαι, specto.

Θάπος, stupor, attonita admiratio; pro quo facta mutatione literarum Ionica, dici τάφος, docet Eust. Od. ω. τάφος δ' ἔλεν ἄνδρας ἕκαστον, &c. At τάφος, alias sepulchrum; & utrumq; à θάπτω, sepelio, admiror.

Θαπτέον, sepeliendum; Sophocl. in Ajace; τὸν δ' οὐχὶ θαπτέον; hic non est sepeliendus, &c. Verbale gerundivum à θάπτω.

Θάπτεν, 3. sing. imperf. Ion. à

ΘΑ'ΠΤΩ, sepelio, admiror. f. ψω. p. τέταφα. a. 1. ind. ἔθαψα, a. 1. inf. θάψαι, a. 2. ind. ἔταφον, a. 2. ind. pass. ἐτάφην, ης, η, sepultus fui, a. 2. inf. pass. ταφῆναι, f. 2. pass. ταφήσομαι, p. m. τέθηπα; hinc τάφος, ου, ὁ, sepulchrum; ταφὴ, ῆς, ἡ, sepultura; ἐπιτάφιος, ου, ὁ, ἡ, sepulchralis, funebris. q. à θῶ, id est, pono.

Θάρα, ὁ, THARA, nomen indeclinab. Hebr. spirans.

ΘΑΡΓΗΛΙ'Α, ας, ἡ, sc. ἑορτή. Vel θαργήλια, τὰ, sc. ἱερὰ, sacra in honorem Apollinis, & Dianæ; cum pro primitiis sacra facerent. q. à θέρω, calefacio, & γῆ, terra; nam inde frugum maturitas.

Θαργηλιὼν, ῶνος, ὁ, undecimus mensis Athenienfium; quia θέρει τὴν γῆν; i. e. terram calefacit: Aprili enim respondet.

Θαρραλέος, idem quod θαρσαλέος, fidens. Th. θάρσος, fiducia.

Θαρραλέως, audacter, confidenter, adv. à præced.

Θαρραλεώτερος, animosior, &c. compar. à præcedente θαρραλέος; unde etiam, θαρραλεότης, ητος, ἡ, fiducia, fidentia; firma animi confisio; (cui opponitur δειλία, apud Plut.) &c. Apud Plat. in Apol. Occurrit præcedens θαρραλέως; hisce verbis; θαρραλέως ἔχω πρὸς τὸν θάνατον; mortem non reformido; paratissimus scil. ad eam subeundam, &c.

Θαρρεῖν, præs. inf. à

Θαρρέω, -ῶ, confido, bono animo sum. f. ήσω, p. τεθάρρηκα, a. 1. ἐθάρρησα; à θάρρος; idem quod θάρσος, fiducia. Hinc Angl. to dare.

Θάρρη, in neut. plur. dixit Aristot. Ethic. Nicom. lib. 3. Opponens illi φόβους; ubi scribit, ἀνδρείαν, esse μεσότητα περὶ φόβους καὶ θάρρη, &c. à sing. seq. θάρρος, Vi.

Θαρρητικὸς, οῦ, ὁ, fiduciâ fretus; animosus; ad fiduciam seu fidentiam propensus, &c. à præced. θαρρέω.

Θάρρος, εος, τὸ, audacia, idem quod θάρσος, quod vide.

Θαρρύνω, audaciorem facio, addo fiduciam; ut apud Plut. θαρρύνων τοὺς ἀτρώτους; animum addens invulneratis, &c. Item irrito, attollo animum, addo animos, &c. à præced. θάρρος.

Θαρσαλέος, ου, ὁ, fidens, audax. compar. θαρσαλεώτερος, audacior, animosior. Th. θάρσος, fiducia.

Θαρσαλέως, audacter, adv. à præced.

Θάρσει, confide, præs. imperat. act. à θαρσέω, fiduciam habeo. præs. part. θαρσῶν, οῦσα. θαρσήσας, a. 1. part.

part. τεθάρσηκα, perf. act. Th. θάρσ@, fiducia.

Θαρσεὺς,έ@, ὁ, Tharſenſis; vide θάρσ@, ε, ἡ.

Θαρσεῦσα,ας, ά, part præſ. f. g. Dor. pro θαρσοῦσα, ης, ἡ, confidens; vide in θάρσει.

Θαρσέω, f. ήσω, p. ηκα, confido, animum ſumo; vide θάρσ@.

Θαρσήεις, εντ@, ὁ, qui eſt animo fidenti; fidens; Nonn. Item audax, ferox,&c. à θαρσέω.

Θαρσήσας, a. 1. part. act. Vide θάρσει.

ΘΑ'ΡΣΟΣ, ε@, τὸ, & per Metatheſ. θράσ@, ε@, τὸ, fiducia, audacia.qu. à θέρω, calefacio: calidi enim audaces: Hinc θαρσὺς, έ@, ὁ, audax; θαρσαλέ@, ε, ὁ, idem; θαρσέω, fiducia præditus ſum: θαῤῥέω, idem; θρασὺς, έ@, ὁ, audax; θρασέως, audacter. Sed

Θάρσος,ε,ἡ, THARSUS, nomen urbis, Apoſtoli Pauli patria. Actor. 9. 11. & 21. 39. Ponitur & pro Oceano. 1 Reg. 22. 48. Pro gemma. Exod. 28. 29. hinc θαρσεὺς, Tharſenſis.

Θαρσυνέσκω, imperf. θαρσυνέσκον, Poët. pro

Θαρσύνω, fiduciam affero. f. υνῶ, præſ. part. f. g. θαρσύνεσα. Them. θάρσος, fiducia.

Θάρσυν@, confidens, vel, in ſpem erectus, confirmatus; à θαρσύνω.

Θαρσὺς, έ@, ὁ, fiducia præditus; fidens, confidens animo; item, audax, &c. à Th. θάρσος, Vi.

Θᾶσαι, Dor. pro θέασαι, Poët. vel Ion. a. 1. imperat. m. verbi θεάομαι, ſpecto, pro quo Poëtæ θάομαι.

Θασεὺς, έως, ὁ, Dor. pro Θησεὺς, Theſeus.

Θάσι@, Thaſius; i. e. ad inſulam Thaſum pertinens; ut θασία σαφυλή; Thaſia uva: Dioſc. θάσι@ οἶν@; pro optimo vino; apud Ariſtoph. θασία ἅλμη; Thaſia muria, &c. à Th. θάσος, Vi.

Θάσομαι, ponam, Dor. pro θήσομαι, f. 1. m. verbi τίθημι, pono.

Θασάμεν@, Dor. & per Craſin pro θεασάμεν@, f. 1. m. part. à θεάομαι, ſpecto; vid. præced.

ΘΑ'ΣΟΣ, ε, ἡ, THASUS, inſula quædam maris Ægæi.

Θᾶσσον, celerius, citius, compar. pro τάχιον, ex ταχὺς, celer.

Θάσσω, ſedeo, contracte pro θαάσσω, idem quod θοάζω, celeriter moveor; item, ſedeo, proprie, celeriter in ſedile inſilio. Th θοὸς, celer.

Θάσσων, celerior, q. θοάσσων, à θοὸς, celer. comparativus ex ταχὺς, celer, ταχίων, θάσσων, vel θάττων.

Θάτερον, pro τὸ ἕτερον; alterum; neut. à ſeq. θάτερ@, Vi.

Θάτερ@, alteruter, à τὸς pro ὁ, & ἕτερ@, alter. Sic θατέρε, pro τῦ ἑτέρε, & ſic porro: θάτεραι, Dor. pro ταὶ ἕτεραι ἐπὶ θάτερα, in diverſum, in alteram partem.

Θάττων, celerior, vide θάσσων.

Θαυλακίζειν, cum clamore aliquid poſcere; Heſych.

Θαῦμα, ατ@, τὸ, res mira; in pl. θαύματ', pro θαύματα. Th. θαυμάζω, miror.

Θαυμαζόμεθα, 1. pl. præſ. ind. θαυμασόμεθα, 1. pl. f. 1. m. à

ΘΑΥΜΑ'ΖΩ, miror, admiror, colo, obſervo, imperf. ἐθαύμαζον, ες, ε, f. άσω, a. 1. ἐθαύμασα, ας, ε, a. 1. ſub. act. θαυμάσω, ης, η, perf. paſſ. τεθαύμασμαι, a. 1. paſſ. ἐθαυμάσθην, ης, η, a. 1. inf. paſſ. θαυμασθῆναι, admirationi eſſe, f. 1. m. θαυμάσομαι, η, εͅ. Hinc θαυμάσι@, ε, ὁ, admirabilis: θαυμαςὸς, ε, ὁ, idem; θαῦμα, ατ@, τὸ, admiratio, miraculum.

Θαυμαίνω; admiror, pro θαυμάζω, inde θαυμαίνοντες, f. 1. part. pl. num.

Θαυμαλέ@, ε, ὁ, admirandus; Heſych. Unde, θαυμαλέον, τὸ, ſtupendum; (θαυμαςὸν, φοβερὸν, &c.) Eſt à θαῦμα, τὸ, Vi.

Θαύμαντ@, gen. ſing. à

Θαύμας, αντ@, ὁ, THAUMAS, nomen propr.

Θαυμάσι@, α, ον, admiratione dignus. Th. θαυμάζω, quod vide.

Θαυμασίως, admirabiliter, mirè; mirum in modum; mirificè; divinè, &c. à præced. θαυμάσι@; unde etiam ſubſtant. θαυμασιότης, admirabilitas, &c.

Θαυμασμὸς, ε, ὁ, admiratione dignum; admiratio, &c. Verbale à θαυμάζω, vide.

Θαυμαςὴς, ε, ὁ, admirator; admirans, laudator, &c. θαυμαςικὸς, ad admirandum propenſus, vel immodicè admirator; unde adv. θαυμαςικῶς; admirabundè, cum admiratione, &c. Ut, θαυμαςικῶς ἔχειν; apud Phil. admiratione teneri, &c. Omnia ab eod. Th. θαυμάζω.

Θαυμαςὸς, ἡ, όν, admirabilis: ε θαυμαςὸν, non eſt mirum; ab eod. Th.

Θαυμαςῶς, admirabiliter; (idem quod θαυμασίως) adv. à præced. θαυμαςὸς; unde etiam verbum, θαυμαςόω, admirabile ſeu admirabilem reddo; Plut. mirifico, &c.

Θαυμαςωθεὶς, έντ@, ὁ, ſumma admiratione habitus, &c. part. a. 1. paſſ. à θαυμαςόω.

Θαυμαςέον, admirandum eſt; verbale gerundivum à θαυμάζω.

Θαυματίζομαι, in ſtuporem, præ admiratione redigor; ἐκπλήττομαι, rei admirabilitate obſtupeſio, &c. à θαυμάζω, unde, θαῦμα, &c. Vi.

Θαυματοποιὸς, ε, ὁ, præſtigiator, circulator; Dem. Olynth. 2. Item, miracula edens; apud Luc. Item, θαυματοποιοὶ dicuntur ὄνειροι, quod mirabiles res nobis repræſentent, &c. Unde nomen, θαυματοποιΐα; q. d. præſtigiatio; vel præſtigiatoria ars; item, præſtigiæ, inſtar miraculi; Iſocr. vel miraculum, &c. Ut, & verbum, θαυματοποιέω; præſtigiatoris in modum facio, præſtigiis utor; apud Luc. à θαῦμα, ατ@, τὸ, & ποιέω, Vi.

Θαυματὸς, dicitur à Pind. pro θαυμαςὸς, id Vi.

Θαυματεργὸς, qui miracula edit; Athen. Unde, θαυματεργέω, ῶ, miracula edo; Damaſc. de Chriſto; ſic, θαυματεργεῖ γάμοις; in nuptiis miracula peragit; Nazianzen. Item, præſtigiis utor; præſtigiatricem artem exerceo, &c. Ut & θαυματεργεῖσθαι, dicitur res aliqua quæ cum miraculo fit, &c. Unde etiam θαυματεργία, præſtigiatio; præſtigiatoria ars, &c. Omnia à θαῦμα, ατ@, τὸ, miraculum, res mira; & ἔργον, τὸ, vide.

Θαφθεὶς, εῖσα, έν, ſepultus, a, um; in dat. p. θαφθεῖσι. a. 1. part. paſſ. à θάπτω, ſepelio. a. 1. inf. paſſ. θαφθῆναι.

Θάψαι, a. 1. inf. act. verbi θάπτω, ſepelio. f. ψω. a. 2. ἔταφον.

Θαψία, ας, ἡ, herba quædam ferulacea; à Thapſo inſula ſic dicta.

Θάψιν@, ε, ὁ, Thapſinus; Thapſo ſimilis, pallido ſcil. ſeu aureo colore; Ariſtoph. Plut. à ſequente θάψ@, Vi. Lignum Scythicum, buxei ſeu aurei coloris; quod nonnulli Guajacum Indicum eſſe putant; Paul. Æg. lib. 3. c. 2. tradit à Romanis vocari herbam rubicam, &c.

ΘΑ'ΨΟΣ, ε, ἡ, lignum Scythicum. Vel herba ad tingendum apta: quia lanam rubefacit; à Thapſo flumine ubi naſcitur.

Θάω, video, ſc. cum ſtupore, contr. pro θεάω, idem quod θεάομαι, ſpecto. Eſt & θάω, nutrio.

Θεὰ, ᾶς, ἡ, DEA, θεᾶν, gen. pl. Dor. & θεάων, Æol. pro θεῶν. Th. Θεὸς, Deus.

Θέα, ας, ἡ, ſpectaculum, accuſ. ſing. θέαν. Th. θεάομαι, ſpecto. Poteſt θέα, etiam dici in præſ. imperat. act. à θεάω, ſpecto.

Θεαγγελὸς, qui promulgat vel denuntiat ſolennitates, quæ πανηγύρεις dicuntur; unde, in plur. θεαγγελεῖς; qui deorum ſolennitates promulgant, præcones, &c. à θεὸς & ἄγγελ@, vide.

Θεαγωγία, exponitur, deorum ſeu ſuperorum evocatio; apud Nazianz. 6. quidam ſumunt pro quadam divinatione; Rufin. vertit auſpicia; Moſell. ſuperorum evocationem; ex θεὸς & ἀγωγή, Vi.

Θεάζω, fut. άσω; Divinus ſum, proxime ad Deum accedo; Dion. In vita Hom. ex Democr. eſt à Θεὸς, Deus, ſeu θεὰ, Dea, &c. Vi.

Θεαθῆναι, a. 1. inf. paſſ. verbi θεάομαι, ſpecto; quod vide.

Θέαινα, idem quod θέα, Dea.

Θέαμα, ατ@, τὸ; ſpectaculum. Th. θεάομαι, ſpecto.

Θεάμων, ον@, ὁ καὶ ἡ, ſpectator, contemplator, ſpeculator, &c. à θεάομαι, unde θέα, &c. Vi.

Θεανδρικὸς, dicitur de Chriſto; & θεανδρικὴ ἐνέργεια; apud Areop. & Damaſc.

Θεανὼ, έ@, ῦς, ἡ, THEANO. 4. Declin. contract.

ΘΕΑ'ΟΜΑΙ, ſpecto, contemplor, f. 1. m. -άσομαι, perf. paſſ. τεθέαμαι, a. 1. paſſ. ἐθεάθην, a. 1. inf. paſſ. θεαθῆναι, a. 1. m. ἐθεασάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. θεάσασθαι, a. 1. part

part. m. θεασάμενος. hinc θέαμα, τος, τὸ, spectaculum: θεατὴς, ῦ, ὁ, spectator: θέατρον, ου, τὸ, locus, in quo ludi spectantur.

Θεάρεστος, deo placens: Cyr. Unde θεαρέστως; Deo placendo; ex præscripto divino, &c. Ut θεαρέστως βιώσας, &c. à θεὸς & ἀρεστὸς, Vi.

Θεάρειον, ου, τὸ, pro loco sacro, vel templo: vide in θεωρὸς.

Θεαρχία, ἡ, suprema divinitas; Deus supremus, ad quem omnia referuntur; apud Areop. Divinum & æternum principium rerum omnium à numine, &c. Unde, θεαρχικὸς, qui supremæ divinitatis est; qui summi dei est; Divinus; ut θεαρχικὸν πνεῦμα; Areop. Item, θεαρχικώτατος, supremum numen, & principium, &c. à θεὸς & ἀρχὴ; unde ἀρχικὸς, &c. Vi.

Θεαθὲν, quod visum est; neut. à θεαθεὶς; visus, &c. Part. a. 1. pass. item, θεάσαι, conspice; a. 1. imper. med. & θεατέον; aspiciendum, inspicere oportet, &c, Plat. de Leg. Verbale gerundivum, & omnia, à Th. θεάομαι, id vide.

Θεασάμενος, a. 1. part. m. &

Θεάσασθαι, a. 1. inf. m. à θεάομαι, quod vide.

Θεαστικὸς, ῦ, ὁ, divinus; vel qui divino spiritu agitur; Areth. & Apocal. est verbale à θεάζω, id Vi.

Θεατὴς, ῦ, ὁ, spectator, acc. pl. θεατὰς, ab eod. verbo.

Θεατὸς, ῦ, spectabilis, dignus spectatu. Th. θεάομαι, specto.

Θεατρία, ας, ἡ, spectatrix; Poll. lib. 4. est fœm. à θεατὴς, Vi. Item, θεατρεῖον; theatrum: idem quod & à θέατρον; unde etiam θεατρίδιον, τὸ, parvum theatrum diminut. Ab eod.

Θεατρίζω, in theatro ago fabulam, in theatrum omnibus spectandum produco. f. ίσω, p. τεθεάτρικα; perf. pass. τεθεάτρισμαι, à

Θέατρον, ου, τὸ, THEATRUM, spectaculum. Th. θεάομαι, specto.

Θεατρικὸς, ῦ, ὁ, theatricus, theatralis; ut θεατρικὴ μουσικὴ; theatralis musica; Aristot. Polit. 8. Item, qui theatralibus spectaculis oblectatur, &c. Item, ostentatorius, ad ostentationem compositus; ut θεατρικὸς, καὶ παρεσκευασμένος λέξις, apud Plut. dictio, quæ theatricam pompam magis decet, & tragicum aliquid redolet, &c. Unde adv. θεατρικῶς, fastuose, theatricè; propalam; ostentatoriè; ut in theatris fieri solet; ut, apud Nazianzenum; ταῦτα μυστικῶς, ἐκεῖνα θεατρικῶς, &c. a præcedente θέατρον, τὸ, Vi.

Θεατροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, theatralis formæ; Diod. Sic, à θέατρον & εἶδος, τὸ, vide.

Θεατροκρατία, theatralis potestas; Plat. de Leg. à θέατρον & κράτος, τὸ, vide.

Θεατρομανέω, ῶ, insano theatri amore teneor; Philo de Vit. M. lib. 3. à θέατρον & μανία, Vi.

Θεατροπώλης, qui à spectatoribus mercedem theatralem exigit; καὶ ὁ θέαν ἀπομισθῶν; Poll. in 8. qui ex theatris locandis quæstum facit, &c. Ex θέατρον, & πώλης, &c. Vi.

Θεατροσκοπία, theatralis spectatio; ex θέατρον & σκοπὸς, Vi.

Θεατρώνης, ου, ὁ, theatri magister; qui theatrum conduxit; Theophr. à θέατρον & ὠνέομαι, emo, mercor.

Θέε, discurrebat, pro ἔθεε, 3. sing. imperf. Ion. verbi θέω, curro. f. θεύσομαι.

Θεὲ, legitur 1. Reg. 14. 29. Ezech. 4. pro thalamo. Symmachus vertit ἔδος. Aquila πρόθυρον.

Θέειον, Poët. & Ion. pro θεῖον, ου, τὸ, sulphur, q. θεῖόν τι, divinum quid. Th. Θεὸς, Deus. Indè θεειόω, sulphure fumigo.

Θέειος, Poët. pro θεῖος, α, ον, divinus.

Θεειόω, & θηιόω; Ionicè, pro θειόω, sulphure perfumo, vel expio, &c. à θέειον, Poët. & Ionicè, pro θεῖον, sulphur, &c. Vi. Aliàs, θειόω, ῶ, est deo, seu diis consecro; à θεῖος, divinus, &c. Vi.

Θεείω, & θεέω; cum admiratione specto; admiror; item, θεέομαι; idem; Ionica sunt; à θέα, spectatio, &c. Vi.

Θεεύμενος, Ion. pro θεώμενος, præs. part. à θεάομαι, -ῶμαι, specto.

Θεηγενὴς, deo genitus; deo natus, &c. Nonn. à θεὸς & γείνομαι, unde, γόνος, &c. Vide.

Θεηγόρος, ου, diviniloquus; i. e. divina loquens; digna Deo loquens; vates, propheta; theologus, &c. Poëticum est; Suid. à θεὸς & ἀγορὰ, oratio, &c. Vi.

Θεηδόκος, vel θεηδόχος; dei, seu, rerum divinarum susceptor; Nonn. à θεὸς & δέχομαι, Ionicè, δέκομαι, &c. Vide.

Θεήιος, ου, ἡ, Poët. pro θεῖος, quod pro θεῖος, divinus. Th. Θεὸς, Deus.

Θεήλατος, à Deo invectus; à Deo impulsus, à Deo immissus, &c. Ut, θεήλατος ἀπειλή; prodigium minax, &c. à θεὸς, & 3. pers. præt. pass. verbi ἐλαύνω, agito, &c. Vi.

Θέημα, ατος, τὸ, Ionicè, pro θέαμα, miraculum, quod cum admiratione spectamus; sic, θεήμων, Ionicum est, pro θεάμων, spectator, &c. Vi.

Θεῇς, deabus, Ion. pro θεαῖς, à θεὰ, dea. Th. Θεὸς.

Θεήσασθαι, contemplari, Ion. pro θεάσασθαι, a. 1. inf. m. &

Θεήσεαι, Ion. pro θεήσῃ, 2. sing. f. 1. m. verbi θεάομαι, specto. f. θεάσομαι, & Ion. θεήσομαι, η.

Θεημάχος, ὁ καὶ ἡ, deo repugnans; cum deo pugnans; in Epigr. Unde, θεημαχία; quod differt à θεομαχία; nam θεημαχία; est pugna adversus deum, seu deos; sed θεομαχία; est deorum inter se pugna; inquit Ammon. sed pro eodem utrumque sumitur; pro pugna contra deum, &c. à θεὸς & μάχομαι, unde μάχη, &c. Vi.

Θεημοσύνη, speculatio; contemplatio; spectatio, &c. à θέημα, Vi.

Θεήμων, spectator; vide θεάμων.

Θεητὴς, ῦ, ὁ, spectator; pro θεατὴς, Vi.

Θεητόκος, ου, ἡ, pro θεοτόκος, quæ deum genuit; id vide.

Θεητὸς, ῦ, ὁ, cum admiratione spectandus, à θεέω, verb. Ion. cum admiratione specto. Th. θεάομαι, specto f. θεάσομαι, & Ion. ήσομαι.

Θεία, ἡ, nomen mul. Sed θείαν, divinam, Ion. pro θείαν, à θεῖος, divinus. Th. Θεὸς, Deus.

Θεία, ας, ἡ, amita, matertera; nam θεία πρὸς πατρὸς, est amita; θεία πρὸς μητρὸς, matertera, &c. Est fœm. à masc. θεῖος; id vide. Item, θεία dea fingitur ab Hesiod. Theogon. Filia terræ & cœli, &c. Item θεία, lunæ & Apollini mater; idem, & ibidem.

Θειάζω, divinum quendam instinctum immitto; incito ad aliquid tanquam divino numine afflatum; Thuc. Unde apud Arrianum, ἐθειάσθη, exponitur, divino instinctu dictum est, &c. Indè θειασμὸς, ῦ, ὁ, afflatio numinis; vel, potiùs, curiosum & propemodum superstitiosum divinum numen colendi studium; Thuc. lib. 7. Ab Hesychio etiam exp. ἐνθουσιασμὸς, item, μαντεία, &c. Sic etiam, θειαστικῶς, adv. afflatu vel instinctu numinis, &c. Omnia à θεῖος, Vi.

Θεῖε, Ion. vel Poët. pro θεῖ, currit, 3. sing. præs. à θέω, curro, f. θεύσομαι. Sic θεῖεν, pro θεῖν.

Θείην, ης, η, a. 2. opt. act. Sed θείη cum ι subscripto, ponat, est 3. sing. præs. sub. à θέω, pono, pro quo Poëtæ θείω, vel est a. 2. sub. Poët. pro θῇ; à τίθημι, pono, a. 2. ἔθην. Vide etiam in θεία.

Θειητὸς, admirandus, &c. Est poëticâ Epenthesi; τῆς ι, pro θεητὸς, id vide.

Θεϊκὸς, ῦ, ὁ, divinus: unde, θεϊκῶς, divinè; vel, deum respiciendo, vel spectando; ad Deum referendo, &c. à θεῖος, divinus, &c. Vi.

Θειλοπεδεύω, in loco Solis calori exposito exsicco, insolo, à

Θειλόπεδον, ου, τὸ, fact. ex artic. τὸ & εἰλόπεδον, locus Solis calori expositus, & ad insolandum aptus, ex εἵλη, idem quod ἕλη, calor Solaris, & πέδον, solum.

Θεῖναι, a. 2. inf. act. à τίθημι, pono, a. 2. ἔθην.

ΘΕΙ'ΝΩ, ferio, percutio, Poët. f. θενῶ, præs. pass. θείνομαι, percutior, vapulo, præs. part. pass. f. g. in acc. θεινομένην, verberatam.

Θείοιο, gen. Ion. pro θείου, à θεῖος, divinus, quod vide.

Θείομεν, ponamus, 1. pl. a. 2. sub. act. Poët. pro θῶμεν, verbi τίθημι, f. θήσω, a. 2. ἔθην, a. 2. sub. θῶ, Poët. θέω, & θείω, in pl. θέωμεν, & metri gratia θείομεν, & Systole θέομεν.

Θεῖον, ου, τὸ, sulphur, quod à Deo sit, tanquam πῦρ κεραύνιον, ignis fulmineus: &

Θεῖον, ου, τὸ, divinitas, numen; à Θεὸς, Deus.

Θεῖος, εία, εῖον, divinus, a, um: Poët. θέειος. Th Θεὸς, Deus.

Θεῖος, ου, ὁ, dicitur etiam patris vel matris frater; teste Eustath. & Poll. in qua significatione interdum absolutè ponitur; ut apud Xen. Pæd. 1. ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο; avunculus

eum increpabat; interdum cum adjectione ad tollendam ambiguitatem; ut, ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος; patruus; ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος; avunculus; apud Phil. in vita Mosis lib. 3. ab eodem deduci solet Themate.

Θειοτέρως, & θειότερον, divinius, adv. compar. a praeced.

Θειότης, ητος, ἡ, divinitas, divina majestas. Th. Θεός, Deus.

Θειώδης, & θειώδους; sulphuris colorem habens, luridus, &c. à θεῖον, ου, τὸ, sulphur, &c. Vi.

Θειόω, ῶ, deo, seu diis consecro; Plat. de Leg. à θεῖον, τὸ, numen divinum; Vi. Item, sulphure persumo, seu expio, &c. à θεῖον, τὸ, sulphur, &c. Vi.

Θεῖτε, per Sync. pro θείητε, 2. pl. a. 2. opt. act. verbi τίθημι, pono: f. θήσω, a. 2. ἔθην.

Θείω, Poët. pro θέω, curro: f. θεύσομαι: item Poët. pro θῶ a. 2. sub. verbi τίθημι, pono. Vide θείομεν.

Θειώδης, εος, ὁ, sulphureus; à θεῖον, sulphur.

Θειωδῶς, & θείως; divinè, divinitùs; divinâ sorte vel virgulâ, &c. Adverbium; à θεῖος, divinus, Vi.

Θείωσα, consecravi, Ion. pro ἐθείωσα, a. 1. ind. act. verbi θειόω, Deo consecro. Them. Θεός, Deus.

Θέλ', pro θέλε, praes. imperat. act. à θέλω, volo: f. θελήσω, a. 1. part. θελήσας.

Θέλγητρον, & θέλκτρον; delinimentum, illecebra; oblectamentum, incitamentum, &c. à Th. θέλγω, vide.

Θελγὶν, ῖνος, ὁ, veneficus: à θέλγω, decipio.

Θελγῖνες, Hesychio sunt, praestigiatores, venefici, versipelles, nimirùm παρὰ τὸ θέλγειν; quod idem exponit ἀπατᾶν; (cribitur etiam τηλχῖνες, pro eodem.)

Θέλγμα, τὸ, delinimentum; verbale à θέλγω, Vi.

Θέλγομαι, mulceor, delinior, pellicior, &c. Unde,

Θελγόμενα, gestiens, praes. part. pass. f. g. à

ΘΕ'ΛΓΩ, mulceo, delinio, decipio: f. ξω. q. εἰς τὰ θέλειν ἄγω, impello quocunq; velim. Hinc θελκτὴρ, delinitor; θελκτήριον, illecebra.

Θέλεις, vis, 2. sing. praes. ind. à θέλω, volo.

Θέλεμνον, & θέλυμνον, ου, τὸ, fundamentum: à θέω, pono. Th. θέμηλον, idem.

Θέλημα, ατος, τὸ, voluntas; in plur. τὰ θελήματα &

Θέλημος, ου, ὁ, idem quod ἐθέλημος; voluntarius, lubens; item, θελήμων; idem quod ἐθελήμων, volens, spontaneus, &c. sicut etiam,

Θέλησις, εως, ἡ, volitio, voluntas; à θέλω, volo; quod ab ἐθέλω, idem.

Θελήσω, volam; f. 1. ind. act. ejusdem verbi.

Θελητὴς, ου, ὁ, qui vult, qui libenter facit: à θέλω, idem quod ἐθέλω, volo.

Θελητὸς, ου, ὁ, cupitus, expeditus: ab eod.

Θελκτὴρ, ῆρος, ὁ, delinitor: &

Θελκτήριον, ου, τὸ, illecebra: à θέλγω, mulceo.

Θελκτήριος, & θέλκτειρα; ου, ὁ καὶ ἡ, delinitivus; deliniendi seu demulcendi vim habens; blandus; demulcens; pellax, &c. à Th. θέλγω, Vi. Sic etiam, θελκτὸς, voluptuarius; & θέλκτρον; delinimentum, &c. (idem quod θέλγητρον) ab eod. Th.

Θελξινόων, permulcentium, gen. pl. à θελξίνοος, mentem demulcens: à θέλγω, f. ξω, mulceo, & νόος, mens.

Θελξίφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem; Epith. Apollinis; animum deliniens, &c. à θέλγω & φρήν.

Θέλοισα, Dor. pro θέλουσα, volens, praes. part. f. g. à θέλω, volo.

Θέλοντι, Dor. pro θέλουσι, volunt, 3. pl. praes. ind. act. &

Θέλουσα, volens, praes. part. f. g. à θέλω, volo: f. θελήσω.

Θέλυμνον, ου, τὸ, fundamentum: q. à θέω, pono. Th. θέμηλον, fundamentum.

Θέλω, seu ἐθέλω, volo, delector, opto; item possum. Att. imperf. ἤθελον, ες, ε, f. θελήσω. p. τεθέληκα. a. 1. ἐθέλησα, ας, ε, & Att. ἠθέλησα, a. 1. sub. θελήσω, ῃς, ῃ. Vide ἐθέλω.

Θέμα, ατος, τὸ, id quod ponitur, quaestio quae pro fundamento dissertationis ponitur. Est & θέμα, sidus natalitium; & horoscopum; à τίθημι, pono.

Θεματικὸς, ου, ὁ, positivus; ut, θεματικοὶ ἀγῶνες; certamina in quibus deposito praemio certatur; Poll. lib. 3. & apud Gramm. θηματικὸν ῥῆμα; verbum primitivum, (quo sensu etiam θέμα, τὸ, usurpatur, pro themate, seu voce primitiva, &c.) quod veluti fundamentum est caeterorum indè derivatorum; alias πρωτότυπον. Item, θεματίζω, depono, pono calum; item, themata facio; & horoscopum erigo, &c. Unde, θεματισμὸς, ου, ὁ, positio casus; item, positus, statio; & thematis Astronomici erectio, &c. Omnia à praeced. θέμα.

Θεμέθλοις, dat. pl. à

Θέμεθλον, ου, τὸ, idem quod θέμηλον, fundamentum.

Θεμείλιον, Poët. pro θεμέλιον, ου, τὸ, fundamentum. Th. θέμηλον, idem.

Θεμέλιος, ου, ὁ, fundamentum. Vide praecedent.

Θεμέλιος, adjective etiam sumitur, pro eo qui in fundamento, seu fundamenti loco ponitur; Pol. lib. 7. Poëtice vero dicitur, pro θεμέλιον, θεμείλιον; metri causa; Il. ψ. & in Epigramm.

Θεμελὴ, fundamentum; idem quod Th. θέμηλον, Vi.

Θεμελιόω, fundamentum jacio: f. ώσω. p. τεθεμελίωκα, perf. pass. τεθεμελίωμαι; plusq. p. ἐτεθεμελιώμην, ωσο, ωτο, Ion. τεθεμελίωτο, in 3. sing. A praeced.

Θεμελίωσις, fundatio, fundamenti substructio, &c. Item, θεμελιωτὴς, ου, ὁ, fundator, &c. à θεμέλιον.

Θέμεν, Ion. & θέμεναι, Dor. pro θεῖναι, ponere, a. 2. inf. act. θέμεν σπουδὴν ἅπασαν ἀμφί τινος πράγματος, ponere omne studium circa rem aliquam. Them. τίθημι, pono.

Θέμενος, ου, ὁ, a. 2. part. m. ab eodem verbo.

Θέμερος, ου, ὁ, gravis, venerandus. Them. θέμις, jus.

Θέμεθλον, Poët. idem quod θέμεθλον, ου, τὸ, fundamentum: quod à

ΘΕ'ΜΗΛΟΝ, ου, τὸ, fundamentum: q. à θέω, pono; θεμέλιον, ου, τὸ, idem; θεμελιόω, fundo, fundamentum pono.

Θεμίπλεκτος, ου, ὁ, Poët. à Themide contextus: ὁ ὑπὸ Θέμιδος πλεκτὸς, à πλέκω, plico, necto, & Θέμις, quod vide.

ΘΕ'ΜΙΣ, ιστος, vel ιδος, ἡ, jus, lex, institutum, vectigal: hinc θεμιστὸς, ου, ὁ, legibus consentaneus; ἀθέμιστος, ου, ὁ, ἡ, nefarius. Est & θέμις, nomen Deae.

Θεμισκέρος, ονος, ὁ, juris studiosus, qui jura colit, & justitiam exercet: ex Θέμις, jus, & κέρω, pro κεράω, vel κεράννυμι, misceo.

Θεμίσκοπος, ου, ὁ, ἡ, Poët. juris inspector & praeses. Ex θέμις, jus, & σκέπτομαι, video.

Θεμίσσω, f. ίσομαι, a. 1. m. ἐθεμισσάμην. Poët. justè judico, guberno. Th. θέμις.

Θέμιστα, justitiam, acc. sing. θέμιστες, nom. pl. vectigalia, oracula: à θέμις, ιστος, ἡ, quod vide.

Θεμιστεῖος, α, ον, Poët. pro δίκαιος, justus: ab eod.

Θεμιστεύω, f. εύσω, vaticinor, do jura & leges. Th. θέμις, ιστος, ἡ, jus.

Θεμιστέων, gen. pl. Ion. à θεμιστὴ, ῆς, ἡ, quod à θεμιστὸς, ου, ὁ, legibus consentaneus. Th. θέμις.

Θεμιστοκλέης, ους, ὁ, gen. έεος, έους, THEMISTOCLES.

Θεμιστοκλέους, gen. sing. praeced.

Θεμιστονόη, ης, ἡ, nomen mul. q. quae sapit ex legibus.

Θεμιστόπολος, qui circa leges, & reddenda jura versatur; legis peritus; judex, jurisconsultus, &c. à θέμις, ιστος, ἡ, & πολέω, &c. Vi.

Θεμιστὶς, ιδος, ἡ, dea justitiae; à θέμις, ιστος, ἡ, Vi.

Θεμιστὼ, όος, οῦς, ἡ, nomen mul.

Θεμίστωρ, justus; prudens; aequus, &c. Idem quod θεμιστός; & ab eod. Th.

Θεμιτὸν, ου, τὸ, consentaneum θέμιδι licitum. Th. θέμις, quod vide.

Θεμιτὸς, ου, ὁ, idem quod & pro θεμιστὸς; (& ab eod. Th. θέμις, Vi.) licitus, justus; legibus consentaneus, &c. Unde, etiam, adv. θεμιτῶς; justè, licitè, legitimè, &c.

Θεμὸς, dispositio, monitio. Them. τίθημι, pono.

Θεμόω, appropinquare facio, accedere cogo: q. à θέω, pono: ut sit ponere in conspectu. Alii à θέμις, quatenus est δυνατόν.

Θὲν,

Θὲν, particula aliquando redundans, aliquando motum à loco significans.

ΘΕ'ΝΑΡ, αρ⊙, τὸ, vola, cavitas manus & pedis : q. à θέσις, quia in volam ponuntur, quæ dantur.

Θένω, cedo, pulso tundo, : ut θείνω, f. ενῶ, a. 2. ἔθανον. Hinc θέναλ⊙.

Θεοβλάβεια, ας, ἡ, læsio deorum, impietas, dira stoliditas : &

Θεοβλαβὴς, έ⊙, ἐς, ὁ, ἡ, cui Deus mentem eripuit : ex θεὸς, & βλάπτω noceo, f. ψω, a. 2. ἔβλαβον.

Θεναρίζω, percutio, &c. Poëticum est, & idem quod sequens θένω ; id V.

Θεοβλαβέω, i. e. ἐκ τῶν θεῶν βλάβην πάσχω ; Æsch. in Persis, à præced. θεοβλαβὴς, έ⊙, ὁ κ ἡ, temerarius, in Deum contumeliosus ; q. d. cui à Deo damna & pœna infliguntur ; Bud. exp. adverso numine agens ; à Deo reprobatus : Herodot. in Clione.

Θεογάμια, τὰ, festa Proserpinæ, à θεὸς, & γάμ⊙ ; V.

Θεογεννησία, ἡ ; idem quod παλιγγενεσία,) regeneratio, baptismus : apud Dionys. Areop. vocabulum Theologicum ; quasi Divinæ & Pristinæ nostræ originis instauratio ; à θεὸς, & γένεσις ; V.

Θεογένητ⊙, à Deo ortum habens ; à Deo ortus aut genitus ; peculiariter, baptizatus ; apud Theologos : à θεὸς, & γενητὸς ; V.

Θεόγληνο⊙ pupillas oculi divinas, seu Deo similes habens ; aspectu divino præditus, os Deo similis ; ut θεόγληνον πρόσωπον, apud Nonn. divina facies, &c. à θεὸς, & γλήνη ; V.

Θεόγλωσσ⊙, cui divina lingua est, qui Dei lingua loquitur ; ut θεόγλωσσ⊙ βίβλ⊙, dicitur sacra scriptura, &c. à θεὸς, & γλῶσσα ; V.

Θεόγνια, τὰ, Dei natalis, ut exp. apud Demosth. à θεογονία ; id V.

Θέογνις, ιδ⊙, ὁ, THEOGNIS, nomen propr. Poëta.

Θεογνωσία, cognitio Dei ; Damascen. Cyril. Item religio orthodoxa ; Bud. ex Areop. Item θεόγνωσ⊙ ; Deo cognitus, (in Epigram. verbalia à 2. & 3. pers. præt. pass. verbi γινώσκω, comp. cum θεὸς, &c. vi. Videatur etiam γνῶσις, & γνωστός.

Θεογονία, Deorum generatio ; Deorum ortus, & origo ; de qua liber Hesiodi extat, &c. à θεὸς, & γέγονα, præt. med. Unde γονὴ, & γόν⊙, &c. V.

Θεοδέγμων, ον⊙, ὁ κ ἡ, & θεοδέκτωρ, ορ⊙, ὁ κ ἡ ; Dei, seu rerum divinarum susceptor, divinus ; Nonn. Hesych. &c. à θεὸς, & 1. & 3. pers. præt. pass. verbi δέχομαι ; V.

Θεοδήλητ⊙, à Deo læsus ; cui à Deo noxa seu damnum illatum est, &c. à θεὸς & δεδήληται, 3. pers. præt. pass. verbi δηλέω ; vi. Verum, dicitur etiam res aliqua θεοδήλητ⊙ ; i. e. Dei, seu deorum noxa illata ; ut θεοδήλητ⊙ μιαιφονία, in Epigram. cædes Deorum noxa illata. &c.

Θεοδίδακτ⊙, ε, ὁ, ἡ, à Deo doctus : ex θεὸς, Deus, & διδάσκω, doceo.

Θεοδινὴς, έ⊙, ὁ κ ἡ, qui à Deo circumagitur ; à Deo agitatus, vel impulsus ; ut θεοδινὴς ὀμφὴ : vox Dei instinctu edita, &c. à θεὸς, & δινὴ, unde δινέω, &c. V.

Θεόδματ⊙, Dor. pro θεόδμητ⊙, ε, ὁ, ἡ, divinitus ædificata, tributa. Sic θεοδμήτα, ας, ἁ, Dor. pro θεοδμήτη, divinitus condita. Ex θεὸς, Deus, & δέμω, struo : perfect. passiv. δέδμημαι, σαι, ται.

Θεόδωρ⊙, ε, ὁ, THEODORUS, nomen prop.

Θεόδοτ⊙, divinitus data ; unde neut. pl. θεόδοτα, τὰ, Hesych. ex ὑπὸ θεῶ δεδωρημένα, &c. à θεὸς, & δόσις ; V.

Θεοδότιον, genus cretæ ; Vitruv. lib. 7. c. 7. Architecturæ ; creta viridis inquit, pluribus locis nascitur, sed optima Smyrnæ ; hanc autem, θεοδότιον vocant, quod Theodotus nomine fuerat, cujus in fundo, id genus cretæ primum est inventum, &c. Vide etiam Plin. l. 35. c. 6. ea creta pictorum **verd de terre** ; viridémque terram vocant Veneti, &c. à θεὸς, & δοτὸς, &c.

Θεόδοτ⊙, ε, ὁ, ἡ, divinitùs & à Deo datus idem ac θεόσδοτ⊙.

Θεοειδὴς, έ⊙, ἐς, ὁ, forma Deum referens : ex θεὸς, & εἶδ⊙, forma. Them. εἴδω, video.

Θεοείκελ', pro θεοείκελε, vocat. sing. à

Θεοείκελ⊙, ε, Deo similis : ex θεὸς, Deus, & εἴκελ⊙, similis. Th. εἴκω, assimilo.

Θεοεπεῖς, i. e. ex θεῶν ἑπόμενοι, ἢ λεγόμενοι, &c. à θεὸς, & ἔπω ; V.

Θεόθεν, divinitùs, à Deo, adverb. à θεὸς, Deus.

Θεόθυτ⊙, Deo immolatus, Diis sacrificatus ; unde τὰ θεόθυτα, carnes victimarum ; τὰ τῶν ἱερείων κρέατα, &c. à θεὸς, & τέθυται, 3. pers. præt. pass. verbi θύω ; vide.

Θέοιν⊙, Deus Vini, Bacchus : Suid. Unde θεοίνια, τὰ, Bacchanalia ; festa & sacrificia quæ Athenis Baccho fiebant : item, θέοινον, ε, τὸ, Templum Bacchi, &c. à θεὸς & οἶν⊙ ; V.

Θεοῖο, gen. Ion. pro θεῶ à θεὸς, Deus.

Θέοισα, Dor. pro θέεσα, ης, ἡ, currens, præs. part. f. g. à θέω, curro.

Θέοιτο, θοῖτο, 3. sing. a. 2. m. opt. Ion. à θέω, ῶ, pro communi θείμην, θεῖο, θεῖτο, à τίθημι, pono.

Θεοκάπηλ⊙, ε, ὁ κ ἡ, qui Deum, seu res divinas cauponatur, & quæstui habet ; sacrilegus nundinator, seu institor, &c. Sic appellat Gregor. eos quos Dominus ejecit è templo, &c. Sic etiam Heretici dicuntur, θεοκάπηλοι ; qui scil. sua, sive aliena veræ religioni admiscent dogmata ; ut cauponæ vinum aquâ solent admiscere. Unde Nazanzen. θεοκαπήλες ἀπέλασον, interp. divina vendentes expelle, &c. à θεὸς & κάπηλ⊙ ; vide.

Θεοκήρυξ, Dei præco, &c. à θεὸς & κήρυξ ; V.

Θεόκλητ⊙, à Deo vocatus ; Nonn. Item, in quo Deus invocatur, &c. à θεὸς, & κλητ⊙ ; V.

Θεοκλυτέω, f. ήσω, Deum invoco : à θεὸς, Deus, & κλύω, audio.

Θεοκλύτησις, Deorum imploratio, seu invocatio, &c. Est verbale à præced. θεοκλυτέω, ῶ, Deum seu à Deo audio ; Poll. l. 1. c. 1. Undè θεοκλυτέμενοι dicuntur vates, seu divini, quibus numen aliquod familiare est, qui Dei vocem audiunt ; Plut. de dæm. Socr. Item, Deum invoco, propriè, ut preces meas exaudiat, &c. Utrumque à θεόκλυτ⊙ ; quod à Suida exponitur, θεόπεμπτ⊙, &c. V.

Θεόκμητ⊙, à Deo laboratus ; i. e. divinus, &c. à θεὸς & κάμνω ; unde κάματ⊙, &c. V.

Θεοκρατία, ἡ, Dei imperium ; Sic Josephus appellat rempublicam Judæorum sub Mose ; in lib. contra Appion. à θεὸς, & κράτ⊙, τὸ ; unde κρατέω, &c. Vide.

Θεόκριτ⊙, ε, ὁ, ἡ, divino judicio electus ; item Dearum judex, Periphras. Paridis ; à θεὸς, & κρίνω, judico.

Θεόκτιστ⊙, ε, ὁ, ἡ, à Deo conditus : à θεὸς & κτίζω, condo, creo.

Θεόληπτ⊙, ε, ὁ κ ἡ, numine afflatus ; Plut. ad Colot. ἀεὶ Σακεχύτες, ἄνδρες εἷς, ἀρετὴν θεολήπτε ; viro, qui divino quodam instinctu ad virtutis studium rapiebatur, &c. Item in malam partem, apud eundem, de Horodoro ; sic etiam θεοληψία, ας, ἡ, numinis afflatus, seu, instinctus ; seu, quum quis numine afflatus est, &c. à θεὸς, & λαμβάνω ; undè λῆψις, & ληπτὸς, &c. V.

Θεολογία, ας, ἡ, THEOLOGIA, dissertatio de Deo : à θεὸς & λέγω, dico.

Θεολόγ⊙, ε, ὁ, ἡ, THEOLOGUS, qui de Deo disserit. Tribuitur Johanni Evangelistæ κατ' ἐξοχὴν, à θεὸς, Deus, & λέγω, dico : p. m. λέλογα.

Θεολογικὸς, pertinens ad eos qui de Deo, rebusque divinis agunt, theologicus ; Aristot. Metaphys. l. 10. c. 6. Item, theologiæ peritus, theologiæ deditus, &c. Sic, θεολογέω, ῶ, de Deo loquor ; de rebus divinis disseror, Theologicè explico, seu commentor, &c. Item, θεολογεῖον, ε, τὸ, dicebatur locus supra scænam, in quo dii conspiciebantur, &c. θεολογικὴ, itidem, dicitur prima Philosophia, quæ speculatur τὴν χωριστὴν ἐσίαν, κ ἀκίνητον ; Aristot. 10. Metaphys. & θεολογικὴ ἐπιστήμη, Sacra Scriptura ; ab Areop. &c. omnia ab iisdem.

Θεομανὴς, έ⊙, ὁ κ ἡ, deorum instinctu furens, cui à diis furor immissus est, &c. à θεὸς, & μαίνομαι ; V.

Θεόμαντις, εως, ὁ κ ἡ, qui vel quæ Dei instinctu vaticinatur, vates, &c. Plato in Apol. ex θεὸς, & μάντις ; V.

Θεομαχέω, Deo repugno, f. ήσω, p. τεθεομάχηκα ; &

Θεομαχία, ας, ἡ, Deorum pugna ; &

Θεομάχ⊙, ε, ὁ, ἡ, Deo repugnans : ex θεὸς & μάχομαι, pugno.

Θέομεν, Poet. pro θῶμεν, 1. pl. a. 2. subj. act. à τίθημι, pono : f. θήσω, a. 2. ἔθην.

Θεόμεν⊙, pro θεαόμεν⊙, seu θεώμεν⊙, apud Herodot. qui spectaculo adest ; part. præsens à θεάομαι.

Θεομηνία, ας, ἡ, ira divina, ira Dei seu Deorum, &c. à θεὸς, & μῆνις ; V.

Θεόμητις, divina sapiens, divina consulens ; Nonn. Undè θεομητέω, divina sapio, divino spiritu agor ; Nonn. à θεὸς, & μῆτις ; V.

Θεομιμητία,

Θεομιμησία, imitatio Dei, apud Areop. Item, θεομίμητος, ad imitationem Dei factus, aut institutus; unde θεομιμήτως; adv. imitando Deum, cum imitatione Dei; idem Areop. à θεὸς, & μίμησις, &c. V.

Θεομισὴς, έος, ὲς, ὁ, ἡ, Deo invisus: à θεὸς & μῖσος, τὸ, odium: at

Θεομίσης, εος, ες, ὁ, ἡ, qui Deum odit: ab iisd.

Θεόμοιρος, ὁ, ἡ, Poët. ὁ θεόθεν μοῖραν ἔχων, qui sortem divinitùs est adeptus, & hinc præstantissimus. Ex θεὸς, Deus, & μοῖρα, fatum. Th. μείρω, divido, sortior.

Θεομυσὴς, quem Deus abominatur, sceleratus, abominandus; Æsch. à θεὸς, & μῦσος, seu μυσὸς; V.

Θεόντων, gen. pl. part. præs. à θέω, curro: f. θεύσομαι.

Θεοξένια, τὰ, festum in omnium Deorum honorem institutum; Plut. Athen. l. 9. à θεὸς, & ξένος; unde ξένιον, τὸ, &c. Vide.

Θεόπαις, divina soboles, Deo natus; in Epigr. & Athen. lib. 7. Sic dicitur etiam Maria virgo, diva mater, apud Nonn. ex θεὸς & παῖς; V.

Θεοπαράδοτος, divinitùs præditus; unde θεοπαράδοτα, divinitus instituta; ut θεοπαράδοτα λογία, vocat Evangelia Dionys. à θεὸς, & παραδίδωμι; V.

Θεοπειθὴς, Deo parens, seu obediens; Nonn. i. e. pius, fidelis, à θεὸς, & πείθω, πείθομαι, &c. V.

Θεοπεμπέω, numine afflatus sum, ἐνθουσιῶ; Hesych. Item θεόπεμπτος, à Deo missus; Aristot. in Ethic. à θεὸς, & πέμπω; unde πεμπτὸς, &c. V.

Θεοπλάσης, ου, ὁ, deorum; (i. e. idolorum, seu imaginum deorum) fictor; Aristoph. Sed dicitur sic, etiam ipse deus, rerum omnium effictor & creator; apud Phil. de mundo, &c. à θεὸς, & πλάσις; vi. Undè etiam verbum, θεοπλαστέω, ῶ, deos fingo; idem de vita m. l. 3.

Θεόπνευστος, ου, ὁ, ἡ, divinitùs inspiratus: ex θεὸς & πνέω, spiro: f. πνεύσω.

Θεοποιὸς, qui deos, seu deorum imagines fabricatur; Poll. l. 1. Undè θεοποιΐα, deorum fabricatio; seu simulachrorum in honorem deorum efficio; idem, ibid. Item θεοποιέω, ῶ, deum, seu deos facio Luc. in Scyth. Item, inter deos refero, dei loco habeo, &c. Sic θεοποιητικὸς, qui deos sive deorum simulachra facere potest, & θεοποιητικὴ, scil. τέχνη, ars deorum fabricatrix, ars conficiendi deorum simulachra, &c. à θεὸς, & ποιέω; V.

Θεοπολέω, versor circa deorum simulachra, deos fingo; Plat. de leg. lib. 10. à θεὸς, & πολέω; V.

Θεοπόνητος, à Deo elaboratus, seu structus; Eurip. in Troad. à θεὸς, & πονέω; V.

Θεόπομπος, ου, ὁ, THEOPOMPUS, nom. propr.

Θεοπρεπὴς, divinum quid præ se ferens; Plut. & Nazianz. in oratione, θεοπρεπεστέρας φωνὰς, dicit voces Deo magis quam homini convenientes, &c. Item, τὸ θεοπρεπὲς, divinum decus, divina majestas; Phil. de vita Mosis lib. 2. Undè adv. θεοπρεπῶς; ita ut deo dignum est, divinè; Luc. Naz. &c. ejusd. comp. cum seq. θεοπρόπος, vates divinus; i. e. ὁ τὰ Θεῷ πρέποντα λέγων, inquit Eustath. Item qui vadit ad oraculum petendum, qui oraculum consulit, &c. Vide.

Θεοπροπέω, vaticinor: fut. ήσω, p. ηκα; &

Θεοπροπία, ας, ἡ, vaticinatio: &

Θεοπρόπιον, ου, τὸ, vaticinum: &

Θεοπρόπος, ου, ὁ, ἡ, vates: à θεὸς, Deus, & πρέπω, excello, decorus sum.

Θεοπρωτῶν, gen. pl. à θεοπρωτοὶ, Theosprotæ.

Θεόπτης, ου, ὁ, qui deum videt aut cernit: Undè θεοπτία, visio dei, dei conspectus, & θεοπτικὸς, vocatur ordo sacerdotalis, apud Dionys. quòd sacerdotes putentur deum conspicari, &c. à θεὸς, & ὄπτομαι; V.

Θεόπυρος, à Deo ardens, cælitùs accensus, ut φλογὶ θεοπύρῳ, apud Eurip. in Electra: à θεὸς, πῦρ, πυρὸς, τὸ; vide.

Θεοργὸν, οῦ, τὸ, quod fit à Deo, &c. à θεὸς, & ἔργον, τὸ; V.

Θεοῤῥήμων, qui divina loquitur; seu divina loquutus; unde θεοῤῥημοσύνη, institutio divina & θεόῤῥητος; à deo dictus, divinus; Nonn. à θεὸς, ῥῆμα, & ῥητὸς, &c. V.

Θεόῤῥυτος, à deo profluens; vel à Jove fusus, aut profluens, &c. à θεὸς, & ῥυτὸς, fluens; ab inusit. ῥύω, pro ῥέω; vide.

Θεόρτος, ου, ὁ, ἡ, Poët. à Deo excitatus: ex θεὸς & ὄρω, excito.

ΘΕΟ'Σ, οῦ, ὁ, DEUS, & aliquando etiam f. g. pro Dea: q. à θέω, pono, facio: hinc θεότης, ητος, ἡ, Deitas: θεῖος, ου, ὁ, divinus: ἄθεος, ου, ὁ, ἡ, impius: ἀθεότης, ητος, ἡ, impietas: ἔνθεος, ου, ὁ, ἡ, divinus, in quo Deus est: ἐνθουσιάζω, numine afflor: ἐνθουσιασμὸς, οῦ, ὁ, afflatus divinus.

Θεόσδοτα, divinitus data, neut. gen. plural. à

Θεόσδοτος, ου, ὁ, ἡ, à Deo datus: ex θεὸς & δίδωμι, do.

Θεοσέβεια, ας, ἡ, Cultus Dei: &

Θεοσεβὴς, έος, ὁ, ἡ, Dei cultor, religiosus: ex

Θεὸς, Deus, & σέβω, colo.

Θεοσεβέω, θεοσεβῶ; Deum colo, Chrysost ab iisd.

Θεοσεβῶς, adv. piè, à præced.

Θεόσεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dei instar colendus, venerabilis, venerandus; divinitùs immissus, &c. Aristoph. νεφ. de voce tonitrui. θεοσέπτου ἠδ' ᾖς φωνῆς; venerandam audisti vocem, &c. Item, θεοσέπτωρ, ορος, Dei cultor; Eurip. in Hippol. (θεοσεβὴς) à θεὸς, & σεπτὸς, &c. vide.

Θεοσεχθρία, ἡ, i. e. ἡ εἰς θεὸν ἔχθρα; odium & inimicitia in deum; Dei odium impietas; Aristoph. in Vespis. à θεὸς, & ἔχθρα; V.

Θεοσημεία, divinatio; Dei vaticinium: ἡ τοῦ θεοῦ μαντεία; Suid. Item θεοσημεῖον, τὸ, signum divinitus datum: item oraculum divinum, &c. à θεὸς, & σημεῖον.

Θεοσκυνέω, ῶ, Deos honoro, seu colo; Æschyl. à θεὸς, & κυνέω; V.

Θεόσοφος, rerum divinarum consultus, in divinis peritus, Theologus Areopagit. Unde θεοσοφία, rerum divinarum scientia, Theologia, religio christiana, &c. apud eundem; à θεὸς, & σοφὸς, unde σοφία, &c. V.

Θεόσσυτος, à Deo impulsus, divinus. à Deo profectus, &c. Ut θεόσσυτος φωνὴ; i. e. ἔνθεος, divina; Nonn. à θεὸς, & inusit. σύομαι, pro σεύομαι; idem quod act. σεύω; id vide.

Θεοστιβὴς, à deo calcatus, vel calcandus; ut θεοστιβὴς γῆ, terra à Deo calcata; i. e. sancta, ob Dei semitam, scil. in eo tritam, &c. Nazanz. in Orat. à θεὸς, & στείβω, calco; unde στίβος, ου, ὁ, via, semita, &c. V.

Θεόστοργος, Dei amans; i. e. pius, sanctus, à θεὸς, & στοργὴ, &c. V.

Θεοστυγὴς, έος, ὁ, ἡ, Deo exosus, seu odiosus; ex θεὸς & στυγέω, odi.

Θεοστυγὴς, vel potiùs, θεοστύγης; (ut θεομίσης) Dei osor, deum exosus, qui deum odit, &c. (nam θεοστυγὴς, ut θεομισὴς, est Deo exosus) ab iisdem. Unde etiam substant. θεοστυγία, ἡ; odium Dei, impietas, impuritas, &c.

Θεοσυλὴς, sacrilegus; qui res Deo dicatas furatur; Suid. à θεὸς, & σύλη; vide.

Θεόταυρος, ου, ὁ, Deus taurus. Epith. Jovis ex Θεὸς, & ταῦρος, taurus.

Θεοτέρατος, à Deo prodigiosè proficiscens; Demetr. Phal. à θεὸς, & τέρας, ατος, τὸ; signum, peculiariter tale, quo Deus aliquid nobis portendere seu prædicere vult, &c.

Θεοτερπὴς, Deum delectans, deo gratus, &c. à θεὸς, & τέρπω, &c. V.

Θεότευκτος, à Deo factus, seu fabricatus, &c. à θεὸς, & τευκτὸς; V.

Θεότης, ητος, ἡ, DEITAS. Them. Θεὸς, Deus.

Θεότιμος, ου, ὁ, THEOTIMUS, nom. propr. Vel divinitùs honoratus: à Θεὸς, & τιμὴ, honor. Them. τίω, honoro.

Θεοτίμητος, à Deo honoratus; vel divino honore afficiendus, venerandus, &c. ab iisd. & ab eod. Th. Unde τιμάω, & τιμητὸς, &c. V.

Θεοτόκος, ου, ἡ, dei genetrix; Deum pariens, S. Mariæ virginis epitheton: Item θεότοκος, à Deo natus, &c. à θεὸς, & τέτοκα, præt. med. Unde τόκος, &c. V.

Θεουδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, religiosus, pius, Deo acceptus; propriè Deo similis, divinâ formâ præditus, &c. Est enim idem quod, & per contractionem, pro θεοειδὴς, (id vide.) Undè etiam θεουδία, pietas, religio, quippe, quâ Dei similes esse studemus; ex Nonno, sunt tamen qui ab ἀδέω; i. e. placeo, deducant.

Θεοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dei, seu rerum divinarum susceptor; Deum, seu res divinas capiens, &c. Nonn. idem quod θεοδόχος, seu θεοδοῦχος, &c. ab iisd. Vide.

Θεουργὸς, qui in sacris operatur; undè θεουργία, opus divinum; Dionys. Item, pro

pro magiæ specie ab Augustino accipitur, ex Porphyrio Platonico, lib. 10. de civitate Dei. Item θεουργικὸς, cui Deos faciendi vis inest; ut θεουργικὴ ἐπιστήμη; Dionys. & θεουργικὸν μῦσον, apud eundem, exp. sanctificum, divinum, &c. à θεὸς, & ἔργον; V.

Θεοφανίη, ης, ἡ, Ion. Dei apparitio: ex Θεὸς, & φαίνω, appareo.

Θεοφάνεια, ας, ἡ, θεοφάνειον, τὸ; & θεοφανία, ας, ἡ, conspectus Dei apparentis, apparitio Dei, qua Deus hominibus se conspiciendum præbet, &c. Item pars doctrinæ divinæ quatenus in verbi scripti auditu, auditoribus discipulis æterna Dei sapientia apparet, ac sese conspiciendam affert & communicandam; Dionys. Item θεοφάνεια, sive θεοφάνια, τὰ, & θεοφανίαι, αἱ, festum solemne, quod eo die celebratur, quo Deus hominibus apparuit; prius apud Poll. lib. 1. posterius apud Herodot. lib. 1. & apud Christianos, sic dicitur festum, quod die natali Jesu Christi celebratur, quòd eo die, natus hominibus se conspiciendum, in corpore humano, dedit Deus, &c. ejusdem compositionis, & Thematis cum præced.

Θεόφαντος, à Deo declaratus aut manifestatus; ut θεόφαντα ὄργια, apud Plut. in lib. adverf. Colot. Item θεοφάντωρ, ορος, ὁ; sacerdos & theologus; Hesych. cui Deus apparet, scripti divini fœderis discipulus & auditor, &c. Itidem, ab iisdem.

Θεόφατος, à Deo pronuntiatus, Dei oraculo editus; Hesych. Item θεοφατίζω, ex Deo loquor, vaticinor, &c. à θεὸς, & φατὸς; V.

Θεοφιλὴς, έος, ὁ, ἡ, pius, amans deorum, Deo gratus: à Θεὸς, & φίλος, amicus.

Θεόφιλος, Dei amans, amicus Dei, gratus Deo, &c. Undè θεοφιλία, ἡ, amor Dei, amicitia & familiaritas cum Deo; Areop. Item τὸ θεοφιλὲς, dicitur etiam quod favore divini numinis alicui contingit; Zenoph. & Plut. &c. est neut. à præced. θεοφιλὴς, & omnia ab iisdem.

Θεόφιν, divinitùs adv. interdum & dat. pl. pro Θεοῖς; à Θεός.

Θεόφοβος, ου, ὁ, Dei timens; i. e. pius, religiosus; (θεοσεβὴς) à θεὸς & φόβος; V.

Θεοφόρος, Deum ferens; ut θεοφόρα ὀνόματα; nomina quæ à diis desumpta alicui indita sunt; apud Athen. lib. 11. Item θεόφορος, qui divino motu fertur, numine afflatus; Damasc. Undè θεοφορία, ἡ, numinis afflatus; seu numine afflatum esse; item θεοφορέομαι, divino numine correptus agor; divino spiritu feror; Phil. de Vita M. l. 1. & 3. Ut & in malam partem, malo seu phanatico spiritu agor, &c. Sic in part. θεοφορούμενος, divino spiritu plenus, & in malam partem, fanaticus, &c. Inde etiam, θεοφόρητος, qui numine agitur; divinitate, seu numine raptus, & afflatus, &c. à quo adv. θεοφορήτως, numine divino agente, divino instinctu, &c. omnia à θεὸς, & φέρω; unde φόρος, & φερὸς, &c. vide.

Θεοφραδὴς, divinitoquus; item passive, à Deo pronunciatus; ut θεοφραδὴς μῦθος, apud Nonn. sermo divinus, à Deo dictatus, seu dictus, &c. Undè θεοφραδία, consilium divinum, oraculum divinum, &c. Item θεοφράδμων; qui ex Deo loquitur, seu in quo Deus loquitur, &c. Philo de Vita Mos. lib. 3. à θεὸς, & φράζω; undè φραδὴς, & φράδμων, &c. V.

Θεόφραστος, ου, ὁ, THEOPHRASTUS, nom. propr.

Θεόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Divina mente præditus, vates, propheta: ex φρὴν, mens, & Θεός.

Θεοφροσύνη, pietas, religio, qua scil. divina sapimus, &c. est à præced. θεόφρων, id vide, & ab iisd.

Θεοφύλακτος, ου, ὁ, ἡ, à Deo servatus, qui est in Dei tutela: à Θεὸς, & φυλάσσω, custodio, f. ξω.

Θεόω, ῶ, f. ώσω, præt. ωκα, q. d. deifico, deum efficio; deum facio, &c. θεότητος μεταδίδωμι, &c. Ut, ἐμὲ θεοῖ διὰ τοῦ βαπτίσματος, me deum facit aspergine lavacri, &c. Naz. in Orat. & in pass. θεοῦμαι; qui deus fit, qui ex humana natura in divinam abiit, &c. apud eundem, est verbum à Th. θεὸς, vide.

Θεράπαινα, ης, ἡ, ancilla: &

Θεραπαινὶς, ίδος, ἡ, idem. Unde θεραπαινίδιον, ου, τὸ, ancillula, &c. Them. θεράπων, οντος, ὁ, servus; quod vide.

Θεραπεία, ας, ἡ, sanatio, famulatus: à θεραπεύω; quod vide.

Θέραπες, ministri, famuli; (i. e. θεράποντες) in Epigram. ubi etiam, in accus. sing. θέραπα, ministrum, legere est; à nominat. singul. θέραψ, idem quod, & positum pro θεράπων; Hesych. id vide.

Θεραπευθείσῃ, dat. sing. a. 1. part. pass. f. g. &

Θεραπεύσειεν, 3. sing. a. 1. opt. act. Æol. à θεραπεύω, servio; quod vide.

Θεράπευμα, ατος, τὸ, cultus; vel cultus, quo demeremur, & conciliamus, vel conciliamur, &c. Item, id quod sanandum proponitur, &c. Xen. Plut. Item, θεραπευσία, ας, ἡ, curatio, sanatio, cura, &c. Item supplicatio: Sic & θεραπεύσιμος, medicabilis, sanabilis; omnia à seq. θεραπεύω; id vide: unde etiam, θεραπευτέον, (verbale gerundivum, ab eod.) Venerari oportet; ut apud Xen. θεραπευτέον τοὺς θεοὺς; Item τὴν γῆν θεραπευτέον, terra colenda est, &c. Item θεραπευτὴρ, cultor, curator, &c. idem quod seq. θεραπευτὴς, &c. vide.

Θεραπευτὴς, οῦ, ὁ, minister, medicus: &

Θεραπευτικὸς, οῦ, ὁ, obsequiosus: &

Θεραπευτικῶς, q. d. obsequiosè, officiose, &c. Plut. est adv. à præced. Item,

Θεραπευτὸς, ου, ὁ, ἡ, sanabilis: à

Θεραπεύω, famulor, servio, curo, sano: cum accus. in imperf. ἐθεράπευον, ες, ε, f. εύσω, p. τεθεράπευκα, a. 1. imperat. act. θεράπευσον, άτω, imperf. pass. ἐθεραπευόμην, ου, ετο, perf. pass. τεθεράπευμαι, perf. part. τεθεραπευμένος, η, ον, a. 1. ind. pass. ἐθεραπεύθην, ης, η. Th.

θεράπων, minister, servus.

Θεραπευτρὶς, ίδος, ἡ, cultrix, vel curatrix, &c. ab eod. Th.

Θεραπηΐη, Ion. pro θεραπεία, ministerium, famulatus, sanatio: à præced.

Θεραπὶς, ίδος, ἡ, cultrix, &c. legitur & θέραπις; idem curatrix ministra, famula, &c. ab eod. Th.

Θεράπνα, ας, ἁ, Dor. pro Θεράπνη, ης, ἡ, nomen urbis, de qua consule Stephanum, in Θεράπναι.

Θεράπνα, ancilla, pro θεράπαινα; V. Item, θεραπνίδιον, ancillula, pro θεραπαινίδιον, &c. V.

Θεράποντα, acc. sing. θεράποντε, nom. dual. θεράπουσι, dat. pl. a

ΘΕΡΑΠΩΝ, οντος, ὁ, minister, famulus, servus: a θέρω, curo: hinc θεράπαινα, ης, ἡ, ministra θεραπεύω, famulor, servio, curo: θεραπεία, ας, ἡ, ministerium, sanatio: θεραπευτὴς, οῦ, ὁ, minister: item, curator, medicus: θεραπευτικὸς, οῦ, ὁ, obsequiosus: ἀθεράπευτος, ὁ, ἡ, insanabilis.

Θεραφείμ, Heb. imagines, idola.

Θέραψ, απος, ὁ, servus, &c. idem quod, & pro Th. θεράπων; V.

Θερείη, ης, ἡ, Ion. pro θέρεια, vel θερεία, idem quod θέρος, æstas.

Θερειλεχὴς, έος, ὁ, ἡ, umbrosus, propriè, æstate lectum præbens; sub cujus umbra, æstate cubari potest; vel ex cujus foliis, lectus sterni potest, &c. est Platani Epitheton; à θέρεια, & λέχος; &c. V.

Θέρειος, ου, ὁ, æstivus; Orph. hymn. in Cererem: καρποῖς βρίθουσα θερείοις; æstivis onusta fructibus, &c. est à θέρεια, ας, ἡ, æstivum, seu æstatis tempus, &c. V.

Θερειτάτη, per Syncop. pro θερειοτάτη, fervidissima, superl. f. g. à θέρειος, æstivus: Th. θέρος, æstas.

Θερειότατος, ου, ὁ, æstuosissimus, &c. pro θερειότατος, &c. vide præced.

Θέρετρον, ου, τὸ, locus habitationi æstivæ accommodus, &c. à Th. θέρος, τὸ, &c. Vide.

Θέρευς, Dor. pro θέρους, gen. sing. à θέρος, εος, τὸ, æstas.

Θερέω, idem quod θέρω, calefacio.

Θερήγανον, τὸ, currus quo messis importatur; ἅμαξα, ἡ ἄγουσα τὰ θέρη; Hesych. à θέρος, & ἄγω; vide pro quo etiam legitur θέρηγνον, apud eundem.

Θερία, (i. e. αἰθρία) æstiva serenitas; Diosc. l. 5. à Them. θέρος; V.

Θερίζω, æstatem traduco, meto, cum accus. sæpè absolutè ponitur, f. ίσω, p. τεθέρικα; a. 1. part. θερίσας, αντος, ὁ, perf. pass. τεθέρισμαι; a. 1. pass. ἐθερίσθην. Th. θέρος, messis.

Θερικὸς, οῦ, ὁ, æstivus, messorius; idem, cum seq. & ab eod. V.

Θερινὸς, οῦ, ὁ, æstivus, ab eodem: Them.

Θερίσδεν, Dor. pro θερίζειν, præs. inf. à θερίζω, meto; quod vide.

Θερισμὸς, οῦ, ὁ, messis: &

Θεριστήριον, ου, τὸ, falx messoria: &

Θεριστὴς, οῦ, ὁ, messor: &

Θέριστρον, seu θερίστριον, ου, τὸ, vestis æstiva. Th. θέρος, æstas.

Θεριςὸν, theristum; sic dicitur genus quoddam balsami, quasi demessile; Diosc. lib. 1. c. 18. à θεριςὴς, ῦ, ὁ, messus, aut qui meti potest, vel solet; q. d. messilis, vel demessilis, &c. à θερίζω, & Th. θέρος; V.

Θερμὰ, nom. pl. n. g. à θερμὸς, calidus. Th. θέρω, calefacio.

Θέρμα, idem quod θέρμη, ἡ, calor, & ab eod. Th.

Θερμαίνω, calefacio, f. ανῶ, a. 1. ἐθέρμανα, p. τεθέρμαγκα, præs. pass. θερμαίνομαι, calefio, & calefacio me, imperf. ἐθερμαινόμην, ου, ετο, perf. pass. τεθέρμαμμαι, a. 1. pass. ἐθερμάνθην; Th. θέρω, calefacio.

Θέρμανσις, εως, ἡ, calefactio, θερμαντὸς ῦ, ὁ, calefactus, qui calefieri potest; θερμαντικὸς, qui calefacere potest; excalfactorius; ut θερμαντικὴ δυνάμεις, medicamenta excalfactoria; Dios. l. 3. Item, θερμαντὴρ, ῆρος, ὁ, & θερμαντήριον, ου, τὸ, caldarium, ahenum, lebes; ut & θερμαςὶς, ίδος, ἡ, & θερμαςρὶς, ίδος, ἡ, idem. Item, genus saltationis, sic dictæ à vehementia & concitatione; pro quo dicitur & θερμαυςρὶς, & θερμαϋςρὶς; Athen. l. 14. & Poll. Unde θερμαυςρίζω, in altum exilio, & antequam in terram deferar, pedes sæpiùs alternans gesticulor, &c. Luc. de Salt. om ia à θερμαίνω, vi. Unde etiam, θερμασία & θέρμασις, idem quod θέρμανσις, calefactio, excalfactio, calor, &c. Item θερμάςρα, ἡ, caminus; pro quo legitur etiam, θερμαυςρα, & θερμαϋςρα, idem.) Item θερμαςῆθεν, è caminis; Hesych. De ique θερμάω, sive θερμάζω, dicitur etiam pro θερμαίνω, id vide.

Θέρμετο, 3. sing. imperf. Ion. verbi Poët. θέρομαι pro θερμαίνω, calefacio: ejusd. Them.

Θέρμη, ης, ἡ, calor, æstus. Them. θέρω, calefio.

Θερμημερία, dies calidi, æstivi dies, æstas, seu æstatis tempus, &c. à θερμὸς, seu θερμὴ, & ἡμέρα, &c. V.

Θερμοδότης, ου, ὁ, qui calidam aquam dat, qui calidum præbat, &c. Item, θερμοδότις, quæ caldam seu calidam in balneis porrigit, &c. Epigram. à θερμὸς, & δότης, &c. V.

Θερμολουσία, ἡ, lavatio calidæ aquæ; seu lavacrum calidum, &c. ejusd. comp. cum seq. V.

Θερμολουτέω, f. ήσω, lavor calidâ, calidâ perfundo: à θερμὸς, calidus, & λούω, lavo.

Θερμολουτρὸν, idem quod præced. & ab iisd. quæ V.

Θερμοπότης, ου, ὁ, qui calidam bibit; Athen. & θερμοπότις, ίδος, ἡ, poculi genus; ita dictum, ut videtur, quod ex ea calidum biberetur; apud eundem, à θερμὸς, & πότης, &c. V.

Θερμοπύλαι, ῶν, αἱ, q. dicas, calidæ portæ, THERMOPYLÆ, locus quidam Græciæ, sic dictus quòd prope eas Græciæ fauces calidæ sint aquæ.

Θερμοπώλης, qui calida cibaria vendit; unde θερμοπώλιον, thermopolium, apud Plaut. i. e. locus ubi calida cibaria veneunt; à θερμὸς, & πώλης; V.

Θερμὸς, ῦ, ὁ, ἡ, calidus, a, in superl. θερμότατος, à Th. θέρω, calefacio.

Θέρμος, ου, ὁ, lupinus, leguminis genus; apud Theoph. Diosc. Plin. &c. ab eodem Them.

Θερμοσποδία, calidus, aut calefactus cinis; vel cinis fervens, in quo ardentium adhuc carbonum reliquiæ sunt; Di sc. à θερμὸς, & σποδία; V.

Θερμότης, ητος, ἡ, caliditas, calor, fomentum, tepor, æstus, &c. Item, metaphorice, fervor vehemens & animi nimius ac impotens calor ebulliens, qui nullis frænis retinetur, & præcipites homines rapit, &c. est substant. à θερμὸς, calidus: item, Metaph. ardens, fervens, de animi affectu; ut δάκρυα θερμὰ, apud Hom. Sic Soph. in Antiq. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι, ἔχεις καρδίαν, calido animo ad res frigidas accedis; item θερμὸν ἔργον, audax facinus; Aristoph. Item acer & vehemens, ut θερμὸν φάρμακον, validum & acre medicamentum, &c. V.

Θερμοφαγέω, calida comedo; Luc. à θερμὸς, & inusit. φαγέω, pro Th. τρώγω; V.

Θερμουργὸς, ῦ, ὁ, fervidus ingenio; ferox, præceps, temerarius, acer, confidens, &c. Unde θερμουργία, audax & temerarium facinus, &c. à θερμὸς, & ἔργον; V.

Θέρμω, idem quod Th. τὸ θέρω, calefacio, &c. Unde etiam θερμωλὴ, ῆς, ἡ, (idem quod, & pro θερμότης; V.) calor, febris, &c. Item θερμῶς, calidè, fervidè, &c. adv. à θερμὸς; V.

Θέρομαι, caleo, calefio, uror; vel etiam me calefacio, &c. est pass. ab act. θέρω; V.

ΘΕ΄ΡΟΣ, εος, τὸ, messis, æstas, q. à θέρω, quia calida ejus temperies: hinc θερινὸς, ῦ, ὁ, æstivus: θερίζω, æstatem transigo: θερισμὸς, ῦ, ὁ, messis: θεριςὴς, ῦ, ὁ, messor.

Θερσίτης, ου, ὁ, THERSITES, nom. prop.

Θερσίχθων, Hesychio, est; ὁ θερμαίνων καὶ καίων τὴν γῆν, qui calefacit & urit terram; à θέρω, & χθὼν; V.

Θέρσος, Æol. pro θάρσος, εος, τὸ, fiducia.

Θέρσω, f. 1. act. Æol. pro θέρω, & θερσόμενος, f. 1. part. m. à

ΘΕ΄ΡΩ, calefacio, medeor, curo, f. θέρω, & Æol. θέρσω: hinc θερμὸς, ῦ, ὁ, calidus θερμότης, ητος, ἡ, caliditas calor: θέρμη, calor, æstus.

Θὲς, pro θέτι, pone, a. 2. imperat. activ. verbi τίθημι, pono. a. 2. ἔθην.

Θέσαν, posuerunt, Ion. pro ἔθεσ, 3. pl. a. 2. ind. ἔθην, ejusd. verbi.

Θέσθαι, a. 2. inf. m. θέσθω, 3. sing. a. 2. imperat. m. à τίθημι, pono.

Θέσις, εως, ἡ, THESIS, positio, depositio, θέσις ἐπῶν, carminum compositio: Th. τίθημι, pono.

Θέσκελος, ου, ὁ, ἡ; per Syncop. pro θεοείκελος, sic in pl. n. gen. θέσκελα, divina, Deo similia: ex Θεὸς, Deus, & εἴκελος, similis, quod ab εἴκω, similis sum.

Θέσμιον, ου, τὸ, debitum, legitimum, consuetudo; unde θέσμιον ἐςὶ, apud Apoll. 2. Arg. i. e. νομικὸν, lex & mos est, &c. neut. à masc. seq. V.

Θέσμιος, ου, ὁ, legitimus: à θεσμὸς, lex.

Θεσμοδοκέω, ῶ, legem accepto & admitto, legi me submitto, &c. à θεσμὸς, & δέχομαι; V.

Θεσμοθεσία, lex institutum, ritus, &c. (idem cum θεσμὸς) apud Dion Areop. θεῖα θεσμοθεσία, libri rituales, & instituta pontificia, &c. à θεσμὸς, & θέσις, &c. vide. Unde etiam, θεσμοθέσιον, locus ubi leges feruntur seu fiunt, consilium civitatis Plut. &c. Item, θεσμοθετέω, ῶ, sum θεσμοθέτης; id est, legum seu institutorum lator, & autor, &c. V.

Θεσμοθέτης, ου, ὁ, legislator: à θεσμὸς, lex & τίθημι, pono.

Θεσμοποιέω, ῶ, leges condo; Eurip. in Phœn. τί θεσμοποιεῖς ἐπὶ ταλαιπώρῳ νεκρῷ; id est, νομοθετεῖς, leges condis, &c. à θεσμὸς, & ποιέω; V.

ΘΕΣΜΟ΄Σ, ῦ, ὁ, lex, strues lignorum.

Θεσμοτόκος, legislator; Nonn. à θεσμὸς, & τόκος, vel τοκεὺς, &c. V.

Θεσμοφορεῖον, ου, τὸ, sacrum Cereris: &

Θεσμοφόρια, festa in Cereris honorem: ex θεσμὸς, lex, & φέρω, fero.

Θεσμοφόρος, legislator, legifer, ὁ τοὺς νόμους ἐπιφερόμενος; Nonn. & Epigram. Interdum Cereris est Epitheton, utpote, quæ invento frumento, prima quoque leges invenisse, & dedisse mortalibus fingatur, &c. Unde præced. Θεσμοφορεία; vi. à quo, verbum: Θεσμοφοριάζω, sacra legiferæ Cereris celebro, &c.

Θεσμοφύλαξ, legum & institutorum custos apud Thuc. & in Pand. in plur. Θεσμοφύλακες, οἱ, rotularum custodes, &c. à θεσμὸς, & φύλαξ; V.

Θεσμῳδῶ, leges & instituta sacra cano, seu do; à θεσμὸς, & ᾠδὴ, seu ᾠδὸς; vide.

Θεσπεσία, ας, ἡ, & Ion. Θεσπεσίη, fœm. gen. à

Θεσπέσιος, ου, ὁ, ἡ, divinus: gen. Ion. θεσπεσίοιο. Th. θέσπις, ιος, ὁ, ἡ, vaticinus, divinus.

Θεσπιῳδὸς, & Poët. θεσπιαοιδὸς, vates fatidicus; idem quod θέσπις ἀοιδὸς; apud Hom. Poëtarum & vatum Epitheton, &c. Unde θεσπιῳδέω, ῶ, vaticinor, oracula cano seu fundo, &c. à θέσπις, & ᾠδὴ, ᾠδὸς, seu ἀοιδὸς, &c. vide.

Θεσπιδαὲς πῦρ, ignis divinitùs ardens: à θέσπις, divinus, & δαίω, uro.

Θεσπιδαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, divinitùs ardens; vel divinitùs lapsus aut immissus, immense comburens, &c. vide neut. præced.

Θεσπιέπεια, ἡ, fatidica, vaticina, divino ore loquens, à θέσπις, & ἔπος; vide.

Θεσπισίως, divinè, divinitùs; Il. ό. adv. à θεσπέσιος; V.

Θέσπις, ὁ, Plut. in ἔρωτ; divinus, vates, fatidicus, à θέσπις, ιος; V.

Θεσπίζουσα,

Θεσπίζασα, Dor. pro θεσπίσασα, a. 1. part. f. g. à

Θεσπίζω, vaticinor: f. ίσω. à

ΘΕ'ΣΠΙΣ, ιος, ὁ, ἡ, vates, divinus: q. ex Θεὸς & ἔπω, loquor.

Θέσπισμα, ατος, τὸ, oraculum: à præced.

Θεσπιωδὸς, & θεσπιωδέω, &c. Videantur paulò supra.

Θεσσαλονίκη, ης, ἡ, THESSALONICA nomen urbis: sic dict. Gr. à victoria Thessalis reportata per Philippum.

Θεσσαλονικεὺς, έως, ὁ, Thessalonicensis: à præced.

Θέσαν, Ion. & Poët. pro ἔθεσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. à τίθημι, pono.

Θεστίης, ου, ὁ, THESTIES, nom. prop.

Θέστωρ, ορος, ὁ, THESTOR, Ænopis filius: hinc Θεστορίδης.

Θέσφατα, τὰ, responsa divina: à

Θέσφατος, ου, ὁ, ἡ, Deo dictus, ex θεὸς & φημὶ, dico.

Θετέον, ponendum, nomen verbale, à τίθημι, pono.

Θέτης, ου, ὁ, qui aliquid deposuit apud quempiam, aut oppignoravit; itidem, verbale ab eodem.

Θετικὸς, ἡ, ὸν, positivus, a, um, in pl. n. g. θετικὰ; ab eod. Th.

Θετικῶς, adv. affirmativè, cui opponitur ἀντιθετικῶς, negativè: à præced.

Θέτις, ἡ, THETIS, nom. propr. Deæ.

Θέτο, reposuit, Ion. pro ἔθετο, 3. sing. a. 2. m. verbi τίθημι, pono: a. 2. ἔθέμην, a. 2. m. ἐθέμην.

Θετὸς, ἡ, ὸν, positus, adoptivus: ab eod. Them.

Θετταλία, ας, ἡ, THESSALIA, nomen regionis: hinc Θετταλοὶ, οἱ, Thessali.

Θέτω, 3. sing. a. 2. imperat. act. θές. à τίθημι, pono: a. 2. ἔθων.

Θεῦ, Dor. pro θοῦ vel θέσο, a. 2. imperat. m. verbi ejusd.

Θεῦγνις, ίδος, ἡ, per Crasin, pro θεογνὶς, à deo nata.

Θεύγεσθαι, Cretensium dialecto, pro θέλγεσθαι, Hesych.

Θευδᾶς, ᾶ, ὁ, Dor. declin. THEUDAS: nomen pseudoprophetæ. Gr. torrens.

Θευμερῆ, Dor. pro θεομερεῖ, quod Att. θευμερῆ, dat. sing. à θευμερὴς, έος, ὁ, ἡ, Att. pro θεομερὴς, divinus: qu. ὑπὸ θεοῦ μεριςμένη, τουτέςι δεδομένη τῇ θεία. à θεὸς, Deus, & μερίζω, partior. Th. μείρω, divido.

Θευμορία, Dei pars, h. e. primitiæ; vel caro quæ sacerdotibus datur, quum sacrificatur; Hesych. θεοῦ μοῖρα, &c. Unde verbum θευμοριάζω, Deo munus offero, &c. à θεὸς, & μόριον, τὸ, vide.

Θεύμορος, ου, ὁ, ἡ, per Crasin & Dor. pro θεόμορος, à Deo datus, seu per distributionem alicui à Deo datus: ex θεὸς & μείρω, partior, præt. m. μέμορα, Poët. ἔμμορα.

Θεύσῃ, Ion. pro θεύσῃ, 2. sing. f. 1. m. &

Θεύσεσθαι, f. 1. inf. m. verbi θέω, curro: f. θεύσομαι.

Θευσόμενος, Dor. pro θευσόμενος, f. 1. part. m. ejusd. verbi.

Θευφορία, numinis afflatus, &c. Idem cum, & pro θεοφορία, i. e. ἐνθουσιασμὸς, &c. Vide.

Θευχαρίλα, Dor. pro θεοχαρίλα, fœminæ nomen.

ΘΕ'Ω, f. θεύσομαι, curro, cursu contendo. Est & θέω, pono, facio, unde τίθημι.

Θέωμεν, pro θῶμεν, Ion. 1. pl. a. 2. sub. act. à τίθημι, pono.

Θεώντων, gen. pl. part. præs. à θεάω, exhibeo me videndum. Th. θεάομαι, specto.

Θεωνυμίαι, αἱ, divinæ appellationes; Areop. à θεὸς, & ὄνομα; in comp. prius, ὁ, in ω, posterius, in υ; mutato.

Θεωπρόπος, idem cum θεοπρόπος, & θεοπροπὶς, quæ vide.

Θεώρηθρον, vel θεώρητρον, τὸ, ità dicebatur munus quod sponsæ sponsus dare solebat, ante nuptias, quum se visendam præberet, deposito flammeo; (ὀπτήριον, καὶ ἀνακαλυπτήριον, aliàs dictum, &c.) est à seq. θεωρέω; id vide.

Θεωρεῖται, 3. sing. præs. pass. à

Θεωρέω, specto: f. ήσω, p. τεθεώρηκα, a. 1. sub. θεωρήσω, ῃς, ῃ. Th. θεωρὸς.

Θεωρηματικὸς, theorematicus; dogmaticus; i. e. theorematis dogmatis, seu præceptis (artium, scil. & scientiarum, sive earum maximis) utens; ut θεωρηματικοὶ, Philosophi, præceptis seu theorematis utentes, &c. à seq. θεώρημα, id vide.

Θεώρημα, ατος, τὸ, &

Θεωρητικὸς, ἡ, ὸν, vide in θεωρὸς.

Θεώρησις, ιος, ἡ, comtemplatio, speculatio, observatio, commentatio, &c. Verbale à præced. θεωρέω, Vi.

Θεωρητήριον, ου, τὸ, locus spectandis ludis; Plut. cavea, i. e. locus in theatro, unde spectatur, &c. à præced. θεωρητικὸς; contemplativus, speculativus; i. e. contemplationi deditus, seu addictus; ut, θεωρητικὸς βίος, θεωρητικὴ ἐπιστήμη; apud Aristot. Item, θεωρητικὸς λόγος, Plut. theoretica disputatio, continens theoremata, quæ sunt veritatis investigationes, &c. Item, in neut. plur. χρήματα θεωρητικὰ, sunt nummi quibus foros nobis & sedilia in spectaculis comparamus, &c.

Θεωρητὸς, οῦ, ὁ, spectabilis, aspectabilis; item, Metaphoricè, qui sub animi contemplationem cadit; in contemplatione versans, seu positus, &c. Item, perceptibilis, & comprehensibilis, &c. Unde adv. θεωρητῶς, q. d. spectabiliter, visibiliter, contemplabiliter, &c. Utrumque à præced. verbo, θεωρέω, ῶ, specto, contemplor, inspicio; sæpius de animi contemplatione; & peculiariter etiam, ludos specto, aut spectatum venio, &c. Vi.

Θεωρία, ας, ἡ, speculatio, contemplatio. Th. θεωρὸς, spectator.

Θεωρικὸς, ad spectationem ludorum seu spectaculorum pertinens; ut, θεωρικὰ χρήματα, pecunia quæ pauperibus è publico ad emendam in theatro sedem dabatur, &c. Sic dicta est etiam quævis pecunia quæ ex ærario deprompta ad spectaculorum usum convertebatur; & neut. sing. τὸ θεωρικὸν, idem quod θεωρικὰ χρήματα, Plut. Dem. Luc. &c. à præced. θεωρία, vide.

Θεωρὶς, ίδος, ἡ, nomen navis publicæ, quâ Athenienses suos θεωροὺς, & sacrorum publicos ministros, ad oraculum consulendum mittebant.

ΘΕΩΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, spectator, contemplator: q. à θεάομαι, specto: signif. etiam, qui rerum divinarum curam gerit, à θεὸς & ὤρα, cura: hinc θεωρέω, specto, contemplor, θεώρημα, ατος, τὸ, quod contemplamur; item, præceptum: θεωρητικὸς, οῦ, ὁ, contemplativus; θεωρία, ας, ἡ, contemplatio, meditatio: hinc & θεώριον, pro loco sacro.

Θέωσις, q. d. deificatio; i. e. Apotheosi, & unio cum Deo; in Deum assumptio, &c. Verbale à θεόω, vi.

Θήβα, Dor. pro Θήβῃσι, seu ἐν ταῖς Θήβαις, Thebis.

Θηβαγενὴς, έος, ex urbe Thebarum oriundus: ex θήβη, & γείνομαι, nascor.

Θήβαζε, Thebas, adv. à θήβη, quod vide.

Θηβαῖος, ου, ὁ, & in pl. θηβαῖοι, οἱ, Thebani.

Θήβη, ης, ἡ, THEBÆ, nomen urbis: hinc θήβηθεν, Thebis, adv.

Θηγάνη, ης, ἡ, cos: à θήγω, acuo.

Θήγει, acuit, 3. sing. præs. ind. à

ΘΗ'ΓΩ, acuo, incito, instigo: f. ξω, p. τέθηχα, a. 1. ἔθηξα.

Θηγαλέος, & θηγανέος, acutus; item, θήγανον, τὸ, cos, ab acuendo ita dicta; & θηγάνω, acuo, exacuo, &c. Omnia à præced. Th. θήγω, Vi.

Θηεῖσθαι, Ion. pro θεᾶσθαι, præs. inf. &

Θηεῖτο, contemplabatur, Ion. pro ἐθηεῖτο, & hoc pro ἐθεᾶτο, 3. sing. imperf. à

Θηέομαι, Ion. pro θεάομαι, specto, quòd vide.

Θηεύμενος, ου, Ion. & Dor. pro θεώμενος, præs. part. à θεάομαι.

Θηεῦντο, Dor. pro ἐθηεῦντο, quod Ion. pro ἐθεῶντο, intuebantur, 3. pl. imperf. &

Θηήσαντο, contemplati sunt, Ion. pro ἐθεάσαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi θηέομαι, pro θεάομαι.

Θηήσασθαι, Ion. pro θεάσασθαι, a. 1. inf. m. ejusd.

Θηητὴρ, ῆρος, ὁ, qui cum admiratione spectat; Od. φ. Verbale à θηέομαι, vide.

Θηητὸν, mirandum verbale à θηέομαι, Ion. pro θεάομαι, specto.

Θηητὸς, οῦ, ὁ, cum admiratione spectandus, aut contemplandus; spectabilis, admirabilis, &c. Apud Hesiod. & Theocr. Idyll. 19. Item, θηήτωρ, ορος, ὁ, admirator, admirans spectator, &c. Itidem, verbalia ab eodem.

Θήϊον, Ion. pro θεῖον, τὸ, sulphur: quod vide.

Θηκαῖος, α, ον, q. thecæ destinatus, ad aliquid condendum vel recipiendum: à θήκη, theca: quod vide.

Θηκάμενος, ponens, a. 1. part. m. à τίθημι,

μι, pono: f. θήσω, p. τέθηκα, a. 1. ἔθηκα, a. 2. ἔθων.

Θῆκαν, Ion. pro ἔθηκαν, 3. pl. a. 1. ind. act. &

Θήκατο, 3. sing. a. 1. m. Ion. &

Θῆκε, posuit, Ion. pro ἔθηκε, 3. sing. a. 1. ind. act. à τίθημι, pono: f. θήσω, a. 1. ἔθηκα, p. τέθηκα.

Θήκη, ης, ἡ, THECA, ubi aliquid reponitur, sepulchrum: à τίθημι, pono.

Θηκίον, τὸ, repositoriolum; loculus; conditorium, entaphium, sepulchrum, &c. à præced. θήκη, Vi.

Θηκτὸς, ȣ, ὁ, acutus; ut θηκτὸν ξίφος; in Epigr. acutus ensis, &c. Verbale, à θήγομαι, acuor; pass. à θήγω, Vi.

Θηλάζω, lacto, lac præbeo: item sugo, f. άσω, p. τεθήλακα, θηλάζων, ουσα, ον, præs. part. Th. θηλὴ, papilla.

Θηλαίνω, fut. ανῶ, præt. γκα, papillam sugendam præbeo; lacto; idem quod θηλάζω, Vi. Item, θηλαμινός; Ideoq; recens à partu, &c. Est à sequente θηλαμὼν, Vi.

Θηλαμὼν, ὁ, ἡ, nutritor, nutrix: à θηλάζω, lacto: quod vide.

Θηλάσειε, ας, ε, suxerit, aor. Æol. opt. act. à θηλάζω, quod vide.

Θηλασμὸς, ȣ, ὁ, lactatio; nutritio; vel, lactis haustus, &c. Plut. in Rom. Item, θηλάστεια, ἡ, nutrix, lactatrix; quæ papillam sugendam præbet, &c. Poll. l. 3. c. 3. Utrumq; à verbo θηλάζω, Vi.

Θήλεα, & θηλέη, Ion. pro θήλεια, fœmella, acc. sing θήλεω, acc pl. θήλεας, nom. pl. θήλειαι. Th. θῆλυς, εος, ὁ, ἡ, fœmineus; & pro ἡ θῆλυς, dicitur θήλεια.

Θήλεια, ἡ, fœmina; de cujusvis generis dicitur animantibus; fœminea; pro quo sæpe θήλεα, vel θηλέη; quæ fœminei sexus est; ut θηλέη μορφή; fœminea forma; θήλεα ἵππος; equa; vide præcedens θήλεα; item, θήλεα; est neutr. plur. (a neut. sing. τὸ θῆλυ; fœmineum, &c. Vi) fœminea quæ sunt, &c. Ut θήλεα τέκνα; fœminei sexus liberi; i. e. filiæ; & θήλεα ᾠά; fœminei sexus ova; i. e. ova quæ fœminam procreant; & θήλεα ὀνόματα; nomina fœminina, &c. à θῆλυς & θῆλυ, Vi.

Θηλέω, Ion. pro θαλέω, idem quod θάλλω, germino, pubesco.

Θηλέω, dicitur etiam pro θηλαίνω, vide.

Θήλεως, gen. Att. à θῆλυς, quod vide.

ΘΗ'ΛΗ, ῆς, ἡ, papilla, mamma, uberis apex, ruma: q. à θάλλω, pullulo; inc θηλάζω, lacto, sugo

Θηλητὴρ, κυνηγὸς, apud Hesych. forte l gend. θηρητὴρ, venator: à θὴρ, fera.

Θηλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, concameratus; Theoph. 3. Hist. Pl. quasi esset a θηλὴ; & εἶδος; ad formam mammæ, &c. Sed fortasse corruptum est, pro θολοειδής; a θόλος, & εἶδος, τὸ, quæ vide.

Θηλόπεδον, vel potiùs, εἱλόπεδον, τὸ, dictio composita ex tribus, τὸ εἵλης πέδιον, quasique, τὸ εἱλόπεδον; locus sub dio ad exsiccandas uvas, & insolandas; Od. η. & Diosc. lib. 1. cap. de cicino oleo, &c. Unde etiam, θηλοπεδεύειν, vel potius, εἱλοπεδεύειν; i. e. insolare; ut exponit Procl. in Hesiod.

Θῆλυ, τὸ, fœmina; fœmineum; quod fœminei sexus seu generis est; τὸ θῆλυ, sub. γένος; fœmineum genus; item, τὸ θῆλυ, ingenium muliebre, &c. ἐν τῷ θήλει; in sexu fœmineo; Gaza. est neutr. à θῆλυς, Vi. Plato in Cratylo, τὸ θῆλυ denominatum videri ait, ἀπὸ τῆς θηλῆς; à mamma fœminea.

Θηλυγενὴς, è fœmina ortus; muliebris; Plato de Leg. à θῆλυς & γένος, vide.

Θηλυγόνος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, fœminam gignens, seu procreans; qui fœminam parit, &c. Ut θηλυγόνα ζῶα; apud Aristot. Unde, θηλυγονεῖν, fœminam procreare; item, θηλυγονία, ας, ἡ, fœminarum procreatio; item, cognatio, i. e. propinquitas à matre; Herodian. 2. 1. 2. &c. Inde etiam, θηλυγόνον, τὸ, herba quædam; à Diosc. sic dicitur Phylli species quædam; θηλυγόνον φύλλον, Phyllon thelygonum, sic dictum quòd θηλυτοκεῖν faciat, i. e. fœminei sexus partum facere credatur; Diosc. lib. 3. Omnia à θῆλυς & γονὴ, seu γόνος; à præt. med. γέγονα, &c. Vi.

Θηλυδρίας, ȣ, ὁ, ἡ, τεθηλυμμένος, mollis, effœminatus: qu. à θῆλυς & δράω, ut sit fœminam ago.

Θηλυδριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mollis, & effœminatus; seu qualis est mollium & effœminatorum; Greg. Naz. à præced. θηλυδρίας, id vide.

Θηλυκὸς, ȣ, ὁ, fœmininus; fœminam referens; effœminatus; item, fœminei sexus proprius, & peculiaris; vox grammatica; unde adv. θηλυκῶς fœminino genere; Athen. lib. 11. Utrumq; à θῆλυς, Vi.

Θηλυκρανεία, & θηλυκρανία, ἡ, cornus fœmina; arboris genus; Theophr. l. 1. Hist. Pl. c. 13. & lib. 3. Gaza vertit, fœmininam cornus, &c. à θῆλυς & κρανεία, Vi.

Θηλυκτόνος, à muliere interfectus; apud Æschyl. ex θῆλυς & ἔκτανα; præt. m. &c. Vi.

Θηλυμανὴς, insano fœminarum amore captus; fœminas deperiens; mulierosus, &c. à θῆλυς & μανία, Vi.

Θηλυμελὴς, molliter & mulierose canens; unde in plur. θηλυμελεῖς ἀοιδοί; fœmineum & molle modulantes melos lusciniæ; in Epigr. à θῆλυς & μέλος, carmen, &c. Vi.

Θηλύμιτρος, ȣ, ὁ, effœminatus; muliebri cultu indutus; & θηλύμιτρις; Suidæ, ὁ πόρνος; sed potest generaliter dici de homine effœminato, qui mulierum more mitra redimitus est, &c. à θῆλυς & μίτρα, Vi.

Θηλύμορφος, cui fœminea forma est; fœmina formâ præditus, &c. à θῆλυς & μορφή, Vi.

Θηλυνοῦς, effœminatus; qui est fœmineo animo, &c. à θῆλυς & νόος, contractè νȣ̃ς, &c. Vi.

Θηλυνέσθαι, fœminarum more lascivire: à

Θηλύνομαι, emollior, emollitus sum, &c. (est pass. ab act. θηλύνω; μ. υνῶ; π. υγκα. effœmino; emollio, &c.) Unde infin. præced. à Th. θῆλυς, vide.

Θηλύπȣς βάσις, pes fœmineus; Eurip. à θῆλυς & πȣ̃ς, Vi.

Θηλυπτερὶς, ἡ, filix fœmina; genus herbæ; Theophr. l. 9. Hist. Plant. & Diosc. l. 4. c. 288. à θῆλυς, & πτέρις, ιδος, seu πτερὶς, ίδος, ἡ, filix mas, &c. Vi.

Θηλύσπορος, fœminâ satus; fœmininæ naturæ; Æschyl. in Prometh. à θῆλυς & σπόρος, Vi.

ΘΗ'ΛΥΣ, εος, ὁ, ἡ, & θήλεια, Ion. θήλεα, ας, ἡ, & τὸ θῆλυ, fœmineus, a, um; vel fœmina.

Θηλυτεράων, mulierum, gen. pl. Æol. à θηλύτεραι, compar. f. g. à θηλύτερος, effœminatior, mollior; à præced.

Θηλύτης, ητος, ἡ, fœminea natura; fœmineum ingenium; seu fœminea mollities, &c. Plut. in Alcib. à θῆλυς, Vi.

Θηλυτοκέω, fœminei sexus partum edo; item, θηλυτοκία; partus fœmineus, &c. Utrumque à seq. θηλυτόκος; fœminei sexus partum edens; item, habilis fœminæ procreandæ, &c. Vi.

Θηλυτόκος, ȣ, ἡ, fœmellipara: ex θῆλυς fœmina, & τίκτω, pario: præt. m. τέτοκα.

Θηλυφανὴς, qui videtur esse fœmina; fœminæ similis, &c. à θῆλυς & φαίνω, vide.

Θηλυφόνος, fœminas occidens; fœminei sexus animalia interficiens, &c. à θῆλυς & φόνος, Vi. Unde etiam θηλυφόνον, dictum fuit aconitum; quod, imposita ejus radix genitalibus fœminei sexus animantium, eodem die mortem afferat; teste Diosc. l. 4. c. 7. & Plin. lib. 27. c. 2. & 3. &c.

Θηλύφρων, muliebri quadam mente præditus; mollis & effœminatus; muliebris, vel sapiens muliebria, &c. à θῆλυς & φρὴν, Vi.

Θηλὼ, Hesych. τροφὸς τιθήνη, altrix, nutrix: à θηλὴ, mamma.

Θηλυχίτων, veste indutus muliebri; in Epigramm. muliebris; ut Plautus dixit, sane genus hoc mulierosum est, tunicis demissitiis, &c. à θῆλυς & χιτὼν, Vi.

Θηλωτὶς, nutrix; Plut. in Probl. Rom. à Th. θηλὴ, Vi.

Θῆμα, τὸ, est θήκη, τάφος; ex Soph. &c. Theca, sepulchrum, &c. Unde sequens θημὼν, id vide.

Θημὼν, ῶνος, ὁ, acervus rerum simul positarum, cumulus: à τίθημι, pono.

Θημωνία, ἡ, vel θημωνιά; idem quod, & à præced. θημὼν, Vi.

Θὶν, νὸς, ὁ, acervus, idem quod θὶς. Est &

Θὴν, expletiva particula, & pro quidem sumitur, & certè.

Θώϊον,

Θηλύιον; lac, γάλα, Hesych. à θάω, nutrio, lacto.

Θήξας, αντ⊙, ὁ, a. 1. part. act. à θήγω, acuo, f. ξω.

Θῆξις, momentum, punctum, celeritas; item, apud medicos, dicitur esse quædam κτ᾽ θῆξιν θεραπεία; curatio in vulneribus, per suturæ commissionem: Gal. est verbale à θήγομαι; à Th. θήγω, Vi.

Θησῖο, 2. sing. opt. præs. pass. à θηέομαι, Ion. pro θεάομαι, specto, video.

Θήπω, stupeo, cum stupore admiror, q. à θηέω, miror.

ΘΗ'Ρ, ϑηρὸς, ὁ, Æol φὴρ, FERA; item leo: gen. pl. θηρῶν, dat. pl. θηρσί. q. à θέω, curro. Hinc θηρίον, ου, τὸ, bellua, θηριώδης, εος, ὁ, ἡ, ferinus; θήρα, ας, ἡ, venatio, tendicula; θηράω & θηρεύω, venor, sector; θηρατὴς, & θηρευτὴς, ου, ὁ, venator.

Θήρα, ας, ἡ, venatio: item tendicula; hinc θηράω, venor. Them. θὴρ, fera. Est & Θήρα, ἡ, THERA, Insula.

Θηράγρα, ἡ, ferarum captura; venatus; venatio; item, captura; i. e. res capta; quæ scil. in venatu capitur; Poll. in 5. Inde etiam θηραγρέτης, ου, ὁ, venator; in Epigr. à θὴρ, & ἄγρα, vide.

Θήραιον ἔπ⊙, vaticinium in insula Thera redditum. Th. θήρα.

Θήραμα, τὸ, captura, quod venatu capitur, præda; item, venatio; Plut. Plin. &c. Est verbale à θηράω, ῶ, venor; & Metaph. sector, consector, capto, &c. Unde θηράομαι, fut. άσομαι, præt. αμαι, &c. Interdum idem quod θηράω; venor, capto; interdum passive; ut θηρώμεν⊙, captans, venans, &c. Vel captatus, illectus, &c.

Θηρᾶν, præs. inf. à θηράω, venor. Th. θὴρ, fera.

Θήραρχ⊙, qui præfectus est feris seu belluis; rector ferarum seu belluarum; sed peculiari signif. rector Elephantorum, seu qui præest Elephantis, &c. Unde, θηραρχία, ας, ἡ, imperium in belluas; imperium ejus qui præest belluis, &c. à θὴρ, & ἀρχὸς, vide.

Θηράσιμ⊙, qui venatu capi potest; venatu captus, &c. Est verbale à θηράομαι, vide in θήραμα. Unde etiam θηραθεὶς; part. a. 1. pass. captus: i. e. persuasus; ut Laërtius in Polemone. ἀκῦσν ὃ μειράκιον κατ᾽ ὀλίγον ἐθηράθη; i. e. disputatione Philosophi captus est, &c.

Θηρατέον, venandum est; & θηρατέ⊙, Xenophonti, venandus, &c. Verbalia gerundiva, à θηράομαι, quod videatur in θήραμα.

Θηρατὴς, ου, ὁ, venator, sectator. &

Θηρατικὸς, ου, ὁ, venaticus: à θὴρ, fera.

Θήρατρον, q. d. venandi instrumentum; id quo capimus quæ venamur; Lat. laqueus, pedica, plaga, rete, &c. Est verbale à θηράομαι, Vi. in θήραμα.

Θηράω, vide suprà, in θήραμα.

Θήρει⊙, ου, ὁ, ἡ, ferinus, belluinus; à Th. θὴρ.

Θήρειον, πέπλον ποικίλον Atticis, inquit Hesych. q. à θὴρ, bellua: alii à θήρα, Thera Insula.

Θήρευε, præs. imperat. act. &

Θηρεύειν, præs. inf. θηρεῦσαι, a. 1. inf. act. a θηρεύω, feras venor. Th. θὴρ, fera.

Θηρευέμεν, venari, consectari, præs. inf. Ion. pro θηρεύειν, quod vide.

Θήρευμα, τὸ, quod venando capitur; captura; item, venatio, indagatio; i. e. venatorum inquisitio; venatus, &c. Ex Plat. de Leg. Est verbale à θηρεύομαι, & θηρεύω; feras venor, capto, aucupor; & interdum θηρεύομαι, passivè, à venatore indagor, aut captor, &c. Item, in activo, θηρεύω, Metaph. sector, consector, capto, &c. Ut θηρεύειν ἡδονὰς, ἀρετὴν, κέρδ⊙; sectari seu venari voluptates, virtutem, lucrum, &c. Unde etiam verbale, θήρευσις, εως, ἡ, venatio, ipsa venandi actio, &c. Item, θηρεύσιμ⊙, ου, ὁ, qui venatu capi potest, q. d. venabilis; item, ad venandum aptus; venandi vim habens, &c.

Θηρευτὴς, ου, ὁ, ac θηρευτὴρ, ῆρ⊙, ὁ, venator: &

Θηρευτικὸς, ου, venaticus, unde θηρευτικὴ, venandi scientia, venatio; item,

Θηρευτὸς, ου, ὁ, q. d. venabilis, &c. Idem quod θηρεύσιμ⊙; & utrumq; à seq. θηρεύω, id vide.

Θηρεύω, feras venor, insidiose observo, capto, f. εύσω, p. τεθήρευκα· à θὴρ, fera.

Θήρημα, ατ⊙, τὸ, venatio, captura; idem quod θήραμα, & ab eod. Vi.

Θήρης, gen. sing. Ion. à θήρα, ας, & Ion. ης, ἡ, fera. Th. θὴρ, idem.

Θηρητὴρ, ῆρ⊙, ὁ, venator, Poët. pro θηρευτὴρ: à θηρεύω, venor. Th. θὴρ, fera.

Θηρήτωρ, ορ⊙, ὁ, venator, ejusd. verbi & Them.

Θηρία, ας, ἡ, tibia ex hinnulorum ossibus, forinsecus ære obducta, qua utebantur Thebani; à Th. θὴρ, fera.

Θηριακά, τὰ, sc. φάρμακα, medicamenta, quæ venenatorum animalium morsus depellunt, &

Θηριακὴ, sc. ἀντίδοτ⊙, THERIACA, antidotus adversus venena, à θὴρ, fera.

Θηριακὸς, ου, ὁ, ferinus; (idem quod θήρει⊙; ut, θήρει⊙ βία; ferina seu belluina vis; & θήρεια κρέα; ferinæ carnes, &c. Sic) θηριακὸς λόγ⊙, apud Diosc. sermo seu tractatus de feris; peculiariter vero de iis, quæ venenum ictu aut morsu relinquunt; est à θηρίον, τὸ, Vi.

Θηριάλωτος, ου, ὁ, ἡ, à feris captus: à θηρίον, & fera, & ἁλίσκω, capio.

Θηρίβορ⊙, & θηρόβορ⊙, à feris adesus, seu comesus, &c. (à θὴρ, & βορὰ, vel βορὸς, &c. Vi.) Ut apud Phocylid. μὴ ὃ π θηρίβορον δαίσῃ κρέας; neq; ullam carnem à feris laniatam aut semesam comedas, &c.

Θηρίδιον, ου, τὸ, bestiola; est diminutivum, à θὴρ, vel θηρίον; quæ vide.

Θηριόβρωτ⊙, ου, ὁ, ἡ, à feris comestus: à θηρίον & βιβρώσκω, comedo.

Θηριόδηγμα, τὸ, morsus à fera illatus; peculiariter verò à serpentis; apud Diosc. l. 2. Item, θηριόδηκτ⊙, à fera seu bellua morsus, peculiariter vero à serpentis morsu ictus, &c. Diosc. à θηρίον & δάκνω, fut. δήξω, vel δήξομαι, tanquam à δήκω; unde δῆγμα, &c. Vi.

Θηριομαχέω, cum belluis pugno, f. ήσω, p. τεθηριομάχηκα. a. 1. ἐθηριομάχησα, ας, ε, à θηριομάχ⊙, ου, ὁ, ἡ, qui cum feris pugnat, compos. ex θηρίον, idem quod θὴρ, fera, & μάχομαι, pugno.

Θηρίον, ου, τὸ, fera, bestia: apud medicos, bestia venenata. Th. θὴρ, idem.

Θηριονάρκη, ης, ἡ, dicitur frutex quidam, foliis subherbaceis, flore roseo; ita dict. quod serpentibus admotus torporem inferat; Plin. à θηρίον & νάρκη, Vi.

Θηριόω, ῶ, effero, in ferinam naturam verto; & in pass. θηριόομαι, ῦμαι; efferor; in belluinam naturam abeo, &c. Unde apud medicos, τεθηριωμένα ἕλκη, ulcera quæ ad feritatem transierunt, seu ab habitu mitiore ad asperiorem; Diosc. l. 3. c. 11. Item, θηριῶσθαι, apud rei rusticæ scriptores, signif. bestiolis infestari; vermiculari; quod & ζωῦσθαι dicitur; Theophr. de causis Pl. lib. 5. &c. Est à θηρίον, vide.

Θήρι⊙, ου, ὁ, ferinus; θήρια, ferina; ubi κρέα subauditur; apud Xen. à θηρίον.

Θηριότης, ητ⊙, ἡ, ἡ θηριωδία, ἡ κακία θηριώδης; feritas; (opponitur τῇ ἡρωϊκῇ ἀρετῇ; apud Aristot. lib. 7. Ethic. in Princ. à θηρίον, vel θήρι⊙, &c. Vi.

Θηριότροφ⊙, & θηρότροφ⊙; qui feris vescitur; qui belluis se alit; & peculiariter qui serpentibus vescitur; Gal. at θηριοτρόφ⊙, & θηροτρόφ⊙, feras nutriens; qui belluas alit, &c. Unde θηριοτροφεῖον, locus ubi belluæ aluntur; leporarium; i. e. (ut Varro apud Gell. exponit) omne septum ædificium villæ, habentis inclusa animalia, quæ pascuntur; roborarium; vivarium, &c. à θηρίον & τρέφω, seu τροφὸς, &c. Vi.

Θηριοφόν⊙, belluas occidens; qui feras interficit, &c. à θηρίον & φόν⊙, &c. Vi.

Θηριόω, vide suprà cum θηριόομαι; & ante θήρι⊙.

Θηριωδέστατα, feris refertissimi; superl. à

Θηριώδης, ε⊙, ὁ, ἡ, ferus, a. Them. θὴρ, fera.

Θηριωδῶς, adv. ferino more, à præced.

Θηριωδία, ἡ, feritas; (idem quod θηριότης) ab eodem.

Θηρίωμα, τὸ, ulceris genus teterrimi; Cels. Gal. est verbale à θηριόω, Vi. Unde itidem verbale θηρίωσις, εως, ἡ, eff-

efferatio; in feram seu belluam mutatio; apud Luc.

Θηρεβολεῖν, feras ferire; ut faciunt venatores; in Epigr. à θήρ, θηρὸς, ὁ, & βολέω, Vi.

Θηρόβορος, à feris adesus, seu, arrosus; vide θηρίβορος.

Θηρόβοτος, à feris depastus; in Epigr. item, feris pascendis aptus; Ibid. à θήρ, ρὸς, ὁ, & βόω; unde βοτὸς, &c. Vi.

Θηρόβρωτος, à feris devoratus, &c. à θήρ, ρὸς, &c. βιβρώσκω; unde βρωτὸς, Vi.

Θηροθῆραι, οἱ, venatores; à θήρ & θήρα, &c. Vi.

Θηρολέξης, in dicendo affectator; ὁ τὰς λέξεις θηρώμενος, &c. à θήρα & λέξις, Vi.

Θηρολέτης, ου, ὁ, perditor ferarum; belluarum occisor; i.e. venator, &c. θήρ, ρὸς, ὁ, & ὀλέτης, Vi.

Θηρονόμος, ου, ὁ, feras pascens; ut δρυμὸς, seu ὕλη θηρονόμος, &c. à θήρ & νομὸς, vel νομή, Vi.

Θηροσκόπος, feras observans; feris insidians; Epith. Dianæ, in Hom. Hymn. in eam: à θήρ, ρὸς, & σκοπὸς, Vi.

Θηρευτικὴ, ἡ, venatio; à θήρ, ρὸς, vel θήρα, Vi.

Θηρότερφος, & θηροτρόφος; idem cum θηριότροφος, & θηριοτρόφος, quæ vide.

Θηροφόνη, ης, ἡ, fericida: ex θήρ, fera, & φένω, occido: p. m. πέφνκα.

Θηροφόνος, feras occidens; Epitheton Dianæ; apud Eurip. in Herc. fur. Unde, in neut. θηρόφονον, sic dicitur ab aliquibus aconitum; Diosc. l. 4. & Plut. à θήρ, ρὸς, & φόνος, Vi.

Θηρώμενος, præs. part. pass. à θηράω, venor. Them. θήρ, fera.

Θηρῶν, captans, præs. part. act. ab eod. verbo & Th.

Θηρῷον, (pro τὸ ἡρῷον; Atticè, ut θοἰμάτιον, pro τὸ ἱμάτιον) monumentum seu fanum Heroi constructum, &c. τὸ ἱερὸν τοῦ ἥρωος λύκου; Aristoph. Vide ἡρῷον.

ΘΗ'Σ, τὸς, ὁ, operarius servus, mercenarius: hinc θῆσσα, ancilla: qu. à θέω, facio.

Θῆσαι, lactasse, a. 1. inf. act. verbi θάω, nutrio, lacto: vel per Sync. pro θηλάσαι. Sic θήσατο, suxit, à θάω, vel pro θηλάσατο, 3. sing. a. 1. m. Ion. à θηλάζω, lacto. Th. θηλὴ, papilla.

Θησαίατο, contemplati sunt, Ion. pro θεάσαιντο, εα in η, coalescentibus; & ν, in α verso; à θεάομαι, specto. f. άσομαι, a. 1. m. ἐθεασάμην, a. 1. opt. m. θεασαίμην.

Θησαυρίζομαι, (idem quod sequens act. θησαυρίζω) in thesauris recondo; vel simpl. recondo & asservo veluti thesaurum; item, passivè; recondor, & reponor in thesauro, &c. Vi. In activo etiam θησαυρίζω, interdum, signif. simpl. retineo, asservo, velut thesaurum, &c.

Θησαυρίζω, thesauros extruo, congero, f. ίσω, p. τεθησαύρικα, perf. pass. τεθησαύρισμαι· à Th. θησαυρὸς, vide.

Θησαύρισμα, τὸ, quod in thesauro conditum & repositum est; thesaurus; item, repositorium, asservatio, &c. Sic, θησαυρισμὸς, οῦ, ὁ, ipsa actio recondendi & reponendi in thesauro, &c. Item, θησαυριστὴς, οῦ, ὁ, qui thesauros congerit; qui in thesauris condit & asservat opes in futurum necessarias, & θησαυριστικὸς, οῦ, ὁ, idem; ut, θησαυριστικὰ τῆς τροφῆς ζῷα; animalia quæ ingeniosè & solerter cibos recondunt in suis thesauris & cellis, &c. Omnia verbalia à præcedente θησαυρίζω; & à seq. Th. θησαυρὸς, vide.

Θησαυροποιὸς, οῦ, ὁ, collector thesauri; avarus, &c. à θησαυρὸς, & ποιέω, vide.

ΘΗΣΑΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, THESAURUS: à τίθημι εἰς αὔριον, in crastinum repono. Vel ab αὖρος, dives: ut sit divitiarum repositio.

Θησαυροφύλαξ, custos thesauri; qui thesauri custodiæ præest; unde, θησαυροφυλάκιον, τὸ, locus in quo repositi thesauri custodiuntur, &c. à θησαυρὸς, & φύλαξ, Vi.

Θησέα, acc. sing. à θησεὺς, έως, ὁ, Theseus, nomen propr.

Θῆσει, 3. sing. f. 1. act. &

Θήσειν, f. 1. inf. act. à τίθημι, pono: f. θήσω, a. 2. ἔθην.

Θησέμεν, Dor. pro θήσειν, f. 1. inf. act. ejusd.

Θησεύμεσθα, Dor. & Æol. pro θησόμεθα, ponemus, 1. plur. f. 1. m. verbi τίθημι, pono.

Θησεὺς, έως, ὁ, THESEUS, nomen propr.

Θῆσθαι, lactare, Ion. pro θᾶσθαι, quod contractè pro θάεσθαι, præs. inf. pass. verbi θάω. Sed alii per Sync. dici volunt pro θηλάζεσθαι, præs. inf. pass. à θηλάζω, lacto. Th. θηλὴ, papilla.

Θήσομαι, f. 1. m. θήσω, f. 1. act. in pl. θήσομεν, verbi τίθημι, pono.

Θήσοντι, Dor. pro θήσουσι, 3. pl. f. 1. act. à τίθημι; pono.

Θῆσσα, ης, ἡ, & θῆττα, ης, ἡ, ancilla mercenaria. Th. θὴς, servus mercenarius.

Θήσω, Dor. pro θήσω, f. 1. act. à τίθημι, pono.

Θῆτα, accus. sing. à θὴς, θητὸς, ὁ, servus; θῆσσα, vel θῆττα, ἡ, ancilla.

Θητεία, ας, ἡ, servitus, seu famulatus mercedis causâ; Isocr. à Th. θὴς, θητὸς, ὁ, Vi. Unde etiam θητεὺς, έως, ὁ, qui operam suam mercede locat; qui mercede servit seu famulatur; servus mercenarius, &c. Idem qui θὴς, Vi. à quo θῆτες dicuntur mercenarii servi, οἱ τροφῆς ἕνεκα δουλεύοντες, &c. Ut, θῆτες ἐπιβάται τῶν νεῶν; famuli ad ministerium navium, &c. Valla.

Θητεύω, mercede servio: f. εύσω, à θὴς, mercenarius.

Θητικὸς, οῦ, ὁ, pertinens ad τοὺς θῆτας, mercenariorum proprius & peculiaris; vel etiam, mercenarius adject. Item qui constat ex ejusmodi mercenariis, famulisque operariis; ut Plut. in Pericle dicit, τὸν θητικὸν ὄχλον καὶ ἰδιώτην, &c. Dicitur etiam τὸ θητικὸν absolutè & substantivè, pro τὸ θητικὸν πλῆθος; apud Suid. ab eod. Th.

Θῆττα, ης, ἡ, ancilla. Vide θῆσσα.

Θητώνιον, pretium, quo mercenarius conducitur; sive quod datur mercenariis; salarium; τὸ τοῖς μισθωτοῖς διδόμενον; Suid. à θὴς, θητὸς, ὁ, & ὠνέομαι, Vi.

Θιαγὼν, --γόνος, panis, qui Diis proponebatur.

Θιάζω, choros duco, tripudio: à

ΘΙ'ΑΣΟΣ, ου, ὁ, cætus & multitudo tripudiantium, παρὰ τὸ θεῖα ᾄσαι, quod divina canant. Sunt qui legant θύασος, & si ad Bacchum respicias, θυάζω, est Bacchica orgia celebro.

Θιάσαι, Hesychio est χορεῦσαι; choros ducere, tripudiare, afferenti idem, θίασον, pro χόρευσον, tripudiato choros ducito, &c. à Th. θίασον; unde θιάζω, &c. Vi.

Θιασάρχης, ου, ὁ, sacri chori princeps, & antistes sacrificantium, vel solenni cætu deum colentium; Luc. à θίασος & ἀρχὴ, Vi.

Θιασεύω, pompatice & thiasi more progredior, aut egredior, &c. à Th. θίασος, Vi.

Θιασώδης, unde in plur. θιασώδεις ὧραι, apud Nonnum; tempora thiasis celebria; seu tempora festa & ovantia, &c. Item θιασὼν, ῶνος, ὁ, domus seu locus in quo thiasi & festa convivia agitantur, aut choreæ exercentur, &c. Unde θιασῶνες, in plur. loci conviviales; item cœnationes, &c. à Th. θίασος, Vi.

Θιασῶται, τῶν, οἱ, Sodales qui simul choros exercent: frequentius dicitur de iis, qui sacrificiorum & cultus divini prætextu veluti sodales coibant festis diebus, epulisque indulgebant: à præced.

Θιασώτης, ου, ὁ, socius, seu sodalis in chorea, &c. Est sing. Unde plur. præced. Vi. Unde etiam, θιασωτικὸς, οῦ, ὁ, ad ejusmodi sodalitium pertinens, &c. Aristot. Oecon. lib. 2.

ΘΙ'ΒΗ, ης, ἡ, fiscella è vimine plexa in modum arculæ.

ΘΙΒΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, tostus sub carbonibus; item tener, venerabilis: fortè à τέφρα, cinis, vel θύω, incendo: pro tenero, est q. à τρυφερὸς.

Θίβωνος, etiam ut θίβη, à Cypriis dicitur κιβωτὸς; arca, cista; teste Hesychio; à Th. θίβη, Vi.

Θιγγάνω, contrecto, attingo, pertingo, tango, &c. Unde pass. θιγγάνομαι, tangor; unde part. præs. θιγγανόμενος, tactus, qui tangitur, &c. à Th. θίγω, Vi. Unde etiam verbale θίγμα, τὸ, quod tangitur; & θίξις, tactus, &c. Plut. à 1. & 2. pers. præt. pass. verbi θίγω, Vi.

Θίδραξ, & θιδρακίνη, pro θρίδαξ, & θριδακίνη, dicuntur, transposito ρ; (teste Hesychio) hæc Vi.

Θιγεῖν, a. 2. inf. act. &

Θιγέμϵν, Ion. pro θιγϵῖν, præſ. inf. à θίγω, tango.
Θίγοισα, Dor. pro θίγουσα, tangens, præſ. part. f. g. &
Θίγον, tange, Dor. pro θίγε, a. 2. imperat. act. à
ΘΙ'ΓΩ, TANGO, attingo: f. ξω, p. τέθιχα, a. 1. ἔθιξα, a. 2. ἔθιγον. Hinc θίξις, εως, ἡ, tactus.
ΘΙ'Ν, aut θὶς, θινὸς, ὁ, ἡ, acervus, cumulus; item littus. Eſt &
Θῖν', accuſ. ſing. pro θῖνα, à θὶς, littus.
Θινοῦσθαι, aggere obſtrui; apud Polyb. l. 3. Bud. interprete; item, θινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ; littoreus, ſeu θίνας, referens; leviter elatus in modum cumulorum arenarum, & acervorum frugum; nam θῖνες, Heſychio ſunt cumuli arenæ & fructuum comportatorum, &c. à θὶν; V.
Θίξις, ιος, ἡ, tactus, &c. Vide ſuprà in θιγγάνομαι.
Θῖος, Deus, Cretenſ. à θεός.
Θιπόβρωτος, malus, pro θριπόβρωτος, comeſtus à verminibus vel tineis, quæ θρίπες, & βρώσκω, comedo.
Θὶς, ινος, ὁ, idem cum θὶν, agger; item cumulus arenæ, & acervus frumenti, &c. V.
Θιασόω, conjicio, Heſych. puto à θίασος, ut ſit vatis inſtar divinare.
Θλαδίας, eunuchus, propriè cui teſtes contuſi: à θλάω, frango.
Θλασίας, ου, ὁ, pro eodem.
Θλάομαι, contundor, collidor, &c. dicitur etiam peculiari ſignif. θλαδιᾶσαι, is cui teſticuli ſunt contuſi ſeu eliſi, &c. eſt paſſ. à θλάω, vi. Undè etiam verbalia, θλάσμα, τὸ & θλάσις, ιος, ἡ, contuſio, colliſio, &c. Ut θλάσματα δακτυλίων, apud Dioſc. ſunt ſedis contuſiones; & θλάσις τῶν ὤτων, fractura aurium, &c.
Θλάσπι, εως, τὸ, THLASPI, herba: à θλάω, quia ſemen habet quaſi contuſum.
Θλάσσε, 3 ſing. a. 1. act. Poët. pro ἔθλασε, a.
ΘΛΑ'Ω, elido, frango: f. σω, p. κα. Hinc θλάσμα, ατος, τὸ, fractura.
Θλαστὸς, contuſus; ut θλασταὶ ἐλᾶαι, contuſæ olivæ, quæ conditurам quamlibet facile recipiunt; Athen. l. 2. Item, θλαστικὸς, contundendi, ſeu collidendi vim habens, &c. Utrumque verbale à θλάω, & θλάομαι; V.
Θλιβίας, θλαδίας, ſpado: cui teſtes τεθλιμμένοι, ſeu eliſi: à
ΘΛΙ'ΒΩ, premo: f. ψω, p. φα, perf. paſſ. τέθλιμμαι, perf. part. τεθλιμμένος, preſſus, pro θλίβω, Æol. φλίγω, unde AFFLIGO.
Θλίμμα, ατος, τὸ, & ἀπόθλιμμα, ſuccus expreſſus; à θλίβομαι, premor; item exprimor; ut uvæ dicuntur θλίβεσθαι, exprimi, &c. à θλίβω; V.
Θλίψις, εως, ἡ, afflictio, anxietas: à θλίβω, premo.
Θνάσκω, Dor. pro θνήσκω, morior: θνάσκομεν, Dor. pro θνήσκομεν, & θνατὸς, Doricè pro θνητὸς, mortalis: Them. θνήσκω.
Θνατὰ μέλη, mortalia membra, nom. vel acc. pl. à θνατὸς; vide præced.
Θνήξομαι, f. 1. m. à θνήσκω, morior.
Θνησείδιον, τὸ, materia morticina; apud Philoſtr. Item,
Θνησιμαῖον, ου, τὸ, morticinum, cadaver: &
Θνῆσις, εως, ἡ, mors: ab eod. Them.
Θνῆσκον, moriebantur, pro ἔθνησκον, 3. pl. imperf. &
Θνήσκοντες, nom. pl. præſ. part. à
ΘΝΗ'ΣΚΩ, morior: f. θνήξομαι, η, εται, f. 2. m. θανοῦμαι, p. τέθνηκα, q. à θνάω; pluſq. p. ἐτεθνήκειν, εις, ει, a. 2. ἔθανον, ες, ε, quod à θείνω, percutio: p. m. τέθνακα, inf. p. m. τεθνᾶναι, contract. pro τεθνακέναι. Hinc θνητὸς, οῦ, ὁ, mortalis: θάνατος, ου, ὁ, mors; item pro capite, ſeu re capitali: θανατόω, morte afficio: ἀθάνατος, ου, ὁ, ἡ; immortalis: ἀθανασία, ας, ἡ, immortalitas: εὐθανασία, ας, ἡ, bona & facilis mors.
Θνητογαμία, nuptiæ mortalium, nuptiæ à dea, cum mortali, contractæ; ita enim dictæ ſunt nuptiæ Thetidos deæ, & Pelei mortalis, &c. à θνητὸς, & γάμος, quæ vide.
Θνητοῖο, gen. Ion. à θνητὸς, οῦ, ὁ, mortalis: dat. pl. θνητοῖσι, à præced.
Θνητῶν, gen. pl. à θνητός. V. θνητοῖο.
Θοάζω, celeriter moveor: à θοὸς, celer.
Θοῇσι, velocibus, dat. plur. f. g. Ion. pro θοαῖς, à θοός.
Θοιμάτιον, parva veſtis; q. d. veſticula, palliolum; Atticè, pro τὸ ἱμάτιον; diminut. ab ἱμάτιον; V.
Θοιμάτιον, ου, τὸ, Att. pro τὸ ἱμάτιον, veſtis: Th. ἕω, induo.
Θοίμην, οῖο, οῖτο, a. 2. m. opt. Poët. pro θείμην, εῖο, εῖτο, à τίθημι, pono.
Θοίνα, ἡ, dapes, in Epigr. θοίναμα, τὸ, epulum, convivium, & θοινατήριον, pro θοινητήριον, τὸ, epulæ, dapes, id ipſum quod epulamur, &c. omnia à ſeq. θοινάω; V.
Θοινάω, f. ήσω, p. ηκα, convivor, epulor: à
ΘΟΙ'ΝΗ, ης, ἡ, epulum, convivium: item cibus: tanquam à θόω, epulor; vel potius ab οἶνος, vinum, aut ab utroque.
Θοινητήριον, τὸ, vide in θοίνα.
Θοινητικὸς, οῦ, ad epulationem idoneus: &
Θοινητὸς, οῦ, ὁ, idem; ad comedendum aptus, quem epulari poſſumus, & neut. θοινητὸν, ad comedendum aptum, &c. Item θοινήτωρ, ορος, ὁ, comeſtor, conviva, epulo, vorax, devorator, &c. omnia, ut & ſequens,
Θοινίζω, Ionicè, convivio excipio: à θοίνη.
Θοινοῦμαι, & θοινῶμαι, idem quod θοινάω, & ab eodem.
Θοῖτο, vide in θεῖτο, & in θοίμην.
Θολερόω, ῶ, turbo; vel turbidus aut turbatus ſum, &c. à ſequente θολερὸς; vide.
Θολερὸς, οῦ, turbidus: à θόλος, ſordes.
Θολερῶς, turbidè, adverb. θολερῶς προβαίνειν, titubanter incedere: à præced.
Θολέω, turbo, perturbo, &c. à ſeq. Th. θολὸς; V.
Θολία, ας, ἡ, pileus faſtigiatus, umbella: à
ΘΟΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, ſordes, fæx, atramentum ſepiæ, & adjectivè, turbidus. Hinc θολόω, turbo: θολερὸς, οῦ, ὁ, turbidus, ſordidus: at
Θόλος, ου, ὁ, camera faſtigiata: hinc θολία, pileus acutus.
Θολοειδὴς, cameratus, fornicatus; Theophr. à præced. θόλος, camera edificii, & εἶδος, τὸ, &c. V.
Θολοῦντα, acc. ſing. part. præſ. à
Θολόω, f. ώσω, p. ωκα, turbo. Th. θολὸς, fæx.
Θολώδης, ου, εος, ὁ καὶ ἡ, turbido cœno ſimilis, vel plenus, fæculatus, obturbatus, &c. Item θόλωσις, εως, ἡ, turbatio, inſ. ſcatio, inquinatio quæ fit ſordidus turbatis: item turbamentum, inquinamentum, &c. verbale à θολόω, ῶ, turbo, obturbo, cœno, ſcil. fæculento excitato, &c. V.
ΘΟΟ'Σ, ἀ, ὸν, celer, velox, q. à θέω, celeriter eo.
Θόω, acuo; undè ἐθόωσα, Od. ι. v. 323. eſt à præced. Th. θοὸς, velox; item, acutus, &c.
Θορεαῖος, ſeminalis, &c. idem quod θορικὸς, & ab eod. V.
Θόρε, deſiliit, 3. ſing. a. 2. act. Ion. à
Θορέω, vel θόρω, ſalio, f. ήσω, a. 2. ἔθορον.
Θορὴ, ἡ, genitura, ſemen, genitale, ſcil. ſemen, quod mas fœminam iniens, effundit; (idem quod γονὴ) Herodot. in Thalia; à Them. θόρω inſilio, &c. vide.
Θορικὸς, οῦ, ὁ, ſeminalis, genitali ſemini accommodus, &c. ut θορικὸς πόρος; meatus qui genitalis ſeminis receptaculum ſufficit; Ariſtot. 4. animal. Sic, θορικοὶ πόροι, maris genitales meatus, & τὰ θορικὰ, partes ſeminales, ſeminis genitalis conceptacula, &c. à præced. θορὴ; V.
Θορνύω, ſive θόρνυμι; item θόρνυμαι, & θορνύομαι, inſilio, ineo, libidine agitor, coeo, &c. obſcœna vocabula; à Th. θόρω, inſilio, &c. V.
Θόρον, Ion. pro ἔθορον, imperf. vel a. 2. præced.
Θορὸς, & θορὴ, ſemen genitale. Th. θόρω, ſalio.
Θόρος, ab Heſychio exp. initor, admiſſarius; ab eod. Th. θορὸς, autem, Ariſtot. de piſcium ſemine dixit, & Theophr. exp. virus genitale, quo piſces ova ſpargunt, &c. V.
Θορυβεῦσιν, Dor. pro θορυβοῦσι, tumultuantur: à
Θορυβέω, tumultuor, perturbo: f. ήσω, p. τεθορύβηκα, imperf. ἐθορύβεον, ουν. Th. θόρυβος, tumultus.
Θορυβήσῃ, obſtrepat, 3. ſing. a. 1. ſub. act. à præced.
Θορυβητικὸς, οῦ, ὁ, q. d. tumultuatorius; i. e. qui tumultuari ſolet; aut qui lubenter tumultuatur, & turbas excitat; item, obſtreperus, &c. ab eod.
Θορυβοποιὸς, tumultum excitans, tumultus ſeu turbarum excitator, ſeditioſus, &c. Undè θορυβοποιέω, tumultum ſeu turbas excito, &c. à θόρυβος, & ποιέω; vide.
ΘΟ'ΡΥΒΟΣ, ου, ὁ, tumultus, turba: q. à θρόος & βάω. Hinc θορυβέω, tumultuor.

Θορυβοῦντες, tumultuantes, præsent. part. plur. num. masc. gen. à θορυβέω, quod vide.

Θορυβώδης, & θορυβοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, tumultuosus, turbulentus; tumultu plenus, &c. strepens, obstrepens, &c. Undè adv. θορυβωδῶς, tumultuose, turbulenter, raptim, &c. à Th. θόρυβος, vide. Unde etiam θορυβοῦμαι, contractè, pro θορυβέομαι; idem quod θορυβέω, seu θορυβῶ, tumultuor, &c. vide. Interdum autem passivè, conturbor; seu adversus me turbæ seu tumultus excitantur, &c. Item festivo strepitu, seu applaudente acclamatione excipior, & approbor, &c. Th. θόρυβος.

Θορνύω, & θόρνυμι, libidine agitor, coïtum appeto: πρὸς τὴν θορὴν ὀρνύεσθαι, ad genitale semen excernendum impetu quodam ferri: à

ΘΟ'ΡΩ, sive θορέω, salio: q. à θέω ῥᾶον. præs. part. θόρων.

Θοῦ καὶ θέσο, θέσθω, a. 2. imperat. m. verbi τίθημι, pono: a. 2. m. ἐθέμην.

Θουκυδίδης, ου, ὁ, THUCYDIDES: in dat. Θουκυδίδῃ.

Θοῦπος, Hesych. λόγος, μῦθος, fortassis, pro τὸ ἔπος.

Θουραῖος, θουρικὸς, & θούριος, idem quod θοῦρος; qui cum impetu assultat, &c. vide. Item θούρης, idem quod θόρος, qui init, initor, & θορῆθρα, initus, &c. omnia ab eodem Th. θόρω; vide.

Θούριδος, impetuosæ, gen. sing. à θοῦρις, ιδος, ἡ. Th. θόρω, salio.

Θοῦρος, ου, ὁ, impetuosus: in f. g. θοῦρις; ab eod. Th.

Θοῦρος Συβαρίτης, THURUS Sybarita, nomen viri.

Θόωκος, Poët. pro θῶκος, sedile, solium: à θοάζω, sedeo. Th. θοὸς, celer.

Θόωνα, accus. sing. à θόων, Thoon, nomen propr.

Θοῶς, adv. celeriter. Th. θοὸς, celer.

Θοῶσαι, acuere, nitidum reddere, ignire, &c. à θοόω; V.

Θράκη, ης, ἡ, THRACIA.

Θρακίας λίθος, lapis Thracius; nascitur in fluvio Scythiæ, nomine Ponto, teste Diosc. lib. 5. lapis hic aqua accenditur, & oleo extinguitur; ut tradunt Alexand. Aphrod. & Plin. lib. 33. c. 5. à Th. θρᾷξ; V.

Θρακιστὶ, Thracum more: à Θρᾷξ, Thrax.

Θραμὶς, aries, Hesych. hinc verisimile per Aphær. Angl. Ram.

Θρᾶνος, ου, ὁ, sella. Them. θράω, sedeo.

Θρανεύω, supra scabellum, ubi pelles extendi solent, extendo, & θρανεύεσθαι, extendi; nam θρᾶνον, ligni genus est in quo pelles extenduntur, à θρᾶνος, sedes, scabellum, & peculiariter scabellum, ubi coria & pelles extenduntur, & in nave, θρᾶνος dicitur ubi sedent θρανῖται, &c. à quo etiam θρᾶνος, derivantur sequentia; viz. θράνιον, τὸ, idem quod θρᾶνος, sella, & peculiariter, sella familiaris comparata ad alvum exonerandam; unde θρανίδιον, τὸ, sellula, vel parvum scabellum, diminut. Item θρανίτης, ου, ὁ, scil. ἐρέτης, remex, sessor, qui in puppi triremis sedet, & remigat; Thucyd. lib. 6. in fœm. gen. θρανῖτις; ut κῶπαι θρανίτιδες, remi thranitarum, apud Eust. Item θρανιτικὸς, qui thranitæ est; Athen. lib. 5. omnia ut dictum, à θρᾶνος, & Th. θράω; V.

Θρανύσσω, confringo, comminuo; à Th. θραύω; V.

ΘΡΑ'Ξ, ακὸς, & Poët. θρῆξ, ηκος, ὁ, THRAX. Hinc θρᾴκιος, & θρακικὸς, Ion. θρηΐκιος, ου, ὁ, Thracius.

Θρασεῖα, ας, ἡ, f. g. à θρασὺς, έος, ὁ, audax. Th. θάρσος, fiducia.

Θρασέω, audax sum; & θρασεῖν, audacem esse, &c. (Undè Thraso, apud Terent.) Item θρασέως, cum audacia, temerariè, & interdum in bonam partem, audacter; i. e. fidenter; Isocr. in Euagr. Utrumque à θάρσος, vel θρασὺς; V.

Θρασκίας, ὁ, thrascias ventus; Cæcias etiam dictus; inter septemptrionem & occasum solstitialem spirans; dictus ità, q. θρακίας; ut vult Etymol. à Th. θρᾷξ; V.

Θράσος, εος, τὸ, audacia: per Metath. pro θάρσος, idem.

Θρῇσσα, Atticè θρᾷττα, seu θρῇττα, sive θρῇσσα, & Ion. θρῄισσα, ἡ ex θρᾴκης, fœmina ex Thracia; à Them. θρᾷξ; vide.

Θράσσω, perturbo, vellico: Poët. pro ταράσσω, turbo, per Sync.

Θρασύγλωττος, q. d. audacilinguis, audax verbis; undè θρασυγλωττία, linguæ audacia, audacia verborum, &c. à θρασὺς, & γλῶσσα, seu γλῶττα; V.

Θρασύγυιος, ου, ὁ, ἡ, Poët. qui audacia habet membra: ὁ θρασέα ἔχων γυῖα.

Θρασύδειλος, qui simul est audax & timidus; in quo audacia cum timiditate juncta est, audaciæ ostentator, qui idem & timidus. &c. Aristot. Eth. 3. à θρασὺς, & δειλὸς; V.

Θρασυκάρδιος, ου, ὁ, ἡ, audaci præditus corde: à θρασὺς, audax, & καρδία, cor.

Θρασυμαχᾶν, gen. pl. Dor. pro θρασυμάχων, a θρασύμαχος, ου, ὁ, ἡ, audax in pugna: quod vide.

Θρασυμάχανος, ω, ὁ, ἁ, Poët. & Dor. pro θρασυμήχανος, ου, ὁ, ἡ; audax machinator, qui consilium init audax: ex θρασὺς, audax, & μαχανὴ, machina.

Θρασύμαχος, ου, ὁ, THRASYMACHUS, nomen prop. q. audax in bello: ex θρασὺς, & μάχη, pugna.

Θρασυμέμνονα, acc. sing. à

Θρασυμέμνων, ονος, ὁ, ἡ, audax, qui audacter irruentem hostem sustinet: ex θρασὺς, audax, & μένω, maneo, exspecto.

Θρασυμήδεα, acc. sing. à

Θρασυμήδης, εος, ὁ, THRASYMEDES, nomen prop.

Θρασύμητις, & θρασυμήτης, audax in consilio capiendo; cui est audax consilium, &c. à θρασὺς, & μῆτις; V.

Θρασυμήχανος, vide θρασυμάχανος.

Θρασύμυθος, audacia funditans verba; in verbis & loquendo audax & temerarius, &c. à θρασὺς, & μῦθος; V.

Θρασύνομαι, audax fio; item audacter loquor: à θρασὺς, audax: quod vide.

Θρασύνω, audacem seu confidentem reddo, audaciam affero; Thuc lib. 1. &c. est act. præced. ab eod. Th.

Θρασυξενία, hospitis insolentia, audacia & insolentia hominis perigrini; Plat. à θρασὺς, & ξένος, unde ξενία, &c. vide.

Θρασύπονος, ου, ὁ, ἡ, Poët. ὁ ἐν τοῖς πόνοις θρασὺς, qui labores audacter adit, & tolerat.

Θρασὺς, εῖα, ὺ, audax. Them. θάρσος, fiducia.

Θρασύσπλαγχνος, qui est audacibus visceribus, seu pectore intrepido; undè adv. θρασυσπλάγχνως, audacter, intrepidè, &c. Æschyl. in Prom. & Eur. in Hippol. à θρασὺς, & σπλάγχνον.

Θρασύστομος, qui audaci est ore; qui nihil non audet proloqui; undè θρασυστομέω, audacter & insolenter loquor; à θρασὺς, & στόμα; V.

Θρασύτης, ητος, ἡ, audacia, temeritas; Thuc. Plut. à θρασὺς, &c. V.

Θρασύφωνος, audaci & procaci voce utens; unde θρασυφωνία, vocis audacitas & procacitas; Poll. lib. 2. à θρασὺς, & φωνὴ; V.

Θρασύχειρ, audax manu; in Epigram. Unde θρασυχειρία, audacia manus, seu manuum; a θρασὺς, & χεὶρ; V.

Θρᾷττα, pro θρᾷσσα, Threicia, &c. vide. Sic, θράττω, pro θράσσω, turbo, &c. vide.

Θραυλὸς, ruptu facilis; à θραύομαι, frangor: Th. θραύω; V.

Θραυσάντυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ; frangens cantham seu orbem currus; Aristoph. vet. à θραύω, & ἄντυξ; V.

Θραῦσις, ιος, ἡ, fractio, ruptura; item θραῦσμα, ατος, τὸ; fragmentum, frustum, & θραυστὸς, fragilis, qui frangi potest; item friabilis, &c. omnia verbalia à θραύω, V;

ΘΡΑΥ'Ω, frango, ferior: hinc θραυστὸς, οῦ, fragilis: quasi à θλάω, mutato λ in ρ.

ΘΡΑ'Ω, sedeo: f. ήσω, a. 1. m. ἐθρησάμην, a. 1. inf. m. θρήσασθαι.

Θρέϊσσα, ας, ἡ, Dor. pro θρῄισσα, legitur & θρᾷσσα vel -ττα, Threïssa.

Θρεκτικὸς, οῦ, ὁ, velox, celer; vel, cursu velox; Hesych. Item θρεκτὸς, decursus; i. e. cursus peractus; ut θρεκτὸς δρόμος, &c. Utrumque verbale à τρέχω; quod vide.

Θρέμμα, ατος, τὸ, pecus, omne quod alitur, pro θρέμμα; à τρέφω, alo: f. θρέψω, perf. pass. τέθραμμαι.

Θρέξασκον, cucurri, vel cucurrerunt, 1. sing. vel 3. plur. a. 1. ind. act. Poët. pro ἔθρεξα, vel ἔθρεξαν, verbi τρέχω, curro: f. θρέξω, p. δεδράμηκα, a. 2. ἔδραμον, p. m. δέδρομα. Alii volunt esse imperf. act. verbi θρεξάσκω, idem quod τρέχω.

Θρέξω, f. 1. act. verbi τρέχω. Vide θρέξασκον.

Θρεοκάρδιος, ου, ὁ, ἡ, Poët. cui præ metu cor in pectore trepidat & salit: à θορέω, & per Sync. θρέω, salio, & καρδία, cor.

Θρέπτα, τὰ, per Sync. pro

Θρεπτήρια, τὰ, educationis præmia. Them. τρέφω, alo: f. θρέψω.

Θρεπτὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor, seu altor, θρέπτρα, & θρέπτειρα, ας, ἡ, nutrix, altrix; θρεπτήριος, ου, ὁ, qui ali & nutriri solet, ad alendum idoneus, &c. Item θρεπτὸς, altus, nutritus; seu qui alitur & nutritur

nutritur, & θρεπτικὸς; aptus ad nutriendum & alendum; alendi & nutriendi, vi. præditus; ut θρεπτικὴ δύναμις, &c. verbalia à τρέφω, V.

Θρέφθη, 3. sing. a. 1. pass. Ion. à τρέφω, alo: a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα.

Θρέψαι, a. 1. inf. act. θρέψαιο, 2. sing. a. 1. opt. m. ejusd. verbi.

Θρεψάμενος, a. 1. part. m. verbi τρέφω, alo: f. θρέψω.

Θρέψασα, a. 1. part. act. fœm. gen. ejusdem.

Θρέψε, pro ἔθρεψε, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. &

Θρέψον, nutri, a. 1. imperat. act. &

Θρέψω, alam: f. 1. ind. activ. à τρέφω, alo.

Θρέψις, εως, ἡ, nutritio, alitura, verbale ab eodem verbo τρέφω, V.

ΘΡΕ'Ω, vel potius θρέομαι, tumultuando clamo, seu loquor: hinc θρόος, clamor.

Θρηΐκιος, ου, Thracius, à θρῆξ, ηκος, Ion. pro θρᾷξ.

Θρῆϊξ, Ion. pro θρῆξ, quod pro θρᾷξ, Thrax.

Θρήκη, ης, ἡ, THRACIA, nomen regionis.

Θρήκηθεν, ex Thracia, à præced. θρήκη; vide.

Θρηκῶν, gen. pl. Ion. pro θρακῶν; à θρᾷξ, Thrax.

Θρηνεῖ, præs. imperat. act. à

Θρηνέω, lamentor, odas lugubres cano: imperf. ἐθρήνεον, ουν, f. ήσω, p. τεθρήνηκα, a. 1. imperat. act. θρήνησον, άτω, plange: à θρῆνος, V.

Θρηνητέος, lugendus, θρηνητικὸς, ῆ, ὸν, ad luctum propensus, quærulus, luctui deditus, &c. Undè θρηνητικῶς, adverb. more eorum qui ad lugendum seu lamentandum propensi sunt, lugubriter, lamentabiliter, &c. Poll. à θρηνέω, & θρῆνος.

ΘΡΗ῀ΝΟΣ, ου, ὁ, luctus, planctus: q. à θρέω, tumultuando clamo, vel loquor: alii παρὰ τὸ θραύειν τὸν νοῦν; quod luctus animum frangat.

Θρηνοῦσι, 3. pl. præs. ind. act. à θρηνέω; quod vide.

Θρῆνυς, υος, ὁ, scabellum pedum. Them. θράω, sedo: f. ήσω.

Θρηνώδης, εος, vel εως, ὁ, ἡ, ad lamentandum propensus, luctui assuetus, flebilis, gemibundus, querulus, lamentabilis, &c. (idem quod θρηνητικὸς, & ab eodem; V.) ut μέλος θρηνῶδες, exp. carmen lugubre & lamentabile, &c. Sic, γυναικεῖον γένος ὀξὺ θρηνῶδες, καὶ θρηνητικὸν, Poll. in 6.

Θρηνωδὸς, qui carmen lugubre, seu carmina lugubria canit; & peculiariter, qui conductus plorat in funere: undè θρηνωδία, lugubris cantus, lugubre carmen, lamentum: item verbum, θρηνῳδέω, ῶ, lugubre carmen cano, lugeo, deploro, &c. ex θρῆνος, & ᾠδὴ, seu ᾠδός; V.

Θρῆξ, ηκὸς, ὁ, Poët. pro θρᾷξ, Thrax, &c. V.

Θρησκεία, ας, & Ion. η, ης, ἡ, religio cultus Dei, veneratio, observantia: à

ΘΡΗΣΚΕΥ'Ω, superstitiosè Deum colo, veneror: q. θεοῖς ἀρέσκειν. Vulgò à θρᾷξ, Ion. θρῆξ, θρηκὸς, Thrax: quod apud Thraces Orpheus cultum Deorum invenerit. Hinc θρησκεία, superstitiosus Deorum cultus: ἐθελοθρησκεία, ας, ἡ, cultus divinus, quem quis sua sponte elegit.

Θρῆσκος, ου, ὁ, religiosus: à præced.

Θρῇσσα, Threicia, pro θρᾷττα, seu θρᾷσσα, V.

Θρήνιον, ου, τὸ, ea pars currus, cui onera imponuntur: an à θρῆσαι, sedere?

Θρῖα, τὰ, folia ficulnea, quæ interdum pinguntur in vestibus, varietatis & voluptatis gratiâ; (undè θρῖον, & θρῖοι.) Item θριάζω, folia fici arboris colligo; à præced. θρῖα; item, furore percitus sum, numine afflor, sortilegum & vatum more, & sic est à seq. θριαὶ; vide.

Θριαὶ, αἱ, calculi, quos sortilegi in urnam mittunt: an à θραύω, frango, quia fragmenta lapidum? aut quod eis frangant dubitationem?

Θριαὶ, αἱ calculi sortilegum, sic dicuntur, quasi τρεῖς, τινες οὖσαι, quòd tres sint calculi, & à tribus Nymphis inventi, & sic à Th. τρεῖς, deriv.

Θριαμβεύομαι, ducor in triumpho; seu de me triumphatur, est pass. à seq. act. θριαμβεύω, vide. Undè nomen verbale, θριαμβευτὴς, οῦ, ὁ, triumphator, &c.

Θριαμβεύω, TRIUMPHO de aliquo, triumphare facio: cum accus. f. εύσω, a. 1. part. θριαμβεύσας, αντος &

Θριαμβικὸς, ῦ, triumphalis: Item,

Θριαμβὶς, idem, ut θριαμβὶς στολὴ; vestis triumphalis, &c. apud Suid. (ut à præced. θριαμβικὸς ἀνὴρ, vir insignis triumpho, sive triumpho potitus, &c. apud Plut. in Camillo.) Omnia à seq.

ΘΡΙ'ΑΜΒΟΣ, ου, ὁ, TRIUMPHUS: θριαμβεύω, triumpho. Qui enim triumphabant, solebant cum θρίοις ἐμβαίνειν, cum foliis, seu festa fronde incedere. Suidas ducit à θρίασις, id est, Poëtarum furor.

Θριᾶσθαι, vaticinari, propriè, per sortilegia; apud Suid. à θριαὶ, calculi sortilegum, &c. vi. Unde etiam nomen θριάσιον, quomodo dictum fuit πεδίον quoddam, ἀπὸ τῶν ἐληλυθότων εἰς αὐτὸ θριῶν ὑπ' Ἀθηνᾶς, inquit Etymol.

Θριασταὶ, οἱ, ficuum Cultores; item vinitores, &c. verbale à θριάζω, id vide, quod à θρῖον, τὸ; V.

Θριγγὸς, ῦ, ὁ, vallum, loci alicujus munimentum, &c. idem quod Th. θριγκὸς; vi. Undè etiam θρίγκιον, diminut. septum parvum, &c. Item θριγκόω, vallo, sepio, lorico; coronam seu fastigium ædificio impono, &c. Item θρίγκωμα, sepimentum, & θρίγκωσις, loricatio, circumseptio.

ΘΡΙΓΚΟ'Σ, seu θριγχὸς, ῦ, ὁ, pinna seu corona murorum, & qu. capillus, vallum, septum, templum: à θρὶξ, quia ut capillus muri.

Θριδακίνη, lactura; & speciatim, lactura sylvestris; Gal. Item, θριδακινὶς, lactucula; Athen. lib. 2. diminut. à θρίδαξ, vel θριδακίνη, & θριδακίσκη, idem; Athen. lib. 2. Item θριδακώδης, εος, ὁ, ἡ, lacturæ similis, qui è lacturarum genere est; vel, lacturæ naturam referens, &c. omnia à Them. θρίδαξ, ακος, ἡ; vide.

ΘΡΙ'ΔΑΞ, κος, ἡ, lactuca, herba nota.

Θρίζω, meto, incido, rado, per Syncopen pro θερίζω, id vide.

Θριμμός, γρυσμὸς, Hesych. an à τρίζω, strido?

Θρινάκη, ης, ἡ, idem quod θρῖναξ, seu τρῖναξ, ακος, ὁ, instrumentum rusticum, tridenti simile; ventilabrum tridens, cribrum, &c. Item θρινακία, & θρινακίς, Sicilia, quod sit θρινακῇ similis.

Θρῖναξ, ακος, ὁ, vannus, vannulus. Alii leg. τρῖναξ.

ΘΡΙ'Ξ, τριχὸς, ἡ, capillus, seta, villus: dat. pl. θριξί, hinc τριχώδης, εος, ὁ, ἡ, pilosus: τριχωτὸς, ῦ, ὁ, idem capillus ergò est, ut ἀθὴρ, ἀθέριξ, arista: à θερίζω, meto.

Θριοβόλος, ου, ὁ, qui θρίας in urnam divinam jacit, sortilegus, &c. à θριαὶ, αἱ, & βάλλω, undè βόλος.

Θρῖον, folium ficus, frons ficulnea: q. à θρέω, sono. Th. tamen est θριαὶ, quod vide.

Θρῖοι, οἱ, extremi rudentes, funes nautici, qui sedata tempestate, de prora primi laxantur; Aristoph. est usitatius sic, in plur. à sing. θρῖος; V.

Θρῖον, ου, τὸ, folium dicitur ficulneum, quod τριμερὲς, ἐστι scribit Etym. Sed dicitur etiam sic, generaliter, quodvis folium; seu simpliciter folium; undè θρῖα ἐγκεφάλου, sunt membranæ cerebri, &c. ob similitudinem cum foliis, presertim ficulneis, &c.

Θρῖος, ὁ, extremus rudens, qui laxatur primùm in prora, vento favente: ab eod. Them.

Θριποδέστατος, & θριπήδεστος, ου, ὁ καὶ ἡ corrosus & exesus à tineis; Theophr. Luc. à θρὶψ, πὸς, ὁ, & ἐσθίω, ω, ὁ; vide.

Θριπόβρωτος, ὁ, ἡ, idem, corrosus, & exesus à vermibus, qui θρίπες dicuntur, &c. à θρὶψ, πὸς, ὁ, & βιβρώσκω, unde βρωτὸς, &c. V.

Θριποφάγος, cui victus est ex cossis; i. e. Vermibus lignorum, qui vescitur vermibus lignorum, &c. Aristot. Hist. An. lib. 9. à θρὶψ, θριπὸς, ὁ, & φάγος;

Θριπώδης, εος, vel εως, ὁ καὶ ἡ, putrescens, vermibus obnoxius; Theophr. Hist. Plant. l. 3. c. 2. à θρὶψ, πὸς, ὁ; vide.

Θρὶψ, πὸς, ὁ, vermis qui lignis innascitur. Th. τρίβω, tero.

Θροέω, turbo, tumultando clamo, item loquor, f. ήσω, p. τεθρόηκα, à θρόος, clamor tumultuantium, quod à p. m. τέθροα, verbi θρέω, vel potius θρέομαι, tumultuando clamo.

Θροηθῆναι, turbatum esse, a. 1. inf. pass. θροηθεὶς, aorist. 1. part. passiv. à θροέω, turbo.

Θρομβεῖον, & θρομβίον, ου, τὸ, (& Ionica resolutione θρομβήϊον;) grumulus, parvus grumus; Diosc. l. 6. diminut. à θρόμβος, vi. Unde etiam θρομβόω, ῶ, in grumos cogo, &c.

ΘΡΟ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, grumos, sanguis coagulatus.

Θρομβόομαι, in grumos concresco, infin. præs. θρομβοῦσθαι, aorist. 1. part. passiv. θρομβωθεὶς, εῖσα, εν, concretus: à præced.

Θρομβώδης, ε͂ος, ὁ καὶ ἡ, grumo similis, grumi speciem gerens, grumosus, &c. à θρόμβος, V.

Θρόμβωσις, concretio, qua nimirum aliquid glaciatur, congelatur, & in grumos coit, &c. ut θρόμβωσις αἵματος, & θρόμβωσις γάλακτος, &c. est verbale à θρομβόομαι, V.

Θρομβωθεὶς, concretus, coagulatus, &c. (part. aor. 1. pass. verbi θρομβόω) ut θρομβωθὲν γάλα, concretum lac; & τεθρομβωμένον γάλα, idem; lac coagulatum, &c. part. neut. præt. pass. ejusdem verbi.

Θρονίζω, fut. ίσω, in throno colloco, unde θρονισμὸς, ε͂, ὁ, collocatio in throno; & θρονιστὴς, ε͂, ὁ, qui in throno collocat, &c. omnia à θρόνος; id vide.

ΘΡΟ'ΝΟΝ, ε, τὸ, flos, pigmentum, rosa: παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ τῆς γῆς.

Θρονοποιὸς, qui thronos conficit & fabricatur; Poll. lib. 7. c. 30. à θρόνος, & ποιέω; V.

Θρόνος, ε, ὁ, THRONUS, solium, regnum, q. θεάνος, à θεάω, sedeo, vel à p. m. τέθρονα unde θρόος, clamor: & per Epenth. τῆ ν, θρόνος.

Θρόος, ε, ὁ, tumultuantium clamor: à θρέω, clamo; quod vide.

Θρεῦμαι, tumultuor, perturbor, tremefio, Matth. 24 est contract. pro θροέομαι, pass. ab act. θροέω; V.

Θροῦς, per contract. in prosa, idem cum, & pro θρόος, tumultus, murmur, susurrus; fama, seu rumor susurrans, &c. à Th. θρέω; V.

ΘΡΥΑΛΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, ellychnium, herba cujus folia sunt apta ad ellychnia, q. à θέρω, & ἅλλομαι, quod caleat ac surgat.

ΘΡΥΓΑΝΑ'Ω, frico, scalbo, scalpo: q. à θρέειν τῷ κνᾶν, sonare radendo.

Θρύινος, junceus; apud Suid. à Th. θρύον, τὸ; V.

Θρυλέω, idem quod θρυλλέω, vide in θρύλλος, susurrus.

Θρύλλημα, τὸ, quod vulgi rumoribus jactatur, fabula vulgi, proverbium vulgi, rumor, murmur, &c. est verbale à θρυλλέω, V.

Θρυλίζω, idem quod θρυλλίζω, V.

Θρυλλίζω & θρυλλίσσω, susurro, murmuro: à

ΘΡΥ'ΛΛΟΣ, ε, ὁ, susurrus, murmur, tumultus: q. à θρέω, sono: hinc θρυλλέω, & θρυλλίζω, susurro, murmuro: πολυθρύλλητος, ε, ὁ, ἡ, multum celebratus.

Θρυλλούμενον, τὸ, celebratum, vulgoque jactatum; quod circumfertur & in ore omnium est; est quasi neut. part. præs. pass. verbi θρυλλέω, susurro: item, famigero, dissemino, jacto, &c. Unde θρυλλεῖσθαι, dicitur res; i. e. vulgo jactari, rumore vulgi celebrari, divulgari, &c. Th. θρύλλος, &c. V.

Θρύλιγμα, τὸ, apud Lycoph. quidam interp. quod confringitur, alii quod discerpitur, &c. est verbale à θρυλλίσσομαι, contritus, comminutus, contusus vel confractus sum, &c. ab act. θρυλλίσσω, idem quod θρυλλίζω, susurro, murmuro, &c. V. Item, frango, confringo, &c. in qua signif. Etym. deducit à θραύω; unde fit θραυλίζω, ex quo θρυλίζω, & θρυλλίζω, &c. At Eust. habet θρυλλίσσω, dicens derivari fortasse à θρύλλω, & Th. θρύλλος, V.

Θρύμμα, ατος, τὸ, fragmentum, θρύπτω; frango.

Θρυμματίδες, genera erant placentarum apud Poll. lib. 6. à sing θρυμματὶς, placentæ genus, quidam vertunt intritum; apud Athen. & Luc. à præced. θρύμμα, fragmentum; item, peculiariter, fragmentum seu frustum panis, crustum, &c. vide.

ΘΡΥ'ΟΝ, ε, τὸ, juncus, herba palustris, ulva: q. à θρύπτω, quia fragilis.

Θρύορος, ὁ, vesicariæ herbæ species esse dicitur, apud Theophr. Hist. Plant. lib. 9. à θρύον, τὸ; V.

Θρυπτικὸς, ε͂, ὁ, q. d. propensus ad delicatam vitam, delicatus, mollis: Item frangendi, seu comminuendi vim habens, &c. Unde adv. θρυπτικῶς, delicatè, molliter, &c. à seq. Th. θρύπτω, V.

Θρυπτόμενος, contritus, præsent. part. pass. à

ΘΡΥ'ΠΤΩ, frango, comminuo, frio, frango luxu, f. 1. ψω, f. 2. τρυφῶ pro θρυφῶ, θ in τ mutato Euphoniæ ergô p. τέθρυφα; perfect. pass. τέθρυμμαι; hinc Θρύμμα, ατος, τὸ, fragmentum: τρύφος, εος, τὸ, idem: τρυφὴ, ῆς, ἡ, delitiæ: τρυφάω, delicatè vivo.

Θρυψικὸς, mollis, delicatus; idem quod θρυπτικὸς, & ab eod. Th. θρύπτω; unde etiam verbale, θρύψις, ipsa actio frangendi deliciis, effœminatio, enervatio: item, delitiæ, mollities effœminata, &c. Item, fractio, comminutio, friatio, &c. Item, idem quod θρύμμα, &c.

Θρυψίχρως, qui molli est cute, seu delicata; à θρύψις, seu θρυψικὸς, & χρόα, cutis, &c. V.

ΘΡΩ'ΣΚΩ, salio, insilio: hinc θρωσμὸς, ε͂, ὁ, tumulus, locus eminulus, q. à θορέω, salio.

Θρωσμὸς, ε͂, ὁ, in præced.

Θύα, arbor quædam odora, THUA dicta: θύω, suffio.

Θυά, τὰ, odoramenta, aromata; ἀρτύματα, Eupolis pro bellariis posuit, seu pemmatis; Hesych. etiam exp. θύα, esse πέμματα; i. e. liba seu placentulæ, quæ diis offerebantur, &c. est à sing. θύον, τὸ; id V.

Θυάζω, idem quod θύω, sacrifico, consecro, &c. vi. Item, θυάζω, exp. Bacchica orgia celebro entheo furore instinctus, & sic, est à θύω; i. e. ὁρμῶ, i. e. impetu feror, &c. V.

Θύαμα, τὸ, thymiama, incensum; Hesych. Unde in plur. θυάματα, suffimenta, &c. à præced. θυάζω, in priore signif.

Θυασία, ἡ, bacchatio, pugnæ, rixæ, &c. à θυάζω, in posteriore signif.

Θύανον, τὸ, placentula, quæ bovis loco diis offerebatur; Hesych. itidem, à θύω, vel θυάζω, in prima signif. aut à θύον, τὸ; id V.

Θυάπαξ, sacrilegus, Hesych. Legendum credo: θυάρπαξ.

Θυάρπαξ, αγος, ὁ καὶ ἡ, qui sacra rapit, sacrilegus, sacrorum depeculator, &c. à θύα, sacra facio, & ἅρπαξ, αγος, ὁ, rapax, &c. V.

Θύαρος, lolium, Diosc. an quod cum impetu nascitur, & velut currit inter fruges, à θύω, vel θέω; an quia eas θύει occidit.

Θυὰς, άδος, ἡ, quæ furore percita fertur. Scribitur etiam θυιὰς & θυιάς· q. à θύω, ὁρμῶ, item

Θυὰς, solennis: q. à θύω, sacrifico: at

Θύας. Quod est Dan. 2. 27. τὸ μυστήριον οὐκ ἔστι σοφῶν γαζαρηνῶν. Symmachus vertit θυῶν.

Θυὰς ἑορτὴ; apud Nonn. exponitur, solemne festum & celebre; sive festum, quo solemnia fiunt sacrificia, &c. Unde θυαδὰς, apud Dan. Symmachus interpretatus est, quos Græci solent ἡπατοσκόπους, appellare; i. e. qui exta inspiciunt, & ex iis ventura prædicunt; inquit Hieron. in cap. 2. Dan. Itidem à θύω, sacrifico.

Θυάσος. Sic alibi scriptum pro θίασος.

Θυάτειρα, ων, τὰ, THYATIRA, nomen urbis: Gr. victimas absumens.

Θυάω, idem est quod καπρώω, sive καπρίζω, subo; quod de suibus dicitur, venerea libidinis quasi furore percitis; Aristot. hist. an. 6. c. 18. Portus tamen annotat, θυᾶν propriè esse porcarum; & à Latinis dici subare, καπρᾶν vero porcorum; & dici Latinè subire, &c. Thema autem est θύω, ὁρμῶ, &c. V.

ΘΥΓΑ'ΤΗΡ, filia, nata, gen. έρος, ρὸς, acc. θυγατέρα, τρα, voc. ὦ θύγατερ, dat. pl. θυγατέρσι; q. à θύω & γάω, quod celeriter succrescat.

Θυγατριδέος, vel, θυγατριδοῦς, ὁ, & θυγατρίδος, ε, ὁ, nepos ex filia; Poll. in 3. Itidem, θυγατριδῆ, ῆς, ἡ, neptis ex filia; idem, & ibid. utrumque à præced. θυγατήρ.

Θυγάτριον ε, τὸ, filiola: à θυγάτηρ.

Θύε, æstuabat, 3. sing. imperfect. Ion. à θύω, macto, impetu feror, f. θύσω, p. τέθυκα.

Θυέεσσι, suffimentis, dat. pl. Poët. à θύος, εος, τὸ, quod à θύω, macto, sacrifico, &c.

Θύει, insanit, 3. sing. præs. ind. à θύω, impetu feror: præs. inf. θύειν.

Θυεία, ας, ἡ, mortarium, pila: ἴγδη. Puto à θύω, vehementer moveo: aut ab odore aromatum, nam θύος, τὸ, est odoramentum.

Θυείδιον, ε, τὸ, mortariolum, parvula pila; Aristoph. est diminut. à θυεία; vi. dicitur etiam θυΐδιον, pro eodem; & ab eod.

ΘΥ'ΕΛΛΑ, ης, ἡ, procella: q. à θύειν & εἰλεῖν vel à θύω & ἄελλα, procella: an à θύω, impetuosè ruo? Undè seq. ex

Θύεσσι, dat. pl. Poët. pro θύεσι; à θύος, εος, τὸ, victima, suffimentum: à θύω, sacrifico.

Θυέστ', pro θυέστα, vocat. sing. à θυέστης, ε, ὁ, Thyestes.

Θυελλήεις, εντος, ὁ, procellosus, &c.

Θυέστεια δεῖπνα, i. e. cœnæ Thyesteæ; apud Athenagoram in Apolog. tales objiciebantur criminosè Christianis, ut ἀνθρωποφαγίαι, &c. à præcedent. θυέστης.

Θυέστος, aromaticus; ut θυέστος πότος, potus ex aromatis confectus; seu, potio ex

ex aromatum conditura, &c. à θυὸς, τὸ, victima; suffimentum, &c. Vi.

Θυέτω, sacrificet, præs. imperat. act. à θύω.

Θύη, apud Hippocr. θυμιάματα; Galen. καὶ ἀρώματα; θύματα etiam pro eodem, apud Hippocr. & θυέεσσι; Suid. θυμιάμασι, &c. Th. θύω, vide.

Θυήεις, εντος, ὁ, redolens suffimentis; à θύος, εος, τὸ, victima, suffimentum; quod à θύω, sacrifico.

Θυηκόος, ου, ὁ, qui thura adolet, sacrificus: à θύος, εος, τὸ, suffimentum, & κέω, id est, καίω, uro.

Θυηλά, an potius θυηλή, ῆς, ἡ, libamenta, primitiæ sacrorum: à θύω, sacrifico.

Θυηλάσασθαι, sacrificare; ab inusit. θυηλάζω; quod à θυηλή, sacrificium, Vi.

Θυηλαῖς, dat. pl. à

Θυηλή, ῆς, ἡ, aruspicium, libamenta, sacrificium: à θύος, εος, τὸ, victima. Th. θύω, sacrifico.

Θυηλίσιον, ου, τὸ, vasis genus; inter vasa mensaria ponitur à Poll. in 10. à θυηλή.

Θυηλήματα, τὰ, farra ad sacrificium pertinentia; sive, farra melle imbuta; vel suffimenta quæ in aris adolebantur; vel, farina vino & oleo aspersa in sacrificium; alii scribunt θυήματα; à θύω, unde θυηλή, & θύος, τὸ, &c. Vi.

Θύημα, τὸ, suffimentum; odoramentum, &c. Apud Hippocr. idem quod, & à θύος, τὸ, Vi.

Θυηπολέω, f. ήσω, sacrifico, macto: &

Θυηπόλος, ου, ὁ, ἡ, sacrificus: à θύος, εος, τὸ, victima; quod à θύω & πολέω, verso.

Θυηπολία, ας, ἡ, operatio in sacris; ipsa functio τοῦ θυηπόλου, seu sacerdotis; dicitur & θυηπολίη; Ionicè; item, θυηπόλιον, ου, τὸ, sacrificium; (θυσία) utrumque à θυηπόλος, sacerdos; qui circa sacrificium, seu, sacra, aut suffumigia facienda versatur; poëticum est; & ab iisdem.

Θυηφάγος, odores, & suffimenta absumens; à θύος & φάγος, Vi.

Θυία, Thya, arbor perpetuò virens; quæ dicitur etiam θύα, Vi. Item, θυία, mortarium, pila; pro θυεία, id vide.

Θυίας, vel θυιὰς, άδος, ἡ, idem quod, & pro θυάς; furore percita, &c. Vide.

Θυΐδιον, τὸ, mortarium parvum, &c. Idem cum, & pro θυείδιον, Vi.

Θύϊνος, η, ον, THYINUS: à θύα, thya, arbor quædam odora. Them. θύω, suffio.

Θύϊνον ξύλον, Thyinum lignum; cap. 18. Apocal. Johannis; pro quodam ligno precioso; & Dioscor. lib. 1. Theophrasto est θυώδες ξύλον; à θύα, Vi. Unde etiam θύϊον, thyæ arboris materiam similitudine referens. Theophr.

Θυιάζω, impetu ferri; vel furoris instinctu percitum agi; unde θυαθείς; i. e. μανείς, ὁρμήσας, &c. Ab inusit. θυιόομαι, impetu furioso feror. &c. à θύω, i.e. ὅρμω; unde θυὰς, vel θυίας, & θυάζω, &c. Vi.

Θυίσκη, ης, ἡ, thuribulum, mortariolum: ab eod. Th. θύω, sacrifico, &c. Vi.

Θυίσκος, acerra; thuribulum; à θυίσκη; quod à θύω, sacrifico; unde θύος, &c. vide.

Θυΐτης λίθος, thyites lapis; in Æthiopia gignitur, subviridi colore, jaspidem referens; Diosc. lib. 1. & 5. c. 154. vulgo *turquoise*; à Plinio lapis mortariorum vocatur; à θυεία, Vi.

Θυίω, Hesych. exp. ὅρμω; à θύω, idem; vide.

Θύκος, ου, ὁ, vas, in quod conjiciuntur θύη, id est, suffimenta.

Θυλάκιον, ου, τὸ, & θυλακίσκος, ου, ὁ, idem quod

ΘΥ'ΛΑΚΟΣ, ου, ὁ. vel θύλαξ, ακος, ὁ, saccus, siliqua, folliculus, vagina seminis. qu. φύλακος.

Θυλακίσκη, & θυλακίσκιον, idem quod θυλάκιον, & θυλακίσκος; sacculus; culeolus; interdum & folliculus; Aristoph. Athen. &c. Omnia diminut. à Th. θύλακος, Vi.

Θυλακὶς, ίδος, ἡ, à Nicand. dicitur id genus papaveris, quod fert parva θυλάκια; à θύλακος, unde θυλάκιον, &c. Vi.

Θυλακίτης, ου, ὁ, & θυλακίεις; idem quod θυλακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sacci formam gerens; sacco seu folliculo assimilis, &c. Ut θυλακώδης καρπός; apud Diosc. lib. 1. fructus folliculari specie, &c. (pro eodem, & eadem signif. dicitur etiam θυλακοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, à θύλακος, & εἶδος, τὸ, Vi.) Item, in fœm. θυλακῖτις μήκων, à quibusdam dicitur papaver sativum; Diosc. l. 4. c. 65. Item θυλακίζειν, Hesychius, Tarentinos usurpare ait pro ἀπαιτεῖν τι ἐπομένων μετὰ θυλάκου, &c. Omnia à Th. θύλακος, Vi.

Θυλακοτρώξ, mus, vel locusta, quia saccos escarios τρώγει, id est, rodit; vide præced.

Θύλαξ, ακος, ὁ, vide θύλακος.

Θύλημα, ατος, τὸ, farina, quæ diis θύεται, irrorato vino & oleo.

Θυλήματα, τὰ, idem cum θυηλήματα; & ab iisdem; Vi.

Θῦμα, ατος, odoramentum, sacrificium, victima; hinc deducitur θυμιάω, suffio, θυμίαμα, suffimentum; θυμιατήριον, thuribulum. Th. θύω, sacrifico.

Θυμαίνω, succenseo; vide in θυμήνας.

Θυμαλγέα, acc. sing. à θυμαλγής, έος, ὁ, ἡ, afferens dolorem animo: ex θυμός, animus, & ἄλγος, τὸ, dolor.

Θυμάλωψ, titio ambustus, à τύφω, ustulo, f. θύψω, unde θύψις, ustio.

Θυμαρέα, gratam, acc. sing. à

Θυμαρὴς, έος, ὁ, ἡ, gratus, placidus; hinc θυμαρέω, alicujus animo placeo: ex θυμὸς animus, & ἄρω, apto.

Θυμάτιον, ου, τὸ, parvum & vile sacrificium; hostiola; victima exigua, &c. (pro quo θυμήτιον, apud Suid. metri causa, α, in η, mutato) est diminut. à θῦμα, Vi.

ΘΥ'ΜΒΡΑ, ας, ἡ, THYMBRA, herba odorata, forte ἀπὸ τοῦ θύειν, ob fragrantiam; hinc θυμβροφάγος, ου, ὁ, ἡ, thymbrâ victitans, parcus, frugalis.

Θύμβρις, ιδος, Hesych. est nomen fluvii, nempe Tiberis; hinc θυμβριὰς ᾠδὴ, Romana vox.

Θυμβρίτης οἶνος, thymbrites vinum; i.e è thymbra factum; seu thymbrâ conditum; à præced. Th. θύμβρα.

Θύμβρον, idem quod θύμβρα; pro quo etiam dicitur θυμβρεία; teste Hippocr.

Θυμβρεπιδειπνος, qui thymbra super cœna utitur, eâque contentus est; non nisi thymbrâ cœnitans; ideoque frugalis, restrictus & parcus, &c. à θύμβρα, & ἐπίδειπνον, τὸ, q.d. postcœnium; seu, secundaria cœna, &c. Ab ἐπὶ & δεῖπνον, τὸ, Vi. Sic etiam θυμβροφάγος, thymbram comedens, &c. à θύμβρα, Vi. & φάγω, unde φάγος, &c. Vi.

Θυμελαία, ας, ἡ, thymelæa; planta de qua Dioscor. lib. 4. herba quam nonnulli χαμελαίαν appellant, folia habens oleæ foliis assimilia; unde, θυμελαΐτης οἶνος; vinum è thymelæa factum, seu eâ conditum, &c. Diosc. à θύω, unde θῦμα, &c. Vi.

Θυμέλη, ης, ἡ, altare, ubi θύεται; specialiter ara Bacchi post orchestram: tum farina quæ in ara offertur: scena, theatrum.

Θυμελικὸς, ἡ, ὸν, ad thymelen pertinens, in thymele versans, ludens, theatricus. Isid. 18. orig. cap. 44.

Θυμέομαι, f. ήσομαι, irascor. Th. θυμὸς, ira.

Θυμηγερέω, animum recolligo. qu. θυμὸν ἀγείρω.

Θυμηδεῖν, Poët. præs. inf. animo lætari. Ex θυμὸς, animus, & ἥδομαι, delector. Th. ἡδὺς, suavis.

Θυμηδὴς, έος, ὁ, ἡ, animo gratus: ex iisd.

Θυμηδία, ας, ἡ, animi voluptas, animi delectatio, & voluptas, &c. Ab iisdem.

Θυμήνας, & in f. g. θυμήνασα, a. 1. part. act. verbi θυμαίνω, irascor. f. θυμανῶ. a. 1. act. ἐθύμηνα à θυμὸς, animus, ira.

Θυμήρης, & θυμαρὴς, έος, ὁ, ἡ, animo conveniens, gratus, q. θυμῷ ἄρων: ab ἄρω, apto.

Θυμήτιον, pro θυμάτιον, id vide; & ab eodem.

Θυμία, pro θυμὸς, legitur apud Adamant. in Physiognom. Si recta est lectio; alii reponunt θυμικόν. Item, θύμια, τὰ, tubercula, ut θύμια αἴρει, tubercula quæ thymia dicuntur, tollunt, Diosc. lib. 2. est à θυμὸς, animus, &c. Item tuberculum carnosum, &c. Vi.

Θυμιάζω, suffitum facio, odores incendo, f. άσω, p. act. τεθυμίακα, perf. pass. τεθυμίασμαι, σαι, ται. Them. θυμιάω, idem.

Θυμιαθεὶς, positus in carbone, suffitus; alicubi legitur apud Diosc. (sed lib. 1. θυμιαθεὶς, habetur; & male) est part. a. 1. pass. à θυμιάομαι, ῶμαι; suffior, adoleor; suffitu afflor, vel afficior; & interdum uror, accendor; unde, apud Diosc. lib. 2. c. 63. (de cornu cervino) ὠμὸν δὲ θυμιαθὲν ἑρπετὰ διώκει, &c.

Θυμίαμα, ατος, τὸ, suffitus: ab eod. Th.

Θυμίασις, εως, ἡ, suffitus, seu suffitio; Diosc. lib.

lib. 1. c. 130. Itidem verbale ab eodem Th.

Θυμιατήριον, ου, τὸ, thuribulum, acerra; item altare suffitus: item,

Θυμιατικὸς, οῦ, ὁ, ad suffiendum aptus; vaporificus; vapores emittens, &c. à seq. Th.

ΘΥΜΙΑ'Ω, suffio, odores incendo: qu. à θῦμα. indè θυμίαμα, suffitus: θυμιαλήριον, acerra.

Θυμίδιον, ου, τὸ, q. d. animulus; Aristoph. in Vesp. parvus animus, &c. Diminut. à θυμὸς, Vi.

Θυμιῆται, Ion. & Dor. pro θυμιᾶται, 3. sing. præs. ind. pass. à præced.

Θυμικὸς, animosus; fortis; item, iracundus; &c. à θυμὸς, Vi.

Θύμινος, ου, ὁ, thyminus, qui ex thymo factus est; à Thymo herba; vide θύμος.

Θύμιον, ου, τὸ, à quibusdam dicitur σμίλαξ, taxus, à Gaza exp. cunila; item, quod super corpus quasi vermicula eminet; ut & θυμός; quod vide.

Θυμίτης, ου, ὁ, Thymites, ut θυμιταὶ ἅλες, sales cum Thymo tritæ; Aristoph. Item, θυμίτης οἶνος; vinum thymo conditum, &c. à θυμὸς, vide.

Θυμοβαρὴς, animum gravatum habens, animo dolens; in Epigr. à θυμὸς & βάρος τὸ, Vi.

Θυμοβορέω, animum exedo tristitia: ex θυμὸς, animus, ira, & βορὰ, pabulum.

Θυμοβόρος, ου, ὁ, ἡ, animum vorans: ex iisd.

Θυμοδακὴς, έος, ὁ, ἡ, molestus, animum mordens: ex θυμὸς, animus, & δάκνω, mordeo: a. 2. ἔδακον.

Θυμολέοντα, acc. sing. à

Θυμολέων, οντος, ὁ, leonino animo præditus: ex θυμὸς, animus, & λέων, leo.

Θυμολέαινα, leonina mente, seu, magno animo prædita; in Epigr. est fœm. à præced. masc.

Θυμόμαντις, qui vel quæ animo futura prospicit; vates; futura prospiciens animo, &c. à θυμὸς & μάντις, Vi.

Θυμομαχέω, infenso animo bellum gero: cum dat. f. ήσω. p. ἐθυμομάχηκα. Ex θυμὸς, ira, & μάχομαι, pugno.

Θύμον, ου, τὸ, thymum, herba grata apibus; item, cepa agrestis; sive bulbus; à θύμος, idem Vi.

Θυμοξάλμη, Thymoxalme; i. e. oxalme, cum thymo trito; sive, confectio: ex thymo trito & oxalme, i. e. acida muria sive salso aceto; de qua confectione, Diosc. lib. 5. ex θύμος & ὀξάλμη, Vi.

Θυμόομαι, ad iram concitor, & neutraliter, irascor, succenseo; vide θυμόω.

Θυμοραϊστὴς, & Poët. Dialysi θυμοραϊστὴς. οῦ, ὁ, animum destruens: scribitur etiam θυμοῤῥαίστης. Ex θυμὸς & ῥαίω, destruo.

ΘΥΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, animus, mens, ira: q. à θύω, cum impetu feror. Hinc θυμώδης, εος, ὁ, ἡ, animosus: θυμαίνω, & θυμόομαι, irascor: ἀθυμέω, animum despondeo: ἀθυμία, ας, ἡ, animi dejectio: ἐπιθυμέω, cupio: ἐπιθυμία, ας, ἡ, cupiditas: μακροθυμία, ας, ἡ, tolerantia: μεγαλόθυμος, ου, ὁ, ἡ, magnanimus: πρόθυμος, ου, ὁ, ἡ, promptus: ῥάθυμος, ου, ὁ, ἡ, negligens: ῥαθυμία, ας, ἡ, negligentia, desidia: θυμόω, ad iram concito.

Θύμος, ου, ὁ, sive θύμον, ου, τὸ, THYMUS, sive THYMUM, herba: q. à θύω, suffio, quia odorata. Sub. Th. θυμός.

Θυμοσοφικὸς, & θυμόσοφος; qui ipse sibi animi sui acumine peritiam alicujus rei comparavit, ingenio præstans; ingeniosus; solers, &c. à θυμὸς & σοφὸς, &c. Vi.

Θυμουμένοις, dat. pl. præs. part. pass. à θυμόω, quod vide.

Θυμοφθόρος, ου, ὁ, ἡ, animum labefactans: ex θυμὸς, animus, & φθείρω, quod à φθέω, corrumpo.

Θυμόω, ῶ, ad iram provoco, concito, incito: f. ώσω. p. τεθύμωκα, præt. pass. θυμόομαι, οῦμαι, excandesco, præs. part. pass. θυμούμενος, præt. ind. pass. τεθύμωμαι, a. 1. pass. ἐθυμώθην. Th. θυμὸς, ira, animus.

Θυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, animosus; iracundus, &c. à θυμὸς, animus; ira, &c. Item, thymosus; i. e. thymum referens; à θύμος, thymus, &c. Vi.

Θυμωθεὶς, a. 1. part. pass. &

Θυμώθη, 3 sing. a. 1. ind. pass. à θυμόω, quod vide.

Θυμωθῆναι, a. 1. inf. pass. ejusd. verbi.

Θύμωσις, excandescentia; i. e. ira nascens, & modò existens; ut Cicero interpr. Tuscul. q. l. 4. est verbale à θυμόομαι, Vi.

Θυῶε, imperf. Ion. pro ἔθυωε, currebat. Potest etiam esse præs. imperat. à θυώω, idem quod θύω, cum impetu feror.

Θυνέω, ῶ, idem quod θυώω, Vi.

Θυννάζω, pungo, ut piscator thynnum tridente; Aristoph. in Vesp. Item, θύνναξ, ακος, ὁ, parvus thynnus; à θύννος, ου, ὁ, thynnus, &c. Vi. Unde etiam nomen θυννεῖον, ου, τὸ, sacrum seu festum thunni; quo scil. piscatores Neptuno thynnum immolabant, in spem felicioris capturæ, &c. Item, θυνναῖος, ου, ὁ, q. i. ex thynno est; & in neut. gen. θυνναῖον, sacrificium ex thynnis; Athen. l. 7. θυννάδες, & θυννίδες, salsamenta muriæ; Hesych. tradit esse frusta thynnorum in partes concisorum, &c. (scribitur etiam cum simplice, ν, θυνάδες; idem) sic etiam, θυννίζω, stimulo, pungoque; metaphorâ (ut etiam in θυννάζω, Vi.) à thynnis sumptâ; ut Erasm. tradit in proverbio Thumissare, &c. θύννιον, ου, τὸ, idem quod θύνναξ, parvus thynnus; diminut. à θύννος; à quo etiam omnia præced. deducuntur.

Θυννὶς, ίδος, ἡ, thynna piscis; idem cum seq. Th. θύννος, Vi.

Θυννοθηραῖος, ου, ὁ, thynnorum venationi idoneus; & θυννοθήρας, ου, ὁ, thynnorum venator, qui thynnos captat; Athen. à θύννος & θήρα, Vi.

ΘΥ'ΝΝΟΣ, ου, ὁ, THYNNUS piscis: q. à θύω, pro ὁρμῶ, quoniam circa ortum caris astro agitatur: in fœm. gen. est θυννὴ, & θυννὶς.

Θυννοσκόπος, qui thynnos observat & capiat; Plut. de Solert. Unde, θυννοσκοπία, ἡ, thynnorum speculatio, & captio; & Metaphoricè; accurata, conveniens, & inconnivens observatio; quoniam piscatores thynnos intenta oculorum acie speculantur, quo pacto tridente figant; item, θυννοσκοπεῖον, τὸ, locus thynnorum speculationi aptus; & θυννοσκοπέω, thynnos speculor & capto; & Metaph. Speculor intentis oculis: accuratè observo; more scil. eorum qui thynnos captant; Aristoph. in equit. &c. Omnia à θύννος & σκοπὸς, Vi.

Θυννώδης, εος, ὁ, ἡ, crassus & ineptus: à præced. q. d. thynnaceus, thynnum referens.

Θυώοντ', pro θυώοντα, accus. sing. præs. part. à

Θυώω, cum impetu feror, propero, festino. Th. θύω, idem.

Θυώος, ου, ὁ, bellum, impetus, cursus; à præced. θυώω, Vi.

Θυοδόκος, suffimentorum receptor; ut θυοδόκοι βωμοὶ, &c. Item, θυοδόκον, sub. ἀγγεῖον; vas ad recondendum odoramenta; suffimentorum receptaculum, &c. à θύον, τὸ, vel θύος, εος, τὸ, & δέχομαι, Ionicè δέκομαι, &c. Vi.

Θυόεντος, gen. sing. à θυόεις, εντος, ὁ, odorus. Th. θύω, suffio.

Θύουσα, Dor. pro θύουσα, ruens, furens, præs. part. à θύω, cum impetu feror.

Θύομαι, sacrifico, vel sacrificor, mactor: à θύω, quod vide.

Θῦον, furens, præs. part. n. g. à θύω, cum impetu feror.

Θύον, ου, τὸ, quod deabus sacrificabatur; sacrificium; item, aroma, seu, suffimentum, &c. Item, thya, arbor quædam odora, sive odorifera, &c. Reperitur etiam θύϊον, pro θύον, pro thya arbore, seu materia odorata, &c. Unde etiam θύϊνος; qui ex thya est; &, θυΐτης, thyam similitudine referens, &c. à θύω, sacrifico, &c. Vide.

Θύοντι, Dor. pro θύουσι, sacrificant: à θύω, sacrifico.

Θύος, εος, τὸ, sacrificium, suffimentum: indè Th. THUS: à θύω, sacrifico.

Θυοσκόος, ου, ὁ, aruspex, qui intelligit ea, quæ per ignita sacrificia significantur: à θύος, τὸ, sacrificium, & κοέω, Ion. pro νοέω, intelligo: vel ut alii à καίω, uro.

Θυοσκόπος, haruspex; qui hostiæ viscera inspectans, futura prædicit, &c. à θύος & σκοπὸς, Vi.

Θυόω, ῶ, fut. ώσω; rebus odoratis suffio; vel, odore jucundum reddo; Il. ξ. à θύον, vel θύος, Vi.

ΘΥ'ΡΑ, ας, ἡ, janua, ostium: q. à θύω, irruo. Hinc θύραζε, foras, extrà: πρόθυρον, ου, τὸ, vestibulum: ὀπισθόθυρον, ου, τὸ, posticum.

Θύραζε, adv. foras: & θύρηφι, foris: à præced.

Θύρηθεν, aliud adv. foris, quasi diceres, è foris; vnde, ὁ θύρηθεν, externus; item, τὰ θύρηθεν, Synesio, externa bona; item, forinsecus, extrinsecus, &c. Ab eodem.

Θυραῖα, ας, ἡ, externa, & janua inter duas ædes, &c. Est fœm. à θυραῖος, q. d. foris veniens; vel foris allatus; i. e. externus, extraneus, absens; forensis. ἀλλότριος, καὶ μὴ συνοικος; ut, θυραῖος ἐστι; foris est, i. e. extra domum, domo abest; & generaliter externus; ut θυραῖοι ἄνδρες; viri externi; θυραῖα φρονήματα; externi cogitatus, & sensus, &c. à Th. θύρα.

Θυρᾶν, Dor. pro θυρῶν, gen. pl. à θύρα, janua.

Θυράζειν, foris agere; a. 1. inf. à θυράζω, Vi.

Θυράζω, extra fores ago: ab eod. Th.

Θυραυλέω, f. ήσω, excubo, ad fores pernocto: &

Θυραυλία, ας, ἡ, ante fores pernoctatio; à θύρα, janua, & αὐλὴ, atrium; stabulum.

Θύραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ante foras jacens, seu excubans item, foris pernoctans; unde etiam, θυραυλικὸς, adject. ὁ ὑπαίθριος; ut θυραυλικὸν ἔργον; quod sub dio fit, &c. Ab iisdem.

Θυρέων, gen. pl. Æol. pro θυρῶν, à θύρα, janua.

Θυργανάω, Hesych. κρίνω, judico.

Θυρεάσπιδες, scuta; in Epigr. à θυρεὸς & ἀσπὶς, Vi.

Θυρεοειδὴς, q. d. scutiformis; à medicis cartilago, quæ & ἀσπιδοειδὴς dicitur; legitur & θυροειδὴς; à θυρεὸς, & εἶδος, vide.

Θυρεὸς, οῦ, ὁ, scutum, à similitudine januæ. Est & saxum claudens speluncæ ingressum: apud LXX. Psal. 46. 9. Videtur poni pro curru. Th. θύρα, janua.

Θυρεοφόρος, scutifer; qui gestat id clypei genus quod θυρεὸς appellatur; à θυρεὸς & φορὸς, Vi.

Θυρεπανοίκτης, ου, ὁ, januarum apertor; qui quasvis ædes impunè ingreditur, &c. Ex θύρα, ἐπὶ, & ἀνοίγω, Vi.

Θύρετρον, ου, τὸ, janua, Poet. &

Θύρηφι, adv. aut dativus adverbialiter positus, addita particula φι, Poët. foris, extra: à Th. θύρα, janua.

Θυρίδιον, ostiolum; parva janua, &c. ut etiam,

Θύριον, ου, τὸ, ostiolum: &

Θυρὶς, ίδος, ἡ, ostiolum; item fenestra: ab eod. Them.

Θυροιγὸς, janitor; januæ apertor; à θύρα & οἴγω, Vi.

Θυροκοπέω, januam pulso; unde θυροκόπης & θυροκοπήτης, januæ pullator, &c. à θύρα & κοπή, Vi.

Θυροκρουστῶν, fores pulsitans; à θύρα & κρούω, Vi.

Θυροπηγία, ἡ, januarum fabricatio; à θύρα & πήγνυμι, compingo, fabricor, &c. Unde præt. med. πέπηγα, vide.

Θυρόω, ῶ, janua claudo, seu obstruo; foribus munio, &c. Est verbum, à θύρα, Vi.

Θυροποιὸς, οῦ, ὁ, januarum opifex; à θύρα & ποιέω, Vi.

Θυρσοειδὴς, thyrsi referens speciem; à θύρσος, & εἶδος, τὸ, Vi. Sic etiam, θυρσολόγχος, ου, ὁ, hasta; signum est cœleste; Procl. in sphæra; θυρσολόγχος, ὃν κρατεῖ ὁ κένταυρος; à θύρσος & λόγχος, Vi.

Θύρσος, ου, ὁ, THYRSUS, hastula frondibus vestita; baculus Bacchicus: à θύω, quia agitur à vento, vel manibus: in pl. θύρσα, Poët. pro θύρσοι: at

Θυρσὶς, οῦ, ὁ, nuptialis corona.

Θυρσοπλῆγες, insani in Bacchi orgiis; & θύρσος & πληγὴ, ἡ, Vi.

Θυρσοφόρος, thursifer; thyrsum gestans; unde θυρσοφορία, thyrsi gestatio; & θυρσοφορέω, thyrsum gesto; &c. à θύρσος & φορὸς, Vi.

Θυρών, ῶνος, ὁ, vestibulum; à θύρα.

Θύρωμα, ατος, τὸ, janua; item tabulamentum ad januas faciendas: à θύρα.

Θυρωρεῖον, τὸ, locus in quo janitor commoratur; locus inter duas januas, &c. Item, θυρωρέω; januam custodio; janitor sum, &c. Utrumq; à seq. θυρωρὸς, Vi.

Θυρωρὸς, οῦ, ὁ, ἡ, januæ custos, janitor, pro θυρεωρὸς ex θύρα & ὦρος, custos: Dor. ο mutat. in ω. vel ab ὥρα, ας, ἡ, cura, & θύρα, janua.

Θῦσαι, sacrificare, a. 1. inf. act. à θύω.

Θυσανόεις, sive θυσανόεις, in fœm. όεσσα, fimbriatus: à

ΘΥΣΑΝΟΙ, οἱ, fimbriæ, villi seu nodi à crumenis dependentes: q. à θῦσαι, movere: quod à θύω.

Θύσανον, ου, τὸ, vel θύσανος, ὁ, fimbria, ala, nodus; quales dependent à crumenis; in plur. neut. θύσανα, & masc. θύσανοι, præced. vide.

Θυσάνουρος, hirtam & villosam, fimbriatam, vel alatam habens caudam, &c. Ex θύσανος & οὐρὰ, Vi.

Θυσανωδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, & θυσανωτὸς, οῦ, ὁ, fimbriatus, &c. Idem quod θυσανόεις, & ab eod. Vi.

Θύσειν, f. 1. inf. act. à θύω, macto.

Θύσθλα, τὰ, sacra, liba, thyrsi, vel rami: à θύω, sacrifico.

Θυσία, ἡ, sacrificatio; ipsa actio sacrificandi, seu, solennitas quæ est in re divina facienda; & feriæ quibus sacra fiunt, &c. Item, pro θῦμα, victima, &c. Vide θυσιάων.

Θυσιάζω, sacrifico, immolo, unde θυσίασμα, τὸ, hostia, victima, id quod sacrificatur, &c. à θυσία, Vi.

Θυσιὰς, αδος, ἡ, (idem quod θυιὰς; Vi.) Baccha; vox bacchantium, &c. Ut, θυσιὰ φωνὴ; vox furoris instinctu edita, qualis est Baccharum seu bacchantium, &c. à θύω; i. e. ὁρμῶ, vide.

Θυσιαστήριον, ου, τὸ, altare: ab eod. Th.

Θυσιάων, gen. pl. Æol. pro θυσιῶν, à θυσία, ας, ἡ, sacrificium. Them. θύω, sacrifico.

Θύσιμος, ου, ὁ, ἡ, qui sacrificari potest aut solet: ab eod.

Θυσκάριον, τὸ, diminut. ab, & idem quod præced. θυσκὴ, Vi.

Θύσκη, ης, ἡ, scapha, recipiens τὰ θύματα; quæ diis offeruntur: sed θυίσκη, acerra, mortariolum.

Θυσσανόεις, & in f. g. θυσσανόεσσα, fimbriatus, a. Th. θύσανοι, fimbriæ.

Θύσσω, quatio, moveo: à θύω.

Θυστὰς, άδος, ἡ, sacrifica, sacrificialis: &

Θύτης, ου, ὁ, sacerdos, sacrificus: à

ΘΥ'Ω, macto, sacrifico, qu. à θέω, facio; item impetu feror, furo: qu. à θέω, curro; item odores accendo, ferveo, suffio, epulor. f. θύσω, p. τέθυκα, a. 1. imperat. act. θῦσον, ἀπὸ, pert. pass. τέθυμαι, a. 1. pass. ἐθύθην, ης, η. Hinc θυσία, ας, ἡ, sacrificium: θυμέλη, ης, ἡ, altare: εἰδωλόθυτον, ου, τὸ, idolis immolatum.

Θυτὴρ, ῆρος, ὁ, sacrificus; (idem quod θύτης, Vi.) Unde: θυτήριος, ου, ὁ, aptus ad sacrificandum; (idem quod θύσιμος, &c.) & θυτήριον, τὸ, ara, &c. Item, θυτικὸς, οῦ, ὁ, sacrificus, ad sacrificia pertinens; vel ad aruspices; aruspicinus; & in fœm. θυτικὴ, sub. τέχνη; aruspicina, sub. acus; aruspicum disciplina; item, scientia faciendi rem divinam, &c. Omnia à præced. Th. θύω.

Θῦψαι, succendisse, inflammasse, &c. Suid. Est a. 1. infin. verbi τύφω, f. θύψω, &c. Unde etiam verbale θύψις, εως, ἡ, ustio, crematio, &c. Suid. & Schol. Aristoph.

Θυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, odorus; odore jucundus, &c. Idem quod θυόεις, vel θυώεις, εντος, ὁ, odoratus, bene olens; ἀπὸ τοῦ θύω, τὸ θυμιῶ; vel potius ἀπὸ θύας δένδρου, fragrantissimi odoris.

Θύωμα, τὸ, suffimentum odoratum; odoramentum, &c. Est verbale à verbo θυμιόω, Vi.

Θύων, præs. part. act. à θύω, quod vide.

Θυώνα, ας, ἁ, Dor. pro Θυώνη, ης, ἡ, eadem quæ Semele. Vide Suidam.

Θυωρὶς, ίδος, ἡ, idem quod θυωρὸς, Vi. Unde etiam θυωρίτης, ου, ὁ, qui sacræ mensæ ministrat; mensarius sacer; item, θυωρεῖτις, in sacra mensa epulari, &c. Omnia a θυωρὸς, id Vi.

Θυωρὸς, mensa, quæ sacris usibus dicatur: quia θύη ὠρεῖ, id est φυλάττει.

ΘΩ῀, contractum est θέω, est pono, colloco: unde τίθημι: item curro. Contractum ex θάω, significat, nutrio, lacto; item cœno, epulor.

Θῶ, θῇς, θῇ, a. 2. sub. act. à τίθημι, pono. a. 2. ἔθων.

ΘΩΗ῾, ῆς, ἡ, mulcta, damnum alicui impositum, q. à θῶ, pono: hinc ἀθῶος, ου, ὁ, ἡ, impunis.

Θωκέω, sedeo, conversor, &c. à θῶκος, seq. Vi.

Θῶκος, idem quod θᾶκος, ου, ὁ, sedile. Th. θοὸς, celer.

Θῶμαι, cœno, epulor; idem cum θῶ, contract. pro θάω, cœno, &c. Vi.

Θωμᾶς, ᾶ, ὁ, THOMAS, nomen propr. Apostoli. Hebr. geminus. Est & θωμᾶς, ἄβυσσος.

Θῶμεν, 1. pl. a. 2. sub. act. θῶ, à τίθημι, pono. f. θήσω. a. 2. ἔθων.

Θώμιγξ, ιγγος, ὁ, funiculus tenuis: à

ΘΩΜΙ'ΖΩ, vel θωμίσσω, funiculis ligo, flagris cædo.
Θώμισσ⊙, Hesych. μισθός· puto à θωμὸς, acervus; ut sit congregatio numerorum.
Θώμισυ, Att. pro τὸ ἥμισυ, dimidium: ut θώτερον pro τὸ ἕτερον.
Θώμυ, Attice, pro præced. τὸ ἥμισυ, dimidium; id Vi.
Θῶ⊙, ϗ, ὁ, fons; à θωή, Vi.
Θωπεία, ας, ἡ, assentatio: à θώπω, assentor.
Θωπεύω, assentor, adulor; blanditiis capto; ut, apud Phil. de vita Mosis; lib. 1. θωπεύει τινάς; ἑτέροις ἀπειλεῖ; dicitur & καιρὸν θωπεύειν; inservire tempori, &c. Unde θώπευμα, τὸ, blandimentum; item, θωπευμάτιον, assentiuncula; & θωπευτικὸς, assentatorius; item, substantivè assentator; Plato de Leg. Unde adv. θωπευτικῶς, assentatoriè, &c.
Θωπεύοντες, nom. pl. præs. part. à θωπεύω, adulor, quod à
ΘΩ'ΠΤΩ, assentor, colo; item cavillor, irrideo, q. à θάω, video. Assentatoris enim est, alios respicere, suspicere, & admirari mendaciter. Vel potius à θῶ, nutrio, epulor, victûs enim causa blandiuntur κόλακες· hinc θωπεύω, assentor, adulor: θωπεία, ας, ἡ, assentatio: θὼψ, assentator.
Θωπικὸς, ϗ, ὁ, assentatorius; unde, θωπικῶς, assentatoriè, adulatoriè, &c. à θὼψ, θωπὸς, ὁ, Vi.
Θωράκιον, idem cum seq. Th. θώραξ, ibi vide; item, θωρακισμὸς, loricatio; verbale à θωρακίζω, quod vide in Th. θώραξ. Item, θωρακίτης, ϗ, ὁ, miles thoracatus; miles, qui loricâ armatus est; levis armaturæ miles, ferentarius, &c. Ab eod. Th.
ΘΩ'ΡΑΞ, ακ⊙, ὁ, THORAX, pectus, vestis qua tegitur pectus, lorica, q. à θωρέω salio: vel à θέρω, calefacio, quia ibi Cor salit, vel calefacit, hinc θωρακίζω, thorace munio, armo: θωρήσσω, idem: θωράκιον, ϗ, τὸ, lorica.
Θωρακομάχ⊙, qui thorace indutus pugnat; item, θωρακόμαχ⊙, exponitur, penula militaris, qua quis indutus pugnat, &c. à θώραξ, κ⊙; & μάχη, vide.
Θωρακοποιὸς, qui thoraces conficit, thoracum fabricator; armorum faber; unde, θωρακοποιΐα; thoracum & armorum fabricatio, &c. à θώραξ, ακ⊙, ὁ, & ποιέω, Vi.
Θωρηκοφόρ⊙, ϗ, ὁ, ἡ, Ion. pro θωρακοφόρ⊙, thoracem ferens: ex θώρηξ, quod vide & φέρω, fero.
Θώρηξ, Ion. pro θώραξ, pectus. acc. sing. θώρηκα.
Θωρήξας, αντ⊙, ὁ, a. 1. part. act. à θωρήσσω, f. ξω, pectus loricâ munio. Th. θώραξ.
Θωρηκτὴς, ϗ, ὁ, thoracatus, loricatus, vel, armatus; item, θώρηξις, ι⊙, ἡ, loricatio; item, potatio vini; quod eo pectus incalescere, & quasi armari putetur; à θωρήσσω.
Θωρήσσετο, armabatur, 3. sing. imperf. pass. Ion. à
Θωρήσσω, armo, f. ξω. p. τεθώρηχα, a. 1. pass. ἐθωρήχθην. Them. θώραξ, thorax.
Θωρηχθεὶς, εντ⊙, ὁ, & in acc. θωρηχθέντ', pro θωρηχθέντα, a. 1. part. pass. &
Θωρηχθῆναι, a. 1. inf. pass à θωρήσσω, quod vide.
Θῶς, θωὸς, ὁ, ἡ, animal lupo simile, lynx: à θέω, curro: vel à θοὸς, celer.
Θώτερον, Dor. pro τὸ ἕτερον, alterum.
Θῶυμα, ατ⊙, τὸ, miraculum, Ion. pro θαῦμα. hinc θωϋμάζω, miror. θωϋμάσιος, admirandus: θωϋμαστὴς, admirator. θωϋμαστὸς, admirandus: θωϋτὸς, mirabilis; quod vide.
Θωΰκτηρ, ῆρ⊙, ὁ, latrator, de cane; at καρχαρέος θωΰκτηρ, in Epigr. exp. aper impetuosus, &c. à seq. Th. θωΰσσω, Vi.
ΘΩΫ'ΣΣΩ, f. ξω, clamo, vociferor, latro, impetu belluino feror. q. à θύσσω, q. à θύω, impetu feror.
Θωϋτὸς, ἡ, ὸν, mirabilis, e. in pl. n. g. θωϋτὰ, pro θαυμαστὰ, Ion. q. à θῶυμα. Th. θαυμάζω, miror.
Θὼψ, θωπὸς, ὁ, assentator, adulator. Th. θώπτω, assentor, colo.

I.

I, Nonæ apud Græcos litteræ nota, in numeris est denarius.
Ἴα, vox, quasi ab αὔω, clamo. Ἴα, vis, ex ἴς, robur. Ἴα, sola, ex οἶα, vide οἶ⊙ & ἴ⊙. Tum & Ἴα ex μία esse possit abjecto μ. Est & Ἴα, nomen Dei apud Hebræos, ut Hesych. ait.
Ἰάειρ⊙, ϗ, ὁ, JAIRUS, nomen viri. Hebr. illuminabit.
Ἰάζω, idem quod ἰωνίζω, Iones imitor; vel Ionica lingua utor; à Th. ἴων, vide.
Ἰάθην, ης, η, sanatus fui, a. 1. ind. pass. &
Ἰαθήσομαι, ῃ, εται, f. 1. pass. ab ἰάομαι, sano, medeor.
Ἰαιβοῖ, dolentis interjectio, ut αἰβοῖ.
Ἰαίνεται, gaudet, 3. sing. præs. pass. ab
ΙΑΙ'ΝΩ, calefacio, liquefacio, perfundo, perfundo lætitiâ, exhilaro, floreo: item, ad iram concito. Hesych.
Ἰακὸς, Ionicus; & ἰὰς, άδ⊙, ἡ, Ionica; unde, ἰαστὶ, Ionicè; ut ἡ ἰαστὶ ἁρμονία; Ionica harmonia, &c. Ab ἰάζω, Vi.
Ἴακχ⊙, ϗ, ὁ, IACCHUS, BACCHUS: ab ἰάχω, clamo: hinc ἰακχάζειν, Bacchari.
Ἰακὼβ, ὁ, JACOB: nomen viri ἄκλιτον. Hebr. plantum tenens.
Ἰαλεμῆσαι, & ἰαλεμίζειν; exponitur θρηνεῖν, lamentari, lugere; Ialemum canere, h. e. cantionem frigidissimam; à Th. Ἰάλεμ⊙; unde etiam, τὰ ἰαλεμώδη, frigida; & nullius pretii, &c.
ΙΑ'ΛΕΜΟΣ, ϗ, ὁ, IALEMUS, vir in carmine ineptus ac frigidus: carmen lugubre, miser. q. ab ἰάλλω, projicio.
Ἴαλλον, ες, ε, imperf. act. ab
ΙΑ'ΛΛΩ, f. λῶ, mitto, emitto, volo, as. appeto. q. ab ἰῶ, mitto.
Ἴαμβ⊙, ϗ, ὁ, scomma, dicterium, &c. Th. ἰάλλω, Vi.
Ἰάλμεν⊙, ϗ, ὁ, IALMENUS, nomen propr. viri.
Ἴαμα, ατ⊙, τὸ, sanatio, remedium: ab ἰάομαι, sano.
Ἰαμβαυλεῖν, Iambis adhibere tibiam; Iambis canere, &c. Ab ἴαμβ⊙; & αὐλέω, Vi.
Ἰαμβεῖον, ϗ, τὸ, i.e. ἰαμβικὸν ἔπ⊙ seu μέτρον; Iambicum carmen, sive metrum Iambis constans, &c. à Th. ἴαμβ⊙, Vi. Unde etiam ἰαμβηλ⊙, convitiator, maledicus; Hesych. Item, ἰαμβιάζω; idem quod & pro sequente ἰαμβίζω, id vide.
Ἰαμβίζω, proscindo, maledictis & conviciis insector: item,
Ἰαμβισταὶ, dicuntur qui Iambico metro taxant, & insectantur; apud Athen. lib. 4. à præced. ἰαμβίζω, quod à Th. seq. Vi.
ΊΑΜΒΟΣ, ϗ, ὁ, IAMBUS, pes metricus, vel carmen: q. ab ἰὸν βάζειν, jacula loqui: hinc præced.
Ἰαμβύκαι, organa sunt musica triangula, quibus Iambica canebant: alii σαμβύκας vocant; Suid. Hesych. vide σαμβύκη.
Ἰαμβρῆς, ϗ, ὁ, aliàs Μαμβρῆς, IAMBRES, nomen magi Ægyptii, q. rebellans.
Ἰαμινὴ, & ἰαμιν⊙, idem quod εἰαμενὴ, locus irriguus & herbosus.
Ἰαμιδέων, Ion. pro Ἰαμιδῶν, gen. pl. ab Ἰαμίδαι, ῶν, οἱ, Iamidæ.
Ἴανα, τὰ, Hesycho sunt τὰ βαλλόμενα, missilia; ἀπὸ τοῦ ἰέναι, vide.
Ἰᾶν, indignantis adverbium, &c.
Ἰάνθη, ης, ὁ, nomen mul. ab ἰαίνω, exhilaro.
Ἰάνθη, floruit; lætatus est, &c. 3. pers. à prima præced. Vi.
Ἰάνθην, ης, ἡ, florui, a. 1. ind. pass. verbi ἰαίνω, floreo, exhilaro.
Ἰάνθιν⊙, ϗ, ὁ, violaceus; unde, violantillam suam Papinius vocat ἰανθίδα; nam ἴα Græcis sunt violæ; unde & Ianthina vestis; Plin. lib. 21. cap. 6. Ubi etiam legitur ἰάνθινον χρῶμα; color purpureus seu violaceus; idem, ibid. ab ἴανθ⊙, ϗ, ὁ, idem cum ἴανθον; seq. id vide.
Ἴανθον, ϗ, τὸ, flos quidam, color purpureus: q. ab ἴον.
Ἰαννὰ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον, Luc. 3. 24.
Ἰαννῆς, ϗ, ὁ, JANNES, nomen magi Ægyptii: q. respondens, 2. Tim. 3. 8.
Ἰαολκὸς, ϗ, ἡ, & per Crasin Ἰωλκὸς, IOLCUS, nomen urbis Thessalicæ.
ΙΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, f. άσομαι, medeor, sano, curo: q. ab ἴα, vis: cum accus. imperf. ἰαόμην, ὠμην, ῶ, ᾶτο, ato. p. ἴαμαι, σαι, ται, a. 1. ind. pass. ἰάθην, ης, η, f. 1. pass. ἰαθήσομαι, a. 1. m. ἰασάμην, ω, ατο, a. 1. sub. m. ἰάσωμαι, ῃ, ηται. Hinc ἴαμα, ατος, τὸ, medicamentum, remedium; ἴασις, εως, ἡ, sanatio; ἰάσιμ⊙, ϗ, ὁ, ἡ, sanabilis: ἰατρὸς, ϗ, ὁ, medicus: ἰατρεύω, medeor.
Ἰάονες, Græci Iones. Th. ἴων.
Ἰαπετοῖο, gen. Ion. ab

'Ιαπετὸς, IAPETUS, nomen viri, Cœli & Terræ filii: ab ἰάπτω, mitto, maledictis lacesso. Hinc 'Ιαπετιονίδης, ου, ὁ, Iapeti filius: vocat. Ιαπετιονίδη.

'ΙΑ'ΠΤΩ, mitto ejusd. orig. cum ἰάλλω, sc. ab ἵημι, mitto; item noceo: q. ab ἴπτω, lædo.

'ΙΑ'ΠΥΞ, υγος, ὁ, IAPYX, ventus ex Apulia flans, cujus pars Iapygia.

'Ιαρδανίη νύμφη, Omphales periphrasis.

'Ιαρὶμ, nomen viri, ἄκλιτον. Heb. dominabitur.

'Ιὰς, άδος, ἡ, Ionica, lingua Ionica, &c. Ut, ἰὰς συγγένεια, Ionum cognatio, &c. Sic ἰὰς γῆ, πόλις, γυναικολάλεκτος, &c. pro ἰωνικὴ; à Th. ἰαν, &c. V.

'Ιάσασθαι, a. 1. inf. m. ἰάσῃ, 2. sing. f. 1. m. ἰασάμην, ω, ατο, a. 1. m. ab ἰάομαι, medeor; quod vide.

'Ιᾶσθαι, præs. inf. ejusd. verbi.

'Ιασι, eunt, 3. pl. præs. ind. Ion. pro ἴσι, verbi εἶμι, eo.

'Ιᾶσι, mittunt, Att. contractè pro ἱέασι, & hoc Ion. pro ἱέισι, 3. pl. ind. præs. verbi ἵημι, mitto: a. 2, ἧν.

Ιάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (& Ionicè, ἰήσιμος) sanabilis, medicabilis, &c. Plat. de leg. 12. at φάρμακα, activè dicuntur ἰάσιμα, q. d. sanatoria, &c. Item,

"Ιασις, εως, ἡ, sanatio: ab ἰάομαι, sano, medeor.

'Ιασίῳ, dat. sing. ab 'Ιάσιος, ου, ὁ, nomen viri: q. ab ἰάομαι.

'Ιασίων, ωνος, ὁ, nomen viri.

'ΙΑΣΙΩ'ΝΗ, ης, ἡ, olus quoddam sylvestre: an ab ἰάσις, id est, medela?

Ιάσμη, & ἰάσμινον μύρον, iasme, & iasminum unguentum; ita scil. dictum unguentum quoddam in Perside confieri solitum, ex violæ albæ floribus, in sesaminum oleum conjectis; ut tradit, Diosc. lib. 1. c. 74. à Th. ἴον, τὸ, viola, &c. vide.

'Ιασπίζειν, jaspidem imitari, jaspidis colore esse, &c. Diosc. lib. 1. à Th. ἴασπις, vide.

"ΙΑΣΠΙΣ, ιδος, ἡ, Jaspis gemma.

'Ιασι, Ionicè, &c. vide supra, in ἰακός.

'Ιασὼ, όος, ους, ἡ, Dea ἰάσεως, id est, sanationis.

'Ιάσων, ονος, ὁ, JASON, nomen viri: Gr. sanaturus.

'Ιατέον, curandum, adject. verbale: ab ἰάομαι, sano.

'Ιατὴρ, & Ion. 'Ιητὴρ, ῆρος, ὁ, medicus: Poët. pro ἰατρὸς ab ἰάομαι, sano.

'Ιατικὸς, οῦ, ὁ, qui sanat, sanandi vim habens, &c. ab ἰατὸς, οῦ, ὁ, sanabilis, medicabilis, &c. quod potius in usu est in compositis, ut ἀνίατος, &c. ac pro eo dicitur potius ἰάσιμος, V.

'Ιατρείη, ars medica, medicina; Hesych. Unde ἰατήριον φάρμακον, sanatorium, sanandi vim habens medicamentum, &c. à præced. ἰατὴρ, V.

'Ιατρεία, (tanquam ab ἰάτωρ, pro ἰατὴρ, vide) curatio, sanatio; idem quod ἡ ἰατεία, medicatio, &c. V.

'Ιατὸς, οῦ, ὁ, vide supra, in ἰατικός.

'Ιατρεία, ας, ἡ, curatio, medicatio, ipsa actio medendi; item, ἰατρεῖον, ου, τὸ, medici, vel potius chirurgi officina: item, præmium quod datur medico; unde ἰατρεῖα, τὰ, merces, seu præmia quæ dantur medicis, quæ etiam ἴατρα, vocantur, teste Hesychio; (pro hoc ἰατρεῖον, Ionicè, dicitur ἰητρεῖον, apud Hippocr.) Item dicitur ἰάτρεια, ἰάτειρα, & ἰατρείνη, ἡ, medica mulier, medendi artis peritæ; seu quæ medicinam profitetur, & ἰατρίνη, est etiam obstetrix; ut ἰάτρεια, ας, ἡ, medicina; omnia ab eod. Them. ἰάομαι.

'Ιατρεύω, medeor, curo, sano; item, medicinam profiteor, &c. in pass. ἰατρεύομαι, curor, sanor, &c. Undè ἰατρεύμα, τὸ, & ἰάτρευσις, medicatio, morborum curatio, & sanatio, &c. à quo etiam sunt præcedentia verbalia, ἰατρεία, & ἰατρεῖον, &c. quæ vide, verbum autem ipsum, ἰατρεύω, ab ἰατρὸς; id vide.

'Ιατρικὴ, ῆς, ἡ, (sub τέχνη, ars medendi, medicina; ab

'Ιατρικὸς, οῦ, ὁ, ad medicos, seu ad medicinam pertinens, medicinalis, &c. Ut, ἰατρικαὶ σικύαι; (vide σικύα) Plut. de exilio: Item, medicinæ seu medendi peritus; undè, superl. ἰατρικώτατος, medicinæ peritissimus; Plut. Symp. lib. 4. Item, ἰατρικῶς, medicorum seu medicarum more, &c. omnia ab ἰατρὸς, medicus; item, chirurgus, &c. Vide sequens.

'Ιατρὸς, οῦ, ὁ, medicus: dat. pl. ἰατροῖς. Th. ἰάομαι, sano.

'Ιατρίνη, ῆς, ἡ, medica mulier, &c. Vide in ἰατρεία.

'Ιατραλείπτης, ου, ὁ, medicus unguentis & perfrictionibus corporis morbos curans, medicus reunctor, vel unguentarius; in plur. ἰατραλεῖπται, medici tales reunctores, &c. Plin. Undè ἰατραλειπτικὴ, professio illa curandi unguentis & perfrictionibus, &c. ab ἰατρὸς, & ἀλείπτης; quod vide in Th. ἀλείφω, &c.

'Ιατρολογέω, ῶ, de medicina dissero, Laert. ab ἰατρὸς, & λόγος, &c. V.

"Ιατρον, τὸ, Hesych. μισθὸς θεραπείας, i. e. ἰατρεῖον; id vide in ἰατρεία.

'Ιατρονίκης, ου, ὁ, medicorum victor, Epitheton quod monumento suo Thessalus inscripsit; teste Plin. lib. 29. cap. 1. &c. ab ἰατρὸς, & νικάω, undè νίκη, &c. vide.

'Ιατροτέχνης, ου, ὁ, medicinæ artifex; i. e. qui medicinæ artem profitetur; Aristoph. νεφ. ab ἰατρὸς, & τέχνη, &c. vide.

'ΙΑΤΤΑΤΑΙ', heu, adverb. & ἰατταταιὰξ, idem.

'ΙΑΥ῀, Interjectio indignantis.

'Ιαυίσκω, quiesco; ab ἰαύω, V.

'Ιαυθμὸς, οῦ, ὁ, quietus locus, in quo scil. quis commoratur seu diversatur; item, stabulum, seu lustrum, cum de brutis dicitur: item, cubile, somnus, &c. à Th. ἰαύω, V.

'Ιαυοῖ, exclamatio qua utuntur adventante gaudio, qualis apud vulgus est, ἰὴ, at apud Aristoph. in Ran. Vox est audientis vocantem & audientis; ab ἰαὺ, &c. V.

"Ιαυον, traduxi, imperf. act. ab.

'ΙΑΥ'Ω, commoror, tempus tero, dormio: f. σω, q. ab ἰάω, sino.

'Ιαφέτης, ου, ὁ, qui sagittas emittit: ab ἰὸς, & ἀφίημι.

'Ιαφθῆναι, a. 1. inf. pass. ab ἰάπτω, mitto f. ψω.

'Ιαχῇσι, dat. pl. Ion. ab ἰαχὴ, ῆς, ἡ, clamor. Th. ἰάχω, clamo.

"Ιαχε, resonabat, 3. sing. imperfect. ἴαχον, verbi ἰάχω, clamo: perfect. ἴαχα.

'Ιαχέω, ῶ, ἰακχάζω, & ἰάκχω; omnia idem cum, & à Th. ἰάχω, cum clamore & vociferatione loquor, &c. & specialiter, ἰακχάζω, bacchantium more vociferor & strepo, &c. ab ἴακχος; vide.

'Ιαχὴ, ῆς, ἡ, clamor, fremitus: ab eodem.

"Ιαχυν, ες, ε, imperf. ἰάχουσα, præs. part. act. f. g. &

'Ιαχυῖα, resonans, perf. part. act. fœm. g. ab

'ΙΑ'ΚΩ, f. ξω, p. χα, vociferor, clamo: q. ab ἴα, vox, & χέω, fundo. Hinc ἰάκχημα, ατος, τὸ, vociferatio, clamor. "Ιακχος, ου, ὁ, Bacchus.

'Ιαχὼς, perf. part. act. præced.

'Ιαὼ, nomen Dei.

'Ιαωλκὸς, οῦ, ἡ, nomen urbis.

'Ιάων, ονος, ὁ, Poët. pro "Ιων; quod vide.

'Ιβανέω, haurio: ex ἴβυ, quatenus multum significat; vel ex ἱμάω, β & μ commutantur. Hinc ἰβανατεὶς, funis haustorius.

ΙΒΔΗΣ, ου, ὁ, clavus in fundo navis, quo educto aqua effluit.

"ΙΒΗΡ, ηρος, ὁ, IBERUS, gentile. Iberia una Orientalis circa Persiam: altera Occidua, quæ Hispania.

"Ιβηρες, iidem, κελτίβηρες; Hispani, apud Appian, ἐν ἰβηρικῇ; Item ἰβηρία, ας, ἡ, Iberia, Hispania, & ἰβηρικὴ πόλις, Hispaniæ civitas, ἰβηρικῶς, Hispanico more; Appian. in Iber. &c. Omnia ab ἴβηρ; vide.

"ΙΒΗΡΙΣ, IBERIS, herba; quæ & καρδαμαντική.

"ΙΒΙΣ, ιδος, seu ιος, ἡ, IBIS, avis serpentes devorans.

'ΙΒΙ'ΣΚΟΣ, ου, ὁ, HIBISCUS, species malvæ sylvestris, althæa.

"Ιβυ, Ion. adv. significans multum & magnum.

"Ιβυξ, est εἶδος ὀρνέου κρακτικοῦ; Etymol. i. e. species quædam clamosæ cujusdam avis, &c. Hinc quidam deducunt ἰβυκλωίσαι, pro βυκανίσαι, i. e. buccina canere, & ἰβυκάνη, buccina, &c. Alii vero ea deducunt ab ibyco quodam inventore, &c. ἴβυξ, verò, est ab ἴβυ, vel ἰβύω.

'Ιβύω, vocifero, clamo: q. ab ἴβυ.

"Ιγδη, ης, ἡ, mortarium, pila: an ab ἄγω, frango? an ab εἴκω, cedo? an potius à μίγνυμι, misceo, abjecto μ? Sub eo enim reperitur; pharmaca sc. &c. ibi miscentur ac tunduntur.

'Ιγδίον, ου, τὸ, mortariolum; i. e. θυείδιον; Item, ἰγδίζω, lumbos huc illuc flecto, ut solent qui rudicula seu pistillo, in mortario aliquid tundunt, &c. Ut ab hoc etiam, verbale ἴγδισμα, τὸ, genus saltationis; apud Etymol. &c à præced. ἴγδη; V.

'Ιγμένος, profectus, perf. part. pass. ab ἱκνέομαι, venio, f. ἵξομαι, p. ἷγμαι.

'Ιγνύα, ας, ἡ, INGUEN, poples, quod ibi

ibi sit ἴα γόνυ@, vis genu? à γόνυ, genu: vel potius ab ἱκνέομαι, f. ἵξομαι, p. ἷγμαι, venio, supplico: sub hoc Them. invenitur.

Ἰγνὺς, ύ@, ὁ, poples, & in plur. ἰγνύες, poplites, &c. idem quod præcedens ἰγνύα, &c. vide.

Ἰδ' pro ἰδὲ, idem quod ἠδὲ, &, atque.

Ἴ∆Α, ης, ἡ, IDA, mons in Phrygiâ & Cretâ: hinc Ἰδαῖ@, IDÆUS.

Ἰδαία, Idæa herba, qui & laurus Alexandrina; Diosc. lib. 4. Item, ἰδαία ῥίζα, Idæa radix, ibid. c. 45. quæ à Plinio herba Idæa, lib. 27. c. 11. ἰδαία πεύκη, Idæa pinus, species pini arboris, ἰδαία δάφνη, Idæa laurus, quoniam plurima in Ida provenit; Diosc. lib. 4. cap. 147. &c. est fœm. à præced. ἰδαῖ@, Idæus; undè Jupiter ἰδαῖ@, dictus, quòd in Ida monte coleretur, & ibi templum haberet, &c. à Th. ἴδα; V.

Ἰδάλιμ@, ε, ὁ, æstuosus, sudorificus: à Th. ἴδ@, ε@, τὸ, sudor: idem quod ἱδρὼς, ῶτ@, ὁ.

Ἰδανὸς, ε, JUCUNDUS. Hesych.

Ἴδε, & Att. ἰδὲ, aspice, item ecce adverbialiter: a. 2. imperat. act. Est & ἴδε, 3. sing. a. 2. ind. verbi ἴδω, video: f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον & ἴδον, ες, ε, a. 2. part. ἰδὼν, όν@, & in f. g. ἰδῶσ' pro ἰδῶσα. Sed

Ἰδὲ, &, atque, ex ἠδέ. Illud Ion. hoc Att. ab ἠ, vel

Ἰδέα, ας, ἡ, visus, species, IDEA: in pl. ἰδέαι, ab εἴδω, video.

Ἰδέειν, Ion. pro ἰδεῖν, vidisse: ab a. 2. ἴδον, verb ἴδω, video: vide ἴδε.

Ἰδεῖ, æstu, dat. sing. ab ἴδ@, ε@, τὸ, sudor.

Ἰδεῖν, a. 2. inf. verbi εἴδω, video: vide ἴδε.

Ἰδέμεν, Ion. Dor. & Æol. pro ἰδεῖν, a. 2. inf. act. &

Ἰδεν, a. 2. inf. act. Dor. pro ἰδεῖν, quod vide.

Ἰδέρας, ὁ ἅμα τῷ ἰδεῖν, ἐρῶν, qui simul ac vidit, amat. Suid.

Ἰδέσθαι, a. 2. inf. m. ab εἴδω, video: f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον, & ἴδον, undè ἰδόμην, a. 2. m.

Ἰδέσκε, Ion. Paragoge pro ἴδε, vidit, 3. sing. a. 2. ἴδον, Poët. pro εἶδον, verbi εἴδω, video.

Ἰδεχθὴς, έ@, ὁ, ἡ, deformis, fœdus: ab ἰδέα, & ἔχθ@, ε@, τὸ, odium.

Ἰδέω, pro εἴδω, video. Sed Ἴδεω, gen. Ion. pro Ἴδε, ab Ἴδης, ὁ, Ida, nomen propr.

Ἴδη, Ion. pro Ἴδα; quod vide.

Ἴδῃ, viderit, 3. sing. a. 2. sub. act. ab εἴδω, video: a. 2. ἴδον

Ἴδηαι, Ion. pro ἴδῃ, 2. sing. a. 2. sub. m. verbi εἴδω, video: a. 2. ἴδον.

Ἰδῆθεν, ab ida; Herodot. est adv. ab Ἴδη, ης, ἡ, Ida mons; idem quod, Them. ἴδα, V.

Ἴδημα, τὸ, visio, visum; ὅραμα, Hesych. Item ἰδήμων, peritus; (εἰδήμων, vel ἴδμων, Hesych.) &c. à verbi ἰδέω, vi. pro εἴδω, &c.

Ἰδῶ, Dor. & Æol. pro ἰδεῖν, a. 2. infin. quod vide.

Ἰδήρατ@, pulcher, ὁ ἐραστὸς τῷ ἰδεῖν; seu cujus τὸ εἶδ@ est ἐρατὸν, &c. ab εἶδ@ & ἐρατὸς, V.

Ἴδης, videris, 2. sing. a. 2. sub. act. ab eod. verbo: sed

Ἴδης, gen. sing. ab Ἴδα, ης, ἡ, mons Cretæ.

Ἰδήσω, Dor. pro ἰδήσω, f. 1. ab ἰδέω, video: quod vide.

Ἴδητε, videritis, 2. pl. a. 2. sub. verbi εἴδω, video: a. 2. ἴδον.

Ἰδίᾳ, adv. privatim, cui opponitur δημοσίᾳ; Th. ἴδι@, proprius.

Ἰδιάζοντα, τὰ, peculiaria, ab aliis secreta: Idem, ἰδιαζόντως, peculiariter, singulariter, peculiari modo, &c. à seq. ἰδιάζω, V.

Ἰδιάζω, f. άσω, sum seorsum ab aliis, in secessu dego: ab eod. Th.

Ἰδιαίτερον, (& compar.) peculiarius; item, secretiùs; & q. d. magis seorsim; Herodian. Item, superl. ἰδιαίτατ@, maximè peculiaris, vel proprius; unde adv. ἰδιαίτατα, maximè, propriè; Porphyr. &c. ab ἴδι@; V.

Ἰδιαστὴς, ε, ὁ, qui vitam agit privatam; Laert. verbale ab ἰδιάζω.

Ἰδίη, Ion. idem quod ἰδίᾳ; quod vide.

Ἰδικὸς, apud Gal. pro εἰδικὸς, sæpe legitur; Linacer, nunc specialem, nunc privatum vertit; & apud Areop. interpr. pro proprio accipere solet; undè ἰδικὸν, sive εἰδικὸν, & κοινὸν, opponuntur, &c. ab ἴδ@, τὸ, vel ab ἴδι@, ὁ; quæ vide. Undè etiam, ἰδικῶς, adv. seorsim, καταμόνας, Suid.

Ἰδιοβουλεῖν, privato & suo consilio uti: ab ἴδι@, proprius, & βουλὴ, consilium.

Ἰδιοβουλέω, ῶ, proprio consilio nitor, &c. Itidem ab iisdem.

Ἰδιογενὴς, proprium & privatum genus habens, sui generis, &c. ab ἴδι@, & γέν@, &c. Sic etiam varia alia componuntur cum ἴδι@; ut, ἰδιόγλωσσ@, propriam & peculiarem linguam habens, à γλῶσσα; V. Item, ἰδιογνώμων, qui sibi propriam & peculiarem sententiam habet, qui ex suo arbitratu privatoque sensu statuit; (idem ferè, quod est αὐτογνώμων, i. e.) qui est suæ sententiæ: h. e. pertinax; Aristot. 7. Ethic. Undè verbum, ἰδιογνωμονέω, propriam ac peculiarem sententiam habeo, vivo meo arbitratu & jure, &c. à γνώμη, vi. Sic, ἰδιόγραφον, idem quod αὐτόγραφον, id vide a γραφὴ, vide ἰδιόκτητον, id dicitur, quod singulari & privato jure princeps possidet, à κτητὸς; vide. Item, ἰδιόμορφ@; qui propriè & peculiaris cujusdam formæ est, discrimine peculiari discretus, &c. à Them. μορφὴ, vide. ἰδιόξεν@, cui peculiariter est amicitia hospitalis cum aliquo; Luc. Undè ἰδιοξενία, amicitia seu necessitudo illa hospitalis, à ξέν@, vel ξενία, &c. ἰδιοπαθὴς, idem quod αὐτοπαθὴς, intrinsecus patiens: undè, ἰδιοπάθεια, propria & privata passio seu affectio, (communis enim συμπάθεια dicitur) à πάθ@, τὸ, vide. Sic etiam, ἰδιοποιέομαι, ῦμαι, proprium facio, mihi vendico; 2 Reg. cap. 15. Item, concilio mihi, & adjungo, &c. à Th. ποιέω, vide ἰδιοπραγέω, mea negotia curo, non aliena, & ἰδιοπραγία; q. d. ipsa actio curandi propria negotia, non aliena: Item, privata commoditas, &c. à πρᾶγ@, τὸ, vide ἰδιοπράγμων, idem cum præced. sua tantum curans; item, vitam privatam agens, & amans: sic, ἰδιοπραξία, privata commoditas; Plat. de leg. à πρᾶγμα, & πρᾶξις, V.

ἼΔΙΟΣ, ε, ον, proprius, a, um, privatus, suus, suæ speciei: qu. ab ἰδέα, species: καθ' ἰδίαν, privatim. Sæpe ponitur pro ἑαυτὸ, ῆς, ut, τὸ ἴδιον φορτίον, pro τὸ ἑαυτῦ: sic ἐκ τῶν ἰδίων λαλεῖ, id est, ἀφ' ἑαυτῦ, à seipso: οἱ ἴδιοι, familiares. Hinc ἰδιότης, ητ@, ἡ, proprietas: ἰδίωμα, ατ@, τὸ, idem: ἰδιώτης, ε, ὁ, privatus.

Ἰδιόστολ@, quem quis sibi propriis sumptibus instruxit; ut, ἰδιοστόλῳ τριήρει; triremi suis sumptibus apparata; Plut. in Alcib. & ἰδιόστολον πλοῖον, navigium quod sibi soli quis conduxit, &c. à præced. ἴδι@, & στόλ@; V.

Ἰδιοσυγκρισία, ας, ἡ, propria & peculiaris concretio, & constitutio: seu peculiare temperamentum; ut ἰδιοσυγκρισία σωμάτων, propriæ & peculiares corporum constitutiones, &c. ab ἴδι@, & σύγκρισις; V.

Ἰδιοσύστατ@, ε, ὁ, propriam qui habet hypostasin; Cyrill. per se consistens, Damasc. de Deo; Undè adv. ἰδιοστάτως; q. d. ex propria consistentia; καθ' ὑπόστασιν ἰδίαν, & Damasc. ab ἴδι@, & συνίστημι, undè σύστασις, συστατικὸς, &c. V.

Ἰδιότητα, acc. sing. ab ἰδιότης, ητ@, ἡ, proprietas: à præced. Th. ἴδι@.

Ἰδιότροπ@, qui proprii cujusdam, & peculiaris modi est; undè adv. ἰδιοτρόπως; modo quodam proprio & peculiari; Greg. peculiariter & privatim, &c. ab ἴδι@ & τρόπ@; V.

Ἰδιότροφ@, qui seorsim alitur & pascitur; vel qui peculiaribus sibi nutrimentis utitur, &c. ab ἴδι@, & τροφὴ; V.

Ἰδιοῦμαι, idem quod ἰδιόω, in meum & privatum usum converto, mihi vendico, occupo, &c. Plat. de leg. ab ἴδι@; vide.

Ἰδιόφυτον, dicitur à quibusdam leontopodion herba; ut est in append. Diosc. ab ἴδι@, & φυτὸν, V.

Ἰδιόχειρον, propria manu scriptum factumve; χειρόγραφον, vel ἐργόχειρον, &c. Undè adv. ἰδιοχείρως, propria manu; ut ἰδιοχείρως γράφω, &c. ab ἴδι@, & χεὶρ, V.

Ἴδισις, εως, ἡ, Sudatio; item Sudor: Aristot. in Probl. &c. est verbale à seq. verbo ἰδίω; N.

Ἰδίω, SUDO. Them. ἴδ@, ε@, τὸ, sudor.

Ἰδίωμα, ατ@, τὸ, IDIOMA, proprietas linguæ. Th. ἴδι@, proprius.

Ἰδίων, gen. plur. ab ἴδι@, ε, ὁ, proprius.

Ἰδίως, propriè, adv. ab ἴδι@.

Ἰδίωσις ipse actus vendicandi sibi aliquid; dicitur enim cùm quid fit privatum cujusq; eique opponitur κοινωνία; Plat. est verbale ab ἰδιοῦμαι, vel ἰδιόω, vide.

Ἰδιώτατ@, (superl. ab ἴδι@) maximè proprius, & peculiaris, &c. Theoph. hist. lib. 1, c. 13.

Ἰδιωτεύω,

Ἰδιωτεία, ἡ, vita privata, cui opponitur ἀρχὴ, à Xen. Item, inscitia, & imperitia; Luc. ab ἰδιώτης, vel ἰδιωτεύω; vide.

Ἰδιωτευόντων, gen. pl. part. præs. ab

Ἰδιωτεύω, f. εύσω; privatam vitam ago. Th. ἴδιος, privatus.

Ἰδιώτης, ου, ὁ, IDIOTA, privatus, dat. pl. ἰδιώταις, ejusd. Th.

Ἰδιωτικὸς, ἡ, ὸν, privatus: unde,

Ἰδιωτικῶς, privatorum hominum more; vulgi more: item, sermone quo vulgus utitur; adv. à præced.

Ἰδιωτία, ἡ, rusticitas, inscitia: item, ἰδιῶτις, ιδος, ἡ, privata, plur. ἰδιώτιδες, privatæ, quæ privati sunt juris, &c. est fœm. ab ἰδιώτης.

Ἰδιωτισμὸς, οῦ, ὁ, loquendi genus è vulgo sumptum: ab ἰδιώτης, privatus. Them. ἴδιος, idem.

Ἴδμεν, scimus, Dor. seu Æol. pro ἴσμεν, per Sync. pro ἴσαμεν, 1. pl. ind. præs. verbi ἴσημι, scio. Hinc ἴδμων, peritus, & ἰδμοσύνη, peritia, dat. pl. Ion. ἰδμοσύνῃσιν. Alii volunt ἴδμεν per Sync. etiam poni pro ἴδομεν, 1. pl. a. 2. ἴδον, verbi ἴδω, video. Tum etiam per Sync dicitur pro ἰδέμεν, Ion. seu Dor. pro ἰδεῖν, a. 2. inf. verbi εἴδω.

Ἴδμεναι, scire, per Sync. pro ἰδέμεναι, Dor. & Att. ut ἰδέμεν, Ion. pro ἰδεῖν, a. 2. inf. act. verbi εἴδω, video: f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον, & ἴδον.

Ἰδμοσύνη, ης, ἡ, scientia: &

Ἴδμων, sciens: vide ἴδμεν, ἴσημι.

ἸΔΝΟ'Ω, incurvo, inflecto: q. ab ἲς, nervus. Vel ab ἲς & νεύειν, nervorum enim virtute fit ut flectamur, nuamus, &c. vel ab ἰνίον, occiput, quod ab ἲς, nervus.

Ἰδοίατο, visi fuissent, 3. pl. a. 2. opt. m. Ion. pro ἴδοιντο; ab εἴδω, video, a. 2. ἴδον.

Ἴδοιμι, οις, οι, a. 2. opt. act. ejusdem verbi.

Ἰδοῖσα, Dor. pro ἰδοῦσα, quæ vidit, a. 2. part. f. g. ab εἴδω, video, a. 2. ἴδον.

Ἰδόμην, a. 2. ind. m. ejusd. verbi.

Ἴδον, ες, ε, vidi, a. 2. ind. act. &

Ἰδόντες, nom. pl. a. 2. part. ab εἴδω, video: a. 2. εἶδον, & Poët. ἴδον.

Ἴδοντο, 3. pl. a. 2. m. ejusd. verbi.

ἼΔΟΣ, εος, τὸ, sudor: ἱδρὼς, ῶτος, ὁ, idem ἱδρόω, & ἱδρόω, sudo.

Ἴδον, Bœot. pro ἴδον, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi εἴδω, video.

Ἰδοὺ ecce, adverb. distinguitur accentu ab ἰδοῦ, a. 2. imperat. m. verbi εἴδω, video.

Ἰδουμαία, ας, ἡ, IDUMÆA, nomen regionis, Syr. rufa.

Ἰδοῦσα, intuita, a. 2. part f. g. ab εἴδω, video: f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον & ἴδον, a. 2. part. ἰδών.

Ἰδρεία, ας, & ἰδρία, ἡ, peritia: ab ἴσημι, scio.

Ἴδρεες, periti, nom. pl. ab ἴδρις, εως, ὁ, ἡ, &

Ἰδρείη, ης, ἡ, Ion. pro ἰδρεία vel ἰδρία, peritia: ab ἴσημι, scio.

Ἴδρις, εως, ὁ, ἡ, peritus, providus: hinc ἄϊδρις, imperitus, πολύϊδρις, multiscius: ab eod. Th.

Ἰδρόω, Poët. ἰδρώω, f. ώσω, p. ωκα, sudo: ab ἱδρὼς, sudor. Th. ἴδος, εος, τὸ, idem.

Ἵδρυμα, ατος, τὸ; opus ab aliquo constructum; ut, Strab. lib. 6. ἰάσιον ἵδρυμα; Item, firmamentum, fundamentum, stabilimentum, fulcimen, &c. Sic Eurip. cives vocat, ἱδρύματα πόλεως, &c. Item, delubrum, locus in quo deorum simulachra collocantur seu statuuntur; Plut. de fort. Rom. Sic apud Plat. de leg. ἱδρύματα θεῶν, fana; & simpliciter, sedes, &c. Verbale ab ἱδρύω.

Ἵδρυμαι, & ἱδρύομαι, sedere jubeor, collocor, statuor, firmor, situs sum, sedeo; (ut interdum active colloco, sedem do, statuo, &c.) est pass. ab ἵδρυμι, & ἱδρύω.

Ἵδρυμι, seu ἱδρύνω, idem quod ἱδρύω, quod vide.

Ἱδρυνθεὶς, εῖσα, ὲν, collocatus, moribus receptus, a. 1. part. pass. Ion. pro ἱδρυθεὶς &

Ἱδρυνθῆναι, Ion. pro ἱδρυθῆναι, a. 1. inf. pass. ab

Ἱδρυόομαι, (idem quod ἱδρύομαι, & ἵδρυμαι) sedeo, insideo, &c. est pass. ab act. ἱδρυόω, idem quod sequens Th. ἱδρύω; id vide. Unde etiam verbalia, ἵδρυσις, εως, vel ιος, ἡ, fundatio, sedes, & ἱδρυτὴς, οῦ, ὁ, fundatus, firmatus, stabilitus; ut in Epigr. ἱδρυτὰ γαίης, fixa & stabilita ex terra, &c. Item, ἱδρυτέον, manendum, &c. ab eod.

ἹΔΡΥ'Ω, seu ἵδρυμι, f. ύσω, sedere facio, statuo, colloco: q. ab ἵζω hinc ἵδρυμα, ατος, τὸ, firmamentum: ἵδρυσις εως, ἡ, constitutio, fundatio.

Ἱδρῶ, per Apoc. pro ἱδρῶτι, vel ἱδρῶτα, dat. vel acc. ab

Ἱδρὼς, ῶτος, ὁ SUDOR: ab ἴδος, εος, τὸ, idem quod ὑδρὼς, ab ὕδωρ, aqua.

Ἱδρῶα, τὰ, morb. ex sudore; sunt ex genere pustularum summo hærentium corpori, quæ instar ulcerum cutem exasperant; fiunt verò à biliosis acribusque sudoribus; Gal. Hippocrati dicuntur pustulæ quædam genitalium partium ortæ ab earum sudore à præced. ἱδρῶς; vide.

Ἵδρωσις, εως, ἡ, sudatio, sudoris evocatio: Item, Ἱδρωτικὸς, οῦ, ὁ, sudator; sudare solitus, crebro sudans: item, sudorem movens, &c. Undè ἱδρωτικῶς, propensè in sudorem; Aristot. Probl. lib. 2. 9. 40. Omnia à sequente verbo ἱδρόω; id vide.

Ἱδρωτοποιὸς, sudorem eliciens: undè ἱδρωτοποιΐα, sudoris evocatio, sudatio, & ἱδρωτοποιέω, ῶ, sudorem elicio, & passive, sudo, &c. ab ἱδρὼς, & ποιέω; vide.

Ἱδρώω, f. ώσω, sudo. Poët. vel Att. pro ἱδρόω, ab ἱδρὼς, sudor. Them. ἴδος, idem.

Ἰδυῖα, docta, sciens: præt. m. part. f. g. ex præt. m. ἴδα, verbi εἴδω, scio. Alii formari posse credunt ex perf. part. act. εἰδὼς, in f. g. εἰδυῖα, abjecto ε, ἰδὼς, ἰδυῖα, per Crasin pro εἰδηκώς, υῖα, ὸς, ejusdem verbi: est & Εἰδυῖα, ας, ἡ, nomen mul. q. εἰδυῖα, gnara.

Ἴδωμαι, a. 2. sub. m. ab εἴδω, video: a. 2. ἴδον,

Ἰδὼν, οῦσα, intuens, a. 2. part. act. ejusd. verbi.

Ἴδωσιν, 3. pl. a. 2. sub. act. ab εἴδω, video: a. 2. ἴδον.

Ἴε, vade: a. 2. imperat. act. verbi εἶμι, eo: a. 2. ἴον, ες.

Ἰεβοὺς, urbs quæ & Ἱερουσαλὴμ, cap. 1. Paral. gens hostis Israelitarum, cap. 23. Exod.

Ἰεζαβὴλ, ἡ, JEZABEL, nomen reginæ, ἄκλιτον. Syr. in insulâ habitans.

Ἵεθι, ιέτω, mitte, mittat, præs. imperat. verbi ἵημι, mitto.

Ἵη, mittebat, 3. sing. imperf. pro ἵει, tanquam ab ἱέω, verbi ἵημι, mitto.

Ἱείην, ης, η, mitterem, præs. opt. act. verbi ἵημι.

Ἵης, ἵη, mittebas, bat, 2. & 3. sing imperf. pro ἵεις, ἵει, verbi ἵημι, tanquam ab ἱέω, mitto.

Ἱεὶς, εῖσα, mittens, præs. part. &

Ἱεῖσαι, emittentes, nom. pl. præs. part. f. g. ab ἵημι, mitto.

Ἱεῖσι, & Ion. ἱᾶσι, 3. pl. præs. ind. ab eod. verbo.

Ἴκτος, intestinorum turbatio, ὁ τῶν ἐντέρων ταραχμὸς, Hesych. Sed potiùs εἰλεὸς, seu ἰλεὸς, vocatur ille morbus; hæc vide.

Ἵεμαι & ἵημι, eo, ab ἴω, idem: pro quo jam εἶμι.

Ἵεμαι, mittor, cupio: ab ἵημι, mitto.

Ἱέμεν, Ion. sed ἱέμεναι, Att. & Dor. pro ἱέναι, mittere, præs. inf. verbi ἵημι, mitto: præs. part. ἱέμενος.

Ἱέμεν & ἱέμεναι, itidem Ion. & Dor. pro ἰέναι, præs. inf. act. ab εἶμι, eo.

Ἵεν, mittebant, Bœot. pro ἵεσαν, 3. pl. imperf. act. verbi ἵημι, mitto: sed.

Ἴεν, 3. sing. a. 2. ἴον, ες, ε, verbi εἶμι, eo, ν additur ob sequentem vocalem.

Ἱέναι, mittere, præs. inf. act. ab ἵημι, mitto: at

Ἰέναι, ire, præs. inf. act. verbi ἵημι, vel εἶμι, eo.

Ἵενται, 3. pl. præs. ind. pass. &

Ἱέντες, nom. plur. præs. part. act. ἱεὶς &

Ἵεντο, 3. plur. imperfect. pass. ab ἵημι, mitto.

Ἱερὰ τὰ, sacra: ab ἱερὸς, sacer. Est &

Ἱερὰ, ἡ, medicamenti compositio, & serpentis nomen: item major anchora tutiórque, extremum navis subsidium: ἱερὰ νόσος epilepsia, morbus comitialis.

Ἱεραγγέλοι, qui Deorum panegyres nuntiant, &c. ab ἱερὸς, in plur. ἱερὰ, τὰ; vide & ἄγγελος. V.

Ἱεράκιον, τὸ, hieracium, genus herbæ cujusdam; de qua Diosc. lib. 3. est è genere lactucæ sponte nascentis; & ex hoc genere, rotunda habens folia & brevia, vocatur hieracia; inquit Plin. quoniam accipitres scalpendo eam, succoque oculos tangendo, obscuritatem cum sensere discutiant, &c. Item, ἱερακίτης, dicitur lapis quidam, apud Plin. lib. 37. c. 10. & ἱερακίσκος, ου, ὁ, parvus accipiter; apud Aristoph. Omnia à Th. ἱέραξ; v.

Ἱεραμοιβοὶ, sacri vates, vates Deorum; ab ἱερὸς, & ἀμείβομαι, commuto, item, vices sermonis reddo; i. e. respondeo, &c. V.

Ἱεϱᾶν, Dor. pro ἱεϱῶν, gen. pl. ab ἱεϱός, sacer.
ΙΕΡΑΞ, ακ☉, ὁ, accipiter: qui ἵεται ἐν ἀέϱι ῥαδίως, id est, fertur in aëre velociter: vel quia ales ἱεϱός.
Ἱεϱάομαι, sacerdos sum, vide in ἱεϱᾶται.
Ἱεϱάπολις, εως, ἡ, HIERAPOLIS, nomen urbis, Gr. sancta civitas.
Ἱεϱάϱχης, qui sacris præest; vel, qui sacris præest ordinibus, &c. Undè, ἱεϱαϱχία, sacrum imperium; seu, in sacris rebus imperium: Item, ἱεϱαϱχικὸς, ad eum, qui sacris præest, pertinens; undè ἱεϱαϱχικῶς, more eorum qui sacris præsunt, & ἱεϱαϱχέω, ῶ, præsum sacris rebus seu ordinibus, sacro imperio & magistratu fungor; & ἱεϱαϱχεῖσθαι, hujusmodi imperio & præfectura regi, &c. Omnia ab ἱεϱὸς, & ἀϱχὴ; V.
Ἱεϱᾶται, 3. sing. præs. ind. verbi ἱεϱάομαι, -ῶμαι, sacerdotio fungor. Them. ἱεϱὸς, sacer.
Ἱεϱατεία, ας, ἡ, functio sacerdotalis, sacerdotium. Th. ἱεϱὸς, sacer.
Ἱεϱατεῖον, ου, τὸ, sacrarium, sacerdotium, &c. in cap. 2. Epist. 1 Petri; Erasmus ait Petrum intelligere functionem & administrationem sacrorum, &c. Item, ἱεϱάτευμα, ατ☉, τὸ, sacerdotium; i. e. ἡ πεϱὶ τοὺς θεοὺς ἐπιμέλεια; Authore Aristotele. Utrumque à seq. ἱεϱατεύω.
Ἱεϱατεύω, sacerdotio fungor: f. εύσω, p. ἱεϱάτευκα, perf. pass. ἱεϱάτευμαι, undè ἱεϱάτευμα, ατ☉, τὸ, sacerdotium: ejusdem Th.
Ἱεϱατικὸς, οῦ, ὁ, sacerdotalis: item, sacris usibus destinatus, &c. ab ἱεϱάομαι, vide.
Ἱεϱάων, Dor. pro ἱεϱῶν, gen. pl. f. g. ab ἱεϱὸς, sacer.
Ἱέϱεια, ας, ἡ, & Ion. ἱεϱείη, sacerdos, in pl. ἱέϱειαι, ab eod. Th.
Ἱεϱεῖον, ου, τὸ, victima: ab ἱεϱὸς, sacer.
Ἱεϱείτης, ου, ὁ, sacerdos; ab ἱεϱεύω, & eodem. Th.
Ἱεϱεμίας, ου, ὁ, HIEREMIAS, nomen Prophetæ. Heb. exaltans Dominum.
Ἱεϱεὺς, έως, ὁ, sacerdos: qui τὰ ἱεϱὰ curat: hinc ἀϱχιεϱεὺς, pontifex maximus, summus sacerdos: ab ἱεϱὸς, sacer.
Ἱεϱεύω, f. εύσω, sacrifico, macto, dico, consecro: ab eod. Th.
Ἱεϱὴ, Ion. pro ἱεϱὰ, ᾶς, ἡ, vide ἱεϱὸς.
Ἱεϱήϊον, ου, τὸ victima: Ion. Dialysi pro ἱεϱεῖον. Th. ἱεϱὸς, sacer.
Ἱεϱὶς, ίδ☉, ἡ, sacerdos: ab eod. Th.
Ἱεϱιχὼ, HIERICHO, nomen urbis.
Ἱεϱογλύπτης, ου; q. d. sacra sculpens, qui sculpit seu peritus est sculpendi ea quæ hierographica seu hieroglyphica vocantur: item, ἱεϱογλύφ☉, idem; undè sequens ἱεϱογλυφικὰ; id V.
Ἱεϱογλυφικὰ, τὰ, sacra quædam monumenta apud Ægyptios, non literis, sed sculptis rerum, animaliúmque figuris significantia: ex ἱεϱὸς, sacer, & γλύφω, sculpo. Th. γλάφω, idem.
Ἱεϱόγλωσσ☉, sacram linguam habens; in Epigr. ab ἱεϱὸς, & γλῶσσα, vi. Sic etiam varia componuntur alia cum ἱεϱὸς, ut sequuntur ordine, ἱεϱογϱαμματεὺς; q. d. scriba & velut commentariensis rerum sacrarum, i. e. mysticarum, sacer scriba, &c. à γϱαμματεὺς, vi. ἱεϱογϱάφα; sive, ἱεϱογϱαφήματα, divinarum rerum imagines seu adumbrationes: item, ἱεϱογϱαφία, rerum divinarum adumbratio per quædam signa; à γϱαφὴ, vi. ἱεϱοδιδάσκαλ☉, qui sacra docet, qui ea docet quæ ad sacrorum ritus pertinent: item, qui ad sacra initiat, seu qui sacra profitetur; à διδάσκαλ☉, vi, ἱεϱόδουλ☉, sacris inserviens, æditaus; ut apud Strab. ἱεϱόδουλοι γυναῖκες, mulieres Deo sacratæ, &c. in lib. Esdræ ἱεϱόδουλοι nathinæi dicuntur, c. 2. 7. & 8. Th. δοῦλ☉, vi. ἱεϱοθέτης, sacrorum institutor, ut rituum, &c. undè ἱεϱοθετέω, sacros ritus instituo, seu ritus constituo, à τίθημι, unde θέτης, & θετὸς, &c. vi. ἱεϱόθυτ☉, sacrorum ritu mactatus, seu immolatus; apud Plut. quidam ἱεϱόθυτον θάνατον appellat ejus qui se pro patria devovet: item, τὰ ἱεϱόθυτα, subst. expon. sacræ hostiæ, apud Athen. à θύομαι, undè θύτης, &c. vi. ἱεϱοκήϱυξ, sacer præco, qui scilicet in sacris favere linguis jubet, aut aliud quidpiam inter rem sacram edicit; à Th. κήϱυξ, vi. ἱεϱοκόμ☉, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sacrorum curam gerit, & æditaus, &c. Hesych, à Th. κομέω, vi. ἱεϱολογέω, ῶ, de sacris rebus loquor, seu dissero, sacra verba pronuntio; undè ἱεϱολογία, quasi sacri sermones, qui scil. in ecclesia recitantur; (i. e. θεῖα, λειτουϱγία, ἡ ψαλμῳδία sacrum carmen; Areop.) à nomine λόγ☉, vi. omnia composita cum ἱεϱὸς, &c.
Ἱεϱοῖσιν, dat. pl. Ion. ab ἱεϱὸς, sacer.
Ἱεϱομηνία, ας, ἡ, dies festus, sacer mensis. Vel totus ille mensis, in quo Nemea celebrabantur: ex ἱεϱὸς, sacer, & μὴν, μηνὸς, ὁ, mensis.
Ἱεϱομνήμων, ον☉, ὁ; sacrarum rerum, seu sacrorum rituum memoriæ præfectus, sacrorum præsul; quidam exponunt, sacer scriba; alii, qui est à commentariis sacrarum memoriarum, &c Undè verbum ἱεϱομνημονέω, ῶ, fungor munere eorum qui ἱεϱομνήμονες dicuntur; Aristop. in Nub. ab ἱεϱὸς, & μνήμων, vi. Sic etiam varia alia; ut ἱεϱομύστης, ου, ὁ, qui sacris mysteriis initiat, sive qui sacra mysteria, & sacros ritus tradit; sacrorum præfectus & antistes, &c. Undè, apud Areop. in plur. ἱεϱομύσται, theologi, qui primi ceremonias condiderunt; ab ἱεϱὸς, & μύστης, V.
Ἱεϱὸν, οῦ, τὸ, sacrum, (substant.) sacrificium, hostia, victima: Item sacellum, fanum, templum, delubrum, &c. apud Thuc. & Xen. est neut. subst. à masc. ἱεϱὸς; V.
Ἱεϱονίκης, in sacris certaminibus victor, Luc. ab ἱεϱὸς, & νίκη; V.
Ἱεϱονόμοι, sacræ disciplinæ & institutionis magistri & exactores, Bud. de asse; ab ἱεϱὸς, & νέμω distribuo: Item administro, rego; undè νομεὺς, & νομὸς; quæ vide.
Ἱεϱόπλαστα, τὰ, divinarum rerum imagines, seu, adumbrationes; Dionys. Areop. unde ἱεϱοπλαστία, ἡ, rerum divinarum adumbratio per quædam signa, ab ἱεϱὸς, & πλάσις, aut πλάσ☉, &c. vide.
Ἱεϱοποιέω, f. ήσω, dico, consecro: ex ἱεϱὸς, sacer, & ποιέω, facio.
Ἱεϱοποιὸς, q. d. sacrificus, sacrificulus, peculiariter, ἱεϱοποιοὶ, dicebantur magistratus Athenis, qui sacra faciebant Eumenidibus, præsidibus Areopagi; Bud. indè ἱεϱοποιΐα, functio illa, sacrificatio, sacrificium, &c. ab iisdem.
Ἱεϱόπολις, vel potius ἱεϱάπολις, sacra urbs, sancta civitas; Phil. de vita M. l. 3 ab ἱεϱὸς, & πόλις; V.
Ἱεϱοπϱεπὴς, έ☉, ὁ, ἡ, sanctimoniam decens: ex ἱεϱὸς, sanctus & πϱέπω, convenio.
Ἱεϱοπϱεπῶς, ut decet sanctum, seu sanctimoniam, ut convenit rei sacræ; sacro quodam modo, &c. Hesych, adv. à præced.
ΙΕΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, sacer, a, um, præstans, magnus: τὰ ἱεϱὰ, res sacræ: q. ab ἵεμαι, cupio, quia sacra debent appeti: hinc ἱεϱὸν, οῦ, τὸ, sacrificium, victima, templum: ἱεϱόω, sacro, dedico.
Ἱεϱοσαλπιγκτὴς, i. e. ἱεϱὸς σαλπιγκτὴς, tibicen in sacris, vi. σαλπιγκτὴς in Them. σάλπιγξ.
Ἱεϱοσκόπ☉, q. d. sacrorum inspector, haruspex; (idem quod θυοσκόπ☉, vi.) undè ἱεϱοσκοπία, haruspicina, & ἱεϱοσκοπέω, ῶ, haruspicinam factito, seu exerceo, haruspicis sacerdotio fungor, &c. ab ἱεϱὸς & σκοπὸς; V.
Ἱεϱοσόλυμα, ης, ἡ, & Ἱεϱοσόλυμα, ων, τὰ; & Ἱεϱουσαλὴμ, ἡ, ἄκλιτον, HIEROSOLYMA, Hebr. metuite Schalemum.
Ἱεϱοσολυμίτης, ου, ὁ, Hierosolymitanus.
Ἱεϱοσυλέω, sacrilegium committo: f. ήσω, p. ἱεϱοσύληκα; &
Ἱεϱοσυλία, ας, ἡ, sacrilegium: ab
Ἱεϱόσυλ☉, ου, ὁ, ἡ, sacrilegus, a: ex ἱεϱὸν, sacrum, & συλάω, spolio.
Ἱεϱοσύλως, sacrilegè, à præced. ἱεϱόσυλ☉; undè etiam ἱεϱοσύλημα, quod sacrilegio raptum est, sacrilegium; verbale à præced. ἱεϱοσυλέω, V.
Ἱεϱοτελεστὴς, qui sacris initiat, sacerdos, episcopus; ab ἱεϱὸς & τελεστὴς, V.
Ἱεϱότυπ☉, cui sacra figura impressa est; Dionys. ab ἱεϱὸς, & τύπ☉; V.
Ἱεϱουϱγέω, sacra celebro, operor sacris, cum acc. f. ήσω, p. ἱεϱούϱγηκα; ex ἱεϱὸν, τὸ, sacrum, & ἔϱγον, opus.
Ἱεϱουϱγέομαι, οῦμαι, sacrificor; undè τὰ ἱεϱουϱγηθέντα, apud Herodian. victimæ cæsæ, hostiæ: item activè pro præced. ἱεϱουϱγέω, sacrifico, sacra facio; undè ἱεϱουϱγία, rei divinæ peractio, seu operatio, sacrificium: undè apud Plat. ἱεϱουϱγίας, ἱεϱουϱγεῖσθαι, sacra facere, sacris operari.
Ἱεϱοφαντέω, f. ήσω, sacrorum antistes sum, sacra doceo: &
Ἱεϱοφάντης, ου, ὁ, qui sacra & ceremonias docet, sacrorum antistes: &
Ἱεϱοφαντικὸς, οῦ, sacerdotalis: ab ἱεϱὸς, sacer, & φαίνω, ostendo.
Ἱεϱοφαντικῶς, more sacrorum antistitum, more sacerdotum, &c. adv. à præced. ἱεϱοφαντικὸς, ad sacrorum antistites pertinens; item, ἱεϱοφαντία, ἡ, antistitium, antistitis sacrorum dignitas, & ἱεϱοφαντίαι, sacrorum ceremoniæ; à præced. ἱεϱοφάντης, &c. V.
Ἱεϱοφόϱ☉, q. d. sacrifer, qui sacra fe rt

fert; ab ἱερὸς, & φερὸς; vide.

Ἱεροφύλαξ, sacrorum custos; undè ἱεροφυλάκιον; locus ubi sacra custodiuntur, sacrarium, &c. ab ἱερὸς, & φύλαξ; V.

Ἱερόφωνος, sacram vocem habens, vel magnam; ab ἱερὸς & φωνὴ; V.

Ἱεροψάλτης, ου, ὁ, Psaltes in sacris, sacer cantor, qui sacra canit, &c. ab ἱερὸς & ψάλτης.

Ἱερόψυχος, qui est divinæ mentis, divinum habens animum, Joseph; ab ἱερὸς, & ψυχὴ; V.

Ἱερόω, ῶ, sacro, dedico, initio, inauguro, in pass. ἱερόομαι, οῦμαι, sacror, dedicor, &c. Undè ἱέρωμα τὸ, quod consecratum est, sacrum; à Them. ἱερὸς; V. Undè etiam ἱερῶμαι, sacerdos sum, &c. pro ἱερόομαι, vi. Item ἱερώσυνα, τὰ, quæ consecrantur, sacra, &c.

Ἱερώνυμος, cui sacrum est nomen, Luc. ab ἱερὸς, & ὄνομα, priori ὁ in ω, posteriori in υ mutato; ut solet fieri in hisce compositis.

Ἱερῶς, sanctè; ut ἱερῶς ἀποθανὼν, qui piè præclareque obiit; Plutarchus in Lycurgo, adv. ab ἱερὸς; V.

Ἱερωσύνη, ης, ἡ, sacerdotium. Them. ἱερὸς, sacer.

Ἱεῖς, 3. pl. imperf. ἵεον, ex ἵημι, mitto: a. 2. ἕω.

Ἱέσθην, 3. dual. ἵεσθε, 2. pl. imperf. pass. verbi ἵεμαι, cupio.

Ἰεσσαὶ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. senex.

Ἵετο, cupiebat, 3. sing. imperf. verbi ἵεμαι, desidero. Th. ἵημι, mitto.

Ἰέττα, pater, & sylvestris caper: qu. ab ἄττα.

ἸΕΥ͂, HUI, adv. irridendi.

Ἰεφθαὲ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. apertor.

Ἰεχονίας, ου, ὁ, nomen viri, Hebr. præparatus a Domino.

Ἱέω, mitto: ab ἕω. Sed ἱέω, & ἵημι. Ion. pro εἶμι, eo.

Ἰζάνη, ἡ, vestis è caprinis pellibus; Poll. l. 2. c. 18. est à sequente ἰζάνω.

Ἰζάνω, f. ήσω, q. ab ἰζέω, idem quod ἵζω, sedere facio.

Ἵζε, sede, præs. imperat. act. ab

Ἵζεο, Ion. pro ἵζου, præs. imperat. pass. ab ἵζω, sedere facio.

Ἵζευ, sede, Dor. pro ἵζου, præs. imperat. pass. ejusd. verbi.

Ἰζέω, ῶ, f. ήσω, verbum non nisi in temporibus quibusdam, ab eo formatis, usitatum; sed idem significat quod ἵζομαι, vi. & confer præced. & seq.

Ἵζημα, ατος, τὸ, sedimentum. Th. ἵζω, sedeo.

Ἰζήσας, a. 1. part. act. verbi ἰζάνω, f. ήσω, sedere facio, instituo. Them. ἵζω, idem.

Ἵζομαι, idem quod ἕζομαι, sedeo: item sido, subsido, pessum eo, &c. est pass. à Th. ἵζω. V.

Ἵζοισα, ας, ἁ, Dor. pro ἵζουσα, ης, ἡ, sedens, præs. part. f. g. &

Ἵζον, ες, ε, sedebam, imperf. act. ab

ἽΖΩ, f. ἴσω, sedere facio, sedeo, colloco: qu. ab ἕω, colloco. Hinc καθίζω, idem.

ἸΗ῾, adverb. seu Interjectio, in lætis acclamationibus adhiberi solita, ut ἰὴ παιὼν, &c. Alii aspirari volunt ἱὴ, & ducunt ab ἵεσθαι, desiderare. Hinc Ἰήϊος, ου, ὁ, Apollo: q. ab ἰάομαι, sano. Est & ἰὴ, vox. Vide ἴα.

Ἰῇ, æquali, dat. sing. ab ἴος, ἴον, solus, a, um, unus, a, um. Aristarchus scribit, gen. & dat. hujus nominis circumflecti. Nisi Ion. pro μιᾷ, positum dicamus, à μία, μιᾶς, una. Vide ἰός.

Ἰήϊος, ita dictus est Apollo, ex eo quòd ei accini soleret in hymnis, ἸΗ παιὰν; ut indicat Apoll. Arg. l. 2. alii sic dictum volunt, ἀπὸ τοῦ ἰᾶσθαι, à sanando, quippe quod Deus iste, sit ἰατρὸς, i. e. medicus; alii autem ἀπὸ τοῦ ἱέναι, à jaculando, q. d. jaculator; quod serpentem Apollo sagittis interficeret, &c. Athenæus verò Bacchum Ἰήϊον, nominatum innuit, quòd gaudia compotantibus immittat, eorumque mentes curis & mœroribus solvat, &c. à Them. Ἰὴ; V.

Ἰήκοπος, doloribus medens: ab ἰάομαι, medeor, & κόπος, labor. Th. κόπτω, seco, tundo: f. ψω. præt. m κέκοπα.

Ἴηλα, injeci, a. 1. ind. act. verbi ἰάλλω, mitto: f. αλῶ.

Ἰήλεμος, Ionicè & Poëticè pro Th. ἰάλεμος, vi. Sic ἰηλεμίζειν, à quo verbale ἰηλεμίστρια, ploratrix, mulier præfica, θρηνήτρια, quæ lugubria in defunctos canit, &c.

Ἴημα, ατος, τὸ Ionicè pro ἴαμα, medicamentum, à Th. ἰάομαι; V.

Ἵημι, mitto: imperf. ἵην, ης, η, vel ἵεον, ουν, εις, εις; f. ἥσω, p. εἷκα, a. 1. ἧκα, a. 2. ἣν, ἧς, ἧ, præs. pass. ἵεμαι, mittor, desidero: imperf. ἱέμην, σο, το; perf. εἷμαι, a. 1. pass. ἕθην; a. 2. m. ἕμην, ἕσο, ἕτο; a. 2. part. m. ἕμενος. Them. ἕω, mitto, sed

Ἵημι, eo, vado: ut εἶμι, ex ἕω, idem.

Ἰηνός, ου, ὁ, lamentabilis; à Them. ἰὴ; vide.

Ἰηπαιήων, ἰηπαίων; Apollo sic dicitur, vel quòd sagittas jaculetur, ab ἵημι, i. e. πέμπω, mitto, vel quod ἰάσεως, i. e. curationis & medicinæ dicebatur author. de hoc Apoll. 2. vi. etiam παιών.

Ἰήσασθαι, curare, Ion. pro ἰάσασθαι, a. 1. inf. m. verbi ἰάομαι, curo, f. άσομαι; sic

Ἰήσατο, 3. sing. a. 1. m. Ion. ab eodem verbo.

Ἵησι, mittit, 3. sing. præs. ind. verbi ἵημι; sed

Ἵησι, vadit, 3. sing. verbi ἵημι, eo: ab εἶμι; seu ἕω, eo: at

Ἴησι, eas, Ion. Paragoge pro ἴῃς, 2. sing. a. 2. sub. verbi εἶμι, eo: a. 2. ἴον; vel ut alii, Ion. & Poet. pro ἴῃ, eat, 3. sing. a. 2. sub. ejusd. verbi.

Ἰήσιμος, sanabilis, Ionicè pro ἰάσιμος; vide.

Ἰήσονι, dativ. sing. ab Ἰήσων, ὁ, nomen viri.

Ἰησοῦς, ου, ὁ, JESUS, nomen Salvatoris Hebr. Salvator.

Ἴηται, ων, οἱ, Sunt οἱ τὴν Ἴον νῆσον οἰκοῦντες.

Ἰητήρ, Ion. pro ἰατήρ, ὁ, Medicus, ab ἰάομαι, sano.

Ἰητρὸς, οῦ, ὁ, medicus Ionicè pro ἰατρός; sic ἰήτης, idem quod ἰητήρ; V. & in ἰατρεῖον, Ion. pro ἰατρεῖον; id vide.

Ἰθαγενὴς, originalis, indigena: rectè & legitimè natus: ab ἰθὺ, rectè, & γείνομαι, nascor.

Ἰθάκη, ης, ἡ, ITHACA, nomen regionis, Ulyssis Patriæ.

Ἶθαρ, celeriter: q. ab ἰθὺ, recta.

Ἰθαρὸς, celer, velox, ab ἶθαρ; V.

Ἰθέα, Ion. pro ἰθεῖα, vide ἰθύς.

Ἰθεῖα, ας, ἡ, recta: nom. sing. f. g. &

Ἰθεῖαι, nom. pl. f. g. ab ἰθὺς, εῖα, υ, rectus, a, um: dat. pl. Ion. ἰθείῃσι; ab ἰθεῖα, Ion. pro ἰθεῖα.

Ἰθέως, Ion. pro εὐθέως, celeriter.

Ἴθι, vade præs. imperat. ab εἶμι, eo.

Ἴθμα, τὸ, gressus, motus, passus, &c. à præced. ἴθι, vi. vel ab ἵεμαι, eo.

Ἴθματι, pro ἴθματι, dat. sing. ab ἴθμα, ατος, τὸ, gressus, passus: ab ἴω, vel εἶμι, vado.

Ἴθορος, vox incitantis & adhortantis: q. ab ἶθαρ, celeriter, vel ἴθι, vade, & ὀρούω, ruo, vel ὄρω, excito.

Ἰθρὶς, spado: cui ἰς τεθέρισται, vis demessa est, sub. Them. θέρος, æstas.

Ἰθὺ, adv. recta, obviam, statim. Them. ἰθὺς, rectus.

Ἰθυβόλος, ου, ὁ, qui rectà jacitur, seu projicitur, directus, &c. ab ἰθὺ, & βόλος, aut βολέω, &c. V.

Ἰθυγενὴς, unde neutrum ἰθυγενὲς, quod rectum natum est, vel rectum nascitur, &c. ab ἰθὺς, & γένος, τὸ, V.

Ἰθυδίκῃσι, dat. pl. Ion. ab

Ἰθυδίκης, ου, ὁ, cujus judicia sunt recta: ab ἰθὺς, rectus, & δίκη, jus.

Ἰθύδρομος, rectà currens, vel rectè; qui rectam viam in currendo tenet; in Anth. Epigr. ab ἰθὺ, & δρόμος, V.

Ἰθύθριξ, ιχος, ὁ, ἡ, qui rectos capillos habet: ab ἰθὺς, rectus, & θρὶξ, ἡ, capillus.

Ἰθυκέλευθος, ου, ὁ καὶ ἡ, rectâ viâ ambulans, qui rectâ via incedit, &c. ab ἰθὺς, & κέλευθος, V.

Ἰθυμαχία, ας, ἡ, idem quod seq. ἰθυμαχίη, V.

Ἰθυμαχίη, ης, ἡ, legitima pugna, quæ aperto Marte fit: ex ἰθὺς, rectus, & μάχομαι, pugno.

ἸΘΥΜΒΟΙ, ων, genus carminis & saltationis ridiculæ, in honorem Liberi patris: q. ab ἰθύειν βοῇ, prorumpere clamore.

Ἰθύνει, dirigit. 3. sing. præs. ab ἰθύνω, dirigo. Th. ἰθὺς, rectus.

Ἰθύνομαι, regor, dirigor; item corrigor, mulctor; item pro act. ἰθύνω, dirigo, &c. V. Undè etiam ἰθύνη, ἡ, idem quod ἴθυνσις, εως, ἡ, directio: Item ἰθυντὴρ, ῆρος, ὁ, & ἰθύντωρ, ορος, ὁ, director, rector, moderator, &c. & in fœm. ἰθύντειρα, ἡ, rectrix, directrix, &c. Item ἰθυντήριον, ου, τὸ, sceptrum è lauro, quod vates manibus gestabant erectum, Hesych. omnia ut dictum ab ἰθύνω; vide.

Ἴθυνεν, direxit, 3. sing. imperfect. activ. ab

Ἰθύνω, dirigo: f. υνῶ, præs. passiv. ἰθύνομαι, dirigo, rego. Them. ἰθὺς, rectus.

Ἰθύομαι, idem quod act. ἰθύω; V.
Ἰθυπτεῖν, rectà volare; Hesych. exp. ἐπ' εὐθείας ὁρμῆσαι, i. e. recto impetu ferri, ab iisdem cum seq. ἰθυπτίων; quod vide.
Ἰθυπόρος, vel ἰθυωπόρος, rectà procedens, in Epigram. ab ἰθὺ, & πόρος; vide.
Ἰθυπτίων, ωνος, ὁ, ἡ, recta volans, qui recto cursu fertur: ab ἰθὺς, rectus, & πέτομαι, volo, as.
Ἰθὺρ, ferrum axis, quod à rotâ currente teritur, & circum agitur; ab ἰθύομαι; vide.
ἸΘΥ'Σ, έος, ὁ, rectus, & in f. g. ἰθεῖα; in compar. ἰθύτερος' hinc ἰθύνω, dirigo: q. ab εὐθὺς; sed
Ἰθὺς, ύος, ἡ, impetus: ab ἰθύω, recta feror: quod à præced.
Ἰθύτατος, rectissimus, superl. à comp. ἰθύτερος; V.
Ἰθυτενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in rectum extensus, rectus, &c. Unde ἰθυτένεια, ἡ; q. d. in rectum extensio, via in rectum extensa, via recta, &c. Ptol. ab Ἰθὺς, & τείνω; vide.
Ἰθύτεραι, rectiones, nom. pl. fœm. gen. ab
Ἰθύτερος, comparat. ab ἰθὺς, έος, ὁ, rectus.
Ἰθυντὴς, ῆ, ὁ, director, ab ἰθύς; V.
Ἰθύτομος, q. d. in rectum sectus, rectus; ut ἰθύτομος οἶμος, recta semita, vel virga; ab ἰθὺς & τομός; vide.
Ἰθύτριχες, qui crinibus sunt rectis, non crispis, &c. q. à sing. εὐθύτριξ, ab εὐθὺς, & θρίξ; V.
Ἰθύφαλλος, ου, ὁ, interdum dicitur penis erectus, interdum, carmen quod in arrectum penem cantabatur, teste Hesych. & Suid. sed dicitur etiam, de ipsis hominibus, qui erectos penes ligneos vel coreaceos, &c. gestabant, Athen. l. 4. nam ἰθύφαλλοι, οἱ, dicebantur, qui in sacris Bacchi phallum sequebantur in duti muliebri veste, ac phallicum, seu ithyphallicum carmen cum tripudiis canebant; Cæl. l. 4. c. 16. Item ἰθύφαλλοι, i. e. erecti Priapi; Suid. ab ἰθὺς, & φαλλὸς, V.
Ἰθύω, recta feror, impetu feror: hinc ἰθὺς, ύος, ἡ, impetus. Th. ἰθὺς, έος, ὁ, rectus.
Ἰθυωρία, rectitudo; idem quod ἴθυνσις, ab ἰθύς; V.
Ἰΐζω, æruginosus reddor, ab ἰὸς, ærugo.
Ἵκανε vel ἵκανεν, pervenit, 3. sing. imperf. &
Ἱκάνετην, dual. imperf. verbi ἱκάνω, imperf. ἵκανον, opt. ἱκάνοιμι, οις, οι. Th. ἵκω, venio.
Ἱκανοδοσία, ας, ἡ, q. d. satisdatio, sufficiens largitio Theophil. in Instit. Civil. ab ἱκανὸς, & δόσις, V.
ἹΚΑΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, idoneus, sufficiens, congruus: inde ἱκανότης, ητος, ἡ, sufficientia: ἱκανόω, sufficientem reddo: ἱκανῶς, sufficienter, abundè: ἐξ ἱκανοῦ, sc. χρόνου, à multo tempore: ἐφ' ἱκανὸν, diu.
Ἱκανότης, ητος, ἡ, idoneitas, sufficientia: à præced.
Ἱκανέσθω, sufficiat, satis sit, 3. sing. imperat. pass. ab
Ἱκανόω, idoneum reddo: f, ώσω, p. ἱκάνωκα. Th. ἱκανὸς, idoneus.
Ἱκάνω, convenio, adeo, assequor, supplico. Hesych. Th. ἵκω, venio.
Ἱκανῶς, adv. sufficienter, abundè, affatim, admodum, valdè. Th. ἱκανὸς, sufficiens.
Ἴκατι, sive εἴκατι, teste Hesych. dicitur pro εἴκοσι, viginti.
Ἴκελος & εἴκελος, ου, ὁ, similis: ab εἴκω, similis sum.
Ἰκελόω, ῶ, assimilo; in Epigr. à præced. ἴκελος.
Ἶκε, ibat, imperf. act. verbi ἵκω, venio: f. ἵξω, a. 1. ἶξα.
Ἵκευ, veni, Ion. pro ἵκου, præs. imperat. pass. verbi ἵκομαι, vel 2. sing. a. 2. m. ἱκόμην, ου, Ion. εο, ευ, verbi ἱκνέομαι, f. ἵξομαι, venio.
Ἱκέσθαι, a. 2. inf. m. verbi ἱκνέομαι, venio: f. ἵξομαι, a. 2. m. ἱκόμην.
Ἱκέσθην, 3. dual. aorist. 2. m. ejusdem verbi.
Ἱκεσία, ας, ἡ, supplicatio, preces: ab ἱκέτης, supplex.
Ἱκέσιος, ου, supplex: ἱκέσιος Ζεὺς, supplicum præses Jupiter: per Syncop. pro ἱκετήσιος, idem: ab eod. Th.
Ἵκετ', pro ἵκετο, pervenit, 3. sing. a. 2. m. ab ἱκνέομαι, venio: quod vide.
Ἱκέτας, α, ὁ, Dor. pro ἱκέτης, ου, ὁ, supplex: quod V.
Ἱκετεία, ας, ἡ, supplicatio. Thuc. l. 1. & Plat. unde ἱκετείας ποιεῖσθαι, supplicare; apud Plat. de leg. & Xen. in sympos. Item ἱκέτευμα, ατος, τὸ; q. d. supplicamentum, supplicatio, supplicandi quoddam genus; ut apud Thucyd. μέγιστον ἦν ἱκέτευμα τοῦτο, &c. Utrumque à seq. ἱκετεύω, V.
Ἱκέτευε, 3. sing. imperf. act. &
Ἱκέτευσε, 3. sing. a. 1. act. ab
Ἱκετεύω, supplico: f. εύσω. Them. ἱκέτης, supplex.
Ἱκετηρία, ας, ἡ, supplicatio: Item,
Ἱκετήριος, & per Syncopen, ἱκτήριος, ου, ὁ, ad supplices pertinens, supplicibus conveniens, ad supplicationem idoneus, &c. Item ἱκετικὸς, idem; vel quo utuntur supplices; ut ἱκετικὸς λόγος, Schol. Thucyd. &c. à sequente. Them.
ἹΚΕ'ΤΗΣ, ου, ὁ, supplex: acc. sing. ἱκέτην, dat. pl. Ion. ἱκέτῃσι. Hinc ἱκετεύω, supplico: ἱκέτευμα, ατος, τὸ, supplicatio: ἱκέτις, quæ supplicat: ἱκετήσιος Ζεὺς, supplicum præses Jupiter.
Ἱκέτις, ιδος, ἡ, & ιος, ἡ, supplex, fœm. quæ supplicat, famula, serva, à præced. Them.
Ἱκετοδόχος, ου, ὁ καὶ ἡ; supplicum receptor seu receptrix; ab ἱκέτης, & δέχομαι, V.
Ἱκετώσυνα, τὰ, supplicationes, vel supplicia, lustrationes, expiationes. &c. Item à Th. ἱκέτης; V.
Ἵκηαι, venias, Ion. pro ἵκῃ, 2. sing. a. 2. sub. m. verbi ἱκνέομαι, venio: f. ἵξομαι, p. ἷγμαι, a. 2. m. ἱκόμην, ου, ετο; a. 2. sub. m. ἵκωμαι, ῃ, ηται.
Ἵκηται, veniat, 3. sing. a. 2. sub. m. ejusd. verbi.
Ἰκμάζομαι, humector, emollior, ab act. ἰκμάζω, humecto, humefacio, humidum reddo: Item ἰκμαίνω, idem quod ἰκμάζω, humecto: Item mollior; omnia à Th. ἰκμὰς, V.
Ἰκμαῖος, Jupiter, q. d. humidus Jupiter; i. e. humoris dator; Apoll. Arg. l. 2. Item ἰκμαλέος, humidus, Poëticum est; utrumque à seq. Them. ἰκμὰς, V.
ἸΚΜΑ'Σ, άδος, ἡ, humor, vapor: indè ἰκμαῖος, humidus: ἰκμάζω, humecto.
Ἰκμασία, ἡ, humor, humiditas, verbale ab ἰκμάζω; V.
Ἴκμενος, fluens, secundus: per Sync. pro ἱκόμενος, Euphoniæ causâ spiritu mutato. Sunt tamen qui ἵκμενος, scribunt. Estque vel præs. part. verbi ἵκομαι, vel a. 2. part. m. verbi ἱκνέομαι, venio: f. ἵξομαι, a. 1. m. ἱκόμην. Sunt qui ἴκμενος, expon. humidus, à Th. ἰκμὰς, humor.
Ἴκμη, ἡ, planta seu herba quædam humida, quam in Orchomenio lacu nasci tradit Theophrast. Hist. Pl. l. 4. c. 11. à Th. ἰκμάς.
Ἰκμέβωλον, gleba humecta, Diosc. l. 2. ab ἰκμὰς, & βῶλος; vi. At ἰκμοβόλος, est humorem jactans; ab ἰκμὰς, & βάλλω, unde βολὴ, & βόλος, &c. Vide.
Ἰκνεῖσθαι, Ion. pro πρέπειν, decere.
ἹΚΝΕ'ΟΜΑΙ, -οῦμαι, venio, advenio, supplico: f. ἵξομαι, p. ἷγμαι, a. 2. m. ἱκόμην, ου, ετο. Hinc ἷξις, εως, ἡ, adventus: ἐφικνέομαι, assequor, consequor: ἐφικτὸς, ου, quem assequi possumus: ὅσον ἐφικτὸν, quantum licet, pro viribus.
Ἱκνεόμενον, Ion. pro τὸ ἵκανον, id quod sufficit & decorum est: &
Ἱκνεομένως, sive ἱκνουμένως, ritè, congruè, adv. ab ἱκνέομαι, venio.
Ἱκνευμένῳ χρόνῳ, temporis progressu, Ion. & Dor. pro ἱκνουμένῳ; &
Ἱκνεῦνται, Ion. & Dor. pro ἱκνοῦνται, veniunt, 3. pl. ab ἱκνέομαι.
Ἱκνούμενος, veniens, congruens, justus: ut ἱκνούμενον μέγεθος, justa magnitudo, part. præs. ejusd. verbi.
Ἴκνυον, lixivium, sapo, κόνιον, σμῆγμα, &c. apud Hesych.
Ἵκοι, occuparet, 3. sing. a. 2. opt. act. ἱκοίμην, οιο, οιτο, a. 2. opt. m. ἱκοίμεθα, 1. pl. a. 2. opt. m. verbi ἱκνέομαι, venio.
Ἱκοίμαν, Dor. pro ἱκοίμην, a. 2. opt. m. verbi ejusd.
Ἱκοίμην, a. 2. opt. m. vide in ἵκοι.
Ἵκομαι, venio: ab ἵκω, idem; quod usitatius.
Ἱκόμην, ου, ετο, veni, a. 2. ind. m. verbi ἱκνέομαι, venio, f. ἵξομαι, p. ἷγμαι, a. 2. part. m. ἱκόμενος.
Ἰκόνιον, ου, τὸ, pro εἰκόνιον, ICONIUM, nomen urbis, Gr. imaguncula.
Ἵκοντο, 3. pl. a. 2. ind. m. ἱκόμην, quod vide.
Ἵκου, præs. imperat. verb. inusitati ἵκομαι, Th. ἵκω, venio. Vel 2. sing. a. 2. ind. m. ἱκόμην, verbi ἱκνέομαι sed
Ἱκοῦ, est a. 2. imperat. m. verbi ἱκνέομαι, venio. a. 2. m. ἱκόμην, ου, ετο.
ἸΚΡΙ'ΟΝ, ου, τὸ, tabula, tabulatum: qu. ἀκρεῖον, quod εἰς ἄκρα, factum: vel ab ἱκνεῖσθαι, ire, super tabulatis enimitur. Eustath. scribit ἴκρειον.

Ἰκριοπηγὸς, qui tabulata conficit; unde in plur. ἰκριοπηγοὶ, tabularum coagmentatores: qui circa forum tabulata compingunt, &c. (qui etiam dicuntur ἰκριοποιοὶ, apud Poll. l. 7.) ab ἰκρίον, & præt. m. πέπηγα, unde πηγὸς, &c. Vide.

Ἰκριόφιν, nomen Poëtic. indeclinab. pro præced. ἰκρίον.

Ἶκταρ, adv. propè, celerrimè: ἀπὸ τοῦ ἰκνεῖσθαι.

Ἰκτάρα, ἐθνικῶς ἰχθὺς, Hesych. puto ab ἴκταρ· quia celeriter in aquis movetur.

Ἰκτεριάω, & ἰκτεριάω, ictero; seu aurigine laboro: i. e. felle suffusus sum, &c. Item ἰκτερίας λίθος, icterias lapis; colore scil. ἴκτερον, avem referens; Plin. l. 37. c. 10. Item ἰκτερόομαι, οῦμαι, tentor aurigine, corripior morbo regio, &c. omnia à seq. Them. ἴκτερος, V.

Ἰκτερικὸς, οῦ, ICTERICUS: ab

ἼΚΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, morbus regius, ICTERUS: & pro ave galbula. Scribitur & ἰκτερός.

Ἰκτεριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ictericus, ictero laborans: Item ἰκτερώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ictero similis, icterum, seu, morbum regium denotans, & ictero, seu arquato laborans, &c. Utrumque à præced. Th. ἴκτερος, arquatus: item icterus avis, sic à colore, quippe concolore morbo regio; quæ avis, si spectetur, sanari id malum traditur, & ipsa mori, Oppian. & Plin. l. 30. c. 11.

Ἰκτήριος, per Syncop. pro ἱκετήριος; vi. Item ἴκτης, mendicus, advena; q. supplex; idem quod Them. ἱκέτης; vide.

Ἴκτηρ, ῆρος, ὁ, ἡ, supplex: ab ἱκέτης, supplex.

Ἰκτιδέος, ου, & per Aphær. κτιδέος, è mustela confectus: ab ἰκτὶς, mustela: per Aphær. κτὶς, ἰδος, ἡ.

ἸΚΤΙ'Ν, ῖνος, vel ἰκτῖνος, ου, ὁ, milvus: q. ab ἴκταρ, celerrimè.

ἸΚΤΙ'Σ, ίδος, ἡ, mustela sylvestris: est rapax: ut & ab ἰκτῖν esse possit.

Ἶκτο, 3. sing. plusq. p. verbi ἱκνέομαι, venio, f. ἵξομαι, a. 2. m ἱκόμην, p. ἵγμαι. Vel per Syncop. dicitur pro ἵκετο, 3. sing. a. 2. m. ejusd. verbi.

ἽΚΩ, venio, f. ἵξω, a. 1. ἷξα hinc ἱκάνω, Poët. idem.

Ἵκωμαι, a. 2. sub. m. verbi ἱκνέομαι, venio, a. 2. ἱκόμην.

Ἵκωντι, Dor. pro ἵκωσι, 3. pl. a. 2. sub. act. ab ἵκω, venio, f. ξω.

Ἰλαδὸν, turmatim, adv. ab ἴλη, agmen, turma: quod & εἴλη. Them. εἰλέω, congrego.

Ἵλαθι, propitius esto, præs. imperat. ab ἵλημι, unde & part. ἱλὰς. Alii verò volunt ἵλαθι, per Sync. dici pro ἱλάσθητι, a. 1. imperat. pass. verbi ἱλάσκομαι, propitium reddo, f. ἱλάσομαι, perf. pass. ἵλασμαι, σαι, σται. Them. ἱλάω, vel ἵλημι, f. ήσω, propitius sum.

Ἶλαι, αἱ, turmæ, plur. fœm. à sing. ἴλη; vide.

Ἱλάομαι, f. άσομαι, & Poëticè ἱλάσσομαι, active plerunque capitur pro propitium facio, propitio, placo; Il. β. Ver. 550. est ab activo ἱλάω, V.

Ἵλαος, ου, ὁ, & Att. ἵλεως, ω, propitius, hilaris: qu. ab ἕλη, splendor, qui se serenum exhibet. Th. ἱλάω.

Ἱλαρὸς, ά, όν, HILARIS, lætus: ab

Ἱλαρότης, ητος, ἡ, HILARITAS: ab eod. Th.

Ἱλάρεια, τὰ, hilaria; festum quoddam de quo Macrob. l. 2. c. 21. Etc. 2. simulatioueque luctus peractâ, inquit, celebratur lætitiæ exordium, ad 8. Kal. Aprilis, quem diem ἱλάρια, appellant; quo scil. tempore sol diem longiorem noctu protendit, &c. à præced. ἱλαρὸς, vi. Unde etiam ἱλαρόω, & ἱλαρύνω, hilaro, exhilaro, hilarum & lætum reddo.

Ἰλάρχης, ου, ὁ, præfectus turmæ, seu agminis alicujus, i. e. præfectus agmini equitum 64. Undè plur. masc. ἰλάρχαι, οἱ, qui octo elephantis præfecti sunt; hoc est turmæ principes: item ἰλαρχία, functio illa, sive præfectura turmæ militum seu equitum 64; ab ἴλη & ἀρχὴ, V.

Ἴλας, Dor. & per Sync. pro Ἰόλας, α, ὁ, JOLAS, viri nomen.

Ἱλάσθητι, propitius esto, & per Syncop. ἵλαθι, & Poët. ectasi ἵληθι, a. 1. imperat. pass. verbi ἱλάσκομαι, placo: f. άσομαι· perf. pass. ἵλασμαι, a. 1. ind. pass. ἱλάσθην, ης, η. Th. ἱλάω, propitius sum.

Ἱλάσκεσθαι, præs. inf. pass. ab ἱλάσκομαι, placo: ἱλάσκοντο, 3. pl. imperf. f. ἱλάσομαι· præs. part. f. g. ἱλασκομένην. Th. ἱλάω, propitius sum.

Ἱλάσκομαι, propitius fio, exhilaro, f. ἱλάσομαι, reperitur & ἱλάζομαι· perf. pass. ἵλασμαι, a. 1. imperat. ἱλάσθητι, cum dat. ab eod. Th.

Ἱλασκόμενος, η, ον, præs. part. præcedentis.

Ἱλάσκω, exoro, Deos benignos facio, placo, ab ἱλάζω; V.

Ἱλασμὸς, οῦ, ὁ, propitiatio. Th. ἱλάω, propitius sum.

Ἱλάσομαι, placabo, f. 1. m. verbi ἱλάσκομαι, vel ἱλάομαι, a. 1. m. ἱλασάμην, ab eod. Th.

Ἱλασάμενος, ου, ὁ, a. 1. part. m. gen. ου. ejusd. verbi.

Ἱλάσεαι, placeas, Ion. pro ἱλάσῃ, a. 1. sub. m. in 2. sing. ab ἱλάσκομαι, placo. Th. ἱλάω.

Ἱλασώμεθα, placemus, gem. ου. 1. pl. a. 1. sub. m. ejusd. verbi & Th.

Ἱλαστήριον, ου, τὸ, propitiatorium. Sic Christus est verè ἱλαστήριον, qui suâ oblatione nobis placavit Deum: quod &

Ἱλαστήριος, α, ον, propitiatorius, a, um; habens vim τοῦ ἱλάσκεσθαι· ab

ἹΛΑ'Ω, & ἵλημι, propitius sum: f. ήσω, p. κα, præs. imperat. ἵλαθι, & per Ectasin ἵληθι. Hinc ἱλάσκομαι, propitium reddo, placo: ἱλασμὸς, οῦ, ὁ, propitiatio: ἱλαστήριον, ου, τὸ, propitiatorium: ἵλαος, ου, ὁ, ἡ, propitius: ἵλεως, ω, ὁ, ἡ, Att. idem: ἱλαρὸς, οῦ, hilaris, lætus: ἱλαρόω, exhilaro.

ἸΛΕΟ'Σ, οῦ, ὁ, foramen, ubi latet serpens; aut alicujus feræ cubile: ab εἰλέω, signif. coarcto, concludo. Est & ἰλεὸς, ILEUS, convolvulus, morbus intestinorum: ab εἰλέω, verso, involvo.

Ἱλεόω, placo, propitium reddo: ab ἵλεως, ω, ὁ, ἡ, Att. pro ἵλαος, propitius. Th ἱλάω, propitius sum.

Ἵλεως, ω, ὁ, ἡ, Att. pro ἵλαος; ab eod. Them.

Ἱλέως, adv. animo propitio & hilari, hilariter, &c. ab ἵλεως, pro ἵλαος, propitius, &c. V.

Ἴλη, pro εἴλη, ης, ἡ, agmen. Th. εἰλέω, congrego.

Ἰληδὸν, Ionicè pro ἰλαδὸν, turmatim, catervatim, magno agmine, &c. adverb. ab εἴλη, agmen, turma, ala, peculiariter est verbum militare; i. e. agmen sexaginta quatuor equitum.

Ἵληθι, pro ἵλαθι, quod vide.

Ἱλήκῃσι, Ion. Paragoge pro ἱλήκῃ, 3. sing. perf. sub. act. verbi ἵλημι, seu ἱλάω, f. ήσω, propitius sum.

Ἱλήκω, Thema est inusitatum, à quo tamen in usu est Optativus ἱλήκοις, propitius sis, ne irascaris; sic Gregor. in carmine, καὶ τὰ μὲν ἱλήκοι, & in his quidam propitius fit mihi Deus: à Them. ἱλάω, V.

Ἵλημι, propitius sum; idem cum, & ab ἱλάω; V.

Ἰλιάδας, α, ὁ, Dor. pro Ἰλιάδης, ου, ὁ, quod per Aphæresin pro Ὀϊλιάδας, α, ὁ, Ajax, Oilei filius: ὁ τοῦ Ὀϊλέως παῖς.

ἸΛΙΑ'Σ, άδος, ἡ, ILIAS. Poëma Homeri de rebus ILIACIS: item turdi species; & pro congerie; ut ἰλιὰς κακῶν, ilias malorum.

Ἰλιὰς μάχη, Poët. pro Ἰλιακὴ μάχη, Iliacum prælium.

Ἰλιγγιᾶν, vertigine laborare: vide sequent.

Ἴλιγξ, γγος, ἡ, vortex: inde ἰλιγγιάω, vertigine laboro, hæsito: qu. ab εἴλιγγος, ου, ὁ, vortex. Them. εἰλέω, verso.

Ἴλιγγος, ου, ὁ, vertigo oculorum: Item æstus & hæsitatio hominis qui quo se vertere debeat, quasi oculorum vertigine correptus non videt; Plut. à præced. ἴλιγξ, vortex: Item dubitatio, hæsitatio hominis deprehensi sententiis alternantibus, aut mente prorsùs hærente; ut Lat. æstus.

Ἰλιακὸς, οῦ, ὁ, Trojanus, in Epigram. Item ἰλιὰς χώρη, ager Iliensis; utrumque à seq. Ἴλιον; V.

Ἰλιόθεν, ex Ilio, adv. in Epigr. itidem à seq. Ἴλιον.

Ἴλιον, ILIUM, Troja: ab Ἶλος, qui filius Trois Regis.

Ἰλιοῤῥαίστης, ου, ὁ, Ilii populator: ab Ἴλιον, & ῥαίω, destruo.

Ἰλλαίνω, oculos distorqueo, seu contorqueo, torvè inspicio, &c. à seq. Them. ἴλλος, V.

Ἰλλὰς, άδος, ἡ, vinculum contortum: ab ἕλλω, seu ἴλλω, quod ab εἰλέω, contorqueo.

Ἰλλίζω, oculis innuo; i. e. διανεύω, à seq. Th. ἴλλος; V.

Ἴλλομαι, volvor, seu moveor: Item, vincior, constringor, contineor, includor, concludor, &c. est pass. ab act. ἴλλω; V.

Ἰλλοπὴς, mutus, ἄφωνος; unde pisces ἰλλοπες, & ἴλλοπες dicuntur; διὰ τὸ φωνῆς ἴλλεσθαι; i. e. εἴργεσθαι· Athen. in ζ.

ἼΛΛΟΣ, ου, ὁ, oculus: qu. ab εἰλέω, verso, quia oculi volubiles: inde ἴλλω, oculis conniveo: σιλλοί, seu σίλλοι, ων, οἱ, scomma, irrisorium Poëma: q. παρὰ τὸ διασείειν τοὺς ἴλλους, motu oculorum addito.

Ἰλλὸς, ου, ὁ, Strabus, vel Strabo, lusciosus, vel cæcus, retortus; ejus fœm. est ἰλλὶς, apud Hesych. ἀπὸ τοῦ εἰλεῖν; i.e. à volvendo, sive à volubilitate; vi. εἰλέω.

Ἰλλυρικὸν, ου, τὸ, ILLYRICUM: nomen regionis: inde Ἰλλυριοι, ων, οἱ, Illyrii.

Ἴλλω, oculis conniveo: item volvoron volvo; (quasi ab εἰλῶ) Item vincio, constringo, contineo, compluto, &c. à præcedente Them. ἴλλος; vide.

Ἰλλαπίω, ῶ, & ἰλλαπίζω, nicto, conniveo: Item hallucinor; sic ἰλλάπτω, strabis oculis, seu contortis, intueor; Eust. cæcutio, lippio: Item oculos distorqueo, &c. utrumque à præced. ἴλλος, & ἴλλω; V.

Ἰλὺς, ου, ὁ, idem quod seq. Them. ἰλὺς, vi. Unde etiam ἰλύα, caverna, latibulum: Item ἰλυόεις, εντὸς, ὁ, limosus; item fœculentus, &c.

ἸΛΥΣ, ύος, ἡ, limus, cœnum: qu. ab ἴλος, palus, vel ἰλύω pro εἰλύω, involvo.

Ἰλύω, oblimo, limo obduco: à præcedente.

Ἰλυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, limosus, fœculentus; ut αἷμα ἰλυῶδες, sanguis fœculentus, apud Gall. itidem à præced.

Ἵμα, ατος, τὸ, vestimentum, indumentum; est pro εἷμα; vi. nam Hesych. ἵματα affert pro ἱμάτια.

Ἱμάζω, loro verbero, μαστίζω, Hom. Il. β. à Th. ἱμὰς; V.

Ἱμαῖον ᾆσμα, ἡ ἐπιμύλιος ᾠδὴ, molaris cantilena, sive quæ cani solebat ab iis, qui molas versabant, aut aquam è puteis hauriebant. Eadem cantio & ἐπιμυλαῖος, dicta sub. Th. ἱμὰς, lorum, loreus funis.

Ἱμαῖος, ου, ὁ, haustor: ab ἱμάω, haurio; vi. Unde ἱμαῖον, carmen quod concinebant aquarum haustores, &c. V. præced.

Ἱμαλιὰ, cumulata farinæ mensura: ex ἱμάω, haurio, quod ex catillo hauriatur. Ideo & ἱμάλιος, est abundans, copiosus.

Ἱμαλὶς, pro Cerere, & Deo farinæ.

Ἱμαντάριον, ου, τὸ, situla nautica; Hesych. ἱμαντάρια, nautica dicit esse instrumenta. Item ἱμαντίδιον, ου, τὸ, lorulum, vel corrigiola; ἱμάντινος, ου, ὁ, loreus, è loris factus: Item ἱμάντιον, ου, τὸ, uva morbus, columnæ in ore extensio; Hesych. ἱμαντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lori vicem præbens, seu lori vice flexilis; & ἱμάντωσις, εως, ἡ, corrigiarum in calceamentis constrictio; colligatio, conjunctio, &c. Item lignum quod ad continendos parietes in medio structuræ ponitur, &c. omnia à Them. ἱμὰς, άντος, ὁ, lorum, funiculus, loreus funis, &c. V.

Ἱμαντελιγμὸς, ου, ὁ, duplicis lori tortuosa implicatio; ut ex veteribus tradit Eust. Ludi speciem esse scribens, de quo vide Poll. Item ἱμαντελικταῖοι; Democrito dicuntur, qui veluti funes loreos tortuosis nodis implicant; i. e. qui nodos texunt, perplexi: ab ἱμὰς, άντος, ὁ, lorum, & εἰλίσσω, vel ἑλίττω, volvo, verso; unde ἑλιγμὸς, ου, ὁ, vortex, gyrus, & ἑλικτὸς, tortilis, &c. V.

Ἵμασ', pro ἵμασε, verberavit 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἱμάω vel ἱμάσσω, loris cædo, verbero, f. άσω ab

ἹΜΑ'Σ, άντος, ὁ, lorum, funiculus ex loris bubulis: dat. pl. ἱμᾶσι; qu. ab ἵημι, mitto: inde ἱμάω, άσω, loreo fune extraho, haurio.

Ἱμάσθλη, ης, ἡ, scutica, flagellum: à præced.

Ἱμᾶσι, dat. pl. ab ἱμὰς, άντος, ὁ, lorum: quod vide.

Ἱμάσσας, Poët. pro ἱμάσας, a. 1. part. act. ab

Ἱμάσσω, loris cædo verbero, f. άσω. Th. ἱμὰς, lorum.

Ἱματίδιον, ου, τὸ, q. d. vesticula, palliolum; Item ἱματιδάριον idem q. d. vestimentulum, diminut. ab ἱμάτιον; vide.

Ἱμαντόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, loripes, qui pedem in modum lori tortum habet; cui opponitur rectus, à Juven. ab ἱμὰς, άντος, ὁ, lorum, & πους; V.

Ἱμαντοτομεῖν, lora scindere, apud Poll. Unde ἱμαντοτόμος, qui lora scindit: ab ἱμὰς, άντος, ὁ, & τέτομα, præt. m. verbi τέμνω, unde τομὸς, &c. V.

Ἱματίζω, vestio, f. ίσω, p. ἱμάτικα, perf. pass. ἱμάτισμαι, perf. part. ἱματισμένος, η, ον, vestitus: ab εἷμα, ατος, τὸ, vestis. Them. ἕω, seu ἕννυμι, induo, perf. pass. εἷμαι.

Ἱματοκάπηλος, vestiarius, vestimentorum propola; Luc. ab ἱμάτιον, & κάπηλος; V.

Ἱματιομισθὴς, & Ἱματιομισθώτης, qui vestes mercede locat, ut Choragis olim: Item Ἱματιομισθόω, vestes mercede colloco, &c. ab Ἱμάτιον, & μισθὸς; vide.

Ἱμάτιον, ου, τὸ, vestimentum, pro εἱμάτιον, ab εἷμα vide Ἱματίζω.

Ἱματιοπώλης, vestium venditor, vestiarius; Poll. l. 7. c. 18. Item Ἱματιόπωλις ἀγορὰ, forum in quo vestes venduntur; ab Ἱμάτιον, & πωλέω, ῶ, vendo; unde πώλης, ου, ὁ, venditor, &c. vide.

Ἱματιοφύλαξ, vestium custos; unde Ἱματιοφυλάκιον, arca vestiaria, vestiarium; ab Ἱμάτιον & φύλαξ; V.

Ἱματιοκλέπτης, ου, ὁ, vestium fur, ab ἱμάτιον, & κλέπτης; V.

Ἱματισμένος, η, vestitus, indutus: vide Ἱματίζω quod vide.

Ἱματουργὸς, qui vestes conficit, vestiarius, qui vestem texit, textor, &c. unde Ἱματουργικὸς, ad vestes conficiendas pertinens; unde Ἱματουργικὴ, sub. τέχνη, ars vestiaria; ab εἷμα, ατος, τὸ idem quod Ἱμάτιον, & ἔργον, τὸ, &c. V.

Ἱμάω, loreo fune extraho, haurio, fut. ήσω, Ἱμαῖον μέλος, cantilena quam canit ὁ ἱμῶν, ὁ ὑδατηγὸς vide ἱμαῖον.

Ἱμείρει, id est, ἔρωτος πόθοι; à sequ. ἱμείρω; Vide.

ἹΜΕΙ'ΡΩ, desidero, cupio, cum genitiv. qu. ab ἵεμαι, cupio, & ἐράω, amo: Hinc ἵμερος, ου, ὁ, desiderium.

Ἴμεν, ἴτε, imus, itis, 1. & 2. plural. præsent. inde εἶμι, eo. Dicitur & ἴμεν, in 1. plural. imperfect. ejusdem verbi: &

Ἴμεν, ire, Ion. sed Dor. ἴμεναι, pro ἰέναι, ἴθι, & ἰέναι, præs. infin. ab εἶμι, vel ἴημι, eo.

Ἱμέρα, ας, ἡ, Fluvii nomen, ut & Ἱμέρας, α, ἡ, Siciliæ Fluvius.

Ἱμερόεις, έντος, ὁ, & in fœm. gen. ἱμερόεσσα, desiderabilis: in superl. ἱμεροέστατος ab

Ἵμερος, ου, ὁ, desiderium. Th. ἱμείρω, desidero.

Ἱμερθῆναι, de puellâ dictum, significat rem habere, seu coire cum viro; sic apud Hippocr. ἱμερθεῖσαι; Gal. expon. ἀνδρὶ μιγεῖσαι, &c. à præced. ἵμερος; vi. Unde etiam ἵμερα, τὰ, flores & coronamenta, quæ ad expiationes, lustrationesque adhibebantur: Item, ἱμερτὸς, ου, ὁ; idem cum præcedente, ἱμερόεις, optabilis, suavis, amabilis, &c. Vide.

Ἱμερόφωνος, ου, ὁ, ἡ, qui vocem habet optabilem ac dulcem: ἱμείρω, desidero, & φωνὴ, vox.

Ἱμερτῶν, genitiv. pluraliter: ab ἱμερτὸς, ου, ὁ, desiderabilis: ab ἱμείρω, desidero.

Ἱμητὸς, ου, ὁ, loreo fune extractus, haustus, Hesych. Item, ἱμονιὰ, ἡ, funis loreus, seu ex loris bubulis tortus, quo aqua ex puteo extrahitur; funis quo aqua hauritur: Idem quod ἱμὰς, teste Hesych. Unde ἱμάω, &c. vide.

Ἱμονιοστρόφος, qui funem loreum, quo aqua è puteo hauritur, versat ac trahit; à præcedente, ἱμονιὰ, ας, ἡ, funis per quem aqua hauritur, & στροφὴ; vide.

Ἴμπτω, lædo, pungo, terreo: ex ἴπτω. Tum ἴμπτω, jungo: qu. ab ἐν, pro ἐν, & ἅπτω, alligo.

ἽΝ, mensuræ nomen: item fibra, vide ἴς. Tum ἵν, ipsum vel ipsam, pro αὐτὸν, & αὐτήν. Pro quo Poëtæ μὶν dicunt. Latinis olim etiam im & em, pro eum. Ἰν, IN, Præpositio etiam pro ἐν, & in compositione.

Ἶν pro ἶνα, fortitudinem, acc. sing. ab ἴς, ἰνὸς, ἡ, nervus, fibra.

Ἵν pro ἵνα, ut

ἽΝΑ, ut, conjunct. causalis: regit sub. ἵνα μὴ, nisi: ἵνα τί, vel ἵνατι, ut quid, propter quid, quare? Ion. pro πῶς, quomodo.

Ἴναι, ire; præs. inf. verbi εἶμι, eo. Dicimus & ἴθι & ἰέναι.

Ἵνα τί; quarè; Plato in Apolog. ἵνα τί ταῦτα λέγεις; sicut etiam dicunt Cic. & Liv. Lat. ut quid? &c. vide.

Ἰνάω, & ἰνέω, inanio, vacuo, expurgo: Hesych.

Ἰνδάλλομαι, similis videor, videor, appareo: qu. ἰδάλλομαι, inserto ν, quod pro εἰδάλλομαι,

εἰδάλλομαι, idem. ab εἶδος, facies, forma. Th. εἴδω, video.

Ἴνδαλμα, ατος, τὸ, simulacrum, species: à præced.

ἸΝΔΙΚΟ'Ν, ȣ, τὸ, INDICUM piper, vel zingiber Indicum.

Ἰνδολέτης, ȣ, ὁ, Indorum perditor, qui Indis cladem intulit; Epith. Bacchi Indiæ domitoris; in Epigr. ab ὄλλυμι, f. ὀλέσω, unde ὀλετὴρ, &c. Vide.

Ἶνες, vide in ἲς, ἡ, fibra.

Ἰνιάω, tendo. Hesych. ab ἲς, in accus. ἶν, nervus, qui tendendi organum.

ἸΝΕ'Ω, vacuo, expurgo.

Ἴνηθμὸς, ȣ, ὁ, purgatio, evacuatio, exinanitio, &c. Hippocr. à Th. præced. ἰνέω, inanio, evacuo, &c.

Ἰνίον, ȣ, τὸ, occipitium, posterior colli pars: ab ἲς, ἰνὸς, ἡ, nervus.

Ἶνις, exp. νέος υἱὸς, & βρέφος, filius infans, posterior filius; nepos; παρὰ τὸ ἲς; δύναμις γάρ εἰσι τῶν πατέρων οἱ υἱοί; nam originem traxisse putatur, quoniam filii sunt vis robúrque parentum; Eurip. pro filiâ etiam usurpat.

Ἴννη, filia, ut & ἶννος, ȣ, ὁ, filius: ab ἶνις. Hesych. vide præced.

Ἰννὸς, pullus ex equâ & mulâ, aut asinâ, q. ab ἶνις; quod vide.

Ἰννύομαι, fleo: aut ab ἶνις, aut ab ἰνᾶν.

Ἰνόω, Poët. pro ἰνάω, exhaurio, consumo, absorbeo.

Ἰνῶ, όος, ἡ, INO, nomen mul. q. valida. ab ἲς, ἰνὸς, ἡ, fibra, robur.

Ἰνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fibrosus, nervosus; idem quod ἰνοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, fibræ similis, &c. Ab ἲς, ἰνὸς, ἡ, fibra, item, vis, robur, &c. Quoniam virium corporis bona pars consistit in fibris, & partibus nervosis, &c.

ἼΞ, ἰκὸς, ὁ, vermiculus vites adedens.

Ἴξαλος, ȣ, ὁ, impetuosus, libidinosus. Hesych. ab ἰξὺς, lumbus, & ἅλλομαι, salio, capræ Epithet.

Ἶξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἵκω, venio. f. ἵξω, a. 1. ἶξα, ας, ε.

Ἵξεαι, pervenies, 2. sing. f. 1. m. pro ἵξῃ. verbi ἱκνέομαι, venio. f. ἵξομαι, perf. pass. ἷγμαι, a. 2. m. ἱκόμην, ȣ, ετο.

Ἰξευτηρία, ἡ, q. d. viscatrix; ut ἰξευτηρία τύχη, fortuna viscata, Plut. dicitur etiam ἰξεύτρια, idem, Vi. Item, ἰξευτήριον, ȣ, τὸ, aucupium, & ἰξευτικὸς, ȣ, ὁ, ad aucupes, seu ad aucupum artem, pertinens; q. d. viscatorius; ut, ἰξευτικὸς κάλαμος, arundo viscatoria, vel viscata capitur etiam pro seq. ἰξευτὴς, id V.

Ἰξευτὴς, ȣ, ὁ, qui visco aves captat, auceps. Th. ἰξὸς, viscum.

Ἰξεύτρια, ας, ἡ, viscatrix, ab

Ἰξεύω, visco aves capio, aucupor. Th. ἰξὸς, viscum.

Ἰξία, ας, ἡ, idem quod ἰξὸς, quod vide.

Ἰξίας, inter lethales radices numeratur, a Diosc. l. 6. c. 21. & dicitur sic ἀπὸ τȣ ἰξȣ, q. d. viscaria planta; nam visco redundat tenaci & pernicioso; ab ἰξία, ἡ, præced. quæ etiam plantam quandam talem significat, &c. Vide.

Ἰξιβόρος, vel ἰξοβόρος, visco vescens, q. d. viscivorus, viscumvorans; est etiam turdi species; ab ἰξὸς & βορός, vide.

Ἰξίνη, ης, ἡ, sive ἀκανθα ἰξίνη, alia planta, quæ etiam fert mastichen Theophr. Hist. Pl. l. 6. & 9. c. 4. à Th. ἰξὸς, Vi. Unde etiam ἰξιόεις, εντος, ὁ, viscosus; item lethalis; ut, ἰξιόεν πόμα; apud Nic. in Alex. ab eodem Th.

Ἶξις, εως, ἡ, adventus. Th. ἱκνέομαι, venio. f. ἵξομαι. p. ἷγμαι.

Ἰξιφάγος, & ἰξοφάγος, q. d. viscivorus; visco victitans; peculiariter etiam de quibusdam turdis dicitur; ab ἰξὸς & φάγος, Vi.

Ἰξίων, ονος, ὁ, IXION, quis iste fuerit & cur apud Inferos rotæ feratur alligatus circumvolvi, docet Pindarus Pythior. Od. 2. p. 204. &c.

Ἵξομαι, f. 1. m. verbi ἱκνέομαι.

Ἶξον, 1. sing. vel 3. pl. imperf. pro ἶκον, Bœot. solent enim κ in ξ, mutare, vel a. 2. ind. act. verbi ἵκω, venio. f. ἵξω. Alii volunt esse imperf. verbi ἵξω, quod à fut. ἵξω, verbi ἵκω, formatum asserunt.

Ἰξὸν, viscum, acc. sing. ab

ἸΞΟ'Σ, ȣ, ὁ, Æol. βισκὸς, VISCUM, arundo aucupatoria, pedica passerum, parcus, tenax: item pro varice: ἰξία, ας, ἡ, idem. ἰξώδης, εος, ὁ, ἡ, viscosus, tenax: ἰξιόεις, εντος, ὁ, viscosus: ἰξεύω, visco aves capio.

Ἰξυόθεν, lumbis tenus; à seq. Th. ἰξὺς, vide.

ἸΞΥ'Σ, ύος, ἡ, lumbus, dorsum: qu. ab ἰχὺς, quia in lumbis robur est.

Ἰξώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, viscosus, visci modo lentus, tenax, &c. Th. ἰξὸς, vide.

Ἰοβόλος, ȣ, ὁ, qui sagittas ejaculatur; item, venenum ejaculans, venenatus, venenosus, &c. Ut, ἰοβόλα θηρία; apud Herodian. l. 3. Inde ἰοβολέω, ῶ, sagittas jaculor, sagittas emitto; Epigr. Item venenum jaculo, seu emitto, veneno inficio, &c. Ab ἰὸς & βόλος, βολὴ, seu βολέω, &c.

Ἰοβόρος, venenivorus, venenatus; item, iracundus, inimicus, &c. Ab ἰὸς & βορός, &c. Vi.

Ἰοβόστρυχος, cirros habens fusci coloris, aut nigri; apud Pind. in Olymp. Ab ἴον, vel ἰὸς; & βόστρυχος, vide.

Ἰογλώνη, nigricantes habens pupillas, in modum violæ; ab ἴον & γλώνη, vide.

Ἰοδνεφὴς, έος, ὁ, ἡ, purpureus: ab ἴον, viola, & δνόφος, tenebræ.

Ἰοδόκος, ȣ, ὁ, ἡ, sagittarum receptrix, epithet. pharetræ. Dicitur etiam ἰοδόκη, ἡ, substantive, pharetra sagittarum receptaculum: ab ἰὸς, jaculum, & δέχομαι, capio.

Ἰοειδὴς, έος, ὁ, ἡ, niger, rubiginosus: ab ἰὸς, ȣ, ὁ, telum, rubigo cujusque metalli, & εἶδος, forma. Th. εἴδω, video; vel ἰοειδὴς, purpureus, violacei coloris: ab ἴον, viola.

Ἰόεις, εντος, ὁ, rubigini obnoxius, ferrugineus, Iliad. ψ. Item, accommodus ad sagittas conficiendas; item, niger, &c. Ab ἰὸς vel ἴον, quæ vide.

Ἰόζωνος, & πορφυρόζωνος; i. e. violaceo, seu purpureo cingulo circundatus; Hesych. Ab ἴον, τὸ, & ζώνη, vide.

Ἰοθαλὴς, instar violæ florens, seu floridus, ab ἴον, & θάλλω, unde θάλος, &c. Vi.

Ἴοιμι, ἴοις, ἴοι, a. 2. opt. verbi εἶμι, eo. a. 2. ἶον.

Ἰοῖσα, Dor. pro ἰȣ̃σα, profecta, a. 2. part. f. g. ab εἶμι, eo. a. 2. ἶον.

Ἰόλαος, ȣ, ὁ, quis fuerit JOLAUS, quando ex mortuis resurrexit, & cur, Pind. Pythior. Od. 9. p. 304, 305.

Ἴομεν, eamus, 1. pl. a. 2. ind. ἶον. verbi εἶμι, eo. Alii volunt per Syncop. Ion. dici pro ἴωμεν, 1. pl. a. 2. sub.

Ἰομιγὴς, veneno mistus, venenatus, &c. Ab ἰὸς & μιγνύω, f. μίξω, tanquam à μίγω, &c. Vi.

Ἰόμωρος, ȣ, ὁ, ἡ, jaculator, & jaculis destinatus, mortem inferens jaculis. Vel ὁ περὶ τȣ̃ς ἰȣ̃ς μεμορημένος, telis malè exceptus: ab ἰὸς, jaculum, & μόρος, fatum, verso ο in ω. Th. μείρω, partior.

ἼΟΝ, ȣ, τὸ, viola: item solum. n. g. ab ἴος. Indè ἰώδης, violaceus. Est &

Ἶον, ες, ε, a. 2. ind. verbi εἶμι, eo.

Ἰόνθ', pro ἰόντα, acc. sing. a. 1. part. ἰὼν, verbi εἶμι, eo.

Ἰονθὰς, άδος, ἡ, lanuginosa, villosa, variis laborans: exponitur & velox, ab

ἼΟΝΘΟΣ, ȣ, ὁ, lanugo, primi pili, qu. ab ἄνθος, quia flos juventæ; item varus in facie.

Ἰόντα, euntem, acc. sing. a. 2. part. εἶμι, eo. a. 2. ἶον. a. 2. part. ἰὼν, έντος, & in f. g. ἰȣ̃σα.

Ἰόομαι, ȣ̃μαι, rubiginor; rubiginem contraho, vel duco; item, erugine absumor, &c. Est pass. ab act. ἰόω, ῶ, rubigine obduco, vel consumo; à Th. Ἰὸς. Vi.

Ἰόπεπλος, violæ colore purpurantem peplum gestans, ab ἴον & πέπλος, &c. Vide.

Ἰοπλόκαμος, ȣ, ὁ, ἡ, violaceos vel nigros capillos habens: ex ἴον, viola, & πλόκαμος, cincinni. Th. πλέκω, necto.

Ἰοπλόκος, q. d. violarum contextrix, sive quæ ex violis, corollas nectit; ab ἴον & πλέκω, unde, πλοκὴ, vide.

Ἰόππη, ης, ἡ, nomen urbis, Heb. pulchritudo.

Ἰορδάνης, ȣ, ὁ, nomen fluvii. Hebr. orientis ex Ior, & Dan, qui sunt duo fontes, ad radices Libani.

ἸΟΡΚΟΙ, ων, οἱ, caprarum genus. qu. δόρκοι, à visus acumine, à δέρκω, video.

ἸΟ'Σ, ȣ, ὁ, missile, jaculum, sagitta. q. ab ἵημι, mitto; item venenum, rubigo, aerugo.

go: hinc ἰόω, rubigine obduco: ἰώδης, rubiginosus: sed

Ἴος, ἴα, ἴον, solus, a, um; item unus.

Ἰοστέφανος, coronam è violis gestans: ab ἴον, viola, & στέφανος, corona. Th. στέφω, corono.

Ἰότης, ητος, ἡ, consilium, voluntas: ab ἕω, vel ἵημι, mitto. Hinc ἵεμαι, desidero.

Ἰοτόκος, venenum pariens, venenatus, Oppian. de venat. l. 3. ab ἰὸς & p. m. τέτοκα; unde τόκος, &c. Vi.

Ἰοτυπὴς, jaculo, seu sagittâ percussus, in Epigr. ab ἰὸς & τύπτω, unde τυπὴ, & τύπτης, &c. Vi.

ἸΟΥ, adv. dolentis, Hei, HEU! hinc ἰύζω, lamentor. Est & exultantis adv.

Ἰουδαΐζω, JUDAIZO, fio Judeus, Judaicè vivo. f. ίσω; p. ἰουδάϊκα, ab Ἰουδαῖος, Judæus. Th. Ἰούδας, α, ὁ, Judas.

Ἰουδαϊκὸς, ὴ, ὸν, JUDAICUS, a, um: hinc

Ἰουδαϊκῶς, adv. Judaicé.

Ἰουδαῖος, ου, ὁ, JUDÆUS; item Judaicus, a, um, ut γῆ Ἰουδαία.

Ἰουδαϊσμὸς, ου, JUDAISMUS.

Ἰούδας, α, ὁ, nomen viri. Hebr. celebrationis filius.

Ἰουλίας, α, ὁ, nomen viri. Gr. barbatulus.

Ἰούλιος, ου, ὁ, JULIUS, nomen viri Gr. barbatulus.

Ἰουλίζω, primam lanuginem emitto, pubesco, barbam primam emitto; &c. Ab ἴουλος, prima lanugo, &c. Vi. Unde etiam Ἰουλὶς, ίδος, ἡ, Julis, idis, piscis quidam saxatilis: Diosc. l. 2.

Ἰουλόπεζος, Epith. navis, à remorum copia; Julus enim vermis est multipes; unde in plur. masc. Ἰουλόπεζοι νῆες; dictæ fuerunt naves à Lycoph. ob remorum multitudinem, cum pedum copia, quam habent vermes ἴουλοι dicti, comparatam: ab ἴουλος; unde ἴουλοι; bestiolæ quædam multipedes, & πέζα, pes, Vi.

Ἴουλος, ου, ὁ, lanugo, quæ ἴεται οὖλη, exit mollis & crispa. Them. οὖλος, mollis, crispus.

Ἰουλοφυέω, primam lanuginem produco, pubesco; à præced. ἴουλος, barba prima, & φύω, sive φυὴ, &c. Vide.

Ἰουλὼ, ἡ, idem quod οὐλὼ, ἡ, Ceres, sic vocata, quòd fasciculo segetum rusticis largiretur; ab οὖλος, manipulorum fascis, &c. Vi.

Ἰουλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Julos Polypodas referens, qui est ex genere Julorum multipedum, Aristot. ab ἴουλος prima lanugo, item vermis quidam multipes.

Ἴουν, mittebam, imperf. contract. ex ἴεον, ους, qu. ab ἰέω. Them. ἕω, vel ἵημι, mitto.

Ἰοῦσα, ης, ἡ, & in acc. pl. ἰούσας, accedentes. a. 2. part. f. g. ab ἰὼν, quod ab εἶμι, eo, a. 2. ἴον.

Ἰοῦσθαι, æruginem accipere; rubiginem contrahere, &c. Est infin. ab ἰόομαι, Vi.

Ἰοῦστος, ου, ὁ, nomen viri, Lat. JUSTUS.

Ἰοχέαιρα, ας, ἡ, quæ fundit sagittas: vel quæ sagittis gaudet: ab ἰὸς, sagitta, & χέω, fundo, vel χαίρω, gaudeo. Epithet. Dianæ.

Ἰόω, ærugine conficio, &c. Vide supra in Ἰόομαι.

Ἶπες, vermes qui in vitibus nascuntur, Theophr. 3. de causis Plant. à sing. ἶψ, ἰπὸς, Vi.

Ἰπνίτης, ου, ὁ, furnaceus, testaceus; ut ἰπνίτης ἄρτος; Athen. l. 3. panis furnaceus, &c. à seq. ἰπνὸς, furnus; unde etiam, ἴπνιος, ου, ὁ, qui ex furno est, vel qui furni est, &c. Unde ἴπνια, τὰ, purgamenta furni, fuligo; ut ἴπνια λύματα, apud Callim. purgamenta & sordes ex furno, &c. Item ἰπνόω, ῶ, in furno, seu camino uro: aut, in furnum seu caminum conjicio, &c.

Ἰπνοποιὸς, q. d. furnifex; i. e. qui furnos fabricatur; Luc. ab ἰπνὸς & ποιέω, Vi.

Ἰπνὸς, vel ἴπνος, ου, ὁ, furnus, caminus, culina. Hinc Ἰπνοί, loca quædam sic dicta. Th. ἴπτω, lædo.

Ἰποκτόνος, qui vermiculos, vitium oculos infestantes occidit; ab ἶπες, & p. m. ἔκτνα; à Th. κτείνω, &c. Vide.

Ἶπος, ου, muscipula, quæ ἰποῖ, id est, opprimit murem: sed ἶπος, pressura: ab ἴπτω, lædo.

Ἰπόω, premo, πιέζω ut ἰπωθῆναι συμφοραῖς, premi calamitatibus. Th. ἴπτω, noceo.

Ἱππαγρέται, q. d. equos congregantes; ità dicebantur, in Lacedæmoniorum rep. ab equitatu congregando, viri tres ætate florentes, qui ab Ephoris eligebantur, ut tradit Xenophon; ab ἵππος, & ἀγείρω, per Syncop. pro ἀγείρομαι, congregor, ab act. ἀγείρω, congrego, Vi.

Ἱππάγριοι, οἱ, equi sylvestres, seu feri, &c. Ab ἵππος & ἄγριος, Vi.

Ἱππαγωγὸς, ου, ὁ, ἡ, q. d. equorum ductorius, a. Epith. navis qua equi trajiciuntur. Ex ἵππος & ἄγω, duco.

Ἱππάετος, grandis (ut equus) aquila; aut monstrosum animal, ex aquila & equo, ab ἵππος & ἀετὸς, Vi.

Ἱππάζομαι, equo vehor, seu feror, item, idem cum act. ἱππάζω, equito, à Th. ἵππος, Vi.

Ἱππαιχμος, ου, ὁ, ἡ, Poët. qui hasta vel lancea ex equo pugnat. Ex ἵππος, & αἰχμὴ, cuspis.

Ἱππάκη, ης, ἡ, caseus equinus; item equi coagulum; ut tradit Diosc. l. 2. c. 80. Reperitur & ἱππάκης, ου, ὁ, in eâdem signif. apud Eust. est à Th. ἵππος, Vi.

Ἱππακοντισταὶ, equestres jaculatores; qui ex equis pugnant jaculis, &c. Ex ἵππος & ἀκοντιστὴς, Vi.

Ἱππαλεκτρυὼν, Aristoph. magnus gallinaceus; animal quoddam marinum; unde, plur. ἱππαλεκτρυόνες, grandes galli; ab ἵππος & ἀλεκτρυὼν, vide.

Ἱππαλίδας, α, ὁ, Dor. pro ἱππαλίδης, idem quod ἱππεὺς, έως, ὁ, eques.

Ἱππαπαὶ, τίς ἐμβαλεῖ; inquit Aristoph. in equitib. vox quædam ab eo per jocum & lusum facta; quia τὸ ῥυππαπαὶ, ἐπιφώνημα ναυτικὸν, &c. à Th. ἵππος; unde etiam ἱππάδας, genus lusus puerilis apud Poll. l. 9. Nam ἱππάδαν, & κυβιστίνδαν, vocant nonnulli τὴν ἐν κοτύλῃ παιδιάν, teste eodem ibid. forsan quoniam in hoc ludo ὁ φερόμενος, videtur veluti ἐποχεῖσθαι, & inequitare τῷ φέροντι. Item ἱππάρδιον, ου, τὸ, hippardium; fera, ab equo nomen sortita; animal ità nominatum, ab equi similitudine; Aristot. de Hist. An. l. 2. c. 1.

Ἱππάριον, ου, τὸ, equuleus, sive, equulus, i. e. parvus equus; Xen. Pæd. 1. Item, avis nomen, similis vulpanseri, ut tradit Hesych. à Th. ἵππος, V.

Ἱππάρχαι, equitum Magistri, seu præfecti, lib. 2. Reg. c. 1. à sing. ἱππάρχης, idem quod ἵππαρχος, Vi. à quo etiam est ἱππαρχεῖον, regi ab Hipparcho, Aristot. Pol. 3. Est pass. ab act. seq.

Ἱππαρχέω, f. ήσω, sum magister equitum, præsum equitatui: &

Ἱππαρχία, ας, ἡ, præfectura equitum: ex ἵππος, & ἀρχὴ, imperium.

Ἱππαρχικὸς, ου, ad magistrum equitum pertinens: ex iisd.

Ἵππαρχος, ου, ὁ, HIPPARCHUS, nomen viri. Est & Equitum præfectus, Magister equitum. Et sic vocatur Neptunus: ex ἵππος, & ἀρχὴ, principatus.

Ἱππὰς, άδος, ἡ, Ion. pro ἱππικὴ, equestris: hinc ἱππάσιμος, equitabilis: ab ἵππος, equus.

Ἱππὰς, άδος, ἡ, census equestris, equitum census; unde ἱππάδα τελοῦντες, i. e. Hippadem solventes, dicti sunt, qui apud Athenienses in secundo censu essent, quod equum alere possent. Plut. in Sol. ab eodem Th. Unde etiam ἱππάζω, equito; pass. ἱππάζομαι, equo vehor, seu feror; equito; unde part. ἱππασθεὶς, ένος, equitandi artem edoctus; item verbalia sequentia.

Ἱππασία, ας, ἡ, equitatio, equitatus, ipsa actio equitandi; Xen. de re equ. ἱππάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, equitabilis, equis idoneus; unde τὰ ἱππάσιμα χωρία, campestria; Xen. item, Metaph. dicitur, ἱππάσιμον ἀνέχεσθαι ἑαυτόν τινι, qui quasi patitur aliquem sessorem, in modum equi; Plut. in Alex. Item ἱππαστὴς, οῦ, ὁ, equitator, eques, qui equo vehitur, dicitur etiam interdum, de ipso equo; Xen. de re equ. unde adv. ἱππαστὶ, equitantium modo, divaricatis scil. cruribus; unde ἱππαστὶ καθίζειν, est, humeris insedere, ut pueri. Omnia ut dictum ab ἱππάζομαι.

Ἱππάφεσις, carceres; locus unde dimittuntur equi, ad currendum stadium, (idem quod ἀφετηρία, Vi.) Ab ἵππος, & ἄφεσις, Vi.

Ἱππεία, ας, ἡ, equitatio; item aurigandi munus; poëticum est, & à seq.

ἱππεὺς,

ἱππειος, equinus, equester; ut ἵππειος δίφρος, equestris currus; qui scil. trahitur ab equis. Hesiod. pro quo etiam invenitur ἵππος; ut ἵππα ἄεθλα; ex Epigr. equestria certamina, &c. Vi.

Ἵππειος, ου, ὁ, equestris. Th. ἵππος, equus.

Ἱππέλαφος, ου, ὁ, equicervus; animal ità dictum, à forma equi & cervi quam habet, ex ἵππος & ἔλαφος, Vi. Arist. l. 2. An.

Ἱππεραστής, οῦ, ὁ, equorum amator; φίλιππος; Poll. l. 1. equorum studiosus; (sed in malam partem etiam capitur pro ἱππομανής) ab ἵππος & ἐραστής; Vi. Item ἵππερος, equorum amor, equorum studium; (quod etiam in malam partem sumitur pro ἱππομανία, nimius, seu insanus equorum amor) ab ἵππος & ἔρος, vide.

Ἱππεῦμα, equitatio; item, iter equestre, seu iter quod ab equite conficitur; item ἵππευσις, equitatio; utraq; verbalia ab ἱππεύω, Vi.

Ἱππεύς, έως, ὁ, eques: & in pl. ἱππεῖς, ejusd. Th.

Ἱππευτής, οῦ, ὁ, Equestris, vel equitandi peritus: ab

Ἱππεύω, equito: f. εύσω. p. ἵππευκα. Th. ἵππος, equus.

Ἱππήεσι, dat. pl. Ion. pro ἱππεῦσι, ab ἱππεύς, eques.

Ἱππηγός, idem quod ἱππαγωγός; id Vi. Unde ἱππαγωγοὶ, & ἱππηγοὶ νῆες, hippagines, sive hippagogæ naves, a transportandis equis, sic appellatæ; unde Festus, hippagines naves sunt, quibus equi vehuntur, sive trajiciuntur, &c. Sic ἱππαγωγὰ πλοῖα, naves hippagogæ; latiores scil. humilioresque aliis triremibus, quo commodius equi eas conscenderent, inquit Portus, ab ἵππος & ἄγω, unde ἀγωγή, &c. Vi.

Ἱππηδὸν, equi modo; Aristoph. idem quod ἱππαστὶ, Vi. à Th. ἵππος, Vi.

Ἱππηλασία, ας, ἡ, equorum agitatio; pass. scil. signif. ab iisdem cum sequentibus.

Ἱππηλασίη, scil. ὁδὸς, equestris via, quâ equi aguntur: ab

Ἱππήλασιος, ου, equestris, equitabilis, per quem equi agitantur: ab ἵππος, equus, & ἐλαύνω, impello. f. ἐλάσω.

Ἱππηλάτα, vocat. sing. ab

Ἱππηλάτης, οῦ, ὁ, equitator, agitator equorum: ex ἵππος & ἐλαύνω, agito.

Ἱππήλατος, scil. τόπος, locus equitabilis: ab iisd. Th.

Ἱππηλατέω, ῶ, equos agito, seu impello; equito, ab iisdem itidem, cum præced. ἱππήλατος, per quem equi agitantur, aut etiam agitari possunt, equitabilis; Od. ν.

Ἱππήλατον, τὸ, spatiosum, amplum, planum; agendis scil. equis accommodum, ab iisdem quib. ἱππηλάτης, vide.

Ἱππίατρος, mulomedicus, medicus equarius, veterinarius, &c. Unde ἱππιατρία, mulomedicina, ars veterinaria; medicina equaria, &c. Ab ἵππος & ἰατρὸς, Vi.

Ἱππίδιον, idem quod ἱππάριον, equulus; item, piscis quidam; apud Athen. l. 7. diminut. ab ἵππος.

Ἱππικὴ, vel ἱππικὴ τέχνη, ars, seu, facultas equestris, sive equitandi; est fœm. à masc. seq. ἱππικὸς, equestris, &c. Item, equestris artis, sive equitandi peritus, &c. Vi. Unde ἱππικοὶ λόγοι, ad artem equestrem pertinentes sermones, &c.

Ἱππικὸν, οῦ, τὸ, equitatus; ab

Ἱππικός, οῦ; equestris. Th. ἵππος, equus.

Ἵππιος, equestris; item, cognomentum Neptuni, quod primus ille equos invenerit; Aristoph. νεφ. item, Minervæ etiam Epitheton, quòd prima illa currum instruxerit; ac præterea Martis & Junonis Epith. in Epigr. ob equestria certamina; à Th. ἵππος.

Ἱπποχαίτης, ου, ὁ, ex juba equina, sive setis equinis factus; ut λόφος ἱπποχαίτης, Il. ζ. i.e. ἱππείας ἔχων τρίχας; ab ἵππος & χαίτη, Vi.

Ἱπποχάρμης, vel ἱπποχάρμος, ου, ὁ, equis gaudens; vel, qui equo in pugna utitur, qui ex equo pugnat; ab ἵππος & χάρμη, Vi.

Ἱππὶς, ίδος, ἡ, vestis equestris; ut senatorium laticlavium; clavus enim latus, sive major, in usu fuit in tunicis laticlaviis, qualibus utebantur equites, inquit Hesych. à Th. ἵππος, Vi.

Ἱππίσκος, idem quod ἱππίδιον, Vi. equulus; censetur etiam in mundo, sive ornatu muliebri; Hesychio est, ἐπίθεμα κεφαλῆς, &c.

Ἱπποβάμων, ονος, ὁ, qui equum conscendit; eques; apud Euryp. στρατὸς ἱπποβάμονα, equestres copias; & apud Aristoph. ἱπποβάμονα ῥήματα; equestria verba, i. e. ὑψηλὰ, grandia verba; & quæ, quasi equo inveheuntur sublimi & magnifico; ob id, quòd, qui vehuntur equis, altiùs se à terra extollunt; ab ἵππος & βαίνω, Vi.

Ἱπποβάτης, & ἱπποβότης, qui equum conscendit, eques; ut, τὴν ἱπποβοτίαν, equitum, Herodot. Ab iisd. cum præced.

Ἱππόβινος, ου, ὁ καὶ ἡ, in modum equarum coiens, i. e. valde libidinosus; qui meretricio amore debacchatur, &c. Aristoph. Ab ἵππος, ὁ, ἡ, & βινέω, ῶ, Vi.

Ἱπποβότης, ου, ὁ, qui equos pascit, seu alit, viz. Ad equestria certamina; eques; unde ἱπποβόται, apud Plut. in Chalcidensium rep. vocantur qui opibus & gloriâ præcellerent; item, ἱππόβοτος, ου, ὁ, equos pascens seu alens; equestris; item, equis pascendis aptus; ut, ἱππόβοτος χώρα; Od. δ. Ab ἵππος & βόω, ῶ, vide.

Ἱπποβουκόλος, equiso, equorum pastor, seu educator; Euryp. in Phæniss. Ab ἵππος & βουκόλος, Vi.

Ἱππόβρωτος, ab equis devoratus; ab ἵππος, & βιβρώσκω; unde βρωτὴρ & βρωτὸς, Vi.

Ἱππογέρανος, unde ἱππογέρανοι, οἱ, qui magnis gruibus, seu equis invehuntur; Luc. in verâ Hist. Ab ἵππος & γέρανος, V.

Ἱππόγλωσσος, linguam equinam habens, seu referens; unde ἱππόγλωσσον, τὸ, fruticis nomen; Diosc. l. 4. c. 132. Hippoglossa herba, folia habens lingulis similia, ab ἵππος, & γλῶσσα.

Ἱππογνώμων, qui equas gravidas ab aliis internoscit; item, ὁ μεγαλογνώμων; ab ἵππος epitatico, (ἵππος enim, sicut & βοῦς, in compositione, τὸ μέγα significat) ab ἵππος & γνώμων, vide.

Ἱππόγυποι, οἱ, qui magnis vulturibus invehuntur; & Luc. in vera Hist. tradit, populos esse quosdam; ab ἵππος & γὺψ, υπὸς, Vi.

Ἱπποδάμοιο, gen. Ion. ab

Ἱππόδαμος, ου, ὁ, ἡ, equorum domitor: ex ἵππος & δαμάω, domo, a. 2. ἔδαμον.

Ἱππόδασυς, densus instar equi: hirsutus: ex ἵππος & δασὺς, densus, pilosus.

Ἱππόδεσμα, τὰ, vincula, seu lora equorum, i. e. habenæ; Euryp. Ab ἵππος & δεσμὸς, in plur. δεσμὸς & δέσμα, V.

Ἱπποδέτης, ου, ὁ, ligans equum; ut ἱπποδέτης ῥυτὴρ, lorum quo equus ligatur; Soph. in Ajace; ab ἵππος; & 3. pers. præt. pass. verbi δέω, ligo, V.

Ἱπποδιώκτας, α, ὁ, Dor. pro ἱπποδιώκτης, ου, ὁ, equorum agitator, eques: ab ἵππος, equus, & διώκειν, persequi.

Ἱπποδρομία, ας, ἡ, cursus equestris: &

Ἱππόδρομος Ποσειδῶν, Neptunus, equestrium certaminum præses: ab ἵππος, equus, & δρόμος, cursus. Th. τρέχω, curro, p. m. δέδρομα.

Ἱππόδρομος, ου, ὁ, HIPPODROMUS, circus: ab iisd.

Ἱππόθεν, ex equo; in Epigr. adv. Ab ἵππος.

Ἱπποθῆλαι, αἱ, equi mulgi, i. e. pulli equarum lactentes, pulli equarum uberibus suppositi, apud Aristot. l. 6. Hist. Anim. Ab ἵππος & θηλὴ, vide.

Ἱππόθοος, auriga; propriè, equo velox, seu celer; ab ἵππος & θοὸς, vide.

Ἱππόθορος, ου, ὁ, in equas insiliens, equas inscendens seu iniens, admissarius; ut, ἱππόθορος ὄνος, asinus admissarius; i. e. ὄνος ἵππους βιβάζων, Hesych. Item cantio quæ equabus coëuntibus accinebatur, ad eas magis stimulandas; ab ἵππος, & θόρω, vide.

Ἱπποθόη, ης, ἡ, nomen mul. Gr. celer instar equi, valde celer: ex ἵππος & θόω, impetu feror.

Ἱπποῖιν, pro ἵπποιν, gen. dual. ἵπποισιν, dat. pl. Ion. ab ἵππος, equus, quod vide.

Ἱπποκάμπη, ἡ, & ἱππόκαμπος, ου, ὁ, hippocampus, equus marinus; (à flexura, quasi effigie in caudas piscium desi-

desinens) animal est marinum parvum, Diosc. l. 2. c. 3. Ab ἵππος & καμπὴ, V.

Ἱπποκέλευθος, ου, ὁ, equo iter faciens, equester; vel qui multum itineris conficit, Il. π. Ab ἵππος & κέλευθος, vide.

Ἱπποκένταυρος, ου, ὁ, ἡ, HIPPOCENTAURUS, ab ἵππος, equus, & κένταυρος, centaurus, quod à κεντέω, pungo & ταῦρος, taurus.

Ἱπποκλείδης, nominis proprium; sed Aristoph. κακοσχόλω; ità vocat pudendum muliebre, παρὰ τὸ κλείειν καὶ ἵππος; i. e. viri genitale; ut etiam equum ità accepit Horat. Satyr. 7.

Ἱπποκόμος, ου, ὁ, equiso, i. e. equorum curator, & magister; ab ἵππος & κομέω, V. Item ex setis equinis constans; ut cassis quæ conum è setis equinis præfert; ab ἵππος & κόμη, V. Ità tamen est proparox: & scribitur ἱππόκομος.

Ἱπποκορυστὴς, οῦ, ὁ, galeatus, eques bellicosus: ex ἵππος, equus, & κορύσσω, galeâ armo. Th. κόρυς, υθος, ἡ, galea.

Ἱπποκρατέω, ῶ, equestribus copiis victoriam obtineo, seu vinco equitatu; unde ἱπποκρατία, ἡ, victoria quæ equestribus copiis acquiritur, equestris victoria, &c. Ab ἵππος & κράτος, unde κρατέω, &c. V.

Ἱππόκρημνος, rupium modo grandis; aut valde asper sicut præcipitia; ut ἱππόκρημνα ῥήματα, verba, rupium modo, grandia; verba prærupta, scabra, apud Aristoph. Ab ἵππος & κρημνὸς, V.

Ἱππόκροτος, ου, ὁ, ἡ, equis perstrepens: ab ἵππος, equus: & κρότος, sonus.

Ἱπποκύων, equi catellus; nomen Satyræ apud Varronium; ab ἵππος & κύων, V.

Ἱππολάπαθον, hippolapathum; i. e. lapathum sativo majus; Diosc. l. 2. & Plin. l. 20. Ab ἵππος & λάπαθον, V.

Ἱππολέσχη; ἡ, piscina lavandis equis; locus, ubi equi lavantur, ab ἵππος, & 3. pers. præt. pass. verbi λάω, V.

Ἱππολύτη, ης, ἡ, Poët. pro Ἱππολύτια, Hippolyti filia.

Ἱππομανὲς, an herba sit: an virus ex equarum inguinibus defluens: an caruncula: vide notas nostras in Virgilium; ex ἵππος, equus, & μαίνομαι, insanio.

Ἱππομανὴς, insano equorum amore flagrans, vel qui supra modum equis studet; item, qui, equino more, libidinis extimulatur furiis; est etiam valde insanus; nam apud Græcos ἵππος & βοῦς, in compositione habent vim augendi, vel quia furor equarum maximus est, præsertim cum aguntur in venerem; unde ἱππομανὲς, præcedens, est etiam, equina cupido coitus, sive furor, quo equæ, coitus desiderio, extimulantur; item, amoris veneficium, quod equis innasci ur; Aristot. Hist. An. l. 6. c. 22. Plin. l. 8. c. 42. Unde verbum ἱππομανέω, ῶ, equorum insano amore ducor, seu magnopere equis delector; est etiam, more equarum, ad rabiem coitus agi, seu libidinis furiis stimulari, Aristot. Ibid. Sic nomen ἱππομανία, vesanus equorum amor, nimium equorum studium; Omnia ab iisd. cum præced.

Ἱππομάραθον, fœniculum sylvestre, à magnitudine, quâ sativum excedit, ità appellatum; quæ herba, divisâ etiam voce, ἵππειον μάραθον dicitur à Nic. in Ther. i. e. fœniculum equinum; ab ἵππος & μάραθον, V.

Ἱππομαχία, ας, ἡ, equestre prælium: ex ἵππος & μάχομαι, pugno.

Ἱππόμαχος, ex equo pugnans; unde ἱππομαχέω, ῶ, ex equo pugno; ab iisd. cum præced.

Ἱππόμητις, ιος, ὁ, ἡ, rei equestris peritus: ab ἵππος & μῆτις, ιος, ἡ, consilium.

Ἱππομολγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, equimulgus, vel equimulga, i. e. mulgens equam; ab ἵππος & ἀμέλγω, V.

Ἱππομύρμηκες, formicæ, quæ equites appellantur; ut Gaza vertit ex Aristot. sive, formicæ equites, quæ magnis formicis, seu equis invehuntur; Luc. Ab ἵππος, & μύρμηξ, ηκος, ὁ, V.

Ἱππόνικος, ου, ὁ, HIPPONICUS, nomen viri, qu. ex ἵππος, equus, & νίκη, victoria.

Ἱππονόη, ης, ἡ, nomen mul. Gr. valde intelligens.

Ἱππονόμος, ου, ὁ, equos pascens, equorum pastor; item, ἱππόνομα, merces ex equis & mulis locatis; ab ἵππος & νέμω, pasco, unde νομὴ & νομὸς, &c. Vide.

Ἱππονώμας, equos agitans, solis Epith. apud Aristoph. in νεφ. Ab ἵππος & νωμάω, V.

Ἱππόομαι, equus fio, aut sum; Plut. Ad Colot. à Th. ἵππος, V.

Ἱπποπείρης, ου, ὁ, Poet. ὁ τῶν ἵππων καὶ τῆς ἱππικῆς πεῖραν λαβὼν, καὶ ταύτης ἔμπειρος. Qui equi ac artis equestris periculum fecit.

Ἱπποπῆραι, αἱ, sacculi quibus equites necessaria itineri, secum circumferunt; Festus, bulgas appellat; ab ἵππος & πήρα, V.

Ἱπποπόλος, qui circa equos versatur, qui equos alit, iisque ad pugnam utitur; item, equester; Il. ξ. unde plur. masc. ἱπποπόλοι, οἱ, bellaces; ab ἵππος & πολέω, V.

Ἱππόπορνος, equæ equientis more scortans; immane scortum; ab ἵππος & πόρνος, V.

Ἱπποποσειδῶν, ῶνος, ὁ, equestris Neptunus, ab ἵππος & ποσειδῶν, V.

Ἱπποπόταμος, Hippopotamus, equus fluvialis; bellua, de qua Aristot. l. 2. c. 7. An. & Plin. l. 8. c. 25. Sic dicitur à dorso equino, jubâ & hinnitu; ab ἵππος & ποταμὸς, V.

Ἱπποπώλης, equorum venditor, qui equos vendit, &c. Ab ἵππος & πωλέω, V.

ΙΠΠΟΣ, ου, ὁ, equus, in f. g. equa, & equitatus: sed ἵππος, Dor. pro ἵκκος, q. ab ἴκω ποσὶν, est enim celerrimum animal. Vel quia humum ἐποὶ ποσὶ, premit pedibus admodum, unde sonipes. Hinc ἱππεὺς, έος, ὁ, eques: ἱππεύω, equito: ἐφίππιον, ου, τὸ, sella equina. Sed ἡ ἵππος, pro substantiâ, Genes. 14. 21.

Ἱπποσέλινον, apium sativo multò majus, quod Romanis, olus atrum, dicitur; sic appellatum, vel, ob magnitudinem, vel, propter equorum stranguriam; Gaza, novè & barbarè, equapium; ab ἵππος & σέλινον, V.

Ἱππόσοα, ας, ἡ, equarum agitatrix: ἡ τοὺς ἵππους σεύουσα, τουτέστι ζεύγουσα, ἡ κινοῦσα. Quod ab ἵππος & σείω, quatio. Hinc &

Ἱπποσόας, α, ὁ, Poët. & Dor. pro ἱπποσόης, ου, ὁ, qui equos agitat: vide præced.

Ἱπποστασίον, & ἱπποστάσιον, ου, τὸ, & ἱππόστασις; equile, i. e. stabulum equorum, stationes equorum in stabulis; ab ἵππος & στάσις, V.

Ἱπποσύνη, ης, ἡ, equitandi peritia: gen. plur. Æol. ἱπποσυνάων, ab ἵππος, equus.

Ἱππόσυνος, ου, ὁ, equester; ab eodem.

Ἱππότα, vocat. sing. ab ἱππότης, ου, ὁ, eques: sæpe vocat. pro nom. ponitur Att. ab ἵππος, equus.

Ἱππόπλοος, ου, ὁ, morbus equorum; de quo Tiberius; medicus equarius, in Hippiatr. quo venter in nimiam excretionem laxatur; ab ἵππος & πλόος, V.

Ἱπποτοξότης, ου, ὁ, eques sagittarius: ab ἵππος & τόξον, arcus.

Ἱπποτροφέω, f. ήσω, equos alo: &

Ἱπποτροφία, ας, ἡ, equorum nutritio: sumptus in equos alendos factus: ab ἵππος & τρέφω, alo.

Ἱπποτρόφος, ου, ὁ, ἡ, qui equos alit: ex iisd.

Ἱπποτυφία, ἡ, q. d. equina superbia, i. e. immensa; aut fastus qualis est eorum, qui se equis jactitant; inanis gloria, &c. Ab ἵππος & τῦφος, V.

Ἱππουκρήνη, qu. equi fons. Nomen fontis in Bœotiâ: ex ἵππος & κρήνη, fons.

Ἱππουρεις, ἡ, Epith. galeæ cristam ex setis equinis habentis: ex ἵππος & οὐρὰ, cauda.

Ἱππουρος, caudam equinam habens; item, ἵππουρος; sive ἱππουρὶς, hippurus, piscis nomen; Athen. l. 7. Unde etiam ἱππουρὶς, ιδος, ἡ, setis equinis constans, Epith. galeæ, apicem seu cristam ex setis equinis habentis. Hom. Il. γ. Item, ἵππουρις, ἡ, cauda equina; herbæ nomen, Latinis equisetum; est autem pilus terræ equinæ setæ similis, &c. Diosc. l. 4. c. 48. Ab ἵππος & οὐρὰ, V.

Ἱππόφαες, seu ἱπποφανὲς, & ἱππόφεως, idem quod ἱπποφυὲς, τὸ, id vide.

Ἱππόφαιστον, τὸ, hippofæstum, planta quam depingit Diosc. l. 4. c. 163. Ea est spina fullonia; Plin. l. 16. c. ult. & ejusdem hippope, sine caule, sine flore, &c.

Ἱπποφορβὸς,

Ἱπποφοβὰς, ἀδ☉, ἡ, q. d. equis terrorem, seu metum incutiens; herbæ nomen Democrito; apud Plin. l. 24. c. 7. quam equæ præcipuè cavent, & aversantur; ab ἵππ☉, & φέβομαι, unde φόβ☉; V.

Ἱπποφόρβιον, ου, τὸ, locus pascendis equis: ex ἵππ☉, equus: & φέρβω, pasco: p. m. πέφορβα.

Ἱπποφορβὸς, equorum pastor; Plat. in Polit. ut ἱπποφορβεῖς αὐλὸς, tibia quâ pastores equarii utebantur, & armentarii; Poll. l. 4. unde ἱπποφορβεὺς, εως, ὁ, idem, apud eundem; unde etiam, ἱπποφόρβια, τὰ, greges equorum, equariæ; omnia ab iisdem, cum præcedente.

Ἱπποφιὲς, τὸ, frutex, carduus, spina, quâ fullones utuntur in concinnandis vestibus; Diosc. l. 4. Itidem, Plin. hippophyes nominat, scribens, eam herbam, accommodatam esse naturæ equorum, atque inde nomen accepisse; idem etiam frutex dicitur ἱππόφυον, apud Theophr. ab ἵππ☉, & φύω, unde φυὴ, &c. vide.

Ἱπποχάρμας, α, ὁ, Dor. pro ἱπποχάρμης, ου, ὁ, equis gaudens: ab ἵππ☉, & χαίρω, gaudeo.

Ἱππώδης,ε☉, ὁ καὶ ἡ, equinus, vel equo similis; item ἱππὼν, ῶν☉, ὁ, equile, stabulum equorum; Xen. de re equ. à Th. ἵππ☉.

Ἱππωνέω, equos emo: &

Ἱππωνία, ας, ἡ; equorum emptio: ex ἵππ☉, & ὠνέομαι, emo.

Ἱππώνης, ου, ὁ, equorum emptor, qui equariam mercaturam exercet; ab iisd. cum præced.

ἽΠΤΑΜΑΙ, volo, as: præs. inf. ἵπτασθαι, f. πτήσομαι, q. à πτάω, a. 2. m. ἐπτόμην, vel ἐπτάμην. Hinc πτῆμα, ατ☉, τὸ, volatus: πτῆσις, εως, ἡ, idem: πτηνὸς, ου, volucris.

Ἱπτήσομαι, volabo, f. 1. m. verbi ἵπταμαι, ut volunt nonnulli: vide præcedens.

Ἵπτω, Att. pro ἵπτασο, volabas, 2. sing. imperf. ἱπτάμην, ejusd. verbi.

ἽΠΤΩ, vel ἴπω, noceo, lædo: inde ἶψ, ἰπὸς, ὁ, vermis cornua corrodens: ἰπὸς, seu ἶπν☉, ου, ὁ, furnus: ἶπ☉, ου, ὁ, muscipula.

Ἱρὰ, sacra, ab ἱρὸν, Ion. pro ἱερὸν, sacrum, sacrificium: ab

Ἱρα, ας, ἡ, concio: qu. ab εἴρω, loquor.

Ἱραι, conciones, ecclesiæ; Etymol. Hom. Il. 6. Ἱράων; Interpr. περὶ τῶν ἀγορῶν, ὅ ἐστιν ἐκκλησιῶν, ἀπὸ τοῦ εἴρειν ἐν αὐταῖς, καὶ λέγειν, est plur. fœm. à sing. præced. Ἱρα, concio, locus ubi fiunt conciones, forum; ab ἱερὸς, unde ἱερὸν, &c. V.

Ἱράομαι, idem quod, & pro ἱεράομαι, ῶμαι, sacerdotio fungor, sacerdos fio, &c. V.

Ἱρᾶται, pro ἱερᾶται, 3. sing. præs. ἱεράομαι, sacerdos sum: præs. inf. ἱρᾶσθαι. Sic ἱράτω, pro ἱεράτω, 3. sing. imperat. Th. ἱερὸς, sacer.

Ἱρείη, ἡ, & ἱρήϊη, idem quod, & pro ἱέρεια, sacerdos fœmina; sic ἱρεῖον, τὸ, pro ἱερεῖον, τὸ, victima, hostia, sacrificium, &c.

Ἱρεὺς, pro ἱερεὺς, Ion. sacerdos: ab eodem Th.

Ἱρεύω, idem quod, & pro ἱερεύω, sacrifico, consecro, &c. V.

Ἱρέω, pro εἰρέω, loquor: Hesych.

Ἱρὴ, ῆς, ἡ, HIRA, nomen regionis.

Ἱρῆες, Ion. pro ἱερεῖς, sacerdotes: &

Ἱρήϊον, ου, τὸ, Ion. pro ἱερεῖον, hostia, victima. Th. ἱερὸς, sacer.

Ἵρηξ, Ion. pro ἱέραξ, ακ☉, ὁ, accipiter.

Ἱρήτειρα, ας, ἡ, Sacerdos, antistita; ab ἱεράομαι, & ἱρεύω, &c. V.

ἹΡΙΓΓΕΣ, arteriæ: an q. ἀέριγγες, quod aer ibi agitur?

Ἰρινόμικτον σμῆγμα, apud Athen. l. 9. σμῆγμα, vel detersorium, irino oleo seu unguento mixtum, aut irinâ radice; ab ἴριν☉, & μικτὸς, &c. V.

Ἴριν☉, ut ἴρινον μύρον, sive ἔλαιον, unguentum, sive oleum irinum; i. e. ex iri herbâ confectum; Diosc. l. 1. c. 67. à seq. Th. ἶρις, iris: Item herba quædam aromatica, de quâ Diosc. l. 1. c. 1. hæc autem iris dicta quoniam floret diversi coloris specie, sicut arcus cœlestis; teste Plin. l. 21. c. 7.

ἾΡΙΣ, ιδ☉, ι☉, εως, ἡ, arcus cœlestis, IRIS Dea: in acc. ἶριν qu. ab εἴρω, dico, prædico, nuntio.

Ἴρισσιν, pro ἴρισι, dat. pl. ab ἶρις, quod vide.

Ἱρμὸς, idem quod, & pro εἱρμὸς, series, consequentia; (i. e. ἀκολουθία, Hesych.) à Th. εἴρω, necto.

Ἱρμοφύλαξ, carceris præfectus, pro εἱρμοφύλαξ; ab εἴρω, necto, & φύλαξ, &c. V.

Ἱρὸν, τὸ, pro ἱερὸν, templum, &c. Item, victima, pro ἱερεῖον, &c. V.

Ἱρὸς, Ion. pro Ἱερὸς, οῦ, ὁ, sacer: sed

Ἶρ☉, ου, ὁ, IRUS, nom. propr. cujusdam mendici apud Hom.

Ἶρ☉, ου, ὁ, apellativè etiam sumitur pauper; sive, pro quovis mendico; à præced.

Ἱρουργίαι, ῶν, αἱ, sacra, ceremoniæ: ex ἱερὸς, pro ἱερὸς, sacer: & ἔργον, opus.

Ἱροφάντης, ου, ὁ, Ion. pro ἱεροφάντης, qui & ἱεροφύλαξ, alias vocatur, sacerdos, sacrorum antistes: ab ἱερὸς, sacer, & φαίνω, appareo.

Ἵρω, idem quod, & pro εἴρω, necto, &c. Vide.

Ἱρῶν, Ion. pro ἱερῶν, gen. pl. ab ἱερὸν, sacrum.

Ἱρωσύνη, ης, ἡ, Ion. pro ἱερωσύνη, sacerdotium: quod vide.

ἽΣ, ἰνὸς, fibra, robur, VIS. Hinc ἰνίον, ου, τὸ, occiput.

Ἶσ', pro ἶσα, æquè, adv. ab ἶσ☉, vel ἴσ☉, ου, ὁ, æqualis.

Ἰσαὰκ, ὁ, nomen viri Hebr. ridebit.

Ἰσάγγελ☉, ου, ὁ, ἡ, q. d. ἶσ☉ τοῖς ἀγγέλοις, par sanctis angelis.

Ἰσάζω, adæquo, ut & ἰσόω. Th. ἶσ☉, æqualis.

Ἰσαΐας, vide supra Ἡσαΐας.

Ἰσαῖ☉, ου, ὁ, ISÆUS, nomen propr.

Ἴσαις, paribus, dat. pl. f. g. ab ἶσ☉, par, æqualis.

Ἰσαῖ☉, ου, ὁ, idem ac ἶσ☉, par, æqualis: Item similis; hinc compar. ἰσαίτερ☉, pro ἰσαιότερ☉, æquior, & superl. ἰσαίτατ☉, pro ἰσαιότατ☉, æquissimus, maximè æqualis, item, similior, & simillimus, &c. Inde etiam verb. ἰσαίω, idem quod ἰσάζω, æquo; in pass. ἰσαίομαι, (pro ἰσάζομαι) similis sum; unde part. ἰσαιόμεν☉, similis, æqualis, &c. V.

Ἰσάκις, & ἰσαχῶς, æqualiter, pariter, totidem modis, seu vicibus; ab ἰσάζω; id vide.

ἸΣΑ'ΛΗ, ης, ἡ, vestis è pelle caprinâ, rheno: rectius ἰξάλη, vel ἰξαλῆ vide ἴξαλ☉.

Ἴσαμαι, vel ἴσαμι, scio, Doricè pro ἴσημι; V.

Ἰσάμιλλ☉, in contentione par, æqualis in certamine, ex æquo decertans, &c. ab ἶσ☉, & ἅμιλλα, &c.

Ἴσαν, ibant, 3. pl. imperf. ᾖσαν, verbi εἶμι, eo. Tum &

Ἴσαν, sciebant, per Syncop. dicitur pro ἴσασαν, ab ἴσην, imperf. verbi ἴσημι, scio.

Ἰσάνεμ☉, vento par, velocitate; i. e. velocissimus, apud Euryp. ab ἶσ☉, & ἄνεμ☉; V.

Ἴσαντι, Dor. pro ἴσασι, sciunt, quod V.

Ἰσάριθμ☉, ου, ὁ, ἡ, par numero: ex ἶσ☉, æqualis, par, & ἀριθμ☉, numerus.

Ἴσας' pro ἴσασι' sciunt, 3. plur. ind. præs. at.

Ἴσας, ἀντ☉, præs. part. verbi ἴσημι, scio.

Ἴσασαι, pro quo & ἴσῃ, 2. sing. præs. ἴσαμαι, scio.

Ἴσασι, & ἴσασιν, sciunt, 3. pl. ind. præs. verbi ἴσαμι, scio.

Ἰσαχὰρ, Isaschar, nomen viri Hebr. est merces.

Ἴσατι, scit, Dor. pro ἴσησι, 3. sing. præs. verb. ἴσημι, scio.

ἸΣΑ'ΤΙΣ, ιδ☉, ἡ, herba glastum: valdè exsiccat. qu. ab ἶσον, quia vim habet æquandi tumores.

Ἰσατώδης χολὴ, bilis, quæ isatin, seu glastum herbam, colore cæsio refert; i. e. fusca: Gal. à præced. Them. Ἰσάτις; V.

Ἰσαυδὴς, έ☉, ὁ ἡ, cognominis: ex ἶσ☉, æqualis, & αὐδὴ, vox.

Ἰσαχῶς, tot modis æqualiter; V. supra in ἰσάκις.

Ἰσέω, adæquo; idem quod ἰσάζω; vide.

Ἴση, sciebat, 3. sing. imperf. act. ab ἴσημι, scio: sed

Ἴσῃ, scis, Att. pro ἴσασαι, 2. sing. ind. verbi ἴσαμαι, scio.

Ἰσηγορία, ας, ἡ, æqua loquendi libertas, æqualitas: ex ἰσηγορέω, æquè liberè loquor: quod ex ἶσ☉, æqualis; & ἀγορεύω, loquor. Th. ἀγορὰ, forum.

Ἰσῆλιξ, ικ☉, ὁ καὶ ἡ, ætate par, coætaneus, æquævus, &c. ab ἶσ☉, & ἧλιξ; vide.

Ἰσημερία, ας, ἡ, æquinoctium: ἰσημερία μετοπωρινὴ, Æquin. autumnale, ἐαρινὴ, vernum: ex ἶσ☉, æqualis, & ἡμέρα, dies: q. d. æquidiarium.

Ἰσημερινὸς, οῦ, æquinoctialis: q. d. æquidialis: ex iisd.

Ἰσήμερ☉, æquinoctialis; ut Ἰσήμερ☉ πυρὸς; exp. triticum, cujus cura æqui-

noctio delegata est; i. e. quod æqui-noctio fertur verno; apud Theoph. l. 4. c. 12. de cauf. pl. itidem ex iisdem.

ΙΣΗΜΙ, ἴσης, ἴσησι, fcio: quasi ab εἴδω, f. εἴσω, idem. Hinc ἴδμων, ὁ, ἡ, peritus ἰδμοσύνη, peritia: ἴδρις, εως, ὁ, ἡ, fciens, peritus: ἰδρεία, fcientia, ἐπίσαμαι, f. ἥσομαι, fcio: ἐπιστήμη, fcientia: ἐπιστήμων, ον@, ὁ, ἡ, fciens, peritus.

Ἰσόμοιρ@, & ἰσόμοιρ@; cui portio par & æqualis cum cæteris datur, vel, qui parem portionem accipit; inde nomen ἰσομοιρία, æqualis portio; Thucyd. l. 7. & ἰσομερέω, verb. æquam portionem capio; Thuc. l. 6. & Iso. in Paneg. ἰσομοιρῆσαι περὶ ἀλλήλες, &c. ab ἴσ@ & μοῖρα; V.

Ἰσήρετμ@, totidem, feu æquales remos habens, Euryp. ab ἴσ@, & ἐρέτμ@.

Ἰσήρης, ε@, ὁ, ἡ, æqualis, par: ab ἴσ@, idem: & ἄρω, apto.

Ἰσήριθμ@, numero æqualis; idem quod ἰσάριθμ@; V.

Ἴσθι, fcias, per Sync. pro ἴσαθι, præf. imperat. ab ἴσημι, fcio: fed

Ἴσθι, fis, esto, præf. imperat. ab εἰμὶ, fum.

Ἴσθλη, corruptè pro ἰξάλη, pellis capræ.

Ἆσθμα, anhelatio, &c. idem quod Th. ἆσθμα, fic ἰσθμαίνω, anhelo, crebra fufpiria duco, idem cum ἀσθμαίνω, & ἀσθμάζω, vi. Item, cum gravibus curis & doloribus luctor.

Ἴσθμια, τὰ, fcil. ἱερὰ, facra ISTHMIA in honorem Neptuni, ludi Isthmii. Th. ἰσθμὸς, isthmus.

Ἰσθμιάζω, isthmiacum festum agito, isthmiacos ludos celebro: Item, metaph. malè habeo, parum commodè falubriterque vivo; quod ludi isthmiaci morbis essent obnoxii, ob frequentem populorum, hinc inde confluentium, colluviem, à præced. ἴσθμια, vi. Unde etiam ἰσθμιακὸς, & ἰσθμικὸς, isthmiacus, vel, isthmicus; ut ἰσθμικὴ πίτυς, isthmica pinus; quâ fcil. coronari folebant, qui isthmicis ludis vicissent; fic ἰσθμιακὸς ἀγὼν, certamen isthmiacum; unde plur. feq.

Ἰσθμιακοὶ ἀγῶνες, οἱ, Ludi ISTHMIACI: &

Ἰσθμιὰς, άδ@, ὁ, in plural, Ἰσθμιάδες, ων, αἱ, Isthmiacus: ut ἰσθμιὰς νίκη, isthmiaca victoria: ab ἰσθμὸς, quod vide.

Ἴσθμιον, ἂν pro ἀνὰ τὸ Ἰσθμὸν at

Ἴσθμιον, ε, τὸ, collum, colli ornamentum: ab ἰσθμὸς, quod vide.

Ἴσθμι@, ε, ὁ, in Isthmo habitans, Neptunus. Ἴσθμια, facra Isthmia, in honorem Neptuni: ἰσθμιακὸς, ad Isthmia pertinens ἰσθμιὰς, idem, & de malâ vitâ dicitur: ab eod. Th.

Ἰσθμιώτης, ε, ὁ, Isthmi incola, idem quod Ἴσθμι@; id vide.

Ἰσθμοῖ, Poët. adv. pro ἐν Ἰσθμῷ, in Isthmo: apud Isthmum.

ΙΣΘΜΟΣ, ε, ὁ, ISTHMUS, terra angusta duplici mari interclusa: item aliquid isthmo simile, ut fauces, pars inter os & gulam: collum clepfydræ, imbrex narium, qu. ἰσθμὸς, ἀπὸ τοῦ εἰσιέναι τὴν τροφὴν δι' αὐτοῦ.

Ἰσθμώδης, isthmo similis, isthmi formam, feu fpeciem gerens, isthmi in modum angustus; Thuc. l. 8. ἰσθμώδες, ὄντ@ τοῦ χωρίε, &c. à Th. ἰσθμὸς; V.

Ἴσι, eunt, 3. pl. ind. præf. pro εἶσι, & Ion. ἴασι, ab εἶμι, eo.

Ἰσιακὸς, ε, ὁ ἡ ἡ; i. e. indutus more eorum, qui Isidis templum vifebant; unde plur. mafc. ἰσιακοὶ, qui initiati funt Isidis facris, &c. ab ἶσις; V.

ΙΣΙΚΟΣ, ε, ὁ, & ἰσίκιον, ε, τὸ, lucanica; edulii genus, è carne munitissimè incisâ.

Ἶσις, ιδ@, ἡ ISIS: nom. prop. Deæ Ægyptiacæ.

Ἰσκαριώτης, ε, ὁ, cognomen Judæ proditoris Syr. quæstor ærarii.

Ἴσκον, ες, ε, imperf. ab

Ἴσκω, assimilo, comparo, pro ἐΐσκω, id. Them. εἴδω, fcio, video: vel εἴκω, similis fum.

Ἴσμεν, fcimus, per Sync. pro ἴσαμεν, 1. pl. ind. præf. ab ἴσημι, fcio.

Ἰσμήνι@, vocabatur Apollo, eò quòd omnia fciret; teste Plut. ab ἴσημι, vi Undè etiam ἴσμη, prætextus prudentia; & ab hoc, dicitur etiam ἰσμήνι@ ἀπόλλων; Apollo Ismenius, teste Plut.

Ἰσμήνιον μαντεῖον, ISMENIUM oraculum.

Ἰσοβαθὴς, vel ἰσοβαθὺς, æquè profundus, qui paris & æqualis est profunditatis, &c. ab ἴσ@, & βάθ@; V.

Ἰσοβαρὴς, æqualis ponderis; Luc. ab ἴσ@, & βάρ@; vide. Sic etiam varia alia componuntur cum nomine ἴσ@; ut ἰσοβασιλεὺς, par, vel æqualis Regi; à βασιλεὺς; vide. ἰσόβοιον, idem quod ἀντίβοιον; i. e. bovis pretium æquans; à βοῦς, οὸς, ὁ, ἡ, &c. vide. Ἰσόβολ@, vel Ἰσόβολ@, æqualis ponderis ab ὀβολὸς, (quod in comp. plerunque mutat prius ὁ in ω,) ε, ὁ, &c. vide. Ἰσόγαι@, terræ æqualis, feu æquatus; à Th. γαῖα; unde γαῖ@, &c. vide. Ἰσογώνι@; q. d. æquiangulus, æquos, feu pares angulos habens: Item, rectangulus; undè ἰσογώνιον, ε, τὸ, rectangulum; à Th. γωνία; vi. Ἰσοδαίμων, æqualis forte, ejusdem fortis; Pind. Nem. 3. à Th. δαίμων, ον@, ὁ ἡ ἡ, Deus, genius: Item fortuna, & fors, &c. V. Ἰσόδενδρ@, ὁ ἡ ἡ, arborem æquans; à Th. δένδρον; vi. Ἰσοδίαιτα, æqualitas victus, idem victus; feu similitudo in victu, æquabilitas vitæ, &c. Item Ἰσοδίαιτ@, æquali, feu pari, cum alio, vel aliis, victu, aut simili vitæ genere, utens; à Th. δίαιτα; vi. Ἰσόδομ@, æqualiter structus; vide Vitruv. l. 2. c. 8. à Th. δέμω; undè δομὴ, & δομέω, &c. vide. Ἰσόδρομ@, curfu æquans, curfu alterum exæquans, &c. Aristot. de Mundo; undè Ἰσοδρομέω, curfu æquo, vel exæquo; unde ἰσοδρομεῖν, est etiam ὁμοδρομεῖν, pariter currere, & unà ferri, &c. à nomine δρόμ@; V. Ἰσοδύναμ@, æquè potens; undè Ἰσοδυναμέω, ῶ, æquè potens fum; à quo Ἰσοδυναμοῦντα, τὸ, æqualia & ἰσοδυναμοῦντες, pares adepti vires, simili virtute pollentes; à Th. δύναμαι, undè δύναμις, &c. V. Ἰσοθηκὴς, έ@, ὁ ἡ ἡ, æqui libris; i. e. ἴσην τὴν ἑλκὴν ἔχων, &c. ejusdem ponderis; h. e. ἰσοσταθμ@; à Th. ἕλκω; undè ὁλκὴ, &c. V. Ἰσοέτης, teste Plin. l. 25. c. 13. dicitur à quibusdam, fempervivum (herbi ità dict.) minus; quod per totum annum femper sit fui simile, h. e. virens; ab ἴσ@, & ἔτ@, τὸ, V. Ἰσόζυξ, υγ@, ὁ, ἡ; q. d. æqui jugis, i. e. par, æqualis, feu æquabilis; ut ἰσόζυγι θεσμῷ, Nonn. i. e. pari lege; undè etiam Ἰσοζυγὴς, idem; ut in Epigr. ἰσοζυγέων κυπαρίσσων, cupressorum æqualium & comparium; quòd æquabiles fint inter fe, vel ramos tales habeant: Item, Ἰσόζυγον, æqualiter, &c. Nonn. ἡέα πημήσωπιν ἰσόζυγον, ῷ γλυτῆρει, pro æquè ac parem, &c. ab ἴσ@, & ζυγὸς; vide.

Ἰσόθε@, ε, ὁ, ἡ, Deo similis: ab ἴσ@, similis, & Θεὸς, Deus.

Ἴσοι, totidem; (cui præcedunt ὅσοι & πόσοι, Bud. in Comment.) ab ἴσ@; vide.

Ἰσοκατάληκτ@, similem terminationem habens, vel æqualiter definens, ab ἴσ@, & καταλήγω; vi. Sic etiam alia varia comp. cum ἴσ@; ut ἰσοκίνδυν@, ε, ὁ ἡ ἡ, qui est in pari discrimine; aut qui pari discrimini fe exponit, à Them. κίνδυν@; vi. Ἰσοκιννάμωμον, cassia quædam, de qua Plin. l. 12. c. 20. à Them. κιννάμωμον; vi. Ἰσοκλεὴς, pari gloriâ nobilis, æquè celebris, (i. e. ἰσόδοξ@, Suid. & Hesych.) Sic ἰσόκλεον, & ἰσοκλῆ, Hesych. affert pro ἰσόδοξον, pari gloriâ nobilem, &c. à nomine κλεῖ@, five κλέ@; vi. Ἰσόκληρ@, qui pari cum alio, forte est, cui forte par portio obtigit; undè plur. masc. Ἰσόκληροι τοῖς βίοις γενόμενοι, æquali fortitione, atque fubstantiâ degentes; Plut. in Lycurgo; à Th. κλῆρ@; vi. Ἰσοκλινὴς, æqualiter vergens, & inclinans; æquè propensus, ad æquilibrium quoquo versus tendens, Aristot. de Mundo: à Th. κλίνω; vi. Ἰσόκοιλ@, æqualis concavitatis; Plut. à Th. κοῖλ@, vi. Ἰσοκόρυφ@; q. d. æqualem verticem habens, æquè eminens; ut ἰσοκόρυφοι πόλεις, urbes æqualis excellentiæ, Dion. Halic. à Th. κορυφὴ. Ἰσοκρατία, æquale imperium; dicitur de republica, in qua est æqualis omnium potentia, apud Herodot. idem quod Ἰσοκρατεία, & ejusd. comp. cum feq.

Ἰσοκρατὴς, έ@, ὁ, ἡ, pari potestate præditus: ex ἴσ@, æqualis, & κράτ@, robur: hinc ἰσοκρατίη, ης, ἡ, Ion. pro ια, æqualis potentia.

Ἰσοκράτης, ε@, ες, ὁ, ISOCRATES: nomen prop.

Ἰσοκρατὴς, έ@, ὁ ἡ ἡ, pariter, feu æqualiter temperatus; i. e. ὁ ἴσως κεκραμέν@, Hippocr. de morb. l. 2. ab ἴσ@, & κεράννυμι, undè κρᾶσις, &c. V.

Ἰσόκωλ@, in quo paria funt membra; undè ἰσόκωλον, ε, τὸ, similiter definens, æquatum membris, &c. & in plur. neut. ἰσόκωλα dicuntur in pares elocutionum tractus incidentia; Quintil. l. 4. c. 2. Undè etiam ἰσοκωλία, ἡ, membrorum æqualitas cum membra omnia æqualia & paria

& paria sunt Hermog. ab ἴσος, & κῶλον, τὸ, vide.

Ἰσολογία, par & æqualis ratio, ab ἴσος, & λόγος; V.

Ἰσομάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Dor. pro ἰσομήτωρ, æqualis matri: ex ἴσος, & μήτηρ, mater.

Ἰσόμαχοι, pares & æquales in pugna, & ἴσος, & μάχομαι, unde μάχη; vi. Sic etiam Ἰσομεγέθης, æquè magnus; qui paris & æqualis est magnitudinis, à nom. μέγεθος, V. Ἰσόμετρος, qui paris est mensuræ, aut æqualis; Athen. l. 10. Sic ἰσομέτρητος, cujus mensura æquata est; qui est æqualis pondere, numero, vel mensurâ & valore, &c. à Th. μέτρον, unde μετρέω, &c. V. Ἰσομέτωπος, parem frontem habens, de acie dicitur; unde plur. masc. Ἰσομέτωποι acies esse dicuntur; i. e. æqualis frontibus; Xen. Hell. 4. à nom. μέτωπον, τὸ, V. Ἰσομήκης, εος, ὁ κ ἡ; q. d. æquilongus, seu procerus, & protentus æquè; undè plur. ἰσομήκεις, corporis proceritate pares, &c. à Th. μῆκος, τὸ, V. comp. scil. ut & reliqua præced. cum ἴσος; V.

Ἰσομοιρέω, f. ήσω, æquam portionem capio: ex ἴσος, par; & μοῖρα, portio. Th. μείρω, partior.

Ἰσόμοιρος, & ἰσομοιρία, videantur supra in ἰσήμοιρος ejusdem Them. & comp. cum præced.

Ἰσομυθέω, ῶ, exquisitè verba facio, undè ἰσομυθοῦντες, Hesychio sunt ἀκριβολογοῦντες; i. e. accuratè sermocinantes, ab ἴσος, & μῦθος, undè μυθέομαι; vide.

Ἶσον, adv. æqualiter: ab ἴσος, par.

Ἰσόνεκρος, & ἰσόνεκυς, æquali fato defunctus, Eurip. in Oreste, ἴσος, & Th. νεκρὸς, undè νέκυς; V.

Ἰσόνειρος somnio similis, inanis, vanus, ab ἴσος & ὄνειρος; V.

Ἰσόνομος, æquabilitate legum, seu juris utens, æqualiter distributus, æquis legibus vivens, &c. undè Platoni in Epist. ἰσόνομος πολιτεία, æquabilis respublica; undè ἰσονομία, æquabilitas legum, seu juris; jus quod tribuunt leges omnibus par; (Item, æquabilis tributio Plut. ut sit comp. ex νέμω, vel νομὴ, tribuo, tributio, &c.) Item Ἰσονομικὸς, æquabilitate juris utens, seu gaudens, & Ἰσονομικῶς, æquabiliter: Item verbum ἰσονομοῦμαι in legum, seu juris æquabilitate vivo; Thucyd. omnia ab ἴσος, & νόμος, ὁ; V.

Ἶσονται, ibunt, Poet. pro ἵξονται, 3. pl. f. 1. m. verbi ἱκνέομαι, venio, f. ἵξομαι. An potius scribendum ἴσονται, ab ἴω, vado nam ἴσονται, verius significat ἱδρύσονται, ab ἵζω, colloco, sedeo.

Ἰσοπαλής, έος, ὁ, ἡ, Ion. & ἰσόπαλος, in luctâ seu pugnâ æqualis: ex ἴσος, & πάλη, lucta.

Ἰσόπαλον, τὸ, par, anceps; est neut. ab ἰσόπαλος, par, æqualis; viribus par, &c. Undè etiam adv. ἰσοπάλως, æqualibus viribus in lucta, seu pugna; ut ἰσοπάλως ἀγωνίζεσθαι, æquis viribus, ideoque, ancipiti marte pugnare; Pauf. ejusd. Th. & comp. cum præced.

Ἰσοπαχής, æquè crassus, æqualem habens crassitiem; ab ἴσος, & παχὺς, unde πάχος; V.

Ἰσόπεδον, ου, τὸ, planities: ab

Ἰσόπεδος, ου, planus, ex ἴσος, æqualis, & πέδον, solum.

Ἰσοπλεθρον, propriè quod totidem jugerum est; æquale magnum; (i. e. ἰσομήκης, V.) ab ἴσος, & πλέθρον, pro πλέθρον, jugerum, &c. V.

Ἰσόπηχυς, εος, ὁ, cubitorum numero par, ab ἴσος, & πῆχυς, ὁ; V.

Ἰσοπλατής, έος, ὁ κ ἡ, æquè latus, ejusdem latitudinis, par, vel æqualis latitudine, in neut. τὸ ἰσοπλατὲς, æqualis, seu par latitudo. Item ἰσοπλάτων, Platoni æqualis, ab ἴσος & πλατὺς, V. Sic Ἰσόπλευρος, qui æqualibus, ceu æquis est lateribus, æquales costas habens, &c. ut τρίγωνον ἰσόπλευρον, apud Aristot. & Euclid. à Them. πλευρὰ, unde πλευρὸν, &c. V. Ἰσοπληθὴς, æqualem plenitudinem habens, æqualiter plenus, Poll. l. 4. c. 20. à nom. πλῆθος, vel verbo πλήθω; V. Ἰσοπολῖται, cives æquales; Item ἰσοπολιτεία, ας, ἡ, par jus civitatis, æqualitas reipublicæ; ut ἰσοπολιτείας μεταλαβεῖν, ex æquo reipublicæ participem esse; Plut. in Cam. à πολιτεύω, undè πολιτεία, V. Ἰσόπυρον, herba est quæ & phaseolus dicitur de qua Diosc. l. 4. c. 121. ab ἴσος, & πυρὸς; vide.

Ἰσορροπία, ῆς, ἡ, æquilibrium: &

Ἰσόρροπος, ου, ὁ, ἡ, par, æquivalens: ex ἴσος, par, & ῥέπω, propensus sum.

Ἰσορροπέω, sum æqualis momenti, æquilibrium facio; nec supero, nec superor, in neutram partem vergo; æqualibus sum viribus, & generaliter, æqualis sum, adæquo, &c. ejusd. comp. cum præced. & ab eo.

Ἶσον, æqualiter, adv. à Th. seq.

ἼΣΟΣ, vel ἶσος, ου, ὁ, æqualis, par, q. ab εἴδω, assimilo. Hinc ἴσως, æqualiter: item fortasse: ἰσότης, ητος, ἡ, æqualitas: ἰσόω, æquo, adæquo, ἄνισος, ου, ὁ, ἡ, inæqualis, impar.

Ἰσοσθενής, paribus pollens viribus, æquali robore præditus, æquipollens, &c. Undè subst. Ἰσοσθένεια, æqualitas virium; æquipollentia, & verb. ἰσοσθενέω, æquipolleo, æquali robore polleo, &c. ab ἴσος, & σθένω, undè σθένος, τὸ, V. Sic Ἰσοσκελής, qui paribus seu æqualibus cruribus est, æqualia habens latera: item ἰσοσκελὴς, æquicrurium, & τὸ ἰσοσκελὲς, idem, ut τρίγωνον ἰσοσκελὲς, quod ex tribus lineis duas habet æquales, quibus, quasi cruribus, tertia insistit, apud Eucl. & Aristot. à Them. σκέλος, τὸ; vi. Ἰσόσπριος, leguminis similis; à Th. ὄσπριον. Ἰσόσταθμος, idem quod ἰσοστάσιος, ου, ὁ κ ἡ, par pondere, qui paris & æqualis est ponderis, à σταθμὸς, seu στάθμη, & στάσις, comp. (ut reliqua præced.) cum Th. ἴσος, &c. V.

Ἰσοταχής, pari celeritate præditus, æquè velox; undè adv. ἰσοταχῶς, eâdem celeritate; ab ἴσος, & ταχὺς, undè τάχος, τὸ, &c. V.

Ἰσοτάλαντος, idem quod ἀντιτάλαντος, qui paris est ponderis, & momenti, æquilibrium faciens: Item, general. æqualis, ab ἴσος, & τάλαντον; V.

Ἰσοτελής, έος, ὁ κ ἡ, qui idem cum alio vectigal seu tributum pendit; qui iisdem legibus cum civibus vivit; non civis, non μέτοικος; sed civili jure inhabitans; unde Ἰσοτέλεια, ας, ἡ, æqualitas in pendendo vectigale seu tributo cum civibus, æqualitas rerum, libertas, &c. ab ἴσος, & τέλος, τὸ, vectigal: Item, ἰσοτελεστος, eundem exitum habens, similiter desinens; ab ἴσος, & τελέομαι, undè τελεστὴς, & τελεστικὸς, &c. V.

Ἰσότης, ητος, ἡ, par conditio, æquabilitas. Th. ἴσος, par.

Ἰσοτιμία, ας, ἡ, par honor & dignitas; seu par conditio & jus, à sequ. ἰσότιμος; V.

Ἰσότιμος, ου, ὁ, ἡ, æquè pretiosus: ex ἴσος, par, & τιμὴ, pretium. Th. τίω, honoro.

Ἰσότονος, qui æqualis est toni; undè ἰσότονα, τὰ, eodem accentu prædita; Item, ἰσοτόνως, æquali tono, tenore vel motu, æquè, perinde; ab ἴσος, & τόνος; vi. Sic Ἰσότυπος, undè ἰσότυπον, τὸ, exemplar, in Anth. à nom. τύπος; vi. Sic, Ἰσοτύραννος, tyrannis par, & æqualis; ut Ἰσοτύραννος ἀρχὴ, apud Aristot. Polit. 2. c. 7. est veluti Romæ dictatura, quæ instar habet regii imperii; ab ἴσος, & τύραννος, undè τυραννὶς; V.

Ἴσουργα, Hesych. sunt ἴσα ἐν ἔργοις ἴσα ἐργαζόμενα.

Ἰσοῦσθαι, pro ἰσόεσθαι, præs. inf. pass. ab ἰσόω, æquo. Th. ἴσος, par.

Ἰσοϋψής, έος, ὁ κ ἡ, & ἰσοψὴς, ὁ κ ἡ, qui paris est altitudinis, æque altus ab ἴσος, & ὕψος, τὸ, V.

Ἰσοφαρίζω, adæquo, æquiparo: qu. ἰσοφερίζω ab ἴσος, æqualis, & φέρω, fero: hinc ἰσοφόροι, boves æquali ferendo oneri apti; Vel ἰσοφαρίζω, indutus sum paribus indumentis: à φᾶρος, εος, τὸ, pallium.

Ἰσοφαρίσδεν, Dor. pro ἰσοφαρίζειν, inf. præced. quod vide.

Ἰσοφόρος, par ferens, æquale, seu æqualem partem ferens; ab ἴσος, & φέρω, undè φορὸς, &c. Vide. Sic Ἰσοφυὴς, æqualis, seu paris naturæ; qui est ejusdem essentiæ; ὁμούσιος; Nonn. Ἰσοφυὴς γενετῆρος, &c. Item, ἰσοφυὲς μίμημα, compar. exemplum, & conforme, seu æquale; apud eundem; à φύω, sive φυὴ, V. Sic ἰσοχειλὴς, έος, ὁ κ ἡ, labra æquans, labris æqualis & par, pertendens, sivè plenus usque ad labra; ut ζωρὸς ἰσοχειλὴς, merum, usque ad poculi labra, infusum; ita ut poculum vino coronetur, &c. à χεῖλος, τὸ, Vi. Ἰσόχνοος, æquè lanuginosus, in Epigram à χνόη, sive, χνόος, Vi. Ἰσόχορδος, ου, ὁ κ ἡ, paribus vel æqualibus constans chordis, à Them. χορδὴ, V. Ἰσόχροος, & Ἰσόχρους, æquali, vel simili colore præditus; undè ἰσόχροα, τὰ, colore similia; à Th. χρόα, V. Ἰσόχρονος, tempore, seu ætate æqualis, & par, contemporaneus, coætaneus, vel coævus; (i. e. ἡλικιώτης) undè ἰσοχρόνιος, idem & ἰσοχρονέω, tempore æquo, æquali tempore vivo, &c. à Them. χρόνος, undè χρόνιος, &c. V. Ἰσόχρυσος, in quo æqua auri portio, auro par; Item, qui auro rependitur, auro repensus, &c. à Them. χρυσὸς, vi. Ἰσο-

ψής,

ψῆς, vide supra, in ἰσόψηφος. Ἰσόψηφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui par est in suffragio ferendo, seu parem autoritatem habens; Thuc. undè plur. Ἰσόψηφοι, in suffragiis dandis æquales, idem habentes autoritatis, &c. Sed dicuntur etiam, versus quidam Homeri ἰσόψηφοι, i. e. pares; apud Gell. l. 14. c. 6. Undè Ἰσοψηφία, ἡ, par autoritas in suffragiis ferendis, par suffragium; item, par suffragiorum numerus, à Them. ψῆφος, undè ψηφὶς, &c. V. Ἰσόψυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, unanimus, vel -mis; pari præditus animo, &c. 2. cap. ad Philippens. à Th. ψυχὴ, comp. ut reliqua anteced. cum Th. ἴσος, V.

Ἰσόω, adæquo: f. ώσω hinc ἰσώσασθαι, à 1. inf. m. Th. ἴσος, par.

Ἰσόψυχος, ου, ὁ, ἡ, unanimis, eodem vel pari animo præditus: ex ἴσος, par, & ψυχὴ, anima.

Ἰσπανία, Hispania, Ἰβηρία, ἡ ἑσπερία, Iberia, & Hesperia: sed dicitur, & Spania in Epist. ad Rom. Item, Ἰσπανὸς, Hispanus, &c.

Ἴσπω, dico, tempora sumit ab ἔπω, idem.

Ἰσραὴλ, ὁ, nomen Jacobi Patriarchæ, ἄκλιτον, Hebr. princeps Dei. Hinc,

Ἰσραηλίτης, ου, ὁ, Israelita & ἰσραηλῖτις, f. g. Israelitis, à præced.

Ἴσσω, acclamatio in eos, qui ζ, pronunciare non possunt.

Ἵστα, statue, Att. contract. pro ἵσταθι, præs. imperat. act. verbi ἵστημι, vel pro ἵστας verbi ἱστάω. Alii volunt esse 3. sing. imperf ἵσταον, αν, αες, ας, αε, α, verbi ἱστάω, seu ἵστημι, sto: sed

Ἱστᾶ, est 3. sing. præs. sub. ab ἵστημι, sto.

Ἴσταμαι, σαι, ται, sæpè pro ἴσαμαι, scio: in compos. ut ἐπίσταμαι, idem, Th. ἴσημι, scio.

Ἱστάμενος, η, ον, stans: gen. Ion. ἱσταμένοιο ab ἵστημι, sto: in pass. ἵσταμαι.

Ἱστᾶντι, Dor. pro ἱστᾶσι, 3. pl. ind. act. verbi ἵστημι, sto.

Ἵσταο, Ion. pro ἵστασο, statuebas, 2. sing. in perf. ἱστάμην, verbi ἵσταμαι.

Ἵστασ', pro ἵστασο, præsent. imperativ. pass. verbi ἵστημι, sto: a. 2. ἔστην, f. στήσω.

Ἵστατο, 3. sing. imperf. pass. ejusdem verbi.

Ἴστε, scitis, per Sync. pro ἴσατε, 2. plur. præs. ind. act. ab ἴσημι, scio. Et per Sync. dici potest in imperativo, ἴθι, ἴστω, & in pl. ἴστε.

Ἱστέον, sciendum, verbale, pro εἰστέον, ab εἴδω, scio: perf. pass. εἴσμαι, εἶσαι, εἶσται.

Ἵστη, sta, siste, pro ἵσταθι, Att. imperat. fit a. 3. sing. imperf. ἵστην, ης, η, est itaque etiam in 3. sing. imperf. ab ἵστημι, sto Invenitur quoque Dor. pro ἱστᾶ, 3. sing imperf. ab ἱστάω, pro ἵστημι, sto. Vel cum ι subscripto est 2. sing. præs. pass. Att. pro ἵστασαι, sed

Ἱστῇ, dicitur pro ἱστᾶ, 3. sing. præs. sub. ab ἵστημι, sto.

ἼΣΤΗΜΙ, statuo, erigo, colloco, cohibeo, SISTO, appendo: q. à στάω, f. στήσω, p. ἕστηκα, perf. part. ἑστηκὼς, & per Sync. ἑστὼς, per Crasin ἑστὼς, ῶτος, ὁ, qui stetit. Sic perf. inf. ἑστάναι, pro ἑστηκέναι, (sed ἱστάναι est præs. inf. ab ἱστημι, pro ἵστημι) a. 2. ἔστην, ης, η, perf. pass. ἕσταμαι, a. 1. pass. ἐστάθην, ης, η, a. 1. inf. στῆσαι, a. 1. part. σταθεὶς f. 1. pass. σταθήσομαι, η, εται. Hinc στάσις, εως, ἡ, statio: στάσιμος, ου, ὁ, ἡ; stabilis: στασιάζω, factionibus contendo, dissideo: στασιασμὸς, οῦ, ὁ, seditio: στάδιον, ου, τὸ, stadium, mensura sexcentorum pedum: στάθμη, ης, ἡ, amussis: σταθμὸς, stabulum, caula: item statera, libra: στήμων, ονος, ὁ, stamen: ἱστὸς, οῦ, ὁ, malum navis: ἱστίον, ου, τὸ, velum: ἀνίστημι, erigo: ἀνάστασις, εως, ἡ, resurrectio: διάστημα, ατος, τὸ, intervallum: ἔνστασις, εως, ἡ, instantia ἔκστασις, εως, ἡ, dimotio alicujus rei è statu in quo erat: καθίστημι, constituo: κατάστασις, εως, ἡ, constitutio: παραστάτης, ου, ὁ, socius auxiliarius, opitulator: προστάτης, ου, ὁ, præfectus: προστασία, ας, ἡ, præfectura: προστατεύω, seu προστατέω, præsum: συνίστημι, constituo: σύστημα, ατος, τὸ, coagmentatio, compages: ὑπόστασις, εως, ἡ, subsistentia: στατὴρ, ῆρος, ὁ, stater.

Ἱστία, Doricè & Ionicè, pro ἑστία, solium, ædes, domus; V.

Ἱστίην, Ion. pro ἑστίαν, acc. sing. ab ἑστία, Vesta, focus, domus.

Ἱστιτόριον, ου, τὸ, Ion. pro ἑστιατόριον, cænaculum: ab eod. Th.

Ἱστιοδρομεῖν, navis dicitur, quæ passis velis currit, & vento secundo fertur, non remis impellitur, &c. à seq. ἱστίον, τὸ, vide & δρόμος, ab inusitato δρέμω; vide.

Ἱστιοκώπη, ης, ἡ, navigatio, quæ fit velo & remige; ab ἱστίον, & κώπη; V.

Ἱστίον, ου, τὸ, navis velum: in pl. τὰ ἱστία, ab ἱστὸς, malum navis, Th. ἵστημι, sto.

Ἱστιορράφος, vel ἱστιορράφος, velorum sutor, qui vela consuit, & Metaph. dolosus, astutus; apud Aristoph. teste Suid. ab ἴσος, & ῥάπτω, undè ῥαφὴ, &c. vide.

Ἱστοβοεὺς, & ἱστοβόη, lignum aratri longius, quod inter utrumque bovem est medium, & cui boves quasi assistunt; temo, quod enim in curru, & ἀπήνη, est ῥυμὸς, id in arato, est ἱστοβοεὺς, έος, ὁ, vel ἱστοβόη, ης, ἡ, &c. ut tradit, Eust. vide comp. in seq.

Ἱστοβοῆϊ, stivæ, dat. sing. ab ἱστοβοεὺς, έος, ὁ, temo, stiva: ab ἱστὸς, tela, (quod ab ἵστημι, sto,) & βοῦς, bos.

Ἱστοδόκη, ης, ἡ, receptaculum mali; ab ἱστὸς, malum navis, & δέχομαι, capio.

Ἱστοκεραία, antenna, vel antemna; h. e. lignum in superiore mali parte, per transversum collocatum, unde velum pendet, &c. ab ἱστὸς, & κεραία, à Them. κέρας, &c. V.

Ἱστοπέδη, pes mali, lignum rectum & altum, in medio navis, è carina assurgens, cui alligatur malus; Od. μ. ab ἱστὸς, & πέδη, &c. V.

Ἱστόπους, pes textorii mali, seu ligni è quo stamina ducta sunt, Poll. l. 7. c. 10. ab ἱστὸς, & πούς.

Ἵστορα, acc. sing. ab ἵστωρ, ορος, ὁ, sciens, gnarus.

Ἱστορέω, f. ήσω, p. ηκα, inquiro, sciscitor, lustro, memoriæ trado: à præced.

Ἱστορία, ας, ἡ, cognoscendi studium, lustratio locorum, inquisitio, rerum gestarum expositio, HISTORIA: gen. pl. ἱστοριῶν &

Ἱστορικὸς, οῦ, ὁ, HISTORICUS: à Th. ἵστωρ, ορος, ὁ, ἡ, sciens.

Ἱστορικῶς, historicè, historicorum more adv. à præced. Item, ἱστόριον, ου, τὸ, argumentum, fides, seu probatio rei alicujus, Hipp. item, ἱστορικώτατος, superl. præstantissimus in historiis enarrandis ab eod. Th.

Ἱστορεῦσι, tertii plural. præsent. indè verbi ἱστορέω, cognosco, memoriæ trado: perfect. ἱστόρηκα, præs. particip. passiv. ἱστορούμενος, η, ον. Them. ἵστωρ, sciens.

Ἱστὸς, οῦ, ὁ; malum navis: ab ἵστασθαι, quia erigitur Th. ἵστημι, sto.

Ἱστουργὸς, qui telas conficit, qui percurrit pectine telas; i. e. textor; undè, Ἱστουργία, textura, vel telæ contextio; item, Ἱστουργικὸς, ad textorem pertinens, telæ texendæ aptus, undè ἱστουργικὴ, scil. τέχνη, ars textoria, telæ texendæ scientia, & ἱστουργικὸν ἐργαλεῖον, textorium instrumentum: Item, ἱστουργέω, ῶ, telam tracto, telas texo, &c. apud Athen. l. 14. &c. ab ἱστὸς, οῦ, ὁ, malum navis; item, instrumentum textorium, è quo stamina ducta sunt; à similitudine mali nautici; item ipsa tela, & ἔργον, ου, τὸ, V.

Ἱστρικὸς οἶνος, Istricum vinum, Diosc. l. 5. ab Ἴστρος, ου, ὁ, Ister, i. e. Danubius.

Ἴστρον, accusativ. sing. ab Ἴστρος, ου, ὁ, nomen fluv. Germanici, Danubius, Ister.

Ἱστυάζω, irascor, ὀργίζομαι; Hesychius.

Ἴστω, scito ille, per Sync. pro ἰσάτω, præs. imperat. sic ἴστων, pro ἰσάτων, b.d. Th. ἴσημι, scio. sed

Ἵστω, contractè pro ἵσταο, quod Ion. pro ἵστασο, 2. sing. imperf. pass. vel præs. imperat. pass. verbi ἵστημι, sto.

Ἵστων, stabam, imperf. act. pro ἵστων, q. ab ἱστάω, pro ἵστημι, sto: sed

Ἴστων, per Sync, pro ἰσάτων, 3. dual. imperf. vel pro ἰσάτωσαν, 3. pl. imperat. verbi ἴσημι, scio.

ἼΣΤΩΡ, ορος, ὁ, ἡ, sciens, peritus, testis, arbiter: q. ab ἴσημι, scio. Hinc ἱστορία, ας, ἡ, cognoscendi studium, historia: πολυΐστωρ, ορος, ὁ, ἡ, multiplici doctrinâ præditus.

Ἰσφαίνω, anxiè & solicitè cogito; undè ἰσφαίνῃ, Hesychio est μεριμνᾷ, ἀγωνιᾷ, &c.

Ἴσχ', pro ἴσχε, vel præsent. imperat. vel 3. sing. imperfect. verbi ἴσχω, pro ἔχω, habeo.

Ἰσχάδιον, ου, τὸ, caricula, Aristoph. in Pluto, est dimin. ab ἰσχὰς, αδος, ἡ, carica, ficus arida, V.

Ἰσχαδοπώλης, caricarum venditor, & fœm. ἰσχαδόπωλις, ιδος, ἡ, quæ vendit caricas, caricarum venditrix, &c. ab ἰσχὰς, αδος, ἡ, carica, & πωλέω, ῶ, vendo, undè πωλὴ, & πώλης, &c. vide.

Ἴσχαιμος, (quasi ἴσχων τὸ αἷμα;) sistens sanguinem, sistendi sanguinis

nis vim habens, aut ad sistendum sanguinem aptus, ut ἴσχαιμον φάρμακον, apud Gal. & Ægin. Item, herba, à sistendo sanguine, sic appellata; quæ & ἰσχαίμων, apud Theophr. Hist. Pl. l. 9. c. 15. Ab ἴσχω, & αἷμα, V.

Ἰσχαίνω, ab'ato ν, idem quod ἰσχναίνω, emacio, macilentum, seu gracilem reddo, attenuo, arefacio, &c. à Th. ἰσχνός, &c. V. Sic etiam ἰσχαλέος, sine ν; pro ἰσχνδαλέος, poeticè idem quod Th. ἰσχνός, &c. V.

Ἰσχανάα, Poët. pro ἰσχανᾷ, cupit, 3. sing. præs. ind. ab

Ἰσχανάω, appeto, detineo; ab ἴσχω, idem, Th. ἔχω, habeo.

Ἰσχάνει, detinet, 3. sing. præs. verbi ἰσχάνω, idem quod ἴσχω, cohibeo, reprimo; quod ab ἔχω, habeo.

Ἰσχανόωσι, pro ἰσχανῶσι, præs. part. f. g. verbi ἰσχανάω, cohibeo, quod ab ἴσχω, idem. Th. ἔχω, habeo.

Ἰσχανάασκον, Poët. pro ἰσχανῶσιν, reprimunt, 3. pl. sub. præs. ejusd. verbi.

Ἰσχάνω, comprimo, cohibeo: vide in ἰσχάνει.

Ἰσχάς, carica: quia ἰσχνὴ siccando gracilis facta. Th. ἰσχνός.

Ἰσχάσκω, idem quod, & pro ἰσχάνω, comprimo, &c. V.

Ἴσχει, cohibet, 3. sing. ind. &

Ἰσχεῖν, præs. inf. verbi ἴσχω, pro ἔχω, cohibeo.

Ἰσχέμεν, & ἰσχέμεναι, Ion. & Dor. pro præced. quod vide.

Ἴσχεο, Ion. pro ἴσχου, contine, præs. imperat. verbi ἴσχομαι. Th. ἔχω, habeo.

Ἴσχευ, Dor. pro ἴσχου, ejusdem temporis & verbi.

Ἰσχιαδικός, ὁ, ὁ, coxendicibus laborans, qui coxarum dolorem patitur; item, ad coxendicis dolores faciens; reperitur etiam ἰσχιακός, idem, apud Athen. l. 14. Ab ἴσχις, unde seq. ἰσχίον, τὸ, vide.

Ἰσχία, ων, τὰ, vel ἴσχιον, coxendix; τὰ ἰσχία, clunes; ab

ΙΣΧΙΣ, εως, ἡ, lumbus: q. ab ἰσχὺς, in lumbis enim est robur. Vel lumbis nos ἰσχόμεθα, sustinemus. Hinc ἰσχίον, ου, τὸ, coxa, coxendix.

Ἰσχναίνω, & ἰσχναίω, (ablato ν) idem quod ἰσχαίνω; id vide. Item, ἰσχνασία, ἰσχναντής, & ἰσχνασία, emaciatio, extenuatio; aut etiam, macies; item, ἰσχνδαλέος, & sine ν, ἰσχαλέος, macer, gracilis, idem quod, & pro Th. ἰσχνός; unde etiam ἰσχνόω, ῶ, emaci, &c. Idem quod ἰσχναίνω, id vide.

Ἰσχνομυθία, (i. e. λεπτολογία) nimis viz. arguta de rebus disputatio; unde ἰσχνομυθοῦντες, nimis subtiliter & argute verba exquirentes; ab ἰσχνὸς & μῦθος, unde μυθέομαι, &c. V.

Ἰσχνόπορος, cui graciles meatus habet Plut. Ab ἰσχνὸς, & πόρος, meatus, &c. V.

ΙΣΧΝΟ'Σ, ὁ, ὁ, macer, gracilis: qu. ab ἴσχω, inhibeo.

Ἰσχνότης, ητος, ἡ, macies, gracilitas: à præced.

Ἰσχνόφωνος, cui gracili seu exili voce est; i. e. λεπτόφωνος, Hesych. Item cui vox supprimitur & sistitur inter loquendum, ὁ ἰσχόμενος τῷ φωνεῖν; Aristot. Probl. sect. 11. quæst. 45. Item, indè, ἰσχνοφωνία, vocis exilitas; item, linguæ hæsitatio, sive hæsitantia, idem, ibid. sect. 11. quæst. 30. Ab ἰσχνὸς, & φωνὴ, V.

Ἰσχνόω, videatur paulo supra in ἰσχναίνω.

Ἴσχομαι, idem quod ἔχομαι, habeor, teneor; item hæreo, Gal. Item sisto gradum, impetum meum reprimo, desisto, desino, Il. β. & Odys. α. est pass. ab act. ἴσχω, V.

Ἴσχονται, cohibent, 3. plur. præs. ind. pass. verbi ἴσχω, pro ἔχω, contineo.

Ἰσχουρία, obstructio vesicæ, integra urinæ in vesica suppressio (huic opponitur στραγγουρία) Gal. in defin. Ab ἴσχω, & οὖρον, τὸ, V.

Ἰσχυρίζω, roboro, affirmo, assevero, astruo, confirmo, &c. Unde sequens,

Ἰσχυρίζομαι, contendo viribus, nitor; item assevero, affirmo: ab

Ἰσχυρὸς, ά, όν, robustus, a, um; in compar. ἰσχυρότερος, superl. ἰσχυρότατος. Th. ἰσχὺς, robur.

Ἰσχυρῶς, adv. valide, vehementer, enixè: à præced.

Ἰσχυρογνώμων, obfirmatus in sua sententia, sive pertinax; pervicax, tenaxque propositi; Aristot. Eth. 7. c. 9. Unde ἰσχυρογνωμοσύνη, pertinacia, seu pervicacia in sua sententia; propositum tenax & validum; ab ἰσχυρὸς, & γνώμη, & γνώμων, &c. Vide.

Ἰσχυροποιέω, ῶ, robustum seu validam reddo, corroboro, unde pass. ἰσχυροποιέομαι, οῦμαι, corroboror, ab ἰσχυρὸς, & ποιέω, &c. V.

Ἰσχυροίδης, sive potius ἰσχοίδης, qui crassas & tumidas habet coxas, vel etiam clunes, ab ἴσχις, & οἰδέω, unde οἶδος, τὸ, &c. V.

Ἰσχυρόῤῥιζος, ὁ καὶ ἡ, radicem validum agens, seu habens, Isocr. Ab ἰσχυρὸς, & ῥίζα, ἡ, V.

Ἰσχυρόω, ῶ, robustum, seu validam reddo, corroboro, confirmo, &c. Ab ἰσχυρὸς, V.

ΙΣΧΥ'Σ, ύος, ἡ, robur, vires: dat. ἰσχύϊ, acc. ἰσχὺν, q. ab ἴς, vis, & ἔχω. Hinc ἰσχύω, robustus sum, potentia valeo. ἰσχυρὸς, potens.

Ἰσχύσει, poterit, 2 sing. f. 1. act. ab

Ἰσχύω, possum: f. ύσω p. ἴσχυκα. Th. ἰσχὺς, robur.

Ἴσχω, εις, ει, retineo, detineo. Th. ἔχω, habeo, contineo.

Ἴσχωσ', pro ἴσχωσι, 3. plur. præs. sub. à præced.

Ἰσώβολος, æqualis ponderis; Hesych. ab ἴσος & ὀβολὸς, quod in comp. mutat plerumq; ο in ω.

Ἰσωνία, ας, ἡ, æquale pretium; i. e. ἰσοτιμία; vel ἡ ἴση ἀγορά, cum viz. pari seu æquali pretio res emuntur, ab ἴσος & ὠνέομαι, V.

Ἰσώνυμος, ου, ὁ, ἡ, Poët. pro ἰσώνυμος, qui idem nomen habet, cognominis: ab ἴσος, par, æqualis, & ὄνομα, nomen.

Ἴσως, adv. æqualiter, æquè, æquabiliter, &c. (cui opponitur ἀνίσως) frequenter autem ponitur; pro, fortasse apud Plat. Aristot. Xenoph. Demosth. & alios; à Th. ἴσος, V.

Ἴσασι, norunt, 3. pl. a. 1. sub. ab εἴδω, scio: f. εἴσω, vel ἴσω. Sed vide an non legend. ἴσασι, 3. pl ur. præs. ind. verbi ἴσημι, scio.

Ἴτ', pro ἴτε, quod vide.

Ἰταλία, ας, ἡ, ITALIA, nomen peninsulæ nobiliss. ab Italo rege sic d. &c. Ἰταλὸς, ὁ, vitulus, Italus. Ἰταλικὸς, ή, όν, Italicus, Latinus.

Ἰταλὸς, ὁ, ὁ, taurus, bos: q. ab ἴτης, quasi animosus. Alii scribunt Ἰταλὸς, ου, ὁ VITULUS, ITALUS.

Ἰταμὸς, ὁ, temerarius, audax, animosus, magnanimus. Th. ἴτης, ου, ὁ, idem.

Ἰταμῶς, temerario & præcipite animo, item impudenter, effrænatè, temerè, &c. Adv. à præced. ἰταμὸς, unde etiam Ἰταμία, ας, ἡ, & Ἰταμότης, ητος, ἡ, temeritas, præceps audacia, item impudentia, &c. V.

Ἴτε, accedite, 2. pl. præs. imperat. ἴθι, ἴτω, ab εἶμι, eo.

ΙΤΕ'Α, ας, & ἰτέη, ης, ἡ, salix, hasta salignea: q. ab ἰέναι, quia celeriter in altum excrescit.

Ἰτέϊνος, salignus, qui è salice est; item Ἰτεών, ῶνος, ὁ, salicetum, seu salictum; i. e. locus consitus salicibus, &c. Utrumque ab Ἰτέα, V.

Ἰτέον, eundum, verbale, ab εἶμι, vado.

Ἴτην, iverunt, 3. dual. imperf. verbi εἶμι, eo.

ΙΤΗΣ, ου, ὁ, temerarius, audax, animosus; ἰταμὸς, idem: q. παρὰ τὸ ἰέναι, τὸ ὁρμᾶν.

Ἰτητέον, eundum; idem quod, & pro ἰτέον, Aristot. &c. V.

Ἰτητικὸς, ου, ὁ, temerarius, præceps vel etiam temerarium & præcipitem reddens; Aristot. Eth. c. 8. a Th. Ἴτης, temerarius; item magnanimus, item mendicus, pauper.

Ἴτον, dual. præs. ind. & dual. imperf. verbi εἶμι, eo.

Ἰτουραία, ας, ἡ, nomen regionis. Syr. montosa.

ΙΤΡΙΑ, ων, τὰ, ima pars ventris: reperitur sub

Ἴτριον, ου, τὸ, placentæ genus tenue: est etiam

Ἴτριον, iterum, iteratum, Latin. Gr. barbar.

Ἰτριοπώλης, placentarum venditor, quæ ἴτρια dicuntur Poll. l. 7. c. 30. Ab ἴτριον & πωλέω, V.

Ἰτρὺς; vitus. Gl. Cyr. Lego ἴτυς.

Ἰττέαι, vestes ex pellibus, rhenones; διφθέραι, Poll. 8. dicuntur, & ἰσθέλαι, apud Hesych.

Ἴτω, apud Aristophan. pro ἴσω, sciat, quod vide.

Ἴτυω, acc. sing. ab

ΙΤΥΣ, υος, ἡ, circumferentia & curvatura rotæ: q. ab ἰέναι, quia currui est causa eundi. Homerus ἴτυν vocat, quæ ἀψίς. Tum ἴτυς, est omnis extremitas rotunda rei.

Ἴτω, ito ille, 3 sing. præs. imperat. ἴθι, ἴτω, verb. εἶμι, eo.

Ἰύγη, ης, ἡ, sibilus, clamor: &

Ἰυγμὸς,

Ἰϋγμὸς, ȣ, ὁ, clamor: ab ἰὼ, adv. exultantis.

Ἴϋγξ, γγ@, ἡ, torquilla, aviculæ nomen sic dict. quia collum torquet. Alii appellant frutillam. Frutis autem est Venus. Ad philtra & incantationes in usu erat. Propterea etiam ἴϋγξ, illecebra quævis. Th. ἰὼ, heu.

Ἰύζω, sibilum edo; item fistulâ cano, clamo: ab eod. Th.

Ἰυκτὰ, Macedonicè, pro

Ἰυκτὴς, ȣ, ὁ, sibilator: ab ἰύζω, clamo. Th. ἰὼ, adv. exultantis.

Ἶφα, læsi, perf. act. verbi ἴπτω, seu ἴπω, roceo. f. ψω.

Ἴφθιμ@, ȣ, ὁ, robustus, animosus. dat. sing. ἰφθίμῳ: ab ἶφι, fortiter. Th. ἲς, ἰνὸς, ἡ, fibra, robur. Alii derivari malunt ab ἶφι; fortiter, & θυμὸς, animus: hinc ἰφθίμη, ης, ἡ, potens.

Ἶφι, fortiter, adv. ab ἲς, ἰνὸς, ἡ, fibra, robur.

Ἴφια μῆλα, pingues, & vegetæ oves: ab eod. Th.

Ἰφιάνασσα, ης, ἡ, IPHIANASSA: nomen mulieris.

Ἰφιγένητ@, potenter factus, ignis Epith. Apud Orph. Ab ἶφι & γεννητὸς, V.

Ἰφικλείδην, nomen viri, in acc. sing.

Ἰφικλῆα, acc. sing. ab Ἰφικλέης, Ἰφικλῆς, nomen viri, q. d. valde honoratus.

Ἰφικράτες, & ἰφικρατίδες; genus calceamenti, denominatum ab Iphicrate Atheniensium duce, Suid. Athen.

Ἶφι@, ȣ, ὁ, & Ἶφις, ι@, ὁ, robustus, fortis, item, pinguis; ut, ἴφια μῆλα, pingues & vegetæ oves; item celer, velox, &c. Hesych. ab ἶφι, vide.

Ἶφις, ἡ, IPHIS, nomen propr. mul.

Ἰφύη, vel ἴφυον, species oleris aggrestis. Suid. ponitur inter flores æstivos; Theophr. Hist. Pl. l. 6. c. 7.

Ἰχθύα, vel ἰχθύη, ης, ἡ, squatinæ marinæ pellis arida; cutis squatinæ piscis; potest etiam ferreum unguem significare, quo, in extractione sectioneque fœtus, utuntur; propter squamarum piscis similitudinem; apud Hippocr. exp. limatura, scobs, ramentum; &c. à Th. ἰχθὺς, V.

Ἰχθυάοντες, piscibus inhiantes, nomin. pl. part. præs. ab

Ἰχθυάω, piscor. Th. ἰχθὺς, piscis.

Ἰχθύδιον, ȣ, τὸ, pisc cu us. dim nut. ab ἰχθὺς, piscis.

Ἰχθυήματα, τὰ, squamæ piscium; scobs, ramenta, &c. Ab ἰχθυάω, vide.

Ἰχθυηρὸς, ȣ, ὁ, pisculentus, vel piscarius; aptus ad pisces; ab ἰχθὺς, ε@, ὁ, Vi.

Ἰχθυϊκὴ πύλη, piscaria porta. Ex 2. Paralip. 15.

Ἰχθυόκεντρον, vel ἰχθυόκεντρον; fuscina; ab ἰχθὺς, υ@, ὁ, & κέντρον, τὸ, V.

Ἰχθυόνομ@, qui piscibus imperat, & quasi jus dicit, Oppian. ab ἰχθὺς & νόμ@, vide.

Ἰχθυοβόλ@, & ἰχθυοβολεὺς, qui tridenti pisces figit, piscator; unde, ἰχθυοβολέω, ῶ, piscor; ab ἰχθὺς & βολὴ, βόλ@, aut βολέω, &c. V.

Ἰχθυόβρωτ@, à piscibus depastus, seu depascendus. Plut. Ab ἰχθὺς, υ@, & & βιβρώσκω, unde βρωτὸς, &c. V.

Ἰχθυόεις, vide sequent.

Ἰχθυόεντα, acc. sing. ab ἰχθυόεις, εντ@, ὁ, piscosus. in f. g. ἰχθυόεσσα ab ἰχθὺς, V.

Ἰχθυοκόλλα, ης, ἡ, ichthyocolla, piscis cui glutinosum est corium, ut tradit Plin. sed Diosc. scribit esse ventrem piscis cetacei; gluten ex pisce, &c. Ab ἰχθὺς, υ@, & κόλλα, V. Sic ἰχθυόθηρ@, dicitur prima cyclaminus, authore Diosc. ut autem scribit Plin. tertia; sic dicta ab ἰχθὺς, & θὴρ, ὸς, ἡ, unde θήρα, &c. Vide.

Ἰχθυολκὸς, ȣ, ὁ, piscator, ab ἰχθὺς & ἕλκω; unde ὁλκὴ & ὁλκὸς, &c. Vi. Dicitur etiam ἰχθυολκὸς, & significat propriè, qui pisces reti è mari, aut flumine trahit. Sic ἰχθυόμαντις, εως, ὁ, ἡ, qui vel quæ ex piscibus futura prædicit; Athen. l. 8. à Th. μαντὶς, Vi. Item ἰχθυοπώλης, piscium venditor; Ichthyopola, piscarius, &c. Athen. l. 6. Unde, ἰχθυοπώλαινα, ἡ, piscium venditrix; idem l. 14. & ἰχθυοπωλεῖον, ȣ, τὸ, piscaria, i. e. forum piscarium, locus ubi veneunt pisces, &c. à Th. πωλέω, Vi.

Ἰχθυοτρόφ@, qui pisces alit, piscinarius; item (de loco aliquo dictum) piscosus, Hesych. Unde ἰχθυοτροφικὸς, qui piscibus alendis delectatur, & ἰχθυοτροφεῖον, piscium vivarium, locus ubi pisces aluntur, & in neut. plur. ἰχθυοτροφεῖα, aquatilium animalium receptacula, à nom. τροφὸς, Vi. Ἰχθυοῦσσα, ita dicta Icarus insula ob pulchritudinem piscium, quos habebat; à Th. ἰχθὺς, ε@, ὁ. Ἰχθυοφάγ@, qui pisces comedit, piscibus victitans; unde, verb. ἰχθυοφαγέω, piscibus vivo, seu victito. Aristot. à Th. φάγω, unde φάγ@, &c. Vi.

Ἰχθυπαγὴς, pisci hærens, in Epigr. à Th. πηγνύω, seu πήγω, (fut ξω, & in a. 2. ἐπάγην, Vi.) comp. ut reliqua anteced. cum Th. ἰχθὺς, V.

ἸΧΘΥ'Σ, ύ@, ὁ, piscis.

Ἰχθυώδης, ε@, ὁ ϗ ἡ, piscosus, pisculentus; & interdum piscis simi itudinem habens, piscem referens, &c. Unde adv. ἰχθυωδῶς, piscium modo; à Th. ἰχθὺς, V.

Ἰχναίη παρθέν@ νέμεσις, in Epigr. i. e. Nemesis virgo sequax; ab ἴχν@, ε@, τὸ, Vi. Und. ἰχνάομαι, ῶμαι, vestigo, vestigiis consequor, &c.

Ἰχνελάτης, pro Ἰχνηλάτης, id Vi.

Ἴχνεσιν, dat. pl. ab ἴχν@, ε@, τὸ, quod vide.

Ἴχνευμα, τὸ, & ἴχνευσις, indagatio, indago, vestigatio, &c. Sic ἰχνεία, ἡ, idem; item, ἰχνευτὴρ, & ἰχνευτὴς, vestigator, indagator, &c. Omnia verbalia à seq. ἰχνεύω, id vide. Unde ἰχνεύεσθαι, vestigiis indagari; Poll.

Ἰχνεύμων, ICHNEUMON, qui & ἰχνευτὴς, tanq. vestigator crocodili; ab

Ἰχνεύω, f. εύσω, vestigo, per vestigia sequor: &

Ἰχνέω, ῶ, Poët. pro ἔρχομαι, εἶμι, eo, accedo: ab ἴχν@, vestigium.

Ἴχνια, nom. pl. ab ἴχν@, ε@, τὸ, quod vide.

Ἰχνηλασία, vestigatio, investigatio, & ἰχνηλατία, idem, indages, vel indago; item, ἰχνηλάτης, & ἰχνελάτης, qui vestigia lustrat, seu scrutatur; vestigator; seu qui vestigiis aliquem, aut aliquid consequitur; unde sequens ἰχνηλατέω, id Vi.

Ἰχνηλατέω, f. ήσω, indago, investigo: ex ἴχν@, vestigium, & ἐλαύνω, persequor.

Ἴχνιον, ȣ, τὸ, vestigium: ab

ἼΧΝΟΣ, εος, τὸ, vestigium, ima pedis pars, gressus. Hinc ἰχνεύω, vestigo; ἰχνευτὴς, ȣ, ὁ, vestigator.

Ἰχνοβάτης, qui vestigiis insistit; ab ἴχν@ & βαίνω, f. βήσομαι, &c. V. Sic etiam ἰχνογραφία, est quæ vulgò plana forma vocatur. Bud. in Pand. hanc Cælius vocat descriptionem operis futuri, dicens, à Cicerone vocari formam; à nomine γραφὴ, Vi. Sic ἰχνοπέδη, ης, ἡ, laqueus pedum, rete, cassis; Lasc. in Epigr. à Th. πέδη, comp. ut reliqua anteced. cum Th. ἴχν@, V.

Ἰχνοσκοπέω, ῶ, alicujus vestigia lustro; Plut. de Orac. Pyth. Ab ἴχν@ & σκοπὸς, unde σκοπέω, ῶ, &c. Vide.

ἸΧΩ'Ρ, ῶρ@, ὁ, sanguis crudus, sanies, tabum. Sumitur & pro sero: & pro humore qui ex Deorum cute vulnerata effluit.

Ἰχωροειδὴς, έ@, ὁ ϗ ἡ, saniei speciem gerens, saniem trahens; ab ἰχὼρ, & εἶδ@, τὸ, &c. V.

Ἰχωρρέοντα ὦτα, saniosæ aures; Diosc. l. 3. aures, quibus manat sanies, vel aquosi aurium humores; item, ἰχωρρέοντες, οἱ, saniem emanantes, ab ἰχὼρ, & ῥέω, &c. V.

Ἶψ, ἰπὸς, vermis qui ligna, vel cornua corrodit. Th. ἴπτω, noceo.

Ἴψαο, læsisti, Ion. pro ἴψω, 2. sing. a. 1. m. ἰψάμην, verbi ἴπτω, seu ἴπω, noceo.

ἼΨΟΣ, suber. arbor. ἰψὸς, verò hederæ arbores quibus adhæret ἴπτει, id est, lædit.

ἸΩ', heu, eheu, adv. dolentis, & exclamantis: sed

Ἰῷ, dat. sing. ab ἰὸς, ȣ, ὁ, sagitta, item adject. unus: ut ἰῷ ἤματι, uno die: vide ἰὸς at

Ἰῶ, ἰῇς, mittam, a', præs. sub. verbi ἵημι, mitto: &

Ἰὼ, pro ἐγὼ, Scholiast. Aristoph.

Ἰωάθαμ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον, Hebr. à Deo perfectus.

Ἰωακίμ, nomen viri. Hebr. q. d. Dominus excitabit ipsum.

Ἰωὰν, nomen viri ἄκλιτον. Alii Ἰωάν.

Ἰωάννα, ης, ἡ, Hebr. gratiosa.

Ἰωαννᾶς, ᾶ, ὁ, idem. Vel Ἰωαννᾶ, est ἄκλιτον.

Ἰωάννης,

'Ιωάννης, ου, ὁ, nomen viri. Hebr. gratiosus.

'Ιώϐ, nomen viri ἄκλιτον, Hebr. ejulans.

'Ιωϐηλαῖος, ου, ὁ, jubilæus; diis festus Hebræis, quinquagesimo quoque anno, Naz.

'Ιώγα, Bœot. pro ἐγώ, ego.

'ΙΩΓΗ', ῆς, ἡ, tegmen, diversorium, littus clamor.

'Ιωγμὸς, per Aphæres. τοῦ δ, pro διωγμὸς, persecutio, tumultus bellicus. Th. διώκω, persequor.

'Ιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, violaceus, violæ similis, violam referens; Diosc. l. 5. c. 171. ἴον, ου, τὸ, viola; item, rubiginosus, æruginosus, ferrugineus, ut ἰώδης χολὴ, æruginosa bilis, seu æruginis colore; exponitur etiam venenosus; à Th. ἰὸς, ου, ὁ, missile, jaculum; item, rubigo cujusque metalli; item, venenum; V.

'ΙΩΗ', ῆς, ἡ, clamor, vox, flatus, qu. ab ἵημι, mitto.

'Ιωὴλ, ὁ, nomen Prophetæ ἄκλιτον. Hebr. acquievit.

'Ιωκὰς, acc. pl. ab

'Ιωκὴ, per Aphæresin pro διωκὴ, idem quod δίωξις, persecutio. Th. διώκω, persequor.

'Ιωλκὸς, οῦ, ἡ, urbs Thessaliæ.

'Ιῶμαι, curo, medeor; idem quod ἰάομαι, V.

'Ιωμεν, 1. pl. a. 2. sub. verbi εἶμι, eo.

'ΙΩΝ, ωνος, ὁ, ION, à quo Iones dicti: sed

'Ιὼν, ἰὼν, eho, heus, ex ἰώ. Est &

'Ιὼν, ἰοῦσα, profectus, a. prodiens, iturus, a. 2. part. verbi εἶμι, eo.

'Ιωνᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri. Hebr. columbus.

'Ιωνιὰ, violetum, ubi ἴα nascuntur. Th. ἴον, viola: sed

'Ιωνία, ας, ἡ, IONIA, regio. Them. Ἴων, Ion.

'Ιωνίζω, & Ἰωνικίζω, Ionum more aliquid ago, Iones imitor; Ionicâ linguâ utor, &c. à præced. ἰωνία, & seq. ἰωνικὸς, &c. V.

'Ιωνικὸς, οῦ, IONICUS, Ionum proprius: ab eod. Th.

'Ιωνικῶς, adv. Ionicè; item molliter & delicatè: à præced.

'Ιωνὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἰωνικὴ; ut in Epigr. ἰωνὶς φωνὴ, Ionica vox; item, ἡ Ἰωνὶς, pro Ἰωνὶς χώρα; Ionica regio; ab Ἴων, ωνος, ὁ, ION, &c. V.

'Ιὼξ, ἰωκὸς, ὁ, apud Homer. idem quod ἰωκὴ, quod vide.

'Ιωξις, Hesychio & Suidæ, est, per Aphæresin τοῦ δ, idem quod δίωξις, persecutio, insectatio, &c. id V.

'Ιωρὰμ, ὁ, nomen regis ἄκλιτον. ex Domino excellus.

'Ιωρείμ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον.

'Ιωρος, locus montanus, & mons; item vestibulum domus; & vestibuli, seu domus custos; ab ὤρος, pro ὅρος, &c. V.

'Ιωσαφὰτ, ὁ, nomen pii regis, ἄκλιτον. Heb. Dominus judicabit.

'Ιωσῆ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. senex.

'Ιωσὴφ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. addat.

'Ιωσίας, ου, ὁ, nomen viri. Heb. qui est à Domino.

'Ιῶτα, τὸ, nomen minimæ literæ apud Græcos. ἄκλιτον.

'Ιωτακισμὸς, (quasi esset verbale, ab ἰωτακίζω) οῦ, ὁ, est vitium, inquit Diomedes, cum, ι, Iota litera, supra justum decorum extenditur; Capellæ. l. 5. Est immodica repetitio literæ, ι, Iota; ut si dicas Junoni justus Jupiter jure irascitur. Ab Ἰῶτα, Iota, &c. V.

'Ιωχμὸς, tumultûs, gen. Ion. ex ἰωχμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἰωγμὸς, quod vide. Th. διώκω.

'ΙΩΨ, ἰωπος, ὁ, piscis nomen.

K.

K Decimæ literæ signum, viginti denotat. & κ' pro καὶ ponitur. κὰ, Dor. pro κὲ vel κὲν, com. ἂν.

Κάϐαισος, ου, ὁ, vel κάϐασος, ut apud Poll. legitur edax, vorax; qui cibo est inexplebilis, à κάϐη, ῆς, ἡ, i. e. τροφὴ, cibus, &c. V.

ΚΑΒΑ'ΛΛΗΣ, ου, ὁ, CABALLUS, equus clitellarius.

Κάϐϐαλε, pro κάϐϐαλε, prostravit, Dor. seu Poët. pro κατέϐαλε, a. 2. ind. act. sic

Καϐϐαλέειν, pro καταϐαλεῖν, a. 2. inf. act. &

Καϐϐάλετ', 3. sing. a. 2. m. pro κατεϐάλετο, à καταϐάλλω, dejicio. Them. βάλλω, jacio. f. βαλῶ. p. βέϐληκα. a. 2. ἔϐαλον. p. m. βέϐολα.

Καϐάλλιον, idem quod Th. καϐάλλης.

Κάϐασος, vide supra in κάϐαισος.

Καϐϐαλικὸς, οῦ, ὁ, prosternendo aptus, ad dejiciendum idoneus; pro καταϐαλικὸς, ex Plut. à καταϐάλλω; unde καταϐολὴ, &c. Videantur etiam præcedentia; sic καϐϐαλικώτερος, ad prosternendum aptior, &c. Plut. Sic etiam κάϐϐλημα, pro κατάϐλημα; id vide.

Καϐϐὰς, άντος, ὁ, descendens, Poët. Sync. pro καταϐὰς, a. 2. part. act. verbi καταϐαίνω, quod vide.

Κάϐη, ης, ἡ, cibus. q. à κάπτω, edo: à

ΚΑ'ΒΟΣ, ου, ὁ, frumentaceæ mensuræ genus. Hinc κάϐη, cibus.

Κάϐηξ, ηκος, ὁ, larus avis, propter edacitatem: à Th. κάϐος; unde κάϐη, V.

Κἀγαθὸς, ut, καλὸς κἀγαθὸς, i. e. καλὸς, καὶ ἀγαθὸς, bonus, strenuus, honestus, &c.

Καγγόνυ, pro κατὰ γόνυ.

ΚΑ'ΓΚΑΜΟΝ, ου, τὸ, lacryma Arabici ligni.

Κάγκανος seu κάγχανος, ου, ὁ, aridus: à καγχαίνω, calefacio.

ΚΑΓΚΑ'ΖΩ, f. άσω, p. ακα, CACHINNOR, convitior. Inde καγχασμὸς, cachinnus.

ΚΑΓΧΑΙ'ΝΩ, calefacio, arefacio, hinc κάγχανος, ου, aridus, siccus.

Καγχαλάω, cachinnor, rideo, vide seq.

Καγχαλόωσι, Poët. pro καγχαλῶσι, 3. pl. præs. sub. verbi καγχαλάω, exulto, rideo. Th. χαλάω, laxo, dimitto.

Καγχάομαι, ῶμαι, rideo incomposite; à Th. καγχάζω, unde, καγχασμὸς, οῦ, ὁ, cachinnatio: i. e. ipsa cachinnandi actio; vel cachinnus; i. e. risus profusus, ὁ ἔκχυτος γέλως, Suid. Item, καγχαστὴς, οῦ, ὁ, & καγχαστικὸς, cachinnator, i. e. qui sub... cachinnatur, &c. Apud Poll. Utrumque, ut dictum, verbale, à Th. καγχάζω, V. Unde etiam est καγχλάζω, cachinnor, i. e. effuse rideo; idem quod Th.

Κάγχρυς, υος, ἡ, sive κάγχρος, ου, ὁ, & κάγχρυ, τὸ, idem q. od Th. κάχρυς, vide.

Καγχρυδίας πυρὸς, triticum, simile hordeo decorticato; κάγχρυς enim dicitur λελεπισμέναι κριθαί; item, καγχρυδίας ἄρτος, panis ex hordeo tosto, à Th. κάχρυς, V.

Κἀγὼ, pro καὶ ἐγὼ, & ego.

Κάδδ', pro κατὰ δέ. κάδδ' ἄρα. Dor. pro κατὰ δ' ἄρα.

Κάδδ' ἔδησε pro κατέδησε δέ. Sic κάδδ' ἔθηκε, pro κατέθηκε δέ.

Καδδὲ, Poët. pro κατὰ δέ.

Καδδέπεσε, Æol. pro κατέπεσε δέ. a. 2. ind. à καταπίπτω, quod vide.

Κάδδος, idem quod Th. κάδος, sic καδδίσκος, ου, ὁ, idem quod καδίσκος, parvus cadus, & κάδδιον, idem quod κάδιον, idem, parva testa, &c. Item pera, &c. Diminut. à κάδος, V.

Καδδραθέτην, Dor. vel Æol. pro καταδραθέτην, 3. dual. a. 2. act. verbi καταδαρθάνω, seu καταδρήθω, dormio. Th. δαρθάνω, idem. a. 2. ἔδαρθον, & per Metath. ἔδραθον. f. δαρθήσομαι.

Καδδύναμιν, pro κατὰ δύναμιν, pro virili, à δύναμις, εως, ἡ, potentia. Them. δύναμαι, possum.

Καδδῦσαι, pro καταδῦσαι, a. 1. inf. act. verbi καταδύω, subeo, penitus ingredior. Th. δύω, & δύω, idem.

Καδμεῖος, ου, ὁ, CADMÆUS, dat. pl. Ion. Καδμείοισι à Κάδμος; quod vide.

Καδμείωνας, acc. pl. à Καδμείων, ωνος, ὁ, Cadmiensis: &

Καδμηίων ἀπὸ Θηϐῶν, Dor. pro Καδμηίων ἀπὸ Θηϐῶν, Cadmæis à Thebis: &

Καδμηὶς, ίδος, ἡ, Cadmæa: à

Κάδμος, ου, ὁ, CADMUS: nomen viri.

Κῆδος, εος, τὸ, Poët. pro κῆδος, εος, τὸ, funus, & ipsa cadaveris elatio, funerisq; pompa, affinitas: at

Κάδος, vel κάδδος, ου, ὁ, CADUS, vas vinarium: & situla pro suffragiis colligendis: hinc κάδιον, parvus cadus

ΚΑΔΥ'ΤΑΣ, ου, ὁ, herbula quædam Syriaca.

Καδύω, idem quod καταδύω, demergo; à Th. δύω, V.

Καεὶς, έντος, ὁ, deustus, crematus: a. 2. par. pass. à καίω, uro. f. καύσω, a. 2. pass ἐκάην.

ΚΑ'ΖΩ, orno, f. σω. verb. Poët. perf pass. κέκασμαι:

κέκασμαι. hinc ἐκέκαστο, 3. sing. plusq. p.

Καῆ, 3. sing. a. 2 sub. pass. &

Καῆναι, a 2 inf. pass. à καίω, uro. f. καύσω. a. 2. ἔκαον. a. 2. pass. ἐκάην, & Ion. κάην.

Καήσομαι, ardebo, f. 2. pass. verbi καίω, uro. vide præced.

Καθὰ, adv. sicut, velut: ex κατὰ & ἃ, secundum quæ.

Καθ' ἅπαν, & καθ' ἅπαξ; ubique, omnino, funditus; à κατὰ, ἅπαν, & ἅπαξ, &c. V. Sic καθ' ἅπερ, quemadmodum; ut, καθ' αὑτόν; solus, ipse secum; sic dicitur esse qui solus est, & remotis arbitris; Plut. πρὸς ἑαυτὸν, apud se, sive, secum; ὁ καθ' αὑτὸν, suæ ætatis homines, Herodian. μεῖζον καθ' αὑτὸν, suis viribus impar; Demosth. καθ' ἑαυτὸν, suæ ætatis; τὸ καθ' ἑαυτόν; quantum ad se pertinet; Æschin. Item, καθ' αὑτὸ, per se; ponitur pro secundo gradu necessitatis, apud Aristot. in Poster. Anal. &c. Item, καθὰ Atticè pro καθὼς, veluti, sicut, tanquam, quemadmodum, prout, &c.

Καθαγιάζω, consecro, à κατὰ & ἁγιάζω, vide.

Καθαγίζω, consecro; item solvo justa, perago exequias, adoleo, cremo: ex κατὰ & ἁγίζω, consecro. Th. ἄγος, τὸ, veneratio; item purificatio; lustratio.

Καθαγισμὸς, οῦ, ὁ, consecratio; item parentatio, parentalia: à præced. quod vide.

Καθαγνίζω, purifico, vel expio; ex κατὰ & ἁγνίζω, V.

Κάθαιμος, sanguinolentus, cruentus; ut κάθαιμα τρώματα, sanguinolenta vulnera; Euryp. Ex κατὰ & αἷμα, τὸ, Vi. Indè καθαιματόω, ῶ, & καθαιμάσσω, cruento, vel valde cruento; (nam κατὰ in comp. signif. frequenter adauget) unde καθαιμακτὸς, οῦ, ὁ, cruentus, cruentatus; & καθαιμάξας, (nam καθαιμάσσω, in fut. habet άξω; præt. αχα, &c.) qui cruentavit, &c.

Καθαίρεσις, εως, ἡ, destructio, subversio, cædes: item

Καθαιρέτης, dejector, eversor; demolitor, vastator, interfector; sic καθαιρετέος, evertendus; ut, καθαιρετέα ἡ ἰσχὺς, potentia evertenda; Thuc. & καθαιρετικὸς, evertendi vim habens; ut καθαιρετικὰ φάρμακα, Gal. medicamenta quibus reprimuntur, & minuuntur, quæ supra modum aucta sunt, &c. Omnia, verbalia à seq. verbo καθαιρέω, id V.

Καθαιρέω, detraho, everto, destruo. f. ήσω f. 2. καθελῶ. perf. καθῄρηκα. a. 2. καθεῖλον, ες, ε, a. 2. part. act. καθελὼν, όντος. comp. ex κατὰ & αἱρέω, eligo. a. 2. εἷλον, ex ἕλω, inusit.

ΚΑΘΑΙ'ΡΩ, purgo, mundo, lustro, flagris cædo. f. αρῶ. p. κεκάθαρκα. perf. pass. κεκάθαρμαι. perf. part. κεκαθαρμένος, η, ον. Hinc κάθαρμα, ατος, τὸ, purgamentum. καθαρὸς, οῦ, purus. καθάρειος, ου, ὁ ἡ, idem.

Καθάλλομαι, desilio. Th. ἅλλομαι, salio. f. ἁλοῦμαι.

Καθαλμὴς, έος, ὁ, ἡ, salsus, vel aliquantum salsus, aliquantâ imbutus salsedine, &c. Item, κάθαλος, sale conspersus; subsalsus, &c. Ex κατὰ & ἃλς, ἁλὸς, unde ἅλμη, ἡ, &c. V.

Καθαμαξεύω, vel καταμαξεύω, curru tero, currum agito per; unde, ὁδὸς καθημαξευμένη, via plaustris trita, unde Metaph. καθημαξευμένον, dicitur quicquid est tritum, triviale, &c. à κατὰ & ἅμαξα, unde ἁμαξεύω, &c. Vide.

Κάθαμμα, τὸ, vinculum, nodus, ut κάθαμμα λύειν, proverb. est verbale à καθάπτω, vel à κατὰ & ἅμμα, τὸ, V.

Καθαμμίζω, arenâ obruo, Aristot. ex κατὰ & ἄμμος, ου, ἡ, idem quod Th. ψάμμος, ου, ἡ, &c. V.

Καθάπαν, omnino, in universum, &c. Ex κατὰ & ἅπαν, neut. à masc. ἅπας, vide.

Καθάπαξ, omnino, adv. ex κατὰ & ἅπαξ, semel.

Καθάπερ, sicut: ex κατὰ & ἅπερ, quod ab ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ.

Καθάπτεσθαι, demulce, inf. præs. pro imperat. more Att. à

Καθάπτομαι, f. ψομαι, demulceo, perstringo, lacesso, incesso: καθαπτόμενος, præs. part. hinc καθαπτικοὶ λόγοι, mordacia dicta; ex κατὰ & ἅπτομαι, tango. f. ψομαι.

Καθάπτω, contingo, alligo, invado, cum gen. f. ψω. p. κατῆφα. a. 1. καθῆψα ex κατὰ & ἅπτω, tango.

Καθάρειος seu καθάριος, ου, ὁ, mundus. Th. καθαίρω, purgo.

Καθάρειον πῦρ, lustralis ignis, Euryp. vide præced.

Καθαρεύω, purgo, purus sum: ab eod. Th.

Καθάρθαι, purum factum esse, Ion. pro κεκαθάρθαι, perf. inf. pass. &

Καθαρθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi καθαίρω, purgo. f. αρῶ. perf. pass. κεκάθαρμαι.

Καθαρεύομαι, idem quod καθαρεύω, purus sum, à Th. καθαίρω, V.

Καθαρίζω, purgo. f. ίσω. a. 1. ind. ἐκαθάρισα. a. 1. imperat. καθάρισον, άτω, a. 1. sub. καθαρίσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. καθαρίσαι. perf. act. κεκαθάρικα. perf. pass. κεκαθάρισμαι. a. 1. pass. ἐκαθαρίσθην, a. 1. imperat. pass. καθαρίσθητι. Them. καθαίρω, purgo.

Καθάριος, ου, ὁ καὶ ἡ, sincerus, purus; idem quod καθάρειος, V. Unde καθαριότης, ητος, ἡ, munditia, puritas; à καθαρίζω, purifico, &c. V.

Καθαρισμὸς, οῦ, ὁ, purgatio: ab eod.

Καθαρίως, purè, nitidè, eleganter, &c. adv. à καθάριος, V.

Κάθαρμα, ατος, τὸ, purgamentum: hinc

Καθάρματα, τὰ, dicuntur homines viles & abjecti: item sacri vel piaculares, sc. qui ad avertendam deorum iram mactabantur. Th. καθαίρω, purgo.

Καθαρμὸς, οῦ, ὁ, purgatio: ab eod. Th.

Καθαρμόζω, adapto, compono, &c. Ex κατὰ & ἁρμόζω, V.

Καθαροποιέω, ῶ, purifico, Plin. Item, verro; ex καθαρὸς & ποιέω, V.

Καθαρὸς, ὰ, ὸν, purus, a, um. unde καθαρῶς, purè, adv. à καθαίρω, purgo.

Καθαρότης, ητος, ἡ, puritas: ab eod. Th.

Καθαρπάζω, corripio; ex Aristoph. à κατὰ & ἁρπάζω, V.

Καθάρσιον, ου, τὸ, purgatio, expiatio: à

Καθάρσιος, ου, ὁ, ἡ, expiatorius, purgatorius: καθάρσιον ὕδωρ, aqua lustralis. Them. καθαίρω, purgo.

Κάθαρσις, εως, ἡ, purgatio, expiatio. ab eod. Them.

Καθαρτέον, purgandum; item καθαρτὴρ, ῆρος, ὁ, & καθαρτὴς, οῦ, ὁ, purgator; expiator, lustrator, &c. Item καθαρτήριος, purgativus, vim habens purificam; item expiativus; unde, in neut. τὸ καθαρτήριον, medicamentum purgans; & in plur. neut. τὰ καθαρτήρια, dicuntur purgationes: item, πῦρ καθαρτήριον, purgatorium, ignis purgatorius, in Can. Apost. Item, καθαρτικὸς, οῦ, ὁ, purgativus, sive purgatorius, purgandi vim habens, ut καθαρτικὸν φάρμακον, &c. Plut. Omnia verbalia, à Th. καθαίρω, & καθαίρομαι, V.

Καθαρύλλος, q. d. nitidulus, ut Καθαρύλλος ἄρτος apud Athen. diminut. à καθαρὸς, V.

Καθαρῶ, Dor. pro καθαροῦ, gen. à καθαρὸς, purus.

Καθαρῶς, adv. purè, item manifestè; à καθαρὸς.

Καθαυαίνω, arefacio, exarefacio; ex κατὰ & αὐαίνω, V.

Καθαυτόθι, idem quod αὐτόθι, ibi, illic, istic, ab αὐτός; item, καθαυτὸν, pro καθ' αὑτὸν, per se; sua sponte, seorsim; ut καθ' αὑτὸν εἶναι, per se ipsum constare; sic, τὸ καθ' αὑτὸ καλόν; quod per se nobis placet, quod animos omnium naturâ & specie suâ commovet, &c.

Καθεδοῦμαι, ῇ, εῖται, sedebo, f. 2. m. verbi καθέζομαι, sedeo. Them. ἕζω, seu ἕω, colloco.

Καθέδρα, ας, ἡ, suggestum, CATHEDRA, sessio: à

Καθέζομαι, sedeo, præs. part. καθεζόμενος. imperf. ἐκαθεζόμην. f. 2. m. καθεδοῦμαι. hinc καθέδρα, sella: ex κατὰ & ἕζω, seu ἕω, colloco.

Καθεικέναι, perf. inf. act. à καθίημι, demitto. Th. ἵημι, seu ἕω, mitto, p. εἷκα.

Καθεῖλον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi καθαιρέω, destruo, quod vide.

Καθειμένος, demissus, perf. part. pass. verbi καθίημι, demitto. Them. ἕω, mitto.

Καθειμένως, remissè, parcè, dimissè, &c. à præced. καθειμένος, V.

Καθεῖναι, a. 2. inf. act. à καθίημι, demitto. quod vide.

Καθεῖντο, 3. pl. plus. p. pass. à καθίημι, demitto, perf. pass. καθεῖμαι ex κατὰ & ἵημι, mitto: f. ἥσω, a. 1. ἧκα, perf. εἷκα.

Καθείργνυμι, idem quod καθείργω, vide in sequent.

Καθείργω

Καθεῖρκται & καθεῖρκτο, 3. sing. perf. & plusq. p. pass. verbi καθείργω, concludo, coerceo: quod ex κατὰ & εἴργω, includo: f. ξω.

Κάθειρξις, prohibitio, conclusio, coercitio, &c. verbale à καθειργνύω, vel καθείργω, &c. V. præced.

Καθεὶς, ἕντος, ὁ, a. 2. part. act. à καθίημι, demitto, a. 2. κάθειν. Them. ἵημι, mitto: sed

Καθεὶς, vel καθ' εἷς, alius post alium, sigillatim: καθ' pro κατὰ, ex κατὰ εἶτα, & deinde.

Καθεῖσεν, 3. sing. a. 1. act. verbi καθέζω, sedere facio: ex κατὰ & ἕζω, a. 1. εἷσα.

Καθεστήκεσαν, 3. pl. plusq. p. act. verbi καθίστημι, constituo; quod vide.

Καθεῖτο, 3. sing. plusq. p. pass. à καθίημι, vide καθεῖντο.

Καθεκάστην, quotidiè; pro καθ' ἑκάστην ἡμέραν, &c.

Καθέκαστος, ου, unusquisque: ex κατὰ vel κατὰ, & ἕκαστος, quisque.

Καθεκούσιος, ου, ὁ, ἡ, voluntarius: ex κατὰ, & ἑκούσιος, idem quod ἑκὼν, όντος, ὁ, voluntarius.

Καθεκτέον, retinendum est: item καθεκτικὸς, cohibens, continens, seu retinens; ut καθεκτικὴ δύναμις; vis & potentia retinens, seu continens; à seq. καθεκτὸς, V.

Καθεκτὸς, ου, qui detineri potest, qui potest ferri: à κατέχω, detineo. Th. ἔχω, habeo: f. ἕξω.

Καθεκτῶς, adverb. ita ut contineri, retineri possit; à præcedent. καθεκτὸς; vide.

Καθέλης, 2. sing. a. 2. sub. act. à καθαιρέω, quod vide.

Καθέλκειν τὴν ὁλκάδα, subducere navem. Th. ἕλκω, traho, f. ξω.

Καθελκύω, & καθέλκω, traho deorsum, (cui opponitur ἀνέλκω) ut καθέλκειν, sive καθελκύειν τὰς ναῦς, in mare naves deducere, Isocr. & Demosth. à κατὰ, & ἕλκω, undè ἑλκύω, &c. V.

Καθελῶ, εῖς, εῖ, f. 2. ind. act. verbi καθαιρέω, destruo; quod vide.

Κάθεμα, ατος, τὸ, monile ex variis gemmis in pectus mulierum descendens, ornamentum collare, Isa. 3. & Ezech. 16. à καθίημι, demitto. Them. ἵημι, seu ἕω, mitto.

Καθέμενος, a. 2. part. m. verbi καθίημι, demitto. Th. ἵημι, seu ἕω, mitto, a. 2. m. ἕμην, ἕσο, ἕτο.

Καθεξῆς, adv. ordine, deinceps: ex κατὰ, & ἑξῆς, idem.

Κάθεξις, retentio, conservatio: Item, detentio; Thuc. Aristot. ut κάθεξις τῆς ἀρχῆς, imperii conservatio, sive detentio, &c. Est verbale, à verbo κατέχω, vel κατέχομαι, id vide.

Καθέξω, f. 1. act. verbi κατέχω, detineo, retineo, Them. ἔχω, habeo: f. ἕξω.

Κάθεο, demittito, Ion. pro κάθεσο, vel κάθου a. 2. imperat. m. verbi καθίημι. Them. ἵημι, mitto: a. 2. ἧν, a. 2. m. ἥμην.

Καθερπύζω, irrepo, serpo, ut Joseph. l. 2. καθερπύσαντες ἀπὸ τῶν τειχῶν, &c. à κατὰ, & ἑρπύζω; V.

Κάθες, demitte, a. 2. imperat. act. ejusdem verbi & Them.

Καθεῖσι, 3. pl. a. 2. ind. act. κάθω, verbi καθίημι, demitto; quod vide.

Καθεσθίω, exedo, corrodo, devoro, &c. à κατὰ & ἐσθίω; V.

Κάθεσις, sedes, & domicilium, diversorium, habitatio, &c. verbale à καθέζομαι, sedeo; V. Item κάθεσις, demissio, dejectio, immissio, infectatio, &c. verbale à καθίημι, vel καθίεμαι; vide.

Καθεσμὸς, ου, ὁ, consessus, sedes, Aristoph. in vespis, verbale, a καθέζομαι, sedeo; V.

Καθείσαντο, Ion. & Poët. pro καθείσαντο, collocarunt, 3. pl. a. 1. m. ind. verbi καθέζω, colloco: ex κατὰ & ἕζω, a. 1. εἷσα.

Καθεσταμένος, perf. part. pass. verbi καθίστημι, constituo, statuo, perf. pass. καθέσταμαι. Ex κατὰ & ἵστημι, sto.

Καθέστηκα, ας, ε, perf. ind. act. in 3. pl. καθεστήκασι & hinc

Καθεστηκὼς perf. part. à καθίστημι, constituo; quod vide.

Καθεστηκότως, compositè, animo composito, & moderato, Aristot. 8. Polit. adv. à præced.

Καθεστήκω, consto, persto, constanter permaneo; ex κατὰ, & ἑστήκω; vide.

Καθεστὼς, ῶτος, per Sync. pro καθεστηκὼς, perf. part. verbi καθίστημι, quod vide.

Καθετὴρ, ῆρος, ὁ, q. d. demissor, & immissor; sic dicitur Hippocrati, lineamentum tortum, quod intra ulcera inditur: Item instrumentum chirurgicum, cavum, & alterâ parte recurvum, quo urina retenta elicitur, & vesicæ vitia probantur; Gal. & Ægin. (est etiam monile, sicut κάθεμα, id vide.) Item, καθετηρισμὸς, ου, ὁ, administrationis chirurgicæ ratio, quâ injicitur, per catheterem, in vesicam, id quod ad ejus curationem convenit, &c. Item, κάθετος, ου, ὁ, dicebatur agnus qui in mare demittebatur; apud Suid. ex Lysia & Militone. Omnia, verbalia à καθίημι, & καθίεμαι; V.

Κάθετος, ου, ἡ, perpendiculum, linea perpendicularis: à καθίεμαι, quia deorsum mittitur.

Κάθευδε, dormivit, pro ἐκάθευδε, 3. sing. imperf. Ion. vel præs. imperat. act. verbi καθεύδω, καθεύδοντα, acc. sing. part. præs. καθεύδωμεν, dormiamus, præs. sub. Them. εὕδω, f. ήσω, dormio.

Καθεψιάομαι, ῶμαι, scommatis incesso, & illudo; ex κατὰ & ἐψιάομαι, colloquor; item ludo, jocis vel lusu me oblecto, & exhilaro, ab ἐψία, ἡ, colloquium: Item lusus, jocus, &c. V.

Καθεψέω, ῶ, vel καθέψω, decoquo; à κατὰ, & ἕψω, V.

Καθεώρων, despiciebant, 3. pl. imperf. Att. à καθοράω, est & 1. sing. Them. ὁράω, video.

Κάθη, sedes, Att. pro κάθησαι, & Ion. κάθηαι, 2. sing. præs. verbi κάθημαι, idem quod ἧμαι, sedeo.

Καθηβάω, pubesco, à κατὰ, & ἡβάω; V.

Καθηγέομαι, οῦμαι, dux sum viæ, duco, præeo: vide καθηγητὴς.

Καθηγεμὼν, όνος, ὁ, ἡ, dux viæ, suasor, præceptor: &

Καθηγεμονικὸς, ad præeundum, & præcipiendum aptus; undè, compar. καθηγεμονικώτερον, faciliore ductu, via, & ratione, &c. Budæus in Epistol. item,

Καθηγητὴς, ου, ὁ, dux viæ; item institutor, præceptor: à καθηγέομαι, οῦμαι, præeo, præceptor sum: ex κατὰ & ἡγέομαι, duco.

Καθηδυπαθέω, per luxum & voluptatem absumo: ex κατὰ & ἡδὺς, suavis, & πάσχω, patior: a. 2. ἔπαθον.

Καθῆκα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi καθίημι, demitto; quod vide.

Καθῆκον, οντος, τὸ, officium, conveniens, decens, &c. Vide in seq. Item, καθηκόντως, ità ut officium postulat, decenter, ritè, convenienter, &c. adv. à præcedent. καθῆκον, & seq. καθήκω; vide.

Καθήκω, convenio, pertineo καθήκει, convenit, cum dat. Hinc καθήκων, ουσα, ῆκον· undè καθῆκον, officium, quod convenit alicui: καθήκων, officiosus: ἀκαθήκων, inofficiosus.

Καθηλόω, clavo defigo, vel configo: ab ἧλος, clavus.

Καθήλωσις, confixio quæ fit clavis; item καθηλωτὴς, ου, ὁ, qui clavis defigit, aut configit, &c. Utrumque verbale à præced. καθηλόω.

Κάθημα, τὸ, monile, &c. idem quod κάθεμα, & ab eod. id vide.

Κάθημαι, sedeo: imperat. κάθησο· imperf. ἐκαθήμην, σο, το. Them. ἧμαι, idem.

Καθήμενος, η, ον, insidens, præs. part. à præced.

Καθημέραν, quotidie: ponitur adverbialiter, & sæpe præponitur τό· &

Καθημερινὸς, ἡ, ὸν, quotidianus: ex κατὰ & ἡμέρα, dies.

Καθημέριος, idem quod præced. καθημερινὸς, V.

Καθημερόβιος, qui in diem vivit, præsentibus rebus contentus, atque ex parato, minimè solicitus de futuris, &c. ex κατὰ, & ἡμερόβιος, V.

Κάθηρε, absterfit, Ion. 3. sing. a. 1. act. verbi καθαίρω, purgo: f. αρῶ.

Καθηρέθην, per Systolen, pro καθῃρήθην, a. 1. ind. act. verbi καθαιρέω, destruo, quod vide.

Καθῄρητο, 3. sing. plusq. p. pass. ejusd. verbi.

Καθῆσθαι, sedisse præs. inf. à κάθημαι. Th. ἧμαι, idem.

Κάθησο, sede, præs. imperat. ejusdem verbi.

Καθήσομαι, sedebo, f. 1. m. à κάθημαι, sedeo. Th. ἧμαι, idem.

Καθῆστο, sedebat, Poët. pro καθῆτο, penultima circumflexa, Ion. pro ἐκάθητο, 3. singul. imperfect. verbi κάθημαι. Alii volunt esse 3. singul. plusq. p. ab ἕζω· perf. pass. ἧσμαι, plusq. p. ἥσμην, ἧσο, ἧστο.

Καθῆψεν, annexuit, 3. sing. a. 1. act. verbi καθάπτω. Them. ἅπτω, necto: f. ψω. p. ἧφα.

Καθίδρος, ου, ὁ, lassus, & fessus ad sudorem usque: ex κατὰ & ἱδρὼς, sudor. Est & θερμὸς ἕως τοῦ ἱδρῶτος.

Καθιδρυνθέντες, nom. plur. aor. 1. part. pass. à

Καθιδρυόω, pro καθιδρύω, sedeo, colloco. Th. ἱδρύω, sedere facio.

Καθιδρύομαι, sedem & domicilium habeo; est pass. à seq. act. & à praeced. Th. Unde verbale, καθίδρυσις, εως, ἡ, dedicatio, &c. Sed dicitur etiam καθίδρυμαι, collocor; unde part. praes. καθιδρυμένος, situs, collocatus, & comp. ἐγκαθιδρυμένος, suum habens situm domicilium & collocatum, &c.

Καθιδρύω, f. ύσω, p. υκα, colloco, construo: ab eod. Th.

Καθίδρεφος, idem quod praeced. κάθριδρος; V.

Καθίει, demittebat, 3. sing. imperf. q. à καθιέω, verbi καθίεμι, demitto. Th. ἵημι, seu ἕω, mitto.

Καθεὶς, dimittens; Aristoph. est part. ejusdem verbi & Th. Unde etiam, pass. καθίεμαι, demittor, submittor, descendo in certamen, à quo part. καθιέμενος, dimissus, conjectus.

Καθιερεύω, sacrifico, sacris operor; idem quod Ἱερεύω, & ἱερουργῶ, macto: Item dico, consecro, &c.

Καθιερόω, ῶ, consecro, dedico, devoveo. Th. ἱερὸς, sacer.

Καθιέρωσις, εως, ἡ, consecratio, dedicatio, devotio, &c. Item, καθιερωτέα, dicanda sunt diis. Plat. de leg. verbalia à praeced. καθιερόω, V.

Καθίεσαν, 3. pl. imperf. καθίην, à καθίημι, quod vide.

Καθιζάνω, sedeo, insideo: ex κατὰ & ἱζάνω, idem quod ἵζω, sedere facio, sedeo.

Καθίζευ, sedeo, Dor. pro καθίζου, praes. imperat. pass. à καθίζω, quod vide.

Καθίζουσαν, acc. sing. part. praes. foem. gen. a

Καθίζω, εις, ει, sedeo, colloco: f. ίσω; a. 1. ἐκάθισα. Hinc a. 1. imperat. κάθισον, άτω, & in pl. καθίσατε, a. 1. part. act. καθίσας, a. 1. sub. καθίσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. καθίσαι, perf. act. κεκάθικα, praes. med. καθίζομαι, a. 1. m. ἐκαθισάμην, ω, ατο, a. 1. sub. m. καθίσωμαι, ῃ, ηται, & in 2. pl. καθίσησθε. Ex κατὰ & ἵζω, sedere facio.

Καθίημι, demitto: f. ήσω, a. 1. ind. καθῆκα, a. 2. καθῆν, praes. pass. καθίεμαι, demittor, praes. part. καθιέμενος, η, ον. Ex κατὰ & ἵημι, mitto.

Καθίκεο, Ion. pro καθίκου, 2. sing. a. 2. m. verbi καθικνέομαι, contingo, percutio, assequor. Ex κατὰ & ἱκνέομαι, venio: f. ἵξομαι, a. 2. m. ἱκόμην, ου, ετο.

Καθικέτευε, 3. sing. imperf. act. à

Καθικετεύω, f. εύσω, p. ευκα, idem quod ἱκετεύω, supplico. Them. ἱκέτης, supplex.

Καθικνέομαι, contingo, assequor: ab ἱκνέομαι, venio: f. ἵξομαι, a. 2. m. ἱκόμην.

Καθιμάω, ῶ, fune loreo demitto; item, simpl. demitto, Aristoph in Vesp. & apud Athen. indè verbale καθίμησις, demissio per funem loreum; Plut. à κατὰ, & ἱμάω, V. Sed, pro καθιμάω, dicitur etiam interdum καθιμονεύω, idem; à κατὰ, & ἱμονιὰ, ἡ, idem quod Th. ἱμὰς, funis loreus, &c.

Καθίξας, αντος, ὁ, a. 1. part. act. Dor. pro καθίσας, à καθίζω, sedeo: f. ίσω.

Καθιξῇ, forte scribendum καθίξῃ, Dor. pro καθίσῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. verbi καθίζω, sedeo: vel legend. καθιξεῖ, 3. sing. f. 1. Dor. καθιξῶ, εῖς, εῖ, pro καθίσω, εις, ει. Vel lege καθίξοι, ut in Crispini codice.

Καθίξω, Dor. pro καθίσω, f. 1. verbi καθίζω, sedeo, quod vide.

Καθιππάζομαι, equo decurro, in equo vel equitatu incurso; ut καθιππάσατο χώρην, incursavit regionem; item, Metaph. apud Laërt. dicitur, καθιππάζεσθαι τῆς φιλοσοφίας, circa philosophiam se exercere, à κατὰ & ἱππάζομαι, V. Sic etiam, καθιππεύω, perequitor, equitando decurro, Herodian. l. 6. & in pass. καθιππεύομαι, perequitor, ibid. unde verbale καθίππευσις, invasio, & incursio quae fit equo; Item, adequitatio, ex κατὰ, & ἱππεύω, V.

Καθιοῦμαι, sedebo, Att. pro καθίσομαι, f. 1. m. ejusdem verbi.

Καθιπποκρατέω, ῶ; equis, sive equestribus copiis vinco, Poll. ex κατὰ, & ἱπποκρατέω, V.

Καθιπποτροφέω, ad alendos equos, seu, in alendis equis, insumo, Isaeus, Bud. com. ex κατὰ, & ἱπποτροφέω, V.

Καθίπτημι, sive καθίπταμαι, devolo, volando descendo; Luc. ex κατὰ, & ἵπταμαι; V.

Καθίσας, αντος, ὁ, a. 1. part. act. &

Καθίσατε, considite, 2. pl. a. 1. imperat. act. verbi καθίζω, quod vide.

Καθίσει, 3. sing. f. 1. act. &

Καθίσεσθε, 2. pl. f. 1. m. ejusd. verbi.

Καθίσῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. & in 3. pl. καθίσωσι, à καθίζω, f. ίσω, sedeo, quod vide.

Κάθισις, εως, ἡ, sessio, sedes, Plut. Item, κάθισμα, ατος, τὸ; idem, sessio; sed vocabulum est medicum; ut Diosc. l. 3. decoctum, ἐν καθίσμασι, in desessionibus, medetur matricis malis; utrumque verbale, à verbo praeced. καθίζω. Sed pro κάθισμα, dicitur etiam ἐγκάθισμα.

Καθίστα, appone, per Apocopen pro καθίστασο, praes. imperat. &

Καθιστάναι, praes. inf. verbi καθίστημι, quod vide.

Καθίσταμαι, constituo; item instituo: & pass. constituor, collocor, componor; item venio, sum, fio. Th. ἵστημι, statuo, sisto.

Καθιστάνω, & καθιστάω, ῶ, idem quod καθίστημι, V. constituo; sed cum εἰς, exp. conjicio in, &c.

Καθίστη, 3. sing. imperf. act. à

Καθίστημι, vel καθιστάω, constituo, f. καταστήσω, p. καθέστηκα, plusq. p. καθεστήκειν, a. 1. κατέστησα, a. 2. κατέστην, ης, η, praes. pass. καθίσταμαι, σαι, ται, a. 1. ind. pass. κατεστάθην, ης, η. Ex κατὰ & ἵστημι, statuo.

Καθίστησι, 3. sing. praes. ind. act. à καθίστημι, ης, ησι.

Καθιστῶσα, Atticè pro καθιστάουσα, praes. part. foem. gen. q. à καθιστάω, ab eod. verbo.

Καθὸ, sicut, quod, in quantum, in hoc, adv. ex κατὰ & ὃ, quod.

Καθοδηγὸς, dux viae, seu itineris; unde καθοδηγία, ἡ, viae deductio; & καθοδηγέω, dux viae sum, deduco; ex κατὰ, & ὁδηγὸς, unde ὁδηγία, & ὁδηγέω, &c. vide.

Καθ' ὁδὸν, rectè, atque ordine; Plat. 4. de rep. ex κατὰ, & ὁδὸς, V. undè etiam κάθοδος, ου, ἡ, descensus; seu, migratio ex aliquo loco; Plut. item reditus, plerumque, exulum in patriam; Thuc. & Xen. pro eo Ionicè dicitur κάτοδος, apud Herodot.

Καθολικὸς, ἡ, ὸν, generalis, e: ex κατὰ & ὁλικὸς, universalis. Them. ὅλος, totus.

Καθολικῶς, adv. à praeced. καθολικὸς, V. & idem cum seq. καθόλου.

Καθόλου, adv. prorsus, in universum, in summa, in genere: ab eod. Th.

Καθομαλίζω, f. ίσω, complano: & Metaph. a ferocia in mansuetudinem redigo. Th. ὁμαλὸς, planus.

Καθομηρίζω, idem quod ὁμηρίζω, Homericè induco, Homericis versibus describo, vel celebro, ab Ὅμηρος, Homerus.

Καθομιλέω, ῶ, consuetudinem habeo, seu commercium; sed apud Schol. Aristoph, καθομιλῶν τοῖς καιροῖς, exp. inserviens tempori; item alloquor, colloquor, &c. Aristot. Poll. 5. unde, ab ejus pass. καθομιλέομαι, apud Diosc. l. 6. σαρδόνιος γέλως καθωμίληται, exp. in proverbii consuetudinem abit: ex κατὰ, & ὁμιλέω, V.

Καθομολογέω, confiteor; item paciscor, despondeo: praes. pass. καθομολογοῦμαι, despondeo; item pass. desponsor, promittor: ex κατὰ, ὁμοῦ, simul. & Th. λέγω, dico.

Καθοπλίζω, f. ίσω, armo: praes. pass. καθοπλίζομαι, armor: praes. inf. καθοπλίζεσθαι, perf. pass. καθώπλισμαι perf. pass καθωπλισμένος, η, ον. Ex κατὰ & ὁπλίζω, armo. Th. ὅπλον, arma.

Καθοπλισμὸς, instructio quae armis fit, seu armatura, armorum instructio, &c. Item καθόπλισις, actio ipsa armandi, &c. Xen. ex κατὰ & ὁπλίζω; Vide.

Καθοπτεύω, despicio, κάθοπτος, ὁ καὶ ἡ: conspicuus, oculis subjectus, & κάθοπτρον, speculum, &c. eadem cum κατοπτεύω, κάτοπτος, & κάτοπτρον; quae vide.

Καθορᾷ, intuetur, 3. sing. ind. act. à

Καθοράω, fut. άσω, p. καθώρακα, Atticè καθεώρακα. à Themate, ὁράω, video.

Καθορατικὸς, perspicax; Poll. verbale, à praeced. καθοράω, despicio, deorsum aspicio; item perspicio, oculis lustro; & Metaph. perspicio; id est, animadverto, &c.

Καθορθόω, dirigo, consummo; ut καθορθώσει ἅπασαν ἀρετὴν, evadet consummatus in omni virtute; ex κατὰ, & ὀρθόω, vide.

Καθορίζω, definio; ex κατὰ & ὁρίζω, vide.

Κάθορμα, τὸ, collare ornamentum, ambitus, idem quod seq. καθόρμιον, V.

Καθορμίζομαι, idem quod seq. καθορμίζω, V.

Καθορμίζω, f. ίσω, stationem jubeo, in portum

portum, appello. Them. ὅρμος, statio navium.

Καθόρμιον, ου, τὸ, monile, Hos. 2. 13. ex κατὰ & ὅρμος, idem.

Καθοσιόω, sanctum scelerisque purum reddo; & apud Theologos, sanctifico; item expio; item consecro, dico, as. Et in pass. καθοσιοῦσθαι, exp. etiam, sacrificari; unde καθοσίωσις, εως, vel ιος, ἡ, sanctificatio, Suid. sed exp. etiam, justificatio, & condemnatio; (i. e. δικαίωσις, καὶ κατάκρισις) ex κατὰ & ὁσιόω; vide.

Καθόσον, & καθ' ὅσον, quantum: ex κατὰ ὅσος, quantus.

Καθότι, eò quod: ex κατὰ & ὅ, τι.

Κάθου, demitte, a. 2. imperat. m. κάθεσο, κάθεο, & κάθου, verbi καθίημι, quod vide. Item

Κάθου, sede, pro κάθησο, unde κάθηο, & per Syncop. κάθεο, sublato σ, & Crasi facti κάθου, à κάθημαι, sedeo: quod ex κατὰ & ἧμαι idem.

Καθυβρίζω, f. ίσω, insolenter afficio injuriis, injuria lacesso, dedecore afficio: ex κατὰ & ὑβρίζω, idem. Them. ὕβρις, injuria.

Καθυδραίνω, madefacio, madore perfundo, humecto, &c. Hippocr. Aphor. l. 7. à seq. κάθυδρος, V.

Καθυγρος, ου, aquosus: ex κατὰ & ὑγρὸς, humidus.

Κάθυδρος, ὁ καὶ ἡ, aquosus, abundans aquis, præhumidus, &c. unde καθυδριάδες νύμφαι, nymphæ aquarum, in Epigram. ex κατὰ, & ὕδωρ, unde ὕδος, τὸ, &c. V.

Καθυλακτέω, ῶ, oblatro, latro in, &c. à κατὰ, & ὑλακτέω, V.

Καθυλομανέω, ῶ, frondibus & foliis luxurio; seu, supervacuis frondibus luxurians sylvesco, Metaph. de muliebri libidine dicitur, apud Hippocrat. in Epist. ad Dionys. à κατὰ, & ὑλομανέω; vide.

Καθυμνέω, ῶ, decanto, celebro, ex κατὰ, & ὑμνέω; V.

Καθυπερέχω, supero, superior sum, vinco; ex κατὰ, & ὑπερέχω, V.

Καθύπερθε, idem quod seq. καθύπερθεν; vide.

Καθύπερθεν, in summo loco, supra, adv. ex κατὰ & ὕπερθεν, supra. Them. ὑπὲρ, super.

Καθυπέρτερος, superior, præstantior, editior, elatior, legitur etiam κατυπέρτερος, Ionicè; item, καθυπέρτατος, editissimus, supremus, &c. ex κατὰ, & ὑπέρτερος, &c. V. Item, καθυπερτερέω, ῶ, præsto, superior sum, &c. vide ὑπερτερέω.

Καθυπισχνέομαι, promitto, polliceor: item voveo, ut καθυπέσχετο τῷ Θεῷ, Deo vovit; Nazanz. ex κατὰ, & ὑπισχνέομαι, οῦμαι. V.

Καθυπνής, & κάθυπνος, gravi seu alto oppressus somno, graviter consopitus; vel somno lentus, &c. unde καθυπνόω, obdormio; ut apud Xenoph. ἵνα ᾖ καθυπνώσῃς ἡδέως, ut suaviter somnum capias, &c. Undè verbale καθύπνωσις, obdormitio; Aristot. Probl. 17. Seg. 11. ex κατὰ & ὕπνος, unde ὑπνόω, &c. V.

Καθυποβάλλω, subjicio, subgero, admoneo, Undè καθυποβαλλόμενος τῷ δεσμῷ, dicitur pro in vincula conjecto: item καθυποβάλλειν τῷ ἀναθέματι, anathemati subjicere, &c. ex κατὰ & ὑποβάλλω; V.

Καθυπόκειμαι, subjaceo, subsisto, &c. ex κατὰ & ὑπόκειμαι, V.

Καθυποκρίνομαι, histrioniaca actione capio, capto, seu demulceo, &c. à κατὰ & ὑποκρίνομαι, V.

Καθύποπτος, suspectus, ex κατὰ, & ὕποπτος, V.

Καθυποτάξαι, subigere, subjicere, ex κατὰ & ὑποτάσσω, vel ττω, subjicio, subigo, &c.

Καθυστερέω, posterior sum, tardius & serius venio, cedo, inferior sum, &c. Item καθυστερίζω, tardo, moror, &c. ex κατὰ & ὑστερέω, &c. V.

Καθυφαίνω, intexo; ex κατὰ, & ὑφαίνω, V.

Καθύφειμι, subtraho; idem quod seq. καθυφίημι, V.

Καθυφεὶς, a. 2. part. act. verbi καθυφίημι, subtraho: hinc

Καθυφέσθαι, aor. 2. infin. med. ejusdem verbi. Them. ἵημι, seu ἕω, mitto, a. 2. ἕω.

Καθυφίημι, vel καθυφίεμαι, submitto, remitto: item cedo; item prodo, condono; prodo & condono causam adversariis, & in hac signif. exp. etiam, prævaricor; item subtraho, &c. indè verbale καθύφεσις, prævaricatio; seu, ejusmodi prævaricationis affectus, ut se velit submittere, & subjicere adversario; Poll. καθυφίεμαι, etiam, eodem modo usurpari, solet.

Καθύω, compluo; unde pass. καθύεσθαι, complui, &c. ex κατὰ, & ὕω, pluo, &c. Vide.

Καθωραΐζομαι, glorior; ex κατὰ, & ὡραΐζομαι; V.

Καθὼς, sicut, quum: ex κατὰ & ὡς, idem.

Καθωσιωμένος, consecratus, sepositus, inscriptus; Etym. interdum sceleris purus, &c. part. præt. pass. à verbo καθοσιόομαι, V.

ΚΑΙ, &, etiam, atque, nam, igitur, aut, conjunct. copul. καίπερ, quamvis.

Καὶ γὰρ, etenim, & quidem, καίγε, quanquam, saltem, atqui; καὶ δὴ, continuò, protinus, ideò, &c. καὶ εἰ, etiamsi, etsi, quamvis, &c. Καὶ ἤ, sive, &c. Καὶ μάλα, certè, ita, profectò, scil. plerumque in responsione, aliquando & jam sine responsione, pro & quidem, atque adeò, &c. Καὶ μὴν καὶ, atque etiam, quinetiam, quinetiam insuper, atqui, &c. Καὶ μὴν, porro autem, attamen, & quidem, & tamen, jam verò, præterea, &c. Καὶ μὴν δὴ, imò, verò, sedenim, &c. Καὶ μὴν εἰ, quod si, &c. Καὶ νὴ Δία; atque adeo; Xenoph. Καὶ πάλαι, jam pridem Aristoph. ubi καὶ vacat. Καὶ περ, quamvis, quanquam, utique, aliquando dividitur; ut Il. α. Καὶ μάλα περ, &c. καὶ ταῦτα, præsertim, & maximè idque; Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, locutio Attica apud Aristoph. in Pluto; id est, atque hæc quidem sunt hujusmodi; vel; ità se habent, apud Platonem, καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταύτῃ, sed de his hactenus; Καὶ τὶ δὴ ideo, &c. καίτοι, licet, etsi, quanquam, nam, atqui, &c. particulæ hæ adjectæ τῷ καὶ, videantur suis locis.

ΚΑΙΆΔΑΣ, ου, ὁ, carcer subterraneus, in quem fontes conjiciebant Spartani; barathrum seu fossa, in quam cadavera eorum, qui publico supplicio fuerant affecti, projiciebant. Laconum vox. Aliter καιάτας, Hesych.

Καίατα, Hesychio, sunt foveæ; sive loca à terræ motibus dirupta, & hiantia; undè καιετάεσσα, dicta ab Homero, creditur Sparta quòd multis ejusmodi καιάτοις hiaret; Strab. l. 8. vide præced.

Καϊάφας, α, ὁ, nomen pontificis. Hebr. q. d. circuitor, vel blasphemans.

Καίγε, & quidem: ex καὶ & γε, dictione enclitica.

Καῖε, pro ἔκαιε, adolebat, 3. sing. imperf. Ion. verbi καίω, uro: f. καύσω, a. 2. ἔκαον.

ΚΑΙΚΊΑΣ, ου, ὁ, CÆCIAS, ventus ab ortu æstivo spirans; à Caico flu. Mysiæ sic dictus.

Κάϊν, nomen primi fratricidæ. Hebr. acquisitus.

Καϊνὰν, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Heb. possessor.

Καινέα, acc. sing. à

Καινεὺς, έος, ὁ, nomen prop. regis.

Καινίας, ου, ὁ, cæcias, ventus ex Eurorum genere; idem cum, & à Th. καικίας; vide.

Καινία, Hesychio, est victoria, παρὰ τὸ καίνειν, quod occidere significat; vide Th. Καίνω, unde etiam καίνις, ίδος, ἡ, mors, cædes, strages, &c.

Καινίζω, novo, renovo, innovo; undè verbale καινισμὸς, novatio, innovatio, &c. à Th. καινὸς, V.

Καινοδοξία, studium, & amor circa res novas; Luc. ex καινὸς, & δόξα. vide. Sic, καινολογία, sermonis novitas, nova loquendi ratio, à nomine λόγος, V.

Καινοπηγὴς, novo quodam modo compactus, ex καινὸς, & præt. Med. πέπηγα, V. Καινοποιὸς, innovator, nova faciens; unde verb. καινοποιέω, res novas facio, vel innovo aliquid in aliqua re; à quo verbale, καινοποιητὴς, novis artificiis in re quapiam utens; q. d. novitatis artifex; Xen. Pæd. 8. à Th. ποιέω, Sic, καινοπραγία, rerum novarum designatio; Plut. in Pericle; à πρᾶγος, vel præt. med. πέπραγα; à Them. πράσσω, &c. V. Καινοπρεπὴς, novitatem decentem habens; Hermog. à Th. πρέπω, comp. (Ut reliqua anteced.) cum Th. καινὸς, V.

Καινὶς, vide in καίνω.

ΚΑΙΝΌΣ, ἡ, ὸν, novus, a, um: q. à καὶ νῦν. compar. καινότερος, α, ον; superlat. καινότατος.

Καινοτέραις, novis, dat. pl. compar. grad. f. g. à præced. quod vide.

Καινότης, ητος, ἡ, novitas. Them. καινὸς, novus.

Καινοτομέω, f. ήσω, innovo, res novas molior: ex καινὸς, novus, & τέμνω, seco: præt. m. τέτομα.

Καινότομος, in quo novæ viæ sectæ & apertæ sunt, innovatus; unde adv. καινοτόμως, novè, nullo exemplo, novo quodam

dam more, &c. Item nom. καινοτομία, ἡ, innovatio, rerum novarum molitio ex iisdem cum præced. καινοτομέω, res novas facio, nova designo: Item metallum, aut lapides excido, teste Poll. à quo pass. καινοτομεῖσθαι, innovari, præter solitum fieri; & τὰ καινοτομέμενα sunt res novæ quas aliquis molitur; Herodian. l. 7. undè verbale καινοτόμημα, τὸ, innovatio, rerum novatio: item novum institutum, &c.

Καινεργέω, rebus novis studeo, res novas molior: ex καινὸς, & ἔργον, opus.

Καινεργὸς, innovator; undè neut. τὸ καινεργὸν, recens factum, sine aliquo archetypo, ex iisdem, cum præced. καινεργέω, V. Undè verbale καινέργημα, innovatio: Item καινεργίζω, res novas edo, designo; & verbale, καινεργισμὸς, innovatio; Item renovatio, & instauratio, &c.

Καινόφιλος, recens amicus; qui non iisdem, verum subinde novis utitur amicis; Suid. ex καινὸς, & φίλος; Vide.

Καινοφανία, ας, ἡ, novitas vocum: ex καινὸς, novus, & φωνὴ, vox.

Καινόω, ῶ, novo, innovo, renovo, &c. Thucyd. à Th. καινὸς, V.

Καίνυμαι, vinco: unde καινία, ας, ἡ, victoria Hesych. à καίνω.

ΚΑΙ'ΝΩ, perimo, occido: q. à κίω, findo: vel à κνάω, seco: inde καινὶς, ίδος, ἡ, mors.

Καινῶς, novè, novo modo; item παραδόξως, Suid. à Th. καινὸς, V.

Καιομένῃσι, incensis, dal. pl. Ion. f. gen. præs. part. pass. à καίω, uro, f. καύσω, a. 2. pass. ἐκάην.

Καίοντο, incendebantur, Ionicè pro ἐκαίοντο, 3. plur. imperf. pass. ejusdem verbi.

Καίουσ' pro καίουσα, præsent. particip. fœmin. gen. à καίω, uro: quod vide.

Καίπερ, etsi, quamvis: ex καὶ & πὲρ, particula expletiva.

Καίριος, ου, ὁ, ἡ, tempestivus, opportunus, lethalis: à

ΚΑΙΡΟ'Σ, ȣ, ὁ, occasio, opportunitas, tempus; εἰς καιρὸν, ἐν καιρῷ, in tempore, opportune: hinc καίριος, ȣ, ὁ, ἡ, tempestivus: εὔκαιρος, ȣ, ὁ, ἡ; item ἄκαιρος, ȣ, ὁ, ἡ, intempestivus: πρόσκαιρος, ȣ, ὁ, ἡ, temporarius: q. à κυρεῖν, accidere: at

ΚΑΙ'ΡΟΣ, ȣ, ὁ, licium: q. à κείρω, tondeo: hinc καιρόω, stamen connecto.

Καιρόεις, εντος, ὁ, benè textus, significando, à parte, totum; Od. η. à καῖρος, licium, &c. V.

Καιρίως, tempestivè; item lethaliter, undè compar. καιριωτέρως, tempestivùs, Xenoph. &c. adverb. à καίριος; vide.

Καιροσίων, general. plur. fœmin. gen. pro καιροεσσῶν, per Metath. à καιρόεις, bene textus: in f. καιρόεσσα à præced.

Καιρὸς χρόνȣ, i. e. εὐκαιρία; apud Sophoclem, καιρὸς καὶ χρόνος. Demosthenes; item καιρῷ ἔργȣ, cum res ipsa postulat; Thuc. ut apud Chrysost. de orando, Θεῷ γδ᾽ ὡς ἀληθῶς λαλῶμεν τῷ καιρῷ τ᾽ προσευχῆς; nam verè cum Deo colloquimur, quoties vacamus deprecationi, &c.

Καιρόω, πλέκω, Etymol. an propter verbum καιρέω, -ῶ, ut sit percurrere pectine telas?

Καιροφυλακέω, & καιροφυλακτέω, occasionem observo & tempus; item, in malum; occasioni immineo ad nocendum alicui; Demosth. in Aristocr. à καιρὸς, & φύλαξ. V.

Καίρωμα, τὸ, & καίρωσις, ιος, ἡ, connexio staminis; Poll. Item καιρωστὶς, & καιρωστεὶς, textrix; i. e. ὑφάντεια, significando, à parte totum) sunt verbalia, à verba καιρόω, stamen connecto; quod à Themate, καῖρος, vide.

Καῖσαρ, αρος, ὁ, CÆSAR, nomen primi Imperatoris inter Romanos, Latin. à cædendo.

Καισάρεια, ας, ἡ, nomen urbis, Latin. CÆSAREA.

Καίτοιγε, quanquam, conjunct. cum. Ind. ex καὶ, τοι, & γε.

ΚΑΙ'Ω, uro, accendo, cremo, fut. καύσω, p. κέκαυκα. perf. pass. κέκαυμαι, a. 1. pass. ἐκαύθην, a. 2. pass. ἐκάην, f. 1. pass. καυθήσομαι, a. 1. sub. pass. καυθήσωμαι, ῃ, ηται 1 Corinth. 13. 3. Hinc καῦσις, εως, ἡ, ustio: καῦσος, ȣ, ὁ, ardor, æstus: καυστικὸς, ȣ, urendi vim habens: καυτὴρ, ῆρος, ὁ, cauter, instrumentum quo stigmata inuruntur: καυτήριον, ȣ, τὸ, cauterium: quod urendi vim habet: ἔγκαυστος, ȣ, inustus: ὁλόκαυστον, ȣ, τὸ, sacrificii genus, quo tota victima cremabatur.

Κάκ' pro κακὰ, nominativ. vel accus. plur. neut. gen. & κακὰ, ᾶς, ᾶ, Doricè pro κακὴ, ῆς, ἡ, improba: à κακὸς, malus.

Κακάγγελος, ȣ, ὁ, ἡ, malus nuntius, mala nuntians: ex κακὸς & ἄγγελος. Th. ἀγγέλλω, nuntio.

Κακαγγελία, vel, λίη, ἡ, malus nuntius, malum nuntium, item κακάγγελτα, Soph. dicit τὰ κακὴν ἀπαγγελίαν ἔχοντα, &c. ex iisdem cum præced.

Κακαγορία, ας, ἁ, Doricè pro κακηγορία, ἡ, maledicentia. Vide in κακηγορέω. Sic & κακάγορος, Dor. pro κακήγορος.

Κακᾶν, sivè κακκᾶν, puerorum vox est, quâ utuntur significantes, cacare; undè nom. κάκκη, ἡ, merda; Aristoph. in Nub. & in pace.

Κακανδρία, ας, ἡ; (idem quod ἀνανδρία; vide (ignavia; Soph. in Ajace, δειλίαν, & κακανδρίαν, timiditatem & ignaviam conjungit; à κακὸς, & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, ὁ, V.

Κακανεῖν, excitare, acuere. Lacon. ab ἀκανᾶν, idem.

Κἀκεῖ, & illic: ex καὶ & ἐκεῖ. Th. ἐκεῖνος, ille.

Κἀκεῖθεν, & illinc: ex καὶ & ἐκεῖθεν, quod ab eod. Th.

Κἀκεῖνος, & ille: ex καὶ & ἐκεῖνος.

Κἀκεῖσε, ex καὶ & ἐκεῖσε, illuc, eò, à Themate ἐκεῖνος, ille.

Κακέμφατον, obscœna dictio, oratio mali ominis, &c. à κακὸς, & ἔμφατον, vide.

Κακεντρεχὴς, industrius & solers, in re mala, versutus, astutus; q. d. malignè diligens, & improbè versutus, ad fallendum, &c. undè substant. (κακεντρέχεια, solertia subdola, & malefica; astuta malignitas, q. d. celeritas, seu celer cursus, ad nequitiam, &c. à κακὸς, & ἐντρεχὴς, V.

Κακεργέτης, ȣ, ὁ, maleficus, malum operans, à κακὸς, & ἔργον, τὸ; vide.

Κακέσχατος, extremè malus, & improbus, à κακὸς, & ἔσχατος; V.

Κακέφατος, ȣ, ὁ, ἡ, de quo κακῶς φασιν, inglorius, ignobilis: τὸ κακέφατον, apud Hesych. est figura, cum junctura vocum suaviter sonat, quod & κακέμφατον.

Κάκη, ης, ἡ, malitia, ignavia, timiditas, timor, seu pavor quo fit ut locus in acie deseratur; ut apud Ælian. κάκῃ τὴν στάσιν λιπὼν; sic & apud Plut. Item vitium; à Them. κακὸς, vide.

Κακηγορέω, maledico: κακήγορος, maledicus, κακηγορία, maledicentia: ex κακὸς, malus, & ἀγορεύω, dico. Th. ἀγορὰ, forum.

Κακηγόρως, maledicè, cum maledicentia; item κακηγόρειον, ȣ, τὸ, obtrectatio, maledictum, ab iisdem cum præced.

Κακηπελέω, male affectus sum, male valeo, κακῶς πέλω.

Κακηπελίη, mala habitudo; item κακηπελέων, An kand. in Ther. & Alex. dicitur qui malè habet, à κακὸς, & πέλω; vide.

Κακῇς, dativ. plur. fœmin. gen. Ionicè pro κακαῖς, à κακὸς, ἡ, ὸν, malus, a, um.

Κακία, ας, ἡ, malitia, vitium, ignavia, molestia. à Themate κακὸς, malus.

Κακιζοτέχνος, ab Atheniensibus ità cognominatus fuit Callimachus pictor: semper calumniator sui, nec finem diligentiæ faciens; quasi ὁ καίζων τὴν τέχνην, teste Plin. l. 34. c. 8. à κακίζω, & τέχνη, V.

Κακίζομαι, vituperor; Thuc. l. 1. interdum, ignavus fio, seu timidus, aut ignavus sum, ignavum me gero, &c. Il ω. Sic Euryp. in Medea, καὶ μὴ κακισθῇς, ne te ignavam ostendas, &c. est pass. à seq. act. V.

Κακίζω, vide in κακίσαι.

Κακισθεὶς, Suida & Etym. testibus dicitur, ὁ κολαζόμενος, καὶ κακιζόμενος, & apud Hesych. κακισθὲν expon. λιμηρὰ, famelica; ut κακισθῇς, eidem est vitis nutrimento destituta; i. e. ἄβροφος ἄμπελος; à κακίζω, & Th. κακὸς, &c. V.

Κακίμερος, vel κακόμοιρος, infœlix; q. d. adversâ lunâ natus; Hesych. à κακὸς, & μήνη; V.

Κάκιον, pejus, n. g. & κακίων, pejor, ὁ, ἡ, compar. à κακὸς.

Κακίσαι,

Κακίσαι, a. 1. inf. act. verbi κακίζω, vitupero, labefacto, improbo. præs. pass. κακίζομαι, vituperor; item ignavè me gero, ignavus fio, præs. part. pass. κακιζόμενος. Th. κακὸς, quod vide.

Κακισμὸς vituperatio; ipsa actio τοῦ κακίζειν, & exprobrandi ignaviam; probrum, detractio, &c. Verbale à κακίζω. V.

Κάκιστα, teterrimè, pessimè, adv. à seq.

Κάκιστος, ου, ὁ, pessimus; superl. à κακός.

Κακίων, ονος, ὁ, ἡ, deterior. vide κάκιον.

ΚΑΚΚΑ'ΒΑ, ης, ἡ, perdix. κακκαβὶς, ίδος, ἡ, idem. à sono.

ΚΑΚΚΑ'ΒΗ, ης, ἡ, CACCABUS, olla testacea.

Κακκαβίζειν, caccabare; Athen. l. 9. Ut i dicit non omnes perdices caccabare; tribuitur etiam ululis, apud Aristoph. à Th. κακκάβα, V.

Κακκάβιον, parvus caccabus; diminut. à Th. κακκάβη, V.

Κακκαβὶς, V. in Th. κακκάβα.

Κακκαίω, & κακκείω, poëticè, pro καλακαίω, comburo, & καλακείω, dormiturio, &c. V.

Κακκᾶν, Vi. suprà in κακᾶν.

Κακκείειν; Æol. Syncop. pro καλακείειν, dormiturire: &

Κακκείοντες, pro κατακείοντες, præs. part. à κατακείω, dormiturio: quod ex κατὰ & κείω, cubare cupio. Th. κεῖμαι, jaceo.

Κακκεφαλῶ, secundum caput; Æolica Syncope, pro κατὰ κεφαλῶ, apud Poëtas.

Κακκεφαλῆς, compos. ex κατὰ & κεφαλῆς, capitis: κάκκαφαλᾶς. Dor. & Æol. pro καὶ ἐκ κεφαλῆς, & ex capite.

Κάκκη, ης, ἡ, fœtor, &c. V. suprà in κακᾶν.

Κακκῆσαι, a. 1. inf. Æol. per Sync. pro κατακῆαι, seu κατακαῦσαι. nam καίω, uro, facit a. 1. ἔκαυσα, & ἔκηα.

Κακκόρυθα, pro κατὰ κόρυθα, in galeam: à κόρυς, υθος, ἡ, galea: in accus. κόρυθα & κόρυν.

Κακκορυφῶ, id est, κατὰ κορυφῶ, in vertice.

Κακκρύπτων, pro καλακρύπτων, præs. part. verbi κατακρύπτω, occulto, dissimilo. Them. κρύπτω, abscondo, f. ψω. a. 2. ἔκρυβον.

Κακόβας, infaustè pubescens; ὅτι κακῶς ἡβᾶν; Hesych. à κακὸς & ἥβη, seu ἡβάω, quæ vide.

Κακόβιος, malè, i. e. duriter vivens, duram vitam agens; à κακὸς, & βίος, V.

Κακοβλαστὴς, & κακόβλαστος, malè germinans, in germinando deficiens, unde κακοβλαστέω, ῶ, malè germino, à κακὸς, & βλαστάνω, f. στήσω, &c. Vide.

Κακόβουλος, cujus malum est consilium; apud Aristoph. exp. stultus; inde κακοβουλία, malum consilium, consilii perversitas; à κακὸς, & βουλὴ, vide.

Κακογάμιον, ου, τὸ, nuptiæ malæ, sive malo consilio contractæ, i. e. in quibus contrahendis, non habita fuit, quarum haberi debuit, rerum ratio; à κακὸς & γαμέω, V.

Κακογείτων, malus vicinus; à κακὸς & γείτων, V.

Κακογένειος, q. d. malè barbatus, i. e. qui est tenui barbâ; à κακὸς & γένειον, V.

Κακόγλωσσος, qui est malæ & ominosæ linguæ; inauspicatus, ut, κακόγλωσσος βοὴ, miserabilis querelarum clamor; Euryp. in Hec. ex κακὸς & γλῶσσα, V.

Κακογνώμων, malignus, improbus, &c. Unde, κακογνωμοσύνη, improbitas; iniquitas; à κακὸς & γνώμων, vide.

Κακοδαίμων, infelix, miser; Luc. Item, malus Dæmon, seu genius vel spiritus; unde, κακοδαιμονέστερος, ex κακὸς & δαίμων; unde verbum κακοδαιμονάω, ῶ, à malo genio agitor; sum fanaticus, intemperies agor, &c. Aristoph. in Pluto; item κακοδαιμονέω, ῶ, infelix sum, adversâ fortunâ conflictor; & nomen, κακοδαιμονία, infelicitas; item, κακοδαιμονίζω, infelicem judico, sive existimo, omnia à κακὸς & δαίμων, V.

Κακοδεκτέω, malè excipio, sive accipio; à κακὸς & δεκτὸς, V.

Κακοδιάκονος, malus administrator rei familiaris; ex κακὸς & διάκονος, vide.

Κακοδιδασκαλέω, ῶ, mala doceo; à κακὸς & διδάσκαλος, V.

Κακοδικία, corruptum judicium & perversum, crimen judicis corrupti, Plat. 2. de Leg. à κακὸς & δίκη, vide.

Κακοδοξέω, ῶ, sum pravæ opinionis; item infamia laboro: &

Κακόδοξος, ου, ὁ, ἡ, ignobilis: à κακὸς, malus, & δόξα, opinio, fama. Them. δοκέω, videor.

Κακοδοξία, mala opinio, malum dogma; & apud Eccl. scriptores, pro hæretico dogmate; (unde & τῇ ὀρθοδοξίᾳ; ab iis opponitur) Item, infamia, ignominia; ut τυγχάνειν κακοδοξίας, ignominiâ notari, & τήγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας, aspergi infamiâ, &c. Ex κακὸς & δόξα, V.

Κακόδουλος, malus servus & infelix, à κακὸς & δοῦλος, V.

Κακοείμων, malè indutus, pannosus, detritâ veste amictus, (idem quod δυσείμων) sed dicitur & κακείμων, pro eodem; item κακοειμονία, malus vestitus, & sordidus; q. d. pannositas, &c. à κακὸς & εἷμα, V.

Κακοέπεια, sermo vitiosus; (ei opponitur εὐέπεια) obtrectatio, &c. à κακὸς & ἔπος, V.

Κακοεργέω, i. e. κακουργέω, maleficus sum; item, κακοεργία, maleficium, improbitas; ex iisdem cum seq.

Κακοεργὸς, οῦ, maleficus: ex κακὸς, & ἔργον, opus.

Κακόζηλος, malus & infelix æmulator; malus affectator; Cacozelus, i. e. imitator ineptus; unde in neut. gen. τὸ κακόζηλον, apud Rhetores, dicitur mala & inepta affectatio; unde κακοζήλως, cum malâ & infelice affectatione; vel ità, ut id quod æmulabaris, & affectabas, malè assequutus videare; unde, κακοζηλία, mala & infelix æmulatio, seu affectatio; Luc. à κακὸς & ζῆλος, &c. V.

Κακοζωΐα, ας, ἡ, misera vita, Poët. pro κακὴ ζωή.

Κακοήθεια, ας, ἡ, prava consuetudo, malignitas: à

Κακοήθης, εος, ὁ, ἡ, malignus, a. ex κακὸς, malus, & ἦθος, τὸ, mos, consuetudo. in pl. ἤθεα.

Κακοήθευμα, nequitia; quod malignè fit; tanquam à κακοηθεύομαι, item, κακοηθῶς, malignè, &c. Adv. à præced. V.

Κακοηχὴς, έος, ὁ, ἡ, mali soni; q. d. malesonus; à κακὸς & ἦχος, V.

Κακοθελὴς, malevolus, à κακὸς & θέλω, V.

Κακοθημοσύνη, ης, ἡ, ignavia: ex κακὸς, malus, & θήμων, ονος, ὁ, acervus rerum simul congestarum. Th. τίθημι, pono.

Κακοθήμων, qui est corpore malè constituto, item malè digestus; (oppositum τοῦ εὐθήμων) est ex iisdem cum præced.

Κακοθηνέω, ῶ, infelix sum, vel malè habitus; (ei opponitur εὐθηνέω) item κακοθηνεῖν τὰ πρόβατα dicuntur, quum malè proveniunt agni, ipsoque partu sunt infelices; h. e. cum parva agnorum est copia; Aristot. Hist. An. l. 6. à κακὸς & θηνέω, inusit. à θάω, V.

Κακόθρεος, & per contract. κακόθρους, maledicus, ὁ κακὰ θρεῶν; diabolus; sic λόγος κακόθρους, i. e. sermo maledicus, mordax, &c. à κακὸς & θρέω, unde, θρόος, &c. V.

Κακόθυμος, qui malo seu malevolo animo est; unde κακοθυμία, malevolentia, animus malè affectus; à κακὸς & θυμὸς, V.

Κακοΐλιον, infelix Ilium, ex κακὸς & Ἴλιον, quod vide.

Κακοῖο, gen. Ion. & κακοῖσι, dat. pl. vide κακός.

Κακόκαρπος, malè & infeliciter fructificans; aut etiam malos fructus gignens, unde κακοκαρπία, mala & infelix fructuum editio; à κακὸς & καρπὸς, V.

Κακοκερδείῃσιν, dat. pl. Ion. pro κακοκερδίαις, à κακοκέρδεια, ας, ἡ, turpis quæstus: à κακὸς, malus, & κέρδος, τὸ, lucrum.

Κακοκλεὴς, infamis; Pind. à κακὸς & κλέος, V.

Κακόκναμος, Dor. pro κακόκνημος, ου, ὁ, ἡ, qui crura habet exilia: ex κακὸς & κνήμη, tibia.

Κακοκρισία, pravum & iniquum judicium, in ἐπιγρ. à κακὸς, & κρίνω, unde κρίσις, &c. V.

Κακολίμνιστος, malum portum habens; (ἄνορμος, apud Schol. Soph.) à κακὸς & λιμνίζω, V.

Κακολογέω, ῶ, maledico, cum acc. à κακολόγος, ου, ὁ, ἡ, maledicus. f. ήσω, p. κεκακολόγηκα. a. 1. ἐκακολόγησα. a. 1. inf. act. κακολογῆσαι ex

κακὸς, malus, & λέγω, dico, præt. m. λέλογα.

Κακολόγος, maledicus; unde κακολογία, maledictio, maledicentia, item maledictum, i.e. probrum à maledico ingestum; item κακολογικὸς, ad malè dicendum factus, vituperatorius, &c. Ex iisdem cum præced. V.

Κακομαθὴς, έος, ὁ ἡ, qui malè didicit, malè doctus; à κακὸς & μανθάνω, f. μαθήσομαι, tanquam à μαθέω, &c. V.

Κακόμαντις, malus vates apud Pind. à κακὸς & μάντις, V. Sic & varia alia comp. cum κακὸς, ut κακομάχανος, vel κακομήχανος, malorum machinator, & excogitator; unde, κακομαχανάομαι, vel κακομηχανάομαι, mala struo; Plut. à Th. μηχανή; unde μηχανάω, &c. V. Sic κακομαχέω, ῶ, malitiosè, improbè, ac subdolè, seu insidiosè pugno, dolo malo utor inter pugnandum, &c. à Th. μάχομαι, unde μάχη & μαχάω, V. Κακομέλετος, lugubris, tristis; i.e. κακὰ μέλης, &c. Κακόμετρος, malè metiens; unde κακομετρέω, malè metior; à Th. μέτρον, τὸ, unde μετρέω, &c. V. Κακομήδης, cui malum est consilium; i.e. callidum, seu fraudulentum; mala; i.e. vafra, seu fraudulenta cogitans, &c. à Th. μῆδος, τὸ, V. Κακόμηλον, V. Supra, in κακίμηλον.

Κακομήτηρ, mala mater; at, κακομήτωρ, malam habens matrem; à Th. μήτηρ, V. Κακομήτης, & κακόμητις, qui malo consilio utitur, cujus mala sunt consilia; à Th. μῆτις, V. comp. scil. ut reliqua præced. cum Th. κακὸς, V.

Κακομήχανος, ου, ὁ, ἡ, malorum machinator: ex κακὸς & μηχανὴ, machina.

Κακομηχανία, ας, ἡ, mala ars, dolus; item, κακομηχανάομαι, mala struo, &c. Utrumque, à præced.

Κακομιμήτως γράφων, malè imitando; Aristot. περὶ ποιητικῆς, de malo pictore; à κακὸς & μιμέομαι, &c. V.

Κακόμορος, pro quo poëticè κάμμορος, infortunatus, &c. V. Infra.

Κακόμοχθος, malè, i.e. in vanum, laborans, à Th. μόχθος, V.

Κακόνοος, & κακόνους, malevolus, malâ mente præditus; unde κακόνοια, ἡ, malevolentia, & κακονοέω, malevolus sum, vel malè cogito, a Th. νόος, νοῦς, unde νοέω, &c. V.

Κακόνομος, ου, ὁ, ἡ, qui malis legibus utitur: à νόμος, lex.

Κακόνυμφος, quæ infeliciter nupsit; Euryp. in Medea; à κακὸς & νύμφη, V.

Κακόξενος, vel κακόξεινος, qui malè se gerit erga hospites & peregrinos; malevolus hospitibus, inhospitus, vel inhospitalis feritate, &c. à Th. ξένος, & Poët. ξεῖνος, V.

Κακοξύνετος, in malis sapiens & prudens; Thuc. l. 6. à κακὸς & ξυνετὸς, pro συνετὸς, V.

Κακοπάθεια, ας, ἡ, vexatio, molestia: à κακοπαθὴς, έος, ὁ, ἡ, ærumnosus: quod ex κακὸς & πάθος, τὸ, passio. Th πάσχω, patior in a. 2. ἔπαθον.

Κακοπαθέω, patior mala, æger sum animo, tolero adversa. f. ήσω. p. κεκακοπάθηκα. a. 1. ἐκακοπάθησα. a. 1. imperat. κακοπάθησον, άτω, ex iisd. Th.

Κακοπαθὴς, malis pressus, afflictus; unde adv. κακοπαθῶς, ærumnosè; multa mala perpetiendo; in multis vexationibus, & molestiis, ut κακοπαθῶς ζῆν, apud Aristot. Poll. l. 2. Aspere tractari; malè, i.e. duriter, vivere, &c.

Κακόπατρις, malo patre ortus, in acc. κακόπατριν ex κακὸς, malus, & πατὴρ, pater.

Κακοπέτης, εος, ὁ ἡ, malè volans; Aristot. à Th. πέτομαι, V.

Κακόπηρος, malam habens peram; à κακὸς & πήρα, V. Sic κακοπινὴς, impurus, sordidus & illuvie fœdus; unde in superl. κακοπινέστατος, sordidissimus, corruptissimus, malignissimus, &c. Ut, Soph. in Ajace Ulyssem vocat κακοπινέστατον ἄλημα στρατοῦ; i.e. impurissimam imposturam exercitus; h.e. impostorem fœdissimum, &c. à Th. πίνος, V. Item κακοπλοέω, malè navigo; i.e. difficulter, à κακὸς & πλόω, V.

Κακόπλαγος, malè errans, erraticus; à κακὸς & Th. πλάζω, V.

Κακοποιΐα, ας, ἡ, maleficium: ex κακὸς & ποιέω, facio.

Κακοποιέω, malefacio. f. ήσω. p. κεκακοποίηκα. a. 1. ἐκακοποίησα. a. 1. inf. act. κακοποιῆσαι. ex iisd. Them.

Κακοποιὸς, οῦ, ὁ, ἡ, maleficus, a. ex κακὸς & ποιέω, facio.

Κακοπολιτεία, prava reipublicæ administratio, corruptus reipublicæ status, &c. Apud Plut. à κακὸς & πολιτεία, V. Sic κακοπονητικὸς, pessimè affectus ad labores tolerandum, ad laborem ineptus, debilis, &c. Aristot. à nom. πόνος, vel πονέω, V. Κακόποτμος, (idem quod δύσποτμος, & βαρύποτμος,) cujus sors mala, i.e. difficilis est & misera; infelix, &c. Euryp. In Hippol. à Th. πότμος, V.

Κακόπους, οδος, ὁ, ἡ, qui infirmis est pedibus: ex κακὸς & πούς, pes.

Κακοπραγέω, ῶ, conflictor malis, infelix sum: ex κακὸς & πράσσω, facio. f. ξω. p. m. πέπραγα.

Κακοπραγία, infelicitas in rebus agendis, seu gerendis; & generaliter infelicitas, sors dura, seu aspera; res adversæ, &c. Item, κακοπραγής, malefactus; Hesych. enim κακοπραγοῦς; affert pro κακοεργοῦς, nisi forte sit, maleficus; ex iisdem cum præced.

Κακοπράγμων, ονος, ὁ, maleficus: ex iisd. Them.

Κακοπραγμονέω, ῶ, improbè ago; improbas, seu res malas molior, malè cogito, &c. Item, κακοπραγμοσύνη, nequitia, improbitas, &c. Utrumque à præced. κακοπράγμων, qui malas res agit, qui se improbè gerit in aliquo negotio; ex κακὸς & πρᾶγμα, V.

Κακοπρόσωπος, malâ facie præditus; Plut. à κακὸς & πρόσωπον, V. Sic Κακόπτερος, malè pennatus, malè volans; Aristot. à Th. πτερὸν, τὸ, vide.

Κακοῤῥαφία, ας, ἡ, malorum machinatio, insidiæ: ex κακὸς & ῥάπτω, consuo. f. ψω. p. ἔῤῥαφα. a. 2. pass. ἐῤῥάφην.

Κακοῤῥάφος, malorum sutor, dolorum machinator, &c. Item, κακοῤῥαφὴς, έος, ὁ, ἡ, malis, seu ex malis consitus; sed Hesychio idem est quod κακοῤῥάφος, utrumque ex iisdem cum præced.

Κακοῤῥήμων, maledicus; unde, κακοῤῥημοσύνη, maledicentia; à κακὸς & ῥῆμα, Vi. Sic κακοῤῥοθέω, q. d. malo strepitu linguæ, & clamore insector; conviciis & maledictis prosequor, maledico, &c. à κακὸς & ῥοθέω, quod à Th. ῥόθος, &c. V.

ΚΑΚΟ'Σ, οῦ, & Ion. οἷο, ὁ, malus, improbus, ignobilis, imperitus, ignavus, timidus. q. à χάζω, recedo: utpote qui à certamine pedem refert ignavè, aut quem omnes fugiunt. Hinc κακότης, ητος, ἡ, improbitas, vitium. κακία, ας, ἡ, idem. κακόω, malo, seu damno afficio: ἀλεξίκακος, ου, ὁ, ἡ, depulsor malorum: πάγκακος, ου, ὁ, ἡ, omnino malus, pessimus: χαιρέκακος & ἐπιχαιρέκακος, ου, ὁ, ἡ, qui gaudet malis alienis.

Κακόσινος, noxius, malum seu damnum inferens, à κακὸς & σίνω, V. Sic adhuc multa alia componuntur cum præced. Th. κακός; quæ sequuntur; κακόσιτος, qui stomachi vitio, cibum fastidit; unde, κακοσιτία, cibi fastidium; Poll. l. 6. c. 7. à Th. σῖτος, unde σιτέω, &c. V. Κακοσκελὴς, qui malis est cruribus; à Th. σκέλος, V. Κάκοσμος, malum odorem spirans; unde κακοσμία, malus odor, fœtor; Poll. l. 2. a Th. ὄζω, unde ὀσμὴ, &c. V. Κακόσπερμος, malè sementans; malum semen ferens, seu habens; Theophr. Hist. Pl. l. 7. c. 4. à nomine σπέρμα, V. Κακόσπλαγχνος, timidus, ignavus, excors; q. d. mala habens viscera, &c. à Th. σπλάγχνον, V. Κακοσσόμενος, vel divisim, κακ' ὀσσόμενος, torvè intuens, mala præ oculis habens; à verbo ὄσσομαι, pro Th. ὄπτομαι, V. Κακοστατέω, malè sto, malè constitutus sum; à nom. στατὸς, V. Κακοστόμαχος, cujus stomachus malè affectus est, seu malè habere solet; unde τὰ κακοστόμαχα; quæ ingrata sunt stomacho, eumque lædunt & infirmum reddunt; Diosc. l. 1. c. 181. Athen. l. 3. à Th. στόμαχος, V. Κακόστομος, qui mali est oris, maledicus; item, qui perperam effert verba alienæ linguæ; unde κακοστομία, ας, ἡ, vitium quo quis malè pronuntiat verba alienæ linguæ; item κακοστομέω, maledico, convitior; malè pronuntio, &c. à Th. στόμα, V. Κακοσύνετος, prudentiâ abutens ad malum, vafer; Thucyd. l. 6. à nom. συνετὸς, V. Κακοσυνθεσία, exp. malum fœdus; item mala compositio, malorum structio, & machinatio, (idem cum κακοῤῥαφία,) item κακοσύνθετος, incom-

compositus; (ἀσωύθετος) lege solutus, Luc. à σωύθετος, V. Κακοσύςαλος, malè consistens; à σωίςαμαι; unde, σύςασις, &c. V. Κακοσφυξία, gravitas pulsus; à Th. σφύζω; unde, σφύξις, &c. V. Κακοχήμων; indecens, indecorus; malum observans, seu habens decorem; unde adv. κακοχημόνως, indecenter, indecorè, turpiter, &c. Plat. de Leg. l. 5. Ubi etiam occurrit κακοχημονέςατα; turpissimè; à nom. χῆμα, V. Κακόχολος, otio malè utens; vel etiam, malis rebus otium impendens; unde, κακοχολία, ἡ, otium inutile, vel quod in malis rebus teritur, Plu. à Th. χολή, V. Κακότακτος, malè ordinatus; (utitur Hesych. in δύςακτον) à τακτὸς, V. Κακότεχνος, malis artibus deditus; vel, in rebus malis artificiosus; malignus; Il. o, Item κακοτέχνης, idem; à Th. τέχνη, V. Unde substant. κακοτεχνία, ἡ, & κακοτέχνιον, τὸ, mala ars, quæ scil. ad hominum perniciem convertitur, maleficium; ut κακοτεχνίας δίκη, maleficii crimen, apud Lysim. teste Poll. Item κακοτεχνία, ars mala; i. e. non exacta artis peritia; Athen. l. 14. Unde etiam verb. κακοτεχνέω, malis artibus utor, & maleficio; item malis artibus adultero & depravo; unde κακοτεχνημένος, adulteratus; maleficium passus; de hæmatite lapide apud Diosc. l. 5.

Κακότας, ατος, ἁ, Dor. pro κακότης, ητος, ἡ, calamitas, malum, à præced.

Κακότητι, dat. sing. κακότητα, acc. sing. à κακότης, ητος, ἡ, improbitas, malitia. Th. κακὸς, malus.

Κακότροπος, qui malis est moribus, malè moratus; vel pravus, perversus, malignus; unde κακοτροπία, ἡ, mali mores & perversi; malignitas, nequitia, item verb. κακοτροπεύομαι, malis artibus ago; malitiosè, improbéque ago, Polyb. l. 5. à Th. κακὸς & nom. τρόπος, V. Sic, κακότροφος, malè nutriens; unde κακοτροφία, mala nutritio, vel altura; & verb. κακοτροφέω, malè nutrior, malum alimentum, sive, parum alimenti accipio; à nom. τροφὸς, & τροφή, &c. V. Κακοτυχὴς, infelix, infortunatus; unde verb. κακοτυχέω, ῶ, infelix sum, infeliciter ago; Thuc. l. 4. à Th. τυγχάνω, unde nom. τύχη, &c. V.

Κακουργέω, ῶ, maleficus sum & fraudulentus, damno afficio: &

Κακουργία, ας, ἡ, improbitas: à

Κακοῦργος, ου, ὁ, ἡ, contractè pro κακοεργὸς, maleficus, improbus: ex κακὸς, malus, & ἔργον, opus.

Κακούργημα, τὸ, maleficium, facinus maleficum, scelus; item dolus malus, cum quis scil. dolosè in suo munere versatur; est verbale à κακουργέω, V. Item, κακούργως, maleficè, improbè, sceleratè, &c. Adv. à præced. κακοῦργος, V.

Κακουχέω, malè tracto, malè habeo aliq. em. f. ήσω. p. κεκακούχηκα. ex κακῶς & ἔχω, habeo: hinc κακουχοῦμαι, malè vexor.

Κακουχία, ἡ, mala tractatio; Polyb. & Plut. Item; cultus corporis neglectus, Hesych. ex iisdem cum præced.

Κακόφημος, qui est mali ominis, inauspicatus; item bonam famam lædens, & infamiam afferens; unde κακοφημία, obtrectatio; à nom. φήμη, V. Item, κακοφθόρος, malè perdens; i.e. κακῶς φθείρων, Nicand. Item κακοφθόρος, idem, perditor, malè perdens, &c. à præt. med. ἔφθορα, unde verbale φθορά, V. comp. ut reliqua antecedd. cum Th. κακὸς; sic κακόφλοιος, malum corticem habens, Nicand. à Th. φλοιὸς, V.

Κακοφραδὴς, έος, ὁ, ἡ, malum cogitans, aut machinans; ex κακὸς & φράζω, dico, meditor. a. 2. ἔφραδον.

Κακόφρων, cui mala mens est, vel malitiosa, item, cui malevolus est animus; item stultâ mente præditus; Euryp. in Iph. Aul. mala cogitans, vel sapiens; i.e. κακὰ καὶ δόλους φρονῶν, &c. Unde κακοφροσύνη, mala, seu malitiosa, vel malevola mens; item stultitia, &c. à Th. φρὴν; unde φρονέω, &c. V. Κακοφυὴς, qui pravâ est naturâ, pravo ingenio, seu mala indole præditus; item malè nascens, vel proveniens; à verbo φύω, vel nom. φυή, V. Unde etiam κακοφυΐα, mala indoles, ingenium pravum; vel ingenii & naturæ corruptio, &c. Κακόφωνος, malam vocem, seu asperam, vel sonum malum & asperum, habens; insuavem & ingratam pronuntiationem habens; unde κακοφωνία, vox seu sonus asper; insuavis pronuntiatio, & adv. κακοφώνως; ingratâ cum pronuntiatione; à Th. φωνή, V. comp. ut reliqua præced. cum Th. κακὸς.

Κακόχαρτος, ου, ὁ, ἡ, alienis malis gaudens; ex κακὸν, malum, & χαίρω, gaudeo.

Κακοχείμων, improbus: ex κακὸς & χείομαι, utor. Th. χράω, do mutuo.

Κακόχροος, seu κακόχρους, decolor, pallore decoloratus, malo colore præditus, &c. Unde substant. κακοχροια, malus color, & verb. κακοχροέω, mali sum coloris; à κακὸς & χρόα, V.

Κακοχυμία, ας, ἡ, redundantia vitiosorum humorum: ex κακὸς & χυμὸς, succus. Th. χέω, fundo.

Κακόχυμος, malis & vitiosis humoribus plenus; item malos humores gignens; à Th. κακὸς, & nom. χυμὸς, V.

Κακόψογος, ου, ὁ, ἡ, maledicus: ex κακὸς & ψέγω, f. ξω, reprehendo, vitupero. p.m. ἔψογα.

Κακόψυχος, pusillanimis, qui est animo malo, i.e. demisso; unde κακοψυχία, pusillanimitas, vel demissio animi, &c. à κακὸς, & Th. ψυχὴ, V.

Κακόω, ῶ, malo, seu damno afficio, infesto, vexo, affligo, malè tracto, &c. Unde pass. κακοῦμαι, malo afficior, infestor, &c.

Κακτάμεναι, occidere, Dor. pro κατακτάμεναι, & hoc pro κατακτεῖναι, a. 1. inf. act. à κατάκτημι, pro κατακτείνω, occido. Th. κτείνω, idem. f. κτενῶ. p. ἔκτακα. a. 2. ἔκτανον.

Κάκτανε, Syncop. Dor. pro κατέκτανε, a. 2 imperat. act. Alii volunt esse pro κατέκτανε, 3. sing. a. 2. ind. act. à κατακτείνω, vide præced.

Κάκτεινε, per Syncop. pro κατέκτεινε, 3. sing. imperf. vel a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

ΚΑ'ΚΤΟΣ, ου, ἡ, spinosa quædam planta, carduus: qu. à καίω, quia urit.

Κὰκ τούτω, Dor. pro καὶ ἐκ τούτου, sc. χρόνου, ex hoc tempore.

Κακύνω, malum vel improbum reddo, seu efficio, item depravo, vitio, corrumpo; ut quum κάπηλις, dicitur κακύνειν τὸν πηλὸν, corrumpere vinum; unde pass. κακύνομαι, malus, seu improbus reddor, improbus fio, seu evado, depravo; item, improbè ago; Xen. & Plat. à Th. κακὸς, V.

Κάκχαρτος, malis gaudens; est per Sync. pro κακόχαρτος, id. V.

Καχχεῦαι, effudisse, per Syncop. Æol. pro καταχεῦαι, a. 1. inf. verbi καταχέω. Th. χέω, fundo. f. χεύσω.

Καλαθεὶς, mala perpessus, qui accepit calamitatem; est part. a. 1. pass. à verbo κακόω, V.

Κακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, malè olens; ut κακώδης καρπὸς, Theoph. de caus. Plant. l. 6. c. 18. Unde compar. κακοδέστερος, deteriùs olens, ut κακοδέστερα ὀσμή, odor fœdior; Aristot. & κακοδέστερον ἔλαιον, oleum deteriùs olens; Theophr. Hist. l. 4. c. 3. à κακὸς & ὄζω; unde ὀδωδὴ, & ὀδμὴ, &c. V.

Κακῶς, malè, improbè, perperam. adv. à κακὸς, malus.

Κάκωσις, εως, ἡ, vexatio, infestatio, incommodatio; offensio, mala tractatio, &c. Ut κακώσεως δίκη, malæ tractationis judicium; item κακωτικὸς, οῦ, ὁ, infestandi vim habens, seu vexandi, q.d. infestativus, seu vexativus, noxius, &c. Verbalia sunt à verbo κακόω, & Th. κακὸς, V.

Κακώτερος, Poët. pro κακίων, pejor.

Κακώσουσιν, 3. pl. f. 1. ind. act. verbi κακόω, vide in κακός.

Κακώτερος, vide in κακῶς.

Κᾶλα, ligna, à nom. τὸ κᾶλον, ου, lignum: sed

Καλὰ, opportunè, adv. à καλὸς, pulcher.

Καλαβρίζω, Calabros imitor. Hesych.

Καλαβρισμὸς, saltatio quædam Calabrica; verbale, à præced.

Καλάθιον, ου, τὸ, καλαθίσκος, ου, ὁ, & καλαθὶς, ίδος, ἡ, parvus calathus, omnia diminut. à Th. κάλαθος, V. Unde etiam καλαθισμὸς, οῦ, ὁ, saltationis quoddam genus, seu forma; forsan cum calathis apud Athen. l. 14.

Καλαθοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui figuram calathi habet; à seq. Th. κάλαθος; & nom. εἶδος, τὸ, V.

ΚΑ'ΛΑΘΟΣ, ου, ὁ, CALATHUS, quasi lum. q. à κᾶλον & θέειν, quod in ejus structura ligna in orbem currant.

Καλάϊνα ὄστρακα, vasa testacea, è calai lapide, apud Aet. lib. 6. c. 65. Item καλάϊνον χρῶμα, calainus color; Diosc. l. 5. à seq. Th. κάλαϊς, V.

ΚΑ'ΛΑΪΣ, nomen lapidis cujusdam: item velum, Hesych. q. à κάλως, funis nauticus, eo enim & velum tenditur.

Καλαμαία, ας, ἡ, alii καλαμαῖον, cicada minima, ἀπὸ τῆς καλάμης, quia inter calamos, stipulasq; versatur.

Καλαμαῖος, α, ον, q. d. culmarius, inter culmos, seu stipulas versans; ut, locusta dicitur μάντις καλαμαία, apud Theocr. Idyll. 10. quæ in agris & inter stipulas habitat; à Th. κάλαμος, V.

Καλαμάομαι, ῶμαι, stipulas lego, item spicas colligo post messores, item racemo: & Metaph spolio post alium. Th. κάλαμος, arundo.

Καλαμάριον, calamarium; i. e. theca in quâ reconduntur calami; Hieron. in c. 9. Ezech. ab eodem Th. κάλαμος, V.

Καλαμαύλης, ου, ὁ, & καλαμαυλήτης, ου, ὁ, qui calamo, in tibiam formato, canit à κάλαμος, & Th. αὐλὸς, V.

Καλαμευτὰς, ᾶ, ὁ, Dor. pro

Καλαμευτὴς, οῦ, ὁ, messor: à καλαμεύειν, metere. Th. κάλαμος, arundo.

Καλάμη, ης, & Dor. καλάμα, ας, ἡ, stipula; item Metaph. corpus senectute confectum, & quasi arescens, expon. etiam cadaver hominis interempti: à κάλαμος, arundo.

Καλαμητομία, ας, ἡ, stipularum sectio, seu calamorum; item, messis; à Th. κάλαμος & Nom. τομὸς, seu τομὴ, V.

Καλαμητρὶς, ίδος, ἡ, spicilega, quæ spicilegium facit; item, καλαμήτρια, ἡ, idem, quæ spicas legit; a Th. κάλαμος, V.

Καλαμίζω, calamo cano, aut calamo canentes imitor; Athen l. 16. alii exp. stipulâ vel potius calamo carmen disperdo; sylvestrem musam tenui avenâ meditor; à Th. κάλαμος, V.

Καλαμίνθη, ης, ἡ, CALAMINTHA, nepeta, similis menthæ agresti. Th. μίνθα; mentha.

Καλαμίνθιος, nomen Ranæ: à καλαμίνθη, herba, quod vide: vel à

ΚΑ'ΛΑΜΟΣ, ου, & Dor. καλάμω, ὁ, CALAMUS, CULMUS, arundo, virga geometrica. Hinc καλαμὶς, ίδος, ἡ, arundo piscatoria; item calamaria theca. καλάμη, stipula, culmus.

Καλάμινος, ου, ὁ & ἡ, item, καλαμόεις, εντος, ὁ, & καλαμώδης, εος, ὁ & ἡ, arundinaceus, arundineus; arundinis speciem referens, arundinosus, &c. Unde, neut. plur. τὰ καλαμώδη, sub χώρια, arundineta, &c. à Th. κάλαμος, unde etiam καλάμιον, τὸ, & καλαμίσκος, ου, ὁ, diminut. q. d. calamulus, parvus calamus, seu parva arundo; sed accipitur etiam, pro specillo, vel simili medicorum instrumento, quo instillant pharmaca in ulcera; item, parvum quoddam ornamentum cincinnos redimiens; Eustath. Item, καλαμὶς, vide in Th. κάλαμος; unde etiam καλαμεύω; arundine piscor; à quo, καλαμευτὴς, piscator, qui arundine utitur, Etym. videantur etiam suprà paululum.

Καλαμόεις, & καλαμώδης, videantur in præced.

Καλαμοβόας, q. d. Calamostrepus; sic quidam dictus per contemptum apud Plut. περὶ ἀδολεσχ. à κάλαμος, & βοὴ, V. Sic, καλαμογλύφος, calamorum, sive arundinum sculptor, unde verb. καλαμογλυφεῖν, calamos, sive arundines sculpere; Etym. à κάλαμος & γλύφω, V.

Καλαμοειδὴς, calami speciem gerens; à Th. κάλαμος, & Nom. εἶδος, τὸ, V.

Καλαμοστεφέων, gen. plur. à

Καλαμοστεφὴς, έος, ὁ, ἡ, calamis circumdatus: ex κάλαμος, & στέφω, corono.

Καλαμοτύπος, apud Lacones dicitur, auceps, quasi τύπτων τὸν κάλαμον; Hesych. q. d. arundinem; i. e. tendiculam, figens, à κάλαμος, & τύπτω, unde τυπτέω, &c. V. Sic varia alia seq. componuntur cum κάλαμος.

Καλαμοφθεγγὴς, & καλαμόφθογγος, ου, ὁ, calamo sonans, sive canens arundine; Aristoph. à Th. φθέγγομαι; unde φθογγὴ, & φθόγγος. Καλαμοφόρος, calamum, seu arundinem gestans; dicitur etiam καλαμηφόρος, pro eod. qui calamum fert; unde καλαμοφορεῖν, sive καλαμηφορεῖν; calamum gestare; apud Themist. à Th. φέρω, unde φορὸς, &c. V. Καλαμόφυλλος, arundinacea folia habens, ut palma, & coix; Theophr. Hist. l. 1. c. 16. a Th. φύλλον, τὸ, V. Καλαμόχνοος, & καλαμόχνους, q. d. arundinum lanugo; sic dicitur ἀδάρκης, adarca; quod in arundinibus, concretæ lanuginis modo, inveniatur; vel, quod nascitur circa arundines tenues, è spumâ aquæ dulcis & marinæ, ubi se miscent; vide Plin. l. 32. c. 10. & Diosc. l. 5. c. 137. à Th. χνόα, unde nom. χνόος, contractè χνοῦς; comp. ut præced. cum Th. κάλαμος.

Καλαμώδης, vide supra in καλάμινος, item, καλαμῶμαι, spicas lego, idem quod καλαμάομαι, V.

Καλαμωτὴ, septum quoddam ex calamis, aut materia hujusmodi, in navigiorum oris sive extremitatibus, ὑπὸ τῶν ναυτικῶν, dicebatur; Eustath. à Th. κάλαμος, V.

ΚΑΛΑ'ΣΙΡΙΣ, εως, ἡ, vestis linea, ad talos demissa, Ægyptiis & Persis in usu: quasi à χαλάω, demitto: aut à καλὸν & σύρω, quod elegans syrmate; est enim fimbriata.

ΚΑΛΑΥΡΙ'ΤΙΣ, spuma argenti, à Calabria.

Καλαῦροψ, οπος, ἡ, pedum in summo repandum: q. καλὸν αὖ ῥέπον. à ῥέπω, vergo, propendeo.

Καλέεσκον, ες, ε, Ion. Epenth. τοῦ εσκ, pro ἐκάλεον, εες, εε, imperf. act. verbi καλέω, voco.

Καλεέμεναι, vocare inf. Poët. pro καλέμεναι, quod Ion. pro

Καλεῖν, vocare, præs. inf. à καλέω, quod vide.

Καλεοίμην, præs. opt. pass. &

Καλέοισι, Dor. pro καλέουσι, vocant, 3. pl. præs. ind. act. à καλέω, quod vide.

Κάλεον, Ion. pro ἐκάλεον, imperf. act. ejusd. verbi.

Καλέοντες, όντων, οἱ, sic dicti, ἀπὸ τῶν κάλων. κᾶλα γὰρ τὰ ξύλα. Pollux κέλοντας appellat, & οἱ ἱστόποδες καλοῦνται, recta ligna quæ telas sustinent, telæ jugum.

Καλέοντι, Dor. pro καλέουσι, ῦσι, vocant, 3. pl. præs. verbi καλέω, quod vide.

Καλέσαντο, vocarant, Ion. pro ἐκαλέσαντο, 3. pl. a. 1. m. ejusd. verbi.

Καλέσασ', pro καλέσασα, a. 1. part. act. f. g. à καλέω, voco, quod vide.

Καλέσατο, vocavit, 3. sing. a. 1. m. gem. σ. & Ion. pro ἐκαλέσατο. Sic καλεσσάμενος, a. 1. part. m. gem. σ. à καλέω, voco.

Καλεῦνται, dicuntur, Dor. pro καλοῦνται, 3. pl. præs. pass. &

Καλεῦντο, Dor. pro ἐκαλοῦντο; 3. pl. imperf. pass. verbi καλέω. Sic καλεῦμαι. Dor. pro καλοῦμαι. καλεῦσα, Dor. pro καλοῦσα.

ΚΑΛΕ'Ω, voco, accerso, imploro, nomino. έσω. p. κέκληκα. a. 1. ἐκάλεσα. a. 1. imperat. κάλεσον, ἀτω. a. 1. inf. καλέσαι. a. 1. part. καλέσας, αντος, ὁ, perf. pass. κέκλημαι. a. 1. pass. ἐκλήθην. f. 1. pass. κληθήσομαι. ῃ, εται. Hinc κλῆσις, εως, ἡ, vocatio. κλητὸς, οῦ, ὁ, vocatus. ἐγκαλέω, accuso. ἔγκλημα, ατος, τὸ, accusatio, actio. ἐκκαλέω, evoco. ἐκκλησία, ας, ἡ, cœtus vocatorum, ecclesia. ἐκκλησιαστὴς, οῦ, ὁ, concionator. παρακαλέω, accerso: item, hortor, oro, rogo. παράκλησις, εως, ἡ, adhortatio; item, precatio: hinc forte Angl. to call

Καλήμεναι, Dor. & Poët. pro καλῆναι, præs. inf. act. qu. à κάλημι, idem quod καλέω, voco.

Καλήμενος, Æol. pro καλούμενος, quod est præs. part. pass. à καλέω. vel præs. part. pass. à κάλημι, pro καλέω, voco.

Καλήμερος, cui felix est dies, Epigr. 1. qui pulchram habet diem; i. e. felix; à καλὴς & ἡμέρα, V.

Καλήτωρ, ορος, ὁ, vocalis, canorus. Epithet. præconis. Th. καλέω, voco.

Καλιὰ, ας, ἡ, nidus. acc. Ion. καλιήν. Hinc καλιαὶ, horreo. Th. κᾶλον, lignum.

Καλιὰς, άδος, ἡ, tugurium, domuncula, sacellum: à præced. quod vide.

Καλίδιον, ου, τὸ, domuncula, tugurium; Poll. ex Eupol. est diminut. & idem quod καλιὰς, V.

Καλιῆς, gen. sing. Ion. καλιὴν, acc. sing. à καλιὰ, nidus: quod vide.

Καλίζω, idem quod, & pro καλέω, V. Ab eo, in usu est pro καλίζομαι, id vide.

Κάλινα, τὰ, lignea, plur. neut. à sing. masc. κάλινος; ligneus Hesych. à Th. κᾶλον, τὸ, V. Unde etiam καλιὸς, οῦ, ὁ, cavea; domuncula, casa; item, carcer, &c.

Καλινδέω, volvo, verso: à κυλίω, idem.

Καλίω, volvo, idem quod, & pro κυλίω; ut Hesych. quoque, καλίομαι, exponit κυλίομαι.

Κάλλαιον, τὸ, barba galli gallinacei. Hesych. à Th. καλὸς, κάλλος, &c. Vide.

Κάλλεα, nominativ. plural. à κάλλος, εος, τὸ, pulchritudo. Them. καλὸς, pulcher.

Καλλείπω, Poët. pro καταλείπω, relinquo, f. καλλείψω, pro καταλείψω: ex κατὰ & λείπω, linquo, f. ψω.

Κάλλη, τὰ, flores, vestes purpureæ, idem quod κάλλεα; V.

Καλλία, ας, ἡ, nomen propr.

Καλλιβλέφαρον, sub. φάρμακον; medicamentum ad ornatum & venustatem palpebrarum faciens. Gal. à κάλλος, & βλέφαρον, τὸ, V.

Καλλιβόας, ου, ὁ, qui pulchram & suavem vocem habet: ὁ καλὴν βοὴν, εἴτε φωνὴν ἔχων: ex καλὸς, pulcher, & βοάω, clamo.

Καλλίβοτρυς, pulchros racemos habens; à καλὸς, τὸ, & βότρυς, &c. V. Sic varia componuntur alia cum Nom. κάλλος, ut καλλιγέφυρος, ὁ κ ἡ; pulchro ponte præditus, vel junctus; ut ποταμὸς καλλιγέφυρος, fluvius pulchrum habens pontem, &c. Καλλιγράφος, qui eleganter scribit, aut pingit; undè καλλιγραφία, elegans scriptura, scribendi pingendique elegantia; & καλλιγραφέω, ῶ, eleganter scribo; καλῶς γράφω; Poll. Item fuco; apud Laert. κεκαλλιγραφημένη λέξις, expon. oratio elegans, & compta; à nom. γραφή; V.

Καλλιγυναίκα, acc. sing. à

Καλλιγύναιξ, αικος, ὁ, ἡ, pulchris mulieribus abundans: ex καλὸς, pulcher, & γυνὴ, mulier.

Καλλίδιφρος, pulchrum currum habens; à nominat. κάλλος, & Them. δίφρος; vide.

Καλλιέθειρα, pulchricoma, quæ pulchram habet comam; à κάλλος, & ἔθειρα, V.

Καλλιέλαιος, ου, ὁ, frugifera olea: q. καλὴ ἐλαία, pulchra olea. Ei opponitur ἀγριέλαιος, oleaster.

Καλλιέπεια, q. d. pulchriloquentia, elegantia, & ornatus sermonis, seu verborum, ornatus sermo, &c. ex iisdem cum seq. καλλιεπέω, ῶ, eleganter alloquor: undè etiam καλλιεπημένης, eleganti sermone, disertè cum ornatu verborum, &c.

Καλλιεπέω, f. ήσω, ornatè & eleganter dico: ex κάλλος, τὸ, pulchritudo, vel καλὸς, pulcher, & ἔπω, dico.

Καλλίεργος, pulchrè fabricatus, affabrè factus; ut καλλίεργος κόσμος, apud Plat. undè καλλιεργέω, ῶ, pulchrè fabricor, affabrè facio, &c. à κάλλος, & ἔργον, V.

Καλλιερέω, lito, q. felici eventu sacrifico, καλῶς ἱερεύω, καλλιερεῖσθαι, idem. Th. ἱερὸς, sacer.

Καλλιέρημα, ατος, τὸ, victima, consecratio, sacra litata, &c. Verbale à præced. καλλιερέω, V.

Καλλιθέμεθλος, ου, ὁ, ἡ, pulchre fundata, ex καλὸς, pulcher, & θέμεθλον, idem quod θέμειλον, ου, τὸ, fundamentum.

Καλλίθριξ, καλλίτειχος, habens pulchros pilos: ex καλὸς, & θρίξ, τεῖχος.

Καλλίθυτος, auspicatus, bonis auspiciis, aut ritè sacrificatus; ut apud Euryp. καλλιθύτων βωμῶν, altarium victimis splendidorum, &c. à κάλλος, & θύομαι, V. Sic καλλίκαρπος, pulchros aut etiam bonos gignens fructus; undè καλλικαρπία, pulchrorum fructuum editio; vel fructuum pulchritudo, & venustas: Item verb. καλλικαρπέω, pulchros, vel bonos fructus edo, vel gigno; undè etiam superl. καλλικαρπότατος, fructu bellissimus, fructuosissimus, &c. à Them. καρπὸς, V. Καλλικέλαδος, pulchrum, & elegantem edens sonum, q. d. pulchrisonus; à Them. κέλαδος, V. Καλλίκερως, pulchra, & elegantia habens cornua, bene cornutus: Item, pro αἰγόκερως, vel αἰγίκερως; i. e. fœnum Græcum; id vide: à Th. κέρας, τὸ, V. Καλλίκοκκος, pulchra habens grana; sive, cui pulcher est acinus; à Th. κόκκος, comp. ut reliqua anteced. cum nomine κάλλος.

Καλλικολώνη, ης, ἡ, locus quidam amœnissimus: propriè. pulcher collis aut tumulus: ex καλὸς, pulcher, & κολωνὸς, tumulus.

Καλλικόμοιο, pulchricomæ, gen. sing. Ion. καλλίκομος, ου, ὁ, ἡ, pulchram comam habens; ex καλὸς, pulcher, & κόμη, coma.

Καλλικοτταβίζω, ῶ, pro καλῶς κοτταβίζω, apud Poll. venustè cottabo ludo, eleganter scitèque cottabizo apud Athen. l. 11. à κάλλος, & κότταβος, V. Sic καλλικρέας, crassa quædam caro, candida & subpinguis, esu jucundissima; à Th. κρέας, τὸ, V. Καλλικρήδεμνος, pulchram habens vittam, vel pulchras vittas; à Th. κρήδεμνον, τὸ, V. Καλλιλογέω, ῶ, eleganter dico, scitè & venustè loquor, &c. Undè καλλιλογία, elegans venustaque dictio, vis bene dicendi, &c. à nom. λόγος, &c. V. Καλλίμηρος, pulchra femora habens, qui est pulchris femoribus; Poll. l. 2. à Th. μηρὸς; V. Καλλίμορφος, pulchrâ formâ decorus, formosus; à Th. μορφὴ, comp. ut reliq. præced. cum nominativ. κάλλος: vide.

Κάλλιμος, ου, ὁ, ἡ, apud Poët. pro καλὸς, pulcher.

Καλλίνικον, ου, τὸ, Poët. præclara victoria, ἡ καλὴ νίκη. Et inter saltationum genera ponit Pollux: item carminis genus, quod ob victoriæ præstantiam cani solebat: ex καλὸς, & νικάω, vinco.

Καλλίνικος, victor egregius: ex iisdem.

Καλλιοινία, vini præstantia & bonitas, vel vini proventus, &c. à nom. κάλλος, & Th. οἶνος, V.

Κάλλιον, melius, comp. n. g. vel adv. à καλὸς, pulcher.

Καλλιόπη, ης, & Dor. Καλλιόπα, ας, ἡ, CALLIOPE, nomen Musæ: ex κάλλος, τὸ, pulchritudo, quod à καλὸς, pulcher, & ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox.

Καλλιόω, (à comp. καλλίων) pulchriùs, seu venustius reddo; à Them. καλὸς; vide.

Καλλίπαις, αιδος, liberis pulcher; cui pulchri sunt liberi, visendus pater; unde καλλιπαιδία, pulchros habere liberos; à καλὸς, & παῖς; V.

Καλλιπάρῃος, Æol. pro καλλιπάρειος, pulchras habens genas, ex καλὸς, pulcher, & παρειά, Æol. παρηά, ας, ἡ, mala, gena.

Καλλιπάρθενος, ὁ κ ἡ, pulchras virgines habens; à καλὸς, & παρθένος, V. Sic καλλιπέταλος, pulchra habens folia: Epigr. à nom. πέταλον, V. Καλλιπέδιλος, habens pulchros calceos, &c. à καλὸς, & πέδιλον, τὸ; V.

Καλλίπεπλος, ου, ὁ, ἡ, qui pulchrum peplum, vel vestem habet: ὁ ἔχων καλὸν πέπλον. Th. πέπλος.

Καλλίπηχυς, pulchros cubitos habens; ut καλλίπηχυς βραχίων, Euryp. in Troad. à καλὸς & πῆχυς; V.

Καλλιπλόκαμος, ου, ὁ, ἡ, pulchricomus pulchras comas vel cincinnos habens: ex καλὸς, & πλόκαμος, cincinnus. Them. πλέκω, necto.

Καλλίπλουτος, ου, ὁ, ἡ, qui præclaras opes habet: à καλὸς, & πλοῦτος, divitiæ.

Καλλίπνοος, & καλλίπνους, pulchrè, vel suavitèr spirans, à καλὸς, & πνοὴ; vide.

Κάλλιπον, Æol. Syncop. pro κατέλιπον, 1. sing. vel 3. plur. a. 2. ind. act. verbi καταλείπω, relinquo. Th. λείπω, linquo, f. ψω, a. 2. ἔλιπον.

Καλλιπόταμος, pulchros habens fluvios; à καλὸς, & πόταμος, V. Sic καλλίπρωρος, pulcram habens proram; Item, qui pulchrâ est facie; à Th. πρῶρα, V. Καλλιπρόσωπος, aspectu pulcher, sive, qui facie elegante est & pulchrâ; à nom. πρόσωπον, τὸ, V. Καλλιπτόλεμος, egregius & strenuus in bello, bellicosus; à Th. πόλεμος, & Poeticè πτόλεμος, &c. V. Καλλίπυγος, pulchras habens nates, vel clunes; ut καλλίπυγος Ἀφροδίτη. Sic καλλίπυγος ἵππος, equus cui pulchræ clunes, apud Athen. l. 12. à Th. πυγὴ, V. Καλλίπυργος, & Καλλιπύργωτος, pulchrè turritus, seu turribus munitus; ut καλλίπυργον ἄστυ, Euryp. in Bacch. sed expon. etiam sublimis, apud Aristoph. à Th. πύργος, comp. ut reliqua anteced. cum nom. κάλλος, seu Th. καλὸς, &c. V.

Καλλίπωλος, ου, ὁ, ἡ, qui pulchros equos habet: ex καλὸς, & πῶλος, pullus equinus.

Καλλιρρέεθρον, pulchrifluum: à καλὸς, pulcher, & ῥέεθρον, Poët. fluentum: quod à ῥέω, fluo, f. ῥεύσω, p. ἔρρυκα.

Καλλιρρήμων, pulchris & elegantibus verbis ornatus; undè καλλιρρημοσύνη, pulchra & venusta dictio, verba elegantia, à nom. ῥῆμα, & Th. καλὸς, seu nom. κάλλος, &c. V.

Καλλιρόη, ης, ἡ, CALLIRHOE, nomen mulieris.

Καλλιρόῳ, pulchrifluo, dativ. singular. à καλλίροος, ου, ὁ, ἡ, ex καλὸς, pulcher, & ῥέω, ῥεύσω, fluo: hinc ῥόος, fluentum.

Καλλίρροον, acc. sing. à καλλίρροος, limpidus: ex iisd.

Καλλισθενὴς, viribus decorus, egregio robore præditus; à καλὸς, & σθένος, τὸ; vide.

Καλλίστα, ας, ἡ, Dor. pro καλλίστη, pulcherrima. Sed κάλλιστα, adv. superl. pulcherrimè, optimè, καλλίστη νῆσος, sic dicta Thera insula: à καλὸς, pulcher, καλλίων, κάλλιστος.

Καλλιστεῖα, τὰ, certamen erat, Lesbi, de formæ mulicbris præstantia in templo Junonis; Item καλλιστεῖον, i. e. τὸ ἀριστεῖον,

ςεῖον, h. e. præmium optimi & pulcherrimi vel honeſtiſſimi; res honeſtiſſima, & pulcherrima, pulcherrimum præmium, ex Soph. in Ajace: Item pulchritudinis præmium exuperantis cæteras; Luc. ſunt verbalia, à ſeq. verbo καλλιστεύω, V.

Καλλιστεύειν, pulchritudine excellere: fortiſſimè rem gerere: idem quod ἀριστεύειν. Th. καλὸς.

Καλλιστεύομαι, præſtantiſſimus habeor, eſt paſſ. à præced. καλλιστεύω; (quod à ſuperl. κάλλιστος) pulcherrimus ſum, &c. Unde etiam verbale, καλλίστευμα, τὸ, pulchritudo, vel potius, pulchritudinis præſtantia, apud Euryp. in Oreſte: item egregiæ fortitudinis, ſive ſtrenuitatis ſpecimen, &c.

Καλλιστέφανος, pulchrâ redimitus coronâ; καλλιστέφανος ἐλαία, oliva in coronario opere præſtans, &c. à καλὸς, & στέφανος, &c.

Κάλλιστος, η, ον, ſuperl à καλὸς, pulcher, compar. καλλίων.

Καλλιστρούθια σῦκα, calliſtruthiæ ficus; i. e. paſſariæ ficus; ut, de quodam vorace dicitur, quod quingentas ficus paſſarias quas Græci calliſtruthias vocant, jejunus comedere ſoleret, eſt à κάλλος, & στρουθίος, &c. V.

Καλλίσφυρος, ου, ὁ, ἡ, pulchros talos habens: ex καλὸς & σφυρὸν, malleolus pedis. Them. σφυρά, malleus.

Καλλίτεχνος, pulchram artem factitans, vel pulchra artis ſuæ ſpecimina edens; unde nom. καλλιτεχνία, artis pulchritudo, artificii elegantia; Plut. in Per. & verb καλλιτεχνέω, eleganti artificio elaboro, à καλὸς, vel κάλλος, & Them. τέχνη; V. Sic καλλίτοκος, pulchros edens partus, pulchram pariens prolem, &c. à nominat. τόκος, V. Καλλίτοξος, pulchrum arcum habens, & bonum, vel etiam bonas ſagittas; à Them. τόξον, V. comp. ut cæt. cum nom. κάλλος.

Καλλίτριχας, pulchricomas, accuſ. pl. à καλλίθριξ, τριχὸς, pulchros crines habens: ex καλὸς, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, pilus.

Καλλίτριχος, pulchros pilos habens, vel faciens, &c. ex iiſdem cum præced.

Κάλλιφ', obſequentem aſpiratam pro κάλλιπε, Æol. Sync. pro κατέλιπε, 3, ſing. a. 2. act. verbi καταλείπω, relinquo. Th. λείπω, linquo, f. ψω, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα.

Καλλίφαρον φῶς, lux pulchro amicta veſtitu; i. e. lux ſplendida; Euryp. eſt neut. à maſc. καλλίφαρος, pulchrè veſtitus, à καλὸς & φᾶρος, V. Sic καλλιφεγγὴς, pulchrum ſplendorem habens, valde lucidus; à Th. φέγγος, V. Καλλίφθογγος, pulchrum reddens ſonum; ut καλλίφθογγος κιθάρα, Eur. in Herc. fur. à nom. φθόγγος, V. Καλλίφλοξ, pulchrâ flammâ, ſeu ſplendido igne coruſcans; à nom. φλὸξ, V. Καλλίφυλλος, pulchris foliis præditus; Item καλλίφυλλον, q. d. pulchri folium, &c. à Th. φύλλον, τὸ, V. Καλλίφωνος, pulchram vocem habens, ſive ſonum elegantem; unde καλλιφωνία, pulchra vox, ſeu ſonus elegans, &c. à Th. φωνὴ, V. Καλλιχέλαινος, ὁ, dicebatur ὁ ὀβολὸς, obelus, habeat enim teſtudinis effigiem ſibi inſculptam; Heſych. à χελώνη, teſtudo, &c. V. Καλλίχειρ, pulchras habens manus; Athen. l. 13. à χεὶρ, V. Καλλιχθὺς; q. d. pulcher piſcis; piſcis quidam ita dictus; Athen. l. 7. à Th. ἰχθὺς, V. Καλλίχοιρος, ἡ, pulchros porculos pariens; undè plur. καλλίχοιροι αἱ ὗες, ſcrophæ fœcundæ prolis laudabiles, Ariſtot. 6. de animal. à Th. χοῖρος, comp. ut cæt. anteced. cum Th. καλὸς, ſeu nom. κάλλος, &c. V.

Καλλίχορος, ου, ὁ, ἡ, Poët. pro καλλίχωρος, qui pulchram regionem, aut locum habet, ὁ καλὴν χώραν ἔχων.

Καλλίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pulchrior, eſt compar. à καλὸς; V.

Καλλιώνυμος, pulchrum nomen habens; item nomen piſcis apud Ariſtot. à καλὸς, & ὄνομα, τὸ, V.

Καλλονὴ, ῆς, ἡ, Ion. idem quod

Κάλλος, εος, & contractè κάλλους, τὸ, pulchritudo. Th. καλὸς, pulcher.

Καλλωπιστὴς, οῦ, ὁ, ornator, comptor, item tonſor: ſic καλλωπιστήριον, τὸ, ornamentum, quod adhibetur ad ornandum; idem quod ſeq. Καλλυντήριον, id V.

Καλλυντήριον, ου, τὸ, id, quo aliquid ornatur: ſcopæ: à

Καλλύνω, f. υνῶ, pulchrum reddo, como, orno; item verro, præſ. paſſ. καλλύνομαι, ornor, pulcher reddor; item eleganter me habeo, glorior mihique ipſi placeo: à κάλλος, τὸ, pulchritudo. Th. καλὸς, pulcher.

Καλλωπίζω, decoro, proprie pulchros oculos facio: præſ. paſſ. καλλωπίζομαι, efferor: à καλὸς, pulcher, & ὢψ, oculus. Th. ὄπτομαι, video.

Καλλώπισμα, τὸ, & καλλωπισμὸς, οῦ, ὁ, ornamentum, cultus; plerumque cultus ſuperfluus; Herodian. l. 5. verbale à præced.

Καλλωπιστὴς, οῦ, ὁ, nimis pulchritudini & elegantiæ addictus: ex iiſd. Th.

Καλλωπίστρια, ἡ, cultûs in veſtitu nimium ſtudioſa; Item comptrix: ſic καλλωπιστικὸς, ad comendum, vel ornandum aptus; cultum ſive elegantiam addens, &c. ex iiſd. etiam, Them. cum præced.

Καλοδιδάσκαλος, ου, ὁ, honeſtatis magiſter, honeſta docens: ex καλὸς, pulcher, & διδάσκαλος, magiſter: quod à διδάσκω, doceo.

Καλοιώνιστος, qui boni eſt augurii, ſeu ominis, à καλὸς, & οἰωνὸς, unde οἰωνίζομαι, &c. V.

Καλοκἀγαθία, ας, ἡ, probitas: ex καλὸς & ἀγαθὸς, bonus.

Καλοκαγαθικὸς, οῦ, ὁ, honeſtus ac probus, uſurpatur apud Plut. pro ſeq. καλοκἀγαθος; V.

Καλοκάγαθος, probus, integer: ab iiſdem.

Καλοκαιρία, pulchra occaſio, ſive opportunitas; ex καλὸς & καιρὸς, V.

ΚΑ͂ΛΟΝ, ου, τὸ, lignum: hinc καλιὰ, ᾶς, ἡ, nidus. Sed καλὸν, Poet. pulcher: à καλὸς, quod vide.

Καλοπέδιλον, ου, τὸ, & in plur. τὰ, ligneæ compedes τὰ ἐκ κάλων πατέσι ξύλων πέδιλα. Th. πέδιλον, τὸ, calceus.

Καλοπόδιον, idem quod καλόπους, ſubſtant. & ad iiſd. pes ſcil. ligneus, ſeu forma pedis lignea, ſutorium viz. inſtrumentum.

Καλοποιέω, benefacio: ex καλὸς, & ποιέω, facio.

Καλόπους, pulchros pedes habens, pulcher: à καλὸς, & ποῦς, ποδὸς, pes; item ligneum pedem habens: ipſe pes ligneus: à κᾶλον, lignum. Eſt & nomen animalis Indici.

Καλὸς, ἡ, ὸν, pulcher, honeſtus, bonus, decens: καλὸς, Dor. pro καλοὺς, accuſ. plur. compar. καλλίων, ſuperl. κάλλιστος. Sed τὸ καλὸν, ſubſtantivè, decus, commodum, honeſtas: hinc καλῶς, adv. bene, rectè, compar κάλλιον, melius: hinc κάλλος, εος, τὸ, pulchritudo: φιλόκαλος, ὁ, ἡ, amans pulchritudinis, honeſtatis ſtudioſus.

Καλοτιθηνὸς, bene nutritus & bene nutriens; à καλὸς, & τιθηνὸς, &c. V.

Καλότυπος, ligna tundens, ita dicitur picus Martius, Marti ſacer apud veteres gentiles, à tundendis arboribus; quod arbores roſtro tundendo excavet; Heſych. à κᾶλον, lignum, & τύπτω, unde τύπος, &c. V.

Καλοῦμαι, præſ. ind. paſſ. καλούμενος, η, ον, præſ. part. paſſ. καλοῦμεν, 1. pl. præſ. act. καλοῦσι, 3. pl. præſ. act. verbi καλέω, voco.

Καλπάζειν, Vide in κάλπις.

Καλόφρων, benevolus, pulchrâ mente præditus, &c. Heſych. à καλὸς, & φρὴν; vide.

ΚΑ΄ΛΠΗ, ης, ἡ, & κάλπις, urna, ſitula, hydria: quaſi à κόλπος, quod ſit ſinuoſa: aut à καλύπτω, quod occultet liquorem.

Κάλπις, ιδος & ιος, ἡ, urna, à præced. Item equus tolutarius, tolutim currens, curſor, curſus ſpecies. Heſych. hinc καλπάζειν, equum ad ingreſſum exultantem urgere. Hinc fortè Angl. to gallop.

Κάλπον, τὸ, vel κάλπος, ὁ, genus poculi, ſeu vas quoddam potorium, apud Athen. l. 11. à Th. κάλπη, V.

Καλύβη, ης, ἡ, tugurium, à καλύπτω, abſcondo.

Καλύβιον, ου, τὸ, tuguriolum, gurguſtiolum, caſula; Plut. eſt diminut. à præced. καλύβη, gurguſtium, &c. V.

Καλυβοποιέω, tuguria condo, gurguſtia, ſive caſas facio, &c. à καλύβη, & ποιέω, V.

Καλυβὸς, thalamus, ex velorum obductione facta ſcena à nom. καλύβη, V.

Καλυδὼν, ῶνος, ἡ, CALYDON, urbis nomen.

Καλυκίζω, floreo, Item καλύκιον, calyculus; Item καλυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, q. d. calyculatus, calyculâ intectus, ſive calycis figuram repræſentans, & καλυκὸν, parva roſa, &c. omnia à ſeq. nom. κάλυξ, V. unde etiam κάλυιξ, ornamentum quoddam, ſive ornatus quidam, è roſis.

Καλύκων, gen. plur. à κάλυξ, υκος, ἡ, theca.

Κάλυμμα, ατος, τὸ, velamen: à καλύπτω.

Καλυμμάτιον, ου, τὸ, parvum tegmen; diminut. à κάλυμμα, tegmen, ſed peculiariter καλύμματα, vocantur palpebræ, quòd ſint tegumenta oculorum;

Poll. l. 2. à Them. καλύπτω, V.

Κάλωυβα, τὰ, Hesych. & Suid. sunt κόσμηβα, vide supra, κάλωυβα.

Κάλυξ, υκος, ἡ, rosa clausa, theca, CALIX: id quo aliquid includitur, ut folliculus, cutamen, &c. numeratur etiam in mundo muliebri: à καλύπτω, tego.

Καλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, tegmen, operculum: ab eod.

Καλυπτήριον, ου, τὸ, operimentum; à καλύπτομαι, tegor, me tego, &c.

Καλύπτρην, acc. Ion. à καλύπτρα, ας, ἡ, tegmen capitis muliebre: à

ΚΑΛΥΠΤΩ, tego, velo, operior, f. ψω, a. 1. ἐκάλυψα, a. 1. imperat. κάλυψον, άτω, & in plur. καλύψατε, perf. act. κεκάλυφα, a. 2. ἐκάλυβον, perf. pass. κεκάλυμμαι, ψαι, πται, perf. part. κεκαλυμμένος, η, ον. Hinc κάλυμμα, ατος, τὸ, tegmen, velum: καλυπτήριον, ου, τὸ, operimentum: καλύπτρα, ας, ἡ, tegmen capitis muliebre: καλύβη, ης, ἡ, tugurium: κάλυξ, υκος, ἡ, rosa clausa; calyx rosæ: κέλυφος, εος, τὸ, cortex: ἀποκαλύπτω, revelo: ἀποκάλυψις, εως, ἡ, revelatio.

Καλυστροι, nomen Judicum.

Καλύψαι, a. 1. inf. act. καλύψας, tegens, a. 1. part. act. καλυψάμενος, a. 1. part. m. καλύψῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. à καλύπτω, tego.

Καλυψεῖ, dat. sing. à

Καλυψὼ, όος, οῦς, ἡ, CALYPSO. Dea, quæ καλύπτει τὸ διανοούμενον

Καλχαίνω, purpuro, i. e. purpureo colore perfundo; Item altâ mente cogito; q. d. profunde cogito, vel in profundâ cogitatione versor; Item κάλχιον, purpura, quæ succo κάλχης tingitur; utrumque, à Th. seq. κάλχη; V.

Κάλχας, αντος, ὁ, nomen vatis propr. à καλχαίνω, alta mente cogitto, quod à

ΚΑ'ΛΚΗ, ης, ἡ, flos, vel animal, quo tingitur purpura.

Καλῶ, vocabo, f. 1. Att. pro καλέσω, verbi καλέω, voco.

Καλώδιον, ου, τὸ, funiculus nauticus; sed dicitur etiam de aliis funiculis, apud Aristoph. in vesp. & Thuc. l. 4. est diminut. à seq. Th. κάλως, V.

Κάλωες, rudentes, funes, funes nautici; itidem, à seq. Th. κάλως; V.

Καλλωπιδιώκτης, qui consectatur pulchros; Aristoph. Schol. à καλωπὸς, & διώκτης, V.

Καλωπὸς, idem quod κάλλωψ, ωπὸς, ὁ, pulcher, vel pulchra aspectu; à καλὸς, vel κάλλος, & ὤψ, ὠπὸς; vide.

ΚΑ'ΛΩΣ, ω, vel ωος, ὁ, rudens, funis nauticus: hinc καλώδιον, ου, τὸ, funiculus nauticus.

Καλῶς, adverbialiter, pulchrè, rectè, à καλός.

Καλοστρόφος, qui funes parat, torquendo scil. vel intorquendo; Plut. in Per. à κάλως, & στρέφω, undè στροφὴ, &c. vide.

Καμακίας, ου, ὁ, ut καμακίας σῖτος, frumenti genus apud Theophr. Hist. Plant. l. 8. forsan sic dictum, quòd κάμακος magnitudinem æquet, aut perticæ instar, crassum culmum gerat; quale est quod vulgo Turcicum frumentum dicitur, & Sorgum in Italia: Item καμάκινος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut καμάκινον δόρυ, hasta, apud Xen. & καμακὶς, ornamentum capitis muliebre, capillos ambiens, & crinibus continendis comparatum, &c. omnia à seq. Th. κάμαξ; V.

ΚΑ'ΜΑΞ, ακος, ἡ, vitis pedamentum: palus, pertica, dativ. plur. κάμαξι, qu. à κάμνω, quia velut laborat gestando onere.

ΚΑΜΑ'ΡΑ, ας, ἡ, CAMERA, fornix, testudo: quia pondere quasi κάμνει, laborat.

Καμαρεύω, laboro, labore me fatigo; item acquiro, accumulo, Hesych. Item καμάρης ἄμαξα, plaustrum concameratum;

Καμάριον, ου, τὸ, cerebri pars supra communem meatum, fornicis modo superinducta; Καμαρὶς, ornamentum quoddam muliebre; Καμάρωσις, concameratio, q. d. testudinatio: Item καμάρωτος, idem quod καμαροειδὴς, à καμάρα, & εἶδος, τὸ) cameræ, i. e. fornicis, habens formam, cameratus, vel concameratus, &c. omnia à præced. Th. καμάρα, V.

ΚΑΜΑΣΗΝΕΣ, οἱ, pisces marini. Alii καμασῆνες.

Καμάσσω, moveo, Hesych.

Καματηρὸς, οῦ, ὁ, laboriosus, defessus. Th. κάμνω, lassesco.

Καματηρῶς, laboriosè, ægrè, adv. à præced. unde etiam καματηρὸν, & καματήριον, τὸ, laboriosum; Hesych. &c.

Κάματος, ου, ὁ, labor: καμάτους, pro καμάτους, acc. pl. hinc καματηρὸς, οῦ, & καματώδης, εος, ὁ, ἡ, laboriosus, ærumnarum plenus. Th. κάμνω, f. μῶ, p. κέκμηκα, lassesco.

Καματίω, ῶ, laboro, fatigor, satisco, &c. à præced. κάματος, V.

Καματώδης, εος, ὁ, ἡ, gravis, laboriosus: vide præced.

Καμβαίνω, cesso: an pro καταβαίνω, descendo?

Κάμβαλον, deposui, per Sync. pro κατέμβαλον, a. 2. ind. Ion. verbi καταμβάλλω, ex κατὰ ἐν & βάλλω, jacio, f. λῶ, p. βέβληκα, a. 2 ἔβαλον.

Καμβείζω, cessator sum: Æol. Sync. pro καταβείζω, Hesych.

Καμβύσης, ου, ὁ, CAMBYSES, nomen prop.

Κάμε, vel κάμεν, elaboravit, affligebatur, 3. sing. a. 2. act. Ion. verbi κάμνω, fatigor: f. καμῶ, p. κέκμηκα, a. 2. ἔκαμον.

Καμεῖται, 3. sing. f. 2. καμοῦμαι· καμεῖσθε, 2. pl. ejusd. temporis: ab eod.

Καμηλαύκιον, vel καμελαύκιον, ου, τὸ, pileus, quia καῦμα ἐλαύνει, æstum cohibet.

Καμήλειος, camelinus, à Th. κάμηλος, vide.

Καμηλέμπορος, negotiator, qui camelis merces vehit; à κάμηλος, & ἔμπορος, &c. V.

Καμηλελασία, ἡ, camelorum agitatio, & καμηλελάτης, cameli agitator, vel camelorum agitator & dux; à κάμηλος, & ἐλαύνω, fut. άσω, &c. Undè ἐλασία, &c. V.

Καμηλίτης, ου, ὁ, cameli agitator vel curator: à κάμηλος, camelus.

Καμηλοπάρδαλις, εως, ἡ, CAMELOPARDALIS, animal de genere Camelorum: à κάμηλος & πάρδαλις, pardalis. Th. πάρδος, pardus.

ΚΑ'ΜΗΛΟΣ, ου, ὁ, ἡ, CAMELUS, Angl. Camel, παρὰ τὸ κάμνειν, quod sit animal ferendis laboribus idoneum: at κάμιλος, ου, ὁ, funis crassus.

Καμηλωτὴ, sub. δορὰ, pellis cameli à præced. Th.

Κάμιλος, ου, ὁ, est pro κάμηλος, cum scil. pro fune nautico accipitur, Suidas interpr. Aristoph in vespis; κάμιλος ἢ τὸ παχὺ σχοινίον, διὰ τοῦ, ι, iota.

Κάμητε, 2. pl. a. 2. sub. act. verb. κάμνω, quod vide.

Καμινεία, ἡ, opera quæ navatur circa caminum, seu fornacem; q. d. operatio circa, vel apud caminum; Theophr. l. 5. Item καμινεύω, in camino excoquo, seu candefacio; undè καμινευτὴς in camino aliquid excoquens, vel circa fornacem laborans, seu opus faciens, &c. Et καμινεύτρια, ἡ, quæ circa caminum, inque heræ cubiculo servit & opus facit, famula cubicularia, &c. Item καμινίτης, adj. caminarius; ut, ἄρτος καμινίτης, apud Athen. l. 3. & καμίνιον, τὸ, parvus caminus, parva fornax, &c. omnia à seq. Th. κάμινος, vide.

Καμινιαῖος, ου, caminarius, ad caminum pertinens: à

ΚΑ'ΜΙΝΟΣ, ου, ὁ, ἡ, CAMINUS, fornax, ignis flamma, ardor: q. καύμινος, ab inusit. καύω, pro καίω, uro.

Καμινόθεν, è fornace; item καμινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, caminalis, seu ad caminum pertinens; ut καμινώδης ἀναπνοὴ, apud Strab. exhalatio velut è fornace; utrumque à præced. Th.

Καμινὼ, οῦς, ἡ, ut γρηῦς καμινὼ, anus camini fuligine oppleta: dat. καμινοῖ, à præced.

Καμμάψαι, per Syncop. pro καταμάρψαι, Hesych.

Κάμματα, & καμματίδες, edulia quædam Laconica; apud Athen. & Hesych. verbalia, à Th. κάπτω, comedo, &c. V.

Καμμὲν, pro κατὰ μὲν, utique.

Καμμένειν, per Sync. pro καταμένειν, præs. inf. à μένω; maneo.

Κάμμες, Æol. pro καὶ ἡμεῖς, vel ἡμᾶς.

Καμμονίη, Ion. per Sync. pro καταμονία; perseverantia, victoria: à καταμένω, constanter permaneo. Th. μένω, maneo.

Κάμμορος, ου, ὁ, ἡ, infelix: Poët. pro κακόμορος, cui κακὸς μόρος, malum fatum. Th. μείρω, divido.

Καμμύω, per Sync, pro καταμύω, conniveo, claudo oculos: f. ύσω, a. 1. ἐκάμμυσα, p. κεκάμμυκα, pro καταμέμυκα. Ex κατὰ & μύω, claudo: f. μύσω, p. μέμυκα.

Κάμνε, elaborabat, 3. sing. imperf. Ionicè: à

ΚΑ'ΜΝΩ, lassesco, fatigor, deficio, laboro, ægroto: f. καμῶ, vel καμοῦμαι, p. κέκμηκα, a. 2. ἔκαμον, a. 2. sub. κάμω, ῃς, ῃ, & in 2. pl. κάμητε. Hinc κάματος, labor.

Κάμον, Ionicè pro ἔκαμον, aorist. 2. ind. &

Καμόντες, mortui, nom. pl. a. 2. part. à κάμνω.

κάμνω, ægroto; quod vide.

Καμὲσα, laborans, a. 2. part. f. g. ejusd. verbi.

Καμπαλέ@, inflexus, incurvus: item κάμπτ@, idem; ut κάμπτ@ δρόμ@, cursus qui non rectâ fit, sed per quosdam flexus: Item καμπαὶ, ῶν, i. e. λυγισμοὶ; h. e. flexus, & elusiones luctæ, & sing. fœm. καμπὴ, inflexio, flexus, curvatio, curvatura, articulus, nodus; i. e. flexura, ut digitorum: item flexus qui fit in cantu, musici appellant στροφὰς, & ἀντιστρόφους, &c. Aristoph. in Nub. sed κάμπη, retracto accentu in priorem, est, eruca, insectum quoddam villosum, & hirsutum; à flexurâ nomen habet, quia in arcum, repando, curvatur; item καμπυλότης, ητ@, ἡ, inflexio, curvitas, ut & κάμπυλ@, lentus, flexilis, flexibilis, &c. ex Euryp. omnia derivata, seu verbalia, à Th. κάμπτω, V.

Καμπανὸς, statera. Gl. Cyr.

Καμπεσίγον@, incurvans genua; sic dicta fuit Erinnys, quod genua peccantium incurvet, &c. à κάμπτω, & γόνυ; vide.

Καμπὴ, ῆς, ἡ, flexura; item articulus: à κάμπτω, flecto: sed

Κάμπη, ης, ἡ, eruca, Gl. Cyr. Sub eod. Them.

Κάμπτρα, ας, ἡ, capsa, quæ fiebat ex lignis flexis: à

ΚΑ'ΜΠΤΩ, flexo, inflecto: futur. ψω, perfect. κέκαμφα. Hinc καμπύλ@ ε, curvus, inflexus: & forte Anglicè Kammock.

Καμπτὴρ, ῆρ@, ὁ, flexus: Item metam significare videtur, apud Comment. Aristoph. & Euryp. quòd scil. in meta flectatur cursus, &c. Item καμπτικὸς, ὲ, ὁ, se inflectens, & καμπτὸς, ὲ, ὁ, flexilis, flexibilis; itidem verbalia, à Th. κάμπτω, V.

Καμπυλόγραμμ@, curvas lineas habens, unde neut. καμπυλόγραμμον, ε, τὸ; quod curvis lineis informatur; sic καμπυλόῤῥιν, incurvum, seu aduncum habens nasum; utrumque à καμπύλ@; vi. comp. in priore cum nom. γραμμὴ, & in poster. cum Th. ῥὶν, &c. quæ vide.

Καμπύλη, curvus baculus, sive retortus, quo venatores utuntur; item καμπυλιάζω, flecto, vel incurvo, inflecto; sic καμπυλόεις, recurvus; unde

Καμπυλόεσσα, fœm. in Epigr. l. 6. & καμπυλότης, ητ@, ἡ, inflexio, curvitas, &c. Omnia à seq. nominat. καμπύλ@, incurvus; ut καμπύλα τόξα, curvi arcus, & καμπύλα κᾶλα, curva ligna apud Hom. & Hesiod. &c. vide.

Καμπύλ@, ε, ὁ, curvus, inflexus. Them. κάμπτω.

Κάμφισταλμένα, Doricè pro καὶ ἀμφιεσταλμένη, superinduta. Them. στέλλω, orno.

Κάμψα, ης, ἡ, theca, CAPSA: καμψάκης, ε, ὁ, vas olearium. Them. κάμπτω.

Καμψάκης, ε, ὁ, vas olearium; à præced. κάμψα; V.

Καμψίδιαυλ@, ε, ὁ καὶ ἡ; q. in diaulo reciprocans; ita propriè signif. à nom. κάμψις, & δίαυλ@, &c. V. Sed apud Pind. καμψιδίαυλ@ χεὶρ, est, manus volubilis, cito percurrens citharæ chordas.

Καμψίερ@, flectens caudam; (est & dem quod χίερ@; id V.) à κάμψις, & ὀὐρά; V.

Κάμψις, inflexio, curvatio, seu curvatura; item suffrago, poples, verbale à κάμπτομαι, flector, incurvor, pandor: item flector; i. e. exoror, &c. Thuc. l. 3. & Plut. in Per. undè etiam καμψὸς, inflexus, curvus; à Them. κάμπτω, V.

Καμψόδυν@, flectendo, vel inflexu frequenti dolens; ut καμψόδυν@ δάκτυλ@, digitus qui cum dolore inflectitur; vel qui, dum sæpe inflectitur & incurvatur, dolet; à καμψὸς & ὀδύνη; V.

Καμὼν, ὄσα, ὸν, fatigatus, a, um; mortuus: a. 2. part. act. à κάμνω, fatigor: f. μῶ, a. 2. ἔκαμον.

Κἄν, etsi, quamvis, pro καὶ ἄν.

Κἂν, sine accentu, pro καὶ ἐν; (pro quo etiam reperitur κὴν) ut κἂν τέτῳ, pro καὶ ἐν τέτῳ, &c vide.

Κανᾶ, ἡ, nomem urbis, ἄκλιτον. Heb. possessio: at

Κανὰ, canistra, Gen. 40. vers. 16. pro κάνεα, vide κάνεον.

Κ'ΑΝΑΒΟΣ, ε, ὁ, lignum tenue cui fictores ceram vel linum circumlinunt: q. à κάνη, arundo. Κάναβοι, οἱ, fontes rivo multiplici sparsi.

Κάναθρον, ε, τὸ, currus ex storea: à κάννη, storea.

Κανανίτης, ε, ὁ, nomen gentile. Heb. æmulator.

Καναστραῖα, τὰ, vasa quædam concava: item κάναστρον, & κάνιστρον, τὸ; canistrum, cochlear; idem quod Them. κάνης, V. Undè etiam κανίσκιον, parvum canistrum, ut & κανίσιον, idem; item, κάνειον, pro κάνεον, contract. κανοῦν, cista, canistrum, idem etiam quod Th. κάνης, V.

Κανάξαι, & ἐκκανάξαι; Pollux pro evacuare, vel ebibere dicta esse scribit; ἀπὸ τῆ κανάστρε; vide κάναστρον.

Κανηφόρ@, ω, ἁ, Dor. pro κανηφόρ@, canistrifera puella: ex κάνης, ητ@, ὁ, canistrum, & φέρω, fero.

Καναχέω, ῶ, resono, strepitum, seu crepitum edo; Odyss. τ. παρὰ τὸ κενὸν ἀχεῖν, pro ἠχεῖν, Etymol. undè seq. vide.

Καναχὴ, ῆς, ἡ, crepitatio, sonitus: καναχῆσι, dat. pl. Ion. Hinc

Καναχηδὰ, & καναχηδὸν, adv. cum strepitu. Th. ἦχ@, sonus.

Καναχίζε, substrepebat, 3. sing. imperf. act. a

Καναχίζω, f. ίσω, idem quod καναχέω, resono: ἀπὸ τῆ κενὸν ἠχεῖν. Them. ἦχ@, sonus.

Καναχὸς, resonans, vel strepens, streperus, ab i id. cum præced.

Καναχόπους, οδ@, ὁ, ἡ, pedibus sonans, vel sonum reddens, aper sylvestris, Gazâ interprete; à καναχὴ, vel καναχέω, & πὲς; V.

Κανδάκη, ης, ἡ, nomen commune omnibus Æthiopum reginis.

Κανδαύλης, ε, ὁ, CANDAULES, nomen propr.

Κάνδυλ@, idem quod seq. Th. κάνδυλ@, candylus; V.

Κανδύκη, vel κανδύκης, Persica vestis, idem quod Them κάνδυς, vide · undè etiam, κανδύλαι, & κανδυτάναι, dicuntur, vestiaria; id est, pretiosorum vestimentorum repositoria; pro quo etiam reperitur apud Poll. κανδύτανις, & κανδύταλις, arcula Persica, &c.

ΚΑ'ΝΔΥΛΟΣ, ε, ὁ, eduli genus, ex amylo, caseo, lacte, melle.

ΚΑ'ΝΔΥΣ, υ@, ὁ, indumentum Persicum.

Κανεῖν, aoristus secundus, infinit. act. à καίνω, perimo: aor. secund. part. κανών.

Κανέοιο, genitivi, Ionicè, pro κανέε, à κάνεον, contractè κανοῦν, τὸ, canistrum. Them. κάνης, ητ@, ὁ, idem.

Κάνεον, οῦν, τὸ, canistrum: ejusdem Them.

Κανῆν, Doricè Æol. pro κανεῖν, aoristus secundus infinitivus, act. verbi καίνω, perimo: fut. κανῶ, aor. 2. ἔκανον.

ΚΑ'ΝΗΣ, ητ@, ὁ, CANISTRUM, calathus: q. ex κάννη, canna, ex qua plectitur: vide κάναστρον.

Κανηφόρ@, vide supra καναφόρ@, gerens canistrum, &c. V.

Κανθαρέ@ ἄμπελ@, vitis quæ cantharios dicitur, apud Theophr. Caus. Pl. lib. 2 cap. 20. Item κανθαρίδες, cantharides, animalia parva, varia, luteis lineis, quas, in pennis, transversas habent, promissoque corpore; crassæ, ac blarum more, prapinques: nascuntur ex vermiculo, & viridis ipsis color odorque virosus, vis lethalis & caustica; à sing. κάνθαρις, ιδ@, ἡ, cantharis, pro Them. κάνθαρ@, scarabæus, qui frumenta exodit; undè etiam κανθάριον, ε, τὸ, cantharulus, parvus cantharus: Item κανθαρίζειν, apud Atticos, tremere signif, ut scribit Amonius; omnia à Th. κάνθαρ@, seq. V.

Κανθαρόλεθρ@, ὁ, locus est Thraciæ scarabæorum generi exitiosus; sed melius est per, ω, in antepen. à κάνθαρ@, & ὄλεθρ@; V.

ΚΑ'ΝΘΑΡΟΣ, ε, ὁ, scarabæus; in accus. plur. κανθάρ@, Dor. sic dict. quia nascitur ex stercore κάνθων@, id est, asini. Est & κάνθαρ@, poculum, CANTHARUS; item navigii cujusdam genus.

Κανθήλι@, ε, ὁ, asinus: à κάνθων inde κανθήλια, clitellæ.

Κανθὶς, à sella, diminut. à κάνθων; vide.

ΚΑΝΘΟΣ, ε, ὁ, oculi angulus, hirquus, CANTHUS, ferrum quo rotæ vinciuntur.

ΚΑ'ΝΘΩΝ, ων@, ὁ, asinus: κανθήλι@, ε, ὁ, idem: κανθήλια, ων, τὰ, clitellæ.

Κανίσκιον,

Κανίσιον, vide supra in κανασεξία.

Κᾂνις, Dorice, pro καὶ ἄνδυ, etiam sine; ut ἄνις, poëticè pro ἄνδυ; id vide.

KA'NNA, seu κάννη, ης, ἡ, storea, CANNA. Hinc Angl. a Cane, a Cann.

KA'NNABIΣ, εως, ἡ, & & κάναβις, CANNABIS. Hinc καννάβινος, ε, ὁ, ex cannabe factus.

Κάνναθρον, vide supra in κάναθρον.

Κάννη, vel κάννης, ητος, storea; unde καννηποιὸς; qui storeas, seu tegetes, & cannias conficit; ὁ τὰς κάννας πλέκων, Hippon. à Th. κάννα; & ποιέω, V.

Κανεύσας, pro κατανεύσας, annuens, a. 1. part. act. Th. νεύω, annuo.

Κάννη, vide κάννα.

Κάννομος, ε, ὁ, ἡ, per Crasin pro καὶ ἔννομος, eaq; legitima: ab ἐν & νόμος, quod vide.

Κἀνῦν, vide κανέοιο.

Κανονίας, ε, ὁ, unde in plur. οἱ κανονίαι, apud Hippocr. dicuntur, quibus ventres veluti ad regulam exacti & directi sunt; quibus opponuntur ventriosi seu ventrosi; item, κανονίζω, ad regulam dirigo, ad normam examino; item, artis præscriptis, seu præceptis adstringo; exponitur etiam concinno, & modulor; Aristot. Æth. 2. c. 3. in pass. κανονίζομαι, unde κεκανόνισται, constitutum est, & à jure positum; in Pand. Item, κανονικὸς, ε, ὁ, q. d. regularis, regulæ consentaneus, &c. Item, κανονικὴ, pars quædam Geometriæ, quæ ad aures pertinet, quâ musici, ut fundamento artis suæ utuntur, &c. in neut. plur. κανονικὰ βιβλία, libri sacri in canonem relati; (quibus opponuntur ἀκανόνιστα βιβλία; Laodic. Synodi, can. ult.) Unde adv. κανονικῶς, q. d. regulariter; ritè, secundum regulam & normam, &c. Item κανόνιον, ε, τὸ, lignum cui in navibus cataphractis tabulæ incumbunt; Poll. l. 1. c. 9. Item, libellus; i. e. quodvis genus tractatûs, seu operis aut libri; Suid. denique κανονὶς, ίδος, ἡ, instrumentum scriptorium, quo utuntur, qui eleganter scribunt; Suid. Omnia à Th. κανὼν, όνος, ὁ, norma, &c. V.

Κἀνόσιος, pro καὶ ἀνόσιος, Aristoph. in Pluto; vide ἀνόσιος.

Κἀνταῦθα, pro καὶ ἐνταῦθα, hîc quoque, &c. Vide ἐνταῦθα.

Κἀνυπόδητος, α, ὁ, ἡ, Dor. pro καὶ ἀνυπόδητος, ε, ὁ, ἡ, discalceatus, & nudis pedibus: ex α priv. & ὑποδέω, subligo. Th. δέω, ligo.

Κάνυςρα, dicuntur pro κάναςρα, vide supra κάναςρον.

KANΩ'N, όνος, ὁ, CANON, regula, in libra, mensura & aliis. Hinc κανονικὸς, ε, ὁ, regularis: q. à κάνη.

Κανονὶς, pingendi instrumentum, parva regula, &c. diminut. à κανὼν, & idem quod κανονὶς, quod Vi. paulo supra.

Κανωπικὸν, τὸ, dicitur à quibusdam, πιτυῦσα, pityusa herba; ut est apud Diosc. l. 4. c. 166. à Th. seq. κάνωπον, V.

KA'NΩΠΟΝ, ε, τὸ, sambuci flos.

Κάομαι, flagro, aduror; pro καίομαι; à Th. καίω, V.

Κἄξ, Dor. & per Crasin pro καὶ ἐξ.

Κἀξήγειρε, excitavit quoque, Dor. & Att. Per Crasin pro καὶ ἐξήγειρε. Th. ἐγείρω, excito.

Καπάνη, ης, ἡ, pro præsepi, & rheda, accipi indicat Hesych. & Athen. quoque, l. 10. scribit τὰς ἀπήνας, à Thessalis vocari καπάνας, Polluci autem, καπάνη, est pars quædam currus in l. 1. c. 10. Item, galea è pilis, Hesychio est à Th. κάπτω, vide.

Καπανῆος, Ion. pro Καπανέως, & hoc pro Καπανέος, gen. à Καπανεὺς, CAPANEUS, gen. Ion. item Καπανῆος. Hinc Καπανηϊάδης, patronymic. q. à κάπτω, comedo.

Κἄπειτα, pro καὶ ἔπειτα, & deinde.

Καφαρναοὺμ, ἡ, nomen urbis, ἄκλιτον. Hebr. vicus consolationis.

Κάπετος, ε, ὁ, ἡ, fossa, per Aphæresin pro σκάπετος· à σκάπτω, fodio.

Κάπη, ης, ἡ, præsepe; item pabulum equis in præsepi appositum: à κάπτω, avidè comedo.

Κάπηθεν, à præsepi, Suid. adv. à præced. κάπη, V.

Καπηλεία, ἡ, ars institoria, seu cauponaria; item, cauponatio, sive ipsa cauponandi actio; sic, καπηλεῖον, ε, τὸ, caupona, popina, taberna; utrumque, à verbo seq. καπηλεύω, & Th. κάπηλος, V. Unde etiam, καπηλικὸς, κὴ, κὸν, cauponarius, ad cauponem pertinens, ut καπηλικὰ μέτρα; Epigr. l. 2. in fœm. Καπηλικὴ, sub. τέχνη, est ars cauponaria; unde καπηλικῶς; cauponariè seu cauponatoriè; i. e. fraudulenter, per imposturam cauponariam, Aristoph. in Pluto; item, καπήλιον, τὸ, taberna; idem quod καπηλεῖον, videatur supra; & καπηλὶς, ίδος, ἡ, quæ cauponariam exercet; idem, ibid. &c.

Καπηλεύω, f. σω, cauponor, cauponariam exerceo: sæpe etiam ponitur Metaph. 2 Cor. 2. καπηλεύοντες, i. e. callidè, avarè, fraudulenter tractantes: à

KA'ΠΗΛΟΣ, ε, ὁ, CAUPO, institor: q. κακύνων πηλὸν, id est, οἶνον, vinum corrumpens. Hinc καπηλεύω, cauponor: καπηλεῖον, ε, τὸ, caupona.

Καπηλοδύτης, qui cauponam subinde ingreditur, qui tabernam frequentat; Hesych. à κάπηλος, & δύω, vel δύνω, aut δῦμι, &c. V.

Κάπηλον, adulteratum, dolo fraudeque vitiatum; unde Æschylus; κάπηλα τεχνήματα; cauponarias aut ludicras artes vocavit; à Th. κάπηλος, V.

Κάπης, ητος, ἡ, idem quod κάπη, vide.

Καπίθεια, placentæ species, quæ etiam dicitur καπύρια, id V.

Κἀπὶ, pro καὶ ἐπὶ.

Κἀπιδέξιος, pro καὶ ἐπιδέξιος, & qui est ad dextram; sive, & dexter, scitus, elegans, commodus, &c. Vide ἐπιδέξιος.

Καπίθη, ης, ἡ, mensuræ nomen & genus, duarum Atticarum cotylarum capax; Hesych. & Poll. &c. Deducitur à Th. πίθος, ε, ὁ, dolium, &c. V.

Καπνείω, poëtica ectasi, & Epenthesi τῆ Iota, pro καπνέω, i. e. καπνίζω, fumigo, suffio, &c. à Th. καπνὸς, &c. V. Unde etiam κάπνεος, sive κάπνιος ἄμπελος; capnea vitis; vitis genus, ità dictum, quòd sit inter albam & nigram vitem; ejus enim uvæ, ac racemi, nec album, nec nigrum præ se colorem ferunt, sed καπνώδες, quoddam χρῶμα, & fumosum, seu fumidum colorem quendam habent, Th. καπνὸς, V.

Κάπνη, ης, ἡ, caminus, fumarium; item καπνηλὸς, fumidus, fumosus; καπνία, ας, ἡ, fuligo, & ὑπελκυσμένος οἶνος; i. e. vappa, &c. Καπνίας, ε, ὁ, q. d. fumosus, lapis quidam ex jaspidum genere, ita dictus, quòd tanquam fumo denigratus sit; Diosc. l. 5. sic & Καπνιὰς, άδος, ἡ, ut, καπνιὰς ἄμπελος; quæ & κάπνεος, id vide; item, ἡ καπνιὰς λίθος, capnias gemma; à fumeo colore dicta; Plin. l. 37. c. 9. Indè καπνιάω, fumigo, &c. Omnia a Th. καπνὸς, V.

Καπνιζόμενος, fumans, præs. part. pass. à

Καπνίζω, f. ίσω, fumo denigro. Apud Hom. ignem succendo convivii gratiâ. Th. καπνὸς, fumus.

Καπνίον, ε, τὸ, q. d. fumulus; i. e. parvus fumus; diminut. à καπνός; item κάπνισις, & κάπνισμα, fumatio, vel infumatio, & in Epigr. incensum, thus; & καπνιςὸς, fumigatus, infumatus; ut, καπνιςὸν ἤλασεν; & τὰ κρέα καπνιςὰ, &c. Omnia, verbalia, à præced. verbo καπνίζω, infumo, fumigo; item fumum excito, &c. Vide.

Καπνοδοχεῖον, & καπνοδόχη; q. d. fumi receptaculum; caminus, &c. Idem quod seq. & ab iisdem.

Καπνοδόχη, ης, ἡ, vel καπνοδόκη, Ion. fumarium, caminum; παρὰ τὸ καπνὸν δέχεσθαι.

ΚΑΠΝΟ'Σ, ε, ὁ, fumus, & pro igne Poëtq. à κάπω, spiro: hinc κάπνη, ης, ἡ, caminus, fumarium. καπνία, ας, ἡ, fuligo. καπνώδης, εος, ὁ, ἡ, fumosus. καπνίζω, fumum excito. καπνόω, f. ώσω, fumo denigro.

Καπνοσφραντὴς, ε, ὁ, q. d. fumi olfactor; parœmiasè, dicitur de homine sordido, & præparco; Eust. & Cæl. l. 14. c. 21. à καπνὸς & ὀσφραίνομαι, unde ὀσφραντὴς, &c. V.

Καπνοῦχος, ε, ὁ, tubulus, per quem fumus exit: a καπνὸν ἔχειν.

Καπνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fumosus, fumidus, nebulosus, in fumum conformatus, fœculentus, &c. à Th. καπνὸς, V.

Κάπος, flatus, spiritus, anhelitus; item, cortex palmæ, in quo fructus latet, & primum germen; ponitur & κάφος, pro eodem; à Th. κάπω, spiro, flo, &c. V.

Κᾶπος, α, ὁ, Dor. pro κῆπος, ε, hortus.

Κάππα, nomen est decimæ Græcorum literæ; sed usurpatur etiam in plur. num. ut in proverbio; τρία κάππα κάκιστα; de Cappadocia, Creta, & Cilicia; inquit Suid.

Καππαδοκία, ας, ἡ, nomen regionis, ab amne Cappadoce.

Καππάριον, diminutivè, (à Th. seq. κάππαρις, frutex scil. & fructus) & per contemptum dicitur; ut apud Plut. Symp. l. 4. πρὸς καππάριον ζῆς δυνάμενος πρὸς ἀνθίον, &c.

ΚΑ'ΠΠΑΡΙΣ, εως, ἡ, CAPPARIS, frutex spinosus.

Καππαύς, per Sync. pro καταπαύς, sedat: vide καταπαύω.

Καππέδιον, pro κατὰ πεδίον, per campum. Th. πέδον, solum, terra.

Κάππεσε, decidit, Æol. Sync. pro κατέπεσε, 3. sing. a. 2. act. in 3. dual. καππεσέτην. &

Κάππεσον, pro κατέπεσον, 1. sing. vel 3. plur. a. 2. verbi καταπίπτω. Th. πίπτω, cado: f. πεσοῦμαι. p. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.

Καπποφόρος, ου, ὁ, ἡ, Lucian. equi epith. ferens κάππα literam, quæ erat nota generosi equi. Th. φέρω.

Καππυρίσασα, Dor. & Poët. pro καταπυρίσασα, a. 1. part. act. f. g. à καταπυρίζω, inflammo: f. ίσω. a. 1. καταπύρισα. Ex κατὰ & πῦρ, πυρὸς, τὸ, ignis.

Κάπραινα, ἡ, libidinosa; ut, κάπραινα γυνή; Æl. Dionys. Item, καπράω, ῶ, καπριάω, καπρίζω, & καπρίζω; subo; propriè dicitur de porca aprum appetente, sicut ταυρᾶν, de bove taurum; sed dicitur etiam καπρᾶν, de mulieribus, apud Aristoph. in Pluto; omnia à Th. κάπρος, V.

Κάπρος, aper; item qui apri instar rostrum habet; & pro navi rostrata: à

ΚΑ'ΠΡΟΣ, ου, ὁ, APER, verres: q. à

ΚΑ'ΠΤΩ; comedo avidè, spiro, flo: f. ψω. p. φα. Hinc κάψα, ης, ἡ, capsa, cista.

Κάπυρα, τὰ, placentæ species; à seq. κάπυρος, V.

Κάπυρος, à, òν, torridus, adustus: q. à κάω, & πῦρ. Gl. Cyr. κάπυρον, crustum, ἐκ τοῦ καταπύρου. Hinc καμορίζειν, gulæ indulgere, & torrefacere.

Καπύω, flo, expiro: f. ύσω. a. 1. ἐκάπυσα, ας, ε. Th. κάπτω, idem.

Καπφάλαρα, pro κατὰ φάλαρα, Æol. & Poët. Sync. quæ sunt ornamenta equorum. Th. φαλὸς, splendidus.

Κάπω, spiro, pro κάπτω, quod vide.

Κάπων, capo, gallus castratus.

Κάρ, CAR, gentile nomen, homo nihili: Nam Cares serviles & barbari: at

Κάρ, pro κάρη, τὸ, per Apocop. idem quod κάρηνον, caput. Sumitur etiam pro κὴρ, mors.

Κάρα, τὸ, & κάρη, caput, vertex: q. à κείρω, tondeo: vel à κραίνω, impero, quia est princeps pars corporis. Th. κάρηνον, idem: hinc Angl. Garret.

Καράβιον, parvus carabus; diminut. à Th. κάραβος, V. Unde etiam καραβώδης; (sive καραβοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, comp. cum nomine εἶδος; V.) carabi speciem gerens, sive locustæ, qui è caraborum genere est; Aristot. l. 4. de part. animal.

ΚΑ'ΡΑΒΟΣ, ου, ὁ, CARABUS, animal marinum, è cancrorum genere: q. τῷ κάρα βαίνει, capite incedit. Hinc Angl. Crab.

Καραδοκέω, f. ήσω, p. ηκα, exspecto: q. capite exserto ad videndum: à κάρα, quod vide, & δοκέω, video.

Καραδοκία, ας, ἡ, solicita exspectatio; à præced. verbo.

Καραιβαρέω, & καραιβαρέω, ῶ; idem cum, & pro καρηβαρέω, &c. Id vide.

Καρακάλλιον, cucullα: q. τοῦ κάρα κάλλος.

Κάρανος pro κύριος, seu αὐτοκράτωρ; ut etiam Latinè, caput, pro eo qui cum imperio mero summâque est potestate: à Th. κάρηνον, τὸ, caput, V. Unde etiam καρανιστὴς μόρος, apud Euryp. exp. mors capitalis.

Καρατόμος, cui caput amputatum est; ut γοργόνι καρατόμῳ; apud Euryp. in Alceit. Item, è capite abscissus, vel resectus; Soph. in Elect. Sed καρατόμος, caput abscindens; unde, καρατόμοι σφαγαὶ, apud Euryp. in Rheso; unde καρατομέω, caput amputo; à κάρα, τὸ, pro κάρηνον, caput, & τομὸς, seu τομὸς, &c. V.

ΚΑΡΒΑΤΙ'ΝΗ, ης, ἡ, vile & rusticum calceamentum.

Κάρδα, virile & bellicosum est Persis: q. à καρδία, cor.

Καρδαμογλύφος, parcus, teste Hesychio, ut qui, ob parsimoniam, è nasturtio quoque, herbâ vili, desculpat aliquid; aut, qui scalpendo collecto nasturtio vitam toleret; à seq. Th. κάρδαμον, & verbo γλύφω, &c. V.

Καρδαμίνη, & καρδαμὶς, cardamine, & cardamis; herbæ, à nasturtii similitudine, sic nominatæ; à Th. seq. κάρδαμον, V.

ΚΑ'ΡΔΑΜΟΝ, ου, τὸ, nasturtium, herba: q. καρήδαμον, à δαμάω, quia calore & acrimoniâ suâ caput tentet.

Καρδαμύλη, ης, ἡ, nomen propr. mulieris.

Καρδαμύσσω, pro σκαρδαμύσσω, Etymolog.

Καρδάμωμον, CARDAMOMUM: à κάρδαμον & ἄμωμον, habens cum cardamo & amomo similitudinem.

ΚΑΡΔΙ'Α, ας, ἡ, cor, animus, os ventriculi: q. à κέαρ· indè καρδιακὸς, cardiacus, καρδιόω, cordis dolorem sentio. Hinc fortè Angl. Heart, Hardy.

Καρδιακὸς, οῦ, ὁ, cardiacus; i. e. cui cor dolet, vel potius, os ventriculi; propriè, sic dicitur, qui, propter oris ventriculi languorem, animo deficit, & sudoribus resolvitur; Gal. & Diosc. interdum, adject. q. d. cordialis; ut, καρδιακὴ διάθεσις; indefinit. med. à Th. καρδία, V.

Καρδιαλγὴς, cui cor dolet, aut, dolorem cordi afferens; unde, καρδιαλγία, ἡ, dolor cordis; vel potiùs, dolor oris ventriculi, & morsus ab humoris acrimonia; item, καρδιαλγέω; dolore cordis afficior; &, καρδιαλγικὸς, cum dolore cordis conjunctus, vel, cordis dolorem invehens; omnia, à καρδία, & ἄλγος, unde ἀλγέω, &c. V.

Καρδίτημα, τὸ, capitis gravedo; Ionica vox, signif. τὴν καρηβαρίαν, παρὰ τὸ κάρα δινεῖσθαι; ut Erot. tradit, &c.

Καρδιογνώστης, ου, ὁ, cordium cognitor: ex καρδία & γνώστης, cognitor. Th. γινώσκω, cognosco.

Καρδιουλκέω, f. ήσω, cor revello: ex καρδία & ἕλκω, traho.

Καρδιοφύλαξ, ακος, ὁ, cordis tutamen; erat æramentum quoddam pectori, à Romanis militibus, opponi solitum, apud Polyb. ferrum pectorale; thorax æreus, &c. à καρδία, & nom. φύλαξ, V.

Καρδιόω, ῶ, vel καρδιώσσω, seu καρδιώττω; cordis dolorem sentio, seu potius, dolorem oris ventriculi, seu, stomachi; Nic. in Alexiph. sed in Cant. Salom. c. 4. ἐκαρδίωσας ἡμᾶς, ἡ ἀδελφὴ μου, exp. vulnerasti; à Th. καρδία, V. Unde etiam, καρδιωγμὸς, cordis dolor, morsus, seu rosio, vel potius, oris ventriculi; exp. etiam, cordis, (h. e. visceris ejus quod palpitat, & cor propriè dicitur) motus quidam palpitationi similis, vide Gal. à præced. καρδιώττω.

Καρδοπογλύφος, qui ligna scalpendo poliendoque, alveos conficit, qui κάρδοποι dicuntur; Poll. à seq. Th. κάρδοπος & γλύφω, V.

ΚΑ'ΡΔΟΠΟΣ, ου, ἡ, mactra, alveus in quo farina subigitur: q. à κεράω, & δέφω, quia ibi aqua & farina miscetur ac subigitur.

Κάρη, τὸ, indeclinab. caput: per Apocop. pro Th. κάρηνον & κάρηαρ, ατος, τὸ, per Sync. κάρηθος, idem.

Καρῇ, 3. sing. a. 2. sub. pass. à κείρω, f. ερῶ, tondeo: a. 2. act. ἔκαρον. a. 2. pass. ἐκάρην.

Καρήατι, dat. sing. à κάρηαρ, caput: vide κάρη.

Καρηβαρέω, ῶ, gravedine capitis laboro, vel, gravor capite, & tentor; (pro eodem dicitur & καραιβαρέω, καραιβαρέω, & -ρέω; item, καρηβαρείω; apud Eust.) Unde, καρηβαρία, vel -ρεία; gravedo capitis; & καρηβαρικὸς, q. d. gravedinosus; gravedinem capiti inducens, caput gravans, &c. Item, καρηβαρίτης οἶνος; vinum quod cerebrum pertundit, vel, capitis gravedinem afferens; sic καρηβαριάω, idem quod καρηβαρέω; apud Po. l. l. 1. Omnia, à κάρη, τὸ, & βάρος, το, unde, βαρέω, &c. V.

Καρηβοάω, ῶ, vertigine laboro, seu caligo, & caput clamoribus oppletum habeo, à κάρη & βοάω, V.

Καρηκομάω, ῶ, caput comatum habeo; item, capite crinito sum; Vi. sequens,

Καρηκομόωντες, comati, Poët. pro καρηκομῶντες, præs. part. à καρηκομάω, f. ήσω. Ex κάρη, vel κάρηνον, caput, & κόμη, coma.

Καρῆναι, detonsum esse, a. 2. inf. pass. verbi κείρω,

κείρω, tondeo: a. 2. ἔκαρσιν, f. 2. καρῶ. a 2. pass. ἐκάρην.
ΚΑ'ΡΗΝΟΝ, ου, τὸ, caput, vertex. κάρη, τὸ, indeclin. idem. κράνιον, ου, τὸ, cranium, sedes cerebri. ἡμικράνιον, ου, τὸ, dimidia capitis pars.
Κάρητος, per Syncop. pro καρήατος, gen. sing. à κάρηαρ, ατος, τὸ, caput: idem quod Th. κάρηνον.
Καρίδιον, & καρίδάριον, parva squilla, squillula, Aristot. Hist. An. l. 5. diminut. à καρίς, V.
Καρικοεργὴς, à Carica gente factus; ut καρικοεργέος ὀχάνου; apud Anacr. à seq. καρικὸς, & ἔργον, τὸ, opus; sic etiam citatur, καρικοεργέος ὀχανοῖο, amenti à Caribus confecti, apud Hom. &c.
Καρόω, ῶ, perimo, Hesychius enim, καρῶσαι, affert, pro ἀποκτεῖναι; forsan παρὰ τὴν κάρα, Doricè, pro κῆρα, i.e. θάνατον.
Καρικοί, Carici, nom. pl. à
Καρικὸς, οῦ, ὁ, CARICUS. Th. Κὰρ, Car, gentile nomen.
Καρίναι, αἱ, præficæ: à κὴρ, mors, vel quod è Caria esse solent.
Καρὶς, ἰδος, ἡ, squilla, piscis genus: q. à κάρα, quia maxima pars corporis ejus caput est. Th. κάρηνον, caput.
ΚΑΡΚΑΙ'ΡΩ, resono, tremo.
Καρκινάδες, dicuntur animalcula, minutis cancris similia, colore fulvo; Aet. l. 2. c. 139. Item, καρκίνιον, ου, τὸ, parvus cancer, cancellus; Aristot. Hist. An. l. 5. Utrumque à seq. Th.
ΚΑΡΚΙ'ΝΟΣ, seu καρκῖνος, ου, ὁ, CANCER, piscis, signum cœleste, & morbus: à κάρα κινεῖν, caput movere.
Καρκινοῦσθαι, cancro morbo tentari, & infestari; apud Hippocr. vide etiam seq.
Καρκινόω, quasi cancro assimilo, obliquè moveo. καρκινοῦσθαι dicuntur plantarum radices, quæ cancri instar divaricatis, & in latera dispersis fibris terram apprehendunt. à præced.
Καρκινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cancro similis, vel, qui è cancrorum genere est; item, cancro exesus; ut, καρκινώδης ὄγκος, tumor cancrosus, seu, cancrescens, & cancro similis, sed absque exesione; Alex. Aphr. Unde neut. plur. τὰ καρκινώδη, genus cancrarium, seu, quæ è cancrorum genere sunt; & καρκινώδη ἕλκη, ulcera quæ in cancrum vergunt, &c. Apud Diosc.
Καρκίνωμα, ατος, τὸ, CARCINOMA, cancer morbus. Th. καρκίνος, idem.
Καρνεᾶται, appellati fuerunt cœlibes quidam; ministerio Carneorum sacrorum destinati; à κάρνεα, vel, κάρνεια, τὰ, sacra Carnea, seu, ludi Carnei, qui agitabantur in honorem Apollinis καρνείου; apud Athen. l. 4. &c. à Th. seq.
ΚΑΡΝΕΙ'ΟΣ, Apollinis est Epitheton; forsan à Carno, Jovis & Europæ filio; inquit Hesychius.
Καρνεονῖκαι, qui vicerunt, seu, palmam reportarunt, in ludis Carneorum; Athen. l. 15. à præced. κάρνεια, & νικάω, unde νίκη, &c. V.
Κάρνος, τὸ, pediculus, ovis, pecus, Hesych.
Κάροινον, τὸ, carœnum; musti decoctum, cujus scil. tertia pars consumpta, Pallad. l. 11. c. 18. Sed incerta est vocis Etym. quidam κάρυνον, scribunt; fortè, quod caput gravet, & proinde ἐκ τοῦ κάρα & οἴνος, compositum suspicantur, &c.
ΚΑ'ΡΟΣ, ου, ὁ, sopor cum gravedine, marcor. q. à κάρα, caput, cui accidit. Καρόω, soporem talem affero: sed
Καρὸς, pro κηρὸς, gen. Dor. à κὴρ, parca, mors: vel καρὸς, ὁ, Dor. pro κηρὸς, οῦ, ὁ, cera.
Καρόομαι, fut. ώσομαι, prat. ωμαι, gravedine soporis aggravor, ebrior, capite sum attonitus; alto gravis somno corripior, &c. Est pass. ab act. καρόω, veternum induco, &c. Vide in Th. κάρος. Unde etiam, κάρωσις, q. d. soporatio, i. e. actus ipse soporem gravem inducendi, item, ipse sopor gravis, sic καρωτικὸς, οῦ, ὁ, soporifex, soporem inducens, qui κάρον dicitur; item gravedinem afferens, Gal. & Diosc. Verbalia, à καρόω, præced. V.
Καρύχιον, ου, τὸ, theda.
ΚΑ'ΡΠΑΙ, ων, αἱ, vel κάμπαι, vermes, qui oleis innascuntur; qu. à κάμπτω, flecto.
ΚΑΡΠΑΙ'Α, ας, ἡ, saltationis quoddam genus: ὄρχησις ἐν τοῖς ὅπλοις. an à καρπῷ manûs, quâ se complectebantur.
Καρπάλιμος, ου, ὁ, celer. q. ἁρπάλιμος hinc
Καρπαλίμως, citò, raptim, q. ἁρπαλίμως, adv. Th. ἁρπάζω, rapio.
ΚΑ'ΡΠΑΣΟΣ, ου, ἡ, venenatum quoddam medicamentum.
Καρπεία, ἡ, fructus perceptio, usus fructus, &c. Item, καρπεῖον, ου, τὸ, idem quod καρπὸς, fructus. (ut σιδόειν καρπεῖον, idem quod σίδη, id vide) Verbalia, à καρπεύω; idem quod καρπίζομαι, id vide, in act. καρπίζω.
ΚΑΡΠΗ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ, CARPESIUM, festuca tenuis: q. à κάρφος, festuca.
Καρπίζω, fructum decerpo, defrugo: à καρπὸς, fructus: καρπίζομαι, fructum colligo; item in libertatem assero: καρπὶς, vindicta, assertio: καρπιστὴς, adsertor, vindex: καρπιστεία, adsertio, quòd manûs brachiale caperetur, qui carpus dicitur. Gell. lib. 20. cap. 9.
Κάρπιμος, ου, ὁ, frugifer. Them. καρπὸς, fructus.
Καρπισμὸς, οῦ, ὁ, fructus perceptio, usus rei fructuosæ, &c. Item, defrugatio, exinanitio, & extenuatio, quæ, nimiâ fit defrugatione; Theophr. caus. Pl. l. 4. c. 9. Verbale, à præced. καρπίζω, V.
Καρποβάλσαμον, balsami fructus; Diosc. à καρπὸς & βάλσαμον, V.
Καρποβρῶτος, & ον, id, unde καρπὸν βρέχουσιν licet.
Καρπογόνεθλος, generator, seu, productor fructuum; Apollinis Epith. in Epigr. à καρπὸς & γενέθλη, V. Sic καρπογόνος, fructum gignens, frugifer; unde, καρπογονία, fructus editio; item, cum stirpes fructum pariunt; ex Polyb. & καρπογονέω, ῶ, fructum gigno, edo, seu fero; à Nom. γόνος, V. Καρπόδεσμα, τὰ, manicæ, h. e. manuum vincula, vel potius, vincula quæ manui injiciuntur, eâ parte quâ cum brachio co[illegible]t; Luc. [illegible] Nom. δέσμα, V. Καρποδότης, ου, ὁ, fructuum, seu frugum dator, vel largitor, frugifer; à Nom. δότης, V. Καρπολογέω, ῶ, fructum, seu, fructus lego, à Th. λέγω, i. e. colligo. Καρπομανὴς, q. d. insanè fructificans, luxurians fructu; à Th. μαίνομαι; unde μανία, &c. V. comp. ut cæt. præced. cum Th. καρπὸς, V.
Καρποῖσιν, dat. pl. à καρπὸς; quod vide.
Καρποῦμαι, οῦμαι, fructum percipio, fruor, consequor; item exhaurio, consumo, vide καρπόω.
Καρποποιὸς, q. d. fructificus, Epith. Cereris, apud Euryp. in Rheso; à καρπὸς & ποιέω, V.
ΚΑΡΠΟ'Σ, οῦ, ὁ, fructus, semen, fœtus, utilitas; καρπὸς φρενῶν, fructus mentis, id est, prudentia. Est & pars manûs ubi pulsum explorant, CARPUS. Hinc ἄκαρπος, ου, ὁ, ἡ, infructuosus. ἔγκαρπος, ου, ὁ, ἡ, fructus in se habens: εὔκαρπος, ου, ὁ, ἡ, fructibus abundans. est &
Καρπὸς, οῦ, ὁ, nomen viri.
Καρποτόκος, ου, ὁ, fructum pariens, fructiferus; unde, καρποτοκία, fructus editio, & καρποτοκέω, fructum pario, vel, fero; à καρπὸς, & nom. τόκος, V. Sic καρποτρόφος, frugibus nutritus, & altus; à Nom. τροφὴ, V. Καρποφάγος, fructibus vivens, fructuum esu vitam sustentans; unde καρποφαγέω, fructibus vescor, & eorum esu vivo; à καρπὸς, & Th. φάγω, vide.
Καρποφορέω, fructum fero. f. ήσω. p. κεκαρποφόρηκα, a. 1. ἐκαρποφόρησα. à
Καρποφόρος, ου, ὁ, ἡ, frugifer, a; ex καρπὸς & φέρω, fero.
Καρποφυέω, fructus edo, seu gigno; à καρπὸς, & φύω; unde, φυὴ, &c. V. Sic, καρποφύλαξ, fructuum custos; à καρπὸς & φύλαξ, V.
Καρπόω, fructum colligo, CARPO ad fruendum, sacrifico. a. 1. ἐκάρπωσα. Them. καρπός.
Κάρπωμα, ατος, τὸ, fructus, quæstus; item, victima, oblatio, hostia: &
Κάρπωσις, εως, ἡ, fruitio, usus rei fructuosæ: à καρπόω. Th. καρπὸς; fructus.
Καρπωτὸς, ἡ, ὸν, q. fructibus affectus, vel variorum fructuum figuras habens intextas. Vel ut H. Steph. exponit, manuleatus, Epith. vestis. ab eod. Th.
Καρρέζειν, Æol. Syncop. pro καταρρέζειν, præs. inf. &
Καρρέζουσα, demulcens, præs. part. f. g. pro καταρ-

καταῤῥέζουσα· ex κατὰ & ῥέζω, f. ξω, facio.

Κάῤῥον, ου, τὸ, rheda, carrus.

Κάῤῥων, Dor. pro κρείσσων, fortior, melior: qu. κάρτων, à κάρτος, pro κράτος, robur.

Κάῤῥατος, ου, ὁ, quis iste fuerit, docent Græca Scholia Pyth. Od. 5. 271. 5.

Καρσία, ἡ, obliquitas; à seq. Th. κάρσιος, vide.

Κάρσιος, ου, obliquus, πλάγιος, unde ἐγκάρσιος, ου, ὁ, ἡ, idem.

Κάρσις, εως, ἡ, tonsura, ἀπὸ τοῦ κείρειν.

Καρσίως, obliquè; item, dolosè; à Th. κάρσιος, V.

Κάρτα, valde, à κάρτος, pro κράτος, robur. ἢ κάρτα, maximè, modus affirmandi.

Καρταίνω, valeo, vinco; Hesych. à κάρτος, & præced. κάρτα, V.

Καρταλάμιον, par us κάρταλλος.

ΚΑ'ΡΤΑΛΛΟΣ, ου, ὁ, cophinus seu corbis in angustum desinens. Ducamus à καρτὸς, tonsus, scissus, quia ex scissis virgulis contexi solet.

Κάρτει, dat. sing. à κάρτος, εος, τὸ, pro κράτος, robur.

Καρτεραίχμας, α, ὁ, Poët. & Dor. pro

Καρτεραίχμης, ου, ὁ, hastipotens, qui bellicis armis est potens. Ex καρτερὸς, robustus, quod vide, & αἰχμὴ, cuspis.

Καρτερέω, ῶ, forti animo sum. f. ήσω. p. κεκαρτέρηκα. a. 1. ἐκαρτέρησα. a. 1. opt. Æol. καρτερήσεια, ας, ε, à καρτερὸς, validus, quod à κάρτος, per Metath. pro κράτος, εος, τὸ, robur.

Καρτέρησις, tolerantia, vel, toleratio, moderatio, &c. Ut, καρτερήσεις σιτίων καὶ ποτῶν, exp. consuescere, à cibo & potu, abstinere; apud Plat. in Symp. est verbale, à præced. καρτερέω, V.

Καρτερία, ας, ἡ, tolerantia, patientia: &

Καρτερικὸς, οῦ, qui patientiâ præditus est: à καρτερὸς, quod vide.

Καρτερικῶς, toleranter, patienter, adv. à præced.

Καρτεροθύμῳ, dat. sing. à καρτερόθυμος, ου, ὁ, ἡ, pertinax, qui toleranti animo est: ex κάρτος, per Metathes. pro κράτος, εος, τὸ, robur, & θυμὸς, animus.

Καρτερὸν, τὸ, constantia; est neut. substant. à seq. masc καρτερὸς, V.

Καρτερὸν εἶναι τινὸς, pro κρατεῖν τινὸς, vincere aliquem: à

Καρτερὸς, οῦ, robustus, potens, vehemens: hinc καρτερέω, fortis sum: & καρτερὸν pro καρτερῶς, fortiter: à κάρτος, quod per Metathes. pro κράτος, εος, τὸ, robur.

Καρτερόφρονα, acc. sing. à

Καρτερόφρων, ονος, ὁ, ἡ, præfractus, magnanimus; à καρτερὸς, quod vide, & φρὴν, mens.

Καρτερῶνυξ, vel, καρτερώνυχος, qui robustos habet ungues; à καρτερὸς, & ὄνυξ, υχος, ὁ, unguis &c. V.

Κάρτιστος, ου, præstantissimus, per Metathes. pro κράτιστος, superlat. ab ἀγαθὸς, bonus, comp. κρείσσων. Th. κράτος, robur.

Καρτὸς, tonsus; à Th. κείρω, V.

Κάρτος, εος, τὸ, per Metath. pro κράτος, τὸ, vires, robur.

Καρτῦναι, per Metath. pro κρατῦναι, a. 1. inf. act. à

Καρτύνω, pro κρατύνω, firmum reddo, corroboro. Th. κράτος, robur.

ΚΑΡΥ'Α, ας, ἡ, nux juglans, arbor. κάρυον, ου, τὸ, nux juglans, fructus, q. à κάρα, quia est fructus rotundus, instar capitis.

Καρυηδὸν, κάταγμα; fractura ossis in multas tenues partes, tanquam nucis fractæ; item, καρυηρὸς, & καρύϊνος, nuceus, ad nucem pertinens, vel, affinitatem cum nuce habens; ut καρυηρὸς καρπὸς, fructus, qui est nucis modo; & καρυηρὰ, quæcunque generali nucis appellatione comprehenduntur; sic, καρύϊνον ἔλαιον, oleum quod fit è nucibus juglandibus; item, καρυΐσκος, scyphus, in nucis modum factus; Exod. c. 25. Sic, Καρυΐτης, Caryites; tithymali herbæ genus, à nucibus, quibus similem fructum gerit, Diosc. l. 4. c. 255. Omnia, à præced. Th. καρύα, V.

Καρυΐνη, amygdalyna: à καρύα.

Καρυκεύω, condio, more eorum, qui intritum conficiunt, dictum καρύκη; & general. condio, vel potius, exquisite condio; Athen. l. 14. Item. Metaph. pro ταράττω, Hesych. Unde, καρυκεία, ἡ, condimenti exquisiti confectio, aut etiam, conditura supervacanea; item, καρύκευμα, condimentum exquisitè factum, &c. Omnia, à Th. καρύκη, vel, καρύκκη, conditura, condimentum, &c. Unde etiam, καρύκινος, qui est coloris sanguinei, seu, colorem sanguineum referens, &c.

ΚΑΡΥ'ΚΗ, ης, ἡ, intritum quoddam seu condimentum Lydorum.

Καρυκὸν, τὸ, medicamenti nomen, ex nucibus, & aliis quibusdam, confecti; apud Hippocr. à Th. καρύα, vide.

Καρυκοποιὸς, & καρυκκοποιὸς, qui conficit intritum, dictum καρύκη; vocati autem fuerunt καρυκοποιοὶ, Delphi, quòd, victimas circumcidentes, ex quarum sanguine Caryccæ parabantur, coquorum fungi officio viderentur; unde etiam, καρυκοποιέω, conficio intritum illud, dictum καρύκη; item, general. condimentum concinno, condio suaviter, &c. Aristoph. à καρύκη, & ποιέω, V.

Καρυοκατάκτης, ου, ὁ, q. d. nuci-frangibulum; instrumentum, quo franguntur nuces; Athen. l. 2. à κάρυον, & κατάγω; unde κατακλὴς, &c. V.

Κάρυλλος, corylus arbor, mutato α in ο.

Κᾶρυξ, υκος, ὁ, Dor. pro κῆρυξ, ὁ, præco.

Καρύξαισα, Æol. pro κηρύξασα, quum præconio promulgasset, a. 1. part. act. f. g. verbi κηρύσσω, prædico. Them. κῆρυξ, præco.

Κάρυξε, Dor. pro κήρυξε, quod Ion. pro ἐκήρυξε, a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

Κάρυον, ου, τὸ, nux juglans: vide καρύα.

Καρυόπος, q. d. καρύου ὀπὸς, i. e. nucis succus; de quo Plin. in fine lib. 12. in Syria gignitur & synnamum, quod Caryopon appellant; hic est succus nuci expressus, multum à surculo veri synnami differens, viciniâ tamen gratiâ, &c. à κάρυον, præced. τοῦ ὀπὸς, V.

Καρυόφυλλον, q. d. καρύου φύλλον, nucis folium, est arboris fructus, ut vult Aët. vel flos, autore Paulo, arboris cujusdam in India nascentis, quidam ipsi etiam frutici, hoc nomen, tribuunt; à κάρυον & φύλλον, V.

Καρύσσω, Dor. pro κηρύσσω, quod vide.

Καρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nuceus, nucis referens speciem, &c. Item, καρυωτὸν, sing. cujus plur. καρυωτὰ, seq. V. Item καρυωτὸς φοῖνιξ, Aet. l. 1. c. 30. caryota palmula; quæ & καρυῶτις; Dioscorid. à Th. καρύα, vel κάρυον, τὸ, V.

Καρυωτὰ, τὰ, Exod. 36. cyphi in nucis modum: à καρύα, quod vide.

Καρφαλέος, ου, siccus, aridus. Them. κάρφω, sicco.

Κάρφη, ης, ἡ, & κάρφις, ἡ, festuca, seu fœnum leve, & aridum; stramen, palea; putamen, cortex, &c. Item, καρφεῖον, τὸ, ramentum; & καρφίον, ου, τὸ, parva festuca, surculus, &c. Sic etiam, καρφίτης, ου, ὁ, qui ex festucis est compositus; ut καρφίτης θάλαμος, in Epigr. pro nido hirundinis, &c. Omnia, à seq. κάρφος, & Th. κάρφω, V. Unde etiam, καρφύνω, sicco, arefacio; (idem quod Th. κάρφω) & καρφύραι, nidi, sed propriè nidi ex festucis, Hesych. Item, virgulta, fruticeta, eidem. At, κάρφυεοι eidem Hesych. sunt pulli. Item, καρφυλαί, strata ex festucis, apud Euryp. in Ione.

Καρφοειδὴς, surculaceus, festucæ modo, gracilis, à κάρφος, & εἶδος, V. Sic etiam καρφολογέω, ῶ, paleas, seu festucas lego; item, exquisitè in alium inquiro, quasi, festucam in oculo scrutor; item, floccos lego, & quisquilias in veste hærentes, &c. De freneticis etiam, dici solet; teste Gal. Unde, καρφολογία, ας, ἡ, palearum, seu, festucarum, aut floccorum collectio, quod recensetur inter signa freneseos, apud Gal. à κάρφος & λέγω, i. e. colligo, &c. V.

Κάρφος, εος, τὸ, palea: à

ΚΑ'ΡΦΩ, sicco, arefacio. f. ψω. p. κέκαρφα. hinc κάρφος, τὸ, palea.

Καρχαλέος, ου, apud Homerum pro καρφαλέος, quod vide.

Καρχαρίας, ου, ὁ, dicitur, canis marinus, piscis species; canicula, bellua marina, &c. Quòd, dentibus sit, καρχάροις, seu asperis, Athen. l. 1. Item, καρχάριος, idem quod κάρχαρος, asper; unde, animal κάρχαρον, dicitur, pro, καρχαρόδουν, i. e. acutos habens dentes, & quasi, κεχαραγμένους; ut, καρχαρέοι κύνες; i. e. καρχαρέοι, canes acutos habentes dentes, &c. Vide sequentia,

Καρχαρό-

Καρχαρόδοντα, dentibus asperum, accus. sing. à

Καρχαρόδες, δόντος, ὁ, ἡ, ex κάρχαρος, asper, quod à χαράσσω, sculpo, & ὀδὲς, ὀδόντος, ὁ, dens.

Κάρχαρος, ε, ὁ, asper. Them. χαράσσω, sculpo.

Καρχάσιον, Dor. pro καρχήσιον, quod vide.

Καρχηδόνιος, ε, Carthaginensis: à

Καρχηδὼν, δόνος, CARTHAGO.

ΚΑΡΧΗ'ΣΙΟΝ, ε, τὸ, CARCHESIUM; summa pars mali nautici; navis; poculum quoddam oblongum.

Καρῷ, Dor. pro κηρῷ, dat. sing. à κηρὸς, ε̃, ὁ, cera.

Κάρφης, & καρφητικὸς, videantur supra, in καρφόμαι.

Κασαλβάζω, conviciis & probris incesso, convitior; & quidem, petulanter, impudenterque, meretricum more; apud Aristoph. est à Th. seq. κασαλβὰς, pro quo, etiam dicitur κασαλβὰς, meretrix, &c. V.

ΚΑΣΑ'ΛΒΗ, ης, ἡ, & κασαλβὰς, άδος, ἡ, meretrix, scortum. qu. ἀπὸ τε̃ καλεῖν καὶ σοβεῖν. Sed & κάσσα est πόρνη, finem vocis velim à λάβη, injuria.

Κασάλβιον, lupanar, (i.e. πορνεῖον; Aristoph. à præced. Th. V.

Κάσαμον, τὸ, Aëtio, est, cyclaminum, cujus flos colossinus in coronas admittitur inquit Plin. Dioscoridi etiam, est ἡ κυκλάμινος, id vide.

ΚΑ'ΣΑΣ, ε, ὁ, tapes, utraq; parte villosus.

Κασαύρα & κασωρὶς, πόρνη, Hesych. ex κάσσα & ὥρα, cura.

Κασαυρὰς, άδος, ἡ, meretrix, scortum; idem cum præced. Unde etiam κασαυρεῖον, ε, τὸ, lupanar; Aristoph. dicitur etiam κασαύρειον, pro eodem.

Καθλοῖσιν, & in bonis, dat. pl. Ion. à κἀθλὸς, pro καὶ ἐσθλὸς, & bonus.

Κασία, ας, ἡ, CASIA, frutex lauro similis, cujus cortex abraditur. Κασία μέλαινα, cassia fistularis: vide κασσία.

Κασίγνητ', pro κασίγνητε, voc. à κασίγνητος, ε, & Ion. οιο, ὁ, frater: &

Κασιγνήτη, ης, ἡ, soror: ex κάσις, ιος, ὁ, ἡ, frater, soror, & γείνομαι, nascor.

ΚΑ'ΣΙΣ, ιος, ὁ, ἡ, frater, vel soror: coætaneus: q. γάσις, à γάω, genero.

ΚΑ'ΣΣΑ, ης, ἡ, meretrix, quæ se illecebrosè καζζ, id est, ornat & fucat, aut κάει ἄσσον, propè urit.

Κασσαβὰς, meretrix, scortum, idem quod, & pro κασαλβὰς, V. Vel, à Th. præced. κάσσα, V.

ΚΑΣΣΙ'Α, ας, ἡ, CASSIA, frutex aromaticus: vide κασία.

Κασσίζω, cassiam refero; à præced. Th. κασσία, V.

Κασσιτέρινος, ε, ὁ, stanneus; è stanno confectus, &c. Diosc. l. 1. Item, κασσιτερόω, stanno induco; unde, part. pass. κεκασσιτερωμένος, stanno illitus, vel inductus, à seq. Th. κασσίτερος, plumbum album, Atticè, est καττίτερος, dict. παρὰ τὸ θᾶσσον τείρεσθαι; quòd, facile teratur; est enim fragile, &c. V.

ΚΑΣΣΙ'ΤΕΡΟΣ, ε, ὁ, & Att. καττίτερος, stannum, qu. à κάσσα, meretrix; videtur enim argentum, nec est.

Κάσσυμα, τὰ, corium; utpote, quo calcei solent κασσύεσθαι; seu, consui; solea; Diosc. l. 2. & Metaph. pro doloso machinamento, apud Aristoph. in equi. est verbale, à seq. Th. κασσύω, V.

ΚΑΣΣΥ'Ω, & Att. καττύω, f. ύσω, suppingo; consuo: ut ea quæ subtus suuntur, usu conterenda; unde κάττυμα, solea.

Κασωρὶς, & κασωρὶς, idem quod, & à Th. κάσσα; meretrix; item, adject. libidinosa, & scortatrix, &c. V. Unde etiam κασωρεύω & κασωρεύω, meretricor, scortor; & κασωρεῖον, lupanar, &c.

ΚΑΣΤΑ'ΝΑ, ας, ἡ, CASTANA, urbs Thessaliæ, & Ponti: unde & καστανάϊκὸν κάρυον nux castanea, quæ &

Κάστανον, ε, τὸ, CASTANEA, à præcedente.

Καστόρειον μέλος, Καστόρειος ὕμνος, vide Pindar. Isthmior. Od. 1. 437. 5. erat cantilena, quâ utebantur in prælis Spartani, ut fortiter agerent, mortemq; contemnerent.

Καστορίζω, imitor castorium, castorii odorem refero; ex Diosc. Item, καστόριον, seu, καστόρειον, castoreum, & in plur. καστόρεια, pro καστόρεια ὀρχείδια; testiculi castoris, castorea, Gal. Omnia, à seq. Th. κάστωρ, V. Καστόρειον, etiam; seu, castorium, est medicamentum, ex castoris, seu, fibri testibus; cujus magnum usum ostendit in medicina, Diosc. l. 2. c. 26. &c.

ΚΑ'ΣΤΩΡ, ορος, ὁ, CASTOR, fiber, animal ventriosum, ideo ducunt à γαστὴρ, venter.

Κάσχεθε, detinebat, 3. sing. imperf. Æol. Syncop. pro κατέσχεθε, verbi κατασχέθω, pro κατέχω, inhibeo. Sic &

Κάσχετο, pro κατέσχετο, 3. sing. a. 2. m. verbi κατασχέω, vel κατέχω, continuo. Th. ἔχω, habeo. f. ἕξω. a. 2. ἔσχον.

Κασωρεῖον, sive, κασσωρεῖον, τὸ, prostibulum; & κασωρὶς, ίδος, ἡ, scortum; videantur supra in κασωρὶς; ubi etiam, κασωρεύω, &c.

ΚΑΤΑ', Præposit. cum gen. contrà, per, de, è, super, in. cum accus. secundùm, versus, cum, propter, apud, in. κατ' οἶκον, domi. καθ' ὥραν, ad tempus. In compos. valet contra, de, ad, valde, & deorsum.

Κατάβα, descende, per Apocop. pro κατάβηθι, vel κατάβαθι, a. 2. imperat. act. Att. à

Καταβαίνω, descendo, imperf. κατέβαινον. f. καταβήσομαι. p. καταβέβηκα. a. 2. κατέβην, ης, η, a. 2. imperat. κατάβηθι, & κατάβαθι, καταβάτω, & per Apocop. κατάβα, a. 2. sub. act. καταβῶ, ῇς, ῇ, a. 2. inf. καταβῆναι, a. 2. part. καταβὰς, άντος ex κατὰ, in compos. deorsum, & βαίνω, eo.

Καταβάδην, tanquam descendendo; item, καταβαθμὸς, ε̃, ὁ, descensus; utrumque; à præced. καταβαίνω, V.

Καταβάλλω, dejicio, everto, conjicio, prosterno. f. βαλῶ. p. καταβέβληκα. præs. m. καταβάλλομαι, fundamentum jacio. perf. pass. καταβέβλημαι. a. 1. pass. κατεβλήθην. præt. m. καταβέβολα. Them. βάλλω, jacio.

Καταβαπτίζομαι, immergor. f. ίσομαι. p. καταβεβάπτισμαι. a. 1. pass. κατεβαπτίσθην. Th. βάπτω, intingo.

Καταβαπτιστὴς, ε̃, ὁ, submersor, ut ita dicam; opponitur τῷ βαπτιστῇ, apud Greg. ex κατὰ, & βαπτιστὴς, qui immergit; qui abluit; item, baptizator, &c. V. Sic, καταβάπτω, idem quod καταβαπτίζω, demergo, obruo; ex κατὰ & βαπτίζω, V.

Καταβαρέω, degravo, onero. f. ήσω. p. καταβεβάρηκα. a. 1. κατεβάρησα. Th. βάρος, τὸ, pondus.

Καταβαρύνω, onero, degravo: ab eod. Th.

Καταβὰς, άντος, & in f. g. καταβᾶσα. a. 2. part. act. verbi καταβαίνω, descendo, quod vide.

Κατάβασις, εως, ἡ, descensus: ab eodem verbo.

Καταβασκαίνω, idem quod Th. βασκαίνω, fascino, &c. V.

Καταβασμὸς, descensus, & καταβάτης, q. d. descensor, &c. Utrumq; à καταβαίνω, V.

Καταβάτω, descendat, 3. sing. a. 2. imperat. act. κατάβαθι, à καταβαίνω, quod vide.

Καταβαυκαλάω; jucundâ cantillatione sopio, ut solent nutrices: idem quod βαυκαλάω, à βαυκὸς, jucundus: vel βαυβάω, dormio.

Καταβαυκαλήσεις, αἱ, nutricum cantilenæ, sive cantiones, quibus nutrices sopiunt pueros suos. Athen. l. 14. à præced. καταβαυκαλάω, V. Item, καταβαυκαλίζω, sopio cantu, nutricis modo; ut apud Comicum κατεβαυκάλισέ με; i. e. sopivit me cantione, ut nutrix puerum, &c. Ex κατὰ & βαυκαλίζω, V.

Καταβεβαιόομαι, ε̃μαι, affirmo, assevero. Th. βέβαιος, firmus, stabilis.

Καταβεβλημένας, acc. pl. perf. part. pass. f. g. à καταβάλλω, quod vide.

Καταβεβρίθασι, onustæ sunt, 3. pl. perf. m. ex κατὰ & βρίθω, oneror, sum gravis. f. σω. p. κα.

Καταβῇ, descenderit, 3. sing. a. 2. sub. act. à καταβαίνω, quod vide.

Κατάβηθι, a. 2. imperat. act. ejusdem verbi.

Καταβήσεο, descende, Ion. pro καταβήσε, præs. imperat. verbi καταβήσομαι, formatum à f. 1. m. verbi καταβαίνω, descendo. Th. βαίνω, eo.

Καταβήσεται, 3. sing. f. 1. m. verbi καταβαίνω, descendo, quod vide; adde etiam præced.

Καταβιάζω, vi compello, opprimo, urgeo; & καταβιάζομαι, idem; item, passivè, opprimor, urgeor; Plut. ex κατὰ & βιάζω. V.

Καταβιβάζω, facio descendere, deturbo, dejicio, deprimo. f. άσω. a. 1. act. κατεβίβασα. a. 1. pass. κατεβιβάσθην. f. 1. pass. καταβιβασθήσομαι, η, εται. ex κατὰ & βιβάζω, admissario admoveo. Th. βαίνω, eo.

Καταβιβρώσκω, comedo, præs. inf. pass. καταβιβρώσκεσθαι, ex κατὰ & βιβρώσκω, idem quod βρώσκω, comedo. f. βρώσω.

Καταβίω, vive, præſ. imperat. &

Καταβιώσας, vitâ defunctus, a. 1. part. à καταβιόω, f. ώσω. Th. βί☉; vita.

Καταβλακεύω, & καταβλακεύομαι, torpeo, inutilis ſum, &c. Vide βλακεύω.

Καταβλάπτω, detrimentis afficio; vide βλάπτω.

Καταβλέπω, deſpicio; i.e. deorſum aſpicio, & defixis in terram oculis; Poll. ex κατὰ & βλέπω, V.

Καταβληθεὶς, fundatus, Bud. in Epiſt. poſter. part. a. 1. paſſ. à καταβάλλω, vel καταβάλλομαι, V.

Κατάβλημα, τὸ, quicquid exterius parti ſuperjicitur, ſive fimbria, ſive, aliud quid ſimile; unde, καταβλήματα, τὰ, in ſcena, ſive, theatro, dicebantur, aulæa, aut, tabulæ pictæ, quibus fabulæ argumentum depictum præponebatur; Poll. l. 4. c. 19. Item, καταβλητέον, reddendum; q. d. rejiciendum; ut καταβλητέον χρέ☉, reſtituendum eſt debitum; ſic, καταβλητικὸς, ὁ, ὁ, dejiciendi, & proſternendi vim habens; apud Zenoph. &c. Omnia, verbalia, à καταβάλλω, V.

Καταβληχᾶσθ, balare. Them. βληχάομαι, idem.

Καταβλώσκω, percurro, ſeu decurro in, & ſubterfugio; ex κατὰ & βλώσκω, V.

Καταβοάω, ῶ, f. ήσω, vociferor, reclamo, clamore perſequor. καταβοᾶσθ, præſ. inf. m. magnis clamoribus invehi in aliquem. Th. βοάω, clamo.

Καταβοάομαι, reclamo, &c. Idem quod καταβοάω, id V. Unde, apud Ariſtoph. in equit. particip. καταβοώμϑυος, inquit Bud. dicitur, qui omnium clamore, in invidiam vocatur; unde etiam, verbalia, καταβοὴ, idem quod, καταβόησις, convitium, incuſatio, ut militum in Imperatorem, Plut. ſeu, reclamatio, invectio, querela; Thucyd. &c.

Καταβολὰ, ᾶς, ἁ, Dor. pro

Καταβολὴ, ῆς, ἡ, fundamentum: q. à καταβάλλω, quod vide.

Καταβόλιον, τὸ, quodvis emporium, & maritimum oppidum (quod olim dicebatur ὅλιον, inquit ſchol. ſeu, Interpres Thucyd.) eſt à præced. καταβολὴ, jactus, qui fit ex alto, deorſum; ut ad Eph. c. 1. πρὸ καταβολῆς κόσμε; ſic καταβολὴ σπέρματ☉, jactus ſeminis, ſementis, &c. V.

Καταβορβορόω, cœni oblitio; dejectio in cœnum; Plut à κατὰ & βορβορόω, ῶ, cœno obduco; vel, in cœnum converto, &c. V.

Κατάβορρ☉, ε, ὁ ἡ ἡ, boreæ expoſitus, ſeu, obverſus; ut κατάβορρ☉ οἰκία Ariſtot. in Œcon. à κατὰ & βορρᾶς, idem quod Th. βορέας, &c. V.

Καταβόσκειν, depaſcere. Them. βόσκω, paſco.

Καταβοσκομϑμάων, depaſcentium, gen. pl. Æol. pro καταβοσκομϑμίων, præſ. part. paſſ. à κατὰ & βόσκω, f. ήσω, paſco. Th. βόω, idem.

Καταβόστρυχ☉, crinium cincinnis obtectus; nutriens capillos; crinitus, cincinnatus, &c. Ex κατὰ & βόστρυχος, V.

Καταβουκολέω, decipio; item, irrideo, deludo; ex κατὰ & βουκολέω, boves paſco; item Metaph. decipio, &c. V.

Καταβοῶμαι, clamore vincor, defatigor clamando; ex κατὰ & βοάω, V.

Καταβραβεύω, debito prœmio privo, imperioſe ago. f. εύσω. a. 1. κατεβράβευσα; ex κατὰ & βραβεῖον, prœmium. Th. βραβεὺς, έως, ὁ, qui dat prœmium certaminis.

Καταβραχέως, paulatim, item, καταβραχὺ & diviſim, κατὰ βραχύ; idem, membratim, minutatim; item, haud ita multo poſt, &c. Ex κατὰ & βραχὺς, unde βραχέως, &c. V.

Καταβρέχειν, irrigare, Metaph. laudare. καταβρέχειν σιγῇ, rigare ſilentio, pro ſilentio premere, tegere. Th. βρέχω; irrigo.

Καταβρίθειν, Att. gravari. Poët. longè ſuperare. Th. βρίθω, gravis ſum.

Καταβροντάω, ῶ, adverſus aliquem tono; vel, tonitru obſtupefacio, ſeu, attonitum reddo; à κατὰ & βροντάω, vide.

Καταβροτόω, cruento, cruore inquino; vide βροτόω.

Καταβρόξας, Dor. pro καταβρώσας, a. 1. part. act. à καταβρώσκω, devoro. Th. βρώσκω, comedo.

Καταβροχθίζω, diglutio, devoro, à βροχθίζω, V.

Καταβρόχω, ſorbeo, vel potius, reſorbeo; devoro, in Epigr. ex κατὰ & βρέχω, unde βροχὴ, &c. V.

Καταβρύκω, commando, comedo; à Th. βρύχω, V. Sic, καταβρύχω, ſtrideo, frendo, de leone dictum, in Epigr. vide βρύχω.

Κατάβρωμα, eſca, cibus; item, κατάβρωσις, devoratio, deglutitio, &c. Verbalia, à καταβρώσκω, Vi. in καταβρόξας.

Καταβώσομαι, Ion. pro καταβοήσομαι, f. 1. m. καταβοᾶσθαί τιν☉, magnis clamoribus in aliquem invehi. Them. βοάω.

Καταβυθίζω, in profundum jacio; vide βυθίζω.

Καταβυρσόω, corio contego; vide βυρσόω.

Καταγάγω, ῃς, ῃ, a. 2. ſub. Att. à κατάγω, deduco, quod vide.

Κατάγαι☉, ε, ὁ, ἡ, & κατάγει☉, α, ον, ſubterraneus. Th. γαῖα, terra.

Καταγγελεὺς, έ☉, ὁ, annuntiator. à

Καταγγέλλω, annuntio, celebro: f. ελῶ. p. κατήγγελκα. a. 1. κατήγγειλα. a. 2. κατήγγελον. Hinc a. 2. κατηγγέλλω, ης, ῃ, præt. m. κατήγγελα. Th. ἀγγέλλω, nuntio.

Καταγγίζω, in vas defundo, vel, condo; ut, καταγγίζειν εἰς ἀγγεῖον, transvaſare, ſeu, in aliud vas transfundere, &c. à κατὰ & ἄγγ☉, ε☉, τὸ, V.

Κατάγειν, deducere, præſ. inf. à κατάγω, quod vide.

Κατάγει☉, vide ſupra in κατάγαιος.

Καταγελασθήσῃ, irrideberis 2. ſing. f. 1. paſſ. à καταγελάω, quod vide.

Καταγέλασμα, τὸ, deriſus, deriſio, &c. Poll. l. 6. c. 4. Item, καταγελαστικῶς, deridendo, vel, deriſorum more, & καταγελάστως, ridiculè, &c. Vide ſequentia,

Καταγέλαστ☉, ε, ridiculus, adject. verbale: à

Καταγελάω, ῶ, derideo cum gen. imperf. κατεγέλαον, ων, αες, ας, αε, α. f. άσω. p. καταγεγέλακα. a. 1. κατεγέλασα. Th. γελάω, rideo.

Κατάγελως, ωτ☉, ὁ, irriſio, riſus: à præced.

Καταγέμω, plenus ſum, onuſtus ſum; de nave oneraria dicitur; à Th. γέμω, vide.

Καταγεῶται, Heſych. pollinctores, qui inhumant mortuos, &c. Eſt à κατάγαι☉, ſubterraneus; (cui opponitur ἀνώγαιος) &c. V. Unde etiam κατάγαιον, cœnaculum in ima domus parte; ut ἀνώγεων in ſupremâ; Geneſ. 7. dicunt κατάγαιον, ut, ὑπόγαιον, vocari ædificium; quod non plano pede conſtruitur, ſed ut in ſubſtructionibus ſubterraneiſque operibus, &c.

Καταγηράσκεσι, 3. pl. ind. præſ. à

Καταγηράσκω, ſeneſco: f. άσω. Th γῆρας, αῖ☉, τὸ, ſenectus.

Καταγήρως, ω, ὁ ἡ ἡ, conſeneſcens; ſenex, ſenio confectus, &c. Ex Ariſtoph. à κατὰ & γῆρας; unde γηραιὸς, &c. V.

Καταγιγαρτίζω, acinos eximo, vel contero; exp. etiam, καταθλίψαι, in modum τῶν γιγάρτων; & ex conſequente συνουσιάσαι, coire; Ariſtoph. in Acharn. ex κατὰ & γίγαρτον, τὸ, V.

Καταγίζω, conſecro, Ion. pro καθαγίζω: ab ἁγίζω, idem. Th. ἄγ☉; ε☉, τὸ, veneratio.

Καταγινέειν, Ion. pro κατάγειν, deducere, reducere.

Καταγινέω, ῶ, deorſum fero, vel, veho, deveho; è loco ſuperiore fero, &c. Od. κ. à κατὰ & ἀγινέω, ῶ, poëticè pro ἄγω, duco; à quo fit ἄγνω, ut οἰχνέω, ab οἴχω; deinde, per Pleonaſmum literæ, ι, Iota, ἀγινῶ, affero, adveho, apporto, &c.

Καταγίνομαι, vel, καταγίγνομαι, verſor, & ſum occupatus; item, moror, i. e. habito; ex κατὰ & γίγνομαι, vel γίνομαι, V.

Καταγινώσκω, decerno adverſus aliquem, condemno: f. καταγνώσομαι. p. κατέγνωκα. a. 2. κατέγνων, ως, ω, perf. paſſ. κατέγνωσμαι, perf. part. paſſ. κατεγνωσμέν☉, damnandus, pro καταγνωσέ☉. Th. γινώσκω, noſco.

Καταγκυλόω, idem quod ἀγκυλόω, ῶ, tortuoſum reddo, &c. V. Unde, κατηγκυλωμϑ́ν☉, pro ἠγκυλωμϑ́ν☉, incurvatus, &c. Apud Greg. de hom.

Καταγλυκαίνω, dulce, ſeu ſuave, reddo; item, mulceo; idem fere quod γλυκαίνω, edulco, &c. V.

Καταγλωττίζω, collabello oſculum, oſcula jungo columbatim; i. e. ſuavior, linguâ ori inſertâ; teſte Poll. Item, elinguem reddo, obturo os; Ariſtoph. in Acharn. Unde, καταγλώττισμα, τὸ, & καταγλωττισμὸς, ὁ, ejuſmodi oſculum, apud Ariſtoph. in Nub. Item, obtundens loquacitas, &c. à κατὰ & γλῶσσα, vel γλῶττα; unde, γλωττισμὸς, &c. V.

Κάταγμα, ατ☉, τὸ, fractura, Dioſc. ὀστῶν κατάγματα, oſſa rupta & fracta, &c. Pro quo, etiam dicitur κάτηγμα, idem

idem apud Hippocr. Sic e iam, κατάκτης, fractor; & ἀκατακτος, ὁ, ὁ, fragilis; Dio. Omnia, ex κατὰ & ἄγω, frango; unde, ἄγμα, fractio, & κατάγω, confringo, &c. V. Item κάταγμα, τὸ, signif. id, quod netur, glomus; ut, verbale, à κατάγω, deduco, deorsum duco, &c. Item, deducere filum, lanas, &c. i. e. nere, &c.

Καταγνοίην, ης, η, a. 2. opt. act. verbi καταγινώσκω, damno, quod vide. a. 2. sub. καταγνῶ, a. 2. imperat. κατάγνωθι.

Καταγνύω, frango, vide κατάγω.

Καταγνῷ, ῷς, ῷ, a. 2. sub. act. καταγνῶναι a. 2. inf. ejusd. verbi.

Κατάγνωσις, exp. damnatio, seu, condemnatio, Greg. & Thuc. l. 3. Est verbale, à καταγινώσκω, cognosco; item, arguo, reprehendo; damno, condemno, &c. V.

Καταγογγύζω, adversus aliquem murmuro; obmurmuro, &c. Ex κατὰ & γογγύζω, V.

Καταγοητεύω, præstigiis illudo; idem quod γοητεύω, id V.

Κατάγομαι, deducor, descendo; item, frangor, confringor, &c. Est pass. ab act. κατάγω, V.

Καταγομφόω, (& συγκαταγομφόω) affligo, infligo, &c. Vide γομφόω.

Καταγορεύω, defero, indico, i. e. καταμηνύω, arcanum enuntio, prodo, id, quod occultum est, detego, &c. Nam ejus verbale, καταγόρευσις, est delatio, arcani enuntiatio, &c. Ex κατὰ & ἀγορεύω, videatur id; vide etiam sequentia.

Καταγορεύειν, accusare, vel exponere. Th. ἀγορὰ, forum.

Καταγόρευσις, εως, ἡ, expositio: à præced.

Κατάγραπτος, ὁ, ὁ, descriptus, perscriptus; item, pictus, depictus; notis & punctis distinctus, &c. Sic, κατάγραφος, idem, & καταγραφὴ, perscriptio, conscriptio; ut, καταγραφὰς τῶν στρατιωτῶν ποιεῖσθαι, apud Polyb. est, milites conscribere; item delineatio; Plut. in Sympos. &c. Omnia, à seq. καταγράφω, V.

Καταγράφω, describo, delineo: ab Herodoto pro dilaniare. Th. γράφω, scribo: f. ψω.

Καταγυιόω, ῶ, enervo, imbecillem reddo, deartuo, &c. (Item, idem quod ἐγγυιόω, id vide) ex κατὰ & γυιόω, &c. V.

Καταγυμνάζω, exerceo, vide γυμνάζω.

Καταγύναιξ, αικος, ὁ, & καταγυνής, mulierosus, ex κατὰ & γυνὴ, αικος, ἡ, tanquam à γυναιξ, &c. V.

Καταγχω, suffoco, offoco, strangulo, &c. Ex κατὰ & ἄγχω, idem, &c. V.

Κατάγω, κατάγνυμι, vel, καταγνύω, confringo: f. κατάξω· legitur etiam Att. κατεάξω, a. 1. Att. κατέαξα, præs. pass. κατάγνυμαι, confringor, a. 2. pass. κατεάγην, ης, η, a. 2. sub. pass. κατεαγῶ, ῇς, ῇ, & in 3. pl. κατεαγῶσιν. Ex κατὰ & ἄγω, seu ἄγνυμι, frango.

Κατάγω, deduco: f. κατάξω. p. καταγήοχα, Att. a. 2. κατήγαγον, Att. a. 2. sub. act. καταγάγω, ῃς, ῃ, a. 2. inf. καταγαγεῖν, a. 2. part. act. καταγαγὼν, οῦσα, όν. perf. act. κατῆχα. perf. pass. κατῆγμαι, ῆξαι, ῆκται. a. 1. pass. κατήχθην, ης, η, devectus fui: ex κατὰ, deorsum, & ἄγω, duco.

Καταγωγὴ, & καταγώγιον, diversorium: à κατάγομαι, diversor. Th. ἄγω, duco.

Καταγωγικὸς, cui opponitur ἀναγωγικὸς, i. e. mysticus, apud Ariop. Item, καταγωγὶς, ιδος, ἡ, indumentum muliebre, fimbria; utrumque, à præced. κατάγω, V.

Καταγωνίζομαι, debello: f. ίσομαι. p. pass. κατηγώνισμαι. a. 1. m. κατηγωνισάμην, ω, ατο. Ex κατὰ & ἀγωνίζομαι, certo. Th. ἀγὼν, certamen.

Καταγωνισμὸς, expugnatio, subactio, & quasi debellatio; est verbale, à præced. καταγωνίζομαι, V.

Καταδαίνυμαι, epulor, comedo, ab δαίνυμαι, idem, V.

Καταδαίομαι, devoro, comedo: à δαίω, epulum præbeo.

Καταδάκνω, mordeo, præs. ind. ex κατὰ & δάκνω, idem: f. δήξομαι. a. 2. ἔδακον.

Καταδακρύω, defleo, ex κατὰ & δακρύω, V. Sic, καταδαμάζω, & καταδάμναμαι, edomo, perdomo, à δαμάζω, V. Καταδάμναμαι, vero, usurpatur etiam passivè, pro, domor, in Epigr. Item, καταδάνειος, obæratus; unde καταδάνειος οὐσία, bona oppignerata creditoribus; scribitur etiam καταδανεῖος (circumflexè) qui est in ære alieno, &c. à Th. δάνος; unde καταδάνειον, τὸ, &c. V. καταδαπανάω, sumptus facio; unde, καταδαπάνη, consumptio; à δαπανάω, & δαπάνη, V. καταδάπτω, devoro; & καταδάπτομαι, lacero; ut &, καταδαρδάπτω, idem, dilaniando voro; à δάπτω, & δαρδάπτω, quæ vide. Καταδαρθάνω, obdormio; unde, καταδαρθεῖν, infin. a. 2. dormire; item, καταδαρθεὶς, part. pass. qui obdormivit, consopitus; apud Aristoph. in Pluto, &c. à Th. δαρθάνω, comp. ut antecedentia, cum Præpos. κατά.

Καταδεέστερος, α, ον, minor, inferior, comparat. à

Καταδεὴς, έος, ὁ, ἡ, cui aliquid deest, non expletus omnibus numeris, imperfectus. Th. δέω, vel δέομαι, egeo.

Καταδεῖ, pro δεῖ, indiget: ab eod. Th.

Καταδείδω, pertimesco; unde, καταδεῖσαι, (infin. a. 1. act.) formidare; à κατὰ & δείδω, V. Sic καταδεικνύω, vel, -νύμι; ostendo, ostento; item, instituo; à Th. δεικνύω, vel δείκνυμι; V. καταδειλιάω, ῶ, timidè, & ignave succumbo; extimesco, &c. à Th. δειλὸς, unde δειλιάω, &c. V. καταδειπνέω, cœnando absumo, & devoro; à Th. δεῖπνον, unde δειπνέω, &c. V. scil. comp. ut antecedentia, cum præp. κατά.

Καταδέξαι, Ion. pro καταδεῖξαι, ostendere, a. 1. inf. verbi καταδείκνυμι. Th. δείκνυμι, ostendo: f. δείξω.

Κατάδενδρος, plenus, & consitus arboribus; à Th. δένδρον, τὸ, V. Sic, καταδέξιος, dexter; vide δεξιὸς, idem;

καταδέομαι, ἔομαι, devincior, astringor; ex κατὰ & δέω, ligo; unde, δέομαι, δοῦμαι, ligor, vincior, &c. Item, καταδέομαι, rogo, precor, obsecro; à δέομαι, precor, &c. V. Sic καταδέρκω, aspicio; à Th. δέρκω, V. Κατάδεσις, astrictio; item, incantatio; apud Plat. Verbale, à καταδέω, devincio, &c. V. Καταδεσμεύω astringo, obstringo, devincio, &c. à δεσμεύω, V. κατάδεσμος, vinculum quo quis astringitur seu irretitur; item, incantatio; à nom. δεσμὸς, comp. ut cæt. anteced. cum κατά.

Καταδεύη, sc. ὁ ὑετὸς, apud Hesiod. 3. sing. præs. sub. à

Καταδεύω, madefacio. Th. δεύω, rigo. f. δεύσω.

Καταδέχομαι, recipio, admitto; (cui sic opponitur ἐκβάλλω) item, probo; & sustineo, i. e. passum, & non recuso; à κατὰ & δέχομαι, V.

Καταδέω, obligo: f. ήσω. a. 1. κατέδησα. p. καταδέδεκα, & κα. Th. δέω, ligo.

Καταδεῶς, ità ut aliquid desit, i. e. indigenter; adv. à καταδεὴς, V.

Καταδηϊόω, & καταδηόω, devasto, deprædor, exscindo; Hesych. à δηϊόω, & δηόω, quæ vide.

Κατάδηλος, ὁ, ὁ, ἡ, valde manifestus: ex κατὰ & δῆλος, manifestus.

Καταδημαγωγέω, f. ήσω, blande & populariter loquor, populum demulceo: ex κατὰ & δημαγωγέω, idem: quod ex δῆμος, populus, & ἄγω, duco.

Καταδημοβορέω, populum devoro, quæ sunt Reip. devoro: ex δῆμος, populus, & βορὰ pabulum, esca.

Καταδημοκοπέω, populariter, mihi populum servire perpello; ex κατὰ & δημοκόπος, qui populum veluti concutit, obrepens ei aliquâ arte; seu qui popularitate, populum sibi servire impellit; unde δημοκοπέω, popularitate illâ utor; Plut. & δημοκοπία, ejusmodi popularitas, quâ multitudini muneribus, & gladiatoriis spectaculis, &c. Obrepere quis solet; Plut. in Fab. à δημὸς, & κόπτω, scindo, item, impello, impulso; unde, κοπὴ, sectio; item, contusio, &c. Vide.

Καταδημομερίσαι, in populum distribuere; ex κατὰ, δῆμος, & μερίζω, quæ vide.

Καταδηοῦν, vastare, deprædari, &c. Infin. act. à καταδηόω, quod vide, in καταδηϊόω.

Καταδηριάομαι, ῶμαι, concerto, contendo; ex κατὰ & δηριάω, V. Sic, καταδιαιρέω, ῶ; id vide, à κατὰ & διαιρέω, V.

Καταδιαιτάω, condemno. Th. δίαιτα, vivendi mos.

Καταδιδεῖν, Ion. pro καταδιδόναι, influere, præs. inf. à

Καταδίδωμι, f. καταδώσω, distribuo; item influo. Th. δίδωμι, do.

Καταδιΐστημι, dirimo, intervallo separo & sejungo; ex κατὰ & διΐστημι, V.

Καταδικάζω, judico contra aliquem, condemno: f. άσω. a. 1. pass. κατεδικάσθην. f. 1. pass. καταδικασθήσομαι, ῃ, εται. Ex κατὰ & δικάζω, judico. Th. δίκη, jus.

Καταδίκη, condemnatio; mulcta; judicatum, seu res judicata; Plut. Item, κατάδικος, obnoxius è re judicatâ, qui dicitur & ὑπόδικος, damnatus judicio, &c. Utrumque, ex κατὰ & δίκη, V. Sic, καταδιφθερόω, ῶ, pelle obtego, corio intego; à διφθερόω, V. Item, καταδιψάω, ῶ, intensè sitio; à διψάω, V.

Καταδιώκω prosequor: f. ξω. a. 1. κατεδίωξα. Th. διώκω, prosequor.

Καταδοκεῖν, opinari. Th. δοκέω, videor.

Καταδολεσχέω, ῶ, nugor, garrio, inania verba profundo, vel, effutio, &c. à κατὰ & ἀδολεσχέω, V.

Καταδόμαι, cantu aures meæ feriuntur & personant: ab ᾄδω, cano. Th. ἀείδω, idem.

Καταδοξάζω, q. d. contrà opinor, vel, simpl. opinor, existimo; apud Xen. à δοξάζω, V.

Καταδουλόω, in servitutem adigo: f. ώσω. p. καταδεδούλωκα. a. 1. m. κατεδουλωσάμην, ω, ατο. a. 1. sub. m. καταδουλώσωμαι, ῃ, ηται, & in 3. pl. καταδουλώσωνται, præs. part. pass. καταδουλούμενος. Ex κατὰ & δοῦλος, servus.

Καταδούλωσις, εως, ἡ, subactio, servitus imposita, &c. Verbale, à præced. V.

Κατάδουπος, ου, ὁ, sonitus, viz. è corpore aliquo, in terram, ex alto decidente; item, cataracta; ut Suid. exp. in plur. neut. κατάδουπα, τὰ, cataractæ Nili, &c. Item, καταδουπέω, ῶ, sonitum edo ex alto, viz. decidens; cum sonitu decido, aut collabor, in Epigr. à Th. δοῦπος, unde δουπέω, &c. V.

Καταδοχὴ, receptio, ex Plat. de Leg. est verbale, à καταδέχομαι, V.

Καταδρέπω, idem quod δρέπω, decerpo.

Καταδρομὴ, ῆς, ἡ, incursio vel incursus, decursus: à κατατρέχω, quod à τρέχω, curro: a. 2. ἔδραμον.

Κατάδρομος, q. d. decursorium; locus in quo decurrunt equites; unde καταδρομέω, contrà curro, &c. Ex iisd. cum præced.

Καταδρύμματα, dilacerationes; ut, καταδρύμματα χειρῶν; lacerationes manuum; i. e. quæ factæ sunt à manibus, &c. Ex Euryp. Singul. esset κατάδρυμμα, verbale, à καταδρύπτω, idem quod seq. καταδρύπτομαι, vide.

Κατάδρυμος τόπος, locus sylvosus, Straboni; ex κατὰ & δρυμὸς, vide.

Καταδρύπτομαι, dilanio. Th. δρύπτω, lanio: f. ψω.

Καταδρυφράσσω, (pro καταδρυφράσσω) est δρυσὶν καταφράσσω, quercubus munio, & genera iter munio; ex κατὰ, δρῦς, & φράσσω, &c. Quæ vide etiam καταφράσσω.

Καταδύμεναι, Dor. vel Att. pro

Καταδῦναι, ingredi, a. 2. inf. act. verbi καταδύω, vel καταδύμι, demergo: a. 2. act. κατέδυν. Th. δύω & δύω, vel δῦμι, subeo.

Καταδυναστεύω, sub potestatem redigo, tyrannidem exerceo in aliquem: f. εύσω. p. καταδεδυνάστευκα. Ex κατὰ & δυναστεύω, sum princeps. Th. δύναμαι, possum.

Καταδῦναι, præs. inf. vide καταδῦναι.

Καταδύντα, occidentem, accus. sing. a. 2. part. act. à καταδὺς, ύντος, a καταδύμι, a. 2. κατέδυν. Th. δύω, subeo.

Καταδύνω, vide καταδῦναι.

Καταδὺς, ύντος, a. 2. part. vide præced. καταδύντα.

Καταδύσεο, Ion. pro καταδύσου, præs. imperat. pass. à καταδύσομαι, submergor, abdo me: quod ex futuro in præsens abit: ex κατὰ & δύσομαι, Poët. δύσομαι, mergor. Th. δύω, subeo.

Κατάδυσις, recessus, latibulum; item, immersio; est verbale, à καταδύω, vide.

Καταδυσωπέω, ῶ, exoro, persuadeo pudore scil. afficiendo, quo minus negetur quod rogatur, &c. à δυσωπέω, V.

Καταδύω, idem quod καταδύνω, penitus ingredior; item, demergo, submergo, V.

Καταδωροδοκέω, ῶ, corrumpo sordidis muneribus; item, sordida munera accipio; & passivè καταδωροδοκεῖσθαι, muneribus corrumpi; quod etiam activè usurpatur; ut καταδωροδοκεῖται, munera accipit; Aristoph. Item, in particip. καταδωροδοκούμενοι, dona largientes; Aristot. 2. Polit. ex κατὰ & δωροδοκέω, &c. V.

Καταείδειν, idem quod καταδεῖν, incantare, Th. ἀείδω, cano.

Καταειμένος, tectus, densus, Poët. pro καθειμένος, perf. part. pass. verbi καθέννυμι, seu καθέω, quod ex κατὰ & ἕω, induo: a. 1. εἷσα, perf. pass. εἷμαι.

Καταείνυον, tegebant, 3. pl. imperf. act. ex καταεινύω, quod ex κατὰ & εἰνύω, idem quod ἕω, induo.

Καταείσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi κατάειμι, pro κάτειμι, descendo, proficiscor. Th. εἶμι, seu ἕω, eo.

Καταέννυμι, sive καταεννύω, induo, convestio; Il. ψ. à κατὰ & ἐννύω, sive ἕννυμι; idem quod Th. ἕω, induo, &c. V.

Καταείδω, poëticè, pro, & ab, κατάδω, in prosa; occino, cantu obstrepo; item, incanto, ex κατὰ & ᾄδω, pro Th. ἀείδω, V.

Καταζάω, ῶ, longum vitæ tempus traduco, seu transigo, ex κατὰ & ζάω, V. Sic, καταζευγνύω, vel καταζεύγνυμι, conjungo, copulo, item castrametor; unde κατάζευξις, castrametatio, seu, castrorum metatio; Plut. Item, καταζυγόω, ῶ, unde, καταζύγωσις, libramentum, &c. à Th. ζεύγνυμι, V. Item, καταζευγοτροφέω, ῶ; i. e. καθιπποτροφῶ, in alendis equis consumo; à ζευγοτροφέω, V. Καταζώννυμι, & καταζωννύω, præcingo, circumcingo; unde, καταζῶσαι, αἱ, lora quibus Ephippia, & alia, equis alligantur; à Th. ζωννύω, vel ζώννυμι, &c. Vide. Καταθάλπω, concalefacio; à Th. θάλπω, vide.

Καταθαμβέω, vel καταθαμβέομαι, demiror cum stupore; ex κατὰ & θαμβέω, admiratione attonitâ stupeo. Them. θάμβος, τὸ, stupor.

Καταθάπτω, inhumo, consepelio; item, admiror cum stupore; ex κατὰ & θάπτω, V.

Καταθαῤῥέω, ῶ, fidenti animo sum, seu fiduciam sumo, adversus aliquem; fidenter, seu, audacter me gero, adversus aliquem; item, καταθαρσέω, pro eodem, ex κατὰ, & θαῤῥέω, seu, θαρσέω, vide.

Καταθεάομαι, respicio, suspicio; ex κατὰ & θεάομαι, V.

Καταθεῖναι, deponere, persolvere, a. 2. inf. act. &

Καταθεῖο, poneres, 2. sing. a. 2. opt. m. à κατατίθημι. Th. τίθημι, pono: f. θήσω, a. 2. ἔθην, a. 2. m. ἐθέμην, a. 2. opt. m. θείμην, θεῖο.

Καταθέλγω, demulceo; vel vehementer demulceo, & delinio, ex κατὰ & θέλγω, V.

Καταθέσθαι, reponere, a. 2. inf. m. &

Κατάθεσο, reconde, Poët. κάτθεο, a. 2. imperat. m. ejusd. verbi.

Κατάθεσις, εως, ἡ, depositio; item, positio; i. e. affirmatio; item, propagatio, dilatio; ut, κατάθεσις τῆς ἀμπέλου, propagatio vitium cum in terra sarmenta deprimuntur; est verbale, à κατατίθημι, seu pass.: κατατίθεμαι, V.

Καταθέω, discurro, vel potius, decurro; item, hostiliter, percurro, seu, incurro; ex κατὰ & θέω, V. Sic, καταθήγω, exacuo; à Th. θήγω, vide.

Καταθῆαι, deposueris, Ion. pro καταθῇ, 2. sing. a. 2. sub. m. à κατατίθημι, a. 2. κατέθην, Th. τίθημι, pono.

Καταθήκη, depositio; item, depositum, seu, fidei commissum; à κατατίθημι, id V.

Καταθήσειν, f. 1. inf. act. καταθήσῃ, repones, 2. sing. f. 1. m. ab eod. verbo.

Καταθλάω, ῶ, f. άσω, confringo. Th. θλάω, frango.

Καταθλέω, f. ήσω, athleticis exercitationibus operam do; item vinco: ex κατὰ & ἀθλέω, certo. Th. ἄεθλος, certamen.

Καταθνήσκω, intereo; à Th. θνήσκω, vide.

Καταθνητὸς, οῦ, mortalis: dat. pl. καταθνητοῖς. Ex κατὰ & θνητὸς, quod à θνήσκω, morior.

Καταθοινάω, absumo epulando, absumo in cœna, depascor; vel, simpliciter comedo; ex κατὰ & θοινάω, V. Sic, καταθολόω, ῶ, turbo, turbidum reddo; à θολόω, V. Καταθορέω, desilio; ut, apud Luc. καταθορέντες ἀπὸ τῶν ἵππων; ex equis desilientes; à θορῶ, seu θορέω, V. καταθρασύνομαι, audax sum, audacter, & libere loquor; ex κατὰ & θρασύνω, in pass. θρασύνομαι, V.

Καταθραύσας, αντος, a. 1. part. act. a

Καταθραύω, effringo. Th. θραύω, frango: f. σω.

Καταθρέω, ῶ, infpicio, vel perfpicio; ex κατὰ & Th. ἀθρέω; V. Sic καταθρώσκω, defilio; ut καταθρώσκω τὴν αἱμασίαν, de maceria defilio, apud Herodot. à Th. θρώσκω; V.

Καταθυμέω, animo concido, & labafco, Xenoph. Item confidero; ex iifd. cum feq.

Καταθύμιος, α, ον, gratus, a, um: ex κατὰ, & θυμός, animus.

Καταθυμίας, ex animi fententia, libenter, omnino κατὰ θυμὸν, fecundum mentem, &c. adverb. eft à præced. vide.

Καταθυμοβορέοιεν, animi affectibus devores, 2. fing. a. 1. fub. ex κατὰ & θυμοβορέω, animum exedo triftitiâ: quod à θυμὸς, animus, & βορὰ, pabulum, efca.

Καταθύομαι, fafcino, incanto, excanto, excanto fuffimentis; item vaticinor, &c. Hefych. eft paffiv. à fequ. act. vide.

Καταθῦσαι, a. 1. inf. act. à

Καταθύω, occido. Them. θύω, macto: f. θύσω;

Καταθώμεθα, deponamus, 1. pl. a. 2. fub. m. à κατατίθημι. Th. τίθημι, pono: a. 2. ἔθηκα, a. 2. m. ἐθέμην.

Καταὶ, pro κατὰ; ut παραὶ, pro παρὰ, Gaza, l. 4. Gram.

Καταίβασις, dicitur apud Poëtas, pro κατάβασις, defcenfus; item καταιβάτης, pro καταβάτης defcenfor, & in fœm. gen. καταιβάτις κέλευθος, apud Apoll. exp. declivis via: item καταιβασίαι, αἱ, figna cœlitus ad terram demiffa, & καταιβαταὶ θύραι ἀνθρώποισι, expon. hominibus acceffæ fores; feu, per quas defcendere poffunt homines; à fing. mafc. καταιβάτης, pro καταβάτης, pervius; q. d. acceffibilis, quæ omnia, à καταιβαίνω, V.

Καταΐγδην, impetuofe, feu irruendo; Apoll. ex iifd. cum & à fequente; five, à καταΐσσω, V.

Καταιγὶς, ίδος, ἡ, procella: ex κατὰ & αἰγὶς, idem; quod ab ἀΐσσω, ruo.

Καταιγίζω, impetuofus fum; ut, καταιγίζουσα θάλασσα, mare tumultuans in Epigram. dici folet fæpe de vento, feu procella ingruente, aut delabente cum impetu, Il. β. &c. eft à præced. καταιγὶς, V.

Καταιδέσθαι, revereri: ab αἰδέομαι, idem. Th. αἰδὼς, ἡ, pudor.

Καταιδέω, ῶ; (quod & αἰδῶ, fed rarius) erubefcere facio, pudore perfundo, & ad venerationem cogo, vel impello, flecto animum, &c. Plut. eft act. à præced. paff. καταιδέομαι, οῦμαι, valde revereor; item, perpudet, &c. V.

Καταιθαλόω, ῶ, comburo: item, nigrifacio, fuliginofum facio, &c. ex κατὰ, & αἰθαλόω, uro; à Them. αἴθω, &c. vide.

Καταιθύσσειν, Poët. cum fplendore emittere: ab αἰθύσσω, fplendeo. Them. αἴθω, uro, fulgeo.

Καταίθω, Poët. comburo. Them. αἴθω, accendo.

Καταικίζω, defœdo, contumeliofe injurieque fœdo; Καταικίζομαι, verbero, fupplicio afficio, plecto, fœdo, &c idem quod act. ex κατὰ, & αἰκίζω, crucio, flagris cædo, &c. Th. αἰκία; vide.

Καταινεῖν, Ion. comprobare, collaudare, annuere: ab αἰνέω, laudo. Th. αἶνος, laus.

Καταίνεσις, affenfus, vel approbatio: item fponfio, verbale, à præced. καταινέω, ῶ, acquiefco: item concedo petenti, &c. vide.

Καταινύω, Poëticè pro κατανεύω, annuo, nutu affirmo, &c. V.

Καταῖξ, κος, ἡ, turbo, procella: ut, quæ cum impetu ingruat; à καταΐσσω; vide.

Καταιονάω, perfundo, infpergo, foveo, illino, &c. unde καταιόνησις, perfufio, fotus; ut καταιόνησις ἡ κατὰ κεφαλῆς, in balneis, Bud. ex Euft. ex κατὰ, & Th. αἰονάω; V.

Καταιρεθεῖσα, everfa, aorift. 1. part. paff. &

Καταιρεόμενος, Ion. pro καθαιρεόμενος, præf. part. paff. à

Καταιρέω, Ion. pro καθαιρέω, everto, feliciter conficio. Th. αἱρέω, capio.

Καταίρω, (de navigantibus) appello, applico, deferor, defcendo, advenio: Them. αἴρω, tollo: fut. ἀρῶ, p. ἦρκα.

Καταισθάνομαι, intelligo, fentio, &c. ex κατὰ, & αἰσθάνομαι, V.

Καταΐσσω, feu καταΐσσω, cum impetu delabor, defcendo, vel deferor, & fimpl. pro irruo; ex κατὰ, & Th. ἀΐσσω, vel αἴσσω, &c. V.

Καταισχῦναι, a. 1. inf. act. à

Καταισχύνω, pudefacio, dedecoro: f. καταισχυνῶ, p. κατῄσχυκα, a. 1. κατῄσχυνα, præf. paff. καταισχύνομαι, pudefio: imperf. κατῃσχυνόμην, ου, ετο, a. 1. ind. paff. κατῃσχύνθην, ης, η, a. 2. imperat. καταισχύνθητι, a. 1. opt. καταισχυνθείην, a. 1. fub. paff. καταισχυνθῶ, ῇς, ῇ, f. 1. paff. καταισχυνθήσομαι, ῃ, εται. Ex κατὰ & αἰσχύνω, pudefacio. Th. αἶσχος, τὸ, turpitudo.

Καταισχύνομαι, futur. οῦμαι; erubefco, 1 Petr. c. 2. & Rom. 11. eft ex iifdem, cum præced. καταισχύνω; V. undè etiam, καταισχυντὴς, qui dedecore afficit, aut probro, &c.

Καταιτιᾷ, 3 fing. præf. à

Καταιτιάω, f. άσω, accufo, criminor. Th. αἰτία, crimen, caufa.

Καταιτιάομαι, ῶμαι, infimulo; idem cum præced. act. Sed aliquando, paffivè ufurpatur, ut καταιτιαθεὶς, delatus, accufatus, apud Polyb. l. 3. unde καταιτίασις, criminatio, accufatio, &c. Plut. ex κατὰ, & αἰτιάομαι; V.

ΚΑΤΑΙΤΥΞ, υγος, ἡ, caffis, galea fine criftâ, & depreffa: παρὰ τὸ κάτω τετύχθαι.

Καταιωρέομαι, οῦμαι, dependeo. Th. αἰωρέω, f. ήσω, in fub ime tollo.

Κατακαεὶς, εῖσα, ὲν, aorift. 2. particip. paff. &

Κατακαήσομαι, ῃ, εται, f. 2. paff. à κατακαίω, exuro; quod vide.

Κατακαίνίζω, & κατακαίνω, conficio, interimo; à Th. καίνω, undè καινὶς, ίδος, ἡ, &c. V.

Κατακαίριος, ε, ὁ, ἡ, lethalis, lethifer: à καιρὸς, occafio.

Κατακαίω, exuro: imperf. κατέκαιον, f. κατακαύσω, a. 1. κατέκαυσα, a. 1. inf. κατακαῦσαι, a. 2. κατέκαον, perf. κατακέκαυκα, a. 1. ind. paff. κατεκαύθην, exuftus fui: f. 1. paff. κατακαυθήσομαι, a. 2. ind. paff. κατεκάην, ης, η, f. 2. paff. κατακαήσομαι. Ex κατὰ, & καίω, uro.

Κατακαλέω, fut. έσω, advoco, accerfo, acquiro, invoco, imploro: κατακαλέομαι, οῦμαι, idem. Them. καλέω, ῶ, voco.

Κατακαλλύνω, exorno; item verro; à καλλύνω, V.

Κατακαλύπτω, obtego, f. ψω, p. κατακεκάλυφα, a. 2. κατεκάλυβον. Them. καλύπτω, tego.

Κατακαλύπτομαι, obtegor, operior; unde verbalia, κατακάλυμμα, operimentum, velamen; & κατακάλυψις, velatio, ipfe actus tegendi, &c. a præced. act. V.

Κατακάμπτω, deflecto, detorqueo, Plat. in Tim. κατέκαμψεν εἰς κύκλον, in orbem torfit, in paff. κατακάμπτομαι, idem; ut κατακαμπτόμενος ὑπὸ τῆς ἠπείρου, qui deflexi à continentia; Bafil. inde verbale, κατάκαμψις, εως, ἡ, inflexio; ex κατὰ, & κάμπτω; V. Sic καταkαπηλεύω, adultero cauponum more, à καπηλεύω; V.

Κατακάρα, Atticè dici aiunt, pro ἐπὶ κεφαλὴν, in caput, ex κατὰ & κάρα; vide.

Κατακάρδιος πληγὴ, ictus in cor directus, q. d. plaga contra cor, &c. Herodian. l. 6. ex κατὰ, & καρδία; V. Sic κατάκαρπος, fructuofus, frugifex; ut κατάκαρπος ἐλαία, frugifera olea; Pfalm. 51. undè κατακάρπιον; ου, τὸ, fructus; vel, idem quod περικάρπιον, fructûs involucrum: Item κατακαρπόω, ῶ, adoleo, & κατακάρπωσις, exp. cinis; Levit. 6. omnia à Th. καρπὸς, &c. V. Sic etiam κατακάρφω, deficco, exficco: item è confpectu, feu è medio tollo; Hefych. corrumpo, demolio, &c. à Th. κάρφω, V.

Κατακάσα, Suidæ eft κατωφερὴς, libidinofa, prona in libidinem; ex κατὰ, & κάσα, meretrix, &c. V. Item κατακάσαι, ab eod. Suid. & Hefych. expon. ignis fupplicio digna; ut in plur. fœm. κατακάσαι, αἱ, infelices, quæ ob flagitium, ignis fupplicio funt dignæ, ἄξιαι τοῦ κατακαυθῆναι, &c.

Κατάκαυμα, quod exuftum, feu combuftum eft: item ambuftum, & in plur. κατακαύματα, ambufta, Gaza; verbale, à κατακαίω; V.

Κατακαύσει, exuret, f. 1. ind. act. verbi κατακαίω; quod vide.

Κατάκαυσις, εως, ἡ, aduftio, exuftio, combuftio, &c. Item κατακαύτης, combuftor: undè κατακαῦται, erant quidam, apud Cretenfes, à cremandis cadaveribus mortuorum, fic dicti; de quibus Plut. in Hellenicis, verbalia, à prima, fecunda, & tertia perf. præt. paff. verbi κατακαίω; V.

Κατακαυχάομαι, ῶμαι, glorior adverfus aliquem. Th. καυχάομαι, glorior: f. ήσομαι.

Κατακαχύσαι, ab Hefych. & Suid. expon. [illegible]

ῥεῖξαι; itidemque Eustathius apud Pausan. Metaph. pro κατακαρύξαι, καὶ συντεῖλαι, poni dicit; ex κατὰ, & καχεύω, confundo, turbo; à Them. κάχεος; vide.

Κατάκειμαι, σαι, ται, jaceo, decumbo, accumbo: imperf. κατεκείμην, σο, το, præs. inf. κατακεῖσθαι, præs. part. κατακείμενος, η, ον, f. κατακείσομαι. Th. κεῖμαι, jaceo.

Κατακείρω, detondeo: Metaph. absumo. Th. κείρω, f. κερῶ, tondeo.

Κατάκεισο, pro κατάκεισο, recumbe, præs. imperat. verbi κατάκειμαι; quod vide.

Κατακείω, dicitur, pro κατακαίω, comburo, &c. V.

Κατακεκλιμένος, perf. part. pass. verbi κατακλίνομαι, inclinor. Th. κλίνω, inclino: f. νῶ, p. κέκλικα.

Κατακέκριται, condemnatus est, 3. sing. perf. pass. a κατακρίνω, condemno, judico: f. νῶ, a. 1. κατέκρινα. Them. κρίνω, judico.

Κατακελεύω, hortor; & peculiariter, hortor, ut nauta, seu nautico hortamento utor: Item silentium indico; apud Aristoph. Undè κατακελευσμός, ὃ, ὁ, species cantus, quo in Pythicis ludis, uti solebant; videtur fuisse adhortatio illa, quâ Apollo, ad feriendum serpentem, à Delphis incitabatur; vide Poll. lib. 4. cap. 10. ex κατὰ, & κελεύω; V. Sic κατακενόω, exinanio, evacuo, à κενόω, &c. V. κατακεντάω, & τέω, (vel, κατακεντάννυμι) pungo, stimulo, vulnero, confodio, &c. Undè κατακέντημα, τὸ, punctum, punctionis, sive punctûs opus; à Th. κεντέω; V.

Κατακεράννυμι, commisceo, permisceo, contempero; undè κατακεράσαι, contemperare, infin. aor. 1. item verbalia, κατακέρασις, ιος, ἡ, contemperatio, commistio, & κατακεραστικός, contemperandi vim habens ex κατὰ, & κεράννυμι; V. Sic κατακεραυνόω, ῶ, fulmine icio, seu interficio, à κεραυνόω; V. Item κατακερδαίνω, quæstum facio, &c. à κερδαίνω; V. κατακερματίζω, in minutos numulos redigo, seu minutis numulis commuto; Aristoph. Item general. in minutas partes comminuo, seu disseco; à κερματίζω; V.

Κατακερτομεῖν, verbis mordacibus insectari: vide in κέρτομα.

Κατακερχνοῦμαι, exp. τραχύνομαι; i. e. asper fio, exasperor; Hesych. ex κατὰ, & κερχνόω; V.

Κατακεχύαται, Ion. pro κατακέχυνται. Vide in κέχυνται.

Καταχκῆμεν, cremare, Ion. pro κατακῆαι, a. 1. inf. act. verbi κατακαίω, cremo: quod à καίω, idem, f. καύσω, a. 1. ἔκαυσα, & ἔκηα.

Κατακηλέω, ῶ, demulceo, permulceo, suavitate auditûs animum delinio: undè κατακηλητικός, i. e. πραϋντικός, leniendi vim habens, qui permulcere potest animum, seu demulcere, & delinire suavitate auditûs; à Them. κηλέω; vide.

Κατακηρώσαντες, a. 1. part. act. verbi κατακηρόω, cerâ tego: ex κατὰ & κηρὸς, cera.

Κατακίνησις, εως, ἡ; q. d. dimotio: quasi verbale à κατακινέω; ex κατὰ & κινέω; vide.

Κατακιρνάω, contempero, permisceo: ex κατὰ, & κιρνάω, idem quod Th. κεράννυμι, vel κεράω; V.

Κατακισηρίζω, pumice defrico & destringo; pumice lævigo; Athen. l. 12. ex κατὰ, & κίσηρις, εως, ἡ, pumex; à Th. κὶς, cis, &c. V.

Κατακλάζω, idem quod κατακλήζω; id vide.

Κατακλαίω, defleo; item lachrymando afficio, sive ad misericordiam, commoveo lacrymis; q. d. lacrymas, & misericordiam concito, &c. Plat. ex κατὰ, & Th. κλαίω; V.

Κατάκλασις, εως, ἡ, fractio, perfractio, &c. verbale, à seq.

Κατακλάω, frango, f. άσω, aorist. 1. κατέκλασα, ας, ε. Them. κλάω, frango.

Κατακλεὶς, εῖδος, ἡ; quod claudendis foribus adhibetur; Poll. Aristoph. &c Item pars scapularum, sub pectore in collum desinens; Poll. Item κατακλεῖδες, in veste muliebri, erant parva quædam foramina, in quæ immittebantur fibulæ, ab Hom. κληῖδες, appellatæ, Od. σ. Item κατάκλειστος, inclusus, conclusus; utrumque à seq. V.

Κατακλείω, includo, f. είσω, aorist. 1. κατέκλεισα, ας, ε. Them. κλείω, claudo.

Κατακληΐζω, & κατακληΐσω, pro quo Doricè, κατακλάζω, concludo, &c. idem quod, & pro κατακλείω; id V.

Κατακληροδοτέω, forte distribuo: à κληροδότης, ου, ὁ, testator: quod ex κλῆρος, sors, & δότης, dator. Them. δίδωμι, do.

Κατακληρονομέω, fut. ήσω, hæreditatem adeo, hæres fio: item hæredem facio, & forte distribuo: à κληρονόμος, hæres, quod à κλῆρος, sors, & νέμω, distribuo.

Κατακληροῦμαι, sortitò accipio, sortior: ex κατὰ & κληρόω, forte lego. Th. κλῆρος, sors.

Κατακληρουχέω, ῶ, in colonias describo & partior: item in sortem accipio, forte assignatum possideo, ut coloni & veterani; Herodot. ex κατὰ, & κληρουχέω; vide.

Κατακληρόω, forte lego, seu delego, 1 Reg. c. 24. ex κατὰ, & κληρόω; V.

Κατάκλησις, evocatio; item κατακλησία, convocatio multitudinis, &c. Utrumque verbale, à κατακαλέω, ῶ; V.

Κατακλιθεὶς, discumbens; item κατακλινεὶς, έντος, inclinatus; Aristoph. νεφ. ubi, Interpr. τὸ κατακλινεὶς, κοινὸν, τὸ δὲ κατακλιθεὶς, ἀττικόν; undè etiam, κατακλινήσομαι; apud eundem in equitib. omnia a seq. κατακλίνω, V.

Κατακλιθῆναι, a. 1. inf. pass. &

Κατακλῖναι, dejicere, aorist. 1. infinitiv. act. à

Κατακλίνω, facio discumbere, discumbo: f. νῶ, p. κατακέκλικα, a. 1. κατέκλινα, a. 1. imperat. κατάκλινον, άτω, a. 1. ind. pass. κατεκλίθην, aorist. sub. passiv. κατακλιθῶ, ῇς, ῇ, aorist. 1. inf. pass. κατακλιθῆναι. Ex κατὰ & κλίνω, reclino.

Κατακλινὴς, qui reclinatus decumbit, & qui decumbit in lecto ob adversam valetudinem Poll. valetudinarius, &c. à præced. κατακλίνω, V.

Κατάκλισις, discubitus, decubitus, accubitus, val accubatio, &c. Item loci cessio honoris gratiâ, &c. Item κατάκλιτον, lectulus discubitorius, vel sedes in qua reclinare possumus, &c. Utrumque itidem à præced. κατακλίνω; vide.

Κατακλύζω, inundo, submergo, f. ύσω, p. κατακέκλυκα, perf. pass. κατακέκλυσμαι, a. 1. pass. κατεκλύσθην, a. 1. part. pass. κατακλυσθεὶς, submersus: ex κατὰ & κλύζω, lavo.

Κατάκλυσις, proluvies, illuvies, seu illuvio; idem cum seq. Κατακλυσμός, inundatio aquarum ea scil. quæ in bibliis commemoratur; Matth. 24. Item, Metaph. Κατακλυσμὸς, de molestiis, quæ mentem velut obruunt; apud Synes. Sic, Κατακλυσμὸς τῶν πραγμάτων, oblivio, memoriam rerum obluens; apud Demosth. à præced.

Κατακλυσμὸς, ὃ, ὁ, diluvium: à præced.

Κατακλῶθη, ης, ἡ, fatum; (εἱμαρμένη) est à seq. κατακλώθω; V.

Κατακλώθω, fila deduco, deduco stamina, peculiariter fatalia stamina duco. Th. κλώθω, neo.

Κατακνάω, concido, disseco; item derado, abrado, destringo, defrico, in tenues partes attero, &c. Item, Κατακνήθω, derado: Item, pruritum commoveo, prurire facio, titillo, &c. Utramque, à κατὰ, & Them. κνάω; unde κνήθω, &c. vide.

Κατάκνησις, vel κατακνῆστις, i. e. τυροκνῆστις; culter, quo caseum deradimus, seu abradimus, &c. Est verbale, à præced. κατακνάω; V.

Κατακνιδόω, pungo, scarifico; q. d. urticâ uro, vel urticæ in modum, uro, seu pungo, &c. ex κατὰ, & κνίζω, undè κνίδη, &c. V.

Κατακνίζω, concido; item carpo, obtrecto: item titillo, pruritum excito: ex κατὰ, & κνίζω, rado. Them. κνάω, idem.

Κατακοιμάζω, sopio, mulceo, &c. Item idem quod sequ. κατακοιμάω; vide. Unde etiam, κατακοιμαστής, cubicularius, &c.

Κατακοιμάω, edormio: vide in sequent.

Κατακοιμηθήτω, cubet, a. 1. imperat. pass. verbi κατακοιμάω, f. ήσω. Th. κοιμάω, cubare facio.

Κατακοιμητικός, q. d. soporivus, sive soporativus; i. e. aptus, ad inducendum somnum, peculiaritèr autem τὸ κατακοιμητικὸν, appellabatur, id epithalamium, quod vesperi canebatur ad mediam usque noctem, donec somnum caperent, sicut matutinum διεγερτικὸν, vel ὄρθριον, vocabatur ut tradit Schol. Theocriti; est verbale, à κατακοιμάω; V.

Κατακοιμίζω, idem quod κατακοιμάω. V. præced.

Κατακοιμιστὴς, apud Plut. (est idem quod κατακοιμαστὴς) cubicularius; verbale à præced.

Κατακοινωνέω, communico, impertior; ex κατὰ & κοινωνέω; V.

Κατακοιρανέουσιν, administrant, 3. pl. ind. præs. act. ex κατὰ & κοιρανέω, impero. Th. κοίρανος, princeps.

Κατάκοιτος, ου, ὁ, ἡ, qui in cubili est, jacet aut dormit: ex κατὰ & κοίτη, cubile.

Κατακολλάω, glutino, agglutino, &c. à Th. κολλάω; V.

Κατακολουθέω, ῶ, subsequor: cum dat. f. ήσω, a. 1. κατηκολούθησα, a. 1. part. act. κατακολουθήσας, αντος, in f. g. ασα, perf. act. κατηκολούθηκα. Th. ἀκόλουθος, ου, ὁ, ἡ, comes.

Κατακολπίζω, in sinum deflecto, sinus sequi, & circum ire; Thuc. l. 8. Undè κατακόλπισις, in sinum receptio; ex κατὰ & κολπίζω, &c. V. Sic Κατακολυμβάω, aquis ingurgito me, urinor, nato; undè verbale, Κατακολυμβητὴς, οῦ, ὁ, qui aquas subit, ut spongias, petris adhærentes avellat, & extrahat; Poll. l. 7. c. 30. Urinator, &c. à Th. Κολυμβάω; V. Κατακομίζω, deporto, deveho, defero: Item reporto, comporto, conveho, &c. Unde verbalia Κατακομιδὴ, deportatio, comportatio; Thuc. & κατακόμιστος, qui facilè devehitur, seu exportatur, &c. à Them. κομέω, undè κομίζω, &c. V. Item Κατάκομος, qui disjecta comâ est; vel qui densâ comâ est; Poll. à Them. κόμη; V. Sic Κατακομψεύεσθαι, scitè & eleganter dicere; (i. e. πιθανῶς λέγειν) Basil. à Them. Κομψὸς, undè κομψεύω, &c. V. Κατακονὰ, & Κατακονὴ, interemptio, seu peremptio, destructio, &c. verbale à Κατακαίνω; V. Κατακονάω, ῶ, acuo, exacuo; item corrumpo, & attenuo atterendo; ut scil. cos acuens ferrum, illud atterit, & attenuat, Euryp. à Th. ἀκόνη, undè ἀκονάω, &c. V. Κατακονδυλίζω, & Κατακονδυλέω, pugno percutio, & obtundo, propriè, digitis, in condylos contractis, verbero, pugnum impingo, &c. à Them. κονδύλος, undè κονδυλίζω, &c. V. comp. scil. ut cæt. anteced. cum præpos. κατά.

Κατακοντίζειν, telis confodere. Th. ἄκων, οντος, ὁ, jaculum.

Κατακοπὴ, decisio, deptuatio, vel detruncatio; ex κατὰ, & κοπὴ; seu verbale, à seq. κατακόπτω; V.

Κατακοπεὶς, εῖσα, ὲν, concisus, a, um; à κόπτω, scindo, a. 2. ἔκοπον, p. m. κέκοπα.

Κατάκοπος, ου, ὁ, ἡ, furiosus, insanus; item defessus, labore confectus: ab eod. Them.

Κατακόπτω, concido, f. ψω, p. κατακέκοφα, præs. part. f. g. κατακόπτουσα. Th. κόπτω, scindo.

Κατακορέννυμι, exsatio, exsaturo; undè inf. aor. 1. Κατακορέσαι, exsaturare, &c. & κατὰ, & κορέννυμι; idem quod Th. κορέω, satio, &c. V. Undè etiam, κατακορῆ, τὰ; crebra, neut. plur. à sing. masc. Κατακορὴς, έος, multus, redundans, satiatus, satur, fastidium afferens; item fastidiens, item merus, purus, sincerus, &c. Undè κατακορὲς, & κατακορέως, adv. admodùm, plenè, quantum satis est, sincerè, &c. omnia ex κατὰ, & κορέω; V.

Κατακερματίζω, deputo, amputo, detrunco; ex κατὰ & κερματίζω; V.

Κατακορὴς, οῦς, ὁ, ἡ, satur: &

Κατακόρως, adv. abundè, crebrius. Them. κορέω, satio.

Κατάκορρος, ut κατάκορρος οἰκία, domus, alterâ parte, prolixior, angustiorque; ut exponitur, apud Aristot. l. 1. Œcon. ex κατὰ, & Th. κείρω, unde κόρρη, &c. V.

Κατακοσμέω, f. ήσω, compono, orno, digero in ordinem, colo: ex κατὰ & κοσμέω, orno, ordino. Th. κόσμος, ordo, ornatus.

Κατακόσμησις, ordo & digestio rerum, & apta compositio; Plat. verbale, à præced. κατακοσμέω, V.

Κατακοτταβίζειν, idem quod κοτταβίζειν, id vide.

Κατακούειν, pro ὑπακούειν, obtemperare. Th. ἀκούω, audio.

Κατακράζω, reclamo, obstrepo, occlamo, clamore obtundo, &c. ex κατὰ & κράζω, V.

Κατάκρας, idem quod κατακάρας, seu κατὰ τῆς κεφαλῆς; ex κατὰ scil. & κρὰς, ατὸς, idem quod, & per Sync. factum ex κράας, ατος, ὁ, vel τὸ, & hoc idem quod κάρη, τὸ, indeclinabile, Ionicè, pro Th. κάρηνον, τὸ, caput. Nonnulli tamen volunt esse pro κατὰ κράτος, i. e. V. per vim; alii exp. prorsùs, funditus; i. e. παντελῶς, ὅλως, &c.

Κατάκρασις, ἡ, commistio, permistio, &c. Idem quod, & pro κατακέρασις, à verbo κατακεράννυμι, &c. V.

Κατακρατέω, f. ήσω, vinco, supero. Them. κράτος, τὸ, robur.

Κατακράτησις, subactio, domitio: item κατακρατητικὸς, cohibendi vim habens, seu sistendi, & compescendi, &c. verbalia, à præced.

Κατακράτος pro viribus, omnino, vehementer, per vim, & κατακράτος, εἷλε, V. expugnavit, vel disjunctè, κατὰ κράτος, V. κράτος.

Κατακράτος νικᾷν, per vim vincere, disjunctè κατὰ κράτος.

Κατακραυγάζω, idem quod κατακράζω, reclamo, occlamo, ut κατακραυγάζω σου, occlamo tibi; à Th. κράζω, undè κραυγάζω, &c. V.

Κατακρεουργεῖν, lanionum more concidere. Ex κρέας, ατος, τὸ, caro, & ἔργον, opus.

Κατακρεμάω, & κατακρεμαννύω, sive κατακρεμάννυμι, suspendo de Od. θ. in pass. κατακρεμάννυμαι, suspensus sum de, dependeo de, &c. Theophr. Hist. pl. l. 3. c. 9. unde κατακρέμαστος, dependens, seu, suspensus de, &c. Item pensilis; ex κατὰ & κρεμάω, undè κρεμαστὸς, &c. vide.

Κατακρῆθεν, Hom. Il. π. exp. κατὰ κρατὸς; seu κατὰ κάρας, i. e. κατὰ κεφαλῆς, vide κατάκρας.

Κατακρημνάω, & κατακρήμνημι, præcipito, præcipitem dejicio; unde pass. κατακρήμναμαι, præcipitor, præceps dependeo; idem quod κατακρημνίζομαι, præceps deorsùm agor, &c. à Th. κρημνὸς, undè κρημνάω, & κρημνίζω, &c. vide.

Κατακρημνίζω, præcipitem deorsum ago, præcipito, f. ίσω, a. 1. κατεκρήμνισα, a. 1. inf. κατακρημνίσαι, perf. act. κατακεκρήμνικα; perf. pass. κατακεκρήμνισμαι. ex κατὰ & κρημνὸς, præcipitium.

Κατάκρημνος, ου, ὁ, ἡ, præceps: à κρημνὸς, præcipitium.

Κατάκρης, idem quod κατάκρας, id vide.

Κατακριβόω, accurate, & exquisite rimor, ex κατὰ, & ἀκριβὴς; undè ἀκριβόω, &c. vide.

Κατακριδόω, loquacitate obtundo f. σω, p. κα. à κατὰ & ἀκρὶς, locusta: garrula nempe illa est, undè à locutione Latinè dicta, non (ut nonnulli volunt) à locis ustis.

Κατάκριμα, ατος, τὸ, condemnatio: à

Κατακρίνω, judico, fero sententiam contra aliquem, condemno: f. νῶ, a. 1. κατέκρινα, ας, ε, perf. act. κατακέκρικα, perf. pass. κατακέκριμαι, σαι, ται, a. 1. pass. κατεκρίθην, ης, η a. 1. sub. pass. κατακριθῶ, ῇς, ῇ & in pl. ῶμεν, ῆτε, ῶσι, f. 1. pass. κατακριθήσομαι, ῃ, εται. Th. κρίνω, judico, secerno.

Κατάκρισις, εως, ἡ, condemnatio: à præcedente.

Κατάκριτος, damnatus, condemnatus; ut κατάκριτος ἐπὶ θανάτῳ, rei capitalis damnatus, verbale à κατακρίνω; vide.

Κατακροταλίζω, magnoperè strepito; item Κατακροτέω, lætis plausibus excipio, seu comprobo, valdè laudo vel celebro, ex κατὰ & Th. κρότος, unde κροτέω, & κροτίζω, &c. V.

Κατακρουνίζω, instar salientis aquæ, deorsùm fluo, &c. ex κατὰ & Th. κρουνὸς, undè κρουνίζω, &c.

Κατακρούω, deorsùm pello, defigo, adigo: item repello, reprimo, & apud Plat. l. 8. de leg. traditur accipi pro fallo; undè verbalia κατάκρουσις, εως, ἡ, repressio, repressus desuper illatus, & κατακρουστικὸς, vim habens reprimendi, ex κατὰ, & Th. κρούω, &c. V.

Κατακρύπτω, occulto, tego. Th. κρύπτω, abscondo: f. ψω, a. 2. ἔκρυβον.

Κατακρύψαις, Æol. pro κατακρύψας, a. 1. part. act. &

Κατακρύψαντες, nom. pl. a. 1. part. act. à κατακρύπτω, occulto. Th. κρύπτω, abscondo, f. ψω, p. φα.

Κατάκρυψις, εως, ἡ, occultatio, dissimulatio, verbale, à κατακρύπτω; V.

Κατάκται, dicuntur, qui deducunt ad diversoria; εἰς πανδοχεῖα καταγόμενοι; Pollux: nam κατάκτης, propriè, deductorem sonat; à verbo κατάγω; vide.

Κατακτάμεναι, interficere, a. 1. inf. Dor. pro κατακτεῖναι; quod ex κατὰ & κτείνω, occido: f. νῶ, aor. 1. ἔκτεινα, a. 2. ἔκτανον.

Κατακτανέεσθαι, Ion. pro κατακτανεῖσθαι, f. 2. inf. m. à f. 2. m. κατακτανοῦμαι, verbi κτείνω, occido, f. 2. κτανῶ, perf. ἔκτακα, & Poët. ἔκταγκα.

Κατακτὰς, άντος, qui interfecit, aorist. 2. part. act. à κατάκτημι, pro κατακτείνω, aorist. 2. κατέκτην. Them. κτείνω, occido.

Κατακτάομαι, comparo, acquiro, habeo, &c. undè verbale κατάκτησις, acquisitio, Polyb. ex κατὰ & κτάομαι, V.

Κατακτείνω, interficio; ex κατὰ & κτείνω; V.

Κατακτενοκόμη, quæ pexis comis, seu capillis est, Hesych. ἐκτενισμένη; nam

κτεὶς

κλεὶς, pecten dicitur, & κόμη, coma, &c.
Κατάκτης, fractor, & κατακτὸς, fragilis, utraque verbalia, à κατάγω; V.
Κατάκτεια, ας, ἡ, Hesychio est ἱβεργὸς, sacrifica; ad verbum sonat, deductrix, vel fractrix, itidem verbale à κατάγω, vi. vel est fœm. à κατακτὴς, V.
Κατακυβεύω, in aleâ consumo & dissipo, & in pass. Κατακυβεύεσθαι, in alea consumi & dissipari: item in ludo aleæ superari & everti, ex κατὰ, & Th. κύβος; unde κυβεύω, &c. vide. Sic καλακυκλόω, circumcludo, à κυκλόω, V. Item καλακυλίνδω, seu καλακυλινδέω, devolvo, deorsùm volvo; ex κατὰ & κυλίνδω.
Κατακυλίσας, αντος, a. 1. part. act. à
Κατακυλίω, devolvo, f. ίσω. Th. κυλίω, volvo.
Κατακύπτεται, acc. sing. part. præs. act. f. g. à
Καταλύπτω, incurvo me, decumbo. Th. κύπτω, pronus sum, f. ψω.
Κατακυριεύω, dominor, cum gen. f. εύσω, a. 1. κατεκυρίευσα, a. 1. part. καλακυριεύσας, αντος, à κύριος, dominus. Th. κῦρος, εος, τὸ, authoritas.
Κατακυρόω, ῶ, confirmo; unde in actionibus, Κατακυροῦν τὴν ὠνὴν, est in auctionibus, licitatori rem venalem addicere, & adjudicari, & adjudicare; hinc Aor. 1. pass. Καλακυρωθεὶς, damnatus; ut ψήφῳ θανάτου καλακυρωθεὶς, mortis calculo damnatus; Eurip. in Oreste; ex κατὰ & κυρόω, vi. Sic etiam Κατακωλύω, prohibeo, veto, remoror, detineo, &c. à Th. κωλύω; V.
Κατακωχὴ, ῆς, ἡ, detentio, retentio, possessio: Item instinctus, seu afflatus numinis; idem quod κατοχὴ, quod est verbale, à verbo Κατέχω, ; vi. Undè etiam, κατακώχιμος, qui capi & detineri, seu contineri potest; i. e. ἁλωτὸς, Aristot. Eth. 10. & Pol. 2.
Καταλαβέσθαι, a. 2. inf. m. καλαλάβετε, 2. pl. a. 2. sub. act. καλαλαβόμενος, a. 2. part. m. verbi καταλαμβάνω, deprehendo, quod vide.
Καταλαβέω, pro καλαλαμβάνω, quod vide
Καλαλαβόμενος, a. 2. part. m. καλαλαβοῦσα, ης, a. 2. part. act. f. g. à καλαλαμβάνω, deprehendo: quod vide.
Καλαλαγνεύω, effœmino; undè καλαλαγνευθεὶς, effœminatus; ex κατὰ & λαγνεύω, vide.
Καλαλαζονεύομαι, f. εύσομαι, jactabundè aliquid dico vel facio, arroganter & vane commemoro: ex κατὰ & ἀλαζονεύομαι, me vendito, glorior. Them. ἀλαζὼν, ostentator.
Καταλαλέω, obloquor, loquacitate obruo, certo, detraho, cum gen. f. ήσω, p. καταλελάληκα. Th. λαλέω, loquor.
Καλαλαλιά, ᾶς, ἡ, obtrectatio, obloquutio:
Κατάλαλος, ου, ὁ, ἡ, obloquutor, maledicus: à λαλέω, loquor.
Καλαλαμβάνω, deprehendo, f. καταλήψομαι, p. καλείληφα, perf. inf. κατειληφέναι, a. 2. act. κατέλαβον, a. 2. part. καταλαβὼν, οῦσα, όν, perf pass. καλείλημμαι, perf. part. pass. καλειλημμένος, η, ον, a. 1. pass. κατειλήφθην, ης, η, a. 1. m. κατελαβόμην, ου, ετο, assecutus sum. a. 2. inf. m. καταλαβέσθαι, a. 2. part. m. καλαλαβόμενος ex κατὰ & λαμβάνω, capio.
Καλαλαμπτέος, Ion. pro καταληπτέος, deprehendendus: à præced.
Καλαλάμπω, illustro, illumino: à Them. λάμπω, V.
Καταλαμφθεὶς, εντος, ὁ, comprehensus, pro καταλειφθεὶς, apud Herodot. part. Aor. 1. pass. verbi præced. καταλαμβάνω, vide.
Καταλγύνομαι, doloribus, & molestiis afficior; ex κατὰ & Them. ἄλγος, unde ἀλγύνομαι, vide.
Καταλεαίνω, lævigo, ita contero, ut lævius fiat: Item explano; ex κατὰ & λεαίνω, V.
Καταλέγω, deligo, allego, f. ξω, perf. καταλέλεχα, præs. pass. καταλέγομαι, allegor, Th. λέγω, lego, colligo.
Καταλείβομαι, ῃ, εται, destillo, f. ψομαι, perf. λέλειμμαι. Th. λείβω, libo, f. ψω.
Κατάλειμμα, ατος, τὸ, reliquæ: Item.
Καλάλειπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, derelictus, utrumque verbale, à seq. καταλείπω, V.
Καταλείπω, εις, ει, relinquo, f. ψω, p. καταλέλειφα, a. 1. κατέλειψα, a. 2. κατέλιπον, a. 2. part. act. καταλιπὼν, όντος, perf. pass. καταλέλειμμαι, perf. part. pass. καταλελειμμένος, p. m. καλαλέλοιπα ex κατὰ & λείπω, linquo.
Καταλείφω, oblino, illino; (καλαχρίω) ut καταλειπτὸς μύρῳ, ex Aristoph. illitus unguento, seu inunctus, &c. ex κατὰ & λείφω. V.
Κατάλειψις, relictio, verbale, à καταλείπω; undè etiam καλάλειμμα, quod relictum est, reliquiæ; ut τὸ κατάλειμμα τοῦ λαοῦ, reliquus populus, 1 Reg. c. 13. Item καλάλειπτος, relictus, derelictus, &c.
Καταλελειμμένος, perf. part. pass. à præced. quod vide.
Καταλέλοιπα, p. m. verbi καταλείπω, quod vide.
Καταλέξεται, cubat, f. 1. m. 3. sing. à λέγομαι, cubare facio.
Καλαλέξω, Dor. pro καλαλέξω, recensebo, f. 1. verbi καλαλέγω.
Καταλεπτολογέω, ῶ, subtilitèr, & accuratè rimor; Aristoph. ex κατὰ, & λεπτολόγος, undè λεπτολογέω, &c. V.
Καταλεπτύνω, extenuo, seu attenuo, ex κατὰ, & λεπτύνω, V.
Καταλεύειν, pro καταλιθοῦν, lapidibus obruere, a. 1. κατέλευσα ex κατὰ & λεύω, lapido. Th. λᾶας, λάαος, ὁ, lapis.
Καταλέχομαι, fut. έξομαι, præt. εγμαι, dormio, requiesco, dormitum eo; idem quod, & pro καταλέγομαι; ex κατὰ & λέγω, cubare facio; undè λέγομαι, cubo, jaceo: aut etiam dormio, &c.
Καταλέω, ex κατὰ & ἀλέω, molo, f. έσω, & ήσω.
Καταλήγω, desino; item terminor, extremus sum; (& transitive etiam, interdum, ut λήγω, desinere facio;) ut, τὰ καλαλήγοντα, fines, confinia; idem quod λήγοντα, termini, &c. Undè verbalia, κατάληξις, terminatio, finis, clausula, & καταληκτικὸς, ut καταληκτικὸς στίχος, est versus, qui in pedem desinit imperfectum; sive καταληκτικὸν μέτρον, carmen, cui, ad perfectionem, syllaba deest, pendulum, dicitur à Trapezuntio, &c. ex κατὰ & λήγω, V.
Καταληΐζομαι, prædationibus incurso, vasto, deripio, &c. ex κατὰ & ληΐζομαι, V.
Καταληπτέον, occupandum est; item καταληπτὸς, οῦ, ὁ, comprehensibilis, qui comprehendi potest; ut τὸ καλαληπτὸν, quod obtineri potest; Thuc. l. 3. & apud Euryp. καταληπτὸν θεόθεν πένθος, luctus divinitùs acceptus: Sic καταληπτὸς σοφία, sapientia comprehensibilis, &c. Unde καλαληπτικὸς, comprehendendi facultate præditus, occupans, & avertens; ut καλαληπτικὴ φαντασία, imaginatio apprehensiva; à quo adv. καλαληπτικῶς; q. d. comprehensivè, ita ut comprehendi possit, adhibendo scil. καλαληπτικὴν φαντασίαν, &c. Item καλαλήψιμος, ad deprehensionem damnationemque conducens, & incitans, καλάληψις, εως, ἡ, deprehensio; i. e. inventio (γνώσεως, εὑρέσεως, αἰσθήσεως;) Item comprehensio, Thuc. l. 3. Item invasio; ut κατάληψις τοῦ ἱεροῦ, invasio templi; item adeptio, ut καλάληψις τῆς βασιλείας, adeptio regni, &c. Est etiam morbi cujusdam nomen, apud Medicos, quibus etiam dicitur, κάτοχος, κατοχὴ, & recentioribus, congelatio, est enim affectus inter phrenetidem, & lethargum, in quo subita fit detensio mentis corporisque, sensu motuque intercepto, &c. fit sæpius à melancholico humore, & non nunquam à sanguinis copiâ, &c. V. Gal. l. 4. de locis affectis; omnia verbalia, à καταλαμβάνω, f. καλαλήψομαι, à λήβω, &c. V. undè etiam καλάλημμα, assumptum, idem quod λῆμμα, &c. V.
Καλαλιθάζω, lapido, cum acc. f. άσω, perf. καλαλελίθακα, a. 1. κατελίθασα. Th. λίθος, ου, ὁ, ἡ, lapis.
Καλαλιθόω, ῶ, lapidibus obruo, seu cooperio (idem quod καλαλιθοβολέω; ex καλὰ λίθος & βολὴ, &c. V.) ex καλὰ & λιθόω, ab eod. Th. cum præced.
Καλαλιμπάνειν, Ion. pro καλαλείπειν, delinquere.
Καλαλιπαίνω, pinguem reddo, sagino; ex καλὰ & λιπαίνω, V.
Καλαλιπαρέω, ῶ, f. ήσω, impensè rogo, obtestor: ex κατὰ & λιπαρέω, assiduus sum, assiduè rogo, efflagito, oro. Them. λιπαρὴς, assiduus.
Καλαλιπεῖν, a. 2. inf. act. καλαλίποιμι, οις, οι, a. 2. opt. καλαλιπὼν, οῦσα, ον, a. 2. part. act. à καλαλείπω, relinquo, q. v.
Καλαλιπὼν, vide in καλαλιπεῖν.
Καλαλίσκομαι, absumor; item convincor; ut καλαλίσκομαι ὑπὸ τοῦ μαντηΐου, ab oraculo convincor. ex Herodoto; ex καλὰ, & ἁλίσκω, & ἁλίσκομαι, &c. V.
Καλαλλάξ, per commutationem, seu permutationem; mutuò, vicissim, è converso, adv. à seq. καλαλλάσσω, vel ττω, commuto, permuto; unde καλαλλάττομαι, idem; item reconcilior, redeo in gratiam, &c. V. unde etiam καλαλλακτικὸς, reconciliatu facilis; item simpl. placitus & facilis. v.
Καλαλλαγεὶς, έντος, a. 2. part. pass. καλαλλάγηθι, ήτω, & in pl. καλαλλάγητε, a. 2. imperat. à καλαλλάσσω, q. v.
Καλαλλαγὴ, ῆς, ἡ, reconciliatio: à
Καλαλλάσσω, reconcilio, f. ξω, a. 1. κατήλλαξα, a. 1. part. καλαλλάξας, αντος, a. 2. ind. pass. κατηλλάγην, ης, η. Th. ἀλλάσσω, vel ττω, muto.
Καλάλληλος, ordine consentaneo compositus; item congruus, vel congruens, consentaneus, sibi respondens, &c. Ut apud Dioscor. κατάλληλα φάρμακα,

φάρμακα, idonea remedia, congrua medicamenta; apud Polyb. καταλλήλα, adverbialiter ponitur, pro καταλλήλως, congruenter, convenienter, congruenti serie, vel ordine; item, καταλληλότης, ητος, ἡ, congruentia, series congruens; item, cohærentia quadrans, &c. Item, κατάλληλον, neut. subst. quum unum pro altero ponitur; mutuum, conveniens; item, junctura congrua; compositio recta orationis, &c. Omnia ex κατὰ & ἀλλήλων, V.

Καταλοάω, ῶ, contundo, confringo; ex κατὰ & ἀλοάω, V.

Καταλογάδην, adv. prosâ oratione: à καταλέγω, sigillatim enarro. Th. λέγω, dico.

Καταλογεὺς, έως, ὁ, qui delectus facit, qui describit, & recenset nominatim, item, historicus, &c. Est à seq. κατάλογος, V.

Καταλογίζομαι, f. ίσομαι, computo, annumero, ascribo: à

Κατάλογος, ου, ὁ, CATALOGUS, enumeratio: à καταλέγω, conscribo. Th. λέγω.

Καταλογισμὸς, computatio, enumeratio; verbale, à præced. καταλογίζομαι, vide.

Καταλοιάω, idem quod καταλοάω, vide.

Κατάλοιπος, ου, ὁ, ἡ, reliquus: à καταλείπω, relinquo, quod vide.

Καταλοκίζω, sulco, (idem quod καταυλακίζω;) ex κατὰ & ἀλοκίζω, V.

Καταλούω, in balneas consumo, ut aquam profundo; prodigo, &c. Item καταλούομαι, pro eodem; ex κατὰ & λούω, λούομαι, &c. V.

Καταλοφάδια, adv. supra cervicem, super humeros. Th. λόφος, cervix.

Καταλοχίζω, decurio, in decurias vel cohortes distribuo, distribuo in classes. Th. λόχος, cohors.

Κατάλοχος, cohors; Thucyd. Unde καταλόχος, turma; Paralyp. c. 13. Item, καταλοχέω, aciem instruo; idem quod præced. καταλοχίζω, à quo etiam verbale, καταλοχισμὸς, ου, ὁ, instructio aciei; distributio in cohortes, decuriatio; Luc. Omnia, ex κατὰ & λόχος; i.e. cohors, &c. V.

Καταλυγίζω, circumago, torquendo; flecto, vincio, &c. Ex κατὰ & λυγίζω, V.

Καταλυκουργίζω, Lycurgi leges cito & usurpo, contra aliquam rem; ex κατὰ & λυκουργίζω, Lycurgi leges cito; à λυκοῦργος, V.

Κατάλυμα, ατος, τὸ, diversorium: à καταλύω, diverto, hospitium capio. Th. λύω, solvo.

Καταλυμαίνομαι, noceo, incommodo, destruo, everto, &c. Ex κατὰ & λυμαίνω, λυμαίνομαι, &c. V.

Καταλύομαι, fut. ύσομαι, præt. υμαι, deprimor, remittor; evertor, &c. Item, depono bellum, malis me explico, &c. Unde καταλυόμενον, dicitur, quicquid jam non viget, sed cessat; Plut. Item, καταλύσιμος, qui dissolvi, destrui, vel, aboleri potest; delebilis, &c. à seq. καταλύω, V.

Καταλύουσι, 3. pl. præs. ind. à καταλύω, quod vide.

Κατάλυσις, εως, ἡ, destructio: à

Καταλύω, dissolvo, destruo; item diversor, f. ύσω. a. 1. κατέλυσα. a. 1. sub. καταλύσω, ης, η, a. 1. inf. καταλῦσαι. a. 1. ind. pass. κατελύθην. a. 1. sub. pass. καταλυθῶ. f. 1. pass. καταλυθήσομαι. Th. λύω, solvo.

Καταλυσσάω, seu ττάω, ῶ, rabie concitatus sum contrà, vel adversùm; ex κατὰ & λυσσάω, vel ττάω, V.

Καταλυτήριον, ου, τὸ, diversorium; item καταλυτὴς, οῦ, ὁ, dissolutor, destructor, eversor; sed καταλύτης, ου, ὁ, hospes, qui divertit ad aliquem; seu, qui diversatur apud aliquem, Polyb. l. 2. Verbalia à præced. καταλύω, V.

Καταμαγεύω, magicis incantationibus occupo; Luc. ex κατὰ & μαγεύω, vide.

Καταμάθετε, discite, 2. pl. a. 2. imperat. act. κατάμαθε· à καταμανθάνω.

Καταμάθησις, disciplina, eruditio; ex κατὰ & μάθησις, V. Vel, à seq. καταμανθάνω.

Καταμαίνω, contrà insanio, furore contendo; & καταμαίνομαι, idem; ex κατὰ & μαίνομαι, V. Sic, καταμαλακίζω, emollio. & καταμαλακίζομαι, emollior, emollesco; item, καταμαλάττω, mollio, & Metaph. demulceo; item, καταμαλθακίζω, emollio, & καταμαλθακίζομαι, emollesco, elanguesco; sicut etiam, καταμαλθάσσω, emollio, delinio, permulceo, &c. Omnia, ex κατὰ & μαλάσσω, sive ττω; unde μαλακίζω, μαλθακίζω, & μαλθάσσω, &c. Quæ vide.

Καταμανθάνω, disco, considero, f. καταμαθήσω. p. καταμεμάθηκα. a. 2, κατέμαθον. a. 2. imperat. act. κατάμαθε, & in 2 pl. καταμάθετε, a. 2. inf. καταμαθεῖν, part. καταμαθὼν. ex κατὰ & μανθάνω, disco.

Καταμαντεύομαι, vaticinor, conjicio; ut apud Aristot. Rhet. 1. τὰ μέλλοντα καταμαντεύεσθαι, futura conjicere; ex κατὰ & μαντεύομαι, V. Sic, καταμαξεύω; curru tero, currum agito per; unde, καταμαξευμένη ὁδὸς, dicitur, καθ' ἣν αἱ ἅμαξαι διέρχονται; (scribitur etiam καθαμαξεύω,) ex κατὰ & ἁμαξεύω, quod vide in Th. ἅμαξα.

Καταμαραίνω, tabefacio, & καταμαραίνομαι, tabefio; ex κατὰ, μαραίνω, μαραίνομαι, &c. V.

Καταμαρπτεῖν, pro καταμάρπτειν, comprehendere, manu tangere. Them. μάρπτω, capio, f. ψω.

Καταμαρτυρέω, testor contrà aliquem. f. ήσω. p. καταμεμαρτύρηκα. Th. μάρτυρ, υρος, ὁ, ἡ, testis.

Καταμάρψαισα, Dor. pro καταμάρψασα, corripiens, a. 1. part. act. f. g. vide καταμάρψῃ.

Καταμάρψας, αντος, a. 1. part. act. &

Καταμάρψῃ, opprimat, 3. sing. a. 1. sub. act. à καταμάρπτω, comprehendo. Th. μάρπτω, capio. f. ψω.

Καταμασάομαι, seu καταμασσάομαι, ῶμαι, commanduco, absumo; ex κατὰ & μασάομαι, V. Sic, καταμαστεύω, diligenter inquiro, exquiro; à Th. μαστεύω, V. Item, καταμάχομαι, expugno, pugnando supero; egregie pugno, &c. à Th. μάχομαι, V.

Καταμάω, accumulo, sic ut solent facere οἱ ἀμῶντες, qui metunt. Th. ἀμάω, meto.

Καταμβλυώσσω, & καταμβλυόω, hebeto, obtundo; ex κατὰ & ἀμβλυώσσω, Vi. in Th. ἀμβλύς. Sic, καταμεθύω, inebrio, ebrium facio; ex κατὰ & μεθύω, V.

Καταμεθύσκω, vide in μεθύσκω, ebrium reddo.

Καταμειδιάω, derideo, ludibrio habeo; unde inf. καταμειδιᾶν, deridere, &c. Ex κατὰ & μειδιάω, V. Sic, καταμειλίσσω, vel, καταμειλίσσομαι, demulceo, delinio, &c. Ex κατὰ & μειλίσσω, μειλίσσομαι, V.

Καταμεῖναι, a. 1. inf. act. verbi καταμένω, commoror. Them. μένω, maneo. a. 1. ἔμεινα.

Καταμελετάω, meditor; exerceo, unde infin. καταμελετᾶν, & pass. καταμελετᾶσθαι, exercere, meditari, &c. Plat. de Leg. à μελετάω, μελετάομαι, &c. V.

Καταμελέω, f. ήσω, negligo, vide sequent.

Καταμελοῦσιν, 3. pl. præs. ind. verbi καταμελέω, negligo: ex κατὰ & μέλει, curæ est. Impersonale.

Καταμέλλω, cunctor, procrastino, &c. Polyb. à Th. μέλλω, V.

Καταμέμφομαι, increpo, conqueror: vide sequent.

Καταμεμφόμεθα, 1. pl. præs. ind. à καταμέμφομαι, conqueror. Th. μέμφομαι, expostulo. f. μέμψομαι. perf. μέμεμμαι. a. 1. m. ἐμεμψάμην.

Κατάμεμψις, querimonia, criminatio, reprehensio, seu incusatio, &c. Thuc. l. 2. Verbale, à præced. καταμέμφομαι, V.

Καταμένω, commoror. f. νῶ. p. καταμεμένηκα. a. 1. κατέμεινα. a. 1. imperat. καταμεῖνον. Th. μένω, maneo.

Καταμερίζω, in fragmenta disseco; distribuo, dispenso, &c. Unde, καταμερισμὸς, distributio; à μερίζω, V.

Καταμερὶς, ίδος, ἡ, fragmentum, item, καταμέρος, (i. e. κατὰ & μέρος) membratim, sigillatim, &c. Ex κατὰ & μέρος, V.

Κατάμεστος, perplenus; item, καταμεστόω, adimpleo; ex κατὰ & μεστὸς, unde μεστόω, &c. V.

Καταμετρέω, idem quod μετρέω.

Καταμέτρησις, εως, ἡ, dimensio, mensuræ & spatii descriptio; utitur Polyb. de castrorum metatione loquens; est verbale, à præced. καταμετρέω, dimetior, &c. V.

Καταμήκης, εος, ὁ, ἡ, longus. Th. μῆκος, τὸ, longitudo.

Καταμηλόω, ῶ, specillo demisso, sive spathulâ & radiculâ demissâ, agito, vel, exploro; ex κατὰ & μηλόω, vide.

Καταμηνύω, indico, i. e. defero, & ostendo; prodo, enuntio, &c. Ut καταμηνύουσι πρᾶξιν; proditionem indicavit. Plut. Unde, verbalia, καταμήνυσις, patefactio, delatio; in Anth. & καταμηνυ-

ταμβωύλης, delator, Callin. &c. Ex κατὰ & μλωύω, V.

Καταμήνι@, ὁ, menstruus; plur. neut. τὰ καταμήνια, menstrua, menses, quod mulieribus per singulos menses solet accidere; item, καταμηνιάδης, ε@, ὁ ϗ ἡ, menstruosus; ut, καταμηνιάδες περίττωμα; menstruum excrementum; ex κατὰ & μλῶ, μλωὸς, ὁ, vel, à μλών, ος, ἡ, &c. V.

Καταμιαίνεσθαι, luctu fœdari. Th. μιαίνω, inq. ino.

Καταμιάναις, polluens, Æol. pro καταμιάνας, a. 1. part. act. à καταμιαίνω, f. ανῶ. a. 1. κατεμίανα. Th. μιαίνω, polluo.

Καταμίγνυμι, & καταμιγνύω; vel καταμιγνύομαι, commisceo, immisceo, permisceo, &c. Unde verbale, κατάμιξις, commixtio, permistio, ex κατὰ & μίγνυμι, V.

Καταμισθοδοτέω, largitione emo; ex κατὰ & μισθοδοτέω, V. Sic, καταμισθοφορέω, in stipendia militum exhaurio; à μισθοφορέω, V.

Καταμνημονεύω, memor sum; idem quod μνημονεύω, V.

Καταμόνας, adv. privatim: ex κατὰ & μόν@, unus, solus.

Καταμονομαχέω, f. ήσω, singulari certamine devinco; ex κατὰ & μόν@, solus, & μάχομαι, pugno.

Καταμουσόω, ῶ, numeris, & modis exorno, & venustius reddo; à μουσόω, V.

Κατάμπελ@, vitibus consitus, vites producens, &c. Ex κατὰ & ἄμπελ@, V.

Καταμπέχω, cooperio; ex κατὰ & ἀμπέχω, (pro ἀμφιέχω) fut. ἀμφέξω, circundo, item, induo, amicio, &c. Vide.

Καταμυθολογέω, fabulas narro; ut καταμυθολογῶ σε, fabulas tibi narro, seu, fabularum narrationibus te occupo, aut oblecto; Philostr. ex κατὰ & μυθολογέω, V.

Καταμύξατο, laceravit, 3. sing. a. 1. m. Ion. verbi καταμύσσω. Th. ἀμύσσω, lacero. f. ξω. p. ἤμυχα.

Καταμυρέω, unguentis imbuo, sive, inungo; Plut. Ex κατὰ & μυρέω, vide.

Καταμῦσαι, nictare, a. 1. inf. act. verbi καταμύω. Th. μύω, claudo. f. μύσω.

Καταμύσσειν, vide in καταμύξατο.

Καταμυττέω, ῶ, allium contundo; facere intritum, & alliatum, propriè signif. Item, general. contero; ut scil. allia in mortario contundi solent; ex κατὰ & μυττωτὸν, ῦ, τὸ, intritum ex alliis, &c. V.

Καταμωκάομαι, ῶμαι, derideo, deludo; (à μωκάω, μωκάομαι, V.) Unde etiam καταμώκησις, εως, ἡ, irrisio, illusio; derisio, &c. Athen.

Καταμώσας, apud Hippocr. exp. comparatus ad quærendum; quasi esset part. a. 1. act. verbi inusit. καταμόω, vel καταμάω; ex κατὰ & μάω, V.

Καταναγκάζω, σ, ξ, cogo, adigo; idem quod ἀναγκάζω, f. σω. Them. ἀνάγκη, necessitas.

Καταναγκη, violentior amoris illecebra; ut, ἐρωτικαὶ καταναγκαι, Synes. Item, catanance herba, cujus duæ sunt species, quæ ambæ, feruntur, ad amoris illecebras, facere; Diosc. l. 4. c. 134. & Plin. l. 27. c. 8. ex κατὰ & eod. Th.

Κατανάθεμα, ατ@, τὸ, anathema adversus quempiam: ex κατὰ & ἀνάθεμα. Th. ἀνατίθημι, sepono.

Κατανάγω, comporto; ut κατανάξαντες γῆν, comportantes, & injicientes terram; ex κατὰ & ἀνάγω, V.

Καταναθεματίζω, devoveo: f. ίσω. à præced. quod vide.

Καταναισιμόω, ῶ, exp. καταναλίσκω, consumo, absumo, extenuo; impendo, &c. ex κατὰ & ἀναισιμόω, V.

Καταναλίσκω, consumo: f. καταναλώσω. a. 1. κατανήλωσα. perf. κατανήλωκα. Ex κατὰ & ἀναλίσκω, absumo: quod ex ἀνὰ & ἁλίσκω, capio: f. ἁλώσω. p. ἥλωκα. a. 2. ἥλων.

Καταναλόω, consumo, extenuo, &c. Idem quod, & pro præced. καταναλίσκω, V.

Κατανάξαντες, part. plur. a. 1. act. verbi κατανάγω, quod vide paulo supra.

Καταναρκάω, ῶ, obtorpeo, torpidum reddo: f. ήσω. a. 1. κατενάρκησα, cum gen. Ex κατὰ & ναρκάω, torpore afficior. Th. νάρκη, torpor, veternus.

Καταναυμαχέω, navali prælio oppugno; vel supero, aut expugno, navali bello debello; ex κατὰ & ναυμαχέω, vide.

Κατανάω, inusitat. unde a. 1. κατένασσα, habitare feci, habitandum dedi: ex κατὰ & νάω, quod pro ναίω, habito.

Κατανδρείζεσθαι, Hesychio est καταπαλαῖσαι, vincere, superare; sonat autem, viribus, & virilitate prævalere; ex κατὰ & ἀνδρείζομαι, V.

Κατανδρολογία, collectio viritim facta; i. e. ἡ κατ' ἄνδρα συλλογή; Machab. l. 2. c. 12. ex κατὰ & ἀνδρολογία, quod vide in ἀνδρολογέω.

Κατανεανιεύομαι, juveniliter glorior; vel, juvenili robore prævaleo; vel, juveniliter vigeo, &c. Ex κατὰ & νεανιεύομαι, V.

Κατανείσσομαι, sive, κατανίσσομαι, idem quod, κατανέομαι, venio de, descendo; Nonn. ex κατὰ & νέω, νέομαι, & νείσσομαι, seu, νίσσομαι, eo, redeo, &c. V.

Κατανέμεσθαι, in decurias destingui, centuriari; in album referri, i. e. in numerum aliquorum adscribi, inf. præs. pass. à κατανέμομαι, in album referor; item, possideo, fruor; habito. &c. à seq. act. κατανέμω, V.

Κατανέμω, distribuo, partior; item centurio, decurio, in numeros militares refero. Th. νέμω. f. μῶ. a. 1. ἔνειμα. p. νενέμηκα.

Κατανέομαι, vide supra in κατανείσσομαι; à quo etiam derivatur κατανειγμέν@, devectus, &c.

Κατανεῦσαι, a. 1. inf. act. &

Κατάνευσον, annue, a. 1. imperat. act. à

Κατανεύω, annuo: a. 1. κατένευσα. p. κατανένευκα. Th. νεύω, annuo.

Κατάνευσις, actio ipsa annuendi; Eustath. Verbale, à præced. κατανεύω, vide.

Κατανῆσαι, aggerare, extruere; & κατανήσας, aggerans; Herodot. Ex κατὰ & νέω, unde νήω, glomero, &c. Vide.

Κατανθρακόω, ῶ, in carbones verto, seu, redigo; ex κατὰ & ἀνθρακόω, idem, & id, ab ἄνθραξ, ακ@, ὁ, vide.

Κατανίζω, diffundo, transfundo, &c. Item, κατανίπτω, abluo; unde κατανίπτης, Athenis dicebatur, qui peplum Palladis, infrà sordidatum, abluebat; Etym. ex κατὰ & νίζω, pro Th. νίπτω, V.

Κατανίσσομαι, vide suprà in κατανείσσομαι.

Κατανίσταμαι, consurgo contra, seu, adversum, i. e. ἀνίσταμαι κατὰ, vel κατὰ τίν@; repugnaturus insurgo: Polyb.

Κατανίφω, ningo deorsum, Aristoph. & in pass. κατανίφεσθαι, nive obrui, seu perire; à Th. νίφω, V.

Κατανοεῖν, præs. inf. κατανοήσας, a. 1. part. act. à

Κατανοέω, animadverto, considero: imperf. κατενόεον, ουν. f. ήσω. p. κατανενόηκα. a. 1. κατενόησα. a. 1. imperat. act. κατανόησον, άτω. a. 1. inf. κατανοῆσαι. a. 1. part. act. κατανοήσας, αντ@. Ex κατὰ & νοέω, cogito. Th. νό@, νοῦς, ὁ, mens.

Κατανόημα, τὸ, quod ab aliquo animadversum est, seu, perspectum; commentum, excogitatum; Aristot. in Polit. remedium excogitatum; item κατανόησις, εως, ἡ, animadversio, deprehensio; cognitio; item, documentum; ut κατανόησιν ἑαυτοῦ πολλὴν παρέχει; permulta ingenii sui documenta præbet: Plut. in Rom. verbalia, à præced. κατανοέω, V.

Κατάνομαι, absumo, vel, absumor; Od. ρ. ex κατὰ & ἄνομαι, V.

Κατανομισεύω, in nummos conflo, vel, insumo in nummos cudendo; apud Suid. ex κατὰ & νομισεύεσθαι, à νομίζω, νομίζομαι, &c. V.

Κατανομοθετέω, legem oppono; legem obrogo; Plat. ex κατὰ & νομοθετέω, vide.

Κάταν@, CATINUS.

Κατανουθετέω, commoneo: item, monitis instituo, & moderor; ex κατὰ & νουθετέω, V.

Κάταντα, τὰ, declivia, Poët. pro κατάντη; à κατάντης, ε@, ὁ, ἡ, declivis. Est & κάταντα, adv. sursum, deorsum: ex κατὰ & ἀντὶ, pro, contra.

Καταντάω, pervenio: f. ήσω. p. κατήντηκα. Ex κατὰ & ἀντάω, obviam venio. Th. ἀντὶ, contrà.

Κατάντημα, ατ@, τὸ, circuitus: à præced.

Καταντιβολέω, ῶ, precor, ex κατὰ & ἀντιβολέω; obtestor, obsecro, &c. Vide.

Καταντικρὺ, è regione, ex adverso; ut, καταντικρὺ τῆς ὄψεως ἔω, obviu

vius est aspectui, &c. Ex κατὰ & ἀντικρὺ, V.

Κατάντιον, Ion. è regione. Th. ἀντὶ, contra.

Καταντιπέρας, contrà, è regione; quidam divisim scribere malunt, κατ' ἀντιπέρας, vide ἀντιπέραν.

Κάταντλος, idem quod ὑπέραντλος, exundans, circumfluens, &c. Inde καταντλέω, ῶ, haustâ aquâ perfundo, & propriè cum magna quadam abundantia; à quo, verbalia, κατάντλημα, & κατάντλησις, infusio aquæ, vel alius liquoris, sovendi potissimum gratiâ; ex κατὰ & ἄντλος, unde ἀντλέω, &c. V. Sic, part. pass. præs. καταντλούμενος, qui exhauritur, seu, exprimitur, &c.

Κατανυγῇς, 2. sing. a. 2. sub. pass. κατενύγησαν, 3. pl. a. 2. ind. pass. verbi κατανύσσω, quod vide.

Κατανύγητε, a. 2. imperat. pass. ejusd. verbi.

Κατάνυξις, εως, ἡ, compunctio, molestia, dolor, quo quis q. lancinatur; item sopor, stupor: à

Κατανύσσω, compungo: f. ξω. a. 1. κατένυξα, a. 2. act. κατένυγον. a. 2. pass. κατενύγην, ης, η, compunctus fui, & in 3. pl. κατενύγησαν, a. 2. inf. pass. κατανυγῆναι, perf. pass. κατανένυγμαι, ξαι, κται. Ex κατὰ & νύσσω, pungo.

Κατανυστάζω, dormito, capite scil. declivi; item, obdormisco, vel, aliquantùm dormio; Athen. ex κατὰ & νυστάζω, V.

Κατανυχθέντος, gen. sing. a. 1. part. pass. verbi præced.

Κατανύω, conficio, perago. Th. ἀνύω, f. σω. perficio.

Κατανωταῖος, qui à tergo est, Poll. ut, ἡνίαι καταινωταῖοι, lora, quæ per dorsum equorum jugalium transeunt; item, κατανωτίζομαι, i. e. κατὰ νώτου φέρω, dorso fero, vel, sublatum bajulo, ut Luc. in Alexiph. ἀλλήλους κατανωτισάμενοι, &c. Ex κατὰ & νῶτος; unde νωταῖος, & νωτίζω, V.

Καταξαίνω, lacero, excorio; item, attero à Th. ξαίνω, V.

Καταξέμεν, Ion. pro κατάξειν, f. 1. inf. act. verbi κατάγω, deduco, reduco. Th. ἄγω, duco: f. ἄξω.

Καταξέω, derado, deradendo & scalpendo polio. Th. ξέω. f. ξέσω.

Κατάξηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, siccus, aridus, peraridus, &c. Unde καταξηραίνω, desicco, exsicco, &c. Ex κατὰ & ξηρὸς, unde ξηραίνω, &c. V.

Καταξιοπιστεύομαι, fide indignum judico; vel, dico adversus aliquem quæ fide indigna sunt; ex κατὰ & ἀξιόπιστος, V.

Καταξιόω, dignum judico: f. ώσω. p. κατηξίωκα. a. 1. pass. κατηξιώθην, ης, η, dignus habitus fui: a. 1. sub. pass. καταξιωθῶ. a. 1. inf. pass. καταξιωθῆναι, a. 1. part. καταξιωθεὶς, έντος. Ex κατὰ & ἄξιος, dignus.

Καταξίως, dignè, pro dignitate, ut καταξίως ἐμῆς, Soph. pro mea dignitate, &c. Ex κατὰ & ἀξίως, V.

Καταξυσμὸς, scalptura; verbale, à seq. καταξύω, V.

Καταξύω, derado, abrado; item incido, & scalpo: ex κατὰ & ξύω, f. ύσω, quod pro ξέω, rado.

Καταπαίζω, q. d. ludo adversus aliquem; illudo, ex κατὰ & παίζω, V.

Καταπαίω, percutio deorsum; item simpl. percutio, flagello, ferio; à Th. παίω, V. Sic, καταπαλαίω, eluctor, luctâ vinco; item, simpl. vinco, supero; in pass. καταπαλαίομαι, luctâ vincor; unde καταπαλαισθεὶς, luctâ victus apud Pausan. ex κατὰ & παλαίω, V.

Καταπανουργεύω, malitiosè ago contra, dolis utor adversum, &c. à πανοῦργος, unde πανουργέω, & πανουργέομαι, &c. V. Item. καταπαρδεῖν, in a. 2. inf. à καταπέρδω, oppedere, contemnere; ut τῆς πενίας καταπαρδεῖν, paupertati oppedere, Aristoph. in Pluto; ex κατὰ & πέρδω, V. Καταπάσσω, vel, ττω, conspergo; unde verbalia, κατάπασμα, τὸ, id, quo, corpus conspergitur, & κατάπαστος, qui aspergitur; ut, κατάπαστα φάρμακα, medicamenta, quibus utimur inspergendo; item, Metaph. plenus, refertus; Aristoph. & variegatus, Eust. &c. Ex κατὰ & πάσσω, V.

Καταπακτὸς, Ion. pro καταπηκτὸς, compactus: à πηγνύω, compingo.

Καταπατέω, conculco: f. ήσω. p. καταπεπάτηκα. a. 1. κατεπάτησα. a. 1. part. καταπατήσας, αντος, a. 1. ind. pass. κατεπατήθην, ης, η. Th. πατέω, calco.

Καταπάτημα, τὸ, id quod conculcatur; & καταπάτησις, ἡ, ipsa conculcandi actio; verbalia, à præced. καταπατέω, V.

Κατάπαυμα, ατος, τὸ, idem quod

Κατάπαυσις, εως, ἡ, requies: à καταπαύω, quod vide.

Καταπαύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, requiescere faciens, requiem afferens, &c. Ab eod. V.

Καταπαύσομεν, 1. pl. f. 1. act. à

Καταπαύω, compesco, requiesco: f. αύσω. a. 1. κατέπαυσα. a. 2. κατέπαυον. perf. καταπέπαυκα. perf. pass. καταπέπαυμαι, σαι, ται. Th. παύω, cesso.

Καταπείθω, persuadeo, abduco; adhortor, induco, &c. Cum dat. & καταπείθομαι, obedio, morem gero, pareo, unde καταπειθὴς, obsequens, morem gerens, &c. à Th. πείθω, V.

Καταπειλέω, interminor, minor contra; ex κατὰ & ἀπειλέω, V.

Κατάπεινος, ὁ καὶ ἡ, fame confectus; prout Aristot. 8. Polit. κατάπεινον ψυχὴν, jejunam animam dixit; ex κατὰ & πεῖνα, ἡ, V.

Κατάπειρα, ἡ, tentamentum, experimentum; unde, καταπειράζω, & καταπειράω, periculum, & experimentum facio; attento; item, tento, i. e. expugnare cogor, & καταπειράζομαι, idem; unde verbale καταπειρασμὸς, οῦ, ὁ, tentatio, quâ scil. fit alicujus rei periculum; item. experientia; ex κατὰ & πεῖρα, unde πειράζω, & πειράω, vide.

Καταπειρητὴρ, idem signif. instrumentum, cum seq. καταπειρητηρία, V.

Καταπειρητηρία, ης, ἡ, nauticum instrumentum, quo nautæ maris altitudinem explorant: à καταπειράω, tento. Th. πεῖρα, conatus.

Καταπείρω, transfigo, trajicio, vel configo, &c. Ex κατὰ & πείρω, V.

Καταπελιμίζω, incutio; à Th. πελιμίζω, V.

Καταπελματόω, exp. pittaciis consuo; (unde, καταπελματωμένα, pittaciis consuta; Josh. c. 10.) vel potius, soleis, seu, calceamento, tibialia firmo, reficioque, &c. Ex κατὰ & πέλμα, V.

Καταπέλτης, ου, ὁ, CATAPULTA, machina bellica: ex κατὰ & πέλτη, scutum. Vel ut alii à πάλλω, vibro.

Καταπελτάζω, catapultis infesto, seu, oppugno; item, infesto, seu incurso, peltatorum more militum; Aristoph. in Acharn. Item καταπελτικὸς, catapultarius; missus ex catapulta: ut, καταπελτικὸν βέλος, catapulta, catapultæ jaculum, sive catapultarium pilum, &c. Plut. in Alex. Omnia, a præced. V.

Καταπέμπω, demitto, deorsum mitto; item, simpl. mitto; à Th. πέμπω, V. Sic, καταπέσσω, percoquo; decoquo; vel simpl. coquo; à Th. πέσσω; item, καταπενθέω, defleo; deploro; ex κατὰ & πένθος, τὸ, unde πενθέω, &c. V.

Καταπεπληῦα, exterrita, perf. part. act. fœm. gen. per Sync. pro καταπεπληκυῖα, verbi καταπλάω, idem quod καταπλήσσω, perterrefio. Th. πτοέω, exterreo. Alii volunt per Sync. dici pro καταπεπληχυῖα, à καταπλήσσω, f. ξω. p. καταπέπληχα ejusd. them.

Κατάπερ, Ion. pro καθάπερ, quemadmodum.

Καταπέρδω, oppedo, i. e. crepitum ventris emitto contrà, &c. à Th. πέρδω, V.

Καταπέρειμι, longè supero, & excedo, seu superior sum; plus est quam περίειμι; id vide. Sic, καταπερονάω, infibulo, veluti, fibulâ defigo; Polyb. à περονάω, V. Item, καταπερπερεύομαι, exp. adulor; nam, πέρπερος, dicitur homo levis, & inconstans; unde, περπερεύομαι, &c. V.

Καταπεσὼν, όντος, a. 2. part. act. à καταπίπτω, decido, quod vide.

Καταπετάζω, καταπεταννύω, vel καταπετάννυμι, f. άσω, expando, explico, extendo: item obtego, velo. Th. πετάω, pando.

Καταπετάομαι, & καταπέτομαι, devolo, volando descendo, seu delabor, &c. Ex κατὰ & πέτομαι, seu πετάομαι, V.

Καταπέτασμα, ατος, τὸ, aulæum, velum quod rei cuipiam obtenditur: à καταπετάννυμι, expando: quod à πετάω, seu πετάννυμι, pando: f. πετάσω.

Καταπετρόω, lapidibus obruo, lapido, &c. Ex κατὰ & πέτρος, unde πετρόω, &c. V.

Καταπέσσω, idem quod, & pro καταπέπτω, coquo, percoquo; item, emollio; ut, τὴν ὀργὴν καταπέσσειν, iram emollire; sic, Il. α. χόλον καταπέψῃ.

ψαι, pro eodem; sic Cicero dicit concoquere odium; quoniam, cibus, in ventriculo, dum coquitur, consumitur, &c.

Καταπεφεύγασι, 3. pl. perf. m. verbi καταφεύγω, fugio. Th. φεύγω, idem: f. ξω. a. 2. ἔφυγον. p. m. πέφευγα, pro πέφυγα.

Καταπέφνω, occido: ex κατὰ & πέφνω, idem: quod est verbum Poet. Th. φένω, occido.

Καταπέψῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. verbi καταπέπτω, idem quod πέπτω, coquo. f. ψω. Hinc καταπέψαι μέγαν ὄλβον, concoquere magnam felicitatem, id est, frui magna felicitate ita ut in officio contineamur.

Καταπήγνυμι, & καταπηγνύω, gelu constringo; item defigo, depango, in pass. καταπήγνυμαι, gelu coeo, & concresco; item, defigor, depangor, ex κατὰ & πηγνύω, &c. V. Sic, καταπηδάω, desilio; ut Xen. Pæd. 7. καταπηδήσας ἀπὸ τῦ ἵππυ, &c. à Th. πηδάω, V.

Καταπημαίνει, 3. sing. a. 1. opt. Æol. καταπημήνεια, ας, ε, verbi καταπημαίνω, idem quod πημαίνω, noceo. Th. πῆμα, ατος, τὸ, damnum.

Καταπὴξ, ῆγος, ὁ, palus qui in terram, sive, in aquam defigitur, sublica; in plur. καταπῆγες, pali hujusmodi, seu, sublicæ; à καταπήγνυμι, vide.

Καταπήσσω, seu -ττω, defigo, depango, &c. Ex κατὰ & πήγνυμι, seu, πήσσω, vel -ττω, &c. V. Sic, καταπιαίνω, impinguo, sagino; à πιαίνω, V. Item, καταπιέζω, deprimo, opprimo; item, comprimo; unde, καταπίεσις, εως, ἡ, depressio, oppressio, compressio, &c. à Th. πιέζω, V. Item, κατάπικρος, peramarus; à Th. πικρός. Sic, Καταπίμελος, præpinguis, obesus admodum; à Th. πιμελὴ, V. Item, καταπιμπλάω, & καταπίμπλημι, vel καταπίπλημι, repleo, oppleo, impleo, in pass. καταπίμπλομαι, oppleor, repleor; Plut. sed καταπιμπλάσομαι, usurpatur active, pro, opplebo; à verbo πίμπλημι, V. Comp. ut reliqua antecedentia, cum præp. κατὰ, &c. V. Sic, καταπιμπρέω, idem quod seq. V.

Καταπίμπρημι, f. ήσω, incendo, inflammo, comburo: ex κατὰ & πίμπρημι, idem quod πρήθω, incendo.

Κατάπινε, deglutiebat, 3. sing. imperf. act. à

Καταπίνω, deglutio. f. m. καταπίομαι; pro πιῦμαι. a. 2. act. κατέπιον. a. 2. sub. act. καταπίω, ῃς, ῃ, perf. act. καταπέπωκα. a. 1. pass. κατεπόθην, ης, η, a. 1. sub. pass. καταποθῶ, a. 1. inf. καταποθῆναι ex κατὰ & πίνω, bibo, quod vide.

Καταπίομαι, ῃ, εῖ, f. 1. m. ejusd. verbi.

Καταπίπλημι, repleo, oppleo, idem quod, & pro καταπίμπλημι, V. Sic, καταπιπράσκω, vendo, venundo; unde, καταπραθεὶς, venditus, venum expositus; Luc. ex κατὰ & πιπράσκω, V.

Καταπίπτω, decido: inf. præs. καταπίπτειν, a. 2. act. κατέπεσον, a. 2. part. καταπεσών. Th. πίπτω, cado: f. 2. m. πεσῦμαι. perf. act. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.

Καταπιστεύω, concredo, fidei alicujus committo; in pass. καταπιστεύομαι, fidei meæ committitur; apud Phalar. in Epist. καταπιστευμένος ταῖς μούσαις; exp. Musis eruditus, vel, ut alii, musis concreditus; sic, καταπιστεύομαι ἐξωμοσίᾳ; jurejurando obstringor, in Pand. Item, καταπιστόω, fidem facio, aut præsto; fidem exigo; in pass. καταπιστόομαι, ῦμαι, fidem rei facio, confirmo; unde verbale, καταπίστωσις, fiduciæ est & securitatis contractus, ut fit, inter eos, quibus incomperta est, utrinque, fides alterius; Plut. ex κατὰ & πίστις, unde πιστεύω, & πιστόω, &c. V. Sic, καταπιττόω, pice oblino, & καταπιττόομαι, ῦμαι, pix mihi illinitur, &c. à πιττόω, seu πισσόω, &c. V.

Καταπίω, deglutio; idem quod, & pro καταπίνω, id vide.

Καταπίων, perpinguis, præpinguis; ex κατὰ & Th. πίων, &c. V.

Καταπλαγεὶς, έντος, a. 2. part. pass. verbi καταπλήσσω, percello. Th. πλήσσω, percutio, f. πλήξω. a. 2. ἔπληγον & ἔπλαγον. p. m. πέπληγα.

Καταπλάσσω, aut -ττω, illino, oblino; item, cataplasma impono, cataplasmate curo, & medeor; in pass. καταπλάττομαι, vel σσομαι, oblinor; cataplasmate curor, &c. Unde, verbalia, κατάπλασμα linimentum, absq; pinguedine, quod illinendo adhibetur; cataplasma; quidam exp. superpositum medicamentum, Diosc. Sic, καταπλαστὴ scil. φαρμακεία, linimentum, quod cataplasma dicitur; & καταπλαστὸς, qui, illinendo, seu, per illitum, adhibetur; cujus illitus, medicamenti loco est; ut φάρμακον καταπλαστόν; Aristoph. in Pluto; ex κατὰ & πλάσσω; unde πλάσμα & πλαστὸς, &c. V.

Καταπλέκω, complico, connecto; ut in seq.

Καταπλέκειν τὴν ζωὴν, vitam finire. Th. πλέκω, complico. Sic, καταπλέκειν ῥῆσιν, concionem habere.

Κατάπλεως, & Attice, κατάπλεως, cumulate expletus; plene satiatus; ex κατὰ & πλέως, V.

Καταπλέω, navigo: f. εύσω. a. 1. κατέπλευσα. Th. πλέω, idem.

Καταπληγμὸς, exp. objurgatio; Ecclesiast. 21. Ex iisdem cum seq. V.

Καταπληκτικὸς, ῦ, formidabilis: &

Καταπλὴξ, ῆγος, ὁ, ἡ, perculsus, consternatus, pavidus, attonitus, stolidus: item,

Κατάπληξις, q. d. obstupefactio; stupor, consternatio mentis; mens attonita, &c. Thucyd. Omnia à seq. V.

Καταπλήσσω, percello, obstupefacio. f. ξω. Th. πλήσσω, quod vide.

Καταπληκτικῶς, cum stupore, cum terrore, stuporem, seu terrorem afferendo, &c. Adv. à καταπληκτικὸς, V.

Καταπλοκὴ, ῆς, ἡ, contextus, complexio; est verbale, à καταπλέκω, V.

Καταπλήττω, fut. ήξω, præt. ηχα; perterreo, injicio timorem, &c. Idem quod praeced. καταπλήσσω. V.

Κατάπλοος, & κατάπλους, navigatio qua descendimus, seu devehimur aliquo; appulsus; item, locus, ad quem appellimus, seu, applicamus; i. e. portus; à καταπλέω; vel ex κατὰ & πλόος, &c. V.

Καταπλυνω, abluo, eluo; vel simpl. lavo, perluo; in pass. καταπλυνομαι, abluor; unde, καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα, exp. obsorduit, viluit, &c. Apud Æsch. à Th. πλυνω, V.

Καταπλουτέω, dives sum, abundo in divitiis, &c. Item, καταπλουτίζω, dito, locupleto; ex κατὰ & πλοῦτος, unde πλουτέω, & πλουτίζω, &c. V.

Καταπλώειν, Ion. pro καταπλέειν, navigare.

Καταπνέω, perflo, afflo; in pass. καταπνέομαι, perflor; unde, κατάπνευμα, τὸ, perspiratio, perflatus, Euryp. ex κατὰ & Th. πνέω, V. Item, καταπνείω, idem quod, & pro, καταπνέω, aspiro, & foveo, spiritum emitto, &c.

Καταπνίγω, præfoco; & fere strangulo, stringo, &c. Ut, καταπνίγειν πῦρ, est, ignem opprimere, & suffocare; unde verbale κατάπνιξις, ἡ, strangulatio, suffocatio; à Th. πνίγω, V.

Καταπνοὰ, ᾶς, ᾶ, Dor. pro καταπνοὴ, ῆς, ἡ, flatus. Th. πνέω, spiro.

Καταπόδας, cominus, pervestigia; ut, καταπόδας αἱρεῖν, per vestigia insequendo, capere; vestigiis consequi, &c. Xenoph. scribi potest etiam divisim, κατὰ πόδας, à πῦς, ὁδὸς, ὁ, V.

Καταποθεὶς, absorptus, consumptus, deglutitus, &c. Est part. a. 1. pass. à verbo καταπίνω, V.

Καταποθῇ, 3. sing. a. 1. sub. pass. à καταπίνω, deglutio, quod vide.

Καταπόθεξα, ας, ἡ, fauces infimæ, quibus cibus devoratur, stomachi orificium, Paul. Ægin. Est verbale, à καταπίνω; unde καταπότης, &c. V.

Καταποικίλλω, varietate distinguo: à ποικίλλω, V. Sic, καταπολαύω, perfruor; item, nimium, & plusquam par est, fruor; ab ἀπολαύω, V. καταπολεμέω, bellum gero contra, bello oppugno; vel, debello, & vinco; in pass. καταπολεμέομαι, bello appetor, &c. Unde verbale, καταπολέμησις, oppugnatio, vel, debellatio; Thuc. à πολεμέω, V. Καταπολιτεύομαι, politica ratione vinco, institutis meis vinco, vel, antiquo; Plut. in Pomp. à πολιτεύω, V. Καταπολὺ, multum, valde; item, multo, cum comparat. ut, καταπολὺ ἧττον; apud Diosc. l. 1. multo inferior; à πολὺς, V.

Καταπομπεύω, transmitto, seu, transveho, deducendo, &c. Idem quod πομπεύω; nisi quod, κατὰ, præpositio, ut sæpe solet, videtur aliquid adjicere significationi; Luc. in Amor. &c. id vide.

Καταπονέω, labore conficio; fatigo: f. ήσω. p. καταπεπόνηκα. præs. ind. pass. καταπονέομαι, opprimor: ex κατὰ & πόνος, labor. Th. πένομαι, laboro. p. m. πέπονα.

Κατάπονος, labore defessus, confectus & enervatus, ex iisd. cum præced.

Καταποντίζω, demergo: f. ίσω, p. καταπεπόντικα, præs. pass. καταποντίζομαι, demergor: a. 1. pass. κατεποντίσθην, a. 1. sub. pass. καταποντισθῶ, ῇς, ῇ. Th. πόντος, mare, pontus.

Καταποντισμός, ῦ, ὁ, demersio: à præced.

Καταποντιστής, ῦ, ὁ, qui in ponti aquas demergit, pirata, qui post prædam, etiam in mare mergit; item Καταποντόω, idem, quod καταποντίζω, submergo, in pontum, seu mare demergo, &c. V.

Καταποπέρδω, idem quod & pro καταπέρδω, e contrà oppedo, &c. id vide.

Καταπορεύομαι, redeo; peculiariter dicitur de exulibus; Polyb. sed propriè signif. proficiscor deorsum, descendo; ex κτ, & πορεύομαι, V.

Καταπορνεύειν, prostituere: à πορνεύω, scortor: quod vide.

Καταπόρνευσις, ἡ, scortatio; vel constupratio; verbale à καταπορνεύω, constupro, &c. pro quo etiam, dicitur Καταπορνέω, &c. ab eodem; id vide.

Κατάποσις, εως, ἡ, absorptio, devoratio, peculiariter deglutitio; i. e. cibi & potionis, ab ore, in ventriculum descensus: item ipse deglutiendi meatus; Diosc. l. 3. ubi etiam exp. gula, &c. Item καταπότης, ῦ, ὁ, gula, guttur, verbalia, à verbo καταπίνω, V.

Καταπορσύνω, exhibeo, molior, machinor, &c. à verbo πορσύνω, V.

Καταπότιον, ῦ, τὸ, CATAPOTIUM, medicamentum quod deglutiendo sumitur: à καταπίνω, deglutio: quod vide.

Καταπραγματεύομαι, negotior; ut καταπραγματεύομαι τ̃ ἐνδείας, negotior ad penuriam (malè in Scap. pecuniam) inducendam; dicitur de negotiatoribus, qui annonæ pretium intendentes, ex fame, & penuria vulgi lucrum captant, & indè locupletantur; ex κτ, & πραγματεύομαι, V.

Καταπρανής, declivis, pronus dependens, propendens, &c. idem quod, & pro κατὰ πρηνής, id vide.

Καταπράσσω, seu καταπράττω, & καταπράττομαι, efficio, perago, transigo: item pertracto; apud Dion. Halic. Καταπραττόμενος ἀσφάλειαν, expon. comparans securitatem; à Th. πράσσω, vel -ττω, V.

Καταπράϋνσις, εως, ἡ, mitigatio, sedatio, &c. verbale, à seq.

Καταπραΰνω, mitigo, lenio, demulceo, compesco: ex κατὰ & πραΰνω, mitigo. Th. πρᾶος, lenis.

Καταπρεμνος, idem exp. κατάκλαδος; sed utraque vox Lexicographis videtur ignotum, aut saltem prætereita, sine explicatione. [Forsan, exponi possunt, ramis, & stirpibus abundans; vel ramos, & stirpes, copiosè producens, iisque consitus, &c. à Thematis κλάδος, & πρέμνον, quæ vide; ita enim κατὰ, exprimitur interdum in compositione; ut in κατάμπελος, id V.]

Καταπρήθω, comburo, deuro; item incendo: à Th. πρήθω, V.

Καταπρηνής, ἐος, ὁ, ἡ, idem quod πρηνής, pronus.

Καταπρηνίζω, fut. ίξω, præt. ιχα, pronum præcipito & dejicio, à præced. καταπρηνής, vel ex κατὰ, & πρηνίζω; vide.

Καταπρησθῇ, 3. sing. a. 1. sub. pass. à καταπρήθω, comburo, incendo. Th. πρήθω, f. σω, idem.

Καταπρηΰνω, mitigo, &c. pro καταπραΰνω, V.

Καταπρίω, serrà deseco, vel præcido; serrâ descindo, vel simpl. discindo, disseco, &c à Th. πρίω; V.

Καταπροδιδόναι, prodere, præsent. infin. ex κατὰ & προδίδωμι, prodo. Th. δίδωμι, do.

Καταπροήσεσθαι, f. 1. inf. m. verbi καταπροΐημι, projicio, elabi sino: a. 2. inf. m. καταπροέσθαι ex κατὰ, πρὸ & ἵημι, mitto. Th. ἕω, idem.

Καταπροΐημι, projicio, è manibus dimitto, aut elabi sino; vel etiam, cum neglectu abjicio; Polyb. l. 6. πάντες ἂν καταπροεῖντο τ̃ς καιρὸς, i. e. occasionem rei bene gerendi omisissent, aut neglexissent, dicitur etiam, καταπροΐεσθαι τὴν δίκην, sive κατηγορίαν; i. e. prodere, destituere; seu prævaricari: Sic, Καταπροΐεσθαι τὸ συμφέρον, pro nihilo ducere utilitatem; Bud. in Epist. Post. ex κατὰ & προΐημι, præmitto; undè προΐεμαι, projicio, &c. V.

Καταπροΐξομαι, progredior longiùs, impunè evado; in fut. frequentissimum, in comminationibus; ut ὃ γδ' δὴ ἐμέγε ὧδε λωβησάμενος καταπροΐξεται; i. e. qui me tam fœde mutilarit, non impune evadet, Herod. in Thalia, ex κτ πρὸ & ἵκω, sive ἵκομαι, venio, &c. V.

Καταπροΐξάμην, ω, ατο, a. 1. m. à καταπροΐξομαι, impunè relinquo: f. ίξομαι ex κατὰ & προΐξ, κὸς, ἡ, dos.

Καταπρολείπω, ante desero, vel relinquo; à κατὰ & προλείπω, V.

Καταπρωτερέω, primas partes eripio, devinco, in pass. καταπρωτερῦμαι, priores partes, devictus, amitto; Polyb. l. 1. à πρωτερέω, V.

Καταπροχέω, profundo, effundo, Apoll. à προχέω idem quod προχύω, V.

Καταπτάω, devolo, inusitatum Thema, à quo, καθίπτημι, sua mutuatur tempora; (sicut καθίστημι, à καταστάω) unde καταπτὰς, devolans, vide seq.

Καταπτὰς, άντος, a. 2. part. act. καταπτῆναι, a. 2. inf. act. verbi καθίπτημι, devolo. Th. ἵπταμαι, volo.

Κατάπτερος, ὁ κ) ἡ, plenè plumatus, aliger; ex κατὰ & πτέρον, V.

Καταπτέσθαι, Ion. pro καθάπτεσθαι, perstringere, leviter attingere: ex κατὰ & ἅπτομαι, tango.

Καταπτήσομαι, devolabo, f. verbi καθίπταμαι; vide in sequent.

Καταπτήσσω, fut. ήσω, præt. ηχα, consternor, perterrefio, dejecto sum animo ex pavore: Item admiratione obstupesco, &c. Il. χ. & Od. θ. ex κατὰ, & πτήσσω, V.

Καταπτήτην, 3. dual. a. 2. ind. act. Ion. à κατέπτην, verbi καθίπτημι, seu καθίπταμαι, devolo: quod ex κατὰ & ἵπτημι, seu ἵπταμαι; volo, as, f. πτήσομαι, ῃ, εται, a. 2. m. ἐπτάμην.

Καταπτοέω, metu consterno, perterrefacio; à Th. πτοέω, V.

Κατάπτομαι, tango, exprobro, (Ionicè pro καθάπτομαι) cum Genit. ut κατάπτομαι μαρτύρων, cito testes, vel ad testes refero, &c. Herodot. ex κατὰ & ἅπτομαι, V.

Καταπτυχής, έος, ὁ, ἡ, sinuosus, & multas plicas habens: ex κατὰ & πτύσσω, plico.

Κατάπτυστος, despuendus, detestandus, abominandus, &c. (sed Καταπτύστην, etiam dixit Anacreon; quasi à Καταπτύστης) verbale, à seq.

Καταπτύω, despuo, respuo, rejicio. Them. πτύω, spuo, f. σω.

Κατάπτω, ης, ῃ, devolavero; Aor. 2. sub. à κατέπτην, Aor. 2. Indic. verbi καταπτάω, V.

Κατάπτωμα, ατος, τὸ, & κατάπτωσις, ἡ, lapsus, casus, ruina; ut κατάπτωσιν ποιεῖ τὰ δυσώδη, quæ malè olent, faciunt, ut quis collabatur; Alexand. Apher. l. 2. Probl. verbalia, à καταπίπτω, V.

Καταπτώσσειν, timere, præs. inf. act. καταπτώσσουσι, 3. plur. præs. act. à πτώσσω, expavesco, Themate, πτοέω, terrefacio.

Καταπτωχεύομαι, inops sum, ad mendicitatem rediger, pauper fio, &c. ex κατὰ & πτωχεύω, V.

Κατάπυγος, ῦ, ὁ, cinædus; Athen. l. 7. & Aristoph. in Vesp. Item Καταπυγής, idem; undè καταπυγοσύνη, ης, ἡ; flagitium illud obscænum, quod cinædi patrant, item καταπυγῶ, cinædus sum, flagitiosum istud opus patro: Item καταπύγων sequens; V. Undè etiam Attici medium manus digitum καταπύγωνα vocarunt; Poll. l. 2. à quo itidem καταπυγωνέστερος, obscænæ libidini addictior, &c.

Καταπύγων, obscænus, ex κατὰ & πυγὴ, nates.

Καταπύθω, putredine consumo vel absumo; in pass. καταπύθομαι, putresco, putredine consumor; ex κατὰ & πύθω, V. Sic etiam Κατάπυκνος, condensus; unde καταπυκνόω, ῶ, condenso: Item repleo, refercio, Plut. in Lyc. à πυκνὸς, unde πυκνόω, &c. V. Καταπυκτεύω, vinco in pugilatu, à πυκτεύω, V. Καταπυρπολέω, incendiis absumo, vel comburo, concremo, &c. à πυρπολέω, circa ignem versor, &c. V. Κατάπυρος, ignitus, igni excandefactus, & Metaph. ardentissimus, serventissimus, &c. à Them. πῦρ, πυρὸς, &c. V. Item κατάπυῤῥος, valde rufus; Diosc. l. 2. c. 184. à πυῤῥὸς, comp. ut cæt. anteced. cum præpos. κατὰ, &c. V.

Κατάρα, ας, ἡ, execratio: ex κατὰ & ἀρὰ, diræ, preces.

Καταῤῥάκτης, ῦ, ὁ, CATARACTA, locus abruptus & præceps in flumine, undè aqua ruit potius quam fluit: Item vectis, porta. Est etiam nomen avis cujusdam: à καταῤῥάσσω, impetuosè deturbo. Them. ῥάσσω, f. ξω, allido, dejicio.

Καταράομαι, ῶμαι, execror, devoveo: perf. pass. κατήραμαι, perf. part. κατηραμένος, a. 1. m. κατηρασάμην, ω, ατο, καταράσθαι, præs. inf. pass. Th. ἀρὰ, preces, diræ.

Καταράσσω, vel ττω, vel καταῤῥάσσω

tango.

frango, rumpo, impetuose deturbo, erumpo, deflo. Them. ῥάσσω, f. ξω· allido.

Κατάρατ@, diris devotus, execratione dignus; Demosth. verbale, à præced. Καταρᾶομαι, V.

Καταρβύλοι χλαῖναι, apud Sophocl. in Troilo, dicuntur αἱ ποδήρεις, ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς ἀρβύλας χαλᾶσθαι; i. e. talares ad ipsa usque calceamina demissæ, teste Hesychio; ex κατὰ & ἀρβύλη, V.

Καταργέω, inanem & inutilem reddo; aboleo, facio cessare, f. ήσω, p. κατήργηκα, a. 1. act. κατήργησα, præs. ind. pass. καταργέομαι, destruor, aboleor: perf. pass. κατήργημαι, a. 1. pass. κατηργήθην, evanui, liberatus sum, f. 1. pass. καταργηθήσομαι, η, εται· ex κατὰ & ἀργέω, cesso: hoc ab ἀργὸς, per Crasin pro ἀεργὸς, otiosus, quod ab α, priv. & ἔργον, opus.

Κάταργμα, ατ@, τὸ, initiatio, unde pl. neut. Κατάργματα, primitiæ, Euryp. est ex κατὰ & ἀρχὴ, V. vel est verbale, à κατάρχω, V.

Κατάργυρ@, inargentatus, i. e. argenteus; unde seq. καταργυρόω, V.

Καταργυροῦν, inargentare: ab ἀργυρόω, argento obduco. Them. ἄργυρ@, argentum.

Καταρέζω, demulceo, manibus tractus: f. ξω, pro quo & καῤῥέζω dicimus. Th. ῥέζω, facio.

Καταρδω, irrigo, ex κατὰ, & ἄρδω; vide.

Καταρης ἄνεμ@, ventus contortus, & cum impetu desuper irruens, typho; ex κατὰ & ἀράσσω, vel à verbo καταράσσω, &c. V.

Καταρθεὶς, Ion. pro καθαρθεὶς, ένΘ, purgatus, a. 1. part. pass. à καθαίρω, purgo: f. αρῶ.

Καταρθρόω, articulo, ex κατὰ & ἀρθρόω; vide.

Καταριγηλὸς, horrendus, horribilis; Od. ξ. ex κατὰ & ῥιγηλὸς, V.

Καταριθμέω, annumero: f. ήσω, p. κατηρίθμηκα, perf. pass. κατηρίθμημαι, perf. part. κατηριθμημέν@, η, ον, annumeratus, a. 1. m. κατηριθμησάμην, a. 1. opt. m. καταριθμησαίμην, & in 1. pl. καταριθμησαίμεθα. Them. ἀριθμὸς, numerus.

Καταριπτάζω, dejicio, ex κατὰ & ῥιπτάζω vide.

Καταριστᾶν, prandere; Athen. l. 10. ex κατὰ & ἀριστάω, V.

Καταρκεῖ, sufficit; ut καταρκέσει μοι, mihi satis erit; à seq. καταρκέω, V.

Καταρκέω, idem quod ἀρκέω, sufficio.

Καταρόω, ῶ; aro, ex κατὰ & ἀρόω; V.

Καταῤῥαγείσης μάχης, erumpente prælio; id est, conserto. Hermog. ex κατὰ, & ῥαγεὶς, V.

Καταῤῥαγῆναι, a. 2. inf. pass. verbi καταῤῥήγνυμι, cum impetu defero. Th. ῥήσσω, frango, f. ξω, a. 2. ἔῤῥαγον, p. m. ἔῤῥωγα.

Καταῤῥαθυμέω, ῶ, per desidiam, aut inertiam ago, vel per negligentiam derelinquo, apud Xen. Hell. 6. ex κατὰ, & ῥαθυμέω, V.

Καταῤῥαίνω perfundo stillatim; Item aspergo, respergo, apud Dios. l. 2. c. 84. & 4 Reg. c. 7. ex κατὰ & ῥαίνω; V.

Καταῤῥάκτης, ȣ, ὁ, vide καταράκτης.

Καταῤῥάπτω, consuo, insuo, persuo, &c. ex κατὰ & ῥάπτω. Sic καταῤῥάσσω, & -ττω, idem quod καταῤῥάσσω, &c. V. Item, Καταῤῥαφ@, consutus, pannosus; Item ex commissuris constans, non integer; Luc. ex κατὰ & ῥαφὴ, aut verbale, à præced. καταῤῥάπτω. Καταῤῥαψῳδέω, nugor, proprie, consuendo, aut consarcinando carmina; à ῥαψῳδέω, comp. ut anteced. cum præp. κατὰ, &c. V.

Καταῤῥέομαι, perfundor; (est pass. ab act. seq. καταῤῥέω, defluo, &c. V.) Ut καταῤῥέομαι ἱδρῶτι, sudore perfundor, &c. Luc. Sic λόγχην καταῤῥεομένην αἵματι, lanceam cruore perfusam, &c. Plut. in Galbo.

Καταῤῥέον, defluens, præs. part. neut. gen. &

Καταῤῥέπω, deorsum vergo, & inclinor; Polyb. unde Κατῤῥεπὴς, deorsum vergens, declivis; in alteram partem vergens, &c. Item κατάῤῥοπ@, idem; unde καταῤῥοπία, deorsum vergere, declivitas, &c. omnia, ex κατὰ, & ῥέπω; vide.

Καταῤῥύσαν, defluens, a. 1. part. act. neut. gen. à καταῤῥέω, defluo. Th. ῥέω, fluo, f. ῥεύσω.

Καταῤῥέω, defluo, adfluo, distillo, delabor, &c. Item collabor, concido, &c. Item advenio; ut ἀθρόοι καταῤῥέοντες, confertim advenientes; ex κατὰ, & ῥέω, V.

Καταῤῥήγνυμι, decido, delabor, ruo cum impetu: ex κατὰ & ῥήγνυμι, idem quod ῥήσσω, frango, f. ξω.

Κατάῤῥησις, accusatio; item condemnatio; ex κατὰ & ῥέω, dico; unde ῥῆσις, &c. V. Sic καταῤῥήσσω, & -ττω, confringo, diffringo, &c. (Idem quod καταῤῥήγνυμι.) Item constrepo, instrepo, insono, &c. à Th. ῥήσσω, unde ῥήγνυμι, &c. V. Item καταῤῥητορεύω, & -εύομαι, contra alium verbigero: Item eloquentiæ torrente rapior, ejusque vi demulceo, & afficio; arte dicendi vinco, &c. à ῥητορεύω, V. Sic Καταῤῥίζ@, radices, terræ infixas, habens; vel antè infixas; unde Καταῤῥιζόω, radico, radicibus fixis stabilio, & in pass. καταῤῥιζȣ̃μαι, radicor; i. e. figor radicibus; item ago radices, &c. à Th. ῥίζα, unde ῥιζόω, &c. V. Καταῤῥίπτω, vel -πτέω, dejicio, prosterno, in pass. Καταῤῥίπτομαι, prosternor; unde Καταῤῥιμμέν@, part. præt. pass. dejectus, prostratus, &c. à Them. ῥίπτω, V. Sic Καταῤῥοιζέω, & -ζέομαι, asthmate sibilante laboro; Diosc. l. 3. c. 93. à Th. ῥοῖζ@, unde ῥοιζέω, -ζέομαι, &c. V. comp. ut præced. cum præp. κατὰ.

Καταῤῥοΐζομαι, catarrho laboro, seu distillationibus vexor; Diosc. l. 5. c. 43. Unde Καταῤῥοϊκὸς, qui distillationibus infestatur, (pro quo etiam legitur καταῤῥοϊτικὸς;) item καταῤῥοϊκὰ νοσήματα, morbi ex catarrho; sive languores, qui fiunt distillatione; Plat. in Tim. & καταῤῥοϊκὴ διάθεσις, affectus distillationi obnoxius, translatè dicitur, apud Plut. &c. omnia, à seq. Κατάῤῥȣς, defluxio; & apud medicos peculiariter sic dicitur, descensus humoris, à capite in os, &c. ex κατὰ & ῥέω, vel à verbo καταῤῥέω, &c. V.

Κατάῤῥο@, ὀȣ, ὁ, contractè κατάῤῥȣς, defluxus, distillatio, CATARRHUS.

Κατάῤῥοπ@, & Καταῤῥοπία, deorsum vergens, & q. d. deorsum vergentia, &c. Videantur supra in καταῤῥέπω. Sic Κατάῤῥȣς, vide suprà in κατάῤῥο@.

Καταῤῥοφέω, sorbillo; seu sorbendo deglutio, ex κατὰ, & ῥοφέω, V. Sic Καταῤῥυθμέω, & καταῤῥυθμίζω, quadrare facio, ad numeros aptos redigo, &c. à ῥυθμίζω, V. Item, Καταῤῥυπαίνω, conspurco, contamino, à ῥυπαίνω, comp. ut præced. cum præp. κατὰ, &c. vide.

Κατάῤῥυτ@, ȣ, ὁ, ἡ, irriguus: à καταῤῥέω, defluo. Th. ῥέω, fluo, f. ῥεύσω.

Καταῤῥωδέω, non metuo: ex κατὰ & ἀῤῥωδέω, idem, cum α priv. vel pro ὀῤῥωδέω, metuo. Th. ὄῤῥ@, linea, quæ scrotum intersecat.

Κάταρσις, εως, ἡ, appulsus navium, descensus navis, &c. Est verbale à καταίρω, V.

Καταρτᾶν, aptare: ab ἀρτάω, appendo.

Κατάρτησις, εως, ἡ, coaptatio, verbale à præced. Καταρτάω, præparo, coapto, &c. V.

Καταρτίζω, propriè luxata membra in suum locum repono; item perficio, sarcio, coagmento, f. ίσω, a. 1. ind. act. κατήρτισα, ας, ε, a. 1. opt. act. καταρτίσαιμι, αις, αι, a. 1. inf. καταρτίσαι, perf. pass. κατήρτισμαι, perf. inf. pass. κατηρτίσθαι, perf. part. κατηρτισμέν@, η, ον, coagmentatus, a. 1. m. κατηρτισάμην, ω, ατο, aptavi. Th. ἄρτι@, ȣ, ὁ, ἡ, par, de numero.

Κατάρτισις, εως, ἡ, instauratio: &

Καταρτισμὸς, ȣ̃, ὁ, coagmentatio: à καταρτίζω, quod vide.

Καταρτιστὴρ, ῆρ@, ὁ, compositor, moderator, ab eod.

Καταρτύω, compono, coagmento, instruo, condo, dispono, adapto, &c. ex κατὰ, & ἀρτύω, V.

Καταρχὰς, ab initio; Plut. in Sol. αὐτίκα καταρχὰς; jam indè ab initio, Herodot. dicitur. & τὸ καταρχὰς, apud Demosth. Item, Καταρχὴ, initium, exordium; Polyb. Item libatio, primitiæ: Sic Καταρχῆς, ab initio, &c. Omnia ex κατὰ & ἀρχὴ, vide.

Κατάρχομαι, incipito, inchoo, ut κατάρχεσθαι τῆς μάχης; item victimam ferio, hostiam, & sacrificium libo, quod fiebat antequam hostiam ferirent; Herodot. est à seq. κατάρχω, id vide.

Κατάρχουσα, præs. part. f. g. à

Κατάρχω, primus facio, imperito, f. ξω. Th. ἀρχὴ, principatus, initium.

Κατάρχων, præcentor, præsultor; à præced. κατάρχω, V.

Καταρώμεν@, ȣ, execrans, part. præs. &

Καταρῶνται, imprecantur, 3. pl. ind. pass. à καταρᾶομαι, q. v.

Κατάσαρκ@, carnosus, corpulentus, obesus; Athen. unde Κατασαρκόω, obesum reddo, &c. ex κατὰ & Th. σὰρξ, unde σαρκόω, &c. V. Sic κατασαρκέω, fut. ήσω, præt. ηκα, q. d. incarno; i. e. carnem facio, &c. ab iisdem.

Κατασύπω, constipo, aggero, condenso; Theoph. ex κατὰ & σύπω, V.

Κατασβεννύω, seu καλασβέννυμι, fut. Κατασβέσω, extinguo, sedo, compesco, &c. cum acc. sat. ut τοὺς λύχνους καλασβέσαι, apud Aristoph. Item Καλασβλῶαι, extinctum esse, &c. ex κατὰ & σβέννυμι, vide.

Καλασείω, propriè, deorsum moveo manu, silentium facio, signum do manu, f. είσω, p. καλασέσεικα, a. 1. ind. act. κατέσεισα, ας, ε, a. 1. part. act. καλασείσας, αντ@, Th. σείω, quatio.

Κατασημαίνω, annato, observo: item obsigno sigillo: ex κατὰ & σημαίνω, f. ανῶ, significo, Th. σῆμα, τὸ, signum.

Κατασήπω, marcessere facio, tabefacio; & in pass. Κατασήπομαι, marcesco, tabefio; ex κατὰ σήπω, σήπομαι, &c. vide.

Κατασιγάζω, silentium mihi impero; ut Κατασιγάζω σε, facio, ut obmutescas; & in pass. Κατασιγάζομαι, silentium mihi imperatur, jubeor tacere; Athen. l. 1. Item κατασιγάω, ῶ, conticesco, &c. Plat. (nam κατασιγάζω, est conticescere facio, &c. ut dictum est) omnia, ex κατὰ & σιγάω, unde σιγάζω, &c. V.

Κατασικελίζειν τυρὸν; est siculum caseum comedere; Aristoph. in Vesp.

Κατασίνομαι, & καλασινάζω, admodum lædo, vel passivè, valdè noceor; ex κατὰ & σίνω, σίνομαι, &c. V. Sic etiam, Κατασιτέομαι, comedo, vescor; ex καλὰ & σιτέω, σιτέομαι, &c. V.

Κατασιωπᾶτε, 2. pl. præs. ind. vel imperat. act. à

Κατασιωπάω, conticesco, Th. σιωπάω, sileo, f. ήσω.

Κατασκάζω, concido; Item procumbere facio; à Th. σκάζω, V. Sic Κατασκαίρω, desilio; à Th. σκαίρω, V.

Κατασκάπτω, diruo, f. ψω, a. 1. κατέσκαψα, p. κατέσκαφα, perf. pass. κατέσκαμμαι, perf. part. pass. κατεσκαμμένος, dirutus: τὰ κατεσκαμμένα, ruina. Th. σκάπτω, fodio.

Καλασκαριφάω, ῶ, vellico, pungo, fodico; à Them. σκάριφ@, unde σκαριφάομαι, &c. V.

Καλασκαφὰς, acc. pl. à

Καλασκαφὴ, ῆς, ἡ, eversio: à καλασκάπτω, quod vide.

Καλασκαφὴς, έ@, ὁ ϗ ἡ; dirutus, suffodiendo eversus, &c. à præced. Κατασκαφὴ, eversio quæ fit diruendo, seu effodiendo, &c. V.

Κατασκάφιλ@, qui amicis dedecori est, καταισχύνων τοὺς φίλους, Hesychius.

Καλασκεδάζω, f. άσω, dispergo, dissipo: à σκεδάζω, idem.

Κατεσκελίδόω, idem quod καλασκέλλω, exsicco, exarefacio, extenuo, propriè, carnes & medullam corporis absumo, ut nihil præter ossa remaneat, &c. à Th. σκέλλω, unde σκελιτὸς, & σκελιδόω, V.

Καλασκεπάζω, protego; à Them. σκέπω, unde σκεπάζω, &c. V.

Καλασκέπτομαι, f. ψομαι, speculor, provideo. Th. σκέπτομαι, video.

Κατασκευάζω, præparo, f. άσω, p. κατεσκεύακα, a. 1. act. κατεσκεύασα, ας, ε, a. 1. inf. act. κατασκευάσαι, a. 1. part. κατασκευάσας, αντ@, perf. pass. κατεσκεύασμαι, perf. part. pass. κατεσκευασμέν@, a. 1. ind. pass. κατεσκευάσθην, ης, η. Th. σκεῦ@, τὸ, vas.

Καλασκευαῖς, dat. pl. à καλασκευὴ, ῆς, ἡ, extructio, apparatus: præced. verbi & Them.

Καλασκευάπτω, c. 5. Proverb. Solom. οἱ ᾗ φραγμοὶ, τῶν λίθων αὐτῶν καλασκευάσονται, maceria lapidum destruitur; sed fortan, pro eo legendum καλασκάπτονται, vide κατασκάπτω.

Καλασκεύασμα, ατ@, τὸ, præparatio: ab eod. &

Κατασκευαστικὰ, τὰ, ad assertionem facientia, nom. pl. n. g. à

Κατασκευαστικὸς, οῦ, astruendi vim habens: à καλασκευάζω; quod vide.

Καλασκευασμὸς, οῦ, ὁ, sicut Καλασκεύασμα, institutum, instrumentum, res laborata, apparatus; Thucyd. item interdum, commentum, molimentum, seu machinamentum subdolum, fraus, &c. Item καλασκευαστὴς, extructor, molitor, opifex, & καλασκευαστὸς, extructus, conditus, compactus, fabrilis; item subornatus, appositus, summissus, &c. Sic etiam, Καλασκευαστικῶς, more adstruentium, & demonstrantium, &c. adv. à præced. καλασκευαστικὸς, & omnia ab eodem verbo.

Καλασκευὴ, ῆς, ἡ, exstructio, apparatus, descriptio, gen. pl. κατασκευῶν, à καλασκευάζω, quod vide.

Κατασκέω, ῶ, exerceo, erudio; undè κατεσκημένος, exercitatus, eruditus, &c. à καλὰ & Th. ἀσκέω. V.

Καλασκηνάω, & Κατασκηνάομαι, tentorium defigo, vel firmo, in tabernaculo maneo, seu requiesco; item nidifico, &c. idem quod seq.

Καλασκηνόω, nidulor, nidum struo, habito, f. όσω, a. 1. κατεσκήνωσα. &

Καλασκήνωσις, εως, ἡ, nidus. Th. σκηνὴ, tabernaculum.

Καλασκήπτειν, ingruere, grassari. Th. σκήπτω, ruo, f. ψω.

Κατάσκηψις, invasio, incubitus, conflictatio, &c. verbale, à præced. κατασκήπτω, V.

Καλασκιάω, opaco, &c. Od. μ. adumbro, idem quod seq. V.

Καλασκιάζω, obumbro, f. άσω, p. κατεσκίακα. Hinc,

Καλάσκι@, ου, ὁ, ἡ, opacus, obscurus. Th. σκιὰ, umbra.

Καλασκίδνομαι, dispergor; (i. e. καλασκορπίζομαι) ex κατὰ & σκίδνημι, V.

Κατασκλῆμι, exaresco, vel contabesco; unde præt. Κατέσκληκα, exarui, contabui; Luc. ex κατὰ & Th. σκέλλω, undè σκλέω, & σκλῆμι, &c.

Κατασκοπεύω, exploro, speculor, Maccab. l. 1. Undè verbale, καλασκόπευσις, exploratio, speculatio; ex καλὰ & σκόπη, V. confer etiam seq.

Καλασκοπέω, ῶ, & καλασκοπεύω, exploro: f. ήσω, p. κατεσκόπηκα, a. 1. inf. act. κατασκοπῆσαι. Ex καλὰ & σκέπτομαι, circumspicio, f. ψομαι, perf. pass. ἔσκεμμαι, præt. m. ἔσκοπα.

Καλασκόπη, ης, ἡ, speculatio, exploratio; item specula: Sic etiam, Καλασκοπικὸς, speculatorius, exploratorius, ut ἱππεῖς καλασκοπικοὶ, equites qui exercitum præcedunt: Sic Κατασκόπια, vel καλασκόπικα, τὰ, naves exploratorias, & speculatorias Cæsar & Livius appellarunt, à sing. κατασκόπιον, &c. ut πλοῖον κατασκοπικὸν, navis, quæ explorandi causâ, emittitur, omnia à seq. καλάσκοπ@, vide.

Καλάσκοπ@, ου, ὁ, ἡ, explorator: à κατασκέπτομαι, speculor: V. καλασκοπέω.

Καλασκώπτω, idem quod σκώπτω, cavillor.

Κατασμικρολογέω, ῶ, parvi pendo, vel potiùs, parcum, & illiberalem judico & existimo; ut κατασμικρολογεῖν τὴν φύσιν, de natura loqui, ut parca & restricta, obloqui naturæ, ut parcæ; Hippocr. in Epist. ad Demag. ex κατὰ & σμικρολογέομαι, pro μικρολογέομαι, οῦμαι; id vide. Sic καλασμικρύνω, parvum reddo, imminuo, extenuo, deprimo, &c. à σμικρύνω, parvum reddo, imminuo, extenuo, deprimo, &c. à σμικρύνω, pro μικρύνω, vide.

Καλάσμυρν@, myrrhatus, myrrham redolens; Diosc. l. 1. c. 26. ex κατὰ, & σμύρνιον; V.

Καλάσμυξαι, 3. sing. a. 1. opt. act. vel a. 1. inf. à

Κατασμύχω, comburo, f. ξω. Th. σμύχω, attero.

Κατασμώχω, contero, tundendo comminuo; ex καλὰ & σμώχω, vi. Sic Καλασοβέω, depello; Item persequor, arceo, à Th. σοβέω, V.

Καλασοφίζω, sophismatis & argutiis fallaciis utor adversus aliquem, f. ίσω, perf. κατασεσόφικα, præs. part. pass. κατασοφιζόμεν@, a. 1. m. καλασοφισάμην, ω, ατο, a. 1. part. m. κατασοφισάμεν@. Ex καλὰ & σοφὸς, sapiens.

Καλασοφιστεύω, eludo captiosè, verborum argutiis; ex κατὰ & σοφιστεύω, vi. Sic etiam, καλασπάζω, demitto, deorsum duco, detraho, &c. à Th. σπάω; Item Καλασπαθάω, luxu consumo, prodigo, à σπαθάω, vi. Καλασπαράττω, dilacero, dilanio, discerpo; à Th. σπαράσσω, seu -ττω; item Κατάσπασμα, τὸ, & κατασπασμὸς, detractio, distractio, &c. Et idem quod σπάσμα, vi. ut & Κατασπαστικὸς, detrahendi vim habens; ut καλασπαστικὸς γάλακτος, lac evocans; Diosc. l. 2. verbalia, à καλασπάζω, vel καλασπάω; quæ vide. Item Καλασπαταλάω, ῶ, delicior, in deliciis vivo; item in delicias & lautas epulas insumo, à σπαταλάω, vi. Καλασπάω, detraho, extraho, educo, elicio: item avidè deglutio, seu haurio faucibus, &c. à Th. σπάω, comp. ut reliqua antecedentia, cum præp. καλὰ, &c. V.

Κατασπείρω, spargo: ex κατὰ & σπείρω, semino, f. ερῶ.

Κατάσπεισις, perfusio, ejusmodi scil. quâ hostia solet perfundi; à Κατασπένδω, libamine, seu libamento perfundo; Plut. de def. Orac. ex κατὰ & σπένδω, vi. Sic Καλασπέρχω, impello, urgeo, citato gradu progredi cogo, Thuc. l. 5. à Th. σπέρχω, V.

Καλασπεύδω, accelero, urgeo. Th. σπεύδω, festino.

Καλασπιλάζω, commaculo, labem aspergo, inquino; Hesych. apud Etymol. Καλασπιλάζοντες, expon. Καλαμώμοντες; meta-

metaphora sumpta à Petris quæ in mari teguntur, & σπιλάδες appellantur, &c. à Th. σπίλος, unde σπιλὰς, άδος, ἡ, &c. V. Sic etiam, Καταποσδέω, depello, scil. ceu pulvis feriendo depellitur, Hesych. à Th. σποδὸς unde σποδέω, cum præp. κατὰ.

Καταπουδάζειν, rebus seriis operam dare: à σπουδάζω, sedulò ago: ab eod. Th.

Καταπουδασμένως, bonâ fide, citra figmentum: Item, Κατασπουδῶ, (sed legitur etiam κατὰ σπουδὴν) de industria, seriò, &c. Utrumque adv. à præced. V.

Καταςαγμὸς, distillatio, verbale, à seq. V.

Καταςάζω, destillo, instillo. Th. ςάζω, f. ξω, stillo.

Καταςαθεὶς, a. 1. part. pass. &

Καταςαθήσομαι, f. 1. ind. pass. verbi καθίςημι, constituo, quod vide.

Καταςαθμεύω, in stabulo, aut statione, seu diversorio colloco; ex κατὰ & ςαθμὸς, stabulum, caula, undè ςαθμεύω, &c. V. Item, Καταςάθμην, in rectum, ad perpendiculum; sed potiùs seorsùm legendum Κατὰ ςαθμὴν, &c. vide ςαθμή. Sic Καταςαθμίζω, appendo, pondere demetior; undè verbale καταςαθμισμὸς, appensio, singulorum per sua pondera adjectio, &c. à ςαθμὸς, undè ςαθμίζω, &c. V. comp. ut præced. cum præp. κατὰ.

Καταςαλτικὸς, cohibendi aut reprimendi, seu sistendi vim habens, reprimens, sistens, &c. est verbale, à καταςέλλω, reprimo, &c. V.

Καταςαμνίζω, in vas, seu doliolum, defundo & condo; Poll. ut καταςαμνισμένος οἶνος, vinum amphoris contentum, &c. ex κατὰ & ςάμνος, unde ςάμνιον, & ςαμνίσκος, &c. V.

Καταςάντος, gen. sing. à

Καταςὰς, a. 2. part. f. g. καταςᾶσα, n. g. -ὰν, à καθίςημι, constituo, f. καταςήσω, a. 1. inf. act. καταςῆσαι, a. 2. inf. act. καταςῆναι. Th. ἵςημι, sto.

Καταςασιάζω, f. άσω, seditione opprimo & affligo, seditione circumvenio, præs. pass. καταςασιάζομαι, factione vincor, seditionibus premor: à ςάσις, factio, quod ab ἵςημι, sto.

Καταςασιν, acc. sing. à

Καταςασις, εως, ἡ, constitutio: à καθίςημι. Vide in καταςάς.

Καταςάτης, ου, ὁ, instaurator, dispositor; Item Καταςατικὸς, certo statu præditus; item sedandi vim habens; Plut. in Lyc. utrumque verbale, ab eod. καθίςημι, vide.

Καταςεγάζω, idem quod Th. ςέγω, tego.

Καταςέγασμα, τὸ, operimentum, tegmen; Herodot. verbale à præced. Καταςεγάζω, intego, operio; quod à κατάςεγος, tectus, tecto opertus; Athen. l. 10. unde etiam neut. plur. κατάςεγα, τὰ, subtegulanea, &c. omnia à κατὰ & ςέγω, V.

Καταςεῖλαι, a. 1. inf. act. &

Καταςείλας, quum repressisset, a. 1. part. act. à καταςέλλω.

Καταςείχω, descendo: item redeo, revertor, ut apud Nonn. τηλεπόροιο καταςείχοντι κελεύθου, longâ viâ redeunti, ex κατὰ & ςείχω, V.

Καταςέλλω, reprimo, sedo, compono, orno: cum acc. f. 1. καταςελῶ, f. 2. καταςαλῶ, a. 1. κατέςειλα, a. 1. part. καταςείλας, p. κατέςαλκα, perf. pass. κατέςαλμαι, perf. part. pass. κατεςαλμένος, sedatus, p. m. κατέςολα, demisi, ornavi. Th. ςέλλω.

Καταςενάζω, fut. άξω, ingemisco, seu cum gemitu deploro; ut καταςενάζω τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς, Basil. & in pass. etiam apud Alciph. καταςεναγμέναι τῶν ἀνοήτων ἐραςῶν χάριτες, munuscula stultorum amatorum cum suspiriis data; ex κατὰ & ςενάζω; vi. Sic καταςερος, stellatus sydereus stellarum fulgore coruscans, Nazianz. in Orat. de cauda pavonis; unde καταςερίσω, stellis distinguo, vel insignio; item in numerum stellarum refero; à Th. ἀςὴρ, έρος, ὁ, unde ἀςερίζω, &c. vi. Sic etiam καταςέφω, corona cingo, serto redimio; Euryp. in pass. καταςέφομαι, coronâ cingor; unde καταςεφὴς, coronâ redimitus, Soph. à Th. ςέφω; vi. Item καταςηλιτεύω, in stela noto, in stela, seu in cippo, proscribo; Luc. à ςηλιτεύω, comp. ut præced. cum præp. κατὰ, &c. V.

Κατάςημα, ατος, τὸ, habitus, status, constitutio: à καθίςημι, constituo: quod vide.

Καταςηματικὸς, sedatus, & qui nullo modo agitatur, sed placido, à placato subsistit animo. Plut. in Graccho à præced. V.

Καταςῆναι, evadere, exitum habere, fieri, a. 2. inf. act. καταςῆσαι, a. 1. inf. act. καταςήσῃς, 2. sing. a. 1. sub. act. ejusd. verbi.

Καταςηρίζω, incumbo, à Th. ςηρίζω; vi. Sic καταςίζω, punctis distinguo, unde καταςικτος, notis, seu punctis variatus, notis compunctus, varius, interstinctus, &c. Unde & pro tunica ponitur animalium figuris aut floribus intextâ, &c. à Th. ςίζω, fut. ξω, unde ςικτὸς, &c. vi. Sic etiam, καταςίλβω, reluceo, à Them. ςίλβω, comp. ut præced. cum κατὰ, &c. V.

Καταςολὴ, ῆς, ἡ, vestis promissa: propriè verò actus τοῦ καταςέλλειν, id est, demittendi, sedandi, cohibendi. Tum modestia in vestitu: à καταςέλλω, vel καταςέλλομαι, amicio: præt. m. κατέςολα.

Καταςομίζω, tacere facio; item ad infantiam redigo, apud Plut. in Aristid. Item καταςομὶς, tibiæ pars quædam, τὸ ἐνόλβιον τοῦ αὐλοῦ, Hesych. ex κατὰ, & ςόμα, &c. vi. Sic καταςοναχέω, & καταςοναχίζω, ingemisco, suspiro graviter; in Epigr. à Th. ςενὸς, unde ςενάζω, & ςεναχίζω, &c. V.

Καταςορεννύω, seu -ρέννυμι, & per Sync. καταςόρνυμι, & hoc rursus syncopato, καςόρνυμι; Od. ρ. omnia eadem cum & pro seq. καταςορέω, V.

Καταςορέω, sterno humi; item obfirmo: a. 1. κατεςόρεσα. Them. ςορέω, sterno, f. έσω, & ήσω.

Καταςοχάζομαι collimo, seu collineo, ad scopum tendo, & Metaph. velut scopum propositum habeo, specto, &c. (pro quo etiam usurpatur καταςοχέω;) ex κατὰ & ςοχάζομαι; vi. Sic καταςραγγίζω, facio distillare; à Them. ςράγξ, γὸς, ἡ, unde ςραγγίζω, &c. vi. Sic etiam καταςράπτω, fulgore, vel fulgetrâ illustro, fulgore, vel splendore obruo, &c. ex κατὰ & ἀςράπτω, V.

Καταςρατηγέω, f. ήσω, stratagemate supero: bellicâ astutiâ decipio: ex κατὰ ςρατὸς, exercitus, & ἄγω, duco.

Καταςρατοπεδεύω, castra moveo adversùs, exercitu infesto, invado, Maccab. l. 2. c. 4. Item, castra metor, in castris dego, &c. Plut. in Per. & milites castra metari jubeo, & in castra contraho; Xen. Pæd. 7. ex κατὰ & ςρατοπεδεύω, vi. Sic καταςρεβλόω, tormento, seu tormentis distraho; ex κατὰ & ςρεβλόω, V.

Καταςρέφω, subverto, f. ψω, p. κατέςρεφα, a. 1. κατέςρεψα, p. m. κατέςροφα. Th. ςρέφω, verto.

Καταςρεψάμενος, a. 1. part. m. &

Καταςρέψασθαι, a. 1. inf. m. à καταςρέφω, subigo; quod vide.

Καταςρέψοντι, Dor. pro καταςρέψουσι, 3. pl. f. 1. ejusd. verbi.

Καταςρηνιάζω, lascivio, f. άσω, p. κατεςρηνίακα, a. 1. sub. act. καταςρηνιάσω, ῃς, ῃ. Th. ςρῆνος, τὸ, luxus, delitiæ; inde ςρηνιάω, luxurior.

Καταςρηνιάω, ῶ, insolentiùs, & lasciviùs me gero adversùs, lascivio, & insolesco contrà, &c. 1 Tim. 5. cum Genit. ex κατὰ & ςρῆνος, unde ςρηνιάω, &c. V.

Καταςροφὴ, ῆς, ἡ, CATASTROPHE, subversio: à καταςρέφω; quod vide.

Καταςροφικῶς, more catastropharum, seu ut in catastrophis fabularum fieri solet; Athen. l. 10. adv. à præced. καταςροφὴ, V.

Καταςρωμα, ατος, τὸ, superius tabulatum navis, (vel etiam fori, &c.) quod nautas, aut milites, sustinet; Thuc. l. 1. & 7. Polyb. l. 1. &c. Item καταςρωσις, εως, ἡ, constratio, prostratio, &c. utrumque verbale, à seq. καταςρωννύω, vel καταςρώννυμι, &c. V.

Καταςρώννυμι, prosterno. f. ςρώσω, p. καςέςρωκα, a. 1. pass. κατεςρώθην, ης, η. Th. ςορέω, sterno.

Καταςυγέω, aversor, odio prosequor, a. 2. κατέςυγον. Th. ςυγέω, odi, f. ξω, q. à ςύγω.

Καταςυφελὸς, valde durus: à ςυφελὸς, durus, asper. Th. ςύφω, adstringo, f. ψω.

Καταςωμύλλω, deblatero: unde κατεςωμυλμένος, deblateratus; Aristoph. in Ran. & pro deblateratore, apud eund. ibid. ex κατὰ & ςωμύλλω, vi. Sic κατασύομαι, cum impetu, seu impetuosè descendo, vel redeo; ex κατὰ & Them. σεύω, unde σύομαι, inusit. pro σεύομαι, &c. V.

Κατασυρίττω, sibilum edo, sibilo: Item exibilo; à Th. συρίσσω, vel -ττω, &c. vide.

Κατασύρω, pertraho, f. συρῶ, p. κατασέσυρκα. Th. σύρω, traho.

Κατασφάζω, interficio; idem quod seq. κατασφάττω, vi. Unde κατασφακτικὸς, jugulatorius; seu avidus jugulationis, & cædis, sanguinolentus, &c.

Κατασφραγίζω, communio, munitum, vel tutum reddo; item demissum munio: aut securitatis causâ, demissum obfirmo; Maccab. l. 3. ex κατὰ & ἀσφαλίζω; vi. Sic etiam Κατασφηκόω, in angustum contraho, à σφηκόω, ῶ, &c. vi. Item κατασφηνόω, cuneo; i. e. cuneum adigens aliquid firmo, ex κατὰ & σφηνόω, &c. V.

Κατασφάξατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. a

Καλασφάτλω, jugulo: fut. ξω. a. 1. κατέσφαξα, a. 1. imperat. act. κατάσφαξον, άτω. Them. σφάζω, seu σφάτλω, jugulo, macto.

Καλασφραγίζω, obsigno: fut. ίσω. p. κατεσφράγικα. perf. pass. κατεσφράγισμαι, perf. part. pass. κατεσφραγισμένος, obsignatus. Th. σφραγὶς, ίδος, ἡ, sigillum.

Κατασχάζω, scarifico, scalpro aperio, &c. Unde, κατάσχασμα, & κατασχασμὸς, scarificatio, incisio, aut apertura, scalpello facta; ex κατὰ & σχάζω, V.

Καλασχεῖν, occupare, appellare, a. 2. inf. verbi κατέχω, quod vide. Alii volunt esse præs. inf. verbi κατασχέω. Th. ἔχω, habeo.

Καλασχεθέτω, 3. sing. a. 1. imperat. pass. verbi κατέχω, quod vide.

Καλασχέθω, detineo, inhibeo, Hesiod. ex κατὰ & σχέθω, habeo; idem quod, & pro Th. ἔχω, V.

Κατάσχεσις, εως, ἡ, possessio, occupatio: à κατέχω, contineo. Th. ἔχω, habeo.

Καλασχετλιάζω, indignor adversùm; ex κατὰ & σχετλιάζω, V.

Κατάσχετος, ου, ὁ καὶ ἡ, detentus, & quasi detentivus, qui captus tenetur; idem quod κάτοχος, & ab iisdem, ex κατὰ, scil. & ἔχω, fut. ἕξω, & σχήσω; ab inusit. σχέω, & præt. ἔσχηκα, &c. V. Vel est verbale, à verbo κατασχέω, detineo, occupo, inhabito, &c. quod ex κατὰ & σχέω, inusit. pro ἔχω, habeo.

Κατάσχῃ, 3. sing. a. 2. sub. act. κατάσχω, ῃς, ῃ, ab eod. verbo & Them.

Καλασχηματίζω, effingo, conformo, &c. apud Plut. in Rom. κατεσχημάτισεν αὐτὴν, exp. vestitum sibi apparavit, &c. ex κατὰ & σχῆμα; unde σχηματίζω, &c. V. Sic, καλασχημονέω, indecore, & contumeliosè ago, seu, tracto; ex κατὰ & ἀσχήμων, ονος; unde, ἀσχημονέω, &c. V.

Κατασχίζω, diffindo, discindo, diffindendo convello, &c. Item, præcido; unde κατάσχισμα, frustum, diffindendo avulsum; item, κατάσχισις, diffissio, discissio, &c. Ex κατὰ & σχίζω, V. Sic, κατασχολέω, occupatus sum, &c. (idem quod ἀσχολέομαι, V.) Item, otio malè utor, Plut. Ex κατὰ & ἀσχολέω, in opere detineo; occupo, & occupor, &c. Quod ab ἄσχολος, &c. V.

Κατασχοῖσα, ας, ᾶ, Dor. pro κατασχοῦσα, ης, ἡ, quæ cohibuit & retinuit, a. 2. part. act. f. g. verbi κατέχω, quod vide.

Κατασχόμενος, Poët. pro θελγόμενος, delinitus, a. 2. part. m. ejusd. verbi.

Κατάσχωμεν, 1. pl. a. 2. sub. act. &

Κατασχὼν, a. 2. part. act. verbi κατέχω, quod vide.

Κατασωρεύω, accumulo, coacervo, &c. Ex κατὰ & σωρεύω, V. Sic, κατασώχω, attero, contero, ex κατὰ & σώχω, V.

Κατατέμνω, idem quod, & pro κατατέμνω, concido, &c. V. Sic. κατατανύω, & per Sync. κατανύω, extendo; item, explico, expedio, &c. Ex κατὰ & τανύω, V.

Καλαταξεῖς, Dor. pro κατατήξεις, contabefacies, 2. sing. f. 1. act. verbi κατατήκω. Th. τήκω, liquefacio.

Καταταράσσω, vel -ττω, perturbo; à Th. ταράσσω, V.

Καλατάτλω, in ordinem refero, colloco, deligo, comparo, instruo. Th. τάτλω, ordino: f. ξω. a. 2. ἔταγον.

Καλαταχέω, ῶ, prævenio, celeritate vinco, & anteverto; ex κατὰ & ταχὺς, unde ταχὺ, & ταχέως, &c. V. Unde etiam κατατάχως, continuò, brevi, festinanter, celerrimè, &c.

Κατατεθαῤῥηκότως, confidenter, audacter, licenter, &c. Plut. adv. à καταθαῤῥέω, ῶ, &c. V.

Κατατεθήπω, admiror, timeo, obstupesco, &c. Unde, κατατέθηπα; exp. κατεθαύμασα, apud Suid. est verbum factum à præt. med. τέθηπα, id V.

Κατατείνω, extendo. Them. τείνω, tendo: f. νῶ.

Καλατειχίζω, muros demolior & subruo; à τειχίζω, V. Sic κατατειχογραφῶ, in muro, seu, pariete pingo aut scribo; à τειχογραφέω, ῶ, V.

Καλατελὴς, perfectus, totus, usque ad reliquias, imo cum reliquiis; unde τὰ κατατελέα, reliquiæ; ut, apud Arrian. in expedit. Alex. ἱερεῖα τῇ στρατιῇ πάσῃ κατατελέα ἐδίδοτο; exp. sacrificiorum reliquias militibus distribuit; ex κατὰ & τέλος, finis, V.

Καλατέμνω, concido, seco. Th. τέμνω, f. μῶ, idem.

Κατατέτηκα, contabui, maceratus sum, Aristoph. in Pluto. est præt. med. à κατατήκω, unde etiam part. κατατετηκὼς, tabefactus, &c. ex κατὰ & τέτηκα, id vide.

Κατατέρπω, delecto; unde κατατέρπου, imper. pass. delectare; à Th. τέρπω, V.

Κατατεχνολογέω, ῶ, artificiosè distinguo, & dissero, seu, in artem redigo; ex κατὰ & τεχνολογέω, V. Vel à κατάτεχνος, & λόγος, &c. V.

Κατάτεχνος, artificiosus, industrius, de homine; vel, artificiosè elaboratus, & perpolitus; de re. Plut. in lib. de Disc. &c. Ex κατὰ & τέχνη, V. Unde etiam κατατεχνικῶς, artificio è; adv. ut κατατεχνικῶς ψήλας, qui ex arte cecinit; Plut. in Per.

Καλατήκω, colliquo, colliquefacio; vel, ità liquefacio, ut diffluat; item, emacero, extabefacio, &c. Ex κατὰ & τήκω, V.

Καλατίθεσθαι κλέος, gloriam adipisci: Herodot. à

Κατατίθημι, depono; f. θήσω. p. κατατέθηκα. a. 1. κατέθηκα. a. 2. m. κατεθέμην, σο, το, a. 2. inf. m. καταθέσθαι. Th. τίθημι, pono: a. 2. ἔθην.

Καταπλάω, stercore contamino; vel stercus emitto adversùm, à Th. τίλος, unde τιλάω, ῶ, &c. V. Sic κατατίλλω, depilo, compilo, convello; item evello; à Th. τίλλω, V. Sic etiam

κατατιτραίνω, seu, κατατιτράω, perforo, pertundo, perterebro, unde verbale, κατάτρησις, perforatio; exesio, item, foramen; à Th. τιτράω, V. Item, κατατιτρώσκω, vulneribus conficio, vulnero, saucio, prosterno, &c. à Th. τιτρώσκω, V. Sic &, κατατοκίζομαι, fœnore obruor, & exhaurior; Aristot. Pol. t. 2. a τοκίζω, V. Item, κατατολμάω, audeo adversus, aggredior contra, &c. Cum genit. à Th. τόλμα, comp. ut præced. cum præp. κατὰ, &c. V.

Κατατομὴ, ῆς, ἡ, concisio: à p. m. κατατέτμημα, verbi κατατέμνω, concido. Them. τέμνω, seco.

Κατάτονος, deorsùm tendens; minùs altus; ex κατὰ & præt. med. τέτονα; unde τόνος, à Th. τείνω, &c. Vide.

Κατατοξεύω, sagittâ trajicio, telo configo: f. εύσω p. κατατετόξευκα. f. 1. pass. κατατοξευθήσομαι. Th. τόξον, arcus.

Κατατραυματίζω, dilacero, graviter saucio; à τραυματίζω, V.

Κατατράω, perforo, idem cum, & pro κατατιτράω, V.

Κατατρέπω, & κατατρέπομαι, in fugam converto; fundo, fugo, &c. Ex κατὰ & τρέπω, V.

Κατατρέχω, incurro, insector: a. 2. κατέδραμον. Th. τρέχω, curro: f. θρέξω. p. δεδράμηκα. f. m. δέδρομα.

Κατάτρησις, perforatio, verbale à κατατράω, vel κατατιτράω, quæ vide.

Κατατρίβω, tero, attero, consumo: vide in sequent.

Κατατρίζω, strido magnopere, Hom. in Batrachom. à Th. τρίζω, V.

Κατάτριχος, tenuis instar pili; ex κατὰ & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, unde τρίχιον, &c. V.

Καλατρίψεις, 2. sing. f. 1. act. verbi κατατρίβω, contero. Them. τρίβω, tero: f. ψω. p. φα.

Κατάτροπος, deorsum versus, seu conversus, deorsum vergens, declivis, &c. Verbale, à κατατρέπω, ex κατὰ & τρέπω, &c. V. Sic etiam, κατατροχάζω, decurro, incurro, item roto, &c. Ex κατὰ & τροχάω, &c. V. Item, κατατρυφάω, delector; luxu diffluo atque deliciis, delicatè admodum vivo, eluxurior in aliquâ re; ut κατατρυφᾶν τῷ λόγῳ, eluxuriari in stylo, vel luxuriante stylo uti, &c. Ex κατὰ & τρυφάω, V.

Κατατρύχω, exhaurio, affligo. Th. τρύχω, idem quod τρύω, tero, attero.

Κατατρύω, emacero, conficio, ex κατὰ & τρύω, V. Sic, κατατρώγω, comedendo, seu rodendo consumo, vel simpl. comedo; à Th. τρώγω, V. Sic etiam, κατατυγχάνω, evenio, successum habeo; item, assequor, sortior; unde in a. 2. inf. κατατυχεῖν, cum genit. (idem quod ἐπιτυχεῖν, assequi, sortiri, successum habere, &c. Et in part. κατατυχὼν, voti compos, successu usus, &c. Ex κατὰ & τυγχάνω, V. Item, κατατυραννέω, tyranni idem magnopere exerceo; à τυραννέω, V.

Καταυαίνω, arefacio; ex κατὰ & αὐαίνω, idem à Th. ἄυω, &c. V.

Καταυγάζω, illumino, illustro, & neutraliter, luceo, resplendeo; in pass. καταυγάζομαι, illuminor, illustror; iter, video, specto; aspecto, ut in Epigr. l. 1. ζῶα καταυγασάμην, Jovem spectavi, unde verbale, καταυγασμὸς, illustratio, illuminatio, &c. ex κατὰ & αὐγάζω, V. Sic, καταυδήτης, exp. vociferatio, ex κατὰ & Th. αὐδὴ, unde αὐδάω, &c. V. Item, καταυλακίζω, & κατάγκιζω, sulco; ex κατὰ, αὐλακίζω, seu ἀλοκίζω; idem à Th. ἄυλαξ, ακος, ἡ, &c. V.

Καταυλέω, f. ήσω, tibiâ modulor, ex κατὰ & αὐλέω, idem. Th. αὐλὸς, tibia.

Καταυλέομαι, οῦμαι, tibiæ cantum audio, aut, tibiis persono; Luc. Plut. Item, exibilor, & derideor, &c. Est pass. à præced. act. καταυλέω, V. Unde etiam verbale καταύλησις, εως, ἡ, tibiarum inflatus, & incentio, Theophr. l. 4. c. 12. &c. Sic, καταυλίζομαι, stationem habeo, castra metor; consideo; Plut. in Publicola; ex κατὰ & αὐλίζομαι, V. Item, κάταυλος, extensus, apertus; ex κατὰ & αὐλὴ, unde αὐλὶς, tentorium, castra, &c. V.

Καταυσὴς, (i. e. καταδυσὴς, Hesych.) urinator; à verbo καταῦσαι, quod idem est por it καταδῦσαι, & καταντλῆσαι.

Καταυτίκα, pro αὐτίκα, statim.

Καταυτόθι, ibi, illic, vel istic; ex κατὰ & αὐτόθι, idem V.

Καταυχάομαι, glorior contrà, cum genit. ut. καταυχᾶται κρίσεως, gloriatur adversus judicium; c. 1. Epist. divi Jacobi. Sic, ad Rom. c. 11. μὴ καταυχῶ τῶν κλάδων; nè glorieris adversus ramos, ex κατὰ & αὐχέω (pro quo, interdum αὐχάω) glorior, &c.

Καταύω, torreo, exuro; item, ἀφανίζω, per Metaph. aboleo; &, καθαίρω; ex κατὰ, & Th. αὔω, V.

Καταφαγᾶς, & καταφαγὴς, οῦ, ὁ, comedo, onis; helluo, vorax, Poll. à seq. καταφάγω.

Καταφάγω, devoro: f. 2. m. καταφάγομαι, pro καταφαγοῦμαι, a. 2. act. κατέφαγον. a. 2. part. act. καταφαγὼν, όντος. Th. φάγω, comedo.

Καταφαίνομαι, ἡ, εται, videor esse: καταφανῇ, 3. sing. a. 2. sub. pass. Th. φαίνω, ostendo: f. ῶ.

Καταφαμίζω, & καταφαμίσδω, Dor. pro καταφημίζω, divulgo, celebro: f. ίσω, & ίξω, vide in φημίζω.

Καταφάνεια, ας, ἡ, perspicuitas; à seq. καταφανὴς, V.

Καταφανῆ, acc. sing. à καταφανὴς, conspicuus: vel ι subscripto, est 3. sing. a. 2. sub. pass. à καταφαίνομαι, quod vide.

Καταφανὴς, έος, ὁ, ἡ, conspicuus, apertus, in nom. pl. καταφανεῖς, ex κατὰ & φαίνω, appareo.

Καταφαντάζω, apparere facio, & phantasiâ afficio; ex κατὰ & φαντάζω, vide.

Καταφαντὸς, affirmativus, qui affirmari potest, affirmandus; item, qui videri, seu conspici potest; conspiciendus, à καταφαίνομαι, vel à καταφάναι, affirmare, (i. e. κατειπεῖν) ex κατὰ & φάναι, V. Sive, verbale est, à κατάφημι, V.

Καταφανῶς, palam, evidenter, manifeste, adv. à καταφανὴς; qui apparet; unde neut. καταφανὲς ποιεῖν, vel ποιεῖσθαι, manifestum reddere, declarare, apud Isocr. & Xenoph. Item, τὸ καταφανὲς exponitur etiam, compertum, notum, apud eundem.

Καταφαρμακεύω, item, καταφαρμάσσω, seu -ττω, veneficio afficio, & sortilegio, venenis inficio; Plat. & Plut. Item, καταφαρμάσσω λόγῳ, delineo oratione, &c. Ex κατὰ & φαρμακεύω, φαρμάσσω, seu φαρμάττω, &c. Quæ vide.

Κατάφασις, affirmatio; verbale, à κατάφημι, à quo etiam, est καταφατικὸς, idem quod καταφαντὸς, affirmativus, affirmans, Aristot.

Καταφάσκω, affirmo, (idem quod κατάφημι, (à φάσκω, V.

Καταφατίζω, dico, seu testor contra aliquem; item, sanctè polliceor, vel affirmo; est itidem, à verbo κατάφημι, V.

Καταφερὴς, (idem quod κατάφορος) proclivis, pronus, deorsum means; Athen. Unde καταφέρεια, proclivitas, utrumq; à seq. V.

Καταφέρω, f. 1. κατοίσω. a. 1. κατήνεγκα, tuli, præs. pass. καταφέρομαι, deorsum feror, mergor. a. 1. ind. pass. κατηνέχθην. a. 1. part. pass. κατενεχθεὶς. Them. φέρω, fero.

Καταφεύγω, perfugio, aufugio, perfugium habeo ad aliquem. f. φεύξομαι. a. 2. act. κατέφυγον, ες, ε, a. 2. part. act. καταφυγὼν, όντος. Th. φεύγω, fugio.

Κατάφευξις, εως, ἡ, perfugium: ab eod.

Κατάφημι, aio, affirmo, confirmo, ex κατὰ & φημὶ, V. Item, καταφημίζω, divulgo; vide suprà, καταφαμίζω.

Καταφθαρήσονται, 3. pl. f. 2. pass. à seq.

Καταφθείρω, corrumpo, depravo. f. καταφθερῶ. p. κατέφθαρκα. a. 2. κατέφθαρον. perf. pass. κατέφθαρμαι. a. 2. pass. κατεφθάρην, f. 2. pass. καταφθαρήσομαι, ἡ, εται, corrumpar: καταφθεῖραι, a. 1. inf. act. comp. ex κατὰ & φθείρω, corrumpo. Th. φθέω, idem.

Καταφθιμένοισιν, mortuis, dat. pl. perf. part. pass. Ion. verbi φθίω, corrumpo. f. ίσω. p. ἔφθικα. perf. pass. ἔφθιμαι, hinc perf. part. φθίμενος pro ἐφθιμένος. Vel per Sync. dicitur in præs. part. pass. pro φθιόμενος. Sic φθίσθαι, perf. inf. pass. pro ἐφθίσθαι, Ion. Vel per Sync. pro φθίεσθαι; à φθίω. Th. φθέω, corrumpo.

Καταφθίνω, pereo, dispereo, marcesco; item, consumo tabe; ex κατὰ & φθίνω, V. Item, καταφθινύθω, profligo, perdo, corrumpo, consumo, &c. Item, neut. contabesco, dispereo, &c. Ex κατὰ & φθινύθω, V.

Καταφθορὰ, ας, ἡ, corruptio, destructio; maceratio, &c. Item, stupratio; & apud Thuc. internecio, strages, cædes, &c. Verbale à καταφθείρω, V.

Καταφιλέω, deosculor. imperat. κατεφίλεον, ειν, εες, εις, præs. part. καταφιλέων, ῶν, έουσα, οῦσα. f. καταφιλήσω. a. 1. ind. act. κατεφίλησα. perf. act. καταπεφίληκα, quod a φιλέω, idem. Th. φίλος, amicus.

Καταφιλοσοφέω, philosophicè disputo contrà, vel, philosophicâ disputatione vinco. cum genit. ut φιλοσοφεῖν τινὸς, philosophicè disputando, aliquem vinco, &c. Et in pass. φιλοσοφοῦμαι, patientiâ & moderatione vincor, ex κατὰ & φιλοσοφέω, V.

Καταφλέγω, f. ξω. p. εχα, comburo: ex κατὰ & φλέγω, uro.

Καταφλεξίπολις, incensor, seu exustor urbis; civitatem inflammans, in Epigr. ex κατὰ, φλέγω, & πόλις, &c. Quæ vide, vel, à seq. κατάφλεξις, & πόλις, V.

Καταφλέξαι, combussisset, ejusd. 3. sing. a. 1. opt. act.

Κατάφλεξις, εως, ἡ, conflagratio, à perf. pass. superioris καταφλέγω.

Καταφλογίζω, f. ίσω, a. 1. κατεφλόγισα. comburo: à φλογίζω, ustulo. Them. φλέγω, idem.

Καταφλυαρέω, ῶ, blatero, nugas effutio, mentior; cum genit. ut καταφλυαρῶ σοῦ, adversus te deblatero, & apud Diog. Laërt. μέ τι σου κατεφλυάρησαν, &c. Ex κατὰ & φλυαρέω, V.

Καταφοβὸς, formidulosus; i. e. qui timetur, sed κατάφοβος, formidulosus; i. e. qui timet; unde, καταφοβέω, exterreo, conterreo; & καταφοβοῦμαι, extimesco; omnia, ex κατὰ & φόβος, V.

Καταφοιτέειν, -εῖν, Ion. pro καταφοιτᾶν, venire, discedere; ex κατὰ & φοιτάω, ventito.

Καταφόνοι, οἱ, iidem dicti fuerunt, qui & φόνοι, i. e. qui perpetrarunt, propter quæ, meritò sunt interficiendi, Eust. ex Heracl.

Καταφονεύω, trucido, idem cum φονεύω. Th. φένω, occido.

Καταφορὰ, ᾶς, ἡ, lapsus, ictus, gravis somnolentia: invectiva: à κατὰ & φέρω.

Κατάφορος, proclivis, pronus, propensus; ut κατάφορος περὶ δόξαν, proclivis ad gloriam, Plut. in Themist. Unde καταφορικὸς, vehemens, impetu incurrens; ut καταφορικὸς λόγος, i. e. ὑβριστικὸς, invectiva oratio, seu insectatio, verborum contumelia, &c. Item somnolentus; unde, καταφορικὸς ὕπνος; somnus vehementiùs incubans, Paul. Ægineta, indè etiam verbum καταφορέω, deorsum fero; defero, deveho, &c. Omnia ex iisd. cum præced. V.

Καταφορτίζω, magnopere onero; item, abduco, depravo; unde καταφορτικὸς, onerosus vehemens; ex κατὰ & φόρτος, unde φορτίζω, &c. V.

Κατάφραγμα, τὸ, munimentum; item κατάφρακτος, circumquaque, armis munitus, catafractus; ut, κατάφρακτοι ἱππεῖς; apud Herodian. l. 8. qui & absolutè κατάφρακτοι dicuntur apud Eund. l. 4. Livio, equites loricati; &c.

&c. Sic &. κατάφρακτ☉ ναῦς, navis, quæ tecta est, & constrata, ut magis sit munita, Polyb. & κατάφρακτα πλοῖα, apud Thuc. l. 1. Omnia verbalia, à seq. καταφράσσω, V.

Καταφράσσω, vel -ττω, munio. Th. φράττω, idem.

Καταφορεῖν, Ion. pro καταφέρειν, deferre; quod vide.

Καταφράζεσθε, 2. pl. præs. imperat. pass. à

Καταφράζομαι, considero. Th φράζω, dico. f. σω. p. πέφρακα. a. 2. ἔφραδον. p. m. πέφραδα.

Καταφρονέω, propriè, sentio contra aliquem; item despicio, sperno: cum gen. præs. imperat. καταφρόνει, ει, & in 3. pl. είτωσαν, είτωσαν, f. ήσω. a. 1. act. κατεφρόνησα. a. 1. sub. καταφρονήσω, ης, η, a. 1. inf. καταφρονῆσαι, perf. act. καταπεφρόνηκα. Them. φρὴν, mens.

Καταφρόνημα, contemptus, contemptio, despicientia, Thuc. l. 2. verbale à præced.

Καταφρόνησις, εως, ἡ, contemptus: &

Καταφρονητὴς, ου, ὁ, contemptor: à perf. pass. verbi καταφρονέω, quod vide.

Καταφρονητέον, despiciendum; item καταφρονητικὸς, ad contemnendum propensus, qui facilè contemnit, Aristot. Eth. 4. c. 3. Unde adv. καταφρονητικῶς, contemptim, per contemptum, &c. Utrumq; à præced. V.

Καταφροντίζω, in curas literarias expendo; i. e. in studia literarum, seu in disciplinas impendo; Aristoph. in Nub. ex κτ, & Th. φροντὶς, unde φροντίζω, &c. V.

Καταφρονοῦντας, acc. pl. præs. part. act. verbi καταφρονέω, quod vide.

Καταφρύγω, seu καταφρύσσω, vel -ττω, valde torrefacio; circumtorreo; deuro, aduro; dicitur de Sole urente, apud Basil. ex κατά, & φρύγω, φρύσσω, vel -ττω, &c. V.

Καταφυγγάνω, confugio, &c. (idem quod καταφεύγω, V.) ex κατὰ & φυγγάνω, idem quod, & pro Th. φεύγω, vide.

Καταφυγὴ, ῆς, ἡ, refugium. Them. φεύγω. fugio.

Καταφύγιον, subsidium, suffugium, &c. Verbale à καταφεύγω, V.

Καταφυγοῦσαν, acc. sing. f. g. part. a. 2. act. verbi καταφεύγω, perfugio, quod vide.

Καταφυλαδὸν, per tribus; seu, per gentes; tributim, &c. ex κατὰ & φυλὴ, ἡ, seu φῦλον, τὸ, V.

Καταφυλάττω, observo, Aristoph. à Th. φυλάττω, V.

Καταφυλλοῤῥοεῖν, vel καταφυλλοῤῥοεῖν, propriè de arboribus, quarum folia humi fluunt, id est, cadunt, & delapsa marcescunt. Ex κατὰ & φύλλον, folium, & ῥέω, fluo.

Καταφύξιμ☉, ad quem est perfugium, Plut. Verbale, à καταφεύγω; unde καταφυγὴ, &c. V.

Καταφυσάω, ῶ, flatu effundo, inflando perfundo; Aristot. Hist. An. l. 9. afflo, efflo; item perspuo, &c. Ex κατὰ & φυσάω, V. Sic καταφυτεύω, transplanto, item, simpl. planto, ut simplex φυτεύω, V. Sic, κατάφυτ☉, consitus, locus arboribus consitus; à Th. φύω, unde φυτὸν, οῦ, τὸ, &c. V. Sic etiam, καταφωνέω, sonorum reddo, resonare facio; unde verbale, καταφώνησις, actio illa reddendi sonorum; à Th. φωνὴ; unde φωνέω, &c. V. Item, κατάφωρ☉, deprehensus, manifestus, manifestarius, clarus; Plut. Unde, καταφωράω, ῶ, deprehendo, & comperio; propriè, in furto, aut alio facinore; item, furto prodo; manifestarium facio; item, scrutor, exquiro; intelligo, &c. Luc. Xen. & Thuc. à Th. φώρ, -ωρὸς, unde φωράω, &c. V. Sic, καταφωτίζω, illumino, illustro, lumine penetro; à φωτίζω, V. Item, καταχαίνω, hisco contrà; dehisco; item, derideo cachinnans, & magno hiatu os diducens; à Th. χαίνω, V. Sic etiam καταχαίρω, gaudeo contrà; i. e. ob infortunium alicujus; item, simpl. insulto; à Th. χαίρω, V. Item, καταχαλαζάω, grandine impeto, seu verbero, vel infesto; Luc. à Th. χάλαζα, unde χαλαζάω, &c. comp. ut reliqua præced. cum præp. κατὰ, &c. V.

Καταχαλάζω, demitto; ut, καταχάλασεν αὐτοὺς διὰ θυρίδ☉, dimisit eos, per funem, de fenestra, Josh. c. 2. &c. Est idem quod, & ab eodem cum seq. V.

Καταχαλάω, f. άσω, demitto per funem. Th. χαλάω, laxo.

Κατάχαλκ☉, æratus: &

Καταχαλκοῦν, ære vel ferro tegere, præs. inf. à χαλκὸς, æs.

Καταχαλκόω, ære obduco; ex κατὰ & χαλκὸς, V.

Καταχαρίζομαι, gratificor; i. e. condono gratiosè, & remitto; item, in gratiam facio; largior, &c. Demosth. exponitur &, populariter, & ambitiosè loquor; Isocr. gratiosè, vel potius, gratis prævaricor; eblandior; Bud. in Pandect. Unde verbale, καταχαριστικὸς, largitor; Bud. in Epist. prior; ex κατὰ & χαρίζομαι, V.

Κατάχαρμα, ατ☉, τὸ, ludibrium: à χάρμα, gaudium. Th. χαίρω, gaudeo.

Κατάχασμα, ατ☉, τὸ, hiatus, profunditas; item, sectio profundior, &c. Unde verbum, καταχασμάομαι, dehisco, idem quod, καταχαίνω, V.) unde part. præs. neut. plur. καταχασμώμενα, hiantia, oscitantia, Theophr. l. 4. c. 14. de caus. Plant. Item, indè verbale, καταχάσμησις, derisio, &c. Ex κατὰ, & Th χαίνω; unde χάσμα, & χασμάομαι, &c. V. Sic καταχέζω, decaco, concaco, &c. Aristoph. in Nub. à Th. χέζω, V. Item, καταχειροτονέω, adversus aliquem suffragium fero; suffragio condemno; dissentio, &c. Demosth. Unde nomen, καταχειροτονία, condemnatio per suffragia, & præcipuè scil. à plebe facta, apud eundem, ex κατὰ & χειροτονέω, V.

Καταχεύετ', pro καταχεύετο, 3. sing. imperf. Ion. à

Καταχεύομαι, effundo. Th. χέω, f. χεύσω, do.

Καταχέω, effundo. f. εύσω. a. 1. act. κατέχευα, ας, ε. Themat. χέω, fundo.

Καταχὴ, & καταχήνη, hiatus, profunditas, item, derisio; verbalia, à καταχαίνω, V.

Καταχήνη, 3. sing a. 1. sub. act. verbi καταχαίνω, hisco, derideo. Th. χαίνω, hisco. f. ανῶ. a. 1. ἔχηνα.

Καταχὴς, έ☉, ὁ, ἡ, resonans: ex κατὰ & ἦχ☉, sonus.

Καταχθομαι, rei alicujus molestiâ afficior; quod ab ἄχθομαι, ægre fero. Th ἄχθ☉, ε☉, τὸ, pondus.

Καταχθόνι☉, ου, ὁ, ἡ, subterraneus, infernus: à χθὼν, ονὸς, ἡ, terra.

Καταχθόνι☉, pinguis, nutriendi vim habens, Hesych. ex κατὰ, & eodem Th. cum præced.

Καταχλιδάζω, ludificor; i. e. ludo irrideo; ex κατὰ & χλευάζω, V. Item, καταχλιδάω, deliciis facio. Athen. l. 5. a Th. χλίω, χλιδάω, &c. V.

Καταχορδεύω, rescindo, lanio. Th. χορδὴ, intestinum, chorda.

Καταχόρευσις, εως, ἡ, species cantûs, quo, in Pythiis ludis, repræsentabatur Apollo, jam ovans; Poll. ex κατὰ & χορεύω, unde χόρευσις, &c. V.

Καταχοῦν, præs. inf. καταχῶσαι, a. 1. inf. humo congesta tegere, verbi χόω, seu χώννυμι, f. χώσω; vide in χῶσαι.

Καταχορηγέω, absumo, suppeditando, consumo in choragia, seu, in magnificentia, & apparatu ludorum choricorum; item, effundo; i. e. largè contribuo, Plut. ex κατὰ & χορηγέω, V. Sic, καταχόω, (quod &, καταχωννύω, vel καταχώννυμι) fut. ώσω, præt. ωκα, terrâ aggestâ obruo, item, defodio, & Metaph, obruo, velut, aggestâ terrâ sepelio, &c. Plut. & Plat. ex κατὰ & χό☉, contractè, χοῦς; unde χόω, & χωννύω, &c. V.

Καταχρᾷ, sufficit, apud Herodot. unde καταχρήσει, sufficiet, satis erit; vide seq. καταχρᾶν.

Καταχραίνω, coloro, imbuo; &, interdum, ungo, inungo, lino, illino; item, contamino, &c. ex κατὰ & χραίνω; unde χραίνω, &c. V.

Καταχρᾶν, satis esse alicui: vide ἀποχρᾶν.

Καταχράομαι, ῶμαι, abutor. f. ήσομαι. a. 1. m. κατεχρησάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. καταχρήσασθαι, abuti, cum dat. Th. χράομαι seu χράω, commodo.

Καταχρέμπτομαι, excreo in; despuo, conspuo, &c. Aristoph. in pace; à Th. χρέμπτομαι, V.

Κατάχρε☉, seu κατάχρεως, ære alieno pressus, obæratus; debito & usuræ implicitus; item Metaph. in lib. Sap. c. 1. ἐν σώματι καταχρέῳ ἁμαρτίας, in corpore subdito, vel obnoxio peccato, &c. Unde κατάχρεω, sive, κατάχρεα, bona dicuntur oppignerata, & obærata, sponsione & fidejussione affecta; & debitores ipsi, ære alieno

lieno oppressi; κατάχρεῳ, & κατάχρεοι, ex κατὰ & χρέος, V.

Καταχρῆσθαι, interficere, præs. inf. Sic καταχρήσασθαι, interfecisse, a. 1. inf. m. à καταχράομαι, quod vide; καταχρησθῆναι, a. 1. inf. pass.

Κατάχρησις, εως, ἡ, abusio, abusus; item CATACHRESIS, figura: &

Καταχρηστικὸς, οῦ, abusivus: &

Καταχρηστικῶς, adv. abusivè; à καταχράομαι, quod vide.

Κατάχρισις, εως, ἡ, inunctio: &

Κατάχρισμα, ατος, τὸ, unguentum: &

Κατάχριστος, ου, ὁ, ἡ, inunctus: à

Καταχρίω, inungo, illino. Them. χρίω, ungo.

Καταχρόω, coloro, colore imbuo; tingo, &c. (pro eodem dict. καταχρώζω, καταχρωννύω, & καταχρώννυμι,) item, Metaph. contamino, fœdo; ex κατὰ, & χρόα, unde χρόω, χρωννύω, & χρώννυμι, ut &, χρώζω, &c. V.

Καταχρύσεον ὑπόδημα, aureus calceus; Epict. est neut. à ma c. seq. V.

Κατάχρυσος, ου, ὁ, ἡ, inauratus: &

Καταχρυσοῦν, inaurare, præs. inf. à χρυσόω, Th. χρυσὸς, aurum.

Καταχρώζω, καταχρωννύω, & καταχρώννυμι, tingo, &c. Videantur paulò suprà in καταχρόω; ut, καταχρῶσαι τὴν κόμην, tingere capillum, fucare, &c. Sic, φόβας καταχρῶσαι, capillos tractare, seu pectere; Lascar. in Epigr.

Κατάχυμα, ατος, τὸ, seu κατάχυσμα; id quod defunditur, seu effunditur in aliquem; ut aqua balnei, quâ scil. perfunduntur balneo exeuntes; item juris condimentum; unde etiam καταχυσμάτιον, jusculum, & condimentum, quo perfunditur caro assa, aut tale quid; Poll. l. 6. Item, κατάχυσις, defusio, affusio, vel profusio; item, instrumentum, quo aqua, vel, manibus infunditur, vel mensæ infertur; item, κατάχυτλον, q. d. perfundibulum, vas, ex quo, eos, qui se lavant, aquâ perfundunt balneatores; Poll. l. 10. c. 17. Omnia derivata, à verbo καταχύω, idem quod καταχέω, id V.

Καταχυτρίζω, in testa condo, in fictili, vel olla pono, vel exporo; item occido; ductâ signif. ab infantibus qui morti exponuntur; Aristoph. in vesp. ex κατὰ & χυτρίζω, V.

Καταχύω, defundo, effundo; vel profusum, aut effusum dejicio, &c. Ex κατὰ & χύω, inusit. idem quod, & pro Th. χέω, V.

Καταχωλεύω, claudico, à Th. χωλός; unde χωλεύω, &c. V. Item, καταχῶμαι, obrutus sum; unde in part. pass. καταχωσθεὶς τοῖς θυρεοῖς, clypeis obrutus, Plut. in Rom. est pass. ab act. καταχόω, V. καταχωνεύω, confio; à χωνεύω, V. καταχωννύω, & καταχώννυμι, idem quod καταχόω, facio aggerem, occulto terrâ, &c. V. Unde pass. καταχώννυμαι, obruor; i.e. nimium implicor, &c. Sic, καταχωρίζω, in liquo loco colloco; à Th. χῶρος; unde χωρίζω, &c. V.

Καταχῶσαι, vide in χῶσαι.

Καταψαίρω, moveo, festino; item, moveor, commoveor, &c. Ex κατὰ & ψαίρω, V. Item, καταψάλλω, fidibus cano, fidibus oblecto; vel, persono; & in pass. καταψάλλομαι, tibiis citharisq; oblector; ex κατὰ & ψάλλω, V.

Καταψᾶν, attrectare. Them. ψάω, leniter tango.

Καταψαύω, contracto, leviter tango, &c. Ex κατὰ & ψαύω, V. Sic, καταψάω, tergendo, fricandove demulceo; & simpl. defrico, demulceo; ut καταψήσας, (part. a. 1. act.) αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν, εἶπε; demulcens caput ejus, dixit, &c. à Th. ψάω, V. Item, καταψεκάζω, rore aspergo, irroro; interdum & instillo; vel generaliùs, adspergo; Plut. in Alex. à ψεκάζω, V.

Καταψεύδομαι, ῃ, εται, mentior. f. σομαι. p. κατέψευσμαι. Th. ψεύδω, fallo.

Καταψευδομαρτυρέω, falsum testimonium dico in, vel, oppugno & opprimo, & in pass. καταψευδομαρτυρέομαι, οῦμαι, falso testimonio oppugnor, falsis testibus opprimor; unde, καταψευδομαρτυρησάμενος, ου, ὁ, qui adhibuit falsos testes; ex καταψεύδω, falsò accuso, ementior; à Th. ψεύδω & μαρτυρέω, vide.

Κατάψευσις, & καταψευσμὸς, figmentum, mendacium; verbalia sunt à καταψεύδομαι, V.

Καταψεφέω, ῶ, obtenebro, obscuro; (κατασκοτίζω) ex κατὰ & ψέφος; i.e. σκότος, &c. V.

Καταψηφίζομαι, f. ίσομαι, p. ισμαι. damno; censeo; sententiam fero negativam: ex κατὰ & ψηφίσομαι. Th. ψῆφος, lapillus.

Καταψήχω, derado, destringo, detergo, item, æquo, complano; item, leviter contracto, seu defrico, demulceo, adulor, &c. Item, contero, contundo, &c. Ex κατὰ & ψήχω, V. Sic, καταψιθυρίζω, insusurro; Plut. à Th. ψίθυρος, unde ψιθυρίζω, &c. V. Item, καταψιλόω, connudo, compilo, à Th. ψιλός; unde ψιλόω, &c. V.

Καταψύξῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. καταψύξατε, a. 1. imperat. seq.

Καταψύχω, refrigero. f. ύξω. p. κατέψυχα. a. 1. κατέψυξα. a. 1. sub. καταψύξω, ῃς, ῃ. Th. ψύχω, frigefacio.

Κατάψυξις, refrigeratio, vel, perfrictio, frigiditas, &c. Item, κατάψυκτος, refrigeratus; vel, qui refrigerare potest; & καταψυκτικὸς, refrigerandi vim habens, refrigeratorius; item, κατάψυχρος, perfrigidus, prægelidus, &c. Item, καταψύχομαι, refrigeror, rigeo; omnia, à seq. καταψύχω, V.

Καταψῶ, palpo, demulceo; pro καταψόω, idem quod καταψάω, V.

Κατέαγα, fractus sum; est à Th. ἄγω, in præt. med. ἦγα, & per resolutionem ἔαγα; cum κατὰ præp. præfixâ; sic, in 3. pers. κατέαγε τῆς κεφαλῆς, caput sibi fregi; Aristoph.

Κατεαγεὶς, a. 2. part. pass. &

Κατεαγῆναι, perf. ind. m. à κατάγνυμι, frango. Th. ἄγνυμι, vel ἄγω, idem. f. ἄξω. p. m. ἦγα, & per resolut. ἔαγα. Sic a. 1. ἦξα & ἔαξα. a. 2. pass. ἤγην & ἐάγην, hinc κατεαγεὶς, part.

Κατεαγὼς, υῖα, ὸς, ότος, fractus, part. præt. m. superioris verbi.

Κατέαξα, ας, ε, a. 1. ind. &

Κατεάξω, εις, ει, f. 1. ind. act. per Att. solut. pro κατάξω, à κατάγω, quod vide; vel in κατεαγῆναι.

Κατέαται, sedent, Ion. pro κάθηνται, 3. pl. à κάθημαι, sedeo.

Κατέβα, Dor. pro κατέβη, 3. sing. a. 2. act. verbi καταβαίνω, descendo, quod vide.

Κατεβάλλευ, Dor. pro κατεβάλλου, conjiciebaris, 2. sing. imperf. pass. à βάλλω, jacio; quod vide.

Κατέβην, ης, η, descendi, a. 2. ind. act. verbi καταβαίνω, descendo. f. βήσομαι. p. βέβηκα. a. 2. imperat. κατάβηθι, a. 2. part. act. καταβὰς, άντος· ex κατὰ pro κάτω, deorsum, & βαίνω, eo.

Κατεβιάσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi βιάζω, quod vide.

Κατεβλακευμένος, supinus, iners, unde adv. κατεβλακευμένως, socorditer, remissè; per socordiam, remisso animo, &c. Aristoph. in Pluto est à verbo, καταβλακεύομαι, quod ex κατὰ & βλακεύω, quæ vide.

Κατεβλήθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi καταβάλλω, dejicio. f. βαλῶ, p. βέβληκα. p. m. βέβολα. Th. βάλλω, jacio.

Κατεγγυάω, ῶ, f. ήσω, vadimonio, vel sponsione, vel satisdatione obstringo. Th. ἐγγύη, sponsio.

Κατεγέλαν, imperf. act. κατεγέλαον, αν, αες, ας; à καταγελάω, derideo. f. άσω, quod vide.

Κατεγκαλέω, in judicium voco, actione convenio, judicium intendo, &c. Item, accuso, & accerso, &c. Unde κατέγκλημα, criminis objectio, criminatio; item, crimen quod objicitur, accusatio, &c. Ex κατὰ & ἐγκαλέω, V. Sic, κατεγκονέω, festino; ex κατὰ & ἐγκονέω, V. Item, κατεγνυπῶσθαι, dissolutum, & languidum esse, ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πίπτειν; i. e. ex κατὰ, γόνυ, & πίπτω, &c. V.

Κατέγνωσαν, 3. pl. a. 2. act. &

Κατεγνώσθην, ης, η, damnatus sum, a. 1. ind. pass. κατεγνῶσθαι, perf. inf. pass. à καταγινώσκω, condemno. Th. γνώσκω, cognosco. f. γνώσομαι. p. ἔγνωκα. a. 2. ἔγνων. perf. pass. ἔγνωσμαι.

Κατεγνωσμένος, ου, ὁ, damnatus, reprehensus, part. præt. pass. ex iisdem cum præced.

Κατεγχαίνω, inhio; item, hiante ore illudo, ex κατὰ & ἐγχαίνω, V. Item, κατεγχλιδάω, delicias facio; delicatiusculo fastidio rejicio; item, fastidiosè indulgeo, &c. Cum dat. personæ, Athen. l. 3. ex κατὰ & ἐγχλιδάω, V.

Κατεδάσθην, ης, η, a. 1. ind. pass. à κατὰ & δαίω, divido, disco.

Κατεδαίσατο, 3. sing. a. 1. m. à καταδαίομαι, quod vide,

Κατέδαρθον, ες, ε, a. 2. act. verbi καταδαρθέω, obdormio. Th. δαρθάνω, dormio. f. δαρθῶ. a. 2. ἔδαρθον.

Κατεδαφίζω, solo æquo; item solo allido: ex κατὰ & ἐδαφίζω, V.
Κατέδειξα, ας, ε, a. 1. ind. act à δείκνυμι, ostendo, f. δείξω, p. δέδειχα.
Κατέδυσας, irrigasti, 2. sing. a. 1. act. verbi καταδεύω. Them. δεύω, rigo, f. δεύσω.
Κατεδήδοκα, ας, ε, Att. pro κατῆκα, perf. act. hinc
Κατεδηδοκὼς, ότ@-, part. act. &
Κατεδηδεσμέν@-, part. pass. ejusd. temporis. Th. ἔδω, edo.
Κατεδιώκετο, 3. singul. imperf. pass. à καταδιώκομαι, idem quod διώκω, persequor.
Κατεδίωξα, ας, ε, aor. 1. verbi καταδιώκω, persequor: Them. διώκω, idem f. ξω.
Κατεδόκειν, imperfect. verbi δοκέω, videor.
Κατεδουλοῦτο, 3. sing. imperf. pass. à καταδουλόω, idem quod δουλόω, in servitutem redigo. Th. δοῦλ@-, servus.
Κατέδραθες, 2. sing. a. 2. act. per Metaph. pro κατέδαρθες, V. κατέδαρθον.
Κατέδραμον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi κατατρέχω, decurro; quod vide.
Κατέδυ, occidit, 3. sing. a. 2. act. κατέδυεν, 3. sing. imperf. verbi καταδύω. δύμι, vel δύω, subeo, f. δύσω, a. 2. ἔδυν, υς, υ.
Κατεηγὼς, ότ@-, fractus, Ionice, pro καταγὼς, perf. part. m. vide in καταγνῦμι.
Κατέδω, comedo, consumo, &c. ex κατὰ & ἔδω, V.
Κατεθάρρησεν, 3. sing. aor. 1. activ. verbi καταθαῤῥέω, fidenti animo sum, f. ήσω, Th. θάρσ@-, ε@-, τὸ, fiducia.
Κατέθετο, 3. sing. a. 2. m. verbi κατατίθημαι, depono; quod vide.
Κατεθοινήσατο, 3. sing. aor. 1. m. verbi καταθοινάω, absumo, comedo. Them. θοίνη, epulum.
Κατείβω, Æol. & Ion. pro καταλείβω, effundo. Th. λείβω, libo, fundo: f. ψω.
Κατεῖδε, vidit, 3. singul. aorist. 2. ind. act. ab εἴδω, video, f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον & ἴδον
Κατείδω, conspicio, perspicio; unde aor. 2. Κατεῖδον, & part. præt. med. κατειδὼς, apud Plat. de leg. ex κατὰ & εἴδω, vide.
Κατείδωλ@-, ου, ὁ, ἡ, idolis refertus: ab εἴδωλον, idolum: quod ab εἶδ@-, ε@-, τὸ, species. Th. εἴδω, video.
Κατεῖεν, descendebat, 3. sing. perf. m. κατεῖα, ας, ε, à κάτειμι: quod ex κατὰ pro κάτω, deorsum: & εἶμι, eo, aor. 2. ἴεν, p. m. εἶα.
Κατεικάζειν, idem quod, εἰκάζειν, conjecturis assequi. Th. εἴκω, similis sum.
Κατεικὴς, decens, consentaneus, (idem quod ἐπιεικὴς, vi.) qui æquum bonum amat, & æquitatem stricto juri præfert, à κατὰ & εἴκω, similis sum: Item κατεικὴς, έ@-, ὁ ἡ, cedens, obsequens, morigerus, ex κατὰ & εἴκω, cedo.
Κατειλέω, coarcto, in angustum redigo, &c. ex κατὰ & εἰλέω, idem.
Κατειλέω, idem fere quod εἰλέω, involvo.
Κατειλημμέν@-, η, ον, deprehensus, perf. part. Att. à καταλαμβάνω, deprehendo, f. λήψομαι, aor. 2. ἔλαβον, p. εἴληφα, inde κατειληφέναι, perf. inf.
Κατειλίσσω, Ion. & Æol. pro καθελίσσω, involvo: ab εἱλίσσω, vel -ττω, idem quod εἰλέω.
Κατειλίξατο, Ion. pro καθειλίξατο, vide in εἱλίξατο.
Κατείλοχε, recensuit, Att. pro καταλέλεχε, 3. sing. perf. act. ex κατὰ & λέγω, dico.
Κατειλυσπᾶσθαι, instar serpentium, corpus trahere, (εἰλύμενοι σπᾶσθαι,) ex κατὰ, εἰλέω, & σπάομαι; vel ex κατὰ, & εἰλυσπάομαι, V.
Κατείλλω, coarctatum, & quasi conclusum teneo, in angustum cogo, &c. ex κατὰ & εἴλλω, vel εἴλω, idem quod εἰλέω, vide.
Κατειλύω, intego, occulto, ex κατὰ & εἰλύω, vide.
Κατειλωτίζω, unde part. præs. pass. κατειλωτισμέν@-, in servitutem redactus, mancipatus, &c. ex κατὰ & εἵλως, ωτ@-, ὁ, vi. sive εἱλώτης, helos, sive helota; i. e. servus, &c. V.
Κάτειμι, descendo, revertor. Them. εἶμι, eo.
Κατεῖναι, demisisse, Ion. pro καθεῖναι, a. 2. inf. verbi καθίημι, quod vide.
Κατειπεῖν, accusare, a. 1. inf. κατειπεῖν, denuntiare, a. 2. inf. ex κατὰ & εἴπω, dico.
Κατειργάσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi κατεργάζομαι, operor, f. άσομαι, a. 2. ind. pass. κατειργάσθην, perf. pass. κατείργασμαι. Th. ἔργον, opus.
Κατειργνῦσθαι, coërcere, concludere, præs. inf. ab εἴργνυμι. Th. εἴργω, arceo.
Κατείργω, veto, arceo, item subigo, compello, ex κατὰ & εἴργω; V.
Κατείρεικεν, rescindebant, imperf. verbi κατερείκω. Th. ἐρείκω, frango.
Κατείρυσε, deduxit, a. 1. ind. &
Κατειρύσθαι, deduci: à κατερύω, deduco. Th. ἐρύω, traho.
Κατειρωνεύομαι, per dissimulationem deludo; item cavillor; ex κατὰ & εἰρωνεύομαι; V.
Κάτεισιν, 3. sing. vel pl. ind. præs. à κάτειμι, accedo. Th. εἶμι, eo.
Κατεκάην, ης, η, exustus fui, a. 2. pass. verbi κατακαίω, exuro. Them. καίω, uro, f. καύσω.
Κατέκανε, 3. sing. a. 2. act. verbi κατακαίνω, idem quod καίνω, perimo, occido.
Κατέκαυσα, ας, ε, exussi, aor. 1. ind. act. verbi κατακαίω, exuro. Them. καίω, uro.
Κατεκείμην, jacebam, imperf. ex κατὰ & κεῖμαι, jaceo.
Κατέκηε, 3. sing. a. 1. activ. à κατακαίω, exuro. Them. καίω, uro, f. καύσω, a. 1. ἔκηα.
Κατέκηλε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi κατακηλέω, idem quod κηλέω, permulceo, f. ήσω.
Κατεκλάξατο, conclusit, Dor. pro κατεκλείσατο, a. 1. m. &
Κατακλάσθης, Dor. pro κατεκλείσθης, 2. sing. a. 1. pass. &
Κατεκλασθῇς, Dor. pro κατεκλεισθῇς, inclusus eras, 2. sing. a. 1. sub. pass à κατακλείομαι. Th. κλείω, claudo: quod vide.
Κατεκκλησία, concio derepente convocata, quum scil. gravius aliquod negotium incidisset; Poll. l. 8. Item congregatio universorum, seu publica concio; ex κατὰ & ἐκκλησία, V.
Κατεκόπησ, 3. plur. aorist. secund. ind. pass. &
Κατέκοψαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi κατακόπτω, amputo, concido. Th. κόπτω, f. ψω, scindo.
Κατεκρίθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi κατακρίνω, condemno. Them. κρίνω, judico, f. νῶ.
Κατέκρινα, ας, ε, aorist. 1. act. ejusdem verbi.
Κατεκρύβην, ης, η, absconditus est, a. 2. pass. à κατακρύπτω. Th. κρύπτω, abscondo, a. 2. ἔκρυβον.
Κατέκτα, 3. sing. a. 2. act. Dor. pro κατέκτη, verbi κατάκτημι, seu κατακτείνω, interficio: quod à κτῆμι, a. 2. ἔκτην, ης, η, Dor. ἔκταν, ας, α, a. 2. m ἐκτάμην, part. κτάμεν@-. Th. κτείνω, interficio. Alii volunt per Apoc. dici pro ἀπέκτανε, 3. sing. a. 2. ejusd. verbi.
Κατέκταθεν, interfecti sunt, Ionice, seu Bœot. pro κατεκτάθησαν, 3. pl. a. 1. pass. verbi κατακτείνω. Them. κτείνω, occido, f. νῶ, p. ἔκτακα, & Poët. ἔκταγκα, a. 2. ἔκτανον.
Κατέκταθεν, Bœot. Sync. pro κατεκτάνθησαν, 3. pl. a. 1. pass. ex κατὰ & κτείνω, occido, f. νῶ, p. ἔκτακα, & Poët. ἔκταγκα: hinc perf. pass. ἔκταμμαι, ασαι, αται, a. 1. pass. ἐκτάνθην.
Κατέκτανον, ες, ε, a. 2. ind. act. ejusdem verbi.
Κατέλαβον, ες, ε, aorist. 2. ind. act. verbi καταλαμβάνω, deprehendo. Them. λαμβάνω, capio, f. λήψομαι, p. εἴληφα, a. 2. ἔλαβον.
Κατελάλεις, 2. sing. imperf. act. à καταλαλέω, obloquor; imperf. εον, ες, &c. Th. λαλέω, loquor.
Κατελαύνω, comminuo, depello; sed Exod. c. 31. Κατήλασε, (3. sing. aor. 1.) μόσχον λεπτὸν, exp. vitulum duxit in minuta; ubi tamen Latinè, vitulum combussit, & contrivit, usque in pulverem; ex κατὰ, & ἐλαύνω, futur. άσω, &c. vide.
Κατελεγχέτω, redarguat, 3. sing. præs. imperat. act. à
Κατελέγχω, redarguo, convinco. Th. ἐλέγχω, arguo, f. ξω.
Καθελεῖν, demoliri, Ion. pro καθελεῖν, a. 2. inf. verbi καθαιρέω. Th. αἱρέω, capio. a. 2. εἷλον.
Κατελεέω, ῶ, misereor, commiseror, cum accus. apud Luc. in Caucaso, Κατελεήσατέ με, miseremini me; inde part. præs. κατελεέων, ὁ, miserans, commiserans, &c.
Κατελείφθην, ης, η, relictus sum, a. 1. ind. pass. verbi καταλείπω. Th. λείπω, linquo, f. ψω.
Κατέλεκτο, Ion. pro κατελέλεκτο, 3. sing. pluq. p. pass. verbi λέγομαι, cubare facio. Th. λέγω.
Κατελέλειπτο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi καταλείπω, relinquo. Th. λείπω, linquo, f. ψω, a. 2. ἔλιπον.
Κατελεξάμην, ω, ατο, cubuit, a. 1. m. à λέγομαι, cubare facio, κατέλεξας, 2. sing a. 1. act. Th. λέγω, dico.
Κατέλεξε, recensuit, 3. sing. a. 1. act. à καταλέγω. Th. λέγω, dico, f. ξω.

Κατελήλυθ-

Καθῃρήθην, ης, η, a. 1. ind. pass. καταλαμβάνω, deprehendo: quod vide.

Κάτηθε, descende, a. 2. imperat. &

Κατηθέμεν, descendere, a. 2. inf. Ion. pro κατελθεῖν, verbi κατέρχομαι. Them. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον, ες, ε.

Κατέλθωμεν, 1. pl. a. 2. sub. act. &

Κατελθὼν, aorist. 2. part. activ. ejusdem verbi.

Κατέλιπε, 3. sing. a. 2. act. verbi καταλείπω, relinquo, f. ψω. Them. λείπω, linquo, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα.

Κατελίσσω, idem quod καθελίσσω, quod vide.

Κατελόμενος, Ion. pro καθελόμενος, qui detraxit, a. 2. part. m. verbi καθαιρέω, Th. αἱρέω, capio, a. 2. εἷλον.

Κατελοῦσι, Ion. pro καθελοῦσι, dat. pl. a. 2. part. ejusd. verbi.

Κατελπίζω, idem quod ἐλπίζω, spero: quod vide.

Κατελπισμὸς, spes; ut apud Polyb. κατελπισμὸν ἐμβάλλειν, spem injicere, est verbale, à praeced. κατελπίζω; vide.

Κατέλυεν, tert. singul. imperfect. κατέλυσε, dissolvit, 3. sing. aor. 1. act. Th. λύω, solvo.

Κατεμάνθανον, ες, ε, imperf. act. à μανθάνω, disco.

Κατέμαρπτε, cepit, 3. singul. imperfect. κατέμαρψε, 3. sing. aor. 1. ind. ex κατὰ & μάρπτω, capio: f. ψω, aorist. 2. ἔμαρπον.

Κατεμέω, vomitu conspergo, ex κατὰ & ἐμέω, V.

Κατεμήσατο, excogitavit, 3. sing. a. 1. m. verbi καταμήδομαι, f. μήσομαι. Them. μῆδος, εος, τό, cura. Alii exponunt per accumulabat, & volunt esse a. 1. m. verbi καταμάομαι, accumulo. Them. ἀμάω, f. ήσω, meto.

Κατεμματέω, manum immitto in guttur, vomitus ciendi causâ: tanquam ab ἐμέω, vomo.

Κατεμπάζω, corripio, vel urgeo ex κατὰ & ἐμπάζομαι, V.

Κατεμπρήθω, incendo, inflammo; item efflo, exufflo; ex κατὰ & ἐμπρήθω; vide.

Κατεναίρω, interficio, corrumpo, &c. ex κατὰ & ἐναίρω; V.

Κατένωπι, κατενώπια & κατενώπιον, vel κατ' ἐναντίον, adv. cum genit. ex adverso, è regione, coram, in conspectu, adversus: ex κατὰ, ἐν & ἀντὶ, nec non à n. g. ἐναντίος, pro ἀντίος, oppositus. Them. ἀντὶ, pro.

Κατεναρίζω, occido, perdo, &c. ex κατὰ & ἐναρίζω, V.

Κατένασσε, 3. sing. a. 1. ind. act. pro κατένασε, ab inusit. verbo καταναίω, habitandum do. Th. ναίω, habito.

Κατενδεὴς, indigus, ex κατὰ & ἐνδεὴς, vide.

Κατένεικε, detulit, 3. sing. a. 1. act. Poët. & Ion. pro κατήνεγκα, ας, ε, verbi καταφέρω. Th. φέρω, fero, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα, ας, ε.

Κατένευσε, annuit, 3. sing. aorist. 1. ind. activ. à κατανεύω. Them. νεύω, innuo: f. νεύσω.

Κατενεχθεὶς, ένος, a. 1. part. pass. verbi καταφέρω.

Κατενεχυράζω, oppigneror, ex κατὰ & ἐνεχυράζω, V.

Κατενήνεκται, 3. sing. perf. pass. per Att. reduplic. pro κατήνεκται, ejusd. verbi καταφέρω.

Κατενήνοθεν, constraverat, 3. sing. praet. m. à κατενθέω, quod ab ἐνθέω, per Metath. pro ἀνέθω, praet. m. ἤνοθα, & per reduplic. Attic. ἐνήνοθα. Alii dicunt κατενήνοθα esse praet. m. & carere praesenti. Scotus dicit, quod ἀνέθω per Metath. fiat ex ἀνθέω, floreo, quamvis sit trisyllabum, tamen mutet penultimam ε in ο, ἤνοθα.

Κατενήρατο, 3. sing. a. 1. m. verbi κατεναίρω; idem quod ἐναίρω, f. αρῶ, occido.

Κατενθεῖν, Dor. pro κατηθεῖν, descendere, a. 2. inf. à κατέρχομαι.

Κατεντυχὴς, qui aliquem conveniens, & compellans accusat, vel alium, vel illum ipsum, quem convenit, ac compellat; Jobi c. 7. est verbale à seq. verbo; V.

Κατεντυγχάνω, convenio, & compello aliquem contra alium, ex κατὰ & ἐντυγχάνω; V.

Κατενύγην, ης, η, compunctus est; & in plur.

Κατενύγησαν, 3. pl. a. 2. pass. verbi κατανύσσω, compungo, f. ξω, Th. νύσσω, pungo: a. 2. ἔνυγον.

Κατενῶπα, vel κατένωπα, per Syncop. pro κατενώπια, à κατενώπιον, idem quod ἐνώπιον in conspectu, coram: ex κατὰ, ἐν & ὤψ, vultus. Them. ὄπτομαι, video.

Κατεξανίσταμαι, cum genit. insulto per occasionem, contra aliquem insurgo: Item non cedo, apud Plut. & Basil. ex κατὰ & ἐξανίσταμαι, V.

Κατεξετάζω, recognosco, ex κατὰ & ἐξετάζω; V.

Κατεξουσιάζω, cum genit. potestatem exerceo in aliquem: quod ab ἐξουσία, potestas: hoc ab ἔξεστι, licet. Th. εἰμὶ, sum.

Κατεξούσιος, ὁ καὶ ἡ, qui est suae potestatis & sponsis, qui sui juris est, & arbitrii; ex κατὰ & ἐξουσία, V.

Κατεπαγγέλλομαι, promitto: ex κατὰ, ἐπὶ & ἀγγέλλω, nuntio: f. λῶ. p. ἤγγελκα.

Κατεπάγω, induco, invito, infero, ex κατὰ & ἐπάγω, vi. Sic Κατεπᾴδω, incanto, item mulceo, ut incantores solent; sic tamen ut in bonam partem nonnunquam accipiatur; ut apud Greg. Κατεπᾴδειν λογισμοῖς, rationibus mulcere, tanquam carminibus; dicitur & κατεπᾴδω σε, pro cantu te oppugno, vel cantu expello, ex κατὰ & ἐπᾴδω, vi. Item κατεπαίρομαι, efferor, seu effero me adversùm, Greg. Naz. ex κατὰ & ἐπαίρομαι, V.

Κατεπάλμενος, insiliens: ex κατὰ & ἐπάλμενος, Poët. pro ἐφαλόμενος, quod ab ἐπὶ & ἅλλομαι, salio.

Κατεπατήθην, ης, η, conculcatus est, a. 1. pass. &

Κατεπάτησε, 3. sing. a. 1. act. verbi καταπατέω, conculco, f. ήσω. Th. πατέω, calco.

Κατέπαυσε, diremit, sedavit, 3. sing. a. 1. activ. verbi καταπαύω. Them. παύω, cesso: f. σω, a. 2. ἔπαον.

Κατεπείγοντα, τὰ, negotia urgentia: &

Κατεπείγοντος, gen. sing. part. praes. à

Κατεπείγω, f. ξω, urgeo, incito; festino. Th. ἐπείγω, urgeo.

Κατέπεσον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi καταπίπτω, decido. Th. πίπτω, cado, f. 2. m. πεσοῦμαι.

Κατεπέστησαν, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi κατεφίστημι, insurgo: ex κατὰ, ἐπὶ & ἵστημι, sto, f. στήσω, a. 2. ἔστην.

Κατέπεφνεν, occidit, per Sync. pro κατεπέφονε, 2. sing. a. 2. ind. act. verbi ἐπιφονέω. Alii formant à φῶ, τὸ κτείνω, fit φένω, per redupl c πεφένω, & per Sync. πέφνω, unde a. 2. ἔπεφνον. Vel à φένω est a. 2. ἔφενον, & per Sync. ἔφνον, per Anadiplasiasm. ἔπεφνον. Vel est imperf. à πέφνω, idem quod φένω.

Κατεπήδησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi πηδάω, salio.

Κατέπηξεν, defixit, 3. singul. a. 1. activ. verbi καταπήγνυμι, f. ξω, p. m. πέπηγα. Them. πήγνυμι, seu πηγνύω, compingo, struo.

Κατεπιάνθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi καταπιαίνω, idem quod πιαίνω, pinguefacio: f. ανῶ. Them. πίαν, ονος, pinguis.

Κατεπιθυμῶν, concupiscens, ex κατὰ & ἐπιθυμέω; V.

Κατεπεμβαίνω, incedo, gradior, conscendo, ex κατὰ & ἐπεμβαίνω; V.

Κατεπινεύω, deorsum vergo; i. e. ἐπινεύω κάτω, vel interdum simpl. vergo: ex κατὰ & ἐπινεύω, V.

Κατεπιορκέω, Demosth. contra Conon. ὁ κατεπιορκησόμενος τὸ πρᾶγμα, perjurio causam justam non subversurus, vel potiùs, judicium obtenturus; ita ut verbum significare videatur, perjurio causam subvertere, vel judicium obtinere; ex κατὰ & ἐπιορκέω, V.

Κατέπλευσα, ας, ε, & in 3. pl. κατέπλευσαν, a. 1. ind. act. verbi καταπλέω, navigo: f. πλεύσω. Th. πλέω, idem.

Κατεπόθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi καταπίνω, deglutio: perf. πέπωκα, a. 2. ἔπιον. Th. πίνω, bibo.

Κατεπράϋνε, aorist. 1. ind. activ. verbi καταπραΰνω, demulceo. Th. πρᾶος, mitis.

Κατερᾶσαι, defundere, decapulare: ab ἐράω, depleo. Th. ἔρα, terra.

Κατεργάζομαι, efficio, operor, confero, interficio, f. άσομαι, a. 1. m. κατεργασάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. κατεργάσασθαι, a. 1. part. m. κατεργασάμενος, qui confecit, superavit, a. 1. ind. pass. κατεργάσθην, ης, η; ex κατὰ & ἐργάζομαι, operor. Th. ἔργον, opus.

Κατεργασία, ας, ἡ, confectio, opificium, cultura, concoctio, à super. verbo & Them.

Κατεργασμένος, η, ον, Ion. pro κατειργασμένος, confectus, paratus: perfectiv. part. pass. verbi κατεργάζομαι; quod vide.

Κατεργαστέον, expugnandum est, enitendum; Item κατεργαστικὸς, vim habens conficiendi, & κατέργαστος, excultus, operosus, &c. omnia, verbalia, à praeced. κατεργάζομαι, V.

Κατέργειν, Ion. pro καθείργειν, coërcere, concludere. Th. εἴργω, includo.

Κάτεργος, ου, ὁ, ἡ, excultus: ab ἔργον, opus.

Κατέργω, repello, arceo; item vasto, ex Herdot. ex κατὰ & εἴργω.

Κατερεθίζω, irrito, seu incito; ex κατὰ & ἐρεθίζω; sic κατερείδω, exp. superimpono; à Th. ἐρείδω, vi. Κατερείκω, confringo, contundo; à Th. ἐρείκω, vi. Κατερείπω, dejicio, diruo; Plut. & Herodian. à Th. ἐρείπω, κατερεύγω, eructo in, seu ructu effundo, aut efflo in; Aristoph in vesp. à Th. ἐρεύγω, comp. &c. præced. cum præpos. κατὰ, &c. V.

Κατέρεξεν, demulcebat, a. 1. ind. act. verbi καταρέζω, f. ξω. Th. ῥέζω, facio, p. ἔρρεχα.

Κατερέφω, idem quod Th. ἐρέφω, tego: f. ψω.

Κατερεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, munitus, textus, (vide Κατηρεφὴς) ex κατὰ, & præced. ἐρέφω; V.

Κατερέω, ῶ, obloquor, accusabo, dicam: ab ἐρέω, quod ab εἴρω, necto, dico.

Κατερήτυον, 3. pl. imperf. à

Κατερητύω, detineo. Th. ἐρητύω, f. ύσω, inhibeo.

Κατερρύω, pro κατερύω, detraho. Th. ἐρύω, traho: f. ύσω.

Κατερρωγὼς, ότος, ruptus, part. præt. m. à κατερρήγνυμι, confringo, p. m. κατέρρωγα. Th. ῥήσσω, frango.

Κατερυθραίνω, rubefacio, tingo colore rubro, &c. in pass. κατερυθραίνομαι, rubefio; ex κατὰ & ἐρυθραίνω, V.

Κατερυκάκω, κατερυκανάω, & κατερυκάνω; idem cum, & pro κατερύκω, detineo, inhibeo, remoror, &c. ex κατὰ & ἐρύκω, unde ἐρυκάκω, --κανέω, & --κανω; idem, &c. V.

Κατέρυκε, 3. sing. imperf. act. Ion. vel præs. imperat. act. ex κατὰ & ἐρύκω, inhibeo, contineo: f. ξω.

Κατερύω, detraho; ex κατὰ & ἐρύω; vide.

Κατέρχομαι, descendo: f. κατελεύσομαι, a. 2. κατῆλθον, ες, ε, a. 2. inf. κατελθεῖν. Th. ἔρχομαι, venio.

Κατέσβη, 3. sing. a. 2. verbi κατασβέννυμι, extinguo. Them. σβέννυμι, idem, f. σβέσω, aorist. secund. ἔσβην, tanquam à σβῆμι.

Κατέσειε, 3. sing. imperf. act. verbi κατασείω, decutio. Th σείω, moveo.

Κατεσθίω, devoro: imperf. κατήσθιον, ες, ε, hinc κατεσθίοντα, accus. sing. præs. part. Th. ἐσθίω, edo.

Κατεσκαμμένα, ruinæ, perf. part. pass. n. g. &

Κατέσκαψα, ας, ε, aor. 1. ind. act. verbi κατασκάπτω, f. ψω, diruo, Th. σκάπτω, fodio.

Κατεσκεύασε, ter. singul. aorist. 1. ind. act. &

Κατασκευασμένος, η, ον, perf. part. pass. verbi κατασκευάζω, instruo, affero: f. άσω, p. κατεσκεύακα. Th. σκεῦος, εος, τὸ, vas.

Κατεσπευσμένος, acceleratus, deproperatus; (unde adv. Κατεσπευσμένως;) part. præs. pass. à verbo κατασπεύδω, festino, &c. à Th. σπεύδω, vi. Sic κατεσπουδασμένως, bonâ fide; ex κατὰ & ἐσπουδασμένως; idem à verbo σπουδάζω, σπουδάζομαι, &c. V.

Κατέσταθεν, oppositi sunt, pro κατεστάθησαν, Æol. 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi καθίστημι, constituo. Th. ἵστημι, sto, f. στήσω, a. 2. ἔστην, a. 1. ind. pass. ἐστάθην.

Κατεστάθης, vide in κατέσταθεν.

Κατέστασαν, Ion. pro κατέστησαν, 3. pl. a. 2. vide κατέστην.

Κατεστεὼς, ῶτος, Ion pro καθεστηκὼς, constitutus, perf. part. act. verbi καθίστημι, quod vide.

Κατεστήκεε, Ion. pro καθεστήκει, institutum est, 3. sing. plusq. perf. act. &

Κατεστηκέναι, Ion. pro καθεστηκέναι, constitui, perf. inf. &

Κατέστην, ης, η, & in 3. pl. κατέστησαν, a. 2 ind. act. verbi καθίστημι, constituo. Th. ἵστημι.

Κατεστράφατο, Ion. pro κατεστραμμένοι ἦσαν, 3. pl. plusq. p. pass. verbi καταστρέφω, subigo. Th. στρέφω, verto.

Κατεστρέφετο, 3. singul. imperfect. passiv. verbi καταστρέφω, subverto. Them. στρέφω, verto, f. ψω, a. 2. ἔστραφον, p. m. ἔστροφα.

Κατέστρεψα, ας, ε, a. 1. ind. act. ejusdem verbi.

Κατεστόρεσθεν, prostrati fuerunt, 3. pl. a. 1. pass. verbi καταστόρνυμι, prosterno, f. όσω, p. κατεστόρεκα, a. 1. pass. κατεστορέσθην, ης, η; ex κατὰ & στόρνυμι, sterno. Th. στορέω, idem.

Κατέστυγε, 3. sing. a. 2. act. verbi καταστυγέω, idem quod στυγέω, horresco, odio prosequor, f. ξω, tanqu. à στύγω.

Κατέσχεθε, tenebat, 3. singular. imperfect. verbi κατασχέθω, pro κατέχω; quod vide: &

Κατέσχεν, 3. sing. a. 2. act. verbi κατέχω, retineo. Th. ἔχω, teneo, f. ἕξω, a. 2. ἔσχον, ες, ε.

Κατετάκετο, contabescebat. Dor. pro κατετήκετο, 3. sing. imperf. à κατατήκομαι. Th. τήκω, liquefacio.

Κατετόξευσαν, 3 plur. aorist. 1. ind. act. verbi κατατοξεύω, sagittâ trajicio, f. εύσω, p. κατατετόξευκα. Them. τόξον, arcus.

Κατέτος, (quod & divisim κατ' ἔτος) quotannis, annuatim, &c. ex κατὰ & ἔτος; V.

Κατέτριβον, atterebant, 3. pl. imperf. act. verbi κατατρίβω, Th. τρίβω, tero, f. ψω, p. τέτριφα.

Κατέτριζε, stridebat, imperf. à κατατρίζω. Th. τρίζω, strido.

Κατετρώξαν, comederant, 3. pl. aorist. 1. act. à τρώγω, comedo, f. ξομαι, a. 2. ἔτραγον.

Κατετρώσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi κατατιτρώσκω, vulnero. Th. τιτρώσκω, idem, f. τρώσω.

Κατευγμα, ατος, τὸ, imprecatio, diræ, & apud Soph. pro re voto, seu dono votivo; item Κατευχὴ, precatio, obsecratio, votum, &c. Plut. in Dione, verbalia, à κατεύχομαι; V.

Κατευδαιμονίζω, fortunatum dico, beatum prædico; ex κατὰ & εὐδαιμονίζω, beatum judico, &c. ab εὐδαίμων; vi. Sic Κατευημερέω, prosperè ago, gratia & authoritate polleo, interdum cum genit. ut κατευημερῶ σοῦ, authoritate, & gratiâ supero te; ex κατὰ & εὐήμερος, unde εὐημερέω, ῶ, &c. V.

Κατευθὺ, vel κατ' εὐθὺ, adv. rectâ.

Κατευθύνω, dirigo, rego, constituo, multo: f. νῶ, a. 1. κατεύθυνα, a. 1. opt. act. κατευθύναιμι, a. 1. inf. act. κατευθῦναι ex κατὰ & εὐθύνω, dirige, corrigo. Th. εὐθὺς, rectus.

Κατευθυντηρία, ἡ, amussis, seu regula fabrilis; Schol. Item verbale, à praced. κατευθύνω; vide.

Κατευλογέω, deprædico, prædico, laudibus extollo, &c. ex κατὰ & εὐλογέω, vi. Sic κατευμαρίζω, verbis aliquid levare, seu simpl. levare significat: Item, Κατευμαρίζειν ὁδὸν, est complanare viam, à verbo εὐμαρίζω, allevo, &c. vi. Sic etiam κατευμεγεθεῖν, signif. superiorem esse, superare, dominari, &c. ex κατὰ & εὐμεγεθὴς, &c. vi. Item κατευνάζω, sopio, consopio, soporo, quiesco: Item sedo, paco, &c. & Κατευνάζομαι, cubo, dormio, Il. γ. unde verbalia κατευνασμὸς, sopitio, dormitio, consopitio, &c. Plut. κατευνασὴς, οῦ, ὁ, cubicularius, qui sponsam ducit dormitum, κατευνασήριον, cubile, cubiculum; Plut. & Nonn. Item κατευνάω, sopio; Od. δ. ex κατὰ & εὐνὴ; unde εὐνάζω, & εὐνάω, &c. V.

Κατευοδοῖ, prosperè succedat: præs. opt. act. &

Κατευοδόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, prosperor: ex κατὰ & εὐοδοῦμαι quod ab εὖ & ὁδοῦμαι, Th. ὁδὸς, via.

Κατευορκέω, non pejero, religiosè, & sanctè, juro, &c. ex κατὰ & εὐορκέω; idem, &c. vi. Sic κατευστοχέω, bene conjecto contra; seu simpl. bene conjecto; ex κατὰ & εὐστοχέω; vi. Sic etiam κατευτελίζω, elevo, parvifacio; Plut. ab εὐτελίζω; vi. Item κατευτρεπίζω, comparo, apparo, instruo, &c. ab εὐτρεπίζω; vi. Sic κατευτυχέω, feliciter ago in; ut κατευτυχῶ τοῦδε τοῦ πραγματικοῦ, apud Areth. in Apocal. mihi hæc res successit, ab εὐτυχέω; vi. Item Κατευφημέω, faustâ acclamatione prosequor, laudo, collaudo; Plut. ab εὐφημέω, comp. ut præced. cum præp. κατὰ, &c. V.

Κατευχὴ, vide suprà in κάτευγμα.

Κατεύχομαι, imprecor, precor, opto, insulto. Th. εὔχομαι; quod vide.

Κατευωχεῖσθαι, epulari, præs. inf. ab εὐωχέω, Th. εὐωχία, convivium.

Κατέφαγον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi καταφάγω, devoro: quod vide.

Κατεφαίνετο, 3. sing. imperf. pass. verbi καταφαίνομαι, videor, aor. 2. ind. pass. καταφάνην, ης, η; ex κατὰ & φαίνω, ostendo.

Κατεφάμιξεν, Dor. pro κατεφήμιξεν, 3. sing. a. 1. act. verbi καταφαμίζω, quod vide.

Κατεφάνην, ης, η, a. 2. ind. pass. vide καταφαίνω.

Κατεφθαρμένοι, perf. part. pass. à καταφθείρω, corrumpo: f. αρῶ, p. κατέφθαρκα a. 2. κατέφθαρον, perf. pass. κατέφθαρμαι ex κατὰ & φθείρω. Them. φθέω, corrumpo.

Κατέφθειρα, ας, ε, aorist. 1. ind. activ. à καταφθείρω, corrumpo: vide κατεφθαρμένοι.

Κατεφίστημι, insurgo: f. κατεπιστήσω, p. κατεφέστηκα, a. 2. act. κατεπέστην, ης, η; quod ex κατὰ, ἐπὶ & ἵστημι, sto.

Κατεφόνευσε, 3. sing. a. 1. act. verbi καταφονεύω,

ταφονδύω, trucido, f. δύσω, p. κατατεφό-νευκα. Th. φένω, occido.

Κατέφυγεν, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi καταφεύγω, perfugio: f. φεύξομαι, a. 2. part. καταφυγὼν, όντος. Them. φεύγω, fugio.

Κατεῖχε, 3. sing. imperf. act. Ion. verbi κατέχω, detineo: hinc κατέχῃ, 3. sing. præs. sub. Th. ἔχω, habeo.

Κατέχεε, 3 sing. a. 1. act. κατέχεα, verbi καταχέω, effundo. Th. χέω, fundo: f. χεύσω, a. 1. ἔχευσα, ἔχευα & ἔχεα.

Κατέχευα, ας, ε, a. 1. act. Vide καθέχεεν.

Κατέχευσεν, 3. sing. a. 1. ind. act. ejusdem verbi.

Κατεχθραίνω, odio prosequor, inimicor, &c. ex κατὰ & ἐχθραίνω, V.

Κατέχομαι, detineor, retineor: item teneor: i. e. obligor, ut κατέχομαί τινι, teneor; i. e. obligatus sum alicui, &c. Item peculiariter, pro afflatus sum numine, apud Plat. est pass. à seq. act. κατέχω; V.

Κατεχόμενος, ου, præs. part. pass. à seq.

Κατέχω, retineo, obsto, detineo, imperf. κατεῖχεν, f. καθέξω, p. κατέσχηκα, a. 2 act. κατέσχον, ες, ε, a. 2. sub. κατάσχω, & in 1. pl. κατάσχωμεν, imperf. pass. κατειχόμην, ου, ετο. Th. ἔχω, habeo.

Κατήγαγον, a. 2. ind. act. Att. verbi κατάγω, reduco. Th. ἄγω, duco, f. ξω, a. 2. ἦγον, & Att. ἤγαγον.

Κατηβολέω, ῶ, animam ago, linquor animo, ut exponitur apud Nicand. in Ther. à καταβάλλω, dejicio, sive ex κατὰ & βολέω, jacio, &c, V.

Κατηγεμὼν, όνος, ὁ, ἡ, dux viæ, autor, præceptor, Ion. pro καθηγεμών. V

Κατηγέομαι, Ion. pro καθηγέομαι, viæ dux sum; narro. Th. ἡγέομαι, duco.

Κατηγκυλωμένος, curvatus, incurvatus, recurvatus, &c. idem quod, ἠγκυλωμένος, part. præt. pass. ab ἀγκυλόω, ἀγκυλόομαι, incurvo, incurvor; à Th. ἀγκύλος; V.

Κατηγορεῖν, præs. inf. act. κατηγορεῖτο, 3. sing. imperf. pass. à seq.

Κατηγορέω, ῶ, accuso, reprehendo, cum genit. item indico, arguo; dico vel prædico, f. ήσω, p. κατηγόρηκα, imperf. act. κατηγόρεον, ουν, a. 1. inf. κατηγορῆσαι· ex κατὰ, contra, & ἀγορέω, seu ἀγορεύω, loquor. Th. ἀγορὰ, forum.

Κατηγορηθὲν, a. 1. part. pass. n. g. ab eod. verbo & Th.

Κατηγόρημα, ατος, τὸ, accusatio, prædicatum: à 1. pers. perf. pass. ejusd. verbi.

Κατηγορία, ας, ἡ, accusatio, prædicamentum, gen. plur. κατηγοριῶν, ejusdem verbi.

Κατηγορικὸς, ῦ, accusatorius; Item delator: &

Κατήγορος, ου, ὁ, ἡ, accusator; à κατηγορέω, quod vide.

Κατηγορούμενος, ου, præs. part. pass. ejusdem verbi.

Κατηγωνίσαντο, 3. pl. a. 1 m. verbi καταγωνίζομαι, debello, f. ίσομαι, quod ab ἀγωνίζομαι, certo. Them. ἀγὼν, ῶνος, ὁ, certamen.

Κατῄδεσα, ας, ε, a. 1. activ. verbi καταιδέω, erubescere facio: ex κατὰ & αἰδὼς, pudor.

Κατῃθαλωμένη, perf. part. pass. f. g. à καταιθαλόω, idem quod αἰθαλόω, uro: f. ώσω. Th. αἴθω, incendo.

Κατῄιεν, descendit, 3. singular. præt. m. Att. pro κατῄει, ab εἶμι, eo, p. m. ἦια, ας, ε.

Κατήκει, Ion. pro καθήκει, convenit: à καθήκω, pertineo: &

Κατῆκον, οντος, Ion. pro καθῆκον, id quod ad nos pertinet: ex κατὰ & ἥκω, venio, f. ξω.

Κατῄκιζον, imperf. act. verbi καταικίζω, contumeliose fœdo. Them. αἰκία, indigna verbera, injuria.

Κατήκοος, ὁ, morigerus, attentus; explorator; subditus: ex κατὰ & ἀκούω, audio, præt. m. ἤκοα, & Att. ἀκήκοα.

Κατήκω, pertingo, Ion. pro καθήκω· ab ἥκω, venio.

Κατήλασα, subegi, percussi, a. 1. ind. act. verbi κατελαύνω, f. άσω. Th. ἐλαύνω, agito.

Κατῆλθον, ες, ε, a. 2. act. verbi κατέρχομαι, descendo. Them. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι.

ΚΑΤΗΛΙΨ, ιπος, vel ιφος, ἡ, tabulatum, trabs, scalæ.

Κατηλλάγην, ης, η, a. 2. ind. pass. verbi

Καταλλάσσω, reconcilio, f. ξω, a. 1. κατήλλαξα, a. 1. part. act. καταλλάξας, αντος· ex κατὰ & ἀλλάσσω, seu --ττω, muto.

Κατηλογέω, contemno, nihili facio, in compositione α in η vertitur, ut κατηγορέω· ex κατὰ & ἀλογέω, contemno.

Καταλοκίζω, f. ίσω, idem quod ἀλοκίζω, seu αὐλακίζω, sulco. Th. αὖλαξ, ακος, ἡ, sulcus.

Κατηλόκισμαι, 3. sing. perf. pass. ejusdem verbi.

Κάτηλυς, declivis, descendens; undè κατήλυσις, & κατηλυσίη, ης, ἡ, descensus, profectio, declivis; ut in Epigr. εἰς ἀΐδαο ἰθεῖα κατήλυσις, est à κατέρχομαι, descendo, vel ex κατὰ & ἤλυσις, idem quod ἔλευσις, ἡ, verbale ab ἔρχομαι, V.

Κατηλωκυῖα, Ion. pro καθηλωκυῖα, perf. part. act. f. g. à καθαλίσκω, quod ex κατὰ & ἁλίσκω, capio, f. ἁλώσω, p. ἥλωκα, a. 2. ἧλων q. ab ἅλωμι.

Κατῆμαρ, indies, quotidie, singulis diebus, &c. κατὰ & ἦμαρ, τὸ; V.

Κατημελημένος, neglectus, contemptus: Item vilis; undè κατημελημένως, contemptim, neglectim, cum neglectu, &c. est part. præt. pass. & adv. à verbo καταμελέω, V.

Κατημύχθη, 3. sing. a. 1. pass. verbi καταμύσσω, lacero. Them. μύσσω, f. ξω, mungo.

Κατηναλωμένα, perf. part. pass. n. g. à καταναλίσκω, absumo: ex κατὰ & ἀναλίσκω, idem, f. ἀναλώσω, p. ἀνήλωκα, & ἀνάλωκα· hinc perf. pass. ἀνάλωμαι, σαι, ται, Th. ἁλίσκω, capio, f. ἁλώσω.

Κατήναρε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi καταναίρω, idem quod ἐναίρω, interficio, f. εναρῶ, a. 1. ἤναρα.

Κατήνεγκα, ας, ε, detuli, a. 1. ind. act. verbi καταφέρω. Th. φέρω, fero, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα, præt. m. Att. ἐνήνοχα.

Κατηνεμος, ου, ventus obnoxius, seu expositus, ventosus, &c. ex κατὰ & ἄνεμος, Poëticè pro ἄνεμος, &c. V.

Κατήνοχα, præt. m. verbi καταφέρω, vide κατήνεγκα.

Κατήντησα, ας, ε, a. 1. ind. act. à καταντάω, pervenio, f. ήσω· ex κατὰ & ἀντάω, obviam venio. Th. ἀντὶ contra.

Κατηξιώθησαν, digni sunt habiti, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi καταξιόω, f. ώσω, p. κατηξίωκα. Th. ἄξιος, dignus.

Κατῄονων, imperf. act. verbi καταιονάω, idem quod Them. αἰονάω, aspergo, perfundo.

Κατήορος, dependens, demissus, ex κατὰ & ἀείρω, tollo, erigo, &c. V.

Κατηπιάω, mitigo, placo: futur. άσω, vel ήσω. Th. ἤπιος, ου, ὁ, ἡ, clemens, mitis.

Κατηπιόωντο, ter. plural. imperfect. ejusdem verbi Poëticè pro κατηπιῶντο.

Κατηράτο, imprecatus est, 3 sing. imperf. &

Κατηρασάμην, ω, ατο; aoristus primus verbi καταράομαι, quod ab ἀράομαι. Them. ἀρὰ, ας, ἡ, preces, iræ.

Κατήργησα, ας, ε, aorist. prim. ind. act. verbi καταργέω, inanem reddo, aboleo: fut. ήσω, p. κατήργηκα· ab ἀργὸς, idem quod ἀεργὸς, otiosus. Them. ἔργον, opus.

Κατῆρε, ter. singular. aoristi primi activ. verbi καταίρω, appello, advenio: Them. αἴρω, tollo: f. ἀρῶ, p. ἦρκα.

Κατήρεε, Ionicè pro καθήρεε, ter. singular. imperfect. verbi καθαιρέω, dejicio, everto. à Themate, αἱρέω, capio: futur. ήσω, parr. ᾕρηκα; aor. 2. εἷλον.

Κατηρέθετο, ter. singular. imperf. pass. verbi Κατερέθω. Them. ἐρέθω, irrito, lacesso.

Κατηρεμέω, ῶ; & κατηρεμίζω, quiescere facio, sedo; ut Xen. Pæd. 7. βουλόμενος αὐτοὺς κατηρεμῆσαι, pacare, &c. ex κατὰ & ἠρεμέω, & ἠρεμίζω, &c. vide.

Κατηρεφῆ pro κατηρεφέα, acc. sing. κατηρεφέεσι, dat. pl. Ion. à

Κατηρεφὴς, έος, ὁ, ἡ, tectus. Th. ἐρέφω, f. ψω, tego.

Κατήρειπε, diruit, 3. sing. a. 2. verbi κατερείπω. Th. ἐρείπω, everto: f. ψω.

Κατήρραξαν, compulerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi καταρράσσω, impetuosè dejicio: ex κατὰ & ῥάσσω, seu ἀράσσω, dejicio, f. ξω.

Κατηρτισάμην, ω, ατο, a. 1. m. &

Κατηρτίσθαι, perf. inf. pass. verbi καταρτίζω, luxata membra in suum locum repono, perficio, f. ίσω, perf. pass. κατήρτισμαι. Th. ἄρτιος, ου, ὁ, ἡ, par, propriè de numero.

Κατηρτισμένος, η, ον, part. perf. pass. superioris verbi.

Κατηρτίζω, 2. sing. a. 1. m. verbi καταρτίζω; vide κατηρτίσθαι.

Κατήρυφες, ut κατήρυφες ἄμπελοι, vites uvis gravatæ, & sese demittentes præ pondere; i. e. αἱ βρίθουσαι, καὶ καταρρέουσαι ἄμπελοι; i. e. vites præ pondere defluentes; Hesych. quasi à καταρρέω, defluo, &c. V,

Κατήσθιον, ες, ε, imperf. act. verbi κατεσθίω, comedo. Th. ἔδω, edo: hinc ἐσθίω, idem, f. ίσω

Κατηχαύθίω,

Κατῃσχύνθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi καταισχύνω, pudefacio. f. υνῶ. p. κατῄσχυγκα. Th. αἶσχος, εος, τὸ, turpitudo.

Κατῄσχυνον, ες, ε, imperf. act. ejusdem verbi.

Κατήφεια, ας, ἡ, & Ion. κατηφείη, vultus demissus, seu pudor cum mœrore: à

Κατηφὴς, έος, ὁ, ἡ, subtristis, qui est vultu demisso ex pudore, ἀπὸ τοῦ κάτω τὰ φάη βάλλειν. Th. φάω, luceo.

Κατηφήσας, mœstus, a. 1. part. act. à κατηφέω, sum vultu demisso, à κατηφὴς, quod vide.

Κατηφιάω, & Ionicè κατηφιόω, erecto vultu intueri non audeo, præ pudore scil. vultu sum demisso; ab eod. cum præced. V.

Κατηφόνες, infames: à καταφάω, increpo, taxo.

Κατηχέω, instituo. f. ήσω. p. κατήχηκα. perf. pass. κατήχημαι, σαι, ται, cum accus. hinc κατήχησις, institutio: ex κατὰ & ἦχος, sonus.

Κατηχέων, ῶν, έοντος, οῦντος, qui tradit elementa religionis: κατηχούμενος, ούμενος, qui ea discit, CATECHUMENUS: part. præs. superioris verbi.

Κατηχὴς, sonorus, streperus, Theocr. Idyl. 1. Unde κατηχέω, ῶ, sono, insono; item activè κατηχεῖν, peculiariter dicitur is, qui rem quampiam, insonat ejus auribus, quem docere vult; q. d. vivâ voce docere, seu erudire; item, κατηχέομαι, οῦμαι, persono; ut, κατηχοῦμαι ταῦτα, aures meæ his vocibus personant; sic, κατηχεῖσθαι περί τινος, dicitur is, cujus auribus aliquid insonatur, qui aliqua de re docetur; apud Plut. Item, doceor, edoceor; cum accus. act. Apost. c. 18. Ut οὗτος ἦν κατηχημένος τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, edoctus viam Domini; item, disco prima rudimenta, &c. Ad Galat. c. 6. Unde verbale κατήχημα, sonitus, &c. Ex κατὰ & ἦχος, unde ἠχέω, &c. V.

Κατήχησις, εως, ἡ, CATECHESIS, institutio, à 2. pers. perf. pass. κατηχέω, quod vide.

Κατηχητὴς, qui prima elementa tradit; qui initiat, &c. Unde plur. κατήχητοι, qui initiantur ex Dion. Areopag. verbale, à κατηχέω, V.

Κατήχθην, ης, η, & in 1. pl. κατήχθημεν, a. 1. ind. pass. verbi κατάγω, deduco. f. ξω. p. κατῆχα. a. 2. ind. act. κατήγαγον. a. 2. inf. καταγαγεῖν. perf. pass. κατῆγμαι, ξαι, κτ. Th. ἄγω, duco.

Κατηχίζω, idem quod κατηχέω, & ab iisd. f. ίσω. perf. pass. κατήχισμαι, Angl. to catechise.

Κατηχισμὸς, οῦ, ὁ, CATECHISMUS, idem quod κατήχησις: &

Κατηχιστὴς, οῦ, ὁ, CATECHISTA, idem quod κατηχέων: à perf. pass. superioris verbi.

Κατηχιστικὸς, ad institutionem pertinens illam, quâ prima traduntur rudimenta; ab eod. cum præced.

Κατῃωρεῦντο, suspensi erant, 3. pl. imperf. pass. Dor. pro κατῃωρέοντο, verbi καταιωρέομαι, dependeo: ex κατὰ & αἰωρέω, in sublime tollo. f. έσω.

Κάτθαν, & κάτθανε, mortuus est, per Sync. Æol. pro κατέθανε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi καταθνήσκω. Them. θνήσκω, morior, f. 2. m. θανοῦμαι. p. τέθνηκα. a. 2. ἔθανον.

Κατθέμεν, Æol. Syncop. pro καταθέμεν, a. 2. inf. act. Ion. pro καταθεῖναι, verb κατατίθημι, depono. Them. τίθημι, pono. f. θήσω. p. τέθεικα. a. 2. ἔθην. a. 2. m. ἐθέμην.

Κάτθεο, depone, itidem pro κατάθεο. Ion. pro κατάθεσο, vel κατάθου. a. 2. imperat. m. ejusd. verbi.

Κἄτι, Attica est Synalæphe, pro καὶ ἔτι, & adhuc, ampliùs, &c. Item, κἄτι μάλιστα, atque adeo, &c.

Κατιάπτω, lædo, corrumpo; Od. β. ex κατὰ & ἰάπτω, V.

Κατίασι, descendunt, 3. pl. ind. præs. verbi κάτειμι. Them. εἶμι, eo. At καθιᾶσι, dimittunt, 3. pl. ind. à καθίημι. ab ἵημι, mitto. Th. ἕω.

Κατιδεῖν, a. 2. inf. act. à κατείδω, perspicio, Them. εἴδω, scio. f. εἴσομαι. a. 2. εἶδον & ἴδον.

Κατιδόντες, nom. pl. a. 2. part. κατιδὼν, όντος, ab eod. verbo.

Κατιέναι, redire, præs. inf. ex κατὰ & ἵημι, pro εἶμι, eo.

Κατίζειν, Ion. pro καθίζειν, collocare. Th. ἵζω, sedere facio. hinc κάτισεν, collocavit, a. 1. ind. act.

Κατιθὺ, rectà, è regione. Th. ἰθὺς, rectus.

Κατιθύνω, dirigo, rego, moderor; item, modulor; Epigr. ex κατὰ & ἰθύνω, V.

Κατικετεύειν, Ion. pro καθικετεύειν, idem quod ἱκετεύω, supplico. Them. ἱκέτης, supplex.

Κατίλλω, in Lex. Paus. exp. καθείργω, ex κατὰ & ἴλλω; V. Item, κατιλλαίνω, κατιλλωπέω, & κατιλλώπτω, dejectis oculis irridere, &c. Est κατὰ, ἰλλαίνω, ἰλλωπέω, & ἰλλώπτω, V.

Κατιλύω, limo, obvolvo, oblimo, &c. Unde part. pass. κατιλυθεὶς, limo obductus, apud Xen. in Œcon. ex κατὰ & ἰλὺς, unde ἰλύω, V.

Κατιόντα, acc. sing. vel pl. n. g. part. a. 2. act. ab εἶμι, eo. a. 2. ἴον.

Κατιόω, rubigine vitio & consumo. f. ώσω. p. κατίωκα. perf. pass. κατίωμαι, σαι, ται. Th. ἰὸς, οῦ, ὁ, rubigo.

Κατιππάζεσθαι, Ion. pro καθιππάζεσθαι, perequitare. Th. ἵππος.

Κατιρεῦν Ion. pro καθιερεῦν, consecrare, ab ἱερόω, idem. Th. ἱερὸς, sacer.

Κατίστασθαι, Ion. pro καθίστασθαι, constitui, esse. Th. ἵστημι, statuo.

Κατίσταντο, Ion. pro καθίσταντο, 3. pl. imperf. pass. verbi καθίστημι, quod vide.

Κατίσχειν, Ion. pro κατασχεῖν, appellere, quod vide.

Κάτισχνος, macer, gracilis; unde κατισχναίνω, & κατισχνόω, emacio, extenuo, &c. Ex κατὰ & ἰσχνὸς, unde ἰσχναίνω, & ἰσχνόω, &c. V.

Κατισχύομαι, viribus alicujus opprimor, vel, vincor; cedo, apud Diod. est pass. à seq. act. κατισχύω, V.

Κατισχύουσι, 3. pl. f. 1. act. à seq.

Κατισχύω, invalesco, prævaleo, cum gen. imperf. κατίσχυον, ες, ε. f. ύσω. p. κατίσχυκα. Th. ἰσχὺς, ύος, ἡ, robur.

Κατίσχω, & κατίσχομαι, coerceo, detineo, teneo, sisto, &c. Idem quod, ab & pro, κατέχω; de navi appello; ut, νῆα κατισχέμεναι, appellere navem; Hom. Sic. κατίσχοιεν νῆες, subsisterent naves; Thucyd. & κατίσχουσι ἐς τὰς νήσους, Insulas tenent, i. e. appellunt; Idem. Ex κατὰ, & ἴσχω, pro ἔχω, &c. V.

Κατιὼν, όντος, descendens, revertens. part. a. 2. act. ab εἶμι, eo. a. 2. ἴον.

Κατίωται, 3. sing. perf. pass. verbi κατιόω, quod vide.

Κάτοδος, ου, ἡ, Ion. pro κάθοδος, reditus. Th. ὁδὸς, ἡ, via.

Κατοδυνάω, dolore conficio, & in pass. κατοδυνάομαι, dolore conficior, & crucior; ex κατὰ & ὀδύνη; unde ὀδυνάω, &c. V. Sic, κατοδύρομαι, defleo, deploro, delamentor, &c. Ex κατὰ & ὀδύρομαι, V.

Κάτοιδα, novi, scio; ut, apud Soph. οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις; ex κατὰ & οἶδα, idem V.

Κατοικὰς, άδος, vel κατοικὶς, ίδος, domesticus, ædes habitans; ut, ὄρνις κατοικὶς, apud Nic. in Ther. est à seq. κάτοικος, V.

Κατοικίσια, τὰ, feriæ, quæ celebrari solebant, ob loci alicujus habitationem; seu, festa quæ quotannis agebantur eo die, quo quis habitatum aliquò venerat; est ab iisdem itidem cum seq. V.

Κατοικέω, habito, commoror. f. ήσω. p. κατῴκηκα. a. 1. κατῴκησα. a. 1. inf. act. κατοικῆσαι. cum accus. vel seq. ἐν, ἐπὶ. κατοικησάτω. 3. sing. a. 1. imperat. act. ab οἰκέω. Th. οἶκος, domus.

Κατοικῆν, Dor. pro κατοικεῖν, incolere, ejusd. præs. inf.

Κατοίκησις, εως, ἡ, domicilium: à κατοικέω, quod vide.

Κατοικητήριον, ου, τὸ, domicilium: &

Κατοικία, ας, ἡ, habitatio: ab eod. verbo & Them.

Κατοικίδιος, domesticus: ab eod. Th.

Κατοικίζομαι, habitatum mittor, seu, deducor, habitatio mihi datur; unde οἱ κατοικιζόμενοι στρατιῶται, milites, quibus habitationes in urbibus, cum agris distributi erant; est pass. à seq. act. V.

Κατοικίζω, f. ίσω, habitare facio. ab οἰκίζω, idem. Th. οἶκος, domus.

Κατοικὶς, vide suprà in κατοικάς.

Κατοίκισις, & κατοικισμὸς, collocatio in ædibus, seu, in domicilio; ut κατοικισμὸς τῆς πόλεως, ipsa actio condendi urbem; situs urbis, seu congregatio domorum hominumque, &c. Plat. sunt verbalia, à præced. κατοικίζω, V.

Κατοικοδομέω, inædifico, vel simpl. ædifico, ex κατὰ & οἰκοδομέω, V.

Κατοικονομέω, dispenso; Plut. κατοικονομεῖν τὴν περὶ ταῦτα χρείαν, tempora rerum agendarum partiri, &c. Ex κατὰ & οἰκονομέω, V.

Κάτοικος, ου, ὁ, ἡ, incola, ab eod. Th.

Κατοικοῦμαι, habitor, & incolor; Aristot. Pol. 2. κατῴκημαι, sedem alicubi habeo, & veluti collocatus sum Thuc. l. 3. & 5. est pass. ab act. κατοικέω, V.

Κατοικοφθορέω, domum & familiam penitus everto, rem familiarem exhaurio; impropriè, apud Plut. κατοικοφθόρησε τὴν πόλιν, exhausit vires civitatis; ex κατὰ, & οἰκοφθορέω, vide.

Κατοικτείρω, idem quod οἰκτείρω, misereor. Th. οἶκτος, misericordia.

Κατοικτίζω, idem quod κατοικτείρω, & ab eo. Th.

Κατοικτίζομαι, commiseror, idem quod præced. act. κατοικτίζω; sed præterea κατοικτίζεσθαι, exponitur etiam misericordiam implorare, &c.

Κατοίκτιρσις, εως, ἡ, & κατοίκτισις, commiseratio, misericordia; Xen. pædiæ 6. sunt verbalia, à κατοικτίζω, & κατοικτείρω, &c. Quæ vide.

Κατοιμώζω, in ejulatus erumpo, gemo, ejulo, &c. ex κατὰ & οἰμώζω, vide.

Κάτοινος, qui subinde in vino bibendo occupatur; vinolentus, ebrius; vino obrutus, &c. Unde κατοινοῦσθαι, inebriari, ex quo part. præt. κατῳνωμένος, vino obrutus. Poll. l. 6. ex κατὰ & οἶνος, V.

Κατοίομαι, arroganter de me sentio. Th. οἴω, puto.

Κατοίχομαι, morior. Th. οἴχομαι, abeo. f. οἰχήσομαι. p. ᾤχημαι.

Κατοιχόμενος, ου, mortuus, ejusd. præs. part.

Κατοιωνίζομαι, augurium capio, auguror; ex κατὰ & οἰωνὸς, unde οἰωνίζω, V. Sic, κατοκλάζω, incurvo genua, seu, flecto; Theogn. ex κατὰ & ὀκλάζω, V.

Κατόκνει, præs. imperat. act. à seq.

Κατοκνέω, tergiversor, piget me, timeo. Th. ὄκνος, pigritia.

Κατολιγωρέω, prorsus negligo, & contemno, Polyb. ex κατὰ & ὀλιγωρέω, parvam curam habeo; ex ὀλίγος, parvus, & ὠρέω, ῶ, curam gero, &c. V. Sic, κατολισθαίνω, delabor, illabor; item recido, devenio; unde κατολίσθησις, dilapsus; ex κατὰ & ὀλισθος; unde ὀλισθέω, & ὀλισθαίνω, &c. V. Sic etiam, κατολοφύρομαι, deploro, defleo, ab ὀλοφύρομαι, V. Item, κατόμβρος, imbre madens; item, humidus; unde, κατομβρέω, imbre madefacio, rigo, aut humecto; & simpl. madefacio, in pass. κατομβρέομαι, οῦμαι, imbre madefio, ex κατὰ & ὀμβρέω; unde ὀμβρέω, &c. V.

Κατόμνυμι, dejero. Them. ὄμνυμι, f. ὀμόσω, juro.

Κατομφάλιος, qui est juxta umbilicum, seu ad umbilicum pertinens; ex κατὰ & ὀμφαλὸς, V.

Κατονειδίζω, probris increpo, vitupero, exprobro, &c. Ex κατὰ & ὀνειδίζω, V. Sic, κατονεύομαι, suculam (seu, machinam talem tractoriam) verso, & circumago; idem quod ὀνεύω, ab ὄνος, & Th. ὄνος, V. Item, κατονομάζω, denomino, nomino; ut, κατονομαζόμενος τοῖς πάθεσι; qui denominatur ab affectibus; item, destino; ut, κατονομαζόμενα τοῖς θεοῖς; Diis destinata; Polyb. l. 5. Unde κατονομασία, denominatio, appellatio, &c. Ex κατὰ & ὀνομάζω, V. Sic etiam, κατονόομαι, & in act. κατονόω, vitupero, carpo; vilipendo, sperno, despicor, &c. Ex κατὰ & ὀνόω, idem cum Th. ὄνημι, vitupero, &c. V.

Κατοξύς, peracutus; ut, κατοξεῖα βοὴ, peracutus clamor; Aristoph. in Vesp. Sic, κατοξὺ νόσημα, apud Medicos, est peracutus morbus; ex κατὰ & ὀξὺς, vide.

Κατοπάζω, persequor, expello: κατοπάζῃ, 3. sing. sub. ab ὀπάζω, persequor. f. σω.

Κατόπιν, adv. in posterum, à tergo, post. Th. ὀπίσω, retrorsum.

Κατόπισθεν, & -ιθε, Poëtis etiam, à tergo, post. ab eod. Th.

Κατοπτάω, inasso, pertorreo; item, κάτοπτος, pertostus, valde tostus; Diosc. l. 1. ex κατὰ & ὀπτάω; unde ὀπτὸς, &c. V.

Κατόπτομαι, perspicio, video, cerno; ex κατὰ & ὄπτομαι, unde seq.

Κάτοπτα, τὰ, conspicua; est neut. plur. à neut. sing κάτοπτον, manifestum, è conspectu, seu è regione, &c. à seq. masc. κάτοπτος, conspicuus, &c. V.

Κατοπτεύω, aspicio, animadverto: &

Κατόπτης, ου, ὁ, speculator, explorator; ab ὄπτομαι, video.

Κατοπτὴρ, instrumentum, quo anum diducunt, sed ità inflammatam, & angustatam, ut per eam egredi excrementa alvi non possint; apud Gal. & Hippocr. ab eod.

Κατόπτευσις, aspectus; item, κατοπτεία, speculatio, contemplatio; Merc. Trism. utrumq; verbale, à κατοπτεύομαι, lustror, à speculatore videor; ab act. præced. κατοπτεύω, V.

Κάτοπτος, conspicuus: ab eod. Th. sed pertostus, ab ὀπτὸς, assus: cujus Them. ὀπτάω, torreo.

Κατοπτρίζω, imagines seu reflectiones facio in modum speculi. f. ίσω. p. κατώπτρικα. præs. m. κατοπτρίζομαι, intueor, tanquam in speculo. cum acc. &

Κατοπτρικὸς, ου, specularis, κατοπτρικὴ (sc. τέχνη) CATOPTRICA, pars optices, quæ reflectiones deprehendit, à seq.

Κάτοπτρον, ου, τὸ, speculum. Them. ὄπτομαι, video.

Κατοπτρικῶς, speculari ratione; adv. à præced. κατοπτρικὸς, V.

Κατοργάω, unde κατοργᾶν, Hesych. exp. ὑπερακμάζειν, deflorere, vigorem amittere; sic, κατοργῶν, i. e. παλαιωμένος, ex κατὰ & ὀργάω, V. Sic, κατοργιάζω, orgiis initio, vel, ad orgia, & sacra, præparo; part. pass. κατοργιασμένος, initiatus, consecratus, devotus; ex κατὰ & ὀργιάζω, V.

Κατορθοῦσαν, acc. sing. fg. part. præs. act. κατορθοῦν, præs. inf. act. κατορθοῦσιν, 3. pl. præs. ind. act. à

Κατορθόω, erigo, cum virtute aliquid gero, corrigo. f. ώσω. p. κατώρθωκα. Th ὀρθὸς, rectus.

Κατορθόομαι, οῦμαι, felici successu geror; Thuc. l. 8. Sic Herodian. l. 3. τὰ ὑμῶν ἀνδρείας κατορθωθέντα, quæ fortissime prosperrimeq; gestistis; est pass. à præced. act. V.

Κατόρθωμα, ατος, τὸ, officium, præclarum aliquod facinus. in dat. pl. κατορθώμασι quod &

Κατόρθωσις, εως, ἡ, recta effectio; correctio: à perf. pass. superioris κατορθόω.

Κατορθωτὴς, moderator, rector, institutor; item κατορθωτικὸς, qui rectè efficere omnia solet, ad res feliciter gerendas, idoneus; Aristot. l. 2. c. 3. Utrumq; itidem, ab eod. cum præced.

Κατορρωδέω, vehementer timeo: ab ὀρρωδέω, metuo. Th. ὀρρὸς, serum lactis.

Κατορυκτὸς, κατώρυξ, & κατώρυχος, defossus; verbalia, à seq. κατορύττω.

Κατορύττω, perfodio, defodio, obruo. Th. ὀρύσσω, fodio. f. ξω. p. ὤρυχα. & Att. ὀρώρυχα. a. 2. ὤρυγον.

Κατορυχὴ, ἡ, defossio, ipsa actio defodiendi; item, id quod defossum est, &c. Verbale, à præced. κατορύττω, V.

Κατορχέομαι, saltationibus demulceo; item κατορχοῦμαί τινος, in contemptum & contumeliam alicujus salto; item, passivè saltationibus afficior, &c. Ex κατὰ & ὀρχέομαι, V.

Κατορχίτης οἶνος, dicitur συκίτης οἶνος; i. e. vinum, quod è ficubus fit, propterea quòd lenitudine suâ demulceat. Diosc. l. 5. c. 41. à præced. κατορχέομαι, V.

Κατορωρύχθαι, ejusd. plusq. p. inf. pass. Att.

Κατουλὰς, αδος, ἡ, obscurus, opacus; ut κατουλὰς νὺξ, i. e. σκοτεινὴ, quasi κατείλλουσα καὶ καθείργουσα, nox opaca & obscura, &c. Est a verbo κατίλλω, quod vide; vel est ex κατὰ & οὐλὸς, οῦ, ὁ, perniciosus, exitialis, noxius, &c. a Th. ὄλλυμι, &c. V.

Κατουλόω, (idem cum ἀπουλόω) cicatrice obduco, sive, ad cicatricem perduco, &c. Unde κατουλωτικὸς, cui vis est cicatricem inducendi; ex κατὰ & οὖλος, unde οὐλόω, &c. V. Sic, κατουρέω, meio contrà; permeio, Aristoph. ex κατὰ & οὖρον, τὸ, unde οὐρέω, &c. V. Sic etiam κατουρίζω, & κατουρέω, vento secundo expando, explico, ut ventus secundus inspiret; Polyb. l. 1. ex κατὰ & οὖρος, ὁ, unde οὐρίζω, &c. V. Item, κατοφείλω, debeo; ex κατὰ & ὀφείλω, V. Sic etiam, κατοφρυάομαι, & κατοφρυόομαι, οῦμαι, supercilium tollo, seu allevo; ex κατὰ, & ὀφρὺς, unde ὀφρυάω, ὀφρυάομαι, &c. V.

Κάτοχα, terebri pars, quæ manu tenetur, &c. ab eod. cum seq.

Κατοχὴ, ῆς, ἡ, detentio: à κατέχω, quod vide.

Κατόχιμος, sive κατοχιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, fanaticus, numine afflatus; (qui & κατάσχετος dicitur) Item, κάτοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui tenetur, seu captus tenetur; item, tenaciter hærens; sed in plur. masc. κάτοχοι, peculiariter dicuntur afflati, & instincti numine, ut περιφῆ) ἐνθουσιῶντες, καὶ ἔνθεοι; Plut. de def. Orac. Item, apud Medicos, κάτοχοι vocantur, qui morbo illo, qui κατοχὴ,

κατοχὴ, & κάτοχος, nominatur, (affectus scil. quidam, cerebri posteriora, ut plurimùm occupans) correpti sunt, & quasi detinentur; item, κατοχὴ, accipitur, pro afflatu, instinctuque numinis, quo occupatus quis, dicit, seu, facit aliquid, &c. Omnia itidem, à κατέχω, V.

Κατοψοφαγέω, opsonia comedo; & κατοψοφαγία, opsoniorum devoratio; ex κατὰ & ὀψοφαγέω, & -γία, &c. Vide.

Κατόψιος, oculis subjectus, seu, expositus; conspicuus: ut apud Euryp. in Hippol. κατόψιος Παλλάδος, exp. è regione Palladis, &c. Est à verbo κατόπτομαι, perspicio, &c. V.

Κατπανύω, extendo; item, explico, expedio; est per sync. pro κατατανύω; ex κατὰ & τανύω, V.

Καττίτερος, ου, ὁ, Att. pro κασσίτερος, stannum: à κάσσα, meretrix, argentum enim videtur & non est.

Καττύπτεσθαι, plangere, & præ mœrore corpus percutere. Poët. Sync. pro κατατύπτεσθαι. Th. τύπτω, verbero, pulso.

Καττύω, consuo, seu, reficio consuendo, & quidem, ut veteramentarii dicuntur attrita calceamenta reficere; item Metaph. pro struere, & machinari, est Atticè pro κασσύω, id V.

Κάττυμα, τὸ, (sive κάσσυμα,) corium; utpote, quo calcei solent κασσύεσθαι, solea; Diosc. l. 2. ἀπὸ τῶν καττυμάτων παλαιῶν δέρματα, i. e. coria è veteribus soleis, &c. Est itidem pro κάσσυμα, à Th. κασσύω, V.

Κατῶ, Dor. pro κατὰ τοῦ contrà, &c.

Κατύπερθε, Ion. pro καθύπερθε, super, supra, quod vide; hinc κατυπέρτερος, Ion. pro καθυπέρτερος, superior.

Κατυπνῶσαι, obdormivisse, a. 1. inf. verbi κατυπνόω, Ion. pro καθυπνόω. Th. ὕπνος, somnus.

ΚΑ'ΤΩ, adv. infrà, deorsum, infernè: cum articulo per nomen exponitur, ut ἡ κάτω, inferior. compar. κατωτέρω, inferius. Hinc adject. κατώτερος, α, ον, infimus, a, um.

Κατωβλέπων, οντος, ὁ, ἡ, catoblepon, bestia tauro similis, terribilis aspectu, non directè, sed terram versus intuens; unde & nomen; à Plinio Catoblepas vocatur; & dicitur esse fera quæ solo oculorum aspectu, & intuitu, homines perimit, vide Plin. de ejus natura l. 8. c. 21. Item Athen. & Ælian. l. 7. c. 1. Sic, κατωβλεψ, deorsum respiciens, qui capite est in terram demisso; Sic dicitur Mercurius apud Athen. l. 9. ex κάτω, & βλέπω, V.

Κατώγεος, & κατώγαιος, idem quod κατάγαιος, subterraneus; (ei opponitur ἀνάγαιος) Item, κατωγέαν, sive, κατώγεον, ου, τὸ, diversorium; ex κάτω, & γαῖα; unde γαῖος, &c. Vide.

Κατώδυνος, ου, ὁ, ἡ, dolore affectus, tristis. Th. ὀδύνη, dolor.

Κάτωθεν, ab imo. Th. κάτω.

Κατωθέω, depello, dejicio; ex κατὰ & ὠθέω, V.

Κατωκάρα, adv. in caput.

Κατῴκει, 3. imperf. κατῴκησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. κατῴκησω, 3. pl. imperf. act. verbi κατοικέω, habito: quod vide. &

Καλῴκισθεν, Bœot. Syncop. pro κατῳκίσθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi κατοικίζω, condo. f. σω. p. ῴκικα. Th. οἶκος, domus.

Κατῳκοδομημένας, dat. plur. f. g. perf. part. pass. verbi κατοικοδομέω: vide οἰκοδομέω.

Κατωμαδὸν, adv. humeris. q. κατὰ τὸν ὦμον ab ὦμος, humerus.

Κατώμνυσθαι vel κατόμνυσθαι, dejerare: ab ὄμνυμι, juro.

Κάτωμος, qui est demissis humeris, vel, armis; in Hippiatr. Unde κατωμάδιος, qui humeris fertur, vel, ex humeris dependet; Epigr. l. 4. Item, κατωμίζω, humeris tollo; unde κατωμισμὸς, sublatio in humeros; & κατωμιστὴς ἵππος, equus ex humeris, sessorem excutiens, equus sternax, &c. Ex κατὰ & ὦμος, V.

Κατωμοσία, ἡ, jusjurandum: ab ὄμνυμι, juro.

Κατώμοσις, q. d. dejeratio; item, jusjurandum apud Herodot. sic, κατωμοτικὸς, dejerativus; utrumq; à κατόμνυμι, vel, -μαι, ex κατὰ & ὄμνυμι, &c. V.

Κατωνάκη, ης, ἡ, vel κατωνάκης, ου, ὁ, vestis servilis, cui assutus erat limbus è pelle ovillâ: à κάτω & νάκος, ovilla pellis.

Κατώνοντο, 3. pl. imperf. verbi ὄνομαι, vitupero, carpo. Th. ὄνημι, juvo, &c. quod vide.

Κατωπὸς, qui oculos dejicit, & in terram defigit, qui vultu, ex mœrore, est dejecto, in Hippiatr. unde, κατωπιάω, ῶ, oculos dejicio, vultum demitto; Aristot. Hist. An. l. 8. ex κατὰ & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, V.

Κατώρα, aspiciebat, 3. sing. imperf. act. Ion. pro καθεώρα, verbi ὁράω, video.

Κατώρυξε, 3. sing. a. 1. act. verbi κατορύσσω, terrâ obruo. f. ξω. p. χα. Th. ὀρύσσω, fodio.

Κατώρυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod κατῶρυξ & κατωρυκτὸς, defossus, & omnia verbalia, à κατωρύττω, V.

Κατωρχέοντο, saltabant, 3. sing. imperf. verbi ὀρχέομαι, salto.

Κατώτατος, ου, infimus: superl. &

Κατώτερος, ου, inferior: &

Κατωτέρω, adv. inferius, comparat. à κάτω, quod vide.

Κατωφαγᾶς, ᾶ, ὁ, nomen avis, quæ ὀρύσσει τὰ σπέρματα; fortassis, ἀπὸ τοῦ καταφαγεῖν inquiunt Schol. Aristoph. & Suid. ab hac, sic etiam nominatus fuit Cleonymus apud Comicos; quòd semper capite in terram dejecto esset, & voraret; ex κάτω & φάγω, &c. V.

Κατωφελὴς, utilis; ex κατὰ & ὠφελέω, ῶ, V. Sic, κατωφερὴς, qui deorsum fertur; item, declivis, qui deorsum propendet, unde adv. κατωφερῶς, deorsum, & in præceps; item, κατωφέρεια, pronitas, quâ aliquid deorsum fertur, & ad ima tendit; omnia, ex κάτω & φέρω, V. Sic, κατωφέρεσε, idem quod præced. κατωφρῆς, sic etiam, κατωχράω & κατωχριάω, perpalleo, perpallesco, admodum pallidus fio; ex κατὰ & ὠχρὸς, unde ὠχράω. & ὠχριάω, &c. V.

Καυαξ, vel καύηξ, larus. Est & κάβηξ.

Καυάξαις, confre eris, 2. sing. a. 1. opt. act. pro κατάξαις, sublato τ, & adjecto υ, Æol. (ut in αὐὴρ, pro ἀὴρ.) verbi κατάγνυμι; f. ἄξω. Th ἄγω, vel ἄγνυμι, frango. Alii à καυάζω, contero, formant.

Καυθήσομαι, ῃ, εἶ, f. 1. pass. verbi καίω, uro. f καύσω. perf. pass. κέκαυμαι. a. 1. pass. ἐκαύθην. a. 2. pass. ἐκάην. f. 1. pass. καυθήσομαι.

Καυθμὸς, vel καυσμὸς, οῦ, ὁ, uredo; arborum quarundam morbus; Theophr. Hist. Plant. l. 4. c. 17. est à Th. καίω, fut. καύσω, &c. V.

Καυκάλιον, vas quoddam: q. à καυκίον.

ΚΑΥΚΑΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, CAUCALIS, herba quædam, daucus sylvestris. Alii ergo quasi δαυκαλίς.

Καυκίον, ου, τὸ, calix.

ΚΑΥΚΙ'Σ, ίδος, ἡ, calceamenti genus, aliter βαυκός.

Καυκίζεσθαι, signif. saltare, & quidem lascivius, apud Athen. l. 4. à præced. Th. καυκίς, ίδος, &c. V.

Καυλέω, ῶ, caulesco; item, καυληδὸν, in modum caulis; unde καυληδὸν κάταγμα, est fractura ossis, per transversum facta, fracti ossis partes, ità separans; ut, è directo non jaceant, &c. Gal. l. 6. Meth. Item, καυλίας, ου, ὁ, caulias, succus ex caule laserpitii; Theophr. l. 6. c. 3. Sic & καυλικὸς, οῦ, ὁ, cauliculaceus; item, καυλινὸς, cauleus; Luc. Sic, καυλίον, & καυλίσκος, ου, ὁ, cauliculus, parvus cauliculus, Diosc. Omnia, à Th. seq. καυλὸς, V.

Καυλοπώλης, qui caules venditat, Poll. l. 7. c. 30. Ex καυλὸς & πωλέω, unde πώλης, &c. V.

ΚΑΥΛΟ'Σ, οῦ, ὁ CAULIS, scapus in herbâ: hastæ extremitas, quæ cuspidi immittitur: & ensis pars quæ manubrio inditur, penis.

Καυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, q. d. caulosus, vel caulaceus; qui caule magno est; & in compar. Diosc. l. 2. καυλωδέστερος, qui caule est ampliore; item, καυλωτὸς, οῦ, ὁ, q. d. caulatus; i. e. caulam habens; Athen. l. 9. utrumq; à Th. καυλὸς, V.

Καῦμα, ατος, τὸ, æstus, incendium; à καίω, f. καύσω, uro.

Καυματίζω, torrefacio. f. ίσω. a. 1. ἐκαυμάτισα. a. 1. inf. act. καυματίσαι. a. 1. ind. pass. ἐκαυματίσθην, ης, η, torrefactus sum. Th. καίω.

Καυμασία, ἡ, pileus latus, ad arcendum solis æstum; verbale, à καυματίζω.

Καυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, æstuosus; à præced. καῦμα, ατος, τὸ, V.

Καυνάκη, ης, ἡ, vestis stragula, vel vestimentum ab alterâ parte villosum. Alii leg. καιδόκη. Them. νάκος, pellis cum suo villo.

Καυνίσαι, sive, καυνίσαι, sortiri; (i. e. κληρῶσαι) est inf. a. 1. quasi, à καυνιάω, vel καυνίζω, sortior; à Th. seq. καῦνος, V.

ΚΑΥ'ΝΟΣ, ου, ὁ, sors: κλῆρος. sed

Καυρὸς, malus, q. à κενὸς, vanus.
Καυρὸς, ȣ, ὁ, malus: q. à καυνὸς.
Καυθμὸς, vide ſupra in καυθμὸς.
Καυσία, ας, ἡ, CAUSIA, pileus latos margines habens ad prohibendum ſolis æſtum: &
Καῦσις, εως, ἡ, exuſtio. Them. καίω, uro. f. καύσω.
Καύσιμος, ȣ, ὁ κ ἡ, aptus ad comburendum, qui uri & cremari poteſt, ſeu comburi; ut καύσιμα ξύλα, ligna comburenda, ſic. καύσιμος ὕλη; i.e. materies ignis; i. e. lignum; verbale, ab eod. Th. V.
Καῦσος, ȣ, ὁ, æſtus; febris ardens: & inde.
Καυσόω, ῶ, inflammo. f. ώσω. p. κεκαύσωκα. præt. paſſ. καυσόομαι, ȣμαι. Th. καίω, uro.
Καυσȣ̃μαι, ardore infeſtor nimio, calore extremo corripior, & uror, ſive æſtuo; plerumq; de ardoribus in corpore humano dicitur, quales, febribus plerumq; ardentibus, contingunt. Gal. & Dioſc. eſt paſſ. à præced. act. V.
Καυστηρὸς, ardens, fervens: à καίω, uro.
Καυστηρὸς, ardens, fervens, (idem quod præced. καυστειρὸς, V.) Ut, καυστηρὰ μάχη, Il. δ. ab eod. Unde etiam καυστήριον, ȣ, τὸ, locus ubi inuruntur ſtigmata, & ferrum, quo inuruntur, &c. Luc. Item, καυστηριάζω, idem quod καυτηριάζω, id V.
Καῦσις, ſeges adulta, & ſole adurente, maturеſcens; item, fœnum, ſolis ardore, inareſcens, ac veluti torreſcens; Heſych. ab eod.
Καυστικὸς, ȣ, urendi vim habens, CAUSTICUS Plin. &
Καυστὸς, ȣ, cremabilis, crematus: ab eod. Them.
Καύσω, incendam, f. 1. act. à καίω, uro.
Καυσώδης, εος, ὁ κ ἡ, æſtuoſus, ardens, ut καυσώδης χώρα; & καυσώδης πυρετὸς, quæ & καῦσος dicitur, febris ardens; item, καύσωμα, τὸ, ardor, æſtus; item, πύρωσις, inflammatio, &c. Utrumque, à καῦσος & καυσόω, V.
Καύσων, ωνος, ὁ, æſtus. ab eod. Th.
Καυσώνιος νόμος, lex incendendi, &c. à præced. καύσων, V.
Καύτας, α, ὁ, Dor. pro καύτης, ȣ, ὁ, combuſtor. Th. καίω, uro.
Καυτὴρ, ῆρος, ὁ, CAUTER, cremator, à καίω, uro.
Καυτηριάζω, cauterio, amputo, reſeco. f. άσω. p. κεκαυτηρίακα. perf. paſſ. κεκαυτηρίασμαι. perf. part. paſſ. κεκαυτηριασμένος, cauterio reſectus: à
Καυτήριον, ȣ, τὸ, CAUTERIUM. Th. καίω, f. καύσω, uro.
Καυτικὸς, ȣ, ὁ, urendi, ſeu adurendi vim habens; ſic, καυτὸς, ȣ, ὁ, uſtilis: idem quod καυστὸς, &c. omnia, ab eod. Th. καίω, fut. καύσω, &c. V.
Καὐτὸς, pro κ αὐτὸς, & ipſe.
Καύχα, ας, ἁ, Dor. pro καύχη, ης, ἡ, jactantia, gloriatio. Th. καυχάομαι.
Καυχάεσαι, ᾶσαι, gloriaris, pro καυχάῃ, καυχᾷ, 2. ſing. præſ. paſſ. ſeq.

ΚΑΥΧΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, glorior: καυχᾶσαι, 2. ſing. præſ. ad formam ἵσαμαι, σαι, f. καυχήσομαι. a. 1. m. ἐκαυχησάμην, ω, ατο, a. 1. ſub. m. καυχήσωμαι, ῃ, ηται.
Καυχὰς, αδος, ἡ, jactatrix, Pind. à præced. Th. V.
Καυχᾶσαι, gloriaris, 2. ſing. præſ. ejuſd. verbi.
Καὐχένα, cervicem, accuſ. ſing. pro κ αὐχένα ab αὐχὴν, ένος, ὁ, cervix.
Καυχέομαι, Dor. pro καυχάομαι.
Καύχη, jactatio; idem quod ſeq. καύχησις, V. Item, καυχηματίας, ȣ, ὁ, glorioſus, jactator, à ſeq. καύχημα, V.
Καύχημα, ατος, τὸ, gloriatio; item id de quo gloriatur quiſpiam: &
Καύχησις, εως, ἡ, gloriatio, oſtentatio: à perf. paſſ. verbi καυχάομαι.
Καφέω, ſpiro: f. ήσω, à κάπτω, flo: f. ψω. p. κέκαφα, inde καφέω. perf. part. κεκαφηκὼς, & per Craſin κεκαφηὼς, ότος; ſpirans. Inde Angl. **to gape.**
Καφήσιος, ȣ, ὁ, Dor. pro Κηφήσιος, ὁ, CEPHESIUS: à Κηφισὸς τῆς Ὀρχομένȣ ποταμὸς.
Καφισὸς, ȣ, ὁ, Dor. pro Κηφισὸς, ȣ, ὁ, Bœotiæ fluvius.
Κάφος, flatus; idem quod, & pro, κάπος; verbale, à κάπτω, ſpiro. V.
Κάφȣρα, ας, ἡ, CAPHURA: quæ vulgò camphora: ab Heb. כפר idem.
Καχάζω, f. σω, & Dor. ξω, CACHINNOR: idem quod καγχάζω, extrito γ, per onomatopœam factum.
Καχαξῶ, Dor. pro καχάξω, cachinnos edam: f. 1. ejuſd. verbi.
Κάχαρις, ſic dicitur imaguncula, ſeu puppa, ex cera alba, aut auro, puellarum ludicrum; Heſych. fortaſſe, quaſi κάρχαρις, ex κηρὸς, cera, & Th. χάρις, V.
Καχεκτέω, malo corporis habitu laboro: &
Καχέκτης, ȣ, ὁ, & κάχεκτος, ȣ, ὁ, ἡ, malè habitus, tabidus: &
Καχεξία, ας, ἡ, mala corporis habitudo: à κακὸς, malus, & ἕξις, habitus, cujus Th. ἔχω, habeo.
Καχεταιρεία, ας, ἡ, malum conſortium: ex κακὸς, malus, & ἑταιρεία, ſodalitas. Th. ἑταῖρος, ſodalis.
Καχεταιρείης, ejuſd. gen. ſing. Ion.
Καχεταιρία, Theogn. idem quod præced. καχεταιρεία, & ab eod. V.
Καχήμερος, cui malus, ſeu infelix eſt dies; in Epigr. l. 1. ex κακὸς & ἡμέρα, V.
Καχθὲς, pro κ ἐχθὲς, idem quod χθές; & heri, &c. V.
Καχλάζοισα, ας, ἁ, Dor. pro καχλάζȣσα, ἡ, bulliens, præſ. part. f. gen. à
Καχλάζω, ſtrepito, reſono: unde Angl. **to cackle**: à ſeq. Th.
ΚΑ'ΧΛΗΞ, ηκος, ὁ, lapillus, calculus.
Καχλαίνω, turbo; à præced. καχλάζω, V. à quo etiam eſt verbale, κάχλασμα, ατος, τὸ, ſtrepitus & ſonitus, quem οἱ κάχληκες, (i.e. lapilli, ſeu calculi in maris littoribus) à fluctibus agitati, cient; Il. ψ. &c.
Καχρυόεις, & καχρυώδης, εος, ὁ κ ἡ, ſimilis τῇ κάχρυϊ, ſeu hordeo toſto; ſed καχρυόεσσα ῥίζα dicitur à Nicand. in Ther. cachryferi roſmarini radix; item, καχρυδίας, ſive καγχρυδίας πυρὸς, triticum ſimile huic hordei generi; & καχρυδίας ἄρτος; panis ex hordeo toſto; Item, καχρύδιον, ȣ, τὸ, granulum hordei toſti, ſeu, hordeolum toſtum, &c. Ariſtot. & Theophr. Omnia à ſeq. Th. κάχρυς, vide.
ΚΑ'ΧΡΥΣ, ſeu κάγχρυς, υος, ἡ, hordeum in furno toſtum; item roriſmarini ſemen: quaſi à κάω & χροὰ, ob uſtum colorem. Eſt & κάχρυς, quod pilulæ ferè formâ, in quibuſdam naſcitur arboribus: ut robore, abiete, nuce, &c.
Καχύποπτος, ſuſpicioſus, qui pravè ſuſpicatur de re; item, paſſivè, de quo mala ſuſpicio eſt, Plat. & Ariſtot. ex κακὸς, & ὑπόπτης, ſeu ὕποπτος, &c. V.
Καχυπότοπος, mala ſuſpicans; unde καχυποτοπεῖσθαι, mala ſuſpicari, Ariſtoph. in Ran. &c. Ex κακὸς & ὑποτοπέω, V.
Κάψα, ης, ἡ, capſa, quod Græci poſteriores à Latinis acceperunt: q. κάμψα, à κάμπτω, quod ex flexis lignis fiat.
Καψάκη, ἡ, idem quod κάψα, ciſta, theca, παρὰ τὸ κάπτω τὸ ἐσθίω, Suid. utpote in quam ponuntur edulia; item, καψάκιον, capſula; diminut. à κάψα, V.
Καψάκης, ης, ἡ, idem.
Καψιδρώτιον, teſte Poll. l. 7. c. 16. à mediæ comœdiæ ſcriptoribus, dictum fuit, quod poſtea σȣδάριον, ſudarium, παρὰ τὸ κάψαι τὸν ἱδρῶτα; quoniam ſudorem imbibit, & veluti devorat; à κάψις, & ἱδρὼς, V.
Κάψις, voratio; item, morſus; verbale, à Th. κάπτω, V.
Κάω, (unde a. 1. ἔκηα, & a. 2. paſſ. ἐκάην, & f. 2. καήσομαι,) idem quod καίω, uro.
ΚΕ', & ſequente vocali κὲν, in carmine idem valet, quod in proſâ ἂν potentiale.
Κεάζω, findo: f. άσω. hinc κέασε, 3. ſing. a. 1. Ion. pro ἐκέασε. Th. κέω, findo.
ΚΕΑ'ΝΩΘΟΣ, ſpina quædam: an quia κέει ἄνωθεν, ſupremâ parte pungit?
ΚΕ'ΑΡ, αρος, τὸ, cor, animus: contractè κῆρ, quaſi à καίω; quia cor fons caloris.
Κέασμα, τὸ, fractura; vel, fragmentum; verbale, à κεάζω, V.
Κέασε, Ion. pro ἐκέασε, 3. ſing. a. 1. ind. activ. verbi κεάζω, findo: hinc κεάσας, a. 1. part. act. gem. ας. Th. κέω, idem.
Κέαται, ſeu κείαται, jacent, Ion. pro κεῖνται, 3. pl. præſ. κεῖμαι, unde κέατο, pro ἔκειντο, 3. pl. imperf.
Κέατο, jacebant, erant, Ion. pro ἔκειντο, 3. pl. imperf. à κεῖμαι, jaceo: ſic κέεται, Ion. pro κεῖται, jacet, 3 ſing. præſ.
Κέβη, dicitur Macedonicè (ut ſeq. κέβλη) pro Th. κεφαλὴ, caput, V.

Κέβλη, ης, ἡ, caput. Maced. pro κεφαλή.
Κεβληγόνος, i. e. ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ γόνον ἔχων, in capite fœtum habens, papaveris Epith. apud Nicand. in Alexiph. à præced. κέβλη, (quod per Sync. factum ex κεφαλή, Macedonicè mutato φ in β) & γονή, sive γόνος; à præt. med. γέγονα, &c. V.
ΚΕΒΡΙΟ'ΝΗΣ, ου, ὁ, avis nomen. Est & nomen gigantis.
Κεγχραλέτης, ου, ὁ, milii molitor, qui milii grana molâ frangit; à seq. Th. κέγχρος, & ἀλέω, fut. εσω, præt. εκα; undè ἀλέτης, molitor, &c. V.
Κεγχραμιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui est ex genere τῶν κεγχραμίδων; unde neut. plur. κεγχραμιδώδη, τὰ ficorum grana, est à κεγχραμὶς, ίδος, ἡ, granum, seu semen ficus, quoniam milii granum, & figurâ, & colore, & magnitudine refert; Theophr. l. 5. caus. pl. Suidæ verò, κεγχραμίδες, sunt etiam nuclei, seu ossicula olearum, &c. utrumque à seq. Th. κέγχρος, V.
Κεγχρεαὶ, ῶν, αἱ, nomen portûs Corinthiaci. Gr. κέγχρος, milium.
Κεγχραῖος, qui milii magnitudine est; i. e. tantus, quantum milii granum; ut κεγχραῖον μέγεθος, milii magnitudo, apud Diosc. l. 2. Item κεγχρίας, ου, ὁ, & κεγχρίδιας, ου, ὁ, panis ex milio: Item κεγχρίας ὄφις serpens, veluti milii granis variatus; item κεγχρίδιον, ου, τὸ, parvulum milii granum; & κεγχρίνη, (sub ἀθάρα) puls è milio, à κέγχρινος, ου, ὁ, è milio confectus, miliaceus; ut κέγχρινον ἄλευρον, milii farina; Diosc. l. 5. c. 5. Item κεγχρίτης λίθος, cenchrites lapis, milii granis, velut sparsus; Plin. l. 37. c. 11. & plur. fœm. κεγχρίτιδες ἰσχάδες, dicuntur caricæ, granula, milio similia, habentes; omnia, à Th. κέγχρος, V.
ΚΕ'ΓΧΡΟΣ, ου, ὁ, milium: dat. pl. Ion. κέγχροισι, κεγχρώδης, εος, ὁ, ἡ, milio similis: q. à κέρχνον, siccum.
Κέγχρωμα, τὸ; q. d. miliamentum, vocant autem κεγχρώματα, sive κέγχρους, parvos, ex auro, clavos; quibus, ἡ ἴτυς τῆς ἀσπίδος exornatur; vel potiùs, parva foramina in scuti circumferentia, per quæ, adversarios speculantur, ut tradit Scol. Euryp. in Phœnis. est à præced. Th. κέγχρος, V.
Κεδάζομαι, dispergor, disjicior, Il. ο. est pass. à seq. κεδάζω, vi. Item κεδαίω, dissipo, idem quod seq. κεδάω; vide.
Κεδασθέντες, a. 1. part. pass. à κεδάζω, vel κεδάω, pro σκεδάω, dispergo.
Κεδάω, pro σκεδάω, quod vide.
ΚΕ'ΔΜΑΤΑ, ων, τὰ, diuturni ex defluxione affectus.
Κεδματώδεα, τὰ, dicuntur, quæ ad τῶν κεδμάτων naturam, proximè accedunt, similia τοῖς κέδμασιν, affectibus, scil. ex defluxione, cum in omnibus articulis, tum præcipuè circa coxendicem; ut Gal. tradit in Lex. Hippocr. est à præced. Th. κέδματα, V.
Κεδνῇ, castæ, prudenti, dat. sing. à κεδνὸς, ἡ, όν, dignus cujus cura habeatur. Them. κῆδος, εος, τὸ, cura.
Κεδνὸς, ἡ, όν, venerandus, inclytus: superl. κεδνότατος. Th. κῆδος.
Κεδρέλαιον, oleum cedridum, oleum quod è malis cedri fit; à κέδρος & ἔλαιον; vi. Sic κεδρελάτη, dicitur cedrus magna abietem magnitudine æquans; Plin. ex κέδρος, & ἐλάτη; V.
Κεδρία, ἡ, pix cedrina, resina; seu lachryma cedri, liquor cedrinus, seu cedrinum oleum; item κεδρέλαιος, dicunt Poëtæ, (ut κεδρελαίῳ πίσσῃ) pro κέδρινος; i. e. è cedro confectus, &c. à seq. Th. κέδρος; vi. Unde etiam, κέδρελον, oleum quod è cedro nascitur; Gal. Item κεδρὶς, ίδος, ἡ, fructus cedri; Diosc. l. 1. c. 106. Item frutex cedro similis, in Phrygia nascens; Theophr. &c.
Κέδρινος, ου, CEDRINUS: à
ΚΕ'ΔΡΟΣ, ου, ἡ, CEDRUS, qu. à κάω, uro: & ἱδρῶ, sudo: quod inter urendum sudet.
Κεδρόω, cedria, seu cedrio, condio, cedrino liquore, seu oleo, perungo; unde κεδρωτὸς, cedratus, cedrino oleo inunctus; Euryp. in Oreste; à præced. Th. κέδρος, &c. V.
Κεδρόμηλα, q. d. cedrina mala; (quæ & Περσικὰ μῆλα, Diosc. l. 1. c. 167.) à κέδρος, & μῆλον, &c. V.
Κέδρων, ὁ, nomen torrentis ἄκλιτον, Heb. opacus.
ΚΕ'ΔΡΩΣΤΙΣ, εως, ἡ, vitis alba, quæ bryonia.
Κέεμαι, Ionicè & Poëticè, pro Th. κεῖμαι, V.
Κέεται, Ion. pro κεῖται, jacet.
Κέηται, 3. sing. præs. sub. à κέαμαι, κέη, à κέομαι, inus. pro κεῖμαι, jaceo.
Κείαντες, a. 1. part. act. pro καύσαντες, dici volunt: ut & κειάμενος, pro καυσάμενος, a. 1. part. m. à καίω, uro.
Κέαται, Ion. pro κεῖνται, 3. pl. ind. præs. κείατο, Ion. pro ἔκειντο, 3. pl. imperf. verbi κεῖμαι, jaceo.
Κεῖν, Dor. pro κεῖν'.
Κεῖθεν, Ion. pro ἐκεῖθεν, illinc.
Κεῖθι, illic, & κεῖσε, illuc, adv. Th. ἐκεῖνος, ille.
ΚΕΙ͂ΜΑΙ, σαι, ται, jaceo, positus sum, pendeo, desideo: f. κείσομαι, imperf. ἐκείμην, σο, το, præs. part. κείμενος, η, ον.
Κείμενος, η, ον, præs. part. κείμενα, τὰ, pl. n. g. à κεῖμαι, quod vide.
Κειμηλιάρχης, qui pretiosæ supellectili præest, thesaurarius; à seq. κειμήλιον, & ἀρχὴ, (unde etiam seq. κειμήλιον; vi. Item, κειμήλιος, ου, ὁ, qui veluti pretiosa supellex reponitur, vel repositus est; ut ἐν οἰκίᾳ κεῖνται κειμήλιοι, domi jacent repositi; Plat. de leg.) dicitur etiam κειμηλιάρχος, thesaurarius, à κειμήλιον & ἄρχος; V.
Κειμηλιάρχιον, locus, in quo res pretiosæ reconduntur: à
Κειμήλιον, ου, τὸ, suppellex deposita, pretiosa suppellex. Th. κεῖμαι.
Κείνῃ, Poët. adverb. illo modo, pro ἐκεῖ, illic.
Κεῖνος, contract. Ion. pro ἐκεῖνος, ille: in dat. pl. κείνοισι. Sic κείνῳ, pro ἐκείνῳ, dat. sing.
Κεινὸς, οῦ, Poët. pro κενὸς, vacuus.
Κείνῳ, illi, pro ἐκείνῳ, dat. sing. à κεῖνος; quod vide.
Κείνως, Ion. pro ἐκείνως, illo modo.
Κειράμεναι, detonsæ, nom. pl. f. g. a. 1. part. m. à κείρω, tondeo, f. κερῶ, p. κέκαρκα, a. 1. ἔκειρα.
Κειρὰς, άδος, Jerem. 48. 36. ἄνδρας κειράδας, viros tonsos. Sed meliores editiones habent, Κειράδας.
Κεῖρε, tonde, præs. imperat. act. κείρειν, Dor. pro κείρειν, tondere præs. inf. κείρεται, 3. sing. præs. pass. à κείρω, tondeo.
Κειρία, ας, ἡ, fascia, cui mortuus involvitur: fascia sepulchralis. Ea & κηρεία, à κὴρ, mors, fatum.
Κειρεκόμης, ου, ὁ, vel κειρικόμης, qui comam totondit, cui tonsa est coma, seu rasa, tonsus, rasus, &c. à κείρω & κόμη, vide.
Κεῖρις, εως, ἡ, Ciris avis, quam aliqui accipitrem esse volunt, aliqui halcyonem, inquit Hesych. Sunt qui velint esse avem, quæ Scylla nominatur, dicta ἀπὸ τοῦ κείρειν; i. e. à tondendo; quia Scylla totondit fabulosum crinium apicem patris. Nisi, qui conversus in avem Haliætum, persequitur Cirin avem; vide Ovid. Metam. l. 8.
ΚΕΙ'ΡΩ, tondeo, abscindo, vasto, præs. part. κείρων, tondens, tonsor, f. κερῶ, a. 1. ἔκειρα: hinc a. 1. inf. act. κεῖραι, a. 1. m. ἐκειράμην, ω, ατο, a. 1. imperat. m. κεῖραι, άσθω, a. 1. inf. m. κείρασθαι, tonderi, κεκάρθαι, perf. inf. pass. Hinc κουρὰ, ᾶς, ἡ, tonsura: κουρεὺς, έως, ὁ, tonsor: κουρεῖον, ου, τὸ, tonstrina.
Κεὶς, Dor. pro καὶ εἰς.
Κεῖσε, illuc, adv. pro ἐκεῖσε. Them. ἐκεῖνος.
Κεῖσθαι, præs. inf. à κεῖμαι, jaceo.
Κεισεῦμαι & κεισεῦμαι, Dor. pro κείσομαι, f. 1. verbi κεῖμαι.
Κεῖτ' & κεῖτο, pro ἔκειτο, 3. sing. imperf. κεῖται, jacet, 3. singular. præs. ejusdem verbi.
Κειῶ, jacere cupio: ex κέω, undè κεῖμαι.
Κεκαδήσομαι, & in 1. pl. κεκαδησόμεθα, f. 2. pass. à κεκάδω, ης, η, a. 2. ind. pass. verbi χάζω, concedo, capio, anxiè sollicitus sum: f. σω, a. 2. ἔχαδον, Poët. κέχαδον, & Ion. κέκαδον, privavi, a. 2. part. κεκαδὼν, a. 2. m. κεκαδόμην. Alii dici volunt: κεκαδήσομαι, pro κεκηδήσομαι, curabo, paulo post fut. verbi κήδομαι, curo. Sunt qui per reduplicat. pro κηδήσομαι, positum dicant, & correptâ primâ syllabâ κεκαδήσομαι, q. à καδέω, verbo facto ex ἔκαδον, a. 2. verbi χάζω.
Κεκασμένον, exornatum, Dor. pro κεκασμένον, perf. part. pass. à κάζω, orno: f. σω.
Κέκαδον, privavi, aor. 2. Ion. pro ἔχαδον. &
Κεκάδοντο, pro ἐχάδοντο, 3. pl. Ion. a. 2. m. verbi χάζω, recedo.
Κεκαθαρισμένος, η, ον, part. perf. pass. à καθαρίζω, purgo: &
Κεκαθαρμένος, part. perf. pass. à Them. Καθαίρω, purgo.
Κεκάθικα, perf. act. verbi καθίζω, colloco, quod vide. Them. ἵζω, sedere facio.
Κεκάλυμμαι, tectus sum, perf. passiv. inde & κεκαλυμμένος, η, ον, ejusdem perf.

perf. pass. part. verbi καλύπτω, operio, tego: fut. ψω, p. κεκάλυφα, a. 2. ἐκάλυβον.

Κέκαμον, pro ἔκαμον, a. 2. Poët. vide seq. κεκάμω.

Κεκάμω, laboraverim, per redupl. pro κάμω, a. 2. sub. act. verbi κάμνω, f. μῶ, p. κέκμηκα, a. 2. ἔκαμον.

Κεκάρθαι, perf. inf. passiv. à κείρω, tondeo.

Κέκαρκα, totondi perf. act. κεκάρκει, Ion. pro ἐκεκάρκει, 3. sing. plusq. p. à κείρω, f. κερῶ, perf. pass. κέκαρμαι.

Κεκαρωμένων, gen. pl. perf. part. pass. verbi καρόω, veternum induco, f. ώσω. Th. κάρος, sopor profundus.

Κεκάσθαι, perf. inf. pass. à κάζω, orno: f. σω, perf. pass. κέκασμαι, perf. part. κεκασμένος.

Κεκασμένος, vide in κεκάσθαι.

Κεκαῦσθαι, perfect. infinit. passiv. verbi καίω, uro: f. καύσω, p. κέκαυκα, a. 2. ἔκαον.

Κεκαυμένῳ, dat. sing. perf. part. pass. ejusd. verbi.

Κεκαφηώς, ότος, qui exspiravit. Ion. pro κεκαφηκώς, perf. act. part. activ. q. à καφέω, Them. κάπτω, spiro, f. ψω, p. κέκαφα.

Κεκέρακα, miscui: &

Κεκερασμένος, mixtus: part. perf. pass. à κεράννυμι, misceo.

Κέκευθα, ας, ε, texti, perf. m. Sic κεκεύθει, occultabat 3. singular. plusq. p. m. Ion. verbi κεύθω, occulto, f. σω, perf. κέκευκα. Sunt qui κέκυθε, aorist. secund. esse velint pro ἔκυθε, Ion. reduplicat.

Κέκηα, accendi, p. m. verbi καίω, uro: f. καύσω, a. 2. ἔκαον.

Κεκήρυκται, 3. sing. perf. passiv. verbi κηρύσσω, prædico, f. ξω, p. χα. Th. κήρυξ, υκος, ὁ, præco.

Κεκινδυνευμένον πρᾶγμα, facinus cum periculo, perf. part. pass. à κινδυνεύω. Th. κίνδυνος, ου, ὁ, periculum.

Κεκινέαται, moti sunt, Ion. pro κεκίνηνται, 3. pl. perf. pass. verbi κινέω, moveo: f. ήσω, p. κεκίνηκα.

Κεκλάγξω, Poëtica reduplicat. pro κλάγξω, f. 1. verbi κλάζω, clamo, a. 2. ἔκλαγον, p. m. κέκληγα.

Κέκλαμμαι, furto sum sublatus, pro κέκλεμμαι, verbi κλέπτω, furor, f. ψω, p. φα.

Κεκλαμένων, Varin. affert pro κεκλασμένων, gen. pl. perf. part. pass. verbi κλάω, frango.

Κεκλασμένος, perfractus, ut in neut. plur. κεκλασμένα μέλη, perfracta, mollia, languida membra; est ab eodem: vide præced. & seq.

Κέκλασο, fracti erant, Ion. pro ἐκέκλασο, 3. singular. plusq. p. passiv. verbi ejusdem.

Κεκλέαται, vocantur; Ionicè & Poëticè, pro κέκληνται, ab act. καλέω, seu κλέω; vide.

Κεκλεῖ, Hesychius affert pro καλεῖ, κελεύει, vocat, jubet, tanquam à Them. κεκλέω; vide.

Κεκλειμένος, clausus pro κεκλεισμένος, perfect. part. passiv. verbi κλείω, claudo: fut. σω, p. κα, perf. passiv. κέκλειμαι & κέκλεισμαι. Malim tamen à κλείω, celebro, formare: unde & κλειτός.

Κεκλεμμένον, furto ablatum, perf. part. pass. a κλέπτω, furor, f. ψω.

Κέκλευ, Ion. pro κέκλου, præs. imperat. verbi κέκλομαι, idem quod κέλομαι, hortor.

Κεκλήαται, & κεκλήατο, Ion. pro κέκληνται & κέκληντο, quorum illud ter. pl. perf. passiv. hoc plusq. p. verbi καλέω, voco, perf. κέκληκα, perf. passiv. κέκλημαι.

Κέκληγα, clanxi, p. m. verbi κλάζω, clango, f. γξω, a. 2. ἔκλαγον· hinc κεκληγὼς, perf. part. m. f. g.

Κεκληγόντες, clamantes. Sunt qui velint Æol. poni pro κεκληγότες, nom. plur. part. p. m. verbi κλάζω, clamo. Alii verò statuunt esse præs. part. act. sequentis.

Κεκλήγω, clango, fremo, ex præt. m. κέκληγα, verbi κλάζω, clamo. Sed κεκληγώς, ότος, voc. ferans, part. præt. m. κέκληγα; quod vide.

Κέκληκα, vocavi, perf. activ. κεκληκὼς, perf. part. activ. κέκλημαι, perf. pass. & hinc

Κεκλημένος, η, ον, vocatus, perfect. part. pass. &

Κεκλῆσθαι, vocari, perf. inf. pass. à καλέω, voco.

Κεκλήσομαι, paulo post fut. ind. pass. ejusd. verbi.

Κεκλίαται, inclinati sunt, Ion. pro κέκλινται, 3. plur. perf. pass. verbi κλίνω, inclino. Sic κεκλίατο, Ion. pro ἐκέκλιντο, 3. plur. plusq. p. passiv. ejusdem verbi. Sunt qui velint κεκλίαται per Systolen dici pro κεκλείαται, inclusi sunt, idque Ion. pro κέκλεινται. 3. pl. perf. pass. verbi κλείω, claudo. Sic & κεκλειμένος, pro κεκλεισμένος, perf. part.

Κεκλιμένη, perf. part. pass. f. g. à κλίνω, inclino, f. νῶ, p. κέκλικα.

Κέκλομαι, idem quod κέλομαι, hortor: inde κεκλόμενος, præs. part.

Κέκλοφα, furatus sum, unde κεκλοφὼς, part. furatus;) Attic. pro κέκλεφα, perfect. activ. verbi κλέπτω, furor: f. ψω, perf. pass. κέκλεμμαι, p. m. κέκλοπα.

Κέκλυθι, Dor. vel Poët. pro κλῦθι, audi, præs. imperat. act. à κλῦμι, seu κλύω, audio. Sunt qui velint perf. imperat. esse pro κέκλυκε.

Κεκλυσμένος, ου, collutus, oblitus, perf. part. pass. à κλύζω, eluo.

Κέκλυτε, audite Poët. reduplic. pro κλῦτε, 2. pl. præs. imperat. κλῦθι, verbi κλῦμι, seu κλύω, audio.

Κεκλῶ, voco, jubeo, est pro καλέω, vel κελεύω.

Κέκλωσμαι, fatatus sum, perf. pass. verbi κλώθω, neo, f. σω.

Κεκμακὼς, Dor. pro κεκμηκὼς, defessus, defunctus, perf. part. act. verbi κάμνω, laboro, ægroto, f. καμῶ, p. κέκμηκα, a. 2. ἔκαμον.

Κεκμηκῶτι, lasso, Poëticè metri gratiâ pro κεκμηκότι, dativ. singular. Ionicè, perfect. particip. κεκμηκὼς, & sublato κ, Ionicè κεκμηώς, ότος, verbi κάμνω, laboro.

Κέκναισμαι, excitatus sum perf. pass. verbi κναίω, idem quod κνάω, scindo.

Κεκοίμηται, 3. sing. perf. pass. verbi κοιμάω, sopio, f. ήσω, p. κεκοίμηκα.

Κεκολάσθαι, perf. inf. pass. verbi κολάζω, punio, f. άσω, p. κεκόλακα.

Κεκολασμένως, moderatè, frænando, & castigando cupiditates & luxuriam; Athen. l. 6. est adv. à part. præt. pass. κεκολασμένος, castigatus, à verbo κολάζω, κολάζομαι, &c. V.

Κέκομμαι, perf. pass. verbi κόπτω, scindo, f. ψω, p. κέκοφα, præt. m. κέκοπα.

Κέκονα, occidi, Poët. pro ἔκτονα, præt. m. sub. ato primum τ, & præposito κ, à κτείνω, occido, f. κτενῶ, p. m. ἔκτονα, ἔκονα & κέκονα.

Κεκονιαμένος, α, ον, dealbatus, perf. part. pass. a κονιάω, dealbo, f. άσω, à κονία, calx. Th. κόνις, εως, ἡ, pulvis.

Κεκονιμένος, pulverulentus, Att. pro κεκονισμένος, perf. part. pass. à κονίζω, pulvere impleo. Th. κόνις, pulvis.

Κεκονισμένος, per Syncop. pro κεκονιαμένος, quod vide: vel κεκονιμένος.

Κεκόπακα, ας, ε, perf. act. verbi κοπιάω, laboro, f. άσω. Th. κόπτω, scindo.

Κεκοπὼς, perf. part. m. verbi κόπτω, tundo, scindo, f. ψω, p. κέκοφα, præt. m. κέκοπα.

Κεκορεσμένος, perf. part. pass. à κορέννυμι, satio, f. κορέσω. Th. κορέω, idem.

Κεκορημένος, satiatus, perf. part. pass. à κορέω, satio: fut. έσω & ήσω, p. κεκόρηκα.

Κεκορηὼς, Ion. pro κεκορηκὼς, perf. part. act. ejusd. verbi.

Κεκορυθμένος, galeâ armatus, per Syncop. pro κεκορυθημένος, verbi κορυθέω. Them. κόρυς, υθος, ἡ, galea. Sunt qui dictum velint pro κεκορυσμένος, perf. part. verbi κορύσσω, ab eod. Th.

Κεκοτηότα, iratum, acc. sing. perf. part. act. Ion. verbi κοτέω, irascor, f. ήσω, p. κεκότηκα· hinc perf. part. κεκοτηκώς, ότος, & Ion. κεκοτηώς. Th. κότος, simultas, ira vetus.

Κεκόφθαι, scissum esse, perf. inf. pass. à κόπτω, scindo, fut. ψω, perf. pass. κέκομμαι.

Κέκραγμα, ατος, τὸ, & κεκραγμὸς, οῦ, ὁ, clamor, vociferatio; Plut. Symp. 3. Probl. 7. Item κεκράκτης, idem quod κράκτης, ου, ὁ, clamator, clamosus, &c. à præt. pass. verbi κράζω; V.

Κεκράαντο, absoluti fuerant, Poët. & Ion. pro ἐκέκραντο, 3. pl. plusq. p. pass. verbi κραίνω, efficio, f. ανῶ, p. κέκρανκα, perf. pass. κέκραμαι.

Κέκραγα, ας, ε, clamavi, perf. m. verbi κράζω, f. ξω, clamo.

Κεκράγω, clamo, f. άξω, a. 1. ἐκέκραξα· quod formant à κέκραγα, p. m. verbi κράζω.

Κέκρακα, miscui, per Syncop. pro κεκέρακα, perfect. activ. verbi κεράννυμι, misceo: fut. κεράσω, & per Syncop. κράσω, perf. pass. κέκραμαι, perf. part. passiv. κεκραμένος, a. 1. part. κραθείς.

Κεκράκτης, vide suprà in κέκραγμα.

Κεκραμένος, temperatus, dilutus, part. præt. pass. à verbo κεράννυμι, sive κεράω, fut. κεράσω, &c. Unde etiam ad verb. κεκραμένως, continuè, temperatè, &c.

Κεκραξιδάμας; i.e. ὁ τῇ βοῇ δαμάζων, qui

qui vociferatione & clamore aliquem domat, clamosus; Aristoph. in vesp. est à Th. κράζω, clamo, & δαμάω, domo, &c. V.

Κεκράξομαι, mox clamabo, paulo post fut. verbi κράζω, clamo, fut. ξω, p. m. κέκραγα.

Κεκράχαται, Ion. pro κεκραγμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. pass. ejusd. verbi.

Κέκραχθι, clamato, per Syncop. pro κεκράγηθι, imperat. verbi κεκράγομαι, idem quod κράζω, clamo. Alii pro κέκραχε, dici volunt.

Κέκρηγα, pro κέκραγα, præt. m. verbi κράζω, clamo.

Κέκρητο, Ion. pro ἐκέκρατο, 3. sing. plusq. p. verbi κεράω, misceo: f. κεράσω, & per Sync. κράσω, p. κέκρακα.

Κεκριγότες, incertè loquentes, nomin. pl. perf. part. m. à κρίζω, strido: f. ξω, p. m. κέκριγα· hinc κεκριγυῖαι, p. m. part. f. g. & in a. 2. act. ἔκρικεν, pro ἔκριγον.

Κεκριμένω, diversum accus. sing. perf. part. pass. à κρίνω, secerno, f. νῶ, p. κέκρικα.

Κεκριμένος, qui causam dixit, qui accusatus fuit, electus, probatus, exploratus; undè neut. τὸ κεκριμένον, exactum, severum, germanum; apud Plut. de musica; unde adv. κεκριμένως, exactè, adhibito judicio, seu censura, est part. præt. pass. à Them. κρίνω, fut. νῶ, præt. κα, vide præter. passiv. κέκριμαι, &c. vide.

Κέκριται, judicatum est, 3. sing. perf. pass. ejusd. verbi,

Κεκροταμένος, Dor. pro κεκροτημένος, perf. part. pass. verbi κροτέω, pulso, fut. ήσω. Th. κρότος; pulsus.

Κέκροψ, οπος, ὁ, impostor: aut simia, per Metathes. à κέρκωψ, quod vide.

Κέκρυφα, præter. m. verbi κρύπτω, occulto: fut. ψω, p. κέκρυφα, aorist. 2. ἔκρυβον.

Κεκρυμμένος, η, ον, occultus, perf. part. pass. ejusd. verbi.

Κεκρυμμένως, occultè, latenter, clam, &c. adv. à præced.

Κεκρυφαλοπλόκος, qui reticula nectit; Poll. l. 7. c. 39. est à seq. κεκρύφαλος, & πλοκή, seu πλοκεὺς; à Them. πλέκω, præt. med. πέπλοχα, &c. V.

Κεκρύφαλος, ε, ὁ, reticulum, quo mulieres crines compescunt, aut simile quid, à κρύπτω, cujus præt. κέκρυφα.

Κεκρύφαται, latent, Ion. pro κεκρυμμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. pass. verbi κρύπτω, abscondo.

Κέκτημαι, possedi, perf. pass. κεκτῆσθαι, perf. inf. &

Κεκτημένος, perf. part. pass. à κτάομαι, acquiro: f. κτήσομαι, a. 1. m. ἐκτησάμην.

Κεκτῆσθαι, vide in κέκτημαι.

Κεκύθωσι, Ion. & Poët. reduplic. pro κύθωσι, 3. pl. a. 2. sub. verbi κεύθω, occulto: f. εύσω.

Κελαδεῖν, Poët. pro ὑμνεῖν, celebrare, carminibus cantare: κελαδεῖσθαι, idem Att. Th. κέλαδος, quod vide.

Κελαδεινὸς, ή, όν, obstreperus, tumultuosus. Th. κέλαδος, strepitus.

Κελαδεινὸς, ε, canorus, clarus: Poët. pro præced. Hinc gen. pl. κελαδεινᾶν, Dor. pro κελαδεινῶν.

Κελαδέοντι, resonant, Dor. pro κελαδέουσι, 3. pl. præs. act. à

Κελαδέω, strepo, clamo, resono, f. ήσω. Th. κέλαδος, strepitus.

Κελάδημα, τὸ, tumultuatio: Item strepitus, clamor, &c. Aristoph. verbale, à præced. κελαδέω, V.

Κελαδῆτις, ήτιδος, ἡ, decantatrix, celebratrix: à κέλαδος.

Κελάδοιο, gen. Ion. pro κελάδε, à

ΚΕ'ΛΑΔΟΣ, ε, ὁ, strepitus, tumultus, clamor: qu. à καλέω, vel κέλω, ᾄδω.

Κελάδων, οντος, Poët. idem ac κελαδέων, præs. part. à κελαδέω, strepo: quod à præced.

Κελαινεγχὴς, έος, ὁ, ἡ, qui nigram ac funestam hastam habet: Epith. Martis, qui propter cædes quas facit, homines atratos incedere cogit. Ex κελαινὸς, niger idem quod μέλας, & ἔγχος, τὸ, hasta.

Κελαινεφέϊ, dat. sing. à

Κελαινεφὴς, έος, ὁ, ἡ, nubium obfuscator: ex κελαινὸς, niger idem quod μέλας, & νέφος, τὸ, nubes.

Κελαινιάω, ῶ, nigrico, sum niger, à quo part. κελαινιάων, nigricans, pro quo Poëtæ dicunt κελαινιόων, apud Hom. &c. est verbum, à seq. κελαινὸς, &c. vide.

Κελαινῇ, nigræ, dat. sing. f. g. à

Κελαινὸς, ή, όν, niger: qu. μελαινὸς, ή, όν. Th. μέλας, niger.

Κελαινότης, ητος, ἡ, nigredo: à præcedent.

Κελαινόλωτα, τὰ, dicuntur cerasa, quod sint velut nigricans lotus; Hesych. à præced. κελαινὸς, & Them. λωτὸς; vide.

Κελαινοπάθημος, dicitur is, cujus cordis affectus sunt obscuri, & velut nigri; undè talis intelligitur tectus non apertus, subdolus, &c. ex κελαινὸς, & πάσχω, undè πάθος, πάθη, πάθημα, & παθαίνομαι, &c. quæ vide.

Κελαινοφαὴς, niger, obscurus, ater; Aristoph. in Ran. ex κελαινὸς, & φάω, undè φάος, &c. V.

Κελαινώπης, & Doricè, κελαινώπας, aspectu niger, atricolor; unde apud Soph. in Ajace, κελαινώπας θυμὸς, expon. tectum pectus, ideoque subdolum, profunda cogitans, profundis cogitationibus veluti nigricans; ex iisd. cum seq. κελαινωψ; V.

Κελαινώψ, ωπος, ὁ, qui nigrum vultum, vel corpus habet: vel formidabilem aspectum. Ex κελαινὸς, niger, & ὤψ, vultus. Th. ὄπτομαι, video.

Κελάρυζα κορώνη, crocitans cornix; (hæc alioqui λακέρυζα dicitur, transpositis primoribus syllabis; id vide suâ serie) est à seq. Th. κελαρύζω; vi. Undè etiam verbale κελάρυσμα, murmur, strepitus aquæ fluentis, &c.

ΚΕΛΑΡΥ'ΖΩ, cum strepitu fluo, f. σω, p. κα. qu. à κέλαδος, strepitus, & ῥύω, seu ῥέω, fluo: hinc κελάρυξις, εως, ἡ, murmur, strepitatio.

Κελαρύσδεν, Dor. pro κελαρύζειν, murmurare, præs. inf. præced.

Κέλεαι, jubes, Ion. pro κέλῃ, 2. sing. præs. κέλομαι, hortor, f. κελήσομαι.

Κελέβη, ης, ἡ, & Doricè κελέβα, poculum: an à χέειν λειβὼ, id est, libamen fundere?

ΚΕΛΕΟ'Σ, ε, ὁ, avis perniciissima; galgulus: qu. à κέλλω, celeriter curro.

Κέλεσθε, jubete, 2. pl. præs. imperat. verbi κέλομαι.

Κέλευ', pro κέλευε, jube, præs. imperat. act. vel 3. sing. imperf. Ion. verbi κελεύω, quod vide.

Κέλευθα, in pl. pro κέλευθοι, viæ, Poët. per Metaplasm. à seq. Th.

Κελευθείαι, sic vocabantur Deæ quæ in viis statuuntur, seu viarum monstratices; aut viatorum custodes; Hesych. Item Κελευθείω, viam carpo; i. e. ὁδεύω, Hesych. Item κελευθιάω, iter facere cupio, & κελευθήτης, ε, ὁ, viator; in Epigr. omnia, à seq. Th. κέλευθος; vide.

Κελευθοπόρος, viator, qui iter conficit, seu viam carpit, &c. à κέλευθος, & πείρω, unde πόρος, &c. V.

ΚΕ'ΛΕΥΘΟΣ, ε, ἡ, via: qu. ab ἐλεύθω, venio.

Κέλευσε, 3. sing. a. 1. act. à κελεύω, jubeo; quod vide.

Κέλευσις, εως, ἡ, jussus; i. e. jussio, actio ipsa jubendi, verbale, à κελεύω; vi. unde etiam κελευσμὸς, idem cum seq. κέλευσμα, jussum, mandatum, &c. Ut Θεε κέλευσμα; Euryp. &c. V.

Κέλευσμα, ατος, τὸ, CELEUSMA, clamor hortatorius nautarum: &.

Κελευσμοσύνη, ης, ἡ, mandatum: à κελεύω; quod vide.

Κελευστὴς, ε, ὁ, hortator: peculiariter qui κέλευσμα, canit: ab eod. verbo.

Κελευστικὸς, hortatorius, hortamenti vim habens, & τὸ κελευστικὸν, substantivè, apud Synes. Item κελευστὸς, jussus, qui aliquid facere jussus est; Luc. Itidem à seq. κελεύω, V.

Κελευτιάω, Poët. pro κελευστιάω, idem quod sequens.

Κελεύω, jubeo, hortor, f. εύσω, p. κεκέλευκα, a. 1. ἐκέλευσα, a. 1. imperat. κέλευσον, άτω, a. 1. part. act. κελεύσας, αντος, Th. κέλω, hortor.

ΚΕ'ΛΗΣ, ητος, ὁ, (scil. ἵππος,) CELES, equus desultorius. Est & navis minoris genus, CELOCEM vocant: utrumque qu. à κέλλω, celeriter moveo.

Κελήσατο, Ion. pro ἐκελήσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi inus. κελέομαι, idem quod κέλω, jubeo.

Κελήσομαι, ῃ, εται, f. 1. m. ejusdem verbi.

Κελήτιον, parva celox; Thuc. l. 4. Synes. Epist. 4. à præced. Th. κέλης, ητος, vi. Unde etiam κελητιάω, idem quod seq. κελητίζω, V.

Κελητίζω, equito, celere equo vehor, equum desultorium ago. Th. κέλης, ητος, ἡ, equus desultorius.

ΚΕ'ΛΛΩ, f. λῶ, Æol. σω, appello, pervenio ad portum, a. 1. ἔκελσα, Æol. pro ἔκειλα, sic in a. 1. inf. Æol. κέλσαι, pro κεῖλαι.

Κελοίμην, hortarer, præs. opt. &

Κελόμην, imperf. Ion. pro ἐκελόμην, à κέλομαι, hortor.

Κέλονθ' pro ἐκέλοντο, 3. pl. imperf. ejusd. verbi.

Κέλσαι, appulisse, aor. 1. inf. activ. Æol. verbi

verbi κέλλω; quod vide.

Κελύφανον, putamen, idem quod seq. κέλυφ☉, vi. Unde etiam, Κελυφώδης, putaminosus, corticosus; Theophr. de caus. pl l. 1. c. 7. &c.

Κέλυφη, τὰ, nom. plur. à

Κέλυφ☉, ε☉, τὸ, putamen, cortex. Th. καλύπτω, tego.

ΚΕ'ΛΩ, seu κέλομαι, jubeo, hortor, f. κελήσομαι, ab inusit. καλέομαι, qu. à καλῶ, voco. Hinc κελεύω, jubeo, κέλευσμα, ατ☉, τὸ, clamor adhortatorius nautarum, mandatum.

Κέλαρ, vox, παρὰ τὸ κέλω, vel καλῶ; Etymol. Item filius, nepos; Hesych. apud eundem, exp. etiam, exsectus, spado; unde κελαρύω, vociferor, clamo, &c. Hesych.

Κεμὰς, άδ☉, ἡ, hinnulus cervi: qu. ἀπὸ τοῦ κειμᾶσθαι, quod adhuc in spelunca dormiat.

Κὲν, vide suprà in κέ.

Κεναγγία, vide infra in κενεαγγία.

Κένανδρ☉, viris vacuus, à Suida expon. vir vanus, futilis, & vacuus; unde κενανδρία, virorum vacuitas, Æschylus; ex κενὸς, & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, &c. V.

ΚΕ'ΝΔΥΛΑ, ης, ἡ, incurva securis ad naves fabricandas: qu. à κέειν, secare.

Κενεαγγία, & Ionicè, κενεαγγείη, ἡ, vasorum vacuitas, & inanitas, & peculiariter, vasorum corporis vacuitas; & sic pro inedia, fames, legitur etiam κεναγγία. Unde Κενεαγγικὸς, ut κενεαγγικὰ πάθη, apud Hippocr, idem quod κενεαγγεῖαι; atque inde κενεαγγικῶς, adverb. eorum more, quibus vasa sunt vacua, & verbum, κενεαγγέειν, habere vasa vacua, & inania; Hippocr. à Gal. exp. etiam ἀσιτεῖν, &c. omnia, ex κενεὸς, Poëtice, pro κενὸς, & ἀγγ☉, τὸ, &c. vide.

Κενεαγορία, vanorum verborum funditatio, inanis sermo, vaniloquentia, seu vana, & futilia verba, &c. Plat. Poll. 10. ex κενεὸς, pro κενὸς, & ἀγορὰ, oratio, &c. V.

Κενεαυχὴς, έ☉, ὁ, ἡ, vana jactans: à κενὸς, vanus, & αὐχέω, glorior.

Κενέβρεια, Hesychio & Suidæ sunt carnes morticinæ, seu carnes è mortuo cadavere; transpositis literis, pro νεκρείμαια; i. e. θνησιμαῖα; ut vult Schol. Aristoph. in avib. scribitur & κενέβρεια, apud Erotian. Sic etiam vocatur forum in quo ejusmodi carnes venduntur; teste eodem; derivari solet, à νεκρὸς; vide.

Κενεμβατέω, per inane gradior, per vacua vado, vana conor, &c. ex κενὸς, & ἐμβατέω; V.

Κενεῶ, Poët. pro κενῶ, acc. sing. fœm. gen. à

Κενεὸς, Poët. & Dor. pro κενὸς, ȣ, inanis: κενεὰ πνεῖν, inania spirare; id est, inanem & gloriâ vacuam vitam degere.

Κενεόφρενι, dat. sing. à

Κενεόφρων, όν☉, ὁ, ἡ, stultus: à κενὸς, inanis, & φρὴν, mens.

Κενεῶνα, acc. sing. à κενεὼν, ῶν☉, ὁ, venter. Th. κενὸς, vacuus.

Κενεώπεισις, equorum morbus circa ilia, de quo vide Apsyrt. in Hippiatr. ex κενεὼν, & πεῖσις; à Th. πείω, V.

Κενώτερον, vanius, comparat. à κενὸς, vanu.

Κενήριον, vacuum sepulchrum, monumentum inane, Nonn. ex κενὸς, & ἔριον, τὸ, &c. V.

Κενοδοξία, ας, ἡ, vana gloria: &

Κενόδοξ☉, ȣ, ὁ, ἡ, inanis gloriæ cupidus: ex κενὸς, inanis, & δόξα, gloria. Th. δοκέω, videor.

Κενοδοξέω, ῶ, inanis gloriæ sum cupidus, vel inani gloria ducor, est à seq. κενόδοξ☉; id vide. Sic κενολογέω, inaniter loquor, supervacanea dico; Aristot. ex κενὸς, & λόγ☉; vi. Item κενοπαθέω, inaniter afficior, vanis ducor affectibus; ex κενὸς & πάθ☉, ε☉, τὸ, &c. vide.

ΚΕΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, vacuus, inanis, εἰς κενὸν, frustra: qu. ab ἰνέω. Hinc κενόω, vacuo, exinanio.

Κενόσοφ☉, in vanis & inanibus sapiens, seu inani sapientiâ præditus; undè κενοσοφία, inanis & vana sapientia; ex κενὸς & σοφὸς, unde σοφία, &c. vi. Sic Κενόσπουδ☉, rebus inanibus studens, in rebus inanibus studium & operam suam ponens; undè adv. κενοσπούδως, studio inani, frustra; Plut. in Apophth. Item nomen κενοσπουδία, ἡ, inane studium; ex κενὸς & σπουδὴ, &c. vi. Sic etiam κενοταφέω, tumulo inani sepelio, tumulum inanem erigo; Euryp. in Hellen. &c. vide comp. in seq.

Κενοτάφιον, ȣ, τὸ, CENOTAPHIUM, inane sive honorarium sepulchrum: expon. etiam simulachrum seu imago, 1 Reg. c. 19. Ex κενὸς, inanis, & τάφ☉, sepulchrum. Th. θάπτω, sepelio, f. ψω, a. 2. ἔταφον.

Κενότης, ητ☉, ἡ, vanitas: à κενὸς, vacuus.

Κενοτομία, inanium & vanarum rerum studium, cùm via scil. ad res vanas inanesque secatur; ex κενὸς & τέμνω, unde τομὴ, à præterit. medio τέτομα; vide.

Κενȣ̃μαι, vacuor, evacuor; Theophr. à Thuc. κενȣ̃σθαι dicuntur, οἰκίαι, quæ post mortem inhabitantium, relinquuntur vacuæ: Item κενȣ̃σθ, dicitur etiam corpus, cum ab humoribus purgatur, Gal. Item interdum signif. vacuari; i. e. exhauriri, est pass. à seq. κενόω; vide.

Κενοφροσύνη, vana mens. inanis opinio mente concepta, &c. Plut. in quæst. Plat. est à seq. κενόφρων; V.

Κενόφρων, ον☉, ὁ, ἡ, Poët. vana cogitans, ὁ κενὰ φρονῶν. Them. φρῶ, mens.

Κενοφωνία, ας, ἡ, clamor de rebus inanibus: à κενὸς, vanus, & φωνὴ, vox.

Κενόφων☉, cui inanis vox est, inanes voces funditans; unde κενοφωνέω, inanes emitto voces, vana verba fundito, &c. vide comp. in præced.

Κενόω, ῶ, exinanio, f. ώσω, a. 1. ἐκένωσα, perf. pass. κεκένωμαι, a. 1. pass. ἐκενώθην, ης, η, a. 1. sub. pass. κενωθῶ, ῇς, ῇ. Th. κενὸς, inanis.

Κένσαι, stimula, per Sync. pro κέντησαι, a. 1. imperat. m. verbi κεντέω. Sic & κένσαι, stimulare, eodem modo pro κεντῆσαι, a. 1. inf. act. Sunt qui velint pro κέντισαι, poni; a. 1. imperat. m. à κεντίζω, idem quod κεντέω. Alii à κέντω, formant. f. κένσω, a. 1. ἔκενσα, idem quod κεντέω.

Κένταστ, Dor. & Ion. pro ἐκέντησε, punxit. Th. κεντέω, pungo, f. ήσω.

Κενταύρει☉, ὁ, ἡ, centaurius: Item κενταύρει☉, seu κενταυρεία βοτάνη, herba centaurea, quæ & κενταύριον, & κενταυρὶς, dicta à Diosc. & Theophr. Item κενταυρείδης, centauri filius, vel è centauro natus, seu originem ducens, Luc. Sic κενταυρικὸς, centauricus; unde adv. κενταυρικῶς, centaurico ritu, centaurorum more; i. e. ferum & agrestem in modum; Aristoph. in Ran. Item, κενταυρίσκ☉, ȣ, ὁ, parvus centaurus, rusticus, agrestis; Luc. omnia à seq. κένταυρ☉; V.

Κενταυρομαχία, Centaurorum pugna, vel immanis pugna, qualis Centaurorum est, ex κένταυρ☉ & μάχομαι, unde μάχη, &c. V.

Κενταυροπληθὴς, Centauris plenus; apud Euryp. à κένταυρ☉, & πλήθω, vel πλῆθ☉, &c. V.

Κένταυρ☉, ȣ, ὁ, ἡ, CENTAURUS; item signum cœleste: ex κεντέω, pungo, & ταῦρ☉, taurus.

ΚΕΝΤΕ'Ω, pungo, stimulo, f. ήσω, p. κεκέντηκα. Dicitur & κεντέω; qu. à κέω, findo, & ἐντὸς, intus. Hinc κέντρον, ȣ, τὸ, stimulus: κέντρων, ων☉, ὁ, cento.

Κεντάω, idem quod præced. Th. κεντέω; vide.

Κεντέομαι, ȣ̃μαι, pungor; Thuc. l. 4. Aristoph. in Neb. est pass. à præced. act. vide.

Κέντημα, τὸ, aculeus, stimulus; id quo pungimus; unde interdum, pro acie, Cuspide, seu mucrone, capitur; Polyb. Item κεντητήριον, ȣ, τὸ, id quo pungere, seu stimulare possimus; pro subula poni, apud Lucianum, annotatur; Sic κεντητὸς, ȣ̃, ὁ, punctus, punctis distinctus, & κεντητικὸς, cui pungendi vis inest. pungens, aculeatus, Theophr. Hist. Plant. c. 10. &c. Omnia verbalia, à præced. κεντέω, κεντέομαι, &c. vide.

Κεντίζω, pungo; idem quod Them. κεντέω; V.

Κέντορες, stimulatores: à κέντωρ, ορ☉, ὁ, à præced.

Κεντρηνεκέας, acc. pl. à

Κεντρηνεκὴς, έ☉, ὁ, ἡ, stimulis agitatus: ex κέντρον, stimulus, quod à κεντέω, pungo, & εἴκω, cedo.

Κεντρὴς, ητ☉, ὁ, aculeatus; Item κεντρίζω, fut. ίσω, stimulo pungo; (idem quod Th. κεντέω, vel κεντόω, vi.) Undè

Κεντρὶς, ίδ☉, ὁ, aculeus, ut apum, apud Aristoph. Item, locus in equo, qui à calcari stimulatur, punctum; item genus serpentis: Sic etiam κεντρείνης, ȣ, ὁ quod aculeatus; Athen. l. 7. Unde pl. κεντρεῖναι, sunt etiam culicum species quædam, Theoph. hist. pl. l. 2. c. ult. κεντρεῖνα, autem dicitur dipsas, Schol. Nicand.

Κεντροδήλητ☉, seu κεντροδάλητ☉, ὁ καὶ ἡ, qui pungendo noxam adfert Æsch. ex κέντρον, & δηλέω; unde δηλητὴρ, &c. vide.

Κέντρον, ȣ, τὸ, stimulus, calcar; item CENTRUM. Th. κεντέω, pungo.

Κεντροτύπος, stimulo, seu jaculo feriens, aculeum infigens, &c. Schol. Aristoph. ex κέντρον & τυπὴ, sive τυπτέω, &c. V.

Κεντρόω, ῶ, stimulo, seu spiculo configo; item, aculeo, seu spiculo armo; Plat. de rep. l. 8. Est à præced. κέντρον, V.

Κέντρων, ωνος, ὁ, CENTO, vestis è variis panniculis, ac diversis coloribus consarcinata: ab eod. Th.

Κεντρωτὸς, ᾶ, ὁ, stimulus confixus; ut κεντρωταὶ σανίδες, aculeis frequentibus spiculatæ tabulæ, Plut. in Apophth. Item, aculeo, seu spiculo, armatus, aculeatus, ut, κεντρωτοὶ κηφῆνες, apud Aristot. l. 9. Hist. An. est verbale, à κεντρόω, V.

Κεντυρίων, ωνος, ὁ, centurio, vox origine Lat. à centum dicta.

Κεντῶν, pungens, præs. part. act. à κεντέω, quod vide.

Κέντωρ, ορος, ὁ, stimulator, qui pungit; ut, Il. ε. κέντορες ἵππων, & in fœm. κέντορι λόγχη, acuta lancea; item, Metaph. ἐλέγχειν κέντορι μύθῳ; verba quæ aculeos relinquunt, &c. Nonn. à κεντέω.

Κένωμα, q. d. evacuamentum, quod evacuatur, aut evacuatio, apud Diosc. Item, κένωσις, exinanitio, evacuatio; apud Medicos, est, humoris, è toto corpore, aut aliqua ejus parte, detractio; & κενωτικὸς, ᾶ, ὁ, q. d. evacuatorius, evacuandi vim habens, &c. Gal. Omnia verbala, à verbo κενόω, V.

Κέονται, jacent, Ion. vel Poët. pro κεῖνται, 3. pl. præs. Sic κέοντο, Ion. pro ἔκειντο, 3. pl. imperf. & κέοιτο, 3. sing. opt. q. à κέομαι, pro κεῖμαι, jaceo.

Κεπφικὸς, fatuus, stolidus, &c. Est adject. à subst. Th. κέπφος, V.

ΚΕ'ΠΦΟΣ, ᾶ, ὁ, avis quædam marina levissima; item homo levis, stolidus.

Κεράατα, τὰ, Ion. pro κέρατα, cornua. Th. κέρας.

Κεραβάτης, & κεροβάτης, qui cornuum adminiculo scandit; Hesych. Ex κέρας & βαίνω, unde βατὴρ, & βατέω, &c. V.

Κεράεσσιν, cornibus, dat. pl. Ion. pro κέρασι; à κέρας, ατος, τὸ, cornu.

Κεραία, ας, ἡ, cornu; antenna; item virgula inflexa: tum punctulum supra literam: κεραῖαι, etiam sunt apices eminentes in aliquâ re. Th. κέρας, cornu.

Κεραΐζετον, scindebant, 2. dual. imperf. Ion. à

Κεραΐζω, f. ίσω, cornibus dissipo; item vasto, exscindo, deleo. Them. κέρας, quod vide.

Κεραίνω, idem quod seq. κεραίρω, & utrumque pro Th. κεράννυμι, &c. Vide.

Κέραιρε, misce, præs. imperat. à

Κεραίρω, idem quod κεράννυμι, misceo: f. κεράρω.

Κεραῒς, ίδος, ἡ, perditrix, vastatrix; peculiariter verò vermis cornu infestans: à κεραΐζω, quod vide.

Κεραΐστης, ᾶ, ὁ, cornutus, Hesych. Item, vastator, populator; Hom. Item, ἁλιεύς; item, serpentis species, qui frequentiùs dicitur κεράστης; à cornibus de quo, Plin. l. 8. c. 23. Sic etiam, κεραΐστις, & κεράστις; cornuta; Æsch. in Prom. Item, κεραΐτις, ιδος, ἡ, à nonnullis dicitur, fœnum Græcum, &c. Omnia à præced. κεραΐζω, V.

ΚΕΡΑ'ΜΒΗΛΟΝ, κέραμβον, & κεράμβυξ, dicitur bestiola quædam, scarabæo similis, quæ ficui arbori circumligata, voce suâ culices abigit; Hesych.

Κεραμεῖ, dat. sing. à κεραμεὺς, quod vide.

Κεραμεία, ας, ἡ, subintell. τέχνη, ars figuli, figlina. Th. κέραμος, quod vide.

Κεραμεῖον, figuli officina, figlina; apud Æschin. Item, κεραμεικὸς, ᾶ, ὁ, locus quidam Athenis, ubi sepeliebantur, qui in bello occubuerant; item, locus, ubi prostabant meretrices, &c. Utrumq; ab eod.

Κεραμεὺς, έος, & Att. έως, ὁ, figulus: hinc κεράμειος, figulinus. Th. κέραμος, quod vide.

Κεραμεύω, fingo, (eâ signif. quâ dicitur de figulo) figlinam exerceo, & in pass. κεραμεύομαι, fingor, apud Athen. Unde, κεραμευτικὸς, ad figulum pertinens; ut, κεραμευτικὴ τέχνη, figularis ars, seu figlina, Poll. Omnia à præced. κεραμεὺς, V.

Κεραμήϊος, Ion. pro κεράμειος, figulinus: ab eod. Th.

Κεραμιδόω, tegulis tego, seu contego; unde pass. κεραμιδουμένη οἰκία, apud Aristot. est à κεραμὶς, ίδος, &c. V.

Κεραμικὸς, ἡ, ὸν, fictilis, e: &

Κεράμιον, ᾶ, τὸ, amphora; urceus fictilis: à

Κεραμὶς, ίδος, ἡ, tegula, Athen. l. 5. Item, fictile vas, testa; & dolium; Athen. κεραμὶς γῆ, figulina terra; exp. & creta, apud Plat. est à seq. Th. κέραμος, V.

Κεράμεος, fictilis, figulinus; pro κεραμεῖος, dicitur &, κεραμοῦς, apud Luc. & κεραμοῦν pro κεράμεον, apud Plut. & Diosc. Item, κεράμειος dicitur pro eod. fictilis, &c. & ab eod. Th. seq. κέραμος, V.

Κεραμοπώλης, fictilium venditor; unde verbum, κεραμοπωλέω, fictilia vendo, tegulas vendo; & nomen κεραμοπωλεῖον, locus ubi fictilia venduntur, &c. à seq. Th. κέραμος, & πωλέω, unde πώλης, &c. V.

ΚΕ'ΡΑΜΟΣ, ᾶ, ὁ, terra figularis; testa, tegula, vas fictile vel aliud; crater lapideus: qu. à κέω, uro, & ἔρα, terra. Hinc κεράμιον, ᾶ, τὸ, vas fictile. κεραμὶς, ίδος, ἡ, tegula. κεραμεὺς, έος, ὁ, figulus. κεραμεῖον, ᾶ, τὸ, figuli officina. κεραμεύω, fingo.

Κεράμῳ, dat. sing. à præced.

Κεραμωτὸς, figularis, figulinus, &c. à præced. Th. κέραμος, V.

ΚΕΡΑ'ΝΝΥΜΙ, seu κεραννύω & κεράω, misceo: f. άσω. præs. part. κεραννὺς, ῦντος. p. κεκέρακα. a. 1. ἐκέρασα. a. 1. imperat. act. κέρασον. ἀπ. perf. pass. κεκέρασμαι, per Sync. κέκραμαι. a. 1. pass. ἐκεράσθην, & ἐκράθην. f. 1. pass. κεκραθήσομαι, & κραθήσομαι. Hinc κρᾶσις, εως, ἡ, mixtio, mixtura. κρατὴρ, ῆρος, ὁ, crater. κιρνάω, Poët. misceo. ἄκρατος, ᾶ, ὁ, ἡ, sincerus, purus. σύγκρασις, εως, ἡ, commixtio. ἀκρασία, ας, ἡ, intemperies. ἄκρατος, ᾶ, ὁ, ἡ, purus, impermixtus. εὐκρασία, ας, ἡ, bona temperies. Eustath. à κέρας, derivat.

Κέραξ, pilus, arcus, pudendum; Hesych. à Th. κέρας, τὸ, &c. V.

Κεραόξοος, cornu expolitus; in Epigr. ex κέρας, ατος, τὸ, & ξέω, &c. V.

Κεραοὶ, cornutæ, nom. pl. à

Κεραὸς, ᾶ, ὁ, ἡ, cornutus: à

ΚΕ'ΡΑΣ, ατος, τὸ, cornu: qu. à κάρα, caput, cujus est ornamentum. Hinc κεραπόδης, εος, ὁ, ἡ, cornutus: κεράτινος, ᾶ, corneus, ex cornu factus: κερατίνη, ης, ἡ, buccina: κεράτιον, corniculum; item siliqua: βούκερως, ω, καὶ ωτος, ὁ, ἡ, bubulis cornibus præditus: μονόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, unum cornu habens.

Κερὰς, άδος, ἡ, cornuta, à præced. κέρας, τὸ, V.

Κερασβόλος, ut κερασβόλον σπέρμα, semen quod cornu contigerit: seu, in cornu inciderit; Theophr. & Metaph. significat durum, perfractum, intractabilem, &c. Apud Plat. & Plut. ex κέρας & βάλλω; unde βολὴ, & βέλος, &c. V.

Κεράσια, τὰ, fructus cerasi, seu pomula; Diosc. l. 1. c. 158. Est à seq. Th. κέρασος, V.

Κέρασμα, ατος, τὸ, mixtura. Th. κεράννυμι, misceo.

ΚΕ'ΡΑΣΟΣ, ᾶ, ὁ, CERASUS arbor, à Cerasunte urbe: τὰ κεράσια, fructus cerasi. Hinc Angl. Cherries.

Κεράστης, ᾶ, ὁ, CERASTES, serpentis genus: à cornibus dictum; item vermiculus ficus infestans. Th. κέρας, cornu.

Κεράστις, cornuta; est fœm. à κεραΐστης, quod vide.

Κερασφόρος, & κερσφόρος, idem quod, κερατοφόρος, corniger, cornutus; à κέρας, ατος, τὸ, & φέρω, unde φόρος, &c. V.

Κεράσχιλος, labia, cornuum modo, incurva habens; à κέρας & χεῖλος, vide.

Κεράσω, miscebo, & per Sync. κράσω, f. 1. act. verbi κεράννυμι, misceo.

Κερατεία, siliquastrum; κερατίας, ᾶ, ὁ, cornutus, vel, cornu speciem habens; ut, κερατίας κομήτης, cornuta cometa; de quo Plin. l. 2. c. 25. (qui & κεραΐστης, dicitur; & Plin. ceratian vocat) Item, κεράτινος, ᾶ, ὁ, corneus, ex cornu factus; unde, κερατίνοις ποτηρίοις, poculis corneis, & κεράτινος λόγος, cornutus syllogismus, ut quidam exp. apud Zenon. invenitur & in fœm. ut, κερατίνη πύλη; apud Luc. in Somn. Unde, κερατίνη, ἡ, buccina: 2 Reg. 2. καὶ ἐσάλπισεν ἐν τῇ κερατίνῃ, &c. Sic etiam, κερατίτης, ᾶ, ὁ, cornutus, corniculatus,

tus, &c. Item, κερατίζω, & κερατῶ, cornu ferio, cornu peto; item, conisco; item, arieto, &c. Unde κερατιστὴς, οῦ, ὁ, qui cornu ferit, qui cornu petere solet. Denique κερατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cornutus, vel corneus, cornu imitans, &c. Callim. & κερατὼν, ῶνος, ὁ, dicebatur ara, in Insula Delo, ex cornibus concinnis, & inter se congruentibus, sinistris omnibus, constructo, &c. Plut. in thes. Omnia à κέρας, ατος, τὸ, cornu, &c. V.

Κεράτιον, ου, τὸ, siliqua: à κέρας, quia est corniculata. Sic κεράτια, ων, τὰ, siliquæ, seu folliculi fabarum, &c.

Κερατιζόμενος, Att. pro κερατιζόμενος, 1. pl. f. 1. act. verbi κερατίζω, cornu peto: f. ίσω. Th. κέρας, cornu.

Κερατίζω, κερατιστὴς, κερατίτης, κερατῶ, & κερατώδης, videantur supra in κερατεία.

Κερατογλύφος, qui cornua sculpit, qui cornu scalpendo expolit; ex κέρας, ατος, τὸ, & γλύφω, V. Sic, κερατουργὸς, qui cornu elaborat, seu expolit, ad aliquid conficiendum, qui aliquid ex cornu conficit ex κέρας, ατος, τὸ, & ἔργον, V. Item κερατοφόρος, corniger; (vide supra in κερασφόρος) unde, κερατοφορέω, corniger sum, cornua gero, &c. Aristot. de part. An. l. 5. Sic etiam κερατόφωνος, è cornu resonans; Athen. l. 14. à Th. φωνὴ, comp. ut præced. cum Th. κέρας, ατος, τὸ, V.

Κερατῶ, ῶ, cornu peto, &c. Vide supra in κερατεία; ubi etiam κερατώδης, & κερατὼν, &c.

Κεράτων, gen. pl. à κέρας, ατος, τὸ, cornu.

Κεραύλης, qui cornu, in tibiam aptato, canit, cornicen; dicitur & κερατταύλης; ex κέρας, ατος, τὸ, & αὐλὸς, &c. V.

Κεραύνειος, & κεραύνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, fulmineus, fulminalis; ut, τὸ κεραύνιον πῦρ, apud Plut. Symp. 4. Item, κεραύνιος Ζεὺς, Latinè, Jupiter fulminator; item, κεραυνίας, ου, ὁ, fulmine ictus, & κεραύνια, τὰ, ceraunia; sive, κεραύνια ὄρη, ceraunii montes in Epiro; item, κεραυνάω, & κεραυνόω, ῶ, fulmino, fulmine percutio, seu ferio; unde part. præt. pass. κεραυνωθεὶς, fulmine ictus, &c. Hesiod. Unde verbale; κεραύνωσις, fulminatio; Plut. Omnia à Th. κεραυνὸς, vide.

Κεραυνοβλὴς, idem quod seq. κεραυνόβλητος, & ab iisdem; sic, κεραυνοβόλος, fulminis jaculator; ex Luc. Unde verbum; κεραυνοβολέω, fulmen jaculor, fulmine peto, &c. Item, nomen κεραυνοβολία, fulminis jaculatio, &c. Ex κεραυνὸς, & βάλλω, unde βολὴ, βόλος, & βολέω, &c. V.

Κεραυνόβλητος, ου, ὁ, ἡ, fulmine ictus: à κεραυνὸς, fulmen, & βλητὸς, quod à βάλλω jacio.

ΚΕΡΑΥΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, fulmen: qu. à κείρειν καὶ αὔειν, quia scindit & urit. Hinc κεραυνέω, fulmino, τερπικέραυνος, ου, ὁ, fulmine gaudens.

Κεραυνοσκοπεῖον, alta machina in scena, instar speculæ versatilis; ex qua fulminum jactus exhibebant; Polyb. l. 4. c. 19. Ex κεραυνὸς, & σκοπὸς, &c. V. Sic, κεραυνοφαὴς, in modum fulminis coruscans; apud Euryp. in Troad. κεραυνοφαὲς πῦρ, ignis fulmineus, ex κεραυνὸς, & φάω, &c. V. Item, κεραυνοφόρος, qui fulmen fert, fulmen gerens; Plut. in Alcib. ex κεραυνὸς, & φέρω, unde φόρος, &c. Vide.

Κεραυνόω, f. ώσω, fulmino: à præced.

Κεραυνωθέντος, gen. sing. ejusd. a. 1. part. pass.

Κεραύνωσις, vide suprà, in κεραύνειος.

Κεράω, misceo: vide κεράννυμι.

Κέρβερος, ου, ὁ, CERBERUS, canis infernus: q. κρεοβόρος, à κρέας, caro, & βορὸς, vorax.

Κερβερεοκίνδυνος, dicitur tartarus, quod periculosus, & infestus sit, à cane seu monstro illo quod Cerberus dicitur; ex præced. κέρβερος, & κίνδυνος, &c. V.

Κερδαίνω, lucror, lucrifacio: præs. part. κερδαίνων, οντος. f. κερδανῶ, & κερδήσομαι, perf. κεκέρδηκα. a. 1. ἐκέρδησα. a. 1. inf. act. κερδῆσαι. a. 1. ind. pass. ἐκερδήθην, ης, η, f. 1. pass. κερδηθήσομαι. Th. κέρδος, τὸ, lucrum.

Κερδαλέη, ῆς, ἡ, vulpina pellis: à κερδὼ, vulpes, quod vide: sed

Κερδαλέος, ου, lucrosus, utilis. Th. κέρδος, τὸ, lucrum.

Κερδαλεότης, astutia, versutia, prudentia, Eustath. Item, κερδαλέως, lucrosè, quæstuosè, cum lucro, uti iter, &c. Thuc. 3. Utrumq; à præced. κερδαλέος, V.

Κερδαλεόφρων, ονος, ὁ, ἡ, vulpina mente præditus: à κερδαλέος, astutus, & φρὴν. Vel à κερδὼ, οῦς, ἡ, vulpes, & λέων, leo, & φρὴν, mens.

Κερδαλεώτερον, quæstuosius, utilius, compar. à κερδαλέος, ου, lucrosus, quod vide.

Κερδαλῆ, Hesychio est ipsa vulpes; ut κερδαλῆ, vulpina pellis; contract. pro κερδαλέη, quod vide.

Κερδανέομεν, Ion. pro κερδανοῦμεν, quæstum faciemus, 1. pl. f. verbi κερδαίνω, lucror: f. κερδανῶ. Th. κέρδος, τὸ, lucrum.

Κερδέω, fut. ήσω, lucror, lucrum facio: Dem. & Herodot. Idem quod, & pro κερδαίνω, V.

Κερδῆσαι, a. 1. inf. act. &

Κερδήσῃ, 2. sing. f. 1. m. verbi κερδαίνω, lucror; quod vide.

Κέρδιον, utilius: à

Κερδίων, ονος, ὁ, ἡ, quæstuosior, utilior; item versutior: &

Κέρδιστος, ου, superlat. utilissimus; item versutissimus: à

ΚΕ'ΡΔΟΣ, εος, τὸ, lucrum: q. κέαρ ἄδει, cor oblectat; item astutia, versutia. Hinc κερδαλέος, ου, lucrosus, quæstuosus: κερδαίνω, lucror, quæstum facio: αἰσχροκερδὴς, έος, ὁ, ἡ, turpi lucro deditus.

Κερδογαμέω, ῶ, lucri gratiâ uxorem duco, habeo lucri rationem in ducenda uxore; ex κέρδος, & γαμέω, vide.

Κερδοσύνη, ης, ἡ, astutia, calliditas, dolus: à præced.

Κερδὼ, οῦς, ἡ, vulpes: ab eod. Th.

Κερδύφιον, ου, τὸ, lucellum; diminut. à κέρδος, V.

Κερδῷος, ου, ὁ, ut κερδῷος ἑρμῆς, qui lucris præest, apud Luc. vel, conciliator lucri, vel, lucrifer; item, vulpinus; à Th. κέρδος, lucrum, vel à κερδὼ, præced. vulpes, V.

Κέρεα, Ion. pro κέρατα, vel κέραα, cornua: &

Κέρεος, Ion. pro κέραος, gen. à κέρας, ατος, αος, ως, τὸ, cornu.

Κερθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. à κείρω, tondeo: f. κερῶ a. 1. ἔκειρα.

Κερκηὶς, ἡ, nomen mulieris.

Κερκιδοποιὸς, qui radios textoris conficit, unde κερκιδοποιϊκὴ, scil. τέχνη, ars, seu, scientia conficiendi radios textorios, Aristot. Polit. li. 1. à seq. Th. κερκὶς, ίδος; & ποιέω, &c. V.

Κερκίδιον, ου, τὸ, radiolus; diminut. à seq. Th. κερκὶς, ίδος; unde etiam, κερκίζω, radio discrimino fila inter texendum; aut etiam, radio calco fila, &c. Apud Plat.

ΚΕΡΚΙ'Σ, ίδος, ἡ, radius textorius, vel tela; quia est ad pulsandum idonea, qu. à κέρκω.

Κερκοπίθηκος, ου, ὁ, CERCOPITHECUS, simia caudata: πίθηκος κέρκον ἔχων, cluna, simia: à clunibus tritis sic dicta.

ΚΕ'ΡΚΟΣ, ου, ἡ, cauda; item membrum virile. Hinc κέρκωψ, ωπος, ὁ, caudatus; item astutus.

Κέρκουρος, vel κερκοῦρος, genus navigii grandioris; vel, ut alii, brevioris, μακρὰν οὐρὰν, i. e. πρύμναν ἔχοντες; est etiam, species piscis; Hesych. à Th. κέρκος, & οὐρὰ; quæ vide. Sic, κερκοφόρος, qui caudam gerit, caudatus; à κέρκος & φόρος, &c. V.

Κερκυραῖος, ου, CORCYRÆUS.

Κέρκυρος, ου, ὁ, genus navigii brevioris; dicti ἀπὸ τῆς Κερκύρας, à Corcyrâ insulâ: vel pro κέρκουρος, ut potius scribitur: q. d. caudata navis: ex κέρκος, & οὐρὰ, cauda.

Κέρκω, idem quod κρέκω.

Κέρκωψ, ὁ, caudatus, versutus. Κέρκωπας, enim improbos homines fuisse aiunt. Th. κέρκος, cauda.

Κέρμα, ατος, τὸ, segmentum æris, numulus: à κείρω, seco.

Κερμάτιον, ου, τὸ, numulus minutus; diminut. à præced. κέρμα; unde etiam κερματίζω, in minutos numulos comminuo, ad cudendos numulos aliquid in minutias redigo; Lucill. l. 2. Epigr. Item, general. in minuta scindo, comminuo, Aristot. unde seq.

Κερματιστὴς, οῦ, ὁ, numularius, collybista: à præced.

Κέρνος, vas fictile, multos cotyliscos in se continens, quos festo die frugibus omne genus implebant, & ex religionis avitæ ritibus ad sacra deferebant: quos ob id cernophoros vocabant. Ergo κέρνος dici potuit, à κεραννύω, quod varia in eo miscerentur.

Κερνοφόρ⊕ ζάκορ⊕, apud Nicand. in Alexiph. dicitur sacerdos ferens cratéres, qui κέρνοι nominantur, & κερνοφόρον ὄρχημα; saltatio in qua κέρνα, seu ἐσχαρίδας gestabant Poll. l. 4. c.14 ex κέρνον, & φέρ⊕, V.

Κεροβάτης, idem quop κερόβατης, id vide.

Κερόεις, cornutus; ut, κερόεσσα ἔλαφ⊕, apud Anacreontem; à Th. κέρας, V.

Κερόιαξ, ακος, ὁ; antennæ extremitas, antennæ cornu: ex κέρας, cornu, & οἴαξ, temo, navis.

Κεροπλάστης, comæ ornandæ artifex; Poll. ὁ περὶ τὴν κόμην χειροτέχνης, κομωτής. quà κέρας quoque τὴν κόμην, significat; κομωτής, autem, & κομμωτής, differunt, ut species & genus, πλάστης, à Th. πλάσσω, V.

Κερόστρωτ⊕, cornibus, seu corneis laminis stratus; Plin. l. 11. c. 37. ex κέρας & στρώννυμι, fut. στρώσω; unde στρωτός, &c. V.

Κερουλκός, cornibus trahens, seu, cornibus trahens aratrum; Hesych. Item, κερουλκὸς κάλως; qui &, κεραιοῦχ⊕, funis quo antenna trahitur; apud eund. ex κέρας, ατ⊕, τὸ, & ἕλκω, V. Unde etiam; fœm. κερουλκίς, ίδ⊕, ἡ, quæ cornibus trahitur, Theocr. Schol. &c.

Κερτίας, ου, ὁ, superbus, elatus, ferox; Metaphora, à tauris, cervicem, vel potiùs, cornua, erigentibus; unde κερατιάω, cornua erigo; à Th. κέρας, ατ⊕, τὸ, V.

Κερουχίς, ίδ⊕, ἡ, cornigera: ἡ κέρατα ἔχουσα.

Κεροῦχ⊕, ου, ὁ κ ἡ, cornua habens, cornutus; item, antennam, seu antennæ cornua, tenens; ut, κεροῦχ⊕ κάλως; Luc. ex iisdem cum præced. scil. à κέρας & ἔχω, &c. V.

Κερόωντο, miscebant, Ion. & Poët. pro ἐκεράοντο; 3. pl. imperf. verbi κεράω, seu κεράννυμι, misceo: f. κεράσω.

Κέρσαι, totondisse, a. 1. inf. Æol. à κείρω, tondeo: f. κερῶ, & Æol. κέρσω. a. 1. ἔκειρα, & Æol. ἔκερσα. perf. κέκαρκα.

Κέρσε, 3. sing. a. 1. Ion. pro ἔκερσε. Vide κέρσαι.

Κέρτομα, convitia, nom. pl. n. g. à κέρτομ⊕, ου, ὁ, ἡ, mordax, cavillatorius: &

Κερτομέω, f. ήσω, convitior; ex κείρω, tondeo, vel potius κέαρ, cor, & τέμνω, scindo; p. m. τέτομα.

Κερτομία, ας, maledictum, maledicentia, Il. υ. & Od. υ. Item, κερτομίας, ου, ὁ, maledicus, convitiator; vel cavillator, derisor; Hesych. Item, κερτόμησις, irrisio, ludibrium, & κέρτομ⊕, ου, ὁ, cor alicui scindens; ut κέρτομα (scil. ῥήματα) ῥάζειν; apud Hesiod. in Erg. Item, cavillatorius, jocularis; Suid. ex Epigr. Omnia ex iisdem cum præced.

Κερτομίοισι, dat. pl. Ion. à

Κερτόμι⊕, ου, cor scindens, mordax: vide κερτομέω.

Κερχαλέ⊕, qui ità exasperatus est; ut, raucum creperumque sonum edat; item, aridus, siccus, &c. Item, κερχάω, κερχνάω, & κέρχνω, idem quod Th. κέρχω, seu κέρχομαι, exaspero, exasperor, vel, raucum, creperumque sono, vel, sonare quid facio; item, κερχνασμοὶ, apud Gal. idem quod τὰ κερχνώδη πάθεα; (vide κερχνώδης,) à κερχνάω, quod pro κερχάω, &c. V. Unde etiam, κέρχνη, puls è milio; Hesych. apud quem etiam sic dicuntur aures piscium; item, avis species quædam; item, quæ est mellio colore; sic etiam, κερχνηΐς, avis quam Interpr. Lat. stridulam, eandemque esse volunt cum strige, quippe quæ & ipsa denominata sit à stridendo; Aristoph. in avib. Omnia, à Th. κέρχω, V.

Κέρχν⊕, ου, ὁ, asperitas quædam gutturis quæ instar granorum milii sentitur; item apud Ion. milium: vide κέγχρ⊕. At

Κερχνὸς, ή, όν, durus, asper: qu. à

ΚΕ'ΡΧΩ, exaspero; κέρχν⊕, ου, ὁ, asperitas gutturis; item, milium: κέρχνη, puls è milio.

Κερχνόω, ῶ, exaspero, seu, parvulis punctis, veluti granis milii, asperum reddo; unde verbalia, κέρχνωμα, τὸ, asperitas; item, cælatura; & κερχνωτὸς, signis asper, cælatus, tornatus; Hesych. apud Poll. κερχνωτὸν ἀργύριον; argentum pustulatum, item, κερχνώδης, idem quod κερχώδης, εος, ὁ κ ἡ, exasperatus, qui asperum quid, raucum creperumque sonat, vel sonare facit; ut, κερχνώδεα πάθεα, apud Hippocr. Omnia itidem a præced. κέρχω, V.

Κερῶ, tondebo, f. verbi κείρω· unde inf. Poët. κερέειν, pro κερεῖν. Vide κέρσαι.

Κέσκετο, Ion. & Poët. pro ἔκειτο, 3. sing. imperf. à κέσκομαι, pro κεῖμαι, jaceo.

Κεσὸς, ου, acu pictus: à κεντέω, pungo.

ΚΕ'ΣΤΡΑ, ας, ἡ, est genus teli militaris, sudes: q. à κέω, uro; item sudis piscis. Sunt qui exponunt malleum.

Κεστρεῦ⊕, & κεστρῖν⊕; idem quod, & pro seq. κεστρεὺς, & præced. Th. κέστρα, quæ vide.

Κεστρεὺς, mugil: quod teli modo intret adulteros: qu. à κέστρα. Juvenal. Satyr. x.

Κεστρίτης οἶν⊕, apud Diosc. l. 5. vinum ex cestro; à Th. seq. κέστρον, vide.

ΚΕ'ΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, herba quædam, betonica.

Κεστρωτὸν ξύλον, lignum urendo acuminatum sine ferreâ cuspide: an à κέω, uro? Th. κέστρα, teli genus.

Κευθάνω, idem quod κεύθω, occulto, tego: in imperf. ἐκεύθανον.

Κεῦθε, præs. imperat. κεῦθε, 3. sing. præs. à κεύθω, occulto.

Κεύθεα, acc. pl. κεύθεσι, dat. pl. à κεῦθ⊕, ε⊕, τὸ, caverna profunda, penetrale: ab eod. Th.

Κεύθῃς, 2. sing. præs. sub. à κεύθω, occulto.

Κεύθμασι, latebris, dat. pl. à κεῦθμα, ατ⊕, τὸ, ejusd. Th.

Κευθμὸς, ου, ὁ, locus qui aliquem occultat, & abscondit, seu, in quo quis latet; latebra, latibulum, Il. γ. (pro eodem legitur & κευσμὸς, Æolicâ dialecto;) verbale, à seq. Th. κεύθω, V.

Κευθμὼν, ῶν⊕, ὁ, locus qui occultat; latibulum, latebra: à κεύθω.

Κεύθομαι, occultor, abscondor; est pass. à seq. act. κεύθω, V. Unde et am, κεῦθ⊕, ε⊕, τὸ, locus in quo quis latet, &c. Vide Thema.

ΚΕΥ'ΘΩ, occulto, abscondo. f. σω. p. κέκευθα. q. à κέω, jaceo: hinc κευθμὸς, latebra, latibulum: κεῦθ⊕, τὸ, idem.

Κεφαλαία, ας, ἡ, inveteratus & ægrè cedens capitis dolor; Gal. & Aret. à seq. Th. κεφαλή; unde etiam κεφαλαὶ, αἱ, tribus Atticæ; cujus in avib. meminit, Aristoph.

Κεφάλαιον, ου, τὸ, caput; item summa, vertex. Th. κεφαλή, caput.

Κεφάλαιον ῥῆμα, verbum durum; i. e. ἀδρὸν, apud Aristoph. in Ran. vide præced.

Κεφαλαιόομαι, οῦμαι, in summam subducor, & colligor; Aristot. l. 4. Metaph. Item activè, pro, in summam colligere; ut apud Plat. κεφαλαιωσώμεθα τοίνυν, summam igitur definiamus; &c. à seq. act. V.

Κεφαλαιόω, ῶ, summatim repeto; item caput ferio, vulnero: f. ώσω. p. κεκεφαλαίωκα. a. 1. ἐκεφαλαίωσα· à κεφαλή.

Κεφαλαιώδης, ε⊕, ὁ κ ἡ, summarius; q. d. capitalis; unde adv. κεφαλαιωδῶς, summatim; Aristot. Rhet. 3. κεφαλαιωδῶς εἰπεῖν, summatim differere, &c. à seq. Th. κεφαλή, vel à præced. verbo κεφαλαιόω, V.

Κεφαλαλγὴς, & κεφαλαλγικός; caput dolens, cui caput dolet, Plut. in Symp. Sept. Sap. Item, activè interdum, pro, dolorem capitis afferens, seu excitans; Diosc. de vino resinato, πάντες ἢ κεφαλαλγεῖς οἱ τοιοῦτοι. (pro eo etiam reperitur, κεφαλαλγὸς, ου, ὁ, idem, apud Plat.) Unde verbum κεφαλαλγέω, caput doleo, sive, doleo ex capite, Hippocr. Aphor. l. 5. & nomen, κεφαλαλγία, capitis dolor, idem l. 3. Item, κεφαλαλγητικὸς, idem quod κεφαλαλγὴς, &c. Ex κεφαλὴ & ἄλγ⊕, τὸ, unde ἀλγέω, &c. V.

Κεφαλαίωμα, ατ⊕, τὸ, summa: à

ΚΕΦΑΛΗ', ῆς, ἡ, caput: gen. pl. Ion. κεφαλέων, dat. pl. κεφαλῆφι. Hinc κεφάλαιον, caput, capitulum: κεφαλαιώδης, ε⊕, ὁ, ἡ, summarius, capitalis: κεφαλαιωδῶς, summatim: κεφαλαιόω, ώσω, summatim attingo, in summas redigo: ἀνακεφαλαιόω, summatim repeto: ἀνακεφαλαίωσις, εως, ἡ, summaria repetitio: περικεφαλαία, ας, ἡ, galea, cassis: ἀκέφαλ⊕, ου, ὁ, ἡ, sine capite, sine principio, imperfectus: βουκέφαλ⊕, ου, ὁ, equus Alexandri magni.

Κεφαληγερέτης, dictus est Pericles, quod capite esset oblongiore; ut docet Plut. ex κεφαλὴ & ἐγείρω, expergefacio; item, excito, i. e. extruo; unde ἐγερτής,

σις, εως, ἡ, excitatio; item, extructio, & in altum ædificatio, &c. [notatio verò hujus compositionis, videretur, capitis vigilantiam, potiùs denotare]

Κεφαλῆται, οἱ, (sub. λίθοι) lapides angulares; quod capitales; à Th. κεφαλὴ, V.

Κεφαλικὸς, capitalis; ut, κεφαλικὴ ἔχθρα capitales inimicitiæ; & κεφαλικὸς ἀγὼν, lis capitalis, &c. Unde adv. κεφαλικῶς, capitaliter; ut apud Herodian. l. 2. κεφαλικῶς κολασθήσεσθαι, capitali supplicio affici, &c. Item, κεφαλίνη, ἡ, dicitur, ea linguæ pars, quæ ad fauces est, aliàs γεῦσις, ob acriorem gustum, seu, gustûs potentiam, qualis ipsi inesse putatur; Poll. l. 2. Item, κεφαλῖνος, cephalinus piscis, non idem qui cephalus, vide κεφαλὸς, qui alio nomine βλεψίας vocatur, ab Athen. l. 7. &c. Item, κεφαλίδιον, capitulum, & κεφάλιον; idem; (diminut.) caput, capitulum, Diosc. l. 4. & Plut. Symp. 2. est & verbum rhetoricum apud Hermog. &c. Omnia, à præced. Th. κεφαλὴ, V.

Κεφαλίς, ίδος, idem quod εἴλημα, ατος, τὸ, volumen: à præced.

Κεφαλισμὸς, apud Aristot. in Top. l. 8. dicitur sic, simplicium numerorum usque ad decem multiplicatio, cujus auxilio, cæterorum etiam numerorum multiplicandorum ratio cognoscitur; vulgò mensam Pythagoræ vocant; à Th. κεφαλὴ, V.

Κεφαλίτης, ου, ὁ, ut, κεφαλίτης λίθος, lapis angularis; Hesych. à Th. κεφαλὴ, V.

Κεφαλοβαρὴς, capitatus, q. d. capite gravis, vel gravatus, & ponderosus, &c. Ex κεφαλὴ, & βάρος, εος, τὸ, unde βαρέω, &c. V. (Theophr. hâc voce utitur, ubi de radicibus agit capitalis) Sic etiam, κεφαλόδεσμος, & κεφαλοδέσμιον, capitis ligamentum, frontale, &c. Ex κεφαλὴ & δεσμὸς, V. Item, κεφαλοειδὴς, capitis speciem referens; Hippocr. ex κεφαλὴ, & εἶδος, V. Item, κεφαλόθλαστος, contusum caput habens; unde neut. plur. τὰ κεφαλόθλαστα; contusiones capitis, Theophr. Hist. Pl. l. 9. c. ult. ex κεφαλὴ, & θλάω. V. Κεφαλοκρούστης, ου, ὁ, caput pulsans; ità dicitur, phalangium quoddam, seu phalangii genus quoddam, apud Nicand. in Theriacis ità appellatum, quòd, si in aliquem irruit, caput ejus petat; ex κεφαλὴ & κρούω, &c. V. Item, κεφαλόρριζος, radicem habens capitatam, &c. Ex κεφαλὴ, & ῥίζα, &c. V.

Κέφαλος, ου, ὁ, CEPHALUS, piscis, à capitis magnitudine. Th. κεφαλὴ, caput.

Κεφαλοτομεῖν, decollare; ex κεφαλὴ, & τέμνω, in præt. med. τέτομα; unde τομὸς, &c. V. Sed Phrynichus reficiendum ait, & pro eo dicendum, καρατομεῖν, ex κάρα & τέμνω, &c.

Κεφάλῳ, dat. sing. à Κέφαλος, ου, ὁ, nomen viri.

Κεφαλώδης, εος, ὁ ἡ, caput imitans, seu, repræsentans; item, in caput extuberans; unde neut. κεφαλῶδες τι, quiddam modo capitis; item, κεφαλωτὸς, capitatus, caput habens; ut, πράσον κεφαλωτὸν, porrum capitatum, apud Diosc. l. 2. Utrumq; à Th. κεφαλὴ, V.

Κέχαδα, ας, ε, perf. m. verbi χάζω, recedo. item hio, capax sum. a. 2. ἔχαδον. f. 2. χαδῶ.

Κεχάδοντο, Ion. Diaplasiasm. pro ἐχάδοντο, 3. pl. a. 2. m. ejusd. verbi.

Κεχανδότα, hiantem, capientem, acc. sing. præt. m. Poët. Pleonasm. à κέχονδα, præt. m. pro κέχαδα. p.m. part. κεχανδὼς, pro κεχαδὼς, verbi χάζω, quod vide.

Κέχαρα, gavisus sum, præt. m. verbi χαίρω, gaudeo: f. χαρῶ. p. κεχάρηκα. a. 2. ἔχαρον.

Κεχαραγμένος, ου, infensus, perf. part. pass. a χαράσσω, sculpo: f. ξω. p. χα.

Κεχάρηκα, gavisus sum, perf. act. nam à χαίρω, f. χαρῶ; fit præsens χαρέω, f. ήσω, perf. pass. κεχαρημένος, lætus.

Κεχαρηότα, gavisum: q. à χαρέω, f. ήσω, p. κεχάρηκα; unde fit part. κεχαρηκὼς, & per Crasin Ion. κεχαρηὼς, ότος, refertur ad χαίρω.

Κεχαρησέμεν, Ion. Diaplasiasm. pro χαρήσειν, f. 1. inf. act. à χαρέω, pro χαίρω, gaudeo.

Κεχάρητο, lætatus est, 3. sing. plusq. p. Ion. ab ἐκεχαρήμην, σο, ητο, à χαρέω, pro χαίρω.

Κεχαρηὼς, ότος, gavisus: vide κεχαρηότα.

Κεχαρισμένος, ου, perf. part. pass. unde κεχαρισμένε, charissime, vocat. sing. à χαρίζομαι, gratificor: f. ίσομαι, perf. pass. κεχάρισμαι. Th. χάρις, gratia.

Κεχαρισμένως, adv. gratè, acceptè, jucundè; vel ad gratiam, ad voluptatem, à præced.

Κεχάρισαι, 3. sing. perf. pass. vide κεχαρισμένος.

Κεχαριτωμένος, η, ον, gratiâ donatus, gratiâ ornatus: à χαριτόομαι, gratiâ afficior, gratiam accipio. Th. χάρις, ιτος, ἡ, gratia.

Κεχάροιντο, gavisi fuissent, 3. pl. a. 2. opt. m. Ion. pro χάροιντο. Tum Poëtæ etiam perfecti augmentum aoristis secundis præcipuè tribuunt: & formant Iones 3. pl. à 3. sing. ante το, vel ται, α inserentes. Estq; à χαίρω, gaudeo: f. αρῶ. a. 2. ἔχαρον. a. 2. m. ἐχαρόμην.

Κεχαρόμην, gavisus sum: a. 2. m. Ion. pro ἐχαρόμην, vide præced.

Κεχείμανται, fluctuant, 3. pl. perf. pass. verbi χειμαίνω, fluctibus agito, jactor: f. ανῶ. p. κεχείμαγκα. perf. pass. κεχείμαμμαι, νσαι, νται.

Κεχηνὸς, hiatus; vide sequentia.

Κέχηνα, hiavi, præt. m. ind. & hinc

Κεχηνὼς, ότος, part. præt. m. hians, hiscens, os aperiens, in nom. pl. κεχηνότες, hiantes, sive stulti, qui frequenter hiare solent: à χαίνω, hisco: quod vide.

Κέχλαδα, præt. m. &

Κεχλαδὼς, ότος, a. 2. part. act. à χλάζω, sibilo: f. σω, a. 2. ἔχλαδον, & ἀναδιπλασιασμῷ, κέχλαδον.

Κεχλίαγκα, perf. act. ind. verbi χλιαίνω, tepefacio: f. ανῶ.

Κεχλιδὼς, ότος, delitiis abundans, perf. part. m. verbi χλιδάω, luxui deditus sum. Th. χλίω, delitiis frango.

Κεχολωμένος, iratus, perf. part. vide κεχολῶσθαι.

Κεχολώσεαι, mox succensebis, Ion. pro κεχολώσῃ, 2. sing. paulò post f. &

Κεχολώσεται, mox succensebit, 3. sing. paulò post f. verbi χολόω, irascor: f. ώσω. p. κεχόλωκα. perf. pass. κεχόλωμαι, σαι. Th. χολὴ, bilis.

Κεχολῶσθαι, iratum esse, perf. inf. pass. ejusd. verbi.

Κέχρημαι, σαι, ται, mutuatus sum, perf. ind. pass. &

Κεχρημένος, ου, perf. part. pass. ab oraculo prædictus: egens, à χρήσομαι, ῶμαι, f. χρήσομαι, utor, oraculum consulo. Th. χράω, commodo, oracula edo.

Κεχρημένως, apud Basil. usurpatur pro, parcè, ac sobriè; ab eodem Th. in priore signif. vide χράω.

Κεχρηματισμένος, η, ον, divinitùs promissus, perf. part. pass. à χρηματίζω, Dei nomine loquor, divinitùs admoneo: f. ίσω, a. 1. ἐχρημάτισα, ας, ε, nominatus fui, a. 1. inf. act. χρηματίσαι, perf. pass. κεχρημάτισμαι, σαι, σται, a. 1. ind. pass. ἐχρηματίσθην, ης, η, a. 1. part. χρηματισθεὶς, έντος, Th. χρῆμα, τὸ, res, negotium, oraculum.

Κεχρήσεται, 3. sing. paulò post fut. à χρήζω, indigeo: f. σω. perf. pass. κέχρησμαι, σαι. Th. χρεία, indigentia.

Κέχρησθε, 2. pl. perf. pass. verbi ejusd. & Th.

Κέχρισμαι, perf. pass. à χρίω, ungo: f. ίσω. p. κέχρικα.

Κέχυμαι, 1. sing. & κέχυνται, confunduntur, 3. pl. perf. pass. κέχυντο, Ion. pro ἐκέχυντο, 3. pl. plusq. p. pass. κεχυμένος, ου, effusus, perf. part. pass. à χυνόω, vel χύω, fundo. Th. χέω, idem.

Κέχυτ', pro ἐκέχυτο, 3. sing. plusq. p. pass. vel pro

Κέχυται, 3. sing. perf. vide κέχυμαι.

Κεχωρήκεισαν, cesserant, Att. pro ἐκεχωρήκεισαν, 3. pl. plusq. p. act. verbi χωρέω, cedo, eo: f. ήσω. p. κεχώρηκα.

Κεχωρίδαται, sejuncti sunt, Ion. pro κεχωρισμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. pass. à κεχώρισμαι, verbi χωρίζω, separo. Th. χωρὶς, seorsum.

Κεχωρισμένος, η, ον, separatus, distans, perf. part. pass. ab eod. verbo & Th.

Κεχωσμένος, η, ον, aggestu defossus, part. præt. pass. verbi χώννυμι.

ΚΕ'Ω, & per Epenth. κείω, findo, jacere cupio: unde & κεῖμαι, jaceo. Est & κέω, uro: vide καίω.

Κῆ, Ion. pro πῆ. quo.

Κῆαι, accendisse, a. 1. inf. act. ab a. 1. ἔκηα, verbi καίω, uro, quod vide.

Κήδυντο,

Κήσαντο, 3. pl. a. 1. m. κήας, aorist. 1. part. activ. κηάμενος, a. 1. part. m. ejusdem verbi.

ΚΗ͂ΒΟΣ, ου, ὁ, animal è simiarum genere.

Κήγω, ut & κήγων, Dor. pro καὶ ἐγώ.

Κηδαίνω, curo, solicitus sum; à Them. κῆδος, εος, τό; V.

Κηδὰρ, locus in Arabiâ desertâ, ubi Cedar Ismaelis filius habitavit.

Κῆδε, pro ἔκηδε, torquebat, 3. sing. imperf. Ion. verbi κήδω, quod vide.

Κήδε pro κήδεα, κήδη, nom. pl. à κῆδος, cura.

Κήδει, lædit, 3. sing. præs. act. à κήδω, ango, præs. inf. κήδειν. Them. κῆδος, τό, cura.

Κηδεία, ας, ἡ, affinitas, Euryp. Xenoph. ut συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδείαν, affinitatem inter homines conciliare; Aristot. l. 5. Polit. c. 5. est verbale, à κηδεύω, affinitatem contraho, &c. V.

Κηδεία, ας, ἡ, funeratio, parentatio, sepultura. Th. κῆδος, exequiæ, cura.

Κήδειος, ου, cujus curam gerimus, charus, amicus: ab eod. Th.

Κηδεμονῆες, οἱ, curatores, qui prospiciunt; Apol. Item affines, propinqui; (idem quod κηδεμόνες, à κηδεμών, vi.) est plur. à sing. κηδεμονεύς, sollicitus, &c. idem quod κηδεμών; vi.

Κηδεμονία, ἡ, curatio; i. e. cura alicujus rei, solicitudo alicujus de alio, diligentia, cura, officium, &c. ut κηδεμονία πατρική, paternum officium, paterna indulgentia, & solicitudo, &c. Item affinitas, propinquitas, &c. Sic κηδεμονικὸς, οῦ, ὁ, accuratus; i. e. cui adhibetur cura illa & studium quod κηδεμονία nominatur; & interdum, activè, qui curam gerit, & procurationem alicujus negotii: Sic Deus dicitur hujus orbis κηδεμονικὸς, apud Ariop. Item affinitatis amans, affinium suorum studiosus, &c. Unde adv. κηδεμονικῶς, solicitè, sedulò, magnâ curâ adhibitâ, Polyb. Item magno cum studio, & amore affinium, seu propinquorum, &c. Omnia à seq. κηδεμών; V.

Κηδεμὼν, όνος, ὁ, qui rei alicujus curam gerit, qui solicitus est de re quapiam, moderator, director, patronus, tutor, curator, procurator, &c. Ut apud Luc. κηδεμόνα τῆς τυραννίδος, procuratorem Imperii, seu tutorem, &c. Item funeris, seu exequiarum curator; Theocr. in Epigr. Item affinis, affinitate conjunctus, Mosch. Idyll. 2. à Th. κῆδος, cura, mœror, exequiæ, affinitas, &c. unde κηδέω, &c. V.

Κεδνὸς, οῦ, idem quod κήδειος. quod vide.

Κήδεσθε, 2. pl. præs. à κήδομαι, curam gero: κήδετο, pro ἐκήδετο, 3. sing. imperf. ejusd.

Κήδεσι, dativ. plur. à κῆδος, εος, τό, cura.

Κηδέσκω, damnum infero, profligo, à κήδω, idem significante quod βλάπτω & λυπέω.

Κηδεστὴς & κηδευτὴς, ου, ὁ, qui curam alicujus gerit, item gener, socer, frater uxoris. Them. κῆδος, τό, cura, affinitas.

Κηδεστία, ἡ, affinitas, Xen. Hellen. 2. & κηδεστικὸς, ad affinitatem pertinens. Eust. Item κηδεστὸς, idem quod κηδεστής, affinis, &c. V.

Κήδευμα, ατος, τό, affinitas, Euryp. in Oreste, est verbale, à κηδεύω, curam alicujus rei gero, & peculiariter, curam funeris gero, seu exequiarum, aut parentalium; Plut. (Unde in pass. κηδεύομαι, funus mihi exhibetur, &c.) Item affinitatem, seu matrimonium contraho, affinis, socer; seu affinitate conjunctus sum, &c. à Th. κῆδος, quod vide in κηδεμών.

Κηδεύσιμος, curâ sepulturæ dignus, curandus, &c. apud Didymum: Item κηδευτὴς, qui curam alicujus gerit, curator; Aristot. &c. Utrumque verbale, à κηδεύω; V.

Κηδεόω, f. ώσω, curo, funero: &

Κηδέω, curo, curam gero, f. έσω, & ήσω. Th. κῆδος, cura, exequiæ.

Κήδιστος, ου, familiarissimus, superlat. à κῆδος.

Κήδομαι, f. ήσομαι, curo, sollicitus sum de aliquâ re, satago: item mœreor, molestiâ afficior: item exequias alicujus curo. Them. κῆδος, cura, mœror, funus.

Κηδομένη, curans præs. part. fœm. gen. præced.

Κηδοσύνη, ἡ, mœror, mœstitia; item κηδόσυνος, mœstus; item solicitus, utrumque à præced. κήδομαι, mœreo, &c. vide.

ΚΗ͂ΔΟΣ, εος, τό, cura, sollicitudo: hinc κηδέω, curo, curam gero: κήδομαι, idem, κηδαλὸς, οῦ, sollicitus, anxius: ἀκηδής, έος, ὁ, ἡ, nullam curam gerens.

Κήδω, mœrore afficio, ango, lædo: inde κήδων, affligens, præsent. particip. à præced.

Κἤδωκ', & dedit, pro καὶ ἔδωκε.

Κηδωλὸς, οῦ, ὁ, sollicitus, anxius, curiosus &c. est à κήδομαι, curo, &c. V.

ΚΗ΄ΘΙΟΝ, & κηθάριον, ου, τό, vasculum in quod suffragia seu sortes conjiciebantur: Ion. pro χήτιον à χείσθαι: sic κιθὼν, Herodot. pro χιτὼν, &c. Est ergò à χῶ, capio.

Κἠκ, Dor. pro καὶ ἐκ.

Κἤκα μὴ ἀποθάνω, Dor. pro καὶ εἰ κε μὴ ἀποθάνω, etsi non moriar.

Κηκαδέω, & κηκάζω, convitior, irrideo; conviciis & maledictis insector; unde verbale κηκασμὸς, convitia & maledicta; convitiorum & maledictorum ingestio, &c. Omnia à κηκὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, maledicus, convitiator, improbus, Nicand. in Alex. Item vulpes, vel vulpinus, &c. à Th. κακός; unde κακία, & κάκη, &c. V.

Κηκίδιον, ου, τὸ, gallula, parvula galla; apud Suid. est diminut. à κηκὶς, nidor; i. e. fuligo fumi, oriens ex iis quæ uruntur; item galla, i. e. fructus quercûs; sive potiùs, pilula inæquali superficie, salebrosa, in glandiferis arboribus præter legitimum fructum proveniens, &c. V.

Κήκιε, Poët. Anadiplasiasmo pro κίκιε, & hoc pro ἔκιε, verbi κιέω, vel κίω, a. 2. ἔκιον, ες, ε. Alii volunt esse imperf. à κηκίω, salio. Th. κίω, eo, vado.

Κηκὶς, ίδος, ἡ, nidor, in altum velut saliens: item galla, quia è quercu subito κηκίει, id est, prosilit: ab eod. Th.

Κηκίω, salio, cum saltu sursum feror &c. est à Th. κίω; vi. per reduplicationem factam, teste Eust. &c. V.

Κῆλα, nom. pl. à κῆλον, ου, τό, telum. Ion. pro κᾶλον, lignum.

Κηλαίνω, mulceo, demulceo, suavitate auditûs animum delineo, permulcendo, tractandoque mansuefacio; Hesych. est à Th. κηλέω, &c. V.

Κηλὰς, hiberna dies, nubes, capra, vulpes.

ΚΗ΄ΛΑΣΤΡΟΣ, arbor, ex iis quæ tardissimè suos fructus perficiunt: ut Juniperus, ilex, &c. κηλάστραι, arbores quædam agrestes; item vasa pastoralia.

Κηλέομαι, οῦμαι, demulceor, permulceor, delinior, &c. Item delector, oblector, &c. est passiv. ab activ. κηλέω, &c. vide.

Κήλεος & κήλειος, urens, splendens: q. à καίω, uro.

Κηλεστὴς, οῦ, ὁ, qui aurium illecebris decipit, qui mulcedine aliquem capit, &c. est verbale à κηλέομαι; V.

ΚΗΛΕ΄Ω, mulceo, decipio, f. ήσω, sed

Κηλέω, dat. sing. à κήλεος, ου, calidus. Th. καίω, uro.

ΚΗ΄ΛΗ, ης, ἡ, tumor scroti, ramex.

Κηληδὼν, όνος, hoc nomine, σειρῆνας, vel ᾠδικά τινα δαιμόνια, appellata fuisse à Pindaro, docet Eustath. apud Pind. vide & Athen. l. 7. Item κηληθμὸς, οῦ, ὁ, mulcedo; i. e. aurium dilinimentum, voluptas, quâ aures demulcentur, Od. λ & ν. Sic κήλημα, τό, idem exponitur & ἀπάτη, apud Suid. & κήλησις, εως, ἡ, actio ipsa mulcendi, seu permulcendi aures; voluptas, suavitate auditûs, animum deliniens; Plut. de Solert. anim. Sic κηλητήριος, mulcendi vim habens, cui permulcendi facultas inest. Et κηλητήριον, ου, τό, delinimentum, ad aures permulcendas propriè, vel illicium, quo animum alicujus permulcemus, pro quo, per Sync. dicitur etiam κήληθρον; Hesych. Item κηλήτωρ, ορος, ὁ, delinitor, qui aures alicui permulcet; unde fœm. κηλήτειρα, ἡ, quæ aures, sive animum alicui mulcet, qui dictis pectora mulcet, &c. Omnia, à Them. κηλέω; V.

Κηλήτης, ου, ὁ, qui eo vitio laborat quod κήλη dicebatur; expon. herniosus; Syn. in Epist. est à Th. præced. κήλη, &c. V.

Κήληθρον, vide suprà κηλητήριον, in κηληδών.

Κηλιδόω, maculo, labe fœdo, unde verbale, κηλιδωτὸς, οῦ, ὁ, maculatus, labe fœdatus, à Th. κηλὶς, ίδος, &c. V.

ΚΗΛΙ΄Σ, ίδος, ἡ, macula, nævus, ulcus: q. ustione facta macula: à καίω, uro.

Κῆλον, ου, τό, jaculum è ligno, Ion. pro κᾶλον: sed

Κηλὸν, siccum: à κέω, uro.

Κηλόω, precor. Puto Poëticum esse pro κηλέω, ut sit Deum mulcere precibus.

Κηλόω, ῶ, expon. comburo; item decipio, noceo, & subagito, est à præced. κηλὸν, οῦ, τὸ, aridum, à κάω, idem quod Th. καίω, uro, &c. V.

Κήλων, & sequens κηλώνειον, dicitur machina

china illa lignea, quæ juxta puteos ad aquam hauriendam strui solet, tollenonem, vocant, Fest. Plin. & Veget. alii gruem, &c. sed κήλων, expon. etiam admissarius: Item libidinosus & salax, est à præced. κῆλον, ligneum jaculum, sagitta, vel ut Eust. vult, fusum, seu lignum jaculi; à Th. κῆλον; V.

Κηλώνειον, ου, τὸ, instrumentum, quo aqua è puteis hauritur.

Κηλωστά, apud Lycophr. sunt lupanaria, à κηλόω; vi. Unde etiam, apud eund. Lycophronem, reperitur sing. neut. κηλωστὸν, οῦ, τὸ, lupanar, &c.

Κἠμαυτὸν, Dor. pro καὶ ἐμαυτὸν, & me ipsum.

Κἠμέ, Dor. pro καὶ ἐμέ.

ΚΗΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, CAMUS, fræni genus, fiscella è viminibus plexa. Haud malè à κάμπτω, quia est flexilis.

Κημόω, ῶ, camum circumpono, apud Xen. de re equestri; unde verbale, κήμωσις, fiscellæ, seu cami circumpositio; Hesych à præced. Them. κημὸς; vide.

Κἤν, Dor. pro καὶ ἐν; sed κ' ἰῶ, pro καὶ ἰῶ.

Κῆνσος, ου, ὁ, census, hoc est, æstimatio bonorum: vox origine Latin.

ΚΗΝΥ'ΣΣΟΜΑΙ, in spectrum, & umbram corporis evanesco; nam κηνυσσόμενον, Hesychius affert, pro εἴδωλον ἐξηβόμενον, &c. à quo verbo, est verbale, κήνυσμα, spectrum, & Umbra corporis; Hesych.

ΚΗ'Ξ vel κήϋξ, avis quædam, larus: quidam κέπφον, exponunt.

Κηξαπίνης, Ion. & Dor. ex καὶ ἐξαπίνης, pro ἐξαίφνης, repente.

Κηπαία, ἡ, sepæa herba, de qua Diosc. l. 3. c. 168. Item κηπαῖος, hortensis; ut σμίλαξ κηπαία, smilax hortensis, apud eund. utrumque à Them. κῆπος; vide.

Κἤπε, Dor. pro καὶ εἶπε.

Κἤπι, Dor. pro καὶ ἐπεὶ, & postquam.

Κηπεία, ἡ, cultura horti; Plat. de leg. & κῆπος, idem quod κηπαῖος, hortensis, & ab eod. Th. κῆπος, V.

Κἤπειτα, Dor. pro καὶ ἔπειτα, & postea.

Κηπεύω, hortum colo, vel in horto colo, aut excolo; item in horto sero; unde κηπεύεσθαι, dicuntur plantæ; apud Theoph. & Athen. l. 2. à quo verbo etiam est verbale κηπευτὸς, hortensis, q. d. in horto satus, vel cultus, &c. Item κηπίον, ου, τὸ, & κηπίδιον, (diminut.) hortulus Thuc. Luc. &c. omnia à seq. Th. κῆπος, hortus; item pecten, & tonsuræ quoddam genus, quod etiam κηπίον appellatur, &c. V.

Κἠπὶ, pro καὶ ἐπὶ ut κἠπὶ νέμειον ζῆνα, ad te Jovem Nemæum, in Epigr.

Κηποκόμος, hortorum curator, hortulanus; ex κῆπος & κομέω, curo, &c. vide sed κηπόκομος, apud Comicos, dicitur, qui tonsuræ quodam genere tondetur; sive qui cæsariam habet certo modo attonsam; Eustath. à κῆπος, & κόμη; V.

ΚΗ'ΠΟΣ, ου, ὁ, hortus, pecten, pubes muliebris. Hinc κηπουρὸς, hortulanus: κηπουρέω, hortum colo: ex οὖρος, custos, & κῆπος. Est & κῆπος, animal simile simiæ.

Κηπουρικὸς, ad hortulanum pertinens; à κηπουρὸς, quod vide in præced.

Κηπωρὸς, vide in præced.

Κηπωρὸς, hortulanus, olitor, horti curam habens vel gerens; ex κῆπος, & οὖρος, custos, (mutatâ scil. ου in ω, per ἔκτασιν) vel à κῆπος, & ὤρα, ἡ, cura, &c. V.

ΚΗ'Ρ, ηρὸς, ἡ, sors, fatum, mors fatalis. Hinc ἀκήριος, & ἀκήρατος, ου, ὁ, ἡ, immortalis, incorruptus: at

Κῆρ, contract. pro κέαρ, ατος, τὸ, COR.

Κῆρα, acc. sing. &

Κῆρας, acc. pl. à κὴρ, sors.

Κηραίνω, interimo, corrumpo, noceo, perimo, &c. Item neutraliter, fatali quodam interitu pereo, miserè pereo, &c. in quibus significationibus, est à κὴρ, sors, fatum, &c. Sed exponitur etiam, animo voluto, animo verso, sollicitè, & anxiè cogito, & sic est, à κέαρ, τὸ, cor, animus, &c. V.

Κηράνθεμον, τὸ, annotatur, Dioscoridi idem esse, quod Aristoteli, l. 9. Hist. c. 40. ἡ κήρινθος, Varroni, erithace, Plinio Cerinthus, &c. anthemidis est species, à κὴρ, & ἄνθος, τὸ, unde ἀνθέω, & ἄνθεμον, &c. V.

Κηρεία, ας, ἡ, fascia propriè sepulchralis, quæ & κειρία & κηρία; à κὴρ, mors.

Κηρεῖαι, fasciæ sepulchrales, dicuntur etiam, fasciæ lecti apud Aristoph. in avib. & Proverb. Solom. c. 7. à sing. præced κηρεία; V.

Κηρέλαιον, medicamentum ex cera & oleo, cui affunditur & succus refrigerans, apud Orib. ex κηρὸς, οῦ, ὁ, & ἔλαια, ἡ, vide.

Κηρέσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, fatalis, noxius, &c. à Th. κὴρ, ρὸς, fatum, &c. V.

Κηρεσσιφόρητος, ου, ὁ, ἡ, fatis agitatus, vel advectus: à φορέω, agito, fero, & κὴρ, sors.

Κηρίαι, lumbrici lati; Erot. à præced. Th. κὴρ, ηρὸς, V.

Κηρία, τὰ, ulcera concreta in modum favi, quæ Ceria dicuntur; Diosc. l. 2. est plur. neut. à singul. κήριον, τὸ; vide.

Κηριάζω, fut. σω, favos confingo, seu construo, favifico; item cerifico, &c. Item purpuræ etiam & murices, quæ salivarium quendam lentorem emittunt, qui concrescens favi similitudinem repræsentat, κηριάζειν dicuntur, apud Aristot. Hist. An. l. 5. c. 15. est à κηρίον, ου, τὸ, favus, cerea cellula, sive domicilium, in quo apes mellificant, &c. V.

Κήρινθον, ου, τὸ; cerinthum, numeratur inter flores æstivos, à Theoph. & putatur id esse, quod Cerinthen vocat Plin. est à Th. κηρὸς; V.

Κήρινος, ου, ὁ, cereus; ut κήρινον πλάσμα, apud Plat. & κήριναι γυναῖκες, ceræ mulierculæ, vel quæ ceris, in fucando corpore, utuntur, apud Philost. Epist. 39. Item κηρίτης, ου, ὁ, cerites, gemma ceræ similis; Plin. utrumque, à κηρὸς, vi. Unde etiam, κηριόομαι, percellor, consternor, propriè pallore cereo perfundor ex metu, &c.

Κηρίον, ου, τὸ, favus: à κηρὸς, cera.

Κηριοποιὸς, qui favos conficit, seu confingit, à præced. κηρίον, τὸ, & ποιέω; V.

Κηριτρεφέων, gen. pl. à

Κηριτρεφὴς, έος, ὁ, ἡ, morti obnoxius, q. d. fato nutritus: à κὴρ, fatum, & τρέφω, alo.

Κηρίφατος, qui morbo (propriè fatali) decessit, fato decedens; Hesych. à κὴρ, ηρὸς, fatum, & φάω, occido; vide.

Κηρογονία, ceræ generatio, ceræ opificium, cerificatio, &c. à κηρὸς, & γονὴ, &c. V.

Κηρογράφος, qui cera, seu ceris pingit; unde verbum κηρογραφέω, ῶ, ceris pingo, & κηρογραφία, pictura, quæ ceris fit; Athen. l. 5. à κηρὸς, & γραφὴ, vel γραφεία, &c. V.

Κηρόδετος, ου, ὁ, ἡ, cera ligatus & compactus: ex κηρὸς, cera, & δέω, ligo.

Κηροδομοῦσα, acc. sing. part. præs. f. g. à κηροδομέω, cellas cereas struo: quod ex κηρὸς, cera, & δομέω, idem quod Th. δέμω, struo.

Κηρόθι, ex corde, adv. contract. κὴρ, cor.

Κηροπήγιον, τὸ, candelabrum, ubi cerei depanguntur: item κηροπαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cerâ concretus, in Epig. utrumque ex κηρὸς, & πήγνυμι; unde præt. med. πέπηγα, &c. vi. Sic κηροπλάστης, qui imagines ex cera fingit, cerarius; Plut. unde κηροπλαστέω, ex ceris fingo, in ceris fingo; Athen. l. 3. Item ceras fingo, de apibus apud Diod. Item κηρόπλαστος, ex cera formatus, cereus, cerâ compactus, &c. ex κηρὸς, & πλάσσω, unde πλάσις, & πλαστὸς, &c. V.

ΚΗΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, CERA: quia χεόμενος ῥεῖ. Hinc κηρόω, cerâ obduco: κηρωτὸς, οῦ, ceratus: κήρινος, ου, cereus: κηρίον, ου, τὸ, favus.

Κηροτρόφος, q. d. mortem; (i. e. τὴν κῆρα) nutriens, & velut, in sinu fovens; lethifer, mortifer, &c. Item ceram; (i. e. τὸν κηρὸν) alens, in Epigr. est ex τρέφω, unde τροφὴ, comp. cum κὴρ, ηρὸς, ἡ, & κηρὸς, οῦ, ὁ, &c. vi. cui etiam compositioni similis est κηριτρεφὴς, qui unà cum lethifero fato alitur, vel qui educatur inter multas duræ sortis miserias, & illis est obnoxius; Hesiod. in Erg. &c. videatur suprà, suo loco.

Κηρουλκὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ad fatum lethiferum trahens, ad funestum fatum rapiens, ὁ εἰς θάνατον ἕλκων, ex κὴρ, ηρὸς, ἡ, & ἕλκω, unde ὁλκὴ, & ὁλκὸς &c. V.

Κηρόφι, vel κηρόφιν, cordicitùs, ex animo, idem quod κηρόθι; id vide.

Κηρόω, ῶ, cerâ obduco, seu circumlino; à Th. κηρὸς, οῦ, ὁ, &c. V.

ΚΗΡΥΒΙΑ, ων, τὰ, folliculi fabarum: q. à κείρω, quia resecantur.

Κήρυγμα, ατος, τὸ, prædicatio: à 1. pers. perf. pass. verbi κηρύσσω. Them. κήρυξ, præco.

Κήρυκε, nom. dual. κηρύκεσσι, dat. pl. Ion. à κήρυξ, υκος, ὁ, præco.

Κηρύκειον, ου, τὸ, legatio, nuntius, & præmium, quod datur præconi, aut quippiam nuntianti, aut vendenti. Item κηρύκειον, vel κηρύκιον, ου, τὸ, caduceus, Scholiastes, Thuc. l. 1. Annotat. κηρύκιον, fuisse lignum rectum, habens duos angues, sibi invicem implicitos, & facies habentes sibi obversas, &c. est ab eodem Th. V.

Κηρύκειος,

Κηρίκει@, ȣ, ad præconem pertinens. Th. κήρυξ, præco.

Κηρυκεύματα, τὰ, præconia; Item κηρύκευσις, munus caduceatoris; Herodot. l. 7. Item merces quæ dabatur præconibus, venditionum, seu auctionum nomine verbalia, à κηρυκεύω, caduceatoris munus obeo, Poll. Item Κηρυκηΐαι, legationes; Herodot. l. 7. omnia, à Th. κήρυξ, υκ@; V.

Κηρυκηΐη, ἡ, Ion. pro κηρυκεία, ἡ, præconis munus: à præced.

Κήρυλ@, ȣ, ὁ, sive κηρύλ@, halcyonum masculus, cærulus avis, est, à κῆξ, vel κήϋξ, idem.

Κήρωθ@, CERUNTHUS, nomen propr.

ΚΗ'ΡΥΞ, υκ@, ὁ, præco: q. à κεράζω, clamo: vel a γῆρυς, vox. Hinc

Κηρύσσομαι, vel --ττομαι, præconio pronuntior, declaror, seu denuntior, &c. Xen. Pæd. 8. Item Κηρύττεσθαι, dicuntur, ea, quæ præconis voce, edicuntur, vel quæ per præconem venduntur, &c. pass. à seq. act. V.

Κηρύσσω, prædico, publico, celebro: imperfect. ἐκήρυσσον, ες, ε, f. ύξω, p. κεκήρυχα. a. 1. ἐκήρυξα, perf. passiv. κεκήρυγμαι, ξαι, κται, a. 1. pass. ἐκηρύχθην, a. 1. part. passiv. κηρυχθείς, έν@, f. 1. passiv. κηρυχθήσομαι, ῃ, εται. Th. κήρυξ, præco.

Κηρυχθῇ, 3. sing. a. 1. sub. pass. &

Κηρυχθῆναι, a. 1. inf. pass. à κηρύσσω, quod vide.

Κηρῶ, gen. Dor. pro κηρȣ᾽ à κηρὸς, ὁ, cera.

Κηρώδης, έ@, ὁ καὶ ἡ, cerosus, cerinus, ceram referens, &c. à Them. κηρὸς; vi. Item, Κήρωμα, τὸ, tabula cerata, in qua antiqui scribebant; item ceratura: item unguentum quod fit, subactâ oleo cerâ, quo in palæstris utebantur athletæ; Plut. unde κηρωματικὸς, ȣ, ὁ, ceromaticus, ceromate unctus, &c. & κηρωματιστὴς, ȣ, ὁ, qui ceromate aliquem ungit, ad certamen palæstricum. Item Κήρωσις, εως, ἡ, materia, ex qua cera conficitur; & κηρωτὸς, ȣ, ὁ, ceratus, cerâ obductus, unde κηρωτὴ ῥοδίνη, ceratum rosaseum apud Diosc. & τὸ κηρωτὸν, cerotum; medicamenti genus, sic dictum, quòd magnâ ex parte cerâ constet, &c. omnia verbalia, à κηρόω, & Th. κηρὸς; &c. V.

Κήτει@, ȣ, cetaceus, exponitur & magnus: à κῆτ@.

Κήτημα, τὸ, caro thyni, quam salarii condiunt sale: Item κητήνη, ἡ, navigium, ceti instar, magnum; utrumque à κῆτ@, τὸ; vi. Unde etiam κητεία, ας, ἡ, captura cetorum, apud Athen. l. 7.

ΚΗ˜ΤΟΣ, ε@, τὸ, CETUS, balæna: q. à κεῖμαι, quia jacet ut moles: κητεία, locus, ubi tales pisces capiebant.

Κητώ, έ@, ἡ, nomen mul.

Κητώδης, ε@, ὁ καὶ ἡ, & κητῶ@, & κητώεις, sive κήτει@, cetaceus, qui è cetorum genere est, ut κητώδεις ἰχθύς, pisces cetacei: Sic τὰ κητώδη, dicuntur, quæ cetacei generis sunt, seu quæ cetorum genere continentur, &c.

Κηὖ, Dor. pro καὶ εὖ, & benè.

Κήϋκα, acc. sing. à

Κήϋξ, υκ@, ὁ, nomen regis.

Κήϋξ, ceyx, seu cerylus, &c. Vide suprà in κηρύλ@.

Κῆφ᾽ ὅτι, Dor. pro καὶ εἶφ᾽ ὅτι, & εἶφ᾽, pro εἶπε, dixit.

Κῆφα, Dor. pro καὶ ἔφη; vel καὶ εἶπε.

Κηφᾶς, ᾶ, ὁ, nomen Apostoli. Syr. Petrus.

ΚΗΦΗ'Ν, ῆν@, ὁ, fucus: ex apum genere, dativ. plur. κηφήνεσσι, pro κηφῆσι.

Κηφήνιον, fucus parvulus, seu fœtus fuci, &c. Aristot. Hist. An. l. 8. est deminut. à Them. præceden. κηφὴν; vide.

Κῆφθε, Dor. Ion. & Æol. pro καὶ ἧφθη, accensa est, 3. sing. a. 1. pass. verbi ἅπτω, accendo; quod vide.

Κηφισίδι, dat. sing. à Κηφισὶς, ίδ@, ἡ, Cephisis, lacus.

Κῆχ@, Dor. pro πῆχ@, à πῆ, quo?

Κηώδης, fragans, propriè, ex suffitu, ex aromatis, quæ cremata; Il. ζ, ex καίω, uro, & ὄζω, oleo, &c. Unde ὀδώδη, odor, &c. V.

Κηώδης, ε@, ὁ, ἡ, &

Κηώεις, εντ@, benè olens, fragrans: à κηώεις, quia odoris causâ accenduntur.

Κιβδηλεία, ἡ, scoriæ admistio, adulteratio quæ fit scoriæ admistione, propriè, de metallis: Item Metaph. quævis adulteratio, coruptela, & depravatio; Plat. de leg. l. 11. Item Κιβδηλεύω, scoriam admisceo, adultero; Aristot. Eth. 9. c. 3. Metaph. corrumpo de pravo; unde verbale, κιβδήλευμα, τὸ, cui scoria admista est, seu quod adulteratum est: Item adulteratio, &c. Sic κιβδηλία, ἡ, vitium, quo metallum aliquod laborat, quum probè defœcatum non est: Item pro ipsa scoria, & metallorum fæce: Item Metaph. improbitas, pravitas, &c. Aristoph. in avib. Unde κιβδηλιάω, palleo; i. e. ὠχριάω, Hesych. Suid. putatur ducta esse Metaphora, vel ab auri minimè probi, vel à luti colore, Aristot. Probl. 2. omnia, à seq. Th. κίβδηλ@; V.

ΚΊΒΔΗΛΟΣ, ȣ, ὁ, ἡ, cui scoria immixta est: Metaph. non sincerus, fucatus: q. à κίβδης, quod vide: superlat. κιβδηλότατ@ ἀκίβδηλ@, ȣ, ὁ, ἡ, purus, sincerus.

Κίβδης, lutum, nempe metallorum scoria, item improbus.

ΚΙ'ΒΙΣΙΣ, ι@, ἡ, pera, sacculus: ubi κεῖται βόσις, ubi victus reconditur. Hinc & κίβ@, arca.

ΚΙΒΩ'ΡΙΟΝ, ȣ, τὸ, fructus fabæ Ægyptiacæ, & genus poculi, quod ex illo fructu fieri cœptum.

Κιβώτιον, ȣ, τὸ, arcula, capsula, scriniolum; Plut. & Aristoph. est deminut. à κιβωτὸς; V.

Κιβωτοποιὸς, qui arcas, seu cistas conficit, arcarum fabricator; Poll. ex κιβωτὸς, & ποιέω; V.

ΚΙΒΩΤΟ'Σ, ȣ, ἡ, arca, cista, capsa: q. à κίβ@, vide in κίβισις.

Κιγκλίζεσθαι, motu succuti, crebro motu agitari; apud Theocr. verò, de pathico Cinædo, tremulum crissare, seu cevêre, Idyll. 5 vide Schol. est pass. à seq. κιγκλίζω; V.

Κιγκλίζες, 2. sing. imperf. Dor. pro ἐκιγ-κλίζες, movebaris, à

Κιγκλίζω, agito, Dor. pro κινέω, à κίγκλ@, quod vide.

Κιγκλὶς, ίδ@, ἡ, cancelli, vel foramen per quod immittitur clavis. Th. κλείω, claudo.

Κίγκλισις, & κιγκλισμὸς, crebra, & levis agitatio, succussio, &c. verbalia, à præced. κιγκλίζω; vide.

ΚΙ'ΓΚΛΟΣ, ȣ, ὁ, avis quædam, quæ & κίγκαλ@ dicitur ex eo, quia crebro caudam κινεῖ, movet: hinc κιγκλίζω, agito.

ΚΙ'ΔΑΡΙΣ, εως, ἡ, pileus regius: scribitur & κίταρις.

Κιδαφεύω, malitiosè & vafrè ago, more scil. vulpino; à Th. κιδάφη; V.

ΚΙΔΑ'ΦΗ, ης, ἡ, vulpes: aliter κίδαφ@; vide κίναδ@.

Κίδαφ@, & κιδάφι@, adject. dolosus, subdolus, fraudulentus, astutus, &c. à præced. Them. κιδάφη; V.

Κίδνημι, dissipo, dispergo; unde passiv. κίδναμαι, dissipor, dispergor, diffundor, &c. Il. θ. & ψ. est idem quod κεδάω, & hoc idem cum, & pro Them. σκεδάω; V.

Κίε, Ion. pro ἔκιε, imperf. vel a. 2. verbi κίω, eo, accurro, per Metath. pro ἵκω.

ΚΙΘΑ'ΡΑ, ας, ἡ, CITHARA, κίθαρις, εως, ἡ, idem, lyra, κιθαρίζω, citharâ ludo: κιθαριστὴς, ȣ, ὁ, citharista: & Hinc Angl. Gittern, & Cittern.

Κιθάριζεν, personabat, 3. sing. imperf. Ion. à

Κιθαρίζω, citharâ cano, fut. ίσω, a. 1. imperat. κιθάρισον. Them. κιθάρα, cithara.

Κιθάριον, ȣ, τὸ, parva cithara, diminut. à κιθάρα, vel κίθαρις; V.

Κίθαρις, vide in κιθάρα, cithara.

Κιθάρισις, εως, ἡ, citharæ pulsatio, citharæ cantus; Item κιθάρισμα, τὸ, citharæ pulsatæ sonus, & κιθαρισμὸς, ȣ, ὁ, idem citharæ sonus, &c. Omnia verbalia à præced. κιθαρίζω; V.

Κιθαριστήρι@, ȣ, ὁ, unde κιθαριστήριοι αὐλοὶ, tibiæ quibus citharæ accinebatur; Athen. l. 4. 14. Item κιθαριστικὸς, ȣ, ὁ, ad citharistam pertinens: Item peritus citharam pulsandi; Plat. de leg. unde κιθαριστικὴ, sub. τέχνη, ars citharistarum, scientia, seu ars pulsandi citharam; Item κιθαριστεία, ἡ, citharistria; Athen. &c. Omnia, à κιθαρίζω, præced. & κιθαριστὴς seq. &c. V.

Κιθαριστὴς, ȣ, ὁ, CITHARISTA, in pl. οἱ κιθαρισταὶ &

Κιθαριστὺς, ύ@, ἡ, ars pulsandi citharam: à κιθάρα, cithara.

Κίθαρ@, ȣ, ὁ, piscis citharus; Apollini sacer: q. à κιθάρα.

Κιθαρῳδέω, ῶ, citharâ cano, vel citharam pulso, eique accino; Plut. Item κιθαρῳδία, ἡ, citharadica modulatio, citharæ cantus: Item κιθαρῳδικὸς, ȣ, ὁ, citharædicus, seu citharæ accommodus; Aristoph. in Ran. omnia, à seq. κιθαρῳδὸς, pro quo etiam dicitur κιθαραοιδὸς, qui citharâ canit, vel citharæ accinit: Item citharæ pulsandæ, eique accinendi, peritus; Aristoph. in vesp. & Plut. &c. V. comp. in seq.

Κιθαρῳδὸς, ȣ, ὁ, CITHAROEDUS: ex κιθα-

ex κιθάρα, & ᾠδὸς, cantor. Them. ἀείδω, cano.

Κιθαῤῥῶ, citharœdum facio. Comicè ficta vox, à κιθάρα.

Κιθῶν, ῶνος, ὁ, Ion. pro χιτὼν, ῶνος, quod vide.

ΚΙ'ΚΙ, εως, τὸ, CICI, plantæ nomen. Lat. ricinus.

Κίκινον, ἔλαιον, oleum quod ex fructu cici arboris exprimitur; Galen. & Plinius, à præceden. Themate, κίκι; vide.

ΚΙ'ΚΙΝΝΟΣ, ου, ὁ, CINCINNUS, circus: quasi à κυκᾶν, confundere.

ΚΙΚΚΑΒΑ'Υ, vox noctuarum.

Κικκάβη, κόραξ, noctua, CICUMA: à præced.

Κικκὸς, οῦ, ὁ, gallus: videtur à sono ita dici & Angl. chick.

Κικλήσκε', pro κικλήσκουσα, vocans, præs. part. f. g. à

Κικλήσκω, Poëticè pro καλέω, voco.

Κικλισμὸς, οῦ, ὁ, risus, cachinus, &c. pro quo suprà κιγκλισμὸς; id vide.

Κικράω, fut. ήσω, misceo, idem quod κεράω, sive κρῶ, inusit. ex eoque per reduplicationem factum; à Them. κεράννυμι; V.

Κικυμὶς, idem quod præced. κικκάβη, noctua; (Item κίκυμος, & κίκυβος; Hesychio λαμπτὴρ; Item γλαῦκος, glaucus,) unde verbum, κικυμώσσειν, vel κικυμώττειν, cæcutire; id est, τυφλώττειν, Suid. sed ab Hesychio expon. δυσβλεπεῖν; i.e. ægre videre, acie oculorum esse debili, & hebete, &c. Omnia à præceden. Themate. κικκαβαῦ; vide.

ΚΙ'ΚΥΣ, υος, ἡ, vires, robur: q. à κίω, moveo.

Κικύω, valeo, viribus polleo: Item accelero, propero, festino, &c. à præced. Them. κίκυς; V.

Κιλικία, ας, ἡ, nomen regionis, à Cilice filio Phœnicis: &

Κιλίκιον, ου, τὸ, CILICIUM, vestis ex hircis Ciliciæ villosioribus: Item,

Κιλίκειος, pertinens ad Cilices; ut κιλίκειοι ἄρτοι, Hesychio teste dicuntur, οἱ ῥυπαροὶ καὶ μεγάλοι; quòd tales in Cilicia panes fieri solerent, è farina, per cribrum, seu saccellum, non transmissa, sed mixta furfuribus. Sic κιλίκιοι τράγοι, hirci & hispidi, seu villosi hirci; quoniam tales in Cilicia provenire dicuntur; hinc κιλίκια vocantur, quæcunque ex pilis confecta constant. Item κιλίκιος, (sive κίλιξ) ὄλεθρος, i.e. πονηρὸς; Cilicium exitium, i.e. crudele & immane, & κιλίκιοι τιμωρίαι; i.e. πικραί, latrones enim crudelissimique homines fuisse perhibentur Cilices; unde κιλικίζεσθαι, est improbum esse, i.e. κακοηθίζεσθαι; à Cilicibus populis, de quibus etiam proverbium extat, Cilix, haud facile verum dicit, undè κιλικισμὸς, ου, ὁ, cædes & præcipuè φόνος ἐκ παροινίας; i.e. cædes, ex temulentia, Suid. ex Theopompo: Item κίλιξ μῦθος, Cilissa fabula, &c. item κίλισσα, ἡ, quæ est ex Cilicia, &c. omnia à seq. Th. κίλιξ; V.

ΚΙ'ΛΙΞ, ικος, ὁ, ἡ, Ciliciâ oriundus.

Κίλλα, ης, ἡ, nomen propriè regionis.

ΚΙΛΛΙ'ΒΑΝΤΕΣ, ligna, quibus defessi clypeos sustentabant: à κίλλος, quod vide, & βάσις, asinina basis, quæ aliquid sustinet instar asini.

Κιλλακτὴρ, agaso; παρὰ τὸ ἄγειν τὸν κιλλὸν; Hesych. Item κίλλος, asininus, fuscus; ut κίλλιον χρῶμα, color asininus, sive fuscus; Poll. l. 7. à Th. seq. κιλλὸς; vide.

ΚΙΛΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, asinus apud Dores.

ΚΙΜΒΕ'ΡΙΝΟΝ, ου, τὸ, vel ut alii κιμβαρικὸν, & κιμβερικὸν, vestimenti pretiosi genus: an à Cimbria aut Cimmerio oppido Asiæ?

ΚΙ'ΜΒΕΞ, seu κίμβιξ, κος, ὁ, animalculum e vesparum, vel apum genere; item parcus, sordidus.

Κιμβία, Hesych. i.e. σφηκία, vespulæ, vesparumque fœtus, recens adhuc à partu; Item, sordes nimis tenax, & restricta parsimonia, &c. à præced. Th. κίμβιξ; V.

ΚΙΜΩΛΙ'Α, ας, CIMOLIA, terra, ex insulâ Cimole.

ΚΙΝΑ'ΒΡΑ, ας, ἡ, canum cibus; item fœtor quem caprarum alæ reddunt, & generaliter, fœtor, qu. à κυνῶν βορᾶς.

Κιναβράω, oleo, fœteo, à præced.

Κινάβρευμα, purgamentum fœtens, Hesych. est à præced. κιναβράω, (quod etiam dicitur κιναυράω,) propriè, hircum oleo, seu ex alis fœtorem emitto, &c. V.

Κινάδιον, vulpecula, diminut. à præced. Th. κίναδος, &c. V.

ΚΙ'ΝΑΔΟ'Σ, εος, τὸ, & ου, ὁ, vulpes apud Siculos, astutus: q. à κινεῖσθαι ἄδην. Est & κίνδαφος, vulpes: & κινάφη, & κίδαφος.

Κιναθίζω, idem quod & à Th. κινέω, moveo, &c. V. (Item, idem quod μινυρίζω, id V.) Unde κινάθισμα, τὸ, fragor, seu strepitus multitudinis; seu motus, & strepitus, qui à pluribus, unum in agmen congregatis, cietur; ut κινάθισμα, οἰωνῶν, motus strepitusque avium, confertim volantium, &c. vide.

Κινάμωμον, ου, τὸ, cinamomum vide κιννάμωμον.

Κίναιδος, cinædus, pathicus, mollis: Item puer meritorius, ita dictus ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ αἰδοῖα, sive τὸ αἰδῶ, i.e. τὸ αἰδοῖον, vel quasi κενὸς αἰδοῦς, Plut. in Polit. Sic etiam dicitur gemma, quæ Erythræus lapillus appellatur; Arrian. unde nomen subst. κιναιδία, cinædica obscœnitas, sive impuritas, aut impudicitia; Æschin. & verbum, κιναιδίζομαι, cinædicè me gero; impuritate, & obscœnitate cinædos imitor; unde verbale, κιναίδισμα, τὸ, obscœnitas cinædica; apud Eust. Item κιναίδιον, τὸ, ivicula quæ & ἴυγξ dicitur, teste Hesych. παρὰ τὸ κινεῖν τὸ αἰδοῖον, unde & σεισοπυγὶς dicitur, Latinè Motacilla, &c. omnia, ex κινέω, & αἰδὼς, ἡ, undè αἰδοῖον, &c. V.

Κιναιδολόγος, turpiloquus, cinædicâ impudentiâ, in loquendo, utens; Athen. lib. 14. ex κίναιδος, & λόγος, &c. Vide.

Κιναυράω, vide suprà, in κινάβρευμα.

Κινδαλισμὸς, lusus qui fit paxillis, à κίνδαλοι, οἱ, clavi, paxilli, à sing. κίνδαλος; V.

ΚΙ'ΝΔΑΛΟΣ, ου, ὁ, clavus, paxillus: q. à κινεῖν, quoniam mobilis.

Κίνδαξ, agilis, mobilis: à κινέω, moveo.

Κινδύνευμα, ατος, τὸ, periculum, facinus audax: à perf. pass. seq.

Κινδυνεύω, periclitor: f. εύσω, p. κεκινδύνευκα à

ΚΙΝΔΥ'ΝΟΣ, ου, ὁ, periculum: q. à κινῶ & δέος vel δύω, movet enim metum & mergi facit; vel ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰς ὀδύνας, dolores sc. excitans. Hinc κινδυνεύω, periclitor κινδυνώδης, εος, ὁ, ἡ, periculosus: ἀκίνδυνος, ου, ὁ, ἡ, vacuus à periculis: ῥιψοκίνδυνος, ου, ὁ, ἡ, qui se in pericula præcipitat.

Κινδυνευτὴς, οῦ, ὁ, periclitator, qui periclitari solet, aut amat. Thucid. lib. 1. Item, κινδυνευτικὸς, qui facilè se offert periculo; Aristot. verbalia, à κινδυνεύομαι, in periculum adducor; idem quod κινδυνεύω, à Them. κίνδυνος, &c. vi. Undè etiam κινδυνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, periculosus, Herodian. l. 4. &c.

Κινείσθω, moveatur, 3 sing. præs. imperat. pass. à κινέω, moveo.

Κινεῦ, Doricè & Æolicè, pro κινοῦ, move, præsentiv. imperat. pass. à

Κινέομαι, οῦμαι, moveor, &c. Item κινεῖσθαι, dicuntur etiam semina, quum, producendi tempore appetente ad germinandum incitantur; Theophr. de caus. Pl. l. 1, c. 7. ab act. seq. κινέω, &c. V.

ΚΙΝΕ'Ω, moveo, fut. ήσω, p. κεκίνηκα, a. 1. ἐκίνησα, a. 1. pass. ἐκινήθην, ης, η. Hinc κινδυνώνησις, εως, ἡ, motus: κινητὴς, οῦ, ὁ, motor: ἀκίνητος, ου, ὁ, ἡ, immobilis.

Κινηθέντος, gen. sing. a. 1. part. passiv. præced.

Κινηθμὸς, οῦ, ὁ, motus: Poët. pro κίνησις, Them. κινέω, moveo.

Κινήσας, αντος, a. 1. part. activ. ejusdem verbi.

Κίνημα, τὸ, motus, quo viz. aliquid movetur: Item, motus, perturbatio; Polyb. l. 3. Item, κίνησις, εως ἡ, motus, motio, commotio; tam in passiva quam in activa significatione; apud Luc. Aristot. & Plut. Sed dicitur etiam, de tumultu reipublicæ, aut plebis, sive, exercitûs, ut & κίνημα, apud Thucid. & Herodian. verbalia ab eodem κινέω; unde etiam, κινητέος, movendus; Aristoteles in Politicis, &c.

Κινητὴρ γαίας, quassator terræ: Periphrasis Neptuni.

Κινητήριον, ου, τὸ, quo movere aliquid possumus, incitamentum, per Sync. dicitur etiam quo tinctores, pannum inter tingendum, agitant, & versant, ut meliùs intingatur; Item, κινητὴς, οῦ, ὁ, motor,

motor, qui mover, &c. Sic, κινητὸς, ὃ, ὁ, qui movetur, mobilis; Aristot. Eth. 5. c. 7. & κινητικὸς, ὃ, ὁ, movendi vi præditus, cui, movendi facultas, inest, Diosc. Item, turbulentus, seditiosus, i.e. qui motibus excitandis studet; Polyb. 2. & 3. & interdum, passivè, mobilis; apud Plut. de primo frig. &c. Omnia verbalia, ab eodem.

Κινητικώτατα, pl. num. n. g. superl. grad. a κινητικὸς, ὃ, movendi vi præditus. Th. κινέω.

Κιντίνδα, ἡ, Poll. ludum esse dicit, quo sese osculabantur, &c. Ab eodem verbo.

ΚΙ'ΝΝΑ, ης, ἡ, genus graminis in Ciliciâ.

ΚΙΝΝΑ'ΒΑΡΙ, εως, τὸ, CINNABARI; item coloris genus, vulgo κόκκινον, rubia.

Κινναβάρινον χρῶμα, cinnabarinus color, apud Aristot. Item, κινναβάρινον ῥύγχος, apud Athen. l. 9. (de perdicibus) rostrum cinnabaris, seu minii, in modum, rubens, cinnabarino colore tinctum; sic, κινναβάρινον κολλύριον, cinnabarium, seu, cinnabarinum collyrium, Gal. Utrumque à Th. præced. κιννάβαρι, τὸ, vel, κιννάβαρις, εως, ἡ, &c. V. Unde etiam verbum, κινναβαρίζω, colore, cinnabarin imitor; seu, cinnabaris colore sum, apud Diosc. l. 5. &c.

Κιννάβευμα, τὸ, idem quod seq. Th. κίνναβος; exemplar scil. quod sibi Plastes proponit, in effingendo alicujus simulachro; unde ἀπὸ κινναβευμάτων prodire, dicit Aristoph. quæ nonnulli prodire aiunt ex ipsis typis, & formis officinarum; h.e. recens esse edita, &c.

ΚΙ'ΝΝΑΒΟΣ, ε, ὁ, exemplar, proplasma recens editum.

ΚΙΝΝΑ'ΜΩΜΟΝ, ε, τὸ, CINNAMOMUM.

Κινναμώμινον μύρον; unguentum de cinnamomi radice; Athen. l. 5. est à Th. præced. κιννάμωμον, quod etiam scribitur simplici ν, κινάμωμον, & κιναμωμίς; frutex scil. brevis & surculosus, cujus dos omnis in cortice est; item, avis quædam, de qua vide Aristot. & Plin.

Κινέσης, gen. sing. f. g. præs. part. act. à κινέω, moveo. f. ήσω. præs. part. κινέων, εσα, ον.

Κίνυμαι, moveor, Il. δ. & κ. est pass. à seq. κίνυμι; V. Unde etiam, κινύσσω, idem quod κίνυμαι; Eust. à quo verbale κίνυγμα, τὸ, simulachrum aërium, inquit Eustath. legitur apud Æschyl. &c.

Κίνυμι, idem quod κινέω, moveo, agito; in præs. pass. κίνυμαι, moveor; unde κίνυντο, in 3. pl. imperf. Ion.

Κινύρα, ας, ἡ, cithara: q. ἀπὸ τῦ κινεῖν τὰ νεῦρα à

ΚΙΝΥ'ΡΟΜΑΙ, lamentor, lugubri voce queror.

Κινυρὸς, ά, ὸν, lamentabilis, querulus, funestus: à præced.

Κινύρα, ἡ, musici instrumenti, seu, citharæ, genus, querulas, & lamentabiles, pulsatu, reddens voces; Joseph. in Antiq. Jud. quidam tamen derivant ἀπὸ τῦ κινεῖν τὰ νεῦρα, à movendo seu pulsando nervos, &c. Est ab eodem præced. κινύρομαι, V.

Κνώπετα, τὰ, Hesychio sunt κνώδαλα θηρία; feræ bestiæ; ita dict. quasi κινώπετα, παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ κινεῖσθαι, &c. Quasi ex κινέω, & πέδον, vide.

Κιόνιον, ε, τὸ, Diosc. l. 2. c. 6. κιόνια vocari scribit, purpurarum buccinarumque medias partes, circa quas, veluti columellam, testæ volumen claviculatim, intorquetur, &c. Cionia dicuntur purpurarum, seu, buccinorum mediæ illæ partes, &c. Item, κιονὶς, ίδος, ἡ, est oris columella, quæ & κίων, & γαργαρεὼν; Lat. gurgulio, & uva, dicitur; carnosa scil. quædam particula, in summa oris parte dependens, quæ apparet, cùm, ore aperto, lingua rudiculâ deprimitur; hæc aliquando inflammatur, aliquando laxatur, &c. Item, κιονίσκος, diminut. columella; i.e. parva columna, apud Athen. l. 12. &c. Quæ omnia derivantur à κίων, ονος; columna, &c. V.

Κιονόκρανον, (idem quod ἐπίκρανον,) caput columnæ; ex κιὼν, & κράνον, vide.

Κιοίτην, irent, 3. dual. opt. à κίω, vado.

Κίον', pro κίονα, acc. sing. &

Κίοσιν, columnis, dat. pl. à κίων, ονος, ὁ, ἡ, columna.

Κιῦσαι, euntes, nom. pl. part. præs. f. g. à κίω, eo. Sunt qui a. 2. esse velint pro ἰὼν, ἰῦσα, ab εἶμι, eo,

ΚΙΡΚΑΙ'Α, ας, ἡ, herbæ nomen.

Κιρκέω, sic scribitur apud Gal. l. 7. simpl. præced. Th. κιρκαία; circæa; herba, quæ & δίρκαια nominatur, inquit Diosc. l. 3. c. 134.

Κίρκη, ης, ἡ, & Dor. Κίρκα, CIRCE, nomen sagæ.

Κιρκήσια, τὰ, Circensia, seu, Circenses ludi; qui dicti putantur, à circo, seu, circulo, in quo celebrabantur & spectabantur; à seq. Th. κίρκος, vide.

ΚΙ'ΡΚΟΣ, ε, ὁ, CIRCUS, CIRCULUS: locus in orbem rediens. Est & species accipitrum: unde fortasse Angl. Quirk.

Κιρκόω, ῶ, annulo, aut vinculo, in orbem ducto, ligo, & astringo; apud Æsch. Prom. est verbum, à præced. Th. κίρκος, V.

Κίρνα, Ionicè, pro ἐκίρνα, 3. singul. imperf. à

Κιρνάω, misceo: f. ήσω. Th. κεράννυμι, seu κεράω, idem.

Κίρνη, pro ἐκίρνη, 3. sing. imperf. à κίρνημι, quanquam nonnulli Doricum esse malint pro ἐκίρνα, verbi præced.

Κίρνων, 1. sing. vel 3. pl. imperf. verbi κιρνάω, quod vide.

Κίρραθεν, ἐκ τῆς Κίρρας, è Cirrhâ.

Κιρρὰς, άδος, ἡ, fulva, lutea, &c. Est adject. fœm. à masc. Th. seq κιρρὸς; i.e. μήλινος, species rubii, seu, rufi coloris; nam tria dicuntur esse vini genera; nigrum, album, melinum, quod vocant κιῤῥόν. Galenus ea vocat οἶνον κιῤῥὸν, λευκὸν, μέλανα; & dicit affinem hunc colorem esse, τῷ ξανθῷ, flavo, &c.

Κιῤῥὶς, species accipitris & piscis: à κιῤῥὸς, colore.

ΚΙ'ΡΡΟΣ, ὃ, fulvus seu gilvus: qu. à καίω, u. o.

ΚΙΡΣΟ'Σ, ὃ, ὁ, varix, cum venâ à multo sanguine dilatatur: qu. à κιῤῥὸς colore: dicitur & κρισός.

Κίρσιον, cirsium, herba, de qua Diosc. l. 4. c. 119. Item, κιρσόω, dilato, more varicum; seu, in varicem dilato; item, κιρσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, (idem quod κιρσοειδὴς, ab εἶδος, τὸ, V.) varicis speciem gerens, varicum modo tumens; varicosus, &c. à Th. κιρσὸς, V.

Κιῤῥοειδὴς, fulvo, seu, gilvo similis; Diosc. l. 3. à Th. κιῤῥὸς & εἶδος, τὸ, &c. V.

ΚΙ'Σ, κιὸς, ὁ, vermis, qui in ligno, frumentove, nascitur. Hinc ἄκιος, non corrosus à vermibus. Est &

Κὶς, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. durus.

ΚΙ'ΣΣΑ, & Att. κίττα, ης, ἡ, pica, avis garrula, gulosa, &c. Et sumitur pro fastidio ciborum appetitu absurdorum, & pro malaciâ.

Κισσάμπελος, est herba quædam; species scil. convolvuli herbæ, de qua Diosc. l. 4. c. 39. περὶ ἐλξίνης; ex κισσὰ & ἄμπελος, V.

Κισσάνθεμον, herba quædam: altera scil. tuberis terræ; i. e. κυκλαμίνε species, Cissanthemos, κυκλάμινος ἑτέρα; κισσόφυλλον etiam dici, scribit Diosc. l. 2. c. 195. Cujus ait ἄνθη λευκὰ καὶ εὐώδη, sed legend, εὐειδῆ, i.e. speciosa; ut legit & transtulit. Plin. l. 25. c. 9. ex κισσὰ & ἄνθεμον, τὸ, V.

Κισσαρος, pro κισσὸς, hedera, apud Exot. ex Hippocr.

Κισσάω, f. ήσω, picâ laboro, cupio, concipio: à præced.

Κισσεὺς, videtur dici Διόνυσος, quòd hederâ redimiri amet, seu, quòd, hederâ delectetur; à seq. Th. κισσὸς, V.

Κισσήεις, εντος, ὁ, hederaceus; Nicand. Item, κισσήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, hederâ instructus, vel, densus; Soph. in Antig. Utrumque à Th. κισσὸς, vide.

Κίσσηρις, εως, ἡ, pumex, lapis tanquam à verme perrosus. Th. κὶς, vermis.

Κισσηρώδης, εως, ὁ καὶ ἡ, pumicosus, ad pumicem proximè accedens; à præced. κίσσηρις, εως, ἡ, à Th. κὶς, vide.

Κισσοβαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, hederaceo colore tinctus, ex κισσὸς & βαφὴ, ἡ, à βάπτω, &c. V.

Κίσσινος, ε, ὁ, hederaceus; i. e. ex hedera confectus, ut, κίσσινος στέφανος, apud Athen. l. 5. Item, κίσσιον, hederula; utrumque à seq. Th. κισσὸς, vide

Κισσύβιον, poculum è ligno hederaceo, hederaceum poculum, apud Athen. l. 1, & Hom. Od. ι. & π. &c. à Th. κισσὸς, V.

Κισσοειδὴς, hederæ similis, vel, hederæ speciem gerens, hederaceus; Diosc. l. 2. ex κισσὸς & εἶδος, τὸ, V Sic, κισσο-

κισσοκόμης, ου, ὁ, hederâ comans; i.e. hederaceâ fronde redimitus; Hom. hymno in Bacchum; ex κισσὸς & κόμη, V.

ΚΙΣΣΟ'Σ, & Att. -ττὸς, οῦ, ὁ, hedera: hinc κισσήρης, hederâ redimitus.

Κισσοςέφανος Βάκχος, Bacchus hederâ coronatus, in Epigr. ex κισσὸς & στεφάνη, vel στέφανος; à Th. στέφω, vide.

Κισσοφερὴς, έος, ὁ, ἡ, qui capite gestat hederam: à praced.

Κισσοφόρος, seu κιττοφόρος, hederam gerens, hederaceam frondem gestans, &c. Unde, κισσοφορέω, sive κιττοφορέω, hederam gero, vel, hederæ fronde, corymbisve, redimitus sum; ut bacchantes; Plut. de educ. lib. ex κισσὸς, & Atticè κιττὸς; & φέρω, unde φόρος, &c. V.

Κισσοχίτων, hederaceâ indutus tunicâ, hederâ, velut tunicâ, amictus; Orph. de lapid. ex κισσὸς, & χιτὼν, V.

Κισσόω, hederâ, orno, seu, corono; Euryp. à Th. κισσὸς, V.

Κισσύβιον, ου, τὸ, poculum è ligno hederaceo, Th. κισσὸς, hedera.

Κισσώδης, hederaceus; ad hederam proximè accedens, &c. Atque sic, est à Th. κισσὸς, V. Item, κισσώδης, sive κιττώδης dicitur mulier ἡ κισσῶσα, quæ malaciâ, seu, picâ, prægnantibus familiari, laborat, consuetos cibos fastidiens, & res insolitas & absurdas appetens; Diosc. l. 5. c. 12. & sic, est à κισσάω, ῶ, fastidio ciborum, & multiplici insolentium rerum appetitu, laboro; à Th. κίσσα, & Atticè κίττα, ἡ, pica; item, fastidium consuetorum ciborum, & absurdorum, vel, insipidorum appetitus; malum proprium mulierum prægnantium; Latinè etiam, pica; item, malacia, dicta.

ΚΙ'ΣΤΗ, ης, ἡ, CISTA, capsa, ex vimine propriè: qu. à κεῖσθαι.

Κιςὶς, ίδος, ἡ, capsula, idem quod præced. Th. κίςη, vas scil. è vitili sæpe textum, vel, ligneâ quâpiam materiâ confectum, &c.

ΚΙ'ΣΤΟΣ, ου, ὁ, vel κίσθος, fruticis genus

Κιςοφόρος, cistifer, qui cistam, seu, capsulam gestat; Suid. Item, nummi species, sic dicti à canephoris virginibus, quæ Palladi ministrabant; seu, ab imagine alicujus, qui cistam ferebat, in eo expressâ; apud Cic. & Liv. à Th. κίςη, cista, & φέρω, unde φόρος, &c. V.

Κίταρις, citaris, ornatus capitis, tiara; est idem cum, & pro κίδαρις, pileus regius, &c. V. Sed scribitur etiam, cum duplice τ, κίτταρις, &c.

ΚΙΤΡΙ'Α, ας, ἡ, CITRIA arbor, seu malus Medica.

Κίτριον, sc. μῆλον, pomum citrium: à præced.

Κιττοβίζω, picæ vocem edo, seu, imitor; Poll. l. 5. c. 13. tit. de avium vocib. est à Th. κίττα, Atticè, pro κίσσα, &c. V.

Κιττὸς, hedera: vide κισσός· at

Κιττὸς, ἡ, ὸν, bonus, a, um, Laconicè.

Κιτῶνα, acc. sing. Dor. pro χιτῶνα, à χιτὼν, quod vide.

Κιχάνω, idem quod κιχέω, invenio, assequor: f. ήσω. a. 2. ἔκιχον, ες, ε. a. 2. inf. κιχεῖν.

Κιχείη, deprehenderet, 3. sing. præs. opt. à κίχημι, ut τιθείη, à τίθημι, unde & κιχείς. Sunt qui velint esse 3. sing. sub. à κιχείω, Poët. pro κιχέω, deprehendo: sed tum ι deberet subscribi.

Κιχείημεν, εῖτε, εῖεν, in pl. præs. opt. per Syncop. Att. pro κιχείημεν, είητε, είησαν, verbi κίχημι, assequor.

Κιχείω, (metri gratiâ, inserto iota) comprehendo; idem cum, & pro, Th. seq. κιχέω, assequor; quod plerumq; de eo, qui cursu, & pedum pernicitate, aliquem assequitur, &c. Unde etiam passivæ formæ, κιχέομαι, κιχάνομαι, ac κίχημαι; activè itidem usurpantur, pro, assequor, corripio, & occupo, &c. Il. λ. Item, deprehendo, offendo, invenio; Il. χ. Od. ξ. &c.

ΚΙΧΕ'Ω, κιχάνω, & κίχημι, invenio, assequor, comprehendo: qu. à χῶ, capio, & κίω, eo: f. ήσω. p. ηκα. a. 2. ἔκιχον. Hinc ἀκίχητος, ου, ὁ, ἡ, quem assequi & comprehendere non possumus.

Κίχῃ, apprehendat, 3. sing. a. 2. sub. à κιχέω, assequor.

Κιχήμεναι, a. 2. inf. Dor. pro κιχεῖν, verbi κιχάνω, vel κιχέω, invenio: f. κιχήσω. a. 2. ind. ἔκιχον. a. 2. inf. κιχεῖν, Dor. κιχέμεναι, & Ectasi Poët. κιχήμεναι.

Κιχήμενος, η, ον, assecutus, præs. part. pass. verbi κίχημι, idem quod κιχέω.

Κιχήσας, assecutus, a. 1. part. act. &

Κιχήσατο, 3. sing. a. 1. m. Ion. verbi κιχέω, assequor.

Κίχησις, εως, ἡ, assecutio, deprehensio, comprehensio, &c. Hesych. Verbale, ab eod. verbo, κιχέω, vel, κιχέομαι, &c. V.

Κιχήσομαι, assequar, deprehendam: f. à κιχέομαι, idem quod κιχέω.

Κιχήτην, per Sync. & Ion. pro ἐκιχησάτην, 3. dual. a. 1. act. verbi κιχέω.

ΚΙ'ΧΛΗ, ης, ἡ, turdus, avis: Dor, κίχλα.

Κιχλίζω, pinguibus κίχλαις seu turdis vescor: hinc delicior, immoderate rideo: affine est καχλάζω.

Κιχλισμὸς, pinguium turdorum commistio; item, risus immoderatus, cachinnus; Aristoph. in Nub. est verbale à præced. κιχλίζω, V.

Κιχρεάμενος, qui utendum rogavit; i.e. ὁ δανείζων; & δανειζόμενος; ut κιχρεὰς, est qui utendum dedit; & utrumq; à seq. κιχράω, vel κίχρημι, per reduplicationem, pro χράω, χρῆμι, &c. V.

Κιχράω, & κίχρημι, commodo, utendum do: χράω, idem.

Κιχὼν, assecutus, nactus: a. 2. part. act. à κιχέω, assequor, deprehendo: a. 2. ἔκιχον.

ΚΙΧΩ'ΡΗ, ης, ἡ, vel

Κιχώριον, ου, τὸ, intubum, CICHORIUM: qu. à κίειν & χωρίον, quod per agros serpat.

Κιχωριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, similis cichorio; qui è cichoriorum genere est; Theophr. Hist. Pl. l. 7. c. 7. est à præced. κιχώριον, vel, κιχώρη, herba, in censu olerum arvensium posita, &c.

ΚΙ'Ω, vado, eo: qu. ab ἴω, quod ex ἔω, seu εἶμι, eo.

ΚΙ'ΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, columna, columella, dicta quòd in altum κίει · at

Κιὼν, οῦσα, vadens, dicitur præs. part. licet in ultimâ acuatur, à κίω, vel a. 2. pro ἰὼν, ab εἶμι, eo.

Κλαγγάζω, clango, apud Poll. κλαγγάζειν, propriè, de gruibus dicitur; ut, κλαγγάνω, & ἐπανακλαγγάνω, dicuntur de canibus in venatione; utrumque, à Th. κλάζω, vel, inusit. κλάγγω; clamo, clango, strido, &c. Poll. id aquilarum proprium esse scribit; Eustathius verò, avium, quæ leviusculum clamorem, & clangorem edunt; & κλάγγω vult minus esse, quam κλάζω, annotatque, κλάζειν, (licet sit, præcipuè, animalium ἀλόγων, ut gruum, suum, &c.) dici tamen etiam de sagitta, quæ emissa stridet; unde κλαγγὴ, ἡ, propriè significat clangorem gruum, & cæterarum hujusmodi avium, ut anserum, &c. Dicitur tamen, de clangore tubarum, sive cornuum, apud Athen. l. 14. & tribuitur etiam hominibus in hostes irrumpentes, & clamorem, clangori, stridorive similem, tollentes, &c. Ab Hom. etiam, tribuitur suibus: Od. ξ. à Xenoph. canibus, & in Il. β. sagittæ emissæ stridori &c.

Κλαγγεῦντι, Dor. & Æol. pro κλαγγέουσι, 3. pl. præs. q. à κλαγγέω, ῶ. Th. κλάζω, clamo: f. κλάγξω.

Κλαγγὴ, ῆς, ἡ, CLANGOR: à κλάζω. f. κλάγξω, sono, clango.

Κλαγγηδὸν, cum clangore, Il. β. adv. à præced. κλαγγὴ, V.

Κλάζω, fut. ξω, præt. κέκλαγγα. a. 1. ἔκλαγξα, clango, clamo, resono, strido, &c. Neutr. absolut. Unde apud Apollonium, l. 2. κλάγξας, vociferans; part. a. 1. & apud Hom. Il. α. ἔκλαγξαν, 3. plur. a. 1. resonabant, &c. Ab eo, præced. propriè formantur; unde etiam, κλαγγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, clangori similis; ut κλαγγώδης φωνὴ, vox stridula, qualis est gruum, &c. Hippocr.

Κλάγξω, f. 1. à κλάζω, clango: a. 1. ἔκλαγξα.

Κλάδα, -- & Æol. κλάδα, CLAVA.

Κλαδαρόμματος, qui mobilibus oculis est, seu, volubilibus; Hesych. à seq. κλαδαρὸς, V. & ὄμμα, ατος, τὸ, vide.

Κλαδαρόρυγχος, species quædam trochili apud Hesych. à seq. κλαδαρὸς, & ῥύγχος, &c. V.

Κλαδαρὸς, οῦ, ὁ, ramalis: item, vibratilis; à κλαδάω, τὸ σείω; item, fragilis apud Polyb. a Th. κλάδος, V. Unde etiam κλαδάω, ῶ, ramulos deputo, pampino; item, quassio, concutio, Hesych. Item, κλάδας, ramus, nam Hesych.

Hesych. κλάδων, affert pro κλάδον, i.e. ῥάβδον, &c.

Κλάδας, Dor. pro κλεῖδας.

Κλαδεύω, ramulos teneriores deputo, speciatim verò, vites puto, unde verbalia, κλάδευσις, putatio; item, κλαδευτὴρ, ῆρος, ὁ, putator, & κλαδευτήριον, ου, τὸ, sive instrumentum, quo putamus, falx putatoria, &c. Omnia, à Th. κλάδος, V.

Κλάδεσι, dat. plur. pro κλάδοις, ramis. Aristoph. in avib. à nominat. κλάδος, inflexum ut τεῖχος, V.

Κλαδέω, quatio, moveo; item, convitior, loquor, &c. Hesych. à Th. κλάδος, V.

Κλαδὶ, per Metaplasm. pro κλάδῳ, dat. sing. à

ΚΛΑ'ΔΟΣ, ου, ὁ, ramus tener. q. à κλάω, frango. Hinc CLADES. Metaph.

Κλαδίσκος, ου, ὁ, idem quod κλαδὰν, ὁνος, ὁ, ramulus; utrumq; à præced. Th. κλάδος; unde etiam κλαδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ramosus, ramis tenellis plenus, &c. V.

Κλάδωνες, αἱ, Bacchæ, seu Bacchides, antiquitùs dictæ; fortassis à Thyrsorum gestatione; apud Hesych. κλάδωνες dicuntur, quas exponit μαινάδας βάκχας, à Th. κλάδος, V.

Κλάειν, Att. & Dor. pro κλαίειν, à κλαίω, ploro. f. κλαύσω.

Κλάζοντε, dual. num. part. præs. à

ΚΛΑ'ΖΩ, CLAMO, clango, de anseribus, gruibus, &c. f. κλάξω. a. 2. ἔκλαγον. p. κέκληγα. hinc κλαγγὴ, ἡ, clangor. Dicitur &

Κλάζω, pro κλάω, frango. Et

Κλάζω, Dor. claudo, pro κλῄζω, à κλαῖς, id est κλεὶς, clavis.

Κλᾶθρον, (Doricè, pro κλῆθρον, id vide) τὸ, operimentum, claustrum, septum, &c. à Th. κλάω, Doricè posito pro κλήω, vel, κλείω, claudo.

Κλαῖ, pro κλαῖε, quod Ion. pro ἔκλαιε, 3. sing. imperf. &

Κλαίεσκε, 3 sing. imperf. Ion. pro ἔκλαιε, verbi κλαίω, ploro. f. κλαύσω. p. κέκλαυκα.

Κλαίοισθα, Æol. Paragoge pro κλαίοις, 2. sing. opt. act. ejusd. verbi.

Κλαίοντα, fluentum, accus. sing. part. præs. &

Κλαίουσι, 3. pl. præs. ind. verbi κλαίω, quod vide.

Κλαῒς, ίδος, ἡ, Dor. pro κλεὶς, CLAVIS. nam hinc Ion. κληῒς, unde Dor. κλαΐς.

Κλαῖστρον, ου, τὸ, Dor. & Æol. pro κλεῖθρον, ου, τὸ, CLAUSTRUM. Th. κλείω, claudo.

ΚΛΑΙ'Ω, lacrymor, ploro, fleo, imperf. ἔκλαιον. f. κλαύσω. p. κέκλαυκα. q. à κλάω, frango: luctu enim & lacrymis frangitur animus. Hinc κλαυθμὸς, ploratus.

ΚΛΑΜΒΟ'Σ, οῦ, mutilatus. q. à κλάω, frango, mutilo.

Κλάνιον, βραχιόλιον γυναικὸς, armilla.

Κλαὶξ, ἁ, Dor. pro κλεὶς, κλειδὸς, ἡ, clavis.

Κλάξω, vel ut alii κλαξῶ, f. 1. Dor. pro κλείσω ex κλῄζω, claudo. Th. κλείω, claudo. f. κλείσω, & Dor. κλάξω, et verso in α. hinc a. 1. ἔκλαξα. Sic κλᾶξον, Dor. pro κλεῖσον, a. 1. imperat.

Κλάοισα, Dor. pro κλαίουσα, præs. part. f. g. verbi κλαίω, fleo.

Κλαπεὶς, έντος, a. 2. part. pass. verbi κλέπτω, furor: f. ψω. a. 2. ἐκλάπην.

Κλαρεχγέω, ῶ, leviter dormio; Siculis. Hesych.

Κλαρονόμως, acc. pl. Dor. pro κληρονόμους, hæredes.

Κλᾶρος, Dor. pro κλῆρος, ου, ὁ, sors, hæreditas.

Κλάρωσε, conciliavit, Ion. & Dor. pro ἐκλήρωσε, a. 1. verbi κλαρόω, pro κληρόω. Th. κλῆρος, sors.

Κλαρῶται, (Doricè, pro κληρῶται) mancipia, servi, inquilini; quales, μνωιανδωοὶ Heracleæ, εἵλωτες Lacedæmone, πενέσται in Thessalia, καλλικύριοι, Syracusis; Hesych. Suid. refert Athenæus, l. 6. Cretenses ità vocare mancipia rustica, διὰ τὸ κληρωθῆναι; à κληρόω, & Th. κλῆρος, V.

Κλάσας, αντος, a. 1. part. act. & κλάσαι, a. 1. inf. &

Κλασθείσης, gen. sing. a. 1. part. pass. f. g. à κλάω, frango: f. άσω. a. 1. pass. ἐκλάσθην.

Κλασιβῶλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, glebas frangens, Hesych. in Epigr. à κλάω, unde κλάσις; & βῶλαξ, idem quod βῶλος, &c. V.

Κλάσις, εως, ἡ, fractio: &

Κλάσμα, ατος, τὸ, fragmentum: à perf. pass. v. κλάω, frango.

Κλαστάω, ῶ, frango; & peculiariter, sarmenta destringo, sive, amputo; unde Metaphoricè dictum putatur, apud Aristoph. in Equ. βουλὴν πατήσεις καὶ στρατηγοὺς κλαστάσεις, &c. Est verbum, à κλάστης, ου, ὁ, qui frangit; item, qui vites putat; Hesych. à Th κλάω, frango, &c. V. In pass. κλάομαι, frangor; item, κλᾶσθαι, dicuntur quorum rami, sive, surculi, & sarmenta, amputantur; Theophr. de caus. Pl. l. 1. c. 17. Unde etiam κλαστήριον, ου, τὸ, & id quo aliquid frangere possumus; sic dicitur falx, quâ vites putantur, &c. & sic κλάστης, est pampinator, vinitor, &c.

Κλασῶ, claudam, Dor. pro κλείσω, f. 1. à κλείω, claudo.

Κλαύδη, ης, ἡ, nomen insulæ. Gr. vox fracta.

Κλαυδία, ας, ἡ, nomen. mul. Latin. q. clauda.

Κλαυθμονὴ, ejulatus, ploratus; idem quod seq. & κλαυθμὸς, & ab eodem, V.

Κλαυθμὸς, οῦ, ὁ, fletus: à κλαίω, fleo. f. κλαύσω.

Κλαυθμυριζόμενοι, οἱ, plorantes, ejulantes; plur. part. præs. pass. à κλαυθμυρίζομαι, ejulor, puerorum propriè fletu; à seq. κλαυθμυρίζω, V.

Κλαυθμυρίζω, f. ίσω, fleo, vagio, & in fletum adduco: ab eod. Them.

Κλαυθμυρισμὸς, οῦ, ὁ, ejulatus: à præced.

Κλαυθμώδεις ἀναπνοαὶ, dicuntur ab Hippocr. iis similes, quæ cum fletu fiunt, quasi suspiriosæ; (ab Erotiano eis ponitur, συνεχέεις, à κλαυθμὸς, V.

Κλαυθμὼν, fletus, locus fletûs. Th. κλαίω, fleo, f. κλαύσω.

Κλαῦμα, ατος, τὸ, ploratus, ejulatus; Aristoph. Xen. Unde κλαυμαριζόμενον, Tarentini dicunt pro κλαίοντα, flentem, ut est apud Hesych. apud quem etiam κλαυμαρεῖν exp. κλαίειν, à Th. κλαίω, fut. κλαύσω, &c. V. Unde etiam, κλαυμονὴ, ης, ἡ, fletus; Plat. in Leg. Polluci, κλαυθμονὴ, id V.

Κλαυσιάσκω, fleo, ejulo, &c. Idem est quod Th. κλαίω, sed poëticum.

Κλαυσαυχενίζομαι, ploratum ex gutture edo; i.e. vocem quandam, tanquam ejulantis ex gutture edo; ut κλαυσαυχενίζεται καὶ τραυλίζεται; apud Plut. in Alcib. ex κλαίω, fut. κλαύσω; & αὐχὴν, ένος, ὁ, &c. V

Κλαυσεῖται, 3. sing. f. 1. m. Dor. verbi κλαίω, fleo, f. κλαύσω, Dor. κλαυσῶ, f. 1. m. κλαυσοῦμαι, Dor. pro κλαύσομαι.

Κλαύσετε, 2. pl. f. 1. act. verbi κλαίω, fleo.

Κλαυσιάω, ῶ, plorare cupio; καταχρηστικῶς, de strepitu januæ utitur Aristoph. in Plut. est itidem, à Th. κλαίω, fut. κλαύσω, &c. V.

Κλαυσίγελως, fletus, cum risu, seu, risu permixtus; inquit Hom. Pollux l. 2. lacrymæ risui intermistæ; Xen. Hell. 7. ex κλαίω, f. κλαύσω, & γέλως, à Th. γελάω, V.

Κλαυσῶ, f. 1. Dor. pro κλαύσω; vide κλαυσεῖται.

Κλαυτὸς, lacrymabilis, fletu excipiendus, &c. Æsch. Verbale, à κλαίω, fut. κλαύσω, &c. V.

Κλάω, lacrymor, ploro, ejulo, &c. Idem quod, & pro Th. κλαίω, V.

ΚΛΑ'Ω, frango: f. 1. κλάσω. p. κέκλακα. a. 1. ἔκλασα. a. 1. inf. κλάσαι, a. 1. part. κλάσας, αντος, perf. pass. κέκλασμαι. a. 1. pass. ἐκλάσθην præs. part. pass. κλαόμενος, η, ον. Hinc κλάσις, εως, ἡ, fractio, & hinc Angl. Clash, & Crash, (l in r liquescente) & to Claw.

Κλέα, pro κλέεα, κλέη, i.e. ἔνδοξα ἔργα; Hesych. exp. ἀνδραγαθίας, gloriosa, & celebria facinora; est neut. plur. à sing. κλέος, έεος, τὸ, gloria, fama, &c. V.

Κλεαινὸς, inclytus, celeber; Hesych. illustris, &c. Item, κλεεινὸς, celebris, &c. pro eod. Eustath. Utrumq; à Th. κλείω, celebro, &c. V.

Κλεάριστε, vocat. sing. à Κλεάριστος, ου, ὁ, proprium nomen.

Κλεεινὸς, οῦ, inclytus, gloriosus. Th. κλείω, celebro.

Κλεηδὼν, όνος, ἡ, vide in κληδών.

Κλεηθήσεται, f. 1. verbi κλείω. Genes. 32. vers. 28. male edit. κληθήσεται.

Κλεῖα, pro κλέα, & hoc est κλέεα, res præclarè gestæ, à κλέος, εος, τὸ, gloria. Th. κλείω, celebro.

Κλεῖδα, τὴν, clavem, in Epig. pro unco, seu, instrumento incurvo, aut baculo curvato, quo porci irretiuntur ferociores; est accus. sing. à nominat. κλεὶς, ειδὸς, V. Item, κλεῖδες, claves nominat. plur. & diminutivâ voce, κλείδια, sunt juguli thynni piscis, qui κλῄδες, & κλίνια dicuntur; Plin. l. 9. c. 15. de Thynnis; hi, membratim cæsi, cervice & abdomine commendantur atque clidio, &c. à sing. neut. κλείδιον, ου, τὸ, q. d. clavicula, i.e. parva clavis; sic dicitur & de thynno, sicut & κλεὶς, cujus est diminutivum.

Κλῃδοῦχος, clavem habens, seu tenens, claviger; à κλεὶς, κλῃδὸς, & ἔχω, cujus varia composita terminantur in ουχος.

Κλῃδόω, CLAUDO, obsero, à κλεὶς, δὸς, ἡ, clavis. Th. κλείω. claudo.

Κλείδωμα, q. d. obseramentum, sera; item, κλείδωσις, obseratio, &c. Utrumq; verbale, à præced. κλειδόω, clavi claudo, &c. V.

Κλείετε, celebrate, 2. pl. præs. imperat. act. verbi κλείω, celebro.

Κλείζω, celebro, & pass. κλείζομαι, celebror; est à κλέος; id V.

Κλειθρία, ας, ἡ, rima: &

Κλεῖθρον, ου, τὸ, claustrum, sera: CLATHRUM: à κλείω, claudo.

Κλειμακτὴρ, gradus scalæ; item, κλιμαξ, & κλειμακισμὸς, certamen quoddam, seu, genus quoddam luctæ, est à Th. κλιμαξ; unde κλιμακτὴρ, &c. V.

Κλεινός, inclytus, præclarus, &c. Idem quod seq. κλεινός, &c. V.

Κλεινὸς, ἡ, ὸν, Poët. celebris: à κλείω, celebro.

Κλεῖξαι, Dor. pro κλεῖσαι, a. 1. inf. act. à κλείω, celebro, glorifico. Vel à κλείζω, f. ίσω, Dor. κλείξω. Sic κλείξειν, f. 1. inf. Dor. pro κλείσειν.

Κλεῖος, apud Poëtas, (pro quo etiam κλέος) εος, τὸ, gloria, celebritas, nominis splendor, &c. In neut. plur. κλεῖα, & κλέα, exp. inclyta gesta, res præclarè gestæ; ut apud Hesiod. κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων; sed invenitur etiam κλέος, apud Prosæ scriptores, ut apud Thuc. l. 1. à Th. κλείω, celebro, V.

Κλειὸς, reperitur, pro κλοιὸς, (id vide) apud Arrian. l. 3. ubi Interpr. vertit catenam.

Κλείουσαι, celebres, nom. pl. præs. part. f. g. à κλείω, celebro. Sunt, qui velint Ion. & Poët. dici pro κλέουσαι; à κλέω, pro κλείω.

Κλεῖθρον, idem quod, & pro κλειδίον, clavicula, (teste Hesychio) id V.

Κλεὶς, ειδὸς, ἡ, CLAVIS, acc. pl. κλεῖδας, & per Sync. κλεῖς. Th. κλείω, claudo.

Κλεῖσαι, a. 1. inf. act. &

Κλεισθῶ, ῆς, ῆ, a. 1. sub. pass. à κλείω, claudo, quod vide.

Κλεισίαι, fores, vel latæ fores, per quas & jumenta ingrediuntur, apud Eustath. Item, κλεισιὰς, άδος, ἡ, clausura; item, pro valvis, aut foribus, apud Plut. in Publ. Sic etiam, κλείσιον, exp. locus in quo stant boves, stabulum. Suid. & Eustath. σταθμός; sed exp. etiam θυρῶν μέγας, &c. Omnia, à Th. κλείω, obsero, in pass. κλείομαι, claudor, obseror, unde etiam verbale, κλεῖσις, εως, ἡ, q. d. clausio; item, claustrum, &c. Sed κλείομαι, est etiam, celebror; ab act. κλείω, celebro, V.

Κλεισμὸς, ου, ὁ, sedes, θρόνος, Hesych. Idem quod, & pro κλισμὸς, id vide.

Κλεισοῦραι, Suidas sic vocari tradit à Romanis, τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων. Sed vox est potiùs Latina, quam Græca, significans clisuras, sive potiùs, clausuras, &c. à Th. κλείω, unde, κλείσιον, &c. V.

Κλειστὸς, οῦ, ὁ, clausus; vel, qui claudi potest; item, κλεῖστρον, ου, τὸ, sera, apud Luc. Utrumq; à Th. κλείω, claudo, V.

Κλεισώρεια, ας, ἡ, claustrum montis, seu, montium; à κλεῖσις, & ὄρος, εος, τὸ, Doricè, pro ὄρος, εος, τὸ, mons, &c. V.

Κλειτὰς, acc. pl. κλειτὴν, acc. sing. f. g. à

Κλειτὸς, οῦ, celebris. Th. κλείω, celebro.

Κλειτόπωλος, circa equos insignis; dicitur etiam, κλυτόπωλος; ex κλειτός; & πῶλος, &c. V.

Κλειτορίζειν, dicitur is, qui contrectat τὸν μύρτον; à seq. κλειτορὶς, vide.

Κλειτορὶς, ίδος, ἡ, myrtus in naturâ muliebri, à κλείω, claudo.

Κλειτὸς, ἡ, ὸν, celebris: à

ΚΛΕΙ'Ω, claudo; item celebro; memoro: f. σω. p. κέκλεικα. a. 1. ἔκλεισα. a. 1. sub. κλείσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. κλεῖσαι. perf. pass. κέκλεισμαι, & κέκλειμαι, perf. part. pass. κεκλεισμένος, η, ον, a. 1. ind. pass. ἐκλείσθην, ης, η, a. 1. sub. pass. κλεισθῶ, ῆς, ῆ. Hinc κλεὶς, κλειδὸς, ἡ, clavis: κλῄζω, vel κλήζω, claudo, celebro: κλειτὸς, οῦ, inclytus: κληδὼν & κλεηδὼν, όνος, ἡ, gloria, ἐπικλεὴς, έος, ὁ, ἡ, gloriosus, celeber. Ἡρακλῆς, ῆος, gen. έος, ους, ὁ, Hercules: at

Κλεὼ, όος, ἡ, nomen mul. & Musæ.

Κλέμμα, ατος, τὸ, furtum: à κλέπτω, furor; perf. pass. κέκλεμμαι.

Κλεμμάδιον, ου, τὸ, parvum furtum; Plat. de Leg. 12. Item, κλεμμαδὸν, adv. furtim; idem ibid. & κλεμματικὸς, οῦ, ὁ, furtivus, furax; item, astutus, Ammian. l. 1. Epigr. Omnia à præced. κλέμμα, τὸ, V.

Κλεμμὺς χελώνη, testudo; quia se suâ testâ veluti κλέπτει, i. e. occulit.

Κλέοβιν, nomen propr. accus. sing. Κλέοβιν.

Κλέομαι, Poët. pro κλείομαι, celebror. Th. κλείω, idem.

Κλεόπας, α, ὁ, CLEOPAS, nomen viri. Gr. omnis gloria.

Κλεοπάτρῃ, dat. sing. Ion. a Κλεόπατρα, ας, ἡ; nomen mul.

Κλέος, & κλεῖος, εος, τὸ, gloria. Th. κλείω, celebro.

Κλέος, interdum accipitur pro fama & rumore, ut exponit Eustath. Od. α. & ψ. derivans à κλύω, V.

Κλεόμβροτος, ου, ὁ, delectans, & illustrans mortales; à κλέος, splendor, gloria; & βροτὸς, &c. V.

Κλέπος, εος, τὸ, furtum, idem quod κλέμμα, & ab eod. id V.

Κλέπτας, α, ὁ, Dor. pro κλέπτης, ου, ὁ, fur.

Κλέπτε, falle, præs. imperat. act. &

Κλέπτειν, præs. inf. à κλέπτω, quod vide.

Κλεπτέλεγχος, ου, ὁ, fures arguens, coarguens, seu, deprehendens; ut κλεπτέλεγχος λίθος, lapis cujus indicio deprehenduntur fures, apud Diosc. l. 5. à seq. κλέπτης, & ἐλέγχω, &c. V.

Κλέπτης, ου, ὁ, fur, ab eod. Th.

Κλεπτικὴ, ῆς, ἡ, scil. τέχνη, ars furendi. Th. κλέπτω, furor, quod vide.

Κλεπτικὸς, οῦ, ὁ, furax, furtivus, furtis deditus; à κλεπτὸς, ἡ, ὸν, idem, furax, &c. Unde superl. Att. κλεπτίστος, & ex hoc, κλεπτιστότατος, furacissimus, item callidissimus, &c. Item, à κλεπτὸς, est substant.

Κλεπτοσύνη, ἡ, furtum, vel, furacitas, Od. θ. & Plat. l. 1. Polit. Sic etiam, κλέπτεια, ἡ, fur fœmina. &c. Omnia, à seq. Th. κλέπτω, V.

Κλέπτοισα, Dor. pro κλέπτουσα, celans, occultans, præs. part. f. g. ab eod. verbo.

Κλεπτόμενος, præs. part. pass. à

ΚΛΕ'ΠΤΩ, furor, CLEPO, occulo, clam facio: f. ψω. p. κέκλεφα. a. 1. ἔκλεψα. a. 1. sub. κλέψω, ῃς, ῃ, & in 3. pl. κλέψωσι, a. 2. ἔκλαπον. perf. pass. κέκλεμμαι, præt. m. κέκλοπα. Hinc κλοπὴ, ῆς, ἡ, furtum: κλέπτης, ου, ὁ, fur: κλέπτεια, ας, ἡ, idem. f. g. κλέμμα, ατος, τὸ, furtum: quasi am a καλύπτω, κλέπτω dict. volunt. Hinc Angl. to Clip. i. e. numismati, &c. Quidpiam præcidendo suffurari.

Κλέπας, τὸ, rupes: q. à κλίνω, quia scil. acclivis.

Κλεύνικος, ου, Dor. pro κλεόνικος, ex κλέος, gloria, & νίκη, victoria. Th. νικάω, vinco.

Κλέψας, furatus, a. 1. part. act. &

Κλέψῃς, 2. sing. f. 1. Κλέψωσι, 3. pl. a. 1. sub. verbi κλέπτω, furor, quod vide.

Κλεψιμαῖος, ου, ὁ, furtivus, furto ablatus, vel, sublatus; à Th. κλέπτω, vide.

Κλεψίνοος, dicitur, ὁ κλέπτων νόον, qui aliud in pectore clausum habet, aliud in lingua promptum; & ita, velut animo, fallit; seu, occulit animum suum; à κλέπτω; unde κλέψις; & νόος, &c. Vide.

Κλεψιπότης, qui fallaciter potat; unde κλεψιποτῶ; fallaciâ, inter bibendum, utor; parcè bibens, & compotorem ad largè potandum provocans; Suid. Impono compotori. &c. ex κλέψις, & πίνω, unde ποτὴς, & ποτὴρ, &c. V.

Κλεψίρρυτον ὕδωρ, Athenis dicebatur, aqua fontis cujusdam, quæ terram subeundo, veluti furari se, videbatur, & è conspectu hominum subripere, seu, furtim, & secretò fluere, utpote subterraneos habens meatus; Hesych. à κλέπτω; unde κλέψις; & ῥέω, cujus varia composita desinunt in ῥυτος, &c. Vide.

Κλέψις, furtiva sublatio, sive, ipsa actio furandi; item, furtum, &c. Est verbale, à 2. perf. præt. pass. Th. κλέπτω, V.

Κλεψιτόκος, partum furans; Oppian. de Venat. l. 3. à κλέψις, & τόκος, verbale, à præt. med. τέτοκα. V. Sic, κλεψίχολος, bilem occultans, seu, bilem occultam habens; Luc. à κλέπτω, unde κλέψις, & χολὴ, sive χόλος, &c. V.

Κλεψύδρα,

Κλεψύδρα, ας, ἡ, CLEPSYDRA, instrumentum horologicum: ex κλέπτω, furor, & ὕδωρ, aqua.

Κλεψύδριον, τὸ, parva clepsydra, est diminut. à præced. κλεψύδρα, nomen habens, à foramine exili, in fundo; per quod, aqua sensim, & quasi furtim distillat; Aristoph. in avib. hinc ὁ ἀπὸ τ̃ κλεψύδρας, qui ad clepsydram exercentur, apud Philostr. in vit. adverb. Soph. &c. V.

Κλεψίφρων, idem quod κλεψίνοος, impostor, qui animum dissimulat suum, &c. à κλέψις, & φρὴν, &c. V.

Κλέω, interdum reperitur pro Th. κλείω, claudo, celebro, &c.

Κλέων, ωνος, ὁ, CLEON, nomen proprium.

ΚΛΕΩΝΙ'Α, ας, ἡ, helenium herba.

Κλήδην, nominatim, adverb. à καλέω, voco.

Κληδονίζομαι, ominor, vaticinor, ariolor; est ab act. κληδονίζω, divinaculos consulo, in l. 4 Reg. unde verbalia, κληδόνισμα, ipsum omen, seu quod ex ominatione, signum capitur; & κληδονισμὸς, ῦ, ὁ, ominatio; &c. omnia à seq. κληδὼν, pro quo etiam dicitur, κλῃηδὼν, gloria, omen, &c. V.

Κλῆθρος, εος, τὸ, sepes: à κλείω, quia horti iis clauduntur.

Κληδοῦχος, claviger; ut κληδοῦχος θαλάμων, Euryp. cubicularius, & cubicularis; est idem quod & pro κλειδοῦχος; id vide.

Κληδὼν, όνος, ἡ, fama bona, gloria, omen bonum: Poët. κλεηδὼν, ex κληίζω. Th. κλείω, celebro, Peculiariter κληδονίζεσθαι, de augurio dicitur, hariolari: at

Κληδὼν, 2 Reg. 1. 10. exponitur armilla. Sed pro τὼν κληδόνα, rectius legitur χλιδῶνα.

Κλήϊν, Ion. pro κλείειν, claudere.

Κληΐζω, idem quod, & pro κληΐζω; id vide.

Κληθέντος, genitiv. singul. a. 1. partic. pass. &

Κληθήσομαι, ῃ, εται, f. 1. pass. &

Κλήθητε, 2. pl. a. 1. sub. pass. à καλέω, voco, cito: quod vide.

Κλήθρα & κλῆθρος, ῦ, ἡ, alnus: q. à κλάω, frango.

Κλήθρη, idem quod, præced. κλῆθρα, alnus, arbor, vectis, &c. vi. Deduci possunt etiam, à κλείω.

Κλῆθρον, claustrum, sera; Item κλήϊθρον, & κλεῖθρον, pro eodem; à κλήζω, vel κληΐζω, & Th. κλείω, &c. V.

Κλήθω, ῃς, ῃ, a. 1. sub. passiv. verbi καλέω, voco.

Κληΐζω, f. ίσω, claudo, item celebro. Th. κλείω, idem.

Κληῒς, ΐδος, ἡ, clavis, ut κλεὶς; vel aliquid clavi simile, sedes nautica, transtrum. Th. κλείω, claudo.

Κληΐσαι, Ion. pro κλεῖσαι, a. 1. inf. act. verbi κληΐζω, vel κληΐω, pro κλείω, claudo, celebro.

Κληϊστὸς, q. d. clausilis, qui claudi potest; Item clausus, obseratus, &c. idem quod, & pro κλειστὸς, id vide.

Κληΐω, Ion. pro κλείω, vide præced.

ΚΛΗ͂ΜΑ, ατος, τὸ, palmes, virga vitea, quia fragilis, à κλάω, frango. Hinc κληματὶς, ίδος, ἡ, & κληµάτιον, τὸ, pro vite & pro sarmentis aridis: κληματόομαι, pampinis & sarmentis opacor & silvesco. Et κλῆμα, est ὑπόδημα, Hesych.

Κληματικὸς, sarmentitius, è sarmentis factus; ut κληματίνη κονία, lixivum sarmentitium, apud Diosc. l. 6. Item κληµάτιον, sarmentulum, flagellulum, viticula, diminut. à κληματὶς ίδος, ἡ, sarmentum, flagellum: Item, κληματῖτις ἀριστολόχια, sarmentaria aristolochia apud Diosc. l. 3. c. 6. à quo recensentur & aliæ herbæ climatides, sive climatitides; sic dictæ, quoniam emittunt κλήματα; i. e. flagella, seu sarmenta vitigines flagellis & sarmentis milia, quæ, ut illa, scandunt arbores; Sic etiam, κληματὸεις, idem quod κληµάτινος, id V. & κληματόομαι, ῦμαι, abeo in κλήματα, palmitibus & flagellis luxurio, ut vitis non putata, &c. omnia, à Them. κλῆμα, præced. vide unde etiam, κληματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, similis palmiti; ad flagellum vitigineum proximè accedens: Item sarmentosus; apud Diosc. l. 3. &c.

Κλήμης, εντος, ὁ, nomen viri. Lat. Clemens.

Κληρικὸς, qui censetur in clero, seu, qui est in clero, clericus, abusus obtinuit, ut opponatur λαϊκῷ; i. e. plebeio, vel ἰδιώτῃ, est à Them. κλῆρος; V.

Κληροδότης, ῦ, ὁ, qui per sortem dat, quod est, διδόναι ἐν κλήρῳ. Hinc κληροδοσία, ας, ἡ, hæreditatis divisio: κληροδοτέω, sorte divido.

Κληρονομέω, ῶ, hæreditatem adeo, hæreditatis jure obtineo, possideo: f. ήσω, p. κεκληρονόμηκα, a. 1. sub. act. κληρονομήσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. κληρονομῆσαι ex κλῆρος, sors, & νέμω, tribuo.

Κληρονομησάτω, 3. sing. a. 1. imperat. act. verbi κληρονομέω; quod vide.

Κληρονομία, ας, ἡ, hæreditas: actio κληρονόμου ab eod.

Κληρονομικὸς, hæreditarius; à præced. V.

Κληρονόμος, ῦ, ὁ, hæres, qui κλῆρον νέμει, dividit.

Κληροπαλὴς, qui sorte distribuitur; Hom. ex κλῆρος, & πάλλω, fut. παλῶ; unde πάλος, τὸ, &c. V.

ΚΛΗ͂ΡΟΣ, ῦ, ὁ, sors, patrimonium, sortitio: q. ἀπὸ τῦ κλᾷν τὰς ἔρις, frangit, sive dirimit lites. Hinc κληρόω, & ῦμαι, sortior: ναύκληρος, ῦ, ὁ, navis dominus, nauclerus; ὁλόκληρος, ῦ, ὁ, ἡ, integer, universus. Est & κλῆρος, vermiculus, qui in favo nascitur, Plin. lib. 11. 16.

Κληρουχικὸς, ad κληρούχους pertinens, vel qui κληρούχους sorte distribuendus, & possidendus assignatur; Aristoph. in Nub. Item κληρουχέω, ῶ, sorte assignatum possideo, in sortem accipio, ut coloni & veterani; Herodot. in Erat. app. l. 5. &c. Utrumque à seq. κληροῦχος; V.

Κληροῦχος, ῦ, ὁ, qui κλῆρον ἔχει, aliquid sorte tibi attributum tenet: κληρουχία, actio illa, hæreditatis aditio.

Κληρόω, sorte lego, sorte deligo. f. ώσω, p. κεκλήρωκα, præs. pass. κληρόομαι, ῦμαι. in sortem adsciscor, a. 1. pass. ἐκληρώθην, in sortem adscitus sum. Th. κλῆρος. sors.

Κληρώσομαι, sortiar, f. 1. verbi præceden.

Κλήρωσις, sortitio; Item κληρωτὴς, ῦ, ὁ, qui sorte legit. Item κληρωτήριον, ῦ, τὸ, locus; ubi magistratus sorte creatur; Plut. verbalia, à κληρόω, præcedent. vide.

Κληρωτὶ, sortitò, in sorte, adv. Th. κλῆρος, sors.

Κληρωτικὸς, ῦ, ὁ, ad sortiendum pertinens, ad sortitiones faciendas aptus; ut κληρωτικὸν, sub. ἀγγεῖον, aut tale quid; Idem quod κληρωτὶς, ίδος, ἡ, urna, sive situla, aut hydria, in quam conjiciuntur sortes, vel vas quodlibet, huic usui accommodatum, &c. Item κληρωτὸς, sorte lectus, sorte designatus, seu renuntiatus; ut κληρωταὶ ἀρχαὶ, apud Plut. Aristot. Isocr. &c. Item κληρωτὸς διαιτητὴς, arbiter sorte electus, vel datus; Demosth. omnia, itidem, verbalia, à κληρόω; V.

Κλῆσις, εως, ἡ, vocatio, officium. Th. καλέω, voco.

Κλῆσον, pro κλήϊσον, per Synær. a. 1. imperat. act. verbi κληΐσω, claudo, celebro. Th. κλείω, idem. At

Κλῆσον, sine ι subscripto, per Syncop. pro κάλεσον, a. 1. imperat. act. verbi καλέω, voco: a. 1. ἐκάλεσα.

Κλητέος, ῦ, adject. verbal. vocandus: à 3. pers. sing. præt. pass. verbi καλέω, voco.

Κλητεύω, in jus voco: à καλέω.

Κλητικῆς, gen. sing. f. g. à

Κλητικὸς, ἡ, ὸν, appellativus, a, um: à καλέω, voco.

Κλητὸς, ἡ, ὸν, vocatus, a, um; inclytus: ab eod. Them.

Κλητὴρ, ῆρος, ὁ, & κλήτωρ, ορος, ὁ, vocator, accersitor; qui vocabat ad convivium in domibus potentum: Item peculiariter, apparitor, qui in jus vocat, vel testis est vocationis in jus, &c. itidem ab eod. Th.

Κλήω, claudo, Ionicè, seu Atticè, pro κλείω, apud Thuc. ἔκληον τ̃ λιμένα, portum præcludebant, &c.

ΚΛΙΒΑ'ΔΙΟΝ, ῦ, τὸ, herbæ genus.

Κλιβανίτης, seu κριβανίτης, ῦ, ὁ, testaceus, in testa coctus; à seq. Th. κλίβανος, vel κρίβανος; ut κριβανίτης ἄρτος, apud Athen. l. 3. &c.

ΚΛΙ'ΒΑΝΟΣ, ῦ, ὁ, CLIBANUS, qui & κρίβανος, in quo hordeum coquitur: ex κριθὴ, hordeum, & βαθύς, fornax.

Κλιθεὶς, discumbens, reclinans est part. a. 1. pass. à Them. κλίνω; V.

Κλίμα, ατος, τὸ, regio, plaga, tractus, CLIMA: à κλείνω, clino.

Κλιμάζω, & κλιμακίζω, certo illo luctæ genere, quod κλίμαξ dicitur; Poll. Item perverto, detorqueo; ut κλιμάζειν, vel κλιμακίζειν τῶ νόμυς, est παράγειν, seu διαστρέφειν, pervertere, torquere, supplantare leges, &c. à κλίμαξ, ακος, ἡ, scala, gradus; Item gradatio, figura oratoria; Item palæstræ quoddam genus; unde etiam κλιμακὶς, ίδος, ἡ, & κλιμάκιον, ῦ, τὸ, & κλιμακίσκος, ῦ, ὁ, scalula, parva scala, diminutiva, à κλίμαξ, ακος, ἡ; Item κλιμακώδης, graduli,

duli, & κλιμακίδες γυναῖκες, dicebantur mulierculæ quædam assentatrices, quæ Reginis in currum ascensuris, dorsum, scalæ loco, præbebant; Plut. de adul. κλιμάκιον, etiam expon. lignum in scalis transversum; Gal. apud Hippocr. &c. unde etiam κλιμακηδὸν, sive κλιμακιδὸν, adv. gradatim, in modum scalæ, &c. Sic κλιμακόεις, ενῖ☉, ὁ, gradatus, scalæ instar factus, & κλιμακωτὸς, ȣ, ὁ, idem; ut κλιμακωτὴ πρόσβασις, ascensus scalaris, apud Strab. omnia, ut dictum, à Th. κλίμαξ; V.

ΚΛΙ'ΜΑΞ, ακ☉, ἡ, scala gradus, CLIMAX: q. à κλίνω. Hinc κλιμακτὴρ, ῆρ☉, ὁ, scalæ gradus; annus scansilis: & hinc Angl. to climb.

Κλιμακτῆρες, climacteres, anni scansiles; unde κλιμακτηρικὸς, ȣ, ὁ, climactericus, i. e. scansilis, ut κλιμακτηρικὸν ἔτος, climactericus annus; qui à plerisq; dicitur sexagesimus tertius vitæ, per septem & novem, ceu gradus præcipuos, in eundem numerum concurrens; Julius enim Maternus ait, sexagesimum tertium ætatis annum maximè periculosum esse, quoniam numerus uterque, septimus & nonus, qui decretorii maleficique sunt, & ad vitam succidendam pollentes, in unum quasi confluunt, novies enim septem, vel novem septies, sexaginta tres efficiunt, & ob id Climactericus; i. e. gradarius, & scansilis præcipuè annus; is vocatur; quoniam à septimo incipiens, vitam hominis, quasi per gradus quosdam agat; Ita & quinquagesimus quartus, & alii minores dicuntur climacterici, quoties, aut per septem, aut per novem consurgunt; Plin. l. 7. c. 49. &c. Sic numerus climactericus dicitur, ad quem, per gradus, & veluti scalas quasdam, paulatim ascenditur; qualis est numerus qui in novem novenariis resultat, viz. octuagesimus primus; vel ex septem septenariis, scil. quadragesimus nonus, &c. à præced. Them. κλίμαξ, ακ☉, ἡ; V.

Κλινάριον, ȣ, τὸ, lectulus, idem quod κλινὶς, ίδ☉, ἡ, & κλινίδιον, ȣ, τὸ, (omnia diminut. à seq. κλίνη; V.) Item specialiter, cella sponsalis in curru: Item lectica in qua portari solent divites; Plut. Poll. Aristot. &c.

Κλίνη, ης, ἡ, & Doricè κλίνα, lectus: à κλίνω, reclino. Hinc κλινοποιὸς, lectorum faber.

Κλινήρης, ε☉, ὁ κ ἡ, qui lecto affixus est; dicitur plerumque, de ægroto, lecto decumbente; Plut. ex κλίνω, & ἄρω; V.

Κλινθήτων, Ionicè pro ἐκλινθήτων, 3. dual. a. 1. ind. passiv. verbi κλίνω, quod vide.

Κλινίδιον, ȣ, τὸ, lectulus: ab eodem Them.

Κλινικὸς, ȣ, CLINICUS, in lecto decumbens. Th. κλίνω, reclino.

Κλινὶς, lectulus, &c. Vide suprà in κλινάριον.

Κλίνομϑν, 1. pl. præs. ind. act. &

Κλινόμϑυ☉, inclinans, præs. part. pass. à κλίνω, quod vide.

Κλινοπετὴς, qui in lectum procumbit, lecto decumbens, &c. à κλίνη, & inusit. πέτω, pro πίπτω, &c. V. Sic Κλινοπηγία, lectorum compactio, & κλινοπήγιον, τὸ, locus, ubi lecti compinguntur; Poll. l. 7. c. 30. ex κλίνη, & præt. med. πέπηγα, verbi πηγνύω, seu πήσσω, fut. πήξω, &c. vi. Item Κλινοπόδιον, τὸ, clinopodion, lecti pediculus; herba à similitudine pedum lecti; nam est frutex, sic dictus, quòd folia habeat, lecti pedibus similia; Diosc. l. 3. c. 109. Sic Κλινόπȣς, lecti pes; Themist. à κλίνη, & πȣ̃ς, ποδὸς, pes; unde ποδίον, τὸ, pediculus; i. e. pediolus, exiguus pes, &c. vi. Item Κλινοποιὸς, qui lectos fabricatur; Poll. l. 7. c. 26. & κλινοποιϊκὸς, ad lectorum fabricationem pertinens, & κλινοποιϊκὴ, scil. τέχνη, ars fabricandi lectos; Poll. l. 7. c. 30. &c. à κλίνη, & ποιέω; vi. Item Κλινότροχ☉, ȣ, ὁ, expon. lecti rotaria (arboris, quæ acer dicitur, species, Gazæ sic vocata,) apud Theophr. Hist. Pl. l. 3. c. 11. ex κλίνη, & τροχὸς, rota, &c. V.

Κλινȣ̃μϑν, 1. pl. f. 2. ind. act. à κλίνω.

Κλιντὴρ, ῆρ☉, ὁ, cella apta ad declinandum corpus; seu cella in qua reclinari possumus; Od. σ. & Theocr. Idyll. 25. unde κλιντήριον, ȣ, τὸ, lectulus, vel cellula, in qua, reclivi cervice, recumbi potest, à seq. Th. κλίνω; V.

ΚΛΙ'ΝΩ, in CLINO, reclino: f. νῶ, p. κέκλικα, a. 1. ἔκλινα, perf. pass. κέκλιμαι, σαι, ται, unde est κλίμα, τ☉, τὸ, regio, cœli inclinatio, tractus: p. m. κέκλινα, unde κλίνη, ης, ἡ, lectus. Hinc & κλισία, ας, ἡ, locus in quo discumbitur, discubitus, tentorium: κλινικὸς, ȣ, ὁ, ægrotus, lecto affixus: τρικλίνιον, ȣ, τὸ, triclinium, conclave discubitorium tribus lectis instructum.

Κλισία, ας, ἡ, locus ubi κλίνεται, tabernaculum, tentorium, casa: &

Κλισιάδες, αἱ, januæ bifores. Th. κλίνω; quod vide.

Κλισίη, ης, ἡ, Ion. pro κλισία, quod vide: &

Κλισίηθεν, ex tentorio, adverb. de loco: κλισίηνδε, ad tentorium: à præcedend.

Κλίσιον, ȣ, τὸ, idem quod κλισία, vel ovile, caula, stabulum. Th. κλίνω, reclino.

Κλίσις, εως, ἡ, flexio: acc. κλίσιν, ab eodem.

Κλισμὸς, ȣ, ὁ, torus discubitorius, sella recubitoria: dat. pl. Ion. κλισμοῖσι. Th. κλίνω.

Κλισμῷ, solio: dat. sing. à præced.

Κλίτυα, τὰ, colles; q. d. declivitates; i. e. ἀνακλίσεις τῆς ὀρῶν κ βάσεις, est neut. plur. à sing. neut. seq. κλίτ☉, ε☉, τὸ; V. Item Κλιτικὸς, ȣ, ὁ, declinativus, & κλιτὶς, ίδ☉, ἡ, declivitas montis; Dionysius Poëta, ὑπὸ κλιτὸν λιβάνοιο, &c. Sic κλίτον, τὸ; porticus, & κλιτὸς, ȣ, ὁ, declinabilis, declivis; i.e. καταφερὴς, devexus, qui declinatur, seu inclinatur: Item κλιτὺς, ύ☉, ἡ, declivitas montis, seu devexitas, descensus, &c. Od. β & π, omnia, itidem verbalia, à præced. Th. κλίνω, &c. V.

Κλίτ☉, ε☉, τὸ, devexitas, latus in quod res aliqua κλίνεται. Them. κλίνω, quod vide.

Κλιτὺς, ύ☉, ἡ, vallis, declivitas: ab eodem Them.

Κλοιὸς, collare, vinculum quo collum κλείεται. Th. κλείω, claudo.

Κλοιᾶσαι, collari includere; unde κλοιωτὸς, ȣ, ὁ, collari inclusus; Hesych. utrumque, à præced. κλοιὸς, & ab eod. Th. κλείω; V.

Κλονέοντο, turbabantur, 3. pl. imperf. Ion. à κλονέομαι, turbor, concutior. Th. κλόν☉, tumultus.

Κλονέω, ῶ, agito tumultuosè, tumultuosum reddo; Item quatio, turbo, &c. unde κλόνις, dicitur venter; διὰ τὸ ἀνακινητον, inquit Schol. Æsch. qui & κλόνιν, sive κλόνιον appellari scribit τὴν ῥάχιν; i. e. spinam dorsi; Item Κλονώδης, tumultuosus, tumultu plenus, turbulentus; omnia, itidem à seq. Th. κλόν☉; V.

Κλονιστὴρ, gladiolus ad femora suspensus: à κλόνιον, spina dorsi, coxendix: q. à

ΚΛΟ'ΝΟΣ, ȣ, ὁ, tumultus, strepitus, perturbatio. Hinc κλονέω, commoveo, concutio: q. à κλάω, frangere: hinc derivetur Angl. Clown.

Κλονώδης, tumultuosus, turbulentus; à præced. Th. κλόν☉; V.

Κλοπεύω, & κλοπέω, furor; unde κλοπεὺς, ὁ, fur mas; & κλοπεία, ἡ, furtum, ipsa actio furandi; Item Κλοπαῖ☉, & κλοπιμαῖ☉, furtivus, furto captus, seu ablatus; Euryp. Plat. omnia à seq. & ab eodem, cum seq. V.

Κλοπὴ, ῆς, ἡ, furtum: à p. m. κέκλοπα, verbi κλέπτω, furor.

Κλόπιμ☉, η, ον, furtivus, a, um; ab eod. Them.

Κλοπίμως, adv. furtivè: à præced.

Κλόπ☉, ȣ, ὁ, furax, furtivus; Item subdolus; Od. ν. itidem ab eodem, præt. med. κέκλοπα, (verbi κλέπτω) unde etiam κλοπία, ας, ἡ, furtum, seu furtiva ablatio, &c.

Κλοποφορέω, furto aufero, furtim expilo, surripio, deprædor, &c. à κλοπὴ, & φορέω, &c.

Κλοτοπεύειν, verba dare, decipere: q. κλυτὰ ὄπεα λέγειν, elegantia verba dicere, id est, tempus inaniter producere. Th. ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox.

Κλȣ̃βον, sigillum; vide σφραγίζω.

Κλύβατις, herba quæ ἑλξίνη, Latinis parietaria.

Κλύδων, ων☉, ὁ, fluctus, unda, æstus. Th. κλύζω, abluo.

Κλυδάζομαι, (unde verbale, κλυδασμὸς, fluctuatio, æstus, &c.) idem quod & pro seq. κλυδωνίζομαι; V.

Κλυδωνίζομαι, fluctibus agitor, fluctuo: f. ίσομαι, a. 1. pass. ἐκλυδωνίσθην, ης, η. Th. κλύζω, abluo.

Κλυδώνιον, ȣ, τὸ parvus fluctus, parva unda, &c. est diminut. à κλύδων, ων☉, ὁ, præced. vide.

Κλύεν, audivit 3. sing. imperf. Ion. à κλύω, audio.

Κλύζεσκεν, abluebat, 3. sing. imperf. Ion. pro ἔκλυζε, verbi κλύζω, abluo.

Κλυζομϑύῳ, inundanti, dativ. sing. part. præs. pass. à

ΚΛΥ'ΖΩ, abluo, eluo, purgo. Hinc κλυστὴρ, ῆρ☉, ὁ, clyster, medicamenti genus, quo alvus eluitur: κλύδων, ων☉, ὁ, fluctus: κατακλύζω, proluo, inundo:

Κατάκλυσις, εως, ἡ, & κατακλυσμὸς, ȣ, ὁ, diluvium, inundatio.

Κλῦθι, audi præs. imperat. à κλῦμι; vel ut alii volunt, pro κλύε, à κλύω, audio.

Κλυμϑύη,

Κλυμήνη, ης, ἡ, nomen mulieris: à
Κλύμενος, ȣ, clarus. Th. κλύω, audio.
Κλύοιμι, audirem præs. opt. à κλύω, quod vide.
Κλύον, Ion. pro ἔκλυον, audiverunt, 3. pl. imperf. ejusd. verbi.
Κλύσις, εως, ἡ, lavatio, infusio, clyster, &c. Item κλύσμα, ατος, τὸ, & κλυσμάτιον, ȣ, τὸ, ablutio, lotio, seu, ipsa actio abluendi; Diosc. verbalia, à præced. κλύζω; V.
Κλυστὴρ, ῆρος, ὁ, CLYSTER, id quo alvus eluitur; item ipsum instrumentum, quo medicamentum injicitur. Th. κλύζω, abluo.
Κλυστήριον, ȣ, τὸ, q. d. clysteriolum, parvus clyster, diminut. à præced. κλυστὴρ; vide.
Κλυτὰ, nom. pl. n. g. à κλυτὸς, inclytus. Th. κλύω, audio.
Κλυταιμνήστρη, ης, ἡ, CLYTEMNESTRA, nom. mulieris.
Κλυτοιμωγὴς, exaudiens luctum; unde pl. masc. κλυτοιμωγεῖς; i. e. ἀκȣστοὶ θρῆνοι, &c. est a 3. pers. præt. pass. verbi κλύω, audio, & οἰμωγὴ, ploratus, ejulatus, &c. V.
Κλυτόκαρπος, ȣ, ὁ, ἡ, qui fert inclytum fructum: ex κλυτὸς, inclytus, & καρπὸς, fructus.
Κλυτόμαντις, inclytus vates, vaticiniis, seu oraculis clarus; Pind. ex κλυτὸς, & μάντις, &c. V. Sic κλυτομήτης, & κλυτόμητις, inclytus consilio, & prudentiâ; ex κλυτὸς, & μῆτις, κλυτομοχθὸς, inclytus & clarus laboribus; ex κλυτὸς, & μόχθος, vi. Κλυτόπαις, inclytus filiis, clarus liberis, &c. ex κλυτὸς, & παῖς, &c. V.
Κλυτοπώλῳ, dat. sing. à κλυτόπωλος, ȣ, ὁ, ἡ, inclytus equis: à κλυτὸς, inclytus, & πῶλος, pullus equinus.
Κλυτὸς, ȣ, inCLYTUS: κλυτὴ alma: à κλύω, audio.
Κλυτοτέχνης, ȣ, ὁ, inclytus artifex: ex κλυτὸς, inclytus, quod à κλύω, audio, & τέχνη, artificium.
Κλυτότοξος, arcu, & jaculis inclytus, arte sagittandi celebris; Epitheton Apollinis, passim apud Hom. ex κλυτὸς, & τόξον; V.
ΚΛΥ'Ω, audio, morem gero. Hinc κλυτὸς, ȣ̃, qui auditur; item inclytus: ὀνομάκλυτος, ȣ, celebris.
ΚΛΩΒΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, cavea avium: Ur.
Κλωβὸς ἀμφιρρῶγας; i. e. caveas avium circumruptas: in Epigr. est acc. pl. à præced. κλωβὸς; V.
Κλωγμὸς, seu κλωσμὸς, ȣ̃, ὁ, clogmus, exsibilatio, sonus acutior palati, ac gutturis, sonus propriè, seu vox graculorum; apud Plut. etiam, in lib. de præc. san. tribuitur gallinaceo quoque generi, & apud Xen. de re equ. equitibus: Item sonus, qui fiebat cum quis è theatro explodebatur; Hesych. & Eust. Item κλώδωνες, antiquitùs, apud Macedones Bacchæ, seu Mænades dicebantur; quæ mulieres, sic forsan vocantur, ἀπὸ τȣ̃ κατόχȣς γινομένας κλώζειν; inquit Etymol. utrumque à seq. Them. κλώζω; vide.
ΚΛΩ'ΖΩ, f. ξω, clamo, more graculorum; Item explodo è theatro. Hinc Angl. to cluck, sive clock, gallinarum vox.

ΚΛΩ'ΘΩ, f. ώσω, neo, glomero, torqueo; & fataliter destino: undè κεκλωσμένα dicuntur fato destinata: κλωστὴρ, fusus. Hinc Angl. to cloath, cloth, &c.
Κλώθω, όος, ἡ, CLOTHO, una è Parcis.
Κλωμακόεις, έντος, asper; locus in quo sunt κλώμακες; à κλίμαξ, q. κλιμακόεις, scalâ egens, ascensu difficilis: vel à κλάω, frango.
Κλώμενος, qui frangitur; undè neut. pl. κλώμενα, quibus rami deputantur, quæ ramis spoliantur, apud Theophr. l. 1. c. 17. de caus. pl. est part. præs. passiv. verbi κλάομαι, à Them. κλάω; vide.
ΚΛΩ'Ν, ωνος, ὁ, ramus, vel surculus, qui deputari solet: acc. sing. κλῶνα, acc. pl. κλῶνας. Hinc κλωνίον, ramulus: q. à κλάω, frango.
Κλώναξ, κλωνάριον, & κλώνιον, ȣ, τὸ, ramulus, surculus; Item Κλωνίζω, ramulos, seu surculos amputo; omnia à præced. Th. κλῶν; V.
Κλῶπας, ᾶ, ὁ, nomen viri, contract. ex Κλεόπας, gloria patris.
Κλωπάομαι, ῶμαι, furor: Item, furtim & clanculum, atque sine strepitu, incedo, loquor, aut ago aliquid; Hesych. Item κλωπεύω, furor; unde κλωπεία, ἡ, furtum; κλωπήιος, Poët. & κλωπικὸς, ȣ̃, ὁ, furax, furtivus; omnia à seq. κλὼψ, ωπὸς, fur, &c. V.
Κλῶπες, fures nom. pl. à κλὼψ, κλωπὸς, ὁ, fur, Th. κλέπτω, furor.
Κλωπεύω, f. εύσω, furor: à præced.
Κλωποπάτωρ, ορος, ὁ, ex fure patre natus: ex κλὼψ, fur, & πατὴρ, pater.
Κλώσκω, neo; idem quod κλώθω; unde verbale κλῶσμα, τὸ, filum quod nendo deductum est; ut κλῶσμα ὑακίνθινον, vitta hycinthina, &c.
Κλωστὴρ, ῆρος, ὁ, fusus: à κλώθω, neo.
Κλώστης, ȣ, ὁ, qui stamina digitis torquet, seu qui fila deducit, aut digitis torquet; Item κλωστὸς, ȣ̃, ὁ, nendo, vel digitis inter nendum, tortus, connexus, vel contortus, &c. Levit. 15. Utrumque, ut præced. à Th. κλώθω; V.
Κλὼψ, ωπὸς, ὁ, fur: vide κλῶπες.
Κμέλεθρα, trabes: αἱ δοκοί.
Κμητὸς, ἡ, ὸν, elaboratus, factus: à κάμνω, laboro, facio.
Κναίω, scindo, &c. idem quod & à Them. κνάω, vi. Item radulâ caseum rado; Schol. Aristoph. Item contristo, λυπῶ, tundo, κόπτω, διαφθείρω, &c.
Κνακὸς, ἡ, ὸν, Dor. pro κνηκὸς, flavus, albus. Them. κνῆκος, ȣ, ἡ, species seminis.
Κνάκων, caper, à colore κνακῶ.
Κνάμα, ας, ᾶ, Doricè pro κνήμη, ης, ἡ, crus.
Κνάμπτω, idem quod γνάμπτω, seu κάμπτω, flecto.
Κναμὼς, acc. pl. Dor. pro κνημȣ̀ς, colles: vide κνημός.
Κνάπτομαι, carminor, carpor, &c. est pass. à seq. act. κνάπτω; V.
ΚΝΑ'ΠΤΩ, seu γνάπτω, f. ψω, p. φα, carmino, carpo: proprium fullonum: undè κνάφος, seu γνάφος, ȣ, ὁ, carduus fullonius: κναφεὺς, seu γναφεὺς, έως, ὁ, fullo: Angl. the nap of Cloth, & to knap, i. e. arrodere.

Κνᾶσαι, Dor. pro κνῆσαι, a. 1. inf. act. verbi κνάω, scindo, rado.
Κνάφαλον, seu γνάφαλον, ȣ, τὸ, est τύλη; h. e. floccus, fullonico carduo scil. detractus è panno, inter pectendum; seu tomentum ex ejusmodi floccis, quo culcitræ inferciri solent; Suid. & Poll. l. 10. est à Them. præced. κνάπτω; vi. unde etiam κναφεὺς, έως, vel έος, ὁ, fullo; qui carduis pectit, & distringit pannos; qui vestes polit carpendo, & pectendo, simul etiam, eas lavando, & subigendo, a sordibus purgans; à quo, κναφεύω, seu γναφεύω, fullonicam exerceo, carduis pannos pecto, & expolio, sum fullo; Aristoph. in Pluto, &c.
Κναφήιον, ȣ, τὸ, Ion. pro κναφεῖον, officina fullonica. Th. κνάπτω; quod vide.
Κναφικὸς, seu γναφικὸς, fullonicus seu fullonius, ad fullonem pertinens; ut γναφικὸς κλεὶς, apud Suid. & γναφικὴ ἄκανθα, apud Diosc. l. 4. Item Κνάφος, seu γνάφος, carduus fullonicus, seu spina fullonica, quâ poliuntur, & raduntur panni: Item instrumentum, undique stimulos habens, quo sontes tortos occidunt, simile carduo fullonico; Suid. Interpr. Aristoph. in Pluto, &c. Item Κνάψις, sive γνάψις, politio illa, seu interpolatio fullonum, quæ fit carpendo, aut vellicando, &c. utrumque itidem, ab eodem Them. κνάπτω; vide.
ΚΝΑ'Ω, κνέω, item κνῆμι, scindo, rado, scalpo, pruritum excito. Hinc κνήθω, σω, κα, frico, scalpo; item titillo, prurire facio, uro: κνίζω, idem: κνίδη, ης, ἡ, urtica: κνύω & κνύζω, scalpo, rado: κνὶψ, ιπὸς, ἡ, culex: & hinc Angl. Gnaw & gnash.
Κνεφαῖος, ȣ, ὁ, tenebrosus, obscurus; Item κνεφαῖος, quis dicitur aliquid facere, quum id facit sub tenebras matutinas, vespertinas, aut nocturnas; Aristoph. in vesp. & in Ran. est à seq. Th. κνέφας; V.
Κνέφαλον, τὸ, callus: Item, tomentum; i. e. lana illa brevis & concisa, quæ à fullone pollendo ex vestibus detrahitur, &c. idem quod κνάφαλος, & ab eod. vide.
Κνέφος, εος, τὸ, obscuritas, umbra, caligo; quasi κενὸν φάος; i. e. σκότωσις, Etym. à seq. Th. κνέφας; vel ut quidam volunt, simpliciter, a νέφος, &c.
ΚΝΕ'ΦΑΣ, ατος, τὸ, caligo, tenebræ, crepusculum: κνεφαῖος, ȣ, tenebrosus, obscurus.
Κνέωρον, herba quædam quæ & κνῆστρον; Plin. lib. 13. 21. q. à κνέω, rado: nam linguam mordet.
Κνῆ, scalpsit, Ion. pro ἔκνη, 3. sing. a. 2. vel imperf. verbi κνῆμι, Them. κνάω, scindo.
Κνηδᾶν, mordere, urere ut urtica: Item κνήδη, ης, ἡ, urtica; sed utrumque potiùs scribendum per, ι, κνιδάω, & κνίδη, quæ vide.
Κνηθιάω, ῶ, prurio, à κνήθω, κνήθομαι, &c. V.
Κνηθμὸς, ȣ, ὁ, pruritus, est à seq. κνήθω, &c. V. Item Κνήθομαι, prurio, in 2. Epist. ad Timoth. c. 4. est depon. ut Κνήθομαι τὴν ἀκοήν, aures mihi pruriunt;

unt, titillor, & prurio auditu, &c. à seq. act. V.

Κνήθω, scalpo, frico; pruritum moveo: f. κνήσω, p. κέκνηκα, præs. pass. κνήθομαι, prurio. Th. κνάω, scindo.

Κνηκεῖος, ου, ὁ, niger, subniger, fulvus; Epithetum aquilæ, apud Lycophr. quomodo, & fulvas dicunt Latini Poëtæ aquilas, à κνῆκος, vel κνηκὸς, &c. vide.

Κνηκέλαιον, apud Diosc. l. 1. c. 45. vel divisim κνήκινον ἔλαιον, cnecinum oleum, vel oleum ex cneco semine, vel herbâ, cujus flos, croco similis, & semen, album & rutilum, oblongum, &c. à Th. κνῆκος, (quod scribitur etiam κνῖκος; unde & κνίκινον, pro κνήκιον, cnecinum, &c.) & ἔλαιον, &c. V.

Κνηκίας, lupus: à κνηκὸς, flavus, quia tali colore.

Κνηκὶς, ίδος, ἡ, parva nubecula; quia κνηκὴ, vide κνηκός.

ΚΝΗ'ΚΟΣ, ου, ἡ, species quædam seminis, vel herba croco similis. Hinc

Κνηκὸς, ἡ, ὸν, flavus, inclinans in candidum: à præced.

Κνηκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cneco similis, ad cnecum proximè accedens; Theophr. hist. pl. l. 1. c. 18. scribitur & κνικώδης, apud eund. à Th. κνῆκος; V.

Κνῆμα, ατος, τὸ, ramentum; item pruritus. Th. κνάω, rado.

Κνημαῖος, ου, ὁ, tibialis, ad tibiam spectans; apud Hippocr. pro eodem scribitur & κνημίος, apud Galen. à seq. Th. κνήμη; V.

Κνήμαργος, ου, ὁ, ἡ, cruribus albis præditus: ex κνήμη, tibia, & ἀργὸς, albus.

ΚΝΗ'ΜΗ, ης, ἡ, tibia, crus. Hinc Angl. **Knee**. Ejus prior pars ἀντικνήμιον, posterior γαστροκνήμιον q. à κινεῖν, movere, quia est motûs causa. Et rotæ radius. Hinc εὔκνημις, ιδος, ὁ, ἡ, benè ocreatus.

Κνημιδοφόρος, ου, ὁ, ἡ, ocreis armatus: ex κνημὶς, ίδος, ἡ, ocrea, quod à κνήμη, & φέρω, fero.

Κνήμησι, dat. pl. Ion. pro κνήμαις, à κνήμη, tibia.

Κνημία, ας, ἡ, radius rotæ. Them. κνήμη.

Κνημῖδας, acc. pl. à κνημὶς, ίδος, ἡ, ocrea: ejusd. Th.

Κνημὶς, ίδος, ἡ, tibiale, ocrea: à κνήμη.

Κνημοπαχὴς, (vel κνημοπαχὺς) suræ crassitiem habens; æquè crassus ac sura hominis; crassus instar, cruris, seu tibiæ; Theophr. Hist. Pl. l. 4. παχύτερον, ἢ ἡ κνημοπαχὲς, &c. à κνήμη, & παχὺς; V.

Κνημὸς, οῦ, ὁ, pars montis, quæ à pede ipsius ascendit. Th. κνήμη, tibia.

Κνημόω, terrâ aggestâ circumvallo, circumsepio, circumcludo: Item destruo, perdo, φθείρω; unde præced. κνημία, exp. etiam perditio, i. e. φθορὰ) Item venio; apud Hesych. à præced. κνημὸς, & Th. κνήμη, sura: Item tibia in rota, similitudine tibiæ in animantibus, &c. vide.

Κνησείω, prurio, pro quo etiam dicitur & κνησιάω, apud Plat. in Georg. à verbo κνήθω, &c. V.

Κνησέρα, ας, ἡ, pannus rarus, per quem aliquid colatur, & q. raditur, à κνάω, rado.

Κνησέρη, idem quod præced. κνησέρα; vide.

Κνηθείην, a. 1. ind. pass. verbi κνήθω, scalpo, frico, f. σω, p. κα, Them. κνάω, scindo.

Κνῆσμα, τὸ, id quod radendo aufertur, ramentum; Item pruritus, &c. Sic κνησμὸς, οῦ, ὁ, prurigo, fricandi motus, fricatio, &c. & κνησμονὴ, idem unde etiam κνησμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ; pruritum excitans, vel pruritum excitanti similis, &c. omnia à κνάω, & κνήθω; vi. Unde etiam κνῆστι, idem quod seq. κνῆστις, radula, instrumentum ferreum quo radimus aliquid peculiariter verò caseum, &c. V.

Κνηστὴρ, ῆρος, ὁ, qui radit, occisor; radula: ab eod. Th.

Κνηστήριον & κνῆστρον, instrumentum quo raditur; radula: à præced.

Κνησιάω, prurio, ardeo, &c. idem quod κνησείω, & ab eod. vide.

Κνῆστις, εως, ἡ, culter. Them. κνάω, scindo.

Κνῆστρον, (idem quod, & per Sync. pro κνηστήριον, id vide; pro quo scribitur etiam κέστρον, apud Diosc. l. 4. c. 173. quod præterea signif. instrumentum, quo cavatur ebur; unde etiam κεστρίτης οἶνος, vinum ex cestro, Diosc. l. 5. nam κνῆστρον, dicitur etiam herba (quæ & κνέωρον, id vide;) carduus, quo confricantur panni, &c. à Them. κνάω, κνάομαι, scabo, scalpo: Item pruritum moveo, titillo, &c. Unde etiam κνηστὸς, οῦ, ὁ, sectus, concisus, vel rasus, &c. Athen. l. 12.

Κνῆφη, ης, ἡ, urtica, quia κνᾷ. Vide κνίδη.

Κνιδάομαι, mordeor; unde κνιδᾶται, Hesychio est δάκνεται, mordetur, ductâ forsan significatione, ab herba κνίδη, urtica, quæ urit, & mordicat, admota cuti, &c.

Κνίδειος κόκκος, granum CNIDIUM: fructus thymeleæ. Theophrast. l. 9. c. 22. Them. κνίδιον, ου, τὸ, idem.

Κνίδη, ης, ἡ, urtica, quia κνίζει, cum pruritu, q. mordet. Th. κνάω.

ΚΝΙ'ΔΙΟΝ, ου, τὸ, grani species.

Κνίδος, quædam regio in Doride, & nomen fluvii.

Κνίδωσις, εως, ἡ, apud Hippocr. est punctura quædam, & pruritus, qualis ab urtica excitatur, prurigo; aut uredo, qualis urticæ herbæ, piscive contactum sequitur; est verbale à præced. κνιδάομαι; vide.

Κνιδέλαιον, oleum è cnidio grano; Diosc. l. 1. c. 49. ex κνίδιον, granum cnidium, & ἐλαία, &c. vi. scribitur autem κνίδιος, pro κνίδιον, & granum illud, à Cnido Insula dicitur; unde & κνίδια γνῶμαι, apud Gal. quas ediderunt olim οἱ ἀπὸ κνίδου ἰατροί.

Κνιζομένα, ας, ἁ, præs. pass. fœm. gen. Dor. pro κνιζομένη, ἡ, puncta, dolore affecta: à

Κνίζω, seco, rado: pruritum excito; perdo. Th. κνάω, rado.

Κνῖκος, & κνικώδης, idem quod κνῆκος, & κνηκώδης, quæ vi. Unde κνικώδη, τὰ, quæ genere cnici comprehenduntur, sive quæ generis sunt cnicii, &c. Theophr. l. 1. Hist. Pl. c. 18. κνῖκος, autem cartamus etiam vocatur.

Κνίπα, & κνιπεία, ας, ἡ, parcitas, φειδωλία, à seq. κνιπὸς; id V.

Κνίπες, οἱ, cnipes, vermiculi qui innascuntur folliculis ulmi, vel vitis, &c. Theophr. Hist. Pl. l. 2. c. 9. culices, l. 4. c. 17. &c. est pl. m. à sing. κνὶψ, ιπὸς, &c. V.

Κνίπηρα, ἡ κνιποπήρα, folliculus ulmi, vel vitis, &c. Sic dicitur, (quod sit veluti pera,) quo vel cui innascuntur, seu continentur οἱ κνίπες, cnipes insectum, quasique dicas, cnipera, vel cnipopera; apud Theophr. Hist. Pl. l. 2. c. ult. ex κνὶψ, κνιπὸς, & πήρα, &c. V.

Κνιπολόγος, avis quæ κνίπας λέγει, id est, legit & edit vermes qui ligna erodunt. Alii scrib. κνιπολόχος, quod κνῖπας, insidietur, à λοχᾶν, insidiari.

Κνιπὸς, parcus qui de necessariis quoque aliquid κνάει &

Κνιπότης, pruritus: à κνάω.

Κνὶς, κνιδὸς, urtica, pro κνίδη, quod vide.

Κνίσα, idem quod Them. κνίσσα; id vide.

Κνισᾶντι, Doricè per Crasin ex κνισάεντι, pro κνισήεντι, à κνισήεις, εντος, nidore plenus. Them. κνίσα, seu κνίσσα, nidor.

Κνίσδειν, Dor pro κνίζειν, pungere: vide κνίζω.

Κνίσμα, ατος, τὸ, vellicatio; illecebræ, pruritus; ut κνίσμα ἐρωτικὸν, dolor amatorius, ignes quibus amantium pectora uruntur, &c. Basil. in Libanio: verbale à κνίζω; vi. Unde in pass. κνίζομαι, prurio libidine, amore titillor, angor, vel uror, &c. Athen. l. 13. Theocr. Idyl. 4.

Κνισμὸς, οῦ, ὁ, pruritus, prurigo: à κνίζω, pruritum excito. Them. κνάω, idem.

Κνισμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pruriens, à præced. κνισμὸς, V.

Κνισσολοιχὸς, gulosus, catillo, & κνισσολοχία, liguritio, catillatio; idem quod κνισσολοιχὸς, & κνισσολοιχία, &c. vide.

ΚΝΙ'ΣΣΑ, seu κνίσα, ης, ἡ, nidor, pinguedinis incensæ fumus: quia nares κνίζει, id est, pruritum excitat. Hinc κνισσὸς, οῦ, ὁ, catillo, qui κνίσσαν sectatur.

Κνίσσαι, pupugisse, Poëticè pro κνίσαι, aoristus primus infinitiv. activ. verbi κνίζω, scalpo: f. ίσω. Th. κνάω, scindo.

Κνισσάριον, sive κνισσάριον, ου, τὸ, exigua pinguedo, Suid. id est, τὸ μικρὸν λίπος) diminut. à κνίσσα, sive κνίσα; vi. Unde etiam κνισσάω, nidore inficio, sive repleo: Item vaporo, suffio, &c.

Κνισσάω, fut. ήσω, nidore inficio seu repleo: item vaporo, suffio. Th. κνίσσα, nidor.

Κνισσήεις, εντος, ὁ, & κνισσηρὸς, οῦ, ὁ, nidore plenus, vel nidorem referens, nidorosus; Odyss. κ. & Athen. l. 9. à κνίσσα; V.

Κνισοδιώκτης, ȣ, ὁ, nomen muris: ex κνίσσα, nidor, & διώκω, persequor.

Κνισοκόλαξ, qui, ut nidore, seu, pinguedine fruatur, adulatur; de eo dicitur, qui in convivia adulationibus quibusdam irrepit, ut & ipse nidoris, ac pinguedinis particeps sit, apud Athen. ex κνίσσα, & κόλαξ, vide.

Κνισσόω, ῶ, vel, κνισσόω, idem quod κνισσάω; id vide; sed exp. etiam, fumigo, in fumum redigo; ut apud Alex. Aphr. ὑποπιπτάμενος ὁ ἰχθὺς κνισσοῦται καὶ ἀφανίζεται; i. e. piscis deustus fumigatur, & evanescit, vel, in nidorem abit; unde κνισσώδης, εος, ὁ, & κνισσωτὸς, nidorosus, &c. Idem quod, κνισσήεις; id V. & omnia à κνισσὸς, ȣ, ὁ, λίχνος; i. e. catillo; unde κνισσότερος, compar. nidoris appetentior, gulosior: apud Athen l. 12. (at κνίσσος, τὸ, est idem quod κνίσσα; vapor, scil. & odor, ex carnibus quæ torrentur, sive assantur, &c.) & omnia ab eodem Themate κνίσσα, V.

Κνιστὰ, τὰ, sic vocabantur olera concisa, i. e. λάχανα συγκεκομμένα, Poll. sed per η, videtur scribendum; ut κνηστὸς ἄρτος, apud Athen. & Artem. Vide κνηστὸς, suprà in κνηστήρ.

Κνισολοιχὸς, sive κνισολοιχὸς, ȣ, ὁ, qui pinguedinem lambit; seu, qui pinguibus rebus lambendis delectatur, gulosus, liguritor; Athen. l. 3. Unde κνισολοιχία, sive, κνισολοιχεία, ἡ, catillatio, liguritio, gulositas, propriè, ea, quâ aliquis rebus pinguibus lingendis inhiat, Athen. ibid. ex κνίσσα, & λείχω, &c. V.

Κνιστὸς, ȣ, ὁ, concisus, abrasus; à κνίζω, vide.

Κνὶψ, ιπὸς, ὁ, vermiculus ex iis qui lignum vorant, quia illud κνᾷ.

Κνοὴ, idem quod seq. κνῦς, strepitus axis rotæ, vel, pedum; nonnulli verò κνῦν, quidem, volunt esse τὸν ἦχον, sonum, seu, sonitum; κνοίω, autem, μέρος τῆς ἄξονος, τὴν χοινικίδα, mediolum rotæ; hæc Hesych. Sed infrà, hæc per, χ scripta sunt, ubi ea vide.

Κνῦς, gemitus axis in rotâ, quum scil. κνᾶται.

Κνόφος, idem quod γνόφος & κνέφας, quæ vide.

Κνῦ, res minima, q. κενόν τι.

Κνύζα, ης, ἡ, scabies, prurigo: à κνύζω, idem quod κνάω, scabo, scalpo, rado.

Κνυζάομαι, ῶμαι, gannio: à κνύω, idem quod Th. κνάω, rado.

Κνυζάω, vel κνυζέω, gannio adulatoriè & queribundè; nam, κνυζᾶσθαι propriè, dicitur de canibus, queribundum ululatum edentibus; & Metaph. de infantibus etiam, apud Theocr. Idyll. 2. & 6. Unde κνυζηθμὸς, ȣ, ὁ, & κνύζημα, ατος, τὸ, gannitus canis adulatorius & queribundus; Od, ϖ. sed dicitur etiam, de infantium vagitu, & leonum rugitu, &c. Item, pro circulatorio dicterio, &c. à κνύζα, ης, ἡ, &c. V.

Κνυζειῶσι, Dor. pro κνυζειῶσι, 3. pl. præs. pass. à

Κνυζέω, gannio: f. ήσω. dict. de canibus Th. κνάω, scindo.

Κνυζηθμὸς, & κνύζημα, vide suprà in κνυζάω.

Κνύζομαι, lamentabiliter, & queribundè gannio, seu ululo; Suid. Idem quod κνυζάω, id V.

Κνυζόω, ῶ, scabie infesto, scabie fœdo, seu deturpo; & simpliciter, deformo, deturpo; Od. ν, à κνύζα, V.

Κνύζω, rado, scalpo: ab eod. Th.

Κνῦμα, τὸ, scalptura; pruritus; item, κνῦος, εος, τὸ, scabes, prurigo; item, φθορὰ, corruptio, Eust. ex Hesiodo; utrumque, à κνύω, rado, scalpo; idem quod, κνίζω, κνίθω, & κναίω, ac ejusdem originis; ea V.

ΚΝΩ´ΔΑΛΟΝ, ȣ, τὸ, bestia, animans, à κινεῖσθαι ἐν ἁλὶ, si intelligas marina: vel à κνώσσειν ἐν ἄλσεσι, si aves: vel à κνῆν ἁλίσκεσθαι, si terrestria.

Κνώδων, όντος, vel κνώδξ, ὁ, mucro, seu acies gladii. παρὰ τὸ καίνειν ὡς ὀδὼς. Th. ὀδὼς, dens.

Κνώσσω, profundè dormio, sterto: q. à κενὰ & ὄσσε, quum vacui sunt oculi, nec occupati videndo: derivatur ex ὄσσομαι, pro ὄπτομαι, video.

Κνώψ, cæcus: qu. κενὸς ὀπὴ, vacuus visu; ponitur per Pleonasm. τȣ̃ κ, pro νὰψ, quod ex νὴ part. negativa, & ὤψ, oculus. Th. ὄπτομαι, video.

Κοᾶ, audit; persuadetur; ἀκούει, πείθεται, Plut. in Cymone; est à seq. κοάω, V.

ΚΟΑ´ΛΕΜΟΣ, ȣ, stolidus, amens.

ΚΟ´ΑΞ, rana: à sono κοὰξ, quæ vox ranæ.

Κοάω, audio: ex ἀκούω aut à κοέω, quod vide.

Κοβαλεία, ἡ, impostura quæ joco fit, deceptio ludicri speciem habens; item, adulatio ab improbo & malitioso homine profecta; h. e. dolosa, & perniciosa; scribitur & κοβαλία; & est verbale, à κοβαλεύω, sum κόβαλος, decipio; Suid. & Etym. innuunt esse, aliena, paulatim pretio ad me converto; item, κοβαλικεύω, dicitur, pro κοβαλεύω; unde κοβαλίκευμα, τὸ, idem quod κοβαλεία, sive, κοβαλία; astus, versutia, deceptio; impostura, vel etiam facinus astutum, & dolosum, Aristoph. in equitib. Omnia à seq. Th. κόβαλος, id V.

ΚΟ´ΒΑΛΟΣ, ȣ, vafer, maledicus, loquax, adulator: qu. ex κακόβαλος.

Κόβειρος, ȣ, ridiculus.

ΚΟ´ΒΥΛΙΣ, εως, ἡ, radula, quâ caseus raditur.

Κὸγξ, κὸς, fictitia vox, ad indicandum sonum, quem judiciarius calculus, in urnam conjectus, reddit, &c.

Κογχαλίζειν, Hesychio authore, πεποιῆσθαι ἀπὸ τȣ̃ ἤχȣ τῶν κόγχων, à sonitu concharum; item, κογχάριον, parva cochlea; utrumque, a seq. Th. κόγχη, V.

ΚΟ´ΓΧΗ, ης, ἡ, CONCHA, κόγχος, ȣ, ὁ, ἡ, idem: κογχύλιον, ȣ, τὸ, idem: κογχύλη, ης, ἡ, ostreum, purpura.

Κογχίον, ȣ, τὸ, conchula, apud Athen. l. 4. Diminut. à seq. κόγχος, ostrium marinum; item, concha, i. e. vasculo in implendo, & deplendo utuntur scutulata testa, l. 1. c. 32. Item, mensuræ quoddam genus, tantum capiens, quantum concha; apud Hippocr. Item, hemicranium, seu, calva capitis; nam & ipsa est scutulata, &c. Vide.

Κογχίτης, lapis albus & mollis: in quo κόγχοι, à præced.

Κόγχος, ȣ, ὁ, ἡ, concha, propriè turbinata: idem quod κόγχη simile, ut umbo clypei, cavitas oculi, &c.

Κογχύζω, & ἀποκογχύζω; conchâ despumo, eximo, vel depleo, &c. Diosc. à κόγχη, vel κόγχος, V.

Κογχύλη, ης, ἡ, ostreum, purpura: &

Κογχύλιον ȣ, τὸ, CONCHYLIUM, conchylii cruor, qui expetitur ad infecturas: & ipsa lana aut vestis eo cruore infecta. Th. κόγχη.

Κογχυλιστὴς, ȣ̃, ὁ, conchyliarius, conchylita, seu conchyta; i. e. qui conchylia venatur; sic Plaut. in Rud. salvete maritimi fures, conchytæ, atque hamitæ; item, κογχυλίας λίθος, lapis conchylius, Hesych. & Poll. & κογχυλιώδης, conchyliatus; Strabo lib. 1. Omnia à κογχύλιον, præced. V.

Κόγχυς, putamen est ostrii, seu, id quo integitur ostrium, quodque abjicitur, cum comeditur; Poll. l. 6. c. 15. à Th. κόγχη, ostrium marinum & aquatile; item, mensura quæ conchæ capacitatem æquat; & vasculum conchæ in modum concavum, & scutulatum; ut, κόγχη κεραμὶς, concha testacea, seu figlina; item, oculi cavitas, teste Poll. &c.

Κόδαλον, piscis mugil, κεστρεύς. Puto à κέω, seco.

Κοδομεῖον, ȣ, τὸ, & Ionicè, κοδομήϊον, instrumentum, quo ad frigendum hordeum utebantur; Poll. l. 6. c. 10. frixorium, &c. Item, κοδομεὺς, έως, ὁ, qui, & κοδομεύτρια, ἡ, quæ, hordeum frigit, & torret; omnia à seq. Th. κοδομεύω, V.

ΚΟΔΟΜΕΥ´Ω, hordeum frigo, seu torreo: qu. à καῶ, uro.

Κοδομὴ, ῆς, ἡ, idem quod κοδομεύτρια, vel, κοδομεύτρια, quæ in furno hordeum torret; Poll. à κοδομεὺς, vide.

Κοδράντης, à quadrante Latino factum est, quarta pars assis.

Κοέω, intelligo, sentio, pro νοέω aut ex κοάω, pro καίω, quod vide.

ΚΟ´ΘΟΡΝΟΣ, ȣ, ὁ, COTHURNUS, calceus utrique pedi & sexui, aptus & altus.

Κόθουρος, vulpes: &

Κόθουρος, fucus; fur, iners: παρὰ τὸ κεύθειν τὴν οὐρὰν, quod occulat caudam, nec aculeum exserat, ut aliæ apes.

ΚΟΙ´, κοΐ, vox porcellorum.

Κοίη, Ion. pro ποίᾳ; sc. ὁδῷ, quâ viâ, quâ ratione. Sic & κοῖος, η, ον, Ion. pro ποῖος, qualis?

Κοΐζειν, est vocem porcellorum imitari, grunnire: Aristoph. in Acharn. γρυλλιξεῖτε καὶ κοΐζετε; à κοΐ, imitatio

imitatio vocis porcellorum, &c. Vide.

Κοικύλλω, circumspicio: ut sit κυκλῶ βλέπειν.

Κοιλάδος, gen. sing. ἀκοιλὰς, quod vide.

Κοιλαίνω, vide in sequent.

Κοιλᾶναι, a. 1. inf. act. verbi κοιλαίνω, cavo, exentero, detraho: a. 1. ἐκοίλανα. Th. κοῖλος, cavus.

Κοίλανσις, concavatio, concavitas, Ægin. l. 6. Verbale, à præced. κοιλαίνω, cavum, seu, concavum reddo, &c. V.

Κοιλὰς, άδος, ἡ, vallis, quia cavi inter montes. Th. κοῖλος, cavus.

Κοιλέμβολον, ου, τὸ, vocabulum est militare; nam modus quidam aciei sic vocatur, quum duplicis phalangis posteriora cornua conjuncta sunt, sed anteriora disjuncta; ex κοῖλος; & βάλλω, unde ἐμβολὴ, & ἔμβολον, vel ἔμβολος, &c. V.

Κοίλη, ης, ἡ, concavum, pars navis: à præced. Hinc Angl. **a Keel, & the Keel.**

Κοιλήναντα, acc. sing. a. 1. part. act. verbi κοιλαίνω, cavo: vide in κοιλᾶναι.

Κοίλης, & κοίλῃσιν, dat. pl. Ion. pro κοίλαις, à κοῖλος, η, ον, cavus, a, um.

ΚΟΙΛΙ'Α, ας, ἡ, venter, uterus: qu. à κοῖλος, cavus. Tum & canalis, per quem aqua ducitur.

Κοιλίαι γῆς, cuniculi subterranei; plur. fœm. à præced. κοιλία, V.

Κοιλιακὸς, laborans morbo fluidæ κοιλίας, COELIACUS: à præced. κοιλία.

Κοιλίδιον, ου, τὸ, ventriculus; diminut. à Th. κοιλία, V.

Κοιλιοδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, parasitus, qui κοιλίᾳ servit, ut δαίμονι, cujus venter Deus est.

Κοιλιόδεσμος, ου, ὁ, ventrale: qu. vinculum ventris, quod suprà κοιλίαν δεῖται.

Κοιλιόδουλος, ventris servus, ventri deditus; à κοιλία, & δοῦλος, V.

Κοιλιολυσία, ἡ, ventris solutio, seu, resolutio; Cic. ad Att. à κοιλία; & λύσις, εως, ἡ, &c. V.

Κοιλιοπώλης, qui vendit ventres & omasa: Aristoph. ex κοιλία; & πώλης, V.

Κοιλὶς, ίδος, ἡ, superior palpebra, cilium; Poll. à Th. κοῖλος, concavus, &c. V.

Κοιλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ventrosus, vel, ventris speciem gerens; à Th. κοιλία, V. Unde κοιλιακὸν πάθος, & κοιλιακὸς νόσος. dicitur δυσεντερία; vide κοιλιακός.

Κοιλιδιᾶν, cavâ oculorum parte intumescere; sic enim dicuntur oculi quum in diuturnis hæmorrhoidibus, & longis mulierum profluviis, & sæpe inchoantibus opthalmiis, intumescunt oculorum recessus, quæ κοῖλα nuncupantur; Poll. scribitur & κυλοιδιᾶν apud Theocr. Idyll. 1. quod est, cavitates oculorum, quæ palpebris subsunt, τὰς κυλάδας tumidas habere, &c. à κοῖλος, & οἰδέω, sive οἰδάω, &c. Vide.

Κοιλιοφθαλμιᾶν, apud Alex. in Probl. Gaza, oculos subsidere vertit; sed legendum κοιλοφθαλμιᾶν, id V.

Κοιλογάστωρ, qui est cavo ventre; à κοῖλος, & γαστὴρ, V. Sic, κοιλόστομος, qui cavo ore est, qui cavo ore loquitur; seu, in cujus ore vox obscuratur, velut in cavo recessu, &c. (Sic, κοιλόστομος διφαλαγγία, dicitur quæ duces utriusque phalangis in iisdem partibus habet collocatos, aut dextris, aut sinistris; Ælian. contraria τῇ ἀντιστόμῳ) unde κοιλοστομία, vide infra suo loco.

Κοιλόπεδος, ου, ὁ, ἡ, Epithetum loci qui cavam planitiem habet: ὁ κοῖλον πεδίον ἔχων.

ΚΟΙ'ΛΟΣ, ου, cavus, concavus, depressus; κοῖλος ἄργυρος, argentum vivum, quia tangenti se aperit & cavum exhibet: nisi potius sit argentum excavatum sive cælatum, κοῖλον, vola, cavum pedis. Hinc COELUM, apud Lat. à concavitate: & hinc Angl. **to coil up**, i. e. ità convolvere ut in medio relinquatur κοιλότης. Id quod in funibus nauticis & anguibus convolutis videre est.

Κοιλοσταθμέω, facio κοιλόσταθμον, fornico, camero: f. ήσω. a. 1. ἐκοιλοστάθμησα, ας, ε, ex κοῖλος, cavus, & σταθμὸς, stabulum, mansio. Th. ἵστημι, sto.

Κοιλοστομία, ας, ἡ, vitium illud quo vox in ore qu. in specu obscuratur & velut in recessu auditur. Quintil. l. 1. c. 9. Ex κοῖλος, concavus, & στόμα, τὸ, os.

Κοιλοσυρία, ας, ἡ, COELOSYRIA, regio sic dicta, Syriæ pars.

Κοιλότερος, cavatior, magis concavus; Gaza. Est compar. à κοῖλος; unde etiam, κοιλότης, ητος, ἡ, cavitas, concavitas, &c. Apud Athen.

Κοιλόφθαλμος, qui cavis est oculis, cui oculi in cavo subsidunt recessu; Xen. de re equ. Unde κοιλοφθαλμία, oculorum cavitas; & κοιλοφθαλμιάω, cavis oculis sum, seu, oculi mihi subsidunt, & cavitatem quandam habent; ex κοῖλος, & ὀφθαλμὸς, &c. V. Sic, κοιλοφυὴς, qui naturâ concavus est, à κοῖλος, & φυή; item, κοιλόφυλλος, concava habens folia; ex κοῖλος, & φύλλον, τὸ, vide.

Κοίλωμα, τὸ, cavum, cavitas; in oculo autem κοίλωμα dicitur ulcus, in cornea oculi tunica, rotundum, & amplius latiusque, botryo, sed minus profundum; nascitur autem circa irin, &c. à Th. κοῖλος, V.

Κοιλωπὸς, cavus aspectu, Euryp. & κοιλῶπις, cava aspectu; Suid. ex Epigr. &c. Ex κοῖλος, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, &c. V.

Κοιμᾶθ', pro ἐκοιμᾶτο, dormiebat, 3. sing. imperf. pass. Ion. à

ΚΟΙΜΑ'Ω, ῶ, facio dormire, sopio: f. ήσω. p. κεκοίμηκα. præs. pass. κοιμάομαι, dormio: præs. part. κοιμαόμενος, ώμενος, perf. pass. κεκοίμημαι. perf. part. κεκοιμημένος, η, ον, qui obdormiit: a. 1. pass. ἐκοιμήθην, ης, η, f. 1. pass. κοιμηθήσομαι. Hinc κοιμητήριον, ου, τὸ, locus in quo dormitur.

Κοιμηθεὶς, εῖσα, ὲν, a. 1. part. &

Κοιμηθῆναι, a. 1. inf. pass. &

Κοιμηθήτω, a. 1. imperat. pass. verbi κοιμάω, quod vide.

Κοίμημα, τὸ, dormitio; verbale, à præced. Th. κοιμάω, V.

Κοιμήσαντο, 3. pl. pass. Ion. a. 1. m. &

Κοιμήσασθε, cubate, 2. pl. a. 1. imperat. m. ejusd. verbi.

Κοιμάομαι, ῶμαι, cubo dormiendi gratiâ, reclino me ad capiendum somnum; obdormio, quiesco, &c. Apud Plat. Cicero exp. pernoctare; item, κοιμάομαι, morior; unde κεκοιμημένοι apud Ariop. mortui; (deducitur à κεῖμαι) Unde verbale, κοίμησις, εως, ἡ, dormitio; Joh. c. 11. Item, mors, obitus, &c.

Κοίμησις, εως, ἡ, dormitio: &

Κοιμητήριον, ου, τὸ, COEMETERIUM: à κοιμάω, dormire facio.

Κοιμίζω, idem quod κοιμάω; quod vide.

Κοιμιστὴς, οῦ, ὁ, sopitor, in Epigr. Verbale, à κοιμίζω, consopio, somnum induco, &c. V.

Κοινάομαι, ῶμαι, Pind. pro κοινόομαι. Th. κοινὸς, communis.

Κοινάσαντες, Dor. pro κοινώσαντες, vel pro κοινήσαντες, ut alii: nom. pl. a. 1. part. act. verbi κοινέω, vel κοινόω, communico: f. ώσω. Th. κοινὸς, communis.

Κοινῇ, communiter, adv. à κοινός.

Κοινοῖ, dicitur in 3. sing. præs. ind. act. & in 3. sing. præs. opt. & sub. act. Et in 2. sing. præs. ind. pass. & in 2. sing. præs. sub. pass. verbi κοινόω, quod vide.

Κοινεῖον, ου, τὸ, locus in quo sunt communes omnibus mulieres; lupanar; Hesych. à κοινεῖν, quod exp. cauponari, scortari; inquinare, ut κοινόω, ῶ, V.

Κοινοβιάρχης, cœnobiarcha, contubernii præfectus; cœnobii gubernator, &c. vulgo Abbas; est à seq. κοινόβιον, & ἀρχὴ, V.

Κοινόβιον, cœnobium, contubernium; q. d. vitæ fortunarumque communitas, seu, communicata societas; Gel. l. 1. c. 9. de Pythagoricis; ex κοινὸς, & βίος, V. Sic, κοινόβουλοι, οἱ, Senatores; q. d. commune consilium participantes, seu, consilia communicantes, &c. Unde verbum, κοινοβουλέω, ῶ, communiter consulto, consilium communico, &c. Ex κοινὸς, & βουλὴ, &c. V. Κοινογάμια, τὰ, communes nuptiæ & promiscuæ, apud Athen. l. 23. à Th. γαμέω; item, κοινογενὲς, sic appellatur τὸ τοῦ ἵππου ἢ τοῦ ὄνου γένος ὅτι ἐξ ἀλλήλων γίνονται, ut alinus ex equa; Plat. in Polit. (reliqua ἰδιογενῆ, ex ἴδιος & γένος, dicuntur) à Th. γείνομαι; unde γένος, &c. V. Sic, κοινοδημεὶ, vulgò, publicè; & κοινοδήμιον, τὸ, publicum, quod publicè omnium est, &c. à Th. δῆμος; unde δήμιος, &c. V. Item, κοινοδρομεῖν, est, pari incitatione communiter decurrere; ut currens, socium adæquet cursûs velocitate, &c. Ab inusit. δρέμω, pro τρέχω; unde δρόμος,

δέμν@, &c. V. Sic, κοινόλεκτ@, ου, ὁ κὴ ἡ, communem lectum habens; Æschyl. & κοινολεχὴς; idem; item, adulter; à Th. λέγω, cubare facio; unde λέκτ(ρ)ον, & λέχ@, &c. V. Sic, κοινολέκτως, vulgari sermone, communi lingua, vulgariter, &c. à Th. λέγω; unde λέξις, & λεκτὸς, &c. comp. ut cæt. præced. cum Th. κοινὸς, &c. V.

Κοινολογεῖσθαι, aliquid cum aliquo communicare: ex κοινὸς, & λέγω, dico.

Κοινολόγημα, colloquium; verbale, à præced. κοινολογέομαι, οῦμαι, confero sermones, sive sero colloquia cum aliquo de re quâpiam, &c. V.

Κοινολογία, ας, ἡ, collocutio: expon. & conjuratio: ex iisd. Th.

Κοινὸν, τὸ, publicum, commune; i. e. res publica; unde neut. plur. τὰ κοινὰ πράττειν, seu, μεταχειρίζεσθαι, res publicè administrare, seu, negotia publica tractare, &c. Et πρὸς τὰ κοινὰ προσέρχεσθαι, seu, προσιέναι τοῖς κοινοῖς, ad res publice administrandas accedere, &c. Item, τὸ κοινὸν, est, magistratus. Sic κοινὸν γραμματεῖον, vocabatur publica tabula, in quam referebantur illi, qui liberos professi erant, aut inter tribules & cognatos asciti, &c. à Th. κοινὸς, V.

Κοινόπλο@, & κοινόπλους, cui communis cum aliquo est navigatio: navigationis socius, &c. Sic, κοινόπλους ὁμιλία, cœtus eorum, qui navigationis sunt socii, &c. à κοινὸς, & πλέω; unde πλό@, & contractè πλοῦς, &c. V. Sic, κοινοποιέομαι, communefacio; communico; à κοινὸς, & ποιέω, item, κοινόπους, οδ@, ὁ, communi socioque pede interfaciens, Soph. in Electra; ex κοινὸς, & ποῦς, V. Item, κοινοπραγία, conspiratio, consensio; unde κοινοπραγέω, communiter aliquid ago, auxiliatorem & consortem me præbeo, Polyb. l. 3. à κοινὸς, & πέπραγα, præt. med. (verbi πράσσω, vel, πράττω) unde πρᾶγ@, &c. V. Sic, κοινοπρεπὲς, innovatio; à κοινὸς, & πρέπω; unde πρέπον, &c. Vide.

ΚΟΙΝΟ'Σ, οῦ, communis; pollutus, impurus. Hinc κοινῇ, communiter, adv. κοινῶς, idem: κοινότης, ητ@, ἡ, communitas: κοινόω, communico: κοινωνὸς, particeps, consors: κοινωνέω, particeps sum: κοινωνία, ας, ἡ, communio: ἐπίκοιν@, ου, ὁ, ἡ, communis, promiscuus.

Κοινότερ@, communior; unde in neut. κοινότερον, τὸ, appellatur quod à multitudine quoque tractatur, atque imperitis; unde adv. κοινοτέρως, magis communiter, magis κοινῶς; item, κοινόταλ@, omnibus expositus, accommodus, &c. Compar. & superl. à Th. κοινὸς, V.

Κοινότης, ητ@, ἡ, communitas, participatio, à præced. quod vide.

Κοινότοκ@, communi partu editus; frater, i. e. communiter natus; Soph. in Electra; ex κοινὸς, & τόκ@, à τέτοκα, præt. med. verbi τίκτω, &c. Vide.

Κοινοῦμαι, (pro κοινόομαι, à κοινόω, idem quod κοινόομαι, vel κοινόω, &c.) communico, impertio; ut apud Plat. de Leg. κοινοῦμαι πρός σε, consilium tecum agito. Sic λέχος σοι κοινούμενον, tecum lecti participem, &c. à Th. κοινὸς, V.

Κοινοτροφική, scil. ἐπιστήμη, scientia versans circa communem nutritionis rationem, Plat. in Polit. ex κοινὸς, & τροφὴ, seu, τροφὸς, &c. V. Sic, κοινόφρων, q. d. communem cum alio mentem habens, seu, communem mentis voluntatem; ut κοινόφρων σοι, communiter tecum sentiens, &c. à κοινὸς, & φρὴν, V. Item, κοινοχρησία, communis usus, seu, publica utilitas; à κοινὸς; & χρῆσις, &c. V.

Κοινόομαι, οῦμαι, idem quod, seq. act. κοινόω, ῶ, &c. V. At interdum passive, communicor, &c. Unde κοινωθεὶς, copulatus, conjunctus; mixtus; (part. præt. pass.) ut κοινωθεὶς ξανθῷ χρώματι, cum flavo colore permixtus; Plat. in Tim. Sic, σύμφυσις κοινωθεῖσα, communis complexus; Theophr. caus. Pl. l. 5. c. 5. &c.

Κοινόω, ῶ, communico, commune reddo; item polluo, inquino, pro impuro habeo: f. ώσω. p. κεκοίνωκα. a. 1. ἐκοίνωσα. a. 1. inf. act. κοινῶσαι. Th. κοινός.

Κοινῷ, dat. sing. à κοινός.

Κοινὼν, ῶν@, ὁ, Poët. pro κοινωνὸς, socius; quod vide.

Κοινωνέω, ῶ, communico, impertio: f. ήσω. perf. κεκοινώνηκα. a. 1. ἐκοινώνησα. Th. κοινὸς, communis.

Κοινωνοῦμαι, communicor; ut κοινωνοῦμαι τὸν στόλον, sum particeps classis; Thucyd. est pass. à præced. act. V.

Κοινωνήσασι, dat. pl. a. 1. part. act. κοινωνήσας, αντ@, verbi præced.

Κοινώνημα, ατ@, τὸ, & κοινώνησις; commercium; verbalia à præced. κοινωνέω, V.

Κοινωνία, ας, ἡ, communio; beneficentia; eleemosyna. Th. κοινός.

Κοινωνικὸς, ἡ, ὸν, sociabilis, non difficilis, non fastuosus, qui est facilis convictûs: à

Κοινωνὸς, οῦ, ὁ, ἡ, socius, particeps: in dat. pl. κοινωνοῖς. Th. κοινός

Κοινωνοῦσιν, 3. pl. præs. ind. verbi κοινωνέω, quod vide.

Κοινῶς, communiter: publicè; in communi; item, uno animo, &c. adv. à Th. κοινὸς, V.

Κοινότερ@, ου, comparat. grad. à κοινὸς, communis.

Κοινωφελὴς, & κοινωφέλιμ@, communem afferens utilitatem reipublicæ; sive, omnibus utilis, &c. à κοινὸς, & ὠφελέω; unde ὠφέλιμ@, &c. Vide.

ΚΟΙ'Ξ, ικ@, ὁ, palmæ arboris quædam species.

Κοιογένεια, ità dicitur Λητὼ apud Apoll. Arg. 2. Utpote, genita à Cæo, uno ex Titanibus, de quo Hesiod. in Theog. à γένομαι, unde γόν@, &c. Vide.

Κοιόλης, sacerdos, qui & κοίης.

Κοῖ@, qualis, Æol. pro ποῖ@. Est &

Κοῖ@, ου, ὁ, nomen viri.

Κοιοφόρ@, gravida: quia κοῖ@, i. e. κύ@ φέρει.

Κοιρανέοντα, acc. sing. part. præs. verbi κοιρανέω, quod vide.

Κοιρανέοντι, Dor. pro κοιρανέουσι regnant, gubernant: à

Κοιρανέω, impero; princeps sum: f. ήσω. p. κεκοιράνηκα. à

Κοιρανέω, dominor, impero; principatum obtineo; instar principis excello, imperator & princeps sum, &c. Il. β. Item, κοιρανίη, dominium, imperium; & κοιρανικὸς, οῦ, ὁ, imperitorius; item, κοιρανίδης, ου, ὁ, Imperator, &c. Omnia à seq. Th. κοίραν@, V.

ΚΟΙ'ΡΑΝΟΣ, ου, ὁ, princeps, dominus: qu. à κῦρ@, auctoritas, quam dominator habet in subditos: hinc κοιρανέω, dominor, impero. Est &

Κοίραν@, ου, ὁ, nom. propr. viri.

ΚΟΙΣΥ'ΡΑ, uxor Alcmæonis Atheniensis, nobilis ea & opulenta; sed luxuriosa.

Κοισυρῶσαι, dixerunt comici pro τρυφερῶς κοσμεῖσθαι; sive, τὰ τῆς κοισύρας φρονεῖν, i. e. luxu diffluere, nimium ornari, ut mulier hæc solebat; vide Th. præced.

Κοιτάζομαι, in cubili sum, in lecto cubo, seu, decumbo; ab act. κοιτάζω, cubare facio, in cubili colloco; unde verbale, κοιτασία, cubile, concubitus; omnia, à Th. κοίτη, V. Unde etiam κοιταῖον, ου, τὸ, subst. lustrum ferarum; apud Plut. neut. à seq. κοιταῖ@, V.

Κοιταῖ@, ου, qui it cubitum, qui lectum petit. κοιταῖον γίνεσθαι, cubare, noctu jacere. Th. κοίτη, lectus.

Κοιτάξατο, Dor. pro ἐκοιτάσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi κοιτάω, vel κοιτάζω, dormio: f. σω, & Dor. ξω. Hinc a. 1. ἐκοίταξα à

ΚΟΙ'ΤΗ, ης, ἡ, cubile, lectus; proles: κοῖται, ῶν, αἱ, libidines: qu. à κεῖμαι, cubo. Hinc κοῖτ@, ου, ὁ, idem quod κοίτη. κοιτίον, ου, τὸ, dormitorium, cubiculum: κοιτὼν, ῶν@, ὁ, cubiculum: ἀκοίτης, ου, ὁ, maritus: ἄκοιτις, ιδ@, & -ι@, ἡ, uxor. Poët. παρακοίτης, ου, ὁ, & παράκοιτις, ι@, ἡ, idem quod ἀκοίτης & ἄκοιτις.

Κοιτίον, ου, τὸ, dormitorium, locus ad dormiendum adaptatus, cubiculum dormitorium, &c. (vide præced. Th. κοίτη.) à κοίτη, idem, dormitorium; cætum, vel, procæton, i. e. antecubiculum, &c.

Κοιτὶς, ίδ@, ἡ, parva κοίτη, lectulus; specialiter capsula in quâ mundus muliebris servatur: à præced.

Κοῖτον, acc. sing. à

Κοῖτ@, ου, ὁ, cubile; somnus in cubili. Th. κοίτη, idem.

Κοιτὼν, ῶν@, ὁ, cubiculum: ab eod.

Κοιτωνὶς, ίδ@, ἡ, & κοιτωνίσκ@, parvum cubiculum; item, lectulus, seu, parvus lectus, &c. Utrumque, diminut. à præced. κοιτὼν, locus domûs in quo sunt cubilia, &c. V.

Κοιτωνίτης, ου, ὁ, cubicularius: ab eod. Th.

Κόκαλον, os. Corona pretiosa κόκαλα ὀ-ςέα.

Κόκκαλος, nucleus pineæ nucis, qui & ςρόβιλος, Gal. in Lex. Hippocr. sed Diosc. diminutivè ità nominari vult Cnidium coccum seu granum; à Th. κόκκος, V.

Κοκκινοβαφής, vel κοκκοβαφής, cocco, vel coccineo colore tinctus, vel, infectus; Athen. à seq. κόκκινος, vel Th, κόκκος; & βαφή, à Th. βάπτω, V. Sic, κοκκοβόας ὄρνις, gallinaceus à Sophocle dicitur, teste Eust. quasi ἐν τῷ βοᾷν κοκκύζων; inter vociferandum cucurriens; à κόκκυξ, unde κοκκύζω, quæ vide in βοάω; unde βοή, & βοὴς, &c. V. Item, κοκκοθραύςης, ὁ, avis quædam, ita dicta, παρὰ τὸ θραύειν τῶν κόκκων; i.e. à confringendis granis; ex κόκκος, & θραύω; sic κοκκοποιὸν, cocco factum, vel, tinctum; à κόκκος, & ποιέω, V. Sic etiam, κοκκόρυζος, apud Apsyrtum, est granum oryzæ; ex κόκκος & ὄρυζα, V.

Κοκκίζω, grana eximo, seu, acinos; unde, apud Aristoph. κοκκίσαι ῥοάν, punicum malum suis exenterare granis; grana, seu, acinos eximere è malo punico; quod & ἐκκοκκίσαι dicitur; à seq. Th. κόκκος, V.

Κόκκινος, η, ον, COCCINUS, coco tinctus: à κόκκος.

Κόκκιον, ου, τὸ, pilula; ut neut. plur. κόκκια βηχικὰ, pilulæ quæ tussi medentur; idem quod, & à Th. κόκκος, granum, & apud Medicos, sic vocantur pilulæ, quòd granorum magnitudine fere sint, & rotundæ granorum instar, &c. Item, granum ilicis arboris rubens quo punicea inficiuntur; & ipse color puniceus, &c. V.

ΚΟ'ΚΚΟΣ, ου, ὁ, granum, bacca, COCCUS, color ex cocco factus puniceus, unde etiam pro purpura sumitur.

Κόκκος, ου, ἡ, arbor quam Theophr. πρῖνον vocat; Plinius, ilicem; unde κόκκος βαφικὴ apud Diosc. ex cujus fructûs admirabili succo, inficiuntur coccineæ vestes, quæ coccina, vel, coccea, Latinè vocantur; à præced. Th. κόκκος, ὁ, V.

ΚΟΚΚΥ'ΑΙ, & κοκύαι, ῶν, οἱ καὶ αἱ, avi majores.

Κοκκύζει, canit, 3. sing. præs. ind. à

Κοκκύζω, COCCYZO; canto ut cuculus vel gallus: à κόκκυξ, quod vide.

Κοκκύμηλον, prunum præcox, malum quod coccygis vocant: ex κόκκυξ, quod vide, & μῆλον, malum. Th. μηλέα, malus, arbor.

Κοκκύμηλος, ἡ, idem quod præced. κοκκύμηλον, V.

ΚΟ'ΚΚΥΞ, υγος, ὁ, CUCULUS, à sono, unde & κόκκυγος, Ang. Cuckow: vel quod fit κόκκινος, colore: hinc κοκκύζειν, cucurire.

Κοκκύσδειν, Dor. pro κοκκύζειν, cucurire. Th. κόκκυξ, υγος, cuculus.

Κόκκων, granum cnidium, apud Hippocr. Unde κοκκώνες, grana mali punici, & unde viscum fit; Gal. in Lex. Hippocr. à Th. κόκκος, V.

Κόκυ, celeriter, Attic. unde fortè Angl. quick.

Κοκύαι, idem quod κοκκύαι, Id vide.

Κόλα, ἡ, venter, Suid. sive quia κόλον, id est, escam capit: sive quia κοίλη.

Κολαβέω, buccellam devoro, deglutio, absumo, &c. à seq. κόλαβος, V.

Κόλαβος, offula, bucca parva: à κόλον, cibus.

Κολαβρίζω, Græcis σκιρτᾶν, lascivè salto. Inde genus saltationis petulantis & lascivæ κολαβρισμὸς est dictus. Sic Job. 5. 4. κολαβρισθείησαν, vertitur κατεκλάσθησαν, à Sym. ταπεινωθήτωσαν.

Κόλαβρος, obscœna cantio.

Κολάζομαι, pœnæ de me sumuntur, vel, mihi infliguntur; item, reprimor, coerceor; ut κεκολασμένη δίαιτα, moderata, & cujus luxurie, quasi castigata est; item activè, pro seq. act. κολάζω, V.

ΚΟΛΑ'ΖΩ, punio, castigo: f. σω. p. κεκόλακα. præt. pass. κολάζομαι, punior, pœnas do: a. 1. m. ἐκολασάμην, ω, ατο, a. 1. sub. m. κολάσωμαι, ῃ, ηται, pert. pass. κεκόλασμαι, σαι, σται. Hinc κολαςήριον, ου, τὸ, carcer: κόλασις, εως, ἡ, punitio: ἀκόλαςος, ου, ὁ, ἡ, intemperans, protervus.

Κόλακας, acc. pl. à κόλαξ, ακος, ὁ, adulator.

Κολακεία, ας, ἡ, adulatio: κολακεύω, adulor. Th. κόλαξ, quod vide.

Κολάκευμα, adulatio, lenocinium; verbale, à κολακεύομαι, adulationibus demulceor, & titillor, seu, vincor & capior; Plut. κολακευθεὶς ἀνὴρ ὑπὸ γυναικός; ab act. κολακεύω, V.

Κολακεύσῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. à κολακεύω, quod vide.

Κολακευτέος, adject. verbale, à

Κολακεύω, adulor, assentor: f. εύσω. p. κεκολάκευκα. a. 1. ἐκολάκευσα. Th. κόλαξ, adulator.

Κολακικὸς, οῦ, ὁ, adulatorius, assentatorius; item, adulandi peritus, peritus assentator; unde κολακικὴ, sub. τέχνη, ars adulatoria, seu, assentatoria, item, κολακὶς, ίδος, ἡ, assentatrix; unde κολακίδες, dicebantur mulierculæ, quæ, de curru descendentibus regin is, dorsum, scalæ loco, subjiciebant, &c. Utrumq; à κόλαξ, ακος, &c. V.

Κολακευτικὸς, οῦ, ὁ, adulatorius, assentatorius (idem quod κολακικὸς, blandus,) unde κολακευτικῶς, assentatoriè; adulatoriè; seu, more assentatorum, &c. Utrumq; verbale, à κολακεύομαι, id V.

Κολακρέται, vel κολαγρέται, & κωλακρέται, civilium pecuniarum quæstores.

ΚΟ'ΛΑΞ, ακος, ὁ, adulator, parasitus: à κόλον, cibus, quem quærit. Hinc κολακὶς, ίδος, ἡ, assentatrix: κολακεία, ας, ἡ, assentatio: κολακεύω, adulor, assentor.

Κολαπτὴρ, ῆρος, ὁ, instrumentum lapicidarum, malleo simile, sed rostratum, quo marmora incidunt; Luc. in Som. verbale, à seq. Th. κολάπτω, V.

ΚΟΛΑ'ΠΤΩ, tundo, tundendo excavo; qu. à κοῖλος, cavus. Hinc κόλαφος, ου, ὁ, colaphus, alapa: κολαφίζω, colaphum incutio.

ΚΟ'ΔΑΡΙΣ, εως, ὁ, animal ululæ inimicum.

Κόλασις, εως, ἡ, supplicium, cruciatus: à κολάζω, punio.

Κόλασμα, ατος, τὸ, animadversio, cruciatus, pœna: &

Κολασμὸς, οῦ, ὁ, pœna, punitio: &

Κολαςήριον, ου, τὸ, carcer, locus supplicii, tormentum: à κολάζω, punio.

Κολαςέον, puniendum est; ut κολαςέον κακίας τοῦ γήρως, vitia senectutis compescenda sunt, Gaza de senect. est verbale gerundivum, à κολάζομαι, quod cum genit. sæpe constr. ut, apud Thuc. κολάζομαι τῆς ἀδικίας injuriæ pœnas do, &c. Unde etiam, κεκολασμένως, (adv. à κεκόλασμαι, & ejus part. -μένος) moderatè frænando, & castigando cupiditates & luxuriam; item, κολαςὴς, οῦ, ὁ, punitor, castigator, ut apud Synes. Epist. 121. τῆς πονηρίας κολαςὰς, &c. Item, pro vindice, & tortore etiam ponitur apud Euryp. Unde κολαςικὸς, οῦ, ὁ, q. d. punitorius, pœnas infligere solens apud Plut. περὶ ἀοργησ. Item, κολαςήριος, ad pœnas infligendas aptus, seu, comparatus; ut κολαςήριον πῦρ, apud Naz. Omnia, ab eod. Th. κολάζω, V.

Κολάσωνται, 3. pl. a. 1. sub. m. verbi κολάζω, punio, quod vide.

Κολαφίζω, alapam alicui infringo, colaphum infligo: f. ίσω. p. κεκολάφικα. Hinc præs. pass. κολαφίζομαι, colaphis cædor. Th. κολάπτω, tundo.

Κολάφισμα, τὸ, plaga colapho incussa; seu ipse Colaphus; i. e. alapa; plaga, quæ palmâ, in maxillam alicujus incutitur, &c. Verbale, à præced. κολαφίζω, V.

Κόλαφος, ου, ὁ, COLAPHUS. Th. κολάπτω, quod vide.

Κολεκτάριος, ου, ὁ, numularius, argentarius, Suid. vox est linguæ vulgaris, q. d. collector.

Κολεοῖιν, gen. dual. Poët. pro κολεοῖν, à κολεὸς, ου, ὁ, vagina.

Κολεοῖο, gen. Ion. à κολεός.

Κολεόπτερος, & Ionicè, κουλεόπτερος, cujus pennæ in volucro crustaceo, velut vaginâ, includuntur; ut sunt scarabæorum & hujusmodi quorundam insectorum, à seq. Th. κολεὸς, vel κουλεὸς, &c. Vide.

ΚΟΛΕΟ'Σ, οῦ, ὁ, & Ion. κουλεὸς, vagina, CULEUS: qu. κοιλεὸς, à κοῖλος, cavus.

ΚΟΛΕΡΟ'Σ, οῦ, glaber: hinc κολεραὶ, ῶν, αἱ, glabræ.

Κολεραὶ ὄϊες, oves glabræ, seu, brevem lanam habentes, vel ut alii, oves crispæ, &c. à præced. V.

ΚΟΛΕΤΡΑ'Ω, proculco.

Κολία, saltatio quædam. Puto à ventris circumactu: vide κοιλία.

ΚΟΛΙ'ΑΣ, ου, ὁ, piscis quidam: sic dictus, quod κοιλίαν habeat notabilem.

Κολιάω, salto: Hesych.

ΚΟ'ΛΛΑ, & κόλλη, ης, ἡ, gluten: qu. à κλείω, claudo. Hinc κολλάω, glutino κολλητὴς, glutinator; χρυσοκόλλα, ης, ἡ, auri glutinum.

Κολικὴ νόσος, colica morbus; vide κωλικός.

Κολλαβίζω, impingo; Aristoph. Item, ludo ludi genus, quo hic quidam manibus expansis oculos suos tegit, alius verò, postquam percussit, quærit num verbe-

verberarit; Poll. unde κολλαβισμὸς, ȣ, ὁ, ejusmodi lusus, à seq. κόλλαβ☉, idem quod Th. κόλλοψ, V.

Κόλλαβ☉, ȣ, ὁ, epitonium chordarum; verticillus cytharæ, lyræ, &c. qui est clavicula, quâ fides vertuntur & intenduntur. Est &

Κόλλαβ☉, ȣ, ὁ, panis genus.

Κολλάω, glutino: f. ήσω, p. κεκόλληκα, præs. pass. κολλάομαι, ῶμαι, agglutinor, adhæreo: cum dat. a. 1. pass. ἐκολλήθην, ης, η, a. 1. part. pass. κολληθεὶς, έντ☉. Th. κόλλα, gluten.

Κολλέψης, qui κόλλαν ἕψει glutinum coquit.

Κόλλη, ης, ἡ, gluten: vide κόλλα.

Κολλήεντα, ferruminata, nom. pl. n. g. à κολλήεις, εσσα, εν, glutinatus. Th. κόλλα, gluten.

Κολλήθητι, adjunge, a. 1. imperat. pass. verbi κολλάω, quod vide.

Κόλλησις σιδήρȣ, ferruminatio, à κόλλα, ἡ, gluten.

Κόλλης☉, panis Ægyptius.

Κολλητὴς, ȣ, ὁ, glutinator, concinnator; Item κολλητικὸς, vim habens glutinandi; utrumque verbale, à κολλάομαι, ῶμαι, agglutino, seu adjungo me, adhæresco; ab act. κολλάω, V.

Κολλητὸς, ȣ, conglutinatus, benè compactus: acc. pl. f. g. κολλητὰς, à κόλλα, gluten.

Κόλλιξ, quod & κόλιξ, panis rotundus, pastillus: à κόλον, esca.

Κολλεμυθέω, carmina conglutino, & concinno, concinnè, & compositè connecto orationem, &c. ex κόλλα, vel κόλλη, & μέλ☉, τὸ, carmen, &c. V.

Κολλοπίζω, claviculis, seu verticillis intendo: Item κολλοπόω, ῶ, glutino, glutinamentis compingo, & coagmento; Hesych. & Eust. utrumque, à Th. κόλλοψ, οπ☉; V.

Κολλοποδιώκτης, qui pueris exoletis, & durioribus inhiat; ὁ ἀγεῖ☉ περὶ τῶν κόλλοπας; Eust. ex κόλλοψ, -οπ☉; quod Metaphoricè est exoletus & callosus puer, supra ætatis vigorem libidinans; Aristoph. & διώκτης, &c. vide.

Κολλύριον, ȣ, τὸ, collyrium, idem quod κολλύριον.

ΚΟ'ΛΛΟΨ, οπ☉, ὁ, corium durius, in cervicibus & dorsis boum, &c. quia inde κόλλα ἕψεται; in pl. κόλλοπες, dicuntur verticilla cytharæ, quibus chordæ intenduntur. Hinc κόλλαβ☉, verticillus in citharâ, item species panis: κόλαβ☉, ȣ, ὁ, idem; & hinc Angl. Collops.

Κολλυβιςὴς, ȣ, ὁ, numularius, trapezita: à

ΚΟ'ΛΛΥΒΟΣ, ȣ, ὁ, COLLYBUS; species numismatis: bos in numismate parvo sculptus, quasi κολλάμεν☉ βȣ̃ς. Sumitur & pro permutatione: hinc vox præced.

Κολλυβιςικὰ σύμβολα, symbola collybistica, seu tesseræ collybisticæ, quales sunt literæ, quæ vulgò appellantur literæ cambii, institutæ ad permutandam pecuniam externam; ut tradit Bud. à præced. κολλυβιςὴς, V.

ΚΟΛΛΥ'ΡΑ, ας, ἡ, panis parvus, crustum, COLLYRA.

Κολλυρίζειν, opus pistorium facere, 2 Reg. c. 13. a præced.

Κολλυρὶς, collyris, diminut. à vel, idem quod, præced. κολλύρα, collyra, panis species, quæ pueris dari solebat, seu panis frustulum; ut Annotat. Schol. Aristoph. quod etiam dicebatur κολλυρί-της ἄρτ☉, &c. quibusdam autem κολλυρὶς, est pulmentum & sorbitiuncula; aliis, est torta panis apud 70. Interpr. ut 2 Reg. c. 7. 13. &c.

ΚΟΛΛΥ'ΡΙΟΝ, sive κολλύριον, ȣ, τὸ, COLLURIUM, genus medicamenti: q. à κωλύειν τὸ ῥεῖν, quod oculorum fluxum sistat. Sed vox est generalis & nomen à figurâ inditum: q. κολοβȣ́ριον, h. e. κολοβὸν τὴν ȣ̓ρὰν, quia sit instar caudæ mutilatæ.

ΚΟΛΛΥΡΙ'ΩΝ, ον☉, ὁ, avis nomen.

Κολλώδης, ε☉, ὁ κ̀ ἡ, glutinosus, tenax, à Th. κόλλα, vel κόλλη, &c. vi. Undè etiam κολλῶμαι, adhæresco, &c. vide suprà in κολλητὴς.

Κολοβανθὴς, mutilum florem habens; seu minutulum florem edens; unde κολοβανθεῖν, expon. florem cessilem gerere, apud Theophr. Hist. Pl. l. 8. ex κολοβ☉, & ἄνθ☉, unde ἀνθέω, &c. V.

Κολοβόκερκ☉, caudâ truncatus: ex κολοβὸς, mutilus, & κέρκ☉, ȣ, ἡ, cauda.

Κολόβιον, ȣ, τὸ, COLOBIUM, subucula: quia κολοβὸν, sine manicis.

Κολοβόπȣς, truncus pedibus, truncatus pedes, &c. à κολοβ☉, & πȣ̃ς, &c. vi. Sic κολοβόῤῥιν, vel κολοβόῤῥις, qui mutilo est naso præcisoque, Suid. cui mutilatus, & decurtatus, est nasus, à κολοβὸς, & ῥὶν, vel ῥὶν, ῥινὸς, &c. V.

Κολοβὸς, ȣ, ὁ, ἡ, mutilus: hinc κολοβόω, mutilo, brevio. Th. κολȣ́ω, amputo.

Κολοβόςαχυς, ὁ κ̀ ἡ, spicis truncatus: Item brevem ferens spicam; Diosc. l. 1. c. 6. ex κολοβὸς, & ςάχυς, υ☉, ὁ, &c. vide.

Κολοβότης, ητ☉, ἡ, q. d. decurtatio; quâ scil. aliquid mutilum, truncatum, curtum, seu mancum est; ut πνεύματ☉ κολοβότης, spiritûs defectio, efficiens pronuntiationem alicujus partis in oratione curtam & truncatam; Plut. de Demosth. à præced. κολοβὸς; vide.

Κολόβȣρ☉, caudâ truncatus, cui amputata cauda est; ex κολοβὸς, & ȣ̓ρὰ; vide.

Κολοβόω, ῶ, contraho, decurto: f. ώσω, p. κεκολόβωκα, a. 1. pass. ἐκολοβώθην, ης, η, f. 1. pass. κολοβωθήσομαι, η, εται, a κολοβὸς, mutilus. Th. κολȣ́ω, amputo.

Κολοβωθήσονται, 3. pl. f. 1. passiv. verbi præced.

Κολοβώδης, mancus, mutilus, imperfectum membrum aliquod habens, aut contra naturam: Item κολόβωμα, τὸ; id ipsum quod mutilum & truncatum est, curtum, quicquid in labiis aut narium aliis, aut auribus, &c. deficit; sic κολόβωσις, mutilatio, detruncatio, defectus, &c. & κολοβωτὴς, ȣ, ὁ, decurtator, truncator; dicitur de eo, qui in pronuntiando, syllabas extremas curtat, & mutilat, &c. omnia à κολοβὸς, vel Κολοβόω, &c. quæ V.

Κολοιάω, ῶ; graculorum vocem sono, seu graculos voce imitor, Poll. l. 6. c. 13. est à seq. Th. κολοιὸς, &c. V.

ΚΟΛΟΙΟ'Σ, ȣ, ὁ, graculus, monedula hinc κολοιάω, graculorum more vocem edo: κολῳὸς, tumultus.

Κολοιώδης, ε☉, ὁ κ̀ ἡ, graculo similis, ad graculos proxime accedens, qui è graculorum genere est, &c. à præced. Th. κολοιὸς, parva cornix, &c. V.

ΚΟΛΟΚΑΣΙ'Α, ας, ἡ, &

Κολοκάσιον, ȣ, τὸ, fabæ Ægyptiæ radix.

Κολόκυμα, ατ☉, τὸ, q. d. κόλον, seu κολοβὸν κῦμα, i. e. κωφὸν κῦμα, surdus fluctus, qui scil. nullo agitante vento tollitur, & strepitat; vel qui nullam agitatis lapillis strepitum edit. Aristoph. in equit. &c.

ΚΟΛΟΚΥ'ΝΘΗ, sive κολοκύντη, ης, ἡ, cucurbita.

Κολοκυνθὶς, cucurbita caprina, vel Alexandrina, vel cucumere amarus: à præced.

Κολοκύντη, ης, η, idem quod κολοκύνθη.

Κολοκύντιον, cucurbitula; hoc est, parva cucurbita; Phrynich. est diminut. à præced. Th.

ΚΟ'ΛΟΝ, ȣ, τὸ, cibus. Hinc βȣκόλ☉, ȣ, ὁ, bubulcus: βȣκολικὸς, ȣ, pastoralis: βȣκολεῖον, ȣ, τὸ, locus seu sedes boum: βȣκολέω, pasco boves: δύσκολ☉, ȣ, ὁ, ἡ, morosus, difficilis, δυσκόλως, adv. morosé.

Κόλον, reperitur etiam pro κῶλον, intestinum quoddam, de quo vide suo loco: Item κόλον, dicitur quoque, τὸ μέγα; unde κολόκυμα, quidam exp. μέγα κῦμα; ut annotat Eustath.

Κόλ☉, ȣ, ὁ, ἡ mutilus, truncatus: à κολȣ́ω, amputo. Est etiam κόλ☉ Athenæo facilis: unde εὔκολ☉, & δύσκολ☉.

Κολοσσαὶ, ῶν, αἱ, nomen civitatis. Gr. Colossus: &

Κολοσσαῖ☉, ȣ, qui Colossum æquat, Colosso par: à

ΚΟΛΟΣΣΟ'Σ, ȣ, ὁ, COLOSSUS, statua immensæ magnitudinis.

Κολοσσία, statuæ umbra, erectio in altum: Item κολοσσικὸς, ȣ, ὁ, colossicus; Plut. utrumque, à præced. Them. κολοσσὸς; vide.

Κολοσύρτης, ȣ, ὁ, idem quod κολοσυρτὸς, i. e. confusa, seu promiscua multitudo, seu turba; pulvis excitatus, & in altum se tollens: quidam volunt, propriè, esse strepitum, ac pulverem, qui excitatur, quum virgultorum, stipularumve fasces, per terram trahuntur, &c. Unde etiam verbum, κολοσυρτεῖ, tumultuatur, tumultum strepitumque excitat, turbas dat; Hesych. ex κόλον, τὸ, magnum; vide Paulo suprà, & σύρω, unde σύρτης, & συρτὸς, &c. Vi. Atque sic κολοσυρτὸς, exp. μέγας θόρυβ☉, &c. Eust.

Κολοσυρτὸς, ȣ, ὁ, strepitus sarmentorum quum trahuntur: ex σύρω, traho, & κῆλον, lignum, seu potius κόλ☉, mutilus. Est enim sarmentum lignum defractum.

Κολȣ́ομαι, amputor decurtor, truncor, & Metaph. imminuor; ut in Epigram. κεκολȣμέν☉ νόσῳ, morbo fractus, &c. sed exp. etiam activè, pro act. Th. κολȣ́ω, trunco, &c. V.

Κόλυρ☉,

Κόλουρος, cauda truncatus, cui amputata cauda est; Item κολούραιος, idem; & κολουρία, caudæ truncatio: Item κόλουραι, vulpes; omnia à κόλος, mutilus, & οὐρά, cauda, &c. vi. Undè etiam κολούριον, ου, τὸ, mutilatum caudâ: Item panis genus, & pharmaci, quod Latini etiam collyrion vocant; collyrium medicamentum oculorum, in Apocal. c. 3. &c.

Κόλουροι, οἱ, COLURI, sic in sphæricâ doctrinâ vocantur duo circuli majores, quorum alter transit puncta equinoctiorum, alter Solstitiorum, mutuo se secantes in polis mundi ad angulos rectos sphæricos: ita dicti quod semper altera eorum pars sub horizonte lateat: à

Κόλουρος, caudâ mutilus, truncus: q. κόλος οὐράν.

Κόλουσις, εως, ἡ, mutilatio, truncatio, decurtatio, amputatio; seu imminutio, &c. Item κόλουσμα, τὸ, quod detruncatum & amputatum est; fragmentum recisum, &c. verbalia, à seq. Them. κολούω; V.

ΚΟΛΟΥΤΕ'Α, ας, ἡ, COLUTEA arbor. Si quis eam mutilet, ipsa moritur: ergo: à

ΚΟΛΟΥ'Ω, amputo, decurto, f. σω, p. κα. Hinc κόλος, ου, ὁ, ἡ, mutilus: κολοβὸς, οῦ, ὁ, ἡ, idem: κολοβόω, mutilo: κολόβιον, ου, τὸ, tunica.

ΚΟΛΟΦΩ'Ν, ῶνος, ὁ, fastigium, summa manus, finis. Hinc κολοφῶνα ἐπιθεῖναι, COLOPHONEM, seu ultimam manum imponere.

Κολπίας, & κολπίζω, vi. κολπώδης.

ΚΟ'ΛΠΟΣ, ου, ὁ, sinus, gremium: à κοῖλος, quia cavus: hinc ἐγκολπίζω, in sinum recipio: & Angl. **Gulf**, de maris sinu.

Κολπόω, ῶ, in sinus contraho; unde κεκολπῶσθαι, sinuatum esse, &c. dicitur etiam, de sinu velorum, apud Luc. & de sinu maris apud Strab. à præced. Them. κόλπος; V.

Κόλπω, Dor. pro κόλπου, gen. sing. à κόλπος.

Κολπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sinuosus; Item κόλπωμα, τὸ, quod sinuatum, vel sinuato volumine collectum est; Polluci, est vestis sinuosa, quâ in tragædia reges utebantur: Item κόλπωσις, εως, ἡ, sinuatio, in sinum collectio; specialiter de ea sinuatione, quâ vela in curvos sinus obliquantur, ut venti flatibus pateant; unde Metaph. κόλπωσις πτερῶν, de remigio, & velificatione alarum, quâ in sinus quasi curvantur & obliquantur; apud Herodian. l. 1. Sic κολπωτὸς, οῦ, ὁ, sinuatus; apud Plut. in Apophth. pro quo dicitur etiam κολπίας, ου, ὁ, idem; unde κολπίζω, sinuo, Æschyl. & Suid. omnia à κόλπος, & κολπόω, &c. V.

Κολυβιστὴς, οῦ, ὁ, numularius; idem quod κολλυβιστὴς, id V.

Κολυμβὰς, άδος, ἡ, urinatrix, natatrix; de ave natatrice apud Athen. l. 5. dicitur & de olea conditanea in muria innatante, apud eundem l. 2. & 4. à seq. Th. κολυμβάω; V.

ΚΟΛΥΜΒΑ'Ω, ῶ, nato, aquas subeo, f. ήσω, p. κεκολύμβηκα, q. κολυμφάω, à κόλος, mutilus, & φάω, appareo: nantes enim mutili apparent. Hinc

Κολυμβήθρα, ας, ἡ, piscina, locus ubi natare possumus: à præced.

Κολυμβητὴρ, ῆρος, & κολυμβητὴς, οῦ, ὁ, urinator, natator, &c. Item κολυμβὶς, ίδος, ἡ, urinatrix; avis quædam, apud Aristot. Athen. & Aristoph. & κόλυμβος, ου, ὁ, urinator: Item natatio, in Epigr. & Plur. sed dicitur etiam, de urinatrice ave apud Athen. &c. Omnia à præced. Th. κολυμβάω; V.

ΚΟΛΥΤΕ'Α, ας, ἡ, arbor quædam Idæa: diversa à κολουτέα, de quâ suprà.

ΚΟΛΧΙΚΟ'Ν, οῦ, τὸ, COLCHICUM, herba quædam venenata, à regione Colchorum.

Κολχοὶ, ῶν, οἱ, COLCHI, Asiæ populi.

Κολωνία, ας, ἡ, nomen urbis. Lat. Colonia.

Κολώνη, ης, ἡ, idem quod

ΚΟΛΩΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, tumulus, collis: q. κολυανὸς, à κωλύω, quia celeriorem progressum itinerantium impedit.

Κολῳάω, tumultuor, effutio; nam Gell. l. 1. c. 15. κολῳᾶν exponit, tumultuari, turbas dare; vel etiam vociferando perstrepere, & garrire, more graculorum; Il. β. Item κολῳὸν, & κολῴιον; idem quod seq. κολῳὸς, perturbatio; sumptâ Metaph. ἀπὸ τῶν κολοιῶν; i. e. à graculis: quippe qui aves sint gregatim volantes, & magno cum garritu strepituque; Il. α, &c. V. seq.

Κολῳὸς, οῦ, ὁ, strepitus, tumultus. Th. κολοιὸς, parva cornix.

Κόμαιθος, ου, ὁ καὶ ἡ, flavam habens cæsariem; i. e. ξανθόθριξ, auricomus, apud Lycophr. cujus coma ignei est coloris; à κόμη, coma, & αἶθος, τὸ, ardor æstus; à Th. αἴθω, uro, &c. V.

Κόμαρον, ου, τὸ, fructus arbuti, arbutum; Theocr. Idyl. 8. à seq. Them. κόμαρος, arbor, ex genere τῶν ἀειφύλλων, Theoph. & Aristoph. &c.

ΚΟ'ΜΑΡΟΣ, ου, ὁ, ἡ, arbutus. Est & κόμαρος, vel κόμμαρος, pro κάμμαρος, piscis.

Κομαροφάγος, qui arbutis vescitur, Aristoph. in avib. à præced. κόμαρος, & φάγω; V.

Κομάσαι, Dor. pro κομήσαι, comam ferat, 3. sing. a. 1. opt. act. à

Κομάω, ῶ, comatus sum, comam alo, f. ήσω, p. κεκόμηκα. Hinc κομᾶν ἐπὶ τυραννίδι, tyrannidem affectare: Herodot. Th. κόμη, coma.

Κομβέω, sonum edo, puto crepitu molarium.

Κομβολύτης, marsupiorum amputator; i. e. ὁ λύων τοὺς κόμβους, Hesych. nam κόμβος significat etiam marsupium, nodulis scil. instructum, seu adornatum, seu, ad cludendum, &c. V.

Κόμβημα, & κόμβωμα; i. e. καλλώπισμα, ornatus, amictus elegans; verbalia, à κομβέω, & κομβόω, orno, scil. nodulis: à Th. κόμβος; V.

ΚΟ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, nodus: hinc

Κομβόω, nodum necto: à præced.

Κομεῖν, præsent. infin. verbi κομέω, quod vide.

Κομείτην, Ion. pro ἐκομείτην, 3. dual. imperfect. act. à

ΚΟΜΕ'Ω, curam gero; nutrio, alo: κομίζω, idem: & porto, fero, eo. Hinc κομιδὴ, ῆς, ἡ, cura: νοσοκόμος, ου, ὁ, ἡ, qui vel quæ ægrotos curat: νοσοκομέω, ægrotos curo: νοσοκομεῖον, ου, τὸ, locus, in quo ægroti curantur.

ΚΟ'ΜΗ, ης, & Dor. κόμα, ἡ, COMA, cæsaries culta: q. à κόπτω, seco: ut cæsaries dicitur à cædendo: vel à κομέω, curam gero, alo, orno: hinc Angl. **a Comb, to comb**, &c.

Κόμης, comes, præfectus: à Latin. comes.

Κομήτης, ου, ὁ, comatus, crinitus, dicitur κομήτης subaud. ἀστὴρ, stella crinita, COMETA. Th. κόμη, coma.

Κομιδὴ, ῆς, ἡ, actio τοῦ κομίζοντος, cura, diligentia, advectio; receptio: à κομίζω, quod vide.

Κομιδῆ, adv. valdè, cum diligentia, studiosè, Eust. Item prorsus, omnino, &c. ut κομιδῆ νέοι, admodum adolescentuli, Herodian, à κομέω, vel κομίζω, curo, &c. vide.

Κομιζόμεσθα, Ion. & Dor. pro κομιζόμεθα, 1. pl. f. 1. m. Att. vide in κομίζω.

Κομίζω, curo, fero, repeto: præs. imperat. κόμιζε, f. ίσω, κομίζειν τινὰ ἐκ θανάτου, aliquem à morte reducere, p. κεκόμικα, a. 1. ἐκόμισα, præs. m. κομίζομαι, reporto, proficiscor: imperf. ind. pass. ἐκομιζόμην, ου, ετο, ferebar, aris, atur, f. 1. m. κομίσομαι, & Att. κομιοῦμαι, a. 1. m. ἐκομισάμην, ω, ατο, obtinui, a. 1. m. imperat. κόμισαι. Th. κομέω, curo.

Κομίξαι, Dor. pro κομίσαι, reducere, a. 1. inf. act. &

Κομίξας, αντος, Dor. pro κομίσας, a. 1. part. act. à κομίζω, quod vide.

Κομιοῦμαι, ῇ, εῖται, f. 1. m. Att. pro κομίσομαι, & κομιῶ, f. 1. act. pro κομίσω, verbi κομίζω, curo, fero; quod vide.

Κόμισαι, κομισάσθω, a. 1. imperat. m. in 3. p. κομισάσθωσαν: &

Κομίσαντο, 3. pl. Ion. a. 1. m. &

Κομίσασθαι, a. 1. inf. m. verbi κομίζω, quod vide.

Κομίσηται, 3. sing. a. 1. sub. med. ejusdem verbi.

Κομισθῆναι, allatum fuisse, a. 1. pass. inf. verbi κομίζω, fero; quod vide.

Κομιστὴ, ῆς, ἡ, cibus, commeatus, Hesych. Item κομιστὴς, curator, & κομιστὴρ, ῆρος, ὁ, portator, bajulus; vel deductor; unde pl. m. κομιστῆρες, οἱ, bajuli, deductores: Item naves; unde κομιστικὸς, οῦ, ὁ, portatorius, vectorius; i. e. accommodus ad portandum, seu vehendum, &c. Item κόμιστρον, ου, τὸ, præmium quod portatori datur; Poll. & κομιστρεία, ἡ, curatrix: Item ἐμπλέκτρια, κοσμήτρια, Hesych. omnia, verbalia, à κομίζω, κομίζομαι, &c. V.

Κομιῶ, Att. pro κομίσω, f. 1. act. ejusdem verbi.

Κόμμα, τὸ, segmen; Item cæsum, incisum, incisio, pars, seu membrum periodi imperfectum; Quintil. l. 9. c. 4. Item nota seu signum in nummo percusso, moneta, &c. Aristoph. in Ran. Item κόμματα, dicuntur aquarum emissaria, & incilia, ad hoc inventa, & structa, ut aquæ, aut in campos arvales admitti possent, aut intra alveum contineri; unde κομματικὸς, οῦ, ὁ, incisis, & commatis

matis constans; vel in quo incisa & commata crebra sunt, &c. & adv. κομματικῶς; ita ut crebra sint commata; Hermog. Item κομμάτιον, ου, τὸ, parvum segmentum,&c. diminut. à κόμμα, & omnia verbalia à κόπτω, & pass. κέκομμαι,&c. V.

ΚΟ'ΜΜΙ, τὸ, GUMMI, lacryma arborum quarundam siccata.

Κομμιώδης, & κομμάδης, εως, ὁ καὶ ἡ, gummosus, gummi referens; Aristot. Item κομμίζειν, gummi speciem præbere; apud Diosc. & κόμμωσις, gummitio; omnia à præced. Them. κόμμι; vi. Sed κόμμωσις, lenocinium, videatur infrà; nam est à Th. κόμμος; V.

ΚΟΜΜΟ'Σ, ου, ὁ, ornatus accuratior & fucatus: q. à κομέω, orno. Hinc κομμόω, fuco: κομμώτης, ου,ὁ, comptor,mango: & forte Angl. comelp.

Κομμός, ου, ὁ, planctus: sed κόμμος,dens molaris: utrumque à κόπτω, quia præcipuè cadit & molit cibum.

Κομμόω, ῶ, ornatum accuratum, ac supervacaneum adhibeo, fuco, Hesych. unde verbalia sequentia; Κόμμωμα, τὸ, idem quod Th. κομμὸς, vel id quod ad corpus mangonizandum, adhibetur; quod vultus comendi, & fucandi causa, applicatur, Κομμώματα, dixit Luc. τὰ κομμωτικά, cultum muliebrem; Item κόμμωσις, ἡ, ornatus corporis, & cultus supervacaneus, lenocinium, & corporis mangonium; Athen. l. 13. (Apiariis autem, sive mellariis, κόμμωσις, est gummitio, quod vide suprà sub. Them. κόμμι.) Sic κομμωτὴς, ου, ὁ, qui fuco & mangoniis, ac supervacaneo cultu, in corpore ornando, utitur, mango, &c. Plut. unde κομμωτίζω, curiosus orno; Κομμωτικὸς, ου, ὁ, aptus ad formæ lenocinia, quo formæ lenocinari possumus, vel specialiùs ad cultum, seu ornatum crinalem comparatus; ut κομμωτικὰ medicamenta dicuntur pinguenta & fucus, quibus mulieres suæ formæ lenocinantur, ut vitia naturæ, artificio celent; unde κομμωτικὴ scil. τέχνη, comptoria ars, ars fucatrix, & lenocinii aptandi, &c. hinc κομμωτικῶς, adv. comptè, fucatè, &c. Item κομμώτρια, ας, ἡ, mango, ornatrix; Plat. Polit. 2. & κομμωτρίδιον, τὸ, usurpatur pro calamistro; i. e. acu majore, quæ calefacta, & adhibita fronti, intorquet capillos; seu pro alio aliquo instrumento, aut medicamento, quo crines ornantur, &c. omnia à præced. Th. κομμὸς; V.

Κομοτροφέω, comam nutrio; à κόμη, & τρέφω, unde τροφὴ, &c. V.

Κομόω, apud Poetas, idem quod κομάω, neutraliter, comatus sum, &c. à Them. κόμη, &c. V.

Κομόωντι, comam habent, Dor. pro κομῶσι, 3. pl. præs. verbi κομάω; quod vide.

Κομπάζω, strepitum, seu sonitum edo, jacto,&c. (Idem quod κομπέω, vi.) unde verbalia, κόμπασμα, τὸ, id ipsum in quo nos jactamus, efferimus, seu gloriamur, &c. Κομπασμὸς, ου, ὁ, jactatio, jactantia, vel elatio, insolentia verborum, Plut. & seq. κομπαστὴς; vi. Unde κομπαστικῶς, jactabundè, more eorum, qui sese jactant, &c. Item κομπέω, crepito, strepitum edo, qualem aper acuens, seu collidens dentes, & generaliùs sonitum edo, dicitur etiam, de vasorum sonitu; Item crepo; i.e. jacto, verborum ampullas projicio, vanâ grandiloquentiâ, seu jactantiâ verborum utor; omnia à Th. κόμπος; vide.

Κομπαστὴς, ου, ὁ, jactator: à κομπάζω, jactito, crepito: quod à

ΚΟ'ΜΠΟΣ, ου, ὁ, crepitus, propriè apri dentes acuentis; sonitus: jactantia. Hinc κομπέω, & κομπάζω, crepito, glorior: κομπασμὸς, ου, ὁ, jactantia.

Κομπὸς, ου, ὁ, jactator, jactabundus: Item κομπὸς λόγος, apud Etym. oratio jactabunda, jactantiæ, & insolentiæ plena, &c. à præced. Th. κόμπος, vi. Unde etiam κομποῦμαι, jactanter aliquid dico, Thuc. l. 6. ab act. κομπέω, vi. à quo etiam κομπηρὸς, ου, ὁ, jactans sui, jactabundus; idem quod præced. κομπὸς, V.

Κομπολακύθης, ου, ὁ, jactator, qui inanes bullas projicit, tumidus, ac sui jactans, &c. à κόμπος, vi. & λήκυθος, ampulla olearia, &c. V. Sic Κομποῤῥήμων, qui grandibus se verbis jactat, qui verborum ampullas projicit; ex κόμπος, & ῥῆμα, vi. Sic Κομποφακελοῤῥήμων, ampullosâ, & gravi verborum compositione utens, percrepans grandiloquentiâ, & ceu falcibus verborum, &c. ex κόμπος, φάκελος, & ῥῆμα, &c. vide.

Κομπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, jactans, sui jactabundus; Thuc. l. 1. Unde neut. τὸ κομπῶδες, jactantia, seu jactatio sui,&c. adv. Κομπωδῶς, jactanter, jactabundè, &c. à Th. κόμπος; V.

Κομψεία, ἡ, elegantia, festivitas, lepor: Item vafrities; à Th. κομψὸς; unde etiam κομψότης, lepor, &c. V. in Them. Item adv. κομψῶς, scitè, & eleganter, lepidè, festivè, &c. Aristot. Polit. 4. ab eod. Th. κομψὸς; V.

Κόμψευμα, ατος, τὸ, scitamentum, speciosus sermo: à

Κομψεύω, vel potius κομψεύομαι, scitè dico aut facio, scitè cavillor: à

ΚΟΜΨΟ'Σ, ου,ὁ, scitus,elegans; loquaculus; vafer: compar. κομψότερος, α, ον, elegantior. Hinc κομψότης, ητος, ἡ, elegantia: κομψεύω, scitè aliquid dico aut facio: q. à κομέω, orno.

Κομψευριπιδικῶς, scitè & eleganter, Euripidio more, Aristoph. in equit. Item versutè, nam κομψοὶ apud veteres, dicebantur astuti & vafri,&c. vide Them. κομψὸς; unde compar. κομψότερος, nasutior, magis versutus, &c.

Κομψοπρεπὴς, qui decet τοὺς κομψοὺς, festivus, lepidus, elegans; ut καμψοπρεπὴς μέσα; Aristoph. in Nub. ex κομψὸς, & πρέπω; V.

Κομώτης, ου, ὁ, comæ exornandæ artifex; unde fœm. Κομώτρια, fœmina, comarum exornatrix, verbale à κομόω; id vide.

Κοναβηδὸν, cum sonitu; in Epigr. à seq. κοναβέω, V.

Κονάβησε, edidit fragorem, a. 1. ind. act. Ion. verbi κοναβέω, resono: à

ΚΟ'ΝΑΒΟΣ, ου, ὁ, sonitus, strepitus: παρὰ τὸ βιάζειν. Hinc κοναβέω; & κοναβίζω, strepitum facio.

Κονδὸς, curtus, parvus: Gl. Cyr.

ΚΟ'ΝΔΥ, τὸ, poculum Persicum, vel Asiaticum.

Κονδύλη, ἡ, tuber, vibex: Item κονδυλίζω, digitis in condylos contractis verbero, pugnum impingo, pugno cædo, &c. Undè verbale, κονδυλισμὸς, plaga pugno incussa, ictus pugno factus, &c. Item Κονδυλόομαι, οῦμαι, intumesco, extubero instar nodorum, & tuberum, in juncturis digitorum, atque hinc verbale, κονδύλωμα, τὸ, tale tuber, quale est nodorum in juncturis digitorum; omnia à Th. κόνδυλος; vi. Unde etiam, κονδυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nodos & tubera, in digitorum juncturis, & curvaturis, extantia, repræsentans; &c.

ΚΟ'ΝΔΥΛΟΣ, ου, ὁ, digiti articulus & junctura; pugnus: κονδύλη, ης, ἡ, ictus κονδύλῳ factus: κονδυλίζω, κονδυλόω, cædo.

ΚΟΝΕ'Ω, festino, curro; ministro, famulor: q. à κόνις, pulverem sc. excitans currendo. Hinc διακονέω, ministro: διάκονος, ου, ὁ, ἡ, minister, & -ra: διακονία, ας, ἡ, ministerium.

Κονήτης, ου, ὁ, minister, famulus, verbale, à præced. Th. κονέω; V.

Κονία, ας, ἡ, pulvis, calx. Hinc κονιάω, dealbo: f. άσω p. κεκονίακα,perf. pass. κεκονίαμαι perf. part. pass. κεκονιαμένος, η, ον, dealbatus. Th. κόνις, pulvis,

Κονία, ας, ἡ, adject. positum Att. & Poët. pro κονιακὴ, ῆς, ἡ, pro κονιώδης, εος, ἡ, pulverulenta: ab eod. Th.

Κονίαμα, τὸ; quod calce inductum est, opus albarium, seu tectorium: Item κονίασις, ἡ, albarii, seu tectorii operis inductio, loricatio, & instructio, quæ fit opere albario: Sic Κονιατὴς, ου, ὁ, tector, qui opere albario, & tectorio, parietes inducit, & κονιατὸς, ου, ὁ, albario, & tectorio opere inductus, calce illitus, &c. omnia verbalia, à κονιάομαι, ῶμαι, pulvero me, in pulvere me voluto: Item opere albario inducor, calce dealbor, &c. Item calce illino, seu induco, vel dealbo: Item cerusso, fuco, activè scil. ut sequitur κονιάω; vide.

Κονιάω, dealbo; pulvere impleo vel aspergo: vide in κονία, pulvis.

Κονιέω, & κονιόω, pulverem excito, seu moveo; utrumque à κονία; vi. & in pass. κονιοῦμαι, in pulvere, scil. athletico, & palæstrico, versor, & exerceor, &c.

Κονίῃσι, dat. pl. Ion. pro κονίαις, à κονία, ας, ἡ, pulvis. Th. κόνις, idem.

Κονίζω, seu κονίω, pulvere impleo, Them. κόνις.

ΚΟΝΙ'ΛΗ, ης, ἡ, CUNILA herba, thymbra.

Κονίζομαι, & κονίομαι, pulvere fœdor: & versor: Item in pulvere volutor, Item ad pugnam me paro athletarum more, qui in manus spuentes, pulverem assumebant, ut fortiùs tenere aliquid possent; sunt pass. ab act. κονίζω, vel κονίω; quæ vide. Item κονιον, τὸ, pulvis & κόνιος, ου, ὁ, pulvereus; Omnia à Th. κόνις, V.

Κονίοσπις,

Κονίοντες, pulverem excitantes, præs. part. act. à κονίω. Th. κόνις, pulvis.

Κονιόπους, οδος, ἡ, calceamentum multifidum, quod totum pedem non tegit, sed à pulvere aspergitur: ex κόνις & πούς.

Κονιορτόποδες, cujus pedes in pulvere versantur, à seq. Κονιορτὸς, pulvis, qui scil. excitatus est, & in aerem quasi elevatus, & πούς, V.

Κονιορτὸς, οῦ, ὁ, pulvis: ex κόνις, pulvis, & ὄρω, excito.

Κονίποδες, dicebantur calceamenta quædam soleæ exilioris; Poll. & Suid. est pl. à seq. κονίπους, cujus pedes in pulvere versantur, vel pulvere respersi sunt, &c. V.

Κονίπους, idem quod κονιόπους; quod vide.

ΚΟ'ΝΙΣ, εως, ἡ, pulvis, cinis: κονία, idem: κονίω & κονίζω, pulvere impleo: sed

Κόνις, ιδος, ἡ, lens aut surfures capitis.

Κονίσαλος, pulvis excitatus, (idem quod seq. κονίσαλος, vi.) unde κονισάλεος, pulverulentus, &c. Suid. & Hesych.

Κονίσαλος, ου, ὁ, pulvis motus, κόνις σαλευομένη· vel ab ἅλλομαι, salio.

Κονιστικὸς, οῦ, ὁ, qui in pulvere volutare solet; Athen. l. 9. ex Aristot. Hist. An. l. 7. Item κονιστήριον, ου, τὸ, q. d. pulveratorium; locus in quo athletæ, oleo peruncti se pulvere obducebant, seu locus ubi luctaturi, post ceroma, pulvere aspergebantur: Sic κονίστρα, ας, ἡ, volutabrum pulvereum, arena, seu pulvis in quo exercebantur athletæ, palæstra, area: Item cavum pulvereum, in quo aves pulveratrices, aut se volutare, aut parere solent: Aristot. Hist. An. l. 9. c. 8. Item Κόνισμα, ου, τὸ, pulvis, vel pulvereum volutabrum, Suid. omnia à Th. κόνις, unde κονίζω, & κονίω, &c. quæ vide.

Κονίω, pulvere impleo, pulvere fœdo, pulverem moveo vel excito. Th. κόνις, pulvis.

Κονιώδης, εος, ὁ, ἡ, pulverulenta. Them. κόνις.

ΚΟ'ΝΝΑΡΟΣ, ου, ὁ, arbor apud Alexandrinos. Athen. l. 14. c. 16.

Κόννις, ὁ, CONNIS, nomen viri.

ΚΟ'ΝΝΟΣ, ου, ὁ, barba: hinc κοννοφόρων, qui κόννον, seu villosam barbam φέρει. Sic κοννόφρων, qui barbâ sapiens est.

ΚΟΝΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, CONTUS, nautica hasta longa & robusta: q. à κεντέω, pungo.

Κοντίλος, idem quod Th. κοντός; Item coturnix, vel serpens quidam.

Κοντοφόρος, qui contam gestat, conto armatus; Luc. in lib. de scrib. hist. à præced. Them. κοντὸς, & φέρω, unde φόρος, &c. V.

Κοντωτὰ, τὰ, genera quædam navium, quod contis propellerentur, ita dicta; apud Diod. Sic κοντωτὰ πλοῖα dicuntur; Appian. in primo bello externo pro minoribus utitur navigiis; quasi actuaria; à præced. Th. Κοντὸς, V.

Κόνυζα & κνύζα, herba quædam coronaria: Plin. lib. 21. c. 9. 10.

Κόνωνα, acc. sing. à Κόνων, ωνος, ὁ, CONON, Atheniensis.

Κόξα, ης, ἡ, Latinè coxa, poples; i. e. τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος, &c.

Κοπάζω, desino, quiesco: f. άσω, p. κεκόπακα· à κόπος, labor, lassitudo. Th. κόπτω, scindo, &c. f. ψω, p. m. κέκοπα.

Κοπανίζω, pistillo tundo, pinso; undè κοπανιστήριον, ου, τὸ, pistillum, & κυπάνισος, pistillo tusus, &c. omnia à seq. κόπανον; V.

Κόπανον, ου, τὸ, pistillum, quo aliquid κόπτομεν, id est, tundimus in mortario. Th. κόπτω, pulso.

Κοπὰς, άδος, ἡ, arbor incisa; seu quæ cædi solet; Theoph. Hist. pl. l. 1. c. 5. ab eod. Th. κόπτω, seco, &c. V.

Κοπεῖν, a. 2. inf. act. à κόπτω, scindo, f. ψω, a. 2. ἔκοπον, a. 2. part. pass. κοπεὶς, cæsus, p. m. κέκοπα.

Κοπεὶς, ένος, ὁ, cæsus, contusus, detruncatus; vide præced.

Κόπειον, vel κόπαιον, ου, τὸ, frustum ab aliquo integro defectum. Th. κόπτω, cædo.

Κοπετὸς, οῦ, ὁ, planctus: à κόπτομαι, plango. Th. κόπτω, cædo.

Κοπεὺς, έως, ὁ, cælum quo lapides, &c. cælamus: &

Κοπὴ, ῆς, ἡ, sectio, incisio, cædes, strages: à p. m. κέκοπα, verbi κόπτω, cædo.

Κοπῆναι, a. 2. inf. pass. à κόπτω, seco: quod vide.

Κοπιαρὸς, οῦ, ὁ, laboriosus, molestus, lassitudinem nervis inferens: Item κοπιατὴς, qui laborat, qui operatur; in Anth. utrumque, à seq. κοπιάω, laboro, molestè fero, fatigor, lassor, &c. in pass. vel med. κοπιάομαι, idem; pro quo etiam dicitur κοπιάζω, idem, & ab eod. Th. &c. V.

Κοπιάω, laboro, f. άσω, p. κεκοπίακα, perf. part. κεκοπιακὼς, ότος, defatigatus: à κόπος, labor. Th. κόπτω, seco.

Κόππα, pro κάππα, dictum fuit, sed κατὰ γλῶσσαν, ut inquit Eust. Item Κοππατίας, nomen equi, apud Arist. in Nub. ita scil. dicebantur equi quibus impressi esset, litera κ, kappa.

Κοπίζω, epulum agito, illud quod κόπις dicitur, Athen. l. 4. Item nugor, mentior, Hesych. à κόπις, εως, ὁ, nugator, scurra, loquax, &c. Euryp. in Hec. ab eod. Th. cum seq. κοπὶς, ίδος, ἡ, quod vide cum Th. κόπτω.

Κοπὶς, ίδος, ἡ, gladius seu culter, aptus ad cædendum, item securis: ab eod. Th.

Κοπιῶντες, præs. part. act. pl. num. κοπιώντων, in gen. pl. à κοπιάω:

Κοπόομαι, lassor, fatigor, lassitudine opprimor, seu exanimor; unde ἐκοπώθη, apud Gal. lassus est de via; & κεκοπωμένος, apud Diosc. lassitudine fractus, vel contusus, fatiscens, &c. est pass. ab act. seq. κοπόω; V.

Κόπος, ου, ὁ, labor, negotium, molestia. Th. κόπτω, seco, f. ψω, p. m. κέκοπα.

Κοπόω, lasso: hinc κόπωσις, à præced.

Κοπρέω, stercoro: hinc planto, quia id fit lætamine adhibito.

Κοπρέω, idem quod præced. κοπρεύω, & ab eod. Th. κόπρος; V.

Κοπρεία, ας, ἡ, stercus. Them. κόπρος, ἡ, idem.

Κοπρίζω, stercoro, stercore satio, stercus ingero, &c. Theoph. Caus. Pl. l. 3. c. 12. Item Κοπρικὸς, οῦ, ὁ, stercoreus, stercorosus; & Κόπριον, ου, τὸ, stercus, fimus: Item sterquilinium, fimetum; idem quod κοπρεία; vi. Sic etiam Κόπριος, ου, ὁ, idem quod κοπρικὸς, ut κόπριος ἀνὴρ, homo vilis, & qui stercora colligit, Suid. Item Κόπρισις, εως, ἡ, & κοπρισμὸς, οῦ, ὁ, stercoratio, stercoris, seu lætaminis ingestio, apud Theoph. utrumque, verbale à κοπρίζω, quod vide suprà; Item Κοπριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, stercorosus, &c. omnia à seq. Th. κόπρος; V.

Κοπριὰν, ᾶνος, ὁ, scarabæus quidam, ita dictus quod stercoreas pilas provolvat: à

ΚΟ'ΠΡΟΣ, ου, ἡ, stercus, fimus: hinc κοπρὼν, ῶνος, ὁ, sterquilinium: κοπρέω, & κοπρίζω, stercoro.

Κοπρὼν, ῶνος, ὁ, sterquilinium, fimetum, locus in quem stercora & fimus egeritur; Poll. l. 5. c. 14. & Athen. l. 10. Item Κοπρώνυμος, apud Chrysost. pro homine ultimæ sortis ponitur; q. d. sterquilinarius, &c. Item Κοπρέω, stercoro: Eust. undè verbale, Κόπρωσις, εως, ἡ, stercoratio, Theoph. omnia à præced. Th. κόπρος; V.

Κοπρολόγος, qui stercora colligit: Item Κοπρολόγοι ἄνδρες, viri sordida loquentes, legentes stercora, ita vocat, rhetoras Aristophanes in pace; ex κόπρος, & λέγω, unde λόγος, &c. vi. Sic Κοπροφόρος, qui stercora fert, stercora gerens, seu injiciens; unde verbum κοπροφορέω, stercora fero, stercus ingero, seu injicio, &c. à κόπρος, & φέρω, undè φορὸς, & φορέω, &c. V.

Κοπτάριον, placentula, ex materia contusa: Item idem quod seq. κοπτὴ, (à quo etiam est diminut.) vel κοπτὸν, pharmacum scil. ad placentulæ formam, contundendo redactum; sic dictum, quòd non coqueretur sed tunderetur; Diosc. l. 2. c. 125. à seq. Th. κόπτω; V.

Κοπτὴ, ῆς, ἡ, COPTA, placenta tundendo facta: à κόπτω, tundo.

Κόπτοισα, Dor. pro κόπτουσα, cædens, tundens. Th. κόπτω.

Κοπτὸς, οῦ, ὁ, tusus, contusus; verbale à seq. Th. κόπτω; V.

Κοπτομένη, excitata, præs. part. pass. f. g. à

ΚΟ'ΠΤΩ, cædo, scindo; pulso, plango: imperf. ἔκοπτον, ες, f. κόψω, p. κέκοφα, præs. m. κόπτομαι, plango: cum act. a. 1. m. ἐκοψάμην, ω, ατο, præt. m. κέκοπα hinc κόπος, labor: κοπὴ, strages, sectio: κοπὶς, ίδος, ἡ, culter: κόμμα, ατος, τὸ, segmen: κόπανον, ου, τὸ, pistillum: κοπιάω, laboro: ἐγκοπὴ, ῆς, ἡ, incisio, incisura: προκοπὴ, ῆς, ἡ, progressus: hinc etiam Angl. a Copse: i. e. Sylva cædua.

Κοπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, operosus, laboriosus, molestus; quo facilè lassamur, seu lassescimus: Item lassatus, lassus, defessus, &c. à κόπος; vi. Item κοπωθεὶς, defatigatus, defessus, in pl. κοπωθέντες, οἱ, defatigati, part. à præt. pass. verbi κοπόω, --όομαι, &c. quæ V.

Κόρα, ας, ἁ, Dor. pro. κόρη, ἡ, puella.

Κοραγεῖν, puellam abducere; à præced. κόρα, & ἄγω; V.

Κοράκεσσι, dat. pl. Ion. pro κόραξι, à κόραξ, ακος, ὁ, corvus.

Κορακόομαι, κοράττω, κοραίνω, denigro; ab eod. κόραξ.

Κόρακι, dat. sing. ab eod.

Κοϱακίας, ου, ὁ, corvinus, corvo similis; qui de corvorum specie est; item, graculus, species quædam monedularum; Aristot. l. 9. Hist. An. Item, κοϱακινίδιον, parvus coracinus; diminut. à κοϱακῖνος, coracinus piscis nomen; παϱὰ τὸ κοϱὸν; i. e. nigrum; sicut etiam κοϱακινός, est itidem piscis species; sed κοϱάκινος, ου, ὁ, est corvinus; ut κοϱάκινον χϱῶμα, &c. Omnia, à seq. Th. κόϱαξ, ακος, ὁ, V. Unde etiam, diminut. κοϱάκιον, ου, τὸ, corvulus; item, tudes, seu, malleus, quo scil. pulsantur fores; Eustath. sed est etiam ficus, cujus fructus coracino colore est, &c.

Κοϱακοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, corvinam gerens speciem, ex κόϱαξ, ακος; & εἶδος, τὸ, V. Sic, κοϱακόμαντις, qui vel quæ, ex corvis auguria captat; ex κόϱαξ, ακος; & μάντις; quæ vide.

Κοϱακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, corvinus; qui est corvini generis; vel, corvini speciem gerens; à Th. κόϱαξ, ακος, V.

Κοϱαλλίζω, sive κουϱαλίζω, corallium imitor, seu, coralli modo, rubeo; ad coralli colorem vergo; Diosc. l. 1. c. 12. est à seq. Th. κοϱάλλιον, id V.

Κοϱάλλιον, seu κουϱάλιον, τὸ, CORALLIUM sive CURALIUM, lapis marinus rubens.

Κοϱαλλοαχάτης, est gemma achates, guttis aureis, sapphiri modo, distincta, qualis copiosissima in Creta, sacra appellatur; ex κοϱάλλιον & ἀχάτης.

Κοϱάμβλη, ης, ἡ, brassica, cuia κόϱας ἀμβλωώει, pupillas hebetat.

ΚΟ'ΡΑΞ, κος, ὁ, CORVUS: dat. pl. κόϱαξι, & Ion. κοϱάκεσι. Sic dictus quia κόϱος, ater colore. Hinc Angl. a Crow, to Croke, &c.

Κοϱάξαι, efflagitâsse, a. 1. inf. act. verbi κοϱάσσω, vel -πτω, precibus insto. f. ξω. Th. κόϱαξ, corvus.

Κοϱάσιον, ου, τὸ, puella: à κόϱος, juvenculus. Th. κοϱέω, verro, purgo.

Κοϱασιώδης, puellaris; Plut. à præced. κοϱάσιον, V.

Κοϱάπτω, precibus insto, & urgeo; proprie est obstrepere; improbe, & pertinaciter quippiam flagitare, Suidas dicit esse sumptam hanc significationem, ἀπὸ τῶν ἀεὶ τὰς θύϱας, κοϱάκων πϱοσπιπτομένων καὶ μὴ ἀποχωϱούντων, Hesychio vero κοϱάπτειν, est κοϱακεύεσθαι, à Th. κόϱαξ.

Κοϱβᾶν, Hebr. oblatio, donum. Syriacè κοϱβανᾶν.

Κοϱδακικὸς, οῦ, ὁ, cordacicus, cordaci (i. e. saltationi cuidam comicæ) conveniens, cordacem decens, &c. Item, κοϱδακίζω, cordacem salto; turpiter, & inconditè salto, unde verbale, κοϱδακισμὸς, οῦ, ὁ, cordacis saltatio, &c. Omnia, à seq. Th. κόϱδαξ, ακος, ὁ, V.

ΚΟ'ΡΔΑΞ, κος, ὁ, saltatio quædam ridicula. q. χόϱδαξ, à χοϱέω, salio.

Κοϱδίνημα, ατος, τὸ, idem quod καϱδίνημα, capitis gravedo; Ionica vox signif. τῶν καϱηβαϱείων; παϱὰ τὸ κάϱα δινεῖσθαι, ut Erot. tradit.

ΚΟΡΔΥ'ΛΗ, ης, ἡ, clavæ caput, quæ pars crassior, ipsa clava & quicquid simile, tuber: κόϱδυλος, piscis nomen.

Κοϱὲ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. Calvus.

Κοϱεῖν, pro κοϱέσειν, per Sync. κοϱέεις, pro κοϱήσεις, f. 1. Th. κοϱέω, satio.

Κοϱεία, ἡ, virginitas; item, pulchritudo; item, sacrificium in honorem Proserpinæ; item, saturitas, &c. à Th. κοϱέω, &c. V.

Κοϱεῖον, ου, τὸ, idem quod πϱοκϱάνιον, id vide.

Κοϱεύω, puerum, seu, puellam, educo; Euryp. à κόϱος, vel κόϱη, V.

Κοϱέννυμι, f. κοϱέσω, saturo, idem quod κοϱέω, satio.

Κοϱεννύω, idem quod præced. κοϱέννυμι, vide.

Κοϱέσασθαι, saturato, a. 1. inf. m. pro imperat. κοϱέσατο, 3. sing. a. 1. m. Ion. à κοϱέννυμι, seu κοϱέω, quod vide.

Κοϱέσειεν, saturaverit, 3. sing. a. 1. opt. Æol. ab eod.

Κοϱεσθεὶς, satiatus, a. 1. part. pass. &

Κοϱεσθῆναι, a. 1. inf. pass. ab a. 1. ind. ἐκοϱέσθην, verbi κοϱέννυμι, seu κοϱέω.

Κόϱευμα, τὸ, virginitas, ut κοϱεύματα παϱθένεια λύειν, virginitatem solvere; apud Euryp. est verbale, à κοϱεύω, devirgino, virginitatem libo, stupro, &c. à κόϱη, V.

ΚΟΡΕ'Ω, verro, purgo; item satio. f. έσω & ήσω. Hinc κόϱος, ου, ὁ, scopæ; item puer, juvenculus: & satietas: & hinc

Κόϱη, ης, ἡ, pupa, pupilla oculi, puella, pulchra mulier. Th. κοϱέω, purgo.

Κόϱηθϱον, ου, τὸ, scopæ, ab eod. Th.

Κόϱημα, idem quod κόϱηθϱον, præced. i. e. κόσμηθϱον σάϱωμα, scopæ quibus verrimus, &c. Item, ramentum, καὶ τὸ κοϱούμενον, id quod domum verrendo abjiciunt; item, vas, Polluci; verbale, à κοϱέω, V.

Κοϱθύεται, fastigiatur, 3. sing. præs. κοϱθύομαι, in acervum colligor, Th. κόϱθυς, ύος, ἡ, acervus.

Κόϱθυνεν, collegit, 3. sing. imperf. act. Ion. à

Κοϱθυώω, vel κοϱθύω, coacervo, colligo: à

ΚΟ'ΡΘΥΣ, υος, ἡ, acervus, agger, tumulus. Hinc κοϱθυώω, coacervo.

Κοϱθόω, accumulo, elevo: vide κοϱθυώω.

Κοϱίαννον, ου, τὸ, CORIANDRUM. Idem & κοϱίαννον & κόϱιον. Them. κόϱις, cimex.

Κοϱίδιον, ου, τὸ, puellula, pupa, Poll. diminut. à κόϱη, V. Item, κοϱίδιος, ου, ὁ, qui virgo ducit uxorem; sed magis est in usu κουϱίδιος, id V.

Κοϱίζομαι, blandior, blandè appello κόϱον aut κόϱην. Th. κοϱέω, purgo.

Κοϱιζόμεναι, puellæ nubiles; à præced. κοϱίζομαι, V.

Κοϱίκιος, ου, ὁ, ad virginem, seu puellam spectans; item, κοϱικὸς, οῦ, ὁ, puellaris, virginalis, &c. Poll. Unde adv. κοϱικῶς, puellariter, puellari more, &c. Omnia, à κόϱη, V.

Κοϱιναῖος, ου, è clanculario concubitu conceptus: ex eâ scil. quæ κόϱη, seu virgo esse putabatur.

Κοϱινθιάζειν, & κοϱινθιάζεσθαι, Corinthiari, i. e. scortari, lenonem agere; vide in Chiliad. Erasmi, à seq. κόϱινθος, vide.

Κοϱινθιουϱγὲς, Corinthio opificio factum, à seq. κόϱινθος, & ἔϱγον, τὸ, vide.

Κοϱίνθιοι, ων, οἱ, CORINTHII: à

Κόϱινθος, ου, ἡ, CORINTHUS, urbs Achaiæ.

Κόϱιον, ου, τὸ, parva κόϱη, puellula; item sacrificium, pro κόϱοις, pueris: &

Κόϱιον, ου, τὸ, est Coriandrum; vide κοϱίαννον.

ΚΟ'ΡΙΣ, εος, ὁ, ἡ, cimex: q. à κείϱω, scindo, tondeo.

Κοϱίσκη, ἡ, & κοϱίσκιον, ου, τὸ, idem quod κοϱίδιον, & κοϱάσιον, puellula, pupa; & omnia, diminut. à κόϱη, V.

Κοϱιώδης, vel, κοϱώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, puellaris; à κόϱη, V.

Κοϱκοϱυγὴ, idem quod, & dictum pro, βοϱβοϱυγὴ, intestinorum tumultus & strepitus, generaliter, pro strepitu; unde verbum κοϱκοϱυγεῖν, de ventre dictum, apud Aristoph. pro, strepere, latrare, &c. Unde, κοϱκοϱυγμὸς, idem quod, & pro, βοϱβοϱυγμὸς, strepitus ille, & latratus intestinorum prae pae dictum volunt de equis; à Th. βοϱβοϱύζω, V.

Κοϱμάζω, incîdo, populor; trunco, puto; circumligo; Hesych. à seq. κοϱμὸς, V.

Κοϱμὸς, οῦ, ὁ, truncus: κοϱμὸς ξύλου, caudex, ab eod. Th.

Κοϱνήλιος, ου, ὁ, nomen viri. Lat. à cornu dictus.

Κόϱοιβος, ου, ὁ, stultus: à quodam Corœbo, stulto viro.

Κόϱοιο, satietatis, gen. Ion. à κόϱος, quod vide.

Κόϱοιφος, virginum corruptor, Sch. Theoc. à κόϱη, & οἰφάω, sive οἰφέω, &c. V. Sic, κοϱοκόσμιον, ου, τὸ, puellarum, seu, virginum ornamentum; ex κόϱη, & κόσμος, V.

Κοϱοπλάθος, ου, ὁ, ἡ, qui pupas fingit: ex κόϱος, & πλάσσω, fingo.

Κοϱοπλάσης, qui imagines puerorum, aut aliorum animantium effingit; à κόϱος, & πλασὴς, &c. V.

Κόϱος, ου, ὁ, puer, pullus; scopæ, satietas, Et pro insolentiâ, & petulantiâ, q æ à satietate: item CORUS, mensura aridorum. sub. Th. κοϱέω, purgo, curo, & satio.

Κόϱϱα, καὶ κόϱσα, ας, ᾱ, Dor. pro

Κόϱση, & Att. κόϱϱη, ης, ἡ, crinis. item caput. Th. κείϱω, tondeo.

Κοϱσεὺς, tonsor; item, κοϱσέω, ῶ, tondeo, rado; item, κοϱσωτεὺς, & κοϱσωτὴϱ, tonsor; ut & κοϱσωτήϱιον, tonstrina, seu, tonsoris officina, omnia, à præced. κόϱση, V.

Κοϱυβαντιάω, insanio more Corybantum: vide in sequent.

Κοϱυβάντειος, Corybantius; item, κοϱυβαντικὸς, idem, Corybantis proprius, seu, ad Corybantem pertinens; ut κοϱυβαντικὰ σκιϱτήματα; Plut. in Erot. Item, κοϱυβάντειον, templum Corybantum

tum; unde κορυβαντίζω, Corybantum sacris initio, à quo verbale, κορυβαντισμὸς, lustratio, seu, expiatio; quæ à Corybante fit ære canoro, ac denique, κορυβαντώδης, Corybantes imitans, furorem Corybantum præ se ferens, Luc. Omnia à seq. Th. κορύβας, V.

ΚΟΡΥ'ΒΑΣ, αντος, ὁ, CORYBAS, sacerdos Rheæ seu Vestæ: ἀπὸ τοῦ κορύπτοντας βαίνειν ὀρχηστικῶς. Hinc κορυβαντιάω, insanio more Corybantum: κορυβαντισμὸς, οῦ, ὁ, lustratio, seu expiatio, quæ fit à Corybante ære canoro: insanus furor.

Κορυδαλλὶς, herba, fumaria bulbosa, alauda. Them. κόρυς, galea, item galerita.

Κορυδαλλῶ, Dor pro κορυδαλλοῦ, gen. à κορυδαλλὸς, alauda. ab eod. Th.

Κορυδὸς, & κορυδαλὸς, alauda, avis, galerita, cassita; à κόρυς, galea; item galerita.

ΚΟ'ΡΥΖΑ, ης, ἡ, gravedo, humor ex capite fluens: mucus, qu. ex κάρα & ζέω, quia velut ebullit è capite.

Κορυζάω, ῶ, gravedine laboro, muco plenus sum, nares pituitâ clausas habeo, &c. à præced. Th. κόρυζα, V.

Κορυθάϊξ, qui κόρυθα ἀΐσσει, galeam movet; bellator.

Κορυθαίολος, ου, ὁ, ἡ, qui habet galeam variegatam; lege κορυθαιόλος. Ex κόρυς, υθος, ἡ, galea, & αἰόλος, varius.

Κόρυθος, gen. sing. à κόρυς, υθος, ἡ, galea. Est &

Κόρυθος, frustum massæ: q. à κορεῖν, satiare.

Κόρυκος, ου, ὁ, vide in κώρυκος.

Κόρυκος, sacculus, marsupium; saccus, interdum, de testium sacculo, seu, scroto; item, pilæ genus, quod è pellibus consui solet, ventoq; inflatum, brachialibus lignis impellitur; follis, Martiali, &c.

Κορυμβήθρα, à nonnullis dicitur hedera, quod ferat corymbos; item, κορυμβίας κισσὸς, hederæ quædam species, sic appellatæ, quòd racemi ejus in orbem sint circumacti; utrumque, à præced. Th. κόρυμβος, V. Unde etiam, κορυμβοῦμαι, & indè, κεκορυμβωμένη κόμη χρυσῷ στρόφῳ, coma aureo vinculo fastigiata, veluti aureis corymbis, &c.

ΚΟ'ΡΥΜΒΟΣ, ου, ὁ, & κόρυμβον, ου, τὸ, vertex, cacumen, cincinnus: hinc κόρυμβα, rostra.

Κορυνᾶν, instar clavæ fastigiam edere, seu, fastigiare se, & velut thyrsum proferre; est verbum, à seq. Th. κορύνη, V.

ΚΟΡΥ'ΝΗ, ης, ἡ, clava, quia capitatus fustis à κάρα, caput.

Κορυνήτης, εως, ἡ, germinatio; verbale, à præced. verbo κορυνάω, V.

Κορυνήτης, ου, ὁ, qui clavâ pugnat; à præcedente.

Κορυνηφόρος, ου, ὁ, ἡ, satelles, clavam gestans: ex κορύνη, & φέρω, fero.

Κορυνόεις, εντος, ὁ, clavæ formam habens; vel, in clavæ modum fastigiatus, Hesiod. Item, κορυνάδης, εος, ὁ,

ἡ, idem quod præced. & ab eod. Th. κορύνη, V.

Κορυπτίλος, ου, ὁ, cornupeta: à

Κορύπτω, caput jacto, cornu ferio. Them. κέρας, cornu.

ΚΟ'ΡΥΣ, υθος, ἡ, galea, cassis, acc. sing. κόρυθα & κόρυν, q. à κάρα, quia capiti tuendo imponitur. Est & κόρυς, alauda, galerita. hinc κορύσσω, armo. κορυστὴς, οῦ, ὁ, armiger.

Κορυσσέμεν, Ion. & Dor. pro κορύσσειν, præs. inf. à

Κορύσσω, galeâ armo, armo, orno, urgeo, augeo: præs. inf. κορύσσειν, præs. part. f. g. κορύσσουσα. Th. κόρυς, galea.

Κορυστὸς, ἡ, ὸν, auctus: à præced. quod vide.

Κορυφαῖος, ου, ὁ, verticalis, supremus, præcipuus, CORYPHÆUS: à

ΚΟΡΥΦΗ', ῆς, ἡ, vertex, summum in quâvis re: dat. pl. Ion. κορυφῆσιν, hinc κορυφόω, erigo, attollo, impleo.

Κορυφαιότης, summitas; item, κορυφόω, ῶ, in verticem attollo, fastigio, consummo, & in pass. κορυφοῦμαι, in verticem attollor, fastigior consummor, &c. Omnia, à præced. Th. κορυφὴ, V.

ΚΟ'ΡΧΟΡΟΣ, ου, ὁ, olus quoddam sylvestre, vile. Scribitur & κόρκορος.

Κορωνέως, ω, ἡ, ficus, cujus fructus sunt colore cornicis nigro; à seq. Th. κορώνη, V.

ΚΟΡΩ'ΝΗ, ης, ἡ, CORNIX; Angl. **Crow.** item marculus ferreus quo fores pulsantur, vel annulus quo fores attrahuntur: item summitas in curvamine arcûs, & generaliter, quævis summitas. Hinc κορωνίζω, cornici stipem colligo, κορωνὶς, ίδος, ἡ, navis cum puppi inflexa.

Κορωνιάω, cervicem, vel, cornua effero, Hesych. Item, incurvus, & lunatus sum; unde apud Hesiod. in Theog. κορωνιόωντα πέταλα, instar lunæ inflexa folia; (legitur tamen ibi etiam, κορωνιόεντα, à κορώνη) à Th. κορώνη, V.

Κορωνιδεὺς, έως, ὁ, cornicis pullus; item, κορωνίζω, cornicis colligo stipem; de circulatoribus quibusdam, qui cornicem circumferentes, stipem ei corrogabant, cantilenam quandam canentes; de qua, Athen. l. 13. unde verbalia, κορώνισμα, τὸ, carmen, quod illi circulatores, cornici stipem corrogantes, canebant, & κορωνιστὴς, οῦ, ὁ, circulator, qui cornici stipem mendicat, &c. Omnia, à Th. κορώνη, V.

Κορωνιόωντα, pro κορωνιῶντα, acc. sing. part. præs. Poët. verbi κορωνιάω, incurvus, & lunatus sum. Th. κορώνη, quod vide.

Κορωνίος, incurva, & lunata cornua habens; à Th. κορώνη, V. Quod inter alia significat, omne quod incurvatum est; item, inflexum illud, quod in navis puppi, visitur, &c.

Κορωνὶς, ίδος, ἡ, navis rostrata, dat. pl. κορωνίσι. Item fastigium, summitas & apex, in re aliquâ finis.

Κορωνοβόλος, unde κορωνοβόλον ὄργανον, ad cornices petendas instrumentum, ut est funda; in Epigr. à κορώνη, & βολὴ, & βόλος, &c. V.

Κορωνόπους, οδος, ὁ, ἡ, herba, quæ & κορακόπους, à cornicis pede sic dicta. Th. πους, pes.

Κορωνὸς, οῦ, altus, cervicem attollens, elatus. Th. κορώνη, summitas.

Κόσοι, αι, α, est μεταληξις, seu fini numeri post centum usque ad mille; ut διακόσιοι, αι, α, id est, δὶς ἑκατὸν, &c. & videtur κόσιοι dici, qu. ἑκατόσιοι.

Κοσκινεύω, cribro; Plut. κοσκινηδὸν, cribri modo, in modum cribri; item, κοσκινίζω, cribro; & κοσκίνιον, ου, τὸ, cribellum; omnia, à seq. Th. κόσκινον, V.

Κοσκινόμαντις, ιος, ὁ, ἡ, vates qui cribro utitur ad vaticinandum. Ex κόσκινον, cribrum, & μάντις, εως, ὁ, vates.

ΚΟ'ΣΚΙΝΟΝ, ου, τὸ, cribrum.

Κοσκινοποιὸς, qui cribra conficit, cribrorum texendorum artifex; Poll. à κόσκινον, & ποιέω, V. Item, κοσκινόρινης, pellis ad conficienda cribra; à κόσκινον, & ῥινὸς, V.

ΚΟΣΚΥΛΜΑ'ΤΙΑ, τὰ, corii minuta præsegmina, quæ abjiciuntur. An à κῶς, pellis, & κολάζω.

Κοσμάριον, ου, τὸ, q. d. parvum ornamentum, est diminut. à κόσμος, ordo; item, ornamentum, &c. V.

Κοσμέω, orno. f. ήσω. p. κεκόσμηκα. a. 1. ἐκόσμησα, ας, ε, & Ion. κόσμησα, ας, ε, a. 1. part. κοσμήσας, αντος, perf. pass. κεκόσμημαι. a. 1. pass. ἐκοσμήθην. Th. κόσμος, ordo.

Κόσμηθεν, ornati sunt, Bœot. Syncop. pro ἐκοσμήθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. Ion. verbi præced.

Κόσμημα, ατος, τὸ, ornamentum: à κοσμέω, orno.

Κοσμῆν, Dor. pro κοσμεῖν, ornare, instruere, vide κοσμέω.

Κοσμήσαις, Æol. pro κοσμήσας, αντος, a. 1. part. act. à κοσμέω, orno, quod vide.

Κοσμήσαντες, nom. pl. a. 1. part act. &

Κόσμησε, 3. sing. a. 1. Ion. ejusdem verbi.

Κόσμησις, εως, ἡ, ornatio, exornatio; item, κοσμητὴς, οῦ, ὁ, ornator, exornator; & κοσμητικὸς, ornandi, vel, ordinandi peritus, &c. Omnia verbalia, à κοσμέω: vide.

Κοσμήτορε, principes, nom. dual. à

Κοσμήτωρ, ορος, ὁ, dux, princeps. Th. κόσμος, ordo.

Κοσμικὸς, ἡ, ὸν, mundanus, a, um; à κόσμος, mundus, ordo.

Κόσμιος, ου, benè compositus: unde κόσμιον, ου, τὸ, dignitas, æquitas, modestia: &

Κοσμιότης, ητος, ἡ, moderatio, modestia, venustas. Th. κόσμος, ordo, ornatus.

Κοσμίως, adv. composite, decenter, ritè, modestè: à κόσμιος, ornatus. Th. κόσμος, ornamentum.

Κοσμογονία, mundi generatio, Laërt. à κόσμος, & γονὴ, V.

Κοσμοκρά-

Κοσμοκράτωρ, ορ☉, ὁ, princeps mundi, pro Satana. Ex κόσμ☉, mundus, & κρατέω, imperium ob inco. Them. κράτ☉, τὸ, robur.

Κοσμολογία, differ atio de mundo, sermo qui habetur de mundo, &c. Unde κοσμολογικὸς, ad κοσμολογίαν pertinens; ut κοσμολογικὴ φιλοσοφία, eadem quæ & φυσικὴ; apud Dionyf. Areop. à κόσμ☉, & λόγ☉; V. Sic, κοσμοπλάστης, mundi fictor; à κόσμ☉, & πλάστης; ut & κοσμοποιὸς, mundi conditor, vel, opifex; unde κοσμοποιΐα, ἡ, mundi fabricatio, seu, creatio; & κοσμοποιεῖν, mundum condere, seu creare; à κόσμ☉, & ποιέω; item, κοσμοπολίτης, mundi civis; pro quo divisim legitur, κόσμȣ πολίτης, apud Luc. à κόσμ☉, & πολίτης, V.

Κόσμον, jumentum, Græcis barbaris.

ΚΟ'ΣΜΟΣ, ȣ, ὁ, ordo, item mundus, ornatus, pulchritudo. Hinc κόσμι☉, ȣ, moderatus, modestus, κοσμέω, ordino, compono, orno; κοσμητὴς, ȣ̃, ὁ, ornator; item moderator, ordinator; κοσμήτωρ, ορ☉, ὁ, princeps, dux.

Κοσμεργὸς, mundi opifex; unde κοσμεργία, mundi opificium; &c. à κόσμ☉, & ἔργον, τὸ, V.

Κόσμα φέρειν τι, Poët. loquendi genus, pro κοσμίως ϗ μετρίως φέρειν τι, aliquid moderatè ferre.

Κόσ☉, quantus, pro πόσ☉, Ionicé.

ΚΟ'ΣΣΥΦΟΣ, & Att. κόττυφ☉, ȣ, ὁ, merula.

Κόση, ἀκόση, hordeum.

ΚΟ'ΣΤΟΣ, ȣ, ὁ, COSTUS, planta aromatica, cujus radix eximio odore.

Κόσυμβ☉, ȣ, ὁ, nodus, q. à κόμβ☉. Legitur & κοσύμβη, & κοσσύμβη.

Κοσυμβωτὸς, nodatus, seu, nodis substrictus, ut Exod. 28. ποδήρίω, ϗ χιτῶνα κοσυμβωτὸν, togam talarem, & tunicam nodis substrictam, &c. Ab Hesychio exp. & κροσσωτὸς, fimbriatus; à præced. Th. κόσυμβ☉, V.

Κοταίνω, idem quod seq. κοτέω, & ab eodem, V.

Κοτὲ, Ion. pro ποτὲ, quondam, interdum, κότερα, Ion. pro πότερα.

Κοτέει, infestus est, 3. sing. præs. à κοτέω, irascor. Th. κότ☉, ira vetus.

Κοτέσσεται, irascetur, f. 1. m. gem. σ. à

Κοτέω, irascor. f. έσω & ήσω. p. κεκότηκα, & -ηκα. præs. part. f. g. κοτέȣσα. κοτέοντε, nom. dual. part. præs. κοτέων, ονί☉. Th. κότ☉, ira vetus.

Κοτήεις, εντ☉, iratus, ab eod. Th.

Κοτινὰς ἐλαία; olea in oleastrum inserta; vel, bacca oleastri; à seq. Th. κότιν☉, V.

Κοτινοφόρ☉, oleastros ferens, ut κοτινοφόρον ὕδωρ, Idyll. 4. à κότιν☉, & φόρ☉, V.

ΚΟ'ΤΙΝΟΣ, ȣ, ὁ, ἡ, oleaster: & corona ex oleastro.

Κοτινȣ̃σαι, rectiùs κοτινȣ̃σσαι, per contractionem, pro κοτινόεσσαι, dicuntur Insulæ quædam ob oleastrorum uberum proventum; à præced. Th. κότιν☉, V.

Κοτινοτράγ☉, oleastro vescens, seu, baccis oleastris; oleastrum rodens, &c. Aristoph. ex κότιν☉, & τρώγω; fut. τρώξομαι, & in a. 2. ἔτραγον, rodo, comedo, &c.

Κοτὶς, ίδ☉, ἡ, occiput: à κόττη, caput.

ΚΟ'ΤΟΣ, ȣ, ὁ, & τὸ, κότον, vetus ira, q. à κεῖμαι, jaceo. Hinc κοτέω, f. ήσω & έσω, irascor.

Κοτταβεῖον, & κοττάβιον, dicebatur pelvis, quâ usi fuat in cottabo ludo; item, præmium illud quod, reportabat, qui cottabo vicisset; item, κοτταβικὸς, adject. cottabicus; κοτταβικὴ ῥάβδ☉, apud Athen. & Poll. Item, κοτταβὶς, idem quod κοτταβικὴ, ut cottabis culex, &c. Sic, κοτταβίζω, cottabo ludo, vel, certo; & interdum per jocum, ponitur pro, vomere, evomere, &c. Unde verbale κοτταβισμὸς, idem quod seq. κοττάβισις, & ab eodem Th. V.

Κοττάβισις, εως, ἡ, lusus cottabi, actio luderdi cottabo: à

ΚΟ'ΤΤΑΒΟΣ, & κόσσαβ☉, ȣ, ὁ, genus lusûs convivalis reliquiarium sc. vini elegans cum sonitu effusio: à κοττεῖν, quod vide.

ΚΟ'ΤΤΗ, ης, ἡ, caput.

Κοττεῖν, vehementer verberare, pro κόπτειν.

Κοττοὶ, οἱ, dicuntur galli gallinacei, ob cristam quam in capite gestant; à præced. Th. κόττη, V.

Κόττος, alea, fortè à κοττεῖν, jacere, κοττίζω, aleâ ludo; κοττιστὴς, aleator. Est & κόττ☉, gallus; item nomen viri seu gigantis.

Κοτυλαῖ☉, exiguus instar cotylæ, & κοτυλιαῖ☉, ȣ, ὁ, ἡ, cotylæ mensuram æquans; à seq. Th. κοτύλη, V. Unde etiam, κοτυληδὼν, ον☉, ἡ, cavitas; ut κυάθῳ κοτυληδὼν, apud Nic. in Alex. Item, cavum illud in quo femoris caput vertitur, acetabulum; item, umbilicus veneris; herba, folium habens acetabuli figurâ (unde & nomen) orbiculatim, & inevidenter concavum, &c. Diosc. l. 4. c. 92.

ΚΟΤΥ'ΛΗ, ης, ἡ, cavitas; acetabulum; cavitas coxæ; in quâ femoris cavitas vertitur, hemina.

Κοτυληδὼν, όν☉, ἡ, idem quod κοτύλη. hinc κοτυληδονόφιν, idem, indeclinab.

Κοτυλήρυτ☉, ȣ, ὁ, ἡ, in poculum fluens: à κοτύλη, poculum, & ῥέω, fluo.

Κοτυλίζω, fut. ίσω, heminatim vendo; propriè, de vino dicitur; sed Metaph. etiam de aliis rebus, quæ particulatim venduntur; item, κοτυλὶς, ίδ☉, ἡ, concavitas coxendicis; & κοτυλίσκη, & κοτυλίσκιον, parva cotyla; diminut. à seq. κότυλ☉, cotyla, poculi genus; item, mensuræ nomen, &c. Omnia ab eodem Th. V.

Κότυλ☉, ȣ, ὁ, poculum capiens quantum κοτύλη, mensura unciarum quatuor.

Κοτυλώδης, ε☉, ὁ ϗ ἡ, qui cotylæ formam repræsentat, Athen. l. 11. à Th. κοτύλη, V.

Κότυς, υ☉, ἡ, COTYS, dæmon turpitudinis præses. Hinc sacra turpia κοτύτια.

Κȣ̃, Ion. pro πȣ̃.

Κȣ́αρτ☉, ȣ, ὁ, nomen viri. Lat. Quartus. Sic, κȣαίστωρ, ωρ☉, ὁ, quæstor.

Κȣβαρὶς, asellus qui sub aquariis vasis stabulatur, cutio: animalculi genus.

Κȣ̀κ, pro ϗ ȣ̀κ, & non.

Κȣ̀κέτ', pro ϗ ȣ̀κέτι, nec jam. Th. ἔτι, adhuc.

Κȣ̃κι, fructus arboris.

Κȣκίμηλον, τὸ, cuci pomum, sic enim emendandus est locus apud Theophr. l. 4. c. 2. (ubi corruptè legitur κοκκύμηλον) à κȣ̃κι & μῆλον, V.

Κȣκιοφόρον δένδρον, arbor cucifera; de qua Theophr. Hist. l. 4. c. 4. Plinio, est arbor cuci; à præced. κȣ̃κι, & φέρω, V.

Κȣλεὸν, ȣ, τὸ, Ionicè, idem quod κολεὸς, culeus; & seq. κȣλεὸς, vagina; item; κȣλεὸς καρδίας, de involucro cordis dicitur, quo tectum & conditum est cor, seu in vagina, &c. V.

Κȣλεὸς, vagina, Ion. pro κολεὸς, quod vide.

Κȣλεόπτερα, τὰ, quibus pennarum tutelæ crusta supervenit; ut scarabæis; superiùs scribitur κολεόπτερα, vide κολεόπτερ☉.

Κȣ̃μι, est verbum Hebræum. Marc. 5. 41. surge.

Κȣρὰ, ᾶς, ἡ, tonsura. q. à κείρω, tondeo, hinc κȣρεῖον, tonstrina.

Κȣρεῖον, ȣ, τὸ, tonstrina, officina tonsoris; item, κȣρείω, & κȣριῶ; q. d. tonderi cupio, tonsuram appeto, tonsurâ mihi opus est, &c. Vel, tonsoris manum posco, &c. à Th. κείρω; unde præced. κȣρὰ, V.

Κȣρεὺς, tonsor; item, κȣρεύω, tondeo, & κȣρεύτης, verbale; tonsor; ab eod. Th. κείρω, à quo etiam est κȣρίας, tonsus, tonsum habens capillum; & κȣριακὸς, tonsorius, ad tonsorem, seu, ad tonsores pertinens, Poll. 3. Item ἡμέρα, & κȣρεῶτις ἑορτὴ, quum tondentes puerorum capillos Dianæ sacrificabant; Hesych. & Suid. Itidem à Th. κείρω, V.

Κȣρεύτρια, ας, ἡ, tonstrix: ab eod. verbo.

Κȣ́ρη, ης, ἡ, puella, Ion. pro κόρη, dat. pl. Ion. κȣ́ρῃσι. Th. κορέω, verro.

Κȣρῆτες, ων, οἱ, CURETES, Corybantes, dat. pl. Ion. κȣρήτεσσιν.

Κȣριδίης, gen. sing. Ion. à κȣριδία. vide in κȣρίδι☉.

Κȣρίδι☉, ȣ, qui juvenili ætate uxorem duxit, κȣριδία, ας, ἡ, quæ sic virum, seu quæ virgo nupsit, à κȣ́ρ☉, pro κόρ☉, juvenculus. Th. κορέω, verro.

Κȣρίζομαι, nubo, hymenæus mihi cantatur; est pass. à seq. κȣρίζω, V.

Κȣρίζȣσιν, à teneris educant, 3. pl. præs. act. à

Κȣρίζω, juvenilem ætatem ago, juvenilia sapio; item à puerili ætate educo: à κȣ́ρ☉, quod vide.

Κȣ́ριμ☉, & κȣρικὸς, tonsorius, ad tonsuram pertinens, seu, idoneus; ut, σίδηρ☉ κȣ́ριμ☉, Euryp. Item, κȣρίζω, succido, ut puto, tondeo, attondeo; item, succido, Theophr. Hist. Pl. l. 2. c. 2. Sic, κȣρεὶς, instru-

instrumentum tonsorium; & κυρέω, vide sup. à, in κυρέω; omnia ab eodem. Th. κείρω, V.

Κυρὰξ, adv. per comam, comâ. Them. κείρω, tondeo.

ΚΟΥ'ΡΜΙ, CURMI, potionis genus, ut cerevisia. Dicamus à κεράω, misceo.

Κῦρ⊕, Ion. pro κόρ⊕, juvenculus: ut & κέρη, pro κόρη, juvencula. Th. κορέω, purgo.

Κυροσύνη, & Doricè, κωροσύνα, ἡ, pueritia, infantia. ut Theocr. Idyll. 25. ἐπάλλετο δ' ὅ γ' ὅθι χαίρων κωροσύνα, gaudens more infantum, seu, pueriliter, item, κυρόσυν⊕ θρὶξ, puerilis capillus; in Ep. gr. Utrumque, à præced. κῦρ⊕, V. Sed κυρόσυνα, τὰ, sunt festa, quæ celebrari solebant, propter tonsæ comæ primitias; & est à Th. κείρω; unde κυρὰ, & κυρβὶς, &c. Quæ vide.

Κυρότερος, junior: à κῦρ⊕ pro κόρ⊕, juvenculus. Th. κορέω, verro.

Κυρογονίη, apud Hippocr. περὶ γονῆς, puerorum, sive, puellorum generatio; à κῦρ⊕, & γονὴ. V. Sic, κυροθάλεα δάφνη; laurus virentibus ramis decora in Epigr. à κόρ⊕, sive, κῦρ⊕, significante novellum germen. & θάλλω, fut. θαλῶ; vireo; unde θάλει⊕, &c. V. Vel quoniam δάφνη, seu, laurus Apollini; i. e. Soli, sacra est; qui κυροτρόφ⊕, dicitur, ob vim suam, cuncta vegetantem, id vide, κυροτόκ⊕, puerpera, mater; ex κῦρος, & τόκ⊕, quæ vide.

Κυροτρόφ⊕, ου, ὁ, ἡ, juvencularum nutritor: à κόρη, pro κόρη, juvencula, quod à κορέω, & τρέφω, alo.

Κυστωδία, ας, ἡ, custodia: vox origine Latina.

Κῦφα, pro κοῦφως, leviter, adv. à κῦφ⊕, levis.

Κυφαγωγὸς, leve onus ferens; Xen. de re equ. à κοῦφ⊕ & ἀγωγὸς, &c. Vide.

Κυφίζουσαν, accus. sing. f. g. præs. part. act. à

Κυφίζω, levo, elevo, sublevo, imperf. ἐκούφιζον. f. ίσω. p. κεκούφικα. a. 1. ἐκούφισα. a

ΚΟΥ'ΦΟΣ, ου, levis, facilis, inanis, hinc κοῦφως, adv. leviter, κουφότερ⊕, compar. levior: κυφίω & κυφίζω, levo, sublevo.

Κυφίζω, levo, elevo, sublevo, &c. Item, levo, i. e. erigo afflictum, & consolor; item, exonero, &c. Unde verbalia, κύφισμα, τὸ, levamen, sublevamentum, allevamentum; & κυφισμὸς, οῦ, ὁ, levatio, sublevatio, &c. Omnia, à Th. præced. Κῦφ⊕; unde etiam adv. κῦφως, leviter, ut apud Thuc. l. 4. ἄνθρωποι κοῦφως ἐσκευασμένοι, leviter armati; sic, κοῦφως φέρειν, leviter, modicè, vel, moderatè ferre; item, κοῦφως, leviter, i. e. temerariè; sic, κυφόω, levo, allevo; & κουφότης, levitas; cui opponitur βαρύτης, gravitas, apud Theoph. &c. Ab eod. Th.

Κυφολόγ⊕, qui levis est in verbis; unde κυφολογία, verba levia, levitas verborum, &c. à κῦφ⊕, & λόγ⊕; item, κυφόνο⊕, vel, κυφόνες, levi mente prædi-tus; ut κυφόνοοι ἔρωτες, apud Soph. in Antig. dicuntur, quoniam, amantium mens levis est & inconstans; ex νό⊕, & κῦφος; sic, κυφόνωτ⊕, qui levi est dorso, & agili tergo; Athen. l. 14. ex κῦφ⊕ & νῶτ⊕, &c. V.

Κυφόσκευ⊕, levibus σκεύεσιν instructus, & onustus; Hesych. exp. ὁ βαστάζων τὴν πανοπλίαν, &c. Ex κῦφ⊕ & σκεῦος, τὸ, V.

ΚΟ'ΦΙΝΟΣ, ου, ὁ, COPHINUS, corbis, vas vimineum. Hinc fortè Angl. **Coffin**.

Κοχλάζω, ebullio; ut καχλάζω; id vide; item, κοχλακώδης, siliceus; Theophr. Hist. Pl. l. 9. c. 10. à Th. seq. κόχλαξ, idem quod, κάχληξ, & χάλιξ; unde κόχλακες, & κάχληκες; seu, χάλικες; i. e. λίθακες ἐν τοῖς ὕδασι, silices, glarea, lapides, qui leguntur in fluminibus; vel, lapilli, perpetuâ in aquis volutatione, attriti, quales in fluminum ripis, & maris littoribus, undarum agitatione æstûq; reperiuntur ejecti; unde, κόχλαξ, exp. calculus marinus, vel, littorius; alii, silex, &c.

ΚΟ'ΧΛΑΞ, ακ⊕, ὁ, calculus, lapillus.

Κοχλιάριον, ου, τὸ, COCHLEARE: à κόχλω, gyro.

Κοχλίας, ου, ὁ, COCHLEA. gen. p. κοχλιῶν, ab eodem Th.

Κοχλίδιον, & κοχλὶς, conchula, cochleola, parva concha seu, cochlea, &c. Item, κοχλιώδης, cochleæ speciem gerens, cochleæ similis; quidam exp. tortilis, tortuosus; à præced. κοχλίας, vel seq. κόχλ⊕; quæ vide.

Κόχλ⊕, ου, ὁ, concha. Angl. a **Cockle**. à

ΚΟΧΑ'Ω, gyro, roto. Hinc κόχλ⊕, concha, κοχλίας, ου, ὁ, idem: κοχλιάριον, cochleare.

ΚΟ'ΧΟΣ, ου, ὁ, humor abundè fluens.

Κοχύεσκον, Ion. pro ἐκοχύεν, imperf. verbi κοχυδέω, superfundo: à præced.

Κοχύεσκεν, stillabat, 3. sing. imperf. Ion. pro ἐκόχυε, per Epenth. τοῦ σκ. verbi κοχύω, magnâ cum copiâ defluo. Them. κόχος, quod vide.

ΚΟΧΩ'ΝΗ, ης, ἡ, &

Κόχωνον, ου, τὸ, coxendicis commissurâ.

Κόψας, αντ⊕, a. 1. part. &

Κόψεν, Ion. pro ἔκοψεν, 3. sing. a. 1. act. à κόπτω, scindo. f. ψω. κόψασθαι, a. 1. inf. m.

ΚΟ'ΨΙΜΟΣ, ου, ἡ, arbor mespilo similis.

ΚΟ'ΨΙΧΟΣ, seu κόσσυφ⊕, ου, ὁ, avis quædam, merula: idem quod κόσσυφ⊕.

Κρᾶανον, pro κρᾶνον, vel κρῆνον, a. 1. imperat. verbi κραίνω, perficio. f. κρανῶ, a. 1. act. ἔκρανα. Att. ἔκρηνα. hinc a. 1. imperat. κρῆνον & κρήηνον.

Κρᾶατ', pro κράατα, nom. pl. à κρᾶας, ατ⊕, τὸ, caput. Th. κάρηνον, idem.

ΚΡΑ'ΒΑΤΟΣ, seu κράββατ⊕, ου, ὁ, GRABATUS, lectus humilis. q. a κάρα & βάω.

Κράγγη, κράγγαν, vel κράγων, piscis è squillarum genere.

Κραγεὶς, clamatus, a. 2. part. pass. κραγῆναι. a. 2. inf. pass. verbi κράζω, clamo. f. ξω. a. 2. act. ἔκραγον. a. 2. pass. ἐκράγην.

Κραγέτης, ου, ὁ, vociferator, clamator. Th. κράζω, clamo. p. m. κέκραγα.

Κράδαμον, ου, τὸ, folium ficulnum, Poll. Sic, κράδαλοι, rami ficulni; & κραδαλὸς, οῦ, ὁ, vibratili qui facilè concutitur, seu quassatur; Eustath. item, κραδάω, cradatione infestor; de ficu morbo infestata dicitur; nam morbus ille κράδ⊕, dicitur; Theophr. Item, vibro, concutio, quatio; quæ significatio, indè, manasse videtur, quòd κράδη, interdum pro folio accipitur; cujus natura est, facilè concuti, seu, agitari à vento; ut Il. ν. ὀξὺ δόρυ κραδάων, acutam vibrans hastam, &c. Sic, κραδαίνω, idem quod κραδάω, ex eoque factum, (sic ut ὁρμαίνω, ex ὁρμάω, teste Eust.) vibro, crispo; concutio, cum tremore commoveo, ut fit in terræ motibus, in pass. κραδαίνομαι, metu concutior, tremisco, horrore quatior; ut, apud Plut. de Cicerone, κραδαινόμεν⊕ τὸ σῶμα, καὶ τὴν φωνὴν ἐγκοπτόμεν⊕, corpore præ metu vibrante, & voce interruptâ; item, κραδεύω, idem quod κραδαίνω, vibro, quatio, concutio; Hesych. Omnia à seq. Th. κράδη, V.

ΚΡΑ'ΔΗ, ης, ἡ, ramus ficulnus, folium; ficus sylvestris. q. à κλάδ⊕, λ in ρ mutatâ. Hinc κράδ⊕, ου, ἡ, idem: κραδάω, & κραδαίνω, vibro, crispo.

Κραδηφορία, ας, ἡ. gestatio ramorum, propriè ficulnorum: à κράδη, quod vide; & φέρω, fero.

Κραδία, ας, ἡ, cor, pro καρδία, per Metathesin. sic

Κραδίη, ης, ἡ, cor, Ion. pro præced.

Κραδίην, accus. præced.

Κράδ⊕, ου, ἡ, est etiam vitium, seu, morbus in ficu; Theophr. Hist. Pl. l. 4. c. 6. Vide Th. κράδη.

Κραδοφάγ⊕, qui ficus comedit, aut ficulnis ramis, foliisve victitat; Hesych. Unde κραδοφάγοι nominantur homines rustici, & qui ex rebus vilibus quæstum faciunt; Eust. à κράδη vel, κράδ⊕, & φάγω, vide.

ΚΡΑ'ΖΩ, clamo, CROCIO. imperf. ἔκραζον. f. 1. κράξω, a. 1. ἔκραξα, & per redupl. ἐκέκραξα, paulò post fut. κεκράξομαι. p. m. κέκραγα, hinc per Epenth. τοῦ υ, κραυγὴ, clamor. κραυγάζω, clamo: & hinc Angl. **Crack** & **Crash**.

Κραθεὶς, έντ⊕, a. 1. part. pass. à κεράννυμι, misceo. f. κεράσω, & per Syncop. κράσω, perf. pass. κέκραμαι. a. 1. pass. ἐκράθην.

Κραθῆναι, vinci, per Syncop. pro κρατηθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi κρατέω, f. ήσω, vinco. Th. κράτ⊕, τὸ, robur.

Κραιαίνω, idem quod κραίνω, efficio, &c. Unde κραιαίνομαι, efficior, perficior, &c. Od. ο. à seq. Th. κραίνω, V.

ΚΡΑΙ'ΝΩ,

ΚΡΑΙ'ΝΩ, perficio, effectum reddo, CREO: f. ανῶ. Hinc κραντὴρ, ῆρος, ὁ, effector: κράντωρ, ορος, ὁ, rex, princeps.

Κραιπαλάω, ῶ, crapulam sentio, dolore capitis laboro ex nimio potu; ut apud Plat. in Symp. κραιπαλῶν ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας, gravedinem adhuc sentiens ex compotatione pridiana: Item desipio, seu deliro per crapulam, vino dementor; à seq. Th. κραιπάλη; V.

ΚΡΑΙΠΑ'ΛΗ, ης, ἡ, CRAPULA, commessatio: hinc κραιπαλίζω, crapulor: q. ex κάρα, τὸ, caput, & πάλος, agitatio, quod à πάλλω, vibro: p. m. πέπαλκα.

Κραιπαλίζω, f. ίσω, crapulor: vide in præcedente.

Κραιπαλόκωμος, qui ebrius & gravatus vino, comessatur & baccatur; Aristoph. in Ran. à κραιπάλη, & κῶμος, &c. V.

Κραιπαλώδης, obnoxius crapulæ; seu usque ad crapulam potans; Suid. à Th. κραιπάλη; V.

Κραιπνὰ, velociter, adverb. pro κραιπνῶς· à

ΚΡΑΙΠΝΟ'Σ, ᾶ, velox, celer.

Κραιπνόσυτος, velociter concitatus; seu celeritate incitatus, celer, &c. à præced. Th. κραιπνὸς, & Them. σεύω, σεύομαι, unde σεύω, σεύομαι; quæ vide, & pro iis inusit. σύω, σύομαι, &c.

ΚΡΑΓΓΑ, ας, ἡ, caput: q. à κάρα· & aliquando idem est quod κέρεια, antenna.

Κρακτὺς, ᾶ, ὁ, clamator, clamosus; Plut. in Polit. præc. & κρακτικὸς, clamosus; utrumque, à κράζω, κράζομαι, &c. vide.

Κράλης, rex, κράλαινα, regina.

Κρᾶμα, ατος, τὸ, mixtura, mixtum: peculiariter vinum aquâ mixtum. Th. κεράννυμι, misceo.

Κραμβεῖον, Siculi sic appellant τὸ κώνειον; i. e. cicuta; ut tradit Erotian. in suo Lex. a seq. Th. κράμβη; V.

ΚΡΑ'ΜΒΗ, ης, ἡ, brassica, caulis, CRAMBE, gen. plur. κραμβῶν, q. à κάρα, quia capitata: vel per Sync. pro καράμβλη vel κοράμβλη: quod vide.

Κραμβίδιον, ᾶ, τὸ, pro decocto brassicæ, accipit Gal. apud Hippocr. Item κράμβιον, ᾶ, τὸ, pro Th. κράμβη, apud Poll. id vide.

Κραμβαλέος, tostus, assus, siccus; apud Athen. l. 9. à Th. κραμβὸς; V.

ΚΡΑ'ΜΒΟΣ, ᾶ, aridus, torridus; & Subst. vitium in uvis ex adustione: ex καίω, uro.

Κραμβοφάγος, ᾶ, ὁ, ἡ, nom. Ranæ: ex κράμβη, brassica, & φάγω, comedo.

Κράνα, ας, Dor. pro κρήνη, ης, ἡ, fons: hinc κρανιάδες, αν, ταὶ, Dor. pro κρηνιάδες, αν, αἱ, fontium Deæ, quæ & Naiades, & Nympæ vocantur: etiam κρανίδες, dictæ pro κρηνίδες.

Κραναήπεδος, asperum solum habens; à seq. κραναὸς, & πέδον, &c. V.

Κραναὸς, ᾶ, ὁ, asper: Item sterilis, à κράνον, τὸ, caput, vertex, summitas, &c. vide seq. κράνος.

Κρανὸς, ᾶ, asper, sterilis, montanus: à κάρηνον, vertex, caput.

Κρανέεσθαι, absolutum iri pro κρανεῖσθαι, verbi κραίνω, perficio, f. κρανῶ, f. 2. m. κρανοῦμαι, f. 2. inf. m. κρανεῖσθαι, & Dialysi Poet. seu Ion. κρανέεσθαι.

ΚΡΑΝΕΙ'Α, ας, ἡ, CORNUS, arbor: à κράνον, quia capitatum fructum fert.

Κρανιάδαν, gen. pl. Dor. pro κρανιάδων, Νύμφαι κρηνίδες. Th. κρήνη, fons.

Κράνειον, ᾶ, τὸ, galea: à κράνον, quia capitis tegumentum.

Κράνεινος, & κρανέϊνος, ᾶ, ὁ, corneus, ex corno, à Th. κρανεία; V.

Κρανίον, ᾶ, τὸ, CRANIUM, calvaria, caput, poculi genus. Them. κάρηνον, caput.

Κράνον, ᾶ, τὸ, caput: &

Κράνος, εος, τὸ, galea, ab eod.

Κρανοκολάπτης, ᾶ, ὁ, & κρανοκόλαπτον, τὸ, genus phalangii, bestiolæ lucernis advolitanti non dissimile, phalangium quoddam, ita dictum, quod si in aliquem irruat, caput ejus petit; à κράνον, & κολάπτω; V.

Κρανοποιὸς, galearum opifex; Poll. l. 1. ex κράνος, & ποιέω; V.

Κράντειρα, ἡ, regina: Item perfectrix, ex Epigr. Item Κραντὴρ, ῆρος, ὁ, effector, qui efficit, vel perficit; sed κραντῆρες, peculiariter dicti sunt dentes, qui à Latinis genuini vocati sunt, & maxillares, quod illi soleant κραίνειν & ἀποπληροῦν τὴν ἡλικίαν; Aristot. Hist. An. l. 2. Sed ponitur & simpliciter, pro dentibus, apud Nicand. in Ther. Sic κραντήρεοι, qui efficiunt, Hesych. Item

Κράντωρ, ορος, ὁ, rex princeps, &c. omnia à Them. κραίνω, efficio, perficio: Item, regno impero, &c. V.

Κράξας, αντος, a. 1. part. act. à κράζω, clamo, f. κράξω, p. m. κέκραγα.

Κρὰς, κρατὸς, ὁ, vel τὸ, vel κράας, κράατος, ὁ, vel τὸ, caput. Them. κάρηνον, idem.

Κρᾶσις, εως, ἡ, CRASIS, mixtura, temperamentum. Themate, κεράννυμι, misceo.

Κράσπεδον, ᾶ, τὸ, fimbria: q. à κρᾶσις, πέδᾶ, quia miscetur velut solo, deorsum pendens: q. à κρέμαμαι, pendeo, & τὸ πέδον, solum. Hinc ducamus Angl. to grasp; i. e. circuire ut fimbria, à præced.

Κραστήριον, ᾶ, τὸ, crates lignea, super præsepi cui imponitur fœnum, Poll. l. 10. c. 38. Item Κραστίζεσθαι, vesti gramine, Etym. utrumque, à Th. κράστις, εως, ἡ, granum, &c. V.

ΚΡΑ'ΣΤΙΣ, εως, ἡ, gramen, fœnum: idem quod γράστις. Hinc Anglicè, Grass.

ΚΡΑ'ΤΑΙΓΟΣ, ᾶ, ὁ, seu κραταιγών, ὄνος, ὁ, arboris species.

Κραταιγύαλος, pro κραταιογύαλος, firmus, fortis: à κραταιὸς, fortis, & γύαλον, cavitas, vola.

Κραταίον, ᾶ, τὸ, consuetum scripturæ, aut picturæ firmamentum, à seq. κραταιὸς; vide.

Κραταιὸς, ὰ, ὸν, potens, fortis, robustus. Th. κράτος, τὸ, robur.

Κραταιότης, ητος, ἡ, vis, robur, fortitudo, à præced.

Κραταιόω, ῶ, corroboro, f. ώσω, p. κεκραταίωκα, imperf. pass. ἐκραταιούμην, ᾶ-μην, ὄυ, ᾶ, ἔτο, ᾶτο, præs. imperat. pass. 2. pl. κραταιοῦσθε, fortes estote, a. 1. ind. pass. ἐκραταιώθην, inf. κραταιωθῆναι. Th. κράτος, robur.

Κραταίπεδον ᾶδας, firmum solum, & durum, seu lapidibus stratum; Od. ψ. à κραταιὸς, & πέδον; V.

Κραταίποδες, ων, οἱ, qui pedes robustos habent: nom. pl. à

Κραταίπους, οδος, ὁ, ἡ, per Sync. pro κραταιόπους, Epith. tauri, qui validos & firmos pedes habet: ex κράταιος, validus, & πᾶς, pes.

Κραταίωμα, ατος, τὸ, firmamentum: à κραταιὸς, firmus. Them. κράτος, robur.

Κραταιῶς, validè, fortiter, &c. adverb. à κραταιὸς; V.

Κρατέει, dominatur, 3. sing. præs. ind. verbi κρατέω; quod vide.

Κράτει, imperio, dat. sing. à κράτος, εος, τὸ, robur.

Κράτει, 2. sing. præs. imperat. sed

Κρατεῖ, 3. sing. præs. ind. act. verbi κρατέω; quod vide.

Κραταιρέων, pro κραταιρῶν, gen. pl. Æol. f. g. à

Κραταιρὸς, ὰ, ὸν, fortis, validus: in dual. κραταιρώ. Them. κράτος, robur.

Κραταίφρονι, dat. vel acc. sing. à

Κραταίφρων, ονος, ὁ, ἡ, infractus animo: ex κραταιρὸς, validus & φρὴν, animus.

Κραταιόχροος, qui forti & robusto est colore, vel corpore; à κραταιρὸς, & χρόα, &c. quæ V.

Κραταιρόω, ῶ, validum & firmum, reddo solido; undè verbale, κραταίρωμα, τὸ, mixtura æris & stanni, quâ aliquid solidatur; Hesych. à κραταιρὸς; V.

Κραταιρώνυχας, solidos ungues habentes, acc. acc. pl. à κραταιρώνυξ, υχος. Ex κραταιρὸς, fortis, quod à κράτος, & ὄνυξ, unguis.

Κραταιρῶς, adv. validè, fortiter, strenuè, totis viribus: à κραταιρὸς, validus. Th. κράτος, τὸ, robur.

Κρατευτάων, gen. pl. Æol. pro ῶν, à κρατευταὶ, αἱ, veruum fulcra ac bases: ab eod. Th.

Κρατευτήριον, ᾶ, τὸ, idem quod κρατευτής; Poll. l. 6. c. 13. quodlibet scil. ex fictilis veruum; undè neut. pl. κρατευτήρια, idem quod præced. κρατευταὶ, lapides scil. quibus imponuntur verua, dum carnes iis infixæ torrentur; nunc autem, ex ferro communiter parantur, ab eod. Th. cum præced. V.

Κρατέω, ῶ, teneo, apprehendo; fortiter impero, f. ήσω, a. 1. ἐκράτησα, a. 1. imperat. κράτησον, άτω, a. 1. sub. κρατήσω, ης, ῃ, a. 1. inf. κρατῆσαι, a. 1. part. κρατήσας, αντος, perf. act κεκράτηκα perf. inf. act. κεκρατηκέναι, cum gen. fieri compotem: imperf. pass. ἐκρατούμην, έμην, 3. pl. ἔοντο, ᾶντο, perf. pass. κεκράτημαι, & in 3. pl. κεκράτηνται. Them. κράτος, robur.

Κρατηθεὶς, a. 1. part. pass. præced.

Κρατὴρ, & Ion. κρητὴρ, ῆρος, ὁ, CRATER: à κεράννυμι, misceo.

Κρατῆρες, pro ἐκῆρες; ut κρατῆρες πλοῖον, Herodot. in Urania, navis instructa, & parata; ex κράτος, & ἐρέσσω; un[de] ἐρεσία, &c. vi. à quibus varia sunt com-

posita in ἦρης, desinentia.
Κρατηρίζω, compoto, Eustath. à præced. κρατὴρ; vi. Item Κρατήριον, parva cratera, seu parvus crater apud Hippocr. sed exp. etiam ὀλίχνης, ab Hesychio; est diminut. (ut etiam κρατηρίδιον) ab eod. κρατὴρ, cratera, vas, scil. in quo miscetur vinum, &c. V. apud Poll. etiam docetur κρατήριον, quoque vocari receptaculum illud fœni, quod solet supra præsepe ædificari; sed legendum videtur κρασπέδιον; quod vide supra, suo loco.
Κρατῇς, κρατῇ, 2 & 3. sing. præs. sub. κρατήσῃς, 2. sing. f. 1. ind. act. κρατήσωσι, 3. plur. a. 1. sub. act. verbi κρατέω, quod vide.
Κρατῆσαι, a. 1. inf. act. κράτησον, a. 1. imperat. &c. vide in κρατέω.
Κρατησίμαχος, ου, ὁ, ἡ, qui victoriam in præliis obtinet: ex κρατέω, & μάχομαι, pugno.
Κρατησίππος, ου, ὁ, ἡ, qui vicit equis: ὁ τοῖς ἵπποις κρατήσας.
Κρατησίπους, οδος, ὁ, ἡ, qui pedibus, cursuque pedum vicit: ὁ τοῖς ποσὶ κρατήσας.
Κρατὶ, capiti, dat. sing. à κρὰς, κρατὸς, ὁ, vel τὸ. Th. κάρηνον, idem.
Κράτιστα, optimè, præstantissimè, adv. à seq. κράτιστος; vi. unde etiam κρατιστεύω, præstantissimus, seu optimus sum, præsto, antecello, &c.
Κράτιστος, η, ον, validissimus, a, um, præstantissimus, superl. grad. Th. κράτος, εος, τὸ, robur.
ΚΡΑ'ΤΟΣ, εος, τὸ, & per Metath. κάρτος, robur, potentia, imperium. Hinc κρατερὸς, οῦ, validus: κράτιστος, fortissimus: κρατέω, impero, imperium obtineo: καρτερέω, f. ήσω, tolero, patior: ἀκρατὴς, έος, ὁ, ἡ, impotens, incontinens: ἐγκρατὴς, έος, ὁ ἡ, compos, rerum potens, ἐγκράτεια, continentia, temperantia, ἀριστοκρατία, status seu forma Reipub. quæ gubernatur ab optimatibus: δημοκρατία, imperium populare: παγκρατὴς, έος, & ὁ, ἡ, παντοκράτωρ, ορος, omnipotens.
Κρατὸς, capitis, genitiv. sing. à κρὰς, ατὸς, ὁ, vel τὸ, caput. Them. κάρηνον, idem.
Κρατῦνας, acc. pl. part. præs. verbi κρατέω, impero; quod vide.
Κρατυνόμαι, firmo; ut κρατύνομαι τὴν πίστιν, fidem habeo, vel præsto, & κρατύνομαι τὴν πόλιν, urbe potior, &c. Item κρατυντὴρ, victor, qui prævalet alteri, & victoriam obtinet, Hesych. unde Κρατυνήριος κλισμὸς, apud Hippocr. cella ad retinendum: Item κρατυντικὸς, οῦ, ὁ, firmandi, seu confirmandi, vim habens, &c. omnia à seq. κρατύνω, validum ac firmum reddo, solido, &c. V.
Κρατύνω, confirmo, munio: a
Κρατὺς, έος, fortis: à κρατὸς, robur.
Κρατυσμὸς, corroboratio, apud Hippocr. à præced. κρατύνω; V.
Κραυγάζω, vociferor; vagio: f. άσω, p. κεκραύγακα, à κραυγὴ, clamor. Th. κράζω, clamo: f. ξω.
Κραυγάνω, idem quod κραυγάζω, præced. & ab eod. vi. Item Κραυγαστὸς, vociferator, clamator, & κραυγαστικὸς, οῦ, ὁ, clamosus: Item κραυγίας, ου, ὁ, ut κραυγίας ἵππος, equus qui clamore & strepitu terretur, Hesych. omnia ab iisdem κραυγὴ, & κράζω; quæ vide.
Κραυγανόμαι, pro κραυγάζομαι, vagio, ut κραυγανόμενον, vel κραυγαζόμενον παιδίον, infantulus vagiens, apud Herodot. à κραυγάζω, & κραυγάνω; quæ vide.
Κραυγασίδης, ου, ὁ, nomen Ranæ: à
Κραυγὴ, ῆς, ἡ, clamor. Th. κράζω, præt. m. κέκραγα: unde per Paronom. τ υ, fit κραυγή.
Κραυράω, strumâ laboro: Item κραυρᾶν, Hesychius esse dicit apum morbum, cum scil. vermes & araneas gignunt, à seq. Th. κραῦρος, torridus: Item struma, morbus scil. boves tentans, &c. vide.
ΚΡΑΥ'ΡΟΣ, ου, aridus, siccus: q. καύαρος, à καίω, uro.
Κραυρότης, ητος, ἡ, ariditas, friabilitas; à præced. Th. κραῦρος, friabilis, rigidus, &c. V.
Κεράω, f. κεράσω, misceo, unde part. præt. pass. κεκραμένος, mixtus, temperatus, apud Gal. & Plut. Item a. 1. pass. ἐκεράσθην, Thuc. est per Sync. pro κεράω; id vide.
Κρέα, nomin. vel acc. pl. contractè pro κρέατα à κρέας.
Κρεάγρα, ας, ἡ, fuscina, harpago: ex κρέας & ἄγρα, captura.
Κρεαγρὶς, in Epigr. idem quod præced. κρεάγρα, & ab iisd. V.
Κρεάδιον, ου, τὸ, caruncula, carnis frustum, seu frustulum; diminut. à Them. κρέας; V.
Κρεανόμος, qui carnes distribuit; unde subst. κρεανομία, carnium distributio, visceratio, & verbum κρεανομέω, carnes distribuo, &c. Luc. in Prometh. ex κρέας, & νέμω, tribuo; unde νομὴ, & νομὸς, distributio, &c. V.
ΚΡΕ'ΑΣ, ατος, (Ion. κρέαος, & Att. κρέως,) τὸ, CARO: in pl. κρέατα, κρέαα κρέα, gen. pl. κρεάτων, & κρεῶν. Inde κρεωπώλιον, macellum, laniena, κρεωπώλης, macellarius, lanio.
Κρεγμὸς, οῦ, ὁ, pulsatio, sonitus: est verbale, à Them. κρέκω, id vide: unde etiam κρεγμῷ, adv. cum pulsu; Apollon.
Κρεηδόκος, ὁ καὶ ἡ, carnis capax, in Epigr. dicitur etiam κρεοδόκος, & utrumque idem quod κρεοδόχος, & ab iisd. quod vide.
Κρεῖας, Poëticè dicitur, per Epenthesin τοῦ, ι, pro seq. Th. κρέας, id V.
Κρείουσα, Dor. pro κρέουσα, regina, præs. part. à κρέω, impero: Poët. κρείω.
Κρεῖον, ου, τὸ, vas carnarium, ahenum: à κρέας, caro. Est & κρεῖον, acc. sing. à
Κρεῖος, ου, ὁ, nomen viri.
Κρείοντα, acc. sing. à Κρείων, οντος, ὁ, nomen viri: q. à κραίνω, impero.
Κρείσσονα, nom. pl. n. g. κρείσσονες, nom. pl. m. & f. g. &
Κρείσσοσιν, præstantioribus, dat. pl. à
Κρείσσων, vel ττων, gen. ονος, ὁ, ἡ, præstantior, potentior, melior, & τὸ κρεῖσσον, comparat. ab ἀγαθὸς, bonus. Th. κράτος, εος, τὸ, robur.
Κρείττοσιν, dat. pl. à
Κρείττων, ονος. Vide κρείσσων.
Κρειττώσεις, & κρείττωσις, inter vitia, seu morbos arborum sunt, species, seu causa defluvii acinorum; vel ut volunt alii, species rorationis, aut siderationis in defl. rescentibus vitibus roratio, &c. quod vitium, etiam ῥύαδα, sive ῥοιάδα, vocat Theophr. apud quem Gaza τὴν κρείττωσιν, transfert exuperantiam, à præced. κρείττων, vel κρείσσων; V.
Κρείω, Poët. pro κρέω, impero: hinc
Κρείων, οντος, ὁ, regnator: à κραίνω, impero. Est &
Κρείων, οντος, ὁ, nomen propr.
Κρεῶν, Poët. pro κρεῶν, gen. pl. à κρέας, ατος, τὸ, caro.
Κρέκη, ἡ, Galen. apud Hippocr. significare ἀτοδιοσμον sonum; estque ὀνοματοποιΐα, ἀντὶ τοῦ ἦχος μιμητὶς; Item κρέκολος, ab Hesych. exp. fletus, ploratus; utrumque à Th. κρέκω; V.
ΚΡΕ'ΚΩ, pectine seu radio pulso, pulso, item strepitum, seu stridulum edo sonum: f. ξω, p. χα. q. à κρέω, pulso: vel à sono factum: κρέκειν ἱστὸν, texere telam: hinc Angl. **to creak, screak, creek**, ibi quippe aquæ strepitum faciunt.
Κρεμάθρα, ἡ, vas pensile, aut storia pensilis, in qua reponuntur casei aut aliæ opsoniorum reliquiæ; Aristoph. in Nub. Sic κρεμαστὴ, idem Schol. Aristoph. Item κρεμάομαι, & κρεμάννομαι, suspendor: Item activè, (in voce media) suspendo, & neutraliter etiam, pendeo; pro eo dicitur etiam κρέμαμαι, & κρέμομαι, suspensus sum, pendeo, &c. & Metaph. apud Aristot. Rhet. 3. ἵνα μὴ κρέμηται ἡ διάνοια, ne suspendatur cogitatio, &c. omnia à Th. κρεμάω; V.
Κρεμάσασθαι, a. 1. inf. m. à κρέμαμαι: Th. κρεμάω, suspendo: a. 1. part. κρεμάσας, αντος.
Κρεμασθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. κρεμασθῇ, 3. sing. a. 1. sub. pass. κρεμασθῆναι, a. 1. inf. pass. à κρεμάω.
Κρεμασμὸς, οῦ, ὁ, suspensio; verbale, ab eod. Th. κρεμάω, unde etiam κρεμαστὴ, vide in κρεμάθρα.
Κρεμαστὴρ, ῆρος, ὁ, qui suspendit: &
Κρεμάστειρος, ὁ, ἡ, pensilis: &
Κρεμαστὸς, οῦ, idem: omnia à seq.
Κρεμάστρα, ἡ; id unde aliquid pendet: Item appendix, &c. Item pensile σκεύασμα, &c. idem quod κρεμάθρα, & ab eod. seq.
ΚΡΕΜΑ'Ω, ῶ, κρεμαννύω, & κρεμάννυμι, suspendo, f. άσω, a. 1. ἐκρέμασα, præs. pass. κρέμαμαι, σαι, ται, pendeo, suspendor: part. κρεμάμενος, pendens: a. 1. pass. ἐκρεμάσθην, a. 1. sub. pass. κρεμασθῶ, a. 1. part. κρεμασθεὶς.
Κρεμβαλιάζειν, & κρεμβαλίζειν, Hermippus comicus vocat crembalis pulsare: Item κρεμβαλιαστὴς, οῦ, ὁ, crembali peritus qui crembalum insonare novit, vel solet; at κρεμβαλιασὺς, ύος, ἡ, est strepitus, seu sonus qui excitatur, à crembalum pulsantibus, apud Hom. hymno in Apoll. Omnia à seq. Them κρέμβαλον, crepitaculi genus, quod digitis agitatum edit strepitum, vel sonitum; Instrumentum erat paratum ex acie, quod ore artificiosè retentum, agitata digito ligula ipsius, perstrepit, linguâ sonorum discrimina figurante; Athen l. 14. &c. V.

ΚΡΕ'Μ-

ΚΡΕ'ΜΒΑΛΟΝ, ȣ, τὸ, CREMBALUM, crepitaculum.

Κρεμνάω, & κρέμνημι, suspendo, &c. idem quod Th. κρεμάω; vi. Item κρεμέω, κρεμέομαι, & κρεμόω, κρεμόομαι, &c. idem cum, & pro κρεμάω, κρεμάομαι; quæ vide.

ΚΡΕ'ΜΥΣ, quidam piscis: V. Athen. lib. 7. cap. 15.

Κρὲξ, κὸς, ἡ, CREX, avis pugnax: eadem & κρέκας, à κρέκω, sono: est & κρὲξ, capillus.

Κρέοισα, ας, ἁ, Dor. pro Κρέουσα, ης, ἡ, Nymphæ nomen proprium, CREUSA: vel Regina.

Κρεοκάκκαβος, ȣ, ὁ, edulium ex carnibus minutim concisis, & cum sanguine, arvina & dulci jure conditanea concinnatis; Athen. l. 9. ex κρέας, & κακκάβη, &c. V.

Κρεοσήπομαι, carnium modo putresco, Plut. ex κρέας, & σήπω, putrefacio; undè passiv. σήπομαι. putrefio, &c. vide.

Κρεοσκευασία, carnium apparatio, ratio apparandarum carnium, Athen. l. 12. ex κρέας, & σκεῦος, unde σκευάζω, & σκευασία, &c. V.

Κρεουργέω, & κρεουργῶ, excarnifico, dilanio, lanii more concido, lanius sum, carnes concido frustulatim, &c. Item Κρεουργία, carnium ejusmodi concisio, laniatus visceratio, &c. Utrumque à seq κρεουργός; id V.

Κρεουργηδὸν, adv. in parva frusta dissectum: à κρεουργὸς, lanius: quod à κρέας, caro, & ἔργον, opus.

Κρέσσονες, præstantiores, nom. pl. gen. pl. κρεσσόνων· à

Κρέσσων, Dor. vel Ion. pro κρείσσων, præstantior. Th. κράτος, robur.

Κρεύλλιον, ȣ, τὸ, caruncula, &c. idem quod κρεάδιον; id V.

Κρεοδαισία, carnium, in frusta concisarum, distributio, visceratio; Item κρεοδαίτης, ȣ, ὁ, carnium in frusta concisarum distributor; ex κρέας, & δαίω, divido, &c. V.

Κρέω, impero, regno, Poët. κρείω.

Κρεώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, carnosus; undè κρεώδης ἱερουργία; i. e. ἡ διακρεῶν θυσία, à Th. κρέας; V.

Κρεωδοσία, ἡ, carnium datio, seu distributio, visceratio: Item κρεωδότης, ȣ, ὁ, carnium dator, seu distributor, &c. Suid. ex κρέας, & δίδωμι, unde δόσις, & δότης, &c. vi. Sic κρεωδόχος, & κρεοδόχος, ad recipiendas, & asservandas carnes factus; ut κρεωδόχον ἀγγεῖον, &c. à κρέας, & δέχομαι, vel Ionicè δέκομαι, undè δοχὸς, &c. vi. Item κρεωκοπέω, carnes seco; Æschyl. ex κρέας, & κόπτω, undè κοπὴ, &c. vi. Sic etiam κρεωνομία, ας, ἡ, carnium divisio; idem quod κρεονομία; id vide. Item κρεωπωλικὸς, ad lanium, seu carnium venditorem pertinens; ut κρεωπωλικὴ τράπεζα, Plut. vide seq.

Κρέων, οντος, ὁ, Rex: à κρέω, impero: hinc κρέουσα, Regina.

Κρεωπώλης, ȣ, ὁ, lanio: &

Κρεωπώλιον, ȣ, τὸ, macellum, laniena: à κρέας, caro, & πωλέω, vendo.

Κρεωστάθμη, ἡ, statera in qua carnes appenduntur, ex κρέας, & σταθμὴ, V.

Κρεωφαγέω, carnes voro, & κρεωφαγία, carnium voratio, seu voratus, &c. Plut. in præc. sang. utrumque à seq. vide.

Κρεωφάγος, ȣ, ὁ, ἡ, qui carnes edit: ex κρέας, caro, & φάγω, edo.

ΚΡΗ'ΓΥΟΣ, ȣ, bonus, placitus jucundus: q. κηρὶ ἡδὺ, cordi jucundum, undè κηρέδυον, & per Sync κρήδυον, & δ in γ, mutato κρήγυον.

ΚΡΗ'ΔΕΜΝΟΝ, ȣ, τὸ, capitis ligamentum, vitta, item pinnæ murorum: item vasis operculum, q. καρήδεμνον, ex κάρα, caput, & δέω, ligo.

Κρήνατε, perficite, 2. pl. &

Κρῆνον, perfice, 2. sing. a. 1. imperat. act. κρῆναι, a. 1. inf. act. verbi κραίνω, perficio, f. κρανῶ, a. 1. ἔκρηνα, à quo a. 1. imperat. κρῆνον, Poët. Pleonasm. tanq. à κραιαίνω.

Κρηθεΐδας, α, ὁ, Dor. pro Κρηθεΐδης, ȣ, ὁ, ὁ Κρηθέως παῖς Αἴσων, Crethei filius Æson.

Κρῆθεν, adv. à capite: ex κρὰς, ατὸς, caput. Th. κάρηνον, idem.

ΚΡΗ'ΘΜΟΝ, ȣ, τὸ, herbæ genus.

Κρήθων, ὁ, CREIHON, nom propr.

Κρήϊον, placenta quæ carnes immistas habet: à κρέας & κρῆς, caro.

Κρημνάω, & κρήμνημι, præcipito, præs. infinitiv. κρημνᾶναι· part. κρημνᾶς, άντος· &

Κρήμνη, præcipita, per Apoc pro κρήμνηθι, præs. imperat. verbi κρήμνημι, imperf. ἐκρήμνην, ης, η· ita ut κρήμνη, possit esse imperf. Ion. Them. κρημνὸς, præcipitium.

Κρήμναμαι, pendeo, suspensus sum; à κρημνὸς; V.

Κρημνηγορέω, verba ardua & grandia fundito, à κρημνὸς, & ἀγορέω, &c. V.

Κρημνίζω, præcipito: à

ΚΡΗΜΝΟ'Σ, ȣ, ὁ, præcipitium; q. κρεμάμενος, id est, pendens locus, à κρεμάω, suspendo.

Κρημνοβάτης, qui per præcipitia, & loca prærupta ambulat, ut illi qui muros scandunt seu ascendunt, sed dicitur etiam de funambulis, & Petauristis, scribitur etiam κρημνεβάτης, à κρημνὸς, & βαίνω, fut. βήσομαι, unde βατέω, &c. V. Item κρημνοκομπέω, qui verbis præruptis, & arduis gloriatur; Suid. à κρημνὸς, & κομπέω, &c. V.

Κρημνώδης, εος, ὁ, ἡ, præruptus, arduus: à κρημνός.

Κρημνώρεια, præcipitium montis; seu prærupta montis pars; à κρημνὸς, & ὄρος, Dor. pro ὄρος, τό; V.

Κρῆναι, a. 1. infiniv. activ. κρῆνον, perfice a. 1. imperat. act. verbi κραίνω; quod vide.

Κρηναῖος, ȣ, ὁ, fontanus, ut κρηναῖον ὕδωρ, apud Athen. l. 2. Item Κρηναῖον ἔδεσμα, edulium τῷ κράσει, atque temperie gelidum, vel frigidum, instar aquæ fontanæ; ex Gal. & Aet. à Them. seq. κρήνη; V.

Κρηνάων, gen. pl. Æol. pro κρηνῶν· à seq.

ΚΡΗ'ΝΗ, ης ἡ, fons: q. à κεράω, κερῶ, misceo, & per Sync. κρῶ.

Κρηνὶς, ίδος, ἡ, fonticulus; diminut. à præced. Th. κρήνη; V.

Κρηνοφύλαξ, fontis custos, Hesych. undè Κρηνοφυλάκιον, fontis custodia, seu munus custodiendi, & curandi fontis: Poll. l. 8 à κρήνη, & φύλαξ; V.

Κρηπιδοποιὸς, qui crepidas conficit, crepidarius sutor, Athen. l. 13. à seq. Th. κρηπὶς, & ποιέω. Item κρηπιδοπώλης, crepidarum, seu crepidularum venditor, &c. ab eod. Th. κρηπὶς, & πωλέω, undè πώλης, &c. V.

Κρηπιδόω, ῶ, fundo, fundamentum jacio: Item crepidas, seu crepidis induo, undè κρηπιδωμένος, crepidis indutus, crepidatus, apud Plut. in Apoth.

ΚΡΗΠΙ'Σ, ῖδος, ἡ, CREPIDA, basis fundamentum: q. à κρεμῶ & πȣ̃ς, ut sit pes, qui aliquid sustinet supra se pendens.

Κρῆς, Doricè pro κρέας, ατος, τὸ, caro.

Κρὴς, ητὸς, ὁ, CRES, Cretensis: οἱ Κρῆτες, Cretenses: &

Κρῆσσα, ης, ἡ, Cretensis fæm. &

Κρητίζειν, Cretissare. Cretenses imitari.

ΚΡΗΣΕ'ΡΑ, ας, ἡ, cribrum seu lineus sacculus per quem aliquid colatur. Ducamus à κρίνω, secerno.

Κρήσκης, εντος, ὁ, nomen viri. Lat. Crecens.

Κρησφίγετον, ȣ, τὸ, asylum, refugium: q. à Κρὴς, Cretensis, sc. Minois, & φεύγω.

Κρησφύγετον, præsidium, munitio subsidiaria; apud Herodot. & Luc. proprie, & secundum Etymon, sic dicebatur refugium quod habebant, qui Minoem κρῆτα, i. e. cretensem, legum latorem fugiebant, teste Etym. & Eust. vide præced.

Κρήτη, ης, ἡ, CRETA: nomen Insulæ. Indè Κρῆτες.

Κρητήρειον, τὸ; idem quod κρατήρειον; id vide.

Κρητῆρος, gen. sing. κρητῆρσι, dat. pl. à κρητὴρ, Ion. pro κρατὴρ, ῆρος, ὁ, crater. Th. κεράννυμι, f. άσω, misceo.

Κρῖ, contract. ex κριθὴ, ῆς, ἡ, hordeum. Alii per Apoc. pro κρίμνον, dici volunt.

Κριαδέω, rideo, Hesych. q. κῆρι ἀδεῖν, cordi placere.

Κριβανίτης, & κριβανωτὸς, testuaceus, in testa coctus, &c. Item κρίβανος, clibanus, idem quod ab & pro Th. κλίβανος, id V.

Κριΐδιον, ȣ, τὸ, parvus aries, Hesych. diminut. à Th. κριὸς, id V.

Κρίγε, Ion. pro ἔκριγε, 3. sing. a. 2. verbi κρίζω, strideo.

Κριγμὸς, ȣ, ὁ, & κριγὴ, ῆς, ἡ, stridor: à

ΚΡΙ'ΖΩ, strideo, stridorem edo: f. ξω, p. χα. præt. m. κέκριγα· à sono fictitium.

Κριθαίας, ȣ, ὁ, hordeaceus; vel genus hordei; ut κριθαίας πυρὸς, triticum hordeacei generis, seu hordeago, apud Theophr. Hist. Pl. l. 8. c. 2. Item κριθᾶν, seu κριθιάσαι, laborare. dicitur equus, cum ex itinere, aut cursu, adhuc anhelabundus, hordeum devoravit, indeque crudítate vexari cœperit. Hippiatr. l. 1. Item Κριθιάω, & κριθάω, est hordeo saturor, vel è nimio hordei pastu lascivire, significat: Item Κριθίδιον, ȣ, τὸ, hordeolum, seu hordei granulum.

nulum, Athen. l. 5. &c. omnia à Th. κριθή, &c. vi. à quo etiam κριθίασις, morbus ille equorum, de quo in κριθιάω; q. d. hordeatio; V.

Κρίθεν, Bœot. Syncop. pro ἐκρίθησαν, alii ab aliis separati sunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi κρίνω, secerno.

ΚΡΙΘΗ', ῆς, ἡ, hordeum: κρίθινος, ου, hordeaceus, κριθώδης, εος, ὁ, ἡ, idem.

Κριθῆναι, a. 1. inf. pass. κριθήσομαι, f. 1. ind. pass. à κρίνω, judico, decerno.

Κριθολόγος, qui hordeum colligit, à κριθὴ, & λέγω, colligo: Item Κριθοφάγος, hordei comestor, qui hordeo vi-ctitat; undè κριθοφαγία, hordei comestio, pœna militaris, apud Polyb. à κριθὴ, & φάγω, undè φάγος, &c. vi. Item Κριθοφόρος, hordeum ferens, seu hordei ferax, à κριθὴ, & φέρω, unde φόρος, &c. V.

Κρίθινος, ου, hordeaceus: à κριθὴ, hordeum.

Κριθώδης, εος, ὁ, ἡ, idem, & ab eodem Them.

Κριθῶν, gen. pl. à κριθὴ; quod vide.

Κρίκεν, resonuit, stridebat, vel est perf. Ion. pro κίκριγε, verbi κρίζω, strideo, f. σω, & ξω, vel est a. 2. Ion. & Poët. pro ἔκριγον, ες, ε. Si cum sensu conveniret, posset etiam esse perf. Ion. verbi κρίνω, discerno.

Κρικέλλιον, parvus circulus, diminut. à seq. κρίκος, circulus; vi. Undè etiam κρικόω, ῶ, annulo trajicio, & infibulo, à quo verbale Κρικωτὸς, annulatus, vel annulis consertus; ut κρικωτὸς θώραξ, (qui & ἁλυσιδωτὸς, & ἀγκιστρωτὸς,) lorica conserta annulis seu hamis; omnia à Th. κίρκος, & per Metath. κρίκος, &c. V.

Κρίκος, idem quod κίρκος, circus, annulus.

Κρίμα, vel κρῖμα, ατος, τὸ, judicium, pœna, damnatio, vindicta: τὰ κρίματα, lites: inde Lat. CRIMEN, & Anglicè a Crime, quia ob crimen aliquis judicatur & damnatur. Th. κρίνω, judico.

Κριμνίτης πλακοῦς, placenta è farina crassiùs molita, seu è crassioribus farinæ frustulis, quæ à mola bene contusa, & contrita non sunt; Athen. l. 14. à seq. Th. κρίμνον; V.

ΚΡΙ'ΜΝΟΝ, ου, τὸ, farina crassior, mica.

Κριμνῶδες οὖρον, apud Medicos urina, cui innatant crassa quædam frustula, similia frustulis τοῦ κρίμνου, i. e. farinæ crassioris, quæ per cribrum laxiora habent foramina, transmissa est, &c. à præced. Th. V.

Κρῖναι, a. 1. inf. κρίνας, a. 1. part. act. à κρίνω.

Κρινάμενος, qui delegit, a. 1. part. m. κρίναντο, 3. pl. a. 1. m. κρίνασθαι, a. 1. inf. act. verbi κρίνω, quod vide.

Κρίνε, 3. sing. imperf. Ion. pro ἔκρινε; κρίνετε, 2. pl. imperat. præs. ejusdem verbi.

Κρινέωσι, Poët. pro κρίνωσι, 3. pl. præs. sub. verbi κρίνω.

ΚΡΙ'ΝΟΝ, ου, τὸ, lilium. Dicitur & κρίνος, εος, τὸ, lilium: est &

Κρῖνον, judicavi, imperf. vel a. 2. Ion. κρῖνον, a. 1. imperat. act. verbi κρίνω, judico.

ΚΡΙ'ΝΩ, judico, CERNO, discerno, sentio, accuso, examino, punio, culpo, condemno, f. κρινῶ, a. 1. ἔκρινα, a. 1. imperat. κρῖνον, άτω, a. 1. inf. act. κρῖναι, a. 1. part. κρίνας, αντος, præt. act. κέκρικα, præs. pass. κρίνομαι, in judicium vocor, perf. pass. κέκριμαι, a. 1. passiv. ἐκρίθην, a. 1. sub. pass. κριθῶ, ῇς, ῇ, f. 1. pass. κριθήσομαι. Hinc κρίμα, ατος, τὸ, judicium: κρίσις, εως ἡ, idem: κριτὴς, οῦ, ὁ, judex: κριτήριον, ου, τὸ, instrumentum judicandi, & nota ex quâ judicium facimus: ἀποκρίνομαι, respondeo ἀπόκρισις, εως, ἡ, responsum: διακρίνω, discerno: διάκρισις, discretio: κατακρίνω, condemno: κατάκριτος, damnatus: συγκρίνω, coagmento, item comparo: σύγκριμα, ατος, τὸ, & σύγκρισις, εως, ἡ, comparatio: ὑποκρίνομαι, fingo, simulo: ὑποκριτὴς, οῦ, ὁ, simulator, hypocrita: ὑπόκρισις, simulatio.

Κρινὼν, ῶνος, ὁ, lilietum; i. e. locus consitus liliis: Item Κρινωνία, ας, ἡ, lilii planta; Theophr. Hist. Pl. l. 2. c. 2. utrumque à Th. κρίνον, τὸ, lilium; Item cucurbita, sic interdum dicitur, & cucurbitæ flos, lilii florem referens, teste Suid. &c.

Κριξὸς, Ion. dicitur pro κριασὸς, & hoc pro κιρσὸς, (sicut διξὸς, pro δισσὸς, & κρίκος, pro κίρκος, &c.) οῦ, ὁ, varix, venæ dilatatio, seu vena dilatata; quum scil. vena, ob tunicæ mollitiem, distenditur à sanguine multo & crasso, &c. Vide.

Κριοδόκη, sive Κριοδόχη, arietaria machina, ipsum arietem sustinens; apud Athen. in lib. de machinamentis, à seq. Th. κριὸς, & δέχομαι, undè δοχὸς, &c. vi. Item Κριοκοπέω, arieto, ariete quatio, & subruo, Polyb. l. 1. ex κριὸς, & κοπὴ, vi. Sic etiam κριομαχία, arietum pugna, à κριὸς, & μαχὴ, vi. Κριοπρόσωπος, qui arietina facie est, seu arietem facie sua repræsentans, apud Luc. de sacrif. ex κριὸς, & πρόσωπον; V.

ΚΡΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, aries: q. à κέρας, quia cornutus: κριοπρόσωπος, arietis vultu præditus,

Κριοφάγος, arietum vorator; Deus quidam gentilitius cui arietes immolabantur; Hesych. à κριὸς, & φαγὸς, & κριοφόρος, arietem gestans; Sic cognominatus fuit Mercurius, apud Tangræos, quod pestiferum morbum ab ipsis propulsârit, ariete circum mœnia civitatis portato; teste Paus. in Bœot. à κριὸς, & φέρω, unde φορὸς, &c. V.

Κρισπὶν, ης, ἡ, nomen mulieris.

Κρίσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. judicatorius; ad judicationem pertinens, ex quo, velut argumentum petimus, judicandi hoc vel illo modo; unde κρίσιμος ἡμέρα, apud Medicos, est dies in quo κρίσις contingit, est enim à seq. κρίσις judicatio, i. e. ipsa judicandi actio, &c. vi. Sed apud Medicos, κρίσις dicitur, aut ipsa solutio morbi, aut repentina ejus in melius, vel deterius mutatio, aut denique ejusdem accessio; Gal. & Hippocr. &c.

Κρίσις, εως, ἡ, judicium, damnatio, accusatio, disceptatio. Th. κρίνω.

Κρισόχρηνα, ων, τὰ, regis scrinia. Ctesias.

Κρίσπος, ου, ὁ, nomen viri. Lat. origine, Crispus.

Κριασὸς, varix, &c. pro κιρσὸς, vide supra κριξὸς.

Κριτήριον, ου, τὸ, vis judicandi, tribunal, controversia: à κρίνω, judico, sub quo V.

Κριτὴς, οῦ, ὁ, judex: &

Κριτικὸς, οῦ, ὁ, CRITICUS, aptus ad dijudicandum; item qui dijudicat: &

Κριτὸς, οῦ, Poët. pro ἔκκριτος, eximius: à 3. pers. perf. pass. Th. κρίνω, secerno.

Κριὼ, ἡ, nomen mulieris.

Κροαίνω, f. ανῶ, p. αγκα, pulso pedibus, cum strepitu cano: q. κρεκαίνω. Them. κρέκω, pulso.

Κρόβυλος, idem quod κρώβυλος.

Κροῖσος, ου, ὁ, CROESUS, Lydorum rex.

Κρόκα, tramen, per Syncop. pro κροκίδα, acc. sing. à κροκὶς, ίδος, ἡ, vel tanq. à κρὸξ. Them. κρόκη, ης, ἡ, trama.

ΚΡΟ'ΚΗ, ης, ἡ, trama, subtegmen id quod stamini inferitur τῷ κρέκειν pulsando. Est & κρόκη, littus, quod κρέκει vel κρούει fluctus.

Κροκάλη, ας, ἡ, κρόκαλος, ου, ὁ, & κρόκαλον, τὸ, calculus, seu arena littoralis: Item littus, arena; idem quod, & à Th. κρόκη, id vide: unde etiam κροκιδίζω, sive κροκυδίζω, floccos lego, verbum est ab omnibus medicis de phreneticis dici solitum, sed dicitur etiam de adulatoribus, floccos pilosque ex veste legentibus; unde verbale κροκιδισμὸς, οῦ, ὁ, floccorum seu filorum lectio: Item Κροκίζω, texo, neo, tramo, &c. omnia ut dictum, à Th. κρόκη; V.

Κροκὶς, ίδος, ἡ, idem quod κρόκη, trama.

Κροκόβαπτος, & κροκοβαφὴς, croco tinctus, &c. ex κρόκος, & βάπτω, unde βαπτὸς, & βαφὴ, &c. quæ vi. Item Κροκίζω, croco similis sum, crocum refero; à Th. κρόκος, V.

Κροκοδείλιον, τὸ, herba est chamelion tis nigri figurâ, quæ & κροκοδιλιὰς dicitur à seq. κροκόδειλος, V.

ΚΡΟΚΟ'ΔΕΙΛΟΣ, ου, ὁ, CROCODILUS: qui κρόκον δειλιᾷ, crocum metuit. Vel quia est animal timidum, δειλὸν· & colore κρόκον, imitatur.

Κροκόεις, κρόκεος, κρόκινος, & κροκώδης, croceus, crocinus, crocum referens, croceo colore imbutus, &c. ut Κρόκινον ἄνθος, & Κρόκινον μύρον, Diosc. l. 1. Sic Κροκίας λίθος, crocias lapis, quòd sit croceo colore: Item Κροκόω, ῶ, croco imbuo, tingo, seu inficio, &c. Athen. l. 2. unde Κροκωτὸς, οῦ, ὁ, croco tinctus, seu croceo colore imbutus: Item absolutè, vestis croceo colore tinctus, vel imbutus. &c. omnia à Th. κρόκος; V.

Κροκόμαγμα, τὸ, retrimentum crocini unguenti, Diosc. l. 1. c. 26. ex κρόκος, & μάγμα, τὸ; V.

Κροκόπεπλος, ου, ὁ, ἡ, croceo peplo: à κρόκος, ου, ὁ, crocus, & πέπλον, ου, τὸ, vestis muliebris.

ΚΡΟ'ΚΟΣ, ου, ὁ, & τὸ κρόκον, CROCUS, & CROCUM: hinc κροκόεις, όεσσα, εν, croceus. a. em.

Κροκύφαντος, peplus, seu velum ex trama textum; ex κρόκος, & ὑφαίνω; idem quod Th. ὑφάω, unde ὑφαντὸς, &c. V.

Κροκώδης,

Κρεκώδης, κρεκόω,& κρεκωτὸς, vide suprà in κρεκόεις.

Κρεμμυογήτειον, ου, τὸ, crommyogetium, olus mixtæ naturæ, ex getyo, & cepa; unde Gaza exp. cepigetium, apud Theophr. Hist. Pl. l. 4. à seq. κρόμμυον, & γήθυον, V.

Κρόμμυον, & Poët. κρέμμυον, ου, τὸ, cepa, q. à κάρα, caput.

Κρομμυοξυρεγμία, fœtidus ructus, qualis eorum, qui allium, aut cepas comederint; ut, ὄζει κρομμυοξυρεγμίας, apud Aristoph. in pace, &c. à κρόμμυον, & ὀξυρεγμία, quod ab ὀξὺς & ἐρεύγω, unde ἐρυγμὸς. &c. V.

Κρομμυοπώλης, ceparum vendit, Poll. l. 7. c. 30. ex κρόμμυον, & πωλῆς, V.

Κρόνια, τὰ, saturnalia; sacra quæ in honorem Saturni, vel, Neptuni peragebantur; item, vetustate, prærancida, & prorsùs fatua; scil. à Croniis, i.e. Saturnalibus, festo, viz. perantiquo; unde κρονίων ὄζειν, est priscam fatuitatem, seu, stoliditatem redolere, apud Aristoph. in Nub. Item, κρονιάδες ἡμέραι, Saturnales dies; apud Plut. in Cic. &c. Vide seq.

Κρονίδης, ου, ὁ, filius τοῦ Κρόνου, seu Saturni, Jupiter. genit. Ion. Κρονίδεω. vocat. ὦ Κρονίδη.

Κρονικὸς, οῦ, Saturnius, præ senio delirus: &

Κρόνιος, ου, idem, à κρόνος.

Κρονίων, ωνος, ὁ, idem quod Κρονίδης, à

ΚΡΟ'ΝΟΣ, ου, ὁ, Saturnus, q. χρόνος, quia plurimum temporis conficit in emetiendo suo orbe: vel quod author sit temporis.

Κρονόληρος, ου, ὁ, delirus senex; vel simpl. delirus, barbus, vel, stupidus; propterea quod κρόνος, Saturnus, podagrosus, ac senex, utpote temporum Deus, à Poëtis fingitur; vide etiam λῆρος.

Κροσσαὶ, sunt pinnæ murorum & turrium. Alii κρόσσας, legunt, & pro scalis accipiunt. Th. κροσσός, fimbria.

ΚΡΟΣΣΟ'Σ, οῦ, ὁ, extrema vestis ora, fimbria, limbus, villus.

Κροσσόω, vel, κροσσόω, ῶ, fimbriâ, limbo, villove prætexo, seu, circundo, &c. Unde seq. Vide.

Κροσσωτὸς, οῦ, (sub. χιτὼν) tunica fimbriata, seu villis prætexta: à κροσσός.

ΚΡΟ'ΣΦΟΣ, ου, ὁ, cuspis ferrea, pilum: vide γρόσφος.

Κροτάλια, τὰ, crotalia, ornamenta margaritarum, quæ collisu sonum generant; vide Plin. l. 9. c. 35. Ab eodem cum seq. V.

Κροταλίζω, f. ίσω, pulso, crepitare facio: à κρόταλον, quod à κροτέω, pulso. Th. κρότος, pulsus.

Κρόταλον, ου, τὸ, CROTALUM, crepitaculum, quod &

Κρόταλος, ου, ὁ, homo garrulus: ab eod. Them.

Κροταφίδες, αἱ, numerantur à Poll. l. 10. c. 31. inter vasa fabrilia; à sing. κροταφὶς, instrumentum quoddam fabri ferrarii; item, κροταφίτης, ου, ὁ, q.d. temporalis; ut κροταφῖται μύες, musculi temporales apud Gal. Utrumque à seq. Th. κρόταφος, tempus, vel timpus i. e. pars capitis quæ est inter oculos, aures, & verticem; ut Aristot. definit, &c. Vide.

Κροταίνω, idem quod κροτέω, & ab eod. id vide.

ΚΡΟ'ΤΑΦΟΣ, ου, ὁ, tempus, pars capitis, παρὰ τὸ κροτεῖν τὴν ἀφὴν, quod ibi evidens sit venarum pulsus. dat. pl. κροτάφοισιν· κροτάφους, acc. pl. Dor.

Κροτέω, pulso, verbero, plaudo, f. ήσω, p. κεκρότηκα, à κρότος.

Κρότημα, τὸ, plausus; id ipsum quod explaudendi actione oritur; item, κρότησις, plausus, ipsa plaudendi actio; κροτητὸς, οῦ, ὁ, pulsatus; unde κροτητὰ χωρία, loca, quæ pedum plausu pavita sunt; Theophr. & κροτητὰ μέλη, sunt carmina, quæ digito pulsatis organis, quæque tibiis, canuntur; Athen. l. 4. Item, κροτισμὸς, plausus, &c. Omnia, à seq. Th. κρότος, vide.

ΚΡΟ'ΤΟΣ, ου, ὁ, pulsus, plausus: qu. à κρούω.

Κροτοθόρυβος, plausus unà cum tumultu; Plut. ex κρότος, & θόρυβος, V.

ΚΡΟ'ΤΩΝ, ωνος, ὁ, ricinus, musca canina.

ΚΡΟΤΩ'ΝΗ, ης, ἡ, vitium in oleâ arbore, tanq. κρότων.

Κροτωνοειδὴς, ricino similis, apud Hippocr. à Th. κρότων, ωνος, & εἶδος, τὸ, V.

Κροῦμα, τὸ, sonus quem instrumenta musica pulsata edunt; pulsus, &c. Unde κρουματικὸς, οῦ, ὁ, pulsandi peritus; ut κρουματικὴ σοφίη, peritia pulsandi organa musica; in Epigr. Utrumque, à Th. κρούω, V.

Κρουναῖος, ου, ὁ, ut κρουναῖον ὕδωρ, aqua è scatebris saliens, seu, aqua ex fonte saliente; item, κρουνηδὸν, instar scatebræ, seu fontis salientis; adv. Item, κρουνίζω, in fontis salientis modum effluo; unde κρούνισμα, τὸ, id ipsum quod instar salientis effluit, in Epigr. & κρούνισμα, idem; omnia à seq. Th. κρουνὸς, V.

ΚΡΟΥΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, scatebra, saliens, fons. q. à κρούειν.

Κρούπαλα, lignei calcei, quasi à κρούω & πάλλω quod vibrent quæ illis pulsantur calcata. Eadem & κρούπεζα, tanq. κρούουσα πέζα.

Κρουπέζια, sub. κᾶλα, & κρουπέζαι, sub. κρηπῖδες, lignea calceamenta Bœotica; soleæ ligneæ; unde κρουπεζούμενοι, οἱ, qui sunt induratis pedibus; Hesych. Dicitur autem κρουπέζια, quasi κρουοπέζια; à κρούω, & πέζα, vide.

Κρούσας, α. 1. part. act. à κρούω, pulso.

Κρουσιδημέω, ῶ, populo aures obtundo; populum falsâ bilance circumscribo, malitiosè in alteram partem impellendo; unde κρουσίδημος, qui ejusmodi fallaciis populum circumscribit; à κρούω; unde κροῦσις; & δῆμος, &c. Vide.

Κρουσίμετρος, qui falso pondere alterum circumscribit bilancem impellendo; unde κρουσιμετρέω, ῶ, inter metiendum alteram lancem pello, seu, impello, ut viz. eo pulsu inclinet & præponderare videatur; ex κροῦσις, & μέτρον; unde μετρέω, &c. Vide.

Κροῦσις, ιος, ἡ, pulsatio, à 2. pers. perf. pass. seq.

ΚΡΟΥ'Ω, pulso, f. κρούσω. p. κέκρουκα. a. 1. ἔκρουσα· hinc κροῦμα, ατος, τὸ, sonitus ex pulsatione instrumentorum.

Κρουστικὸς, οῦ, ὁ, pulsandi vim habens & specialiter, aures pulsans, seu, feriens; verbale, à 3. pers. præt. pass. præced. Th. κρούω, V.

Κρύβδα, & κρύβδην, & Dor κρύβδαν, clam, adv. à κρύπτω, occulto.

Κρυβεὶς, έντος, absconditus, a. 2. part. pass. κρυβῆναι, a. 2. inf. pass. verbi κρύπτω, abscondo. f. ψω. a. 2 ἐκρύβην. f. 2. pass. κρυβήσομαι. a. 2. pass. ἐκρύβην.

Κρυερὸς, οῦ, & Ion. κρυερῷο, frigidus. Th. κρύος, εος, τὸ, frigus.

Κρυόεις, εντος, Poëtis idem, & ab eod. Them.

Κρυμαλέος, & κρυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, frigidus, algidus, gelidus, &c. Ut κρυμώδης πυρετὸς, species febris continuæ, & ardentis; à Th. κρύος, τὸ, vide.

Κρυμὸς, οῦ, ὁ, frigus, glacies. Them. κρύος, idem.

Κρυόεσσα, ης, ἡ, horribilis, fœm. gen. à κρυόεις, εντος, formidandus: à seq.

ΚΡΥ'ΟΣ, εος, τὸ, frigus, algor.

Κρυπτάδης, gen. sing. f. g. à

Κρυπτάδιος, ου, apud Poëtas idem quod κρυπτὸς, clandestinus: à κρύπτω, abscondo.

Κρυπτάσκω, cooperio: à κρύπτω, idem.

Κρύπτε, imperf. Ion. vel præs. imperat. verbi κρύπτω, abscondo.

Κρυπτεύω, occulto, tego; item, κρύπτη, testudo subterranea, & q. d. abdita; item, locus abditus, & concameratus, &c. Utrumque, à Th. κρύπτω; unde etiam, κρυπτικῶς; q. d. occultativè, seu, occultatoriè; i. e. cum quodam ad occultandum, & fallendum artificio; captiosè, &c. adv. à seq. κρυπτικὸς, V.

Κρυπτικὸς, οῦ, CRYPTICUS, occultativus, celandi peritus: &

Κρυπτὸς, ἡ, ὸν, occultus, a, um. ἐν κρυπτῷ, in occulto. Th. κρύπτω.

Κρύπτουσ', pro κρύπτουσι, occultant, 3 pl. ind. præs. verbi κρύπτω.

ΚΡΥ'ΠΤΩ, abscondo, occulo; tego; celo: q. à καλύπτω, f. ψω. a. 1. ἔκρυψα. hinc κρύψεις, 2. sing. a. 1. sub. κρύψας, αντος, & in f. g. κρύψασα. a. 1. part. act. perf. κέκρυφα. a. 2. ἔκρυβον. perf. pass. κέκρυμμαι. a. 1. pass. ἐκρύφθην. a. 2. pass. ἐκρύβην. a. 2. inf pass. κρυβῆναι. a. 2. part. κρυβεὶς. Hinc κρύψις, occultatio: κρυπτὸς, abditus: κρύβδην, & κρύφα, occulte.

Κρυσταίνομαι, glacior, i.e. glaciali frigore adstrin-

adstringor, in glaciem coeo, &c. Est à Th κρύ☉-, id V.

Κρυσταλλίζω, instar crystalli splendeo: à κρύσταλλ☉-.

Κρυστάλλιν☉-, ου, CRYSTALLINUS: &

ΚΡΥ'ΣΤΑΛΛΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, glacies, gelu; item CRYSTALLUS lapis, q. κρύει στέλλεται, frigore contrahitur.

Κρυσταλλόπηκτ☉-, glacie concretus; ut κρυσταλλόπηκτα φυσήματα, flatus glacie concreti, seu, flatus congelantes; Euryp. in Rheso. a κρύσταλλ☉-, sive κρύσταλλον, τὸ, idem; & πηκτὸς, vide.

Κρύφα, latenter, clam. Dor. pro κρύφα, à κρύπτω, abscondo. f. ψω. p. κέκρυφα.

Κρυφαῖ☉-, αία, αῖον, Poët. idem ac κρύφι☉-, ία, ιον, occultus, a, um: ab eod.

Κρυφανδὸν, adv. clanculum: idem quod κρύφα, clam. V.

Κρυφῆ, occultè, adv. à κρυφὸς, occultus. Th. κρύπτω, occulto.

Κρυφηδὸν, idem, & ab eod.

Κρύφι☉-, ου, occultus, dat. pl. Ion. κρυφίοισι. κρύφιον, κρυφίως, occultè, clam. Th. κρύπτω, abscondo. f. ψω.

Κρύφ☉-, ου, ὁ, Poët. aro κρύψις, εως, ἡ, occultatio, tenebræ, ab eod. Th.

Κρυφίνοε, & κρυψίνοες; qui animi sui cogitata occulta tenet, nec ulli aperit; à κρύφ☉-, vel κρύψις, utrumque à κρύπτω, & νό☉-, νοῦς, &c. Vide.

Κρύψαι, celare, a. 1. inf. act. κρύψας, αντ☉-, & in f. g. κρύψασα, a. 1. part. act. &

Κρύψε, 3. sing. a. 1. act. Ion. pro ἔκρυψε, κρύψης, ῃ, 2. & 3. sing. a. 1. sub. act. verbi κρύπτω, occulto.

Κρύψις, εως, ἡ, occultatio, à 2. pers. perf. pass. ejusd. verbi.

Κρυψίχολ☉-, qui bilem celat & dissimulat; (idem fere quod κλεψίχολ☉-, bilem occultans, seu, occultam habens) à κρύψις, & χόλ☉-, V.

Κρυώδης, gelidus, horridus; idem quod à Th. κρύ☉-, V.

ΚΡΩ'ΒΥΛΟΣ, ου, ὁ, crinis retortus, cincinni puerorum. Scribitur & κόρυβυλ☉-.

Κρωβυλώδης, similis τῷ κρωβύλῳ; item, κρωβύλη, ἡ, reticulum quo contegitur coma; à Th. κρώβυλ☉-, nodus capillorum à fronte in verticem reductorum; ut Hesych. exponit.

Κρωγμὸς, οῦ, ὁ, crocitatio; vox corvi crocitantis, vel, cornicis cornicantis; à seq. Th. κρώζω, V.

ΚΡΩ'ΖΩ, crocito, garrio; κρώζῃ, 3. sing. sub. q. à κράζω. vel à sono corvi factum, ut plerumq; aliarum avium propria: hinc κρωγμὸς, οῦ, ὁ, crocitatio.

Κρημνήεις, vel, κλωμακόεις; præceps, abruptus, præruptus, Il. β. Item; κρημνακωταὶ τόποι, appellata fuerunt loca petrosa, & scansu difficilia, apud Paphlagones, teste Eust. Utrumque, à seq. Th. κρώμαξ, V.

ΚΡΩ'ΜΑΞ, ακος, ὁ, acervus lapidum. aliter, κλώμαξ.

ΚΡΩ'ΠΙΟΝ, ου, τὸ, falx.

ΚΡΩΣΣΟ'Σ, οῦ, ὁ, hydria, urceus.

Κτὰ, Ion. pro ἔκτα, quod per Apocop. pro ἔκτανε. Alii verò formant ab a. 2. ἔκτην, τροπῇ τοῦ η, ut ἔβα pro ἔβη; verbi κτείνω, occido, vel κτῆμι.

Κτάμεν, Ion. & Dor. κτάμεναι, pro κτεῖναι, a. 1. inf. act. à κτείνω, occido: vel κτάμεν, Ion. & Dor. κτάμεναι, pro κτάναι, à κτῆμι, idem cum κτείνω.

Κταμένοιο, gen. Ion. à

Κτάμεν☉-, qui interemit, aut interemtus est, a. 2. part. m. verbi inus. κτῆμι, idem quod κτείνω, interficio. a. 2. ἔκτην. a. 2. m. ἐκτάμην. Alii volunt κτάμεν☉- dici pro κτεινάμεν☉-, sic ἐκτάμην, pro ἐκτεινάμην, verbi κτείνω.

Κτὰν, possederunt, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi κτῆμι, possideo. a. 2. ἔκτην, & in 3. pl. ἔκτησαν & per Syncop. ἔκταν, & deposito augmento κτάν. Th. κτάομαι. Posset etiam eodem modo derivari à κτῆμι, pro κτείνω, occido. a. 2. ἔκτην.

Κτάνε, Ion. pro ἔκτανε, interfecisset, 3. sing. a. 2. act. verbi κτείνω, f. κτενῶ. p. ἔκτακα, a. 1. ἔκτεινα. a. 2. ἔκτανον.

Κτανέεσθαι, per Dialysin pro κτανεῖσθαι, f. 2. inf. m. verbi κτείνω, interficio: f. 2. m. κτανοῦμαι.

Κτανέοντες, Ion. Dialysi pro κτανοῦντες, nom. pl. f. 2. part. act. ejusd. verbi.

Κτανέουσι, pro κτανοῦσι, 3. pl. f. 2. act. ejusd. verbi.

Κτάνθεν, Bœot. Syncop. & simul. Ion. pro ἐκτάνθησαν, 3. pl. a. 1. pass. verbi κτείνω, interficio.

Κτάντας, α, ὁ, Dor. pro κτάντης, ὁ, interfector. Th. κτείνω.

ΚΤΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, acquiro, comparo, possideo; f. κτήσομαι. p. κέκτημαι (pro quo & ἔκτημαι.) part. κεκτημέν☉-, possessor, dominus, & -ένη, domina. a. 1. ἐκτήθην, ης, η, a. 1. m. ἐκτησάμην, ω, ατο. Hinc κτῆμα, ατ☉-, τὸ, possessio. κτήματα, ων, τὰ, bona, facultates, opes. κτῆσις, εως, ἡ, possessio. κτητὸς, οῦ, acquisitus.

Κτᾶσθαι, præs. inf. verbi κτάομαι, possideo.

Κτάσθαι, a. 2. inf. m. verbi κτῆμι pro κτείνω, interficio. a. 2. ἔκτην. a. 2. m. ἐκτάμην.

Κτασία, cædes, trucidatio; ab iisd. cum præced. V.

Κτᾶτο, Ion. pro ἐκτᾶτο, 3. sing. imperf. verbi κτάομαι, possideo: sed

Κτάτο, Ion. pro ἐκτάτο, 3. sing. a. 2. m. ἐκτάμην, verbi κτῆμι, pro κτείνω, interficio.

Κτάω, cædo, occido. Sic & κτάω, pro κτάομαι, possideo.

Κτέανον, ου, τὸ, possessio, Poët. idem quod κτῆμα, ατ☉-, τὸ, Th. κτάομαι, possideo.

Κτεάνων, & κτεάνοις, ejusd. gen. & dat. pl.

Κτέαρ, κτέατ☉-, τὸ, idem, & ab eod. Th.

Κτεάτεσσι, possessionibus, dat. pl. Ion. & Poët. pro κτέασιν, & κτέασιν, à κτέαρ, ατος, τὸ, idem quod κτῆμα. Th. κτάομαι, possideo.

Κτεατίζω, acquiro, possideo, f. ίσω, Poëticum: à κτέατ☉-, gen. à κτέαρ; Th. κτάομαι, idem.

Κτεάτισσε, Ion. & Poët. pro ἐκτεάτισε, 3. sing. a. 1. act. ejusd. verbi.

Κτεῖναι, a. 1. inf. act. &

Κτείνας, κτείνασα, αν, αντ☉-. & in acc. κτείναντα, a. 1. part. act. verbi κτείνω, occido: f. κτενῶ. a. 1. ἔκτεινα. p. ἔκτακα. a. 2. ἔκτανον.

Κτεῖνε, præs. imperat. act. κτεινέμεναι, Dor. pro κτείνειν, præs. inf. κτείνεσθαι, præs. inf. pass. ejusd. verbi.

Κτεινόμεν☉-, ου, occisus, præs. part. pass. ejusd. verbi.

Κτείνοντ', pro κτείνοντα, acc. sing. præs. part. act. κτείνουσι, 3. pl. præs. verbi κτείνω.

ΚΤΕΙ'ΝΩ, interficio, occido: f. κτενῶ. p. ἔκτακα. a. 1. ἔκτεινα. a. 2. ἔκτανον, præt. pass. ἔκταμαι. a. 1. pass. ἐκτάνθην, f. 1. pass. κτανθήσομαι, præt. m. ἔκτονα. Ἀποκτείνω, idem. ἀνθρωποκτόν☉-, ου, ὁ, ἡ, homicida: πατροκτόν☉-, ου, ὁ, parricida. Legitur & κτένω, & κτέννυμι.

ΚΤΕΙ'Σ, ενὸς, ὁ, pecten: hinc

Κτενίζω, pecto. f. ίσω. à κτείς.

Κτενοπώλης, qui pectines vendit, Poll. l. 7. c. 30. à præced. Th. κτεὶς, ενὸς, & πώλης, V.

Κτένιον, ου, τὸ, pectunculus, parvus pecten; item, κτενώδης, ε☉-, ὁ ἡ ἡ, pectini similis, At. en. l. 2. & κτενωτὸς, pexus, vel, pectine concinnatus; omnia ab eod. Th. κτεὶς, ενὸς, V.

Κτέννω, fut. ανῶ; item, κτέννυμι, & κτεννύω, macto, morte mulcto; Æolicè, pro κτείνω; (ut ἀργεννὸς, pro ἀργεινὸς) Item, morior, succumbo, Euryp. in Tauris.

Κτενῶ, fut. 1. act. verbi κτείνω.

Κτέρας ατ☉-, τὸ, res possessa, donum. Th. κτάομαι, possideo.

ΚΤΕ'ΡΕΑ, ων, τὰ, exequiæ, inferiæ, justa. q. à κτάω, occido: hinc

Κτερεΐζω, & κτερίζω, exequias celebro.

Κτερίσειαν, 3. pl. a. 1. opt. Æol. &

Κτερίσωσι, pro κτερίσωσι, Att. 3. pl. f. 1. verbi κτερίζω, à κτέρεα, quod vide.

Κτέρισμα, ατ☉-, τὸ, & κτέρ☉-, ε☉-, τὸ, parentatio, funus, justa; quicquid in mortuorum honorem fit; ut apud Lascar. τῶν δ' ἔλαχον κτερέων, hîc sortitus sum parentalia; item, κτεριστὴς, οῦ, ὁ, inhumator, libitinarius; i. e. curator funeris; verbalia, à præced. κτερίζω; quod vide.

Κτέω, occido, pro κτείνω, V.

Κτέω, idem quod κτάω, occido: hinc

Κτέωμεν, possideamus, Ion. pro κτῶμεν, 1. pl. a. 2. sub. act. verbi κτῆμι, vel κτάω. Alii volunt deduci à κτῆμι, pro κτείνω, occido: eodem tempore & modo.

Κτηδὼν, όν☉-, ἡ, venarum cursus in arboribus, quasi pectines: à κτεὶς, pecten.

Κτῆμα, ατ☉-, τὸ, possessio: κτήματα, των,

των, τὰ, bona, facultates, opes, dat. pl. κτήμασ', pro κτήμασι. Th. κτάομαι, possideo.

Κτηματικὸς, & κτηματίτης, qui multa possidet; dives, opulentus, &c. Utrumque, à κτῆμα, ατ☉, V. Unde etiam, κτημάτιον, diminut. q. d. possessiuncula, apud Alciphr. ponitur pro prædiolo.

Κτηματολογία, sic dicitur ut γενεαλογία, poni potest pro titulis possessionum, quibus utimur, cum dominum hujus vel illius loci dicimus, seu, cum indicamus cujus sit hoc vel illud κτῆμα; Gaza; à κτῆμα, ατ☉, & λόγ☉, V.

Κτῆμι, occido, inus. cujus f. κτήσω. P. ἔκτηκα. a. 2, ἔκτην. a. 2. part. κτάς. Th. κτείνω, idem.

Κτηνῶν, κτηνῶν, nom. & gen. pl. à κτῆν☉.

Κτηνηδὸν, jumentorum, seu, pecudum more, à seq. Th. κτῆν☉, V.

Κτηνίατρ☉, jumentorum medicus; à κτῆν☉, & ἰατρὸς, V.

Κτηνοβάτ☉, qui ineunt jumenta in, Pand. Bud. à κτῆν☉; & βαίνω; unde βατὴρ, βατὸς, &c. V.

Κτηνόομαι, ἔμαι, unde compos. ἀποκτηνόομαι, in jumentorum, seu pecudum, vel pecuinam naturam degenero; à seq. Th. κτῆν☉, V.

Κτηνοπρεπὴς, jumentis potiùs, seu brutis conveniens quam hominibus; vel, cui conveniunt eadem quæ & jumentis; à seq. Th. κτῆν☉, & πρέπω, &c. vide.

ΚΤΗ͂ΝΟΣ, ε☉, τὸ, jumentum, pecus, qu. possessio, à κτάομαι, hinc κτηνηδὸν, pecudum more, adv. & Angl. neat, de pecore.

Κτηνοτροφέω, jumenta pasco, sum pastor jumentorum; item, κτηνοτροφία, ipsa actio pascendi jumenta seu pecora; utrumque à seq. κτηνοτρόφ☉, id vide.

Κτηνοτρόφ☉, ε, ὁ, jumentorum pastor, à κτῆν☉, & τρέφω, alo.

Κτηνώδης, ε☉, ὁ ϗ ἡ, q. d. jumentarius, aut pecuarius, seu, peculis; i. e. ad jumentum, seu pecudem pertinens; jumento, seu pecudi similis; belluinus, brutus, stolidus, &c. Unde κτηνωδία, ἡ, stoliditas pecuaria, & bestialis; utrumque, à præced. Th. κτῆν☉, V.

Κτήσαιτο, 3. sing. a. 1. opt. m. κτήσασθαι, a. 1. inf. κτήσασθε, 2. pl. a. 1. imperat. m. sed κτήσησθε, 2. pl. a. 1. sub. m. verbi κτάομαι.

Κτησίας, ε, ὁ, CTESIAS, nomen propr.

Κτήσιππ☉, possessor equorum, Luc. à seq. κτῆσις, & ἵππ☉, V.

Κτησίδιον, q. d. possessiuncula; (diminut. à κτῆσις) curta suppellex, &c. Item, κτήσι☉, quæstor, fortunator; ut κτήσι☉ Ζεὺς, apud Isæum; & κτήσι☉, etiam dicitur Mercurius, q. d. quæstorius; quòd lucripetis propitius putaretur; ab eod. κτῆσις, V.

Κτῆσις, εως, ἡ, possessio. Th. κτάομαι.

Κτάσομαι, ἢ, εται, f. 1. m. ejusd. verbi.

Κτητὰ, n. g. nom. pl. à κτητὸς, ἔ, acquisibilis. Th. κτάομαι.

Κτητὴ, ῆς, ἡ, famula: ab eod. κτητὸς, & Them.

Κτητικὴ τέχνη, vel, κτητικὴ, sub. τέχνη; acquirendi ars, seu, disciplina; ars quæstuaria, &c. Aristot. Item, κτητικὰ ὀνόματα; nomina possessiva; sing. fœm. & neut. plur. à seq. κτητικὸς, vide.

Κτητικὸς, ἔ, acquirendi peritus; possessivus: &

Κτητὸς, ἔ, acquisibilis, acquisitus: &

Κτήτωρ, ορος, ὁ, possessor: à 3. pers. perf. pass. verbi κτάομαι.

Κτίδε☉, ε, ὁ, confectus ex viverræ sylvestris pelle seu corio; est à Th. ἰκτὶς, & per Aphæresin, κτὶς, ἰδ☉, vide.

Κτίδι☉, ὁ, per Aphæres. pro ἰκτίδε☉, è mustela confectus: à κτὶς, ἰδ☉, ἡ, mustela.

ΚΤΙ'ΖΩ, condo, creo, fabricor. f. κτίσω. a. 1. ἔκτισα. a. 1. imperat. κτίσον, άτω, a. 1. inf. κτίσαι. a. 1. part. κτίσας, ἀντ☉, p. ἔκτικα. perf. pass. ἔκτισμαι, a. 1. pass. ἐκτίσθην, & part. κτισθεὶς, ἐντ☉, conditus. Hinc κτίσμα, ατ☉, τὸ, opus, structura. κτίσις, εως, ἡ, creatio & creatura: κτιστὴς, ἔ, ὁ, creator, conditor.

ΚΤΙ'ΛΟΣ, ε, ὁ, aries, q. à κτίλλω, vello, & pro familiari, & cum quo quis nutritus est: hinc κτιλόω, demulceo.

Κτίμψ☉, Poët. pro ἐκτισμέν☉, perf. part. pass. à κτίζω, condo, creo.

Κτίννυμι, & κτιννύω, occîdo, idem quod, ab, & pro Th. κτείνω, V.

Κτὶς, idem quod ἰκτὶς, viverra, quæ est ex mustelis sylvestribus.

Κτισάσθην, Dor. & Ion. pro ἐκτισάσθην, dual. num. a. 1. m. verbi κτίζω, condo. f. ίσω.

Κτίσις, εως, ἡ, creatio, creatura, structura, res conditæ, & pro quovis opere, magistratus, homo: quod &

Κτίσμα, ατ☉, τὸ, creatura: à perf. pass. verbi κτίζω, condo.

Κτίσον, crea, a. 1. imperat. vide in κτίζω.

Κτιστὴς, ἔ, ὁ, creator: & κτίτης, ε, ὁ, idem, extrito σ retracto accentu: quod &

Κτιστὸς, ἔ, creatus, conditus: &

Κτιστὺς, ύ☉, ἡ, ædificatio: à 3. pers. perf. pass. verbi κτίζω, creo.

Κτίστωρ, ορ☉, ὁ, conditor, creator, idem quod κτιστὴς, V. Ab, & pro quo, dicitur etiam κτίτης, (exempto, σ, & retracto accentu) idem, & ab eod.

Κτόν☉, cædes; unde κτονέω, occîdo; à quo ἀποκτινέω; V. à Th. κτείνω, præt. med. ἔκτονα, &c.

Κτυπέω, strepo, strepito, f. ήσω. Them. τύπτω, pulso.

Κτύπημα, ατ☉, τὸ, &

Κτύπος, ε, ὁ, sonitus, strepitus: à κτυπέω, cujus Th. τύπτω.

Κυάθιον, parvus cyathus, apud Poll. Item, κυάθειον, vel, κυάθιον; reperitur etiam pro κύαθ☉, genus vasis potorii, &c. à quo etiam κυαθίσκ☉ τῆς μήλης, dicitur, chirurgici specilli pars altera concava in parvi cyathi modum, quâ aliquid, vel, extrahi, vel, infundi potest; speculum aversum vocatur; sic, κυαθὶς, ἰδ☉, ἡ, Athen. l. 11. dicit esse vas simile κοτύλῃ; item, κυαθίζω, cyathis ludo, seu cyathis indulgeo, poto; apud Athen. Polyb. & Plut. &c. Omnia à seq. Th. κύαθ☉, V.

ΚΥ'ΑΘΟΣ, CYATHUS, cotula, q. à χέω, fundo.

Κυαθώδης, ε☉, ὁ ϗ ἡ, similis cyatho; apud Athen. l. 11. à præced. Th. κύαθ☉, V.

Κυάμι☉ λίθ☉, cyamea gemma, Plin. à Th. κύαμ☉, V.

Κυαμευτὴς, ἔ, ὁ, qui fabis eligit; sortilegus: &

Κυαμευτὸς, ἔ, fabis vel sorte electus: à perf. pass. seq.

Κυαμεύω, fabis eligo; sortior. à seq. Th.

Κυαμιαῖ☉, fabalis, seu, qui fabali est magnitudine; à Th. κύαμ☉; unde etiam, κυαμίζω, catulio; dicitur de puella, quæ, ætate jam maturior, virum appetere incipit, Aristoph. Item, κυάμιν☉, ε, ὁ, fabaginus; ut, κυάμινον ἄλευρον; fabagina farina; & ἔτν☉ κυάμινον, puls ex fabis, &c. Sic, κυάμιον, ε, τὸ, fabula, i. e. parva faba; & κυαμὼν, ῶν☉, ὁ, locus fabis consitus; fabetum; apud Theophr. Hist. Pl. l. 4. c. 10. &c. Omnia, à seq. Th. κύαμ☉, V.

ΚΥ'ΑΜΟΣ, ε, ὁ, faba; calculus; hinc κυαμοβόλ☉, judex. κυαμοτρώξ. quia κυάμες τρώγει, judex.

Κυαμοτρὼξ, ῶγ☉, fabarum vorator; ità dicitur etiam judex, qui fabis, quibus suffragia dabantur victitat; aut, omnis, qui, in suffragio ferendo, fabam suam, quæstui habet; ex κύαμ☉, & τρώγω; unde τρὼξ, & τρώκτης, &c. V.

Κυανάμπυξ, cœruleum habens ἄμπυκα, Theocr. à κύαν☉, & ἄμπυξ, υκ☉, vide.

Κυαναιγὶς, ἰδ☉, ἡ, Poët. nigram ac formidabilem ægidem gestans: ex κύαν☉, cæruleus, & αἰγὶς. Them. αἲξ, ἡ, capra.

Κυανεᾶν, Dor. pro κυανεῶν sc. νήσων, CYANEÆ insulæ.

Κυανέη, ης, ἡ, nigra, dat. pl. Ion. κυανέῃσι, gen. pl. Æol. κυανεάων, à

Κυάνε☉, ε, idem (exempto ι,) quod

Κυάνει☉, ε, CYANEUS, cæruleus, niger. Them. κύαν☉, seu κυανὸς, color cæruleus.

Κυανέμβολ☉, ε, ὁ ϗ ἡ, cæruleum rostrum habens; à κύαν☉, & ἔμβολον, vel, ἔμβολ☉, V.

Κυανίζω, cyanum imitor, cyani colorem refero, cyaneo, seu cæruleo sum colore, &c. Unde κυανίτις, ἰδ☉, ἡ, in cyanum vergens; item, κυανόω, cæruleum colorem induco; unde verbale, κυάνωσις, ἡ, inductio cærulei coloris; Plut. &c. Omnia, à Th. κύαν☉, V.

Κυανόθριξ, ἰχ☉, ὁ ϗ ἡ, cæruleos habens pilos: equi Epithet. ex κύαν☉, & θρίξ.

Κυανόπεζα, de mensâ, & κυανόπεζ☉, nigros-

gros pedes habens; ex κύανος, niger, & πούς, pes.

Κυανόπεπλος, ου, ὁ, ἡ, cæruleo peplo utens: à κύανος, cæruleus, & πέπλον, peplum.

Κυανοπρῴρειος, nigricantem habens proram; idem quod, & ab iisd. cum seq. V.

Κυανόπρῳρος, cæruleam habens proram: ex κύανος, & πρῷρα, ας, ἡ, anterior pars navis.

Κυανόπτερος, alas cæruleas, seu, nigricantes habens, Hesiod. in Asp. ex κύανος, & πτερὸν, &c. V.

ΚΥ΄ΑΝΟΣ, ου, ὁ, & κυανὸς, οῦ, ὁ, color cæruleus, hinc κυάνεος & κυάνεος, ου, cæruleus, niger.

Κυανόστολος, cærulea veste amictus; ex κύανος, & στολὴ, seu, στόλος, &c. V.

Κυανόφρυς, υος, ὁ, ἡ, nigrum habens supercilium: ex κύανος & ὀφρὺς, ύος, ἡ, supercilium.

Κυανοχαίτης, ου, ὁ, qui est nigricantibus setis; ex κύανος, niger, & χαίτη, juba, coma.

Κυανόχροος, qui cyani colore est, cæruleus; Euryp. in Phæn. ex κύανος; & χρόα, &c. V.

Κυανῶπιν, nigroculam, acc. sing. à

Κυανῶπις, ιδος, ἡ, cæruleo aspectu; ex κύανος, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus. Th. ὄπτομαι, video. p. m. ὦπται.

Κυανόω, & κυανόω, vide suprà, in κυανίζω.

ΚΥ΄ΑΡ, αρος, τὸ, foramen acûs; item pars auris interna. q. à κίω, findo.

Κύββα, poculum, CUPPA: quia κυφόν.

Κύβδα, inclinato capite: à κύπτω, vel, à κύβη.

Κυβεία, ας, ἡ, lusus aleæ; item astutia: à κύβος, tessera: hinc κυβεύω, aleâ lusito.

Κυβέλη, ης, ἡ, CYBELE, mater Deûm.

Κυβέρνασις, ἡ, Dor. pro Κυβέρνησις; quod vide.

Κυβερνάτας, α, ὁ, Dor. pro Κυβερνήτης, quod vide. sic

Κυβερνατὴρ, ῆρος, ὁ, Dor. pro κυβερνάτηρ, & comm. κυβερνήτωρ, GUBERNATOR.

ΚΥΒΕΡΝΑ΄Ω, ῶ, άεις, ᾷς, άει, ᾷ, GUBERNO, propriè navem rego. f. ήσω. q. κῦμα ἐρευνῶ, fluctus scrutor, vel à גבר, prævalere, gubernare. Hinc Angl. to govern.

Κυβερνήσια, τὰ, gubernatoria; dies festi in Attica, in honorem Nausithii, & Phæacis, navis Thesei rectorum; Plut. in Theseo; à seq. κυβέρνησις, V.

Κυβέρνησις, εως, ἡ, gubernatio. Th κυβερνάω, quod vide.

Κυβερνήσοντος, gen. sing. f. 1. part. act. verbi κυβερνάω.

Κυβερνήτειρα, ας, ἡ, gubernatrix: &

Κυβερνητὴρ, ῆρος, ὁ, Poët. idem ac

Κυβερνήτης, ου, ὁ, gubernator. quod &

Κυβερνητικὸς, οῦ, ad gubernatorem pertinens: κυβερνητικὴ, (sub. τέχνη,) gubernandi facultas: à perf. pass. verbi κυβερνάω.

Κυβερνητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad gubernandum aptus, vel, idem quod κυβερνητικός, & ab eod. V. Ut κυβερνητήριον ἔργον, munus gubernandi; item, κύβερνος, ου, ὁ, idem quod κυβερνήτης, & ab eod. id V.

Κυβεία, ἡ, lusus aleæ, seu, tesserarum, ipsa actio ludendi aleâ, seu, tesseris; item, alea, Xenoph. Athen. sicut etiam, in Epist. ad Ephes. c. 4. ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, in alea hominum; i. e. incertis casibus, quibus jactantur homines; item, κυβεῖον, ου, τὸ, locus ubi aleâ luditur, &c. Utrumque, à Th. κύβος, V. Unde etiam, κυβευτήριον, conceslus aleatorius; sive, locus ubi aleâ luditur, seu, tesserarum lusui dicatus, Plut.

Κυβευτὴς, οῦ, ὁ, aleator: &

Κυβευτικὸς, οῦ, aleatorius; peritus aleator: à perf. pass. seq.

Κυβεύω, f. εύσω, aleâ seu tesseris ludo; periclitor. Th. κύβος, tessera.

ΚΥ΄ΒΗ, ης, ἡ, caput: quia κυφὴ, curva: à κύπτω. Hinc κυβιστάω, in caput me dejicio.

Κυβήβειν, est ἐπὶ τὴν κύβην, i. e. τὴν κεφαλὴν ῥίπτειν, κυβιστᾶν; in caput provolvi; dejici; item, evertere, &c. à Th. κύβη, V.

Κυβήβη, ης, ἡ, Cybele, quæ suos ministros facit κυβήβειν, id est, κύπτειν vel κυβιστᾶν.

Κύβηβος. pronus, inclinatus; i. e. κατακύψας; ut exp. apud Etym. & Eust. à Th. κύβη, V.

ΚΥ΄ΒΗΛΙΣ, ιδος, ἡ, securis. Hinc κυβηλίσαι, securi percutere.

Κύβης, idem quod κυβευτὴς, qui aleâ ludit, seu, tesseris; à Th. κύβος, V.

Κυβίζω, cubum facio; in cubum formo, Plut. à Th. κύβος, V.

Κυβικὸς, οῦ, CUBICUS. à κύβος.

Κυβικῶς, cubicè, h.e. in modum, seu more cubi, Plut. ab eod. Th. Unde etiam, κύβιον, ου, τὸ, pelamis, in frusta quadrata, in modum cubi, concisa; Athen. l. 3. Suidas κυβίοις, exp. ramis digitalibus; i. e. digiti crassitudinem æquantibus, &c.

Κιβηλίσαι, securi percutere; item, κυβηλιστὴς, improbus, maleficus; κακοῦργος; vel, circulator, ἀγύρτης; utrumq; à Th. κύβηλις, V.

Κυβιστάω, f. ήσω, in caput me conjicio, in caput salio: à κύβη, caput.

Κυβίστημα, ατος, τὸ, & κυβίστησις, εως, ἡ, saltatio in caput: &

Κυβιστὴρ, ῆρος, ὁ, saltator, qui se in caput dejicit: à præced κυβιστάω.

Κυβιτίζω, cubito pello, vel, percutio; à seq. Th. κύβιτον, V. Pro quo dicitur etiam κύβιτος, idem.

ΚΥ΄ΒΙΤΟΝ, ου, τὸ, CUBITUS, nodus brachii. κύβαλον, ου, τὸ, idem. q. à κυβῶ, converto. Vel ut alii à κύπτω, inclino.

ΚΥ΄ΒΟΣ, ου, ὁ, CUBUS, tessera, vel aliquid habens figuram quadratam. Hinc κυβικὸς, οῦ, cubicus, κυβεύω, aleâ, seu tesseris ludo. κυβεία, ας, ἡ, lusus aleæ; item fraus, dolus.

Κυβοειδὴς, speciem cubi præferens, quadratus, undiq; ut tessera; à Th. κύβος, & εἶδος, τὸ, V.

Κύβιλον, ου, τὸ, cubitus, idem quod, & à Th. κύβιτον, V.

ΚΥΓΧΝΙ΄Σ, ίδος, ἡ, crater magnus. Martinus ex Galeno probat esse parvam calicem & dolium medicum.

ΚΥ΄ΓΧΡΑΜΟΣ, ου, ὁ, CYNCRAMUS, dux coturnicum.

Κυδάγχη, convitium, probrum; item, κυδάγχω, conviciis & probris incesso; utrumque, à κυδάπτω, vel κυδάζω; id V.

Κυδάζω, f. άσω, convitior, maledico; à κύδος, ὁ, convitium.

Κυδαίνω, celebro, decoro, laudo. imperf. Ion. κύδαινον f. ανῶ. Th. κῦδος, εος, τὸ, gloria, decus.

Κυδάλιμος, ου, idem quod κύδιμος, gloriosus. Th. κῦδος.

Κυδάσσω, vel, κυδάπτω, maledicta & probra ingero, idem quod κυδάζω, & ab eod. id V.

Κυδάω, glorior, veneror, admiror, extollo; à Th. κῦδος, τὸ, V.

Κύδεος, cura, & gloria dignus, gloriosus; item, κυδήεις, εντος, ὁ, gloriosus; in Epigr. Utrumque, à Th. κῦδος, V.

Κυδηθῆναι, decoratum esse, a. 1. inf. pass. ab ἐκυδήθην, a. 1. ind. pass. verbi κυδάω. Th. κῦδος, εος, τὸ, gloria.

Κυδιάνειρος, α, ον, honestans viros, claros viros continens: à κῦδος, & ἀνὴρ, vir.

Κυδιάω, glorior, jactito: à κῦδος, εος, τὸ, gloria.

Κύδιμος, ου, gloriosus. Th. κῦδος, gloria.

Κυδιόων, exultans. Poët. pro κυδιῶν, præs. part. à κυδιάω, quod vide.

Κύδιον, melius, magis optandum, honorificentius, magis gloriosus, &c. Est neut. à masc. κυδίων, V.

Κύδιος, ου, ὁ, clarus, honorificus; à Th. κῦδος, &c. V.

Κύδιστος, η, ον, gloriosissimus, a, um, superl. &

Κυδίων, & κυδότερος, gloriosior; comp. à κῦδος, gloria.

Κυδνὸς, ἡ, όν, inclytus. Th. κῦδος.

Κιδοιδοπᾶν, tumultuari. q. à κυδοιμὸς & δουπεῖν.

Κυδοιμέω, ῶ, turbas excito: à

ΚΥΔΟΙΜΟ΄Σ, οῦ, ὁ, turba, tumultus. q. à κύειν δεῖμα, parere timorem.

ΚΥ΄ΔΟΣ, εος, τὸ, gloria, decus. At κύδος, ου, ὁ, convitium, probrum: à κῦδος, κυδήεις, εντος, gloriosus. κύδιμος, & κυδάλιμος, ου, idem. κυδαίνω, ανῶ, celebro, laudo. κυδιάω, glorior.

Κυδότερος, gloriosior, & κυδότατος, gloriosissimus, compar. & superl. à κῦδος, V.

Κυδρὸς, οῦ, gloriosus. à Th. κῦδος.

Κυδρόω, idem quod κυδαίνω, gloriosum & clarum reddo, gloriâ & decore illustro; & pass. κυδροῦμαι, glorior, gloriosè me effero; utrumque, à præced. κυδρὸς, V.

Κύδων, ωνος, ἡ, CYDON, urbs Cretiæ.

ΚΥΔΩ΄ΝΙΟΣ μηλέα, vel κυδωνία μηλέα, ας, ἡ, cotonea malus: κυδώνιον μῆλον, ου, τὸ, cotoneum, seu CYDONEUM malum: à κύδων, unde istiusmodi mala.

Κυδωνιάω, ῶ, mali cydonii modo me habeo; imitor & repreſento pomum cydonium; ex Epigr. Item Κυδωνιαῖα ſῦκα; Abachæis vocari ficus hibernas, tradit Pamphil. apud Athen. l. 3. Sic κυδωνίτης οἶνος, vinum ex malis Cotoneis, omnia à κύδων, idem quod κυδώνιον, Cotoneum, vel cydonium, à κύδων, ωνος, ἡ, cydon; vi. Unde præced. Th. Κυδώνιος, cotonea, ſeu cydonia, &c. V.

Κυδωνόμελι, & μηλόμελι, genus potionis, quod ex cotoneis malis & melle fit; de quo Dioſc. l. 5. c. 16. à κύδων, vel κυδώνιος, & μέλι, &c. V.

Κύει, uterum fert, 3. ſing. præſ. verbi κύω.

Κυεὶς, conceptus, a. 2. part. paſſ. ab ἐκύϊω, a. 2. ind. paſſ. verbi κύω, f. σω, in utero geſto.

Κυέω, idem quod κύω, quod vide.

Κύημα, ατὸς, quod in utero geſtatur, fœtus; &

Κύησις, εως, ἡ, graviditas, prægnatio, conceptus: a perf. paſſiv. verbi κυέω, idem quod κύω, in utero geſto.

Κυητικὸς, ῦ, ὁ, concipiendi vim habens; ab eod. cum præced.

Κυθέρεια, CITHEREA, Venus, ὅτι κύθει τοὺς ἔρωτας, occultat amores venereos.

Κυθήρεισι, dat. pl. Ion. à κύθηρος, ῦ, ὁ. Th. Κυθήρα, urbs Cypri.

Κυθνὸν, κυθὸν, & κύθος; expon. ſperma, ſemen; (unde ἄκυθος, eſt ἄγονος, ſterilis) à κυέω, idem quod κύω; quæ vide.

Κυθώδης, malè olens, fœtidus. à κύθος, ſperma, quoniam id gravius olet, & ὄζω, unde ὄζη, & ὀδωδὴ, &c. quæ vide.

Κυθώνυμος, nomen habens occultandum, & oblivioni mandandum, & generaliter infamis, infauſtus, inominatus, &c. quidam ſuſpicantur legendum Κυθνώνυμος, vel potius Κυθμώνυμος, ut ſit idem quod κυθμώδης, perditus, calamitoſus; à Cythmo Inſula, quam vaſtavit Amphitryon; unde κυθμώδης, vel κυθνώδης συμφορὰ, i. e. μεγάλη, calamitas maxima, à Cythmis, qui peſſimè tractati fuere ab Amphitryone; Etym. Suid. & Heſych.

ΚΥΊΞ, κος, CYIX, bulboſa quædam planta. Theophr. lib. 7. 13.

Κυίσκω, & κυίσκομαι, fero partum, concipio, fio prægnans, &c. idem quod, & à Them. κύω; vi. κυίσκομαι verò, paſſivè etiam ſignif. ut κύομαι in utero geſtor, &c.

ΚΥ'ΚΑΖ, Æthiopicum palmarum genus. Theophr. lib. 2. 8.

ΚΥΚΑ'Ω, f. ήσω, miſceo: propriè de liquoribus, perturbo. Hinc

Κυκεία, ας, ἡ, & κύκημα, ατος, τὸ, permixtio, confuſio: à præced.

Κυκέω, miſceo, confundo; turbo, perturbo, &c. idem cum Th. κυκάω, miſcellam facio, &c. V.

Κυκεῶ, per Apocop. pro κυκεῶνα, accuſ. ſing. à

Κυκεὼν, ῶνος, ὁ, miſcellanea potio, cinnus. Th. κυκάω.

Κυκηθήτην, Ionicè pro ἐκυκηθήτην, ter. dual. aor. 1. ind. paſſiv. verbi κυκάω, miſceo: futur. ήσω.

Κυκήθρα, ας, ἡ, idem quod κυκεία, miſcella, permiſtio: Item confuſio, perturbatio; Sic κύκηθρον, ῦ, τὸ, à miſcendo, ita dictum eſt rutrum, ſeu rudis, aut rudicula; apud Ariſtoph. & Κύκησις, commiſtio, perturbatio, &c. Ut etiam κυκήθης, ῦ, ὁ, perturbator, &c. omnia à præced. Th. κυκάω, ῶ; V.

Κυκησίτεφρος, miſcens cinerem, ſeu confundens; Ariſtoph. à κυκάω, vel κυκέω, fut. ήσω, & τέφρα, &c. V.

Κύκλα, per Metapl. pro κύκλοι, rotæ, à κύκλος; quod vide.

Κυκλάζω, circumeo, gyro, & κυκλαίνω, idem; roto, rotundo: Item Κυκλάμινον, vel κυκλάμινος, cyclaminus, tuber terræ, herba purpureis floribus; de qua Dioſc. l. 2. c. 149. omnia à Them. κύκλος; V.

Κυκλάδος ὥρης, horæ in orbem actæ; apud Non. Item κυκλάδες, νῆσοι, Cyclades Inſulæ apud Iſocr. & Plut. genit. ſing. & nom. pl. à ſeq. κυκλὰς, vide.

Κυκλὰς, άδος, ἡ, CYCLAS, veſtis genus, vel limbus; item adj. orbiculata. Th. κύκλος.

Κυκλεύω, idem quod κυκλέω.

Κυκλέω, verſo, duco, vel rotâ veho: à κύκλος, circulus.

Κύκλια, in orbem, Euryp. adv. à ſeq. κύκλιος, circularis, rotundus, &c. vi. Unde etiam, κυκλίσκος, ῦ, ὁ, orbiculus: Item ſcalper excilorius, cavus imâ ſui parte, ad circuli figuram accedens, diminut. à κύκλος; ut etiam reperitur, κυκλίσκιον, ab & pro eod. orbiculus; Dioſc. &c.

Κυκληδὸν, adverb. inſtar circuli; undequáque: &

Κυκλικὸς, ῦ, & κύκλιος, & κυκλωτὸς; item

Κυκλόεις, εντος, orbiculatus: à κύκλος.

Κυκλιοδιδάσκαλος, magiſter carminum, quæ κύκλια dicuntur, dithyrambicus Poëta, διθυραμβοποιὸς; apud Ariſtoph. in avib. ita dictus, ὅτι τὰ ἐγκύκλια διδάσκει, à κύκλιος, & διδάσκαλος; vi. Sic etiam κυκλοβόρος, qui in circo declamitat, & inde quæſtum facit, Ariſtoph. Unde Κυκλοβορέω, circulatorem ago; circum quæſtui habeo; vel circulatoris modo aliquem clamoribus, eneco, Ariſtoph. à κύκλος, & βορὰ, unde βόρος, &c. vi. Item Κυκλοδίωκτος, in orbem actus; in orbem currere coactus, &c. ex Epigr. à κύκλος, & διωκτὸς, &c. V.

Κυκλόθεν, adverb. in circuitu. Them. κύκλος.

Κυκλοπαιδεία, diſciplina circularis, continens circulum ſingularum liberalium diſciplinarum, omniſque literariæ eruditionis, ubique, ceu in circulo, ſibi invicem cognatæ, Luc. à κύκλος, & παιδεύω, unde παιδεία, &c. vi. Sic κυκλοπορέω, circumeo, ambages in itinere ſequor, &c. ex κύκλος, & πείρω; unde πόρος, &c. V.

ΚΥ'ΚΛΟΣ, ῦ, ὁ, circulus, orbis. Item corona hominum: κύκλῳ pro ἐν κύκλῳ, in circuitu: hinc κυκλόω, in orbem roto: ἔγκλυκος & ἐγκύκλιος, ῦ, ὁ, ἡ, circularis: ἐγκυκλοπαιδία, ας, ἡ, orbis diſciplinarum.

Κυκλόσε, adverbium, circulatim: à κύκλος.

Κυκλοτερὴς, έος, ὁ, ἡ, tornando rotundus factus: ex κύκλος, circulus, & τερέω, terebro.

Κυκλοφορέω, in orbem ago, & in paſſiv. κυκλοφορέομαι, in orbem agor, vel feror; unde κυκλοφορητικὸς, & κυκλοφορικὸς, talis qui in orbem circumferri queat; circularis vel orbicularis, &c. undè adv. κυκλοφορητικῶς, more eorum quæ in orbem, circumve feruntur: Item κυκλοφορία, rotatio, in orbem circumactio, motus quo aliqua in orbem, circúmque feruntur; Ariſtot. Metaphyſ. 9. ex κύκλος, & φέρω, unde φορὸς, & φορέω, &c. V.

Κυκλόω, cingo, circundo: in orbem ago: f. ώσω, p. κεκύκλωκα, a. 1. paſſ. ἐκυκλώθην, ης, η. Them. κύκλος, circulus.

Κύκλωμα, τὸ, circumrotatio, rotæ circumactio; ut κύκλωμα ἰξίονος, dixit Euryp. τροχῦ κίνησις exponit Euſt. Il. η, eſt verbale, a præced. κυκλόω, & Th. κύκλος, &c. vi. Undè etiam adv. κύκλῳ, circum, in circuitu, in orbem, circulatim, &c. τῷ κύκλῳ; item κυκλόθεν, in ambitu, per ambitum, &c.

Κυκλώπειος, cyclopeus, cyclopicus; ad cyclopem, ſeu cyclopes pertinens: ut κυκλώπειος βίος, vita beata; & minime laborioſa, qualem Cyclopum fuiſſe teſtatur Hom. Od. α. & Strabo, l. 11. Item Κυκλωπικὸς, ὁ, Cyclopes referens, & illis ſimilis aliqua in re; undè adv. Κυκλωπικῶς, cyclopice, more Cyclopum, Ariſtot. Eth. 10. c. ult. Item Κυκλώπιον, τὸ, diminut. q. d. parvus cyclops, adulandi, ſeu blandiendi formâ profertur à Sileno, apud Euryp. in Cyclop. Sic dicitur etiam id quod albicat in oculo, ambiens pupillam, apud Ariſtot. de anim. l. 4. & Κυκλωπὶς, ίδος, ἡ, Cyplopea, Cyclopica; ut κυκλωπίδες ὁδοὶ, in Epigr. &c. omnia à ſeq. κύκλωψ, ωπος, quomodo, κατ' ἐξοχὴν, appellatus fuit Polyphemus; unus ex Cyclopibus, Siciliæ, & præcipuè montis Ætnæ incolis, hominibus vaſtâ & giganteâ corporis mole; undè κύκλωπας Siciliæ incolas vocatos fuiſſe ſcribit Heſiod. quod unum oculum orbicularem in fronte haberent, &c. vi. Item κύκλωσις, εως, ἡ, circuitus; & in re bellica eſt quum, extenſis cornibus, acies adverſa, in medio intercipitur; Xenoph. 4. verbale à præced. κυκλόω; vi. Sicut etiam, eſt κυκλωτὸς, circularis; idem quod κύκλιος, & ab eod. V.

Κύκλωψ, ωπος, ὁ, & οἱ Κύκλωπες, CYCLOPES: ex κύκλος, orbis, circulus, & ὤψ, oculus. Th. ὄπτομαι, video.

Κύκνειος, cygneus, olorinus; ut κύκνειον μέλος, cygni cantus; Athen. l. 14. à ſeq. Th. κύκνος, cygnus; Item genus navigii, ſic dictum, quòd in prora, cygni effigiem gerat, apud Athen. l. 11. &c. Sicut etiam ibid. Κυκνοκάνθαρος, navis dicitur, cygni & Canthari effigiem gerens; à κύκνος, & κάνθαρος, &c. vi. Item κυκνόπτερος, cygneas pennas habens; apud Eurip. in Oreſte, ὁμοῦ

μα-

μα κυκνόπτερον, est oculus candidus & formosus instar pennarum cygni, &c. à κύκνος, & πτερὸν, τὸ, V.

ΚΥ'ΚΝΟΣ, ου, ὁ, CYGNUS, olor. Est & propr. nom.

Κυκόωντι, Poët. pro κυκῶντι, miscenti, dat. sing. part. præs. à κυκάω, f. ήσω, misceo.

ΚΥ'ΛΑ, ων, τὰ, cavitates oculorum.

Κυλικηγόρος, qui inter Scyphos verba facit, seu inter pocula fabulatur; undè κυλικηγορέω, ῶ, inter calices, seu scyphos loquor, Athen. l. 11. ex κύλιξ, ικος, & ἀγορέω, idem quod ἀγορεύω; vide.

Κυλικήρυτος, calice haustus, vel tam exundans, ut calicibus hauriri queat; Hesych. ex κύλιξ, -ικος, & ἀρύω, vel ἀρύτω, f. ύσω, &c. V.

Κυλικεῖον, ου, τὸ, calicum repositorium, locus reponendis calicibus aptus, & destinatus, Athen. l. 11. & 13. sic dicitur etiam ipsum συμπόσιον, apud eund. l. 11. Item Κυλίκιον, & κυλίσκιον, ου, τὸ, parvus calix, caliculus, ut & κυλικὶς, ίδος, ἡ, pixis medicamentaria; Athen. l. 10. & 11. omnia à κύλιξ, -ίκος, &c. V.

Κυλίκειος, ου, ὁ καὶ ἡ, inter pocula dictus, vel factus; ut κυλίκεια ζητήματα dicebantur questiones & griphi convivales atque inter pocula, μνημόνια vocavit Theodectes, Pollux. Itidem, à κύλιξ, -ικος; V.

Κυλίκνη, ἡ, pelvis, patina, catinus; Etym. pro κυλίχνη; ut etiam κυλικνὶς, pro κυλιχνὶς, & κυλίκνος, &c. quæ vide: Unde κυλικνίδες, (pl. à sing. κυλικνὶς, -ίδος, ἡ,) quidam exponunt pixides, alii thura; alii vasa figulina; Etymol.

Κυλίκων, gen. pl. à κύλιξ, ικος, ἡ, calix. Th. κυλίω, volvo.

Κυλινδαίνω, & κυλινδέω, volvo, voluto, &c. idem quod κυλίνδω, & Them. κυλίω, quod propriè signif. ἀπὸ τῶν ἄνω ἐπὶ τὰ κατωτέρω, devolvere; unde Metaphoricè, infortunium in caput alicujus, velut ex præcipiti loco, devolvi dicitur; ut Il. ρ. τάχα μέγα πῆμα κυλίνδει, &c.

Κυλίνδεται, 3. sing. præs. pass. κυλίνδετο, 3. sing. imper. pass. Ion. à κυλίνδω, idem quod κυλίω, volvo.

Κυλινδήθρα, ἡ, volutabrum, &c. idem quod κυλίστρα, id vide infra: Item κυλίνδησις, volutatio, Plut. verbale, à præced. Κυλινδέω; V.

Κυλίνδομαι, & κυλινδοῦμαι, volvor, volutor, versor, assiduus sum, &c. sunt pass. ab act. κυλίνδω, & κυλινδέω; quæ vide.

Κυλινδρικὸς, ῆ, ὁ, cylindraceus, qui cylindri est; undè adv. κυλινδρικῶς, in modum cylindri, more cylindri, Plut. Symp. 5. à seq. κύλινδρος; V.

Κυλινδροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cylindro similis; à seq. κύλινδρος, & εἶδος, τὸ; vide.

Κύλινδρος, ου, ὁ, CYLINDRUS, lapis teres in modum columnæ: à seq.

Κυλίνδω, idem ac Th. κυλίω, volvo.

Κυλινδρόω, ῶ, cylindro æquo, cylindro calco, Theophr. Hist. Plin. l. 2. c. 5. ἅλως κεκυλινδρωμένη, est area æquata, seu coæquata cylindro, & volgiolis; ut dixit Plin. l. 17. c. 10. Item Κυλινδροειδὴς, cylindro similis, cylindrum imitans, cylindratus, &c. Utrumque, à præced. κύλινδρος, lapis teres, quo huc & illuc sæpius volutato, adæquari solent areæ, &c. V.

Κύλιξ, ικος, ἡ, CALIX. Them. κυλίω, volvo.

Κυλίομαι, volvor, devolvor, versor, assiduus sum, &c. est pass. à Th. κυλίω; vi. Unde verbale Κυλιστὸς, ῆ, ὁ, versatus, volutatus, volvendo circumactus, aut contortus, convolutus, aut volubilis, &c. Ut κυλιστὸς στέφανος, apud Eust. corolla pactilis, &c. Item Κυλίστρα, ἡ, volutabrum; locus in quo jumenta se volutant; Poll. idem quod κύλισμα, id ipsum in quo quis volutatur, 2 Pet. 2. & ab eod. Them. κυλίω; vide.

Κύλισις, εως, ἡ, volutatio: &

Κύλισμα, ατος, τὸ volutabrum: à perf. pass. verbi κυλίω.

Κυλίχναι, αἱ, caliculi, seu parva vasa potoria oris compressioris: Item cucurbitulæ: à κύλιξ.

Κυλίχνη, ης, ἡ, Κύλιχνος, ου, ὁ, & κυλιχνὶς, ίδος, ἡ, ut & κυλίχνιον, ου, τὸ, catinus, olla, calix, vel caliculus, pixis medicamentaria, &c. omnia, à κύλιξ, ικος, vel, Th. κυλίω; V.

ΚΥΛΙ'Ω, volvo, voluto, f. ίσω. Hinc κυλίνδω, κυλινδέω, & κυλινδέω. Item κύλιξ, ικος, ἡ, calix.

Κυλλοίπους, & Κυλλοπόδης, idem quod seq. Κυλλοποδίων, & ab iisdem; id vide.

Κυλλοποδίων, qui distortis pedibus est, loripes: Vulcani Epith. à κυλλὸς, claudus, & ποῦς, pes.

ΚΥΛΛΟ'Σ, ῆ, claudus, curvus: q. à κόλος, mutilus.

Κυλλόω, ῶ, claudum, curvum, mutilatum, vel mancum, & debilem efficio; i. e. reddo κυλλὸν; unde κεκυλλωμένος, incurvatus, claudus, vel debilis factus, &c. apud Hippocr. de artic. à quo verbale κύλλωσις, ipsa actio reddendi κυλλὸν, ibid. à Th. κυλλὸς, V

Κυλοιδιάω, sum tumentibus oculis; undè κυλοιδιᾶν, apud Theocr. Idyl. 1. Est cavitates oculorum, quæ palpebris subsunt, τὰς κυλάδας, tumidas habere, &c. idem quod Κοιλοιδιάω, & κοιλοιδιᾶν, quæ vide; ex κοιλὸς, & οἰδάω, &c.

Κυλοιδιῶοντες, nom. pl. part. præs. à κυλοιδιάω, quod vide.

Κύλων, ωνος, ὁ, CYLO. Κυλώνειον, CYLONIUM.

ΚΥ͂ΜΑ, ατος, τὸ, fluctus, unda; magna lues: q. κύκημα, à κυκάω, misceo. Est & κῦμα, pro κύημα, τὸ, fœtus: à κύω, in utero gesto: à κῦμα, fluctus: κυματίας, ου, ὁ, undosus: κυματώδης, εος, ὁ, ἡ, idem: κυματίζω, & κυματόω, undis agito: κυματίη, ης, ἡ, tempestas: κυμαίνω, ανῶ, fluctuo, æstuo.

Κυμαίθα, capræ, seu vaccæ nomen, apud Theocr. Æolicè, ut putatur, pro κόμαιθα, παρὰ τὸ τὰς κόμας αἴθεις; i. e. ξανθὰς ἔχειν, &c.

Κυμαίνοντος, genitiv. sing. part. præs. activ. κυμαίνων, & in fœm. gen. κυμαίνουσα à

Κυμαίνω, fluctuo; & ferveo, turgeo, f. ανῶ, p. γκα. Th. κῦμα.

Κύμανσις, εως, ἡ, fluctuatio, æstuatio, &c. verbale, à præced. κυμαίνω; id vide.

Κυμὰς, άδος, ἡ, gravida, fœta, à Them. κύω; V.

Κύματ', pro κύματα, nominativ. plur. κύμασι, dativ. pl. à κῦμα, ατος, τὸ, fluctus.

Κυματίη, tempestas; à præced. Th. κῦμα, ατος, τὸ; V.

Κυματίης, ου, Ion. pro κυματίας, ου, ὁ, undosus. Vide in κῦμα, τὸ, fluctus. Hinc κυματίης ἄνεμος, ventus impetuosus.

Κυματίζω, f. ίσω, undis agito, fluctuare facio. Th. κῦμα.

Κυμάτιον, τὸ, parva unda, parvus fluctus, &c. Sic appellatur etiam cauliculus, propriè brassicæ, qui primâ germinatione producitur, quem cymam vocat Plin. Item in columnis, prima pars epistylii; i. e. capitelli, seu capituli, κυμάτιον, à Vitruvio nuncupatur, &c. à Th. κῦμα, ατος, τὸ; diminut. V.

Κυματοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, undabundus, à κῦμα, ατος, & εἶδος, τὸ. V.

Κυματολήγη, ης, ἡ, nomen mulieris.

Κυματοπληγὴς, & κυματοπλὴξ, fluctibus, seu undis pulsatus, in Epigr. unde κυματοπληγέες ἰχθὺς, undis agitati pisces, apud Athen. ex κῦμα, & πλήσσω, vel πλήττω, f. ξω, unde πλὴξ & πληγὴ, &c. V.

Κυματόω, ῶ, undabundum reddo, fluctus moveo, &c. in pass. κυματοῦμαι, fluctibus agitor, fluctuo, vel æstuo; à Th. κῦμα, τος, τὸ, vi. Unde etiam, κυματόεις, fluctuosus, undosus, &c.

Κυματωγὴ, ης, ἡ, & legitur κυματωγὴ, littus, ad quod undæ feruntur ac franguntur: ex κῦμα, & ἄγω, seu ἄγνυμι, frango.

Κυματώδης, εος, ὁ, ἡ, fluctuosus: ab eodem Th.

Κυματωθεῖσα, ης, ἡ, a. 1. part. pass. f. g. à κυματόομαι, restagno. Th. κῦμα, ατος, τὸ, fluctus.

Κυμάτωσις, fluctuatio, æstuatio, æstus, procellæ, &c. verbale à præced. κυματόω, quod vide.

Κυμβαλίζω, cymbalum pulso: à κύμβαλον, cymbalum. Th. κύμβος, ου, ὁ, cavus recessus.

Κυμβαλιστὴς, cymbalista, qui cymbalum pulsat, verbale à præced. κυμβαλίζω; vide.

Κύμβαλον, ου, τὸ, CYMBALUM: &

Κύμβη, ης, ἡ, CUMBA; item poculi genus: à κύμβος, cavitas.

Κύμβαχος, ου, ὁ, pronus in caput: à κύμβη, caput: quod à seq.

ΚΥ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, cavus recessus: ollæ fundum: q. à κυφὸς, curvus. Hinc κύμβον, & κυμβίον, ου, τὸ, acetabulum: κύμβη, ης, ἡ, cymba: κύμβαλον, ου, τὸ, cymbalum.

Κυμβηπιάω, in caput dejicio; nam κυμβηπιᾶν, idem est quod κυβιστᾶν, à synonymo κύβη Etym. sicut etiam κύμβη, navigium, seu navigii actuarii genus, signif. etiam caput, quod suprà; κύβη

sine μ, fuit appellatum, &c. V.

Κύμβιον, ου, τὸ, (pro quo etiam dicitur κυμβᾶον, & κυμβεῖον) idem quod κύμβον, τὸ, acetabulum; i. e. conchula, seu scutella, quâ acetum apponitur in mensa, ad intingendas carnes: Item κύμβιον, est poculi quoddam genus, longum scil. & angustum, figurâ navigio simile, quod κύμβη appellatur; à Th. κύμβος; V.

Κύμη, ης, ἡ, nomen urbis.

ΚΥ'ΜΙΝΔΙΣ, εως, vel -ιδος, ἡ, avis quædam nocturna.

ΚΥ'ΜΙΝΟΝ, ου, τὸ, CYMINUM, herba & semen.

Κυμινοδόχη, vel κυμινιδόχος, receptaculum cumini; Poll. ex κύμινον, & δέχομαι; unde δοχὸς, & δοχεῖον, &c. vi. Sic κυμινοθήκη, idem; repositorium, scil. cumini: Item in genere, penaria, seu cella penaria, locus ubi edulia reponuntur, &c. à κύμινον, & θήκη, vi. Item Κυμινοκίμβιξ, ικος, ὁ, præparcus, seu nimium astrictus; ut qui etiam, in apponendo cumino sit justo tenacior, à κύμινον, & κύμβιξ; vi. Sic etiam κυμινοπρίστης, dicitur, qui cuminum, (granum valde minutum) secare in plures etiam partes non veretur, præ nimia tenacitate, ne integrum quidem granulum dare audens; q. d. cumini sector; i. e. præparcus, restrictus, & sordidus, Aristot. Eth. 4. Item Κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος, composita dictio apud Aristoph. in vesp. pro præparco sordidissimo, & pro eo qui adeo sit restrictus, & sordidus, ut non erubescat, τὸ κύμινον πρίειν, & τὸ κάρδαμον γλύφειν; à præced. κυμινοπρίστης, & καρδαμογλύφος, vel à κύμινον, cum πρίω, & κάρδαμον, cum γλύφω, &c. quæ vide.

Κυμινότριβοι ἅλες, sal cum cumino tritus; à κύμινον, & τρίβω; V.

Κυμινὸς, ου, ὁ, cuminum, idem quod Th. κύμινον; V.

Κυμινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cuminaceus, cumino similis, seu ad cuminum proximè accedens, &c apud Theophr. Hist. Pl. l. 8. à Th. κύμινον; vi.

Κυμοδέγμων, vel κυμοδέχμων, ονος; undas capiens, vel excipiens; ut κυμοδέγμων ἀκτὴ, fluctus excipiens littus; Euryp. à κῦμα, & δέχομαι, f. ξομαι, præt. γμαι, &c. V.

Κυμοδόκη, ης, ἡ, nomen mulieris.

Κυμοθόη, ης, ἡ, nomen mulieris.

Κυμοπόλεια, ας, ἡ, nomen mulieris.

Κυμὼ, nomen mulieris.

Κυμόρροος, ab Hesychio dicitur, ὁ περὶ vel ὑπὸ τῶν κυμάτων ῥέων; à κῦμα, & ῥόος, &c. vi. Sic etiam Κυμοτόμος; q. d. fluctus secans, machina triangulari formâ, anteriore trianguli parte acutâ, rostro navis longæ assimilis, teste Suidâ; sic autem dicta, quòd columnis & sustentaculis pontium præsterni soleat, ad fluctus findendos, ut majori impetu impingerent, &c. à κῦμα, & τέμνω, unde τομὴ, & τόμος, &c. vide.

Κυναγέτας, α, ὁ, Dor pro κυνηγέτης, quod vide.

Κυνάγχη, ης, ἡ, q. κυνὸς ἄγχος, canum suffocatio, angina.

Κυνοκαγωγὸς, canum ductor, Xen. ex κύων, & ἄγω; undè ἀγωγὴ, & ἀγωγὸς, &c. V.

Κυναγὸς, ῶ, ὁ, Dor. pro κυνηγὸς, οῦ, venator: ex κύων, canis, & ἄγω, duco.

Κυνάδες, ων, αἱ, canum pili: à κύων, canis.

Κυνάμυια, vide in κυνόμυια.

Κυναδος, impudens ut canis; Hesych. ex κύων, & αἶδος, τὸ, vi. Item Κυώδος, idem à κύων; vi. q. d. caninus, &c.

Κυνακάνθη, vel κυνάκανθα, sentis canina, de qua Aristot. anim. l. 5. ex κύων, & ἄκανθα; V.

Κυναλώπηξ, q. d. canivulpes, Laconicus canis, vulpe & cane natus; apud Aristoph. torquetur in quendam caninam impudentiam, cum vulpina vafritie, qui conjunxerat; ex κύων, & ἀλώπηξ; V.

Κυνόμυια, ας, ἡ, musca canina, & Metaph. pro impudente & audace accipitur, est & herbæ nomen, quæ & κυνοειδὴς, dicitur, & κυνάμυια, pro κυνόμυια; verso ο, in α; Il. φ. &c. ex κύων, & μυῖα, &c. V.

Κυνάνθρωπος, versipellis, impudens: q. canis: ex κύων, canis, &c.

Κυνάνθρωπος, ου, ὁ, dicitur etiam morbus, qui & λυκάνθρωπος, & λυκανθρωπία appellatur, à κύων, & ἄνθρωπος; V.

Κυνάριον, ου, τὸ, catellus, diminut. à κύων, canis.

Κυνάρος ἄκανθα, & κυνάρα ἄκανθα, sentis canina; Cynara herba aut cynasbatus, &c. à κύων, κυνὸς; vide.

Κύνας, accus. pl. κυνὸς, nom. pl. à κύων, κυνὸς, ὁ, vel ἡ, canis.

Κυνὰς, άδος, ἡ, idem quod κύων, & ἀπομαγδαλία; mollior scil. ex pane pulpa, quâ manus abstergebant, & postea canibus devorandam projiciebant; Poll. Item sentis, seu rubus caninus, &c. à Th. κύων; V.

Κυνάστρον, canicula, stella canicularis; ex κύων, κυνὸς, & ἄστρον, τὸ, vi. Sed potest etiam esse, q. d. caniculus, diminut. à κύων, κυνὸς; V.

Κυνάω, ῶ, cynicum ago, cynicos imitor; q. d. canem ago, cynicus sum, &c. à Th. κύων, κυνὸς; &c. V.

Κυνεγκέφαλος, genitura spinæ dorsi, quæ à capite in pudenda defertur; Hesych. dicitur quasi γονεγκέφαλος, γ in κ mutato, ex γόνος, & ἐγκέφαλος; vide.

Κύνειος, ου, ὁ, caninus; exp. etiam terribilis, vehemens, difficilis, &c. Ut κύνειος θάνατος, ex Aristoph. Item κυνέη, ης, ἡ, sub δορὰ, pellis canis; peculiariter autem, canis fluvialis pellis quâ antiqui solebant caput tegere; ut scribit Eustath. atque indè galea; pro galea scil. ex tali pelle, vel ex quavis alia materia, pro quo dicitur etiam contractè Κυνῆ, pileus galerus, &c. à seq. κύνειος, & Them. κύων, κυνὸς, &c.

Κύνεος, ου, caninus: ab eodem Themate,

Κυνέεν, Ion. & Poët. Pleonasm. ε, pro ἐκύνει imperf. activ. verbi κυνέω, idem quod κύω, osculor.

Κυνέω, ῶ, osculor, suavior; Od. ρ. Item pro προσκυνέω, adoro, &c. idem quod, & à Them. κύω; V.

Κυνέεσι, nominativ. pl. κυνέεσιν, canibus, dativ. pl. Ion. pro κυσὶν, à κύων, κυνὸς, canis.

Κυνέω, osculor, blandior, adoro, προσκυνέω. Th. κύω, idem.

Κυνηγέσιον, -ου, τὸ, canes venatores, & instrumenta venationis: ex κύων, & ἄγω.

Κυνηγέτης, ου, ὁ, venator: &

Κυνηγέω, venor: f. ήσω &

Κυνηγὸς, οῦ, ὁ, venator: à κύων & ἄγω.

Κυνηγία, ἡ, & κυνήγιον, τὸ, venatio, venatus: Item κυνηγετικὸς, ad venationem, seu venatorem pertinens, venatorius; Item venationis studiosus, vel venationi deditus & aptus: Item subaudito subst. λόγος, liber de arte venandi; undè, adv. Κυνηγετικῶς, q. d. venatorie, venatorum more, vel venatoriâ arte, &c. Sic Κυνηγεσία, ἡ, & Κυνηγέσιον, τὸ, venatio, venatus, &c. omnia ex iisd. cum præced. V.

Κυνηδὸν, canum more, ritu canino, caninè, &c. à Them. κύων, κυνὸς, &c. Vide.

Κυνηλασία, canum incitatio, & κυνηλατέω, canes agito seu venor, &c. à κύων, canis, & ἐλαύνω, fut. άσω, ab ἐλάω, undè ἔλασις, ἐλασία, &c. Vide.

Κυνήποδες, ossa in cruribus, equorum inter ungulam & suram; à κύων, κυνὸς, & πῦς, ποδὸς; V.

Κυνία, ἡ, eadem quæ κυνοκράμβη; id vide.

Κυνίδιον, ου, τὸ, catellus. Th. κύων, κυνὸς, ὁ, ἡ, canis.

Κυνίζω, canem ago; vel Cynicen sector, cynicam institutionem, vel disciplinam amplector; Diog. Laërt. in Zenone, cynicum ago, &c. à Them. Κύων, κυνὸς; vi. Item Κυνικοὶ, dicebantur Antestinis, & Diogenis sectatores, cynici; plur. à seq. Κυνικὸς; vide.

Κυνικὸς, οῦ, ὁ, CYNICUS: ab eod. Them.

Κυνίσκος, ου, ὁ, catellus, diminut. à κύων, κυνὸς; vi. Item Κυνισμὸς, οῦ, ὁ, cynica institutio, vel vita cynica, seu ex cynicorum præceptis instituta; Diog. Laërt. in Mened. &c. est verbale, à κυνίζω; id V.

Κυνοβλὼψ, ῶπος, ὁ, cui est caninus aspectus; dicitur de impudente; à κύων, κυνὸς, & βλέπω; Item Κυνόβρωτος, à canibus comesus, vel exesus, &c. à κύων, κυνὸς, & βρωτὸς; vi. Sic etiam Κυνόγλωσσον, q. d. canina lingua, plantago minor, Diosc. à Them. γλῶσσα; vi. Κυνοδέσμιον; q. d. caninum vinculum, vinculum quo membri genitalis cuticula cum glande colligatur, quod & κύνα vocant; vide Poll. à κύων, κυνὸς, & δέω, ligo; undè δέσμα, & δεσμὸς, &c. V. Κυνόδηκτος, à cane morsus; unde Κυνοδηκτης, canum morsus, &c. à Κύων, κυνὸς, & δάκνω, f. δήξω, tanquam à δήκω; unde δήκτης, & δηκτικὸς, &c. Vide.

Κυνόδοντες, canini dentes; i. e. quatuor dentes inter incisorios, & molares, ex una radice ortum ducentes; sic dicti, quòd admodum acuti, & canum dentibus quam simillimi sint, Poll. l. 2. &c. est pl. à sing. seq. V.

Κυνόδους, οντος, ὁ, dens caninus à κύων, κυνὸς, & ὀδοὺς.

Κυνοδρομέω, incitato cursu, tanquam canis, feror; ut apud Xen. ἐκυνοδρομῶμεν, incitato cursu ferebamur, ut canes: Item Κυνοδρομεῖν, est cum canibus currere, pervestigare, &c. à Κύων, κυνὸς, & inusit. δρέμω pro τρέχω; unde δρόμος, &c. V. à quo etiam est nomen Κυνοδρομία, canum cursus, &c. Item Κυνόζολος; sic appellatur, à quibusdam, chamelion niger ob gravitatem odoris, quasi canem redolens; à κύων, κυνὸς, & ὄζω, unde ὄζη, &c. vi. Sic etiam Κυνοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, canino aspectu præditus; unde Compar. Κυνοειδέστερος, facie caninæ formæ similior; ex Κύων, κυνὸς, & εἶδος, τὸ, vi. Item Κυνοθαρσὴς, caninâ præditus audaciâ, seu impudentiâ, &c. apud Theocr. Idyll. 15. idem quod, & ex iisdem cum seq. V.

Κυνοθαρσὺς, έος, impudens: à κύων, canis, & θάρσος, fiducia.

Κυνοκάρδαμον, idem est quod κάρδαμον, nasturtium, &c. vi. Item Κυνόκαυμα, æstus caniculæ; à καῦμα, τὸ, vi. Sic etiam Κυνόκεντρον; q. d. aculeus caninus; à κέντρον, τὸ, vi. Item Κυνοκέφαλος; q. d. caniceps, caninum caput habens: Item impudens, Aristoph. unde Κυνοκεφάλαιον, canemene herba, ut à plerisque exponitur, pro quo, & Κυνοκέφαλον, & κυνοκεφάλιον. Item Κυνοκέφαλοι, cynocephali, canicipites; sic dicuntur quædam animalia; apud Herodot. lib. 4. Item quidam homines, apud Luc. Item Κυνοκλόπος, canis fur; ita dicitur Hercules ab Aristoph. in Ran. quòd Cerberum furatus sit; à κλοπὴ; vi. Sic etiam Κυνοκράμβη, q. d. canina brassica; ita dicitur à quibusdam τὸ ἀπόκυνον; ab aliis appellatur etiam κυνία, Gal. & Diosc. à Them. κράμβη; vi. Κυνοκτόνος, q. d. canicida; unde κυνοκτόνον, canum necatorium; ita dictum, aconitum, quod canes ipsum edentes necet; Nic. in Alexiph. ab ἔκτονα, præt. med. verbi κτείνω; vi. Κυνολέσχης, ου, ὁ, cui confabulationes sunt de rebus obscænis; à Them. λέσχη; vi. Κυνόλοφα, τὰ, sunt asperitates, seu aspera quædam, post primam spinam sic dicta; à Th. λόφος; vi. Κυνόλυσσος, ab Andria medico, sic dictus, qui ab aliis ὑδροφόβος, quod à rabie canina, morbus ille contingat; à Them. λύσσα; vi. Κυνομαχέω, ῶ, cum canibus, seu adversus canes pugno: à Them. μάχομαι, unde μάχη, & μαχέομαι, &c. comp. ut reliqua antecedentia, cum Th. κύων, κυνὸς, &c. V.

Κυνόμυια, ας, ἡ, musca canina: Metaph. pro impudente: à κύων & μυῖα, musca. Alii leg. κυνάμυια.

Κυνόπληκτος, à cane percussus; à Κύων, κυνὸς, & πλήσσω, vel ττω; unde πληκτὸς, &c. Item Κυνοπρῆστις, Hesych. ζῶόν τι, tale procul dubio, quale ἡ βουπρῆστις; canibus nimirum ea mala inferens, quæ illa bubus; ex κύων, κυνὸς, & πρήθω; unde πρῆστις, &c. V.

Κυνοπρόσωπος, ου, qui caninâ facie est: ex κύων, κυνὸς, canis, & πρόσωπον, vultus. Th. ὄπτομαι, video.

Κυνόροδον, seu κυνόρροδον, rosa canina; species rosæ, de qua Theophr. Hist. Pl. l. 4. & Plin. l. 21. c. 5. ubi etiam vocatur rosa sylvestris, &c. à Th. ῥόδον, τὸ; vi. Item Κυνορραίστης, canum interfector; Aristot. Rhet. l. 2. à Them. ῥαίω, unde ῥαίστης, &c. vi. Κυνόρχις, canis testiculos referens; à Th. ὄρχις; vi. Item Κυνόσβατος, ου, ὁ, & κυνόσβατον, ου, τὸ, cynosbatus; rubus caninus; q. d. sentis canis, Theophr. Hist. Pl. l. 3. c. ult. &c. à Them. βάτος, comp. ut anteced. cum Th. κύων, κυνὸς, &c. V.

Κυνόσαργες, gymnasium quoddam Atheniensium, dictum, à cane albo inquit Eust. à κύων, κυνὸς, & Th. ἀργὸς; vi. Sed dicitur etiam Κυνόσσαργες, cum duplice σ, idem.

Κυνόσουρα, CYNOSURA: q. κυνὸς οὐρὰ, cauda canis. pro astro sumitur.

Κυνοῦχος, ου, ὁ, lorum quo canis tenetur, apud Suid. Item saccus, marsupium, &c. à κύων, κυνὸς, & ἔχω, cujus varia composita desinunt in ουχος; Item Κυνοφθαλμίζομαι, caninis; i. e. impudentibus, oculis aspicio, à κύων, κυνὸς, & ὀφθαλμὸς; unde ὀφθαλμίζομαι, &c. V.

Κυνώτερος, ου, impudentior. Superl. κυνώτατος, Them. κύων, canis.

Κυνῶπα, vocat. sing. à

Κυνώπης, ου, ὁ, ἡ, habens canis vultum: ex κύων, canis, & ὢψ, vultus. Th. ὄπτομαι, video.

Κυνώπιδος, gen. sing. à

Κυνῶπις, ιδος, ἡ, inverecunda: V. κυνώπης.

Κυνωψ, herba est σταχυώδης, apud Theophr. & Plin. Quidam expon. canariam, & canis oculum; ejus comp. vide in seq.

Κύομαι, in utero gestor; unde Κυσαμένη, quæ concepit, vel gravida facta est; Hesiod. in Theog. Item Κυόμενα παιδία, infantes, qui utero gestantur, &c. apud Aristot. est pass. ab activ. κύω; vide.

Κύος, έος, τὸ, fœtus. Th. κύω, in utero gesto.

Κυόμενα, nominativ. pl. neut. gen. part. præs. pass. à κυέω, idem quod κύω; quod vide.

Κυοτοκία, fœtus editio, à Th. κύω; unde κύος, & τέτοκα, præt. med. verbi τίκτω, unde τόκος, &c. V.

Κυοφορέω, f. ήσω, in utero fero, prægnans sum: à κύος, fœtus, & φορέω, idem quod φέρω, fero.

Κυοφορία, tempus quo mulier fert uterum; à præced. κυοφορέω; V.

Κυπαρισσίας, ου, ὁ, dicitur tithymallus quidam, quoniam ἔοικε κυπαρίσσῳ; Item Κυπαρίσσινος, cupressinus; utramque à seq. Th. κυπάρισσος; V.

ΚΥΠΑ'ΡΙΣΣΟΣ, ου, ἡ, CYPRESSUS, arbor: hinc κυπαρίσσινος, ex cupresso factus.

Κυπαρισσὼν, ὁ, cupressetum, locus cupressis consitus à præced. Them. V.

ΚΥ'ΠΑΡΟΣ, ου, ὁ, vas magnum concavum & capax.

ΚΥΠΑ'Σ, άδος, ἡ, pallium & lecti stragulum.

ΚΥΠΑΣΣΙ'Σ, & κύπασσις, εως, ὁ, ἡ, supparum, species tunicæ.

Κυπειρὶς, cyperis; unde κυπειρίζω, cyperum refero; Diosc. l. 1. c. 6. Utrumque a seq. Th. κύπειρος; V.

ΚΥ'ΠΕΡΟΣ, ου, ἡ, Cyperus, herba ex juncorum genere.

ΚΥ'ΠΕΛΛΟΝ, ου, τὸ, poculi genus: deflexum à κύφελλον, quia cavum.

Κύπριδα, acc. sing. à Κύπρις, ιδος, ἡ, Venus.

Κυπρίζω, germino venustè. Th. Κύπρος, Cyprus.

Κύπρινον, sub. μύρον, vel ἔλαιον, unguentum cyprium, vel oleum cyprinum, &c. quod fit ex floribus cypri arboris, à Th. Κύπρος; V.

Κυπρῖνος, CYPRINUS: &

Κύπριος, ου, CYPRIUS: ab eod. Th.

Κύπρις, ιδος, ἡ, Venus: acc. Κύπριδα, & Κύπριν. Th. Κύπρος, CYPRUS.

Κυπρισμὸς, germinatio, Cantic. c. 7. est verbale, à præced. κυπρίζω; V.

Κυπρογένεια, ας, ἡ, Epithet. Veneris, quæ nata dicitur in insulâ CYPRO. Dicitur &

Κυπρογενὴς, έος, ὁ, ἡ; idem: à κύπρος, & γίνομαι, nascor.

ΚΥ'ΠΡΟΣ, CYPRUS, arbor & insula: unde Κύπρις, ιδος, ἡ, Venus: κύπρινον, τὸ, unguentum Cyprinum.

Κυπτάζω, f. άσω, immoror, cunctor, tempus tero: à κύπτω.

Κυπτάριον, τὸ, voluta & intorta placentula; apud Nic. in Alex. est à præced. Th. κύπτω; V.

ΚΥ'ΠΤΩ, pronus sum, incurvo me ad videndum, f. ψω, a. 1. ἔκυψα, a. 1. part. κύψας, αντος. Hinc κυπτὸς, οῦ, inclinatus, supplex: κυφὸς, οῦ, incurvus, gibbosus: κύφος, εος, τὸ, gibbus: ἐγκύπτω, inclino ad videndum aliquid.

Κυράνα, ας, ἁ, Dor. pro Κυρήνη, ἡ, CYRENE. vi. Pindar. Pythior. Od. 9. 228. &c.

Κυρβαῖος, αία, ον, sublimis, e: à κύρβις, quod vide.

Κύρβας, per Sync. & Metath. pro κορύβας; V.

ΚΥΡΒΑΣΙ'Α, ας, ἡ, crista gallinacei; tiara: à κάρα & βαίνω.

ΚΥ'ΡΒΙΣ, εως, ἡ, tabula triangula, cui leges inscribebantur.

Κύρε, Ion. pro ἔκυρε, imperf. verbi κύρω, incido. nancíscor.

Κυρέω, f. ήσω, incido, assequor. Th. κύρω, idem.

Κύρη, ἡ, Ceres: sic dicta, quia κυρία τοῦ ζῆν, domina vitæ.

Κυρηβασία, ἡ, dicitur pugna quæ fit cornibus, concursus cornutorum animantium, à seq. Th. κυρηβάω; V.

ΚΥΡΗΒΑ'Ω, cornibus pungo, f. άσω, q. à κέρας, cornu.

ΚΥΡΗ'ΒΙΑ, ων, τὰ, acera & glumæ hordei. Vide κυρήβια.

Κύρημα, & per Sync. κύρμα, ατος, τὸ, id in quod aliquis incidit, præda. Th. κύρω, incido.

Κυρήνη, ἡ, CYRENE urbs Hebr. murus.

Κυρήνιος, ου, ὁ, Quirinus, nomen viri.

Κύρησαι, a. 1. inf. &

Κυρήσας, αντος, a. 1. part. act. à κυρέω, idem quod κύρω, incido.
Κυρθεὶς, adeptus, a. 1. part. pass. verbi κύρω, a. 1. ind. pass. ἐκύρθην.
Κυρία, ας, ἡ, domina: &
Κυριακὸς, ἡ, ὸν, dominicus, a, um. Th. κῦρος, τὸ, authoritas.
Κυριεύσις, dominium; verbale, à seq. κυριεύω, V.
Κυριεύω, dominor, cum gen. f. εύσω. p. κεκυρίευκα, à κύριος, dominus. Th. κῦρος.
Κυρίζω, vel κυρίσσω, cornibus peto: qu. à κέρας, cornu.
Κυριοκτόνος, domini interfector, & κυριοκτονία, domini cædes, &c, à κύριος, & ἔκτονα, præt. med. verbi κτείνω, &c. V. Item, κυριολεκτεῖν, propriè loqui, Suid. & κυριολεξία, proprietas loquendi; à κύριος, & λέγω, dico; unde λέξις, & λεκτὸς, &c. V. Sic etiam, κυριολογεῖν, idem, propriè loqui; & in pass. κυριολογεῖσθαι, propriè dici; unde κυριολογία, sermo, seu, oratio, propriis constans verbis; ex Κύριος, & λόγος, V.
Κύριος, ου, ὁ, dominus, herus, qui auctoritate valet, præstans; item proprius. Th. κῦρος, authoritas.
Κυρίευσις, dominium; verbale, à κυριεύω, V.
Κυρίσσω, vide κυρίζω.
Κυριότης, ητος, ἡ, dominatio: à κῦρος.
Κυρίως, cum authoritate & potestate; Item, firmiter, stabiliter; item, propriè, ut apud Aristot. Eth. l. 8. c. 5. πρώτως καὶ κυρίως dicitur ἡ φιλία τῶν ἀγαθῶν; & κυριώτερον εἰπεῖν, &c. Est adv. à præced. κύριος, V. Unde etiam dicitur in superl. κυριώτατον, potissimum; ut κυριώτατον δικαστήριον, potissimum judicium, & augustissimum; sic, τὰ κυριώτατα μέρη, Galeno, pro principalibus membris, seu partibus; item, κυριώτατα πρὸς θάνατον νοσήματα, ad mortem periculosissimi morbi; & κυριώτατος τόπος τῆς χώρας, Plut. locus præcipuus & in regione principalis; item, in compar. κυριώτερος, potior, &c. Item, κυριόω, idem quod κυρόω, id V.
Κυρκανᾶν, miscere: q. à κυκᾶν, ρ interjecto.
Κυρκανὴ, tumultus, turbatio; à præced. κυρκανάω; item, κυρκανάω; idem quod κυρκανάω, tumultuor, moveo, turbo, &c.
Κύρμα, ατος, τὸ, per Sync. pro κύρημα, id in quod aliquis incidit, præda; à κυρέω, vel κύρω, quod vide.
Κύρν', pro Κύρνε, vocat.
Κύρνος, ου, ὁ, CYRNUS, nom. propr.
Κύρομαι, idem quod κυρόω; à Th. κύρω; id vide; ut κύρει ἐσθλῷ bonum sortitur, vel consequitur, &c. Il. ω.
ΚΥ'ΡΟΣ, εος, τὸ, authoritas, edictum, cardo rei; hinc κυρόω, authoritatem do, κύριος, ου, ὁ, dominus: κυριεύω, dominor. Est &
Κῦρος, ου, ὁ, CYRUS, Persarum rex.
Κυροῦν, præs. inf. act. &
Κυροῦσα, præs. part. f. g. à
Κυρόω, ῶ, sancio, ratum facio: f. ώσω. p. κεκύρωκα. perf. pass. κεκύρωμαι, Th. κῦρος, τὸ, authoritas.
Κυρόω, ῶ, idem quod κύρω, incido; item, nanciscor; consequor; item, κυρῶ, contingo, evenio; ut εὖ κυρεῖ τάδε, apud Soph. feliciter hæc eveniunt; item, sum; ut, apud Soph. ὡς κυρεῖς ἔχων; i. e. τυγχάνεις ἔχων, &c.
Κύρσαι, incidere, a. 1. inf. &
Κύρσας, a. 1. part. act. à κύρω, incido: f. Æol. κύρσω.
Κύρσω, adipiscar; vide præced.
Κυρταύχην, cui incurva est cervix; à κυρτὸς & αὐχὴν, &c. V.
ΚΥΡΤΟ'Σ, οῦ, Æol. κυρπὸς, CURVUS, gibbosus. Hinc κυρτόω, curvo, incurvum reddo: ἀμφίκυρτος, ου, ὁ, ἡ, utrinq; incurvus. At
Κύρτος, ου, ὁ, sagena, nassa: dicitur & κύρτη, & κυρτὶς, quia cava seu gibbosa: sub. præc.
Κυρτότης, ητος, ἡ, curvitas; Plut. Item, κυρτόω, curvo, incurvo; incurvum, aut convexum reddo; in pass. κυρτοῦμαι, incurvor, vel pandor, &c. à præced. Th. κυρτὸς, &c. V.
Κύρτωμα, ατος, τὸ, quod est incurvatum, gibbus; item tumor omnis præter naturam. Th. κυρτὸς, curvus.
Κύρτωσις, curvitas, gibbositas, seu gibberositas; verbale, ut & præced. κύρτωμα, à κυρτόω; & Th. κυρτὸς, quæ vide.
ΚΥ'ΡΩ, sum, incido, consequor: f. 1. Æol. κύρσω, κυρέω, idem quod κύρω.
Κύρωσις, comprobatio quæ fit authoritate alicujus, vel, confirmatio; & rata fides; Plato in Gorgia, est verbale, à κυρόω, ῶ, à Th. κῦρος, τὸ, V. Unde κυροῦμαι, firmo, constituo, decerno; item, κυροῦσθαι, passivè etiam dicitur, quod ratum habetur & autoritate alicujus comprobatur; ut apud Appian. κυρωθείσης δὲ τῆς γνώμης, comprobatâ ab omnibus sententiâ; sic, παρ' οἷσπερ καὶ τὰ ἄλλα κυροῦται, apud quos & alia rata habentur.
Κύσας, αντος, osculatus, a. 1. part. act. à κύω, osculor.
Κῦσε, seu κῦσεν, Ion. pro ἔκυσεν, 3. sing. a. 1. act. κῦσον, a. 1. imperat. act. ejusd. verbi inf. κύσαι; unde Angl. to kiss.
ΚΥ'ΣΘΟΣ, & κύσος, ου, ὁ, & κυσὸς, οῦ, ὁ, nates, podex; item pro muliebri pudendo.
Κυσὶ, dat. pl. à κύων, canis, quod vide.
Κυσοβάκχαρις, qui nates sibi baccari inungit, Hesych. ex κύσος; idem quod κύσθος, & βάκχαρις, V.
Κυσοδακνιᾷ, Hesych. ψωριᾷ; i. e. ei nates pruriunt; à κύσος; & δάκνω; unde δακνάζω, &c. V.
Κυσολάκων, dictus fuit Clinias; utpote, τῷ κυσῷ λακωνίζων; usurpatum enim fuit verbum λακωνίζειν, pro τοῖς παιδικοῖς χρῆσθαι. Hesych. ex Aristarcho.
Κυσολαμπὶς, dicitur cicindela, & noctiluca; quòd nates ei luceant; Hesych. ex κύσος, & λάμπω; unde λάμψις, &c. V. Sic, κυσολέσχης, turpiloquus; q. d. nates semper in ore habens; à κύσος & λέσχη; V. Item, κυσονίπτης, natium, seu pudendorum lavator; Hesychio, scortator; ὑπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος; à κύσος, & νίπτω, &c. V.
Κυσσαμένη, a. 1. part. m. f. g. pro κυσαμένη, quæ concepit, verbi κύω, quod vide.
Κύσταρος, idem ac Th. κύσθος, vel κύσος, anus, podex, &c. V.
Κύσσε, Ion. & Poët. pro ἔκυσε, 3. sing. a. 1. ejusd. verbi.
Κύστη, ης, ἡ, venter usque ad femora, urinæ receptaculum; idem quod, & à seq. Th. κύστις, V. Unde etiam, κύστιγξ, γγος, ἡ, parva vesica apud Hippocr. Item, κύστιον, ου, τὸ, vesicaria herba; quæ & babicacabum solanum, appellatur; Diosc. l. 4. c. 27. &c.
ΚΥ'ΣΤΙΣ, εως, ἡ, vesica: acc. κύστιν.
Κύταρον, dicitur pro κύτταρος, id vide.
ΚΥ'ΤΙΝΟΙ, ων, οἱ, flores mali Punici.
Κύτινος, cytinus, flos est, & pomi in punica principium; seu, primus mali punici partus; Celsus appellat capitulum mali punici; unde κυτινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, capitulo mali punici similis; ut κυτινώδες τοιοῦτον ἔχει; tale caput gerit, Theophr. Hist. Pl. l. 4. &c. à præced. Th. κύτινοι, V.
Κυτισήνομος, qui cytiso pascitur; Epith. testudinis, apud Nic. à seq. Th. κύτισος, & νέμω; unde νομὴ, & νόμος, &c. V.
ΚΥ'ΤΙΣΟΣ, ου, ὁ, CYTISUS, nomen herbæ.
ΚΥ'ΤΟΣ, εος, τὸ, cavitas, sinus: ubi aliquid κεῖται.
Κυτόω, corio tego; unde comp. περικυτόω, quod Hesych. exp. τὸ κύτος περικαλύπτω, &c. à præced. Th. κύτος, sinuosa, seu ventricosa cavitas; venter cavus, &c. V. Unde etiam κυτὶς, cista; κυτίδιον, cistula; apud Schol. Aristoph.
Κύτραν, Dor. pro χύτραν, accus. sing. à χύτρα, olla: idem quod χύτρος, quod vide.
Κυττάριον, ου, τὸ, cellula, alveolus, diminut. à præced. κύτταρος, idem fere quod Th. κύτος; unde etiam κυτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cavus, cavo sinu tumens, &c.
Κύτταρος, ου, ὁ, loculamentum apum & vesparum: à κύτος, cavitas.
Κύφελλα, τὰ, nubes, & omnia cava. qu. à κυφὸς, incurvus.
Κῦφαι, αἱ, apud Aristot. est genus squillæ, seu pilees de squillarum genere; Gaza vertit gibbas; species quædam τῶν καρίδων; scribitur etiam κυφαὶ, pro eod. Item, κυφαλέος, Poët. pro κυφὸς, οῦ, ὁ, incurvus, gibbosus; Od. β. Unde κυφότης, ητος, ἡ, incurvitas; & κῦφος, εος, τὸ, gibbus; item vas quoddam concavum, dictum & σκαφίδιον, Etym. Sic etiam, κυφόω, ῶ, curvum reddo, incurvo, &c. Unde verbale, κύφωμα, τὸ, gibbus, &c.

ΚΥ'ΦΙ, suffimenti genus.

Κυφὸς, ȣ, incurvus, GIBBUS: q. à κύπτω, flecto.

Κυφοειδὴς ἀντίδοτος, antidotus cyphoides; ἐν εἴδει τῆ κυφίας, factum.

Κύφος, τὸ, κυφότης, κυφόω, κύφωμα; videantur supra in κῦφαι.

Κύφων, ωνος, ὁ, locus testudinatus, baculus incurvus, stiva; item instrumentum quo vinciebantur nocentes aut torquebantur, catasta, numella: à κυφὸς, curvus. Them. κύπτω, pronus sum.

Κύφων', pro κύφωνα, acc. sing. præced.

Κυφωνίζειν, & κυφωνισμὸς, dicuntur de supplicii genere quod fit adhibito κύφωνος, instrumento ad torturam; à præced. κύφων, quod V.

Κύφωσις, ἡ, incurvatio, gibbositas; vitium spinæ, quod & ὀπισθοκύφωσις, vocatur; verbale, à κυφόω, quod vide suprà in κῦφαι.

Κύψαντες, nom. pl. a. 1. part. act. à κύπτω, f. ψω, incurvo me: κύψαι, a. 1. inf.

ΚΥΨΕ'ΛΗ, ης, ἡ, alveare apum: hinc κυψελὶς, ίδος, ἡ, alveus. Est & κυψέλη, auris foramen, ejusque sordes.

Κυψέλιον, ȣ, τὸ, & κυψελὶς, cista, cistula; item, κύψελος, avis quædam similis hirundini; Aristot. Hist. An. l. 9. c. 30. à præced. Th. κυψέλη, V.

Κυψέλλιζον, nom. propr.

Κύψελος, ȣ, ὁ, CYPSELUS, hirundinum species sic dicta ἀπὸ τῶν κυψελίδων, ab alveolis, quos è luto sibi construit. Item nom. propr. Eëtionis filii ἀπὸ τῆς κυψέλης, in qua latens ex periculo mortis evaserat.

Κυψελόβυστος, dicitur vel obstructus ταῖς κυψέλαις, & sordibus aurium; vel, cui αἱ κυψέλαι, aurium foramina, & auditorii meatus obturati sunt; Luc. in Lexiphane; à κυψέλη; & βύω, &c. V.

ΚΥ'Ω, in utero gesto; osculor: f. σω. p. κέκυκα. κυέω, idem. κύημα, ατος, τὸ, fœtus. κύησις, εως, ἡ, graviditas: κυνέω, osculor: προσκυνέω, adoro, veneror: προσκύνημα, ατος, τὸ, & προσκύνησις, εως, ἡ, adoratio.

ΚΥ'ΩΝ, κυνὸς, ὁ, ἡ, CANIS: acc. κύνα, dat. pl. κυσί. Hinc κυνικὸς, ȣ, & κύνειος, ac κυνέος, caninus: κυνάριον, ȣ, τὸ, catellus: προκύων, ωνος, ὁ, Procyon sidus, quod ante majorem canem exoritur.

Κῶας, ac κῶας, τὸ, pellis ovilla: vide κῶς.

Κωβιδάριον, sive κωβίδιον, parvus gobius, sive gobio parvulus; gobiunculus &c. Athen. l. 3. & 7. Item, κωβίτης, vel κωβίτις, piscis quidam ex apuarum genere, è parvis gobiis in arena nascens; Athen. l. 7. Item, κωβιώδης, gobioni similis; omnia à seq. Th. κωβιός, V.

ΚΩΒΙΟ'Σ, ȣ, ὁ, GOBIUS seu GOBIO piscis; & Angl. Gudgeon.

Κωδάριον, & Κώδιον, ovium vellus; à Th. κῶς; unde κωίδιον, quod vide.

ΚΩ'ΔΕΙΑ, & κωδία, ας, ἡ, caput papaveris; globulus: κώδη, fructus papaveris.

Κώδιον, ȣ, τὸ, CORIUM, ovium vellus: contract. pro κωΐδιον. Th. κῶς, τὸ, pellis ovina villosa.

ΚΩ'ΔΩΝ, ωνος, ὁ, tintinnabulum, nola.

Κωδωνίζω, tinnio, seu tintinnabulum aut nolam pulso; vel, tubæ sono exploro; à præced. Th. κώδων, V.

Κωδωνοφαλαρόπωλος, qui nolas, seu tintinnabula equorum phaleris adjicit; apud Aristoph. in ran. qui hoc verbo notat ducum & Imperatorum insolentiam; ex κώδων, ωνος; & φάλαρα, τὰ, comp. cum Th. πωλέω; unde πώλης, &c. V. Item, κωδωνοφόροι, οἱ, tintinnabula gestantes; Bud. in Anno. ferales præcones vocat; quales, Parisiis, vicatim tintinnabulo atrati discurrunt, funusq; indicant, &c. à κώδων, ωνος, & φόρος, V.

Κώεα, nom. pl. à κῶς, εος, τὸ, pellis agnina, stragulum.

ΚΩ'ΘΩΝ, ωνος, ὁ, poculum quoddam, compotatio, ebriosus.

Κωθωνίζω, poto, compoto: à præced.

Κωθωνισμὸς, ȣ, ὁ, potatio, compotatio; Athen. Verbale, à præced. κωθωνίζω, & Th. κώθων; unde etiam κωθωνίνη, larga potio; ex Aretæo.

Κωΐδιον, & per contract. κώδιον; id vide.

ΚΩΚΑ'ΛΙΑ, ων, τὰ, animalia quædam testis tecta. An. qu. κιγχάλια.

Κώκυμα, ατος, τὸ, fletus, ejulatus, ploratus; item, κωκυτὸς, idem, lamentum, &c. Sed est etiam, cocytus, unus ex fluviis illis tribus, qui in Acherontem influunt; Od. κ. V. 513. à seq. Th. κωκύω, vide.

ΚΩΚΥ'Ω, f. ύσω, fleo, ploro: hinc κώκυμα, ατος, τὸ, & κωκυτὸς, ȣ, ὁ, fletus, ululatus.

ΚΩΛΑΚΡΕ'ΤΑΙ, οἱ, qui τὰ κῶλα, quæ ex sacrificiis supererant, sacerdotibus distribuebant quæstores.

Κωλάριον, ȣ, τὸ, parvum colon, seu imperfectus versiculus, ut vulgò exp. Item, κωλλὼ, ῶος, ὁ, perna, petaso; idem quod κωλεά, & per contract. κωλῆ, ἡ, atque id idem quod seq. κωλεὸς, ȣ, ὁ vel ἡ, perna, suffrago, vel, idem quod Th. κῶλον, τὸ, vide.

Κωλεὸς, idem quod κῶλον, quod vide.

Κωλῆψ, ηπος, ἡ, talus, sura. Th. κῶλον.

Κωλικεύομαι, coli vitio, sive colico dolore seu morbo laboro; coli, seu, intestini plenioris, seu laxioris morbo conflictor; scribitur & κολικεύομαι, à seq. κωλικὸς, coli dolore obnoxius, &c. Quod etiam scribitur per ο, κολικὸς, &c. Vide.

Κωλικὸς, ȣ, COLICUS, ad Coli dolorem pertinens: à

ΚΩ'ΛΟΝ, ȣ, τὸ, membrum; periodi pars; intestinum crassum, COLON seu COLUM. Hinc μακρόκωλος, ȣ, ὁ, ἡ, membra longa habens.

Κωλοτομέω, membra incido, membris trunco, &c. à seq. Th. κῶλον; & τέμνω, unde τομὴ, τομός; & τομεύω, &c. V.

Κωλυέτω, castiget, 3. sing. imperat. act. à κωλύω, quod vide.

Κώλυμα, τὸ, membrum, &c. Idem quod Th. κῶλον, τὸ, V.

Κώλυμα, ατος, τὸ, impedimentum, prohibitio: à

ΚΩΛΥ'Ω, prohibeo, impedio, arceo: f. ύσω. p. κεκώλυκα. a. 1. inf. act. κωλῦσαι. a. 1. pass. ἐκωλύθην. Hinc κώλυσις, εως, ἡ, impedimentum, κωλυτὴρ, ῆρος, ὁ, qui impedit.

Κωλυσάνεμος, seu, κωλυσανέμας, ȣ, ὁ, ita dictus fuit Empedocles, quòd ventos prohiberet, seu, arceret; Laërt. à Th. præced. κωλύω; unde κώλυσις, &c. V. Sic, κωλυσίδειπνος, cœnam impediens; sic dicuntur seriùs ad cœnam venientes; quòd suâ morâ impedimento sint quo minus cœnatum fuerit; Plut. l. 8. Symp. sec. 5. à κώλυσις, & δεῖπνος; V. Item, κωλυσιεργία, ας, ἡ, operis impedimentum & remora; ab ἔργον, τὸ, & κώλυσις, εως, ἡ, obstaculum; à Th. κωλύω, &c. V.

Κωλύμη, ἡ, idem quod κώλυμα, & ab eod. Th. κωλύω, V. Unde etiam, κωλυτὴρ, ῆρος, ὁ, qui impedit; item, κωλυτήριος, ȣ, ὁ, impediendi vim habens; & κωλυτήριον, ȣ, τὸ, impedimentum, obstaculum; item, id quod malum quodpiam arcet; Diosc. exp. etiam, propugnaculum; item, κωλυτὴς, impeditor, idem quod κωλυτὴρ, & κωλυτικὸς, ȣ, ὁ, prohibitorius, idem quod κωλυτήριος; sic etiam, κωλυτὸς, ȣ, ὁ, impeditus, & qui prohiberi potest, &c. Omnia, à præced. Th. κωλύω; quod vide.

ΚΩΛΩ'ΤΗΣ, ȣ, ὁ, stellio.

ΚΩ͂ΜΑ, ατος, τὸ, somnus profundus, veternus. q. à κῶ; pro κέω, jaceo.

Κώμαζον, imperf. Ion. &

Κωμάζοντα, acc. sing. part. præs. à

Κωμάζω, COMMESSOR, hymnis celebro, item salto, choreas ago; κωμάζειν εἰς τινα, hymnum in alicujus laudem canere. Th. κῶμος, comessatio.

Κωμαίνω, dormito, dormiturio; à Th. κῶμα, &c. V.

ΚΩΜΑΚΟ'Ν, ȣ, τὸ, fructus quidam aromaticus.

Κώμαξ, ακος, ὁ, petulans, nugator; à Th. κῶμος; unde κωμάζω, &c. Vide.

Κωμάξατε, Dor. pro κωμάσατε, hymno celebrate, a. 1. imperat. act. à κωμάζω, quod vide.

Κωμάρχης, vel κώμαρχος, ȣ, ὁ, pagi præfectus, qui vicorum, vel, urbium imperio præest; ex κῶμος; & ἀρχὴ, vel, ἀρχὸς, &c. Vide.

Κωμάσδεν, Dor. pro κωμάζειν, comessari, inf. ejusd. verbi.

Κωμασία, ας, ἡ, à κῶμος; comessatio.

Κωμαστὴς, ȣ, ὁ, comessator, comessabundus; Plat. Xen. Plut. Item, κωμαστικὸς, ȣ, ὁ, ad comessationem, vel, comessatores pertinens; unde adv.

κωμαστικῶς, comeſſabundè, comeſſantium modo, &c. Item, κωμαστικὴ ὄρχησις, ſaltationis genus quæ fiebat prælio & ictibus, apud Poll. & κωμαστικὴ ἑορτὴ, apud Euſtath. &c. Omnia, à κωμάζω, & Th. κῶμος; quæ vide.

Κωματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, quem tenet, ſeu, opprimit marcor, ſeu, ſopor altus, & veternus, κῶμα dictus; à Th. κῶμα, τὸ, V.

ΚΩ'ΜΗ, ης, ἡ, pagus, vicus. Hinc κωμηδὸν, vicatim: κωμήτης, ου, ὁ, paganus.

Κωμητικὸς, οῦ, ὁ, paganus, vicanus, qui eſt in pago, ſeu è pago, aut ad pagum pertinens, ut, κωμητικαὶ ἐκκλησίαι, apud Syneſ. Item, κωμῆτις, pagana, vicana; item, vicina; ſic, κωμήτιδες ἐκκλησίαι, eadem quæ & κωμητικαὶ, præced. V. Item, κώμιον, ου, τὸ, q. d. pagulus, viculus; i.e. parvus pagus; omnia, à Th. κώμη, pagus, vicus; villa, caſtellum, &c. Item vicus in urbe, Suid. &c. Unde etiam, κωμύδειον, τὸ, exp. parva & vilis herba, &c.

Κωμόπολις, εως, ἡ, oppidulum. q. ex κώμη, & πόλις, urbs.

ΚΩ'ΜΟΣ, ου, ὁ, COMESSATIO, laſcivum convivium, laſcivia. q. luxuria ſoporifera, à κῶμα, ſomnus; item genius comeſſationum præſes: hinc κωμάζω, comeſſor: κώμαξ, ακος, ὁ, petulans, nugator. Κώμου δεσπότης, appellatur is in cujus laudem hymnus eſt ab aliquo ſcriptus.

Κωμοῦσθαι, alto ſopore & veterno opprimi; unde κεκωμῶσθαι, Gal. apud Hippocr. exp. ἐν κώματι εἶναι, &c. à κῶμα, ατος, τὸ, V.

ΚΩ'ΜΥΣ, υθος, ἡ, laurus, quæ ante fores ſtatuitur, faſciculus fœni.

Κώμω, dat. ſing. à κῶμος.

Κωμῳδία, COMOEDIA, &

Κωμῳδὸς, οῦ, ὁ, COMOEDUS, quia διὰ τὰς κώμας, ᾄδει, per vicos canit: ex κώμη, pagus, & ἀείδω, cano.

Κωμῳδέω, mordacibus dictis inceſſo; mordeo, noto, taxo; ſubſanno, irrideo; ut, viz. in vetere comœdia fieri ſolebat; unde κωμῴδημα, τὸ, quod dicitur mordendi & taxandi cauſâ, ſeu, notandi, aut ſubſannandi gratiâ; dicitur etiam, de omni ludicra muſica & ridicula; Bud. Item, κωμῳδικὸς, comicus, ad comœdiam pertinens, aut comœdiæ conveniens; ut, κωμῳδικὰ ἔπη, comica carmina, apud Ariſtoph. &c. Omnia, à præced. κωμῳδὸς, q. d. κατὰ κώμας ᾄδων, qui per pagos cantat carmina, &c. Vide.

Κωμῳδοδιδάσκαλος, comœdiæ ſcriptor; comicus poëta; unde κωμῳδοδιδασκαλία, doctrina de comœdia; à præced. κωμῳδὸς, & διδάσκαλος, vide.

Κωμῳδοποιὸς, & κωμῳδοποιητὴς, comœdiæ, ſeu, comœdiarum ſcriptor, comicus poëta; unde κωμῳδοποιΐα, ipſa actio ſcribendi comœdias; Plut. & Poll. à præced. κωμῳδὸς, & ποιέω, vide.

Κωμῳδούμενος, comœdiis taxatus, part. præſ. paſſ. à præced. κωμῳδέω, Vide.

Κωμῴδριον, ου, τὸ, viculus, pagulus, ſeu, parvus vicus, eſt diminut. à Th. κώμη, V.

Κωνάριον, ου, τὸ, diminut. à ſeq. Th. κῶνος, conus, &c. Item, involucrum fructûs quarundam arborum, quod ab iis ſeparari poteſt; id Latini etiam conum vocant, & nucem pineam; item, ab eod. Th. eſt κωνάω, circumago, circumverto; i. e. περιδινῶ, vel, στρέφω; item, pice inungere; nam Th. κῶνος eſt etiam πίσσα ὑγρὰ, ut refert Dioſcorides.

Κωνειάζομαι, lethale venenum bibo; à ſeq. κώνειον, planta venenata, &c. à Th. κῶνος; vide. Unde etiam eſt κωνίας οἶνος; vinum picatum; i. e. οἶνος πισσίτης; Hippocr. nam κῶνος, eſt etiam, ut dictum, πίσσα ὑγρά.

Κώνειον, ου, τὸ, cicuta: venenata potio: à

ΚΩ͂ΝΟΣ, ου, ὁ, CONUS, turbo, involucrum nucis pineæ.

Κωνικὸς, in coni figuram compoſitus; unde adv. κωνικῶς, conicè, ad inſtar metæ; à Th. κῶνος; figura, apud Mathematicos, ex lato in acutum deſinens, atque indè quicquid tali eſt figurâ; ut meta ſegetum in agris; ex mergitibus quatuor, tribus, duobus, uno, &c. Conicè cumulatis.

Κωνωπεῖον, ου, τὸ, CONOPEUM ad culices arcendos, velum tentorii militaris. Th. κώνωψ, culex: vel κῶνος, ob ſimilitudinem figuræ. Angl. Canopy.

Κωνωπεὼν, ex Epigr. pro genere inſtrumenti ad arcendos culices; à ſeq. Th. κώνωψ, ωπος, & præced. κωνωπεῖον, quæ vide.

Κώνωπες, nom. pl. à

ΚΩ'ΝΩΨ, ωπος, ὁ, ἡ, culex.

Κωνωποειδὴς, culicis ſpeciem gerens; à præced. Th. κώνωψ, ωπος, & εἶδος, τὸ, Vide. Sic etiam. κωνωποθήρης, avis quæ culices venatur; à κώνωψ, ωπος, & θὴρ, θηρὸς, &c. Vide.

Κωνοφόρος, conum ferens; conifer; Suid. ex Epigr. Eſt etiam arbor aſſimilis pinui; apud Theophr. Hiſt. Pl. l. 3. c. 10. à κῶνος; & φόρος, vide.

Κῶος, εος, τὸ, idem quod κῶας, τὸ, & Th. κὰς, τὸ, pellis ovina villoſa, ovinum vellus, &c. Sed κῶος, ου, ὁ, eſt Cous, ex inſula Co; ut κῶος οἶνος, Coum vinum; Dioſc. l. 5. c. 12. Item, κῶος ἑξίτης, eſt jactus taxilli, valens ſex, ſenio, teſſerarum jactus ſenarium valens; cavum, &c. Item, κῶος χῖον, ſive, κῶος πρὸς χῖον, proverbialiter dicitur, ſignificans comparationem imparium; ab Inſulis, ſcil. Co, & Chio.

Κῶπα, & κώπεα, τὰ, monile; ὁ περιτραχήλιος κόσμος, ornamentum quod collo circumponitur, apud Suid. Item, κώπαιον, ſuperior pars remi, Heſych. Utrumq; à Th. κώπη, &c. V.

ΚΩ͂ΠΑΙ, αἱ, & κωπαῖαι, αἱ, Copæ, arum; urbs Bœotiæ ad Kephiſum amnem, & lacum Copaidem, Strab. l. 9. Unde κωπαῒς λίμνη, lacus ille Copais; item, κωπῖτις πίσσα, pix Copaica, &c. Ab eod.

Κώπεις, Heſych. ligna apta ad conficiendos remos; item, κώπεα, τὰ, dicta fuerunt oſſa anguſtiora coſtarum; (ſicut πλάται, αἱ, quæ ſunt latiora.) Utrumque, à ſeq. Th. κώπη; Vide. Unde etiam, κωπήρης χεὶρ; manus remigans apud Euryp. &c.

Κωπέες, οἱ, remiges. nom. pl. à

Κωπεὺς, έως, ὁ, remex. à

ΚΩ'ΠΗ, ης, ἡ, remus, manubrium. q. à κόπτω, quia tundit aquam. Hinc κωπητὴρ, ῆρος, ὁ, ſcalmus, cui alligantur remi: κωπίον, ου, τὸ, remulus.

Κωπήρης, ut κωπῆρες πλοῖον; Thuc. l. 4. navis quæ remis agitur, navigium actuarium; item, nauta remum tenens, κωπήρης dicitur; à κώπη; & ἐρέσσω; cujus varia compoſita in -ηρης deſinunt; ſic, κωπηλασία, remigatio, remorum agitatio; item, κωπελάτης, qui remum impellit; unde verbum, κωπελατέω, ῶ, remigo, remos agito, &c. à κώπη; & ἐλαύνω, fut. ἐλάσω, ab ἐλάω; unde ἔλαπις, &c. V.

Κωπητήριον, vel, κωποτήριον, q. d. remorum repoſitorium; locus ad aſſervandos remos; Poll. à κωπητὴρ, id quo remus ſcalmo alligatur; (quod ὀπικωπητὴρ, etiam vocatur) &c. Vide in Th. præced. κώπη; unde etiam κώπιον, diminut. parvus remus, &c.

Κωπήεις, εντος, ὁ, manubrium habens, ſeu, capulum; capulatus, anſatus, ſeu anſam habens, &c. Ut ξίφος κωπῆεν, H. ψ. à præced. Th. κώπη, manubrium remi & gladii, &c. Vide.

Κώρα, ας, ἁ, Dor. pro κόρη, ης, ἡ, ſive κούρη, puella, oculi pupilla.

Κῶρον, Dor. pro κοῦρον, quod vide.

Κῶρος, puer; pro κοῦρος, id V.

Κωροσύνα, ας, ἁ, Dor. pro κουροσύνη, ης, ἡ, pueritia: à κόρος, in κορέω.

Κωρυκίδιον, ου, τὸ, idem quod ſeq. κωρύκιον; à Th. κώρυκος; unde etiam, κωρυκὶς, quod dicitur pro ipſo Th. κώρυκος, teſte Euſtath. ex Ariſtoph. Item, κωρύκειος, qui eſt ex corycio; ut κωρύκειον ἄντρον; &c. Nam κώρυκος, eſt etiam montis nomen, &, ut quidam volunt, promontorium eſt Pamphiliæ, cujus incolas vocant κωρυκαίους; unde proverbio dici ſolet κωρυκαῖος ἠκροάσατο, explorator, ſive delator auſcultavit, &c.

Κωρύκιον, ου, τὸ, crumenula, ſacculus, folliculus. diminut. à

ΚΩ'ΡΥΚΟΣ, ου, ὁ, pera, ſaccus coriaceus.

Κωρυκομαχία; pugna, ſeu, luſus qui folle fit; exercitii genus, cum folle, vel pila; ex κώρυκος, pera, ſaccus coriaceus; ut, in quo panes reponi ſolent;

solent; item, follis, vel folliculus, &c. Comp. cum μάχομαι; unde μάχη, &c. V.

ΚΩ'Σ, ωὸς, τὸ, ovium vellus, stragulum. κῶος, τὸ, idem. q. à κέω, jaceo. Est &

Κῶς, ῶ, ἡ, COS, nomen insulæ.

Κώσαμ, ὁ, nomen viri. Hebr. divinans.

Κώταλις, hodie κουτάλι, tudicula, cochleare majus. An & κοτύλη, quia cava.

ΚΩΤΙ'ΛΛΩ, f. ιλῶ. p. ιλκα, fabulor, garrio, hinc κωτίλλοντα, acc. sing. part. præs. κωτίλλουσα, præs. part. f. g.

Κωτιλάδες, hirundines, utpote quæ garrulæ sint & loquaces, &c. Sed legitur etiam, κωτίλη, ης, ἡ, hirundo; ἡ χελιδών; διὰ τὸ λάλον εἶναι; utrumque, à præced. Th. κωτίλλω, vel, seq. κωτίλος, &c. Quæ vide.

Κωτίλος, ου, loquax, garrulus: à κωτίλλω.

Κωφάομαι, ῶμαι, obsurdesco, vel, obmutesco; ab act. κωφάω, exurdo, obsurdescere facio; item, κωφέω, & κωφεύω, surdeo, surdus sum; item, sileo, quiesco, &c. Ut & κωφίας, ου, ὁ, surdaster; Hesychius esse dicit serpentis speciem; qui & τυφλίας, nominatur, Latinis, cæcilia, à cæcitate; omnia, à seq. Th. κωφὸς, &c. V.

ΚΩΦΟ'Σ, ῦ, surdus: item fatuus, mutus. hinc κωφόω, άω, & έω, exsurdo, surdum reddo, surdeo.

Κωφότης, ητος, ἡ, surditas; cui Demosthenes opponit ἀκριβῆ αἴσθησιν; à præced. Th. κωφὸς, &c. V.

Κώφωσις, εως, ἡ, exurdatio, surditas; est verbale, à κωφόω, vide in Th. κωφός.

Κᾤχετ' pro καὶ ᾤχετο, & abiit, 3. sing. imperf. ab οἴχομαι, abeo.

Κωχεύω, sustollo. Hesych.

Λ.

Λ Est undecima litera Græcorum, triginta designat.

Λ, literam λάμβδα, seu λάβδα, Dores sæpe mutant in ν; ut cùm φίντατος, dicunt pro φίλτατος; Attici contrà hanc in illam convertunt, dicentes λίτρον, pro νίτρον, &c.

Λα, particula, per se nihil significans, verum in compositione auget significationem.

ΛΑ'ΑΣ, λάαος, ὁ, LAPIS, saxum. q. ex λα & ἄζω, sicco. λᾶς, λᾶος, idem quod λάας, λάϊνος, ου, lapideus. λεύω, f. λεύσω, lapido.

Λάβα, Dor. pro Λάβου, gen. à Λάβας pro Λάβης, Viri nomen.

Λαβάργυρος, qui pecuniam accipit; qui nihil, nisi acceptâ pecuniâ, facit; Athen. l. 9. ex λαμβάνω; unde λαβὴ & ἄργυρος, &c. V.

Λαβδακισμὸς, vide λαμβδακισμός.

Λάβε. Ion. pro ἔλαβε, 3. sing. a. 2. ind. act. sed

Λαβὲ, cape, & in pl. λάβετε, est a. 2. imperat. act. verbi λαμβάνω, capio. f. λήψομαι, a. 2. ἔλαβον. a. 2. inf. λαβεῖν. perf. λέληφα, Att. εἴληφα. a. 2. inf. m. λαβέσθαι.

Λαβὶν, Dor. pro λαβεῖν, vide in præced.

Λαβὴ, ῆς, ἡ, prehensio, ansa, manubrium, occasio: hinc λαβὶς, diminut. Th. λαμβάνω, capio.

Λαβῶν, Dor. pro λαβεῖν, a. 2. inf. act. vide in λαβέ.

Λάβῃς, 2. sing. & λάβῃσι, Ion. Paragoge pro λάβῃ, 3. sing. a. 2. sub. act. à λαμβάνω, capio. a. 2. ἔλαβον.

Λάβιρος, fovea. Hesych.

Λαβίδιον, ου, τὸ, forcipula, apud Diosc. est diminut. à seq. λαβὶς, vel præced. λαβή; quæ vide.

Λαβὶς, ίδος, ἡ, ansa, manubrium. diminut. à λαβὴ, quod vide.

Λάβοιμεν, ceperimus, 1. pl. a. 2. opt. act. λάβοιμι, οις, οι; verbi λαμβάνω, a. 2. ἔλαβον.

Λαβοῖσα, Dor. pro λαβοῦσα, a. 2. part. f. g. ab eod. verbo.

Λαβόμην, Ion. pro ἐλαβόμην, ου, ετο, a. 2. m. λαβόμενος, a. 2. part. m. à λαμβάνω, capio. a. 2. ἔλαβον.

Λάβον, Dor. pro λάβε, a. 2. imperat. act. &

Λαβοῦσα, a. 2. part. act. f. g. ejusd. verbi.

Λαβραγόρης, ου, ὁ, procaciter loquax: à λάβρος, vorax, & ἀγορέω, loquor. Th. ἀγορὰ, forum.

Λαβραγορέω, procaciter loquor; præceps, vel, incontinens sum in loquendo; (ut λαβροστομέω) ex iisd. cum præced.

Λαβράζω, idem quod seq. λαβρεύομαι, V. Item, λάβραξ, ακος, ὁ, labrax; piscis prædâ laniatuque vivens; παρὰ τὸ λάβρως ἐσθίειν, &c. Unde λαβράκιον, τὸ, parvus labrax; diminut. Item, λαβρεία, ἡ, præcipitantantia, seu, procacitas in loquendo; à seq. λαβρεύομαι; omnia. à Th. seq. λάβρος; quod V.

Λαβρεύομαι, præceps sum in loquendo: à

ΛΑ'ΒΡΟΣ, ου, valde vorax, avidus: q. ex λα vel λίαν, & βορὸς, vorax: hinc λάβραξ, lupus piscis: λαβρότης, voracitas.

Λαβροποτέω, avido & hianti ore bibo, in Epigr. ex λάβρος; & πίνω, fut. πίσω, seu à πίω; præt. πέπωκα, tanquam à πόω; unde πότος, &c. Vide.

Λαβρόστομος, qui est ore procaci, seu, garrulo; garrulus, loquax; unde λαβροστομία, procax os, seu, procacitas oris; item, verbum λαβροστομέω, procaci sum ore, seu, procax sum in loquendo, Hesych. Æschyl. &c. Ex λάβρος, & στόμα, τὸ, unde στομόω; &c. V. Sic, λαβρόσυτος, impetu ruens, & quasi cum hiante ore; cursu concitus, &c. ex λάβρος, & σύομαι, inusit. pro σεύομαι, idem quod σεύω, V.

Λαβροσύνη, ἡ, voracitas, incontinentia, procacitas; Suid. Item, λαβρότης, ητος, ἡ, idem; & λαβρύσσω, pro λαβρεύομαι, & λαβράζω; quæ omnia, à Th. λάβρος, nimium vorax; plerumque, pro avido, & qui hianti ore ingerere in ventrem omnia cupit, &c. Unde etiam, λαβρωνία, ἡ, poculum quoddam Persicum; ἀπὸ τῆς ἐν τὸ πίνειν λαβρότητος; quod dicitur etiam, λαβρώνιος, & λαβρώνιον, apud Hesych. Sed est & λαβρώνιος, adject. ut λαβρώνιος ὄρνις, apud Athen.

Λαβροφαγέω, avido & hiante ore voro; ex λάβρος, & φάγω, &c. Vide.

Λαβρώνιον, poculum quoddam latum. q. à λάβρος.

Λάβρως, voraciter, incontinenter, confertim, impetuosè, rapidè, &c. Adv. à Th. λάβρος, V.

Λαβυρίνθειος, idem quod seq. λαβυρινθώδης; labyrintho similis; sic, λαβυρινθώδης ἐρώτησις, interrogatio intricata labyrinthi modo, &c. Luc. à seq. Th. λαβύρινθος; quod Suidas deducit παρὰ τὸ μὴ λαβεῖν θύραν, &c. Dicitur etiam in loquaces, quod ii soleant multis verborum ambagibus uti, & orationis exitum inveniant nunquam; item, λαβύρινθοι dicuntur etiam nassæ piscatorum, seu, alia instrumenta, variis nexibus & plicaturis ità contorta, ut principium aut finis non facilè appareat; hinc apud Theocr. Idyll. 22. Ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι, ex juncis facti labyrinthi, &c.

ΛΑΒΥ'ΡΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, LABYRINTHUS, locus multis viarum ambagibus inflexus.

Λαβυρινθώδης, εος, ὁ, ἡ, labyrintheus, tortuosus, flexuosus: à præced.

Λαγάνιον, ου, τὸ, parvum laganum, apud Athen. l. 14. Est diminut. à seq. Th. λάγανον, placenta è simila & oleo recente confecta, teste Hesych. & Athen. l. 3. &c.

ΛΑ'ΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, LAGANUM, placentæ genus.

Λαγαρίζομαι, idem quod λαγαρόομαι, οῦμαι, laxus & vacuus fio, exinanior, &c. Item, extenuor, contrahor; nam fluvius λαγαροῦσθαι dicitur, quum excavatur, & paulatim subsidit, ut hyeme, quum adstringitur gelu, in Epigr. Utrumque à seq. λαγαρὸς, V.

Λαγαρὸς, ὰ, ὸν, laxus, non distentus, non plenus; in quo sc. est λαγὼν, seu κενότης. hinc λαγαροὶ, homines graciles, non ventricosi.

Λαγαρότης, ητος, ἡ, laxitas & vacuitas talis, quum aliquid distentum non est, sed inaniter laxum, &c. à præced. λαγαρὸς, V.

Λαγγάζω, fugio. ὑποφεύγω.

Λαγγέω, pigror ex fatigatione: hinc Lat. LANGUEO.

Λάγδην, idem quod Th. λὰξ, adv. calce, seu, extremo pede, &c. V.

Λάγειος, leporinus, idem quod λαγῷος, & ab eod. id V.

Λαγέτας, α, ὁ, Dor. pro

Λαγέτης,

Λαγέτης, dux & ductor populi: q. λαοῦ ἡγέτης.

Λαγηνάρχος, cui lagenarum, seu ex iis, vini dispensandi cura commissa est; ex λάγηνος, & ἀρχὴ, unde ἀρχὸς, &c. V.

Λαγηνίον, vel Λαγυνίον, ου, τὸ, lagenula, diminut. à seq. Th. λάγηνος, vel λάγυνος, &c. V.

ΛΑ'ΓΗΝΟΣ, ου, ἡ, LAGENA, poculi genus; à civitate, quæ λάγων. Scribitur & λάγυνος. Angl. Flaggon.

Λαγίδιος, & λάγιον, ου, τὸ, lepusculus: Item λαγίδης, ου, ὁ, catulus leporis, diminut. à λαγωὸς; V.

Λαγνεία, ας, Ion. ης, ἡ, salacitas. Th. λάγνης, libidinosus.

Λαγνεύειν, libidinosum & salacem esse; undè λάγνευμα, τὸ, lascivia, salacitas: Item coitus, utrumque ex eod. cum præced. λαγνεία; V.

ΛΑ'ΓΝΗΣ, sive λάγνος, ου, ὁ, libidinosus, lascivus: superl. λαγνίστατος· q. λάγυνος, valde mulierosus: ex λα & γυνή· vel à λέγω, cubo.

Λαγόνεσσι, ilibus, dat. pl. Ion. à λαγὼν, όνος, ἡ, ilia.

Λάγος, ου, ὁ, LAGUS, propr. nom.

Λαγὸς, accus. pl. Dor. pro λαγοὺς, lepores: &

Λαγὸς, οῦ, ὁ, Ion. pro λαγωός· à λαγωὸς, οῦ, ὁ, lepus, Att. λαγὼς, ὼ. Ex λα & οὖς, auris.

Λαγοῦσαι, insulæ quædam, à leporum abundantia, denominatæ, Strab. & Athen. l. 1. à Th. λαγωός; V.

ΛΑΓΧΑ'ΝΩ, sortior, sorte accipio, consequor, tribuo; cum gen. & accus. f. λήξομαι, λάξομαι, & κληρώσομαι, perf. εἴληχα, & λέλογχα, pro λέληχα, part. εἰληχὼς, & λελογχὼς, a. 2. ἔλαχον, a. 2. sub. λάχω, ῃς, ῃ, a. 2. part. λαχὼν, όντος, præt. m. λέλογχα, a. 1. m. inf. λήξασθαι, perf. pass. εἴληγμαι, part. εἰληγμένος· hinc λαχμὸς, οῦ, ὁ, sors: λάχος, εος, τὸ, idem: λάξις, & λῆξις, εως, ἡ, sortitio. Λάχεσις, ιος, ἡ, Lachesis, una ex Parcis: λόγχη, lancea.

Λαγῷα, τὰ, carnes leporinæ, deliciæ; à Them. λαγωὸς; V.

Λαγωβόλος, lepores impetens: Item λαγωβόλον, ου, τὸ, pedum; lignum quo lepores fugientes petuntur; ut exp. apud Theocr. Idyll. 4. & 7. Sic λαγωβολία, venatus leporum, quo viz. lepores figuntur, & λαγωβολεῖον, ου, τὸ, locus ubi lepores figuntur, seu capiuntur, Suid. à λαγὼς, & βάλλω, unde βολὴ, βόλος, & βολάω, &c. V.

Λαγωδίας, orus avis: Item λαγώδιον, ου, τὸ, lepusculus; Item λωγώειος, leporinus, omnia à λαγωὸς, vel λαγὼς; V.

Λαγωθήρας, ου, ὁ, leporis venator, à λαγὼς, & θήρα; V.

ΛΑΓΩ'Ν, όνος, ἡ, ilia, lateris cavitas laxior & exossis. Hinc λαγαρὸς, οῦ, laxus, vacuus.

Λαγώνειος, leporinus; idem quod seq. λαγῷος, unde neut. pl. λαγώνεια, vel λαγῷα κρέα, vel absolutè λαγῷα, leporinæ carnes, Athen. l. 9. & 5. à Th. λαγωὸς; V.

ΛΑΓΩΟ'Σ, οῦ, ὁ, & λαγὼς, ὼ, ὁ, lepus: q. ex λα & οὖς, auris. Alii à λα & γάω, q. multum gemere.

Λαγῷος, ου, leporinus, à præced. Th.

Λαγώπους, pedes leporis habens; Item pes leporinus, nomen avis, apud Plin. l. 10. c. 84. Item herbæ, apud Diosc. l. 4. c. 17. ex λαγὼς, & πούς; vi. Sic λαγώπυρον, Hippocr. sic τὸ λαγώποδα, herbam nominavit; quasi leporis triticum; quæ eadem, dicitur etiam ἡ λαγώπυρος, apud eundem in l. de ulc. à λαγὼς, & πυρὸς; V.

Λαγὼς, οῦ, ὼ, ὁ, lepus, (idem quod Th. λαγωὸς; vi.) accus. facit τὸν λαγῶ, ut scribit Gaza, l. 2. Gram.

Λαγωτροφέω, lepores alo; undè λαγωτροφεῖον, vivarium in quo lepores aluntur, leporarium roborarium, &c. à λαγὼς, & τρέφω, undè τροφὴ, &c. vi. Sic Λαγωφαγία, leporum esus, seu comestio, in Epigram. à λαγὼς, & φάγω; vi. Item λαγώφθαλμος, ὁ, apud Medicos, sic dicitur, cui palpebræ superiores sursum reductæ sunt, adeo ut in somno non coeant, nec oculos totos contegere possint; undè apertis oculis dormire videtur instar leporis; vi. Cels. l. 7. Sic in pl. taliter dormientes, λαγώφθαλμοι dicuntur; ex λαγὼς, & ὀφθαλμὸς; vi. Item λαγωφόνος ἀετὸς, aquila dicitur lepores occidens; apud Aristot. ex λαγὼς, & φονὸς, &c. V.

Λαδρέων, impetuosè & rapidè fluens; valde vel latè fluens, &c. dicitur, quasi λαρέων, i. e. μεγάλως ῥέων, scil. ex λα, intens. & ῥέων, part. præs. à Them. ῥέω; V.

Λάδων, ωνος, ὁ, pater Daphnes, acc. Λάδωνα. Est & nomen fluvii.

Λαέρτης, ου, ὁ, LAERTES, pater Ulyssis.

Λαερτιάδης, ου, ὁ, LAERTIADES: nomen propriè filius vel nepos Laertis.

Λᾶες, ων, οἱ, lapides: à λᾶς, λᾶος, idem quod λᾶας, ὁ, lapis.

Λαοσεβὴς, qui à populo colitur, Pind. quasi λαοσεβὴς, ex λαὸς, & σέβω, &c. vide.

Λάζαρος, ου, ὁ, per Aphær. pro Ἐλεάζαρ.

Λάζεο, Ionicè & λαζεῦ, Doricè pro λάζου, præsent. imperativ. passiv. λάζετο, 3. sing. imperf. Ion. verbi λάζομαι, capio.

Λαζεῦ, Dor. pro λάζου, vide λάζεο.

Λαζοίατο, Ion. pro λάζοιντο, 3. pl. opt. pass. ejusd. verbi.

ΛΑ'ΖΟΜΑΙ, capio, prehendo. (Poëticum est, idem quod in prosâ λαμβάνω) q. à λαβὴ, aut λαβάζομαι. Dicitur & λάζυμαι.

Λάζυμαι, arripio, &c. idem quod & pro præced. Them. λάζομαι; V.

Λαζὼν abjecto α, pro ἀλαζὼν, mendax, vanus, superbus.

Λαήμεναι, Dor pro λάειν. Hesych. exponit φθέγγεσθαι. Sic λάε, Ion. pro ἔλαε, verbi λάω, quod tamen & alias habet significationes.

Λαθάδαν, clam, clanculum, latenter; idem quod λάθρα, & ab eodem, id vide.

Λάθα, ας, ἁ, Dor. pro λήθη, ης, ἡ, oblivio.

Λάθαργος, q. λαθάδαν, seu λήθῃ ἀργὸς, clam malus & mordens, clandestinus.

Λάθε, a. 2. imperat. act. vel 3. sing. a. 2. ind. Ion. λάθεσθε, 2. pl. a. 2. imperat. m. verbi λανθάνω, obliviscor, seu λάθω, f. λήσομαι, a. 2. ἔλαθον, a. 2. inf. λαθεῖν, perf. pass. λέλησμαι, præt. m. λέληθα.

Λαθέμεν, Ion. & Dor. pro λαθεῖν, a. 2. inf. act. vide λάθε.

Λάθετ', seu λάθετο, 3. sing. a. m. Ion. ejusdem verbi.

Λαθήβης, ου, ὁ, immemor juventæ, senex: ex λήθω, a. 2. ἔλαθον, & ἥβη, juventus.

Λάθητε, 2. pl. a. 2. sub. activ. verbi λήθω, seu λανθάνω, obliviscor, a. 2. ἔλαθον.

Λαθικηδὴς, έος, ὁ, ἡ, curas oblivione tegens: à λήθω, & κῆδος, εος, τὸ, cura.

Λάθιος πηγὴ, fons lethæus, fons, cujus aqua pota, omnium rerum oblivionem menti inducit, à λαθὸς, τὸ, id vide.

Λαθίποινος, punire oblitus; undè neut. τὸ λαθίποινον, quod non punitur, Hesych. ex λάθος, & ποινὴ, quæ vide. Sic etiam λαθίπονος, laborum & molestiarum oblitus; ex λήθω, unde λαθὸς, & πόνος; vi. Item λαθίφθογγος, vocis oblivionem inducens, faciens ut loqui obliviscamur, Hesiod. in Theog. ex λήθω, & φθόγγος; vi. Sic etiam λαθίφρων, cujus mens obliviosa est; vel mentis suæ oblitus; i. e. stultus, demens, &c. Hesych. unde λαθιφροσύνη, oblivio, dementia, ex λάθος, & φρὴν; V.

Λαθιφθόγγοιο, gen. Ion. à

Λαθίφθογγος, ου, vocis oblivionem inducens: ex λήθω, lateo, & φθόγγος, sonus, Th. φθέγγομαι, loquor.

Λαθόμεθα, obliviscimur, Dor. pro ληθόμεθα, 1. pl. præs. à λάθομαι, Dor. pro λήθομαι, quod à λήθω, lateo.

Λᾶθος, εος, Dor pro λῆθος, εος, τὸ, idem quod λήθη, oblivio.

Λάθρα, adv. clam, latenter: &

Λαθραῖος, ου, clandestinus: &

Λαθραίως, clam, adv. à λήθω, Dor. λάθω, lateo.

Λάθρη, Ionicè pro λάθρα, clam; quod vide.

Λαθρηδὰ, & λαθρηδὸν, clam, clanculum, &c. à præced. λάθρη; V.

Λαθριδίοισιν, dat. pl. Ion. à

Λαθρίδιος, ου, occultus: Poët. Th. λήθω, lateo.

Λαθριδίως, clandestinè, latenter, occultè, in Epigram. adv. à præced. λαθρίδιος; V.

Λάθριος, occultus: ab eod. Th.

Λαθροδάκνος, ου, ὁ καὶ ἡ; clam mordens, in Epigram. l. 2. ex λάθρα, & δάκνω, &c. vi. Sic λαθροδήκτης, idem latenter, & clanculum mordicans; itidem ex iisdem; V.

Λαθυρὶς, herba è genere tithymallorum. Plin. 27. 11.

ΛΑ'ΘΥΡΟΣ, ου, ὁ, cicerula, genus leguminis.

Λαθὼν, qui latuit. a. 2. part. act. verbi λήθω, seu λανθάνω, lateo, obliviscor, f. λήσομαι, a. 2. ἔλαθον.

Λαιὰ, ᾶς, ἡ, LEVA; à λαιὸς; quod vide.

ΛΑΙΔΡΟ'Σ, ȣ, ὁ, finiſter, impudens, procax.

Λαικάζω, decipio. Puto ex λαι, pro λαιῶς, ſiniſtrè, & κάζω, orno.

Λάϊγξ, αἴγΘ-, ἡ, calculus, lapillus; Od. ζ, & ε, eſt diminut. à præced. Th. λᾶας; V.

ΛΑΙ'ΛΑΨ, απΘ-, ἡ, LÆLAPS, turbo, ventus procelloſus, à λαι, vel λα & λάπτω, lambendo bibo: hinc λαιλαπίζω.

Λαῖμα, quidam expon. λαιμὸς, alii αἷμα, nonnulli ὅρμημα, &c.

Λαιμάζω, idem quod, & pro λαιμάσσω, immodicè edo, inſatiabili gulæ aviditate deglutio, &c. à Them. λαιμὸς; vide.

Λαιμαργία, guloſitas, ingluvies, voracitas; Plat. à ſeq. λαίμαργΘ-, gulæ deditus, vorax, &c. V.

ΛαίμαργΘ-, glutto, guloſus: ex λαι & μάργος.

Λαιμάσσω, ἀμέτρως ἐϛίω, Suid. à λαιμῶ.

Λαιμάω, idem quod λαιμάζω id V.

ΛΑΙΜΟ'Σ, ȣ, ὁ, guttur, gula: q. à λαύω, fruor. Sic & frumen, tractus gulæ à fruor: unde Metaph. LAMA, & LAMIÆ; i. e. puerorum voratrices.

Λαιμοτόμος, jugulum incidens, in Epigram. ſed λαιμότομΘ-, cui jugulus ſectus eſt, jugulatus, pro quo etiam dicitur λαιμότομΘ-, apud Euryp. in Hec. ex iiſdem cum ſeq. λαιμοτομέω: id vide. Sic etiam λαιμοδακής, gulam mordens, in Epigr. ex λαιμὸς, & δάκνω, unde δάκΘ-, τὸ; vi. Item λαιμοπέδη, ης, ἡ, canis collare; Latinè millum, ſive millus; ita dict. quaſi pedica gutturis canis, ſeu juguli, quòd eo canis jugulus ligetur; Suid. eſt etiam idem quod δεραιοπέδη, pedica, ſeu laqueus, quo gula avium conſtringitur, quum capiuntur, in Epigr. ex λαιμὸς, & πέδη, &c. V.

Λαιμοτομέω, jugulo: à λαιμὸς, jugulus, & τέμνω, ſcindo.

Λαιμότμητος, jugulatus, &c. (idem cum λαιμότομΘ-; vi.) ex λαιμὸς, & τμάω, vel τμήσσω, &c. V.

Λαιμότομος, &c. vide ſuprà in λαιμητόμΘ-.

Λαιμοῦ χάριν, præmium ob λαιμοῦ χάριν, merces athletici homicidii.

Λαιμώσσω, gulæ ingerere, & abligurire cupio; vel famelicus ſum, à Them. λαιμὸς; V.

Λάϊνος & λάϊνΘ-, ȣ, lapideus. Th. λᾶς, lapis.

Λάϊγξ, ιγΘ-, ἡ, lapillus, calculus: ab eod. Th.

Λαῖον, ȣ, τὸ, ſeges, quâ frui poſſumus, à λαύω: ſic fruges, à fruendo. Vide λεῖον & λήϊον.

ΛΑΙΟ'Σ, ȣ, ȣ, LÆVUS, ſiniſter.

Λαιοτομεῖν, ſegetem ſecare: à λαῖον, ȣ, τὸ, ſeges, & τέμνω, ſeco.

Λαίταξ, impudicus. An ex λαι & πέος;

Λαισήϊον, ȣ, τὸ, breve ſcutum, parmula: à λάσιος, hirſutus, quia ex crudo corio: Vel à λαιὸς, ſiniſter, quia in ſiniſtrâ geſtabatur.

Λαίσθη, ης, ἡ, turpitudo: q. à λάζω.

Λαισκάζομαι, ȣ, ὁ, laſcivus, perditè & impudenter petulans: παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν, Pleonaſmo, τȣ ι, & ζ, ante Th. κάζομαι; id vide.

Λαισὸν, oneroſum, moleſtum: an à λα & οἰσὸν; quod in eo ferendo valdè laborandum?

Λαῖτμα, ατΘ-, τὸ, trajectus, latitudo, æquor, Poëticum: à λα & ἰέναι, quod in amplum eat ſeu extendatur.

Λαῖτμα, mare, vel æquor, ita dictum eſt quaſi λαίτμημα, nam quum univerſum diſtributum eſſet in duas partes, terram, & mare, λαιὸν τμῆμα vocabatur ἡ θάλασσα.

ΛΑΙ'ΦΟΣ, εΘ-, τὸ, veſtis, velum. Dicitur & λαῖφη q. λεῖον ὕφΘ-.

Λαιψηροδρόμος velociter currens; celer, Euryp. in Iph. Aul. ex λαιψηρὸς, & δρόμΘ-, &c. V.

Λαιψηροκέλευθος, ȣ, ὁ, ἡ, rapidus: ex λαιψηρΘ-, & κέλευθΘ-, ȣ, ἡ, via.

Λαιψηρὸς, ȣ, velox: ex λα & αἰψηρὸς, celer, rapidus, velox. Them. αἶψα, ſtatim.

Λακάζω, inſono, ſtrepo, Æſchyl. eſt idem cum, & à Themate, ληκέω, id vide.

ΛΑΚΑΘΗ, ης, ἡ, LACATHA, arbor campeſtris.

Λάκαινα, LACÆNA, nominativ. propriè.

ΛΑ'ΚΑΦΘΟΝ, ȣ, τὸ, ſpecies quædam aromatis.

Λάκε, crepitabat. 3. ſing. a. 2. act. Ion. pro ἔλακε, verbi ληκέω, crepitum cieo, a. 2. ἔλακον, p. m. λέλακα.

Λακεδαίμων, ονΘ-, LACEDÆMON, nom. propr. Hinc Λακεδαιμόνιοι, ὢν, οἱ, LACEDÆMONII.

ΛΑΚΕ'ΡΥΖΑ, ης, ἡ, loquax, garrula: hinc λακερύζομαι, garrio: q. ex λα & κράζω, clamo.

Λακέω, vi. in ληκέω: indè LOQUOR.

Λακιδοφορέω, panniculos λακίδας, (vide λακὶς) circa ulceroſas tibias geſto, vulneratus, ulceroſus chirurgum adeo, ſeu frequento, utor opera chirurgi, &c. Heſych. à ſeq. λακὶς, ίδΘ-, ſciſſura, &c. Item fruſtum, ſeu fragmentum panni, lacerando avulſum, & φέρω, undè φορέω, &c. V.

Λακιδόω, ῶ, & λακίζω, lacero, dilacero, ſcindo; & quidem cum ſonitu rumpo, ſeu findo, apud Suid. expon. etiam θωπεύω, blandior, adulor, ab Heſych. Itidem utrumque, à ſeq. λακὶς, ίδΘ-; vide.

Λακὶς, ίδΘ-, ἡ, fiſſura, propriè cum crepitu facta, à ληκέω, crepo: hinc λακίζω, findo.

Λάκισμα, τὸ, fiſſura, fragmentum cum ſonitu, &c. idem quod præced. λακὶς, & ab eod. vel eſt verbale à λακίζω, &c. vide.

Λακκαῖος, ȣ, ὁ, ciſterninus; ut λακκαῖον ὕδωρ, aqua ciſternina, aqua è ciſterna, ſeu foſſa ſubterranea; Athen. l. 3. à ſeq. Them. λάκκΘ-; id vide.

Λακκόπλουτος, è foſſa ditatus, è ciſterna dives factus, &c à Them. λάκκΘ-, & πλȣ̃τΘ-, &c. vi. Sic λακκόπρωκτος, podicem habens latum & profundum, inſtar λάκκȣ; nam eſt à λάκκΘ-, & πρωκτὸς, anus, nates, &c. vi. Item λακκοσχέας, ȣ, ὁ; ſic dicitur is cui ſemper laxus eſt teſticulorum ſacculus; Luc. in Lexiph. ex λάκκΘ-, & ὄχη, vel ὄχΘ-, aut ὄχεΘ-, &c. quæ V.

ΛΑ'ΚΚΟΣ, ȣ, ὁ, foſſa, fovea, LACUS.

Λακκοσχέας, vide cum λακκόπλουτΘ-, &c.

Λακπατέω, calce premo, plantâ pedis calco, undè λακπάτητΘ-, ſive λαξπάτητΘ-, calce preſſus, calce pulſatus; ex λὰξ, calce & πατέω, &c. V.

Λακτίζοισα, Dor. pro λακτίζουσα ϗ πλήττουσα, præſ. part. f. g. à λακτίζω, quod vide.

Λακτίζω, calcitro, f. ίσω, p. λελάκτικα, præſ. paſſ. λακτίζομαι, calcibus petor. Them. λὰξ, adv. calce: hinc λακτιστὴς, calcitroſus.

Λάκτις, ſtimulus, ſcutica Item tudicula, piſtillum, ſpatha, ſeu cochlear, quo aliquid in mortario, aut olla miſcetur, & agitatur. Item λακτιστὴς, ȣ̃, ὁ, calcitro; & λακτιστικὸς, ȣ̃, ὁ, pro eodem; ut λακτιστικὰ ζῶα, ſeu ὑποζύγια, quæ calcibus ferire ſolent; omnia à Them. λὰξ, & præced. λακτίζω; V.

Λάκων, LACON, qui è Laconiâ: undè Λακωνικὴ, regio Peloponenſi, Λακωνικῶς, Laconicè, breviter: &

Λακωνισμὸς, ȣ̃, ὁ, LACONISMUS, breviloquentia; à præced.

Λάλα, LALA, unde lallare dicuntur infantes, quos nutrix carmine ſopit.

Λαλαγεῦντες, canentes. Dor. pro λαλαγοῦντες. Sic λαλαγεῦντι, pro λαλαγοῦσι, garriunt: 3. pl. præſ. à

Λαλαγέω, vociferor, cano, tumultuor verbis: à λάλαξ, αγΘ-. Th. λαλέω, loquor, profero, narro.

Λαλαγὴ, ἡ, clamor, vociferatio; Heſych. Item λαλάγημα, τὸ, ſonitus, jubilum & λαλαγήτης, ȣ, ὁ, nugator; omnia ab eodem Them. cum præced. verbo, &c.

Λαλάζω, vociferor: à λαλέω.

Λάλαξ, αγΘ-, clamor, ſonitus, λαλαγή. Them. λαλέω, loquor.

Λαλέοντι, Dor. pro λαλοῦσι, loquuntur: à λαλέω.

Λαλέομαι, -ȣ̃μαι, dicor; ut apud Syneſ. Epiſt. 125. κἀγὼν γδ ἐν εἰρήνῃ λαλεῖσθαι ταῦτα, in pace dici iſta, &c. eſt paſſ. ab act. λαλέω; V.

Λαλεῦμες, Dor. pro λαλοῦμεν, 1. pl. ab eod. verbo.

Λαλεῦντι, Dor. pro λαλοῦσι, 3. pl. præſ. à ſequente.

ΛΑΛΕ'Ω, ῶ, loquor, f. ήσω, p. λελάληκα a. 1. ἐλάλησα, aor. 1. ſub. activ. λαλήσω, perfect. paſſiv. λελάλημαι, dictus fui, a. 1. paſſiv. ἐλαλήθην, f. 1. paſſ. λαληθήσομαι. Hinc λάλΘ-, ȣ, ὁ, ἡ, loquax, vocalis: compar. λαλίστερΘ-, ſuperl. λαλίστατΘ-, loquaciſſimus: μογιλάλΘ-, ȣ, ὁ, balbus, linguæ impeditæ: μογιλαλία, ας, ἡ, hæſitantia in verbis.

Λάλημα, ατΘ-, τὸ, ſermo, loquacitas: a. 1. perſ. perf. paſſ. ſuperioris verbi.

Λάλησον, a. 1. impeat. act. verbi λαλέω; quod vide.

Λαλητὴς, ȣ, ὁ, loquendi facultatem habens

bens, qui loqui potest; Eust. Item λαλητικὸς, & λάλητος, garrulus, loquax: Item λαλητικὸς est vim habens loquendi, ut homo, & in fœm. λαλήτεις, ιδος, ἡ, garrula, loquax, &c. in Epigr. ab eod. Th. λαλέω; V.

Λαλιά, ᾶς, ἡ, loquela, ipsa pronuntiatio. Th. λαλέω.

Λαλίστατος, ȣ, loquacissimus, superl. à λάλος; quod vide in λαλέω.

Λαλίστερος, ȣ, ὁ, loquacior, compar. irregul. à λάλος; vi. Undè etiam, λαλόεις, —εντος, ὁ, & λάλιος, ȣ, ὁ, & Poëticum λαλὶς, pro λάλος, loquax, vel loquaculus, blatero, garrulus: Item qui loquitur vocalis, &c. Et omnia à Them. λαλέω; V.

Λάλος, ȣ, ὁ, ἡ, loquax: vide λαλέω.

Λαμά, adv. interrogandi, Hebr. vertitur Græcè, ἱνατί, Lat. quare?

ΛΑΜΒΑ'ΝΩ, capio, consequor, convinco, damno: f. λήψομαι, p. λέληφα, Att. εἴληφα, cujus infin. εἰληφέναι, & part. perfect. λελαφὼς, ῦια, ὸς, & Att. εἰληφὼς, a. 2. ind. ἔλαβον, a. 2. imperat. λάβε, & Att. λαβὲ, & in 2. pl. λάβετε, a. 2. opt. act. λάβοιμι, οις, οι, a. 2. sub. λάβω, ῃς, ῃ, a. 2. inf. λαβεῖν, a. 2. part. λαβὼν, όντος, perf. passiv. Att. εἴλημμαι, ψαι, πται, & part. εἰλημμένος, pro quo apud Poët. λελημμένος, aor. 1. pass. ἐλήφθην, ης, η, inf. ληφθῆναι, & part. ληφθεὶς. Hinc λῆμμα, res quæ accipitur: λῆψις, acceptio: λαβὴ, prehensio: προσωποληψία, personæ acceptio: προσωπολήπτης, ȣ, personarum acceptor: εὐλαβὴς, έος, ὁ, ἡ, timidus, religiosus, pius: εὐλάβεια, timiditas, religio, pietas: εὐλαβέομαι, timeo, vereor.

Λαμβδακισμὸς, sive λαβδακισμὸς, literæ λ, crebra, & odiosa, repetitio; Fab. lib. 1. cap. 6. à nomine literæ λ, lambda.

Λάμεχ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον, Hebr. pauper.

ΛΑ'ΜΙΑ, seu λαμία, ας, ἡ, piscis quidam galeorum maximus: dictus à λαιμȣ̃, id est, gulæ amplitudine. Significat & dæmonium alios vorare existimatum.

Λάμνα, lamella. Ex Lat. lamina.

Λαμνιὰς, άδος, Dor. pro Λημνιὰς, ἡ, Lemniaca. Λαμνόθεν, Dor. pro Λημνόθεν, ex Lemno. Vel ἀντὶ τȣ̃ Λημνόσε.

Λαμπαδηδρομία, cursus in quo faces, seu lampades accensæ manu gestabantur, certabaturque quis primus ad scopum perveniret non extinctâ lampade; Schol. Aristoph. ex λαμπὰς, άδος, & δρόμος; V.

Λαμπαδηφόρος, qui facem, seu lampadem gestat, undè λαμπαδηφορέω, lampadem gesto, lampadem gestans cursu certo, &c. Utrumque ex iisdem cum seq. V.

Λαμπαδηφορία, ας, & Ion. ίη, ίης, ἡ, lampadum gestatio: ex λαμπὰς, fax, (quod à λάμπω, luceo) & φέρω, fero.

Λαμπαδίζομαι, lampada fero: Item λαμπαδίζω, lampadem ferens curro; utrumque à λαμπὰς, —άδος, &c. vide.

Λαμπαδιστὴς, ȣ, ὁ, qui facem gestat, à præced. λαμπαδίζω. V.

Λαμπάδιον, ȣ, τὸ, facula, dimin. à

Λαμπὰς, άδος, ἡ, LAMPAS, fax: à λάμπω, luceo. Angl. a Lamp.

Λάμπεν, collucebat, imperfect. Ion. act. λάμπετο, 3. sing. imperf. pass. Ion. verbi λάμπω, luceo.

Λαμπετάω, ῶ, idem quod Them. λάμπω, luceo.

Λαμπετόωντα, fulgentia, pro λαμπετῶντα, Poët. acc. sing. præs. part. Sic λαμπετόωντι, Poët. pro λαμπετῶντι, dat. sing. part. præced. verbi.

Λαμπετὶς, —ίδος, ἡ, fulgens, lucidus: Item λάμπη, seu λαμπὴ, ἡ, crassior spuma vino innatans, à nitore & candore dicta; utrumque à Th. λάμπω; vide.

Λαμπαδȣ̃χος, facem tenens, Metaph. apud Eurip. λαμπαδȣ̃χος ἡμέρα, dies lucifera, dies quæ facem manu tenens omnibus prælucet; unde verbum λαμπαδȣχέω, ῶ, facem manu teneo: Item manu lampadem tenens, cursu contendo, &c. ex λαμπὰς, —άδος, & ἔχω, cujus multa composita desinunt in ȣ̃χος.

Λαμπηδὼν, όνος, ἡ, scintilla; à Th. λάμπω, unde λάμπος, &c. V.

Λαμπήνη, ης, ἡ, vehiculi genus regium & περιφανὲς: q. à λάμπω, splendeo.

Λαμπηρὸς, spumosus, spumens, à λάμπη; V.

Λαμπομένοισι, dat. pl. Ion. part. præs. pass. à λάμπω, luceo.

Λάμπος, ȣ, ὁ, auroræ equus quidam, à fulgore & splendore dictus; Od. ψ. Item Hectoris equus quidam, Il. θ, & alter equorum Solis; teste Schol. Soph. à Th. λάμπω; V.

Λάμπουρος, lucentem caudam habens, cujus cauda fulget, apud Theocr. Idyl. 8. Sic λαμπουρὶς, vulpes; Hesych. Item lampyris, noctiluca, cicindela, insecti genus, pro quo dicitur & λαμπυρὶς, undè λαμπυρίζω, cicindelæ instar luceo; Diosc. l. 5. c. 99. omnia ex λάμπω, & ȣ̓ρὰ; V.

Λαμπριάδα, gen. Dor. à λαμπριάδης, ȣ, ὁ, nomen pop.

Λαμπρείμων, & λαμπροείμων, qui splendidè induitur, seu vestitur, splendidè indutus & cultus, &c. à λαμπρὸς, & εἷμα, à Th. ἕω induo, &c. V.

Λαμπροπυρσόμορφος, cujus facies rutilo splendore coruscat, est angeli Epitheton, apud Naz. ex λαμπρὸς, πυρσὸς, & μορφὴ, &c. quæ vide.

Λαμπρὸς, ά, ὸν, splendidus, a, um, clarus: compar. λαμπρότερος, superl. λαμπρότατος, à Th. λάμπω.

Λαμπρότης, ητος, ἡ, splendor, ejusdem Them.

Λαμπροφόρος, splendidam, seu candidam gerens vestem: Item lucernam ferens; undè λαμπροφορία, splendida vestis gestatio, à λαμπρὸς, & φέρω, undè φορὸς, &c. V.

Λαμπρόφωνος, splendidâ & eleganti voce præditus; undè λαμπροφωνία, vocis splendor & elegantia; Poll. l. 1. ex λαμπρὸς, & φωνὴ; vi. Item λαμπρόψυχος, qui egregio, & quasi splendente; i. e. præstanti animo est; ex λαμπρὸς, & ψυχὴ, &c. V.

Λαμπρύνομαι, illustror, lucidus & splendidus reddor: Item nobilitor, & clarus reddor, &c. Undè λαμπρυντικὸς, vim habens illustrandi, & nitidum reddendi, Diosc. est pass. & verbale pass. à seq. act. λαμπρύνω, splendorem affero, lucidum efficio, &c. V.

Λαμπρύνω, f. υνῶ, clarum reddo. Th. λάμπω, luceo.

Λαμπρῶς, splendidè, clarè, adv. à λαμπρὸς, quod vide.

Λαμπτὴρ, ῆρος, ὁ, fax fulgens: à 3. pers. perf. pass. seq. λάμπω.

Λαμπυρὶς, & λαμπυρίζω; vide suprà in λάμπουρος.

ΛΑ'ΜΠΩ, luceo, splendeo, q. à λίαν, φῶ, f. λάμψω, p. φα, a. 1. ἔλαμψα, a. 1. imperat. λάμψον, άτω, a. 1. inf. λάμψαι.

Λαμυρία, ας, ἡ, facundia, lepores; loquacitas; impudentia; limpiditas: à seq.

ΛΑΜΥΡΟ'Σ, vel λάμυρος, disertus, facetus, scurrilis, q. ex λα & μύρω, cui valde fluit oratio. Vel à λαιμὸς, qui valet gutture.

Λαμυρῶς, disertè, lepide: Item loquaciter, scurriliter, procaciter & proterve, &c. ut apud Xenoph. in Symp. εἰδὲ λαμυρώτερον λέγω, μὴ θαυμάζετε, i. e. si facundiùs, vel copiosiùs loquor, &c. Est adv. à præced. λαμυρὸς; V.

Λαμφθείην, ης, ἡ, a. 1. opt. pass. Ion. pro ληφθείην. Sic λαμφθῆναι, pro ληφθῆναι, a. 1. inf. λαμφθεὶς pro ληφθεὶς, a. 1. part. pass. Ion. q. à λάμβω, pro λαμβάνω, capio, f. λήψομαι.

Λάμψαι, a. 1. inf. activ. λαμψάτω, 3. sing. a. 1. imperat. act. verbi λάμπω, luceo.

Λάμψακον, LAMPSACUM, nomen urbis.

Λάμψις, εως, ἡ, splendor, a. 2. perf. perf. pass. verbi λάμπω, luceo.

Λάμψομαι, ῃ, εται, Ion. & Dor. λαμψȣ̃μαι, pro λήψομαι, f. 1. m. à λαμβάνω, capio.

Λανθάνεμος ὥρα, anni tempestas tranquilla, qua latet siletque ventus. Ex seq. λανθάνω, & ἄνεμος, ventus.

Λανθάνω, seu λήθω, Dor. λάθω, LATEO, ignotus sum, f. λήσω, a. 2. ἔλαθον, perf. act. caret: sed format pass. λέλησμαι, a. 1. pass. ἐλήσθην, & ἐλήθην, p. m. λέληθα: videas Th. λήθω.

Λανὸς, ῶ, ὁ, Dor. pro ληνὸς, ȣ̃, ὁ, torcular.

ΛΑ'Ξ, adv. calce, seu calcibus. Hinc λακτίζω, calce pulso: λακτιστὴς, ȣ̃, ὁ, calcitro: & Lat. CALX, addendo c.

Λάξασθαι, Dor. pro λήξασθαι, a. 1. inf. m. ab inusit: λήχω, pro λαγχάνω, sortior, a. 2. ἔλαχον, p. m. λέλογχα.

Λαξευτήριον, q. d. lapicidarium, instrumentum ferreum, quo lapicidæ utuntur; est à seq. λαξεύω, & λαξευτὴς, &c. vide.

Λαξευτὴς, lapicida: &

Λαξευτὸς, ἡ, ὸν, in saxo incisus: à

Λαξεύω, lapides polio: ex λᾶς, λαὸς, lapis, & ξέω, polio, sculpo.

Λάξις, ιος, ἡ, sors, portio, pro λῆξις, vel à λάχεσις, per Sync. λῆξις, vide in λαγχάνω, sortior.

Λαοδάμας, populorum domitor, Martis Epitheton; ex λαὸς, & δαμάω, V.

Λαοδίκεια, ας, ἡ, LAODICEA, nomen urbis. Gr. jus populi. Hinc.

Λαοδικεὺς, έ@, ὁ, Laodicenſis: à præceden.
Λαοδίκη, ης, ἡ, Laodice, nomen virginis.
Λαοδογματικῶς, ex vulgi opinione, pro vulgo, ſeu populo videtur; ex λαὸς, & δογματικὸς, &c. V.
Λαοὶ, nom. pl. à λαὸς, quod V.
Λαομέδεια, nomen propr. mulieris.
Λαομεδοντιάδης ȣ, ὁ, filius ſeq.
Λαομέδων, οντ@, ὁ, LAOMEDON, nomen propr.
Λαοξό@, lapidum ſcalptor, vel lapicida, architectus, (qui & λιθοξό@, idem quod λαξευτὴς, & ab iisdem cum λαξεύω, quæ V.
Λαοπαθὴς, quod populus patitur, quo populus afficitur, &c. Æſchyl. in Perſ. ex λαὸς, & πάθ@, vi. Sic λαοπόρ@, populos trajiciens; ſed λαόπορ@, per quem populi tranſeunt, Æſchyl. ex λαὸς, & πόρ@; V.
ΛΑΟ'Σ, ȣ, ὁ, Att. λεὼς, ὠ, ὁ, populus, turba.
Λαοσεβὴς, έ@, ὁ, ἡ, à populo cultus. Ex λαὸς, populus, & σέβομαι, colo.
Λαοσσό@, populorum defenſor, vel agitator. Ex λαὸς, populus, & σώω, ſervo. Th. σό@, ſalvus. Vel à σείω, moveo.
Λαοτρόφ@, ȣ, ὁ, ἡ, qui populum alit. Et Λαότροφ@, ȣ, à populo nutritus: ex λαὸς & τρέφω, alo, f. ψω, præt. m. τέτροφα.
Λαοφθόρ@, ȣ, ὁ, ἡ, populi corruptor; ex λαὸς, populus, & φθείρω, corrumpo, p. m. ἔφθορα.
Λαοφόν@, ȣ, ὁ, Poët. pro λαοκτόν@, populum cædens: ex λαὸς, & φένω, occido.
Λάπαγμα, id ipſum quod evacuando educitur; Item λαπαγμὸς, ȣ, ὁ, evacuatio, exinanitio, Heſych. verbalia, à ſeq. λαπάζω; V.
ΛΑΠΑ'ΖΩ, & λαπάσσω, ſive -άτ͡τω, f. ξω, evacuo, mollio: hinc
Λάπαθ@, ȣ, ἡ, & λάπαθον, ȣ, τὸ, foſſa, terræ ſulcus: Item LAPATHUM herba: à præced. Th.
Λάπαξις, εως, ἡ, evacuatio, &c. idem quod λαπαγμὸς, & ab eod. V.
Λαπάρη & λάπαρον, pars inter coſtas nothas & oſſa, quæ ad ilia pertinent, quia λαπαρὰ, i. e. inania: à
Λαπαρὸς, ȣ, vacuus, inanis. Th. λαπάζω, evacuo.
Λαπαρῶς, inaniter, κενῶς, adv. à præced. λαπαρός; V.
Λαπάσσω, & λαπάτ͡τω, inanio, exinanio, &c. idem cum & ab Th. λαπάζω; quod vide.
ΛΑ'ΠΗ, ης, ἡ, pituita: quæ λαπάζεται è corpore.
Λαπῆναι, a. 2. infin. paſſ. à λάπτω, f. ψω, lambendo bibo.
ΛΑΠΙ'ΖΩ, f. ίσω, inſolentiùs me effero, jacto me, q. ex λα & ἔπ@. Hinc λαπιςὴς, ȣ, ὁ, jactator, nugax.
Λαπιθάων, g. pl. Dor. pro Λαπιθῶν: à
Λαπίθης, ȣ, ὁ, LAPITHA: qui cum Centauris congreſſi.
Λάπισμα, ατ@, τὸ, jactantia: a. 1. perſ. perf. paſſ. verbi λαπίζω.
Λαπιςὴς, ȣ, ὁ, jactator, gloriator, nugax, mendax, temerarius: Item delicatus & mollis, nihil penſi habens; verbale à præced. Th. λαπίζω; V.
ΛΑ'ΠΤΩ, f. ψω, p. φα, lambendo bibo more canum; ingurgito me: undè per Apocopen fit Angl. to lap.

Λάρδ@, lardus, Gloſſ. Cyr. Vide laridum.
Λαρινεύω, ſagino, in paſſ λαρινεύεσθαι, ſaginari, ut apud Soph. βόες δὲ λαρινεύονται; à ſeq. Th. λαρινὸς, V.
ΛΑΡΙΝΟ'Σ, ȣ, ſaginatus: λαρινεύω, ſagino.
Λαρκίδιον, ȣ, τὸ, apud Ariſtoph. q. d. corbiculus; i. e. parvus corbis, diminut. à ſeq. Th. λαρκὸς, &c. V.
ΛΑΡΚΟ'Σ, ȣ, ὁ, corbis, è vimine plexus.
Λαρνακόγυι@, ȣ, ὁ, quid ſignificet, & ut Pani tribuatur, vide notas Theocr.
ΛΑ'ΡΝΑΞ, ακ@, ἡ, capſa, loculus, in quo λαρινὰ ſeu pinguia reponuntur.
ΛΑ'ΡΟΣ, ȣ, ὁ, LARUS, avis vorax, q. à λάω, appeto. Sed.
Λαρὸς, ȣ, jucundus, gratus, compar. λαρότερ@, & ſuperl. λαρότατ@, παρὰ τὸ ἱλαρὸν.
Λαρυγγιάω, idem fere quod ſeq. λαρυγγίζω, Agathias, Epigr. l. 2. καὶ περὶ λοβῷ κραυγὴν βραχέα λαρυγγιάων, raucos gutture ronchos edens, &c. V.
Λαρυγγίζω, f. ίσω, & Att. ιῶ, vocem dilato: à
ΛΑ'ΡΥΓΞ, υγγ@, ὁ, guttur, gula.
Λαρυγγισμὸς, ȣ, ὁ, clamor, & vociferatio, quæ fit gutture latiùs diducto: Item λαρυγγιςὴς, vel λαρυγγιςὴς, ȣ, ὁ, vociferator, vel vorator, lurco; Athen. l. 6. verbalia, à præced. λαρυγγίζω, & Th. λάρυγξ, V.
Λαρύζω, clamo: à λάρυγξ, quod clamoris organum.
Λᾶς, αὸς, ὁ, lapis, contractè à λᾶας.
Λασαία, ας, ἡ, nomen urbis. Gr. hirſuta, herbida.
Λασάμεν@, Dor. pro λησάμεν@, η, ον, oblitus, a, um, a. 1. part. m. verbi λήθω, ſeu λανθάνω, lateo, f. λήσω.
ΛΑ'ΣΑΝΟΝ, ȣ, τὸ, LASANUM, vaſculum, olla; Item cloaca, ſella familiaris.
Λάσδεο, accipe, Dor. pro λάζε, præſ. imperat. λάσδομαι, Dor. pro λάζομαι, capio, quod vide.
Λασεύμεσθ', Dor. pro λησόμεθα, 1. pl. f. 1. m. verbi λανθάνω, obliviſcor, f. m. λήσομαι, & Dor. λασεῦμαι, & λασεῦμαι, ᾗ, εἴπῃ.
Λαθῆμεν, a. 1. inf. Dor. pro λαθῆναι, verbi λήθω, & Dor. λάθω, lateo, perf. paſſ. λέλησμαι, Dor. λέλασμαι, a. 1. paſſiv. ἐλάσθην.
ΛΑ'ΣΘΗ, ης, ἡ, ſanguis, contumelia, ſubſannatio, irriſio.
Λάσθων, maledictis inceſſens: Item λάσθαι, ludificari, deſpectui habere, conviciis proſcindere, &c. Utrumque à præced. Th. λάσθη; V.
Λασιαύχην, hirtam, villoſam, vel hirſutam cervicem habens; apud Hom. & Ariſtoph. à ſeq. Them. λάσι@, & αὐχήν; vi. Item λασιόκωφ@, q. d. ſurdus ex nimia aurium hiſpiditate; ex λάσι@, & κωφὸς, vi. Sic etiam, λασιόμηλον, pomum quaſi hiſpidum, utpote lanugine quâdam obductum; ex λάσι@, & μῆλον; V.
ΛΑ'ΣΙΟΣ, ȣ, ὁ, ἡ, hirſutus, hiſpidus, calidus, animoſus: q. ex λα & σείω, pro ὁρμῶ.
Λασιῶνες, loca denſa, & arbuſtis hirta; teſqua; Nicand. in Ther. eſt à præced. Th. λάσι@; V.

Λασιόφρυς, qui hirſutis eſt ſuperciliis, à λάσι@, & ὀφρύς; V.
Λάσκειν, dicere, loqui, Heſych. Item probroſè & cum conviciis dicere, maledictis inceſſere, apud Euryp. in Andromache, eſt inf. à ſeq. Th. λάσκω, V.
ΛΑ'ΣΚΩ, loquor, q. à λέγω.
Λάσσα, Poll. l. 7. c. 16. Sic vocata fuiſſe ſcribit mantidia hirſuta, ſive lanugine quâdam hirta, ex Sapph. à Th. λάσι@; vide.
Λάσταυρ@, hirſutus parte virili: cujus πόσθ@ eſt λάσι@.
Λασῶ, Dor. pro λήσω, f. 1. à λήθω, lateo.
Λαταγεῖν, ſtrepitum, ſeu ſonitum reddere, effuſis τῶν λάταξιν, quod Luc. in Lexiph. à ſeq. Th. λάταξ, -αγ@, vi. Item λατάγη, apud Ariſtoph. in pace interp. humoris reliquum exhauſto poculo; ab eod. Th.
ΛΑ'ΤΑΞ, αγ@, ἡ, humor accidens è poculo, & ſtrepitus ille. Eſt & nomen animalis quadrupedis.
Λατῖν@, ὁ, LATINUS, nomen viri.
Λατοίδας, α, ὁ, Dor. Λητοίδης, ȣ, ὁ, LATOIDES, Apollo Latonæ filius: à Λητώ.
Λατομέω, exſcindo, excido, cum accuſ. f. ήσω, a. 1. ἐλατόμησα, perf. λελατόμηκα, perf. paſſ. λελατόμημαι, perf. part. λελατομημέν@, η, ον; à
Λατόμ@, ȣ, ὁ, ἡ, lapicida: quod ex λᾶς. λαὸς, ὁ, lapis, & τόμ@, fruſtum abſciſſum, ex præt. m. τέτομα, verbi τέμνω, ſcindo.
Λατομία, ἡ, & λατόμιον, τὸ, lapicidina; Latinè etiam latomia, aut latumia. à præced. λατόμ@; id V.
ΛΑ'ΤΟΣ, ȣ, ὁ, LATUS, nomen piſcis delicati. Athen. l. 6. 17.
Λατρεία, ας, ἡ, ſervitus, cultus. Et pro δούλη, ſerva. Th. λάτρις.
Λάτρευμα, τὸ, ſervitium, miniſterium, cultus, in Epigr. verbale, à ſeq. verbo λατρεύω; V.
Λατρευτὴς, ȣ, ὁ, cultor: a. 3. perſ. perf. paſſ. ſeq.
Λατρεύω, ſervio, famulor: religioſè colo: ſacrifico, cum dat. f. σω, p. λελάτρευκα, a. 1. ἐλάτρευσα: à λάτρις, alii à λα partic. intenſ. & τρέω, tremo.
Λάτριν, acc. ſing. λάτρισι, dat. pl. à λάτρις, ι@, ſervus.
Λάτρι@, α, ον, famularis. Th. λάτρις, ſervus.
ΛΑ'ΤΡΙΣ, ι@, ὁ, ἡ, ſervus, famula, qui pro mercede ſervit, q. à λάτρον, merces. Hinc λατρεύω, ſervio, famulor: λατρεία, ſervitus: Item cultus religioſus: εἰδωλολάτρης, idololatra: εἰδωλολατρεία, idololatria.
Λάτρον, ȣ, τὸ, merces, quæ ſervienti datur: quaſi à λαύω, fruor. Eſt enim id quo quis fruitur pro labore.
Λάτυμνον, ȣ, τὸ, nomen montis.
Λατύπ@, q. d. qui tundit, ſeu percutit lapides, lapicida: Item λατύπη, ἡ, quod è lapide abraditur, & abſcinditur, ſegmentum, ramentum: Item terra figlina, terra Cimolia, vel gypſum, Schol. Ariſtoph. numeratur & inter χηλικίας inſtrumenta, apud Plat. unde verbum λατυπέω, lapides incido: Item muros è lapidibus extruo, Lycoph. ex λᾶς, α@, & τύπτω, unde τυπὴ, τύπος, & τυπέω, &c. quæ vide.

ΛΑΥΚΑΝΙ'Α

ΛΑΥΚΑΝΙ'Α, vel λαυκανία, ας, ἡ, guttur, gula. q. à λαύω, fruor.

Λαῦρα, ας, ἡ, platea lata, vicus. q. λαῦρα ὁδὸς à

ΛΑΥ'ΡΟΣ, ου, LARGUS, latus, multus, copiosus. q. à λα & εὐρὺς, latus.

Λαύρως, adv. latè; abundè: à præced.

Λαυρωστομέω, procaciter, & præcipitanter loquor; vel, pleno ore blatero; à præced. Th. λαῦρος, & στόμα; unde στομόω, &c. V.

Λαύω, fruor: unde usitatum ἀπολαύω, in λάω, volo.

Λαφυγμὸς, οῦ, ὁ, deglutitio, helluatio; item, λαφύκτης, & λαφύστιος, ου, ὁ, liguritor, helluo, Athen. l. 11. Omnia, à seq. Th. λαφύσσω, &c. Vide.

Λάφυρα, τὰ, spolia quæ vivis detrahuntur. Th. λαφύσσω.

Λαφυραγωγέω, spolio, deprædor, diripio, &c. Propriè est spolia abduco; à præced. λάφυρα, & ἄγω; unde ἀγωγὴ, & ἀγωγὸς, &c. V.

Λαφυροπώλης, spoliarum venditor, qui exuvias divendit; item, qui captivos vendit; apud Plut. Atque indè patet cur τὰ λάφυρα, propriè spolia dicantur esse hosti vivo, qui tunc ad arbitrium capientis fit captivus, detracta; unde verbum λαφυροπωλέω, spolia, vel, exuvias vendo; & general. sub. hasta divendo, auctionor, Poll. l. 5. & apud Athen. λαφυροπωλοῦντες τὰ ὑπάρχοντα; item, λαφυροπωλεῖον, officina divendendis spoliis, seu, auctionibus, Polyb. l. 4. &c. à λάφυρα, & πώλης, &c. V.

ΛΑΦΥ'ΣΣΩ, vel λαφύττω, f. ξω, avidè deglutio, helluor, evacuo: q. à λάπτω.

ΛΑΧΑΙ'ΝΩ, fodio: f. ανῶ. p. αγκα.

Λάχανον, ου, τὸ, olus: à præced.

Λαχανάριον, ου, τὸ, olusculum, item, λαχανεία, ἡ, olerum collectio; λαχανεύομαι, esui sum, oleris modo; Diosc. Item, oleribus victitare, aut olera, vel, oleris loco, colligere dicitur λαχανεύεσθαι; item, λαχανηρὸς, οῦ, ὁ, oleraceus; λαχανία, ἡ, locus oleribus consitus; λαχανίζομαι, olera lego; λαχανικὸς, οῦ, ὁ, ad olera pertinens, & λαχάνιον, olusculum; item, λαχανισμὸς, οῦ, ὁ, olerum collectio; verbale, à λαχανίζομαι; & omnia, à Th. λαχαίνω; & præced. λάχανον, quæ vide; unde etiam λαχανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, oleraceus; unde neut. plur. λαχανώδη, oleracea, & quæ ex olerum genere sunt; ipsa olera; sic, κρέμνοι λαχανώδεις: in plur. masc. usum oleris præbentes; apud Diosc. &c.

Λαχανοπώλης, olerum venditor, Poll. l. 7. c. 10. Unde fœm. Λαχανόπωλις, ιδος, & λαχανοπωλήτρια, olerum venditrix; ibid. Item, λαχανοπωλεῖον, ου, τὸ, locus ubi olera venduntur, &c. Omnia ex λάχανον, & πωλὴ, seu, πώλης, &c. V.

Λαχανώδης, &c. Vide supra, cum λαχανάριον, ad finem.

Λάχεια, ας, ἡ, fossu facilis: item nomen insulæ: à λαχαίνω, fodio.

Λαχεῖν, sortiri, a. 2. inf. act. λάχε. a. 2. imperat. act. verbi λαγχάνω, sortior: f. λήξω. p. λέληχα. & Att. εἴληχα, a. 2. ἔλαχον. p. m. λέλογχα. λαχεῖν ἀίδαν, mori, Pindar.

Λάχεσις, εως, ἡ, LACHESIS, nomen Parcæ, à λαγχάνω, sortior.

Λάχη, ης, ἡ, idem quod λάχος, εος, τὸ, sors: à λαγχάνω, sortior.

Λαχήνας, a. 1. part. act. à λαχαίνω, fodio: f. ανῶ. a. 1. ἐλάχηνα.

Λαχμὸς, οῦ, ὁ, micatio, sors: à λαγχάνω, sortior, mico.

Λαχνάεις, εντος, Dor. pro λαχνήεις, villosus, hispidus: à seq.

Λαχναῖος, ου, ὁ, lanuginosus, villosus; pilosus, hirsutus, &c. à seq. Th. λάχνη, V.

ΛΑ'ΧΝΗ, ης, ἡ, lanugo: ex λα & χνοῦς. Hinc

Λαχνήεις, εντος, pilosus: à præced.

Λάχνος, idem quod, & pro λαχνήεις, & λαχναῖος; quæ vide. Unde etiam λαχνοῦται, pilosus fit & hispidus, Hesych. Itidem, à Th. λάχνη, &c. V.

Λαχοίμην, ης, η, sortiar, Att. pro λάχοιμι, οις, οι, a. 2. opt. act. à λαγχάνω, sortior, a. 2. ἔλαχον.

Λάχος, εος, τὸ, sors: à λαγχάνω, sortior: a. 2. ἔλαχεν.

Λαχοῦσα, sortita, a. 2. part. act. f. g. à

Λαχὼν, οῦσα, ὸν, sortitus, sortis particeps, a. 2. part. verbi λαγχάνω, sortior: quod vide. a. 2. ἔλαχον

Λαψάνη, ης, ἡ, LAPSANA, Sylvestris brassicæ genus, à λάπτω.

Λαψεῦμαι, seu λαψοῦμαι, ῇ, εῖται, Dor. pro λήψομαι, ῃ, εται, f. 1. m. verbi λαμβάνω, capio: f. λήψομαι. a. 2. ἔλαβον.

Λαψῇ, sumes, Dor. pro λήψῃ, 2. sing. f. 1. m. vide λαψεῦμαι.

Λαψοῦμαι, vide in λαψεῦμαι.

ΛΑ'Ω, video, fruor, volo. Hinc λαύω, Pleonasmo τοῦ υ, unde usitatum ἀπολαύω, idem quod vide.

Λαώδης, εος, ὁ, ἡ, popularis: à λαὸς, populus.

Λέα, lapis, quem textor stamini inter texendum appendit: à λᾶς, contractè pro λᾶας, ὁ, lapis.

Λέαινα, ας, ἡ, LEÆNA; à λέων, leo.

Λεαίνω, idem quod λειαίνω, lævigo; item comminuo; f. ανῶ. a. 1. ἐλέηνα. Th. λεῖος, lævis, non asper.

Λεᾶναι, a. 2. inf. act. præced. verbi

Λέανδρος, ου, ὁ, LEANDER, nomen proprium.

Λεαντικὸς, οῦ, ὁ, levigandi vim habens, apud Aristot. à præced. λεαίνω; id vide.

Λεββαῖος, ου, ὁ, nomen Apostoli. Hebr. cordatus.

ΛΕΒΗΡΙ'Σ, ιδος, ἡ, exuviæ, pellis deposita: q. à λέπω, eruo.

ΛΕ'ΒΗΣ, ητος, ὁ, LEBES, pelvis, q. à λείβω, fundo, libo.

Λεβητάριον, & λεβήτιον, ου, τὸ, parvus lebes, apud Athen. Utrumq; diminut. à præced. Th. λέβης, ητος, V.

Λεβητοχάρων, lebete, seu, lebetibus gaudens, Athen. l. 8. ex λέβης, ητος, & χαίρω, &c. V.

Λεβητώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lebetis formam habens, Athen. l. 11. Itidem, à Th. λέβης, ητος, ὁ, lebes, &c. Vide. Item, malluvium, i. e. pelvis lavandis manibus, Od. α, & pelluvium, i. e. vas in quo abluuntur pedes, Poll. ex Hom. &c.

Λεβωνὰ, nomen oppidi, Jud. 21. 19.

Λέγαι γυναῖκες, ab Archilocho dictæ fuerunt mulieres libidinosæ, q. d. lecti semper appetentes; item, λεγαίνειν, mutatione literæ, dicitur pro λεχαίνειν, lectum, h. e. concubitum appetere; à Th. λέγω, cubare facio; & λέγομαι, cubo, dormio; unde λέχος, τὸ, lectus, &c. Quæ vide.

Λέγειν, præs. inf. à λέγω, dico.

Λεγεὼν, ὁ, legio: à Latinis sumpta vox.

ΛΕ'ΓΝΟΝ, ου, τὸ, seu λέγνη, ης, ἡ, fimbria, quæ assuitur extremæ vestis oræ.

Λεγνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, varius, variegatus; item, λεγνωτὸς, οῦ, ὁ, fimbriatus, fimbriam seu, institam habens, &c. Utrumque, a præced. Th. λέγνον, τὸ, V.

Λέγομαι, dicor, &c. (est pass. à λέγω, i. e. dico, loquor;) unde τὸ λεγόμενον, aliquando per Parenthesin ponitur, pro, quod dici solet, quod dicitur proverbio; item, λέγεται, impersonaliter usurpatur, pro, fertur, fama est, &c. Sed λέγομαι, medium, idem signif. cum activo. Item, λέγομαι, colligor, deligor, &c. (est pass. ab act. λέγω, lego; i. e. colligo, deligo; numero, percenseo, &c.) Item, recenseor; & activè etiam, colligo, deligo, recenseo, &c. Item, λέγομαι, cubo, jaceo; aut etiam dormio; pass. scil. ab act. λέγω, cubare facio, dormitum dimitto, &c. V.

Λεγόμεθεν, dicimur, Æol. pro λεγόμεθα, 1. pl. præs. pass. verbi λέγω, dico.

Λέγομες, Dor. pro λέγομεν dicimus: &

Λέγοντι, dicunt, Dor. pro λέγουσι: à

ΛΕ'ΓΩ, LEGO, colligo, numero; dico, loquor; cubare facio. f. λέξω. p. λέλεχα. a. 1. ἔλεξα. a. 2. ἔλεγον. perf. pass. λέλεγμαι. p. m. λέλογα. Hinc ἐκλεκτὸς, selectus: ἐκλογὴ, delectio: Συλλογὴ, collectio: λέξις, dictio: λόγος, verbum: ἀντιλογία, contradictio: ἀπολογία, defensio, excusatio: διαλέγομαι, dissero: διάλεκτος, ου, ἡ, sermo unicuique genti peculiaris: διαλεκτικὴ, ars disserendi: διάλογος, colloquium: ἐπίλογος, conclusio, peroratio: ἀντιλογία, causæ redditio: γενεαλογία, generis recensio: ταυτολογία, ejusdem rei repetitio: λογίζομαι, rationem ineo, seu subduco: λογιστὴς, calculator: λογιστικὸς, calculatorius: παραλογίζομαι, subdolà supputatione fallo: παραλογισμὸς, falsa ratiocinatio: συλλογίζομαι, ratiocinando colligo: συλλογισμὸς, collectio, quæ fit ratiocinando, syllogismus: ἀλέκτωρ,

τωρ,ορ☉, ὁ, conjux; item gallus gallinaceus.

Λεηλασία, ας, ἡ, prædatio: actio ejus qui λεηλατεῖ, id est, prædam agit: q. λείαν ἐλαύνει.

Λεηλατέω, f. ήσω, depopulor, prædor: q. λαολατέω· à λεὼς pro λαὸς, & ἄτω, noceo.

ΛΕΙ'Α, ας, ἡ, præda: q. à λάω, cupio. Sed λεία, lævigata, vide in λεῖ☉, ληΐζω & ληςεύω, prædor. ληςὴς, ȣ, ὁ, prædo. ληςικὸς & ληςρικὸς, ȣ, prædatorius, ex rapto vivens.

Λεία, ἡ, instrumentum lapicidarum, complanandis poliendisque & lævigandis lapidibus aptum, Poll. l. 7. c. 26. à Th. λεῖ☉, lævis; unde neut. plur. τὰ λεῖα, lævia, dicuntur etiam quæ trita, & infricata sunt, & ex grumosis, scrupiisque, in lævem pulverem redacta; item, τὰ λεῖα, dicuntur lapides, quos textores stamini appendunt, ut fila magis contendantur; Poll. l. 7. c. 10. &c.

Λειαγόρη, ης, ἡ, nomen propr. mulieris: suaviloqua: ex λεῖ☉, lævis; & ἀγοράομαι, concionor. Th. ἀγορά, forum.

Λειαίνω, LINO, lævigo, polio: f. ανῶ. a. 1. ἐλείηνα. Th. λεῖ☉, lævis.

Λειάντειρα, ἡ, lævigatrix; Suid. ex Epigr. à præced. λειαίνω, V.

Λείβεται, stillat, 3. sing. præs. pass. à seq.

Λείβομαι, fundor, ut vinum è patera à libantibus; interdum neutraliter, pro fluo; item, liquesco apud Plut. Symp. 5. Est pass. à seq. Th. λείβω, V.

ΛΕΙΒΩ, LIBO, fundo: f. ψω. p. λέλειφα. Dicitur & εἴβω, Ion. & Æol.

Λειβήθρον, ȣ, τὸ, rivus, aquæ ductus; locus irriguus, &c. à præced. Th. λείβω, V.

Λειεντερία, lævitas intestinorum; i. e. continua, & æquabilis intestinorum superficies, cibos incoctos elabi sinens; item, λειεντερέω, laboro lævore, seu, fluxu intestinorum; & λειεντεριώδης, qui intestinorum lævitate laborat, Hippocr. aphor. l. 4. &c. à λεῖ☉, lævis; & ἔντερον, τὸ, &c. V.

Λειεῦμαι, Dor. pro λειοῦμαι, præs. pass. verbi λειόω, f. ώσω; lævigo. Th. λεῖ☉, lævis.

Λείζομαι, & ληΐζομαι, prædor, deprædor, &c. In Epigr. à Th. λεία, vide.

Λείηναν, explanârunt, 3. pl. Ion. a. 1. act. verbi λειαίνω, quod vide.

Λεῖκνον, vel λίκνον, ȣ, τὸ, ventilabrum: hinc λεικνίζω, vanno.

Λείμαξ, ακ☉, & λειμὰς, άδ☉, ἡ, pratum, Euryp. hinc λειμακίστερ☉, herbidior, aut viridior, in modum prati, Suid. à Th. λειμὼν, V.

Λεῖμμα, ατ☉, τὸ, reservatio, reliquiæ: idem quod λείψανον, ȣ, τὸ. Th. λείπω, linquo.

Λειμόδωρον, limodorum; herba quæ fœnum græcum suffocat, radici ipsius à primo exortu adnascens; Theophr. caus. Pl. l. 5. c. 21. Ex λειμὼν, & δῶρον; i. e. palmus, &c. V.

ΛΕΙΜΩ'Ν, ῶν☉, ῶνι, ὁ, pratum: quasi λείβω, quia rigatur: hinc

Λειμωνήρης, pratensis, ut, λειμωνήρης βοτάνη, herba pratensis, Suid. Item, λειμωνία, dicitur anemones species quædam, quasi pratensis, Theophr. Hist. Pl. l. 7. c. 7. Item, λειμωνιὰς, άδ☉, ἡ, & λειμωνὶς, ίδ☉, ἡ, pratensis; sic etiam, λειμωνιάτης λίθ☉, limoniates, gemma quædam dicta à pratensi virore; Plinio eadem cum smaragdo; item, λειμώνιον, herba, quam alii Neuroides appellant; Diosc. l. 4. c. 6. Omnia, à præced. Th. λειμὼν, locus irriguus, &c. Vide.

Λειμώνι☉, ȣ, pratensis: &

Λειμωνόθεν, ex prato: à λειμών.

Λειόβατ☉, q. d. lævigradus; apud Athen. l. 7. Est piscis nomen; ex λεῖ☉, & βαίνω; unde βατέω, &c. Vide.

Λειογένει☉, ȣ, ὁ, ἡ, læves malas habens: ex λεῖ☉, lævis, & γένειον, mentum.

Λειοκάρηνο☉, glabrum caput habens; ex λεῖ☉, & κάρηνον, τὸ, V. Sic, λειόκαυλ☉, lævem caulam habens, cui scapus lævis est; à Th. καυλὸς, V. item, λειοκύμων θάλασσα, pacatum, seu, stratum mare; quum veluti fluctibus complanatum est æquor; sic dicitur, λειοκυμονεῖσιν αἱ νῆες, quum utuntur æquore pacato & tranquillo, silentibus scil. ventis; Suid. ex λεῖ☉, & κῦμα, τὸ, unde κυμαίνω, &c. V. Item, λειόμιτ☉ κάμαξ, in Epigr. dicitur pertica transversa, cui appenduntur τὰ λεῖα, ad complananda stamina; ex λεῖ☉, & μίτ☉, &c. V.

Λειοντομάχης, qui cum leone pugnat; Herculis Epith. apud Theocr. in Epigr. ex λέων, οντ☉, & μάχη, &c. V. Sic λεοντοπάλης, sive λειοντοπάλης, qui luctatur cum leone, in Epigr. ex λέων, οντ☉, & πάλη, &c. V.

Λειόπȣς, qui lævibus est pedibus, vel, planis; ex λεῖ☉ & πȣ̃ς, V.

ΛΕΙ'ΟΣ, εῖα, εῖον, LÆVIS, non asper; item planus, a, um; lubricus: lenis, perfectus. Duci possit à λα & ἴσ☉, æqualis.

Λειόστρακ☉, lævi testâ intectus; unde neut. plur. λειόστρακα, τὰ, subst. læves testæ; ex præced. λεῖ☉, & ὄστρακον, τὸ, V. Sic etiam, λειόστρεα, ostreæ læves, ostrea quæ scabra non sunt; ab eod. λεῖ☉, & ὄστρεον; seu, ὄστρεον, τὸ, vide.

Λειότης, ητ☉, ἡ, lævitas: à λεῖ☉.

Λειοτριβὴς, qui ità tritus & tusus est, ut fit λεῖ☉. i. e. tritu lævigatus; minutim tusus, seu, contusus, ac contritus; unde, λειοτριβέω, contero, seu, contundo, & comminuo, ità ut lævigetur; ex λεῖ☉ & τρίβω; V. Item, λειουργῶ, reddo λεῖον; expolio, complano, orno, lævigo, &c. Ex λεῖ☉ & ἔργον; à quo multa composita, sunt cum ȣ, in penult. Item, λειόφλοι☉, lævem, seu, tactu mollem corticem habens; ut λειόφλοια δένδρα, Basil. ex λεῖ☉, & φλοιὸς, &c. V. Sic etiam, λειόφυλλ☉, lævia habens folia; ex λεῖ☉, & φύλλον, τὸ, vide.

Λειόω, f. ώσω, lævigo. Th. λεῖ☉.

Λείοσιν, leonibus, pro λέȣσιν, per Ectasin Poët. dat. pl. à λέων, οντ☉, ὁ, leo.

Λεῖπ' & λεῖπε, Ion. pro ἔλειπε, 3. sing. imperf. act. vel præs. imperat. λείπεσθ' pro λείπεσθαι, præs. inf. pass. λείπεθ', pro ἐλείπετο, 3. sing. imperf. pass. verbi λείπω, linquo.

Λειπανδρεῖν, viris defici, virorum penuriâ laborare; unde λειπανδρία, & λειψανδρία, virorum penuria; sed, λειπανδρεῖον, quidam exponunt decretum, de virorum penuria emendanda, latum; vide Suid. à Th. λείπω; (unde λεῖψις) & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, &c. V.

Λείπεθ', vide in λεῖπ'.

Λειποβοτανεῖ, deficitur herbis; gramine, & pabulo caret; apud Plut. in Apophth. ex λείπω, & βοτάνη, V. Sic λειπόγαμ☉, qui vel, quæ nuptias relinquit, Euryp. in Oreste; ex λείπω & γάμ☉; V. Item, λειποδεὴς, egenus, inops, pauper; ex λείπω & δέω, egeo; sic etiam, λειπόδερμ☉, apella, cui deficit cutis cooperiens glandem; pro quo dicitur etiam, λιπόδερμ☉, idem; ex λείπω & δέρμα, τὸ, V. Item, λειποδρανεῖν, viribus, ad agendum necessariis, defici; imbecillum esse, & ad res agendas inhabilem; ex λείπω & δράω; unde δραίνω, &c. V.

Λειπόθυμ☉, animo deficiens; animo defectus, seu, quem animus deficit; unde verbum λειποθυμέω, ῶ, animo deficio; seu, deficior, & nomen λειποθυμία, animi defectio, vel, animi deliquium, &c. Ex λείπω & θυμὸς, item, λειπόκρεως, carne, vel, carnibus defectus; minime carnosus, macilentus, &c. Ex λείπω & κρέας, ατ☉, Ion. κρέα☉; & Atticè κρέως, τὸ, &c. Vide.

Λείπομαι, ἡ, ε), præs. ind. pass. λειπόμεν☉, præs. part. pass. ejusd. verbi.

Λειπομαρτύριον, ȣ, τὸ, desertio testimonii dicendi: item, actio in desertores testimonii; Poll. περὶ δικῶν, l. 8. ex λείπω & μαρτύριον, V.

Λειποναύτης, & λειπόνεως, qui naves, aut navale certamen deficit; item, qui nautas socios deserit; unde λειποναύτιον, nautarum sociorum desertio; item, lis quæ intendebatur nautarum sociorum, vel, sociæ classis, desertoribus; Poll. ex λείπω & ναύτης, à Th. ναῦς, ναὸς, & Atticè, νεὼς, &c. Quæ vide; item, λειποπάτωρ, ὁ ϗ ἡ, qui, vel, quæ patrem deserit, Euryp. in Oreste; ex λείπω & πατὴρ, V. λειποπωγωνία, ἡ, cum quis barba destituitur, vel, quum barbam quis non habet; barbæ defectus, &c. Ex λείπω & πώγων, ων☉, &c. V. Item, λειπόσαρκ☉, vel, λειπόσαρκ☉, & λιποσαρκὴς, q. d. qui deficitur carne, macilentus; ex λείπω & σὰρξ, κ☉, &c. V.

Λειποστρατεία, ας, ἡ, militiæ desertio: ex λείπω & στρατὸς, exercitus.

Λειποστράτιον, vel, λιποστράτιον, τὸ, idem quod præced. λειποστρατία, desertio

expeditionis militaris, &c. V. Item, λιποςράτης, ὁ, qui militiam deserit, seu recusat, &c. Vide comp. in præced.

Λειποταξία, ἡ, & λειποτάξιον, τὸ, & λιποτάξιον, desertio ordinis, aut, loci, in acie; unde λειποταξίου δίκη, seu, γραφὴ, accusatio deserti loci in acie, vel, desertæ militiæ; Poll. Unde λειποτάξιος, seu, λειποτάξιας, ου, ὁ qui locum in acie deserit, desertor aciei; & simpl. desertor; item, λειποτάκτης, ου, ὁ, idem; unde λειποτακτέω, desero ordinem, seu, stationem; ex λείπω; & τάσσω, vel τάττω; unde τάξις, & τακτὸς, &c. V.

Λιποψυχέω, animam linquo. f. ήσω; ex λείπω & ψυχὴ, ἡ, anima.

Λιποψυχία, defectio, seu, deliquium animi, exanimatio; item, λιποψυχώδης, qualis est in animi deliquio; ut, λιποψυχώδεα συμπτώματα; apud Hippocr. Utrumque, à præced. quod vide.

Λιποψυχοῦντα, acc. sing. part. præs. ejusd. verbi.

Λιπυρίας πυρετὸς, febris continua, in qua simul externa frigent, interna uruntur; sic dicta ἀπὸ τοῦ λείπεσθαι πυρὸς ἤτοι θέρμης; Actuar. l. 2. περὶ διαγνώσ. πυρετῶν; ex λείπω & πῦρ, πυρὸς, &c. V.

ΛΕΙ'ΠΩ, LINQUO, relinquo; desum, deficio: f. ψω. p. λέλειφα. a. 1. ἔλειψα. a. 2. ἔλιπον, perf. pass. λέλειμμαι. præt. med. λέλοιπα. Hinc λοιπὸς, reliquus: ἀπολείπω, relinquo, derelinquo: ἐκλείπω, idem; & deficio: ἔκλειψις, defectio: ἐλλείπω, prætermitto: ἔλλειψις, omissio.

Λείποισα, Dor. pro λείπουσα, præs. part. f. g. à λείπω, linquo.

Λείριν☉, nec non λίριν☉, idem quod seq.

Λειριόεις, εντ☉, & in f. g. λειριόεσσα, ης, liliaceus, suavis, florida. Th. λείριον, lilium.

Λειριοέσση, dat. sing. f. g. à λειριόεις, quod vide.

ΛΕΙ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, LILIUM, pro quo & λίριον, Est folio λεῖον· hinc λειριόεις, liliaceus.

Λειρὸς, gracilis, pallidus: q. à λεῖ☉, minutus.

Λειρόφθαλμ☉, qui placido & miti est aspectu; ex λειρὸς, præced. pro λεῖ☉; & ὀφθαλμ☉, V.

Λειρώδης, liliaceus; Theophr. à præced. Th. λείριον, τὸ, V.

Λειςὸς, ἡ, ὸν, prædabilis, prædativus, a, um: à λεία, ας, ἡ, præda.

Λειτὸς, ἡ, ὸν, publicus, a, um; à λαὸς, & λεὼς, populus. Ion. resolut. λήϊτ☉ pro λειτός.

Λειτουργέω, ῶ, ministro: f. ήσω. p. λελειτούργηκα. a. 1. ἐλειτούργησα, a. 1. inf. act. λειτουργῆσαι. Ex λήϊτ☉, publicus, & ἔργον, opus.

Λειτούργημα, munus quodvis publicum, idem quod seq. λειτουργία; specialiter publicum Ecclesiæ munus; & ministerium quod obitur circa cultum Dei, &c. Est verbale, à præced. λειτουργέω, id V.

Λειτουργία, ας, ἡ, ministerium publicum; LITURGIA: & hinc

Λειτουργικὸς, ἡ, ὸν, ministratorius, a, um: ab iisd. Th.

Λειτουργὸς, οῦ, ὁ, pro ληϊτουργὸς, & hoc pro ληϊτεργὸς, minister publicus: ab iisd. Them.

Λείφαιμ☉, i. e. ὁ λειπόμεν☉ αἵματ☉; cui sanguis deficit, cui minus est sanguinis quam oportet; item, decolor & pallidus; unde verbum λειφαιμέω, ῶ, sanguine destituor; exanguis & pallidus reddor, apud Aristot. in Probl. ex λείπω & αἷμα, V.

ΛΕΙΧΗ'Ν, ῆν☉, ἡ, LICHEN, summæ cutis asperitas. Est etiam herbæ species.

Λειχηνιάω, ῶ, lichene laboro, seu, impetigine; Theophr. caus. Pl. l. 5. c. 12. Est verbum à præced. Th. λειχὴν, impetigo, impetiginosus morbus quem mentagram Latini vocant, Plin. l. 26. c. 1. summæ cutis est asperitas cum pruritu, &c.

Λειχήνωρ, nomen muris, à λείχω & ἀνήρ.

Λειχομύλη, ης, ἡ, nomen prop. muris: ex λείχω, lambo, & μύλη, mola frumentaria.

Λειχοπίναξ, nomen muris: à λείχω, lambo, & πίναξ, tabula.

ΛΕΙ'ΧΩ, lambo, LINGO: f. ξω. p. χα. Hinc λιχμάω & λιχμάζω, idem.

Λεῖψαν, Ion. pro ἔλειψαν, 3. pl. a. 1. act. verbi λείπω, linquo: f. ψω.

Λεῖψαν pro λείψανα, τὰ, reliquiæ, nom. pl. à

Λείψανον, ου, τὸ, reliquiæ. Th. λείπω, linquo.

Λείψω, f. 1. act. ejusd. verbi.

Λεῖψις, εως, ἡ, q. d. relictio, derelictio; verbale, à Th. λείπω, V.

Λειψυδρία, aquæ defectus, seu, penuria, Theoph. caus. Pl. l. 5. c. 16. Unde λειψύδριον, τὸ, dictus fuit quidam locus Athenis, ab aquarum penuria; à λεῖψις & ὕδωρ, V. Unde ὑδρεῖον & ὑδρεία, &c. Quæ vide.

Λειώδης, ε☉, ὁ καὶ ἡ, lævis, planus, Suid. à Th. λεῖ☉, V. Unde etiam, λείωμα, τὸ, id ipsum quod lævigatum & complanatum est; item, id quod friando & conterendo in pulverem redactum est; verbale, à λειόω, quod vide.

Λείων, Poët. pro λέων, οντ☉, ὁ, leo.

Λείωσις, ι☉, ἡ, lævigatio: à 2. perf. perf. pass. verbi λειόω. Th. λεῖ☉, lævis.

ΛΕΚΑ'ΝΗ, ης, ἡ, pelvis, catinus, patina: Att. pro λαχάνη. Ex λα & χαίνω, quod valde pateat.

Λεκανίδιον, λεκανὶς, & λεκανίσκη, omnia, idem cum seq. λεκάνιον, parvus catinus, vel, parva patina; & omnia diminut. à præced. λεκάνη, V.

Λεκάνιον, ου, τὸ, parva pelvis: prae. dimin.

Λεκιθίτης, ου, ὁ, qui ex vitello est, seu, in quo vitelli sunt; ut, λεκιθίτης ἄρτ☉, Athen. l. 3. à seq. Th. λέκιθ☉, &c. V.

Λεκιθοπώλης, ου, ὁ, qui, & λεκιθοπῶλις, ιδ☉, ἡ, quæ, vitellos, vel, pisa vendit; & Synecdochicè, qui ova, aut, legumina vendit; à seq. Th. λέκιθ☉, & πωλέω, V.

ΛΕ'ΚΙΘΟΣ, ου, ἡ, vitellus, ovi luteum: at m. g. pisum.

Λεκιθώδης, ε☉, ὁ καὶ ἡ, luteus, croceus; vitelli, seu, lutei, in ovo, colorem imitans; ut, λεκιθώδης χολὴ, apud Medicos; est à præced. Th. λέκιθ☉, id vide.

Λεκὶς, scutella: indè λεκὶς & diminut. λεκίσκ☉.

Λεκτέον, legendum, adject. verbale, à λέγω, lego.

Λεκτικὸς, orationi & sermoni accommodatus, Aristot. de Poët. Est ab eod. cum seq. λεκτὸς, V.

Λέκτο, Poët. pro λέλεκτο, Ion. pro ἐλέλεκτο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi λέγω.

Λεκτὸς, οῦ, dicendus, dictus, selectus; a. 3. perf. perf. pass. v. λέγω.

Λέκτρον, ου, τὸ, LECTUS. Th. λέγω, cubare facio.

Λέκτρονδε, ad lectum, Od. θ. à præced. λέκτρον, V.

Λέκυθ☉, idem ac λέκιθ☉, quod vide.

Λέκυθ☉, scribi pro λέκιθ☉, cum Etymo convenit; dictum enim putant λέκιθον, διὰ τὸ λέπει κύθεσθαι, &c.

Λελαβέσθαι, Poët. pro λαβέσθαι, a. 2. inf. m. verbi λαμβάνω, capio: f. λήψομαι. a. 2. ἔλαβον.

Λελάβῃσι, Ion. Anadiplasiasmo & Paragoge τοῦ σι, pro λάβῃ, 3. sing. a. 2. sub. act. ejusd. verbi.

Λελαβόμην, Poët. pro ἐλαβόμην, a. 2. m. ejusd. verbi.

Λέλαθα, Dor. pro λέληθα, præt. m. verbi λήθω seu λανθάνω, lateo. f. λήσω. a. 2. ἔλαθον.

Λελαθέσθαι, pro λαθέσθαι, a. 2. inf. m. &

Λελάθῃ pro λάθῃ, a. 2. sub. m. &

Λέλαθον pro ἔλαθον, a. 2. ind. act. &

Λελαθόμην, Anadiplas. Ion. pro ἐλαθόμην, a. 2. m. ejusd. verbi.

Λέλακα, ας, ε, strepo, præt. m. sed præsentis significationem habet; hinc, λελακυῖα, præt. part. m. f. g. verbi ληκέω, resono, crepo, a. 2. ἔλακον.

Λελακυῖα, vide in λέλακα. Alii formant à λαλέω, vociferor: perf. pass. λελαληκὼς, υῖα, & per Syncop. λελακὼς, λελακυῖα.

Λελάληκα, ας, ε, perf. ind. act. verbi λαλέω, loquor.

Λελάμπρυνται, resplenduit, 3. sing. perf. ind. pass. verbi λαμπρύνω, f. υνῶ. p. λελάμπρυγκα. perf. pass. λελάμπρυμμαι, à λαμπρὸς, splendidus. Th. λάμπω, luceo.

Λελάσμεθα, Dor. pro λελήσμεθα, 1. pl. perf. pass. Sic λελασμέν☉, Dor. pro λελησμέν☉, perf. part. verbi λανθάνω, seu λήθω, lateo.

Λέλασται, oblitus est, Dor. pro λέλησται, 3. sing. perf. pass. verbi λανθάνω, seu λήθω.

Λελάχοιμι, pro λάχοιμι, a. 2. opt. &

Λελάχωσι, sortiti fuerint, Ion. Anadiplasiasm. pro λάχωσι, 3. pl. a. 2. sub. act. verbi λαγχάνω, sortior. a. 2. ἔλαχον.

Λέλειπται, relicta est, 3. sing. perf. pass. λέλειμμαι,

λῆμμαι, ψαι, πται· à λείπω, linquo. f. ψω. a. 2. ἔλιπον.

Λελιχότες, lambentes, perf. part. act. per Sync. & Epenth. τοῦ ε, pro λελιχμακότες, verbi λιχμάω. Th. λείχω, lingo. f. ξω. p. λέλιχα, à quo etiam præterito formari possit.

Λελέχθαι, perf. inf. pass. à λέγω, dico. a. 1. pass. ἐλέχθην.

Λέληθα, ας, ε, latui, præt. m. verbi λανθάνω, seu λήθω, f. λήσομαι. a. 2. ἔλαθον.

Λεληθότως, & λανθανόντως, latenter, clam, ità ut nemo sentiat, & animadvertat, Herodot. l. 7. & 8. à λανθάνομαι, & λήσομαι, unde præced. λέληθα, quod vide.

Λέληκα, locutus sum, perf. act. verbi λαλέω, f. ήσω. p. λελάληκα, & per Syncop. λέληκα. An potius dicendum esse p. m. verbi ληκέω, pro βοάω, unde p. m. λέληκα, ας, ε, &

Λεληκὼς, ότος, ejusdem præt. part.

Λέλημμαι, captus sum, perf. pass. verbi λαμβάνω, capio. f. λήψομαι. a. 2. ἔλαβον.

Λελημμένος, ejusd. perf. part.

Λελῆσθαι, oblitum esse, perf. inf. pass. verbi λήθω seu λανθάνω, lateo. perf. pass. λέλησμαι. sed

Λελῇσθαι, cum ι subscripto, est à verbo ληΐζομαι seu λῄζομαι, prædor. Them. λεία, præda.

Λέλησμαι, perf. ind. pass. λελησμένος, perf. part. verbi λήθω seu λανθάνω.

Λέληφα, cepi, perf. ind. act. verbi λαμβάνω, capio. quod vide.

Λελιημένος, charus, promptus, perf. part. pass. verbi λιλαίομαι, volo, perf. λελίληκα. perf. pass. λελίλημαι, & Euphoniæ gratia λελίημαι.

Λέλογα, p. m. verbi λέγω, dico: f. ξω. p. λέλεχα.

Λελογίσμεθα, reputatæ sumus, 1. pl. perf. pass. verbi λογίζομαι, quod vide.

Λελογισμένως, prudenter, adv. ab eod.

Λέλογχα, ας, ε, sortitus sum, præt. m. &

Λελογχὼς, perf. part. m. verbi λαγχάνω, sortior, f. κληρώσομαι. a. 2. ἔλαχον.

Λέλοιπα, ας, ε, reliqui, p. m. &

Λελοιπὼς, ότος, p. m. part. verbi λείπω, linquo.

Λελουμένος, lotus, perf. part. pass. verbi λούω, lavo. f. λούσω. perf. λέλουκα.

Λέλοχα, vel εἴλοχα, perf. ind. act. Att. pro λέλεχα: hinc λελοχυῖα, enixa, perf. part. f. g. verbi λέγω, dico; quod tamen à λέχομαι, peperi, derivatum volunt.

Λέλυκα, ας, ε, solvi; præt. ind. act. verbi λύω.

Λελύμασμαι, perf. pass. Att. pro λελύμαμμαι; & hinc

Λελυμασμένος, labefactus, perf. part. pass. Att. verbi λυμαίνω, corrumpo. f. ανῶ. p. λελύμαγκα. Th. λύμη, lues, noxa.

Λελυμένος, ου, solutus: part. perf. pass. &

Λέλυνται, 3. sing. perf. pass. λέλυντο, 3. pl. plusq. p. pass. Ion. verbi λύω, solvo. f. σω. p. λέλυκα. perf. pass. λέλυμαι perf. inf. pass. λελύσθαι.

Λεμβάδιον, q. d. lembunculus, seu, parvus lembus; diminut. à seq. Th. λέμβος, V.

ΛΕ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, LEMBUS, parvum navigium.

Λεμβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lembo similis, à præced. Th. λέμβος, V.

Λέμμα, τὸ, cortex, liber; id quod decorticando aufertur; Athen. l. 2. dicitur etiam de tunica, plantam, aut semen, aut alia quæ cortice teguntur, ambiente; Theophr. l. 4. c. 12. Est verbale, à 1. pers. præt. pass. verbi λέπω, λέπομαι, V.

Λέμφος, mucus concretus. Sed λέμφος, adject. mucosus, stultus.

Λέντιον, ου, τὸ, linteum. vox Lat. Græcè, ὀθόνιον, ου, τό.

Λέξατο, recensuit, numeravit, Ion. pro ἐλέξατο, 3. sing. a. 1. m. verbi λέγω, dico.

Λέξεο, cubato, Ion. pro λέξου, præs. imperat. pass. verbi λέξομαι, quod à fut. formatum, verbi λέγω, dico. f. ξω.

Λεξίδιον, ου, τὸ, dictiuncula. dim. à λέξις. Th. λέγω.

Λεξικὸν, οῦ, τὸ, (sub. βιβλίον.) LEXICON, dictionarium. ab eod. nom. & Th.

Λεξικὸς, i. e. ὁ περὶ τὰς λέξεις ἔχων; dictionarii scriptor; sic Suid. dicitur; Gaza de mensibus, λεξικογράφος, idem; (à præced. λεξικὸν & γράφω, V.) Unde fœm. λεξικὴ, (scil. τέχνη, ars) lexica; ars rationem vocabulorum ac dictionum rectè lustrandi; item, neut. præced. λεξικὸν, (sub. βιβλίον) liber in quo vocabula recensentur, & explicantur; q. d. vocabularium, &c. V.

Λέξις, εως, ἡ, dictio. acc. λέξιν. Th. λέγω, dico.

Λεξεῦντι, dicunt, Dor. pro λέξουσι, 3 pl. f. 1. act. verbi λέγω.

Λέοντα, acc. sing. à λέων, οντος, ὁ, leo. in pl. λέοντες, dat. pl. λέουσι.

Λεοντέη, & per contract. λεοντῆ, pro λεοντέη, sive λεοντῆ δορὰ, leonina pellis, leonis spolium, seu, exuvium, Herodian. l. 1. & Aristoph. in Ran. &c. Item, λεοντεία βοτάνη, sive, πόα, dicitur Orobanche, herba quæ legumina suffocat; item, λεόντειος, λεόντιος, & λεόντιος, leoninus, seu, qualis leonis est; item adv. λεοντηδὸν, leonino more, &c. Sic etiam, λεοντιαῖος, leoninus, ad leonem pertinens; λεοντιδεὺς, leonis catulus; λεοντικὴ, leontice, herba, quæ & cacalia; & λεοντίσκος, leunculus, parvus leo; omnia derivata à λέων, οντος, &c. V.

Λεοντοκέφαλος, q. d. leoniceps, i. e. leonis caput habens; Luc. ex λέων, οντος; & Th. κεφαλὴ, V. Sic, λεοντοκόμος, curator leonum, cui datum est negotium curandi leones; à Th. κομέω, V. Item, λεοντομιγὴς, leonis mixtione, aut initu genitus, Poll. à Th. μίγνυμι, fut. μίξω; ab inusit. μίγω, V. Item, λεοντοφόνος, leonicida, interfector leonis; à Th. φένω; unde φόνος; quæ vide. Item, λεοντοφυὴς, ex leone natus; ut apud Euryp. in Bacch. ἄγρα λεοντοφυὴς, dicitur præda leonina; seu, catulus leonis, &c. Item, qui est leoninæ naturæ, seu, indolem leonis habens; à Th. φύω; unde φυή; quæ vide. Sic denique, λεοντόχλαινος, pelle leonina, pro læna, seu, veste, utens; Epith. Herc. in Epigr. à Th. χλαῖνα, comp. ut reliqua præced. cum Th. λέων, οντος, ὁ, &c. Quæ V.

Λεοντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, leoninus, seu leoni similis, qualis est leonum, &c. Aristot. Polit. 8. Unde neut. τὸ λεοντῶδες, leonina natura, leoninum ingenium, leonis animus, &c. Plut. de fort. Alex. l. 2. Unde adv. λεοντωδῶς, leonino more, seu, ritu; leonum in modum; Athen. l. 4. à Th. λέων, οντος, &c. V.

Λέπαδνον, ου, τὸ, lorum latum jumentarium. capistrum. in pl. τὰ λέπαδνα. Th. λέπω, decortico.

Λεπαῖος, ου, ὁ, corticibus abundans; à Th. λέπω; unde λέπος, τὸ, V.

Λέπαργος, ου, ὁ, ἡ, albus. Eustath. q. ex λεπὶς & ἀργὸς, albus.

Λέπας, τὸ, rupes, promontorium. Them. λέπω.

Λεπὰς, άδος, ἡ, LOPAS, concha petræ adhærens: à super. λέπας, &

Λεπαστὴ, ῆς, ἡ, LEPISTA, genus calicis instar conchæ: à λεπάς.

Λεπαστὶς, apud Hesych. idem quod præced. λεπαστὴ, genus poculi majoris; aliquando calix, dolium, &c. V.

Λεπίδιον, parva λεπίς.

Λεπιδόχαλκος, æris squama; ex λεπὶς, ίδος; & χαλκὸς, quæ V.

Λεπιδωτὸς, οῦ, ὁ, squamatus, squameus, apud Aristot. Item, piscis quidam apud Plut. Item, λεπιδωτὴς λίθος, gemma, quæ squamas piscium variis coloribus imitatur, apud Plin. l. 27. c. 10. Utrumque, à λεπὶς, ίδος, V.

Λεπίζω, f. ίσω, decortico: à λέπος, cortex. Them. λέπω.

Λεπὶς, ίδος, ἡ, squama, cortex; &

Λέπισμα, ατος, τὸ, idem; & decorticatio: &

Λέπος, εος, τὸ, cortex, squama. Th. λέπω, decortico.

Λέπρα, ας, ἡ, LEPRA, vitiligo. Th. λεπρὸς, scaber.

Λεπρὰς, άδος, ἡ, aspera: petræ Epithet. &

Λεπρὰς, acc. pl. f. g. à λεπρὸς, scaber.

Λεπρικὸς, οῦ, ὁ, ut λεπρικὰ φάρμακα, medicamenta leprarum, quæ scil. contra lepras conficiuntur, & lepris tollendis adaptantur, apud Diosc. l. 1. Item, λεπρόω, & λεπρυόω, scabrum reddo, scabris velut squamulis obduco; & in pass. λεπρόομαι, ac λεπρυόομαι, scaber fio, scabris squamulis obducor; item, λεπρόομαι, exp. lepram patior; albesco, quasi è λέπρα; quod, qui eâ laborant, & exasperentur, & albescant; sicut etiam, pro iisdem dicitur λεπράω, vel, λεπριάω, scaber fio, vel, sum; ut, λεπριῶντες ὄνυχες, scabri ungues, apud Diosc. Omnia, à seq. Th. λεπρὸς, οῦ, ὁ, asper, ex decedentibus ex se squamulis, &c. Dicuntur enim, λεπροὶ, leprosi, h. e. quorum cutis in scabras quasdam squamulas resolvitur; à λέπος, τὸ, V. Quasi λεπυρὸς, &c. Unde etiam λεπρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, leprosus, vel, scaber, &c.

ΛΕΠΡΟ'Σ, οῦ, scaber; item leprosus: hinc λέπρα, ας, ἡ, lepra.

Λεπταλέος, tenuis, subtilis, gracilis; ut λεπταλέον φᾶρος, Apoll. Arg. l. 2. Item λεπτακινός, vel λεπτακικὸς, minutulus, in Epigr. omnia à seq. Them. λεπτὸς, V.

Λεπτῇ, macilentæ: dat. sing. fœm. gen. à λεπτός.

Λεπτεπίλεπτος, gracilis supra graciles; ut in Epigram. lib. 2. τρεῖς λεπτοὶ τρέψαν ποτὲ λεπτοσύνης ἐμάχοντο, τίς, πρόσω ἴθεισ' ἂν λεπτεπιλεπτότερος, &c. ex λεπτὸς, ἐπὶ, & λεπτός; vide.

Λεπτόβλαστος, tenuia germina edens; ex λεπτὸς, & βλαστάνω, f. βλαστήσω, Aor. 2. ἔβλαστον, unde βλαστὴ, & βλαστὸς, &c. vi. Sic λεπτόγαιος, λεπτόγειος, & λεπτόγεως, cujus solum tenue est & non pingue, sed macrum; ut apud Lucr. λεπτόγαιος πατρὶς, cujus agri sunt parum feraces; ex λεπτὸς, & γαῖα, sive γῆ, ἡ; vi. Item λεπτογνώμων, cujus subtilis est sententia: item acer, acutus; ex λεπτὸς, & γνώμη, seu γνώμων; quæ vi. Item λεπτόγραμμος, minutis literis constans, vel conscriptus; ut & λεπτόγραφος, exiguis & tenuibus literis descriptus; ex λεπτὸς, & γραμμὴ, ac γραφή; quæ vi. Item λεπτοδέρματος, & per Sync. λεπτόδερμος, tenuem pellem, seu cutem, habens; à δέρμα, τὸ, vi. Λεπτόδομος, i. e. λεπτῶς κατεσκευασμένος, tenuiter ædificatus, ex tenui materia structus, vel paratus, à Them. δέμω, unde δομὴ, & δομέω, &c. quæ vi. Λεπτόθριξ, & λεπτότειχος, qui tenui pilo, seu capillo est; à Them. θρὶξ, τειχὸς, ἡ, vi. λεπτόθριος, tenuia habens folia; propriè de ficu dicitur, abusivè, de aliis arboribus, aut herbis. à θρίον, οἱ, vel θρίον, τὸ, quæ vi. λεπτόϊνος, tenues nervos, seu exiles fibras habens, à Th. ἴς, ἰνὸς, ἡ; vi. λεπτόκαρπος, cujus fructus tenuis est, Diosc. l. 3. c. 29. à Th. καρπὸς; vi. Item festucam, seu surculum tenuem habens, Diosc. l. 3. c. 27. pro λεπτόκαρφος, à Th. κάρφω, undè κάρφη, ἡ, & κάρφος, τὸ; quæ vi. λεπτοκάρυον, & divisim, λεπτὸν κάρυον, nux avellana; Diosc. l. 1. c. 180. à Them. καρύω, undè κάρυον; quæ vi. λεπτόκαυλος, qui exili caule, seu scapo est, à Th. καυλὸς, comp. ut reliqua antecedentia, cum Them. λεπτὸς, &c. vide.

Λεπτόκνημος, exiles tibias, seu crura exilia habens; Adamant. in Physiogn. ex λεπτὸς, & κνήμη, ἡ; vi. Item λεπτοκοπέω, minutatim contundo, & concido, undè apud Diosc. lib. 5. c. 85. λεπτοκοπουμένη κάδμεια, in fœm. part. pass. ex λεπτὸς, & κόπτω, unde κοπὴ, &c. vi. Item λεπτολεσχεῖς, Philosophi, de rebus levioribus, subtiliter, & nimis anxiè, disputantes, nugantesque, Aristoph. Unde λεπτολεσχία, subtilia nugamenta, &c. ex λεπτὸς, & Th. λέσχη; vi. Sic λεπτολόγος, qui subtiliter, & minutatim disserit de re aliqua, argutus; undè λεπτολογέω, seu -γέομαι, minuta & subtilia disputo, subtiliter, & argutè dissero, à quo verbale. Λεπτολόγημα, & λεπτολογία, subtilis de minimis rebus disputatio, ut & λεπτολογιστὴς, nimium subtilis argutator, &c. apud Aristoph. & Luc. ex λεπτὸς, & λόγος, vi. Sic etiam λεπτομερὴς, tenuibus partibus constans, tenuis, exilis, &c. Undè λεπτομέρεια, tenuitas partium, seu exilitas, Gal. Item subtilitas, & adv. λεπτομερῶς, subtiliter excutiendo singula quæque, licet minuta; ex λεπτὸς, & μέρος; V.

Λεπτόμητις, expon. prudens consilium, Hesych. verò interpr. δασεῖαν ψυχὴν; i. e. animum cordatum, qualis sub hispido & hirsuto pectore latere solet; idem tamen λεπτὴν μῆτιν, apud Hom. expon. pectus invalidum ad capienda consilia, ex λεπτὸς, & μῆτις; quæ vi. Item λεπτόμιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenui licio, seu filo textus, subtili filo factus; ut λεπτόμιτον φᾶρος, apud Eurip. in Andr. ex λεπτὸς, & μίτος; quæ V.

Λεπτὸν, οῦ, minutum quoddam nummi genus: n. g. seq. λεπτός.

Λεπτοποιέω, tenuem, seu gracilem reddo, extenuo; Diosc. l. 5. ex λεπτὸς, & ποιέω, vi. Item λεπτόπους, tenues, seu graciles pedes habens; ex λεπτὸς, & πούς, vi. λεπτόπυγος, tenues, & exiles habens nates, aut macras & graciles; à λεπτὸς, & πυγή; Item λεπτόρρυτος, tenuiter fluens, tenuis; ut λεπτόρρυτον ὕδωρ, apud Hippocr. ex λεπτὸς, & Th. ῥέω, cujus varia comp. terminantur in ρυτος, tanquam à Th. inusit. ῥύω, pro ῥέω, &c. V.

ΛΕΠΤΟ'Σ, οῦ, tenuis, gracilis, rarus, in f. g. λεπτή.

Λεπτοσκελὴς, tenuia habens crura; ex λεπτὸς, & Th. σκέλος, vi. Sic λεπτόσπερμος, qui minutum, seu tenue semen habent, Diosc. à σπέρμα, τὸ, comp. cum Th. λεπτός; Item λεπτόσωμος, qui tenui & gracili est corpore; à λεπτὸς, & Th. σῶμα, τὸ, vi. Sic etiam λεπτοσχιδὴς, tenuibus incisuris, seu rimis, diffissus; undè plur. λεπτοσχιδεῖς, scil. κρηπῖδες, dicuntur calceamentorum genus quoddam, Poll. ex λεπτὸς, & Th. σχίζω, undè σχίδη, & σχίδος, &c. quæ V.

Λεπτότης, ητος, ἡ, tenuitas: à λεπτός.

Λεπτοτράχηλος, qui collum subtilius habet, & gracile admodum, Aristot. ex λεπτὸς, & τράχηλος, &c. V.

Λεπτότειχος, vide suprà in λεπτόθριξ.

Λεπτουφὴς, subtiliter, & tenuiter contextus, Luc. ex λεπτὸς, & ὑφάω, unde ὑφὴ, ἡ; quæ vi. Sic etiam Λεπτουργὸς, subtilium operum artifex; qui exquisitissimo & subtilissimo artificio opus aliquod conficit; unde verbum λεπτουργέω, ῶ, subtilia opera conficio artificio exquisito; Plut. Item subtiliter partire, & distinguere, Metaphora, à subtilibus artificibus; apud Plat. in Polit. δῆμος γὰρ λεπτουργεῖν οὐκ ἀσφαλὴς; undè verbale, λεπτούργημα, idem quod λεπτουργία, confectio operis subtilis; vel etiam opus subtili & exquisito artificio factum: Item λεπτουργὸς, subtili artificio præfectus, Hom. omnia, ex λεπτὸς, & ἔργον, τὸ, à quo plurima comp. terminantur in ουργος; Sic etiam λεπτόφλοιος, tenuem corticem habens; à Th. φλοιὸς, & λεπτοφυὴς, qui tenuis est, seu gracilis naturæ, vel qui natus est tenuis, à Them. φύω, unde φυὴ, &c. vi. λεπτόφυλλος, tenuia folia habens; à Th. φύλλον; Λεπτόφωνος, qui gracili, seu exili est voce; unde λεπτοφωνία, exilitas vocis, à Them. φωνή; vi. Λεπτόχειλος, tenuia habens labra, à Th. χεῖλος; vi. denique λεπτόχυλος, qui tenuis succi est; à Th. χυλὸς, comp. ut reliqua præced. cum Them. λεπτὸς, &c. vide.

Λεπτυντικὸς, οῦ, ὁ, attenuandi vim habens, tenuem & gracilem reddere potens, Diosc. & Athen. l. 8. Item λέπτυνσις, εως, ἡ, attenuatio, extenuatio, &c. Utrumque, à seq. verbo λεπτύνω; id vide.

Λεπτύνω, f. υνῶ, attenuo, extenuo: à λεπτός.

Λεπτυσμὸς, οῦ, ὁ, idem quod λέπτυνσις, & ab eod. id V.

Λεπύριον, ου, τὸ, cortex, putamen, squama, unde λεπυριόω, excortico, deglubo, glumas excutio, Hesych. Item λεπυρὸν, τὸ, vel λέπυρον, putamen ovi, & cortex mali punici; i. e. malicorium, Suid. undè λεπυρώδης, & λεπυριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, corticatus, corticosus, putamine tectus: Item multiplicibus tunicis obvolutus; Item squamatus, squamosus, &c. omnia à seq. λεπυρὸς, & ab iisd. V.

Λεπυρὸς, ά, ὸν, corticosus, squamâ tectus: λεπύριον, parvus cortex λεπυρὸν, ου, τὸ, putamen ovi, testa, à λέπος, cortex. Th. λέπω.

Λεπυρώδης, vide paulo suprà ante λεπυρός.

ΛΕ'ΠΩ, f. ψω, decortico, exuo: λεπίζω, idem: λέμμα, ατος, τὸ, cortex: λέπος, εος, τὸ, idem: λεπὶς, ίδος, ἡ, idem: λοπὸς, cortex.

Λερία, LERIA, insula: cujus incolæ Λέριοι, ii malè audiebant ob malitiam.

Λερναίη, ης, ἡ, nomen hydræ, à Λέρνη, palude: in qua versata fuerit.

ΛΕ'ΡΝΗ, ης, ἡ, palus Argivorum, ubi sordium confluges: hinc Λέρνη κακῶν, LERNA malorum.

Λεσβίδας, acc. pl. à Λέσβις, ίδος, ἡ, Lesbis.

ΛΕ'ΣΒΟΣ, LESBUS, insula: hinc Λεσβόθεν, adv. è Lesbo. Λεσβὶς, Lesbis fœm. Λεσβίζειν & Λεσβιάζειν, Lesbios imitari, obscænis moribus.

Λεσχάζοντες, garrientes, nom. pl. præs. part. verbi λεσχάζω quod à

ΛΕ'ΣΧΗ, ης, ἡ, sermocinatio, confabulatio: hinc λεσχηνεύειν, celebrare: ἀδολέσχος, ου, ὁ, ἡ, loquax, garrulus: ἀδολεσχία, ας, ἡ, garrulitas.

Λεσχαῖος, ου, ὁ, expositor; i. e. ἐξηγητὴς, & ὁμιλητὴς, Hesych. Item Λεσχηνεύω, & λεσχηνεύομαι, sermocinor, confabulor, garrio, unde λεσχηνεία, ἡ, confabulatio: Item loquacitas; Item contumelia, injuria, apud Suid. sic λεσχηνευτής, confabulator, & λεσχηνώτης, idem: Item expon. ὑβριστής, apud Suid. Sic etiam λεσχηνῶται, discipuli; quòd cum præceptore sermocinari & confabulari soleant: Item λεσχηνόριος, dicitur Sol vel Apollo, à confabulationibus; quod interdiu homines inter se confabulentur; quum noctu, seorsim ab aliis quiescant; Denique λεσχηνεῦ; sermocinor, confabulor, Hesych. omnia

omnia à præced. Th. λέσχη, confabulatio, conciliabulum; locus publicus ubi confabulabantur; Od. 6. & Hesiod. in Erg. &c. V.

Λευγαλέῃς, dat. pl. Ion. f. g. pro λευγαλέαις: &

Λευγαλέοισιν, dat. pl. Ion. m. g. pro λευγαλέοις: à

Λευγαλέος, ου, perniciosus, gravis, tristis: q. λοιγαλέος: à Them. λοιγός, pernicies.

Λευΐ & Λευΐς, ὁ, Levi, nomen viri: gen. τοῦ Λευΐ, accus. Λευΐν, Hebr. additus.

Λευΐτης, ου, ὁ, Levita: &

Λευϊτικός, ή, όν, Leviticus: à Λευΐ.

Λευκ' pro λευκά, alba: à λευκός.

Λευκαίνομαι, dealbor, albus reddor: Item neutraliter, albus, seu candidus sum, albeo, &c. est pass. ab act. seq. λευκαίνω; vide.

Λευκαίνω, dealbo, f. ανῶ, a.1. ἐλεύκανα, a.1. inf. λευκᾶναι, a.1. ind. pass. ἐλευκάνθην. Th. λευκός, albus.

Λευκάκανθα, spina alba; i. e. ἄκανθα λευκή, Diosc. l. 3. c. 22.

Λευκᾶναι, a.1. inf. act. &

Λευκάνας, a.1. part. à λευκαίνω, dealbo: quod V.

Λευκανθέων, legitur apud Pindar. candore florentem: an λευκανθέι legend. an à λευκαίνω. Th. λευκός, albus, an etiam ab ἄνθος, εος, τὸ, flos.

Λευκανθεὶς, a.1. part. pass. à λευκαίνω, quod V.

Λευκάνθεμον, τὸ, anthemidis species; Diosc. l. 3. c. 154. ex λευκός, & ἄνθεμον, &c. vi. Item Λευκανθής, & Λευκανθίας, florem album habens, unde λευκανθὲς κάρα, apud Soph. canum caput, per catachresin; ex λευκός, & ἄνθος, τὸ, V.

Λευκανθίζω, albico, candidus sum. Them. λευκός, albus.

Λευκανία, ας, ἡ, guttur, idem quod Them. λαυκανία, vi. Unde etiam λευκανίηνδε, ad gulam, & λευκανίοθεν, ex gutture, seu ex imo gutture, &c.

Λευκὰς, alba, candida; (idem quod λευκή, adjectiv. à masc. λευκός;) ut λευκὰς χαίτη, alba, seu cana coma; Nonn. & λευκὰς φωνή, vox clara, apud eund. Item Λευκασμός, οῦ, ὁ, dealbatio, vel candor, verbale à λευκαίνω, λευκαίνομαι; quæ V.

Λευκάργιλλον, vocant Græci candidam argillam, quâ in Megarico agro utuntur, sed tantum in humida frigidaque terra; Plin. l. 17. c. 7. ex λευκός, & ἄργιλος, seu ἄργιλλος, terra alba, &c. vi. Sic λεύκασπις, album clypeum habens; Il. χ. ex λευκός, & ἀσπίς, vi. Λευκαχάτης, sub. λίθος, gemmæ nomen, à λευκός, sive ab albo colore, ita dictæ, à Th. ἀχάτης; V.

Λευκερινεός, q. d. caprificus alba, ficûs species est, Athen. l. 3. ex λευκός, & ἐρινεός, caprificus arbor, seu ficus sylvestris; Sic Λευκερωδιός, alba ardea; Aristot. ex λευκός, & ἐρωδιός, seu ἐρωδιός, V.

Λεύκη, ης, ἡ, populus alba: Item vitiligo alba: ab eod. Them. λευκός.

Λευκηπατίας, sive λευχηπατίας, ου, ὁ, olim dicebatur, timidus; aiunt enim, quorundam hepati vitium quoddam accidere, quod eos timidos reddat; ejus autem indicium vitiati, pallor est, qui tales timidos arguit; vi. Erasmi Chil. ex λευκός, & ἧπαρ, ατος, τὸ, vi. Sic λευκήρετμος, navis, Eurypidi, albos habens remos; ex λευκός, & ἐρετμός, &c. V.

Λεύκινος, ου, ὁ, populus; Aristot. œcon. 2. Item Λευκίσκος, ου, ὁ, piscis, è mugilum genere; apud Gal. à populeo colore; utrumque à λευκή, ἡ; vide.

Λεύκιππος, ου, ὁ, ἡ, qui candidos equos habet: q. λεύχιππος: ex λευκός, albus, & ἵππος, equus.

Λευκίτας, α, ὁ, Dor. pro λευκίτης, idem quod λευκός, candidus.

Λευκίτη, creta, ejusd. Th.

Λευκοβραχίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, candida brachia habens: Item pulchra; ex λευκός, & βραχίων; V.

Λευκόγαιος, cujus terra alba est; ex iisd. cum seq. λευκόγεος; V.

Λευκόγεος, ου, creta, critifodina: ex λευκός, albus, & γῆ, terra.

Λευκογραφέω, ῶ, albo colore depingo; unde λευκογραφὶς, ίδος, ἡ, leucographis, genus lapidis, de quo vide Plin. & Æt. ex λευκός, & γράφω, undè γραφή, &c. vi. Sic Λευκοδίφθεροι, albis pellibus, seu rhenonibus amicti; (i. e. Λευκοδέρματοι) ex λευκός, & διφθέρα; vide.

Λευκοθέα, LEUCOTHEA, Albunea mater, Matuta: q. λευκὴ θεά, lux enim est alba.

Λευκόθριξ, qui candido est capillo, seu niveis pilis; ut λευκότριχες ἵπποι, apud Callim. ex λευκός, & θρίξ, τριχός; vide.

Λευκόϊον, caltha, viola: q. λευκὸν ἴον, alba viola.

Λευκοῖσιν, dativ. plur. Ionicè à λευκός, albus.

Λευκόκαρπος, cujus fructus albi sunt, Theophr. ex λευκός, & καρπός, vi. Sic Λευκόκαυλος, cujus caulis albus est; à Th. καυλός, vi. Item Λευκοκέρατες, alba habentes cornua; à Them. κέρας, ατος, τὸ, vi. Sic etiam λευκόκομος, cui candida est coma albente præditus comâ; à Them. κόμη, vi. Λευκόκρας, candidum habens caput; à Them. κάρηνον, undè κράας, vel κρὰς, &c. quæ V.

Λευκόκυμα, albicans fluctus, Euryp. in Oreste; à Th. κῦμα, vi. Item Λευκόλιθος, ex albo lapide constans; ex Th. λίθος, comp. ut reliqua anteced. cum Th. λευκός, &c. V.

Λευκόλινον, ου, τὸ, albam linum: ex λευκός & λίνον, linum.

Λευκόλοφος, albam cristam habens; ex λευκός, & λόφος, vi. Item Λευκομαινίς, --ίδος, ἡ, mœna candida, Athen. l. 7. ex λευκός, & μαινή, ης, ἡ, vel μαινίς; quæ V.

Λευκομέτωπος, ου, ὁ, ἡ, candidus: habens frontem albam: ex λευκός, & μέτωπον, frons. Th. ὄπτομαι, video.

Λευκόνοτος, siccus notus; q. d. purus & candidus auster, quòd imbribus careat; Hippocr. & Gal. ex λευκός, & νότος, &c. V.

Λευκοπάρειος, candidas habens genas, idem, & ex iisd. cum seq. λευκοπάρῃος.

Λευκοπάρῃος, ου, ὁ, ἡ, candida genas, alba genas: ex λευκός, albus, & παρειά, Æol. παρηά, ᾶς, ἡ, gena.

Λευκοπάρυφος, cujus vestis candido limbo prætexta est; apud Plut. in Apophth. ex λευκός, & παρυφή; unde παρυφής, & πάρυφος; quæ V.

Λευκόπηχυς, albos cubitos habens; à Th. πῆχυς, vi. Sic Λευκόπους, albos pedes habens; à Th. πούς; vi. Item Λευκόπρωκτος, cui albus est podex, cui candidæ sunt nates; Schol. Aristoph. Sic etiam à Platone comico, dicuntur molles & effœminatæ; à Th. πρωκτός, vi. Sic etiam Λευκόπτερος, albas alas habens; navis Epith. apud Æschyl. in Prometh. à Th. πτερόν, τὸ, vi. Λευκόπυγος, est candidis natibus, ac proinde, plerumque mollis & effœminatus, Suid. ex Th. πυγή, comp. ut reliqua anteced. cum Th. λευκός; V.

Λευκόπωλος, ου, ὁ, ἡ, qui albis equis utitur, & vehitur. Ex λευκός, albus, & πῶλος, pullus equinus.

Λευκόροδον, & λευκόρροδον, alba, seu candida rosa; ex λευκός, & ῥόδον, τὸ; vide.

ΛΕΥΚΟ'Σ, οῦ, albus, candidus, serenus: q. à λεύσσω, video. Hinc λευκότης, ητος, ἡ, albedo: λευκόω & λευκαίνω, dealbo.

Λευκόστικτος, albis punctis, seu maculis distinctus, albis notis compunctus, &c. ex λευκός, & στίζω, f. ξω, undè στικτός, &c. vi. Sic Λευκόσφυρος, candidos habens pedum malleolos; & ex parte intelligendo totum, albos habens pedes; ut λευκόσφυρος Ἥβη, Theocr. Idyll. 17. ex λευκός, & σφύρα; undè σφυρόν, &c. V.

Λευκότερος, έρα, ον, candidior, compar. à λευκός, albus.

Λευκότης, albor, candor, &c. vide in Th. λευκός.

Λευκουφής, ex alba textura constans, & simpl. albus; ex λευκός, & ὑφάω; undè ὑφή, &c. V. Sic λευκοφαής, qui albus videtur, albus aspectu, Euryp. in Iph. Aul. ex λευκός, & φάω, vi. Item Λευκόφαιος, ex albo & fusco mixtus; Poll. l. 7. c. 28. ex λευκός, & φαιός, vi. Sic etiam Λευκόφθαλμος, qui candidis, seu albidis est oculis: Item gemmæ nomen; de qua Plin. l. 37. c. 9. ex λευκός, & ὀφθαλμός, vi. Item Λευκοφλεγματίας, vel λευκοφλεγματίας ὕδερος, qui totius corporis superficiem, albâ pituitâ plenam, in tumorem extollit; ex λευκός, & φλεγματίας, vi. Item Λευκοφόρος, albam, seu candidam vestem ferens; albatus, candidatus, &c. in Epigr. l. 2. ex λευκός, & φέρω, unde φόρος, &c. quæ V.

Λευκόφρυς ἀγορή, cana fori facies: ex λευκός, & ὀφρύς, supercilium.

Λευκοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, candidam tunicam gerens: ex λευκός, albus, & χιτών, tunica.

Λευκόχροος, & λευκόχροος, idem quod seq. λευκόχρους, & ab iisd. vi. Undè λευκόχροια, candidus color, &c.

Λευκόχρους, albicans: albus colore: ex λευκός, & χρόα.

Λευκό-

Λευκόχρυσος, aureus interveniente candida venâ, Plin. l. 37. c. 9. ex λευκὸς, & χρυσὸς, &c. V.

Λευκόχρως, ωτος, candido corpore decorus: ex λευκὸς, & χρὼς, χρωτὸς, ὁ, corpus. Th. χρόα, color.

Λευκόφαιος, qui simul φαιὸς, est & albus, in Hippocr. expon. albicans in cinereum colorem; ex λευκὸς, & φαιὸς, V.

Λεῦκτρα, pl. tantum, LEUCTRA, urbs Bœotiæ.

Λευκόω, album reddo, dealbo; à Them. λευκὸς, V.

Λευκώλενος, ου, ὁ, ἡ, pulchris ulnis seu brachiis: ex λευκὸς, albus & ὠλένη, ulna.

Λεύκωμα, ατος, τὸ, tabula albo colore inducta, album. Them. λευκὸς, albus.

Λευκώπης, & λευκωπίας, ου, ὁ, albus aspectu, qui intuentium oculis albus apparet; & in fœm. Λευκῶπις, alba aspectu; ex λευκὸς, & ὤψ, ὠπὸς, vel ὠπὴ, ἡ, &c. quæ V.

Λεύκωσις, εως, ἡ, albugo, de morbo oculorum dicitur in Hipiatr. est verbale, à verbo λευκόω, V.

Λευρὸς, idem quod Them. λεῖος, lævis, non asper, &c. apud Euryp. in Hecuba.

Λευρὸς, οῦ, Poët. pro ὁμαλὸς, æqualis, planus.

Λεύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidatorius, vel lapidatus; Euryp. Item Λευσμὸς, ου, ὁ, lapidatio, & malorum cumulus, Scholiastæ Æschyl. utrumque à verbo λεύω, f. λεύσω; id V.

Λεύσσετε, videtis, 2. plur. præsent. ind. activ. à

ΛΕΥ'ΣΣΩ, vides Poët. pro βλέπω, in 3. pl. λεύσσουσιν.

Λευστὴρ, ῆρος, ὁ, dignus qui lapidibus obruatur: à λεύω, lapido; quod vide.

Λευστὸς, lapidatus, Hes. (Item pro ὀρατὸς, apud eund. Hes. à Them. λεύσσω; vide) ab eod. cum præced. λευστὴρ, lapidator, &c. vide.

Λευχείμων, ονος, ὁ, ἡ, candidatus, qui λευκὸν εἷμα gestat.

Λευχειμονέω, ῶ, albis induor Herodian. lib. 8. à præced. λευχείμων, qui albis vestimentis indutus est; ex λευκὸς, & εἷμα, τὸ, V.

Λευχηπατίας, vide supra λευκηπατίας.

Λεύω, lapido: à λᾶς, lapis.

Λεχέεσσιν, dat. pl. Ion. à λέχος, εος, τὸ, lectus; quod V.

Λεχεποίης, ου, ὁ, herbosus; à πόα, Ion. ποίη, herbea, & λέχος, εος, τὸ, lectus. Them. λέγω cubo.

Λεχθὲν, dictum, a. 2. part. passiv. neut. gen. à λέγω, dico, f. ξω, a. 1. pass. ἐλέχθην.

Λέχος, εος, τὸ, lectus. g. pl. λεχέων dat. pl. λέχεσι. Th. λέγω, vel λέγομαι, cubo, cubare facio.

Λέχοσδε, adv. lectum versus, ad lectum; Il. γ. à præced. λέχος, τὸ, vi. Unde etiam Λεχαία, sub. πόα, dicitur herba quædam, lectis seu toris extruendis, apta, Theophr.

Λεχόωντο, Ion. & Poët. pro ἐλεχῶντο, 3. pl. imperf. pass. verbi λεχάομαι, apud Hesych.

ΛΕ'ΧΡΙΟΣ, ου, obliquus.

Λέχρις, obliquè, adv. à præced. λέχριος, vide.

Λεχὼ, ἡ, puerpera: à λέχος, εος, τὸ, lectus in quo ducumbit. Th. λέγω, cubare facio.

Λεωβάτος, ου, ἡ, via publica, & vehicularis à populi, per eam commeantis, frequentia, Hesych. à λεὼς, ὼ, Atticè pro λαὸς, & βαίνω, unde βάτος; vide.

Λεωδάμας, αντος, ὁ, LEODAMAS, nomen Philosophi.

Λεωλογέω, populum percenseo, Athen. l. 12. ex λεὼς, Atticè pro λαὸς, & λέγω, recenseo; unde λόγος, &c. V.

ΛΕ'ΩΝ, οντος, ὁ, LEO, λέαινα, ης, ἡ, LEÆNA: q. à λάω, quia visu valet: hinc χαμαιλέων, οντος, ὁ, leo pumilus.

Λεῷμι, vellem, præs. opt act. à λεάω, -ῶ, pro θέλω.

Λεωπάτητος, à populo calcatus, vel prorsus conculcatus, à λεὼς, Atticè pro λαὸς, populus, vel à λεὰς, significante, omnino, & πατέω, undè πατητὸς, &c. vide.

Λεωπέτρα, an λειοπέτρα, lævis seu plana petra.

Λεωργὸς, οῦ, ὁ, Promethei Epith. apud Æschyl. ferocissimus, nihil non audens, πάντολμος, qui pro populo moritur, qui populo operis occasionem subministrat; ut Prometheus, tradito igni mortalibus, ὁ τοῖς λαοῖς ἔργα παρασχὼν, διὰ τοῦ πυρὸς; quoniam ignis, quem Diis surripuerat, usum hominibus ostendit; vel ὁ ἔχων ἔργον, τοῖς λαοῖς ἀπαγγέλλειν τὰ τῶν θεῶν ἔργα καὶ βουλεύματα; vel ὁ τῶν λαῶν ἐργασάμενος; nam finxisse homines creditur Pometheus; à Suida expon. ὁ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἀποθνήσκων, & proinde, pro audaci, temerario, præcipiti, & confidenti accipi tradit Bud. ab Hesychio expon. κακοῦργος, πανοῦργος, &c. ex λεὼς, Atticè pro λαὸς, & ἔργον, τὸ, &c. quæ V.

Λεωσφέτερος, ου, quem suæ civitatis jure donant, civemque faciunt: ex λαὸς, & λεὼς, ὁ, Att. populus, & σφέτερος, suus. Th. ἑ, se.

Λεωφόρος, ου, ὁ, sc. ὁδὸς, Ion. & Att. pro λαοφόρος, via publica: ex λεὼς pro λαὸς, populus, & φέρω, fero.

Λῆ, velit, Dor. pro θέλη, 3. sing. præsent. subjunct. θέλω, ης, η, Dores dicunt λῶ, λῇς, λῇ. Alii malunt à λάω, deducere in sub. λάω, λάῃς, λάῃ, Crasi λῶ, λᾷς, λᾷ, & Dor. λῶ, λῇς, λῇ, velim, is, it.

Λήβω, inusit. pro λαμβάνω, capio, f. λήψομαι.

Λῆγ', pro λῆγε, quiesce, præsent. imperat. &

Ληγέμεναι, Dor. pro λήγειν, præs. inf. verbi λήγω, cesso.

Λήγοιμεν, 1. pl. opt. præs. à

ΛΗ'ΓΩ, εις, ει, cesso, desino, quiesco: hinc λῆξις cessatio.

Λήδανον, ου, τὸ, idem quod seq. Th. λῆδον, τὸ, species cisti fruticis, ex quo colligitur ladanum, quod λάδανον, in Arabia vocari tradit Herodot l. 3.

Ληδάριον, ληΐδιον, & λήδιον; Suidas dicit esse vestem vilem, qualis æstate ferri solet; Eustath. dicit scribenda esse hæc per, η, cum ι, subscripto; utpote derivata παρὰ τὸ λεῖον; vel est à seq. Th. λῆδος, τὸ; V.

ΛΗ͂ΔΟΝ, ου, τὸ, frutex, cisti species.

ΛΗ͂ΔΟΣ, εος, τὸ, vestis ex panno raro ac detrito.

Ληθαῖος, & λήθαιος, LETHÆUS, adject. à λήθη, oblivio. Them. λήθω, lateo.

Ληθάνω, oblivisci facio; i. e. λαθέσθαι ποιῶ, à Th. λήθω; V.

Ληθαργικὸς, veternosus, veterno morbo laborans: Item Ληθαργίζω, lethargo, seu veterno laboro; i. e. inexpugnabili somno, vel dormiendi necessitate oppressus sum, utrumque à seq. λήθαργος, qui cito obliviscitur alicujus rei; ὁ τῇ λήθῃ ταχὺς; unde dicuntur & equi λήθαργοι, qui naturâ suâ ignavi & torpidi sunt, & cito calcarium obliviscuntur; Item Λήθαργος, sive ληθαργία, morbus est, quem Latini veternum appellant, &c. vide seq.

Λήθαργος, ου, ὁ, LETHARGUS, veternus morbus, marcor, & inexpugnabilis pene dormiendi necessitas: ex λήθη, oblivio, & ἀργὸς, ignavus, item velox. Th. ἐργάζομαι, operor.

Λήθεαι, oblivisceris, Ion. pro λήθῃ, 2. sing. præs. verbi λήθομαι, seu λήθω; quod vide.

Λήθει, latet, 3. sing. præs. act. verbi λήθω; quod vide.

Ληθεδανὸς, oblivionem patiens, (idem quod ληθαῖος, V.) Item oblivionem inducens; ut ληθεδανὸν φάρμακον, pharmacum oblivionem inducens, &c. Item ληθεδὼν, όνος, ὁ, oblivio memoria aboleta, Suid. utrumque, à λήθη, &c. V.

Λήθετ' & λήθετο, oblita est, 3. sing. imperf. pass. Ion. pro ἐλήθετο, ejusdem verbi.

Λήθη, ης, ἡ, oblivio. Hinc Lat. LETHUM. Th. λήθω, lateo.

Ληθικὸς, oblivionem inducens; λήθιος, clandestinus, clancularius; à λήθη, ἡ, vide.

Λήθομαι, & λανθάνομαι, lateo; Lucil. Item obliviscor, Il. α, & ρ, Odyss. μ, &c. Them. λήθω; vi. Unde etiam, Ληθοσύνη, Doricè λαθοσύνη), & ληθότης, ητος, ἡ, oblivio, oblivíscentia, &c.

Λήθουσα, præs. part. f. g. à

ΛΗ'ΘΩ, seu λανθάνω, Dor. λάθω, LATEO, celo, f. λήσω, a. 2. ἔλαθον, p. m. λέληθα. Hinc λήθη, oblivio: λάθρα, adv. clam, clanculum: vide λανθάνω.

Ληϊάδης, ου, ὁ, prædando captus, seu abductus, captivus; à ληΐη, idem quod λεία, V.

Ληϊάνειρα, injiciens viris mulierum amorem, ἀπὸ τοῦ ληΐζεσθαι τοὺς ἄνδρας.

Ληϊὰς, άδος, ἡ, prædando capta, vel abducta; ut ληϊὰς γυνὴ, Il. υ. à Th. λεία, vel ληΐη, &c. V.

Ληϊβοτὴρ, & ληϊβότης, qui segetem depascit, segetem depascens, &c. & in fœm.

fœm. ληϊβότειρα, quæ segetes depascitur, & arva vastat; ut Hom. σῦν vocat ληϊβοτείρην, nam dicitur etiam ληϊβοτείρη; sic ληϊβότης dicitur aper; à devastando segetes; à Th. λήϊον, V. τὸ, & βόω, undè βοτὴρ, & βοτὸς, &c.

Ληΐδ' pro ληΐδα, acc. sing. à ληῒς, ΐδος, ἡ, pecus. Th. λεία, præda.

Ληϊδάριον, idem quod ληδάριον; id V.

Ληΐδιος, ου, ὁ, prædando captus, captivus: ut ληΐδιαι χεῖρες, captivæ manus in Epigram. à ληῒς, ΐδος; vi. Ut ληΐδιον, vi. ληδάριον.

Ληΐζεσθαι, Etym. scribit propriè esse τὸ τὰ σιτοφόρα χωρία ἐκκόπτειν à λήϊον derivans, Καταχρηστικῶς autem dici ἐπὶ τῶν ἀπὸ πολέμου κληθέντων; à Th. λεία, vi. seq.

Ληΐζετ' pro ληΐζετο, 3. sing. imperf. pass. Ion. verbi ληΐζομαι, fortior, nanciscor, f. ίσομαι, perf. pass. λήϊσμαι. Them. λεία, præda.

Ληΐζομαι, prædor; vi. in ληΐζετ'.

Ληΐζω, latrociniis, vel prædando infesto; à ληΐη, idem quod Th. λεία; V.

Ληΐη, Ion. Dialysi, pro λεία, ας, ἡ, præda.

ΛΗ'ΙΟΝ, ου, τὸ, seges, in pl. τὰ λήϊα.

Ληῒς, ΐδος, ἡ, idem quod λεία, præda.

Ληΐσαντο, Poët. & Ion. pro ἐληΐσαντο, 3. sing. a. 1. m. &

Ληΐσεται, 3. sing. f. 1. m. verbi ληΐζομαι, nanciscor, f. ίσομαι. Th. λεία, præda.

Ληϊστὴρ, ῆρος, ὁ, & ληϊστὴς, οῦ, ὁ, prædator, &c. propriè ὁ τὰ τετράποδα ἀπελαύνων, teste Etym. ab eod. cum seq. ληΐστωρ; V.

Ληϊστὸς, οῦ, bello captus, prædativus: à ληΐη, Ion. pro λεία, ας, ἡ, præda.

Ληϊστοσάλπιγγες, sic cognominati fuerunt Tyrrheni; quòd prædones essent, & tubas primò invenissent, à ληϊστὴς, & σάλπιγξ, -γγος, ὁ, &c. V.

Ληΐστωρ, ορος, ὁ, prædator, prædo, furtivus: à ληΐζομαι, prædor. Th. λεία, præda.

Ληΐτις, prædatrix. Epithet. Minervæ. Th. λεία, præda.

Ληΐτις, bello capta mulier, captiva; ab eod. Th. V.

Ληϊτάρχαι, apud Hesych. qui præerant sacrificiis; à λήϊτος, & ἀρχὴ; V.

Λήϊτον, locus publicus ubi magistratus conveniunt; Etym. λήϊτον καλέουσι τὸ πρυτανεῖον, οἱ Ἀχαιοὶ, leitum Achæi vocant prytanæum, i. e. curiam; Herodot. l. 7. Item λήϊτος, ου, ὁ, populus; vi. seq.

Λήϊτος, publicus, Ion. Dialysi pro λεΐτος; hinc λήϊτον, ου, τὸ, curia.

Ληϊτουργὸς, q. d. opus publicum faciens, seu quod ad publicum pertinet, publicus minister, qui munus aliquod publicum obit; unde Ληϊτουργέω, ῶ, opus aliquod publicum facio, à præced. λήϊτος, & ἔργον, τὸ, V.

Ληκάω, & ληκάζω, pro λακάζω, insono, strepo, idem quod Th. seq. ληκέω, V.

ΛΗ'ΚΩ, vel Dor. λακέω, sono crepo, LACERO, f. ήσω, a. 1. ἐλάκησα, a. 2. ἔλακον, ες, ε, p. m. λέλακα & λέληκα. Hinc λακὶς, ίδος, ἡ, fissura seu scissura cum crepitu: λακίζω, lacero.

Ληκτικὴ νῆσος, insula suis finibus circumscripta, vel mari circumquaque determinata; Item Ληκτικὸς, desinens; sed apud Aristot. Rhet. 3. ῥυθμὸς ληκτικὸς, est aures in fine feriens; Item Ληκτὸς, idem quod κατάληκτος, suis finibus, in quos desinit, terminatus; (cui opponitur ἄληκτος, indefinens, infinitus, &c.) omnia à Th. λήγω; V.

Ληκυθίζω, f. ίσω, pigmentis oratoriis exorno & illustro; ut θέσεις ληκυθίζειν, elucubrare, seu ad lucernam (cui oleum ex lecytho affunditur) multo studio componere; Item locis communibus aliquid amplifico atque exorno; Item ampullor, ampullis & sesquipedalibus verbis utor, Schol. Aristoph. undè verbale, Ληκυθισμὸς, οῦ, ὁ, contillatio, frigillatio; à Suida expon. εὐφωνία; Item Ληκυθιστὴς, οῦ, ὁ, qui exilem habet vocem, μικρόφωνος, qui cavam vocem edit; h. e. talem, qualem vasa cava, si pulsentur, Hesych. à Th. λήκυθος, &c. vi. unde etiam Ληκύθιον, ου, τὸ, parva lecythus, parva ampulla, &c. diminut.

Ληκυθοποιὸς, qui lecythos conficit, qui ampullas unguentarias fabricatur; Poll. lib. 7. c. 30. ex λήκυθος, & ποιέω, vi. Sic etiam Ληκυθοπώλης, lecythorum venditor, qui ampullas olearias, seu unguentarias vendit; ex λήκυθος, & πώλης; V.

ΛΗ'ΚΥΘΟΣ, ου, ἡ, LECYTHUS, ampulla olearia.

Λήλανθος, ου, ὁ, nomen prop.

ΛΗ'ΜΑ, ατος, τὸ, propositum animi, virilis fortisque animus, q. à λάω, volo.

Λημαλέος, ου, graminosus, lippus. Th. λήμη, gramiæ, lippientes oculi.

Λημάτιας, ου, ὁ, præsenti, & confidenti animo præditus; undè Λημάτιάω, idem quod λῆμα ἔχω, præsenti sum animo; Item Λημάτόω, ῶ, animum addo, animo præsenti & confidenti munio; omnia à Th. λῆμα, ατος, τὸ, præsens animus, seu animi præsentia & fortitudo; Item voluntas, consilium, decretum, seu animi propositum, &c. Undè etiam Λημάτια, τὰ, sententiæ, consilia, nam Hesych. & Suid. λημάτιον, τὸ, non solum expon. φρόνημα, sed etiam βούλευμα, &c.

Λημάω, -ῶ, lippio, gramiosos oculos habeo: à

ΛΗ'ΜΗ, ης, ἡ, lippientes oculi, sordes oculorum, idem quod γλήμη, q. à λα & μύω.

Λημότης, lippitudo; à Th. λήμη, Schol. Aristoph.

Λῆμμα, ατος, τὸ, res quæ accipitur; Item munus quo aliquis corrumpitur: lucrum, reditus, sumptio, assumptio, argumentum. Th. λαμβάνω, sumo.

Λημμάτιον, ου, τὸ, q. d. propositiuncula, sumptiuncula, diminut. à præced. λῆμμα, V.

Λημνιὰ ἔργα, Lemnia facinora: &

Λημνιᾶν, Dor. pro Λημνίων, Lemniarum: vide in λήμνω.

Λήμνιον κακὸν, dicitur de maximo malo, quòd mulieres Athenienses, viros in Lemno occidissent, unde Lemnia facinora, i. e. teterrima, &c.

ΛΗΜΝΙ'ΣΚΟΣ, ου, ὁ, LEMNISCUS, fasciola è coronis dependens.

Λήμνω, dat. sing. à Λῆμνος, LEMNUS, insula.

Ληναὶ, ῶν, αἱ, Poët. pro βάκχαι. Alii scribunt Λῆναι, quas dicunt esse Nymphas torcularium: vide ληνός.

Ληναϊκὸς, & Ληναΐτης, idem quod ληναῖος, Bacchus, quoniam torcularibus, & vini expressioni præest; sic Ληναῖος, seu ληναϊκὸς ἀγὼν, apud Aristot. & Athen. Item Ληναῖον, ου, τὸ, lenæum festum, quod in honorem Lenæi Bacchi agitabatur; Item τὰ λήναια, idem omnia à Th. ληνὸς, V.

Ληναῖος, ου, LENÆUS, cognomen Bacchi: à ληνὸς; quod vide.

Ληναιῶνα, acc. sing. à

Ληναιὼν, ῶνος, ὁ, Januarius, quo Ethnici vina libabant Baccho. Th. ληνὸς, lacus torcularii preli.

ΛΗΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, lacus preli torcularii, ubi uvæ prelo exprimuntur: q. à λεαίνω, comminuo: sed

Λῆνος, εος, τὸ, lana, quia λεῖον, id est, molle.

Λῆξαν, Ion. pro ἔληξαν, 3. pl. aor. 1. act. λῆξαι, desiisse, a. 1. inf. λήξασθαι, a. 1. inf. m. &

Λήξεια, ας, ε, a. 1. opt. activ. Æol. verbi λήγω, cesso, f. ξω.

Ληξίαρχοι, magistratus quidam Athenis, qui tum alios, tum eos qui jam suæ tutelæ facti erant & jam poterant ἄρχειν τῶν λήξεων, i. e. hæreditatis paternæ (qui scil. jam tum erant aut ἐξούσιοι, h. e. sui juris, & de patrimonio poterant pro arbitratu statuere) in album civitatis inscribebant; nam paterna hæreditas λῆξις dicebatur, &c. vide Poll. unde ληξιαρχεῖον, est γραμματεῖον, εἰς ὃ τοὺς νόμους ἐνέγραφον; sicut in albo quoque leges Prætoris, & edicta quædam scribi solita fuisse, docet Turnebus; Item Ληξιαρχικὸν, liber in quem puerorum nomina, qui jam tutelæ suæ facti erant; παρὰ τὸ λήξεων ἄρχειν, εἰρημένον; i. e. τῶν κλήρων τῶν ἰδίων; ejus ἐγγραφῆς tempus erat pubertas, &c. Bud. ex Isæo, Demosth. & Æschyl. &c. ex λῆξις, & ἀρχὴ, quæ V.

Ληξιπύρετος, ου, ὁ, lexipyretus; id est, faciens cessare febrem, medicinæ Epith. quæ febres fugant; Sic Ληξοπύρετον scribitur etiam, pro medicamento finiente febrem; ex λῆξις, & πυρετὸς; quæ V.

Λῆξις, εως, vel ιος, ἡ; quies, cessatio: Item terminatio, à verbo λήγω; Item sortitio, sors, seu hæreditas, vel portio quæ sorte obtigit; id est, κλῆρος, vel πατρῷα ἐστία; Poll. à verbo λαγχάνω; q. v.

Ληπτέος, capiendus, petendus, sumendus, &c. Unde neut. ληπτέον, capiendum, vel sumendum est, capescendum: vel, aggrediendum est, &c. ut ἔργον ληπτέον, opus inchoandum est, seu incipiendum; Item ληπτὴς, οῦ, ὁ, qui capit, vel prehendit, capiens, prehendens, &c. Unde ληπτικὸς, οῦ, ὁ, ad capiendum, seu accipiendum proclivis: Item ληπτὸς, οῦ, ὁ, captus vel perceptus; aut qui capi percipive potest, sensilis, perceptibilis; ut τὰ ληπτὰ καὶ τὰ νοητὰ, in Epigram. omnia verbalia, à Them. λαμβάνω; quod

Ληραίνω, & ληρέω, ῶ, nugor, ineptio, deliro; ut apud Aristoph. in Nub. τί ληρεῖς; sic ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας, delirare, apud Luc. Unde Λήρημα, τὸ, nugamentum, deliramentum; & λήρησις, nugatio, deliratio, seu delirium, &c. omnia à seq. Th. λῆρος; V.

Ληρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nugatorius, nugax, Arist. Rhet. 3. à præc. Th. λῆρος; V.

ΛΗ'ΡΟΣ,

ΛΗ͂ΡΟΣ, ου, ὁ, vel λῆροι, ων, οἱ, nugæ, ineptiæ, tricæ; hinc ληρέω, nugor. q. à λα & ῥέω.

Ληρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nugatorius, nugax, Aristot. Rhet. 3. à præced. Th. λῆρος, V.

Λῇς, Dor. pro θέλῃς, velis; vide in λῶ.

Λήσεις, 2. sing. f. 1. act. &

Λήσεσθε, 2. pl. f. 1. m. verbi λήθω seu λανθάνω, lateo. f. λήσω. a. 2. ἔλαθον.

Λησιπαίγμων, ονος, ὁ, ἡ, qui ludi oblivionem inducit. Epith. Bacchi. ex λήθω, lateo, & παῖγμα. Sunt qui legunt λυσιπαίγμων, à λύω, solvo, & τὸ παῖγμα, ludus.

Λῆσις, εως, ἡ, voluntas, propositum, electio, &c. à Th. λῶ, λῆς, volo, &c. V.

Λήσμων, obliviosus, immemor; ex eod. cum seq. V.

Λησμοσύνη, ης, ἡ, oblivio: à λήθω, lateo.

Λήσομαι, obliviscar, f. 1. m. &

Λήσομεν, 1. pl. f. 1. act. à λήθω, seu λανθάνω, lateo. f. λήσω.

Λῆσος, stella splendida, in spina scorpionis; Hesych.

Λῃστάρχης, & λῄσταρχος, princeps prædonum, princeps latro; à seq. λῃστής, & ἀρχή; unde ἀρχός, &c. V.

Λῃστεία, ἡ, præda, latrocinium; h. e. ipsa prædandi, seu, prædas agendi actio, Aristot. Polit. 1. c. 5. Thuc. l. 1. à verbo λῃστεύω, prædor, i. e. prædonem ago, ex rapto vivo; item, λῃστήριος, ου, ὁ, prædatorius; idem quod λῃστικός; ut &, λῃστήριον, ου, τὸ, idem quod λῃστικόν, i. e. ipsi prædones, seu, prædatorum agmen; item, latrocinium, &c. Omnia, à seq. λῃστής, V.

Λῃστής, οῦ, ὁ, pro ληϊστής, latro. Th. λεία, ας, ἡ, præda.

Λῃστικός, οῦ, ὁ, prædatorius, ex rapto vivens, prædis, & latrociniis victitans, &c. Ut, λῃστικὸς βίος, prædatoria vita; & λῃστικὰ ἔθνη, gentes ex rapto viventes, apud Aristot. Polit. 1. & 8. Unde neut. λῃστικόν, τὸ, sub. σύστημα; dicuntur ipsi prædones, vel, prædonum agmen, Thuc. l. 1. & 2. Item, λῃστικῶς, more prædonum, prædatorio more, &c. Thuc. 6. &c. à præced. λῃστής, V.

Λῆστις, εως, ἡ, oblivio; à Th. λήθω, λήθομαι, vel λανθάνω, άνομαι, V.

Λῃστοκτόνος, prædonum interfector; Epigr. l. 2. à λῃστής & ἔκτονα; prat. med. verbi κτείνω, V.

Λῃστρικός, οῦ, ὁ, idem cum præced. λῃστικός; ut, λῃστρικὴ ναῦς, navis prædatoria; sic, λῃστρικοὶ dicuntur, qui latrocinia exercent; Plut. in Quæst. Rom. Item, λῃστρικός & λῃστρικῶς; idem quod λῃστικός & λῃστικῶς; quæ vide. Unde etiam, λῃστρίς, ίδος, ἡ, prædatoria, prædatrix, &c. Omnia, à λῃστής, V. Unde etiam, λῃστός, οῦ, ὁ, idem quod ληϊστός, qui prædando capi potest, &c.

Λήσταιν, latrina: puto, ubi latent λῃσταί.

Λησῶ, Dor. pro λήσω. f. 1. act. à λάω, ῶ, volo. vel à λήθω, lateo.

Λητοΐδης, ου, ὁ, Latonæ filius: à

ΛΗΤΩ', όος, οῦς, ἡ, LATONA, mater Apollinis. acc. Λητόα, ώ.

Ληφθείς, εῖσα, έν, captus, a. 1. part. pass. ληφθέντα, acc. sing. m. g. &

Ληφθῆναι, a. 1. inf. pass. à λαμβάνω, capio. f. λήψομαι. a. 2. ἔλαβον. a. 1. ind. pass. ἐλήφθην. a. 2. inf. m. λαβέσθαι.

Ληφθήτω, 3. sing. a. 1. imperat. pass. ab eod. verbo.

Λήχω, inusit. pro λαγχάνω, sortior.

Λῆψις, εως, ἡ, acceptio; cui scil. opponitur donatio; item, q. d. captio, vel, prehensio; prout capi dicitur, seu, prehendi, captivus, aut urbs; Luc. Plut. & Thuc. &c. Verbale, à λαμβάνω; quod vide in seq.

Λήψομαι, ῃ, εται, & in 1. pl. ληψόμεθα, f. 1. m. verbi λαμβάνω, quod vide. f 1. m. inf. λήψεσθαι.

Λία, pro λεία, præda. Gl. Cyr.

Λιάζομαι, exp. χωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι, ἐκκλίνω, &c. Separo me, declino, devito, abscedo, secedo, &c. pass. à seq. act. λιάζω, V.

ΛΙΑ'ΖΩ, agito, jacto, separo, turbo. f. σω. p. κα. q. à λίαν. vide ἀλίασος.

Λιάμαθοι, i. e. οἱ αἰπόλοι, caprarii pastores; παρὰ τὸ λίαν ἀμαθεῖς, sive, ἀπὸ τοῦ λίαν εἶναι ἀμαθεῖς, ex λίαν & ἀμαθής; quod vide. Item, λιάμαθος, admodum arenosus; ex λίαν & ἄμαθος; idem quod ψάμαθος, &c. Vide.

ΛΙ'ΑΝ, valde, admodum. q. à λάω, volo.

Λιαρός, ὰ, ὸν, tepidus, pro χλιαρός.

Λίασμα, ατος, τὸ, fomentum, seu, medicamentum tepidum; pro χλίασμα, quod vide.

Λιβάδιον, ου, τὸ, locus irriguus; vel, herbidus; item, pratum; item, centaurium minus, quoniam secundum fontes nascitur; Plin. l. 25. c. 6. Item, λιβάζω, stillo, gutto, &c. Utrumque, à λιβάς, άδος, quod vide.

Λιβανικός, thureus, thus referens, &c. à seq. Th. λίβανος, V.

ΛΙ'ΒΑΝΟΣ, ου, ὁ, LIBANUS, Syriæ mons, thus.

Λιβανόω, thure aspergo, vel, condio, thus misceo; &c. 3. Maccab. à præced. Th. λίβανος, V. Unde etiam, λιβανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, thuris modo odoratus, thus referens, thureus, &c. Item, λιβανοτίζω, thus adoleo; & λιβανωτίς, rosmarius; quoniam ejus radix ὄζει λιβάνου; ut Diosc. tradit, l. 3. c. 87. Utrumque, à seq. λιβανωτός, V.

Λιβανόμαντις, qui, vel quæ è thure incenso vaticinatur; ex λίβανος & μάντις; V. Sic, λιβανοπώλης, qui thus vendit; ex λίβανος & πώλης; V. Λιβανωτοπώλης, idem; unde, λιβανωτοπωλέω, thus vendo; à seq. λιβανωτός & πωλέω, &c. V.

Λιβανωτός, οῦ, ὁ, & λιβανωτόν, οῦ, τὸ, thus, thuribulum: à præced.

Λιβανωτρίς, thurea planta, Plut. à præced. λιβανωτός, V.

Λιβανωτοφόρος, thurifer; à λιβανωτός, & φόρος, &c. Vide.

Λιβάς, άδος, ἡ, gutta: à λείβω, fundo.

Λιβερτῖνος, ου, ὁ, libertinus, nomen sectæ.

Λίβηθρον, τὸ, incilis fossa, aquæ ductus; idem quod λείβηθρον, quod etiam usitatius est, & receptius; item, λιβηρός, οῦ, ὁ, humidus; stillans; utrumque, à λίβος, τὸ, V.

Λιβόνοτος, ου, ὁ, LIBONOTUS, ventus qui spirat inter Africum & Austrum; ex λίψ, βός, ὁ, libs, quod à λείβω, fundo, & νότος, notus.

Λίβος, εος, τὸ, gutta, stilla; item, stillatio humoris ex oculis, apud Hippocr. Item, Λιβρός, οῦ, ὁ, humidus; item tenebricosus, niger; utrumque, à λίβω; idem quod Th. λείβω; V. Unde etiam, λίβιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, stillatitius, stillans, &c.

Λιβύαθεν, adv. ἀπὸ τῆς Λιβύης. Dor. pro Λιβύηθεν.

Λιβύη, ης, ἡ, LIBYA. Λίβυσσα, LIBYSSA. Λίβυς ἀνήρ, vir ex Libyâ, Afer, Pœnus.

Λιβυκός, Africus, Punicus; à λίβυς, præced. V.

Λίβυρνον, ου, τὸ, Liburnum, species navigioli: à Liburnis, Illyridis populo.

Λίβω, fut. ψω, libo, fundo, idem quod, & à Th. λείβω, V. Galenus autem, λίβειν, propriè dicit significare, τὸ στάζειν.

Λίγα, stridulè, argutè, pro λιγέα. Hesychius.

Λιγαίνω, oblecto, propriè arguto sono: vocis acutum edere sonum: à λιγύς.

Λίγδα, cos, pulvis, q. à λεῖος, glaber.

ΛΙ'ΓΓΩ, strideo, stridorem edo. f. ξω. hinc λιγύς, ύος, stridulus, argutus. λιγυρός, οῦ, idem.

Λιγδεύω, sonum reddo feriendo superficiem; à seq. Th. λίγδην, strictim, superficie; i. e. superficiem tantum perstringendo; in superficie tantum; leviter, &c. V.

ΛΙ'ΓΔΗΝ, strictim, adv. q. à λίζω.

ΛΙ'ΓΔΟΣ, pila, mortarium, item fornacula, in qua constant metalla.

Λιγέα, acc. pl. n. g. à λιγύς, εῖα, ύ.

Λιγεᾶν, Dor. pro λιγεῶν, gen. pl. &

Λιγείῃ, canoræ, dat. sing. f. g. à λιγύς, εῖα, ύ, stridulus, a, um. Them. λίγγω, strideo.

Λιγέως, stridulè, adv. à λιγύς. quod vide.

Λίγνα, τὰ, vestis ornamenta interna; Pollux ea dicit esse omnia, quæ sunt à parte interiore vestis.

Λιγνυόεις, εντος, ὁ, fuliginosus; item, λιγνυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem, utrumque, à seq. Th. λιγνύς, vide.

ΛΙΓΝΥ'Σ, ύος, ἡ, fuligo, fumus, flamma.

ΛΙΓΝΩΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, pingui similis.

Λίγξε, sonuit, pro ἔλιγξε, 3. sing. a. 1. act. verbi λίγγω, strideo, f. ξω.

Λιγυηχής, stridulum, seu, canorum resonans, argutum tinniens; ut κιθάρη

λιγυηχὴς, in Epigr. ex λιγὺς & ἠχὴ, idem quod ἦχος; V. Sic, λιγύθροος, & λιγυρόθροος, q. d. argutisonus, ut λιγύθροος ἠχὴ, Dion. Alex. ex λιγὺς & θρέω; unde θρόος, &c. V. Item, λιγύμολπος, suaviter canens; Hom. Hymn. in Pana; à Th. μέλπω, unde μολπὴ, V. Sic, λιγύμοχθος, stridulâ voce, seu, cantu laborans, &c. à Th. μόχθος, V. item, λιγύμυθος, qui stridulâ, aut canorâ voce loquitur; Lusciniæ Epith. à Th. μῦθος, V. Sic etiam, λιγυπνείων, οντος, ὁ, dulce spirans; argutum, seu, stridulum flatu sonum reddens, Od. δ. Item, λιγύπνοος; idem; ut &, λιγύπνοος, Poeticè λιγύπνοος, idem quod λιγυπνείων, stridulum, i. e. leniter flans; à Th. πνέω, unde πνοὴ & πνόος, &c. V. Comp. ut reliqua anteced. cum λιγὺς, V.

Λιγυρῆ, pro λιγυρῇ, suavi, dat. sing. f. g. &

Λιγυρῇσι, dat. pl. f. g. Ion. à

Λιγυρὸς, ὰ, ὸν, idem quod λιγὺς, stridulus. Th λίζω, strideo.

Λιγυρίζω, cano, vel potiùs, argutè & concinnè cano, ut λιγαίνω; à λιγὺς, ύος, ὁ, stridulus; unde etiam, λιγυρὸς, ᾶ, ὸ, argutum stridens; i. e. λιγὺς, argutus; interdum & canorus, jucundus, &c. Epitheton est venti, cantûs, & vocis apud Hom. Unde etiam, λιγυρῶς, stridulè, idem quod λιγέως, argutè, seu, arguto cum stridore; item, in bonam partem, argutè, i. e. sonorè, suaviter, &c. Il. γ. pro quo λιγέως, Poëtæ dicunt λιγὺ & λιγέα, nec non λίγα, pro λιγέα; factâ Syncope; omnia, à Th. λίζω; sed λίγυρον, sive λιγύριον, dictum putant ligurium lapidem, Joseph. de Antiq. Jud. à Th. λίγυς, ligus, uris; & plur. λίγυες, ligures; gens ejus regionis Italicæ, quæ ab ipsis dicitur λιγυρία, Liguria.

ΛΙ'ΓΥΣ, υος, ὁ, ἡ, Ligur, qui ex Liguria. Hinc Λιγυστικὸς, ῆ, Ligusticus. sed

Λιγὺς, εῖα, ὺ, stridulus, a, um, sonorus, suavis: à λίζω, strideo.

Λιγυστικὸς, Ligusticus; ut, λιγυστικὸν πέλαγος, mare Ligusticum; item, λιγυστικὸν, Ligusticum; herba sic appellata, quod, in Liguria ut plurimum reperiatur, in Appennino scil. monte; teste Diosc. l. 3. c. 58. Sic etiam, λίγυστις, ιδος, ἡ, fœmina Ligur, Ligustica, Euryp. Omnia, à Th. λίγυς, Ligur, &c. V.

Λιγυφθόγγοισι, sonorâ voce præditis, dat. pl. Ion. à

Λιγύφθογγος, ου, ὁ, ἡ, stridulam vel suavem vocem habens, argutus; ex λιγὺς, stridulus, quod à λίζω, strideo, & φθόγγη, sonus. Them. φθέγγομαι, loquor. p. m. ἔφθογγα.

Λιγύφωνος, ου, ὁ, ἡ, argutus; ex λιγὺς, stridulus & φωνὴ, vox.

Λίην Ion. pro λίαν, valde, adv.

Λιθάζω, lapido, cum acc. f. άσω. a. 1. ἐλίθασα. a. 1. sub. λιθάζω, ῃς, ῃ. a. 1. inf. λιθάσαι, perf. act. λελίθακα. perf. pass. λελίθασμαι. a. 1. pass. ἐλιθάσθην. Th. λίθος, lapis.

Λίθαξ, ακος, ὁ, lapillus, petra aspera; item adjective, lapidosus: à λίθος.

Λιθάργυρος, ου, ὁ, spuma argenti; medicamentum metallicum, sponte quidem non nascens, sed in secundis fornacibus emergens, dum plumbum, vel, ejus arena, ab argento, aut, auro secernitur; vide Diosc. l. 5. c. 102. & l. 6. c. 27. à λίθος & ἄργυρος, ὁ, V. Unde etiam, λιθαργύριον; quod exp. ποδονιπτὴρ, id V.

Λιθάριον, ου, τὸ, lapillus Theophr. Hist. Pl. l. 3. diminut. à Th. λίθος, V.

Λιθὰς, άδος, ἡ, lapillus, lapis. Th. λίθος, item.

Λιθάσας, αντος, a. 1. part. act. &

Λιθασθῶσιν, 3. pl. a. 1. sub. pass. verbi λιθάζω, quod vide.

Λιθάσωσιν, 3. pl. a. 1. sub. act. ejusdem verbi.

Λιθεία vel λιθία, massa auri, preciositas auri. &

Λίθεα, luxus, luxuries, ubertas. q. ex λίαν & θὶς, acervus.

Λίθειος, & λίθεος, ου, ὁ, lapideus, saxeus, Il. ψ. Od. ν. à Th. λίθος, V. Unde etiam, λιθία, pro effossione lapidum, aut, pro copia lapidum; item, λιθιακὰ, τὰ, sub. γράμματα; liber de lapidibus tractans; seu, opus de lapidibus scriptum; ut, liber Orphei περὶ λίθων, &c. Item, λιθιάω, ῶ, calculo laboro; unde verbale, λιθίασις, ιος, ἡ, calculi generatio in vesica; seu, calculus morbus in renibus aut vesica; dicitur & in oculis morbus, exteriori palpebrarum parte, ubi alba quædam & crassa calculis, aut, lapillis similia apparent, oculum pungentia, &c. Item, λιθίζω, lapidem refero, seu, imitor; in lapidem colore vergo, &c. Omnia, ut dict. à Th. λίθος, V.

Λιθίδιον, ου, τὸ, parvus lapis; diminut. à λίθος.

Λίθινος, η, ον, lapideus, a, um. Th. λίθος, lapis.

Λιθίνως, ad instar lapidis, seu, saxi, adv. à præced. λίθινος; & Th. λίθος, V. Unde etiam, λιθὶς, ίδος, ἡ, lapillus, &c.

Λιθόβλητος, lapidibus petitus, seu, impetitus; in Epigr. l. 1. At λιθόβλητος εὐστοχία, de jactu lapidum, quasi collimante, seu, de collimatione cum jactu lapidum facta; ex λίθος & βάλλω, cujus composita varia in βλητος, desinunt.

Λιθοβολέω, lapido; cum acc. imperf. ἐλιθοβόλεον, ουν. f. ήσω. a. 1. ἐλιθοβόλησα. a. 1. inf. λιθοβολῆσαι, a. 1. part. act. λιθοβολήσας, αντος, perf. act. λελιθοβόληκα. f. 1. pass. λιθοβοληθήσομαι· ex λίθος, lapis, & βάλλω, jacio. p. m. βέβολα.

Λιθοβόλος, lapides jaculans, lapidibus impetens, &c. Ut, λιθοβόλος μηχανὴ, apud Jos. machina lapides ejaculans, & λιθοβόλος ἄνθρωπος; qui lapides jacit; ex iisd. cum præced. V. Item, λιθογλυφὴς, in lapide insculptus; & λιθογλύφος, qui lapides scalpit, seu, incidit; statuarius, &c. Luc. ex λίθος & γλύφω; unde γλυφὴ, &c. V. Sic etiam, λιθόδενδρον, dicitur à quibusdam corrallium, Diosc. ex λίθος & δένδρον, V. Item, λιθοδερκὴς Γοργὼ, in Epigr. quasi lapideo aspectu; ex λίθος & δέρκω; item, λιθόδερμος, pelle lapidea tectus; corio munitus, cujus durities propemodum lapidea; dicitur & de hominibus apud Aristot. in principio Rhet. à δέρμα, τὸ, V. Item, λιθοδόμος, faber, seu, architectus lapidiarius; qui ex lapidibus ædificia struere novit, Xen. Pæd. 3. à δομὴ, seu, δόμος, vel, δομέω, &c. Quæ vide.

Λιθοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lapidis speciem gerens; ab εἶδος, τὸ, V. Λιθοθλάω, lapidem, aut, lapides frango; vel, lapide confringo; à Th. θλάω, V. Λιθοκάρδιος, qui lapideo corde est; cui cor saxeum est; à Th. καρδία, V. Λιθοκέφαλος, lapideo & duro capite præditus; à Th. κεφαλὴ, V. Λιθοκόλλα, glutinum quo lapides ferruminantur, & conglutinantur, Diosc. Unde λιθοκόλλητος, ex lapidibus conglutinatus, & compactus; item, cui lapides pretiosi agglutinati sunt; gemmis & lapillis distinctus, ac picturatus; unde λιθοκόλλητοι στέφανοι, gemmis contextæ coronæ, &c. à Th. κολλα, V. Item, λιθοκόπος, lapicîda, latomus; Poll. Unde, λιθοκοπία, ictus lapide factus, Suid. à Th. κόπτω, unde κοπὴ, ἡ, comp. ut reliqua anteced. cum Th. λίθος, V.

Λιθόλευστος, ου, ὁ, ἡ, lapidibus obrutus: ex λίθος & λεύω, lapido. Th. λᾶας, lapis.

Λιθολεύστης, ου, ὁ, lapidator; & λιθολευστῶ; item, λιθολεύω, lapidibus obruo, jactu lapidum incesso, &c. Omnia ex iisd. cum præced. λιθόλευστος, lapidatus; vel, per lapidationem factus; &c. V.

Λιθολόγος, ου, ὁ, qui lapides legit, seu, colligit, vel etiam, seligit operi idoneos; Thuc. l. 7. Unde λιθολογέω, ῶ, lapides lego, seu, seligo operi idoneos; unde verbale, λιθολόγημα, ex lectis lapidibus constructum ædificium, &c. Ex λίθος & λόγος; à Th. λέγω, colligo, V.

Λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον, instrumentum radendis & scalpendis lapidibus idoneum; ut bipennis, &c. Ex iisd. cum seq. λιθοξόος, V.

Λιθοξόος, ου, ὁ, lapicida, statuarius, qui lapides polit: ex λίθος & ξέω, rado, polio.

Λιθοποιὸς, calculum gignens; ut λιθοποιὸς χυμὸς, humor unde gignuntur calculi; ex λίθος & ποιέω, V. Sic, λιθόρρινος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidea pelle tectus, corio munitus, cujus durities est fere lapidea; Plut. Symp. 1. ex λίθος & ῥινὸς, V. Unde λιθόρρινοι, οἱ, pisces, ὀστρακόδερμοι, testâ obtecti; quasi sacceo tergore muniti; apud Empedoclem.

Λιθόομαι, οῦμαι, in lapidem vertor, & indurefco; lapis fio, &c. Est pass. ab act. λιθόω, V.

ΛΙ'ΘΟΣ, ου, ὁ, ἡ, lapis, saxum. dat. pl. Ion. λίθοισι. Hinc λίθεος, lapideus, λιθάζω, lapido.

Λιθοσόο⊛, & λιθόσσο⊛, lapidum jactu fugans; lapidator, qui lapides jacit, Nonn. ex λίθ⊛; & verbo σεύω, cieo, agito, concito; unde σόω, in fugam conjicio; in paſſ. σόομαι, in fugam conjicior, &c. V.

Λιθόσπερμον, τὸ, Lithoſpermum; herba ſic dicta, ob ſeminis lapideam duritiem, de qua Dioſc. l. 3. c. 58. Ex λίθ⊛ & σπέρμα, τὸ, V.

Λιθόστρωτ⊛, ȣ, ὁ, ἡ, lapidibus ſtratus: ex λίθ⊛, lapis, & στρωτὸς, ſtratus, quod à στρώννυμι. Th. στορέω, ſterno.

Λιθοτομίαι, αἱ, lapicidinæ: ex λίθ⊛, & τέμνω, ſeco. p. m. τέτομα.

Λιθοτομίας, & λιθοτόμ⊛, idem cum λατόμ⊛, lapicida; item, chirurgus calculum exſcindens, ſed λιθότομ⊛, inciſus à lapide; cui calculus, vel, calculi exempti; unde λιθοτομία, ἡ, idem quod λατομία, lapidicina, latomia, &c. Omnia, ex iiſd. cum præced. V. Λιθοτριβικὴ, ars lapides elaborantium, ad operum ornamenta; apud Suid. Ex λίθ⊛ & τρίβω, &c. V. Item, λιθουλκοὶ, qui lapides trahunt, ſeu, extrahunt è lapidicinis, Plin. exemptores vocat, l. 36. c. 15. Unde, λιθουλκέω, lapides traho, ſeu, extraho, & eximo; item, ægrè traho, veluti ponderoſum ſaxum; Heſych. ex λίθ⊛ & ἕλκω; unde ὁλκὴ & ὁλκ⊛, &c. V. Sic λιθουργὸς, qui lapides elaborat; faber qui lapides ſcalpit & operi aptat; unde, λιθουργικὴ, peritia eximendorum lapidum; item, λιθουργέω, lapides elaboro; item, in lapides verto, ex λίθ⊛ & ἔργον, τὸ, vide.

Λιθόω, ῶ, in lapidem verto, lapidem facio; à Th. λίθ⊛, V.

Λιθοφορέω, ῶ, lapides fero; ex Thucyd. à λίθ⊛ & φέρω; unde φορέω, &c. V.

Λιθώδης, ε⊛, ὁ κ) ἡ, lapidoſus, ſaxoſus; lapideus; ut λιθώδης νηὸς, apud Nonn. Unde, λιθωδία, ἡ, ſaxoſitas; item, ſaxea durities; utrumque à Th. λίθ⊛, V.

Λιθωμότης, ȣ, ὁ, qui ad lapidem jurat: ex λίθ⊛ & ὄμνυμι ſeu ὀμόω, juro.

Λιθωπὴς, ἑ⊛, lapideos oculos habens; ex λίθ⊛ & ὤψ, ὠπὸς, V.

Λίθωσις, εως, ἡ, mutatio in naturam ſaxeam: à λιθόω, in lapidem verto. Th. λίθ⊛, lapis.

Λικερτίζω, ſalto immodeſtè: ex λίαν & σκιρτῶ.

ΛΙ'ΚΙΓΞ, minima & exiliſſima avis vox. q. à λίζω, ſtrideo.

Λικμάζειν, Heſychio eſt περιέχειν, continere, comprehendere; vel, idem quod ſeq. λικμάω, id V.

Λικμάω, ventilo, diſſipo: f. ήσω. p. λελίκμηκα. Th. λικμὸς, ventilabrum.

Λικμήσει, 3. ſing. f. 1. verbi præced.

Λικμητὴρ, ῆρ⊛, ὁ, & λικμητὴς, ȣ̃, ὁ, ventilator: à λικμάω.

Λικμητήριον, ȣ, τὸ, ventilabrum, vannus; id quo fruges purgari ſolent ab aceribus, & paleis; ſic, λικμητηρὶς, ἰδ⊛, ἡ, idem, ventilabrum, τὸ πτύον; item, qualus, i. e. vas quo percolatur fæx, ſive vini, ſive olei, h. e. amurca; utrumque, à præced. λικμητὴρ, & eod. Th. λικμὸς, V. Unde etiam λικμίζω; idem quod λικμάω, ῶ, ventilabro ſeu vanno purgo, vanno; item, cribro, &c. V.

ΛΙΚΜΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, ventilabrum, vannus.

Λικμοφόρ⊛, vannum ferens, ut olim, ad ſacra Bacchi, ferebatur, ab hominibus infimæ ſortis; unde etiam dictum eſt de homine abjecto; à præced. Th. λικμὸς & φορὸς, &c. V.

Λικμώντων, gen. pl. part. præſ. act. verbi λικμάω, ventilo: quod vide.

Λικνίτης, Bacchi Epitheton; ab incunabulis puerorum, quæ olim λίκνα, dicebantur; à ſeq. λίκνον, τὸ, vide.

Λικνοειδὴς, vanno ſimilis; ſordidus; à ſeq. λίκνον & εἶδ⊛, τὸ, V.

Λίκνον, ȣ, τὸ, idem quod λικμὸς, vannus: q. λεῖον κανοῦν, plana corbis. Vel à λίαν κινεῖν, quia valde agitatur.

Λικνοστεφὴς, ornamento Bacchico redimitus; à λίκνον, τὸ, vannus; cribrum; caniſtrum; item, ornamentum Bacchicum, ex Epigr. & στέφω; unde στέφ⊛, τὸ, V. Sic, λικνοφόρ⊛, pro λικμοφόρ⊛, qui λίκνον, ſeu, λικμὸν, fert; Demoſth. Unde λικνοφορέω, geſto λίκνον, Athen. l. 11. Ex λίκνον & φέρω; unde φορὸς, & φορέω, &c. Vide.

Λικριφὶς, adv. obliquè: à λίχρι⊛, obliquus.

Λικροὶ, οἱ, rami cervinorum cornuum. q. à λὶξ & κέρας.

Λίκτης, linctor: qu. λείκτης, à λείχω, lingo.

ΛΙΛΑΙ'ΟΜΑΙ, Poët. cupio, feſtino, λιλαίεαι, Ion. pro λιλαίῃ.

Λιμαγχέω, ῶ, inediâ neco, q. d. fame ſtrangulo; idem quod ſeq. λιμαγχονῶ, & ex iiſd. id V.

Λιμαγχονάω & έω, fame neco, ango, & affligo fame; ex λιμὸς, fames, & ἀγχονάω. Th. ἄγχω, ſtrangulo.

Λιμαίνω, f. ανῶ, fame laboro. Th. λιμὸς, fames.

Λιμβρὸς, ȣ̃, ὁ, Suidæ & Etymologo, ὁ σκοτεινὸς, tenebroſus; Epitheton noctis; nam Etym. λιβρὴν eſſe dicit τὴν λίαν ὀρεβεννὴν, ſed addit, per Syncopen etiam dict. videri poſſe pro λιβηρὰν; παρὰ τὴν λιβάδα, διὰ τὸ ἔνδροσον τῆς νυκτός; ut μ. inſertum fuerit ad ſonum pleniorem; ut in κόμπ⊛, & ſimilibus.

Λιμενάρχης, portus, ſeu, portuum præfectus, qui præeſt portui, ſeu, portubus; unde, λιμεναρχία, portûs, ſeu, portuum præfectura; munus ejus, qui eſt portûs, ſeu portuum præfectus; à λιμὴν, ἐν⊛; & ἀρχὴ, V. Sic, λιμενοῦχ⊛; ſeu λιμενίοχ⊛, qui à portu continetur; ſed λιμενόχ⊛, vel, λιμενιόχ⊛, qui portum continet; Apoll. Arg. 2. ex λιμὴν, ἐν⊛; & ἔχω; cujus varia compoſita, in οχ⊛ terminantur.

Λιμενίζω, ſum in portu; λιμένιον, & λιμενίσκιον, ȣ, τὸ, diminut. q. d. portulus, parvus portus; item, λιμενίτης, ȣ, ὁ, in portu verſans; qui portum incolit; quâ ſignif. dicitur fœm. λιμενῖτις φυκὶς, in Epigr. &c. Omnia, à Th. λιμὴν, ἐν⊛, ὁ, V.

Λιμενορμίτης, ȣ, ὁ, qui ad portum applicare facit, & applicat; in Epigr. ex λιμὴν, ἐν⊛; & ὅρμ⊛; unde, ὁρμίζω, &c. V. Sic, λιμενοσκόπ⊛, portuum inſpector; ex λιμὴν, ἐν⊛; & σκοπὸς, V. Item, λιμενοφύλαξ; portûs, ſeu, portuum cuſtos; unde λιμενοφυλακία, ἡ, munus cuſtodiendi portus, Ariſtot. ex λιμὴν, ἐν⊛; & φύλαξ, ακος, &c. V.

ΛΙΜΗ'Ν, ἐν⊛, ὁ, portus: acc. λιμένα. q. λίαν μένει, quod ibi naves tutæ conquieſcant, hinc λιμενάρχης, portitor, qui portui præeſt.

Λιμηρὸς, pro λιμενηρὸς, portuoſus; ſic dicta fuit Epidaurus, urbs; teſt. Heſych. Suid. &c. à λιμὴν, ἐν⊛, ὁ, V. Item, λειμήρη, dicuntur quæ ad portum, aut, ad pratum pertinent; Etym. per Sync. vel pro λιμενήρη, vel, pro λειμωνήρη; à Th. λιμὴν, vel, λειμὼν, quæ V.

Λιμηρὸς, ȣ̃, famelicus, à λιμὸς, fames.

Λίμνα, ſtagnum, mare, oceanus; idem quod Th. λίμνη, ἡ, V. Pro quo etiam, Poëticè, per Paragogen dicitur λιμνάχα, lacus, &c. Unde etiam, λιμνάζω, ſtagno, reſtagno; & λιμναῖ⊛, vel, λιμνήτης, ȣ, ὁ, paluſter, lacuſter; lacuſtris, aquatilis, paluſtris, &c. Item, λιμνακίδες, αἱ, Deæ aquarum, &c. Omnia, ut dict. à ſeq. Th. λίμνη, V.

Λιμνὰς, άδ⊛, ἡ, & λιμνῆτις, ἰδ⊛, ἡ, lacuſtris, paluſtris. Th. λίμνη, palus.

Λιμνάτης, Dor. pro λιμνήτης, vide in præced.

ΛΙ'ΜΝΗ, ης, ἡ, ſtagnum, palus: q. à λίαν μένει, ſcil. τὸ ὕδωρ, ubi aqua manet, & non movetur.

Λιμνήσι⊛, ȣ, ὁ, nomen Ranæ: à λίμνη, lacus.

Λιμνήτης & λιμνῆτις, videantur ſuprà, in λίμνα & λιμνάς.

Λιμνοθάλαττα, ἡ, ſtagnum maritimum, vel, lacus maritimus; apud Ariſtot. de Hiſt. Anim. l. 8. Ex λίμνη & θάλασσα, ſeu, θάλαττα, &c. V.

Λιμνόομαι, ȣ̃μαι, in paludem, ſeu, lacum abeo, & exundo, ſeu, redundo, &c. à Th. λίμνη, V.

Λιμνομάχαι παῖδες, dicebantur pueri pugillatu certantes, in loco, qui λίμναι vocabatur, Heſych. à λίμνη & μάχη, V. Sic, λιμνόστρεα, τὰ, q. d. paludis, ſeu, paludum oſtrea; Ariſtot. de gener. An. l. 3. ex λίμνη; & ὄστρεον, τὸ, V. Item, λιμνουργὸς, qui circa paludes opus facit; ut, qui eas purgat; ex λίμνη; & ἔργον, τὸ, V. Sic, λιμνοφυὴς, in palude, ſeu, ſtagno natus, vel, ortus; ut λιμνοφυὴς δόναξ, arundo paluſtris, in Epigr. ex λίμνη & φύω, ſive, φυὴ, &c. V. Item, λιμνοχαρὴς, paludibus gaudens, in Batrachom. ex iiſd. cum ſeq. V.

Λιμνόχαρις, nomen Ranæ; ex λίμνη & χαίρω, gaudeo.

Λιμνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, paludosus; exp. & paludem imitans; apud Plut. de Socr. Dæm. Unde neut. λιμνῶδες, τὸ, restagnatio; à Th. λίμνη, V.

Λιμοδωριεῖς, οἱ, qui fame urgente, aliquò demigrant; à Doriensibus, qui è Peloponneso fugerent, annonæ inopiâ, sumpta vox est; vide Ch.l. Erasm. Unde verbum λιμοδωριέω, fame compulsus, aliquò demigro; à Th. λιμὸς, V.

Λιμοκίμβιξ, qui ad famem usque parcus est, seu, sordidus, vel, quem sordes ad tolerandam famem impellunt, seu, ad suum defraudandum genium, &c. à λιμὸς & κίμβιξ, &c. V. Sic, λιμοκτόνος, fame necans; famem mortiferam afferens; unde verbum, λιμοκτονέω, ῶ, fame neco, vel, conficio: Gal. λιμοκτονία; q. d. cædes quæ fit per famem; apud Plut. pro summa & exitiali inedia à Medico imperata; ut & apud Aphr. Probl. l. 1. exp. summa fames, seu, esuritio; à λιμὸς & ἔκτονα, præt. med. verbi κτείνω, V.

ΛΙΜΟ'Σ, ῦ, ὁ, & Dor. ἡ, fames: homo sordidus: qu. à λείπω, deficio. Hinc λιμαίνω, esurio: λιμώττω, idem: βούλιμος, ου, ὁ, & βουλιμία, ας, ἡ, ingens fames.

Λιμόψωρος, scabies, & strigositas, quâ animantia in fame corripiuntur, Suid. Ex λιμὸς & ψώρα, ἡ, vide.

Λιμπάνω, linquo: à λείπω, idem.

Λιμφεύειν, decipere: à

Λιμφὸς, sycophanta; delator rerum contra leges admissarum; Hesych.

Λιμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, famelicus, vel, tolerandæ fami obnoxius; Plut. Symp. 7. Athen. l. 6. à Th. λιμὸς, V.

Λιμώττω, f. ώξω, p. ωχα, esurio. Th. λιμὸς, fames.

Λιμώττων, οντος, præs. part. præced.

Λινάριον, ου, τὸ, & λινίσκος, ου, ὁ, funiculus, parvum filum; diminutiva, à Th. λίνον, τὸ, V. Unde etiam, λίνεος & λίνεος, ου, sive, λινοῦς, ῦ, ὁ, lineus; ut, λινοῦς χιτὼν & λινοῦν χιτώνιον; sic λινοῦν ἱμάτιον, & in plur. λινᾶ ἱμάτια; Alex. Aphr. Item, λίνεος μίτος, lineum stamen, apud Suid. &c.

Λινεργὴς, ex lino factus; ut, λινεργὴς ἱστὸς, tela linea, &c. Ex λίνον & ἔργον, τὸ, V.

Λινεύς, εος, ὁ, mugil, piscis; Hesych.

Λινίσκος, vide supra in λινάριον.

Λινόδεσμος, ex lino vinculum habens seu lineum, aut ex filo; vel, vinculum lineum, &c. Item, λινόδετος, lino vinctus, apud Aristoph. In Nub. Ex λίνον, τὸ, & δέω; unde δεσμὸς, & δετὸς, &c. V. Item, λινόδρυς, quibusdam dicta quæ alio nomine χαμαίδρυς; (id vide) teste Diosc. Ex λίνον, τὸ, & δρῦς, V.

Λινοθώρηξ ηκος, ὁ, ἡ, thoracem habens lineum; ex λίνον & θώρηξ, Ion. pro θώραξ, thorax, pectus.

Λινοκαλάμη, lini stipula; λινοκαλάμη, Jos. 2. 6.

Λινοκάρυκες, οἱ, retia & lina vendentes; pro λινοκήρυκες, ex λίνον; & κήρυξ, υκος, V. Item, λινόκλωστος, ut, ἠλακάτα λινόκλωστος; in Epigr. colus in qua netur linum; ex λίνον; & Th. κλώθω, V. Unde κλωστὸς, &c. V. Sic, λινόκροκος, ex lino textus, & croceo colore tinctus, vel, imbutus; Euryp. ex λίνον, & κρόκος, ὁ, sive κρόκιον, τὸ, V.

ΛΙ'ΝΟΝ, ου, τὸ, LINUM, chorda: q. λεῖνον, hinc λίνεος, ῦς, λινέη, ῆ, λίνεον, ῦν, LINEUS, A, UM. λινουργὸς, lini textor: & hinc Angl. **Line** & **Linen**.

Λινοπλόκος, retia plicans, seu, complicans; piscator; ex λίνον, & πέπλοχα, præt. med. verbi πλέκω; unde πλοκὴ, &c. V. Sic, λινοπλωύας, ου, ὁ, q. d. lini lotor; & λινοπλυνὴς, q. d. lino lotus, i. e. lino loto contextus; ex λίνον; & πλύνω, &c. V.

Λινοπόρος, per linum transiens; ut, λινοπόροις αὔραις, velivolis ventis; apud Euryp. in Iphig. Taur. ex λίνον; & πείρω; unde πόρος, &c. V. Sic, λινόπτερος, lineas habens alas; item, navis Epitheton: ex λίνον & πτέρον, τὸ, V. Item, λινόπτης, qui retia speculatur; qui venatoriis retibus adstans, diligenter observat an feræ in ea incidant, Aristot. & Poll. unde, λινοπτάζω, λινοπτάω, & λινοπτάομαι, ῶ, ῶμαι; retia speculor, defixos in retia oculos habeo; ex λίνον & ὄπτομαι, cujus varia composita in όπτης desinunt.

Λῖνος, ου, ὁ, LINUS: nomen viri.

Λινόσαρκος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. lineam carnem habens; i. e. ex lino; ut, λινόσαρκοι πεταλίδες, apud Antiphanem, i. e. tenues & molles; ut exp. Eust. ex λίνον & σὰρξ, κὸς, ἡ, V. Item, λινοστασία, exp. retium collocatio; & in Epigr. exp. laqueus; quòd fixus stet; sic, λινοστατεῖσθαι; illaqueari, in casses incidere; apud Plat. ex λίνον & ἵσταμαι, unde στάσις & στατὸς, &c. V. Sic etiam, λινοστολία, amictus lineus; Plut. ex λίνον & στέλλω; unde στολὴ, &c. V. Item, λινουργὸς, qui linum elaborat, seu, apparat; unde λινουργία, lini apparatio, seu, confectio, & elaboratio; ex λίνον & ἔργον, τὸ, V. Item, λινοχίτων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, lineam tunicam, vel, vestem indutus; ex λίνον & χίτων, V. Sic, λινοχλαίνης, i. e. ὁ λίνου χλαῖναν ἔχων; Dionys. de situ orbis.

Λινόω, ῶ, lino vincio; unde verbale λίνωσις, ligatio; à Th. λίνον, vide.

Λὶξ, obliquus. Hesych. à λέγω.

Λιολεθρία, exp. παντελεῖ ὀλέθρῳ; ex λίαν & ὄλεθρος, ὁ, V.

Λιοπέτριον, Hesychio est λίθος λεῖος, i. e. lapis lævis; ex λεῖος & πέτρος, sive, πέτρα, V.

Λίπ' pro λίπα, indeclinabile. Alii ex λιπαρῷ per Apocopen factum tradunt. Sunt qui pro λίπα, indeclin. ponunt, & hoc pro λιπαρόν. Th. λίπος, adeps. Ponitur &

Λίπ' pro λίπε, 3. sing. a. 2. ind. Ion. vel 2. sing. a. 2. imperat. verbi λείπω, linquo: a. 2. ἔλιπον.

Λιπαίνω, f. ανῶ, pinguefacio. a. 1. ἐλίπηνα, & apud 72. ἐλίπανα, ας, ε. Th. λίπος, pinguedo.

Λιπάρα, Insulæ nomen Paraxyt. nam oxyt. fœminin. est à λιπαρὸς, V. Item, λιπαραὶ, lenia emplastra; alii pinguia ma.unt; sic dicta, quòd adipum, pinguedinum, oleorumque mixtura constent; sic, λιπαραὶ τράπεζαι; i. e. opimæ, & opiparæ; plur. fœm. à sing. λιπαρός; pinguis; unctus, opimus, pulcher, beatus, &c. Vide.

Λιπαράμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, qui splendidis vittis est ornatus: ὁ λιπαρῷ ἄμπυκι κεκοσμημένος.

Λιπαρὰς, abundantes, acc. pl. f. g. à λιπαρὸς, ὰ, ὸν, quod vide.

Λιπαρέω, f. ήσω, assiduus sum, persisto, persevero: item assiduè rogo, & instanter rogo: vide in λιπαρής.

Λιπαρέως, per Dialysin, pro λιπαρῶς; assiduè, jugiter; item, flagitanter, instanter orando, apud Athen. à Th. λιπαρής; unde λιπαρέω, &c. V.

Λιπαρῆ, Ion. pro λιπαρὰ splendida, λιπαρῇσι, dat. pl. Ion. à λιπαρὸς, pinguis, quod vide.

ΛΙΠΑΡΗ'Σ, έος, ὁ, ἡ, assiduus, sedulus: λιπαρῶς & έως, assiduè, jugiter: λιπαρία, assiduitas: λιπαρέω, assiduus sum, q. à λίαν παρεῖναι, valde adesse.

Λιπαρία, ἡ, assiduitas, sedulitas; item, assidua obtestatio; & q. d. flagitantia; à præced. Th. λιπαρής; unde etiam λιπαρίη, ης, ἡ, pertinacia, strenuitas; ut, λιπαρίη ἀντέχομαι, strenuè resistimus, apud Herodot. &c. Item, λιπαρία, ἡ, pro λιπαρότης, pinguedo; est à λιπαρὸς, & Th. λίπος, quæ vide.

Λιπάρογαιος, λιπαρόγειος, λιπαρόγαιαν, & λιπαρόγεως, qui pingui solo est; pinguem habens terram, &c. à λιπαρὸς & γαῖα, &c. V. Item, λιπαρόζωνος, nitidam, ac veluti unctam & splendidam zonam habens; ut, apud Euryp. in Phæn. Epitheton est solis, λιπαροζώνου ἀελίου θύγατερ σελαναία, solis splendore cincti filia Lucina; ex λιπαρὸς & ζώνη, V.

Λιπαροκρήδεμνος, ου, ὁ, ἡ, pulchram habens vittam: à λιπαρὸς, splendidus: quod vide: & κρήδεμνον, vitta.

Λιπαρὸς, ὰ, ὸν, pinguis, obesus, nitidus. Th. λίπος, τὸ, pinguedo: hinc ἀλιπὴς, έος, ὁ, ἡ, macilentus.

Λιπαρότης, ητος, ἡ, pinguedo, pinguitudo; Theophr. Item, nitor, Plut. à λιπαρὸς, V. Unde etiam λιπαρῶς, pinguiter, vel, nitidè; ut scil. nitent quæ oleo sunt uncta; item,

Item beatè, apud Hom. Od. δ, sed λιπαρῶς, assiduè, vide suprà in Λιπαρέω, & in Th. λιπαρής.

Λιπαρόχροος, ου, όυ, ου, ὁ, ἡ, nitido corpore præditus: λιπαρόχροον, acc. Dor. à λιπαρόχροος, pro λιπαρόχροος quod ex λιπαρός, pinguis, & χρόος, corpus, Th. χρόα, color.

Λιπάρωψ, pinguem faciem habens, seu delicatam; apud Athen. mensa etiam dicitur λιπάρωψ, i. e. pinguis; ex λιπαρὸς, & ὤψ, V.

Λίπασμα, res quæ pinguefacit, apud Plut. Item Λιπασμὸς, q. d. pinguefactio; saginatio, utrumque à Them. λίπος, τὸ, V.

Λιπαυγὴς, splendore, seu lumine defectus; i. e. obscurus, caliginosus, &c. ex λείπω, & αὐγὴ, V.

Λιπάω, ῶ, q. d. pingueo, pinguis vel obesus sum; dicitur & de arboribus, cum pinguescunt atque unguinosiores fiunt; quod maxime germinationis tempore accidit; Theophrast. Hist. Pl. lib. 3. cap. 6. à Them. λίπος, τὸ, V.

Λίπε, pro ἔλιπε, 3. sing. a. 2. ind. activ. vel 2. sing. a. 2 imperat. verbi λείπω, linquo: f. λείψω, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα.

Λιπ' ἐλαίῳ, Apocopa, pro λιπαρῷ ἐλαίῳ, pingui oleo, vide suprà λιπ' pro λίπα.

Λιπεῖν, Dialysi Poët. pro λιπεῖν, a. 2. inf. act. ejusd. verbi.

Λιπερνὴς, έος, ὁ, ἡ, qui ex agro in urbem fugit: ὁ λιπὼν τὰ ἔρνη.

Λιπεσήνορας κούρας Stesichorus vocat, τὰς νεογάμους παῖδας τὰς λιπούσας τοὺς ἑαυτῶν ἄνδρας, id est, puellas recens nuptas, quæ suos maritos deseruerant.

Λιπεσήνωρ, maritum deserens, adultera, ex Schol. Euryp. in Oreste, est nom. sing. unde præced. λιπεσήνορας; V.

Λιπερνήτης, egenus, πενιχρὸς, pauper; vel ut Aristoxenus, piscator marinus: Item Λιπερνῆτις, ιδος, ἡ, egena, inops; propriè quæ ἐρνέων, i. e. virgultis quoque careat, aut abjectitia sit; ex λείπω, & ἔρνος, τὸ, V.

Λιπέσθαι, a. 2. inf. m. verbi λείπω, linquo, f. ψω, a. 2. ἔλιπον.

Λιπήμερος, (Ionicum est) qui statum diem deseruit, qui statuto die præstò non fuit; ex λείπω, & ἡμέρα, ἡ, vide.

Λιπητὸς, οῦ, ὁ, tempus quo germinantes arbores habitiores atque pleniores fiunt, & succo pinguiore turgent; Theophr. Hist. Pl. lib. 5. c. 1. à verbo λιπάω; quod V.

Λιπόβιοι, qui vitam deseruerunt, vitâ functi, mortui; ex λείπω, & βίος; vi. Sic λιποβλέφαρος κύκλος, orbis cui palpebræ desunt; apud Non. pro eo, qui oculo est destitutus; à Them. βλέφαρον, τὸ, vi. Item Λιπογύιος, artubus destitutus, & specialiùs destitutus pedibus, mancus, in Epigram. à Th. γυῖον, τὸ, vi.

Λιπόδερμος, defectus est pelliculæ tegentis glandem, adeo ut distrahi jam ampliùs non possit: Item idem quod Λιπόδερμος, apella; à δέρμα, τὸ, &c. vi. Λιπόζυγος, qui societatis jugum deseruit, solitarius; à Th. ζεύγνυω, unde ζυγὸς, &c. comp. ut reliqua præced. cum Th. λείπω, V.

Λιποῖ, 3. sing. a. 2. opt. act. λιποίμην, a. 2. opt. m. λιποῦσα, Dor pro λιποῦσα, a. 2. part. act. f. g. ejusd. verbi.

Λίποιεν, 3. pl. a. 2. opt. act. λίποιμι, verbi λείπω, linquo: a. 2. ἔλιπον.

Λιπομήτωρ, qui matrem reliquit; in Epigr. ex λείπω, & μήτηρ; V.

Λίπον, pro ἔλιπον, a. 2. act. Ion. ejusdem verbi.

Λιποναύτης, Dor. pro λιποναύτης, ου, ὁ, navis desertor: ex λείπω, linquo, & ναὸς, navis.

Λιπόνεως, navis desertor; ex λείπω, & ναῦς, νεὸς, &c. V.

Λιπόνηρος, eximiè improbus, insigniter nequam; nam λι auget signif. quasi λίαν πονηρὸς, (Hesych.) quæ V.

Λιπόρρινος, pelle destitutus, seu carens, & quidem eâ, quæ dura sit; i.e. uvidam & lubricam habens pellem; Salamandri epithetum, apud Nicand. ex λείπω, & ῥινὸς, V.

ΛΙΠΟ'Σ, έος, τὸ, pinguedo, adeps. Hinc λιπάω, pinguis sum: λιπαίνω, pinguefacio: λιπαρὸς, οῦ, pinguis.

Λιποσαρκὴς, & Λιπόσαρκος, macilentus; idem quod λειπόσαρκος, id vide. Item Λιπόσκιος, tenebras relinquens; pro prie qui umbram suæ reliquit; i. e. clarus, Nonn. ex λείπω, & σκιά; vi. Sic λιποστέφανα φύλλα; q. d. folia quæ corollas, aut serta destituerunt; i. e. quæ è corollis, seu sertis deciderunt; in Epigram. ex λείπω, & στεφάνη, seu στέφανος; quæ vi. Item Λιποστράτιος, & λιποστρατία, ἡ; seu λιποστράτιον, τὸ, videantur suprà cum λειποστράτιος, &c. Sic Λιποτάξιον λιποτάκτης, & λιπόταξος, &c. eadem cum λειποτάκτης, & λειποτάξιον, &c. quæ vi. Item Λιποτριχὴς, depilis, quem pili destituerunt; ex Epigram. ex λείπω, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ; V.

Λιποφεγγέα, acc. sing. à

Λιποφεγγὴς έος, ὁ, ἡ, linquens lucem: ex λείπω, linquo: & φέγγος, τὸ, lumen.

Λιπόφθογγος, quem vox destituit, mutus; ex λείπω, & φθέγγω, unde φθογγὴ, & φθόγγος; vi. Item Λιποψυχέω, animo deficio, efflo animam; vide suprà λειποψυχέω.

Λιπόων, Poët. pro λιπῶν, præs. part. verbi λιπάω, pinguis sum. Them. λίπος, εος, τὸ, pinguedo.

Λιπὼν, οῦσα, όν, a. 2. part. act. verbi λείπω, linquo: f. ψω, a. 2. ἔλιπον.

ΛΙ'ΠΤΩ, cupio, desidero: q. à λάω, volo.

Λιπώδης, εος, ὁ ἡ, pinguis. Item in neut. τὸ λιπῶδες, pinguedo; à Them. λίπος; τὸ, V.

Λίρινος, liliaceus; ut λίρινον ἔλαιον, oleum liliaceum, Gal. quod & λίρινον dicitur ab Hippocrate, sed λίρινον, ου, τὸ, lilium flos, idem quod Them. utriusque λείριον, τὸ, V.

ΛΙ'ΡΟΣ, seu λιρὸς, οῦ, impudens, audax: q. à λίαν ὁρᾶν, valde videre.

Λιρόφθαλμος, qui oculis est impudentibus & audacibus; à præced. Th. λίρος, & ὀφθαλμὸς, V.

ΛΙ'Σ, λιτὸς, ὁ, tenue & subtile linteum. Est etiam.

Λῖς, leo, Poët. cujus ex λῖν. Them. λέων, leo. Est &

Λῖς, per Apocop. pro λισσὴ, lævis.

Λίσαι, precare, a. 1. imperat. m. verbi λίσσομαι, supplico, f. λίσομαι.

Λισάσκομαι, supplico, supplex oro. Poëticè, pro Th. λίσσομαι; id V.

Λισγάριον, & λισγάρις, ligo, apud Schol. Theocr. Idyll. 4. Λισγάρις, etiam significat ligonem, lingua recentium Græcorum.

ΛΙ'ΣΠΗ, ης, ἡ, animaculum quoddam gracile: q. à λὶς, pro λισσή.

Λισπόπυγος, attritas nates habens & exiles; Poll. l. 2. à seq. λίσπος, & πυγὴ, vide.

Λίσπος, ου, attritus usu, gracilis. Them. λίσπη.

Λισσὰς, dicitur pro λισσή; (fœmin. à masc. Them. λισσὸς; vi.) glabra, lævis; ut λισσάδες, (pro λισσαὶ.) πέτραι, apud Euryp. Petræ arduæ, seu politæ, &c.

Λίσσεσθαι, præs. inf. verbi λίσσομαι.

Λισσέσκετο, supplicabat 3. sing. imperf. Ion. pro ἐλίσσετο, verbi λίσσομαι.

Λίσσομ' pro λίσσομαι, precabar, præsent. ind. vel fut. 1. Poët. pro λίσομαι, quod à

ΛΙ'ΣΣΟΜΑΙ, supplico, precor, oro: hinc part. λισσόμενος, ου, Dicitur etiam λίτομαι. Hinc λιτὴ, supplicatio, preces: λιτανεία, idem.

ΛΙΣΣΟ'Σ, οῦ, lævis, glaber: q. λίαν ἴσος.

Λισσαίνω, & λισσόω, complano, pavio læve, & æquabile reddo, utrumque à seq. Them. λίστρον, radula; instrumentum ferreum, ad complanandum solum, &c.

ΛΙ'ΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, scaphula seu ventilabrum ferreum ad complanandum solum.

Λιστρόω, ῶ, pavio, complano, rado; unde Λιστρωτὸς, pavitus, complanatus, rasus; Nicand. in Ther. utrumque à præced. Th. λίστρον, V.

Λίσχος, tenax, glutinosus, & adv. λίσχως, tenaciter; Item parcè; idem cum, ab & pro Th. γλίσχος, unde γλίσχως, &c quæ V.

Λῖτα, accus. sing. à λῖς, λιτὸς, ὁ, tenue linteum. Alii volunt esse pl. ex sing. λῖτον, τό.

Λιτάζομαι, supplico, precor; Item Λιτανεύω, idem; supplex oro; Il. χ. undè λιτανεία, ἡ supplicatio, supplices preces, &c. Item λίτανος, supplicatorius; ut μέλη λίτανα, apud Æschyl. omnia à Th. λίσσομαι, unde λίτομαι, &c. V.

Λιταὶ, αἱ, preces, Deæ præsides supplicationum. Th. λίσσομαι, precor.

Λιτοῖσι, frugalibus, dat. pl. f. g. à λιτὸς, οῦ, vilis, tenuis.

Λιτανεία, ας, ἡ, supplicatio, supplices preces, à λίτομαι, pro λίσσομαι, supplico. Inde Angl. Litany.

Λιτάνευε, 3. sing. imperf. Ion. &

Λιτάνευσε, 3. sing. a. 1. ind. act. à

Λιτανεύω, f. εύσω, idem quod λίσσομαι, precor, oro.

Λιταργίζω, celeri gradu proficiscor, festino, curro; σπουδαίως τρέχω, salto, &c.

&c. Undè verbale Λιπαργισμὸς, rapidus cursus, aut fuga; Item saltus; utrumque à λίπαργος, velox, celer; Aristoph. in pace ubi Schol. derivat παρὰ τὸ λίαν ἀργὸν, quæ V.

Λιτᾶων, precum, gen. plur. Æol. pro λιτῶν, à λιτὴ, preces. Them. λίσσομαι, oro.

Λιτὴ, ἡ, supplicatio, supplices preces, obsecratio; unde λιτήσιος, supplex; ut λιτήσιος αὐχὴν, supplex cervix, apud Nonn. utrumque, à λίτομαι, vel λιτάζομαι; quæ V.

Λιτοδόρος, tenuiter & frugaliter nutritus; vili & tenui assuetus victui; ex λιτὸς, & βορὰ, &c. vi. Sic Λιτοδίαιτος, vili & tenui assuetus victui; unde neut. τὸ λιτοδίαιτον, victus tenuis, seu victûs tenuitas, & frugalitas; ex λιτὸς, & δίαιτα; V.

Λιτοίμην, 1. sing. præs. opt. à

Λίτομαι, idem quod λίσσομαι, oro.

ΛΙΤΟ'Σ, ὃ, simplex, nudus, vilis: &

Λίτος, ἡ, ὸν, supplex: q. à λίσσομαι, supplico.

ΛΙ'ΤΡΑ, ας, ἡ, LIBRA, mensura, & ponderis nomen.

Λίτρον, pro νίτρον, Att.

Λιτροσκόπος, dicitur ἀργυραμοιβὸς; ἀπὸ τοῦ σικελικοῦ νομίσματος, quod λίτρα vocatur, Hesych. ex λίτρα, libra, duodecim constans unciis, &c. Item numismatis genus parvi admodum pretii; ut tradit Poll. lib. 9. & lib. 4. cap. 24. & σκόπος, &c. vide.

Λίπω, cupio interdum dicitur pro Them. λίπτω; quod V.

Λιφαιμῶ, sanguinem emitto, deficio corpore; exanguis fio, pallesco, &c. dicitur pro λειφαιμῶ; quod V.

Λιφρνειῶτες, Hesychio sunt, in arboroso loco amicè degentes; à Th. ἔρνος, τὸ, V.

Λιχάζω, per prærupta dejicio; Hesych. deducitur à Them. λιχανὸς, unde λιχὰς, &c. quod V.

ΛΙΧΑΝΟ'Σ, ὃ, ὁ, index, digitus: q. à λίαν χαίνειν, nam inter hunc & pollicem magnus est hiatus, sive intervallum: vel à λείχω, lingo: hinc λιχὰς, mensura interstitii inter pollicem & indicem distentos: λίχος, ου, ὁ, liguritor: λιχνεύω, ligurio, f. σω.

Λιχὰς, Hesychio est etiam ἀπότομος, &c. vide in præced. λιχανός.

Λίχμαζον, imperf. Ion. à

Λιχμάζω, lingo, lambo. Th. λείχω, idem, f. ξω.

Λιχμάομαι, ῶμαι, lingo: ab eodem Them.

Λιχμὰς, άδος, ἡ, quæ lambitur, seu lingitur; Hesych. à Them. λείχω; vel à præced. λιχμάομαι, seu λιχμάω, lambo, &c. vi. Undè etiam, λιχμήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, exertâ linguâ os lambens, Nic. in Ther.

Λιχνεία, ας, ἡ, liguritio, gulositas. Th. λιχανὸς; quod V.

Λιχνεύω, & λιχνεύομαι, ligurio, catillo; catillonem ago, & cupediis inhio: Item avide capio; unde λίχνευμα, τὸ, cupediæ, delicatæ dapes, & quibus avido palato inhiamus; Athen. l. 3. à λίχνος, ου, ὁ, liguritor; qui cupediis ita est deditus; ut lingat digitos seu catinos, catillo, cupes: Item ὄμματα λίχνα, oculi libidinosè cernentes; Item gulosus; undè adverb. λιχνῶς, gulosè, avidè, voraciter; more catillonum & liguritorum; Item Λίχνος, εος, τὸ, condimentum delicatum, gulæ & palati illicium; omnia à Them. λιχανὸς; vide.

Λιχνοφιλάργυρος, qui λίχνος quidem est, sed φειδωλὸς, & φιλάργυρος; quæ vide.

Λὶψ, λιβὸς, ἡ, petra, unde aqua stillat: à λείβω, stillo. Est & venti nomen, m. g. LIBS.

Λιψύδριον, ου, τὸ, regio siticulosa, vel inaquosa, &c. vide suprà λειψυδρία, cum quo ejusdem est comp.

Λίω, promptus sum, cupio.

Λιωργὸς, Hesychio est κακοῦργος, qui supro λεωργὸς, id V.

Λόβιον, ου, τὸ, gibba hepatis pars, quam fibram nonnulli vocitant; à seq. Them. λοβὸς, inauris pars, vel extrema hepatis, &c. V.

ΛΟΒΟ'Σ, ὃ, ὁ, ima auris pars, quæ prehendi potest, LOBUS; q. à λήβω, pro λαμβάνω.

Λοβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, siliquæ, seu folliculo similis, siliquaceus; à præced. Them. λοβὸς, siliqua, seu folliculus quo semen, veluti vaginâ, clauditur, &c. vide.

Λογάδην, lectè, electè, collectim; ut λογάδην φέροντες λίθους, collectos passim lapides ferentes, &c. à seq. λογὰς, --άδος; V.

Λογαριάζω, idem quod, & à λογίζομαι, rationem ineo, computo, unde Λογαριασμὸς, computatio, & λογαριαστὴς, idem quod & pro λογισμὸς, & λογιστὴς; quæ vide. Λογάριον, vide infrà λογίδιον.

Λογὰς, άδος, ὁ, ἡ, electus: οἱ λογάδες, delecti: à λέγω, eligo. Est & album in oculo.

Λογάω, q. d. dicturio, dicere, seu fari, & disserere cupio; Luc. in Lex. à λόγος; V.

ΛΟ'ΓΓΗΣ, sepulchrum, bustum; unde λογγάζω, tergo, mergo; Item λογγὼν, ῶνος, ὁ, lapis in portu pertusus, in eum finem, ut per ejus foramen trajecto fune, puppis deligari queat, Etymolog.

Λογεῖον, locus quidam theatri, seu pulpitum in scena, super quo stantes histriones, fabulam recitant; à Suid. expon. locus in quo causæ dicuntur; aliis, est locus in quo περὶ τοὺς λόγους διατρίβουσι; Item Λογεῖον, dicitur etiam, ος; quoniam per id sermo prodit, Poll. l. 2. in sacris autem literis dicitur λογεῖον, τὸ μαντεῦμα ὅπερ ἐφόρει ὁ ἱερεὺς, ἐν ᾧ ἦσαν ἐγκεκολαμμένοι οἱ ιβ΄. λίθοι; illud in quo 12. lapides pretiosi erant defixi, quod ferebat Sacerdos summus; τὸ μαντεῖον, Suid. exponitur, pectorale, Exodi 28. à nomine λόγος, ὁ; V.

Λογέμπορος, sophistæ Epitheton; q. d. venditor, seu mercaturam exercens verborum; ex λόγος, & ἔμπορος; vide.

Λογία, ας, ἡ, collectio, collecta: à λέγω colligo: p. m. λέλογα.

Λογίατρος, verbis tenus medicus, verbis tenus artem medicinæ profitens; ex λόγος, & ἰατρὸς; V.

Λογίδιον, & λογάριον, ου, τὸ; q. d. verbulum, dictiuncula, oratiuncula; Item fabella, diminut. à λόγος; vi. Unde etiam λογεὺς, εως, vel εος, ὁ, orator, Rhetor, qui causas dicit; Poll.

Λογίζεσθαι, præs. inf. à

Λογίζομαι, colligo, statuo, cogito: imperf. ἐλογιζόμην, f. ίσομαι, p. λελόγισμαι, a. 1. pass. ἐλογίσθην, f. 1. pass. λογισθήσομαι. Th. λέγω, dico.

Λογικὸς, ἡ, ὸν, rationalis, verbalis, dat. pl. f. g. λογικαῖς; ab eod. Th.

Λογικῶς, cum ratione: more eorum qui ratione utuntur; Plut. Item verbis disserendi & sermocinandi modo; adverb. à præced. λογικὸς, ratione præditus vel utens; Item sermocinans, eloquens, facundus, &c. vide.

Λόγιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, mentione dignus, memorabilis; insignis, celebris, nobilis, æstimabilis, æstimatione dignus, &c. Undè plural. masculin. οἱ λόγιμοι, proceres: Sic sing. fœmin. λογίμη πόλις, eximia, vel insignis urbs; Item in superl. λογιμώτατος, præstantissimus, selectissimus, honestissimus, &c. à nomine λόγος, ὁ, unde λογικὸς, &c. V.

Λόγιον, ου, τὸ, oraculum, responsum divinum, τὰ λόγια, eloquia: à λέγω, dico.

Λόγιος, ου, disertus, facundus, eloquens, & orationis solutæ scriptor: à λόγος, quod vide.

Λογιότης, ητος, ἡ, facundia, eloquentia; ἡ δύναμις τῆς φράσεως; à λόγος, ὁ; V.

Λόγισαι, consulta, a. 1. imperat. m. verbi λογίζομαι, rationem ineo. Them. λέγω, dico.

Λόγισμα, τὸ, id ipsum quod in rationibus supputandis alicui imputatur, Athen. l. 1. verbale, à λογίζομαι; id V.

Λογισμὸς, ὃ, ὁ, ratiocinatio, cogitatio: ab eod. verbo & Th.

Λογιστήριον, ου, τὸ, locus ubi sedebant ii qui λογισταὶ dicebantur; locus in quo exercitus recensetur, & stipendia militiæ, numerantur; unde neut. plural. λογιστήρια, τὰ, dicuntur scholæ calculatoriæ, sive ratiocinatorum: Item λογιστὴς, ὃ, ὁ, ratiocinator, supputator, calculator, &c. Plut. peculiariter, λογισταὶ, οἱ, dicebantur ratiociniorum præfecti, quibus rationes reddebantur publicæ administrationis; Item æstimator; sic etiam λογιστικὸς, ὃ, ὁ, calculatorius, seu ratiocinatorius: Item qui artis calculatoriæ peritus est, qui computandi & numerandi arte pollet: Item rationalis, rationis & mentis compos; & τὸ λογιστικὸν, sub. τῆς ψυχῆς μέρος, quod & διάνοια λογιστικὸν, pars animi, in qua inest ratio atque consilium; omnia verbalia à λογίζομαι, quod vi. Unde etiam λογιστέον, ratiocinandum est, cogitandum, seu considerandum est; Item λογιστεύω, computo, æstimo, &c. omnia à nomine λόγος; V.

Λογογραφέω, fut. ήσω, ſcribo orationes forenſes, ſcribo hiſtoriam: ex λόγος, & γράφω.

Λογογραφία, orationum ſcriptio, vel hiſtoriæ: Item λογογραφικὴ, ſcilicet, τέχνη, ars ſcribendi orationes: Item pro ſoluta oratione, ex iiſdem cum præced.

Λογογράφος, ου, ὁ, qui orationes conſcribit, orator: item rabula: ex iiſd.

Λογοδαίδαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, orationum ingenioſus concinnator, orationum peritus artifex, qui orationes vario artificio elaborat, & quaſi variegat; Plat. in Phædro; ex λόγος, & δαίδαλος; vi. Item λογόδειπνον; q. d. cœna ſermocinatrix, ſeu cœna verbis magis quam cibis condita; ex λόγος, & δεῖπνον, τὸ, vi. Item λογοδηρία, ἡ, verborum contentio, ſeu pugna, altercatio inanis; ex λόγος, & δῆρις, vi. Sic etiam λογοδιάρροια; q. d. verborum profluvium, profluentia loquendi; de garrulis dicitur, quòd eorum lingua fluxu verborum laboret, ceu morbo, qui διάρροια dicitur, Athen. l. 4. ex λόγος, & ῥέω, unde ῥοὴ, & ῥόος, &c. vi. Item λογοδιδάσκαλος, dicendi, ſeu artis dicendi magiſter, à διδάσκαλος, vi. Λογοθέτης, rationum perſcriptor rationalis; Item λογοθετῶ, rationem repoſco, ratiocinor, computo, à Them. τίθημι; unde θέτης, & θετὸς, &c. vi. Λογοθήρας, qui verba aucupatur; verborum captator, à Them. θὴρ; unde θήρα, &c. vide. Λογολέσχης, ου, ὁ, blatero, nugator, loquax; unde verbum λογολεσχεῖν, blaterare, nugari, à Them. λέσχη; vi. Λογομανέω, ῶ, literis, & diſciplinis, vehementer incumbo; q. d. literarum quodam inſano amore teneor, à Them. μαίνομαι; unde μανία, &c. comp. ut reliqua præced. cum nomine λόγος, &c. vide.

Λόγοισι, dat. pl. Ion. à λόγος, verbum, quod vide.

Λογομαχέω, verbis pugno, f. ήσω, p. λελογομάχηκα ex λόγος, verbum, quod à λέγω, & μάχομαι, pugno.

Λογομαχία, ας, ἡ, verborum pugna: ab iiſd. Th.

Λογομάχος, qui verbis pugnat, qui contentione verborum delectatur, argutator; ex iiſdem cum præced. Sic Λογομύθιον, oratio fabuloſæ narratiunculæ; ex λόγος, & μῦθος, fabula, &c. V.

Λόγον ἑαυτῷ διδόναι, ſecum aliquid reputare.

Λογοποιέω, f. ήσω, fabulas condo: &

Λογοποιὸς, οῦ, ὁ, ἡ, fabularum & hiſtoriarum conditor: ex λόγος & ποιέω, facio.

Λογοποίημα, τὸ, q. d. fabulamentum, fabula, commentum, mendacium; Poll. ex Plat. Item λογοποιητικὴ τέχνη, ars τῶν λογοποιῶν; Plat. Sic λογοποιΐα, fabularum, ſeu mendaciorum confictio, ſeu ſcriptio; ex iiſdem cum præced.

Λογοπράτης, verborum venditor; eſt & Epitheton Judæ, quòd Chriſtum, Dei λόγον, vendiderit; apud Gregor. ex λόγος, & πιπράσκω, unde πράτης, &c. V.

Λόγος, ου, ὁ, verbum, ratio: juſſum; negotium; rumor, verſus; carmen, &c. κατὰ λόγον· quantum æquum eſt: à p. m. λέλογα, verbi λέγω, dico.

Λογότροπος, ου, ὁ, argumentationis dialecticæ forma; τὸ ἐξ ἀμφοτέρων συνθετὸν; i. e. ſyllogiſmus hypotheticus; ut ſi vivit Plato, ſpirat; atqui primum, igitur ſecundum; inventum hoc compendii gratiâ, ut ſit concluſio, τὸ ἢ πρῶτον, ἄρα τὸ δεύτερον; Suid. ex λόγος, & τρόπος; V.

Λόγχαισι, dat. pl. Ion. à

Λόγχη, ης, ἡ, ſors LANCEA: à λαγχάνω, ſortior, & aſſequor: a. 2. ἔλαχεν, p. m. λέλογχα.

Λογχαῖος, & λογχίτης, haſtatus, qui lanceam fert, à λόγχη; vi. Undè etiam λογχοῦσθαι, mucronatim, in acutum deſinere; unde λογχωτὸς, mucronatus, mucrone inſtructus, mucroni, cuſpidi, aut lanceæ ſimilis, &c.

Λογχήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, lanceatus, qui lanceam fert ex λόγχη, & αἴρω,: Item qui lanceæ manum aptat, ut eam geſtet; à Th. ἄρω; V.

Λογχοποιὸς, lancearum fabricator; Euryp. ex λόγχη, & ποιέω; Item λογχοφόρος, qui lanceam fert; ex λόγχη, & φέρω; undè φόρος, &c. V.

Λογχωτὰ ἔγχεα, haſtæ cuſpidem habentes: à λογχόω, cuſpide munio: quod à λόγχη.

Λόγω, Dor. pro λόγου.

Λοεσσάμενος, η, ον, lotus, a. 1. part. m. Poët. pro λουσάμενος, q. à λοέω, pro λούω, Dialyſi ου in εο. Hinc λόεσσαν, a. 1. ind. act. Ionicè abjecto augmento, & Poët. gem. σ, a. 1. inf. act. λοέσσαι, & ſic porro.

Λοετρὸν pro λουτρὸν, ου, τὸ, lavacrum, balneum: à λούω, lavo.

Λοετροχόος, οῦ, όυ, οῦ, ὁ, ἡ, aptus ad lavacrum: ex præced. & χέω, fundo.

Λοέσσασθαι, & λοεσσάμενος, Od. α, & Il. φ. Poëticè, pro λούσασθαι, & λουσάμενος, à λούομαι; vi. Quidam tamen formant à λοέομαι; vi. ſeq. λοέω.

Λοέω, Poët. pro λούω, lavo.

Λοιβάομαι, libo; unde λοιβάσιον, & λοιβεῖον, libamen; Suid. vel vas quo oleum Diis (ut σπονδεῖον, quo vinum) libabatur, à Them. λείβω; vi. Unde etiam λοιβίδες; i. e. σπονδεῖα, calices quibus vinum, vel oleum in ſacris Deorum libabatur; ab eod. Them. unde λοιβὴ, &c. V.

Λοιβῇ, libamine, dat. ſing. à

Λοιβὴ, ῆς, ἡ, libatio. Them. λείβω, libo, ſtillo.

Λοιγαῖος, lugubris; ut λοιγαία ἐσθὴς, veſtis lugubris; Item λοιγήεις, εντος; λοιγὸς, έος, ὁ καὶ ἡ, & λοίγιος, ου, ὁ, pernicioſus, exitialis; ut λοίγιος ἄρη, apud Nonn. i. e. funeſta; omnia à ſeq. Th. λοιγὸς, V.

Λοίγια, exitialia, nom. pl. n. g. à λοίγιος, pernitioſus, quod à

ΛΟΙΓΟ'Σ, οῦ, ὁ, pernities, exitium: q. à λήγω, deſino. Hinc λοίγιος, λοιγήεις & λοιγαῖος, pernitioſus.

Λοιδορέω, -ῶ, convitior, maledico, f. ήσω, p. λελοιδόρηκα, præſ. inf. paſſ. λοιδορεῖσθαι, a. 1. part. paſſ. λοιδορηθεὶς, ένος, præſ. partic. paſſiv. λοιδορούμενος. Them. λοίδορος, convitiator.

Λοιδόρημα, ατος, τὸ, probrum, convitium, à præced.

Λοιδορημάτιον, q. d. convitiolum; Ariſtot. Rhet. 3. diminut. à præced. λοιδόρημα, & verbo λοιδορέω; unde etiam λοιδόρησις, maledictum, convitium; idem quod λοιδορία; & interdum pro ipſa actione, ab eod. Th.

Λοιδορία, ας, ἡ, convitium: à

ΛΟΙ'ΔΟΡΟΣ, ου, ὁ; convitiator, maledicus: q. λαὸν δέρων· hinc λοιδορία, convitium, λοιδορέω, convitior.

Λοιμεύομαι, corrumpo, noceo, contagione inficio; Item Λοίμη, ἡ, pernicies; unde λοιμικὸς, & λοιμώδης, peſtilens, peſtifer, &c. à ſeq. Them. λοιμός; V.

Λοιμοῖο, gen. Ion. à

ΛΟΙΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, peſtis, contagium: per Metaph. de re aut homine peſtilente & exitiali dicitur.

Λοιμώττειν, peſte laborare, peſte infeſtari: à præced.

Λοιπάδες, reliqua, reliquatores; Item λοιπάζεσθαι, reliquari; utrumque à ſeq. Them. λοιπὸς, id vide.

Λοιπὸς, ἡ, ὸν, reliquus, a, um; τὸ λοιπὸν, quod ſupereſt: λοιπὸν, alioquin: τοῦ λοιποῦ, de cætero. Them. λείπω, linquo. p. m. λέλοιπα.

Λοισθεὺς, έος, ὁ, poſtremus, de eo peculiariter, qui in certamine aliquo curſorio ultimus eſt, Il. ψ. Item λοίσθημα, τὸ, finis; (τέλος, πέρας, ἔσχατον;) utrumque à ſeq. Them. λοίσθιος; ubi etiam vide λοισθεῖα, & Ionicè λοισθήϊα; ut λοισθήϊα ἄεθλα, Il. ψ.

ΛΟΙ'ΣΘΙΟΣ, & λοῖσθος, ου, ultimus, poſtremus: q. à λείπω, relinquo. Hinc λοισθήϊα, præmia quæ ultimo dantur: τὰ λοίσθια, poſtremò, tandem.

Λοισθοτάτην, poſtremam, acc. ſing. fœm. gen. ſuperlat. grad. à λοῖσθος, poſtremus.

Λόκαλος, ciconia avis; Ariſtot. Hiſt. An. l. 2.

Λοκροὶ, LOCRI, nomen nationis.

Λοξὰ, obliquè, adv. à λοξός.

Λοξεύω, & λοξόω, obliquo, obliquum reddo; à Th. ſeq. λοξὸς; vi. Unde etiam λοξίας, ου, ὁ, & Ionicè λοξίης, dicitur Apollo, cujus eſt Epith. vel παρὰ τὸ λοξῶς πορεύεσθαι, vel μαντεύεσθαι, obliquis enim flexibus cœlum percurrit, & olim obſcuris ambagibus reſponſa dabat conſulentibus; ἥλιος γὰρ λοξῶς ἵεται διὰ τοῦ ζωδιακοῦ, & λοξὴν ἔχει Φοῖβος τὴν ἰδὴν, ὁ ἐστὶ, φωνήν. Item λόξις, idem quod λοξότης; id V.

Λοξοβάμων, obliquè incedens; ex λοξὸς, & βαίνω, cujus varia comp. in βάμων deſinunt.

Λοξοβάται, obliquè ingredientes, nominat. plur. à

Λοξοβάτης, ου, ὁ, obliquè incedens: ex λοξὸς, obliquus, & βαίνω, eo.

Λοξοπλανέω, obliquè vagor, tranſverſus feror; ex λοξὸς, & πλανέω; vi. Sic λοξοπορέω, obliquè incedo; ex λοξὸς, & πόρος, &c. V.

ΛΟΞΟ'Σ, οῦ, obliquus.

Λοξότης, ητος, ἡ, obliquitas: à præced.

Λοξότροχις, ιδος, ἡ, obliquè currens; per ambages, obſcurè verba volvens in Epigr.

Epigr. ex λοξὸς, & τρέχω; unde τρέχις, &c. V.

Λοξόω, ῶ, obliquo, unde verbale λόξωσις, obliquatio; à Them. λοξὸς, vi. unde etiam adverb. λοξῶς, oblique, tortè, non rectè; unde dicitur λοξῶς πρὸς τινὰ ἔχειν, alieno erga aliquem esse animo, suspectum eum habere, illique minime fidere.

Λοπάδιον, ου, τὸ, parva patina; ollula, patella, diminut. à seq. λοπάς; V.

Λοπαδοφυσητὴς, οῦ, ὁ, helluo; (i.e. ὀψοφάγος,) ex λοπὰς, & φυσάω, &c. V.

Λοπὰς, άδος, ἡ, patella, patina: q. à λέπω.

Λοπητὸς, οῦ, ὁ, tempus illud anni, quum cortices arborum turgescunt, & exemptiles fiunt: Item λοπία, ἡ, corticis turgiditas, & tumor, quum humor est sub cortice Theophr. Hist. Pl. lib. 5. Unde λοπάω, seu λοπιάω, cortice turgesco, seu cortice sum turgido, &c. Item λοπίζω, decortico, omnia, à λοπὸς, ὁ; V.

Λόπιμος, η, ον, quod potest λέπεσθαι, i. e. decorticari.

Λοπὶς, ίδος, ἡ, squama; idem quod λεπὶς, & λόπισμα, τὸ, cortex, putamen, verbale à λοπίζω, quod à λοπὸς, ὁ; V.

Λοπὸς, οῦ, ὁ, cortex: à λέπω, decortico.

Λορδαίνω, incurvo in anteriora; à seq. Th. λορδὸς; vi. unde λορδοὶ, οἱ, cernui, obstipi, incurvati; i. e. λορδούμενοι, repandi, & inflexi; ut vulgo dicitur Gallice, *Lordant*.

ΛΟΡΔΟ'Σ, οῦ, curvus, cernuus.

Λορδόω, ῶ, incurvo; unde λόρδωσις, εως, ἡ, inclinatio, seu incurvatio in anteriora; cùm scil. quis, vitiatâ dorsi spinâ, capite semper prono est & cernuo; à præced. Th. λορδὸς, incurvus, cui caput & dorsum in anteriora inclinant; cui opponitur ὑβὸς sive κυφὸς, &c. vide.

Λουδὸς, corvus, Celtis.

Λουδοτρόφος, ου, ὁ, ἡ, lanistra: q. λοῦδον τρέφων, ludum alens.

Λουκᾶς, ᾶ, Lucas, nomen viri: &

Λούκιος, ου, ὁ, Lucius, nomen Prophetæ: à luce sic dictum.

Λοῦμαι, Att. Sync. pro λούομαι, lavor, imperf. ἐλούμην pro ἐλουόμην, præs. inf. λοῦσθαι, pro λούεσθαι. Them. λούω.

Λουνὸς, ἡ, ὸν, splendidus a, um; Hesych.

Λοῦσεν, pro ἔλουσεν, 3. sing. a. 1. act. Ion. verbi λούω, lavo, f. σω.

ΛΟΥ'ΣΣΟΝ, LUSSUM, album quiddam in abiete nascens: an à λεύσσω, video.

Λουσῶ, lavabo, Dor. pro λούσω, f. 1. à λούω.

Λουτὴρ, ῆρος, ὁ, pelvis, vas ad lavandum: ab eod. Th.

Λουτηρίδιον, & λουτήριον, ου, τὸ, labellum; Item λουτρεῖον, τὸ, aqua balnei, ὕδωρ τοῦ λουτροῦ; Aristoph. Sic λουτεῖον; idem quod λοῦτρον, aqua sordida, in qua quis lavit, &c. Item λουτεῖς ὦα, subligaculum quo lavantes præcinguntur, &c. omnia à Them. λούω, λούομαι, &c. Unde etiam λουτιάω, ῶ, lavare cupio; Luc. in Lexiph. &c.

Λουτρὸν, ου, τὸ, balneum, lavacrum: sed

Λοῦτρον, ου, τὸ, aqua sordida, quâ nos lavimus. Th. λούω, lavo.

Λουτροχόος, aquam lavantibus fundens; ex λουτρὸν, & χέω, unde χοὴ, &c V.

Λουτρῷ, dat. sing. à λουτρὸν, balneum.

Λουτρὼν, ῶνος, ὁ, balneum, locus lavationi dicatus, à Them. λούω, λούομαι, &c. V.

ΛΟΥ'Ω, f. σω, LAVO, p. λέλουκα, a. 1. ἔλουσα, a. 1. part. act. λούσας, αντος, perf. part. passiv. λελουμένος, η, ον, a. 1. m. ἐλουσάμην, ω, ατο; hinc λουτρὸν, lavacrum: λουτρὼν, ῶνος, ὁ, balneum: ἀπολούω, abluo.

Λόφαιοι, οἱ, splendida scuta & parva, quæ affigi solent galeis; Suid. Item λοφαμίσκος, collis, tumulus; Hesych. λοφάω, cristatus sum, apicem in capite habeo; cristis bene instructus sum, Aristoph. in pace: Item λοφεῖον, ου, τὸ, cristarum repositorium; i. e. ἡ τοῦ λόφου θήκη, Aristoph. in Acharn. Polluci est etiam theca, seu loculamentum speculi, &c. Omnia à Them. λόφος; unde etiam λοφία, ἡ, cervix plerumque de cervice, dorso tenus setas habente instar gallinacei cristati, Od. τ. Item dorsum, seu eminentia dorsi in Epigr.

Λοφιῇ, dorso, Ion. pro λοφιᾷ, dat. sing. à λοφιὰ, ᾶς, ἡ, cervix; jubæ leonum, &c. Th. λόφος, idem.

Λοφίζω, & λοφέω, exalto, λόφους καὶ ὕψος ποιῶ; ab eod. Th.

Λοφνία, ας, ἡ, & ἡ λοφνὶς, ίδος, fax monoxyla, tanq. sit fax ex arboreo cacumine: &

Λοφνίδιον, ου, τὸ, facula, diminut. à præced. λοφνὶς, fax ex solo ligno, aut ex cortice vitis; Etym. tæda, luculenta fax, quasi λίαν φαίνουσα, vel à seq. Th. λόφος; V.

ΛΟ'ΦΟΣ, ου, ὁ, cervix in jumentis; Item crista galeæ: Item λόφοι, colles, tumuli: & Angl. loft.

Λοφόεις, εντος, ὁ, tumulosus, editos habens colles, à præced. Th. λόφος, V.

Λόφουρα, τὰ, animalia, quæ habent setas in cervice erectas in modum cristæ: à λόφος, & οὐρὰ, cauda.

Λόφουρος, cristâ in signis: Item qui cervicem erigit, & cristam surrigit, & per consequens superbus; ab eod. Th. λόφος, V.

Λοφοποιὸς, οῦ, ὁ, artifex cristarum galeæ; Item λοφοπωλεῖν, cristas vendere; exp. etiam ἐπινεύειν, annuere; solebant enim qui galearum cristas vendebant, eas capiti suo impositas crebro nutu concutere, ut non corrosas esse ostenderent; Hesych. & Suid. ex λόφος, ποιέω, & πωλέω; quæ V.

Λόφωσις, εως, ἡ, q. d. cristatura, cristæ emissio, quâ aves quædam cristatæ fiunt: Item λοφωτὸς insignis cristâ; utrumque à Them. λόφος, unde λοφάω, &c. V.

Λοχαγὸς, qui ducat cohortem, seu centuriam, quæ λόχος dicitur; seu ὁ πρῶτος καὶ ἄριστος τοῦ λόχου, unde λοχαγία, præfectura cohortis; & λοχαγέω, Ionicè λοχηγέω, ductor sum λόχου, cohortem duco: Item insidiis struendis, sum præfectus; Xen. Sic etiam, λοχαγέτης, & λοχηγέτης, cohortis ductor, seu λοχαγὸς; omnia, ex λόχος, & ἄγω, unde ἀγέομαι, &c.

Λοχαγωγὸς, οῦ, ὁ, ductor λόχου; id est, turmæ. Them. ἄγω, duco.

Λοχαγία, ας, ἡ, turmæ vel insidiarum præfectura, à Them. λόχος; vi. Unde etiam λοχάδην, insidiose, furtim λοχάζω, vide λοχάω.

Λοχαῖος, ad parturientem pertinens, Hesych. Undè λοχαῖοι δίφροι, cellæ in quibus parturientes reclinantur, Suid. à λοχὸς, gravida, quasi à λέγομαι, cubo, seu à λέχος, τὸ; V.

Λοχᾶν & λοχᾶσθαι, insidias collocare: hinc ἐλοχήσαντο, 3. pl. aor. 1. m. Th. λόχος.

Λοχάω, ῶ, & λοχάζω, insidior, insidias pono: Item insidiis peto, vel capto; unde passiv. λοχάομαι, ῶμαι, insidiis petor: Item in insidiis locatus, seu conditus sum, & lateo, &c. à Th. λόχος, V.

Λοχεία, ἡ, partus, partio, puerperium: Item nixus qui in partu adhibetur: Item, ἡ τοῦ τεκεῖν ἐπιμέλεια, curatio partûs, &c. Usurpatur etiam pro fœtu, nixu edito; in Epigram. lib. 4. Item, λοχεία, dicitur Diana, parturientium fautrix, facilior enim pleniluniis est partus, &c. λοχεῖα, τὰ; purgamenta vocat. Aristot. quibus equæ vacant in partu; sed accipiuntur etiam λοχεῖα τὰ, pro loco natali, ubi quis partu, seu nixu editus est, apud Euryp. à sing. m. λοχεῖος, idem quod λόχος; id vide, & ab eod. λοχός.

Λοχεοῖο, gen. Ion. à λοχεὸς, οῦ, ὁ, idem quod λόχος, insidiæ.

Λόχευμα, τὸ, fœtus, seu partus nixu editus: Item λοχεύτρια, puerpera, pariens parens: Item obstetrix; utrumque, à seq. λοχεύομαι, partu edor; vel activè, pro λοχεύω, pro quo dicitur etiam, λοχεύω, pario, fœtus edo, &c.

Λοχεύομαι, seu λοχεύω, parturio. Th. λοχὸς, ἡ, gravida.

Λοχέω, idem quod λοχάω; id V.

Λοχηγεῖν, pro λοχαγεῖν, cohortis ducem esse: ex λόχος, cohors, & ἄγω, duco.

Λοχηγέω, præsum cohorti, &c. idem quod λοχαγέω; id V.

Λόχησις, εως, ἡ, insidiarum collocatio, insidiæ: Item λοχητικὸς, insidiator, qui insidiari solet; verbalia à λοχέω, vel λοχάω; quæ V.

Λοχήσομαι, f. 1. m. verb. λοχάομαι, insidias pono, insidiis peto. Th. λόχος, insidiæ.

Λόχια, τὰ, purgamenta post partum in locis muliebribus relicta; id est, secundæ, vel secundinæ, quæ & λοχεῖα; Diosc. l. 3. c. 4. à λοχὸς, ἡ; id vide, & conf. λοχαῖος; V.

Λοχιάδες, αἱ, sylvæ, seu loci sylvestres; quòd insidiis collocandis, aptissima loca saltus sint, à Th. λόχος; V.

Λοχίζω, in insidiis colloco: Item, insidiis occupo; in passiv. λοχίζομαι, in insidiis locatus sum, & lateo, &c. à Them. λόχος, vi. Item λοχίζω, idem quod λοχεύω, parturio, &c. à λοχὸς, ἡ; vi. Item decurio, in cohortes dispono, &c. vi. seq.

Λοχίζειν, pro εἰς λόχους διαιρεῖν, in cohortes dividere; item pro dividere: à λόχος.

Λοχισμὸς, ȣ, ὁ, insidiarum collocatio; insidiatio; verbale, à præced. λοχίζομαι, id V.

Λοχίτης, ȣ, ὁ, exp. manipularis, apud Syn. Ep. 44. à λόχος, ὁ, manipulus, cohors; item, λοχίτης, ὁ ἐνεδρεύων, qui insidiatur, insidiator; à λόχος, ὁ, insidiæ, &c. V.

Λόχμη, ἡ, insidiæ; locus insidiis aptus; qualis est locus arboribus, fruticibus, seu, virgultis densus; unde λοχμαῖος; sylvestris; ut λοχμαῖα μοῦσα, musa sylvestris; vel frutetis, & virgultis resonans; apud Aristoph. de avium cantu & modulis; teste Didymo; item, λόχμαιος, arbusta & fruteta frequentans, sylvestris; vel, densus, densis pilis obsitus, &c. Epigr. ut & λοχμώδης, εως, ὁ καὶ ἡ, arbustis & virgultis condensus, fruticosus, Thuc. l. 3. &c. Item, λοχμοῦσθαι, & ἀπολοχμοῦσθαι, fruticare, ὑλομανεῖν; i. e. sylvescere, &c. Omnia, à Th. λόχος, ὁ, insidiæ, &c. V.

Λόχονδε, adverbialiter, pro εἰς λόχον, insidias; Od. ξ. & Il. α.

ΛΟ'ΧΟΣ, ȣ, ὁ, cohors, agmen: item insidiæ, &c. à λέγομαι, cubo, insideo; hinc λοχάω & λοχάζω, insidior.

Λοχὸς, ȣ, ἡ, puerpera, gravida: sub præcedente.

Λόω, ponitur à Grammaticis, sicut etiam λοέω, pro λȣ́ω, lavo, id V.

Λύα, Dor. vel λύη, ης, ἡ, seditio, LUES: à λύω, solvo.

Λυάζω, nugor, garrio, seditiones moveo; à præced. λύα, V.

Λυαῖος, primâ brevi; Bacchus Lyæus, in Epigr. quòd λύαν, i. e. seditionem pariat; item, λυάομαι, seditiones moveo; à præced. λύα, V.

Λυγαῖος, ȣ, ὁ, obscurus, tenebrosus; unde adv. λυγαίως, obscurè, latenter; à Th. λύγη, V. Dicitur etiam λύγα, adv. idem.

Λυγγαίνω; singulto; idem quod seq. λυγγάνω, V.

Λυγγάνω, singultio: à λύζω.

Λυγδὴν, adv. singultando, seu, cum singultu; ab eod. Th. λύζω, V.

Λυγγῆος, gen. à λυγγεὺς, έος, ὁ, nomen gentis.

Λύγδινος, ȣ, lævis, politus, candidusq; marmoris Parii instar: à

ΛΥ'ΓΔΟΣ, ȣ, ἡ, lapidis genus, candoris eximii.

ΛΥ'ΓΗ, ης, ἡ, obscuritas, tenebræ, q. à λύκη. Hinc λυγαῖος, obscurus, tenebrosus, ἠλυγαῖος, ȣ, umbrosus, opacus. ἠλυγάζω & ἠλυγίζω, obumbro.

Λυγίζω, f. ίσω, flecto, torqueo, circumago: item supero, vinco. Th. λύγος.

Λυγιζεῖν, Dor. pro λυγίσειν, f. 1. inf. act. verbi præced.

Λύγισμα, ατος, τὸ, flexus, contortio; item, λυγισμὸς, ȣ, ὁ, idem, apud Aristoph. in Ran. pro flexione cantûs usurpatur; item, λυγιστικὸς, ȣ, ὁ, qui agiliter novit λυγίζεσθαι; agilis inflectendo se; unde neut. plur. λυγιστικὰ, τὰ, vitilia; i. e. quæcunque sic lecta sunt, ut commodè flecti possint; cujusmodi sunt vimina, quæ λύγοι dicuntur, &c. Omnia à præced. λυγίζω, in pass. λυγίζομαι, flector, torqueor; à Th. λύγος, vimen; in specie, est vitex, salix amerina, lygus frutex, &c. Item, virgo, bacillus, &c. Unde etiam, λύγινος, ȣ, ὁ, viticeus, è vitice confectus; seu vimineus; ut λύγινος στέφανος, apud Athen. l. 15.

Λυγκαίνω, idem quod, & pro λυγγαίνω, condolens gemo, &c. Vide supra.

Λυγκεὺς, έως, ὁ, LYNCEUS. Hic fertur acutissimâ oculorum acie præditus fuisse. à

ΛΥ'ΓΞ, υγκὸς, ὁ, ἡ, LYNX, acutissimi visus: sed

Λύγξ, λυγγὸς, ἡ, singultus: à λύζω.

Λυγκικὸς, ȣ, ὁ, lynceus; unde λυγκικὸν βλέπειν, Hom. in pugna ranarum & murium; à Th. λύγξ, γκὸς, V.

Λυγκούριον, lyncurium, electrum; lyncis urina, quæ simul ac excernitur in lapidem concrescit; Diosc. l. 2. c. 100. Theophr. in lib. de gemmis; ex λύγξ, γκὸς, & ȣ̃ρον, τὸ, V.

Λυγμὸς, ȣ, ὁ, singultus, Plut. (Suidæ est etiam, ὀλολυγμὸς, ululatus; ab ὀλολύζω) à Th. λύζω, V.

Λυγόδεσμα, ας, ἡ, Dianæ cognomen quòd, in virgultorum densitate comperta memoretur, quæ λύγοι vocantur; item, λυγόδεσμος; vitice vinctus; à quo præced. fœm. Dianæ cognomentum, ut alii volunt, quòd, ejus simulacrum erectum vitice ligari solitum fuerit; à seq. Th. λύγος & δέσμα, vel, δεσμὸς, quæ V.

ΛΥ'ΓΟΣ, ȣ, ἡ, vitex, virga, bacillus. Hinc λυγίω & λυγίζω, flecto: sed

Λυγὸς, prelum quoddam, quia λυγίζεσθαι, seu torqueri potest.

Λυγόω, ῶ, flecto, inflecto; seu, viticem intorqueo, contorqueo; hæc enim planta supra omnes flexioni nata est; item, vincio, ligo; quoniam, ἡ λύγος, est & flexilis, & apta ad vinciendum; à præced. Th. λύγος, V.

Λυγρὴ, ῆς, ἡ, Ion. pro λυγρὰ, tristis, odiosa: à

ΛΥΓΡΟ'Σ, οῦ, gravis, difficilis, funestus.

Λυγρῶς, adv. graviter, à præced.

Λυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, viticeus; i. e. vitici similis, lentore nimirum & flexilitate: lentus, flexibilis, &c. à Th. λύγος, V.

Λύδδα, ης, ἡ, nomen urbis in Judaâ.

Λυδία, ας, ἡ, nomen mulieris è Lydiâ regione. Λυδία μίτρα, præclarus hymnus, quo qui, ut aureo diademate caput ornatum habet.

Λύδειος, λυδικὸς, & λυδιακὸς, lydius, lydicus; idem quod λύδιος; ut λύδειος νόμος; sic, λύδιος ἁρμονία, inventa scil. & usurpata à Lydis; sic, λύδιος λίθος, lydius lapis, coticulæ genus, in Lydia frequens, auri probatione admodum celebratum; item, adv. λυδικῶς, Lydice; & verbum λυδιάζω & λυδίζω, Lydos imitor, seu, seq or; cum Lydis facio; unde etiam adv. λυδιστὶ, Lydorum imitatione, seu, more; hinc, tanquam adjectivè ἡ λυδιστὶ ἁρμονία, apud Aristot. Polit. l. 8. Omnia, à Th. λυδός; in plur. λυδοὶ, Lydi, populi quidam Asiæ.

Λυδοπαθὴς, έος, ὁ, ἡ, qui Lydorum more deliciis & voluptatibus indulget, qu. ἡδυπαθής.

ΛΥΔΟ'Σ, ȣ, ὁ, LYDUS, pl. λυδοί.

Λύζειν, solvere, præs. inf. à λύω.

ΛΥ'ΖΩ, singultio: f. ξω, hinc λυγμὸς, singultus: λύγξ, γγὸς, ἡ, idem.

Λύθεν, soluti sunt, Bœot. Syncop. & Ion. pro ἐλύθησαν, 3. pl. a. 1. pass. verbi λύω, solvo, f. λύσω, a. 1. pass. ἐλύθην.

Λύθη, pro ἐλύθη, 3. sing. a. 1. pass. vide λύθεν.

Λυθίερχμος, ὁ, apud Pind. vocatur Bacchus, quòd Jupiter illum assuerit femori, ac mox, eo in lucem proditurо, inclamaverit, λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα; i. e. solve suturam, solve suturam; à λύω & ῥάμμα; quæ vide.

ΛΥ'ΘΡΟΝ, ȣ, τὸ, cruor, sanguis pulverulentus: q. à λύω, quia indiget purgatione.

Λυθρόω, f. ώσω. p. ωκα cruento, sanguine cum pulvere permisto fœdo: à præced.

ΛΥΚΑ'ΒΑΣ, αντος, ὁ, annus: à λύκη, id est, solis βάσις.

Λυθρώδης, εως, ὁ καὶ ἡ, cruentus, sanguinolentus; ut, λυθρώδης τὰς χεῖρας, in Epigr. à Th. λύθρον, sanguis & sudor pulvere permistus; i. e. cruor, &c. V.

Λύκαια, τὰ, Lupercalia; Plut. à Th. λύκος, V.

Λυκαίȣ Διὸς βωμὸς, LYCÆI Jovis ara.

Λυκαονία, ας, ἡ, nomen regionis in Asiâ, Gr. lupina.

Λυκαυγὲς, τὸ, crepusculum matutinum. Th. αὐγὴ, splendor.

Λυκάων, ονος, ὁ, LYCAON. nomen proprium.

Λύκειος, ȣ, ὁ, lupinus; item, cognomentum Apollinis, quòd ei lupus sit dicatus; unde λύκεια, ex Poll. pro λυκῆ, sub. δορὰ, lupina pellis; item, λυκεία & λυκῆ, pro eodem, Poll. & Eust. à Th. λύκος, V. Unde etiam, λύκαινα, lupa; ut λύκαινα νεοτόκος, Plut. de Rom. 4. Item, λυκαινὶς, ίδος, ἡ, parva lupa, in Epigr. Sic etiam, λυκαῖος, Jupiter, à Lycaone Pelasgi filio primum cognominatus est, illique Lycæa primus instituit; qui cum ad Lycæi Jovis aram puerum immolasset, & sparsisset cruorem, in lupum creditur deformatus; Cælius, l. 9. c. 3. Omnia, ab eodem Th.

Λυκαμβιάδες, i. e. θυγατέρες λυκάμβȣ, filiæ Lycambi; in Epigr.

Λυκανθρωπία, ἡ, melancolia quædam, sive, melancolica affectio, quâ qui laborant, luporum de more, noctu egrediuntur; &, donec illucescat circa mortuorum corpora versantur; item, λυκάνθρωπος, fœm. gen. pro eodem morbo; alii exponunt in masc. gen. qui eo morbo laborat; ex λύκος & ἄνθρωπος; quæ V. Idem morbus dicitur & κυνανθρωπία, & κυνάνθρωπος.

Λύκη, ης, ἡ, LUX: quia lux λευκὴ, id est, alba: hinc λυκόφως, crepusculum.

Λυκηγενὴς, έ☉-, ὁ, lucem generans; vel, in Lycia genitus; Epith. Apollinis; Hom. Il. δ. à λύκη, lux; vel, à Λυκία, Lycia; & γείνομαι; unde γένος, τὸ, &c. V.

Λυκηδὸν, q. d. lupinæ; i. e. luporum more; item, λυκιδεὺς, lupi catulus; & λυκηθμὸς, luporum ululatus; à Th. λύκ☉-, V.

Λυκιδεῖς, οἱ, luporum catuli. Th. λύκ☉-, lupus.

Λυκίηθεν, adv. ex Lyciâ: à Λυκία, Lycia.

Λυκὶς, ίδ☉-, ἡ, lupa, vel, parva lupa; ab eod. Th. Unde etiam λύκιον, ου, τὸ, Lycium, spinosa arbor, ex eo dicta quòd, ut plurimùm in Lycia proveniat; item, succus qui extrahitur ex eo frutice; λύκιον, est etiam urbs Thessaliæ, ex eo denominata, quòd lupus eam ingressus, & Pelei boves invadens in saxum est conversus, Etym. Item, λυκίσκ☉-, Hesychio est trochlea suculâ, vel, suculis carens & tantum foramen habens; ab eod. Th.

Λύκιοι, LYCII, acc. pl. λυκίους. Them. Λυκία.

Λυκειργὴς, έ☉-, παρὰ τὸ λύκους εἴργειν seu εἵργειν, à lupis arcendis.

Λυκομήδεα, acc. sing. à Λυκομήδης, ε☉-, ὁ, LYCOMEDES, nomen viri.

Λυκοβάτας, sylva in qua lupi versantur & morantur; ex λύκ☉- & βαίνω; unde βατὸς, βατέω, &c. V. Sic, λυκόβρωτ☉-, à lupo mansus, rosus, aut, morsus, &c. Plut. in Symp. à Th. βρώσκω; unde, βρωτὸς, &c. V. Λυκόδοντες, Galeno l. 2. de officio partium, sunt dentes bini canini, qui & κυνόδοντες, id vide: à Th. ὀδὼς, όντ☉-. V. Item, λυκοθαρσὴς, lupi more audax, lupina quadam audacia præditus; pro magnanimo, in Epigr. à Th. θάρσ☉-, τὸ, V. Λυκοπάνθηρ, animal, ex parte lupus, & ex parte panthera; à πάνθηρ, ηρ☉-; V. Λυκοκτόν☉-, luporum interfector; sed peculiariter est Apollinis Epith. cui etiam immolabantur lupi; unde, λυκοκτόν☉- θεὸς, pro Apolline; apud Soph. Item, λυκόποδες, dicti fuerunt tyrannorum satellites; vel quòd, pedes pelle lupina contectos haberent; vel quòd, in clypeo lupi insigne gestarent; inquit Suid. à πῶς, ποδ☉-, &c. V. Sic, λυκοῤῥαίσης, luporum interfector; ut, λυκοῤῥαῖσται κύνες, in Epigr. à Th. ῥαίω; unde ῥαίσης; comp. ut reliqua antecedentia, cum Th. λύκ☉-, &c. V.

ΛΥ'ΚΟΣ, ου, ὁ, LUPUS: est & λύκος, acc. pl. Dor. hinc λύκει☉-, lupinus. Est & λύκ☉-, Sol; à λύκη, lux.

Λυκοῦργ☉-, ου, ὁ, LYCURGUS; nomen viri.

Λυκοσκυτάλιον, dictum fuit à quibusdam Sesamoides magnum, ut est in append. Diosc. ex λύκ☉- & σκυτάλιον, τὸ, V.

Λυκοσπάδες, equi dicuntur à freni genere quodam, quod λύκος dicitur; & lupatum, Latinis; sunt ii qui bibentes, dimidiam capitis partem, in aquam demittunt; item, λυκοσπαδεῖς, equi à lupis discerpti, ex λύκ☉- & σπάω; quæ V. Item, λυκοφίλι☉-, suspectus, latens; ut, λυκοφίλιοι διαλλαγαὶ, Menand. fœdera quæ lupinâ quadam amicitiâ sunt inita; ita ut suspecta sint, &c. Dicitur etiam in sing. fœm. λυκοφιλία, simultas, suspecta, & lupina amicitia; ut apud Plat. Epist. 3. ταῦτα μὲν τὴν ἐμὴν καὶ σὴν λυκοφιλίαν καὶ ἀκοινωνίαν διὰ σὲ ἀπειργάσατο; hæc simultatem & diffidium inter nos pepererunt; unde adv. λυκοφιλίως, suspectè; cum occulta quadam simultate; ex λύκ☉- & φίλ☉-; unde φιλία, &c. V.

Λυκόφρων, ον☉-, ὁ, qui est lupini animi: ex λύκ☉-, lupus, & φρὴν, animus.

Λυκόφως, summum diluculum; tempus quod Solis exortum præcedit; sic dictum, ut volunt παρὰ τὴν λύκην, quod lupi colorem referat qui cinereus est, nec intentiorem nigredinem præfert; seu, quòd referat colorem pilorum lupi, qui prope cutem albi sunt, exteriore parte nigriores, &c. Sed dicitur & λυγόφως, pro eodem, παρὰ τὴν λύγην τὴν σκοτίαν, quod sit lux obscura, & nocti non absimilis ὁ qualis est circa diluculum & vesperi, quum dies, & nox misceri incipiunt; ex λύκ☉-, vel, λύγη; & φῶς, &c. V. Sic, λυκόχρο☉-, lupi colorem habens; ex λύκ☉- & χρόα, ἡ, V.

Λυκόω, ῶ, dilanio, dilacero, discerpo, lupi, viz. more; unde λελυκωμένα, apud Xen. Pæd. 8. à lupo dilacerata, seu, morsa aut rosa; item, λυκώδης, lupinus, lupo similis, vel, lupum referens, &c. Utrumq; à Th. λύκ☉-, V.

Λύκτ☉-, ου, ἡ, nomen urbis in Cretâ.

ΛΥ'ΜΑ, ατ☉-, τὸ, purgamentum, sordes. q. à λύω, eluo.

Λυμάζω, purifico, idem quod seq. λυμαίνω, & ab eodem; id V.

Λυμαίνω, purgo, à λῦμα; item pernicicm affero, vasto, corrumpo, f. ανῶ. a. 1. ἐλύμηνα. præs. m. λυμαίνομαι, idem. f. λυμανοῦμαι, a. 1. m. ἐλυμηνάμην, ω, ατο, cum acc. Th. λύμη, ης, ἡ, exitium.

Λυμαντὴρ, ῆρ☉-, ὁ, corruptor, perditor; unde, λυμαντήρι☉-, perniciosus; item, λυμαντὴς, οῦ, ὁ, idem; item, ipsa pernicies; pestis, exitium, &c. à præced. verbo λυμαίνω, V.

Λύμακες, Hesychio sunt πέτραι: forsan παρὰ τὴν λύμην, quod sint sordidæ & contaminatæ; ex alluvione undarum.

Λύματ' pro λύματα, nom. pl. à λῦμα, quod vide.

Λυμάχη, injuria, dolor, &c. ἡ εἰς διαφθορὰν λύπη; ut sit idem quod Th. λύμη; unde etiam, λυμεὼν, ῶν☉-, ὁ, perditor, vastator; item, lues, noxa, &c.

ΛΥ'ΜΗ, ης, ἡ, lues, noxa, exitium. q. à λύω.

Λύμην, λῦο, λῦτο, redimerer. Poët. pro λελυμέν☉- εἴην, plusq. p. opt. pass. à λύω. Alii volunt esse a. 2. opt. m. à λῦμι.

Λυμηνάμεν☉-, a. 1. part. m. verbi λυμαίνω, purgo, vasto. quod vide.

Λύωτο, Ion. & Poët. pro ἐλέλυντο 3. pl. plusq. p. pass. verbi λύω, solvo.

Λύομαι, solvor. præs. pass. à λύω.

Λυπέω, tristem reddo, dolore afficio. f. ήσω. p. λελύπηκα. a. 1. ἐλύπησα. p. æs. pass. λυπέομαι, contristor. a. 1. pass. ἐλυπήθην, ης, η, a. 1. sub. pass. λυπηθῶ, ῇς, ῇ, a. 1. inf. λυπηθῆναι. a. 1. part. pass. λυπηθεὶς, έντ☉-. Th. λύπη, dolor.

ΛΥ'ΠΗ, ης, ἡ, dolor, ægritudo, hinc

Λυπηρὸς, οῦ, molestus, tristis. comparat. λυπηρότερ☉-, & superl. λυπηρότατ☉-. & inde

Λυπηρῶς, adv. molestè: à λύπη.

Λυπῆν, Dor. pro λυπεῖν.

Λύπημα, animi molestia, idem quod Th. λύπη; unde etiam, λυπινάριον, ου, τὸ, lupinum genus leguminis, ἀπὸ τοῦ λυπεῖν, quod sit amarum; unde Virgil. tristisq; lupini, &c.

Λυπῇς, molestus sis, 2. sing. præs. sub. act. verbi λυπέω, quod vide. f. λυπήσω, εις, ει.

Λυπητικὸς, qui tristitiâ afficere solet; item, qui tristatur; verbale, à λυπέω, λυπέομαι, &c. V.

Λυποῦ, ange, præs. imperat. pass. λυπουμένοις, dat pl. part. præs. pass. verbi λυπέω. Th. λύπη, dolor.

Λυπρόγαι☉-, gracile & macilentum habens solum; unde neut. λυπρόγαιον, τὸ, soli gracilitas; apud Suid. Item, λυπρόγεως, ω, ὁ, dicitur etiam terra sterilis: & λυπρόγεων, τὸ, terræ sterilitas; à seq. λυπρὸς & γαῖα, ἡ, vide.

Λυπρὸς, ἡ, ὸν, idem ac λυπηρὸς, ex quo per Sync. fit) molestus, a, um. Est & gracilis, jejunus, asper. Them. λύπη, dolor.

Λυπρότης, ητ☉-, ἡ, gracilitas, macies, tenuitas; à præced. λυπρὸς, unde etiam, adv. λυπρῶς, viliter, tenuiter, &c. V.

Λυραοιδὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, lyricen, qui lyrâ canit, in Epigr. idem quod λυρῳδὸς, & ab iisdem; viz. à seq. Th. λύρα; & ἀείδω; unde ἀοιδὴ & ἀοιδὸς; atque pro iis ᾠδὴ & ᾠδὸς, &c. Quæ V. Unde etiam adv. λυρῳδῶς, lyricè, seu, more eorum qui Lyrâ canunt; item, nomen, λυρῳδία, Lyræ cantus, Lyrica modulatio, &c.

ΛΥ'ΡΑ, ας, & Ion. ης, ἡ, LYRA. inde

Λυρίζω, f. ίσω, lyrâ cano, & ludo. Item

Λυρικὸς, οῦ, LYRICUS. à λύρα.

Λύριον, ου, τὸ, Lyrula, seu, parva Lyra; diminut. à Th. λύρα; item, λυριστὴς, qui Lyrâ canit, vel, Lyræ accinit; verbale, à præced. λυρίζω, vide.

Λυρογηθὴς, έ☉-, ὁ καὶ ἡ, Lyrâ gaudens, Epitheton Apollinis in Epigr. ex λύρα & γηθέω, ῶ, vel, γήθω; unde γῆθ☉-, τὸ, &c. V.

Λυρήεις, εντ☉, ὁ, Lyricus, cui Lyrica modulatio inest; à Th. λύρα, vide.

Λυροεργὸς, qui Lyras conficit; ex λύρα; & ἔργον, τὸ, V. Sic, λυροθελγὴς, έ☉, ὁ ϗ ἡ, Lyrâ, seu, Lyræ sono permulsus; ex λύρα & θέλγω, V. Sic etiam, λυρόκτητ☉, q. d. Lyrâ acquisitus in Epigr. ex λύρα & κτάομαι, unde κτητὸς, &c. V.

Λυροκτύπης, ε, ὁ, Lyricus, qui Lyram pulsat, λυροκτύπ☉, ὁ, usitatius est; ex λύρα, lyra, & τύπτω, pulso.

Λυροποιὸς, qui Lyras conficit, Lyrarum conficiendarum artifex, Plut. & generaliter, qui musica instrumenta, quæ digitis aut plectro pulsantur, compingit, Poll. Unde λυροποιΐα, Lyrarum compactio, seu, compingendarum scientia; item, λυροποιητικὸς, Lyrarum conficiendarum peritus; ut, λυροποιητικὴ τέχνη, idem quod λυροποιΐα; ex λύρα & ποιέω, &c. V. Item, λυροφοίνιξ, species quædam citharæ, Athen. l. 4. ex λύρα & φοῖνιξ, &c. V.

Λυρῳδία, ἡ, λυρῳδὸς, & λυρῳδῶς, vide supra in λυραοιδός.

Λῦσαι, a. 1. inf. act. λύσατ᾽ pro λύσατε, a. 1. part. act. f. g. λύσαν pro ἔλυσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. λύσαιτε, 2. pl. a. 1. opt. act. λύσατο, 3. sing. a. 1. m. Ion. verbi λύω, solvo. unde forte Angl. to loose.

Λύσαις, Æol. pro λύσας, qui solvit, liberavit, a. 1. part. act. m. g. à λύω, solvo.

Λυσανίας, ε, ὁ, qui solvit dolores: à λύω & ἀνία, ας, ἡ, mœror. Est & nomen Præfecti Rom.

Λῦσε, pro ἔλυσε, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. λύσεια, ας, ἡ, a. 1. opt. Æol. verbi λύω, solvo.

Λύσει, dat. sing. à λύσις, quod vide.

Λυσήνωρ, homines solvens, vel, frangens; ex λύω, & ἀνὴρ; cujus comp. varia desinunt in ήνωρ, vel, ήνωρ.

Λυσιάνασσα, ἡ, nomen mulieris.

Λυσίας, ε, ὁ, LYSIAS, nomen viri. Gr. dissolvens, à λύω.

Λυσίγαμ☉, solvens, vel, qui solvit nuptias; à Th. γαμέω; unde γάμ☉, &c. V. Sic λυσίγυι☉, membra, seu, artus dissolvens; unde, λυσιγυΐα, membrorum luxatio, & dissolutio; à Th. γυῖον, V. Item, λυσιδίκ☉, qui lites dirimit, vel, qui jura dissolvit; à Th. δίκη, V. Item, λυσίθριξ, capillos solutos habens, seu passos; soluta capillos; à Th. θρίξ, ας, ἡ, comp. ut reliqua anteced. cum Th. λύω; unde λύσις & λύσιος, &c. V.

Λυσίζων☉, ε, ὁ, ἡ, qui vel quæ solvit zonam: ex λύω, solvo, & ζώνη, zona. Them. ζωννύω, cingo.

Λυσιζώνη, ης, ἡ, Epith. Dianæ, ἄρτεμις autem, est cognomento λυσιζώνη, quòd parientibus zonam solvat; & proinde ei consecrabant singula mulieres de primo puerperio; à præced. λυσίζων☉, ὁ, id vide. Sed dicitur etiam λυσίζων☉, ἡ, corrupta; ut, quæ virgineam zonam solvit, &c. V.

Λυσίκακος, sedator malorum: ex λύω, solvo, & κακὸν, malum.

Λυσιμάχιον, ε, τὸ, lysimachium; herba quædam, de qua Diosc. l. 4. c. 3. & Plin. l. 25. c. 7. Dicunt, vim ejus tantam esse, ut, jumentis discordantibus, jugo imposita asperitatem cohibeat; παρὰ τὸ τὰς μάχας λύειν, idem tamen Plin. Ibid. & Hesych. à Lysimacho inventore nomen retinere dicunt; ex λύσις & μάχη; quæ V. Sic λυσιμελὴς, solvens membra; somni epithetum, Od. ψ. (alii tamen dictum putant ἀπὸ τοῦ λύειν τὰ μελεδήματα, seu, τὰς μελεδῶνας, quod curas solvat;) ex λύσις & μέλ☉, τὸ, V. Item, λυσιμέλεια, ας, ἡ, portus fuit & palus Syracusarum in Sicilia; ab iisd. V. Item, λυσιμέριμν☉, curas solvens, vel, adimens; aut, curis solvendis idoneus; ut, λυσιμέριμν☉ βάκχος, in Epigr. i. e. ὁ λύων τὰς μερίμνας.

Λύσιμ☉, ε, ὁ ϗ ἡ, solubilis, qui solvi potest; Athen. l. 10. Item, Metaphoricè, συλλογισμὸς dicitur λύσιμ☉, qui facilè refelli potest tanquam ἀσυλλόγιστ☉, apud Aristot. prior. Anal. l. 2. c. 20. Item, exemptilis; Plat. de Leg. à Th. λύω, V.

Λύσιν, solutionem, acc. sing. à λύσις, ε☉, ἡ, Th. λύω.

Λυσίνομ☉, legis violator, legirupa; legum ruptor, &c. Apud Nonn. à Th. λύω & νομὸς, &c. V.

Λύσι☉, ε, solvendi vim habens, pro Baccho. ab eod. Th.

Λυσίπον☉, ε, ὁ, ἡ, solvens labores: λυσίπονοι θεράποντες, famuli, qui labores dominorum absolvunt, hisq; dominos liberant: ex λύω, solvo. & πόν☉, labor: quod à πένομαι, laboro. p. m. πέπονα.

Λύσις, εως, ἡ, solutio, dissolutio. acc. λύσιν. Th. λύω, solvo.

Λυσιτέλεια, ας, ἡ, utilitas: vide λυσιτελέω,

Λυσιτελέω, f. ήσω, utilis sum, prosum, cum dat. hinc λυσιτελεῖ, expedit; à λύω, solvo, & τέλ☉, vectigal.

Λυσιτελὴς, έ☉, ὁ, ἡ, utilis, frugifer. in comp. λυσιτελέστερ☉, superl. λυσιτελέστατ☉, ab iisd. Th.

Λυσίφρων, q. d. mentem solvens; mentem è curis & tristitia liberans; vel, prudentiam à mente tollens; Epitheton Lyæi, seu, Bacchi, i. e. vini; apud Anacreontem; à λύσις; & Th. λύω; comp. cum Th. φρὴν, &c. Vide.

Λυσκάζω, fugio, apud Hesychium.

Λῦσον, ἄτω, a. 1. imperat. act. λύσονται, 3. pl. f. 1. m. λυσόμεν☉, f. 1. part. m. verbi λύω.

ΛΥ´ΣΣΑ, sive λύττα, ης, ἡ, rabies, propriè canum. q. à λύω.

Λυσσὰς, άδ☉, ἡ, rabida, rabiosa, in Epigr. & apud Plut. &c. à præced. Th. λύσσα; unde etiam λυσσαλέ☉, ε, ὁ, rabidus, apud Nonn.

Λυσσάω seu ττάω, furo. λυσσώω, Poët. in rabiem ago. à λύσσα.

Λυσσηδὸν, adv. rabiosè, in morem furiosi; item, λυσσήεις, rabidus, rabiosus, vel, furiosus, &c. Sic etiam, λύσσημα, τὸ, rabies, furor; Euryp. in Oreste; omnia, ab eod. Th. λύσσα, id vide.

Λυσσῆν, Dor. pro λυσσᾶν, præs. inf. act. verbi λυσσάω, furo. Th. λύσσα.

Λυσσητὴρ, ῆρ☉, ὁ, rabidus, rabiosus: à perf. pass. verbi λυσσάω. Th. λύσσα.

Λυσσόδηκτ☉, à rabido cane morsus, Diosc. à Th. λύσσα; unde λυσσόω; & δάκνω, fut. δήξω, vel, δήξομαι; unde δήκτης, &c. V.

Λύσσομαι, rabie agitor, furo; Hesych. Item, λυσσόομαι, in rabiem agor, rabie inflammor, &c. Pass. ab act. λυσσόω, in rabiem ago; vel, poeticè, idem quod & pro λυσσάω, ῶ, in rabiem actus furo; propriè de canibus dicitur; item, de lupis; & Metaphoricè, homines, & affectus humani; λυσσᾶν, sive, λυττᾶν, dicuntur, quum furibundo quodam impetu, in modum rabidi canis aguntur; Plat. l. 1. de rep. λυττῶν ϗ ἄγρι☉ δεσπότης, sic apud Phocyl. πολλοὶ γδ᾽ λυσσῶσι πρὸς ἄρσενα μίξιν ἔρωτ☉; omnia, à Th. λύσσα, V.

Λυσσόαν, Poët. vel Ion. pro λυσσῶν, præs. part. act. verbi λυσσάω, quod vide.

Λυσσώδης, ε☉, ὁ, ἡ, rabidus, rabiosus. Th. λύσσα.

Λυσσωθείης, rabiosus fias, 2. sing. a. 1. opt. pass. verbi λυσσόω, quod vide in λυσσάω.

Λυσσῶσι, 3. pl. præs. ind. vel sub. act. verbi λυσσάω, furo. Them. λύσσα.

Λύστρα, ας, ἡ, LYSTRA. nomen urbis. λύστρα, ων, τὰ, idem. Hinc Λύστρ☉, Lystrensis.

Λύστρ☉, vide in Λύστρα.

Λυτέον, solvendum est, solvere oportet; item, λυτὴρ, ῆρ☉, ὁ, solutor, liberator, Nonn. Item, expiator; utrumq; è Th. λύω, &c. V.

Λυτήριον, ε, remedium, quod aliquo malo nos liberat. n. g. à

Λυτήρι☉, ε, liberatorius, expiatorius; à λύω, solvo.

Λυτικὸς, ε, ὁ, q. d. solutivus, solvendi vim habens; ut, λυτικὸν φάρμακον; item, solvendi, seu, dissolvendi solertiâ præditus; apud Athen. Unde adv. λυτικῶς, cum quadam solvendi facultate, seu, facilitate; utrumq; à Th. λύω, V.

Λύτο, Ion. & Poët. pro ἐλέλυτο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi λύω, solvo.

Λυτὸν, justitium, quum λύεται dictio juris.

Λυτὸς, ε, ὁ, solubilis, qui solvi potest; & Metaphoricè, συλλογισμοὶ λυτοὶ, iidem qui & λύσιμοι, apud Aristot, in Analyt. à Th. λύω, V.

Λύτρον, ε, τὸ, redemptionis seu solutionis pretium, Angl. ransom. Them. λύω, solvo.

Λυτρόομαι, ȣμαι, redimor, apud Aristot. Eth. 9. c. 2. Est pass. à seq. act. λυτρόω, ῶ, V. Quod à præced. λύτρον, τὸ, q. d. redemptorium; pretium redempti captivi, seu, quod pro redemptione dependitur; Xen. Hellen. 2. & apud Luc. &c. à Th. λύω, solvo, dissolvo; item, solvo captivitate, seu, captivitatis vinculis; restituo capti-

vum; i. e. in libertatem vindico; Il. α, παῖδα δ' ἐμοὶ λύσαιτε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθαι; item, Il. ω, ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, &c. V.

Λυτρόω, redimo. f. ώσω. p. λελύτρωκα. perf. pass. λελύτρωμαι, σαι, ται. a. 1. pass. ἐλυτρώθην, ης, η, a. 1. m. ἐλυτρωσάμην, ω, ατο. a. 1. sub. m. λυτρώσωμαι, ῃ, εται. Th. λύω.

Λύτρωσις, εως, ἡ, redemptio: &

Λυτρωτὴς, ȣ̃, ὁ, redemptor: à perf. pass. superioris λυτρόω.

Λῦτα, idem quod & pro Th. λύσαι, id V.

Λυτάω, vide in λυσσάω.

Λύτωρ, ορος, ὁ, in Epigr. qui dissolvit; idem quod λυτήρ; & ab eod. id V.

Λυχναῖος, & λυχνεὺς, lapis pellucidus; gemma quædam pellucida; quæ & λυχνίτης; species pyropi & carbunculi, apud Athen. l. 5. Item, λυχνεὺς accipitur etiam, pro face, aut, lucerna; apud Athen. l. 15. à Th. λύχνος, V.

Λυχνάπτης, ȣ, ὁ, qui lychnum, seu, lumen accendit; item, λυχναψία, ἡ, lychni, seu luminis accensio; utrumq; à λύχνος & ἅπτω, accendo, &c. V.

Λυχνεῖον, ȣ, τὸ, & λύχνιον, τὸ, necnon,

Λυχνία, ας, ἡ, candelabrum: à λύχνος.

Λυχνιαῖα, flox, lucernæ flamma; item, λυχνιαῖος, lucernaris; ut apud Aëtium, ἔλαιον λυχνιαῖον, olei genus, cujus usus ad lucernas; à Th. λύχνος, V.

Λυχνίδιον, ȣ, τὸ, lucernula: à λυχνὶς, ίδος, ἡ, idem. Th. λύχνος.

Λυχνίτης, ȣ, ὁ, q. d. lucernarius; item, Lychnites lapis, à lucernarum accensarum præcipua gratia, Pl. l. 37. c. 8. gemma quæ dicitur etiam λυχνεὺς, έως, ὁ, vide suprà λυχναῖος; à Th. λύχνος: unde etiam, λυχνεύω; præluceo; item, λυχνεὼν, ῶνος, ὁ, lychnorum, seu, lucernarum repositorium; apud Luc. Sic etiam, λυχνῖτις πόα, herba lucernaria, seu, ad lucernarum lumina apta; de qua Diosc. l. 4. c. 104. & Plin. l. 25. c. 10. &c. Omnia, ut dictum, à Th. λύχνος, V.

Λυχνόβιοι, dicebantur ii, qui præposteram vitam agerent, noctu, quod interdiu fieri solet, facientes; quasi lucernarios dicas; Erasm. in Chil. ex λύχνος & βίος, V. Sic etiam, λυχνοβόρος, lychni vorator, seu, ellychnii, ut λυχνοβόρος μῦς, in Epigr. ex λύχνος & βορά; unde βορός, &c. V.

Λυχνοκαΐα, dies festus, in quo noctu lampades accenduntur: ex λύχνος & καίω, uro.

Λυχνοκαυσία, lucernarum, lychnorum, seu, luminum accensio; apud Athen. l. 15. Idem quod præced. λυχνοκαΐα; & ab eod. Th. καίω, fut. καύσω, &c. V. Item, λυχνοποιὸς, lucernarum confector; Aristoph. ex λύχνος & ποιέω, V.

ΛΥ'ΧΝΟΣ, ȣ, ὁ, LYCHNUS, lucerna: q. à λύειν νύκτα, solvere noctem. hinc Angl. a Link.

Λυχνοῦχος, ȣ, ὁ, qui lychnum tenet, qui lumen sustinet; accipitur etiam, pro face; item, pro lucerna, aut, laterna, inclusum lychnum habente, apud Athen. & Plut. ex λύχνος; & ἔχω, cujus comp. varia desinunt in ȣχος. Item, λυχνοφόρος, prælucens, lucernam ferens, seu, præferens; ex λύχνος & φέρω; unde φόρος, &c. V.

ΛΥ'Ω, SOLVO, imperf. ἔλυον, ες, ε, f. λύσω. p. λέλυκα. a. 1. ἔλυσα. a. 1. sub λύσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. λῦσαι. imperf. pass. ἐλυόμην, ȣ, ετο. perf. pass. λέλυμαι, a. 1. pass. ἐλύθην, ης, η. f. 1. pass. λυθήσομαι. Hinc λύσις, solutio: λύτρον, redemptionis pretium: λυτρόω, redimo: ἀπολυτρόω, redimo: ἀπολύτρωσις, redemptio: παραλύω, resolvo: παράλυσις, resolutio: peculiariter resolutio membrorum.

ΛΩ͂, λῇς, volo. Dor. pro ἐθέλω. hinc λωΐων, melior, quem magis volumus. λώϊστος & λῷστος, ȣ, optimus. Indè forte Angl. I List.

Λωβάομαι, injuriam infero, contumeliâ afficio. f. λωβήσομαι. indè λωβάσησθε, Dor. pro λωβήσησθε. 2. pl. a. 1. sub. m. ἐλωβήθην, a. 1. pass. Them. λώβη, injuria.

Λωβεύω, f. εύσω. idem, & ab eod. Th.

ΛΩ'ΒΗ, ης, ἡ, injuria, contumelia, dedecus.

Λωβήεις, εντος, ὁ, damnosus, perniciosus; à Th. præced. λώβη, V. Unde etiam, λωβάζω, idem quod λωβάομαι, ῶμαι, activè sumptum, contumeliâ afficio; & λωβάζομαι, pro eodem passive sumpto, contumeliâ, seu, dedecore afficior, contumeliosè improbor; item, λωβεύω, contumeliâ afficio; item, illudo, irrideo, ludificor, Od. ψ. à quo verbale, λώβευσις, contumeliæ illatio, seu, irrisio; &c. Omnia, ab eodem Th. λώβη, id V.

Λωβηθεὶς, læsus, a. 1. part. pass. verbi λωβάομαι, quod vide.

Λωβὴς, έος, ὁ κ ἡ, noxius, damnosus; à Th. λώβη, V.

Λωβήσαιο, 2. sing. a. 1. opt. m. λώβησον, a. 1. imperat. act. verbi λωβάω, vel λωβάομαι, injuriam affero. Them. λώβη.

Λώβησις, εως, ἡ, injuriæ, seu, contumeliæ illatio; verbale, à λωβάομαι, vide.

Λωβητὴς, ȣ̃, ὁ, & λωβητὴρ, ῆρος, & λωβήτωρ, ορος, ὁ, contumeliosus: &

Λωβητὸς, ȣ̃, infamiâ notatus: à 3. pers. perf. pass. ejusd. verbi. Th. λώβη.

Λωΐον, melius, compar. n. g. à

Λωΐων, & contract. λῴων, ονος, ὁ, ἡ, melior, comparat. & λώϊστος vel λῷστος, superl. ab ἀγαθὸς, bonus. Th. λῶ, volo.

Λωΐς, ίδος, ἡ, nomen piæ matronæ, quæ fuit Timothei avia. Gr. melior.

Λώϊστος, & contractè λῷστος, optimus, vide in λωΐων.

Λωΐτερος, idem ac λωΐων, & ab eod. Th.

Λωλὸς, stultus, Græcis barbaris.

ΛΩ͂ΜΑ, ατος, τὸ, fimbria, instita, An q. κλῶμα, à κλώθω, glomero.

Λωμάτιον, ȣ, τὸ, fimbriola, parvus limbus, seu, parvula instita, diminut. à præced. Th. λῶμα, V.

Λῶντι, Dor. pro λῶσι, 3. pl. præs. ind. verbi λάω, idem quod θέλω, volo. præs. part. f. g. λῶσα.

Λῴονα, acc. pl. à λῴων, contractè pro λωΐων, quod vide.

ΛΩ͂ΟΣ, vel λῷος, mensis Augustus.

Λωπὰς, & λώπη, &c. Videantur infrà in λῶπος; à λοπὸς, quoniam vestimenta ambiant hominem, ut cortex & tunica arborem, semina, &c. V.

Λωπίζω, veste exuo; denudo; à λώπη, vel, λῶπος, V. à quo etiam est λώπιον, ȣ, τὸ, diminut. parvula tunica; vel, idem quod λῶπος, vestis, apud Suid.

Λωποδυσία, ἡ, spoliatio, furtum; propriè vestium expoliatio; item, λωποδυσίȣ δίκη, apud Hermog. dicitur actio de expoliatione vestimentorum, quâ quis reus agitur de crimine exutorum vestimentorum; sic etiam λωποδῦσαι τινα, pro spoliare aliquem, apud Aristoph. quasi à verbo λωποδύω, ex i. sd. cum seq. V.

Λωποδυτέω, f. ήσω, furor, veste exuo: &

Λωποδύτης, ȣ, ὁ, fur vestium, grassator: q. à λῶπος & δύω induo.

Λῶπος, εος, τὸ, & λώπη, ης, ἡ, & λωπὰς, άδος, ἡ, vestimentum tenue: à λοπὸς cortex per ἔκτασιν factum vult. Eustath. Th. λέπω, decortico.

Λῷστα, optima, superl. n. g. pl. num. vide λώϊστος,

Λὼτ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον, absconditus.

Λώταξ, ὁ, tibicen; à λωτὸς, quod significare etiam tibiam, Eustath. tradit; qui etiam dicit, quosdam per ο scribere λοτὸν τὸν αὐλὸν, unde λόταγα, dici τὸν αὐλητήν.

Λωτοῦντα, acc. sing. Dor. pro λωτόεντα, Att. λωτοῦντα, à λωτόεις, εντος, loto abundans. Th. λωτὸς, lotus.

Λωτία, sive λωτίη, Suid. è loto sertum: à Th. λωτὸς, V.

Λωτίζω, lotum carpo, decerpo. Th. λωτός.

Λώτινος, lotinus, qui è loto est; ut λώτινα ξύλα, ligna lotea; & λώτινοι αὐλοὶ, apud Athen. l. 4. Sic, λωτίνας ἀηδόνας, vocavit quidam fistulas, tibiasve, quasi fictas, è Lybico ligno loto, luscinias; sic, λωτόεις, εντος, ὁ, loti ferax, loto abundans, &c. Utrumq; à seq. Th. λωτὸς, V.

ΛΩΤΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, LOTUS, arbor, cujus fructus adeo dulcis, ut externi eo degustato, patriæ suæ oblivifcantur: unde proverb. λωτὸν φαγεῖν, de iis dicitur, qui regionem externam præponunt suæ. Est etiam herbæ genus: λωτῶ, Dor. pro λωτȣ̃, genit.

Λωτοτρόφος, lotum alens, seu, nutriens; lotum producens, &c. Epitheton prati apud Euryp. in Phen. ex λωτὸς & τρέφω, in præt. med. τέτροφα; unde τροφὴ & τροφὸς, &c. V.

Λωτοφαγία, q. d. victitatio ex loto arbore; item, regio Lotophagorum; de qua Theophr. Hist. l. & c. 4. Item, λωτοφάγοι, οἱ, populi qui ex loto arbore victitant; apud hos, Ulyssis socii degustata loto, redire ad navem noluerant, nisi verberibus adacti Odyss.

Odyss. l. 9. vide præced. Th. λωτίς, & Th. φάγω; V.

Λῶφαρ, λώφημα, laxamentum : à

ΛΩΦΑ'Ω, respiro, interquiesco, cesso : Item transitive sedco : f. ήσω, q. à λόφος, collum : propriè de jumentis è quorum collo jugum deponitur.

Λωφέω, idem quod præced. Th. λωφάω; id vi. Unde etiam, λωφήϊον, ου, τὸ; q. d. sedatitium; ἀναπαυστικὸν; i. e. sedandi vim habens, seu oneris deponendi; ut λωφήϊα ἱερὰ, sacra quæ fiunt Diis; ut malum aliquod sedent, & à cervicibus nostris auferant; Apoll. arg. Item Λώφημα, τὸ, laxamentum; ab eodem.

Λώφησις, εως, ἡ, quies, respiratio : à perf. passiv. super. verbi.

Λώων, ονος, ὁ, ἡ, contractè pro λωΐων, melior, quod vide sis.

M.

M Est duodecima litera, μῦ dicta, & in numeris quadraginta denotat. Et μ' pro μὲ, vel ἐμέ ab ἐγώ, ego.

MA', jurandi, adverb. fere negare solet : nonnunquam affirmat : unde ναὶ & οὐ, adverb. jungitur.

Μὰ, τὰ, oves, πρόβατα, apud Phryges.

Μαὰθ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. vacillans.

Μααξὸς, οῦ, ὁ, stultus; Laconibus.

Μαγαδίζω, & Μαγαδίζω, magadi canere; seu magadis nervis pulsatis, musicum ciere melos; active etiam sumitur, & transitive, pro ψάλλειν; pulsare, digitis tangere, &c. Item Μαγάδιον, ου, τὸ, parvula μαγὰς, apud Luc. Item asser, qui recipit chordas lyræ; idem quod Th. μαγὰς; id V.

Μάγαδις, ἡ, & μάγαδος, ου, ὁ, instrumentum musicum quoddam. Th. μαγάς.

Μαγάζειν, est nervis τῇ μαγάδι superductis, harmonicos ciere sonos, à seq. Th. μαγὰς, V.

ΜΑΓΑ'Σ, άδος, ἡ, tabulatum, citharæ vel testudinis chordas sustinens : hinc μαγάζω, fides pulso.

Μαγγανεία, ας, ἡ, veneficium : &

Μαγγανεύω, f. εύσω, præstigiis utor : à seq. Them.

Μαγγάνευμα, τὸ, veneficium, præstigiæ, seu lenocinium : Item, Μαγγανευτὴς, veneficus, seu præstigiator, & Μαγγανευτικὸς, οῦ, ὁ, præstigiatorius; omnia verbalia à præced. μαγγανεύω, & seq. μάγγανον, &c. V.

ΜΑ'ΓΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, machinamentum; pessulus seræ; venenum, quo quis mortem machinatur, à μηχανὴ, vel μάγος quatenus veneficus.

Μαγδαλὰ, nomen loci. Heb. turris.

Μαγδαλινὴ, ῆς, ἡ, nomen mulieris Syr. magnifica.

Μαγδαληνὸς, ἡ, όν, è Magdalo, Magdalensis.

Μαγδαλιὰ, ᾶς, ἡ, purgamentum manuum; smegma, caninus cibus; apud Aristoph. in equit. nam, post prandium, massâ hujusmodi, manus extergebant, quam postea canibus abjiciebant; vocabatur etiam, χειρόμακτρον, hinc magdala & magdalidas vocant Latini Medici, quod barbari rotulas, & lozengias, unde apud Scribonium Largum, redactum in rotundas ampliores quas magdalas vocant, & alii trochiscos, &c.

Μαγεία, ας, ἡ, MAGIA, ars Magica, incantatrix : à μάγος, ου, ὁ.

Μαγειρεῖον, ου, τὸ, culina : à seq.

Μαγειρεύω, coquinariam factito; coquus sum, seu coquum ago; Plut. Item Μαγειρικὸς, οῦ, ὁ, ad coquum pertinens, coquinarius, vel culinarius, &c. Ut μαγειρικὰ σκεύη, apud Athen. Sic etiam μαγειρικὴ τέχνη, ars coquinaria, quæ obsoniis præbet condimenta; Item μαγειρικὴ χρεία, usus cibarius : Sic etiam diminut. Μαγειρίσκος, q. d. coquulus, apud Athen. l. 7. omnia à seq. Th. μάγειρος; V.

ΜΑ'ΓΕΙΡΟΣ, ου, ὁ, coquus, qui cibos μάσσει.

Μάγευμα, ατος, τὸ, machinamentum magicum, artes; vel insidiæ magicæ; Plut. in Erot. verbale, à seq. verbo μαγεύω; V.

Μαγεὺς, εως, ὁ, pinsor, vel pistor; exponitur etiam ὁ μάττων, vel ὁ ἀπομάσσων, apud Suid. tergens, vel abstergens, abstersor; à Them. μάσσω, vel μάττω; V.

Μαγεύω, artem magicam exerceo, sum magus : f. εύσω, p. μεμάγευκα. Them. μάγος.

Μαγικὸς, οῦ, MAGICUS, veneficus, ab eod. Them.

Μαγὶς, ίδος, ἡ, vas subigendæ farinæ, lanx: à μάσσω, subigo.

Μάγμα, τὸ, quicquid superest crassum ex aliqua materia expressa, quasi recrementum, unguenti fæx, quæ expressâ reliquâ liquidiore materiâ, relinquitur : Item ipsum unguentum, & spissimentum omne pauco liquore subactum, ut non diffluat, magma dicitur à Them. μάσσω, vel μάττω; vi. Unde etiam, Μαγμὸν, τὸ, abstergens, purgans; i. e. καθάρσιον, &c.

ΜΑ'ΓΝΗΣ, ητος, ἡ, MAGNES. Est & Magnes, Magnesiæ habitator, ea est urbs Asiæ ad Mæandrum. Hinc Μαγνησία, ας, ἡ, Magnesia.

Μάγνητας, acc. pl. à μάγνης, ητος, ὁ, quod vide.

Μαγνῆτις, & in fœmin. Μαγνῆτις, idem quod Them. μάγνης, magnes lapis, ita dictus, propterea quòd in Magnessiaco agro magna ejus sit reperta copia; Nicand autem ab inventore appellatum scribit; apud Alex. Aphr. in Præfat. Probl. λίθος, ἡ μαγνῆτις ἕλκει μόνον τὸ σίδηρον; dicitur etiam siperitis lapis, & Herculeus, &c.

ΜΑ'ΓΟΣ, ου, ὁ, MAGUS, sapiens, præstigiator, vocabulum Persicum.

Μαγοφονεία, ἡ, Magorum cædes, eorum scil qui Persidis regnum invaserant : sic enim dicitur apud Persas dies solennis, in quo Magi fratres duo interfecti sunt à septem Persis, Herodot. l. 3. à Them. μάγος, & φόνος; vide.

ΜΑΓΥ'ΔΑΡΙΣ, ιος, ἡ, radix laserpitii.

Μαγὼγ, ὁ, nomen propr. Heb. munimentum.

Μαγῳδὸς, Histrionum genus, ad Comicum accedens genus id mimi assimulans erat utriusque sexûs personas; undè eorum artificium μαγῳδία, dicebatur; ἀπὸ τοῦ οἱονεὶ μαγικὰ προφέρεσθαι, καὶ φαρμάκων ἐμφανίζειν δυνάμεις, Athen. l. 14. ex μάγος, & ᾠδὴ, vel ᾀδὸς, &c. V.

Μαδαγένειος, ου, ὁ, imberbis; ex seq. Th. μαδὸς, & γένειον, τὸ, V.

Μαδάλλω, glabro, depilo; à Th. μαδὸς; vide.

Μαδαρότης, ἡ, glabrities, lævor ex defluvio pilorum; Item Μαδάρωσις, idem; utrumque à Them. μαδὸς, vi. Unde etiam, Μαδάω, ῶ, lævis & depilis sum, Aristoph. Item madeo, madidus sum, apud Theophr. Hist. Pl. lib. 4.

Μαδησιγένειος, qui est fluxâ & rarâ barbâ; ex μαδὸς, μαδάω, vel μάδησις, & γένειον, τὸ, &c. V.

Μαδιὰν, ἡ, nomen regionis ἄκλιτον. Heb. judicium.

Μαδίζω, glabro, depilo; Item neutraliter, depilis sum, pro μαδᾶν; undè μάδισις, εως, ἡ, defluvium pilorum, seu glabrities, & lævor è defluvio pilorum; ponitur & inter plantarum vitia, apud Theophrast. reperitur etiam Μάδησις, per η', tanquam verbale à μαδάω, apud Hippocr. Item Μαδιστήριον, ου, τὸ; id quo cutis glabratur, seu lævis redditur & depilis, vulsella, sive volsella; &c. omnia à Th. μαδὸς, vide.

Μαδμαρίτης, ad desertum, Josuæ 18, 12. alii Μαδβαρίτης legunt.

Μαδὸς, τὸ, est ψίλωθρον, medicamentum quo cutis deglabratur, & depilis redditur; Hesych. à seq. Th. μαδὸς, ὁ, vide.

ΜΑ'ΔΟΣ, οῦ, lævis, glaber : μαδαρὸς, οῦ, idem. Hinc μαδάω & μαδίζω, depilem reddo.

Μαδρύα, τὰ, pruna, dici traduntur, quasi μαλόδρυα, & eadem esse, quæ κοκκύμηλα, apud Athen. & Eust.

ΜΑ῀ΖΑ, ης, ἡ, MAZA, libum: qu. à μάσσω, subigo : hinc Latin. massa.

ΜΑΖΟ'Σ, οῦ, ὁ, mamma, nutrix : μαστὸς, οῦ, ὁ, mamma, tumulus.

Μαζουρὼθ, signa cœlestia, Job. 38, 32.

Μαζάω, mazas pinso, seu coquo, mazas subigo & confirmo; à Them. μάζα; V.

Μαζαγρὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, ob mazam flens; ex μάζα, & γοάω; unde γόος, &c. vide.

Μάζινος, è maza factus; Item Μαζίον, τὸ, & μαζίσκη, parva maza, apud Athen. l. 2. à Th. μάζα, ἡ, maza; farina aquâ & oleo subacta; vel edulium ex lacte & frumento, polenta, placenta; vel cibus pulti similis, loco pulmentarii, &c. V.

Μαζοπέπτης, ου, ὁ, qui mazas coquit; ex μάζα, & πέπτω; vi. Item Μαζοφόρος, cistilla ferendis mazis; ex μάζα, & φόρος; vi.

Μαθαλλὶς, vel Μαθαλλίδες; apud Athen. l. 11. & 14. dicitur esse genus poculi vel mensuræ.

Μάθε, ἔτω, scias, 2. sing. a. 2. imperat. act. μαθεῖν, a. 2. inf. verbi μανθάνω, disco, f. μαθήσομαι, a. 2. ἔμαθον.

Μαθεῦμαι, fut. 2. med. Doricè pro μαθοῦμαι, verb. μανθάνω, disco: f. μαθήσομαι.

Μάθημα, ατος, τὸ, disciplina: documentum: τὰ μαθήματα, doctrinæ: &

Μαθηματικὸς, ῦ, ὁ, (q. d. disciplinarius,) ad disciplinas pertinens, seu aptus: MATHEMATICUS: item

Μάθησις, εως, ἡ, ipsa discendi actio, cognitio: à perfect. passiv. verbi μανθάνω, disco.

Μαθήσεαι, disces, Ion. pro μαθήσῃ, 2. sing. f. 1. m. verbi μανθάνω, f. 1. m. μαθήσομαι, a 2. ἔμαθον.

Μαθητέον, discere oportet, à μανθάνω; vide.

Μαθητεύω, doceo, cum acc. sum discipulus: f εύσω, p. μεμαθήτευκα, a. 1. part. pass. μαθητευθεὶς, έντος, à seq.

Μαθητὴς, ῦ, ὁ, discipulus. Th. μανθάνω, disco.

Μαθητιῶ, q. d. disciturio, cupio discere, Aristoph. in νεφ. à præced. μαθητὴς; vi. Item Μαθητὸς, ῦ, ὁ, qui per disciplinam cognosci, disci vel acquiri potest; sub disciplinam cadens; ut μαθητὸς ἐπιστήμη, disciplinabilis scientia; Item Μαθήτεια, ας, ἡ, & μαθητρὶς, discipula; omnia à Them. μανθάνω, fut. μαθήσομαι, &c. vi. Unde etiam, Μαθήτια, ἡ, institutio quæ traditur discipulo, vel disciplina, seu doctrina oralis, &c. Item, Μαθητιάω, vi. præced. μαθητιῶ,

Μαθοῖσα, Dor. pro μαθοῦσα, quæ didicit, a. 2. part. act. f. g. verbi μανθάνω, a. 2. ἔμαθον.

Μαθουσάλα, ὁ, nomen filii Enochi, ἄκλιτον. Heb. mortem pellens.

Μάθυιαι, ας, ἡ, maxilla. Hesych. μάθυιας legend. censeo pro μαλαίας, Pl. 3. sub finem.

Μαθὼν, όντος, & in nomin. pl. μαθόντες, a. 1. part. act. verbi μανθάνω, disco, a. 2. ἔμαθον.

ΜΑΙ'Α, ας, ἡ, obstetrix, nutrix, avia: hinc μαιεύω, obstetricem ago: μαιεύομαι, idem.

Μαῖα, est etiam honesta erga ætate grandiorem allocutio, utpote quâ, honoris causâ, utebantur natu minores ad nutricem, vel mulieres natu majores; Item, hoc nomine amita, sive patris matrisque mater intelligitur; sumitur & pro matre ipsa, apud Euryp. in Alcest.

ΜΑΙ'ΑΝΔΡΟΣ, ȣ, ὁ, MEANDER, vel MÆANDRUS, Phrygiæ fluvius sinuosus; flexus.

Μαιὰς, άδος, ἡ, avia, nutrix, Suid. Item Μαιεία, ἡ, q. d. obstetricatus; i. e. obstetricis functio, &c. utrumque à Th. μαῖα; V.

Μαιεύω, obstetrix sum, obstetricem ago; in pass. μαιεύομαι, idem; & quidem usitatiùs; sed in signif. etiam activa, sumitur pro ἐξάγειν τὸ τικτόμενον. Item Μαιεύομαι, sumitur pro μάομαι; i. e. ζητῶ, quæro, inquiro, &c. ab eo varia sunt verbalia, viz. Μαίευμα, τὸ; id quod ab obstetrice exductum est, i. e. partus, τὸ παιδίον, Plat. Item Μαίευσις, εως, ἡ, obstetricis functio, & munus; sic Μαιευτικὸς, ῦ, ὁ, q. d. obstetritius, ut μαιευτικὴ ζωὴ, obstetrix, obstetricis artem callens, &c. μαιευτικὴ τέχνη, vel absolutè μαιευτικὴ, ars obstetricum, vel obstetricis officium; at μαιευτικὸν, τὸ, doctrinæ genus dicitur, quod velut in cunabula fovet; Laert. lib. 3. Unde adverb. Μαιευτικῶς, obstetricum more, Poll. lib. 4. Item Μαιεύτεια, ἡ, obstetrix; unde etiam adv. Μαιευτεικῶς, obstetricum ritu; Suid.

Μαίη, Ion. pro Μαῖα, quod vide. Est & soror Atlantis.

Μαιμάζω, & μαιμάσσω, idem quod μαιμάω, cupio, percupio: Item strepo, fluctuo; (nam μαιμᾶν, signif. etiam impetu, vel furibundo impetu, ferri, &c.) Unde μαιμάκτης, ȣ, ὁ, furore percitus: Item cognomen est Jovis, à benefaciendi promptitudine; nam μαιμάκτης, Hesychio est μειλίχιος, καθάρσιος, &c. Item μαιμακτηριὼν, ῶνος, ὁ, dicitur mensis quintus apud Athenienses, ἀπὸ τοῦ Διὸς μαιμάκτε; in Lexico Suidæ dicitur esse Januarius; à Gaza, Septembris; vel ut alii Augustus; à μαιμάκτης, Jovis Epith. mensis hybernus censetur.

Μαίμαξ, turbulentus, impetuosus; à μαιμάσσω; V.

Μαιμάω, vehementer cupio: fut. ήσω, pro quo Poëtæ μαιμώω. Them. μάω, idem.

Μαίμησε, 3. sing. a. 1. ind. act. ejusdem verbi Ion.

Μαιμώσσω, & μαιμώω, idem quod μαιμάσσω, & μαιμάω, cupio, impetu feror, &c. à Th. μάω, V.

Μαιμώωσα, prompta, præs. part. act. f. g. verbi μαιμώω, Poët. pro μαιμάω, quod vide.

Μαϊνὰν, nomen viri ἄκλιτον. Heb. præparatus.

Μαινὰς, άδος, ἡ, furiosa, insana; Vel quæ facit alios insanire. Them. μαίνομαι.

Μαινὴ, ης, ἡ, & Μαινὶς, -ίδος, ἡ, mœna piscis; halec, vel halecula; piscis, qui Dianæ sacrificari solebat; quæ μανίας causâ esse creditur; ut Eust. scribit, ex Epigram. Unde diminut. Μαινίδιον, ȣ, τὸ, mænula, halecula; Aristot. 6. Anim.

Μαινόλης, q. ὁ μαινόμενος ὅλος, qui totus insanit ac furit.

Μαινόλιος, idem quod præced. μαινόλης; ut μαινόλιος βάκχος, furens Bacchus, in Epigram. Ut & μαινόλης οἶνος, dicitur, eo quòd in furorem agit.

ΜΑΙ'ΝΟΜΑΙ, insanio, furo, f. μανῦμαι, præsent. part. μαινόμενος, ȣ, præt. m. μέμηνα· hinc μανία, ας, ἡ, furor: ἱππομανὲς, έος, τὸ, equina cupido coitûs.

Μαινόργος, piscis species; apud Suid.

Μαίομαι, cupio, quæro: præsent. particip. μαιόμενος, inquirens: ex μάω, idem.

Μαιονίδης, ὅμηρος; in Epigrammat. ex μαιονία, Lydia.

Μαιῶ, idem quod μαίομαι; V.

Μαῖρα, canicula, sidus: æstus intensissimus: à μαίρω, luceo.

Μαίωσις, idem quod μαιεία, & μαίευσις, obstetricis officium: Item Μαίωτρα, obstetricationis præmia; utrumque à Th. μαῖα; V.

Μάκαρος, beatus, fortunatus; Etymol. Item Μάκαιρα, ας, ἡ, fœm. legitur apud Aristoph. beata, fortunata, Dea, à Th. seq. μάκαρ, αρος, &c. V.

ΜΑ'ΚΑΡ, αρος, ὁ, ἡ, & μάκαιρα, Poëtic. beatus, felix: in nom. pl. μάκαρες, dat. pl. μάκαρσι, & Ion. μακάρεσσι. Hinc μακάριος, idem: μακαρίτης, ȣ, ὁ, ἐν τοῖς ἁγίοις· μακαριότης, ητος, ἡ, beatitudo.

Μακαρία, ας, ἡ, beata; & per εὐφημισμὸν, pernicies; apud Aristoph. in equit. ἄπαγ' ἐς μακαρίαν; Item Μακαρία, scil. χώρα, locus apud Inferos, in quo ii, qui post hanc vitam beati habentur, degunt; idem etiam Μακαρὶς dicitur; à Th. μάκαρ, αρος; unde μακάριος, &c. V.

Μακαρίζω, beatum prædico, f. ίσω, & Att. μακαριῶ, p. μεμακάρικα, perf. pass. μεμακάρισμαι· unde μακαρισμὸς, beatitudo. Them. μάκαρ.

Μακάριος, α, ον, beatus, a, um: comp. μακαριώτερος, α, ον. Them. μάκαρ, beatus.

Μακαριότης, ητος, ἡ, beatitudo: ab eod. Them.

Μακαρὶς, vide suprà μακαρία.

Μακαρισμὸς, ȣ, ὁ, beatitudo: &

Μακαριστὸς, ῦ, beatus: à perf. pass. verbi μακαρίζω. Th. μάκαρ.

Μακαριστὸν, τὸ, beatitas, beatitudo, est neut. à præced. μακαριστὸς, V.

Μακαρίτης, ȣ, ὁ, & ἡ, μακαρῖτις, felix, de vitâ functis: qu. beatis ab eodem Them.

Μακαριῶ, Att. pro μακαρίσω, f. 1. act. verbi μακαρίζω, beatum prædico. Th. μάκαρ.

Μακαρίως, beatè, feliciter: adv. à Μακάριος; V.

Μάκαρς, αρος, ὁ καὶ ἡ; beatus, idem quod μακάριος; ex eoque per Sync. factum, inquit Eust. derivans inde sequens μακάρτατος, summè beatus, &c. V.

Μακαρτάτη, ης, ἡ, felicissima, f. g. à

Μακάρτατος, beatissimus, superl. à μάκαρ, felix: comp. μακαριώτερος & μακάρτερος.

Μακαρτὸς, beatus & opulentus, in Epigr. à μάκαρς, V.

Μακεδνὸς, longus, Odyss. η. Est per Sync. pro μακεδανὸς, & hoc Doricè, pro μηκεδανὸς, ut μᾶκος, pro Th. μῆκος, &c. quæ V.

Μακεδονία, ας, ἡ, nomen regionis.

Μακεδὼν, όνος, ὁ, MACEDO: in pl. Μακεδόνες· hinc Μακεδονικὸς, ἡ, όν, MACEDONICUS: q. ex μᾶκος, Dor. pro μῆκος, εος, τὸ, longitudo, & ἕδος, εος, τὸ, sedes: quod regio illa fuerit oblonga.

Μακέλη, ης, ἡ, ligo, Poët. & Ion. pro μάκελα, seu μάκελλα; quod V.

Μάκελλα, ης, ἡ, ligo: à μία & κέλλω, moveo.

Μάκελλον, ȣ, τὸ, macellum: vox Latin. Græce

Græcè κρεωπώλιον, ου, τό.

MA'KEP, cortex, qui ex Indiâ advehitur.

Μακεσίκρανος, Dor. pro μηκεσίκρανος, upupa; cujus est Epitheton; quoniam in capite habet cristam, velut oblongam galeam, Hesych. à μῆκος, εος, τὸ, & κράνον, τὸ; V.

Μακιστὴρ, ὁ, Dor pro μηκιστὴρ, telum, βέλος; Item Μάκιστος, longissimus, Dor. pro μήκιστος, à Th. μῆκος, V.

MAKKOA'N, desipere, fatuè & stultè se gerere: q. μὴ κοεῖν, non sapere.

Μάκορ, -ορος, ligo, instrumentum rusticum.

Μᾶκος, Dor. pro μῆκος adverbialiter positum, pro in longitudinem, longè, procul.

Μακρὰ, interdum adverbialiter ponitur, longè, prolixè; Item pro μεγάλος; sic etiam μακρὸν, Il. γ, à fœm. & neut. nominis μακρὸς, quod V.

Μακραγορία, ας, ἁ, Dor. pro μακρηγορία, ἡ, prolixitas orationis: à μακρὸς, longus, (quod à μῆκος, longitudo,) & ἀγορὰ, forum, concio.

Μακραδρομώτατοι, qui longissimè currunt, pro μακροδρομώτατοι, à μακρόδρομος; id V.

Μακραίων, ωνος, ὁ; i. e. πολυχρόνιος, diuturnus, longævus, annosus, &c. ex μακρὸς, & αἰὼν; V.

Μακρὰν, adv. longè, procul: à μακρός. Th. μῆκος, εος, τὸ, longitudo.

Μακραύχην, cui collum est prælongum, Euryp. ex μακρὸς, & αὐχὴν; V.

Μακρέτειος, qui in longos annos perdurat, annosus, longævus, ex μακρὸς, & ἔτος, τὸ, unde ἔτειος, annuus, &c vide.

Μακρηγορεῖν, longâ uti oratione, prolixè dicere, multa verba facere, &c. Undè

Μακρηγορία, idem, & ab iisd. cum μακραγορία; id V.

Μακρῆν, accusativ. Ionicè pro Μακρὰν· μακρῇσι, dativ. pl. Ion. pro μακραῖς· à μακρός.

Μακροβάμων, qui longis passibus incedit; ex μακρὸς, & βαίνω; cujus composita varia desinunt in βάμων; sic varia alia Themata, & derivativa componuntur cum nomine μακρὸς; ut Μακρόβιος, qui longam vitam degit, longævus; unde compar. Μακροβιότερος, q. d. longævior; inde etiam, Μακροβιότης, ητος, ἡ; vitæ longitudo, & Μακροβίοτος, idem quod μακρόβιος; vi. Unde itidem, Μακροβίωσις, longævitas; omnia à Them. βίος; vi. Sic Μακροβόλος, è longinquo feriens, seu jaculans; unde Μακροβολία, longè jaculatio, quâ è longinquo, seu eminus quis jaculatur, à βάλλω, unde βολὴ, & βόλος, &c. vi. Μακρογένειος, qui longo est mento; à γένειον, τὸ; vi. Μακρόγηρως, qui longam senectutem agit, qui diu in senectute vivit; Dioscor. lib. 2. à Them. γῆρας; unde γηράω, ῶ, &c vi. Μακροδάκτυλοι, quibus prælongi sunt digiti; Aristot. à Them. δάκτυλος; vi. Μακρόδρομος, qui longa curricula facit, qui longè excurrit: unde Μακροδρομώτατοι, qui longissimè currunt, Epith. leporum, apud Xen. ab inusitato verbo δρέμω, pro τρέχω, seu ex nomine δρόμος, comp. ut præced. cum μακρὸς.

Μακρόθεν, adv. eminus, procul: à μακρὸς, cujus Th. μῆκος.

Μακροθυμέω, ῶ, iram differo, patienter fero: f. ήσω, p. μεμακροθύμηκα, aor. 1. ἐμακροθύμησα, a. 1. imperat. activ. μακροθύμησον. Ex μακρὸς, longus, (quod à μῆκος, longitudo,) & θυμὸς, animus.

Μακροθυμία, ας, ἡ, lenitas: à

Μακρόθυμος, ου, longanimis: & inde

Μακροθύμως, adv. patienter: ab iisdem Them.

Μακροκατάληκτος, in longam vocalem desinens; ex μακρὸς, & καταλήγω; quod vi. Sic Μακρόκαυλος, caulem longum habens; à Them. καυλὸς; vi. Sic Μακρόκερκος, qui prælongam habet caudam; à Them. κέρκος; vi. Μακροκέφαλος, qui longum habet caput; à Them. κεφαλὴ; vi. Μακροκομέω, longâ & prolixâ barbâ utor, à Them. κόμη, unde κομάω, &c. vi. Μακρόκωλος, membra habens longa; à Them. κῶλον, τὸ; vi. Unde etiam, Μακροκωλία, longum membrum; quum periodus aliqua longius habet membrum, longitudo colorum, &c. Item Μακρόλοβος, ου, ὁ καὶ ἡ, longam habens siliquam, seu folliculum; sive siliquâ longâ inclusus; à Th. λοβὸς, comp. ut præced. cum nomine μακρὸς; V.

Μακρολογέω, f. ήσω, prolixè loquor: hinc μακρολογῶμεν, 1. pl. præsent. sub. ex μακρὸς, quod vide, & λέγω, dico.

Μακρολογία, ας, ἡ, sermonis prolixitas: &

Μακρολόγος, prolixus in sermonibus: ab iisd. Th.

Μακρονοσία, ἡ, morbus longus, seu diuturnus, longitudo morbi, &c. ex μακρὸς, & νόσος; vi. Sic Μακροπαραληκτεῖν, in penultimam longam desinere; à παραλήγω; vi. Μακροπαρόινιος, longè contumeliosissimus, viz. ex ebrietate; ex μακρὸς, vel μακρὸν, & πάροινος, vel παροίνιος, quæ vi. Sic Μακρόπνοος, sive μακρόπνους, apud Hippocr. i. e. μακρὸν ἀναπνέων, ἢ διὰ μακρὰ; qui spiritum ducit longius; qui longos ducit spiritus, &c. Ut apud Euryp. in Phæn. μακρόπνους ζωὴ, vita longa, in qua scil. longo tempore spiratur; à Them. πνέω; unde πνοὴ, & πνόος, &c. vi. Μακροπορία, longum iter; à πόρος, ὁ; vi. Μακρόπους, longos habens pedes; à Th. πούς; Item Μακρόπτερος, cui sunt longæ alæ, seu pennæ; à Th. πτέρον, τὸ; comp. ut reliqua præced. cum nomine μακρὸς; V.

Μακροπτόλεμος, ου, ὁ, idem ac Τηλέμαχος, ου, ὁ, Telemachus, Ulyssis filius.

Μακροπτόλεμος, ex longinquo pugnans; Theocr. in Syringe; ex μακρὸς, & πτόλεμος, Poëticè pro πόλεμος, &c. vi. Sic Μακρόπυλος, longas habens portas, Eust. à Them. πύλη; vi. Item Μακροπώγων, ωνος, ὁ; cui promissa seu prolixa barba est; à Th. πώγων; vi. Sic Μακρόρριζος, longas radices habens; unde Μακρορριζία, longitudo radicum, &c. à Th. ῥίζα, &c. vi. comp. ut præced. cum μακρὸς; V.

Μακρὸς, ὰ, ὸν, longus, a, um. Sed μακρὸν, & μακρῷ, dat. & μακρὰ, n. g. pl. num. sæpe sumuntur adverbialiter pro longè, multò; comp. μακρότερος, α, ον. Th. μῆκος, & Dor. μᾶκος, εος, τὸ, longitudo.

Μακροσκελὴς, cui longa sunt crura; unde plur. masc. μακροσκελεῖς, οἱ, longipedes, quibus crura sunt prolixa, seu prælonga; ex μακρὸς, & σκέλος, τὸ; vi. Sic Μακροστελέχης, cujus truncus est procerus, qui est caudice longo; ex μακρὸς, & στέλεχος, τὸ; V.

Μακρότης, ητος, longitudo, à μακρὸς; vi. unde etiam, adverb. compar. Μακροτέρω, ulteriùs, diuturniùs, suprà ex Plat.

Μακρότομος, ita putatus, vel amputatus, ut amputati longæ reliquiæ supersint; unde Μακροτομέω, ita puto ut longæ redundent amputatæ partis reliquiæ; ex μακρὸς, & τέμνω; undè τομὴ & τόμος, &c. vi. Item Μακροτράχηλος, longum collum habens; ut μακροτράχηλοι ἵπποι, Il. ψ. à Them. τράχηλος, ὁ; vi. Sic Μακροφυὴς, qui longus nascitur; seu qui naturâ suâ longus est; à Them. φύω, unde φυὴ, &c vi. Μακροφλυαρείτης, ου, ὁ, prolixus nugator, à φλύαρος, unde φλυαρέω, & φλυαρία, &c. vi. Μακρόφυλλος, longa habens folia; à Th. φύλλον, τὸ; vi. Μακρόχειλος, qui est labro longo, labrosus, à Th. χεῖλος, τὸ; vi. Μακρόχειρ, longimanus; cui manus una longior est alterâ, à Th. χεὶρ; vi. Item Μακρόχηλος, qui ungulas habet longiores, à Th. χηλὴ, ἡ, comp. ut reliqua præced. cum μακρὸς; V.

Μακροχρόνιος, ου, ὁ, ἡ, longævus: ex μακρὸς longus. (Th. μῆκος) & χρόνος, tempus.

Μακρύνω, f. υνῶ, p. κα; longè summoveo: à μακρὸς, longus: quod à μῆκος, longitudo.

Μακρῶ, longè, vi. in μακρός.

Μακρῶς, adv. longè, prolixè; à μακρὸς, quod V.

Μάκρυνσις, ἡ, prolongatio, seu in longum diductio; Polyb. à nom μακρὸς; V.

Μάκτης, ου, ὁ, qui pinsit, pistor, verbale, à μάσσω, vel μάττω, fut. ξω; unde etiam μάκτρα, ἡ; vas in quo pinsitur & subigitur farina: Item alveus in quo corpus abluitur, alio nomine dictus σκάφη; Item pro colo, qualo, seu mortario sumitur, &c. V.

Μακύνω, Dor. pro μηκύνω, produco: à μῆκος; q. v.

Μακὼν, in longum protensus, vociferatus, a. 2. part. act. à μηκάω, vel μηκέω Th. μῆκος, Dor. μᾶκος, εος, τὸ, longitudo.

Μάκων, ωνος, ἁ, Dor pro μήκων, ἡ, papaver.

MA'ΛA, adv. valdè, multum, admodum: comp. μᾶλλον, superl. μάλιστα.

Μάλαγμα, ατος, vi. in μαλάσσω.

Μαλακόπους, οδος, ὁ, ἡ, molles & teneros pedes habens. Metri causâ pro μαλακόπους· ex μαλακὸς, mollis, (quod à μαλάσσω, mollio,) & πούς, pes.

Μαλακαύγητος, Epith somnii, apud Laërt. in Aristot. q. d. molliter splendidus; ex μαλακὸς, & αὐγὴ, ἡ; V.

Μαλα-

Μαλακία, ας, ἡ, mollitudo, & vitium unde μαλακοὶ, seu μαλακίαι dicti, molles atque effeminati, præ animi mollitie, à μαλακός; V.
Μαλακῇ, dat. sing. μαλακῆσι, dat. pl. Ion. f. g. a μαλακός, ἡ, όν, mollis, Th. μαλάσσω, mollio.
Μαλακία, ας, ἡ, mollities, languor corporis. Sumitur & pro κίττα, ης, ἡ, pica, stomachi ignavia: ab eod.
Μάλακα, q. d. mollia; piscium ea genera exanguia, quæ nec squamas habent, nec testacea operimenta; ut Polypus, & sepia, à μαλακός; unde etiam, Μαλακίας, ȣ, ὁ, mollis, & effeminatus: Item Μαλακιάω, mollis sum, mollitie laboro, flaccesco, langueo, æger sum, ægroto, &c. V.
Μαλακίζω, f. ίσω, mollio: à μαλακὸς, quod à μαλάσσω.
Μαλάκιον, ȣ, τὸ, muliebre quoddam ornamentum, sive in genere muliebris ornatus: Item Μαλακίων, molliculus, diminut. à μαλακὸς, quod à Th. μαλάσσω, vel μαλάττω. &c. V.
Μαλακισθῆναι, ejusdem aor. 1. infinitiv. passiv.
Μαλακόγαιος, mollem habens terram; ex μαλακὸς, & γαῖα, sive γαίη; vi. Item Μαλακεννάμων, qui molli est mente, animo, seu sententiâ; i. e. mitis, apud Æschyl. à γνώμη, seu γνώμων, &c. vi. Sic Μαλακόδερμος, mollem cutem habens, seu putamen; ut Μαλακόδερμα ὠὰ, quæ molli cute integuntur, ut in piscibus; à δέρμα, τὸ; vi. Μαλακοκρανεὺς, q. d. mollíceps; avis nomen, apud Aristot. Hist. Anim. l. 9. à κράνον, τὸ, vi. Item Μαλακοπύρηνος, mollem habens nucleum; à Th. πυρὴν, ῆνος, &c. vi. comp. ut præced. cum μαλακὸς, V.
Μαλακὸς, ἡ, όν, MOLLIS, comp. μαλακώτερος, α, ον. Them. μαλάσσω, mollio.
Μαλακόσαρκος, cui caro mollis est & tenera; ex μαλακὸς, & σάρξ, σαρκὸς; vi. Sic Μαλακόστρακος, testâ molli inclusus; à Th. ὄστρακον; comp. ut præced. cum μαλακὸς, V.
Μαλακότης, ητος, ἡ, mollities: ab eodem.
Μαλακότριχες, Scythæ, apud Aristot. quibus molles capilli; ex μαλακὸς, & θρὶξ, τριχὸς, &c. vi. Item Μαλακόφλοιος, mollem corticem habens, ex μαλακὸς, & φλοιὸς, &c. V.
Μαλακόχειρ, ρος, Poët. qui mollem habet, vel admovet manum: à μαλακὸς, mollis, (Them. μαλάσσω, mollio,) & χεὶρ, ἡ, manus.
Μαλακοψυχέω, molli sum animo; ex μαλακὸς, & ψυχὴ, ἡ; V.
Μαλακτὴρ, ῆρος, ὁ, & μαλακτὸς, ȣ, ὁ, qui mollit; seu emollit; qui molliri, seu emolliri potest: Item Μαλακτικὸς, ȣ, ὁ, qui molliendi, sive emolliendi vim habet; ut μαλακτικὰ φάρμακα, medicamenta emollientia, apud Gal. omnia, verbalia à μαλάσσω, sive μαλάττω, f. ξω; unde etiam, Μάλαξις, mollitio, emollitior, &c. V.
Μαλακύνω, mollio, emollio, mollem reddo; in passiv. Μαλακύνομαι, emollior, mollesco, molliorem me præbeo: Item languidior & remissior sum, &c. Unde verbale, Μαλάκυνσις, emollitio, qua aliquid mollius redditur, à μαλακὸς, &c. V.
Μαλακῶ, gen. Dor. pro μαλακȣ̃.
Μαλακῶς, molliter, placide, leniter, remisse; Item effeminate; Item Μαλακῶς ἔχειν, languere, ægrum esse, &c. adv. à μαλακὸς, mollis, lenis, remissus, effeminatus, &c. V.
Μάλαταν, adv. quantumlibet. Th. μάλα, valde.
ΜΑΛΑ'ΣΣΩ, seu μαλάττω, mollio, f. άξω, p. χα, perf. pass. μεμάλαγμαι hinc μάλαγμα, ατος, τὸ, quod ad molliendum adhibetur, μαλακὸς, mollis: μαλακία, mollities: &
Μαλάχη, ης, ἡ, MALVA: quia alvum mollit. genit. pl. μαλαχῶν. Them. μαλάσσω.
Μαλάχια, τὰ, pro μαλάκια, τὰ; id V.
Μαλαχίτης λίθος, lapis malvæ virorem imitans; scribitur etiam, μολοχίτης, à μαλάχη, pro quo etiam est μολόχη, &c. V.
Μαλελεὴλ, ὁ, nomen viri. Heb. laudans Deum.
Μαλερὸς, ȣ̃, ustivus, perniciosus, dat. sing. μαλερῷ. Them. μαλὸς, tener; idem quod ἀμαλός.
ΜΑ'ΛΗ, ης, ἡ, ala, axilla. Vide μασχάλη.
Μάλθα, ης, ἡ, cera emollita. Th. μαλάσσω.
Μαλθακευνία, ἡ, cubilis, seu lecti mollities; à μαλθακὸς, ὁ; unde Μαλθακία, ἡ, & εὐνὴ, ἡ, &c. quæ vide: Item Μαλθακηρὸς, tener, mollis, apud Hesych. ab eod. μαλθακὸς; V.
Μαλθακία, ας, ἡ, mollitudo, mollities; Item Μαλθακίζω, mollio, emollio: Item, mollio pectus, vel animum, id est, mollibus verbis delineo, permulceo, & flecto; in pass. Μαλθακίζομαι, mollesco, languesco, &c. Item Μαλθακίνος, mollis; ut μαλθακίνη χάριτι, in Epigram. molli gratiæ: Item Μαλθακιστέα, & Μαλθακιστέον, molliter agendum, & segniter; apud Aristoph. in νεφ. ȣ̓ μαλθακιστέ', ἀλλὰ περικαλυπτέα, &c. gerundiva verbalia, à μαλθακίζομαι, & omnia à μαλθακὸς, idem quod μαλακὸς; quæ V.
Μάλθακος, ȣ̃, mollis: à μαλθάσσω, idem quod μαλάσσω.
Μαλθακόφωνος, ȣ, ὁ, ἡ, qui mollem ac suavem habet vocem: ex μαλθακὸς, quod vide, & φωνὴ, vox.
Μαλθακόω, ῶ, mollio, emollio; Item, Μαλθακτικὰ φάρμακα, ab Hippocr. vocantur pharmaca generis oleosi; utrumque, à μαλθακὸς; V.
Μάλθαξις, ιος, ἡ, emollitio, potus: Item fomentum, &c. verbale, à μαλθάσσω, f. ξω, idem quod Th. μαλάσσω, mollio, demulceo, &c. V.
Μάλθη, ης, ἡ, cera emollita: Item in genere, cera, tam dura, quam mollita, &c. idem quod μάλθα; id V.
Μαλθόω, mollio, vel emollio, & subigo, veluti ceram; Item Μαλθώδης, malthinus; i. e. cereus: & Μάλθων, mollis & effeminatus; omnia, à μάλθα, seu μάλθη; quæ V.
Μαλιασμὸς, ȣ̃, ὁ, & Μαλὶς, ἡ; idem quod Them. μάλις; mulomedicis scil. est morbus, ex concretione ad discutiendum difficili, humoris corrupti atque putridi, speciesque articularis morbi in veterinariis; unde veterinorum dicitur morbus; Indè etiam Μαλιάω, malide laboro, &c.
Μάλιμνον, ȣ, τὸ, proprium loci nomen videtur; vel Siciliæ mons pomis refertus. Sed Portus legendum censet, στομάλιμνον ex στόμα, & λίμνη.
ΜΑ'ΛΙΣ, & μαλὶς, morbus jumentorum.
Μαλὶς, ίδος, ἡ, Dor. pro μηλὶς, ίδος, ἡ, quod & μηλέα, ας, MALUS arbor: est &
Μαλὶς, ίδος, ἡ, Nymphæ nomen.
Μάλιστα, maxime, adv. superlat. grad. à μάλα, valdè, comp. μᾶλλον.
Μαλκιάω, ῶ, & μαλκέω, Ion. & Poët. frigore contrahor: à seq.
ΜΑ'ΛΚΗ, ης, ἡ, manuum pedúmve contractio & stupor ex frigore.
Μαλκιάω, frigore obtorpesco; idem quod μαλκέω; Item Μάλκιος, frigidus; & superl. μαλκίστατον, frigidissimum; omnia à Them. μάλκη; V.
Μαλκιεῖν, Hesychius expon. ὑπὸ ψύχȣς, συνεσπάσθαι τὰς χεῖρας; idem quod Μαλκιάω; id V.
Μ' ἀλλὰ, pro μὴ ἀλλὰ, apud Aristot. ut notat ejus Interpres.
Μαλλοῖς, velleribus, dativ. plur. à μαλλὸς, vellus.
Μᾶλλον, magis, comp. à μάλα, valdè; superl. μάλιστα.
ΜΑΛΛΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, vellus, lana promissa.
Μαλλωτὸς, ȣ̃, villosus, à præced.
Μαλλοπάρηος, genas, vel eris in modum, molliculas habens; ex μαλλὸς, & παρειὰ, & Æolicè παρηὰ, ἡ, &c. V.
Μαλλοφόρος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, laniger; ex μάλλος, & φόρος, &c. V.
Μαλλωτὴ substantivè ponitur, pro μαλλωτὴ διφθέρα, pellis lanata; i. e. vellus; est fœmininum, à masc. μαλλωτὸς, id V.
ΜΑΛΟ'ΒΑΘΡΟΝ, seu Μαλάβαθρον, malobathrum; folium quod Indicæ gignunt paludes, in ea regione quæ Malabar dicitur; & vernaculâ Indorum linguâ Bathrum dicitur, de quo Diosc. & Plin.
Μᾶλον, ω, τὸ, Dor. pro μῆλον, ȣ, τὸ, ovis: &
Μᾶλον, Dor. pro μῆλον, ȣ, τὸ, MALUM, pomum.
Μαλοπάρηος, ȣ, ὁ, ἡ, teneras ac molliculas genas habens. Ex μαλὸς, ȣ̃, tener, & παρειὰ, gena. Vel derives ex μᾶλον pro μῆλον, τὸ, pomum, (quod à μηλία, malus arbor,) & παρειὰ, gena: quod de rotunditate & de colore pomorum intelligendum.
ΜΑΛΟ'Σ, ȣ̃, tener, q. ἀμαλὸς; & pro μαλλωτὸς, villosus.
Μαλουρὶς, & Μάλουρος, albam caudam habens; ex μαλὸς, tener: Item albus, & ȣ̓ρὰ, &c. V.
Μαλοφορέω, Dor. pro μηλοφορέω, poma fero: ex μῆλον, malum, & φέρω, fero.
Μάλχος, ȣ, ὁ, nomen servi. Heb. regius.
ΜΑΜΗΡΑ', seu μάμηρα aut μαμηρὰς, medicamenti genus.
Μαμία, ας, ἡ, mater, & avia: à seq.
ΜΑ'ΜΜΑ, & μάμμη, ης, ἡ, & μαμμαία, ας, ἡ, voces puerulorum ad matrem: avia.
Μαμμάκυθος, ȣ, ὁ, ἡ, stultus: q. à μάμμη

μη, avia, & κεύθω, occulo.

MAMMA'N, vox puerilis, significans panem. Hinc μαμμάω, panem peto.

Μαμμία, mater, &c. Idem quod μαμία; id V. Item, Μαμμίον, diminutivè, & blandientium more dicitur, à μάμμη, vel μάμμα, V.

Μαμμόθρεπτος, a nutrice, vel, potiùs ab avia educatus, & proinde educatus molliùs; ex μάμμη, & τρέφω, unde θρεπτὸς, &c. V.

Μαμῶ, vel; μαμάω, cupio, idem quod μαμμάω; à Th. μάω, &c. Vide.

Μαμμωνᾶ, Mammôna, τὸ, ἄκλιτον. vox Syr.

Μὰν, Dor. pro μὴν, μηνὸς, ὁ, mensis: &

Μὰν, pro μάννα, manna: &

Μὰν, Dor. pro μὴν, tamen, certè: ut ἀλλὰ μὰν, &c.

Μαναὴν, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον, Syr.

Μανάκιον, ου, τὸ, apud Schol. Theocr. Idyll. 11. Est diminut. à Th. μάννος, sive, μάνος, ὁ, genus ornamenti collaris, &c. V.

Μανασσῆς, filius primogenitus Josephi. Heb. faciens oblivisci.

ΜΑΝΔΑ'ΚΗ, ης, ἡ, corium, pellis.

Μανάκις, raro; est adv. à Th. μανὸς, rarus, &c. V.

Μανδακηδὸν, ad cutem; est adv. à præced. Th. μανδάκη, V.

ΜΑΝΔΑΛΩΤΟ'Ν, οῦ, τὸ, osculi genus immodestum.

ΜΑ'ΝΔΡΑ, ας, ἡ, stabulum, caula.

ΜΑΝΔΡΑΓΟ'ΡΑΣ, ου, ὁ, planta, cui inest vis somnifica.

Μανδραγορίζω, mandragoram propino, seu, offero; item, Μανδραγορίτης οἶνος, vinum mandragorâ conditum; de quo Diosc. l. 5. c. 81. Utrumq; à Th. præced. μανδραγόρας; V. Id à Pythagora, propter divaricatas, humano modo, radices, ἀνθρωπόμορφος, nominatur.

Μάνδρευμα, ατος, τὸ, caula; à Th. μάνδρα, ἡ, V.

Μανδύη, ἡ, aut μανδύας, ὁ, vestimenti militaris genus apud Persas.

Μανεὶς, mente captus, ad insaniam redactus, furens; vide seq. fœm. μανεῖσα.

Μανεῖσα, furore percita, a. 2. part. pass. f. g. verbi μαίνομαι, insanio. f. μανοῦμαι. a. 2. pass. ἐμάνην. hinc μανεὶς.

Μάνης, ου, ὁ, servus, famulus; Eust. scribit veteres Grammaticos derivare à μαίνομαι, quòd plerumq; furibundi videantur servi.

ΜΑΝΘΑ'ΝΩ, disco, intelligo. f. μαθήσομαι. a. 2. ἔμαθον. a. 2. imperat. μάθε, έτω, & 2. pl. μάθετε. a. 2. part. act. μαθὼν, όντος, perf. ind. act. μεμάθηκα. perf. pass. μεμάθημαι, inde μάθημα, disciplina. μαθητὴς, discipulus. μάθησις, cognitio, discendi actio. ἀμαθὴς, indoctus. ὀψιμαθὴς, qui sero discere cepit, φιλομαθὴς, discendi cupidus.

Μανία, ας, & Ion. μανίη, ης, ἡ, furor. Th. μαίνομαι, insanio.

Μανιάκης, ου, ὁ, torques. Gl. Cyr. μανιάκης, tortile, circulus. Dan. 5. 7, 31. q. à μὴν, Luna, Dor. μάνα.

Μανιὰς, άδος, ἡ, furiosa, insana; ut, μανιάδες νόσοι, furiales morbi, Soph. in Ajace; à μανία, vide.

Μανικὰ, τὰ, apud Phryges, dicebantur magna & insignia admirandaque facta; à Mane quodam rege suo incredibilis virtutis, & potentiæ viro.

Μανικὸς, οῦ, ὁ, insanus, aut, ad insaniam pronus; item, insaniam & furorem gignens; item, divinus, ac numine inflatus; apud Aristid. Orat. in Jovem; unde adv. μανικῶς, adv. μανικῶς, furiosè, furenter; utrumq; à μανία, V.

Μανιόκηπος, furiosè libidinosa; cujus pubes, seu, pecten insanit apud Aristoph. ex μανία; & κῆπος, ὁ, V. Item, μανοποιὸς, ad insaniam redigens, Etym. Ex μανία & ποιέω, vide.

Μᾶνις, ιδος, ᾶ, Dor. pro μῆνις, ιος, ἡ, ira permanens & diuturna.

Μανιώδης, εως, ὁ καὶ ἡ, furiosus, insanus, furore percitus; item, insaniam faciens, vel, gignens; item, vesanus, stultus; Thucyd. l. 4. à μανία, ἡ, vel, Th. μαίνομαι, &c. V.

ΜΑ'ΝΝΑ, τὸ, manna, ἄκλιτον. vox Hebr. q. d. cibus paratus.

ΜΑ'ΝΝΟΣ, seu μάνος, ου, ὁ, ornamentum colli vel manuum. q. à μὴν, Dor. μάνα, luna.

Μανόκαρπος, solutum, seu, rarum fructum generans; ex μανὸς & καρπὸς, V. Sic, Μανόσπορος, rarè seminatus, seu, sparsè, non spissè, nec densè; unde μανοσπορέω, rarè semino, semen rarè spargo; ex μανὸς & σπορὰ, seu σπόρος, &c. V. Item. μανόστημος, qui laxo, seu raro est stamine; ex μανὸς & στῆμα, τὸ, &c. V.

ΜΑΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, rarus, laxus. hinc μανάκις, raró.

Μανότης, ητος, ἡ, raritas, laxitas: à præcedente.

Μανοῦμαι, fut. verbi μαίνομαι, insanio.

Μανόφυλλος, cui rara sunt folia, ex μανὸς & φύλλον, τὸ, V.

Μανόω, ῶ, rarefacio, solutiorem & laxiorem reddo; unde pass. μανοῦσθαι, rarescere, Theophr. Hist. Pl. l. 9. à Th. μανὸς, V.

Μαντεία, ας, ἡ, divinatio, vaticinium: &

Μαντεῖον, ου, τὸ, vaticinium; locus ubi editur oraculum: &

Μαντεῖος, α, ον, vaticinans, fatidicus: à Th. μάντις, vates.

Μάντεσιν, vatibus, dat. pl. à μάντις, εως, ὁ, hariolus.

Μαντεύομαι, vaticinor, auguror; conjicio: oraculum consulo. præs. inf. μαντεύεσθαι, f. μαντεύσομαι. a. 1. m. ἐμαντευσάμην, ω, ατο. Th. μάντις, vates.

Μάντευμα, τὸ, vaticinamentum, vaticinium, oraculum; Plat. in Ep. Item, μαντευτὴς, vaticinator, vates; sicut etiam, μαντευτὸς, vaticinio prædictus; & μαντευτικὸς, vaticinatorius; ad vaticinatorem, seu, vaticinationem pertinens; item, vaticinandi peritus, &c. Omnia verbalia, à præced. verbo μαντεύομαι, quod V.

Μαντήϊον, ου, τὸ, Ion. pro μαντεῖον, τὸ, oraculum. Sic μαντήϊος pro μαντεῖος, Th. μάντις.

Μάντης, ου, ὁ, vates; idem quod μάντις, vide.

Μαντικὴ, ῆς, ἡ, (sub. τέχνη,) ars divinandi ab cod. Them.

Μαντικὸς, ad vatem, seu vates; aut, ad vatum artem pertinens; vel etiam vatem efficiens, seu, vaticinationem habens; ab eod. Th. seq. V.

ΜΑ'ΝΤΙΣ, εως, ὁ, vates, hariolus. q. à μαίνομαι. hinc μαντεύομαι, vaticinor. μαντεία, vaticinatio: θεόμαντις, εως, ὁ, ἡ, qui Dei instinctu vaticinatur: νεκρομαντεία, ας, ἡ, vaticinium evocatis mortuis.

Μαντιπόλος, qui, vel, quæ circa vaticinia versatur; vates; apud Euryp. in Hec. ex Th. præced. μάντις & πολέω, &c. V.

Μαντοσύνη, ης, ἡ, vaticinium. Them. μάντις.

Μαντόσυνος, vaticinatorius; ut κέλευσμα μαντόσυνον, jussum divinum, apud Euryp. in Androm. à præced. μαντοσύνη, vaticinatio, vaticinandi ars, &c. V.

Μαντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vaticinus, fatidicus; ut, μαντώδης φωνὴ, vox fatidica in Epigr. l. 5. & apud Nonn. à Th. μάντις, V.

Μάνυε, Ion. & Dor. pro ἐμήνυε, 3. sing. imperf. Sic μανύει, Dor. pro μηνύει, indicat, verbi μηνύω, indico.

Μάνυσον, Dor. pro μήνυσον, a. 1. imperat. act. verbi μηνύω, indico. f. ύσω.

Μανυτὰς, ᾶ, ὁ, Dor. pro μηνυτὴς, οῦ, ὁ, index, qui rem aliquam indicat. Th. μηνύω, indico.

Μανύω, indico, declaro, expono; communiter est μηνύω, per η; sed Doricè, & apud Euryp. est μανύω, pro Th. μηνύω, V.

Μανώδης, laxus, rarus; idem cum Th. μανὸς; vel, similis τῷ μανῷ; item, μάνωσις, rarefactio; (item, pro μανότης; id vide) est verbale, à μανόω, ῶ, V. Item, μανότερον; rarius; apud Hermog. est compar. à Th. μανὸς, V.

Μάξις, εως, ἡ, placenta, subacta farina; est verbale à Th. μάσσω vel μάττω, fut. ξω, &c. V.

Μαπέειν, apprehendere, per Syncop. τοῦ ρ, pro μαρπεῖν, & Poët. μαπεῖν, Ionicáq; Diæresi μαπέειν, & Poët. reduplic. μεμαρπέειν. a. 2. verbi μάρπτω, capio. p. m. μέμαρπα.

Μὰ ποθάνω, pro μὴ ἀποθάνω, præstaret scribere μ' ἀποθάνω.

ΜΑ'ΡΑΓΔΟΣ, ου, ὁ, gemma, quæ & σμάραγδος, appellatur.

ΜΑ'ΡΑΓΝΑ, ης, ἡ, flagellum, scutica.

ΜΑ'ΡΑΘΟΝ, ου, τὸ, MARATHRUM, fæniculum.

Μαραθὼν, ῶνος, nomen propr. Μαραθὼν λιπαρὰ, MARATHON opulenta.

ΜΑΡΑΙ'ΝΩ, f. ανῶ, marcescere facio, flaccidum reddo. p. αγκα. μαραίνομαι, marcesco,

cesco, perf. pass. μεμάραμμαι, νσαι, ν). Att. μεμάρασμαι, (unde μαρασμὸς, ȣ, ὁ, marcor, tabefactio,) a. 1. pass. ἐμαράνθην, f. 1. μαρανθήσομαι. Hinc ἀμάραντος, & ἀμαράντινος, ὁ, ἡ, immarcescibilis.

Μαρὰν ἀθὰ, Hæc sunt Syriaca. Suidas vertit, ὁ Κύριος ἐλεύσεται, Dominus veniet ad judicium.

Μαραίπȣς, cui pedes marcuerunt; i.e. μεμαρασμένος τὼ πόδας, ex Th. μαραίνω & πȣ̃ς, &c. V.

Μαρανθῆναι, tabefactum esse, a. 1. inf. pass. μαρανθήσομαι, ῃ, εται, f. 1. ind. pass. verbi μαραίνω, quod vide.

Μάρανσις, εως, ἡ, &

Μαρασμὸς, ȣ, ὁ, tabes, MARASMUS senilis: vide in μαραίνω. Angl. murrein.

Μαρασμώδης, tabidus; cui inest μαρασμὸς; sive, conjunctum habens μαρασμὸν; ut μαρασμώδης πυρετὸς; febris quæ paulatim exesit, & ad tabem perducit; Gal à præced. μαρασμὸς, q. d. flacciditas; i. e. immodica totius corporis ariditas & consumptio, &c. V.

Μαραυγεῖν, exp. perstringi lumina; utitur; Plut. eo verbo aliquoties; quasi à μείρω, fut. μαρῶ, & 2. aor. ἔμαρον; comp. cum Th. αὐγὴ, &c. V.

Μαργαίνω, f ανῶ, insanio, Th. μάργος, insanus.

Μάργαρα, τὰ, margaritæ in Epigr. est neut. plur. à Th. in sing. neut. μάργαρον, τὸ, unio, &c. V. Unde etiam, μαργαρίτης λίθος, sive μαργαρῖτις λίθος, (gen. masc. vel fœm.) margarita gemma, &c.

Μαργαρίτης, ȣ, ὁ, MARGARITA, unio; à seq.

ΜΑ'ΡΓΑΡΟΝ, ȣ, τό, unio. pl. τὰ μάργαρα.

Μαργάω, ῶ, insanio; idem quod μαργαίνω, & ab eod. id V.

Μαργέλλη, coralium, species anagallidis, lapis corallium.

Μάργη, ἡ, insania, vel, protervia; item μαργήεις, εντος, ὁ, & μάργης, ȣ, ὁ, idem cum Th. μάργος, vesanus, &c. V.

Μαργίτης, ȣ, ὁ, Eustathius proprium nomen fuisse refert cujusdam valde stolidi, seu, fatui, sic appellati ἀπὸ τȣ̃ μαργαίνειν, vel, μαργᾷν; sed generaliter, quilibet stultus, seu fatuus, sic nominatus fuit, aut etiam, leviculus; ut apud Luc. Item, imbellis, iners; ut apud Plut. παῖδα καὶ μαργίτlω ἀποκαλῶν αὐτόν; à Th. μάργος, vide.

ΜΑ'ΡΓΟΣ, ȣ, insanus, stolidus, vecors. q. ab ἀργὸς, otiosus: hinc μάργη, &

Μαργοσύνη, ης, ἡ, insania: à præced.

Μαργότης, ητος, ἡ, vesania, vecordia; petulantia; &c. Idem quod præced. & ab eod. V.

Μαρδόνιος, ȣ, ὁ, Mardonius, Persa.

ΜΑ'ΡΗ, ης, ἡ, vel pl. μάραι, antiquâ voce manus: quibus dividimus & componimus, q. à μείρω, hinc δυσμαρὴς, έος, ὁ, ἡ, difficilis: εὐμαρὴς, έος, ὁ, ἡ, facilis.

Μάρθα, ης, ἡ, nomen mulieris. Hebr. magistra.

Μαρία, ας, ἡ, nomen beatæ virginis: &

Μαριὰμ, ἡ, nomen ἄκλιτον. Hebr. amara.

Μαριανδυνοὶ, mancipia à gente subacta.

ΜΑΡΙ'ΛΑ, seu μαρίλη, ης, ἡ, pulvis carbonum, favilla. q. à μαραίνω,

Μαριλεῦσαι, circa favillas versari; unde, μαριλεῦται, οἱ, qui favillas tractant; à Th. præced. μαρίλα, V.

Μαριλοπότης, ȣ, ὁ, favillæ, vel, favillarum potor; qui cinerem bibit, Vulcani Epitheton, & fabrorum, qui favillas sæpe hauriunt; ex μαρίλα & πότης, ὁ, vide.

ΜΑ'ΡΙΣ, εως, ὁ, MARIS, mensura quædam cotylarum sex capax.

Μάρκος, ȣ, ὁ, nomen viri.

ΜΑΡΜΑΙ'ΡΩ, f. αρῶ, rutilo, resplendeo. μαρμαίρȣσα, præs. part. f. g. q. à μαίρω.

Μάρμαρα, & μάρμαρον, est vitium quoddam jumentorum, onera vehentium; in Hippiatr. à præced. Th. μαρμαίρω, V.

Μαρμάρεαι, splendidæ. f. g. pl. num. à

Μαρμάρεος, nec non μαρμάρεος, ȣ, MARMOREUS: & marmoris more candens; item

Μαρμάρινος, ȣ, & μαρμαρόεις, εντος, idem. à μαρμαίρω.

Μαρμαρίζω, marmoreo splendore vibro, seu, marmoreum ex me splendorem vibro; Pind. apud Athen. l. 3. à seq. μάρμαρος, V.

Μάρμαρον, ȣ, τὸ, &

Μάρμαρος, ȣ, ὁ, substantivè pro μάρμαρος λίθος, MARMOR; item

Μάρμαρος, ȣ, albus, candidus: à μαρμαίρω.

Μαρμαρυγὴ, ῆς, ἡ, splendor, ejusd. Th.

Μαρμαρυγώδης, fulgidos è se radios splendoris vibrans; à præced. μαρμαρυγὴ, fulgor, seu, splendor vibrans, &c. à Th. μαρμαίρω, vibranti splendore corusco; unde etiam μαρμαρύσσω; idem.

ΜΑ'ΡΝΑΜΑΙ, pugno, Poët. & in 1. pl. μαρνάμεθα q. à μάρη, manus, quia manu fit pugna.

Μαρναμένοιν, depugnantes, Ion. pro μαρναμένοιν, gen. dual. part. præs. μαρναμένων, gen. pl. verbi μάρναμαι.

Μάρναθ', Ion. pro ἐμάρναντο, 3. pl. imperf. μάρνασθαι, præs. inf. ejusd. verbi.

Μαρνάμεθ', pro μαρνάμεθα, Ion. pro μαρνώμεθα, 1. pl. præs. sub. verbi μάρναμαι, pugno.

Μάρον, MARUM, herba: ab Heb. מר, amarus.

Μαρπέειν, Ion. resol. pro μαρπεῖν, a. 2. inf. act. verbi μάρπτω, prehendo.

Μαρπήσση, ης, ἡ, nomen mulieris.

ΜΑ'ΡΠΤΩ, capio, prehendo, assequor, attingo scopum. f. ψω. p. φα. a. 2. ἔμαρπον. p. m. μέμαρπα. q. μάρη ἅπτομαι, manu tango, μάρπτειν σθένος, vires assumere.

ΜΑ'ΡΣΥΠΟΣ, μάρσιπος, & μάρσιππος, ȣ, ὁ, item μαρσύπιον, & ίπιον, ȣ, τὸ, MARSUPIUM, crumena. q. μάρης σιπύη, manus arcula.

Μαρτιχόρας, nomen Indicum, animal esse ex Ctesia videtur.

ΜΑ'ΡΤΥΡ, υρος, ὁ ἡ ἡ, testis, MARTYR, hinc μαρτυρία, testimonium: μαρτυρέω, testor.

Μάρτυρα, præcedentis acc. sing.

Μαρτυρέω, ῶ, testor. imperf. ἐμαρτύρεον, ȣν. f. ήσω. p. μεμαρτύρηκα. perf. pass. μεμαρτύρημαι, testimonium obtinui. Th. μάρτυρ, testis.

Μαρτυρία, ας, ἡ, testimonium. ejusd Them.

Μαρτυρίῃσι, dat. pl. Ion. pro μαρτυρίαις, à μαρτυρία, & Ion. μαρτυρίη, ης, ἡ, testimonium.

Μαρτυρικὸς, ȣ, ὁ, qui martyrum est; à seq. μαρτύριον, τὸ, V.

Μαρτύρημα, τὸ, testimonium; quod testimonio perhibetur; testificatio; Euryp. est verbale, a præced. μαρτυρέω, vide.

Μαρτύριον, ȣ, τὸ, testimonium; MARTYRIUM. Th. μάρτυρ.

Μαρτύρομαι, testor, obtestor. ejusd. Th.

Μάρτυρος, ȣ, ὁ, Poëticum, idem ac them. μάρτυρ, testis.

Μάρτυς, υος, ὁ, idem cum præc. (ex quo per Sync. fit,) accus. μάρτυν, dat. pl. μάρτυσι.

Μαρύεται, Dor. pro μηρύεται, innectitur, 3. sing. præs. pass. verbi μηρύω, revolvo, glomero. hinc inf. Dor. μαρύεσθαι, volvi.

Μαρυκᾶται, ruminat. Dor. pro μηρυκᾶται, 3. sing. à μηρυκάομαι. Vide μηρύκω.

Μάρψας, corripiens, a. 1. part. act. pro μάρψας. verbi μάρπτω, quod vide.

Μάρψῃς, corripueris, 2. sing. a. 1. sub. act. verbi μάρπτω, quod vide.

ΜΑΣΑ'ΟΜΑΙ, seu μασσάομαι, ῶμαι, mando, mandueo: imperf. ἐμασσώμlω, ώμlω, & in 3. pl. ῶντο, ῶντο. q. à μάσσω, subigo. hinc μάσταξ, ακος, ἡ, mandibula, os.

Μάσδα, ας, ἡ, Dor. pro μάζα, ἡ, placenta.

Μασδὸς, ῶ, ὁ, Dor. pro μαζὸς, ȣ, ὁ, mamma, sinus.

Μάσημα, sive Μάσσημα, τὸ, idipsum quod mansum, sive commanducatum est, seu, quod manditur; Theophr. Item, μάσησις sive μάσησις, manducatio; ut & μασητὴρ sive μασητὴρ, ῆρος, ὁ, qui mandit, vel qui commanducat; omnia verbalia, à præced. Th. μασάομαι, comedo, &c. V.

ΜΑ'ΣΘΛΗ, ης, ἡ, & μάσθλης, ητος, ὁ, lorum emollitum, pellis. q. a μάσσω, subigo.

Μασθὸς, mamma, mammilla; idem quod μασὸς; & Th. μαζὸς, quæ vide.

ΜΑ'ΣΠΕΤΑ, ων, τὰ, primi silphii folia.

Μασσάομαι, μάσημα, &c. Videantur supra in μασάομαι, & μάσημα, &c.

Μασσαγέτης, Massagetis, nomen propr.

ΜΑ'ΣΣΩ,

ΜΑ'ΣΣΩ, vel μάττω, f. ξω. p. χα. pinso. subigo, abstergo; item tango, in quâ signif. format fut. in σω. hinc μάκτρα, ας, ἡ, vas, in quo subigitur farina. μαγὶς, ίδος, ἡ, idem. μαγεὺς, έως, ὁ, pistor.

Μάσσων, ονος, ὁ, ἡ, idem ac μακρότερος, longior; major. (& μάσσον, plus, Hesych.) q. à μακρὸς, longus, compar. μακρότερος, μακίων & μάσσων, superl. μακρότατος & μάκιστος, hinc μήκιστος. Them. μῆκος, εος, τὸ, longitudo.

Μαστάζω, mando, mansito, commanduco; idem quod Th. μαστάομαι sive μασάομαι, &c. V.

Μάστακ', pro μάστακα, escam, acc. sing. à

Μάσταξ, ακος, ἡ, mandibula, os, esca. Th. μαστάομαι, mando.

Μασταρύζω, labra contraho, in modum lactentium puerorum; συνάγω τὰ χείλη; à lactentibus pueris ductum, qui mammam trahentes ore labia contrahunt; nam est, in hac signif. à μαστὸς, mamma, quod V. Item, μασταρύζω, exp. malè mando, languide & ignaviter manduco; & sic est à præced. μάσταξ, & Th. μαστάομαι, quæ V.

Μαστευτὴς, vide in seq.

ΜΑΣΤΕΥ'Ω, f. εύσω, quæro, indago: à μάω, quæro. hinc μαστευτὴς, οῦ, ὁ, inquisitor. μαστὴρ, ῆρος, & μάστωρ, ωρος, ὁ, idem.

Μαστὴρ, ῆρος, ὁ, investigator, quæsitor; idem quod μαστευτής; à Th. μαστεύω, V.

Μάστι, est, per Apocopen, pro μάστιγι, dat. sing. à Th. μάστιξ, ιγος, V.

Μάστιγα, accus. sing. à μάστιξ, ιγος, ἡ, flagellum.

Μαστιγεῖν, Ion. pro μαστιγοῦν, præs. inf. vide μαστιγόω.

Μαστιγεὺς, έως, ὁ, flagellator: vide in μάστιξ.

Μαστιγίας, α, ὁ, MASTIGIA, flagrio. Th. μάστιξ.

Μαστιγιάω, ῶ, verberibus indigeo, flagello egeo; à præced. μαστιγίας; verbero, νωτοπλὴξ, Athen. qui vibicibus instructus est; mancipium, vel, nebulo, qui verberibus, & vibicibus inscripta habet terga, vel, habere dignus est, &c. V.

Μάστιγμα, q.d. flagellamentum; verbale, à μαστίζω, quod V.

Μαστιγονόμος, ου, ὁ, designator; i. e. ῥαβδοῦχος, &c. à μάστιξ, ιγος; & νέμω, tribuo; unde νομὴ, &c. V. Sic μαστιγοφόρος, flagellifer; lictor; qui agonothetas in sacris certaminibus comitabatur, ad submovendam turbam, & cohibendas seditiones, &c. Ex μάστιξ, ιγος; & φόρος, V.

Μαστιγούσθω, flagelletur, 3. sing. præs. imperat. pass. a seq.

Μαστιγόω, flagello. f. ώσω. p. μεμαστίγωκα. a. 1. ἐμαστίγωσα. Th. μάστιξ, ιγος, ἡ.

Μαστίγωσις, flagellatio; item, μαστιγώσιμος, verberibus dignus; utrumq; à seq. μαστιγόω, ῶ, flagris cædo; unde pass. μαστιγοῦμαι, flagellor, vapulor, &c. Vide.

Μαστίετον, flagellaverunt, 3. dual. imperf. vel a. 2. act. Ion. verbi μαστίω, Poet. pro μαστιγόω, flagello. hinc μαστιόων, per Syncop. pro μαστιγόων. Them. μάστιξ, flagellum.

Μαστίζω, flagello. f. ξω. p. μεμάστιχα hinc μαστίζοντες, nom. pl. part. præs. à seq.

ΜΑ'ΣΤΙΞ, γος, ἡ, flagrum, scutica; & per Metaph. morbus. hinc μαστιγίας, flagrio. μαστιγόω, flagello. μαστιγεὺς, έως, ὁ, flagellator. 'Ομηρομάστιξ, sic dictus fuit Zoilus, quod Homeri carmina reprehenderet.

Μάστιξεν, flagellavit, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. verbi μαστίζω, f. ξω. quod vide.

Μάστις, Poëticè pro μάστιξ, V.

Μαστίσδεν, Dor. pro μαστίζειν.

Μαστίσδοιεν, Dor. pro μαστίζοιεν, 3. pl. præs. opt. ejusd. verbi & Th.

ΜΑΣΤΙ'ΧΗ, ης, ἡ, MASTICHE, lentiscina resina.

Μαστίχινον ἔλαιον, oleum mastichinum, quod scil. fit è Mastiche, Diosc. l. 1. c. 52. à Th. præced. V.

Μαστιχόωντι, mandenti, Poët. pro μαστιχῶντι, dat. sing. part. præs. verbi μαστιχάω, ῶ. Sed de hac voce altum silentium in Lexicis.

Μαστίω, Poëticè, pro μαστίζω; & utrumque idem cum μαστιγόω, verberibus cædo, &c. V.

Μαστοειδὴς, mammæ similis; unde neut. plur. μαστοειδῆ, τὰ, mammillantes carniculæ, Gaza 4. anim. Arist. ex μαστὸς, & εἶδος, τὸ, V.

Μαστὸς, οῦ, ὁ, vel μασθὸς, uber, mamma. Eam fœtus μάζ & μάσσ. Them. μαζὸς, οῦ, ὁ, mamma.

Μαστροπεία, ας, ἡ, lenocinium: &

Μαστροπεύω, seu -οπεύω, f. εύσω. perduco seu produco, prostituo: à seq.

ΜΑΣΤΡΩΠΟ'Σ, seu μαστροπὸς, οῦ, ὁ, ἡ, leno, lena, q. ματρὸς ὄπα habens blandiendo, indè fortè per Metath. Angl. strumpet.

Μαστὺς, ύος, ἡ, vestigatio, inquisitio; item, μάστωρ, ορος, ὁ, quæsitor, seu inquisitor; unde plur. masc. μάστορες fuisse dicuntur magistratus quidam de rebus publicis inquirendis; utrumq; à Th. μαστεύω, V.

ΜΑΣΧΑ'ΛΗ, ης, ἡ, ala, axilla.

Μασχαλὶς, ίδος, ἡ, idem.

Μασχαλίζω, obtrunco, per ignominiam, extremas partes corporis; unde μασχαλίσματα, dicuntur ejusmodi ἀκρωτηριάσματα, seu, extremæ partes amputatæ, quæ sub axilla ferebantur, ut ostenderetur, ità mutilatos, invalidos esse redditos ad sese ulciscendos; item, μασχαλιστὴρ, lorum ad alligandum equos currui; item, vincula lata sub axillis, quæ ornatûs causâ gererentur, ut cingula, Poll. l. 5. c. 16. à Th. præced. μασχάλη, V. Unde etiam, μασχάλιον, ου, τὸ, canistrum palmeum, vel, funis è palma; utebantur enim olim canistris & funibus plexis è palmarum foliis, & virgis; nam μασχάλη, significat etiam palmæ & olivæ virgas & folia, &c.

Ματάζω, ματαιάζω, & ματαΐζω, ineptio, vana, seu, inepta cogito; desipio; item, vanè tempus tero, segniter ago, vel, segnis sum, &c. Omnia, à Th. μάτην; unde μάταιος, &c. V.

Μάταια, vana, n. g. pl. à μάταιος, quod vide.

Ματαιολοιχὸς, qui frivolas res consectatur, eas velut delambens; Eust. ex μάταιος & λείχω, unde præt. m. λέλοιχα, &c. V.

Ματαιοβουλία, ας, ἡ, inane consilium. Ex μάταιος, quod vide, & βουλὴ, consilium.

Ματαιολογία, ας, ἡ, vaniloquentia: à

Ματαιολόγος, ου, ὁ, ἡ, vaniloquus; ex μάταιος, vanus, quod à μάτην, frustrà, & λέγω, dico: p. m. λέλογα.

Ματαιόπονος, cujus labor inanis; i. e. ματαιοπονῶν, unde, ματαιοπονία, ἡ, inanis labor, opera frustra impensa; à Plut. dicitur de Philosophis argutis & sophisticis; item verbum, ματαιοπονέω, frustra laboro; operam perdo, nam ματαιοπονεῖν propriè signif. frustra conari, & nihil perficere, apud Aristoph. ex μάταιος & πόνος, seu, πονέω, &c. V.

Μάταιος, αία, αιον, & μάταιος, ου, ὁ, ἡ, vanus, a, um. Th. μάτην.

Ματαιόσπουδος, rebus inanibus studens; unde, ματαιοσπουδία, vel, ματαιοσπουδεία, inane studium; ex μάταιος & σπουδὴ, V. Sic, ματαιότεχνος, vanis artibus deditus, inanium artium studiosus; unde, ματαιοτεχνία, ἡ, vanæ artis studium, vel, vana artis imitatio; ex μάταιος & τέχνη, V.

Ματαιοτάτη, ἡ, vanissima, superlat. à μάταιος, vanus: compar. ματαιότερος, superl. ματαιότατος, ejusd. Th.

Ματαιότης, ητος, ἡ, vanitas: ab eod. Th.

Ματαιόφρων, qui inepta, & absurda sapit; unde, ματαιοφρονέω, ῶ, desipio, Soph. ex μάταιος & φρὴν, ενὸς; unde, φρονέω, &c. V.

Ματαιόω, vanum reddo. f. ώσω, p. μεματαίωκα. præs. pass. ματαιόομαι, οῦμαι, vanus fio. a. 1. pass. ἐματαιώθην. Th. μάτην, frustrà.

Ματαϊσμὸς, οῦ, ὁ, actio stolida, seu, rerum stolidarum, ipse actus τοῦ ματαΐζειν; est verbale, à ματαΐζω, quod vide in ματάζω; item, ματαΐζειν, desipere; idem quod, & pro, ματαΐζειν, id V.

Ματαίως, vanè, ineptè, leviter; est adv. à μάταιος, ος, q. d. frustraneus; qui frustra fit; unde, ματαίως, interdum ponitur pro Th. μάτην, frustra, incassum, &c. V. Item, à μάταιος, est substant. ματαιοσύνη, fatuitas, desipientia, &c.

Μάταν, Dor. pro μάτην, frustrà.

Ματᾶν, torpescere; item, aberrare à scopo, Eust. Il. ε. est infin. à seq. verbo ματάω, idem quod ματάζω, &c. V.

Ματάω, torpesco, vanè tempus contero: f. ματήσω. Th. μάτην.

Ματεύω, f. εύσω, quæro, indago, per Ellipsin pro μαστεύω, idem.

Ματέω, fut. ήσω; insanio, inefficax sum; item, ἁμαρτάνω; i. e. aberro à scopo, non collimo; teste Eust. Il. ε. Est idem quod ματᾶν, ματάω, & ματάζω, &c. V.

MA'THN, adv. frustrà, incassum. hinc μάταιος, ου, vanus, inanis. ματαιότης, ητος, ἡ, vanitas.

Μάτηρ, ἐρος, ἁ, Dor. pro μήτηρ.

Ματῇς, Æol. & Dor. pro ματεῖς, 2. sing. verbi ματέω, unde Poët. interserto υ, ματεύω, & inserto σ, μαστεύω, quæro, investigo: quod vide.

Ματήσετον, inertes sunt, dual. f. 1. verbi ματάω, quod vide.

Ματθαῖος, ου, ὁ, nomen Apostoli. Hebr. à Deo datus.

Ματθὰν, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. donum.

Ματθίας, ου, ὁ, nomen Apostoli. Hebr. donum Dei.

Ματίη, est Ionicè, pro seq. ματία, levitas, &c. V.

Ματία, ας, ἡ, vanitas. Th. μάτην.

Ματίζω, quæro; nam, ματίσαι scriptum est pro ζητεῖν, perquirere; ut est apud Hippocr. & in Lex. Gal. à seq. μάτος, inquisitio; quod potest esse à verbo ματεύω, id V.

Ματιολοιχὸς, qui ex falsa mensura lucrum capit; à nomine μάτιον, significante genus quoddam mensuræ, id V. Et λείχω; in præt. med. λέλοιχα, &c. V.

MA'TION, ου, τὸ, mensuræ genus; mensura vendentium, ut cauponum, ac ejusmodi aliorum, Aristoph. in Nub. Eust. &c.

Μάτος, inquisitio: à μάω, quæro.

Ματραδελφεὸς, ου, ὁ, Poët. & Dor. pro μητραδελφος, ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς, matris frater, avunculus.

Ματροδόκος, ου, ὁ, & ἁ, Poët. & Dor. pro μητροδόκος, pro semine quod mater à viro in matricem recepit. Vel qui matrem suam recipit ac fovet: à μήτηρ & δέχομαι, accipio.

Ματρομάτωρ, ορος, ἁ, Dor. pro μημητρομήτωρ, ἡ μητρὸς μήτηρ, matris mater, avia.

Ματρόπολις, ιος, ἁ, Dor. pro μητρόπολις, Metropolis, q. d. mater urbs: à πόλις, urbs.

Ματροπόλος, ου, ἁ, Dor. pro μητροπόλος, quæ cum matribus versatur, ἡ σὺν ταῖς μητράσι πολεῦσα.

Ματρύλλα, idem quod, & pro, seq. Th. ματρύλλη, V. Unde, ματρύλλιον, idem quod ματρυλλεῖον; vide in seq. Th.

MATPY'ΛΛH, ης, ἡ, lena: quæ se matrem fingit: à μήτηρ. Hinc ματρυλλεῖον, lupanar: & Angl. per Aphær. Trull.

Μάτρωες, αν, οι, Dor. pro μήτρωες, matris fratres, avunculi; item majores, nom. pl. à

Μάτρως, ωος, ὁ, Dor. pro μήτρως, maternus avunculus, maternus avus.

Ματαλοῖος, ου stultus, fatuus: à μάτην & βοᾶν, inaniter clamare.

Ματταθὰ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. donum Dei.

Ματταθίας, ου, ὁ, nomen viri. Hebr. donum Dei.

Ματτύα, vel ης, ἡ, lautitiæ: à μάσσω, pinso.

Ματτυάζω, paro ματτύας; i. e. lautas epulas; opiparè & suaviter vivo, Athen. l. 14. à præced. ματτύα, deliciæ ciborum, cibi delicatissimi; ultimum ferculum & lautissimum; πᾶν τὸ πολυτελὲς ἔδεσμα; i.e. omnia pretiosa edulia, hoc nomine significari scribit Athen. Ibid.

Μάττω, pinso, subigo; idem quod μάσσω, quod vide.

Μαυλίας, ου, ὁ, pro μάχαιρα, gladius. Th. αὐλὴ, stabulum.

Μαυλὶς, ίδος, ἡ, culter, qu. à μαυλίας, item quæ mercede aliquid facit. μαυλίζω, mercede prostituo.

Μαυρὸς, obscurus; est per Aphæresin idem quod, & pro Th. ἀμαυρὸς; ut, etiam, μαυρόω, ῶ, obscuro; pro ἀμαυρόω, &c. Vide seq.

Μαυροῦσι, obscurant, 3. pl. præs. ind. act. per Aphæres. pro ἀμαυροῦσι. Sic μαυροῦσθαι, præs. inf. ab ἀμαυρόω, obscuro. Th. ἀμαυρὸς, obscurus.

Μάχαι, pl. num. à μάχη, ης, ἡ, pugna. Th. μάχομαι.

Μάχαιρα, ας, ἡ, MACHÆRA, gladius, sica; culter: &

Μαχαιρίδιον, ου, τὸ, gladiolus: &

Μαχαιρὶς, ίδος, ἡ, novacula, culter tonsorius: à μάχομαι, pugno.

Μαχαιρίσκιον, & μαχαίριον, ου, τὸ, idem quod præced. μαχαιρίδιον, cultellus, gladiolus; diminut. à μάχαιρα, brevis gladius; item, simpl. ensis, gladius, &c. V. Unde etiam, μαχαιρίδες, forcipes; ab eod. Th. μάχομαι, V.

Μαχαιροδέτης, lorum alligando gladio; ex μάχαιρα & δέω; ligo; unde δετὴ & δετὸς, &c. V. Sic, μαχαιρομαχέω, ῶ, machærâ, seu, gladio pugno, vel, certo; à Th. μάχομαι; unde, μαχέομαι, &c. V. (Apud Polyb. de exercitatione tyronum loquendo, μαχαιρομαχεῖν significat, digladiari). Sic etiam, μαχαιροποιὸς, machærarum, seu, gladiorum & cultrorum opifex; à Th. ποιέω, V. Item, μαχαιροπώλης, cultrorum venditor, seu, gladiorum; unde, μαχαιροπωλεῖον, locus in quo gladii venduntur, Poll. l. 7. c. 30. à Th. πωλέω, unde πώλης, V. Sic, μαχαιροφόρος, qui gladium gestat, gladio cinctus; à Th. φέρω; unde φορὸς; comp. ut reliqua præced. cum nomine μάχαιρα, V.

Μαχαιρωτὸς πρίων, q. d. ad formam machæræ facta serra; à μάχαιρα; unde etiam, μαχαιρώνιον, herba, quæ & ξίφιον, & Lat. gladiolus, Diosc. l. 4. c. 20.

Μαχανὰ, ᾶς, ἁ, Dor. pro μηχανὴ, ἡ, MACHINA, molimen; Res, opus; facultas, vires.

Μαχατὰς, α, ὁ, Dor. pro μαχητὴς, ου, pugnax, bellicosus. Th. μάχομαι.

Μαχάω, ῶ, pugnare volo, vel cupio, pugnam desidero, &c. à μάχη, ἡ, prælium, &c. V.

Μαχειόμενος, ου, præs. part. verbi μαχέομαι, Poët. Epenthesi pro μαχέομαι, idem quod μάχομαι, pugno.

Μαχέοιτο, præs. opt. in 3. pl. μαχέοιντο, verbi μαχέομαι, Poët. pro μάχομαι, pugno.

Μαχεσαίμην, a. 1. opt. m. &

Μαχήσασθαι, a. 1. inf. m. verbi μάχομαι, seu μαχέομαι. f. 1. m. μαχέσομαι & ήσομαι.

Μάχεσθε, præs. inf. μαχέεσθαι, 3. dual. imperf. Ion. μάχεσθε, 2. pl. præs. imperat. verbi μάχομαι, pugno.

Μαχέσομαι & ήσομαι, f. 1. m. vide in μαχέσασθαι.

Μαχέσασθαι, pugnare, a. 1. inf. m. gem. σσ. Sic μαχεσσαμένω, nom. dual. a. 1. part. m. ejusd. verbi.

Μάχη, ης, ἡ, pugna: in pl. μάχαι. Them. μάχομαι, pugno: indè forte Angl. Match.

Μαχήμων, ονος, ὁ, ἡ, pugnax: ab eod. Th.

Μαχησμὸς, ου, ὁ, pugna, prælium; ab eod. V.

Μαχήσομαι, f. 1. m. in 1. pl. μαχησόμεθα, pro μαχησόμεθα &

Μαχησόμενος, f. 1. part. m. à μάχομαι, pugno: f. μαχήσομαι vel έσομαι, tanqu. à μαχέομαι.

Μαχητὴς, ου, ὁ, pugnax, bellator: accus. pl. μαχητάς. Th. μάχομαι.

Μαχητικὸς, pugnax, seu, ad pugnam propensus; item, μαχητὸς, oppugnabilis, seu, expugnabilis; Od. μ. ab eod. Th. μάχομαι, V. Unde μαχέομαι, pugno, prælior, &c. V.

Μάχιμος, ου, pugnax: ab eod. Th.

Μαχλὰς, άδος, ἡ, mulier lasciva, & libidinosa, Hesych. Item, adjectivè, apud Nonn. μαχλάδι χαίτη, molli & quasi lasciviam quandam redolente comâ; vel etiam meretriciâ; item, μαχλάω, ῶ, scortor; unde, μαχλῶντες, libidini indulgentes, scortantes; item, μάχλης, ου, ὁ, idem quod Th. μάχλος, & μαχλὶς, ίδος, ἡ, idem quod μαχλὰς, meretrix, & omnia, à seq. Th. μάχλος, lascivus, &c. V.

MA'XΛOΣ, ου, ὁ, ἡ, incontinens, libidinosus.

Μαχλοσύνη, ης, ἡ, lascivia: à præced.

Μαχλόταται, salacissimæ, superl. à μάχλος.

Μάχοιτο, 3. sing. præs. opt. à

MA'XOMAI, pugno, rixor, litigo: f. 1. μαχήσομαι & έσομαι, f. 2. m. μαχοῦμαι. imperf. ἐμαχόμην, ου, ετο. perf. μεμάχημαι. a. 1. m. ἐμαχεσάμην, ω, ατο. Hinc μάχη, pugna: μάχαιρα, culter, gladius, sica: πρόμαχος, ου, ὁ, ἡ, antesignanus: σύμμαχος, ου, ὁ, ἡ, belli socius, commilito.

Μαχόμην, pro ἐμαχόμην, imperf. Ion. μαχόμεσθα, Poët. pro μαχόμεθα, 3. pl. præs. ind. verbi μάχομαι, pugno.

Μάχος, εος, τὸ, Dor. pro μῆχος, & hoc pro μηχανὴ, machina.

Μαχοῦμαι, f. 2. m. à μάχομαι.

MA'Ψ, frustrà, Poët. pro μάτην. Hinc μαψίδιος, stultus: μαψιδίως, stultè.

Μαψαῦραι, αἱ, leves venti, auræ leves; ex μὰψ & αὖρα, aura.

Μαψίδιος, ου, ὁ, inanis, vanus; μάταιος; Hesych. Vide in Th. μὰψ, incassum, &c.

Μαψιδίως, incassum, stultè: vide in μάψ.

Μαψιλάκας, α, ὁ, seu μαψυλάκας, Dor. pro μαψυλάκης, ου, ὁ, garrulus, qui nugas effutit, qui frustrà garrit: ex μαψιδίως, stultè, quod à μάψ, frustrà; & λακέω, Dor. pro ληκέω, sono, crepo.

Μαψιλόγος, vaniloquus, Hom. hymn. in Merc. ex μὰψ & λόγος, V. Sic, μαψίφανος, frustra & inaniter loquens, garrulus; ματαιόφωνος, Hesych. ex μὰψ & φωνή, V. Item, μαψιλάκας, & μαψύλακτος, frustra latrans; inania deblaterans magno cum clamore; apud Plut. ex μὰψ & ὑλάω; unde ὑλακὴ & ὑλακτέω, &c. Vide.

ΜΑ'Ω, ῶ, vehementer cupio, quæro.

Μὲ, & μ', pro ἐμὲ, acc. ab ἐγὼ, ego.

Μέγα, vel n.g. à μέγας, magnus: vel Ion. adv. valde, vehementer, magnopere, multum, pro μεγάλως.

Μεγαθαρσεῖ, dat. sing. à

Μεγαθαρσὴς, έος, ὁ, ἡ, magnâ fiduciâ præditus; ex μέγας, magnus, & θάρσος, εος, τὸ, fiducia.

Μεγάθεες, Ion. pro μεγάλοι, magni.

Μέγαθος, Ion. pro μέγεθος, quod vide.

Μεγάθυμος, ου, ὁ, ἡ, magnanimus: gen. pl. μεγαθύμων. Ex μέγας & θυμὸς, animus.

Μέγαιρα, ας, ἡ, MEGÆRA, una ex Furiis: a

ΜΕΓΑΙ'ΡΩ, invideo; item curo, respecto: qu. παρὰ τὸ μέγα, quia magnis invideri solet.

Μεγαίρομαι, invideor; ut, in Epigr. ἀστοῖσι μεγαιρομένη, cui invidetur ab oppidanis, est pass. à Th. præced. in act. μεγαίρω, V.

Μεγάδικος, cui in magnis fit injuria; ex μέγας, vel, adv. μέγα; & ἄδικος, &c. V. Sic, μεγάδωρος, qui magna donat, valde munificus; à Th. δῶρον, τὸ, comp. cum μέγας, vel adv. μέγα, &c. V.

Μεγακήτης, εος, ὁ, ἡ, magnus, instar ceti: acc. sing. μεγακήτεα. Ex μέγας & κῆτος, τὸ, cetus, vel cete.

Μεγάλα, adverbialiter, abundè, valde; vel magna, nom. pl. n. g. à μέγας, magnus, μεγάλη, magna, μέγα, magnum.

Μεγαλαδικητικὸς, οῦ, ὁ, apud Aristot. in Rhet. 2. vehementer injurius; Bud. Interp. ex μέγας; unde μεγάλα & μέγα, comp. cum ἀδικητικὸς, quod V. Sic, μεγαλαλκὴς, robustus valde, qui est, magni roboris; ex μέγας, μεγάλη; & ἀλκή; item, μεγαλάμφοδος, amplos, seu, magnos circuitus habens; ex μεγάλη & ἄμφοδος, &c. V.

Μεγάλαν, Dor. pro μεγάλην ab eod.

Μεγάλανδροι, fortes & magni viri; ex μέγας, μεγάλη; & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, &c. V.

Μεγαλανορία, ας, ἡ, Dor. pro μεγαληνορία, superbia: à

Μεγαλάνωρ, ορος, ὁ, Dor. pro μεγαλήνωρ, magna fortitudine præditus: ex μέγας, magnus, & ἀνὴρ, vir.

Μεγάλαρτος, magni panis dator; unde, μεγαλαρτία, festum magnorum panum; ex μέγας, μεγάλη; & ἄρτος, &c. V.

Μεγαλαυχέομαι, οῦμαι, magna, seu, grandia jacto; vel, jacto me de magnis rebus; idem quod & ex iisd. cum seq. V.

Μεγαλαυχέω, ῶ, magnificè me effero, jacto me: à

Μεγαλαυχὴς, έος, ὁ, ἡ, vel μεγάλαυχος, ου, ὁ, ἡ, qui valde gloriatur; ostentator: ex μέγα, in plur. μεγάλα, magna, & αὐχέω, glorior.

Μεγαλαυχία, ἡ, jactantia, ostentatio, &c. Ab, & ex iisd. cum præced. V.

Μεγαλεῖον, τὸ, magnificentia, majestas; item, unguentum, à Megalo Siculo primò inventum; vel, ut alii, à magnitudine virium & gloria dictum, quod ex oleo balnino, balsamo, calamo, juncoque odorato fiebat; teste Plinio; (dicitur & μεγαλήϊον, à Polluce) est neut. à seq. masc. vide.

Μεγαλεῖος, ου, magnificus: μεγαλεῖα, τὰ, magnifica: à μέγας.

Μεγαλειότης, ητος, ἡ, majestas, magnifica Dei virtus: &

Μεγαλείωμα, ατος, τὸ, magnificentia: à μέγας.

Μεγαλείως, magnificè, insigniter, &c. Ut, μεγαλείως ἐχάρησαν, apud Polyb. magnopere gavisi sunt; sic, μεγαλείως παρολιγωρεῖσθαι; insigniter contemni; est adv. à præced. μεγαλεῖος, V.

Μεγαλέμπορος, negotiator, rerum magnarum & splendidarum mercator; qui splendidas merces vendit; ex μέγας, μεγάλη; & ἔμπορος, &c. V. Sic, μεγαλεπήβολος, qui magnis rebus manum admovet; ardua capescens, magna aggrediens; ex μέγας, μεγάλη & ἐπήβολος, V.

Μεγάλα, τὰ, magna, grandia, &c. neut. plur. & μεγάλη, ἡ, magna, grandis; fœm. sing. adject. à μέγας, id V.

Μεγαληγορέω, magnificè, vel, magna loquor; item, magna jacto; & interdum, μεγαληγορεῖν τι, pro magnificè de re aliqua loqui; sive, magnificis verbis rem aliquam extollere, &c. Ex iisd. cum seq. V. Indè etiam adv. μεγαληγόρως, magnificè, &c.

Μεγαληγορίη, dat. Ion. à μεγαληγορία, ας, ἡ, grandiloquentia: ex μέγα & ἀγορεύω, loquor. Th. ἀγορὰ, forum.

Μεγαληγόρος, ου, ὁ, ἡ, grandiloquus, jactabundus: ex iisdem.

Μεγαλήνωρ, magnos viros faciens, &c. (Idem quod μεγάνωρ, id V.) ex μέγας, μεγάλη & ἀνήρ; cujus comp. varia desinunt in ήνωρ.

Μεγαλήτορα, acc. sing. à

Μεγαλήτωρ, ορος, ὁ, magnanimus, superbus; ex μέγα & ἦτορ, cor, animus.

Μεγαλίζεο, pro ου, præs. imperat. pass. Ion. à

Μεγαλίζω, f. ίσω, magnificè effero. Th. μέγας, magnus.

Μεγαλόβωλος, qui magnis est glebis; ex μέγας, μεγάλη; & βῶλος, V. Sic, μεγαλογνώμων, qui magno est animo, seu, excelso, qui animo, seu, mente res magnas concipit; item, qui grandibus utitur sententiis; unde μεγαλογνωμοσύνη; magnitudo animi, magnus animus, seu, magna cogitans, sive, gerendis rebus magnis animus idoneus; item, granditas sententiarum; in qua signif. ponitur & τὸ μεγαλόγνωμον, substantivè; apud Xen. Ex μέγας, μεγάλη & γνώμη; seu, γνώμων, &c. V. Item, μεγαλογραφία, magnarum rerum, seu, personarum descriptio, seu, pictura; pictura magni sumptus, &c. Ex μέγας, μεγάλη & γραφὴ, &c. V.

Μεγαλόδοξος, ου, ὁ, ἡ, magnam habens, vel afferens gloriam; ex μέγας, άλη, α, magnus, a, um; & δόξα, gloria. Them. δοκέω, videor.

Μεγαλόδους, magnos habens dentes; Etym. Item, μεγαλόδους vocant vias publicas, quas Latini prætorias & consulares appellabant; vocantur etiam militares, & regiæ viæ; ex μέγας, μεγάλη & ὀδοὺς, οντος, dens; vel, ὁδὸς, οῦ, ἡ, via, &c. V. Sic, μεγαλοδύναμος; multum potens; unde μεγαλοδυναμοῦμαι, potentiâ præsto; ex μέγας, μεγάλη, & δύναμαι, &c. V.

Μεγαλοδωρεὰ, ᾶς, ἡ, magnifica donatio, largitio: ex μέγας & δωρεὰ, donum. Th. δῶρον, idem.

Μεγαλοδωρία, munificentia, seu, donorum magnorum erogatio, Herodian. l. 2. & 6. ex iisd. cum præced. V.

Μεγαλόθυμος, magnanimus, magno & celso animo præditus; idem quod μεγάθυμος, id V.

Μεγάλοιτος, ου, ὁ, ἡ, valde miser, infelix: ex μέγας & οἶτος, ærumna.

Μεγαλόκαρπος, fructus magnos ferens, cujus fructus magni sunt; ex μέγας & καρπὸς, V. Sic, μεγαλόκαυλος, cui caulis magnus est; ex μέγας, μεγάλη & καυλὸς, V.

Μεγαλοκευθὴς, έος, ὁ, ἡ, qui magna penetralia seu latibula habet: ex μέγας & κεῦθος, τὸ, latibulum. Th. κεύθω, occulto.

Μεγαλοκέφαλος, cui magnum caput est; unde plur. masc. μεγαλοκέφαλοι, οἱ, capitones; ex μέγας, μεγάλη & κεφαλὴ, V. Sic, μεγαλοκίνδυνος, qui magna pericula adit, qui magnis se periculis objicit; à Th. κίνδυνος, V. Item, μεγαλοκοίλιος, qui magno, seu, amplo est ventre; à Th. κοιλία, V. μεγαλόκολπος, magnum habens sinum; à Th. κόλπος, V. Μεγαλοκράτωρ; magni potens, 3. Maccab. à Th. κράτος; unde κρατέω, &c. V. Μεγαλοκύμων, ingentes excitans fluctus; à Th. κῦμα, τὸ, V. Μεγαλόκωλος, grandiora membra habens; in quo articulorum internodia magna sunt; aut si de periodo agatur, quæ magnis membris, seu κώλοις constat; à Th. κῶλον, τὸ, V. Μεγαλόμαστος, dicitur fœmina quæ magnas habet mammas;

mas; mammosa; à μαθὸς, idem quod μασός; & Th. μαζὸς, quæ V. Μεγαλομερὴς, magnis constans partibus; qualis à Philosophis dicitur γῆ; unde, μεγαλομερῶς, adv. magnis, seu, grandibus constans partibus; item, pro, lautè, & splendidè, apud Polyb. Sic etiam, μεγαλομερία, sive, μεγαλομερεία, constare ex magnis partibus; item, magnitudo & potentia, sive, amplitudo; à nomine μέρ☉, τὸ, V. Μεγαλομήτωρ, avia; à Th. μήτηρ, comp. ut reliqua præced. cum μέγας, μεγάλη, &c. V.

Μεγαλόμισθ☉, ȣ, ὁ, ἡ, magnâ conductus mercede: ex μέγας & μισθὸς, merces.

Μεγαλόμματ☉, magnos habens oculos; ex μέγας, μεγάλη; & ὄμμα, τὸ, V. Sic, μεγαλομυκήτης, grande mugiens; item, grande rudens; est enim asini Epithetum; à Th. μυκάω, unde μυκητὴς, &c. Comp. cum μέγας, μεγάλη, vide.

Μεγαλόνοια, ας, ἡ, ingens animus; superbia: ex μέγας, magnus, & νό☉, νȣ̃ς, animus.

Μεγαλόνο☉ & μεγαλόνȣς, mentis præstantia; & animo magnifico præditus; unde neut. τὸ μεγαλόνȣν, mentis præstantia; ex iisd. cum præced. Item, μεγαλόπλȣτ☉ & μεγαλόπλȣτ☉, grandes possidens divitias; ex μέγας, μεγάλη & πλȣ̃τ☉· unde πλȣ́τι☉, &c. Vide.

Μεγαλοπόλιες Συράκȣσαι, grandiurbes Syracusæ: ex μέγας, & πόλις, urbs.

Μεγαλόπολις, magna civitas, & μεγαλοπολίτης, magnæ urbis civis, Poll. l. 9. ex iisd. cum præced. Item, μεγαλοπόνηρ☉, qui in magnis rebus improbus est; immani improbitate præditus; à πονηρὸς, ὁ, V. Sic, μεγαλόπȣς, magnos habens pedes; à Th. πȣ̃ς, V. Item, μεγαλοπράγμων, magnarum rerum inceptator, & susceptor, Plut. Unde, μεγαλοπραγμοσύνη, rerum magnarum inceptatio; animus ad inceptandas res magnas promptus; à Th. πράσσω vel πράττω; unde πρᾶγμα, τὸ, comp. ut reliqua præced. cum Th. μέγας, μεγάλη, &c. V.

Μεγαλοπρεπὴς, έ☉, ὁ, ἡ, magnificus. Hinc μεγαλοπρέπεια, magnificentia: ex μέγας, magnus, & πρέπω, convenio.

Μεγαλοπρεπῶς, magnificè, adv. à præced. μεγαλοπρεπὴς, magnum virum decens, &c. V.

Μεγαλοῤῥήμων, ον☉, ὁ, ἡ, magniloquus: ex μέγας & ῥέω, loquor.

Μεγαλοῤῥημονέω, grandibus verbis utor, magna loquor & jactito; item, μεγαλοῤῥημοσύνη, magniloquentia; utrumq; à præced. μεγαλλοῤῥήμων, vide.

Μεγαλόῤῥιζ☉, magnam habens radicem, Diosc. ex μέγας, μεγάλη, & ῥίζα, V. Sic, μεγαλόσαρκ☉, qui est magnâ carne, seu, magno corpore; carnosus, vel, corpulentus; Ezech. 16. à Th. σάρξ, σαρκὸς, V. Item, μεγαλοσθενὴς & μεγασθενὴς, magnis viribus præditus; à Th. σθένω; unde σθέν☉, τὸ, V. Μεγαλόσπλαγχν☉, qui magnis est visceribus; i.e. corde, seu, animo magno præditus; à Th. σπλάγχνον, τὸ, V. Μεγαλόσταχυς, magnam emittens spicam; à Th. στάχυς, V. Μεγαλοσχήμων, magnâ constans figurâ, à σχῆμα, τὸ, V. Μεγαλόσωμ☉, qui magno est corpore, sive, procero & crasso; à Th. σῶμα, τὸ, V. Μεγαλότεχν☉, arte, seu, artificio magnus; unde, τὸ μεγαλότεχνον, magnum artificium, artificii magnitudo, &c. à Th. τέχνη, V. Μεγαλότιμ☉, qui in magno honore habetur; unde μεγαλοτίμως, magno honore; à τιμὴ, ἡ, V. Μεγαλότολμ☉, magnopere audax, immani præditus audaciâ, à Th. τόλμα, ἡ, V. Μεγαλȣργὸς, magnificus, grandia præstans opera, &c. Unde, μεγαλȣργία, ἡ, & μεγαλȣργὲς, τὸ, magnificentia; grandium rerum conatus; ab ἔργον, τὸ, comp. ut reliqua præced. cum Th. μέγας, μεγάλη, &c. V.

Μεγάλȣς, acc. pl. m. g. à μέγας, magnus, gen. μεγάλȣ.

Μεγαλόφθαλμ☉, qui magnis est oculis; ab ὀφθαλμ☉, ὁ, comp. cum Th. μέγας, μεγάλη, V. Sic, μεγαλόφλεβ☉, cui magnæ sunt venæ; ex μέγας, μεγάλη; & Th. φλέψ, φλεβὸς, V.

Μεγαλοφρονέω, q.d. magnum sapio; magnificè de me sentio, superbio; ex iisd. cum seq. V.

Μεγαλοφροσύνη, ης, ἡ, vide in sequent.

Μεγαλόφρων, ον☉, ὁ, ἡ, magnanimus: acc. plur. μεγαλόφρονας. Hinc μεγαλοφροσύνη, animi magnitudo: ex μέγας & φρὴν, mens: hinc adv. μεγαλοφρόνως.

Μεγαλοφυὴς, magnanimus, magno præditus animo; unde, μεγαλοφυΐα, magnanimitas; ex μέγας, μεγάλη; & φύω; unde φυὴ, &c. V. Sic, μεγαλόφυλλ☉, magna habens folia; à Th. φύλλον, τὸ, V. Item, μεγαλόφων☉, magnam, seu, altam habens vocem; vocalis; altiloquus; unde, μεγαλοφωνία, vocis magnitudo, altiloquentia; ex Th. φωνὴ, comp. ut præced. cum μέγας, &c. V.

Μεγαλοψυχία, ας, ἡ, magnanimitas: à

Μεγαλόψυχ☉, ȣ, ὁ, ἡ, magnanimus: ex μέγας & ψυχὴ, anima.

Μεγαλοψύχως, magno & excelso animo; adv. à præced. V.

Μεγαλυνθήτω, vide in seq.

Μεγαλύνομαι, glorior, efferor, superbio; est à seq. act. μεγαλύνω, quod V.

Μεγαλύνω, prædico, verbis extollo: imperf. ἐμεγάλυνον, ες, ε. f. μεγαλυνῶ, a. 1. ἐμεγάλυνα. p. μεμεγάλυγκα. p. pass. μεμεγάλυμμαι. a. 1. pass. ἐμεγαλύνθην. & imperat. μεγαλυνθήτω, ήτω. f. 1. pass. μεγαλυνθήσομαι. Th. μέγας.

Μεγαλώνυμ☉, nominatissimus, celeberrimus; amplus, & magni nominis; i. e. μεγαλόδοξ☉, ex μέγας, μεγάλη, & ὄνομα; cujus comp. prius, ο, plerumque mutant in ω; posterius in υ.

Μεγαλωπὸς, qui est grandibus oculis; ex μέγας, μεγάλη; & ὤψ, ὠπὸς, &c. V.

Μεγάλως, magnopere, adv. &

Μεγαλωστὶ, Ion. pro μεγάλως, valde: à μέγας.

Μεγαλωσύνη, ης, ἡ, majestas: ejusd. Th.

Μεγαλωφελὴς, maximam utilitatem afferens; multæ frugis; Plut. ex μέγας, μεγάλη; & ὠφελέω, ῶ, V. Item, μεγάμυκ☉, altè mugiens; à μέγας, μεγάλη; & μυκάω, ῶ, &c. vide.

Μεγάνωρ, magnos viros faciens, &, ex consequenti, superbos; Epithetum divitiarum, apud Pind. ex μέγας; & ἀνὴρ; cujus comp. quædam desinunt in ανωρ.

Μεγάρεσσιν, pro μεγάροισιν, dat. pl. à Μέγαρα, ων, τὰ, Megara urbs.

Μεγαρεὺς, Megarensis.

Μεγαρίζω, famesco, magna loquor; propriè, ling â Megaricâ utor; à Μέγαρα, ων, τὰ, Megara urbs; unde etiam, μεγαρικαὶ σφίγγες; proverbialiter dicitur de meretricibus; teste Hesychio; qui & aliud proverbium affert, viz. μεγαρέων δάκρυα; pro fictitiis lacrymis; quòd multæ apud Megarenses nascerentur cepæ, quæ non veras cient lacrymas.

Μεγάροισιν, domibus, dat. pl. à

Μέγαρον, ȣ, τὸ, ædificium magnum, tanqu. invidiæ obnoxium, à μεγαίρω, vel à μέγας, magnus.

Μέγαρπις, εως, ἡ, invidia, & μεγαρπὸς, invidiosus; utrumq; à Th. μεγαίρω, V.

ΜΕΓΑΣ, μεγάλη, μέγα, MAGNUS, a, um: gen. μεγάλȣ, acc. μέγαν. in pl. οἱ μεγάλοι, magnates: in comp. μείζων, & μάσσων, major: superl. μέγις☉, maximus. Hinc μεγαλύνω, magnifico, prædico: μεγαλεῖ☉, ȣ, magnificus: μεγαλεῖα, ων, τὰ, magnifica: μέγεθ☉, ε☉, τὸ, magnitudo: μέγαρον, domus, domicilium.

Μεγασθενὴς, έ☉, ὁ, ἡ, qui magnam potentiam habet, præpotens: ex μέγα & σθέν☉, τὸ, robur, potentia, Th. σθένω, valeo.

Μεγαυχὴς, έ☉, ὁ & ἡ, magna jactitans, in Epigr. ex μέγας & αὐχέω; unde αὐχὴ, &c. V.

Μεγαφρονέω, seu μεγαλοφρονέω, magnificè de me sentio: ex μέγας & φρὴν, mens.

Μεγάφρων, (idem quod μεγαλόφρων, V.) magnanimus; sed dici ur etiam, pro μεγ' ἄφρων; vel, μεγάλως ἄφρων; i. e. multùm, vel, valde stultus, teste Hesychio.

Μέγεθ☉, ε☉, ȣς, τὸ, magnitudo: dat. sing. μεγέθει. Th. μέγας.

Μεγεθȣργία, operis magnitudo, vel, magnificentia; magnificum opus, &c. Ex μέγεθ☉ & ἔργον, τὸ, cujus comp. multa desinunt in ȣργ☉.

Μεγεθύνω, magnitudinem tribuo, majorem reddo; amplifico; unde pass. μεγεθύνομαι, magnus reddor, major fio; cresco, incresco, &c. à μέγεθ☉, τὸ, vide.

Μεγέρα, ας, ἡ, Æol. pro Μεγάρα, Megara Creontis filia.

Μεγή-

Μεγήρατα τέκνα, perquam amabiles liberi: ex μέγα, valdè, & ἐράω, amo. Sunt qui legunt μεγήρατα.
Μεγήρατος, admodum amabilis, peramabilis; ex iis. cum præced. V.
Μέγης, MEGES, nomen propr.
Μεγιστὰν, ᾶνος, ὁ, magnas, atis: &
Μεγιστᾶνες, ων, οἱ, proceres: dat. pl. μεγιστᾶσι, à μέγιστος; q. v.
Μέγιστον, adv. maximè, plurimùm, admodum; ut apud Plat. de leg. μέγιστον διαφέρειν, plurimum differre, à μέγιστος; V.
Μεγιστόπολις, maximas urbes efficiens; ex μέγιστος, & πόλις, &c. V.
Μεγιστόπολις ἡσυχία, pax, quæ reddidit urbes maximas. Concordia enim res parvæ crescunt, &c.
Μέγιστος, η, ον, maximus, a, um; superl. à μέγας, magnus: comparat. μείζων, vel μάσσων.
Μεδέουσα, præs. part. f. g. à μεδέω, pro μέδω, impero: hinc μεδέειν, Poët. cum dat.
Μεδέσθω, 3. sing. præs. imperat. pass. verbi μέδω, curam gero, impero.
Μεδείω, impero, idem quod μεδέω; vide.
Μεδέω, rego, curo: vide in μεδέουσα.
Μεδήσομαι, curabo, f. 1. m. verbi μεδέομαι, seu μέδομαι, Them. μέδω, curo, impero.
Μεδιμναῖος, medimnum æquans; à seq. Them. μέδιμνος, mensura aridorum Attica, quæ continebat chœnicas quadraginta octo; Suid. & alii. ejus nota fuit, μ, cum ε, supra posito.
ΜΕ'ΔΙΜΝΟΣ, ου, ὁ, MEDIMNUS, mensuræ genus.
Μεδίατο, Ion. pro
Μέδοιντο, curarent, 3. pl. præs. opt. m. verbi μέδομαι, curo, impero.
Μέδοισα, ας, ἁ, Dor. pro Μέδουσα, ης, ἡ, Medusa.
Μέδομαι, φροντίζω; i.e. curam gero: idem quod Them. in act. μέδω; V.
Μέδοντες, princeps, pl. part. præs. act. à μέδω, impero.
Μέδουσα, ης, ἡ, MEDUSA, nom. mulieris: à μέδω, curo.
Μεδώμεθα, curemus, 1. pl. præsent. sub. pass. à
ΜΕ'ΔΩ, impero, curam gero: μεδέω, idem: ut & μέδομαι.
Μέδων, οντος, ὁ; rex, Imperator; Il. β. à Th. μέδω; V.
Μέζεα, τὰ, genitalia: à μέσον, quia in medio corpore.
Μεζόνως, prolixius, majorem in modum: à
Μέζων, Ion. pro μείζων, major; quod vide.
Μεθ', sequente aspirat. & μετ', seq. leni, pro μετὰ, trans, cum, post.
Μεθάλλομαι, post insilio; Poët. pro μετάλλομαι; id V.
Μεθαρμόζω, vel μεθαρμόττω, f. σω, transmuto adaptando aliter, apto, accommodo, commuto, transfero; Item emendo: ex μετὰ & ἁρμόζω, vel -ττω, adapto. Th. ἄρω, apto.
Μεθέηκεν, Ionicè pro μεθῆκεν, 3. singular. a. 1. verbi μεθίημι, demitto: vide μεθείς.

Μεθεῖλε, 3. sing. a. 2. act. verbi μεθαιρέω, quod ex μετὰ & αἱρέω, capio: f. έσω, p. ᾕρηκα, a. 2. εἷλον, ες, ε.
Μεθειμένος, perf. part. pass. verbi μεθίημι, demitto: perf. pass. μεθεῖμαι. Th. ἵημι, seu ἕω, mitto.
Μεθεῖναι, a. 2. inf. act. ejusd. verbi.
Μεθείς, relinquens, aor. 2. part. activ. verbi μεθίημι· ex μετὰ & ἵημι seu ἕω, mitto.
Μεθεῖτε, per Sync. pro μεθείητε, 2. pl. a. 2. opt. act. verbi μεθίημι, dimitto: ex μετὰ & ἵημι seu ἕω.
Μεθείω, Ion. vel Poët. pro μεθῶ, a. 2. sub. act. ejusd. verbi.
Μεθεκτὸς, οῦ, ὁ, qui participatur, & Μεθεκτικὸς; q. d. participativus: Item Μεθεκτέον, participandum est; ut μεθεκτέον σοὶ χρημάτων; pecuniæ particeps esse debes; Thucyd. omnia verbalia à μετέχω, f. μεθέξω, particeps sum, &c. V.
Μεθελεῖν, a. 2. inf. act. verbi μεθαιρέω, inusitat. quod ex μετὰ, & αἱρέω, capio, a. 2. εἷλον.
Μεθέλκω, retraho, trahendo traduco, retrorsus traho; ex μετὰ, & ἕλκω, V.
Μεθέμεν, prætermisisse, a. 2. inf. act. Ion. pro μεθεῖναι, Dor. μεθέμεναι, verbi μεθίημι. Th. ἵημι, seu ἕω, mitto.
Μέθεξις, participatio, communio; verbale, à μετέχω, f. μεθέξω, &c. V.
Μεθέξομαι, partem capiam, f. 1. m. verbi μετέχω, particeps sum, f. μεθέξω. Them. ἔχω, habeo.
Μεθέορτος, festum sequens; ut μεθέορτος ἡμέρα, dies sequens festum: Item μεθέορτος ἑορτὴ, festivitas festivitatis comes; post solennitatem solennitas, &c. ex μετὰ, & ἑορτὴ, V.
Μέθεπε, investigabat, 3. sing. imperf. Ion. pro μέθειπε· à
Μεθέπω, investigo: ex μετὰ & ἕπω, seu ἕπομαι, sequor.
Μεθερμηνεύω, interpretor, f. εύσω, p. μεθηρμήνευκα. Ex μετὰ & ἑρμηνεύω, quod ab ἑρμηνεὺς, interpres.
Μεθέρπω, adrepo, vel repo post; ex μετὰ, & ἕρπω; V.
Μέθες, dimitte; & in 2. pl. μέθετε, a. 2. imperat. act. verbi μεθίημι, prætermitto: quod ex μετὰ & ἵημι, seu ἕω, mitto.
Μεθεστάναι, per Sync pro μεθεστηκέναι, perf. inf. act. verbi μεθίστημι, amoveo: ex μετὰ & ἵστημι, sto.
Μεθέστηκα, perf. ind. act. &
Μεθεστηκὼς, ότος, per Crasin μεθεστὼς, ab eod. verbo & Th.
Μέθη, ης, ἡ, ebrietas, vinolentia. Them. μέθυ, τὸ, vinum.
Μεθῆκα, dimisi, a. 1. ind. act. verbi μεθίημι, fut. μεθήσω. Them. ἵημι, seu ἕω, mitto.
Μεθήκω, traduco, transeo, accedo, intervenio; pro μετέρχομαι apud Aristoph. ex μετὰ, & ἥκω, V.
Μεθηλικιοῦμαι, ab una ætate in aliam transeo; unde Μεθηλικίωσις, ejusmodi transitio ab ætate in ætatem; velut, è primo septennio in secundum, è secundo in tertium, &c. ex μετὰ, & ἡλικία, &c. V.
Μεθημερινὸς, οῦ, diurnus: ex μετὰ & ἡμέρα, dies.
Μεθημοσύνη, ης, ἡ, cessatio, negligentia: &
Μεθήμων, ονος, ὁ, ἡ, remissus, negligens: à μεθίημι, prætermitto. Them. ἵημι, seu ἕω, mitto.
Μεθημερινῶν, diurnis, gen. pl. à μεθημερὸς, pro μεθημερινὸς, ex μετὰ & ἡμέρα, dies.
Μεθῇς, 2. sing. a. 2. sub. act. μεθήσω, εις, ει, dimittam, f. 1. ind. act. verbi μεθίημι· quod ab ἵημι, seu ἕω, f. ἥσω, p. εἷκα, a. 2. ἧν.
Μεθήσεμεν, Ion. pro μεθήσειν, f. 1. inf. act. ejusd. verbi.
Μεθίει, pro μεθίη, 3. sing. imperf. q. à μεθιέω, verbi μεθίημι; q. v.
Μεθιέμεναι, Dor. pro μεθιέναι, præs. inf. act. ejusd. verbi.
Μεθίεν, prætermittebant, Bœot. Sync. pro μεθίεσαν, 3. plur. imperfect. μεθίην· à
Μεθίημι, cesso, negligens sum; dimitto: f. μεθήσω. Ex μετὰ & ἵημι, seu ἕω, mitto: p. εἷκα, a. 2. ἧν.
Μεθίσταμαι, statuor pro alio, mutor, transferor, traducor, submoveor, amoveor, migro, secedo, &c. Item, sto inter, versor, vel sum inter; & interdum activè, submoveo, expello, &c. apud Luc. & Thuc. est pass. ab act. μεθίστημι, V.
Μεθιστάνω, transfero, loco moveo, traduco: f. μεταστήσω, p. μεθέστηκα, a. 1. μετέστησα, a. 1. pass. μετεστάθην, ης, η, a. 2. sub. pass. μεταστῶ· ab ἱστάνω, idem quod ἵστημι, sto.
Μεθίστημι, amoveo: f. μεταστήσω, p. μεθέστηκα, a. 1. μετέστησα, a. 2. μετέστην, a. 1. ind. pass. μετεστάθην, amotus fui: ex μετὰ & ἵστημι, sto.
Μεθοδεία, ας, ἡ, fraudulenta circumventio; insidiæ: à
Μεθοδεύω, machinor, f. εύσω, p. μεθώδευκα. Hinc μεθοδεύοιντο, 3. pl. præs. opt. pass. deriv. à μέθοδος.
Μεθοδηγέω, aliter duco, monstro, vel demonstro viam, quàm quis iturus est; in Epigr. ex μετὰ, & ὁδηγέω, &c. V.
Μεθοδικὸς, οῦ, ὁ, in quo methodus est compendiosa; Item artificiosus: Item qui artificiosam viam & compendium sequitur; unde Μεθοδικὴ, scil. τέχνη, ratio loquendi, vel disserendi; unde Aristot. de disserendi ratione libros Μεθοδικὰ inscripsit; Unde etiam adv. Μεθοδικῶς, artificiosâ ratione & viâ; adhibendo methodum; Polyb. Item, Μεθόδιον, viaticum, ἐφόδιον; Item, Μεθοδίτης, ου, ὁ, artifex; vel doli fabricator, Hesych. omnia à seq. μέθοδος, methodus: Item fictio, ludificatio, illusio, &c. V.
Μέθοδος, ου, ἡ, METHODUS, via, compendium, ratio & via docendi & discendi; ratio tractandi de re reliquâ: ex μετὰ & ὁδὸς, οῦ, ἡ.
Μεθολκὴ, retractio, contractio; Plut. à μεθέλκω; V.
Μεθομίλεον, conversabar imperf. act. Ion. &
Μεθομιλέω, f. ήσω, conversor, commercium habeo cum: ex μετὰ & ὅμιλος, turba.
Μεθορίζω, confinis sum; Item participo: Item Μεθόριος, conterminus, confinis; Item, qui duas res, veluti terminus, dirimit & dividit: Sic Μεθορία γῆ, regio, contermina, apud Thuc. l. 2. Unde

de Μεθόριον, τὸ, confinium, interstitium disterminans res quaslibet, à se invicem; omnia ex μετὰ, & ὅρος, ὁ; unde ὁρίζω, ὅριος, & ὅριον, τὸ; V.
Μεθόριος, ου, ὁ, ἡ, conterminus, μεθόριον, ου, τὸ, confinium: & in pl. μεθόρια, ων, τὰ, confinia: ex μετὰ cum & ὅρος, terminus.
Μεθορμίζω, transmitto, trajicio; ex μετὰ, & ὁρμίζω; V.
ΜΕ'ΘΥ, τὸ, vinum: à μεθίημι quod nos μεθήμονας, id est, negligentes reddat. Hinc μέθη, ης, ἡ, ebrietas: μεθύω, ebrius sum: μεθύσκω, ebrium reddo, inebrio.
Μεθυδότας, α, ὁ, Dor. pro μεθυδότης, ου, ὁ, vini dator: Bacchi epith. Ex μέθυ, τὸ, vinum, & δίδωμι, do.
Μεθυμναῖος, dictus est Bacchus, à nomine μέθυ; unde & Methymna, urbs Lesbi, nomen habet, apud Plut. & Athen. propter generosum ibi vinum.
Μεθύομαι, idem quod μεθύσκομαι, & ab eod. vi. μεθύσκω.
Μεθύοντα, acc. sing. part. præs. &
Μεθύουσι, 3. pl. præs. ind. vel dat. pl. part. præs. verbi μεθύω, ebrius sum. Th. μέθυ, vinum.
Μεθυπλὴξ, ebrius, ebriosus, in Epigram. ex μέθυ, & πλὴξ; V.
Μεθυποδύομαι, post induo, seu calceo; apud Aristot. ex μετὰ, & ὑποδύω, &c. vide.
Μεθυσθεὶς, a. 1. part. pass. à
Μεθύσκω, ebrium reddo; futur. ύσω, aorist. prim. ἐμέθυσα· præs. passiv. μεθύσκομαι, inebrior: a. 1. passiv. ἐμεθύσθην, a. 1. sub. pass. μεθυσθῶ, ῇς, ῇ· f. 1. passiv. μεθυσθήσομαι. Them. μέθυ, τὸ, vinum.
Μέθυσμα, quod dicitur, inebriamentum; id est, id quod inebriat, seu inebriare potest, 1 Reg. c. 1. verbale, à præced. vide.
Μεθυσοκότταβος, ebrius, temulentus; propriè de eo, qui jam ebrius cottabo, seu cottabismo ludit, Aristoph. à seq. μέθυσος, & κότταβος, &c. V.
Μέθυσος, ου, ὁ, ἡ, ebrius: μέθυσις, inebriatio: ejusd. Them.
Μεθυστικὸς, qui inebriatur, propensus, seu proclivis ad ebrietatem, ebriosus; Item inebriandi vim habens; verbale à μεθύσκομαι, vide in μεθύσκω; unde etiam Μεθύσεια, ἡ, mulier vinosa, temulenta; Poll.
Μεθυσφαλεῖς ὑμέναιοι, nuptiæ vino defectæ, seu quibus vinum defuit; ut Μεθυσφαλὲς ἴχνος, in Epigram. dictum de vestigio ebrii; i. e. de pedibus, præ vino titubantibus; ex μέθυ, & σφάλλω; V.
Μεθυτρόφος, ὁ καὶ ἡ, alens vinum; ex μέθυ, & τρέφω; V.
Μεθύω, ebrius sum: à μέθυ, vinum.
Μειαγωγέω, ῶ, significat τὸ μεῖον ἄγω, minùs pondero, in Apaturiis, patres pro filiis offerebant ovem; eam ferunt aliquando minus oportuisse pendere solito pondere; inde μειαγωγεῖν, est dicere ἄγειν μεῖον, pendere minus, &c.
ΜΕΙΔΑ'Ω, seu μειδέω, rideo, subrideo, futur. ήσω, aorist. prim. ἐμείδησα, p. μεμείδηκα. Hinc μειδιάω, seu μειδιόω, Poët. idem.
Μείδημα, ατος, τὸ, & in pl. μειδήματα, risus. Them. μειδάω.
Μείδησας, & in 3. pl. μείδησαν, a. 1. ind. act. Ion. &
Μειδήσας, in f. g. μειδήσασα, a. 1. part. act. verbi μειδάω, rideo.
Μειδιάζω, & Μειδιάω, (Poëticè verò μειδιόω, ῶ,) rideo leniter, seu molliter; idem quod Th. μειδάω; vi. Unde etiam Μειδίαμα, & Μειδίασμα, ατος, τὸ; ut & Μειδίασις, & Μειδιασμὸς; omnia idem signif. quod μείδημα, lenis risus; & ab eod. Th. V.
Μεῖζον, neut. gen. à μείζων, major; quod vide.
Μειζόνως, majorem in modum; magis, ampliùs, magnificentiùs, &c. (Ionicè dicitur etiam μεζόνως) est adv. à μείζων, ονος; V.
Μειζότερος, ου, idem quod μείζων, Joh. ep. 3. 4.
Μείζω, nom. vel accus. pl. n. g. μείζονα, μείζοα, μείζω· à
Μείζων, ονος, ὁ, ἡ, & τὸ μεῖζον, MAJOR, & majus, compar. à positivo μέγας, magnus: superl. μέγιστος.
Μειλανίων, ωνος, ὁ, nomen propr.
Μείλαξ, ακος, pratum, paradisus; pro quo, λείμαξ dicitur, idem quod, & pro Th. λείμων; V.
Μείλας, Poëticum est, pro μέλας; id vide.
Μείλιγμα, ατος, τὸ, lenimentum, placamentum. Them. μειλίσσω, verbis demulceo.
Μειλικτήριον, placamentum, seu placamen; est neut. à μειλικτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, mulcendi, demulcendi, seu leniendi vim habens, ad placandum aptus, &c. Item Μειλικτὸς, ου, ὁ, qui lenitus est; vel qui leniri, seu mulceri potest; & Μείλιξις, actio reddendi dulce, seu dulcedinem quandam melleam indendi, & Metaph. actio leniendi, seu blandis verbis, & velut mellitis, demulcendi; omnia verbalia, à Th. μειλίσσω, f. ίξω, &c. vi. Unde etiam, Μείλιον, ου, τὸ, seu Μείλια, τὰ, munera quibus aliquem demulcemus, seu demulcere possumus; quidam exp. dotem adventitiam, seu dotalia dona ultra dotem; alii sin pl. dotem, quod maritos demulceat, &c. Item Μειλινὸς, blandus, suavis; ab eod. Th. μειλίσσω; Item melleus, vel mellitio, à Them. μέλι; vi. Item melinus color, seu pallidus, à collore mellis: Item fraxineus; & sic est pro μέλινος, à μελία; V.
Μείλινος, ου, fraxineus, Poët. pro μέλινος; à μελία, fraxinus.
Μειλισσέμεν, præs. inf. Ion. pro μειλίσσειν· &
Μειλίσσεο, præs. imperat. pass. Ion. pro μειλίσσου· à
ΜΕΙΛΙ'ΣΣΩ, f. ξω, mellitum reddo, gratificor, verbis demulceo: q. à μέλι, mel.
Μειλιχία, ας, ἡ, affabilitas, mansuetudo, benignitas; à seq. μειλίχιος.
Μειλιχίοισιν, dat. pl. Ion. à
Μειλίχιος, ου, ὁ, ἡ, idem cum μείλιχος, ου, ὁ, ἡ, blandus, mellifluus, suavis, jucundus: à μειλίσσω, verbis demulceo.
Μειλιχίως, blandè, comiter, leniter, mansuetè, adv. à præced. μειλίχιος, V.
Μειλιχόγηρυς, blandam vocem habens, ex μείλιχος, & γῆρυς, vi. Sic Μειλιχόδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, blanditias donans, seu blandos reddens; ex μείλιχος, & δῶρον, τὸ, vi. Item Μειλιχόμητις, cujus blanda & mitia sunt consilia; seu miti & placido ingenio præditus; ex μείλιχος, & μῆτις, &c. V.
Μείλιχος, ου, ὁ καὶ ἡ; blandus, placidus; vel mitis, mansuetus, placabilis; Il. ρ. sic & ἔπεα μείλιχα, apud Hesiod. idem quod μειλίχιος, id V.
Μεῖναι, a. 1. inf. act. &
Μείνας, αντος, in pl. μείναντες, a. 1. part. act. verbi μένω, maneo, f. μενῶ, p. μεμένηκα, a. 1. ἔμεινα.
Μείνατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. &
Μεινάτω, 3. sing. a. 1. imperat. à μένω, maneo, f. νῶ, a. 1. ἔμεινα.
Μείνῃς, ῃ, maneas, at; 2. & 3. sing. a. 1. sub. act. verbi ejusd.
Μεῖον, ονος, τὸ, minus; & interdum minùs, adv. à μείων, minor vi. seq.
Μείονα, acc. ex μείων, ονος, ὁ, ἡ, minor, & τὸ μεῖον, compar. irregularis à μικρὸς, parvus.
Μειονεκτέω, f. ήσω, minus habeo, deteriore sum conditione, inferior sum: ex μεῖον, minus, quòd à μείων & ἔχω, habeo.
Μειονέκτημα, τὸ, & Μειονεξία, deterior conditio, diminutio, defraudatio, contemptus, mala tractatio, injuria: (idem quod ἐλάττωμα, & ei contrar. πλεονέκτημα, vi.) ex μεῖον, τὸ, & ἕξις; à Th. ἔχω, &c. V.
Μειότερος, minor; idem quod & à Th. μείων, ονος; V.
Μείουρος, sive μύουρος, cui cauda diminuta est, & truncata; seu cujus extrema cauda in acutum desinit, sicut muribus; unde Μείουρα, τὰ, dicuntur quorum extremæ partes sunt mutilatæ; ut μείουροι στίχοι, apud Athen. l. 14. versus in fine claudicantes; Sic σφυγμὸς μείουρος, sive μύουρος, pulsus decurtatus, aut mutilus, & decrescens; unde Μειουρία, ας, ἡ; caudæ exilitas, quum extremitas est exilior: Item Μειουρίζω, sive μυουρίζω; sum caudâ in exilitatem attenuatâ, quales murium: Item cauda mihi decurtata est, in acutum desino, minoribus terminis finior; ex μεῖον, τὸ, vel μείων, ὁ, vel ex μῦς, μυὸς, & οὐρὰ, ἡ; V.
Μειόφρων, mente diminutus, levis, stultus; ex μεῖον, τὸ, vel μείων, ὁ & φρὴν, &c. V.
Μειόω, ῶ, minuo, minorem reddo; unde μειοῦσθαι, plerumque significat inferiorem esse, seu deteriori esse conditione; Item passivè, apud Xen. μειοῦμαι τὴν διάνοιαν, mente minor, in delirium vergo, à Th. μείων; V.
Μειρακιεύομαι, & μειρακιεύομαι, q. d. adolescenturio, vel adolescentior; i. e. adolescentis more ago, &c. Item μειρακίζομαι, & μειρακιόομαι, οῦμαι, adolesco, adolescens evado: Item Μειράκιον, μειρακίσκος, & μειρακίσκη, adolescens, adolescentulus, puer, puerulus, juvenculus, juvencula, vel adolescentula, &c. ut & Μειρακύλλιον, idem adolescentulus, juvencula; Item Μειρακιώδης, juvenilis, puerilis, &c. omnia à seq. Th. μεῖραξ, ακος, ὁ, vel ἡ, qui vel quæ jam eâ est ætate, ut fari possit, &c. V.

ΜΕΙ'ΡΑΞ, ακ☉, ὁ, ἡ, adolescens, puer, puella: qu. ab ἱμείρω, quia eâ ætate concupiscit.

Μείρεο, partire, præs. Imperat. pass. Ion. pro μείρου, verbi μείρω seu -ομαι.

Μείρεται, partitur, 3. sing. præs. verbi μείρομαι, idem quod μείρω. Dicitur &

Μείρεται, desideratur, per Aphæresin pro ἱμείρεται, 3. sing. præs. pass. verbi ἱμείρω, desidero.

Μειρόμενοι, plur. num. f. g. part. præs. pass. à

ΜΕΙ'ΡΩ, vel potius μείρομαι, divido; partior, privor: perf. pass. μέμαρμαι, & Att. εἵμαρμαι. P. m. ἔμμορα. Hinc μερὶς, ίδ☉, ἡ, pars, portio. μερίζω, divido, distribuo. μερισμὸς, partitio. μέρ☉, ε☉, τὸ, pars. μόρ☉, portio; item fatum, mors. μοῖρα, pars, portio; item fatum.

Μεὶς, μηνὸς, ὁ, mensis. Æol. pro μὴν, idem.

Μεῖστον, τὸ, minimum; à μείων, vide.

ΜΕΙ'ΩΝ, ον☉, ὁ, ἡ, MINOR; compar. irregularis à μικρὸς, parvus: hinc μειόω, minuo.

Μείωσις, εως, ἡ, imminutio; extenuatio: à præced.

Μειωτὶς, decrementum suscipiens, qui decrescit, aut, decrescere potest; item, μειωτικὸς, ῦ, ὁ, vim habens diminuendi, seu, imminuendi; utrumq; verbale à μειόω, V.

Μελάγγει☉, ε, ὁ, ἡ, qui nigram habet terram: ex μέλας, niger, & γαῖα seu γῆ, terra.

Μελαγγέας, cujus solum nigrum est; idem quod, & ab iisd. cum præced. V.

Μελάγκαρπ☉, nigrum ferens fructum; seu, fructûs loco, atram afferens obscuritatem; ut μελάγκαρπ☉ ἀπάτεια, apud Plut. ex μέλας & καρπὸς, V. Sic μελαγκόρυφ☉, atrum verticem habens; nomen avis, apud Aristot. quæ à Gaza vocatur atricapilla; (eadem dicitur συκαλὶς, i. e. ficedula;) à Th. κορυφὴ, V. Μελάγκερως, nigra habens cornua; à Th. κέρας, τὸ, V. Μελάγκρανις, nigriceps; junci genus, quod nigrum semen ferat; Gaza, suo more atriferum transfert; à κρᾶνον, τὸ, V. Μελαγκρήδεμν☉ ὁ μίχλη, atra caligo; apud Nonn. ex Th. κρήδεμνον velamentum capitis, &c. Comp. ut reliqua antecedentia, cum Th. μέλας, &c. V.

Μελαγχαίτην, acc. sing. à

Μελαγχαίτης, ε, ὁ, ἡ, nigram cæsariem habens: ex μέλας, μέλαινα, niger, ra, & χαίτη, juba, cæsaries.

Μελάγχιμ☉, qui hyeme niger est; profundus; cavus; unde, plur. neut. τὰ μελάγχιμα, substantivè dicuntur, loca hyeme atra, nec ullis dealbata nivibus; Poll. l. 5. c. 12. scribit in ipsa nive μελάγχιμα, esse cavos quosdam, in quibus nix liquata est; qui sic nominantur, quoniam sola nigrantur, cæterâ humo nivibus existente albâ; ex μέλας & χεῖμα, τὸ, V. Sic, μελαγχίτων, nigrâ vestitus tunicâ; & Metaph. mœstus, tristis; atrati enim, sunt luctum præ se ferentes; apud Æschyl. ex μέλας & χιτὼν, V. Item, μελάγχλαιν☉, atrâ indutus læna; ex μέλας & χλαῖνα, ἡ, læna; vestis exteriori tunicæ superinducta, &c. V. Sic etiam, μελάγχλωρ☉, colorem habens atrum, pallore mixtum; vel, viridis simul, nigerque; ex μέλας & χλωρὸς, V. Sic etiam, μελαγχρὴς, μελαγχροιὴς, μελαγχρωὴς, μελάγχρο☉, & μελάγχροος, qui nigro est colore; item, μελαγχρὼς, ῶτ☉, qui nigrâ cute est, vel, atro corpore; omnia, ex μέλας & χρόα, ἡ, color; item, color cum ipsa superficie; & peculiariter, cutis in humano corpore; item, μελαδίνης & μελανδίνης, atrivortex, i. e. atros habens vortices, seu, nigros; ex μέλας & δίνη, ἡ, V.

Μελαγχολία, ας, ἡ, MELANCHOLIA, atra bilis: ex μέλας, αινα, αν, niger, a, um, & χολὴ, bilis, fel.

Μελάγχρο☉, ε, ὁς, ε, ὁ, ἡ, qui nigri coloris est: ex μέλας, niger, & χρόα, color.

ΜΕ'ΛΑΘΡΟΝ, ε, τὸ, domus, Poët. & medium tecti lignum.

Μέλαινα, ης, ἡ, nigra: gen. pl. Æol. μελαινάων. dat. pl. μελαίνῃσι, Ion. in m. g. μέλας, niger, quod vide.

Μελαιναίετ☉, aquila nigra, aut, pulla; à præced. μέλαινα & ἀετὸς, vide.

Μελαίνετο, 3. sing. imperf. Ion. verbi μελαίνομαι, nigresco: à

Μελαίνω, nigrum reddo. Them. μέλας, niger.

Μέλαις, αν☉, ὁ, Æolico Pleonasmo dicitur, pro μέλας, niger; ut, τάλαις, Æolicè, pro τάλας, authore Etymol.

Μελαμβαθὴς, niger ex profunditate; ex μέλας & βάθ☉, τὸ, V. Sic, μελαμβαφὴς, niger ex tinctura, seu, nigro colore tinctus; ex μέλας & βάπτω; unde βαφὴ, &c. V. Item, μελάμβιος, qui nigram; i. e. obscuram vitam degit; à Th. βί☉, V. Μελάμβροτ☉, niger homo; & μελάμβροτοι, nigri homines; à Th. βροτὸς, V. Μελάμβωλ☉ γῆ, terra nigris glebis ideoque fertilis; à Th. βῶλ☉, V. Μελαμπαγὴς, concretus & nigrescens; à Th. πήγνυμι, vel, πήσσω, fut. ξω; unde πηγὸς, &c. V. Μελάμπεπλ☉, cui est nigrum peplum, Euryp. in Oreste; à Th. πέπλ☉, ὁ, V. Μελαμπόδιον, dicitur helleborum nigrum; à Th. πῦς, ποδὸς, V. Vel, à Melampode inventore. Μελάμπυγ☉, cui sunt nigræ nates, (sic plerumq; fortes dicebantur) cui niger est podex; ἀνδρεῖ☉; cognomen Herculis, ut minime effœminati, aut, mollis; nam talis, λευκόπυγ☉, nominabatur; à Th. πυγὴ, V. Μελάμπυρον, τὸ, herbæ nomen, in quam triticum degenerat; de qua Theophr. Hist. Pl. l. 8. c. 1. à Th. πυρὸς, V. Μελαμφαὴς, ater, obscurus, tenebricosus; ut, μελαμφαὲς ἔρεβ☉; Euryp. in Helen. à Th. φάω; unde φά☉, τὸ, V. Μελάμφυλλ☉, nigra habens folia; Epith. hederæ; à Th. φύλλον, τὸ, V. Μελάμφων☉, cui vox fusca est & obscura; à Th. φωνὴ, V. Μελαμψηφὶς, ίδ☉, ἡ, nigros calculos, seu, lapillos habens; à Th. ψῆφ☉; unde ψηφὶς, ίδ☉, ἡ, comp. ut reliqua præcedentia, cum Th. μέλας.

Μελάμπος, οδος, ὁ, Poët. pro Μελάμπους, οδ☉, ὁ, propr. viri nomen.

Μέλαν, τὸ, nigrum; neut. à μέλας, niger; sed sumitur etiam, pro atramento.

Μελαναυγὶς, atro nimbo, seu, procellâ horrens; præ turbulenta vi & horrore nigricans; ex Plut. ex μέλας, in neut. μέλαν; & Th. ἀΐσσω, fut. ξω; unde, αἰγὶς, procella, &c. V. Sic, μελαναυγὴς, atrum splendens; ater; Euryp. ex μέλαν & αὐγὴ, vide.

Μελάνδετον, ε, τὸ, vaginâ inclusum nigrâ: ex μέλας, niger, & δέω, ligo.

Μελάνδετον ἄορ, ensis nigro illigatus capulo, seu, nigrum habens manubrium, seu, capulum ferro ligatum; i. e. μέλαιναν ἔχων λαβὴν, &c. Vide præced.

Μελανδίνης, vide suprà μελαδίνης.

Μελανδόχ☉ κίστη, arcula recipiendo atramento; atramentarium; in Epigr. ex μέλαν, τὸ, & δέχομαι; unde δοχὶς, ὁ, & δοχεῖον, τὸ, &c. V.

Μελάνδρυς, thynni genus grandissimum; unde, μελάνδρυα, τὰ, pulpamenta thynnorum conditanea, cælis quernis assulis similia; ut ait Plin. l. 9. c. 15. Item, μελάνδρυον, τὸ, q. d. nigrum roboris; i. e. medulla quercûs, seu, roboris; est item salsamentum, quod cæteras thynnorum partes, præter cervicem & ventrem, sale conditas habet; sic dict. quod sint nigrantibus quercûs radicibus similes: ex μέλας & δρῦς, δρυὸς, &c. V. Item, μελανείμων, qui atris est indutus vestimentis, pullatus; qualis lugentium est vestitus; unde, μελανειμονέω, ῶ, pullis, seu, atris vestibus indutus sum; ex μέλας & εἷμα, τὸ, V. Item, μελανθέλαιον, oleum Melanthinum, seu, ex Melanthio confectum; apud Diosc. l. 1. c. 47. Ex μελάνθι☉, quod est à Th. μέλας; & ἐλαία, ἡ, unde ἔλαιον τὸ, V. Sic etiam, μελάνθεμον, τὸ, anthemidis species quædam; vel, in genere, ipsa herba anthemis ità vocatur; teste Plinio, l. 22. c. 21. ex μέλας; & ἄνθεμον, τὸ, V.

Μελάνθησαν, nigrescebant, 3. pl. a. 1. ind. pass. Ion. verbi μελαίνω, denigro: f. ανῶ. Th. μέλας.

Μελάνθιον, τὸ, sive, Μελάνθι☉ πόα, Melanthium herba; nigellam vocant officinæ; vide Theophr. & Diosc. à Th. μέλας, V. Vel, ex μέλας & ἄνθ☉, τὸ, V.

Μελανία, ας, ἡ, nigredo; item, μελανίζω, nigrico; utrumq; à Th. μέλας, αν☉, V.

Μελάνιον, τὸ, nigra viola; i. e. μέλαν ἴον; Theophr. Hist. Pl. l. 6. c. ult. (ut, λευκόϊον, alba viola; i. e. λευκὸν ἴον, apud Plut. & Athen.) ex μέλας & ἴον, τὸ, V.

Μελανόγραμμ☉, nigris lineis interstinctus; item, melanurus; à linearum nigredine quibus interstinguitur; ex

μέλας, ανος, & γράμμα, τὸ, V. Sic μελανοδοχεῖον, atramenti receptaculum, atramentarium; ex μέλας, vel, μέλαν, ανος; & δέχομαι; unde δοχεῖον, τὸ, &c. V. Item, μελανόθριξ, pilos habens nigros, cui capilli nigri sunt; à Th. θρὶξ, V. Μελανοκάρδιος, qui nigro est corde; item, qui nigrâ est medullâ; item, qui atroci & crudeli est animo; unde, agrestes homines, ob agrestem eorum feritatem, μελανοκαρδίους vocarunt; Aristoph. à Th. καρδία, V. Μελανοκόμης, ου, ὁ, & μελανόκομος, qui nigrâ est comâ; à Th. κόμη, V. Μελανόμματος, nigros, seu, nigrantes habens oculos; ab ὄμμα, τὸ, V. Μελανονεκυείμων, atris & funebribus indutus vestibus; ex μέλας, ανος, & νέκυς, υος, & εἷμα, τὸ, V. Μελανόπτερος, & μελανοπτέρυγος, nigras habens alas, aut pinnas, à Th. πτερὸν, τὸ, unde πτέρυξ, υγος, ἡ, &c. V. Item, μελανόστολος, nigris indutus vestibus; Plut. à Th. στέλλω, orno, vestimentis instruo; unde στολὴ, & στόλος; amictus; comp. ut reliqua præced. cum Th. μέλας, ανος, &c. V.

Μελανότης, ητος, ἡ, nigredo, nigrities, nigror; à Th. μέλας, ανος, ὁ, V.

Μελάνουρος, nigram habens caudam; item, melanurus, piscis in cauda nigras habens maculas; unde, μελανουρίδης, pisces qui & μελάνουροι, in Epigr. ex μέλας, ανος, & οὐρὰ, ἡ, V. Sic, μελανόφθαλμος; qui nigris est oculis; ex μέλας, ανος, & ὀφθαλμὸς, ὁ, V. Item μελάνοφρυς, qui nigra habet supercilia; ex μέλας, ανος; & ὀφρὺς, &c. V

Μελανοχρεὴς, qui nigri coloris est; ex iisd. cum seq. V.

Μελανόχρως, ωτος, vel μελανόχρωος, ωτος, ὁ, ἡ, nigrum habens corpus, vel potius fusco colore præditus; niger: ex μέλας, niger, & χρὼς, ὁ, corpus. Th. χρόα, color.

Μελαντειχὴς, έος, ὁ, ἡ, qui nigrum murum habet: ex μέλας & τεῖχος, τὸ, murus.

Μελάντερος, nigrior; & μελάντατος, nigerrimus; compar. & superl. à Th. μέλας, ανος, V.

Μελαντηρία, ἡ, melanteria, succus niger in metallis concrescens; quem inde quidam atramentum metallicum nominarunt; Diosc. l. 5. c. 118. à Th. μέλας, ανος, V.

Μελάνυδρος, ου, ὁ, ἡ, profundus: ex μέλας, niger, & ὕδωρ, ατος, τὸ, aqua.

Μελανωπὸς, niger aspectu; qui intuentium oculis niger apparet; ex μέλας, ανος & ὤψ, ὠπὸς, V.

Μελανόω, nigrum reddo, denigro; item, μελάνωσις, denigratio, macula; utrumq; à μέλας, ανος, V.

ΜΕ'ΛΑΣ, ανος, ὁ, niger, ater: Metaph. MALUS: in f. g. μέλαινα. n. g. μέλαν. Hinc μελανότης, ητος, ἡ, nigredo. μελαίνω, denigro. μελάνθιον, ου, τὸ, herbæ nomen.

Μέλασμα, ατος, τὸ, nigror, nigredo; Pollux esse dicit nigrum pigmentum, seu, atrum quo coma denigratur; item, μελασμὸς, ου, ὁ, q.d. denigratio; utrumq; à Th. μέλας, V.

Μέλδομαι, liquefio; & activè, pro Th. μέλδω, liquefacio, &c. V.

Μελδόμενος, tabescens, præs. part. pass. à

ΜΕ'ΛΔΩ, liquefacio; qu. μέλη ἔδω, membra edo: unde Angl. to melt.

Μελεὰ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. plenus.

ΜΕΛΕΑΓΡΙ'ΔΕΣ, MELEAGRIDES, gallinarum Africanarum genus.

Μελέαγρος, ου, ὁ, MELEAGER, nomen viri.

ΜΕΛΕΔΑΙ'ΝΩ, εις, ει, curo, desidero; qu. à μέλει.

Μελέδημα, ατος, τὸ, cura; à præced.

Μελεδήμων, ονος, ὁ, curator; qui se exercet; in Epigr. à præced. nomine μελέδημα, τὸ, vel, à Th. μελεδαίνω, V. Unde etiam, μελέδη, ἡ, cura, curatio; θεραπεία, &c.

Μελεδῶν, ῶνος, ὁ, cura: &

Μελεδώνη, ης, ἡ, idem: à μελεδαίνω.

Μελέεσσιν, & μέλεσσιν, membris, dat. plur. Ion. & Poët. à μέλος, εος, τὸ, membrum.

ΜΕ'ΛΕΘΡΟΝ, ου, τὸ, pedica, funis: an à μέλος, membrum?

ΜΕ'ΛΕΙ, (imperf.) curæ est: imperf. ἔμελε; Att. ἤμελε. præs. imperat. μελέτω. f. μελήσει. perf. act. μεμέληκε, perf. m. μέμηλε. Hinc μέλομαι, curo: μελετάω, idem: μελέτη, cura: ἀμελὴς, έος, ὁ, ἡ, negligens: ἀμέλεια, negligentia: ἀμελέω, negligo: μεταμέλεια, pœnitentia.

Μελέϊνος, fraxineus, Theophr. Hist. Pl. l. 5. potiùs tamen dicendum videtur μελίϊνος, à μελεία, V.

Μελεϊστὶ, membratim, adv. à μέλος, τὸ, membrum.

Μελέομαι, pro μέλομαι, vel, ἐπιμέλομαι, curam gero, &c. V.

Μέλεον, usurpatur adverbialiter, pro ματαίως, incassum, otiosè, & sine ullo effectu, &c. Il. κ. à Th. μέλεος, V.

ΜΕ'ΛΕΟΣ, ου, inanis, stultus: infelix: dat. pl. μελέοισι; qu. μὴ λάων, id est, ὁρῶν.

Μελεόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, infelix animi, cui misera est mens & infelix; misera cogitans; Euryp. à præced. Th. μέλεος & φρὴν; cujus multa comp. desinunt in φρων.

Μέλεται, oneri est; à μέλομαι, curo. Th. μέλει, curæ est.

Μελετᾶς, 2. sing. præs. ind. à

Μελετάω, ῶ, MEDITOR, curo: præs. imperat. μελέτα, α. f. ήσω. p. μεμελέτηκα. a. 1. ἐμελέτησα. Th. μέλει.

Μελέτη, ης, ἡ, meditatio, cura: ab eodem Them.

Μελέτημα, ατος, τὸ, meditatio: à μελετάω, quod vide.

Μελετηρὸς, exercitatus, meditativus; item, μελετητὴς; q.d. meditator; & μελετητήριον, ου, τὸ, q.d. meditatorium, locus meditationis, seu, exercitationis; apud Plut. Item, instrumentum, quo quis se exercet; Hesych. Item, μελετητικὸς, ad meditationem, seu, exercitationem aptus; aut meditationis studiosus, meditationi deditus; item, declamatorius, &c. Omnia; à μελέτη & μελετάω, V. Unde etiam, μελέτωρ, procurator, curator; φροντιστὴς, ὁ ἐπιμελόμενος; qui curam gerit alicujus rei, &c. à Th. μέλει, V.

Μελέτω, 3. præs. imperat. verbi μέλει, curæ est.

Μέλη, τὰ, membra; item, carmina; est neut. plur. à sing. μέλος, τὸ, V.

Μεληδὸν, membratim, per membra; Athen. l. 4. adv. à Th. μέλος, τὸ, V.

Μεληδὼν, cantus; ab eod. Th. μέλος, τὸ, carmen; item, cura, meditatio; pro μελεδὼν, à μελεδαίνω, V.

Μέλημα, ατος, τὸ, cura, solicitudo: à Th. μέλει.

Μελήσει, curæ erit. f. 1. impersonale, à μέλει.

Μελήσεται, f. 1. m. μελήσουσι, curæ erunt, 3. pl. f. 1. act. ejusd. verbi.

Μελησίμβροτος, ου, ὁ, ἡ, qui curæ est mortalibus: à f. μελήσει. verbi μέλει, curæ est, & βροτὸς, mortalis, quod vide.

Μέλησις, & μελησμὸς; idem quod μέλημα, & ab eod. id V.

Μέληται, curæ est, Poët. pro μέλει· vel est 3. sub. à μέλομαι, η, εται· vel est 3. præsentis à μέλημαι.

Μελητέον, curandum est; Plat. 2. de repub. ἡμῖν οὐ μελητέον τοῦ λανθάνειν, nobis non curandum est ut lateamus; verbale gerundivum, à μέλει; vel, μέλεται, &c. V.

ΜΕ'ΛΙ, ιτος, τὸ, MEL: hinc μελιτόεις, εντος, ὁ, melleus.

ΜΕΛΙ'Α, ας, ἡ, fraxinus; hasta fraxinea; hinc Μελίαι, pro Nymphis in tales arbores conversis.

Μελιαδὴς, έος, ὁ, ἡ, Dor. pro μελιηδὴς, quod vide.

Μέλιαι νύμφαι, Meliæ Nymphæ, filiæ terræ, ex guttis genitalis cœli; dicuntur & μελιάδες; à præced. μελιάδες, vide.

Μελιᾶν, Dor. pro μελιῶν, gen. pl. à μελία, ας, ἡ, fraxinus.

Μελίας σῖτος, mel frugum; ut Gaza exponit, apud Theophr. Hist. Pl. l. 7. c. ult. à Th. μέλι, τὸ, V.

Μελίβρομος, melleum & dulcem edens sonum; ut, μελίβρομος αὐλὸς, in Epigr. ex μέλι & βρέμω; unde, βρόμος, &c. V. Sic, μελιγαθὴς & μελιγηθὴς, melle gaudens, melleus; Pind. apud Athen. ex μέλι & γηθέω, ῶ, vide.

Μελίγαρυς, υος, ὁ, ἡ, Poët. & Dor. suaviloquus, qui mellis instar vocem fundit: ex μέλι, mel: & γῆρυς, εος, ἡ, vox: Dor. γᾶρυς. Hinc μελιγάρυες ὕμνοι, suaviloqui hymni.

Μελίγδουπος, ου, ὁ, ἡ, Poët. dulcistrepus: ex μέλι, mel, & δοῦπος, strepitus.

Μελίγηρυς, υος, ὁ, ἡ, suaviloquus: vide μελίγαρυς.

Μελιγλήνος, melleas pupillas habens, dulcis aspectu; Hesych. ex μέλι & γλήνη, V. Sic, μελίγλωσσος, mellitam linguam habens; cujus suavis est oratio; item, μελιγλώσσων ἐπέων, mellito-

litorum carminum, apud Aristoph. in avib. ex μέλι; & γλῶσσα, ἡ, vide.

Μελίσδιον, favus; à Th. μέλι, τὸ, vide.

Μελίδουπος, meliistrepus; ex μέλι & δοῦπος, ὁ, V.

Μελιδὼν, όνος, ἡ, Poët. pro μελῳδὼν, quod vide.

Μελιζέμεν, Ion. & Dor. pro μελίζειν, modulari, celebrare, canere, præs. inf. vide μελίσδεις.

Μελίζω, membratim concido; trunco; sic est à Th. μέλος, τὸ, membrum; item, cano mele, carmina modulor; à Th. μέλος, τὸ, carmen, &c. V.

Μελίζωρον, ου, τὸ, melicratum; aqua mulsa; item, μελίζωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, meri mellis gustu præditus; ex μέλι & ζωρὸς, &c. V. Sic, μελιηδὴς, mellis dulcedine præditus, dulcis instar mellis; item, apud Hippocr. vocatur οἶνος μελιηδὴς, vinum quod cum melle mistum est; ex μέλι & ἡδὺς, έος, ὁ, &c. V. Μελίθρεπτος, melle nutritus, in Epigr. ex μέλι, τὸ, & θρεπτὸς, ὁ, à Th. τρέφω, V. Item, μελίθρους, ου, ὁ καὶ ἡ, melleum sonum edens; ut, μελίθρους κύκνος, in Epigr. ex μέλι & θροῦς; pro θρόος, à Th. θρέω, V.

Μελιηδέα, dulcem, acc. sing. &

Μελιηδέϊ, dat. sing. à

Μελιηδὴς, έος, ὁ, ἡ, dulcis instar mellis: ex μέλι, mel, & ἡδὺς, suavis.

Μελίϊνος, fraxineus; ut, μελίϊνον δόρυ, fraxinea hasta; à Th. μελία, V.

Μελίκηρα, ἡ, favago purpurarum; apud Aristot. lentor cujusdam ceræ, quem purpuræ verno tempore congregatæ mutuò attritu salivant, apud Athen. l. 3. scribitur etiam, μελικήρα; item, μελικηρία, sanies quæ crassior & glutinosior, subalbida mellique albo subsimilis, ex malis ulceribus fertur, ubi nervi circa articulos læsi sunt; sic etiam, μελικηρὶς, appellatur apostema, humorem, melli similem, membranâ conclusum habens, quique ex membrana secta, non aliter quam mel è favo, defluit; omnia, ex iisd. cum seq. V.

Μελίκηρον, ου, τὸ, & in pl. μελίκηρα, favus: à μέλι, mel, & κηρὸς, cera.

Μελίκομπος, ου, ὁ, ἡ, qui mellis instar suavem vocem habet: vel qui voce mellis instar dulci gloriatur: ex μέλι, τὸ, mel, & κόμπος, crepitus, jactantia.

Μελικὸς, οῦ, qui cantilenas scribit, Epithet. Poët. præsertim Lyrici, Th. μέλος, τὸ, carmen.

Μελίκρατον, ου, τὸ, aqua mulsa: i.e. aqua melle mista; Ionicè, μελίκρητον dicitur; quod Eust. apud Hom. Od. κ. dicit esse misturam mellis & lactis; ex μέλι & κεράω, per Sync. pro κεράω & κεράννυμι, quæ V.

Μελικτὰς, ᾶ, ὁ, Dor. pro

Μελικτὴς, οῦ, ὁ, suavis cantor. Th. μέλος, τὸ, carmen.

Μελίλωτος, ου, ὁ, sive, μελίλωτον, ου, τὸ, melilotus, seu, melilotum; q. d. lotus melligenus; unde & apum causâ seritur, teste Plin. Item, μελιλώτινοι στέφανοι, coronæ ex meliloto; Athen. l. 3. ex μέλι & λωτὸς; unde, λώτινος, &c. V. Sic μελίμηλον, ου, τὸ, genus mali, dictum à mellea dulcedine, sive, à melleo sapore; (alio nomine, γλυκύμηλον, Diosc. l. 1. c. 162.) ex μέλι & μῆλον, τὸ, V.

Μελίνεος, vel, μελίνεως; vitis species; teste Hesychio, ex melleo quodam sapore, quem præ se fert; ex μέλι, τὸ, V.

Μελίνη, ης, ἡ, panicum: à μέλι, mel.

Μέλινος, est masc. idem quod præced. fœm. μελίνη, leguminis genus, simile milio; panicum, quod mel frugum appellatur, alludendo ad Etymon; nam, μελίνη, melleum quid significat; item, μέλινον, τὸ, apiastrum; omnia, à Th. μέλι, τὸ, V.

Μελίπηκτον, placenta ex melle; opus pistorium melle conditum, Athen. l. 4. c. 14. ex μέλι & πηγνύω; unde πηκτὸς, &c. V.

Μελίπνοος, ους, ὁ, ἡ, suaviter spirans; ex μέλι, mel, & πνέω, spiro.

Μελίρρυτος, mellifluus, apud Nonn. ex μέλι & ῥύω, Th. inusit. pro ῥέω; unde ῥυτὸς, &c. V.

Μελίσδεις, 2. sing. præs. ind. Dor. pro μελίζεις. μελίσδεο, 2. sing. imperf. Dor. & Ion. pro ἐμελίζου· μελίσδεται, modulatur, pro μελίζεται, à μελίζω, modulor. Th. μέλος, τὸ, carmen.

Μέλισμα, ατος, τὸ, cantus: à μελίζω. vide in μελίσδεις.

Μελισμάτιον, parvum canticum, canti-uncula; in Epigr. l. 2. est diminut. à præced. μέλισμα, canticum quod modulamur; carmen, cantilena, &c. V.

Μελίσπονδος, ου, ὁ καὶ ἡ, in quo dis libatur; ut, μελίσπονδα ἱερὰ; Plut. Sympos. 4. ex μέλι & σπένδω; unde σπονδὴ, &c. V.

Μελισμὸς, membrorum divisio; verbale, à μελίζω, id V.

ΜΈΛΙΣΣΑ, seu μέλιττα, ης, ἡ, apis. gen. pl. Dor. μελισσάων. μελισσᾶν, Dor. pro μελισσῶν. q. à μέλι, cujus effectrix.

Μελισσαῖος, cognomentum Jovis, Hesych. Item, μελισσεὺς, apiarius, i. e. qui apum curam habet; & μελίσσεια, τὰ, alvearia; à sing. neut. μελίσσιον, τὸ, apum examen; favus; item, μελίσσειος, ου, ὁ, melleus; Lucæ c. ult. ἀπὸ μελισσείου κηρίου; mellei favi, vel favi apum artificii; sic, μελίσσιον, τὸ, alveare; omnia, à præced. Th. μέλισσα, ἡ, V.

Μελίσσιος, ου, ὁ, apiarius: à præced.

Μελισσοβότανον, herba apiaria; & μελισσόβοτος, ab apibus depastus; Nonn. sed μελισσοβότος, apiarius, vel, apes pascens; ex μέλισσα & βόω; unde βοτὸς & βοτάνη, &c. V. Sic, μελισσοκόμος, qui apes curat, seu, alit, apiarius; à Th. κομέω, V. Μελίσσοος, idem, apiarius, apum servator, seu, custos; Panos est attributum, in Epigr. à Th. σόος; unde σόω, &c. V. Μελισσοτρόφος, apes nutriens; à Th. τρέφω; unde τροφὸς, &c. V. Item, μελισσόφυλλον, apiastrum; melissophyllum; herba de qua Diosc. l. 3. c. 118. quæ indè nomen invenit, quod apes eâ delectentur, vel, ejus flore; ut tradit Plin. l. 21. c. 20. eadem dicitur & μελίφυλλον, apud Nic. in Ther. v. 554. à Th. φύλλον, τὸ, comp. ut reliqua anteced. cum Th. μέλισσα, V.

Μελισσουργικὰ, τὰ, libri de apibus curandis & nutriendis, sive, de re apiaria; apud Athen. ex μέλισσα & ἔργον, τὸ, V.

Μελίσσω, idem quod, & pro, μελίζω, id V.

Μελισταγὴς, mel stillans, mellifluus, mel stillans; ex μέλι & στάζω, fut. ξω; unde σταγὼν, &c. V.

Μελιστὴς, οῦ, ὁ, Poët. pro ἀοιδὸς, vel Λυρικὸς, cantor, vel Lyricus Poëta, à μελίζω, modulor, quod vide.

Μελιταῖος, ου, ὁ, Melitæus, à Melite insula; ut, μελιταῖον κυνίδιον, melitensis catellus, qui in deliciis & ad lusum habebatur; à seq. μελίτη, V.

Μελίταινα, & μελίτεια, ας, ἡ, eadem herba quam μελισσόφυλλον, vocant; apiastrum; Theocr. Idyl. 4. καὶ ἁ δάδης μελίτεια; à Th. μέλι, τὸ, V. Item, μελίτειον, scil. ποτὸν, potus melleus, seu, mellitus; potus ex melle; mellina, sub. potio. Plut. Symp. l. 4. scribitur & μελίτιον, apud Hesych. μέλι, τὸ, V.

Μελίτη, ης, ἡ, nomen insulæ, & mulieris. Gr. melliflua.

Μελιτήμερος, suavis ut mel, melleâ dulcedine præditus, ex μέλι, τὸ, & ἥμερος, &c. V.

Μελιτηρὸς χυλὸς, succus melligenus; item, μελιτηρὸς, οῦ, ὁ, melleus, mellitus, vel, mellarius; ut, μελιτηρὸν ἀγγεῖον, mellarium vas; Athen. l. 11. Item, μελίτινος, melleus; & μελίτιον, ου, τὸ, melliculum, favus; potus Schythicus, cum melle, aqua, & herba quadam coctus; Hesych. Item, μελιτίτης, ου ὁ, meletites gemma; & μελιτίτης οἶνος, vinum meletites, seu, vinum, ex musto & melle; Diosc. l. 5. c. 15. Sic μελιτὸν, favus; vel, mustum decoctum; omnia, à Th. μέλι, τὸ, V.

Μελιτόεσσα, ης, ἡ, mellea, mellita, & Ion. per contract. μελιτοῦττα, placentæ genus melle conditæ: à μελιτόεις, εσσα, melleus, a. Th. μέλι.

Μέλιτος, gen. sing. à μέλι, ιτος, τὸ, mel. hinc μελιτώδης, dulcis, gratus.

Μελιτοπώλης, & μελιτοπῶλις, venditor, & venditrix mellis; unde μελιτοπωλέω, mel vendo; ex μέλι, ιτος, τὸ, & πώλης, &c. V. Sic, μελιτουργὸς, meliturgus, mellarius, mellificator; unde μελιτουργεῖον, alveare; locus ubi mel fit; & μελιτουργία, mellificatio; opus mellarii; & mellificium, Aristot. in Polit. ex μέλι, ιτος, τὸ, & ἔργον, τὸ, V.

Μελιτοῦττα vel μελιτοῦτα, offa mellita, &c. Vide μελιτόεσσα.

Μελιτόω, ῶ, melle condio, vel, misceo; à Th. μέλι, ιτος, τὸ, V. Unde etiam, μελιτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mellitus, vel melleum saporem referens; mel saporem imitans, &c. Item, μελίτωμα, ατος, τὸ opus dulciarium ex melle; placenta mellita; Diosc. l. 4. c. 64. confectio ex melle, &c. Est verbale, à præced. μελιτόω, V.

Μέλιττα, idem cum Th. μέλισσα, V. Unde

Unde, μελιπάδης, ε☉, ὁ κ ἡ, ad apes accedens, qui de apum genere est; item, μελισσών, vel, μελισσών, ῶν☉, ὁ, cella mellaria; apiarium; locus in quo siti sunt alvei apum, &c.

Μελίφθογγ☉, ε, ὁ, ἡ, mellisonus, dulcia verba fundens: ex μέλι, mel, & φθόγγ☉, sonus. Th. φθέγγομαι, loquor.

Μελίφρονα, dulcem, acc. sing. à

Μελίφρων, ον☉, ὁ, ἡ, qui melleâ dulcedine animum perfundit: à μέλι, mel, & φρὴν animus.

Μελίφυλλον, vide suprà μελισσόφυλλον.

Μελίφυρτ☉, melle mixtus, in Epigr. ex μέλι & φύρω, φύρομαι, &c. Vide.

Μελίχρο☉ & μελίχρους; item, μελίχροος; & μελιχρώς, ῶτ☉, ὁ κ ἡ, mellis colorem imitans; unde, apud Hippocr. vinum μελίχρουν, non solum dicitur vinum dulce, sed etiam mel, & mellis colorem admixtum habens; omnia, ejusdem comp. cum seq. V.

Μελιχρὸς, ά, όν, mellis instar, flavus: ex μέλι, mel, & χρόα, color.

Μελίχλωρ☉, ε, ὁ, ἡ, pallidula instar mellis: ex μέλι & χλωρὸς, mollis, &c.

Μέλκα, lac. q. ab ἀμέλγω, mulgeo. Hinc fortè Angl. Milk.

Μελλέποσις, vel, μελλόποσις, ι☉, ὁ, futurus maritus; ex μέλλω, & πόσις, ι☉, ὁ, maritus; παρὰ τὸ πίνειν; quoniam, ut aqua terræ mista, causa est seminum & plantarum; ità vir mulieri mistus, prolis; Il. γ. Od. δ. ϑ. &c. Item, μελλέπταρμ☉ vel μελλόπταρμ☉; jam jam sternutaturus; apud Aristot. in Probl. ex μέλλω vel μέλλει; & πταίρω, fut. αρῶ; unde πταρμὸς, ὁ, &c. V. Item, μελλέφηβ☉, qui pubertatem ingressurus est; pubertati proximus, &c. Apud Eust. ex μέλλω vel μέλλει; & ἔφηβ☉, &c. V.

Μέλλει, apparet, videtur; permanet, futurus est; à Th. μέλλω, V.

Μέλλημα, τὸ, cunctatio, procrastinatio; mora, dilatio, &c. Est verbale, à Th. μέλλω, fut. μελλήσω, &c. V.

Μέλλησα, a. 1. ind. Ion. an potius legend. μέλλεσα, præs. part. f. g. à μέλλω, f. μελλήσω, futurus sum.

Μελλήσω, f. 1. act. verbi μέλλω.

Μέλλησις, & μελλησμὸς, cunctatio, &c. Idem quod μέλλημα, & ab eod. id vide.

Μελλητὴς, ε, ὁ, cunctator, procrastinator; item, cessator; unde, μελλητικὸς, qui naturâ est cunctabundus; & q.d. pronus ad cunctationem, seu, procrastinationem, Poll. Item, μελλητιάω, ῶ, cunctari cupio; omnia, a μέλλω; fut. μελλήσω, &c. Vide.

Μελλιέρη & παριέρη, quæ sacerdos futura est; & quæ alias sacerdotii mysteriis initiat; Plut. in Pol. præc. ex μέλλω, μέλλει, & ἱέρη, ἡ, V.

Μελλόγαμβρ☉, ε, ὁ, qui brevi futurus est gener; i.e. ducturus est uxorem; ex μέλλω & γαμβρὸς, ὁ, V.

Μελλόγαμ☉, ε, ὁ, ἡ, qui vel quæ breve nuptias contrahet: ex μέλλω & γαμέω, uxorem duco.

Μέλλοντα, vide in μέλλω.

Μελλοθάνατ☉, qui brevi moriturus est; decrepitus, capularis; à θάνατ☉, ὁ, V. Item, μελλονικιᾶν; Niciæ modo cunctari, tardare, differre, protelare, procrastinare; à Nicia quodam Nicerati filio, Aristoph. in avib. vide Chil. Erasm. Sic, μελλονύμφη, ης, ἡ, quæ nuptura est; seu, quæ nuptui collocanda est; Poll. Sic, μελλονυμφί☉, & μελλόνυμφ☉, qui brevi sponsus futurus est, Poll. l. 3. ex μέλλω & νύμφη; unde νυμφί☉, &c. V. Item, μελλόπαις, proximus adolescentiæ; seu, adolescentiam ingressurus; decennis circiter; ex μέλλω & παῖς, &c. V.

Μελλόποσις & μελλόπταρμ☉; videantur suprà, in μελλέποσις.

ΜΕ'ΛΛΩ, futurus sum, cunctor. imperf. ἔμελλον, f. μελλήσω, vel -σομαι, præs. part. μέλλων, εσα, ον. τὰ μέλλοντα, futura. μελλόντων, gen. pl.

Μελόντων, curæ sint, Att. pro μελέτωσαν, 3. pl. præs. imperat. verbi μέλει, curæ est.

Μελοκοπία, ἡ, membrorum amputatio; seu membrorum in frusta concisio; ex μέλ☉ & κοπὴ, ἡ, V.

Μέλομαι, curam gero, curo; à Th. μέλει, vide.

Μελοποιὸς & μελοποιητὴς, qui mele scribit; lyricus poëta, Athen. modulandi scientiam exercens; item, lusciniæ Epith. apud Euryp. Item, μελοποιέω, scribo mele; carmina modulor, & pango, modulationem adhibeo, qualis est in carminibus lyricis quæ mele vocantur; & μελοποιΐα, scriptio, vel, moderatio carminum lyricorum, &c. Ex μέλ☉, τὸ, & ποιέω, V.

ΜΕ'ΛΟΣ, ε☉, τὸ, membrum; item, MELOS, carmen, suis membris constans. hinc πλημμελὴς, έ☉, ὁ, ἡ, inconcinnus, immoderatus. πλημμέλεια, ας, ἡ, vitiositas, peccatum, error. πλημμελέω, immoderatè vel improbè me gero, delinquo, erratum admitto.

Μελεὺς, ίδ☉, dicitur esse locusta; frumentum arrodens, i. e. ἡ σιτοφάγ☉ ἀκρίς.

Μέλεσι, curæ sunt, 3. plur. præs. ind. μέλει.

Μέλπηθρον, ε, τὸ, ludibrium: à μέλπω, ludo, tripudio.

Μελπομένη, ης, ἡ, nomen Musæ. hinc Μελπομενᾶν, Dor. pro Μελπομενῶν, gen. pl. à μέλπομαι, cano.

Μέλποντι, dat. sing. part. præs. à μέλπω, canto. hinc part. μέλπων, οντ☉. sed & μέλποντι, Dor. pro μέλπεσι, canunt, præs. ind. act.

ΜΕ'ΛΠΩ, canto, cantu celebro. f. -ψω. p. φα. p.m. μέμολπα, hinc μολπὴ, cantus. q. μέλ☉ ἔπω, carmen dico.

Μελπωδὸς, cantor; carminum decantator; ex μέλπω & ᾠδὴ, quæ V.

Μελύδριον, cantiuncula, parvum melos seu, parvum carmen; est diminut. à Th. μέλ☉, τὸ carmen, &c. V.

Μέλχι, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. rex meus.

Μελχισεδὲκ, ὁ, nomen filii Dei ἄκλιτον. Heb. rex justitiæ.

Μελῳδέω, ῶ, modulor; cano cum modulatione qualis est carminum, lyricorum præcipuè, quæ μέλη vocantur; unde μελῳδητὸς, qui canitur cum modulatione; apud Plut. & Athen. ex iisd. cum seq. μελῳδία, V.

Μελῳδία, ας, ἡ, MELODIA, harmonia, modulatio; ex μέλ☉, carmen, & ᾠδὴ, cantilena. Th. ἀείδω, cano.

Μελῳδὸς, ε, ὁ, modulator: ex iisd.

Μέμαα, promptus fui, perf. act. Ion. Sync. pro μέμηκα. Siquidem Iones è præteritis subtrahunt κ, & penultimam corripiunt. Sic μέμαμεν, pro μεμήκαμεν, 1. pl. perf. act. & in 3. pl. μεμάασι, verbi μάω, cupio.

Μεμάθηκα, didici, perf. act. verbi μανθάνω, disco. f. μαθήσω, a. 2. ἔμαθον.

Μεμακυῖα, Dor. pro μεμηκυῖα, part. perf. m. f. g. à μυκάομαι. vide μέμηκα.

Μεμαλὼς, ότ☉, Dor. pro μεμηλὼς, quod vide. Sic μέμαλε, Dor. pro μέμηλε.

Μέμαμεν, cupimus, 1. pl. perf. act. per Sync. pro μεμήκαμεν, verbi μάω, cupio. vide μέμαα.

Μεμάνημαι, perf. pass. à μανέομαι, insanio. f. ήσομαι. Th. μαίνομαι, insanio.

Μεμάποιεν, corripuissent, 3. pl. a. 2. opt. act. Poët. redupl. pro μάποιεν, & hoc pro μάρποιεν, verbi μάρπτω, apprehendo. f. -ψω. a. 2. ἔμαρπον. p.m. μέμαρπα. vide & μαρπέειν.

Μέμαρμαι, & Att. εἵμαρμαι, perf. pass. verbi μείρω, divido.

Μέμαρπον, Ion. pro ἔμαρπον. a. 2. act. &

Μεμαρπὼς, ότ☉, p.m. part. verbi μάρπτω, corripio. vide in μεμάποιεν.

Μέμασαν, per Syncop. Ion. pro μεμάκεσαν, 3. pl. plusq. p. act. Ion. verbi μάω, cupio. vide μέμαα.

Μεμαῦ pro μεμαυῖα, ας, ἡ, & in m. g. μεμαὼς, ότ☉ & ῶτ☉, perf. part. act. Ion. pro μεμηκὼς, υῖα, verbi, μάω, incito. vide & μέμαα.

Μεμαὼς, ότ☉, Poët. ῶτ☉, & in dual. μεμαῶτε, prompti. vide in præced.

Μέματον, per Syncop. pro μεμήκατον, dual. perf. act. μέμηκα. verbi μάω, promptus sum.

Μέμβλεται, pro μεμέληται &

Μέμβλετο, pro μεμέλητο, per Syncop. & Pleonasm. τῦ β. aut, ex μέμβλομαι, idem quod μέλομαι, curo.

Μέμβλωκα, ας, ε, veni, curavi, sti, it, per Syncop. pro μεμόληκα. perf. act. à μολέω vel pro μεμέληκα à μελέω, idem quod μέλω, curo.

Μεμβράνα, ης, ἡ, Membrana: ex Lat.

Μεμβρὰς, άδ☉, ἡ, apuæ species quædam.

Μεμέληκε, curæ fuit, 3. sing. præt. act. à μέλει, curæ est. q. à μελέω, inusit.

Μεμεληκὸς, ότος, τὸ, quod curæ fuit; ut apud Xen in Apol. Socr. τῦτο γὸ ἴσασιν ἐμοὶ μεμεληκὸς, hoc mihi curæ fuisse norunt; est neut. part. à præced. præt μεμέληκε, id V.

Μεμελημέν☉, cui curæ est; item, gratus, in Epigr. l. 3. part. præt. pass. ab eod. Th. μέλει, V. Unde etiam adv. μεμελημένως, diligenter, elaboratè, curiosè, &c.

Μεμέληκα,

Μεμένηκα, mansi perf. act. &

Μεμενήκεσαν, 3. plur. plusq. p. Ionicè verbi μένω, maneo, fut. μενῶ, aorist. 1. ἔμεινα.

Μεμερισμένως, partitè, distributivè, est adv. a part. præt. pass. verbi μερίζω; id V.

Μεμεστωμένοι, pleni sunt, perf. part. pass. verbi μεστόω, impleo. Them. μεστὸς, plenus.

Μεμετιμένος, ου, Ion. pro μεθειμένος, dimissus: à μετίεμαι, Ion. pro μεθίεμαι, dimittor: vel à μετίω, pro μεθίω, dimitto, Th. ἵημι, vel ἕω, mitto.

Μεμετρέαται, mensurati sunt, 3. plur. perf. pass. Ion. pro μεμέτρηνται, verbi μετρέω, f. ήσω, p. μεμέτρηκα, Them. μέτρον, mensura.

Μέμηκα, ας, ε, perf. m. verbi μηκάομαι, balo, perf. part. m. μεμηκὼς & μεμακώς.

Μέμηλε, vel μέμηλεν, curæ est, perf. act. per Syncop. pro μεμέληκε. Alii volunt esse, præt. m. Hinc μεμηλὼς, ότος, acc. μεμηλότα, pro μεμεληκὼς, perf. part. à μέλει, curæ est.

Μεμήλῃ, curæ fuerit, perf. sub. act. &

Μεμηλὼς, ότος, per Sync pro μεμεληκὼς; vide μέμηλε.

Μέμηνα, ας, ε, præt. m. verbi μαίνομαι, insanio.

Μεμηνιμένως, iracundè, indignabundè; Plat. est adv. à part. præt. pass. verbi μηνίω; id V.

Μεμηχανημένος, η, ον, perf. part. pass. verbi μηχανάω, molior, struo, f. ήσω. Th. μηχανὴ, artificium.

Μεμίασμαι, conspurcatus sum perf. pass. verbi μιαίνω, conspurco, fœdo, f. ανῶ, perf. part. passiv. μεμιασμένος.

Μέμιγμαι, mixtus sum, perfect. ind. passiv. &

Μεμιγμένος, ου, perfect. part. pass. verbi μίγνυμι, misceo, f. μίξω, p. χα.

Μεμιγμένως, confusè, mixtim; est adv. à præced. μεμιγμένος; V.

Μεμιμημένος, effictus, perf. part. pass. verbi μιμέομαι, imitor, f. ήσομαι, p. μεμίμημαι.

Μεμίξεται, 3. sing. Paulo post f. verbi μίγνυμι, misceo, f. ξω, p. passiv. μέμιγμαι, ξαι, κται.

Μεμίσθωμαι, perf. ind. pass. verbi μισθόω, mercede loco: hinc μεμισθωμένος, perf. part. Them. μισθὸς, merces.

Μεμισημένος, ου, invisus, exosus: part. præt. pass. à μισέω, odi, f. ήσω.

Μεμίχθαι, perf. inf. pass. à μίγνυμι, misceo, f. ξω, p. χα.

Μέμναμαι, Dor. pro μέμνημαι, perf. pass. à μνάομαι, recordor, f. μνήσομαι, p. μέμνημαι.

Μεμναμένος, memor, Dor. pro μεμνημένος, ου, part. præced. præt. pass. μεμναμένων, gen. Dor.

Μέμνανται, meminerunt, Dor. pro μέμνηνται, 3. pl. perf. vide μέμναμαι.

Μέμνασαι, Dor. pro μέμνησαι, 2. sing. perf. ejusd. verbi.

Μεμνέωτο, memor esset pro μεμνέοιτο, per Ectasin: hoc autem per Dialysin pro μεμνοῖτο, quod pro μεμνῇτο, 3. sing. perf. opt. pass. pro quo etiam legitur μεμνῷτο, & Dor. μεμναίατο, & Doricè μεμναίατο, verbi μνάομαι, recordor, f. μνήσομαι, perf. pass. μέμνημαι; hinc perf. opt. μεμνῄμην, μεμνῇο, μεμνῇτο.

Μέμνῃ, meministi, 2. sing. perf. pass. Att. pro μέμνησαι, & Ion. μέμνεαι & μέμνεαι, à μνάομαι, recordor, f. μνήσομαι, p. μέμνημαι, a. 1. pass. ἐμνήσθην.

Μέμνηκα, mansi, per Syncop. pro μεμένηκα, perf. act. verbi μένω, maneo: f. μενῶ.

Μέμνημαι, σαι, ται, perfect. passiv. hinc μέμνησο, perf. imperat. pass. μεμνημένος, perf. part. verbi μνάομαι; vide μέμνῃ.

Μεμνῇο, ῇτο, memor esses, esset 2. & 3. sing. perf. opt. passiv. μεμνῄμην, verbi ejusdem.

Μέμνησο, recordare, perf. imperat. pass. vide μέμνημαι, perf. inf. passiv. μεμνῆσθαι.

Μεμνηστευμένη, perfect. part. passiv. fœmin. gen. dativ. cas. à μνηστεύω; quod vide.

Μέμνονα, acc. sing. à Μέμνων; nomen viri. Est & μέμνων, almus: q. à μέμνω, maneo.

ΜΕΜΝΟΝΕΣ, οἱ, aves sunt; apud Ælian. & Oppian. Item Hesychio Μέμνων est etiam asinus, & Μεμνόνεια, asini carnes.

Μέμνω, Ion. pro μέμνησο; quod vide.

Μέμνων, vide in Μέμνονα.

Μεμνῷτο, Att. pro μεμνῇτο, memor esset, perf. opt. pass. vide μεμνῇο.

Μεμοίραται, 3. sing. perf. pass. verbi μοιράομαι, sortitò partem capio: hinc perf. part. μεμοιραμένος· à μοῖρα, portio. Th. μείρω, divido.

Μέμον', pro μέμονα, mansi, cupio, volo, p. m. verbi μένω, vel μένω, maneo, f. μενῶ, p. μεμένηκα, a. 1. ἔμεινα.

Μέμορα, partitus sum, p. m. verbi μείρω, divido, f. ερῶ.

Μέμορμαι, σαι, ται, Æol. pro μέμαρμαι, σαι, ται, sortitus sum, perf. ind. passiv. verbi μείρω, partior, f. ερῶ.

Μεμπτέος, lamentabilis, improbandus, &c. idem quod seq. μεμπτὸς, & ab. eod. vide.

Μεμπτὸς, οῦ, incusandus, pl. μεμπτοί. Th. μέμφομαι, accuso, f. ψομαι, p. μέμεμμαι, ψαι, πται.

Μεμυθολογήκασιν, 3. pl. perf. act. verbi μυθολογέω, fabulor, f. ήσω, ex μῦθος, fabula, & λέγω, dico.

Μέμυκα, ας, ε, mugii, p. m. verbi μυκάω, ῶ, magio, a. 2. ἔμυκον.

Μέμφεαι, accusas, 2. sing. Ion. pro μέμφῃ, verbi μέμφομαι.

ΜΕΜΦΟΜΑΙ, conqueror, expostulo, incuso, vitupero, cum dativ. f. μέμψομαι, perf. pass. μέμεμμαι, ψαι, a. 1. m. ἐμεμψάμην, ω, ατο. Hinc μεμφωλὴ, questus, querimonia: μέμψις, idem; μεμπτὸς, incusandus, μεμψίμοιρος, querulus.

Μεμφωλὴ, ἡ, questus, querimonia, seu ipse actus conquerendi & incusandi à præced. Th. μέμφομαι; V.

Μεμψάμενος, ου, a. 1. part. m. &

Μέμψῃ, 2. sing. a. 1. sub. m. verbi μέμφομαι.

Μεμψιβολέω, ῶ, q. d. queremoniis & reprehensionibus impeto; ex μέμψις, & βάω; unde βολὴ, & βολέω, &c. vi. Item

Μεμψίγαμος, ἡ, uxor quæ de nuptiis conqueritur; ex μέμψις, & γαμὸς, V.

Μεμψιμοιρέω, f. ήσω, conqueror: &

Μεμψίμοιρος, ου, ὁ, ἡ, querulus. Ex μέμψις, εως, ἡ, querela, & μοῖρα, fatum. Th. μείρω, sortior.

Μεμψιμοιρία, conquestio, querela; propriè quærula suæ sortis incusatio; ex iisdem, cum præced. V.

Μέμψις, εως, ἡ, questus; h. e. ipsa querendi & incusandi acto, seu reprehensio; undè μέμψιν μέμφεσθαί τινι, & μέμψιν ἐπιφέρειν τινι; idem quod μέμφεσθαι, reprehendere, incusare; inf. à μέμφομαι; V.

Μεμὼς, ῶτος, incitatus, per Sync. pro μεμηκὼς, & Ion. μεμαὼς, perf. part. act. verbi μάω, promptus sum.

ΜΕΝ, quidem, Conjunct. discr. Solet hanc particulam excipere δὲ, μέντοι, tamen.

Μένανδρος, ου, ὁ, MENANDER, nomen Poetæ.

Μένγαρ enim. Ex μὲν, quidem, & γὰρ, enim.

Μὲν δὴ, equidem: Item certè quidem, utique, profectò, verò, &c.

Μενεαίνω, & Μεναίω, cupio, animi impetu quoddam concitor: Item iratus sum, irâ percitus sum; Il. ο, υ, ω, &c. utrumque, à Th. μένος, τὸ. V.

Μένανδρος, ου, ὁ, qui virum expectat; vel qui virum in se irruentem excipit & sustinet, in Epigram. ex μένος, τὸ, vel μένω; & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, &c. V.

ΜΕΝΔΗΣ, hircus, seu caper Ægyptiorum linguâ. Et capripes Pan.

Μενεαινέμεν, Ion. pro μενεαίνειν, præsent. infinitiv. à

Μενεαίνω, cupio, iratus sum: fut. ανῶ, a. 1. ἐμενέηνα. Them. μένος, τὸ, animus.

Μενεδήϊος, ου, ὁ, ἡ, audax, bellicosus; q. μένων ἐν τῇ δηΐδι, in pugnâ perseverans. Vel à μένος, εος, τὸ, animus, & δήϊος, hostilis, à δαΐω, vasto.

Μενέηνα, vel μενέηνα, & in pl. μενεήναμεν, a. 1. ind. act. Ion. verbi μενεαίνω, quod vide.

Μένει, 3. sing. ind. præs. μένειν, præs. inf. μένῃ, 3. sing. præs. sub verbi μένω, maneo, f. μενῶ, a. 1. ἔμεινα.

Μενέκτυπος, qui bellicos impetus, & tumultus, seu strepitus sustinet, nec expavescit; ex μένος, τὸ, vel μένω, & κτυπέω, vel κτύπος, &c. V.

Μενέλας, α, ὁ, Dor. pro Μενέλαος, ου, ὁ, Menelaus.

Μενέμεν, Ion. pro μένειν, præs. inf. ejusd. verbi.

Μένεος, gen. sing. à μένος, τὸ, animus, ira.

Μενεπτόλεμος, ου, ὁ, ἡ, constans in bello, fortis: à μένος, εος, τὸ, animus, & πόλεμος, bellum.

Μενέσθην, acc. sing. à

Μενέσθης, ου, ὁ, nomen propr.

Μενεσθὼ, όος, οῦς, ἡ, nomen mul.

Μενετὸς, οῦ, ὁ, qui manere potest aut solet Thuc. l. 1. τὰ δὲ πολέμου καιροὶ οὐ μενετοί, moram non patiuntur: Item apud Aristot. in avib. μενετοὶ θεοὶ, dicuntur, qui nec fallunt, nec falluntur; vel qui non statim injurias puniunt; à Th. μένω; V.

Μενεχάρμαι, pugnaces, nom. pl. à

Μενεχάρμης, ου, ὁ, & μενέχαρμος, ου, ὁ, ἡ, promptus

promptus in bello. Ex μένος, εος, τὸ, animus, & χαίρω, gaudeo: fut. χαρῶ; perf. pass. κέχαρμαι, unde χάρμα, gaudium.

Μενέω, Ion. Dialysi pro μενῶ, f. verbi μένω, maneo.

Μενδῆραι, αἱ, vel Μενδῆρες, αἱ; curæ φροντίδες, solicitudines; quasi μενεοδῆραι, vel μενεοδῆρες, pro αἱ δηρόμεναι τὸ μένος; i. e. τὴν ψυχὴν, Hesych. & Etym. quòd vires, & nervos omnes corporis pariter & animi depascant; ex μένος, εος, τὸ, & δῆρ, ρος, ὁ; unde δηρὶς, δηρίω, δηρίομαι, &c. quæ V.

Μενὶ, pro μὲν ponitur apud Aristoph. præcedente νυνί.

Μενίππη, ης, ἡ, nomen mul.

Μενοεικέα, acc. sing. à

Μενοεικὴς, έος, ὁ, ἡ, animo gratus: à μένος, εος, τὸ, animus, & εἴκω, cedo.

Μενοινάω, ῶ, ᾷς, ᾷ, ἀεις, ᾶς, ἀει, ᾶ, impetu quodam animi concitatus cupio: μενοίνα, præs. imperat. act. Dicitur & μενοινέω, & άω · à

Μενοινὴ, ῆς, ἡ, impetus animi. Th. μένος, εος, τὸ, animus.

Μενοινὴ, ἡ, cupiditas animi, quâ ad aliquid agendum fertur, Apoll. arg. idem quod præced. Μενονὴ, & ab eod. id V.

Μενοιτιάδης, ου, ὁ, MENOETIADES: à

Μενοίτιος, ου, ὁ, nomen propr.

Μενόλκιον, τὸ, vas balneatorium apud Plut. in Alex. à Th. ἕλκω, unde ὁλκὴ, & ὁλκίον, τὸ; V.

Μένοντε, nom. dual. part. præs. à μένω, maneo, præs. part. μένων, οντος.

Μένοντι, Dor. pro μένουσι, 3. pl. præs. ind. act. vel. dat. sing. part. præs. verbi μένω, exspecto.

Μενοπτόλεμος, ου, ὁ, ἡ, nomen propr. Est & bellicosus, constans in bello: ex μένος, & πόλεμος, bellum.

ΜΕ'ΝΟΣ, εος, τὸ, animus, ardor animi, ira: Item vis, robur: unde Angl. **man**: q. à μένω, maneo: hinc δυσμενὴς, έος, ὁ, ἡ, malevolus, inimicus: εὐμενὴς, έος, ὁ, ἡ, benevolus, εὐμενῶς, benevolè.

Μενοῦν, imò verò: ex μὲν, quidem & οὖν, igitur.

Μενοῦνγε, imò verò, ex iisd.

Μένουσα, præs. part. f. g. à μένω, maneo: in 3. pl. μένουσι.

Μέντοι, & μὲν τοι; equidem, certè, sanè; utique nimirum, interrogationi etiam adhibetur: Item, μέντα, Poëticè, pro μὲν, sequente ᾗ; ut initio, Il. β.

Μέντοι, tamen, Conjunct. discr.

ΜΕ'ΝΩ, MANEO, habito, expecto: imperf. ἔμενον, ες, ε, f. μενῶ, p. μεμένηκα, plusq. p. ἐμεμενήκειν, & in 3. plur. Ion. μεμενήκεισαν, a. 1. ἔμεινα, ας, ε, a. 1. imperat. μεῖνον, άτω · a. 1. sub. μείνω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. μεῖναι; a. 1. part μείνας, αντος; p. m. μέμονα. Hinc μονὴ, mansio: ὑπομένω, exspecto, sustineo, profero: ὑπομονὴ, patientia, tolerantia.

Μεράρχης, ου, ὁ, qui parti imperat, μέρους, [illegible]

Μεραρχία, agmen constans è viris bis mille [illegible]aginta octo; ab & ex iisd. cum [illegible]

[illegible] ω, privo; Item intueor, vi- [illegible] δνὸς, terribilis, σμερδαλέος, [illegible]

Μερίδα, accusativ. sing. à μερὶς, quod vide.

Μεριδάρπαξ, αγος, ὁ, ἡ, nomen muris: à μερὶς, ίδος, ἡ, pars, vel μερίδες, fercula, quod à à μείρω, divido: & ἅρπαξ, rapax. Th. ἁρπάζω, rapio.

Μεριδάρχης, ου, ὁ, qui particeps est principatûs: à μερὶς, ίδος, ἡ, pars quod à μείρω, divido: & ἀρχὴ, imperium.

Μερίζεν, Dor. pro μερίζειν · a

Μερίζω, partior, divido: fut. ίσω, p. μεμέρικα · a. 1. ἐμέρισα, præsent. pass. μερίζομαι, dissideo. perfect. passiv. μεμέρισμαι, a. 1. passiv. ἐμερίσθην, ης, η, a. 1. part. passiv. μερισθεὶς, εῖσα, έν · a. 1. m. ἐμερισάμην, ω, ατο. Th. μείρω, divido.

Μερικὸς, οῦ, ὁ, particularis; ut μερικὰ φάρμακα, id est, τὰ τοπικὰ, medicamenta particularia & localia dicta; apud Gal. Unde adv. μερικῶς, particulatim, partitè; utrumque à Th. μείρω, unde μέρος, τὸ, V.

ΜΕΡΙ'ΜΝΑ, ης, ἡ, cura, solicitudo, quia μερίζει νοῦν, gen. plur. Æol. μεριμνάων.

Μεριμνάω, curo, sollicitè cogito, sollicitus sum, f. ήσω, p. μεμερίμνηκα, a. 1. ἐμερίμνησα, ας, ε, a. 1. sub. μεριμνήσω, ῃς, ῃ, à præced.

Μεριμνήσητε, 2. pl. a. 1. sub. act. verbi μεριμνάω.

Μεριμνητὴς, οῦ, ὁ, curiosus contemplator, cogitator, seu excogitator, &c. verbale, à μεριμνάω; V.

Μεριμνοτόκος, curas & solicitudines pariens, ex μέριμνα, & τίκτω; unde τόκος, & præt. med. τέτοκα, &c. quæ V.

Μεριμνοφροντισταὶ, οἱ; anxii contemplatores; ut μεριμνοφροντιστὰς, vocat Aristoph. in Nub. philosophos; ex μέριμνα, & φροντιστὴς, à φροντίζω, &c. V.

Μερὶς, ίδος, ἡ, pars, communio: acc. μερίδα. Th. μείρω, divido.

Μερίσαι, a. 1. inf. m. verbi μερίζω, divido; q. v.

Μερισμὸς, οῦ, ὁ, divisio, distributio: à μερίζω, f. ίσω, perf. pass. μεμέρισμαι. Th. μείρω, divido.

Μεριστὴς, οῦ, ὁ, partitor: ab eod. verbo & Them.

Μεριστὸς, οῦ, ὁ, qui dividi potest, separabilis; ab iisd. cum præced. V.

ΜΕΡΜΑΙ'ΡΩ, μερμαίρω & μερμηρίζω, anxiè cogito, curo. Hinc μέρμερος, ου, curiosus, anxius percunctator: μέρμηρα, cura.

Μέρμερα, sollicita, acc. pl. à

Μέρμερος, ου, anxius. Them. μερμαίρω, curo.

Μερμέριος, curiosus percunctator, & exquisitus indagator, vel interrogator, &c. idem cum præced. Μέρμερος; & ab eod. V.

Μέρμηρα, ἡ, solicitudo, vel anxia & solicita cura; Item somnus levis, qui sub auroram occupat hominem; Schol. Aristoph. ab eod. Th. μερμαίρω; V.

Μερμηράων, genit. pl. Æol. pro μερμηρῶν, à μέρμηρα, ας, ἡ, cura. Them. μερμαίρω.

Μερμηρίζω, cogito; vi. in sequent.

Μερμήριξεν, cogitavit, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. verbi μερμηρίζω, f. ξω, idem quod μερμαίρω, curo.

ΜΕ'ΡΜΙΣ, ιθος, ἡ, funiculus, filum.

Μερόπεσσιν, hominibus, dat. pl. Ion. pro μέροψι, à μέροψ, οπος, divisam vocem habens: gen. pl. μερόπων · ex μέρος, pars. Th. μείρω, divido: & ὄψ, vox.

Μερόπηιος, humanus, in Epigr. & Μεροπηΐς, ἡ, humana, Oppian. à μέροψ, divisam vocem habens; hominis Epith. quòd, diversis utantur homines linguis, & linguarum dialectis in exprimendis animi cogitationibus per voces prophoricas, &c. V.

Μερόπων, vide in μερόπεσσιν.

Μέρος, εος, τὸ, pars: ἀπὸ μέρους, ex parte: ἀνὰ μέρος, vicissim: κατὰ μέρος, singulatim. Th. μείρω, divido.

Μέροψ, οπος, ὁ, homo: à μείρω, divido, & ὄψ, vox, quia vocem habet in diversos articulatos & significantes sonos divisum.

Μεσάβοιον, & Μεσόβιον, idem quod seq. μέσαβον, lignum inter boves junctos; vel ut alii, lorum quo temo jugo alligatur, &c. V.

Μέσαβον, ου, τὸ, medium lignum inter boves: dat. sing. μεσάβῳ · ex μέσος, medius, & βοῦς, bos.

Μεσαβόω, ῶ; boves jungo; Metaphor. verò ad alia quoque animalia transfertur; ex iisd, cum præced. V.

Μεσάγκυλον, amentatum jaculum; undè plur. neut. μεσάγκυλα δόρατα, instrumenta erant quibus Persæ utebantur, eo loco quo Macedones jaculis; ex μέσος, & ἀγκύλη, ης, ἡ, &c. V.

Μεσάζω, sum in medio; à Th. μέσος; vide.

Μεσαιπόλιος, ου, ὁ, ἡ, semicanus, qui media canæ ætatis attigit: ex μέσος, medius: & πολιὸς, canus.

Μεσαίτατος, η, ον, maximè medius: superl. pro inusitato μεσώτατος. Th. μέσος, ου, medius.

Μεσαμβρινὸς, Dor. pro μεσημβρινὸς, quod vide.

Μεσαμέριος, α, ον, Dor. pro μεσημέριος, & hoc pro μεσημβρινὸς, meridianus: quod vide.

Μεσάραιον, ου, τὸ, mesenterium: à μέση, media, & ἀραιά, venter.

Μεσάτιος, (pro quo Poëticè dicitur, μεσσάτιος,) idem quod μέσατος, Poëticè μέσατος, medius, &c. idem quod Them. μέσος; & ab eod. factum, ut τρίτατος, à τρίτος, &c. V.

Μέσατος, η, ον, Poet. per Sync. pro μεσαίτατος, superl. à μέσος, medius.

Μεσαύλιον, τὸ, idem quod seq. μέσαυλος, & ex iisd. V.

Μέσαυλος, ου, ὁ, vel μέσαυλον, ου, τὸ, locus in medio stabulo vel caulâ, locus in mediâ casâ: alias janua media inter duas aulas: ex μέσος & αὐλὴ, aula, stabulum.

Μεσαύχενες, exp. media cervice ligati; ex μέσος, & αὐχὴν, ένος, &c. V.

Μεσεγγυάομαι, ῶμαι, apud sequestrem pecuniam deponendam stipulor, vel contendo: Item pass. apud sequestrem deponor: ex μέσος, & ἐγγύη, sponsio.

Μεσεγγύημα, τὸ, id ipsum quod apud sequestrem deponitur, sequestrum, sequestratio; Xen. Item pro sponsione mercedis, & pretio δωροδοκίας, pro pacta mercede occulta; apud Æschin. est

est verbale, à præced. μεσεγγυάομαι, (& ex iisd. vi.) hoc verò à μεσέγγυος, ου, ὁ; qui ut sponsor intervenit; interventor, sequester, intercessor; ab ἔγγυος; unde ἐγγυάω, &c. quæ V.

Μεσεντέριον, ου, τὸ, in medio intestinorum situm corpus membranosum, venæ portæ ramos connectens; Gaza interpr. lactes; passim apud Aristot. ex μέσος, & ἔντερον, τὸ; V.

Μεσέρκιος, Epitheton. est Jovis; qui olim in medio τοῦ ἕρκους colebatur, Hesych. ex μέσος, & ἕρκος, εος, τὸ, claustrum, &c. V.

Μεσεύω, medius sum; i. e. utriusque particeps sum; ambigo circa utrumque, &c. à Th. μέσος; V.

Μεσήγαιος, idem quod μεσόγαιος; id vide.

Μεσηγὺς, & μεσηγὺ, adv. in medio, inter: à μέσος, medius.

Μεσήεις, εντος, Poëticè mediocris: ab eod. Th.

Μεσῆλιξ, qui mediæ ætatis est; ex μέσος, & ἡλικία, unde ἧλιξ, &c. V.

Μεσημβρία, ας, ἡ, meridies: q. medius dies, à μέση, ἡμέρα.

Μεσημβριάζω, & Μεσημβριάω, meridior; i. e. meridie dormio; Plat. in Phædro, sed dicitur & ipse sol μεσημβριάζειν; pro quo & μεσουρανεῖν; ut Poll. docet; utrumque ex præced. μεσημβρία; quod factum ex μεσημερία; per Sync. adjecto β. per Pleonasm. ut etiam Μεσημβρινὸς, pro μεσημερινὸς, &c. V.

Μεσημβρινὸς, ἡ, ὸν, meridianus: à præcedente.

Μεσημερία, & Μεσημέριος, idem quod μεσημβρία, & μεσημβρινός; quæ vi. in præced.

Μεσήπειρος, mediterraneus; ex μέσος, & ἤπειρος, terra continens, &c. V.

Μεσιρεύω, medius sum, pro μεσεύω; id V.

Μεσιτεία, ἡ, intercessio; à seq. μεσιτεύω, vel μεσίτης, &c. V.

Μεσιτεύω, sum mediator, intervenio, fide-jubeo: f. εύσω, perfect. μεμεσίτευκα: à

Μεσίτης, ου, ὁ, mediator, internuntius: Th. μέσος, medius.

Μεσοβασιλεὺς, interrex; unde Μεσοβασιλεία, ἡ, interregnum Plut. ex μέσος, & βασιλεὺς; V.

Μεσόβοιον, vide supra μεσάβοιον.

Μεσόγαια, ας, ἡ, loca mediterranea: ex μέσος, & γαῖα, terra.

Μεσόγαιος, & Μεσήγαιος, mediterraneus; idem quod seq. μεσόγειος; ut μεσόγεια, ἡ; idem quod μεσόγαια, &c. V.

Μεσόγειος, α, ον, mediterraneus, a, um; μεσόγειον, mediterraneum mare, 2 Mac. 8. 35. mendosè legitur μεσόδειον; ex iisd. cum præced.

Μεσογονάτιον, sive Μεσογόνιον, ου, τὸ; q. d. quod est inter genicula, internodium calami, seu arundinis; Theophr. l. 4. Hist. Pl. c. 12. ex μέσος, & γόνυ; unde γονάτιον, &c. vi. Sic Μεσόγραφος, semiscriptus; in medio exaratus; unde Μεσογράφους, lineas medias vocant Mathematici, cùm mesolabio (vi. μεσολάβιον) instrumento, inquirunt media proportionalia; ex μέσος, & γράφω, unde γραφὴ, &c. vi. Item Μεσόδικος, ου, ὁ, disceptator; qui scil. alteram partem præponderantem, ad æquilibrium, aut æquitatem reducit, honorarius arbiter: Item judex medius dici potest, ut Lat. medius amicus, qui neutri parti favet; unde in plur. masc. Μεσόδικοι, dicuntur à quibusdam, οἱ δικασταὶ; ut qui medii in lite judicanda, tum justissimi esse debeant; Aristot. Eth. l. 5. ex μέσος, & δίκη; V.

Μεσοδόμη, ἡ, est inusit pro quo contractè dicitur μεσόδμη; q. v.

Μεσόδμη, ης, ἡ, trabs per mediam domum trajecta: accipitur etiam pro foramine in mediâ navi cui malus inseritur, aut potius trabs transversa pertusa per quam demittitur, & à quâ retinetur: à μέσος, & δόμος, domus quod à δέμω, struo.

Μεσόδμα γυνὴ, apud Lacones; ex iisd. cum præced.

Μεσόζευγμα, figura à Gram. ita appellata, quum in medio clausularum verbum aliquod positum, & præcedentia nectit & sequentia; ex μέσος, & ζεῦγμα, τὸ, V.

Μεσοικέται, i. e. μέτοικοι, ἢ τὰς λαγόνας οἰκοῦντες, Hesych. ex μέσος, & οἰκέω; unde οἰκέτης, &c. V.

Μεσοκάρπιον, quod est in medio Καρποῦ; vel media pars καρποῦ; ex μέσος, & καρπὸς, junctura manûs, &c. vi. Sic Μεσοκνήμιον, dimidiatum crus, cruris dimidium, à Th. κνήμη, unde κνημία, ἡ; vi. Item Μεσόκρανον, media capitis, seu cranii pars, vertex; Poll. l. 2. a nomine κράνον, τὸ; vi. Μεσοκρινεῖς κίονες, à metallicis dicebantur στόλοι, οἱ κατελείποντο μέσοι ἀνέχειν τὴν γῆν; terræ moles, quam in medio, ceu columnam, relinquebant ad sustinendum cæteræ terræ pondus; à Them. κρίνω, (cujus comp. quædam desinunt in κρινὴς) &c. vi. Μεσοκώλεον, ου, τὸ, suffrago, & talus; pedis cum tibia compago, in Hippocr. à Th. κύαν, κωλὸς, &c. vi. Μεσόκωλον, ου, τὸ, Galenus mesenterium interpretatur, partis vocabulum pro toto accipiens; sed propriè signif. partem eam mesenterii quæ crassis intestinis continua est; ut quæ pertinet ad tenuia intestina; Hippocr. l. 6. epidem. à Th. κῶλον, τὸ, membrum: Item intestinum crassum, &c. vi. Μεσολαβέω, medium capio, medium prehendo; vel in medio cursu prehendo, intercipio, anteverto, &c. in pass. Μεσολαβέομαι, intercipior in medio cursu; unde Μεσολάβιον, & Μεσόλαβον, mesolabium, instrumentum mathematicum ad inveniendum media proportionalia; de quo Vitruv. l. 9. c. 3. à Th. λαμβάνω, unde λαβὴ, ἡ, &c. vi. Μεσόλευκος, albo intermixtus, seu distinctus; vel cui aliquid albedinis quasi in medio positum est; Athen. l. 12. à Th. λευκὸς, vi. Μεσομήρια, τὰ; q. d. interfemina, spatium quod est inter femina, seu femora, à Th. μηρὸς, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum Th. μέσος, &c. V.

Μεσομφάλιον, τὸ, medius umbilicus, vel simpl. umbilicus; Poll. l. 2. exp. etiam, umbilicus clypei; à seq. μεσόμφαλος, in medio umbilico situs, &c. V.

Μεσόμφαλος, ου, ὁ, ἡ, umbilicum in medio habens: ex μέσος, medius, & ὀμφαλὸς, umbilicus.

Μέσον, τὸ, mediocritas, decorum, modus; ut τοῦ μέσου τυγχάνειν, modum assequi, & retinere; est neut. à Th. in masc. μέσος; V.

Μεσοναῦται, dicuntur in navibus, medii inter nautas & vectores, quales fere sunt mediastini in domo; qui in medio ac propatulo, ad nutus omnes excubant, sicut in aulis μεσαύλιοι; Item Μεσόνεοι, remiges qui in media navi sedent, apud Aristoph. ex μέσος, & Th. ναῦς, in gen. ναὸς, & Atticè νεὼς, undè ναύτης, &c. V.

Μεσονύκτιον, ου, τὸ, media nox: q. d. μέσον νύξ.

Μεσονύκτιος, usurpatur etiam adj. ut in neut. μεσονύκτιον πνεῦμα, ventus, de media nocte surgens, &c. Aristoph. ex μέσος, & νὺξ, νυκτὸς, unde νύκτιος, &c. vide.

Μεσοπαγὴς, in medio compactus; unde Μεσσοπαγὴς, usque ad medium terræ defixum, Poëticè, Μεσσοπαγὲς, Il. φ. v. 169. ex μέσος, & πήγνυμι, a. 2. verbi πηγνύω, f. πήξω, &c. vi. Sic Μεσοπαλὴς, quod ex medio vibratur & quassatur; à Th. πάλλω, f. παλῶ, unde πάλος, ὁ, &c. vi. Item Μεσοπερσικὰ, τὰ; vel Μεσοπερσικαὶ, αἱ, semipersica, calceamenti muliebris genus, calceis Persicis simile; Hesych. & Poll. l. 7. c. 23. à πέρσης, unde περσικὸς, &c. vi. Item Μεσόπλευρος, sive Μεσοπλεύριος, qui in medio latere est; unde neut. pl. τὰ μεσόπλευρα, mediæ costæ, Poll. l. 2. ex. Them. πλευρὰ, unde πλευρὸν, τὸ, comp. ut præced. cum Them. μέσος, &c. V.

Μεσοπολιὸς, & Μεσαιπολιὸς, οῦ, ὁ, semicanus, senectuti vicinus, qui medium canæ ætatis attigit; ex μέσος, & πολιὸς, vi. pro μεσαιπολιὸς, mendosè in quibusdam libris μεταιπολιὸς, scribitur ad Il. ν.

Μεσοπορεῖν, medium iter tenere: ex μέσος, medius, & πόρος, transitus. Th. πείρω, transeo: p. m. πέπορα.

Μεσόπορος, q. d. per medium iter ingrediens, seu in medio ambulans; ex iisdem cum præced. V.

Μεσοποταμία, spatium inter duo flumina, apud Strab. ex μέσος, & ποταμὸς, unde ποτάμιος, &c. V.

Μεσοποταμία, ας, ἡ, MESOPOTAMIA, nomen regionis. Gr. interamnis.

Μεσόπυκνος, harmonia; est τὸν ἦχον τῶν πυκνῶν in mediis gradibus musicæ scalæ; unde pl. masc. μεσόπυκνοι, soni qui media spissi possident; ex μέσος, & πυκνὰ, unde πυκνὸς, ὁ; vi. Item Μεσοπύργιον, τὸ; ea pars muri, quæ inter duas turres media est; à Th. πύργος, unde πυργίον, τὸ, &c. vi. Μεσοπωρέω, in medio autumni sum; vel in media maturitate; ex μέσος, & ὀπώρα, ας, ἡ; vi. Item Μεσόριον, & Ionicè, Μεσούριον, terminus, seu limen inter duas regiones medium, & eas disterminans; à Th. ὅρος, unde ὅριον, τὸ; vi. Μεσόρεμβος, ου, ὁ, vinculum quoddam est circa medium involutum; à Them. ῥέμβω; unde ῥόμβος, ὁ, comp. ut præced. cum Th. μέσος, &c. vide.

ΜΕ'ΣΟΣ, ου, MEDIUS: in f. g. μέση. Sed μέσον, ου, τὸ, substantivè, medietas, dimidium. Hinc μεσότης, ητος, ἡ, medietas, medium: μεσόω, sum in medio: μεσίτης, ου, ὁ, mediator.

Μεσοσυλλαβέω, complector, seu comprehendo medium, intercipio; ex μέσος, & συλλαμβάνω, unde συλλαβὴ, &c. vi. Item Μεσοσχιδὴς, in medio, seu per medium fissus; Diosc. ex μέσος, & σχίζω, unde σχίδη, &c. V.
Μεσότης, vi. in Them. μέσος.
Μεσότοιχον, ου, τὸ, intergerinus paries: ex μέσος, medius, & τοῖχος, paries.
Μεσότοιχος, ὁ, & Μεσοτοίχιον, τὸ; paries interjectus & medius; idem quod præced. μεσότοιχον, & ex iisd. id V.
Μεσοτόμος, per medium sectus; (Poët. μεσσότομος, in Epigr.) Unde Μεσοτομέω, medium, seu per medium seco; ex μέσος, & τέμνω, unde τομὴ, & τόμος, &c. vi. Item Μεσοτειγλυφίον, intercolumnium; idem quod μεταξυτειγλυφίον; ex μέσος, & τρίγλυφος; id vi. Item Μεσοτύλακον, ου, τὸ, testiculus, αἰδοῖον, genitale; ex τύλος, ὁ, callus, seu callum; Item τὸ αἰδοῖον, Poll. l. 2. &c. vide.
Μεσουράνημα, ατος, τὸ, medium cœli: à μεσουρανέω, sum in medio cœli: ex μέσος, & οὐρανὸς, cœlum.
Μεσουράνησις, εως, ἡ; idem quod μεσουράνημα, τὸ, quum sidus aliquod medium cœli tenet: Item Μεσουράνιον, ου, τὸ, cœli medium, seu umbilicus; ex iisd. cum præced. V.
Μεσοῦριον, idem quod & pro μεσόουριον; id vide.
Μεσόφρυον, τὸ, medium quod est inter utrumque supercilium; quod & (μετώπιον appellatur; Poll. l. 2.) à Th. ὀφρὺς, ύος, unde ὀφρυὴ, ἡ, &c. vi. Item Μεσόχθων, mediterraneus; unde pl. masc. μεσόχθονες, οἱ, mediterranei, à χθὼν, ονὸς, ἡ; vi. Μεσόχλοος, dimidia ex parte virens, à Them. χλόα, unde χλόος, &c. vi. Item Μεσόχορος, qui medius est in choro; à Them. χορὸς, comp. ut reliqua præced. cum Th. μέσος; V.
Μεσοῦσης, gen. sing. præs. part. f. g. à
Μεσόω, sum medius: præs. part. μεσόων, ῶν, όουσα, οῦσα, όον, οῦν. Th. μέσος.
ΜΕΣΠΙ'ΛΗ, ης, ἡ, MESPILUS arbor.
Μέσπιλον, ου, τὸ, MESPILUM, fructus mespili: à præced.
Μεσπιλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mespilo similis, ad mespili naturam accedens, seu mespilaceus; à præced. Th. μεσπίλη; V.
Μέσσαβον, & Μεσσαβόω, &c. idem quod μέσαβον, &c. V.
Μεσσάνιος, ω, ὁ, Dor. pro Μεσσήνιος, ου, ὁ, Messenius.
Μέσσατος, pro μέσατος, Poët. idem quod μέσος, medius.
Μεσσάτιος, Poët. pro μεσάτιος, idem quod μέσατος, &c. V.
Μεσσηγὺς, vel μεσσηγὺ, inter. Th. μέσος.
Μεσσηγυδορποχέσης, ου, ὁ, qui inter cœnam cacat; qui inter cœnandum subindè surgit è mensa ad exonerandam alvum; Eust. ex Hipponacte; ex μεσσηγὺ, δόρπον, & χέζω, f. έσω, &c. V.
Μεσσήρης, medius, intermedius; ut μεσσήρης Σείριος, medius Sirius; apud Euryp. à μέσος, Poët. pro Th. μέσος, &c. V.
Μεσσίας, ου, ὁ, Messias: vox Heb. Latinè unctus. Gr. χριστός.
Μεσσίδιος, seu μεσίδιος, medius, æqualis, seu par; Item Μεσσίτιος, sive μεσίτιος, medius, intermedius; ut μεσίτιος ἄρχων, princeps qui ad neutram partem magis inclinat; Aristot. Polit. l. 5. c. 6. à Th. μέσος, Poët. μέσσος, &c. V.
Μεσσόγυιος, qui mediæ est ætatis; ὁ ἐν μέσῃ τῇ ἡλικίᾳ γεγονὼς, Hesych. ex μέσος, & γυῖος, τὸ; V.
Μεσσόθι, seu Μεσσόθεν; è vel ex medio: Item Μεσσόθι, in medio; utrumque à seq. μέσσος; V.
Μέσσοισιν, dat. pl. Ion. & Poët. à
Μέσσος, Poët. pro Μέσος, ου, medius: dat. μέσσῳ, pro μέσῳ.
Μεσσοφανὴς, in medio apparens; ex μέσσος, & φαίνω, cujus varia comp. desinunt in φανὴς, &c. V.
Μεσσωτὴρ, ῆρος, ὁ; qui se interponit certamini; ὁ μεσιτεύων κατὰ τὸν ἀγῶνα, Hesych. à Th. μέσος, Poët. μέσσος, unde μεσσόω, &c. V.
Μέσταξ, κος, ὁ καὶ ἡ; i. e. μεμασσημένη τροφὴ; Hesych. h. e. cibus præmansus; à Th. μασσάομαι, unde μαστάζω, & μάσταξ, &c. V.
Μεστῇ, dat. sing. f. g. à
ΜΕΣΤΟ'Σ, ὴ, ὸν, plenus, a, um; refertus, cum gen.
Μεστόω, ῶ, repleo, refercio: f. ώσω, p. μεμέστωκα, præs. pass. μεστόομαι, οῦμαι, plenus sum, impleor, perf. pass. μεμέστωμαι, perf. part. pass. μεμεστωμένος. Them. μεστὸς, plenus.
ΜΕ'ΣΦΑ, Poët. pro μέχρι, dum, donec.
Μέσως, adv. mediocriter, intra modum. Th. μέσος, medius.
Μετ' pro μετὰ; quod V.
ΜΕΤΑ`, cum gen. cum, per, inter: cum acc. post, secundum, in, propter: cum acc. Poët. pro πρὸς vel ὅτι. Μετὰ sine casu apud Poët. est postea, deinde. Æolicum est, κατὰ usurpare pro μετά. In compositione significat mutationem: interdum otiosum est. Notetur Metathesis Luc. 15. 3. μετ' οὐ, pro οὐ μετά at
Μέτα, retracto accentu est μέτεστι, simul est.
Μεταβαίνω, digredior, f. μεταβήσομαι, perf. μεταβέβηκα, a. 2. μετέβην, ης, η, a. 2. imperat. μετάβηθι, a. 2. sub. μεταβῶ, ῇς, ῇ, a. 2. part. μεταβὰς, άντος, digressus: ex μετὰ & βαίνω, eo.
Μεταβαλεῖν, a. 2. inf. act. à
Μεταβάλλω, muto, f. μεταβαλῶ, p. μεταβέβληκα, a. 2. μετέβαλον, p. m. μεταβέβολα, unde μεταβολὴ, mutatio: εὐμετάβολος, ου, ὁ, ἡ, facilis mutatu. Th. βάλλω, jacio.
Μεταβάπτω, demùm tingo; alio colore inficio; apud Luc. ex μετὰ, & βάπτω; V.
Μεταβὰς, άντος, digressus, a. 2. part. act. verbi Μεταβαίνω, digredior: quod V.
Μεταβᾶσαι, Dor. pro μεταβῆσαι, a. 1. inf. act. verb. μεταβαίνω, digredior, f. ήσω, à βαίνω, eo: vel Poët. à μεταβιβάζω, transfero, f. άσω.
Μετάβασις, ιος, ἡ, transitio, transitus sedis, seu loci mutatio, variatio, &c. Item Μεταβατικὸς, q. d. transitivus; ut μεταβατικὴ κίνησις, motus transitivus; unde adv. Μεταβατικῶς, q. d transitivè; ut μεταβατικῶς κινητὰ, apud Phil. quæ transitu moveri, & quasi motu locali uti queunt, omnia verbalia à Μεταβαίνω; V.
Μεταβεβήκαμεν, 1. pl. perf. act. verbi μεταβαίνω, digredior; q. v.
Μεταβῇ, 3. sing. a. 2. sub. act. &
Μετάβηθι, a. 2. imperat. act. verbi μεταβαίνω, digredior; q. v.
Μεταβήσεται, 3. sing. f. 1. m. ejusdem verbi.
Μεταβιβάζω, transfero, averto, aliò abduco; Item ab opinione deduco; i. e. μεταπείθω, ex μετὰ, & βιβάζω; V.
Μεταβλαβὴς, έος, ὁ, ἡ, damnosus: à βλάπτω, noceo: f. ψω.
Μεταβλαστάνω, germen muto, mutato germine pullulo; ex μετὰ, & βλαστάνω, vi. Item Μεταβλέπω, prospicio, ex μετὰ & βλέπω; V.
Μεταβληθῶσι, 3. pl. a. 1. sub. pass. verbi μεταβάλλω, muto; q. v.
Μεταβλητικὸς, & Μεταβλητὸς, mutabilis, commutabilis; item qui mutationem facit; unde Μεταβλητικὴ, permutatoria ars, ratio; sive ars rerum contrahendarum, permutatio venditioque, verbalia à μεταβάλλω, permuto, &c. vide.
Μεταβοθρεύω, mutato scrobe planto, transplanto; ex μετὰ & βόθρος, ὁ; V.
Μεταβολὴ, ῆς, ἡ, mutatio: à μεταβάλλω, muto, p. m. μεταβέβολα. Them. βάλλω, jacio.
Μεταβολεὺς, qui merces mercibus, aut etiam pecuniâ commutat; Item Μεταβολικὸς mutabilis, commutabilis, & Μετάβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, negotiator, propola; idem quod μεταβολεὺς, unde μεταβολία, permutatio; omnia à præced. μεταβολὴ; id vide.
Μεταβουλεύεσθαι, consilium vel sententiam mutare: ex μετὰ & βουλεύω consulto. Th. βουλὴ, consilium.
Μετάβουλος, qui citò mutat consilium Aristoph. ex iisd. cum præced. μεταβουλεύομαι, me pœnitet, &c. V.
Μεταγγέλλομαι, promitto; ex μετὰ & ἀγγέλλομαι; V.
Μετάγγελος, ου, ὁ, ἡ, internuntius, nuntius. Th. ἀγγέλλω, nuntio.
Μεταγγίζω, in aliud vas fundo, Latini elutriare dicunt, decapulare, deplere & transfundere; unde verbale Μεταγγισμὸς, οῦ, ὁ, elutriatio, Diosc. ex μετὰ, & ἄγγος, τὸ; unde etiam ἀγγεῖον, τὸ, &c. V.
Μεταγειτνιὼν ῶνος, ὁ, mensis secundus Atheniensium, in quo Apollini μεταγειτνίῳ, sacrificabant: γειτνία, est vicinia.
Μεταγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, posterior, posterior natus; unde μεταγενέστερος, minor natu; qui post natus est, à μεταγίνομαι, vel μεταγίγνομαι, sum post; vel natus sum post; ex μετὰ, γείνομαι, γίγνομαι, vel γίνομαι, &c. quæ vide. Item Μεταγιγνόμενον, ου, τὸ, aliter factum; neut. particip. à μεταγίγνομαι; vide.
Μεταγινώσκειν, pœnitentiâ duci, & sententiam mutare: ex μετὰ & γνώσκω, cognosco, f. γνώσομαι, p. ἔγνωκα, a. 2. ἔγνων.
Μετάγνωσις, εως, ἡ, pœnitentia: à præcedente.
Μετάγκεια, ἡ, exp. vallis, convallis, idem quod Th. ἄγκος, τὸ; unde etiam ἀγκίον, τὸ, comp. cum μετὰ, &c. V.
Μεταγραφὴ, descriptio libri & exemplum; Item Μεταγραφεὺς, exscriptor, qui transcribere solet: utrumque à seq. μεταγράφω; V.

Μεταγράφω, muto scriptum: exscribo, transcribo: ex μετὰ & γράφω, scribo: f. ψω, p. φα.

Μετάγω, circumago; f. μετάξω. præs. pass. μετάγομαι, ῃ, εται. Th. ἄγω, duco.

Μεταγωγὴ, translatio, traductio; item, μεταγωγὸς, translator; utrumq; à præced. μετάγω, transfero, traduco; interdum, dimoveo; item, sequor cum exercitu; Xen. Pæd. 7. &c. V.

Μεταδαίομαι & μεταδαίνυμαι, convivor; inter alios epulor, cum aliis particeps sum epuli; item, divido, partior; & passivè, dividor, ex μετὰ & δαίω; epulum præbeo; item, divido, &c. V.

Μεταδὲ, dehinc; post, postquam; mox, interea; à μετὰ, comp. cum δέ.

Μεταδεδογμένος, ου, ὁ, qui est mutatâ opinione & consilio; ut μεταδεδογμένῳ μοι, mihi sententiam revocanti; ex μετὰ & δέδογμαι, præt. pass. (unde part. δεδογμένος,) à Th. in act. δοκέω, fut. δόξω, &c. V.

Μεταδήμιος, ου, ὁ, ἡ, qui in populo versatur, præsens in populo. Th. δῆμος, populus.

Μεταδιαιτάω, vel -τέω, τῶ, vitæ genus commuto, transmuto vivendi modum; ex μετὰ & δίαιτα; unde διαιτάω, ῶ, &c. V. Sic, μεταδιδάσκω, dedocens priora, novâ doctrinâ imbuo; Plut. ex μετὰ & διδάσκω, V.

Μεταδίδωμι, impertio. f. μεταδώσω. p. μεταδέδωκα. a. 2. μετέδων, ας, ω, a. 2. imperat. μετάδος, ότως. a. 2. sub. act. μεταδῶ, ῷς, ῷ, a. 2. inf. μεταδοῦναι. a. 2. part. μεταδοὺς, όντος, præs. inf. μεταδιδόναι. præs. part. act. μεταδιδοὺς, όντος. Th. δίδωμι, do.

Μεταδιώκω, persequor, insequor; item, vestigo, inquiro; ut μεταδιώκειν τὴν ἀλήθειαν, apud Greg. Unde, μεταδιωκτέον, persequendum est; & μεταδιωκτὸς, οῦ, ὁ, persequendo captus; quem nacti sunt qui insequebantur, &c. Ex μετὰ & διώκω, &c. V.

Μεταδοίην, ης, η, a. 2. opt. act. præced. verbi.

Μεταδοκεῖ, cœpti pœnitet, & consilii; ut μεταδοκεῖ μοι, mutatâ sententiâ, seu mutato consilio, censeo; vel mihi videtur; Dem. ad Lep. vide seq.

Μεταδοκεῖν, sententiam mutare. Th. δοκέω, censeo.

Μεταδοξάζω, opinionem muto, ut, μεταπείθομαι, ut Bud. exponit, apud Plat. ex μετὰ & δοξάζω; Vide. Item, μεταδόξας, qui mutavit consilium, &c.

Μεταδόρπιος, cœnatus, à cœna; cùm de persona dicitur; at cùm de re, idem quod ἐπιδόρπιος; q.d. postcœnius; Od. δ. Unde neut. plur. μεταδόρπια, τὰ, secundæ mensæ, vel cœnæ, postcœnia; ex μετὰ & δόρπον, τὸ, V.

Μετάδοσις, communicatio, & q. d. impertitio; collatio, &c. Ut, μετάδοσις τῶν καρπῶν, communicatio fructuum; item, μεταδόσεις ποιεῖσθαι, est permutationes facere, &c. Item, μεταδοτικὸς, communicativus; qui libenter communicat, seu, impertitur; item, qui libenter erogat, erogatorius; ut etiam μεταδότης, exp. etiam erogatio, apud Plut. Utrumque verbale, à μεταδίδωμι, V.

Μεταδοῦν pro μεταδοῦναι, participem facere, a. 2. inf. act. verbi μεταδίδωμι, quod vide.

Μετάδουποι, intermediæ, incertæ; nom. pl. à

Μετάδουπος, ου, ὁ, ἡ, intercidens, i.e. inter alios medius cadens: ex μετὰ & δοῦπος, sonus aquarum.

Μεταδρομάδην, cursim, adv. &

Μεταδρομὴ, ῆς, ἡ, discursio, transcursus: à μετατρέχω, transcurro. Th. τρέχω, curro, f. θρέξω. p. δεδράμηκα. a. 2. ἔδραμον, p. m. δέδρομα.

Μετάδρομος, transcursor; incursor; item, animadversor, ultor; q.d. qui currit post aliquem ad pœnas de eo sumendas; ab iisd. cum præced. V.

Μεταδρεπάδην, postea decerpendo, aut colligendo; ex μετὰ & δρέπω, &c. Vide.

Μεταδύω, post occido: ex μετὰ & δύω, seu, δύνω, subeo, ingredior, occido, &c. V.

Μεταδῶ, ῷς, ῷ, a. 2. sub. act. verbi μεταδίδωμι, quod vide.

Μεταείσεσθαι, Poët. pro μετείσεσθαι, f. 1. inf. m. verbi μέτειμι, intersum, quod vide.

Μεταζευγνύω, & μεταζεύγνυμι, transjungo; unde, μετάζευγμα, q. d. transjunctio; item, figura grammatica; idem quod μεσόζευγμα, id V. suprà.

Μεταθεῖναι, a. 2. inf. act. μεταθεὶς, a. 2. part. verbi μετατίθημι, transfero, quod vide.

Μετάθεσις, εως, ἡ, mutatio, translatio, amotio, METATHESIS, seu transpositio figura: ab eod. verbo.

Μεταθέω, curro post, i.e. cursu persequor; item, transcurro, cursu permetior, Xen. ex μετὰ & θέω, V.

Μεταθρόος, coacervatus, simul totus, &c. (idem quod Th. ἀθρόος, confertus, in unum collectus; universus;) unde adv. μεταθρόα, universim, confertim; ex μετὰ & ἀθρόος, V.

Μεταΐγδην, insequendo cum impetu, Apoll. arg. 2. est adv. à μεταΐσσω, id vide.

Μεταΐζω, considео, unà sedeo; Od. π. ex μετὰ & ἵζω, V.

Μεταΐξας, a. 1. part. act. μεταΐσσω, irruo. Th. ἀΐσσω, ruo.

Μεταίρω, solvo, navi proficiscor. f. μεταρῶ. a. 1. act. μετῆρα, ας, ε. ex μετὰ & αἴρω, tollo.

Μεταΐσσω, exponitur μεταδιώκω, insequor; Il. φ. ex μετὰ & ἀΐσσω, irruo, &c. Vide.

Μεταιτέω, aliquid affecto, unà cum alio vel aliis peto. Th. αἰτέω. f. ήσω, peto.

Μεταίτιος, ejusdem causæ culpæve particeps: vel auctor. Th. αἰτία, causa.

Μεταίτης, & μεταίτης (idem quod ἐπαίτης) qui stipem petit, seu, corrogat; mendicus, à μεταιτέω, quod ex μετὰ & αἰτέω, &c. V.

Μεταίφνιος, repentinus; ex μετὰ & αἰφνὴς, id V.

Μεταίχμιον, ου, τὸ, campus seu spatium inter duas acies. Th. αἰχμὴ, cuspis, bellum.

Μετακαθίζω, transpono, mutatâ sede loco; ex μετὰ & καθίζω, V.

Μετακαλέω, ῶ, ad me voco, accerso; Aristoph. in Pluto; item, revoco; Thuc. Unde in pass. seq. μετακαλέομαι, accersor; item, revocor; ex μετὰ & καλέω, &c. Vide.

Μετακαλέομαι, οῦμαι, accerso: cum acc. f. 1. m. καλέσομαι, ῃ, εται. a. 1. m. μετεκαλησάμην, ω, ατο. a. 1. imperat. m. μετακάλεσαι, accerse: ex μετὰ & καλέω, voco.

Μετακάρπιον; quod est post καρπόν; i.e. palma; quæ pars infra digitos aperitur & in illis finditur; inquit Camer. sive, metacarpium, est pars manûs, à junctura, usque ad digitorum fissuram; (ei respondet in pede τὸ πεδίον; id V.) ex μετὰ & καρπὸς, junctura manus, &c. Vide.

Μετάκειμαι, transponor, transferor; item, Metaphoricè verba apud Rhetores μετακεῖσθαι, transferri dicuntur; ex μετὰ & κεῖμαι; V. Item, μετακεράννυμι; transfundo; Diosc. l. 1. c. 63. Unde μετάκερας, ατος, ὁ & ἡ, attemperatus; temperatus; temperatus atque tepidus; i.e. qui medii temperamenti est; ut μετάκερας ὕδωρ, aqua tepida, Athen. l. 2. & 3. Item, μετακεράσας, qui transfudit; transferens, vel, transfundens; (part. a. 1.) diffundens, &c. Sic etiam, μετακέρασμα, τὸ, temperamentum; medium scil. quoddam temperamentum ψυχροῦ καὶ θερμοῦ, caloris & frigoris; unde apud Hippocr. peculiariter sumitur pro aqua lactei tepotis; ex μετὰ & κεράννυμι; unde κέρασμα, τὸ, &c. Vide.

Μετακιάθω, abeo indè ad, transeo: imperf. μετεκίαθον, ες, ε. ex μετὰ & κίω, eo.

Μετακινέω, dimoveo. f. ήσω. p. μετακεκίνηκα. a. 1. μετεκίνησα ex μετὰ & κινέω, moveo.

Μετακίνησις, dimotio, mutatio; Zach. 13. Item, μετακινητὸς, qui transmoveri, seu, dimoveri potest; item, qui mutari potest; mutabilis; Plut. in Symp. sept. sap. Utrumq; à præced. μετακινέω, vide.

Μετακλαίω, lacrymis & fletu prosequor. f. 1. inf. m. μετακλαύσεσθαι. Th. κλαίω, fleo. f. κλαύσω.

Μετακλαύσεσθαι, in μετακλαίω.

Μετακλείω, mutato nomine appello; q.d. transnomino; ex μετὰ & κλείω, celebro; memoro, dico, &c. V.

Μετάκλησις, accitus, seu, accersitio; est verbale, à μετακαλέω, μετακαλέομαι, &c. V.

Μετακλίνω, declino; unde verbale, μετάκλισις, inclinatio, deflexio, reclinatio, &c. Ex μετὰ & κλίνω; V. Item, μετακομίζω, transveho, transporto, in pass. μετακομίζομαι, transvehor, Polyb. ex μετὰ & κομίζω, porto, &c. V. Μετακόνδυλοι, dicuntur tubera in ea digiti junctura, quæ vicina est metacarpio; Poll. ex μετὰ & κόνδυλος; μετακοσμέω, ῶ, q. d. aliter compono.

compono, in alium statum compono, seu, in aliam formam; unde verbale, μετακόσμησις, alia compositio; Plut. & Luc. Item, μετακόσμια καὶ ἄτομοι, dixit Epicurus; quòd Cicero intermundia & individua transtulit; apud Laërt. & Suid. reperitur etiam neut. sing. μετακόσμιον; ex μετὰ & Th. κόσμος; unde κοσμέω, &c. V. Μετακτίζω, aliter condo, seu, formo; transformo; ex μετὰ & κτίζω, &c. V.

Μετακυλινδεῖν, inflectere, præs. inf. act. ex μετὰ & κυλινδέω. Th. κυλέω, volvo.

Μετακύμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, post fluctus advenicns, seu, fluctibus succedens; tranquillus; seu, qui post fluctus tranquillitatem præstat; unde apud Euryp. in Alcest. Apollo invocatur, ut sit μετακύμιος ἄτας, i. e. calamitati finem imponat, qua, tanquam fluctu, obruta erat Admeti domus, unde in neut. τὸ μετακύμιον exp. etiam intervallum quod est inter fluctus; apud Schol. Euryp. ex μετὰ & κῦμα, τὸ, V.

Μεταλαβεῖν, a. 2 inf. act. μεταλάβω, 3. sing. a. 2. sub. act. sequentis.

Μεταλαγχάνω, mutatis vicibus sortior; seu, præsenti sorte amissâ & mutatâ aliâ sorte obtineo, & quasi sortitò muto; item, serò ad muneris functionem accedo, apud Plat. ex μετὰ & λαγχάνω, V.

Μεταλαμβάνω, capio, percipio, particeps sum, commuto, cum gen. imperf. μετελάμβανον, ες, ε. f. μεταλήψομαι, a. 2. μετέλαβον, ες, ε, nactus sum, cum acc. Th. λαμβάνω, capio.

Μεταλδήσκω, prodeco; Apollon. ex μετὰ & ἀλδέω; unde, ἀλδήσκω, &c. V. Sic, μεταλήγω, desino, desisto, cesso; idem fere cum Th. λήγω; comp. cum præp. μετὰ, V.

Μεταλήξαντι cessanti, dat. sing. a. 1. part. act. verbi μεταλήγω. Th. λήγω, cesso. f. ξω.

Μεταληπτὸς, οῦ, ὁ, cujus particeps aliquis fieri potest; item, qui potest exponi; unde, μεταληπτικὸς, οῦ, ὁ, participandi vim habens; item, pertinens ad figuram illam quæ μετάληψις, appellatur; quum scil. casus qui præcedit, suam ἀκολουθίαν, non servat; sed in alium casum μεταλαμβάνεται, aut, μετακλίνεται; de ea figura grammatica, vide plura apud Eustath. à quo etiam exp. allegoria. Item, μεταληπτικῶς, adv. per Metalepsin; omnia, à μεταλαμβάνω, V.

Μετάληψις, εως, ἡ, participatio; commutatio, transumptio; item METALEPSIS figura: ex μεταλαμβάνω, quod vide.

Μετάλλα, perscrutare, præs. imperat. act. verbi μεταλλάω, quod vide.

Μεταλλαγὴ, ῆς, ἡ, &

Μετάλλαξις, εως, ἡ, mutatio, immutatio: à μεταλλάττω, quod vide.

Μεταλλάσαντας, Dor. pro μεταλλήσοντας, acc. pl. f. 1. part. act. verbi μεταλλάω, quod vide.

Μεταλλατὸς, οῦ, Dor. pro μεταλλητὸς, qui indagari potest: à μεταλλάω, quod vide.

Μεταλλάττω, transmuto. f. ξω. p. μετήλλαχα. a. 1. μετήλλαξα, ας, ε. Th. ἀλλάσσω, vel -ττω, muto. f. ξω.

Μεταλλάω, scrutor, diligenter inquiro: f. ήσω. μετάλλησαν, 3. pl. a. 1. ind. act. Ion. Th. μέταλλον.

Μεταλλεία, ἡ, metallorum scrutatio; Poll. Metaphoricè dicitur de ductu subterraneo quo cuniculi aguntur; à seq. verbo μεταλλεύω, V. Unde etiam, μεταλλευτὸς, qui à metallicis effoditur, & elaboratur; & μεταλλεὺς, έως, ὁ, metallorum scrutator, & effossor; metallicus; qui circa metalla, & fodinas versatur; Poll. in Suid. Item, μεταλλικὴ, ἡ ratio metallica, Aristot. 1. Polit. Sic etiam legitur μετάλλειον, unguentum metallicum; vel, à Th. μέταλλον; vel, à Metallo Siculo inventore nuncupatum; Etymol.

Μεταλλευτικὸς, οῦ, metallicus: à seq.

Μεταλλεύω, f. εύσω, metalla eruo; & per Metaph. scrutor. Th. μέταλλον.

Μεταλλίζεσθαι, in metallum damnari; in Pand. Gr. Item, μεταλλικὸς, οῦ, ὁ, METALLICUS; Medicis autem μεταλλικὰ, τὰ; dicuntur ea quæ in metallis generantur; sive, sponte naturæ, seu, per fornacem producantur; item, μεταλλίτης, ου, ὁ, metallites; & in fœm. gen. μεταλλῖτις γῆ, terra metallica; omnia, à seq. Th. μέταλλον, τὸ, V.

Μετάλλομαι, post insilio, persequendo insilio; Il. ε. ex μετὰ & ἅλλομαι, vide.

ΜΕ'ΤΑΛΛΟΝ, ου, τὸ, METALLUM; fodina: à μετὰ & ἄλλα, quia aliud post aliud eruitur; hinc μεταλλάω, scrutor, inquiro.

Μεταλλουργὸς, metallicus; qui in terræ visceribus operatur, metalla scrutando & elaborando; unde, μεταλλουργέω, metalla effodio; Diosc. ex μέταλλον & ἔργον, τὸ, V.

Μετάλμενος, transiliens, per Syncop. pro μεθαλλόμενος, præs. part. ex μετὰ & ἅλλομαι, salio.

Μεταλωφάω, post respiro, tandem respiro; ex μετὰ & λωφάω, V.

Μεταμάζιος, ου, quod medium est inter mamillas: μεταμάζιον, n. g. pectus: ex μετὰ, inter, & μαζὸς, οῦ, ὁ, mamilla.

Μεταμαίεσθαι, Poët. pro μεταζητεῖν. Vide simplex μαίομαι, quæro, vestigo.

Μεταμανθάνω, addisco, vel relicto priore aliud disco; dedisco: præs. part. μεταμανθάνων, οντος. Th. μανθάνω, disco: f. μαθήσω. p. μεμάθηκα. a. 2. ἔμαθον.

Μεταμείβω, transmuto; Mosch. Idyll. 1. Ex βοὸς ἐυκεράοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα; ex μετὰ & ἀμείβω; V. Unde etiam, μετάμειψις, transmutatio.

Μεταμέλει, pœnitet, imperson. à μέλει, curæ est.

Μεταμέλεια, ας, ἡ, pœnitentia, mutatio consilii: à præced.

Μεταμεληθεὶς, έντος, pœnitentia ductus, a. 1. part. pass. μεταμεληθῆναι, a. 1. inf. act. à μεταμέλομαι, quod vide.

Μεταμελητικὸς, pronus ad pœnitentiam; Aristot. Eth. 7. facilis ad pœnitendum, &c. à μεταμέλομαι, vel, à μεταμελέομαι, fut. ήσομαι vel, in act. μεταμελέω, fut. ήσω, &c. V.

Μεταμελίη, Ion. pro μεταμέλεια, pœnitentia.

Μεταμέλομαι, & έομαι, οῦμαι, pœnitentiâ ducor, pœnitet me: imperf. μετεμελόμην, & -εόμην, ούμην, perf. pass. μεταμεμέλημαι. a. 1. pass. μετεμελήθην. a. 1. part. pass. μεταμεληθεὶς. f. 1. pass. μεταμεληθήσομαι, ῃ, εται. pœnitebit me: ex μετὰ, post, & μέλομαι, curo. Th. μέλει, curæ est.

Μετάμελος, ου, ὁ, pœnitentia; Thuc. l. 7. Item, apud Plat. adjectivè sumitur pro, pœnitens; à μεταμέλει; vel, à μεταμέλομαι, quæ V.

Μεταμέλπομαι, simul cano; Hom. hymn. 1. in Apoll. ex μετὰ & μέλπω, canto; unde μέλπομαι, &c. Vide.

Μεταμέμβλομαι, idem quod ab, & pro μεταμέλομαι, id V. Unde, μεταμέμβλεται, vel, μεταμέμβληται, Hesychio μεταμελήσεται; ex μετὰ & μέμβλεται, id vide suprà.

Μεταμίγνυμι, permisceo, commisceo; unde, μετάμιξις, mistio, commistio; item, μεταμὶξ, mistim; ex μετὰ & μίγνυμι, V.

Μεταμορφόω, transformo: f. ώσω. p. μεταμεμόρφωκα. a. 1. pass. μετεμορφώθην, ης, η. Ex μετὰ, trans, & μορφὴ, forma.

Μεταμόρφωσις, εως, ἡ, METAMORPHOSIS, transformatio: à 2. pers. perf. pass. præced.

Μεταμοσχεύω, transplanto; unde apud Hesych. μετεμόσχευσε, exp. μετεφύτευσε; ex μετὰ & μοσχεύω.

Μεταμπίσχομαι, vestem muto; ex μετὰ & ἀμπίσχω, V. Sic, μεταμφιάζομαι, (ex μετὰ & ἀμφιάζω, vel, ἀμφιάζομαι, circumvestigo; &c. V.) & μεταμφιέννυμαι, vestibus exutum aliis induo; vel, vestem muto, aut, permuto; ut apud Luc. τὴν πορφυρίδα μεταμφιέσομαι; relicto pallio philosophico, purpuram induar; item, μεταμφίσκω, idem; ex μετὰ & ἀμφιέννυμι (pro quo dicitur etiam ἀμφίσκω;) circum induo; in pass. ἀμφιέννυμαι, induor, &c.

Μεταμώλιος, ου, ὁ, ἡ, Atticè pro

Μεταμώνιος, ου, ὁ, ἡ, vanus, irritus: q. ab ἄνεμος, ventus: vel à μετὰ, particulâ negat. μὴ & ὀνῶ, juvo.

Μεταναγινώσκω, de sententia deduco; in pass. μεταγινώσκομαι, de sententia deducor, ex μετὰ & γινώσκω; unde, ἀναγινώσκω, V.

Μεταναιέτας, cohabitatores, acc. pl. à

Μεταναιέτης, ου, ὁ, incola; & idem quod μετανάστης. Them. ναίω, habito.

Μετανάστασις, migratio, emigratio; item, μεταναστάσιμος, de loco in locum translatus; ut in neut. μεταναστάσιον ὕδωρ; apud Nonn. aqua quæ de loco in locum transfertur, quasi migrans; item, μετανάστατος & μετανάστης, ου, ὁ, qui solum vertens aliò demigrat; vagus, exul, profugus; item, μετανα-

μετανασεύω, exulo, solum mutans aliò commigro; omnia, ex μετανίστημι, sedibus pello; in pass. μετανίσταμαι, sedibus pellor, migro, emigro, &c. V.

Μετανασεύω, f. εύσω, migro, migrare facio: a seq.

Μετανάστης, ου, ὁ, quod & μετανάστιος, pulsus patriâ, exul, peregrinus: à μετὰ & νάω seu ναίω, habito.

Μετανάστρια, ἡ, quæ commigrat, profuga; in Epigr. à præced. μετανάστης, id V.

Μετανείσσομαι, mutato loco vado, transeo: à νείσσομαι, seu νίσσομαι, idem quod νέομαι, eo, redeo. Th. νέω, idem.

Μετανέμω, divido, distribuo, impertior; ut θεὸς μετανείματο κάλλος οὐρανῷ, deus impertivit pulchritudinem cœlo; ex μετὰ & νέμω, V.

Μετανεύμενος, Dor. pro μετανεόμενος, accedens, præs. part. verbi μετανέομαι· à νέομαι, seu νέω, eo, redeo.

Μετανίζω, refundo in aliud vas; ex μετὰ & νίζω, pro Th. νίπτω, V. Item, μετανιπτρίς, ίδος, ἡ, & μετανιπτρὸν, ου, τὸ, idem quod ἐπινιπτρὶς κύλιξ; i. e. poculum, quod, lotis a cibo manibus post remotam mensam, affertur; Poll. l. 6. & Athen. l. 11. ex μετὰ & νίπτω; unde, νιπτὴρ & νίπτρον, τὸ, &c. Vide.

Μετανίσσεαι, Ion. pro μετανίσσῃ, ades, persequeris, exerces, 2. sing. præs. ind. à μετανίσσομαι. Vide μετανείσσομαι.

Μετανίστημι, sedibus pello, migrare facio; ex μετὰ, ἀνὰ & ἵστημι.

Μετανοέω, post factum sapio, resipisco: f. ήσω. p. μετανενόηκα. a. 1. μετενόησα, ας, ε. a. 1. imperat. act. μετανόησον, άτω. a. 1. sub. μετανοήσω, ῃς, ῃ, & in 3. pl. μετανοήσωσι· ex μετὰ & νοέω, cogito. Th. νόος, νοῦς, ὁ, mens.

Μετάνοια, ας, ἡ, resipiscentia, pœnitentia: ab iisd. Th.

Μετανοήσαντας, acc. pl. a. 1. part. act. verbi μετανοέω, quod vide.

ΜΕΤΑΞΑ, ης, ἡ, sericum.

Μεταξὺ, inter, cum gen. Th. μετὰ, præpos.

Μεταξυλογία, ας, ἡ, interloquutio: à μεταξὺ, inter. Th. μετὰ & λέγω, dico: p. m. λέλεγμαι.

Μεταξυτριγλύφιον, intercolumnium; i. e. spatium illud epistylii à triglypho qui super columnam est, ad alium, qui super proximam est collocatus; ex μεταξὺ; & τρίγλυφος, ὁ, vel, τρίγλυφον, τὸ, &c. V.

Μεταπαιδαγωγέω, ῶ, aliter erudio & instituo; mutato institutionis genere erudio, apud Luc. ex μετὰ & παιδαγωγέω, quod V. Sic, μεταπαιδεύω, idem; ex μετὰ & παιδεύω, V. Item, μεταπαύομαι, interquiesco, alternis quiesco; Il. ρ. Unde μεταπαυσωλή, ἡ, requies; Il. τ. ex μετὰ & παύω; fut. παύσομαι, in pass. παύομαι, &c. V.

Μεταπείθω, traduco in aliam persuasionem; animum alicujus in diversam sententiam adduco; Plut. Demosth. &c. ex μετὰ & πείθω, V.

Μεταπεισθεῖεν, 3. pl. a. 1. opt. pass. per Sync. pro μεταπεισθείησαν, verbi μεταπείθομαι, in diversam sententiam traducor. Th. πείθω, persuadeo. f. πείσω. a. 2. ἔπιθον. perf. pass. πέπεισμαι. p. m. πέποιθα.

Μετάπειστος, cui aliquid persuasum est, in aliam sententiam & persuasionem adductus; item, μεταπειστὸς, qui potest à sententia dimoveri; utrumq; à præced. μεταπείθομαι, V.

Μεταπέμπομαι, accerso, cum acc. f. ψομαι. a. 1. m. μετεπεμψάμην, ω, ατο. a. 1. imperat. m. μετάπεμψαι. a. 1. sub. m. μεταπέμψωμαι, ῃ, ηται. a. 1. inf. m. μεταπέμψασθαι. a. 1. ind. pass. μετεπέμφθην. a. 1. part. pass. μεταπεμφθεὶς, έντος, accersitus: ex μετὰ & πέμπω, mitto.

Μετάπεμπτος, ου, ὁ, ἡ, accersitus: à μεταπέμπομαι.

Μεταπέμπω, mitto post aliquem; mitto qui aliquem accersat; vel, simpl. accerso, accio; item, mitto qui petat; in pass. μεταπέμπομαι, idem; & interdum passivè, accersor, petor; unde verbale, μετάπεμψις, missio quâ aliquem accersimus; seu, accersitus: subst. ex μετὰ & πέμπω, V. Sic, μεταπέτομαι, seu, μεταπέταμαι, transvolo; ex μετὰ & πέτομαι, seu πέταμαι, V. Item, μεταπεσσεύω; vel, μεταπεττεύω, mutatis calculis ludo; ex μετὰ & πεσσεύω, seu, πεττεύω, &c. Vide.

Μεταπηδάω, f. ήσω, transilio: à πηδάω, salio.

Μεταπήδησις, ἡ, saltus mutatus, seu, saltûs mutatio; est verbale à præced. μεταπηδάω, V.

Μεταπίπτω, recido; dilabor; transeo. Th. πίπτω, f. m. πεσοῦμαι, cado.

Μεταπλασμὸς, οῦ, ὁ, transformatio; METAPLASMUS figura: à 1. pers. perf. pass. seq.

Μεταπλάσσω, transformo: præs. part. μεταπλάσσων, οντος. Th. πλάσσω, seu -ττω, fingo: f. ξω. p. κα.

Μεταπλώω, mutato itinere navigo, navigationem muto; ex μετὰ & πλώω; V. Item, μεταπνέω, respiro, ex μετὰ & πνέω; V. Item, μεταποιέω, muto, commuto; propriè, facio aliquid diversum ab eo quod prius erat, ut apud Dem. μεταποιεῖν νόμον, exp. derogare legi; seu, abrogare aliquid legi, in pass. μεταποιοῦμαι, vendico, mihi assero, capesso; unde, μεταποίησις, mutatio, commutatio; item, instauratio, refectio; & μεταποιητὴς, mutator; item, instaurator, refector; ex μετὰ & ποιέω, V.

Μεταποίνιος, pœnalis, (idem quod ποινιμὸς) ut δίκη μεταποίνιος; apud Suid. Ex μετὰ & ποινὴ, ἡ, V. Item, μεταπομπὴ, missio, &c. Idem quod μετάπεμψις, & ab eodem; id vide.

Μεταπορεύομαι, proficiscor, seu, eo post; vel, persequor; & in specie, vindictâ persequor, ulciscor; item, ambio, seu, honorem peto; Polyb. Unde adv. μεταπορευδὸν, persequendo; Hesych. ex μετὰ & πορεύομαι, V.

Μεταποροποιῶ, meatuum statum muto; unde, μεταποροποιΐα, ἡ, meatuum in corpore mutatio; ex μετὰ & ποροποιέω, id V.

Μεταπράσεις, ædium dicuntur quum emptæ aliter extruuntur, ad meliùs vendendum; item, μεταπράτης, qui emit, ut postea vendat; ex μετὰ & πιπράσκω; unde, πρᾶσις, & πράτης, &c. V.

Μεταπρέπει, eminet, 3. sing. præs. à seq.

Μεταπρέπω, decorus sum inter: μετέπρεπον. imperf. Th. πρέπω, decorus sum.

Μεταπτάμενος, transvolans; à μεθίπταμαι; quod ex μετὰ & ἵπταμαι; V. Item, μετάπτωσις, ἡ, dilapsio; item, mutatio à specie in speciem, degeneratio; item, μεταπτωτικὸς, qui degenerat & immutatur, qui mutationem recipit; utrumq; verbale, à μεταπίπτω, V. Sic, μεταπύργιον, τὸ, (idem fere cum μεσοπύργιον; quod vide suprà, suo loco) spatium quod inter duas turres est; ex μετὰ & πύργος; unde πύργιον, τὸ, V. Item, μεταρίθμιος, annumeratus, connumeratus; ex μετὰ & ἀριθμὸς, V.

Μεταῤῥέω, q. d. fluendi modum muto; refluo, reciproco; ex μετὰ & ῥέω, V. Item, μεταῤῥίπτω, seu, μεταῤῥιπτέω, in diversam partem jacio; unde pass. μεταῤῥίπτομαι, in diversam partem projicior; ex μετὰ & ῥίπτω, vel, ῥιπτέω, &c. V.

Μετάῤῥοια, ἡ, refluxus, reciprocatio; est verbale, à μεταῤῥέω, V.

Μεταῤῥυθμέω, ῶ, idem quod seq. μεταῤῥυθμίζω; & ex iisd. V. Transformo, reformo, emendo, corrigo; commuto, transmuto; item, μεταῤῥύθμισις, transformatio; emendatio; verbale, à seq. μεταῤῥυθμίζω, V.

Μεταῤῥυθμίζω, f. ίσω, apto, corrigo. Th. ῥυθμὸς, rythmus.

Μεταρσιολέσχης, qui de sublimibus rebus, i. e. cœlestibus, inaniter disputat; vel, qui fabulatur de rebus sublimibus; unde, μεταρσιολεσχεῖν, de sublimibus rebus disputare, aut, fabulari, seu, sermocinari, more physicorum; exp. etiam, de rebus futilibus sermocinari; item, μεταρσιολεσχία, de rebus sublimibus disputatio, seu, fabulatio; item de rebus futilibus sermocinatio; omnia, à seq. μετάρσιος; & λέσχη, ἡ, vide.

Μέταρσις, translatio; ut, μέταρσιν δέχεσθαι; apud Theophr. est etiam, mutatio, transmutatio; verbale, à μεταίρω, id V.

Μετάρσιος, ου, ὁ, ἡ, sublimis, in alto stans: & hinc

Μεταρσιόω, in altum elevo: à μεταίρω, transfero. Th. αἴρω, tollo.

Μετασκαίρω, salto inter; ex μετὰ & σκαίρω, V. Item, μετασκευάζω, in aliam formam habitumque verto; item, mutare genus vitæ facio; seu, mutato vitæ genere traduco; in pass. μετασκευάζομαι, in alias sedes migro, & quasi vasa transfero, vitæ genus muto; item, μετασκευὴ, transformatio,

το, mutatio in aliam formam, & μετασκευαστικὸς, idoneus ad μετασκευάζω, omnia ex μετὰ & σκεῦος, τό, unde σκευάζω, & σκευή, &c. V.

Μέσαται, αἱ, mediæ; peculiariter, oves mediæ, i. e. mediæ ætatis, inter agnos, & jam grandiores natu oves; Od. ι. est per Epenthesin syllabæ τα, pro μέσαι, i. e. μέσαι, inquit Eust. à Th. μέσος, V.

Μετάστασις, εως, ἡ, transmutatio; migratio; exilium; mors: à verbo seq. μεθίστημι.

Μεταστατικὸς, ῦ, ὁ, translativus, itidem, à verbo seq. V. Unde etiam, μεταστατέον, migrandum est.

Μεταστῆναι, a. 2. inf. act. μεταστῆσαι, a. 1. inf. act. μεταστήσασθαι, a. 1. inf. m. verbi μεθίστημι, amoveo. f. μεταστήσω. Th. ἵστημι, sto.

Μεταστείχω, adeo; ut apud Euryp. in Hec. ἥκω μεταστείχων σε; ex μετὰ & στείχω, V. Item, μεταστέλλω, & μεταστέλλομαι, transmitto, deporto; item, accerso, mitto qui advocet, vel, qui adducat; ex μετὰ & στέλλω, V. Sic, μεταστένω, ingemisco, & suspiro ob; ut, Od. δ. ἄτην ἣ μετέστενον, ob damnum ingemiscebant, seu, deflebant cum gemitu; μεταστένομαι, idem; ex μετὰ & στένω, V.

Μεταστήθιος, interjectus inter τὰ στήθη; item, μεταστήθιον, τὸ, interstitium, inter τὰ στήθη; seu, monticulorum in manu interstitium; quos manûs monticulos, στήθη vocant Græci; ex μετὰ & στῆθος, τὸ, pectus; item, mons, vel, monticulus manûs, pars nempe torosa & prominens, præcipuè, ad radices pollicis, &c. V.

Μεταστιχὶ, ordine, serie, ordinatim, juxta seriem, tenore perpetuo; Il. ψ. ex μετὰ & στίχος; unde στιχέω, &c. V. item, μεταστοιχειόω; in aliud elementum muto, transformo; ex μετὰ & στοιχεῖον, τὸ, unde στοιχειόω, V.

Μεταστοναχίζετ', ingemiscebat, 3. sing. imperf. m. a

Μεταστοναχίζομαι, idem quod μεταστένω, ingemisco. Them. στενὸς, angustus.

Μεταστοναχίζω, idem quod μεταστένω; quod V. ex μετὰ & στοναχίζω, V.

Μεταστρατοπεδεύω, & μεταστρατοπεδεύομαι, castra muto, vel, transfero; ex μετὰ & στρατοπεδεύω, V.

Μεταστρέφω, converto, muto. f. ψω. p. μετέστροφα. a. 1. μετέστρεψα. a. 2. μετέστραφον. a. 2. pass. μετεστράφην, ης, η. a. 2. imperat. pass. μεταστράφηθι, ήτω. f. 2. pass. μεταστραφήσομαι. Ex μετὰ & στρέφω, verto.

Μετασυγκρίνω, recorporo; miscellæ corporis statum præter naturam se habentem, instauro, atque transmuto; unde verbale μετασυγκρίσεως, ἡ, exiguorum meatuum in naturalem statum mutatio; & μετασυγκριτικὰ, τὰ, medicamenta quæ adhibentur ad restituendos exiguos meatus in pristinam symmetriam; & μετασυγκριτικὴ δύναμις, facultas quæ μετασύγκρισιν, præstat; Diosc. l. 4 ex μετὰ & συγκρίνω; unde, σύγκρισις & συγκριτικὸς, &c. Quæ vide.

Μετασχεῖν, a. 2. inf. act. verbi μετέχω, particeps sum. f. μεθέξω. a. 2. μετέσχον. Th. ἔχω, habeo.

Μετασχηματίζω, transfiguro. f. ίσω. a. 1. μετεσχημάτισα. p. μετεσχημάτικα. Ex μετὰ & σχηματίζω, effingo quod à σχῆμα, ατος, τὸ, figura. Th. ἔχω, habeo.

Μετασχηματισμὸς, ῦ, ὁ, transfiguratio: à præced.

Μετατάσσω, vel, μετατάττω, ordines muto in acie instruenda; item, transcribo in aliam decuriam, vel, ordinem; item, μετατάττομαι, idem; vel, transeo ab uno exercitu ad alium, Thuc. l. 1. ex μετὰ & τάσσω; vel, τάττω, &c. V.

Μετατίθημι, transfero: præs. part. μετατιθεὶς, έντος. f. 1. μεταθήσω. p. μετατέθεικα. a. 1. μετέθηκα. a. 1. pass. μετετέθην, ης, η, translatus fui. Th. τίθημι.

Μετατρέπεται, commovetur, 2. & 3. sing. præs. pass. à

Μετατρέπω, converto. Th. τρέπω, verto. f. ψω.

Μετατρέφω, alo & educo inter; unde pass. μετατρέφομαι, alor, vel, educor inter; ut apud Apoll. arg. 2. cum dat. κερήτεσσι μετετρέφετ' Ἰδαίοισι; inter Idæos Curetes educabatur; ex μετὰ & τρέφω, V. Sic μετατρέχω, transcurro; item, curro post; persequor; ex μετὰ & τρέχω, V.

Μετατροπαλίζω, idem quod μετατρέπω, converto.

Μετατροπία, ας, ἡ, mutatio: vide μετάτροπος.

Μετάτροπος, ου, ὁ, ἡ, qui potest converti, mutabilis: hinc μετάτροπα ἔργα πλῶσι, res in integrum restituunt. Them. τρέπω, verto.

Μετατροχαζόντως, cursim, currendo, seu, currendo post; ex μετὰ & τροχάζω, idem quod τροχάω, &c. V.

Μετατυπόω, transformo; unde verbale, μετατύπωσις, transformatio, seu, transfiguratio; schema apud Gramm. quo aliquid transformatur ex composita dictione in simplicem; teste Eust. ut quum Λευκὴ πέτρα, dicitur, pro λευκόπετρα; & κενὴ δόξα, pro κενοδοξία; ex μετὰ & τυπόω, V.

Μεταυδάω, f. ήσω, interloquor, alloquor: ex μετὰ & αὐδὴ, vox.

Μεταύριον, perendie; ut scribit Bud. Sed dicitur & ἡ μεταύριον, sub. ἡμέρα; ex μετὰ & αὔριον, V.

Μεταυτίκα, idem quod αὐτίκα, statim post. Th. αὐτός.

Μεταῦτις, Ion. pro μετὰ ταῦτα, posteá.

Μεταυχένιον, ου, τὸ, quod post cervicem est; Poll. l. 2. ex μετὰ & αὐχὴν, ενος; unde αὐχένιος, &c. V.

Μεταφερόμενος, transpositus, præs. part. à

Μεταφέρω, εις, ει, transfero, traduco: f. μετοίσω. a. 1. μετήνεγκα. Th. φέρω, fero.

Μετάφημι, interloquor; inter alios loquor; ex μετὰ & φάω; unde φῆμι, &c. V.

Μεταφοιτάω, transeo, transferor; ex μετὰ & φοιτάω, V.

Μεταφορὰ, ᾶς, ἡ, translatio, METAPHORA, tropus Rhetor. & inde

Μεταφορικὸς, ῦ, METAPHORICUS: tralatitius: & indè

Μεταφορικῶς, adv. METAPHORICE: omnia à præced. μεταφέρω.

Μεταφόρητος, translatilis, translatitius, qui transferri potest; ut, τὸ ἀγγεῖον, dicitur, esse τόπος μεταφόρητος; apud Aristot. Phys. 4. à præced. μεταφέρω & μεταφορὰ, &c. Quæ V.

Μεταφράζομαι, post delibero: &

Μεταφράζω, f. άσω, transfero, interpretor. Th. φράζω, dico.

Μετάφρασις, εως, ἡ, METAPHRASIS, translatio, interpretatio: à 2. pers. perf. pass. præced. verbi.

Μεταφρασόμεσθα, Dor. pro μεταφρασόμεθα, 1. pl. f. 1. m. verbi μεταφράζομαι. post delibero; vel à μεταφράζω, interpretor. Th. φράζω, dico. a. 2. ἔφραδον.

Μεταφραστὴς, ῦ, ὁ, interpres: &

Μεταφραστικὸς, ῦ, qui habet metaphrasin: à 3. pers. perf. pass. verbi μεταφράζω.

Μετάφρενον, ου, τὸ, tergum, interstitium quod est inter lumbos & scapulas: in dat. μεταφρένῳ. Ex μετὰ, post, & φρὴν, ἡ, mens.

Μεταφύομαι, transformor, naturam muto; Plut. in Tim. ex μετὰ & φύω, V. Sic, μεταφυτεύω, transplanto, plantatum aliò transfero; unde, μεταφυτεία, transplantatio, plantarum translatio de loco in locum; ex μετὰ & φυτόν; unde φυτεύω, &c. V.

Μεταφωνέω, interloquor, compello, quod ex μετὰ & φωνέω, loquor. Th. φωνὴ, vox.

Μεταχείμασις dicitur tempestas, quæ post diem statutum sequitur; Plin. l. 18. c. 25. ex μετὰ & χεῖμα; unde χειμάζω, fut. σω, &c. V.

Μεταχειρίζομαι, f. ίσομαι. p. ισμαι, administro, gero, rego: ex μετὰ & χειρίζω, tracto. Th. χεὶρ, manus.

Μεταχειρίζω, tracto: i. e. μετὰ χερσὶ ἔχω; ut, μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς, Thuc. l. 1. Item tracto cum attentione, excutio, examino; unde verbale, μεταχειρισμὸς, tractatio, item, retractatio, seu, emendatio sui errati; item, μεταχείρισις, idem in prima signif. & pro tractatione chirurgica; apud Gal. ex μετὰ & χειρίζω, V. Item, μεταχέω, transfundo; ex uno vase in aliud fundo; ex μετὰ & χέω, V. Item, μεταχθόνιος, terrestris; ut, μεταχθόνιος χιτὼν, tunica terrestris; Nonn. ex μετὰ & χθὼν, ονὸς; unde χθόνιος, &c. V. Item, μετάχοιρος, seu, μεταχοίριον; porcellus, qui in utero matris læsus, post statum tempus partu editur, Aristot. Hist. an. l. 6. c. 18. ex μετὰ & χοῖρος, &c. V.

Μεταχρόνιοι, in cœlo degentes: à μεταχρόνιος, quod à μετὰ trans, & χρόνος, cœlum, tempus.

Μετάχρονος, idem quod μεταχρόνιος præced. aliquanto post tempore faciens aliquid, &c. V.

Μεταχρώζω, seu, μεταχρωννύω, aut, μεταχρώννυμι, alio colore inficio & imbuo; item, transfiguro; ex μετὰ & χρώζω; unde χρωννύω, seu, χρώννυμι, &c. V.

Μεταχωρέω, secedo, migro; transeo; item, transitionem facio, transeo in diversas partes

partes; Plut. in Demetr. unde ... le, Μεταχώρησις, secessio, migratio, ... sitio; ex μετὰ & χωρέω; vi. Sic Μεταψαίρω; Hesychio est μεταφέρω, transfero; ut in Euryp. Phœn. ποδὶ μεταψαίρων πέτραν, saxum pede transferens; quidam expon. pede ad saxum offendens; ex μετὰ, & ψαίρω; vi. Item Μεταψηφίζω, quod uni decretum est in alterum transfero: unde apud Appian. Belli Civil. l. 4. Syria & Macedonia provinciæ, dicuntur ἐς τοὺς ὑπάτους, &c. in Consules Antonium & Dolabellam μεταψηφίζεσθαι, i. e. transferri, cùm aliis essent decretæ; inde verbale, Μεταψήφισις, decretum, quo aliquid ex uno in alium transfertur; ex μετὰ, & ψῆφος, ἡ; undè ψηφίζω, ψηφίζομαι, &c. V.

Μετέβαλον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi μεταβάλλω, muto, f. μεταβαλῶ, p. μεταβέβληκα. Th. βάλλω, jacio.

Μετέβην, ης, η, a. 2. ind. act. verbi μεταβαίνω, digredior, f. μεταβήσομαι. Them. βαίνω, eo.

Μετεγγράφω, transcribo; quod uno loco scriptum est, aliò transfero; Item professionem muto; ex μετὰ, & ἐγγράφω; vide.

Μετέειπε, Poët. pro μετεῖπε, interlocutus est, 3. sing. a. 1. vel 2. act. verbi μετέπω. Ex μετὰ, inter, & ἔπω, dico: a. 1. εἶπα, a. 2. εἶπον.

Μετέησι, Ion. & Poët. pro μετῇσι, interfuerit, Poët. Paragoge pro μετῇ, 3. sing. sub. præs. verbi μέτειμι, quod ex μετὰ, & εἰμὶ, sum.

Μετέθηκα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi μετατίθημι, transpono. Th. τίθημι, pono, f. θήσω, a. 2. ἔθην.

Μετεῖην, ης, η, interessem, præs. vel a. 2. opt. verbi μέτειμι. Them. εἰμὶ, eo.

Μετείληφα, accepi, perf. verbi μεταλαμβάνω.

Μέτειμι, eo post, persequor, molior, transeo, redeo: ex μετὰ & εἶμι, eo.

Μέτειμι, intersum: ex μετὰ & εἰμὶ, sum.

Μετεῖναι, interesse, præs. infin. cum dativ. μέτεστι, adest, 3. sing. verbi μέτειμι.

Μετεὶς, Ion. pro μεθεὶς, a. 2. part. à μεθίημι.

Μετεισδύω, transeo; ut μετεισδύω εἰς ἄλλο; ex μετὰ, & εἰσδύω; V.

Μετεῖχες, adeptus es, 2. sing. imperf. act. verbi μετέχω; q. v.

Μετεκβαίνω, transcendo, migro; Bud. apud Antiph. exp. è navi in navem transeo; ex μετὰ, & ἐκβαίνω, vi. Sic Μετεκβιβάζω, aliò expono, transpono; ex μετὰ, & ἐκβιβάζω, vi. Item Μετεκδίδωμι, pôst edo, vel pôst eloco; ex μετὰ, & ἐκδίδωμι, vi. Μετεκδύω, & Μετεκδύομαι, exuo, ut Μετεκδύεσθαι, τὴν ἑαυτῆς φύσιν; Plut. ex μετὰ, & ἐκδύω, vi. Μετεκδέχομαι, excipio, suscipio, ex μετὰ & ἐκδέχομαι, vi. Item Μετεκφέρω, præterveho, asporto ultra, vel trans; apud Hom. ex μετὰ, & ἐκφέρω; V.

Μετεκίαθεν, adibat, 3. sing. imperf. verbi μετακιάθω. Ex μετὰ & κίω, vado.

Μετελάμβανεν, 3 sing. imperf. act. activ. verbi μεταλαμβάνω, particeps sum: f. λήψομαι, a. 2. ἔλαβεν. Them. λαμβάνω, cupio.

Μέτελθε, persequere, a. 2. imperat. act. μετελθών, a. 2. part. verbi μετέρχομαι, accedo. Them. ἔρχομαι, venio: fut. ἐλεύσομαι, a. 2. ἤλυθον, & per Sync. ἦλθον, ες, ε.

Μετεμβαίνω, transcendo; ut qui uno mutato navigio, aliud conscendit; apud Plut. ex μετὰ, & ἐμβαίνω; V.

Μετεμελήθητε, 2. pl. a. 1. ind. pass. μετεμελήθην, verbi μεταμέλομαι, seu -έομαι, pœnitet me: impert. μεταμελόμενος, quod ex μετὰ & μέλομαι, curo. Th. μέλει, curæ est.

Μετέμμεναι, Ion. & Dor. pro μετεῖναι, conversari, præs. inf. ab εἰμὶ, sum.

Μετεμόρφωσε, 3. sing. a. 1. act. verbi μεταμορφόω, transformo, f. ώσω. Them. μορφὴ, ῆς, ἡ, forma.

Μετέμφυτος, ὁ καὶ ἡ, ex uno in aliud insitus; ex Epigram. ex μετὰ, & ἐμφύω; unde ἔμφυτος, &c. V.

Μετεμψυχόω, f. ώσω, animam ex uno corpore in aliud traduco: ex μετὰ, ἐν, & ψυχόω, animo. Th. ψυχή.

Μετεμψύχωσις, εως, ἡ, animæ ex uno corpore in aliud transmigratio: à præcedente.

Μετενεγκεῖν, i. e. μεταφορεῖν, transferre; ex μετὰ, & ἐνεγκεῖν, ab inusit. ἐνέγκω, pro φέρω, &c. quæ vi. Unde part. Μετενεχθεὶς, translatus.

Μετενέπω, vel Μετεννέπω, dico, cano, more Poëtarum; Od. α. Item simpliciter, dico; Od. ρ. Item calumnior, apud Hesiod. in Εργ. ex μετὰ & ἐνέπω, seu metri causâ, ἐννέπω; ex ἐν, & ἔπω; V.

Μετενήνοχα, ας, ε, perf. m. verbi μεταφέρω, traduco. Th. φέρω, fero, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα, p. m. Att. ἐνήνοχα.

Μετενσωματόω, corpus in corpus transmuto; unde verbale, Μετενσωμάτωσις, corporis unius in aliud corpus transmutatio; Plat. de leg. l. 13. & Greg. de Hom. ex μετὰ, & ἐνσωματόω, vi. Item Μετεξανίστημι, expello, & alibi sedem ponere cogor; expon. & transfero subindè; ex μετὰ, & ἐξανίστημι, vi. Sic Μετεξαντλέω, ῶ, haustum transfundo; Athen. l. 5. ex μετὰ, & ἐξαντλέω; vide.

Μετεξέτεροι, Ion. pro ἔνιοι, nonnulli: à μετὰ, ἐξ & ἕτερος, alter.

Μετεὸν, Ion. pro μετὸν, ὄντος, τό.

Μετέπειτ', & μετέπειτα, postea, adv. ex μετὰ, ἐπὶ & εἶτα, deinde.

Μετεπιτηδεύειν, mutare institutum; Bud. in Epist. ex μετὰ, & ἐπιτηδεύω, vi. Item Μετεράω, f. άσω; (idem quod μεταγγίζω, in vas transfundo, elutrio, depleo, (idem quod καπεράω; Diosc. Gal. & alii medici) decapulo, defundo; ex μετὰ, & ἔρα, ἡ, terra; undè ἐράω, depleo, & quasi in terra defundo, &c. vide.

Μέτερρος, Æolicè pro μέτριος, moderatus; Etymol.

Μετέρχεο, exerce, præs. imperat. Ion. pro μετέρχου à

Μετέρχομαι, adeo, transeo, accerso, obsecro, alloquor, ulciscor, consector. Them. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἤλυθον.

Μετέσπον, assecutus sum; undè part. μετασπών, assecutus; Il. ρ. est aor. 2. tanquam ab inusit. σπέω, quod factum ex ἕπω, pleonasmo τοῦ σ, comp. cum μετά.

Μετέσσομαι, interero; i. e. ero inter, Il. β. & Od. ξ. Item Μετέσσεται, intercedet, est metri gratiâ, pro μετέσομαι, & μετέσεται, f. 1. à μέτειμι, intersum; quod ex μετὰ, & εἰμί.

Μετεστώσης, conversæ, Ion. pro μεθεστώσης, gen. sing. perf. part. act. 1. f. g. per Crasin, ab ἵστημι, sto, f. στήσω, perf. part. ἑστηκώς.

Μέτεστι, adest 3. sing. à μέτειμι. Th. εἰμὶ, sum.

Μετέσχηκα, ας, ε, perfect. activ. verbi μετέχω, particeps sum, cum gen. fœm. μεθέξω, a. 2. μετέσχον, ες, ε. Th. ἔχω, habeo.

Μετετέθην, ης, η, & in 3. pl. μετετέθησαν, a. 1. ind. pass. verbi μετατίθημι, transfero. Th. τίθημι, pono, f. θήσω, p. τέθεικα, a. 2. ἔθην.

Μετετίθει, 3. sing. imperfect. q. à τιθέω, pro μετετίθη, verbi μετατίθημι; transfero.

Μετεύχομαι, opto, exopto, ex μετὰ, & εὔχομαι; V.

Μετέφην, ης, η, a. 2. vel imperf. verbi μετάφημι, interloquor: ex μετὰ & φημὶ, seu φάω, dico.

Μετεφώνεεν, allocutus est, 3. sing. imperf. act. verbi μεταφωνέω, Them. φωνὴ, vox.

Μέτεχε, præs. imperat. μετέχειν, præs. inf. a

Μετέχω, particeps sum, cum g. f. μεθέξω, p. μετέσχηκα, a. 2. μετέσχον, ες, ε. Th. ἔχω, habeo.

Μετεωρίζω, in sublime tollo, fut. ίσω, p. μεμετεώρικα. Them. μετέωρος, sublimis.

Μετεωρισμὸς, οῦ, ὁ, elevatio in sublime, sublimitas: à 1. pers. perf. pass. præced. verbi.

Μετεωροθῆραι, q. d. in sublimi venantes; avium genus ita dictum quòd prædam in sublimi petant; Aristot. Hist. An. lib. 9. ex μετέωρος; & θὴρ, θηρὸς; undè θηρεύω, &c. vi. Sic Μετεωροκοπέω, sublimia cædo; & Metaphoricè, circa sublimia fluctuo, & frustra laboro; Aristoph. in pace; propriè significat, latiori parte remi frustrà aquam percutere, ex μετέωρος, & κόπτω; undè κοπὴ, ἡ, sectio: Item contusio, vel quasi esset Μετεωροκοπεῖν, pro μετεωροκωπεῖν, ex μετέωρος, & κώπη, remus, &c. vi. Item Μετεωρολέσχης, qui de rebus sublimibus; seu cœlestibus fabulatur; Plat. lib. 6. republic. undè, Μετεωρολεσχῶ, de rebus sublimibus garrio; apud Plut. ex μετέωρος, & λέσχη, ἡ, vi. Sic Μετεωρολόγος, qui de rebus sublimibus; i. e. cœlestibus, verba facit, seu disputat; unde Μετεωρολογία, sermo, seu disputatio, de rebus sublimibus; Plat. in Cratylo, & Phædro; Item Μετεωρολογικὸς, ad meteorologiam pertinens; & Μετεωρολογῶ, de sublimibus rebus verba facio, commentor, & scribo; idem Plato in Ariocho: Item Μετεωροπολέω, ῶ; sublimia verso, sublimia; seu cœlestia perago, perlustro, & contemplor; itidem Plat. in Phœdro, Τελέα μὲν οὖν, οὖσα ἡ ψυχὴ, μετεωροπολεῖ τε, καὶ ἅπαντα τὸν κόσμον

τὸ κόσμον διοικεῖ; quasi diceret, τὰ μετέωρα περιπολεῖ, ex μετέωρος, & πολέω; Sic etiam, Μετεωροπόρος, in sublimi gradiens; ex μετέωρος, & πόρος, &c. V.

ΜΕΤΕ'ΩΡΟΣ, ου, ὁ, ἡ, sublimis, editus, erectus: μετεωρότερος, sublimior: μετεωρότατος, altissimus: μετέωρα, ων, τά, ΜΕΤΕORA, quæ in aëre fiunt: q. ex μετὰ & ἀείρω, tollo: q. d. εἰς ἀέρα αἴρω, in aërem tollo.

Μετεωροσκόπος, sublimium rerum, i. e. cælestium, speculator; sed accipitur & pro curioso ac inutili rebus agendis, apud Plat. Unde Μετεωροσκοπική, astrologiæ pars, quæ elevationum differentias, astrorumque distantias exquirit: Item Μετεωροσκοπῶ, sublimia speculor; Item, cœlum intueor; Aristoph. in pace, ex μετέωρος, & σκοπός, unde σκοπέω, &c. V.

Μετεωροσοφιστής, qui circa sublimia, i. e. cœlestia, philosophiam ostentat; Aristoph. in Nub. ex μετέωρος, & σοφιστής, vi. Item Μετεωροφένακες; qui per suas de rebus sublimibus argutias imponunt auditoribus, Aristoph. in Nub. seu qui argutiis, & de rebus sublimibus disputando, fucum faciunt, & auditores fallunt; ex μετέωρος, & φέναξ, ακος, impostor; unde φενακίζω, decipio, fallo, &c. V.

Μετεωρότερος, & Μετεωρότατος; videantur in Th. μετέωρος, sed μετεωρότερον πνεῦμα, apud Gal. 3. de difficultate spirandi, exp. τὸ σμικρὸν καὶ μετεώρως πυκνόν; cui vehemens spiritus, sive anhelitus incitatior opponitur; Sic sublimis anhelitus dicitur, apud Horat.

Μετήεσαν, Ion. pro μετῆσαν, profecuti sunt, 3. pl. a. 1. act. ex μετὰ & εἶμι, eo: a. 1. ἦσα, Att. ἤσα, Ion. ἤισα.

Μετῆλθε, 3. sing. a. 2. ind. verbi μετέρχομαι; q. v.

Μετήλλαξαν, 3. pl. a. 1. ind. activ. verbi μεταλλάττω, transmuto; q. v.

Μετήλυθεν, adivit 3. sing. a. 2. verbi ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἤλυθον, & per Sync. ἦλθον, ες, ε.

Μέτηλυς, υδος, ὁ καὶ ἡ, migrator, peregrinus, advena; aliquando etiam, pro oriundo; ut μετήλυδες Αἰγύπτοιο, oriundi ex Ægypto, μέτοικοι; apud Dionys. de situ orbis; est verbale, à μετέρχομαι, quod ex μετὰ, & ἔρχομαι, unde ἔλευσις, & ἤλυσις, adventus, &c. vi. Item Μετηνέμιος, ut μετηνέμιος πῶλος, pullus equinus; equus velox, qui pedum pernicitate, vel cum ventis contendat; ut illi qui apud Hom. πέτοντο μεταπνοιῆς ἀνέμοιο, ex μετὰ, & ἠνέμιος, Poët. pro ἀνέμιος, unde ἀνέμιος, &c. V.

Μεθήορος, Poët. pro μετέωρος, idem quod μετέωρος.

Μεθήορος, sublimis, ut in seq. μεθήορος; vi. Sed capitur etiam pro suspenso, & animi dubio: Item Μεθήορον, τό; quod instabile est, tanquam in aëre suspensum ex μετὰ, & ἀείρω, f. ἀερῶ; unde comp. quædam, desinunt in ηορος, sive ήορος, &c. V.

Μεθῆρεν, 3. sing. a. 1. act. verbi μεθαίρω, solvo, navi proficiscor, f. αρῶ. Ex μετὰ & αἴρω, tollo.

Μετήσεσθαι, Ionicè pro μεθήσεσθαι, fut. 1. inf. m. à μεθίημι, dimitto.

Μετηύδα, 3. sing. imperf. verbi μεταυδάω, f. ήσω; q. v.

Μετιεῖν, Ion. pro μεθιεῖν & μεθιέναι, remittere, omittere, relinquere, præs. inf. à μεθίημι, sino.

Μετιέναι, Ion. pro μεθιέναι, præs. inf. ut & μετίεσθαι, pro μεθίεσθαι, & μεθιέναι, remittere: à

Μετίημι, pro μεθίημι, dimitto, permitto, emitto; ex μετὰ & ἵημι, idem quod Th. ἕω, mitto.

Μέτιθι, præs. imperat. à μέτειμι, persequor, transeo: quod ex μετὰ & εἶμι, eo: præs. imperat. ἴθι, ἴτω.

Μετίσχεν, pro μετεῖχεν; q. v.

Μετοικεσία, ας, ἡ, deportatio, transmigratio: ex μετὰ & οἰκέω, habito. Th. οἶκος, domus.

Μετοικέω, ῶ, f. ήσω, incolo, sum inquilinus: ab iisd. Them.

Μετοίκησις, εως, ἡ, incolatus, migratio: à perf. pass. præced. verbi.

Μετοικία, ας, ἡ, colonia: &

Μετοικίζω, transfero, f. ίσω, & Att. μετοικιῶ, a. 1. ind. μετῴκισα, p. μετῴκικα. Ex μετὰ & οἰκίζω, coloniam in aliquem locum mitto; Item struo. Them. οἶκος, domus.

Μετοικικός, ου, ὁ, ad incolas pertinens, Luc. Plut. Item Μετοίκιον, τό, pensio quam inquilini quotannis præstabant; Poll. & Plut. Item apud Plut. in Theseo, μετοίκια τά, sacrum esse tradunt, à mutatis civium sedibus, ita dictum; alii ferias esse volunt, ob receptos in urbem incolas, à seq. μέτοικος; quod vi. Item Μετοικισμός, translatio incolarum, actio cogendi ex uno loco migrare in alium; verbale à μετοικίζω; q. v.

Μετοικοδομέω, ædificatum muto; quod ædificatum fuerat demolior, & alio modo ædifico; ut apud Plut. μετοικοδομῆσαι τὴν Πομπηΐου οἰκίαν; ex μετὰ, & οἰκοδομέω; id V.

Μέτοικος, inquilinus; i. e. qui in aliena conducta domo habitat: Item, idem quod ἔνοικος; incola, qui domum aliquo in loco habet; unde in pl. masc. μέτοικοι, qui principum jussu in aliam civitatem pœnæ causâ transferuntur: Item incolæ, i. e. qui in aliena civitate longæ moræ causâ habitant absque jure civitatis & honoribus civilibus; tributum tamen pendunt, quod μετοίκιον dicitur; ex μετὰ, & οἶκος, &c. V.

Μετοίχομαι, eo petitum, accerso, Odyss. θ. Item eo cum, i. e. comitor; Odyss. τ. ex μετὰ, & οἴχομαι; vi. Sic Μετοιωνίζομαι, augurium muto, vel aliis auspiciis suspicio; ex μετὰ, & οἰωνός, avis; Item augurium; unde οἰωνίζομαι, &c. V.

Μετοκλάζω, flexis genibus succumbo: ex μετὰ & ὀκλάζω, in genua procumbo.

Μετονομάζεσθαι, mutato nomine priori, alio nomine nominari, præs. inf. ab ὄνομα, nomen.

Μετονομάζω, transnomino, nomen muto, seu transmuto; unde verbale Μετονομασία, transnominatio, mutatio nominis; Athen. l. 7. ex μετὰ, & ὀνομάζω; q. v.

Μετόπη, & Μετόπιον, columbaria tignorum & asserum, seu ea cava quæ sunt inter tigna & asseres; Vitruv. lib. 4. cap. 1. ex μετὰ, & ὀπή, ἡ, foramen, &c.

Μετόπιν, adverb. à tergo: Item postea; idem quod seq. μετόπισθεν, & ab eod. id V.

Μέτοπις, ιδος, ἡ, idem quod ὄπις, ultio.

Μετόπισθε & -θεν, posteà, pone, post, adv. ex μετὰ & ὀπίσω, retrorsum.

Μετοπωρινόν, adv. in autumno: &

Μετοπωρινός, ου, autumnalis: à

Μετόπωρον, ου, τό, ultima pars autumni: ex μετὰ, ὀπώρα, ας, ἡ, autumnus.

Μετόρχιον, ου, τό, interstitium quod est inter arborum, seu plantarum ordines apud Aristoph. in pace. Columella talia interstitia, interordinea vocat ex μετὰ, & ὄρχος, ὁ, plantarum, vel arborum ordo, &c. V.

Μετουσία, participatio, communicatio, consortium, Xenoph. Pæd. 8. unde Μετουσιαστικά, nomina, apud Grammaticos, quæ participationis significationem inclusam habent, à nonnullis materialia dicta; ut λίθινος, ξύλινος, σάρκινος, &c. verbale à μέτειμι; q. v.

Μετοχετεύω, alio derivo, & per canalem deduco, & metaphoricè, traduco, transfero: ex μετὰ, & ὀχετός, unde ὀχετεύω, &c. V.

Μετοχή, ῆς, ἡ, communio, consortium; & participium apud Grammat. à μέτοχος, particeps, quod à μετέχω; quod V.

Μετοχλίζω, refero, transmoveo, transfero. Them. ὀχλέω, moveo.

Μετοχμάζω, tollo, in tergum sustollo, ex μετὰ, & ὀχμάζω, idem quod ἐχμάζω, ab ὄχμα, idem quod ἔχμα; à Th. ἔχω, ἔχομαι, &c. quæ V.

Μέτοχος, ου, ὁ, ἡ, socius, consors: à μετέχω, particeps sum; q. v.

Μέτρα, τά, nom. pl. à μέτρον.

Μετρεῖ, 3. sing. præsent. ind. activ. μετρεῖσθαι, præs. inf. pass. à μετρέω, quod vide.

Μετρέω, ῶ, METIOR, f. ήσω, p. μεμέτρηκα, a. 1. ἐμέτρησα, aor. 1. imperat. act. μέτρησον, άτω, metire; perf. pass. μεμέτρημαι, a. 1. pass. ἐμετρήθην, ης, η, f. 1. pass. μετρηθήσομαι. Them. μέτρον, mensura.

Μέτρημα, ατος, τό, dimensum: &

Μέτρησις, εως, ἡ, mensio: &

Μετρητής, ου, ὁ, mensor; Item amphora Attica, continens tres urnas: urnæ viginti, constituunt culeum: à perf. pass. verbi μετρέω.

Μετρητός, ου, ὁ, mensus, dimensus, vel demensus; vel quem metiri possumus, mensuram admittens, &c. Poll. Item Μετρητικός, ου, ὁ, ad mensuram pertinens, metiendi peritus; unde μετρητική scil. τέχνη, ars benè metiendi; Item Μετρητικῶς, adv. mensorum more; seu more eorum quæ μετρεῖται, Poll. omnia itidem à 3. perf. præt. pass. præced. verbi μετρέω; vide.

Μετριάζω, sum μέτριος. Th. μέτρον.

Μετρικός, ου, METRICUS: ab eodem Them.

Μετρική, ἡ, metrica, seu metiendi ars, Poll. à præced. V.

Μετριολόγος, moderatus in verbis; ex μέτριος, & λόγος; V.

Μετριοπάθεια, mediocritas perturbationum, seu affectuum, modicæ perturbationes,

tiones: ex μετειοπαθὴς, seq. quod V.

Μετειοπαθέω, ῶ, idem quod συμπαθέω, condoleo; vel condoleo quantum satis est, f. ήσω, p. μεμετειοπάθηκα· à

Μετειοπαθὴς, έ@, ὁ, ἡ, modum tenens in affectibus, moderatus: ex μέτει@, modicus, quod à μέτρον, mensura, & πάθ@, ε@, τὸ, affectus, Th. πάσχω, patior.

Μετειοπότης, qui modicè, aut moderatè potat; Xen. unde Μετειοποτέω, ῶ, modicè, seu moderatè poto; ex μέτει@, & πίνω, in præt. πέπωκα, unde πότης, ὁ, &c. V.

Μέτει@, ε, mediocris, moderatus: μετείας, dat. pl. f. g. & inde μετείως, mediocriter, moderatè, adv. Th. μέτρον.

Μετειότης, ητ@, ἡ, moderatio, mediocritas: ab eod. Them.

Μετειοφρονέω, modestè sentio: ex μέτρον, modus, & φρονέω, sentio. Th. φρὴν, mens.

Μετείως, vide in μέτει@.

ME'TPON, ε, τὸ, mensura, modus, METRUM: forte ab Heb. מדד. Hinc μετρέω, metior: μετρητὴς, mensor: μέτει@, mediocris: μετείως, modicè: μετειότης, mediocritas, modestia: διάμετρ@, ἡ, diameter: ἐπίμετρον, auctarium: συμμετεία, apta compositio membrorum, modus, & proportio: γεωμέτρης, geometra: γεωμετεία, geometria: terram dimetiendi scientia.

Μετρονόμοι, Athenis dicebantur, qui curabant & inspiciebant, ut omnia justâ mensurâ tribuerentur & venderentur. Suid. ex μέτρον, & νέμω, tribuo unde νομὸς, & νομὸς, &c.

Μετωνομάζετο, 3. sing. imperf. pass. verbi μετονομάζομαι, vocor, f. άσομαι; ex μετὰ & ὄνομα, ατ@, τὸ nomen.

Μετωνυμία, ας, ἡ, transnominatio, METONYMIA, Tropus Rhetoric. & inde

Μετωνυμικὸς, ad Metonymiam pertinens: &

Μετωνυμικῶς, adv. METONYMICE: ex μετὰ, & ὄνομα, nomen.

Μετωπηδὸν, adv. adversâ fronte: ab ὤψ, & ὄπτομαι, video.

Μετωπίας, ε, ὁ, cui frons lata est & magna, fronto, Ciceroni, & εὐρυμέτωπ@, Polluci; qualis fuisse fertur Alcibiades: Item *Μετώπιον*, idem quod seq. μέτωπον; id vi. Interstitium scil. inter supercilia; Item sic à nonnullis dicitur galbanum; & unguenti quoddam genus in Ægypto fieri solitum, galbano admisto; & oleum ex amaris nucibus cum Galbano, &c. ut docet Diosc. Item *Μετωπὶς, ίδ@, ἡ*, fascia quædam medicinalis, propriè, fascia, quâ frons devinciebatur; ex iisd. cum & à seq. μέτωπον; q. v.

Μέτωπον, seu μετώπιον, ε, τὸ, frons, pars faciei quæ post seu supra oculos: μετώπω, gen. sing. Dor. ex μετὰ & ὤψ, oculus. Th. ὄπτομαι, video.

Μετωποσκόπ@, ε, ὁ, ἡ, frontis inspector, indeque futura augurans, METOPOSCOPUS: ex μέτωπον σκοπὸς, quod à σκέπτομαι, video, perf. m. ἔσκοπα.

Μετῴχετο, cursu petebat, 3. sing. imperf. μετοιχόμενος, ε, ετο· ex μετὰ & οἴχομαι, abeo, f. οἰχήσομαι.

Μεῦ pro μου, mei, gen. Dor. ab ἐγὼ, ego.

ME'XPI, seu μέχρις, sequente vocali, usque ad. adv. cum gen. Aliquando sine casu, donec. Ἄχρι, seu ἄχρις, idem.

MH', adv. prohibendi; ne, non, nisi, numquid? ἐ μὴ nequaquam; εἰ μὴ, nisi: μὴ δῆτα, absit.

Μὴ γδ' δὴ, pro μὴ δῆτα, absit, dii prohibeant; apud Synes. idem quod μὴ γένοιτο, absit, nè fiat, Deus avertat; vide γένοιτο.

Μήγε, alioquin: ex μὴ non, & γὲ, quidem εἰ δὲ μήγε, cæteroquin.

Μηδαμινὸς, ε, ὁ, qui nullius est pretii, inhonoratus, nihili; propriè, ne unus quidem, i. e. nullus; ex μηδ', pro μηδὲ, & ἀμὸς; quasi ne unus, i. e. nullus, &c. V.

Μηδαμῆ, & Ion. μηδαμᾶ, nusquam, & inde μηδαμῆγε, idem: item.

Μηδαμόθεν, adv. nullâ ex parte: &

Μηδαμόθι, & μηδαμέοι, nusquam: à seq.

Μηδαμὸς, nullus: ex μὴ, non, ἢ & ἀμὸς, aliquis.

Μηδαμοῦ, adv. nusquam, &

Μηδαμῶς, adv. nequaquam, nullatenus: à μηδαμός.

Μηδ' μηδὲ neque, ne quidem. Conjunct. Th. μὴ, non.

Μήδεα, consilia, genitalia: à μῆδ@, ε@, τὸ.

Μήδεια, ας, ἡ, MEDEA, nomen propr. mulieris.

Μήδειοι, ων, οἱ, pro Μῆδοι, MEDI.

Μήδει@, ε, ὁ, MEDEUS, filius Jasonis & Medeæ.

Μηδεὶς, ενὸς, ὁ, nullus, nemo: μηδεμία, ας, ἡ, nulla: μηδὲν, ενὸς, τὸ, nullum, nihil: q. μηδὲ εἷς, ex μὴ, ἢ & εἷς, unus.

Μηδεμία, ᾶς, & Ion. ῆς, ἡ, nulla: vide in μηδεὶς.

Μηδὲν, n. g. à μηδεὶς, quod vide: μηδὲν ἄλλ', duntaxat: μηδὲν ἧττον, nihilo minus: μηδὲν μᾶλλον, nihilo magis: μηδὲν ὅτι, nihil nisi.

Μήδεο, Ion. pro μήδε, præs. imperat. verbi μήδομαι, curam gero.

Μηδέποτ', & μηδέποτε, nunquam, adv. ex μηδὲ, neque, & ποτὲ, aliquando. Them. ὅτε, quando.

Μηδέπω, necdum, nondum; ex μὴ, non, & πω, enclitic. aliquatenus. Them. ὅς, qui.

Μηδεπώποτε, nunquam; ex præced. μηδέπω, & μηδέποτε; V.

Μηδέτερ@, έρα, ερον, neuter; a, um, q. μηδὲ ἕτερ@; ex μὴ, ἢ & ἕτερ@, alter.

Μηδετέρως, neutro modo; unde Μηδετέρωσε, neutram in partem, Thuc. l. 4. utrumque adv. à præced. μηδέτερ@, pro quo dicitur & disjunctim, μηδὲ ἕτερ@, &c. V.

Μήδετο, pro ἐμήδετο, 3. sing. Imperf. verbi μήδομαι, curo, f. μήσομαι. Th. μῆδ@, ε@, τὸ, cura.

Μὴ δῆτα, nequaquam; prohibentis est atque detrectantis, pro dii avertant, dii meliora; Synes. & Demosth. sed dicitur & μὴ γδ' δὴ; eodem sensu.

Μηδία, ας, ἡ, & *Μηδικὴ, ἡ*; Media, Medorum regio; unde Μηδίζω, linguâ Medicâ loquor, Medis faveo: Item Μηδικὰ, τὰ, gesta in bello Medico: Item Μηδισμὸς, ε, ὁ, Medismus; quando cum Medis sentitur, & metaphoricè proditio, &c. Item *Μῆδι@, ε, ὁ*, Medius; ut μήδιοι ἄνδρες; Item *Μήδιον, τὸ*, est herba, foliis similis Iridi de qua Diosc. l. 4. c. 18. Et quam Medion etiam vocat Plin. l. 27. c. 12. Item *Μηδικὸς*, Medicus, Medorum proprius; ut μηδικὴ στολὴ; sic *Μηδικὴ βοτάνη*, trifolium Medicum, semper virens: Sic Μηδικὴ μηλέα, Medica malus, & *Μηδικὸν μῆλον*, Medicum malum; de quibus Diosc. & Theophr. Sic *Μηδικὸς ὄρνις*, medica avis, i. e. pavo, sed in pl. m. Μηδικοὶ, dicuntur etiam ἰατροὶ, medici, τέχνης μηδικῆς, h. e. ἰατρικῆς, παῖδες, cui facultati nomen à Media terra; quòd ea, supra alias, vegetabilia gigneret generosa quibus medicina summum celebritatis gradum acquireret. Denique *Μῆδ@, ε, ὁ*, est Medus; cujus regio dicitur Μηδία, Media; ut supra dictum.

Μηδόλως, μηδὲ ὅλως, haudquaquam. Th. ὅλ@.

Μήδομαι, curam gero, delibero, meditor, f. μήσομαι, a. 1. m. ἐμησάμην, ω, ατο; cum dat. Poët. provideo, prospicio. Th. μῆδ@, τό.

MH'ΔΟΣ, ε@, τὸ, cura, consilium: pudenda. Hinc μήδομαι, curam gero, consulo: ἐπιμηδὴς, έ@, ὁ, ἡ, prudens: προμηθὴς, έ@, ὁ, ἡ, providus, circumspectus: προμήθεια, ας, ἡ, prudentia.

Μῆδ@, ε, ὁ, MEDUS, nomen gentile. Heb. dimensio.

Μηδοσύνη, consilium; idem quod, & à Th. μῆδ@, τὸ; V.

Μηδόπως, adv. nullo pacto: ex μηδὲ, ὅπως, & ὅω.

Μηδοφόν@, ε, ὁ ἢ ἡ, qui Medos interfecit, in Epigram. ex μῆδ@, & φένω, unde φονὴ, & φόν@, &c. V.

Μήδω, suadeo, consilium do, idem quod μήδομαι, & ab eod. Th. μῆδ@; V.

Μηδ' pro μήτε, neque, Th. μὴ.

Μηθὲν, dicitur pro Μηδὲν, in Tauris Euryp.

Μηθεὶς, nullus. Ex μήτε, & εἷς, unus.

Μήθω, & μήθομαι, disco; Th. inusit. pro quo in usu est, & ab eo mutuatur sua tempora. Th. μανθάνω; q. v.

Μηθυμαῖ@, ε, ὁ, Bacchus, ὁ Διόνυσ@; Hesych. sed dicitur potius Μεθυμαῖ@, à Th. μέθυ, &c. V.

Μηκάδες, dicuntur capræ, Od. 1. & Athen. l. 10. & sæpe apud Theocr. sed tribuitur & agnis, apud Euryp. in Cyclop. est pl. à sing. μηκὰς, & seq. Th. vide.

MHKA'OMAI, balo, μηκάζω, idem propriè est, caprarum à sono.

Μηκὰς, άδ@, ἡ, capra: à præced.

Μηκασμὸς, ε, ὁ, balatus; Plut. de capris & ovibus dicitur; verbale, à μηκάζω, idem quod Th. μηκάομαι; V.

Μηκεδανὸς, apud Poëtas longus; idem quod μακρὸς, & ab eod. Them. μῆκ@; quod V.

Μηκέτι, non amplius, ne posthac. Ex μὴ, non, & ἔτι, adhuc.

Μηκὴ, ῆς, ἡ, vox caprarum, (sicut βληχὴ, ovium;) idem quod μηκασμὸς, & ab eod. Th. μηκάομαι; V.

Μήκιστα, longissimè; tandem: à

Μήκιστ@, ε, ὁ, ἡ, longissimus, procerissimus, superl. à μῆκ@.

MH'KOΣ, ε@, τὸ, longitudo, prolixitas, proceritas; q. à μέγα, magnum. Et

μῆκ@;

μῆκ@, Ion. pro μῆχ@, remedium. Hinc μακρὸς, longus, prolixus: &
Μηκιώω, prolongo, produco, f. ιωῶ, a. 1. ἐμήκιωσα, præf. paff. μηκιώομαι, prolongor, fuccrefco. Th. μῆκ@.
ΜΗ'ΚΩΝ, ωνος, ἡ, papaver: fortè à capitis μήκει.
Μηκώνη, dicta fuit Ceres, quòd primùm papaveris fructum invenerit: Item Μηκωνικὸς, ῦ, ὁ, papavereus, feu qui papaveris eft; ut σπέρματα μηκωνικὰ, femina papaveris, vel papaveracea, papavareæ comæ, apud Athen. l. 2. Sic Μηκώνιον, ȣ, τὸ, fuccus papaveris, qui ὀπίον, etiam vocatur; Item Μηκωνίτης, frutex quidam, apud Hippocr. quem peplum fruticem vocant; & μηκωνίτης λίθ@, gemma papavera exprimens, Plin. l. 37. c. 10. Item Μηκωνὶς θρίδαξ, fpecies lactucæ Afræ; fic vocata à copia lactis foporiferi, tefte Plin. & Gal. apud Æt. l. 15. μηκωνῖτις, dicitur; omnia à præced. Th. μήκων; V.
Μῆλα, oves, mala, nom. pl. à μῆλον, ȣ, τὸ. Sic & μῆλον, Dor. μᾶλον, τὸ, pomum: Item malæ feu genæ. Th. μηλέα, malus arbor.
Μηλάνθη, five Μηλολάνθη, fcarabæorum quoddam genus; Euft. fcribit effe animal vefpâ majus, & nafci ἐκ τ̃ μηλεῶν ἀνθήσι@, aut Μηλέαις advolare, cum florere incipiunt; dicitur & Μηλολόνθη, ex μῆλον, pomum, vel μηλέα, & ἄνθ@, τὸ; V.
Μήλατα, τὰ, oves; unde Μηλάτων ἀπάργματα, primitiæ ovium, aut hujufmodi pecorum; fing. eft vel Μήλατον, τὸ; vel Μῆλα, ατ@, τὸ, ovis; tefte Euft. Item Μηλάτης, ȣ, ὁ, ovium paftor, apud Hefych. utrumque à μῆλον, τὸ, ovis, pecus, &c. V.
ΜΗΛΕ'Α, ας, ἡ, malus arbor: μῆλον, ȣ, τὸ, pomum; pecus; χρυσόμηλον, τὸ, malum aureum.
Μήλει@, & Μήλι@, ȣ, ὁ κ ἡ, ovinus, ovillus, à μῆλον, τὸ, ovis, &c. V.
ΜΗ'ΛΗ, ης, ἡ, fpecillum: inftrumentum chirur. hinc μηλόω, fpecillum demitto, fpecilli dimiffione pertento. Puto à μάω, quæro: quia eo vulnerum altitudo inquiritur.
Μηλία γῆ, & μηλιάς; Item Μηλὶς, terra Melia coloris cineritii, ut Eretria; vide Diofc. l. 5. c. 180. à Th. μῆλ@, & feq. μήλι@; V.
Μηλιαυθμὸς, ῦ, ȣ, quafi μήλων ἰαυθμὸς; ovium ftabulum, apud Lycophr. ex μῆλον, τὸ, ovis, & Th. ἰαύω, unde ἰαυθμὸς, diverforium; Item ftabulum, &c. V.
Μηλίζω, ad colorem mali vergo, feu inclino, colore malum refero; alii fum colore luteo; Diofc. l. 2. c. 128. ἄνθη ἔχει μηλίζοντα, flores habet luteos; idem l. 2. c. 107. τῇ χρόᾳ μηλίζοσιν, colorem luteum referunt; Item Μηλινόεις, εντος, ὁ, & Μήλιν@, ȣ, ὁ, colorem mali habens, luteus: Item qui eft flavo colore, Diofc. unde Μήλινον ἔλαιον, melinum oleum; i.e. ex malis præcipuè cotoneis, confectum, &c. à Th. μηλέα, unde μῆλον, τὸ, malum, &c. V.
Μήλι@, ȣ, ὁ, MELIUS, qui eft ex infulâ quæ μῆλ@, dicitur: vi. μῆλ@, & Ion. pro προβάτει@, ovillus.
Μηλὶς, ίδ@, ἡ, malus arbor, quæ & μηλέα ufitatius dicitur; & proinde ponitur pro ipfo Th. Sed μηλὶς, terra melia, eft à Th. μῆλ@; V.
Μηλίτης, ȣ οἶν@, vinum ex malis cotoneis, Diofc. l. 5. c. 28. à μηλὶς, ίδ@; vel Th. μηλέα; V.
Μηλοβολέω, ῶ, malo, feu malis peto; Item ad rem veneream aliquâ illecebrâ invito, feu incito; quod μῆλον, fit Veneri facrum; ex μῆλον τὸ, & βολέω, &c. V.
Μηλόβοσις, ἡ, nomen mul. q. d. ovium cuftos.
Μηλοβότας, α, ὁ, Dor pro
Μηλοβότης, ȣ, ὁ, & μηλαβοτὴρ, ῆρ@, ὁ, ovium paftor, opilio: ex μῆλον, ovis, & βόσκω, pafco.
Μηλοβοτέω, ῶ, oves pafco; à præced. μηλοβότης; vi. Item Μηλόβοτον, ȣ, τὸ, terra quam oves pafcunt; i. e. deferta folitudo, eft neut. à μηλόβοτ@, ȣ, ὁ κ ἡ, vaftus, defertus, depaftus ab ovibus; ex iifd. cum præced. V.
Μηλόβοτ@ χώρα, regio quæ pecudes alit: ab iifd.
Μηλόδοχ@, ȣ, ὁ, ἡ, qui oves recipit. Ex μῆλον, pecus, & δέχομαι, capio.
Μηλολάνθη, & Μηλολόνθη, videantur fuprà in μηλάνθη.
Μηλομαχία, malis commiffa pugna, feu pomis; pugna quæ malis committitur: ex μῆλον, τὸ, malum, & μάχη; vi. Item Μηλόμελι, genus potionis, quod ex malis cotoneis, & melle fit; de quo Diofc. l. 5. c. 29. ex μῆλον, τὸ, malum, & μέλι, τὸ; V.
Μῆλον, ȣ, τὸ, Dor. μᾶλον, MALUM, pomum; Item ovis, pecus. Th. μηλέα, ας, ἡ, malus arbor.
Μηλονομεὺς, & Μηλονόμ@, ovium paftor, opilio, ex μῆλον, τὸ, ovis, & νέμω, pafco, unde νομεὺς, ὁ, &c. V.
Μηλοπάρει@, & Dor. Μηλοπάρη@, malis vel pomis fimiles habens genas; vel cujus malæ feu genæ, colorem pomi referunt; Theocr. Idyll. 27. ex μῆλον, τὸ, & παρειὰ, & Æolicè, πάρηα, &c. V.
ΜΗ'ΛΟΣ, ȣ, ἡ, MELUS, infula una ex Cycladibus.
Μηλόσκοπ@, undè pecora, feu oves confpici poffunt; ut κορυφὴ μηλόσκοπ@; Hom. hymn. in Panem; ex μῆλον, τὸ, ovis, & σκοπὸς, &c. vi. Item Μηλόσπορ@, malis confitus, Euryp. ex μῆλον, τὸ, malum, & σπορὰ, feu σπόρ@, &c. vi. Μηλοσό@, ȣ, ὁ κ ἡ, ovium fervator, aut fervatrix; à Th. σό@, &c. vi. Μηλοσφαγέω, oves jugulo, macto feu immolor; undè Μηλοσφαγία, ovium jugulatio, feu immolatio, à Th. σφάζω, feu σφάττω, f. ξω; undè σφαγὴ, ἡ, &c. vi. Μηλοτρόφ@, ovium nutritor; qui oves alit; Nonn. ex μῆλον, & τροφὸς; vi. Μηλοφόν@, ovium occifor; Epith. lupi apud Oppian. de Ven. l. 3. à φόν@, ὁ; vi. Μηλοφόρ@, q. d. mala ferens, feu geftans, undè Μηλοφόροι, apud Athen. funt Regis Perfarum fatellites, aurea mala geftantes ἐπὶ τῶν συράκων, undè Μηλοφορέω, mala gefto, in Epigr. à φέρ@, unde φορέω, &c. vi. Μηλοφύλαξ, ovium cuftos, in Epigr. à φύλαξ, comp. ut reliqua præced. cum μῆλον, τὸ, ovis, vel malum, &c. V.
Μηλόω, ῶ, fpecillum demitto in, feu fpecilli demiffione pertento: Item lanas, quæ tinguntur fpathâ, feu rudiculâ de primo in ahenum; à Th. μήλη, ἡ, fpecillum; feu inftrumentum chirurgicum quo aliquid illinitur, inditur, extrahitur, infunditur, aut diducitur, &c. V.
Μήλωθρον, ȣ, τὸ, tinctura purpuræ: Item bryonia herba, feu vitis alba undè neut. pl. μήλωθρα, τὰ, funt coloramenta, quibus panni intinguntur, vel immerguntur ut intingantur, eft à Th. μήλη, undè μηλόω, &c. vi.
Μηλώδης, ε@, ὁ κ ἡ; q. d. pomaceus, feu pomeus, à μῆλον, τὸ, malum; vi. undè etiam Μήλων, ωνος, ὁ; Hercules dictus eft à Melitenfibus, feu à Thebanis; quòd non victimas ei immolarent, fed malis duntaxat facra facerent; Poll. & Hefych.
Μήλωσις, fpecilli demiffio; feu pertentatio & exploratio quæ fit fpecillo immiffo, eft verbale, à μηλόω, q. v. fuprá.
Μηλωτὴ, ῆς, ἡ, δορὰ, fc. ovina, pellis: à μῆλον, ovis.
Μηλώτης, ȣ, ὁ, ovium paftor, à μῆλον, τὸ, ovis; V.
Μηλωτρὶς, vel μηλωτὶς, ίδ@, ἡ, aurifcalpia, fpecillum auricularium, apud Gal. l. 3. τῶν κτ τόπȣς, à Th. μήλη, undè μηλόω, &c. V.
Μήλωψ, pomacei coloris: à μῆλον, pomum, quod V.
Μήλωψ, propriè eft mali faciem, feu afpectum habens, colore malum referens, Od. η. ex μῆλον, & ὤψ, &c. V.
ΜΗ'Ν, tamen, quidem: aliis particulis jungitur.
ΜΗ'Ν, μηνὸς, ὁ, menfis: à μήνη; quæ menfem defcribit curfu fuo; acc. pl. μῆνας. Hinc δεκάμην@, ȣ, ὁ, ἡ, qui decem menfium eft: ἑξάμην@, ȣ, ὁ, ἡ, fex menfium, femeftris.
Μηνάνθ@, ȣ, ὁ, menfiflora, herba apud Theophr. Hift. Pl. l. 4. c. 11. ex μηνὸς, & ἄνθ@, τὸ; V.
Μηνᾶτο, Ion. pro ἐμήνατο, 3. fing. a. 1. m. verbi μαίνομαι, infanio, f. μανῦμαι, perf. m. μέμηνα.
ΜΗ'ΝΗ, ης, ἡ, Luna, Dor. μάνα. Hinc νεομηνία, nova Luna, vel novus menfis: διχομηνία, plenilunium; & fortè Angl. Moon, Month, &c.
Μηνίε pro μήνιε, irafcere, præf. imperf. act. verbi μηνίω. Them. μῆνις, ι@, ἡ, ira.
Μηνιαῖ@, ȣ, ὁ, menftruus; ut μηνιαία κάθαρσις, purgatio menftrua, apud Alexan. Aphr. à Them. μηνὸς μήν@; vide.
Μηνίαμα, τὸ; (idem quod Μήνιμα, & μηνιθμὸς; quæ vi.) odium divinum adverfus, eos qui deliquerunt; eft verbale à μηνιάω, ῶ; idem quod μηνίω; id vide.
ΜΗ'ΝΙΓΞ, ιγγ@, ἡ, membrana, maximè quæ cerebrum ambit, dicta pia mater.
Μηνίζω, fuccenfeo, irafcor; idem etiam quod μηνίω, & ab eodem Them. μῆνις, ι@; V.
Μηνιθμὸς, ῦ, ὁ, ira divina, ira. Th. μῆνις, idem.
Μήνιμα, ατ@, τὸ, idem; & ab eodem Them.
ΜΗ'ΝΙΣ, ι@, ἡ, ira permanens: acc. fing. μῆνιν, q. à μηνόω, maneo.
Μηνίσας, αντ@, a 1. part. act. à μηνίω, irafcor.

irascor. Them. μῆνις.

Μηνίσκος, lunula, ornamentum: à μήνη, luna.

Μηνίω, irascor, iram exerceo. f. ίσω. p. κα. Th. μῆνις.

Μηνοειδής, έος, ὁ, ἡ, lunatus: ex μήνη, luna, & εἶδος, species. Th. εἴδω, video.

Μήνυμα, τὸ, indicatio, nunciatio; Thuc. l. 6. Item, indicium, signum; Phil. Sic, μήνυσις, εως, ἡ, indicatio, nuntiatio, significatio; Plut. Item, μηνυτὴς, οῦ, ὁ, index, Thuc. l. 8. Item, μήνυτρον, ου, τὸ, indicii prœmium, seu, prœmium quod datur indici, Plut. Sic etiam, μηνύτωρ, Poët. pro μηνυτὴς, &c. Omnia verbalia, à Th. μηνύω, vide.

ΜΗΝΥ'Ω, indico, significo. f. ύσω. p. μεμήνυκα. a. 1. ἐμήνυσα. a. 1. sub. act. μηνύσω, ης, η. a. 1. part. μηνύσας, αντος. a. 1. pass. ἐμηνύθην, ης, η. a. 1. part. pass. μηνυθεὶς, εῖσα, έν. Hinc μήνυσις, εως, ἡ, significatio.

Μὴ 'πιβάλης. pro μὴ ἐπιβάλης.

Μὴ 'πιτάμης, pro μὴ ἐπιτάμης, nè incidas, a. 2. sub. act. à τέμνω, seco.

Μήποτε, nè quando, si forté: ex μὴ, nè, & ποτὲ, aliquando. Th. ὅτε.

Μήπω, nondum; μήπως, nè quando. Ex μὴ, nè, & πῶς, quomodo?

Μῆρ' pro μηρὰ, nom. pl. à μηρὸς, quod vide.

Μηρί' pro μηρία, nom. pl. à μηρία, femur. Th. μηρὸς, idem.

Μηριαῖος, ad femur, sive, femora pertinens; q. d. femoralis; ut, μηριαῖα ὀςᾶ, ossa femorum, apud Schol. Hom. à Th. μηρὸς, V.

ΜΗ'ΡΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, funiculus. q. à μηρύω, glomero.

Μηρίον, ου, τὸ, idem quod Them. μηρὸς.

Μηριόνης, ου, ὁ, MERIONES, nomen propr.

Μηρορραφὴς, femori insutus; Bacchi Epith. Ex μηρὸς, & ῥαφὴ, ἡ, vide.

ΜΗΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, femur, crus, coxa. in pl. μηροὶ, & τὰ μηρά.

Μηροτομέω, femur incido, femur abscindo; ex μηρὸς & τομὴ, ἡ, V. Sic etiam, μηροτυπὴς, femora feriens, seu, percutiens; ut, μηροτυπὲς κέντρον, stimulus quo femora percutiuntur; ex μηρὸς & τύπος, ὁ, quod vide.

Μηρύκω, μηρυκάζω, & μηρυκάομαι, rumino, q. μηρύω, quia ruminare, est revolvere cibum. aut à μείρω, divido, seco.

Μηρυκίζω, cibum jam antè mansum & deglutitum, veluti revolvo, & rursum mando; (idem quod præced. μηρύκω, & ab eod. Th. μηρύω, V.) Unde verbale, μηρυκισμὸς, οῦ, ὁ, ruminatio; apud Basil. & Greg.

Μέρυμα, vide in μηρύω.

Μηρύσασθαι, a. 1. inf. m. verbi μηρύω, quod vide.

Μήρυσμα, idem quod, & pro μήρυμα; (quod vide in seq. Th. μηρύω) dicitur etiam, μήρυγμα, pro eodem, significant enim omnia, filum, seu, stamen, digitis è colo deductum, & fusi circumactione recollectum, & agglomeratum.

ΜΗΡΥ'Ω, revolvo, glomero. f. ύσω. p. κα. Hinc μήρυμα, ατος, τὸ, filum agglomeratum. q. à μείρω.

Μήσαο, Ion. pro μήσω, 2. sing. a. 1. m. ἐμησάμην, ω, ατο, & Ion. μήσω, μήσατο, verbi μήδομαι, struo. curo. f. μήσομαι. Th. μῆδος, εος, τὸ, cura.

Μήσεαι, Ion. pro μήση, 2. sing. f. 1. m. verbi μέδομαι. vide in μήσαο.

Μῆσι, Dor. pro μὴ ἐςὶ.

Μῆσο, Ion. pro μέμνησο, seu ἐμέμνησο, 3. sing. plusq. p. verbi μήδομαι.

Μήςωρ, ωρος, ὁ, consultor, consiliarius: peritus. Them. μῆδος, εος, τὸ, cura.

Μήςωρε, ejusd. nom. dual.

Μήτ' & μήτε, neque. Conjunct. ex μὴ, non, & τε, que.

Μήτειρα, ας, ἡ, mater; item, φρονίμη, i. e. prudens, Hesych. Item, μητεῖος, ου, ὁ, maternus; ex Epigr. Utrumq; à seq. Th. μήτηρ, V.

ΜΗ'ΤΗΡ, & Dor. μάτηρ, ἡ, MATER, gen. έρος, & per Syncop. τρός. acc. μητέρα, tantum. dat. pl. μητράσι, voc. sing. ὦ μῆτερ. Hinc μητρῷος, maternus: μήτρως, ω, ἡ ωος, ὁ, avunculus maternus: μητρυιὰ, ᾶς, & Ion. ῆς, ἡ, noverca: μήτρα, ας, ἡ, matrix, uterus.

Μήτι, num? & μήτι, nequin: à μὴ, non, & τὶς, aliquis. Μήτιγε, nedum.

Μητιάασθε, pro μητιᾶσθε, 2 pl. imperat. pass. à seq.

Μητιάω, consulto, delibero, verb. Poët. Th. μῆτις, ἡ, consilium.

Μητίετα, voc. sing. à

Μητιέτης, ου, ὁ, consiliarius, prudens, consultor. Th. μῆτις, ιδος, ἡ, consilium.

Μητίζομαι & μητίομαι, machinor, concito. Th. μῆτις.

Μήτιμα, τὸ; idem quod Th. μῆτις, consilium, &c. V.

Μῆτιν, acc. sing. à μῆτις, consilium. Est & nomen propr. mulieris.

Μητιόεις, εντος, consultus. Them. μῆτις.

Μητιόεντα φάρμακα, scita medicamenta; κατὰ τὴν θεωρητικὴν τέχνην ἐσκευασμένα, ut inquit Plut. quæ malorum omnium inducebant oblivionem, Od. δ. Utpote magno consilio & prudentiâ confecta; est neut. plur. à præced. μητιόεις, consilio abundans, cui multum est consilii; ut Ζεὺς μητιόεις dicitur, apud Hesiod. in erg. à Th. μῆτις, V.

Μητιόωσι, Poët. pro μητιῶσι, 3. pl. præs. act. verbi μητιάω, consulto, delibero. ab eod. Them.

ΜΗ'ΤΙΣ, ιος, ἡ, consilium, prudentia. hinc μητιάω, consulto. μητιέτης, consultus, prudens, consiliarius. ἀγκυλομήτης, ου, ὁ, & ἀγκυλόμητις, ιος, ὁ, ἡ, versutus. πολυμήτης, ου, ὁ, & πολύμητις, ιος, ὁ, abundans consilio.

Μήτις, i. e. μηδεὶς pro μηδεὶς, nemo; ut, μήτις ἄψεται, nullus videbit, apud Soph. & Il. β.

Μητίσασθαι, i. e. molitum esse & machinatum; à verbo μητίζομαι, V.

Μητίω, idem quod, & pro, μητιάω; ab eodem Th. μῆτις, ιος, V.

Μήτοιγε, nedum, apud Hermog. ex particulis, μὴ, τοὶ & γέ. quæ V.

Μῆτος, εος, τὸ, consilium; idem quod Th. μῆτις, V.

Μήτρα, ας, ἡ, matrix, uterus, vulva. Th. μήτηρ. mater.

Μητραγύρτης, ου, ὁ, ἡ, i. e. ὁ μητρὸς ἀγύρτης; qui matri Deorum colligit; unde in plur. μητραγύρται, vocabantur, inquit Bud. qui magnæ matri, sive Cybelæ Deorum matri, stipem cogebant, tympana gestantes; unde, μητραγυρτέω, ῶ, matri Deûm cogo stipem, Athen. l. 12. ex μήτηρ & ἀγύρτης, ὁ, V. Sic etiam, μητράδελφος, matris frater, avunculus; item, in plur. μητράδελφοι, οἱ, fratres uterini; & ex eadem matre prognati; ex μήτηρ, μητρὸς, & ἀδελφὸς, ὁ, V. Item, μητραλοίας, ου, ὁ, matris percussor, vel, interfector; matricida; ex μήτηρ, μητρὸς, & ἀλοάω; unde ἀλοιάω, trituro; comminuo, cædo, &c. Vide.

Μητρεγχύτης, ου, ὁ, instrumentum, quo, in uterum, medicamentum infunditur, clysteris modo; seu, specillum, infundendo in uterum liquori, commodum; ex μήτρα, ἡ, uterus; & ἐγχέω; unde ἐγχυτὸς, &c. V.

Μητρεμάζω, fut. άσω; sacra matris Deûm perago; vel, stipem ei cogo, Poll. l. 3. c. 2. à Th. μήτηρ, μητρὸς, ἡ, V. Unde etiam, μητρικὸς, ου, ὁ, maternus; Poll. Ut, μητρικὴ κτῆσις. Item, μητρὶς, ίδος, ἡ, scil. πόλις; materna civitas; seu, patria matris; civitas ex qua mater alicujus oriunda est; item, μητρόθεν; à matre, ex parte matris; Herodot. & Plut. in Per.

Μητρόδοκος, à matre receptus; Pind. ex μήτηρ, μητρὸς, & δέχομαι; Ionicè, δέκομαι; unde δοχὸς, &c. V. Sic etiam, μητροδίδακτος, à matre edoctus, à matre eruditus; ex μήτηρ, τρὸς & διδακτὸς, V.

Μητρολῴης, ου, ὁ, Att. pro μητραλοίας, ου, ὁ, matricida: ex μήτηρ, mater, & ἀλοάω, ῶ, percutio. Sic, πατραλοίας, patris percussor, dicitur.

Μητρόθεν, adv. materno genere. Them. μήτηρ, mater.

Μητροκασίγνητος, matris frater, avunculus; & in fœm. μητροκασιγνήτη, matris germana, i. e. matertera; ex μήτηρ, μητρὸς, & κασίγνητος, V.

Μητροκτονέω, ῶ, matrem occido: &

Μητροκτονία, ας, ἡ, matris cædes: &

Μητροκτόνος, ου, ὁ, ἡ, matricida: à μήτηρ, & κτείνω, occido. præt. m. ἔκτονα.

Μητροπάτωρ, matris pater, avus maternus: ex πατὴρ & μήτηρ.

Μητροκωμία, ἡ, sic inter vicos est, ut metropolis inter urbes, à quo, coloniis agnoscitur; vicus aliorum vicorum mater; seu, ex quo coloniæ ducuntur; ex μητρὸς & κώμη; unde, κώμιον, τὸ, &c. V. Item, μητρομήτωρ; matris mater, i. e. avia materna; Poll. ex Pind. legitur etiam μητρομήτηρ; ex

μήτηρ

μήτηρ, τρὸς, comp. cum se ipso. Item, μητρόξενος; & Doricè, ματρόξενος, ου, ὁ, spurius, nothus; unde Hesych. ματρόξενοι παῖδας, exp ἀπὸ νόθους; ex μητρὸς & ξένος, V. Item, μητροπάτωρ, matris pater, avus maternus; Il. γ. ex μήτηρ, τρὸς, & πατήρ.

Μητρόπολις, εως, ἡ, METROPOLIS, q.d. μήτηρ τῶν πόλεων, mater urbium, quia sic se habet ad coloniam ex eâ deductam, ut mater ad filiam.

Μητροπολίτης, ου, ὁ, qui ex matrice urbe est; & METROPOLITANUS: à præced.

Μητρορραίστης, ου, ὁ, qui matrem violat, qui matri manus infert. ὁ φθείρων τὴν μητέρα; ex μήτηρ, τρὸς, & ῥαίω; unde ῥαίστης, &c. V.

Μητρόρριπτος, ου, ὁ, à matre abjectus, de Paride dicitur: ex μήτηρ & ῥίπτω, projicio.

Μητροφθόρος, ου, ὁ, qui propriam matrem interfecit; ex Epigr. ex μητρὸς, & præt. med. ἔφθορα; unde φθορά, ἡ, &c. V. Sic, μητροφόνος & μητροφόντης, matricida; ex μητρὸς & φένω; unde φόνος, &c. V.

Μητρυιὰ, ᾶς, & Ion. μητρυιῆς, ἡ, noverca. Th. μήτηρ.

Μητρυιὸς, per jocum sic dicitur quem πατρωὸν propriè, seu, vitricum vocant; Eust. ex comicis; item, μητρυιώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, novercalis; utrumq; à præced. μητρυιά, ἡ, V.

Μητρῳακὸς, οῦ, ὁ, ut, μητρῳακαὶ ἀγιστεῖαι, purificationes quæ in sacris Cybelæis fiebant; à seq. μητρῷος, vide.

Μητρῷος, ου, maternus: &

Μήτρως, ω, & ωος, ὁ, avunculus maternus: ab eodem Th.

Μηχανάαται, Poët. pro μηχανᾶται, machinatur, 3. sing. ind. pass. à

Μηχανάω, f. ήσω, machinor. Th. μηχανή.

ΜΗΧΑΝΗ', ῆς, ἡ, artificium, solertia, MACHINA. Hinc μηχανάω, & Ion. μηχανέω, machinor, molior. ἀμήχανος, ου, ὁ, ἡ, simplex, minimè solers. πολυμήχανος, ου, ὁ, ἡ, versutus ad omnia.

Μηχανητέον, machinandum, conandum; ut, μηχανητέον μηχανὴν πᾶσαν, omni conandum ratione; Plat. νομ. ζ. Ubi sequitur ὅπως ἂν, cum subjunctivo; est verbale gerundivum, à μηχανάομαι, idem quod μηχανάω; molior, excogito, struo; sed in pass. interdum passivè, pro arte mechanica fio; unde etiam verbalia, μηχανητὴς, οῦ, ὁ, machinator; & μηχανητικὸς, οῦ, ὁ, machinandi, seu, machinas fabricandi peritiâ præditus; item, solers excogitator; Xen. Item, μηχανιώτης, idem quod, & pro μηχανητής; Hom. hymn. in Herc.

Μηχάνημα, ατος, τὸ, machinamentum, fraus. &

Μηχανικὸς, οῦ, MECHANICUS, opifex: à μηχανή.

Μηχανόωντο, Ion. pro μηχανῶντο, 3. pl. præs. opt. à μηχανέομαι pro μηχανάομαι. Th. μηχανή.

Μηχανοποιὸς, machinarum faber; unde, μηχανοποιΐα, machinarum fabricatio; & μηχανοποιέω, sum μηχανοποιός; ex μηχανὴ & ποιέω; sic, μηχανορράφος, machinarum structor; technarum, seu, fraudum excogitator; Euryp. in Androm. Unde, μηχανορραφία, ἡ, machinarum consutura; fraudum excogitatio; ex μηχανὴ & ῥάπτω; unde, ῥαφὴ & ῥαφία, &c. V.

Μηχανώμενος, præs. part. pass. verbi, μηχανάομαι; machinor. Them. μηχανή.

Μῆχαρ, τος, τὸ, conamen, artificium; idem quod seq. μῆχος, τὸ, & ab eod. id V.

Μῆχος, εος, τὸ, consilium, remedium, commentum. Th. μηχανὴ, artificium.

Μήων, ονος, ὁ, ἡ, Dor. & Æol. pro μείων, minor. quod vide.

Μίων, ωνος, ὁ, nomen propr. viri.

Μία, ᾶς, ἡ, una. dat. μιᾷ, & Ion. μιῇ, à masc. εἷς, unus.

Μιαιγαμία, pollutæ nuptiæ; ità vocat Suid. filiorum Sethi & Enochi coitum cum filiabus Caini; quod hæ pollutæ & impuræ essent; illi, contrà, ex numero filiorum Dei; ex μιαίνω & γάμος, ὁ, vel γάμοι, οἱ, &c. V.

ΜΙΑΙ'ΝΩ, inquino, polluo, conspurco. f. ανῶ. a. 1 ἐμίηνα. p. μεμίαγκα. perf. pass. μεμίαμμαι. & Att. μεμίασμαι. perf. part. pass. μεμιασμένος. a. 1. pass. ἐμιάνθην, ης, η. a. 1. sub. pass. μιανθῶ, ῇς, ῇ. Hinc μιαρὸς, οῦ, pollutus. ἀμίαντος, ου, ὁ, ἡ, impollutus.

Μιαιφονία, contaminatio ex cæde; cædes, homicidium; Plut. ex iisd. cum seq. V.

Μιαιφονέω; cæde me polluo. f. ήσω, à seq.

Μιαιφόνος, ου, ὁ, homicida, qui cæde se polluit. in voc. ὦ μιαίφονε ex μιαίνω, polluo, & φόνος, cædes. Th. φένω, occido: p. m. πέφονα.

Μίαμμα, ατος, τὸ, i.e. βάμμα, τὸ, tinctura; verbale. à μιαίνω, V.

Μιάνθην, Poët. pro ἐμιάνθησαν, Bœot. pro ἐμιάνθησαν, 3. pl. a. 1. pass. Vel per Syncop. pro μιανθήτην, 3. dual. a. 1. pass. verbi μιαίνω, polluo. hinc a. 1. sub. pass. μιανθῶ. & in 3. pl. μιανθῶσι.

Μίανσις, εως, ἡ, pollutio: à μιαίνω.

Μιανῶ, f. 1. act. verbi ejusd.

Μιαρία, impuritas; item, scelus, à seq. μιαρὸς, V.

Μιαρὸς, οῦ, pollutus, scelestus. Th. μιαίνω, polluo.

Μιαροφάγος, pollutorum ciborum esor; qui impuris cibis vescitur; unde μιαροφαγέω, contaminatis cibis vescor; & μιαροφαγία, pollutorum esus; ex præced. μιαρὸς & φάγω; unde, φάγος, &c. Vide.

Μιαρῶς, pollutè, contaminatè; item, scelestè; adv. à præced. μιαρὸς, V.

Μίασμα, ατος, τὸ, inquinamentum, scelus: &

Μιασμὸς, οῦ, ὁ, impuritas: &

Μιάστωρ, ορος, ὁ, contaminator: à perf. pass. v. μιαίνω.

Μίγα, mistim, idem quod μίγδα, V.

Μιγάζομαι, idem quod, & pro Th. μίγνυμι, misceo, &c. V.

Μιγὰς, άδος, ὁ, ἡ, mistus: &

Μίγδα, mixtim, promiscuè, adv. pro

Μίγδην, idem. à μίγνυμι, misceo.

Μιγάδαλοι, οἱ, mixti; à Th. μίγνυμι; unde μίγδα, &c. V.

Μιγείην, ης, η, a. 2. opt. pass. μιγεὶς, ένος, & in f. g. μιγεῖσα, a. 2. part. pass. ab a. 2. pass. ἐμίγην, verbi μίγνυμι, miscec. f. μίξω.

Μίγεν, Bœot. Syncop. pro ἐμίγησαν. 3. pl. a. 2. ind. pass. verbi μίγνυμι, misceo. f. ξω.

Μιγέωσι, per Ectasin Ion. pro μιγῶσι, 3. pl. a. 2. sub. pass. ejusd. verbi.

Μίγη, pro ἐμίγη, 3. sing. a. 2. pass. Ion. &

Μιγήμεναι, Att. & Dor. pro μιγῆναι congressum fuisse, a. 2. inf. pass. verbi μίγνυμι, misceo.

Μιγήσομαι, f. 2. pass. verbi ejusd.

Μῖγμα, ατος, τὸ, mixtura, à 1. pers. perf. pass. seq. μίγνυμι.

Μιγμὸς, οῦ, ὁ, idem quod præced. μίγμα, τὸ, mistura, miscella; item, farrago; & peculiariter de medicamentorum misturis; itidem, à seq. Th. μίγνυμι, V.

Μιγματοπώλης, qui medicamentorum misturas vendit, Gal. ex præced. μίγμα, τος, & πώλης, V.

ΜΙ'ΓΝΥΜΙ, seu μιγνύω, misceo. f. ξω. p. μέμιχα. a. 1. ἔμιξα. perf. pass. μέμιγμαι. perf. part. μεμιγμένος, η, ον. a. 2. pass. ἐμίγην. a. 2. inf. μιγῆναι Dor. μιγήμεναι. a. 1. pass. ἐμίχθην. paulo post f. μεμίξομαι. Hinc μῖγμα, mixtura. μίξις, mistio. ἄμικτος, ου, & ἀμιγὴς, έος, ὁ, ἡ, immixtus. μίγδην, mixtim. ἴγδη, ης, ἡ, mortarium, pila.

Μιγνύναι, præs. inf. act. à μίγνυμι, misceo.

Μίδας, bestiola, quæ fabas peredit. q. à μίω, edo. Est & jactus tesserarii. Fuit & rex Phrygiæ ditiss. istius nominis.

Μιηφόνος, i.e. ὁ μιαίνων ἑαυτὸν φόνῳ; &c. sanguinarius; idem quod μιαιφόνος, quod Vi.

Μιζερκὸθ, crater. Jerem. 52. 19. μασμαρὸθ, legend. ex nonnullis Editionibus.

Μιθριδάτης, ου, ὁ, MITHRIDATES, Ponti & Bithiniæ rex: à quo, excogitatum est, nomenq; traxit ἀντίδοτον, quod dicitur mithridate.

Μικκὸς, ά, όν, Dor. pro μικρὸς, ά, όν. hinc μικκύλος, diminut. à μικκὸς, parvulus.

Μικκῆς, gen. Ion. f. g. à μικρός.

Μικραδικητικὸς, apud Aristot. 2. Rhet. in re parva injurius; (ei opponitur μεγαλαδικητικὸς, quod V.) ex μικρὸς & ἀδικέω; unde ἀδικητικὸς, &c. V. Sic, μικραίτιος, de parvis rebus expostulans; vel, parvam ob causam; ex μικρὸς & αἰτία; unde αἴτιος, &c. V.

Μικροβασιλεὺς, parvus rex, vel, minor rex; ex μικρὸς & βασιλεὺς, V. Sic, μικρόβιος, qui exiguæ est vitæ; à Th. βίος. Μικρόβωλος, qui parvi est

est glebis; à Th. βῶλος; V. Μικρόβωλος & μικρόγεως, qui parvum mentum habet; a Th. γῆ, γέως; unde γένειον, &c. V. Μικροδοσία, ας, ἡ, donatio exigua, parvum munus; à nomine δόσις, εως, ἡ, comp. Ut cætera præced. cum Th. μικρὸς, &c. Vide.

Μικροθυμέω, f. ήσω, animo sum pusillo: &

Μικροθυμία, ας, ἡ, pusillanimitas: à

Μικρόθυμος, ου, ὁ, ἡ, pusillanimus: à μικρὸς & θυμὸς, animus.

Μικρόκαρπος, fructum minutum generans; unde μικροκαρπία, parvi fructûs seu fructûs exiguitas; ex μικρὸς & καρπὸς, V. Sic, μικροκέφαλος, qui est parvo capite; à Th. κεφαλὴ, V. Μικροκίνδυνος, qui in parvis periclitatur; qui parva pericula suscipit; à Th. κίνδυνος; item, μικροκοίλιος, qui parvo est ventre; à Th. κοιλία, comp. ut præced. cum Th. μικρὸς, V.

Μικρολόγος, ου, ὁ, restrictus, sordidus: à μικρὸς & λόγος, verbum, ratio.

Μικρολογία, seu σμικρολογία, oratio tenuis, nullam habens verborum & sententiarum dignitatem; apud Suid. Unde, μικρολογέομαι, seu, σμικρολογέομαι, οῦμαι, de rebus minutis & levibus accuratè disputo; ex μικρὸς & λόγος, dictum, verbum, &c. Item, μικρολόγος, seu, σμικρολόγος; qui rei parvæ rationem habet; vel, qui rem parvam in pretio habet, vel, magni æstimat; item, qui in minima quæq; inquirit; Isocr. Item, sordidus, parcus, avarus; Herodian. Unde, adv. μικρολόγως, vel, σμικρολόγως, res parvas magni æstimando, sic ut minutas etiam res consectemur; item, sordidè, avarè; more eorum, qui σμικρολόγοι vocantur; indè etiam μικρολογία, seu, σμικρολογία, magni facere, seu, æstimare rem parvam; item, sordes, avaritia; ponitur etiam, pro cura quæ impenditur rebus nihili, vel, minutis; item, μικρολογέομαι, οῦμαι, vel σμικρολογοῦμαι, rei parvæ rationem habeo; anxiè & scrupulosè circa vilia & spernenda occupor; item, sordidè & præparcè rationem ineo, vel, tribuo; apud Plut. ex μικρὸς vel σμικρὸς, & λόγος, ratio, &c. V.

Μικρόλυπος, cui vel minimæ res animi molestiam afferunt; cujus animo vel minima quæq; molesta sunt; ex μικρὸς & λύπη, V. Item, μικρομερὴς, parvis partibus constans, seu, minutis ac tenuibus; unde, μικρομέρεια, tenuitas partium; à nomine μέρος, τὸ, V. Μικρόμματος, parvos habens oculos; ab ὄμμα, τὸ, V. μικρόπεπλος, parvum gestans peplum; a Th. πέπλος, V. Μικροπολίτης, parvæ urbis civis; unde, μικροπολιτικὸν, τὸ, multitudo parvi oppidi, Aristoph. a Th. πόλις; unde, πολίτης & πολιτικὸς, &c. Quæ V. μικροπόνηρος, qui in parva re, seu, in parvis rebus improbus est; apud Aristot. à πονηρὸς, ὁ, improbus, V. Μικροπρεπὴς, viles abjectosq; homines decens; vilis, sordidus, illiberalis; unde adv. μικροπρεπῶς, illiberaliter, sordidè, ut solent abjecti homines; Poll. Item, μικροπρέπεια, illiberalitas, sordes, indecora parsimonia, Aristot. Rhet. 1. Item, μικροπρεπεύομαι, sum μικροπρεπὴς, seu, vilis abjectaque sum animi, indecoreq; parcus; (sed dicitur etiam, σμικροπρεπὴς & σμικροπρέπεια, &c. à Th. πρέπω, V. μικροπρόσωπος, qui est facie parvâ; à πρόσωπον, τὸ, V. μικρόρραξ, αγος, ὁ καὶ ἡ, parvos acinos habens; à nomine ῥάξ, αγὸς, V. Μικρόρριν vel μικρόρρις, cui parvus est nasus; à Th. ῥὶν vel ῥὶς, V. Item, μικροῤῥοπύγιος, cui est parvum orropygion; apud Aristot. ex ὀρροπύγιον, vel, ὀρρωπύγιον; comp. ut reliqua præced. cum Th. μικρὸς, &c. V.

ΜΙΚΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, & Att. Σμικρὸς, parvus. compar. μικρότερος, superlat. μικρότατος. vel irregular. ἐλάσσων, ἐλάχιστος. μετὰ μικρὸν, pauló post. μικρὸν, parvum: μικροῦ, fere.

Μικροσπέρματος, parvum ferens semen; à σπέρμα, τὸ, V. Μικρόσταχυς, parvas spicas ferens, seu, protrudens; à Th. στάχυς, V. Μικρόστομος, qui parvo, seu, angusto ore est; à Th. στόμα, τὸ, V. Μικρόσφυκτος, cui parvus est pulsus & exilis; seu, cui pulsus elanguit; item, debilis; unde etiam, μικροσφυξία, parvitas, seu, exilitas pulsus; à Th. σφύζω, unde σφύξις, comp. ut præced. cum Th. μικρὸς, V.

Μικρότης, vel σμικρότης, ητος, ἡ, parvitas: à præced. Th. μικρός.

Μικροῦ, fere, propemodum: ut μικροῦ διαφέρει, parvulum differt, Plin. Sic, μικροῦ δεῖ, parvum abest; ferme: est genit. adverbialiter positum, à Th. μικρὸς, V.

Μικροτράπεζος, qui exiguam, seu, tenuem mensam apponit, Athen. l. 14. ex μικρὸς & τράπεζα, &c. V. Sic, μικρότριχος, qui exiguis, seu, brevibus est pilis; à Th. θρὶξ, τριχὸς, V. Μικρόφυλλος, qui parvis, seu, minutis est foliis, Diosc. à Th. φύλλον, τὸ, V. Μικρόφωνος, qui gracili, seu, exili voce est; (pro eodem, dicitur etiam σμικρόφωνος, Poll.) ex Th. φωνὴ, comp. ut præced. cum Th. μικρὸς, V.

Μικροψυχία, pusillanimitas, animus demissus & abjectus; item, μικροψυχέω, pusillo sum animo; item, animo deficio; utrumq; à seq. μικρόψυχος, qui est animo pusillo & dejecto; item, illiberalis & sordidus, apud Aristot. & Dem. &c. V.

Μικρόψυχος, ου, ὁ, ἡ, pusillanimis, Them. ψυχὴ.

Μικρόχωρος, parvam habens regionem, seu, exiguum habens solum; ex μικρὸς & χῶρος, ὁ, V.

Μικροφροσύνη, ης, ἡ, q. d. pusillanimitas; parvus & exiguus animus; hinc μικροφροσυνῶς & μικροφρονῶς, apud Poll. demisse & abjecte; ex μικρὸς & φρὴν, ενὸς, cujus comp. varia desinunt in φροσύνη, &c. V.

Μικρύνω, vel, σμικρύνω, parvum reddo; imminuo, a Th. μικρὸς, V.

Μίκτο, Ion. vel Poët. pro ἐμέμικτο, 3. si g. plusq. p. pass. verbi μίγνυμι, misceo.

Μικτὸς, οῦ, mixtus. in pl. n. g. τὰ μικτὰ, ab eod. Th.

Μίλαξ, est per Apocopen τοῦ σ, pro σμίλαξ; hederæ species, è qua tori fiebant; quâ etiam coronari solitos poëtas aiunt; Aristoph. à Th. σμίλαξ, ακος; unde σμῖλος, ὁ, &c. V.

Μίλητον, ου, τὸ, & ος, ἡ, nomen urbis, Gr. coccinea: a μίλτος, minium.

ΜΙ'ΛΙΓΔΟΣ, ου, ὁ, instrumentum quoddam artis plasticæ.

Μίλιον, ου, τὸ, milliare, spatium mille passuum. vox. Lat.

Μίλτειος, miniaceus, qui è minio est; ex Epigr. l. 6. & μίλτινος; idem ut μιλτινον χρῶμα, miniaceus color, apud Plut. Item, μιλτίτης λίθος; lapis minii colorem referens; omnia, à Th. μίλτος, minium, Plin. l. 33. c. 17. μίλτον vocant Græci minium, quidam Cinnabari; idem l. 33. vocat etiam rubricam; ut μίλτος λημνὶς, rubrica lemnia, ex Insula Lemno.

Μιλτοαλειφὴς, έος, ὁ, ἡ, minio tinctus, miniatus: quod à μίλτος, ου, ἡ, minium, & ἀλείφω, ungo.

Μιλτοθυρὴς, quo foribus inducitur minium, ut, μιλτοθυρὴς σχοῖνος, funis rubricatus, quo foris lignum illinitur, seu, quo fores tingi solent; in Epigr. ex μίλτος & θύρα, ἡ, V.

Μιλτοπάρῃος, ου, ὁ, ἡ, rubras habens proras: à μίλτος, ου, ἡ, minium, & παρῇα, pro παρειὰ, ᾶς, ἡ, gen. Poët. prora navis.

Μιλτόπρεπος, miniaceo, seu, rubeo colore decorus; i.e. rubens; ex μίλτος & πρέπω, V.

ΜΙ'ΛΤΟΣ, ου, ἡ, minium. An à mullo pisce, qui istius coloris?

Μιλτόω, ῶ, minio, inficio, à præced.

Μιλτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, miniaceus, minio similis, colore, viz. rubeo, Athen. l. 13. à Th. μίλτος, minium, rubrica; item, rubigo segetum; à minii colore; Eust. ex Paul.

Μιλτώρυχος, minii, seu, rubricæ effossor; Poll. l. 7. c. 23. Unde, μιλτωρυχία, minii effossio, apud eundem; item, locus in quo effoditur minium, seu, rubrica; ex μίλτος & ὀρύσσω; unde ὀρυχὴ, ἡ, &c. V.

ΜΙ'ΛΦΑΙ, ῶν, αἱ, & μίλφωσις, defluvium pilorum palpebræ.

Μίλω, Dor. per Apocop. pro Μίλωνι, Miloni.

ΜΙΜΑΙ'ΚΥΛΟΝ, ου, τὸ, fructus arbuti.

Μιμαλλόνες, mulieres bellatrices apud Macedones, παρὰ τὸ μιμεῖσθαι τοὺς ἄνδρας, Etym. Item, cum gemino λ, μιμαλλόνες, αἱ, apud Macedonas, Bacchæ vocantur; ita dictæ videntur, quasi μιμηλόνες, à Th. μιμέομαι; unde μιμηλάζω, imitor, &c. V.

Μίμαντα, acc. sing. à Μίμας, αντος, ὁ, nomen viri.

ΜΙ'ΜΑΡΚΙΣ, farciminis genus.

Μίμαυλος, videtur dici, qui mimos tibiâ exprimit; Athen. l. 19. Unde μιμαυλεῖν, exp. tibiarum cantum imitari, ex

ex μιμέομαι, unde μῖμος & αὐλὸς, &c. V.

MIME'OMAI, ἔμαι, imitor, cum acc. præs. inf. μιμεῖσθαι. f. μιμήσομαι. p. μεμίμημαι, σαι, ται Hinc μίμησις, imitatio. μιμητὴς, imitator. μῖμος, imitator histrionicus.

Μιμέα, ας, ἡ, sic dicitur μιμητικὴ τέχνη, καὶ ἡ μίμησις; à Th. μιμέομαι, &c. Quæ V.

Μιμηλάζω, imitor; imitando exprimo; à μιμηλὸς, ἔ, ὁ, imitando expressus, à docto imitatore effictus; Plut. Item, activè, imitandi solertiâ præditus; ut, μιμηλὴ τέχνη, apud Luc. imitatrix ars, seu, imitandi peritia; unde etiam, μιμηλάτης, ητος, ἡ, imitandi dexteritas; omnia, à μιμέομαι, vide.

Μιμήσαιντο, imitentur, 3. pl. a. 1. opt. m. μιμήσασθαι. a. 1. inf. m. verbi μιμέομαι. f. 1. μιμήσομαι. & in 1. pl μιμησόμεθα.

Μίμημα, ατος, τὸ, imitamentum: &

Μίμησις, εως, ἡ, imitatio: &

Μιμητὴς ἔ, ὁ, imitator: &

Μιμητικὸς, ἔ, imitandi peritus: &

Μιμητὸς, ἔ, imitabilis: omnia à perf. pass. v. μιμέομαι.

Μιμητικῶς, imitando, seu, more imitatorum, Athen. l. 11. est adv. à μιμητικὸς, V. Unde etiam μιμητικὴ, scil. τέχνη, imitatrix ars, seu, imitandi peritia; & τὸ μιμητικὸν, imitatio, vel, imitandi solertia; Plat. & Demetr. Phaler. &c.

Μιμικὸς, ἔ, ὁ, mimicus, i.e. ad mimos pertinens, aut mimos decens, Demetr. Phaler. est adject. à μῖμος, ὁ, histrionicus imitator, vel, qui gestus, aut, dicta, ac facta alicujus imitatur & effingit; item, fabula paulo licentior quam comœdia; vel, quæ constat diuturnâ imitatione rerum vilium, & levium personarum; Herodot. l. 5. & Athen. l. 11. &c. V.

Μιμνάζω, idem cum μίμνω seu μένω, maneo.

Μιμνάσκετο, Dor. pro ἐμιμνήσκετο, recordabatur, 3. sing. imperf. pass. verbi μιμνήσκω, quod V.

Μίμνει, manet, 3. sing. præs. ind. μίμνω, Poet. pro μένω, maneo.

Μιμνήσκομαι, idem quod μνάομαι, recordor, memini. Il. ω. ab act. μιμνήσκω, seq. in memoriam revoco, &c. V.

Μιμνήσκω, facio recordari, moneo. præs. imperf. μίμνησκε, mutuatur sua tempora à Them. μνάομαι, f. μνήσω. p. μέμνηκα. præs. pass. μιμνήσκομαι, recordor. perf. pass. μέμνημαι, memini. a. 1. pass. ἐμνήσθην, & in 1. pl. ἐμνήσθημεν. a. 1. m. ἐμνησάμην, ω, ατο. Hinc ἀναμιμνήσκομαι, recordor. ἀνάμνησις, εως, ἡ, recordatio: ὑπόμνημα, τος, τὸ, monumentum, admonitio: μνηστὸς, ἔ, desponsatus: μνηστὴ, sponsa: μνηστὴρ, ῆρος, ὁ, procus. μνηστεύω, ambio nuptias. μνηστεύω idem.

Μίμνεν, manebant, 3. pl. imperf. act. Ion.

μίμνοντι, Dor. pro μίμνουσι, 3. pl. præs. verbi μίμνω, idem quod μένω, maneo. præs. part. μίμνων.

Μιμνόντεσσι, dat. pl. Poet. & Ion. pro μίμνουσι, præs. part. μίμνων, οντος, à

Μίμνω, idem quod μένω, maneo.

Μιμογράφος, qui mimos scribit; mimorum scriptor; ex μῖμος & γράφω; unde γραφὴ, &c. V. Sic, μιμολόγος, qui mimos recitat; ut in Epigr. ἠχὼ μιμολόγος dicitur, quòd humanam vocem referat; unde, μιμολογέω, mimos, vel mimicè recito; ex μῖμος & λόγος, &c. V.

Μῖμος, ε, ὁ, MIMUS, imitator, histrio. Th. μιμέομαι, imitor.

Μιμὼ, ὄος, ἡ, simia, quia μιμεῖται, actiones hominum.

MI'N, ipsum, am. acc. Dor. pro αὐτὸν, αὐτὴν, vel ὁ. Sic αὐτόν μιν, pro ἑαυτὸν, seipsum. Interdum significat αὐτὸ, vel αὐτῆς.

MI'NΘA, seu μίνθη, ης, ἡ, MENTHA, herba. An quia ἐν μίνθῳ, in stercore nascitur? at

Μίνθος & μίνθη, stercus.

Μινθόω, fut. ώσω, stercoro, stercore perfundo; unde in a. 1. infin. μινθῶσαι, merdâ aspergere, vel, inquinare; item, merdam affricare; à Th. μίνθα, ἡ, V.

Μινυᾶν, gen. Dor. pro Μινυῶν, à Μινύα, nom. propr. Urbis Thessaliæ. Et Minyæ Argonautæ dicuntur.

Μινύεια, ας, ἡ, eadem quæ & Μινύα, vide præced.

Μινύθει, minuit, 3. sing. ind. præs. &

Μινύθῃ, 3. sing. sub. præs. à

Μινύθω, minuo. Them. μινυὸς, ἔ, parvus.

Μίνυνθα, adv. paululum: & hinc

Μινυνθάδιος, ε, ὁ, ἡ, brevi tempore durans: à

MINTO'Σ, ἔ, Eustath. Atticè dici vult pro μικρὸς, parvus, exilis: hinc μινύθω, minuo.

Μινύρισμα, sive μινύρισμα, τὸ, lamentum exili voce, querulum & exile murmur; verbalia, à seq. μινυρίζω; exili seu flebili voce cantillo, &c. V.

Μινύριζε, præs. imperat. act. à

Μινυρίζω, exili voce lamentor: à μινυρὸς, idem quod Them. μινυὸς, parvus.

Μινύρομαι, querulâ voce cantillo: ab eod. Them.

Μινυρὸς, ἔ, ὁ, exiguus, pusillus; item, exili vel, flebili voce loquens, vel, cantillans; à Th. μινυὸς, V.

Μινυώρος, ε, ὁ, ἡ, qui brevis est temporis, fluxus: ex μινυὸς, parvus, & ὥρα, tempus.

Μίνως ωος, ὁ, MINOS, nomen viri.

Μιξαιθρία, ἡ, & μιξαίθριον, τὸ, serenitas pluviis hyemalibus permixta; ex μίξις & αἴθρα; unde αἴθριος, &c. V. Item, μιξέλληνες, qui altero tantum parente Græci sunt; ut Hibridæ apud Romanos; ex μίξις & ἕλλην, ηνος, &c. V. Item, μιξίαμβος, conviciator; ex μίξις, ἴαμβος, &c. V.

Μίξις, εως, ἡ, concubitus, mistio. Th. μίγνυμι, misceo.

Μιξοβάρβαρος, mixtus barbaris, semibarbarus; ex μίξις & βάρβαρος, V. Item, μιξοβόας, promiscuè clamans; Plut. ex μίξις & βοάω, und βοὴ, &c. V. Sic, μιξόδος, ἡ, & μιξοδία, sive μισγοδία, ἡ, mixtio viarum; item, locus inter Scyllam & Charibdim; apud Apoll. l. 4. à Th. ὁδὸς, ἡ, V. Μιξόθηρ, semi-ferus; q. d. permixtus feræ; ut, μιξόθηρ ἄνθρωπος, in Epigr. dicitur minotaurus; à Th. θὴρ, V. Μιξόθριξ, qui mixtis est pilis; semi-canus; à Th. θρὶξ, V. Μιξοιφία, ας, ἡ, coitus; à Th. οἰφέω, seu, οἰφάω, V. Μιξόλευκος, albo distinctus; semialbus; Luc. à Th. λευκὸς, V. Μιξολυδιστὶ, ad Lydiam harmoniam, quæ mixta vocatur; à Th. λυδὸς; unde λυδιστὶ, V. Μιξόμβροτος, semi-homo; ad verbum, homini permixtus; à Th. βροτὸς, (& insertâ literâ μ, ante Th. Euphoniæ gratiâ) comp. ut reliqua præced. cum nomine μίξις, V.

Μιξοπάρθενος, ε, ὁ, ἡ, naturam habens virginis & animalis: à μίγνυμι, misceo, & παρθένος, ἡ, virgo.

Μιξοπόλιος, cujus pili canis misceri incipiunt; ex μίξις & πολιὸς, V. Item, μίξοφρυς, cui supercilia coeunt, qui μεσόφρυον (id V.) non habet; Poll. l. 2 ex Cratino; ex μίξις & ὀφρὺς, ύος, V.

Μίξω, miscebo, f. 1. act. verbi μίγνυμι, quod vide.

Μισαγαθία, ἡ, odium bonorum, seu, bonarum rerum; à Th. μῖσος & ἀγαθὸς, &c. V. Sic, μισάδελφος, fratris, seu, fratrum osor; unde, μισαδελφία, fratris, seu, fratrum odium, Plut. ex μῖσος & ἀδελφὸς, V. Μισάλληλοι, mutui osores; unde, μισαλληλία, mutuum odium; ex μῖσος & ἀλλήλων, vide.

Μισάνθρωπος, ε, ὁ, ἡ, osor hominum, inhumanus: ex μισέω, odi, & ἄνθρωπος, homo.

Μισάρχης, invisus princeps; 2. Maccab. ex μῖσος & ἀρχὴ; unde ἀρχὸς, ὁ, vide.

Μισγάγκεια, ας, ἡ, locus in convalle, in quâ fit mistio aquarum: à μίσγω seu μίγνυμι, misceo, & ἄγκος, εος, τὸ, vallis.

Μίσγεαι, Ion. pro μίσγῃ, 2. sing. præs. sub. pass. verbi μίσγω, idem quod μίγνυμι, misceo.

Μίσγειν, præs. inf. à μίσγω, tempero. Them. μίγνυμι.

Μίσγετο, miscebatur, 3. sing. imperf. Ion. verbi μίσγομαι, ῃ, εται, Them. μίγνυμι.

Μισγοδία, idem quod μιξοδία; ubi vide.

Μίσγοισαι, Dor. pro μίσγουσαι, miscentes, præs. part. f. g. à μίσγω, idem quod μίγνυμι, misceo.

Μίσγομαι, misceor; item, frequenter, pro, concumbo; & dicuntur etiam prælliantes μίσγεσθαι, Il. δ. est idem quod, & pro, μίγνυμαι, quod est pass. à Th. μίγνυμι, V.

Μισγόμενος, η, ον, præs. part. pass. ejusd. verbi & Th.

Μισγονόμος, ut, μισγονόμος γῆ, terra ubi promiscuè pascunt omnes; Hesych. ex μίσγω & νέμω, pasco; unde νόμος, pascuum, &c. V.

Μίσγω, misceo; idem quod & pro Th. μίγνυμι, V.
Μισεῖ, 3. sing. præs. act. sed.
Μίσει, præs. imperat. act. à
Μισέω, ῶ, odi, minus amo. imperf. ἐμίσεον, ουν. f. ήσω. p. μεμίσηκα. a. 1. act. ἐμίσησα. a. 1. sub. μισήσω, ῃς, ῃ. & in 3. pl. μισήσωσι, præs. pass. μισέομαι, odio habeor. perf. pass. μεμίσημαι. perf. part. μεμισημένος, η, ον, exosus, a,um. Th. μῖσος, εος, τὸ, odium.
Μισηθεὶς, ένος, a. 1. part. pass. verbi præced.
Μίσημα, τὸ, odium; verbale, à præced. μισέω, V.
Μισήσῃ, oderit, 3. sing. a. 1. sub. act. à μισέω, quod vide.
Μισητὴ, ῆς, ἡ, odiosa, libidinosa, salax: à
Μισητὸς, οῦ, odiosus, libidinosus. Th. μῖσος, τὸ, odium.
Μισητία, insatiata libido, Aristoph. & Plut. à præced. μισητὴς, V. Unde etiam μισητίζω, odi, odio prosequor; idem quod μισέω, ῶ, à Th. μῖσος, V.
Μισθαποδοσία, ας, ἡ, mercedis persolutio, præmii retributio, pœna. Ex μισθὸς, merces, & ἀποδίδωμι, reddo. Th. δίδωμι, do.
Μισθαποδότης, ου, ὁ, qui mercedem persolvit, præmiorum largitor, ab iisd. Them.
Μισθάριον, ου, τὸ, mercedula, vilis merces, in Epigr. l. 1. & Athen. l. 13. est diminut. à μισθὸς, V.
Μισθαρνεῖν, unâ voce dicitur, pro μισθὸν ἄρνυσθαι, mercedem capere; mercede operam suam locare; sed dicitur & de meretricio quæstu, apud Philon. de vita Mos. l. 1. unde μισθαρνητικὸς, οῦ, ὁ, ad eos pertinens, qui mercede operam suam locant; & in fœm. μισθαρνητικὴ, scil. τέχνη, ars mercenaria, seu, vitæ genus mercenarium, quod μισθαρνευτικὸν, Plato appellat; nam dicitur etiam μισθαρνεύω, pro μισθαρνέω; & μισθαρνευτικὸς, pro μισθαρνητικός; item, μισθαρνὴς & μίσθαρνος, mercenarius, qui mercede aliquid facit; unde μισθαρνία, ἡ, mercedis acceptio; vel, opera mercenaria, vel, quæstuaria; item, μισθαρνικὸς, οῦ, ὁ, idem quod μισθαρνητικὸς, &c. Omnia, ex μισθὸς & ἄρνυμαι, quæ V.
Μίσθιος, ου, mercenarius. Th. μισθός.
Μισθοδοσία, mercedis, seu, stipendii solutio; ex μισθὸς & δόσις, ἡ, vide.
Μισθοδότας, α, ὁ, Dor. pro
Μισθοδότης, ου, ὁ, mercedis dator: ex μισθὸς, merces, & δίδωμι, do.
Μισθοδοτῶ, f. ήσω, do mercedem, ex iisd. Them.
Μισθοδοτοῦμαι, mereo, mercedem fero, stipendio afficior; apud Polyb. est pass. à præced. act. μισθοδοτῶ, quod vide.
ΜΙΣΘΟ'Σ, οῦ, ὁ, merces, præmium laborum. hinc μισθόω, mercede loco. μισθοῦμαι, mercede conduco. μισθωτὸς, οῦ, mercede conductus, mercenarius. ἀντιμισθία, remuneratio.
Μισθοφόρος, ου, ὁ, ἡ, miles: ex μισθὸς, merces, & φέρω, fero.
Μισθοφορέω, mercedem capio, quæstum facio; æra mereo, stipendia facio, stipendior; item, transitivè, cum accus. cui stipendia persolvo; vel, numero; unde, μισθοφορικὸς, qui mercenariorum est, seu, militum æra merentium; aut, qui stipendia facere solet; item, μισθοφορία, ipsa actio æra merendi; genus vitæ, quo quis stipendiatur; & μισθοφορά, stipendium; id ipsum quod mercedis loco aufertur; ipsa merces, seu, salarium; Thuc. & Isocr. Omnia, à præced. μισθοφόρος, V.
Μισθόω, f. ώσω, mercede loco. Th. μισθὸς, merces.
Μίσθωμα, ατος, τὸ, merces, sumptus. Th. μισθός.
Μισθωμάτιον, mercedula quâ aliquid conducitur, aut, locatur; item, μίσθωσις, εως, ἡ, locatio, aut, conductio quæ fit pactâ mercede; μισθώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui mercede locatur, aut conducitur; vel, talis qui mercede conduci debeat; μισθωτὴς, conductor; μισθωτὸς, mercede conductus, mercenarius; item, μισθώτριαι, quæ mercede operam suam locant; Poll. ex Phrynicho; omnia verbalia, à præced. μισθόω, V.
ΜΙ'ΣΚΟΙ, ων, οἱ, frusta & rejectamenta cœnarum, quæ everri solent. hinc μίσκελλος, ου, sordidus, præparcus, qui frusta etiam colligit: μίσκελλος, ου, ὁ, sc. οἶνος, vile & nigrum vinum.
Μισοβάρβαρος, osor Barbarorum; ex μῖσος & βάρβαρος, V. Item, μισοβασιλεὺς, Regis, aut, Regum osor; Plut. à Th. βασιλεὺς, V. Μισογόης, osor præstigiarum & imposturæ; Luc. in Pisc. à Th. γόης, ητος, V. Μισογύνης, ου, ὁ, osor mulierum, osor uxoris; apud Athen. l. 13. dicitur etiam, μισογύναιος, pro eodem; unde μισογυνεία, ἡ, odium mulierum; à Th. γυνὴ, V. Μισόγαμος, à nuptiis abhorrens, & alienus; à Th. γαμέω; unde γάμος, ὁ, V. Μισόδημος, osor populi; qui populi suæ civitatis osor est; apud Plut. Xen. Isocr. &c. à Th. δῆμος, ὁ, V. Μισόδικος, qui jure agere odit; osor litigiorum, osor controversiarum judicialium; (ei opponitur φιλόδικος;) à Th. δίκη, ἡ, V. Μισόθεος, Dei osor; qui Deum, vel, Deos odio habet; Luc. à Th. Θεὸς, ὁ, V. Item, μισόκαλος, honesti osor; Hesych. à Th. καλὸς, comp. ut reliqua præced. cum Th. μῖσος, V.
Μισολογέω, bonas literas odi, per consequens imperitus sum: ex μῖσος, τὸ, odium, & λόγος, in pl. λόγοι, studia literarum. Th. λέγω.
Μισολογία, ας, ἡ, odium literarum; ex iisd.
Μισόλογος, qui disputationes odit; literas, seu, politiorem literaturam exosus; ac proinde, indoctus; ex iisd. cum præced. V.
Μισόνοθος, qui nothos odit; ex μῖσος & νόθος, V. Μισόξενος, osor peregrinorum, inhospitalis; unde, μισοξενία, odium peregrinorum; inhospitalitas; à Th. ξένος, V. Μισόπαις, liberorum osor, liberis exosus; à Th. παῖς, V. Μισόπολις, civitatis osor, Poll. à Th. πόλις, V. Μισοπονέω, odi labores; non contendo nec enitor, nec studeo; Plat. μισοπόνηρος, malorum osor; qui malos aversatur; Demosth. in Mid. Unde neut. τὸ μισοπόνηρον & μισοπονηρία, improbitatis odium; Plut. Item, μισοπονηρέω, improbos odi, improbitatem aversor; à πονηρὸς, ὁ, V. Μισοπορπακίστατος, ου, ὁ, qui pessimè odit habenam, seu, amentum clypei; adeoque qui pessimè odit bellum; Aristoph. in pace; ex μῖσος & πόρπη, ἡ, unde πορπακίζω, &c. V. Μισοπράγμων, qui negotia odit; qui non libenter negotiis se implicat; à nomine πρᾶγμα, τὸ, V. Μισοπώγων, osor barbæ; ex Th. πώγων; comp. ut cætera præced. cum seq. Th. μῖσος, V.
ΜΙ'ΣΟΣ, εος, ους, τὸ, odium. q. à μὴ ἴσον, quia odium est quædam inconvenientia. Hinc μισέω, odi, odio prosequor. μισάνθρωπος, inhumanus.
Μισόσοφος, sapientiam, & sapientiæ studium exosus; seu, osor Philosophiæ, Plat. ex μῖσος & σοφὸς, V. Item, Μισότεκνος, liberorum osor; unde, μισοτεκνία, odium liberorum; Plut. de L. educ. à nomine τέκνον, τὸ, V. Μισοτύραννος, tyrannorum, seu, tyranni osor; à Th. τύραννος, V. Μισότυφος, ostentationis osor; Luc. à Th. τύφω; unde τύφος, seu τῦφος, & τυφόω, &c. Quæ V. Μισοφιλόλογος, osor hominum qui literarum sunt studiosi, seu, sermocinationum; apud Athen. l. 13. à φιλολόγος, ὁ, V. Μισόφιλος, osor amicorum; à Th. φίλος, ὁ, V. Μισόφροντις, osor curarum; à Th. φροντὶς, V. Μισόχρηστος, ὁ καὶ ἡ, bonorum osor, & hostis; bonis invisus; à Th. χράω, χράομαι; unde χρηστὸς, ὁ, &c. V. Denique, μισόχριστος, osor Christi, qui Christum odit; apud Greg. Naz. à Th. χρίω, χρίομαι; unde, χριστὸς, οῦ, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum Th. μῖσος, V.
Μιστύλη, ης, ἡ, mensuræ genus, quod etiam μύστρον dicitur; teste Eust. Il. ω. Item, μιστύλη, panis excavatus, pro jure hauriendo; unde, μιστυλᾶν & μιστυλᾶσθαι, signif. διὰ μιστύλης ἀρύεσθαι; pane, in cochlear excavato, haurire, jus, viz. aut pulmentum, &c. Interpr. Aristoph. à Th. seq. μιστύλλω, in parva frusta concido, Il. α. & sæpe apud Hom. & apud Athen. l. 14. &c.
Μίστυλλον, ες, ε, imperf. Ion. à
ΜΙΣΤΥ'ΛΛΩ, in minutas partes seco.
ΜΙ'ΣΥ, succus in metallis concretus.
ΜΙ'ΣΧΟΣ, ου, ὁ, pediculus, quo fructus & folia plantæ appensa sunt. qu. ab ἴσχω, teneo.
Μισώδης, εος, ὁ, ἡ, odio dignus; à Th. μῖσος, V.
Μιτοῤῥαφὴς, filo sutus, in Epigr. à seq. Th.

Th. μίτ☉, & ῥάπτω; unde ῥαφὴ, ἡ, &c. V.

ΜΙ'ΤΟΣ, ου, ὁ, licium, filum quod stammi implicatur.

Μιτόω, ῶ, licia tendo; vel, fidibus tensis cano; in Epigr. a præced. Th. μίτ☉, ὁ, unde in plur. masc. μίτοι dicuntur citharæ fides; apud Philostr. & Synes. &c.

ΜΙ'ΤΡΑ, ας, ἡ, MITRA, cingulum, baltheus, acc. Ion μίτρην.

Μιτράγχιστα, Hesychio est squama aurea quæ in fronte gestatur; ex μίτρα; & Th. ἄγχω; unde ἄγχιστα, &c. V. Item, μιτρηφόρ☉, ὁ, ἡ, mitram ferens; à Th. φέρω; unde φόρ☉; comp. cum Th. præced. μίτρα, ας, ἡ, diadema capitis; item, fascia quâ caput obligatur; item, pro corona Episcopi; apud Lascar. &c.

Μιτροχίτων, ων☉, ὁ, ἡ, mitra tunicam cingens: ex μίτρα & χιτὼν, tunica.

Μιτρόω, ῶ, mitrâ, seu, fasciâ circundo; à Th. μίτρα, V.

ΜΙ'ΤΥΛΟΣ, & μύτιλ☉, ου, ὁ, MUTILUS, cornibus carens. q. cui μείων τύλ☉.

Μιτυλήνη, ης, ἡ, nomen insulæ. Gr. μίτυλ☉, mutilus.

ΜΙ'ΤΥΣ, υ☉, ἡ, purgamentum ceræ, vox rei apiariæ.

Μιχαὴλ, nomen angeli ἄκλιτον, item viri; item Christi.

Μιχθεὶς, a. 1. part. pass. à μίγνυμι, misceo. quod vide.

ΜΝΑ˜, ᾶς, ἡ, MINA, libra. varii ponderis apud diversos.

Μνάα, spondes, Poët. Pleonasm, τῦ α, pro μνᾶ, 2. sing. ind. verbi μνάομαι, memoro, recordor.

Μναιαῖ☉ & μναῖ☉, ου, ὁ, minæ pondus vel, pretium æquans; tantum ponderans, quantum mina, unde neut. τὸ, μναιαῖον, sive, μναῖον, minæ pretium, tantum, quantum mina valet; item, μναϊαῖ☉, idem quod μναιαῖ☉, ut, μναϊαῖ☉ λίθ☉, χαλκός; minam pendens; Eust. ex Aristot. omnia, à Th. præced. μνᾶ, pondus unciarum sedecim, apud Medicos; ut patet ex Diosc. lib. de pond. & mens. &c. V.

Μναμήιον, ου, τὸ, Dor. pro μνημεῖον, quod vide.

Μναμονδῶθημεν, Dor. pro ἐμνημονεύθημεν, 1. pl. a. 1. ind. pass. verbi μνημονεύω, memini. Th. μνάομαι.

Μναμοσύνα, ας, ἁ, Dor. pro μνημοσύνη, ης, ἡ, quod vide.

Μνάμων, ον☉, qui sacrificiorum admonet; erant etiam μνάμονες, Plutarcho autore, Symposiorum præfecti in Sicilia, quos Latini moderatores vocant; quod, bibendi modum aliis imperarent vide Chil. Erasm. & simpliciter, memor & curiosus; i.e. ἐπιμελητὴς, unde illud μισῶ μνάμονα συμπόταν, intelligitur non solum, de eo qui memor sit pridiani delicti in Symposio commissi, sed etiam de nimium curioso; dicitur autem μνάμων, Doricè, pro μνήμων, qui recordatur; item, memoriâ valens, &c. id V.

ΜΝΑ'ΟΜΑΙ, memoro. mentionem facio, recordor, memor sum: f. 1. μνήσομαι. a. 1. ἐμνησάμην, ω, απο. perf. μέμνημαι. a. 1. pass. ἐμνήσθην, ης, η. Hinc μνήμη, ης, ἡ, memoria. μνήμων, ον☉, ὁ, ἡ, memor. μνημονικὸς, οῦ, memoriâ valens; item ad memoriam pertinens, μνημονεύω, memoriâ teneo, memini, μιμνήσκομαι, recordor. ἀναμιμνήσκομαι, idem. ἀνάμνησις, recordatio. ὑπόμνημα, ατ☉, τὸ, monumentum. μνηστὸς, οῦ, desponsatus. μνηστὴ, sponsa. μνηστὴρ, procus. μνηστεύω, ambio nuptias. μνηστέω, idem.

Μνάσαιεν, in memoriam reduceret, 3. sing. a. 1. opt. Æol. & Dor. pro μνήσαιεν, & hoc pro μνήσαι, 3. sing. a 1. opt. act. verbi μιμνήσκω, seu μνάομαι, recordor.

Μνάσῃς, memores, 2. sing. a. 1. sub. Dor. pro μνήσῃς, à μιμνήσκω, f. μνήσω.

Μνᾶσθαι, ambire: præs. inf. Ion. à μνάομαι.

ΜΝΑΣΙ'ΟΝ, ου, τὸ, mensuræ genus duos continens modios, seu, medimnos; Hesych. Item, μνάσιον, in Ægypto dicitur herba, seu, planta quædam, vel, herbaceum quid, nascens apud Nilum fluvium; quod, ut papyrus, edule est, dulcissimum in cibo afferens saporem; Theophr. Hist. Pl. l. 4. c. 9.

Μνάστειρα, ας, ἁ, Dor. pro μνήστειρα, ἡ, monitrix: à μνηστὴρ, monitor. Th μνάομαι, memor sum. Sic & μναστὴρ, pro μνηστὴρ, qui memor est alicujus rei, studiosus.

Μναστέω, Dor. pro μνηστέω, quod pro μνηστεύω, quod vide.

Μναστήσας, αντ☉, a. 1. part. Dor. pro μνηστήσας à μνηστεύω.

Μνᾶσις, ι☉, ἁ, Dor. pro μνῆσις, quod pro μνήμη, memoria.

Μνάσων, ον☉, ὁ, nomen viri.

Μνάω, meminisse facio: sub μνάομαι.

Μνέα, dicitur pro μνᾶ, mina; apud Herodot. Ionicé.

Μνέεσθαι, Ion. pro μνᾶσθαι, commemorare, μνεώμεν☉, ambiens. præs. part. Ion. à μνάομαι.

Μνεία, ας, ἡ, mentio, memoria. Th. μνάομαι.

Μνεῦις, vocabatur bos Osiridi sacer, quem in Heliopoli alebant Ægypti.

Μνῆμα, ατ☉, τὸ, monumentum, sepulchrum, à præt. pass. μέμνημαι. Th. μνάομαι, recordor.

Μνηματίτης, q. d. sepulchralis, funebris; ut, μνηματίτης λόγ☉, oratio funebris; Eustath. à præced. μνῆμα, τὸ, id quo nobis res aliqua in memoriam revocatur, quod nos alicujus recordari facit, &c. V.

Μνημεῖον, ου, τὸ, idem quod μνῆμα, quod vide.

Μνήμη, ης, ἡ, mentio: à perf. μέμνημαι, verbi μνάομαι; recordor.

Μνημηΐα, ἡ, memoria, mentio; idem cum, ab; & pro, præced. μνήμη, ἡ, V. Unde, dicitur; φέρειν διὰ μνήμης, memoria tenere; ut ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, memoriter exponere; &, ὁ τῆς ὁσίας μνήμης; vir sanctæ memoriæ, &c. Item, μνημήιον, pro μνημεῖον, id vide.

Μνημόνευμα, τὸ, res quæ memoriæ mandatur, seu, quæ memoria tenetur; & in neut. plur. μνημονεύματα, appellat. Aristot. in Rhet. Elogia & quæ memoriam alicujus ornant; item, μνημονευτὸς, qui memoriâ tenetur; & μνημονευτικὸς; qui valet memoriâ, & in fœm. μνημονευτικὴ (quæ & μνημονικὴ) τέχνη, ars memoriæ, vel, memorialis; omnia verbalia, à seq. μνημονεύω, memor sum, memini; item, memoro, memoræ prodo, mentionem facio, &c. V. Unde in pass. μνημονεύομαι, memoror; Isocr. in Pand.

Μνημονευτέον, meminisci decet, vel, oportet; & μνημονευτικὸν, τὸ, id quod in eum usum institutum est ut sit præteritæ alicujus rei monumentum; utrumque, itidem à seq. μνημονεύω, vide.

Μνημονεύω, memoriâ teneo: f. εύσω. μνημονεύῃς, 2. sing. præs. sub. μνημονεύομαι, memoror. Th. μνάομαι.

Μνημόνια ζητήματα, fuerunt dictæ quædam quæstiones convivales, à Theodocte quodam Sophista, quod ille in iis valde celebratus, μνημονικὸς esset; Poll. vide seq.

Μνημονικὸς, οῦ, ὁ, memoriâ valens; Aristoph. Item, simpl. memor; item, ad memoriam pertinens; ut, μνημονικὸν ἁμάρτημα, lapsus memoriæ; a μνήμων; unde etiam, μνημονικῶς, adv. memoriter; ut, μνημονικῶς πλεῖστ' ἔχω; multa memini; Gaza de senect.

Μνημοσύνη, ης, ἡ, memoria. Est & nomen Deæ. Th. μνάομαι.

Μνημόσυνον, ου, τὸ, quod nobis alicujus rei memoriam renovat, monimentum, recordatio, memoria: ab eod. Th.

Μνήμων, ον☉, ὁ, ἡ, memor. Th. μνάομαι, recordor.

Μνησαίατο, Ion. pro μνήσαιντο, 3. pl. a. 1. opt. m. verbi μνάομαι, recordor.

Μνήσασα, recordata, a. 1. part. act. f. g. verbi μνάω, seu μνάομαι.

Μνησάσκετο, Ion. pro ἐμνήσατο, 3. sing. a. 1. m. ejusd. verbi.

Μνήσεαι, memineris, Ion. pro μνήσῃ, 2. sing. f. 1. m. verbi μνάομαι.

Μνησθεὶς, a. 1. part. pass. ab ἐμνήσθην, verbi μνάομαι, recordor.

Μνησθῇς, 2. sing. a. 1. sub. pass. μνήσθητι, & in pl. μνήσθητε, a. 1. imper. μνησθῆναι, a. 1. inf. μνησθήσομαι, f. 1. pass. verbi ejusd.

Μνησίθε☉, pius; Deum in memoria habens; quasi à μνῆσις, idem quod μνήμη, V. & Th. θεός; vel, à μνάομαι, vel, μνάω, fut. μνήσω, μνήσομαι; & Th. θεός, &c. V.

Μνησικακεῖν, mali, vel injuriarum acceptarum memorem esse: ex μνάομαι, recordor. f. μνήσω & κακός, malus.

Μνησικακία, ας, ἡ, injuriarum memoria: ex iisd.

Μνησίκακ☉, q. d. memor mali; i. e. qui meminit mali quo affectus est ab aliquo; injuriæ illatæ memor; Aristot. Eth. l. 4. c. 3. Interdum generaliùs, malevolus; unde adv. Μνησικάκως, malevolo animo, & veterum injuriarum memor; vel, eorum more, qui ob veteras injurias si-

multa-

multatem exercent; ex i sd. cum præced. V.

Μνησιχάρη, voluptas: gaudium ex memoria voluptatis; à Th. μνάομαι, fut. μνήσομαι & Th. χαίρω, fut. χαρῶ; unde χαρά, &c. V.

Μνήσομαι, memor ero: f. 1. m. &

Μνησόμεθ', pro μνησόμεθα, 1. pl. f. 1. m. verbi μνάομαι.

Μνηστεία, ας, ἡ, & μνήστευμα, τὸ, memoria; item, desponsatio; ipsa actio, ambiendi, conciliandi, & desponsandi; Poll. l. 3. atque inde, ipsa sponsalia; utrumque, à seq. μνηστεύω, ambio; item, concilio, &c. V.

Μνηστεύω, nuptias ambio, sum procus: f. εύσω. p. μεμνήστευκα. præs. pass. μνηστεύομαι, despondeor, quod est mulieris, cum dat. pers. pass. μεμνήστευμαι. pers. part. f. g. μεμνηστευμένη, desponsata, a. 1. pass. ἐμνηστεύθην. a. 1. part. pass. μνηστευθεὶς, εῖσα, έν. à μνηστὸς, sponsus. Th. μνάομαι, ambio.

Μνηστέω, idem quod μνηστεύω, præced. id vide.

Μνηστὴ, ῆς, ἡ, sponsa: in dat. μνηστῇ: &

Μνηστὴρ, ῆρος, ὁ, procus: acc. pl. μνηστῆρας. Th. μνάομαι, ambio.

Μνηστήριος, ad procum pertinens, vel, à proco proficiscens; ut, μνηστήρια δῶρα, in Epigr. munera quæ puellis dantur à procis; à præced. μνηστὴρ, procus; item, memor, &c. V.

Μνηστηροφονία, ας, ἡ, procorum cædes; à præced. μνηστὴρ, ῆρος; & φόνος, ὁ, vide.

Μνηστὴς, ȣ̃, ὁ, idem quod μνηστὴρ, procus, candidatus; item, memor, &c. Vide.

Μνῆστις, ιος, ἡ, Ion. pro μνήμη, memoria: quod vide.

Μνηστὸς, ȣ̃, desponsatus: &

Μνήστρια, ας, ἡ, pronuba, nuptiarum conciliatrix; Poll. Item, μνῆστρον, ȣ̃, τὸ, nuptiarum futurarum pignus, & arrhabo; Hesych. Item,

Μνηστὺς, ύος, ἡ, petitio mulieris in uxorem: Th. μνάομαι, ambio.

Μνήστωρ, peritus, sciens; à Th. μνάομαι, fut. μνήσομαι; unde μνῆστις, memoria; qui enim rem aliquam memoriâ tenet, is ejus rei peritus est; item, μνήστωρ, dicitur qui dedit nuptiarum arrhabonem, nomine sponsi; ab eod. Th. μνάομαι, in significatione ambiendi; unde, μνηστὴρ, qui nuptias alicujus ambit, &c. V.

Μνήσω, memorabo, commemorabo, &c. est fut. à verbo μιμνήσκω, vel, μνάω, quæ V.

Μνήτεια, nuptiarum dona, idem quod, & pro μνηστήρια; vide suprà μνηστήριος.

Μνιαρὸς, ȣ̃, ὁ, & Μνιόεις, εντος, ὁ, item, μνιάδης, εος, ὁ καὶ ἡ, muscosus; omnia, à seq. Th. μνίον, V.

ΜΝΙ'ΟΝ, ȣ, τὸ, muscus, alga.

Μνίω, vel μίω, edo.

ΜΝΟΥ͂Σ, μνȣ̃, prima lanugo, pilus tener: à μνίον, quia est ut muscus.

Μνώεο, Ion. pro μνάȣ, præs. imperat. pass. à

Μνώομαι, Poët. pro μνάομαι, recordor.

Μνώοντο, Ion. & Poët. pro ἐμνῶντο, 3. pl. imperf. verbi præced.

Μογγὸς, ȣ̃, qui obtusâ est voce.

Μογέειν, laborare, & malè se habere; nam μογέω, & μογέω, Ionicâ & Poëticâ Epenthesi τȣ̃ ι, vel, υ; dicuntur pro seq. μογέω, ῶ, laboro; item, doleo; ut, apud Euryp. μογῶ πλευρὰ, laterum dolore infestor, &c. V.

Μογερὸς, ȣ̃, ὁ, & μογηρὸς, laboriosus, ærumnosus; a seq. Th. μόγος, V.

Μογεῦμες, Dor. pro μογȣ̃μεν, laboramus, 1. pl. præs. à

Μογέω, ærumnas patior: f. ήσω. Th. μόγος, labor.

Μογήσας, αντος, a. 1. part. act præced. verbi.

Μογιλαλία, ας, ἡ, difficultas loquendi: &

Μογιλάλος, ȣ, ὁ, ἡ, difficulter loquens: ex μόγις, ægrè, & λαλέω, loquor.

Μόγις, adv. vix, ægrè. Th. μόγος.

ΜΟ'ΓΟΣ, ȣ, ὁ, labor, ærumna, Poët. Hinc μογερὸς, ȣ̃, laboriosus, ærumnosus; μογέω, & εύω, laboro: μόγις, vix, ægrè.

Μογοστοκέω, in partu, vel, circa partum laboro; ex iisd. cum seq. μογοστόκος, in partu laborans; nam de ipsa parturiente etiam dicitur, &c. V.

Μογοστόκος, ȣ, ὁ, ἡ, partus laborem suscipiens, circa partum laborans. Epith. Lucinæ, circa τίκȣς μογȣ̃σα, ut quæ parturientibus adsit: à μόγος & τίκτω, pario.

ΜΟ'ΔΙΟΣ, ȣ, ὁ, modius: mensura aridorum: à Lat. modius.

Μόδιος, mensura erat sedecim continens sextarios.

ΜΟ'ΘΑΞ, ακος, ὁ, verna: μόθων, ωνος, ὁ, idem; quia ad μόθον adhibetur.

ΜΟ'ΘΟΣ, ȣ, ὁ, labor; item bellum, pugna, tumultus.

Μόθων, ωνος, ὁ, verna: vide in μόθαξ.

Μοθωνία, ας, ἡ, ab Hesych. & Etym. exponitur ἀλαζονεία, insolentia; à præced. μόθων, vili & servili inde le prædictus; nugator, garrulus, & molestus; tales enim, vernæ, & ingenuorum asseclæ, seu, pedissequi, ut plurimùm esse solent, & Thema μόθαξ, tales significat; nam Athen. l. 6. & Hesych. dicunt μόθακας & μόθωνας, à Spartis & Lacedæmoniis vocari pueros qui cum filiis civium, & præter liberos domesticos aluntur & educantur; Schol. verò Aristoph. & Suid. sic vocari aiunt ingenuorum asseclas & pedissequos.

Μοθωνικὸς, ȣ̃, insolens, superbus: à præced.

Μόθουρα, ἡ, remi manubrium, vel, capulus; apud Hesych.

Μοὶ, pro ἐμοὶ, mihi, dat. sing. ab ἐγὼ, ego.

Μοιμυᾶν & μοιμύλλειν, contrahere labia: à μύω.

Μοῖρ', pro μοῖρα, ας, & Ion. ης, ἡ, pars, portio, fatum: gen. pl. Æol. μοιράων. Th. μείρω, divido, sortior. p. m. μέμορα.

Μοιραγέτης, Parcarum, seu, fatorum dux; seu, qui fatum prævius anteit; ut apud Alciphr. ὦ μοιραῖοι θεοὶ καὶ μοιραγέτα δαίμονες; ex præced. μοῖρα; & Th. ἄγω; unde ἀγίομαι, &c. V.

Μοιραῖος, ȣ, ὁ, fatalis; à præced. μοῖρα, V.

Μοιρία, ας, ἡ, pars, portio; idem quod μοῖρα & μέρος vel μοῖρα, &c. V.

Μοιράω, f. ήσω distribuo, partior: à præced.

Μοιρηγενὴς, έος, ὁ, ἡ, felici fato natus: à μοῖρα, fatum, felicitas, & γίνομαι, nascor.

Μοιρίδιος, ία, ιον, Poët. pro εἱμαρμένος, pro quo & πεπρωμένος, fatalis, a μοῖρα quod vide.

Μοιρὶς, ίδος, ἡ, dividua particularis; apud Nicand. Itidem, à μοῖρα, ἡ, V.

Μοιρόλογχοι, οἱ, seu, μειρόλογχοι, qui publica aliqua bona distribuunt sorte; Hesych. ex μείρω; unde μοῖρα; & λαγχάνω; unde λόγχη, &c. V.

Μοιροδοκέω, partem capio; particeps sum; ex μοῖρα & δέχομαι, Ionicè δέκομαι, &c. V.

Μοιρολαχέω, seu, μειρολοχέω, vel μοιρολογχέω, sorte dispertior; item, sortitò portionem, seu, partem aliquam accipio; unde μοιρολόγχαι, οἱ, qui sortitò partes distributas capiunt; seu, partiarii; Poll. Item, dicitur etiam in sing. Μοιρολόχης, qui partem accipit, partiarius; vel, etiam, partitor; ex μοῖρα & λαγχάνω; unde λάχος, τὸ, & λόγχη, ἡ, &c. Vide.

Μοῖσα, ας, ἁ, Dor. pro μȣ̃σα, ης, ἡ, Musa.

Μοισᾶν, gen. pl. Dor. pro Μȣσῶν.

Μοισαῖος, α, ον, Poët. & Dor. pro Μȣσαῖος, à Musis factus & paratus: hinc Μοισαίαισι, dat. pl. f. g. Dor.

Μοιχάγρια, τὰ, quæ persolvit qui in adulterio est comprehensus; vel quæ pro comprehensione mæchorum persolvuntur: ex μοιχὸς & ἄγρα, captura.

Μοιχάζω, & μοιχάω, idem quod μοιχεύω; & ab eod. id V. Item, μοιχὰς, άδος, ἡ, adultera, seu, adulteriis dedita; Athen. l. 6. à Th. μοιχὸς, V.

Μοιχαλὶς, ίδος, ἡ, adultera, adulterium: Th. μοιχός.

Μοιχάομαι, ῶμαι, sum adulter, adulterium committo: f. ήσομαι. p. μεμοίχημαι. Th. μοιχός.

Μοιχεία, ας, ἡ, adulterium: ab eod. Th.

Μοιχευθεὶς, έντος, adulteratus, a. 1. part. pass. à

Μοιχεύω, stupro, vitio, sum adulter, mæchor: f. εύσω. p. μεμοίχευκα. a. 1. ἐμοίχευσα Th. μοιχός.

Μοιχεύεσθαι, passivè fœmina dicitur, quæ adulterio vitiatur, Athen. l. 13. & neutraliter, quæ se mæchis stuprandum prostituit; Athen. l. 10. Item, μοιχεύτρια, ἡ, mœcha, adultera; apud Plut. utrumq; à seq. verbo μοιχεύω, V.

Μοιχίδιος, adulterinus; idem quod μοιχικός; ex adulterino concubitu natus; & ab eod. Th. μοιχὸς, V.

Μοιχίδιος, ȣ, adulterinus, spurius: &

Μοιχικὸς, ȣ̃, adulterinus: à

ΜΟΙΧΟ'Σ, ȣ, ὁ, MOECHUS, adulter: q. à μὴ & εἴκω. Hinc μοιχὰς, άδος, ἡ, adultera: μοιχαλὶς, ίδος, ἡ. item, μοιχεύω,

χεύω, mœchor, adulter ſum, μοιχεία, adulterium.

Μόλγης, ητ☉, ὁ, pro ærumnoſo & improbo accipi apud Comicos annotat Schol. Ariſtoph. in equit. Item, μόλγην☉, coriaceus; utrumq; à Th. ſeq. μολγὸς, uter ex bubulo corio; item, tardus; cæcus, pauper; i.e. μοχθηρὸς, comicè item μόλγες & ἀμόλγες vocant depeculatores, à mulgendo; i.e. ἀμέλγειν; & ſic μολγὸς interdum dicitur, pro ἀμολγὸς, &c. V.

ΜΟΛΓΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, Æol. βολγὸς, BULGA, ſaccus coriaceus.

Μολεῖσθαι, ponitur pro μολεῖν; à Th. μολέω, V. pro quo etiam dicitur μολίσκω, apud Schol. Hom. Item, μολοβρεῖν, eſt fruticationem inutilem deputare; ab eod. Th. vide αὐτομολία.

ΜΟΛΕ'Ω, ſeu μόλω, venio, vado, curro, hinc μόλον, a. 2. part. act.

Μολιβαχθὴς, q. d. plumbigravis; ex Epigr. à ſeq. Th. μόλιβ☉ & ἄχθ☉, τὸ, V.

Μολίβδαινα, ſeu Μολύβδαινα, ης, ἡ, pila, ſeu maſſa plumbea: à μόλιβ☉.

Μολίβδε☉, & contractè, μολιβδȣ̃ς; item, μολίβδιν☉, ſeu, μολύβδιν☉; plumbeus; item, μολιβδὶς, ſeu, μολυβδὶς, ίδ☉, ἡ, globus, ſeu, pila plumbea, Plut. nonnullis etiam, lamina plumbea; item, μολιβδίτης, ȣ, ὁ, ſeu, μολυβδίτης, ȣ, ὁ, plumbaceus, aut plumboſus; unde fœm. Μολυβδῖτις λιθάργυρ☉; Plin. l. 33. c. 7. Sic etiam, μολιβδώδης, ſeu, μολυβδώδης plumbaceus, plumbi naturam referens, Dioſc. l. 5. c. 97. Item, μολίβδωμα, τὸ, opus è plumbo; & μολύβδωσις, ἡ, plumbatura; i.e. ferruminatio quæ plumbo facta eſt, &c. Omnia, à ſeq. Th. μόλιβδ☉, ſeu μόλυβδ☉, &c. V. Quæ etiam interdum ſcribuntur ſine δ. μόλιβος, ſeu, μόλυβ☉, ut, in Il. λ. & Epigr. unde etiam, μολυβȣ̃ς, plumbeus; Athen. l. 14. & μολυβὶς pro μολυβδὶς, V.

ΜΟ'ΛΙΒΔΟΣ, ſeu μόλυβδ☉, ȣ, ὁ, plumbum, q. à μελεῖν εἰς βάθ☉. Hinc μολίβδε☉ & μολίβδιν☉, ſeu μολύβδιν☉, ȣ, plumbeus.

Μολιβδοφανὴς, ſeu, μολυβδοφανὴς, qui plumbeus eſſe videtur; plumbeus aſpectu; Athen. l. 9. ex μόλιβδ☉ & φαίνω, V. Sic, μολιβδοχοέω, & μολυβδοχοέω; plumbum fundo; tracto artem fundendi plumbi; Poll. ex μόλιβδ☉; & inuſit. χοέω, pro Th. χέω, &c. V. Item, μολιβδόχρȣς & μολιβδόχροος, qui plumbi, ſeu, plumbeo eſt colore, apud Dioſc. & Gal. ex μόλιβδ☉ & χρόα, &c. V.

Μολιβδώδης, μολίβδωμα, & μολύβδωσις, vide μολίβδε☉.

Μόλιβ☉, ſeu μόλυβ☉, ȣ, ὁ, idem quod μόλιβδ☉,

Μόλις, adv. vix. idem quod μόγις. Th. μόλ☉, labor.

Μολίσκω, advenio; à Th. μολέω, V.

ΜΟΛΟΒΡΟ'Σ, ȣ̃, vorax, guloſus: q. μολῶν ἐπὶ βορὰν.

Μολοβρὸς, guloſus, dici putatur, quaſi ὁ μολίσκων ἐπὶ τὴν βορὰν, qui cibi cauſa ventitat aliquo; ut ſunt mendici, & paraſiti; & ſic eſt com. ex μολέω, ῶ, ſive, μόλω & βορὰ, &c. V.

ΜΟΛΟ'ΘΟΥΡΟΣ, herbæ nomen.

Μολοῖσα, perfecta, Dor. pro μολȣ̃σα, a. 2. part. f. g. à μολέω, quod V.

ΜΟ'ΛΟΣ, ȣ, ὁ, labor, pugna, fremitus.

ΜΟΛΟΣΣΟ'Σ, MOLOSSUS, pes metricus, tribus ſyllabis longis conſtans.

Μολοσσοὶ, incolæ τῆς μολοσσίας, Epiri regionis; in qua cum eſſent egregii canes, alibi deinceps prægrandes, vel, generoſi canes, μολοσσοὶ, ſeu, μολοσσίδες κύνες ſunt vocati; item, μολοσσικὴ ἐμμέλεια, apud Athen. l. 14. eſt modulatio ad pedem moloſſum concinnata; cantilena moloſſica, & ad eam ſaltatio; utrumq; à præced. Th. μολοσσὸς, vel, μολοσσὶς, vide.

Μολȣρὶς, ίδ☉, ἡ, Heſychio eſt cuſpis, ſeu, haſta mutilata; item, μόλȣρις, eidem Heſychio eſt μόλις ȣ̓ρῶν, ægrè reddens urinam; item, μολȣρίδες animalia ſunt locuſtis ſimilia; apud Schol. Nic. in Ther. quæ frumenta depopulantur, Ariſtot. & μολȣρὶ, genus ſerpentis, apud eundem; ex μόλ☉; vel, μόλις & ȣ̓ρὰ, vel, ȣ̓ρον, &c. Quæ V.

Μολὸχ, ὁ, nomen idoli ἄκλιτον. Hebr. regnans.

Μολόχη, idem quod, & pro μαλάχη, ἡ, malache herba, malva; (quam ab emolliendo ventre dictam putant; à Th. μαλάσσω; V.) Unde etiam, μολοχίτης λίθ☉; lapis malvæ virorem imitans; Plin. l. 37. c. 8.

Μολπάζω, canto, decanto, celebro; unde μολπαςὴς, ȣ̃, ὁ, & μολπηςὴς, ȣ̃, ὁ, in Epigr. Item, μολπάςρια, ἡ, cantatrix; à præced. μολπὴ, cantus, hymnus; vel, chori cum cantu; Il. σ. Unde, μολπηδὸν, adv. cum cantu, &c. V.

Μολπὴ, ῆς, ἡ, cantilena: dat. ſing. μολπῇ. à μέλπω, cano: præt. m. μέμολπα.

Μολύβδαινα & μόλυβδ☉, vide in μολίβδαινα.

Μολυβδοφανὴς, &c. ſimilia comp. vide ſuprà in μολιβδοφανὴς, &c. Item, μόλυβος, vide ſuprà μόλιβ☉.

Μολυνίη, ἡ, podex; quoniam excrementis quæ ejicit, polluitur; item, μόλυνσις, εως, ἡ, inquinatio, & inquinamentum; item, apud Ariſtot. Meteor. l. 4. Μόλυνσις, dicitur levis quædam concoctio parum à cruditate differens; utrumq; à ſeq. Th μολύνω, vide.

ΜΟΛΥ'ΝΩ, inquino, contamino, polluo: f. υνῶ a. 1. ἐμόλυνα, p. μεμόλυγκα. perf. paſſ. μεμόλυμμαι, & Att. μεμόλυσμαι. a. 1. paſſ. ἐμελύνθην, ης, η.

Μολυσμὸς, ȣ̃, ὁ, contaminatio: à μολύνω.

Μόλω, venio; &

Μολὼν, Vide in μολέω.

Μομφὰ, ᾶς, ἁ, Dor. pro

Μομφὴ, ῆς, ἡ, querela, reprehenſio: à præt. m. μέμομφα, verbi μέμφομαι, incuſo

Μοναδικὸς, ȣ̃, ὁ, ſingularis, unicus; item, ſolitarius; ut μοναδικὸς βί☉ vita ſolitaria; item, μοναδικὴ φύσις, natura ſolitaria, vel, ſui juris, ſuæ poteſtatis; unde, adv. Μοναδικῶς, in unitate; vel, more eorum quæ monade continentur, Plut. Symp. 4. Interdum, pro, ſolitariè; item, μοναδὸν, adv. ſolummodo, ſolùm; item, μονάζω, ſolitarius dego; omnia, à μονὰς, ἀδ☉, V.

Μονάκανθ☉, ȣ, ὁ ϗ ἡ, unicam habens ſpinam; Ariſtot. ex μόν☉ & ἄκανθα, vide.

Μοναμπυκία, ας, ἡ, Poët. unicum equi frænum: ex μόν☉, ſolus, & ἄμπυξ, υκ☉, ὁ, ἡ, reticulum muliebre.

Μονάμπυκες πῶλοι, unum tantùm habentes ἄμπυκα ſinguli; Eurypides ità vocare dicitur τὸν κέλητας; item, in ſing. μονάμπυξ, jubatus, &c. utrumq; ex iiſd. cum præced. V. Item, μονανδρέω, ῶ, unicum maritum habens; & μονανδρεῖν, eſt uni viro cohabitare, & mulieres uno contentas eſſe; ex μόν☉ & ἀνὴρ, ἀνέρ☉, per Sync. ἀνδρὸς, &c. V.

Μόναπ☉, beſtia quæ à Pæonibus βόνασ☉, bonaſus dicitur; Ariſtot. Hiſt. an. l. 9. c. 45.

Μοναρχέω, Monarchiam obtineo, regno: & Μοναρχία, ας, ἡ, MONARCHIA, unius dominatus: à μόν☉, ſolus, & ἀρχὴ, imperium.

Μόναρχ☉, vel Μονάρχης, monarcha; qui ſolus dominatur, ſeu, imperat; Ionice dicitur μούναρχ☉, apud Herodot. ex iiſd. cum præced.

Μόναρχ☉, ȣ, ὁ, Poët. pro Μοναρχικὸς, MONARCHICUS, ad monarchiam pertinens: ex iiſd.

Μονὰς, ἀδ☉, ἡ, unitas; quomodo unum punctum (v. g. in teſſera) μονὰς, dicitur; & eſt principium numeri apud Arithmeticos, quæ ἕνας quoque vocatur; & μοναδικὸς ἀριθμ☉, apud Ariſtot. Item, in Divinitate quoq; μονὰς dicitur eſſe; immo & ipſe Deus eſſe μονὰς, à Th. μόν☉, vide.

Μοναςήριον, ȣ, τὸ, monaſterium, ſeptum, conſeptum, clauſtrum; ubi homines ſolitarii (qui & μοναχοὶ monachi) degunt; item, μοναςὴς, ȣ̃, ὁ, qui ſolitarius degit, homo ſolitarius; Greg. unde μοναςικὸς, ȣ̃, ὁ, ad homines ſolitarios pertinens; & μονάςρια, ας, ἡ, mulier ſolitaria; omnia verbalia, à μονάζω; quod à μονὰς, & Th. μόν☉, &c. Quæ V. Unde etiam μονάζων ἵππ☉, ex Schol. Ariſtot. in pace, qui & κέλης dicitur; equus deſultorius.

Μόναυλ☉, tibialem quendam cantum unicum & ſimplicem edens; ut μόναυλ☉ κάλαμ☉, apud Euſt. Item, qui ejuſmodi calamo, ſeu, organo utebatur; (qui & καλαμαύλης) unde neut. τὸ Μόναυλον, apud Athen. unius tibiæ concentus; item, Μοναύλιον, ȣ, τὸ, organum quoddam tibiale unius & ſimplicis cantûs; apud Athen. l. 4. & μοναυλέω, ῶ, tibiâ unius concentûs cano; Plut. in Cæſ. Omnia, ex μόν☉ & αὐλὸς, ὁ, vide.

Μοναχῆ, adv. una ſola parte; ſolitariè, Xen. ut & μοναχόθεν, una ſolùm ex parte; item, μοναχικὸς, ȣ̃, ὁ, ad ſolitarios homines pertinens; monaſticus, monachicu ſeu

seu monachalis; Dion. Ariop. à seq. *μοναχὸς*, unicus: Item homo solitariè vivens, &c. V.

Μοναχὸς, ἡ, ὸν, solitarius MONACHUS, Angl. contractè Monk. Th. Μόνος, solus.

Μοναχοῦ, adv. solummodo; ut ἐνταῦθα μοναχοῦ; hoc solum in loco, vel huc solummodo; Plat. in Sympos. Item Μοναχῶς, uno tantum modo, simpliciter, singulariter, &c. à præced. *μοναχὸς*, vide.

Μονὴ, ῆς, ἡ, & Dor. *μόνα*, mansio, habitatio. Th. *μένω*; sed

Μόνη, ης, ἡ, sola, à *μόνος*.

Μονήμερος, Μονημέριος, & Μονοήμερος, diarius; qui est unius diei; ex Gal. & Epigram. idem quod ἐφήμερος, dialis, &c. Unde neut. Μονημέριον, ου, τὸ, spectaculum unius diei; ex *μόνος*, & *ἡμέρα*; V.

Μονήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, solitarius; solivagus, apud Diog. Laërt. ut *μονήρης βίος*, vita solitaria, & *μονήρης δίαιτα*; Luc. à Th. *μόνος*; V.

Μονήρες πλοῖον, navigium quod unicum habebat per transtra, & sedilia remum, non binos aut ternos; licet alioqui pluribus remis ageretur: ex *μόνος*, & *ἐρέσσω*, unde *ἐρεσία*; cujus comp. varia desinunt in *ήρης*.

Μονίας, ου, ὁ, de homine solitario dicitur, ut *μοναστής*, & *μονήρης*; Eust. (at Hesychio, Μονίας, est νήφων, sobrius; nam ebrios, δευτέρους, vocabant) idem quod seq. *μόνιος*; V.

Μόνιμος, ου, ὁ, ἡ, stabilis, à *μένω*, maneo: p. m. *μέμονα*.

Μονιὸς, οῦ, solitarius, solitudines captans: & sumitur pro porco agresti. Them. *μόνος*, solus.

Μόνιππος, qui unico equo utitur, vel cursu contendit: Item Μόνιπποι, (oppositi τοῖς ἁμίπποις, i. e. equis copulatis) singuli equi, vel equi qui juncti non sunt, Plat. & Xen. ex *μόνος*, & *ἵππος*, &c. V.

Μονοβάμων, ονος, Dor. pro *μονοβήμων*, ὁ, ἡ, qui singularem habet incessum: ex *μόνος*, & *βαίνω*, eo.

Μονόβας, & Μονοβαίας, fur; quòd solus & clanculum eat; ex iisd. cum præced. V.

Μονόβιβλος, qui uno libro continetur, vel unum librum continet; unde neut. pl. τὰ *μονόβιβλα*, libri singulares; in contt. Gr. Inst. Imp. ex *μόνος*, & *βίβλος*; vi. Item Μονόγαμος, qui unicas nuptias contraxit, unicam habens uxorem; ex *μόνος*, & *γάμος*; V.

Μονογενὴς, έος, ὁ, ἡ, unigenitus: ex *μόνος*, solus & *γένος*, familia. Th. *γείνομαι*, nascor.

Μονόγονος, seu Μουνόγονος, ὁ, idem quod præced. *μονογενὴς*, pro quo etiam Poët. dicitur *μουνογενὴς*, (inserto υ, metri gratiâ) unigena, &c. vi. Item Μονόγληνος, monoculus; i. e. *μονόφθαλμος*, unicum oculum habens, ex *μόνος*, & *γλήνη*, pupilla oculi; vel idem quod ὄφθαλμος, oculus ipse seu totus oculus, &c. vi. Item Μονογνώμονες, qui unius sunt sententiæ; vel ab una sola dependentes sententia, consentientes, &c. à *γνώμη*, vel *γνώμων*, ονος, &c. vi.

Μονόγραμμος, quasi delineatus tantùm, non additis reliquis quæ justam picturam absolvant; dicitur & de macilento, extenuato, deformique; ut apud Cic. Dii monogrammi dicuntur ab Epicuro; Cæl. l. 5. c. 19. à *γραμμὴ*, ἡ, vi. Μονοδέρκτης, ου, ὁ, qui uno oculo videt, unoculus; Euryp. Cyclop. à Th. *δέρκω*, f. *δέρξω*, &c. vi. Item Μονόδους, unicum habens dentem; sic dictus fuit Pyrrhus Prusiæ filius, quòd dentium loco, unum os, æqualiter extentum habuerit in superiore ordine; dentes etiam *συμφυεῖς* habuisse Pyrrhum Epiri regem, testis est Valer. Max. ex Them. ὀδοὺς, comp. ut præcedentia cum Th. *μόνος*; V.

Μονόδρεμον φυτὸν, planta unicum habens truncum. Ex *μόνος*, & *δρέπω*, decerpo.

Μονοειδὴς, έος, ὁ, ἡ, uniformis, uniusmodi: ex Μόνος, unus, & *εἶδος*, εος, τὸ, forma. Th. *εἴδω*, video.

Μονοείμων, qui unâ & simplici indutus est veste; ex *μόνος*, & *εἷμα*, τὸ; vi. Item Μονοζυγὴς, vel Μονόζυξ; q. d. unijugis, unicus; ut *μονόζυγες σάνδαλον*, in Epigr. unicum & singulare calceamentum; in Epigram. ex *μόνος*, & *ζυγὸς*; vi. Item Μονόζωνος, unicam zonam habens; unde Μονόζωνοι, excellentes bello, & qui cingulo eximio à cæteris differunt; Suid. ex *μόνος*, & *ζώνη*; vide.

Μονοήμερος, ου, ὁ, ἡ, uno die durans: ex *μόνος*, unus, & *ἡμέρα*, dies.

Μονόθυρος, q. d. unifores, univalvis; unde Aristot. *μονόθυρον*, vocat quoddam genus concharum, l. 4. animal. unifore & univalve Gaza vertit, ex *μόνος*, & *θύρα*; vi. Item Μονόκαμπτος, q. d. unicum inflexum habens; unde pl. mas. *μονόκαμπτοι*, unicum habentes inflexum; de pedum digitis dicitur, quòd unico inflexu adducantur; ex Aristot. à *καμπτὸς*, ὁ; vi. Μονόκαυλος, unicaulis, qui unico vel simplici caule constat. à Th. *καυλὸς*; vi. Μονοκέρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui unicum solumque cornu est, unico duntaxat cornu armatus, Aristot. Hist. An. l. 2. c. 1. Item Μονόκερως, ωτος; idem, apud eund. ibid. Item proprium animalis nomen, quòd unicornem, itemque monocerotem Latini appellant, à Th. *κέρας*, ατος, τὸ; vi. Μονοκέφαλος, unicum habens caput; Diosc. à Them. *κεφαλὴ*; vi. Μονόκλαυτος, qui ab uno tantum lugetur, à *κλαυτὸς*, ὁ; vi. Μονοκληρονόμος, qui unicus est hæres, à *κληρονόμος*; vi. Μονόκλωνος, unicum ramulum habens; Diosc. à Th. *κλὼν*, ωνὸς; vi. Μονοκοίλιος, unicum ventrem habens, à Th. *κοιλία*; vi. Μονοκόνδυλος, unum nodum, seu tuber habens; Aristot. à Th. *κόνδυλος*; vi. Μονοκότυλος, qui unam concavitatem habet in cirris suis, seu flagellis, in quo unum tantum acetabulum est; dicitur de quodam Polyporum genere, à Th. *κοτύλη*; vi. Μονοκράτωρ, qui solus rerum potitur, qui solus imperium obtinet, monarcha; unde Μονοκρατεία, idem quod *μοναρχία*, Suid. à Them. *κράτος*, τὸ, unde *κρατέω*, comp. ut reliqua præced. cum Th. *μόνος*, &c. V.

Μονοκρηπὶς, ῖδος, ὁ, ἡ, qui unicam crepidam seu calceum habet: ὁ *μόνην κρηπῖδα ἔχων*; à *κρηπὶς*, ἡ, basis, pes, &c.

Μονόκροτος, qui uno duntaxat pulsu movetur; ut *μονόκροτος ναῦς*, navis quæ uno duntaxat remorum ordine impellitur; eadem quæ *μονήρης*, Xen. Hell. 2. ex *μόνος*, & *κρότος*; vi. Μονόκωλος, ου, ὁ, unimembris, uno artu porrectus, unde *μονόκωλος περίοδος*, qui unico membro absolvitur; sic *μονόκωλος λόγος*, unius membri oratio; idem est in dicendo quod *μονῳδία*, in canendo; simplex scil. & inconditum dicendi genus; cui contrarium *ποικίλος λόγος*, genus orationis multiplex & varium; Plut. Item *μέτρον μονόκωλον*, apud Poëtas, in quo cola, unius & ejusdem sunt modi, à Th. *κῶλον*, τὸ; vi. Μονόκωπος, unico remo inter navigandum utens; Euryp. in Helena, à Th. *κώπη*; vi. Μονολεχὴς, qui solus cubat, à *λέχος*, τὸ; vi. Μονολήμματος, ου, ὁ ϗ ἡ, unico tantum constans lemmate; ut *μονολήμματος συλλογισμὸς*, syllogismus unius propositionis, ut Enthymema, in quo uno posito lemmate infertur conclusio, à *λῆμμα*, ατος, τὸ; vi. Μονόλιθος, ex uno lapide factus; uno constans lapide, à Them. *λίθος*; vi. Μονόλοπος, unâ cortice, & unâ tunicâ tectus; Theophr. à Them. *λέπω*, undè *λεπὸς*, &c. vi. Μονόλυκος, & Poëtico pleonasmo *μονόλλυκος*, lupus solitarius, lupus seorsim ab aliis degens; à Th. *λύκος*, comp. ut cætera præced. cum Th. *μόνος*; V.

Μονομαχέω, f. ήσω, singulari certamine pugno: &

Μονομαχία, ας, ἡ; singulare certamen, duellum, gladiatoris cum gladiatore congressus: à

Μονομάχος, ου, ὁ ἡ, singulari certamine pugnans, gladiator: ex *μόνος*, solus: & *μάχομαι*, pugno.

Μονομερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, unius partis, unicus; undè adv. Μονομερῶς, specialiter; i. e. non universum: ex *μόνος*, & *μέρος*, τὸ; vi. Item Μονόμιτος, simplici licio, seu filo textus; ex *μόνος*, & *μίτος*; vi. Μονόμματος, unoculus, in Epigram. ex *μόνος*, & *ὄμμα*, τὸ; vi. Μονόμορφος, uniformis; ex *μόνος*, & *μορφὴ*, ἡ; V.

Μόνον, solùm, solummodo, tantum, tantummodo; unde *μόνον εἰ*, simodo; *μόνον μὴ*, modò ne, i. e. simodo non: Item *μὴ μόνον ἀλλὰ* ϗ, Lat. non solùm, sed etiam; Item, Μὴ *μόνον* οὐ, sive Μονονοὺ, seu *μόνον οὐκ*, sive Μονονοὺκ, tantùm non modò non; i. e. fere, propemodum, & Μόνον οὐχὶ, sive Μονονουχὶ, pro eodem; Luc. in Tim. est adv. à Them. *μόνος*, V.

Μονόξοος, unicam & simplicem fissuram habens, ex *μόνος*, & *ξέω*; cujus composita varia mutant ε, in ο, sive mutant ξε, in ξο, &c. vi. Item Μονόξυλος, ex unico ligno confectus; Plat. de leg. l. 12. ex *μόνος*, & *ξύλον*; vi. Item Μονοούσιος, cujus substantia sola est; i. e. solus in suo genere, & nihil suæ substantiæ simile habens; ut Sol, Luna, Cœlum, &c. Item Μονοπάθεια, affectus, &

 morbus

morbus unius tantum; ut μονοπάθεια τῶ ὀφθαλμῶ, morbus unius oculi; seu cum unus tantùm oculus dolet; ex μόνος, comp. cum ἐσία, & πάθος, τὸ, quæ vide.

Μονόπαις, ut μονόπαις κόρος, filius unicus, vel unigenitus; Euryp. ex μόνος, & παῖς; vi. Item Μονοπάτιον; iter quod unus tantùm calcare potest; ex μόνος, & πατέω; vi. Sic Μονοπέδιλος, uno indutus calceo; ex μόνος, & πέδιλον, τὸ; V.

Μονοπεῖραι λύκοι, lupi inertes & unipetæ; i. e. lupi qui non plures simul homines, sed singulos invadunt; Aristot. Hist. An. l. 8. c. 5. ex μόνος, & πεῖρα, unde πειράω, &c. V.

Μονόπεπλος, uno seu simplici peplo indutus; Euryp. in Hec. ex μόνος, & πέπλος; vi. Item Μονόπηρος, unicam habens peram; apud Etym. à Th. πήρα; vi. Μονοπόδιον, mensa, mensula, sedile, &c. quod uno tantùm pede sustinetur; à Them. πούς, ποδός; unde πόδιον, &c. vi. Μονοπραγματέω, ῶ; uni duntaxat rei, seu uni negotio vaco; unicam rem tracto; Aristot. Polit. 4. à πρᾶγμα, τὸ; vi. Μονοπρόσωπος, unâ tantum personâ constans; ut μονοπρόσωπος ἀντωνυμία, pronomen demonstrativum; & ut ἐκεῖνος, sic dictum, quòd primâ personâ careat; sic Μονοπρόσωπον, vel Μονοπροσωπικὸν ῥῆμα, verbum unius tantum personæ; undè adv. Μονοπροσώπως, sub unâ tantum persona; à πρόσωπον, τὸ; vi. Μονόπτερος, unicam pinnam habens; Vitruv. l. 4. c. 7. à Th. πτέρον, τὸ; vi. Μονόπτωτος, unico constans casu; ut μονόπτωτον ὄνομα, apud Gram. nomen quod unum casum habet; (sic δίπτωτα, τρίπτωτα, πεντάπτωτα, &c.) à πτῶμα, τὸ, vi. Μονοπώλης, qui solus vendit mercem eam quam negotiatur; undè Μονοπωλία, & Μονοπώλιον, privilegium & jus, τῶ μονοπώλε; Item Μονοπωλέω, solus vendo quippiam, monopoli jus obtineo, vel abusum rapio; à Th. πωλέω, undè πώλης, &c. vi. Μονόπωλος; ut μονόπωλος ἠώς, aurora quæ unico equuleo invehitur; Euryp. in Oreste; à Them. πῶλος; Μονόῤῥιζος, unicam, vel simplicem habens radicem; à Them. ῥίζα; vi. Μόνορχις, qui unicum testiculum habet, Levit. 21. & in Hippiatr. à Them. ὄρχις, comp. ut reliqua præced. cum Th. μόνος, &c. vide.

ΜΟ'ΝΟΣ, η, ον, solus, a, um: q. à μύω; hinc μονὰς, άδος, ἡ, unitas: μοναχὸς, ὁ, unicus; Item homo solitarius: μοναστήριον, monasterium.

Μονοσίλλη, claræ stellæ in Hyadibus nomen; Hesych. ex μόνος, & ἴλλω; undè σιλλόω, &c. V.

Μονόσιτος, qui quotidie semel tantum cibum capit; Item qui solus & sine conviva cibum capit; unde Μονοσιτία, ἡ, quotidie semel tantum cibum capere; Gal. Item sine conviva, & solum vesci: Item Μονοσιτέω, semel in die vescor; Xen. Item sine conviva cibum sumo; ex μόνος, & σῖτος; vi. Μονοσκελὴς, unicum habens crus; Plin. l. 7. c. 2. à Them. σκέλος, τὸ; vi. Μονοσκηπτρος, solus sceptra gerens, monarcha, à σκῆπτρον, τὸ; vi. Μονόστεγος, unicum habens tectum, à Them. στέγω, undè στέγος, τὸ; vi. Μονοστελέχης, seu Μηνοστελεχος, unicum à radice caudicem habens, à Them. στέλεχος; vi. Μονόστεος, & Μόνοστος, unico & solo osse constans; à Them. ὀστέον, τὸ; vi. Μονόστιχος, uno versu, seu ordine constans; à στίχος, ὁ; vi. Μονόστολος, solus & desertus, qui solus it, solus missus; pro quo dicitur etiam Μονοστελὴς, Hesych. à στόλος, ὁ; vi. Μονόστομος, ut μονόστομος ἀξίνη, securis unicum tantùm habens stoma, alterâ tantùm parte scindens; i. e. ἡ ἡμιπέλεκυς, non anceps, non bipennis; à Them. στόμα, τὸ; vi. Μόνοστος, vide μονόστεος; Μονόστροφος ᾠδή, oda unicam habens στρόφην, à στροφή, ἡ; vi. Μονοσύλλαβος, unâ constans syllabâ, à συλλαβή, ἡ; vi. Μονότεκνος, unicam habens prolem, cui unicus filius est, aut unica filia; Euryp. in Herc. fur. à τέκνον, τὸ; vi. Μονοτόκος, quæ unum singulis partubus edit; Aristot. à τόκος, ὁ; vi. Μονότονος, qui uno tantum tenore progreditur, seu profertur; (exponitur & pervicax;) undè adv. Μονοτόνως, uno & eodem tenore, & Μονοτονία, unus idemque tenor; una eademque spiritûs ac soni intentio, à τόνος, ὁ; vi. Item Μονοτράπεζος, unicam mensam habens; vel solus in mensa cibum capiens; ut apud Euryp. in Iph. Taur. ξένια μονοτράπεζα, dicuntur munera hospitalia, quæ seorsim ab aliis in mensa solitaria Oresti apponebantur; i. e. hospitalis mensa seorsum apposita, à Them. τράπεζα, comp. ut præced. cum Th. μόνος, &c. vide.

Μονότροπος, ε, ὁ, ἡ, qui vitam solitariam degit: ex μόνος, solus: & τρέπω, verso.

Μονοτροφέω, ῶ, solitario pastu utor; undè Μονοτροφία, nutritio unius animalis; Plat. in Pol. Item pastus solitarius; ex μόνος, & τροφή; vel τροφός; vi. Sic Μονοφάγος, qui solus cibum capit; Athen. lib. 1. qui Græcos veteres μονοφάγες, fuisse arguit, quòd seorsum fere pranderent; more à Romanis diverso, qui simul cum amicis decumbebant; undè cœna ab iis dicta, διὰ τὴν κοινωνίαν, Cæl. & Erasm. in Chil. undè in superlativ. Μονοφαγίστατος, qui maximè & supra quosvis talis est, ut cibum solus sumat; Item Μονοφαγέω, solus comedo, neminem ad cœnam invito; & Μονοφαγία, solum comedere; ex μόνος, & φάγω; vi. Μονοφαλαγγία, unica phalanx; ex μόνος, & φάλαγξ, αγγος, ἡ; vi. Μονόφαντος, qui solus apparet; ex μόνος, & φαίνω, undè φαντάζω, &c. V.

Μονόφθαλμος, ε, ὁ, ἡ, luscus, altero oculo captus: ex μόνος, unus, & ὀφθαλμὸς, oculus. Them. ὄπτομαι, video.

Μονόφθογγος, unum sonum habens: ex μόνος, & φθόγγος; vi. Μονόφορβος, solus pascens, à φορβὴ, ἡ; vi. Μονοφυὴς, unius naturæ, simplex, non geminus, à φυὴ, ἡ; vi. Μονόφυλλος, unicum habens folium, à Them. φύλλον, τὸ; vi. Μονόφυλος, unius generis, à Them. φυλὴ, ἡ; vi. Μονόχειρ, unam tantùm habens manum; q. d. unimanus, à Them. χείρ; vi. Μονοχίτων, unicâ, vel simplici indutus tunicâ; à Them. χιτών; vi. Μονόχορδος, unicâ intentus chordâ, Poll. l. 4. c. 9. à Them. χορδὴ, ἡ; vi. Μονόχροος, seu Μονόχρες, sive Μονόχρως, unicolor, qui unius ejusdemque est coloris; ut ᾠὸν μονόχροον, apud Aristot. à Th. χρόα, ἡ, comp. ut præced. cum Th. μόνος, ὁ; V.

Μονόψαφος, Doricè pro μονόψηφος, ε, ὁ, ἡ, qui solus suum suffragium cum aliorum suffragiis consentiens non habet. Them. ψῆφος, ε, ἡ, calculus, suffragium.

Μονόω, locum relinquo, destituo, f. ώσω, p. μεμόνωκα, perf. part. pass. f. g. μεμοναμένη, sola relicta, a. 1. passiv. ἐμονώθην. Th. μόνος, solus.

Μονῳδὸς, Poëta qui sub una tantùm persona argumentum aliquod exponit; ut Lycophron in suâ Alexandria; unde μονῳδικὸν ποίημα, poema eo modo compositum; Item Μονῳδοὶ, qui soli cantant aliquid sine choro; ut Electra Sophoclæa in luctu & dolore: Item Μονῳδεῖν, & Μονῳδία, est quum unus tantum in scena canticum recitat, & non totus simul chorus; ex μόνος, & ᾠδὴ, vel ᾠδὸς, &c. V.

Μονωθεὶς, έντος, solus relictus, a. 1. part. pass. &

Μονωθῆναι, a. 1. infin. passiv. verbi μονόω.

Μονώνυξ, χος, sive μώνυξ, ὁ, ἡ, solidas habens ungulas: ex μόνος, solus, & ὄνυξ, unguis, ungula.

Μονώνυχος, & per Sync. Μώνυχος, simplices & individuas ungulas habens; idem cum præced. Μονώνυξ, & per Sync. Μώνυξ, & ex iisdem; vide.

Μόνως, solummodo, tantummodo, solùm, tantùm; est adverb. à μόνος, vide.

Μόνωσις, εως, ἡ, actio illa quâ quempiam solum relinquimus: Item solitudo, singularitas; Μονώτης, ε, ὁ, solitarius; ut μονώτης βίος, solitaria vita, apud Aristot. Eth. 1. c. 8. & Μονωτὶ, solitariè, clam, verbalia, à μονόω, desero; in pass. Μονόομαι, ῦμαι, solus relinquor, deseror, &c.

Μονώτατος, ε, maximè solus: superl. à μόνος.

Μόνωτος, unam habens aurem, vel ansam, ex μόνος, & ὖς, ὠτὸς, undè ὖς, ὠτὸς, τὸ; vi. Sed Μονώτης, & Μονωτὶ, vide paulò suprá.

Μονώψ; ῶπος, ὁ; (vel Μόνωψ, unoculus: ut μονῶπα παῖδα γῆς, Polyphemum appellavit Euripides; ex μόνος, & ὤψ, ὠπὸς; V.

Μόρα, ἡ, in Lacedemonum republica, dicebatur certum quoddam militum σύνταγμα, virorum septingentorum, aut quingentorum, aut triginta: ut habetur apud Etym. quidam tribum interpr. nam tota Lacedemonum gens distributa fuit in tribus quasdam, quæ μόραι dicerentur, quasi μοῖραι, à μείρω; unde μοῖρα, &c. vide.

MOPE'A,

ΜΟΡΕ'Α, ας, ἡ, MORUS, arbor: μόρον, ου, τὸ, morum, fructus: συκόμορος, ου, ἡ, & συκομορέα, ας, ἡ, ficus Ægyptia, arbor: συκόμορον, fructus sycomori.

Μορέω, f. ήσω, Poet. pro interficio; à μόρος, mors: q. v.

Μορέω, exponitur etiam laboro, affligor: Item abrado, cumulo; undè verbale, Μόρημα, τὸ, ramentum, cumulus; Etymol.

Μορία, ας, ἡ, pars; idem quod μερὶς, & ab eod. Them. μείρω, undè μόρος, &c. vi. Sed Μορία, expon. etiam oliva, olea; quibusdam, omnis oliva sic dicitur; aliis verò tantùm ἡ ἱερὰ ἐλαία, oliva Minervæ sacra: Item Μωρία etiam legitur in Epigram. pro stultitia.

Μόριμος, idem quod μόρσιμος, ου, ὁ, ἡ, fatalis: q. v.

Μόριον, ου, τὸ, porticula, portiuncula; item membrum genitale, seu pars quæpiam corporis: à μόρος, portio. Them. μείρω, divido: p. m. μέμορα.

Μόριος, partialis: Item Μόρις, ιδος, ἡ, pars, portio; in Epigram. & apud Herodot. utrumque, ab iisdem cum præced.

Μορμολύκειον, τὸ, larva. Them. μορμὼ, οῦς, ἡ, mulier horrenda.

Μορμολύκη, larva; spectrum, terriculum: idem quod præced. μορμολυκεῖον, & ab eodem. Them. μορμώ; vi. Undè etiam, Μορμολύττομαι, territo, terrifico, propriè, larvis spectrisque, aut similibus terriculis, deterreo: Item formido, metuo, &c. Μορμολύκειον, etiam accipitur interdum pro tragicorum & mimorum personis, &c.

Μόρμορος, Hesych. φόβος, terror, metus: Item terrificus, terribilis; idem quod seq. μόρμος, unde μόρμοι, in pl. dicuntur φόβοι κενοὶ, metus terroresque inanes, quales sunt ex larvis & spectris; à Th. μορμώ; V.

Μορμορωπὸς, terrificus, terribilis aspectu; Suid. unde in neut. pl. μορμορωπὰ ῥήματα, Aristoph. in Ran. vocat τὰ καταπληκτικὰ καὶ φοβερὰ, terrifica & terribilia verba; ἐκ μεταφορᾶς τῆς μορμοῦς τῆς τὰ βρέφη φοβούσης; ut tradit Schol. ex μόρμος, vel μόρμορος, & ὤψ, ὠπὸς, &c. V.

Μόρμος, terrificus, terror inanis. Hesych.

Μορμυρίζω, aquæ strepitum refero; à Them. μορμύρω; vi. Unde etiam μόρμυρος, piscis quidam marinus de quo Aristot. & Athen. l. 7.

Μορμύροντα, fervescentem, acc. sing. part. præs. à

ΜΟΡΜΥ'ΡΩ, MURMURO, inundo: q. à μύρω, fluo.

Μορμύσσομαι, terreo, terrorem injicio, vel incutio; à seq. Them. μορμώ; vide.

ΜΟΡΜΩ', οῦς, ἡ, strix, mulier horrendâ facie, larva. Est etiam μορμὼ, adverb. pro φεῦ. Hinc μορμολύττομαι, terreo; μορμολύκειον, seu εῖον, ου, τὸ, larva.

Μόρξαι, a. 1. inf. act. &

Μόρξω, abstergam, f. 1. activ. verbi μοργνύω, seu μόργνυμι, pro ὀμόργνυμι, abstergo.

Μόρον, ου, τὸ, vel Μῶρον, τὸ, morum, fructus mori arboris; a Th. μορέα; V.

Μόριμος, ου, fatalis, exitiosus: à

Μόρος, ου, ὁ, portio, fatum, morbus, MORS. Th. μείρω, divido, sortior: præt. m. ἔμμορα. Μόρον διδόναι τινι, necem alicui inferre.

Μοροπονέω, fatalibus infortuniis premor, Hes. à præced. μόρος, & πονέω; V.

ΜΟ'ΡΟΧΘΟΣ, ου, ὁ, lapis quidam Ægyptius ad vestes dealbandas.

Μόρσιμος, ου, ὁ, ἡ, fatalis. Legitur & μόριμος, à μόρος, fatum. Th. μείρω, sortior, divido.

ΜΟΡΥ'ΣΣΩ, inquino, fœdo, f. ξω, p. χα, q. à μολύνω.

Μορφὰ, ᾶς, ἁ, Dor. pro μορφὴ: &

Μορφάεις, Dor. pro μορφήεις, εντος, formosus: à

ΜΟΡΦΗ', ῆς, ἡ, & Dor. μορφὰ, ἡ, FORMA, species, statura corporis. Hinc μορφόω, formo: μόρφωσις, εως, ἡ, formatio: μεταμορφόω, transformo: μεταμόρφωσις, εως, ἡ, transfiguratio: σύμμορφος, ου, ὁ, ἡ, conformis.

Μορφεὺς, filius, aut minister somni; ita dictus, quòd dormientibus inducat varias formas & rerum simulachra; à Th. μορφὴ, ἡ; V.

Μορφήεις, εντος, ὁ; formosus; Pind. à præced. Them. μορφή; vi. Undè etiam Μορφάζω, nuo & annuo; Item gestum adhibeo; undè verbale, Μορφασμὸς, ὁ, genus saltationis, quod diversorum animalium motus imitabatur, Poll. & Athen. Item Μορφίζω, formam mentior, concilio formam, &c. omnia ab eod. Th.

Μορφνοῖο, gen. Ion. à

Μορφνὸς, οῦ, idem quod ὀρφνὸς, obscurus, tenebrosus. Them. ὄρφνη, tenebræ obscuritas.

Μορφνοσκοπέω, ῶ, formas specto; ex μορφὴ, & σκοπέω; V.

Μορφόω, ῶ, FORMO, f. ώσω, p. μεμόρφωκα, perf. pass. μεμόρφωμαι, a. 1. pass. ἐμορφώθην, a. 1. sub. passiv. μορφωθῶ, ῇς, ῇ. Th. μορφὴ, forma.

Μορφωύω, formæ lenociniis exorno; Hesych. à Th. μορφή; V.

Μόρφωμα, τὸ, formatura, forma; est verbale, à μορφόω, figuro; unde pass. μορφόομαι, οῦμαι, formor, figuror, à Them. μορφὴ, undè etiam Μορφὼ, Veneris cognomen apud Lacedemonios calyptram, & pedicas habentis.

Μόρφωσις, εως, ἡ, informatio, species: à præced.

Μορφώτεια, ἡ, formatrix, Euryp. in Troad. itidem verbale, à præced. μορφόω; V.

ΜΟ'ΣΣΥΝ, υνος, ὁ, turris, propugnaculum.

Μοσσυνοικος, unde in pl. masc. Μοσσυνοικοι, qui in ligneis turribus sedes suas & domicilia habent, Apollon. arg. l. 2, à Th. μόσσυν, υνος; & οἶκος, undè οἰκέω, &c. V.

Μοσχάριον, ου, τὸ, parvus vitulus, vitulus tenellus, est diminut. à Tehm. μόσχος; vi. Undè etiam Μοσχέη, sive Μοσχῆ, ης, ἡ, sub δορὰ, pellis vitulina.

Μόσχειος, ου, ὁ, ἡ, vitulinus: &

Μοσχίον, ου, τὸ, dimin. à μόσχος, vitulus.

Μοσχεύω, surculis ex arbore demptis sero, seu ramis ex arbore avulsis, planto, ut μοσχεύειν τὰ κλήματα viviradices facere ex sarmentis; aliquando etiam μοσχευόμενα, sunt potiùs rami tenelli, qui ex arbore in humum deferuntur; ut sunt in oleis taleæ, seu clavolæ in vitibus malleoli; undè verbale Μόσχευμα, τὸ, surculus qui ex arbore demptus seritur: Item plantarium novellum, quod ex arbore in humum delatum, fuerat, malleolus: Item viviradix, propago, &c. à Them. μόσχος; vi. Unde etiam Μοσχηδὸν, in modum vituli, more vituli: Item Μοσχίας, ου, ὁ; q. d. ad vitulum accedens; ita dicebatur aries triennis; ut Eust. tradit; Item Μοσχίδιον, τὸ; pro novello germine, & Μοσχναῦος, in modum vituli lascivi exultans; omnia ab eod. Th. μόσχος; V.

Μοσχοκάρυον, nux illa odorata, quam vulgò moschatam appellamus; alio nomine κάρυον μυρεψικὸν appellatur; & dicitur etiam μοσχοκαρύδιον, à Them. μόσχος, muscus, vel pretiosissimum illud odoris genus, quod ex umbilici cujusdam animalis indici vomicâ erumpit; ut testatur Aëtius, & κάρυον, τὸ; vide.

Μοσχοποιέω, ῶ, vitulum conflo: f. ήσω, præt. μεμοσχοποίηκα, aorist. 1. ἐμοσχοποίησα. Ex μόσχος, vitulus, & ποιέω, facio.

ΜΟ'ΣΧΟΣ, ου, ὁ, ἡ, vitulus: Item ramus novellus: Item MOSCHUS, vel MUSCUS, odoramenti genus μόσχω, Dor. pro μόσχου, & μόσχως, Dor. pro μόσχος. Est &

Μόσχος, ου, ὁ, MOSCHUS, nom. propr.

Μοτάριον, ου, τὸ, idem quod seq. Them. μοτὸς, vel μοτὸν, linamentum carptum, seu concerptum, ut vulneribus indatur, &c. V.

ΜΟΤΟ'Σ, ου, ὁ, linteum quod vulneribus inditur.

Μοτόω, indo linamentum vulnerarium: à præced.

Μυῖαι, αἱ, vermes, qui carnibus innascuntur; à Th. μυῖα, ἡ; V.

Μυκηροβάτος, qui super nuces, aut amygdalas gradiens, eas frangit; Lacones enim μυκήρυς, nominant τὰ ἀμύγδαλα; & βατέω, est inusit. pro Them. βαίνω, gradior, vado, &c. vide.

Μουνὰξ, adv. seorsum, singulatim, solùm: ex μοῦνος, pro μόνος, solus.

Μούναρχος, ου, ὁ, pro μόναρχος, qui solus imperat: hinc μουναρχία, & Ion. η, monarchia: ex μόνος, solus, & ἄρχω, impero. Th. ἀρχὴ, imperium.

Μούνας, apud Hesych. est καταμόνας, i. e. solitariè, solùm; adverb. à Them. μόνος; vi. Undè etiam Μουνόω, ῶ, ad unum solum reddo, vel ad unicum redigo; Odyss. π. unde passiv. Μουνόομαι, οῦμαι, solus relinquor; Odyss. ο.

Μουνερέτης, solus remex; in Epigr. ex μοῦνος, & ἐρέτης; V.

Μουνογενὴς, έος, ὁ, ἡ, unicus, unigenitus: à μοῦνος, pro μόνος, solus, & γείνομαι, nascor.

Μουνόγλωσσος, monoculus; idem quod μονόγλωσσος; id vide.

Μȣνόκερως, vel Μονόκερως, unicornis; idem quod μονοκερος, vel μονόκερως; quæ V.

Μȣνόκωλον οἴκημα, domus unius contignationis: ex μȣνος, & κῶλον, membrum.

Μȣνολέων, solus leo, solitarius leo, in Epigr. ex μȣνος, & λέων, vi. Item Μȣνολεχὴς, idem quod μονολεχὴς; id vi. q.d. solicubans; ex Epigr.

Μȣνόλιθος, ȣ, ὁ, ἡ, ex unico saxo factus. Th. λίθος, lapis.

Μȣνομαχέω, singulari prælio dimico. Th. μάχομαι, pugno.

Μȣνομήτωρ, vel Μȣνομήτωρ; cui sola mater superest: Hesych. ex μȣνος, & μήτηρ; vi. Item Μȣνοπάλαι, οἱ; qui solâ luctâ vincunt; ex μȣνος, & πάλη, ἡ; V.

Μȣνόομαι, ȣμαι, solus relinquor, &c. vide supra in μȣνας.

Μȣνος, ȣ, Poët. pro μόνος, solus: nom. pl. μȣνοι.

Μȣνοφυὴς, έος, ȣς, ὁ, ἡ, qui unius est naturæ, simplex: ex μȣνος, quod vide, & φύω, nascor.

Μȣνόω, ῶ, ad unum solum redigo: à μȣνος, Poët. pro μόνος, solus.

ΜΟΥΝΥΧΙ'Α, ας, ἡ, MYNICHIA, portus Atheniensium: à Munychia, quod Dianæ cognomen.

Μȣνύχιος, & in fœm. gen. Μȣνυχιὰς, incola Munychiæ, seu portûs Atheniensium, in quo Dianæ Minuchiæ fanum erat supplicum asylum; à Th. præced. vide.

Μȣνυχιὼν, ῶνος, ὁ, mensis primus vernus Atheniensibus; quia in eo sacra fiebant Dianæ: à præced.

Μȣνὼψ, pro μονὼψ; id V.

ΜΟΥ͂ΣΑ, ης, ἡ, MUSA: qu. à μάω, inquiro: μȣσάων gen. pl. Æol. & μȣσᾶν, Doricè pro μȣσῶν. Hinc ἄμȣσος, ȣ, ὁ, ἡ, cantandi imperitus; indoctus: φιλόμȣσος, ȣ, ὁ, ἡ, Musarum amans.

Μȣσαγέτης, ȣ, ὁ; sic sol vocatur ab Orpheo, quòd omnium orbium cœlestium temperet harmoniam quasi musicam; ut annotat Domit. Chald. ex μȣσα, & ἄγω; unde ἀγέομαι, &c. vide.

Μȣσαπολετὴρ, cantûs, & musicorum modulorum corruptor; ex μȣσα, & ἀπολετὴρ, quod ex ἀπὸ, & ὀλετὴρ; vide.

Μȣσεῖος, ȣ, ὁ, musicus, in Epigram. idem cum Μȣσικὸς; id V.

Μȣσεῖον, ȣ, τὸ, MUSÆUM, locus musis & studiis destinatus: à præcedent.

Μȣσηγέτης, musarum ductor; Apollinis Epith. Plut. ex μȣσα, & ἄγω, unde ἀγέομαι, &c. V.

Μȣσηγετέω, musis citharæ pulsu præeo; ex μȣσα, & ἡγέομαι, undè ἡγέτης, idem quod ἡγεμὼν, &c. quæ vide, dicitur etiam Μȣσηγετῶ, in part. citharæ pulsu musis præiens; Musarum ductor; ab eod. verbo, & ex iisdem.

Μȣσίζω, cantu contendo; Theocr. Idyll. 8. Th. μȣσα, dea cantûs, & interdum accipitur pro ipso cantu; Plut. Sympos. 1. &c. V.

Μȣσικεύομαι, musicâ ratione tempero cantica, & modulor; Athen. à μȣσικὸς, pertinens ad musicam; ut μȣσικὰ ὄργανα; Item qui canit, canorus: Item artis canendi peritus, &c. vide.

Μȣσικὴ, ῆς, ἡ, MUSICA, scil. τέχνη, ars: à

Μȣσικὸς, ȣ, MUSICUS. Them. μȣσα.

Μȣσικῶς, musicè, eleganter: à præcedent.

Μȣσίκτης, ȣ, ὁ, i. e. ψάλτης, cantor; (idem quod μȣσικὸς; vi.) est verbale à præced. μȣσίζω. V.

Μȣσικώτατα, doctissime; Aristoph. est adv. superl. à μȣσικὸς; & Them. μȣσα, musæ namque bonarum literarum, & humanitatis credebantur esse præsides.

Μȣσίσδεν, Poët. & Dor. pro μȣσίζειν, canere. Th. μȣσα.

Μȣσόδρομος, ut μȣσοδρόμοις πέτραις, quas Musæ percurrunt in Epigram. ex μȣσα, & inusit. δρέμω, pro τρέχω, unde δρόμος, &c. vi. Sic Μȣσόληπτος, ὁ, Musis afflatus; Plut. ex μȣσα, & ληπτὸς; vi. Μȣσομανὴς, cantu insaniens; vel à musis afflatus, in Epigram. unde Μȣσομανία, furor musicus; vel insana canendi cupiditas; Plut. Sympos. 7. Item Μȣσομανέω, ῶ, insano musarum, aut musices amore flagro; vel à musis afflatus sum; Athen. lib. 4. à Them. μαίνομαι, undè μανία, ἡ, &c. vi. Μȣσόμαντις, exponitur apud Aristoph. jactabundus; quia tales, ut plurimùm, sunt musarum asseclæ; i. e. vates & Poëtæ, à Them. μάντις; vi. Μȣσομήτωρ, musarum mater; Æschyl. rectiùs Μȣσομήτηρ, nam Μȣσομήτωρ esset, qui musam habet matrem, à Them. μήτηρ; vi. Μȣσοπάταγος, ȣ, ὁ, recitator clamosus, vel personare omnia faciens: Item Μȣσοπάκτακτος, musarum furore percitus, à Them. πατάσσω, f. ξω, undè πάταγος, &c. vi. Item Μȣσοποιὸς, qui carmina scribit, seu componit, & præcipuè Lyrica, ut Sappho μȣσοποιὸς, dicitur apud Herodot. undè Μȣσοποιῶ, carmina compono, vel decanto, aut in modulos redigo; Aristoph. in Nub. à Them. ποιέω; vi. Μȣσοπόλος, qui circa musas versatur, musarum famulus, Poëta, Euryp. in Alceste, à Them. πολέω; vi. Sic etiam Μȣσουργὸς, cantor, cantrix; qui musica ratione temperat cantica, & modulatur; undè Μȣσουργέω, musicâ ratione tempero & modulor, & Μȣσουργία, modulatio; Luc. à Them. ἔργον, τὸ, (cujus composita varia mutant ε in ȣ;) compon. ut reliqua anteced. à Themate, μȣσα; &c. V.

Μȣσόω, ῶ, numeris modulisque musicis exorno, & venustius reddo; undè phrasis aliqua concinna & elegans, dicitur μεμȣσωμένη; id est, ad musicos modulos concinnitate proximè accedens; Plut. in Pericle: Item Μεμȣσωμένος, dicitur, qui literis humanioribus est eruditus; Plut. ad Colot. à Th. μȣσα; V.

Μȣ͂σιν, Attici dicunt pro μȣ͂ ἔσιν.

Μοχθεῦντας, Dor. pro μοχθȣ͂ντας, acc. pl. part. præs. à

Μοχθέω, laboro, f. ήσω, præs. inf. μοχθεῖν. Th. μόχθος, labor.

Μόχθημα, ατος, τὸ, labor, ærumna; verbale, à præced. μοχθέω, labore efficio, effectum do; undè μοχθεῖν πόνον, est exantlare laborem: Item interdum, laboribus & ærumnis premor, &c. à Th. μόχθος, ὁ; vi. undè etiam, Μοχθήεις, εντος, ὁ, laboriosus, ærumnosus; Nic. in Alex.

Μοχθηρὰ, pl. num. n. gen. à μοχθηρὸς, ȣ, quod vide.

Μοχθηρία, ας, ἡ, malitia, improbitas. Th. μόχθος, labor.

Μοχθηρὸς, ȣ, laboriosus, calamitosus, malus, improbus: ab eod. Th.

Μοχθηρῶς, ærumnosè, laboriosè, malè; unde Μοχθηρότερως ἔχειν, pejus se habere; Plut. 1. de rep. sunt adv. pos. & compar. à præced. μοχθηρὸς, & ab eod. Th. μόχθος, ὁ; undè etiam, Μοχθίζω, laboro, afflictus sum, est Poëticum pro μοχθέω; q. v.

Μοχθήσαντι, dat. sing. a. 1. part. act. verbi μοχθέω, laboro; q. v.

Μοχθίζοντι, laborant, Dor. pro μοχθίζȣσι, 3. pl. præs. ind. à

Μοχθίζω, idem quod μοχθέω, laboro. Th. μόχθος.

ΜΟ'ΧΘΟΣ, ȣ, ὁ, labor, molestia, hinc μοχθηρὸς, ȣ, laboriosus, ærumnosus.

Μοχλεία, ας, ἡ, motio, vel obfirmatio quæ vecte fit: Item Μοχλευτὴς, ȣ, ὁ, motor qui vectibus & phalangis aliquid promovet, vectiarius, phalangarius; utrumque à seq. μοχλεύω; vide.

Μοχλεύω, μοχλέω, & -όω, vectibus avello, vel moveo: à

Μοχλὸς, ȣ, ὁ, vectis: idem quod ὀχλεὺς. Th. ὀχλεύω, moveo.

Μοχλίον, ȣ, τὸ, & Μοχλισκὸς, ȣ, ὁ, parvus vectis, parva phalanga; diminut. à præced. μοχλὸς, vectis quo aliquid movetur; item, vectis quo fores obfirmantur, pessulus, &c. Vide.

Μόψος, ȣ, ὁ, nomen viri.

ΜΥ͂, flebilis vocula.

Μύαγρος, ȣ, ὁ, qui mures venatur, seu, captat; item, idem cum μυοθήρας, serpentum species; & herbæ etiam nomen, Nicand. & Diosc. Item, μυάγρα, ἡ, muscipula, decipulum; instrumentum quo mures capiuntur; à μῦς, υός, & ἄγρα, ἡ, &c. V.

Μυάκανθος, myacanthus; à Theophr. numeratur inter suffrutices qui præter spinam folium habent; ut, phleos, ononis, tribulus; ex μῦς, μυὸς, ὁ, & ἄκανθα, ἡ, unde ἄκανθος, &c. Vide.

Μυᾶν, est contrahere labia; quod & μύλλειν dicitur; item, connivere, irridere; pro quo etiam dicitur μοιμυᾶν & μοιμύλλειν, apud Comicos: est. à Th. μύω, quod V.

Μύαξ, ακος, mytilus. Th. μῦς, μυὸς, ὁ, mus.

Μύας, acc. pl. à μῦς, mus.

Μυγαλέη, vel μυγαλῆ, vel μυγάλη, ἡ, mus araneus, qui ἐκ μυὸς καὶ γαλῆς γίνεται,

γίνη. Th. γαλέη vel γαλῆ, felis: item mustela.
Μόγις, vix; idem quod, & pro *μόλις*, id V.
Μυγμὴ, ῆς, ἡ, sonus narium irrisioni plerumq; dicatus, reprehensio; unde qui citra reprehensionis morsum agit, *ἀμύμων*, detracto γ. dicitur: item, *μυγμὸς*, ȣ, ὁ, sonus qui labiis occlusis erumpit; qualis est fortiter sugentium; sed & ex naribus emittitur, qualis est gementium; & sic exp. *στεναγμὸς*, item, mussatio, mussitatio, &c. à Th. *μύζω*, V.
ΜΥΔΑ'ΖΟΜΑΙ, aversor, abhorreo: qu. claudendo oculos: à *μύω*.
Μυδαίνω, putrefacio, propriè, nimio madore & uligine: item, humecto: à Th. *μυδάω*, nimio humore vitior, &c. V.
Μυδαλέ@, ȣ, madidus: à
ΜΥΔΑ'Ω, MADEO, nimio madore & uligine vitior, putresco: f. ήσω. p. κα. Hinc per Apocopen fit Angl. Mud.
Μύδησις, εως, ἡ, putrefactio ex nimio humore: à præced.
Μύδ@, MUTUS: à *μύω*, labra claudo.
Μυδέωσαν, Poët. pro *μυδῶσαν*, acc. sing. part. præs. f. g. verbi *μυδάω*, quod vide.
ΜΥΔΡΙ'ΑΣΙΣ, εως, ἡ, oculi vitium, ducamus à *μυδᾶν*.
Μυδροκτύπ@, dicitur faber ferrarius; ut qui candentem ferri massam malleo tundat; unde *μυδροκτυπέω*, candentem ferri massam malleo tundo; ex Th. seq. *μύδρ@* & *κτύπ@*, vel, *κτυπέω*, &c. Vide.
ΜΥ'ΔΡΟΣ, ȣ, ὁ, ferrum ignitum.
ΜΥΔΩ'Ν, ῶν@, ὁ, caro fungosa in ulcere fistuloso: à *μυδᾶν*, putrescere: à
Μύδων, ων@, ὁ, MYDON, nom. propr. acc. *Μύδωνα*.
Μυελόεις, εντ@, ὁ, medulla plenus, medullosus; Od. ι. à seq. Th. *μυελὸς*, V. Unde *μυελὸν λευκὸν*, vocitarunt tragici cerebrum; quod turpe putaretur nominare *τὸν ἐγκέφαλον*, ut etiam apud Medicos dicitur *μυελὸς ἐγκεφαλίτης*, medulla cerebralis; h. e. ipsum cerebrum, & *μυελὸς ῥαχίτης*, medulla spinalis, per rachin, sive, spinam totam descendens; item, *νωταῖ@*, *διαυχένι@*, &c. Item, Hom. Od. β. *ἄλφιτα*, *μυελὸν ἀνδρῶν*, appellat, quoniam farra vires addunt corpori, ut *μυελὸς τοῖς ὀστέοις*; unde pro alimento sumitur & cibo; item, *μυελὸς*, translatè, est intimum, seu meditullium.
ΜΥΕΛΟ'Σ, ȣ, ὁ, MEDULLA. *μυελόεις*, medullosus.
Μυελόω, medullâ impleo; item, *μυελώδης*, ε@, ὁ ϗ ἡ, medullæ speciem gerens; ad medullæ naturam accedens; utrumq; à præced. Th. *μυελὸς*, V.
Μύες, nom. pl. à *μῦς*, ός, ὁ, mus: voc. ὦ *μῦ*. gen. pl. *μυῶν*. dat. pl. *μύεσιν*.
ΜΥΕ'Ω, instituo in sacris, initio: f. ήσω, p. κα. Hinc *μύστης*, ȣ, ὁ, mysta, qui initiatus est sacris. *μυστήριον*, mysterium. *μυστικὸς*, ȣ, mysticus, cui subest mysterium.
Μύημα, τ@, q. d. initiamentum; item id quod docetur, is qui sacris initiatur; item, *μύησις*, εως, ἡ, initiatio; utrumq; verbale à præced. Th. *μυέω*, ῶ, in pass. *μυέομαι*, ȣμαι, initior sacris; instituor doctrinâ quæ ad res sacras pertinet, item, general. doceor, instituor.
ΜΥ'ΖΩ, f. ήσω, MUSSO, clausis labris sonum è naribus emitto; item, sugo. Hinc *μυγμὸς*, ȣ, ὁ, sonus qui labris occlusis è naribus emittitur. *μυχθίζω*, suspiro, ingemisco. *μυζέω* & *μυζάω*, sugo.
Μυζάω, ῶ, & *μυζέω*, ῶ, idem quod præced. Th. *μύζω*, sugo, &c. Vide.
Μύζερις, caudam, i.e. penem sugens, fellatrix; Eust. (obscœna vox) ex *μύζω* & *ȣ̓ρά*, ἡ, V.
Μυθάριον, ȣ, τὸ, fabella; diminut. à Th. *μῦθ@*, fabula. &c. V.
Μύθαρχοι, factionum duces; *οἱ προεστῶτες τῶν στάσεων*, Hesych. ex *μῦθ@*, dictum; colloquium; item, consilium, suasio: *μῆτις*, item, seditio, factio. i. e. *στάσις*, Il. α. & Od. φ. & *ἀρχὴ*, unde *ἀρχὸς*, &c. V.
Μύθεαι, Ion. pro *μύθῃ*, 2. sing. præs. sub. verbi *μύθομαι*, pro *μυθέομαι*, dico. Th. *μῦθ@*, verbum.
Μυθεῖσθε, 2. pl. *μυθεῖται*, 3. sing. præs. m. *μυθεῖσθαι*, præs. inf. à
Μυθέομαι, loquor. Th. *μῦθ@*, sermo.
Μυθέσκομαι, idem quod, & pro *μυθέομαι*, Il. σ. &c. V.
Μύθευμα, τὸ, fabula, figmentum, narratio fabulosa, Plut. verbale, à seq. *μυθεύω*. Th. *μῦθ@*, V.
Μυθεύω, f. εύσω, fabulosè narro, fingo: ab eod. Th.
Μυθησαίμην, dixero, a. 1. opt. m. &
Μυθήσασθαι, a. 1. inf. m. &
Μυθήσατο, 3 sing. a. 1. m. Ion. ab ἐμυθησάμην, ω, ατο, verbi *μυθέομαι*, loquor, quod vide.
Μυθητὴρ & *μυθητὴς*, orator, susurro; item, *στασιαστὴς*, i. e. seditiosus; verbalia, à præced. *μυθέομαι*, dico, dictito; eloquor, narro; confabulor, colloquor; item, suadeo, &c. Vide.
Μυθίδιον, ȣ, τὸ, idem quod *μυθάριον*, & ab eod. id V.
Μυθίζοισα, Dor. pro *μυθίζουσα*, dicens, præs. part. f. g. a
Μυθίζω, dico: item mussito. Th. *μῦθ@*, verbum.
Μυθικὸς, ἡ, ὸν, fabulosus, a, um: ab eod. them.
Μυθιστορία, ἡ, historia fabularis, seu, fabulosa; ex *μῦθ@*, fabula, & *ἱστορία*, vide.
Μυθόγραφ@, ȣ, ὁ, ἡ, fabulæ auctor: ex *μῦθ@* & *γράφω*, scribo.
Μυθολογεύω, fabulor, loquor: &
Μυθολογέω, f. ήσω, fabulas narro, fabulosè narro: &
Μυθολογία, ας, ἡ, fabula: ex *μῦθ@*, verbum, fabula, & *λόγ@*, sermo, quod à *λέγω*, dico; p. m. *λέλογα*.
Μυθολόγημα, ατ@, τὸ, narratio fabulosa, res quæ fabulosè narratur; verbale, à præced. *μυθολογέω*, V. Item, *μυθολογικὸς*, ad fabularum narrationem pertinens; item, qui valet comminiscendis fabulis; à *μυθολόγ@*, fabularum narrator, Plat. de leg. omnia ex iisd. cum præced. V.
Μυθοποιὸς, ȣ, ὁ, ἡ, fabulæ conditor: ex *μῦθ@*, fabula, & *ποιέω*, facio.
Μυθοπλάστης, fabularum fictor: unde *μυθοπλαστέω*, fabulas fingo, vel, fabulosè fingo; ex *μῦθ@* & *πλάσσω*, unde *πλάσις*, &c. V. Sic, *μυθοποιὸς*, fabularum fictor, Plat. Unde *μυθοποιία*, fabularum fictio; vel, figmentum fabulosum; Plut. ex *μῦθ@* & *ποιέω*, V.
ΜΥ'ΘΟΣ, ȣ, ὁ, verbum, oratio, sermo, fabula, seditio: qu. à *μυέω*. Hinc *παραμυθέω*, hortor, commonefacio: item consolor. *παραμυθία*, ας, ἡ, exhortatio: item consolatio: & hinc etiam Angl. Mouth.
Μυθωδέστατ@, ȣ, superl. grad. à
Μυθώδης, ε@, ὁ, ἡ, fabulosus. Th. *μῦθος*, fabula.
ΜΥΓΑ, ας, ἡ, MUSCA: q. à *μύζω*, murmuro: gen. pl. *μυιάων*, Dor. pro *μυιῶν*.
Μυιαγρ@, qui capit muscas, Nicand. est & herbæ nomen, Diosc. ex *μυῖα*, & Th. *ἄγρα*, ἡ, V.
Μυΐνδα, seu, *μυῖνδα*, lusus quidam puerilis; (dictus & *μυαχαλκὴ*) à Th. *μυῖα*, vide.
Μυοθήρας, ȣ, ὁ, q. d. muscarum venator; qui capit muscas; ex *μυῖα* & *θὴρ*, ρὸς, ὁ, unde *θήρα* & *θηράω*, &c. V. Item, *μυοκέφαλον*, τὸ, dicitur species τῆς *προπτώσε@*, parva adhuc & incipiens; est vitium in oculi tunica; idq; minutum, & muscæ capiti persimile; ex *μυῖα* & *κεφαλὴ*, V. Item, *μυοσόβη*, q. d. muscarum abactorium; id quo muscæ abiguntur, muscarium in Epigr. l. 2. Unde *μυοσόβης*, ȣ, ὁ, muscarum abactor; Athen. l. 11. & *μυοσοβεῖν*, muscas abigere; ex *μυῖα* & *σοβέω*, unde *σόβη*, &c. V.
Μυώδης, myiodes, muscarum Deus; (qui & *μυίαγρος*, myiagros, & Ἀχὼρ, Plin.) à Th. *μυῖα*, V.
ΜΥΚΑ'Ω, MUGIO, boo: f. άσω, & ήσω. a. 2. ἔμυκον, & Ion. *μύκον*· à sono boum factum, qui est *μῦ*. Hinc *μύκημα*, ατ@, τὸ, mugitus. *μύκησις*, *μυκηθμὸς*, idem.
Μύκε, pro ἔμυκε, 3. sing. a. 2. Ion. à *μυκάω*, quod V.
Μύκη, ης, ἡ, mugitus, boatus, à Th. *μυκάω*, item, *μύκη*, idem quod *μύσις*, occlusio, compressio, &c. & sic est à Th. *μύω*, quod V.
Μύκημα, vide in *μυκάω*, mugio.
Μυκηνῆθεν, adv. ex Mycenis.
Μύκηρ@ vel *μαύκηρ@*, amygdala.
ΜΥ'ΚΗΣ, ητ@, vel ȣ, ὁ, fungus: vel summa gladii pars, qui est in ipso manubrio.
Μυκητᾶν, mugentium, gen. Dor. pro *μυκητῶν*, vel à *μυκητὴς*, ȣ, ὁ, vel à *μυκητὴς*, ȣ. Th. *μυκάω*.
Μυκητὴς, mugiens, Theocr. Idyll. 8. verbale,

verbale, à Th. μυκάω, μυκάομαι, mugio, boo; boam proprium est; tribuitur tamen etiam aliis animantibus, ut camelis, asinis, &c.

Μύκητες Ἰταλικοὶ, fungi Italici, Plut. à Th. μύκης, ητος, ἡ, &c. V.

Μυκητίας, ου, ὁ, sonorus, obstreperus; unde apud Aristot. de mundo, μυκητίαι σεισμοὶ, dicuntur, terræ motus, qui cum mugitu quatiunt terram; i. e. ἠχητικοί; nam μυκᾶσθαι, mugire tribuitur etiam aliis quàm bobus, tam inanimis quàm animatis, quæ mugitum boatúmq; quendam reddunt: à Th. μυκάω, V.

Μυκήτινος, fungens, qui est ex fungo: Luc. à Th. μύκης, ητος, V.

Μυκητὸς, οῦ, ὁ, q. d. mugibilis, qui mugire potest: verbale, à μυκάω, μυκάομαι, &c. V.

ΜΥ'ΚΛΑΙ, ῶν, αἱ, seu μύκλοι, οἱ, lineæ nigræ, quæ in asinorum collis & pedibus sunt.

Μύκον, Ion. pro ἔμυκον, crepuerunt, 3. pl. a. 2. act. verbi μυκάω, quod vide.

ΜΥΚΤΗ'Ρ, ῆρος, ὁ, naris, nasus, proboscis, q. à μύσσω, emungo. hinc μυκτηρισμὸς, οῦ, ὁ, subsannatio, μυκτηριστὴς, οῦ, ὁ, subsannator.

Μυκτηρίζω, nares attraho, irrideo. f. ίσω. p. μεμυκτήρικα. a. 1. ἐμυκτήρισα. Th μυκτὴρ, nasus.

Μυκτηρισμὸς, irrisio, sanna; & μυκτηριστὴς, irrisor, interpr. Aristoph. in Nub. verbalia, à præced. μυκτηρίζω, naso suspendo, subsanno, &c. V.

Μυκτηρόθεν, è, vel, à naribus, in Epigr. à Th. μυκτὴρ, ῆρος, V.

Μυλακρὶς, ίδος, ἡ, molitrix, idem quod μυλωθρὶς, pro eo, & ab eod. Th. μύλη, ἡ, V. Item, μυλακρὶς, blatta mollis; ἀκρὶς σιτοφάγος, insectum farinâ vescens in molitrinis & pistrinis, magnitudine cicadæ, colore exalbido; apud Diosc. l. 2. c. 38. Vel, est à seq. Th. μύλη; unde μύλαξ, ακος, &c. V. Vel, est comp. ex Th. μύλη & ἀκρὶς, ίδος, ἡ, V. Dicitur etiam illud animalculum μυλαβρὶς & μυλαγρὶς, nisi mendosa sit lectio apud Hesych. & Poll. Item, μυλακρὶς, dicitur genu operculum; teste Poll. prosectores patellam vocant in Anatomicis, quæ ἐπιμυλὶς & ἐπιγουνὶς apud Hippocr.

Μύλακροι, dicuntur clavi molares, qui tanquam dentes molam vertendo subigunt; item, dentes genuini & intimi; i. e. γόμφιοι, molares; à Th. μύλη, ἡ, mola; item, molaris dens; ut & in plur. μύλαι, molares, & general. quivis dentes sicut etiam μύλαι ab Hesych. exp. σιαγόνες, maxillæ.

Μυλάκτειος, unde μυλάκτειοι θεοὶ, Dii molarum præsides; (qui & ἐπιμύλιοι) itidem, à Th. μύλη, ἡ, V.

Μύλαξ, ακος, ὁ, lapis molaris. Th. μύλη.

Μυλὰς, idem quod μυλλάς; id vide infra.

Μυλεία, & μυλία, ἡ, idem quod præced. μύλαξ, molaris lapis; item, simpliciter lapis rotundus; ut exp. ab Eust. Il. μ. ab eod. Them. μύλη, V.

Μύλιν, idem quod, & dictum pro, μύζειν; vide Th. μύζω.

ΜΥ'ΛΗ, ης, ἡ, MOLA, μύλος, ου, ὁ, idem. q. à μεῖον λίαν, quod valde minuat. Hinc μυλὼν, ῶνος, ὁ, pistrinum. μυλωθρὸς, οῦ, ὁ, molitor, pistor. & Angl. mill.

Μυλήκορον, ου, τὸ, scopæ farinariæ, seu, quibus in mola utuntur; à præced. Th. μύλη, & Th. κορέω; unde κόρος, ὁ, V. Item, μυλήφατος, mola fractus & contusus; & sic quasi occisus; ut, ἄλφιτον μυληφάτον, apud Hom. ex μύλη & φάω, occido; unde φατὸς, &c. V.

Μυλίας, idem quod μυλίτης λίθος, molaris lapis; à Th. μύλη, V.

Μυλιάω, dentes concutio præ frigore, strido dentibus: à præced.

Μυλικὴ, sub. ὑγίανσις, medicamentum dentium dolores sedans inditum vel oblitum; apud Gal. à Th. μύλη, unde seq. μυλικὸς, &c. V.

Μυλικὸς, ἡ, ὸν, molaris, e. Them. μύλη, mola.

Μυλικὸς λίθος, molaris lapis; apud Marcum, c. 9. Item, μυλίτης λίθος, idem, molaris lapis, id lapidis genus ex quo fiunt molæ; item, μυλῖται ὀδόντες, molares dentes, qui & μύλαι dicuntur, apud Aristot. Hist. an. l. 2. à Th. μύλη, ἡ, V. (confer etiam μύλακροι) Unde etiam, μυλητικὸς, molaris, idem quod μυλικὸς, V.

Μυλιόωντες, Poët. pro μυλιῶντες, nom. pl. præs. part. act. verbi μυλιάω, quod vide.

Μυλλὰς, άδος, ἡ, meretrix. q. à μύλλω, permolo.

ΜΥΛΛΟ'Σ, οῦ, curvus, tortuosus. q. à κυλλός. Est verò

Μύλλος, ου, ὁ, MULLUS, piscis, qui & τρίγλα.

Μύλλω, ore aliquid significo & velut innuo. & Poët. pro molo, & subagito. sumitur. Th. μύλη.

Μυλοειδὴς, έος, ὁ, ἡ, similis lapidi molari: à μύλος vel μύλη, mola, & εἶδος, τὸ, species. Th. εἴδω, video.

Μυλόεις, (idem quod præced. μυλοειδὴς) molæ formam habens, rotundus, Nicand. à Th. μύλη, V.

Μυλόκλαστος, molâ fractus, molitus, commolitus; à Th. μύλη & κλάω; unde κλάσις, &c. V. Item, μυλοκόρος, ου, ὁ, qui molam purgat & custodit; ex μύλη & κορέω, unde κόρος, &c. V.

Μύλον, ου, τὸ, pistrinum, molitrina: à Th. μύλη, ἡ, V.

Μύλος, ου, ὁ, idem quod μύλη, mola, in pl. μύλοι, dentes molares.

Μυλόσαρξ, (ex μύλη & σὰρξ) idem cum Th. μύλη, mola, i. e. caro informis & inutilis in muliebri utero concepta, Hesych. dicta ità, à motûs gravitate & difficultate τῆς μύλης, apud Aët. & Ægin. l. 3.

Μυλόω, ῶ, induro, à cujus pass. μυλοῦμαι, est in aor. pass. ἐμυλώθη, apud Hippocr. quod Gal. exp. ἐσκληρώθη, à μύλος, præced. V.

Μυλωθρικὸς, ad pistrinum pertinens; seu, molendinum; molitrinarius, seu, molendinarius; ut, μυλωθρικὰ σκεύη, vasa molendinaria; apud Plut. in Symp. Item, τὸ μυλωθρικὸν, molitrina, molendinum; est à μυλωθρὸς, οῦ, ὁ, qui pistrinum possidet & in eo opus facit, Suid. exp. etiam, molitor, item, pistor, apud Athen. Item, adjective; ut, μυλωθρὸς ᾠδὴ, q. d. molaria cantilena, quæ ad molam canitur; item, in fœm. μυλωθρὶς, pro quo dicitur & μυλακρὶς, ίδος, ἡ, molitrix; pistrix; omnia, à Th. μύλη, unde μυλόω & μύλων, ωνος, locus in quo est, seu, versatur mola, &c. Vide.

Μύλων, ωνος, & μυλὼν, ῶνος, ὁ, pistrinum. Th. μύλη.

Μῦμα, ατος, τὸ, edulium ex carnibus & sanguine.

Μῦν, murem, accus. sing. à μῦς, μυὸς, ὁ, mus.

Μυνδὸς, οῦ, mutus. ὁ μὴ αὐδῶν. Etym. malim à μύω.

Μυνὶς, idem quod seq. μυνὴ; & ab eod. id V. Unde dicitur ὑποφέρειν τὰς μυνὰς moræ causas nectere, &c.

Μυνὴ, ης, ἡ, πρόφασις, excusatio, prætextus, mora: à

ΜΥ'ΝΟΜΑΙ, prætexto, prætendo.

ΜΥ'ΞΑ, ης, ἡ, MUCUS, MUCOR: nom. pl. αἱ μύξαι. quia μύσσεται è naribus.

Μύξα, τὰ, prunorum species, quæ & μυξάριον appellatur; nam μυξάρια, τὰ, sunt arboris fructus minores prunis damascenis, nucleo intùs triangulari; facultatem habent purgatricem; bilem enim vacuant, ut Arabum cassia nigra, &c. à præced. Th. μύξα, ἡ, V.

Μυξάζω, exp. κορύζω, muco abundo, nares muco plenas habeo; à Th. μύξα, ἡ, humor ex naribus fluens, &c. V. Unde etiam, μυξάριον, & μυξῖνος, piscium nomina, apud Athen. & Eust. Item, μυξητὴρ, & μυξωτὴρ, naris; ut, διὰ τῶν μυξωτήρων, per nares apud Herodot. Item, μύξων, ωνος, ὁ, piscis quidam ex genere mugilum, apud Aristot. & Athen. dictus, παρὰ τὴν μύξαν, quoniam τροφῇ χρῆται τῇ ἀπ' αὐτοῦ γινομένῃ μύξῃ; ut, Athen. l. 7. refert ex Aristot. Item, μυξώδης, εος, ὁ & ἡ, mucosus; i. e. muco abundans; Gal. Interdum muco similis; Diosc. &c. Omnia, ut dictum, à præced. Th. μύξα, mucor; item, humor ille, & velut mucus qui in ostreis, & testudinibus visitur; item, in plur. Μύξαι, de naribus usurpatur; quæ vocantur etiam μυξωτῆρες, vel μυξητῆρες, &c.

Μυογαλῆ, vide suprà μυγαλέη.

Μυοδόχος, vel μυοδόκος, mures recipiens; ex μῦς, μυὸς, & δέχομαι; unde δοχὸς, &c. V. Item, μυοδρέπανον est εἶδος λίθου εὐτελοῦς; Hesych. ex μῦς, μυὸς, & δρέπανον, τὸ, V. Μυοθὴρ, mures venans; ut, μυοθὴρ ὄφις, serpens qui mures venatur; ex μῦς & θήρ; unde plur. Μυοθῆραι, venatores murium, Aristot. 9. Hist. anim. Item, μυοκόπρος, muscerda; i. e. muris stercus; ex μῦς, μυὸς, & κόπρος, ὁ, V.

ὁ, V. Sic etiam, μυοκτόνον, ου, τὸ, aconitum; quod gustantes eam herbam mures enecet, apud Nicand. & Diosc. est à seq. Μυοκτόνος; & ex iisd. V.

Μυοκτόνος, ου, ὁ, ἡ, murium occisor: ex μῦς, mus, & κτείνω, interficio.

Μυοπία, vel, μυωπία, ἡ, muris, seu, murium cavernula, apud Aristot. ex μῦς, μυὸς, & ὀπὴ, ἡ, V. Item, μυωπὸς, & μυωπία, &c. Vide suis in locis.

Μυοσόβη, muscas abigens; flabellum quo muscæ abiguntur; Epitheton longæ barbæ, atq; aptæ ad muscas abigendas; in Epigr. Idem quod μυιοσόβη, quod V.

Μυόσωτον, τὸ, & μυοσωτὶς, ίδος, ἡ, auricula muris; herbæ nomen, quæ & alsine dicitur; de qua Diosc. l. 2. c. 214. & scribitur etiam μυοσώτη, & μυῶτις; sic autem dicitur illa herba à muris aurium similitudine in foliatura; ex μῦς, μυὸς, & οὖς, ὠτὸς, τό; unde οὖς, ὠτὸς, τὸ, & ὠτίον, τὸ, &c. V. Item, μύουρος, & μυουρίζω, &c. Idem cum μείουρος & μειουρίζω, &c. Quæ V. Item, μυοφόνος, mures occidens; unde μυοφόνον, ου, τὸ, herba muralis, sive, muricida; Theophr. Hist. Pl. l. 6. Ità dicitur aconitum, quoniam odore suo mures necet; ex μῦς, μυὸς, & φόνος, &c. V. Sic etiam, μυόχοδον, τὸ, muscerda, stercus muris, apud Diosc. Unde μυόχοδος, vilis, qui rejicitur instar fimi murini; Hesych. ex μῦς, μυὸς & χέζω, fut. έσω, &c. V.

Μύρα, ων, τὰ, oppidi nomen. Gr. fundens: à μύρω, stillo, fundo.

Μύρα, myrrh, Ionicè, pro μύῤῥα; id vide.

Μύραινα, ης, ἡ, MYRÆNA piscis. Th. μύρος, quod V.

Μύραινος, & σμύραινος, idem quod Th. μύρος, myrus, piscis scil. qui & σμύρος vocatur; ut & σμύραινα, dicitur pro fœm. præced. μύραινα; Vide. Suidas μύραιναν etiam dici tradit de libidinosa & prona in venerem.

Μυραλοιφεῖν, unguentis se illinere; apud Poll. Unde, μυραλοιφία, unguentorum illitus; Plut. Symp. 4. ex μύρον, τὸ, & ἀλείφω; unde ἀλοιφὴ, ἡ, & ἀλοιφεῖον, τὸ, &c. V.

Μύρετο, lugebat, 3. sing. imperf. Ion. verbi μύρομαι, lugeo. Th. μύρω, fluo.

Μυρεψὸς, οῦ, ὁ, unguentorum coctor, qui unguenta coquit, seu, conficit; unguentarius; Athen. l. 1. Unde μυρεψικὸς, pertinens ad unguentarios; ut, μυρεψικὴ τέχνη, ars coquendi conficiendiq; unguenta; sic, μυρεψικὰ φάρμακα, medicamina unguentariorum; & μυρεψικὸς κάλαμος, &c. Ex μύρον, τὸ, & ἕψω, fut. ἑψήσω, &c. Vide.

Μυρέω, fluo, fleo; idem quod, & pro Th. μύρω, V.

Μυρηρὸς, οῦ, ὁ, unguentarius; ut, μυρηρὰ ἄγγη, vasa unguentaria, seu, vasa recondendis unguentis; apud Poll. & Aristoph. à Th. μύρον, τὸ, vide.

Μυρί pro μυρία, nom. vel accus. pl. n. g. à μυρίος, ου, innumerus, infinitus.

Μυριάγωγος ναῦς, dicebatur navis decies mille agens; ut & μυριοφόρος, quasi decies mille portans; ex μύρια, τὰ, ve, μύριοι, οἱ, decem millia; & ἄγω; unde ἀγωγὸς, &c. V.

Μυριάκις, decies millies; à μύριοι, μύριαι, vel, μύρια, decies mille, vel, decem millia, &c. V.

Μυριάμφορος, decies mille amphorarum capax, vel, decies mille amphoras æquans; unde μυριάμφορον ῥῆμα dictum est, ut sesquipedalia verba, à Satyrico Poeta; Aristoph. in pace; ex μύρια, τὰ, vel seq. μυριὰς & ἀμφορεὺς; per Sync. pro ἀμφιφορεὺς, &c. Vide.

Μυριάρχης, seu, μυρίαρχος, qui decem virûm millibus præest, decem millium præfectus; ex μυριὰς & ἀρχὴ; unde ἀρχὸς, &c. V.

Μυριάδες, nom. pl. à

Μυριὰς, άδος, ἡ, decem millium numerus. Hinc μυριάκις, sæpius. Th. μυρίος.

Μυριαφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, decem millia hominum ferens; ut, μυριαφόρος ναῦς; à præced. μυριὰς & φέρω; unde φόρος, &c. V.

Μυρίδιον, q. d. unguentulum; Aristoph. est diminut. à Th. μύρον, τὸ, vide.

Μυριέλικτος, mille voluminibus tortus, seu, sinuatus; ex μύρια, τὰ, & ἑλίσσω; fut. ξω, unde, ἑλικτὸς, &c. V.

Μυριέτης, qui decies mille (seu, infinitorum) annorum est; annosus; ut, μυριέτης βίος, vita longæva, seu, annosa; ex μύριος, & ἔτος, τὸ, vide.

Μυρίζω, ungo. f. ίσω. p. μεμύρικα. a. 1. ἐμύρισα. a. 1. inf. μυρίσαι. Th. μύρον, unguentum.

ΜΥΡΙ'ΚΗ, ης, ἡ, MYRICA arbor.

Μυρίκινος, ου, MYRICINUS, à præced.

Μυρικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, myricæ similis, ad myricam proximè accedens; ut μυρικῶδες φύλλον, folium tamaricis, seu, myricæ; à Th. μυρίκη, tamarix; unde μυρίκινος, præced. est è myrica, seu, tamarice confectus, Hesych.

Μυρίνη, ης, ἡ, myrtus; Poll. est pro μυῤῥίνη, Atticè, pro μυρσίνη; id vide.

Μυρίνης οἶνος, vel, μυρινίτης; vinum, oleo odoro, mistum, seu, conditum; Poll. l. 6. c. 2. à Th. μύρον, τὸ, V.

Μύρινος, myrinus piscis, apud Aristot. Hist. an. l. 8. à Th. μύρος, ὁ, V.

Μυριόδους, cui sunt infiniti dentes, ut, μυριόδους ἐλέφας, in Epigr. i. e. multos, seu, egregios habens dentes; ex μύριος & ὀδοὺς, V. Sic, μυριόκρανος, innumera habens capita; Epith. canis Lernæ, apud Euryp. in Herc. fur. à κρανίον, τὸ, V. Μυριόλεκτος, qui ab infinitis dicitur; unde neut. Μυριόλεκτον, millies dictum; nimis inculcatum, ut apud Xen. Hellen. 5. dicitur aliquid esse τῶν μυριολέκτων, i. e. millies dictorum; vel, μυριόλεκτον, τὸ, est, quod ab infinitis dicitur; i. e. πολυθρύλλητον, à Th. λέγω, dico, loquor; unde λεκτὸς, &c. V. Sic, μυριόναυς, innumeris navibus instructus; ut, μυριόναυν ἄρη, in Epigr. i. e. martem, seu, bellum infinitarum navium; à Th. ναῦς, V. Μυριόνεκροι μάχαι, pugnæ in quibus decem millia ceciderunt; apud Plut. initio Alex. à Th. νεκρὸς, V. Μυριοπλάσιοι, infinitis partibus plures, Aristot. Eth. 7. c. 6. vel, decies mille partibus plures, seu, decies millies plures; infinitè multiplicatus, &c. Ut, μυριοπλάσια κακὰ, mala millies plura; Aristot. Eth. 7. Sic, μυριοπλάσια ἡμῶν, infinitò plura quam nos; apud Xen. ab ipso Th. μύριος; additâ scil. πλάσιος, particulâ, in numericis augmentativâ; item, μυριοπληθὴς, έος, infinitus numero; ut μυριοπληθὴς κόσμος, apud Euryp. exponitur, varius & multiplex ornatus; à verbo πλήθω; vel à nomine πλῆθος, τὸ, &c. V. Sic, μυριόπους, decem millia pedum habens; vel, permultos, & infinitos pedes habens; à Th. ποῦς, comp. ut reliqua præced. cum Th. μύριος, &c. V.

ΜΥΡΙ'ΟΣ, ου, infinitus, ingens, extremus. in pl. μυρίοι, innumerabiles. Sed μύριοι, αι, α, decem mille. qu. à μείρω, divido. Hinc μυριὰς, άδος, ἡ, decem millium numerus.

Μυριοστὸς, decies millesimus; Plat. Unde fœm. Μυριοστὴ, q. d. decies millesima; pro decies millenarius numerus, vel, numerus decem millium, Theocr. Idyll. 17. à præced. Th. μύριος, V.

Μυριοστημόριον, ου, τὸ, decies millena pars; ex præced. μυριοστὴ & μόριον, τὸ, V.

Μυριότευχοι, multi armati, apud Euryp. ex μύριος & τεῦχος, τὸ, V.

Μυριότητα, acc. sing. à μυριότης, ητος, ἡ, infinitus numerus. Them. μυρίος. Quidam hic, sed malè legunt μυριότρητα.

Μυριοφόρος ναῦς, dicitur de nave oneraria & prægrandi; vide supra μυριαφόρος; item, μυριόφορτος, cujus onus est infinitum; ut in Epigr. μυριόφορτος ναῦς, exp. navis oneraria; q. d. infinita vehens onera; à Th. φόρτος, V. Μυριόφυλλος, mille, seu, infinita habens folia; unde neut. Μυριόφυλλον, τὸ, herba, quæ millefolium Plinio; à Th. φύλλον, τὸ, sic, μυριόφυλος, innumera, vel, infinita habens genera; à Th. φυλὴ, ἡ, V. Item, μυριόφωνος, infinitas habens voces; ut, μυριόφωνος δῆμος, populus infinitas edens voces, vel, infinitis loquens linguis; in Epigr. à Th. φωνὴ; comp. ut reliqua præced. cum Th. μύριος, &c. vide.

Μυρίπνους, unguenta spirans; idem quod μυρόπνους; & ex iisd. id V. Item, μυρὶς, pro unguentario vase, seu, unguentaria ampulla, poni videtur apud

pud Poll. l. 7. à Th. μύρον, τὸ, vide.

Μύρισμα, τὸ, & μυρισμὸς, ὁ, unguentorum illitus; item, μυριστικὸς, liquidus, & odorus; ut oleum balsami; verbalia, à μυρίζω, V.

Μυριώνυμος, infinita habens nomina Epith. Isidis, vel lunæ, Plut. à Th. μυρίος & ὄνομα, τὸ, V.

Μυριωπὸς, multioculus; Argi Epith. ex μυρίος & ὢψ, ὠπὸς, &c. V.

Μύρμαξ. Dor. pro μύρμηξ.

Μυρμηδὼν, agmen formicarum, vel, τῶν μυρμήκων ξυνοικία, formicarum contubernium, h. e. multitudo formicarum unà domicilium & sedes habentium; Doriensibus autem, μυρμήδονας, Hesychius ait, esse τοὺς μύρμηκας, ipsas formicas; indè & Æginetæ dicti fuerunt μυρμιδόνες, quoniam, formicarum more, terram eruentes loca petrosa colebant, & in foveis habitabant, &c. Ut Strabo docet l. 8. Ubi rejicit fabulam quæ μυρμιδόνας nominatos vult, quoniam olim, peste sublato populo, Æaci precibus formicæ in homines mutatæ sint; à Th. μύρμος, ὁ, vide.

Μυρμηκιὰ, ας, ἡ, apud Plut. antrum & cavernula formicina, vel, formicarum agmen innumerum; unde & parœmia, ἀγαθῶν μυρμηκιά, bonorum myrmecia; de summa opulentia; sumitur & pro gymnasio, à discipulorum frequentia; item, μυρμήκια, & μυρμηκίαι dicuntur, verrucæ quædam & formicationes corporum; nam, μυρμηκία, Aëtio est tuberosa & callosa eminentia nigricantis coloris, quæ contactu formicantem sensum exhibet; unde & nomen, nam formicationes appellat Plinius, ità scribens, l. 28. c. 7. capilli mulierum si crementur, cinis sanguinem sistit illico & formicationes corporum; item, μυρμηκίας λίθος, myrmecias lapis, nigras habens eminentias, similes verrucis μυρμηκίαι, & μυρμήκια, dictis, Plin. Item, μυρμηκίασις, εως, ἡ, πάθος illud dicitur, quum aliquis verrucas istas patitur; Aëtio, est, verrucarum, seu formicarum, eruptio; nam est verbale, à μυρμηκιάω, ῶ, infestor myrmeciis, vel, verrucis, quæ μυρμηκίαι nominantur, unde etiam, μυρμηκίζειν, significare dicitur, ita affici, ut si formicas repente sentias; item, μυρμήκιον, τὸ, est phalangis genus; quod à Nicand. dicitur μυρμήκειον, in Ther. Item, μυρμηκίτης λίθος, gemma innatam repentis formicæ effigiem habens; Plin. l. 37. c. 11. Ut & μυρμηκώδης, εος, ὁ & ἡ, formicosus, formicis refertus; apud Plut. Omnia, à seq. μύρμηξ, ηκος, V.

Μυρμηκολέων, leo formicarius; parvum animalculum formicis insidians, Job c. 4. Ex μύρμηξ, ηκος, & λέων, &c. Vide.

Μύρμηξ, ηκος, ὁ, idem cum μύρμος, & Æol. βύρμαξ, unde FORMICA.

Μυρμιδόνεσσιν, dat. pl. Ion. & Poët. à

Μυρμιδὼν, όνος, ὁ, unde pl. μυρμιδόνες, MYRMIDONES, nomen propr. militum Achil. fortiss. gen. pl. Μυρμιδόνων. q. à

ΜΥ'ΡΜΟΣ, ου, ὁ, & μύρμηξ, ηκος, ὁ, formica. μυρμηδὼν, όνος, ὁ, formicarum contubernium.

Μυρμύρω, turbo, strepitum edo; dicitur de fluminibus vehenter currentibus; sed usitatius est Th. μορμύρω; quod vide suprà

Μυροβάλανος, glans unguentaria; item, μυροβάλανοι, arbores quædam sunt apud Aristot. de Pl. l. 2. c. ult. ex μύρον, τὸ, & βάλανος, τὸ, &c. V. Item, μυροβρεχὴς, unguento tinctus; delibutus, madefactus; unguentarius; 3 Macca. ex μύρον, τὸ, & βρέχω, V. Sic etiam, μυροθήκη & μυροθήκιον, unguentorum repositorium, vas unguentarium; ex μύρον, & θήκη, ἡ, vide.

Μύρομαι, fluo; item, fleo, ploro; idem quod Th. in act. μύρω, id V.

Μῦρον, Ion. pro ἔμυρον, 3. pl. imperf. verbi μύρω, fluo, stillo.

ΜΥ'ΡΟΝ, ου, τὸ, unguentum liquidum q. à μύρω, fluo: hinc μυρίζω, inungo. μυρόω, idem. & Angl. **myre, smeer,** &c.

Μυρόπνους, pro quo etiam dicitur μυρίπνους, unguentum, seu, unguenta spirans, in Epigr. ex μύρον & πνέω; unde πνόος, πνοῦς, &c. Item, μυροποσόκηρος, compositi medicamenti genus, apud Gal. picis scil. & ceræ in unguento liquatæ compositione, confectum; ex μύρον, τὸ, & πισσόκηρος, &c. V. Μυροποιὸς, qui unguenta conficit; Athen. l. 13. unguentarius; ex μύρον & ποιέω, V. Sic, μυροπώλης, unguentorum venditor; unguentarius; unde fœm. Μυρόπωλις, unguentorum venditrix, unguentaria; item, μυροπωλέω, unguenta vendo; & μυροπωλεῖον, sive, μυροπώλιον, locus, ubi unguenta venduntur; officina unguentaria; apud Aristoph. & Athen. &c. Ex μύρον, τὸ, & πωλέω; unde πώλης, &c. V.

ΜΥ'ΡΟΣ, ου, ὁ, vel μύραινος, MURUS piscis. μύραινα, muræna.

Μυρόω, idem quod μυρίζω, ungo; unguentis imbuo, seu, inungo, &c. à Th. μύρον, τὸ, V.

Μυρόχειστος, ὁ & ἡ, unguentis illitus, unguentis nitidus; Euryp. in Cyclope; ex μύρον, τὸ, & χειστὸς, &c. V.

Μύῤῥα, ας, ἡ, MYRRHA. Them. μύρον, unguentum.

Μύῤῥα & μυῤῥὶς, vocatur etiam herba quædam, cicutæ caulibus & foliis simillima, Diosc. l. 4. c. 116. Item, μυῤῥίτης λίθος, myrrhæ colorem habens lapis faciemq; minimæ gemmæ, Plin. l. 37. c. 10. utrumq; à præced. μύῤῥα, & eod. Th. V.

Μυρσινέλαιον, ου, τὸ, oleum myrtinum; Diosc. l. 1. c. 45. ex μυρσίνη, ἡ, & ἔλαια, &c. Quæ V.

Μυρσίνη, ης, ἡ, idem quod μύρτος, myrtus, pro quo Atticè dicitur μυῤῥίνη & μυῤῥίνος, pro eodem; apud Theophr. Athen. & Aristoph. Item, μυῤῥινὼν, ῶνος, ὁ, myrtetum; i. e. locus myrtis consitus; item, μυρσίνιον ἔλαιον, oleum myrtinum, utpote confectum ex foliis myrti teneris; item, μυρσινίτης οἶνος, vinum myrto conditum; & μυρσινίτης λίθος, myrsinites gemma, gemma myrti odorem habens, apud Plin. Item, μύρσινος, myrteus, Callim. Omnia, à Th. μύρτος, quod V.

Μυρτὰς, άδος, ἡ, & μυρτὶς, ίδος, ἡ, idem quod μυρτίδανον, τὸ, appendix scil. inæqualis, & eminens ac concolor, velut manus circum myrti truncum; Diosc. l. 1. c. 157. Item, μυρτία, & μυρτὶς, idem quod Th. μύρτος, myrtus, teste Hesych. alioqui μυρτίδες, idem sunt quod μύρτα, i. e. myrti baccæ, Athen. l. 14. ex Polyb. sing. μύρτον, ου, τὸ, fructus, i. e. bacca myrti; item, μυρτίνη, piri & oleæ arboris genus, ut tradit Schol. Nicand. Item, μυρτίτης οἶνος, vinum myrto conditum, myrti nimirum baccis nigris contusis; ut docet Diosc. l. 5. c. 36. &c. Omnia, à seq. Th. μύρτος, V.

ΜΥ'ΡΤΟΣ, ου, ὁ, ἡ, MYRTUS: μυρσίνη, ης, ἡ, idem.

Μυρτοπέταλον, à quibusdam dicitur, τὸ πολυγόνατον, (id vide) teste Plin. l. 2. c. 12. ex μύρτος, & πέταλον, τὸ, vide.

ΜΥ'ΡΩ, fluo, stillo, fundo, μύρομαι, fleo, ploro.

Μυρωδία, unguentorum odor; ex μύρον, τὸ, & ὄζω; unde ὀδμὴ, &c. Vide.

Μύρωμα, ατος, τὸ, id quo inungimur, unguentum; Aristoph. Item, μύρωσις, εως, ἡ, unguenti illitio, unctio; verbalia, à μυρόω, quod V.

ΜΥ͂Σ, μυὸς, ὁ, MUS. voc. ὦ μῦ, dat. pl. Ion. μύεσι.

Μύσαγμα, res abominanda; verbale, à μυσάζω, polluo scelere, Hesych. quod à Th. μῦσος, τὸ, facinus detestandum, &c. V.

Μύσαν, clauserunt, Ion. pro ἔμυσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi μύω, claudo.

Μυσαρία, ας, ἡ, detestabilitas; abominanda fœditas; à μυσαρὸς, detestandus; ab eod. Th. μῦσος, τὸ, V.

Μυσάττομαι, abominor, vide μῦσος.

Μυσαχθὴς & μυσαχθὸς, abominandus, sceleratus, impurus, à Th. μῦσος, τὸ, scelus; unde etiam, μῦσος, ου, ὁ, detestandus; abominandus, &c.

Μυσία, ας, ἡ, nomen regionis. Gr. μῦσος, τὸ, scelus.

Μύσις, εως, ἡ, occlusio, compressio, obstructio; verbale, à Th. μύω, V.

ΜΥ͂ΣΟΣ, εος, τὸ, scelus. μυσὸς, οῦ, detestandus, abominandus. μυσαρὸς, οῦ, idem. μυσάττομαι, f. ξομαι. perf. μεμύσαγμαι, abominor, aversor.

Μυσπολεῖ, veluti mus aberrat; Aristoph. in vesp. ex μῦς & πολέω, ῶ, vide.

ΜΥ'ΣΣΩ, vel -ττω, Att. MUNGO, emungo.

Μυσταγωγὸς, οῦ, ὁ vel ἡ, initiator, sicut μύστης; & qui initiatur, seu, initiatus est, sacris, viz. Est etiam is, qui hospites ad ea, quæ visenda sunt, ducere solet; si credimus Ciceronis orationi in Verr. 4. Unde μυσταγωγία, officium ejus qui μυσταγωγὸς vocatur;

catur; vel, actio illa initiandi sacris; unde exp. & initiatio in sacris; item, μυσταγωγέω, ῶ, initio sacris, mysteria, seu, sacra doceo; unde verbale, μυσταγωγητὸς, ad sacra mysteria jam introductus, initiatus; omnia, ex μύστης, ου, ὁ, & ἀγωγὸς, &c. V.

Μυσάλμης, ου, ὁ, exp. avarus; quasi victitans e divisione salsamentorum in parva segmenta; à μυσίλλω, & ἅλμη; quæ V.

Μύσταξ, ακος, ἡ, MYSTAX, superius labrum, & in eo nati pili. Angl. mustaches. pro μάσταξ, mandibula, &c. quod à μασάομαι, mando, vel manduco.

Μυστήριον, ου, τὸ, MYSTERIUM, res arcana: à μύστης.

Μυστηριώδης, εως, ὁ καὶ ἡ, qui subest mysterium; qui fit cum aliquo mysterio; mysticus; à præced. μυστήριον, τὸ, V.

Μύστης, ου, ὁ, sacris initiatus, MYSTA. Th. μυέω, instituo in sacris.

Μυστικὸς, ου, ὁ, mysticus, cui subest mysterium; unde adv. Μυστικῶς, mysticè; cum mysterio; Greg. quando res arcana significatur per manifestum, & spiritualis sensus, seu, supernaturalis, per naturalem; à μύστης, ὁ, V.

Μυστιλάομαι, ῶμαι, haurio pane excavato polentam, aut jusculum; scribitur & μιστυλάομαι, apud Aristoph. in Plur. est à seq. Th. μυστίλη, V.

ΜΥΣΤΙ'ΛΗ, ης, ἡ, buccea panis excavata, quâ pulmentum aut jus hauritur, cochlear. μύστρον, ου, τὸ, idem.

Μύστιλλον, Atticos vocasse panis bucceas, quæ canibus objicerentur annotat Schol. Aristoph. à Th. μυστίλη, vel, præced. μυστιλάομαι, aut seq. μυστίλλω, quæ vide.

Μυστίλλω, in parva seco. q. εἰς μεῖον στέλλω. vide μιστύλλω.

Μυστιπόλος, seu, Μυστοπόλος, qui mystica versat; seu, qui circa mystica, i.e. res sacras versatur; sacerdos; Nonn. & in Epigr. Unde, μυστοπολεύω, celebro; Nonn. ex μύστης & πολέω; unde πολεύω, &c. V. Item, μυστοδόκος, dicitur οἶκος; i.e. domus quæ mystas recipit; apud Aristoph. in Nub. ex μύστης & δέχομαι; Ionicè δέκομαι; quod in variis comp. mutat ε in ο, &c. V.

Μύστρον, ου, τὸ, cochlear. vide μυστίλη.

Μύστις, ιδος, ἡ, quæ initiatur sacris sive initiata est; apud Greg. μυστίδες, quidam interpr. consciæ mysterii; in Epigr. l. 5. μύστις μολπὴ, exp. mysticum carmen; est fœm. à masc. μύστης; qui admittitur ad arcana sacrorum; item, sacra discens; mysteriorum peritus; Plut. in Alcib. Item, discipulus, & conscius mysteriorum, &c. V.

Μυσφόνον, muscipula, παρὰ τὸ τοῖς μυσὶ φόνον ἐπιφέρειν; quòd, exitium adferat muribus.

Μυτακίζω, literam μ. nimis crebrò itero; unde, μυτακισμὸς, frequens literæ μ, iteratio; à Th. μῦ, literæ istius nomen.

ΜΥ'ΤΙΣ, ιδος, ἡ, nasus, propriè de magnis piscibus.

Μυτῖλος, ου, quod & μύτης, mutus. q. à μύω, quia os ei clausum.

Μύτιλα, idem quod μύαξ.

Μυττωτεύω, contero; vel acribus condimentis condio; est à seq. μυττωτὸν, intritum ex alleis & quibusdam aliis condimentis, &c. Schol. Aristoph. scribit denominari παρὰ τὸ μυσάττεσθαι, quòd odor ejus sit μυσαρὸς; quasi μυσωτὸν diceretur; atq; sic à Callim. vocatur.

Μυττωτὸν ου, τὸ, edulium quoddam ex acribus condimentis, alliatum.

Μύχατος, ου, Poët. idem quod μύχιος, abstrusus. Them. μυχὸς, penetrale.

Μυχαίτατος, intimus; superl. idem quod seq. μυχοίτατος, pro μυχώτατος, & ab eod. Th. V.

Μυχὴ, pro μυχὸς, recessus, intimus, &c. V. Unde etiam, μύχιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel, μυχαῖος, qui est ἐν μυχῷ; vel, qui venit, seu, erumpit ἐκ τοῦ μυχοῦ; intimus; item, abstrusus; item, μυχὸν, τὸ, idem quod μυχὸς, V.

Μυχθίζω, & μυχθίζομαι, suspiro, ingemisco; item, irrideo; à Th. μύζω, V.

Μυχοίτατος, ου, penitissimus, superl. à

ΜΥΧΟ'Σ, ου, ὁ, penetrale, locus intimus. ἐνδόμυχος, ου, ὁ, ἡ, abditus, occultus.

Μυχοπόντιον, τὸ, specus ubi recessus cavus & vorago ponti est; ex præced. Th. μυχὸς & πόντος, ὁ, V.

ΜΥ'Ω, claudo, occludo; conniveo oculis. f. σω. a. 1. ἔμυσα.

Μυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ad murem pertinens; Plat. μυώδες appellavit, quod mures decet; item, musculosus; apud Gal. Item torosus, lacertosus, à Th. μῦς, μυὸς; mus; item, musculus, motûs voluntarii instrumentum, prima simplicique; carne & fibris constans: sic dictus, vel quod, excoriatum murem formâ imitetur; vel, quòd pisci, quem musculum appellant, similis sit.

Μυὼν, ῶνος, ὁ, musculus; item, pars quæ præcipuè habet musculos. Them. μῦς, mus.

Μυωξὸς, ου, ὁ, Gal. scribit esse animal mediæ naturæ inter mures arvenses, & mures palustres; alii alpinum volunt esse murem, Plin. qui in Alpibus vulgo appellatur marmota; à Th. μῦς, μυὸς,

Μυωπάζω, f. άσω, nihil procul cerno: à

Μύωψ, ωπος, ὁ, ἡ, connivens. q. d. ὁ μύων ὦπας, claudens oculos, lusciosus.

Μυωπὸς, lusciosus, connivens, idem quod μύωψ; & ex iisd. V. Unde etiam, μυωπία, ἡ, & μυωπίασις, vitium eorum, qui μύωπες dicuntur, &c. Item, μυωπία, muris, seu, murium cavernula; & sic est ex μῦς, μυὸς, & ὀπὴ, ἡ, V.

Μυωπίζω, calcari urgeo; & in pass. μυωπίζεσθαι, calcari urgeri; Xen. Item, æstro agitari; itidem à μύωψ, ωπος, quod ponitur pro calcari quo urgentur equi, apud Xen.

Μυωτὸς χιτὼν, murina tunica; Poll. l. 7. c. 13. de vest. gen. scribit amictum fuisse Armeniis peculiarem; cúmq; vel, contectum è murium, qui apud ipsos reperiuntur, pellibus; vel, murium effigiebus fuisse variegatum; apud Athen. etiam l. 9. μυωταὶ σάρκες, exp. musculosæ carnes; à Them. μῦς, μυὸς, mus, musculus, &c. V.

Μωκάω, ῶ, irrideo, deludo; in pass. μωκάομαι, ῶμαι, irrideor; item, μωκίζω, illudo, apud Suid. Omnia, à seq Th. μῶκος, V.

ΜΩ~ΚΟΣ, ου, ὁ, fatuus, irrisor. q. à μῶ, quæro, quod in aliena semper inquirat. Hinc μωκάω & μωκίζω, irrideo, illudo. & hinc Angl. Mock.

ΜΩ~ΛΟΣ, ου, ὁ, bellum, pugna, tumultus, hinc μωλέω, pugno: & Angl. moil.

ΜΩ~ΛΥ, υος, τὸ, MOLY. herbæ nomen.

ΜΩ'ΛΥΖΑ, ης, ἡ, caput allii.

ΜΩ'ΛΥΣ, υος, seu μώλυξ, υκος, indoctus, μωλύω, seu μωλυνω, hebeto.

Μωλύτης, ου, ὁ, (verbale, à præced. μωλύω,) remissiorem facio; idem quod Th. μῶλυς, tardus, hebes, segnis, ignavus, &c. V.

ΜΩ'ΛΩΨ, ωπος, ὁ, vibrex, verberum in cute vestigium.

Μωμάσατο, Dor. pro ἐμωμήσατο, 3. sing. a. 1. m. sequentis.

Μωμέομαι vel μωμάομαι, vitupero, reprehendo, derideo, f. ήσομαι. a. 1. m ἐμωμησάμην, a. 1. inf. m. μωμήσασθαι, a. 1. pass. ἐμωμήθην. a. 1. sub. μωμηθῶ, ῇς, ῇ. a. 1. sub. m. μωμήσωμαι, ῃ, ηται. Th. μῶμος, dedecus.

Μωμεύμενος, invidus, præs. part. pass. Dor. pro μωμούμενος. Sic μωμεῦνται, Dor. pro μωμοῦνται, 3. pl. præs. ind. pass. verbi μωμέομαι, quod V.

Μωμεύω, f. εύσω, carpo, reprehendo; idem cum μωμέομαι, & ab eod. Th.

Μώμημα, ατος, τὸ, dictum, quo reprehendimus seu irridemus; reprehensio; irrisio: à 1. pers. perf. pass. verbi μωμέομαι.

Μωμήσαιτο, 3. sing. a. 1. opt. m. μωμήσασθαι, a. 1. inf. m. μωμήσωμαι, ῃ, ηται. a. 1. sub. m. verbi μωμέομαι.

Μωμητὴς, ου, ὁ, vituperator, reprehensor, irrisor: &

Μωμητὸς, ου, vituperabilis: à 3. pers. perf. pass. v. μωμέομαι.

Μωμίσκος, ου, ὁ, dens molaris; vel, ea pars dentium molarium, quæ gingivæ assidet; Poll. à seq. Th. μῶμος, vide.

ΜΩ~ΜΟΣ, ου, ὁ, dedecus, probrum, macula, labes, infamia. Item, MOMUS, deus quidam, reliquorum deorum irrisor: & pro homine cavillatore. Hinc μωμέομαι; seu μωμάομαι, vitupero.

Μωμοσκόπος, qui reprehendendi animo observat, seu, considerat; unde μωμοσκοπῶ, reprehendendi animo considero; ex μῶμος & σκόπος; unde σκοπέω, &c. V.

ΜΩ~Ν, num, nunquid, an, utrum. & sequente, μὴ vel οὐ nonne, annon?

Μῶνος, α, ον, Dor. pro μόνος, η, ον, solus.
Μώνυξ, υχος, per Sync. pro μονώνυξ, solidas ungulas habens: ex μόνος, solus, & ὄνυξ, υχος, ὁ, ungula.
Μώνυχας, ejusd. acc. pl.
Μωραίνω, infatuo, stultè ago. f. μωρανῶ. a. 1. act. ἐμώρανα. Att. ἐμώρηνα. p. μεμώραγκα. præs. pass. μωραίνομαι, infatuor, stultus fio. perf. pass. μεμώραμμαι. a. 1. pass. ἐμωράνθην, ης, η. & in subj. μωρανθῶ, ῇς, ῇ. a. 1. part. pass. μωρανθείς.
Μωρανθείς, a. 1. part. pass. μωρανθῇ, 3. sing. a. 1. sub. pass. superioris verbi.
Μωρία, ας, ἡ, stultitia. Th. μωρὸς, stultus.
Μώριον, à quibusdam marem mandragoræ appellatum fuisse, scribit Diosc. l. 4. c. 76. & Plin. l. 25. c. 13. aliis est tertium mandragoræ genus; testatur; Diosc. ibid. sic dictum, quòd μωροὺς reddat eos qui de eo comederint; à Th. μωρὸς, V.
Μωρόβουλος, fatuus & stultus consultor; (ei contr. σοφόβουλος) ex μωρὸς & βουλὴ, &c. V.
Μωρολογέω, ῶ, stulta, seu, inepta loquor, insulsè blatero, Plut. & Athen. ex iisd. cum seq. V.
Μωρολογία, ας, ἡ, stultiloquium: à
Μωρολόγος, ου, ὁ, ἡ, stulta loquens: ex μωρὸς & λόγος, sermo. Th. λέγω, dico.
Μῶρον, idem quod, & pro μόρον, τὸ, morum; i. e. fructus mori arboris; à Th. μορέα, ἡ, V.
Μωρὸν, τὸ, substantivè stultitia: à
ΜΩΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, vel μῶρος, Att. stultus, fatuus. q. μὴ ὁρῶν, nihil videns. Hinc μωραίνω, stultè ago. μωρία, stultitia.
Μωρόσοφος, stultè sapiens; vel, insalsè sapiens; ex stulto & sapiente concretus; Luc. Unde Μωροσοφεῖν, stultè sapere; & μωροσοφία, stulta sapientia; ex μῶρος; & σοφὸς, V.
Μωρότης, ητος, ἡ, stultitia, fatuitas; à Th. μῶρος, V.
Μωρῶς, adv. stultè, à præced.
Μώρωσις, εως, ἡ, stultitia, fatuitas, stoliditas; Medicis dicitur quum unà cum memoria etiam ratio perit; Aët. ex Gal. & Ruf. à Th. μῶρος, V.
Μῶσα, ας, ἁ, Dor. pro Μοῦσα, ης, ἡ, Musa.
Μωσῆς, ῆ, ὁ, & Μωσεὺς, έως, ὁ, dat. Μωσῇ & Μωσεῖ. accus. Μωσῆν. Nomen Prophetæ.
Μῶσθαι, per Syncop. pro μώσασθαι, dicitur esse Laconicum pro ζητεῖν. à μάω, quæro.
Μῶϋ, τὸ ὕδωρ, Hesych.
Μωϋσῆς, ῆ, & Μωϋσεὺς, έος, ὁ, idem quod Μωσῆς, Moses, nomen Prophetæ.

N.

N Est litera decima tertia, in numeris est quinquaginta.
Νααασὼν, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. illustrans.
ΝΑ'ΒΛΑ, ων, τὰ, NABLIA, instrument. music.
Νάβλας, ου, ὁ, idem quod νάβλα (præced. V.) Poll. & Athen. apud Hesych. scribitur ναβλᾶς, dicitúrq; etiam de eo qui nablam pulsat; item, ναβλίζω, nablam pulso; unde ναβλιστὴς, οῦ, ὁ, qui nablam pulsat; apud Athen. l. 4. Itidem à præced. Th. νάβλα, V. Porro nabel Syriacam vocem esse volunt; unde nablum Phœnicum inventum.
Ναγγαὶ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. illustrans.
Νᾶες, Dor. & Ion. pro νῆες, nom. pl. à ναῦς, ναὸς, ἡ, navis.
Ναέτης seu ναιέτης, ου, ὁ, incola. Them. ναίω, habito.
Ναζαραῖος, ου, & Ναζαρηνὸς, ὁ, NAZARENUS; item, Ναζωραῖος, ου, Actor, 25. 5.
Ναζαρὲθ vel Ναζαρὲτ, ἡ, nomen urbis ἄκλιτον. Hebr. surculus.
Ναζαραῖος, NAZARÆUS.
Ναθὰν, ὁ, nomen Prophetæ ἄκλιτον. Hebr. dedit.
Ναθαναὴλ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. Deus dedit.
ΝΑΙ, adv. NÆ, profectò, imò, etiam. ναὶ μὰ τὸν, &c. certè, per, &c.
Ναϊάδες, Naiades, nymphæ fluviales & fontanæ; à Th. ναίω; unde νάω, fluo.
Ναΐδιον, sacellum, ædicula; i.e. ædis sacræ appendix; est diminut. à ναὸς, ὁ, V.
Ναῖε, pro ἔναιε, Ion. 3. sing. imperf. act. verbi ναίω, habito.
Ναίει, incolit, 3. sing. ind. præs. verbi ναίω, quod V.
Ναίεσκε, habitabat, Poët. vel Ion. Epenth. pro ἔναιε, 3. sing. imperf. act. verbi ναίω, habito.
Ναιετάεσκον, ες, ε, per Epenth. Ion. pro ἐναιέταον, ες, ε, verbi ναιετάω, idem quod ναίω, habito.
Ναιετάωσα, præs. part. f. g. ejusd. verbi & Them. sic ναιετάασ' pro ναιετάωσι, 3. pl, ind. præs. act.
Ναιετάω, idem quod ναίω, habito.
Ναιετάουσι, Poët. vel Ion. pro ναιετῶσι, 3. pl. præs. ind. vel ut alii, Dor. pro ναιετάωσι, ejusd. verbi.
Ναιέτης, ου, ὁ, (pro quo etiam dicitur ναέτης) habitator, incola; à Th. ναίω, habito, &c. V.
Ναῒν, ἡ, nomen urbis ἄκλιτον. Syr. amœni, sc. agri.
Ναίοισα, Dor. pro ναίουσα, habitans, præs. part. à ναίω. ναίοισι, Dor. & Æol. pro ναίουσι, habitant, 3. pl. præs.
Ναίομαι, habitor, incolor; unde πόλεις εὖ ναιόμεναι, Il. γ. &c. est pass. ab act. ναίω, V.
Ναῖον, pro ἔναιον, habitabant. 3. pl. imperf. act. verbi ναίω.
ΝΑΙ'ΡΟΝ, ου, τὸ, odoramentum quoddam, quod immiscent unguentis. an à ναίω, fluo?

ΝΑΙ'Ω, habito, incolo, fluo: ναιετάω, ῶ, idem.
Νάκη, ης, ἡ, idem cum seq. Th.
ΝΑ'ΚΟΣ, εος, τὸ, pellis cum suo villo, vellus. q. à νάσσω, quia est aliquid ναστὸν, id est, densè compactum.
Νακοτίλτης, qui villosas pelles vellit, qui vellera vellit; Poll. ex Philem. Unde νακοτιλτεῖν, vellera vellere, seu, tondere; item, νακότιλτος, velleris in modum vulsus; à Th. præced. νάκος, τὸ, & τίλλω, unde τιλτὸς, &c. V.
Νάκυρον & νακύριον, apud Hesych. idem quod, & à Th. νάκος, pellis, &c. V.
Νᾶμα, ατος, τὸ, fluentum, latex. dat. pl. νάμασι, à νάω seu ναίω, fluo.
Ναματιαῖον ὕδωρ, aqua quam fluenta fundant, i. e. latices & scaturigines, seu, rivuli; qua scaturiens; & sic in plur. ναματιαῖα ὕδατα, aquæ manantes; item, ναματώδης χώρα, regio cui scaturiginum & fontium copia est; Aristot. Utrumq; à præced. νᾶμα, τὸ, V.
Νᾶν, Dor. pro ναῦν, navem.
ΝΑ'ΝΝΗ, ης, ἡ, patris matrisve soror.
Νάννος, vel νέννος, patris matrisve frater: est masc. præcedentis fœm. νάννη, V.
Νανοφυὴς, έος, pumilio; homuncio exiguæ staturæ; à seq. Th. νάνος, humili corpore homo, & q. paulùm supra terram extans; comp. cum Th. φύω; unde φυὴ, &c. V.
ΝΑΝΟ'Σ, ου, ὁ, NANUS, pumilio. q. à νὴ & ἄνω, sursum non crevit; hinc
Νανώδης, εος, ὁ, ἡ, pumilionis formam habens: à præced.
Ναξιουργὴς, Naxio opere factus; ut, ναξιουργὴς κάνθαρος, apud Aristoph. à Th. νάσσω, fut. ξω; æquo ac complano; comp. cum ἔργον, τὸ, q. d. opere complanato compactus, &c. Vide.
Ναοὶ, nom. pl. à ναὸς, οῦ, ὁ, templum.
Ναοποιὸς, cui templi, vel, extruendi, vel conficiendi cura commissa est; sacrarum ædium procurator; Aristot. Rhet. l. 1. Unde ναοποιέω, ῶ, templum ædifico; ex ναὸς & ποιέω.
ΝΑΟ'Σ, οῦ, ὁ, & Att. νεὼς, ὁ, templum. q. à ναίω, habito, hinc πρόναος, ου, ὁ, templi vestibulum.
Ναοὺμ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. verbum majestatis.
Ναοφύλαξ, cui templi & rerum sacrarum custodia tradita est; æditus; pro eodem, Atticè dicitur νεωφύλαξ, ex ναὸς & φύλαξ, &c. V.
Ναπαῖος, saltuosus; unde ναπαῖαι, nymphæ saltuum; Soph. à seq. Th. νάπος, V.
Νάπυα, idem quod Th. νάπυ, Atticè, pro σίνηπι, sinapi, V.
ΝΑ'ΠΟΣ, εος, τὸ, seu νάπη, ης, ἡ, saltus, clivus montis, locus cavernosus. q. ex νὴ & φάος, quod locus tenebricosus sit. Vel à νάω, fluo.
ΝΑ'ΠΥ, υος, τὸ, sinapi, q. à νὴ & πάω, quod parum pascat.

Ναρδίζω, nardo similis sum, nardum imitor, seu, refero; item, νάρδινος, ου, ὁ, nardinus, è nardo confectus; item, ναρδίτης οἶνος, vinum nardi odore conditum, Diosc. in fœm. gen. ναρδῖτις, vocari solet nardus montana; omnia, à seq. Th. νάρδος, V.

ΝΑ'ΡΔΟΣ, ου, ἡ, NARDUS, frutex.

Ναρδόσταχυς, spica nardi. Gal. ex νάρδος & στάχυς, V.

Νάρη, stulta, ἡ, ἄφρων καὶ μωρά.

Ναρθήκιον, ου, τὸ, NARTHECIUM, liber medicamentarius, vas medicamentarium, à seq. νάρθηξ.

Ναρθηκοπλήρωτος, cujus ferula impleta est Æsch. in Prometh. i. e. cujus narthecium, seu; theca medicamentaria, plena est & differta; à præced. ναρθήκιον & πλήρης; unde πληρόω, &c. V.

Ναρθηκοφόρος, ferulam ferens, Cœl. l. 4. c. 13. ex νάρθηξ, ηκος, & φέρω; unde φόρος, &c. V.

Ναρθηκώδης, ferulaceus, ferulæ similis, ad ferulæ naturam proximè accedens; à seq. Th. νάρθηξ, ηκος; unde etiam, ναρθηκία, ferulago, humilis ferula; apud Theophr.

Νάρθηξ, ηκος, ὁ, arbor quædam, ferula, bacillus, dat. sing. νάρθηκι.

ΝΑ'ΡΚΑΦΘΟΝ, ου, τὸ, odoramenti genus, q. à νάρδος & καίω.

Ναρκάω, & έω, f. ήσω, torpeo, obtorpesco, à seq. Th.

ΝΑΡΚΗ, ης, ἡ, torpedo, piscis genus, item torpor, veternus.

Νάρκημα, ατος, τὸ, &

Νάρκησις, εως, ἡ, torpor. à perf. pass. verbi ναρκάω, quod videas.

Ναρκίσσινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Narcissinus; ut, ναρκίσσινον ἔλαιον, narcissinum oleum ex narcissi flore, Diosc. Item, ναρκισσίτης λίθος, narcissites lapis, Dionys. de situ orbis ejus meminit; & Plin. l. 37. c. 11. Utrumq; à seq. νάρκισσος, quod usurpatur tam in masc. quam in fœm. pro narcisso flore.

Νάρκισσος, ου, ὁ, nomen viri. Gr. NARCISSUS. & in f. g. pro flore, sumitur. à νάρκη, i. e. torpore, quem suo odore affert.

Ναρκόω, f. ώσω, torpore afficio. Th. νάρκη, torpor.

Ναρκώδης, εος, ὁ, ἡ, torpidus: ab eod. Th.

Νάρκωσις, εως, ἡ, torpefactio: &

Ναρκωτικὸς, οῦ, torpefaciendi vim habens: à perf. pass. verbi ναρκόω, quod vide.

ΝΑ'ΡΤΑΛΟΣ, ου, ὁ, vasis genus.

ΝΑ'ΡΤΗ, ης, ἡ, NARTA, planta odorata. an à νάρδος.

Νάσσατο, Ion. & νάσατο, Poët. 3. sing. a. 1. m. pro ἐνάσατο, verbi νάω, habito. a. 1. inf. m. νάσσασθαι. Them. ναίω, idem.

Νάσθην, ης, η, Ion. pro ἐνάσθην, &c. a. 1. ind. pass. verbi νάω, pro ναίω, habito.

Νασιώτας, α, ὁ, Dor. pro νησιώτης, ου, ὁ, insulanus, insulæ incola. Th. νῆσος, ου, ἡ, insula.

Νασμὸς, οῦ, ὁ, idem quod νᾶμα, fluentum, vel, fluor, scaturigo; Euryp. in Hec. Item, νασμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, scaturiginibus ac rivis riguus; idem quod ναματώδης; Hesych. & omnia, ab eod. verbo νάω, pro ῥέω, fluo, vide.

Νᾶσος, Dor. pro νῆσος, ου, ἡ, insula.

Νάσσα, Ion. & Poët. pro ἔνασσα, a. 1. ind. act. verbi νάω, pro ναίω, habito.

Νάσσατο, vide in νάσατο.

Νάσσομαι, æquor, complanor; premor, impleor; ut apud Aristoph. ἀμφορεῖς νενασμένοι; amphoræ ad summum usq; plenæ & pressæ; est pass. à seq. act. νάσσω, V.

ΝΑ'ΣΣΩ, f. νάσω & νάξω, æquo, complano, premo.

Ναστὸς, οῦ, confertus, densus: à præced.

Ναστὸς, dicebatur etiam substantivè, ἄρτος τις, sive, πλακοῦς è melle, uvis passis, aliisq; condimentis, densior & constipatior; Aristoph. in Pluto; unde etiam diminut. ναστίσκος, parvus ναστός; apud Athen. l. 6.

Ναστοφάγος, placentæ comestor quæ ναστὸς dicitur; unde, ναστοφαγέω, ναστὸν comedo; Poll. & Hesych.

Ναυαγέω, q. d. τὴν ναῦν ἄγω, navem frango. f. ήσω. p. νεναυάγηκα. a. 1. ἐναυάγησα.

Ναυαγήσασι, naufragis, dat. pl. a. 1. part. act. ναυαγήσας, αντος, verbi ναυαγέω.

Ναυαγία, ας, ἡ, naufragium: &

Ναυάγιον, ου, τὸ, idem: & fragmentum navis, tabulæ ex naufragio: quod &

Ναυαγὸς, οῦ, naufragus: ex ναῦς, navis, & ἄγω, frango.

Ναυαρχεῖν, classi præesse; ex ναῦς, navis, & ἀρχὴ, imperium.

Ναυαρχία, ας, ἡ, præfectura classis: &

Ναύαρχος, ου, ὁ, NAVARCHUS: ex iisd. Th.

Ναυαρχὶς, ίδος, ἡ, navis quâ classis præfectus vehitur, quidam prætoriam navem appellant, in qua scil. ipse prætor est. (στρατηγὶς, etiam aliquando dicitur; ut apud Diodorum; vulgò capitanea, Bays. ex iisdem etiam cum præced.

Ναυάτης, ου, ὁ, NAVITA, vide in ναύτης, & seq.

Ναυβάτης, Ion. & Poët. pro quo & ναυάτης & ναύτης, nauta, vector. q. ex ναῦς & βαίνω, eo.

Ναυηγεῖν, Ion. pro ναυαγεῖν. &

Ναυηγίη, Ion. pro ναυαγία, naufragium, calamitas: &

Ναυήγιον, Ion. pro ναυάγιον. &

Ναυηγὸς, Ion. pro ναυαγὸς, naufragus: ex ναῦς, navis, & ἄγω, frango.

Ναυκληρέω, ῶ, nauclerus sum; i. e. navem guberno; item, ναυκληρεία, ἡ, navium gubernatio; item, ipsa navigatio; vel, naucleriacum vitæ genus; Aristot. Polit. 1. Ubi navigatio pars mercaturæ dicitur; sic etiam, ναυκληρικὸς, ad nauclerum pertinens, nauclerus; Athen. l. 1. & aliquando pro ναυκληρὸς, apud Plut. Unde neut. plur. τὰ ναυκληρικὰ, nauclerium vitæ genus; Plat. l. 8. de Leg. Item, ναυκλήριον, τὸ, navigium, q. d. naucleriaca possessio; & navis gubernatio, apud Plut. in Apophth. Lacon. &c. Omnia, à seq. ναύκληρος, qui navem possidet; & Metaph. pater familias; Poll. l. 1. atq; etiam δήμαρχος; Poll. l. 8. Item, adjectivè, nauticus; Hesych. &c. V.

Ναύκληρος, ου, ὁ, NAUCLERUS, navis dominus; ex ναῦς, navis, & κλῆρος, sors, hæreditas.

Ναυκληρόθρεπτος, ὁ καὶ ἡ, qui à nauclero educatur; ut, ναυκληρόθρεπτοι στέγαι; apud Hesych. à præced. ναυκληρὸς, vide.

Ναυκράρων, gen. pl. à Ναύκραροι, Reipubl. principes & magistratus. q. d. οἱ τὴν κάραν καὶ τὴν κεφαλὴν ἐν τῇ νηῒ ἔχοντες.

Ναυκρατέω, navibus supero; superior sum, vel fio, per naves; navali pugnâ vinco, mari supero; unde pass. ναυκρατέομαι, navibus, seu, navali præsidio inferior evado, classe vincor, seu, superor, &c. à seq. ναυκράτης, vide.

Ναυκράτης, εος, ὁ, ἡ, & ναυκράτωρ, idem, qui scil. classe pollens maris imperium obtinet: καὶ ὁ ταῖς ναυσὶ κρατῶν.

Ναύλη, idem quod νάβλα.

Ναῦλον, ου, τὸ, NAULUM, merces quæ pro navigatione persolvitur. Th. ναῦς.

Ναυλοχέω, f. ήσω, in portu maneo: à seq.

Ναύλοχος, ου, ὁ, ἡ, portuosus, naves continens: ναῦς, navis, & λέχος, lectus, (quod à λέγω, cubo.) vel λόχος, insidiæ.

Ναυλόω, ῶ, naulo navem loco; Plut. à ναῦλον, τὸ, V.

Ναυμαχέω, navale prælium committo: &

Ναυμαχία, ας, ἡ, navale prælium: &

Ναύμαχος, ου, ὁ, ἡ, navali prælio aptus: ex ναῦς & μάχομαι, pugno.

Ναυμάχης, ου, ὁ, è navi dimicans, navale prælium committens; idem quod ναύμαχος, & ex iisd. id V. Unde etiam ναυμάχιον, mulcta quam persolvit is qui prælio navali non interfuit; apud Suid. Item, ναυμαχησείω, navale certamen inire gestio; navali prælio concurrere cupio; Thuc. l. 8. ἐκ τῆς Μιλήτου ναυμαχησείοντας, navali prælio decertare cupientes, &c.

Ναῦν, navem, acc. sing. & Poët. νηῦν, νῆα vel νέα, à ναῦς, navis.

Ναύπακτος, ου, ἡ, NAUPACTUS, urbis nomen.

Ναυπηγεύμενος, Dor. pro ναυπηγούμενος, præs. part. pass. à seq.

Ναυπηγέω, f. ήσω, naves fabricor: &

Ναυπηγήσιμος, ου, fabricandis navibus aptus: &

Ναυπηγία, ας, ἡ, navium fabricatio: item

Ναυπηγικὸς, οῦ, ad navium fabricationem pertinens: &

Ναυπήγιον, ου, τὸ, locus ubi naves compinguntur: à seq.

Ναυπηγὸς, οῦ, ὁ, navium fabricator: ex ναῦς, navis, & πηγνύω, seu πήγνυμι, com-

compingo, præt. m. πέπηγα.

Ναυπηγησία, ἡ, idem quod ναυπηγία; i.e. navium fabricatio, vel, compactio, &c. Unde etiam, Ναυπηγικὴ, sub. τέχνη, ars fabricandi naves; ab, & ex illo. cum præced. V.

ΝΑΥ͂Σ, ναὸς, ἡ, NAVIS, Ion. νηῦς, νηὸς, dat. νηΐ. q. à νάω, fluo. Hinc ναύτης, nauta. ναυτικὸς, nauticus. ναυτίλος, idem. ναυτιλία, navigatio. ναυτία, ας, ἡ, nausea. ναυτιώδης, εος, ὁ, ἡ, nauseam faciens, fastidiosus. ναῦλον, naulum.

Ναύσθλον, τὸ, idem quod ναῦλον, id V. inserto scil. σθ. Unde etiam, ναυσθλέω, idem cum ναυλόω, vel, naulo vehendum suscipio, conduco; Euryp. Item ναυσθλώσασθαι, dicitur etiam vector, qui persoluto naulo navim conscendit; apud Aristoph. in pace.

Ναυσία, Ionicè dicitur, pro ναυτία, ἡ, nausea, propriè, quâ navigantes in mari corripiuntur; & Metaph. ναυσίην τινα διδόναι, fastidio aliquem habere; unde, ναυσιάω & ναυσιόω, idem quod, ναυτιάω, nauseo; & Metaph. respuo, quasi nauseans; sic etiam, ναυσίασις, idem cum ναυτίασις, ἡ, ipsa actio nauseandi vel, nausea; omnia, à Th. ναῦς, V.

Ναυσίθοος, ου, ὁ, nomen viri, q. qui navi currit: ex ναῦς & θέω, curro.

Ναυσίνοος, ου, ὁ, nomen viri, q. cujus animus est in navibus; ex νόος, mens, & ναῦς, navis.

Ναυσίβιος, qui in navibus, sive, ex navibus vivit; ex ναῦς & βίος, V. Sic ναυσικλειτὸς, navibus, seu, re navali clarus; Od. ζ. à Th. κλείω, celebro; unde κλειτὸς, &c. V. Ναυσίκλυτος, idem; à Th. κλύω; unde κλυτὸς, &c. V. Ναυσιπέδη, q.d. navium pedica, seu, quod navibus pedicæ loco injicitur; funis scil. seu, catena, quâ navis in littore religatur; Luc. in Lexiph. à Th. πέδη, V. Ναυσίποδες, dicuntur homines insulares, quia in mari navibus, seu pedibus, utuntur; à Th. ποῦς, ποδὸς, V. Ναυσίπομπος, naves vehens & promovens; ut, ναυσίπομπος αὔρα, apud Euryp. à Th. πέμπω; unde πομπὴ & πομπὸς, &c. V. Ναυσίπορος, q.d. navigradus, navi permeans; ut, ναυσίπορος στρατὸς, apud Euryp. in Rheso, navigans, &c. Item, navem aliquò permeare, seu, trajicere faciens; idem in Iphig. Sic etiam ναυσίπορος; q.d. per cujus meatus naves ire possunt; navibus meabilis, i.e. navigabilis; ut, apud Herodian. l. 6. οἱ θέρους ναυσίποροι ἔχουσι τὸ ῥεῖθρον; i.e. flumen æstate navigabile; utrumq; à Th. πείρω; unde, πόρος, comp. ut reliqua præced. cum Th. ναῦς, &c. V.

Ναυσίστονος ὕβρις, ignominia quæ propter cladem acceptam classi gemitum & luctum adfert: à ναῦς, navis, & στόνος, gemitus. Th. στενὸς, arctus.

Ναυσιφόρητος, ου, ὁ, Pind. qui navibus vehitur: ex ναῦς & φέρω, fero.

Ναύσταθμον, ου, τὸ, necnon,

Ναύσταθμος, ου, ὁ, navium statio, navale, navales copiæ: à ναῦς, navis, & σταθμὸς, statio, quod ab ἵστημι, statuo.

Ναυστολεῖν, navem mittere, ducere, ferre. q. τὸ ναῦν στέλλειν, à στέλλω, mitto.

Ναυστόλος, navi vehens; Æschyl. Unde, ναυστολέω, navi veho, seu, duco; navi deduco; apud Euryp. in Oreste; item, classe percurro, navi permeo; Soph. Item, navi peto, classe contendo; interdum & simpliciter, proficiscor; ut Luc. in Lexiph. ναυστολεῖν εἰς τὸ βαλανεῖον, exp. etiam rego & guberno veluti navem; unde verbale, ναυστόλημα, τὸ, navigatio; seu, profectio quæ fit navi; ut, πόντου ναυστολήματα, &c. Item, Ναυστολία, ἡ, idem; ex ναῦς & στέλλω; unde στόλος, &c. Vide.

Ναυτεπιβάτης, qui navi servit, ut suum naulum lucretur; ex ναύτης, & ἐπιβαίνω; unde ἐπιβάτης, &c. Vide.

Ναύτης, ου, ὁ, NAUTA; pro quo Poëtæ, præsertim Tragici ναυάτης, ου, ὁ, NAVITA. Th. ναῦς, ναὸς, ἡ, navis.

Ναυτία, & Ion. ναυσία, ας, ἡ, NAUSEA, ναυτίασις, & ναυσίασις, εως, ἡ, idem. Them. ναῦς, navis.

Ναυτιάω & ναυσιάω, & -όω, NAUSEO: à præced.

Ναυτικὸς, οῦ, NAUTICUS; rei nauticæ peritus: τὸ ναυτικὸν, res nautica; classis. Th. ναῦς, navis.

Ναυτικῶς, more nautarum, Suid. est adv. à præced. ναυτικὸς, V.

Ναυτιλία, ας, & Ion. ης, ἡ, navigatio; ab eod. Them.

Ναυτίλλεσθαι, Ion. & Poët. pro πλεῖν, navigare.

Ναυτίλος, ου, ὁ, idem quod ναυτικὸς, οῦ, ὁ, nauticus, vel nauta. item NAUTILUS, piscis. Th. ναῦς.

Ναυτιώδης, nauseosus; fastidiosus; nauseam faciens, seu, commovens; Plut. de virt. mor. & in Symp. 4. est à ναυτία, V.

Ναυτοδίκαι, propriè sunt judices, nauticis litigiis cognoscendis, deputati; Poll. & Hesych. ex ναύτης & δίκη, vide.

Ναύτριαι, mulieres nauticam exercentes; Poll. l. 7. à ναύτης, ὁ, vide.

Ναυφθόρος, in navi corruptus & perditus; ut, ναυφθόρα στολὴ, vestis quæ in navi periit, apud Euryp. in Helen. Unde ναυφθορία, exp. naufragium; q. d. navis corruptio; ex ναῦς & φθείρω; in præt. med. ἔφθορα; unde φθορὰ, ἡ, quæ V. Sic etiam, ναύφαρκτος, navibus septus, navibus armatus & munitus; ut, ναύφαρκτον στράτευμα, apud Euryp. & ναύφαρκτος στρατὸς, apud Aristoph. ex ναῦς & φράσσω; seu, φράττω, fut. ξω; unde φρακτὸς, &c. V.

ΝΑ'ΦΘΑ, ης, ἡ, NAPHTHA, oleum Medeæ, bitumen.

Νάω, pro ναίω, habito. a. 1. ἔνασα, & Poët. ἔνασσα. a. 1. pass. ἐνάσθην, a 1. m. ἐνασσάμην. Poët. Est & νάω, fluo.

Ναῶν μάχη, ἡ, Poët. pro ναυμαχία, ἡ, navalis pugna.

Νὲ, in compositione negat. NE brevis Lat.

Νέα, & νῆα, Ion. Poët. pro ναῦν, acc. sing. à ναῦς, ναὸς, ἡ, navis. Est etiam.

Νέα, fœminini generis, à νέος, quod vide.

Νέα, scil. μήνη, nova luna; item, Νέα, scil. ἄρουρα, novale rus, novalis ager.

Νεαγενὴς, έος, ὁ & ἡ, nuper genitus; Euryp. Idem quod Νεογενὴς, id vide.

Νεάζει, juvenis est, 3. sing. ind. præs. à

Νεάζω, f. άσω, juvenesco. Th. νέος, novus, juvenis.

Νέαιρα, idem quod νείαιρα; id V. Est extrema pars ventris, sumen, abdomen; &c. παρὰ τὸ νέειν τὸ προβάλλεσθαι εἰς αὐτὴν τὰ ἐσθιόμενα, Etym.

Νεακόνητος, ου, ὁ & ἡ, recens acutus; ex νέος, & ἀκόνη; unde ἀκονάω, &c. Vide. Item, νεάλετος, recens molitus; ex νέος; & ἀλέω; unde ἄλετος, &c. Vide. Item, νεαλὴς, nuper sale conspersus; i. e. ὁ νεωστὶ ἁλὶ πεπασμένος; ex νέος, & ἅλς, ἁλὸς, &c. Vide. Item, νεαλὴς, (pro νεάλωτος) nuper captus; ut, νεαλὴς ἰχθὺς, apud Polyb. & apud Plut. Νεαλὴς est miles recens & integer, & qui nondum depugnavit; ex νέος, & ἁλίσκω, vide. Item, νεαλὴς, έος, ὁ & ἡ, (idem cum νεαρὸς) novus, recens; à Th. νέος, V. Item, νεάλωτος, recens captus; ex νέος, & ἁλίσκω, fut. ἁλώσω; unde ἁλωτὸς, &c. V. Sic etiam, νεάμελκτος, vel, νεήμελκτος; recens mulctus; ex νέος, & ἀμέλγω, f. ξω, &c. V.

Νεὰν, ἄνος, ὁ; Item

Νεανίας, ου, ὁ, adolescens, audax, validus: Th. νέος, novus, juvenis.

Νεανεία, ἡ, superbia, exultatio, animi elatio, juvenilis insolentia, à Them. νέος, juvenis; undè νεὰν, ἄνος, ὁ; idem.

Νεανιάζω, & Νεανιεύω, juvenili animi robore suscipio, & in pass. Νεανιεύομαι, juvenesco, juveniles annos ingredior: Itèm juveniliter ago, vel dico; undè verbale Νεανίευμα, τὸ, juvenilis audaciæ facinus; vel juvenilis jactantia: Item Νεανιεύομαι, idem cum præced. Sic etiam, Νεανίζω, juvenor; ut putus juvenis ago, i. e. temerè, & inconsideratè, omnia à νεὰν, vel Νεανίας, &c. quæ V.

Νεανικὸς, οῦ, juvenilis, strenuus, audax, vehemens: comparat. νεανικώτερος, superl. -ώτατος; & indè

Νεανικῶς, adv. juveniliter, strenuè, lautè: Th. νέος, juvenis.

Νεανίσκευμα, τὸ, juvenilis superbia, & incontinentia; verbale à seq. νεανισκεύω; vide.

Νεανισκεύω, juvenesco: à νεανίσκος, Th. νέος, juvenis.

Νεᾶνὶς, seu νεᾶνις, ιδος, ἡ, juvencula: &

Νεανίσκος, ου, ὁ, juvenis, adolescentulus: ab eod. Th.

Νεανιτεύομαι, & Νεανίομαι, juvenesco, pubesco, idem quod νεανιεύομαι; V.

Νέδυσις, εως, ἡ, novellatio; Gaza l. 3. de caus. pl. Theophr. sed legendum potiùs videtur νέασις; id V.

Νέαξ, ακος, ὁ, juvenculus, adolescentulus; Poll. 2. diminut. à νεὰν, ἀνος; vide.

Νεαοιδὸς, recens, seu novus Poëta, in Epigr. ex νέος, & ἀείδω, unde ἀοιδὴ, & ἀοιδὸς, &c. quæ V.

Νεάπολις, εως, ἡ, nomen urbis. Gr. nova urbs.

Νεαπολίτης, novæ civitatis civis, Poll. ex Plat. ex νέος, & πόλις, unde πολίζω, πολίτης, &c. V.

Νεαρὸς οῦ, ὁ, novus, recens; ut νέαρον πρᾶγμα, & νεαρὴ ὄρεξις; Sic νεαρὸν ὕδωρ, aqua recens hausta: Item qui integris est adhuc viribus, nec dum lassatus; ut νεαρὸς στρατὸς, à Th. νέος; V.

Νεαρὸς, οῦ, juvenis, juvenilis. Th. νέος, novus.

Νεαρῶς, juveniliter, more juvenum; Luc. & Isocr. est adverb. à præced. νεαρὸς, puerilis: Item novus, novellus, recens; idem quod νεαρὸς, à νέος, &c. V.

Νέας, naves, pro νῆας, acc. pl. Ionicè à ναῦς.

Νέασις, novatio, renovatio: Item pro novali, seu agro renovato: Item Νεατὶς, seu Νέατος, novatus, seu renovatus, novalis; ut νεατὴ γῆ, tellus renovata: Item novatio, ipsa actio renovandi agrum Xen. Item Νέατος, novissimus, ultimus; Il. ι. (pro quo Ionicè, νείατος; id V.) Item Νεάτη, & contractè, νήτη; ultima, seu ima chorda, chorda acuti soni; omnia verbalia, à νεάω; V.

Νέαται, habitantur, structa sunt, detracto augmento pro νενέαται, Ion. pro νένηνται, 3. pl. perfect. passiv. verbi νέω, struo: vel à νέω, Ion. pro νάω, vel ναίω, habito.

Νέατος, Ion. Sync. pro νεώτατος, novissimus. Th. νέος, novus.

Νεάω, & Νεόω, novo, renovo; Theophr. à Th. νέος; V.

Νέβη, uter, amphora. Vox Hebræa, retenta à Lxx. 1 Sam. 1. 24.

Νέβρειος, ου, ὁ, qui ex hinnulo est; Plut. Symp. 4. Sic in Epigr. νεβρείων αὐλῶν, tibiarum quæ ex tibiis hinnulorum fiunt, à Th. νεβρὸς; V.

Νεβρίας, genus piscis; Aristot. Hist. An. l. 6. νεβρίας γαλεὸς, mustelus nebrias, piscis quæ & canicula dicitur: Item Νεβρίτης λίθος, nebritis gemma, Libero Patri sacra; nomen sortita à nebridum ejus similitudine; Plin. l. 37. c. 10. Sic etiam, Νεβρὶς, ίδος, ἡ; hinnuli pellis, exuvium hinnuleum, quod Bacchus & bacchantes gestare solebant; Plut. unde Νεβρίζω, pellem hinnuleam gesto, ut bacchantes; omnia à seq. Th. νεβρὸς; V.

ΝΕΒΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, hinnulus, pullus cervi: νεβρῷ, Dor. pro νεβροῦ, & νεβροῖς, pro νεβροὺς.

Νεβριδόπεπλος, dicitur Bacchus, quòd peplum seu vestem ex hinnuleis pellibus gestaret; in Epigr. ex νεβρὶς, ίδος, & πέπλος, ὁ; vi. Sic Νεβροτόκος, hinnulos pariens; ex νεβρὸς, & τίκτω, in pr. m. τέτοκα; unde τόκος, &c. vi. Item Νεβροχαρὴς, hinnulis gaudens; Epith Apollinis, in Epig. ex νεβρὸς, & χαίρω, undè χαρὰ, ἡ, V.

Νεβρὶς, ίδος, ἡ, NEBRIS, hinnuli aut cervi pellis: & indè

Νέβρεισα, serpentis genus à maculis sic dictum: à præced. Th.

Νεβρώδης, in Epigram. Bacchus vocari dicitur, quod Bacchantes hinnulorum pellibus uterentur, à Them. νεβρὸς; vide.

Νεέλασσε, exultat, læta est: vox Hebr. Job 39. 13.

Νεεμὰν, nomen viri, ἄκλιπτν. Syriac. amœnus.

Νέεσθαι, redire, præs. inf. à νέομαι, vel νέω; eo, redeo.

Νέηαι, Ion. pro νέῃ, eas, 2. sing. præs. sub. verbi νέομαι, vel νέω, eo, redeo.

Νεηγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nuper genitus, vide νεογενής.

Νεήκεσι, dat. pl. Poët. à

Νεήκης, εος, ὁ, ἡ, recenter acutus: à νέος, novus, & ἀκὴ, cuspis.

Νεηκονὴς, nuper acutus; ex νέος, & ἀκόνη; vi. Sic, Νεήλατος, recens malleo ductus, recens cusus; undè neut. pl. Νεήλατα, dicuntur, recens molitæ farinæ; sub τὰ ἄλφιτα; quasi νεωστὶ ἀληλεσμένα, ex νέος, & ἐλαύνω, f. ἐλάσω, à Poët. ἐλάω, unde ἐλατὸς, &c. vi. vel Νεήλατος, est recens molitus; ex νέος, & ἀλέω, unde ἄλετος, ου, ὁ, molitio, molitura, &c. vi. atque indè νεήλατα, per ellipsin, pro νεήλατα ἄλφιτα, ut dictum: Item Νεηλάτης, est remex, scil. ὁ ἐλαύνων τὴν ναῦν, ex ναῦς, & ἐλαύνω, undè ἐλατὴρ, agitator, &c. vi. Item Νεηλιφὴς, recens unctus, vel illitus; unde Νεηλιφεῖς οἰκίαι, domus recens illitæ, ex νέος, & ἀλείφω; V.

Νέηλυς, ab Hesychio expon. ὁ νεωστὶ πεπλευτικὼς, i. e. qui nuper admodum, seu recens decessit, ex νέος, & ἔρχομαι, unde ἤλυσις, itio, ab inusit. ἐλεύθω; vide seq.

Νέηλυς, υδος, ὁ, ἡ, qui nuper advenit; à νέος, novus & ἐλεύθω, seu ἔρχομαι, venio: f. ἐλεύσομαι, aor. 2. ἤλυθον.

Νεηνίας, Ion. pro νεανίας, juvenis: &

Νεῆνις, Ion. pro Νεᾶνις, ιδος, ἡ, juvencula. Th. νέος, novus.

Νεηνίης, & Νεηνίσκος, Ion. pro νεανίας, & νεανίσκος, juvenis; quæ V.

Νεήφατος, nuper dictus, seu celebratus, novus; ut νεήφατος ὄαρι, apud Hom. hymno 1. in Merc. ex νέος, & φάω, dico, unde φατὸς, dicendus; vi. Item Νεήφατος, potest exponi νεόσφατος, i. e. recenter interfectus, nuper occisus, & sic est ex νέος, & φάω, occido; unde φατὸς, occisus, &c. V.

Νεῖ, net, 3. sing. ind. præs. à νέω, neo, f. νήσω.

Νείαιρα, sive Νείαρα, ima pars ventris, interdum additur γαστὴρ; ut Il. ε, & π; & Hippocrati est νειέρη γαστὴρ; vide seq.

Νειαίρη, ης, ἡ, pars extrema ventris, venter inferior: à

Νειαρὸς, vel νεαρὸς, novus, ultimus. Them. νέος, idem.

Νειαρὸς est etiam (ut νεαρὸς) juvenis, juvenilis, Il. β. Item puerilis; ut παίδων νειαρώτερος, apud Suid. à Th. νέος, novus: Item juvenis, &c. V.

Νείατος, infimus, ultimus, per Sync. pro νεώτατος, superl. à νέος, pro νέος, novus, recens.

Νείκεα, ut & νείκη, acc. pl. à νεῖκος, εος, τὸ, rixa.

Νεικεῖ, contendit, 3. sing. præs. ind. νεικέω. Th. νεῖκος.

Νεικείεσκεν, Ion. Paragoge pro ἐνείκει, 3. sing. imperf. act. verbi νεικείω, Poët. pro νεικέω, rixor. Th. νεῖκος;

Νεικείῃ, & Ion. Paragoge νεικείῃσι, vincat, probris affecerit, 3. sing. sub. præs. act. ejusd. verbi & Th.

Νεικεστὴρ, ῆρος, ὁ, objurgator, convitiator: à 3. pers. perf. pass. seq.

Νεικέω, & Poët. νεικείω, rixor, objurgo, f. ήσω & έσω. Th. νεῖκος.

Νείκησεν & νείκεσεν, Ion. pro ἐνείκησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

ΝΕΙ͂ΚΟΣ, εος, τὸ, rixa, jurgium, contentio; bellum: q. à νὲ & εἴκειν. Hinc νεικέω, & -είω, rixor, objurgo: φιλόνεικος, ου, ὁ, ἡ, contentiosus: φιλονεικία, ας, ἡ, rixa, contentio: φιλονεικέω, rixor, contendo.

Νεῖλος, ου, ὁ, NILUS, Ægypti fluvius.

Νείμας, αντος, qui tribuit, a. 1. part. act. νείματο, 3. sing. a. 1. m. Ion. verbi νέμω, tribuo: a. 1. ἔνειμα.

Νεῖμεν, vel νεῖμε, tribuit, 3. sing. a. 1. Ion. pro ἔνειμεν, verbi νέμω.

Νειόθεν, per Sync. pro νεατόθεν, adv. ex imo: &

Νειόθι, adv. per Sync. pro νεατόθι, in imo fundo: à νέος, novissimus. Them. νέος, novus.

Νεῖον, ου, τὸ, Ion. pro νέον, ου, τὸ, novale; Item adv. pro nuper. Th νέος.

Νεῖος, navalis; unde Νεῖα, τὰ, ligna, fabricandis navibus apta, seu ligna navalia, à Th. ναῦς; V.

Νειὸς, οῦ, ὁ, & νειὸς, οῦ, ἡ, Ion pro νέος (sub. ἀγρὸς) & νεὸς, ager renovatus: &

Νεῖος, ου, Ion. pro νέος, recens, novellus, superl. νειότατος, novissimus, infimus. Th. νέος, novus.

Νειότατος, novissimus, infimus, pro quo per Sync. dicitur νείατος; id V.

Νείσεαι, Ion. pro νείσῃ, 2. sing. præsent. sub. νείσεο, Ion. pro νείσου, præs. imperat. à

Νείσομαι, eo, navigo. Th. νέω, eo.

Νείσονται, 3. pl. præsent. ind. præced. verbi.

Νεῖται, redit, 3. sing. præs. verbi νέομαι. Th. νέω, eo, redeo.

Νείφω, ningo: Item madefacio, irrigo; undè aor. 2. ἔνιφον, & pr. m. νένοφα, apud Aristoph. est idem quod, & pro Th. νίφω; id V.

Νειχθεὶς, reversus, a. 1. part. pass. à νείσσομαι, redeo. Th. νέω. Verum vix verisimile inde derivari posse, & potius ad ἐνείκω, vel φέρω, referendum. Vide Scoti Grammat. Gr.

Νεκάδεσσιν, dat. pl. Ion. à

Νεκὰς, ἀδ☉, ἡ, cadaverum acervus: Th. νεκρὸς, mortuus.

Νεκραγωγέω, mortuos duco, Luc. ex νεκρὸς, & ἄγω, unde ἀγωγὸς, &c. vi. Sic Νεκρακαδημία, locus sic à Luciano confictus; q.d. mortuorum academia; ex νεκρὸς, & ἀκαδημία; quæ V.

Νεκρικὸς, ὃ, mortualis, funebris: à νεκρὸς, mortuus.

Νεκροβόρ☉, mortuos devorans; ex νεκρὸς, & βορὰ, undè βορὸς, &c. vi. Item Νεκροδέγμων, mortuos recipiens; ita dicitur orcus ab Æschylo; quòd manes defunctorum excipiat: ex νεκρὸς, & δέχομαι, f. ξομαι; undè pr. pass. δέδεγμαι, à quo formaretur δέγμων, sed est inusit. Sic etiam Νεκροδόκ☉, idem quod præced. ut νεκροδόκ☉ κλιντὴρ, & ex iisd. νεκρὸς, & δέχομαι, Ion. δέκομαι; vi. Item Νεκροκόσμ☉, qui defunctos ornat, seu defunctorum funera exornat; Plut. ex νεκρὸς, & κοσμὸς; V.

Νεκρομαντεία, ας, ἡ, vaticinatio quæ fit evocatis mortuis, NECROMANTIA, barbarè nigromantia, quo vocabulo nos perindè ac cæteræ gentes decepti, itidem appellamus Black Art: à νεκρὸς, mortuus, & μάντις, vates.

Νεκρομαντεῖον, ȣ, τὸ, vaticinium ex evocatis mortuis: ab iisd. Th.

Νεκροπέρνας, ȣ, ὁ, qui defunctorum cadavera vendit: Epith. Achillis apud Lycophr. ex νεκρὸς, & περάω; vi. Item Νεκρόπομπ☉, ȣ, ὁ, dux manium, vel qui demortuorum animas Plutoni trasmittit: Epith. Mercurii, quem gentiles manibus ad inferos ducendis præfecere; Luc. ex νεκρὸς, & πέμπω, unde πομπὴ, & πομπὸς, &c.

ΝΕΚΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, mortuus, cadaver ipsum: indè νεκρόω, eneco: νέκυς, υ☉, ὁ, mortuus, defunctus: undè Lat. NEX, NECO.

Νεκροςόλ☉, ȣ, ὁ, elator funerum, pollinctor, libitinarius; unde Νεκροςολέω, mortuos terræ mando: ex νεκρὸς, & ςέλλω, unde ςόλ☉, ὁ; vi. Sic Νεκρόσυλ☉, mortuorum spoliator, undè Νεκροσυλία, mortuorum spoliatio: ex νεκρὸς, & συλὴ, ἡ, undè συλάω, &c. vi. Νεκρόταφ☉, mortuorum sepultor, ex νεκρὸς, & θάπτω, undè τάφ☉, ὁ; vi. Νεκροφόρ☉, qui defunctos effert & humat; Poll. ex νεκρὸς, & φόρ☉; V.

Νεκρότης, apud Trism. mortificatio, vitæ privatio, à Th. νεκρὸς; V.

Νεκρόω, mortifico, interimo, f. ώσω, p. νενέκρωκα, a. 1. ἐνέκρωσα, a. 1. imperat. act. νέκρωσον, άτω, perf. pass. νενέκρωμαι, perf. part. passiv. νενεκρωμέν☉, η, ον. Th. νεκρὸς.

Νεκρώδης, ε☉, ὁ, καὶ ἡ, mortuo similis, cadaverosus, à Th. νεκρὸς; V.

Νεκρωθεὶς, έντ☉, neci datus, a. 1. part. pass. ab ἐνεκρώθην, a. 1. pass. verbi νεκρόω; quod V.

Νέκρωσις, εως, ἡ, mortificatio: à 2. pers. perf. pass. verbi νεκρόω, quod à νεκρὸς, mortuus.

ΝΕΚ'ΤΑΡ, αρ☉, τὸ, NECTAR, potus Deorum.

Νεκτάρεον πόμα, ponitur pro ipso nectare, à seq. νεκτάρε☉, & Th. νέκταρ, αρ☉; vi. Unde etiam Νεκτάρεον, pro ἡδὺ καὶ ὠδῶδες; Suid. Diosc. l. 5. c. 66. scribit, τὸ ἑλένιον, à nonnullis vocari τὸ νεκτάρεον; Item Νεκταρίτης οἶν☉, dicitur ὁ ἐκ τῆ ἑλενία σκευαζόμεν☉; illud autem helenium, quidam herbam esse volunt illam, quæ alio dicitur nomine νηπενθὲς, τὸ, (id V.) cujus succus vino immistus tristitiam discutit omnem; ut Gal. tradit, ac malorum omnium oblivionem inducit; ut Theophr. inquit: quidam tamen eandem cum buglossa volunt esse, cui potæ in vino hilaritatis affectum attribuunt; alii νηπενθὲς & ἑλένιον, Helenæ jucundam narrationem malunt intelligere, quâ mærorem discussit: Item Νεκτάρε☉, idem quod νεκτάρε☉, divinus, immortalis, apud Etym. nam νέκταρ componi volunt à νὲ, particula quæ privationem significat, & κτείνω, interficio; Festus Pomp. scribit, νέκταρ, Græcis esse id potionis genus, quod Latini murrhinam vocant, dulcem & ipsam; & potio illa murrata & factitia aromaticum quoddam vinum esse putatur; alii verò nectar dicunt fuisse νέκταρ ἐρυθρὸν, vini genus in Lydiæ Olympo ex favis permistis & floribus odoratis concinnatum, ut tradit Athen. l. 2. vide in Chil. Erasm. nectaris flos. Sed de cibo etiam dictum reperitur, sicut vicissim ἀμβροσία de potu.

Νεκτάρε☉, ȣ, ὁ, ἡ, NECTAPEUS, nectaris suavitatem referens: à præced. Them.

ΝΕΚΥ'ΔΑΛΟΣ, insectum quoddam.

Νεκταροςαγὴς, qui è nectare distillavit; i.e. dulcis, suavus, odoratus, Athen. l. 1. νέκταρ, αρ☉, & ςάζω, f. ξω, unde ςαγὼν, &c. V.

Νέκυες, defuncti, manes: νεκύεσσι, dat. pl. Ion. νεκύων, gen. pl. à νέκυς, υ☉, idem cum νεκρὸς, mortuus.

Νεκυηγὸς, mortuorum seu manium ductor, qui mortuos traducit, Charontis Epith. in Epigram. ex νέκυς, & ἄγω, cujus varia comp. mutant, α in η, &c. vide.

Νεκυία, ἡ, tructatus de manibus, scribitur & sine ι, Syn. ἐν δυοῖν νεκύαιν, usurpatur & pro evocatione mortuorum; quando futura ex iis evocantes sciscitantur; Herod. l. 4. est fœm. à masc. νέκυς, υος; V.

Νεκυομαντεία, ας, ἡ, idem cum νεκρομαντεία &

Νεκυομαντεῖον, ȣ, τὸ, &

Νεκυομαντήϊον, ȣ, τὸ, Ion. pro νεκυομαντεῖον, idem ac νεκρομαντεῖον; oraculum, in quo mortui de re aliquâ consuluntur; à νέκυς & μάντις, vates.

Νεκυόμαντις, qui vel quæ mortuos evocans & sciscitans, futura vaticinatur: ex iisd. cum præced. vi. Item Νεκυοσσό☉, mortuos suscitans, Christi Epith. apud Nonn. νεκυοσσό☉ ὥρη, tempus in quo mortui suscitabuntur: ex νέκυς, & σείω, undè σεύω, σό☉, & σόω, &c. V. Item Νεκυόσο☉, exp. mortuorum servator; Christi etiam Epith. apud Nonn. ex νέκυς, & σό☉, undè σόω, servo, &c. vi. Sic etiam Νεκυοςόλ☉, qui mortuos transmittit; Charontis Epith. apud Luc. ex νέκυς, & ςέλλω, undè ςόλ☉, &c. V.

Νέκυς, υ☉, defunctus: gen. pl. νεκύων. Them. νεκρὸς.

Νεκύσια, τὰ, funeralia; Eustath. à præced. νέκυς; V.

Νεμεὰς, ἀδ☉, ἡ, Poët. pro Νεμεαία, NEMEÆA.

Νεμέθω, pasco, depascor; idem quod ab, & pro Th. νέμω; V.

Νέμει, tribuit, 3. sing. præs. νέμειν, præs. inf. à νέμω; q. v.

Νεμεαῖ☉, ȣ, NEMÆUS: à Νεμέα, ας, ἡ, nomen regionis.

Νεμέη, ης, ἡ, Ion. pro Νεμέα, ἡ, nomen regionis: νέμ☉, ε☉, τὸ, nemus. Them. νέμω, pasco.

Νέμειον ἄγαλμα, Nemeæum ornamentum.

Νέμει☉ χλαῖνα, in Epigr. de veste Herculis; i. e. spolio quod Hercules gestabat Nemeæo leoni detractum, à νεμέα, præced. V.

Νεμεσάσῃ, Dor. pro νεμεσήσῃ, 3. sing. a. 1. opt. act. verbi νεμεσάω; q. v.

ΝΕΜΕΣΑ'Ω, ῶ, indignor, irascor, invideo, f. ήσω, p. νενεμέσηκα, a. 1. ind. pass. ἐνεμεσήθην hinc νέμεσις, ἡ, indignatio, cum quâdam invidiâ.

Νεμέσια, τὰ, festum quoddam Deæ quæ dicitur Nemesis, quo vitâ functis, justa fiebant, ἐπεὶ, inquit Cæl. l. 6. c. 91. ἡ νέμεσις ἐπὶ τῶν νεκρῶν τέτακται; Denicales feriæ, Latinè dicuntur; Gell.

Νεμεσήμων, ον☉, ὁ, indignabundus, objurgatrix, querulus, &c. Ut νεμεσήμων μῦθ☉, indignabunda oratio; Nonn. & νεμεσήμων φωνὴ, vox objurgatrix, & νεμεσήμων θυμὸς, querulus animus, at ἀλιτροσύνη νεμεσήμων, peccatum indignabundè vindicandum; apud Nonn. est verbale, à præced. νεμεσάω; V.

Νεμεσητικὸς, ad indignationem propensus: &

Νεμεσητὸς, ὃ, reprehensibilis, Poët. νεμεσητός· à νεμεσάω, irascor.

Νέμεσθαι, præs. inf. pass. à νέμω, pasco.

Νεμεσίζῃ, vitio vertes, 3. sing. præs. sub. pass. à

Νεμεσίζω, vel -ομαι, indignor, revereor. Th. νεμεσάω.

Νέμεσις, εως, ἡ, indignatio, reprehensio; ultio: Item NEMESIS, nomen Deæ, insolentiam hominum reprimentis. Th. νεμεσάω.

Νεμεσσᾷ, Poët. pro νεμεσᾷ, indignè fers, 3. sing. præs. ind. verbi νεμεσάω, indignor.

Νεμεσσητὸς, Dor. pro νεμεσητὸς; q. v.

Νεμέσσηθεν, pro νεμεσήθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. Sic νεμεσσήθην, Ion. pro ἐνεμεσήθην, a. 1. pass. verbi νεμεσάω, indignor.

Νεμεσσητὸς, ἡ, όν, Poët. pro νεμεσητὸς, ἡ, όν, reprehendendus, a, um. Th. νεμεσάω, indignor.

Νεμέω, f. ήσω, idem cum, & à Th. νέμω, tribuo, distribuo, &c. Item Νεμέτωρ, distributor; ab eod.

Νεμηθεὶς, tributus, a. 1. part. pass. verbi νέμω, tribuo, f. νεμῶ, perf. pass. νενόμημαι, a. 1. pass. ἐνεμήθην.

Νέμησις, distributio, partitio; Suid. Item, Νεμηταὶ, partitores, verbalia à præced. νεμέω, & Th. νέμω, tribuo, &c. V.

Νέμονται, fruuntur, 3. pl. præs. ind. pass. ind. νέμομαι. Th. νέμω, possideo, tribuo, f. μῶ, a. 1. ἔνειμα.

Νέμ⊙, ε⊙, τὸ, NEMUS, locus arboribus densus: ὰ νέμω, pasco.

ΝΕ'ΜΩ, tribuo, distribuo: colo, habito, pasco, rego, guberno, f. νεμῶ, p. νενέμηκα, aor. 1. ἔνειμα, p. m. νένομα. Hinc νομὴ, distributio, pastus: κληρονόμ⊙, hæres: κληρονομέω, hæreditatem adeo: νέμ⊙, έ⊙, τὸ, nemus: νομεύω, pasco: νομεὺς, pastor: νομάδ⊙, in pascuis degens: νομὰς, άδ⊙, ὁ, idem: οἰκονόμ⊙, ε, ὁ, rei familiaris dispensator: οἰκονομία, dispensatio rei familiaris: οἰκονομέω, ῶ, rem familiarem administro.

Νέασμαι, Dor. pro νένησμαι, perf. ind. pass. verbi νάω, scaturio: q. à νέω.

Νενέαται, Ion. pro νένηνται, collecti sunt, 3. pl. perf. ind. pass. verbi νέω, vel νάω, struo, habito, f. ήσω, p. νένηκα, perf. pass. νένημαι, σαι, ται.

Νενέμηκα, distribui, perf. act. verbi νέμω, f. νεμῶ, a. 1. ἔνειμα.

Νένηκα, nevi, perf. act. verbi νήθω, neo, f. νήσω, perf. pass. νένημαι, & νένησμαι, perf. part. pass. νενημέν⊙, & νενησμέν⊙. Them. νέω, neo.

ΝΕΝΙ'ΗΛΟΣ, ε, cæcus, attonitus, vecors: q. à νένν⊙.

Νενίκαται, Dor. pro νενίκηνται, 3. pl. perf. pass. verbi νικάω, vinco.

Νενίκημαι, perfect. passiv. νενικημέν⊙, perf. part. pass. verbi νικάω, vinco, f. ήσω, p. νενίκηκα.

ΝΕ'ΝΝΟΣ, ε, ὁ, patruus, avunculus.

Νεννὸς, ὴ, ὸν, stolidus: q. à νὲ & νό⊙, mens.

Νενόμισμαι, perf. ind. pass. &

Νενομισμέν⊙, η, ον, perf. part. pass. verbi νομίζω: puto, moribus instituo: hoc à νόμ⊙, lex. Th. νέμω.

Νενοσσευμένα, legend. νενεοσσευμένα, perf. part. pass. à νεοσσεύω, nidifico. Th. νεοσσὸς, pullus.

Νένοται, per Sync pro νενόηται, excogitatum est, 3. sing. perfect. passiv. à νοέω, cogito. Th. νό⊙, νῦς, ὁ, mens.

Νένοφα, perf. m. verbi νέφω.

Νενώμεθα, per Syn. Ion. pro νενοήμεθα. Et νένωται, pro νενόηται, 1. pl. & 3. sing. perf. pass. verbi νοέω, cogito. Th. νόος, νῦς, ὁ, mens.

Νεοαλδὴς, nuper auctus, vel qui recens excrevit; Hesych. ex νέ⊙, & ἀλδέω, f. ήσω; V.

Νεαρδὴς, έ⊙, ὁ, ἡ, nuper irrigatus: ex νέ⊙, novus, & ἄρδω, irrigo, f. σω.

Νεόβδαλτ⊙, ε, ὁ, recens coagulatus, aut mulctus; ut νεόβδαλτον γάλα, lac recenter mulctum: ex νέ⊙, & βδάλλω, f. δαλῶ; vi. Sic Νεοβλαστὴς, tenuia germina edens: Item qui novissimè in lucem editus est: Item Νεόβλαστ⊙, qui novissimè germinavit; utrumque ex νέ⊙, & βλαστάνω, f. ήσω, unde βλάστη, & βλαστὸς, &c. vi. Sic Νεόβορ⊙, ε, ὁ, recens esus vel adesus; ex νέ⊙, & βορὰ, unde βόρ⊙, &c. vi. Νεοβοσὸς, modò pastus, qui non ita dudum cibum sumpsit; ex νέ⊙, & βόσκω, f. ώσω, unde βοσις, &c. V.

Νεόγαμ⊙, ε, ὁ, ἡ, qui recens uxorem duxit; vel recens nupta. Th. γαμέω, uxorem duco.

Νεογενὴς, έ⊙, ὁ, ἡ; Item

Νεογιλὴς, έος, ὁ, ἡ; &

Νεογιλὸς, ὴ, ὸν, recens natus: q. νεογενὸς.

Ex νέ⊙ & γείνομαι, nascor.

Νεόγληn⊙, novas habens pupillas, i. e. qui visum recens recuperavit; ex νέ⊙, & γλήνη, ἡ; vi. Νεογνὸς, est per Sync. pro νεόγον⊙, nuper, vel recens natus, idem quod νεογενὴς, pro quo Poet. dicitur νηγενὴς, &c. V.

Νεόγραπτ⊙, nuper pictus: à γράφω, scribo.

Νεόγυι⊙, ε, ὁ, ἡ, qui juvenilia membra habet, juvenis: ex νέ⊙, juvenis, & γυῖον, ε, τὸ, membrum.

Νεογύνης, qui nuper uxorem duxit apud Poll. ex νέ⊙, & γυνὴ; vi. Νεοδαμώδης, qui recens in popularium numerum ascitus est; ex νέ⊙, & δῆμ⊙, unde δημώδης; vi. Item Νεόδαρτ⊙, recens excoratus, at δέρμα νεόδαρτον, Od. δ, & χ. est pellis nuper detracta, ex νέ⊙, & δαρτὸς, ὁ; V.

Νεοδμὴς, nuper domitus; ut νεοδμὴς πῶλος, nuper domitus pullus: Item Νεοδμῆτες γάμοι, nuper celebratæ nuptiæ, παρὰ τὸ νεωστὶ ἐν αὐτοῖς δεδμῆσθαι τὴν νύμφην; ex Euryp. Sic Νεόδμητ⊙ κόρη, recens domita & subacta sponsa puella; i. e. nova nupta; vide comp. in seq.

Νεόδματ⊙, α, ὁ, Dor. pro

Νεόδμητ⊙, ε, ὁ, ἡ, recens structus; Item nuper domitus, recens nupta; i. e. νεοδάμαστ⊙. Ex Νέ⊙, novus, & δέμω, struo: f. μῶ, perf. pass. δέδμημαι, σαι, ται; Item à δαμάω, domo.

Νεόδορ⊙, recens excoriatus; sed Νεόδορ⊙ βύρσα, affertur ex Theophr. pro corio bovis recente; i. e. recens detractus: ex νέ⊙, & δέρω, undè δορὰ, ἡ, &c. V.

Νεόδρεπτ⊙, ε, ὁ, ἡ, recens decerptus. Th. νέ⊙, novus, & δρέπω, decerpo, f. ψω.

Νεόδρεπ⊙, idem cum præced. & ex eo: à Th. scil. δρέπω; V.

Νεοεργὴς, recens elaboratus, seu factus: ex νέ⊙, & ἔργον, τὸ; V.

Νεόζυξ, recens nupta; Apoll. Item Νεοζυγὴς, & Νεόζυγ⊙, idem: ex νέ⊙, & ζυγὸς; V.

Νεοθαλὴς, & νεοθηλὴς, έ⊙, ὁ, ἡ, nuper virens & pullulans; item recens: ex νέ⊙ & θάλλω, floreo.

Νεοθανὴς, recens mortuus, nuper mortuus: ex νέ⊙, & θνήσκω, f. θανῦμαι, & a. 2. ἔθανον, à quo comp. quædam desinunt in θανὴς: Sic Νεοθηγὴς, recens acutus; ut νεοθηγὲς ξίφ⊙: ex νέ⊙, & θήγω; V.

Νεοθηλὴς, vide νεοθαλὴς.

Νεοθλιβὴς, έ⊙, ὁ ϗ ἡ, recens expressus, apud Heracl. ex νέ⊙, & θλίβω; vi. Sic Νεόθρεπτ⊙, nuper altus, recens nutritus: ex νέ⊙, & θρέπτ⊙; Item Νεόθρεπτ⊙, recens compactus, recens coagulatus; ut νεόθρεπτ⊙ τυρὸς, in Epigr. ex νέ⊙, & τρέφω, i. e. πήγνυμι, vi. Item Νεόθυτ⊙, nuper sacrificatus, recens immolatus: ex νέ⊙, & θύω, unde θύτης, &c. V.

Νεοίη, ης, ἡ, juvenilis ætas: à νέ⊙, juvenis.

Νέοικ⊙, ε, ὁ, ἡ, recens conditus & habitatus: ex νέ⊙, & οἶκ⊙, ε, ὁ, domus.

Νεοκατάστατ⊙, nuper constitutus, nuper fundatus; ut νεοκατάστατος πόλις, apud Poll. & ἄνθρωποι νεοκατάστατοι, apud Thuc. l. 3. novi coloni: ex νέ⊙, & καθίσταμαι, undè κατάστασις, &c. vi. Item

Νεοκατάχριστ⊙, recens inunctus, seu illitus: ex νέ⊙, & κατάχριστ⊙; vi. Item Νεοκάτοικ⊙, qui recens alicubi habitare cæpit; vel novæ urbis habitator: ex νέ⊙, & κάτοικ⊙; vi. Item Νεόκαυστ⊙, & νεόκαυτ⊙, recens ustus, seu combustus, recens crematus: ex νέ⊙, & καίω, f. καύσω, unde καυστὸς, & καυτὸς, &c. quæ V.

Νεοκηδὴς, έ⊙, ὁ, ἡ, recentem dolorem habens: dat. sing. νεοκηδέϊ. Ex νεὸς, novus, & κῆδ⊙, ε⊙, τὸ, cura.

Νεόκλωστ⊙, ε, ὁ, ἡ, recens contextus: ex νέ⊙, novus, & κλώθω, neo.

Νεοκμὴς, recens fabricatus, aut factus: Item Νεόκμητ⊙, idem: Item recens mortuus, nuper mortuus, &c. ex νέ⊙, & κάμνω, f. καμῶ, pr. κέκμηκα, unde comp. quædam desinunt in κμὴς, vel κμητὸς, &c. vi. Item Νεόκοπ⊙, recens cæsus; ut νεόκοπον κάρδοπον, dixit Eupolis; i. e. alveum, seu mactram recenti cæsura, seu excavatione factam: ex νέος, & κοπὴ, vi. Νεόκρας, & Νεόκρατ⊙, qui recens mistus, dilutus, aut temperatus fuit; ut νεόκρατ⊙ οἶν⊙; ex νέ⊙, & κράω, (per Sync. pro κεράω) f. κράσω, pr. pass. κέκραμαι, &c. V.

Νεόκτιστ⊙, ε, recens conditus: νεοκτίστα, Dor. pro νεοκτίστη, ης, ἡ; ex νέ⊙, & κτίζω, condo, creo.

Νεόκτον⊙, ε, ὁ, ἡ, Poët. recens interfectus: ex νέ⊙, novus, & κτείνω, interficio, p. m. ἔκτονα.

Νεολαία, ας, ἡ, juvenum cætus, idem cum νεότης. Th. νέ⊙, juvenis.

Νεολκία, navis, tractio, vel subductio; Theophr. l. 1. Item Νεολκέω, navem traho, seu attraho, navem subduco, Polyb. pro his scribitur etiam Νεωλκία, & νεωλκέω. Sic Νεολκιον, navale, locus in quem naves subducuntur: ex ναὺς, ναὸς, Atticè νεὼς, Poët. νέος, & ἕλκω, unde ὁλκὴ, & ὁλκὸς, &c. vi.

Νεόλλυτος, recens lotus: ex νέος, & λόω, V.

Νέομαι, neo, nato, vado. Th. νέω, idem.

Νεομήν, ηνος, ὁ ϗ ἡ, dicitur luna, cùm nova est, Aratus in Phænom. ex νέος, & μήν, luna.

Νεομηνία, & contractè νεμηνία, ας, ἡ, nova luna; vel novus mensis, aut prima dies mensis, calendæ: à νέος, novus, & μήνη, luna: Item à μὴν, mensis.

Νέον, nuper, adv. νεωστὶ, Att. idem. Th. νέος, novus.

Νέον, τὸ, sub. ἄρερον, novale; à Th. νέος, V.

Νεόνυμφος γυνὴ, nova nupta: ex νέος, & νύμφη; vi. Item Νεόξεστος, ὁ ϗ ἡ, nuper politus: ex νέος, & ξεστὸς, vi. Νεοπαγὴς, recens compactus, & coagmentatus; à Th. πήγνυμι, seu πήσσω, in a. 2. ἐπάγην; unde varia comp. desinunt in παγὴς, νεοπαθὴς, qui recens parere cœpit: Item recens persuasus, à Th. πείθω; vi. Νεόπειστος, idem recens scil. persuasus, ab eod. πείθω; vi. Νεοπενθὴς, qui in recenti luctu est, qui recens luget, à Th. πένθος, τὸ; vi. Item Νεοπηγὴς, idem quod νεοπαγὴς, & ex eod. Th. πήγνυμι, in pr. m. πέπηγα, (cujus comp. in πηγὴς) comp. ut præced. cum Th. νέος, &c. V.

Νεόπηκτος, ε, ὁ, ἡ, nuper pressus: ex νέος, novus, & πήγνυμι, compingo.

Νεοπλεκὴς, recens textus, seu plexus, nuper nexus, seu contextus: ex νέος, & πλέκω

πλέκω; vi. Item Νεόπλετος, cui recentes sunt divitiæ, qui non ita pridem dives est factus: ex νέος, & πλῦτος; vide.

Νεόπλυτος, & νεόπλωυτος, ȣ, ὁ, ἡ, recens, lotus: ex νέος, novus, & πλωύω, lavo.

Νεοπολῖται, qui publico suffragio jus civitatis adepti sunt, novi cives; Poll. ex Plat. ex νέος, & πολίτης; vi. Item Νεοπρεπὴς, juvenes decens, juvenilis: Item juvenilis, i. e. non maturus; ex νέος, & πρέπω; vide. Νεόπριστος, recens terrâ dissectus: ex νέος, & πριστὸς; vi. Νεόῤῥαντος, recens aspersus: ex νέος, & ῥαίνω, unde ῥαντὸς, &c. vi. Νεόῤῥυτος, qui recens effluxit: ex νέος, & ῥέω, unde ῥύω, &c. vi. Item Νέορτος, recens excitatus, seu exsuscitatus: ex νέ@, & ὄρω, f. ὀρῶ, vel ὄρσω, &c. V.

Νεὸς, ȣ̃, ἡ, novale, campus; ut τὰς νεὰς οἴονταί τινες βελτίȣς τὴν πάχνην ποιεῖν; novalia meliora fieri pruina existimant; Theophr. lib. 5. de Caus. pl. (dicitur etiam νειὸς, eodem significatu) à Them. νέ@; vi. reperitur & νέ@, paroxitonως, apud Theophr. pro novalis, subaudito scil. substantivo ἀγρὸς, aut tali aliquo.

Νεὸς, νηὸς, & νεὼς, i. e. navis, in genitivo, Poëticè scil. Ionicè, & Atticè, à Themate in nominativ. ναῦς; &c.

ΝΕ'ΟΣ, νέα, νέον, NOVUS, juvenis: q. à νῦν, nunc: compar. νεώτερ@, α, ον, junior: pl. num. αἱ νεώτεραι, juvenculæ, minores natu. Hinc νεόω, novo: νεωτερίζω, res novas molior: νεανίσκ@, ȣ, ὁ, juvenis; & Angl. new.

Νεοσίγαλ@, ω, ὁ, Dor. pro νεοσίγηλ@, ὁ, modus propter rei novitatem & excellentiam admirandus: adeo ut eum audienti silentium præ admiratione pariat. Homerus σιγαλόεν, appellaret. Ex νέ@, novus, & σιγάω, sileo.

Νεόσμηκτ@, ȣ, nuper tersus, vel politus: ex νέ@, & σμάω, vel σμήχω, abstergo, purgo.

Νεοσοικὸς, ȣ̃, ὁ, navale, ubi fiunt naves: ex νέ@, genit. à ναῦς, & οἶκ@, &c. V.

Νεοσπάρακτ@, recens dilaniatus, seu discerptus, Schol. Aristoph. ex νέ@, & σπαράσσω, seu ττω, f. ξω, &c. vi. Item Νεοσπὰς, άδ@, ἡ; nuper avulsa; ut φάλαγγα νεοσπάδα, Pisides apud Suid. ex νέ@, & σπάω, f. σπάσω, &c. vi. Sic Νεόσπορ@, qui recenter seminatus est: ex νέ@, & σπείρω, unde σπορὰ, & σπόρ@, &c. V.

Νεοσσεύω, & Att. νεοττεύω, nidifico. Them. νεοσσὸς, ȣ̃, ὁ, pullus.

Νεοσσιὰ, ᾶς, ἡ, nidus avium: gen. pl. Ion. νεοσσιέων. Th. νεοσσός.

Νεοσσοποιέω, pullorum procreatio; Diosc. l. 2. c. 60. à seq. Them. νεοσσὸς, & ποιέω; V.

ΝΕΟΣΣΟ'Σ, & Att. νεοττὸς, ȣ̃, ὁ, pullus; avicula, vitellus; dat. pl. νεοσσοῖσι. Hinc νεοσσιὰ, ᾶς, ἡ, nidus.

Νεοσσὼς, Dor. pro νεοσσός.

Νεοσσοτροφεῖον, locus ubi pulli aluntur, aviarium: à Them. νεοσσὸς, & τρέφω; undè τροφὴ, τροφεύω, & τροφεῖον, &c. quæ vi. Item Νεόσυτ@, i. e. ὁ νεωστὶ ὁρμῶν; Hesych. ex νέ@, & σύω, undè σύομαι, inusit. pro σείω, & σεύω, &c. quæ vide. Νεοσυστὴς, recens constitutus, seu institutus (idem quod νεοκατάστατος) ut νεοσταθὴς δῆμ@, recens institutus, seu constitutus populus: ex νέ@, & ἵστημι, vel ἵσταμαι; cujus comp. quædam desinunt in σταθὴς, &c. vi. Sic etiam Νεοστασία, est ὀπίστασις, (id V.) ex rebus novis & insolitis: ex νέ@, & στάσις, factio, &c. vi. Νεόστροφος, nuper tortus, ideoque novus: ex νέ@, & στρέφω, undè στροφὴ, &c. vi. Νεοσύλλεκτος, recens collectus: ex νέος, & συλλέγω, vi. Νεοσύστατος, nuper concretus, qui nuper coaluit: ex νέ@, & συνίστημι, unde σύστασις, & συστάτης, &c. vi. Νεοσφάγης, nuper jugulatus, recens occisus; ut νεοσφαγῆ φόνον, recens editam cædem; Euryp. in Hec. apud Soph. dicitur etiam νεόσφαγ@, & νεόσφακτος, pro eod. ex νέ@ & σφάζω, seu σφάττω, f. ξω, unde σφαγὴ, & σφακτὸς, &c. vi. Νεοτελὴς, recens, seu nuper absolutus; i. e. νεωστὶ τετελεσμέν@; ex νέ@, & τέλ@, τὸ, undè τελέομαι, &c. vide. Νεοτευχὴς, & νεότευκτ@, nuper fabricatus, recens factus, seu paratus: ex νέ@, & τεύχω, f. ξω, unde τευκτὸς, &c. V.

Νεότας, ατος, ἁ, Dor. pro νεότης, quod vide.

Νεότης, ητος, ἡ, juventus: accusat. sing. νεότητ', pro νεότητα. Them. νέ@, juvenis.

Νεοτήσι@, ȣ, ὁ, ἡ, juvenilis: ab eodem Them.

Νεότματος, Dor. pro νεότμητος, ȣ, recens sectus: ex νέ@ & τέμνω, seco: perf. pass. τέτμημαι.

Νεοτόκ@, quæ recens peperit: ex νέος, & τοκὰς, seu τόκ@, quæ vi. Item Νεοτόμ@, recens sectus; Euryp. ex νέ@, & τέμνω, undè τομὴ, vel τόμ@, &c. vi. Νεοτρεφὴς, nuper, seu recens nutritus; ut κόραι νεοτρεφέες, apud Euryp. ex νέ@, & τρέφω, vi. Νεοτριβὴς, nuper tritus, recenter contritus; vide comp. in seq.

Νεοτριβὲς, έ@, τὸ, recens extritum: ex νέ@ & τρίβω, tero.

Νεότρωτος, recens, seu nuper vulneratus: ex νέ@, & τιτρώσκω, f. τρώσω, undè τρωτὸς, &c. V.

Νεοττεύω, nidulor, nidifico, cunabula facio; undè Νεοττεία, ας, ἡ, nidus, cunabula; vel idem quod νεόττευσις, εως, ἡ, nidificatio, nidulatio, à νεοττὸς, Atticè, pro νεοσσὸς; id V.

Νεοττία, ας, ἡ, Att. pro νεοσσία. Vide in νεοσσός.

Νεόττιον, ȣ, τὸ, pullulus, pullus tenellus & recens, est diminutiv. à νεοττὸς; vi. undè etiam diminut. fœm. Νεοττὶς, ίδ@, ἡ, pullustra, gallina juvenca, &c.

Νεοττοποιέομαι, ȣ̃μαι, pullos gigno, f. ήσομαι. Hinc a. 1. part. m. νεοττοποιησάμεν@, ȣ. Ex νεοσσὸς, seu -ττὸς, ὁ, pullus, & ποιέω, facio.

Νεοττὸς, ȣ̃, ὁ, Atticè pro νεοσσὸς; quod vide.

Νεοττοτροφέω, pullos alo; undè Metaphoricè νεοττοτροφεῖσθαι, dicitur aliquis à pueritia educari veluti pullus; vel veluti pullus ali & nutriri, Aristoph. in Nub. ex νεοττὸς, pro νεοσσὸς, & τροφὴ, unde τροφέω, &c. vide.

Νεουργὸς, ȣ̃, ὁ καὶ ἡ, nuper factus; id est, νεωστὶ εἰργασμέν@; ex νέ@, & ἔργον, τὸ vide.

Νευρέω, secundo vento utor: à ναῦς & ȣ̃ρ@, ventus secundus.

Νεούτατ@, ȣ, recens vulneratus: ex νέ@, novus, & οὐτάω, f. ήσω, vulnero.

Νεόφθιτ@, qui recens interiit; Suid. & apud Hesych. νεόφθιτ@ κόρη, recens vitiata mulier: ex νέ@, & Them. φθέω, unde φθίω, φθιτὸς, &c. vi. Item Νεοφθόρητ@, nuper corruptus ex eodem Them. φθέω, unde φθορὴ, &c. vi. Sic Νεόφοιτ@, ὁ καὶ ἡ, recenter prodiens: Item recenter insaniens: ex νέ@, & φοιτάω, vi. Νεόφαν@, recens occisus, non ita pridem interfectus: ex νέ@, & φόν@; vide.

Νεόφυ@, nuper consitus, seu plantatus: q. d. νεὸν φυτὸν, nova planta: per Metaph. pro novitio.

Νεόφυτ@, nuper natus, recens genitus; expon. & nuper insitus, aut plantatus; Poll. Item Metaph. de eo dicitur, qui recens ad fidem christianam accessit, novitius in religione; in Epith. ad Tim. cap. 3. quales Judæis erant προσήλυτοι; ex νέ@, & φύω, unde φύτον, τὸ, &c. vi. Item Νεοχάρακτος, nuper insculptus, nuper impressus: ex νέ@, & χαράσσω, f. ξω, &c. vide.

Νεοχμὸς, ȣ̃, novus, qui integris est viribus: & hinc

Νεοχμόω, res novas molior. Them. νέ@, novus.

Νεοχμέω, idem quod νεοχμόω, sicut etiam νεοχμίζω, innovo, à νεοχμὸς, novus; ut γράμμα νεοχμὸν, novum recens scriptum; Luc. in Lexiph. undè neut. τὸ νεοχμὸν, novitas, innovatio; reperitur etiam νεωχμὸς, per ω, apud Erot. in Lex. Hippocr. undè etiam adverb. Νεοχμῶς, novè, recenter: Item Νεόχμωσις, novatio, novæ rei designatio, molitio rerum novarum, Hesych. omnia à Th. νέ@; V.

Νεόω, -ῶ, f. ώσω, novo, innovo. Th. νέ@, novus.

Νέπȣς, οδ@, ὁ, ἡ, pedibus carens: piscis. NEPOS: à νὲ & πȣ̃ς, pes.

Νέρθε, & νέρθεν, per Aphær. pro ἔνερθεν, infra: adv. & hinc

Νέρτερ@, inferior, pro ἐνέρτερ@ ab ἔρα, ας, ἡ, terra.

Νέστορα, acc. sing. à Νέστωρ.

Νεστορίδης, ȣ, ὁ, NESTORIDES, Patrony. à

Νέστωρ, ορ@, ὁ, NESTOR, nomen prop.

Νεῦμα, ατος, τὸ, nutus, gressus: dat. pl. νεύμασι. Th. νεύω, innuo, vel à νέω, νεύσω, nato.

Νεῦμαι, Dor. vel Ion. pro νέομαι, -ȣ̃μαι, pro f. νεύσομαι.

Νεύμεθα, Dor. pro νεόμεθα, quod per Enallagen pro f. νευσόμεθα, redibimus: à νέω, redeo.

Νεύοιεν, nutabunt, vergent, 3. plur. opt. præs. verbi νεύω, innuo. præs. part. νεύων, ουσα, ον.

Νευρά, ᾶς, ἡ, & Ion. ῆς, nervus arcûs. Th. νεῦρον, ου, τὸ, nervus.

Νευρειή, ῆς, ἡ, Poët. pro νευρά, ᾶς, ἡ, nervus.

Νευρῆς, gen. Ion. à νευρή, quod vide.

Νευρῆφιν, pro νευρῇ; nervo; i. e. ἐκ τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου; Hom. à νευρά, ἡ, nervus; peculiariter ille quo arcus intenditur; sed dicitur etiam de musicorum instrumentorum nervis, sicut Th. νεῦρον. Unde etiam, νευρεία, idem, apud Theocr. Item, νευράς, herba est, alio nomine ποτήριον; de qua Diosc. l. 3. c. 17. Hanc Galen. nervos dissectos glutinare ait; ubi nominis rationem reddere videtur.

Νευρία, ἡ, funis è nervis tortus, in lib. Judicum; item, νευρικὸς, οῦ, ὁ, nervorum vitio laborans, seu, morbo articulari; Diosc. Item, νευρίνη χορδὴ, fidicula; & νεύριον, idem chordula, & νευρινον, nervus, omnia, à Th. νεῦρον, τὸ, V.

Νευρὶς, ίδος, ἡ, idem cum seq. νεῦρον.

Νευρίτης, ου, ὁ, sive νευρῖτις, ίδος, ἡ, neurites, lapidis nomen, apud Orpheum.

Νευροβάτης, qui nervis, seu, funibus nerveis inambulat; funambulus; ex νεῦρον & βαίνω; f. βήσομαι, pr. βέβηκα; pass. βέβημαι, in 3. pers. βέβηται; unde, varia ejus comp. desinunt in βάτης; item, νευρόκαυλος, cui nervosus cauliculus est; ex νεῦρον & καυλὸς, V. Νευροκοπέω, nervos incido; Josh. c. 7. τοὺς ἵππους αὐτῶν ἐνευροκόπησαν; Metaph. apud Hermog. νευροκοπεῖ μου τὴν ψυχὴν, ex νεῦρον & κοπὴ, &c. V. Item, νευρόλαλος, q. d. nerviloquus, per nervos loquens; de modulatis chordis, in Epigr. Ut, νευρόλαλος χορδὴ, fides quasi nerviloqua; ex νεῦρον & λάλος, V. Νευρομήτρα, ας, ἡ, nervorum matrix, seu, mater; Athen. l. 9. Poll. l. 2. ex νεῦρον & μήτηρ, ερος, & τρὸς, per Sync. &c. Vide.

ΝΕΥ῀ΡΟΝ, ου, τὸ, NERVUS, robur. νευρά, ᾶς, ἡ, idem.

Νευρο̣ῤῥάφος, qui nervis consuit; sutor; unde νευρο̣ῤῥαφέω, nervis consuo; & νευρο̣ῤῥαφικὸς, ad ejusmodi suturam pertinens; Poll. ex νεῦρον, τὸ, & ῥάπτω, f. ψω, pr. φα. Unde, ῥαφὴ; ab a. 2. ἐῤῥάφην, &c. V. Item, νευροσπαδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nervo tractus; vide comp. in seq.

Νευρόσπαστα ἀγάλματα, simulachra quæ nervis occultis trahuntur; ex νεῦρον, nervus, & σπάω, traho.

Νευρόσπαστος, ἡ, nervis tractus; qui nervorum artificialium tractu movetur; item, νευροσπάσται, οἱ, dicuntur, qui parva quædam animalium simulachra, quæ, certis nervis, aut, fidiculis facta, in hanc, vel, illam partem, cum quadam venustate trahebantur, & quasi sua sponte, movebantur; unde, νευροσπαστικὸν, pars animi ὑπηρετικὴ, nervorum motui inserviens; unde, νευροσπαστέομαι, nervis fidiculisq; trahor; attrahor, protrahor, agor; ex νεῦρον, τὸ, & σπάω, ut in præced. V. Sic, νευροτενὴς, nervis intentus, seu, contentus; nervis extensus; ut, νευροτενεῖς παγίδας laqueos nervis contentos, & intentos, in Epigr. ex νεῦρον, τὸ, & κτείνω, fut. κτενῶ; cujus comp. varia desinunt in κτόνος; item, νευρότρωτος, qui vulneratos, seu, saucios habet nervos; ex νεῦρον & τιτρώσκω, fut. τρώσω; unde, τρωτὸς, &c. V.

Νευρόω, ῶ, nervos adhibeo alicui; i. e. confirmo, roboro; unde pass. νευρόομαι, confirmor, &c. à Th. νεῦρον, τὸ, V.

Νευροχονδρώδης, ex nervis & cartilagine constans; ex νεῦρον & χόνδρος; unde χονδρώδης, &c. V.

Νεῦσ' & νεῦσε, Ion. pro ἔνευσε, annuit, 3. sing. a. 1. act. verbi νεύω, innuo. f. σω. p. νένευκα. a. 1. part. νεύσας, αντος.

Νεῦσις, εως, ἡ, nutus. à 2. pers. perf. pass. v. νεύω.

Νευστάζω, f. άσω, nuto, caput concutio. Th. νεύω, innuo.

Νευστικὸς, deorsum vergere aptus, & gravis; libramentum habens; à Th. νεύω, V. Item, νευστικὸς, οῦ, natatilis; i. e. qui nare potest; (ei opponitur πορευτικός;) a Th. νέω, f. νεύσω, V. Unde etiam, verbale, νεῦσις εως, ἡ, natatio, i. e. πλεῦσις; item, νευστὸς, οῦ, ὁ, natatilis, natans; ut, νευστὰ ἐλαίῳ; apud Luc. in Lexiph. &c.

Νευστέον, natandum, apud Plat. de rep. l. 5. Item, νευστὴρ, ῆρος, ὁ, natator, Hesych. Utrumq; a Th. νέω, fut. νεύσω, nato, &c.

Νευστικὸς, οῦ. idem cum seq.

Νευστὸς, οῦ, natatilis. Th. νέω, f. νεύσω, no.

ΝΕΥ´Ω, NUO, innuo, annuo; promitto, vergo. f. σω. p. κα. Hinc νεῦμα, nutus. νεῦσις, idem. ἀπονεύω, abnuo.

Νέφεα, nom. pl. νεφέεσσι, dat. pl. Ion. à νέφος, εος, τὸ, nubes.

Νεφέλη, ης, ἡ, & Dor. νεφέλα, NEBULA, nubes. Th. νέφος.

Νεφεληγερέται, gen. Æol. à

Νεφεληγερέτης, ου, ὁ, nubicogus, Jovis Epith. voc. ὦ νεφεληγερέτα ex νέφος, nubes, & ἐγείρω, excito.

Νεφεληγερέτης, ου, ὁ, nubes excitans, Jovis Epith. Il. α. Empedocles verò apud Plut. Symp. 5. ἀέρα vocat νεφεληγερέτην, ex νεφέλη & ἐγείρω; quasi, ὁ νεφέλας ἐγείρων. item, exp. nubicogus, vel, nubes cogens; ὁ νεφέλας ἀγείρων; Epith. etiam Jovis, vel, aëris; ex νεφέλη & ἀγείρω, &c. V.

Νεφεληδὸν, instar nubis, Nonn. adv. à νεφέλη, V.

Νεφέλιον, ου, τὸ, nubecula, dimin. à νεφέλη. Th. νέφος.

Νεφέλῃσιν, dat. pl. Ion. à νεφέλη, nubes.

Νεφθαλείμ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. lucta.

Νεφεληγενὴς, nube genitus, nubigena; Epith. est Centaurorum; item, Phryxi & Helles; quorum illi ex nube, qua Ixion deceptus est; hi ex Nephele, nati fuerunt; vide Eust. Item, νεφελοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nubilus, nebulis obscurus; ex νεφέλη & γένος, τὸ, vel, εἶδος, τὸ, &c. V. Item; νεφελοκοκκυγία, urbs avium, apud Aristoph. in avib. ex νεφέλη & κόκκυξ, V.

Νεφελωτὸς, nubeus, ex nube factus, Luc. à νεφέλη, V.

ΝΕ´ΦΟΣ, εος, τὸ, NUBES, nebula. per Metaph. magna multitudo. νεφέλη, ης, ἡ, idem.

Νεφόω, ῶ, nubes cogo; nubibus coactis obscuro; unde, νεφωμένος, nubibus obductus; à Th. præced. νέφος, τὸ, V.

Νεφρίδιος, i. e. ὁ ἐπὶ τοῖς νεφροῖς; ut, νεφρίδιος δημὸς; pinguedo quæ circa renes est; item, νεφρίτης, idem; ut, νεφρίτης σπόνδυλος, vertebra quæ prope renes est; Poll. l. 2. Sic etiam, νεφριτικὸς, οῦ, ὁ, qui renum dolore laborat; à seq. νεφρῖτις, i.e. νόσος, ἡ διάθεσις, renes infestans; omnia, à seq. Th. νεφρὸς, V.

Νεφρῖτις, ιδος, ἡ, morbus, seu affectus renum: idem.

ΝΕΦΡΟ´Σ, οῦ, ὁ, ren. q. à νέω, fluo, & φέρω, renes enim deferunt humores quosdam.

Νεφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nubilus, nubibus obductus, Aristot. à Th. νέφος, τὸ, coactus aër; quod compositum dicunt, ex νε, particula privativa; & φάος; est enim constipatior aëris pars; quod Etymon Plut. confirmat, de primo frig. quum inquit, καὶ νέφος, ὁ συμπεσὼν καὶ πυκνωθεὶς ἀὴρ, ἀπόφασις φωτὸς κέκληται; i.e. νέφος, glomeratus & densatus aër, lucis negatio vocatur; Eustath. verò, à νέφειν derivari scribit, significante βρέχειν; in Il. α. Item, νέφωσις, nubium coactio; nubila, seu, nubes coactæ; verbale, à νεφόω, V.

ΝΕ´Ω, f. νήσω & νεύσω, NO, nato; item eo, redeo, neo. hinc νήχω, nato, νῆξις, εως, ἡ, natatio.

Νεωκόρος, ου, ὁ, æditus. Ex νεὼς, ὼ, ὁ, Att. pro ναὸς, οῦ, ὁ, templum, & κορέω, scopis purgo.

Νεωλκὸς, οῦ, ὁ, qui naves in stationem, seu, portum trahit, seu, attrahit; vel potiùs; qui è portu navem extrahit, & super phalangibus statuit, Poll. Helciarii à Martiale appellantur, qui naves in portum attrahunt, & è portu in aridam, pulvinos supponentes; rursumq; à terra in mare moliuntur; est à νεωλκέω, quod ex ναῦς, νεὸς, vel, νεώς; & ἕλκω; unde ὁλκὴ, & ὁλκὸς, &c. Quæ Vide. Νεωλκέω, & νεωλκία, vide suprà νεολκέω, & νεολκία.

Νέαμα, ατος, τὸ, novale; ager novatus, seu, renovatus, est verbale, à νεάω, id V.

Νεώμεθ', pro νεώμεθα redeamus, 1. pl. sub. pass. νέομαι, seu νέω, redeo.

Νεωμένη, iterata, scil. γῆ, præs. part.

f. g. à νεάω, renovo. Th. νέος, novus.

Νεὼν, ἀνος, navale; i. e. statio navium; locus & domicilium quo naves subducuntur; Hesych. à Th. ναῦς, νεὼς, V. Sed, νεῶν, navium; est genit. plur. ab eod. ναῦς; item, νεὼν, ῶνος; navale; idem quod νέιον; à Th. νέος, &c. V.

Νεώνητος, nuper emptus, novitius; ut, δῦλος νεώνητος, Plut. mancipium nuper emptum; ex νέον & ὠνέομαι; unde ὠνητὸς, &c. V.

Νεωποιὸς, qui naves fabricatur; Poll. l. 1. faber naves extruens; ex ναῦς, νεὼς, & ποιέω, V.

Νεωπὸς, qui juvenili est facie; juvenis; Hesych. ex νέος & ὤψ, ὠπὸς, vide.

Νεωποιῶ, templum construo; vel, extruo; ex νεὼς, Atticè, pro ναὸς, templum; (omnia namq; nomina in αος, ling â communi, desinentia, linguâ Atticâ in εως desinunt; ut, Μενέλαος, Μενέλεως; ναὸς, νεὼς, &c.) Vel, exponi potest etiam, navem ædifico; à Th. ναῦς, ναὸς, νεὸς, & Atticè, νεὼς, navis; comp. cum Th. ποιέω, V. Sic etiam, νεωρεῖν, templum custodire, vel, naves; ex νεὼς, Atticè, pro ναὸς, templum; vel, ex ναῦς, genit. Atticè νεὼς; & ὡρέω, curo, custodio, &c. V.

Νεωρὴς, apud Soph. in Electra, exp. novellus, i. e. νεωςὶ ἠρτημένος, q. d. nuper adaptatus; à Th. ἄρω, ἄρμαι, &c. V. Item, νεώριον, navale, ubi fabricantur, & coaptantur naves; ex iisd. ναῦς, νεὼς & ἄρω, &c. V.

Νεωρυχὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, recens fossus, recenter effossus; à seq. νέος & ὀρύσσω; unde ὀρυχὴ, ἡ, &c. Vide.

Νέως, adv. nuper. Them. νέος, novus.

Νεὼς, ὼ, ὁ, Att. pro ναὸς, ῦ, ὁ, templum. Hinc νεῶν, genit. plur. pro ναῶν.

Νεὼς, Atticè, navis, in genit. à Th. ναῦς, ναὸς, V.

Νέωσις, ἡ, novatio, renovatio; verbale, à νεόω, V.

Νεώσοικος, navale; q. d. navium stabulum; ex νεὼς & σηκὸς, ὁ, V. Sic, νεώσοικος, navale, i.e. navium domicilium; vide seq.

Νεώσοικοι, οἱ, navalia, q. d. navium ædes; ex ναῦς, navis, in gen. Ion. νεὸς, Att. νεὼς, & οἶκος, ῦ, ὁ, domus.

Νεωςὶ, adv. nuper. Them. νέος, novus.

Νέατα, cum Præpositione εἰς addita, ut, εἰς νέατα, in annum novum, i. e. venturum, proximum, seu, futurum; apud Theophr, sæpe, à Th. νέος; unde νεόω, &c. V. Item, νέατατος, ultimus, natu minimus; q.d. novissimus; ab eodem V.

Νεωτερίζω, res novas molior, seu, innovo; item, innovo, pro immuto, Thuc. l. 2. Item, anni quoq; tempus, hominem in ἀσθένειαν mutatum νεωτερίζειν dicitur, quum, mutatione illâ, novos morbos invehit; item, sequor, vel, loquor τὰ τῶν νέων, Aristoph. in Plut. juniorum mores imitor, Hesych. &c. vide seq.

Νεωτερίζεσθαι, renovari, instaurari, refici, præs. inf. à νεωτερίζω. Th. νέος, novus.

Νεωτερικὸς, ἡ, ὸν, juvenilis. Them. νέος, novus.

Νεωτερισμὸς, rerum novarum studium vel, innovatio; item, insolentia; & νεωτεριςὴς, ῦ, ὁ, rerum novarum studiosus, qui res novas molitur; verbalia, à præced. νεωτερίζω, V.

Νεώτερον, τὸ, novitas, insolentia; item, juventus, pueri; est neut. à νεώτερος, V.

Νεωτεροποιὸς, qui res novas molitur, novarum rerum studiosus; Thuc. l. 2. Unde νεωτεροποιΐα, studium novarum rerum, ibid. & νεωτεροποιέω, res novas molior; innovo, renovo; commoveo; à seq. νεώτερος & ποιέω, V.

Νεώτερος, ῦ, junior, minor natu. superlat. νεώτατος. Th. νέος, juvenis.

Νεωτέρως, noviter, novè; ut, νεωτέρως λέγειν, novâ quâdam ratione dicere, Plat. νομ. 1. Item, recentiorum more; à Th. νέος, vel, præced. νεώτερος, V.

Νέωτος, ῦ, ὁ, novatio, seu, renovatio agrorum; sed νεωτὶς, est tempus renovandi agros; à νεόω; & Them. νέος, V.

Νεωφύλαξ, æditùus; qui ædes tuetur ac servat; idem quod, ναοφύλαξ, id V.

Νεόχερμος, terra recens culta; Hesych Item, νεωχερμόω, nova facio. Νεοχμὸς, νεοχμόω, νεοχμίζω, &c. Vide suprà νεοχμὸς, &c.

ΝΗ, per, adv. affirmantis & jurandi cum acc. νὴ Δία, per Jovem. in compos. privativa est particula; interdum intensiva.

Νῆ' pro νῆα, acc. Poët. pro ναῦν, navem. à nom. ναῦς, Ion. νηῦς, νηὸς. dat. pl. νήεσι.

Νήαιθος, ῦ, ὁ, ΝΕÆΤHUS, nomen fluvii.

ΝΗΓΑ'ΤΕΟΣ, ῦ, ὁ. ἡ, novus, nuper factus. q. à νέον, nuper: & γάω, fio.

Νήγρετος, ῦ, ex quo quis excitari nequit: ex νὴ & ἐγείρω, excito.

Νηδύια, τὰ, intestina: à νηδὺς, ύος, ἡ, venter.

Νήδυμος, ῦ, suavis, per Pleonasm. litteræ ν, pro ἥδυμος. Them. ἡδὺς, suavis.

Νηδυόφιν, Poët. adv. ex utero. Th. νηδὺς, ύος, ἡ, venter.

Νηδύπτες, Hesych. exp. discalceatus; ex νηδὺς, adjectiv. i. e. κενὸς & πῦς, &c. V.

ΝΗΔΥ'Σ, ύος, ἡ, venter, uterus. hinc νηδύια, intestina.

Νήεσσ' pro νήεσσι, dat. pl. Ion. & Poët. à ναῦς, & Ion. νηῦς, navis.

Νηέω, congrego, accumulo, f. ήσω, hinc νηησάσθω, a. 1. imperat. m. Them. νέω, glomero; neo. f. νήσω. a. 1. part. νήσας, & Pleonasmo litt. η, νηήσας.

Νήσας, onerans, a. 1. part. act. νηήσασθαι, a. 2. inf. m. νηησάσθω, a. 1. imperat. m. Sic νήησαν, pro ἐνήησαν, a. 1. Ion. superioris verbi νηέω.

Νήθω, neo, filum è colu duco. f. νήσω. p. νένηκα. perf. pass. νένησμαι. Th. νέω, neo, glomero.

Νηΐ, dat. sing. à ναῦς, navis, Ion. νηῦς, νηός.

Νήϊα, navalia, τὰ, à

Νήϊος, ῦ, navalis. Th. ναῦς, Ion. νηῦς, navis.

Νήϊος, est propriè navalis, i. e. aptus navibus; ut, νήϊον ξύλον, lignum navale, vel, navalis materia; pro quo simpliciter dicitur νήϊον, Il. γ. Unde νήϊα, τὰ, rudentes, funes nautici; item, νηΐα τέχνη, ars nautica; Soph. in Ajace; à Th. ναῦς, Ionicè νηῦς; in genit. Ionicè νηὸς, pro ναὸς, Atticè νεὼς, &c. V.

Νῆϊς, ιδος, ὁ, ἡ, inscius, rudis, timidus: à νὴ priv. & εἴδω, scio.

Νηΐτης, ῦ, ὁ, & νηΐτης, ῦ, ὁ, idem quod νήϊος, navalis; unde etiam, νηϊτικὸς, nauticus; ut, νηϊτικὸς νόμος, mos nautarum, &c. V.

Νηκερδὴς, non lucrosus, non quæstuosus; inutilis, incommodus; ut, νηκερδὲς ἔπος, apud Hom. inutile dictum & incommodum; ex νὴ, privativa particula; & κέρδος, V. Item, apud veteres, νηκερδέα βυλὼ, pro ἀσύμφερον, dictum fuisse, scribit Eustath. Item, νήκερως, ῦ, ὁ ἡ ἡ, & νήκερος, cornua non habens, cornibus carens; ex νὴ, priv. & κέρας, τὸ, V. Item, νήκεςος, insanabilis, immedicabilis; vide seq. νήκεςον.

Νήκεςον, insanabiliter, adv. ex νὴ, negandi particula, & ἀκέω, sano.

Νηκυςέω pro ἀνηκυςέω, non audio: ex νὴ & ἀκύω, audio.

Νηκτὴς, ῦ, ὁ, natator; in Epigr. Item, νηκτὸς, natans, natatilis; unde νηκτικὸς, natatilis, qui potest natare; & νηκτρὶς, ίδος, ἡ, natatrix; ut νηκτρίδες ἐλᾶαι, Poll. Omnia, à νήχω, fut. νήξω, V.

Νηλεγέως, atrox; idem quod seq. νηλεγὴς, quasi nullius curam aut respectum habens, &c. V.

Νηλεγὴς, έος, ὁ, ἡ, sævus; ex νὴ & ἀλέγω, curo.

Νηλεὴς, έος, ὁ, ἡ, & τὸ νηλεὲς, crudelis, e. sævus, immisericors, firmus. Dicitur & νηλειὴς, & νηλὴς, έος, dat. sing. νηλεῖ· ex νὴ priv. & ἐλεέω, misereor. Alii ab ἴλαος, propitius.

Νηλεῖ, immiti, dat. sing. à νηλὴς, έος, ὁ, ἡ, immitis, vel per Sync. pro νηλεέϊ, dat. à νηλεὴς, quod V.

Νηλειὴς, idem quod νηλεὴς, quod vide.

Νηλεόποινος, ῦ, ὁ, ἡ, immitis, crudeli supplicio puniens; à νηλεὴς, immitis, & ποίνη, ης, ἡ, pœna.

Νήλιςος, ῦ, ὁ, ἡ, pro νήλυςος, invisibilis: ex νὴ & λεύσσω, video.

Νηλήϊος, possessivum à Νηλεὺς. vide Πηλήϊος.

Νηλὴς, έος, ὁ, ἡ, pro νηλεὴς, quod vide.

Νηλίπεζοι, non valde calceati; discalceati, nudis incedentes pedibus, Hesych. ex νὴ, priv. ἤλιθα, valde; & πέζα;

πίζα; unde πεζὸς, &c. Vide etiam seq. νήλιπος.

Νήλιπος, discalceatus; ex νὴ & ἤλιψ, calceus.

Νηλίπεες, qui nudis incedit pedibus, idem quod præced. νήλιπος, id V.

Νηλιτὴς, έος, ὁ, ἡ, peccati expers: à νὴ & ἀλιτέω, pecco.

Νηλιφὴς, έος, ut, νηλιφὴς ναῦς, navis pice non peruncta; ex νὴ, priv. & ἀλείφω, V.

Νήλωπος, veste carens; ex νὴ, priv. & Th. λέπω; unde λώπη, & λῶπος, &c. V.

Νῆμα, ατος, τὸ, filum. in pl. νήματ', pro νήματα. Th. νέω, neo.

Νηματώδης, aptus ad nendum; i.e. aptus duci instar lanæ aut lini; à præced. νῆμα, τὸ, V.

Νημερτὲς, τὸ, Eust. tradit τὸ μὴ ἡμαρτημένον διὰ τὸ ψεύδεσθαι ἀλλ' ἀληθές; item, ponitur etiam adverbialiter, pro, verò; ut & νημερτέως; verè; Od. ε. q. d. in quo dicendo non erratur; à seq. νημερτὴς, V.

Νημερτὴς, έος, ὁ, ἡ, verus: ex νὴ & ἁμαρτάνω, pecco. f. ήσω. a. 2. ἥμαρτον. Est &

Νημερτὴς, nomen propr. mulieris.

Νηνεμία, ας, ἡ, tranquillitas ventorum: à νήνεμος, ventos non habens; quod à νὴ & ἄνεμος, ventus.

Νηνεμίης, gen. Ion. à præced.

Νηνέω, congrego, accumulo; idem cum νηέω, & Them. νέω, glomero, &c. V.

Νήξει, dat. sing. νήξεις, acc. pl. à

Νῆξις, εως, ἡ, natatio. Them. νέω, vel νήχω, nato.

Νήξομαι, navigabo, f. 1. m. verbi νήχομαι. Them. νέω, no. f. νήσω & νεύσω.

Νηοῖς, templis, Ion. pro ναοῖς, à ναὸς, ῦ, ὁ, templum. Sic νηὸν, pro ναόν.

Νηοπόλος, ου, ὁ, æditiuus, qui circa templum versatur: à νηὸς, Ion. pro ναὸς, templum, & πολέω, versor.

Νηοπορέω, navibus permeo, navigo, in Epigr. ex ναῦς, νηὸς, in gen. Ionicè, & πόρος, ὁ, V.

Νηὸς, navis, gen. Ion. pro ναὸς, à ναῦς, ἡ, dat. pl. νηυσί. &

Νηὸς, Ion. pro ναὸς, ὁ, templum.

Νηοῦχος, navis tutator & custos, Hesych. ex ναῦς, ναὸς, & Ionicè νηὸς, & ἔχω, &c. V.

Νηοσόος, & νηοσσόος, navium servator; ex νηὸς, præced. navis, genit. & σόος, ὁ, V.

Νηπεδανὸς, ῦ, firmus: à νὴ & ἠπεδανὸς, debilis, infirmus. q. ἀπεδανός: ex α, priv. & πέδον, ου, τὸ, solum, terra.

Νηπεκτὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, impexus, non pexus, Hesych. ex νὴ & πείκω, fut. ξω, unde πεκτὸς, &c. V. Sic, νηπέλει, invalidus est; ex νὴ, priv. & πέλω, sum, quod in præs. indic. præcipuè usitatum est.

Νηπενθὴς, luctu & mœrore, vel, tristitiâ carens; serenus, lætus; in Epigr. Item, quo luctus tollitur; qui tristitiam animo eximit; ut, φάρμακον νηπενθὲς, Od. δ. Unde adv. νηπενθέως, sine luctu, Plut. ex νὴ & πένθος, τὸ, vide. Unde etiam νηπενθὲς, τὸ, herba, de qua vide suprà in νεκτάρεον.

Νηπιάα, ας, ἡ, infantia, stultitia: &

Νηπιάζω, infantiliter ago, infans sum. f. άσω. p. νενηπίακα. a. 1. ἐνηπίασα. Th. νήπιος, [illegible]

Νηπίαχος, ου, ὁ, puerilis, infans; à Th. νήπιος, V.

Νηπιαχεύω, pueriliter me gero, instar vagientis doleo: ex νήπιος, infans, & ἀχεύω, doleo. Th. ἄχος, εος, τὸ, dolor.

Νηπίαχος, ου, ὁ, idem quod νήπιος, ου, infans.

Νηπιάχω, stultè ago, pueriliter, seu, stulte me gero; idem quod νηπιάζω, & ab eod. Th. νήπιος, V. Unde etiam, νηπιάχων, ætate parvus, puerilis, &c. Apoll. Rhod.

Νήπιε, voc. sing. à νήπιος.

Νηπιέη, ης, ἡ, infantia, dat. sing. νηπιέῃ. Th. νήπιος, infans.

Νηπιέος, puerilis, stolidus; ab eod. Th. νήπιος; unde etiam, νηπίη, ἡ, interdum dicitur, de muliere stulta; ut, Il. χ. Interdum aliis rebus tribuitur; ut, νηπίη βίη, vires infirmæ, seu, perexiguæ, quales sunt infantum, seu, puerulorum; Il. λ. Item, νηπιέος, infantilis, &c. Oppian.

Νηπιοκτόνος, infanticida, infantum interfector; Sapient. 12. Ex νήπιος, & κτείνω; in pr. m. ἔκτονα, &c. V.

Νήπιον, ου, τὸ, infans, infantia: à seq.

ΝΗΠΙΟΣ, ου, infans. per Metaph. imprudens, stultus, qu. ex νὴ, priv. & ἔπος, verbum.

Νηπιότης, ητος, ἡ, infantia; Plat. de Leg. l. 7. Item, stultitia, ut, apud Luc. διὰ νηπιότητα φρενῶν; à præced. Th. νήπιος, V. Cujus Etymon, ex νὴ & εἰπεῖν, cum Latino infans, plane convenit.

Νηπιόφρων, qui puerili præditus est mente; qui non plus sapit, quàm infans aut puerulus; unde, νηπιοφροσύνη, stultitia, qualis est infantis & pueruli; ex νήπιος & φρὴν, &c. Vide.

Νήπλεκτος, ου, ὁ, ἡ, incomptus, inornatus, ex νὴ & πλέκω, plico.

Νήποινα, Νηποινεὶ, Νηποινῇ, Νηποινὶ, & νήποινον; impunè, impunitò; omnia adverbia, à seq. νήποινος, vide.

Νήποινος, ου, ὁ, ἡ, impunitus. interdum ἄμοιρος, ἀτιμώρητος. Ex νὴ, στερητικὴ particula, & ποινὴ, pœna.

Νηπτικὸς, ου, ὁ, qui sobrius esse solet; Plut. Symp. 7. à Th. νήφω, f. ψω.

Νηπύτιος, ου, stultus, infans, Th. νήπιος, infans.

Νηρεὺς, έως & ῆος, ὁ, nomen viri, Gr. νηρὸς, humilis.

Νηρὶ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. lucerna.

Νήριθμος, ου, innumerabilis; ex νὴ & ἀριθμὸς, ῦ, ὁ, numerus.

ΝΗΡΙΟΝ, ου, τὸ, fruticis species, circa amnes nascens. q. à νηρὸς, humidus.

Νήριστος, de quo non contenditur; (i. e. ἀνήριστος καὶ ἀναμφίρρητος, vide νήριτος), excempto, σ, idem; sed exp. etiam, multus, innumerus, immensus, Hesiod. & Apoll.

Νηρίτης, ὁ, NERITA, concha quædam natatilis: à νέω, no. Vide Ἀνερίτης.

Νήριτος vel νήριστος, ου, de quo non contentio; ex νὴ & ἐρίζω, contendo. Th. ἔρις, ιδος, ἡ, lis.

Νηριτόφυλλος, multa habens folia; ex præced. νήριτος, multus; & φύλλον, τὸ, V.

ΝΗΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, humidus, cavus. q. à νέω, no. Est & νηρὸς pro νεαρὸς, recens; à νέος, novus.

Νῆσαι, cumulare, a. 1. inf. act. νήσαντο, 3. pl. a. 1. m. Ion. verbi νήθω, seu νέω, glomero, neo.

Νησαίη, ης, ἡ, nomen mulieris: à νῆσος, insula.

Νησίδιον, & νησύδριον, idem quod seq. Νήσιον, τὸ, V. Unde etiam, νησὶς, ίδος, ἡ, itidem idem; à quo etiam, νησίζω, refero insulam; insulæ figuram habeo; à Th. νῆσος, ἡ, insula; dicta à νέω, i.e. κολυμβῶ; quia mari, à quo cingitur, quasi innatare videtur; sed significat etiam, vestem purpuream, seu, quam undique purpura ambit, veluti mare, insulam; Poll. l. 7.

Νησίον, ου, τὸ, parva insula. Them. νῆσος.

Νῆσις, εως, ἡ, ipsa nendi actio, & fili ductio; Plat. est verbale, à νέω, fut. νήσω, neo, filum è colu duco, seu, torqueo, &c. Vide. Item, νῆσις, accumulatio; à Th. νήω, vel, νέω, glomero.

Νησιώτης, ου, ὁ, ex insula oriundus; seu, insulæ incola, insulanus; Thuc. l. 5. & in fœm. Νησιῶτις, ἡ, insulana, Plut. Unde, νησιωτικὸς, insularis, seu, insularius; ut, νησιωτικὸς δόμος, Euryp. & νησιωτικὴ δίκη; Athen. l. 9. à Th. νῆσος; unde νήσιον, τὸ, V.

ΝΗ͂ΣΟΣ, ου, ἡ, insula, dat. pl. νήσοισι. q. à νέω, no.

ΝΗ͂ΣΣΑ, seu νῆττα, ης, ἡ, ANAS. q. à νέω, natare amat.

Νησσαῖος, ου, ὁ, qui anatis est, Arat. Item, νησσάριον, & νήττιον, ου, τὸ, anaticula; apud Athen. l. 2. à præced. νῆσσα, vel, νῆττα, ἡ, &c. Vide.

Νηστεία, ας, ἡ, jejunium, inedia: à νῆστις, jejunus.

Νηστεύω, jejuno. f. εύσω, p. νενήστευκα. a. 1. ἐνήστευσα. a. 1. part. νηστεύσας, αντος. Th. νῆστις

Νηστικὸς, pertinens ad eos qui nent; vel, nendi peritus; unde fœm. Νηστικὴ, scil. τέχνη, ars nendi, seu, nendi peritia. Plat. in Polit. à νήθω, idem quod Th. νέω, neo, &c. V.

Νήστειρα, i.e. ἡ νῆστις, in fœm. jejuna; item, à jejuno sumpta, medicina scil. πόσις, &c. Nic. Item, νήστιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut νήστιμος ἡμέρα, dies quâ quis jejunus manet; utrumq; à seq. Th. νῆστις, vide.

ΝΗ͂ΣΤΙΣ, εως, ὁ, ἡ, jejunus. q. ex νὴ, priv. & ἐσθίω, edo.

Νησύδριον, vide νησίδιον, parva insula, diminut. à νῆσ@, V.
Νησώ, ἡ, nomen mulieris.
Νήτη, contractè, pro νεάτη; ultima, ima chorda, Plut. vide seq. νῆτ@, ultimus.
Νήτlω, adv. frustrà, inutiliter. q. à
Νῆτ@, ultimus, contract. à νέατ@, ȣ, novissimus. Th. νέ@, novus.
Νητὸς, ȣ̃, ὁ, è colu ductus; instar fili ductus, seu, tortus, aut, textus; à Th. νέω, neo; item, νητὸς, accumulatus, acervatus, Od. β. ab eod. Th. νέω, vel, νήω, glomero.
Νητρεκὴς, έ@, ὁ, ἡ, verus, certus: ex νὴ, valde, & ἀτρεκὴς, verus.
Νῆτα, idem quod Th. νῆσσα, V.
Νηττοφόν@, anates occidens; ex præced. νῆττα & φόν@, V.
Νηῦν, acc. Ion. pro ναῦν, navem: à ναῦς, ναὸς, ἡ, navis.
Νῆυς, Ionicè, pro Th. ναῦς, navis.
Νηυσὶ, dat. pl. Ion. à ναῦς, navis, Ion. νηῦς.
Νήϋτμ@, ȣ, ὁ, ἡ, animæ expers: ex νὴ priv. & ἀϋτμὴ, spiritus.
Νηφάλιω, sobrius sum, idem cum, pro, & à Th. νήφω; (cui opponitur μεθύω) item, sobrium esse facio. Sic, νηφάλε@, idem quod seq. νηφάλι@, quod interdum, est vigilans, prudens, attentus; item, νηφάλι@ θυσία, dicitur sacrificium cui non adhibebatur vinum; ut & νηφάλια ξύλα, ligna quæ cremabantur in sacrificiis οἰνοῖς; Suid. Unde etiam, νηφαλεύω; sobria sacra celebro; Poll. l. 6. & νηφαλίζω, idem; vel, sacris sobriis expio.
Νηφάλι@ & νηφάλαι@, ȣ, ὁ, ἡ, sobrius, Th. νήφω.
Νηφαλίως, sobriè, vigilanter, prudenter; adv. à præced. νηφάλι@, V. Unde etiam, νηφαλιότης, ητ@, ἡ, sobrietas; idem quod νηφαλισμὸς, verbale, à νηφαλίζω, vide.
Νηφαντὸς, (idem quod νηφάλι@.) sobrius, vigilans, prudens, &c. Unde, νηφαντικὸς, idem, Poll. Item, non inebrians, sobrium manere faciens; Athen. l. 10. verbalia, à νηφαίνω, idem quod Th. νήφω, V.
Νήφȣσι, dat. pl. part. præs. act. vel 3. pl. præs. ind. à
ΝΗ'ΦΩ, sobrius sum, vigilo, f. ψω. p. νένηφα. a. 1. ἔνηψα. a. 1. imperat. νῆψον, άτω, & in pl. νήψατε. q. ex νὴ & πίω, non bibo. Hinc νηφαίνω, sobrius sum. νηφάλι@, sobrius. νηφαλιότης, ητ@, ἡ, sobrietas.
Νήχετο, natabat, 3. sing. imperf. act. Ion. verbi νήχομαι, seu νήχω. Th. νέω, nato.
Νῆχον, natabant, 3. pl. imperf. pass. Ion. verbi νήχω, nato; νηχόμεν@. præs. part. m. Th. νέω, nato.
Νήχυτ@, ȣ, ὁ, ἡ, latè fluens, effusus: à νὴ & χύω seu χέω, fundo.
Νήχω, nato, f. νήξω. idem cum νέω.
Νῆψις, εως, ἡ, sobrietas, verbale, à Th. νήφω, f. ut. νήψω, &c. V.
Νήω, accumulo. Th. νέω, idem.
Νηὼς, Dor. ex Ion. νηὸς pro ναὸς, acc. pl. à ναὸς, templum.
Νίγερ, ὁ, cognomen Prophetæ, Lat. niger.
ΝΙ'ΓΛΑΡΟΣ, musici modulaminis genus; musicus.
Νίζω, Tarentinorum linguâ pro νίπτω, lavo, propriè de manibus.
Νικᾶ, 3. sing. præs. sed
Νίκα, vince, præs. imperat. act. à νικάω, vinco.
Νικᾶν, præs. inf. ab eod.
Νικάνωρ, ορ@, ὁ, nomen Diaconi. Gr. vir victoriæ.
Νικαξῶ, εῖς, εῖ, Dor. pro νικασῶ, & hoc pro νικήσω, vincam, f. 1. à νικάω, vinco.
Νικᾶσαι, Dor. pro νικῆσαι, a. 1. inf. act. &
Νικάσαις, Æol. pro νικήσας, a. 1. part. act. qui vicit, victor. Sic &
Νικάσας, Dor. pro νικήσας, αντ@, a. 1. part. à νικάω, vinco.
Νικασεῖν, f. 1. inf. Dor. pro νικήσειν, verbi ejusdem.
Νικάτηρ, victor; (à Th. νικάω, V.) est Doricè pro νικητὴς, id V.
Νικάτω, vincat, 3. sing. præs. imperat. act. à νικάω, quod vide.
Νικαφορία, ας, ἁ, Dor. pro νικηφορία, ἡ, victoriæ reportatio vel adeptio. Sic
Νικαφόρ@, Dor. pro νικηφόρ@, ȣ, ὁ, ἡ, victor. Ex νικάω, vinco, unde νίκη, victoria, & φέρω, fero.
ΝΙΚΑ'Ω, VINCO, supero. qu. ex νὴ & εἴκω, cedo. f. νικήσω. p. νενίκηκα. a. 1. ἐνίκησα. a. 1. sub. νικήσω, ῃς, ῃ. a. 1. inf. act. νικῆσαι.
Νίκη, ης, ἡ, victoria: à νικάω.
Νικῆ, Dor. pro νικᾷ, vincit, 3. sing. præs. act. verbi νικάω.
Νικηθεὶς, έντ@, victus, a. 1. part. pass. ejusd. verbi.
Νίκημα, ατ@, τὸ, victoria, verbale, à νικάω, V.
Νίκημι, pro νικάω, vinco.
Νικήσας, νικήσασα, superans, a. 1. part. act. masc. & f. g. à νικάω.
Νικητήρι@, adjectivè usurpatur; ut νικητήρια ἆθλα, Plat. de Leg. unde neut. seq. V.
Νικητήριον, ȣ, τὸ, victoriæ præmium, palma; &
Νικητὴς, ȣ̃, ὁ, victor: &
Νικητικὸς, ȣ̃, vincendi peritus; cui sæpe contingit vincere; qui magni est ad victoriam momenti. Them. νικάω, vinco.
Νικηφόρ@, vide suprà νικαφόρ@.
Νικόδημ@, ȣ, ὁ, nomen viri. Gr. populi domitor.
Νικοκλῆς, έ@, ὁ, nomen prop.
Νικολαΐτης, ȣ, ὁ, NICOLAITA, asseclà Nicolai, à
Νικόλα@, ȣ, ὁ, vel Att. Νικόλεως, ω, ὁ, nomen viri. Gr. populi victor.
Νικόπολις, εως, ἡ, nomen urbis. Gr. civitas victrix.
Νῖκ@, ε@, τὸ, victoria; æternitas: εἰς νῖκ@, in perpetuum. Th. νικάω, vinco.
Νικῷεν, Att. contract. pro νικάοιεν, 3. pl. præs. opt. à νικάω, vinco.
Νίμμα, ατ@, τὸ, aqua quâ manus ablutæ sunt; verbale, à Th. νίπτω, fut. ψω, &c. V.
Νὶν, Poët. & Dor. ipsum, am, um, pro ἓ vel αὐτὸν, ut μὶν, quod vide. Alii νὶν sumunt pro αὐτοῖς.
Νινευὴ, ἡ, Nineve, nomen urbis ἄκλιτον. Heb. amæna habitatio.
Νινευΐτης, ȣ, ὁ, & in pl. Νινευῖται, οἱ, Ninivitæ. à præced.
Νιόβη, ης, ἡ, NIOBE, nomen mul.
Νιπτὴρ, ῆρ@, ὁ, pelvis, malluvium: &
Νίπτρον, ȣ, τὸ, aqua lavandis manibus aut pedibus; Athen. l. 9. Poll. l. 10. Utrumq; à seq. Th. νίπτω, V.
ΝΙ'ΠΤΩ, lavo, propriè de manibus. f. ψω. p. νένιφα. a. 1. ἔνιψα. a. 1. sub. νίψω, ῃς, ῃ. præs. m. νίπτομαι, abluo. f. 1. m. νίψομαι. a. 1. m. ἐνιψάμlω, ω, ατο. a. 1. imperat. m. νίψαι, άσθω, a. 1. sub. m. νίψωμαι, ῃ, ηται. a. 1. inf. νίψασθαι. a. 1. part. m. νιψάμεν@. Hinc χερνίπτω, manus lavo.
Νίσσομαι, vel νείσσομαι, eo, vado. Them. νέω, eo.
Νισσομένης, gen. sing. part. præs. f. g. à præced.
Νίσσοντ' pro νίσσοντο, revertebantur, 3. pl. imperf. Ion. verbi νίσσομαι, quod vide.
ΝΙ'ΤΡΟΝ, ȣ, τὸ, NITRUM, sali simile.
Νιτρώδης, ε@, ὁ κὴ ἡ, nitrosus; nitri naturam imitans, vel, saporem referens; à præced. Them. νίτρον, τὸ, succus concretus, sali finitimus; de quo Diosc. l. 5. c. 130. Etym. deducit παρὰ τὸ νίζειν, τὸ νίπτειν, quod abluendi, purgandiq; habeat facultatem.
Νίφα, per Apocopen pro νιφάδα, accus. sing. &
Νιφάδεσσι, dat. pl. Ion. pro νιφάσι, à
Νιφὰς, άδ@, ἡ, nix, acervatim & cum vehementi impetu decidens. Th. νίφω, ningo.
Νίφαργ@, nive candens; albens ex nive qua obrutus est; exp. & albus instar nivis; ex Th. νίφω; unde νιφὰς & ἀργὸς, ὁ, V.
Νιφεροβλὴς, nivosus, nivibus tectus, in Epigr. Item, νιφοβλὴς, in quem nives jactatæ decidunt; nivibus obrutus; ut, νιφοβλῆτες ἄλπεις; in Epigr. ex νίφω; unde νιφετὸς, & βάλλω, f. βαλῶ, præt. βέβληκα. pass. βέβλημαι, in 3. pers. βέβληται; unde varia comp. desinunt in βλὴς, vel, βλητὸς, &c. V.
Νιφετὸς, ȣ̃, ὁ, idem quod præced. νιφάς.
Νιφετώδης, ȣ, ὁ κὴ ἡ, nivosus; nivalis, Aristot. à νιφετὸς, nix, V.
Νιφόβολ@, nivibus petitus; ut, νιφόβολον πεδίον; nive obrutus; Plut. in Sert. Ex νίφω, & βάλλω; unde βολὴ, & βόλ@, &c. V. Scribendum tamen potiùs videtur νιφόβολ@, παρὰ τὸ βάλλεσθαι ὑπὸ νιφετȣ̃.
Νιφόεις, εντ@, nivosus: à νίφω.
Νιφόκτυπ@, nivis casu resonans, Athen. l. 10. ex νίφω & κτύπ@, V.
Νίφομαι, nive conspergor, nive obtegor; item, irrigor, madesio; est pass. à Th. νίφω, V.

Νιφοστιβὴς, à nive calcatus, vel in quo nives calcantur, nivosus: ex νίφω, & στείβω, unde στιβέω, &c. V.

ΝΙ'ΦΩ, & νείφω, NINGO, madefacio: hinc νιφὰς, άδ☉, ἡ, nix acervatim decidens νιφετὸς, ȣ, ἡ, idem.

Νίψαι, a. 1. imperat. m. à νίπτω, lavo: f. ψω.

Νιψάμεν☉, ȣ, lotus, a. 1. part. m. ejusd. verbi.

Νιψάτωσ, 3. pl. a. 1. imperat. act. verbi νίπτω, lavo.

Νοέῃ, νοῇ, sapit, 3. sing. præs. sub. à νοέω, cogito. Th. νό☉.

Νόει, cogita, præs. imperat. act. à νοέω.

Νόεις, præs. part. pro νοεὶς, Æol. retract. accentu à νόημι, pro νοέω, cogito.

Νοέοντι, Dor. pro νοέȣσι, cogitant: vide νοέω.

Νοέȣσ' pro νοέȣσι, 3. pl. præsent. ind. act. νοέω, cogito.

Νοέȣσῃ, dat. sing. præs. part. fœm. gen. à νοέω, cogito: præsent. part. νοέων, ῶν, νοέȣσα, ȣ̃σα. Them. νό☉, νȣ̃ς, ὁ, mens.

Νοερὸς, ȣ̃, ὁ, q. d. mentalis, intellectualis; intelligens, rationis capax, &c. Undè νοεραὶ φύσεις, ϰ̀ δυνάμεις, apud Dion. Ariop. & Nazian. naturæ autem intellectuales dicuntur, quæ sunt intelligentiæ abstractæ; ut Angeli; utpote formæ à materia abstractæ, & separatæ; ut etiam figuræ mathematicæ ut docet Themist. & Aristot. qui tales vocat figuras, τὰ ἐξ ἀφαιρέσεως, & χωριστὰ, &c. undè adv. Νοερῶς, q. d. intellectualiter; à Them. νό☉; vide.

Νοεῦντες, Doricè pro νοȣ̃ντες, cogitantes, nominativ. pl. præs. part. activ. à

Νοέω, cogito, intelligo: præsent. imperativ. νόεε, νόει, νοεέτω, νοείτω, f. νοήσω, perf. νενόηκα: aorist. 1. ἐνόησα, a. 1. sub. νοήσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. act. νοῆσαι, perf. pass. νενόημαι, Th. νό☉, νȣ̃ς, ὁ, mens.

Νοηθὲν, έντος, τὸ, a. 1. part. pass. n. gen. à præced.

Νόημ', pro νόημα, ατος, τὸ, intellectus, cogitatio: à νοέω. Th. νό☉.

Νοήμων, ον☉, ὁ, ἡ, mentis compos, prudens: Poet. Item nomen propr. accus. sing. Νοήμονα.

Νοήσας, αντ☉, a. 1. part. act. νοῆσαι, a. 1. inf. à νοέω, cogito. Th. νό☉.

Νόησε, Ion. pro ἐνόησε, 3. sing. a. 1. ind. act. &

Νοήσῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. à νοέω, f. ήσω; q. v.

Νόησις, εως, ἡ, cogitatio, seu actio ipsa cogitandi aut agitandi mente quidpiam: Item intelligentia, Plat. & Plut. verbale, à νοέω; V.

Νοητικὸς, ȣ̃, intelligendi facultate seu vi præditus: à νοέω, intelligo. Th. νό☉, νȣ̃ς, ὁ, mens.

Νοητὸς, ȣ̃, ὁ, q. d. intelligibilis, vel mente perceptibilis; qui intelligentiâ comprehenditur, sub intelligentiam cadens: undè adverbial. Νοητῶς, q. d. intelligibiliter; ita ut intelligentiâ comprehendatur, seu mente percipiatur, aut percipi possit; iisdem ab eod. νό☉; vide.

Νοθεία, ας, ἡ, q. d. spuritas; ut ἐπὶ χεῖρας νοθείᾳ. idem quod νόθον εἶναι, spurium esse, Plut. in vita Themist. Item Νόθεια, sive Νοθεῖα, τὰ, ad nothos pertinentia bona: Item Νοθεύω, q. d. nothum reddo, adultero, corrumpo. vitio, expon. etiam alieno, seu abalieno, decipio, adulor; undè verbale Νόθευσις, adulteratio, &c. Suid. omnia à seq. Th. νόθ☉; V.

Νοθογλύπτος, qui genitus est nothus, seu spurius: ex νόθ☉, & γλύπτης; vi. Item Νοθοκαλλοσύνη, notha pulchritudo & adulterina; i. e. non nativa, in Epigr. l. 2. ex νόθ☉, & καλὸς, undè κάλλ☉, τὸ; V.

ΝΟ΄ΘΟΣ, ȣ, ὁ, NOTHUS, spurius, non legitimus: indè νοθεύω, adultero, corrumpo: νοθεία, ας, ἡ, spuritas.

Νομαδικὸς, ȣ̃, pascuis vivens, pastoralis. Th. νέμω, pasco.

Νόθως, illegittimè, spuriè, adulterinè, fictè, est adverbium, à νόθ☉, præced. V.

Νοΐδιον, ȣ, τὸ, cogitatiuncula, & sententiola, apud Aristoph. à Th. νό☉, undè νοέω, &c.

Νομαδικὰ ζῶα, animalia quæ indigent pabulatu, seu quæ necesse est pabulari, est neut. pl. à seq. sing. νομαδικὸς; vi, unde etiam Νομαδικὸς βί☉, pastoralis, seu pastoritia vita: Item Νομαδίτης, pastoralis; ut νομαδίτης βί☉, pastoritia vita: Sic etiam Νομάδι☉, pascuus; Νομάζω, & νομεύω, pasco. Item Νομαῖ☉, ȣ, ὁ, degens in pascuis in Epigr. aut veniens ab armento; omnia à Them. νέμω, pasco; unde νομὴ, &c. vide.

Νομαδόστοιχοι, qui à pascuis veniunt ordine incedentes: ex νομὰς, άδ☉, & στοῖχ☉; V.

Νόμαιον, ȣ, τὸ, Ion. pro νόμ☉, mos, ritus.

Νομανδρεία, affertur pro cœtus virorum pastoritius: ex νομὰς, & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, &c. V.

Νομάρχης, ȣ, ὁ, provinciæ præfectus: ex νομὸς, præfectura, quod à νέμω, regno, administro, & ἄρχω, impero. Th. ἀρχὴ, principatus.

Νομαρχία, dignitas ejus, qui præfecturæ præest, seu præfecturæ imperium obtinet, aut ipsa præfectura: ex iisdem, cum præced. νομάρχης; V.

Νομὰς, άδ☉, q. d. pascualis, in pascuis degens cum reliquo armento; ut βȣ̃ς νομὰς, apud Diosc. bos armentarius: Sic δάμαλις νομὰς, 1 Reg. c. 27. vitulus pascualis, exp. etiam gregalis; ut νομάδες περιστεραὶ, gregales columbæ, & Νομάδας ὄϊας, sive ὄϊς, gregales oves, dixit Festus, à Th. νέμω, unde νομὴ, ἡ, &c. V.

Νομέες, έες, οἱ, pro navium costis: Herodot.

Νομέεσθαι, pro νέμεσθαι, dilaniare.

Νομεὺς, έ☉, ὁ, pastor, dator, tributor. Them. νέμω, p. m. νένομα, pasco, tribuo.

Νομεύσω, Dor. pro νομεύσω, pascam, f. 1 ind. act. verbi νομεύω, pasco. Th. νέμω, idem.

Νομευτικὸς, ȣ̃, ὁ, pastoralis; unde in f. Νομευτικὴ ἐπιστήμη, scientia pascendi; Plat. in Polit. à præced. νομεὺς, & νομεύω; V.

Νομέομαι, discerpo, dilanio; Theocr. Idyll. 27. à Th. νέμω, distribuo; V.

Νομὴ, ῆς, ἡ, pabulum; distributio, possessio: à νέμω, pasco, tribuo.

Νομίζω, lege sancio: Item existimo: imperfect. ἐνόμιζον, ες, ε, f. ίσω, perf. νενόμικα; aor. 1. ἐνόμισα; aor. 1. sub. νομίσω, ῃς, ῃ, a. 1. part. activ. νομίσας, αντ☉, imperf. m. ἐνομιζόμην, ȣ, ετο, putabar, solebam: à νόμ☉, lex. Th. νέμω, tribuo.

Νομικὸς, ȣ̃, legis interpres, jureconsultus, legalis: &

Νομικῶς, ex legum præscripto, vel ut consentaneum est jurisprudentiæ: Item,

Νόμιμ☉, ȣ, ὁ, ἡ, legitimus: à νόμ☉, lex.

Νομίμως, adverbial. legitimé: à præcedent.

Νομιῦμεν, 1. pl. f. 1. ind. act. Att. vide νομιῶ.

Νόμι☉, ȣ, ὁ, justus, pastoralis; est vel à νέμω, distribuo; undè νομὸς, ȣ, ὁ, & νομὴ, distributio; aut à νόμ☉, ὁ; lex undè νομικὸς, & νόμιμ☉, legalis, justus, vel à νέμω, pasco; unde νομὴ, pastio, & νόμ☉, pascuum, &c. V.

Νομίσαι, a. 1. inf. act. &

Νομίσας, αντ☉, a. 1. part. &

Νομίσητε, 2. pl. a. 1. sub. act. verbi νομίζω, existimo; q. v.

Νόμισις, existimatio, religio: ut νόμισις εἰς τὸ θεῖον; id est, τὰ νενομισμένα, τὰ εἰθέσμενα περὶ τȣ̃ς θεȣ̃ς; id est, εὐσέβεια; vel expon. ipsa actio τȣ̃ νομίσαι; Thuc. l. 5. est enim verbale, à νομίζω, moribus instituo: Item puto, sentio, &c. V.

Νόμισμα, ατ☉, τὸ, NUMISMA, nummus legitimus, cujus valor νενόμισται, hoc est lege sancitus est. Th. νόμ☉, lex.

Νομισματοπώλης; q. d. numismatum, aut monetæ venditor; Poll. l. 7. c. 30. monetarius; qui monetam etiam aliis, ex eorum metallo, sumptu æquo, percutiendi potestatem habet; unde in fœm. Νομισματοπωλικὴ, scil. δύναμις; q. d. vendendi numisma potestas: ex præced. νόμισμα, ατ☉, & πώλης; V.

Νομιστεύω, juste & legitimè administro, nam νομιστεύεσθαι, Suid. expon. νομίμως διοικεῖσθαι, legitimè administrari: à Th. νόμ☉, undè νομίζω, &c. vide.

Νομιῶ, existimabo, fut. Atticè, pro νομίσω, verbi νομίζω, puto. Them. νόμ☉, lex.

Νομογράφ☉, q. d. legis, seu legum scriptor, legis lator; Suid. Item, qui certos modos, certamque modulationem præscribit: ex Plat. in Phædro, undè Νομογραφία, legum præscriptio: ex νόμ☉, & γράφω, undè γραφὴ, &c. V.

Νομοδιδάκτης, ȣ, ὁ, legis doctor, legem docens: ex νόμ☉, & διδάσκω, f. ξω, undè δίδακτ☉, &c. V.

Νομοδιδάσκαλ☉, ȣ, ὁ, legis doctor, professor juris: à διδάσκω, doceo, & νόμ☉, lex.

Νομοθεσία,

Νομοθεσία, ας, ἡ, legis constitutio; legislatio: &

Νομοθέσμως, adv. legitime: ex νόμ☉ & τίθημι, pono.

Νομοθετέω, legem fero, sancio, instruo: f. ήσω, p. νενομοθέτηκα; a. 1. ἐνομοθέτησα, perf. pass. νενομοθέτημαι, sancitus fui: plusq. p. ind. pass. ἐνενομοθετήμην, σο, το, & Att. abjecto ε, νενομοθετήμην, leges acceperam: ex νόμ☉, & τίθημι, pono.

Νομοθέτημα, sanctio legis, edictum; Plut. in Lyc. verbale à præced. νομοθετέω; V.

Νομοθέτης, ου, ὁ, legislator: ex iisd.

Νομοθετήσαι, ας, ε, a. 1. opt. Æol. verbi νομοθετέω, leges sancio: q. v.

Νομοθέτησις, jus ferendarum legum, legis sanctio: Item Νομοθετικὸς, pertinens ad legum latorem: Item legum ferendarum peritus; Aristoph. Eth. 10. utrumque ab eod. verbo.

Νομοΐστωρ, legis peritus: ex νόμ☉, & ἵστωρ; vi. Item Νομομαθὴς, legis peritus: ex νόμ☉, & μανθάνω, f. μαθήσομαι, &c. V.

ΝΟ'ΜΟΣ, ου, ὁ, lex, quia suum cuique νέμει, consuetudo, cantilena. Hinc νομικὸς, legalis: νομίζω, lege sancio; existimo: ἄνομ☉, exlex: ἀνόμως, iniquè: αὐτόνομ☉, qui suis legibus vivit: παράνομ☉, ου, ὁ ἡ, contra leges faciens: at

Νομὸς, οῦ, ὁ, distributio, seu potiùs, retributio; Il. υ. Item stabulatio, sedes quas quis incolit, Herod. Item pascuum, pascua; Il. β. Item præfectura, provincia: ex νέμω, distribuo, colo, pasco, & rego, &c. V.

Νομοφυλακία, ἡ, legum custodia; munus τῶν νομοφυλάκων, Aristot. Polit. lib. 6. Item Νομοφυλάκιον, seu Νομοφυλακεῖον, locus ubi νομοφύλακες judicabant; utrumque à seq. νομοφύλαξ; vide.

Νομοφύλαξ, ακ☉, ὁ, ἡ, legum custos: in pl. νομοφύλακες, legum custodes seu præsides: à νόμ☉, lex, & φύλαξ, custos. Th. φυλάσσω custodio.

Νομώδης, qui est ejus naturæ, seu qualitatis; ut depascatur: à Th. νέμω, undè νομὸς, &c. V.

Νοοβλαβὴς, mente læsus, mente captus: ex νό☉, & βλάπτω, undè βλάβη, & βλάβ☉, &c. V.

ΝΟ'ΟΣ, νοῦς, ὁ, mens, cogitatio, prudentia: genitiv. νόου, νοῦ, dat. νόῳ, νῷ; accusativ. νόον, νοῦν, vocativ. νόε, νοῦ; nominativ. Atticè, νοῦς, gen. νόος dat. νοΐ. Hinc νοέω, cogito: νόημα, ατ☉, τὸ, cogitatum, cogitatio: νόησις, εως, ἡ, cogitatio, intelligentia: νοητὸς, οῦ, intelligibilis: ἀγνοέω, ignoro: ἄγνοια, ας, ἡ, ignorantia: ἀγχίνο☉, ου, ὁ, ἡ, ingeniosus, perspicax: ἀγχίνοια, ας, ἡ, solertia, sagacitas: ἄνο☉, ου, gen. όε, οῦ, ὁ, ἡ, amens: ἄνοια, ας, ἡ, amentia: ἀνόητ☉, ου, ὁ, ἡ, qui intelligi non potest: ἀνοήτως, stultè, insipienter: διάνοια, ας, ἡ, cogitatio, mens: μετάνοια, ας, ἡ, resipiscentia, pœnitentia: ὁμόνοια, ας, ἡ, concordia, unanimitas: ὑπόνοια, ας, ἡ, suspicio.

Νοοσφαλὴς, mente captus: ut νοοσφαλὲς ὄμμα, mente captus oculus; id est, oculus insaniam præ se ferens: ex νόος, & σφάλλω, f. σφαλῶ, supplanto, fallo, &c. V.

Νόσημα, mentis sensa, & est intelligibilia; νοήματα verò, quæ sint Philosophi docent: à Them. νό☉, unde νοέω, &c. V.

Νοσάζω, ægrotum reddo, ægrotum facio; unde αἴτιον νοσάζον, causa morbi, apud Gal. Item Νοσακερὸς, valetudinarius, morbidus, morbosus, valetudini obnoxius, languens, &c. Item Νοσερὸς, idem; undè adverb. Νοσερῶς, more eorum qui morbidi sunt & valetudini obnoxii; Plut. & Aristot. omnia à Th. νόσ☉; vide.

Νοσέοντι, laborant, ægrotant, Dor. pro νοσοῦσι, 3. pl. à

Νοσέω, ægroto, insanio: præs. inf. νοσεῖν, f. ήσω, p. νενόσηκα, a. 1. part. νοσήσας, αντ☉. Th. νόσ☉.

Νοσηλεία, ας, ἡ, ægrotatio, in qua necessaria ægro officia præstantur: Item curatio ægroti, quâ debita ei officia præstantur; Plut. in Lyc. Item Νοσήλεια, τὰ, officia illa, & remedia, quæ in ejusmodi curatione ægro adhibentur; Suid. utrumque, à seq. νοσηλεύω, ægrum curo, & ei, præstitis necessariis officiis, inservio: Item interdum, infirmo, valetudinarium reddo, &c. V.

Νοσηλεύω, f. εύσω, ægrotantem curo: νοσηλεία, ας, ἡ, ægrotatio, morbus: à νόσ☉, morbus.

Νόσημα, ατ☉, τὸ, ægritudo: &

Νοσηματικὸς, οῦ, valetudinarius, morbosus: à νοσέω, ægroto: quod à νόσ☉.

Νοσημάτιον, ου, τὸ, q. d. morbulus, parvus quasi morbus; i. e. morbus levior, Aristot. l. 3. Rhet. Item Νοσηματώδης, ε☉, ὁ καὶ ἡ, idem quod νοσοκηρ☉; vi. Item qui manat ex morbo, seu qui caussam & originem traxit ex morbo, ut μανίαι νοσηματώδεις, insaniæ ex morbo ortæ; apud Aristoph. Eth. 7. c. 5. Undè adv. Νοσηματωδῶς, more eorum qui valetudini obnoxii sunt; omnia à præced. νόσημα, idem quod Th. νόσ☉; V.

Νοσηρὸς, οῦ, ὁ, idem quod νοσηματικὸς, & ab eod. V.

Νοσίζω, idem quod νοσάζω; id V.

Νοσογνωμονικὴ, scil. τέχνη, vel ἐπιστήμη, peritia cognoscendorum morborum, cognitio morborum, apud Laërt. ex νόσ☉, & γνώμη, seu γνώμων, &c. vi. Item Νοσοκόμ☉, qui ægrotos curat, ægrotis curandis præfectus; undè Νοσοκομέω, ægrotos curo, vel ægrotis curandis præsum; in pass. Νοσοκομοῦμαι, ægrotus curor ab alio; undè Νοσοκομία, ægrotorum curatio, & Νοσοκομεῖον, ου, τὸ, locus in quo ægroti curantur, valetudinarium: ex νόσ☉, & κομέω; vi. Sic etiam Νοσοποιὸς, q. d. morbum faciens, i. e. afferens, vel incutiens; undè Νοσοποιέω, morbum seu morbos facio, affero, seu incutio: ex νόσ☉, & ποιέω, &c. V.

ΝΟ'ΣΟΣ, ου, ἡ, morbus, vitium, pestis: q. à νὴ & σόω, sanus. Hinc νοσέω, ægroto: νοσερὸς, οῦ, morbidus, morbosus.

Νοσοτροφία, morbi nutritio, dicitur, cùm quis morbum curando corpore producit; longus morbus, seu longa ægrotatio: ex νόσ☉, & τρέφω, undè τροφὴ, &c. V.

Νεοσσίδας ὄρνις, pro νεοσσίδας ὄρνιθας. Vide νεοσσὸς, pullus.

Νόσσαξ, ακ☉, ὁ, pullus, avicula recens exclusa, parvus pullus, &c. à νεοσσὸς; vi. Unde etiam Νοσσεύω, pro νεοσσεύω, nidulor, nidifico; undè νοσσεύεσθαι, dicuntur pulli, id est, in nidis generari, Herod. l. 1.

Νοσσιὰ, ᾶς, ἡ, pullities, mansiuncula, per Sync. pro νεοσσιά. Th. νεοσσὸς, pullus.

Νοσσίον, ου, τὸ, pullulus: à νοσσὸς, per Sync. pro νεοσσὸς, pullus: undè νεοσσίον, ου, τὸ, idem.

Νοσσὶς, metaph. in Epigr. dicitur, puella, quasi pulla, à pullis avium ducta significatione; à νοσσὸς, οῦ, ὁ, pro νεοσσὸς; quod vide.

ΝΟΣΤΕ'Ω, redeo, eo, proficiscor: hinc ἀνόστητ☉, unde rediri nequit: ἀπονοστέω, redeo alicundè.

Νοστήσω, redibo, f. 1. à νοστέω, redeo: hinc νοστήσας, a. 1. part. act.

Νόστιμ☉, ου, ὁ, ἡ, rediturus, vel qui redire potest: νόστιμον ἦμαρ, dies reditus. Th. νοστέω, redeo.

Νόστ☉, ου, ὁ, reditus; Item dulcedo: ab eod. Th.

ΝΟΣ'ΦΙ, vel νόσφιν, seorsum, sine: νόσφι θεῶν, exceptis Diis: hinc νοσφίζω, separo, segrego.

Νοσφίδι☉, furtivus; i. e. κλοπιμαῖ☉, clancularius, seu clandestinus; i. e. λαθραῖ☉; Item Νοσφιδὸν, clanculum, & furtim surripiendo: à Th. νόσφι, seorsum ab; ut νόσφι δόμου, seorsum ex vel extra domum, &c. V.

Νοσφίζομαι, interverto, surripio, f. ίσομαι, a. 1. m. ἐνοσφισάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. νοσφίσασθαι, Th. νόσφι.

Νοσφισθεὶς, ένι☉, separatus, a. 1. part. pass. ejusd. verbi & Them.

Νοσφισμὸς, οῦ, ὁ, clandestina surreptio, fraudatio; est verbale, à præced. νοσφίζομαι; V.

Νοσώδης, ε☉, ὁ καὶ ἡ; morbosus, morbidus, valetudinarius; Plut. sed dicitur & de loco morbido; apud Isocr. τὸ χωρίον ἐπυνθάνετο νοσῶδες εἶναι, &c. Unde adv. Νοσωδῶς, idem quod Νοσερῶς; V.

Νοσῶν, ægrotans, præs. part. act. à νοσέω, Th. νόσ☉, morbus.

Νοτερὸς, οῦ, ὁ, humidus: Item Νοτέω, humeo, madeo; seu humidus madidusve sum; undè Νοτηρὸς humectus: omnia à Th. νοτὶς; V.

Νοτία, ας, ἡ, idem quod νοτὶς, ίδ☉.

Νοτιάω, humectus, seu humidus sum, humeo: à præced. νοτία; V.

Νοτίζω, humecto: Item humore madeo; à νοτὶς, humor.

Νοτίζω, australes tempestates imitor; à νότ☉, australis; & Them. νότ☉, &c. vi. Undè etiam Νοτόθεν, à latere australi, &c. Suid.

Νότι☉, ου, humidus: à νοτὶς, humiditas: Item Australis, austrinus: à νότ☉, Auster.

Νοτιώδης, ε☉, ὁ καὶ ἡ, humectus, uvidus, à νότι☉, humidus, & Th. νοτὶς, &c.

ΝΟΤΙ'Σ, ίδ☉, ἡ, humor, humiditas: q. à νέω, no, fluo. Hinc νοτερὸς, οῦ, humidus.

Νότοιο, gen. Ion. à

ΝΟ'ΤΟΣ, ου, ὁ, NOTUS, auster:

ster: q. à νέω, fluo.

Νȣβυστικὸς, ἡ, ὸν, prudens, mentis plenus; vox jocularis: νοῦς, mens, & βύω, impleo.

Νȣβυστικῶς, expon. prudenter, per jocum ficta vox ab Aristoph. est à praeced. νȣβυστικός; V.

Νȣθεσία, ας, ἡ, admonitio: ex νόος, νοῦς ὁ, mens: & τίθημι, pono, f. θήσω.

Νȣθετέω, admoneo, commonefacio, f. ήσω, p. νενȣθέτηκα, a. 1. ἐνȣθέτησα, a. 1. inf. act. νȣθετῆσαι, ab iisd. Th.

Νȣθετικὸς, ἡ, ὸν, admonitorius, a, um: à praeced.

Νȣμηνία, ας, ἡ, novilunium: q. νεομηνία; ex νέος, novus, & μὴν, μηνὸς, ὁ, mensis.

Νȣμήνιοι ἄρτοι, panes qui tempore novae lunae fiebant, & diis in sacrificiis offerebantur; Luc. in Lexiph. Item Νȣμηνιάσαι, dicti sunt qui νȣμηνίᾳ, rem divinam faciebant, seu qui νȣμηνίαν, Diis sacram, celebrabant; apud Athen. l. 1. utrumque, à praeced. νȣμηνία; V.

Νȣ̃μμος, ȣ, ὁ, nummus: Lat.

Νȣ̃μμος, & νόμισμα, dicuntur ex νόμος, & νόμισμα, quòd argentum signatum valorem certum habet, non tantum κατὰ νόμον, sed & ex recepto more; Pollux autem ait νȣ̃μμον, nummum, esse vocem Æolicam, ex Latina factam; (ut permultae etiam aliae, usurpatae etiam proinde & ab Aristot. & ab Epicharm. &c.) & valere tribus obolis.

Νȣνεχὴς, cordatus, intelligens, qui νοῦν ἔχει.

Νȣνεχόντως, prudenter, considerate, more eorum qui mente praediti sunt; Polyb. à praeced. νȣνεχὴς, & pro seq. νȣνεχῶς; V.

Νȣνεχῶς, adverb. cordatè, sapienter, à praeced νȣνεχής.

Νȣ̃ς, vide νόος.

Νȣσαλέος, moribundus, valetudinarius; Nonn. est à Th. νόσος, Poët. νȣ̃σος, &c. V.

Νȣσαχθὴς, morbo gravatus, aeger: ex νȣ̃σος, Ion. pro νόσος, & ἄχθος, τὸ, V.

Νȣ̃σος, Poët. pro νόσος, ȣ, ἡ, morbus, pestis.

Νȣσοφόρος, q. d. morbifer, in Epigr. i. e. morbos afferens: ex praeced. νȣ̃σος, & φόρος; vi. Sic etiam, Νȣσοκόμος, pro νοσοκόμος; id V.

Νῦ, expletiva particula Poët.

Νυγεὶς, a. 2. part pass. verbi νύσσω, pungo, f. ξω, a. 1. ἔνυξα, a. 2. passiv. ἐνύγην.

Νύγμα, τὸ, punctus, seu punctum, dicitur & de morsu muris; unde Νυγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pungens, fodicans, seu lancinans: Item Νυγμὴ, ἡ, & Νυγμὸς, ȣ̃, ὁ, punctus, vel stimulus: Hesych. verbalia, à νύσσω, sive νύττω, &c. vide.

Νύκτ' pro νύκτα, noctem, acc. sing. à νὺξ, νυκτὸς, ἡ, nox.

Νυκταίετος, aquila nocturna: ex νὺξ, νυκτὸς, & ἀετὸς; V.

Νυκταγὸς, noctem amans; i. e. somnolentus, ut Suid. de Diog. Syn. ἀλλὰ γὰρ ἦ τις νυκταγὸς καὶ ὑπνηλός; à Them. νὺξ, νυκτὸς; V.

Νυκτάλωψ, lusciosus; qui interdiu videt, sole occidente obscurius, noctu omnino nihil; vel qui noctu meliùs videt, interdiu minùs, & si luna luceat, nihil cernit; Hippocr. Sic etiam dicitur ipse morbus, vel vitium id oculorum; Lat. nocturna caecitudo, Paul. Ægin. l. 3. c. 22. Undè Νυκταλωπία, ἡ; idem quod νυκτάλωψ, morbus, seu vitium oculorum: Item Νυκταλωπιάω, luscitiosus sum, laboro luscitione; undè verbale, Νυκταλωπίασις, idem cum νυκταλωπία; vi. Item Νυκταλώπηξ, pro eodem, Aristot. de gen. an. l. 5. ex νὺξ, νυκτὸς, vel ex νυκταλὸς, & ὢψ, ὠπὸς; V.

Νυκτεγερσία, ἡ, excitatio nocturna, quâ viz. aliquis noctu excitatus surgit, Plut. in vita Hom. dicitur etiam, Νυκτηγερσία, pro eodem, q. d. noctisurgium: Item Νυκτεγερτέω, & Νυκτηγερτέω, de nocte, vel noctu excitor & surgo ad obeundum aliquod negotium; vel excubias nocturnas ago; Plut. in Cael. ex νὺξ, νυκτὸς, & ἐγείρω; undè ἔγερσις, & ἔγερμαι, per Sync. pro ἐγείρομαι, undè ἐγρήσσω, vigilo, &c. vi. Sic Νυκτελέω, noctu perficio, aut celebro, ἐν νυκτὶ τελῶ; vel noctu sacra perago; unde Νυκτέλιος dicebatur Bacchus, cui noctu sacra fiebant, & Νυκτέλια, τὰ, Bacchi sacra nocturna, apud Plut. ex νὺξ, νυκτὸς, & τέλος, undè τελέω, &c. vi. Item Νυκτέπαρχος, praefectus vigilum, de luna etiam dici potest, Bud. ex νυκτὸς, & ἔπαρχος, praefectus: ex ἐπὶ, & ἀρχὴ, undè ἀρχὸς, &c. V.

Νυκτερεία, nocturna actio; apud Plat. idem quod νυκτερία, à νύκτερος, &c. quae V.

Νυκτερεύω, noctu aliquid facio: Item noctem transigo, seu pernocto; undè Attici usurpant pro ἀγρυπνεῖν, insomnem ducere noctem, seu vigilare; undè verbalia, Νυκτερευτὴς, ȣ̃, ὁ, qui noctu aliquid agit; & Νυκτερευτικὸς, ȣ̃, ὁ, aptus ad aliquid noctu agendum, nocturnus, seu pernoctans; à νύκτερος; V.

Νυκτερία, actio nocturna; apud Plat. Item Νυκτερίδιος, & νυκτέριος, nocturnus; à νύκτερος, vel νυκτερεύω, &c. vi. vel à νυκτερὶς, ίδος, vespertilio; animal scil. lucifugum, quod noctutantum videt: Item piscis genus, qui interdiu quiescens, noctù grassatur, ut ventrem satiet; de quo Oppian. ἁλιευτικῶν, l. 2.

Νυκτερινὸς, ȣ̃, nocturnus: ut,

Νυκτερινὸς οἶνος, dicitur vinum crassius, ac proinde non pellucidum, sed obscurum instar noctis, Plut. Symp. l. 6. Probl. 7. Item

Νυκτερὶς, ίδος, ἡ, vespertilio. Them. νὺξ, nox.

Νυκτερόβιος, vide νυκτίβιος.

Νύκτερος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, nocturnus, noctivagus, apud Æschyl. à Them. νὺξ, νυκτὸς; V.

Νυκτηγορέω, noctu aliquid nuntio; propriè dicitur de custodibus: ut apud Euryp. φύλακες νυκτηγοροῦσι; undè νυκτηγορεία, quum noctu aliquid nuntiatur, Euryp. ex νὺξ, νυκτὸς & ἀγορὰ, unde ἀγορέω, &c. V.

Νυκτηγερσία, & νυκτηγερτέω; vide suprà, in νυκτεγερσία.

Νυκτίβιος, & νυκτερόβιος, noctu vivens, noctu vagans & victum quaerens, interdiu verò latitans; ut noctuae, & vespertiliones; vel ut Hesych. exp. ὁ ἐν νυκτὶ ὡς ἐν ἡμέρᾳ διάγων; ex νὺξ, νυκτὸς, undè νύκτερος, & βίος, ὁ; vi. Item Νυκτιδρόμος, noctu currens, viator nocturnus; Orph. hymn. in lunam ex νυκτὸς, & δρόμος; vi. Item Νυκτικόραξ, ακος, ὁ, corvus nocturnus; Aristot. hist. an. l. 8. c. 3. ex νυκτὸς, & κόραξ; vi. Item Νυκτιλαθραιοφάγος, qui noctu clam vorat, Ælian. l. 4. ex νὺξ, νυκτὸς, λάθρα, unde λαθραῖος, & φαγῶ, unde φάγος, &c. V.

Νυκτιλαμπὴς, έος, ὁ, ἡ, qui noctu lucet: ex νὺξ, nox, & λάμπω, luceo.

Νυκτιλόχος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, qui noctu insidias struit, latro, seu grassator nocturnus: ex νὺξ, νυκτὸς, & λόχος, insidiae; vi.

Νυκτίνομος, & νυκτινόμος, ȣ, ὁ, ἡ, qui noctu pascitur: ex νὺξ, & νόμος, à νέμω, pasco.

Νύκτιος, ȣ, ὁ, nocturnus in Epigr. à Th. νὺξ, νυκτὸς; V.

Νυκτίμαντις, vates nocturnus; Hesych. ex praeced. νύκτιος, & μάντις; V.

Νυκτίπλαγκτος, noctu errans; Æschyl. ex νὺξ, νυκτὸς, vel ex νύκτιος, & πλάζω, f. πλάγξω, undè πλαγκτὸς, &c. vi. Sic Νυκτιπλανὴς, idem; qui noctu vagatur & errat, noctivagus; à Them. πλάνη, vi. Item Νυκτίπλοια, nocturna navigatio: à Th. πλέω, unde πλόος; vi. Νυκτιπόλος, noctivagus, noctu aberrans; ut luna noctivaga dicitur à Poëtis, & currus noctivagus; à Them. πολέω, vi. Νυκτιπόρος, noctu iter faciens, noctu circuiens, &c. vi. νυκτοπόρος. Νυκτίσεμνος, quem nocte honore, seu veneratione prosequimur, quem nocte veneramur & colimus, Æschyl. à Th. σεμνὸς, vi. Νυκτιφανὴς, noctu apparens, noctu lucens; Epith. lunae, à Th. φαίνω, unde φάνος, &c. vi. Sic Νυκτίφαντος, qui noctu apparet, seu conspicitur: ex eod. Νυκτίφοιτος, noctu ventitans; unde Νυκτίφοιτα ὀνείρατα, nocturna somnia; Æschyl. in Prometh. à Th. φοιτάω; vi. Νυκτογραφία, scriptio nocturna, lucubratio, compositio lucubrata: Item Νυκτογραφέω, noctu scribo; à Th. γράφω, undè γραφὴ, &c. vi. Νυκτοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, noctis speciem habens; undè Νυκτοειδὲς, Erot apud Hippocr. exp. μέλαν; ab εἶδος, τὸ; vi. Νυκτοθῆραι, qui noctu venantur, venatores nocturni; à Th. θὴρ, -ρὸς; undè θήρα, &c. vi. Item Νυκτοκλέπτης, fur nocturnus in Epigram. l. 2. à Th. κλέπτω, undè κλέπτης, comp. ut reliqua praeced. cum νὺξ, νυκτὸς, νυκτὶ, undè νύκτιος, &c. V.

Νυκτομαχέω, noctu pugno, nocturnum praelium committo; vi. seq.

Νυκτομαχία, ας, ἡ, praelium nocturnum: ex νὺξ, & μάχομαι, pugno.

Νυκτοπόρος, noctu iter faciens, noctu circumiens; undè Νυκτοπορέω, noctu proficiscor, noctu iter facio, & Νυκτοπορεία, iter nocturnum, profectio nocturna; Plut. ex νὺξ, νυκτὸς, & πόρος, vi. Νυκτουργὸς, qui noctu operatur; Æschyl. ab ἔργον, τὸ; vi. Νυκτοφυλακέω, noctu custodio; seu nocturnas agens excubias

excubias custodio, unde Νυκτοφυλάκησις, custoditio, seu custodia nocturna: ex φύλαξ, ακ☉; vi. Νυκτωπὸς qui noctu videt; ut νυκτωπὸς λαθοσιών, apud Euryp. in Iphig. Taur. ex ὤψ, ὠπός, comp. ut præced. cum νύξ, νυκτὸς, &c. vide.

Νύκτωρ, adv. noctu. Th. νύξ.

Νύκτωρ, dicitur & nominaliter cum articulo; ut ὁ νύκτωρ, nocturnus, in Epigr.

Νύμφα, dicitur interdum, pro νύμφη; V.

Νυμφαγωγεῖν, adducere sponsam sponso; nuptias conciliare, auspicem esse nuptiarum, nuptias conglutinare, & coagmentare; Plut. in Solone, à seq. V.

Νυμφαγωγὸς, ȣ, ὁ, ἡ, dux sponsæ: ex νύμφη, sponsa, & ἄγω, duco.

Νύμφαι, αἱ, nymphæ; sic & dicuntur apes, crabrones, vespæ, quando incipiunt formari; Aristot. 5. animal. à sing. νύμφη; V.

Νυμφαία, ας, ἡ, nymphæa, herba in paludibus & stagnantibus aquis; Diosc. l. 3. à Th. νύμφη; V.

Νυμφαῖ☉, qui nympharum est, ad nymphas pertinens; ab Eustathio etiam formicæ alatæ, & vermes in hortis, νυμφαῖοι dicti esse annotantur: Item Νυμφαία, herbæ nomen, quæ vulgò lilium, seu rosa aquatica vocatur: Item Νυμφαῖον, fanum est, seu delubrum nympharum, Suid. ut & Νυμφαιὼν, nympharum sacrum, aut templum: Item Νυμφὰς, άδ☉, ἡ, quæ nympharum est; Pauf. in Att. &c. omnia à Th. νύμφη, ἡ; V.

Νυμφᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri, Gr. sponsus.

Νυμφεῖα, τὰ, & νυμφήϊα, nuptiæ; Soph. Item Νυμφεῖον, ȣ, τὸ, & νυμφήϊον, thalamus sponsi & sponsæ; thalamus in quem nupta ducitur, Eust. à Th. νύμφη; vide.

Νυμφεῖ☉, εία, ον, sponsalis, ad sponsam pertinens. Th. νύμφη.

Νυμφεύειν τινὶ τὴν θυγατέρα τινὸς, alicujus filiam alicui despondere, sponsam dare. Th. νύμφη.

Νυμφεύω, nuptum, seu nuptui do, vel colloco, ut apud Euryp. in Iphig. Aul. Ἀχιλλεῖ νυμφεύουσα παῖδα, Achilli nuptum dans; in passiv. Νυμφεύομαι, nuptui collocer, ut apud Euryp. νυμφευθεῖσα παρ' ἀνδρὶ, viro nupta: Item nuptui mihi datur, accipio in uxorem; unde verbalia, Νύμφευμα, connubium; Νύμφευσις, elocatio quâ puella nuptui datur; Νυμφευτὴς, ȣ, ὁ, idem cum παρανυμφί☉, qui eodem curru cum sponso & sponsa sedens, eos deducit domum sponsi, Poll. l. 3. Metaph. bubulcus armenti sui νυμφευτὴς, vocatur; apud Plat. in Polit. Νυμφευτὴρ, ῆρ☉, ὁ; sponsus, maritus; & Νυμφεύτρια, ας, ἡ, pronuba, seu quæ sponsam ex paternis ædibus ad ædes sponsi comitatur; vel ea quæ nuptias adornat, Plut. in Lycurg. Item quæ recens nupsit; Suid. omnia à Th. νύμφη; V.

Νυμφεὼν, idem quod νυμφαιὼν, nympharum sacrum aut templum; ab eod.

ΝΥ'ΜΦΗ, ης, ἡ, sponsa, nova nupta, NYMPHA, gen. pl. νυμφέων, Ion. pro νυμφῶν. Hinc νυμφί☉, ȣ, ὁ, sponsus: sed νύμφι☉, seu νυμφικὸς, ȣ, sponsalis: νυμφεύω, f. σω, nuptum do: νυμφαῖ☉, ȣ, ad nymphas pertinens: παράνυμφ☉, ȣ, ὁ, pronubus.

Νυμφιᾶν, furore corripi ob visam nymphæ effigiem, vel speciem in fonte; vel corripi velut lymphato furore; Aristot. animal. l. 8. c. 24. à Them. νύμφη; vi. Undè etiam Νύμφια, τὰ, sponsalia: Item Νυμφίδες, calceamenta muliebria quæ sponsæ dantur; Hesych. Item Νυμφικὸς, ȣ, ὁ, sponsalis; unde adv. Νυμφικῶς, more nuptiali, ritu sponsali; ut νυμφικῶς ἐστολισμέν☉, nuptiali veste indutus; apud Naz. omnia ab eod. Th. νύμφη; V.

Νυμφίδι☉, ία, ον, Poet. sponsalis, ad sponsam pertinens: &

Νυμφί☉, ȣ, ὁ, sponsus. Th. νύμφη.

Νυμφὶς, ίδ☉, ἡ, sponsalis; ab eod. vi. unde etiam, Νυμφί☉ οἶκ☉, in quo sunt nymphæ; Suid.

Νυμφοκομέω, novam nuptam adorno; Euryp. à seq. νυμφοκόμ☉; V.

Νυμφοκόμοιο, gen. Ion. à

Νυμφοκόμ☉, ȣ, ὁ, ἡ, sponsam ornans: ex νύμφη, sponsa, & κομέω, orno, curam gero.

Νυμφόληπτ☉, ȣ, ὁ, ἡ, lymphatus, nympharum spiritu correptus, fanaticus: q. qui speciem nymphæ in fontem viderit: ex νύμφη & λαμβάνω, capio: f. λήψομαι.

Νυμφοληψία, lymphatio, furor quo corripitur qui effigiem nymphæ, seu speciem è fonte viderit; ex iisd. cum præced. V.

Νυμφόν☉, quæ circa sponsam adornandam occupatur: ex νύμφη, & πόν☉, V.

Νυμφοστολέω, nuptam, vel sponsam deduco ad sponsum: Item orno sponsam, undè Νυμφοστοληθεῖσα, nova nupta dicitur, quæ ornata est, ad sponsum ducenda, Strab. l. 6. à seq. vi.

Νυμφοστόλ☉, ȣ, ὁ, ἡ, sponsam ornans: ex νύμφη, sponsa, & στέλλω, orno.

Νυμφὼν, ῶν☉, ὁ, thalamus, cubile sponsi. Th. νύμφη.

ΝΥ~Ν, vel Att. νυνὶ, NUNC, ὁ, ἡ, τὸ, νῦν, sc. ὢν, ȣ̃σα, ὄν, præsens: ἄχρι τȣ̃ νῦν, sc. καιρȣ̃, ad hoc usque tempus: ἀπὸ τȣ̃ νῦν, sc. χρόνȣ, ab hoc tempore, post hoc tempus: at

Νυν, igitur, enclit. Idem quod νύ.

ΝΥ'Ξ, νυκτὸς, ἡ, NOX: acc. νύκτα. Et Metaph. pro tempore ignorantiæ. Hinc νύκτερ☉, ȣ, ὁ, ἡ, nocturnus, νύκτωρ, & νύχα, adv. noctu: μεσονύκτιον, media nox: πάννυχ☉, seu παννύχιος, ȣ, ὁ, ἡ, pernox: at

Νύξ', pro νύξε, Ion. pro ἔνυξε, 3. sing. a 1. act. verbi νύσσω, pungo, vulnero, f. ξω, p. νένυχα, a. 1. inf. νύξαι, part. νύξας.

Νύξω, pungam, f. 1. act. ejusd.

ΝΥΟ'Σ, ȣ̃, ἡ, NURUS, sponsa: à νέ☉, q. nova filia.

Νύσ☉, claudus, χωλὸς, Syracus.

Νύσσα, ης, ἡ, meta, ad quam νύσσονται, equi.

Νύσσοντες, nom. pl. præs. part. act. à

ΝΥ'ΣΣΩ, seu ττω, pungo, fodico, f. ξω, p. νένυχα, a. 1. ἔνυξα, perf. pass. νένυγμαι. Hinc νυγμὴ, & νυγμὸς, punctus, stimulus, κατανύττω, compungo: κατάνυξις, εως, ἡ, compunctio.

Νύσταγμα, τὸ, & Νυσταγμὸς, ȣ̃, ὁ, dormitatio, verbalia, à seq. Th. νυστάζω, f. ξω; V.

ΝΥΣΤΑ'ΖΩ, dormito, præ somno capite nuto, f. ξω, p. νενύσταχα, a. 1. ἐνύσταξα. Dicitur νυστάζω, pro νεύσταζω, a νεύω, nuo.

Νυστακτὴς, ȣ̃, ὁ, dormitator, propriè, capite nutante dormitans, vel dormitare faciens; Aristoph. in vesp. unde adv. Νυστακτικῶς, more eorum, qui nutante capite dormitant; vel more eorum quorum oculi somno connivent, Gal. in Lex. Hippocr. verbalia, à præced. Th. νυστάζω, f. ξω, propriè dormito capite nutans; (nam à νεύσταζω derivatur, exempto ε.) Item exp. conniveo; undè etiam Νυσταλέ☉, ȣ, ὁ, dormitator, dormitabundus; Hesych.

Νυσταλογέροντιον, ȣ, τὸ, silicernium somnulentum, senex dormitator, Etym. ex νυσταλέ☉, & γέρων, οντ☉, undè γερόντιον, τὸ, &c. V.

Νύττω, vide in νύσσω, pungo.

Νύχα, noctu, Hesych. adv. à νύξ, νυκτὸς, vel à νύχ☉, nox, &c. V.

Νυχεία, ας, ἡ, Nymphæ nomen.

Νυχεία, ἡ, pernoctatio, pervigilatio, Hesych. à νυχεύω, noctu aliquid facio, vel pernocto, Euryp. in Rheso; unde etiam verbale νύχευμα, τὸ, lucubratio, seu vigiliæ, Euryp. omnia à Th. νὺξ; unde νύχ☉, τὸ, vel νυχὸς, ὁ, nox, &c. V.

Νυχθήμερον, spatium 24 horarum, ex die & nocte: ex νὺξ, nox, & ἡμέρα, dies: κτ mutantur in χθ, ob sequentem aspiratam.

Νύχι☉, ἡ, ον, nocturnus, a, um. Them. νύξ.

Νυχιβόρ☉, noctu vorans; Nicand. ex νύχα, noctu, & βορὰ, unde βόρ☉, &c. vide.

Νύχ☉, ι☉, τὸ, nox, tenebræ. Th Νύξ.

ΝΩΓΑΛΑ, ων, τὰ, edulia suavia & delicata: q. νέον γάλα.

Νωγαλεύματα, & νωγαλίσματα, τὰ; (à νωγαλίζω, nogala comedo;) idem quod Th. τρώγαλα, scitamenta & lenocinia coquorum, &c. V.

Νωδογέρων, senex, & edentulus; ex seq. νωδὸς, & γέρων; V.

Νωδὸς, ȣ̃, edentulus: ex νη & ὀδȣ̀ς, dens.

Νώδυν☉, ȣ, ὁ, ἡ, expers doloris: ex νη & ὀδύνη; dolor. Hinc νωδυνία, indolentia.

Νῶε, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. requiescere.

Νῶθ', pro νῶτα, ob seq. aspirat. nomin. pl. à νῶτ☉, ȣ, ὁ, dorsum: in pl. τὰ, νῶτα.

Νωθεία, ας, ἡ, & Ion. νωθείη, tarditas, segnities: à

ΝΩΘΗ'Σ, έ☉, ὁ, ἡ, tardus, piger: νωθρότης, ητ☉, ἡ, tarditas, segnities: ex νω, part. priv. & θέω, curro.

Νώθηπι, Synæresi Ion. pro νοήθητι, a. 1. imperat. passiv. à νοέω, cogito. Th. νό☉, νȣ̃ς, ὁ, mens.

Νώθυρ☉, ignavam caudam habens; vocabulum à comicis fictum, ut docet Eustath. quo significatur tardus in venerem & languidus; à præced. Th. νωθὴς, & ȣ̓ρὰ, ἡ, &c. V.

Νωθρεία, & Νωθρία, ας, ἡ, tarditas, segnities, pigritia; unde Νωθριάω, segnis sum, torpeo: Item Νωθρεύω, tardus & piger sum; omnia à Them. νωθὴς, undè seq. νωθρὸς, segnis, tam in incessu, quàm in agendo, &c. V.

Νωθρὸς, ȣ̃, tardus, piger. Them. νωθής.

Νωθρότης,

Νωθρότης, idem quod νωθρεία; à præced. νωθρὸς, &c. V. Unde etiam adv. νωθρῶς, tarde; Hippocr. Aphor. l. 1.

Νωθροκάρδι@, qui ignavo & segni est corde, excors, stupidus; qui tardo est ingenio; Hesych. ex νωθρὸς & καρδία, ἡ, V.

Νῶϊ, νῶ, NOS: & νῶϊν, νῷν, nom. & dat. duai. ab ἐγὼ, ego.

Νωΐτερ@, noster, qui scil. nostrum duorum est; ut, Il. ο. νωΐτερον λέχ@; est à præced. νῶϊ, nos, duo, &c. V.

Νῶκαρ, torpor: à νὴ, pro νὴ, & σκαίρω, salto.

Νῶκαρ, ρ@; exp. etiam exanimis; utpote κῆρ, non habens, i. e. animam; Eust. & sic est ex νὴ; & Th. κέαρ; unde κῆρ, cor, &c. V. Item, νῶκαρ, exp. dormitatio; segnities, torpor; veternus, sopor; quasi τὸ νῦ κάρωσις, q. d. soporatio mentis; ut tradit Schol. Nic. in Ther. v. 189. (à Suida, & Etym. adjective etiam exponitur δυσκίνητ@) à Th. κάρ@; unde καρόω, &c. V.

ΝΩΛΕΜΗ'Σ, έ@, ὁ, ἡ, & τὸ νωλεμὲς, indesinens, assiduus: qu. ex νὴ & λείπω, seu λεῖμμα. Hinc νωλεμέως, indesinenter, adv.

Νωμᾶν, Poët. regere, gubernare, præs. inf. act. à νωμάω. Hinc

Νωμάσας, Dor. pro νωμήσας, a. 1. part. act. &

Νωμάσοισιν, Dor. pro νωμήσουσιν, 3. pl. f. 1. act. verbi ejusd.

Νωμάω, distribuo, moveo, vibro; considero. Th. νέμω, divido, pasco

Νώμησαν, distribuerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. Ion. &

Νωμήσας, αντ@, vibrans, a. 1. part. act. à νωμάω, quod V.

Νώμησις, ι@, ἡ, motus, agitatio, consideratio, &c. Suid. est verbale, à νωμάω, V.

Νωμῶ, Dor. pro νέμω.

Νώνυμ@, & νώνυμν@, Poët. pro ἀνώνυμ@, ε, ὁ, ἡ, obscurus, ignobilis, nomine carens: ex νὴ & ὄνυμα, Æol. pro ὄνομα, ατ@, τὸ, nomen.

Νῶροψ, οπ@, ὁ, ἡ, splendidus: ex νὼ, pro νὴ, & ὄψις, εως, ἡ, visus, hoc ab ὄπτομαι, video, quod obscuret visum.

Νάροψ, scribitur etiam cum ω, sic, νώροψ; κατὰ στέρησιν τῆς ὄψεως; splendor enim, ut ferri & armorum, &c. Visum solet obscurare; vide præced.

Νῶσαι, Synæresi Ion. pro νοῆσαι a. 1. inf. act. &

Νώσατο, excogitavit, pro νοήσατο, 3. sing. a. 1. m. Sic νώσασθαι, pro νοήσασθαι, a. 1. inf. m. & sic in aliis; à νοέω, cogito. Th. νό@, νοῦς, ὁ, mens.

Νῶτ' pro νῶτα, nom. plur. à νῶτ@, ε, ὁ, dorsum.

Νωταγωγὸς, dorso vehens, dorsuarius; in Hipp. iatr. ex νῶτ@, & ἀγωγὸς, vide.

Νωτάκμονες, nom. pl. à

Νωτάκμων, ον@, ὁ, ἡ, incudem gerens in tergo: ex νῶτ@, tergum: & ἄκμων, ον@, ὁ, incus, qu. à κάμνω, quod nullis ictibus fatigetur: ex α, priv. & κάμνω, lassesco.

Νωτάρης, qui dorso aliquid tollit; qui dorso onus subit; i. e. ὁ ἐπὶ νώτε αἴρων ἢ βαστάζων; ex νῶτ@ & αἴρω, V.

Νωταῖ@, ε, ὁ, & νωτιαῖ@, ad dorsum pertinens; ut, νωταῖα ἄκανθα, spina dorsi; Aristot. & νωταῖ@ μυελὸς, medulla dorsi, medulla spinæ in dorso; item, νωτεῖς, (sicut νωταγωγοὶ) dossuarii, seu, dorsuarii; Poll. l. 2. Omnia, à Th. νῶτ@, V. Unde etiam. νωτιδανὸν, (quod etiam ἐπινωτίδα) genus quoddam τῶν γαλεῶν, piscium; ab eminente dorso, Athen. l. 7. ex Aristot. Item, νωτίζω, terga do, seu, verto; vel, à tergo relinquo; Poll. l. 2. exp. etiam, facio ut adversarius terga vertat; abigo, persequor; item, tego, apud Euryp. in Phæn.

Νωτόγραπτ@, cujus dorsum notis aliquibus inscriptum est, ex νῶτ@ & γραπτὸς, V.

Νωτοπλὴξ, cujus dorsum verberibus contusum est, vel contundi solet; verbero, mastigia; apud Suid. ex νῶτ@ & πλήσσω, vel, πλήττω; unde πλὴξ, &c. V.

ΝΩ'ΤΟΣ, ε, ὁ, dorsum, tergum: in pl. τὰ νῶτα. dat. pl. νώτοισι, gen. pl. νώτων, q. à νέω, moveo.

Νωχέλεια, tarditas, segnities; Il. τ. idem quod νωχελία; & ab eod. seq. νωχελὴς, V.

Νωχελὴς, έ@, ὁ, ἡ, & τὸ, ὲς, tardus, segnis: ex νὴ & κέλλω, moveo, curro.

Νωχελίζω, tardo, moror; Hesych. à νωχελὴς, V.

Νωχελία, ας, ἡ, ignavia: à præced.

Νῶψ, Hesych. qui visu est imbecilli: ex νὲ, pro νὴ, neg. vel, priv. & ὤψ, &c. V.

Ξ.

Ξ Decima quarta est litera, & apud Græcos sexaginta significat. ξ. pro σ. Dor. in f. & a. 1.

Ξαίνιον, ε, τὸ, vel, ξάνιον, instrumentum ad carminandum; pecten; ut exp. Hesych. & Suid. Item, mensa coquinaria supra quam carnes concidunt; Poll. l. 10. Est à seq. Them. ξαίνω, V.

ΞΑΙ'ΝΩ, carmino, carpo, cædo, percutio. f. ξανῶ. p. ἔξαγκα. Hinc ξάνιον, τὸ, pecten.

Ξανίζω, ῶ, f. ήσω; carminandæ, seu, carpendæ lanæ labore fatigor; & generaliter, lanificio lassor, Poll. Item, simpl. fatigor, lassesco, unde verbale, ξάνησις, ἡ, defatigatio ex carminatione lanæ; Poll. vel simpl. lanificium ipsum, seu, lanæ carminatio, &c. à Th. ξαίνω, V.

Ξανθαυρ@, bovi simile animal, quod juxta Atlanticum mare nascitur.

Ξάνθη, ης, ἡ, nomen muli.

Ξανθῆσιν, dat. pl. Ion. f. g. pro ξανθαῖς, à ξανθὸς, flavus.

Ξανθίας, ε, ὁ, qui flavos habet capillos; unde ξανθίαι, οἱ, dicebantur servi comicorum; à flavis, quibus sunt ferè præditi, capillis; qui proinde & πυρρίαι, Eustath. Il. γ. à Th. ξανθὸς, V.

Ξανθίζω, f. ίσω, flavum reddo, seu fulvum: item flavео, flavus sum. Th. ξανθὸς, flavus.

Ξανθικὸς, ε, ὁ, Aprilis mensis apud Macedones; (qui Hebræis Nisan) unde ξανθικὰ, τὰ, festum dicebatur, eo mense Xantico, seu, Aprili, celebrari solitum, pro lustratione exercitus; Suid. & Hesych. à Th. ξανθὸς, V.

Ξάνθιον, ε, τὸ, herbæ nomen, quæ & lappa minor, & lappa inversa dicitur; de qua Diosc. l. 4. c. 138. ab eod. Them. ξανθὸς; item, ξάνθισμα, ατ@, τὸ, ipsa actio reddendi flavum; in Epigr. verbale, à ξανθίζω, V.

Ξανθόγαιος, ὁ ἢ ἡ, fulvam habens terram; à Th. ξανθὸς & γέα, inusit. pro γαῖα, vel, γῆ, &c. V.

Ξανθόθριξ, ιχ@, ὁ, ἡ, flavicomus; ex ξανθὸς, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, capillus.

Ξανθοκάρην@, cui flavum est caput; i. e. cui flavi sunt capitis pili; ex ξανθὸς & κάρηνον, τὸ, V.

Ξανθοκομᾶν, gen. pl. Dor. à

Ξανθοκόμης, ε, ὁ, ἡ, flavicomus: &

Ξανθόκομ@, ε, ὁ, ἡ, flavicomus: ex ξανθὸς & κόμη, coma.

ΞΑΝΘΟ'Σ, ἡ, ὸν, flavus, a, um; luteus. qu. ab ἄνθ@, ε@, τὸ, flos. Est & Ξάνθ@, ε, ὁ, nomen propr. fluvii.

Ξανθοῦσθαι, fieri flavum, flavescere; unde, ξανθοῦται, flavescit, rufescit, à Th. ξανθὸς, V.

Ξανθόχολ@, qui flavâ laborat bile, Eust. Unde, ξανθοχολικὸς, biliosus, cholericus; Ægin. ex ξανθὸς & χολὴ; unde χόλ@, &c. V.

Ξανθόχρο@, ε, ὁ, ἡ, qui flavam cutem habet; ex ξανθὸς & χρό@, cutis. Th. χρόα, color.

Ξανθῶ, gen. Dor. pro ξανθοῦ à ξανθὸς.

Ξανῶ, fut. 1. act. verbi ξαίνω, quod vide.

Ξανθωπὸς, rufus aspectu; ex ξανθὸς & ὤψ, ὠπὸς, V.

Ξάνιον, vide supra ξαίνιον.

Ξάντης, ε, ὁ, carminator; Plat. Unde ξαντικὸς, ε, ὁ, ad carminationem pertinens; unde in fœm. Ξαντικὴ, sub. τέχνη, ars carminandi; Plat. in Polit. Utrumq; à ξαίνω, f. ξανῶ, &c. V. Unde etiam ξάσμα, τὸ, quod carminatum est; Poll. ex Soph.

Ξεναπάτης, ε, ὁ, hospitum & peregrinorum deceptor, apud Euryp. à ξένⓘ, pro ξέν@ & ἀπατάω; unde ἀπάτη, &c. Vide.

Ξείνια, hospitalia, nom. pl. à

Ξείνιον, vel ξένιον, Poët. pro ξένιον, ε, τὸ, munus quod datur hospiti. Th. ξέν@, hospes.

Ξεινίζω, hospitem excipio; à ξεῖν☉, Poët. pro ξέν☉, hospes.
Ξεινικὸς, peregrinus, Ion. pro ξενικὸς, ȣ. Th. ξέν☉, hospes.
Ξείνι☉, pro ξένι☉, ȣ, hospitalis, ad hospites pertinens: ab eod. Th.
Ξεινοδόκ☉, & ξεινοδόχ☉, ȣ, ὁ, ἡ, hospitium præbens. dat. ξεινοδόκῳ, hospiti: at
Ξεινόδοχ☉, ȣ, ὁ, ἡ, cui hospitium præbetur: à ξεῖν☉, pro ξέν☉, hospes, & δέχομαι, accipio.
Ξεινοκτονέω, Ion. pro ξενοκτονέω, peregrinos interficio: ex ξέν☉ & κτείνω, interficio.
Ξεῖν☉, Ion. pro ξέν☉, hospes.
Ξεναγέτης, ȣ, ὁ, qui est hospitum dux & exceptor. Ex ξέν☉, hospes, & ἄγω, duco.
Ξεναγέω, f. ήσω, duco hospites ad ea quæ visenda sunt: ex ξέν☉, hospes, & ἄγω, duco.
Ξεναγία, munus ejus qui est dux militum externorum; ità vocatur etiam certus militum numerus; de quo lege Ælianum; à ξεναγὸς, idem quod ξεναγωγός; id V. Item, ductor, seu, dux externorum militum; Thuc. & Xen.
Ξεναγωγέω, ῶ, duco hospites ad ea quæ visenda sunt: item hospitio suscipio: ex iisdem.
Ξεναγωγὸς, ductor hospitum; unde in plur. masc. ξεναγωγοὶ, esse dicuntur qui hospites ad ea quæ visenda sunt ducere solent; quos Bud. perductores vocat; ex iisd. cum præced. V.
Ξεναλίζω, Suid. συναθροίζω, congrego; propriè, est ξένȣς ἁλίζω.
Ξεναπάτας, α, ὁ, Poet. & Dor. pro
Ξεναπάτης, ȣ, ὁ, hospitum deceptor: ex ξέν☉, hospes: & ἀπατάω, decipio.
Ξεναπατία, vel, ξεναπάτη, ἡ, deceptio hospitis, vel, hospitum, Euryp. & Plat. ex iisd. cum præced. V.
Ξεναρκὴς δίκη, hospitalium jus. Sed ita vocatur ἡ δίκη ἡ τοῖς ξένοις ἀρκȣ̃σα κὴ βοηθȣ̃σα, κὴ πᾶσαν ὕβριν ἀπ' αὐτῶν ἀπωθȣ̃σα· id est justitia, quæ peregrinis & hospitibus opem fert, &c.
Ξενέω, peregrinus & ignarus sum; à Th. ξέν☉, V.
Ξενηλασία, peregrinorum expulsio, seu, ejectio; de rebus etiam dicitur; item, ξενηλατέω, peregrinos, seu, hospites expello: ex ξενὸς & ἐλαύνω, vide.
Ξενία, ας, & Ion. ης, ἡ, hospitium. Th. ξέν☉, hospes.
Ξενίζω, hospitio excipio; item, novitate quasi peregrinâ turbo: hinc part. præs. τὰ ξενίζοντα, peregrina; à vulgi sententiâ abhorrentia: f. ίσω. p. ἐξένικα. a. 1. ἐξένισα. præs. pass. ξενίζομαι, ῃ, ηται, diversor; item, re peregrinâ percellor. a. 1. pass. ἐξενίσθην. a. 1. sub. pass. ξενισθῶ. Th. ξέν☉, hospes.
Ξενικὸς, ȣ̃, peregrinus, exterus: item, hospitalis: ab eod. Th.
Ξενικὸν, & ξενικῶς, more peregrinorum; apud Plat. & Athen. Utrumq; adv. à præced. ξενικὸς, V. Unde etiam, neut. ξενικὸν, τὸ, est id quod peregrini quotannis persolvebant; & ξενόθεν, è regione extera & peregrinâ; adv. à ξέν☉, V.
Ξένιον, τὸ, & ξένι☉, ὁ, vide supra ξείνιον, & ξείνι☉.
Ξενισθεὶς, hospitio susceptus, a. 1. part. pass. &
Ξενισθῶμεν, 1. pl. a. 1. sub. pass. à ξενίζω, quod V.
Ξένισις, εως, ἡ, & ξενισμὸς, ὁ, hospitalitas; vel, hospitum susceptio; item, mutatio, seu, perturbatio quæ fit peregrinâ & insolitâ rei novitate; verbalia, à ξενίζω, V.
Ξενιτεία, ας, ἡ, peregrinatio, absentia à patria; item, hospitium; verbale, à seq. ξενιτεύω, V.
Ξενιτεύω, f. εύσω, peregrè dego, peregrinor. præt. m. ξενιτεύομαι, idem. expon. & in alieno solo mercede milito. Th. ξέν☉, hospes.
Ξενοδόχ☉, vel, ξενοδόκ☉; q. d. hospitum receptor, seu, susceptor, hospes; item, caupo; unde, ξενοδοχία, hospitum exceptio, seu, susceptio; item, ξενοδοχεῖον, vel, ξενοδοκεῖον, locus in quem hospites recipiuntur, hospitium; item, caupona; vide comp. in seq.
Ξενοδοχέω, ῶ, hospitalis sum: hospitio alios excipio: ex ξέν☉ & δέχομαι, recipio: p. m. δέδοχα, unde δοχὴ, ῆς, ἡ, convivium.
Ξενόεις, εντ☉, ὁ, hospitibus & peregrinis frequens; ut, ξενόεις δρόμ☉, apud Euryp. in Iphig. Taur. à Th. ξέν☉, V.
Ξενοκοπεῖν, exp. plagas accipere; i. e. πληγὰς λαβεῖν; seu, cædi, apud Suid. ex Metagine.
Ξενοκτόν☉, hospitum occisor seu interfector; unde ξενοκτονία, hospitum occisio; & ξενοκτονέω, ῶ, hospites occido, Plut. Euryp. &c. Ex ξέν☉ & ἔκτονα; pr. m. verbi κτείνω, &c. Vide.
Ξενολασία, hospitum expulsio; peregrinorum ejectio, dicitur etiam de rebus, quæ non secus expelluntur & rejiciuntur, ac peregrini expelli seu submoveri solent; item, ξενολατέω, ῶ, peregrinos, hospites, vel, externos ejicio; ut, alienos abigo, &c. Scribitur etiam, ξενηλασία & ξενηλατέω, apud Thuc. Aristot. & Plut. &c. ex ξέν☉; & ἐλαύνω, fut. ἐλάσω; ab ἐλάω; unde, ἐλασία, & ἐλατὴρ, &c. V.
Ξενόλογ☉, ȣ, ὁ, Xenologus, nomen prop.
Ξενολόγ☉, externorum militum collector, qui cogit externos milites; unde, ξενολογία, externorum militum collectio; & ξενολόγιον, externorum militum collectorum manus, seu, exercitus; sic etiam, ξενολογέω, externos milites colligo, seu, cogo; apud Aristot. & Isocr. &c. Ex ξέν☉ & λέγω, colligo; unde λογὸς, lectio, &c. V.
Ξενομανέω, peregrinis rebus & mercibus externis seu exoticis supra modum delector; Plut. Unde ξενομανία, peregrinarum rerum, & mercium externarum amor; vel, nimium & inconsultum externorum studium; ex ξέν☉ & μαίνομαι, f. μανȣ̃μαι; unde μανία, &c. V. Sic, ξενοπαθέω, re aliquâ tanquam peregrinâ & novâ perturbor. Plut. exp. etiam, taceo & stupidus fio ad ingressum externorum; ex ξέν☉ & πάθ☉; unde πάθη, &c. Vide.
ΞΕ'ΝΟΣ & Poët. ξεῖν☉, ȣ, hospes, peregrinus. Hinc ξένι☉ vel ξείνι☉, hospitalis. ξένιον, munus, seu donum quod datur hospiti. ξενόω & ξενίζω, hospitio accipio. πρόξεν☉, ȣ, ὁ, ἡ, publicus hospes. προξενέω, sum publicus hospes, hospitio excipio nomine civitatis. προξενητὴς, ȣ̃, ὁ, proxeneta, pararius conciliator. ἄξεν☉, ȣ, ὁ, ἡ, inhospitalis. πολύξεν☉, ȣ, ὁ, ἡ, qui multos excepit hospitio.
Ξενοσύνη, & Poëticè ξεινοσύνη, hospitalis amicitia, hospitii necessitudo & jus, Od. φ. à Th. ξέν☉, V.
Ξενοτρόφ☉, externos milites alens; unde ξενοτροφία, ipsa actio alendi milites externos, & stipendii illis præbendi; & ξενοτροφέω, externos milites alo, vel, mercede conduco; Isocr. ex ξέν☉ & τροφὸς, V.
Ξενȣ̃μαι, hospitio sive hospitii necessitudine jungor: à præced.
Ξενοφόν☉, hospitis, vel, hospitum occisor; unde ξενοφονέω, occido hospites; ex ξέν☉ & φένω; unde φόν☉, &c. Vide.
Ξενοφῶν, ῶντ☉, ὁ, XENOPHON.
Ξενόφων☉, peregrinâ voce utens; unde, ξενοφωνία, peregrina vox; peregrinum loquendi genus & inusitatum, Poll. l. 2. Ex ξέν☉ & φωνὴ, V.
Ξενόω, ῶ; hospitio accipio, vel, suscipio; à Th. ξέν☉, V. Unde etiam, ξενύλλιον, ȣ, τὸ, hospes qui peregre advenit; Plut. Item, ξενὼν, ῶν☉, ὁ, hospitium, diversorium; Plat. locus hospitibus peregrè advenientibus destinatus; Xenodochium; exp. & nosocomium; seu, domus in quam peregrini ægrotantes recipiuntur; Suid. al. eod. Th.
Ξένως, adv. peregrine, peregrinorum more. Th. ξέν☉, peregrinus.
Ξένωσις, εως, ἡ, mentis alienatio; Euryp. in Herc. fur. ab eod. Th.
Ξέρξης, Xerxes. Persicum est nomen Gr. Ἀρήι☉, Martius.
Ξερὸς, ȣ̃, ὁ, aridus; idem quod, & à Th. ξηρὸς, V. Ex eo enim fit per systolen.
Ξεσθεὶς, rasus, a. 1. part. pass. à ξέω, rado, quod V.
Ξέσις, εως, ἡ, rasura, scalptura; ipsa actio radendi, scalpendi, poliendi, & dolandi; Theophr. Item, ξέσμα, τὸ, ramentum; Diosc. l. 2. c. 162. vel è saxo scalptum, aut, è ligno dolatum est; item, ξεσμὸς, instrumentum ad radendum; radula; verbalia; à Them. ξέω, f. ξέσω, &c. Vide.
Ξέστης, ȣ, ὁ, sextarius, nomen mensuræ, gen. pl. ξεστῶν. Ex Latinâ voce sextus.
Ξεστὸς, ȣ̃, & Ion. ξεστοῖο, rasus, scalptus,

ptus, dolando politus: in pl. ξεςοί à ξέω.

Ξέςεον, τὸ, exp. rasura; à præced. ξεςὸς, V.

ΞΕ'Ω, rado, polio, scalpo, dolo: f. έσω. perf. pass. ἔξεσμαι. a. 1. pass. ἐξέσθω. Hinc ξέσις, εως, ἡ, rasura. ξεςὸς, rasus, scalptus, ξύω, idem quod ξέω. ξύςρα, strigilis. ξυήλη, radula. ξυρὸς, acutus. ξυράω, novaculâ rado.

Ξηρὰ, ᾶς, ἡ, terra: à ξηρὸς, aridus.

Ξηραίνω, arefacio: f. ανῶ. p. ἐξήραγκα. a. 1. ἐξήρανα. perf. pass ἐξήραμμαι. pert. part. pass. ἐξηραμμένος, η, ον. a. 1. pass. ἐξηράνθην, ης, η. f. 1. pass. ξηρανθήσομαι. Th. ξηρὸς, aridus.

Ξηραλειψίς, idem quod ξηραλοιφία, unctio citra lavationem facta; q.d. sicca unctio; à ξηραλοιφέω, ῶ, q.d. siccè ungo; vel, in sicco ungo; vel, ungo absq; balneo, i.e. balnei usu; vel, sub dio & ad solem ungo, ut fiebat in palæstris; Plut. ex ξηρὸς & ἀλείφω; f. ψω; unde ἄλειψις, & ἀλοιφὴ, &c. Quæ V.

Ξηραμπέλινος, ut ξηραμπέλινος χιτὼν, colorem habens vitibus arefactis similimum; ex ξηρὸς & ἄμπελος; unde ἀμπέλινος, &c. V.

Ξηρανθεὶς, siccatus, a. 1. part. pass. &

Ξηρανθῶ, a. 1. sub. pass. à ξηραίνω, quod vide.

Ξήρανσις, εως, ἡ, siccitas, ariditas; vel, ipsa siccandi arefaciendiq; actio; item, ξηραντικὸς, ὃ, ὁ, siccandi vi præditus, siccus; Plut. & Athen. verbalia, à ξηραίνω, sicco, &c. V.

Ξηρασία, idem quod ξήρανσις, id V. Item, ξηρασία, dicitur vitium capillorum, quum ii similes lanugini apparent; perinde ac si pulvere conspersi essent; author definit. medicarum; à ξηραίνω; & Th. ξηρὸς; unde etiam, ξηράφιον, idem quod ξήριον φάρμακον, medicamentum aridum, quod in pulveris modum inspergitur; ideoq; κατάπασμα appellatur; Ægin. l. 7. c. 13. à Th. ξηρὸς, V.

Ξηροβατικὸς, qui in sicco ambulat, Athen. ex ξηρὸς & βαίνω; f. βήσομαι, præt. βέβηκα. unde βατὴρ, βατέω, &c. V. Item, ξηροβιωτικὸς, qui in sicco vivit; terrestris; ex Plat. à Th. βίος; unde βιωτὸς, & βιωτικὸς, &c. V. Ξηροκακοζηλία, arida & jejuna affectatio; Demetr. Phal. à κακοζηλία, V. Ξηρόκαρπος, aridum, seu, siccum fructum pariens; à Th. καρπὸς, V. Ξηροκέφαλος, qui capite est sicciore; à Th. κεφαλὴ, V. Ξηροκολλύρια, arida collyria, quæ metallicis præsertim constant liquoribus, succis, seminibus, fructibus, & aliâ siccâ materiâ in humore aliquo vel gummi collectâ, & cohærente; vide Aët. l. 7. à Th. κολλύριον, seu, κολλύριον, V. Ξηρόμυρον, unguentum siccum, vide Aët. l. 6. à Th. μύρον, τὸ, V. Ξηρονομικὸς, qui in sicco pasci solet, Plat. in Polit. à Th. νέμω; unde νομὴ, & νομὸς, &c. V. Ξηροπυρία, ἡ, balneum siccum, in quo quis tantùm desudat, non etiam aqua abluitur, Schol. Nic. à Th. πῦρ, unde πυρία; comp. ut cætera præced. cum Th. ξηρὸς, vide.

ΞΗΡΟ'Σ, ὃ, aridus, siccus, tabidus: q. à ξέω. Hinc ξηραίνω, sicco. ξηρότης, ητος, ξήρανσις, εως, & ξηρασία, ας, ἡ, siccitas.

Ξηρόσαρκος, siccam carnem habens; Athen. l. 7. ex ξηρὸς & σὰρξ, σαρκὸς, &c. V. Item, ξηροτήγανον, à Syracusanis dicitur τὸ τήγανον; τήγανον autem ipsis est λοπὰς, scutella; teste Athen. l. 6. ex ξηρὸς & τήγανον, τὸ, vide.

Ξηρότης, ητος, ἡ, siccitas, ariditas; Plut. Symp. 6. à Them. ξηρὸς, V.

Ξηροτριβία, ἡ, frictio sicca; Aristot. Probl. sect. 37. ex ξηρὸς & τρίβω; unde τριβεὺς, &c. V. Item, ξηροτροφικὸς, qui in sicco ali solet, Plat. in Pol. ex ξηρὸς & τρέφω; unde τροφὴ, & τροφὸς, &c. V. Ξηροφαγῶ, arida epulor; comedo quæ siccandi vim habent; cibis siccioribus, seu aridioribus utor, Diosc. & Epigr. l. 2. ex ξηρὸς & φάγω, V. Item ξηρόφθαλμος, siccum habens oculum; unde, ξηροφθαλμία, oculorum siccitas, vel, lippitudinis aridæ genus; à ξηρὸς & ὀφθαλμὸς, &c. V.

ΞΙ'ΡΙΣ, seu ξυρὶς, herba quædam.

Ξιφείδιον, idem quod ξιφίδιον; id V. in ξιφίας.

Ξιφήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, ensifer, gladium ferens; item, qui gladio manum aptat, ut is qui vaginâ ensem educturus est; Herodian. à Them. ξίφος & ἀείρω; tollo; vel, ἄρω, apto, &c. V. Sic etiam, ξιφηφόρος, ensifer; ense armatus; apud Athen. & Herodian. ex ξίφος & φέρω; unde φόρος, &c. V.

Ξιφίας, ου, ὁ, piscis quidam marinus; Gaza gladium interpretatur; Strabo galeotam appellat; meminit ejus & Ælian. & Athen. l. 7. sed est & cometæ genus in mucronem fastigiati; apud Plin. qui ξιφηφόρος, à Theone dicitur; ut, ξιφίας κομήτης, cometes mucronatus, ab aliis; pro ξιφίας, dicitur & ξιφιός; teste Hesych. Item, ξιφίδιον; vel, ξιφείδιον, ου, τὸ, ensiculus, gladiolus; pugio; Xen. & Thuc. Item, ξιφίον, τὸ, idem, gladiolus; item, nomen herbæ Xiphion dictæ; quæ & iris vulgò; Diosc. l. 4. c. 20, diminutiva, à Th. ξίφος, V. Unde etiam, ξιφίζω, manu in altum sublatâ salto, Hesych. Suidæ & Eustathio, est manibus protensis gladii figuram facio; unde verbalia, ξίφισμα, τὸ, & ξιφισμὸς, ὁ, saltatio ejusmodi, Athen. l. 14. Item, ξιφιςὴρ, ῆρος, ὁ, & ξιφιςὺς, ὺ, ὁ, balteus; cingulum ex quo ensis suspenditur; at ξιφιςὴρ, exp. etiam vagina; item, ξιφιςὺς, ύος, ἡ, dimicatio, seu pugna quæ ensibus fit; Hesych. Omnia, ut dictum, à Them. ξίφος, vide.

Ξιφοδήλητος, ense perniciem adferens; Æschy. ex ξίφος & δηλέω, V. Item, ξιφοδρέπανον, ensis, seu, gladius falcatus, Hesych. à Th. δρέπω; unde δρέπανον, τὸ, V. Ξιφοθήκη, vagina ensis; à θήκη, ἡ, V. Ξιφοκτόνος, qui ense interficit; Soph. in Ajace; at ξιφόκτονος, (pro paroxyt.) qui gladio peremptus est; gladio necatus; unde ξιφοκτονέω, ῶ, gladio perimo, ense neco; Suid. à Th. κτείνω, in pr. m. ἔκτονα, &c. V. Sic etiam, ξιφομάχαιρα, ἡ, ensis, magnus gladius; μεγάλη μάχαιρα, Hesych. ex μάχαιρα & ξίφος, τὸ, V.

ΞΙ'ΦΟΣ, εος, τὸ, ensis, gladius: dat. τῷ ξίφει. hinc ξιφίδιον, ου, τὸ, gladiolus, pugio. ξιφίας, ου, ὁ, pisc.s nomen. & Angl. Knife.

Ξιφουλκὸς, qui strinxit gladium; qui ensem vaginâ eduxit; unde, ξιφουλκία, gladii, seu, ensis è vagina eductio; ensis evaginatio; ex ξίφος & ὁλκὸς, Vide. Item, ξιφουργὸς ensium fabricator; ex ξίφος & ἔργον, τὸ, vide.

Ξόανον, τὸ, id quod rasurâ; seu, scalpturâ politum est; frequentiùs, ξόανα, τὰ, dicuntur simulacra è saxo sculpta, aut, ligno fabricata; à ξοΐς, ίδος, ἡ, instrumentum ad scalpendum seu radendum; scalprum; & utrumq; à Th. ξέω, V.

Ξουθόπτερος, cui flavæ sunt alæ; Arat. à seq. ξουθὸς, flavus, quod à Th. ξανθὸς & πτέρον, τὸ, &c. V.

Ξουθὸς, ὃ, flavus, albus, rufus, celer, dulcis.

Ξύγγονος, pro συγγόνος, cognatus, &c. V. Sic, ξυγγεωργὸς, idem quod συγγεωργὸς, socius in agro colendo, Aristot. ex ξὺν pro σὺν, & γεωργός; quod V. Item, ξυγγνώμων, idem quod, & pro συγγνώμων, consentiens; item, clemens, mitis, misericors; facilis ad condonandum, &c. V. Sic, Ξυγκαθοσιόω, consecro, Plut. ex ξὺν pro σὺν, & καθοσιόω, quod V.

Ξυγκάτθανε, Poët. Sync. pro συγκατέθανε, 3. sing. a. 2. ind. act. ex ξὺν, κατὰ & θνήσκω, morior. a. 2. ἔθανον, ες, ε.

Ξυγκρούω, pro συγκρούω, collido, &c. Vide.

Ξύζυγος, pro σύζυγος, conjunctus, copulatus, &c. V.

Ξυήλη, ης, ἡ, radula; instrumentum, quo aliquid raditur; item, gladiolus, à nonnullis δρέπανον, appellatus; pro quo etiam scribitur ξυίνη, apud Poll. Utrumque, à Th. ξέω, pro ξύω, &c. Vide.

Ξύλα, τὰ, ligna: à ξύλον.

Ξυλαλόη, xylaloe, quasi lignum aloës dicitur; quod etiam, ἀγάλλοχον appellatur; ex ξύλον & ἀλόη, vide.

Ξυλάριον, & ξυλήφιον, τὸ, parvum lignum diminut. à ξύλον, τὸ, V. Unde etiam, ξυλεία, ἡ, lignatio, lignorum collectio; Suid. dicitur etiam ipsa ligna, vel, ligna quæ collecta sunt ab iis qui lignatum iverunt, Plut. & Herodian. Sic, ξυλεὺς, έως, ὁ, lignator, qui lignatum it, seu, ligna colligit; calo; Pausan. Utrumq; à ξυλεύομαι, lignor, materior, ligna peto, seu, conveho, &c. Hesych. Sic etiam, ξυλίζομαι, idem; item, ξυλικὸς, ligneus, e ligno

è ligno fabrefactus, &c. Ab eod. Th. ξύλον, V.

Ξυληβόρος, qui lignum exedit, seu vorat, ut vermes; ex ξύλον & βορά; unde βόρος, &c. V. Item, ξυληγός, qui ligna vehit, lignator; vel etiam, qui ligna bajulat; ut in plur. masc. ξυληγοί, naves, apud Ulpianum, sunt naves lignariæ quæ ligna convehunt; unde ξυληγέω, ῶ, ligna veho seu porto, ligna conveho vel bajulo; Poll. l. 7. ex ξύλον & ἄγω, cujus comp. varia mutant α, in η. Ξυλήφιον, vide ξυλάφιον.

Ξύλινος, η, ον, ligneus, a, um: à ξύλον.

Ξυλισμός, ignatio; verbale, à ξυλίζομαι, quod V.

Ξυλίτης, ου, ὁ, piscis quidam, Hesych. à Th. ξύλον, τὸ, V.

Ξυλλαμβάνω, corripio, item opem fero: pro συλλαμβάνω. Th. λαμβάνω. f. λήψομαι, capio.

Ξυλληβδὴν, Atticè, pro συλληβδὴν, simul; item, ξύλληψις, comprehensio; ut, apud Herodot. ξύλληψιν ἐποιεῦντο, comprehenderunt; est itidem; pro σύλληψις; ut præced ξυλλαμβάνω, vide.

Ξυλοβάλσαμον, lignum balsami; seu, quod è balsamo cæditur; ut sarmenta & surculi; vel, ipse etiam frutex integer; vide Diosc. l. 1. c. 18. & Plin. l. 12. c. 25. arbor balsamum gignens; ex ξύλον & βάλσαμον, τὸ, V. Item, ξυλογλύφος, qui ligna sculpit; Hesych. à γλύφω; unde γλυφὴ, &c. V. Ξυλοθήκη, locus ubi ligna reponuntur; à θήκη, ἡ, V. Ξυλοκασσία, genus quoddam cassiæ; de generibus cassiæ vide Diosc. l. 1. c. 12. & Plin. l. 12. c. 19. à Them. κασσία, V. Ξυλοκέρατα, siliquæ; apud veteres κεράτια vocabantur; quidam arboris ceratoniæ siliquas sic vocant; à Th. κέρας, ατος, τὸ, unde κεράτιον, τὸ, corniculum; item, siliqua; i. e. leguminum folliculus; à corniculi similitudine, &c. V. Ξυλοκιννάμωμον, lignum cinnamoni, Diosc. l. 1. à Th. κιννάμωμον, V. Ξυλόκολλα, gluten, quo ligna sociantur; à Th. κόλλα, ἡ, V. Ξυλοκόπος, qui ligna cædit; seu, ad ligna cædenda aptus; & οἱ ξυλοκόποι, sunt aves quædam, quæ rostro arbores tundunt; Aristot. Hist. an. l. 8. c. 3. Unde, ξυλοκοπέω, fuste cædo; Polyb. & ξυλοκοπία, ipsa actio cædendi fustibus; à κοπὴ, ἡ, V. Ξυλολυχνοῦχος, candelabrum ligneum; à λυχνοῦχος, V. Ξυλομανέω, ῶ, insanio gignendis sarmentis; item, sylvesco; dicitur q; de vitibus & arboribus; quando propter ramorum foliorúmq; copiam luxuriant, apud Theophr. à Th. μαίνομαι, f. μανῦμαι, unde μανία, &c. V. Ξυλομάχαιρα, ensis ligneus; ut, ξυλομάχαιρα ἐλεφαντόκωπος, ensis ligneus eburneo capulo, apud Poll. à μάχαιρα, ἡ, vide. Item, ξυλομιγὲς, ligno permistum, Strab. l. 12. à Th. μίγνυμι; unde μιγὰς, mistus; comp. ut reliqua anteced. cum Th. ξύλον, &c. V.

ΞΥ'ΛΟΝ, ου, τὸ, lignum: q. à ξέω, rado. Hinc ξυλεύομαι, lignor, ligna conveho.

Ξυλόπους, qui ligneum habet pedem; ex ξύλον & πȣς, vide. Item, ξυλοτόμος, ligna secans, seu, secandis lignis aptus; ex ξύλον & τομὴ, vel, τομός, &c. V.

Ξυλȣργέω, artem fabrilem exerceo. Ex ξύλον & ἔργον, opus.

Ξυλȣργικὰ, τὰ, fabrilia. Ex iisd.

Ξυλȣργός, faber lignarius; materiarius; unde ξυλȣργικός, ad fabrum lignarium pertinens; ex iisd. cum præced. V. Item, ξυλοφθόρος, qui ligno corrumpit, ut vermes exedendo; ex ξύλον & φθορὰ, ἡ, V. Sic etiam, ξυλοφόρος, qui ligna fert; calo; item, qui fustem, seu, baculum, manu gestat; unde ξυλοφορέω, ligna porto; item, fustem gesto; sic, ξυλοφορία, lignorum portatio; ex ξύλον & φορὸς, V. Sic etiam, ξυλόφρακτος, lignis septus, seu circumseptus; ex ξύλον & φρακτὸς, ὁ, V.

Ξυλοχίζεσθαι, Dor. & Poët. pro ξυλοχίζεσθαι, idem fere quod ξυλεύεσθαι, ligna secare & findere, vel colligere, &c. à

Ξύλοχος, ου, ὁ, locus arboribus consitus, sylva: à ξύλον, lignum, materia, & ἔχω, habeo.

Ξυλόω, ῶ, in lignum verto, seu, muto; vel, lignis tego; contigno; unde verbale ξύλωσις, materiatio, seu, materiatura; item, contignatio; à Th. ξύλον τὸ, V. Unde etiam, ξυλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lignosus; item, surculosus, surculaceus, &c.

Ξυμβαίη, contingat, Att. vel Dor. pro συμβαίη, a. 2. opt. act. verbi συμβαίνω. Th. βαίνω, eo.

Ξυμβάλλειν, obviam ire, præs. inf. &

Ξυμβλῆτο, Ion. & Att. pro συνεβέβλητο, occurrebat, 3. sing. plusq. p. pass. verbi συμβάλλω, conjicio, committo: ex σὺν & βάλλω, jacio.

Ξύμπαντας, universos, acc. pl. m. g. Att. &

Ξύμπασα, f. g. Att. à σύμπας. Th. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e.

Ξὺν, Att. & Ion. pro σὺν, cum, præposit. regens dat.

Ξυνάγον, coëgerunt, 3. pl. a. 2. vel imperf. Ion. & Att. à

Ξυνάγω, congrego, committo, ineo. Att. pro συνάγω. ξυνάγοντες, nom. pl. part. præs. à σὺν & ἄγω, duco.

Ξυνάειδε, concine, præs. imperat. act. Att. à ξυναείδω. Them. ἀείδω, cano.

Ξυνᾶν παναγυρίων, Dor. pro ξυνῶν, εἴπε κοινῶν πανηγυρίων.

Ξυνάων, ονος, ὁ, ἡ, Poët. pro κοινωνὸς, q. d. ὁ ξυνῶν, όντος, qui cum aliquo est versatur: socius alicujus, particeps.

Ξυνδεδέατο, Ion. & Att. pro συνδέδεντο 3. pl. plusq. p. pass. verbi συνδέω, constringo, Th. δέω, ligo.

Ξυνδῆσαι, colligare, a. 2. inf. Att. ejusd. verbi & Th.

Ξυνεείκοσι, simul viginti: à ξὺν pro σὺν Att. & ἐείκοσι, Poët. Pleonas. pro εἴκοσι viginti.

Ξυνέηκα, ας, ε, Ion. dissolutione & Att. pro ξυνῆκα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi συνίημι, committo; item intelligo: ex ξὺν & ἵημι, seu ἱέω, mitto: imperf. ἵην, perf. εἷκα. a. 1 ἧκα. a. 2. ἥν. a. 2. imperat. ἕς f. ἥσω.

Ξυνέεργε, contrahebat, 3. sing. imperf. Ion. & Att. pro ξυνεῖργε, verbi συνείργω, ex ξὺν & εἴργω, includo. f. ξω.

Ξυνέες, intellige, a. 2 imperat. act. Att verbi συνίημι. ξυνέετο, 3. sing. a. 2. m. Att. vide ξυνέηκα.

Ξυνετὰ, acc. pl. n. g. à

Ξυνετός, ȣ, intelligibilis, Att. à συνίημι, intelligo. Th. ἔω.

Ξυνευνέτης, ης, ἡ, συν τινι εὐνωμένη, quæ cum aliquo dormit. ἡ συνευνέτις, ιδος, ἡ, ἄκοιτις, ἄλοχος, ejusdem cubilis & lecti consors, uxor.

Ξυνῆ, communiter; adv. à ξυνός, vide.

Ξυνήϊος, ȣ, ὁ, ἡ, communis; à ξυνός, communis.

Ξυνήονας, acc. pl. à

Ξυνήων, ονος, ὁ, ἡ, particeps. Th. ξυνὸς, communis.

Ξυνίασι, 3. pl. præs. ind. à ξύνειμι, Att. convenio, congredior: ex σὺν & εἶμι, eo.

Ξυνίσαν, pro ξυνίεσαν, quod pro ξυνίεσαν, 3. pl. imperf. Att. verbi συνιέω, vel συνίημι, intelligo: vide ξυνέηκα.

Ξυνιόντων, confligentium, gen. pl. a. 2. part. act. à ξυνίημι, vel ξύνειμι, congredior: quod ex σὺν & ἵημι; vel εἶμι, eo: a. 2. ἴον ες, ε.

Ξυνενοφυῖαν, acc. sing. perf. part act. f. g. Att. verbi ξυννέφω, quod in perf. Att. ξυννένοφα, Atticà mutatione ε, in ο. Them. νέφος, τὸ, nubes.

Ξυνίζω, pro ξενίζω, hospitium communico, &c. V.

Ξυνοίσεις, 2. sing. f. 1. act. verbi ξυμφέρω, simul fero, confero: ex σὺν & φέρω, fero: f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα.

Ξυνομήλικι, æquali, dat. sing. à

Ξυνομῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, coætaneus: ex ξὺν, Att. pro σὺν & ὁμῆλιξ, idem; quod ex ὁμὸς, similis: & ἡλικία, statura.

Ξυνὸς, ȣ, communis, Att. pro κοινός. Hinc ξυνόω, ῶ, conjugo, consocio.

Ξυνοχὴ, ῆς, ἡ, Att. pro συνοχὴ, coarctatio, in angustum contractio: a συνέχω, constringo. Th. ἔχω.

Ξυνόω, ῶ, conjungo, consocio; frequenter apud Nonn. ut πόδε πάντες ἐνὶ ξυνώσατε μύθῳ; i. e. hoc omnes uno ore dixistis; item, communico, apud eundem, cui etiam est in usu, ξυνῶ ἰς, idem; at, μίαν ἀμφοτέροις ξυνώσατε φωνὴν, &c. à Th. ξυνὸς, V.

Ξυνὼν, præs. part. Att. pro συνὼν, όντος, à σύνειμι; sum cum alio. Th. εἰμὶ, sum.

Ξυσθεὶς, radendo seu scalpendo politus; à ξύω, V. Unde etiam pass. ξύομαι, rador; item, activè, radendo polio; & nonnunquam prurio, ut docet Eustath.

Ξυομένη, ης, ἡ, præs. part. pass. f. g. à

g. à ξύω, idem quod ξέω, rado, scalpo.

Ξυρέω, seu ἕω, rado, tondeo ad cutem. præs. pass. ξυρέομαι, ᾶμαι, tondeor. præs. inf. ξυρᾶσθαι, perf. pass. ἐξύρημαι, unde perf. part. ἐξυρημένος, η, ον, tonsus, a, um. a. 1. m. ἐξυρησάμην, ω, ατο. a. 1. m. sub. ξυρήσωμαι, η, κτ. & in 3. pl. ξυρήσωνται à ξυρὸς, novacula, quod à ξύω, pro ξέω, rado.

Ξυρήκης, εος, ὁ κὴ ἡ, & ξυρήσιμος, ε, qui radi potest, & ad cutem tonderi; qui rasurâ, & ad cutem tonsurâ, opus habet, Eust. Euryp. &c. Item, ξύρησις, εως, ἡ, rasura quæ fit novaculâ; tonsura ad cutem; sic etiam, ξυρίας, ε, ὁ, ad cutem tonsus; & ξύρειον, ε, τὸ, novacula; omnia, à ξυρέω, seu ξυρέω, præced. V.

Ξυροδόχη, ης, ἡ, & ξυροθήκη, ης, ἡ, receptaculum, seu, theca novacularum; ex ξυρέω; unde ξύρειον & ξυρὸν, τὸ, novacula; & δέχομαι; vel θήκη, &c. Quæ V.

Ξύρομαι, rador, vel me rado, propriè, novaculâ, à ξυρός.

Ξυρὸν, τὸ, apud Poll. novacula; à seq. ξυρὸς, ὁ, παρὰ τὸ ξύειν ῥᾶον; i. e. acutus, ad radendum & scalpendum idoneus, &c. V.

Ξυροπυρίτης ἄρτος, idem qui & αὐτόπυρος ἄρτος; vel, αὐτοπυρίτης; panis cui furfur ademptum est; à ξυρέω, seu, ξυρέω & πυρὸς; unde πύρινος & πυρίτης, &c. Quæ V.

Ξυρὸς, ὰ, ὸν, acutus, a, um. Substantivè pro novacula: à ξύω, seco, rado. Th. ξέω, idem.

Ξυσθεὶς, rasus, a. 1. part. pass. ab a. 1. ind. pass. ἐξύσθην, verbi ξύω, rado novaculâ Th. ξέω, idem.

Ξύσιλος, xysilus; Sophron. in mimis; sic appellant senem aridum & pruriginosum; παρὰ τὸ ξύειν; Erasm. in proverb.

Ξύσις, rasura, vel, pruritûs commotio; item, ξύσμα, τὸ, ramentum; quod radendo detractum est; item, scobs, strigmentum; Diosc. l. 2. c. 162. Unde ξύσματα, Aristot. de anim. sunt ἄτομοι, Democriti; Hesychio, characteres, ceræ aut libro quasi insculptæ; item, ξυσμὸς, ε, ὁ, & ξύμη, vel potiùs ξυσμὴ, pruritus; verbalia, à ξύω, f. ξύσω; unde etiam, ξυστὴρ, rasor, scalptor; item, scalprum chirurgicum, radendo idoneum; & scalprum lapicidarum, quo lapides scalpunt, & complanant.

Ξυστικὸς, ε, ὁ, qui in xysto se exercet; item, radendi & distringendi, seu, adstringendi vim habens, apud Athen. l. 3. à seq. ξυστὸς, V.

Ξυστὶς, ίδος, ἡ, idem quod ξύστρα, ας ἡ, strigil; instrumentum, cujus usus in balneis, aut etiam in palæstra & gymnasiis existit; & instrumentum etiam quo aliquid auribus infunditur; item, ξυστεὶς, ίδος, ἡ, pro eodem; ξυστὶς autem, significat etiam vestem subtilem crocei coloris, quâ aurigæ in pompis utebantur; quam etiam reges, necnon comici & tragici gestare solebant; item, genus vestimenti muliebris subtile & variegatum; Theocr. Idyll. 2. omnia itidem à ξύω, f. ξύσω, &c. Vide.

Ξυστοβόλος, hastâ jaculans; ut ξυστοβόλος βάκχος, in Epigr. ex ξυστὸν, τὸ, & βάλλω, unde βολὴ, βόλος, &c. Vide.

Ξυστὸς, ε, rasus, scalptus. ξυστὰ, τὰ, hastilia radendo polita. Est &

Ξυστὸς, ε, ὁ, seu ξυστὸν, ε, τὸ, locus ubi athletæ exercentur: a ξύω, quia rasus & planus. Them. ξέω, rado.

Ξυστοφόρος, qui hastile gestat, quod radendo politum, & ferro præfixum; seu, spiculator; Xen. Pæd. 7. & 8. a præced. ξυστὸς, unde neut. ξυστὸν, τὸ, hasta, hastile; & φόρος, vide.

Ξύστρα, ἡ, strigil, &c. & ξυστρὶς, idem; vide supra in ξυστὶς, & seq. ξύστρον.

Ξύστρον, vel ξύστρα, pala ferrea ad radendum: à ξύω

Ξυστρολήκυθος, ε, ὁ, qui strigilem & lecythum, in balneum, aut, gymnasium fert; ex ξύστρον, τὸ, & λήκυθος, &c. V.

Ξύω, idem quod ξέω, rado.

O.

O Decima quinta litera, in numeris est septuaginta. Veteres autē ε pro o, dicebant. Doricè vertitur in ε, Æolicè in υ ut Ἀπέλλων, pro Ἀπόλλων, ὄνυμα, pro ὄνομα.

O, in multis redundat; ut, ὀκέλλω, ὀσταφίς.

Ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc, articuli præpositivi: sic dicti quod nominibus præponantur. Sed ὁ, neutrum ex ὅς.

Ὄα, pellis ovilla, ab ὄϊς, ovis. Est &

Ὄα, sorbu, & ὄον, sorbum, q. ab ἐάω, linquo, quod ob insuavitatem relinquatur.

Ὄαρ, αρος, ἡ, uxor. in pl. ὄαρες & contract. ὦρες gen. pl. ὀάρων. dat. pl. ὤρεσσι, Poët. pro ὤρσι. Dictum ὄαρ, q. ὁμοῦ ἄρ, ab ὁμοῦ ἄρειν, quod conveniat viro. Hinc ὀαρίζω, colloquor familiariter, sicut cum conjuge: ὀαριστὴς, confabulator, familiaris. ὀαριστὺς, ἡ, confabulatio, commercium.

Ὀαρίζω, ὀαριστὴς, ὀαριστὺς, vide in ὄαρ.

Ὀάρισμα, τὸ, idem quod seq. ὀαρισμὸς, V

Ὀαρισμὸς, ε, ὁ, confabulatio, colloquium. Th. ὄαρ.

Ὄαρες, confabulationes, accus. pl. ὀάρων, gen. pl. ab ὄαροι pro ὄαρες, ex ὄαρ, αρος, ἡ, uxor.

Ὄβδη, ἡ, conspectus; unde, μέσση γδ' ἦλθεν εἰς ὄβδην, exp. musæ veni in conspectum; ejus accus. ὄβδην, adverbialiter sumi potest, inquit Etym. pro κατ' ὄβδην, i. e. κατ' ὄψιν; est à Th. ὄπτομαι, V.

Ὀβελαία ῥαφὴ, dicitur, apud Medicos, sutura tertia cranii, rectà per verticem, instar veru aut sagittæ porrecta; item, ὀβελίας ἄρτος, panis veru assatus; vel, qui obolo emitur; (ὀβελὸν accipiendo pro ὀβολὸν) item, ὀβελίζω, expungo; obelo noto; utitur Cicero ep famil. 9. Unde verbale, ὀβελισμὸς, ε, ὁ, obeli appositio; notatio quæ fit apposito obelo; omnia, à seq. Th. ὀβελὸς, V.

Ὀβελισκολύχνιον, q. d. verulucernium; instrumentum fabrile, ex veru & lucerna compositum; lucerna, vel, laterna, obelisco, vel candelabro præfixa vel imposita; qualis est quâ prælucere solent viatoribus nocturnis; apud Aristot. Polit. 4. Ubi innuitur magistratus in civitatibus esse ut luminaria obeliscis imposita; meminit etiam Athenæus τε ὀβελισκολύχνε; à nominat. ὀβελισκολύχνος, idem qui ξυλολυχνοῦχος; id V. Ex seq. ὀβελίσκος & λύχνος, unde λύχνιον, τὸ, &c. V.

Ὀβελίσκος, ε, ὁ, OBELISCUS, lapis pyramidis formâ, veruculum. Them. ὀβελός.

Ὀβελίσκος, etiam dicitur, lamina ensis, apud Poll. vide præced.

Ὀβελοῖσιν, dat. pl. Ion. ab

ὈΒΕΛΟ'Σ, ε, veru; item nota, certis scriptorum locis apponi solita, q. βέλος, telum. Hinc ὀβελίζω, obelo noto.

Ὀβολιαῖαι τυροκαλίδες, obolares dicuntur caseoli, apud Arist. t. Item, ὀβολιμαῖος, q. d. obolaris; ut, ὀβολιμαῖον κέρδος, & ὀβολιμαῖος τόκος, apud Eust. &c. Item, ὀβολοστατικὴ, scil. τέχνη, ars fœneratoria; Aristot. Pol. l. 1. Omnia, à seq. Th. ὀβολὸς, assarium; nummulus, nummus minutus; unde ὀβολὸς, scil. ἀργυροῦς; sexta pars drachmæ; ut, drachma argentea octava pars unciæ; & ὀβολὸς, scil. χαλκοῦς, æreus, æreolus; i. e. λεπτὸν, minutum numisma; sic, Chrysost. λεπτὰ δύο, apud Marc. c. 12. exp. ὀβολοὺς δύο; ὀβολὸς derivatum putatur ab ὀβελὸς, quòd, ὀβελοῦ figuram haberet; ita tamen, ut non in acutum desineret, &c. Vide Plut. in Lysandro.

ὈΒΟΛΟ'Σ, ε, ὁ, OBOLUS: sexta pars drachmæ. Hinc τριώβολον, ε, τὸ, tres oboli.

Ὀβολοστάτης, fœnerator, ut exp. apud Aristoph. in nub. Unde ὀβολοστατικὴ, scil. τέχνη, ars fœneratoria; & ὀβολοστατέω, fœneror; ex ὀβολὸς & στατὸς, vide.

Ὄβρια & ὀβρίκαλα, leonum, luporum, &c. catuli; fortè quasi ὄβριμα & ὀβρίμοις nata, i. e. fortibus.

Ὀβρίκαλα, dicuntur quasi ὄβριμα κὴ καλὰ, vide præced.

Ὀβριμοεργὸς, ε, ὁ, ἡ, fortium facinorum patrator, ardua patrans: ex ὄβριμος, robustus, potens, & ἔργον, opus.

Ὀβριμόγυιος, validos habens artus; est Epith. apud Oppian. ex ὄβριμος & γυῖον, τὸ, V.

Ὀβριμόθυμος, ε, ὁ, ἡ, forti animo præditus: ab ὄβριμος, fortis. Th. βριάω,

βριάω, robustum reddo, & θυμὸς, animus.

Ὀβριμοπάτηρ, seu ὀβριμοπάτωρ, vel, ὀβριμοπάτρος; forti patre natus, & præ potente; Hesych. Item, ὀβριμόπατρις, robustus pater, apud eund. vide comp. in seq.

Ὀβριμοπάτρη, ης, ἡ, forti patre genita: ab ὄβριμος, fortis. Th. βριάω, robustum reddo, & πατὴρ, pater.

Ὄβριμος, ου, ὁ, fortis, potens. Th. βριάω, robustum reddo.

ΟΒΡΥΖΟΝ χρυσίον, ου, τὸ, aurum OBRYZUM, purum.

Ὀγδοαῖος παῖς; infans octo dierum, Plut. à præced. ὄγδοος, V.

Ὀγδοὰς, άδος, ἡ, numerus octonarius. Th. ὀκτὼ, octo.

Ὀγδοάτη, dat. sing. f. g. ab

Ὀγδόατος, ου, Poët pro

Ὀγδοηκονταέτης, seu, ὀγδοηκοντέτης, qui octoginta annorum est; octogenarius; à præced. ὀγδοήκοντα & ἔτος, τὸ, V.

Ὄγδοος, ου, OCTAVUS. Them. ὀκτὼ, octo.

Ὀγδώκοντα, Ion. pro ὀγδοήκοντα, OCTOGINTA: οἱ, αἱ, τὰ, ἄκλιτον. à præced.

Ὄγε, masc. gen. ab ὁ, ἡ, τό.

Ὄγκαιον, idem quod ὀγκίον, seu, ὄγκιον, quod V.

ΟΓΚΑ'ΟΜΑΙ, rudo. propriè de asinis, ὀγκωμένου, gen. sing. præs. part. hinc ὀγκηθμὸς, ου, ὁ, ruditus.

Ὄγκη, ης, ἡ, hamus seu uncus; Hesych. Item, ὀγκηρὸς, οῦ, ὁ, tumidus, magnæ molis; item, fastuosus; sic etiam, ὀγκίαι, acervi, tumuli; Hesych. & ὄγκινος, ου, ὁ, uncus, uncinus, hamus; omnia, à Them. ὄγκος, ὁ, V. Sed ὀγκηθμὸς, q. d. ruditus; & ὀγκηστὴς, οῦ, ὁ, in Epigr. dicitur asinus, quasi ruditor; utrumq; à Th. ὀγκάομαι, V.

Ὀγκίον, ὄγκαιον, ου, τὸ, vas in quo aliqua reponuntur: ab ὄγκος.

Ὀγκολογέω, cum fastu dico, tumido sermone jacto; ab ὄγκος & λόγος, vide.

Ὀγκόομαι, tumidus reddor, tumesco; & Metaph. inflor; est pass. ab act. ὀγκόω, tumefacio, amplifico; & Metaph. effero; inflo; à Them. ὄγκος, V.

ΟΓΚΟΣ, ου, ὁ, tumor, fastus; item gravitas, pondus, moles, eminentia. Hinc ὀγκηρὸς, οῦ, tumidus. ὀγκόω, tumidum reddo. ὑπέρογκος, ου, ὁ, suprà modum tumidus.

Ὀγκύλλομαι, efferor, turgeo; & magnam molem præ me fero; item, jactito me, superbio; alta & magna sapio; unde ὀγκύλος, tumidus, inflatus, superbus; à Th. ὄγκος, V. Item, ὄγκωσις, εως, ἡ, inflatio, tumor, vel, amplificatio; & ὀγκωτὸς, οῦ, ὁ, tumefactus, elatus; magna mole assurgens; ut, ὀγκωτοῦ τάφου, in tumulum congesti sepulchri; utrumq; verbale, ab ὀγκόομαι, V.

Ὀγμεύω, sulcum duco; à seq. Th. ὄγμος, V.

ΟΓΜΟΣ, ου, ὁ, sulcus, via.

Ὀγχήστιος, ια, ον, nomen adject. à Substantivo Ὀγχηστὸς, οῦ, ὁ, Onchesti urbis incola. Apud Pindar. Isthm. Od. 1. 439. 3. vitiosè legitur Ὀρχηστίοις pro Ὀγχηστίοις.

ΟΓΧΝΗ, vel ὄχνη, pyrum sylvestre.

Ὀδ' pro ὅδε, h. e. quod V.

Ὀδαῖος, ου, venalis; item ad iter conficiendum idoneus. Them. ὁδὸς, via.

Ὀδακτάζω, morsico, mordico, i. e. τὸ δάκνω; est à seq. adv. ὀδὰξ, mordicus, dentes comprimendo, &c. Vide.

Ὀδὰξ, adv. mordicus: ab ὀδοὺς, dens.

Ὀδαξέω, ῶ, doleo ex morsu quem dentes fecerunt; item, ὀδάξομαι, mordicor; Diosc. l. 6. c. 2. Sic etiam, ὀδαξισμὸς, prurigo mordax; Plut. sed scribitur & ὀδαξησμὸς, apud Diosc. Item, ὀδαξιστικὸς, mordaci prurigine præditus, Plat. Omnia, à præced. adv. ὀδὰξ, V.

Ὀδάω, sive, ὀδέω, viatico instruo; item, vendo, venundo; à Th. ὁδὸς, V.

Ὅδε, ἥδε, τόδε, hic, hæc, hoc. hinc ὧδε, adv. hoc modo. Ex ὁ & δέ.

Ὀδεία, ἡ, profectio, iter; ab ὁδεύω, vide.

Ὀδελὸς, Dor. pro ὀβελός.

Ὅδευμα, τὸ, iter, profectio; item, ὁδευτικός, meabilis, pervius, per quem iter fit; Ὁδευτὴς, οῦ, ὁ, viator; omnia verbalia, à seq. ὁδεύω, vide.

Ὀδεύω, iter facio, eo, præs. part. ὁδεύων, οντος. f. εύσω. p. ὥδευκα. Them. ὁδὸς, οῦ, ἡ, via.

Ὀδηγεῖ, in viam duc. præs. imperat. act. ab

Ὀδηγέω, sum dux itineris. f. ήσω. perf. ὡδήγηκα. Ex ὁδὸς, via, & ἄγω, duco.

Ὀδηγὸς, ου, ὁ, ἡ, dux viæ, ab iisd. Them.

Ὀδὶ, Atticâ terminatione idem quod ὅδε, & ἡδὶ, idem quod ἥδε, ut & τοδὶ, pro τόδε; Aristot. Themist. &c.

Ὀδίος, ου, ὁ, nomen prop. viri.

Ὅδιος, ου, ὁ, faustus, auspicatus ad iter; est & Mercurii Epith. quod in viis statueretur ad semitas monstrandas; qui & εἰνόδιος propterea est cognominatus; apud Theocr. Idyll. 26. Item, ὁδιτεύομαι, iter, via; & ὁδίτης, ου, ὁ, viator; Od. η. & ρ. Omnia, à Th. ὁδὸς, V.

Ὀδίτας, α, ὁ, Dor. pro

Ὀδίτης, ου, ὁ, viator. Th. ὁδός.

Ὀδμάομαι, odoror, idem quod ὀσμάομαι, vide.

Ὀδμὴ, ῆς, ἡ, odor. Th. ὄζω, oleo.

Ὀδμήεις, εντος, ὁ, olidus; & ὀδμώδης, odoratus, odorus, fragrans; item, ὀδμώδης, idem, odorus; apud Theophr. &c. Omnia, à præced. ὀδμὴ, V.

Ὀδοιδόκος, ου, ὁ, qui vias insidet & viatores intercipit; qui in via excipit viatores, viarum obsessor, seu, insidiator viæ; Athen. l. 5. (Eust. annotat inseri, ι, Euphoniæ gratiâ; sicut & in ὀλοοίτροχος;) unde ὁδοιδοκέω, ῶ, in via viatores excipio, vias insideo; ex ὁδὸς & δοκάζω, unde δοκεύω & δοκέω, &c. V. Sic etiam, ὁδοιπλανέω, errabundus iter facio; erro, pererro, Aristoph. Ex ὁδὸς, & πλάνη. unde πλανάω, &c. Vide.

Ὀδοιπορέω, ῶ, iter facio, viam emetior; ex ὁδὸς, via. & πείρω, transeo. p. m. πέπορα.

Ὀδοιπορεία, ας, ἡ, iter, &

Ὀδοιπόρος, ου, ὁ, ἡ, viator, ab iisd. Th.

Ὀδοιπορικὸς, ad viam pertinens, viatorius; Herod. l. 5. Item, ὁδοιπόριον, merces, seu, donum quod comiti aut duci itineris datur; Od. ο. ex ὁδὸς & πόρος, &c. V.

Ὀδόντα, dentem, acc. sing. ab ὀδοὺς, όντος, ὁ, dens.

Ὀδοντάγρα, instrumentum chirurgicum ad evellendos dentes; forfex, forficula; Plut. ex ὀδοὺς, όντος; & ἄγρα, &c. Vide. Sic, ὀδονταγωγὸν, dentiducum, instrumentum itidem quo dentes eximuntur; ex ὀδοὺς, όντος; & ἀγωγὸς, Vide. Item, ὀδονταλγέω, ῶ, dentibus doleo, dentium dolore afficior; item, ὀδονταλγία, dentium dolor; Diosc. ex ὀδοὺς, όντος; & ἄλγος, τὸ, unde ἀλγέω, &c. V.

Ὀδοντιάω, fut. άσω; dentio; unde verbale, ὀδοντίασις, ἡ, dentitio; i. e. dentis jam concreti eruptio extra gingivam, Paul. Ægin. Item, ὀδοντίτης, οῦ, ὁ, fœnum fruticosum triangulis foliis, &c. Indè dictum, quòd, in austero vino decoctum, gargarizatu dolores dentium mulceat; item, ὀδοντισμὸς, οῦ, ὁ, in tertia Pythici certaminis parte, (in qua cum dracone pugnabat Apollo) dicebatur modus ille tibiâ canendi, quo sagittâ percussi draconis repræsentabatur dentium collisio; Pollux, l. 4. c. 10. Omnia, à Th. ὀδοὺς, ὀδόντος, ὁ, V.

Ὀδοντόγλυφον, ου, τὸ, & ὀδοντογλυφὶς, ίδος, ἡ, dentiscalpium, quo ea quæ dentibus inhærent eximuntur; ex ὀδοὺς & γλύφω; unde γλυφὴ, ἡ, &c. Vide. Sic, ὀδοντομάχης, ου, ὁ, dentibus pugnans; unde ὀδοντομάχαι ὗες; apud Eust. à μάχομαι, unde μάχη, &c. Vide. Ὀδοντοξέστης, ου, ὁ, instrumentum medicum, exesis dentibus eradendis & extrahendis, idoneum; Poll. aut, ad eosdem scalpendos & purgandos accommodatum; à Th. ξέω, unde ξεστὸς, &c. Vide. Ὀδοντότριμμα, τὸ, dentifricium; id quo dentes fricantur & gingivæ; à Th. τρίβω, unde τρίμμα, τὸ, Vide. Item, ὀδοντοφυὴς, dentes producens; ut, ὀδοντοφυῆ βρέφη; apud Poll. Item, passivè, è dente, seu, dentibus prognatus; ut γένναι ὀδοντοφυεῖς; apud Euryp. in Phæn. Unde, ὀδοντοφυΐα, dentitio; dentium emissio, seu, productio; & ὀδοντοφυέω, dentes produco, dentio, Hippocr. à Th. φύω; unde φυή; comp. ut præced. cum Th. ὀδοὺς, ὀδόντος, &c. V.

Ὀδοντοφόρος, dentifer, in Epigr. ex ὀδοὺς, όντος, & φόρος, V.

Ὀδοντόω, ῶ, dentibus instruo & munio; unde, ὀδοντωτὸς, i. e. ὀδοντωμένος; dentatus, denticulatus; a Th. ὀδὲς, ὀδόντος, ὁ, V.

Ὀδοποιέω, f. ήσω, viam facio seu munio: viam seu aditum patefacio; item ad methodum redigo: ex ὁδὸς & ποιέω.

Ὀδοποιΐα, viarum munitio; ipsa actio vel munus faciendi, seu, muniendi vias; ab ὁδοποιὸς, qui viam seu vias facit; i. e. munit & sternit; vide comp. in praeced. Item, ὁδοποιεῦμαι, via mihi patefit & sternitur; item, progredior, promoveo, proficio; est pass. à praeced. act. ὁδοποιέω, vide. Unde etiam, verbalia ὁδοποίησις, viarum munitio, seu, stratura; vel, munus vias sternendi; & Metaph. aditus patefactio; Aristot. & ὁδοποιητικὸς, qui viam facere & ad aliquid patefacere aditum potest; Aristot. in Eth.

ΟΔΟ'Σ, ὃ, ἡ, via, auxilium, insidiae. Hinc ὁδεύω, iter facio, proficiscor. ἐπάνοδος, ε, ἡ, reditus. εἴσοδος, ε, ἡ, ingressus. ἔξοδος, ε, ἡ, exitus, egressio. ἔφοδος, ε, ἡ, aditus. ἐφόδιον, ε, τὸ, viaticum. μέθοδος, ε, ἡ, ratio & via discendi ac docendi. περίοδος, ε, ἡ, circuitus. πρόσοδος, ε, ἡ, adventus, accessus. πρόσοδοι, supplicationes ad Deorum templa. σύνοδος, ε, ἡ, conventus, congressus. συνόδιον, ε, τὸ, coitus Lunae cum Sole: interlunium.

Ὀδοστρωσία, viarum stratura; seu, munus sternendae viae; ex ὁδὸς, & Them. στορέω; unde στρωννύω, f. στρώσω; unde στρῶσις, εως, ἡ, &c. Vide.

Ὀδῶν, viam ostendere, ducere, praes. inf. verbi ὁδόω. Th. ὁδός.

Ὀδουρὸς, sive, ὁδούρης, vel ὁδοῦρος, ε, ὁ, qui vias custodit, plerumq; in malam partem, de latrone & obsessore viarum; ex ὁδὸς & οὖρος; custos, &c. Vide.

ΟΔΟΥ'Σ, ὄντος, ὁ, DENS. accus. sing. ὀδόντα. dat. pl. ὀδοῦσι.

Ὀδόω, duco, praeeo; in pass. ὀδεῦμαι, via mihi ostenditur; unde, ὁδωτὸς, viam habens, facilis, expeditus; utrumq; à Th. ὁδὸς, ἡ, V.

Ὀδοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, vel ὁδοφύλακος, ε, ὁ, ἡ, viarum custos: ab ὁδὸς & φυλάσσω, custodio.

Ὀδυναρὸς, ᾶ, ὁ, Dor. pro ὀδυνηρὸς, ε, dolor fixus, dolorem adferens, ὀδύνην καὶ λύπην φέρων.

Ὀδυνᾶσαι, cruciaris, contractum, pro ὀδυνάεσαι, ad formam verborum μι. Regulariter diceretur ὀδυνᾷ 2. sing. ind. pass. verbi ὀδυνάομαι, crucior. Them. ὀδύνη, dolor.

Ὀδύνημα, τὸ, dolor, cruciatus; verbale, ab ὀδυνάω, ῶ, dolore afficio; à Th. ὀδύνη, V.

Ὀδυνάων, gen. pl. Æol. pro ὀδυνῶν, ab

ΟΔΥ'ΝΗ, ης, ἡ, dolor. gen. pl. Æol. ὀδυνάων, dat. pl. Ion. ὀδύνῃσιν. q. ab ἔδω, rodo. Hinc ὠδὶν, seu ὠδὶς, ῖνος, ἡ, dolor parturientis. ἀνώδυνος, ε, ὁ, ἡ, nullum dolorem sentiens; item, dolorem secans.

Ὀδυνηρὸς, ᾶ, ὁ, dolorem afferens, acerbus, aerumnosus; unde adv. ὀδυνηρῶς, dolenter, moleste; a praeced. Them. ὀδύνη, V.

Ὀδυνήφατος, ε, ὁ, ἡ, dolorem mitigans. in pl. n. g. τὰ ὀδυνήφατα. ab ὀδύνη, dolor, & φάω, occido.

Ὀδυνολύων, οντος, echeneis, seu, remora piscis, à quibusdam appellatur; à vi, qua gravidis in partu opitulari putatur; ex ὀδύνη & λύω, V.

Ὀδυνόομαι & ὀδυνάομαι, & ὀδυνάω; idem quod ὀδυνάομαι & ὀδυνάω, dolore afficio, &c. à Th. ὀδύνη, V.

Ὀδυνοσπάς, άδος, dolore convulsus Plut. ex ὀδύνη & σπάω, f. άσω, &c. Vide.

Ὀδύρεο, luge, Ion. pro ὀδύρε, praes. imperat. ab ὀδύρομαι.

Ὀδυρμὸς, ὃ, ὁ, ejulatus, lamentatio: ab

ΟΔΥ'ΡΟΜΑΙ, lamentor, ploro. ὀδύρονται. 3. pl. praes. sub. Praes. part. ὀδυρόμενος. f. ὀδυροῦμαι. p. ὤδυρμαι. Hinc ὀδυρμὸς, ὃ, ὁ, lamentatio. ὄδυρμα, ατος, τὸ, luctus, lamentum. Angl. a **Dirge**.

Ὀδυρτὸς, lamentis dignus, dignus gemitu, Plut. Unde ὀδυρτικὸς, ὃ, ὁ, proclivis ad lamenta & lacrymas; querulus, Aristot. Rhet. 2. Item, flebilis, lacrymosus, lamentabilis, Plut. in Erot. Unde ὀδυρτικῶς, more eorum, qui ad lamenta & lacrymas proclives sunt; vel, queruli; Aristot. Pol. 8. Omnia, à praeced. Th. ὀδύρομαι, V.

Ὀδυσῆϊ, dat. sing. ab Ὀδυσσεύς, εως, ὁ, Ulysses.

Ὀδυσσάμενος, ε, iratus, a. 1. m. part. &

Ὀδύσσατο, iratus fuit, 3. sing. a. 1. m. verbi ὀδύζομαι. f. ὀδύσομαι. a. 1. m. ὠδυσάμην, ω, ατο. Th. ὀδύσσω, irascor.

Ὀδυσσεὺς, έως, ὁ, & Æol. Ὑδύσσης, ULYSSES. acc. sing. Ὀδυσσέα, vel ῆα. Hinc

Ὀδυσσεία, ας, ἡ, ODYSSEA.

ΟΔΥ'ΣΣΩ, irascor, succenseo. q. ab ὀδύνη, dolor.

Ὄδωδα, Att. pro ὦδα, olui, perf. m. verbi ὄζω, oleo. f. ὀζήσω. p. m. inf. ὀδωδέναι. perf. part. m. ὀδωδώς.

Ὀδώδει, oluerat, Att. & Ion. pro ὠδώδει, 3. sing. plusq. p. m. verbi ejusdem.

Ὀδωδὴ, ῆς, ἡ, odor; Hesych. à Th. ὄζω, fut. ὀζήσω, pr. ὤζηκα; pr. m. ὦδα, & Attice ὄδωδα, &c. V. Unde etiam, ὀδωδὼς, ότος, i. e. ὄζων, olens, olfaciens.

Ὀδὼν, dens, Ionicum.

Ὀδώδυσται, Att. redupl. pro ὤδυσται, 3. sing. perf. pass. verbi ὀδύσσω, irascor. f. ύσω.

Ὀδωτὸς, viam habens; facilis, expeditus; Soph. a Th. ὁδὸς, V.

Ὀεσι, Ion. & Æol. pro οἴεσι, ab οἶς, contracte οἶς, ovis. gen. οἰὸς, vel οἴιος.

Ὄζαινα, ἡ, i. e. ὀσμύλη; (ab odore gravi nomina) narium ulcus putridum, ab humorum acrium defluxu; Polypus; sunt & piscis nomina; qui ipse quoq; Polypus appellatur, P. in l. 9. c. 30. Unde, ὀζαινικὸς, ὃ, ὁ, ozaenicus, Diosc. l. 4. c. 140. & ὀζαινίτης, ozaenas redolens, vel etiam, graveolens: ab ὄζη, ἡ, foetor; à Th. ὄζω, V.

Ὄζειν, olere, praes. inf. ab ὄζω.

Ὀζήσω, olebo, f. 1. verbi ὄζω.

Ὀζίας, ε, ὁ, nomen viri. Heb. robur à Domino.

Ὀζόμενος, ramosus, nodosus; apud Theophr. caus. Pl. l. 3. c. 6. Item, ὀζεῦσθαι; in materiam ramosam & nodosam converti; utrumq; à Th. ὄζος, V.

ΟΖΟΣ, ε, ὁ, nodus arboris, ramus. Metaph. homo bellicosus.

Ὀζόστομος, cui os foetit, in Epigr. ex ὄζω; unde ὄζη, ἡ, & στόμα, τὸ, vide.

Ὄζυγες, apud Poëtas metri gratiâ, pro ὁμόζυγες, q. d. parijuges; à sing. ὁμόζυξ, id. V.

ΟΖΩ, OLEO. f. ὀζήσω & έσω, p. ὤζηκα. p. m. ὦδα, & Att. ὄδωδα. Hinc ὀσμὴ, odor. ὀζώδης, εος, ὁ, ἡ, olidus, foetidus. ὄζη, ης, ἡ, foetor. εὐοσμέω, bene oleo. εὔοσμος, ε, ὁ, ἡ, bene olens. εὐοσμία, bonus odor.

Ὀζώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ramosus, nodosus; Theophr. Hist. Pl. l. 1. c. 13. à Th. ὄζος, ὁ, V. At ὀζώδης, olidus, &c. Vide in praeced. Th. ὄζω.

Ὄη, ης, ἡ, & οἴη, arboris est nomen; Latinis, sorbus; unde ὄης καρπὸς, sorbi fructus, i. e sorbum; dicitur etiam ὄα, id V. Refertur ad Th. οἶς, V.

Ὅθ' pro ὅτε, quando, quum.

Ὅθεν, unde, ex qua causâ, adv. ab ὅς, qui.

Ὄθετ' pro ὄθετο, curabat, 3. sing. imperf. m. Ion. verbi ὄθομαι. ab ὄθη.

Ὀθεύω & ὀθέω, curo, rationem habeo; à seq. Th. ὄθη, ἡ, V.

ΟΘΗ, ης, ἡ, cura, ratio. q. cura consueta, ab ἔθω, consuevi.

Ὅθι, ubi, adv. ab ὅς.

Ὅθιπερ, ubi; idem quod ὅθι; ut, Od. ξ. ὅθιπερ σύες εὗδον, ubi sues dormiebant.

ΟΘΛΕΙΣ, plantae sunt; (ut ἄγνοι, & κάλαμοι) seu herbae, quas οἱ ὑδροσκόποι, seu, aquileges observant; ubi enim eae nascuntur, aquas ibi esse colligunt; Geopon. l. 2. c. 3. Vide & Vitruv. l. 8 c. 1.

Ὀθνεῖος, peregrinus, pro νοθεῖος, hinc gen. pl. ὀθνείων. Them. νόθος, spurius.

Ὄθομαι, curo. Th. ὄθη, cura.

ΟΘΟ'ΝΗ, ης, ἡ, linteum; item velum nauticum.

Ὀθόνιον, ε, τὸ, linteum, diminut. ab ὀθόνη.

Ὄθοννα, ης, ἡ, herba quaedam & succus, oculis conveniens.

Ὀθονοποιὸς, qui linteos pannos conficit; Diosc. l. 5. c. 152. à Th. ὀθόνη & ποιέω, facio, V.

Ὄθριξ, ότριχος, ὁ, ἡ, per Syncop. pro ὁμότριξ, qui est ejusdem capilli: ab ὅμος, similis, & θρίξ.

Ὄθρο͵, consentiens, concors, pro ὁμόθρο͵; id vide. Ut ὄθριχες, pro ὁμόθριχες, à sing. ὄθριξ; V.
Ὀθρυόεις, asper, sylvosus, densus, præruptus; ab ὄθρυς, quod est Cretensibus, τὸ ὄρ͵, mons; Hesych. autore.
Ὀθρύς, ύ͵, ἡ, nomen montis: q. ab ἀθρέω, conspicor.
Ὄθω, moveo, vide ὠθέω.
ΟΙ', hei, heu, lamentandi vocula: hinc οἰμώζω, f. ξω, ploro, ejulo.
Οἱ, hi, artic. præposit. vide in ὁ; at
Οἵ, qui, vide in ὅς.
Οἷ, adv. quo, ubi, vide in ὅς. &
Οἷ, Pronomen dat. cas. vide in ἕ, Ion. & οἱ, pro ἑαυτῷ.
Οἷ pro οἷα, qualia, ab οἷ͵, ε, qualis: &
Οἷα, adv. ceu, tanquam, ab eod.
Οἴα, ας, ἡ, & absque ι, ὄα, ἡ, pellis ovilla, à Th. ὄϊς, vel οἶς, &c. V.
Οἰαδὸν, solùm, solummodo; Nic. in Ther. à Them. οἶ͵, ε, ὁ, solus, &c. vide.
Οἰακίζω, f. ίσω, guberno, rego, propriè navem: ab οἴαξ.
Οἰάκιον, temo modicus, seu parvum gubernaculum; quod etiam dicitur οἰήκιον, Hom. Il. τ. diminut. à Th. οἴαξ, ακ͵, temo navis, &c. vi. Item Οἰάκισμα, τὸ, gubernatio, vel q. d. gubernamentum, & Οἰακιστὴς, ε, ὁ; gubernator, verbalis, ab οἰακίζω; V.
Οἰακιστρόφ͵, qui gubernaculum manu versat; gubernator: undè Οἰακοστροφέω, gubernaculum manu verso, rego; Suid ex οἴαξ, κ͵, ὁ, & στροφὴ, ἡ, unde στροφάω, & στροφέω, &c. V.
ΟΙΑΞ, ακ͵, ὁ, gubernaculum, clavus navis: q. ab οἴω, fero.
Οἰάτειον κρέας, ovilla caro; Suid. à Th. ὄϊς, οἶ͵, ἡ, ovis; unde ὄϊα, ἡ, & οἴει͵, &c. quæ V.
Οἰάω, solus, vel solitarius sum; à Them. οἶ͵, unde Οἰαδὸν, &c. V.
Οἶγε, aperi, præs. imperat. act. ab οἴγω, q. v.
Οἰγήσομαι, aperiar, f. 2. pass. ab
ΟΙΓΩ, seu οἰγνύω, & οἴγνυμι, aperio, f. οἴξω, perf. ὦχα, & ἔωχα, p. m. ἔωγα. Hinc ἀνοίγω, adaperio, ἄνοιξις, εως, ἡ, apertio.
Οἶδ', pro οἶδα, vel οἶδε, vide seq.
Οἶδα, ας, ε, novi, & in pl. οἴδαμεν, οἴδατε, οἴδασι, perf. m. verbi εἴδω, scio.
Οἰδαίνω, seu οἰδάνω, & οἰδέω, tumefacio, præs. pass. οἰδαίνομαι, ῃ, εται, tumefio. Th οἰδέω, tumeo.
Οἰδαλέ͵, tumidus, turgidus: Item humidus, Suid. à Them. οἰδέω, sive οἰδάω; V.
Οἶδαθα, nosti, Æol. Paragoge & per Sync. οἶδα, pro οἶδας, 2. sing. p. m. verbi εἴδω, vel εἴδημι, scio.
ΟΙΔΕ'Ω, & οἰδάω, tumeo, inflatus sum: an ab εἴδω, video: quia tumida depressis visibiliora?
Οἴδημα, α͵, τὸ, tumor: à præced.
Οἰδηματώδης, έ͵, ὁ κ ἡ, tumorem referens, seu tumidus; ut apud Gal. οἰδηματώδεις ὄγκοι; i. e. ipsa οἰδήματα, seu tumores ipsi; a præced. οἴδημα, α͵, τὸ, tumor quilibet, & special. tumor ex pituita; ut & Metaph. tumor, seu elatio animi; à Th. οἰδέω, undè etiam verbale, Οἴδησις, εως, ἡ, tumefactio, tumor, inflatio, &c.
Οἰδιπόδας, α, ὁ, Dor. pro
Οἰδιπόδης, ε, ὁ, OEDIPUS, Thebanum Rex. Dicimus & Οἰδίπους, οδ͵, ὁ, & & Οἰδίπ͵, ε, ὁ.
Οἰδίπους, cui pedes tument, qui tumentes habet pedes, ita enim significat nomen propr. præced. undè etiam Οἰδιπόδει͵, ad Oedipum pertinens, Schol. Soph. ex οἰδέω, & πῦς, &c. V.
Οἰδίσκω, tumefacio; (unde οἰδίσκον πνεῦμα, tumefaciens spiritus;) idem quod οἰδαίνω, sed exp. etiam, intumesco; idem quod Them. οἰδέω; V.
Οἶδμα, α͵, τὸ, per Sync. pro οἴδημα, ατ͵, τὸ, tumor, Them. οἰδέω, tumeo.
Οἰδματόεις, fluctuosus; Nicand. à præced. οἶδμα, tumor: Item pelagus; Item Οἴδνον, ε, τὸ, (pro quo scribitur etiam ὕδνον, apud Plut. Symp. 4.) tumor terræ; Latini tubera appellant: Theophr. Sic etiam Οἶδ͵, ε͵, τὸ, tumor; idem quod οἴδημα, & omnia a Them. οἰδέω; V.
Οἴεαι, Ion. pro οἴῃ, putas, 2. sing. præs. verbi οἴομαι, puto, f. οἰήσομαι, p. ᾤημαι. Them. οἴω, puto, seu ὀΐω.
Οἰέδων͵, unam solam vestem habens; ab οἶ͵, solus, & ἑανὸς, quod substantivè sumitur pro εἷμα, τὸ, vestis; à Th. ἕω, induo; V.
Οἴῃ, putas, Att. pro οἴῃ, 2. sing. præs. ind. &
Οἴεσθαι, præs. infin. verbi ejusd.
Οἴει͵, ε, ὁ, ovillus; undè οἰείη, scil. δορὰ, ovilla pellis; pro quo legitur etiam οἰέη, apud Aristoph. Gram. à Th. ὄϊς, οἰὸς, vel ὄϊς, ὄϊ͵, ἡ, ovis, &c. vide.
Οἴεσι, dat. pl. Ion. ab οἶς, οἰὸς, vel ὄϊς, ὄϊ͵, ἡ, ovis.
Οἰέτης, ε͵, ὁ, ἡ, ejusdem ætatis, pro ὁμοιέτης: ex ὅμοι͵, similis, & ἔτ͵, annus.
Οἰζυ͵, ε, miser, calamitosus. Them. ὀϊζύς.
Οἰζυρῇ, dat. sing. Ion. f. g. ab
Οἰζυρὸς, ὰ, ὸν, calamitosus: ab
'ΟΙΖΥ'Σ, ύ͵, ἡ, ærumna, miseria, acc. sing. ὀϊζύν, q. ab οἶ, hei.
'Οϊζύω, f. ύσω, ærumnas & miserias perpetior: à præced.
Οἴη, & ὄη, sorbus arbor; à Them. ὄϊς, οἰὸς; quæ arbor, & fructus ejus sorbum, dicitur, etiam ὄα, ἡ, id V.
Οἴῃ, soli, dat. sing. f. g. ab οἶ͵, ε, solus.
Οἰηθῆναι, putasse, a. 1. inf. pass. ab οἴω, seu οἴομαι, puto, f. οἰήσομαι, perf. passiv. ᾤημαι, a. 1. pass. ᾠήθην.
Οἰήιον, ε, τὸ, gubernaculum, clavus navis: ab οἴαξ, idem.
Οἴηκες, vide οἴηξ.
Οἰηκίζειν, Ion. pro οἰακίζειν, gubernaculum regere, regere. Th. οἴαξ.
Οἰήκιον, τὸ, pro οἰάκιον, gubernaculum, Il. τ. ubi quidam legunt, οἰήιον, & οἰήϊα, ab οἴηξ, ηκ͵, pro Them. οἴαξ, ακ͵; V.
Οἴημα, τὸ, id quod quis opinatur; opinio animo concepta; plerumque de arroganti & stulta opinio quam aliquis de se concepit; undè Οἰηματίας, ε, ὁ, qui arrogantem de se opinionem concepit, superbus & insolens; Suid. Item Οἰημάτιον, arrogans opiniuncula quam quis de se concipit: Sic etiam, Οἴησις, εως, ἡ, opiniatio, opinio: (Item pro οἴημα; i. e. pro arroganti existimatione sui,) & Οἰητὴς, ε, ὁ, opinator; omnia verbalia ab οἴομαι, f. οἰήσομαι, &c. vi. Unde etiam verbale gerundivum, Οἰητέον, i. e. νομιστέον, censendum est.
Οἴηξ, Ion. pro οἴαξ, ακ͵, ὁ, gubernaculum οἴηκες, etiam dicuntur annuli, per quos habenæ mulos regentes trajiciuntur.
Οἰήσομαι, putabo, f. 1. m. verbi οἴομαι, seu οἶμαι. Th οἴω, puto.
Οἴιδα, acc. sing. ab ὄϊς, ιδ͵, ἡ, vel οἶις, οἴιδ͵, ovicula. Th. ὄϊς, ovis.
Οἶκα, præt. m. verbi εἴκω, cedo, similis sum: sed frequentiùs pro eo usurpatur ἔοικα.
Οἴκαδ' pro οἴκαδε, & Dor. οἴκαδις, domum, adv. ad locum: ab οἶκ͵, ε, ὁ, domus.
Οἴκαδις, i. e. εἰς οἶκον, Dor. sed Οἰκάδες, Laconibus sunt ficus immaturi, grossi, Poll. φίλικες, verò dicuntur Att. idem; vide præced.
Οἰκαρὸς, ε, ὁ, domesticus; Hesych. & Οἰκάριον, τὸ, ædicula, cellula, &c. (diminut.) utrumque, ab eod. Th. οἶκ͵; vide.
Οἴκασι & Att. ἐοίκασι, videntur, 3. pl. perf. m. Sic οἴκατε, Att. ἐοίκατε, verbi εἴκω, similis sum.
Οἶκε, & Att. ἔοικε, videbatur, 3. sing. perf. m. ejusd. verbi.
Οἰκεῖν, vivere, præs. inf. act. verbi οἰκέω, habito, Th. οἶκ͵.
Οἰκειακὸς, idem quod, & pro seq. οἰκεῖος, pro quo etiam dicitur οἰκήϊ͵, Ionicè, privatus, &c. V.
Οἰκεῖλαι, domo ejici, i. e. ἐκβληθῆναι, Suid. videtur tamen significare potiùs domo ejicere, i. e. οἴκε ἐξεῖλαι.
Οἰκεῖον, τὸ, & οἰκήϊον, τὸ, conveniens; quod cuique proprium est & præcipuum, accommodatum ad naturam, ver it, Cic. Academ. lib. 2. Undè τὰ οἰκεῖα, quæ secundum naturam sunt, seu naturæ apta: Item τὰ οἰκήϊα, res domesticæ; Hesiod. in erg. & Herodian. l. 4. ab οἰκεῖ͵, quod interdum opponitur τῷ δημοσίῳ, interdum verò τῷ κοινῷ; Item interdum pro aptus, accommodatus, &c. V.
Οἰκειοπραγέω, privata negotia ago, non publica; & Οἰκειοπραγία, administratio suorum negotiorum, non alienorum; ex οἰκεῖ͵, & πρᾶγ͵, ε͵, τὸ, à pr. m. πέπραγα, sive a. 2. ἔπραγον; à Them. πράσσω, vel -ττω, f. ξω, &c. V.
Οἰκεῖ͵, εία, εῖον, domesticus, a, um; item proprius: οἱ οἰκεῖοι, domestici: in superlat. οἰκειότατ͵, familiarissimus: ab eod. Th.
Οἰκειότερον φιλίας, quod amicitiâ dignius est; est compar. à præced. οἰκεῖ͵; &c.
Οἰκειότης, ητ͵, ἡ, domesticus usus & consuetudo, familiaritas, amicitia; Item propinquitas, cognatio: à præced. οἰκεῖ͵.

Οἰκειόομαι, οῦμαι, familiaris reddor; adjungor; item, activè, idem quod οἰκειόω, familiarem reddo, concilio; item, accommodo & mihi vendico, meum esse contendo, &c. Ab οἰκεῖος, V.

Οἰκειοφώνως, suâ voce: ex οἰκεῖος, proprius, & φωνὴ, vox.

Οἰκειόω, mihi vendico. Them. οἶκος, domus.

Οἰκείτωσαν, 3. pl. præs. imperat. act. verbi οἰκέω, habito.

Οἰκείων, habitans, Poët. pro οἰκέων, præs. part. act. verbi οἰκέω, habito. f. ήσω. p. ᾤκηκα. Th. οἶκος.

Οἰκείως, adv. domesticè, propriè, ab eod. Them.

Οἰκείως, signif. etiam, familiariter, amicè, benevolè; item, aptè, accommodatè, Aristot. est adv. ab οἰκεῖος, familiaris; necessitudine, vel, propinquitate generis conjunctus; propinquus, &c. V.

Οἰκείωμα, τὸ, quo accommodatum est; item, οἰκείωσις, ἡ, familiaritas; vendicatio, Thuc. l. 5. & οἰκειωτικὸς, vim habens conjungendi, conciliandi, familiare & domesticum faciendi; Plut. Omnia verbalia, ab οἰκειόω, όομαι, οῦμαι, &c. Vide.

Οἴκεντι, habitant, Æol. pro οἰκεῖσι, 3. pl. præs. verbi οἴκημι, ab οἰκέω, habito. Th. οἶκος.

Οἰκέοισι, Dor. & Æol. pro οἰκέουσι, habitant, 3. pl. præs. ind. act. verbi οἰκέω, quod V.

Οἰκέοιτο, Ion. pro οἰκεῖτο, 3. sing. præs. opt. pass. ejusd. verbi.

Οἰκεομένη, seu, οἰκουμένη, scil. γῆ, orbis terrarum habitabilis; terra quæ incolitur; unde οἰκουμενικὸς, οῦ, ὁ, ad orbem terrarum pertinens; ut, οἰκουμενικὴ σύνοδος, concilium in quod totus terrarum orbis coit, Damasc. Item, οἰκουμενικῆ, adv. per universam terrarum orbem; ab οἰκέω, ῶ; οἰκέομαι, οῦμαι, &c. Vide.

Οἰκεστικὸς, idem quod οἰκεῖος, &c. Vide.

Οἰκετεύομαι, domesticus sum; famulor; item, οἰκετεία, ἡ, familia; & οἰκετικὸς, servilis, familiaris; unde neut. τὸ οἰκετικὸν, servitium, seu, ministerium domesticum; ipsi servi, seu, famuli, Plut. Omnia, à seq. οἰκέτης, V.

Οἰκέτης, ου, ὁ, domesticus; item servus. gen. pl. οἰκετῶν. in nom. pl. οἰκέται. &

Οἰκέτις, ιδος, ἡ, domestica. Th. οἶκος, domus.

Οἰκεῦντες, habitantes, Dor. pro οἰκοῦντες, præs. part. verbi οἰκέω, quod vide.

Οἰκεὺς, έος, ὁ, domesticus servus, acc. pl. οἰκῆας. Ion. Them. οἶκος, domus.

Οἰκέω, ῶ, habito. f. ήσω. p. ᾤκηκα. a. 1. ᾤκησα. præs. pass. οἰκέομαι, οῦμαι, incolor. præs. part. pass. οἰκεόμενος, ούμενος, οἰκεομένη, ουμένη, ης, ἡ, orbis terrarum habitabilis, οἰκουμένη, sc. γῆ, terra quæ incolitur. Them. οἶκος.

Οἰκῆας, acc. pl. Ion. ab οἰκεὺς, quod vide.

Οἰκήϊα, τὰ, res domesticæ: &

Οἰκείη, ης, ἡ, familia: ab

Οἰκήϊος, Ion. pro οἰκεῖος, ου, domesticus. Th. οἶκος.

Οἰκηϊοῦσθαι, Ion. pro οἰκειοῦσθαι, suum facere: ab οἰκειόω, quod V.

Οἴκημα, ατος, τὸ, habitaculum, carcer: ab οἰκέω, habito. Th. οἶκος.

Οἰκημάτιον, τὸ, parva domus; aut conclave; Plut. Item, οἰκηματικὸς, ad domesticum pertinens, domesticus; ut οἰκηματικὰ σκεύη, domestica supellex; utrumq; à præced. οἴκημα, τὸ, V.

Οἰκημένος, Ion. pro ᾠκημένος, ου, qui habitat, perf. part. pass. &

Οἰκῆσαι, habitasse, a. 1. inf. act. οἴκησον, a. 1. imperat. ab οἰκέω. f. ήσω. a. 1. ᾤκησα. Th. οἶκος, domus.

Οἰκήσιμος, ὁ καὶ ἡ, habitabilis; unde neut. οἰκήσιμον, scil. πέδον, domus, domesticum solum; item, pro carcere & lupanari, apud Atticos; Plat. &c. Ab eod. οἰκέω, vide.

Οἴκησις, εως, ἡ, sedes: ab οἰκέω, habito. Th. οἶκος, domus.

Οἰκητήριον, τὸ, locus ad habitandum commodus; domicilium, sedes, mansio; Plut. Symp. 4. ab οἰκητὴς, οῦ, ὁ, habitator, incola, Suid. Unde etiam, οἰκητικὸς, qui habitacula & domicilia sibi quærere solet; & οἰκητὸς, οῦ, ὁ, habitatus, habitabilis; item, οἰκητήρια, τὰ, vasa domestica; utensilia; Hesych. à seq. οἰκήτωρ, ορος, quod exp. etiam colonus; & omnia verbalia, ab οἰκέω, vide.

Οἰκήτωρ, ορος, ὁ, habitator: ab οἶκος, domus.

Οἰκία, ας, ἡ, domus. ab eod. Th.

Οἰκιακὸς, ἡ, ὸν, domesticus, a, um, à præcedente.

Οἰκίδιον, domunculus; parva domus; (diminut.) Item, οἰκίδιος, ου, ὁ, domesticus, privatus; utrumq; à Th. οἶκος; unde οἰκίον, τὸ, &c. V.

Οἰκίζω, ædifico, struo, condo; ut, οἰκίσαι πόλιν, Aristot. in Œcon. Item, in ædibus, vel, aliqua sede colloco; & simpl. loco, colloco; item, coloniam in locum aliquem mitto; Thuc. l. 1. Unde pass. οἰκίζομαι, ædificor, struor; Plut. Item, in sede collocor; ut ᾤκισται, sedem habet, situs est: Euryp. in Hec. à Th. οἶκος, V.

Οἰκητὴς, οῦ, ὁ, apud Hesych. ὠνητὴς δοῦλος, emptitius servus vel potiùs, servus, aut famulus domesticus item, οἰκικὸς, οῦ, ὁ, domesticus; à Th. οἶκος; unde οἰκία, &c. V.

Οἰκίον, ου, τὸ, idem quod οἶκος.

Οἰκίσαι, habitare fecisse, a. 1. inf. act. verbi οἰκίζω, f. ίσω. a. 1. ᾤκισα. Th. οἶκος.

Οἰκίσκος, ὁ, parva, vel, vilis domus, parvum domicilium; item, cellula, cubiculum; avium quoq; cellulæ & nidi οἰκίσκοι dicuntur; item, οἰκίσκη, ἡ, itidem parva domus; utrumq; à præced. οἰκίον, τὸ, domus, domunculus, vide.

Οἰκισμὸς, ὁ, & οἴκισις, εως, ἡ, ædificatio; ipsa actio condendi, seu, deducendæ coloniæ; Poll. Thuc. l. 5. Item, οἰκιστὴρ & οἰκιστὴς, οῦ, ὁ, ædificator, conditor; qui sedes alicui assignat; item, deductor coloniæ, Thuc. & Plat. Unde, οἰκιστικῶς, more eorum qui urbem condunt, vel, qui coloniam deducunt; Poll. Omnia, verbalia ab οἰκίζω, οἰκίζομαι, quod vide.

Οἰκισταὶ, nom. pl. ab οἰκιστὴς, quod V.

Οἰκογενεῖς, nom. vel acc. pl. ab

Οἰκογενὴς, έος, ὁ, ἡ, vernaculus: ab οἶκος, domus, & γείνομαι, nascor.

Οἰκοδεσποτέω, domum administro. f. ήσω. p. ᾠκοδεσπότηκα· ab οἶκος, domus, & δεσπότης, dominus. Them. δεσπόζω, dominor.

Οἰκοδεσπότης, ου, ὁ, herus, paterfamilias. οἰκοδέσποινα, ης, ἡ, hera, materfamilias: ex iisd. Th.

Οἰκοδέσποινα, ἡ, hera, materfamilias; q. d. domina domûs: Plut. Item, οἰκοδεσποτικὸς, ad patremfamilias pertinens; rei familiari conveniens; homini frugi congruens, vel, patremfamilias decens; utrumque, ab οἰκοδεσπότης, vide.

Οἰκοδομέω, ῶ, ædifico; doceo, emendo. f. ήσω. p. ᾠκοδόμηκα. a. 1. ᾠκοδόμησα. perf. pass. ᾠκοδόμημαι. plusq. p. pass. ᾠκοδομήμην, σο, το, a. 1. pass. ᾠκοδομήθην, ης, η. f. 1. pass. οἰκοδομηθήσομαι, instruar: ab οἶκος, domus, & δέμω, struo. p. m. δέδομα.

Οἰκοδομὴ, ῆς, ἡ, ædificium, structura; item emendatio: &

Οἰκοδόμημα, ατος, τὸ, idem. ab οἶκος & δέμω, struo.

Οἰκοδομία, ας, ἡ, ædificatio; incrementum in cognitione Dei: &

Οἰκοδόμος, ου, ὁ, ædificator. ab iisd. Them.

Οἰκοδόμησις, ædificatio, structura; Thuc. l. 3. Item, οἰκοδομητικὸς, ad ædificatorem pertinens; unde in fœm. οἰκοδομητικὴ τέχνη, ars, seu, peritia ædificandarum domuum; architectonica; verbalia, ab οἰκοδομέω, vide. Item, οἰκοδομικὸς, ad ædificatorem pertinens; item, struendarum ædium peritus artifex; & in fœm. οἰκοδομικὴ, scil. τέχνη; ars fabricandarum & struendarum domuum; peritia ædificandi; unde adv. Οἰκοδομικῶς, more ædificatorum, seu, eorum qui ædificandarum domorum sunt periti; ab οἰκοδόμος, vide.

Οἴκοθεν οἴκαδε, de domo in domum.

Οἴκοθι, domi. οἴκοι, idem. Them. οἶκος.

Οἴκοισιν, dat. plur. Ion. ab οἶκος, ου, ὁ, domus.

Οἰκομανία, insanus ædium ædificandarum amor; ex οἶκος & μανία, V.

Οἴκονδε, domum, adv. ab οἶκος.

Οἰκονομέω, sum dispensator. f. ήσω. p. ᾠκονόμηκα· ex οἶκος, domus,

& νέμω, tribuo, rego, pasco. p. m. νένομα.

Οἰκονομία, ας, ἡ, dispensatio: &

Οἰκονόμος, ου, ὁ, dispensator: ab iisd. Them.

Οἰκονομικὸς, pertinens ad dispensatorem rei familiaris; (ut οἰκονομικὴ, scil. τέχνη, vel, δύναμις; peritia dispensandi res familiares;) item, qui dispensandæ & tuendæ rei familiaris peritus est; Plut. Unde adverb.

Οἰκονομικῶς, more dispensatorum rei familiaris; item, non sine mysterio, & certa ratione, & ut res quæ gerebatur, poscebat; ab οἰκονόμος, vide.

Οἰκόπεδον, area domûs, solum supra quod domus diruta stetit aliquando; item, area domûs ædificandæ; ex οἶκος & πέδον, τὸ, V.

ΟΙΚΟΣ, ου, ὁ, domus, familia. οἰκία, ας, ἡ, idem. hinc οἴκαδε & οἰκόνδε, domum. οἴκοθι, οἴκοι, domi. adv. οἴκοθεν, domo. οἰκέτης, ου, ὁ, domesticus. οἰκέω, habito. οἰκουμένη, ης, ἡ, orbis terrarum. οἴκησις, εως, ἡ, habitatio. οἰκίζω, ædifico. οἰκεῖος, ου, domesticus, διοικέω, administro. διοίκησις, εως, ἡ, administratio. πάροικος, ου, ὁ, accola. παροικέω, accolo. σολοικίζω, vitiosè loquor. σολοικισμὸς, οῦ, ὁ, solœcismus, vitiosa locutio aut actio. σύνοικος, ου, ὁ, ἡ, contubernalis. συνοικία, ας, ἡ, contubernium.

Οἰκοσιτία, domi suæ victitare; domicænium; à seq. οἰκόσιτος, V.

Οἰκόσιτος, ου, ὁ, ἡ, qui suo cibo vescitur, & ex suis facultatibus vivit: ab οἶκος, domus, & σῖτος, frumentum.

Οἰκοτραφὴς, domi nutritus; verna; ex οἶκος & τρέφω; cujus comp. quædam desinunt in τραφής.

Οἰκοτρίβαιον, sub. παιδίον; puer ex verna natus; Poll. l. 3. à seq. οἰκοτρίβης, V.

Οἰκοτρίβης, ου, ὁ, verna, servus vernaculus diu domi nostræ versatus, aut ex parentibus servis natus: ex οἶκος & τρίβω, tero.

Οἰκότριψ, idem quod præced. οἰκοτρίβης; & ex iisd. V.

Οἰκουμένη, ης, ἡ, (subaudi γῆ) terra habitabilis.

Οἰκουμενικὴ, & οἰκουμενικὸς, vide suprà in οἰκουμένη.

Οἰκουρέω, f. ήσω, domum custodio, domi me contineo; item domi latito vel desideo: ex οἶκος, domus, & οὖρος, custos.

Οἰκουρία, ἡ, domûs custodia; Plut. sumitur & in malam partem, pro desidia, quâ quis domi manet, nec civilia aut bellica negotia suscipit; ex iisd. cum præced. οἰκουρέω, V. Unde etiam verbale, οἰκούρημα, τὸ, quod domum custodit, seu, domi manet; item, domûs custodia; & pro muliere, domûs custode, accipitur ab Eurypide in Oreste.

Οἰκουριῶν, gen. pl. 2. declin. pro οἰκουρείων. ab οἰκουρία.

Οἰκουρικὸς, domi manere solitus; talis, quales qui domi manent; ab οἰκουρὸς, V. Item, οἰκούριον, τὸ, præmium, quo afficitur is qui domum custodit, & rem familiarem alio absente administrat; à seq. οἰκουρὸς, vide.

Οἰκουρὸς, ία, ιον, ὁ τοῦ οἴκου οὖρος καὶ φύλαξ, domûs custos, domesticus.

Οἰκουρὸς, οῦ, ὁ, domi manens, domûs custos. q. d. οὖρος τοῦ οἴκου. Them. οὖρος, custos.

Οἰκοφθορεῖν, rem familiarem perdere: ab οἶκος & φθείρω, corrumpo.

Οἰκοφθορία, domûs, seu, familiæ eversio, rei familiaris dilapidatio; Plat. ab οἰκοφθόρος, domuum pernicies, qui domos pessundat, seu, qui bona domestica dilapidat; Hesychio οἰκοφθόροι sunt μοιχοί; utrumq; ex iisd. cum præced. vide.

Οἰκοφυλακέω, domum custodio: ex οἶκος & φυλάσσω, custodio. f. ξω.

Οἰκοφυλάκιον, præmium custodiæ domûs; ab οἰκοφύλαξ, domûs custos; ex οἶκος, & φύλαξ, ακος, &c. Vide.

Οἰκτείρας, αντος, a. 1. part. act. ab οἰκτείρω, miseror, quod V.

Οἰκτείρημα & οἴκτειρμα, τὸ, misericordia; miseratio, commiseratio; verbalia, ab οἰκτείρομαι, sum miserabilis, alios mei miseret; Xen. ab act. seq. οἰκτείρω, V.

Οἰκτειρήσω, f. 1. ind. act. ab

Οἰκτείρω, miseror, commiseror. f. οἰκτερῶ. & οἰκτειρήσω. a. 1. ᾤκτειρα. a. 1. imperat. act. οἴκτειρον, miserere. Th. οἶκτος, misericordia.

Οἰκτίζω, & οἰκτίζομαι, miseror, commiseror; miseret me; oratores autem οἰκτίζεσθαι dicuntur, quum & ipsi reum miserantur, & ipsos judices, vel lacrymis, vel, οἰκτρολογίᾳ, ad eum commiserandum permovent; Athen. l. 13. à Them. οἶκτος, V. Unde οἰκτικὸς, οῦ, ὁ, commiserativus; ut οἰκτικὰ ῥήματα, commiserativa verba; Gaza.

Οἰκτιρμὸς, οῦ, ὁ, commiseratio: ab eodem Them.

Οἰκτίρμων, ονος, ὁ, ἡ, misericors: sed

Οἰκτιρμῶν, gen. pl. ab οἰκτιρμὸς, οῦ. Th. οἶκτος.

Οἴκτισμα, τὸ, & οἰκτισμὸς, ὁ, miseratio; item, oratio, aut verba, ejus qui οἰκτίζεται; verbalia ab οἰκτίζω, vide.

Οἴκτιστος, ου, superl. valde miserabilis, miserrimus. vide οἰκτρός.

Οἰκτιῶ, miserebor. f. 1. Att. pro οἰκτίσω. verbi οἰκτίζω. Th. οἶκτος.

ΟΙΚΤΟΣ, ου, ὁ, misericordia, commiseratio, hinc οἰκτίζω, miseror, commiseror. οἰκτείρω, idem. οἰκτιρμὸς, οῦ, ὁ, miseratio. οἰκτίρμων, ονος, ὁ, misericors. οἰκτρὸς, ά, ὸν, miserabilis, e.

Οἰκτίτερος, Ion. pro οἰκτρότερος, miserabilior, comp. ab οἰκτρός.

Οἰκτρὰ, adverbialiter, significat miserabiliter; Od. ω. Pro quo in prosa dicitur οἰκτρῶς, miseranter; ab οἰκτρὸς, vide.

Οἰκτρίζεσθαι, exp. ἐλεεῖσθαι; misereri; ab οἰκτρὸς, V.

Οἰκτρολογία, oratio ad misericordiam, seu, miserationem commovendam, vel, quâ miseratio movetur; ab οἰκτρὸς & λόγος, V.

Οἰκτρὸς, οῦ, miserabilis. in superl. οἰκτρότατος & οἴκτιστος. Th. οἶκτος.

Οἰκτροχέω, miserabiliter fundo; unde, οἰκτροχεῖν, exp. miserabilia verba fundere; ut scil. rei deprecantes; item, οἰκτροχοῦντες, οἱ, plorantes; quasi οἰκτρὰ χέοντες, miserias fundentes, apud Aristoph. ab οἰκτρὸς & χέω; unde χεύω, &c. V.

Οἰκτρῶς, miserabiliter, miseranter; (i. e. ἐλεεινῶς) adv. ab οἰκτρὸς, vide.

Οἰκῶ, præs. ind. contractè pro οἰκέω, habito. Th. οἶκος, domus.

Οἰκὼς, ότος, & Att. ἐοικὼς. similis. perf. part. m. ab εἴκω.

Οἰκωφελὴς, έος, ὁ, ἡ, qui domum & rem domesticam juvat: ex οἶκος, domus, & ὠφελέω, juvo.

Οἰκωφελία, ας, ἡ, Ion. οἰκωφελίη, frugalitas toti familiæ utilitatem afferens: ex iisd.

Οἰκωφελῶς, cum utilitate totius familiæ; Dion. cum domestica utilitate; adv. ab οἰκωφελής, V.

Οἶμα, ατος, τὸ, impetus. per Syncop. pro οἴμημα. ab οἰμάω, impetu feror. Th. οἴμη, via.

Οἶμαι, puto, contractum ex οἴομαι. f. οἰήσομαι, p. ᾦμαι.

Οἰμάω, f. ήσω, impetum do, irruo, propriè rectâ viâ. Th. οἴμη, via.

Οἰμεῖν, Ion. pro ἐλθεῖν, venire.

Οἴμη, cum aspero, reperitur pro seq. Th. οἴμη; quod Hesychio est etiam λόγος, ἱστορία & φωνή, &c. V.

ΟΙΜΗ, ης, ἡ, via, semita. cantus, vox. οἶμος, ου, ὁ, ἡ, idem. οἰμάω, impetum do. παροιμία, ας, ἡ, proverbium. προοίμιον, ου, τὸ, exordium. οἴμη, ergo, q. ab οἴω, fero. via fert euntes.

Οἴμημα, τὸ, impetus, qui in aliquem datur, Hesych. pro quo per Sync. dicitur οἶμα; teste Eust. Il. π. & φ. Verbale ab οἰμάω, & Th. οἴμη, &c. Quæ V.

Οἴμοι, & ὤμοι, heu mihi, adv. dolentis.

Οἶμος, ου, ὁ, ἡ, semita, via. Them. οἴμη.

Οἰμωγὴ, ῆς, ἡ, ejulatus: &

Οἴμωγμα, ploratus; idem quod præced. οἰμωγή; utrumq; à seq. οἰμώζω, ejulo; (factum παρὰ τὸ οἴμοι λέγειν;) item, transitivè, defleo, deploro; ejulatu & lamentis prosequor; Soph. Item, pœnas do; ut apud Aristoph. in Pluto, ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι; imprecor tibi, ut pœnas luas; & paulò post, οἰμώξεις μακρὰ, pœnas dabis non leves, &c. Vide.

Οἰμώζω ploro, ejulo. f. ξω. Th. οἶ, hei, heu, adv ægrè ferentium;

Οἰμωκτὶ, & οἰμωκτεὶ, cum ploratu & ejulatu; adv. ab οἰμωκτὸς, deplorandus, lamentabilis, lacrymabilis; Aristoph. Verbale, à præced. οἰμώζω, quod ab ὤμοι, pro οἴ μοι; quæ exclamatio itidem cum genit. usurpatur, sub. scil. ἕνεκα; ut ὤμοι ἐμῆς ἄτης, ὁ calamitatem meam; & cum

cum nominat. Od. ε. ὤ μοι ἐγὼ δειλός; & apud Aristoph. ὤ μοι τάλας; & ὤ μοι κακοδαίμων; item, cum vocat. ὤ μοι ἀναιδείην ἐπιειμένε; ô impudens, ô impudentem hominem, &c. à Th. οἷ, heu, hei, &c. V.

Οἰμώξας, plorans, a. 1. part. act. à præcedente.

Οἰμωχθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. ab eod. verbo.

Οἶν, ovem, acc. sing. ab οἶς, ἡ, ovis.

Οἰναγωγὸς, vinum vehens; seu, vehendo vino aptus; ut οἰναγωγὸν πλοῖον, navigium quo vinum comportatur; ex οἶνος, & ἀγωγὸς, vide.

Οἰνάνθα, ας, ἁ, Poët. & Dor. pro οἰνάνθη, ης, ἡ, vitis florens. Sic οἰνανθὶς, ίδος, ἡ, diminutivum τοῦ οἰνάνθη, οἴνη ἡ ἀνθοῦσα, vitis. Apud priscos οἴνη, ης, ἡ, apud recentiores appellatur ἄμπελος. Th. ἄνθος, flos.

Οἰνάνθινος, ænanthinus; ex ænanthe factus; ut, οἰνάνθινον ἔλαιον ἢ μύρον; & οἰνάνθινος οἶνος, &c. Apud Diosc. ab οἰνανθὶς, sive, οἰνάνθη, flos vitis; seu, uva germinans; item, nomen herbæ apud Diosc. & Theophr. & nomen avis apud Aristot. an. &c. Vide præced.

Οἰνάρεον, ου, τὸ, idem ac οἴναρον, pro quo & οἰναρὶς, ίδος, ἡ, vitis, pampinus. Th. οἶνος.

Οἰνάρεος, ου, pampineus: ab eod. Them.

Οἰναρίζω, pampino, pampinos decerpo; seu, detraho vitibus; quod fieri solet maturescentibus uvis; inutilia vitis folia demendo; ab οἴναρον, τὸ, folium vitis; vide seq. sunt enim οἴναρα τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου; vitis folia; ab οἴνη, ἡ, V. Unde etiam οἰναρὶς, palmes; & in plur. οἰναρίδες, pampini vitium; item, οἰνάριον, ου, τὸ, villum; diminut. ab οἶνος; Theophr. Epictet. &c.

Οἴναρον, τὸ, vide in præced. Item, οἴναρος, ου, ὁ, unedo, unedônis; arbuti fructus; μῆλον κόμαρον, ἡ; μεμαίκυλον, Theophr. Hist. Pl. l. 1. c. 15. à Th. οἶνος; unde οἴναρον, τὸ, &c. V.

Οἰνὰς, άδος, ἡ, locus vitibus consitus; vinea, Hesych. Item, pro temulenta; apud Oppian. à Th. οἶνος; unde οἴνη, V. Sed præterea, οἰνὰς, άδος, ἡ, est columba sylvestris; dicta à colore, uvis maturatis simili; apud Aristot. & Athen. Pro quo etiam dicitur οἰνιὰς, apud Poll. & Hesych.

Οἰναχθὴς, vino gravatus; ebrius; Hesych. Ex οἶνος & ἄχθος, τὸ, vide.

Οἰνάω, solitarius sum; pro οἰάω; ab οἶος, solus; μονήρης εἰμί; item, idem quod οἰνίζω, id V.

Οἰνείδαο, gen. Ion. pro Οἰνείδου, ab

Οἰνείδης, ου, ὁ, nom. prop. Patronymic. ab

Οἰνεὺς, έος, ὁ, Oeneus.

Οἰνέλαιον, ου, τὸ, vinum oleo mixtum; apud Gal. ex ἐλαία; unde ἔλαιον, τὸ, &c. V.

Οἰνεύομαι, poto vinum, Erot. apud Hippocr. à Th. οἶνος, V.

Οἰνέων, gen. pl. Ion. pro οἰνῶν, ab

Οἴνη, ης, ἡ, vitis. Them. οἶνος, vinum.

Οἰνηὶς, una fuit ex decem tribubus Atheniensium, Suid.

Οἰνηρὰ, τὰ, pampini, vitis frondes, idem quod & pro οἴναρα, τὰ, à sing. οἴναρον, τὸ, V. Item, οἰνηρὰ, vinaria, est fœm. ab οἰνηρός; id V. Unde οἰνηρὰ ὑγρότης, vini humor; & in neut. plur. οἰνηρὰ μέτρα, vini mensuræ; ut in sing. neut. οἰνηρὸν, vas vinarium, apud Poll. à Th. οἶνος, V.

Οἰνηραὶ φιάλαι, vinariæ phialæ: ab eod.

Οἰνήρυσις, εως, ἡ, trulla vinaria: ab οἶνος & ἀρύω, haurio.

Οἰνηρὸς, οῦ, ὁ, vinarius, vinaceus; vinosus, vinum redolens, &c. Ut, οἰνηρὸν ἀγγεῖον; Athen. l. 10. à Th. οἶνος; unde οἴνη, &c. V.

Οἰνήρυσις, ἡ, poculum, aut, vas vinarium; unde, vel quo, vinum hauritur; cotula, hemina; Aristoph. ab οἶνος & ἀρύω; f. ύσω, &c. Vide.

Οἰνεῖδαι, ῶν, οἱ, Oenidæ, τουτέστιν οἱ τοῦ Οἰνέως παῖδες. Ab Οἰνεὺς, Οἰνείδης, & inserto ι, Οἰνείδης, ου, ὁ.

Οἰνίζομαι, usitatiùs dicitur, pro, vinum emo; ut Il. η. & θ. &c. Quàm seq. οἰνίζω, V.

Οἰνίζω, vinum emo, vel vinosum saporem refero: ab οἶνος, vinum.

Οἴνινος, ου, ὁ, vineus, ex vino factus; Athen. l. 7. Item, οἰνίσκος, ου, ὁ, (idem quod οἰνάριον) villum; Athen. l. 1. & 3. Utrumq; à Th. οἶνος, V.

Οἰνιστηρία, ας, ἡ, capax poculum vino repletum, quod libabant Herculi cætuiq; præbebant investes pueri cum essent excessuri ex ephebis & pendulas comas posituri; Athen. l. 11. Hesychius verò, οἰνιστήρια, τὰ, in plurali accipit, pro ipso sacrificio, quo Ephebi, comam posituri, libabant Herculi; Athen. autem, οἰνιστηρία, habet pro poculo, quod in ejusmodi libatione adhibebatur; à Them. οἶνος; unde οἰνίζω, &c. Vide.

Οἰνοβαρέω, vel, οἰνοβαρειῶ; vino gravis sum; temulentus, & vino quasi sepultus sum; Od. ι. & κ. à seq. οἰνοβαρὴς, V.

Οἰνοβαρὴς, έος, ὁ, ἡ, vino gravis, in voc. sing. οἰνοβαρές ab οἶνος, vinum, & βαρὺς, gravis.

Οἰνοβρεχὴς, ῶτος, ὁ ἢ ἡ, apud Nicand. Alexipharmac. significat, ἐν οἴνῳ τεθρυμμένην βορὰν; i. e. σταφυλὴν, inquit Schol.

Οἰνόγαλα, potionis genus ex vino & lacte mistis; apud Hippocr. qui cedrim Creticam scribit fœminarum incommodis auxiliari ἐν οἰνογάλακτι; ex οἶνος & γάλα, τὸ, &c. V. Sic etiam, οἰνόγαρον, garum vino mistum; ex οἶνος & γάρον, τὸ, V. Item, οἰνογευστέω, vinum gusto; ex οἶνος & γεύω, γεύομαι, in f. γεύσω, γεύσομαι; unde γευστὸς, &c Vide.

Οἰνοδόκος, ου, ὁ, ἡ, vini exceptrix. Ion. pro οἰνοδόχος, παρὰ τὸ τὸν οἶνον δέχεσθαι.

Οἰνοδότας, α, ὁ, Dor. pro

Οἰνοδότης, ου, ὁ, vini dator. Bacchi Epithet. ab οἶνος, vinum, & δίδωμι, do.

Οἰνόεις, εντος, ὁ, vinosus; unde in fœm. οἰνόεσσα; ex quo per contract. οἰνοῦσσα, vel, οἰνοῦττα; quæ V. à Th. οἶνος, V.

Οἰνοηθέω, ῶ, vinum percolo; unde οἰνοηθητὴς, οῦ, ὁ, qui vinum colat; h. e. per colum transfundens purgat; Athen. l. 13. ex οἶνος & ἠθέω; unde ἠθέω & ἠθητὴς, &c. V. Item, οἰνοθήρας, ου, vel α, ὁ, œnothera, q. d. vini venator; plantæ nomen, apud Diosc. Theophr. & Gal. ex quibus Plin. l. 26. c. 11. Ità scribit œnothera, sive, onuris planta, hilaritatem affert in vino, amygdaleceo folio, flore rosaceo; &, cùm siccata est, vinum olente, &c. Ex οἶνος & θήρα, &c. V. Sic etiam, οἰνόληπτος; q. d. vino captus; vino correptus, & obrutus; ebrius, vel, ebriosus; Plut. ex οἶνος & ληπτὸς, ὁ, V. Item, οἰνομανὴς, insano vini amore captus, Athen. l. 11. Ex οἶνος & μαίνομαι; unde μανία, ἡ, &c. V.

Οἰνόμαος, ου, ὁ, nomen propr. viri.

Οἰνόμελι, vinum mulsum; quod & simpliciter, mulsum dicitur; i. e. vinum melle conditum; de quo Diosc. l. 5. c. 16. Ex οἶνος & μέλι, τὸ, V.

Οἰνομήτωρ, ορος, ὁ, vini mater; apud Athen. ex οἶνος & μήτηρ, V. Item, οἴνον, τὸ, folium vitis, Item, pampinus; à Th. οἶνος, V.

Οἴνοπα, acc. sing. οἴνοπι, dat. sing. ab οἴνοψ, quod V.

Οἰνοπέδη, ἡ, & οἰνόπεδον, τὸ, campus vini ferax in Epigr. l. 2. & Il. ι. Utrumq; à seq. οἰνόπεδος, campum habens vini feracem; Od. α. &c. V.

Οἰνοπέδοιο, gen. Ion. pro ου, ab

Οἰνόπεδος, ου, ὁ, ἡ, vinifer: ab οἶνος & πέδον, solum, terra.

Οἰνοπίπης, qui circum circa, oculis vagis, vinum vestigat quod potet; ex οἶνος & ὀπιπεύω, &c. V. Sic etiam, οἰνοπλάνητος, vino errans; Euryp. in Rheso; ex οἶνος & πλανήτης, V.

Οἰνοπληθὴς, έος, ὁ, ἡ, vino plenus, vini ferax; ex οἶνος & πλήθω, impleo. Th. πλέος, plenus.

Οἰνοπλὴξ, vino percussus; i.e. ebrius; aliquando & ebriosum significat; ex οἶνος & πλὴξ, V. Item, οἰνοποσία, vini potio, seu, potatio; ex οἶνος & πόσις, εως, ἡ, &c. V.

Οἰνοποτάζω, idem quod

Οἰνοποτέω, vinum bibo; ex οἶνος, vinum, & πίνω, bibo.

Οἰνοπότης, ου, ὁ, vini potor. ex iisd.

Οἰνοπότις, ἡ, vini potatrix; apud Poll. ex iisd. cum præced. V.

Οἰνόπτης, vini inspector; magistratus quidam Athenis, cujus officium describit Athen. l. 10. & Poll. l. 6. c. 3. ex οἶνος & ὀπτο-

& ὄπλομαι; unde ὀπτήρ, &c. V. Item, οἰνοπώλης, vini venditor, vinarius; caupo; unde, οἰνοπωλέω, vinum vendo; & οἰνοπώλιον, locus ubi vinum est venale; caupona, taberna vinaria; ex οἶνος & πωλέω, unde πώλης, ὁ, &c. V.

ΟΙΝΟΣ, ου, ὁ, VINUM. q. ab ὀνῶ, juvo. hinc πάροινος, ου, ὁ, ἡ, vinolentus, ebrius.

Οἰνόσπονδος, in quo vinum libatur; ut, οἰνόσπονδα ἱερὰ, sive, οἰνόσπονδοι θυσίαι, sacra, in quibus vinum libatur; (his opponuntur νηφάλια; id V.) ex οἶνος & σπονδὴ, ἡ, V. Item, οἰνοσσόος, vinum servans; Nonn. ex οἶνος & σόος, &c. V.

Οἰνόομαι, οῦμαι, in vinum mutor; item, inebrior; Od. π. & τ. Unde, οἱ οἰνωμένοι, bene poti, qui jam inebriari incipiunt; Aristot. Rhet. 2. Est pass. ab act. οἰνόω, vide.

Οἰνοῦσσα, (pro quo etiam οἰνοῦττα) factum per contract. ex οἰνόεσσα; est maza vino subacta; vel, placenta, ex vino & melle confecta; Poll. l. 6. c. 3. Est etiam herbæ nomen, quâ gustatâ corvi & canes inebriantur; Athen. ex Aristot. dicitur & οἰνοῦττα; Hesych. est fœm. à masc. οἰνόεις, εντος, V.

Οἰνοφερὴς, proclivis ad vini potum; vinosus; ex οἶνος, & φέρω, vide.

Οἰνοφλυγέω, ῶ, vinosus sum, vino me ingurgito, inebrior: &

Οἰνοφλυγία, ας, ἡ, vinolentia, compotatio: ab

Οἰνόφλυξ, υγος, ὁ, ἡ, vinosus: qui οἴνῳ φλύζει, vino fervet; vel à φλύσσω, eructo. f. ξω. Them. φλέω, nugor.

Οἰνόφλυκτος, temulentus, ebrius; à præced. οἰνόφλυξ, & ex iisd. Vide.

Οἰνοφόρος, vinum ferens, seu, vino ferendo aptus; ut, οἰνοφόρος κύλιξ, apud Athen. l. 10. ex οἶνος & φορὸς, V. Item, οἰνόφυτον, scil. χωρίον, locus in quo vinum nascitur; vel, locus vitibus consitus; vinea; ab οἶνος, vel, οἴνη & φύω; unde φυτὸν, τὸ, &c. V.

Οἰνοχοεία, vini infusio; munus pincernæ; à seq. οἰνοχοεύω, vel, οἰνοχοέω, V. Unde etiam οἰνοχοεῖσθαι; vinum à ministris infusum accipere; Greg.

Οἰνοχοείτω, misceat, 3. sing. præs. imperat. act. ab

Οἰνοχοέω seu οἰνοχοεύω, infundo vinum: potum ministro: ab οἰνοχόος, pincerna, quod ab οἶνος, vinum, & χέω, fundo.

Οἰνοχόη, ης, ἡ, patina libatoria: ex οἶνος & χέω, fundo.

Οἰνοχόημα, quod à pincerna infunditur; Plut. in Phoc. est verbale, à præced. οἰνοχοέω, V.

Οἰνόχροος, vinum colore referens; Theophr. Ex οἶνος & χρόα, ἡ, vide.

Οἶνοψ, οπος, ὁ, ἡ, niger, vinei coloris. dat. pl. οἴνοψι. ab οἶνος, vinum, & ὄψις, visus. Them. ὄπτομαι, video.

Οἰνόω, ῶ, vinum facio, in vinum verto; item, inebrio, Suid. à Them. οἶνος, vide. Unde etiam, οἰνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vinosus, vinaceus; vinum redolens; Plut. Symp. 3. Item, οἰνὼν, ῶνος, ὁ, cella, vinaria, apud Xen. & Athen. ab eod. Th. οἶνος, V.

Οἰνώνη, ης, ἡ, ἡ Αἴγινα πρότερον οὕτως ἐκαλεῖτο.

Οἰνωπὸς, qui vinei coloris est; vel, uvas maturas colore referens; ex οἶνος & ὤψ, ωπὸς, &c. V.

Οἰνῶσις, bene potum esse, seu, appotum esse; incipere inebriari; Plut. Symp. 3. Est verbale, ab οἰνόω, οἰνόομαι, V. Item, οἰνωτὸς, vinosus, vinarius; ad vinum pertinens; Plut. Unde neut. οἰνωτὸν, τὸ, est vino confectum, paratum, & conditum; item, οἴνωτρος, palus, i. e. paxillus, pedamentum vitis; vallus quo vitis, seu, adminiculo, fulcitur; Hesych. Omnia, à Th. οἶνος, V.

Οἴξασα, a. 1. part. act. f. g. verbi οἴγω, aperio. f. ξω.

Οἰόβιος, qui solitariam vitam degit; qui in solitudine versatur; Suid. ex οἶος & βίος, V. Item, οἰοβότης, solus, & seorsum ab aliis, pascens; ex οἶος & βόω; unde βοτὸς, &c. V. Sic etiam, οἰόγαμος, qui unicas nuptias contraxit; unicam habens uxorem; sed exp. etiam de fœmina unum habente virum; in Epigr. ex οἶος & γάμος, ὁ, V. Item, οἰόζωνος, unicâ veste indutus; i. e. μονόπεπλος, μονόζωνος; vel, solus; i. e. μόνος, Sophocles, ἀνδρ' ἐν οἰόζωνον dixit, unum absque comitatu virum; alii verò, hoc verbo, intelligunt eum quem μονόζωνοι vocarunt, i. e. latronem; ex οἶος & ζώνη, ἡ, V.

Οἴοθεν, adv. seorsum, οἴοθεν οἶος, cum solo solus. Th. οἶος, solus.

Οἰόθι, solùm; item, idem quod præced. οἰόθεν, ab una solùm parte; vel, ab uno duntaxat loco; i. e. seorsum; ab eod. Th. οἶος, V.

Οἴομαι, apud Poëtas scribitur pro, & idem est cum seq. οἴομαι, puto, arbitror; item, suspicor, suspectum habeo; item, arguo; & in 3. pers. præs. οἴεται, passivè usurpatur, pro videtur; ut, Od. ρ. ἐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος οἴεται, ὅσπερ ἂν εἴη; non insipiens videtur hospes, quisquis tandem sit; sic & Od. τ. &c.

Οἴομαι, vel οἶμαι, opinor, existimo. præs. imperat. οἴου, οἰέσθαι, f. οἰήσομαι. perf. pass. ᾤημαι. a. 1. pass. ᾠήθην. q. ab οἰέομαι. Th. οἴω, puto.

Οἶον, adv. solùm: vide in οἶος.

Οἷον, adv. sicut, ferme: ab οἷος.

Οἰονόμος, ου, ὁ, ἡ, Poet. ὁ οἶος καὶ μόνος νεμόμενος, qui solus pascitur. Vel ὁ τὰς ὄϊας νέμων, τετέσιν ὁ ποιμὴν, id est, qui oves pascit.

Οἷόν τε, cum infinitivo idem quod δυνατὸν, possibile: ab οἷος, quod vide.

Οἰοπέδιλος, uno indutus calceo; ex οἶος & πέδιλον, τὸ, V.

Οἰοπόκος, ovillam lanam habens; Soph. Oedip. ex οἶς, οἰὸς, ovis; & πέκω; unde πόκος, &c. V.

Οἰοπολέω, solitarius sum, vel, in disertis locis solus versor; Euryp. à præced. οἰοπόλος, V.

Οἰοπόλος, ου, ὁ, ἡ, Poet. ὁ οἶος καὶ μόνος πολῶν, εἴτε πολεύμενος ἐν τινι τόπῳ, qui solus vagatur, & in aliquo loco versatur; item qui circa oves versatur; ab οἶς, ovis. Th. πολέω, verso.

ΟΙΟΣ, ου, solus. in f. g. οἴη, neut. οἶον, solum, quod & adverbialiter sumitur. Hinc οἰόω, solum reddo, desolo.

ΟΙΟΣ, ου, qualis; item pro ὅμοιος, similis; item pro δυνατὸς, potens, possibilis: οὐχ οἷόν τε, pro δυνατὸν, non possibile. Hinc ποῖος, ου, qualis? interrog. ποιότης, ητος, ἡ, qualitas. τοῖος, ου, talis.

Οἰὸς vel ὄϊος, gen. sing. ab οἶς vel ὄϊς, ἡ, ovis.

Οἰοφάγος, oves devorans; Hesych. ab ὄϊς, οἰὸς, & φάγος, V.

Οἰοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, indutus unicâ tunicâ, vel qui tunicam ex ovis lanâ gestat; ex οἶος, solus, vel ὄϊς, οἰὸς, ἡ, ovis, & χιτὼν, tunica.

Οἰόω, desolo, vasto: solum facio. Th. οἶος, solus.

ΟΙΣ, οἰὸς, vel ὄϊς, ὄϊος, ἡ, OVIS, vel ὁ, aries.

Οἶς, ιδος, ἡ, ovicula: a præced.

Οἶσα, τὰ, retinacula navium, funes nautici; pro quo Ionicè ὄσσα dixit Lycophr. à sing. ὄϊσον (id V.) funis; Hesych. propriè esse dicitur funis nauticus, retinaculum navium; pro eodem Ionicè dicitur ὄυσον.

Οἴσατο, & ὀΐσατο, putavit, 3. sing. a. 1. m. Poët. pro ᾠήσατο, factâ Syncope & rejecto augmento, verbi οἴομαι, vel οἶμαι, puto. f. οἰήσομαι. a. 1. m. ᾠησάμην, ω, ατο.

Οἶσε, ferto, præs. imperat. verbi οἴσω, factum ex f. verbi οἴω, pro φέρω, fero. f. οἴσω. hinc οἴσετον, ferent, dual. f. 1. act. οἴσει, 3. sing. f. 1.

Οἴσεσθαι, f. 1. inf. m. ab οἴω, pro φέρω; fero. f. οἴσομαι, η, εται.

Οἰσεῦμες, feremus, Dor. & Æol. pro οἴσομεν, 1. plur. f. 1. act. verbi φέρω, fero. f. οἴσω.

Οἰσῆ, Dor. pro οἴσῃ, 2. sing. f. 1. m. verbi φέρω, fero. f. οἴσομαι.

Οἶσθα, nosti, per Sync. pro οἴδασθα, 2. sing. præt. m. Æol. pro οἶδας, verbi εἴδω, scio. p. m. οἶδα, ας, ε.

Οἰσθεὶς, suspicatus, indignatus, a. 1. part. pass. Poët. verbi οἴομαι, a. 1. pass. ὠΐσθην. Alii volunt esse a. 1. part. pass. ab οἴω, fero. f. οἴσω.

Οἰσία, ας, ἡ, salix. q. ab εἶμι, eo, quia it celeriter crescendo.

Οἰσόκαρπος, Eustathio dicitur ἀγνόκαρπος, salicis fructus; ab οἶσος; (quæ & λύγος, & ἄγνος, dicitur) & καρπὸς, &c. V.

Οἴσομαι, & Dor. οἰσεῦμαι, f. 1. m. verbi φέρω, fero. f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα.

Οἰσόμεθα, 1. pl. f. 1. m. vide οἴσομαι.

Οἶσον, ου, τὸ, funis. q. ab οἴω, quia fit ad ferendum aliquid.

Οἴσεσι, 3. plur. f. 1. act. verbi φέρω, fero.

Οἰσοφάγος, œsophagus, gula; meatus à faucibus in ventriculum, per quem cibus

cibus & potus in ventriculum οἴσονται, i. e. φέρονται, deferuntur; Aristot. de part. an. sed expon. & os ventriculi, apud Hippocr. ab οἴω, f. οἴσω, pro φέρω, fero, & φάγω, unde φάγος, &c. vide.

Οἰσπώτη, ης, ἡ, sordes lanarum & ungularum, propriè, ovium; vide οἰσπώτη.

Οἴσπη, ης, ἡ, lana sordida, seu succida; i. e. τὸ ἔριον ῥυπαρὸν, καὶ ἄπλυτον, καὶ ἀσρεάθηστον, sive ἐκ ἐσρεαθισμένον; lana cum suis sordibus, illota, nec curata; Hippocrates etiam hanc vocem usurpavit de sordibus caprarum, quæ podicis villis adhærescunt; unde Suid. οἴσπη καὶ οἰσπώτη, dicitur ὁ ῥύπος τῶν ἐρίων, &c. ex οἶς, vel ὄϊς, & σήπω, putrefacio; vide infrà οἰσύπη, & οἴσυπος.

Οἰσπώτη, ης, ἡ, ungula ovis; (ab οἶς, & πατέω, verso α, in ω.) Item sordes ovium, vel fimum ovillum; Dion. lib. 46. legitur & οἰσπώτη, pro eodem apud Hesych.

Ὀϊσάμενος, ου, ratus, aorist. 1. part. m. &

Ὀΐσατο, 3. sing. a. 1. m. gem. σ, & Poët. verbi οἴομαι, f. οἴσομαι, puto, pro οἴομαι, f. οἰήσομαι. Th. οἴω, puto.

Οἰστέον, ferendum; verbale ab οἴω, pro φέρω, fero, f. οἴσω.

Οἰστέος, ου, ὁ, ferendus, est masc. à quo neut. præced. V.

Οἴστευμα, sagitta, jaculum: Item Οἰστευτήρ, ῆρος, ὁ; & Οἰστευτὴς, οῦ, ὁ, sagitta, jaculum; verbalia à seq οἰστεύω; V.

Ὀϊστεύω, sagitta peto; ab

Ὀϊστὸς, οῦ, ὁ, sagitta, in pl. ὀϊστοί, οἱ, ab οἴω, fero, f. οἴσω.

Ὀϊστοῦχος, sagittas continens, vel in se habens; ut ὀϊστοῦχος φαρέτρη: (pro quo Homerus dicit ἰοδόκος; Eust.) ex præced. ὀϊστὸς, & ἔχω; cujus multa comq. desinunt in οῦχος.

Οἰστράω, & Οἰστρέω, æstro, seu asilo agitor; unde Metaph. apud Plat. οἰστρᾷ ἐᾶν, furit velut æstro percitus: Item activè, æstro agito, vel stimulo; à Them. οἶστρος, ὁ, æstrum, crabro, asilus, equorum; tabanus, boüm, ricinus, canum: Item Metaph. pro stimulo quasi furibundo, quo quis agitatur, &c. vi. Undè etiam Οἰστρηδὸν, more eorum, qui æstro sunt agitati, & Οἰστρήεις, εντος, ὁ, æstro percitus, furiosus, insanus; Nonn.

Οἰστρηθεὶς, furore percitus, a. 1. part. pass. verbi οἰστρέω, f. ήσω, æstro agitor, a. 1. pass. ὠστρήθην, ab οἶστρος.

Οἰστρηλασία, cùm quis æstro agitatur; stimuli æstri quibus aliquis agitatur; & Metaph. pro stimulo, seu aculeo, quo quis ad aliquid impellitur, seu pellicitur: Item Οἰστρηλατέω, ῶ, æstro agito; unde pass. Οἰστρηλατέομαι, æstro agitor, seu exerceor: Item furore & insaniâ agitor, velut æstro: ex οἶστρον, τὸ, & ἐλαύνω, f. ἐλάσω, ab ἐλάω, unde ἔλασις, & ἐλασία, &c. V.

Οἴστρημα, τὸ, & οἴστρησις, ἡ, æstrum, vel stimulus & aculeus, quo quis, velut æstro agitatur: & Metaph. οἰστρήσεις, dicuntur etiam insani mulierum amores, quibus aliquis, velut æstro, ad eas amandas impellitur; apud Suid. verbalia, ab οἰστράω, seu οἰστρέω, &c. vide.

Οἰστροβολέω, ῶ, æstro exagito, stimulo; in Epigr. ex οἶστρον, & βολέω; vi. Item Οἰστροδίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ab æstro ictus in gyrum se agit, qui æstro agitante quasi rotatur; apud Æschyl. & Aristoph. dicitur de Ione Inachia, de qua & Virg. Georg. lib. 4. ab οἶστρον, & δινέω; vi. Οἰστρομανὴς, unde φιλοιστρομανὴς, insani æstri amans, qui furore, velut æstro, agitari amat; unde Οἰστρομανία, ut apud Hippocr. expon. ad Demag. οἰστρομανίαν ἔχει τ ἀσελγείας; id est, insano libidinis æstro, seu intemperantiæ stimulo, agitatur & stimulatur: ex οἶστρον, & μαίνομαι; unde μανία, ἡ, &c. vi. Item Οἰστροπλὴξ, ab æstro ictus, qui æstro, vel furore agitatur; Euryp. in Bacch. & apud Soph. ab οἶστρον, & πλήσσω, vel πλήττω, f. ξω; unde πλὴξ, &c. V.

ΟἼΣΤΡΟΣ, ου, ὁ, OESTRUS, tabanus, stimulus: hinc οἰστρήεις, εντος, furiosus, æstro percitus: οἰστράω, & -έω, æstro agitor: οἴστρημα, ατος, τὸ, stimulus: & Angl. to stir.

ὈΙΣΥ'Α, ας, ἡ; salix; vi. οἰσία; hinc Angl. Osier.

Οἰσύϊνος, confectus è salice, salignus; seu vimineus; Od. ε. & Luc. in somn. à Them. præced. οἰσύα; V.

Οἰσυοπλόκος, qui salices contexit; Poll. lib. 7. ab οἰσύα, & πλοκὴ, ῆς, ἡ; vide.

Οἰσύπη, fimum ovillum: Item lana sordida, seu sordes ovillæ lanæ ex fimo adhærentes; Diosc. lib. 2. cap. 84. idem quod seq. οἴσυπος; id vi. Sed pro οἰσύπη, dicitur etiam οἴσπη, (apud Herodot.) id vide suprà.

Οἰσυπηρὸς, οῦ, ὁ, sordes ovinas redolens; seu sordidus ex fimo ovillo; Diosc. à seq. οἴσυπος; vi. Item Οἰσυπὶς, ίδος, ἡ, idem cum οἰσύπη, & οἴσυπος; quæ vi. Sic etiam, Οἰσυπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ; idem quod Οἰσυπηρὸς; vide.

Οἴσυπος, ου, ὁ, sordes ovium: q. ab οἶς, ovis, & σήπω, putrefacio. Sub Them. ῥύπος, sordes.

Οἴσω, feram, f. 1. act. verbi φέρω, fero, a. 1. ἤνεγκα.

Οἰσῶ, feram, Dor. pro præced.

Οἰσῶν, Dor. pro οἴσων, allaturus, f. 1. part. verbi φέρω.

Οἵτ' pro οἵτε, qui, nominativ. pl. ab ὅς, & τε.

Οἴτη, ης, ἡ, OETA, mons Thessaliæ.

Οἵτινες, quicunque, nominativ. pl. ab ὅστις, gen. οὗτινος, in fœm. gen. ἧστινος, neut. ὅτι.

ΟἾΤΟΣ, ου, ὁ, ærumna, calamitas: q. ab οἶ.

Οἰτόσυρος, Scythicè vocatur Apollo.

ὈΙΦΕ'Ω, seu -άω, coëo.

Οἰφόλης, ου, ὁ, pronus in venerem, libidinosus: in fœm. est Οἰφόλις; apud Hesych. à præced. Them. οἰφάω, seu οἰφέω, coëo; V.

Οἰχέοντι, Doricè pro οἰχέουσι, & σι, ter. pl. præsent. ind. activ. verbi οἰχέω, veho, fero: pro quo usitat. οἴχομαι.

Alii formant ab ὄχος, ου, ὁ, vel ὄχος, εος, τὸ, currus.

Οἴχεσθαι, abire, præsent. infinitiv. ab οἴχομαι, ἡ, ηται, f. οἰχήσομαι, perfect. ᾤχημαι.

Οἰχῶνται, Ion. pro ᾤχωνται, 3. pl. perf. pass. &

Οἰχήσομαι, abibo: fut. 1. m. verbi οἴχομαι.

Οἰχθεὶς, apertus, aorist. 1. part. pass. verbi οἴγω, aperio, f. ξω, aor. 1. pass. ᾤχθην.

Οἴχνισκον, Ion. inserto σκ, pro ᾤχνεον, imperf. verbi οἰχνέω, idem quod οἴχομαι, abeo. Alii ab οἰχνίσκω, pro οἰχνέω, derivari malunt.

Οἰχεῦσι, Dor. pro οἰχοῦσι, 3. pl. præs. ind. ab

Οἰχνέω, idem quod οἴχομαι, abeo.

Οἰχοίατο, Ion. pro οἴχοιντο, 3. pl. præs. opt. ab

ὈΙ'ΧΟΜΑΙ; ἡ, εται, abeo, discedo, proficiscor, pergo, f. οἰχήσομαι, p. ᾤχημαι, a. 1. pass. ᾠχήθην, præs. part. οἰχόμενος.

Οἴχωκα, detracto augmento pro ᾤχωκα, Att. pro ᾤχηκα, perf. act. verbi οἴχομαι, abeo.

Οἰχώκει, ivit, Ionica Dialysi & Attica pro ᾠχώκει, 3. sing. plusq. p. activ. &

Οἰχωκὼς, υῖα, ὸς, perfectiv. particip. Atticè verbi οἴχομαι, abeo, vide οἴχωκα.

ὈΙ'Ω, seu οἴω, puto, existimo: Item fero, porto, f. οἴσω. Sic οἴομαι & οἶμαι, puto: οἴησις, εως, ἡ, opinio.

Ὀΐων, ovium, gen. pl. ab ὄϊς, ὄϊος, seu οἶς, ἡ, ovis.

Οἰωνισαίμην, aorist. 1. optat. m. verbi οἰωνίζομαι, auguror. Them. οἰωνὸς, avis.

Οἰωνικὸς, οῦ, ὁ, auguralis; & Οἰωνικὴ, sub. ἐπιστήμη, auguralis scientia, augurum disciplina: à Them. οἰωνὸς; vide.

Οἰώνισμα, ατος, τὸ, augurium: &

Οἰωνισμὸς, οῦ, ὁ, auspicium, augurium: &

Οἰωνιστὴς, οῦ, ὁ, augur: ab οἰωνὸς, avis: Item augurium.

Οἰωνιστήριον, τὸ; id undè augurium aliquod accipimus; vel signum, quale est omen: Item locus in quo augures augurium agant, auguraculum; est, ut præcedentia, ab οἰωνίζομαι, & Them. οἰωνὸς; vi. Item Οἰωνιστικὸς, ad augurem, seu auspicem pertinens; & ἡ οἰωνιστικὴ, sub. ἐπιστήμη, auguralis scientia; Plut. à præcedent. οἰωνιστὴς; vide.

Οἰωνόβρωτος, ab avibus devoratus: ex οἰωνὸς, & βιβρώσκω, f. ώσω, unde βρωτὸς, &c. vi. Item Οἰωνοθέτης, qui pro ut alites videt vel volare, vel pasci, vel garrire, οἰωνὸς τίθεται; i. e. auguria captat. Soph. in Oed. Tyr. ex οἰωνὸς, & τίθημι, in pass. τίθεμαι, unde θέτης, &c. vi. Sic etiam Οἰωνόμαντις, εως, qui vel quæ ex auguriis, seu auspiciis vaticinatur; undè Οἰωνομαντεία, vaticinatio, vel vaticinium ex auspiciis: Item Οἰωνομαντικὴ, scil. ἐπιστήμη, scientia augurandi; ab οἰωνὸς, & μάντις, unde μαντεία, &c. V.

Οἰωνο-

Οἰωνοπόλος, ου, ὁ, ἡ, vates per cantum avium: ab οἰωνὸς, avis, & πολέω, versor.

ΟἸΩΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, avis, volucris; propriè vultur, vel avis carnivora: Item augurium, omen: hinc οἰωνίζομαι, auguror.

Οἰωνοσκόπος, auspex; qui avium carnivorarum ac immundarum volatus & pastus inspicit: ex iisque auguria accipit; unde Οἰωνοσκοπεῖον, locus ubi tales auspices consident, & augurium agunt, auguraculum: Item Οἰωνοσκοπέω, augurium istuc ago, & Οἰωνοσκοποῦμαι, idem; Sic etiam Οἰωνοσκοπία, auspicium, augurium: ἐκ τῶν οἰωνῶν, i. e. eorum inspectio, divinatioque ex eorum volatu, garritu, aut pastu: Item Οἰωνοσκοπικὸς, ad auspicium τῶν οἰωνῶν pertinens, auguralis: ex οἰωνὸς, & σκοπὸς, &c. V.

Οἵως, adverb. qualiter, quemadmodum, quomodo. Th. οἷος, qualis.

Οἰωτὸς, ovillus; ut οἰωτὸς χιτὼν, tunica è pellibus ovium; à Th. οἶς, οἰὸς, vel ὄϊς, ὄϊος, ἡ, &c. V.

Ὄκα, Dor. pro ὅτε, quando.

Ὀκείλαντες, appellantes, nom. pl. a. 1. part. act. ab

Ὀκέλλω, appello, accedo, f. ελῶ, a. 1. ὤκειλα. Th. κέλλω, idem.

Ὄκκα, Dor. pro ὅτε, quando; &

Ὄκκα, pro ὁπότε, Dor.

Ὄκκος, OCULUS, Doricè ab ὄπτομαι.

Ὀκλαδία, ἡ, genuum flexus: Item Ὀκλαδίας, ου, ὁ, qui genua flectit & ea incurvans subsidit: Sic Ὀκλαδίας δίφρος, sella quæ complicari potest: Athen. lib. 12. pro quo & absolutè dicitur ὀκλαδίας, apud Aristoph. undè etiam Ὀκλαδιάω, genibus flexibus subsido, (idem cum Th. ὀκλάζω, vi) Item Ὀκλαδὸν, idem quod ὀκλὰξ, & ὀκλαστί, flexis genibus; adverbalia, à seq. Th. Ὀκλάζω; V.

ὈΚΛΑ'ΖΩ, in genua succumbo, labasco, deficio, q. à κλάω, genua frango.

Ὀκλὰξ, & ὀκλαστί, vide supra in ὀκλαδία, ad fin. Item Ὄκλασις, εως, ἡ, genuum flexus, seu curvatura, & ὄκλασμα, τὸ, idem; Item saltationis quoddam genus, de quo Poll. lib. 4. cap. 14. utrumque verbale à præced. Them. ὀκλάζω; V.

Ὀκναλέως, pigrè, adverbial. ab ὄκνος, pigritia.

Ὀκνείω, idem quod ὀκνέω, pigresco.

Ὀκνέω, piger & segnis sum, cunctor, tergiversor, f. ήσω, p. ὤκνηκα, a. 1. ὤκνησα, a. 1. inf. ὀκνῆσαι, f. 1. inf. ὀκνήσειν. Them. ὄκνος.

Ὀκνηρὸς, οῦ, cunctator, timidus: in neut. gen. ὀκνηρὸν, molestum, tædiosum: ab ὄκνος.

Ὀκνηρία, ἡ, pigritia; & Ὀκνηρῶς, pigrè, segniter, substant. & adverbial. à præced. ὀκνηρὸς, piger, segnis, ignavus, &c. vi. Item Ὀκνία, ἡ, pigrities, segnities, vel timor; Poll. à seq. Th. ὄκνος; V.

ὌΚΝΟΣ, ου, ἡ, pigritia, metus, ignavia: q. ab οὐ κινεῖν, non movere: hinc ὀκνέω, piger & segnis sum: ἄκνος, ου, ὁ, ἡ, impiger.

Ὀκνοῦσιν, tergiversantur, 3. pl. præs. ind. ab ὀκνέω.

Ὀκνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, piger, segnis, ignavus: Item timidus, à præced. Th. ὄκνος; V.

Ὀκνῶσιν, 3. pl. præs. sub. verbi ὀκνέω.

Ὀκοῖα, Dor. pro ὁποῖα, qualia, qualiter; vide ὁποῖος.

Ὄκριας, summa cacumina, acc. pl. à nom. ὄκρις, q. v.

Ὀκριάεις, exp. τραχύνεσθαι, Od. σ. ab eod. ὄκρις; V.

ὈΚΡΙ'ΒΑΣ, αντος, ὁ, pulpitum, scala: q. ab ἄκρον & βάω.

Ὀκριόεις, εντος, longas prominentias habens: ab

Ὄκρις, ιος, ἡ, idem quod ἄκρις, summitas montis, cacumen. Them. ἄκρος, summus.

Ὀκρυόεις, εντος, horrendus, dirus: pro κρυόεις, Poët. idem quod κρυερὸς, οῦ, frigidus, horrendus. Th. κρύος, εος, τὸ, frigus.

Ὀκρυοέσσης, gen. sing. f. g. ab adj. præced. nom. f. ὀκρυόεσσα.

Ὀκτάβλωμος, ου, ὁ, octo morsuum, ex octo quadris: ex ὀκτὼ, octo, & βλωμὸς, buccella.

Ὀκτάεδρος, qui octenorum sessuum est; seu octonarum sedium; unde octaëdro geometricæ figuræ nomen dedit basium, ut octogono, angulorum numerus octonarius: ex ὀκτὼ, & ἕζομαι, f. ἑδοῦμαι; undè ἕδρα, ἡ, &c. vi. Sic etiam Ὀκταέτης, qui octo annorum est, & fœmin. Ὀκταέτις, nata octo annos: undè Ὀκταετηρὶς, ίδος, ἡ, octennium, octennale tempus; ab ὀκτὼ, & ἔτος, τὸ; V.

Ὀκταήμερος, ου, ὁ, ἡ, octo dies natus, qui fit octavo die: ex ὀκτὼ, & ἡμέρα, dies.

Ὀκτάκις, octies; à Th. ὀκτὼ; vi. Item Ὀκτακισχίλιοι, octo millia, octies mille; Xen. ab ὀκτάκις, & χίλιοι; V.

Ὀκτάκνημος, ου, ὁ, ἡ, octo radios habens: proprium rotæ: ex ὀκτὼ & κνήμη, radius rotæ.

Ὀκτακόσιοι, octingenti, Thuc. à Them. ὀκτὼ; V.

Ὀκτάμηνος, qui octo mensium est: Item Ὀκταμηνιαῖος, octavum agens mensem; vel octavo natus mense: ut ὀκταμηνιαῖα βρέφη, infantes qui octavo mense in lucem sunt editi; Alex Aphrod. ex ὀκτὼ, & μὴν, μηνὸς, undè μηνιαῖος, &c. vi. Sic etiam Ὀκτάπηχυς, & ὀκτώπηχυς, qui octo cubitorum est, ab ὀκτὼ, & πῆχυς; vi. Item Ὀκταπλάσιος, & ὀκταπλασίαν, octuplus, & octuplicatus; ut & ὀκταπλόος, & ὀκταπλοῦς, octuplex; omnia à Th. ὀκτὼ, octo; cum additamentis usitatis numeralibus πλέος, & πλάσιος, &c.

Ὀκταπόδην, octopedalem, accusativ. sing. ab

Ὀκταπόδης, ου, ὁ, idem quod ὀκτάπους, octipes: ex ὀκτὼ, octo, & πούς, pes.

Ὀκτάρυμος, seu Ὀκτάῤῥυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, octojugis, octo temones habens; Xen. Pæd. 4. ab ὀκτὼ, & ῥυμὸς; vi. Item Ὀκτάστυλος, octo habens columnos; ab ὀκτὼ, & στῦλος; vi. Item Ὀκτήρης, ἡ octiremis navis; apud Polyb. & ὀκτήρεις, in pl. apud Bays. de re navali, octo ordinum naves; ab ὀκτὼ, & ἐρέσσω, unde ἐρεσία, ἡ, cujus comp. varia desinunt in ήρης.

ὈΚΤΩ', OCTO, οἱ, αἱ, τὰ, ἄκλιτον. Hinc ὄγδοος, ου, octavus: ὀκτάκις, octies.

Ὀκτώπηχυς, vide ὀκτάπηχυς, & ὀκτώπους, idem quod ὀκτάπους, id vide in ὀκταπόδης.

Ὀκυμόλος, qui citò graditur; cito gradu proficiscens, seu progrediens, Suid. ab ὠκὺς, in comp. ω mutato in ο,) & μολέω, &c. V.

Ὄχ', ά, Dor. pro ὅτε, ἡ, quum, &c. ὄκχ' pro ὄκκα, q. v.

Ὀκχέω, subeo, sustineo: Item exhaurio, exantlo; Pind. in pass. ὀκχέομαι, οῦμαι, sustineor ab aliquo, vel ei insideo; Suid. Item Ὀκχὴ, ῆς, ἡ, sustentaculum, cui innitimur; Hesych. & Suid. omnia, à præced. ὄκχος; V.

Ὄκχος, ου, ἡ, Poët. metri gratiâ pro ὄχος, vehiculum, currus.

Ὄκως, ut, postquam; pro ὅπως, Ion.

Ὀλάργυρος, totus argenteus, qui totus ex argento est; Athen. ex ὅλος, & ἄργυρος, &c. V.

Ὀλβιάζω, idem quod ὀλβίζω; beatum prædico, seu judico ab ὄλβιος; vide.

Ὀλβιογάστωρ, ορος, ὁ, ventre beatus; qui se, ventre bene curato, beatum existimat, qui beatitudinem in suo ventre ponit; i. e. ventris sui voluptate metitur, apud Athen. l. 9. ex ὄλβιος, & γαστὴρ, &c. V.

Ὀλβιοδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, felix: ab ὄλβιος, felix, dives. Th. ὄλβος, felicitas, & δαίμων, felix.

Ὀλβιοεργὸς, beatæ vitæ effector; vel beatum & divitem efficiens; ut ὀλβιοεργὸς Ἀπόλλων, in Epigram. ex ὄλβιος, & ἔργον, τὸ; V.

Ὀλβιστος, felicissimus; superl. à Th. ὄλβος; V.

Ὀλβοδότης, divitiarum dator; qui etiam dicitur ὀλβοδοτὴρ, unde fœmin. Ὀλβοδότειρα, ἡ, divitiarum datrix, effectrix beatæ vitæ; in Epigrammat. à Them. ὄλβος, & δίδωμι, undè δοτὴρ, δότειρα, &c. vide.

Ὄλβιος, ου, beatus, dives, locuples: ab

ὌΛΒΟΣ, ου, ὁ, felicitas, opes: ὄλβω, gen. Dor. q. ὅλος βίος; hinc πανόλβιος, ου, omni ex parte beatus.

Ὀλβοφόρος, divitias & beatitudinem afferens; unde οἱ ὀλβοφόροι θεοὶ, apud Euryp. in Iph. Aul. ex ὄλβος, & φορὸς; V.

Ὀλέεσκον, pro ὄλεσκον, Pleonasmo τοῦ ε, imperf. act. verbi ὀλέσκω, idem cum ὀλέκω, perdor. Th. ὄλλυμι, idem.

Ὀλέθριος, ου, ὁ, ἡ, exitialis, perniciosus, lethalis: ab

Ὄλεθρος, ου, ὁ, pernicies, interitus, pestis, mors. Th. ὄλλυμι, perdo.

Ὀλεῖται, peribit, 3. sing. f. 2. m. verbi ὄλλυμι, f. 2. m. ὀλοῦμαι, ὀλῆ, εῖται.

Ὄλεκον, peribam, imperfectiv. activ. Ion. &

Ὀλέκοντας, acc. pl. particip. præsent. act. &

Ὀλέκοντο, 3. pl. imperf. pass. ab

Ὀλέκω, idem quod ὄλλυμι, perdo.

Ὀλέσειε, perdat, 3. sing. a. 1. opt. Æol. verbi ὄλλυμι, perdo, f. ὀλέσω.

Ὀλεσήνορας, acc. pl. ab

Ὀλεσήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, viros perdens: ab ὄλλυμι, perdo, & ἀνήρ, vir.

Ὀλέσῃς, perdas, 2. sing. a. 1. sub. act. verbi ὄλλυμι, f. ὀλέσω.

Ὀλέσθαι, aorist. 2. infinit. m. verbi ejusdem.

Ὀλεσίβωλος, glebas perdens, glebis nocens: ex ὄλλυμι, sive ὀλλέω, f. ὀλέσω, ab inusit. ὀλέω, & βῶλος, &c. vi. Item Ὀλεσίθηρος, feris perniciem afferens, feras perdens & perimens; Euryp. ex ὄλλυμι, & θήρ, ηρὸς, &c. vide.

Ὀλέσκω, hoc verbum quidam afferunt ex Eust. quasi esset idem quod, & à Them. ὄλλυμι, perdo, amitto: Item perdo, i. e. perimo, &c. V.

Ὄλεσα, ας, ε, perdidi, a. 1. ind. act. Ion. & Poët. pro ὤλεσα; &

Ὀλέσαι, a. 1. inf. Poët. &

Ὀλέσας, αντος, qui destruxit, aorist. 1. part. act. Poët. verbi ὄλλυμι, f. ὀλέσω.

Ὀλέσῃ, perdat. Poët. pro ὀλέσῃ, tert. sing. aorist. prim. sub. activ. ejusdem verbi.

Ὀλέσω, f. 1. ind. act. vel a. 1. sub. Poët. ab ὄλλυμι.

Ὀλέτειρα, ας, ἡ, perditrix: &

Ὀλετήρ, ῆρος, ὁ, perditor, interfector: ab ὄλλυμι, perdo.

Ὄληαι, pereas, Ion. pro ὄλῃ, 2. sing. a. 2. sub. m. verbi ὄλλυμι, f. ὀλέσω, a. 2. m. ὠλόμην. p. m. ὦλα.

Ὀλίγα, paululum, raro: Item Ὀλιγάκις, paucies, raro, non ita sæpe multumque; adverbialia, à Th. ὀλίγος; V.

Ὀλίγα, pl. n. g. &

Ὀλίγαι, αἱ, pl. fœmin. gen. ab ὀλίγος, paucus.

Ὀλίγαιμος, & ὀλιγαιμία; vide infrà ὀλιγόαιμος.

Ὀλιγανδρέω, ῶ, virorum paucitate & penuriâ laboro; (opponitur τῷ εὐανδρεῖν) ut ὀλιγανδροῦσα βουλή; Senatus viris imminutus; i. e. Senatus patrum paucorum, Plut. in Publicola: ex ὀλίγος, & ἀνήρ, ἀνδρὸς, &c. vide. Unde etiam, Ὀλιγανδρία, per quod Bud. interpretatur, τὸ ὀλιγανθρωπία; quod vide.

Ὀλιγανθρωπία, ας, ἡ, paucitas raritásque hominum, hominum infrequentia: &

Ὀλιγάνθρωπος, ου, ὁ, ἡ, paucos homines habens, non frequens hominibus: ex ὀλίγος, paucus, & ἄνθρωπος.

Ὀλιγαριστία, ἡ, prandium præparcum; cùm pauculo cibo in prandio contenti sumus: ex ὀλίγος; & ἄριστον, τὸ; vi. Item Ὀλιγαρκής, paucis contentus & modicis: Item pro frugali, vel homine frugi; unde Ὀλιγάρκεια, vel ὀλιγαρκία, animus paucis contentus; Greg. pro eodem, dicitur & τὸ ὀλιγαρκὲς, substantivè, apud Luc. ex ὀλίγος, & ἀρκέω, &c. vi. Sic etiam, Ὀλιγαρτία, ἡ, penuria panis; q. d. paucitas panis; Suid. ex ὀλίγος, & ἄρτος; V.

Ὀλιγαρχία, ας, ἡ, OLIGARCHIA, paucorum potentia, genitiv. pluraliter ὀλιγαρχιῶν ab ὀλίγος, paucus, & ἀρχή, imperium.

Ὀλιγαρχέω, undè ὀλιγαρχοῦντες, pauci dominatum obtinentes; & ὀλιγαρχούμεναι πόλεις, civitates dominatui paucorum subditæ, apud Plat. & Aristot. Item Ὀλιγαρχικὸς, ad oligarchiam pertinens, & oligarchiæ favens, paucorum dominatu gaudens, &c. vi. comp. in præced. & seq.

Ὀλιγαρχούμενος, η, ον, paucorum dominatui subditus; ab ὀλίγος, paucus, & ἄρχομαι, impero. Th. ἀρχή.

Ὀλιγαύλαξ, paucos sulcos habens, & (per consequens) paucos agros; Suidas, ex ὀλίγος, & αὖλαξ, &c. vide.

Ὀλιγαχόθεν, adv. ex paucis locis, alicundè, q. ἐξ ὀλίγων τόπων.

Ὀλιγαχοῦ, paucis in locis; ἐν ὀλίγοις τόποις; à Th. ὀλίγος; V.

Ὀλιγηπελέω, idem quod ὀλιγοπελέω, quod vide.

Ὀλιγηπελίη, ης, ἡ, virium defectus, imbecillitas, Poët. pro ὀλιγοπελία; ex ὀλίγος, parvus & πέλω, sum.

Ὀλιγήρης, parvus, paucus: idem cum, & à Th. ὀλίγος; V.

Ὀλιγηρεσία, ἡ, tenue arvum: ex ὀλίγος, & ἀρόω, undè ἄρσις, &c. V.

Ὀλίγιστος, ου, paucissimus, superl. ab ὀλίγος, paucus.

Ὀλιγίστως, paucissimo numero, vel parcissimè; adv. à præced. ὀλίγιστος; V.

Ὀλιγόαιμος, vel ὀλίγαιμος, cui parum est sanguinis; unde Ὀλιγαιμία, sanguinis paucitas; ab ὀλίγος, & αἷμα, τὸ; vi. Item Ὀλιγόβιος, pauco, i. e. brevi tempore vivens; à Them. βίος; vi. Ὀλιγόβουλος, qui parum consilio pollet, non valde prudens, Polemon. in Physiogn. à Th. βουλή; vi. Ὀλιγογνώμων, negligens à γνώμη, vel γνώμων, &c. vi. Ὀλιγογόνατος κάλαμος, arundo paucioribus geniculis & longioribus internodiis; Theophr. à Th. γόνυ, τὸ, genu: Item γόνυ καλάμου, internodium arundinis; comp. ut præced. cum Th. ὀλίγος; V.

Ὀλιγόγονος, ου, ὁ, ἡ, qui parum est fætuosus: ex ὀλίγος, paucus, & γόνος, soboles. Them. γείνομαι, nascor, p. m. γέγονα.

Ὀλιγοδεής, qui paucis eget, & paucis contentus; undè Ὀλιγοδεία, & ὀλιγοδεῖα, paucarum rerum indigentia, Suid. ex ὀλίγος, & δέω, δέομαι, egeo; vi. Sic etiam, Ὀλιγοδίαιτος, modico contentus circa victum, seu in victu; Athen. ex ὀλίγος, & δίαιτα; V.

Ὀλιγοδρανέω, langueo: ab

Ὀλιγοδρανής, idem quod ἀδρανής, έος, ὁ, ἡ, faciendi facultate destitutus: ab ὀλίγος, & δράω, facio.

Ὀλιγοδρανία, imbecillitas; à præced. ὀλιγοδρανής; V.

Ὀλιγόδουλος, paucos servos habens; apud quem pauci serviunt: ex ὀλίγος, & δοῦλος; vi. Item Ὀλιγελαιόω, parum olei fero, parcè oleum fundo, quo vitio laborant oleæ, quum parcus olei proventus est, nec larga olivitas; Theophr. à Them. ἐλαία, unde ἐλαιόω; vi.

Ὀλιγοέτης, qui paucorum est annorum; unde Ὀλιγοετία, ἡ, paucitas annorum; à Th. ἔτος, τὸ; vi. Ὀλιγόζος, paucos habens ramos, vel paucos nodos; à Th. ὄζος; vi. Ὀλιγόθερμος, parum habens caloris; vel cui modicus inest calor, à θερμὸς, ὁ; vi. Ὀλιγοκάλαμος, paucos habens calamos; à Th. κάλαμος; vi. Ὀλιγόκαρπος, paucos gignens fructus; à Th. καρπὸς; vi. Ὀλιγόκαυλος, paucos habens caules; à Th. καυλὸς; vi. Ὀλιγομαθὴς, qui pauca didicit, parum doctus; à Th. μανθάνω, f. μανθήσομαι; unde comp. varia desinunt in μαθὴς; vi. Ὀλιγόμισθος, qui mercede exigua conducitur, cui parvum numeratur stipendium; Plat. Ep. 7. à Them. μισθὸς; vi. Item Ὀλιγόμυθος, qui pauca loquitur, pauciloquus; unde Ὀλιγομυθία, pauciloquium; à Th. μῦθος, comp. ut reliqua præced. cum Th. ὀλίγος; V.

Ὀλίγον, adv. parum, propemodum. Th. ὀλίγος.

Ὀλιγόπαις, cui pauci sunt liberi; Plat. de leg. ex ὀλίγος, & παῖς; V.

Ὀλιγοπελέω, & ὀλιγηπελέω, parva res sum, infirmus sum & ferè mortuus: ex ὀλίγος, & πέλω, sum.

Ὀλιγοπελία, & apud Poët. ὀλιγηπελία, virium defectus, imbecillitas; à præced. ὀλιγοπελέω; V.

Ὀλιγόπιστος, ου, ὁ, ἡ, exiguâ fide præditus: ex ὀλίγος, & πίστις, fides. Th. πείθω, persuadeo.

Ὀλιγοποσία, ἡ; q. d. pauca potatio, parvus potus, seu parcus: Item Ὀλιγόποτος, pauco potu contentus, qui parum potat, seu bibit; unde Ὀλιγοποτέω, pauco potu utor, seu parco: ex ὀλίγος, & πόσις, vel ποτὸς, &c. quæ vi.

Ὀλιγόπτερος, paucas habens pennas; unde ὀλιγόπτερα, τὰ, quibus parcior est penna; à Th. πτερὸν, τὸ; vi. Item Ὀλιγόπυρος, parum tritici ferens; Theophr. ex ὀλίγος, & πυρός.

ὈΛΙ'ΓΟΣ, ου, paucus, parvus, ὀλίγον, pauxillum, adv. in superl. ὀλίγιστος.

Ὀλιγόσαρκος, qui parum carnis habet, macilentus: ex ὀλίγος, & σάρξ, κὸς; vi. Ὀλιγόσιτος, qui parum cibi sumit, modico cibo utens; unde Ὀλιγοσιτία, modicum sumere cibum, frugalitas, parsimonia; & Ὀλιγοσιτέω, pauco cibo utor, exiguo sum contentus pastu; à Th. σῖτος; vi. Ὀλιγοσπέρματος, parum seminis ferens; Theophr. Hist. Pl. lib. 7. c. 4. Item Ὀλιγόσπερμος, parum seminis emittens; de animante dictum, à σπέρμα, τος, τὸ; vi. Ὀλιγόστιχος, paucos versus seu ordines continens; à στίχος, ὁ; vi. Item Ὀλίγοστος, unus è paucis, paucis comitatus, qui cum paucis est; Plut. in Ant. & Cæs. Item brevissimus, pauxillus; à Them. ὀλίγος; vi. Item Ὀλιγότεκνος, paucos habens liberos; à Th. τίκτω, f. τέξω; unde τέκνον, τὸ; comp. ut præcedentia cum Th. ὀλίγος; q. v.

Ὀλιγότητι, dat. sing. ab ὀλιγότης, ητος, ἡ, paucitas. Th. ὀλίγος.

Ὀλιγοτόκος, rarò & paucos pariens; unde Ὀλιγοτοκέω, paucos edo partus; & Ὀλιγοτοκία, ἡ, paucus partus: ex ὀλίγος, & τόκος; vi. Sic Ὀλιγότριχος, qui paucos habet pilos; à Them. θρὶξ, τριχὸς; vi. Ὀλιγότροφος, qui pauco cibo, seu nutrimento contentus est.

est: Item parum nutrimenti in cibo præbens; Athen. à τροφὴ, ἡ; vi. Ὀλιγύδρος, parum aquæ habens, parum aquosus: Item paucâ aquâ contentus; à Th. ὕδωρ, unde ὑδρηλὸς, &c. vi. Ὀλιγοφιλία, amicorum paucitas; Aristot. Rhet. l. 2. à Th. φίλος, unde φιλία, &c. vide. Ὀλιγόφορος οἶνος, vinum quod non multæ aquæ ferendæ est, quod aqueum vocant, apud comment. Aristoph. à Them. φέρω, unde φορὸς; vi. Ὀλιγόφρων, pusillanimis; à Th. φρὴν; vi. Ὀλιγόφυλλος, pauca habens folia; Theophr. à Them. φύλλον, τὸ; vi. Ὀλιγόχοος, & ὀλιγόχους, parum refundens; unde ὀλιγοχοέω, parum refundo, exiguo cum fœnore refundo; à Them. χέω, cujus comp. varia in χόος, χοῦς, & χοέω, desinunt, &c. vi. Item Ὀλιγοχορδία, ἡ, paucitas fidium; à Th. χορδὴ, ἡ, comp. ut reliqua præced. cum Th. ὀλίγος, &c. V.

Ὀλίγου, adv. fere, propemodum: ab eod. Them.

Ὀλιγοχρόνιος, ου, brevis temporis, exigui temporis spatio durans: ex ὀλίγος & χρόνος, tempus.

Ὀλιγόχυλος, paucum, seu parvum succum habens; Athen. ex ὀλίγος; & χυλὸς, ὁ; vi. Item Ὀλιγοψυχέω, pusillo sum animo: Item animo deficio; ex iisd. cum seq. V.

Ὀλιγοψυχία, ας, ἡ, pusillanimitas: &

Ὀλιγόψυχος, ου, ὁ, ἡ, pusillanimis: ex ὀλίγος, exiguus, & ψυχὴ, anima.

Ὀλιγόω, ad paucos redigo, imminuo; à Th. ὀλίγος; V.

Ὀλιγωρία, ἡ, negligentia, incuria, vel neglectus, contemptus; Aristot. Thuc. Plut. &c. ex ὀλίγος, & ὤρα, ἡ, cura; unde ὠρέω; &c. vi. etiam seq.

Ὀλιγωρέω, parvi pendo, negligo, cum gen. præs. inf. ὀλιγωρεῖν; ab

Ὀλίγωρος, ου, ὁ, ἡ, negligens: ab ὀλίγη ὤρα, id est, parva cura.

Ὀλιγώρως, adv. negligenter, contemptim: à præced.

Ὀλίγως, exiguo tempore, celeriter, adv. à Th. ὀλίγος; V.

Ὀλιζότερος, minor tanquam ab ὀλιζός; cujus neutrum ὀλίζον, Thessalis idem esse quod ὀλίγον tradit, Eust. unde etiam est verbum, ὀλιζόω, minorem reddo, minuo; Hesych.

Ὀλίζων, ονος, ὁ, ἡ, minor: ab ὀλίγος.

Ὀλικὸς, οῦ, ὁ, totalis, universalis; unde adverbial. ὀλικῶς, in totum, universe, vel in universum; à Them. ὅλος; Vide.

ΟΛΙΣΒΟΣ, ου, ὁ, penis coriaceus.

Ὀλισθαίνει, delabitur, 3. sing. præsent. ind. act. ab

Ὀλισθαίνω, vel αἴνω, labor, prolabor, cado. Th. ὄλισθος, lapsus.

Ὀλισθέω, cado, labor. Hinc ὀλισθεῖν, præs. inf. activ. vel ut quidam volunt. a. 2. inf. ab ὤλισθον, & Ion. ὄλισθον, ες, ε, a. 2. ind. act. Them. ὄλισθος, lapsus, casus.

Ὀλισθηρὸς, οῦ, ὁ; idem quod ὀλισθηρὸς, vi.) qui ad labendum proclivis est, seu lapsui obnoxius; & Metaph. proclivis ad rem aliquam, seu vitium, & facile in id prolabens, & interdum, lubricus; i. e. in quo quis facilè labi potest; ut ὀλισθηρὸς, sive ὀλισθηρὸς τόπος, apud Plut. Sic etiam Ὀλισθήεσσα φύσις, lubrica natura, in Epigr. Item Ὀλίσθημα, τὸ; & ὀλίσθησις, ἡ, lapsus, casus, ruina; omnia verbalia ab ὀλισθέω; & Th. ὄλισθος; V.

Ὀλισθηρᾶς, gen. sing. f. g. ab

Ὀλισθηρὸς, ά, ὸν, labilis, lubricus: ab eodem Th.

Ὀλισθήσας, αντος, a. 1. part. activ. verbi ὀλισθέω, q. v.

Ὀλισθογνωμεῖν, apud Luc. in Lexiphane, sonat; q. d. mente excidere, mentis compotem non esse; à Them. ὄλισθος, unde ὀλισθέω, ῶ, & γνώμη; vide.

ΟΛΙΣΘΟΣ, ου, ὁ, lapsus, casus: q. ab ὀλέω, perdo, & θέω, curro: hinc ὀλισθέω, cado.

Ὀλισθῶν, lapsus, σφαλεὶς; Aristoph. ut τινὸς ὀλισθῶν, in Epigr. ab ὀλισθέω, ῶ, &c. vide.

Ὀλκάδιον, ου, τὸ, navicula oneraria, diminutiv. à seq. ὁλκὰς, άδος, navis oneraria; sed cum ei additur adjectiv. expon. simpl. navis; ut apud Thuc. ὁλκάδες σιταγωγοὶ, naves frumentariæ: Item Ὁλκάζω, idem quod Them. ἕλκω, traho; unde etiam ὁλκαῖος, ου, ὁ; qui trahitur; unde ὁλκαία, ἡ, cauda; q. d. quâ trahitur; Sic enim dictam Schol. Nicand. Annotat. παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τοῦ ὅλκου σώματος, &c. Item vas in quo pocula abluuntur; Poll. lib. 6. ab eod. Them. ἕλκω, unde ὁλκὴ, ἡ, &c. V.

Ὁλκὰς, άδος, ἡ, navis oneraria: Angl. Hulk: ab ὁλκή.

Ὁλκεῖς, qui retia attrahunt; Hesych. est pl. à sing. ὁλκεὺς, έως, ὁ, qui retia trahit, Hesych. Item ὁλκέω, ῶ, traho navem onerariam; à Th. ἕλκω, unde ὁλκὴ, ἡ, &c. V.

Ὁλκὴ, ῆς, ἡ, tractio, tracti inclinatio, pondus inclinatum. Them. ἕλκω, traho, pendeo.

Ὁλκήεις, εντος, ὁ, ponderosus; Item Ὁλκήϊον, ου, τὸ, lignum in infima parte navis, prope carinam, quo navis trahitur, prius legitur apud Nicand. in Ther. posterius, apud Apoll. Arg. 1. 4. Item Ὁλκήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, apud eundem Nicand. in Ther. est Epith. serpentum, qui longo volumine caudam trahunt; omnia ab eod. Th. ἕλκω, unde ὁλκὴ, &c. V.

Ὅλκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, glutinosus, lentus atque mollis; qui dum extenditur, trahi non etiam erumpi possit Gal. Dioscor. Plut. Item Ὅλκιον, ου, τὸ, gubernaculum seu clavus navis; Poll. lib. 10. Item magnus crater, nec non labrum, Hesych. at Polluci, ὅλκιον, τὸ, est ἀγγεῖον ὑγρῶν τε καὶ ξηρῶν; ex Menand. in Philem. itidem ab ὁλκὴ, & Th. ἕλκω; V.

Ὁλκοὶ, οἱ, instrumenta, quibus naves in terram ex mari subducuntur, & ex terrâ in mare deducuntur: ab ἕλκω, traho.

Ὁλκὸς, οῦ, ὁ, tractus, SULCUS: ab eod. Them.

Ὄληαι, Ion. pro ὄλῃ, 2. sing. præs. sub. pass. ὄλλωμαι, ab ὄλλω, pro ὄλλυμι, perdo. Sic ὄληαι, Ion. pro ὄλῃ a. 2. sub. m. ab ὄλλυμι; q. v.

Ὀλλυμένοιο, pereuntis, gen. sing. Ion. part. præs. pass. ab

ΟΛΛΥΜΙ, seu ὀλλύω, perdo: f. ὀλέσω, p. ὤλεκα, p. m. ὦλα, & Att. ὄλωλα, a. 2. m. ὠλόμην, a. 2. inf. m. ὀλέσθαι. Hinc ὄλεθρος, ου, ὁ, perditio, pernicies: ὀλοὸς, οῦ, perniciosus: ἀπόλλυμι, perdo: πανώλεθρος, seu πανόλεθρος, prorsus exitialis: πανωλεθρία, internecio: ἀνεμώλιος, ου, ὁ, ἡ, ventosus, inanis.

Ὁλμειὸς, οῦ, ὁ, fluvius in Helicone Bœotiæ: ab Holmeio Sisyphi filio sic dictus.

Ὁλμειὸς, mortarium; idem quod Them. ὅλμος, unde etiam ὁλμίσκος, diminutiv. ab eodem mortariolum; in pl. masc. ὁλμίσκοι, οἱ; sunt concavitates dentium molarium, veluti mortariola, teste Poll.

Ὁλμοποιὸς, mortariorum opifex.; Aristot. Polit. l. 3. c. 1. ex ὅλμος, & ποιέω; vide.

ΟΛΜΟΣ, ου, ὁ, mortarium; tripus, truncus corporis.

Ὁλογραφέω, f. ήσω, integrum scribo: ex ὅλος & γράφω, scribo.

Ὁλοδάκτυλος, versus totus ex dactylis; Eust. Item rythmus dactylicus, Aristoph. in Nub. & Plut. de musica: ex ὅλος, & δάκτυλος, dactylus, digitus: Item pes metricus, &c. vide.

Ὀλοὸς, idem quod ὀλοὸς, perniciosus, &c. V.

Ὀλοεργὸς, maleficus; Hesych. (idem quod κακοῦργος;) ex ὀλοὸς, noxius, & ἔργον, τὸ, &c. V.

Ὀλοῇ, ῆς, ἡ, pernitiosa, dat. pl. ὀλοῇσι; ab ὀλοὸς, ἡ, όν. Hinc & ἀλοίτης, idem. Th. ὄλλυμι, perdo.

ΟΛΟΘΟΥΡΙΟΝ, ου, τὸ, species marinorum piscium.

Ὀλόθρευσις, q. d. exterminatio, perniciei illatio, occisio.; &

Ὀλοθρευτὴς, οῦ, ὁ, exterminator: ab

Ὀλοθρεύω, pro ὀλεθρεύω, ab ὄλεθρος, quod vide: f. εύσω, exitium affero, vasto, perdo: p. ὠλόθρευκα; perfect. pass. ὠλόθρευμαι, σαι, ται. Th. ὄλλυμι, perdo.

Ὀλοίατο, pereant, Ion. pro ὄλοιντο, 3. pl. a. 2. opt. m. verbi ὄλλυμι, perdo: f. ὀλέσω, a. 2. m. ὠλόμην; a. 2. opt. m. ὀλοίμην, οιο, οιτο, p. m. ὦλα, & Atticè ὄλωλα.

Ὁλοίτροχος, omni ex parte rotundus: ab ὅλος & τροχὸς, rota, Them. τρέχω, curro.

Ὁλοκάρπωμα, idem quod seq. ὁλοκάρπωσις; à Them. καρπὸς, unde καρπόω, ῶ; fructum offero, à quo verbale κάρπωμα, τὸ, quæstus ex fructu: Item oblatio, victima seu hostia, Exod. 29. & Levit. 1. &c. vide etiam sequentia.

Ὁλοκαρπόω, totum adoleo: &

Ὁλοκάρπωσις, εως, ἡ, holocaustum: ex ὅλος, totus, & καρπὸς, fructus.

Ὁλόκαυστον, ου, τὸ, holocaustum; id est, quod totum crematum est, vel combustum, vel quod totum cremari solet; est sacrificii genus, quo tota victima

victima cremabatur; quum aliàs, in sacrificiis Deorum, exta tantùm aræ superimposita, flammis adoleri consuevissent; ex ὅλος & καυςὸς, &c. Vide.

Ὁλοκαυτέω, f. ήσω; idem quod seq. ὁλοκαυτόω, V.

Ὁλοκαυτόω, totum comburo: vide in sequent.

Ὁλοκαύτωμα, ατος, τὸ, victima, seu hostia quæ tota comburebatur, holocaustum: à verbo ὁλοκαυτόω, ῶ, totum comburo, cremo: f. ώσω. p. ὡλοκαύτωκα. perf. pass. ὡλοκαύτωμαι. Dicitur verò ὁλοκαυτόω, pro ὁλοκαυςόω, ab ὁλόκαυςον, ου, τὸ, genus sacrificii, ubi tota hostia cremabatur: ex ὅλος, totus, & καυςὸν, combustum: à Th. καίω, uro, comburo: f. καύσω. perf. pass. κέκαυμαι, σαι, ται.

Ὁλοκαύτωσις, peractio sacri, quo tota hostia comburitur; sacrificium in quo tota victima crematur; item, (pro ὁλοκαύτωμα;) victima quæ integra comburitur, & ex qua nihil reliqui fit, Heb. c. 10. verbale, à ὁλοκαυτόω, quod vide in præced.

Ὁλοκληρία, ας, ἡ, integritas, sanitas: ab

Ὁλόκληρος, ου, ὁ, ἡ, propriè, hæres ex asse, qui omnia possidet, quæ sortitò ei obtigerunt: item integer, totus: ex ὅλος, totus, & κλῆρος, sors, sortitio.

Ὁλόκνημος, integras habens tibias, & nulla ex parte mancas, aut, mutilas, Athen. l. 3. & 6. ex ὅλος & κνήμη, V. Item, ὁλόκοπος, totus concîsus, Diosc. ex ὅλος & κοπὴ, V.

ὉΛΟΚΩΝΙ'ΤΙΣ, ιδος, ἡ, olus quoddam sylvestre.

Ὁλόλιθος, totus lapideus; totus ex lapide, seu lapidibus factus; ex ὅλος & λίθος, V.

Ὀλολυγὴ, ῆς, ἡ, ejulatus: &

Ὀλόλυγμα, τὸ, &,

Ὀλολυγμὸς, οῦ, ὁ, idem: item,

Ὀλολυγὼν, όνος, ὁ, ululatus, & peculiariter, is quem ranæ mares edunt, quum fœminas ad coitum vocant; Plut. de solert. animal. & Aristot. Hist. anim. l. 4. c. 9. est etiam avis quædam loca sola amans; Cicero acredulam vertit; Festus Avienus, ululam; omnia, à seq. Them. quod vide.

ὈΛΟΛΥ'ΖΩ, ULULO, ejulo, ploro: f. ξω. a. 1. ὠλόλυξα. a. 1. imperat. ὀλόλυξον, άτω. perf. ὠλόλυχα. perf. pass. ὠλόλυγμαι.

Ὁλομελὴς, qui integris membris est, omnibus suis membris constans; Athen. l. 12. Ex ὅλος & μέλος, τὸ, membrum, &c. Vide. Item, ὅλονθος, ου, ὁ καὶ ἡ, scatens fimo; unde ὅλονθος γνάθος; mala, quæ tota fimo, seu, amarore plena est, quasi ὅλος ἄνθους; h. e. os convitiatoris maledicum & spurcum; ex ὅλος & ἄνθος, &c. V.

Ὀλοοίτροχος, sub. λίθος, lapis; ὁ ἐν τῷ τρέχειν ἑτέρῳ ὀλοός; perniciosus currenti; teste Eust. Il. ν. Ex ὀλοὸς & τρέχω; in pr. m. τέτροχα: unde τρόχος, &c. V.

Ὤλοντο, perierunt, 3. pl. a. 2. m. Ion. pro ὤλοντο, verbi ὄλλυμι, perdo: f. ὀλέσω. p. ὤλεκα. a. 2. m. ὠλόμην.

Ὀλοοίτροχος, Poët. pro ὀλοίτροχος, omni ex parte rotundus: ab ὅλος, totus, & τροχὸς, rota. Them. τρέχω, curro.

Ὀλοὸς, ἡ, ὀν, perniciosus, a, um. Th. ὄλλυμι, perdo.

Ὀλοόφρονα, perniciosum, acc. sing. ab

Ὀλοόφρων, ονος, ὁ, ἡ, cui mens est perniciosa, perniciosus: ab ὀλοὸς & φρὴν, mens.

Ὀλοόφωνος, voce sua lædens; voce seu cantu molestus; ut ὀλοόφωνος ἀλέκτωρ; apud Crat. in Horis; ex Athen. l. 9. ὀλοόφωνοι ἀλεκτορίδες; ex ὀλοὸς & φωνὴ, &c. V.

Ὁλόπτερος, cujus universum corpus pennis tectum est; item, cujus alæ non sunt scissæ; Aristot. Aliis ὁλόπτερα; sunt, quæ alas continuas habent; ut, muscæ, & apes, non plumis pennisve distinctis constantes; ex ὅλος & πτερὸν, τὸ, V.

ὈΛΟ'ΠΤΩ, vello, decortico: qu. à λέπω, decortico. Hinc fortè Angl. to lop.

Ὁλοπόρφυρος, totus purpureus, totus ex purpura; Xen. Pæd. 8. Ex ὅλος & πορφύρα; sic ὁλόπυρος; totus ex tritico; Athen. l. 9. Ex ὅλος & πυρὸς, V. Sic etiam, ὁλορριζεὶ, una cum tota radice; radicitus; est adv. à seq. ὁλόρριζος, aliquid cum tota radice, aliquid radicitus; ut Proverb. c. 15. ὁλόρριζοι ἐκ γῆς ὀλοῦνται; cum radice sua è rerum natura abolebuntur; sic, ὁλόρριζος ἀνασπᾶται; cum ipsa radice totus refoditur, &c. V.

Ὁλόρριζος, ου, ὁ, ἡ, cum totâ radice: ex ὅλος & ῥίζα, radix.

ὉΛΟΣ, ου, totus, solidus, universus: Angl. Whole. Hinc καθόλου, adv. in universum, in genere: sed

Ὄλος, ου, ὁ, idem quod θόλος, atramentum sepiæ.

Ὁλοσηρικὸς, totus ex serico; ut, ὁλοσηρικὴ ἐσθὴς, vestis tota ex serico; pro quo dicitur etiam, ὁλοσηρικὰ, τὰ, ex ὅλος & σηρικὸς, V. Item, ὁλοσπαλοκάλαμος, indoctus tibicen, per scamma ita dictus; Eust. Item, ὁλόστεος, qui totus osseus est; vel, ex solido osse constans; unde ὁλόστεον, herba per Antiphrasin sic dicta; Diosc. l. 3. c. 11. Ex ὅλος & ὀστέον, τὸ, V. Sic etiam, ὁλόσφυρος; ὁλοσφύρατος, & ὁλοσφύρητος, ὁ καὶ ἡ, qui totus malleo ductus est, seu, fabricatus; solidus; apud Hesych. & Plin. l. 33. c. 4. Ex ὅλος & σφύρα, ἡ, V. Sic etiam, ὁλοσφυρήλατος; idem; ex ὅλος & σφυρήλατος, malleo ductus, seu, fabricatus; i. e. ὁ τῇ σφύρᾳ ἐληλαμένος; ideoq; solidus, non conflatus &c. V.

Ὁλοσχερὴς, έος, ὁ, ἡ, integer, perfectus: qu. ὅλῃ χειρὶ, factus: ex ὅλος & χεὶρ, ἡ, manus.

Ὁλοσχερῶς, planè, ad extremum; i. e. ὁλοτελῶς, τελείως; ut apud Polyb. (de equo Scipionis) οὐ μὴν ὁλοσχερῶς ἐσφάλμωσε; non planè, nec omnibus totisq; viribus; est adv. à præced. ὁλοσχερὴς; manum quasi implens; & omnes vires requirens; extremus, summus; ut Polyb. l. 3. ὁλοσχερὴς κίνδυνος; summa belli dimicatio; unde etiam, in compar. ὁλοσχερέστεραι μοῖραι; ampliores partes; & ὁλοσχερέστερα φυτά; præcipuæ stirpes; item, adverbialiter, ὁλοσχερέστερα κεκομμένα; integrè tusa, seu, contusa; sic etiam in superl. apud Diosc. εἰς ὁλοσχερέστατα μέρη θλάσας, particulatim frangens, &c. Vide præced.

ὈΛΟΣΚΟΙ, pediculi pomorum: quia ab ὄχῃ ὄλλυνται, quum decerpuntur.

Ὁλόσχοινος, junci quoddam genus crassum & carnosum; Diosc. & Theophr. ex ὅλος & σχοῖνος, V.

Ὁλοσώματος, qui totius corporis est; ad totum pertinens corpus; ex ὅλος & σῶμα, τὸ, V.

Ὁλοτελὴς, έος, ὁ, ἡ, totus, perfectus: ex ὅλος, totus, & τελέω, absolvo. Th. τέλος, τὸ, finis.

Ὁλότης, ητος, ἡ, q. d. totitas; i. e. integritas; à Th. ὅλος, V.

Ὀλοῦμαι, f. 2. m verbi ὄλλυμι, perdo: f. ὀλέσω. a. 2. m. ὠλόμην.

Ὀλοφλυγδόνος, pustulosus; est adject. à seq. ὀλοφλυγδὼν, V.

Ὀλοφλυγδὼν, όνος, ἡ, pustula: à φλύω, ferveo. Th. φλέω, nugor.

Ὀλοφλυκτὶς, pustula; idem quod φλύκταινα, vel, φλυκτίς; & ab eod. φλύζω, vel, φλύω, ferveo, bullio; comp. cum Th. ὅλος, &c. V.

Ὁλόφρων, qui animo universa agitat; qui omnium curam gerit; vel, ὁ συνετὸς, καὶ ὁλόκληρα φρονῶν, ut est apud Eust. Od. α. & κ. ex ὅλος & φρὴν, V.

Ὀλοφύζω, lugeo, lamentor; Eustath. unde, ὀλοφυδνὸς, οῦ, ὁ, lugubris, luctuosus, lamentabilis; ut Il. ε. ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπε, à Th. ὀλοφύρομαι, V.

Ὁλοφυὴς, totus, absolutus in natura sua; omnibus partibus plenus & consummatus; ut καρποὶ ὁλοφυεῖς, fructus maturi; & ἡλικία ὁλοφυὴς, ætas matura; senectus; in plur. neut. ὁλοφυῆ, apud Aristot. rotunda, orbiculata; περιφερῆ καὶ στρογγύλα; ex ὅλος & φύω; unde φυὴ, &c. Vide.

ὈΛΟΦΥ'ΡΟΜΑΙ, lamentor, ejulo: qu. ὀλοῶς χέεσθαι, præs. part. ὀλοφυρόμενος, η, ον. Hinc ὀλοφυρμὸς, οῦ, ὁ, & ὀλόφυρσις, εως, ἡ, lamentatio, ejulatus, luctus.

Ὀλοφυρτικὸς, οῦ, ὁ, ad lamenta, seu, ad lamentandum proclivis; Aristot. Eth. 4. c. 3. à præced. ὀλοφύρομαι, &c. Vide.

Ὀλοφώϊος, exitialis: qu. ὀλλύων φῶτας.

Ὀλοφώϊος, exp. etiam versutus, improbus; ex ὀλοὸς & φῶς, φωτὸς, ὁ, &c. V.

Ὁλόχροος, q. d. toticolor; i. e. toto corpore unum habens colorem; ut ὁλόχροα ζῶα; apud Aristot. ex ὅλος & χρόα, ἡ, V. Sic, ὁλόχρυσος, qui est totus ex auro, ex auro solido factus;

ctus; Plut. ex ὅλ@ & χρυσὸς, V. Item, ὁλοψύχως, toto animo; ut, ὁλοψύχως μετανοῆσαι, Cyrill. ex ὅλ@ & ψυχὴ, V.

"ΟΛΠΗ, ης, ἡ, & Dor. ὄλπα, lecythus, ampulla olearia; vas. q. ab ἐλαίυ ὀπῷ, olei succo. ὀλπὶς, ίδ@, ἡ, idem.

"Ολπις, Dor. idem quod ἀλιδὶς.

'Ολυμπᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri. Gr. cœlestis.

'Ολυμπία, ας, ἡ, OLYMPIA, urbs Achaiæ.

'Ολυμπία, ἡ, Elidis fuit locus, in quo templum, & ante ipsum lucus, ubi Jupiter Olympius colebatur; sed usurpatur etiam pro Olympiaci certaminis arte; apud Aristoph. in vesp. à Th. ὄλυμπ@, V.

'Ολύμπια, τὰ, Olympiaca certamina: vide ὄλυμπ@.

'Ολυμπιάδες, αἱ, Musæ, tanquam Olympias domos inhabitantes: ab "Ολυμπ@. 'Ολυμπιάδας ἐλαίας, Olympiacas oleas.

'Ολυμπίαζε, ad Olympiam; Thuc. l. 3. Item, 'Ολυμπίαθεν; ex Olympia, vel, de Olympia. & 'Ολυμπίασι, in Olympia; vel, Olympiæ, vel, apud Olympiam; omnia adverbia, ab ὀλυμπία, V.

'Ολυμπιακὸς, ȣ, ὁ, olympiacus; ut, ὀλυμπιακὸς ἀγὼν, apud Aristoph. in Plut. Ab ὀλυμπία, ἡ, vel, ὀλύμπια, τὰ, quæ V.

'Ολυμπιὰς, άδ@, ἡ, OLYMPIAS, quadriennium, quatuor annorum spatium, vel, Olympici certaminis victoria. Them. "Ολυμπ@. in plur. 'Ολυμπιάδες. 'Ολυμπιάδι πρώτῃ, & ἐν 'Ολυμπιάδι, pro ἐν τῇ πρώτῃ 'Ολυμπιάδι.

'Ολυμπικὸς, ȣ, OLYMPICUS. Them. "Ολυμπ@.

'Ολυμπιονίκας, α, ὁ, Dor. pro

'Ολυμπιονίκης, ȣ, ὁ, victor in Olympicis ludis: &

'Ολυμπιόνικ@, ȣ, ὁ, idem: ex νικάω, vinco, & 'Ολύμπια.

'Ολύμπι@, ȣ, ὁ, Olympum incolens, seu, habitans; ut, 'Ολύμπι@ Ζεὺς, Il. α. & alibi; exp. etiam, cœlestis; ut, 'Ολύμπια δώματα, apud Hom. sed est etiam venti nomen, qui & ὀλυμπίας Aristoteli, & hypargestes alias & sciron, sextus, scil. à favonio, inclusivè, flans ab occasu brumali inter agrestem & thrasciam, vel, etiam ab Olympo; ut vult Hesych. à seq. Th. ὄλυμπ@, V.

"ΟΛΥΜΠΟΣ, ȣ, ὁ, OLYMPUS, Thessaliæ vel Macedoniæ mons altissimus; item cœlum: qu. ab ὅλ@ & λάμπω, luceo. Hinc ὀλύμπι@, ȣ, Olympum incolens, cœlestis. ὀλύμπια, ων, τὰ, Olympiaca certamina, in honorem Jovis celebrari solita. 'Ολυμπιὰς, άδ@, ἡ, Olympiaci certaminis victoria; item spatium quatuor annorum.

'Ολυνθάζεσθαι, caprificari, maturari dicitur ficus, cùm lacteus ejus humor, à caprifici culice, exugitur; Plin. à seq. Th. ὄλυνθ@, V.

"ΟΛΥΝΘΟΣ, ȣ, ὁ, grossus, ficus immatura.

"ΟΛΥΡΑ, ας, ἡ, species frumenti, affinis zeæ.

'Ολοῖ@, perniciosus, exitialis, noxius. Th. ὄλλυμι.

"Ολωλα, ας, ε, perdidi, Att. pro ὦλα, p. m. Hinc ὀλώλη, 3. sing. sub. p. m. verbi ὄλλυμι, perdo: f. ὀλέσω. a. 2. m. ὠλόμην.

"Ολως, adv. omnino, in summâ; item sane. Th. ὅλ@.

'Ομὰ, similia, nom. pl. n. g. ab ὁμὸς, ȣ, similis.

'Ομάγυρις, ι@, ἁ, Dor. pro ὁμήγυρις, congregatio, concilium quod V.

'Ομαδέω, congrego: &

'Ομαδέω, f. ήσω, tumultuor: ab

"Ομαδ@, ȣ, ὁ, multitudo. Th. ὁμὸς, similis.

'Ομαδὸν, summatim; ab eod. Th. ὁμός; unde ὁμὰς, άδ@, V.

"Ομαιμις, idem quod seq. ὅμαιμ@, frater, vel, soror, &c. V. Id interdum adjectivè ponitur; ut, ὅμαιμον σπέρμα, apud Soph. in Antig.

'Ομαίμι@, seu ὅμαιμος, ȣ, ὁ, ἡ, &

'Ομαίμων, ον@, ὁ, ἡ, qui est ejusdem sanguinis, consanguineus: ex ὁμὸς & αἷμα, τὸ, sanguis.

'Ομαιμοσύνη, consanguinitas; in Anthol. Epigr. Item, fraternitas; à præced. ὅμαιμ@, V.

'Ομαιχμάζω, simul milito, vel, bellum ineo; simul jaculor; ab ὅμαιχμος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, socius in bello, commilito; vide comp. in seq.

'Ομαιχμία, ας, ἡ, belli societas: ab ὁμὸς & αἰχμὴ, cuspis.

'Ομαλὴς, έ@, ὁ καὶ ἡ, idem cum, & à Th. ὁμαλὸς, V. Unde in neut. τὸ ὁμαλὲν, planities, Thuc. l. 5. Item, ὁμαλὴς δίαιτα, æqualitas civilis apud Athen.

'Ομαλίζω, f. ίσω, planum reddo, ad æqualitatem redigo, adæquo. ὁμαλίζομαι, ad æqualitatem redigor: ab ὁμαλός.

'Ομαλισμὸς, ὁ, complanatio, lævigatio; item, æquatio, ipsa actio reddendi æqualem, seu, æquabilem; exp. etiam æquabilis pronuntiatio dictionis alicujus, quâ nec attollitur syllaba, nec deprimitur, Schol. Aristoph. Verbale, à præced. ὁμαλίζω; quod à seq. Th. ὁμαλὸς, V.

'ΟΜΑΛΟ'Σ, ȣ, planus, lævis; item SIMILIS, æqualis, æquabilis. ὁμαλὴς, έ@, ὁ, ἡ, idem. ἀνώμαλ@, ȣ, ὁ, ἡ, asper, inæqualis. ἀνωμαλὴς, έ@, ὁ, ἡ, idem. ἀνωμαλία, ας, ἡ, inæqualitas.

'Ομαλότης, ητ@, ἡ, æqualitas, æquabilitas, Gal. & Aristot. à præced. Th. ὁμαλὸς, V. Unde etiam, ὁμαλύνω, idem quod ὁμαλίζω, complano; & interdum absolutè, pro, adæquo, i.e. æqualis sum; item, ὁμαλῶς, æqualiter, æquabiliter, exp. & sedatè, à Schol. Thuc. adv. ab eod. Th. ὁμαλὸς, V.

'Ομάρτει, sequere, præs. imperat. act. ab

'Ομαρτέω, sequor: f. ήσω. ab

'ΟΜΑΡΤΗ", Poët. idem quod ὁμȣ͂, simul, unà.

'Ομαρτήδην, unà, simul, seu, una serie; à præced. Th. ὁμαρτῆ, V.

'Ομαρτήσας, αντ@, secutus, a. 1. part. act. ab ὁμαρτέω, sequor, quod V.

'Ομὰς, άδ@, ἡ, universitas, multitudo. Th. ὁμὸς, similis, par.

"Ομασπις, unà cum alio clypeum gestans, commilito, in Epigr. ex ὁμȣ͂ & ἀσπὶς, V. 'Ομαύλαξ, vide infra ὁμαύλαξ; item ὅμαυλ@, consonus, concinnus, consonans; ex ὁμὸς & αὐλὸς, &c. V.

'Ομβρέω, pluo: vide in ὄμβρ@.

"Ομβρημα, τὸ, quod pluit, pluvia; verbale à præced. ὀμβρέω, V.

'Ομβρηνὸς, ȣ, seu ὀμβρήρης; &,

'Ομβρηρὸς, ȣ, pluviosus. Them. ὄμβρ@, imber.

'Ομβρήσαντ@, gen. sing. a. 1. part. act. ab ὀμβρέω, pluo. Th. ὄμβρ@, imber.

'Ομβρία, ας, ἡ, pluvia quædam nimbosa, nimbus; Theophr. ab ὄμβρι@, V. Item, ὀμβρίζω, imbre rigo, imbre madefacio, seu, humecto; item simpl. humecto; in Epigr. madefacio, &c. à Th. ὄμβρ@, V.

'Ομβριμοεργὸς, magna & ardua facinora edens; ex ὄμβριμ@, & ἔργον, τὸ, V.

'Ομβριμοπάτρη, vel, ὀβριμοπάτρη; nata patre prævalido; Epith. Minervæ, Il. γ. Est fœm. à seq. ὀμβριμόπατρ@, vel, ὀβριμόπατρ@; V. Pro quo etiam dicitur ὀβριμοπάτωρ; sed ὀβριμόπατρις, est robustus pater, apud Hesych. Omnia; ex iisd. cum seq. vel. ex ὄμβριμ@, à Th. ὄμβρ@ & πατὴρ, V.

'Ομβριμόπατρ@, ȣ, ὁ, ἡ, forti patre genitus: ex ὄμβριμ@, pro ὄβριμ@, robustus, quod vide, & πατὴρ, pater.

"Ομβριμ@, ȣ, ὁ, ἡ, robustus: ex ὄβριμος, idem. Th. βριάω, robustus sum: vide ὄμβρ@.

"Ομβρι@, ȣ, ὁ, ἡ, pluvius, pluvialis: ab ὄμβρ@.

'Ομβρόδης, imbre dilutus; à Th. ὄμβρ@, vide.

'Ομβροβλύζων, pluviam fundens; ex ὄμβρ@ & βλύζω, V.

"ΟΜΒΡΟΣ, ȣ, ὁ, IMBER, pluvia: qu. ab ὁμȣ͂ ῥεῖν, simul fluere. Hinc ὀμβρέω, pluo: a. 1. part. ὀμβρήσας, αντ@, ὄμβριμ@, vel ὄβριμ@, ȣ, ὁ, ἡ, impetuosus, vehemens.

'Ομβροφόρ@, pluvialis, imbrifer; ut, ὀμβροφόροισι νεφέλαις, i.e. ὄμβρȣ γέμȣσαι, vel, ὀμβρίας πληρωθείσαι; ex ὄμβρ@ & φορὸς, V.

'Ομέθνι@, idem cum ὁμοεθνὴς; id vide. Item, ὁμέστι@, idem cum ὁμοέστι@, quod V.

'Ομεῖται, jurabit, 3 sing. f. 2. m. verbi ὄμνυμι, juro. f. ὀμόσω. p. ὤμωκα. f. 2. m. ὀμȣ͂μαι, ῇ, εῖται.

'Ομευνέτης, ȣ, ὁ, maritus: &

'Ομευνέτις, ιδ@, ἡ, uxor: &

"Ομευν@, & ὁμευναῖ@, ȣ, ὁ, ἡ, conjux, eodem cubili utens: ab ὁμȣ͂ & εὐνή.

'Ομηγερὴς, έ@, ὁ, ἡ, simul congregatus: in nom. pl. ὁμηγερέες, ab ὁμȣ͂, simul. Them. ὁμὸς, similis, & ἀγείρω, congrego.

'Ομηγυρὴς, έ@, ὁ, ἡ, Poët. & Æol. pro præced.

'Ομήγυρις, εως, ἡ, cœtus, multitudo hominum congregatorum; ab ὁμȣ͂, simul, & ἄγυρις, εως, ἡ, cœtus.

'Ομηγυ-

Ὁμηγυρίσασθαι, congregare, in eundem locum cogere; Od. π. à præced. ὁμήγυρις, V.

Ὁμήθης, idem cum ὁμήθης, id vide.

Ὁμήλικας, coætaneos, acc. pl. ab ὁμῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, ex ὁμὸς, similis, & ἡλικία, statura.

Ὁμηλικία, ας, & Ion. ηη, ἡ, ætatis æqualitas: ex iisd.

Ὁμηρεία, ἡ, obsidium; item, pignus quod datur in obsidium, Thuc. l. 8. ex eod. cum seq. V.

Ὁμήρευμα, ατος, τὸ, pignus, obses. Them. ὅμηρος, obses.

Ὁμηρεῦσαι, Dor. pro ὁμηρεῦσαι, nom. pl. præs. part. f. g. ab

Ὁμηρέω, in unum convenio. f. ήσω. Th. ὅμηρος, obses.

Ὁμηρεύω, sum obses, à Them. ὅμηρος, vide.

Ὁμηρίδαι, ῶν, αἱ, HOMERIDÆ. Quinam dicerentur consule Græca scholia Pind. Nem. Od. 2. 341. 1.

Ὁμηρομάστιξ, flagellum Homeri; ita dictus fuit Zoilus, quòd Homeri carmina reprehendendo ejus famam læderet; atq; adeo nomen ejus, velut vellicaret & laceraret; Suid. ab ὅμηρος, Homerus; & μάστιξ, V.

ὉΜΗΡΟΣ, ου, ὁ, obses: qu. ab ὁμοῦ εἴρειν, simul nectere. Est &

Ὅμηρος, ου, ὁ, Homerus, nomen Poëtæ celeberrimi.

Ὁμιλαδὸν, catervatim, facto agmine; idem cum ὁμιληδὸν, id V.

Ὁμίλει, conversare, præs. imperat. act. &

Ὁμιλεῖν, conversari: ὁμιλεῖν τισι τύχαις, in aliquos casus incidere, variam fortunam experiri, præs. inf. act. ab

Ὁμιλέω, ῶ, colloquor, conversor, cum dat. imperf. ὡμίλεον, ουν. 3. sing. opt. præs. ὁμιλέω. f. ήσω. p. ὡμίληκα. a. 1. ὡμίλησα. a. 1. part. act. ὁμιλήσας, αντος, præs. part. act. ὁμιλῶν. ab ὅμιλος, turba, cœtus.

Ὁμιληδὸν, adv. turmatim. Th. ὅμιλος, turba

Ὁμίλημα, τὸ, officium congressûs; seu, congressus officiosus, Plat. Item, ὁμίλησις, conversatio, &c. Idem quod ὁμιλία, V. Sic etiam, ὁμιλητὴς, οῦ, ὁ, qui conversari solet; &, cui frequens est consuetudo cum aliquo; peculiariter, pro discipulo; apud Xen. Omnia verbalia, ab ὁμιλέω, id V.

Ὁμιλητικὸς, οῦ, qui bene scit conversari: ab eod. Th.

Ὁμιλία, ας, ἡ, commercium, conversatio, colloquium: ab

ὉΜΙΛΟΣ, ου, ὁ, cœtus, turba. qu. ab ὁμοῦ εἰλεῖσθαι, quod unà cogatur.

ὉΜΙΧΕΏ, meio, mingo. q. ὁμοῦ χέω, simul fundo.

ὉΜΙ'ΧΛΗ, & Ion. ὁμίχλη, ης, ἡ, nebula; suffitus: qu. ab ὁμοῦ & ἀχλὺς, caligo.

Ὀμίχματα, τὰ, urinæ excretiones; mictus; à Th. ὀμιχέω, V.

Ὁμιχλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nebulosus, vel etiam, caliginosus, Plut. Symp. 8. à Th. ὁμίχλη, V.

Ὄμμα, ατος, τὸ, oculus, aspectus, facies: nom. pl. ὄμματα. dat. pl. ὄμμασι. ab ὄπτομαι, video. f. ὄψομαι. p. ὦμμαι.

Ὄμματ', pro ὄμματα. Vide in præced.

Ὀμμάτιον, sive, ὀμματίδιον, τὸ, ocellus, Aristot. diminut. à præced. ὄμμα, τὸ, V. Unde etiam, ὀμματόω, oculatum reddo; ab eod. Th.

Ὀμματοστερὴς, oculis privatus; cæcus; ex ὄμμα, ατος & στερέω, V.

Ὄμνυ, jura, præs. imperat. act. pro ὄμνυθι. verbi ὄμνυμι, juro.

Ὀμνύεις, 2. sing. ind. præs. ab

ὈΜΝΥΜΙ, seu ὀμνύω, juro. f. ὀμόσω. præt. ὤμοκα, & Att. ὀμώμοκα a. 1. ὤμοσα. a. 1. sub. ὀμόσω, ῃς, ῃ. a. 1. part. ὀμόσας, αντος.

Ὁμοάριθμος, qui ejusdem est numeri; ex ὁμὸς & ἀριθμὸς, V. Ὁμοαύλαξ, qui eodem sulco comprehenditur; vicinus. & per Sync. ὁμαῦλαξ, & ὁμῶλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, idem; Apoll. 2. ex ὁμὸς & αὖλαξ, V. Ὁμοβλαστὴς, simul germinans; à Th. βλαστάνω; unde βλαστὴ, ἡ, V. Ὁμόβουλος, qui in eâdem dignitate est, qui unà consultat & deliberat; Plut. Symp. 1. à Them. βουλὴ, ἡ, V. Ὁμοβώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui ara cum alio communis est; (idem quod σύμβωμος;) à Th. βωμὸς, unde βώμιος, &c. V. ὁμογάλακτος, collactaneus; item, ὁμογάλακτες, collactanei; apud Aristot. Polit. l. 1. c. 1. à Th. γάλα, ακτος, τὸ, V. Item, ὁμόγαμβροι, qui simul generi sunt; h. e. unius ejusdemque soceri, secrusve generi; qui duxerunt sorores; Poll. à Them. γαμβρὸς; comp. ut præced. cum Them. ὁμὸς, &c. Vide.

Ὁμογάστριος, ου, ὁ, frater, qui ex eodem ventre prodiit, uterinus: ab ὁμοῦ, simul, (Th. ὁμὸς, similis) & γαστὴρ, uterus.

Ὁμογάστωρ, frater, &c. Idem quod, & ex iisd. cum præced. V.

Ὁμογένεια, cognatio; à seq. ὁμογενὴς, qui ejusdem generis est, propinquus genere, cognatus; apud Logicos, qui eodem genere comprehenditur; item, ὁμογενῆ, vocantur ὁμοιομερῆ, ut, ὁμογενῆ μόρια, apud Gal. dicuntur partes corporis similares; ex ὁμὸς & γένος, τὸ, V.

Ὁμογενὴς, έος, ὁ, ἡ, vide ὁμόγνιος.

Ὁμογενῶς, ejusdem generis complexu; ejusdem generis ratione; adv. à præced. ὁμογενὴς, V.

Ὁμόγλωσσος, ου, ὁ, ἡ, qui eâdem linguâ utitur: ex ὁμὸς, similis, & γλῶσσα, lingua.

Ὁμόγλωττος, qui ejusdem est linguæ; unde, ὁμογλωττέω, ῶ, eâdem linguâ utor; idem quod, & ex iisd. cum præced. V.

Ὁμόγνητος, consanguineus; Nonn. est quasi per Sync. pro ὁμογενητὸς; ex ὁμὸς & γενητὸς; genitus; à γείνομαι, V. Sic etiam, ὁμόγνιος, per Sync. factum videtur pro ὁμογένιος, idem quod ὁμόγονος, & ὁμογενὴς, cognatus, &c. V. Unde, ὁμόγνιοι θεοὶ, dicuntur penates dii; & ὁμόγνιος Ζεὺς, exp. gentilitius Jupiter, ex Synesio.

Ὁμογνωμονέω, ejusdem sum sententiæ: ab ὁμὸς, similis, & γνώμη, sententia. Th. γινώσκω, cognosco.

Ὁμογνώμων, qui ejusdem est sententiæ; ex iisd. cum præced. ὁμογνωμονέω, idem sentio, consentio, assentior; ut ὁμογνωμονῶ σοι, & ὁμογνωμονῶ σοι καὶ τοῦτο, vel, περὶ τούτου, de hoc tibi assentior; sic, ὁμογνωμονεῖν ἑαυτῷ, constare sibi, &c. Vide.

Ὁμόγονος, ου, ὁ, ἡ, Poët. pro ὁμογενὴς, consanguineus, cognatus: ex ὁμὸς, similis, & γείνομαι, nascor: præt. m. γέγονα.

Ὁμόγραμμος, qui earundem linearum est; ex ὁμὸς & γραμμὴ, V. Item, ὁμόδελφος, q. d. conterinus, uterinus; ex ὁμὸς & δελφὺς, V. Item, ὁμοδέμνιος, qui ejusdem strati, seu, lecti particeps est; conjunx; ex ὁμὸς & δέμνιον, τὸ, vide.

Ὁμόδαμος, ω, ὁ, ἁ, Dor. pro

Ὁμόδημος, ου, ὁ, ἡ, q. d. ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου ὤν, qui est ex eodem populo; ex ὁμὸς, similis, & δῆμος, populus.

Ὁμοδημέω, ῶ, in ordinem me cogo; civilem me gero, Bud. ex Plut. à præced. ὁμόδηλος, popularis, gentilis; item, popularis, qui cum populo facit, qui ad populi mores se componit, &c. Vide.

Ὁμοδίαιτος, ου, ὁ, ἡ, qui eodem victu, seu vitæ genere utitur; item convictor, contubernalis, sodalis: ex ὁμὸς, similis, & δίαιτα, vivendi mos.

Ὁμόδοξος, qui ejusdem est opinionis; item, pari gloriâ præditus; unde ὁμοδοξία, eadem opinio aliquorum; consensus opinionum; item, par gloria; & ὁμοδοξῶ, ejusdem sum opinionis; idem sentio; ex ὁμὸς & δόξα, vide. Item, ὁμοδόρπιος, cœnæ socius, aut, particeps; Nonn. ex ὁμὸς & δόρπον, τὸ, V. Et ὁμόδουλος, conservus, Plut. ex ὁμὸς & δοῦλος, V.

Ὁμοδρομέω, ῶ, simul curro, concurro: ex ὁμοῦ, simul, quod ab ὁμὸς, similis, & τρέχω, curro. a. 2. ἔδραμον. præt. m. δέδρομα.

Ὁμοδύναμος, æquè potens, seu, æquè pollens; ex ὁμὸς & δύναμαι; unde δύναμις, &c. V. Item, ὁμοεθνὴς, & per Sync. Ὁμεθνὴς, seu, ὁμέθνιος, ejusdem gentis, seu, nationis; à Th. ἔθνος, τὸ, V. Ὁμοειδὴς, & ὁμοιοειδὴς, ejusdem speciei, ejusdem generis; unde, ὁμοειδία, similitudo speciei; ab εἶδος, τὸ, V. Ὁμοερκὲς, contubernium; unis iisdemq; septis contineri, Poll. ex Solone; ab ἕρκος, τὸ, V. Ὁμοέστιος, & per Sync. ὁμέστιος, eundem larem habens; contubernalis, Plat. in Ep gr. cum dat. à Th. ἑστία, ἡ, V. Ὁμόζηλος, qui unius ejusdemq; zeli est; qui unum idemq; æmulatur & affectat; Nonn. ut, ὁμοζήλῳ μενοινῇ, concordi & unanimi studio; à Th. ζῆλος, ὁ, V.

Ὁμόζυξ, q. d. parijugis; alter equus in jugo; unde apud Nonn. in plur. ὁμόζυγες ἀμφιφορῆες, amphoræ binæ; à Th. ζεύγνυμι; unde ζυγὸς, ὁ, V. Item, ὁμοήθης, qui eorundem morum est; & per Sync. ὁμήθης; idem, qui sim-

similibus est moribus; à Th. ἦθος, τό, comp. ut præcedentia, cum Th. ὁμὸς, &c. V.

Ὁμοθάλαμος, ου, ὁ, ἡ, ὁμοῦ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ θαλάμῳ οἰκῶν, qui simul & in eodem thalamo habitat.

Ὁμόθεν, simul: ab ὁμοῦ, idem. Th. ὁμὸς, similis.

Ὁμόθεος, qui pariter Deus est, qui unà Deus est; ejusdem divinitatis consors; Greg. ex ὁμὸς & θεὸς, V.

Ὁμόθρονος, ου, ὁ, ἡ, qui eidem solio insidet, & ejusdem particeps est; ex ὁμὸς & θρόνος, thronus, quod V.

Ὁμόθροος, concors; ut, ὁμόθροος αὐδὴ, vox unum idemq; loquens; concors vox; ex ὁμὸς & θρέω, loquor; unde θρόος, ὁ, vox, sonus, &c. V.

Ὁμοθυμαδὸν, adv. concorditer, uno animo: ab

Ὁμόθυμος, ου, ὁ, ἡ, unanimus, concors: ex ὁμὸς, similis, & θυμὸς, animus.

Ὅμοια, pl. num. n. g. ὁμοίας, gen. sing. f. g. ab ὅμοιος.

Ὁμοιάζω, similis sum: f. άσω. p. ὡμοίακα, ab ὅμοιος, idem quod ὁμὸς, similis.

Ὁμοίην, acc. sing. Ion. f. g. ab ὅμοιος.

Ὁμοῖιος, Poët. pro ὅμοιος, similis. Th. ὁμὸς, idem.

Ὁμοιόβιος, & ὁμοιοβίοτος, simili victûs ratione utens; qui simili victu utitur; ex ὅμοιος & βίος, &c. V. Sic ὁμοιοβλαστάνειν, similiter germinare; germinis ratione convenire; à Th. βλαστάνω, V. Ὁμοιογενὴς, qui similis & propriè ejusdem est generis; unde ὁμοιογένεια, generis similitudo; à γένος, τὸ, V. Ὁμοιοειδὴς, idem quod ὁμοειδὴς, V. Ὁμοιόκαρπος, similes habens fructus, cujus fructus similes sunt; unde, ὁμοιοκαρπέω, ῶ, similes fructus gigno, fructuum similitudine convenio cum alio; à Th. καρπὸς, ὁ, V. Ὁμοιοκριτὸς, hordeo similis; à Th. κριθὴ, V. Ὁμοιολογία, dictio similis, verba similia; à λόγος, ὁ, V. Ὁμοιομερὴς, qui constat partibus inter se similibus, quas quidam similares partes vocant, quidam, ὁμοιομερῆ definiunt esse, quorum species totius, nihil à partis specie differt; ut aquæ, auri, lapidis, ligni, &c. Unde, ὁμοιομέρεια, q. d. familiaritas, i. e. similitudo partium; à μέρος, τὸ, V. Ὁμοιόμορφος, ejusdem, seu, similis formæ; à Th. μορφὴ, ἡ, comp. ut reliqua præced. cum Th. ὁμὸς, V.

Ὁμοιοπάθεια, affectuum similitudo; similes affectus, seu, eædem perturbationes; item, figura, vel, virtus oratoria, à similitudine affectuum ducta; ut, fuit & tibi talis Anchises genitor; Macrob. l. 4. c. 6. Item, ὁμοιοπαθέω, seu, ὁμοπαθῶ, similes, seu, iidem sunt mihi affectus; similiter afficior; item, ὁμοπαθῶ, consentio, assentior; obtempero, idem volo; Plut. in Galb. Utrumq; à seq. ὁμοιοπαθὴς, pro quo etiam dicitur ὁμοπαθὴς, cui similes sunt perturbationes, seu, affectus, &c. V.

Ὁμοιοπαθὴς, έος, ὁ, ἡ, iisdem affectibus obnoxius: ab ὅμοιος, similis, & πάθος, τὸ, affectus. Th. πάσχω, patior.

Ὁμοιοπαθῶς, cum similitudine affectuum, iisdem affectibus, adv. ex præced. ὁμοιοπαθὴς, V. Item, ὁμοπαθῶς, dicitur pro eodem; ex ὁμὸς & πάθος, &c. Vide.

Ὁμοιοπρόσωπον, quod ejusdem personæ est; unde, ὁμοιοπροσωπεῖν, ejusdem esse personæ; ex ὅμοιος & πρόσωπον, τὸ, V. Item, ὁμοιόπτεροι, quibus similes sunt pennæ; a Th. πτέρον, τὸ, V. Ὁμοιόπτωτος, similiter cadens, &, similes casus habens; unde neut. ὁμοιόπτωτον, scil. σχῆμα, figura est oratoria, quando multi casus similiter desinunt; ut, in rebus adversis, cui præsto est consilium, non potest deesse auxilium, vide Quintilian. l. 9. c. 3. Unde ὁμοιοπτώτως, adv. eodem casu; ex ὅμοιος & πτόω, inusit. pro πίπτω; unde πτωτὸς, &c. V. Item, ὁμοιόπυρος, tritico similis; Theophr. ex ὅμοιος & πυρὸς, V.

Ὅμοιος, οία, ον, similis, e. Th. ὁμὸς, idem. hinc ὁμοίως, similiter, adv.

Ὁμοιόσημος, idem significans; qui ejusdem est significationis; ex ὅμοιος & σῆμα, τὸ, V. Sic ὁμοιόσκευος, simili cultu, seu, habitu utens; à Th. σκεῦος, τὸ, V. Ὁμοιόστομος, ore similis, os habens simile; à Them. στόμα, τὸ, V. Dicitur etiam apud Ælian. ὁμοιόστομος φαλαγγία, quum cohors præcedentem sequens, simili formâ sequitur disposita. Ὁμοιοσύντακτος, similis & ejusdem constructionis; à συντάσσω, vel, συντάττω, unde σύνταξις, &c. V. Ὁμοιοσχήμων, qui ejusdem est figuræ; ut ὁμοιοσχήμονες προτάσεις, propositiones ejusdem formæ; i. e. ambæ affirmativæ, vel, negativæ; & ὁμοιοσχήμονα, q. d. uniformia, apud Aristot. Unde, ὁμοιοσχημονέω, ejusdem figuræ sum, eundem positum, seu, habitum servo; à σχῆμα, τὸ, V. Ὁμοιοταχὴς, sive, ὁμοταχὴς, simili celeritate præditus; ejusdem celeritatis; unde adv. Ὁμοιοταχῶς, & ὁμοταχῶς, simili celeritate; à Th. ταχὺς, ὁ, V. Item, ὁμοιοτέλευτον, q. d. similem finem habens; idem in pluribus enuntiatis exitus; à τελευτὴ, ἡ, V.

Ὁμοιότης, ητος, ἡ, similitudo: à præced.

Ὁμοιότροπος, qui similis & ejusdem est modi; item, qui similibus est moribus præditus, seu, qui ejusdem est ingenii; Thuc. l. 8. & 3. Item, ὁμότροπος; idem; ut, ὁμότροπα ἤθη; apud Plat. exp. etiam, consentaneus; unde adv. Ὁμοιοτρόπως, iisdem moribus; eodem modo: ex ὅμοιος & τρόπος, V.

Ὁμοιόω, ῶ, assimilo, comparo: f. ώσω. p. ὡμοίωκα. a. 1. ὡμοίωσα. a. 1. sub. ὁμοιώσω, ῃς, ῃ, & in pl. ὁμοιώσωμεν. perf. pass. ὡμοίωμαι. a. 1. pass. ὡμοιώθην. a. 1. sub. pass. ὁμοιωθῶ, ῇς, ῇ, a. 1. inf. ὁμοιωθῆναι. a. 1. part. ὁμοιωθεὶς, έντος. ab ὅμοιος, similis. Th. ὁμὸς, idem.

Ὁμοιωθήμεναι, Dor. pro ὁμοιωθῆναι. a. 1. inf. pass. ὁμοιωθεὶς, a. 1. part. pass. &

Ὁμοιωθησόμεθα, 1. pl. f. 1. pass. ab ὁμοιόω, assimilo, quod vide.

Ὁμοίωμα, ατος, τὸ, similitudo: &

Ὁμοιωματικὸς, ut ὁμοιωματικὸν ὄνομα, ἐπίρρημα, nomen adverbium similitudinis, similitudinem significans; Gaz. grammat. l. 4. Item,

Ὁμοίως, adv. similiter, perinde: ab ὅμοιος, idem quod ὁμὸς, similis.

Ὁμοίωσις, εως, ἡ, ipsa assimilatio, similitudo: ab eod.

Ὁμοιωτὴς, ου, ὁ, qui rerum simulacra imitatur & exprimit; verbale, ut præced. ab ὁμοιόω, V.

Ὁμόκαπνοι, οἱ, q. d. ad eundem fumum degentes; &, ex consequente, eodem foco utentes; ex Aristot. Pol. 1. ex ὁμὸς & καπνὸς, V. Item, ὁμόκαπος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem præsepe habens, qui eodem præsepi, vel, per Catachresin, eâdem mensâ utitur; idem ibid. ex ὁμὸς & κάπη, ἡ, à Th. κάπτω, &c. V.

Ὁμόκλαρος, ου, ὁ, ἡ, Dor. pro ὁμόκληρος, qui ejusdem sortis cum aliquo est particeps, consors: ex ὁμοῦ, simul, & κλῆρος, sors.

Ὁμοκλάω, seu -έω, hortor vociferando, increpo: ab ὁμοκλὴ, increpatio, quod ab ὁμοῦ, simul, & κέκλομαι, idem quod κέλομαι seu κέλω, hortor.

Ὁμοκλὴ, ῆς, ἡ, hortamentum, comminatio: hinc ὁμοκλητὴρ, ῆρος, ὁ, increpator, objurgator: vide ὁμοκλάω.

Ὁμοκλήσας, αντος, minans, a. 1. part. act. ab ὁμοκλάω vel -έω, quod V.

Ὁμοκλητὴρ, ῆρος, ὁ, increpitator, qui magno clamore minatur, Il. μ. & ψ. verbale, ab ὁμοκλάω, V. Item, ὁμόκλητος, ου, ὁ, qui cum alio nomen habet commune; i. e. ὁ μιᾷ κλήσει καλούμενος μετ᾽ ἑτέρου; Etymol.

Ὁμοκλινέες, simul accumbentes; Nonn. ex ὁμὸς & κλίνω; unde κλίνη, ἡ, vide.

Ὁμόκλινος, ου, ὁ, ἡ, qui est in eodem lecto, vel toro: ex ὁμὸς & κλίνη. Th. κλίνω, reclino.

Ὁμόλεκτρος, consors tori, seu, thalami; conjux, Euryp. in Oreste; ex ὁμὸς & λέκτρον, τὸ, V.

Ὁμολογέω, ῶ, consentio, assentior, confiteor, profiteor, spondeo. f. ήσω. p. ὡμολόγηκα. a. 1. ὡμολόγησα. Ex ὁμὸς, similis, & λόγος, verbum. Th. λέγω, dico. p. m. λέλογα.

Ὁμολόγημα, id de quo convenit inter aliquos; & peculiariter, id de quo convenit inter differentes, quod utrinq; confessum est, apud Plat. verbale, à præced. ὁμολογέω, V.

Ὁμολογηθέντα, accus. sing. a. 1. part. pass. &

Ὁμολογήσας, αντος, a. 1. part. act. verbi ὁμολογέω, quod V.

Ὁμολογία, ας, ἡ, confessio, consensus, assensus; item convenientia, pactum, pactio, compositio; ab

Ὁμόλογος, ου, ὁ, ἡ, iisdem verbis utens, consentiens: ab ὁμὸς & λέγω.

Ὁμολογουμένως, adv. ex confesso, sine controversiâ: à præs. part. pass. ὁμολογούμενος, -ένου, verbi ὁμολογέω, quod vide.

Ὁμολόγως,

Ὁμολόγως, congruenter: Item apertè, sine ullâ dubitatione: ab ὁμόλογος, quod vide.

Ὁμόλοχοι, οἱ, qui ejusdem cohortis sunt; ex ὁμὸς, & λόχος, cohors, &c. vi. Item Ὁμομαθὴς, ejusdem studiis & disciplinis deditus; Aristot. Eth. 8. c. 13. ubi tamen legitur & ὁμοιομαθεῖς, à sing. ὁμοιομαθὴς; ex ὁμὸς, vel ὅμοιος, & μανθάνω, f. μαθήσομαι; vi. Sic etiam, Ὁμομαστιγίας; q. d. converbero, i. e. socius verberum: Item conservus, Aristoph. in Ran. ex ὁμὸς, & μαστιγίας; vide.

Ὁμομήτριος, ου, ὁ, ἡ, qui est ex eâdem matre natus: ex ὁμὸς, & μήτηρ, mater.

Ὁμομήτωρ, idem quod præced. ὁμομήτριος; V.

Ὁμὸν, eundem, similem, accus. sing. ab ὁμός.

Ὁμόνεκρος, paris conditionis cum mortuis: ex ὁμὸς, & νεκρὸς; V.

Ὁμονήδυος, uterinus, ut ὁμονήδυος ἀδελφὸς; Suid. ex ὁμὸς, & νηδὺς, ύος, &c. V.

Ὁμονοέω, concors sum, concorditer vivo, consentio; ut ὁμονοοῦμεν ταῦτα, in his consentimus; unde Ὁμονοεῖον, concordiæ templum; apud Dion. Item Ὁμονοητικὸς, ad concordiam pertinens, vel propensus, ad concordiam efficiendam aptus; omnia ex iisdem cum seq. ὁμόνοια; V.

Ὁμόνοια, ας, ἡ, concordia: ab ὁμὸς, similis, & νόος, νοῦς, ὁ, mens.

Ὁμόνοος, & ὁμόνους; q. d. parem, seu similem mentem habens, unanimis, concors: ex iisdem cum præced. ὁμόνοια; vide.

Ὁμοούσιος, seu ὁμούσιος, ejusdem essentiæ, consubstantialis: ab ὁμὸς, similis, & οὐσία, essentia: quod ab ὤν, οὖσα, ὄν, verbi εἰμὶ, sum.

Ὁμοπαθὴς, & ὁμοπαθῶς, vide ὁμοιοπαθὴς, &c.

Ὁμόπαιδας, Poll. dictos fuisse scribit τοὺς διδύμους, ut pote pueros uno eodemque partu editos: ex ὁμὸς, & παῖς, παιδὸς, &c. vi. Item Ὁμοπάτωρ, eodem patre genitus, frater qui non est uterinus; Poll. l. 3. Item Ὁμοπάτριος, & ὁμόπατρος, idem; pro quo per Sync. & mutato spiritu dicitur ὄπατρος, Il. λ. & apud Orph. in Argon. ex ὁμὸς, & πατὴρ; vi. Ὁμοπλεκὴς, & ὁμόπλεκτος, in unum nexus & plicatus, connexus, complicatus, &c. ex ὁμὸς, & πλέκω, unde πλεκτὸς, &c. vi. Ὁμόπλοος, & ὁμόπλους, navigationis socius in Epigr. unde ὁμόπλοια, navigationis societas; à Th. πλέω, unde πλόος, contractè πλοῦς, &c. vi. Ὁμόπολις, & Poëticè, ὁμόπτολις, qui ejusdem urbis est, conterraneus, popularis; à Th. πόλις; vi. Ὁμοπλωτὴρ, socius navigationis, qui simul natat; Opp. l. 1. de Piscib. à πλέω, unde πλώω, &c. vi. Ὁμόπτερος, simul volans, & Metaph. similis; ut ὁμόπτεροι νῆες, qui iisdem alis, i. e. velis, utuntur; à Them. πτέρον, τὸ; vi. Ὁμόπτολις, vide ὁμόπολις; Item Ὁμόπτωτος, ejusdem casus; idem quod ὁμοιόπτωτος, vi.) ex ὁμὸς, & πτῶσις, ab inusit. πτόω, pro πίπτω, comp. ut reliqua præced. cum Th. ὁμὸς, &c. V.

Ὁμόργνυ, abstersit, 3. sing. imperf. act. Ion. ab

ὈΜΟ'ΡΓΝΥΜΙ, & μόργνυμι, abstergo, imprimo, inuro; f. ὁμόρξω, a. 1. ind. act. ὤμορξα, a. 1. ind. m. ὠμορξάμην, p. ὤμορχα.

Ὁμόρξω, tergam, f. 1. act. verbi præced.

Ὁμορέω, & Ionicè ὁμουρέω, confinis seu conterminus sum; Plut. in Publ. ὁμορῶν χώρων ἐκείνῳ, illi finitimum prædium; unde ὁμόρησις, vicinitas, affinitas, &c. ex ὁμὸς, & ὅρος, & Ion. οὖρος, ὁ; V.

Ὅμορος, ου, ὁ, ἡ, finitimus, confinis; adfinis, amicus: gen. pl. ὁμόρων & Ὁμορῶ, confinis sum: ex ὁμὸς & ὅρος, terminus.

Ὁμόρροθος, unà cum alio fluenta habens; qui ex eodem rivo ducit aquam, rivalis, corrivalis: ex ὁμὸς, & ῥέω; unde ῥέεθρον, & per Sync. ῥεῖθρον, &c. vi. Item Ὁμόρρητος, uno eodemque ore dictus, concors; Nonn. ex ὁμὸς, & ῥητὸς; vi. Ὁμόρροθος, simul strepitum, & sonitum edens; Theocr. in Epigram. unde Ὁμορροθέω, ῶ; q. d. constrepo; i. e. unà strepitum, aut sonitum edo: Item consentio; unde dicuntur etiam remiges ὁμορροθεῖν, quum eorum remi consurgunt & veluti uno consensu remigant: Item interdum signif. adjuvo, auxilior; Schol. Aristoph. ex ὁμὸς, & ῥόθος; vi. Sic ὁμόρροος, simul juncta fluenta habens, vel simul fluens; unde ὁμόρροια; q. d. confluentia, conflúctio: ex ὁμὸς, & ῥέω, unde ῥοὴ, & ῥόος, &c. vi. Item Ὁμορυσμὶν, expon. vicinitas; ab ὁμορυσμὸς, eosdem habens ῥυσμοὺς; ex ὁμὸς, & ῥύω; unde ῥυσμὸς, &c. V.

ὉΜΟ'Σ, οῦ, similis, par. Hinc ὁμόω, unio, in unum coïre facio: ὅμαδος, ου, ὁ, multitudo: ὁμῶς, similiter, æquè, pariter, tamen: ὁμοῦ, una, simul: ὅμοιος, ου, similis: ὁμοιότης, ητος, ἡ, similitudo: ὁμοιόω, similem efficio: ὁμοίωμα, ατος, τὸ, similitudo, simulacrum.

Ὁμόσε, adv. eundem in locum, eòdem: à præced. at.

Ὅμοσε, 3. sing. a. 1. Ion. ab ὁμόω, unio: f. ὁμόσω. Th. ὁμός.

Ὀμόσαι, jurare, a. 1. inf. act. verbi ὄμνυμι, juro: f. ὀμόσω, p. ὀμώμοκα, ὄμοσον, a. 1. imperat. act.

Ὀμόσῃς, ῃ, 2. & 3. sing. a. 1. sub. act. ejusd. verbi.

Ὁμοσθενὴς, iisdem præditus viribus, æquè validus; ex ὁμὸς, & σθένος, τὸ; V.

Ὁμοσίπυοι, dicti sunt conjuges, quasi compenuarii; i. e. ex uno penu, & ex arca una victitantes penaria, apud Arist. Polit. l. c. 1. ex ὁμὸς, & σιπύη, ἡ; V.

Ὁμοσιτέω, simul edo: &

Ὁμόσιτος, ου, ὁ, ἡ, qui cum aliquo edit: ex ὁμὸς, similis, & σῖτος, frumentum.

Ὁμόσκευος, qui iisdem σκεύεσι, seu armis utitur; ex ὁμὸς, & σκεῦος, τὸ; vi. Item Ὁμόσκηνος, in eodem tentorio, seu tabernaculo habitans, contubernalis; unde Ὁμοσκηνία, ἡ, contubernium, ejusdem tentorii participem esse: Item Ὁμοσκηνέω, contubernalis sum, in eodem tabernaculo habito: ex ὁμὸς, & σκηνὴ, ἡ; unde σκῆνος, τὸ, & σκηνόω, &c. vi. Ὁμόσπλαγχνος, ejusdem visceris cognatione, conjunctus frater: ex ὁμὸς, & σπλάγχνον, τὸ; vi. Item Ὁμόσπονδος, libaminum consors: Item fœdere junctus, confederatus: ex ὁμὸς, & σπένδω, unde σπονδὴ, ἡ, &c. V.

Ὁμόσπορος, ου, ὁ, ἡ, qui est ex eodem semine & genere: ex ὁμὸς, similis, & σπείρω, semino.

Ὀμόσσῃ, juraverit, 3. sing. a. 1. sub. act. Poëticè gem. σ; ut & ὀμόσσας, pro ὀμόσας, a. 1. part. verbi ὄμνυμι, juro, f. ὀμόσω.

Ὄμοσσον, jurato, a. 1. imperat. act. gem. σ, ejusd. verbi.

Ὁμόστεγοι, sub eodem tecto habitantes, contubernales: ex ὁμὸς, & στέγω, unde στεγὴ, ἡ, & στέγος, τὸ, &c. vi. Sic Ὁμόστιχος, seu ὁμόστοιχος, in eodem versu, seu ordine locatus, Plut. ex ὁμὸς, & στίχος, vel στοῖχος, &c. V.

Ὁμοστιχάω, seu έω, simul procedo, unà eo, comitor: ex ὁμὸς, & στείχω, eo.

Ὁμοστιχάω, unà eo, comitor; Il. ο, & Nonn. idem quod præc. ὁμοστιχέω; V.

Ὁμόστοιχος, ου, ὁ, ἡ, in eodem versu seu ordine locatus, comes: ex ὁμὸς, similis: & στοῖχος, ordo, versus. Th. στείχω, eo, vado.

Ὁμόστολος, qui simul στέλλεται, i. e. simul mittitur, seu proficiscitur: ex ὁμὸς, & στέλλω, unde στόλος, ὁ; vi. Item Ὁμόστοργος, eodem amore prosequens, concors in amore: ex ὁμὸς, & στοργὴ, ἡ; vi. Item Ὁμόσφυρος, qui suis σφυροῖς gradiens, unà cum aliquo iter facit, comes; exp. etiam frater: ex ὁμὸς, & σφύρα, ἡ; unde σφύρον, τὸ, &c. V.

Ὁμοταγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui ejusdem est ordinis; unde adverb. ὁμοταγῶς, eodem ordine, eadem serie: ex ὁμὸς, & τάσσω, vel τάττω, f. ξω, & in a. 2. ἐτάγην, &c. vi. Item Ὁμοταχὴς, & ὁμοταχῶς, idem quod ὁμοιοταχὴς, &c. quod vide. Item Ὁμοτελεῖς, qui idem tributum pendunt; ex ὁμὸς, & τέλος, τὸ; vectigal, &c. vi. Sic Ὁμοτέρμων, conterminus, finitimus, vicinus; Nonn. ex ὁμὸς, & τέρμα, τὸ; V.

Ὀμόσω, jurabo, f. 1. ind. act. verbi ὀμόω seu ὄμνυμι, a. 1. ὤμοσα.

Ὁμοτεχνέω, eandem artem profiteor, seu factito, ejusdem sum artis professor, &c. à seq. ὁμότεχνος; V.

Ὁμότεχνος, ου, ὁ, ἡ, qui ejusdem est artificii: ex ὁμὸς, similis, & τέχνη, ars.

Ὁμότιμοι, qui sunt in pari honore: ex ὁμὸς, similis, & τιμὴ, honor. Th. τίω, honoro.

Ὁμότιμος, (idem quod ἰσότιμος) qui in pari & eodem habetur honore, interdum & ejusdem conditionis; Iliad. ο. Xen. & Plut. &c. est sing. à quo pl. m. præced. vi. unde etiam Ὁμοτιμία, honoris æqualitas, & adv. ὁμοτίμως, æquali honore, æquali seu pari dignitate, &c.

Ὁμότιτθος, eâdem usus nutrice; Poll. ex Dinarcho: ex ὁμὸς, & τίτθη; vi. Item Ὁμότοιχος, communem habens parietem; ut ὁμότοιχος οἰκία, apud Hœum: ex ὁμὸς, & τοῖχος, ὁ; vi. Sic Ὁμότονος, eundem semper tenorem servans;

vans: Item æqualiter tentus, seu contentus: ex ὁμὸς, & τόνος, ὁ; vi. Undè etiam adv. Ὁμοτόνως, æquali; seu eodem tenore; aut more eorum quæ æqualiter tensa sunt.

Ὁμοτράπεζος, ου, ὁ, ἡ, commensalis: ab ὁμὸς, & τράπεζα, mensa.

Ὁμότρητος, unà perforatus, unà penetrabilis; Nonn. ex ὁμὸς, & τράω, f. τρήσω; undè τρητὸς, &c. vi. Item Ὁμότριχος, ejusdem pili, ejusdem coloris; ex ὁμὸς, & θρὶξ, τριχὸς, &c. vide.

Ὁμότροπος, ου, ὁ, ἡ, similis, tam de ingenio, quam moribus: Item consentaneus: ex ὁμὸς, similis, & τρόπος, mores, ingenium. Th. τρέπω, verto.

Ὁμότροφος, simul nutritus & educatus, convictor sodalis; ut apud Hom. hymn. in Dian. Diana dicitur ὁμότροφος Ἀπόλλωνος; Item Ὁμότροφα πεδία, dicuntur campi qui aliquos simul alunt; Aristoph. in avib. ex ὁμὸς, & τροφὴ, ἡ; vide.

Ὁμοῦ, simul: ab ὁμὸς, similis.

Ὀμοῦμαι, jurabo, f. 2. m. verbi ὄμνυμι, juro, f. ὀμόσω.

Ὁμοϋπόστατος, vel ὁμοῦπόστατος, eandem hypostasin habens, sive eandem naturæ subsistentiam: est ab ὁμὸς, & ὑπόστασις, &c. V.

Ὁμουρέω, finitimus sum: ab ὅμουρος, Ionicè pro ὅμορος, finitimus; quod vide.

Ὅμουρος, idem quod præced. ὅμουρος, vel ὅμορος; id vide, ubi etiam ὁμούρησις.

Ὁμοούσιος, q. d. coëssentialis, unde Ὁμοουσιότης, q. d. coëssentialitas, seu consubstantialitas; ex iisd. cum ὁμοούσιος; quod V.

Ὁμόφθογγος, consonus, ejusdem soni; Nonn. ex ὁμὸς, & φθόγγος, ὁ; vi. Item Ὁμόφλοιος, similem, vel eundem corticem habens; ex ὁμὸς, & φλοιὸς, V.

Ὁμόφοιτος, ου, ὁ, ἡ, comes, qui cum aliquo it: ex ὁμοῦ, simul, & φοιτάω, eo.

Ὁμοφραδὴς, & ὁμοφράδμων, qui unà cum alio consultat, consilii particeps: Item unanimis, concors; Plat. & Nonn. ex ὁμὸς, & φράζω, in a. 2. ἔφραδον, undè φραδὴ, ἡ, φραδὴς, & φράδμων, &c. quæ vide.

Ὁμόφρονα, & ὁμόφρονας, acc. sing. & pl. ab ὁμόφρων; q. d.

Ὁμοφρονέω consentio, concors sum: &

Ὁμόφρων, ονος, ὁ, ἡ, concors: ex ὁμὸς, similis, & φρὴν, animus, mens.

Ὁμοφροσύνη, concordia; Od. ζ. à præced. ὁμόφρων, V.

Ὁμοφυὴς, qui ejusdem est naturæ; aut simul natus, congenitus; undè Ὁμοφυΐα, naturæ communitas: ex ὁμὸς, & φύω, undè φυὴ, &c. vi. Item Ὁμόφυλος, qui ejusdem est tribûs, tribulis: Item qui ejusdem est generis; ut ὁμόφυλοι ὄρνιθες; Item qui ejusdem est sexûs, seu nationis; apud Xen. & Aristot. undè Ὁμοφυλία, identitas, seu similitudo generis: ex ὁμὸς, & φυλὴ, ἡ; vide.

Ὁμοφωνέω, eâdem voce vel linguâ utor: ab ὁμὸς, & φωνὴ, vox.

Ὁμοφωνία, ἡ, vocis convenientia, concentus, ejusdem linguæ usus: Item cantus simplex & uniusmodi, à præced. vel seq. V.

Ὁμόφωνος, ου, ὁ, ἡ, qui eâdem linguâ utitur, cujus eadem vox est seu idem sonus, consonus, consentiens: ex iisd. Them.

Ὁμοφώνως, eadem voce, vocibus inter se consentientibus; unâ & eâdem linguâ, est adv. à præced. V.

Ὁμοχροΐη, Ion. pro ὁμοχροία, coloris similitudo: ab ὁμὸς, similis, & χρόα, color.

Ὁμόχρονος, tempore, seu ætate æqualis; idem quod ἰσόχρονος, contemporaneus; undè Ὁμοχρονέω, eodem tempore sum, tempore æquo: ex ὁμὸς, & χρόνος, unde χρόνιος, &c. vi. Item Ὁμόχροος, seu ὁμόχρους, qui ejusdem est coloris, concolor; vi. Ὁμόχροια. Sic etiam Ὁμόχωρος, ejusdem regionis, popularis; Plut. ex ὁμὸς, & χῶρος, &c. vide.

Ὁμόψηφος, ου, ὁ, ἡ, suffragii ferendi socius: ex ὁμὸς & ψῆφος, calculus.

Ὁμόψυχος, qui ejusdem est animi, unanimis, concors, undè Ὁμοψύχως, adv. uno animo, unanimiter, unanimi consensu: ex ὁμὸς, & ψυχὴ, ἡ; V.

Ὀμπνιόχειρ, larga manu dans, abundans, almus; à seq. ὄμπνη, vel ὄμπνιον, & χεὶρ, χειρὸς; V.

Ὄμπνη, ἡ, quidam interpretantur Cereales fructus, ut pote quorum usus sit nobis, causâ τοῦ ἀμπνεῖν, i. e. spirandi & vivendi; Sic vocari possunt & alia quibus alimur, quæque nobis τοῦ ἀμπνεῖν causa sunt; undè & pro frumento & cibo usurpatur, & Nicand. in Alex. παλυνωπέας ὄμπνας, favos appellat; undè Ὀμπνειον, & ὄμπνιον, quod nobis respirandi & vivendi causa est, almum; sic in masc ὄμπνειος λειμὼν, seu ὄμπνιος, ager segete & Cerealibus frugibus plenus; & Ὀμπνία Δημήτηρ, alma Ceres dicitur: Sic ὄμπνιον ὕδωρ, apud Suid. & Soph. νέφος vocavit ὄμπνιον, quòd fundat τὸ ὄμπνιον ὕδωρ; Item Ὀμπνεῖον, idem quod ὄμπνιον, apud Hesych. omnia quasi ab ὀμπνέω, seu ὀμπνείω, pro ἀμπνέω, & ἀμπνείω; quod itidem pro ἀναπνέω, & ἀναπνείω, respiro, &c. V.

Ὁμόω, unio, coïre facio: ab ὁμὸς, similis, par: sed

Ὀμόω, juro, idem quod ὄμνυμι, fut. ὀμόσω.

Ὄμφακες, nom. plur. ab ὄμφαξ; quod vide.

Ὀμφάκη, ης, ἡ, ex acerbis uvis expressa melligo; Diosc. lib. 3. c. 9. ab ὄμφαξ, ακος; V.

Ὀμφακίας, ου, ὁ, acerbus, acerbitate suâ uvas immaturas referens, seu ex uvis immaturis confectus. Th. ὄμφαξ, uva acerba.

Ὀμφακίζω, uvam acerbam nec dum maturam emitto, vel produco; apud Esa. & ὀμφακίζομαι, uvas acerbas & adhuc immaturas lego; unde Proverb. Σικελὸς ὀμφακίζεται, apud Suid. de quo vide Erasm. Item Ὀμφάκινος, omphacinus; ex uvis acerbis & immaturis confectus, Diosc. l. 1. c. 29. & Ὀμφάκιον, τὸ, omphacium; succus uvæ acerbæ, nec dum maturescentis, est etiam vestimenti muliebris genus: Item Ὀμφακὶς, ίδος, ἡ, cavum illud ex quo glans quercino enascitur, quâ utuntur coriarii; Plinius calicem glandium vocat, recentiores Medici, cupulam, &

Ὀμφακίτης, ου, ὁ; (idem quod ὀμφάκινος) aut ὀμφακίτης οἶνος, vinum omphacites, Diosc. lib. 5. cap. 12. & in fœm. ὀμφακῖτις κηκὶς, species gallæ, de qua Diosc. l. 1. c. 147. omnia à Them. ὄμφαξ, ακος; V.

Ὀμφακόμελι, medicamentum ex uvis immaturis & melle; de quo Diosc. l. 5. c. 31. ex ὄμφαξ, ακος, & μέλι, τὸ; vi. Item Ὀμφακόρραξ, αγος, ὁ καὶ ἡ, acerbos & immaturos habens acinos; in Epigr. l. 1. ex ὄμφαξ, ακος, & ῥήσσω, f. ξω, undè ῥὰξ, αγὸς, fissura: Item acinus, &c. V.

Ὀμφακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ; acerbus in modum uvarum immaturarum, Theophr. Hist. Pl. lib. 3. ab ὄμφαξ, ακος; vide.

Ὀμφαλόεις, εσσα, εν, umbilicatus, a, um; Epith. scuti: ab ὀμφαλὸς.

Ὀμφάλιον, ου, τὸ, umbilicus, propriè clypei; i. e. umbo, Suid. ex Epigr. Item Ὀμφαλιστὴρ, ῆρος, ὁ, scalper excisorius, quo obstetrix infanti recens nato umbilicum præsecat, Poll. l. 2. utrumque à seq. Th. ὀμφαλὸς; V.

ΟΜΦΑΛΟΣ, οῦ, ὁ, UMBILICUS, umbo; media pars agminis: q. ab ἀμφιελίσσω, circumvolvo.

Ὀμφαλοτόμος, sive Ὀμφαλητόμος, ου, ἡ, quæ umbilicos infantibus recens natis præcidit, obstetrix; Poll. lib. 2. undè Ὀμφαλοτομία, sive ὀμφαλητομία, umbilici præcisio, obstetricatus, seu obstetricatus, seu obstetricis munus: ex ὀμφαλὸς, & τομὸς, &c. V.

Ὀμφαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, umbilicaris: Item Ὀμφαλωτὸς, umbilicum habens; Athen. l. 11. utrumque, à seq. Them. ὀμφαλὸς; V.

ΟΜΦΑΞ, ακος, ἡ, uva acerba necdum matura: quia ὠμὸς εἰς τὸ φαγεῖν, crudus ad vescendum. Hinc ὀμφάκιον, ου, τὸ, omphacium, succus uvæ acerbæ.

ΟΜΦΗ', ῆς, ἡ; vox divina, responsum à Deo datum.

Ὀμφήεις, εντος, ὁ, fatidicus, vates: Item Ὀμφητὴρ, ῆρος, ὁ, idem; utrumque à præced. Them. ὀμφὴ; V.

Ὁμωθῆναι, similem factum esse vel unitum, a. 1. inf. passiv. ab ὁμόω, unio. Alii volunt per Sync. dici pro ὁμοιωθῆναι, a. 1. inf. pass. ab ὁμοιόω, similem facio, quod ab ὅμοιος, idem quod ὁμὸς, similis.

Ὀμώμοκα, Atticè pro ὤμοκα, juravi, perfect. activ. verbi ὄμνυμι, juro: f. ὀμόσω.

Ὁμωνυμέω, cognominis sum; idem mihi nomen est; undè ὁμωνυμοῦντα, æquivoca, idem quod ὁμώνυμα; Item Ὁμωνυμία, nominis communitas: Item æquivocatio, à seq. ὁμώνυμος; V.

Ὁμώνυμος, ου, ὁ, ἡ, idem nomen habens, cognominis: ex ὁμὸς & ὄνομα, nomen.

Ὁμωνύμως, eodem, vel communi nomine, Aristot. Eth. 1. c. 5. & alibi: Item æquivocè, adv. ab ὁμώνυμος, unde ὁμώνυμα,

ὁμώνυμα, τὰ, sunt quæ duas res, aut plura significant æquivocè, sub eodem nomine generali æquivocè contenta.
Ὁμορόφιος, ου, ὁ καὶ ἡ; qui sub eadem camera, vel tecto est; Poll. ex ὁμὸς, & ἐρέφω, undè ὀροφὴ, & ὄροφος, &c. vide.
Ὅμως, tamen conjunct. discr. ὅμως μὲν τὸ, veruntamen: sed
Ὁμῶς, simul, Poët. pro ὁμοῦ, vel ὁμοίως. Th. ὁμὸς, similis.
Ὁμωχέται θεοὶ, Hesych. earundem libationum participes; qui eodem templo, eâdemque arâ honorantur; Thuc. l. 4. ex ὁμὸς, unde ὁμῶς, & ἔχω, unde ἐχέτης, ὁ.
Ὃν, ὄντε, quem, acc. sing ab ὃς, qui.
Ὂν, præs. part. n. g. ab ὢν, οὖσα, ὄν, ab εἰμὶ, sum.
Ὄναγρος, ου, ὁ, ἡ, ὄνος ἄγριος, ONAGER. Them. ἀγρὸς, ager.
Ὀνάγρου χρῶμα, color qualis est onagrorum; i. e. color Cilicinus, à præced. ὄναγρος; V.
Ὀναίμην, αιο, αιτο, adjutus fuerim, per Sync. ὀνησαίμην, a. 1. opt. m. verbi ὄνημι, juvo, prosum: f. ὀνήσω, a. 1. m. ὠνησάμην.
Ὄναμαι, vitupero: ab ὄνημι; quod vide.
Ὀνάμενος, ου, qui fructum percepit, per Sync. pro ὀνησάμενος, a. 1. part. m. verbi ὄνημι, juvo. Alii volunt esse præs. part. ab ὄναμαι, præced.
ΟΝΑΡ, τὸ, somnium: ἄκλιτον, καὶ ὄναρ, in somnio: ὄνειρος, ου, ὁ, idem.
Ὀνάριον, ου, τὸ, asellus, diminut. ab ὄνος, asinus.
Ὀνασεῖ, juvabit, Dor. seu Æol. pro ὀνήσει, ab Æol. f. ὀνησῶ, deinde ὀνασῶ, verbi ὄνημι, prosum.
Ὀνασθαι, frui, præs. inf. ab ὄναμαι, quod vide: vel a. 1. inf. m. per Sync. pro ὀνήσασθαι, verbi ὄνημι, juvo.
Ὄνασις, ιος, ἡ, Dor. pro ὄνησις, usus, utilitas: ab ὄνημαι, juvo.
Ὀνάσῃς, Dor. pro ὀνήσῃς, 2. sing. a. 1. sub. act. verbi ὄνημι, juvo.
Ὀνεῖαθ', pro ὀνείατα, τὰ, cibaria, commoda: ab
Ὄνειαρ, ατος, τὸ, utilitas: emolumentum, ὄνημι, prosum.
Ὀνείδεα, & contractè ὀνείδη, nom. pl. ab ὄνειδος, εος, τὸ, probrum.
Ὀνείδειος, ου, probrosus, contumeliosus. Th. ὄνειδος, probrum.
Ὀνειδείος, idem quod præced. ὀνείδειος, vi. unde etiam, Ὀνειδία, & ὀνειδεία, probrum, dedecus, &c. ab eod. Th.
Ὀνειδίζω, exprobro, convitior: imperf. ὠνείδιζον, f. 1. ίσω, p. ὠνείδικα, a. 1. ὠνείδισα, a. 1. sub. ὀνειδίσω, ῃς, ῃ, præs. pass. ὀνειδίζομαι, convitiis laceror, præt. pass. ὠνείδισμαι. Th. ὄνειδος, εος, τὸ, probrum.
Ὀνειδίσας, αντος, a. 1. part. act. at
Ὀνείδισας, 2. sing. a. 1. ind. act. Ion. ὀνείδισον, a. 1. imperat. activ. ab ὀνειδίζω; quod V.
Ὀνειδείσῃς, 2. sing. f. 1. activ. ejusdem verbi.
Ὀνείδισμα, ατος, τὸ, contumelia, probrum: &
Ὀνειδισμὸς, οῦ, ὁ, convitium: ab ὀνειδίζω, exprobro. Th. ὄνειδος, τὸ, probrum.
Ὀνειδίσωσι, 3. pl. a. 1. sub. act. &
Ὀνειδιῶ, f. 1. Att. pro ὀνειδίσω verbi ὀνειδίζω, exprobro: f. ίσω: ab
ΟΝΕΙΔΟΣ, εος, τὸ, probrum, dedecus.
Ὀνειδιστὴς, οῦ, ὁ, exprobrator: Item Ὀνειδιστικὸς, exprobratorius, exprobrationem habens; ut ὀνειδιστικὴ ἔννοια, apud Hermog. & ὀνείδιστος, ου, ὁ, probrosus, verbalia, ab ὀνειδίζω; V.
Ὀνειος, utilis, pro quo factâ resolutione Ion. dicitur ὀνήϊος, idem à Th. ὄνημι; vi. Item Ὄνειος, ου, ὁ, asininus, ut ὄνειον κρέας, apud Gal. undè ὀνεία, sub. δορὰ, pellis asinina; Suid. & ὀνεῶν, ου, τὸ, stabulum asinorum, omnia à Th. ὄνος; vide.
Ὀνείρατα, ων, τὰ, insomnia: in prosâ pro ὄνειρα: ab ὄνειρον, idem quod ὄναρ, somnium.
Ὀνείρειος, ου, ut ὀνείρειαι πύλαι, somni vel insomniorum portæ: ab ὄνειρος, quod vide.
Ὀνειρογόνος, in somnis genituræ profluvium; ex ὄνειρος, & γονὴ, aut γόνος, à pr. m. γέγονα, verbi γίνομαι, &c. V.
Ὀνειροκρίτας, α, ὁ, Dor. pro
Ὀνειροκρίτης, ου, ὁ, somniorum interpres: ab ὄνειρος, quod vide, & κρίνω, judico.
Ὀνειροκριτικὸς, ad somniorum interpretem & conjectorem pertinens: Item qui somnia novit interpretari, peritus somniorum interpres; à præced. ὀνειροκρίτης, qui somnia dijudicat, &c. vide.
Ὀνειρόπληκτος, somnio territus, qui somniis percellitur & terretur; ex ὄνειρος, ὁ, & πληκτὸς, &c. V.
Ὄνειρον, ου, τὸ, idem quod ὄνειρος, & ab eod. V.
Ὀνειροπολέω, insomniorum interpretatione versor; Hesych. Item somnio, somnium cerno: Item decipio & eludo, veluti vanis, per somnium, imaginationibus, Aristoph. in equit. à præced. ὀνειροπόλος; V.
Ὀνειροπόλος, ου, ὁ, ἡ, somniorum interpres: ab ὄνειρος, somnus. Th. ὄναρ, somnium, & πολέω, versor.
Ὄνειρος, ου, ὁ, somnium. Them. ὄναρ, idem.
Ὀνειροσκόπος, qui somnia considerat & interpretatur; Poll. l. 7. ab ὄνειρος, & σκόπος; V.
Ὀνειρόφρων, somniorum peritus interpres; Eurip. in Hec. ab ὄνειρος, & φρὴν; V.
Ὀνείρω, dativ. sing. ὀνείρων, genitiv. pl. præced.
Ὀνειρωγμὸς, οῦ, ὁ, insomnium, ut plurimùm dicitur de libidinis imaginationibus in somnis; Diosc. lib. 3. c. 148. Item ὀνείρωξις, ipsa somniandi actio, somnium; Suid. utrumque, verbale, ab ὀνειρώττω, somnio, peculiariter Medici ὀνειρώττειν, dicunt, de iis insomniis, quæ conjunctas sibi venereas habent imaginationes; ab ὄνειρος, ὁ; vide.
Ὀνεύς, machina tractorii generis; de qua vide Schol. Thuc. sucula; undè ὀνεύω, & ὀνεύομαι, suculam verso & circumago; à Them. ὄνος, asinus: Item axis, & ὀνίσκος, axiculus, id est, suculi, &c. Vide.
Ὀνηθῆναι, a. 1. inf. pass. &
Ὀνημένος, ου, præs. part. pass. ab ὄνημαι, quod ab
ΟΝΗΜΙ, sive ὀνίνημι, juvo, prosum; Item vitupero, cum acc. f. ὀνήσω, aor. 1. ὤνησα, p. ὤνηκα; præs. passiv. ὄνημαι, seu ὄναμαι, juvor, fruor: cum g. f. 1. ὀνήσομαι, a. 1. m. ὠνησάμην, ω, ατο, a. 1. m. optiv. ὀνησαίμην, αιο, αιτο, & contract. ὀναίμην. Hinc ὄνειαρ, ατος, τὸ, utilitas, ὄνειος, ου, utilis: ὀνητὸς, οῦ, vituperabilis.
Ὀνήϊος, utilis; ab & pro ὄνειος, vi. unde ὀνήϊστος, in superlat. utilissimus, licet Schol. Apoll. Arg. l. 2. per compar. exponat. ἀφελιμώτερος; à Them. ὄνημι; V.
Ὀνηλάτης, agaso, agitator aselli; undè ὀνηλατέω, ῶ, asinum agito, apud Plut. Athen. & Aristoph. à Th. ἐλαύνω, f. ἐλάσω, unde ἐλατὴρ, &c. V.
Ὄνησα, Ionicè pro ὤνησα, aorist. 1. ind. act. &
Ὄνησαι, fruere, aor. 1. imperat. m. verbi ὄνημι, juvo, prosum.
Ὀνήσεαι, juraberis, Ion. pro ὀνήσῃ, 2. sing. f. 1. m. ὀνήσομαι, verbi ejusd.
Ὀνήσει, erit emolumento, 3. sing. f. 1. act. Sunt qui exponunt per reficieris, & volunt Att. dici pro ὀνήσῃ, 2. sing. f. 1. m. ab ὄνημαι. Th. ὄνημι.
Ὀνησίδωρος, dans quæ juvent & prosint, undè ὀνησίδωρα, dicitur terra; ab ὄνημι, unde ὄνησις, & δῶρον, τὸ; V.
Ὀνήσιμος, ου, ὁ, propr. nom. Gr. utilis: ab ὄνημι.
Ὀνήσιμος, qui juvare potest, utilis; ut apud Soph. in Ajace, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα; ab eodem vel à seq. vide.
Ὄνησις, εως, ἡ, fructus, utilitas. Th. ὄνημι, juvo.
Ὀνησιφόρος, ου, ὁ, nomen propr. Lat. ferens opem, opitulator.
Ὀνησιφόρως, ad juvandum; adverb. à præced. Ὀνησιφόρος, utilis; respuit Poll. adducit Suid. ab ὄνησις, & φορὸς; vide.
Ὄνησο, præs. imperat. passiv. ab ὄνημαι, fruor.
Ὀνητικὸς, utilis; qui juvare & prodesse potest: Item ὀνητὸς, οῦ, ὁ, quo frui queas, & ὀνήτωρ, ορος, ὁ, qui juvat & prodest, utilis; Hesych. omnia verbalia, ab ὄνημι; vi. Item Ὀνητὸς, οῦ, ὁ, vituperabilis, qui vituperari & probris increpari meretur; itidem, à Them. ὄνημι, in significatione vituperandi, &c. vide.
Ὀνήτωρ, ορος, ὁ, ONETOR, nom. propr.
Ὀνθηλεύω, quidam expon. stercore bovino inquino, fimo jumentorum aspergo; apud Suid. Ὀνθυλεύω, autem est, exquisitè apparo, sive condio; apud Athen. l. 14. undè Ὀνθυλεύσεις, exquisitiores ciborum apparatus, & lenocinia coquorum; Poll. à Th. ὄνθος; V.
ΟΝΘΟΣ, ου, ὁ, stercus, seu fimus jumentorum. Hinc ὀνθηλεύω, stercore bovino inquino, fimo jumentorum aspergo: ὀνθυλεύω, cibos condio exquisitè, indo impensam sive farctum, à colore ὄνθος.

Ὀνιαῖαι, scil. κόπϱοι, stercora asinina; Hesych. Item Ὀνίας, ου, ὁ, scari piscis genus; Athen. l. 7. Item Ὀνίδιον, τὸ; diminut. asellus; & omnia à Th. ὄνος; vide.

Ὀνικὸς, ἡ, ὀν, asinarius, a, um: ab ὄνος, asinus.

Ὀνίνησιν, juvat, 3. sing. ind. præsent. verbi ὀνίνημι, idem quod ὄνημι, fut. ὀνήσω.

Ὀνὶς, ίδος, ἡ, sub. κόπϱος, stercus asininum, fimus asininus, apud Aristot. à Th. ὄνος; V.

Ὀνίσκος, idem quod ὀνίδιον, asellus, diminut. ab ὄνος; vi. Sed est & ὀνίσκος, serra fabrilis; apud Hesych.

Ὀνίσαι, juvo, prosum; Athen. l. 2. idem cum, & pro Th. ὄνημι; V.

Ὀνῖτις, ιδος, ἡ, q. d. asinaria, species origani; Diosc. l. 3. c. 32. & 33 à Th. ὄνος; V.

Ὀνοβάτις, quæ asinum conscendit, eoque vehitur; mulier in adulterio apud Cumanos, deprehensa, in forum deducebatur, & saxo imposita omnibus proponebatur, indeque asino imposita per civitatem vehebatur; quâ infamiâ notatam, ὀνοβάτιν appellabant; Erasm. in Chil. ex Plut. Item Ὀνοβατέω, asinum admitto; i. e. facio ut asinus equam ineat; nam apud Xen. de re equ. transitivè capitur; sed apud Poll. neutraliter sumitur pro ipsis asinis equas ineuntibus, l. 5. c. 15. ex ὄνος, & βατέω, sive βατὴρ, à Th. βαίνω, &c. vi. Item Ὀνόβλιτον, species bliti, linguæ similis: ex ὄνος, & βλίτον, τὸ; V.

Ὄνοιτο, 3. sing. præs. opt. verbi ὄνομαι, quod vide: vel ut alii volunt a. 2. opt. m. verbi ὀνόομαι, vitupero, carpo. Th. ὄνημι, vitupero.

Ὀνοκένταυρος, ὁ, onocentaurus, animal; vide Ælian. onocentauri nomen autem, ex asinis & centauris compositum videtur; Hieronymo significare videtur eos qui ex parte aliquid humanum sapiunt, & rursum voluptatibus & cœno turpitudinis adducuntur ad vitia; undè in pl. m. Ὀνοκένταυροι, οἱ, dæmonum genus tenebrosum καὶ κάθυλον, apud Aquilam: ex ὄνος, & κένταυρος, quæ V.

Ὀνοκηκὶς, q. d. asinina galla; apud Gal. & Diosc. l. 1. c. 47. ex ὄνος, & κηκὶς, à κηκίω, & Th. κίω, &c. quæ vi. Item Ὀνοκόπος, qui asinariam molam, vel ὄνον impellit & agitat, molitor, Poll. l. 7. c. 4. ex ὄνος, asinus: Item ἀλήθων, ὄνος; vel ὄνος ἀλέτης, id est, superior molæ lapis, & κοπὴ, ἡ; vi. Item Ὀνόκωλος, pedes asininos habens; Empusæ Epith. apud Schol. Aristoph. in Ran. ex ὄνος & κῶλον, τὸ; V.

Ὄνομ', pro ὄνομα, q. v.

ΟΝΟΜΑ, Poët. οὔνομα, Æol. ὄνυμα, ατος, τὸ NOMEN, fama, celebritas, prætextus: κατ' ὄνομα, nominatim, adv. τοὔνομα, nomine. Hinc ὀνομάζω, nomino: ὀνομαστὸς, οῦ, celebris, clarus: ἀνώνυμος, ου, ὁ, ἡ, obscurus, ignotus: μετωνυμία, ας, ἡ, transnominatio, nominis, pro nomine positio: ὁμώνυμος, ου, ὁ, ἡ, idem nomen habens: παρώνυμος, ου, ὁ, ἡ, ab alio denominationem habens: συνώνυμος, ου, ὁ, ἡ, nomen commune habens: συνωνυμία, ας, ἡ, æquivalentia: ψευδώνυμος, ου, ὁ, ἡ, nomen habens rei non respondens: ἐπονομάζω, cognomino.

Ὀνόμαζε, nominabat, Ion. pro ὠνόμαζε, 3. sing. imperf. act. ab

Ὀνομάζω, nomino, 3. sing. præs. opt. ὀνομάζοι, præsent. inf. ὀνομάζειν, f. άσω, p. ὠνόμακα, præs. pass. ὀνομάζομαι, nominor, perf. pass. ὠνόμασμαι, a. 1. passiv. ὠνομάσθην, ης, η, præs. part. pass. ὀνομαζόμενος, Them. ὄνομα, ατος, τὸ, nomen.

Ὀνομαθέτης, & ὀνοματοθέτης, nominis, vel nominum impositor; apud Plat. unde ὀνομαθετέω, nomina impono: ex ὄνομα, & θέτης; V.

Ὄνομαι, vitupero, f. ὀνόσομαι, a. 1. ὠνοσάμην; ab ὄνημι, idem.

Ὀνομαίνω, nomino, f. ανῶ, a. 1. ὠνόμηνα, a. 1. sub. act. ὀνομήνω, quod quidam Att. dici credunt pro ὀνομαίνω. Them. ὄνομα, nomen.

Ὀνομακλήδην, nominatim, ἐξ ὀνόματος, Hom. Od. ex ὄνομα, & κλήδην; V.

Ὀνομακλήτωρ, nomenclator; qui nominatim aliquos vocat; sunt qui putant ita dici qui à Plin. vocator appellatur, quod scil. convivas nominatim vocet ad discumbendum; ex ὄνομα, & κλήτωρ, vi. Item Ὀνομάκλυτος, cujus inclytum est nomen, celebris, vel cujus κύδιμον ὄνομα, hominibus est περίκλυτον, Il. χ. dicitur etiam οὐνομάκλυτος, pro eod. ex ὄνομα, Poët. οὔνομα, & κλυτὸς; V.

Ὀνομάκριτος, ου, ὁ, nomen propr.

Ὀνόμασθεν, Æol. & Bœot. pro ὠνομάσθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. ab ὀνομάζω, quod vide.

Ὀνόμασι, dativ. plur. ab ὄνομα; quod vide.

Ὀνομασία, ας, ἡ, nominatio, nominis appellatio, nominum ratio; vel nomen ipsum, Aristot. de Poët. Item Ὀνόμασμα, τὸ, nomen, appellatio, nomenclatura; Plat. in Crat. verbalia, ab ὀνομάζω; vide.

Ὀνομαστὶ, adv. vide in ὀνομαστός.

Ὀνομαστικὸς, ἡ, ὀν, nominativus: &

Ὀνομαστὸς, οῦ, celebris: in pl. ὀνομαστοί ὀνομαστὶ, Poët. adv. nominatim. Th. ὄνομα, nomen.

Ὀνομαστῶς, celebriter, nobiliter; est adv. à præced. Ὀνομαστὸς, q. d. nominabilis, qui nominari potest seu debet, nominandus: Item clarus, &c. V. Undè etiam Ὀνομαστικὸς, est q. d. nominatorius, ut ὀνομαστικὴ τέχνη, apud Plat. & πτῶσις ὀνομαστικὴ, casus nominativus, Grammaticis, & ὀνομαστικὸν, scil. βίβλιον, dictionarium, &c. omnia ab ὀνομάζω, V.

Ὀνοματογράφος, nominum scriptor, seu inscriptor, undè ὀνοματογραφία, nominum scriptio, seu inscriptio, exp. & nomenclatura; & ὀνοματογραφῶ, nomina scribo seu inscribo; i. e. in acta refero: ex ὄνομα, ατος, & γράφω; undè γραφὴ, ἡ, &c. vi. Item Ὀνοματοθεσία; vi. ὀνομαθεσία; Sic Ὀνοματοθήρας, ου, ὁ; q. d. nominum auceps; i. e. vocabulorum, captator verborum, Athen. l. 14. Item qui nomina nova fingit; apud eundem, Th. θὴρ, undè θήρα, &c. vi. Item Ὀνοματολόγος, qui nomen seu nomina dicit, nomenclator; Plut. à λόγος, ὁ; vi.

Ὀνοματοποιὸς, nominis, seu nominum, i. e. verborum, seu vocabulorum, fictor; Athen. undè Ὀνοματοποιία, nominis, seu nominum, i. e. vocabulorum fictio, peculiariter dicitur de vocabulis ita fictis, ut sonitum rei quæ significatur exprimant, seu repræsentent, ut Tinnitus æris, taratantara, at tuba terribili sonitu taratantara dixit, &c. Item Ὀνοματοποιέω, nomen seu nomina fingo, i. e. vocabula & verba novo: Item fingo vocabula, à sono ea deducens; sæpe apud Eust. & simpl. nomen do, nuncupo; à Th. ποιέω; vi. Sic etiam Ὀνοματουργὸς, nominis, seu nominum, i. e. vocabulorum artifex, apud Plat. in Crat. à Th. ἔργον, τὸ, comp. ut præced. cum Them. ὄνομα, ατος; τὸ; V.

Ὀνόμηνα, ας, ε, a. 1. ind. act. Ion. &

Ὀνομήνω, a. 1. sub. act. verbi ὀνομαίνω, quod V.

Ὀνόπορδον, τὸ, crepitus asini, onopordon, herba est quam si comederint asini crepitus reddere dicuntur; Plin. l. 27. c. 11. ex ὄνος, & πέρδω, unde πορδὴ, ἡ, vi. Item Ὀνόπυξος, ου, ὁ, onopyxos, buxus asinina, apud Theophr. in Plin. l. 20. c. 16. ex ὄνος, & πύξος, ὁ; V.

ΟΝΟΣ, ου, ὁ, ἡ, asinus, a; q. ab ὄνημι, juvo; Item bestiola multipes dicta, multipeda, porcellio: Item superior molæ lapis. Hinc ἡμίονος, ου, ὁ, ἡ, mulus, a.

Ὀνόσαιτο, vituperalis, 3. sing. f. 1. m. g. ος, verbi ὀνόω, idem quod ὄνημι, vitupero.

Ὀνοστὸς, οῦ, vituperandus: in pl. n. g. ὀνοστὰ, ab ὄνημι, vitupero.

Ὀνοτάζω, carpo, convitior: ab ὀνόω, idem quod ὄνημι, vitupero.

Ὀνοτὸς, οῦ, Poët. vituperabilis, contemptibilis: ab eod.

Ὀνοφορβὸς, οῦ, ὁ, ἡ, qui asinos pascit ac nutrit: ab ὄνος & φέρβω, pasco, p. m. πέφορβα.

Ὀνοχειλὶς, & ὀνόχειλος, dicitur anchusæ altera species apud Diosc. 4. 24. herbæ nomen labrum asini sonans; ex ὄνος, & χεῖλος, τὸ; vi. Item Ὀνόχηλος, ungulam, seu pedem asininum habens: ex ὄνος, & χηλὴ, ἡ; V.

Ὀνόω, f. όσω, idem quod ὄνημι, vitupero.

Ὄντα, existentem, acc. sing. part. præs. ἂν, ὄντος, ab εἰμὶ, sum.

Ὅντινα, quemcunque, acc. sing. ab ὅστις, οὕτινος, ᾧτινι; ab ὃς, & τὶς, quis.

Ὄντως, verè, adv. ab ὢν, ὄντος, præs. part. verbi εἰμὶ, sum.

Ὄνυμα, ατος, τὸ, Æol. pro ὄνομα, nomen.

Ὀνύμαξα, ας, ε, Æol. & Poët. pro ὠνόμασα, a. 1. ind. act. verbi ὀνομάζω, nomino; quod V.

Ὀνυμάξομαι, f. 1. m. Æol. vide præced.

ΟΝΥΞ, υχος, ὁ, UNGUIS, uncus; ONYX, gemma: in dat. pl. ὄνυξι. Hinc ὀνυχίζω, ungues reseco: σαρδόνυξ, υχος, ὁ, sardonyx, gemma.

Ὄνυχες, ungues: nom. pl. &

Ὀνύχεσσι, dat. pl. Ion. ab ὄνυξ, υχος, ὁ, unguis.

Ὀνυχίζω, ungues præcido: Item ungue noto; Item ad unguem exigo; exactè subtiliterque expendo; Phrinich. Item Ὀνύχινος, onychinus; ut ὄνυχον μύϱον, apud Diosc. l. 66. ubi Marcell. onychinum, ab onyche in testaceo genere pisce cujus adeps pro oleo in usu fuit, & pœnis uteri mederi, testatur Plin. 22. 6. utrumque, à Th. ὄνυξ, υχος; V.

Ὀνύχιον,

 ΟΞ ΟΞ

Ὀνύχιον, ου, τὸ, unguiculus; item pro lapide onychite. Th. ὄνυξ.

Ὀνυχίτης, ου, ὁ, ut ὀνυχίτης λίθος, apud Diosc. & in fœm. ὀνυχῖτις; ut, ὀνυχῖτις καδμεία, dicta à similitudine onychis lapidis, Diosc. 5. 84.

ὈΝΩΝΙΣ, ἡ, herbæ genus.

Ὀξαλὶς, ίδος, ἡ, acida fæx, vel, vappa; Hesych. est & lapathi species, quæ vulgò acetosa, Diosc. 2. 140. à Th. ὀξὺς, εος, V.

Ὀξάλμη, ης, ἡ, muria acida: ὀξεῖα ἅλμη.

Ὀξεῖα, ας, ἡ, acuta, nom. f. g. ab ὀξὺς· at

Ὀξεῖα, exponitur per acutum, in pl. n. g. pro ὀξέα, metri gratiâ, quod pro ὀξέας, ab eod.

Ὀξέϊ, dat. sing. ab ὀξὺς, έος, ὁ, acutus.

Ὀξειᾶν, gen. pl. f. g. Dor. pro ὀξειῶν· &

Ὀξείῃσι, dat. pl. Ion. pro ὀξείαις, ab ὀξεῖα, f. g. ab ὀξὺς, acutus.

Ὀξείδιον, ου, τὸ, idem quod seq. ὄξος, τὸ, vinum quod coacuit, &c. Vide.

Ὀξέως, acutè, frequentiùs significat, celeriter, velociter, interdum & studiosè, apud Thuc. & Plut. est adv. ab ὀξὺς, εος, V.

Ὀξηρὸς, οῦ, ὁ, acetum resipiens, vel, acetarius; item, ὀξίζω, aceo, acidus sum, acorem refero, seu, acidum saporem, Diosc. 5. 12. & ὀξίνα, ἡ, dicitur crates dentata stylis ferreis; occa, Hesych. Item, ὀξίνης οἶνος, vinum quod coacuit aliquatenus, nondum tamen in acetum conversum est; vappa, dixit etiam Aristoph. in vesp. θυμὸν ὀξίνην, acrem, acerbum, seu, biliosum animum; item, ὀξὶς, ίδος, ἡ, acetabulum, vas in quo acetum asservatur, vel, in mensa apponitur, aut, in quo acetum metiuntur qui id vendunt; omnia, à Th. ὀξὺς, εος, &c. Vide.

Ὀξωπώλης, aceti venditor, Poll. 7. 30. ab ὄξος τὸ, & πώλης, V.

Ὄξος, εος, τὸ, acutum: & pro viro iracundo. Th. ὀξὺς, acutus.

Ὀξὺ, substantivè, acumen, mucro, acies; item celeritas: adv. etiam acutè, celeriter. Th. ὀξύς.

Ὀξύα, ας, ἡ, arbor, apud Theophr. Hist. Pl. 3. folia habens spinosa, & in acutum desinentia; unde & denominata est, à præced. ὀξὺ, V.

Ὀξυάκανθα, vel, ὀξυάκανθος, acuta spina; arbor est de qua Diosc. l. 1. c. 123. spinosa est & pyro sylvestri similis, videtur esse illa spina in sepibus, quam vulgò *blanche espine* vocant, alia à spina alba Latinorum, quæ ἄκανθα λευκὴ dicitur; vide ῥάμνος, est ab ὀξὺς & ἄκανθα, ἡ, &c. V. Item, ὀξυβάφιον, ὀξύβαφον, & ὀξύβαφος, acetabulum, Athen. l. 2. propriè dictum fuit vasculum in quod acetum infundebatur ad intingendos cibos; vide Poll. hinc, mensuræ nomen erat quartam heminæ continens partem, quadrantale; item, sinus profundiores ossium capita excipientes, anatomici vocant ὀξύβαφον & κοτύλην, ab ὀξὺ & βάπτω; unde βαφὴ, ἡ, &c. Vide.

Ὀξυβελὴς, έος, ὁ, ἡ, acutam cuspidem habens, acutus, celeriter emissus: ab ὀξὺς, acutus, & βέλος, τὸ, telum.

Ὀξυβελὴς, exp. etiam, qui celeriter jaculum mittit, apud Diodor. l. 20. vide præced. Item, ὀξυβλεψία, ἡ, visus acutus, seu, visûs acumen; ab ὀξὺς & βλέψις, V. Sic etiam, ὀξυβολέω, ῶ, celeriter jaculor; in jaculando celer sum: à βολέω, ῶ, V. Ὀξυβόας, vel, ὀξυβόης, ου, ὁ, acutè vociferans; Luc. à βοὴ, & βόης, V. Ὀξύγαλα, κτος, τὸ, lac acidum, lac quod acuit, seu, coacuit; unde ὀξυγαλάκτινος, ex oxygalacte factus, seu, ex acido lacte confectus; ut, ὀξυγαλάκτινος τυρὸς, apud Gal. à γάλα, κτος, τὸ, unde γαλάκτινος, &c. V. Ὀξύγαρον, garum aceto conditum, Athen. à Th. γάρον, τὸ, V. Ὀξύγγυις, id quod infra labra in maxilla inferiore eminet; item, ὀξυγγύειος, qui acuto est mento, Poll. & Bud. à Them. γγύυς, υος, unde γγύειον, τὸ, comp. ut præced. cum ὀξὺς, vel, ὀξὺ, &c. Vide.

Ὀξύγγιον, ου, τὸ, axungia, arvina. Græc. à Lat.

Ὀξύγλυκυς, dulciter acris; ut, ὀξυγλυκεῖα ῥοὰ, apud Aristoph. Item, apud Medicos, ὀξύγλυκυ, & ὀξυγλυκὲς, τὸ, apud Gal. est potus, qui paratur dulcissimis fatis maceratis & decoctis, ab ὀξὺς, vel, ὀξὺ, & γλυκὺς, &c. V. Item, ὀξύγοος, acris, seu, vehemens luctus; à Th. γοάω, unde γόος, ὁ, V. Ὀξυγράφος, qui celeriter scribit; à Th. γράφω, V. Ὀξυγώνιος, acutum habens angulum, à Th. γωνία, ἡ, V. Ὀξυδερκὴς, acutum cernens, acie oculorum acri præditus, perspicax; unde superl. ὀξυδερκέστατος, in videndo, vel, cernendo acutissimus, apud Herodotum, unde etiam, ὀξυδέρκεια, ἡ, acumen visûs, acies oculorum; & ὀξυδέρκικος, οῦ, ὁ, visûs acumini conferens; item, ὀξυδερκέω, acutum cerno; pro quibus etiam in usu sunt ὀξυδορκὴς, ὀξυδορκικὸς, ὀξυδορκία, & ὀξυδορκέω; idem cum præced. significantia; & omnia, à Th. δέρκω, V. Item, ὀξυέθειρος, acutos habens capillos; Nonn. à Th. ἔθειρα, ἡ, comp. ut reliqua præced. cum Them. ὀξὺς, vel, ὀξὺ, &c. V.

Ὀξυηκοΐα, ας, ἡ, auditûs acumen: ex ὀξὺς, acutus, & ἀκοὴ, auditus. Th. ἀκούω, audio.

Ὀξυήκοος, qui acuto est auditu; qui audit acutè; ex iisd. cum præced. ὀξυηκοΐα, facultas acutè audiendi; cui opponitur βαρυηκοΐα, &c. V. Item, ὀξύηχος, acutum edens sonum, argutum sonans; ex ὀξὺς, vel, ὀξὺ, & Th. ἦχος, ὁ, V. Sic & ὀξύθηκτος, valde acutus; quem quis ita exacuerit, ut ejus mucronem acutum reddiderit, apud Euryp. ex ὀξὺς, vel, ὀξὺ & θήγω, f. ξω, unde θηκτὸς, &c. Vide.

Ὀξυθυμέω, ῶ, iræ impotens sum, præcipiti ira excandesco; item, ὀξυθυμίας, ου, ὁ, idem cum, (ut, utrumq; à) seq. ὀξύθυμος, qui subitâ & acri irâ excandescit; ad iram præceps, seu, præceps animi, qui, levissima de causa ad iram provocatur, &c. V. Unde etiam, ὀξυθυμία, ἡ, excandescentia; iracundia præceps & subita; item, exp. sordes, purgamentum, Poll. l. 2. atq; inde ὀξυθύμια, τὰ, exp. cruces vel ligna è quibus suspenditur & strangulatur aliquis; vel, purgamenta ædium, quæ noctu in triviis exponebantur; apud Hesych. & Suid.

Ὀξύθυμος, ου, ὁ, ἡ, qui acerbo est animo, iracundus. Hinc ὀξυθυμία, animi acerbitas: sordes: ab ὀξὺς & θυμὸς, animus.

Ὀξύϊνος, & ὀξυόεις; ex ea arbore confectus quæ dicitur ὀξύα, ἡ, id vide.

Ὀξυκάρδιος, acutum cor habens; iracundus, ad iram præceps; vel, qui acutâ irâ excandescit, apud Aristoph. ex ὀξὺς & καρδία, ἡ, V. Item, ὀξυκάρηνος, acutum habens caput; à κάρηνον, τὸ, V. Ὀξύκεδρος, acuta cedrus, apud Theophr. a Th. κέδρος, ἡ, V. Ὀξυκέρως, acuta habens cornua; à Th. κέρας, τὸ, V. Item, ὀξυκέφαλος, qui acuminatum habet caput, Poll. 2. 2. à Th. κεφαλὴ, ἡ, comp. ut præced. cum ὀξὺς, vel, ὀξὺ, &c. Vide.

Ὀξύκρατον, potio ex aceto & aqua permistis; seu, acetum aqua mistum; posca, seu, pusca, Diosc. 2. 129. Ex ὀξὺς & κεράννυμι, seu, κεράω, f. κεράσω, & κεράσω, tanquam, a κεράω; unde κρᾶσις, &c. V. Ὀξυλαβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, celer ad prehensionem, velociter prehendens, aut capiens, seu, in captura, aut in capienda præda celer; apud Aristot. Unde ὀξυλαβέω, ῶ, celeriter prehendo, celeriter capesso & aggredior, & indè, ὀξυλάβεια, studium celeriter aliquid capessendi & aggrediendi; item, ὀξυλάβος, qui cito prehendit; celer in aliquo negotio capessendo & exequendo; ab ὀξὺς & λαβὴ, vel, a. 2. ἔλαβον; à Th. λαμβάνω, V. Item, ὀξύλαλος, acutè loquens, Aristoph. à Th. λαλέω; unde λάλος, &c. V. Ὀξυλάπαθον, genus lapathi; sic dictum, quod folia sativo habeat acutiora; à λάπαθον, τὸ, V. Ὀξυλίπαρος, & ὀξυλιπὴς, aceto & pingui aliquo imbutus; à Th. λίπος, τὸ, unde λιπαρὸς, &c. V. Ὀξύμελι, oxymeli, seu, oxymel; potionis genus ex aceto, sale marino, melle, & aquâ pluvia; exp. etiam, acetum mulsum, à Th. μέλι, τὸ, V. Ὀξυμέριμνος, acutâ curâ inventus; acutè excogitatus; à Th. μέριμνα, ἡ, V. Ὀξυμυρσίνη, acuta myrtus; myrtus sylvestris; item, ὀξυμύρσινος, ου, ὁ καὶ ἡ, oxymyrsinus; ex sylvestri myrto confectus; à μυρσίνη & μύρσινος, &c, V. Item, ὀξύμωρος, q. d. acutistultus, seu, acutifatuus; unde, ὀξύμωρον, (ut Quint. tradit,) sententia est ex periculo petita; h. e. ita affectatè, & acutè enun-

nuntiata, ut fatua videatur; à Th. μωρὸς, comp. Ut reliqua præced. cum Them. ὀξὺς vel ὀξὺ, &c. Vide.

Ὀξυκίνητος, ου, ὁ, ἡ, ad motum subitus & præceps, qui subitò vel celeriter movetur: item ὀργίλος, qui subitò irâ commovetur: ab ὀξὺς & κινέω, moveo.

Ὀξυνόω, acuo: item acidum reddo. f. νώσω. p. ὤξυγκα. a. 1. ὤξυνα. Th. ὀξὺς.

Ὀξυόεντι, dat. sing. ab ὀξυόεις, εντος, acutus, spinosus. Th. ὀξὺς.

Ὀξυπαθὴς, acuto & vehemente animi affectu; ab ὀξὺς, & πάθος, τὸ, V. Item, ὀξύπεινος, qui acutâ & vehementi fame excruciatur, Athen. 2. 9. à Them. πεῖνα, ἡ, V. Ὀξύπορος, qui citò transit; unde, τὰ ὀξύπορα, sic absolutè dicuntur medicamenta, quæ brevi transeunt & operantur, Diosc. 3. 58. Unde ὀξυπόρειον, Medici vocant medicamenti genus tenuium partium, facilè venas subiens, ac permeans, Gal. & Aët. à πόρος, ὁ, V. Ὀξύπους, celeres habens pedes; velox, celer; à Them. πούς. V. Ὀξύπρῳρος, acutam, seu, acuminatam habens proram; à Them. πρῷρα, ἡ, V. Ὀξύπυκνος, harmonia, τῶν πυκνῶν ἐστὶν ἤχων, in supremis & acutis gradibus musicæ scalæ; unde ὀξύπυκνοι οἱ, dicuntur toni, qui spissi ultima loca possident; à πυκνὸς, ὁ, V. Ὀξυρεγμία, ἡ, acidus ructus, qui vir. flatum sapore acidum à ventriculo ad os refert; unde ὀξυρεγμιάω, ῶ, acidum ructo, Diosc. & ὀξυρεγμιώδης, qui acidum ructum emittit; qui acidum ructat, Hippocr. à Them. ἐρεύγω; unde ἐρυγμὸς, vel, ἐρυγμὸς, comp. ut reliqua præced. cum ὀξὺς, vel, ὀξὺ, &c. V.

Ὀξυνέας, ου, ὁ, ut, ὀξυνέας πυρὸς, genus casei quo Siculi utebantur, ità dictum ab acore, Poll. 6. 9. à Them. ὀξὺς; unde ὀξὺ, &c. Vide.

Ὀξυρόδινον, vel, ὀξυρρόδινον, & ὀξυρρόδιον, oleum rosaceum aceto dilutum & temperatum; ab ὀξὺς & ῥόδον, τὸ, unde ῥόδιος & ῥόδινος, &c. V. Item, ὀξυρρεπὴς, q. d. celeriter repens, agilis; idem quod seq. ὀξύρροπος, qui fit momento temporis, celerrimus; ut, ὀξύρροπος τῆς σελῶνης κίνησις; apud Alex. Aphr. sed exp. & fluxus, agilis; à Th. ῥέπω; unde ῥοπὴ, ἡ, &c. Vide seq. ὀξύρροπος. Item, ὀξύρριν, sive, ὀξύρρις, qui acuto est naso, a Th. ῥὶν, vel, ῥὶς, comp. ut reliqua præced. cum ὀξὺς, vel, ὀξὺ, &c. V.

Ὀξύρροπος, ου, ὁ, ἡ, qui celeriter repit ac movetur; celer, velox: ab ὀξὺς, velox, & ῥέπω, repo, vergo.

Ὀξύρρυγχος, vel, ὀξύρυγχος, acutum habens rostrum; piscis Ægypto sacer, nomen à rostri acumine sortitus, Athen. l. 7. ab ὀξὺς & ῥύγχος, τὸ, V.

ΟΞΥ'Σ, εῖα, ὺ, acutus, a, um, velox. gen. ὀξέος. Hinc ὀξυνόω, acuo. ὄξος, εος, τὸ, acetum. παροξύνω, acuo: item ad iram concito. παροξυσμὸς, οῦ, ὁ, irritatio, exacerbatio.

Ὀξύστομος, qui acuto ore seu rostro est; unde dicitur ὀξύστομος μάχαιρα, gladius acutè scindens, seu, acutam cuspidem habens, apud Euryp. in Oreste; ab ὀξὺς & στόμα, τὸ, V.

Ὀξύσχοινος, ου, ὁ, acutus juncus: ex ὀξὺς, acutus, & σχοῖνος, ου, ὁ, ἡ, juncus.

Ὀξυτελευτὴς, finem habens acutum; desinens, seu, finiens in acutum sonum, aut, vocem acutam; ex ὀξὺς & τελευτὴ, ῆς, ἡ, V. Item, ὀξυτενὴς, in acutum tendens, acuminatus; dicitur etiam, ὀξύτονος, qui acuto tono finitur: apud Gramm. & apud ὀξύτονοι γόοι, luctus, gemitus, vel, fletus, qui acuto vocis tenore eduntur; unde ὀξυτονέω, in acutum tendo, vel, angustus sum; ex ὀξὺς & τείνω, fut. τενῶ, unde τόνος, ὁ, &c. Vide.

Ὀξύτερος, ου, & in f. g. Ion. ὀξυτέρη, acutior, compar. ab ὀξὺς, acutus.

Ὀξύτης, ητος, ἡ, acumen, acies, acrimonia: item celeritas. Th. ὀξὺς.

Ὀξυτόκος, cito pariens, partum accelerans; unde ὀξυτόκιον φάρμακον, medicamentum efficiens ut mulier citò pariat; Diosc. 2. 94. Ab ὀξὺς & τόκος, ὁ, V.

Ὀξύτομος, ου, ὁ, ἡ, acutè secans, acutus: ab ὀξὺς & τέμνω, seco. p. m. τέτομα.

Ὀξύτονος, &c. Vide supra in ὀξυτενὴς.

Ὀξύφρων, acutâ & solerti mente præditus; ex ὀξὺς & φρὴν, vide. Item, ὀξύφυλλος, qui acutis est foliis, à Th. φύλλον, τὸ, V. Ὀξύφωνος, acutam habens vocem; Luc. in Gallo; & Hesych. in λιγύφθογγος, unde ὀξυφωνία, vox acuta; a Them. φωνὴ, ἡ, V. Ὀξύχειρ, celer manu, seu, manibus; unde ὀξυχειρία, celeritas manûs, seu, manuum; à Th. χεὶρ, unde χειρὸς, &c. V. Ὀξύχολος, qui subito & acriter irascitur; unde ὀξυχολία, ira repentina & acris iracundia; à Th. χολὴ, ἡ, unde χόλος, &c. V. Item, ὀξυωπὴς, vel, ὀξυώπης, item, ὀξυωπὸς & ὀξυωπὸς, acutos habens oculos, qui est acuti visûs; unde ὀξυωπία, acuta acies oculorum; acutus visus; apud Aristot. & ὀξυωπέω, ῶ, sum acutis oculis, acutum cerno; ex ὤψ, ὠπὸς, comp. ut reliqua præced. cum Them. ὀξὺς, vel, ὀξὺ, &c. Vide.

Ὀξώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, acetosus, acidus, apud Gal. ab ὄξος, τὸ, & Them. ὀξὺς, &c. V.

Οὗ, Poët. pro οὗ, cujus: ab ὃς, quis.

Ὄπ', pro ὄπα, vocem, sonum, acc. sing. ab ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox.

Ὄπα, Dor. pro ὅπη, vel ὅπως, ubi; quod vide.

Ὀπαδέω, pro quo Hom ὀπηδέω, sequor; adsum. procedo, opitulor: &

Ὀπαδὸς, οῦ, ὁ, assecla, comes; quod & ὀπηδός. ab

Ὀπάζω, persequor, sequi jubeo, comitem do, præbeo: qu. ab ἕπομαι, sequor. ὀπάζομαι, à persequente urgeor; comitem accipio. Hinc ὀπαζόμενος, ου, auctus, præs. part. pass.

Ὀπαῖα, vel, ὀπαία, fictile vas, in quo foramen est; dolium foramen habens; Poll. l. 2. à Them. ὀπὴ, ἡ, V.

Ὀπαῖον, ου, τὸ, foramen ollæ; item foramen per quod fumus è furno aut camino exit. Th. ὀπὴ, foramen.

Ὀπανίκα, Dor. pro ὁπηνίκα, quod V.

Ὄπασα, ας, ε, Ion. pro ὤπασα, a. 1. ind. act. &

Ὀπάσαι, a. 1. inf. act &

Ὀπάσαις, Æol. pro ὀπάσας, a. 1. part. ab ὀπάζω, præbeo.

Ὀπάσσαις, præbeas, a. 1. opt. act. gem. σ. sic ὀπάσσει, 3. sing. f. 1. act. ὀπάσσατο, 3. sing. a. 1. m. Ion. verbi ὀπάζω.

Ὄπατρος, ου, ὁ, ἡ, per Sync. pro ὁμόπατρος, eodem patre genitus: ab ὁμὸς, similis, & πατὴρ.

Ὀπάων, ονος, ὁ, ἡ, minister, affectator, comes. Them. ὀπάζω, sequi jubeo. Alii ὀπάων, qu. ab ἕπω, sequor.

Ὅπερ, quod: ex ὅ & περ.

Ὀπιέσθαι, Eust. scribit esse κληδονίζεσθαι afferens illud Aristoph. in Lysistrata, ὀπευόμενος κάθηται, sicut etiam Them. ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox, exp. ab eo, κληδὼν, ex Ælio Dionys.

Ὀπεὺς, subula, &c. Idem quod ὀπήτιον, τὸ, id V. à Them. ὀπὴ, ἡ, vide.

Ὀπὴ, ῆς, ἡ, oculus, idem quod ὤψ, ὄψις, & ab eodem Them. ὄπτομαι, vide.

Ὀπέων, ονος, ὁ, Ion. pro ὀπάων, quod vide.

ΟΠΗ', ῆς, ἡ, foramen, per quod videri potest: qu. ab ὄπτομαι, video.

ΟΠΗ, ubi, quò? quomodo: qu. ab ὃς, qui.

Ὀπηδεῖ, comitatur, 3. sing. præs. act. ab

Ὀπηδέω, comitor, comes sum, assector, Th. ὀπάζω, comitem do.

Ὀπηδεύω, idem cum, & pro præced. ὀπηδέω, & ab eod. id V. Unde etiam. ὀπηδητὴρ, idem quod ὀπαδὸς, qui sequi aliquem jubetur; qui etiam dicitur ὀπηδὸς; assectator; omnia ab eodem Them. ὀπάζω, vide.

Ὀπηλικοσοῦν, quantuscunq; quantuluscunque, Theophr. & Aristot. in Phys. Them. ἡλίκος, unde πηλίκος, ὁ, &c. V.

Ὀπηνίκα, quando: ex ὅπου & ἡνίκα, quum, quando.

Ὀπήτιον, ου, τὸ, subula, qua aliquid perforatur, Poll. l. 10. à Them. ὀπὴ, ἡ, V.

Ὀπὶ, voci, dat. sing. ab ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox.

Ὀπίας, ου, ὁ, ut, ὀπίας τυρὸς, caseus qui coit, seu, coagulatur lacte ficulneo; Athen. l. 14. à Th. ὀπὸς, succus quilibet, seu, liquor vel humor alicunde manans; item, fici succus lacteus quo, coaguli loco utebantur; Aristoph.

storh. autem in vesp. ὀπίαν derivavit ab ὀπὴ, ac ὀπίαν γλύεσθαι, dixit, per foramen perrepere.

Ὀπιδνὸς, ῦ, ὁ, reverendus, vel, summopere cavendus & extimescendus; à Th. ὄπις, ιδος, ἡ, unde seq. ὀπίζομαι, curo, &c. V.

Ὀπίζετο, curabat, 3. sing. imperf. Ion. ab

Ὀπίζομαι, curo, revereor; item caveo, rependo. Hinc ὀπιζόμενος, præs. part. Them. ὄπις, ιδος, ἡ, ultio, cura.

Ὀπίζω, f. ίσω, succum lacteum arboris alicujus colligo, cortice inciso, vel caulem incido succi gratiâ; apud Theophr. Unde ὀπίζεσθαι dicitur radix, seu, caulis arboris alicujus quum ex ea succus colligitur, qui ex incisura manat, seu, quum succus excipitur qui inciso scapo gignitur, Diosc. l. 3. c. 55. à Them. ὀπὸς, ὁ, V.

Ὄπιθεν, retrò, post, Ion. & Dor. pro ὄπισθεν Th. ὀπίσω, retrorsum.

Ὀπιμαντεῖον, voce datum responsum, sive oraculum, aut, vaticinium voce editum: ex ὂψ, ὀπὸς, ἡ, vox, & μαντεῖον, τὸ, &c. V.

Ὄπιν, acc. sing. ab ὄπις, ιδος, ἡ, ultio.

Ὄπιον, ȣ, τὸ, OPIUM, succus lacteus qui papaveris scapo inciso emanat. Th. ὀπὸς, succus.

Ὀπιπεύω, inspicio, inspecto, &c. Idem quod seq. ὀπιπτεύω, quod V. à quo etiam ὀπιπευτὴρ, idem quod ὀπτὴρ, speculator, à Them. ὄπτομαι, vide.

Ὀπιπτεύοντ', pro ὀπιπτεύοντα, spectantem, acc. sing. part. præs. ab

Ὀπιπτεύω, circumspicio, per reduplic. ab inusitat. ὀπτεύω. Th. ὄπτομαι, video.

ΟΠΙΣ, ιδος, ἡ, ultio, vindicta divina; cura. qu. ab ἕπομαι, sequor. Hinc ὀπίζομαι, curo, revereor; item caveo, rependo. ὀπιδνὸς, reverendus.

Ὀπισαμβώ, itio retrograda: ab ὀπίσω ἀμβαίνειν, id est ἀναβαίνειν.

Ὄπισθε, est Poët. pro seq. ὄπισθεν; quod in ordum de tempore dicitur, pro, posthac, postea, post; ut & ὁ ὄπισθεν, posterior; quod & loci ac ordinis, inferior, sequior, &c. Vide.

Ὄπισθεν, ponè, à tergò, adv. Th. ὀπίσω. retrò.

Ὀπισθέναρ, posterior pars manus, & quasi aversa: cui opponitur ipsum Them. θέναρ, Poll. l. 2. est enim ab ὀπίσω, unde ὄπισθε, & θέναρ, τὸ, &c. Vide.

Ὀπίσθιος, ȣ, ὁ, posticus, aversus, seu, posterior; item, ὀπίσθιον τάγμα, extrema acies, i. e. milites qui à tergo agminis sunt, à Th. ὀπίσω, unde ὄπισθεν, Poët. ὄπισθε, &c. V.

Ὀπισθοβάμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui retrorsum redit: qui retrò cedit: retrogradus ut cancer, in Epigr. ex ὄπισθεν & βαίνω, f. βήσομαι, tanquam à βάω, unde varia ejus comp. desinunt in βάμων; item, ὀπισθόγραφος, à tergo scriptus; nam, quæ à tergo chartæ novæ scripta sunt, i. e. ἐκ τȣ̃ ὄπισθεν, dicuntur ὀπισθόγραφα. & Opistographa. Latinis; ex ὄπισθεν & γράφω, unde γραφὴ, &c. V. Sic etiam ὀπισθοδάκτυλος, qui digitos habet retro inversos; ab ὄπισθεν & δάκτυλος, vide.

Ὀπισθόδετος, ȣ, ὁ, ἡ, à tergo revinctus: ex ὄπισθεν & δέω, ligo.

Ὀπισθόδομος, ȣ, ὁ, posticum; cui opponitur πρόδομος, Luc. in Tim. Item, templi postica pars; ut testatur Poll. 1. Sic usus est Aristoph. in Pluto, τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τȣ̃ θεȣ̃; ab ὄπισθεν & δόμος, ὁ, V. Item, ὀπισθόκαρπος, vel, ὀπισθόκαρπος, ferens fructum ex adverso folio, sive, à tergo folii à Th. καρπὸς, ὁ, V. Ὀπισθοκέλευθος, qui ponè sequitur; assectator, Nonn. à Th. κέλευθος, V. Ὀπισθόκεντρος; cui aculeus in posteriore parte est, in cauda spiculum habens; à κέντρον, τὸ, V. Ὀπισθοκόμης, & ὀπισθόκομος, qui a tergo comatus est, seu, qui rasâ aut calvâ fronte est, qui est occipite comato; aut, comas à tergo reflexas habens, Herodot. à Th. κόμη, ἡ, V. Item, ὀπισθοκρηπῖδες, αἱ, genus calceamentorum muliebrium, Poll. l. 7. à Th. κρηπὶς, ιδος, ἡ, basis; item, crepida, i.e. calceamentum subæratum; comp. ut reliqua præced. cum ὄπισθεν, à Th. ὀπίσω, &c. V.

Ὀπισθόμβροτον αὔχημα δόξας, retrò mortales sequens gloriatio laudis. Post mortem nihil remanet præter famam, quæ circumfertur apud posteros.

Ὀπισθονόμοι βόες, boves præposterè pascentes: ab ὄπισθεν & νέμω, pasco.

Ὀπισθονόμος, qui retro ambulans pascitur; vel, qui retrorsâ cervice pascitur; apud Aristot. à νομὴ, vel, νομὸς, &c. Vide præced. Item, ὀπισθόπȣς, pone gradiens, seu, sequens; item, retrocedens; ex ὄπισθεν & πȣ̃ς, V. Sic etiam ὀπισθόπορος, retrogradus; item, sectator, assecla, à πόρος, ὁ, V. Ὀπισθορμέω, retrocedo; unde ὀπισθόρμητος, qui retrocedit, recessim cedens, (ut Plautus loquitur) atq; imitans nepam; qui scorpius Afer est, ponè parietem latens, & ad sensum aliquem retrocedens, cancri more; à Th. ὁρμὴ; unde ὁρμάω, &c. V. Ὀπισθοσφενδόνη, dictum fuit muliebre quodam ornamentum, apud Comicos, quod ita capiti circumponebant, ut latiores ejus partes ponè, extremitates autem acuminatiores, & ligamen à fronte apparerent; quidam exp. reticulum; Eust. à Th. σφενδόνη, ἡ, V. Ὀπισθοτονία, ἡ, & ὀπισθότονος, in aversum tendens, aut tentus; nomen morbi, de quo vide Areth. de morb. acut. 1. 6. Sic etiam dicitur persona quæ in posteriora, seu, in scapulas convellitur; aliàs, ὀπισθοτονικὸς, ȣ̃, ὁ, cui cervix in humeros incurvata & rejecta est; unde ὀπισθοτονικῶς σπώμενος, inflexibiliter convulsus, cervice retrorsum contractâ, &c. à Th. τείνω, unde τόνος, & τόνικος, &c. V. Ὀπισθουρητικὸς, qui in aversum mingit, qui retrorsum urinam emittit apud Aristot. Hist. anim. ut fœmina quadrupeda; à Th. ȣ̃ρον, τὸ, unde ȣ̓ρέω & ȣ̓ρητικὸς, &c. V. Item, ὀπισθοφάλακρος, à tergo calvus, qui occipite est calvo, Epitheton κόρσης, apud Poëtas; ut, fronte, capillata est; sed post, occasie, calva; à Th. φάλακρος, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum ὄπισθεν, à Them. ὀπίσω, vide.

Ὀπισθοφανὴς, Hesychio est, εἰς τȣ̓πίσω προσέχων, unde seq. ὀπισθοφανῶς, in aversum, &c. id V.

Ὀπισθοφανῶς, retrorsum, adv. ex ὀπίσω & φαίνω.

Ὀπισθοφύλαξ, qui à tergo agmen tutatur, seu, ducat; unde ὀπισθοφυλακία, ἡ, custodia militum à tergo, seu, post principia; item, ὀπισθοφυλακέω, à tergo agmen custodio, & tueor. apud Herodian. l. 2. ex ὄπισθεν & φύλαξ, ακος, unde φυλακὴ, ἡ, &c. Vide.

Ὄπισμα, τὸ, succus lacteus, ex caule aut radice incisa, exceptus, quidam exp. liquor concretus, l. 3. c. 25. apud Diosc. Item, ὀπισμὸς, ὁ, lacti succi collectio, qui ex inciso caule gignitur; detractio liquoris, Theophr. & Diosc. &c. Verbalia, ab ὀπίζω, à Them. ὀπὸς, ὁ, &c. V.

Ὀπίσσω, Poët. pro ὀπίσω, retrò.

Ὀπίστερος, ȣ, posterior. ὀπίστατος, postremus: ab

ΟΠΙ´ΣΩ, retrorsum, retrò, post, adv. cum gen. item sine casu: τὰ ὀπίσω, scil. ὄντα, quæ retrò sunt: ὄπισθεν, à tergo.

Ὅπλα, τὰ, instrumenta: ab ὅπλον, ȣ, τὸ, arma.

Ὁπλάρια, arma parva, q. d. armula, diminut. à præced. ὅπλα, arma, &c. Vide.

Ὁπλέα, acc. sing. ab Ὁπλεὺς, έος, ὁ, nomen prop. viri.

Ὅπλεσθαι, præs. inf. ab ὅπλομαι, armor. Th. ὅπλον, arma.

Ὁπλέω, armo, instruo, vel, armis instruo, ab eod. V.

Ὁπλέων, Ion. pro ὁπλῶν, gen. pl. ab

Ὁπλὴ, ῆς, ἡ, ungula; unguis omnium brutorum quadrupedum, Hesiod. in erg. ὑπερβάλλων βοὸς ὁπλὴν, itidem de ungula equi, porci, agni, dicitur, apud Xen. & Aristoph. &c. à Th. ὅπλον, τὸ, V.

Ὅπλησις, armatura; ut, τῇ ὁπλήσει εὐσταλὴς, i. e. leviter armatus; item, instructio, apparatus, i. e. παρασκευασία, est verbale, ab ὁπλέω, id vide.

Ὁπλίζω, armo. f. ίσω. p. ὥπλικα. præs. pass. ὁπλίζομαι, armo; item activè instruo, paro. præs. inf. ὁπλίζεσθαι, a. 1. m. ὡπλισάμην, ω, ατο, a. 1. imperat. m. ὅπλισαι, άσθω, & in 2. pl. ὁπλίσασθε. Th. ὅπλον.

Ὅπλισις, εως, ἡ, armatura, armatus, ipsa arma, Thuc. l. 3. Item, ὅπλισμα, τὸ, armatura quâ quis munitur, item, apparatus bellicus. apud Euryp. Sic etiam, ὁπλισμὸς, ὁ, armatura, vel potiùs ipsa actio armandi, & adv.

adv, Ὁπλισμένως, cum armis, seu, more armatorum; omnia verbalia, ab ὁπλίζω, ὁπλίζομαι, præced. quod vide.

Ὁπλισόμεσθα, armemur, 1. plur. f. 1. m. Poet. à præced.

Ὁπλιστὴς, οῦ, ὁ, armatus; (itidem verbale ab ὁπλίζω, V.) Unde ὁπλιστεύω, armo; item, arma gero, à Them. ὅπλον, V.

Ὁπλιταγωγὸς, militibus gravis armaturæ vehendis aptus; ut ὁπλιταγωγὸς ναῦς, milites armatos vehens navis; ex ὁπλίτης & ἀγωγὸς, &c. V.

Ὁπλίτης, ου, ὁ, Poët. pro ὁπλιτικὸς, οῦ, vel ὡπλισμένος, armatus. Them. ὅπλον.

Ὁπλιτεύω, miles sum gravis armaturæ; item, τῶν ὁπλιτικῶν ἄρχω, apud Thuc. i. e. præsum armatis militibus, exp. etiam, ὁπλίζομαι, à præced. ὁπλίτης, qui arma gestat; miles armatus, armiger; & apud Plut. in Fab. βαρὺς ὁπλίτης, & sæpe sine adjectione, ὁπλίτης, est gravis armaturæ miles; unde etiam, ὁπλιτικὸς, οῦ, ὁ, ad militem gravis armaturæ pertinens; ut, ὁπλιτικὸς θώραξ, apud Plut. & ὁπλιτικὴ μάχη, pugna quâ gravis armaturæ milites concurrunt; item, τὸ ὁπλιτικὸν, dicuntur ipsi gravis armaturæ milites; item, ὁπλῖτις, armata; &, ὁπλίτιδες, dicuntur etiam statuæ fœminarum armatæ; omnia ab ὁπλίζω, vide.

Ὁπλιτοδρόμος, qui armatus cursu cum aliquo contendit, seu, qui in armis stadium decurrit, Poll. l. 3. Unde ὁπλιτοδρομέω, stadium in armis decurro, vel, armatus cursu cum aliquo contendo; ab ὁπλίτης & δρόμος, &c. V. Sic ὁπλιτοπάλης, & Doricè ὁπλιτοπάλας, ὁ, qui armatus luctatur; ex ὁπλίτης & πάλη, ἡ, V. Item, ὁπλιτοποιὸς, armatos efficiens; homines ad capienda arma impellens, Poll. 7. 30. ex ὁπλίτης & ποιέω, &c. V.

Ὁπλοθήκη, armorum repositorium; apud Plut. ex Them. ὅπλον & θήκη, vide.

Ὅπλομαι, armor; item, apud Hom. Il. τ. δεῖπνον ὅπλεσθαι, exp. instrui & parari cœnam; à Them. ὅπλον, τὸ, V.

Ὁπλομανέω, insano armorum amore ducor, Athen. l. 6. ex ὅπλον & μαίνομαι, f. μανοῦμαι, unde μανία, ἡ, &c. V.

Ὁπλομαχέω, f. ήσω, armis decerto vel pugno: &

Ὁπλομαχία, ας, ἡ, pugna seu certamen quo armis decertatur: &

Ὁπλομάχος, ου, ὁ, ἡ, qui armis pugnat: ex ὅπλον & μάχομαι, pugno.

ὍΠΛΟΝ, ου, τὸ, vel τὰ ὅπλα, arma, instrumenta quævis. Hinc ὁπλέω & ὁπλίζω, armo, instruo. ὁπλισμὸς, οῦ, ὁ, & ὅπλισμα, ατος, τὸ, armatura: ὁπλίτης, ου, ὁ, & ὁπλιστὴς, οῦ, ὁ, armatus. ὁπλὴ, ῆς, ἡ, ungula. πάνοπλος, ου, ὁ, ἡ, omni ex parte armatus. πανοπλία, ας, ἡ, armatura, totum corpus militis tegens.

Ὁπλοποιὸς, armorum faber, qui arma conficit; unde ὁπλοποιΐα, armorum fabricatio, Pol. 7. 30. & ὁπλοποιῶ, arma fabricor; ex ὅπλον & ποιέω, V. Item, ὁπλοσκοπία, armorum inspectio, ex ὅπλον & σκοπός; unde σκοπή & σκοπία, &c. V.

Ὁπλοτεράων, juvenum, gen. pl. f. g. Æol. pro ὁπλοτέρων, ab

Ὁπλότερος, ου, junior, posteri: ὁπλότατος, minimus natu. Dicitur de iis qui arma ferre possunt. Th. ὅπλον, arma.

Ὁπλότεροι, & ὁπλότατοι, potiùs dici videntur, quòd armis & defensione egeant juniores & minores natu; impropriè etiam fœminino sexui tribuuntur hæc nomina; ut Νέστορος ὁπλοτάτη θυγάτηρ, i. e. νεωτάτη, minima natu, Odyss. γ.

Ὁπλοφορέω, arma gesto; item armatus stipo alicujus latus: in pass. ὁπλοφορέομαι, ab armatis stipor: &

Ὁπλοφόρος, ου, ὁ, ἡ, qui arma gestat, armiger. ex ὅπλον & φέρω.

Ὀποβάλσαμον, opobalsamum, i.e. succus, seu, liquor qui ex balsamo manat, Diosc. Theophr. Plin. &c. ex ὀπὸς, ὁ, & βάλσαμον, τὸ, V.

Ὀπόεις, succulentus, Nicand. à Th. ὀπὸς, ὁ, V.

Ὁποδαπὸς, οῦ, cujas, ex quâ regione: ex ὅπου ubi, & δάπεδον, solum.

Ὁπόθεν, Poët. ὁππόθεν, unde? à πόθεν, idem. Th. ὅς, qui.

Ὅποι, ubi, scil. cum ἄν, vel, ποτὲ significat ubi, ubicunq; item, quò, quocunque; ut Aristoph. in Nub. ἴθ' ὅποι χρῄζεις, vade quò velis; est ex ποῖ, quod vide.

Ὁποῖος, οία, οῖον, qualis, e: idem quod οἷος, citra interrogationem.

Ὁποῖος, dicitur etiam poëticè ὁπποῖος, ου, ὁ, qualis; & interdum in interrogatione; ut Plato in Minoe, ὁποῖον ἢ ἐρωτᾷς τὸν νόμον; sic & Od. ξ. ὁπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; quali nave advectus es? sæpius autem est citra interrogationem; item, ὁποῖός τις, vacante τις, itidem pro, qualis; ut ποῖός τις, pro ποῖος; item, ὁποῖος δὴ, & ὁποῖος δήποτε, & ὁποῖος δὴ ποτ' οὖν, vel ὁποιοσδηποτοῦν; item, ὁποιόσπερ, nec non ὁποιοσοῦν, & ὁποιοσγοῦν, qualiscunq; quicunq; item, ὁποίως, qualiter, qualitercunq; quocunque modo, adv. à præced. ὁποῖος, V.

Ὀποκάρπασον, ου, τὸ, opocarpasum, i.e. ὀπὸς καρπάσου, succus carpasi; Dioscorides posuit in censu lethalium & venatorum; ex ὀπὸς & κάρπασος, V. Item, ὀποκινναμώμου, succus cinnamomi, seu, liquor & succus ex arbore, quæ cinnamomum fert, incisâ manans; ex ὀπὸς & κιννάμωμον, &c. V. Sic etiam, ὀποπάναξ, panacis succus, Diosc. ex ὀπὸς & πάναξ, ακος, herba, quæ & πανάκεια, i.e. omnia sanans, dicitur, id V.

ὈΠΟ'Σ, οῦ, ὁ, succus, humor; coagulum: qu. ab ὀπῇ, unde fluit. Est autem ὀπὸς, succus sponte manans: χυλὸς, expressus succus. Hinc ὄπιον, ου, τὸ, opium, succus lacteus ex scapo papaveris.

Ὁποσάκις, quoties; ὁποσακισοῦν, quotiescunque, quoties libeat; ὁποσαπλάσιος, & ὁποσαπλασιείων, quotuplex, quam multiplex; item, ὁποσαπλασιοσοῦν, quantumvis multiplex, Aristot. in Phys. Item, ὁποσαχῆ, quot in locis, quot modis; omnia, à seq. ὁπόσος, V. Unde etiam, ὁπόσοι, quot, Xen. Pæd. 4. & ὁπόσοι ἄν, quotlibet, quoticunque, &c. V.

Ὁπόσην, accus. sing. f. g. ὁπόσα, plur. n. g. ab

Ὁπόσος, & Poët. ὁππόσος, ου, quantus: à πόσος, & hoc ab ὅσος, quantus.

Ὁπόταν, quum, pro ὁπότε & ἄν, ubi.

Ὁπότε, & Poët. ὁππότε, quando, citrà interrogationem, adv. idem quod ὅτε.

Ὁπότερον, & ὁπότερα, utrum, an; utro modo; à seq. ὁπότερος, pro quo Poëticè dicitur etiam ὁππότερος, uter; idq; citra interrog. interdum etiam in interrogatione obliqua; item, uterq; vel alteruter, Diosc. & utervis apud Aristot. sed dicitur etiam ὁπότερος ἄν, ὁπότερος δή ποτε & ὁπότερος οὖν, vel, ὁποτεροσοῦν, apud Xen. & Thuc. Unde etiam, ὁποτέρωθεν, utra, vel, utralibet ex parte; ὁποτέρως, utro, utrolibet, vel, utrocunq; modo, Plut. & Thuc. Item, ὁποτέρωσε, utram in partem, Thuc. l. 1. &c.

Ὁπότερος, ου, uter, infinitè; ut πότερος, uter, interrogativè: à πῶς, quomodo? Hoc ab ὡς, quod ab ὅς, qui.

Ὁποτέρωθεν, &c. Vide paulò antè in ὁπότερον, ab ὁπότερος.

Ὅπου, ubi, infinitè, idem quod οὗ, ubi, quò, quum: ab eod.

Ὅπα, Dor. pro ὅπη, & hoc pro ὁπόθεν, unde. Th. ὅτε, quando.

Ὅπῃ, Poët. Pro ὅπῃ ἢ ὅπου, quò. Vide præced.

Ὁπῆμος, idem quod, & pro ἦμος, quùm, quando, &c. V. Unde etiam πῆμος, quando? Unde ὁπῆμος, quasi comp. cum ὅπα, V. Sic etiam, ὁπηνίκα, vel, ὁπωνίκα; idem quod πηνίκα, quando? interrog. ab ἡνίκα, V. Sed interdum ὁπηνίκα, est pro quando, i.e. quandoquidem; apud Demosth. &c.

Ὁπποῖος, ου, ὁ, qualis; est Poëticè pro ὁποῖος, id V.

Ὁππόκα, Dor. pro ὁπότε, quando; quod vide.

Ὁππόσε, adv. quocunque.

Ὁππότ' pro ὁππότε: vide ὁπότε.

Ὁπποτέρην, utram, acc. sing. f. g. Ion. &

Ὁπποτέροισι, dat. pl. Ion. & Poët. ab

Ὁππότερος, ου, uter. Poët. pro ὁπότερος. Th. πότερος, uter.

Ὀπταλέος, ου, assatus. Them. ὀπτάω, asso.

Ὀπτὰ, τὰ, visa; item, assa; plur. neut. à sing. masc. ὀπτὸς, unde neut. ὀπτὸν, &c. V.

Ὀπτα-

'Οπλανός, Item "Οπλανός, seu ὀπλανὸς, assus, inassatus, tostus; idem quod præced. ὀπλανός, & ab eod. Them. ὀπλάω; unde etiam 'Οπλάνιον, sive ὀπλανεῖον, τὸ, & Ionicâ resolutione ὀπλανήϊον, locus in quo torretur, culina, &c.

'Οπλανία, ας, ἡ, aspectus; à seq. ὀπλάνω, cerno, &c. V.

'Οπλανόμενος, ου, visus, versans in conspectu, part. præs. pass. ab

'Οπλάνω, video: ex "οπλομαι, idem.

'Οπλασία, ας, ἡ, apparitio, quæ fit καθ' ὕπαρ, vigilanti: à præced.

'ΟΠΤΑ'Ω, torreo, asso: f. ήσω, p. ὤπληκα, perf. pass. ὤπλημαι, σαι. Hinc "οπλησις, εως, ἡ, ipsa torrendi actio: ὀπλὸς, ου, assus, tostus.

'Οπλεύμενος, Dor. pro ὀπλώμενος, q. ab ὀπλέομαι, pro ὀπλάομαι, præsent. part. ab ὀπλάω, torreo.

'Οπλῆ, Dor. pro 'οπλᾷ, 3. sing. præs. ind. ab 'οπλάω, torreo.

'Οπληθεὶς, ένος, a. 1. part. pass. ab 'οπλάω, torreo.

'Οπλητὸς, ου, ὁ, vim habens torrendi; à Th. "οπλομαι, V.

'Οπτὴρ, ῆρος, ὁ, speculator. Th. "οπλομαι.

'Οπλήρια, τὰ, dona quæ sponsus sponsæ dabat, cùm primùm eam videret; Poll. l. 2. unde generaliter dicuntur quæcunque dantur, seu donantur ob rem spectatam; à præced. 'οπλὴρ, ῆρος, qui videt, & ab eod. Th. "οπλομαι. V.

'Οπλήσιμος, qui torreri, & inassari potest; ad torrendum & inassandum aptus: Item "Οπλησις, ἡ, ipsa torrendi, seu assandi actio; Plut. & Athen. utrumque verbale à Them. 'οπλάω, V.

'Οπλήσωμεν, 1. pl. a. 1. sub. act. verbi 'οπλάω, q. v.

'Οπλικὸς, ου, ὁ, visorius, seu cujus vi cernimus, visibilis; Plin. 9. perspectivus, speculativus; unde in fœm. ἡ 'οπλικὴ, δύναμις, conspiciendi vis: Item ad oculos pertinens; ut 'οπλικὴ γεωμετρία, i. e. perspectiva geometria: Item 'οπλικὸν πνεῦμα, dicitur spiritus vi præditus videndi; vel usui visûs accommodatus spiritus: Item 'Οπλικὰ, τὰ, nervi subministrantes visivum spiritum oculis: Sic etiam ἐν τοῖς 'οπλικοῖς, in opticis, i. e. in aspectuum rationibus; Aristot. in Probl. &c. Item 'Οπλικὴ, & 'οπλικὴ πραγματεία, doctrina quædam & exquisitio causarum & rationum visûs, &c. omnia à Them. "οπλομαι; vide.

'Οπλιλέτις ἀθηνᾶ, optiletis Minerva dicitur; cui Lycurgus, in memoriam excussi sibi oculi, fanum statuit, quòd luscus redditus esset ab Alexandro adolescente; ut docet Plut. in Lyc. est à seq. 'οπλίλος; V.

'Οπλίλος, ου, ὁ, oculus: ab

'ΟΠΤΟΜΑΙ, video, f. "οψομαι, p. ὦμμαι, ψαι, πται, a. 1. passiv. ὤφθην, ης, η, f. 1. pass. 'οφθήσομαι, a. 1. m. ὠψάμην, a. 1. sub. m. "οψωμαι. Hinc "ομμα, ατος, τὸ, visum, spectaculum; Item oculus: "οψις, εως, ἡ, visus: ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus: 'οπλικὸς, ου, visorius: 'οπλασία, ας, ἡ, visio: 'οπωπὴ, ῆς, ἡ, conspectus, visus: 'οφθαλμὸς, ου, ὁ, oculus: "οσσομαι, video: "οσσος, ου, ὁ, & ὄσσε, τὸ, oculus: διόπλρα, ας, ἡ, instrumentum ad explorandas dimensiones: ἐπόπλης, ου, ὁ, inspector: ἐπόψις, εως, ἡ, inspectio: αὐτόπλης, ου, ὁ, qui suis oculis aliquid vidit: αἴθοψ, "οπος, ὁ, ἡ, niger, seu rutilus: μέτωπον, ου, τὸ, frons: μύωψ, ωπος, ὁ, ἡ, luscio-sus: πρόσωπον, ου, τὸ, vultus, facies: Item persona ὕδερψ, ωπος, ὁ, hydrops aqua intercus.

'Οπλὸς, ἡ, ὸν, assus, a, um; tostus. Them. 'οπλάω, asso.

'Οπλὸς, præced. assatus, inassatus, &c. dicitur per Sync. pro 'οπληλὸς, ut tradit Eust. &c. V. Item,

'Οπλὸς, ου, ὁ, qui videtur, qui in conspectu est; Luc. in Lexiph. & Athen. l. 8. Item visibilis, Plin. & sic est à Them. "οπλομαι; V.

"Οπλω, Dor. pro 'οπλοῦ, gen. sing. ab "οπλος.

'ΟΠΥΙ'Ω, ineo, coëo, uxorem habeo: imperf. ὤπυιον, ες, ε, præs. pass. 'οπυίομαι, ineor: in matrimonio habeor.

'Οπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, multo succo, seu lacte abundans; apud Theoph. à Them. 'οπὸς, V.

"Οπωπα, vidi, p. m. Att. pro ὦπα. Hinc 'οπώπειν, εις, ει, plusq. p. m. ab "οπλομαι, video.

'Οπώπει, Ion. pro 'οπώπει, 3. sing. plusq. p. m. Vide "οπωπα.

'Οπώπεσαν, Ion. pro 'οπώπεισαν, 3 pl. plusq. p. m. 'οπώπειν. Vide in "οπωπα.

'Οπωπὴ, ῆς, ἡ, conspectus, aspectus, visus. Them. "οπλομαι, video.

'Οπωπητὴρ, ῆρος, ὁ, speculator; à præced. q. v.

'ΟΠΟ'ΡΑ, ας, ἡ, autumnus; fructus autumnales; ætas maturior: q. 'οπῶν ὥρα, seu ὥρα, tempus & cura fructuum. Hinc "οπωρινὸς, ου, autumnalis.

'Οπωριεῖ, Att. pro 'οπωριεῖ, 3. sing. f. 1. act. ab 'οπωρίζω, fructus autumnales seu poma colligo; Th. 'οπώρα.

'Οπωριζῶντες, Doricè seu Æol. pro 'οπωριοῦντες, quod Atticum est pro 'οπωρίσοντες, nom. pl. f. 1. part. act. ejusdem verbi.

'Οπωρίζω, f. ίσω, & Att. ιῶ, fructus autumnales seu poma decerpo & colligo; pomis vescor seu fructibus autumnalibus. Them. 'οπώρα, fructus autumnales, autumnus.

'Οπωρικὸς, ex fructibus autumnalibus, seu pomis confectus; undè 'Οπωρικὴ, scil. φαρμακεία, pharmacum quoddam de quo Plin. l. 24. c. 14. Item 'Οπωρίμος, pomifer, seu autumnalibus fructibus ferendis idoneus; apud Suid. utrumque à Th. 'οπώρα, autumnus: Item poma, h. e. omnes mollioris corticis fructus; nam quæ exteriùs durum & lignosum aliquid habent, propriè ἀκρόδρυα appellantur &c. V.

'Οπωρινὸς, ου, autumnalis: ab 'οπώρα, ας, ἡ, autumnus.

'Οπωρισμὸς, autumnalium fructuum collectio, verbale ab 'οπωρίζω; id V.

'Οπωρίων, qui autumnales fructus emit, & revendit; Hesych. à Them. 'οπώρα; vide.

'Οπωροφορέω, poma fero; ab 'οπώρα, & φορέω; vi. Item 'Απωροφύλαξ, autumnalium fructuum custos; unde 'Οπωροφυλάκιον, gurgustium & casula τοῦ 'οπωροφύλακος; apud Jes. & Hesych. ex 'οπώρα, & φύλαξ, ακος; V.

"Οπως, ut, quomodo: Conjunct. ex Them. πῶς, adv. quomodo.

'Οποσοῦν, quomodocunque: à præced.

'Ορᾷ, videt, 3. sing. præs. ab ὁράω; sed

"Ορα, præs. imperat. act. ὁρᾷν, præs. inf. ὁρᾶσθαι, præs. inf. passiv. ab eod.

"Ορα̃μα, ατος, τὸ, visio, quæ fieri solet καθ' ὄναρ, spectaculum: ab ὁράω, video.

"Ορα̃μνος, frons, RAMUS: q. contractè pro 'ορόδαμνος, Th. ῥάμνος, ου, ἡ, spinosus frutex.

'Ορᾶν ἀλκάν, Dor. pro ὁρᾶν ἀλκὴν, ἦγεν βλέπειν ἀνδρείαν, spectare fortitudinem. Pro quo in prosa diceretur: πρόσωπον ἀνδρεῖον ἔχειν, bellicum robur adspectu præ se ferre, oculis vultuque Martem spirare.

'Ορανὸς, -ῶ, ὁ, Æol. pro ὀρανὸς, ου, ὁ, cœlum.

'Ορὰς, montana; Hesych. ab "ορος, mons; V.

"Ορασις, ἡ, visus; i. e. videndi sensus; Plut. Item 'Οραλὴς, ου, ὁ, spectator, & 'ορατὸς, ου, ὁ, qui videri potest, secerni, sub aspectum cadens; Aristot. ex Xen. unde 'Ορατικὸς, videndi facultate præditus; ut 'ορατικὴ δύναμις, Plut. Item qui videre aut cernere potest; Plut. unde τὸ 'ορατικὸν, pupillæ locus, sedes visûs in Hippiatr. omnia verbalia ab 'οράω, ῶ; V.

'Ορᾶται, spectat, 3. sing. præs. m. &

'Ορᾶτο, 3. sing. imperf. m. Ion. pro ὡρᾶτο verbi ὁράω, video.

'Ορατὸς, ἡ, ὸν, visibilis, e. ab

'ΟΡΑ'Ω, video, cerno, intelligo, præs. imperat. ὅρα ὅρα, imperf. Att. ἑώρων, ἑώρων, f. άσω, p. ὥρακα, & Att. ἑώρακα, perf. inf. Att. ἑωρακέναι, pl. p. ind. act. Att. ἑωράκειν, εις, ει, perf. pass. Att. ἑώραμαι, σαι, ται. Hinc ὅραμα, ατος, τὸ, visus, spectaculum: τιμωρία, ας, ἡ, ultio, vindicta: τιμωρέω, punio, ulciscor.

'Οργὰ, ᾶς, ἁ, Dor. pro ὀργὴ, q. v.

'Οργάζω, vide in 'οργάω.

'Οργαίνω, irrito, irâ accendo, seu inflammo; idem quod 'οργίζω, & utrumque, ab ὀργὴ, ἡ; V.

'Οργάνη, ης, ἡ, Minerva, quæ & ἐργάνη, ab ἔργον, quia textrix.

'Οργανικὸς, ου, ὁ, instrumentalis, organicus; unde adv. 'οργανικῶς, organicè, organorum, seu instrumentorum more; apud Aristot. & Plut. utrumque à Th. "οργανον, τὸ; V.

"ΟΡΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, instrumentum, vel opus, ORGANUM, q. ἔργανον, ab ἔργον, opus, seu ab ἔοργα, p. m. verbi ῥέζω, facio. Hinc 'οργανικὸς, ου, instrumentalis.

'Οργανοποιὸς, organarius faber; qui instrumenta fabricatur, undè 'οργανοποιΐα, instrumentorum fabricatio: Item machinatio velut per instrumenta, à Them. "οργανον, τὸ, & ποιέω; V.

'ΟΡΓΑ'Σ, άδος, ἡ, locus, vel lucus Deo sacer, vinea.

'ΟΡΓΑ'Ω, appeto impatienter, f. ήσω, q. ab 'οργὴ, impetus. Hinc 'οργάζω, instigo, incito: Item subigo, mollio.

'Οργεὼν, ῶνος, ὁ, qui orgia, i. e. Deorum sacra

sacra peragit, sacerdos; unde ὀργεῶναι, αἱ, sacerdotes fœminæ; Poll. & Hesych. à Th. ὄργια, τὰ; V.

ΟΡΓΗ, ῆς, ἡ, ira, pœna, animi inclinatio, studium: q. ab ὀρῶ, incito, & ἄγω, impello, quia est impulsus quidam animi. Hinc ὀργίλος, ου, iracundus: ὀργίζω; irrito: ὀργίζομαι, irascor: &

Ὀργὴ, etiam Ionibus significat picem.

ΟΡΓΙΑ, ων, τὰ, sacra Liberi, & cujusvis Dei, ORGIA: q. ab ὀργὴ, impetus.

Ὀργιάζω, orgia celebro: à præced.

Ὀργιάζομαι, consecror, ritè instituor & celebror; nam ὀργιάζεσθαι dicuntur ipsa sacra cùm peraguntur: Item activè; rem divinam facere; apud Plat. undè verbalia, ὀργιασμὸς, ὁ, orgiorum seu sacrorum peractio, seu ipsa orgia; Plut. Item ὀργιαστὴς, οῦ, ὁ, qui orgia celebrat; apud Aristot. & ὀργιαστικὸς, eos decens qui orgia celebrant; Plut. omnia à Th. ὄργια, τὰ; V.

Ὀργίζω, ad iram incito, lacesso, facio irasci. f. ίσω, p. ὤργικα, præs. pass. ὀργίζομαι, irascor, cum dat. præs. inf. ὀργίζεσθαι, a. 1. passiv. ὠργίσθην, ης, η, a. 1. part. pass. ὀργισθεὶς, ένος, f. 1. passiv. ὀργισθήσομαι. Th. ὀργὴ, ira.

Ὀργιζώμεθα, 1. pl. præs. sub. pass. à præcedente.

Ὀργίλος, ου, iracundus: &

Ὀργιλότης, ητος, ἡ, iracundia. Them. ὀργή.

Ὀργίλως, iracundè, à præced. ὀργίλος; vide.

Ὀργισθῇς, iratus fueris, 2. sing. a. 1. sub. pass. ab ὀργίζομαι, irascor, perf. ὤργισμαι. Th. ὀργὴ, ira.

Ὀργιστικὸς, οῦ, ὁ, irritabilis, proclivis ad iram: Item Ὀργιστέον, irascendum; ut ὀργιστέον πᾶσι, omnes irasci oportet; Demosth. verbalia, ab ὀργίζω, V.

Ὀργίων, qui orgiis, seu sacris Liberi patris & reliquorum Deorum initiatur, seu qui orgia, seu talia sacra celebrat; à Th. ὄργια, τὰ, V.

ΟΡΓΥΙΑ, ας, ἡ, mensura sex pedum, passus, ulna: q. ab ὀρέγω, extendo, & γυῖον, pes. Est enim extensiorum pedum mensura.

Ὀργυιαῖος, & ὀργυιὸς, ulnam unam longus, tres cubitos; in Epigramm. à seq. Them. ὀργυιὰ, undè etiam Ὀργυιόω, ulnas extendo; unde ὀργυιῶσαι, apud Eust.

Ὀρδίλον, apud Nicand. in Ther. v. 841. Schol. dicit esse semen quoddam, seu herbam ex olerum genere.

Ὀρέγδην, porrectis membris, i. e. ἐκτεταμένως, apud Schol. Hom. à Th. ὀρέγω, f. ξω, &c. V.

Ὀρέγεσθαι, præs. inf. pass. ὀρεγόμενος, præs. part. pass. ab ὀρέγω, extendo.

Ὄρεγμα, ατος, τὸ, quod porrigitur aut extenditur, item passus: ab ὀρέγω, extendo.

Ὀρεγνὺς, ύντος, porrigens, præs. part. act. ab ὀρέγνυμι, seu ὀρέγω, porrigo.

ΟΡΕΓΩ seu ὀρέγνυμι, porrigo, extendo, f. ξω, p. ὤρεχα, a. 1. ὤρεξα, præs. m. ὀρέγομαι, appeto, cum gen. f. 1. m. ὀρέξομαι. a. 1. pass. ὠρέχθην, ης, η, a. 1. m. ὠρεξάμην, ω, ατο. Hinc ὄρεξις, εως, ἡ, appetentia, appetitus: & Angl. **to reach, stretch.**

Ὀρειᾶν, Dor. pro ὀρειῶν, g. pl. ab ὄρειος, εία, ειον; vel ab ὀρεῖος, εία, εῖον, montanus: ab ὄρος, εος, τὸ, mons.

Ὀρειὰς, άδος, ἡ, montana, montosa; ut ὀρειὰς πέτρη, petra montosa; in Epigr. & ὀρειάδες μοῦσαι, musæ in montibus habitantes; à præced. ὄρος; V.

Ὀρείαυλος, in montibus stabulans, monticola; ab ὄρος, εος, τὸ, & αὐλὴ, ἡ; vide.

Ὀρειβατέω, montes scando vel pererro: &

Ὀρειβάτης, ου, ὁ, montes scandens: ex ὄρος, εος, τὸ, mons, & βαίνω, vado.

ΟΡΕΙΓΑΝΟΝ, seu ὀρίγανον, ου, τὸ, ORIGANUM, herbæ nomen: q. ab ὄρος, mons, & γάνος, gaudium.

Ὀρειγυνάξ, in montibus cum mulieribus versans, Plut. ab ὄρος, εος, τὸ, & γυνὴ, αικὸς, ἡ, &c. vi. Item Ὀρειδρόμος, qui montes percurrit, montivagus; Euryp. Sed scribitur & ὀριδρόμος, apud Suid. unde ὀριδρομία, cursus per montes, in Epigr. ab ὄρος, εος, τὸ, & δρόμος, ὁ; V.

Ὀρεικὸς, οῦ, ὁ, mularis; ut ὀρεικὸν ζεῦγος, mulorum jugum, apud Synes. Ep. 3. ab ὀρεὺς; V.

Ὀρείκτιτος, ὁ καὶ ἡ, pro ὀρείκτιστος, in monte constructus; ab ὄρος, εος, τὸ, & κτιστὸς, à Th. κτίζω, &c. vi. Item Ὀρειμηλίδες, seu ὀριμηλίδες, poma, seu mala montana, sive sylvestria; Theocr. Id. 5. ab ὄρος, εος, τὸ, & μηλὶς, ίδος, ἡ, &c. vi. Ὀρειμανὴς, qui insano, seu vehementi montium amore tenetur; ab ὄρος, εος, τὸ, & μάργος, ὁ; vi. Item Ὀρείνομος, qui in montibus pascitur; unde ὀρεινομέω, in montibus pascor; ab ὄρος, εος, τὸ, & νομὴ, seu νομὸς; V.

Ὀρεινὸς, ἡ, ὸν, montanus, a, um; hinc ὀρεινὴ, ῆς, ἡ, sc. χώρα, montana regio. Th. ὄρος, εος, τὸ, mons.

Ὀρεινὸς, οῦ, ὁ, præced. montosus, est etiam in montibus crescens, sylvaticus, agrestis; ut herbæ ὀρειναὶ, quæ in montibus crescunt: Item avis est etiam species, quæ monticola vocatur; apud Aristot. &c. vi. Item Ὄρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, montanus; idem quod ὀρεινὸς, montosus; ut ὄρειος χώρα, & τροφαὶ ὄρειοι, cibi ex montibus provenientes: Item qui in montibus degit; ut ὄρειοι λαγωοὶ, & sic Liber pater Βάκχος ὄρειος, dicitur, &c. ab eod. Th. ὄρος εος, τὸ; V.

Ὀρειοκόμος, & ὀρεοκόμος, idem quod ὀρεωκόμος; id V.

Ὄρειος, vide paulò ante, in ὀρεινός.

Ὀρειοχαρὴς, montanus, seu montanis locis gaudens; in Epigr. ex ὄρειος, & χαίρω, f. χαρῶ, undè χαρὰ, ᾶς, ἡ, &c. vi. Item Ὀρειπελαργὸς, ciconia montana; aquilæ genus, apud Aristot. & Plin. ex ὄρος, εος, τὸ, & πελαργὸς, ὁ; V.

Ὀρεῖται, 3. sing. f. 2. m. ὀροῦμαι, ῇ, εῖται, ab ὄρω, excito, f. ὀρῶ, & Æol. ὄρσω.

Ὀρείτης, ου, ὁ, & ὀρείτωρ, monticola, à Th. ὄρος εος, τὸ, V.

Ὀρειτύπος, & ὀρεοτύπος, & ὀριτύπος; qui ligna in montibus cædit, lignator; undè ὀριτυπίη, labor ille quem in montibus subeunt lignatores; sed ὀρείτυπος, & ὀρίτυπτος, est in monte cæsus, Nic. in Ther. ab ὄρος, εος, τὸ, & τύπτω; undè τυπὴ, & τύπος, &c. vi. Item ὀρειφοίτης, montivagus; qui montes pererrat, & in iis versatur; Suid. ab ὄρος, εος, τὸ, & φοιτάω, ῶ; V.

Ὀρειχάλκοιο, gen. Ion. ab

Ὀρείχαλκος, ου, ὁ, ORICHALCUM, æs montanum: interdum adjectivè significat: confectus ex orichalco, ὁ, ου, ab ὄρος, εος, τὸ, mons, & χαλκὸς, æs.

Ὀρεκτὸς, οῦ, porrectus. Them. ὀρέγω, porrigo.

Ὀρέξαι, porrigere, a. 1. inf. act. &

Ὀρέξασθαι, a. 1. inf. m. ὀρεξάμενος, η, ον, a. 1. part. m. &

Ὀρέξῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. Th. ὀρέγω, porrigo.

Ὄρεξις, εως, ἡ, libido, appetitus, OREXIS, Th. ὀρέγομαι, seu ὀρέγω, quod vide.

Ὀρεοκόμος, vide infrà, ὀρεωκόμος.

Ὀρέοντο, ruebant, Ion. & Poët. Pleonasm. τοῦ ε, pro ὤροντο, 3. pl. imperf. pass. verbi ὄρω, excito.

Ὀρεοπολέω, ῶ, in montibus versor vel erro: ex ὄρος, εος, τὸ, mons; & πολέω, versor.

Ὄρεος, genitiv. sing. ab ὄρος, εος, τὸ, mons.

Ὀρεοσέλινον, apium montanum, in locis montanis nascens, Diosc. ab ὄρος, εος, τὸ, & σέλινον, τὸ, V.

Ὀρεοτύπος, vide ὀρειτύπος.

Ὀρέσβιος, monticola; qui in montibus degit, ex ὄρος, εος, τὸ, & βίος, ὁ, vi. Item ὀρεσίοικος, & οὐρεσίοικος, in montibus habitans: ex ὄρος, εος, τὸ, Ionicè οὖρος, & οἶκος, unde οἰκέω, ῶ, &c. vi. Sic Ὀρεσίτροφος, in monte nutritus; pro quo dicitur & οὐρεσίτροφος; Item Ὀριτρεφὴς, & ὀρίτροφος, pro eodem; & omnia, ab ὄρος, εος, τὸ, & τρέφω, unde τροφὴ, τρέφος, & τροφὸς, &c. vi. Item Ὀρεσκηνέω, in montibus dego; à seq. ὀρεσκῷος; id V. Sic etiam, Ὀρέσκιος, umbris montium gaudens; Epith. Bacchi; quod colles obumbrent vites; in Epigr. ab ὄρος, εος, τὸ, & σκιὰ, ἡ; vide.

Ὀρεσκῴοισι, montanis, dat. pl. ab

Ὀρεσκῷος, per Sync. pro ὀρεσίκοιτος, ου, in montibus degens: ab ὄρος, εος, τὸ, mons, & κέω, seu κεῖμαι, jaceo.

Ὀρέσαυλος, idem & ex iisd. cum ὀρείαυλος; id V.

Ὄρεσι, montibus, dat. pl. Poët. ab ὄρος, εος, τὸ, mons.

Ὀρεσίνομος, ου, ὁ, ἡ, in montibus pascens, monticola: ex ὄρος, εος, τὸ, mons, & νέμω, pasco, p. m. νένομα.

Ὀρέστερος, monticola, agrestis; Od. χ. Item Ὀρέστης, qui in montibus versatur, Schol. Hom. utrumque à Th. ὄρος, εος, τὸ; V.

Ὀρέστης, ου, ὁ, ORESTES, nom. propr. acc. sing. Ὀρέστην.

Ὀρεστιὰς, άδος, ἡ, montana, monticula. Th. ὄρος, τὸ, mons.

Ὀρέστιον, τὸ, herba quæ & nectarion; Diosc. lib. 5. cap. 58. à Them. ὄρος, εος, τὸ; undè præced. Ὀρεστιὰς; vi. Ut νύμφαι ὀρεστιάδες, montanæ seu agrestes nymphæ; Il. ζ. &c.

Ὀρεὺς, Ion. οὐρεὺς, έος, ὁ, ἡ, mulus mula: ab ὄρος, mons, quod ad opera montana

tana sit idoneus: sed

Ὄρδυς, Dor. pro ὄρυς, τῶ, ab ὄρος, τὸ, mons.

Ὀρεχθέω, ῶ, cupio, desidero: Item est verbum fictum ad imitationem soni & suspirii quod animam efflantes edunt; Il. ψ. Item dicitur de sono maris quem ad littus allisum reddit, apud Theocr. Idyll. 11. est ab ὀρέγω, ὀρέγομαι, appeto, &c. V.

Ὀρέω, Ion. pro ὁράω, video: sic ὀρέει, pro ὁρᾷ, 3. sing. ind. præs.

Ὀρεωκόμος, qui curat & adornat mulas, mulio; ab ὀρεύς, έως, ὁ, & κομέω, &c. vi. Sed pro eo etiam scribitur, ὀρεοκόμος, & ὀρεισκόμος, apud Hesych. Suid. verò ὀρεοκόμος, exp. ὁ τῶ ὄρυς ἐπιμελούμενος; Item Ὀρεωπολέω, circa mulos versor, mulos curo vel alo; exp. ὀρεὺς έως, & πολέω, &c. vi. Item ὀρεωπώλης, mulorum venditor; ab ὀρεὺς, ορέως, & πωλέω, ῶ, unde πωλὴ, ἡ, & πώλης, ὁ, &c. V.

Ὄρη, Dor. pro ὅρα, vide, præs. imperat. ab ὁράω.

Ὄρηαι, movearis, Ion. pro ὄρῃ, 2. sing præs. sub. pass. verbi ὄρομαι, in sub. ἐὰν ὄρωμαι, ῃ, Th. ὄρω, excito.

Ὀρῇς, Dor. pro ὁρᾷς, sic ὀρῆτε, pro ὁρᾶτε, 2. sing. & pl. præs. ind. act. verbi ὁράω, video.

Ὄρηται, orta fuerit, 3. sing. sub. pass. vel ut alii a. 2. sub. m. verbi ὄρομαι. Th. ὄρω, excito.

Ὀρῆτε, videtis, Dor. pro ὁρᾶτε, 2. pl. præs. ind. verbi ὁράω, video.

Ὀρθαγορίσκοι, idem quod, & pro ὀρθραγορίσκοι; q. v.

Ὄρθαι, motum esse, per Systolen Ionicè pro ὦρθαι, perf. infinit. passiv. verbi ὄρω, excito, f. ὀρῶ, perf. pass. ὄρμαι, σαι, ται; at

Ὀρθαί, nom. pl. f. g. ab ὀρθὸς, ἡ, ὸν. rectus, a, um.

Ὀρθεύω, erigo, sublevo, Eur. in Or. à Th. ὀρθὸς; V.

Ὀρθῇ, apud Demosth. pro ὀρθῶς, vel intelligitur ὁδῷ,

Ὄρθια, plur. ab ὄρθιον, τὸ, adverbialiter sumitur ab Hom. Il. λ. unde & Ὀρθιάδε, in arduum, apud Xen. Item Ὀρθιάζω, erigo, arrigo; in Epigram. Item voce sublatâ & intentâ loquor: Item vaticinor, quod vaticinantium vox, impetu quodam plerumque concitata erat; Hesych. unde verbale, Ὀρθίασμα, τὸ, verbum intentâ voce prolatum; apud Aristoph. omnia à Th. ὀρθὸς, unde ὄρθιος, &c. vi. Atque indè etiam, Ὀρθίαξ, mali nautici inferior pars: ita dicta quòd rectà in altum tendat, & ardua sit. Item Ὄρθιον, τὸ, erectum, arduum, arrectum; ut πρὸς ὄρθιον, apud Xen. Sed dicitur etiam ad verbialiter; ut ὄρθιον φεύγειν, rectà fugere; apud eund. Item Ὄρθιον, sublatâ & intentâ voce; apud Plut.

Ὀρθιοῦν, Dor. seu Æol. pro ὀρθιοῦν, præs. inf. act. verbi ὀρθιόω, erigo. Them. ὀρθὸς, rectus.

Ὀρθιᾶν, Dor. pro ὀρθίων, procerorum, g. pl. ab ὄρθιος.

Ὀρθιοκῶποι, qui se erigunt in ducendis remis; ut fortius impellant remos, à seq. ὄρθιος, & κώπη, ἡ; V.

Ὄρθιος, ου, arduus, in altum tendens: hinc ὄρθιον φωνεῖν, altum clamare: ὄρθιον ἀρύσασθαι, vehementer vociferari. Th. ὀρθὸς.

Ὄρθιος, præced. est etiam, qui recto est corpore: Item Ὄρθιον dicitur carmen quòd voce sublatissimâ cantatur, apud Herodot. l. 1. &c. V.

Ὀρθοβατέω, erectus, sive rectus incedo: ex ὀρθὸς, & βατέω, ῶ; vi. Item Ὀρθοβόας, sublatâ & intentâ voce vociferans: ex ὀρθὸς, & βοάω; vi. Sic etiam Ὀρθόβολος, qui rectâ projicitur; ex ὀρθὸς, & βολὴ, seu βόλος, &c. vide.

Ὀρθόβουλος, ου, ὁ, ἡ, qui rectum consilium suppeditat. Ab ὀρθὸς, rectus, & βουλὴ, consilium.

Ὀρθογνώμων, qui rectè sentit & judicat; ut ὀρθογνώμων ψυχὴ, apud Hippocr. ex ὀρθὸς, & γνώμη, seu γνώμων, &c. vi. Item Ὀρθογόη, sublatâ, & intentâ voce flens; ex ὀρθὸς, & γοάω; undè γόος, &c. V.

Ὀρθογραφέω, -ῶ, rectè scribo: &

Ὀρθογραφία, ας, ἡ, ORTHOGRAPHIA, recta scriptura, seu rectè scribendi scientia: ex ὀρθὸς, & γράφω, scribo.

Ὀρθογώνιος, rectangulus; ex ὀρθὸς, & γωνία, ἡ; V.

Ὀρθοδίκας, α, ὁ, Dor. pro

Ὀρθοδίκης, ου, ὁ, recta judicia dans: veridicus; ex ὀρθὸς, & δίκη, jus.

Ὀρθόδοξος, cujus recta est opinio; (contrar. κακόδοξος) undè Ὀρθοδοξία, recta opinio, & ὀρθοδοξῶ, sum rectæ opinionis, rectè sentio; ex ὀρθὸς, & δόξα, ἡ; vi. Undè etiam Ὀρθοδοξαστικῶς, rectâ opinione & non aberrante; apud Ammon. Aristot. interpr. Item Ὀρθόδρομος, recto cursu pergens; ut ὀρθόδρομος ἀτραπιτός, callis, seu trames, qui recto cursu pergit, seu cui rectà decurritur ad, &c. Undè Ὀρθοδρομέω, recto cursu contendo, seu eo; Xen. ex ὀρθὸς, & δρόμος, ὁ; vi. Item Ὀρθόδωρον, palma porrecta; Item interstitium illud, quod in palma porrecta, atque explicata, est inter καρπὸν, & extremitatem digiti medii; quod etiam δῶρον dicitur) ex ὀρθὸς, & δῶρον, τὸ; vi. Ὀρθοέπεια, recta loquutio: Item emendata cum suavitate vocum explanatio; quidam accipiunt etiam pro eo genere loquendi quo propriis verbis utimur, ut opponatur τῇ ἀνωμαλογίᾳ; unde etiam, Ὀρθοεπῶ, rectè & propriè loquor; (cui opponitur ἀνωμαλογῶ) ex ὀρθὸς, & ἔπος, εος, τὸ;

Ὀρθόθριξ, ὁ, ἡ, gen. ὀρθότριχος, qui erectos habet crines: ex ὀρθὸς, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, pilus.

Ὀρθοθύρη, janua erecta & in altum tendens; apud Etym. ex ὀρθὸς, & θύρα, ἡ; vi. Item Ὀρθόκαυλος, qui recto, seu rigido caule est; ex ὀρθὸς, & καυλὸς, ὁ, vi. Ὀρθόκερως, erecta cornua gerens; seu qui rigidis est cornibus: Item, cui crines erecti stant, aut crines erigens; Poll. ex Soph. ex ὀρθὸς, & κέρας, ατος, τὸ; V.

Ὀρθοκραιράων, gen. pl. fœm. g. Dor. pro ῶν ab

Ὀρθόκραιρος, α, ον, cornua erecta habens, ex ὀρθὸς, rectus: & κραῖρα, ας, ἡ, caput, antenna, cornu.

Ὀρθόκρανος, erectum habens caput; ex ὀρθὸς, & κράνον, τὸ, vi. Item Ὀρθόκωλον; vitium articuli est, quando ob durum aliquem tumorem chorda, musculos partem aliquam inflectentes, non sequitur, sed perpetuò articulus tenditur, nec inflecti potest; ut annotat Gal. & in digitis id sæpe accidit: ex ὀρθὸς, & κῶλον, τὸ; V.

Ὀρθόλαλος, sublatâ & intentâ voce garriens, ex ὀρθὸς, & λάλος; V.

Ὀρθολογέω, ῶ, rectè loquor & propriè; ex ὀρθὸς, & λέγω.

Ὀρθόμαντις, εως, ὁ, ἡ, qui vera vaticinatur: veridicus vates: ab ὀρθὸς, & μάντις, vates.

Ὀρθόνοος, qui est rectæ mentis; qui recta & proba cogitat; ex ὀρθὸς, & νόος; vi. Item Ὀρθοπλέω, recta navigo, secundo vento feror; & ὀρθοπλέομαι, idem; unde ὀρθόπλοος, rectà navigans; ex ὀρθὸς, & πλέω, undè πλόος, ὁ; vi. Ὀρθοπλὴξ ἵππος, dicitur equus qui se erigit & calcibus ferit; apud Suid. ex ὀρθὸς, & πλήσσω, f. ξω, undè πλὴξ, &c. vi. Item Ὀρθόπνοια, ας, ἡ, est morbi genus, cùm quis spirare non possit, nisi erectâ cervice spiritus trahatur; undè ὀρθοπνοϊκὸς, ου, ὁ, non nisi erectâ cervice spirans; ex ὀρθὸς, & πνέω, unde πνοὴ, ἡ, &c. V.

Ὀρθοποδέω, -ῶ, recto pede incedo, non claudico: ab ὀρθόπους, οδος, ὁ, ὁ, recto pede progrediens: ex ὀρθὸς, rectus, & πούς, pes.

Ὀρθόπολις, ιος, ὁ, erigens urbes, vel erectas incolumesque conservans. Epithet. boni Principis, quia suâ sapientiâ servat civitates; ex ὀρθὸς, & πόλις, civitas.

Ὀρθόπους, vide in ὀρθοποδέω; quo verbo Paulus utitur ad Gal. c. 2. ὅτι οὐκ ὀρθοποδοῦσι πρὸς τὴν ἀλήθειαν; ubi expon. rectè ingredior; verbum autem in genere signif. pedes me rectà ferunt, recto cursu progredior, &c. vi. Item Ὀρθόπτερος, cui rectæ pinnæ sunt, surrectas habens pinnas; ex ὀρθὸς, & πτερὸν, τὸ; vi. Item Ὀρθόπυγος, qui habet nates erectas, qui non est clunibus pendulis; unde ὀρθοπυγιᾶν, clunibus erectis esse, erigere se; ut altior & procerior videatur; Hesych. Item Ὀρθοπύγιον, erecti clunes, pars supra clunes elata; quæ & ὄῤῥος dicitur; Hesych. ὄῤῥος, vide; ex ὀρθὸς, & πυγὴ, ἡ; V.

ΟΡΘΟ'Σ, ἡ, ὸν, rectus, a, um; erectus: q. ab ὄρω, excito. Hinc ὀρθῶς, rectè: ὀρθόω, erigo: Item rectum facio: κατορθόω, erigo, instauro: Item feliciter rem gero: κατόρθωμα, ατος, τὸ, res feliciter gesto: κατόρθωσις, εως, ἡ, felix rei susceptæ administratio.

Ὀρθοστάδην, & ὀρθοσταδὸν, stando erecto corpore, more eorum qui erecti stant, adv. Item Ὀρθοστάδιας, & ὀρθοστάδιος, ου, ὁ; erectus stans: Item Ὀρθοστάδης, pro eodem: ex ὀρθὸς, & στάδην, unde στάδιος; à Th. ἵστημι, &c. Item Ὀρθοστάτης, rectus status; corporis habitus quo surrecti stamus, nervis posteriori-

bus,

bus contractis: Item Ὀρθοςάτης, ου, ὁ, qui erectus stat; orthostata, vocabulum est architectonicum; Vitruv. l. 2. c. 7. Itidem, ab ὀρθὸς, & ἵστημι, unde στάσις, & στατὸς, &c. V.

Ὀρθότης, ητος, ἡ, rectitudo; Plat. à Th. ὀρθὸς, ὁ; V.

Ὀρθοτίτθος, dicitur puella habens rectas, seu arrectas mammillas; quibus opponuntur pensiles; ex ὀρθὸς, & τιθὸς, ὁ; V.

Ὀρθοτομέω, -ῶ, rectè seco, divido, distribuo, f. ήσω, p. ὠρθοτόμηκα ab

Ὀρθοτόμος, ου, ὁ, ἡ, rectè secans: ab ὀρθὸς, rectus, & τέμνω, seco: p.m τέτομα.

Ὀρθότμος, in rectum sectus; ex iisdem cum præcedent. viz. ex ὀρθὸς, & τέμνω; undè τομὸς, & τόμος, ὁ, &c. vi. Item Ὀρθότονος, qui rectum tonum seu accentum habet; undè ὀρθοτονέω, rectum tonum, seu accentum do; Gaz. ex ὀρθὸς, & τείνω, undè τόνος, &c. V.

Ὀρθοτριχία, ας, ἡ, affectio quâ quis erectos habet crines: ex ὀρθὸς, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, capillus.

Ὀρθοῦμαι, erigor, seu erigo me; ut Il. β. ἀς ἕζετο δ' ὀρθωθεὶς, cùm se erexisset: Sic & Iliad. κ. & apud Xen. Pæd. 8. Item Metaph. prospero, successu utor; rem bene gero; Thuc. l. 3. Undè τὸ ὀρθούμενον, felix successus, apud eund. lib. 5. est pass. ab ὀρθόω; V.

Ὀρθοῦν ὕμνον, erigere hymnum: pro Carmen in alicujus laudem componere, quod altâ voce canatur.

Ὀρθόφρων, qui recto & erecto animo est, Hesych. ex ὀρθὸς, & φρὴν; vi. Item Ὀρθοφυὴς, in rectitudinem crescens, seu in rectum: Item in altum assurgens, erectus, procerus; ut ὀρθοφυεῖς δένδρεν, apud Theophr. undè ὀρθοφυΐα, quod dicitur, in rectitudinem crescentia; ipsa actio crescendi in rectitudinem: Item rectitudo, proceritas; atque inde ὀρθοφυεῖσθαι, in rectitudinem crescere, seu in rectum, vel proceritatem; ex ὀρθὸς, & φύω, unde φυὴ, &c. vi. Item Ὀρθοχαίτης, cui juba aut coma stat erecta; Hesych. ex ὀρθὸς, & χαίτη, ἡ; V.

Ὀρθόω, f. ώσω, erigo, dirigo, rectum facio. Th. ὀρθὸς.

Ὀρθραγορίσκοι γαλαθηνοί, porculi subrumi, (h. e. qui adhuc sub mammis habentur;) qui matutinis horis venales circumferuntur; scil. ἀπὸ τοῦ ὄρθρου καὶ ἀγοράζεσθαι, sed scribitur etiam ὀρθαγορίσκοι.

Ὀρθρεύω, manè surgo: ab ὄρθρος, diluculum: ὀρθρευοίσα, Dor. pro ὀρθρευούσῃ, manè vigilanti, dativ. sing. part. præs. f. g.

Ὀρθρίζω, diluculo venio, imperf. ὤρθριζον, f. ίσω, p. ὤρθρικα, a. 1. ὤρθρισα, a. 1. imperat. ὄρθρισον, surge mane. Them. ὄρθρος, diluculum.

Ὀρθρινὸς, ἡ, ὸν, matutinus, a, um: &

Ὄρθριος, α, ον, matutinus, summo manè veniens: ejusd. Th.

Ὄρθριον, τὸ, sicut etiam Ὄρθρινον, τὸ, (neut. à præcedent. ὀρθρινὸς, & ὄρθριος,) adverbialiter sumuntur, pro matutino tempore, in aurora, vel ante auroram; accusativ. scil. synecd. adverbial. positus, pro κατὰ τὸ ὀρθρινὸν, vel ὄρθρινον, apud Luc. Aristoph. & Theophr. &c. V.

Ὀρθριοκόκκυξ, qui matutinus cucurrit; i. e. ὁ ὄρθριος κοκκύζων; ex ὄρθριος, & Th. κόκκυξ, &c. vi. Item Ὀρθριοφοίτης; qui matutinus advenit; Suidas, ex ὄρθριος, & φοιτάω, unde φοίτης, ὁ; vide.

Ὀρθρίσαντες, a. 1. part. verbi ὀρθρίζω; quod V.

Ὀρθριῶ, vigilabo, Atticè pro ὀρθρίσω, futur. prim. ind. act. verbi ejusdem.

Ὀρθροβόας, qui matutino tempore vociferatur, ante lucem vociferans; Epith. gallinacei, (qui ab Ovid. dicitur lucis prænuntius ales) apud Athen. ab ὄρθρος, & βοάω, undè βόης, &c. Vide.

Ὀρθρογόη, ης, ἡ, manè lugens: ab ὄρθρος, tempus matutinum; & γοάω, f. ήσω, gemo.

Ὀρθρογόη, antelucano tempore lamentans, & quiritans, est hirundinis Epith. apud Hesiod. vide præced.

ΟΡΘΡΟΣ, ου, ὁ, diluculum, quia nos ad opera ὀρθοῖ, erigit. Hinc ὀρθρινὸς, οῦ, & ὄρθριος, ου, matutinus.

Ὄρθῳ, dat. sing. ab Ὄρθος, ου, ὁ, nomen viri.

Ὀρθωθῇ, feliciter succedat, 3. sing. aorist. 1. sub passiv. verbi, ὀρθόω, q. v.

Ὀρθῶς, ad. rectè, ut par est & decet. Th. ὀρθὸς, rectus.

Ὀρθώσας, αντος, aorist. prim. particip. activ. verbi ὀρθόω, erigo. Them. ὀρθὸς, rectus.

Ὀρθώσεις, Æol. pro

Ὄρθωσις, εως, ἡ, erectio, vel directio: Item Ὀρθωσία, ας, ἡ, idem; Item Ὀρθώσιος, Jupiter, i. e. stator, ab erigendis iis, ut fingunt, qui labascunt & inclinant; vel quòd prosperos successus daret: Sic & Diana ὀρθωσία; vel quòd vitam hominum dirigit, vel quòd parientes sublevet & iis opem ferat; omnia verbalia ab ὀρθόω, & Them. ὀρθός; quæ V.

Ὀρθωτὴρ, ῆρος, ὁ, Poët. erector, qui jacentem erigit: ab ὀρθόω, erigo. Them. ὀρθὸς, rectus.

Ὀρειβάκχος, Bacchus montanus: ex ὄρος, εος, τὸ, & βάκχος. V.

Ὀριγανίζω, origanum refero, vel resipio: Item Ὀριγανίτης οἶνος, vinum ex origano confectum; Diosc. l. 5. c. 61. Utrumque, à Them. ὀρείγανον, seu ὀρείγανος, pro quo etiam dicitur ὀρίγανον, sive ὀρίγανος, origanum; cujus herbæ nomen, quidam deducunt, παρὰ τὸ ὁρᾶν καὶ γανοῦν, quia visûs claritati conducit, &c. V.

Ὀριγνάομαι, ῶμαι, idem quod ὀρέγομαι, desidero; Item pugno, decerto. Them. ὀρέγω, porrigo.

Ὀριδρόμος, idem quod & ex iisd. cum ὀρειδρόμος; id vide: ubi etiam Ὀρομία, &c.

Ὁρίζω, definio: f. ὁρίσω, & Att. ὁριῶ, a. 1. ὥρισα, constitui: præs. pass. ὁρίζομαι; perf. pass. ὥρισμαι, perf. pass. ὡρισμένος, η, ον, definitus, decretus, a. 1. passiv. ὡρίσθην, aor. 1. part. passiv. ὁρισθεὶς, έντος, declaratus. Th. ὅρος, terminus.

Ὁρικὸς, ου, ὁ, finitivus; vel definitivus: ut ὁρικὴ στάσις, status definitivus; & τὰ ὁρικά, definitioni attributa, seu ad definitionem pertinentia, &c. à Th. ὅρος, ὁ; vide.

Ὀρίκτιτος, ου, ὁ, ἡ, pro ὀρείκτιτος, in monte constructus, sive ὁ ἐν ὄρεσι τεθραμμένος, in montibus enutritus: ex ὄρος, εος, τὸ, mons: & κτίζω, condo.

Ὀρικυπτεῖν, arrectum consistere in digitos; (quod solent οἱ ὀρχοῦντες) i. e. ἀνατείνεσθαι, καὶ ἐπ' ἄκρων ὀνύχων ἵστασθαι, καὶ βαδίζειν; i. e. summis unguibus insistere atque ingredi; quod & ἀκροβατίζειν, καὶ ἀκροβαίνειν, uno verbo vocatur: Hesych.

Ὀριμαλίδες, ων, αἱ, montana poma: ab ὄρος, εος, τὸ, mons: & μᾶλα, Doricè pro μῆλα, poma. Them. μηλέα, malus.

Ὀρίναις, moveres, 2. sing. a. 1. optativ. act. &

Ὀρίνετον, commoventi, dual. p. ind. act. ab

Ὀρίνω, excito, commoveo, f. νῶ, præs. inf. ὀρίνειν. Th. ὄρω, excito, f. ὀρῶ & ὄρσω, Æol.

Ὅριον, ου, τὸ, finis: terminus in plur. τὰ ὅρια ων, fines. Th. ὅρος, terminus.

Ὅριος, ου, terminalis: ab eodem Themate.

Ὀριπέδιον, planities montana; ab ὄρος, εος, τὸ, & πεδίον, τὸ; vi. Item Ὀρίπλαγκτος, montivagus Oppian. de Ven. l. 3. ab ὄρος, εος, τὸ, & πλάζω, f. πλάγξω, addito γ. euphoniæ gratiâ, undè πλαγκτὸς, &c. vi. Sic etiam, Ὀριπλανὴς, idem; in monte errans; Non. ab ὄρος, εος, τὸ, & Th. πλάνη, ἡ, undè πλάνης, ητος, ὁ, &c. V.

Ὁρίσαι, 3. sing. a. 1. opt. activ. vel a. 1. infin. act. verbi ὁρίζω, definio, quod vide.

Ὅρισμα, τὸ, terminus, limes; Euryp. in Hec. Item id quod apud nos statuimus, Joseph. est verbale ab eodem cum seq. Ὁρισμὸς, ipsa actio statuendi aliquid & velut definiendi; Aristot. Eth. 8. &c. V.

Ὁρισμὸς, ου, ὁ, finitio, definitio: &

Ὁριστὴς, ου, ὁ, finitor, constitutor juris & arbiter conditionum: ab ὁρίζω, termino, definio. à Them. ὅρος, terminus.

Ὁριστικὸς, ὁ, finitivus, seu definitivus; ut ὁριστικὸς λόγος, apud Arist. pro ipsa definitione: Item Ὁριστικὴ ἔγκλισις, Grammaticis Græcis, dicitur Indicativus modus, verbale, itidem ab eod. cùm præced. V.

Ὀριτρεφὴς, & ὀρίτροφος, in monte nutritus; ab ὄρος, εος, τὸ, & τρέφω, unde τρέφος, τὸ, τροφὴ, ἡ; & τροφὸς, &c. vi. Item Ὀρίχαλκος, orichalcum, i. e. æs montanum, aliis χαλκολίβανον, Schol. Hesiod. scribit esse æs candidum, quod in montibus inveniatur; aut materiam quandam metallicam, ære pretiosiorem habeat, Hesiod. in asp. & Plat. in Crit. interdum etiam adjectivè significat, confectus ex orichalco, scribitur & ὀρείχαλκος, ut ὀρείχαλκος στήλη, apud Suid. ex ὄρος, εος, τὸ, & χαλκὸς, ὁ; V.

Ὀριχάομαι, appeto: ab ὀρέγομαι.

Ὁριῶ, definiam, Att. pro ὁρίσω, f. 1. verbi ὁρίζω, quod vide. Sed

Ὀρίων, gen. plur. ab ὅριον, finis, quod vide.

Ὀρκάνη, ης, ἡ, idem quod ἑρκάνη, septum: ab εἴργω, includo.

Ὀρκη, ης, ἡ, vas olearium: ab eod.

Ὀρκήσομεν, Gen. 34. vers. 16 leg. ἀρκήσομεν, vide ἀρκέω. an οἰκήσομεν, f. 1. ab οἰκέω, habito.

Ὀρκίζω, jurejurando obstringo. f. ίσω, p. ὥρκικα. a. 1. ὥρκισα. Them. ὅρκος, juramentum.

Ὄρκιον, ου, τὸ, fœdus juramento sancitum: ab ὅρκος.

Ὄρκιος, ου, ὁ, qui jurejurando adhibetur; ut θεοὶ ὅρκιοι, apud Theophr. Item, ὁρκισμὸς, ου, ὁ, juramenti exactio, per jusjurandum obstrictio; utrumque, à Th. ὅρκος; unde ὁρκίζω, &c. V.

ΟΡΚΟΣ, ου, ὁ, jusjurandum q. ab εἴργω, coërceo. Hinc ὁρκίζω, jurejurando obstringo. ἐπιορκέω, pejero. ἐπίορκος, ου, ὁ, ἡ, perjurus. ἐπιορκία, ας, ἡ, perjurium.

Ὁρκόω, f. ώσω, p. ωκα, ad jusjurandum adigere, jusjurandum exigo. Them. ὅρκος.

Ὀρκῦνες, vel ὀρκύνες, οἱ, pisces sunt qui in pelago pariunt, apud Aristot. Hist. an. l. 5. c. 10. & apud Hesych. & Athen. l. 7. scribitur ὄρκυνος, ὁ, quod itidem dicunt esse piscis genus; & apud Ælian. ὄρκυνος, ὁ, (tenuato ὁ) dicitur esse cetaceus piscis.

Ὅρκωμα, jusjurandum; id quod jurejurando firmatum seu stabilitum est; Æschyl. est verbale, à præced. ὁρκόω, ῶ, caveo ab aliquo jurejurando; ut, apud Thuc. ὥρκωσαν τὸν στρατιώτας μεγίστους ὅρκους, i. e. ad maximum jusjurandum adegerunt, &c. V.

Ὁρκωμοσία, ας, ἡ, jusjurandum. q. d. ὅρκου ὄμοσις, juramenti juratio. Th. ὄμνυμι, juro.

Ὁρκωμόσια, τὰ, sacrificia quibus fiebant fœdera; est neut. plur. sing. ὁρκωμόσιον, τὸ, jusjurandum; Plat. in Phæd. est ab iisd. cum præced. V. Item, ὁρκωμοτέω, juro pro sanciendis fœderibus, Luc. à seq. ὁρκωμότης, ὁ, quod itidem, ex iisd. cum præced. V.

Ὁρκωμότης, ου, ὁ, jurejurando adstrictus: vide præced.

Ὁρκωμοτικὸς, ου, ὁ, ad jusjurandum pertinens; à præced. ὁρκωμότης, V.

Ὁρκωτὴς, ου, ὁ, qui jurejurando alium astringit. ὁρκωταὶ, dicebantur legati qui ad exigendum jusjurandum missi sunt: à præcedente.

Ὁρμαθίζω, in modum catenæ connecto; à seq. Th. ὁρμαθὸς, ὁ, V.

ΟΡΜΑΘΟΣ, ου, ὁ, ordo, series, catena, latibulum. q. ab ἁρμόζω, apto.

Ὁρμαίνω, in animo cogito, impetu feror; ruo. f. ανῶ. p. ὥρμαγκα. Them. ὁρμὴ, impetus.

Ὁρμᾶν ποτὶ πλάερον κλέος, θεοῦ σὺν παλάμᾳ, evehere ad ingens decus, Dei cum auxilio. Pindar. loquendi genus.

Ὁρμάομαι, idem ferè quod ὁρμάω & significat proficiscor.

Ὅρμασται, adaptatum est, 3. sing. perf. pass. per Metath. pro ἄρμοσται, Ion. pro ἥρμοσται, verbi ἁρμόζω, f. σω, quadro, convenio, apto. p. ἥρμοκα. perf. pass. ἥρμοσμαι, σαι, σται. Th. ἄρω, apto.

Ὁρμάω, ῶ, ruo, irruo, impetu feror, prorumpo. f. ήσω. p. ὥρμηκα. a. 1. ὥρμησα. perf. pass. ὥρμημαι. Th. ὁρμή.

Ὁρμέατο, Ion. pro ὥρμηντο, 3. pl. plusq. p. pass. verbi ὁρμάω, quod vide: sic ὁρμεόμενος, ruens, Ion. pro ὁρμώμενος, præs. part. pass.

Ὁρμιὰ, idem quod, & pro Th. ὁρμιὰ, apud Theocr. &c. V.

Ὀρμενίδαο, gen. Æol. pro ου. ab

Ὀρμενίδης, ου, ὁ, nomen prop. viri.

Ὄρμενος, per Syncop. pro ὀρόμενος, qui citato impetu fertur, concitatus, præs. part. pass. verbi ὄρω, excito, item caulis brassicæ.

Ὁρμευτὴς, ου, ὁ, piscans cum virga; Hesych. à Th. ὁρμιὰ, ᾶς, ἡ, tenuis funiculus cum virga, quo piscatores è seta equina contexto, pisces venantur; Hesych.

Ὁρμέω, ῶ, stationem habeo; item, appello; dicitur etiam, ὁρμῶ τὴν ναῦν, pro ὁρμίζω, apud Pausan. (id V.) à Th. ὅρμος, ὁ, statio navium, &c. V.

ΟΡΜΗ, ῆς, ἡ, impetus, appetitus animi. q. ab ὄρνυμαι, cum impetu feror. Hinc ὁρμάω, f. ήσω, impetu feror, irruo.

Ὁρμηθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. ὁρμηθήτην, dual. a. 1. ind. pass. Ion. &

Ὁρμηθῆναι, a. 1. inf. pass. ab ὁρμάω, cum impetu feror. Th. ὁρμή.

Ὅρμημα, ατος, τὸ, id ad quod animus quasi impetu fertur; conatus, impetus, Il. β. verbale, ab ὁρμάω, vide.

Ὁρμήσωσι, 3. pl. a. 1. sub. act. verbi ὁρμάω, impetu feror. f. ήσω. ejusd. Them.

Ὁρμητήριον, ου, τὸ, incitamentum, suscitabulum; item locus è quo prodimus ad bellum inferendum, & quem pro perfugio habemus: sedes belli. Them. ὁρμὴ, impetus, motus bellicus.

Ὁρμητικὸς, ου, ὁ, propensus ad rem aliquam cum impetu suscipiendam; item, incitandi vim habens; & in neut. τὸ ὁρμητικὸν substantivè ponitur pro ὁρμὴ, impetus; apud Plut. Item, ὁρμητικῶς, adv. à præced. cum impetu, seu, cum quodam animi impetu; unde, ὁρμητικῶς ἔχειν πρός τι, impetu quodam animi ad rem aliquam ferri; ab ὁρμάω, & Them. ὁρμὴ, V.

ΟΡΜΙΑ, ᾶς, ἡ, tenuis funiculus, linum, hamus, arundo piscatoria.

Ὁρμίζω, naves in stationem subduco. hinc ὅρμισις, εως, ἡ, quies in portu: ab ὅρμος, statio navium, monile.

Ὁρμιηβόλος, piscator; quoniam τὴν ὁρμιὰν, i. e. lineam piscatoriam, in aquam jacit ad capiendos pisces; in Epigr. ex ὁρμιὰ & βάλλω, unde βολὴ & βόλος, &c. V.

ΟΡΜΙΝΟΝ, ου, τὸ, herba marubio similis.

Ὁρμινάδης λίθος, hormino herbæ similis gemma, Plin. l. 38. c. 10. à Th. ὅρμινον, τὸ, V.

Ὅρμισις, εως, ἡ, quies in portu. vide in ὁρμίζω.

Ὁρμίσκος, ου, ὁ, parvum monile: ab

ΟΡΜΟΣ, ου, ὁ, monile, colli ornamentum; item statio navium. q. ab εἴρω, necto, vel ab ἕρμα, stabilimentum. Hinc ὁρμέω, stationem habeo, item appello. ὁρμίζω, navem in stationem subduco.

Ὀρναπέτιον, avis, vel, avicula; vocabulum Doricum, aut, Bœoticum, apud Aristoph. in Acharn. diminut. à Th. ὄρνις, V.

Ὄρνεον, ου, τὸ, volucris, avicula, dimin. ab ὄρνις, ιθος, ὁ, ἡ.

Ὀρνεοσπέτια, τὰ, aviculæ apud Aristoph. à præced. ὄρνεον, τὸ, vide.

Ὀρνεοπωλεῖον, ου, τὸ, (quasi pro ὀρνεοπωλεῖον, locus ubi venduntur aves, ab ὄρνεον, seu, Them. ὄρνις & πωλέω, vide.

Ὀρνεοσκόπος, auspex, vel, augur, &c. (idem quod ὀρνιθοσκόπος, id V.) Unde ὀρνεοσκοπέω, augurium istuc ago; avium volatus, & garritus observo, futura ex iis augurans; ex ὄρνεον, τὸ, vel Th. ὄρνις & σκοπὸς; unde σκοπέω, &c. V.

Ὀρνεόω, in avem muto, in alitem transformo; unde ὀρνεώτης, ου, ὁ, auceps, vel, qui aves vendit; Poll. l. 9. ab ὄρνεον, τὸ, V.

Ὀρνεοθηρευτικὴ, ῆς, ἡ, (quasi ὀρνεοθηρευτικὴ) ars capiendi aves; aucupium; ex ὄρνεον, τὸ, & θηρεύω, pro θηράω, id vide.

Ὀρνιθαγρευτὴς, ου, ὁ, auceps; ab ὄρνις, ὄρνιθος, & ἀγρευτὴς, ab ἀγρεύω; & Them. ἄγρα, &c. Quæ vide.

Ὀρνιθάριον, ου, τὸ, idem quod ὀρνίθιον, τὸ, avicula; item, pullus gallinaceus; utrumq; diminut. ab ὄρνις, ιθος, vide.

Ὄρνιθας, acc. pl. ab ὄρνις, ιθος, ὁ, ἡ, avis acc. sing. ὄρνιθα.

Ὀρνιθεία, ας, ἡ, augurium, auspicium; Suid. ab ὀρνιθεύω, V. Item, ὀρνίθειος, ου, ὁ, ad aves pertinens; ut, ὀρνίθειον κρέας, avium caro; & ὀρνίθειον στέαρ, adeps gallinaceus, apud Aristot. & Diosc. (pro eodem dicitur etiam, ὀρνίθιος, apud Aristoph. in Nub.) nam interdum ὀρνίθειος & ὀρνίθιος, pro gallo gallinaceo usurpantur, ut apud Athen. l. 8. Item, scribitur etiam ὀρνίθεος, pro iisd. ut, ὀρνιθέη κεφαλή; apud Arat. à Them. ὄρνις, ιθος, V.

Ὀρνιθεύω, aucupor, aves capio, Xen. Unde, ὀρνιθεύομαι, auguror, Suid. & ὀρνιθευτὴς, ου, ὁ, auceps, Athen. 6. 12. à Th. ὄρνις, ιθος, V. Unde etiam, ὀρνιθιακὸς, ου, ὁ, ad aves pertinens, ut ὀρνιθιακὰ, scil. συγγράμματα, avium historia; libri de avibus, Dionys. de situ orbis, item ὀρνιθίας, ου, ὁ, ut ὀρνιθίας χειμὼν, tempestas quæ aves perimit, vel, hyems quæ frigore aves necat, apud Aristoph. Item, ὀρνιθίαι, dicuntur quidam

dam venti, de quibus, Aristot. de mundo; & ὀρνιθίας ἄνεμος, tertius est ordine post primum, qui solanus, vel, apeliotes, ad æquinoctialem ortum, versùs Eurum; ille & rectè nuncupatur ἐτησίας, vel, ἐτήσιος, aviarius, vel, avicularis, &c. Item, ὀρνίθιον, τὸ, vide ὀρνιθάριον, sic etiam, ὀρνιθὼν, ῶνος, ὁ, aviarium, vel, gallinarium; unde ὀρνιθόω, in avem muto, in alitem converto, Athen. l. 9. Omnia, ab eod. Th. ὄρνις, ιθος, avis; & peculiariter, de gallinaceo genere dicitur; pro ὄρνις, Doricâ dialecto, dicitur ὄρνιξ; unde plur. ὄρνιχες; ὀρνίχων, &c. Apud Theocr. Etymolog. dicit ab ὄρω, fieri ὄρις, & Pleonasmo τοῦ ν. ὄρνις; οὐδὲν γὰρ ὁρμητικώτερον ὄρνιθος.

Ὀρνιθοβόσκος, i. e. ὀρνίθων νομεὺς, aviarius, avium pastor; at ὀρνιθοβοσκεῖον, aviarium, i. e. ὀρνιθονομεῖον; ex ὄρνις, ιθος, & βοσκὸς, ὁ, vide.

Ὀρνιθόγαλον, herbæ nomen; apud Diosc. 2. 174. Cujus cauliculus, fert flores, qui cum se pandunt lactei visuntur; unde à γάλα denominari dicitur. Item, ὀρνιθόγονος, ex ave natus apud Euryp. Unde, ὀρνιθογονία, avium generatio, seu, origo; ita vocatur liber quidam; ex ὄρνις, ιθος, & γονὴ, aut γόνος, &c. V.

Ὀρνιθοθήρα, ας, ἡ, aucupium, venatio, avium: ab ὄρνις & θήρα, venatio, Th. θὴρ, fera.

Ὀρνιθοθήρας, auceps; unde, ὀρνιθοθηρέω, aves capio, aucupor, Poll. Item, ὀρνιθοθηρευτικὴ, ἡ, ars aucupii; scientia capiendarum avium; apud Platonem; omnia, ab, & ex iisd. cum præced. ὀρνιθοθήρα, V. Sic etiam, ὀρνιθοκάπηλος, qui aves cauponatur, vel, venditat, Poll. l. 8. ex ὄρνις, ιθος, & κάπηλος, ὁ, V. Ὀρνιθοκόος, augur; avium peritus, à κοέω, Ionicè, pro νοέω, à Th. νόος, &c. V. Ὀρνιθομανὴς, qui aves insano deperit amore; qui avium alendarum insano studio tenetur; unde, ὀρνιθομανία, insanum studium alendarum avium, & ὀρνιθομανῶ, insano avium alendorum amore captus sum, apud Aristoph. à Th. μαίνομαι; unde μανία, ἡ, &c. V. Ὀρνιθονομεῖον, locus alendis avibus, aviarium; à Th. νέμω, pasco; unde νομὴ, &c. V. Ὀρνιθοπέδη, laqueus qui avibus capiendis tenditur; in Epigr. Cicero tendiculas appellat; à Th. πέδη, ἡ, V. Ὀρνιθοπώλης, qui aves vendit; à Th. πωλέω, unde πώλης, ὁ, V. Ὀρνιθοσκόπος, auspex, vel, augur; qui ex mundis ac edulibus avibus, ut sunt oscines, & gallinaceum genus, auguratur, Ammon. Unde ὀρνιθοσκοπία, oscinium; à σκοπὸς, ὁ, unde, σκοπέω, &c. V. Item, ὀρνιθοτροφία, avium nutritio; Plut. & ὀρνιθοτροφεῖον, locus ad nutriendas, seu, alendas aves; aviarium; à Th. τρέφω, unde τροφὴ, ἡ, comp. ut reliqua præced. cum Th. ὄρνις, ιθος, &c. V.

Ὀρνιθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ad avium naturam accedens, vel, avium speciem gerens; ut, ὀρνιθώδεις κοιλίαι, ventriculi, quales sunt avium, apud Aristot. à Th. ὄρνις, ιθος, V. Unde etiam ὀρνιθὼν, & ὀρνιθόω, quæ vide suprà in ὀρνιθοῦσα.

Ὄρνιξ, χος, ὁ, ἡ, Dor. pro

ΟΡΝΙΣ, ιθος, ὁ, ἡ, avis, ales, gallina. item augurium.

Ὄρνισι dat. pl. ab ὄρνις, ιθος, ὁ, ἡ.

Ὄρνιχα, Dor. pro ὄρνιθα, acc. sing. ab ὄρνιξ, quod V.

Ὀρνιχολόχος, ου, ὁ, ἡ, Poët. & Dor. pro ὀρνιθολόχος, qui avibus insidias struit, ὁ ταῖς ὄρνισι λόχον ἵζων. Ab ὄρνις, avis, & λόχος, insidiæ.

Ὄρνυμαι, excitor, surgo: ab ὄρνυμι, idem quod ὄρω, excito.

Ὀρνύμεν, & ὀρνύμεναι, movere, Dor. pro ὀρνύναι, præs. inf. act. &

Ὀρνυμένοιο, pro ου, gen. Ion. part. præs. pass. verbi ὄρνυμι, idem quod ὄρω, excito.

Ὄρνυσθε, concitamini, 2. pl. præs. imperat. pass. ὄρνυσο, verbi ὄρνυμι, idem quod ὄρω, excito.

Ὀρνύω, Poët. moveo, incito. idem quod ὄρω.

Ὀροβάγχη, dicitur cauliculus quidam, quoniam ervo adnascens ipsum πνίγει, περιπλεκόμενος καὶ περιλαμβάνων; ut docent Diosc. Theophr. & Plin. à Th. seq. ὄροβος; & Th. ἄγχω, &c. V.

Ὀρεβάδες, quæ montes pererrant; ferarum Epith. ex ὄρος, εος, τὸ, & βαίνω, unde βάδω, βάδος, ὁ, & βαδίζω, &c. Quæ V.

Ὀροβιαῖος, ervi magnitudinem habens, qui ervum æquat magnitudine; ut, ὀροβιαῖα καταπότια, pilulæ ervi magnitudine; apud Diosc. 4. 115. Item, ὀροβίας, ου, ὁ, ervo similis, ervi speciem imitans; ut, ὀροβίας λιβανωτὸς, tus ervi figuram habens; sic etiam, ὀρόβινος, confectus ex ervo; ut, ὀρόβινον ἄλευρον, apud Diosc. l. 2. c. 131. Item; ὀρόβιον, ου, τὸ, parvum ervum, seu, ervi granulum; diminut. & ὀροβῖτις, idem quod ὀροβίας; unde in fœm. Ὀροβῖτις χρυσοκόλλα, lutea, & in globulos formari solita; deniq; ὀρόβειον, ου, τὸ, ervina, seu, farina ervi, &c. Omnia, à seq. Th. ὄροβος, ὁ, &c. V.

ΟΡΟΒΟΣ, ου, ὁ, ERVUM, leguminis genus, q. ab ἐρέπτω, edo.

Ὀρεγνῦα, quæ porrexit, præs. part. m. f. g. verbi ὀρέγω, porrigo. p. m. ὄρεγα. perf. part. m. ὀρεγὼς, ῦα, & Syltol. Ion. ὀρεγνῦα.

ΟΡΟ´ΔΑΜΝΟΣ, ου, ὁ, surculus, ramusculus. hinc & ὀροδαμνὶς, ίδος, ἡ, idem.

Ὀροδεμνιάδες, nymphæ & apes; quia ἐν ὄρει δέμνιον habent, aut ab ὀροδάμνος.

Ὀροθεσία, ας, ἡ, terminus positus, q. d. θέσις τοῦ ὅρου, positio termini.

Ὀροθέτης, finitor; qui terminos & limites alicujus agri vel regionis statuit; ex ὅρος, ὁ, & θέτης, à Th. τίθημι, &c. V.

Ὀροθύνω, idem quod ὄρω.

Ὀρειτύπος, idem quod ὀρειτύπος, sicut etiam ὀρειτύπτος, idem quod, & ex iisd. cum ὀρειτύπος, &c. Quæ vide.

Ὀρομαλίδες, Dor. pro ὄρεια μῆλα.

ΟΡΟ´ΝΤΙΟΝ, ου, τὸ, herbæ nomen. an quod amet ὄρη, montes?

Ὀροπέδιον, τὸ, colliculus, tumulus; ex ὄρος, τὸ, & πέδιον, τὸ, à Th. πέδον, τὸ, &c. V.

ΟΡΟΣ, εος, τὸ, mons. q. ab ὄρω, excito, erigo: est enim erecta in tumorem terra. Hinc ὀρεινὸς, οῦ, & ὄρειος, ου, ὁ, ἡ, montanus, montosus: at

ΟΡΟΣ, ου, ὁ, terminus, limes, meta: ab ὁρῶ, video. Termini enim signari solent, ut sint ὁρατοί. Hinc ὁρίζω, termino, definio. ὁρισμὸς, οῦ, ὁ, definitio. ἀφορίζω, termino, circumscribo. ἀφορισμὸς, οῦ, ὁ, determinatio, distincta rerum explicatio.

Ὀροσάγγαι, Persarum linguâ vocantur homines de rege bene meriti.

Ὀροσπίζης, montifrigilla avis; frigilla montana, apud Aristot. Hist. an. 8. 3. Ubi dicit avem esse σπίζῃ, magnitudine æqualem, nisi quòd habeat cervicem ceruleam, & quod in montibus versetur; ex ὄρος, τὸ, & σπίζα; ἡ, V.

Ὄρουμα, τὸ, impetus saltus, Hesych. verbale, a seq. ὀρούω, V.

Ὄρουσαν, irruerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. Ion. pro ὤρουσαν. Sed ὀροῦσα, præcipitans, pro ὀρούσασα, a. 1. part. act. f. g. ab

Ὀρούω, IRRUO, gradu concitato feror. f. ούσω. p. ὤρουκα. Them. ὄρω, concito.

Ὀροφὴ, ῆς, ἡ, fastigium; culmen, lacunar, contignatio, tectum: hinc Angl. roof. &

Ὄροφος, ου, ὁ, tectum. Them. ἐρέφω, tego. f. ψω.

Ὀροφηφόρος, tectum, seu, contignationem ferens; unde ὀροφηφόρον ζῶον, dicitur quod aliàs ὀστρακόδερμον, Hesych. i. e. animal testam gerens, à præced. ὀροφὴ, seu, ὄροφος, & φορὸς, à Th. φέρω, &c. V.

Ὀροφίας, ου, ὁ, in tectis versans; ut ὀροφίαι μύες καὶ ὄφεις, qui in camera, seu tecto, latibula habent, vel, ὁ ἐν ταῖς οἰκίαις μυοθήρας ὄφις, serpens qui mures venatur in tectis; Eust. Od. η. ab ὀροφὴ, vel, ὄροφος, & Th. ἐρέφω, &c. V.

Ὀροφόω, ῶ, concamero, contigno; unde verbalia ὀρόφωμα, τὸ, & ὀρόφωσις, ἡ, tectum; concameratio, contignatio, Athen. Ab iisd. cum præced. vide.

Ὀρόω, vide infra in ὀῤῥόω, à Th. ὀῤῥὸς, vide.

Ὀρόων, Poët. pro ὁρῶν, & in pl. ὁρόωντες, pro ὁρῶντες, præs. part. act. verbi ὁράω, video. f. άσω. p. ἑώρακα. & Att. ἑώρακα.

Ὁρόωντι, Dor. pro ὁρῶσι, seu ὁρῶσι, vident, 3. plur. præs. ind. act. ejusdem verbi.

Ὁρόωτε, videretis. Poët. pro ὁρῷτε, 2. pl. præs. opt. act. verbi ὁράω, præs. opt. ὁράοιμι, ῷμι.

Ὄρπεον, ου, τὸ, idem ac ὄρνεον, avis.

Ὀρπηκας,

Ὄρπηκα, stimulum, acc. sing. ab

ΟΡΠΗΞ, ηκος, Dor. ὄρπαξ, ὁ, stolo, ramus, surculus ex radice arboris enatus. q. ab ἕρπω, quia ex arbore proserpit.

Ὀῤῥ' ὦ, Poët. pro ὦ ῥ' ἄπαλ.

Ὀῤῥόπισσα, serum picis, i. e. sereus humor qui è pice profluit dum coquitur, Hippocr. Gal. ex ὀῤῥὸς, ὁ, & πίσσα, ἡ, &c. V.

Ὀῤῥοπύγιον, vel ὀῤῥοπύγιον, vel ὀῤῥοπύγιον, ου, τὸ, ultima pars spinæ; ex ὄῤῥος, quod vide, & πυγὴ, nates.

Ὀῤῥοπυγόστικτος, puncta, seu, notas in Orrhopygio habens; ex ὀῤῥὸς, πυγὴ, & στικτὸς, à Th. στίζω, &c. V.

ΟΡ'ΡΟΣ, οῦ, ὁ, serum lactis. Dicitur & ὀρὸς, οῦ, ὁ, qu. ab ἐῤῥέω, seu ῥέω, fluo. Sed

Ὄῤῥος, ου, ὁ, linea, quæ scrotum medium intersecat. Et sacri ossis extremum. scribitur & ὄρος.

Ὀῤῥόω, sive, ὀρόω, in serum converto, in serosam qualitatem muto: unde pass. ὀῤῥοῦσθαι, serescere, seu, in serum abire; apud Aristot. à Them. ὀῤῥὸς, ὁ; V.

Ὀῤῥωδέω, metuo. Sumpta Metaph. ab animalibus, quæ in metu caudam subter femora contrahunt. Them. ὄῤῥος, quod vide. Scribitur & ὀῤῥωδέω.

Ὀῤῥώδης, εος, ὁ ϰὴ ἡ, serosus, sereus; ut, ὀῤῥῶδες γάλα, lac serosum; apud Theophr. ab ὀῤῥὸς, ὁ, serum lactis, &c. V. Item, ὀῤῥώδης, ad caudam usq; protensus, Gal. in Lex. Hippocr. & sic est ab ὄῤῥος, paroxytono, quod V. Item, ὀῤῥωδέως, non sine metu, meticulosè, Hesych. adv. à seq. vel, præced. V.

Ὀῤῥωδία, ας, ἡ, timor, metus. vide præcedent.

Ὄρσαι, Æol. pro ὄραι, a. 1. inf. act. verbi ὄρω, concito. f. ὀρῶ. Æol. ὄρσω.

Ὄρσεο, surge, Ion. pro ὄρσε, præs. imperat. verbi ὄρνυμαι, quod Poëtæ finxerunt à f. Æol. ὄρσω, verbi ὄρω, excito.

Ὄρσες, provoces, 2. sing. a. 1. sub. act. verbi ὄρω. f. Æol. ὄρσω.

Ὀρσιγύναιξ, unde, ὀρσιγύναικα, Bacchum Poëta quidam dixit, pro, concitatorem mulierum, apud Plut. Symp. 4. à Th. ὄρω, fut. ὀρῶ, vel, ὄρσω; & γυνὴ, αικὸς, ἡ, &c. V.

Ὀρσίκτυπος, ου, ὁ, ἡ, Poët. horrisonus, vel qui strepitum excitat: ὁ ὄρσων κτύπον ab ὄρω, excito, & κτύπος, sonitus. Them. τύπω.

Ὀρσίλοχος, ου, ἡ, ORSILOCHUS, nomen propr.

Ὀρσινεφὴς, έος, ὁ, ἡ, excitator nubium. Jovis Epithet. ab ὄρω, excito. f. Æol. ὄρσω & νέφος, nubes.

Ὀρσίπεδος, ου, ὁ, ἡ, quatiens solum: ab ὄρω, quasso. f. Æol. ὄρσω & πέδον, solum.

Ὀρσιπέτης, concitatis volans alis; ex ὄρω, f. ὄρσω, & πέτομαι, vel, πέταμαι, &c. V. Hesychio verò ὀρσιπέτης, idem est quod ὑψιπέτης, altivolus, &c. id V.

Ὀρσοδάκνη, bestiola quædam, quam Gaza mordellam nominari posse scribit; quasi ad mordendum concitata, Aristot. An. 5. 19. ex ὄρω, f. ὄρσω & δάκνω, V.

Ὄρσο, per Sync. pro ὄρσεο, & hoc Ion. pro ὄρσου, præs. imperat. pass. à præs. act. ὄρσω, quod à f. 1. formatum verbi ὄρω, excito.

Ὀρσοθύρα, ας, ἡ, & Ion. ὀρσοθύρη, magna & alta janua: ex ὄρω, f. ὀρῶ. Æol. ὄρσω, excito, & θύρα, janua.

Ὀρσολοπεῖται, Hesych. ex Æsc. affert pro διαπολεμεῖται, ταράσσεται; i. e. bello infestatur, turbatur; item, ὀρσολοπεύω, exp. conturbo; apud Hom. hymn. in Merc. ex ὄρω, f. ὄρσω & λέπω; unde λοπὸς & λοπία, &c. V.

Ὀρσοτρίαινα, nom. Æol. pro comm. ὀρσοτριαίνης, & Dor. ὀρσοτριαίνας, gen. ὀρσοτριαίνα, pro comm. ὀρσοτριαίνου, agitator tridentis. Epithet. Neptuni. ab ὄρω, excito, & τρίαινα, ης, ἡ, tridens. Them. τρεῖς.

Ὄρσω, concitabo, f. Æol. verbi ὄρω. f. ὀρῶ.

Ὄρσω, & ὄρσομαι, Hesych. affert ut novum verbum, & præsentis temporis Th. (factum ex fut. ὄρσω & ὄρσομαι, ab ὄρω, concito, & ὄρομαι, concitor) pro τολμῶ, audeo; unde etiam affert ὀρσομένη, pro διεγειρομένη, &c.

Ὀρσύδρα, foramen unde aqua, concitato cursu, desilit, i. e. ὅπη δι' ἧς ὄρνυται ὕδωρ ὑψοῦ, Eust.

Ὀρτάζω, Ion. pro ἑορτάζω, diem festum celebro. Th. ἑορτή.

ΟΡΤΑΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, pullastra gallina. q. ab ὄρω, in altum erigo. Hinc ὀρταλίζω, incipio alas quatere & volatum tentare: ὀρτάλιχος, ου, ὁ, avis pullus.

Ὀρταλιχεὺς, idem quod ὀρτάλιχος, pullus adhuc implumis, &c. Vel, idem quod ipsum Th. præced. ὀρταλὶς, quod V.

Ὀρτὴ, ῆς, ἡ, Ion. pro ἑορτὴ, dies festus.

Ὀρτυγία, ας, ἡ, olim insula, postea facta continens.

Ὀρτυγοκόπος, qui ludit ludum qui ὀρτυγοκοπία, dicitur, Poll. l. 9. Unde ὀρτυγοκοπία, ludus in quo ὁ ὄρτυξ ἐκόπτετο τῷ δακτύλῳ; ludus scil. in quo percutiebatur coturnix; & ὀρτυγοκοπέω, ludo, seu, exerceo ludum sedendarium coturnicum; item, ὀρτυγοκοπικὰ ὀνόματα, vocabula propria τῆς ὀρτυγοκοπίας, Poll. ibid. à Th. ὄρτυξ, υγος, ὁ, & κοπὴ, ἡ, à Th. κόπτω, &c. V. Item, ὀρτυγομανία, insanus coturnicum amor, Athen. 11. ex ὄρτυξ, υγος, & μανία; à Th. μαίνομαι, &c. V. ὀρτυγομήτρα, coturnicum matrix; Aristoph. in avib. est etiam, coturnix maxima, Aristot. An. 8. 12. ex ὄρτυξ, υγος, & μήτρα, ἡ, V. ὀρτυγοπώλης, q. i coturnices vendit; ab ὄρτυξ, υγος, & πώλης, ὁ, V. Item, ὀρτυγοτροφεῖον, locus ubi coturnices aluntur; ex ὄρτυξ & τροφὴ, ἡ, à Th. τρέφω, &c. V.

ΟΡΤΥΞ, υγος, ὁ, COTURNIX. qu. ab ὄρω, quod facile ad pugnam concitetur.

Ὄρτυξ, υγος, est etiam herba quædam, quæ & σταχυώδης; teste Theophr. Hist. Pl. 7. 10. & Pin. 21. 17.

Ὀρύα, apud Epicharmum dicitur chordâ ut Ulpianus tradit apud Athen. l. 9. Hesychio verò, est intestinum coctum.

Ὀρυγάνω, eructo, vomo, idem quod, & pro ἐρεύγομαι, V.

Ὀρυγὴ, ἡ, propriè fossio, sed exp. & ululatus; item, ὄρυγμα, τὸ, fossa, fovea, Xen. peculiariter autem sic dicebatur Athenis fovea in quam sontes conjiciebantur; verbale, à Th. ὀρύσσω, f. ύξω, &c. V.

ΟΡΥΖΑ, ης, ἡ, ORYZA. Angl. Rice.

Ὀρυκτὴρ, ῆρος, ὁ, fossor; ab eod. cum seq. V.

Ὀρυκτὸς, ἡ, ὸν, defossus, a, um. ab ὀρύσσω, fodio.

ΟΡΥΜΑΓΔΟ'Σ, οῦ, ὁ, strepitus, fragor, tumultus.

Ὄρυξ, capra quædam sylvestris: ab ὀρύσσω, quia pedibus prioribus terram effodit.

Ὄρυξ, est propriè, q. d. fossor; Hesychio est λαοξοϊκὸν σκεῦος, vel, σκαφίου εἶδος, item, piscis quidam; & animal quadrupes quod dorcadem colore refert; de quo Aristot. & Ælian. Vide præced. Item, ὄρυξις, εως, ἡ, fossio, fossura; Suid. Verbalia ab ὀρύσσω, fut. ξω, &c. V.

ΟΡΥ'ΣΣΩ, seu ὀρύττω, f. ξω, fodio. p. ὤρυχα, a. 1. ὤρυξα, a. 2. ὤρυγον. perf. pass. ὠρυγμαι, ξαι. Hinc ὄρυγμα, ατος, τὸ, fossa, fovea. ὄρυξις, εως, ἡ, fossio, fossura. ὀρυχὴ, ῆς, ἡ, idem: ὀρυκτὴρ, ῆρος, ὁ, fossor.

Ὀρυχὴ, ἡ, fossio, fossura, Plut. Symp. 4. 5. Item, rostrum suis, quo fodit & vertit terram, &c. Vide Th. ὀρύσσω.

Ὀρφανὰ τέκνα, orphani, ab ὀρφανὸς, pupillus.

Ὀρφανεύω, & ὀρφανίζω, pupillorum curam gero; orphanos curo; item, ὀρφανεύομαι, orphanus sum; seu, orphanos curor; Euryp. in Hippol. ab eod. cum seq. Vide. Ab ὀρφανίζω, est etiam verb. ὀρφανιστὴς, οῦ, ὁ, curator pupillorum, tutor, &c.

Ὀρφανία, ας, ἡ, orbitas liberorum: &

Ὀρφανίζω, orbo, privo. cum gen. ὀρφανίζεσθαι, parentibus orbari, orbum esse. Th. ὀρφανὸς, pupillus.

Ὀρφανικὸς, ad pupillum, seu, pupillos pertinens; ut, ὀρφανικὰ συμβόλαια, i. e. pacta quæ ad pupillos pertinent, Plat. de Leg. Interdum etiam est idem quod ὀρφανὸς, Il. ζ. Vide seq.

Ὀρφανικὸς, οῦ, pupillaris: ab

ΟΡΦΑΝΟ'Σ, οῦ, ORPHANUS, pupillus, orbus parentibus, desertus, privatus q. ab ὀρφνὸς, obscurus, negligitur enim & velut in tenebris versatur.

Ὀρφανοτροφέω, orphanos alo seu educo; vel, educationis orphanorum, seu, pupillorum curam gero; item, ὀρφανοτροφεῖον,

φεῖον, locus in quo orphani aluntur; utrumq; ab ὀρφανοτρόφος, qui orphanum, seu, orphanos alit; pupillorum nutritor; ex ὀρφανὸς & τρέφω, &c. Vide.

Ὀρφεὺς, έως, ὁ, ORPHEUS. Quis fuerit Orpheus docet Pindar. Pythior. Od. 4. 253.

Ὀρφεωτελεστής, qui Orphicis mysteriis initiat; ex ὀρφεὺς, έως, & τέλη, τὰ, mysteria, &c. V.

Ὀρφναία, seu -αίη, substantivè pro ὄρφνη. f. g. à seq.

Ὀρφναῖος, α, ον, item ὀρφνικὸς, ῦ, & ὀρφνὸς, ῦ, tenebrosus, a, um, obscurus, ater: à seq. Them.

ΟΡΦΝΗ, ης, & Dor. ὄρφνα, tenebræ, obscuritas: q. ab ὀρφνὸς, lucis expers.

Ὀρφνήεις, idem quod ὀρφναῖος, V. Item, ὄρφνινος, idem etiam; sed de colore plerumq; dicitur, pro, ater pullus; ut, ὄρφνινον χρῶμα; & ὄρφνινα ἱμάτια; apud Plat. & Poll. Item, ὄρφνιον, & ὀρφνὶς, pulla, seu, atra vestis, Hesych. Omnia, à præced. Th. ὄρφνη, V.

ΟΡΦΝΟΣ, ῦ, ὁ, lucis expers, orbus aliis quoq; rebus. Est & ὀρφὸς, vel Att. ὀρφῶς, ὁ, ORPHUS piscis.

Ὀρφνώδης, εος, ὁ ἡ ἡ. idem quod ὀρφναῖος, & ab eod. id V.

Ὄρχαμος, princeps, pro ἀρχὸς, idem quod ἄρχαμος. Them. ἀρχὴ, principatus.

Ὀρχὰς, septum, sepes; item, species oleæ, Hesych. a Th. ὄρχος, ὁ, V. Unde etiam, ὀρχάμη, Poll. est terra sylvaticis arboribus densa; arboretum, &c.

Ὀρχατος, ῦ, idem quod ὄρχος, ῦ, ὁ.

Ὀρχέα, idem quod ὄσχεος, scrotum, seu, sacculus testiculorum; teste Gal. Item, ὀρχείδιον, sive, ὀρχίδιον; testiculus; utrumq; à Them. ὄρχις, εως, ὁ, V.

ΟΡΧΕΌΜΑΙ, salto, tripudio: f. ήσομαι. a. 1. m. ὀρχησάμην, ω, ατο. a. 1. part. m. ὀρχησάμενος, η, ον. q. ab ἔρχομαι, incedo. Hinc ὀρχηστὴς, ῦ, & ὀρχηστὴρ, ῆρος, ὁ, saltator.

Ὀρχεῦνται, tripudiant, Dor. pro ὀρχοῦνται, 3. pl. præs. ind. superioris verbi.

Ὀρχηδὸν, vel ὀρχιδὸν, viritim, adv. q. d. κατ' ὄρχεις. Th. ὄρχις, εως, ὁ, testiculus.

Ὀρχηθμὸς, ῦ, ὁ, saltatio, genit. Ion. ὀρχηθμοῖο. Th. ὀρχέομαι.

Ὄρχησις, εως, ἡ, idem, & ab eod. Them.

Ὀρχήσομαι, f. 1. m. verbi ὀρχέομαι, salto, quod V.

Ὀρχηστὴρ, ῆρος, ὁ, necnon.

Ὀρχηστὴς, ῦ, ὁ, saltator: &

Ὀρχηστικὸς, ῦ, saltatorius: ab ὀρχέομαι, salto.

Ὀρχήστρα, ας, ἡ, ORCHESTRA, locus in theatro, ubi chorus saltabat, vel senatorum erant subsellia: quod &

Ὀρχηστὺς, ύος, ἡ, saltandi ars: ab eod. Them.

Ὀρχηστρὶς, ίδος, ὁ, ἡ, saltatrix, apud Xen. in Symp. ab eod. Th. ὀρχέομαι, V.

Ὀρχηστοδιδάσκαλος, saltator, qui saltatoriam artem docet, Xen. & Athen. à præced. ὀρχηστὴς & διδάσκαλος, ὁ, V.

Ὀρχίλος, orchilus; avis, quæ & σαλπιγκτὴς, dicitur, teste Hesych. nocturnæ inimicam esse tradit Aristot. & Schol. Aristoph. dicit esse avem parvam, & libidinosam, dictam παρὰ τὸ ὄρχεις; à Them. scil. ὄρχις, vide.

Ὀρχιπέδη, vinculum testium in Epigr. ab ὄρχις, ὁ, & πέδη, ἡ, V.

ΟΡΧΙΣ, εως, ὁ, testis, testiculus; item nomen herbæ, & piscis. q. ab ὀρέγομαι, appeto. hinc τριόρχης, ῦ, ὁ, habens tres testiculos.

Ὀρχόμενος, ῦ, ὁ, nomen prop. viri.

ΟΡΧΟΣ, ῦ, ὁ, plantarum series, vitium ordo; hortus: hinc ὄρχως, acc. pl. Dor. ex quo componi videtur una cum Yard, Angl. Orchard.

Ὀρχοτομέω, testes excido; castro, eviro; unde, ὀρχοτομία, testium amputatio, castratio, seu, castratura; ex ὄρχις & τέμνω, unde τομὴ & τομὸς, ὁ, &c. V.

ΟΡΩ, excito, concito: f. ὀρῶ, & ὄρσω; Æol. p. ὤρκα. p. m. Att. ὄρορα. hinc ὀρορέω, excito, κονιορτὸς, pulvis excitatus.

Ὁρῶ, contract. ex ὁράω, video.

Ὁρῴατο, Ion. pro ὁρῷντο, 3. pl. opt. ab ὁράομαι, video.

Ὁρῴην, ῴης, ῴη, videam, præs. opt. Att. pro ὁράοιμι, ῷμι, verbi ὁράω, quod vide.

Ὁρῶμαι, contracte ab ὁράομαι: sic in pl. ὁρῶμεν. præs. ind. pass. ὁρῶντες, pl. part. præs. act.

Ὁρῶμεν, 1. pl. ind. act. verbi ὁράω, video.

Ὀρῶν, gen. pl. ab ὄρος, εος, τὸ, mons. Sed ὁρῶν, præs. part. ab ὁράω.

Ὀρώρει, Att. pro ὤρει, p. m. verbi ὄρω, excito. plusq. p. m. ὀρωρέειν, & ὠρώρειν, εις, ει.

Ὀρωρέχατο, 3. pl. plusq. p. pass. Ion. pro ὀρωρεγμένοι ἦσαν, ab ὀρέγω, porrigo, extendo. f. ξω. p. ὤρεχα. & Att. ὀρώρεχα.

Ὀρώρῃ, moveatur, 3. sing. sub. præt. m. vide ὀρώρει.

Ὀρώρηκα, perf. act. Att. redupl. pro ὤρηκα, verbi ὀρέω, ῶ. f. ήσω. unde perf. pass. ὀρώρηται. Nisi malis esse præs. sub. pass. 3. sing. verbi ὀρώρω, quod factum ex præt. m. ὄρωρα, verbi ὄρω, excito, quod vide.

Ὀρώρειν, extuli, Att. pro ὤρειν, a. 2. vel imperf. act. verbi ἔρω, concito.

Ὀρώρυχα, fodi, Att. pro ὤρυχα, perf. act. verbi ὀρύσσω, fodio: f. ξω.

Ὀρώρω, excito, concito; idem cum ὄρω, & ex ejus præt. med. ὄρωρα, factum; id V. Occurrit non semel in Od. τ. &c.

Ὁρῶσαι, videntes, præs. part. f. g. plur. num. contract. verbi ὁράω, video.

Ὅς, ἥ, ὅ, qui, quæ, quod. artic. postpos. variis partic. jungitur, ut ὅσδε, ὅσπερ, ὅστε, ὅσκε, interdum usurpatur pro τίς, quis? & pro τὶς, aliquis. item pro οὗτος, vel ἐκεῖνος, hic vel ille. Hinc οὗ, ubi, πῦ, ubi? ubinam. ὅθεν, und. πόθεν, unde?

Ὅσα, quanta, nom. plur. n. g. ab ὅσος, quantus: adverbialiter, quantum.

Ὁσάκις, & ὁσάκι, quoties, adv. citra interrog. Th. ὅσος, quantus.

Ὁσαπλάσιος, ῦ, & ἰσοπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, quantuplus, quantuplex, (indefin.) ab eod. Them.

Ὁσαχῆπερ, quâ maxime ratione; ut, ὁσαχῆπερ ἂν ᾖ δυνατὸν, i. e. quâ maximè ratione fieri poterit; pro viribus, Plat. à Th. ὅσος, V.

Ὁσαχοῦ, adv. ubicunque. Them. ὅσος, quantus.

Ὅσγε, ἥγε, ὅγε, qui quidem, quæ quidem, &c. Ab ὃς, qui & γε.

Ὀσδοντι, olent, Dor. pro ὄζουσι, 3. pl. præs. ind. verbi ὄζω, oleo. f. ήσω. Sic ὄσδω, pro ὄζω.

Ὄσδω, oleo, ità Doricè dicitur, pro Th. ὄζω, quod V.

Ὁσέτειος, annuus; factum ex ὅσα ἔτη; i. e. quotannis; ex ὅσος, scil. & ἔτος, τὸ, V.

Ὁσημέραι, quotidie, pro ὅσαι ἡμέραι.

Ὅσια, ων, τὰ, justa, parentalia; item beneficentia: &

Ὁσία, ας, & Ion. ὁσίη, ης, ἡ, fas, expiatio, justa funebria: &

Ὁσίην, acc. sing. Ion. f. g. ab ὅσιος.

Ὅσιον, τὸ, interdum significat sanctum, justum, fas; idq; vel cum ἐστὶ, vel, absolute est neut. à seq. Them. ὅσιος, V.

ΟΣΙΟΣ, ία, ον, sanctus, a, um; justus. dat. pl. ὁσίοισι. Ion. Hinc

Ὁσιότης, ητος, ἡ, sanctitas, pietas: &

Ὁσιόω, ῶ, f. ώσω, sanctum reddo; item pio, expio: ab ὅσιος, sanctus.

Ὁσίως, adv. sanctè: ab eod. Th.

Ὁσιωτὴρ, ῆρος, ὁ, qui hostiam immolabat apud Delphos, Plut. In Hellen. est verbale, à præced ὁσιόω, vide.

Ὅσκεν, quicunq; Poët. pro ὃς ἂν.

Ὀσμάομαι, odoror, olfacio, in Epigr. Item, ὀσμὰς, άδος, herba quæ & ononis, sive, anonis; ab odoris suavitate dicta, Diosc. 3. 147. Utrumq; à seq. ὀσμὴ, V.

Ὀσμὴ, ῆς, ἡ, odor: ab ὄζω, Dor. ὄσδω, oleo.

Ὀσμήρης, εος, ὁ ἡ ἡ, & ὀσμηρὸς, ῦ, ὁ, odidus, fragrans, odorus, Nicand. à præced. ὀσμὴ, odor; unde etiam, ὀσμὸς, idem.

Ὀσμύλη, ὀσμυλία, & ὄσμυλος; omnia, idem quod ὄζαινα; id vide suo loco; unde etiam, ὀσμυλίδιον & ὀσμύλιον, parva ozena; diminutiva ab ὀσμύλη apud Hesych. Poll. & Aristoph.

Ὀσμώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, odoratus, odorus; ab ὀσμὴ, ἡ, V.

Ὅσον, adverbialiter, quantum, quatenus: &

Ὅσονπερ, idem ac ὅσοντε, circiter, fermè: &

Ὁσονῶν, Ion. pro ὁσονοῦν, quantulumcunque: &

ΟΣΟΣ.

ΌΣΟΣ, η, ον, & Poët. ὅσσος, quantus, a, um, citrà interrog. in plur. ὅσοι, ὅσαι, ὅσα, quicunque, &c. ἐφ' ὅσον, quamdiu. καθ' ὅσον, quatenus. Hinc & ὁσάκις, quoties. πόσος, quantus? ποσάκις, quoties? ποσός, aliquantus. τόσος, tantus. τοσοῦτος, idem.

Ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, qui, quæ, quod. Th. ὅς, idem.

ΟΣΠΡΙΟΝ, ου, τὸ, legumen. q. ὰ σπείρω, semino.

Ὀσπριοπώλης, & in fœm. ὀσπριοπῶλις, leguminum venditor vel, venditrix; à præced. Th. ὄσπριον, (quasi σπόριον, Metathesi literarum) & πωλέω; unde πώλης, &c. V. Sic, ὀσπριωνης, leguminum emptor; cui commissum est munus emendorum leguminum; unde ὀσπριωνία, ipsum munus τῶν ὀσπριωνῶν; ab ὄσπριον, & ὠνέομαι, &c. Vide.

Ὀσπριώδης, legumini assimilis, qui è leguminum est genere, Athen. l. 9. à Th. ὄσπριον, V.

Ὀσπρολέων, herba, quæ legumina leonis in modum suffocat, Geopon. l. 2. ab ὄσπριον & λέων. &c. V.

Ὄσσ', oculos, dual. num. pro ὄσσε, vel ὄσσε, ab ὄσσος, εος, τὸ, oculus. Th. ὄπτομαι, video, vide ὄσσε.

Ὅσσ' pro ὅσσα, quæcunque: ab ὅσος, & Poët. ὅσσος, quantus.

ὍΣΣΑ, ης, ἡ, vox, fama, rumor. [illegible] q. ab ὄψ, vox. Hinc ὄσσομαι, auguror, vaticinor; item video.

Ὁσσά, pro ὁσάκις, quoties: &

Ὅσσαι, Poët. pro ὅσαι, quotquot. pl. num. f. g. ab ὅσος, & Poët. ὅσσος, quantus.

Ὁσσάπιον, pro ὅσον, quantum.

Ὁσσάτιος, quantus; unde præced.

Ὁσσάτιον, quatenus; utrumq; à Th. ὅσος, V.

Ὄσσε, τὼ, oculos. dual. num. pro ὄσσεε, per Apocopen τοῦ ε, vel per Metaplasm. pro ὄσσω, ab ὄσσος, ου, ὁ, vel ὄσσος, εος, τὸ, oculus: ab ὄσσομαι, quod pro ὄπτομαι, video.

Ὄσσετο, prævidebat, 3. sing. imperf. Ion. verbi ὄσσομαι, video, Æol. pro ὄπτομαι, f. ὄψομαι. p. ὦμμαι.

Ὀσσεύομαι, vel, ὀττεύομαι, ominor, vaticinor, auguror, Polyb. l. 1. Unde ὄσσεία, vel, ὀττεία, ἡ, exp. μαντεία, vaticinatio, divinatio, Suid. Item, religio; apud Dion. Halic. l. 9. à Th. ὄσσα, ἡ, V.

Ὄσση, ης, ἡ, OSSA, mons Thessaliæ.

Ὁσσίχον, Dor. pro ὅσον, quantum.

Ὁσσίχος, quantulus, vel, quantus; unde præced. ὁσσίχον; & utrumq; à Th. ὅσος, V.

Ὅσσοι, Poët. pro ὅσοι, quicunque: ab ὅσος.

Ὄσσομαι, video, Æol. pro ὄπτομαι, hinc ὀσσόμενος, præs. part. Est & ὄσσομαι, prædico, auguror: ab ὄσσα, omen.

Ὅσσον & ὅσσονἰ', pro ὅσον, quantum.

Ὄσσος, ου, ὁ, & ὄσσος, εος, τὸ, oculus in dual. τὼ ὄσσε, per Apocop. pro ὄσσεε, vel per Metaplasm. pro ὄσσω. in dat. plur. ὄσσοις, ab ὄσσομαι, Æol. pro ὄπτομαι, video.

Ὅστε, pl. ὅσοι, quantus; ut, Il. ω. ὅσσος ἔην οἷός τε, quantus qualisq; & cum compar. ὅσῳ, vel ὅσῳ μᾶλλον, quanto magis; ut & cum superl. ὅσον, vel, ὅσον πλεῖστον, quantum plurimum; est cum duplici σ, Poëticè pro ipso Th. ὅσος, V.

Ὀστᾶ, pl. ab ὀστοῦν, οῦ, τὸ, testa. Sed ὀστᾶ, contractè pro ὀστέα, ossa, plur. num. ab ὀστέον, οῦν, os.

Ὀστάγρα, ἡ, forceps, seu, volsella, quâ ossa eximuntur; Gal. a Th. ὀστέον, τὸ, & ἄγρα, ἡ, &c. V.

Ὀστακὸς, idem quod ἀστακὸς, quod vide.

Ὀστάριον, ου, τὸ, officulum, in Epigr. l. 2. est diminut. à Th. ὀστέον, τὸ, V.

Ὀσταφὶς, Atticum est, ut & ἀσταφὶς, apud Athen. & Etym. idem quod, & pro ipso Th. σταφὶς, V.

Ὀστέα, ᾶ, OSSA, pl. num. ab ὀστέον, os, ossis.

Ὀστέινος, & ὄστινος, item ὀστώδης, εος, ὁ, ἡ, osseus: ab ὀστέον.

Ὀστεοκόπος, & ὀστοκόπος, ossa tundens, apud Hippocr. à Th. ὀστέον & κόπτω, unde κοπὴ, ἡ, &c. V. Item, ὀστεολογία, liber, sermo, seu, tractatus de ossibus, Gal. in medic. ex ὀστέον & λόγος, ὁ, V.

ΟΣΤΕ'ΟΝ, οῦν, gen. έου, οῦ, τὸ, os, ossis. q. ab ἱστᾶν, quia stabilit corpus: unde costa.

Ὅστις, ἥτις, ὅ,τι, gen. οὗτινος, ἧστινος, &c. quis, quisnam, quicunque: ab ὅς, qui, & τίς.

Ὀστίτης μυελὸς, medulla quæ in ossibus est; ossium medulla; à Them. ὀστέον, τὸ, V.

ΟΣΤΛΙΓΞ, γος, ἡ, scintilla; item cirrus, cincinnus.

Ὀστοκόπος, idem quod ὀστεοκόπος, id V. Item, ὀστολόγος, qui ossa legit, seu, colligit; ut qui crematorum cadaverum ossa inter cineres colligit; unde, ὀστολογέω, ossa lego, seu, colligo; & Metaph. perquiro, indago; more eorum qui in crematorum corporum cineribus ossa perquirunt, & cum diligentia aliqua colligunt, Suid. ex ὀστέον & λέγω, colligo; unde λογὰς & λογία, &c. Vide. Item, ὀστομαχία, vel, ὀστομάχιον, quum officulis certatur ludendo; officulorum certamen, seu, ludus; ab ὀστέον, & μάχομαι; unde μάχη, μαχέομαι, &c. V.

Ὀστοῦν, οῦ, τὸ, os, ossis, est contract. pro Th. ὀστέον, τὸ, V.

Ὀστοφανέω, ossa ostendo, seu, conspicienda præbeo; à Th. ὀστέον, τὸ, & φαίνω, f. φανῶ, unde varia ejus comp. desinunt in φανὴς, & φανέω, &c. V.

Ὀστοφυεῖς, nom. vel acc. pl. ab

Ὀστοφυὴς, έος, ὁ, ἡ, osseus naturâ: ab ὀστέον, οῦν, τὸ, os, & φύσις, natura. Th. φύω, nascor.

Ὀστρακεὺς, qui testas conficit, figulus; in Epigr. Item, ὀστρακίας, testaceus, testam referens, &c. Utrumq; à Th. ὄστρακον, τὸ, V.

Ὀστρακίζειν, quid? vide in ὄστρακον.

Ὀστρακίνδα, ostracorum lusus, Poll. l. 9. quod genus ludi, dicitur etiam, ὀστράκου περιστροφὴ; à Th. ὄστρακον, τὸ, V. Unde etiam, ὀστρακίζομαι, testulis in urnam collectis damnor, seu, relegor, Thuc. l. 1. & 8. quod est pass. ab act. ὀστρακίζω, V.

Ὀστράκινος, η, ον, testaceus, a, um: ab ὄστρακον, ου, τὸ, testa.

Ὀστράκιον, τὸ, fictile; item, parva testa, conchula; sed ὀστρακὶς, ίδος, ἡ, dicitur nux pinea, ejusq; nucleus, Athen. l. 1. Sed Hesychio, est simulacrum Veneris quoddam; utrumq; à Them. ὄστρακον, τὸ V.

Ὀστρακισμὸς, οῦ, ὁ, OSTRACISMUS, relegatio per testulas in urnam missas: ab eod. Them.

Ὀστρακίτης, ου, ὁ, testaceus, testam referens; ut, ὀστρακίτης λίθος, lapis testæ similitudinem habens, Diosc. 5. 165. apud quem etiam occurrit fœm. Ὀστρακῖτις, l. 5. 84. Ab ὀστρακίας, seu, Th. ὄστρακον, τὸ, V.

Ὀστρακόδερμος, ου, ὁ, ostripellis: ab ὄστρακον, ου, τὸ, testa, & δέρμα, ατος, τὸ, pellis, quod à δέρω, excorio. Th. δέρας, ατος, τὸ, pellis.

ΌΣΤΡΑΚΟΝ, ου, τὸ, testa, etiam ea, quæ de pisce dicitur: qu. ab ὀστέον, os. Hinc ὀστράκινος, testaceus. ὀστρακίζω, testulis in urnam conjectus damno, relego. ὀστρακισμὸς, relegatio.

Ὀστρακόνωτος, testaceum tergum habens; ab ὄστρακον, τὸ, & νῶτος, ὁ, &c. V.

Ὀστρακόω, ῶ, in testam seu testaceam duritiem verto; testaceâ duritie obduco, Aristot. in Probl. Unde pass. Ὀστρακοῦμαι, in testam mutor, in testaceam naturam abeo; apud Lycophr. Verò, ὀστρακωμένη, exp. putamine contecta; à Th. ὄστρακον, τὸ, V. Unde etiam, ὀστρακώδης, εος, ὁ κ ἡ, testaceus; qui testam imitatur, Diosc. 5. 84. &c.

ΌΣΤΡΕΟΝ, seu ὄστρειον, ου, τὸ, OSTREUM: & OSTRUM, color ostrinus: q. ab ὀστέον, os.

Ὄστρινος, purpureus; à Th. ὄστρεον sive ὄστρειον, τὸ, ostrum, i. e. color qui ex conicharum sanie conficitur, &c. V.

Ὀστρεώδης, sive, ὀστρειώδης, ostrea referens; qui ostrea, vel, ostrum imitatur; unde in neut. plur. τὰ ὀστρεώδη, sive, ὀστρειώδη, quæ ex ostreorum genere sunt; à Th. ὄστρεον, sive, ὄστρειον, &c. V.

ΌΣΤΡΥΣ, υος, vel ὀστρύα, ας, ἡ, OSTRYA, vel OSTRYS, arbor.

Ὀστώδης, εος, ὁ κ ἡ, osseus; osse abundans; vel, ossi similis; ut, ὀστώδης γλῶττα, Athen. l. 7. & ὀστώδες κρέας, l. 6. à Th. ὀστέον, τὸ, V.

Ὀσφράδιον, olfactorium; à seq. Th. ὀσφραίνομαι, V.

ΌΣΦΡΑΙ'ΝΟΜΑΙ, f. ανοῦμαι, odoror, olfacio, ὀσφρήσομαι, idem, f. ὀσφρήσομαι. perf pass. ὤσφρημαι, σαι, ται.

Ὀσφραντὴς, οῦ, ὁ, q. d. odorator, olfactor; item, ὀσφραντὸς, οῦ, ὁ, qui odoratu, seu, olfactu capi potest; quidam exp. odorabilis; item, olfacto ius, olfactu excitans; unde ὀσφραντικὸς, idem; item, odorandi, seu, olfaciendi facultate valens; & ὀσφραντήριον, ου, τὸ, olfa-

olfactorium; omnia, a præced. Th. ὀσφραίνομαι, V.

Ὀσφρόμαι, ῶμαι, idem quod Th. ὀσφραίνομαι, id V.

Ὀσφρασία, ας, ἡ, odor: &

Ὄσφρησις, εως, ἡ, odoratus: à præced. ὀσφραίνομαι.

Ὀσφρητὸς, & ὀσφρητικὸς, idem quod ὀσφραντὸς, & ὀσφραντικὸς, &c. V.

Ὀσφρώμενος, qui odoratur, per Syncop. pro ὀσφραινόμενος, præs. part. ab ὀσφραίνομαι quod V.

Ὀσφῦς, ύος, ἡ, lumbus, ilia: accus. ὀσφύν. Alii ὀσφύος, ὀσφύν.

Ὀσφὺς, ἡ, est ea dorsi pars quâ cingimur, totius spinæ partium crassissimis maximisq; vertebris compacta; unde dictam volunt quasi ὀστοφυῆ, quod ea pars ossea sit & excarnis. Aristoteles verò, indè nomen habere, scribit; quòd sit ὅπισθεν διάζωμα, &c. Vide præced.

Ὄσχος, ου, & ὄσχος, ου, ὁ, & ὄσχεον, ου, τὸ, item ὀσχέα, ας, ἡ, nec non ὄσχη, & ὤσχη, ης, ἡ, ramus, novellus palmes: & pro scroto sumitur. Th. μόσχος, vitulus, ramulus.

Ὀσχοφόρος, seu, ὠσχοφόρος, vitis palmitem racemis onustum gestans; unde, ὀσχοφόρια, sive, ὠσχοφόρια, festum quo vitis ramulos racemis onustos gestabant, Plut. in Thes. ab ὄσχος, præced. & φέρω, V.

Ὅτ' ut & ὅθ' pro ὅτε, quando.

Ὅταν, seu ὅτ' ἄν, quum, conjunct. item quamdiu: ex ὅτε, & ἄν.

ΟΤΕ, quando, quum; quandoque; quoniam. Poët. ὅττε, Dor. ὅκκα. Sed πότε, quando? τότε, tunc. ὅτε οὖν, quandoquidem.

Ὅτεο, Ion. & Dor. ὅτευ, pro οὗτινος, quod V.

Ὅτεῳ τρόπῳ, Ion. pro ᾧ τινι τρόπῳ, quo modo.

Ὀτεῴδη, pro ᾡτινιδή, cuicunque. Sic ὅτεων, pro ὧντινων, quorum.

ΟΤΙ, & Poët. ὅττι, quod, quia, conjunctio. Sed ὅ, τι, quicquid, pronomen, n. g. ab ὅστις. Sed διότι, quare, quamobrem.

Ὅτις, Poëticè, idem quod ὅστις, quis, vel, qui, &c. V.

Ὅτιοῦν, quis igitur? ab ὅς, quis, & οὖν, ergo.

Ὀτλέω, f. ήσω, & ὀτλεύω, f. εύσω, ærumnas fero; sustineo: à seq. ὄτλος. Indè nonnulli Angl. toyl. ortum ducunt.

Ὄτλημα, τὸ, ærumna, miseria; unde, ὀτλήμων, ærumnosus, miser; verbalia, à præced. ὀτλέω, V.

Ὄτλος, ου, ὁ, ærumna: à τλάω, per Pleonasm. τοῦ ο. quod à ταλάω, suffero: ex quo per Syncop. fit τλάω.

Ὀτοβέω, & ὀτοβέω, ῶ, strepito: à seq. Them.

ΟΤΟΒΟΣ, & ὄτοβος, ου, ὁ, strepitus, tumultus, sonitus: q. ab ὠθέω, moveo, & βοῶ, clamor.

ΟΤΟΤΟΙ, & ὀτοτοῖ, heu, hei, apud Euryp. Æschyl. & Luc. &c. Unde, ὀτοτύζω, & ὀτοτύζω, dico ὀτοτοῖ, i. e. fleo, lugeo, Hesych.

Ὅτου, Atticè pro οὗτινος, gen. sing. ab ὅστις, qui: quod ab ὅς, & τίς.

Ὀτραλέως, celeriter, ocyssimè, accuratè, adv. Th. ὀτρύνω, f. υνῶ, incito.

Ὀτρηρὸς, οῦ, celer, citatus, impiger. in nom. dual. ὀτρηρώ, ab ὀτρηρέω, incito, hortor.

Ὄτριχες, pro ὁμοιότριχες, ejusdem pili, nam ὅμοιος, patitur, hanc Syncopen, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, capillus.

Ὀτρυνώμεθα, 1. pl. præs. ind. act. verbi ὀτρύνω, quod V.

Ὀτρυντὴρ, ῆρος, ὁ, incitator, qui instigat, & urget, Hesych. est verbale, à seq. ὀτρύνω, V.

Ὀτρυντὺς, ύος, ἡ, hortatio, instigatio. Th. ὀτρύνω.

ΟΤΡΥΝΩ, incito, instigo, adhortor. f. υνῶ, & Ion. ὀτρυνέω, in pass. ὀτρύνομαι, incitor. Hinc ὀτρηρὸς, οῦ, celer, diligens.

Ὄττα, vide ὄσσα.

Ὀττεία, vide ὀσσεία, in ὀσσεύομαι.

Ὅττι, quia, quoniam, Poët. pro ὅτι, quod.

Ὅττικεν, Poët. pro ὅ, τι & κεν, quodcunque.

Ὄττοβος, vide in ὄτοβος.

Ὀττοτοῖ, hei, heu, ah! hinc ὀττύζω, lamentor.

Ὅτῳ, Att. pro ᾧτινι, cui; ab ὅστις, quicunque; ex ὅς & τίς, quis.

ΟΥ' seq. conson. οὐκ, seq. vocali tenui, & οὐχ seq. vocal. aspirat adv. non. Duplex negatio apud Græcos fortius negat, & vertitur nequaquam.

Οὗ pro ὅπου, ubi, adv. Sed ποῦ, ubi?

Οὗ, sui, gen. vel ab ὅς, οὗ, quis, cujus: &

Οὗ pro οἷ, quò, Jos. 1. vers. 9. 16.

Οὗ, misisti, pro ἕσο vel ἕω, & contract. οὗ, 2. sing. a. 2. ind. m. vel a. 2. imperat. m. ab ἵημι, mitto. f. ἥσω, a. 2. ἕω.

Οὐᾶ, vah! adv. Marc. 15. 29.

Οὔα, nomen est arboris ejusdem, quæ & ὄα, ὄη, & οἴη, appellatur; Latinis sorbus, &c. V.

Οὐαὶ, VÆ, adv. cum dat. ἡ οὐαὶ, miseria.

ΟΥ'ΑΣ, ατος, τὸ, auris, Poët. pro οὖς, ὠτὸς, τὸ, idem dat. plur. οὔασιν.

Οὔατα, aures, vasorum ansæ, nom. pl. ab οὖας, οὔατος, τὸ, auris, & contractè οὖς, ὠτὸς, τὸ, idem.

Οὐάτιος, exp. extremus, imus; apud Orph. ταρσοῖσιν ὑπ' οὐατίοις, sub imis plantis; item, οὐατόεις, auritus, in Epigr. Utrumq; à Them. οὖας, ατος, V.

Οὐγγία vel οὐγκία, UNCIA; pars una assis: q. ab ἑνὸς. vocab. Siculum.

Οὐδαῖος, ου, ὁ, humilis, terrestris; ut, πίδαξ οὐδαίη, apud Nonn. fons è terra scaturiens; sic & οὐδαῖος κευθμώνιος, dicitur, Pluto subterraneus; apud Dionys. est ab οὐδὸς, ὁ, & Th. οὖδας, &c. Vide.

Οὐδαμῆ, & Dor. οὐδαμᾶ, nusquam, nullatenus. adv. ab οὐδαμός.

Οὐδαμόθεν, οὐδαμόθι, & οὐδαμόσε, nusquam; nullo in, vel, ex loco, nulla in, vel, ex parte; item, οὐδαμοῦ, idem; & omnia, ab eod. οὐδαμὸς, quasi οὐδ' ἀμὸς, ne unus quidem; nullus, &c. V.

Οὐδαμινὸς, nihili, nugatorius, gerro: ab

Οὐδαμὸς, nullus: quod ex οὐδὲ, neque, & ἀμὸς, unus, aliquis. Dor. noster. q. d. οὐδ' ἀμὸς, ne unus quidem.

Οὐδαμῶς, nequaquam adv. à præced.

Οὖδας, αος, τὸ, pavimentum, idem quod οὖδος, εος, τὸ, solum.

Οὐδὲ, neque, conjunct. ex οὐ, non, & δὲ, verò.

Οὐδεὶς, ενὸς, ὁ, nullus. οὐδεμία, ας, ἡ, nulla. οὐδὲν, ενὸς, τὸ, nullum: ex οὐδὲ, neque, & εἷς, unus.

Οὐδέκοτε, Ion. pro οὐδέποτε.

Οὐδεμιᾷ, dat. sing. f. g. ab οὐδεμία. vide in οὐδείς.

Οὐδὲν, ενὸς, τὸ, nullum, nihil: οὐδὲν ἧττον, nihilominus; οὐδὲν μᾶλλον, nihilo magis, vide οὐδείς. Sic οὐδένες, nulli, nom. pl. m. g.

Οὐδένεια, q. d. nihilitas, apud Plat. in Phæd. est οὐδὲν, ενός, &c. Vide.

Οὐδενόσωρος, nullâ curâ dignus, contemnendus; ab οὐδεὶς & ὤρα, cura. Vel qui ne quidem momento durat, quod ab ὥρα, tempus.

Οὐδενόω, ῶ, ad nihilum redigo; ab οὐδὲν, ενὸς, τὸ, &c. V.

Οὐδέπῃ, nullo modo, nullatenus, haudquaquam; ex οὐδεὶς & inclytica particula πῃ, V.

Οὐδέποτ' pro οὐδέποτε, nunquam, adv. ex οὐδὲ, neque, & ποτὲ, aliquando.

Οὐδέπω, nondum, nunquam, adv.

Οὐδεπώποτε, idem quod præced. οὐδέποτε.

Οὐδέτερος, ου, neuter: ex οὐδὲ & ἕτερος, alter.

Οὐδέτι, neq; ullum: ex οὐ, non, & τις, quid.

Οὐδετέρωθεν, adv. neutrâ ex parte: &

Οὐδετέρωσε, neutram in partem: ab

Οὐδετέρως, neutro modo, quod ab οὐδέτερος, pro οὐδὲ ἕτερος, neuter, neque, alter.

Οὐδόλως, sive, οὐδ' ὅλως, nequaquam, nullo modo; ex οὐδὲ & ὅλως; &c. V.

ΟΥ'ΔΟΣ, εος, τὸ, solum, pavimentum. q. ab ὁδὸς, ἡ, via. Sed οὐδὸς, οῦ, ὁ, limen. Hinc οὖδας, αος, τὸ, pavimentum. οὐδαῖος, humilis, terrestris. Sed οὐδὸς, οῦ, ἡ, Ion. pro ὁδὸς, iter.

Οὐδεὶς οὖν, nemo igitur: item nequaquam: ex οὐδεὶς, nullus, & οὖν, igitur.

ΟΥ'ΘΑΡ, ατος, τὸ, UBER, mamma; abundantia, ubertas: hinc Angl. udder.

Οὐθεὶς, οὐθεμία, οὐθὲν, nullus, a, um; ex οὔτε & εἷς, unus.

Οὐθενεία, ἡ, nihilitas, à præced. οὐθεὶς, ενὸς, V.

Οὐθέτερος, neuter, idem quod οὐδέτερος, pro οὐδὲ ἕτερος, neuter, &c. V.

Οὔθην, non equidem. Th. οὐ, non.

Οὐκ, non, sequente tenui. vide οὐ.

Οὐκέτι, non amplius: ex οὐκ, non & ἔτι, adhuc.

Οὐκὶ, Poët. pro οὐχὶ, hoc autem pro οὐκ.

Οὐκοῦν, nonne igitur? ex οὐκ & οὖν, ergò.

Οὔκω, Ion. pro οὔπω, nondum: sic οὔκων, Ion. pro οὐκ vel οὔκων, non igitur.

Οὔκως, Ion. pro οὔπως, nullo modo.

Οὐλαὶ, hordeum, quod ὅλον, id est, integrum

grum ederetur cum sale, ante molas inventas.

Οὐλαμὸς ου, ὁ, confertum agmen, cohors q. ab οὖλος, integer: vel ex ὁμοῦ & εἰλεῖσθαι, simul cogi.

Οὐλὰς, άδος, ἡ, crispa; item, densa, opaca; ab οὖλος, crispus, &c. V.

Οὐλαφὴς, mortuus: ab οὖλον, seu ὀλεὸν ἀφῆ, quem res mortifera tetigit.

Οὐλεῖν, valere, sanum esse; est infin. ab οὐλέω, ῶ, idem quod οὔλω, bene valeo, sanus sum; unde in imper. οὖλε, sanus sis; ut Od. ω. οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν, a Th. οὖλος, sanus, &c. V.

Οὐλὴ, ῆς, ἡ, cicatrix: q. ex οὔλω, valeo. Th. οὖλος, integer.

Οὐλὴ, ἡ, est vulnus ad sanitatem perductum, seu, nota vulneris sanati; Od. τ. Item, οὐλαὶ, hordeum dicitur quod integrum comederetur olim, ante inventum molarum usum, ut tradit Eust. sed accipitur & pro mola salsa, quâ hostiæ aspersæ sacrificabantur, Od. γ.

Οὔλιος, οὔλιμος, & οὐλοὸς, idem quod ὀλοὸς, perniciosus. Th. ὄλλυμι, perdo.

Οὔλιον, gingivula; est diminut. ab οὖλον, τὸ, gingiva; caro dentes continens, præsertim exterior; sic dicta, ob teneritatem & mollitiem; unde, οὖλα, Poll. l. 2. appellari scribit carnes, quæ dentes ambiunt extra, &c. V.

Οὔλιος, est etiam salutifer; unde sic appellatus fuit Apollo, quasi integros faciens, & sanitatis author; ut & Οὐλία, ἡ, Epith. Dianæ eandem ob causam; & sic est à Th. οὖλος, integer sanus, &c.

Οὐλίας, α, ὁ, Dor. pro Οὐλίας, ου, ὁ, nomen viri proprium.

Οὐλοδέτης, merges, fasciculus hordei collecti: ab οὖλος, fasces, & δέω, ligo: vel ab οὐλαὶ, hordea. Hinc

Οὐλόδετον, funis, quo οὖλος δέεται, id est, fasciculus colligatur.

Οὐλόθριξ, ιχος, ὁ, ἡ, τὸ, qui crispos habet capillos: ex οὖλος, crispus: & θρὶξ, capillus.

Οὐλόθυμος, exitiali & noxio animo præditus; ab οὐλοὸς, vel οὖλος, idem quod ὀλοὸς, (à Th. ὄλλυμι) perniciosus; & θυμὸς, ὁ, &c. V.

Οὐλοθυσία, sacrificium perfectum; ab οὖλος, pro ὅλος & θυσία, ἡ, &c. V.

Οὐλοθυτέω, immolo. q. οὐλὰς θύω.

Οὐλοκάρηνος, crispo capite: ex οὖλος, contortus, q. ab εἴλω, contorqueo, & κάρηνον, caput.

Οὐλομελὴς, qui integris membris est; omnibus suis constans membris; unde, Οὐλομελία, omnium membrorum perfectio; integra & absoluta natura cujusq; rei; apud Hippocr. ab οὖλος, integer, vel, pro ὅλος, totus, & μέλος, τὸ, membrum, &c. V.

Οὐλομένη, ης, ἡ, perniciosa, Poët. pro ὀλομένη, a 2. part. m. f. g. &

Οὐλομένοιο, gen. Ion. m. g. ejusd. temporis & modi, verbi ὄλλυμι, perdo. f. ὀλέσω. p. m. ὤλα, Att. ὄλωλα. a. 2. m. ὠλόμην, hinc a. 2. part. m. ὀλόμενος, η, ον.

Οὐλόμενος, perniciosus, exitialis, &c. Idem cum, & factum ex præced. ὀλόμενος, interposito υ, metri causâ, Il. α. & Od. α. & κ. &c. V.

Οὖλον, ου, τὸ, gingiva: ab οὖλος, tener.

Οὐλοὸς, & οὐλὸς, perniciosus; idem quod ὀλοὸς; quod vide in seq. Th. οὖλος, in suo loco.

Οὐλόπους, integer pedibus: ab οὖλος, integer, & πούς, ποδὸς, ὁ, pes.

ΟΥ̓͂ΛΟΣ, ου, integer, sanus, perfectus, mollis, tener, crispus; item, manipulorum collectorum fascis. Tum etiam οὖλος, pro ὀλοὸς, perniciosus, quod vide in ὄλλυμι. Ab οὖλος, tener, est οὖλον, gingiva. Ἴουλος, prima lanugo ex puberum genis efflorescens: οὖλος, per Epenth. Ion. τοῦ υ pro ὅλος, unde Angl. **whole**, pro integro & sano manasse videatur.

Οὖλος, interdum est Poët. pro ὅλος, totus, V.

Οὐλότης, ητος, ἡ, salubritas; item, mollities, teneritudo, item, crispa coma, crispitudo, &c. In quibus omnibus signif. est à præced. Th. οὖλος, quod vide.

Οὐλοφόνον, dicitur chamelion herba, viscum profundens; apud Nic. cujus Schol. exp. τὰ οὖλα βλάπτον, ἢ ὅλον φονευτικὸν, &c.

Οὐλόφυλλος, crispa habens folia; ex οὖλος; crispus; & φύλλον, τὸ, V. Item, οὐλοχοῖον, vasculum in quod molæ conjiciuntur à sacrificaturis; ex οὐλὴ, mola salsa, quâ hostiæ aspergebantur sacrificandæ; & χέω; unde χοὴ, ἡ, &c. V.

Οὐλόχυτα, τὰ, sive, οὐλοχύται, οἱ, primitiæ ante sacrificium, seu, ipsæ molæ quæ victimis effundebantur; item, οὐλοχύται, οἱ, dicuntur etiam, ipsa canistra, ex quibus molæ effunduntur; Eust. & Hesych. ab οὐλὴ, ἡ, & χύω; unde χυτὸς, &c. V.

Οὐλοχύτας, acc. pl. ab

Οὐλοχύτης, ου, ὁ, mola. q. ab οὐλαὶ, hordeum: hoc ab οὖλος pro ὅλος, integer, & χέω seu χύω, fundo.

Οὐλύμπιος, ου, Poët. pro ὀλύμπιος, OLYMPIUS, cœlestis: à seq.

Οὐλόω, ad cicatricem perduco; unde, οὐλῶσαι, cicatricem ducere, Aristot. in Probl. Item, οὔλω, benevaleo, sanus sum, Od. ω. Utrumq; ab οὖλος, integer sanus; sed οὐλὼ, ἡ, vocabatur Ceres, quòd fasces manipulorum rusticis traderet; ab οὖλος, manipulorum collectorum fascis, &c. V.

Οὔλυμπος, ου, & Ion. οὐλύμποιο, ὁ, Poët. pro ὄλυμπος, OLYMPUS, q. ὁλόλαμπος, totus lucens. Ὄλυμπόνδε, ad Olympum; q. εἰς Ὄλυμπον.

Οὔλω, VALEO, sanus sum. Th. οὖλος, integer. inde Angl. **to avail**.

Οὑμὸς, per Synæresin, pro ὁ ἐμὸς, meus. Sic τοὐμὸν pro τὸ ἐμόν.

ΟΥ῏Ν, igitur, itaque, ergò. Conjunct.

Οὕνεκα, & οὕνεκ, pro οὗ ἕνεκα, cujus rei gratiâ, propter, quoniam. Sic τοὔνεκα, pro τοῦ ἕνεκα.

Οὐνείδεσθε, Poët. pro ὄνεσθε, 2. pl. ind. pass. verbi ὄνομαι, idem quod ὀνόω, vitupero. Th. ὄνημι, idem.

Οὔνομα, ατος, τὸ, Poët. pro ὄνομα, nomen: &

Οὐνομάζω, pro ὀνομάζω, itidem.

Οὐνομαίνειν, Ion. pro ὀνομαίνειν, nominare.

Οὐνομάκλυτος, ου, Poët. τῷ ὀνόματι κλυτὸς, nomine clarus, inclytus.

Οὐνομάρχης, ου, ὁ, provinciæ præfectus. Ion. pro ὀνομάρχης ex νόμος, (à νέμω, rego,) & ἀρχὴ, imperium.

Οὐνομαστὸς, celebris, Ion. pro ὀνομαστὸς, quod V.

Οὐξ, Dor. pro ὁ ἐξ.

Οὔπερ, gen. sing. ab ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, qui, quæ, quod.

Οὔποτε, nunquam; ex οὐ & πότε, & hoc ab ὅτε, quando.

Οὔπω, nondum, ex οὐ & πω, (enclit.) quodammodo: hoc ab ὅς.

ΟΥ᾿ΡΑ᾿, ᾶς, ἡ, cauda, extremum agmen, prosa. q. ab ὅρος, terminus. hinc οὐραῖος, ad caudam pertinens. αἴλουρος, catus, felis. ἀρκτοῦρος, stella post caudam majoris ursæ: Arcturus, μείουρος seu μύουρος, cui cauda truncata est, mutilus: μελάνουρος, nigram caudam habens: σκίουρος, sciurus; aut cauda loco umbræ est.

Οὐραγέω, extremum agmen duco; apud Suid. à seq. οὐραγὸς, V.

Οὐραγία, ας, ἡ, extremum agmen: &

Οὐραγὸς, οῦ, ὁ, extremi agminis dux; ab οὐρὰ & ἄγω, duco.

Οὐραῖος, ου, caudatus, ad caudam pertinens; postremum: ab οὐρά.

Οὐράνη, ης, ἡ, & οὐρήθρα, ας, ἡ, meatus, per quem urina defertur è renibus in vesicam: ab οὖρον, urina.

Οὐρανία, ας, ἡ, & Ion. Οὐρανίη, ης, ἡ, URANIA, una ex Musis.

Οὐρανία, est etiam ludi genus, quo pila in altum jactabatur, & priusquam in terram deferretur, ab exilientium manibus excipiebatur; dicitur etiam οὐρανεία, Hesych. & Eustath. Unde, οὐρανιάζω, ludo ludum qui οὐρανεία dicitur, Hesych. à Th. οὐρανὸς, V.

Οὐρανίδας, α, ὁ, Dor. pro οὐρανίδης, ου, ὁ, ὁ τοῦ οὐρανοῦ παῖς, Cœli filius.

Οὐρανίδης, ου, ὁ, ἡ, cœlestis. in nom. pl. οὐρανίδαι. Th. οὐρανὸς, cœlum.

Οὐρανίζομαι, Cœlum peto, Hesych. ab eod. Th. οὐρανὸς, cœlum.

Οὐράνιος, ου, ὁ, ἡ, cœlestis, ab eod. Them.

Οὐρανίσκος, ου, ὁ, tentorium orbiculari rotunditate, ut cœlum, Plut. in Alex. Item, lacunar tabernaculi regii; augustale quiddam vocant; alii & umbellam, i. e. σκιάδιον; vulgò, *ciel*, & *poelle*; item, significat palatum; apud Hippocr. Item, οὐρανίσκος, est nomen cœlestis sideris, apud Procl. quod corona australis, & rota Ixionis vocatur; Schol. Arat. collocata est ipsa ante priores sagittarii pedes, inter piscem austrinum & Thuribulum; est quasi diminut. à Th. οὐρανὸς, V.

Οὐρανίων, ωνος, ὁ, cœlicola, cœlestis, in nom. pl. οὐρανίωνες, gen. pl. οὐρανιώνων. Th. οὐρανὸς, οῦ, ὁ, cœlum.

Οὐρανοβάμων, qui cœlum scandit, vel, qui per cœlum graditur, in cœlo gradiens, &c. Ex οὐρανὸς & βαίνω; unde βῆμα, & va-

& varia comp. in βάμων desinentia. Item, ὀυρανογνώμων, cœli, i. e, cœlestium rerum, peritus; ex ὀυρανὸς & γνώμη, & γνώμων, &c. V. Sic, ὀυρανόδεικτος, qui cœlo ostenditur, seu, ostensus est; ut, αἴγλη ὀυρανόδεικτος, splendor à cœlo ostensus; Hom. hymn. in lunam; item, ὀυρανόδρομος, cursu in cœlum tendens; sublimitatis avidus; sic de cruce dixit Greg. ὀυρανόδρομον ξύλον, ex ὀυρανὸς & δρόμος, V.

Ουρανόεις, εντος, ὁ, cœlestis; unde, apud Nicand. in Alexiph. ὀυρανόεσσα ὑπήνη, exp. capilli qui sunt in suprema labiorum parte; item, palatum; à Th. ὀυρανὸς, V.

Ουρανόθεν, adv. è cœlo, cœlitùs: &

Ουρανόθι, adv. in cœlo. Them. ὀυρανὸς, cœlum.

Ουρανόθι πρὸ, ante cœlum, i.e. in aëre; Il. γ. à præced. vide πρό.

Ουρανομήκης, εος, ὁ, ἡ, altissimus: ab ὀυρανὸς, cœlum, & μῆκος, εος, τὸ, longitudo.

'Ουρανοπετὴς, έος, ὁ κ ἡ, è cœlo delapsus, qui è cœlo decidit; ut, ὀυρανοπετεῖς δαίμονες; Plut. ex Empedocle; ex ὀυρανός; & inusit. πέτω, pro πίπτω, f. πέσω, &c. Vide. Sic etiam, ὀυρανόπλαγκτος, cœlum pererrans; vel, qui sub cœlo vagatur, Epith. nubium, apud Orph. hymn. in nubes; ex ὀυρανὸς, & Them. πλάζω, f. πλάγξω, unde πλαγκτὸς, &c. Vide.

ΟΥ'ΡΑΝΟ'Σ, ȣ̃, & Dor. ὠρανὸς, ȣ̃, ὁ, cœlum; aër; palatum; q. ab ὅρος, terminus, vel ὁράω, video. Hinc ὀυράνιος, cœlestis: ὀυρανόθεν, cœlitùs.

'Ουρανόσε, in cœlum, adv. à præced. Them.

Ουρανοσκόπος, ȣ, ὁ, cœli contemplator; item piscis sic dictus ab oculo in capite, quem dum natat, sursum tollit. Ab ὀυρανὸς, & σκεπὸς, quod à præt. m. verbi σκέπτομαι.

Ουρανȣ̃χος, cœlum inhabitans, Æsch. ex ὀυρανὸς & ἔχω; cujus varia comp. desinunt in ȣ̃χος, item, ὀυρανοφάντωρ, ad cœlum usq; resplendens; cujus splendor ad cœlum usq; pertingit; altissimè resplendens; ab ὀυρανὸς & 3. pers. præt. pass. verbi φαίνω, vide. Sic etiam; ὀυρανοφοιτάω, per cœlum gradior; in cœlo versor; unde, ὀυρανοφοίτης, qui per cœlum graditur; Suid. & Hesych. Ab ὀυρανὸς & φοιτάω, V. Ουρανόφρων, qui cœlestia sapit; pius, religiosus; ex ὀυρανὸς & φρονῶ, V. Ουρανόφυτος, vel, ὀυρανοφύτευτος, è cœlo satus; è cœlo natus; ex ὀυρανὸς & φύω; unde φυτὸν & φυτεύω, &c. V. Sic, ὀυρανοχρώματος, cœli colorem habens, cæruleus; unde neut. plur. 'Ουρανοχρώματα, τὰ, cœlesti colore tincta; ex ὀυρανὸς, & χρῶμα, ατος, τὸ, vide.

Ουρανῶ, gen. Dor. & Æol. pro ὀυρανȣ̃. ab ὀυρανὸς, cœlum.

'Ουρὰς, acc. pl. ab ὀυρὰ, ᾶς, ἡ, cauda.

Ουρβανὸς, ȣ̃, ὁ, Urbanus, & nomen viri. Lat.

Ουρεα, Ion. pro ὄρεα, vide ὄρος.

'Ουρεῖν, præs. inf. pro imperat. ab ὀυρέω, urinam reddo. Them. ὄυρον, urina.

Ουρεος, Poët. pro ὄρεος, montis, gen. sing. Sic ὄυρεα pro ὄρεα, nom. pl. ὄυρεσι, dat. pl. ab ὄρος, εος, mons.

Ουρειος, Poët. pro ὄρειος, montanus; ut, ὀυρείη χελώνη, apud Nic. in Alex. Sic ὀυρείη δαίμων, dea montana; Apol. Rod. à Th. ὄρος, Poët. ȣ̃ρος, τὸ, V. Item, ὄυρειος, pro ȣ̃ριος, qui à vento secundo fit, vel, proficiscitur; unde ὀυρείῳ πνεύματι, secundo flatu, Lucian. à Th. ȣ̃ρος, V.

Ουρεσιφοιτὰς, άδος, ἡ, montivaga, in Epigr. l. 2. Ab ȣ̃ρος, pro ὄρος, εος, τὸ, & φοιτάω, V. Item, ὀυρεσίοικος, pro ὀρεσίοικος, id V. Item, ὀυρεσιφοίτης, idem quod, & pro, ὀρειφοίτης, id V.

Ουρεὺς, έος, ὁ, Ion. pro ὀρεὺς, mulus. q. ab ὄρος, εος, τὸ, mons. Est ȣ̃ρεὺς, custos, ab ȣ̃ρος.

Ουρέομαι, ȣ̃μαι, cum urina excernor; meior; Athen. l. 1. est pass. à seq. act. Vide.

Ουρέω, f. ήσω, urinam reddo, meio. Them. ȣ̃ρον, urina.

Ουρέων, ventorum; Herodot. l. 1. pro ȣ̃ρων; Ionicè; (ut τετέων pro τέων) à Th. ȣ̃ρος, V.

Ουρέω, est etiam custodio; Hesych. à Th. ȣ̃ρος, ὁ, custos, V.

Ουρῆ, Ion. pro ȣ̃ρᾷ, dat. sing. ab ȣ̃ρὰ, ᾶς, ἡ, cauda.

Ουρὴ, Ion. pro ȣ̃ρὰ, cauda, V.

Ουρῆας, mulos, acc. pl. Ion. ab ȣ̃ρεὺς, έος, & Ion. ῆος, ὁ, mulus.

Ουρήθρα, vide in ȣ̃ράνη.

Ουρημα, ατος, τὸ, urina; à 1. pers. perf. pass. verbi ȣ̃ρέω, meio.

Ουρῆν, acc. sing. Ion. pro ȣ̃ρὰν, ab ȣ̃ρὰ, ᾶς, ἡ, cauda.

Ουρηρὸς, ȣ̃, ὁ, urinarius; ut, ȣ̃ρηρὸν ἀγγεῖον, vas urinarium ad excipiendam urinam; apud Schol. Aristoph. Id etiam dicitur simpl. ȣ̃ράνη, ἡ, quod aliàs est idem quod ȣ̃ρήθρα, ἡ, meatus urinarius, à Th. ȣ̃ρον, τὸ, V.

Ουρήσῃς, meias, 2. sing. a. 1. sub. act. verbi ȣ̃ρέω, meio. f. ήσω. Them. ȣ̃ρον, urina.

Ουρησις, εως, ἡ, mingendi actus; urina: &

Ουρητὴρ, ῆρος, ὁ, URETER, meatus urinarius: &

Ουρητικὸς, ȣ̃, urinarius; urinam ciens; meiendi facultatem habens; omnia à perf. pass. v. ȣ̃ρέω, meio.

Ουρητιάω, ῶ, micturio, meiere cupio; Aristoph. in vesp. ab eod. ȣ̃ρέω; item, ȣ̃ρητρὶς, ίδος, ἡ, matula, vas urinarium, ab ȣ̃ρητὴρ, V.

Ουρια, τὰ, termini, limites, fines; est Ionicè, pro ὅρια, τὰ, neut. plur. à sing. ὅριον, τὸ, V.

Ουρία, ας, ἡ, secundus ventus; ut, ἐκ ȣ̃ρίας πλεῖν, i e. ȣ̃ριοδρομεῖν, secundo vento ferri; apud Aristot. Unde translatè dixit Gregor. εἰς ἅγιον βάπτισμα; Σὺ δ' ἕως ἂν ἐξ ȣ̃ρίας πλέῃς φοβήθητι τὸ ναυάγιον; dum vento secundo navigas time naufragium; ab ȣ̃ριος, ȣ̃, ὁ, (à Th. ȣ̃ρος) unde fœm. ȣ̃ρία, substantivè, & absolutè dicitur, pro ȣ̃ρία πνοή; ut & ἐξ ȣ̃ρίας, pro, ἐξ ȣ̃ρίας πνοῆς; item, in plur. ἐξ ȣ̃ρίων, pro ἐξ ȣ̃ρίων πνοῶν, apud Soph. in Ajace, &c.

Ουρίας, ȣ, ὁ, nomen viri. Heb. lux Domini.

Ουρίαχος, (idem quod σαυρωτὴρ) ferrum, quo ima hastilis pars crucis in modum præfixa est; quasi ȣ̃ρὰ τȣ̃ δόρατος; Il. ν. ab ȣ̃ριος pro ȣ̃ραῖος, &c. V.

Ουρίζω, Ion pro ὁρίζω, conterminus sum; si 10. Sic ȣ̃ρισμα, Ion. pro ὅρισμα.

Ουρίζω, signif. etiam, vento secundo proveho; secundo; Soph. & Æschyl. à Th. ȣ̃ρος, ventus secundus, &c. V.

Ουρία, (sub. πνοὴ,) f. g. ab

Ουριος, ȣ, secundus, prosper; ab ȣ̃ρος.

Ουριος, est propriè, qui à vento secundo proficiscitur; vel, qui vento secundo fit; ut πλȣ̃ς ȣ̃ριος. Luc. & ȣ̃ρία πνοὴ apud Theophr. sed dicitur & ȣ̃ριος ἄνεμος, pro ȣ̃ρος, apud Thucyd. pro quo & absolutè ponitur ȣ̃ριος, sub. ἄνεμος, apud Luc. in Lexiph. Unde etiam neut. ȣ̃ριον, sive, ȣ̃ρινον ὠὸν, ovum urinum, i. e. irritum, ex quo nihil gignitur; (quod & ὑπηνέμιον, & ζεφύριον, &c. vocatur) de quo vide Aristot. de gen. an. l. 3. & Plin. 10. 58. &c. à Th. ȣ̃ρος, V. Item, ȣ̃ριον, τὸ, custodia; Hesych. ab eod. Th. ȣ̃ρος, custos; item, ȣ̃ριος, interdum idem est quod ȣ̃ραῖος, ὁ, caudatus; à Th. ȣ̃ρὰ, ἡ, &c. V.

Ουριος, ȣ, ὁ, nomen prop. viri.

Ουριθρεπτος, in monte nutritus; Euryp. in Hec. ab ȣ̃ρος, Ionicè, pro ὄρος, εος, τὸ, & θρεπτὸς, V.

Ουριοδρόμος, vento secundo currens; unde, ȣ̃ριοδρομέω, vento secundo curro, &c. Ex ȣ̃ριος & δρόμος, ὁ, V.

Ουρισμα, terminus, limes; est Ionicè, pro ὅρισμα; à Th. ȣ̃ρος, Ion. pro ὅρος, εος, τὸ, &c. V.

Ουροδόχος, qui urinam recipit; ut, ȣ̃ροδόχος κύστις, apud Alex. Aphr. (dicitur etiam ȣ̃ρηδόχος, pro eod.) Unde, ȣ̃ροδόχη, urinæ receptaculum; matula, seu, matellа; vas urinarium; sic etiam dici potest vesica; ex ȣ̃ρον, τὸ, & δέχομαι, &c. V.

ΟΥ'ΡΟΝ, ȣ, τὸ, URINA. quia ὀρȣ̃ ex vesicâ. hinc ȣ̃ρέω, urinam reddo. hinc δυσȣρία, ας, ἡ, urinæ difficilis excretio.

Ουροπύγιον & ὀρροπύγιον, sive, ὀρροπύγιον, ȣ, τὸ, via illa ac veluti linea, quæ scrotum medium intersecans, per taurum, usq; ad anum tendit; Gal. in Lex. Hippocr. seu, est ultima pars spinæ quâ vertebræ desinunt, in avibus manifestior quam in homine; ab ὄρρος, pro quo scribitur etiam ὄρος; & Ionicè ȣ̃ρος & πύγη, ἡ, V.

ΟΥ'ΡΟΣ, ȣ, ὁ, ventus secundus, prosper successus; item custos, inspector. q. ab ὀρω, incito, vel ὁράω, video. (Est & ȣ̃ρος, Ion. pro ὅρος, finis, terminus: & pro ὄρος, mons.) Hinc οἰκȣρὸς, domûs custos. οἰκȣρέω, domum custodio. φρȣρὸς, ȣ̃, ὁ, custos. φρȣρὰ, ᾶς, ἡ, præsidium. φρȣ́ριον, locus aut munitio cui præsidia imponuntur φρȣ́ρια, αν, τὰ, oppida, castella. φρȣρέω, in præsidio sum, custodio. & Angl. **a ward, warden**, &c.

Ουρὸς, ȣ̃, ὁ, alveus seu fossa per quam deducitur navis in mare, à præced. Est ὀυρὸς, serum lactis & sanguinis: ex ὀρρός.

Ουρόω, idem esse videtur cum ὀυρίζω; id V. Cujus compositum κατȣρόω, signif. vento secundo expando, seu, vela ad ventum secundum compono; à Th. ȣ̃ρος, V.

Οὐρητομέω, caudam amputo; apud Suid. ex οὐρὰ, ἡ, & τμὴ, ἡ; V.

Οὐροφόδεες τένοντες, appellantur nervi, qui usque ad ossis extremum protenduntur, apud Hippocr. à Them. οὐρὰ, unde οὐραῖος, &c. V.

Οὖς, ὠτὸς, τὸ, auris in pl. τὰ, ὦτα, aures. Th. οὔας, ατος, τὸ, idem.

Οὖσαν, acc. sing. ab οὖσα, ης, præs. part. ab εἰμὶ, sum.

Οὓς, quos, acc. pl. ab ὅς, ἥ, ὅ. At οὓς, suos, ab ὅς, ἥ, ὅν.

Οὐσία, ας, ἡ, essentia, natura, substantia, facultates: ab ὤν, οὖσα, ens, præs. part. verbi εἰμὶ, sum.

Οὐσίδιον, q. d. substantiola, bona, facultates; apud Athen. l. 2. est diminut. ab οὐσία, præced. vi. Unde etiam Οὐσιόω, essentiam do, essentiam facio; unde pass. οὐσιοῦσθαι, q. d. substantiari, substantiam fieri: Item Οὐσιώδης, εως, ὁ καὶ ἡ, essentialis, substantialis; sæpe apud Aristot. ab eod. οὐσία; V.

Οὐσιωδῶς, adv. substantialiter, essentialiter; à præced.

Οὐσίωσις, q. d. essentiatio, vel substantiatio, aut substantificatio; verbale ab οὐσιόω; V.

Οὐσιαρχία, ἡ, principium substantiæ, vel substantiarum; aut dominium, seu imperium in substantias: ex οὐσία, & ἀρχὴ, ἡ, V.

Οὔτ' ἄρ', pro οὔτε ἄρα, neque.

Οὖτα, vulneravit, per Apocop. pro οὔτασε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi οὐτάζω, vulnero, f. άσω. Alii volunt esse 3. sing. imperf. act. verbi οὐτάω, imperf. οὔταον, αν, αες, ας, αε, α.

Οὐτάζω, f. άσω, idem cum Them. οὐτάω, vulnero.

Οὐτάμεν, Ion. pro οὐτάναι, Dor. οὐτάμεναι, præs. inf. act. verbi οὔτημι, idem quod οὐτάω, vulnero.

Οὐτάμενος, vulneratus, præs. part. pass. ab οὔτημι, pro οὐτάω, vel per Sync. pro οὐτασάμενος, a. 1. part. m. ab οὐτάζω, idem cum οὐτάω.

Οὔτασ' pro οὔτασε vulneravit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi οὐτάζω. Th. οὐτάω, vulnero.

ΟΥΤΑ'Ω, vulnero, vulnus infligo. f. ήσω; p. ηκα. Hinc οὐτάζω, οὐτάσκω, & οὔτημι, idem.

Οὔτε & οὔτ', ut & οὐδ', neq; ex οὐ & τε, que.

Οὔτερος, Ion. pro ὁ ἕτερος, alter.

Οὔτησις, εως, ἡ, vulneratio: à 2. pers. perf. pass. vi. οὐτάω.

Οὐτήτειρα, ἡ, vulneratrix; quæ vulnera & ictus infert; in Epigr. οὐτήτειρα διψὰς ἔχιδνα, ab eodem Th. οὐτάω; V.

Οὐτιδανὸς, ὁ, vilis, nullius pretii: q. οὔτινος, gen. ab οὔτις, per Pleonasm. δα, vel ab οὔτις, nullus, & δάνος, εος, τὸ, munus.

Οὔτιδες, αἱ, appellatæ fuerunt Chrysippi παραλογισμοὶ; i. e. captiosæ quædam argumentationes; ab οὔτις; V.

Οὔτιν', pro οὔτινα, accusat. sing. ab οὔτις, nullus, gen. οὔτινος, ex οὐ, non, & τὶς, quis.

Οὔτινος, gen. sing. ab ὅστις, quicunque. Pro οὔτινος, Attici dicunt ὅτου, Iones ὅτεο, Dor. ὅτευ, Æol. & Poet. ὅττεο, & ὅττευ. Pro ᾧτινι, Attici ὅτῳ. Ion. ὅτεῳ. Pro ὧντινων, Attici ὅτων, Iones ὁτέων. Pro οἷστισι. Attici ὅτοις, Ion ὅτεοις & ὁτέοισι. Ex ὅς, & τὶς, quis.

Οὔτιπω, Dor pro οὐδαμῶς, nullo modo.

Οὔτις, nullus, gen. οὔτινος, acc. οὔτιν' & οὔτινα ex οὐ, non & τὶς, quis.

Οὗτος, αὕτη, τοῦτο, hic, hæc, hoc, genit. τούτου, ταύτης, nom. pl. οὗτοι, αὗται, ταῦτα, gen. pl. τούτων, q. ex ὁ, & αὐτὸς. Sic οὗτος in voc. casu, pro heus tu.

Οὑτοσί, Att. pro οὗτος.

Οὕτω, & οὕτως, seq. vocali: sic, itane? tantopere. Att. οὑτωσί.

Οὐχ, ante asperam: οὐκ ante vocalem: οὐ, ante consonantem, non.

Οὐχὶ, nonne? adv. interrogandi: Item Atticè non, adv. negandi. Th. οὐ.

Ὀφείδιον, sive ὀφίδιον, τὸ; anguiculus, parvus serpens: Item piscis nomen apud Plin. l. 32. c. ult. est diminut. ab ὄφις, εως; V.

Ὀφειλέσιον, ου, τὸ, debitum; ab ὀφειλὴ, ἡ; vide.

Ὀφειλέτης, ου, ὁ, debitor, acc. pl. ὀφειλέτας; ab ὀφείλω, debeo.

Ὀφειλέτις, ιδος, ἡ; debitrix; Item obnoxia, beneficio devincta; Euryp. in Rheso, est fœm. à masc. præced. V.

Ὀφειλὴ, ῆς, ἡ, &

Ὀφείλημα, ατος, τὸ, debitum, à seq. Them.

ΟΦΕΙΛΩ, debeo, reus sum: imperfectiv. ὤφειλον, f. ὀφειλήσω, p. ὠφείληκα, aorist. 2. ὄφελον, præt. passiv. ὠφείλημαι, præs. part. pass. ὀφειλόμενος, η, ον, debitus, a, um; perf. pass. ὠφείλημαι.

Ὀφειλόντως, debitè; ita ut fieri debet; ut decet, &c. Hesych. à præced. Th. ὀφείλω, V.

Ὄφελες, vide in ὄφελον, utinam.

Ὄφελεν, Poët. pro ὤφελεν, quod Ion. pro ὤφελεν, 3. sing. aorist. 2. verbi ὀφείλω, debeo.

Ὀφέλλομαι, augeor, amplificor, cresco; Il. ψ. est passiv. à seq. act. ὀφέλλω; V.

ΟΦΕ'ΛΛΩ, εις, ει, augeo; adjuvo: (usurpatur, & pro ὀφείλω, debeo: f. ὀφελῶ, p. ὤφεληκα, a. 2. ὤφελον.

Ὀφέλλωσιν, augeant, 3. pl. præs. sub. verbi ὀφέλλω, augeo.

Ὄφελμα, τὸ, augmentum: Item sordes verrendo collectæ, aut coacervatæ: Item, sic & appellantur scopæ; teste Hesych. à præced. Themat. ὀφέλλω; vide.

Ὄφελον, ες, ε, aorist. 2. verbi ὀφείλω, debeo. Et usurpatur ut adverb. optandi utinam, in primâ, secundâ & tertiâ personâ; ut αἴθ' ὄφελες ἧσθαι, utinam sederes: αἴθ' ὄφελον ἄγαμός τε μένειν, utinam cælebs essem: ὡς ὄφελον θάνατός μοι ἀδεῖν, utinam mihi mors placuisset.

Ὄφελος, εος, τὸ, utilitas, usus: ab ὀφέλλω, juvo, mulctor, persolvo.

Ὠφέλιμος, seu ὠφέλιμος, utilis, ab ὀφέλλω, adjuvo: Item Ὀφελτρεύω, orno, mundo, colo; ab ὄφελτρον, τὸ, scopæ; Hesych. & omnia, ab ὀφέλλω, augeo, &c. V.

Ὄφεως, gen. Ion. ab ὄφις, ιος, ὁ, anguis.

Ὀφεωσταφυλὴ, uva anguina; sic à quibusdam appellari capparin tradit Plin. 13. 23. ab ὄφις, ιος, & σταφυλὴ, ἡ; vide.

Ὀφθαλμία, ας, ἡ, oculorum morbus: & inde

Ὀφθαλμίας, ου, ὁ, ophthalmias piscis, quem Plin. oculatam vertit, seu oculatum nominat. à præced. ὀφθαλμία, &c. Item,

Ὀφθαλμιάω, oculorum morbo laboro: ab ὀφθαλμὸς; quod V.

Ὀφθαλμίδιον, ου, τὸ, ocellus, Aristoph. diminut. ab ὀφθαλμὸς, undè etiam Ὀφθαλμίζομαι, idem quod ὀφθαλμιάω, doleo ex oculis, lippio: Item oculis captus sum; Polyb. l. 2. Sic etiam, Ὀφθαλμικὸς, ου, ὁ, ad oculos pertinens, ocularius; Diosc. 1. 11. & 2. 7. Item subint. ἰατρὸς, oculorum medicus; apud Gal. omnia, ab ὀφθαλμὸς, vi.

Ὀφθαλμοβολέω, oculos jacto, seu conjicio, ex ὀφθαλμὸς, & βολέω, ῶ; vide.

Ὀφθαλμοδουλεία, ἡ; q. d. servitus, seu servitium ad oculum, &c. idem quod seq. ὀφθαλμοδουλία; V.

Ὀφθαλμοδουλία, ας, ἡ; obsequium ad oculos exhibitum: ab

Ὀφθαλμόδουλος, ου, ὁ, ἡ, servus, qui inspectante hero se gnavum præstat: ab ὀφθαλμὸς, oculus, (quod ab ὄπτομαι, video,) & δοῦλος, servus.

Ὀφθαλμὸς, οῦ, ὁ, oculus, per Metaph. vir illustris: vel qui res futuras suâ prudentiâ prævidere potest: dat. pl. Ion. ὀφθαλμοῖσι, ὀφθαλμῶς, Dor. pro ὀφθαλμοὺς. Th. ὄπτομαι, video.

Ὀφθαλμότεγκτος, oculis tinctus, seu madefactus; vel ex oculis manans: ex ὀφθαλμὸς, & τέγγω, f. ξω, unde τεγκτὸς, &c. vi. Item Ὀφθαλμοφανὴς, qui oculis cernitur, sub oculorum sensum cadens, undè neut. τὸ ὀφθαλμοφανὲς, quod ante oculos positum est, manifestum; unde adverb. Ὀφθαλμοφανῶς, manifestè, perspicuè, more eorum quæ oculis cernuntur; ex ὀφθαλμὸς, & φανὴς, terminatione, comp. ex φαίνω, f. φανῶ, &c. V.

Ὀφθαλμώδης, oculi speciem gerens; ab ὀφθαλμὸς, ὁ; V.

Ὀφθεὶς, έντος, visus, a. 1. part. pass. ὀφθῆναι, a. 1. inf. pass. ὀφθήσῃ, 2. sing. f. 1. pass. verbi ὄπτομαι, video.

Ὀφθῆναι, ὀφθήσῃ, vide in ὀφθεὶς.

Ὀφιακὸς, ad anguem; seu angues pertinens; undè in neut. plur. ὀφιακὰ, scil. γράμματα, libri de serpentibus conscripti: Item Ὀφίασις, ἡ, affectus capitis, quo capilli, primùm extenuati, postea decidunt certis spatiis, in serpentis similitudinem; Cæls. l. 6. c. 4. utrumque, à Th. ὄφις, εως; V.

Ὀφίδιον, τὸ, idem quod ὀφείδιον; id vide.

Ὀφιοβόλος, serpentis percussor; Epitheton Apollinis in ovo Simmiæ Rhodii; ex ὄφις, εως, vel ιος, & βάλλω; V.

Ὀφιογενὴς, serpentigena; ex ὄφις, ιος, & γένος, τὸ; V.

Ὀφιόδηκτος, ου, ὁ, ἡ, à serpente morsus: ab ὄφις, & δηκτὸς, quod à 3. sing. perf. ind. pass. verbi δάκνω.

Ὀφιομάχης, & ὀφιομάχος, qui serpentes oppugnat; qui cum anguibus dimicat, est locustarum genus non habens alas; Hesych. & Suid. ex ὄφις, ιος, & μάχη, ἡ; à Th. μάχομαι, &c. V.

Ὀφιοῦχος, ου, ὁ, anguinus, serpentem referens: Item anguifer, & in fœmin. Ὀφιόεσσα, & contractè ὀφιοῦσσα, herbæ

nomen; apud Plin. 24. 17. ab ὄφις, ιος; vi. Item Ὀφιόνεος, ου, ὁ, anguineus; Oppian. l. 3. de venat. utrumque, ex ὄφις, ιος, &c. V.

Ὄφιος, gen. sing. ab ὄφις, ὁ, serpens, acc. ὄφιν.

Ὀφιοσκόροδον, allium anguinum, seu sylvestre; apud Diosc. ex ὄφις, ιος, & σκόροδον, τὸ; vi. Sic etiam, Ὀφιοστάφυλον, idem quod ὀφιοσταφύλη; id vi. Item Ὀφίουρος, serpentis caudam habens; ab ὄφις, ιος, & οὐρὰ, ᾶς; V.

Ὀφιῶσα, vide supra in ὀφιόεις.

ὈΦΙΣ, ιος, & εως, ὁ, serpens, nom. pl. ὄφιες, ὄφεις, ὄφις; q. ab ὄπτω, pro βλέπω, video. Hinc Angl. a fiend.

Ὀφίτης λίθος, lapis ophites, maculosus in modum serpentis, Diosc. & in fœm. ὀφῖτις, ἡ; itidem nomen lapidis; apud Orph. utrumque à Th. ὄφις, ιος; vide.

Ὀφιώδης, εος, ὁ, ἡ, serpentinus, anguinus: à præced. ὄφις.

Ὀφλάνω, ὀφλίσκω, & ὀφλισκάνω, idem quod ὄφλω, f. ήσω, tanquam ab ὀφλέω, mulctor, damnor; idem quod Them. ὀφείλω; V.

Ὀφλεῖν, a. 2. inf. act. per Syncop. pro ὀφλῆσαι, verbi ὀφείλω, debeo, & per Syncop ὄφλω, f. ὀφειλήσω, & per Syncop. ὀφλήσω, præt. ὄφληκα, a. 2. ὦφλον.

Ὄφλημα, ατος, τὸ, mulcta imposita, debitum.

Ὄφλησις, εως, ἡ, debitio; Hesych. Item debitum, verbale, ut præced. ὄφλημα, ὄφλω, f. ήσω, &c. V.

Ὀφλήσω, per Syncop. pro ὀφειλήσω, f. 1. act. vide ὀφλεῖν.

Ὄφλω, f. ήσω, idem quod ὀφείλω, (ex quo per Syncop. fit) mulctor.

ὌΦΡΑ, & ὄφρ᾽, ut, quò, adverb. Poët. pro ἵνα, ὅπως; ei respondet, τόφρα, tunc.

Ὀφρύα, ἡ, supercilium; clivus; idem quod seq. ὀφρύη; vi. Item Ὀφρυάζω superciliis nuto; Poll. l. 2. Item, grandi supercilio tumeo; Suid. & ὀφρυάω, sum ὀφρυόεις; (id vi.) Item Ὀφρυᾶν, dicitur, urbs, aut regio clivosa, quæ supercilia crebra habet; omnia à Th. ὀφρὺς, ύος.

Ὀφρύη, idem quod ὀφρύς.

Ὀφρυόεις, εντος, & in fœm. gen. ὀφρυοέσσης, ης, excelsus, a, superciliosus: à seq. Th. ὀφρύς.

Ὀφρυόομαι, idem cum ὀφρυάζω, grande supercilium ostento; & ab eod. Them. ὀφρὺς, ύος; vi. Undè etiam, Ὀφρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, supercilia imitans; apud Gal. &c.

Ὀφρυόσκιος, quem supercilia obumbrant, apud Aristot. Top. l. 8. ex ὀφρὺς, ύος, & σκιὰ, &c. V.

ὈΦΡΥ´Σ, ύος, ἡ, supercilium; fastus, tumulus: dat. pl. ὀφρύσι.

Ὄχ᾽ pro ὄχα, valdè, præ cæteris, longè, ponitur pro superlat. ab ἔχω, habeo: usitatius est ἔξοχον, & ἔξοχα, ab ἐξέχω, emineo.

Ὀχάνη, ης, ἡ, &

Ὄχανον, ου, τὸ, ansa clypei, quâ ille tenetur: ab ἔχω, teneo.

Ὀχεία, ας, ἡ, coitus, Aristot. de gen. an. l. 14. Item τὰ ὀχεῖα, scil. ζῶα, dicuntur admissarii equi, vel boves, vel arietes; Interdum & alia animantia mascula; apud Aristot. & Plut. utrumque, ab ὀχεῖος, ὁ, qui ad admissuram educatur; & hoc à Th. ὀχεύω, vi. Sed Ὀχεῖον, ου, τὸ, est currus, à Th. ὄχος, ὁ, unde ὀχέω, &c. V.

Ὀχέσκον, Ionicè pro ὤχεον, imperf. act. verbi ὀχέω, veho, porto, f. ήσω.

Ὀχέσφιν, curribus, dat. pl. Ion. pro ὄχεσιν, dicitur & ὀχέεσσι, dativ. pl. Ion. ab ὄχος, εος, τὸ, currus.

Ὀχετεύω, rivos, seu aquas duco, derivo, & Metaph. apud Athen. l. 10. οὐ χρὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν; non est ignis igni addendus; unde verbalia, Ὀχέτευμα, τὸ, rivus qui ducitur, vel aquæ ductus, canalis; Aristot. & ὀχετεία, ας, ἡ, rivorum à fonte deductio, ductus vel derivatio aquarum; apud Theophr. omnia à Th. ὀχετὸς; undè etiam diminut. Ὀχέτιον, ου, τὸ, rivulus, &c. V.

Ὀχετηγέω, ῶ, rivos, seu aquas duco, irrigo perrivos: Item Ὀχετηγία, rivorum, seu aquarum ductus, irrigatio; utrumque ab ὀχετηγὸς, qui rivos ducit; Il. φ. quod Nonn. generaliùs etiam usurpavit in fœmin. gen. pro ductrix; ut ut ἔρχεται ἄρη δυσεβίης ὀχετηγὸς, ab ὀχετὸς, & ἄγω; V.

Ὀχετηγὸς, οῦ, ὁ, aquæ ductor: ab ὀχετὸς, canalis.

Ὄχετλον, ου, τὸ, currus: Item Plaustrum; Item obex, à Them ὄχος, unde ὀχέω, & ὀχεῖον, τὸ, &c. V.

ὈΧΕΤΟ´Σ, οῦ, ὁ, canalis, aquæ ductus; Item cloaca: q. ab ὀχέω, veho: ὀχετὸς ἄτης, canalis calamitatis, pro perpetuâ calamitate.

Ὄχευμα, τὸ, semen, seu genitura, quâ ὀχεύων, implevit τὴν ὀχευομένην, apud Aristot. Item expon. etiam coitus, est verbale ab ὀχεύομαι, ineor, salior, inscendor, de fœmina marem admittente, pass. scil. ab act. ὀχεύω; V.

Ὀχεὺς, έος, ὁ, retinaculum; vectis: in pl. ὀχῆες, Ion. ab ἔχω, teneo.

Ὀχεὺς, est etiam lorum galeæ; Il. γ. Item scrotum; i. e. pellis quæ circundat vestes; à seq. Them. ὀχεύω; unde etiam verbalia, Ὀχευτὴς, οῦ, ὁ, admissarius, qui fœminam init, vel comprimit; de homine mare dictum, expon. libidinosus, ad coitum proclivis; in Epigr. l. 2. 2. Item Ὀχευτὸς, οῦ, vel Ὀχευτὴ, ῆς, ἡ, quæ marem admisit, venerem, seu coitum passa; Diosc. l. 2. c. 97. Undè Ὀχευτικὸς, ὁ, qui coire solet; ad coitum, seu venerem propensus, salax, &c. Aristot. de gen. an. l. 3. c. 1.

ὈΧΕΥ´Ω, admissarium admitto, f. εύσω, p. ὤχευκα hinc ὀχεία, ας, ἡ, coitus: q. ab ὀχέω, veho.

Ὀχέω, f. ήσω, veho, porto, præs. part. ὀχέων, moderans. Them. ὄχος, currus.

Ὀχὴ, ῆς, ἡ, cibus: ab ἔχω, sustento.

Ὄχημα, ατος, τὸ, vehiculum: a 1. pers. perf. pass. verbi ὀχέω, veho.

Ὀχήσιος, ου, ὁ, ἡ, OCHESIUS, nomen proprium.

Ὄχησις, εως, ἡ, vectio, vectura; equitatio, equitatus; Hesych. est verbale, à 2. pers. præt. pass. verbi ὀχέω; V.

Ὀχθέομαι, ingemo: Hesych.

Ὄχθας, acc. pl. ab ὄχθη, ης, ἡ, ripa, dat. pl. ὄχθαις, & Ion. ὄχθῃσιν, & ὄχθαισι, Poët.

ὈΧΘΕ´Ω, f. ήσω, indignor, gravate fero: q. ab ἄχθομαι.

ὌΧΘΗ, ης, ἡ, ripa, intrà quam ἔχεται, seu ὀχεῖται, aqua: ὄχθος, ου, ὁ, ripa, tumulus, labor.

Ὀχθηρὸς, οῦ, ὁ, riposus, clivosus; ut ὀχθηρὸς χῶρος, in Epigr. est à Th. ὄχθη, ἡ, vide.

Ὀχθήσας, αντος, a. 1. part. act. ab ὀχθέω, gravate fero.

Ὄχθῃσιν, dat. pl. Ion. ab ὄχθη.

Ὄχθησις, εως, ἡ, offensio, indignatio, est verbale, ab ὀχθέω, V.

Ὀχθίζω, idem quod & à Them. ὀχθέω, ῶ; vi. Eust. ex Oppian. ὀχθίζων σφακέλῳ, proprium alioquin esse existimatur cum suis derivatis & comp. Græcorum Bibl. Interpretum.

Ὄχθοιβος, limbus, fimbria. Suidæ est ὄχθοιβος, q. ab ὄχθη, ripa.

Ὄχθος, vide in ὄχθη.

Ὀχθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ; riposus, clivosus: Item verrucosus, torosus; Diosc. l. 1. c. 157. à Th. ὄχθη, ἡ; V.

Ὀχλαγωγὸς, qui popularem turbam concitat, vel congregat; ut faciunt adulatores populi, vel circulatores; unde Ὀχλαγωγέω, ῶ, populum, seu popularem turbam concito, δημαγωγῶ, plebem ad res novas solicito, factiosæ turbæ ducem me præbeo: Item Ὀχλαγώγιον, quum turba popularis concitata in unum locum confluit; ex ὄχλος, & ἀγωγὸς, V.

Ὀχλεὺς, έως, ὁ, vectis quo aliquid movetur: Item cardo; Item vinculum, ligamen; à Th. seq. ὀχλεύω, V.

Ὀχλεῦνται, turbantur, Dor. pro ὀχλοῦνται, 3. pl. præs. ind. pass. verbi ὀχλέω, turbo, Th. ὄχλος, turba.

ὈΧΛΕΥ´Ω, moveo, f. σω, ὀχλεὺς, έος, ὁ, vectis: μοχλὸς, οῦ, ὁ, idem; μοχλεύω, vecte moveo.

Ὀχλέω, turbo, commoveo; molestiâ afficio, f. ήσω, p. ὤχληκα, præs. pass. ὀχλέομαι, οῦμαι, vexor.

Ὀχληρὸς, ὰ, ὸν, turbulentus, a, um; molestus: &

Ὄχλησις, εως, molestia, perturbatio: ab ὀχλέω. Th. ὄχλος, turba.

Ὀχλικὸς, οῦ, popularis; turbulentus: ab eod. Th.

Ὀχλίζω, moveo, vecte impello & protrudo; Od. ι. à Th. ὀχλεύω, V.

Ὀχλοκόπος, qui turbam, seu populum concitat; Polyb. l. 3. Undè Ὀχλοκοπέω, turbam popularem concito, seu solicito; Plut. & Ὀχλοκοπία, turbæ popularis concitatio, seu solicitatio; ex ὄχλος, & Th. κόπτω, undè κοπὴ, ἡ, &c. vi. Item Ὀχλοκρατοῦμαι, à turba popülari, seu plebe, regor; turbæ popularis arbitrio administror & gubernor; ex ὄχλος, & κράτος, τὸ, undè κρατέω, &c. vi. Sic Ὀχλολοίδορος, qui turbæ convitiatur; ex ὄχλος, & λοίδορος; vi. Item Ὀχλομανέω, ῶ, insano turbarum amore teneor; vel insano turbæ popularis amore ducor; ex ὄχλος, & μαίνομαι, f. μανοῦμαι, undè μανία, ἡ, &c. V.

Ὀχλοποιέω, -ῶ, cogo turbam, f. ήσω, p ὠχλοποίηκα, a. 1. ὠχλοποίησα, ab ὄχλος, turba, & ποιέω, facio.

ὌΧΛΟΣ.

"ΟΧΛΟΣ, ου, ὁ, turba, motus, multitudo, populus; molestia. Hinc ὀχληρὸς, turbulentus: ὀχλέω, turbo: ἐνοχλέω, idem: παρενοχλέω, obturbo, molestiam exhibeo.

Ὀχλοτερπὴς, turbam delectans; ex ὄχλος, & τέρπω; V.

Ὀχλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ turbulentus; Polyb. Item difficilis, morosus; undè τὸ ὀχλῶδες, difficultas & fastidium, molestia, apud Suid. à Th. ὄχλος, ὁ, V.

Ὄχμα, ατος, τὸ, & ἴχμα, retinaculum: hinc πόρπημα, ab ἔχω, retineo: hinc

Ὀχμάζω, inhibeo, f. άσω, à præced.

Ὄχμος, series, ordo: ubi una res ἔχεται ἄλλης; id est, adhæret alii.

Ὄχνη, ης, ἡ, idem quod Th. ὄχνη, pirum sylvestre, vel ipsa arbor pirus, &c. V.

Ὀχοῖσα, ας, ἁ, Poët. & Dor. pro ὀχοῦσα, ἡ, vehens, ferens, præs. part. fœm. gen. ab ὀχέω, veho, sustineo. Th. ὄχος, currus.

"ΟΧΟΣ, ου, ὁ, & εος, τὸ, currus, vehiculum: q. ab ἔχω, contineo, vel ἄγω, impello. Hinc ὀχέω, veho, porto: ἐποχέω, inveho: πάροχος, ου, ὁ, qui à latere alterius vehitur.

Ὀχὸς, οῦ, ὁ, capax, qui continere potest; Od. ε. οὐδ' ἄρ' ἔσαν λιμένες νηῶν ὀχοὶ οὐδ' ἐπιωγαί; nec enim erant portus, qui naves capere & continere possent, est à Them. ἔχω; ut δοχὸς, à δέχομαι.

Ὀχυρὸς, idem quod ἐχυρὸς, munitus, firmus: ἐχυρόω, munio, fulcio.

Ὀχυρότης, ητος, ἡ; munitio, &c. idem quod & pro ἐχυρότης, & ab eod. Them. ἐχυρὸς; V.

Ὀχυρόω, f. ώσω, munio: ab ὀχυρὸς, munitus. Th. ἐχυρὸς, idem.

Ὀχύρωμα, ατος, τὸ, munitio: a 1. perf. perf. pass. præced. verbi.

Ὀχυρῶς, tutò, firmè; idem quod & pro ἐχυρῶς; adv. à Them. ἐχυρὸς; vi. Sic etiam Ὀχύρωσις, munitio, verbale ab ὀχυρόω, idem quod & pro ἐχυρόω, firmo à Th. ἐχυρὸς; V.

"ΟΨ, ὀπὸς, ἡ, vox, cantus: q. ab ἔπω, loquor. Sed ὄψ, oculus, ab ὄπτομαι, video. Ab ὄψ, vox est ἔλλοψ, οπος, mutus; Item piscis acipenser: ἠπεροπεύω, decipio: μέροψ, οπος, divisam, seu articulatam vocem habens. Epithet. hominis. Est & avis nomen: σκώψ, ωπὸς, ὁ, avis nomen ex genere nocturnarum.

Ὀψαμάτης, ου, ὁ, qui serò metit: ex ὀψὲ, serò, & ἀμάω, meto.

Ὀψανθὴς, sero florens, tarde florens; apud Theophr. (huic opponitur πρωϊανθὴς, vi.) ab ὀψὲ, & ἄνθος, τὸ; undè ἀνθέω, &c. V.

Ὄψανον, τὸ, i. e. φωνὴ, vox; idem quod, & à Th. ὄψ, vox, &c. vi. Item Ὄψανον, τὸ, idem quod, & ab ὄψις, εως, ἡ, visus, ab ὄπτομαι, &c. V.

Ὀψάομαι, ῶμαι, vescor cum pane, opsonium comedo; à Th. ὄψον, τὸ, V.

Ὀψάριον, ου, τὸ, pisciculus. Th. ὄψον, ου, τὸ, quicquid cum pane comeditur: per Synech. gen. piscis.

Ὀψάριον, propriè sonat opsoniolum; (est enim diminut. ab ὄψον, τὸ, vi.) peculiariter autem, de pisce dicitur; apud Athen. l. 9. & Joan. 6.

Ὀψαρότης, ου, ὁ, qui serò arat: ex ὀψὲ, serò, & ἀρόω, aro.

Ὀψαρτύω, opsonia condio & instruo, vel apparo, apud Suid. undè ὀψαρτυσία, ἡ, conditio, & instructio opsoniorum, vel etiam ars condiendi & apparandi opsonia: Item ὀψαρτυτὴς, οῦ, ὁ, opsoniorum conditor, vel instructor; Poll. lib. 6. undè Ὀψαρτυτικὸς, pertinens ad eum qui opsonia condit, vel instruit, popinalis culinarius; (ut ὀψαρτυτικὸν βιβλίον; apud Athen.) & ὀψαρτυτικὴ, ars coquinaria, seu coquorum artificium; omnia ex ὄψον, seu ὀψάριον, τὸ, & ἀρτύω, &c. V.

ὈΨΕ', serò; vesperi, post: q. ab ὀπίσω, post in compositione ε in ι mutatur. Hinc ὄψιμος, ου, ὁ, ἡ, serus, serotinus: ὀψίζω, serò aliquid facio: ὀψίγονοι, posteri.

Ὄψεαι, videbis, Ion. pro ὄψῃ, 2 sing. f. 1. m. verbi ὄπτομαι, video: f. ὄψομαι, perf. pass. ὦμμαι, a. 1. ὤφθην.

Ὄψῃ, videbis, Att. pro ὄψῃ, 2. sing. f. 1. m. ejusdem verbi. Est & ὄψει, dat. sing. ab ὄψις, εως, ἡ, vultus. Them. ὄπτομαι, video.

Ὀψείω, videre cupio, desidero. Th. ὄπτομαι, video.

Ὄψεσθε, 2. pl. f. 1. m. verbi ὄπτομαι, video, f. ὄψομαι, in 3. pl. ὄψονται.

Ὀψέω, ῶ, tardo, tardus sum; à Th. ὀψὲ, vi. Item Ὀψέω, ῶ, opsonia emo; & sic est à Th. ὄψον, τὸ, V.

Ὄψημα, τὸ; id quo cum pane vescimur; Plut. Symp. 4. 1. est verbale, ab ὀψέω, & significat, idem quod Th. ὄψον, τὸ; V.

Ὀψία, ας, ἡ, vespera, serum diei. Them. ὀψέ.

Ὀψία, ἡ, sub. ὥρα, significat, serum, tempus vespertinum, Joan. 6. sed dicitur etiam, ὀψεία δείλη, pro ὥρα ὀψία, vespera; apud Thuc. 1. 8. &c.

Ὀψιαίτερος, serior; est compar. ab ὄψιος, ἡ, ὀψία, à Them. ὀψέ; vi. Unde etiam Ὀψιαίτατα, adv. superl. tardissimè, serissimè, admodum serò, &c.

Ὀψιανθὴς, idem quod ὀψανθὴς; id vi. est enim etiam ex iisdem. Item Ὀψιβλαστὴς, & ὀψίβλαστος, serò germinans; unde ὀψιβλαστέω, serò germino, ab ὀψὲ, & βλαστάνω, f. βλαστήσω, unde βλαστὴ, ἡ, & βλαστὸς, ὁ, &c. vide. Item Ὀψίγαμος, qui serò uxorem ducit: & quæ serò nubit; undè ὀψιγάμιον, seræ nuptiæ; apud Poll. ὀψιγαμίου δίκη, ab ὀψὲ, & γάμος, ὁ; vi. Sic etiam ὀψιγενὴς, serò genitus, tarde natus, ab ὀψὲ & γένος, τὸ; V.

Ὀψίγονος, ου, serò natus, posteri: ab ὀψὲ, serò, & γείνομαι, nascor, p. m. γέγονα.

Ὀψιέστερος, idem quod ὀψιαίτερος, serior; comparativ. ab eodem ὄψιος; vide.

Ὀψίζω, f. ίσω, serò aliquid facio, vel sub vesperam facio. Th. ὀψὲ, serò.

Ὀψίκαρπος, cujus fructus serotini sunt, serotinos fructus ferens, Theophr. undè ὀψικαρπία, sera fructûs editio; apud Theophr. & ὀψικαρπέω, seros fructus gigno; ex ὀψὲ, & καρπὸς; vi. Item Ὀψικέλευθος, serò viam carpens, qui serò iter facit, seu serò venit; Nonn. ex ὀψὲ, & κέλευθος; vi. Sic etiam, Ὀψίκλωψ, qui serò, ac sub noctem, furatur, fur vespertinus, seu nocturnus; ex ὀψὲ, & κλώψ, à Them. κλέπτω, &c. V.

Ὀψιμαθῆ, acc. sing. ab

Ὀψιμαθὴς, έος, ὁ, ἡ, serò doctus: ex ὀψὲ, serò, & μανθάνω, disco.

Ὀψιμαθία, vel ὀψιμαθεία, sera eruditio, & ὀψιμαθέω, serò disco, seu sera ætate; ex iisd. cum præced. V.

Ὀψίμορος, serò moriens, & lente, apud Nonn. ex ὀψὲ, & μόρος, fatum, exitium, &c. V.

Ὄψιμος, ου, ὁ, ἡ, serotinus, serus. Them. ὀψέ.

Ὀψίνοος, ου, qui serò sapit: ab ὀψὲ, sero, & νόος, mens.

Ὄψιος, ου, ὁ, serus, serotinus; apud Theophr. Item serus, i. e. vespertinus; à Th. ὀψὲ; vi. Undè etiam, Ὀψιότης, ητος, ἡ, tarditas, longa prorogatio, &c.

Ὀψίπλουτος, qui serò dives est factus; ab ὀψὲ, & πλοῦτος; V.

Ὄψις, εως, ἡ, vultus, facies, species, visus: ex 2. sing. perf. pass. ὦψαι, verbi ὄπτομαι, video.

Ὀψισμὸς, οῦ, ὁ, quum serò aliquid facimus, tarditas; verbale ab ὀψίζω; vide.

Ὄψισε, advesperascit, 3. sing. a. 1. sub. act. verbi ὀψίζω. Th. ὀψέ.

Ὀψίσπορος, qui serò, seu tarde seritur; undè Ὀψισπορέω, serò sementem facio, tardè sero; ab ὀψὲ, & σπορὰ, seu σπόρος, ὁ; V.

Ὀψιτέλεστος, ου, ὁ, ἡ, Imperf. ab ὀψὲ, serò, & τελέω, perficio.

Ὀψίτομος, serò putatus, vel qui serò putari solet; ab ὀψὲ, & τομὴ, vel τομὸς, &c. vi. Item Ὀψιφανὴς, serò apparens; ex ὀψὲ, & φαίνω, f. φανῶ; undè varia comp. terminantur in φανὴς, &c. V.

Ὀψοβαφον, ου, τὸ, vasculum, in quo opsonia apponuntur; Poll. ex ὄψον, τὸ, & βάπτω, undè βαφὴ, ἡ, &c. vi. Item ὀψοδαίδαλος, opsoniorum apparandorum peritus artifex; Epith. periti coqui; ex ὄψον, τὸ, & δαίδαλος, ὁ; vi. Ὀψολόγος, qui de opsoniis tractat, seu disserit: Athen. lib. 8. Undè Ὀψολογία, sermo de opsoniis, scriptum de deliciis popinalibus; ex ὄψον, & λόγος, ὁ; vide.

Ὄψομαι, ῃ, εται, f. 1. m. verbi ὄπτομαι, video, perf. pass. ὦμμαι, aorist. 1. pass. ὤφθην.

"ΟΨΟΝ, ου, τὸ, opsonium, quicquid cum pane comedimus, piscis. Hinc ὀψάομαι, opsonor, vescor cum pane. Ducunt alii ab ἕψω, coquo, ut sit coctum quid cum pane. Alii ab ὀπτάω, asso. Alii ab ὀψὲ, serò, quod non mane, sed vesperi ea alimenta sumerent.

Ὀψονόμος, ου, ὁ, magistratus qui legem annonæ præbet, & in pl. masc. ὀψονόμοι, dicebantur magistratus quidam Athenis, quibus eorum quæ ad opsonia pertinebant, cura incumbebat; Eust. unde ὀψονομεῖν, pro ὀψωνεῖν, i. e. opsonari, usurpavit Critias teste Poll. l. 6. c. 7. ab ὄψον, τὸ, & νομὸς, ὁ, præfectura, à νέμω, rego, administro, &c. vi. Item Ὀψοποιὸς, qui opsonia apparat, conditor; undè Ὀψοποιΐα, opsoniorum, seu popinalium deliciarum apparatio; Ὀψοποιϊκὸς, pertinens ad e-

eum qui opsonia apparat, popinalis, coquinarius; ut ὀψοποιϊκὰ ὄργανα, Xen. & ὀψοποιϊκὴ, scil. τέχνη, ars, seu scientia apparandi opsonia; Plat. in Gorg. Item Ὀψοποιέω, & ὀψοποιοῦμαι, opsonia, seu popinales delicias apparo, coquo; Plut. unde Ὀψοποίημα, opsonium, cibaria; & ὀψοποιητικὸς, idem quod ὀψοποιϊκὸς. Item Opsoniorum apparandorum peritus, opsoniorum artifex; undè ὀψοποιητικὴ, idem quod ὀψοποιϊκὴ; id vi. omnia ab ὄψον, τὸ, & ποιέω; vi. Sic etiam, Ὀψοπώλης, opsoniorum venditor, cupedinarius; & in fœm. ὀψοπῶλις, ιδος, ἡ, opsoniorum venditrix; undè ὀψοπώλιον, τὸ, & ὀψοπωλία, ἡ, locus in quo væneunt opsonia, popina; apud Suid. & Athen. l. 1. ex ὄψον, & πωλέω, undè πώλης, &c. V.

Ὀψοφαγέω, opsonia devoro, popinalibus deliciis, & præsertim piscibus devorandis delector; Aristoph. in Nub. Item Ὀψοφαγία, opsoniorum, & peculiariter, piscium delicatorum, avida devoratio; Athen. l. 8. Item Ὀψοφαγίστατος, avidissimus opsoniorum devorator; omnia à seq. ὀψοφάγος, qui opsoniis inhiat; popinalium deliciarum avidus devorator, Athen. l. 8. peculiariter sic dicebatur qui pisces avidius devorabat; teste Plut. Symp. 4. Probl. 4. &c. V.

Ὀψοφάγος, ου, gulosus, edax: ab ὄψον, & φάγω, comedo.

Ὀψὼν, ῶνος, ὁ, locus reponendis opsoniis; vel sportula iis ferendis; à Th. ὄψον, τὸ; V.

Ὀψωνέω, opsonia coëmo, opsonor; undè ὀψωνητικὸς, idem cum ὀψώνης, opsonator, Item opsoniorum coëmendorum peritus, unde τέχνη ὀψωνητικὴ, &c. Item Ὀψωνία, ἡ, opsonii coëmptio, opsonatus; Plut. & Athen. Item Ὀψωνιάζω, stipendia præbeo; expon. etiam alo; undè apud Dion. Halic. l. 9. ἐκ τῶν δημοσίων ὀψωνιαζόμενοι χρημάτων, dicuntur, qui ex alienis aluntur pecuniis; undè verbale Ὀψωνιασμὸς, annona, stipendium, Polyb. l. 5. omnia ab ὀψώνης, qui opsonia coemit, vel opsoniis coemendis deditus; Aristoph. undè etiam seq. ὀψώνιον, τὸ; id quod ab opsonatore emitur; sæpe autem accipitur pro annona quæ militibus in singulos menses dabatur pro stipendio, seu salario; apud Polyb. &c. V.

Ὀψώνιον, ου, τὸ, OPSONIUM, stipendium: ab ὀψώνης, ου, ὁ, opsonator: quod ex ὠνέομαι, οῦμαι, emo & ὄψον, ου, τὸ, quicquid cum pane comeditur.

Π.

Π Est decima sexta Græcorum litera, & octoginta denotat: majusculum Π, significat quinque.

Πα, nullo accentu notata, enclitica est.

Πᾶ, Dor. pro πῆ, & sæpè πῦ, quod & πόθι dicitur, ubi? Et πῆ pro ποῖ, quonam? quem in locum.

Παγὰν, Dor. pro πηγὴν, acc. sing. sed παγᾶν, gen. pl. Dor. pro πηγῶν, à πηγὴ, ῆς, ἡ, fons, παγαῖσι, Dor. dat. pl.

Πάγαι, αἱ, retia; (idem quod παγίδες, vide sing. παγὶς;) à sing πάγη, ἡ, V.

Παγανάλια, τὰ, dies festus erat montanorum & agrestium, quo per urbem vehiculis ferri criminosum erat; sed est Latina vox, Græcis scripta literis.

Παγὰς, άδος, ἡ, glacies, &c. idem quod πηγὰς; id V.

Παγασαῖο, genitiv. sing. Dor. pro Πηγασαίου à

Πάγασος, Dor. pro Πήγασος, ου, ὁ. PEGASUS, alatus Persei equus, Them. πηγὴ, ῆς, ἡ, fons.

Παγγενέτης, omnium genitor & pater; ex πᾶν, & γενέτης; vi. Sic παγγενὴς, qui omnium generum est; ex πᾶν, & γένος, τὸ; V.

Παγγλωσσία, ας, ἡ, pro λαλία, nimia loquacitas, παρὰ τὸ πᾶν καὶ τινὶ γλῶσσαν.

Παγγώνιος, q. d. omniangulus; i. e. ab omni parte angulos habens; ex πᾶν, & γωνία; V.

Παγεὶς, έντος, concretus, aor. 2. part. pass. παγείην, a. 2. opt. pass. à πήγνυμι, seu πηγνύω, compingo, concrescere facio: f. ξω, p. πέπηχα, a. 2. pass. ἐπάγην, f. 2. passiv. παγήσομαι, prat. m. πέπηγα.

Πάγη, Ion. pro ἔπαγε, 3. sing. a. 2. ind. activ. verbi πήγνυμι, compingo.

Παγερὸς, glacialis, gelidus; à πηγνύω, f. πήξω, &c. V.

Παγετὸς, οῦ, ὁ, glacies, compacta aqua: à πηγνύω, compingo.

Παγετώδης, glacie, aut gelu, adstrictus; à præced. παγετὸς; quod V.

Πάγη, defixum est, Ion. pro ἐπάγη, 3. sing. a. 2. ind. passiv. hinc παγῆναι, a. 2. inf. pass. verbi πηγνύω.

Πάγη, ης, ἡ, laqueus, decipulum: ab eod. Them.

Πάγη, ἡ, propriè, est laqueus depactus ad irretienda animalia; sed exp. etiam locus excelsus, Hesych.

Παγιδεύω, illaqueo, irretio, f. εύσω, p. πεπαγίδευκα, à παγὶς; q. v.

Πάγιος, ου, firmus, stabilis: à πηγνύω, compingo.

Παγιότης, ητος, ἡ, soliditas: Item Παγιόω, ῶ, firmum & fixum statuo, firmo, stabilio: undè παγιωθεὶς, ab Etym. exp. ἑδραιωθεὶς; Item Παγίως, adverb. firmè, firmiter; ut παγίως λέγειν, asseverare, constanter affirmare, &c. Undè Comparativ. παγιώτερον, firmiùs, constantiùs; omnia à præcedent. πάγιος, fixus; ut γῆ παγία, &c. Undè etiam compar. παγιώτερος, firmior, stabilior, &c. V.

Παγὶς, ίδος, ἡ, laqueus in terram depactus, decipulum, acc. sing. παγίδα, ab eod. Them.

Παγίως, vide paulo antè in παγιότης.

Παγκάκιστος, q. d. omnino pessimus; seu omnibus modis improbissimus; Sophcl. in Antig. est superl. à seq. πάγκακος; V.

Πάγκακος, ου, omninò malus, infaustissimus: ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e, & κακὸς, malus.

Παγκάκως, omnimodo malè, i. e. improbissimè, pessimè, est adverb. à præced. πάγκακος; V.

Παγκαλλὴς, q. d. omnimodo pulcher, pulcherrimus; ex πᾶν, & κάλλος, τὸ, V.

Πάγκαλος, ου, perpulcher; honestissimus: & indè

Παγκάλως, pulchrè, honestissimè; adv. à πᾶς, & καλὸς, bonus, pulcher.

Παγκάρπος, fructus omnis generis habens; ut παγκαρπία μιγνῦσα, apud Theophr. placenta ex melle, & omni fructuum genere; undè etiam, Παγκαρπία, ἡ, substantivè, pro omni fructuum genere; apud Eust. utrumque à seq. πάγκαρπος; V.

Πάγκαρπος, ου, ὁ, ἡ, qui fructuum omne genus fert. Ex πᾶς, omnis, & καρπὸς, fructus.

Παγκευθὴς, omnino absconditus; ex πᾶς, vel πᾶν, & κεύθω; undè κεῦθος, τὸ, &c. vi. Item Πάγκλαυστος, omnino lamentabilis; expon. etiam semper lugens: Item Πάγκλαυτος, idem; apud Æsch. utrumque, ex πᾶς, vel πᾶν, & κλαίω, f. κλαύσω, undè κλαυτὸς, &c. V. Sic etiam, Παγκληρία, tota, seu universa hæreditas; ex πᾶν, & κλῆρος, ὁ; vide.

Πάγκοινος, ου, omnibus communis. Ex πᾶς, omnis, & κοινὸς, communis.

Παγκοίρανος, ὁ καὶ ἡ, omnino dominus, vel totius dominus; ex πᾶν, & κοίρανος; vi. Item Παγκόνιτος, omnino pulvere adspersus, laboriosissimus; omne genus certaminis expertus; ut παγκόνιτα ἆθλα; ex πᾶν, & κόνις; undè κονία, vel κονίζω, &c. V.

Παγκρατὲς πῦρ, ignis omnia vincens & absumens: ex πᾶν & κρατέω, vinco. Th. κράτος, τὸ, robur.

Παγκρατὴς, omnipotens; dicitur de Deo, sicut & παντοκράτωρ, est etiam Epith. somni, & temporis; apud Soph. Item ignis Epith. ut in neut. præced. παγκρατὲς, quod vide. Indè seq. παγκράτιον, τὸ, vide; à quo etiam est παγκρατιάζω, certo pancratio: Item in omnibus certaminibus victor sum; undè verbale παγκρατιαστὴς, athleta, qui pancratio certare solet, vel peritus certandi pancratio: Item qui manibus pedibusque & quasi omni ope connixus certabat; vel ut alii expon. qui quinque illis certaminibus, quæ Græci πένταθλον, (per illud enim quidam interpretantur præcedens, παγκράτιον) Latini quinquercium, sive quinquercionem vocant, viz. pugillatione, cursu, saltu, disco & luctâ, certavit & vicit; unde παγκρατιαστικὸς, ad pancratiasten pertinens; & adverbial. παγκρατιαστικῶς, more pancratiastarum, vel pancratiasticè, &c.

Παγκράτιον, ου, τὸ, athletici certaminis genus, ad quod πᾶν κράτος, adhibendum erat: pugillatus & lucta.

Πάγκρεας, pancreon, quasi tota caro, glandulosum est corpus & pingue in medio mesenterio situm, seu circa intestini primi exortum, quòd vasa mesenterii divaricata fulcit, ac spatium, intra lienem, ventriculum, ac jecur, vacuum, in dorso explet; vide Aristot. Hist. an. 3. 4. ex πᾶν, & κρέας, τὸ; vi. Item πάγκρυφος, omnino occultus; ex πᾶν, & κρύπτω, f. ψω, præt. υφα, undè κρύφιος, &c. V.

Παγοπληξία, ας, ἡ, veterinorum morbus, quum gelu percelluntur pedes; ex seq. πάγος, & πλήσσω, f. ξω; unde, πλῆξις, &c. V.

Πάγος, ου, ὁ, tumulus, collis, glacies, sal. Th. πηγνύω, compingo.

Πάγος, εος, τὸ, reperitur etiam in neut. gen. pro præced. πάγος, ὁ, in masc. terra in tumulum coagmentata; item, humor frigore adstrictus; gelu, &c. Ut, apud Aristot. in Probl. ἐν πάγει, i.e. in gelu & glacie, &c.

Πάγουρος, ου, ὁ, pagurus, cancri quoddam genus, apud Aristot. anim. l. 4. dictum παρὰ τὸ οὐρεῖν καὶ φυλάττεσθαι ἐν πάγοις, i.e. ἐν κρημνώδεσι τόποις, inquit Etym. i. e. quod in altioribus fluminum locis versetur, ripisq; præruptis; apud Eustath. Phœnix etiam πάγουρος vocatur, quòd in aspera cute custodiatur, seu, asperam babeat cutem; ex πάγος; & Th. οὖρος, ὁ, custos, &c. V.

Παγχάλεπος, omnino, vel, omnimodo difficilis, perdifficilis; ex πᾶν & χαλεπὸς, ὁ, V.

Πάγχαλκος, ου, ex solido ære: ex πᾶς, omnis, & χαλκὸς, ου.

Πάγχρηστος, ad omnia usum præbens; perbenignus; omnino, vel, prorsus utilis; ex πᾶν & χρηστὸς, ὁ, V.

Παγχρύσεα, prorsus aurea. q. πάντως χρύσεα, à χρυσὸς, aurum.

Πάγχρυσος, vel Πάγχρυσος, totus aureus; apud Eur. & Il. β. ex πᾶς, in neut. πᾶν & χρυσὸς, ὁ, V.

Πάγχυ, penitus, adv. Poët. pro πάνυ, à πᾶς, omnis.

Παγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, glacialis, gelidus; à πάγος, ου, ὁ, vel εος, τὸ, &c. V.

Παδῆτε, saltatis, Dor. pro πηδᾶτε, 2. pl. præs. verbi πηδάω, salio.

Πάθα, ας, ἁ, Dor. pro πάθη, ης, ἡ, Poët. casus, clades: à πάθος, τὸ, passio. Th. πάσχω, patior.

Παθαίνομαι, afficior vehementer & concitor; item afficior morbis animi; à πάθος, quod V.

Πάθε, a. 2. imperat. act. vel 3. sing. a. 2. ind. Ion. pro ἔπαθε, &

Παθέειν, Ion. resolut. pro παθεῖν, a. 2. inf. act. verbi πάσχω, patior. f. πείσομαι, a. 2. ἔπαθον. p. m. πέπονθα.

Πάθει, dat. sing. à πάθος, εος, τὸ, affectus, passio. Th. πάσχω, patior.

Παθεῖν, a. 2. inf. act. vide παθέειν.

Πάθεσιν, dat. pl. à πάθος, εος, τὸ, affectus. Th. πάσχω.

Πάθη, passiones, nom. pl. ejusd. at

Πάθῃ, 2. sing. a. 2. sub. m. vel 3. sing. a. 2. sub. act. verbi πάσχω, patior. a. 2. ἔπαθον.

Πάθη, ης, ἡ, calamitas, casus, clades; exp. etiam, κάκωσις; item, cædes, apud Plat. est à πάθος, τὸ, Th. πάσχω, vide.

Πάθημα, ατος, τὸ, afflictio, vitiosus affectus. in pl. τὰ παθήματα, passiones: &

Παθητικὸς, ἡ, ὸν, passivus, a, um. à πάθος. Th. πάσχω, patior.

Παθητικῶς, patheticè; ut, παθητικῶς λέγειν; uti oratione perturbante animos, & concitante; apud Aristot. Item, Παθητικῶς, passivè; passivâ voce; Eust. est adv. à præced. παθητικὸς, idem quod seq. παθητὸς, passioni obnoxius, &c. V. Item, παθητικαὶ ποιότητες, dicuntur passibiles, seu, patibiles qualitates, non quòd patiantur aliquid; sed quòd passionem afferant sensibus, seu, quod sensus afficiant; Aristot. in prædic. qualit. Item, παθητικὸς λόγος, seu, παθητικὴ λέξις, cui insunt πάθη, i.e. oratio in qua fervent concitati affectus, seu, quâ perturbantur animi & concitantur; item, παθητικὸν ῥῆμα, passivum verbum, apud Grammat.

Παθητὸς, ου, passibilis, qui pati potest. ejusd. Them.

Παθογνωμικὸν σημεῖον; est signum quod una cum morbo invadit, nec ab eo separari potest; ut, in pleuritide difficultas anhelitûs, & febris, &c. Et, vocatur, quod propriè affectionis speciem significat; propriè quidem de signo dicitur; impropriè verò, de symptomate, & quatenus morbi naturam indicare potest; Gal. de diff. morb. Ex πάθος & γνώμη; unde γνωμικὸς, &c. V.

Παθοκρατεία, imperium in passiones; ex πάθος & κράτος, τὸ, unde κρατερὸς, ὁ, &c. V.

Πάθον, passus sum, Ion. pro ἔπαθον, a. 2. ind. act. &

Παθόντες, nom. pl. a. 2. part. act. verbi πάσχω, patior. a. 2. ἔπαθον. f. πείσομαι.

Παθοποιΐα, ας, ἡ, commotio affectuum; ex πάθος, εος, τὸ, affectus, quod vide, & ποιέω, facio.

Πάθος, εος, ους, τὸ, affectus, passio, morbus, mollities, dat. pl. πάθεσι. à πάσχω, patior. a. 2. ἔπαθον.

Παθοῦσα, a. 2. part. act. f. g. à

Παθὼν, όντος, a. 2. part. act. Th. πάσχω, patior. f. πείσομαι. a. 2. ἔπαθον.

Παῖ, voc. sing. à παῖς, puer.

ΠΑΙΑ'Ν, ᾶνος, ὁ, PÆAN, hymnus in laudem Apollinis, pes metricus. Apollo ipse sic dictus, à παύω, quia mala sedat; vel à παίω, ferio. hinc Παιανιεὺς δῆμος, Pæaniensis populus.

Παιανίζω, f. ίσω, pæanem seu pæanas cano; à præced. quod V.

Παιανισμὸς, οῦ, ὁ, pæanis, seu, pæanum cantatio; verbale, à præced. παιανίζω, V.

Παιάνων, gen. pl. à παιὰν, quod V.

Παῖγμα, τὸ, ludus, seu, id quod luditur; Euryp. in Bacch. est verbale, à Th. παίζω, f. ξω, &c. V.

Παιγμοσύνη, ης, ἡ, lusus, oblectatio. Th. παίζω, ludo.

Παιγνήμων & παιγνίμων, jocularibus dictis gaudens; idem quod seq. παιγνιήμων, à Th. παίζω, V.

Παιγνιήμων, ονος, ὁ, ἡ, vir, qui jocis delectatur, jocosus: &

Παίγνιον, ου, τὸ, & παιγνίη, ης, ἡ, Ion. gen. pl. παιγνιέων, ludus, res ludicra; à παίζω, ludo.

Παίγνια, τὰ, deliciæ, Plut. Sic etiam dicta fuerunt poëmata, aut, alia ludicra scripta; est neut. plur. à sing. præced. παίγνιον, τὸ, V. Unde etiam, παιγνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ludicer, seu, ludicrus; unde, τὸ παιγνιῶδες, res ludicra, seu, jocularis; item, adv. παιγνιωδῶς, ludicrè, ludibundè, jlocaliter, &c. V.

Παῖδ' pro παῖδα, acc. sing. à παῖς, παιδὸς, παιδὶ, puer.

Παιδαγωγεῖον, ου, τὸ, Schola, ludus literarius: &

Παιδαγωγέω, f. ήσω, instituo pueros, vel tanquam puerum, moderor, rego: &

Παιδαγωγὸς, οῦ, ὁ, PÆDAGOGUS, puerorum custos & informator: ex παῖς, puer, & ἀγωγὸς, dux. Th. ἄγω, duco.

Παιδαγωγία, ἡ, institutio puerilis quæ proficiscitur à Pædagogo; ipsa actio instituendi pueros & mores eorum formandi; & generaliùs etiam, institutio, Plut. Item, παιδαγωγικὸς, οῦ, ὁ, ad pædagogum, seu, pædagogiam pertinens; ut, παιδαγωγικὸς λόγος, oratio qualis esse solet pædagogorum; unde adv. παιδαγωγικῶς, more pædagogorum; omnia, à præced. παιδαγωγὸς, vide.

Παιδάριον, ου, τὸ, puerulus, diminut. à παῖς, puer.

Παιδαριώδης, puerilis; puerulum decens; à præced. παιδάριον, τὸ, V.

Παιδεία, ας, ἡ, institutio, castigatio; à παιδεύω, erudio. Th. παῖς.

Παίδειος, ου, ὁ, puerilis; ut, παίδειον μάθημα; Plat. Pro eodem Poëticâ dialysi, dicitur παιδήϊος, à Th. παῖς, παιδὸς, V.

Παίδειος ὕμνος, Hymnus pueris conveniens, vel qui in pueros canitur: à παῖς, puer.

Παιδεραστὴς, οῦ, ὁ, amator puerorum; apud Athen. quidam Delphin vocatur παιδεραστὴς, accipitur fere in malam partem, pro pædicone, cujus turpis est amor; Luc. Unde παιδεραστία, amor in pueros, & peculiariter, amor, qualis est pædiconum; Plat. in Symp. Item, παιδεραστέω, ῶ, sum puerorum amator more pædiconum; Athen. l. 13. Unde apud Luc. Rhea παιδεραστοῦσα, amore pueri capta; ex παῖς, παιδὸς, & ἐραστὴς, ὁ, V.

Παιδέρως, idem quod παιδεραστὴς, de pædicone; ut, παιδέρως ζῶν, apud Poll. genus etiam unguenti, παιδέρωτα veteres nominarunt; quo scil. mulieres nimium cutis candorem occulebant; & vernaculum faciei colorem mentiebantur; apud Athen. l. 13. Ex παῖς, παιδὸς, & ἔρως, ωτος, ὁ, V.

Παιδέρως ἄκανθος, acanthus sativus; q. παίδων ἔρως. Th. ἐράω, amo.

Παιδεύετε, 2. pl. præs. ind. act. verbi παιδεύω, quod V.

Παίδευμα, τὸ, id quod docetur; sive, id in quo aliquis instituitur; verbale, à παιδεύω, V.

Παίδευσις, εως, ἡ, institutio, disciplina, ipsa actio docendi: &

Παιδευτὴς, οῦ, ὁ, eruditor, præceptor, magister, castigator: à

Παιδεύω, erudio, doceo, castigo. imperf. ἐπαίδευον, f. εύσω, perf. πεπαίδευκα. a. 1. ἐπαίδευσα. perf. pass. πεπαίδευμαι. hinc perf.

Perf. part. πεπαιδευμένος, ου, institutus, a. 1. pass. ἐπαιδεύθην, ης, η. a. 1. sub. pass. παιδευθῶ, ῇς, ῇ. Them. παῖς, puer.

Παιδευτήριον, τὸ, ludus literarius; locus in quo pueri docentur; item, παιδευτὸς, οῦ, ὁ, doctus, eruditus; unde, παιδευτικὸς, οῦ, ὁ, q. d. institutorius; qui ad institutionem facit; ut, παιδευτικὴ τέχνη, ars instituendi, apud Poll. a quo adv. παιδευτικῶς, more eorum qui instituunt, seu, docent; omnia verbalia, à præced. παιδεύω, V.

Παιδῆιος, idem quod & pro παίδειος, vide.

Παιδιὰ, ᾶς, ἡ, lusus. Th. παίζω, ludo: at

Παιδία, ας, ἡ, pueritia, puerilis ætas. Th. παῖς, παιδὸς, ὁ, ἡ, puer.

Παιδικὸς, οῦ, ὁ, puerilis; ad puerum, pueros, vel, pueritiam pertinens; pueris, seu, pueritiæ conveniens; item, παιδικὸν, τὸ, (sicut Lat. puerile,) ineptum, absurdum; quod puerilem quandam stultitiam præ se fert; item, παιδικὰ, τὰ, puer qui amatur ab eo qui παιδεραστὴς appellatur; & general. qui amatur, cujuscunq; sit ætatis; item, amasia, seu, ea quæ amatur; atq; indè ea, quæ alicui, in delitiis, seu, charissima sunt, παιδικὰ dicuntur, teste Schol. Aristoph. &c. Unde adv. παιδικῶς, pueriliter; puerorum more; ut decet pueros; Plat. &c. à præced. παιδία, seu Th. παῖς, παιδὸς, &c. V.

Παιδόθεν, adv. ab incunabilis, ab ineunte ætate, seu à pueritiâ: à παῖς.

Παιδίον, ου, τὸ, infans, puerulus, dimin. à παῖς, παιδὸς, ὁ, puer.

Παιδισκάριον, puellula; diminut. à παιδίσκη, seq. puella, &c. V. Unde etiam, παιδισκεῖον, τὸ, locus in quo sunt puellæ; sed exp. etiam, lupanar, apud Athen. l. 10.

Παιδίσκη, ης, ἡ, ancilla: &

Παιδίσκος, ου, ὁ, puellus, dim. à παῖς.

Παιδιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, puerilis, puerulos decens, seu, ad eos pertinens; à præced. παίδιον, τὸ, seu, Th. παῖς, παιδὸς, &c. V. Item; παιδιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui ludo, seu, lusui est deditus; aut qui jocis valde gaudet; à παιδία, ἡ, ludus; qualiscunq; relaxatio animi. Them. παίζω, V.

Παιδνὸς, puer; Od. φ. Eust. dicit esse à παίζω, & poni pro παῖς; Hesych. verò, παιδνὸν, tradit esse eum qui excessit è pueris; unde & exp. adolescens; item, ἄφρων, νήπιος; sed accipitur etiam παιδνὸς, adjectivè, pro; puerilis; unde παιδναὶ χεῖρες, in Epigr.

Παιδοβοσκὸς, q. d. puerorum altor, apud Luc. ex παῖς, παιδὸς, & βόσκω; unde βοσκὸς, &c. V. Item, παιδοβορὸς, puerorum vorator; Saturni Epith. Eust. ex παῖς, παιδὸς, & βιβρώσκω, fut. ώσω. vide.

Παιδογονία, liberorum procreatio; à seq. παιδογόνος, liberos procreans; aut, ad liberorum procreationem faciens; item, prolificus; fœcundus, &c. Vide.

Παιδογόνος, ου, ὁ, ἡ, liberorum procurator: ex παῖς, puer & γείνομαι, fio.

Παιδόθεν, adv. ἀπὸ τοῦ vel ἐκ παιδὸς, à puero, a pueritiâ. Th. παῖς.

Παιδοκόμος, qui puerorum curam agit & illis prospicit; unde, παιδοκομέω, puerorum, seu, liberorum curam gero, & illis prospicio; ex παῖς, παιδὸς, & κομέω, ῶ, V. Item, παιδοκτόνος, q. d. puericida; puerorum, vel, liberorum interfector, seu, interfectrix; qualis dicitur fuisse Medea; unde, παιδοκτονία, q. d. puericidium; puerorum, seu, liberorum cædes; à Th. κτείνω, unde pr. m. ἔκτονα, &c. V. Sic etiam, παιδολέτωρ, pueros occidens; Euryp. in Medea; à Th. ὄλλυμι, fut. ὀλέσω; unde ὀλετὴρ, &c. V. Παιδομαθὴς, qui in pueritia didicit; & ex consequenti, qui in arte sua optimè quidq; facit; à Th. μανθάνω, f. μαθήσομαι, &c. V. Παιδομανὴς, qui puerorum insanit amore; unde, παιδομανία, ἡ, insanus puerorum amor quo quis tenetur; Plut. in Erot. à Th. μαίνομαι, fut. μανοῦμαι; unde μανία, ἡ, &c. V. Παιδονόμος, puerorum rector; i. e. præfectus disciplinæ & educationi puerorum; unde, παιδονομία, actio regendi pueros sub certo institutione, seu, disciplina; à Th. νέμω, regno, administro; unde νομὸς, ὁ, præfectura, &c. V. Item, παιδοπίπης, pueros lustrans; puerorum deceptor; Athen. l. 13. ex ὀπιπεύω, pro ὀπτεύω; à Th. ὄπτομαι, comp. Ut reliqua præced. cum παῖς, παιδὸς, &c. V.

Παιδοποιέω, liberos procreo: hinc παιδοποιητέον, verbale: ex παῖς & ποιέω, facio.

Παιδοποιητὴς, idem quod παιδοποιὸς, id V. Unde etiam, παιδοποιητικὴ; ut, παιδοποιητικὴν ἐργάζεσθαι, operam dare liberis procreandis; ab, & ex iisd. cum præced. V.

Παιδοποιΐα, ας, ἡ, liberorum procreatio; ex iisd. Th.

Παιδοποιὸς, οῦ, ὁ, ἡ, liberos procreans: vide παιδοποιέω.

Παιδοπόρος, q. d. liberis transitum præbens; ut, παιδοπόρος γλῶττις, in Epigr. ex παῖς, παιδὸς, & πόρος, ὁ, V.

Παιδὸς, gen. sing. à παῖς, puer. dat. plur. παισὶ.

Παιδοσπορέω, liberos procreo, liberos gigno; & general. gigno, genero; ex παιδὸς & σπόρος, ὁ, V.

Παιδοτέκνωσις, liberorum procreatio; ex παιδὸς & τέκνον, τὸ, unde τεκνόω; indè τέκνωσις, ἡ, &c. V. Item, παιδοτόκος, puerpera; quæ peperit; Nonn. ut, παιδοτόκος βίος, vita conjugalis, liberorum procreatrix; ex παιδὸς & τόκος, ὁ, V.

Παιδοτριβικὸς, οῦ, ὁ, ad pædotribam pertinens; unde παιδοτριβικὴ, scil. τέχνη, apud Aristot. ars pædotribarum; pro quo etiam dicitur, παιδοτριβία, idem; unde adv. παιδοτριβικῶς, more pædotribarum, vel, ut decet pædotribas; item, παιδοτριβεῖον, τὸ, locus in quo pueri exercentur; omnia, ab, & ex iisd. cum præced. παιδοτρίβης, qui pueros exercet, præfectus pueris exercendis; pro quo etiam dicitur παιδότριψ, gymnasii, seu, palæstræ magister; præceptor, doctor, &c. Itidem ex iisd. V.

Παιδοτριβέω, pueros exerceo, pueros instituo, educo: &

Παιδοτρίβης, ου, ὁ, ludimagister: ex παῖς, puer, & τρίβω, tero.

Παιδοτρόφος, puerorum, vel, servorum educator, seu, altor; unde παιδοτροφία, puerorum, seu, servorum educatio; & παιδοτροφέω, pueros educo; servos alo, &c. Ex παιδὸς & τροφὴ, vel, τροφὸς, &c. V. Item, παιδουργὸς, liberorum procreator; unde παιδουργία, liberorum procreatio; ex παιδὸς & ἔργον, τὸ, V. Παιδοφθόρος, puerorum corruptor, & stuprator; pædico, cinædus; ex παιδὸς & φθορὰ, ἡ, V. Παιδοφίλης, & παιδόφιλος, puerorum amator, in malam præcipuè partem; pædico; unde παιδοφιλέω, sum puerorum amator; pædico sum; unde παιδοφιλεῖσθαι, dicitur de puero qui amatur; apud Plat. comp. ex παιδὸς & φίλος, unde φιλέω, &c. V. Item, παιδοφόνος, puerorum, vel, liberorum interfector, vel, interfectrix; Euryp. in Med. παιδοφόνου τῆς σῆς λεαίνης, unde παιδοφονία, puerorum, vel liberorum occisio; Naz. Ex παῖς, παιδὸς & φένω; unde φόνος, ὁ, &c. V.

Παιδῶν, Dor. pro παίδων, gen. pl. à παῖς, παιδὸς, ὁ, ἡ, puer.

ΠΑΊΖΩ, qu. contractè pro παιδίζω, more puerorum lusito; ludo, salto. f. παίξω, & σω. p. πέπαιχα. a. 1. ἔπαιξα. Hinc παίγνιον, ου, τὸ, ludus. παιδιὰ, ᾶς, ἡ, ludus; item jocus; τεχνοπαίγνιον, ου, τὸ, artificium ludicrum.

Παιώνιος, & παιωνὶς, salutiferus, vel, -ra; idem quod, & à παιήων, seq. V. Ut παιωνίη χεὶρ, medica manus; & παιωνὶς σοφία, in Epigr. Unde etiam παιωσύνη, ars medica, medicina, vel medicatio; omnia, à παιὰν, salutaris, salutiferus, &c.

Παιήονα, hymnum, acc. sing. à

Παιήων, ονος, ὁ, idem quod παιὼν, ῶνος, ὁ, quod vide. Them. παιὰν, ᾶνος, ὁ; hymnus.

Παίκτης, ου, ὁ, lusor, in Epigr. est verbale, à παίζω, f. ξω, V.

Παίονες, οἱ, Macedones.

ΠΑΙ'ΠΑΛΑ, ων, τὰ, loca prærupta & salebrosa, ob παιπάλλω, hoc est, pulverem, euntium remoram; hinc παιπαλόεις, præruptus.

Παιπάλη, ης, ἡ, farina tenuissima; pulvis: qu. à παιπάλλω, concutio. Th. πάλη, ης, ἡ, idem.

Παιπάλη, præced. (per reduplicationem factum ex Th. πάλη) exp. etiam flos polentæ, pollen, apud Gal. Item, exp. res vulgaris & minima; apud Aristoph. in vesp. Item, pulvis; & nix minutatim cadens; unde Metaph. pro valde astuto, versuto, seu, vafro; & q. d. cujus est subtilis astutia apud Aristoph. in Nub. pro παιπάλη dicitur etiam πασπάλη, Suid.

Παιπάλημα, ατος, τὸ, idem quod præced.

Παιπαλημάτιον, pulticula; Poll. diminut. à præced. V.

Παιπάλλω, f. αλῶ, quatio, idem quod ζείω.

Παιπαλόεις, εντος, ὁ, in f. g. παιπαλόεσσα, præruptus, salebrosus, asper: à παίπαλα, τὰ, quod vide: expon. & pulverulentus: à παιπάλη, pulvis, flos farinæ. Th. πάλη, lucta; item tenuissima farina, cinis.

Παιπαλοέσσης, dat. pl. Ion. f. g. pro παιπαλοέσσαις, à præced. quod vide.

Παιπαλάδης, εος, ὁ καὶ ἡ, malitiosus, versipellis; item, veneficus; unde παιπαλάδεις γυναῖκες; apud Suid. perniciosæ & veneficæ mulieres; ex παιπάλη, in Metaph. signif. Id vide.

ΠΑΙ͂Σ, παιδὸς, ὁ, ἡ, puer, vel puella; servus, filius: q. à πάομαι, acquiro: vel παίω, expeditè facio: pro παῖς, Cret. & Lacon. πὸϊρ, unde PUER. Hinc παιδίον, ου, τὸ, puerulus: παιδάριον, ου, τὸ, idem. παιδεύω, f. σω. doceo, instituo: παιδεία, ας, ἡ, institutio: παίδευσις, εως, ἡ, idem. παιδευτὸς, οῦ, doctus, eruditus: ἀπαίδευτος, ου, ὁ, ἡ, indoctus: ἄπαις, αιδος, ὁ, ἡ, liberis carens: ἔφηβος, αιδος, ὁ, ἡ, puer adultus.

Παίσας, αντος, a. 1. part. act. παίσης, 2. sing. a. 1. sub. act. à παίω, percutio. f. παίσω. p. πέπαικα.

Παίσατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. verbi παίζω, ludo. f. ξω & σω. a. 1. ἔπαισα & ξα. Th. παῖς, puer.

Παῖσδα, Dor. pro παῖδα, acc. sing. à παῖς, puer.

Παίσδῃ, Dor. pro παίζῃ, 3. sing. præs. sub. act. verbi παίσδω, pro παίζω, ludo.

Παίσης, vide in παίσας.

Παισὸς, οῦ, ἡ, dat. Παισῷ, nomen regionis.

Παιστικὸς, lusorius; à παίζω, f. ξω, &c. Vide.

Παιφάσσω, oculos circumquaq; verto: qu. à παίω φάη, quatio, seu vibro oculos.

Παιχθεὶς, εντος, illusus, a. 1. part. pass. à παίζω, ludo: f. ξω. perf. pass. πέπαιγμαι. a. 1. pass. ἐπαίχθην.

ΠΑΙ'Ω, f. αίσω. p. αικα, percutio, ferio, pulso: hinc Angl. to pay, i. e. ferire.

Παιὰν, ᾶνος, ὁ, Deus Medicinæ; hymnus. Them. παιὰν, ᾶνος, ὁ, hymnus.

Παιὰν, ὁ, præced. dicitur Apollo Medicorum præses; παρὰ τὸ παίειν, i. e. à feriendo; quod sagittis Pythonem confoderit serpentem; item, παιὰν & παιήων. exp. salutaris, salutiferus; unde pro Medico usurpatur, ab Aristoph. in Pluto; & derivatur, vel, à παιὰν, vel, à παίω, &c. Quæ V. Unde etiam, παιανίζω, idem quod παιανίζω, id V. Item. παιάνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad medicinam valens, ad medendum idoneus, ut in Epigr. χρυσὸς ἱερὸς ἀεὶ παιάνιος; item, παιωνία χεὶρ, medicatoria manus; apud Aristoph. Item, παιωνία, ἡ, pæonia herba; de qua Theophr. & Diosc. Item festum Apollini sacrum; & est etiam, antidoti nomen, nec non catapotii; unde παιανίζω, & παιανισμὸς, idem quod παιανίζω, & παιανισμὸς, quæ V.

Πακτὶς, vide in πακτός.

Πακτὸς, Dor. pro πηκτὸς. οῦ, compactus: πακτὶς, ίδος, ἁ, Dor. pro πηκτὶς, ἡ, pectis, musicum instrumentum: hinc πακτόω, compingo. Them. πήγνυμι, idem.

Πάκτων, ωνος, ὁ, genus navigii fluviatilis, quod solvi poterat, ut expeditiùs transportaretur, iterumq; ubi opus esset compingi; Diod. Sic. l. 20. Strab. l. 17.

ΠΑΛΑ'ΘΗ, ης, ἡ, massa ficorum, aut caricarum.

Παλαθὶς, ίδος, ἡ, idem quod Th. παλάθη, ἡ, massa ficuum, & pinguium caricarum, quas, in morem laterum figurantes, ut diu illesæ permaneant, calcant atq; compingunt; unde παλαθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, massæ, quæ παλάθη, dicitur, formam habens; apud Diosc. l. 1. c. 81. &c.

ΠΑ'ΛΑΙ, adv. olim, quondam, pridem. Hinc παλαιὸς, οῦ, vetus, antiquus: παλαιότης, ητος, ἡ, vetustas, antiquitas.

Παλαιγενὴς, έος, ὁ, ἡ, senex, annosus, vetulus, olim genitus: gen. pl. παλαιγενέων, ex πάλαι, olim, & γείνομαι, nascor.

Παλαίγονος, ου, ὁ, ἡ, idem ac παλαιγενὴς in pl. παλαιγόνοι majores. Παλαιγόνον ergo accipe pro eo, qui aliquem olim genuit & procreavit: παλαίγονον verò pro eo qui olim est genitus, & qui est antiquus. Ex πάλαι, olim, & γείνομαι, nascor.

Παλαίει, luctatur, 3. sing. præs. ind. act. à παλαίω, luctor. Sic παλαίειν φόνῳ, cum cæde luctari. Them. πάλη, lucta.

Παλαίθετος, à longo tempore asservatus, & reconditus; à Th. πάλαι, unde παλαιὸς, ὁ, & θετὸς; à Th. τίθημι, &c. V.

Παλαιμονᾶν, Poët. pro παλαίειν, luctari, certare: vide præced.

Παλαίμων, PALÆMON; Portunnus.

Παλαιόγονος, priscus; idem quod παλαίγονος, & παλαιγενὴς, quæ vide.

Παλαιοθέτης, Hesychio est παλαιοπραγμῶν & δεσπότης; ex iisd. cum παλαίθετος, id V.

Παλαιομώλωψ, veterator, verbero.

Παλαιόπλουτος, idem quod ἀρχαιόπλουτος, jam inde à priscis temporibus locuples; dives; ut apud Thuc. παλαιόπλουτον γὰρ ὤν τὸ χωρίον, ex παλαιὸς & πλοῦτος, &c. V.

Παλαιὸς, ἁ, ὸν, antiquus, a, um, vetus; in comparat. παλαιότερος, α, ον, antiquior. Th. πάλαι olim, adv.

Παλαιοτέρα, ας, ἡ, vetustior, comparat. f. g. &

Παλαιότης, ητος, ἡ, vetustas: à παλαιὸς, quod V.

Παλαιόω, ῶ, antiquo, oboleo. f. ώσω. p. πεπαλαίωκα. præs. pass. παλαιόομαι, οῦμαι, veterasco. f. 1. pass. παλαιωθήσομαι, ῃ, εἶ. ab eod.

Πάλαισμα, ατος, τὸ, lucta, artificiosa luctatio. Th. πάλη lucta.

Παλαισμάτεσσι, Ion. pro παλαίσμασι, dat. pl. à præced.

Παλαισμοσύνη, ης, ἡ, idem quod πάλη, lucta.

ΠΑΛΑΙΣΤΗ', ῆς, ἡ, palmus, mensura quatuor digitorum. q. à παλαίω, luctor; opus enim est παλαιστῇ, in luctâ; ut à πάλλω, vibro, quatio; unde & παλάμη, palma manus.

Παλαιστὴς, οῦ, ὁ, idem quod παλαιστὴ, ἡ, Th. præced. palmus, &c. V. Item, παλαιστὴς, οῦ, ὁ, & παλαιστρίτης, luctator; adversarius in lucta; Od. θ. & apud Plut. atq; sic est à Th. πάλη, ἡ, lucta, &c. V.

Παλαιστιαῖος, α, ον, unius palmi longitudinem, vel crassitiem habens: à præced.

Παλαιστικὸς, οῦ, ὁ, ad luctatorem, seu, luctatores pertinens; seu, ad luctationem, aut, palæstram; item, luctæ peritus, vel, studiosus apud Aristot. (à Th. πάλη, unde παλαίω, &c. V.) pro eo etiam dicitur παλαιστρικὸς, οῦ, ὁ, idem; palæstræ peritus, vel, ad palæstram pertinens, &c. Ut, παλαιστρικὴ ἄσκησις; & παλαιστρικὴ ἐπιστήμη apud Aristot. &c.

Παλαίστρα, ας, ἡ, PALÆSTRA, lucta, luctæ locus. Th. πάλη, lucta.

Παλαιστρίτης, & παλαιστρικὸς, vide paulò ante, παλαιστὴς & παλαιστικός.

Παλαίτατος, pro παλαιότατος, antiquissimus, vetustissimus; superl. à παλαιὸς, id V.

Παλαίτερος, Ion. & Att. pro παλαιότερος, ου, antiquior, vide παλαιός.

Παλαίφατον, Poët. pro παλαιφάτως, secundum priscam famam. Ex πάλαι, olim, & φάτις, seu, φάσις, ἡ, rumor. Th. φάω, seu φημὶ, dico.

Παλαίφατος, ου, ὁ, PALÆPHATUS Peripateticus: in dat. sing. Παλαιφάτῳ. Significat & antiquitùs celebratus, priscus, antiquus. Vide παλαίφατον.

Παλαίχθων, antiquam terram habens, antiquus terræ possessor; ut, παλαίχθων δῆμος, apud Æschyl. de populo Atheniensi, semper ejusdem terræ incola; ex πάλαι & χθὼν, V.

Παλαίω, luctor: à πάλη, lucta.

Παλαίωμα, ατος, τὸ, & παλαίωσις, εως, ἡ, inveteratio; verbalia, à παλαιόομαι, οῦμαι, vetus fio; unde, οἶνος παλαιούμενος, seu, πεπαλαιωμένος; vinum vetus quod ad vetustatem pervenit; apud Gal. & Athen. &c.

Παλακίζω, injuria, seu, contumeliâ afficio, illudo; unde verbale, παλακισμὸς, injuria, contumelia, illusio; Etym. quasi à παλάσσω, f. ξω, &c. Vide.

Παλάμαις, manibus, dat. pl. παλαμάων, gen. pl. Æol. pro παλαμῶν, à παλάμη.

Παλαιμάτηρ, antiqua parens, prisca mater; Euryp. ex πάλαι & μήτηρ, ἡ, vide.

Παλαμάομαι, ῶμαι, struo, molior, machinor;

chinor; item, administro, efficio, gero; ut, ταῖς δὲ χερσὶ τὸ δέον παλαμᾶσθαι; Xen. Pæd. 4. est à seq. Them. παλάμη, palma manûs, & Synecdoch. manus ipsa; item, Metaph. ars, seu, via, aut, ratio quâ aliquid efficimus, &c. V.

ΠΑΛΑ'ΜΗ, ης, & Dor. παλάμα, ἡ, manus, PALMA; ars, quia palmâ exercetur. qu. à πάλλω, vibro, agito: παλάμῃσι, dat. plur. Ion. pro παλάμαις. Hinc παλαμάομαι, manu tracto, struo, molior.

Παλαμήδης, ου, ὁ, PALAMEDES, filius Nauplii.

Παλαμναῖος, cujus manus cæde contaminata est; cæde contaminatus; Plut. in Pomp. & apud Synes. παλαμναῖος τῆς χώρας, pestis & pernicies regionis, dicitur Ἀνδρεΐκος; item, παλαμναία γνώμη καὶ γλῶττα, dira & conscelerata mens & lingua; apud eund. Item. παλαμναῖος dicitur Jupiter, quasi vindex, & ultor eorum qui manus cæde contaminarunt; vide Eust. & Etymol. est est à præced. Th. παλάμη & παλαμάομαι, &c. Quæ V.

Παλαξέμεν, Ion. seu Æol. pro παλάξειν, f. 1. inf. &

Παλάσσετο, polluebatur, 3. sing. imperf. pass. Ion. à

Παλάσσω, sortior; item inquino, fœdo, contamino; contundo. f. ξω. p. πεπάλαχα. a. 1. ἐπάλαξα. Th. πάλλω, vibro, quatio.

Παλαστὴ, ἡ, idem quod, ab, & pro, Th. παλαιστὴ, ἡ, mensura quaternum digitorum, &c. V.

Παλευτὴς, qui tendit retia; ut aves allectas illis irretiat; illex; & παλεύτρια, ἡ, allectrix; utrumq; à seq. Th. παλεύω, V.

ΠΑΛΕΥ'Ω, allicio, fallo, pertraho in retia. f. σω. hinc παλεύτρια, illex columba, qu. à πάλλω, agito.

ΠΑ'ΛΗ, ης, ἡ, lucta, quæ fit τῷ πάλλειν commovendo manus, & POLLEN. hinc παλαίω, luctor. παλαιστὴς, οῦ, ὁ, luctator. παλαίστρα, ας, ἡ, palæstra, lucta. παιπάλη, ης, ἡ, farina tenuissima, flos farinæ. ἀντίπαλος, ου, ὁ, ἡ, obluctator, adversarius.

Πάλημα, pro πάλμα, τὸ, vibratio, agitatio; verbale, à πάλλω, πάλλομαι, &c.

Παλημάτιον, pollen; apud Aristophanem, pulmentarium, pulticula, i.e. ῥόφημα ἐκ παιπάλης; Hesych. exp. τὸ λεπτὸν ἄλευρον; est pro παιπαλημάτιον, à παιπάλη, ης, Th. πάλη, ἡ, &c. Vide.

Παλιγγενὴς, renatus, regenitus, vel, renascens, Nonn. ex πάλι, pro πάλιν & γένος, τὸ, V.

Παλήσειε, 3. sing. a. 1. opt. Æol. à παλέω, pro παλαίω, luctor. Sed verbum de mendo suspectum. Vide Æ. Porti Dictionar. Æol.

Πάλι, pro πάλιν, rursus, adv.

Παλία, secundus nuptiarum dies, repotia, q. à πάλιν ἰέναι, quod tunc redeant ad convivium.

Παλιγγενεσία, ας, ἡ, regeneratio; ex πάλιν, rursus, & γένεσις, generatio. Th. γείνομαι, nascor.

Παλίγγλωσσος, ου, ὁ, ἡ, diversilinguis. παλίγγλωσσος πόλις, urbs quæ linguâ contrariâ utitur. Ex πάλιν, rursus, è diverso, è contrario: & γλῶσσα, lingua.

Παλιγνάμπτος, retrorsum curvus, recurvus; ex πάλιν & γνάμπτω, unde γναμπτὸς, &c. V. Item, παλιγκάπηλος, qui à caupone emit, deinde vendit; unde παλιγκαπηλεύω, à caupone emo, deinde vendo; ex πάλιν & κάπηλος, unde, καπηλεύω, &c. V. Sic etiam, παλίγκλαστος, refractus; reflexus, recurvus; ex πάλιν & κλάω, fut. σω; unde κλάσις, &c. Vide.

Παλιγκοτία, simultas; exp. & offensio; à seq. παλίγκοτος, V.

Παλίγκοτος, ου, ὁ, ἡ, qui vicissim alicui irascitur, iracundus: &

Παλιγκότως, animo vicissim irato, iracunde, adv. ex πάλιν, iterum, & κότος, ira vetus.

Παλίγξεστος, & παλίγξυστος, iterum rasus, & pumice æquatus; ex πάλιν & ξέω vel ξύω; unde ξεστὸς & ξυστὸς, &c. V.

Παλίλλογος, ου, ὁ, ἡ, rursus numeratus, vel collectus. hinc παλιλλογέω, iterum narro; ex πάλιν, rursus, & λέγω, colligo. p. m. λέλογα.

Παλιλογία, vel, παλιλλογία, verbi ejusmodi iteratio; item, παλιλογέω, vel, παλιλλογέω, idem iterum dico; apud Herodot. &c. Ex πάλιν & λόγος, ὁ, V. Item, παλίλλυτος, resolutus, rescissus; Nonn. ex πάλιν & λύω; unde λυτὸς, &c. V. Item, παλιμβάκχειος, palimbacchius, qui & ἀντιβάκχειος, antibacchius dicitur, est pes metricus, ex prima & secunda longis, tertia brevi; Fab. l. 9. c. 4. ex πάλιν & βακχεῖος, bacchico furore afflatus; item, pes metricus, ex brevi & duabus longis constans; à Th. βάκχος, V.

Παλίμβαμος, ου, ὁ, ἁ, Dor. pro παλίμβημος, retrogradus, reciprocus: ὁδὸς παλίμβαμος, ἡ πάλιν βαίνουσα καὶ πορευομένη, Est itus reditusq; manuum & textorii instrumenti, quo mulieres in texendis telis utuntur. Ex πάλιν, rursus: & βαίνω, eo.

Παλίμβιος, redivivus; quasi ἐξ ἀναβιώσεως, vel, ἐξ ἀναβάσεως; ex πάλιν & βίος, ὁ, V. Item, παλιμβλαστὴς, & παλίμβλαστος, iterum germinans; Theophr, q. d. restibilis, seges scil. quæ regerminat; & cujus fœcunditas in annum sequentem quasi restat; ex πάλιν & βλαστάνω, fut. βλαστήσω; unde, βλάστη & βλαστὸς, &c. V. Sic etiam, παλίμβολος, veteratorius, veterator; ut, apud Plut. in Themist. δολερὸς καὶ παλίμβολος ἀνήρ; exp. etiam, inconstans, mutabilis; qui facilè in diversum resolvitur; unde παλιμβολία, dolus, inconstantia, & fluctuatio animi; Suid. ex πάλιν & βολὴ, aut, βόλος, &c. V. Item, παλιμβουλία, consilii mutatio, inconstantia; ex πάλιν & βουλὴ, ἡ, V. Sic &, παλίμπαις; pro πάλιν παῖς; iterum puer; repuerascens senex, Luc.

Παλίμπετες, adv. retro: vide seq.

Παλιμπετὴς, έος, ὁ, ἡ, relapsus: ex πάλιν, rursus, & πίπτω, cado. παλιμπετὲς, adv. retrorsum: retró.

Παλίμπηγος, iterum compactus, unde, παλίμπηγα, dicuntur calceamenta sæpius suppacta; Poll. l. 7. ex πάλιν & πηγὸς, ὁ, V. Item, παλίμπισσα, pix recocta; Dioscor. l. 1. c. 95. ex πάλιν & πίσσα, ἡ, V. Item, παλιμπλαγκτος, iterum errabundus; à seq. παλιμπλάζομαι, iterum oberro, &c. V.

Παλιμπλαγχθεὶς, έντος, errans, a. 1. part. pass. a

Παλιμπλάζομαι, aberro, vagis erroribus retrò agor: à πάλιν, rursus: & πλάζω, errare facio, seduco. f. γξω.

Παλιμπλεκὴς, retrorsum nexus, seu, plexus; ex πάλιν; & Th. πλέκω, V. Item, παλίμπορος, qui iter repetit; vel, è contrario iter faciens; ex πάλιν & πόρος, ὁ, V. Sic etiam, παλίμπους, pedem reflectens; à Th. ποῦς, V. Παλίμπρατος, qui vel quæ iterum venditus est, aut, vendita, vel, vendi se sinit; qui vel quæ relicto priore hero, subinde alii se addicit; veterator, veteratrix, &c. Poll. Unde neut. plur. τὰ παλίμπρατα, iterum, vel, sæpiùs vendita; à πιπράσκω, f. πράσω; unde πρατὸς & πράτης, &c. V. Παλιμπροδότης, Appian. de Metrodoro, qui rursus ad Pompeium ab Octavio transiit, ἀμφοῖν παλιμπροδότης; i.e. rursus, seu, alterâ vice proditor; à προδίδωμι, unde προδότης, &c. V. Παλιμπώλης, qui revendit aliquid; qui emit ut revendat; Poll. à Th. πωλέω, unde, πώλης, &c. V. Παλίμφημος, q. d. iterum prædicandus; i.e. ὑπέρφημος, eximiâ, & præstanti laude prædicandus, Euryp. in Ione; à φήμη, ἡ, V. Παλιμφυὴς, iterum natus, renatus; exp. & renascens; & redivivus; ex φύω; unde φυὴ, &c. V. Παλίμψαιστος & παλίμψηστος, (pro quo etiam scribitur παλίψηστος) ὁ καὶ ἡ, iterum derasus, vel, deradendo tersus; ut, παλίμψηστον βιβλίον; apud Plut. Latini itidem, Palimpsestum dicunt; ut Cic. ad Trebat. l. 7. c. 18. charta delebilis, seu, delecticia; Catullo, palinxestus, i. e. παλίγξεστος, id vide. Tabula, in qua delentur scripta & eraduntur, quoties lubet, ut alia rescribantur; à Them. ψάω, f. ψήσω; unde ψαιστὸς, tanquam à ψαίω; & ψηστὸς, &c. V. Item, παλίμψυχος, qui resumpsit animam; redivivus; à Th. ψυχὴ, ἡ, comp. ut reliqua præced. cum adv. πάλιν, &c. V.

ΠΑ'ΛΙΝ, adv. iterum, rursus; è contrario. q. à πάλλω, moveo. Hinc ἀνάπαλιν, è contrario; item vice versâ.

Πάλιν, præced. denuò, sæpe significat vice versâ, è diverso; ut, apud Xen. πάλιν ἐρεῖ, exp. contradicet, repugnabit; interdum etiam signif. ὀπίσω; i.e. retrò, retrorsum; ut apud Hom. Il. γ. ὄσσε πάλιν κλίνασα, retrorsum flectens oculos, &c.

Παλινάγγελος, nuntius, qui postquam nuntiavit quod jussus est, ad eum redit à quo missus est; internuntius, vel, ὀπίσω ἐπαι-

ἐπανῆλθον ἄγγελος; vide Hesych. ex πάλιν, & ἄγγελος; V.

Παλινάγρετος, ε, ὁ, ἡ; pro παλιναγείρετος, revocabilis, rursus congregatus: ex πάλιν, rursus: & ἀγείρω, congrego.

Παλινάγρετον, neut. à præced. παλινάγρετος, exp. & πάλιν ἄγρετον, quod revocatur, seu retractatur; vel quod revocari, seu retractari potest; Il. α. ex πάλιν, scil. & ἄγρομαι, per Sync. pro ἀγείρομαι; vi. Item Παλιναίρετος, rursum creatus; qui post abrogatum ei magistratum, rursum creatur magistratus: ex πάλιν, & αἱρετός, à Them. αἱρέω; vi. Sic etiam Παλιναυξής, recrescens, renascens; Nonn. ex πάλιν, & ἀέξω, undè αὔξω, f. αὐξήσω, unde αὔξη, ἡ, &c. vi. Item Παλιναυτόμολος, qui ad eam partem, à qua priùs ad hostes transierat, redit; Xen. ex πάλιν, & αὐτόμολος, suâ sponte transfuga; ex αὐτός, & μολέω, venio, advenio, &c. vi. Παλίνδικος, ὁ πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν δικαζόμενος; Bud. vel ὁ πολλάκις δικαζόμενος; Poll. inde παλινδικία, actio restituta; Herodian. Plut. iterum sui defendendi potestas, & redintegratio actionis: Item Παλινδικέω, ῶ, controversiam judicatam refero; Bud. ex πάλιν, & δίκη, ἡ, unde δικάζω, &c. V. Item Παλινδίνητος, qui reciproco vortice revolvitur; ut παλινδίνητος θάλασσα, mare reciprocum; in Epigr. Item Παλινδινία, ἡ, vortex reciprocus: ex πάλιν, & δίνη, unde δινέω, &c. vi. Item Παλινδόρια, τὰ, vocantur, quæ veteribus calceis suppinguntur; Poll. ex πάλιν, & δορὰ, ἡ; vi. Παλινδρομία, recursus, cursus reciprocus: Item Παλίνδρομος, recurrens; ut παλίνδρομος ὁδὸς, via recurrens, seu reciprocans; ex iisd. cum præced. παλινδρομέω, cursu reciproco redeo; Plut. seu ex πάλιν, & δρόμος, ὁ; V.

Παλινδραμεῖν, recurrere: ex πάλιν, rursus: & τρέχω, curro: f. θρέξω, perf.m. δέδρομα.

Παλίνζωος, redivivus; Nonn. ex πάλιν, & ζωὴ, seu ζωός; vi. Item Παλινοδία, ἡ, iter reciprocum, ἐναντία ὁδός; (sed Παλινῳδία, id vide est ἐναντία ᾠδή, Suid.) ex πάλιν, & ὁδὸς, ἡ, vi. Sic etiam, Παλίνοπτος, à sole aversus; i.e. ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀπεστραμμένος; ex πάλιν; & ὄπτομαι, cujus varia comp. desinunt in οπτος.

Παλινόρμενος, & παλίνορος; idem quod seq. παλίνορτος, qui gressu retrò concitatus redit; & apud Aristoph. expon. etiam, motus suo loco, luxatus, &c. V.

Παλίνορτος, ε, ὁ, ἡ, resiliens: ex πάλιν, rursus: & ὄρω, excito: f. ὀρῶ, & Æol. ὄρσω.

Παλινοστέω, redeo, revertor; idem cum νοστέω; vel q. d. rursus redeo, iterum revertor, apud Suid. & Eust. Item Παλίνοστος, qui reddit, seu revertitur; recurrens, reciprocus; Nonn. unde etiam Παλινόστιμος, iterum rediturus; vel reversurus; idem cum νόστιμος; ex πάλιν, & νοστέω, ῶ, &c. vi. Item Παλίνουρος, ε, ὁ, qui iterum meiit; iterum, seu bis mingens, vel meiens; ex πάλιν, & οὖρον, τὸ; vi. Item Παλινοῦρος, nomen propr. Palinurus, Æneæ gubernator; & nomen ab re fictum; ad quod facetè alludens Martialis, sic ridet Paulinum, Mixisti Pauline semel, currente carinâ; Meiere vis iterum, jam Palinurus eris; i.e. vocabere bis meiens; non autem eris Palinurus, i.e. cades è navi, aut Palinurus; verùm, quia Martialis sic noverat plerosque accepturos: ita posuit, ut plerosque hoc cavillo falleret: Item Παλίνσκιος, seu παλίσκιος, umbrosus, opacus, tenebricosus; ut ἄντρον παλίσκιον, apud Hom. Sed expon. etiam, qui inumbratur ab alio; Etymol. ex πάλιν, & σκιὰ, ἡ; vi. Sic & Παλίνστρεπτος, retrò vertens; ex πάλιν, & στρεπτός, ὁ; V.

Παλίντιτος, ε, ὁ, ἡ, qui repenitur, vicissim punitus, ex πάλιν vicissim; & τίω, punio.

Παλιντοκία, mutua fœneratio; seu fœnoris dati repetitio; Plut. in Hellen. ex πάλιν, & τόκος, ὁ; V.

Παλίντονος, ε, ὁ, ἡ, reflexus: ex πάλιν, rursus: & τείνω, tendo.

Παλίντονος, præced. propriè, est idem quod ἀντίτονος; id est, in aversum tendens, remittens; ut παλίντονα τόξα, Il. θ.

Παλιντράπελος, in contrarium versus; Pind. ex πάλιν, & τραπελός; vide. Item Παλιντριβής, qui denuo tritus est; unde apud Simon. παλιντριβὴς ὄνος, expon. dossuarius asinus: ex πάλιν; & τρίβω, unde τριβὴ, ἡ, &c. vi. Sic & παλίντροπος, & παλιντρόπης, retrò convertens gressum; retrò reflectens gradum; Item reversus, redux; undè παλιντροπία, conversio retrò facta, immutatio, i.e. παρεπιστροφή; undè etiam παλιντροπάομαι; idem quod παλιντρέπεσθαι; retrò se convertere; Eust. ex πάλιν, & τρέπω, τρέπομαι, unde τροπὴ, ἡ, & τρόπος, ὁ, &c. V. Item Παλιντυπὴς, qui repercutitur: Item repercutiens; i.e. ἀντιτύπης; ex πάλιν, & τύπτω, unde τυπή, ἡ, & τύπος, ὁ, &c. vide.

Παλινῳδέω, ῶ, recanto, retracto: &

Παλινῳδία, ας, ἡ, retractatio, recantatio, PALINODIA: ex πάλιν, iterum & ᾠδὴ, cantus. Them. ἀείδω, cano.

Παλίνωρος, qui suis horis redit, Aratus: ex πάλιν, & ὥρα, ἡ; V.

Πάλιον, ε, τὸ, Dor. pro Πήλιον, Thessaliæ mons.

Παλίουρος, ε, ὁ, paliurus, spinosus & asper frutex in Aphrica, suavem ferens odorem, quo vina commendantur; cujusque succo, loco vini, utuntur Troglodytæ; Theophr. Hist. Pl. l. 1. c. 6. & Diosc. 1. 122.

Παλιρρόθιος, ε, refluentes seu reciprocantes habens fluctus. Κῦμα παλιρρόθιον, unda reflua: ex πάλιν, rursus, vicissim; & ῥόθος, undarum strepitus.

Παλίρροπος, qui retrò vergit, aut propendet, reflexus; ut παλίρροπον γόνυ; Euryp. in elect. ex πάλιν, & ῥοπὴ, ἡ; vi. Item Παλίρροος, & παλίρρους, retrograda fluenta habens, refluus, reciprocus; at κλύδων παλίρρους; Eur. in Iph. Taur. Item Παλίρρους, substantivè sumitur, pro παλίρροια, ἡ, refluxus, reciprocatio aquæ, confluvium, Gaza: e πάλιν, & ῥοὴ, aut ῥόος, à Th. ῥέω, &c. V.

Παλίσκιος, idem cum παλίνσκιος, quod vi. Item Παλίσσυτος, q. d. ad retrogradum gressum incitatus; vel simpl. retrogradus, cessim iens; Euryp. exp. etiam, resiliens; ut παλίσσυτον βέλος, Theocr. Idyll. 26. unde παλισσυτέω, ῶ, retrogradus feror, retrogredior: ex πάλιν, & σύομαι, inusit. pro σεύομαι, à σεύω, idem quod Them. σείω, &c. V. Item Παλίψηφος, idem quod παλίμψηφος, & ex iisd. id V.

Παλίωξις, pro παλιδίωξις, εως, ἡ, insecutio: ex πάλιν, rursus, & διώκω, persequor.

Πάλλα, PILA: idem quod σφαῖρα. Hinc forte Angl. a Ball.

Παλλάδ', pro Παλλάδα, acc. sing. à Παλλὰς, άδος, ἡ, Pallas, Minerva.

Παλλάθη, idem quod παλάθη, quod V.

Παλλακεία, ἡ, concubinatus; a seq. παλλακεύομαι, sum pallaca, sum concubina; apud Synes. Ep. 3. & Plut. Item, apud Herodot. exp. in concubinatum accipio, &c. V.

Παλλακεύεσθαι, pellicem habere: &

Παλλακὴ, ῆς, ἡ, vel -ὶς, PELLEX, puella, concubina. Them. πάλλαξ, juvenis.

Παλλακίσι, dat. pl. Ion. à

Παλλάκιον, ε, τὸ, adolescentulus. Th. πάλλαξ, juvenis.

Παλλακίς, ίδος, ἡ, idem quod παλλακή.

Παλλακός, ε, ὁ, amasius, i.e. ὁ ἐρώμενος, à seq. Th. πάλλαξ, ακος; V.

ΠΑ'ΛΛΑΞ, ακος, ὁ, juvenis, adolescens; q. jam idoneus ad τὸ πάλλειν, hastam. Hinc παλλακὴ, ῆς, ἡ, vel παλλακὶς, ίδος, ἡ, puella, pellex, concubina.

Παλλὰς, άδος, ἡ, PALLAS, Sapientiæ Dea, quæ & Minerva dicitur, à πάλλω, quod scil. hastam vibret ut bellicosa.

Πάλλε, jactabat, Ion. pro ἔπαλλε, 3. sing. imperf. act. &

Πάλλετ', pro ἐπάλλετο, 3. sing. imperf. pass. verbi πάλλω, vibro.

Παλλευκός, omni ex parte albus, candidissimus; ut παλλευκὸν κάρα; Euryp. in Hec. ex πᾶς, vel πᾶν, & λευκός, ὁ; vide.

Παλλήνη, ης, ἡ, PALLENE, nomen propr.

Παλλομένων, genit. pl. part. præs. pass. à πάλλομαι, sortior, moveo sortes: quod à

ΠΑ'ΛΛΩ, vibro, agito, quatio, PELLO; PALPITO, sortior, f. παλῶ, p. πέπαλκα, perf. pass. πέπαλμαι, σαι, ται; hinc πάλος, concussio; sors: & hinc forte Angl. to Pelt.

Παλματίαι, αἱ, species terræ motûs, apud Aristot. 1. de mundo, c. 4. Item Παλμικὸν οἰώνισμα, augurium quod ex palpitationis inspectione captatur: Sic etiam, Παλμὸς, ε, ὁ, & πάλμα, τὸ, vibratio, agitatio: Item Παλμὸς, palpitatio; apud Medicos, omnia à Them. πάλλω; V.

Παλμοσκόπος, qui contemplatur παλμὸν, & ex eo divinat; unde παλμοσκοπία, divinatio, quæ ex palpitationis inspectione captatur; (i.e. παλμικὸν οἰώνισμα) ex παλμὸς, & σκοπός, ὁ; vide.

Παλμώδης, qui naturæ, seu qualitatis est

est palpitantis, à παλμὸς, ὁ; V.
Παλμὸς, ȣ, ὁ, vibratio, concussio, agitatio; Euryp. Item sortitio, sors; Herodot. à Them. πάλλω, fut. παλῶ, &c. vide.
Παλτὸν, ȣ, τὸ, telum, quòd πάλλεται.
Πάλτο, impactus fuerat, 3. sing. plusq. p. passiv. ἐπεπάλμην, σο, το, & Ion. sublato utroque augmento πάλτο, verbi πάλλω, agito, f. παλῶ, p. παλκα, perf. pass. πέπαλμαι.
Παλτὸς, ȣ, ὁ, vibratus; q. d. vibratilis; ut παλτὸν πῦρ; apud Soph. vide neut. præced. παλτὸν, τὸ, &c.
Παλυνίη, & Æol. πολυνίη, ης, ἡ, POLENTA: à
Παλύνω, aspergo, albefacio: propriè de farinâ: à πάλη, tenuissima farina.
Παμβασιλεὺς, omnium Rex; seu summus Rex; Aristot. in Polit. unde παμβασίλεια, omnium Regina, seu summa Regina; Aristoph. in Nub. Item Παμβασιλεία, ἡ; regia potestas, plenissima aut summa; merum seu summum imperium; Aristot. l. 3. Polit. c. 11. 12. ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & βασιλεὺς, ὁ; V.
Παμβίας, ȣ, ὁ, Poët. qui vim adversus omnia habet. Adversus omnia violentus. Ex πᾶς, omnis, & βία, vis.
Παμβότανον τȣ̃ ἀγρȣ̃, expon. herba agri: ex πᾶς, & βοτάνη, herba. Them. βόω, pasco.
Παμβότανος, totus herbaceus, & πάμβοτος, omnes pascens, Æsch. Item Παμβῶτις, ἡ; omnes pascens, fœm. omnium altrix; Soph. ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & βόω, ῶ, unde βοτὶς, βώτης, & βοτάνη, ἡ, &c. quæ V.
Πάμμα, ατος, τὸ, possessio: à πάω, possideo.
Πάμμακαρ, omni ex parte beatus: ex πᾶν, & μάκαρ, ὁ; vi. Item Πάμμαχος, qui omni pugnæ genere certat; unde παμμάχιον, τὸ, q. d. certatio omni pugnæ genere; ex πᾶν, & μάχομαι, unde μάχη, ἡ, &c V.
Παμμεγέθης, εος, ὁ, ἡ, omnino magnus, in pl. n. g. παμμεγέθη; ex πᾶν, omne, & μέγεθος, εος, τὸ, magnitudo. Th. μέγας, μεγάλȣ, magnus.
Παμμέγιστος, omnino maximus, à μέγιστος, ὁ; vide præced. Item Παμμεδέων; omnibus imperans, omnium rector: Sic in fœmin. παμμεδέȣσα, omnium rectrix; ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & μεδέω, idem quod Them. μέδω; vi. Παμμελέσι ὕμνοις, hymnis ex omni carminum genere, l. 3. Maccab. à Them. μέλος, τὸ, carmen, &c. vi. Παμμέτρος, omnia metrorum genera habens; à Them. μέτρον, τὸ, vi. Παμμήκης, omnino longus, valde longus; Plat. de leg. à Them. μῆκος, τὸ, vi. Πάμμηνις, ιδος, ἡ; ut νὺξ πάμμηνις, nox in qua plena luna lucet; Aratus; à Them. μήν, ἡ; vi. Πάμμηνος, per omnes menses durans, qui perpetuis volvitur mensibus; Soph. à Them. μὴν, μηνὸς, ὁ; vi. Παμμήστωρ, omnium excogitator; à Them. μῆδος, τὸ; unde μήδομαι, μήσομαι, atque inde μήστωρ, ορος, ὁ, &c. vi Παμμήτηρ, παμμήτωρ, παμμήτειρα; omnium mater, omnium parens, omniparens; Nonn. & Hom. à Them. μήτηρ; vi. Παμμήχανος, qui omnia machinatur; seu ad quidvis machinandum promptus, & præceps; à Them. μηχανὴ, ἡ; vi. Παμμίαρος, omnino sceleitus, sceleftissimus, propriè omnino sceleris genere conspurcatus; Poll. à Them. μιαίνω, fut. ανῶ, unde μίαρος, ὁ; vi. Παμμιγὴς, ex omni genere mixtus: ut παμμιγὴς ὄχλος, apud Athen. miscellanea turba, & confusanea: Item Πάμμικτος, pro eodem à Them. μίγνυμι, f. μίξω; ab inusit. μίγω; undè μικτὸς, ὁ, & μιγὰς, ὁ, ἡ, &c. vi. Πάμμορος, infelix, infortunatus; apud Soph. à μόρος, ὁ, fatum, exitium, infortunium, &c. à Them. μείρω; vi. Item Πάμμικρος, perpusillus; q. d. omnium minimus, à Them. μικρὸς, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum πᾶς πᾶσα, πᾶν, &c. V.
Παμπαιδὶ, cum omnibus liberis; ut apud Dion. παμπαιδὶ καὶ γυναικὶ παρῆσαν, cum omnibus liberis & mulieribus aderant: ex πᾶς, πᾶν, & παῖς, παιδὸς, παιδὶ, &c. V.
Παμπάλαιος, omnino vetustus, pervetustus, seu vetustissimus: ex πᾶν, & Th. πάλαι, undè παλαιὸς, &c. V.
Πάμπαν, adv. prorsus, q. d. πάντως. Th. πᾶς, omnis, gen. παντός.
Παμπειθὴς, έος, ὁ, ἡ, qui omnia persuadet. Ex πᾶν, omne, & πείθω, persuadeo.
Παμπήγη, passim per fontes: ex πᾶν, & πηγὴ, ἡ; vi.
Παμπήδην, funditùs, omnino, Poët. adverb. &
Παμπησία, ας, ἡ, universa possessio. Ex πᾶς, omnis, & πάω, seu πάομαι, possideo, perf. πέπαμαι.
Παμπληθεὶ, adv. quod fit à toto populo: ex πᾶς, omnis, & πλῆθος, τὸ, multitudo. Th. πλέος, plenus.
Παμπληθὴς, confertus: Item permultus, quam plurimus; ut apud Demosth. παμπληθὴς χρόνος; quam plurimum tempus, & παμπληθέσιν ὀνόμασι, permultis nominibus, apud Greg. undè Παμπληθὲς, seu ut Suid. πάμπληθες, cum tota multitudine, quam plurimùm, plenissimè: ex iisdem cum præcedent. vide.
Πάμπληκτος, undique percussus, plagas ferens omnis generis; Soph. ex πᾶς, πᾶν, & πληκτὸς, &c. vi. Item Παμπλούσιος, omnibus affluens divitiis, omnium ditissimus, aut opulentissimus, Plat. de leg. ex πᾶς, πᾶν, & πλȣ̃τος, unde πλȣ́σιος; &c. V.
Παμποίκιλος, ȣ, ὁ, ἡ, variè pictus: ex πᾶς, omnis, & ποικίλος, varius.
Παμποίκιλος, præced. propriè est, omnibus modis varius, seu variegatus; ut πέπλοι παμποίκιλοι; Od. ο. sed exp. etiam versutus, versipellis; Hesych. &c. V.
Πάμπολλα, pl. n. g. &
Πάμπολλοι, pl. m. gen. παμπόλλων, gen. plur. à
Πάμπολλυς, gen. παμπόλλȣ, omnino multus, permultus: ex πᾶς, omnis, & πολὺς, multus.
Παμπόνηρος, omnino improbus, improbissimus; ex πᾶν, & πονηρὸς, ὁ; V.
Παμπόρφυρος, ȣ, ὁ, ἡ, Poët. παντελῶς πορφύρεος, omnino purpureus: ex πᾶς, omnis, & πορφύρα, purpura.
Παμπρασία, ἡ, omnium rerum, seu rerum omnis generis venditio; ex πᾶς, πᾶν, & πρᾶσις, εως, ἡ, venditio, &c. vide.
Πάμπρωτος, ȣ, omnium primus: ex πᾶς, omnis, & πρῶτος, primus. Them. πρὸ, ante.
Παμφάγος, omnia devorans, comedo, helluo; & in bonam partem, qui omni ciborum genere vescitur; ut παμφάγα ζῶα, apud Aristot. Polit. 1. ex πᾶν, & φάγω, &c. vi. Item Παμφαὴς, in omnem partem emittens suam lucem; omnia suâ luce illustrans; ut παμφαὲς σέλας; apud Euryp. in Troad. & παμφαὴς ἥλιος, Aristot. de Mund. ex πᾶς, πᾶν, & φάω, ῶ; unde φάος, τὸ, &c. V.
Παμφαίνησι, totus splendeat, 3. sing. præs. sub. act. Ion. à
Παμφαίνω, idem quod seq. παμφαλάω.
Παμφαλάω, attonitus, & veluti numine afflatus aspicio, vel circumspicio, factum videtur, ex seq. παμφανάω, ν in λ, mutato; ac propriè esse omnia collustro oculis, & adspicio; Etymologus tamen dictum esse putat, παρὰ τὸ τὰ φαῦ ἀδε κἀκεῖσε ἀλλεσθαι.
Παμφανάω, undecunque appareo, totus luceo: hinc παμφανόωντα, pro παμφανῶντα, pl. n. g. præs. part. act. ut & παμφανόωσα, pro φαμφανῶσα, acc. sing. part. præs. f. g. Ex πᾶς, omnis, & φαίνω, luceo, appareo: f. ανῶ, p. πέφαγκα, a. 2. ἔφανον.
Παμφανόωντα, & παμφανόωσα, vide in παμφανάω.
Παμφάρμακος, ȣ, ὁ, ἡ, πάντων φαρμάκων, ἔμπειρος, omnium venenorum peritus. Ex πᾶς, & φάρμακον, venenum.
Παμφεγγὴς, totus lucens, illustris, & fulgidus: ex πᾶς, & φέγγος, τὸ, vi. Item Πάμφιλος, omnibus gratus: ex πᾶς, & φίλος, vi. Πάμφλεκτος, omnia comburens, totus flammans: ex πᾶν, & φλέγω; fut. ξω, &c. V. Πάμφορβος, omnibus pabulum præbens; Eust. ex πᾶς, πᾶν, & φέρβω, unde φορβὴ, ἡ, &c. vide
Παμφόρος, ȣ, ὁ, ἡ, omnia rapiens ac trahens. Ex πᾶς, omnis, & φέρω, fero.
Πάμφορος, præced. vel παμφόρος, propriè est, q. d. omnifer; i. e. omnium ferax, fertilis, fœcundus; undè in superl. χώρα παμφορωτάτη; apud Xen. Hell. 3. &c. V.
Παμφυγδὴν, omnimodo fugaciter; id est, effusâ fugâ; ex πᾶν, & φυγδὴν, &c. V.
Παμφυλία, ας, ἡ, nomen regionis Gr. cujuslibet gentis, seu nationis: ex πᾶν & φῦλον, gens, natio.
Πάμφυλος, omnis generis gentes habens: ex omnium gentium genere mixtus; undè Metaph. apud Aristoph. παμφύλων θηρῶν, omnis generis ferarum: ex πᾶς, πᾶν, & φυλὴ, ἡ; vi. Item Πάμφυρτος; ex omnibus mixtus: à Th. φύρω; vi. Item Πάμφωνος, omnis generis voces reddens; in Epigram. à Them. φωνὴ, ἡ, vi. Παμψηφεὶ, omnium calculis, & suffragiis; à Them. ψῆφος, vi. Item Πάμψυχος, Amphiarai

phiarai Epith. quòd omnibus apud inferos animabus imperet, vel quod immortalis sit; apud Soph. & El. à Them. ψυχή, ἡ, comp. ut præced. cum πᾶς, πᾶσα, πᾶν, &c. V.

ΠΑ'Ν, πανός, ὁ, PAN. pastorum Deus: q. à πάω, pasco: hinc πανικός φόβος, vel θόρυβος, panicus terror: at

Πᾶν, omne, n. g. à πᾶς, πᾶσα, quod vide: & τὸ πᾶν, vulgus.

Πᾶν, τὸ, præced. adverbialiter etiam ponitur, pro κατὰ τὸ πᾶν, omni ex parte, omnino: Item perpetuò, semper; item, τὸ πᾶν, vel πᾶν, est summa rerum: Item universitas.

Πάναβρος, omnino mollis & delicatus: ex πᾶν, & ἁβρὸς, ὁ; vi. Item Πανάγαθος, omnino bonus; optimus, à Th. ἀγαθός; vi. Παναγὴς, & πανάγιος, omnino sanctus vel purus, sanctissimus, purissimus; unde παναγὶς, ίδος, ἡ, expon. Dies sacra: Item Παναγισία, & παναγία, ἡ, purificatio; Plin. à Them. ἄγος, εος, τὸ, undè ἁγίζω, & ἁγιστεία, &c. V. Item Πάναγνος, omnino castus, castissimus, purissimus; à Them. ἁγνός, ὁ, comp. ut præced. cum πᾶς, πᾶν, &c. V.

Πανάγριος, ε, ὁ, ἡ, ferox: ex πάνυ, omnino, quod à πᾶς, omnis, & ἄγριος, ferus. Th. ἄγρος, rus.

Πάναγρον, ε, τὸ, rete quòd omnia capiat: ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e, & ἄγρα, præda.

Πάναγρον, τὸ, præced. significans retis quoddam genus, dictum est, vel quasi πᾶσαν ἄγραν ἀγρεῦον, i. e. omne genus prædæ capiens, Il. ε. vel quasi πάνυ ἀγρεῦον, vel πάντοθεν ἀγρόμενον; quòd scil. undique contrahatur ad comprehendendam prædam; & sic est à Th. ἀγείρω; unde part. ἀγρόμενος, per Sync. pro ἀγειρόμενος, ab ἀγείρω, ἀγείρομαι, &c. V.

Πανάγρυπνος, omnino insomnis; in Epigr. ex πάνυ, & ἄγρυπνος, idem quod ἄυπνος &c. quæ V.

Πανάγυρις, εος, ἁ, Dor. pro πανήγυρις, quod V.

Παναβρὴς, omnino non confectus; adhuc prorsus incoctus & crudus: ex πᾶν, vel πάνυ, & ἀβρὸς, vel ἀβρής, &c. vi. Item πανάθεσμος, omnino injustus, sceleratissimus: ex πάνυ, & ἄθεσμος, ὁ; V.

Πανάθλιος, ε, omninò miser, miserrimus: ex πᾶς, omnis, & ἄθλιος, miser. Them. ἄεθλος, certamen.

Παναιγλήεις, omnino lucidus splendidusq; Euryp. ex πάνυ, & Th. αἴγλη, unde αἰγλήεις, &c. V.

Πάναιθος, ε, ὁ, ἡ, totus lucidus, splendidus: ex πᾶς, omnis, & αἴθω, luceo, uro.

Παναίολος, ε, ὁ, ἡ, omninò varius: ex πᾶς, omnis, & αἰόλος, varius.

Παναισχὴς, omnino fœdus, penitus turpis; unde etiam superl. παναίσχιστος, omnimodo turpissimus; in Epigr. ex πάνυ, & αἶσχος, τὸ; vi. Item Παναίτιος, qui est causa omnimodo, & omnino author alicujus rei: ex πάνυ, & Them. αἰτία; unde αἴτιος, &c. vi. Πανάκαρπος, omnino infrugifer & sterilis: ex πάνυ, & ἄκαρπος, ὁ; V.

Πανάκεια, ας, ἡ, omnium morborum curatio: Item PANACEA, herba sic dicta, q. omnia sanans: à πᾶς in n. πᾶν; & ἀκέομαι, sano.

Πανάκεια, præced. vel πανάκεια, herba panacea, dicta est etiam πάνακες, & πάναξ, à Gal. &c. V.

Πανακήρατος, qui nulla ex parte fato obnoxius est, plane immortalis: ex πάνυ, & ἀκήρατος.

Πανάκης, εος, ἡ, omnia sanans, omnibus morbis medens: ex iisd.

Πανακίτης, ex panacea confectus; ut πανακίτης οἶνος, vinum ex panace confectum; Diosc. 4. 72. à præced. πανάκεια, ἡ, V.

Πανακρὶς, apud Callin. dicitur apis esse Epith. ut quæ omnia florum fastigia pervolitet: ex πᾶς, πᾶν, & ἄκρις, ιος, ἡ; à Them. ἄκρος, ὁ, &c. vi. Item παναλάστωρ, qui prorsus ἄλαστα perpetravit: ex πάνυ, & ἀλάστωρ, ὁ; vi. Παναληθὴς, omnino verus: ex πάνυ, & ἀληθής; vi. Παναλίγκιος, omnino similis, à Th. ἀλίγκιος; vi. Πανάλκης, omnipotens, robustus; à Th. ἀλκή, ἡ, vi. Πανάμωμος, qui est omnino ἄμωμος, ab ἄμωμος, ὁ, ἡ, &c. vi. Πανάνυτος, qui omnino effici potest, à Them. ἀνύω, vel ἀνύτω, comp. ut præced. cum πᾶν, vel πάνυ, &c. V.

Πάναξ, ακος; vide suprà in πανάκεια.

Πανάπαλος, totus tener: ex πᾶς, in n. πᾶν, & ἀπαλὸς, tener.

Πανάπαστος, qui omnino non gustavit, jejunus prorsus; ex πάνυ, & ἄπαστος, vi. Πανάπειρος, valde immensus: ex πάνυ, & ἄπειρος, undè ἀπειρία, &c. vide.

Πανάπήμων, ονος, ὁ, ἡ, prorsus innoxius vel -ia: ex πᾶς, & ἀπήμων, illæsus. Th. πῆμα, τὸ, damnum.

Πανάποτμος, ε, ὁ, ἡ, miserrimus: ex πᾶς, omnis, & ἄποτμος, miser: quod ab α, & πότμος, sors, fatum.

Πανάπυστος, de quo prorsus nihil cognosci potest famâ, aut auditione; vel qui prorsus nihil audivit aut cognovit: ex πάνυ, & ἄπυστος, &c. vi Item Πανάργυρος, totus argenteus: ex solido argento constans: ex πᾶν, & ἄργυρος, ὁ; vide.

Πανάριστος, ε, longè præstantissimus: ex πᾶς, & ἄριστος, optimus, superl. ab ἀγαθὸς, bonus. Th. Ἄρης, Mars.

Παναρκὴς, undequaque sufficiens, vel sufficientes vires habens: ex πᾶν, vel πάνυ, & Them. ἀρκέω, ῶ; vi. Item Παναρμόνιος, ε, ὁ, ἡ, omnibus harmoniæ numeris constans, admodum concinnus, ab ἁρμονία, ἡ; vi. Πανασθενὴς, omnino imbecillis, prorsus viribus fractus, ab ἀσθενὴς, ὁ, ἡ; vi. Πανατρεκὴς, omnino verus, verissimus, certissimus; (à Th. ἀτρεκὴς, ὁ, ἡ, vi.) unde etiam adv. Πανατρεκῶς, & πανατρεκέως, verissimè, certissimè, &c. Παναυγὴς, omni ex parte splendidus; à Them. αὐγή, ἡ, vi. Item Πανάυπνος, omnino insomnis; ab ἄυπνος, comp. ut præced. cum πᾶς, πᾶν, vel πάνυ, &c. V.

Παναφῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, qui caret æqualibus & sociis: ex πᾶν, & ἀφῆλιξ, impuber, quod ab ἧλιξ, coætaneus. Th. ἡλικία statura.

Πανάφυκτος, omnino inevitabilis, in Epigr. ex πάνυ, & ἄφυκτος, ὁ, ἡ; V.

Πανάωρος, ε, ὁ, ἡ, omnino intempestivus: qui immaturâ morte moriturus est. Ex πᾶς, & ἄωρος, idem quod ἄωρος, intempestivus, præcox: quod ab α, priv. & ὥρα, hora.

Πανάωρος, prorsus neglectus & incustoditus, vel quem omnino nullâ dignamur curâ: ex πάνυ, & ἄωρος, à Th. ὤρος, ὁ, vel à Th. ὥρα, ἡ, &c. V.

Πανδαίδαλος, totus artificiosus: ex πᾶς, πᾶν, & δαίδαλος; V.

Πανδαισία, ας, ἡ, lautum convivium: ex πᾶς omnis, & δαίς, ἡ, epulum. Th. δαίω, epulum præbeo.

Πανδακέτης, ε, ὁ, omnia mordicans, mordax: ex πᾶν, & δάκος, τὸ; vi. Item Πανδάκρυτος, omnino lachrymabilis, seu activè, ad omnia lachrymans; Soph. πανδάκρυτον βιοτὰν, vitam quæ tota in lachrymis degeretur: ex πᾶς, πᾶν, & δάκρυ, υος, τὸ, V.

Πανδαμάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, omnidomitor: ex πᾶς, omnis, & δαμάω, domo.

Πάνδαρος, ε, ὁ, PANDARUS, nomen proprium.

Πάνδειλος, omnium timidissimus, vel miserrimus: ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & δειλὸς, ὁ; V.

Πάνδεινος, ε, omnino sive omnibus modis gravis, gravissimus: ex πᾶς in n. πᾶν, & δεινὸς, gravis.

Πανδέκται, αἱ, omnia continentes libri; i. e. omne rerum atque doctrinarum genus continentes libri: ex quibus scil. possis, quod velis, velut è cornu copiæ, depromere; unde pandectæ legum, quæ scil. omne jus complectuntur; Gell. l. 13. c. 9. ex πᾶν, & 3. pers. præt. pass. verbi δέχομαι, f. δέξομαι, &c. vi. Sic etiam pandecta, dicitur etiam in sing. teste Perotto; ἀπὸ τοῦ πάντα δέχεσθαι, quòd omnia habeat, quasi omne rerum atque doctrinarum contineat genus.

ΠΑΝΔΕΛΕ'ΤΕΙΟΣ, ε, improbus, veteratorius: à Pandeleto deceptore quodam.

Πανδέξιος, omnibus modis, seu in omnibus dexter, dexterrimus: ex πᾶν, & δεξία, ἡ, unde δέξιος, ὁ, &c. vi. Item Πανδερκὴς, omnia videns, seu intuens: ex πᾶν, & δέρκω; vi. Πανδεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, omne, seu omnia accipiens, vel recipiens; ut πανδεχὴς φύσις, apud Plat. ex πᾶν, & δέχομαι; vi. Item Πάνδηλος, omnibus manifestus, manifestissimus: ex πᾶν, & δῆλος, ὁ; V.

Πανδημεὶ, adverb. cum omni populi totius frequentiâ. Them. δῆμος, populus.

Πανδήμαρ, toto die; i. e. διὰ πάσης, h.e. ὅλης, τῆς ἡμέρας.

Πανδημία, universus populus, universa populi multitudo: ab & ex iisd. cum seq. V.

Πανδήμιος, ε, ὁ, ἡ, popularis, publicus: ex πᾶς, omnis, & δῆμος, populus, plebs.

Πάνδημος, ε, ὁ, ἡ, ad universum populum pertinens, publicus: ex iisd.

Πάνδικος, justissimus, seu omnino justus; unde adv. πανδίκως, omnino justè: ex πᾶν, & δίκη, ἡ; V.

Πανδιονὶς, fabula de filia Pandionis.

Πανδοκεῦσις, promiscua hospitum exceptio:

tio; Plat. l. 8. de leg. est verbale, à seq. πανδοκεύω; vi. unde etiam, πανδοκεύτρια, quæ promiscue quoslibet hospitio excipit, caupona; apud Aristoph. in vesp.

Πανδοκεύω, cauponor: q. d. omnes excipio: a πανδοκεὺς, Ion. pro πανδοχεὺς, caupo: &

Πανδοκία, ἡ, promiscua omnium exceptio; à seq. πάνδοκος; V.

Πάνδοκος, seu πανδόκος, ου, ὁ, ἡ, Poët. ὁ πάντας δεχόμενος, omnes excipiens: ex πᾶς, omnis, & δέχομαι, capio.

Πάνδοξ, οκος, qui publico hospitio excipit; idem & ex iisdem cum præced. πάνδοκος; V.

Πανδοξία, summa gloria: ex πᾶν, & δόξα, ἡ; V.

Πάνδουλος, omnium servus; in Epigr. ex πᾶς, πᾶν, & δοῦλος, ὁ; V.

ΠΑΝΔΟΥΡΑ, ας, ἡ, seu πανδουρίς, ίδος, ἡ, PANDURA, Musicum instrumentum.

Πάνδουρον, τὸ, idem cum præced. instrumentum musicum; triplici scil. instructum chordâ: Poll. l. 4. Onomastici, τρίχορδον ὅ ὅπερ Ἀσσύριοι πάνδουρον ὠνόμαζον.

Πάνδουρος, qui ipsum illud instrumentum πάνδουρον tractat; seu qui pandurâ, seu panduro utitur: Hesych. à præced. Them. πανδουρ; V. Undè etiam πανδουρίζω, isto instrumento ludo, panduram pulso; à quo πανδουριστὴς, οῦ, ὁ, pandurista, qui pandurâ ludit; Athen. l. 4. & πανδουρίστρια, fœmina pandurâ ludens, &c.

Πανδοχεῖον, ου, τὸ, diversorium, publicum hospitium: ex πᾶς, omnis, & δέχομαι, excipio: præt. m. δέδοχα, quod tamen inusitat.) unde δοχεῖον, receptaculum.

Πανδοχεὺς, έως, ὁ, publicus hospes: ab iisd. Th.

Πάνδοχος, idem cum præced. πανδοχεὺς, qui quemlibet hospitio excipit; seu adjectivè, omnes capiens; undè etiam, Πανδοχὶς, ίδος, ἡ, luna à Platone dicitur, quòd totius generationis susceptrix sit: Item Πανδόχιον, & Ionicè Πανδοκεῖον, τὸ, taberna publica, seu diversoria; ubi unusquisque hospitio excipitur; Plut. idem, & ex iisd. cum præced. πανδοχεῖον, &c. V.

Πανδυσίη, ἡ; q. d. universalis occasus; quo viz. astrum, vel sidus aliquod prorsus occidit, & occulitur, affertur ex Epigr. pro occasu: ex πᾶν, & δύω, seu δύω, vel δύμι, unde δύσις, εως, ἡ; vide.

Πανδώρα, ας, ἡ, nomen mulieris: videtur etiam Epitheton telluris, quæ omnis generis fruges profert: ex πᾶν, & δῶρον.

Πανδώρα, præced. quæ & scribitur πανδώρα, & πανδώρη; puellæ nomen apud Hesiod. seu virginis, quam Dii cum dolio omnibus malis referto ad Epimetheum, ut Promethei fratris dolos ulciscerentur, miserunt; dicta enim fuit sic, ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες, δῶρον ἐδώρησαν; ut cui omnes Dii Deæque suas quisque dotes contulissent; unde apud Aristoph. pro terra accipitur, quod omnia ad vitam necessaria nobis suppeditet; ut in avib. φέρτιν πανδώρα φύσει; i. e. τῇ γῇ; ut apud ejus Schol. &c. V.

Πανεθνεὶ, adv. simul cum tota gente: ex πᾶν, & ἔθνος, τὸ; vi. Item Πανείκελος, ου, ὁ, ἡ, omni ex parte similis, simillimus, omnino similis, &c. ex πᾶν, & εἴκελος, ὁ; vi. Sic etiam Πανελεύθερος, prorsus liber, liberrimus: ex πᾶν, vel πάνυ, & ἐλεύθερος, ὁ, &c. V.

Πανέλληνες, omnes Græci, Græci universi, Il. β. Hesiod. & Athen. &c. Ion. scribitur etiam πανέλλανες; vide seq.

Πανελλήνεσσι, omnibus ad unum Græcis, dat. pl. Ion. à πανέλληνες, quod ex πᾶς & Ἕλλην, ηνος, ὁ, Græcus.

Πανελλήνιον, ου, τὸ, universitas Græcorum; Eust. ex iisd. cum præced. V.

Πάνεμος, ου, ὁ, mensis apud Corinth. quem Athenienses βοηδρομιῶνα, appellant; Rufinus, Julium interpretatur; Plut. ait Bœotiis πάνεμον, esse mensem qui apud Athen. μεγείτνιον, i. e. Maius; aliis etiam dicitur λῷος; id V.

Πανέξαλλον, omnimodo alienum, omnino diversum: ex πᾶν, vel πάνυ, & ἔξαλλος. Item Πανέξοχος, qui omnino excellit; valde præstans: ex πᾶν, vel πάνυ, & ἔξοχος, ὁ, ἡ, &c. V.

Πανεπίσκοπος, omnium rerum inspector; in Epigram. & in prologo operum Dionysii; qui omnia oculis lustrat: ut Deus, ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & ἐπίσκοπος, ὁ; vi. Item Πανεπίτειμος, dencissimus: ex πᾶν, & ἐπίτειμος, ὁ, ἡ; vi. Πανεπίκλοπος, omnimodis occultus, fallacissimus: ex πᾶν, vel πάνυ, & ἐπίκλοπος, &c. vi. Πανεπίφρων, omnino seu admodum prudens: ex πᾶν, vel πάνυ, & ἐπίφρων, vi. Πανέρημος, omnino desertus: ex πάνυ, & ἔρημος, ὁ; V.

Πανέστιος, ου, ὁ, ἡ, cum totâ domo seu familiâ: ex πᾶς, & ἑστία, focus.

Πανέσχατος, omnino postremus: ex πᾶν, vel πάνυ, & ἔσχατος, ὁ; V.

Πάνετες, Poët. adv. idem ac τὸ πᾶν ἔτος, κατὰ πᾶν ἔτος, per totum annum.

Πανετήτυμος, omni ex parte verus: ex πάνυ, & ἐτήτυμος, ὁ; V.

Πανευδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, omni ex parte beatus, felicissimus: ex πᾶς, n. gen. πᾶν, & εὐδαίμων, felix. Them. δαίμων, Deus.

Πανεύκηλος, omni ex parte quietus: ex πάνυ, & εὔκηλος, ὁ, vi. Item Πανεύφημος, & ὑπερεύφημος, eximiâ & præstanti laude prædicandus: ex πάνυ, & εὔφημος, ὁ, ἡ, vi. Πανεύφρων; i. e. ὁ πάνυχος, pernox, sic enim accipit Cratinus, teste Polluce, nam εὐφρόνη, vocatur nox; id V.

Πανέφθος, gen. sing. à πάνεφθος, ου, ὁ, ἡ, omni ex parte coctus, Them. ἕψω, coquo, elixo, f. ἑψήσω.

Πανηγυριάρχης, qui præest πανηγύρει, præses convivii, vel potius, conventus, cui scil. commissa est cura τοῦ συνάγειν, καὶ συντελεῖν πανήγυρίν τινα; Plut. in Symp. 5. ex πανήγυρις, εως, ἡ, & ἀρχὴ, ἡ; vide.

Πανηγυρίζω, idem quod πανήγυριν ἄγω, sive συντελῶ; festum panegyrin agito, festum ludosve panegyricos celebro, ferior: ut apud Herodian. l. 1. ὁ δῆμος μετὰ τῆς ἑορτῆς ἐπανηγύριζε; Item panegyricas orationes habeo; Poll. transitivè quoque usurpavit Greg. pro panegyricâ oratione laudo, in celebri cœtu prædico; ubi ait, πανηγυριζέσθω τὸ δῶρον, est à seq. πανήγυρις, publicus cœtus, seu publica solennitas, seu celebritas: Item laus encomiumve alicujus in publico conventu decantatum, pro πανηγυρικὸς λόγος, tales sunt Protagoridæ ἐπὶ δάφνῃ πανηγύρεις; apud Athen. l. 4. unde λόγοι πανηγυρικοὶ, sunt laudem personæ re.ve alicujus in cœtu celebri decantantes; Plut. & Isocr. &c. V.

Πανηγυρικὸς, οῦ, PANEGYRICUS, celebris, festus: & indè

Πανηγυρικῶς, adv. panegyricè, pomposè, splendidè: à

Πανήγυρις, εως, ἡ, conventus universalis, solennitas, cœtus: ex πᾶς, & ἄγυρις, cœtus.

Πανηγυρισμὸς, οῦ, ὁ, festi panegyrici celebratio, panegyrica pompa: a præced.

Πανηγυριστὴς, οῦ, ὁ, qui panegyricum festum ludosve celebrat; vel πανηγύρεις decantat; à præced. πανηγυρίζω; V.

Πανήλιος, ut πανήλιος ἡμέρα, serena & illustris dies; i. e. dies quam totam serenat & illustrat sol; Ælian. ex πᾶς, πᾶν, & ἥλιος, ὁ; vi. Item Πανῆμαρ, idem quod παντῆμαρ, per totum diem; apud Hom. & Apoll. ex πᾶν, gen. παντὸς, & ἦμαρ, τὸ; V.

Πανημέριος, ου, ὁ, ἡ, per totam diem, dies toto: ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & ἡμέρα,

Πανημερὸν; seu πανήμερον, idem quod τὸ πανῆμαρ, toto die: ex iisd.

Πανήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, omnibus placens, gratiosus; Hesychius enim πανήρεα, exponit, πᾶσιν ἀρέσκοντα; ex πᾶς, πᾶν, & ἀρέσκω, f. ἀρέσω, &c. vi. vel est ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & ἄρω, ἀρῶ; pro quo in usu, Æolicum ἄρσω, in pass. ἄρμαι; q. d. omnibus adaptatus, vel se adaptans, &c. vi. Item Πανῆρες, Hesychio est non solum πᾶσιν ἀρέσκον, sed etiam παμμήχανον ποίκιλον, &c.

Πανθελγὴς, omnes demulcens, seu deliniens, omnes oblectans; ut πανθελγὴς φωνή; apud Nonn. Item Πανθελκτήρια, idem fœm. ut πανθελκτήρια ἡμερίς; vitis omnium oblectatrix, seu recreatrix in Epigram. ex πᾶς, πᾶν, & θέλγω, unde θελκτήρ, & θελκτήριος, &c. V.

Πάνθεον, pantheum; Romæ templum fuit omnibus Diis commune; in quo miscellanea Deorum turba, ex gentium superstitiosarum colluvione, omnis colebatur; quod Bonefacius quartus à Gregorio, Romanus episcopus, dono accipiens à Phoca Cæsare, in templum omnium sanctorum convertit, dictum à πᾶν, & θεὸς; Dion. l. 53. scribit sic nominatum videri, quòd in simulachris Martis & Veneris, multas Deûm imagines acciperet; vel quod formâ convexâ fastigiatum, cæli similitudinem representaret, &c.

Πάνθηρ, ηρος, ὁ, panthera, pantheræ, Latini etiam dicunt; nam persæpe ex accusativo Græco fit nominativus Latinis, & talia nomina mutant plerumq; genus, panther enim, masc. est panthera fœm. (Sic hic crater, hæc cratera;) Gaza in Aristot. vertit, lupum cervarium: ex πᾶς, πᾶν, & θὴρ, θηρὸς; V.

Πάνθηρα, universa, seu, tota captura; i.e. πᾶσα ἡ θήρα; item, πάνθηρον; ut πάνθηρον δίκτυον; rete ad capiendas omnis generis feras; sic, πάνθηρον δάπεδον; apud Aristoph. solum omnium ferarum capax; seu, in quo omnis generis animalia versantur; ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & θὴρ, ηρὸς, ὁ, unde θήρα, ἡ, & θήρειον, τὸ, &c. V. Item, πάνθοινος, qui totius cœnæ est; unde πανθοινία, solenne epulum, seu, cœna ad quam omnes conveniunt; utrumq; apud Suid. Πανθοίνη etiam dicitur pro eod. Unde etiam, adv. πανθοινεὶ, in tota cœna, vel, per universum epulum; vel, solenni epulo; ad quod omnes conveniunt; & verbum πανθοινέω, solenne epulum agito; epulor; à Th. θοίνη, unde θοινάω, ῶ, fut. ήσω, &c. V. Sic πάνθρους, omnia susurrans, seu, susurrando divulgans, Hesych. à Th. θρέω, unde θρόος, contracte θροῦς, &c. V. Πανθρύλλιον, Hesych. τὸ πάντα θρυλλοῦν; & πανθρύλλοον, omnia vulgans; à Th. θρύλλος, unde θρυλλέω, &c. V. Πανθυμαδὸν, toto animo & pectore; toto animi robore; Od. σ. V. 33. à Th. θυμός; unde, θυμώδης, ὁ, ἡ, &c. V. Πάνθυτος, perquam sacrandus; sacratissimus; omni veneratione prosequendus; unde, πάνθυτα, veneranda; omnibus sacris prosequenda, apud Soph. in Ajace; ex 3. perf. præt. pass. verbi θύω, θύομαι; comp. ut præced. cum πᾶς, πᾶσα, πᾶν, &c. V.

Πανικὸς, Panicus; unde neut. πανικὸν, τὸ, quicquid cum stupore contingit; à Pane Deo, qui tales terrores subito animis immittere credebatur; unde πανικὸς φόβος, vel, θόρυβος; Panicus terror; qualis, exercitum Xerxis invasit; Herodot. l. 7. Livius, lymphaticum appellare videtur; l. 10. inquiens, victorem equitatum velut lymphaticus pavor dissipat; terror, seu, tumultus dicebatur, quem Pan irritatus immittere solebat, vel putabatur; à Th. πὰν, ανὸς, ὁ.

Πανίλαος, admodum propitius & clemens; item, valde hilaris, omnino lætus; ut apud Nonn. πανίλαον ὄμμα πιταίνων, ubi legitur etiam πανίλαρον tanquam à πανίλαρος; ex πάνυ; & Th. ἱλάω, unde ἵλαος & ἱλαρὸς, &c. V. Sic etiam, πανίμερος, gratissimus; q. d. maxime desiderabilis; ex Epigr. ex πᾶς, πᾶν, vel, πάνυ; & Th. ἱμείρω; unde ἵμερος, desiderium; & adjective, desiderabilis.

Πάνιος, Panicus; Æschyl. à Th. πὰν, ανὸς, ὁ, V.

Πανίσδεται, Dor. pro πηνίζεται, conglomeratur, 3. sing. f. 1. m. verbi πηνίζω. Th. πῆνος, seu πήνη, tela.

Πανίσκος, ου, ὁ, parvulus Pan; diminut. ἀπὸ τοῦ πανὸς, assecla Panis, quem Virgil. Arcadiæ Deum vocat; unde plur. πανίσκοι, Panisci dæmones sylvestres & montani; at Fauni; item, à Budæo, πανίσκοι, Panici, pro personis theatricis, à Pane dictis.

Πανίχνιον, omne genus vestigii; Oppian. ex πᾶν & ἴχνιον, τὸ, V.

Πανιώνιον, τὸ, locus erat, in quem omnes Iones communiter de rebus communibus consultaturi conveniebant, PANIONIUM. Fanum erat à 12 Ioniæ civitatib. extructum & denominatum: ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & Ἴων, nom. propr. viri, à quo Ἴωνες dicti.

Πανλώβητος, omnino contumeliosus, valde damnum & noxum inferens; Lucian. ex πᾶν, vel, πάνυ, & λωβητὸς, ὁ, V.

Παννύχιος, & πάννυχος, ου, ὁ, ἡ, per totam noctem; pernox, ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e, & νὺξ, nox.

Παννυχὶς, ίδος, ἡ, festum quod per totam noctem celebratur; vigiliæ; q. διὰ πᾶσαν νύκτα. Hinc παννυχίζω, lucubro, pernocto.

Παννυχισμὸς, οῦ, ὁ, pervigilium; nocturnæ vigiliæ, seu, pervigilatio nocturna; item, παννυχιστὴς, οῦ, ὁ, qui per totam noctem aliquid facit, qui totas noctes pervigilat, verbalia à παννυχίζω, totam noctem transigo; item, pervigilium celebro, &c. Vide præced. παννυχὶς, à præced. πάννυχος, per totam noctem durans, vel, aliquid faciens, &c. V. Unde etiam, adv. πάννυχα, παννύχιον; & πάννυχον, per totam noctem; Il. β. V. 24. & Soph. in Ajace, &c.

Πανόδυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, omnino flebilis, plane lamentabilis, Euryp. in Hec. omnino lugendus in Epigr. Sic apud Soph. πανόδυρτος ἀηδὼν, Luscinia, omnino flebili voce cantans; ex πᾶν, vel, πάνυ, & ὀδύρομαι, unde ὀδυρτὸς, ὁ, &c. V. Item, πανοΐζυος, valde ærumnosus, valde calamitosus; Æsch. ex πάνυ & ὀϊζὺς, ύος, ἡ, V.

Πανοικὶ, adv. q. d. σὺν παντὶ οἴκῳ, cum tota domo. Scribitur & πανοικεί.

Πανοικία, & πανοικίη, item, πανοικεσία, & πανοικησία; omnia idem signif. cum præced. πανοικὶ, cum tota familia; item, πάνοικος ἀπόλλυται; qui cum tota domo seu familia, perit; Thuc. Herodot. &c. Omnia, ex πᾶν & οἶκος, unde οἰκία, οἰκέω, & οἴκησις, ἡ, V.

Πανόλβιος, ου, ex omni parte beatus: ex πᾶς, omnis, & ὄλβιος, beatus. Th. ὄλβος, beatitudo.

Πανόλεθρος, plane perditus; idem quod πανώλεθρος, quod V. Item, πανομιλεὶ, adv. Idem quod ὁμιλαδὸν; turmatim, &c. V. Nisi quod πᾶν, significationem augeat; à Th. ὅμιλος, ὁ, &c. V. Sic & πανόμοιος omni ex parte similis; item, πανομοίϊος, Poëtice, persimilis; ex πᾶν, vel, πάνυ, & ὅμοιος, ὁ, &c. V.

Πανομφαῖος, ου, ὁ, PANOMPHÆUS, Epithet. Jovis; à πᾶς, omnis, & ὀμφὴ, divina vox, responsum à Deo datum; vel sic dictus, quod omni voce & linguâ colatur.

Πανόπη, ης, ἡ, nomen mulieris: q. d. pro omnibus loquens.

Πανοπλία, ας, ἡ, universa armatura: ex πᾶν, omne, & ὅπλον, arma.

Πάνοπλος, omni ex parte armatus; ut χρυσῷ πάνοπλος, Euryp. in Helene; totum corpus armis tegens; ex iisd. cum præced. V. Item, πανόπτης, ου, ὁ, qui omnia cernit; qui oculis omnia lustrare potest; item, παντόπτης, idem; sed πανόπτος, est qui ab omnibus videtur; omnium oculis expositus; ex πᾶς, vel, πᾶν, genit. παντὸς, & ὄπτομαι; cujus comp. varia desinunt in όπτης, vel, οπτος, &c. V. Unde etiam, fœm. πανόπτεια, quæ omnia videt; item, πανορμὶ, & πανορμεὶ; omni impetu; totis viribus; ex πᾶν, vel, πάνυ; & ὁρμὴ, ἡ, V. At πάνορμος, est, habens stationem omnibus navibus, & semper aptam; Od. ν. & sic, est ex πᾶς, vel, πᾶν, & Th. ὅρμος, ὁ, V.

Πανὸς, PANIS, Messapiis: qu. à πάω, pasco. Est &

Πανὸς, οῦ, ὁ, lucerna, pro φανὸς & à φαίνω· &

Πᾶνος, FAUNUS, pro Πὰν, Æol.

Πανόσπρια, τὰ, apud Hesych. omnis generis legumina mista; Suid. Sed legitur etiam, πανοσπρία, leguminum mistura; i. e. ἡ ἐκ τῶν ὀσπρίων μίξις, Suid. ex πᾶν & ὄσπριον, τὸ, V. Item, πανουλέος, Hesychio est ἐξώλης, vel potius, ὁ πάντως ἐξώλης; penitus & prorsus perditus; scribitur etiam πανουλβὺς, i.e. ἐξώλης; cuncta perdens, exitialis, &c. Ex πᾶν, vel, πάνυ & ὄλλυμι; und οὐλοὸς pro ὀλοὸς, vel, ὀλόεις, &c. V.

Πανουργὴς, astutus, callidus; idem quod seq. πανοῦργος; callidus, versutus; & interdum in bonam partem, solers, ingeniosus, &c. Ex iisd. V. Unde etiam πανουργέω, ῶ, callide, seu, vafre scelus aliquod admitto; à quo verbale, πανούργημα, vafrum aliquod factum; seu, scelus aliquod vafre admissum; item, πανουργεύομαι, ac πανούργευμα, pro πανουργῶ, & πανούργημα, omnia, à πανοῦργος; q. d. ad quodlibet opus promptus; vel, qui dexteritate ingenii valet ad quidlibet agendum.

Πανουργία, ας, ἡ, calliditas: à

Πανοῦργος, ου, ὁ, ἡ, callidus, astutus; q. d. παντόεργος, per Sync. τοῦ τ, πανόεργος, & facta Crasi, πανοῦργος, ex πᾶν, omne, & ἔργον, opus.

Πανούργως, adv. versute, dolose, callide: à præced.

Πανουρος, Hesych. πάντα οὔρος; omnino secundus; ex πᾶν, vel πάνυ; & Th. οὖρος; unde οὖρος, ὁ, &c. V. Item, πανόψιον, τὸ, ante oculos omnium insigne; splendidum; ut Il. φ. πανόψιον ἔγχος; splendida & fulgens hasta; est neut. sing. à masc. seq. πανόψιος, id V.

Πανόψιος, ου, qui omnium oculis cernitur; ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & ὄψις, aspectus. Th. ὄπτομαι, video.

Πανσαγία, ας, ἡ, i.e. πανοπλία, apparatus armorum; cum quis omnibus armis instruitur; ex πᾶν & σάγη, ἡ, quod exp. ὅπλον, apud Suid. & Schol. Aristoph. vel, dicta vox est à σάκος, τὸ, alias, σάγος, scutum, clypeus; ut pars pro toto accipiatur, &c. V.

Πανσέληνος, ου, ὁ, ἡ, sub. σελήνη. q. d. plenilunis luna, luna cùm est in plenilunio: ex πᾶς, in n. g. πᾶν, & σελήνη, luna. Them. σέλας, lumen.

Πανσθενὴς, έος, ὁ, ἡ, omnino robustus; viribus omnes superans; omnipotens; ex πᾶν & σθένος, τὸ, V. Item, πάνσκοπος, omnia speculans; omnia cernens; ut in Epigr. πάνσκοπον ὄμμα δίκης; ex πᾶν & σκοπὸς, ὁ, V.
Πάνσμικρος, omnino parvus; ex πάνυ & σμικρὸς, pro μικρὸς, ὁ, V. Item, πάνσοφος, sapientiâ omnifariâ & scientiâ præditus; sapientissimus; Dei Epith. apud Phil. de mund. ex πᾶν, vel, πάνυ & σοφὸς, ὁ, V.
Πανσπερμία, ας, ἡ, omnifaria seminum mixtio, semina omnis generis permixta: ex πᾶς, in n. g. πᾶν, & σπέρμα, semen. Them. σπείρω, semino.
Πανστρατὶ, & πανστρατιᾶ; cum universo exercitu, cum omnibus copiis; idem quod seq. πανστρατιῇ; & ex iisd. V.
Πανστρατιῇ, Ion. cum frequentibus copiis: ex πᾶς, omnis, & στρατὸς, exercitus.
Πανσυδίῃ, & πανσυδεὶ, omni impetu, festinantissimè; vel cum toto exercitu: ex πᾶν & σύδην, celeriter; quod à σεύω, concito; impello. Th. σείω, quatio.
Πάνσυρτος, omnia trahens: ὁ πάντα σύρων; ex πᾶν & σύρω, V.
Πάντ', pro πάντα, acc. sing. m. g. vel pl. n. g. à πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e. gen. παντὸς.
Παντᾶ, Dor. pro πανταχόσε, vel παντῇ, quoquoversum, in omnes partes, ubique. Th. πᾶς, omnis.
Πάνταθλος, omnium certaminum peritus; ex πᾶν, παντὸς, & ἆθλος, ὁ, idem quod Th. ἄεθλος, ὁ, V.
Πανταχῆ, Ion. pro πανταχῆ, adv. quoquoversus. Th. πᾶς.
Παντάλας, omnino miser; miserrimus; ut, παντάλαινα νύμφα, Euryp. in Androm. ex πᾶν & τάλας, ανος, ὁ, V.
Παντάπασιν, seq. adverbialiter sumitur; ex toto, usquequaque; διὰ πάντα; passim; omnino; admodum, prorsus, &c. V.
Παντάπασιν, dat. pl. à παντάπας, universus. Th. πᾶς, omnis.
Παντάρκης, omnibus sufficiens; seu, omnes juvans; Æschyl. ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, genit. παντὸς & ἀρκέω, &c. V. Item, παντάρχας, ου, ὁ, omnibus imperans, omnium dominus; ex πᾶν, παντὸς, & ἀρχὴ, ἡ, V.
Παντάσκιος, omnino carens umbrâ; nulla ex parte umbrosus; Hesych. ex πᾶς, παντὸς, & ἄσκιος, umbrâ carens, &c. V.
Πανταχοῖ, in omnes partes, idem quod seq. V. Quovis, quoquoversus, &c.
Πανταχόθεν, adv. undique: &
Πανταχόσε, idem: &
Πανταχοῦ, ubique, ubivis terrarum, adv. Th. πᾶς, omnis.
Παντέλεια, perfectio; seu, perfectionis summa; item, παντέλειος; integer & perfectus; utrumq; à seq. παντελὴς, universus, vel, universalis, &c. Vide.
Παντελὴς, έος, ὁ, ἡ, plenus, ad finem perductus. εἰς τὸ παντελὲς, in perpetuum, prorsus: q. d. πᾶν τέλος ἔχων, omnem adeptus finem.
Παντελῶς, & παντελέως, Ion. totaliter, adv. à præced.
Παντερπὴς, omnes oblectans; vel, omnibus delectationem omnimodam adferens; Plut. ex πᾶν, παντὸς, & Th. τέρπω, V.
Πάντεσσι, dat. pl. Ion. & Poët. pro πᾶσι, à πᾶς, omnis. gen. παντὸς.
Παντευχία; (idem quod πανοπλίας) armatura universa; apud Euryp. Ex πᾶν & τεῦχος, τὸ, unde in plur. τεύχεα, dicuntur instrumenta bellica; i. e. arma; passim apud Hom. &c. V. Item, πάντεχνος; artificiosus; omnimodas artes sciens; ex πᾶν & τέχνη, ἡ, V.
Πάντῃ, adverb. prorsus, semper; à πᾶς, omnis: at
Παντῇ, πανταχοῦ, ubique: ab eod.
Πάντημαρ, idem quod πανῆμαρ, id vide.
Παντιτόκος, omnia pariens; Epith. terræ; ex πᾶν, παντὸς, & τίκτω, pario; in pr. m. τέτοκα; unde, τοκὰς, άδος, ἡ, τοκεὺς, & τόκος, &c. Quæ V. Item, πάντιμος, honoratissimus; ut, πάντιμον γέρας, munus honoratissimum; Soph. ex πᾶν & τιμὴ, ἡ, V. Sic, παντλήμων, & Doricè, παντλάμων, omnino miser & infelix; miserrimus; ex πᾶν & τλάω, ῶ, unde, τλήμων, &c. V. Item, παντοδαὴς, q. d. omniscius; qui omnia didicit; Democriti Epith. Apud Laërt. ex πᾶν, παντὸς, & δαίω, disco, &c. Vide.
Παντοδαπὴ, ἡ, omnis generis, nom. sing. f. g. &
Παντοδαποῖσι, omnigenis, dat. pl. m. g. à
Παντοδαπὸς, οῦ, quod est ex omni solo; ex πᾶς & δάπεδον, solum.
Παντοδαπῶς, omnifariàm; omnimodè; omnibus modis, &c. Adv. à præced. παντοδαπὸς, qui est ex omni solo; exp. etiam, omnifarius, omnigenus; omnis generis; item, varius, multiplex; sic in superl. παντοδαπώτατος, valde multiplex, &c. V.
Παντοδύναμος, omnipotens; Greg. ex πᾶν, παντὸς & δύναμις, V. Item, παντοεπὴς, loquax, garrulus; ex πᾶν, παντὸς, & ἔπος, τὸ, V.
Πάντοθεν, ubique, undiquaque, adv. à πᾶς, omnis;
Παντοίην, acc. sing. f. g. Ion. à
Παντοῖος, ου, omnigenus, varius. Th. πᾶς, omnis.
Παντοίως, quomodocunque, omnino, omnimode, universis copiis; est adv. à præced. παντοῖος, V.
Παντοκρατορεία, omnipotentia; item, παντοκρατορικὸς, ad omnipotentem Deum pertinens, seu, ad divinam potentiam; vel, ab omnipotente Deo proficiscens; utrumq; à seq. παντοκράτωρ; Epithetum solius Dei; 2 Cor. 6. & sæpe in Apocalypsi; ut &, in Symb. Apost. &c. V.
Παντοκράτωρ, ορος, ὁ, ἡ, omnipotens: ex πᾶς, παντὸς, omnis, & κράτος, τὸ, robur, potentia.
Παντολάβος, qui omnia accipit; vel potiùs, qui ex omnibus accipit; ex πᾶν, παντὸς & λαβὴ, ἡ, V. Item, παντολέτωρ, exitium omnibus adferens; omnia perdens, & labefactans; ex πᾶν, παντὸς & ὀλέτωρ, V. Παντολιγοχρόνιος, omnino exiguo tempore circumscriptus; ab ὀλιγοχρόνιος, ὁ, V. Παντολόγος, qui omnia dicit; querulus; multiloquus; à λόγος, ὁ, V. Παντολμία; audacia nihil non audens; item, παντολμίας, idem quod πάντολμος, seq. id V. Πάντολμος, seu, παντότολμος, omnia audens; audacissimus, Euryp. à Them. τόλμα, ἡ, V. Παντολουτηρίδια, vasa Medicorum supellectilis; Poll. 10. à Th. λούω; unde λουτὴρ, ῆρος, ὁ, & λουτήριον, τὸ, &c. V. Παντομιγὴς; ex omnibus mistus; (à Th. μίγνυμι, fut. μίξω, ab inusit. μίγω, &c. V.) Unde neut. Παντομιγὲς, unciq; mixtum; i. e. πολυειδές. Παντόμιμος, ου, ὁ, omnium personarum imitator effictorq; vel, omnis generis gestus imitans & exprimens; ut, παντόμιμος ὀρχηστὴς; & παντομιμὸς ὀρχηστὴς, apud Suid. peculiariter de saltatore dicitur, qui omnes gestus imitatur; apud Luc. à Th. μιμέομαι; unde μῖμος, ὁ, V. Παντομισὴς, quem omnes odio habent; à Th. μῖσος, τὸ, unde μισέω, &c. V. Παντόμορφος, omniformis; qui omnes formas habet; à Th. μορφὴ, ἡ, V. Παντόμωρος, omnino stultus, fatuus; à Th. μωρὸς, ὁ, V. Παντόπτης, omnia cernens; idem quod, & ex iisd. cum πανόπτης, id V. Item, παντοπώλης, qui omnis generis res vænales vendit; unde, παντοπωλία, omnis generis rerum venditio; (idem cum παμπρατία) & παντοπωλεῖον, locus ubi omnis generis res væneunt; forum publicum; à Th. πωλέω, ῶ, unde πώλης, ὁ, & πωλὴ, ἡ, comp. ut reliqua præced. cum πᾶς, πᾶν, παντὸς, vel πάνυ, &c. V.
Παντορέκτης; ου, ὁ, Poët. ὁ πάντων ὀρεγόμενος, omnium appetens, qui res omnes concupiscit: ex πᾶς, omnis, & ὀρέγω, porrigo.
Παντὸς, παντὶ, gen. & dat. à πᾶς, omnis.
Πάντοσ' pro πάντοσε, undiq; adv. &
Πάντοτε, adv. semper. Them. πᾶς, omnis.
Παντόσωος, varius; Euryp. & Luc. Ut, παντόσωοι θεοῦ ἀνάγκαι, sortes Dei variæ, & omnis generis; est à præced. πάντοσε, quoquoversum, in omnem partem, &c. V.
Πάντοτε, præced. propriè significat, omni quum, vel, omni quando; i. e. omni tempore; semper; Math. 26. & passim in novo Test. ut, in Epist. ad Hebr. πάντοτε ζῶν, semper vivens, &c. Ex πᾶν, παντὸς, & ὅτε, &c. V.
Παντοτελὴς, integer, perfectus; ex πᾶν, παντὸς, & τέλος, τὸ, V. Item, παντότολμος, idem quod πάντολμος, id V. Παντοτρόφος, seu, παντετρόφος; omnium nutritor, & altor; omnibus alimentum præbens; Epith. Dei, vel terræ; unde, παντετροφὸς πελειὰς, palumbus fœcundus, semperq; nutriens pullum; apud Æschyl. ex πᾶν & τρόφος,

φὸς, ὁ, V. Παντοφαγία, esus omnium rerum; vel, cum omnibus cibum sumere; ex πᾶν, παντὸς & φάγω, &c. V. Item, παντοφυὴς, omnia producens; copiosus; ingeniosus; ex πᾶν, παντὸς, & φύω; unde φυὴ, ἡ, &c. V.

Παντῶν, Dor. pro πάντων, gen. pl. à πᾶς, omnis.

Πάντως, seq. scribitur etiam παντᾶς, Doricè; omnibus modis; prorsus, &c. Sed, præcedente negatione exponitur, continuò; habente scil. consequentiæ significationem, vel, necessitatis; ut apud Aristot. Probl. sect. 10. ὅσα δὲ ἄγρια, ἐ πάντως ἥμερα; quæcunq; animantia agrestia sunt, non continuò etiam sunt mansueta; vel, non necesse est esse; item, sæpe significat, ad summum, vel, ut plurimum, &c. V.

Πάντως, adv. omnino: &

Πάνυ, adv. omnino: ejusd. Th.

Πάνυ, præced. prorsus; signif. etiam, valde, admodum, magnopere; & exp. etiam, ferme; item, ὁ πάνυ, i.e. κράτιστος, in suo ordine excellentissimus, &c. V.

Πανυπείροχος, omnes excellens; in omnibus eminens; qui omnes superat, &c. ex πᾶς, πᾶν, vel, πάνυ; & ὑπείροχος, & Poët. ὑπείροχος, inserto, ι, metri causâ, &c. V. Item, πανυπέρτατος, omnium supremus, & excellentissimus; ut, ἐρανὸς πανυπέρτατος, apud Aristot. de mundo; item, præstantissimus; ex πᾶς, πᾶν, vel, πάνυ; & ὑπέρτατος, &c. V.

Πάννασα, nutrix, Hesych. Puto à πάω, pasco.

Πανύστατος, omnium postremus, seu, ultimus; unde adv. Πανύστατον, & πανύστατα, omnium postremo loco; sic etiam, πανυστάτιον; idem; ultimò, postremò; ex πᾶς, πᾶν, vel πάνυ; & ὕστατος, &c. V.

Πανώλεθρος, sive, πανόλεθρος, planè perditus; vel, prorsus exitialis & perniciosus; item, πανωλέθριος, pro eod. Unde, πανωλεθρία, ἡ, internecio, exitium, quo res aliqua prorsus perit; unde etiam adv. seq. Πανωλεθρὶ, cum internecione; cum universali exitio, &c. Vide seq.

Πανωλέθρως, omnino, prorsus: quasi dicas, penitus cum pernicie: idem cum παντελῶς. Ex πᾶς, in n. g. πᾶν, & ὄλεθρος, pernicies. Th. ὄλλυμι, perdo.

Πανώλης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui prorsus periit; vel, omnino exitialis; penitus oppressus & perditus; unde πανώλεια, vel, πανωλία, pernicies, &c. (Idem quod πανωλεθρία, præced. V.) Ex πᾶν, vel, πάνυ; & ὄλλυμι, fut. ὀλέσω; a. 1. ὤλεσα; præt. ὤλεκα; pr. med. ὦλα, &c. V.

Πὰξ, mirantis & interpellantis, adv.

Πὰξ, Hesychio est ὑπόδημα εὐπόδητον, calceamenti genus inductu facile; baxeæ, Plauto in Menech.

Πᾶξαι, Dor. pro πῆξαι, premere, a. 1. inf. Sic πάξαιμι, pro πήξαιμι, a. 1. opt. act. πᾶξε, Dor. & Ion. pro ἔπηξε, 3. sing. a. 1. ind. act. πάξας, Dor. pro πήξας, a. 1. part. act. πάξομαι, Dor. pro πήξομαι, 1. pl. f. 1. act. verbi πήγνυμι, figo: f. ξω.

Πάξαιθ', Dor. pro πήξαιτο, 3. sing. a. 1. opt. m. Vide πᾶξαι.

Πάομαι, seu πάω, possideo, gusto, vescor.

Παὸς, ε, ὁ, affinis, acquisitus affinitate: à πάομαι, acquiro.

Παπαὶ, PAPÆ, atat! an à πόποι.

Παπαῖος, Scythicè, Jupiter appellatur.

Παπαιπαπαὰξ, vox dolentis; Lucian. vel potiùs, παπαὶ, παπαιὰξ, q.d. βαβαὶ, βαβαιὰξ, vide βαβαί.

Παπίας, i.e. πατὴρ, Aristoph. in vesp. ὦ παππία; unde, παππίον & παππίδιον, q.d. paterculus; vox est blandientis; idem ibid.

Πάποχ' ὅλας, pro πώποκα ὅλας, Dor. pro πώποτε ὅλας, nullibi unquam omnino.

Πάππα, vox quâ filii ad patres utuntur, reverentiæ causâ; seu, vox puerorum patribus blandientium; interpr. Hom. Il. ζ. ad finem.

Παππάζεσιν, patrem appellant 3. pl. præs. ind. à

Παππάζω, adblandior patri vocando pappam. Th. πάππας, ε, ὁ, pater.

ΠΑ'ΠΠΑΞ, vox imitans crepitantem alvum.

ΠΑ'ΠΠΑΣ, ε, ὁ, PAPPA, pater; vox liberorum.

Παππασμὸς, compellatio patris, vocando illum πάππα, Suid. verbale, à παππάζω, V.

Παπποεπίπαππος, avi pater; proavus; imo τε πάππε ἐπίπαππος, atavus; Poll. ex πάππος & ἐπίπαππος, quæ V.

Παππίας, ε, ὁ, idem quod παππίδιον, τὸ, paterculus, diminutiva blandientis; a Them. πάππας, V. Unde etiam, παππίζω, paterculum appello; Eust.

Πάπποι, pappi; sunt verò, ut scribit Festus Pompeius, flores carduorum; quidam ἀνθήλην vocant; i.e. lanuginem, seu, panniculam; Diosc. 3. 133. Unde & παππῶσθαι, abire in pappos; à seq. πάππος, V.

Πάππος, ε, ὁ, avus; item flos lanuginosus: à præced. πάππος.

Πάππος, præced. est avus, sive, paternus, sive, maternus; ut, πάππος ὁ πρὸς πατρὸς, avus paternus; & πάππος ὁ πρὸς μητρὸς, avus maternus; sed dicitur & sine adjectione, de avo paterno; apud Athen. l. 14. Κάδμος ὁ τε Διονύσε πάππος μάγειρος ἦν; item, apud Plat. de Leg. ὁ πάππε πατὴρ, avi pater, &c. Item, πάππος, in secunda signif. propriè, est lanugo carduorum; cardui senecta, γήρειον, pappus; & flos quilibet, qui lanuginosus est, sicut etiam dicitur, de lanugine barbæ quæ inferiori labro adnascitur; ut, μύσταξ, vel, μάσταξ, de ea, quæ superiori; Poll. Hesych. Suid. & Eust. &c.

Παπποσπέρματα, vel, παππώδη σπέρματα, lanuginosa semina; vel, quæ pappo lanugine semen habent obductum; apud Theophr. ex πάππος & σπέρμα, τὸ, V.

Παπποφόνος, ε, ὁ, ἡ, avi interfector: ex πάππος, avus, quod vide, & φόνος, cædes. Th. φένω, occido.

Παππῷος, ε, avitus: à πάππος, avus. Th. πάππας, pater.

Παππῷος, præced. dicitur à πάππος; ut, πατρῷος, à πατήρ; unde in neut. plur. παππῷα ἀγαθὰ, avita bona; sic etiam dicitur, παππῴα δόξα, apud Dem. Phi ip. 2.

Παπταίνεσα, Dor. pro παπταίνεσα, præs. part. à

ΠΑΠΤΑΙ'ΝΩ, circumspicio, oculis lustro. fut. ανῶ. a. 1. ἐπάπτηνα. a. 1. part. act. παπτήνας.

ΠΑ'ΠΥΡΟΣ, ε, ὁ, ἡ, PAPYRUS, charta. Res & vox Ægyptiaca.

Πάπυρος, papyrum; planta fuit nascens in palustribus Ægypti, aut, quiescentibus Nili aquis, ubi evagatæ stagnant; Theophr. & Plin. Item, liber, vel, cortex ejus; item, ipsa charta quæ inde conficiebatur & qualis, antiquitùs, ante hodiernam inventionem, facta fuit.

Παρ', per Apocop. Poët. pro παρὰ, à, ab, juxta, propè, &c. sed

Πάρ', pro παρὰ seu πάρεστι, adest; ex παρὰ & εἰμὶ, sum. Et

Πὰρ, Dor. pro παρὰ, cum gen. à, ab, ante: cum acc. juxta, propè.

ΠΑΡΑ`, præposit. cum gen. à, ab; cum dat. apud; cum acc. præter, contra, juxta, supra. In compositione valet trans, præter, apud. Et sæpe in malam partem accipitur, & vertitur perperam, vitiosè, malè: at

Πάρα, pro πάρεστι, vel πάρεισιν, adest, vel adsunt: à πάρειμι. Th. εἰμὶ, sum.

Παραβαίνω, transgredior, transcendo, violo: præs. part. act. παραβαίνων, εσα. f. παραβήσομαι. p. παραβέβηκα. a. 2. παρέβην. perf. pass. παραβέβημαι, σαι, ται. Ex παρὰ & βαίνω, eo.

Παράβακχος, ε, ὁ, furore correptus, obbacchans; ex παρὰ & βάκχος, V.

Παραβαλεῖ, 3. sing. f. act. verbi παραβάλλω, quod V.

Παραβαλέπαιγμος, seu, παραβαλλέπαιγος, ε, ὁ, qui sodali amicove, seu, sodalibus & amicis imponit; familiarium impostor; Eust. est à παραβάλλεσθαι; vel, παραβαλέσθαι; vide παραβάλλομαι, seq. significante, decipere; & ἑταῖρος, ὁ, vide.

Παραβάλλομαι, objicior; ut, παραβληθεὶς ζώοις; apud Ath. objectus bestiis; (nam in act. παραβάλλω, signif. objicio, eo sensu quo dicitur, objicere edendum brutis) Item, conferor, comparor; item, projectâ audaciâ periculum adeo; item, decipio, Suid. Ex Thuc. &c. Est pass. ab act. seq. παραβάλλω, V.

Παραβεβλημένος, trajiciens, conferens, præs. part. pass. a

Παραβάλλω, confero, adjicio, objicio. f. παραβαλῶ. p. παραβέβληκα. a. 2. παρέβαλον, appuli. a. 2. sub. παραβάλω, ῃς, ῃ.

P. m.

P. m. παραϐέϐολα. Ex παρὰ & βάλλω, jacio.

Παραϐαλόμενος, ου, a. 2. part. m. à præcedente.

Παραϐασιλεύω, abutor regno; vel, facio abuti regno; seu, Rege abutor; ex παρὰ, perperam, & βασιλεύω, vide.

Παράϐασις, εως, ἡ, transgressio; à παραϐαίνω, quod V.

Παραϐάσκω, pugno ex curru, pro παραϐάτης εἰμί. Ex παρὰ & βάσκω, idem quod βαίνω, eo.

Παραϐάτης, ου, ὁ, transgressor, violator legis; item qui è curru pugnat: pro quo legitur & παραιϐάτης. Ex παραϐαίνω, quod vide.

Παραϐῇς, transilias, 2. sing. a. 2. sub. act. verbi παραϐαίνω, quod V.

Παραϐιάζομαι, adigo, cogo. f. άσομαι. a. 1. m. παρεϐιασάμην, ω, ατο. Ex παρὰ & βιάζω, vim affero. Th. βία, vis.

Παραϐιϐάζω, aufero; ut, 2 Reg. 12. καὶ κύριος παρεϐίϐασε τὸ ἁμάρτημα, abstulit peccatum; ex παρὰ & βιϐάζω, V. Item, παραϐλάπτω, oblædo, noceo; ex παρὰ & βλάπτω, V. Sic etiam, παραϐλαστάνω, circumpullulo, & renascor; seu, ut alii exp. adnata emitto; Theophr. Unde παραϐλάστη, ἡ, exp. ramulus; nepos; quibusdam, παραϐλάσται sunt ramuli qui justo germini adnascuntur & succrescunt; quos, si ab radice pullulent, stolones potius Latinè dici scribunt; item, παραϐλάστημα, id quod ità circumpullulat, & renascitur; Poll. l. 7, & παραϐλάστησις, circumpullulatio illa; ut & παραϐλαστικὸς, qui sic adnascitur & circumpullulat; Theophr. Omnia verbalia, à παραϐλαστάνω; quod ex παρὰ & βλαστάνω, fut. βλαστήσω, &c. V.

Παράϐλεμμα & παράϐλεψις, aspectus qualis est Straborum; verbalia, à seq. παραϐλέπω, obliquis oculis aspicio; (cui opponitur ἀτενίζω) Item, torvè aspicio, &c. V.

Παραϐλέπω, limis intueor, straborum more; item negligenter aspicio; ex παρὰ & βλέπω, video.

Παραϐλήδην, adv. comparatè, simulatè: à παραϐάλλω, comparo, quod vide.

Παράϐλημα, ατος, τὸ, quod comedendum objicitur, pabulum: ab eod. verbo.

Παράϐλητος, & παραϐλητικὸς, adjectitius, comparabilis; verbalia ab eod. παραϐάλλω, V.

Παραϐλύζω, scaturio; vel, scaturiginis instar refundo & rejicio; evomo; apud Suid. ex παρὰ & βλύζω, vel βλύω, &c. V.

Παράϐλωψ, ωπος, ὁ, ἡ, strabus; in pl. παράϐλωπες, à παραϐλέπω, oculis obliquis aspicio. Th. βλέπω, video.

Παραϐοάω, ῶ, acclamo; ex παρὰ & βοάω, V. Item, παραϐοηθέω, suppetias fero; adjuvo; ut, παραϐοηθῶν τοῖς ἐπὶ λόφε; subsidium ferens iis qui tumulum occuparant; Plut. Unde παραϐοήθεια, suppetiæ, auxilia, Thuc. & Polyb. ex παρὰ & βοηθέω, vide.

Παραϐολάδην, vel παραϐολήδην, idem cum παραϐλήδην, quod pro iis dicitur, per Sync. &c. Id V.

Παραϐολὴ, ῆς, ἡ, PARABOLA, obscura sententia, typus, exemplar, adagium; similitudo: à παραϐάλλω.

Παραϐολικὸς, ῦ, ὁ, comparativus; ut, παραϐολικὰ ἐπιρρήματα; Gaza l. 4. Est a præced. παραϐολὴ, propriè, comparatio, collatio; item, allegorica & ænigmatica comparatio; aut etiam allegoria ipsa & ænigma; sæpe in Evangelio, &c. V. Unde etiam, παραϐόλιον καὶ παράϐολον, ab Aristot. vocatur, sportula illa quæ in provocatione ad aliud judicium, ab appellatore deponitur; Poll.

Παράϐολος, ου, ὁ, ἡ, qui temerè cuivis periculo caput objicit, præceps, incautus: ex παραϐάλλω, quod vide.

Παράϐολος, præced. audax; ad audendum projectus; frequentiùs de re dicitur, quàm de persona; ut, παράϐολον ἔργον, apud Polyb. audax facinus; item, periculosus; ut παράϐολον φάρμακον; Plut. Atq; indè etiam adv. παραϐόλως, periculosè, temerè, audacter; projectâ audaciâ; Plut. &c. V.

Παράϐορρος, qui transverso boreâ perflatur; i. e. qui à latere, aut, in orbem, perflatur à borea; apud Theophr. ex παρὰ & βορέας, pro quo dicitur etiam βορρᾶς, boreas, aquilo, &c. V.

Παραϐουλεύομαι, perperam consulo. a. 1. m. part. παραϐουλευσάμενος, ου, non habitâ ratione: ex παρὰ & βουλεύω, delibero. Th. βουλὴ, consilium.

Παραϐραϐεύω, (idem quod καταϐραϐεύω; i.e. debito brabio privo, seu, fraudo; ex παρὰ & βραϐεύω, V. Item, παραϐραχὺ, paulo minus, propemodum; est adv. ex παρὰ & βραχὺ, V. Item, παραϐύω, inculco, infercio; & quidem juxta, seu, præter alia; Luc. Unde verbale, παράϐυσμα, τὸ, id quod aliis infercitur, inculcatur, seu, intruditur; ut, τὰ ἐν τοῖς φορτίοις παραϐύσματα, ea quæ magnis sarcinis inferciuntur; item, παράϐυστος, qui aliis intruditur; ut, παράϐυστος κλίνη, Hesych. dicitur lectulus, quoniam majori lecto velut inculcatur; item, occultus, latens; propriè verò, in convivio παράϐυστος, sedere, vel, ἐκ παραϐύστου, dicitur is, qui aliis convivis intruditur, vel, seipsum intrudit; Plut. Symp. 1. 2. ex παρὰ & βύω, V.

Παραϐώμιος, ου, ὁ, ἡ, qui apud aram est, qui à latere aræ est: ex παρὰ & βωμὸς, ara.

Παραγαγεῖν, producere, a. 2. inf. Att. &

Παραγαγοῦσα, Att. a. 2. part. f. g. à

Παραγαγὼν, όντος, a. 2. part. Att. verbi παράγω, traduco, quod V.

Παραγγελία, ας, ἡ, mandatum: à

Παραγγέλλω, præcipio, denuntio, accerso: imperf. παρήγγελλον, f. παραγγελῶ. p. παρήγγελκα. a. 2. ind. act. παρήγγελα. a. 1. part. παραγγείλας, αντος, præt. m. παρήγγελα. Ex παρὰ & ἀγγέλλω, nuntio.

Παραγγέλλω, præced. propriè est, denuntio, condico; scil. ut constituentes solent; ut, παραγγέλλω ἐπὶ τὸ δεῖπνον; apud Luc. condico cœnam, invito ad cœnam; item, pro, interdico; Actor. c. 5. Item, παραγγέλλω εἰς ἄνδρας; referor, vel, refero me in virorum numerum; virilem togam sumo, &c.

Παράγγελμα, ατος, τὸ, præceptum; à præcedente.

Παραγγελματικὸς, præceptivus; denuntiativus; item, adhortativus; unde, παραγγελματικῶς; præceptivè, denuntiativè tanquam præcipiendo, vel, denuntiando; item, adhortativè; utrumq; à præced. παράγγελμα, quod etiam est, interdictum vetitumq; Item, hortamentum & consilium; apud Isocr.

Παράγγελσις, εως, ἡ, præceptum, mandatum, præceptio: ab eod.

Παραγγελτικὸς, præceptorius, prohibitorius; Bud. Est itidem verbale, à præced. παραγγέλλω, V. Unde, παραγγελία, ipse præcipiendi actus, signif. etiam ambitum seu, petitionem magistratûs cum prehensatione; item, ambitus, vel, preces, pro reis causam dicentibus, &c. V.

Παραγέγονα, ας, ε, præt. m. verbi παραγίνομαι, quod V.

Παράγει, protrudit, 3. sing. præs. ind. verbi παράγω, quod V.

Παραγενόμενος, ου, a. 2. part. m. &

Παραγένωμαι, ῃ, ηται, a. 2. sub. m. verbi παραγίνομαι, quod V.

Παραγεύω, gustum aliquem præbeo, obiter gustare facio: ex παρὰ & γεύω, gustum præbeo.

Παραγήρημα, τὸ, deliramentum; est verbale, à seq. παραγηράω, vide.

Παραγηράω, deliro præ senectute: παραγήρημα, deliramentum, silicernium: ex παρὰ & γῆρας, ατος, τὸ, senectus.

Παραγίγνομαι, intersum; faveo; auxilior; patrocinium suscipio, &c. Idem quod seq. παραγίνομαι, V.

Παραγίνομαι, ῃ, εται, advenio, adsum: imperf. παρεγινόμην, ου, ετο. f. 2. pass. παραγενήσομαι, a. 2. m. παρεγενόμην, ου, ετο, a. 2. sub. m. παραγένωμαι, ῃ, ηται. a. 2. part. m. παραγενόμενος, η, ον. Ex παρὰ, & γίνομαι, sum, fio. Them. γείνομαι, nascor.

Παραγινώσκω, præter jus & æquum statuo, perperam judico; ex παρὰ & γινώσκω, cognosco.

Παραγκαλίζομαι, in ulnis gesto; (ex παρὰ & ἀγκαλίζομαι, idem) Item, dicuntur bajuli & calones παραγκαλίζεσθαι, quum de onere suo aliquid subducunt; Poll. Unde verbale, παραγκάλισμα, τὸ, res quam amplexamur; unde apud Sophocl. in Antig. γυνὴ κακὴ, dicitur, ψυχρὸν παραγκάλισμα; ex παρὰ & ἀγκάλισμα, τὸ, quod in ulnis gestamus, seu, amplexamur; à Th. ἀγκαὶ, αἱ, V. Item, παραγκωνίζομαι, cubito repello, sive, submo-

submoveo, aut, arceo; importunè cubito propello; & obvios, vel, admotos protrudo; ex παρὰ & ἀγκὼν, ὦνος, V. Item, παραγναθίδιον, ου, τὸ, ornamentum quod apponitur maxillis equorum; Eust. ex παρὰ & Th. γνάθος, ου, ἡ, V. Item, παραγνάμπτω, aliò deflecto; ex παρὰ & γνάμπτω, pro Th. κάμπτω, vide.

Παράγοισα, ας, ἁ, Dor. pro παράγουσα, ης, ἡ, abducens, præs. part. f. g. à παράγω, quod V.

Παραγοράζειν, i.e. παροψωνεῖν, opsonia coëmere; nam, ἀγοραστὴς, dicitur, ὁ τὰ ὄψα ὠνούμενος; i.e. ὀψώνης, opsonator; qui opsonia emit; Athen. l. 4. ex παρὰ & ἀγοράζω, V.

Παραγορεῖτο, Dor. pro παρηγορεῖτο, consolabatur, 3. sing. imperf. pass. verbi παρηγορέω, quod V.

Παράγραμμα, τος, τὸ, quod adscribitur ultra solitum & justum; item, scripturæ depravatio, & vitium, quo, litera una, pro altera substituitur; ut, pro, salus, palus; item, scripturæ inversio; q. d. alliteratio; unde, παραγραμματίζω, paragrammate utor, seu, alliteratione; scripturam perverto, muto, vel, altero, &c. Vel, vocum & literarum similium exaggeratione incesso, &c. Unde verbale, παραγραμματισμὸς, idem quod παράγραμμα; vel, cùm γράμμα, loco γράμματος, male ponitur in scribendo, vel pronuntiando; vitium literas perversè scribentium, vel, pronuntiantium; ut si quis κόλακος pro κόρακος dicat, vel, scribat; quod, quando consultò fit, figuræ nomen obtinet, quum scil. ad res dissimiles, similia verba accommodantur; ut mobilior, pro nobilior; & arator, ex oratore, factus, apud Cic 2. Philip. &c. Item, παραγράπτους & παρεγγράπτους, vocat Suid. spurios, peregrinos, viz. q. d. perperam inscriptos; item, παραγραφὴ, adscriptio, & annotatio in margine; item, scholium, & annotationis signum, in margine adscriptum; in è Paragraphi, vel, Paragraphæ jurisconsultorum; est etiam schema quoddam, quo, finito sermone uno, ad alium fit transitus; sic etiam, παράγραφος, figura quædam, cujus nota, veluti in certas quasdam portiones, comœdia dividebatur; ejusmodi scil. ------ i.e. linea recta & brevis, in capite signata apice; de qua lege Hephæst, & Schol. Aristoph. &c. Omnia verbalia, à verbo παραγράφω, adscribo, juxta scribo; ut apud Syn. τὰ παραγεγραμμένα τοῦ σαυροῦ τοῦ Χριστοῦ; est etiam, annoto in margine; item, præscribo; exceptione summoveo; item, inscribo, προσγράφω, & me esse profiteor; est etiam, perperam scribo, &c. Ut ante, in παραγραφή; item, παραγράφω νόμον legi jam latæ & rogatæ aliam legem obrogo & oppono, &c. Ex παρὰ & γράφω, vide.

Παραγυμνόω, denudo. Them. γυμνὸς, nudus.

Παράγω, produco, profero: in medium adduco; deduco; item disserendo fallo: à proposito subdolâ oratione abduco, traduco, progredior, prætereo: f. παράξω. præt. παρῆχα. a. 2. act. παρήγον, ες, ε. & Att. παρήγαγον cujus part. παραγαγὼν, οῦσα. præt. m. παράγομαι, idem: ex παρὰ & ἄγω, duco.

Παραγωγὴ, ἡ, productio, quo sensu, dicitur, producere in medium, vel, in rerum naturam; item, deductio, derivatio, apud Grammaticos; ut τὰ παραγόμενα, vocant, quæ declinantur & derivantur; sicut etiam Paragogen, seu, adductionem vocant, quum aliquid adjicitur fini dictionis; προσχηματισμὸς, proschematismus, aliàs dicitur; ut, dicier, pro dici, &c. Item, deceptio; item, productio, & traductio ordinum ab altitudine aciei; Gaza deductionem appellat; item perversio; est à præced. παράγω, V. Unde etiam, παραγωγὸς, derivativus, deductivus, vox Gramm. ut, ὀνόματα παραγωγά; hinc, παραγωγῶς, derivative; apud Athen. Item, παραγώγιον, ου, τὸ, vectigal; portorium, seu, portorium circumvectionis, Polyb. Unde παραγωγιάζειν, portorium exigere; vectigal poscere, Polyb. &c.

Παραγωνίζειν, desinere, seu exire in angulum; (i.e. εἰς γωνίαν εἶναι) sed leniter, vel sensim; nam, παρὰ, frequenter minuit; ex παρὰ & γωνία, ας, ἡ, V.

Παραδαίδαλος, circumpictus, seu, variegatus; ex παρὰ & δαίδαλος, vide.

Παραδακρύω, defleo; ut. παραδακρύουσι; Luc. Ex παρὰ & δακρύω, vide.

Παραδαρθάνω, concumbo: à δαρθάνω, dormio. a. 2. ἔδαρθον, pro quo ἔδραθον, unde f. 2. δραθῶ, per Metathes. lit. qu. à δαρθέω.

Παραδαρθεῖν, & παραδραθεῖν, juxta dormire; concumbere simul; Hom. à præced. παραδαρθάνω, V.

Παραδεδώκαμεν, 1. pl. perf. ind. act. &

Παραδεδώκειν, plusq. p. act. &

Παραδέδωμαι. perf. ind. pass. à παραδίδωμι, trado, quod V.

Παράδειγμα, ατος, τὸ, exemplar: in dat. pl. παραδείγμασι: à παραδείκνυμι, juxta ostendo, confero: ex παρὰ & δείκνυμι, ostendo. f. δείξω. p. χα.

Παραδειγματίζω, ignominiæ expono. f. ίσω, perf. παραδεδειγμάτικα. Ex παρὰ & δειγματίζω, ostendo in exemplum. Th. δείκνυμι, ostendo.

Παραδειγματικὸς, exemplaris; exemplis constans, vel, ductus ab exemplis; ut, παραδειγματικὸς συλλογισμὸς; & παραδειγματικὸν ἐνθύμημα; apud Herm. i. e. ratiocinatio exemplaris; seu, ab exemplis; ex quibus, unum, vel, universale colligitur; à præced. παράδειγμα, V.

Παραδειγματισμὸς, traductio, quâ quis exemplo statuitur cæteris; ignominiosa pœna; verbale, à præced. παραδειγματίζω, exemplo aliis esse facio, puniendo; vel, aliter infamando, &c. V. Item, παραδειγματιστὴς, exemplaris; à παράδειγμα, τὸ, exemplum, &c. V. Omnia, à verbo παραδείκνυμι, q. d. juxta ostendo; ut id quod cum alio conferre volumus, ostendimus juxta illud; i.e. illi admotum; unde & confero exponitur; apud Isocr. Item, pro, assignare, seu, attribuere; apud Xen. Hell. 2.

Παραδειπνέω, ῶ, immodicè cœno; vel, miserè cœno & incommodè; vivo more pauperum; Athen. l. 10. ex παρὰ & δειπνέω, V.

ΠΑΡΑ'ΔΕΙΣΟΣ, ου, ὁ, hortus, viridarium; PARADISUS; locus beatorum: Angl. **Paradise.**

Παραδέχομαι, excipio, recipio. f. παραδέξομαι. perf. pass. παραδέδεγμαι. Ex παρὰ & δέχομαι, capio.

Παραδηλόω, exp. subindico, repræsento; ex παρὰ & δηλόω, ῶ, V. Sic, παραδιαζευγνύω, vitiosè & perperam disjungo; ut, παραδιεζευγμένον πρόβλημα; apud Gell. l. 16. c. 8. Ex παρὰ & διαζευγνύω, &c. V. Item, παραδιαιτᾶσθαι; versari apud aliquem; Suid. Item, convivere alicui; ex παρὰ & διαιτάομαι; à Th. δίαιτα, ἡ, V. Item, παραδιακονέω, administro; item, perperam administro; ex παρὰ & διακονέω, V. Sic, παραδιαστέλλω, disjungo, separo; unde παραδιαστολὴ, disjunctio, separatio, distinctio; item, nomen figuræ oratoriæ, Paradiastole, quâ, similia discernuntur & disjunguntur; ut, ostendere astutum non esse sapientem, confidentem & audacem non esse fortem, nec illiberalem diligentem rei familiaris; & è contra, &c. ex παρὰ & διαστέλλω, unde διαστολὴ, &c. V.

Παραδιατριβαὶ, αἱ, præpostera studia, infrugiferæ disputationes, &, vanæ scholæ, i.e. μάταιαι σχολαί; nam, παρὰ, hic ut sæpe, vitiat dictionem; utitur eâ Paulus, 1 Tim. c. 6. est plur. à sing. seq. V. Legitur etiam διαπαρατριβαὶ, eodem sensu.

Παραδιατριβὴ, ῆς, ἡ, perversa exercitatio, perversa litigia, in quibus tempus præposterè teritur: ex παρὰ, perperam, & διατριβὴ, opera, quæ alicui rei impenditur; à διατρίβω, versor. Th. τρίβω, tero.

Παραδίδοσθαι, præs. inf. pass. &

Παραδιδοὺς, όντος, præs. part. act. à

Παραδίδωμι, trado: imperf. παρεδίδουν, tanq. à παραδιδόω, f. παραδώσω. f. 1. part. act. παραδώσων. a. 1. ind. act. παρέδωκα, a. 2. παρέδων, ως, ω. a. 2. sub. act. παραδῶ, ῷς, ῷ. a. 2. inf. παραδοῦναι. a. 2. part. παραδοὺς, όντος. perf. act. παραδέδωκα. plusq. p. παραδεδώκειν, εις, ει. pro παρεδεδώκειν, Act. Marc. 15 10. præs. pass. παραδίδομαι, prodor: perf. pass. παραδέδομαι, traditus sum ac commendatus: a. 1. pass. παρεδόθην, ης, η. f. 1. pass. παραδοθήσομαι.

Παραδιηγέομαι, οῦμαι, obiter narro ex oπpositio; Plut. in Hom. Unde verbale, παραδιήγησις, narratio quæ fit obiter & in transcursu; ex παρὰ & διηγέομαι, V. Item, παραδιοικέω, ῶ, perperam, seu, malè administrare; ex παρὰ & διοικέω.

Παραδόντα, acc. sing. a. 2. part. act. παραδοὺς, όντος, verbi præced.

Παραδοξάζω, f. άσω, dehonesto, diffamo: item contr. valde honoro, illustro;

ftro, mirabile reddo: à παράδοξος, V.

Παραδοξία, admiratio; novitas rei, aut, facti alicujus; à seq. παράδοξος, V.

Παράδοξος, ου, ὁ, ἡ, quod eft παρὰ δόξαν, præter opinionem; inopinatus; item admirabilis, incredibilis. Them. δοκέω, videor.

Παραδόξως, præter omnium opinionem; incrediburiter; eft adv. à præced. παράδοξος, V.

Παραδοξολόγος, qui paradoxa dicit, feu, incredibilia; unde, παραδοξολογία, oratio paradoxa, quâ præter, feu, contra omnium opinionem, incredibilia dicuntur; & παραδοξολογέω, paradoxa loquor; dico incredibilia præter, feu, contra omnium opinionem; Hermog. & Æfchin. ex παρὰ, δόξα, & λόγος; five, ex παράδοξος & λόγος, &c. V. Item, παραδοξοποιός, qui fupra aliorum opinionem aliquid facit, aut facere videtur; hifce duobus nominibus, (παραδοξολόγος, viz. & παραδοξοποιός,) jactabundus Galen. dicit fe appellatum à fuis æmulis & laudatoribus; ex παράδοξος & ποιέω, V.

Παραδοσείω, q. d. traditurio; i.e. tradere, feu, dedere cupio; Thuc. 5. Item, παραδόσιμος, qui, veluti per manus, tradi poteft; Polyb. Utrumq; à feq. παράδοσις, deditio; ut, παράδοσις τῆς πόλεως; Thuc. l. 3. Item, traditio, h.e. doctrina quæ ore traditur; quidam exp. inftitutum; alii, conftitutio, præceptio; fæpe in N. Teft. &c. V.

Παράδοσις, εως, ἡ, traditio; à παραδίδωμι, quod V.

Παραδοῦναι, a. 2. inf. act. &

Παραδοὺς, όντος, a. 2. part. act. verbi παραδίδωμι, quod V.

Παραδοχὴ, fufceptio, receptaculum; Suid. Verbale, à παραδέχομαι, vide.

Παραδραθέειν, vel θεῖν; vide fupra παραδαρθεῖν.

Παραδράω, adminiftro; ex παρὰ & δράω, famulor.

Παραδρομὴ, curfus quo alicui à latere currimus; concurfus; Athen. l. 12. Item, tranfcurfus, feu, curfus qui fit prætereundo; apud Ariftot. l. 7. ἐν παραδρομῇ πεποιήμεθα τὸν λόγον, &c. Sic in Pand. μετὰ τὴν τῆς δεκαετίας παραδρομὴν, poft elapfum decennium; item, παράδρομος, qui poteft παρατρέχεσθαι; Poll. 5. 4. Ex παρὰ & δρόμος, ὁ, V.

Παραδυναςεύω, i.e. τὸ συνάρχω, fimul regno; item, παραδυναςεύειν, exp. fecundam habere poteftatem; unde, παραδυναςεύοντες, funt proceres, quafi imperii participes; Thuc. ex παρὰ & δυναςεύω, vide.

Παράδυσις, εως, ἡ, infinuatio, irreptio, feu, obreptio; verbale, à feq. παραδύω, V.

Παραδύω & παραδύομαι, irrepo, obrepo; ex παρὰ & δύω, fubeo.

Παραδῶ, ῷς, ῷ, a. 2. fub. act. &

Παραδώσω, f. 1. ind. act. verbi παραδίδωμι, quod vide.

Παραδωσείω, idem quod, παραδοσείω, id V.

Παραείδω, cano prope vel apud aliquem. Th. ἀείδω, cano.

Παραείρεθομαι, & παρηερέθομαι; attollor, fufpendor; unde Il. π. παρηερέθη δὲ κάρη, &c. Ex παρὰ & ἀερέθω; idem quod Them. ἀείρω, &c. V.

Παραζάω, ῶ, vivo fecùs quàm decet; apud Athen. l. 14. ex παρὰ & ζάω, V. Item, παραζευγνύω, vel νυμι; q. d. juxta jungo; adjungo; conjungo; ut Λυκοῦργος γδ παρέζευξε τῇ κτ πόλεμον ἀσκήσει τὴν φιλομουσίαν; Bud. ex Plut. Item, apud Nazianzen. παραζευγνὺς τῷ Θεῷ τὸ σέβασμιον, Deo attribuens cultum, &c. Ex παρὰ & ζευγνύω, V.

Παραζηλόω, ῶ, ad æmulationem provoco. f. ώσω. p. παρεζήλωκα. Ex παρὰ & ζῆλος, æmulatio.

Παράζυξ, fupernumerarius & quafi fupervacaneus; unde plur. παράζυγες, apud Ariftot. Polit. 2. exp. adjunctitii, vel, adjectitii; ignobiles fcil. & proletarii, qui adjunguntur & quafi adjugantur multitudini civitatis, velut fupernumerarii; eft à præced. παραζευγνύω, V.

Παραζώνη, ης, ἡ, balteus; à ζώνη, cingulum. Th. ζωννύω, cingo.

Παραζώνιον, & παραζωνίδιον, ου, τὸ, cingulum cum enfe; vel, enfis quo præcingimur; alii dicunt, gladii genus effe, quod ad zonam accingebatur; à præced. παραζώνη, V. Vel. ex παρὰ & ζώνη, ἡ, à Th. ζωννύω, V. Unde etiam, παραζώννυμι, accingo; Plat. l. 8. de rep. Atque hinc παραζωςρὶς, ίδος, ἡ, parvus gladius; pugio; Hefych.

Παραθαλάσσιος, ου, ὁ, ἡ, maritimus, & ἡ παραθαλασσία. Ex παρὰ & θάλασσα, vel ττα, mare.

Παραθαλασσίδιος & παραθαλάττιος, idem quod præced. V. Unde etiam, in neut. παραθαλάσσιον & παραθαλασσίδιον, ου, τὸ, fubftantivè, maritima ora; Thuc. in l. 2. & 6. &c.

Παραθάλπω, concalefacio; vel, fimpliciter, calefacio, foveo; ex παρὰ & Them. θάλπω, idem, &c. Vide.

Παραθαῤῥύνω & παραθαρσύνω, fiduciam addo, confirmo; ex παρὰ & θαῤῥύνω, vel θαρσύνω, animum addo. Th. θάρσος, τὸ, fiducia.

Παραθεάομαι, altrinfecus fpectando confero; ut, apud Plat. in Epift. αὐτὰ παραθεώμενος παρὰ τὰ τῶν ἄλλων, ea comparans cum illis quæ ab aliis traduntur; ex παρὰ & θεάομαι, V.

Παραθεῖναι, a. 2. inf. act. verbi παρατίθημι, appono. Th. τίθημι, pono.

Παράθεμα, ατος, τὸ, depofitorium, repofitorium; à παρατίθημι, appono. Them. τίθημι, pono.

Παραθέμενος, η, ον, a. 2. part. m. &

Παραθέσθαι, a. 2. inf. m. ab eod. verbo & Them.

Παραθερίζω, & per Sync. παραθρίζω, demeto, amputo; ex παρὰ & θερίζω, per Sync. θρίζω, &c. V. Item, παράθερμος, qui, ubi non opus eft, calido animo rem aggreditur; i. e. ὁ παρὰ τὸ δεόντως ἐργαζόμενος; nimis, viz. præceps & calidus in agendo; præceps; unde, παραθερμαίνω, calefacio; ut, οἶνος παραθερμαίνων τὴν ψυχήν; ex παρὰ & θερμός; unde θερμαίνω, &c. V.

Παράθεσις, εως, ἡ, appofitio: &

Παραθέτης, ου, ὁ, ftructor, infertor, qui dapes apponit; à παρατίθημι, appono. Th. τίθημι.

Παραθέω, juxta curro, cominus fequor; item prætercurro; ex παρὰ & θέω, curro. f. θεύσομαι.

Παραθεωρέω, ῶ, defpicio, f. ήσω. p. παρατεθεώρηκα. imperf. paff. παρεθεωρούμην, οῦ-μην; ex παρὰ & θεωρέω, fpecto. Th. θεωρός, fpectator.

Παραθήγειν, incitare, movere, præf. inf. ex παρὰ & θήγω, inftigo.

Παραθήκη, ης, ἡ, depofitum; à παρατίθημι, appono. Th. τίθημι, pono.

Παράθηξις, incitatio, provocatio; verbale, à παραθήγω; vide παραθήγειν.

Παραθήσει, 3. fing. f. 1. act. &

Παραθήσομαι, f. 1. m. &

Παραθησόμενος, ου, f. 1. part. m. à παρατίθημι, appono, quod V.

Παραθίγω, attingo; ex παρὰ & θίγω, V. Item, παραθλίβω, opprimo; vel, fimpliciter premo; ex παρὰ & θλίβω; idem, &c. V. Item, παράθεναρος, fori πάροδος, i.e. ἡ περὶ τὰς θεναρίτας ὁδός; ex παρὰ & θέναρ unde θέναρος, ὁ, &c. V.

Παράθου, & παράθεσο, a. 2. imperat. m. verbi παρατίθημι.

Παραθραύω, affrango; item, mifer fum, & fractus viribus; ex παρὰ & θραύω, vide.

Παραθριγκίζω, lorico, obfepio; apud Theophr. ex παρὰ & θριγκὸς, ὁ, unde θρίγκιον, τὸ, &c. V. Item, παραθρίζω, eft per Sync. pro παραθερίζω, id V.

Παραθύρα, ας, ἡ, pofticum, qu. falfa θύρα, janua: ita ut παρὰ notet perverfionem.

Παραί, per Ectafin Poët. pro παρὰ, quod vide.

Παραιβασία, ας, ἡ, delictum, tranfgreffio: idem quod παράβασις, ex παραβαίνω, tranfgredior. Th. βαίνω, eo.

Παραιβάτης, ου, ὁ, pro παραβάτης, tranfgreffor legis: tum qui è curru pugnat. in plur. παραιβάται, ex παρὰ & βαίνω, eo.

Παραιβάτις ιδος, ἡ, mulier mercede conducta: ex iifd.

Παραιγιαλίτης, ου, ὁ, littorius; ex παρὰ & αἰγιαλίτης, à Them. αἰγιαλὸς, &c. V.

Παραιθύσσειν, præf. inf. à παραιθύσσω, excito, incendo, moveo, prorumpo; ex παρὰ & αἰθύσσω, moveo, quaffo. Them. αἴθω, uro.

Παραίνεσις, εως, ἡ, admonitio. acc. fing. παραίνεσιν &

Παραινετικὸς, ου, admonitorius, adhortatorius, fuaforius: à

Παραινέω, ῶ, admoneo, imperf. παρῄνεον, ουν, εες, εις. f. έσω. p. παρῄνεκα. a. 1. παρῄνεσα:

ἤνεσα; ex παρὰ & αἰνέω, laudo. Th. αἶνος, laus.

Παραινέτης, ου, ὁ, adhortator, suasor, admonitor; est verbale, à præced. παραινέω, V. Item, παραινετικῶς, exhortativè, more exhortantium, vel, cum exhortatione; est adv. à παραινετικὸς, V.

Παραινίττομαι, obiter declaro, & velut per ænigma tacitè & obscurè innuo; Basil. & Plut. ex παρὰ & αἰνίττομαι vel αἰνίσσομαι; à Th. αἶνος, ὁ, V.

Παραινοῦντος, gen. sing. παραινοῦντας, acc. pl. part. præs. verbi præced. παραινέω.

Παραίνυμαι, aufero; Hesych. ex παρὰ & αἴνυμαι, capio, &c. V.

Παραιρεῖσθαι, præs. inf. pass. à

Παραιρέομαι, adimo, aufero: ex παρὰ & αἱρέω, capio. f. ήσω. p. ᾕρηκα. a. 2. εἷλον.

Παραίρεσις, ademptio, detractio; item, diminutio; est verbale, à præced. παραιρέομαι, V. Unde etiam, παραίρημα, quod adimitur aut detrahitur, exp. & recisio, apud Thuc. legitur etiam, παραιρέω, ῶ, activè, pro, diruo, apud Thuc. & Euryp.

Παραισθάνομαι, in sensu fallor, non sum satis compos exacti sensûs; item percipio: ex παρὰ, perperam, & αἰσθάνομαι, sentio.

Παραίσιμος, idem quod seq. παραίσιος, V.

Παραίσιος, α, ον, dirus, a, um, infaustus: ex παρὰ, perperam, & αἶσα, fatum, sors.

Παραΐσσω, prætereo, proripio me raptim: ex παρὰ & ἀΐσσω, ruo. f. ξω. p. ἦιχα.

Παραιτεῖσθαι, præs. inf m. à

Παραιτέομαι, οῦμαι, recuso, excuso, præs. imperat. παραιτέου, οῦ, aversare. f. ήσομαι. a. 1. m. παρῃτησάμην, ω, ατο, deprecatus sum. a. 1. part. m. παραιτησάμενος, aversatus. perf. pass. παρῄτημαι, unde part. παρῃτημένος, ου, excusatus. Ex παρὰ & αἰτέομαι, seu, αἰτέω, peto.

Παραίτησις, εως, ἡ, deprecatio, veniæ petitio, venia, excusatio: à præced.

Παραιτητέον, fugiendum, verbale, ab eod.

Παραιτητὴς, deprecator; item, παραιτητὸς, q.d. deprecabilis; apud quem deprecationes valent; exorabilis; utrumq; ab eod. παραιτέομαι, V.

Παραίτιος, qui est ex parte in causa; vel, qui in causa est; item, author; (pro αἴτιος) exp. & ὁ αἰτίαν παρέχων, apud Plut. ex παρὰ & αἰτία, unde αἴτιος, ὁ, &c. V.

Παραιτούμεθα, 1. pl. præs ind. m. verbi παραιτέομαι, quod V.

Παραιφάμενος, ου, admonens, appellans, a. 2. part. m. per Epenthesin. Poët. à παράφημι, hortor. Th. φημὶ, seu, φάω, dico.

Παραιφασία, idem quod seq. παραίφασις, id V.

Παραίφασις, εως, ἡ, admonitio, consilium, adhortatio, consolatio: ab eod. verbo & Them.

Παραιφρονέειν, exanimatum esse. vide in παραφρονέω.

Παραιφρονέω, demens sum; desipio: est Poë. pro παραφρονέω, id V.

Παραιωρούμενος, Ion. pro παραιωρούμενος, ου, juxta pendens, præs. part. à

Παραιωροῦμαι, juxta pendeo: ex παρὰ & αἰωρέω, sursum tollo.

Παραιωρέω, ῶ, suspendo, eo sensu, quo dicitur, collo suspendere; unde verbale, παραιώρημα, id quod suspenditur; id quo aliquis cinctus est; item, laqueus suspendio aptus; Poll. Vide præced.

Παρακαθέζομαι, assideo; à latere consideo; Plat. ex παρὰ & καθέζομαι, vide.

Παρακαθεκτικὸς, tenax; à παρακατέχω, vide.

Παρακάθημαι, assideo, scil. à latere; ex παρὰ & κάθημαι, V.

Παρακαθίζω, sedeo, assideo, præs. part. παρακαθίζων, ουσα, ον. f. ίσω. perf. παρακεκάθικα. Ex παρὰ & καθίζω, sedere facio: quod ex κατὰ & ἵζω, idem. f. ἵσω.

Παρακαθίστημι, juxta colloco, altrinsecus colloco: ex παρὰ, κατὰ, & ἵστημι, colloco. f. στήσω.

Παρακαίριος seu παράκαιρος, ου, ὁ, ἡ, intempestivus: ex παρὰ & καιρὸς, opportunitas temporis, occasio.

Παρακαίρως, adv. intempestivè, vide præcedent.

Παρακαίω, unde pass. παρακαίεται, à latere uritur; juxta ardet; ex παρὰ & καίω, V.

Παρακαθίημι, utrinq; demitto; ab utroq; latere demitto; Aristot. Hist. an. l. 9. c. 38. Vel, 37. de Nautilo pisce; ἀντὶ πηδαλίου ὥσπερ τὼ πλεκτάνα παρακαθίησι, i. e. δύο πλεκτάνας καθίησι, ut exposuit Athenæus, circum utrinq; unum demittit; hisq; retortis pro gubernaculo utitur; & ita explicatur nodus, quem Budæus dissolvere non potuit; ex παρὰ & καθίημι, V.

Παρακαλέω, ῶ, rogo, precor, hortor, consolor, advoco. imperf. παρεκάλεον, ουν, εες, εις, εε, ει. f. έσω. p. παρακέκληκα. a. 1. ind. act. παρεκάλεσα. præs. pass. παρακαλέομαι, οῦμαι, consolatione erigor, fruor. a. 1. pass. παρεκλήθην, rogatus sum, a. 1. inf. pass. παρακληθῆναι, consolationem admittere. f. 1. pass. παρακληθήσομαι, ῃ, εται, consolatione reficiar: ex παρὰ & καλέω, voco.

Παρακαλπάζειν, equo à latere cursitare, fræno ejus manu apprehenso; ex παρὰ & καλπάζειν, V.

Παρακάλυμμα, ατος, τὸ, quod obtenditur alicui rei ad eam tegendam, velum, aulæum; item Metaph. obtentus, prætextus: à

Παρακαλύπτω, occulto. f. ψω. p. παρακεκάλυφα. perf. pass. παρακεκάλυμμαι, ψαι, πται. Them. καλύπτω, idem.

Παρακανθόφυλλος, secundum spinam folium habens; qualia, titulus ononis hippophyes; ex παρὰ & ἀκανθόφυλλος, V.

Παρακαταβάλλω, depono; aut, abjicio aliquid prope suum locum; Il. ψ. Item; παρακαταβάλλειν dicebantur, qui de bonorum aliquorum possessione disceptantes, certam pecuniam pro litis æstimatione deponebant; quâ, is qui judicio vinceretur, temeritatis pœnam lueret; ut tradit. Poll. ut, παρακαταβάλλω σοι τοῦ κλήρου, apud Isæum; Latini dicunt, sacramento agere, vel, contendere; vel, sponsione contendere; vide B d. in Comm. Unde, παρακαταβολὴ, actio hæc, quâ, qui experiri volebant, pecuniam deponebant; ex παρὰ & καταβάλλω, unde, καταβολὴ, &c. Quæ V.

Παρακαταθήκη, ης, ἡ, depositum. Ex παρὰ, κατὰ & τίθημι, pono.

Παρακαταθνήσκω, juxta morior; in Epigr. ex παρὰ & καταθνήσκω, idem quod Th. θνήσκω, V. Παρακατάκειμαι, juxta decumbo; seu, assideo, accumbo; cum dat. ut, παρακατάκειμαί σοι, prope te discumbo; Xen. ex παρὰ & κατάκειμαι, V. Sic, παρακατακλίνω, à latere reclino, vel, juxta reclino, item, juxta statuo in lecto, juxta accumbere facio; ex παρὰ & κατακλίνω, Vide.

Παρακαταλέγομαι, adcubo, cubo; ex παρὰ, κατὰ, & λέγομαι, cubo.

Παρακαταλογὴ, ἡ, immutatio; ut, παρακαταλογὴ ἐν ταῖς ᾠδαῖς; i.e. immutatio & varietas in cantando; Aristot. in Probl. ex παρὰ & καταλέγω, V. Item, παρακαταπήγνυμι, depango juxta: defigo apud; affigo; ex παρὰ & καταπήγνυμι, V. Παρακαταρτύομαι, ex multis unum facio; compono; ex παρὰ & καταρτύομαι, V. Παρακατάστασις, depositum; (i. e. παρακαταβολὴ) ex παρὰ & κατάστασις, V. Παρακατάσχεσις, retentio; ex παρακατέχω, V.

Παρακατατίθημι, vide in seq.

Παρακατατιθώμεθα, committamus, 1. plur. præs. sub. pass. verbi παρακατατίθημι, depono apud, fidei alicujus committo, custodiendum trado: depono tanquam apud sequestrem. Ex παρὰ, κατὰ & τίθημι, pono.

Παρακαταχράομαι, exp. abutor; unde, παρακαταχρῆται, abutitur; (vel, ἀντὶ τοῦ χρῶμαι, utor;) ex παρὰ & καταχράομαι, V.

Παρακατεκτικὸς, tenax; Ionicè, pro παρακαθεκτικὸς, V.

Παρακατέχω, retineo, complector; ut παρακατέχειν τῇ μνήμῃ; item, fruor, moror; apud Suid. ex παρὰ & κατέχω; à Th. ἔχω, pro quo dicitur etiam ἴσχω, &c. Quæ V.

Παρακατέλεκτο, 3. sing. plusq. p. pass. per Syncopen pro παρακατελέλεκτο, verbi παρακαταλέγομαι, quod vide.

Παρακατηγόρημα, τὸ, vox dialecticorum propria; (vide παρασύμβαμα) ex παρὰ & κατηγόρημα, quod, apud dialecticos, est id quod dicitur, vel, prædicatur de aliquo; vulgò prædicatum; Aristot. &c. V.

Παρακατοικίζω, juxta colloco; vel, habitatores juxta colloco; ut, παρακατοικίζω τὴν πόλιν, in propinquam civitatem colloco; Isocr. ex παρὰ & κατοικίζω, V. Item, παρακατορύττω, juxta defodio; ex παρὰ & κατορύττω, V. Sic, παρακαττύω, assuo, vel, consuo; item, p ro; Aristoph. in Pluto;

 παρα-

παρακαπύειν, paraba ; ex παρὰ & καπύω vel καπύω, V. Παρακαυλίζω, caules emitto juxta, & quasi ad latus; ut παρακαυλίζει, caules habet laterales; Theophr. ex παρὰ & καυλὸς, unde καυλίον, &c. V.

Παράκειμαι, σαι, ται, adjaceo. f. εἴσομαι· ex παρὰ & κεῖμαι, jaceo.

Παρακέκλημαι, σαι, ται, perf. pass. verbi παρακαλέω, hortor, quod V.

Παρακεκριμένος, ου, dispositus, perf. part. pass. verbi παρακρίνω, comparo; item perperam judico: ex παρὰ & κρίνω, judico.

Παρακεκρόται, insaniverunt, 3. pl. perf. p. ss. Ion. pro παρακεκρουσμένοι εἰσί, verbi παρακρούομαι, decipio. Them. κρούω, pulso.

Παρακέλευσις, εως, ἡ, adhortatio. acc. sing. παρακέλευσιν, a παρακελεύω.

Παρακέλευσμα, τὸ, adhortamentum; quod adhortandi gratiâ dicitur; item, παρακελευσμὸς, adhortatio; sic etiam, παρακελευστὸς, persuasus; qui est advocatus ab aliquo qui eum hortatus fuerit. ut, παρακελευστὸς αὐτοῦ, ab ipso corrogatus; (i.e. παρακεκλημένος) unde, παρακελευστικὸς, adhortatorius; adhortandi vim habens; omnia verbalia, à seq. παρακελεύω, V.

Παρακελεύω, adhortor. f. εύσω. παρακελεύομαι, idem: ex παρὰ & κελεύω, jubeo, hortor. Them. κέλω, idem.

Παρακελητίζω, celere equo alicui à latere equito; ex παρὰ & κελητίζω, V. Item, παρακενόω, exhaurio, evacuo; à κενόω, V. Παρακεντέω, à latere pungo; vel, simpl. pungo; (à Th. κεντέω, V.) Unde, παρακέντησις, εως, ἡ, punctio, compunctio; est incisionis ratio, quâ, hydropicis aqua eximitur; ita vocatur etiam curationis genus in suffusione, per punctionem acu trajectâ, &c. Item, παρακεντητὴς, οῦ, ὁ, stimulator, seu, agitator equorum, atq; auriga; verbalia, à praeced. παρακερδαίνω, perperam lucror; vel, amplius justo lucror, & praeter alios; exp. etiam, eâdem operâ lucror, aut obiter compendium facio; à κερδαίνω, V. Item, Παρακερκίδες, exigua ossa, quae ab utraq; parte sunt majoris illius ossis, quod tibiam fert; Poll. l. 2. ex Th. κερκὶς, ίδος, comp. ut praeced. cum praep. παρὰ, &c. V.

Παρακεχειμακότι, dat. sing. perf. part. act. verbi παραχειμάζω, idem cum χειμάζω, hyberno. f. άσω. Them. χεῖμα, ατος, τὸ, hyems.

Παρακείμεθα, 1. pl. praes. sub. verbi παρακέομαι, adjaceo, accubo: ex παρὰ & κέομαι, pro κεῖμαι, jaceo.

Παρακινδυνεύω, temerè, vel, audaciùs periclitor; & in bonam partem, pro audacter periculum adeo; & in pass. παρακινδυνεύεσθαι, dicitur, quod periculosè suscipitur; quod periculo plenum est tractatu; unde verbale, παρακινδύνευσις, periclitatio temeraria; Thuc. est adv. παρακινδυνευτικῶς, temeraria cum periclitatione; temerariè periclitando, &c. Ut, in compar. εἰ δεῖ παρακινδυνευτικώτερον λέξαι, audaciùs quàm ut periculo careat, viz. Reprehensionis; ex παρὰ & κινδυνεύω, à Th. κίνδυνος, V. Unde etiam, παρακίνδυνος, periculosus; & adv. Παρακινδύνως, periculosè, cum periculo, &c. Item, παρακινέω, ῶ, perperam moveo, indecorè moveo & instabiliter; & interdum passivè, apud Aristoph. in Ran. Item, emoveor mente, in furorem vertor; unde παρακινῶν, & παρακεκινηκώς, apud Plat. & Xenoph. in furorem versus, furibundus; & sic activè etiam, emoveo, vel, alieno mente; in furorem verto, seu, ago; item, perverto, inverto; item, labefacto, &c. Unde παρακίνημα, perversio, distortio; & παρακινητικὸς, emotus mente; item, adv. Παρακινητικῶς ἔχειν, emotum esse mente; Plut. in Solone; ex παρὰ & κινέω, V. Sic etiam, παρακιρνάω, admisceo; ex παρὰ & κιρνάω, V.

Παρακλαίοντι, juxta flenti, dat. sing. part. praes. à

Παρακλαίω, sine causâ fleo, juxta fleo: ex παρὰ & κλαίω, ploro. f. κλαύσω.

Παρακλαυσίθυρον, flebile carmen quod amasii ad amasiarum fores cantabant; Plut. in Erotico; ex παρὰ, κλαίω, fut. κλαύσω & θύρα, ἡ, V.

Παρακλέπτω, suffuror, furtim rapto, in transcursu furor; item, interverto; ex παρὰ & κλέπτω, V.

Παρακληΐειν, excludere, Ion. pro παρακλείειν, praes. inf. verbi παρακλείω, quod ex παρὰ & κλείω, claudo.

Παράκλησις, εως, ἡ, consolatio, exhortatio; à παρακαλέω, quod V.

Παρακληθείην, ης, η, a. 1. opt. pass. à παρακαλέω, quod V.

Παράκλητος, ου, ὁ, ἡ, advocatus: item Consolator. Sic vocatur Christus, & Spiritus Sanctus: à παρακαλέω, quod V.

Παρακλήτωρ, ορος, ὁ, exhortator, deprecator, consolator: ab eod. verbo.

Παρακλίνω, juxta, seu, à latere recumbere facio; juxta reclino; seu, juxta curbantem statuo; Athen. Item, declino, i.e. deflecto, averto, & neutraliter declino, deflecto; item, aperio, seu, adaperio, pro quo dicitur etiam, παρακλίνω, Poët. per Sync. Unde, παρακλιδὸν; declinando & deflectendo in latus; item, παρακλίντωρ, ορος, ὁ, & παρακλίτης, ου, ὁ, qui à latere accubat, seu, acclinatus est; in Epigr. ex παρὰ & κλίνω, V. Sic etiam, παρακλύω, non audio; non pareo; in Epigr. Unde παράκλυστος, infamis; famosus; ex παρὰ & κλύω, V.

Παρακλῶν, praes. part. act. verbi παρακλάω, confringo: ex παρὰ & κλάω, frango.

Παρακμὴ, ἡ, vigoris remissio; languor, cum res aliqua inclinat, & minuitur; item, senilis aetas & flaccescens, quando jam robur consenescit; item, apud Gal. παροξυσμῶν παρακμαὶ, accessionum remissiones, quas vulgò, declinationes, Medici appellant; sic, παρακμὴ πυρετῶ, & cujusvis morbi tempus quo se remittit, & mitescere incipit; unde παρακμάζω, vigorem amitto; flaccesco; item, consenesco, i.e. marcesco aetate; & indè participium, παρηκμακὼς, propriè, vigoris tempus egressus, aut, vegetam aetatem; exp. & emeritus, qui consenuit; unde verbalia, παράκμασις, vigoris amissio; q.d. effoetatio; & παρακμαστικὸς, cujus remissus est vigor; ut, παρακμαστικὴ ἡλικία; apud Gal. aetas jam vergens & inclinata; & παρακμαστικὸς πυρετὸς, &c. Omnia, ex παρὰ & ἀκμὴ, unde ἀκμάζω, &c. V.

Παρακνήμιον, exterius os cruris & minus; facile minus; Aristot. & Poll. l. 2. ex παρὰ & κνήμη, ἡ, V. Item, παρακνίζω, vellico, irrito; item, uro pectus alicujus; specialiter amore uro, amore crucio; ex παρὰ & κνίζω, &c. V.

Παρακοᾶν, desipere; i.e. παρανοεῖν & παραφρονεῖν; nam, κοᾶν & κοεῖν, dicitur τὸ νοεῖν; Suid. & Hesych.

Παρακοὴ, ῆς, ἡ, contemptus, inobedientia; ex παρακούω, quod V.

Παρακοιμάομαι, ῶμαι, juxta dormio; juxta cubo, accubo; unde παρακοίμησις, accubatio; & παρακοιμήτης, qui accubat; ex παρὰ & κοιμάω, V.

Παρακοίτης, ου, ὁ, maritus: &

Παράκοιτις, ιδος, ἡ, uxor: ex παρὰ, juxta, & κοίτη, cubile, lectus.

Παράκοιτος, ὁ & ἡ, concubinus, concubina; unde, παρακοιτία, ἡ, accubitus; sed accipitur etiam, pro excubiis; item, παρακοιτέω, ῶ, juxta cubo, accubo; ut, dicitur uxor παρακοιτεῖν τῷ ἀνδρί; item, excubo, vigilias ago; omnia, ex iisd. cum praeced. V.

Παρακολλάω, agglutino; à latere glutino; unde παράκολλημα, τὸ, conglutinamentum, id quod agglutinatur; Theophr. Item, παρακολλητικὸς, conglutinandi vim habens; ex παρὰ & κόλλα, ἡ, unde κολλάω, ῶ; &c. V.

Παρακολουθέω, ῶ, ἐεις, εῖς, sequor, comitor, cum dat. f. ήσω. p. παρηκολούθηκα, ας, ε, sectatus sum, perscrutatus sum. Ex παρὰ & ἀκολουθέω, sequor. Th. ἀκόλουθος, pedissequus, comes.

Παρακολούθησις, sequela, consequentia; est verbale, à praeced. παρακολουθέω, vide.

Παρακομιδὴ, ἡ, praetervectio, item, advectio, & adventus; item, comportatio. Polyb. est à παρακομίζω, praeterveho; item, deduco, comitor; item seduco, & deporto; importo, conveho; item, affero; porto, fero, &c. In pass. παρακομίζομαι, praetervehor; appellor, applicor, &c. ex παρὰ & κομίζω, V.

Παράκομος, comatus, vel, comans; nam, παρακόμους, vocabant Comici, τοὺς κομῶντας, comantes, seu, comatos; Poll. ex παρὰ & κόμη, ἡ, V. Item, παρακονάω, ῶ, exacuo, incito; unde Metaph. Xenoph. Paed. 6. παρακονᾶν ψυχὰς, dicit, pro, animum exacuere ad fortitudinem; ex παρὰ & ἀκονάω, V. Παρακόπτω, perperam cudo; falsum nummum percutio, monetam non bonam cudo; unde, παρακεκομμένον νόμισμα, nummus subaeratus; item, fraudo, damno afficio; item, deliro, mente captus sum, mente erro; ut παρακόπτειν τῇ διανοίᾳ,

νοία, apud Aristot. undè Παρακοπτικὸς, ῦ, ὁ, mentis errori obnoxius, delirans, demens: Item mentem errare faciens, insaniem gignens; Gal. Sic & Παρακοπὴ, ἡ, delirium, mentis error: Item mente ejectus, furibundus; Æschyl. ex παρὰ & κόπτω, unde κοπὴ, ἡ, &c. vi.

Παρακορέω, converro; vel simpl. verro, orno; Poll. l. 6. ex παρὰ & κορέω; vi. Item Παρακόσμως, indecorè, indecenter, inhoneste: ex παρὰ, & κόσμος, ὁ; vide.

Παρακούσας, αντος, a. 1. part. act. à Παρακούω, negligo audire, perperam audio, oscitanter seu negligenter audio: q. non audierim: Item dicto audiens non sum: & clam audio: f. ούσω, p. παρήκουκα, a. 1. παρήκουσα, a. 1. sub. act. παρακούσω, ῃς, ῃ, p. m. παρήκοα. Ex παρὰ & ἀκούω, audio.

Παράκουσμα, τὸ, prava doctrina, quam quis à malo præceptore didicit; vel exitiosum acroama, quum scil. quis malè audiendo, malâ opinione imbutus est; verbale à præced. παρακούω, vi. vel ex παρὰ, & ἄκουσμα, τὸ, verbale ab ἀκούομαι, & Them. ἀκούω, &c. quæ vide.

Παρακρατέω, contineo, retineo, firmo: ex παρὰ, & κρατέω, vi. Item Παρακρεμάω, & παρακρεμάννυμι, sive ἄννυμι, suspendo juxta, seu à latere; Il. ν. ex παρὰ, & κρεμάω, vi. Παράκρημνος, præceps, vel præcipitia, & loca prærupta imitans: ex παρὰ & κρημνὸς, ὁ; vi. Παρακρίνω, comparo, judicium fero de aliqua re, eam cum alia comparans: Item juxta loco, & ita prope, ut comparatio fieri possit; Plut. in Art. Item perperam judico: ex παρὰ, & κρίνω, vi.

Παρακροάομαι, ῶμαι; (idem quod παρακούω) perperam audio: Item non audio, non obedio; undè verbalia Παρακρόασις, inobedientia, contumacia; ut παρακρόασις ζημίαν φέρει; Item Παρακροατὴς, dicitur is, qui audita aliter interpretatur, quàm dicta sunt, & falsò defert: ex παρὰ, & ἀκροάομαι, undè ἀκρόασις, & ἀκροατὴς, &c. vi. Παρακροκίζω, aliqua ex parte crocum refero; seu crocum mentior; Diosc. 5. 137. ex παρὰ, & κρόκος, undè κροκίζω, &c. vi.

Παρακροτέω, applaudo; Item adhortor, incito; vel plausu manuum adhortor & incito ad aliquid; apud Luc. ex παρὰ, & κρότος, undè κροτέω, &c. vi. Item Παρακρούω, & παρακρούομαι, repello, rejicio, repudio, refuto: Item deprecor, & à me summoveo: Item circumvenio fraudulenter, decipio; & sic etiam passivè sumitur, pro decipior; undè verbalia, Παράκρουσις, repulsio: Item fraus, impostura, error: Item mentis concussus & emotio, delirium; & παράκρουστος, stultus, mente captus; atque inde Παρακρουστικὸς, mentem concutiendi & emovendi vim habens, in delirium impellens: Gal. ex παρὰ, & κρούω, undè κροῦσις, & κρουστικὸς, &c. V.

Παρακτᾶσθαι, asciscere præs. inf. verbi παρακτάομαι, quod ex παρὰ, & κτάομαι, possideo.

Παρακτάομαι, præced. propriè signif. insuper acquiro & ascisco: Item propè possideo, &c. V.

Παράκτης, qui canes venatorum ducit venatum; i. e. ὁ τὴν κυνηγῶν τὰς κύνας ἐπὶ τὴν θήραν ἄγων; Hesych. ex παρὰ, & ἄγω, f. ἄξω, &c. vi. Item Παρακτικὸς, qui vel quæ vim habet producendi, sive proferendi in lucem; vide Bud. Comm. est itidem ex iisd. vi.

Παράκτιος, ου, ὁ ἡ, (idem quod ἐπάκτιος;) littorius, littoralis, maritimus: Item Παρακτίδιος, pro eod. (sicut παραθαλάσσιδιος, dicitur pro παραθαλάσσιος) ut παρακτίδιον κῦμα, in Epigram. littorius fluctus, i. e. qui ferit littus: ex παρὰ & ἀκτὴ, ἡ, unde ἄκτιος, ὁ, ἡ; vide.

Παρακυνάγχη, anginæ species, quum externi gutturis musculi laborant inflammatione: ex παρὰ & κυνάγχη, ἡ, vide.

Παρακύπτω, incurvo me, ut videam: f. ψω. p. παρακέκυφα, a. 1. παρέκυψα. a. 1. inf. act. παρακύψαι, introspicere a. 1. part. act. παρακύψας, αντος; ex παρὰ & κύπτω, pronus sum, inclino me.

Παρακύψας, αντος, a. 1 part. à παρακύπτω, quod V.

Παράκυψις, introspectio; aut actio ipsa aspiciendi transversim & inclinato capite; est verbale à præced. παρακύπτω, pro quo etiam dicitur per Sync. Παρκύπτω; apud Theocr. Idyll. 4. inclinato capite, vel proclinato, in obliquum, seu transversim aspicio, quasique limis oculis & per transennam: Item, (mutatâ signif. præpos. παρὰ,) inclinans me, prono capite, propenso collo, accurate introspicio; ut Jacobi c. 1. & Joan. 11. &c. V.

Παρακωμῳδεῖν, est, ut fit in comœdia, hominum mores & vitia describere; propriè signif. q. d. obiter, & more comico, perstringere & taxare: ex παρὰ, & κωμῳδέω; vi. Item Παράκωφος, aliquantum surdus, surdaster; apud Athen. l. 10. ex παρὰ, & κωφὸς, ὁ; vi. Sic Παρακωχὴ, q. d. præbitio: Item retentio, dilatio, &c. idem quod παροχὴ; (ut ἀνακωχὴ, pro ἀνοχὴ, id V.

Παράλαβε, a. 2. imperat. act. παραλαβεῖν, a. 2. inf. act. verbi παραλαμβάνω, assumo; q. v.

Παραλαβὼν, όντος, a. 2. part. à παραλαμβάνω.

Παραλαλέω, nugor, obloquor: ex παρὰ, & λαλέω; V.

Παραλαμβάνω, accipio, assumo, adduco, & cum εἰς: f. παραλήψομαι, p. παρείληφα. a. 2. παρέλαβον, ες, ε, accepi, a. 2. part. act. παραλαβὼν, όντος, a. 1. ind. pass. παρελήφθην, f. 1. pass. παραληφθήσομαι, assumar. Ex παρὰ & λαμβάνω, capio.

Παραλάμπω, à latere splendeo; vel parum fulgeo; unde verbale Παράλαμψις, εως, ἡ, caruncula, qui multum lucet in oculo, cicatrix in nigro oculi resplendens; Gal. ex παρὰ & λάμπω; V.

Παραλανθάνω, lateo; Herod. l. 4. ex παρὰ, & λανθάνω; V.

Παραλέγεσθαι, Poët. pro παρακοιμᾶσθαι, juxta dormire, concumbere

Παραλέγομαι, præterlego, præternavigo: imperf. παρελεγόμην, ου, ετο ex παρὰ & λέγω, lego, colligo.

Παραλέγομαι, propriè signif. q. d. lego littus; vel oram littoris lego: ut Act. 27 παρελέγοντο τὴν Κρήτην. Item cubo ad latus alicujus, &c. vide præced. Item Παραλέγω, in act. signif. absurda loquor, deliro; apud Hippocr. (ex παρὰ, & λέγω, dico;) & apud Hom. sed ex p. etiam παρακερδαίνω; i.e. inhonestè rem facio, & lucror, &c.

Παραλείπω, prætermitto, omitto; silentio prætereo, cum acc. Hinc τὰ παραλειπόμενα, prætermissa. Ex παρὰ, & λείπω, linquo, f. ψω, p λέλειφα. a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα.

Παραλελειμμένος, η, ον, perf. part pass παραλέλειπται, 3. sing. perf. ind. pass. παραλελεῖφθαι, perf. inf. pass. verbi παραλείπω, q. v.

Παραλείφω, illino: ex παρὰ, & ἀλείφω; vide.

Παράλειψις, εως, ἡ, prætermissio, præterissio: sed est & nomen figuræ rhetoricæ, in qua, velut ex abundanti, enumerantur adjecta, &c. de qua author Rhetor. ad Heren. est verbale a præced. παραλείπω; V.

Παράλευκος, aliquantum albus, albicans: ex παρὰ, & λευκὸς; V.

Παραλέχομαι, accumbo, accubo, vel adjaceo; idem quod & pro παραλέγομαι ex παρὰ, & λέχομαι, cubo, ab act. λέχω, cubare facio; undè λέχος, τὸ, lectus, &c. vi. Item Παραλήγω, penultimus sum; undè παραλήγουσα, penultima syllaba: ex παρὰ, & λήγω, vi.

Παραληπτέον, complectendum est, admittendum est, verbale gerundivum est, à παραλαμβάνω, f. παραλήψω, &c. vi. Παράληρος, ου, ὁ, ἡ, qui leviter desipit; Gal. Item, substantivè desipientia levis; Suid. Undè Παραληρέω, ῶ, deliro, vel leviter delirio; Aristoph. & Aristot. ex παρὰ & λῆρος, unde ληρέω, &c. vi. Item Παράληψις, ἡ, exceptio: Item exceptio, ut παράληψις τῆς ἀρχῆς; Polyb. Item ipsa assumendi actio; verbale à παραλαμβάνω, f. παραλήψω, &c. V.

Παραλία, ας, ἡ, regio maritima; vel Παραλία, sub. χώρα, maritima ora: ut αἱ τῆς παραλίας πόλεις, oræ urbes, urbes maritimæ; Plut. sed scribitur & παράλια, metri causâ, est fœm. adj. aut subst. à mas. παράλιος; V.

Παραλιθάζω, lapidesco, Theophr. à λιθάζω, vi. Item Παραλίμνιος, ου, ὁ ἡ, qui est juxta paludem, adjacens paludi; Plut. à λίμνη, ἡ; vi. Item Παραλιμπάνω, prætermitto: ex λιμπάνω, idem quod & pro Them. λείπω, comp. ut præcedent. cum præpos. παρὰ, &c. vide.

Παράλιος, ου, ὁ, ἡ, maritimus: ex παρὰ, apud & ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare.

Παραλιπεῖν, a. 2. inf. act. παρέλιπε, 3. sing. a. 2. ind. activ. verbi παραλείπω, quod V.

Παραλίσκω, capio: ex παρὰ, & ἁλίσκω, vi. Item Παραλιτέω, offendo, pecco, seu delinquo in: ex παρὰ, & ἀλιτέω; vide.

Παράλλαγμα, (τὸ, idem quod παραλλαγὴ, παράλλαξις, & verbale ab eod. παραλλάττω, vi.) pro ut affertur, ex Plutarchi Numa, παράλλαγμα τῆς ἀνωμαλίας vicissitudo,

vicissitudo inæqualitatis; Item παράλλακτος, mutabilis, permutabilis; Iidem, ab eod. Παραλλάττω; V.
Παραλλαγὴ, ῆς, ἡ, t. anim [illegible] tatio: &
Παραλλὰξ, vicissim, alternatim: &
Παράλλαξις, εως, ἡ, differentia, a seq.
Παραλλάττω, f. ξω, transmuto, differo, prætereo, p. m. παρήλλαγα· ex παρὰ & ἀλλάττω, muto.
Παράλληλα, inter se ex adverso posita; n. g. pl. num. à Παράλληλος.
Παραλληλία, apud Gramm. est literarum, in eadem voce, collocatio, aliarum scil. juxta alias, Item Παραλληλίζω, compono inter se & comparo, invicem comparo, & quasi è regione colloco; unde verbale, Παραλληλισμὸς, ȣ, ὁ, est figura, seu schema, quando in oratione, voces, idem significantes, aut eædem, conjunguntur per compositionem; ut πάμπαν; vel adjunguntur & sequuntur ordine: ut πάλαι πάλαι, apud Comicos; vel quando diversæ prolatione dictiones, significatu tamen similes, vel componuntur; ut γήπεδον, ex γῆ, & πέδον, vel adjunguntur ordine: ut λίαν, & πάνυ, &c. hæc Eust. Il. δ. omnia, à παράλληλος, V.
Παραλληλόγραμμαι, αἱ, à Geometris appellantur, lineæ ex adverso positæ; & παραλληλόγραμμον, τὸ; spatium quod lineis continetur parallelis; quod idem παραλληλόγραμμον σχῆμα dicitur à quibusdam: Item παραλληλόγραμμος πίναξ, Ptolemæo, tabula est oblonga formâ ut scribit Bud. ex παράλληλος, & γράμμα, τὸ, V.
Παράλληλος, seq. propriè, est mutuus; inter se compositus, & collocatus è regione: ut μύρτα παράλληλα nasci, tradit Theophrast. i. e. ex adverso collata, seu adversa inter se: Sic παραλλήλȣς σωρȣ̀ς ἢ ὁμαλεῖς, acervos similes & æquales, vocat Plut. & παραλλήλȣς τοίχȣς, parietes è regione inter se: Item Παράλληλα ἄνθη, flores paribus inter se distantiis, surgentes; Diosc. &c. Undè ἐκ παραλλήλȣ, expon. ex altera parte, vel altrinsecus; Grammatici verò, ἐκ παραλλήλȣ, poni dicunt voces synonymas, quæ velut inter se componuntur: ut τυχὸν ἴσως; Sic Παράλληλοι, & παράλληλα, inter se composita, ut quæ sibi mutuo respondeant: Item παράλληλοι, circuli; Plin. vulgò verò παράλληλοι κύκλοι, exp. circuli æqualem distantiam ex omni parte inter se habentes; Iidem παράλληλα, τὰ, in sphæra, sunt lineæ, rectæ, pari usque inter se spatiis, in altum surgentes: Item Παράλληλον, τὸ, dicitur figura illa Poetica, quum voces synonymæ, aut verba idem significantium, simul, vel pariter ponuntur: ut πάνυ σφόδρα, apud Aristoph. & βάσκ' ἴθι, apud Hom.
Παράλληλος, æquidistans: ex παρὰ & ἀλλήλων, invicem. Them. ἄλλος, alius.
Παραλλήλως, per ductum inter se compositionem, duo inter se componendo, compositè, comparatè, &c. Aristot. est adv. à præced. παράλληλος; V.
Παραλογὴ, ῆς, ἡ, deceptio, impostura, præsertim: ut παραλογισμὸς, quæ fit captionibus, fallacibus rationibus: Item Παραλογία, opposita est analogiæ; ut [illegible], à παρὰ λόγος, V.
Παραλογίζομαι, argumentando fallo: f. ίσομαι, a. 1. m. παραλογισάμην, ω, ατο, perf. pass. παραλελόγισμαι· ex παρὰ perperam, & λογίζομαι. Th. λέγω, dico, præt. m. λέλογα.
Παραλογισμὸς, ȣ, ὁ, falsa ratiocinatio: &
Παραλογιστὴς, ȣ, ὁ, fallax ratiocinator, deceptor: &
Παραλογιστικὸς, ȣ, fallacibus rationibus decipiendi peritus, captiosus: perf. pass. v. παραλογίζομαι.
Παράλογος, ȣ, inopinatus, inexpectatus, absurdus: ex παρὰ, & λόγος, quod à λέγω, p. m. λέλογα.
Παράλογος, præced. est propriè, qui præter rationem, opinionem, vel expectationem accidit, rationi non consentaneus; Thuc. & Plut. undè τὸ παράλογον est inopinatus eventus; id quod præter opinionem evenit: Item id quod præter proportionem est: Item Παραλόγως; secus quam rationi consentaneum est: Item præter opinionem & expectationem, inopinato; Thuc. l. 1. est adv. à præced. παράλογος; V.
Πάραλοι, οἱ, qui maritimam incolunt oram: à πάραλος, ὁ, ἡ, marinus: ex παρὰ & ἅλς, mare.
Πάραλος, præced. maritimus: ut πάραλος γῆ, apud Thuc. est etiam navis, apud Athenienses; quam ad certos tantum usus adhibebant, prout publica occurrebant negotia; unde πάραλοι dicti fuerunt, qui in paralo nave remigabant, seu propugnabant, vel etiam parali navis vectores: Item pro quibusvis remigibus; Aristo h. in Ran.
Παραλουργὴς, attextam habens purpuram; Poll. unde παραλουργὶς, muliebris vestis, sic et ἁλουργὶς, vestis, apud eund. Item Παραλουργεῖς, minùs honorati, qui minore sunt in pretio; Hesych. (ἀλουργὲς, enim purpureum signif.) ex παρὰ & ἁλουργὴς, vul ἁλουργὸς, ὁ; V.
Παραλούω, juxta lavo, undè παραλȣ̃σθαι, juxta lavari; apud Aristoph. ex παρὰ, & λȣ́ω, vi. Item Παραλοφία, dicitur à Polluce, gibbus portendens, vel pertingens ad τένθρα, i. e. jugula, τὸ μέχρι τένθρων κύρτωμα, ut exponit in l. 2. ex παρὰ, & λόφος, ὁ, undè λοφία, ἡ, &c.
Παραλυγίζω, obtorqueo, vel aliquantum torqueo; (modo nimirum τȣ̃ λύγȣ) apud Theophr. ex παρὰ, & λύγος, undè λυγίζω, &c. vi. Item Παράλυπος, molestus; undè παραλυπέω, molestio, tristitiá afficio; ex παρὰ, & λύπη, ἡ, unde λυπέω, &c. vi. Παράλπιος, accola Alpium; Plut. ex παρὰ, & ἄλπεις, V.
Παραλύειν ἀφροσύνην, Poët. & Pindar. pro δυσκόλων φροντίδων ἀπολύειν, molestis curis liberare: vide παραλύω.
Παράλυσις, εως, ἡ, resolutio, laxatio: PARALYSIS, seu resolutio nervorum: quod &
Παραλυτικὸς, ȣ, PARALYTICUS: à perf. pass. seq.
Παραλύω, resolvo, dissuo, debilito, f. ύσω, p. παραλέλυκα, perf. passiv. παραλέλυμαι, undè perf. part. passiv. παραλελυμένος, η, ον, propriè resolutus: Item laborans paralysi, à λύω.
Παραμαρτάνω, aberro; ex παρὰ & ἁμαρτάνω, vi. Item παραμαρτυρία, prætermissio, exceptio: Poll. ex παρὰ, & μαρτυρία, vi. Item Παραμασήτης, ȣ, ὁ, q. d. qui ad latus alicujus mandit; qui à latere sedens mandit, accipitur & pro parasito; ut tradit Athen. l. 6. ex παρὰ, & μασάομαι; V.
Παραμείβητε, prætereat, 3. sing. præs. sub. p. ff. à
Παραμείβω, prætereo, permuto. Th. ἀμείβω, f. ψω, commuto.
Παραμείψεται, transierit, 3. sing. f. 1. m. præced. verbi.
Παραμελέω, negligo, contemno: ex παρὰ & ἀμελέω, curæ non habeo: quod ex α priv. & μέλει, curæ est.
Παραμέμνημαι, vide in μέμνημαι.
Παραμένω, permaneo, f. παραμενῶ, p. παραμεμένηκα, a. 1. παρέμεινα· ex παρὰ & μένω, maneo.
Παράμερος, ȣ, ὁ, Dor. pro παρήμερος, quotidianus: ut τὰ παράμερα πράγματα, res quæ singulis diebus geruntur. Ex παρὰ & ἡμέρα, dies.
Παράμεσος, qui est juxta medium: Sic dicitur digitus medio proximus, qui viz. μικρὸν, sequitur: ex παρὰ, & μέσος, ὁ, vi. Item Παραμετρέω, juxta alterum admetior, i. e. habita ratione alterius; unde è παραμετρέμενον, ex collatione, seu comparatione æquâ mensurâ examinatum; apud Naz. Item pro compensare, & pro prætervehi, præterire; q. d. inter emetiendum iter aliquod prætervehi; apud Nonn. &c. ex παρὰ, & μέτρον, τὸ, unde μετρέω, &c. V.
Παραμεύομαι, Poët. pro παραμείβομαι, prætereo, supero. Them. ἀμεύω, vado, vinco.
Παραμήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, oblongus; & inde τὸ παραμῆκες, oblongum: ex παρὰ, & μῆκος, τὸ; vi. Sic Παραμήρια, τὰ, internæ femoris partes, femina; Poll. l. 2. unde Παραμηρείδια, τὰ, pro eod. Item Παραμηρίδια, sub. ὅπλα, arma quæ equorum μηροῖς aptantur, ad tegendam hanc partem, & generaliùs, femorum, seu feminum tegumenta & arma: Item feminalia, seu femoralia: ex παρὰ & μηρὸς, ὁ; vi. Item Παραμίσγνυμι, & παραμιγνύω, (pro quo etiam dicitur παραμίσγω) admisceo, immisceo; ut apud Aristoph. παραμίξαντες τὸ ὕδωρ, &c. ex παρὰ, & μίγνυμι, pro quo etiam μίσγω, &c. V.
Παραμικρὸν, propemodum, ferè: ex παρὰ & μικρός.
Παράμιλλος, citra certamen victor: ex παρὰ, & ἅμιλλα, ἡ; vi. Item Παραμίμνω, idem quod, & pro παραμένω, maneo apud, &c. ex παρὰ, & μίμνω, pro μένω, &c. V. Παραμνάομαι, obiter memoro, seu mentionem facio: ex παρὰ, & μνάομαι, vi. Παραμίσγω, vide παραμίγνυμι; Item Παράμονος, constanter apud aliquem manens; Xen. Item qui constanter & fortiter in re suscepta permanet; undè παραμονὴ, ἡ, constans permansio apud aliquem, & παραμόνιμος, idem quod παράμονος, sed exp. & constans, stabilis, &c. Apud Xen. omnia a verbo παραμένω, vi. Item Παράμουσος, dissonus, musis, seu cantu non conveniens, & general. alienus, abhorrens; ut

Mars dicitur esse Βεσμὶα παράμεσος ἑορταῖς, apud Euryp. Sic etiam παραμπύκια, Eust. adnotat vulgarem linguam solere dicere, ὀπισθεχῶν; Item Παραμπυκίζειν, idem Eust. tradit inveniri, pro crines implicare: ex παρὰ & ἄμπυξ, υκος, &c. V.

Παραμυθέομαι, οῦμαι, consolor, hortor: f. ήσομαι, a. 1. m. παραμυθησάμην, ω, ατο, a. 1. sub. m. παραμυθήσωμαι, η, ηται, & in 3. pl. παραμυθήσονται. Ex παρὰ & μυθέομαι, dico. Th. μῦθος, verbum.

Παραμυθησαίμην, consulero, a. 1. opt. m. παραμυθήσασθαι, a. 1. inf. m. superioris verbi.

Παραμυθητὴς, οῦ, ὁ, consolator; verbale à praeced. παραμυθέομαι; V.

Παραμυθητικὸς, ή, όν, consolationem adferens: à παραμυθέομαι, q. v.

Παραμυθία, ας, ἡ, consolatio, exhortatio: ex παρὰ & μῦθος, sermo.

Παραμύθιον, ου, τὸ, consolatio: ex iisdem Them.

Παραμυθουμένοις, dat. pl. pass. praes. παραμυθοῦνται, 3. pl. praes. ind. verbi παραμυθέομαι, q. v.

Παραμυκάομαι, reboo, remugio; vel simpl. mugio: ex παρὰ & μυκάω; vide.

Παραναγινώσκω, q. d. juxta lego; aut ex adverso, vel altrinsecùs lego: (ex παρὰ, & ἀναγινώσκω, vi.) Sic apud Dem. usurpatur, cùm duae leges, ex adverso vel è duobus leguntur, ut fiat contentio legum: Item παραναδύομαι, obiter emergo, seu erumpo, Plut. ex παρὰ, & ἀναδύω, vi. Παραναιετάω, circumhabito: ex παρὰ, & ναίω, undè ναιέτης, & ναιετάω, &c. vi. Παραναλίσκω, obiter, & praeter destinatum impendo, perperam consumo; in f. παραναλώσω, praet. ωκα, & pr. passiv. ωμαι, unde verbale Παράναλωμα, sumptus supervacaneus & inutilis; exp. etiam additamentum, & velut, impensae destinatae appendix: ex παρὰ, & ἀναλίσκω; vi. pro quo, quidam etiam scribunt, ἀναλόω, undè παραναλόω, & verbale Παράναλωμα, &c. Item Παραναστῆναι, exp. à resurrectione aberrare: ex Gaza de mensibus: ex παρὰ, & ἀνίστημι, unde ἀνάστασις, & ἀνάστημα, &c. vi. Παρανατέλλω, seu παρανατέλλομαι, juxta orior, seu exorior: ex παρὰ, & ἀνατέλλω; vi. Παρανάω, juxta habitare facio; Dion. ex παρὰ, & νάω, pro Them. ναίω, &c. vi. Παρανείσομαι, advenio: Item Παρανέομαι, praetereo: Item praeternavigo, praetervehor; & in act. Παρανέω, ad latus navigo, juxta nato, vel praeternato, praeterfluo: Item Παρανίσσομαι, praetereo, praetervehor, pertranseo; omnia ex παρὰ, & Th. νέω, undè νέομαι, νείσομαι, vel νίσσομαι, &c. V. Παρανεύω, (& συμπαρανεύω;) partim assentior, partim dubito; quod fit cùm assentitur aliquis & non intelligit quid dicatur: Aristot. Rhet. l. 5. ex παρὰ & νεύω, vi. Item Παρανευρίζω, enervo, nervos resolvo; unde Παρανευρισμένας χορδὰς, Aristot. hist. an. l. 7. tum malè intentas, tum instabiles vocat chordas: ex παρὰ, & νεῦρον, τὸ, unde νευρὶς, ίδος, ἡ, &c. V. Παρανέχω, & παρανίσχω, altrinsecus attollo, seu elevo; exp. etiam, emineo: ex παρὰ, & ἀνέχω, seu ἀνίσχω; ex ἀνὰ, & ἔχω, unde ἴσχω, &c. V. Παρανηνέω, & παρανήθω; Item quae παρανέω, juxta aggero & acervo, ad latus accumulo; Od. α. ex παρὰ, & νέω, glomero; undè νήω, νηέω, sive νηνέω, &c. V. Item Παρανήτη, chorda penultimae proxima; quam Latini etiam paranetem appellant, & potiùs de sono, quem ea usitata reddit, intelligunt; Vitruv. l. 5 c. 4. Boeth. ex παρὰ, & νεάτη, contractè νήτη, ultima, seu ima chorda; à νέατος, ultimus, &c. vi. Παρανήχομαι, nato juxta, seu ad latus; aut praeternato, natando praetervehor; ut παρανήχομαι τῇ τριήρει, natando triremem assequor; Plut. in Themist. ex παρὰ, & νέω, unde νήχω, νήχομαι, &c. vi. Παρανήω, vide paulo supra. Παρανθέω, ῶ; (idem quod ἀπανθῶ,) defloresco: ex παρὰ, & ἄνθος, τὸ, unde ἀνθέω, &c. V. Παρανίσσομαι, vide supra, παρανείσομαι, & παρανίσχω, vide παρανέχω. Item παρανοίγω, adaperio; Plut. ex παρὰ, & ἀνοίγω; vi. Sic etiam Παρανοέω; q. d. extra mentem sum; deliro, demens sum; Aristoph. Item perperam intelligo, apud Eurip. unde Παράνοια, ἡ, dementia, delirium: ex παρὰ & νοῦς, νόος, unde νοέω, &c. V.

Παρανομέω, -ῶ, legem transgredior, f. ήσω. p. παρανενόμηκα. Ex παρὰ, contra, & νόμος, lex.

Παρανόμημα, τὸ, quod contra leges & jus factum est, peccatum, delictum; Thuc. l. 7. verbale à praeced. παρανομέομαι; V.

Παρανομία, ας, ἡ, transgressio: à seq.

Παράνομος, ου, ὁ, ἡ, impius, violator legis: & hinc

Παρανόμως, adv. impiè: à παρὰ, contra & νόμος, lex.

Παράντης, εὸς, ὁ, obliquus; acclivis pariter & declivis; unde παράντα, τὰ, Poëticè, pro παράντη; ut Hesych. expon. τὰ παρὰ τὸ ἀντικρὺ, οἷον πλάγια καὶ παραπεφραγμένη, τῆς εὐθείας ὁδοῦ; Item Παράντη, adverbialiter, è regione, pro ut παράντη, τὰ, dicuntur, τὰ κρημνώδη, καὶ γύλοφα, praecipitia & praerupta; Il. ψ. ex παρὰ, & ἄντα, vel ἄντην, ab ἀντὶ, &c. V.

Παρανυκτερεύω, pernocto apud, circum excubo Plut. in Gracch. ex παρὰ, & νυκτερεύω; vi. Item Παράνυμφος, ου, ὁ, auspex sponsi, sponsae verò, pronuba; Hesych. undè Παρανυμφίος, qui sponso assidens, & sponsae, eos domum deducit; vel etiam qui sponsum in ducenda sponsa comitatur; Eust. scribitur & παρανύμφιος, apud Poll. ex παρὰ, & νύμφη, undè νυμφίος, &c. vi. Παρανύσσω, extimulo, pervello, adstringo: ex παρὰ, & νύσσω, sive νύττω, &c. vi.

Παράξενος, peregrinus, vel aliquantum peregrinus, exp. & ignobilis, illegitimus: ex παρὰ, & ξένος, vi. Παραξέω, & παραξύω, abrado; in Epigr. ex παρὰ, & ξέω, unde ξύω, &c. vi. Παράξηρος, ὁ καὶ ἡ, idem quod Th. ξηρὸς, siccus, &c. vi. Παραξιφὶς, gladiolus, pugio, à Th. ξίφος, τὸ; vi. Παράξυσμα, τὸ, quod in sculptura supervacaneum quasi appendix additur; Demetr. Phaler. Item Παράξυστον, τὸ, dicitur instrumentum quod servit ad lateres instructura radendos; Schol. Aristoph. verbal. a, à παραξύω, vide παραξέω. Item Παραπαιδαγωγέω, ῶ; in diversum instituo; apud Lucian. à παιδαγωγέω, ῶ; vide παραπαίω, deliro, desipio; Luc. unde Παράπαιος, desipiens, delirus; Hesych. à Them. παίω, f. παίσω, &c. vi. Undè etiam παραπαιόντως, insipienter, delirè; apud Hesych. παράπαν, in universum, generatim, toto; apud Plat. expon. etiam, omnino, prorsus, à πᾶν, τὸ, vi. Παραπαντάω, occurro, idem quod ἀπαντάω, vi. παραπάσσω, inspergo; idem quod Them. πάσσω, vi. παραπαφάω, seu παραπαφῶ, fallo: undè παρήπαφε, fefellit, seu decipiebat, &c. idem quod Th. ἀπαφάω, sive ἀπαφῶ, vi. Item Παραπείθω, persuadeo, persuadendo flecto & permoveo: Item falsum persuadeo, & falsâ persuasione decipio, à Th. πείθω, comp. ut reliqua praeced. cum praep. παρὰ, &c. V.

Παραπειρᾶσθαι τινὸς, periculum alicujus rei facere, explorare aliquid. Them. πεῖρα, conatus, experientia.

Παραπειρῶ, & παραπειρῶμαι, adnitor, tento, ex παρὰ, & πειράω, πειρῶμαι, &c vi. Item Παραπελεκάω, circumdolo, vel dedolo: ex παρὰ, & πελεκάω; V.

Παραπέμπω, f. ψω, praetermitto, transmitto, deduco, comitor, importo, sperno. Th. πέμπω, mitto.

Παραπεπήγασι, 3. pl. perf. ind. act. verbi παραπήγνυμι, configo, f. ξω. Ex παρὰ & πήγνυμι, figo.

Παραπεσόντας, acc. pl. a. 2. part. act. verbi παραπίπτω, prolabor; q. v.

Παραπετάζω, & παραπεταννύω, obtendo, obtego, obvelo: Item expando, explico; undè Παραπέπταται, expansus, seu explicatus est; vel etiam, se explicat: undè verbale, παραπέτασμα, ατος, τὸ, velum quod alicui rei ostenditur, & quo ea obtegitur; exp. etiam σκηνὴ, & umbraculum, aulaeum, &c. ex παρὰ, & πετάζω, vel πετάννυμι, à Th. πετάω, vi. Unde πέταλον, τὸ, folium, propriè expansum: item lamina expansa; atque inde παραπέταλος, foliis, seu laminis obtectus, obtentus & opertus, &c. Item παραπετάομαι, & παραπέτομαι, advolo; i. e. juxta, seu à latere volo: Item praetervolo: ex παρὰ, & πετάομαι, idem quod Th. πέτομαι, vi. unde παραπέπταται, quidam expon. advolavit; nam πέπταμαι, volavi, dicitur praet. pass. verbi πτῆμι, ἀντὶ τοῦ ἐπτάμην; Arat. vide etiam παραπετάζω. Item παραπήγνυμι, à latere figo, juxta depango; unde Metaph. apud Isocr. αἱ λῦπαι ταῖς ἡδοναῖς παραπεπήγασι, voluptatibus adjunctae sunt dolores: unde verbale, παράπηγμα, τὸ, instrumentum astronomicum, quo ortus occasusque siderum tempestatumque significationes cognoscuntur atque inveniuntur; indè dictum, quod è multis variisque effectum sit natum: ex παρὰ, & πηγνύω, vel πήγνυμι, &c. vi. παραπηδάω, saltu praetergredior; sed expon. & transgredior: ex παρὰ & πηδάω, vi. Unde παραπηδᾶν νόμους, apud Aeschin. &c. παράπηχυς, cubito adjunctus, seu appositus, unde παραπήχιον, τὸ, dicitur, os cubiti minus; quod & κερκὶς, dicitur; Poll. l. 2. Item παράπηχυς.

ράπηχυς, Poll. l. 7. scribit fuisse vestimentum album quod cubitum purpureum attextum haberet; & l. 4. refert inter vestes quibus mulieres in scena utuntur; ex παρὰ & πῆχυς, εως, ὁ, &c. V.

Παραπικραίνω, exacerbo. f. ανῶ. a. 1. παρεπίκρανα· ex παρὰ & πικραίνω, amarum reddo, exacerbo. Them. πικρὸς, ȣ, ὁ, amarus.

Παραπικρασμὸς, ȣ, ὁ, exacerbatio à 1. perf. perf. pass. superioris ve bi.

Παραπίπτω, prolabor, incido; accido; pecco; intereo. f. παραπεσῶ. p. παραπέπτωκα. a. 2. παρέπεσον. a. 2. part. παραπεσὼν, όντ@, prolapsus. Ex παρὰ & πίπτω, cado.

Παραπλάγι@, al quantum obliquus; unde παραπλαγιάζω, obliquo; ex παρὰ & πλάγι@, V.

Παραπλάζω, seduco. hinc a. 1. part. act. παραπλάγξας, in 3. sing. opt. præs. pass. παραπλάζοιτο. Ex παρὰ & πλάζω, errare facio. f. πλάγξω.

Παραπλάσιοι, multo plures; ex παρὰ, πολὺς, & πλείων, &c. V. Παραπλασμὸς; sordes in tibiarum foraminibus; à παραπλάσσω; illino; quod ex παρὰ & πλάσσω, V. Item, παράπλε@ς, plenus; ex παρὰ & πλέ@; Poëticè, πλεῖ@, &c. V. Παραπλέκω, attexo, admisceo, contexo, confero; ex παρὰ & πλέκω, V. Παράπλευρ@, qui ad latus seu costas est; unde, παραπλευρίδια, τὰ, arma quæ tegunt equorum latera, Xen. Pæd. 5. & 7. Ex παρὰ & πλευρὰ, ἡ, V.

Παραπλέοντες, & in acc. pl. παραπλέοντας, præs. part. act. seq. verbi.

Παραπλέω, præternavigo. f. πλεύσω. a. 1. παρέπλευσα. a. 1. inf. act. παραπλεῦσαι· ex παρὰ & πλέω, navigo. f. πλεύσω.

Παραπλὴξ, ῆγ@, ὁ, cui mentis, vel, sensuum harmonia depravata est; mente captus; vecors, insanus; unde in plur. παραπλῆγες ἠϊόνες, dicuntur littora quæ ex obliquo fluctibus feriuntur; Eust. apud Hom. Item, παραπληξία, vesania: sed παραπληξία, & παραπληγία (quæ & ἡμιπληξία,) ab Hippocr. dicitur de Paralysi, quæ apoplexiæ, vel, Epilepsiæ succedit; humore, in aliquam ex non præcipuis partem depulso; ex παρὰ & πλὴξ, unde πλῆξις, & πληγὴ, ῆς, ἡ, &c. Vel, ex παραπλήσσω, quod V. Item, παραπληρόω, justo completoq, oneri infarcio; superaddo; unde, παραπλήρωμα, quod oneri completo infarcitur; cento & omne redundans ac superfluum; unde, παραπληρωματικὸς, exp'e ivus; ex παρὰ & Th. πλέ@, Poë: πλεῖ@, unde, πλήρης, πληρόω, & πλήρωμα, &c. V. Item, παραπλήσιοι, το idem; ut, παραπλήσιαι νῆες; apud Suid. est a seq. παραπλήσι@, V.

Παραπλήσιον, adverbialiter, proximè, tantundem: a seq.

Παραπλήσι@, ȣ, proximè ad aliquem accedens, affinis, similis, in pl. n. g. παραπλήσια, similia: & hinc

Παραπλησίως, adv similiter. Ex παρὰ & πλησί@, propinquus. Th. πέλας, prope.

Παραπλήσσω, & παραπλήττω, perperam pulso citharam, aut aliud instrumentum musicum; item, παραπλήττομαι, mente percellor; sensuum harmonia mihi depravatur; vecors & amens fio; unde γέλως παραπεπληγμέν@, apud Euryp. in Herc. fur. vecors & amens risus; ex παρὰ & πλήσσω, vel πλήττω, &c. V. Item, παραπλοκὴ, q. d. attextio, insertio; ut quum orationi versus, aut hemistichium, è Poëta aliquo, attexitur inseriturque; unde, παραπλόκαμ@; qui est crinibus implicitis, seu, calamistratos habens capillos; utrumq. à παραπλέκω, V.

Παράπλο@, & παράπλȣς, præternavigatio; item, trajectus, apud Thuc. l. 1. & 2. à παραπλέω, V. Item, παραπνέω, à latere flo, seu, spiro; παραπλώω, præternavigo; (idem quod παραπλέω;) ex παρὰ & πλώω, V. Item, παραπλώζω; juxta viam sto, aut ambulo; Hesych. ex παρὰ & πλαΐζω, V. Item, leviter spiro; Diosc. 1. 18. ex παρὰ & πνέω, V. Item, παραποδίζω, pedes impedio; impedimento sum; ex παρὰ & ποδίζω, V.

Παραποιέω, falsò assimulo, adultero; ex παρὰ & ποιέω.

Παραποίημα, τὸ, id quod factum est ad similitudinem alicujus; falsò assimulatum, adulteratum; apud Aristot. sic dicitur verbum de industria paulùm immutatum ad significandum aliud; item, παραποίησις, assimulatio quâ ementimur aliquid; adulteratio; utrumque, verbale à praced. παραποιέω, q. d. facio ad similitudinem alicujus, ementiens tamen id quod ità factum est, pro eo ipso cui assimulatum est; item, ad dissimulandam veritatem, &, nè res cognoscatur, corrumpo & perverto; & general. inverto, perverto, &c. V.

Παραπολαύω, obiter fructum percipio; Greg. Item, obiter, damnum accipio; apud Luc. ex παρὰ & ἀπολαύω, V. Παραπόλλυμι, malè perdo; perfundo contra meritum, seu, debitum; & in pass. παραπόλλυμαι, malè pereo; immerenter & indignè pereo; ex παρὰ & ἀπόλλυμι, V. Παραπολὺ, multò, longè; cum compar. aut superl. est adv. ex παρὰ & πολὺ, V. Παραπομπὴ, deductio, comitatio, item, sic dicuntur ea ipsa quæ advehuntur, seu, importantur; sic in priore signif. παραπομπὴν διδόναι, est comitatum præbere; adjungere qui deducant; & in posteriore signif. παραπέμψαι τὴν παραπομπὴν, est commeatus advehere; apud Aristot. Unde, παραπομπικὸς, importativus; quæ importatur; sicut etiam, παραπομπὸς, qui vel quæ lateri alicujus adjunctus, vel adjuncta, eum deducit; comes, seu deductor; in fœm. gen. usus est Polyb. l. 1. Verbalia sunt à παραπέμπω, V.

Παραπορεύομαι, transeo, prætereo, ad latus incedo. imperf. παρεπορευόμην, ȣ, ετο, f. εύσομαι· quod ex παρὰ & πορεύομαι, eo, proficiscor. Them. πείρω, transeo. p. m. πέπορα.

Παραπόρφυρ@, ut, παραπόρφυρ@ χλαμὺς; chlamys purpuram limbo attextam habens; Poll. 7. 13. ex παρὰ & πορφύρα, ἡ, V.

Παραποτάμι@, ad fluvium situs; ut, παραποταμία πόλις; apud Herodot. Item, homines, παραποτάμιοι dicuntur, flumina accolentes; q. d. amnicolæ; ex παρὰ & ποταμ@, V. Item, παραπράσσω, vel, παραπράττω, secus facio quam deceat; aut, præter jussa facio; perperam ago; ex παρὰ & πράσσω, vel πράττω, V. Παραπρίω, terrâ seco, vel, juxta seco; unde παράπρισμα, scobs, quam serræ dentes egerunt è ligno quod dissecatur; sic vocantur & concreti humores in suris equorum; ex παρὰ & πρίω, sive, πρίζω, &c. V.

Παραπρεσβεία, ας, ἡ, malè gesta legatio: ex παρὰ, perperam, & πρεσβεία, quod à πρέσβυς, υ@, ὁ, legatus, senex.

Παραπρεσβεύειν, & -εύσαθαι, falsam legationem obire: ab iisd. Th.

Παραπροσποίησις, εως, ἡ, dissimulatio: à 2. perf. perf. pass. seq. verbi.

Παραπροσποιȣ̃μαι, dissimulo, cohibeo: ex παρὰ, πρὸς, & ποιέω, facio.

Παραπταίω, offendo, impingo; item, laboro, erro; item, vacillo: ex παρὰ & πταίω, V. Item, παράπτομαι; obiter & in transcursu tango; item, perperam tango; quum tangendum non sit; aberrante manu attingo; exp. & demulcendo decipio; ex παρὰ & ἅπτομαι, tango, &c. V.

Παράπταισμα, ατ@, τὸ, lapsus, offensio, delictum: à παραπίπτω, offendo, quod V.

Παράπτωσις, idem quod præced. παράπτωμα, (& verbale ab eod.) vel, ipsa actio labendi, seu, offendendi; sed dicitur etiam esse figura, quâ casus pro casu ponitur; Schol. Hom. quæ aliàs ἐναλλαγὴ, item, συνδυασμὸς τῶν ἰχθύων, quod etiam, verbum παραπίπτω, significat; ut apud Aristot. Hist. an. l. 5. ἰχθύες πάντες, παραπίπτοντες ὕπτια πρὸς τὰ ὕπτια, ποιȣ̃νται τὸν συνδυασμόν, exp. pisces omnes attritu supinarum partium coeunt, &c.

Παραπύλιον, ȣ, τὸ, portella, q. portula juxta portam, à πύλη, porta.

Παράπυξ@, buxeus; ut, παράπυξ@ κλίνη, lectica buxea, vel, buxeæ assimilis, Poll. 10. ex παρὰ & πύξ@, ὁ V. Item, παραπωμάζω, opercula claudo, & obturo; ex παρὰ & πωμάζω, idem; à Th. πῶμα, τὸ, V. Παραρητὸς, cui supplicatur; aff. ex Cyrillo; ex παρὰ & ἀρητὸς, ὁ, V. Παραρθρέω, ῶ, ex articulis rerum dimoveor; detortus & paululum luxatus sum, Gal. Unde verbalia, παράρθρημα & παράρθρησις, parva luxatio, per quam scil. articulus paululum à suo loco naturali excessit; ex παρὰ & ἄρθρον, τὸ, unde ἀρθρόω, &c. V. Item, παραριγόω, rigeo, seu, aliquantum rigeo; ex παρὰ & ῥῖγ@, τὸ, unde ῥιγόω, &c Vide.

Πάραρ@

Πάραρ☉, ȣ, qui non est mentis compos; inutilis: ex παρὰ, quæ & vim privationis habet, & ἄρω pro ἁρμόζω, apto.

Πάραρ☉, præced. propriè, est non bene compositum corpus habens; item, Metaph. non bene compositam mentem habens; apud Theocr. vide Eust.

Παραῤῥάπτω, q. d. juxta suo; i. e. assuo, item, consuo; ex παρὰ & ῥάπτω, vide.

Παραῤῥέοντ☉, gen. sing. part. præs. act. a

Παραῤῥέω, præterfluo. Th. ῥέω, fluo. f ῥεύσω. p. ἔῤῥευκα.

Παραῤῥήγνυμι, & παραῤῥηγνύω, discindo, dirumpo, dissipo, perrumpo, perfringo; ex παρὰ & ῥήγνυμι, vide.

Παραῤῥητὸς, ȣ, qui verbis flecti potest, adhortatorius: ex παρὰ & ῥέω, dico, f. ῥήσω. p ἔῤῥηκα.

Παραῤῥίπτω, vel πῶ, abjicio, rejicio: ex παρὰ & ῥίπτω, vel ῥιπτῶ; &c. V. Item, παραρτάω, ῶ, suspendo è cingulo; vel, succingo ut ensem; Luc. de Herc. Unde verbale, παράρτημα, quicquid ità suspensum gestatur; quicquid ab alio dependet, vel, ei annexum est ut appendix; quicquid applicatur, & admotum suspenditur; ex παρὰ & ἀρτάω, ῶ, V. Sic, παραρτέομαι, ȣ̃μαι, præparo, struo; item, comparo, acquiro, ut παραρτέετο στρατιὴν, comparabat exercitum, apud Herodot. ex παρὰ & ἀρτέομαι, V. Item, παραρτίζεσθαι, apparari, præparari, applicari, &c. Ex παρὰ & ἀρτίζω, à Th. ἄρτιος, &c. V

Παραῤῥύω vel παραῤῥέω, præterfluo: ab illo est, a. 2. act. παρέῤῥυον, & hinc a. 2. pass. παραῤῥύω, ῃς, ῃ. a. 2. sub. pass. παραῤῥυῶ, ῇς, ῇ, & in 1. pl. παραῤῥυῶμεν, quod ex παρὰ & ῥύω. Th. ῥέω, fluo.

Παραρτέειν, εἶν, Ion. pro παραρτᾷν, parare, instruere. Th. ἀρτάω, suspendo: vel ἀρτέομαι, paro.

ΠΑΡΑΣΆΓΓΑΣ, seu παρασάγγης, ȣ, ὁ, PARASANGA, apud Persas mensura est viarum, triginta stadia continens.

Παρασαλεύω, concutio, vel, aliquantum concutio: ex παρὰ & σαλεύω, V. Item, παρασαρόω, scopis purgo; verro: ex παρὰ & σαρόω, à Th. σαίρω, f. αρῶ; idem, &c. V. Παρασάττω, refercio, à Th. σάττω, V. Παράσειρ☉ ἵππ☉, equus qui ad jugum devinctus, seu, qui latera stipat; (qui dicitur & παρήορ☉, Eust. à Th. ἀείρω, vel ἀέίρω, V.) à Th. σειρὰ, ἡ, V. Item, παρασείω, utrinque quatio, vel, obquatio, unde apud Aristot. aliquis dicitur φεύγειν παρασείσας, qui in fuga concitata utrinq; sese agitat & concutit, à Th. σείω, comp. ut præced. cum præp. παρὰ.

Παρασημαίνω, f. ανῶ, obsigno, adnoto, ascribo: item

Παρασημειόω, annoto; unde verbale, παρασημείωσις, annotatio, item,

Παράσημον, ȣ, τὸ, insigne: &

Παράσημ☉, ȣ, ὁ, ἡ, insigni notatus: ex παρὰ & σῆμα, ατ☉, τὸ, signum.

Παρασήμως, insignitè & cum additamento; apud Theophr. est adv. ex præced. παράσημ☉, propriè, perperam signatus, adulterinus; ut, παράσημα νομίσματα; item, obscurus, ignobilis: ut, δόξα παράσημ☉, apud Euryp. Item, insignis inter alios & conspicuus; apud Plut. &c. Vide.

Παρασιτέω, cibum apud aliquem sumo; item, sum parasitus, seu, assentator, parasitor, i.e. sector & adulor ventris causâ: item, παρασιτικὸς, ad parasitum pertinens, ut παρασιτικὴ τέχνη, Athen. l. 6. Item, παρασίτιον, τὸ, dicebatur archivum, seu, locus in quo primitias sacri cibi reponebant ii qui olim παράσιτοι erant sacerdotum, id ibid. Omnia, à παράσιτ☉, adject. qui præter panem comeditur, seu opsonii loco ad panem adhibetur, ut, apud Luc. in Lexiph. ἰχθὺς ἦν παράσιτ☉, & hoc à παράσιτ☉, seq. subst. qui cibum apud aliquem sumit: peculiariter verò apud antiquos, παράσιτοι dicebantur, qui, unà cum sacerdotibus, partem victimæ, in cibum capiebant: ut docet Athen. l. 6. frequentiùs autem, παράσιτοι appellantur, adulatores, seu, assentatores, qui, ut apud ditiores victum habeant, iis assentantur, id ibid. Omnia, ex παρὰ & σῖτ☉, ὁ.

Παράσιτ☉, ȣ, ὁ, PARASITUS. Th. σῖτ☉, frumentum.

Παρασιωπάω, f. ήσω, reticeo. Them. σιωπάω, sileo.

Παρασιώπησις, εως, ἡ, reticentia. à 2. pers. perf. pass. super. verbi.

Παρασκαίρω, à latere salio, seu, assulto; ex παρὰ & σκαίρω, V.

Παρασκευάζω, præparo, apparo, compono. f. άσω. p. παρεσκεύακα. perf. pass. παρεσκεύασμαι, paratus sum: f. 1. m. παρασκευάσομαι· ex παρασκευάζω, paro. Them. σκεῦ☉, ε☉, τὸ, vas.

Παρασκεύασμα, τὸ, apparatus, præparatio, instructio, item, παρασκευαστικὸς, q. d. præparativus: ut, apud Diosc. παρασκευαστικὸς εὐχροίας, boni coloris efficiens; utrumq; a præced. παρασκευάζω, V.

Παρασκευὴ, ῆς, ἡ, præparatio, PARASCUE, ab eod. Th.

Παρασκευὴ, præced. general. est apparatus, subst. Item, instructio & institutio; unde etiam, ἐκ παρασκευῆς fieri dicitur id, quod fit ex consulto, seu, ex composito, & de industria; (contrar. ἀνευπαρασκευῆς, qualia fere sunt extemporanea;) item, παρασκευὴ πυρετῶν, exp. febrium adventantium indicia; apud Diosc. 5. 27. Item, παρασκευὴ dicitur etiam dies quæ sabbathum antegreditur, ad ejus adventum quasi se accingens; seu, in qua præparabantur necessaria victui in sabbatho, Marci, 15. & alibi, ex παρὰ & Th. σκεῦ☉, τὸ, V.

Παρασκήνια, τὰ, aditus ad scenam tendens, aliis, est locus juxta scenam capacior, in quem instrumenta ad ludos necessaria imponebantur; item, παρασκηνάω, seu παρασκηνέω, juxta habeo tentorium, seu, tabernaculum meum; vel, juxta figo tentorium, Xen. Item, παρασκηνόω, idem; & general. sedem meam figo apud, exp. etiam, vicinus & proximus sum; ex παρὰ & σκηνὴ, unde σκηνάω, σκηνέω, & σκηνόω, &c. V. Item, παρασκήπτω, juxta, seu, à latere ingruo & irruo, vel, decumbendo & ingruendo aberro, Luc. ex παρὰ & σκήπτω, V. Παρασκιρτάω, à latere salto, seu, ad latus alicujus exilio, vel, exultim ludo, exp. & lætitiâ exulto, gestio, à Th. σκαίρω, f. αρῶ, unde σκάρτης, ὁ, & σκιρτάω, &c. V. Παρασκώπτω, scommata & dicteria jacio, à Th. σκώπτω, V. Παρασοβέω, insolenter & fastuosè prætereo, feroci & superbo aspectu transmitto, à Th. σοβέω, V. Παρασοφίζομαι, non dextrè, sed perperam σοφίζομαι, scitè & ingeniosè aliquid tentans, perperam id facio, Athen. l. 4. Unde apud Aristot. Rhet. 1. παρασοφίζεσθαι παρὰ τὸν ἰατρὸν, quidam exp. videri velle sapere supra medicum; alii, medicum (ineptum scil.) superare ineptiendo, h.e. esse ineptissimum; inepto namq; Medico nihil ineptius; quales ex ægri vita ludum faciunt, à Th. σοφὸς, unde σοφίζω, σοφίζομαι, &c. V. Παρασπάω, à latere alicujus abstraho, seu, avello, & propriè, fruticem arbori adnascentem ex ejus imo trunco avello; unde, τὸ παρασπώμενον, quod sic avellitur; apud Theophr. Item, general. abstraho, avello; unde παρασπὰς, άδ☉, ἡ, frutex arbori adnascens, qui indè avulsus plantatur, stolo, Theophr. & παρασπασμὸς, avulsio, convulsio, Plut. à Th. σπάω, f. σπάσω, unde σπασμὸς, &c. V. Παρασπείρω, semino juxta, seu, apud; unde παρασπειρόμενον, consitum, & intersitum, à Th. σπείρω, V. Παρασπίζω, à latere stans clypeo munitus pugno; unde, παρασπιστὴς, qui à latere stans clypeo munitus pugnat, à Th. ἀσπὶς, ίδ☉, ἡ, unde ἀσπίζω, comp. Ut reliqua præced. cum præp. παρὰ, &c. V.

Παρασπονδέω, fœdus frango. f. ήσω. p. παρεσπόνδηκα. Ex παρὰ, contra, & σπονδαὶ, fœdera. Th. σπένδω, libo. f. σπείσω. perf. pass. ἔσπεισμαι. a. 1. pass. ἐσπείσθην, p.m. ἔσπονδα.

Παρασπονδηθεῖσιν, dat. pl. a. 1. part. pass. παρασπενδεῖτες, nom. pl. part. præs. act. superioris verbi.

Παρασπόνδημα, τὸ, facinus fœdere violato perpetratum; item, idem quod παρασπόνδησις, violatio, seu, transgressio fœderis, Plut. in Cæs. Utrumq; verbale, à præced. παρασπονδέω, contra fœdus facio: violo pacta & conditiones fœderis; & transitivè, fœderis fidem violo, Plut. in Syll. Unde in pass. παρασπονδεῖσθαι, dicitur, qui perfidè violatur; item, παράσπονδος, fœdus & pacta transgrediens, de re scil. quæ fit contra fœdus & pacta, Thuc. l. 4. & alibi unde adv. Παρασπόνδως, contra fœdus & pacta, perfidè: omnia, ex iisd. cum præced. V.

Παρασπορὰ, dispersio, Gal. verbale, à παρασπείρω, V.

Παραςαδὸν, adstando: verbale à παρίςημι, sisto propè: quod ex παρὰ & ἵςημι, sto.

Παραςαθμίδες, exp. postes cardinum, antæ: ex παρὰ & ςαθμὸς, quod & ipsum postem significat, &c. V.

Παραςαθμίζω, perpendo, interrado, præpendero: quod ex παρὰ & ςαθμὸς, ȣ̃, ὁ, statera, libra. Them. ἵςημι, appendo, sto.

Παραςὰς, άδος, ἡ, postis, porticus: &

Παράςασις, εως, ἡ, repræsentatio: animi præsentia: exilium & fuga extorris: à παρίςημι, quod ex παρὰ & ἵςημι, statuo.

Παραςατέω, f. ήσω, adsisto, adsum, auxilior: &

Παραςάτης, ȣ, ὁ, qui à latere stat; opitulator: ab iisd.

Παραςατικὸς, q. d. exhibitivus, repræsentativus: ut, παραςατικὴ δίκη, actio ad exhibendum, quam intendit is qui rem præsentem vindicaturus est; item, qui præsentiâ animi præditus est, qui nunquam sibi deest; animosus & fortis, constans; unde παραςατικὴ διάθεσις, præsens animi affectio, quævis pericula subire parata: quod tamen in malam partem occurrit, Polyb. 2. Item, excitandi vim habens & irritandi, seu, addendi animo impetum, &c. Unde etiam adv. Παραςατικῶς, præsenti, prompto, intrepido, & fidenti animo, exp. &, vehementer: item, παραςάτις, ιδος, ἡ, Metaph. pro socia & auxiliatrice, Xen. &c. Est fœm. à παραςάτης, præced. V. Sic etiam, παράςημα, præfidentia, & robur animi, præsentia & præstantia animi, animus acer & præsens: omnia, ex iisd. cum præced. V.

Παραςαυρόω, palo, seu, vallos depango, vel, juxta, aut, à late e palos figo: ex παρὰ & Th. ςαυρὸς, ὁ, unde ςαυρόω, &c. V. Παραςείχω, transeo, prætereo: item, prope accedo: ex παρὰ & ςείχω, V. Item, παραςέλλω, reprimo, inhibeo; restringo, contraho; item, subligo, sufflamino, aut etiam, sursum traho: ex παρὰ & ςέλλω, V. Παράςημα, vide in præced.

Παραςῆναι, adesse, opem ferre, se dedere, a. 2. inf. à παρίςημι.

Παραςῆσαι, a. 1. inf. act. &

Παραςησάμενος, a. 1. part. m. &

Παραςήσεται, 3. sing. f. 1. m. verbi παρίςημι, asto, quod V.

Παραςήσασθαι, adstare, opitulari, astipulari. a. 1. m. à παρίςημι; quod vide.

Παραςῆτε, 2. pl. a. 2. sub. act. παραςῶ, ῇς, ῇ, ejusd. verbi.

Παραςίζω, puncto noto, notâ signo: ex παρὰ & ςίζω, V. Item, παραςιχὶς, ίδος, ἡ, continuus ordo, continuata series; capita, & primæ versuum literæ; Diog. Laërt. Item, παραςιχίδιον, τὸ, idem: diminut. ab eod. ex παρὰ & ςίχος, ὁ, à Th. ςείχω, &c. V. Παραςορέω, juxta sterno: sterno, seu, extendo, &c. Ex παρὰ & ςορέω, V. Παραςρατηγέω, ῶ, Imperatoris exercitus assessor sum & collega: præter summum Imperatorem, etiam ipse dux sum exercitûs: (idem quod συςρατηγέω) Unde, παραςρατηγȣ̃ντες, sunt, qui adhærent Imperatoribus exercitûs: ex παρὰ & ςρατηγέω, ῶ, V. Sic etiam, παραςρατοπεδεύω, & δεύομαι, castra metor apud; item, ex adversùm castra loco, Polyb. l. 2. ex παρὰ & ςρατοπεδεύω, V.

Παραςρέφω, perverto, reddo. f. ψω. Ex παρὰ & ςρέφω, verto. f. ψω. p. φα. a. 2. ἔςραφον.

Παραςρεφάω, (idem quod præced. παραςρέφω) perverto, depravo, seu, in latus, vel, obliquè detorqueo: ex παρὰ & ςρεφάω, idem quod ςρεφάω, &c. Quæ V. Item, παραςύφω, adstringo: ex παρὰ & ςύφω, V. Παρασυγγραφέω, ῶ, contra syngraphæ conventa facio: fidem promissam in satisdando fallo, Bud. ex Dem. ex παρὰ & συγγραφὴ, ἡ, vide.

Παρασύμβαμα, eventus, casus fortuitus: ex παρὰ & σύμβαμα, τὸ, idem, &c. V. Item, παρασυνάγχη, anginæ species; quum scil. exteriores faucium musculi inflammationem patiuntur, P. Æg. ex παρὰ & συνάγχη, ἡ, V. Item, παρασυνάπτω, continuo; connecto, vel, connecto præter aliud: unde παρασυναπτικὸς σύνδεσμος, subcontinuativa conjunctio: ex παρὰ & συνάπτω, V. Item, παρασύνεσις, apud Hippocr. error, qui vero proximus est, ut ea de causa probabilis: ex παρὰ & συνίημι, unde σύνεσις, &c. Vide.

Παρασυνθετον, (sc. ὄνομα.) decompositum: ex παρὰ, σὺν & τίθημι.

Παρασύνθετος, ex composito derivatus, decompositus: ex παρὰ & σύνθετος, V.

Παρασύρω, f. υρῶ, distraho, detorqueo. Th. σύρω, traho.

Παρασφαγὶς, ίδος, ἡ, pars jugulo vicina, Poll. 2. ex παρὰ & σφάζω, vel, σφάττω, f. ξω, unde σφαγὴ, ἡ, &c. V. Item, παρασφαλὴς, (idem quod σφαλερὸς) lubrico pede incedens, vacillans, titubans: ex παρὰ & σφάλλω, fut. σφαλῶ, &c. V. Sic etiam, παρασφαλίζω, juxta munio, aut, obiter & leviter munio: ex παρὰ & ἀσφαλίζω, vide.

Παρασφάλλω, errare facio, diverto: ex παρὰ & σφάλλω, everto, supplanto. f. αλῶ. p. ἔσφαλκα.

Παρασφηνόω, condenso, constipo: ex παρὰ & Th. σφὴν, ῆνος, ὁ, unde σφηνόω, &c. V.

Παρασφραγίζω, præsigno, adulterino signo noto: ex παρὰ & σφραγὶς, ῖδος, ἡ, signum.

Παρασχάζω, inhibeo, sisto, regredi facio: ex παρὰ & σχάζω, V. Item, παρασχεδιάζω, perperam, & inconsultè interpretor: ex παρὰ & σχεδιάζω, V. Item, παρασχεδὸν, prope; item, illico, mox, adv. ex παρὰ & σχεδὸν, vide.

Παρασχεῖν, effecisse, præstitisse, exhibuisse, præbuisse, a. 2. inf. à παρέχω. παρεῖχον, imperf. act. ex παρὰ & ἔχω, habeo. f. ἕξω. a. 2. ἔσχον.

Παρασχέθω, (idem quod παρέχω;) juxta habeo, seu, teneo: ex παρὰ & σχέθω, idem quod, ab, & pro Th. ἔχω, V. Item, παρασχηματίζω, formo, figuro: ex παρὰ & σχηματίζω, V.

Παράσχοις, præbueris, 2. sing. a. 2. opt. act. παράσχȣ, exhibe, a. 2. imperat. m. ab eod. verbo & Th.

Παράσχȣ, vide in παράσχοις.

Παρασχὼν, όντος, qui præbuit, vel præstitit, part. a. 2. verbi παρέχω, quod vide.

Παράταξις, εως, ἡ, instructio aciei; instructa acies, à παρατάσσω, aciem instruo: ex παρὰ & τάσσω, ordino. f. ξω. p. χα.

Παραταράττω, conturbo, perturbo, vel, exterreo, percello: ex παρὰ & ταράσσω, vel -ττω, &c. V.

Παράτασις, εως, ἡ, extensio, productio: à παρατείνω, protendo. Th. τείνω, tendo, f. τενῶ. p. τέτακα. a. 1. ἔτεινα.

Παρατάσσω, vide παρατάττω.

Παρατατικὸς, extensivus; παρατατικὸς, scil. χρόνος, imperfectum tempus, quod adhuc παρατείνεται, protenditur in futurum. Th. τείνω.

Παρατατικῶς, adv. extensivè, laxè, solutè. à præced.

Παρατάττω, vel -άσσω, in acie colloco, aciem instruo: ex παρὰ & τάσσω, vel -ττω, ordino.

Παρατείνω, produco, extendo, prorogo, detineo, conficio. f. ενῶ. p. παρατέτακα. a. 1. παρέτεινα. Th. τείνω, tendo.

Παρατειχίζω, murum excito juxta; unde verbale, παρατείχισμα, τὸ, munimentum, seu, murus juxta aliquem locum excitatus, adjacens munitio: ex παρὰ & τεῖχος, unde τειχίζω, &c. V. Item, παρατεκταίνω, q. d. adfabricor, admachinor; Od. ξ. ἔπος παρατεκτήναιο, veritati affinxeris & commentus fueris: ex παρὰ & τεκταίνω, V.

Παρατελεύτιος, qui est juxta finem, item, penultimus: ex παρὰ & τελευτὴ, vel inusit. τέλευτος, &c. V.

Παρατελωνέω, adversus publicanorum juxta aliquid committo: ex παρὰ & τελωνέω, V. Παρατέμνω, seco juxta mensitum, vel, perperam seco, secandi limites transgressus; item, simpl. divido, scindo: ex παρὰ & τέμνω, V. Item, παρατεταγμένως, acie instructè, Aristid. est adv. à part. præt. pass. παρατεταγμένος, à verbo παρατάττω, vide.

Παρατηρέω, ῶ, observo. imperf. παρετήρεον, ȣν. f. ήσω. p. παρατετήρηκα. a. 1. παρετήρησα. a. 1. part. act. παρατηρήσας, αντος, & in f. g. παρατηρήσασα. præs. m. παρατηρέομαι, idem. Them. τηρέω, servo.

Παρατήρημα, notatio, animadversio, verbale à præced. παρατηρέω, ῶ, præter jus & fas, seu, superstitiosè observo, in Ep. ad Galat. c. 4. Item, diligenti animadversione noto, &c. V.

Παρατηρήσασα, a. 1. part. f. g. vide in παρατηρέω.

Παρατήρησις, εως, ἡ, observatio: ab eodem verbo

Παρατηρητικὸς, q. d. observatorius, qui observationibus solet uti; verbale i. idem ab eod. παρατηρέω, V.

Παρατίθημι, appono, propono, commendo, confero. f. παραθήσω. a. 1 παρέθηκα a. 2 act. παρέθην, ης, η. a. 2. sub. παραθῶ, ῇς, ῇ. a. 2 inf. παραθεῖναι. perf. παρατέθηκα. præs. pass. παρατίθεμαι, apponor; item in media form â, ob oculos pono, demonstro, commendo. f. 1. m. παραθήσομαι. a. 2. m. παρεθέμην, σο, το, commendavi. a. 2. imperat. m. παράθου pro παράθεσο, committe: ex παρὰ & τίθημι, pono.

Παρατίλλω, depilo, volsellâ pilos extraho: παρατίλτρια, tricula: quæ τρίχας evellit.

Παρατιλμὸς, vulsura; pilarum evulsio, depilatio; item, παρατίλτρια, depilatrix: fœmina quæ molles homines vulsellis depilat & glabrat; utrumque, à præced. παρατίλλω, vide.

Παράτονος, protensus; ut, παράτονοι χεῖρες, Euryp. est verbale, à παρατείνω, V. Item, παρατόξευσις, cum quis malè vel etiam, obiter arcum intendit & dirigit, Plut. jaculatio perfunctoria: ex παρὰ & τοξεύω, V. Παράτοπος; (idem fere quod ἄτοπος) absurdus, inconveniens: ex παρὰ & ἄτοπος, V. Item, παρατραγῳδέω, tragicè exaggero, vel, exclamo; granditate verborum tragicâ rem effero; item, παρατραγῳδὸς, exp. tragicus: ex παρὰ & τραγῳδὸς, unde τραγῳδέω, &c. V.

Παρατρέπω, diverto, deflecto. Th. τρέπω. f. ψω. verto.

Παρατρέφω, alo & educo juxta, nutrio pariter, exp. &, in transcursu educo; unde in pass. παρατρέφεσθαι, apud Plut. de pauperibus dicitur, qui miserè aluntur; sed dicitur & de iis, qui apud aliquem aluntur: ex παρὰ & τρέφω, &c. V.

Παρατρέχω, à latere curro, prætercurro; prætereo, præterlabor. Th. τρέχω, curro. a. 2. ἔδραμον.

Παρατρέω, intremisco, perhorresco; item tremefactus diffugio: ex παρὰ & τρέω, vide.

Παρατρίβομαι, atteror, præs. ind. pass. ex παρὰ & τρίβω, tero. f. ψω. p. τέτριφα. perf. pass. τέτριμμαι.

Παρατρίβω, attero, affrico; unde, παρατριβὴ, contentio quæ jurgiis fit, Suid. & παράτριμμα, τὸ, id quod affrictu, seu, attritu detritum est, exp. intertrimentum, seu, intertritura, Gal. & Diosc. Sic etiam, παράτριψις, attritus, affrictus, collisio, &c. Verbalia, à præced. παρατρίβομαι, affricor, atteror, sic apud Aristot. Hist. an. quædam animalia dicuntur παρατριβόμενα ὀχεύεσθαι τὰ ὕπτια πρὸς ὕπτια, i. e. coire attritu mutuo supinarum partium; item, infensus sum, & animo infenso affricor alicui, ità ut ipsum, vel, atteram, vel, conteram, Polyb. &c. V.

Παρατροπὴ, ῆς, ἡ, deflexio: &

Παράτροπος, ου, ὁ, ἡ, qui à rectâ viâ est aversus: Metaph. pro illicito: ex παρὰ & τρόπος, mores, ratio. Th. τρέπω. verto.

Παρατρωπέω, Ionicè, idem quod, & pro, seq. παρατρεπτάω. V.

Παρατροχάζω, prætercurro, cursu prætereo, Lucil. Epigr. l. 2. ex παρὰ & τροχάω, &c. V. Item, παρατρόχια, τὰ, qui juxta rotam, seu, à latere rotæ sunt: ex παρὰ & τροχὸς, ὁ, rota, &c. V. Παρατρύζω, juxta murmuro; Hesych. ex παρὰ & τρύζω, V. Item, παρατρώγω, abrodo, comedo: ex παρὰ & τρώγω, V.

Παρατρωπάω, diverto, deflecto: ex παρὰ & τρωπάω, quod à τρέπω, verto.

Παρατρωπῶσ' pro παρατρωπῶσι, convertunt, 3. pl. præs. ind. vel sub. superioris verbi.

Παρατυγχάνω, obvius fio, adsum, intervenio. f. παρατεύξομαι. a. 2. παρέτυχον. a. 2. part. act. παρατυχὼν, όντος, obvius quilibet. Th. τυγχάνω, sum.

Παράτυπος, perperam cusus & signatus; ut, παράτυπον νόμισμα, unde παρατυπόω, perperam formo, seu, figuro, vel obiter & in transitu formo; à quo verbale, παρατύπωσις, informatio, expressio, effigies; item, adv. παρατυπωτικῶς, rudiùs minúsque expressè, crassiore minervâ: ex παρὰ & τύπος, unde τυπόω, τύπωσις, &c. Vide.

Παρατυχὸν, oblatum, quum liceat. part. a. 2. act. præced verbi.

Παρατυχόντα, acc. sing. m. g. a. 2. part. act. a παρατυγχάνω, obvius fio, quod vide.

Παραυγάζω, repræsento, vel, imaginem repræsento: ex παρὰ & αὐγάζω, V. Item, παραυδάω, ῶ, alloquendo consolor, Od. ο. ex παρὰ & αὐδάω, V. Sic etiam, παραυλίζομαι, juxta cubo, vel, excubo, Athen. l. 5. ex παρὰ & αὐλίζομαι, V.

Πάραυλος, ου, malè sonans ad tibiam: ex παρὰ, malè, & αὐλὸς, tibia.

Παραυξάνω, & παραύξω, obiter augeo, vel simpl. augeo; unde verbale, παραύξησις, incrementum, accretio, Diosc. ex παρὰ & αὔξω, fut. αὐξήσω, idem quod Them. ἀέξω, V. Παραυτὰ, (quod & παρ' αὐτὰ) simulatque; item, statim, illicò; item, in præsens, in præsentia; sic etiam, παραυτόθεν, confestim; & quasi jam hinc, ex hac ipsa hora: ex παρὰ & αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτὸ, unde αὐτόθεν, &c. V.

Παραυτίκα, adv. confestim, in præsentiâ: ex παρὰ & αὐτίκα, statim.

Παραυχένιος, collo impositus atq; aptatus; ut, παραυχένιν φαρέτρην, in Epigr. Unde, παραυχενίζω, exp. cervicem demitto, propendeo, collo devexo: ex παρὰ & αὐχὴν, ένος, ὁ, unde αὐχένιος, & αὐχενίζω, &c. V. Item, παραφαίνω, q. d. in transitu, & velut præteriens ostendo, exp. & ex propinquo ostendo, seu, monstro; item simpl. ostendo; & in pass. παραφαίνομαι, in transitu appareo, &c. ex παρὰ & φαίνω, V. Sic etiam, παραφαίρεσις, ademptio, ablatio: ex παρὰ & ἀφαίρεσις, V. Παράφαμαι, (idem quod παράφημι;) dico aliquid suadendo; consilium do, &c. Unde particip. Παρφάμενος, inserto, ι, Poëticè metri gratiâ; pro quo etiam per Sync. dicitur παρφάμενος, & in infin. παρφάσθαι; suadens, vel, suadere, decipere, &c. Od. ε. & δ. est pass. à παράφημι, ex παρὰ & φημι, &c. V. Sic etiam, παραφάσκω, & Poëticè, παρφάσκω, idem quod παράφημι: ex παρὰ & φάσκω, idem quod, & pro φημι, &c. Quæ V. Item, παραφάσσω, desipio: ex παρὰ & inusit. φάσσω, pro φάω, dico, V. Item, παραφάω, admotâ manu tango, contrecto, Hippocr. ex παρὰ & ἅπτω, ἅπτομαι, tango, unde ἁφὴ, ἀφάω & ἀφάσσω, &c. V. Item, παράφερνα, bona apud jurisconsultos dicuntur, τὰ ἐξώπροικα, i. e. quæ sponsa præter constitutam dotem secum affert: ex παρὰ & φερνὴ, ἡ, vide.

Παραφέρω, transfero, profero, prætereo. f. παροίσω, a. 2. παρήνεγκον, a. 2. imperat. act. παρένεγκε, a. 2. inf. παρενεγκεῖν: quod ex παρὰ & φέρω, fero.

Παράφημι, persuadeo, hortor. Th. φημὶ, seu φάω, dico.

Παραφθαίησι, superet, prævertat, 3 sing. a 2. opt. act. per Paragogen, σι, pro παραφθαίη, à

Παραφθάνω, præcurro, prævenio, vinco. f. φθάσω. a. 2. ἔφθην, q. à φθῆμι Th. φθάνω, prævenio.

Παραφθέγγομαι, q. d. sono, aut, vocem edo, contra, vel præter rhythmum, non concinnè respondeo; nihil ad rem pertinentia loquor; unde παράφθεγμα, τὸ, sonus editus contra, seu, præter rhythmum; item, inconcinnum responsum & minimè consentaneum; Plat. Item, παραφθεγκτήρια, festa quædam nuptialia, Poll. ex παρὰ & φθέγγομαι, V. Item, παραφθείρω, aliquantum corrumpo, leviter destruo, vel, idem quod φθείρω; unde παραφθορὰ, corruptio, labes: ex παρὰ & φθείρω, unde φθορὰ, &c. V. Παραφίημι, transmitto, vel, demitto: ex παρὰ & ἀφίημι, V. Item, παραφίμωσις, & περιφίμωσις, penis vitium, quum cutis ita curta est, ut glandem adducta contegere nequeat; item, παραφίμωσις, dicitur etiam, quum quæcunque alia, quæ naturales meatus occludunt, ità retrorsum deducta sunt, ut reduci nequeant; (pro iisdem dicitur & περιεπιφίμωσις) ex παρὰ, (vel, περὶ, aut, περὶ, ἐπὶ) & Th. φιμὸς, unde φιμόω & φίμωσις, &c. V.

Παραφορὰ, error mentis; sed interdum additur genit. διανοίας; apud Plut. & Diosc. (est verbale, à παραφέρω, in medium affero, vel, produco; & interdum, cum alio, vel, obiter, &c. Item, depravo, detorqueo, in transversum fero, abripio, &c. V.) Unde etiam, παράφορος, insanus; cujus mens à ratione aberrat, (nam pass. παραφέρομαι, in medium afferor; signif. etiam, perperam agor, vel, moveor; transversus auferor, rapior, vel, abripior, &c.) Vel, animi impos, delirans;

rans; unde παράφορον βλέπειν, est, efferatis oculis intueri, Luc. sed exp. & titubans; ut, παράφορος γλῶσσα; & παράφορον βαδίζειν, titubanter incedere, apud eund. Luc. Unde etiam, παραφόρως, adv. errabundâ mente, insané; non satis sanâ mente, titubanter; item, παραφορότης, ἡ, efferatio; immanitas; Plat. in Tim. & seq. παραφορέω, in medium affero; item, juxta affero; atque hinc, παραφορήσασθαι, exp. congerere, colligere; apud Plat. de Leg. &c. Omnia, à παραφέρω, V.

Παραφορέω, Ion. & Poët. pro προσφέρω, affero.

Παραφορτίζομαι, de onere aliquid subduco; Poll. sed exp. &, præter onus impono; oneri onus addo: ex παρὰ & φόρτος, ὁ, unde φορτίζω, &c. V.

Παραφόρως, vide paulo supra in παραφορά.

Παράφραγμα, τὸ, sepimentum, munimento alicui additum, seu, circundatum; est verbale à παραφράσσω, vel -ττω, V.

Παραφράζω, interpretor; quod ex παρὰ, & φράζω, dico. f. σω. p. πέφρακα. a. 2. ἔφραδον. p. m. πέφραδα.

Παραφράζω, præced. propriè, est, q. d. loquor juxta; i. e. loquor juxta ea quæ alius dixit; & velut orationis ejus vestigiis incedendo, vel, insistendo; vel, eodem sermone utens aliquid latiùs & explicatiùs loquor; Plut. & Phil. &c. Et sic seq. παράφρασις, est interpretatio quâ aliquis sermone eodem utens, aliquid latius eloquitur; Fab. 10. 5. & παραφραστής, qui tali utitur Paraphrasi, &c. Vide.

Παράφρασις, εως, ἡ, PARAPHRASIS, circumlocutio. dat. παραφράσει, ab eod. ver. & Them.

Παραφραστὴς, οῦ, ὁ, PARAPHRASTES, interpres: &

Παραφραστικὸς, οῦ, expositorius; à παραφράζω, quod V.

Παραφραστικῶς, paraphrasticè, more paraphrastico; ut facta est Chaldæa Bibliorum interpretatio, Targum dicta; & Nonni poema in 4. Evang. Buchanani, in Psalmos, &c. Est adv. à præced. παραφραστικὸς, &c. V.

Παραφράσσω, seu, παραφράττω, obsepio, obstruo; Herod. ex παρὰ & φράσσω, vel, φράττω, V.

Παραφρονέω, ῶ, demens sum, deficio. f. ήσω. p. παραπεφρόνηκα. Ex παρὰ, contra, & φρὴν, ενὸς, ἡ, mens.

Παραφρόνησις, amentia, dementia, delirium; est verbale, à præced. παραφρονέω, V. Unde etiam, παραφρόνιμος, amens, delirans; idem quod seq. παράφρων; à quo etiam est, παραφροσύνη, dementia, &c. V.

Παραφρονία, ας, ἡ, dementia: à

Παράφρων, ονος, ὁ, ἡ, amens. q. d. παρὰ τὴν φρένα, contra mentem.

Παραφρυκτωρέω, sive -ρέομαι, ignem è specula ostendo, præter jus & æquum, vel, contra quam promisi; Suid. ex παρὰ & φρυκτωρέω, V.

Παραφυὰς, άδος, ἡ, propago, stirps: num. plur. παραφυάδες à παράφυμι. Them. φύω.

Παραφυλακὴ, observatio; item, cautio; verbale, à seq. παραφυλάσσω, vel -ττω, &c. V.

Παραφυλακτέον, cavendum: verbale, à

Παραφυλάττω, idem quod Th. φυλάσσω, custodio, observo. f. ξω. p. χα.

Παραφυτεύω, adsero, juxta sero; sed exp. & utrinq; sero: ex παρὰ & φυτεύω, V. Item, παραφύω, q. d. adgenero, genero, seu, gigno juxta; item simpl. gigno, produco; in pass. παραφύομαι, adnascor; nascor juxta; item, nascor præter naturam, Aristot. Unde παραφυὰς, ἡ, quod adnascitur arbori; soboles adfruticans; Theophr. Item παράφυσις, agnatio; unde παραφύσεις, agnata membra; item, q. d. nascentiæ præter naturam; item, παράφυλλος, juxta consitus; Theophr. Omnia, ex παρὰ & φύω, unde φύσις, ἡ, & φυτὸν, τὸ, &c. V. Παραφωνέω, exp. acclamo; unde verbale, παραφώνησις, acclamatio; sed παραφωνία, exp. vocis absurditas: ex παρὰ & φωνὴ, ἡ, V. Item, παραχαλάω, relaxo: ex παρὰ & χαλάω, V. παραχαλκεύω, cudo: ex παρὰ & χαλκεύω, V. Παράχαραγμα, adulterinus nummus, vel, signum adulterinum; item, παραχαράκτης, ου, ὁ, falsus monetarius; utrumque, à παραχαράττω, perperam signo; adulterino signo impresso cudo; & Metaph. adultero, falso: ex παρὰ & χαράσσω, vel, -ττω, &c. Vide.

Παραχειμάζω, hyberno. f. άσω. p. παρακεχείμακα. a. 1. παρεχείμασα. a. 1. inf. act. παραχειμάσαι. Them. χεῖμα, ατος, τὸ, hyems.

Παραχειμασία, ας, ἡ, hybernatio, hyematio: à παραχειμάζω, quod V.

Παραχέω, affundo; sed exp. & aquâ affusâ rigo; ex παρὰ & Th. χέω, V. Item, παραχορδέω, dissono à chordis; idem quod seq. παραχορδίζω, & utrunq; à παράχορδος, aberrans à chorda, absono, Suid. ex παρὰ & χορδὴ, ἡ, V.

Παραχορδιεῖς, Att. pro παραχορδίσεις, 2. sing. f. 1. act. à seq.

Παραχορδίζω, à chordâ aberro. Th. χορδὴ, ῆς, ἡ, chorda, fides.

Παράχορδος, vide paulo ante; item, παραχορεύω, choreas agito; unde apud Eur. in Ione, παραχορευομένῳ τρίποδι, tripodi, apud quem choreæ agitantur: ex παρὰ & χορεύω, V. Sic etiam, παραχορηγέω, suppedito, subministro, præbeo; Athen. l. 4. ex παρὰ & χορηγέω, V. Item, παραχράομαι, abutor; item, negligo, aspernor, floccifacio: ex παρὰ & χράω, χράομαι, &c. Vide.

Παραχρῆμα, adv. actutùm, ex tempore, ilico. q. d. in ipsâ re: παρὰ & χρῆμα, ατος, τὸ, res.

Παραχρῆσθαι, abuti, contemnere, cum dat. gen. & accus. Them. χράω vel χράομαι, utor.

Παράχρησις, abusio, abusus; verbale, à παραχράομαι, V. Item, παράχροος, aut, παράχρους, perversè tinctus aut coloratus, Luc. ex παρὰ & χρόα, ἡ, V. Παράχυσις, affusio; verbale, à παραχέω, affundo; quod ex παρὰ & χέω, idem quod Them. χέω, &c. Quæ V.

Παραχύτης, ου, ὁ, mediastinus, perfusor. Hic est servus in balneis, qui aquâ aut oleo lavantes perfundit: à χέω, fundo.

Παραχωρέω, f. ήσω, cedo, concedo. Th. χωρέω, eo.

Παραχώρημα, id quo quis alii cedit; item, παραχώρησις, ipsa cedendi actio; verbalia, à præced. παραχωρέω, V.

Παραψαλίζω, unde, παραψαλιστὴς, qui circumcidit perperam & dolosè, ut qui radit: ex παρὰ & ψαλίζω, V. Item, παραψάλλω, fidibus accino; item, leviter tango & pulso, &c. ex παρὰ & ψάλλω, V. Παραψαύω, tango, contrecto: ex παρὰ & ψάω, unde ψαύω, &c. V. Παραψήχω, derado, destringo, detergo; item, complano; leviter contrecto, &c. (Idem quod καταψήχω V. Ex παρὰ & ψήχω, à Th. ψάω, &c. Quæ V. Item, παράψογος, vide infra παρέπτυγος.

Παραψυχᾶσθαι, Poët. pro παραμυθεῖσθαι, consolari. Th. ψυχὴ, anima.

Παραψύχω, reficio, recreo, consolor; unde παραψυχὴ, refectio, recreamentum; solatium, vel, consolatio; Euryp. in Hec. ex παρὰ & ψύχω, refrigero, &c. V.

Παρβολάδην, alternis; per comparationem, &c. Idem quod παραβλήδην, vel, παραβολάδην, &c. Quæ V.

ΠΑΡΔΑΚΟ'Σ, οῦ, humidus, uvidus. q. ab ἄρδω, irrigo: aut potius à παρὰ & δεύω.

Παρδαλέη, ἡ, & Dor. παρδαλέα, scil. δορὰ, pantherina pellis: a

Παρδάλεος, quod & παρδάλειος, pantherinus, quod à πάρδαλις, pardalis, seu panthera. Them. πάρδος, pardus, fera.

Παρδαλιαγχὲς, aconitæ genus pantheras suffocans & strangulans; Aristot. Diosc. Plin. &c. Ex πάρδαλις, εως, ἡ, & ἄγχω, unde ἀγχὸς, &c. V.

Πάρδαλις, vide in πάρδος.

Πάρδαλος, ου, ὁ, avis cinerii coloris; Aristot. an. 9. 23. Item, παρδίαι κεστρεῖς, pisces quidam è genere mugilum; quod sint pardorum in modum maculosi; Plut. Item, παρδίον, ου, τὸ, pardium fera; Aristot. l. 2. an. ubi Gaza legit ἱππάρδιον, omnia, à Th. πάρδος, ὁ, V. Unde etiam παρδαλάδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pantherinus; seu, ad pantherinam naturam accedens, pantheræ naturam imitans; Athen. l. 2. Item, παρδαλωτὸς, referens colorem pardalis; pantheræ in modum varius & maculosus, &c.

ΠΑ'ΡΔΟΣ, ου, ὁ, PARDUS, fera Græcis est πάρδαλις, εως, ἡ, PARDALIS, mas; fœmina πάνθηρ, PANTHERA.

Παρέασι, adsunt, Ion. pro πάρεισι, 3. pl. præs. ind. πάρειμι, adsum. Them. εἰμὶ, sum.

Παρεάω, transmitto: ex παρὰ & ἐάω, vide.

Παρεβάλομεν, 1. pl. a. 2. ind. act. verbi παραβάλλω, confero, adjicio. Th. βάλλω, jacio. f. λῶ. p. βέβληκα. a. 2. ἔβαλον.

Παρέβασκον, ες, ε, imperf. verbi παραβάσκω, transgredior: ex παρὰ & βάσκω, Poet. pro βαίνω, eo.

Παρέβην, transgressus sum, a. 2. ind. act. verbi παραβαίνω, transgredior, f. βήσομαι. Them. βαίνω, eo, a. 2. ἔβην.

Παρεβιάσαντο, 3. plur. a. 1. ind. m. verbi παραβιάζομαι, vi adigo: f. άσομαι, Ex παρὰ & βιάζω, vim adfero. Them. βία, vis.

Παρεγγεγραμμένος, παρέγγραπτος, & παρέγγραφος, ου, adscriptitius. Them. γράφω, scribo.

Παρεγγίζω, propiusculè accedo, aliquantulum appropinquo: ex παρὰ, & ἐγγίζω, vel à πάρεγγυς, &c. V.

Παρεγγράφω, falsò inscribo, vel adscribo, subdolè intersero interponoque; unde παρέγγραφος πολίτης, apud Athen. factitius civis & quolibet modo civitatem adeptus: Item non germanus: ex παρὰ, & ἐγγράφω; quod vide: confer etiam præced.

Παρεγγυάω, ῶ, f. ήσω, per manus trado, adhortor, jubeo, nuntio; ab ἐγγυάω, in manus trado. Them. ἐγγύη, sponsio.

Παρεγγύη, ἡ, adhortatio, allegatio, insinuatio: ex παρὰ, & ἐγγύη, ἡ; vi. Item Παρεγγύησις, denuntiatio; Xen. verbale à Παρεγγυῶμαι, mando, jubeo; ut ἐκεῖνο παρεγγυῶμαί σοι τελευταῖον, illud ad extremum tibi præcipio; Plut. in Oth. quod est ab act. præced. παρεγγυάω; V.

Πάρεγγυς, propiusculè; (nam παρὰ hic ἐλάττωσιν significat; ut in multis aliis) aliquando tamen habet plenam significationem, prope: ex παρὰ, & ἐγγὺς, V.

Παρεγκάθημαι, assideo, inter alios sedeo: ex παρὰ, & ἐγκάθημαι, insideo, &c. vi. Item Παρέγκειμαι, interjectus, seu interpositus sum, interjaceo: ex παρὰ, & ἔγκειμαι, q. d. jaceo, seu positus sum in, &c. V. Παρεγκελεύομαι, hortor obiter; Plut. ex παρὰ, & ἐγκελεύω, hortor, & ἐγκελεύομαι, idem, &c. V. Παρεγκεφαλὶς, ίδος, ἡ, cerebellum, pars cerebri durior & siccior, ex multis parvis corporibus coagmentata, subflava, spinalis medullæ principium; Aristot. an. 1. 16. ex παρὰ, & ἐγκέφαλος; V.

Παρεγκλίνω, aliqua ex parte inclino aliquantum inclino & devergo; undè verbale παρέγκλισις, ἡ, deflexus & inclinatio in latus: ex παρὰ, & ἐγκλίνω, undè ἔγκλισις, &c. V. Παρεγκόπτω, incîdo, intercîdo, seu iter & cursum intercîdo, impedio, &c. ex παρὰ, & ἐγκόπτω; V. Παρεγκύκλημα; q. d. circulatio, figura dicendi; apud Schol. Aristoph. ex παρὰ, & ἐγκυκλέω, ῶ, circumvolvo, idem quod ἐγκυκλόω; V. Παρεγχειρέω, præter id quod quis aggressus est & molitus aggredior; undè verbale, παρεγχείρησις; ipsa actio admoliendi quidpiam molimini aliorum: Item quod quis admolitus est molimini aliorum; Themist. ex παρὰ & ἐγχειρέω, undè ἐγχείρησις, &c. V. Item Παρεγχέω, præter, aut obiter infundo; unde verbale, Παρέγχυμα, propria cujusque visceris substantia; sic dicta fuit Erasistrato, quòd putaret, viscerum molem ex sanguine è venis effuso, concrescere; Gal. ex παρὰ, & ἐγχύω; unde ἔγχυμα, τὸ, quod infunditur, &c. vide.

Παρεδόθην, ης, η, a. 1. ind. pass. &

Παρέδοσαν, 3. pl. a. 2. act. verbi παραδίδωμι, trado, quod V.

Παρέδραμον, ες, ε, a. 2. act. à παρατρέχω, prætereo; q. v.

Παρεδρεύω, εις, ει, assideo, assiduus sum in aliquâ re: ex παρὰ & ἕδρα, sedes. Th. ἕζομαι, sedeo, f. ἐδοῦμαι.

Πάρεδρος, ου, ὁ, ἡ, assessor: vide in παρεδρεύω.

Πάρεδροι, à præced. πάρεδρος, peculiari signif. dicebantur assessores, qui dabantur ἄρχουσι, postea συγκάθεδροι dicti: Item Πάρεδρος, exp. consiliarius, auxiliarius & assecla: Item Πάρεδρον, virtutem dæmoniorum dici, qualis in Simone Mago fuit, ex Euseb. Annotat. Cæl. Rhod. unde etiam Παρεδρεία, assessio: Item dignitas eorum qui πάρεδροι dicebantur: Item Παρεδρεύομαι, οῦμαι, assideo; utrumque a præced. πάρεδρος, & παρεδρεύω; V.

Παρέδωκα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi παραδίδωμι, trado: a. 2. παρέδων. Th. δίδωμι, do: f. δώσω.

Παρέζεσθαι, sedere, præs. inf. &

Παρέζεο, asside, Ion. pro παρέζου, præs. imperat. &

Παρέζετο, 3. sing. imperf. à seq.

Παρέζομαι, assideo: ex παρὰ & ἕζομαι, sedeo, f. ἐδοῦμαι.

Παρεζόμενος, præsent. part. ejusdem verbi.

Παρεθέμην, σο, το, & in 3. pl. παρέθεντο, a. 2. ind. m. verbi παρατίθημι, appono: q. v.

Παρεθεὶς, ένος, labefactatus, a. 1. part. pass. à παρέθην, seu παρείθην, a. 1. pass. verbi παρίημι. Them. ἵημι, seu ἕω, mitto.

Παρεθεωροῦντο, despiciebantur, 3. pl. imperf. à παραθεωρέομαι, οῦμαι, despicior; quod ex παρὰ & θεωρέω, specto. Them. θεωρὸς, spectator.

Παρέθην, vel a. 2. ind. act. à παρατίθημι, appono; vel a. 1. pass. à παρίημι. Vide in παρεθεὶς.

Παρέθρισε, per Sync. pro παρεθέρισε, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi παραθερίζω, demeto, amputo: ex παρὰ & θέρος, εος, τὸ, æstas, messis.

Πάρει, ades, præs. imperat. Est & πάρει, 2. sing. ind. verbi πάρειμι. Them. εἰμὶ, sum: præs. imperat. ἴσθι, pro quo & ἔσ invenitur.

ΠΑΡΕΙΑ', & Æol. παρηΐα, ας, ἡ, gena, maxilla: genit. plur. παρειῶν. Hinc παρειὸς, οῦ, genis laxioribus præditus.

Παρείας, ου, ὁ, dicitur serpens quidam παρὰ τὸ ἐπῆρθαι τὰς παρειὰς; seu παρὰ τὸ πεφυσιωμένας καὶ μεγάλας παρειὰς ἔχειν; Dem. Aristoph. &c. à præced. Th. παρειά; V.

Παρείατο, assidebant, Ion. pro παρεῖντο, 3. pl. plusq. p. ex præt. παρεῖμαι. Them. ἕω, sedeo, induo: perf. pass. εἷμαι.

Παρείθην, ης, η, dimissus sum, aorist. 1. ind. pass. a παρίημι, quod vide in παρεθεὶς.

Παρεῖκα, dimisi, perf. act. verbi παρίημι. Th. ἵημι, seu ἕω, mitto.

Παρεικάθω, permitto, facultatem do; est Atticè, pro seq. παρείκω; V. Item Παρεικάζω, assimilo, comparo: ex παρὰ, & εἰκάζω; V. Item Παρείδω, inusit. contemno, negligo; unde a. 2. παρεῖδον, visu præterii, neglexi: ex παρὰ & εἴδω; V.

Παρείκω, cedo, concedo: ab εἴκω, cedo.

Παρεῖμαι, perfect. passiv. unde part. παρειμένος: à παρίημι. Them. ἵημι, mitto.

Παρεῖλον, ες, ε, a. 2. act. &

Παρείλετο, 3. sing. a. 2. m. verbi παραιρέω, diruo, adimo. Them. αἱρέω, capio, f. ήσω, a. 2. εἷλον. p. ᾕρηκα.

Παρειλήφατε, 2. pl. perf. act. verbi παραλαμβάνω, idem quod λαμβάνω, accipio, f. λήψομαι, perf. Att. εἴληφα, a. 2. ἔλαβον.

Παρειληφὼς, ότος, part. perf. act. ejusd. verbi.

Παρειμένος, η, ον, remissus, dimissus, perf. part. pass. Hinc παρειμένας, acc. pl. f. g. ejusdem temporis, verbi παρίημι; quod vide.

Παρειμένως, remissè, languidè, contemtim; Hesych. est adv. à præced. παρειμένος. V.

Πάρειμι, adsum, πάρει, πάρεστι, πάρεσμεν, πάρεστε, πάρεισι, præs. inf. παρεῖναι, part. παρὼν, όντος, præsens: imperf. παρῆν, aderam, f. παρέσομαι, ῃ, εται, & παρέσται. Ex παρὰ & εἰμὶ, sum.

Πάρειμι, advenio, prodeo, progredior: in 2. & 3. sing. πάρεις, πάρεισι, a. 2. act. παρῆν, ῆς, ῆ, a. 2. part. παρεὶς, έντος, quod ex παρὰ & εἶμι, seu ἵημι, vado, eo.

Παρεῖναι, præsent. inf. à πάρειμι, adsum; q. v.

Παρειπεῖν, monere, interdum rei cum acc. ut αἴσιμα παρειπὼν, Il. ζ. Sic Lat. moneo te hanc rem: Item hortor, persuadeo, exp. & decipio, Il α. ex παρὰ, & εἰπεῖν; V.

Παρείπῃ, persuadeat, seducat, 3. sing. a. 2. vel 1. sub. act. à παρείπω moveo, seduco. Th. ἔπω, dico, q. v.

Παρειρύω, (sive παρερύω) unde παρείρυσαν φραγμὸν, ex Herodoto, prætenderunt sepem: ex παρὰ, & εἰρύω, idem quod & pro Th. ἐρύω; V.

Παρεὶς, έντος, a. 2. part. act. verbi παρίημι, omitto; q. v.

Παρεισάγω, introduco, f. άξω, p. παρεισῆχα, perf. pass. παρεισῆγμαι, ξαι, κται. Ex παρὰ, εἰς, & ἄγω, duco.

Παρεισαγωγὴ, ῆς, ἡ, introductio: à παρεισάγω, q. v.

Παρεῖσαι, 3. sing. perf. ind. pass. verbi παρίημι, q. v.

Παρείσακτον, peregrinum & insolitum, est neut. à masc. seq. παρείσακτος, V.

Παρείσακτος, ου, ὁ, ἡ, irreptitius, clam se insinuans: à παρεισάγω, quod vide.

Παρεισβάλλω, latenter invado, clam aggredior: ex παρὰ, & εἰσβάλλω; vi. Item Παρεισδέχομαι, præter alios intrò recipio, seu admitto: ex παρὰ, & εἰσδέχομαι; V. Sic Παρεισδύω, & παρεισδύομαι, idem quod seq. παρεισδύνω, irrepo, fallo introeundo & me insinuando, &c. V. Unde etiam verbale, Παρείσδυσις, ingressus, introitus, &c.

Παρεισδύω, subrepo, f. ύσω, a. 1. παρεισέδυσα. Ex παρὰ, εἰς vel ἐς, & δύω vel δύω, subeo, f. δύσω.

Παρείσειμι, subeo, subingredior, irrepo: ex παρὰ, & εἴσειμι, V.

Παρεισενέγκαντες, conferentes, a. 1. part. à παρεισφέρω, q. v.

Παρεισέρχομαι, irrepo, prætereo, introeo: f. παρεισελεύσομαι, aor. 2. παρεισῆλθον, ες, ε. Ex παρὰ, εἰς, & ἔρχομαι, venio.

Παρείσθω, 3. sing. perf. imperat. pass. πάρεισο, σθω, verbi παρίημι, omitto; quod vide.

Πάρεστι, 3. sing. à πάρειμι, advenio; quod ab εἶμι, eo: & 3. pl. à πάρειμι, adsum; quod ab εἰμὶ, sum.

Παρεισκυκλέω, attexo, adnecto; ex παρὰ, & εἰσκυκλέω; V. Item Παρεισοδεύω, obiter, seu præter alios ingredior, vel simpl. ingredior & incedo: ex παρὰ, & εἴσοδος, unde εἰσόδιος, &c. V. Παρεισπέμπω, intromitto, submitto: ex παρὰ, & εἰσπέμπω, vi. Παρεισπίπτω, irrumpo, ingredior hostiliter: Item irrepo, obrepo, me insinuo: ex παρὰ, & εἰσπίπτω, v. Παρεισπορεύομαι, juxta vel clam ingredior: ex παρὰ, & εἰσπορεύομαι; vide.

Παρεισφέρω, confero: f. παρεισοίσω, a. 1. ind. act. παρεισήνεγκα, a. 1. part. act. παρεισενέγκας, αντος, quod ex παρὰ, εἰς, & φέρω, fero: f. οἴσω.

Παρεισφθείρομαι, perniciosè obrepo & fallo, per obreptionem insinuor: ex παρὰ, & εἰσφθείρομαι; V.

Παρεῖχε, 3. sing. imperf. act. verbi παρέχω, exhibeo. Th. ἔχω, habeo: imperf. εἶχον, a. 2. ἔσχον, f. ἕξω, & σχήσω.

Παρὲκ, vel παρὲξ, extrà, foris: à παρὰ & ἐκ vel ἐξ, regit gen. vel acc.

Παρεκάθηντο, 3. pl. imperf. verb. παρακάθημαι, assideo: ex παρὰ & κάθημαι, sedeo. Th. ἧμαι, idem.

Παρεκάλεσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi παρακαλέω, hortor, consolor: f. έσω, p. κέκληκα. Th. καλέω, voco.

Παρεκάλει, contractè pro παρεκάλεον, imperf. verbi ejusd.

Παρεκβαίνουσι, exorbitant, 3. pl. ind. præs. à

Παρεκβαίνω, digredior, transgredior, degenero: ex παρὰ, ἐκ vel ἐξ, & βαίνω, eo: f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην.

Παρέκβασις, εως, ἡ, digressio, transgressio, dat. pl. παρεκβάσεσι, à παρεκβαίνω, quod vide.

Παρεκβατικὸς, q. d. digressivus; ut Παρεκβατικὸς λόγος; quæ dicuntur per digressionem; unde adv. Παρεκβατικῶς, per digressionem; ab eod. præced. παρεκβαίνω; V.

Παρεκδραμεῖν, in latus excurrere; Plut. ex παρὰ, & ἐκδρομὴ, ab ἐκτρέχω, &c. V. Item Παρεκδύω, exp. excutio: Item elabor: ex παρὰ, & ἐκδύω, vel ἐκδύω, &c. V.

Παρεκελεύετο, admonebat, 3. sing. imperf. m. Ex παρὰ & κελεύω, jubeo. Th. κέλω, idem.

Παρεκκλίνω, aliquantum declino, paullum declino: Item transitivè, declinare facio, deflecto: ex παρὰ, & ἐκκλίνω, vi. Item Παρεκλέγω, furtim exigo, perperam exigo; apud Dem. ex παρὰ, & ἐκλέγω, vi. Item Παρεκλείπω, deficio: ex παρὰ, & ἐκλείπω; V.

Παρεκλήθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi. παρακαλέω, rogo, hortor, consolor. Them. καλέω, voco: f. έσω, p. κέκληκα, perf. pass. κέκλημαι, a. 1. pass. ἐκλήθην.

Παρεκνέομαι, prætervehor, prætereo, transmittor; ex παρὰ, & inusit. ἐκνέομαι, ab ἐκ & νέομαι, idem quod act. νέω, eo, redeo, &c. V.

Παρεκπίπτω, clam elabor, furtim excido, & me subduco: ex παρὰ, & ἐκπίπτω; vi. Item Παρεκπροφεύγω, effugio: ex παρὰ, & ἐκπροφεύγω, vi. Παρεκπυροῦσθαι, interim ignescere: ex παρὰ, & ἔκπυρος, undè ἐκπυρόω, ἐκπυρόομαι, &c. vide.

Παρεκρίθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi παρακρίνω, discerno.

Παρεκρούσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi παρακρούω, decipio. Th. κρούω, pulso.

Παρέκταμα, τὸ, immodica extensio, vel longitudo immodica: Item Παρέκτασις, nomen figuræ Gramm. quâ vox aliqua, unâ syllabâ insertâ, extenditur & longior fit; ut cùm ἀδελφειὸς dicitur, pro ἀδελφὸς, & ἐτήτυμος, pro ἔτυμος, &c. verbalia, à Παρεκτείνω, vi. Item Παρεκτανύω, idem quod παρεκτείνω, extendo & produco; vel ad comparationem alicujus extendo & produco; undè Παρεκτεινόμενον τοῖς ἀϊδίοις διάστημα; spatium quod comparatione suâ æternis respondeat; Greg. Naz. sed in pass. παρεκτείνομαι, exp. etiam simul extendor & cresco, vel alterius magnitudinem assequor: ex παρὰ, & ἐκτείνω, vel ἐκτανύω, &c. quæ vi. Item Παρεκτελέω, perficio, absolvo, ad exitum perduco; ex παρὰ, & ἐκτελέω; vide.

Παρεκτικὸς, ἡ, ὸν, suppeditans, adj. verbale, à παρέχω, præbeo; quod ex παρὰ & ἔχω, habeo.

Παρέκτοπος, devius: à παρὲκ & τόπος, locus.

Παρεκτὸς, extrà, excepto, extrinsecus, cum genit. Ex παρὰ & ἐκτὸς, extrà. Th. ἐκ vel ἐξ.

Παρεκτρέπω, averto, abduco, diverto, seduco, defero à, in pass. Παρεκτρέπομαι, deflector, detorqueor; ex παρὰ, & ἐκτρέπω, vi. Item Παρεκτρίβω, attritu elido; Aristot. ex παρὰ & ἐκτρίβω; vide.

Παρέκυψα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi παρακύπτω, incurvo me. Th. κύπτω, pronus sum, inclino me: f. ψω, p. κέκυφα.

Παρεκφαίνομαι, leviter eluceo, & appareo; ex παρὰ, & ἐκφαίνω, in lucem edo, &c. vi. Unde pass. ἐκφαίνομαι, in lucem edor, emergo: Item appareo, conspicuus sum, &c. Item Παρεκφέρομαι, efferor, vel concitor; vel aliàs afficior: ex παρὰ, & ἐκφέρω; V.

Παρέλαβον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi παραλαμβάνω, assumo. Th. λαμβάνω, capio: f. λήψομαι, p. Att. εἴληφα.

Παρελαύνω, aveho, prætervehor. Th. ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσω, p. ἤλακα.

Παρελέγχω, arguo: ex παρὰ & ἐλέγχω; vide.

Παρελέξατο, concubuit, 3. sing. a. 1. m. Ex παρὰ & λέγομαι, cubo, f. λέξομαι.

Παρελεύσεαι, præteribis, Ion. resolut. pro παρελεύσῃ, 2. sing. f. 1. m. verbi παρέρχομαι. Them. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον, p. m. ἦλυθα, & Att. ἐλήλυθα.

Παρεληλυθέναι, inf. præt. m. Att. &

Παρεληλυθὼς, ότος, & in n. g. παρεληλυθὸς, perf. par. m. Att. Hinc παρεληλυθότα, acc. sing. m. g. ejusd. temporis; verbi παρέρχομαι, prætereo: vide in παρελεύσεαι.

Παρελθεῖν, a. 2. inf. act. &

Παρελθέτω, aor. 2. imperativ. ejusdem verbi.

Παρελθόντας, accus. pl. m. g. a. 2. part. act. παρελθοῦσαν, accus. sing. f. g. ejusd. temp. a

Παρελθὼν, όντος, part. a. 2. à παρέρχομαι, transeo. Th. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἤλυθον & ἦλθον.

Παρέλθωσι, 3. pl. a. 2. sub. act. ab eodem verbo.

Παρέλκοντα, acc. sing. part. præs. à παρέλκω, attraho. Them. ἕλκω, traho: f. ξω.

Παρελκόντως, supervacaneè, exp. etiam, protrahendo tempus, est adv. à παρέλκω, protraho, &c. V.

Παρέλκυσις, εως, ἡ, protractio: &

Παρελκυστὴς, οῦ, ὁ, procrastinator: & in f. g. παρελκύστρια à

Παρελκύω, remoror. Th. ἕλκω, traho.

Παρέλκω, protraho: & freq. pro abundare, supervacaneum esse. Th. ἕλκω, f. ξω, traho.

Παρέλλειψις, prætermissio, peculiariter, unius ex geminatis consonantibus prætermissio; ut κάλιον, pro κάλλιον, quæ figura Doriensium propria est; Tzyph. in append. ex παρὰ, & ἔλλειψις, V.

Παρελογίζω, 2 sing. a. 1. m. verbi παραλογίζομαι, q. v.

Παρεμβαίνω, progredior, ingredior; ex παρὰ, & ἐμβαίνω, V.

Παρεμβάλλω, immitto, clam immisceo; ordine colloco; castra loco. Hinc παρεμβάλλωμεν, 1. pl. præs. sub. act. perf. παρεμβέβληκα, a. 2. παρενέβαλον, p. m. παρεμβέβολα. Ex παρὰ, ἐν, & βάλλω, jacio: p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον.

Παρεμβεβληκυῖαν, accus. sing. f. gen. perf. part. act. παρεμβάλλω, immitto; quod vide.

Παρεμβολὴ, ῆς, ἡ, interjectio, castra; Item exercitus: à παρεμβάλλω; quod vide.

Παρεμβολικὸς, castrensis; Plut. à præced. παρεμβολὴ, vi. Undè etiam Παρεμβόλια, τὰ, intercalatio reticulorum, vocabulum venaticum; ex Poll.

Παρεμβύω, q. d. interobturo: Item interfarcio, & per media spatia inculco: ex παρὰ, & ἐμβύω; vi. Item Παρεμπάσσω, præter alia inspergo; Diosc. ex παρὰ, & ἐμπάσσω, seu ἐμπάττω, inspergo, ex ἐν, & πάσσω, &c. V. Παρεμπίπτω, intervenio, interlabor: Item interrepo: unde verbale, Παρέμπτωσις, q. d. intercidentia, vel intervenientia, interventio; Plut. sed habent & Grammat. suam παρέμπτωσιν, quando scil. per ἐπένθεσιν, non syllaba, sed litera accedit; ut πτόλις, pro πόλις, &c. ex παρὰ, & ἐμπίπτω, f. ἐμπεσῶ, &c. V. Παρεμπλάσσω, vel παρεμπλάττω, obstruo meatus, intego, instauro, vel restituo

cutem,

cutem, &c. Unde Παρεμπλαστικὸς, obstruendi vim habens; Diosc. 1. 150. ab ἐμπλάσσω, vel ττω, &c. V. Παρεμπλέκω, interplico, implico; undè verbale, Παρεμπλοκὴ, interplicatio; seu interjectus; ut aëris inter duo corpora; apud Themist. ab ἐμπλέκω, unde ἐμπλοκὴ, &c. V. Παρεμποδίζω, pedes implico, impedimento & obstaculo sum, ab ἐμποδίζω; V. Παρεμπολῶ, insuper, & præter alia emo, seu compiro, scil. ad revendendum, ab ἐμπολέω; V. Παρεμπορεύομαι, obiter & quasi aliud agens negotior, præter merces importo; expon. etiam, obiter tracto; undè verbale, Παρεμπόρευμα, τὸ, lucrum obiter ex mercatura factum; expon. etiam, id quod accessionis vice tractatur; quasi negotiationis destinatæ πάρεργον, apud Luc. ab ἐμπορεύομαι, V. Παρέμπτωσις, vide paulò supra παρεμπίπτω.

Παρεμφαίνω, præterea, vel simul ostendo, aut significo: Item in pass. Παρεμφαίνεσθαι dicitur, ἡ ὕλη, καὶ ἡ μορφή, i. e. συμφαίνεσθαι, apud Aristot. hoc est, consignificari: Item declaro, explano; Item refero, similis sum; undè etiam verbalia, Παρέμφασις, declaratio, explanatio, repræsentatio, & παρεμφατικὸς, explanativus, significativus, repræsentativus, &c. ab ἐμφαίνω, undè ἔμφασις, & ἐμφατικὸς, &c. V. Παρεμφέρω, similis sum, refero; undè παρεμφερὴς, similis, ab ἐμφέρομαι, undè ἐμφερὴς, &c. V. Παρεμφύομαι, juxta seu præter innascor, ab ἐμφύομαι; vi. Item Παρενδείκνυμαι, ostentabundè in medium prodeo; ab ἐνδείκνυμι, ἐνδείκνυμαι, comp. ut reliqua præced. cum præp. παρὰ, &c. V.

Παρενέβαλεν, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi παρεμβάλλω, q. v.

Παρένεγκε, a. 2. imperat. &

Παρενεγκεῖν, a. 2. inf. à παραφέρω, transfero. Them. φέρω, f. οἴσω, aor. 2. ἤνεγκον.

Παρενείδω, intueor, inspicio, video in, &c. unde παρενιδὼν, apud Aristoph. in Lysist. ex παρὰ, & ἐνείδω, quod vi. Item Παρενείρω, infibulo: Item trajicio & penetro, intromitto: Item insero, intersero, interjicio, &c. Plut. & Athen. ex παρὰ & ἐνείρω, V.

Παρενθεῖν, Dor. pro παρελθεῖν, a. 2. inf. & παρένθῃς, Dor. pro παρέλθῃς, prætereas, a. 2. sub. act. à παρέρχομαι.

Παρένθεσις, εως, ἡ, insertio, PARENTHESIS: à παρεντίθημι.

Παρένθεσις, præced. propriè, est interpositio, interjectio; unde nomen est figuræ Grammat. quum in medio, vocalis aliqua inseritur, syllabam tamen non efficiens, ut quum νοῦσος dicitur, pro νόσος; sic πνείοντες, pro πνέοντες, Ionicè; (si autem consonans inseratur, παρέμπτωσις dicitur; vide supra παρεμπίπτω) Tryf. in append. Item figura oratoria, de qua Julian. Rufin. & Rutil. Lup. &c. Item Παρένθετος, interpositus, seu obiter insertus, & introductus; Itidem verbale, ab eod. verbo παρεντίθημι, V.

Παρενθήκη, ης, ἡ, interjectio; additamentum: à παρεντίθημι, intersero: ex παρὰ, ἐν, & τίθημι, pono.

Παρενιαυτοφόρος, alternis annis fructum ferens; Theophr. caus. pl. 1. 24. ex παρὰ, & ἐνιαυτοφόρος, &c. V.

Παρεννέπω, dico admonendo; unde παρέννεπε, apud Apoll. Rhod. i. e. dixit admonendo: ex παρὰ, & ἐννέπω; Poët. metri causa, pro ἐνέπω, V.

Παρενοχλέω, obturbo; cum dat. f. ήσω, p. παρενώχληκα. Ex παρὰ, ἐν, & ὀχλέω, turbo. Th. ὄχλος, turba.

Παρενοχλοῦμαι, obturbor, molestia mihi exhibetur: Item controversiam patior; unde verbale Παρενόχλησις, ἡ, interturbatio: ex παρὰ & ἐνοχλέω, vi. Item Παρενσαλεύω, concutio, expon. & tripudio; apud Aristoph. ex παρὰ, & inusit. ἐνσαλεύω, quod ex ἐν, & σαλεύω; V. Παρεντάσσω, vel ττω, idem quod ἐντάττω, sed exponi etiam potest, clam aut obiter interjicio; unde verbale, παρένταξις, interpositio: ex παρὰ & ἐντάσσω, vel -ττω, unde ἔνταξις, &c. V. Sic etiam Παρεντείνω, juxta extendo; Plut. ex παρὰ, & ἐντείνω, V.

Παρεντίθημι, intersero: ex παρὰ, ἐν, & τίθημι.

Παρεντρώγω, in os ingero, devoro, deglutio; apud Athen. ex παρὰ, & ἐντρώγω, V.

Παρὲξ, vel παρὲκ, extrà, foris; præter: ex παρὰ, & ἐξ vel ἐκ.

Παρεξάγω, (& ἀντιπαρεξάγω) duco exercitum in hostes, infesto exercitu, eo in hostes; Dem. ex παρὰ & ἐξάγω, vi. Item Παρεξαμείβω, prætereo, prætervehor, ex παρὰ, & ἀμείβω, unde ἐξαμείβω, &c. V. Παρεξαυλέω, q. d. extibio, &c. (idem quod ἐξαυλέω) unde παρεξηυλημένος, extritam fistulæ linguam habens, extritus; Aristoph. in Acharn. ex παρὰ, & ἐξαυλέω; vide.

Παρέξειμι, prætereo, præcurro; ex παρὰ, & ἔξειμι. V.

Παρέξειν, f. 1. inf. act. à παρέχω, præbeo: f. ξω Ex παρὰ & ἔχω.

Παρεξειπεῖν, præter propositum & rei veritatem dicere, seu loqui; Od. ρ. ex παρὰ, & ἐξειπεῖν; vi. Item Παρεξειρεσία, q. d. pars navis quæ est extra remigationem; i. e. in qua non remigatur; quasi παρὲκ vel παρὲξ τῆς εἰρεσίας; Thuc. ex παρὰ, ἐκ vel ἐξ, & εἰρεσία, vi. Sic etiam παρεξελαύνω; ultra progredior; ab ἐξελαύνω; V. Παρεξέρχομαι, prætergredior, prætereo: Item egredior; Item Od. ε. παρεξελθεῖν Διὸς νόον, expon. transgredi; ab ἐξέρχομαι; vi. Παρεξετάζω, comparo; undè ἀντιπαρεξετάζω, vicissim, contrà, vel ex adverso comparo, vel disquiro:) ab ἐξετάζω, vi. Παρεξευρίσκω, obiter invenio, ab ἐξευρίσκω; vi. Item Παρεξηγοῦμαι, sinistrè & perperam interpretor; undè παρεξήγησις, obliqua & prava interpretatio, ab ἐξηγέομαι, undè ἐξήγησις, comp. ut præcedent. cum præpos. παρὰ, &c. vide.

Παρεξηλάκει, Ion. pro παρεξηλάκει, & Att. παρεξεληλάκει, 3. sing. plusq. p. act. verbi παρεξελαύνω, prætereo. Th. ἐλαύνω.

Παρεξήϊε, 3. sing. perf. m. Ion. verbi παρέξειμι, prætereo. Th. εἶμι, eo.

Παρεξῆκε, supersedit, 3. sing. perf. vel a. 1. verbi παρεξίημι, quod ex παρὰ, ἐξ, & ἵημι, mitto.

Παρεξῆς, ordine, seu serie perpetuâ. interdum & gradatim; ex παρὰ, & ἑξῆς, idem, &c. V.

Παρεξιέναι, præterire, præs. inf. Ex ἵημι, pro εἶμι, eo.

Παρεξίημι, prætermitto, seu dimitto, præterire sino; ut, παρεξῆκε ἡμέρας πολλάς; apud Herodot. ex παρὰ, & ἐξίημι, emitto: Item eximo, aut depono; sæpe apud Hom. ut αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, postquam cupiditatem potûs & cibi, seu bibendi & comedendi exemerunt, seu deposuerunt, &c. quod ab ἐκ, vel ἐξ, & ἕω, & ἱέω, vel ἵημι, mitto, &c. vi. Item παρεξίστημι, de statu suo dimoveo seu emoveo; Plut. Symp. 4. sed expon. etiam, degenerare facio, immuto, corrumpo; ex παρὰ, & ἐξίστημι, V.

Παρέξομεν, dabimus, 1. pl. f. 1. act. verbi παρέχω.

Παρεξωθέω, obiter & per errorem expello; quasi aliud agens extrudo; Aristot. ex παρὰ, & ἐξωθέω, &c. vide.

Παρέοικα, aliqua ex parte, seu aliquantulum similis sum: Item videor: Item Παρέοικε, impersonaliter sumptum aliqua ex parte consentaneum & conveniens est, unde παρεοικὼς, aliqua ex parte similis, vel aliqua ex parte consentaneus, seu conveniens: ex παρὰ, & ἔοικα, ἔοικε, & ἐοικὼς, &c. quæ vide.

Παρεοῖσα, Dor. pro παρεοῦσα, Ion. pro παροῦσα, præsens: quod ex παρὰ & εἰμὶ, sum.

Παρεόντα, acc. sing. part. præs. à παρεὼν, όντος, Ion. pro παρὼν, verbi πάρειμι, adsum Th. εἰμὶ, sum.

Παρεοῦσι, præsentibus, dativ. pl. part. præs. pro παροῦσι, Ion. à παρεών. Vide παρεόντα.

Παρέπαινος, & παράψογος, dicuntur esse verba Rhetoricorum apud Plat. in Phædro, videntur sonare, q. d. laudatio, & vituperatio, quæ quasi obiter fit in declamando: ex παρὰ, ἔπαινος, & ψόγος, &c. quæ V.

Παρέπεισεν, persuasit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi παραπείθω, idem quod πείθω, persuadeo: f. σω, p. κα, aor. 2. ἔπιθον.

Παρεπιγραφὴ, descriptio; pars est comœdiæ; vel potiùs, actio quædam fabulæ serviens; vel figuræ nomen est, apud Schol. Aristoph. in Nub. ex παρὰ, & ἐπιγραφή; vi. Item Παρεπιδείκνυμι, vel -μαι, ostentabundè profero; vel ostentabundè in medium prodeo; plausum à circumfusa turba capto, specimen mei præbeo, vel ostendo, &c. ex παρὰ, & ἐπιδείκνυμι, V.

Παρεπιδημέω, ῶ, peregrè advenio, hospes & advena sum; Plut. in Symp. unde παρεπιδημία, peregrinatio; Plat. utrumque à seq. παρεπίδημος, qui peregre advenit, peregrinus, &c. vide.

Παρεπίδημος, ου ὁ, advena, hospes: ex παρὰ, & ἐπίδημος, ου, ὁ, versans in populo;

lo; quod ex ἐπὶ & δῆμος, populus.

Παρεπίκρανα, a. 1. ind. act. verbi παραπικραίνω, exacerbo: f. ανῶ. Ex παρὰ & πικραίνω, idem quod πικρόω, exacerbo; amarum reddo. Them. πικρός, amarus.

Παρεπιπνέω, à latere adspiro, seu leviter adspiro, ex παρὰ, & ἐπιπνέω; vi. Item Παρεπισκοπῶ, seorsim pensito, seu considero, vel obiter considero; ex παρὰ & ἐπισκοπέω, vi. Sic etiam Παρεπιστρέφω, paulùm convertor, leniter flector, & παρεπιστρέφομαι, identidem convertor & respecto; unde verbale, παρεπιστροφὴ, conversio in latus; ut qui crebro limis respicit oculis; Plut. & in plur. παρεπιστροφαὶ, versiones, quæ vicissim fiunt ab uno ad alterum: ex παρὰ, & ἐπιστρέφω, undè ἐπιστροφὴ, ἡ, &c. V. Item παρεπιψαύω, leviter attingo, stringo: ex παρὰ, & ἐπιψαύω; V.

Παρέπλαξαν, Dor. pro παρέπλαξαν, in errorem impulerunt, 3. pl. a. 1. act. verbi παραπλήσσω, f. ξω. Vi. πλήσσω, percutio.

Παρέπομαι, pro ἕπομαι, de re quæ aliam sequitur, & velut comes ei adjuncta est, i. e. consequor, comitor, assequor, accido; est depon. cum Dat. ut Aphrod. in Probl. l. 1. τοῖς ἐρῶσι παρέπεται πολλάκις καὶ τὸ σῶν οὐκ κρίνειν; ex παρὰ & ἕπομαι, f. ἕψομαι, &c.

Παρέπτην, ης, η, a. 2. act. verbi παρίπτημι, prætervolo: ex παρὰ & ἵπταμαι, volo: f. πτήσομαι, a. 2. m. ἐπτέμην.

Πάρεργον, ου, τὸ, accessio, appendix; perfunctoriè factum: ex παρὰ & ἔργον, ου, τὸ, opus.

Πάρεργος, qui est præter susceptum opus; sive ad susceptum opus accedens; ut apud Plat in Tim. ὁ λόγος πάρεργος ὤν; oratio, q. d. extra propositum, & tantum obiter spectans ad id quod præcipue intenditur; Sic πάρεργον ἀνάλωμα; impendia quæ præter destinatam impensam fiunt, &c. Undè etiam adv. παρέργως, obiter, perfunctoriè, non accurate; ex iisd. cum præced. πάρεργον, τὸ, vi. quod propriè est operis appendix; seu operis accessio: quod scil. alicui rei præter propositum additur; ut si pictor Junonem pingens, arbusculas & aviculas, aut aliquid hujusmodi, ornandæ tabellæ gratiâ, addiderit: Item πάρεργον, expon. id quod affertur in oratione, alterius rei causa, quàm quæ præcipuè intenditur; quoniam verò πάρεργα, operis minore curâ fiunt, quam ipsum opus, fit ut πάρεργον, etiam ponatur, pro eo quod negligenter fit & oscitanter: Item hinc dicitur ὁδοῦ πάρεργον, in viæ transcursu, i. e. obiter; Luc. Sic Cic. ad Attic. nam οὐδὲ πάρεργον, (i. e. obiter:) volo te hoc scire, &c. Sic τὰ πάρεργα, quæ non pertinent ad susceptam institutionem; i. e. res supervacaneæ; Sic Plat. in Epist. ἵνα μὴ πάρεργα ὡς ἔργα μοι ξυμβαίνῃ λεγόμενα, ne, quæ accessoria sunt præcipuis anteferantur; seu ne operum diverticula tanquam ipsa opera dici à me contingat: Sic etiam πάρεργα καὶ προαγῶνες ἦσαν, præludia quædam & diverticula erant ad graviora certamina; Plut. in Rom. hinc etiam dicitur, ἐν παρέργου χώρᾳ, seu ἐν παρέργου μέρει, pro oscitanter, remissè, & quasi obiter; & ἐν παρέργῳ καὶ ἀμελῶς; i. e. ἐκπαρέργου, obiter; Plut. in Numa, & ἐν παρέργῳ τίθεσθαι, neglectui habere: Item πάρεργον, per se & adverbialiter dicitur, i. e. παρέργως, perfunctoriè, obiter; non plenâ operâ: ut Pausan. in Corinth. τὰ Ὁμήρου μὴ πάρεργον ἐξελέξατο, i. e. non oscitanter & negligenter legit, &c.

Παρερμηνεύω, perperam & male interpretor; unde παρερμηνεία, mala, seu perversa interpretatio: ex παρὰ, & ἑρμηνεύω, unde ἑρμηνεία, &c. vi. Item παρερπύζω, & παρέρπω, obrepo, clam irrepo: ex παρὰ, & ἕρπω, undè ἑρπύζω, &c. V.

Παρέρπειν, dolosè subire. Them. ἕρπω, serpo.

Παρέρρευκα, ας, ε, perf. ind. act. à Παραρρέω, præterfluo, quod vide: ex παρὰ & ῥέω, fluo: f. ῥεύσω, p. ἔρρευκα.

Παρερύω, seu παρειρύω, unde παρείρυσε φαρμακὸν ex Herodoto, prætenderunt sepem; ex παρὰ, & ἐρύω, vel εἰρύω, &c. V.

Παρέρχομαι, prætereo, prodeo; progredior, f. παρελεύσομαι, a. 2. παρῆλθον, a. 2. imperat. πάρελθε, a. 2. sub. παρέλθω, ῃς, ῃ, & in 3. pl. παρέλθωσι, a. 2. inf. act. παρελθεῖν, a. 2. part. παρελθὼν, όντος, adveniens: præt. m. Att. παρελήλυθα. Hinc παρεληλυθὼς χρόνος, tempus præterlapsum.

Πάρες, remitte, dimitte, permitte: a. 2. imperativ. à παρίημι. Them. ἵημι, mitto.

Παρεσημειωσάμεθα, 1. pl. a. 1. m. verbi παρασημειόομαι, annoto: ex παρὰ & σημειόω, noto, f. ώσω. Th. σῆμα, ατος, τὸ, signum, nota.

Παρεσθίω, adedo, adrodo; undè παρεσθίεται, (i. e. παραβιβρώσκεται;) apud Aristoph. ex παρὰ, & ἐσθίω; V.

Πάρεσις, εως, ἡ, remissio: à παρίημι, prætermitto: ex παρὰ & ἵημι, seu ἕω, mitto.

Παρεσιώπα, 3. sing. imperf. act. verbi παρασιωπάω. Th. σιωπάω, sileo.

Παρεσκευάδατο, Ion. pro παρεσκευασμένοι ἦσαν, 3. pl. plusq. p. passiv. &

Παρεσκευάζοντο, 3. pl. imperf. pass. à παρασκευάζω, præparo, f. άσω, a. 1. παρεσκεύασα, ας, ε. Ex παρὰ & σκεῦος, εος, τὸ, vas.

Παρεσκευάσθην, ης, η, a. 1. ind. passiv. ab eod. verbo & Th.

Παρέσπαρται, 3. sing. perf. pass. à παρασπείρω, semino juxta. Th. σπείρω, sero, semino, f. ερῶ, a. 1. ἔσπειρα, p. ἔσπαρκα, p. m. ἔσπορα.

Παρέσσῃ, aderis, Poët. pro παρέσῃ, 2. sing. f. 1. Sic παρέσσεται, pro παρέσεται, verbi πάρειμι. Ex παρὰ & εἰμὶ, sum, f. ἔσομαι, ῃ, εται, & per Sync. ἔσται.

Παρέσται, aderit, 3. sing. f. ejusd. verbi. V. præced.

Παρεστάμεν, adesse, adstare, Ion. pro παρεστάναι, præs. inf. act. à παρέστημι, pro παρίστημι. Ex παρὰ & ἔστημι, seu ἵστημι, f. στήσω, a. 2. ἔστην.

Παρέσταν, adstiterunt, Poët. Syncop. pro παρέστησαν, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi παρίστημι, adsto. Th. ἵστημι, sto.

Παρέστην, ης, η, a. 2. ind. act. verbi παρίστημι, sisto; q. v.

Παρεστήσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ejusdem.

Πάρεστιν, adest; & cum infin. licet, 3. sing. à πάρειμι, adsum. Them. εἰμὶ, sum.

Παρέστιος, qui ad focum stat vel sit; (idem quod ἐφέστιος, vi.) apud Euryp. sæpe; ex παρὰ, & ἑστία, ἡ; vi. Sic dicitur κάσις παρέστιος, i. e. ἐφέστιος, frater domesticus.

Παρεστὼς, ῶτος, adstans, qui præstò est, part. perf. act. contractè pro παρεστηκὼς, ότος, verbi παρίστημι, q. v.

Παρεστῶτες, adstantes ejusd. nom. pl.

Παρέσχε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi παρέχω, obtineo.

Παρέσχεθεν, apposuit, 3. sing. imperf. act. à παρασχέθω, idem quod παρέχω, præbeo. Th. ἔχω, habeo: imperf. εἶχον.

Παρετάξαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi παρατάσσω, aciem instruo. Them. τάσσω, ordino.

Παρέτεινα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi παρατείνω, produco: f. ενῶ, p. παρατέτακα. Th. τείνω, tendo.

Πάρετος, ου, ὁ, remissus, laxatus: Item παρέτοι, i. e. nervorum resolutioni, seu relaxationi obnoxius; est verbale, à παρίημι, in pass. παρίεμαι, &c. vi. Undè etiam παρετέον, dimittendum, tacendum, præterire oportet, & παρετέος, relinquendus, transmittendus; Bud. in Epist. poster. verbalia gerundiva ab eod.

Παρέτραπε, deflexit, 3. sing. a. 2. ind. act. à παρατρέπω, diverto: f. ψω, p. φα, a. 2. ἔτραπον, p. m. τέτροπα. Them. τρέπω, verto.

Παρέτρεσαν, trepidarunt, 3. pl. a. 1 Poët. gem. σ, verbi παρατρέω. Th. τρέω, tremo, f. τρέσω.

Παρετυμολογεῖν τὸ ὄνομα, seu τὰ ὀνόματα, ad nominis etymon, seu nominum etymologiam alludere, l. 2. & 7. apud Athen. ex παρὰ & ἐτυμολογέω, V.

Παρευδιάζομαι, serenitate fruor, &c. ex παρὰ & εὐδιάζομαι, idem, id vi. Item παρευδοκιμέω, ῶ, famâ & celebritate præsto alicui, & in pass. παρευδοκιμοῦμαι, celebritate, seu gloriâ vincor ab alio; ex παρὰ & εὐδοκιμέω; V. Παρευημερῶ, supero successu & rebus secundis; vinco alium gratiâ & authoritate, & παρευημερεῖσθαι dicitur, qui ita vincitur, ab εὐημερέω; vi. Παρευθύνειν, à recto cursu, seu rectâ viâ avertere, vel depellere, ab εὐθύνω, vi. Item παρευθὺς, idem quod εὐθὺς, adv. statim, protinus, &c. V. παρευμαρέω, negligo, facilè transmitto, contemno, ab εὐμαρής, vi. παρευνάζω, juxta me sopio, & in pass. παρευνάζομαι, juxta seu à latere, alicui cubo; Od δ. ab εὐνάζω, V. Παρεύρεσις, & παρεύρημα, commentum, inventum, adinventio, seu cavillatio excogitata qua pactum aliquod eluditur; verbalia à παρευρίσκω, obiter invenio, adinvenio, comminiscor, &c. ab εὑρίσκω; V. Παρευπρεπίζω, comparo, apparo; ab εὐπρεπίζω, & εὐπρεπὴς, comp. ut reliqua præced. cum præp. παρὰ, &c. V.

Παρεύσας, Dor. pro παρούσης, gen. sing. præs. part. f. g. à πάρειμι, adsum.

Παρεφάπτομαι,

Παρεφάπτομαι, leviter attingo, stringo: *ex* παρὰ & ἐφάπτομαι, vide in ἐφάπτω; item, παρεφεδρεύω, subsidio sum alicui; ut παρεφεδρεύω σοι, sum in statione ad te protegendum; Plut. *ex* παρὰ & ἐφεδρεύω, insideo; item, subsidio sum, &c. V.

Παρεχάλκευσε, 3. sing. a. 1. act. verbi παραχαλκεύω, ago fabrum ferrarium cudo; quod a χαλκεύω, ærariam artem tracto. Th. χαλκὸς, ὁ, æs.

Παρεχέμεν, Ion. pro παρέχειν, præs. inf. verbi παρέχω, exhibeo: quod vide.

Παρέχοντι, Dor. pro παρέχουσι, permittunt, præbent, 3. pl. præs. verbi παρέχω.

Παρέχου, præbe, præs. imperat. pass. à παρέχω, quod V.

Παρέχω, exhibeo, præbeo. imperf. παρεῖχον. f. παρέξω. p. παρέσχηκα. a. 2. παρέσχον. a. 2. part. act. παρασχὼν, όντος, præs. med. παρέχομαι, præbeo: imperf. παρειχόμην, ου, ετο. Ex παρὰ & ἔχω, habeo.

Παρεών, præsens, Poët. vel Ion. pro παρὼν, præs. part. à πάρειμι, adsum. Th. εἰμί, sum.

Παρῇ, 3. sing. præs. sub. verbi πάρειμι, adsum. Th. εἰμὶ, sum.

Παρήβος, qui pubertatem excessit; cujus ætas defloruit; in Epigr. Unde, παρηβάω, pubertatem transeo, florentes annos egredior; vigorem ætatis exuo; idem quod παραχμάζω, Laërt. Item, pro consenescere, &, è flore ætatis egressum in senectutem vergere: *ex* παρὰ & ἥβη, unde ἡβάω, &c. V.

Παρήγγειλε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi παραγγέλλω, præcipio. f. γελῶ. p. παρήγγελκα. a. 1. παρήγγειλα, ας, ε, a. 2. παρήγγελον, ες, ε, p. m. παρήγγελα. Ex παρὰ & ἀγγέλλω, nuntio.

Παρηγορέεσκε, conciliabat, 3. sing. imperf. Ion. pro παρηγόρει à seq.

Παρηγορέω, consolor, hortor; lenio: præs. part. παρηγορέων, παρηγορεῦν, 1. plur. ind. præs. παρηγορέατο, Ion. pro παρηγόρηντο, 3. sing. plusq. perf. pass. Ex παρὰ & ἀγορέω, f. ήσω. idem cum ἀγορεύω, verba facio pro concione. Them. ἀγορὰ, ᾶς, ἡ, forum.

Παρηγόρημα, adhortatio; item, consolatio; vel, hortamentum; & παρηγορητὸς, consolabilis; verbalia, à παρηγορέω, præced. V.

Παρηγορία, ας, ἡ, solatium: à

Παρήγορος, ου, ὁ, ἡ, consolator, consolatorius; à παρηγορέω, consolor. Th. ἀγορὰ, forum.

Παρηγορικὸς, consolatorius, consolandi, vel, leniendi vim habens; à præced. παρήγορος, V.

Παρηδύνω, condio; Athen. *ex* παρὰ & ἡδύνω, V. Item, παρηερέθομαι, attollor, vide παραερέθομαι

Παρηέρθη, suspensum est, 3. sing. a. 1. ind. pass. à παραείρομαι. Ex παρὰ & ἀείρω, attollo: f. ἀερῶ. p. ἦρκα, a. 1. pass. ἠέρθην. a. 1. sub. pass. ἀερθῶ.

Παρηθέω, transmitto, seu, transfundo per colum, percolo; unde pass. παρηθούμενον, apud. Gal. *ex* παρὰ & ἠθέω, vel, ἠθέω, &c. V.

Παρήιξε, perrexit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi παραΐσσω, prætereo. Th. ἀΐσσω, ruo. f. ξω.

Παρήϊον, ου, τὸ, Poët. pro παρειὰ, ᾶς, ἡ, gena: &

Παρηΐον, ου, τὸ, ornamentum equorum maxillis apponi solitum: à

Παρήϊος, ad genam pertinens. Th. παρειὰ, gena, maxilla.

Παρῆκα, a. 1. ind. act. verbi παρίημι, omitto; quod V.

Παρηκολούθηκα, ας, ε, sectatus sum, perf. ind. act. verbi παρακολουθέω, sequor: f. ήσω. Th. ἀκόλουθος, pedissequus.

Παρήκοος, (idem ac, παρακούων, & ἀπειθὴς) immoriger, inobediens; est à παρακοὴ, inobedientia; verbale, à παρακούω, V.

Παρήκω, f. ήξω, p. ηκα, pertineo, pertranseo, pervenio. Th. ἥκω, venio.

Παρῆλθον, a. 2. verbi παρέρχομαι, quod vide: &

Παρήλθοσαν, Bœot. pro παρῆλθον, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi παρέρχομαι, prætereo: quod V.

Παρῆλιξ, qui præcipiti, seu, vergente ætate est; qui è florente ætate egressus senescit; vetulus; Plut. Unde, παρηλικία, ætas præceps, seu, vergens; ætas senescens, aut deflorescens; *ex* παρὰ & ἡλικία, unde ἧλιξ, ικος, &c. V.

Παρήλιος, ου, ὁ, sol geminatus, gemini soles. Th. ἥλιος, sol.

Παρήλιος, etiam adjective legitur; & apud Suidam, dicitur esse nebula supra modum condensata, quæ à sole illustratur; Theon. tradit, παρήλια esse nubes rotundas, quæ circa solem effulgentem irradientur, nec proprio lumine utantur, sed solari; quemadmodum etiam luna; Historici etiam, soles παρήλια appellaverunt, cùm binos ternosve apparuisse tradunt; & dicuntur esse nubes soli similes, tum colore, tum orbiculari figurâ; vel, imagines solis in nube spissa & vicina in modum speculi; Aratus autem & Seneca, παρήλιον vocant ipsam nubem, rotundam & splendidam, ac soli similem; item, παρήλιον, Astrologis, est genus virgarum, quum radii, per angusta foramina nubium, tenues, intenti distantesque inter se diriguntur, &c. Vide Senec. quæst. nat. l. 1. c. 11. Ex παρὰ & ἥλιος, ὁ, vide.

Παρημελήκεε, Ion. pro παρημελήκει, neglexit, 3. sing. plusq. p. act. verbi παραμελέω, quod V.

Παρῆμεν, Dor. pro παρεῖναι, adesse, præs. inf. à πάρειμι, adsum.

Πάρημαι, assideo; *ex* παρὰ & ἧμαι, sedeo.

Παρήμενος, assidens, ejusd. præs. part.

Παρημελημένως, neglectim, contemptim; est adv. à part. præt. pass. verb. παραμελέω, ῶ, q. d. subnegligo, subaspernor, &c. V.

Παρημερεύω, diem, seu dies transigo juxta quempiam, & velut ei adhærens: *ex* παρὰ & ἡμέρα. unde, ἡμερεύω, &c. Vide.

Παρήνει, 3. sing. imperf. act. verbi παραινέω, admoneo. perf. ᾔνεκα. f. ήσω & έσω. Th. αἶνος, ου, ὁ, laus.

Παρήορος, protensus, extensus, ad jugum devinctus: *ex* παρὰ & εἴρω, ligo: vel ἀείρω, attollo. Item stolidus: *ex* παρὰ, malè, & ἄρω, congruo. Hinc παρηορία, lorum exterius: παρηορίαι, habenæ.

Παρήπαφες, a. 2. ind. act. à παραπαφίσκω, decipio: *ex* παρὰ & ἀπαφίσκω, Poe. idem quod ἀπατάω.

Παρῃρημένα, nom. pl. perf. part. pass. n. g. verbi παραιρέομαι, adimo, aufero. Th. αἱρέω, capio.

Παρήρτητο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi ἀρτάω, suspendo, vel ἀρτέομαι, apparo.

Παρῆσαν, 3. pl. imperf. verbi πάρειμι, adsum. Them. εἰμὶ, sum. imperf. ἦν.

Παρῄσθευ, sensisti, Dor. pro παρῄσθου, 2. sing. a. 2. m. *ex* παρὰ & αἰσθάνομαι, sentio. f. αἰσθήσομαι. a. 2. m. ᾐσθόμην, ου, ετο.

Παρήσονται, 3. pl. f. 1. m. verbi παρίημι, omitto. Alii leg. παρέσονται, aderunt; à πάρειμι, adsum.

Παρήσωσι, si codex mendo caret, est 3. pl. a. 1. sub. verbi παρίημι, permitto ut intret. f. παρήσω. Fortè legendum παρήσουσι, 3. pl. f. ejusd.

Παρῃτημένος, excusatus, perf. part. pass. à παραιτέομαι, οῦμαι, excuso. f. ήσομαι. p. παρῄτημαι. Them. αἰτέω, peto.

Παρηχέω, sono refero, sono assimilis sum; unde verbalia, παρήχημα, & παρήχησις, adnominatio, figura, quum plures literæ aut syllabæ eundem sonum reddunt; ut, ταμία μία ναῦς; & qui mea verba ferunt, vellem tua verba referrent; (παρονομασία etiam dicitur) & sciendum hac figurâ voces quidem similes esse, significationes autem diversas, &c. Ex παρὰ & ἦχος, unde ἠχέω, &c. V. Item, à παρηχέω, legitur in pass. apud Aristoph. παρήχηται ὁ κόπος τῷ κότῳ, quod exp. sono convenit, &c.

Παρθέμενος, apponens, Poët. seu Ion. Sync. pro παραθέμενος, a. 2. part. m. verbi παρατίθημι, appono. f. παραθήσω, a. 2. παρέθην, Th. τίθημι, pono.

Παρθεναγύρται, dicebantur, qui confratriæ divæ virginis stipem colligunt, seu, poscunt: *ex* παρθένος, ου, ἡ, & ἀγύρτης, ου, ὁ, à Th. ἀγείρω, &c. V.

Παρθενεῖα, τὰ, status virginitatis. Th. παρθένος, virgo.

Παρθένειος, sive παρθένιος, virgineus, virginalis; qui, vel, qualis est virginum, seu, virginum proprius; ut, παρθένειος ἡδονὴ, apud Euryp. dicitur etiam, παρθένιος ἀνὴρ, vir qui uxorem juvenculam virginem duxit; apud Plut. in Pomp. est &, παρθένιον, τὸ, parthenium; herbæ nomen, apud Diosc. & Theophr. & à Plinio dicitur esse matricaria herbariorum;

item, παρθένία, ας, ἡ, status virginitatis; virginitas, seu, status in quo virgines sunt; apud Euryp. in Rheso; omnia, à Th. παρθένος, ου, ἡ, V. Unde etiam, παρθενεύω, seu, παρθενεύομαι, in virginitate dego; item, act. παρθενεύω, virginem manere cogo; in virginitate custodio, apud Euryp. & Luc. à quo verbalia, παρθένευμα, τὸ, locus ubi virgines degunt; conclave virginum; exp. etiam, status virginitatis; apud Euryp. &, παρθένευσις, εως, ἡ, ipsa actio τοῦ παρθενεύειν, quum scil. aliqua custoditur virgo; aut, aliquis sub habitu virgineo; Luc. de salt.

Παρθενεὼν, ῶνος, ὁ, Ion. pro παρθενὼν, conclave virginum: ab eod. Them.

Παρθένια τὰ, signa virginitatis: &

Παρθενία, ας, ἡ, virginitas: à παρθένος, ου, ἡ, virgo.

Παρθενίας, ου, ὁ, filius legitimo quidem concubitu natus, sed ex ea, quæ, cùm ducebatur, virgo putabatur, sed non erat, Aristot. Polit. 5. c. 7. ab eod. Them. παρθένος, V.

Παρθενικάων, gen. pl. Æol. pro παρθενικῶν, dat. pl. Ion. παρθενικῇσιν à

Παρθενικὸς, ἡ, ὸν, virgineus, a, um. Th. παρθένος, ου, ἡ, virgo.

Παρθενισκάριον, ου, τὸ, virguncula; diminut. à παρθένος, V.

Παρθενιὼν, ῶνος, vel παρθενεὼν. Ion. pro παρθενὼν, ῶνος, ὁ, conclave virginum: ab eod Th.

Παρθενοκτόνος, virginis, aut, virginum occisor; unde, παρθενοκτονία, virginis, aut virginum occisio, vel, immolatio: ex παρθένος & ἔκτονα, pr. med. verbi κτείνω, fut. κτενῶ, &c. V.

Παρθενοπίπης, ου, ὁ, virginum nimis avidus inspectator, aut observator: à παρθένος, ου, ἡ, virgo, & ὀπιπεύω, quod ab inusit. ὀπίζω, inspicio, observo. Th. ὄπτομαι, video.

ΠΑΡΘΕ'ΝΟΣ, ου, ἡ, virgo: interdum adject. ὁ, ἡ, & παρθένος; acc. pl. Dor. pro παρθένους hinc παρθένιος, seu, παρθένικος, & παρθενικὸς, virgineus.

Παρθενὼν, ῶνος, vide παρθενιών.

Παρθενωπὸς, qui virgineâ & puellari facie est; ipso aspectu se puellarem & effœminatum ostendens: ex παρθένος, & ὤψ, ὠπὸς, vide.

Πάρθη, ἡ, virgo; idem quod Them. παρθένος; Suid. ex Epigr. Item, πάρθενος, metri gratiâ, dicitur, per Sync. pro παρθένος, in iisd. Epigr.

Πάρθος, ου, ὁ, Parthus: nomen gentile.

Παριαμβίδες, αἱ, genus modulationis ad citharam; à pariambo, i. e. pyrrichio pede dictum; Apoll. apud Hesych. παριαμβίδας dicit πεποιῆσθαι παρὰ τοῖς ἰάμβοις, & solitas cani à Citharœdis; ex παρὰ & ἴαμβος, unde ἰαμβίζω, &c. V.

Παριαύω, juxta moror, seu, commoror; vel, juxta dormio; apud Hom. ex παρὰ & ἰαύω, V.

Παριαύων, fruens, juxtà dormiens, præs. part. à παριαύω. Th. ἰαύω, commoror, diversor.

Παριδεῖν, oculo non attento prætermittere; negligere: ex παρὰ & ἰδεῖν, V. Unde etiam in part. παριδὼν, prætteriens, prætermittens; contemnens, spernens; negligens; ut, παριδὼν τὰ αὐτοῦ, rem suam negligens; apud Aristot. in Rhet. Item, παριδρύω, juxta colloco, seu, statuo; & παριδρύομαι, pro eod. in Epigr. ex παρὰ & ἱδρύω, V.

Παριέναι; transire, introire, permittere, exporrigere, præs. inf. ex παρὰ & ἵημι, pro εἶμι, eo: vel ab ἵημι, mitto.

Παριέρη, (idem quod μελιέρη) quæ sacerdos futura est; &, quæ alias sacerdotii mysteriis initiat; Plut. ex παρὰ & ἱέρη, idem quod ἱερὸς, à Th. ἱερὸς, &c. Quæ V.

Παρίεσαν, præteribant, 3. pl. imperf. à παρίημι, quod ab ἵημι, pro εἶμι, eo: imperf. ἴειν, εις, ει.

Παριζέμεν, Ion. & Poët. pro παρίζεσθαι, assidere: ex παρὰ & ἵζω, sedere facio.

Παρίζω, juxta colloco; assidere facio; item, neutral. παρίζω, & παρίζομαι, assideo, juxta sedeo, vel, assideo; ut, apud Herodot. ἐλθόντες οἱ παρίζοντο, cùm ad eum venissent, assederunt: ex παρὰ & ἵζομαι, sedeo, à Them. ἵζω, sedere facio, &c. V.

Παρίημι, omitto, prætermitto, admitto, dimitto, permitto, remitto, laxo, languidum reddo. f. παρήσω. perf. παρεῖκα. præf. pass. παρίεμαι, remissus fio. perf. παρεῖμαι, σαι, ται. perf. part. παρειμένος, η, ον, remissus: ex παρὰ & ἵημι, seu, ἕω, mitto.

ΠΑ'ΡΙΟΣ, & πάριος, ου, PARIUS lapis: à Paro insulâ.

Πάριππος, affectans equum; affectator equi, ut canis qui velocitate equum assequitur, Poll. & Aristot. Unde, παριππεύω, exp. obequito, præterequito; item, prætercurro; & abeo alio, aliis scil. relictis; item, παριππάζομαι, à latere equito, adequito; item, præterequito, equo prætervehor: ex παρὰ & ἵππος, unde ἱππάζω & ἱππεύω, &c. V. Item, παρίπτημι, sive, παρίπταμαι, juxta, vel. à latere volo; item, prætervolo: ex παρὰ & ἵπταμαι, vide.

Πάρις Σιμιχίδας, PARIS, q. Simichi filius.

Παρίσθμια, τὰ, tonsillæ; i. e. glandulæ faucium; item, ipsæ φλεγμοναὶ τῶν κατὰ τὸν ἰσθμὸν χωρίων; tonsillarum (i. e. partis, velut isthmus quidam, inter gulam, & asperæ arteriæ extremum, locatæ;) inflammationes; Gal. ex παρὰ & ἰσθμὸς, ὁ, &c. V. Item, πάρισος, æqualis, vel, compar; Polyb. Unde πάρισον, apud Rhet. propè æquatum, quod constat similibus membris; Hermog. Quintil. autem l. 9. c. 3. dicit figuram πάρισον, esse, cùm par est extremis syllabis consonans; ut, non verbis, sed armis; communiùs verò, dicitur esse πάρισον, quod fit è membris non dissimilibus; seu, cum æqualia membra fuerint; i. e. cùm verba verbis quasi dimensa & paria responderint; ut Cic. appellat; Demetr. ἰσόκωλον, vocavit; ex παρὰ & ἴσος, ὁ, vide. Unde etiam adv. παρίσως, æqualiter; apud Dem. & Bud.

Παρισόω, adæquo, æquiparo: ex παρὰ & ἰσόω, æquo. Th. ἴσος, par, æqualis.

Παριστάνω, seu παρίστημι, sisto, f. παραστήσω. Th. ἵστημι, sto.

Παριστὰς, ἄντος, præs. part. act. &

Παρίστασο, præs. imperat. pass. &

Παρίστατο, 3. sing. imperf. pass. à

Παρίστημι, sisto, in medium produco, exhibeo, inhibeo, confero res inter se, f. παραστήσω. p. παρέστηκα. perf. part. act. παρεστηκὼς, ότος, & contractè παρεστὼς, ῶτος, adstans. plusq. p. ind. act. παρειστήκειν, a. 1. act. παρέστησα, stiti. a. 1. imperat. act. παράστησον. & in pl. παραστήσατε, sistite. a. 1. inf. act. παραστῆσαι, probare. a. 2. παρέστην, ης, η, adstiti. f. 1. m. παραστήσομαι, sistar: ex παρὰ & ἵστημι, sto.

Παριστορεῖν, est obiter ἱστορεῖν, nam, παριστορῶ, exp. obiter ἱστορῶ, i. e. sciscitor; ut, Cic. ad Attic. hæc te volui παριστορῆσαι, (i. e. percontari, vel, perquirere;) sumus enim ambo bellè curiosi; ex παρὰ & ἵστωρ, ορος, unde ἱστορέω, &c. V.

Παρισχεῖν, præs. inf. pro παρίσχειν &

Παρίσχομεν, 1. pl. præs. ind. à παρίσχω, præbeo, idem quod παρέχω: ex παρὰ & ἴσχω, habeo.

Παρισχναίνω, extenuo, & in pass. παρισχναίνομαι, extenuor; unde part. παρισχναινόμενοι, macilenti, extenuati; ex παρὰ & ἰσχνὸς, unde ἰσχναίνω, &c. Vide. Item, παρίσχω, juxta habeo, seu, teneo; item, exhibeo; Il. δ. & λ. Item, præbeo, dono, &c. Idem quod, ab, & pro παρέχω, i. e παρὰ ἴσχω; h.e. ἐγγὺς ἔχω; inquit Eust.

Παρίσως, vide supra, in πάρισος; item, παρίσωσις, adæquatio; apud Rhet. signif. peculiariter structura orationis, cui adhibentur quæ πάρισα vocantur; & παρισωτικὸς, cui vis inest τοῦ παρισῶσαι; utrumque, verbale, à παρισόω, vide.

Παριὼν, όντος, & in acc. plur. παριόντας, a. 2. part. verbi πάρειμι, prætereo, pervenio: ex παρὰ & εἶμι, eo. a. 2. ἴον, ες, ε, a. 2. part. ἰών.

Παρκατέλεκτο, accubabat, 3. sing. plusq. p. pass. per Sync. pro παρακατελέλεκτο, verbi παρακαταλέγομαι, quod ex παρὰ, κατὰ, & λέγομαι, seu λέγω, cubare facio.

Παρκείμενος, per Sync. Poët. pro παρακείμενος, adjacens, vicinus: vide παράκειμαι.

Παρκλίνουσι, deflectunt, per Sync. pro παρακλίνουσι, 3. pl. præs. ind. verbi παρακλίνω.

ρακλίνω. Th. κλίνω, reclino. f. νῶ. p. κα.

Παρακύπτοισα, procumbens, Dor. & Poët. pro παρακύπτουσα, præs. part. f. g. à παρακύπτω. Th. κύπτω, incurvo me.

Παρκύπτω, inclinato capite, in obliquum, seu, transversim aspicio, &c. Est per Sync. pro παρακύπτω, id V.

Παρμέμβλωκε, Æol. Sync. pro παραμέμβλωκε, curavit, advenit, adstitit, 3. sing. perf. act. ex παρὰ & μέμβλωκε, fact. ex μεμόληκε, 3. sing. perf. per Sync. ῶ, ο, & euphoniæ gratiâ inserto β, & η verso in ω, à Th. μολέω, venio, advenio: f. ήσω. p. μεμόληκα, ας, ε.

Παρμενᾶς, ᾶ, ὁ, nomen Diaconi.

Παρμένω, maneo apud, &c. Poëticè dicitur per Sync. pro παραμένω, id vide.

Παρμονιώτερος, ου, Poët. Sync. pro παραμονιμώτερος, durabilior & constantior, quod à positivo παραμόνιμος deductum, hoc à παραμένω, persevero, constans sum. Th. μένω, maneo.

Παρνήσσοιο, gen. Ion. & Poët. à Παρνησσος, ου, ὁ, nomen montis in Delphis.

ΠΑ'ΡΝΟΠΕΣ, ων, οἱ, genus locustarum.

Παροδεύω, f. εύσω, prætereo, prætergredior: à

Πάροδος, ου, ἡ, aditus, ingressus, transitus: ὡς ἐν παρόδῳ, velut in transitu; prov. ex παρὰ & ὁδὸς, οῦ, ἡ, via.

Πάροδος, præced. via ad aliquem locum ducens; est etiam adject. ὁ καὶ ἡ, qui juxta viam situs est; apud Demosth. & subst. etiam, pro transeunte & viatore; apud Ezech. Unde παροδικὸν μέλος, carmen quod chorus in parodo canebat; item, παρόδιος, qui viam respicit; & Metaph. Basil. παροιμίαν, dicit esse παρόδιον λόγον, i. e. communem, & omnibus notam, & q. d. prope viam, seu, in ipsa via positam orationem; item, παροδίτης, qui per viam transit, viator; in Epigr. l. 3. & in fœm. παροδῖτις, ut, παροδῖτις ἀηδὼν, quæ secus viam est aut in via; in iisd. l. 1. Omnia ab & ex iisd. cum præced. πάροδος, ου, ἡ, aditus; item, ipsa actio adeundi, ingressus, &c. V. Sed dicitur etiam, πάροδος, quum quis in Theatrum prodit, ingenii ostentandi causâ; in Epigr. l. 2. Item, quum histrio, fabulam acturus, in Theatrum ingreditur, & se ostentat populo; Plut. in Polit. præc. &c.

Παροίγω, parum aperio; παρὰ enim, in hoc verbo minuit; (ut in παρόμοιος) Latinè, adaperio dicitur; nam &, ad, interdum ἐλάττωσιν, ostendit; ex παρὰ & οἴγω, V. Item, παροιδαίνειν, est, ad latus intumescere; ut tonsillæ cum turgent, atque utrinque partes intumescunt; unde παρισθαίνει τὰ παρίσθμια; dixit Poll. l. 2. De tonsillarum tumore ex inflatione; ex παρὰ & οἰδέω, tumeo, unde οἰδαίνω, tumefacio, &c. Vide.

Πάροιθε, & πάροιθεν, antè, antea, coram cum gen. Them. πάρος, Poët. ante.

Παροικέω, ῶ, commoror, habito. f. ήσω. p. παρῴκηκα. a. 1. παρῴκησα. παροικῆσαι, a. 1. inf. act. ex παρὰ & οἰκέω, habito. Th. οἶκος, domus.

Παροικία, ας, ἡ, commoratio, cohabitatio: &

Πάροικος, ου, ὁ, ἡ, advena: ex iisd. Them.

Παροικέομαι, idem quod παροικέω, V. Habito apud, accolo; item, incola sum; peregrè adveni aliquem in locum habitandi causâ; unde verbalia, παροίκησις, & παροικησία, habitatio propinqua, vel, incolatus; item, παροικικὸς, ad inquilinum pertinens; inquilinarius; in Anth. & παροικίη, ἡ, idem quod παροικία; q. d. incolatus; incolam esse; item, accolarum conventus & cohabitatio, sacraque vicinia; unde, pro Ecclesia etiam usurpatur; item, παροικίζω, juxta colloco, seu, juxta habitare facio; item, ad habitandum juxta admoveo; in Epigr. &c. Omnia, à præced. πάροικος, qui domum habet apud, qui habitat juxta, accola, Thuc. l. 3. & 4. Item, qui habitatum aliquò venit, ac sedem ibi fixit; Ephes. c. 2. Item, qui in ædibus alicujus habitat; inquilinus; Levit. 21. &c. Ex iisd. cum præced. παροικέω, V.

Παροικοδομέω, ædifico juxta; juxta extruo; unde verbale, παροικοδόμημα, ædificium alii ædificio adstructum; Aristot. Ex παρὰ & οἰκοδομέω, vide.

Παροιμία, ας, ἡ, proverbium: ex παρὰ, apud, & οἴμη, seu οἶμος, ου, ὁ, ἡ, via.

Παροιμιάζομαι, proverbialiter loquor; ut, παροιμιάζομαι τὸν Θεὸν, proverbialiter de Deo loquor; Plat. de Leg. Unde part. παροιμιαζόμενος, qui in proverbio est, apud Theophr. Item, παροιμιακὸς, idem quod παροιμιώδης, proverbialis; qui in proverbio est, &c. Plut. in Helen. & Symp. 2. Utrumque, à præced. παροιμία, ἡ, adagium; vulgare dictum; in quo præcipuè requiritur ut tritum sit, & quasi per ora hominum obambulet; derivatur enim ab οἶμος, via, semita; & Basilio, dicitur esse, παρόδιος λόγος, sunt tamen qui derivent ab οἴμη, significante, verbum; apud Joan. Evang. παροιμία dicitur quod cæteris παραβολὴ, c. 10.

Παροιμιώδης, εος, ὁ, ἡ, proverbialis: à præced.

Πάροιμος, qui juxta, seu, propter viam est, vicinus; Hesych. Unde παροιμόω, à via deflecto, apud eund. ex παρὰ & οἶμος, V.

Παροιμιογράφος, ου, ὁ, parœmiarum, seu, proverbiorum scriptor: ex παροιμία & γράφω, V. Item, παροιμιολογεῖν, proverbia colligere, seu interpretari; ex παροιμία & λέγω; i. e. colligo; unde λόγος, ὁ, &c. V.

Παροινέω, ῶ, vide in παροινούμενος.

Παροινία, ας, ἡ, abusus vini, petulantia quæ abusum vini comitatur: &

Πάροινος, ου, ὁ, ἡ, vinosus, ebrius: ex παρὰ, apud, & οἶνος, vinum.

Παροινούμενος, ου, præs. part. pass. à παροινοῦμαι, inebrior, quod à παροινέω, pecco per vinolentiam: ex iisd. Th.

Παροίνημα, τὸ, injuria, seu, contumelia, quâ aliquis ab homine temulento afficitur; item, is qui injuriâ seu contumeliâ à vinolento afficitur; est verbale à præced. παροινέω, ῶ, ex ebrietate dico agoq; quæ dedecent; in pass. παροινέομαι, οῦμαι, in convivio contumeliam patior; ut, παροινουμένη γυνὴ, Demosth. & ἱκανά σοι παραφώνηται πρὸς ἡμᾶς; Luc. Item, παροινικὸς, & πάροινος, temulentus; petulans extemulentia; item, qui fit & dicitur inter pocula; &, παροίνιον, exp. convitium temerè ac stultè dictum, velut inter pocula; item, παροίνως, adv. temulentè; more eorum qui ex vinolentia petulantes sunt; omnia, à præced. πάροινος, V.

Παροισθέντι, dat. sing. a. 1. part. pass. verbi παραφέρω, transfero. f. 1. παροίσω. Th. φέρω, fero.

Παροιστράω, & παροιστρέω, œstro exerceo; œstro velut immisso furor & exagitor; ex παρὰ & οἶστρος, ὁ, unde οἰστράω, & οἰστρέω.

Παροίτατος, primus; Apoll. arg. l. 2. ὅς μιν ἔτυψε παροίτατος; item, vetustissimus, antiquissimus; est superl. à compar. seq. παροίτερος, vide.

Παροίτερος, ου, prior, ratione temporis vel loci: à πάρος, ante.

Παροιτέρω, longiùs progrediendo; ulterius; est adv. compar. à præced. παροίτερος, V.

Παροίχομαι, prætereo, imperf. παρῳχόμην, ου, ετο. f. παροιχήσομαι. p. pass. παρῴχημαι, præterivi, perf. part. pass. παρῳχημένος, η, ον, præteritus: ex παρὰ, præter, & οἴχομαι, eo, abeo. f. οἰχήσομαι.

Παροιχομένοισι, præteritis, dat. pl. præs. part. &

Παροιχώκει, Ion. & Poët. pro παρῴχωκει, præterierat, 3. sing. plusq. perf. activ. verbi παροίχομαι, quod V.

Παροκλάζω, ingeniculo me, curvatis genibus subsido; ex παρὰ & ὀκλάζω, V. Item, παρολιγωρέω, fusq; deq; habeo; unde apud Polyb. μεγαλείως παρολιγωρεῖσθαι, insigniter contemni; ex παρὰ & ὀλιγωρέω, V.

Παρολισθαίνω, prolabor, lubricè aberro: ex παρὰ & ὀλισθαίνω, labor. Th. ὄλισθος, lapsus.

Παρολισθέω, lubricè in latus detorqueor, &c. Idem cum præced. παρολισθαίνω, quod V.

Παρολκὴ, prorogatio, dilatio, mora, item, redundantia; apud Etym. Item, πάρολκος, funis nauticus quo trahitur navis ad terram, cùm nullus est amplius remorum usus; utrumq; verbale à παρέλκω, V.

Παρομαρτέω, comitor, assequor: ex παρὰ & ὁμαρτέω, una eo cum, sequor. Th. ὁμαρτῆ, simul, adv.

Παρομαρτοῦντα, acc. sing. part. præs. verbi præced.

Παρομοίιος, assimilis; idem quod seq. παρόμοιος, non valde absimilis

lis; prope similis; item, fere par, &c. V.

Παρομοιάζω, similis sum, assimilo. f. άσω. p. παρωμοίακα· à

Παρόμοιος, α, ον, similis: ex παρὰ, ad, & ὅμοιος, similis. Th. ὁμὸς, idem.

Παρομοιόω, assimilo, seu, assimilem reddo; in pass. παρομοιοῦσθαι, assimilem esse, ad similitudinem accedere; unde verbale, παρομοίωσις; i. e. similitudinis vicinitas; sed est &, figuræ Rhetoricæ nomen; in qua est similitudo extremarum partium membrorum; i.e. initii ac finis; (ut, παρίσωσις, membrorum æqualitatem continet; ac prope numero pares syllabas;) Demetrius, παρομοίωσιν, vult esse genus; ἰσόκωλα autem, partem formamq; ejus appellat; & παρομοίωσιν complecti tam ὁμοιοτέλευτα, quàm ὁμοιόπτωτα, Aristot. 3. Rhet. de his abunè docuit & apposuit exempla; item, παρόμοιον, assimile, i. e. παρ' ὀλίγον ὅμοιον, est & figura, vel potiùs, vitium orationis, quum diversa verba ab iisdem literis sumuntur; ut, O Tyte, tute Tati tibi tanta tyranne tulisti, &c. Evidentiùs hæc & hujusmodi apud Græcos, à quibus primùm desumpta sunt; omnia, à præced. παρόμοιος, V. Item, παρομολογία, ας, ἡ, confessio; est schema apud Rhetores; seu, figura, quum aliquot res adversario concedimus, deinde aliquid inferimus, quod aut majus sit quàm superiora, aut etiam, omnia quæ possumus infirmet; Rufin. Ex παρὰ & ὁμολόγος, unde ὁμολογία, &c. Vide.

Παρὸν, όντος, τὸ, præsens; quod adest, promptum; præsens conditio, seu, præsens temporis conditio; τὸ παρὸν, nunc, & res de qua agitur; in præsentia; ut, τοῦ παρόντος βέλτιον, meliùs quàm quod adest; τῷ παρόντι χρῶ τῷ ἀγαθῷ, præsente bono utere dum adsit, &c. Est neut. à παρὼν, part. à πάρειμι, quæ vide.

Παρονομάζω, signif. quasi diceres, agnomino; i. e. appello nomine ad aliud alludente; quidam exp. alludo ad nomen; unde verbale παρονομασία, agnominatio; item, vocum collusio, figura, quæ &, παρήχησις, dicitur; quum scil. eodem verbo quasi contraria augentur; dicitur à Cic. 3. de Orat. paullum immutatum verbum atq; deflexum; ut, apud Terent. in Andr. incœptio est amentium, non amantium; ubi interpr. amabant veteres de proximo similia dicere; ut Cicero, minùs charum putant fore de armario, quàm quod de sacrario fuisset ablatum, &c. Ex παρὰ & ὀνομάζω, unde ὀνομασία, &c. Vide.

Παροξίζω, ad acorem vergo; acorem gustu vel odore refero; Diosc. Ex παρὰ & ὀξίζω, aceo, &c. Vide.

Παροξῦναι, a. 1. inf. act. &

Παροξυνθείην, ης, η, a. 1. opt. pass. à

Παροξύνω, ῦς, ῦ, exacerbo: f. υνῶ. a. 1. παρώξυνα. perf. παρώξυγκα. imperf. pass. παρωξυνόμην, ου, ετο. perf. pass. παρώξυμμαι, & Att. παρώξυσμαι Ex παρὰ & ὀξύνω, acuo. Th. ὀξὺς, acutus.

Παροξυντικὸς, οῦ, ὁ, concitatorius, unde παροξυντικὰ, τὰ, dicuntur quæ ad iram irritare solent; Plut. verbale, à præced. παροξύνω, acuo, exacuo; instigo, concito, inflammo, &c. Unde morbus etiam παροξύνειν, dicitur, quum hominem invadens exacerbat priorem statum in quo erat; Gal. Item, Grammaticis, παροξύνω est, acutum sonum in penultima syllaba colloco; Athen. l. 11. in pass. παροξύνομαι, acuor, incitor ad aliquam rem; omnia, à πάροξυς, acer, acerbus; Athen. l. 6. Ex παρὰ & ὀξὺς, V. Unde etiam seq. παροξυσμὸς, incitatio, irritatio; (vox med.) Act. Apost. c. 15. in malam partem; sed ad Hebr. c. 10. in bonam; item, accessio; i. e. particularis motus morbi, à remissione ad deterius, Gal. &c.

Παροξυσμὸς, οῦ, ὁ, exacerbatio, incitamentum: à præced.

Παροξύτονος, & προπαροξύτονος, qui in penultima tonum acutum habet, & qui in antepenultima, vocabula grammat. ex παρὰ, vel, ex πρὸ, παρὰ, & ὀξύτονος, &c. V.

Παροπλίζομαι, exarmor; Argon. l. 2. ex παρὰ & ὁπλίζω, ὁπλίζομαι, &c. V. Item, παρόπτησις, q. d. adassatio; i.e. quum aliquid ad prunas torretur; ex παρὰ & ὀπτάω, unde ὄπτησις, &c. V. Item, παρόπτομαι, negligenter video; negligo; ex παρὰ & ὄπτομαι, vide.

Παρόραμα, τὸ, quod quis limis, aut, conniventibus oculis neglexit; item, error quem quis perperam videndo commisit; item, παρόρασις, εως, ἡ, despectio, contemptus, despicientia; propriè est aspectus obliquus qui fit limis oculis; Plut. in Symp. Atque inde aspectus negligens, &c. Ut &, παροραστικὸς, qui transmittere solet per negligentiam, aut, incuriam, qui talis est, ut negligat; Plut. Symp. l. 7. Omnia verbalia, à seq. παροράω, vide.

Παροράω, limis oculis aspicio, transversùm intueor, item videre me dissimulo, contemno, negligo; perperam video: ex παρὰ, perperam, & ὁράω, video. f. m. ὄψομαι, perf. act. Att. ἑώρακα.

Παροργίζω, ad iram provoco: f. ίσω, & Att. ιῶ. præt. παρώργικα. perf. pass. παρώργισμαι. Ex παρὰ & ὀργὴ, ira.

Παρόργισμα, ατος, τὸ, &

Παροργισμὸς, οῦ, ὁ, irritatio ad iram, iracundia: à παροργίζω, quod vide.

Παρόρειος, ad latera montis situs, vel, prope montem situs; item, παρορεία, vicina montibus regio; ex παρὰ & ὄρος, τὸ, unde ὄρειος, &c. V. Item, παρορίζω, fines meos egredior, alienum agrum usurpando; vel simpl. fines meos & limites transilio; unde, παρορίστης, οῦ, ὁ, qui fines suos egrediens, alienum agrum usurpat; qui fines suos transilit; ab ὁρίζω, V. Παρορκέω, contra jusjurandum ago; juramentum transgredior, seu, violo, pejero; à Th. ὅρκος, ὁ, unde ὁρκόω, &c. V. παρορμάω, incito, concito, stimulo; item simpl. hortor; unde παρόρμησις, incitatio, concitatio, stimulatio; item, hortatio; ut &, παρορμητικὸς, incitandi vim habens, seu, stimulandi, unde adv. παρορμητικῶς, q. d. incitatoriè, cum vi incitandi; à Th. ὁρμάω, unde ὁρμητικὸς, &c. V. Item, παρορμέω, juxta in statione sto cum navibus; ab ὅρμος, statio navium, unde ὁρμέω, stationem habeo, &c. V. Παρόρνις, inauspicatus, infaustus, q. d. adversis avibus; Æschyl. à Th. ὄρνις, V. Παρορύσσω, fodio juxta; à Th. ὀρύσσω, V. item, παρορχοῦμαι, sive, ἔομαι; q. d. prætersalto; unde signif. præter argumentum repræsento; ut, παρορχεῖσθαι; apud Luc. exp. fabulam, præter argumentum repræsentare; à Th. ὀρχέομαι, οῦμαι, comp. ut reliqua præced. cum præp. παρὰ, &c. V.

ΠΑ'ΡΟΣ, ante, adv. cum gen. hinc πάροιθε & ἔμπροσθε, idem.

Παροτρύνω, exstimulo. f. υνῶ. p. παρώτρυγκα. a. 1. παρώτρυνα. Ex παρὰ & ὀτρύνω, instigo, incito.

Παρουλὶς, ίδος, ἡ, inflammatio partis alicujus gingivarum; quæ nisi discutiatur, suppuratur & in abscessum vertitur; ex παρὰ & οὖλον, τὸ, gingiva, &c. Vide.

Παροῦσης, gen. sing. à παροῦσα, præs. part. f. g. à πάρειμι, adsum: quod ex παρὰ & εἰμὶ, sum. præs. part. ὢν, οὖσα, ὄν.

Παροῦσι, vel παροῦσιν, præsentibus, dat. pl. præs. part. παρὼν, όντος, ejusd. verbi & Them.

Παρουσία, ας, ἡ, adventus, præsentia: à πάρειμι, adsum. Th. εἰμὶ, sum.

Παροχέομαι, vehor à latere; ad latus in vehiculo vel curru sedeo; est pass. ab act. παροχέω, præterveho, transveho; item, juxta alterum veho, à latere alterius veho; ex παρὰ & ὄχος, ὁ, unde ὀχέομαι, &c. V.

Παροχετεύω, per alios canales deduco, mutatis canalibus derivo: ex παρὰ & ὀχετεύω, derivo. Th. ὀχετὸς, canalis.

Παροχέτευσις, εως, ἡ, derivatio; item, vacatio humoris per vicinam partem; verbale, à præced. παροχετεύω, V. Item, παροχεύω, ineo præter; alterius fœminam præter meam ineo; pass. παροχεύομαι, ab alio præter maritum meum conscendor; alium maritum admitto; ex παρὰ & ὀχεύω, V. παροχέω, ῶ, transveho; vide paulò supra.

Παροχὴ, ἡ, præbitio, largitio; item, Parochi munus; apud Basil. & αἱ παροχαὶ, quæ, Gellio, præbenda publicè; l. 15. c. 4. sic & πάροχος, ου, ὁ, q. d. præbitor, sed peculiariter, πάροχοι, dicti sunt &, ξενοπάροχοι, qui peregrinis salem & ligna præbebant; sub harum autem specierum nomine, omnia hospitibus necessaria intelliguntur; utrumque,

que. verbale à παρέχω; Vide sed derivari etiam potest πάροχος, παροχεῖσθαι; nam ut scribit Pausan. in Græcia, moris fuit, ut in nuptiali curru, tres duntaxat sederent, & media sponsa, à lateribus sponsus, & quem vocant πάροχον, qui amicitia vel sanguine esset conjunctus, cuique deferrent plurimum; paranymphus & auspex dicitur; unde, authore Polluce, dicebant Παροχήσομαι, pro. πάροχος ἔσομαι, ero nymphæ assessor in curru, &c. Item, πάροχος, adject. ut, ἵππος πάροχος, equus qui cursus publici causâ præbetur; &c. Sed sic, est à παρέχω; ex παρὰ; & ἔχω; in altera verò signif. πάροχος, est, in genere, qui à latere alterius vehitur, vel, qui in vehiculo, seu, curru alteri assidet; Pol. lib. 3. & peculiariter sic dici solebat qui sponso, sponsam domum deducenti, in curru alteri assedebat; Aristoph. in avibus; atque sic est ex παρὰ; & ὄχος; &, ab eo derivatur παροχεῖσθαι, ἀ παροχέομαι; V.

Παροχλίζω, vecte transmoveo; vel simpl. transmoveo, transferor, ex παρὰ; & ὀχλεύω, unde ὀχλίζω, &c. Vide Item, παροχλέω, ῶ; obturbo, obstrepo, molestiam exhibeo: ex παρὰ; & ὄχλος, ὁ; unde ὀχλίζω, &c. V.

Πάροχος, vide suprà in παροχή. Item, παροψάομαι, ῶμαι; præter panem aliquo opinio vescor; unde verbale, Παρόψημα, & in diminut. Παροψημάτιον, τὸ; id quod unà cum pane comedimus, ex παρὰ, & ὀψάομαι, unde ὄψημα, τὸ, &c. Vide. Item, παροψίδιον, τὸ; frugale opsonium; quod in mensa apponitur unà cum pane comedendum; est diminut. à seq. παροψὶς, idem cum παρόψημα, &c. Vide.

Παροψὶς, ίδος, ἡ, PAROPSIS, patina in qua opsonia apponuntur. Ex παρὰ apud, & ὄψον, opsonium.

Παροψωνέω, clam opsonia coëmo; unde verbale, Παροψώνημα, opsonium, quod extra & clam e foro comparatum est & coëmptum; ex παρὰ, & ὀψωνέω, ex ὄψον, τὸ; & ὠνέομαι, &c. V.

Παρπεπιθεῖν & παρπεπιθών, per Sync. pro παραπεπιθεῖν & παραπεπιθὼν, quæ Anadiplasiasmo Ion. dicuntur pro παραπιθεῖν, & παραπιθῶν, a. 2. inf. & part. verbi παραπείθω, arte pellicio, fallo. Th. πείθω, persuadeo: f. σω. a. 2. ἔπιθον.

Παρπόδιος, ία, ιον, ante pedes existens; Poët. pro ὁ παρὰ ποσὶν ὤν.

Παῤῥήγνυμι, dirumpo, diffringo; ex παρὰ & ῥηγνύω, vide.

Παῤῥησία, ας, ἡ, libertas, loquendi fiducia: hinc παῤῥησίᾳ, apertè, palam: ἐν παῤῥησίᾳ εἶναι, celebrem esse & in omnium ore versari: q. d. πᾶν ῥησία, vel πᾶσα ῥῆσις. Th. ῥέω, dico.

Παῤῥησίᾳ, sumitur etiam adverbialiter; & exp. palam, apertè; à præced. παῤῥησία; libertas & licentia loquendi quâ omnia dicuntur; oratio libera, nihil metuens aut reticens; ut, παῤῥησίαν δοῦναι, apud Isocr. & Plat. libertatem loquendi dare; Item, general. fiducia, confidentia; sæpe in N. T. &c. V.

Παῤῥησιάζομαι, libere loquor. imperf. ἐπαῤῥησιαζόμην, ου, ετο. f. άσομαι, f. inf. m. παῤῥησιάσεσθαι. a. 1. m. ἐπαῤῥησιασάμην, ω, ατο; à præced.

Παῤῥησιαστὴς, & παῤῥησιαστικὸς, qui liberè loquitur, aut, qui libertatem amat in dicendo; Aristot. atque hinc, adv. παῤῥησιαστικῶς, cum libertate loquendi; libere loquendo; omnia, à præced. παῤῥησιάζομαι, v.

Παρτιθεῖ, apponit, Sync. Æol. pro παρατιθεῖ, 3. sing. præs. qu. à παρατιθέω, pro παρατίθημι, appono. Th. τίθημι.

Παρτιθέτω, Æol. Sync. pro παρατιθέτω, 3. sing. imperat. præs. verbi παρατίθημι, appono. Th. τίθημι.

Πάρυγρος, leviter humidus; vel simpl. humidus, madens; Item, τὸ πάρυγρον, emplastri quoddam genus, inde nominatum, quoniam initio liquidum est, sed postea consistit & durescit; apud Gal. unde παρυγραίνω, antehumecto; Hippocr. & Theophr. ex παρὰ, & ὑγρὸς, unde ὑγραίνω, &c. Vide. Item, παρυδάτιος, & πάρυδρος, juxta aquam, vel, aquas, positus, natus, vel, satus: Theophr. ex παρὰ; & ὕδωρ, τὸ: genit. ὕδατος, &c. vide. Παρυπόστασις: minus est quam ὑπόστασις; unde, apud Dionys. διὸ οὔτε ὑπόστασιν ἔχει τὸ κακὸν ἀλλὰ παρυπόστασιν, ideo neque propriam subsistentiam habet malum, sed quodammodo subsistit: est verbale, à παρυφίσταμαι, vide: vel, ex παρὰ; & ὑπόστασις, &c. Vide. Item, παρυποψύχω, leviter refrigero: ex παρὰ: & ὑποψύχω: vide.

Παρυφαίνω, attexo: ex παρὰ ὑφαίνω, texo. Th. ὑφάω, idem.

Παρυφάω, attexo: ex παρὰ & ὑφάω texo.

Παρυφὴ, ῆς, ἡ, præclava, prætexa: à præced.

Παρυφὴς, έος, & πάρυφος, ὁ,ὁ,ἡ; adject. ἔχων παρυφὰς, vel, παρυφὲς, subst. i. e. τὰς ἐν τοῖς χιτῶσι πορφυρᾶς ῥάβδους; Poll. l. 7. c. 14. ut, χιτὼν παρυφὴς, vel, πάρυφος: virgatum sagulum; Item, πάρυφος, ου, ὁ; subst. idem quod παρυφὴ præced. id quod telæ seu, textili attextum est; veluti sunt virgæ aureæ, purpureæ, candidæ, &c. Vide.

Παρυφίσταμαι, propemodum subsisto: fere in natura sum rerum: Item, obiter subsisto: sed exp. etiam, subsisto unà, vel, unà existo; unà sum in rerum natura; (pro συνυφίσταμαι.) Item, exp. significor, demonstror, repræsentor, &c. ex παρὰ; & ὑφίσταμαι; Vide.

Πάρυφος, vide παρυφής.

Παρφάμεν, Æol. Sync. pro παραφάμεν, quod Ion. pro παραφάναι, a. 2. inf. act. &

Παρφάμενος, ου, male suadens, pro παραφάμενος. a. 2. part. m. παρφαμένα, Dor. pro παρφαμένη, adhortans: &

Παρφάσθαι, a. 2. inf. m. verbi παραφάμαι. suadeo, hortor: ex παρὰ & φημὶ, dico. a. 2. act. ἔφην; a. 2. m. ἐφάμην.

Πάρφασις, εως, ἡ, per Sync. pro παράφασις, oratio, qua quis decipitur, impostura, fraus: ab eod. verbo & th.

Παρφέρομαι, in medium afferor; item. perperam agor, vel moveor, transversus rapior, &c. per Sync. dicitur, pro παραφέρομαι, à παραφέρω, V.

Πάρφυκτον, ου, τὸ, poët. Sync. pro παράφευκτον, quod vitari potest. Ex παρὰ & φεύγω, fugio.

Παρῳδέω, ῶ, canticum, vel carmen ad alterius imitationem compono, parodias scribo; ab Hesychio exp. etiam χλευάζω, unde, παρῳδὴ, canticum, vel, carmen ad alterius similitudinem compositum; Athen. l. 14. abusivè etiam in versificationis ac sermonum imitatione servatur. vide Quint. l. 9. c. 2. Item, παρῳδὸς, parodiarum scriptor, ut Sopater, apud Athen. unde παρῳδία, idem quod παρῳδή; ut, παρῳδιῶν ποιηταί; Athen. l. 15. est (inquit Camer.) quum alterius Poëtæ versus, jocosè in aliud argumentum transferuntur; est etiam, παρῳδία, Hermogeni, quum quis, ubi partem aliquam versûs protulit, reliquum à se, i. e. de suo, oratione solutâ eloquitur; Item, παρῳδικὸς, adject. ad parodiam pertinens; parodiæ formam habens; omnia, ex παρὰ, & ᾠδὴ, ἡ; unde ᾠδικὸς; &c. Vide.

Παρωθέω, expello, ejicio, domo expello: item rejicio, aspernor, negligo; procrastino: ex παρὰ, & ὠθέω, pello.

Παρωκεάνιος, ου, ὁ; & παρωκεάνιος, oceani accola; in plur. παρωκεάνιοι, οἱ, oceani accolæ; qui ad oceanum habitant; Item, παρωκεανίτης, maritimus, litoralis; vel, qui est ex litore oceani, unde παρωκεανιτικός, maritimus, litoralis, juxta oceanum, &c. ex παρὰ, & ὠκεανὸς, vide.

Παρῴκησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi παροικέω, commoror: f. ήσω, p. παρῴκηκα. Ex παρὰ & οἰκέω, habito. Th. οἶκος, domus.

Παρῴκισμαι, perf. ind. pass. verbi παροικίζω, juxta habitare facio; f. ίσω. Ex παρὰ & οἰκίζω, condo, loco. Th. οἶκος, domus.

Παρῳκοδόμηνται, 3. pl. perf. ind. pass. verbi παροικοδομέω, ædifico juxta, ex παρὰ, juxta, & οἰκοδομέω, ædifico f. ήσω. p. ᾠκοδόμηκα. ab οἶκος, domus, & δέμω, struo. p. m. δέδομα.

Παρωλένιος, qui ad brachia, seu, lacertos est: vicinus brachiis, seu, ulnis; ut, παρωλενίη φαρέτρη; vocantur etiam, παρωλένια, τὰ; interiores lacertorum tori; Poll. l. 2. ex παρὰ; & ὠλένη; V. Item, παρώμαλος, ου, ὁ, ἡ; adæquatus, ex παρὰ; & ὁμαλὸς, (verso, propter comp. ο in ω,) παρωμὶς, ίδος, ἡ; superhumerale; genus vestimenti sacerdotalis; Exod. 28. Item, παρώνυμος; q. d. denominatitius, denominativus; i. e. ab alio denominationem habens; unde παρώνυμα, τὰ; quæcunque ab alio denominationem habent: apud Aristot. in Categ. atque inde adv. παρωνύμως; q. d. denominatitiè, seu, denominativè; Plut. in quæst. Rom. Item, παρωνυμία, appellatio denominativa facta;

& q. d. derivative; quod idem idem est quod παρανομασία: v. de Aqu. Rom. Sic etiam, παρωνύμι©, denominationi similis; Plat. παρωνύμιον, cognomen; Plut. & Athen. & παρανυμίζω, seu, παρανυμιάζω, denomino; Aristot. omnia, ex παρὰ, & ὄνομα, unde ὀνομάζω, &c. quæ in comp. vertunt, ο, in ω. Item, παρωνυχία, & παρωνυχίς; Abscessus ad unguis radicem natus: alii inflammationem vocant; Latini, reduviam, vel, rediviam, malum hoc nuncuparunt. Item, παρωνυχία, est etiam nomen herbæ, nominatæ ἐκ τῶ παρωνυχίδας θεραπεύειν; Diosc. l. 4. c. 54. ex παρά; & ὄνυξ, ὄνυχ©, &c. V.

Πάρωρ©, ε, præditus colore inter cinereum & rufum medio: à πυῤῥὸς, rufus. Th. πῦρ ignis.

Παρώπιον, quod oculis circumponitur equorum; quidam exp. coria quæ ambiunt oculos equorum; ocularia equorum. Poll. l. 2. Item, παρωπὶς, itidem pro eo quod oculis, seu, faciei circumponitur; idem ibid. Sed παρώπια, appellantur, oculorum minores anguli qui ad tempora spectant; idem etiam ibid. ex παρὰ, & ὢψ, ὠπὸς, V.

Παρῶπτο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi παρόπτομαι, negligo. Th. ὄπτομαι, video: f. ὄψομαι. perf. pass. ὦμμαι.

Παρ' ὥραν, q. d. præter tempus, vel, horam; i. e. intempestive; apud Plut. ex παρά, & ὥρα, V.

Παρώρει©, vel, παρώρει©, ad latera montis situs, vel, prope montem; Suid. unde παρωρεία, ας, ἡ; latus montium, secundum locum aliquem porrectorum; Polyb. l. 2. Unde, παρωρείτης πάν, in epigr. latera montis incolens, vel, ad montem positus; Item, παρωρεία, ἡ; vicina motibus regio; omnia, ex παρὰ, & ὄρος, (Doricè ὦρος;) εος τὸ; mons; unde ὄρει©, &c. & Item πάρωρος; (idem cum ἄωρος) intempestivus: Theophr. caus. pl. l. 5. ex παρὰ; & ὥρα ἡ; vide. Sic etiam, παρωροφὶς, ίδ©, ἡ; ora tecti; id quod est inter ὄροφον ᾗ τοῖχ©; ut tradit Poll. li. 1. ut παρωροφὶς τετράπηχυς; quatuor cubitorum per oras crassitudo; Herodot. videtur esse prominentia tecti & subgrundii; ex παρὰ, & ὄροφ©, ὁ; à Th. ἐρέφω; vide. Item, παρώτιον, ε, τὸ ornamentum aurium; Item, alter oculi angulus qui aures spectat, oppositus angulo alteri, nares intuenti, qui ῥινὴρ dicitur; Schol. Nic. ex παρά; & ὖς (Doricè ὦας.) ὠτὸ©, τὸ, auris, &c. V.

Παρωτὶς, ίδ©, ἡ, tumor glandularum sub auribus, quia παρὰ ὠσί.

Παρώτρυνον, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi παροτρύνω, exstimulo: f. υνῶ. perf. παρώτρυγκα. Ex παρὰ & ὀτρύνω instigo.

Παρῴχηκε, præteriit, perf. ind. act. &

Παρῳχηκὼς, ότ©, præteritus, part. perf. act. &

Παρῳχημέν©, ε, part. perf. pass. verbi παροίχομαι, prætereo, f. 1, m. παροιχήσομαι. Th. οἴχομαι, ει: perf. act. ᾤχηκα.

Πάρωχρος, ad pallidum colorem vergens; ex παρὰ. & ὠχρὸς, ὁ; V.

ΠΑ'Σ, πᾶσα, πᾶν. gen. παντὸς, πάσης παντὸς, omnis, e; quivis, totus. in acc. πάντα, πᾶσαν, πᾶν. gen. pl. f. g. Ion. πασέων, pro πασῶν. dat. pl. πᾶσιν, & Ion. πάντεσσιν, & in f. g. Ion. πάσῃσιν, pro πάσαις. Hinc πάντως, omnino, πάνυ, idem, πανταχῆ, & πανταχῶ, ubique, ἅπας, αντ©, universus, totus: est &

Πᾶς, pater, vocula infantum; qu. à πάω, pasco.

Πασᾶν, Dor. pro πασῶν, omnium, gen. pl. f. g. à πᾶς, πᾶσα.

Πάσασθαι, gustasse, a. 1. inf. m. à πάω, vel πάομαι, edo, gusto: hinc πασάμεν©, a. 1. part. m. Poët.

Πασιθέη, ης, ἡ, nomen mul.

Πασιθόη, ης, ἡ, nomen mul. Gr. quæ ad omnes currit.

Πασιμέλεσα, epithetum, quo Argo navis ornatur ab Hom. Od. μ. ut quæ omnibus heroibus curæ fuerit, vel omnibus poëtis & Historicis; teste Eust. ex πᾶσι, dat. plur. à sing. Πᾶς, & μέλει, curæ est, &c. Vide sing. sic, πασιφαὴς, omnibus apparens; Nonn. ex πᾶσι dat. plur. à πᾶς, & φάω, luceo; &c. vide Item, πασπάλη, res vulgaris & minima; apud Aristoph. in vesp. est ab, & pro παιπάλη, quod est per reduplicationem, à Th. πάλη, &c. vide. Item, πασπαλέτης, idem quod κεγχραλέτης, ε, ὁ; milii molitor; qui milii grana molâ frangit, ex πάσπαλ©, idem quod κέγχρος, milium, & ἄλως, ω, ἡ, area, in qua teritur, seu, trituratur frumentum; vel. à Th. ἀλέω, fut. έσω; unde ἀλέτης; &c. Vide.

Πάσσακα, acc. sing. à

Πάσσαξ, κ©, ὁ, paxillus, diminut. à

ΠΑ'ΣΣΑΛΟΣ, & Att. πάτταλ©, ε, ὁ, PESSULUS, clavus ligneus, PAXILLUS: à Dor. πάσσω pro πήσσω, figo, infigo.

Πασσαλεύω, seu, παταλεύω, palum figo; vel, palo figo, vel, affigo; unde πασσαλευτὸς, palo affixus, vel simpl. affixus; Item, πασσάλιον, ε, τὸ; &, πασσαλίσκος, ε, ὁ; sive, παττάλιον, & παταλίσκ©; diminut. claviculus ligneus, paxillus; à πάσσαλ©, Atticè πάτταλ©, ε, ὁ; &c. V. Item, πασσαλίζω, vel, πασσακίζω, palo figo, vel, palo affigo; à πάσσαλ©, ε, ὁ; vel, πάσσαξ, ακ©, ὁ; vide unde etiam, πασσάκιον, idem quod πάσσαξ, & πασσάλιον; ut &, πασσάριον, palus; σαυρός; clavus ligneus; Hesych. ab eod. Th. πάσσαλ©; und etiam, πασσύλιαι; vide παττάλιαι.

Πασσάμεν©, ε, adeptus, a. 1. part. m. gem. σ. à πάομαι, possideo, perf. πέπαμαι. Th. πάω.

Πάσσε, Ion. pro ἔπασσε, conspergebat, 3 sing. imperf. act. verbi πάσσω. est & præs. imperat.

Πασσυδὶη, idem quod πασσυδὶ, omni impetu, catervatim, adv. invenitur & πασσυδεὶ, funditus: ex πᾶς, πᾶσα, omnis, & σύομαι, inusit. idem quod Th. σείω, quatio.

Πασσύελον; Hesych. Æoles scribit dicere. pro πασσυδίῃ; vide πασσυδίη. Item; πασσύεφος, funditus; ἄρδην. πανοικὶ; i. e. cum tota domo, seu, familia; videntur ea derivata, παρὰ τὸ πᾶν ᾗ σύρεσθαι; ut sit omnino & penitùs trahendo extirpandoque.

ΠΑ'ΣΣΩ, vel ττω, inspergo, conspergo; superinjicio, item variego: f. ἄσω. p. ακα. Dicitur &

Πάσσω, pro πήσσω Dor. infigo.

Πάσσων. crassior, spissior. densior; sic occurrit Od. θ. pro παχύτερ©; quod est comparat. à posit. Th. παχὺς, ὁ; vide.

Παστὰς, ά©, ἡ, thalamus, à πάσσω, variego, quia variegatus & artificiosè factus; exponitur etiam porticus, atrium, locus convivii. q. à πάομαι, edo.

Πάστη, ἡ; jusculum farinâ mixtum, seu, conspersum; Poll. ex Aristoph. à Th. πάσσω, vel, πάττω. conspergo, superinjicio, &c. vide. Item, παστὸν. i. e. τὸ πασσόμενον; Aristoph. interpr. conspersum; sed ejus usus potiùs est in compositione; ut, ἁλίπαστ©, sale conspersus, &c. Itidem, à Th. πάσσω; vide.

Παστὸς, ε, conspersus: item subst. thalamus, Ps. 19. 5. à πάσσω, conspergo.

Παστὸς, præced. Polluci, est, τὸ παρὰ τῇ ἑστίᾳ παραπέτασμα; prout significat thalamum; sed aliquando sumitur, pro eo qui cibo dat operam, seu, dedit; à πῶ; i. e. ἐσθίω; v.

Παστοφόριον; i. e. τὸ φέρον τὸν παστὸν; Suid. pastophorium, Is. 22. sic 70. Interpr. pro quo Aquila vertit tabernaculum; ut ibid. docet Hieron. qui annotat, pastophorium esse thalamum, in quo habitat templi præpositus; Item, Παστοφόρος, ε; thalamifera; Veneris Epith. à παστός; & φέρω; Item, Παστοφόροι, ferentes pallium; ut fit in processionibus.

Πάσχα, τὸ, ἄκλιτον, pascha. vox origine Hebræa. Lat. transitus.

Πασχαλκεὺς; multarum artium, i. e. πολύτεχν©; Hesych. sed perperam, pro παγχαλκεύς; quod est, qui omnia fabricari novit; ex πᾶν, & χαλκεύς, vide.

Πασχέμεν, Ion. pro πάσχειν, præs. inf. à

ΠΑ'ΣΧΩ, εις ει, PATIOR, afficior: f. πείσομαι. a. 2. ἔπαθον. a. 2. inf. παθεῖν, a. 2. part. παθών. perf. act. πεπόνθηκα. p. m. πέπονθα. Hinc πάθημα, ατ©, τὸ, casus, afflictio. πάθ©, ε©, τὸ, animi perturbatio, affectus concitatus, ἀντιπάθεια, ας, ἡ, repugnantia, contraria affectio. συμπάθεια, ας, ἡ, convenientia affectuum; item commiseratio.

Πασχητιάω; cupio πάσχειν; (obscænum,) i. e, cupio marem pati, muliebria appeto; de pathicis & cinædis, adversæ veneris libidine prurientibus; apud Aristoph. & Athen. unde, πασχητιασμὸς, ε, ὁ; ipsa appetitio coitus illius nefandi; Luc. in Gallo. Th. est πάσχω, patior, &c. Sed sumitur etiam in ista obscœna significat.

Πατὰ, Scyth. quod Gr. κτείνειν, interficere.

Παταγέω, ῶ; strepo, strepito; fragorem edo; crepito; Aristoph. in Nub. & Theocr. Idyll. 23. unde verbale, πάταγημα, τὸ; strepitus, sed dicitur & de homine garrulo, ac veteratore; apud Suid. utrumque, à seq. πάταγος, ὁ; strepitus, crepitus; Item, fremitus, pro quo etiam reperitur fœm. παταγή, ἡ; plausus: apud Dionys. de situ orbis, &c. v.

Παταγοδρόμος, fragorem edens in cursu, seu, inter currendum; ut, παταγοδρόμος αὐδή, tonitrui periphrasis, apud Orph. hymn. in Jovem fulguratorem; ex seq. πάταγος, & δρόμος, ὁ; vide.

Πάταγος, ου, ὁ, stridor, fragor: à πατάσσω, quod vide.

Πάταικοι, simulacra Deorum in puppibus navium, Phœnicibus.

Πατάνη, ης, ἡ, PATINA, patella: à πετάω, pando, aperio.

Πατάνιον, ου, τὸ, patella, parva patina; diminut. à præced. πάτανα, pro quo etiam Gr. dicitur, πατέλλιον, apud Poll. ex variis authoribus.

Πατάξαι, a. 1. inf. act. &

Πατάξας, αντος, percutiens, a. 1. part. act. &

Πατάξεις, 2. sing. f. 1. act. verbi πατάσσω, percutio, πατάξη, 3. sing. a. 1. sub. act.

Πάταρα, ων, τὰ, nomen urbis Lyciæ in Asia: à Pataro conditore sic nominata.

ΠΑΤΑ'ΣΣΩ, cum strepitu palpito, percutio: f. ξω. p. πεπάταχα. a. 1. ἐπάταξα hinc πάταγος, fragor, strepitus.

Πατέεσθαι, idem quod πάσασθαι, gustasse. Herodot. à πάομαι, gusto.

Πατελλοχάρων, qui pateris gaudet; qui pateris potare amat; Alciphron. ex πατέλλιον, patella; voce à Latinis mutuo sumpta; (licet alii putent latinas voces, patina, & patella, à Gr. πάτανα, vel, πατάνη, πατάνιον, & πατέλλιον, derivari;) cujus meminit, Poll. l. 6. c. 13. & χαίρω, fut. χαρῶ, &c. v.

Πατέοντι, Dor. pro πατέουσι, calcant, 3. pl. præs. ind. à πατέω.

Πάτερ, vocat. sing. sed.

Πατέρ', pro πατέρα, acc. sing. à πατὴρ, quod vide.

Πατερίζω, patrem nomino, patrem voco, seu, appello, Aristoph. in vesp. Item, πατέριον, diminut. q. d. paterculus; utrumque, à Th. πατὴρ, έρος, &c. v.

ΠΑΤΕ'Ω, calco, conculco, protero: f. ήσω. p. πεπάτηκα. a. 1. pass. ἐπατήθην. Hinc περιπατέω, obambulo.

Πάτημα, τὸ; quod calcatur, vel, calcatum est; q. d. calcamentum, seu, conculcamentum; metaphoricè, apud Basil. de homine qui proculcatur, proteritur & opprimitur; Item, πατητὸς, ὴ, ὁ, qui calcari potest, seu, conculcabilis, Item, calcatus; ut, πατηθεῖσα σταφυλή, quæ & πατητή, apud Aët. 9. 24. & πατητὸς φοῖνιξ, palmæ genus tertium, sic appellatum, quòd ejus pomum, etiam in matre sua, dehiscat, calcatoque similis appareat; Plin. l. 13. c. 4. verbalia, à præced. Th. πατέω, vide.

Πατὴρ, seq. deduci dicitur à Grammaticis, ex ἀπτήρ, ut dicatur πατὴρ quasi σωτήρ; sicut & Lat. ator pro patre dicitur; Eustath. Deum, πατέρα appellari scribit, quasi πάντα τηροῦντα; hominem verò quasi παῖδας τηροῦντα, &c. Interdum, honoris aut amoris causâ ille dicitur pater, qui alioqui non est consanguineus; Item, affector & autor, Item, πατέρες, in plur. majores; ut & Lat. patres.

ΠΑΤΗ'Ρ, έρος, ρὸς, ὁ PATER, tutor, curator, dat. πατέρι, ρὶ, acc. πατέρα tantum, voc. ὦ πάτερ. Hinc πατρὶς, ίδος, ἡ, patria. πάτριος, ου, ὁ, ἡ, & πατρῷος, ου, paternus, πατριώτης, ου, ὁ, conterraneus, popularis, πατριά, ᾶς, ἡ, familia. ἀπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, carens patre, q. à πάω, pasco.

Πατήσας, αντος, a. 1. part. act. &

Πατησεῖς, Dor. pro πατήσεις, 2. sing. f. 1. à πατέω, calco.

Πατητὸς, v. paulò suprà, πάτημα.

Πάτμος, ου, ἡ, nomen insulæ in Ægeo mari.

Πάτος, ου, ὁ, calcata seu trita via, callis. Angl. a Path. à πατέω, calco.

Πάτρα, ας, & Ion. πάτρη, ης, ἡ, familia, & idem q. πατρὶς, patria. Th. πατὴρ, pater.

Πατραγαθία, ἡ; paterna strenuitas; patris, aut, patrum fortitudo; Plut. ex πατὴρ, τέρος, vel, τρὸς, ὁ; & ἀγαθὸς, ὁ; v.

Πατραδελφεὸς, οῦ, ὁ, Poët. pro

Πατραδελφὸς, οῦ, ὁ, patris frater, paternus, ὁ τοῦ πατρὸς ἀδελφός.

Πάτραθε, ex familia, ἐκ τῆς πάτρας καὶ φρατρίας: vide πάτρα.

Πατραλοίας, ου, ὁ, vel

Πατραλῴης, ου, ὁ, parricida: ex πατὴρ & ἀλοάω, seu ἀλοιάω, ῶ, trituro, multis ictibus contundo, verbero.

Πατραλοίας; præced. patris percussor, seu, pulsator; patris interfector; est etiam, patriæ perditor, apud Aristot. &c. v.

Πάτρη, ης, ἡ; patria exp. etiam ἐπαρχία, & φυλή; Item, ἡ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς γένεσις; apud Suid. à Th. πατὴρ, τρός; v. unde etiam seq. Πατρία, cœtus eorum qui communem patrem familias habent; Eph. c. 3. Item, χώρα, & πατρὶς; apud Suid. &c. v.

Πάτρηθεν, ex patria; ut, πάτρηθεν ἀλώμενος, à patria procul errans; à præced. πάτρη, v.

Πατριά, ας, ἡ, familia, parentela, tribus, Th. πατὴρ, pater.

Πατριάζω, facio aliquid more paterno, seu, tanquam pater; mores paternos in re aliqua agenda refero, est à πάτριος, ὁ, &c. v.

Πατριάρχης, ου, ὁ, PATRIARCHA, q. τῆς πατριᾶς ἄρχων, familiæ princeps.

Πατριαρχεῖον, patriarchæ domus; & Πατριαρχία; apud Dionys. Areop. paternitatis principium; Item, Πατριαρχικὸς, ad patriarchas pertinens; omnia, à præced. Πατριάρχης, primus patrum; & sæpè non tam generis, quàm præstanti ratione; (sic enim etiam, David, Patriarcha vocatus putatur;) &c. v.

Πατρίδιον, ου, τὸ, paterculus; Aristot. diminut. à πατὴρ, τρός; v. Item, πατρίκιος, patricius, ipsa vox latina.

Πατρικὸς, ή, όν, paternus, a, um: &

Πάτριος, ου, ὁ, ἡ, PATRIUS, hæreditarius, à patre vel patribus traditus, Th. πατὴρ, pater.

Πατρικῶς, paternè, more patris; Item, affectu & amore paterno; paterna benevolentia; est adv. à præced. Πατρικὸς, qui vel qualis est patris; ut: πατρικὴ ἀρχὴ, imperium, quale est patris, &c. Aristot. Eth. 8.

Πατρὶς, ίδος, ἡ, PATRIA. in acc. πατρίδα, ab eod. th.

Πατριώτης, ου, ὁ, qui ejusdem est patriæ, conterraneus, popularis: &

Πατριῶτις, in fœm. g. idem. Th. πατὴρ, pater.

Πατριωτικὸς, ad tribules, conterraneos, seu, patriotas pertinens, à præced. πατριώτης, vide.

Πατροβόας, ά, ὁ, nomen viri.

Πατρόθεν, à patre, ex parte patris; à majoribus; exp. etiam, nomine, seu, de nomine patris; ut, πατρόθεν καλεῖν, patris addito nomine, aliquem compellare; sic, πατρόθεν ἐπονομάζων, patris nomine appellans; Thuc. l. 7. est adv. à πατὴρ, τρός, ὁ, v.

Πατροκασίγνητος, ου, ὁ, patruus: ex πατὴρ, pater, & κασίγνητος, frater: quod ex κάσις, frater, & γείνομαι, nascor.

Πατροκλέης, ῆς; gen. έεος, έος, οῦς. dat. έεϊ, έϊ, εῖ, acc. έεα, έα, ῆ, voc. εες, εις. Dicitur, &

Πάτροκλος, ου, ὁ, PATROCLUS: ex πατὴρ, & κλέος, έεος, τὸ, gloria. quod à κλείω, celebro.

Πατροκτονία, patricidium; à seq. πατροκτόνος; v. sed, πατρόκτονος; est (passivè) à patre interfectus; ab iisdem cum seq. v.

Πατροκτόνος, ου, ὁ, ἡ, parricida, patris interfector: ex πατὴρ & κτείνω, neco.

Πατρομήτωρ, patris mater, avia paterna; ex πατὴρ, τρὸς, & μήτηρ; v. Item, Πατρονόμος, qui tanquam pater res administrat, seu, paternâ quâdam curâ; nomen magistratus apud Lacedæmones; teste Plut. atque inde, Πατρονομία, munus Patronomorum, sicut exp. & paternum imperium; apud Luc. Item Πατρονομικὴ, scil. ἐπιμέλεια; paterna gubernatio; Plat. & Πατρονομοῦμαι, patris imperio regor; apud Plut. omnia, ex πατὴρ, τρός, ὁ; & νέμω, rego, administro; unde νομὸς, ὁ; præfectura, &c. v.

Πατροπαράδοτος, ου, ὁ, ἡ, à parentibus traditus. Ex πατὴρ, pater, παρὰ & δίδωμι, do.

Πατροπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ; πατρὸς πατὴρ, patris pater, paternus avus.

Πατρορραίστης, vel πατρορραΐστης; patricida ex πατὴρ, τρός; & ῥαίω, f. ῥαίσω, unde ῥαίστης, &c. v. Item, Πατροστερὴς, patre privatus, orbus; ex πατὴρ, τρός, & στερέω, fut. ήσω, &c. v.

Πατροτύπτης, ου, ὁ, qui patrem verberat: ex πατὴρ, pater, & τύπτω, verbero.

Πατροῦχος, ου, ὁ, ἡ, patris bona possidens: ut πατροῦχος παρθένος, virgo pupilla, ad quam solam patris hæreditas pertinet: à πατὴρ, & ἔχω, habeo.

Πατροφονεὺς, έως, ὁ, patricida: item, qui alterius patrem occidit: ex πατὴρ, & φονεὺς, homicida. Th. φένω, interficio.

Πατροφόνος, & πατροφόντης, patris interfector, vel, interfectrix; ex iisd. cum præced. v.

Πατρυιὸς, vitricus; à πατὴρ, τρὸς; v.

Πατρῴα, ας, ἡ, paterna: vide πατρῷος.

Πατρῴζω, patrisso; patrem, seu, patris mores imitor; Herodian. l. 1. à seq. πατρῷος, ου, paternus, Item, avitus, &c. vide.

Πατρῷος

Πατρῷ@, ου, ὁ, ἡ, seu

Πατρῷ@, ῴα, ῷον, patrius, a, um, Th. πατὴρ, pater.

Πατρωὸς, οῦ, ὁ; idem quod πατρυιὸς, vitricus; in Pand. & apud Eustath. Item πάτρως, ὁ; (genit. πάτρω, vel, πάτρο@.) patronus; patruus; ut παρὰ τῷ πάτρῳ, apud patruum; Herodot. & πάτρων, patruum; idem Herodot. Th. πατὴρ, τρὸς, v.

Πάτρων, ων@, ὁ; patronus; Plut. in Rom. refert. πατρωνά τινα, Patronum quendam ex his qui Evandrum consequuti fuissent in Italiam, imbecillorum curam gessisse, iisq; præsidio fuisse; à quo Latini Patroni nomen acceperunt; ubi Πατρωνεία, quoque legitur, pro, patronatu, patrocinio, & præsidio; Græci, προστασίαν, appellant, ibidem, πάτρωνας, i.e. Patronos, refert Romulum vocasse, qui Græcè προστάται appellantur; Idem etiam Plut. in Fabio, vocat πάτρωνας, patronos; Pollux etiam, generis familiæq; autores, γενάρχας ἢ πάτρωνας, ait appellari, &c. Deduci etiam possunt πάτρων, & πατρωνεία, à Th. πατὴρ, τρὸς, ὁ; v.

Πατρωνυμικὸς, q. d. à patre denominatus; ut, πατρωνυμικὰ ὀνόματα; quæ ex patris nomine facta sunt nomina. Item, πατρωνυμία, denominatio à patre; nomen a patris nomine factum; Eust. ex πατὴρ, τρὸς, ὁ, & ὄνομα, ατ@, τὸ; quod in comp. prius ο, mutat in ω, posterius in υ, &c. V.

Παττάλιαι ἔλαφοι, αἱ; quorum cornua πασσάλου, seu, παττάλου speciem referunt; subulones; ie. cervi quibus cornua enasci incipiunt; quasi πάτταλοι, i. e. subulæ; à Th. πάσσαλ@; vide, sicut etiam, πάττω: v. in Th. πάσσω.

Πάτταλ@, ου, ὁ, vide in πάσσαλ@.

Παῦε, cessa, desiste, præs. imper. act. &

Παύθη, remisit, 3. sing. a. 1. ind. pass. Ion. pro ἐπαύθη, ης, η; verbi παύω, cesso, quod vide.

Παῦλα, ας, ἡ; cessatio, quies, intermissio, finis; exp. & clausula; apud Arist. polit 7. à Th. παύω; v.

Παῦλ@, ου, ὁ, nomen Apostoli. Lat. pusillus.

Παυράκις, rarò; non multum, Hesych, adv. à seq. παῦρος, ὁ, v. unde etiam neut. plur. παῦρα, adv. idem interdum etiam significat; paucies, non sæpe, &c. v.

Παυρεπὴς, pauciloquus; ex παῦρ@; & ἔπος, τὸ; vide.

Παυρίδι@, ου, pauxillus, pauculus: &

Παῦρον, adv. PARUM: &

Παυρόνπερ, PARUMPER: à

Παῦρ@, ου, Poët. paucus, non multus, PARVUS, in comp. παυρέπεσ@. Th. παύω, cesso.

Παῦσαι, α', 1. inf. act. &

Παυσάμεν@, a. 1. part. m. παύσασθαι, a. 1. inf. m. παύσασθε, 2. plur. a. 1. imperat. m. &

Παυσάσαι, a. 1. part. act. f. g. pl. num. a παύω, cesso. f. σω.

Παυσάνεμος, ventos sedans, seu, placans; unde Æschylus vocavit παυσάνεμον θυσίαν, sacrificium quo impetramus sedationem ventorum; à Th. παύω, Fut. παύσω, unde παῦσις, εως, ἡ; & ἄνεμος, ὁ, &c. vide.

Παύσειεν, sedaret, 3. sing. a. 1. opt. act. Æol. ab eod. th.

Παυσικάπη, ἡ; instrumentum erat rotæ simile, per quod jumentorum colla transmittebant, ne ederent, dictum & de instrumento, quo impediebantur homines, ne manus ori admovere possent; ut tradit Ælius Dionysius: ex quibus verbis colligit Eustath. παυσικάπην dictam ὡς παύουσαν τῆς κάπης ἢ τοῦ κάπτειν, ὅ ἐστι τοῦ ἐσθίειν; scribitur etiam παυσικάππη; ex παῦσις, & κάπτω, unde κάπη, ἡ, &c. vi. Item, παυσίλυπος, mœrori finem imponens, mœrorem sedans; ut παυσίλυπος ἄμπελος, apud Athe. nl. 2. & παυσίλυπος ζόης; Soph. ex παῦσις; & λύπη, ἡ, vi. παυσινύσταλον, quod dormitationem reprimit: (ex παῦσις: & νυστάζω, unde νυσταλέ@, ὁ, &c. vide.) ab Ælio Dionysio dicitur esse simile βέρμα ei quod dicitur ἐγρηγόρσιον, &c. Item, παυσίπον@, labori finem imponens; à labore recreans; ex παύω, unde παῦσις; & πόν@, ὁ, &c. V.

Παῦσις, εως, ἡ; cessatio, requies; Item, παυστέον, cessandum est, finem facere oportet; Item, cavendum est: sic & παυστὴρ, ῆρος, ὁ: sedator, qui finem imponit, Athen. l. 10. & παυστήρι@, ὁ; q. d. sedativus, sedatorius: unde παυστήρια, τὰ; exp. obices, septa; Hesych. Item, παυστικὸς vim sedandi habens; omnia, verbalia à πάυω, παύομαι, fut. παύσω, παύσομαι; &c. vide.

Παυσώδυν@, qui dolorem sedat; ex παύω, f. παύσω, unde παῦσις, & ὀδύνη, ἡ, quod in variis comp. mutat. ὁ, in ω, &c. vide.

Παυσωλὴ, ῆς, ἡ, cessatio. Th. παύω, cesso.

Παυσώμεσθα, Poët. pro παυσώμεθα, 1. pl. a. 1. sub. m. à

ΠΑΥ'Ω, facio cessare, finio, coërceo, cesso. Angl. to Pause. f. παύσω. p. πέπαυκα. a. 1. ἔπαυσα. a. 1. imperat. παῦσον, άτω. a. 2. ἔπαυον. a. 2. pass. ἐπάην. præs. m παύομαι, cesso, desisto. imperf. ἐπαυόμην, ου, ετο, & in 3. pl ἐπαύοντο a. 1. m. ἐπαυσάμην, ω, ατο. perf. pass. πέπαυμαι, destiti, hinc παῦσις, εως, ἡ, cessatio, requies. παῦρος, ου, paucus, parvus. ἀνάπαυσις, εως, ἡ, requies.

Παφλαγὼν, όν@, ὁ, Paphlagon, nomen propr. gent. Παφλαγόνων, gen. pl.

Πάφλαζεν, fervebat, 3. sing. Imp. Ion. &

Παφλάζοιτο, 3. sing. opt. præs. pass. à

Παφλάζω, ferveo, æstuo: ex them. φλάζω, ferveo.

Πάφλασμα, τὸ, fervor, æstuatio, æstus; Item; strepitus quem æstuans mare efficit & edit; & metaph. παφλάσματα, de verbis insolentibus & elatis apud Aristoph. in avib. est verbale, à præced. παφλάζω, vide.

Πάφ@, ου, ἡ, nomen urbis. Gr. sic vocata a Papho conditore.

Παχεῖα, ας, ἡ, densa, nom. sing. f. g. &

Παχείῃ, dat. sing. f. g. Ion. à παχὺς, έ@, ὁ, crassus παχεῖς, οἱ, crassi, locupletes.

Πάχετ@, idem quod πάχ@, τὸ, vide.

Παχθῇ, Dor. pro παγῇ, 3. sing. a. 1. sub. pass. à πήγνυμι, compingo, quod v.

ΠΑ'ΧΝΗ, ης, ἡ, pruina, ros glaciatus: q. à πήγνυμι, compingo.

Παχνήεντ@, gen. sing. à παχνήεις, εντ@, pruinosus. Th. πάχνη.

Παχνόω, congelo, gelu constringo, expon. & contristo. à πάχνη; pruina.

Παχνώδης, ε@, vel εως, ὁ κ) ἡ; pruinosus, idem quod παχνήεις; à Th. πάχνη, ἡ; &c. vide.

Πάχ@, ε@, τὸ; crassities, crassitudo, Thuc. l. 3. exp. & crassamentum, seu, crassamen; apud Diosc. & dicitur etiam, de crasso ingenio; pro eo legitur etiam πάχετ@, idem; crassitudo, latitudo, &c. Nic. in Ther. utrumque, à Th. παχὺς, έ@, ὁ; v.

Παχυδάκτυλ@. crassos habens digitos; Polem. Phys. ex παχὺς, & δάκτυλ@, ὁ; vide.

Παχύδερμ@, ου, ὁ, ἡ, crassipellis, crassam cutem habens: item fatuus, rudis: ex παχὺς; crassus & δέρμα, cutis. Th. δέρας, ατ@, τὸ, pellis.

Παχύθριξ, qui crasso est pilo; Item, παχύθριχος; pro eod. ex παχὺς, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, &c. v. Item, παχυκάλαμος, crasso assurgens calamo aut culmo; ex παχὺς & κάλαμ@, ὁ, v. Sic, παχύκαυλ@, qui crasso, seu, denso est caule; ex παχὺς, & καυλὸς, ὁ, vide παχύκνημ@, cui sunt pingues suræ; ex παχὺς, & κνήμη, ἡ; v.

Παχυλὸς, οῦ, ὁ, crassus; unde adv. παχυλῶς, crassè; i. e. crasso modo, & minime subtili, crassâ Minervâ; Aristot. à Th. παχὺς, ὁ, v.

Παχυμερὴς, crassis constans partibus, crassus; unde, παχυμέρεια, crassitudo partium; & adv. Παχυμερῶς, crasse; Item metaph. crassâ Minervâ, & in compar. παχυμερέστερον, crassiore Minerva, crassius, rudius, &c. Gell. l. 14. c. 1 ex παχὺς, & μέρος, τὸ, v. Item, παχυνευρέω, crassos nervos habeo; ex παχὺς, & νεῦρον, τὸ, unde νευρέω, &c. v.

Παχυνθεὶς, έντος, pinguefactus, a. 1. part. pass. à παχύνω.

Παχύνο@, stupidâ mente, seu, crasso ingenio præditus; ex παχὺς, & νοῦς, νό@, &c. v.

Πάχυνσις, εως, ἡ, ipsa actio efficiendi crassum; Arist. & Theoph. Item, παχυντικὸς, vim hab. ns reddendi crassum, utrumq; à seq. παχύνω, crasso, crassius, vel, plenius reddo: unde in pass. παχύνομαι, crassus fio, crassesco, &c. v.

Παχύνω, pinguefacio. f. υνῶ p. πεπάχυγκα. part. pass. πεπάχυμμαι a. 1. pass. ἐπαχύνθην, ης, η, pinguefactus sum.

Παχύρριν, qui nasum habet crassum, Polemon in Physiogn. ex παχὺς, & ῥὶν, vid. Item, παχυρράβδ@, crassas habens virgas; ex παχὺς, & ῥάβδος, ἡ, &c. v. Sic παχύρριζος, cui crassa est radix; qui crassas habet radices; Theophr. ex παχὺς & ῥίζα, ἡ, v. Item, παχύρρυγχος, qui crassum habet rostrum; seu, qui crassis est naribus; ut, παχύρρυγχοι, ὗες, sues crassas habentes nares; Alex. Aphrod. ex παχὺς; & ῥύγχ@, τὸ; &c. v. Sed scribitur etiam παχύρυγχ@, cum simplici ρ, ut & παχύριν, cum duplici ρ; prout varia hujusmodi composita in differenter à variis authoribus utroli bet modo scribuntur.

ΠΑΧΥΣ.

ΠΑΧΥ'Σ, έ@, ὁ, crassus, spissus, densus, PINGUIS, dives. in f.g. παχεῖα, ας, ἡ, in n. g. παχύ. q. à πιαίνω, compingo.

Παχυσκελὴς, έ@, ὁ, ἡ, qui crura habet crassa; ex παχὺς & σκέλ@, τὸ, V. Item, παχύστομ@, qui crasso est ore; item, qui crasse loquitur; crassilinguis; unde, παχυστομία, os crassum; seu, crassa pronuntiatio; &, παχυστομέω, crasso ore loquor; crasse pronuntio; ex παχὺς, & στόμα, τὸ, vide.

Παχύτης, ητ@, ἡ, crassitudo, crassities, corpulentia; item, obesitas, pinguitudo; Aristot. an. 9. 5. à Th. παχὺς, præced. Vide.

Παχυτράχηλ@, qui crassam habet cervicem, seu, collum habens crassum; in Physiogn. ex παχὺς & τράχηλ@, ὁ, V. Item, παχύτειχ@, vide supra, παχύθριξ; sic παχύφλοι@, qui crasso est cortice; Diosc. 1. 12. à Th. φλοιὸς, ὁ, V. Παχύφρων, qui crassâ est mente, & intelligentia non valet; stupidus, bardus; Hesych. à Th. φρήν; (cujus comp. plurima mutant η in ω.) Παχύχειλ@, cui crassa sunt labia; labeo; à Th. χεῖλ@, τὸ, V. Παχύχυλ@, crasso succo præditus; à Th. χυλὸς, ὁ, V. Παχύχυμ@, idem; qui crasso est succo, seu, humore; à χυμὸς, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum Them. παχὺς, &c. V.

Παχώμι@, de Pachomii regula vide sis Salmasii commentarium de usuris.

ΠΑ'Ω, vel potius πάομαι, gusto, vescor, PASCO; item possideo, acquiro. f. άσομαι. perf. πέπαμαι. hinc πηὸς, affinis, propinquus.

Πέδα, Præpos. Æol. pro μετὰ, post. acc. regit. q. à πὸς. hinc πεδαμείβομαι, pro μεταμείβομαι.

Πεδάα, Ion. Pleonasmo pro πεδᾷ, 3. sing. præs. ind. act. &

Πεδάαν, pro πεδᾶν. inf. act. Ion. verbi πεδάω, irretio, compedibus adstringo. Th. πέδη, pedica.

Πεδάασκον, impediebant, Ion. pro ἐπέδων, ων, 3. pl. imperf. act. verbi ejusd.

Πεδάγρε@, ε, ὁ, ἡ, reprehensus ex fuga, à persequentibus. qu. à πέδα, quod vide pro μετὰ & ἀγρέω, venor, vel ἀγείρω, congrego.

Πέδαι, αἱ, pedicæ, & omnia pedum vincula; est plur. fœm. à Th. in sing. πέδη, ἡ, V.

Πεδαίρω, è solo in sublime tollo: à πέδα, Æol. pro μετὰ & αἴρω, tollo.

Πεδαμείβειν, Æol. pro μεταμείβειν. Ex πέδα, Æol. pro μετὰ & ἀμείβειν, mutare.

Πεδανὸς, ε, firmus, humilis. Th. πέδον, solum, terra.

Πεδάρσι@, ε, ὁ, ἡ, Poët. pro μετάρσι@, sublimis, quod vide. πέδα, Æol. pro μετά.

Πέδας, acc. pl. à πέδη, ης, ἡ, pedica.

Πεδᾶσαι, Dor. pro πεδῆσαι, a. 1. inf. act. &

Πέδασον, Dor. pro πέδησον, a. 1. imperat. act. à πεδάω, impedio, vincio pedicis. Th. πέδη, pedica.

Πεδάφρων, ον@, ὁ, ἡ, mentem vinctam habens, mente captus, stultus; ex πέδη, pedica, & φρὴν, mens.

Πεδάω, pedicis vincio. Them. πέδη, pedica.

Πεδέω, præced. compedibus adstringo; signif. etiam interdum, irretio, illigo; compedio; item, impedio, & prohibeo; pro eodem dicitur & πεδάω, in Epigr. &c. V.

Πεδέρχομαι, Æol. pro μετέρχομαι· ex πέδα, Æol. pro μετὰ & ἔρχομαι, accedo.

Πεδέρχομαι, præced. apud Pind. exp. sequor, insequor; item, subeo, venio; apud Theocr. Id. 30. ἀλλὰ πέριξ ἁπαλῷ στόματ@ σε πεδέρχομαι; exp. circa os tenerum te amplector, &c. Vide.

ΠΕ'ΔΗ, ης, ἡ, pedica, compes. q. à πὸς, pes. hinc πεδάω, pedicis vincio.

Πέδησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. verbi πεδάω, quod V.

Πεδητὴς, ε, ὁ, ligator; in Epigr. at, πέδητης, ε, ὁ, est compedibus adstrictus, vinctus; i. e. πεπεδημέν@; apud Plut. utrumq; à πεδάω, vel, πεδέω, & Th. πέδη, quæ V.

Πεδήορ@, Nic. in Ther. idem quod πεδάρσι@; qui è solo, in sublime evehitur; sublimis; & ab eod. πεδαίρω, quæ V.

Πεδιαῖ@, qui in locis planis & campestribus moratur; item, πεδιακὸς, campestris; &, πεδιὰς, άδ@, ἡ, planities; unde πεδιάσιμ@, campestris; ut, πεδιάσιμ@ σμύρνα; apud Diosc. campestris myrrha; i. e. in campestri solo proveniens; item, πεδιήρης, campestris, plenus, &c. Omnia, à Them. πέδον, τὸ, unde πεδίον, τὸ, &c. V.

ΠΕ'ΔΙΛΟΝ, ε, τὸ, calceus, talare, q. à πὸς & εἰλέω, quia circa pedem volvitur.

Πεδινὸς, ἡ, όν, campestris, e. Th. πέδον, solum, terra.

Πεδίον, ε, τὸ, campus. gen. Ion. πεδίοιο. Th. πέδον, solum. sed

Πέδιον, ε, τὸ, parvum vinculum. Th. πέδη, pedica.

Πεδόεις, humilis; ut herba, quæ non valde assurgit in altum; Nicand. à Th. πέδον, τὸ, V.

Πεδόθεν, adv. ex fundo, è terra: à πέδον.

Πεδοῖ, in solum, seu, in terram; Luc. sed ponitur & pro πεζῇ; i. e. pedestri itinere; apud Æschyl. teste Eust. est adv. à seq. Th. πέδον, V.

Πέδοικ@, inquilinus; Hesych. exp. & συνοικ@, ex πέδον & οἶκ@, &c. Vide.

ΠΕ'ΔΟΝ, ε, τὸ, solum, terra, humus. q. à πὸς, quia pede calcatur. Hinc πεδίον, ε, τὸ, campus, planities: ἔμπεδος, ε, ὁ, ἡ, stabilis, firmus: κράσπεδον, ε, τὸ, fimbria, limbus: στρατόπεδον, ε, τὸ, castra, exercitus: στρατοπεδεύω, castra metor.

Πέδονδε, in solum, seu, in terram; Od. λ. à præced. Th. πέδον, V.

Πεδοσκαφὴς, in solo, vel, in terra defossus; ex πέδον & σκάπτω, unde σκαφὴ, ἡ, &c. V. Item, πεδοστιβὴς, solum, seu, terram calcans, per terram gradiens; pedestris; item, in terram stratus; apud Euryp. etiam in Medea, dicitur πεδοστιβὲς ὄχ@, vehiculum per terram tractum, &c. Ex πέδον & στείβω, unde στίβω, calco, &c. V. Item, πεδοτρεφὴς, in solo, seu, in terra nutritus; ut, apud Nonn. πεδοτρεφὲς ὕδωρ, aqua quæ nutrita est in terra; i. e. è terra scaturiens tanquam ex nutrice sua; ex πέδον & τρέφω, vide.

Πέδων, ων@, ὁ, servus compedibus adstrictus; Eust. à Them. πέδη, ἡ, vide.

ΠΕ'ΖΑ, ης, ἡ, malleolus, seu planta pedis, fimbria. q. à πὸς, quia pars pedis. Hinc πεζὸς, ε, pedes, pedibus iter faciens: πεζῇ, pedestri itinere.

Πεζακοντιστὴς, q. d. pedes jaculator; Polyb. ex πέζα, ἡ, & ἀκοντιστὴς, ὁ, V. Item, πέζαρχ@, peditum præfectus; Xen. ex πέζα & ἀρχὴ, ἡ, unde ἀρχὸς, ὁ, &c. V. Item, πεζέταιροι, milites quidam apud Macedonum reges, qui, fortitudinis ergo, præcipuo erant in honore; sic dicti tanquam ἐν πεζοῖς ἑταῖροι ὄντες τῷ ἄρχοντι; iidem etiam dicti erant πεζέτεροι; quòd, ut quidam volunt, unam πέζαν armatam haberent; alteram verò nudam; vide Dem. Olynth. 3. ex πέζα & ἑταῖρ@, vel, ἕτερ@, &c. Quæ V.

Πεζευτικὸς, qui pedibus iter facere potest, qui gradi potest; verbale à seq. πεζεύω, pedes sum: gradior; in pass. πεζεύομαι, terrestri itinere vehor, &c. Vide.

Πεζεύω, pedibus iter facio. f. εύσω p. πεπέζευκα. Th. πέζα.

Πεζῇ, pedibus, πεζῇ, sc. ὁδῷ, pedestri itinere. ab eod. Th.

Πεζικὸν, ε, τὸ, peditatus, exercitus terrestris: à

Πεζικὸς, ε, pedestris, πεζικὴ δύναμις, peditatus, pedestris exercitus. Th. πέζα, planta pedis.

Πεζίτης, ε, ὁ, pedes, pedestris, idem quod πεζὸς & πεζικὸς, & ab eod. Th. πέζα, ἡ, &c. V. Unde etiam πεζὶς, ut, πέζα, in vestimento, est fimbria; & general. extremitas quævis; unde exp. margo, crepido; item, ripa, &c. V.

Πεζοβόας, ε, ὁ, qui pedestrem pugnam committit, pedes. Poët. ex πεζὸς, pedestris, & βοὴ, clamor, bellum.

Πεζογράφ@, q. d. pedestris orationis scriptor; i. e. solutè, qui aliquid oratione solutâ scribit; unde πεζογραφέω, ῶ, pedestri oratione scribo; i. e. solutam scribo orationem; ex πέζα & γράφω, unde γραφὴ, ἡ, &c. V. Sicut etiam πεζολόγοι dicuntur Historici; i. e. συγγραφεῖς, Suid. ex πεζὸς & λόγ@, &c. V.

Πεζομάχας, α, ὁ, Dor. pro πεζομάχης, ε, ὁ, vel πεζομάχος, ε, ὁ, ἡ, qui pedestre prælium committit: &

Πεζομαχέω, pedestre prælium committo: &

Πεζομαχία, ας, ἡ, pedestre prælium: ex

πέζα, planta pedis, & μάχομαι, pugno.

Πεζὸν, ου, τὸ, peditatus, exercitus pedestris; i.e. πεζὸς στρατὸς, seu, πεζὴ στρατιὰ, aut, πεζὴ δύναμις, pedestres copiæ, &c. Est neut. à masc. πεζὸς, ὁ, V.

Πεζονομικὸς, peritus pascendorum animalium pedestrium, seu, terram calcantium; item, ad artem hanc pertinens; ut, πεζονομικὴ scil. ἐπιστήμη, scientia pascendi animalia πεζά; Plat. in Polit. ex πέζα, vel πεζὸς; & νέμω, pasco, unde νομὴ, & νομὸς, &c. V. Item, πεζοπορέω, pedibus incedo, seu, iter facio; Xen. & Polyb. est à πεζοπόρος, pedes, pedestris; quod ex πέζα, vel, πεζὸς & πείρω, unde πόρος, ὁ, &c. V.

Πεζὸς, οῦ, ὁ, pedes; item adjectivè pedestris. Th. πέζα, planta pedis.

Πεζὸς, præced. qui pedibus iter facit, usurpatur in bello ad differentiam, τοῦ ἱππέως, i.e. equitis; unde πεζὴ μάχη, dicitur pedestris pugna; apud Dem. &c. Vide supra πεζὸν; item, animalia vocantur πεζὰ ad differentiam aquatilium, & volatilium; apud Aristot. de mundo; item, πεζὸς, est, humilis, & quasi humi repens; ut, πεζὴ φιλοσοφία ἡ κάτω μένουσα; apud Naz. Unde etiam πεζὸς λόγος, Metaph. dicitur, pedestris oratio, i.e. oratio soluta, prosa; tum quòd humilis ac depressa sit, si cum poëtica comparetur; tum quòd, ob humilitatem, plebi sit communis; Eust. sed dicitur & interdum πεζὴ ποιητικὴ, in qua non apparet magnificentia illa sermonis, quâ Poëtæ utuntur; apud Luc. de conscrib. hist. &c. V.

Πεζῶς, pedestri oratione, seu, solutâ, i.e. prosâ, (seu, καταλογάδην) est adv. à præced. πεζὸς, V.

Πεῖ, Dor. pro πῇ, ubi.

Πεῖθ' pro ἔπειθε, persuasit, 3. sing. imperf. act. Ion. verbi πείθω, persuadeo.

Πειθανάγκη, persuasio cum necessitate conjuncta; i.e. cui vis adhibebatur, sive, ἡ μετὰ βίας πειθώ; sic Cic. ad Attic. l. 9. ego, inquit, non tam γοητείαν hujus timeo, quàm πειθανάγκην, de Cæsare loquens; ex πείθω, unde πειθὼ, ἡ, & ἀνάγκη, ἡ, &c. Vide.

Πειθανὸς, persuasorius, &c. Idem quod πιθανὸς, id V.

Πειθαρχέω principi obedio, obtempero, pareo. f. ήσω. p. πεπειθάρχηκα. a. 1. ἐπειθάρχησα, q.d. πείθομαι ἄρχοντι. Th. ἄρχω, impero.

Πειθαρχία, ας, ἡ, obtemperatio magistratus: à præced.

Πειθαρχικὸς, qui facile paret qui promptus est ad parendum; Aristot. & Plut. Ab & ex iisd. cum præced. Vide.

Πειθαύλης, qui tibiis quodam modo persuadet; Cæl. ex πείθω & αὐλὸς, &c. Vide.

Πεῖθε, forte legend. πρῆθε.

Πειθέμεν, persuadere, Ion. & Dor. pro πείθειν, præs. inf. act. verbi πείθω, quod vide.

Πείθεο, obtempera, Ion. pro πείθου, præs. imperat. pass. &

Πείθεσθαι, præs. inf. pass. πείθηται, 3. sing. præs. sub. pass. à πείθω, persuadeo.

Πειθὴ, ἡ, Hesychio πεισμονὴ, persuasio; à Th. πείθω; item, πειθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, morigerus, obsequens, obediens; in Epigr. l. 5. & apud Nonn. sed exp. & fidelis; apud eund. Nonn. Item, πειθήνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod πειθήμων, apud Plut. & Herodian. atque sic utrumque est à πείθω; vel à πειθὼ, ἡ, &c. V. Sed πειθήνιος in eadem signif. moriger, obsequens; derivari etiam potest ἀπὸ τοῦ πείθεσθαι ἡνίαις; & propriè dicitur πειθήνιος ἵππος, de equo qui habenis paret; Plut. attribuitur autem etiam hominibus apud eund. Plut. Unde etiam, τὸ πειθήνιον, substantivè, pro, obedientia; apud Herodian. Unde πειθηνίως, adv. morigerè, obsequenter, &c. à πείθω, πείθομαι, & ἡνία, ας, ἡ, &c. Vide.

Πειθέω, ῶ, Poët. & Att. pro quo & πιθέω, pro

Πείθομαι, pareo, morem gero. quod &

Πειθόμενος, ου, præs. part. pass. &

Πείθοντο, 3. pl. imperf. pass. Ion. à πείθω, persuadeo.

Πειθὸς ἡ, όν, pro πιθανὸς, persuasorius. Th. πείθω, persuadeo.

Πείθου, præs. imperat. pass. à πείθω.

Πειθοῦς, persuasionis, gen. sing. à

ΠΕΙ'ΘΩ, persuadeo, cum acc. imperf. ἔπειθον. f. πείσω, securum reddam. a. 1. ἔπεισα. a. 2. ἔπιθον. perf. πέπεικα. præs. m. πείθομαι, persuadeor, assentior; item cum dat. obedio, pareo, credo. imperf. ἐπειθόμην, ου, ετο. perf. pass. πέπεισμαι, persuasus sum. perf. part. πεπεισμένος, η, ον. a. 1. pass. ἐπείσθην, ης, η. assensus sum, credidi. f. 1. pass. πεισθήσομαι. p. m. πέποιθα, confido. præt. inf. m. πεποιθέναι, confidere. perf. part. m. πεποιθὼς, ότος, fretus. plusq. p. m. ἐπεποίθην, εις, ει. Hinc πίστις, εως, ἡ, fides: πιστεύω, fidem habeo, credo: πιστὸς, ου, fidus, fidelis: ἀπειθὴς, έος, ὁ, ἡ, inobediens: εὐπειθὴς, έος, ὁ, ἡ, qui facile paret: ἀξιόπιστος, ου, ὁ, ἡ, fide dignus: ἄπιστος, ου, ὁ, ἡ, incredulus; item infidus: ἀπιστία, ας, ἡ, infirmitas fidei.

Πειθὼ, όος, vel οῦς, ἡ, suada, suadela, persuadendi vis; sed exp. & simpl. persuasio; Aristoph. Plat. Plut. Xen. &c. Est & nomen illius Deæ, quæ fingebatur eloquentiæ præses; & à Latinis etiam suadela; item, flexanima nuncupatur; Item, exp. obedientia, obsequela; apud Xen. & Herodian. Est à præced. Them. πείθω, vide.

Πειθώμεθα, pareamus, 1. pl. præs. sub. m. à πείθω

Πείκος, lana carpta, seu, carminata, vel, carminanda; Hesych. est à seq. Them. πέκω, tondeo, in pass. πείκομαι, & πέκομαι, pector, tondeor, &c. V.

ΠΕΙ'ΚΩ, vel πέκω, PECTO, carmino, carpo. f. ξω. p. πέπεχα. a. 1. pass. ἐπέχθην. p. m. πέποκα. Hinc πόκος, ου, ὁ, vellus.

ΠΕΙ'ΝΑ, & Ion. πείνη, ης, ἡ, fames, esuritio. q. à πένομαι, pauper sum. Hinc πεινάω, vel πεινέω, f. άσω vel ήσω. p. πεπείνακα. esurio, fame premor. Hinc Angl. to pine.

Πειναλέος, ου, famelicus. Th. πεῖνα.

Πειναλέος, præced. propriè est, qui famem sentit; sed impropriè etiam, πίνακες, dicuntur πειναλέοι; in Epigr. l. 2. i.e. nullis ornatæ dapibus mensæ; à πεινάω, ῶ, esurio; & Metaph. appeto; desidero, &c. Vide.

Πεινᾶντι, esurienti; Dor. pro πεινῶντι, dat. sing. part. præs. &

Πεινάσαι, a. 1. inf. act. à

Πεινάω, vide in πεῖνα.

Πεινατικὸς, famelicus; Plut. in Pomp. verbale à πεινάω, & Them. πεῖνα, &c. Vide.

Πεινέω, fame premor; idem quod πεινάω, id V. Pro quo etiam dicitur πείνημι, idem Od. υ.

Πεινῆν, Dor. pro πεινᾶν, inf. à πεινάω, esurio: & πεινήμεναι, Dor. & Æol. pro πεινῆν, vel ut alii volunt pro πεινῶμαι. qu. ex πείνημι, idem quod πεινάω, quod vide.

Πεινητικὸς, qui esurire, & famem sentire solet; item, esuriem, seu, famem excitans; verbale, à πεινάω, seu πεινέω, vide.

ΠΕΙ'ΡΑ, ας, ἡ, conatus, inceptum, tentatio, experientia, dolus. qu. à πείρω, transeo. Hinc πειράω, f. άσω & ήσω, conor, nitor; item tento; πείρασις, εως, ἡ, tentatio; πειρασμὸς, οῦ, ὁ, idem. πειραστὴς, οῦ, ὁ, tentator. πρωτόπειρος, ου, ὁ, ἡ, primum sese exercens.

Πειράζω, tento, exploro. f. άσω. p. πεπείρακα. a. 1. ἐπείρασα. a. 1. inf. πειράσαι. præs. pass. πειράζομαι, tentor, ad peccandum sollicitor. perf. pass. πεπείρασμαι. a. 1. pass. ἐπειράσθην. a. 1. sub. pass. πειρασθῶ. a. 1. inf. pass. πειρασθῆναι, tentari. πεῖρα.

Πειράζων, οντος, ὁ, tentator; part. præs. vel, participiale nomen, à præced. πειράζω, periculum facio; item, tento sollicitando ad aliquod scelus; in Epist. ad Thessal. 1. c. 3. μή πως ἐπείρασεν ὑμᾶς ὁ πειράζων; item, conor, nitor, in Epigr. l. 2. &c. V.

Πειρασθείην, ης, η, a. 1. opt. pass. &

Πειρασθῶ, in 3. pl. πειρασθῶσιν, a. 1. sub. pass. verbi πειράζω, quod V.

Πειραίνειν δίκας τισὶ, lites aliquibus finire, jus aliquibus dicere. Πειραίνω ductum à περαίνω, quod à περάω, supero.

Πεῖραρ, seu πεῖρας, ατος, τὸ, finis. Th. πέρας, ατος, τὸ, idem.

Πείρας, αντος, qui figit, a. 1. part. act. à πείρω, transadigo, transfigo. f. περῶ. a. 1. ἔπειρα.

Πειράσαι, 3. sing. a. 1. opt. act. &

Πειράσαι, a. 1. inf. act. &

Πείρασαι, a. 1. imperat. m. verbi πειράζω tento. Th. πεῖρα.

Πειρασθῆναι, a. 1. inf. pass. ejusd. verbi.

Πείρασις, εως, ἡ, tentatio, solicitatio: &

Πειρασμὸς, οῦ, ὁ, tentatio: à πειράζω, quod vide.

Πείρασις,

Πειρασὴς, ȣ͂, ὁ, tentator; Epith. Diaboli, tentantis homines, & ad flagitia solicitantis; Greg. est verbale, à πειράζω, πειράζομαι, quod V.

Πειρασικὸς, ȣ͂, tentandi peritus; item qui inani conatu utitur: ab eodem verbo.

Πείραθ' pro πείρατα, nom. plur. à πεῖρας, αἰ⊙, pro πέρας, ατ⊙, τὸ, terminus, finis.

Πειρατεία, ας, ἡ, piratica; exercere piraticam, seu, piraticæ exercitium, à πειρατεύω, V.

Πειρατέον, nomen verbale, à πειράω, conor. Th. πεῖρα.

Πειρατεύω, f. εύσω, piraticum exerceo. Gen. 49. expon. apprehendo: à πειρατὴς, quod vide.

Πειρατηρία, tentatio, vide πειρητηρίη.

Πειρατήριον, ȣ, τὸ, sedes piratarum, locus piratis infestus: à

Πειρατὴς, ȣ͂, ὁ, prædo marinus: PIRATA, Angl. Pirate, dat. pl. πειραταῖς. Th. πεῖρα, dolus.

Πειρατικὸς, ȣ͂, ὁ, ad piratas, seu, prædones maritimos pertinens; ut πειρατικὴ ναῦς, navis piratica, seu, prædatoria; apud Plut. & πειρατικὰ σώματα, corpora piratica; i. e. piratarum; apud eund. Item, τὸ πειρατικὸν, dicitur manus piratica, seu, ipsi piratæ; est à præced. πειρατὴς, qui in mari vagabundus prædatur, &c. Vide.

Πειράτω, tentet, 3. sing. præs. imperat. act. à

Πειράω, ῶ, conor, nitor. f. άσω vel ήσω. p. πεπείρακα. imperf. m. ἐπειρασόμην, ώμην, άȣ, ῶ, άετο, ᾶτο. 3. pl. άοντο, ῶντο. Them. πεῖρα, experientia, conatus.

Πειρηθῆναι, periculum fecisse, a. 1. inf. & pass. &

Πείρησαι, experire, a. 1. imperat. m. verbi πειράω, quod V.

Πειρητηίη, ἡ, Ionicè est pro πειρατηρία, ἡ, tentatio, quâ scil. alicujus rei periculum, & experimentum facimus; apud Herodot. ut & πειρητήριον, τὸ, experimentum, tentamentum; apud Hippocr. Utrumq; à πειράω, ῶ, conor; tento, sicut dicitur tentare animum alicujus, &c. V.

Πειρητίζω, experior, periculum facio; à πειράω, idem. Th. πεῖρα.

Πειρίθο⊙, ȣ, ὁ, nomen viri.

Πείρινθα, est accus. sing. & πείρινθ⊙, genit. sing. Od. ο. & Il. ω. à Them. seq. πείρινς, ινθ⊙, crates viminеus, currui impositus ad vehendum quodvis, &c. V.

Πείρινς, θ⊙, ἡ, crates, vel alveus ex viminibus in curru.

ΠΕΙ'ΡΩ, transfadigo, transfodio; item transeo. f. περῶ. p. κα. a. 1. ἔπειρα. a. 2. ἔπαρον. perf. pass. πέπαρμαι. a. 1. pass. ἐπάρθην. p. m. πέπορα. Hinc πόρ⊙, ȣ, ὁ, transitus, trajectus; item meatus: πορεύω, σω, κα, trajicio: πορεύομαι, eo, proficiscor: πορεία, ας, ἡ, profectio, iter: πορθμὸς, ȣ͂, ὁ, fretum, sinus maris; item trajectus: πορθμεὺς, έ⊙, ὁ, portitor, qui aliquem lintre per fretum transportat: πορθμεύω, transfreto, fretum trajicio: ἔμπορ⊙, ȣ, ὁ, mercator, negotiator: ἐμπόριον, ȣ, τὸ, forum nundinarum: ὁδοιπόρος, ȣ, ὁ, ἡ, per viam incedens: ὁδοιπορέω, iter facio: ἀπορέω, dubito; item indigeo: ἀπορία, ας, ἡ, anxietas, angustia; item inopia, εὐπορέω, abundo aliquâ re: εὐπορία, ας, ἡ, copia, abundantia.

Πειρῶ, tenta, præs. imperat. pass. πειράȣ, -ῶ. &

Πειρῴατο, Ion. pro πειρῷντο, 3. plur. opt. pass. à πειράω, conor. Them. πεῖρα, conatus.

Πειρώμεθα, experimur, 1. pl. præs. ind. m. &

Πειρώμεν⊙, ȣ, præs. part. verbi πειράομαι, conor, periculum facio; item passivè tentor, exerceor, Them. πεῖρα, conatus, tentatio.

Πεῖσα, ῆς, ἡ, obedientia; Od. υ. persuasio, &c. Verbale, à πείθω, fut. πείσω, &c. V.

Πεῖσαι pro πίσαι, irrigare, a. 1. inf. act. à πίω, potum do. inusit.

Πείσαις, Æol. pro πείσας, αν⊙, quod vide. &

Πείσαισα, Æol. pro πείσασα, ης, ἡ, a. 1. part. f. g. à πείθω, vide Præced.

Πείσας, αν⊙, persuadens, a. 1. part. act. à πείθω, persuadeo. f. σω.

Πεισαχάλινα ἅρματα, currus habenis obedientes. τὰ τοῖς χαλινοῖς πειθόμενα. Virgil. Fertur equis auriga, neque audit currus habenas: ex πείθω, & χαλινὸς, ȣ͂, ὁ, frænum.

Πείσεαι, obedies, Ion. pro πείσῃ, 3. sing. f. 1. m. &

Πείσεις, 2. sing. f. 1. act. &

Πεισέμεν, persuasurum esse, Ion. pro πείσειν, f. 1. inf. act. à πείθω, f. σω, persuadeo: πείσεσθαι, f. 1. infin. m. &

Πείσῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. vel 2. sing. f. m. à πείθω, persuadeo. f. σω.

Πεισθέντες, nom. pl. a. 1. part. pass. à πεισθεὶς, έντ⊙, εῖσα. ab eod. verbo.

Πεισθῆναι, a. 1. inf. pass. &

Πεισθήσομαι, f. 1. ind. pass. à πείθω, quod vide.

Πεῖσις, εως, ἡ, idem quod πάθ⊙, τὸ, passio; affectus, læsio; Al. Aphr. l. 1. Probl. atque sic est à πείσομαι, fut. 1. med. mutato, η, in ει, à fut. act. πήσομαι, tanquam ab inusit. πήθω, pro Them. πάσχω, &c. V. Item alioquin, πεῖσις, ἡ, est idem quod πειθὼ, ἡ, persuasio, suadela, &c. Atq; sic est à πείθω, fut. πείσω, &c. Vide.

Πεισιχάλιν⊙, frænis obediens; Pind. ex iisd. cum πεισαχάλινα; quod vide supra.

Πεῖσμα, ατ⊙, τὸ, fiducia aggrediendi aliquid, Philostr. Item, funis nauticus, quo navis religatur & retinetur; ut, velut pareat gubernatori; Od. ι. κ. χ. & alibi, apud Hom. & general. quivis funis; Od. κ. Unde, πεισματικὸς, ȣ, ὁ, pertinax, pervicax; Eust. utrumque, à Th. πείθω, fut. πείσω, præt. pass. πέπεισμαι, &c. V.

Πεισμονὴ, ῆς, ἡ, persuasio: ab eod. Th. πείθω.

Πείσομαι, patiar, vel parebo, f. 1. m. à πάσχω, patior, vel πείθω, pareo.

Πεῖσ⊙, vel πίσ⊙, ε⊙, τὸ, locus humectus: hortus, pratum: qu. qui possit πίσαι, id est, potum præbere: à πιπίσκω, potum præbeo. f. πίσω. Th. πίνω, bibo.

Πειστέον, obediendum, parendum, vel, credendum est; ut, apud Plat. 2. de rep. οἷς ἀμφοτέροις πειστέον, quibus de utroq; credendum, est verbale, quasi gerundivum, à πείθω, fut. πείσω med. πείσομαι, &c. Vide.

Πειστὴρ, ῆρος, ὁ, obediens, persuasor: à πείθω.

Πειστήρι⊙, persuasorius, vim persuadendi habens; ut πειστήριοι λόγοι; verba ad persuadendum accommodata; apud Euryp. est à præced. πειστὴρ, ῆρος, ὁ, obediens; i. e. ὑπήκο⊙, ut exp à S id. &c. V. Item, πειστικὸς, persuasorius, &c. (Idem quod, & ab eod. cum πειστήρι⊙) sed exp. etiam obediens; ut πειστὴρ, quod V.

Πείσυν⊙, fretus; ut ap. d Lascar πείσυν⊙ εὐγενίῃ; &c. Nobilitate fretus; est idem quod & pro πίσυν⊙; id infrà vide.

Πείσω, futur. anceps; à πάσχω, vel à πείθω, quæ V.

Πειῶλης, significat τὸν πόρνον; i. e. catamitum, pathicum; quasi, διὰ τὸ πέος ἀπολλύμενον; Ionicè inserto, ι, pro πώλης; ex πέ⊙ & ὄλλυμι, fut. ὀλέσω, tanquam ab inusit. ὀλέω, cujus comp. quædam habent ω, ante λ, &c. Vide.

Πέκομαι vel πείκομαι, pector, vel, pecto me; item, tondeor, &c. Est pass. à πέκω, idem quod πείκω, quod V.

Πέκ⊙ & πέκ⊙ ε⊙ τὸ, pellis tondenda, seu, pilis nudanda; vellus; sed Nic. in Ther. pro cortice radicis usus est quo integitur, ut pecus vellere; est à præced. πέκομαι, quod V.

Πεκύλιον, i. e. ȣ̓σία; peculium, à Romanis dici ur patrimonium, à pecudibus; teste Plut. in Public. nam Romani dum non multo adhuc nummo uterentur, fontes re pecuaria mulctabant.

Πεκτὴρ, ῆρ⊙, ὁ, qui tondet, seu vellit; Suid. Item, πεκτὸς, ȣ͂, ὁ, pexus, seu pectitus; comptus; in Epigr. Item, tonsus, unde πεκτέω, ῶ, fut. ήσω, pecto; carmino, item, tondeo; in pass. πεκτέομαι, ȣ͂μαι, pector, carminor; vellor, tondeor, &c. Omnia, à præced. πέκομαι, quod V. Unde etiam verbale, πέξις, εως, ἡ, tonsura; Hesych.

Πέκω, idem quod πείκω, quod V.

Πελάγι⊙, ȣ, ὁ, marinus; maritimus, littoralis; unde fœm. Πελαγία, sine adjectione significat, τὴν πελαγίαν [illegible], teste Hesych. Item, πελάγια, τὰ, eidem sunt κρόταλα, crepitacula; item, πελαγίζω, altum teneo, i. e. in alto navigo; apud Suid. Item, exundo, æstuo, inundo; sic & πελαγικὸς, idem quod πελάγι⊙; & omnia à seq. Th. πέλαγ⊙, τὸ, V.

Πελάγεσσιν, dat. pl. Ion. à

ΠΕ'ΛΑΓΟΣ, ε⊙, τὸ, PELAGUS, mare, in nom. plur. πελάγη. qu. πλοῖα ἄγον, naves ducens. Hinc πελαγίζω, inundo, restagno.

Πελάγων, Pelagon, nomen viri.

Πελάζω, appropinquo, accedo; item appropinquare facio, admoveo, pertingo. f. άσω, p. κα. præf. inf. πελάζειν. Πελάζειν κράτει, admovere victo. i. e. dare victoriam. Sic κράτει πέλασον, victoriam mihi largire, a. 1. imperat. act. Poët. Them. πέλας, propè.

Πελάθω, fut. άσω; idem cum, & à præced. πελάζω, appropinquo, &c. Vide.

ΠΕ'ΛΑΝΟΣ, ου, ὁ, libum è polline farinæ. q. à πάλη, farina tenuis, vel παλύνω, misceo.

Πελαργᾶν, Pythagoras vocabat τὸ νουθετεῖν, i. e. admonere; ut scribit Suid. Item, πελαργιδεύς, pullus ciconiæ; (sicut ἀετιδεύς, aquilæ;) ut & πελαργιδεῖς, ciconiarum pulli; item, πελαργικός, οῦ, ὁ, qui vel qualis ciconiarum est, ciconiarum proprius; ut, πελαργικὸς νόμος, lex, quâ parentes alere liberi jubentur; nam ciconias, parentes senio confectos, nutrire, in volando fessos, juvare & portare, testantur scriptores historiæ naturalis; Aristot. & Plin. Item, πελαργώδης, ciconiæ similis, referens ciconiam; omnia, à Th. πελαργός, seq. V. Unde etiam πελαργῖτις, herba quædam lienosis medens; apud Galen.

ΠΕΛΑΡΓΟ'Σ, οῦ, ὁ, ciconia. q. à πελὸς & ἀργὸς, quia nigris & albis pennis. Hinc ἀντιπελαργέω, gratiam refero, beneficium rependo: ἀντιπελαργία, ας, ἡ, mutua gratiarum actio.

Πελαργοχρῶτες νῆες, apud Lycophr. naves ciconiarum assimili colore tinctæ; i. e. in quibus & τὸ πελὸν, i. e. atrum, & τὸ ἀργὸν, i.e. albus color, vel, candidus, visitur; ex quibus cum χρώω, à χρόα, vox hæc componitur, vel, ex πελαργὸς, ciconia; & χρόα, unde χρώω, &c. V.

ΠΕ'ΛΑΣ, adv. propè. q. à πέλω, appropinquare facio. Hinc πελάω & πελάζω, propinquo: πλησίος, ου, propinquus, proximus: πλησίον, adv. propè: πλησιάζω, propinquo, ἐμπελάζω, pervenio ad aliquem locum: ἱερωσίπελας, αῖος, τὸ, ignis sacer.

Πέλασαν, applicârunt, Ion. pro ἐπέλασαν, 3. pl. a. 1. act. &

Πελάσας, αντος, accedens. a. 1. part. act. πελάσαι, a. 1. inf. à πελάζω, admoveo. f. σω. p. πεπέλακα. Th. πέλας, propè.

Πελασθεὶς, έντος, accedens, a. 1. part. pass. &

Πελάσθη, infixa est, Ion. pro ἐπελάσθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. ab eod. verbo & Them.

Πελάσαισ, Æol. pro πελάσας, a. 1. part. act. Poët. gem. σ, verbi πελάζω, quod vide.

Πελαστὴς, οῦ, ὁ, idem cum seq. πελάτης, qui accedit, &c. V. Unde etiam πελασταὶ, seu, πελάται, dicuntur inferioris conditionis homines, qui domum nostram ventitant; & nos colunt, Romanis clientes; Plut. in Rom. Item, πελατεία, ἡ, clientela; & πελατικὸς, οῦ, ὁ, ad clientes pertinens; unde neut. τὸ πελατικὸν, dicuntur ipsi clientes, seu, clientum caterva, &c. Omnia, à πελάζω, vel πελάω, &c. Quæ V.

Πελάτης, ου, ὁ, qui appropinquat; item incola, cliens: &

Πελάτις, ιδος, ἡ, cliens, famula. Th. πέλας, propè.

Πελάω, idem quod πελάζω, quod V.

Πέλεθος, vide in σπέλεθος.

Πελέθρισμα, τὸ, cursus jugeri, vel, per determinata jugera; Hesych. est à seq. πέλεθρον, jugerum; quod apud Poëtas dicitur, pro πλέθρον; (ut Il. φ.) mensura centum stadiorum; alii, mille pedum; Suidæ, est stadii tantum sexta pars, seu, mensura centum pedum; Hesychius verò tradit poni, pro mensura decem millium pedum, &c. Vide πλέθρον.

Πέλεθρον, pro πλέθρον, ου, τὸ, jugerum.

Πέλει, est, contigit, à πέλω, sum.

Πέλεια, ας, ἡ, &

Πελειὰς, άδος, ἡ, columba. in seq.

Πελειάσιν, columbis, dat. pl. à πελειὰς, άδος, ἡ, vel πέλεια, columbarum quadam species: à πελὸς, niger, quia nigro erant colore.

Πέλειος, Hesychio idem est quod Th. πελὸς, niger, aut, fuscus; sed dicitur etiam, de nigrore, qualis est sanguinis, subter cutem collecti ex ictu, aut alio aliquo casu, qui Latinis est lividus; eodem teste, &c. Vide. Item, πεληϊὰς, Poëticè, idem quod πελειὰς, columba, &c. V.

Πελειοθρέμμων, columbarum altor, aut, altrix; ut, πελειοθρέμμονα νῆσον, apud Hesych. est à præced. πέλεια, seu, πελειὰς, & τρέφω, τρέφομαι, unde verbale, θρέμμα, τὸ, &c. Vide.

Πελεκὰν, PELECANUS. Gl. πελεκᾶνος θαλάσσιον ὄρνεον Dicitur πελεκὰν, ᾶνος, & ᾶντος, & πελεκᾶς, ᾶ. à πελεκάω, seco. quòd rostrum habeat magnum & latum, dolationi aptum. Them. πέλεκυς, securis.

Πελεκάω, seco, securi incîdo; &

Πελέκημα, ατος, τὸ, fomes, id quod inter dolandum excidit, scobs, ramentum, quod pro fomite esse potest. Them. πέλεκυς.

Πελέκησις, εως, ἡ, sectio, vel, dolatio quæ securi fit; Theophr. Item, πελεκητὴς, οῦ, ὁ, qui securi cædit aut dolat; &, πελεκητὸς, ὁ, bipenni cæsus, vel, complanatus; qui securi cædi potest aut complanari; Theophr. Hist. Pl. 5. 7. Omnia verbalia, à præced. πελεκάω, V.

Πελεκίζω, securi ferio. f. ίσω. p. πεπελέκικα. perf. pass. πεπελέκισμαι. perf. part. πεπελεκισμένος, η, ον, securi percussus. Th. πέλεκυς, securis.

Πελεκῖνος, securidaca herba, cujus semen est ut πέλεκυς, securis.

Πελέκκησεν, Ion. & Poët. pro ἐπελέκησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi πελεκάω, seco. quod V.

Πέλεκκον, ου τὸ, manubrium, seu capulus bipennis: à πέλεκυς.

Πελεκύδιον, τὸ, securicula; diminut. à seq. Them. πέλεκυς, V. Sed Plinio &, planta insitiva nonnulla, sic vocatur.

ΠΕ'ΛΕΚΥΣ, εως, ὁ, securis, bipennis. in acc. πέλεκυν: hinc πέλυξ, υκος, ὁ, seu πέλυς, εος, ἡ, idem & pelvis.

Πελεκυφόρος, qui securim gestat; bipennifer; ex πέλεκυς & φορὸς, ὁ, V.

Πελεμίζετ', Ion. pro ἐπελεμίζετο, contremuit, quassatus fuit, 3. sing. imperf. pass. à

ΠΕΛΕΜΙ'ΖΩ, moveo, commoveo. f. ξω. p. πεπελέμιχα. perf pass. πεπελέμιγμαι. a. 1. pass. ἐπελεμίχθην, ης, η.

Πελεμίχθη, reversus est, 3. sing. a. 1. ind. pass. Ion. à πελεμίχθω, quod vide.

Πέλεν, Ion. pro ἔπελεν, exstabat, 3. sing. imperf. &

Πέλεσκε, Ion. pro ἔπελε, 3. sing. imperf. verbi Poët. πέλω, sum.

Πελευσύδραι, aquarum vortices; apud Hesych. (quæ & δῖναι;) quasi ex πέλυς, pro πέλυξ, apud Poll. & ὕδωρ, unde ὕδρα, ἡ, &c. V.

Πέλευ, Dor. pro πέλου, præs. imperat. verbi πέλομαι, idem quod πέλω, sum.

Πελία, ἡ, livor; seu, q. d. lividitas; vox Doriensium, teste Corintho; à Th. πελὸς, V.

Πελιδνὴ, substantivè significat, lividitas, livor; apud Nic. in Alex. est à seq. πελιδνός, V.

Πελιδνὸς, οῦ, vel πελιτνὸς, nigrorem plumbeum habens, sanguine suffusus, lividus: &

Πελιδνόω, ῶ, lividum reddo, sugillo. Th. πελὸς, niger.

Πελιδνότης, ητος, ἡ, livor, pars livida; à præced. πελιδνός; unde πελιδνόω, in pass. πελιδνοῦσθαι, lividum fieri, seu, livorem contrahere, &c. V. à quo etiam verbale, πελίδνωμα, idem quod πελίωμα, τὸ, livor, &c. V.

Πελικὰν, species poculi lignei; sic dicti, διὰ τὸ πεπελεκίσθαι, quòd securi dolatum & confectum sit; Hesych. dicit esse catinum ligneum, item, πελίκη, ης, ἡ, in poculorum censu numeratur; apud Athen. l. 11. Utrumq; à Th. πέλεκυς, εως, ἡ, &c. V.

Πελιὸς, ου, niger, ab eod. Them. πελὸς.

Πελιὸς, est sine diphthongo, idem quod πέλειος, V. Sed exp. etiam pallidus, lividus, apud Al. Aphr. Unde πελιοῦσθαι, lividum fieri; livore suffundi, &c. à quo etiam verbale πελίωμα, τὸ, livor; seu, id quod livore suffusum est; pars livida; Diosc. 5. 25.

Πέλοντο, erant, 3. pl. imperf. Ion. verbi πέλομαι, sum: à πέλω, idem.

ΠΕ'ΛΛΑ, ης ἡ, mulctra: πελλὶς, ίδος, ἡ, idem. q. à πλέος, plenus, quod sæpe lacte impleri soleat. Indè Angl. a **Pail**, i. e. mulctrale.

Πέλλη, ης, ἡ, PELLA, urbs Macedoniæ, unde Alexander magnus, Pellæus dictus.

Πελλαῖος, fuscus, Hesych. à Th. πελὸς, unde πελλὸς, seq. V.

Πελλητὴρ, ῆρος, ὁ, is qui εἰς τὴν πέλλαν sive πελλίδα, lac mulget; Hesych. & Athen. pro eodem scribitur & πελλαστὴρ, apud Hesych. est à Them. præced. πέλλα, ἡ, unde etiam πελλὶς, ίδος,

ιδ☉, ἡ, idem quod Th. πέλλα, sive πέλλη Ionicè; vas in quod lac emulgebant, mulctrale; Nic. in Alex. Sed πελλίς, exp. etiam catinus; apud Hesych.

Πέλλ☉, ου, sive πελλὸς, idem quod πελὸς, niger.

Πελιδνοῦσθαι, lividum fieri, livore suffundi; unde verbale πέλλωμα, livor, pars livida; à præced. πελλὸς, fuscus, &c. vide.

ΠΕΛΜΑ, ατ☉, τὸ, planta pedis; Item solea: à πελὸς, quia nigra, aut à πηλὸς, lutum, quod eâ calcamus.

Πέλομαι, sum, idem quod πέλω.

Πελόμεσθα, Dor. pro πελόμεθα: 1. pl. præs. ind. præced. verbi.

Πέλον, τὸ, nigrum; ut πέλον, χρῶμα, niger, aut fuscus color; Suid. exp. μέλαν; (unde πελαργὸν, deducit Etym. vide πελαργὸς) est neut. à Th. in masc. πελὸς, V.

Πελοπηϊάδαι, & Πελοπηΐδαι, Ion. Dor. & Poet. pro Πελοπίδαι, οἱ, nom. pl. à

Πελοπίδης, ου, ὁ, Pelopis filius, à Πέλοψ, π☉, nomen propr.

Πελοπόννησ☉, ου, ἡ, regio Græciæ, infrà mare Ionium & Ægæum. Hinc Πελοποννησιακὸς, ου, & Πελοποννησιστὶ, adv. Peloponnesiacè.

Πέλοπ☉, gen. sing. à Πέλοψ, οπ☉, ὁ, Pelops, nomen prop.

ΠΕΛΟ'Σ, οῦ, niger: πελλ☉, ου, idem.

Πελτάζω, peltasticæ scientiæ operam do; Item πελτάριον, ου, τὸ, diminut. q. d. scutulum breviusculum, parvula pelta, seu cetra; utrumque à πέλτη, ἡ, cetra brevis, lorum non habens, quasi clypeo, sagittarii & levioris armaturæ milites, uti solebant, &c. V.

Πελταστικὴ, scil. ἐπιστήμη, scientia peltastica; i. e. protegendi sese pelta in prælio; est fœm. substant. à masc. πελταστικὸς, V.

Πελταστὴς, οῦ, ὁ, PELTASTA, peltatus, cetratus: &

Πελταστικὸς, οῦ, ad peltastam pertinens; Item qui pelta se tueri in pugnâ novit: à

ΠΕ'ΛΤΗ, ης, ἡ, PELTA, scutum brevius: q. πάλτην, quod vibrari possit: hinc καταπέλτης, ου, ὁ, catapulta.

Πέλυξ, υκ☉, ὁ, vel πέλυς, PELVIS: propriè lignea; facta τῷ πελεκᾶν.

ΠΕ'ΛΩ, & πέλομαι, sum, venio, verto, admoveo, appropinquare facio.

ΠΕ'ΛΩΡ, ωρ☉, τὸ, monstrum.

Πελώρη, vasta, f. g. à πέλωρ☉, ου, monstrosus, portentosus; Item ingens, immanis: &

Πελώρι☉, ου, monstrosus: Item admirandus, suspiciendus, mirus, & immanis, ingens: q. à πέλας ὄρους, propè accedens ad magnitudinem montis. Them. πέλωρ.

Πελωρίδες, ostreæ, sic dictæ à magnitudine; Athen. l. 3. Item πελωριστὸς, & πέλωρ☉, monstrosus, portentosus: Item ingens, immanis; ut Od. ο. unde πελωρίστῃ πόλει; apud Theoc. in Epig. unde etiam πέλωρον, ου, τὸ, i. e. τέρας, τὸ, prodigium; ut Il. β. δεινὰ πέλωρα θεῶν, i. e. μέγιστα σημεῖα; Item πέλωρον, pelorum, unum ex tribus Siciliæ promontoriis; omnia a Th. eod. πέλωρ, ωρ☉, ὁ, V.

Πέμμα, ατ☉, τὸ, coctura, coctum aliquid, peculiariter genus quoddam placentæ: à πέπτω, coquo.

Πέμματα, τὰ, pemmata; h. e. bellaria, secundæ mensæ, cupediæ, condimenta; à sing. neut. πέμμα, τὸ, præced. vi. unde etiam πεμμάτιον, τὸ, diminut. placentula, &c. V.

Πεμπάζω, seu πεμπάζομαι, f. άσω, & άσομαι, per πεμπάδας, numero: à

Πεμπὰς, άδ☉, ἡ, idem quod πεντὰς, άδ☉, numerus quinarius, quinque: à

Πέμπε, Æol. pro πέντε, quinque: &

Πέμπε, pro ἔπεμπε, Ion. 3. sing. imperf. verbi πέμπω, mitto, f. ψω.

Πέμπελ☉, ου, ὁ, senex: q. jam mittendus in sepulchrum: à πέμπω, mitto.

Πέμποισα, ας, ἁ, Dor pro πέμπουσα, ης, ἡ, mittens, præs. part. f. g. à πέμπω, mitto: f. ψω.

Πέμπον, Ion. pro ἔπεμπον, ες, ε, imperf. Ion. ejusd. verbi.

Πεμπταῖον βρέφ☉, infans quinque dies natus: à πέμπτ☉, quintus. Th. πέντε, quinque.

Πεμπταῖος, ου, ὁ, quintanus; ut πεμπταῖ☉ πυρετὸς, febris quintana; i. e. quæ quinto quoque die redit; Al. Aphr. aliquis etiam aliquid πεμπταῖον, facere dicitur, quum id facit quinto post die; Od. ξ. Plut. in Tab. vide præced. πεμπταῖον.

Πεμπτάμερ☉, ου, ὁ, ἡ, Ion. & Dor. pro πεμπτήμερ☉, vel πενθήμερ☉, quinque dies durans, seu à quinque diebus: ex πέμπτ☉, ου, quintus, vel πέντε, quinque, & ἡμέρα, dies.

Πεμπτὰς, άδ☉, ἡ, numerus quinque militum; Xen. Hellen. l. 7. quidam reddunt quinquennium; à πέμπτ☉, quintus, &c. V.

Πεμπτέον, mittendum est, & πεμπτέ☉, ου, ὁ, mittendus; utrumque à πεμπτὸς, missus, &c. V.

Πέμπτη, scil. μοῖρα, quinta pars; à πέμπτ☉, quintus; V.

Πεμπτημόριον, quinta pars; apud Plat. ex πέμπτ☉, vel πέμπτη, & μόριον, τὸ, &c. V. (Sic etiam τριτημόριον, & τεταρτημόριον, tertia & quarta pars, &c. quæ V.) Item Πέμπτ☉ μὴν, quintilis mensis, qui & ἰούλι☉, Julius; Plut. in Numa: vide πέμπτ☉, & μὴν.

Πέμπτης, ης, gen. & dat. sing. f. g. à

Πέμπτ☉, η, ον, quintus, a, um, dat. pl. πέμποισι à πέμπε, Æol. pro πέντε, quinque: at

Πεμπτὸς, ἡ, ὸν, missus, a, um: à

ΠΕ'ΜΠΩ, mitto, amando, dimitto, veho; trajicio: f. ψω, p. πέπεμφα, a. 1. ἔπεμψα a. 1. imperat. act. πέμψον, άτω, a. 1. sub. πέμψω, ης, η, a. 1. infin. πέμψαι, a. 1. part. πέμψας, αντ☉, præs. pass πέμπομαι, mittor: a. 1. passiv. ἐπέμφθην, f. 1. pass. πεμφθήσομαι, præt. m. πέπομπα. Hinc πομπὴ, ῆς, ἡ, missio: Item πόμπα, ἀποπέμπω, dimitto, προπέμπω, mitto ante: Item prosequor, comitor.

Πεμπώβολον, ου, τὸ, veru cum quinque cuspidibus: à πέμπε, Æol. pro πέντε, quinque, & ὀβελὸς, veru.

Πεμφιγώδης, ε☉, ὁ καὶ ἡ, & πεμφιδώδης, humidus, flatulentus, referens πέμφιγα; ut πεμφιγώδης πυρετὸς, febris quæ nimio calore pustulas in ore aliisve corporis partibus, excitat; apud Hippoc. ex πέμφιξ, ιγ☉; bulla quæ in humidis flatu quodam excitatur & supernatat; Item pustula; i. e. bulla è cute erumpens; apud Galen. &c. V.

ΠΕ'ΜΦΙΞ, ιγ☉, ἡ, flatus; Item gutta, nubes, bulla: q. à πέμπω, ut sit quod emittitur è re aliquâ.

Πεμφὶς, ιδ☉, ἡ, idem cum præced. Them. πέμφιξ, quod scribitur etiam πέμφιγξ, &c. V.

ΠΕΜΦΡΗΔΩ'Ν, όν☉, ἡ, insectum è vesparum genere.

Πέμψαν, Ion. pro ἔπεμψαν, 3. pl. a. 1. ind. act. &

Πέμψας, αντ☉, a. 1. part. act. verbi πέμπω, mitto: f. ψω.

Πέμψις, εως, ἡ, missio, verbale à πέμπω: vide.

Πέμψει, 3. sing. &

Πέμψουσι, 3. plur. fut. 1. activ. ejusdem verbi.

Πεμψῶ, Dor. pro πέμψω, f. 1. verbi πέμπω, q. v.

Πέμψωμεν, mittamus, 1. pl. a. 1. sub. act. ejusd. verbi.

Πένεσθαι, præs. inf. à πένομαι, laboro, ago, quod vide.

Πενεστεία, ἡ, famulitium, servitium; Aristot. Polit. 2. 3. & 7. est à seq. πενέστης; vi. Undè apud Thessalos, πενέσται, dicti fuerunt servi bello capti; ut εἵλωτες, apud Lacedemonios, & generaliter πενέσται, dicuntur qui in colendis agris, aliisve laboribus operam suam locant; teste Hesych. Item Πενεστικὸν ἔθν☉ Θετταλῶν, dicitur, servilis apud Thessalos turba; i. e. servi Thessalorum; Plat. de leg. &c. V.

Πενέστης, ου, ὁ, servus, famulus: à πένομαι, laboro.

Πένηαι, Ion. pro πένῃ, 2. sing. sub. verbi πένομαι, laboro, pauper sum.

Πένης, ητ☉, ὁ, qui labore victum quærit pauper: dat. pl. πένησι, à πένομαι, laboro, egeo.

Πενιχρεύω, pauper sum; Hesych. à præced. πένης, ητ☉, inops, egens; unde fœm. πένησσα, paupercula; Hesych. & in Compar. πενέστερ☉, pauperior, in superl. πενέστατ☉, pauperrimus, &c. vide.

Πενθαλέ☉, luctuosus, l. 3. Epig. Item Πενθὰς, άδ☉, ἡ, luctuosa, lugubris; apud Nonn. utrumque à Them. πένθ☉, τὸ; V.

Πένθει, luge præs. imperat. à πενθέω, lugeo: sed

Πένθεϊ, dat. sing. à πένθ☉, ε☉, τὸ, luctus.

Πενθείω, ploro, mœreo, &c. est Poeticâ epenthesi, pro πενθέω; id V.

ΠΕΝΘΕΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, socer, uxoris meæ pater: πενθερὰ, ᾶς, ἡ, socrus, uxoris mater: ut ἑκυρὸς, & -ρὰ, socer, & socrus, mariti pater, & mater.

Πενθέω, ῶ, lugeo, f. ήσω, p. πεπένθηκα, a. 1. ἐπένθησα, a. 1. inf πενθῆσαι. Them. πένθ☉, ε☉, τὸ, luctus.

Πένθημα, τὸ, luctus; Theoc. Idyll. 27. est verbale à πενθέω; V.

Πενθήμεναι, Dor. pro πενθῆσαι, præs. infin. à πένθημι, pro πενθέω. Alii pro πενθεῖν, præs. infin. verbi πενθέω, lugeo. Them. πένθ☉.

Πενθήμερ☉, à quinque diebus, &c. idem quod

quod πεμπτάμερος; id vide suprà. Item Πενθημιμερὴς, τομὴ, dicitur cæsura semiquinaria, quum post secundum pedem relinquitur syllaba; Sic πενθημιμερὲς μέτρον, vel κόμμα, in quo ejusmodi sunt cæsuræ; seu quod duobus pedibus & parte constat; ut definit Quintil. l. 9. c. 4. (Sic τριημιμερὴς τομὴ, semiternaria, cum post primum pedem, ἑννημιμερὴς, seminonaria, quum post quartum; ἑνδεχημιμερὴς semiundenaria, quum post quintum, relinquitur syllaba;) ex πέντε, ἡμισυς, & μέρος, τὸ, &c. V. Sic etiam πενθημιπόδιον, quinque semipedes; i. e. duo pedes cum dimidio; ex πέντε, & ἡμιπόδιον, τὸ, vi. Item πενθημιχοίνιξ, duæ chœnices cum dimidia; Theoph. ex πέντε, & ἡμιχοίνικος; q. v.

Πενθήμων, luctuosus; idem quod πενθήρης, ὁ καὶ ἡ, lugubris; apud Euryp. Item πενθητὴρ, qui luget, & πενθήμερος, ου, ὁ, lugubris, quales sunt qui lugent; ut & adv. πενθητικῶς, lugubriter, more eorum qui lugent: Item πενθήτεια, ἡ, expon. præfica, præficæ autem dicebantur; apud veteres, teste Nonno, quæ adhiberi solebant funeri, mercede conductæ, ut flerent, & fortia facta laudarent; sed apud Euryp in Hippol. πενθήτεια κακῶν, expon. simpl. quæ luget: Item πενθικὸς, οῦ, ὁ, lugubris; unde adv. πενθικῶς, lugubriter, lugubrè; ut & πένθιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lugubris, vel luctuosus; Plut. & Athen. sed apud Euryp. πένθιμος ἀνὴρ, expon. vir qui lugetur, &c. Omnia à seq. Them. πένθος, εος, τὸ, luctus; i. e. mœror ex morte propinquorum, vel amicorum; & apud Poetas, quemvis significat mœrorem; unde πενθέω, ῶ, &c. V.

ΠΕ'ΝΘΟΣ, εος, τὸ, luctus, mæror: qu. πόνθος, à præt. m. πέπονθα, verbi πάσχω, patior. Hinc πένθιμος, ου, ὁ, ἡ, lugubris: πενθέω, lugeo.

Πενία, ας, ἡ, & Ion. ἡ, ης, paupertas: à πένης, pauper. Th. πένομαι, laboro, inops sum.

Πενιχρῶς, more pauperum, per inopiam; Aristot. in polit est adv. à seq. πενιχρὸς, (quod idem significat cum πένης; vi.) unde etiam, πενιχρότης, ητος, ἡ, paupertas, inopia: Item πενιχραλέος, ου, ὁ, pauper, pauperculus, inops: Itidem, à πενιχρὸς; vide.

Πενιχρὸς, ὰ, ὸν, pauperculus, a, um: à

ΠΕ'ΝΟΜΑΙ, facio, efficio; pauper sum: πενόμενος, præsent. part. πέπονα, præt. m. Hinc πένης, ητος, ὁ, pauper: πενία, paupertas: πόνος, labor: πονέω, laboro: πονηρὸς, improbus, scelestus: φιλόπονος, ου, ὁ, ἡ, amans laborum, gnavus: μισόπονος, ου, ὁ, ἡ, fugiens laborum.

Πένοντο, Ion. pro ἐπένοντο, 3. pl. imperf. verbi præced.

Πεντάγραμμος, seu πεντέγραμμος, qui quinque est linearum; Luc. ex πέντε, & γραμμὴ, ἡ; vi. Item Πεντάγωνος, quinque habens angulos; ut πεντάγωνος λίθος; à Them. γωνία, ἡ; vi. πενταδάκτυλος, qui quinque habet digitos: Item πενταδάκτυλον, vel ἡ Πενταδάκτυλος πόα, pentadactylum, herbæ genus hujus nominis apud Diosc. à Them. δάκτυλος; V. πενταδάρχης, seu πενταδάρχος, ου, ὁ, qui quinque viris præest, quinqurio; Xen. ex ἀρχὴ, ἡ, undè ἄρχος, ὁ, comp. ut præcedent. cum πέντε, vel cum πεντὰς, άδος, ἡ, &c. vide.

Πενταδικὸς, οῦ, ὁ, quinarius: vel pentade constans; ex πεντὰς, άδος, ἡ; V.

Πεντάδιμνον, apud Herodot. l. 5. sumitur pro quinque minis; adjectivè verò acceptum, signif. quod quinque minarum est; ex πεντὰς, άδος, & μνᾶ, ας, ἡ, vide.

Πεντάδιον, τὸ, quinarius numerus, quinternio; idem cum, & ab πεντὰς, άδος; Vide.

Πεντάδραχμος, qui quinque drachmarum est pretii; ut apud Herodot. πεντάδραχμους νέας ἀποδόμενοι; singulas naves quinis vendentes drachmis, & in neut. πεντάδραχμον, numisma quinque drachmarum; Poll. unde πενταδραχμία, seu πεντεδραχμία, ας, ἡ, quinque drachmæ; ex πέντε, & δραχμὴ, ἡ; V. Item πεντάδωρος, qui quinque palmorum est; Plin. ex πέντε, & δῶρον, τὸ, palmus, &c. Vide.

Πένταθλος ἀνὴρ, quinquertio: πένταθλον, ου, τὸ, quinquertium: ex πέντε, quinque, & ἄθλος, certamen.

Πένταθλον, præced. sonat quinque certamina; viz. πυγμὴ, δρόμος, ἅλμα, δίσκος, πάλη; i. e. pugnus seu pugilatus, cursus, saltus, discus, & lucta, quibus, quinque certamina gymnastica exercebantur, & qui in omnibus erat victor πένταθλος, seu πένταθλος; i. e. quinquertio, dicebatur: Sic Laertius l. 9. in Democr. & erat reverà πένταθλος in philosophia; nam naturalia, moralia, mathematica, liberalium disciplinarum rationes, artiumque omnium peritiam callebat: Item Πενταθλέω, quinque certaminibus me exerceo, seu quinque generibus certaminum certo; Pauf. Elaicῶν 2. præcedent. πένταθλον, τὸ; vide.

Πενταετηρὶς, ίδος, ἡ, quinquennium, lustrum: vide πενταέτηρος. Sed Att. πενταετηρὶς ponitur pro adjectivo πενταετηρικὴ, quinquennalis.

Πενταέτηρος, ου, ὁ, ἡ, qninquennis, quinquennalis: &

Πενταέτης, sive πενταετὴς, έος, ὁ, ἡ, idem; à πέντε, quinque & ἔτος, εος, τὸ, annus.

Πενταέτες, adv. quinquenniò, seu quinquennium: Item Πενταετία, ἡ, quinquennium; Sic etiam, πεντετηρὶς, dicitur pro πενταετηρὶς, quinquennium; unde etiam πεντετηρικὸς, dicitur, pro πενταετηρικὸς, quinquennalis; ut πεντετηρικὸς, seu πενταετηρικὸς ἀγὼν, quinquennale certamen, Maccab. 2. c. 4. omnia ex iisd. cum præced. V.

Πένταθλον, ου, τὸ, quinquertium, quinque certamina: &

Πένταθλος, ου, ὁ, quinquertio, qui quinque certaminibus victor evasit: ex πέντε, quinque, & ἄθλος, certamen. Th. ἄεθλος, idem.

Πενταῖος, quintus, à Th. πέντε; vel idem quod πεμπταῖος, quintanus, &c. id V.

Πεντάιχμος, quinque cuspides, seu mucrones habens, in quinque cuspides seu mucrones divisus; in Epigram. ex πέντε, & αἰχμὴ, ἡ; V.

Πεντάκις, quinquies, adv. à πέντε.

Πεντακισχίλιοι, quinquies milleni, seu quidam, vel qui sunt ex quinque millibus; ex πέντε, undè πεντάκις, & χίλιοι, &c. vi. Sic etiam, πεντακισμύριοι quinquagies mille, sive quinquaginta millia; Plut. ex πεντάκις, & μύριοι, &c. V. Item Πεντάκλινος, quinque lectis instructus; Athen. ex πέντε, & κλίνη, ἡ; V. Πενταχόρωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui quinque cornicum ætates vixit; ut in Epig. l. 2. πενταχόρωνε Ἑκάβη; ὦ Hecuba quæ quinque cornicum ætates vixisti: ex πέντε, & κορώνη, ἡ; vi. Item Πεντακοσίαρχος, & πεντακοσιάρχης, quingentorum militum præfectus; Plut. in Alex. à seq. πεντακόσιοι, & ἀρχὴ, ἡ; unde ἄρχος, ὁ, &c. V.

Πεντακόσιοι, αι, α, quingenti, æ, a: ex πέντε, quinque, & κόσιοι; q. v.

Πεντακοσιομέδιμνος, qui quingentorum medimnorum est; Poll. at Πεντακοσιομέδιμνοι, apud Thuc. expon. quingentis medimnis censi erant; & πεντακοσιομέδιμνος, apud Synes. qui ex suis fructibus reficit medimnos quingentos; ex præced. πεντακόσιοι, & μέδιμνος, ὁ; vide.

Πεντακοσιοστὸς, quingentesimus; à præced. πεντακόσιοι; V.

Πεντακυμία, ἡ, immanis unda, seu fluctus, fluctus decumanus; ad verbum, quinque fluctus uno impetu adventantes: ex πέντε, & κῦμα, τὸ; V. Item Πεντάλεκτρος, quinque lectos habens; Item quinque toros conjugales experta; ut appellatur Helena, à Lycophr. à λέκτρον, τὸ; V. Πεντάλιθος, quinqne constans lapidibus, unde πεντάλιθα, τὰ; ludus quidam muliebris, quo ludebant quinque lapidibus; unde πενταλιθίζειν est, ejusmodi ludum ludere; à Th. λίθος, ὁ; V. Πεντάλιτρος, q. d. quinque libralis, qui quinque librarum est; Poll. à Th. λίτρα, ἡ; V. Πενταμερὴς, quinque partitus; i. e. in quinque partes divisus; unde Πενταμερῶς, quinque partitò; à μέρος, τὸ; V. Πεντάμετρος, qui est quinque metrorum; ut πεντάμετρος στίχος, &c. à μέτρον, τὸ; V. Πεντάμηνος, seu πεντέμηνος, ut refert Etym. qui est quinque mensium; à Them. μὴν, μηνὸς, ὁ; V. Πεντάμοιρος, quintarius, quinque partes habens; à μοῖρα, ἡ; V. Πεντάοζος, sive πεντόζος, quinis constans nodis, de arbore significat, qui in quinos ramos dispergitur; apud Theoph. Item apud Hesiod. manus etiam sic vocatur, quoniam in quinque digitos est fissa, ceu arbor in ramos; Th. ὄζος, ὁ; V. Πενταπάλαιστος, qui habet quinque palmos; apud Xen. de lancea venabuli; à Th. παλαιστὴ; V. Πενταπέταλος, quinquefolius, quinque habens folia; unde πενταπέταλον, herba, quæ & πεντάφυλλον, à quinque foliis nominatum; Nic. in Ther. à πέταλον, & Ionicè πέτηλον, τὸ, vi. Item πεντάπηχυς, qui quinque cubitorum est; Theoph. à Them. πῆχυς, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum Them.

πέντε

πέντε, &c. Vide.

Πενταπλήσιος, Ion. pro πενταπλάσιος, ου, quinquies major. Them. πέντε, quinque.

Πενταπλάσιος, præced. & πενταπλάσιον, est; vel quintuplo major, seu amplior, aut quintuplus; vel etiam expon. quinquies tantus; unde etiam verbum, Πενταπλασιάζω, quintuplo majorem facio, &c. V. Item Πενταπλόος, -οῦς, quintuplus, quintuplicatus; Athen. l. 1. expon. & quintuplex, 3. Reg. c. 6. Itidem à Th. πέντε; V.

Πεντάπορος, quinque meatus, seu alveos, aut canales habens; expon. & quinquefluus; ex πέντε, & πόρος, ὁ; V. Item Πεντάπρωτοι, quinqueprimi; verbum est municipale, quemadmodum δεκάπρωτοι; Sic Cic. in Verr. magistratus & quinque primi accitu istius evocantur; unde πενταπρωτία, τὰ, quinqueprimatus: ex πέντε, & πρῶτος, ὁ; vi. Item Πενταρχία, quinqueviratus; Aristot. Poll. 5. ex πέντε, & ἀρχὴ, ἡ; vide.

Πεντάς, άδος, ἡ, quinarius numerus; i.e. quinque, vel continens quinque; ὁ πέντε ἀριθμὸς; à Th. πέντε; V.

Πεντάστατηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui quinque staterum est, seu quinque minarum; (idem quod πεντάμνος, teste Poll.) pondus quinque staterarum: ex πέντε, & στατὴρ, ῆρος, ὁ; vi. Item Πεντάστιχος, quinque ordinibus, seu versibus constans, in quincuncem ordinem positus; à στίχος, ὁ; V. Πεντάστομος, quinque ostia habens; ut Ister, Herodot. à Them. στόμα, τὸ; V. Πεντάσχοινος, quinque schœnas patens; à Th. σχοῖνος, ὁ, juncus, Item mensura quædam Persica sexaginta stadia capiens, &c. V. Πεντατάλαντος, seu πεντετάλαντος, quinque talenta æquans; ut πεντατάλαντος προὶξ, dos quinque talentorum; apud Phal. in Ep. Item πεντετάλαντος δίκη, lis quâ de quinque talentis certatur; Aristoph. in Nub. à Th. τάλαντον, τὸ; V. Πεντάτευχος βίβλος, liber quinque voluminum; sic vocantur Mosis scripta, quoniam in quinque volumina sunt distributa; sic octoteuchon vocant octo priores veteris Test. libros, Mosis viz. cum Josuæ, Judicum, & Ruthæ libellis; à τεῦχος, τὸ; vas, alveus; Item volumen, liber, &c. V. Πενταφάρμακος, quinque medicamentis constans; unde τὸ πενταφάρμακον, convivium quintuplici condimentorum genere; Cæl. Rhod. à Th. φάρμακον, τὸ; V. πεντάφυλλος, quinque habens folia; Theophr. unde πεντάφυλλον, τὸ, quinquefolium, herba; sic etiam à quibusdam dicitur Eupatorium; teste Archigene apud Gal. Unde πεντάφυλλα ῥόδα, dicuntur rosæ quinque constantes foliis; apud Theophr. Hist. pl. l. 6. à Th. φύλλον, τὸ; vi. Item πεντάφωνος, quinque voces, seu sonos reddens; à Th. φωνὴ, ἡ, comp. ut reliqua præced. cum Th. πέντε; V.

Πένταχα, & πενταχῆ, quinquefariam, quinque modis: à πέντε.

Πεντάχαλκον, seu πεντέχαλκον, quinque ærei nummi; Poll. l. 5. ex πέντε, & χαλκὸς, ὁ; V. Πενταχιλιοστὸς, unus de quinque millibus; unde πεντακαιεξάκοντα καὶ πενταχιλιοστὸς, Plat. de leg. ex πέντε, & χίλιοι, unde χιλιοστὸς, &c. V. Item πεντάχορδος, quinque habens chordas; ut πεντάχορδον ὄργανον, instrumentum musicum, de quo Poll. l. 4. ex πέντε, & χορδὴ, ἡ; V.

Πενταχῶς, quinquefariam; idem quod πένταχα; à seq. Th. πέντε, V.

ΠΕ'ΝΤΕ, οἱ, αἱ, τὰ, quinque: πεντάκις, quinquies: πεντήκοντα, quinquaginta: πεντηκοστὸς, ἡ, ὸν, quinquagesimus: πεντακόσιοι, αι, α, quingenti, æ, a.

Πεντεγκέφαλος, quinque habens cerebra, quino constans cerebro, seu qui quino cerebro enatus est; Theophr. Hist. pl. 2. 8. de palmis: ex πέντε, & ἐγκέφαλος, vi. Item Πεντέγραμμος, vide supra πεντάγραμμος; Item πεντεκαίδεκα, quindecim: ex πέντε, καὶ δέκα; unde πεντεκαιδεκαέτης, vel πεντεδεκαέτης, qui quindecim est annorum; ex πεντεκαίδεκα, vel πεντέδεκα, & ἔτος, τὸ; cujus comp. varia in της desinunt. Item πεντεκαιδεκαταῖος, decimoquinto die proveniens; ut πεντεκαιδεκαταῖον βλαστάνει, quinto & decimo die germinat; Theophr. caus. pl. l. 4. ex πέντε, καὶ & δέκατος, &c. V.

Πεντεκαιδέκατος, η, ον, decimus quintus, a, um: ex πέντε & δέκατος, decimus. Th. δέκα, decem.

Πεντεκαιδεκήρης, navis dicitur à Plut. in Demetr. quinque ordinum: ex πεντεκαίδεκα, & ἐρέσσω, unde ἐρεσία, à quo varia comp. desinunt in ήρης. Item πεντεκτενὴς, & πεντέκτενος, quinque pectinibus intextus; unde πεντέκτενα, apud Pollucem, sunt χιτωνίσκοι, παρὰ τοῖς ὤαν πορφύραν ἔχοντες, πέντε κλένεσι ἐνυφασμένην; ex πέντε, & κλεὶς, κλειδὸς, ὁ, &c. vide.

Πεντεκονταρχία, semicenturia, hominum sexaginta quatuor; ex πεντέκοντα, vel πεντήκοντα, & ἀρχὴ, ἡ, &c.

Πεντέλοχοι, apud Thuc. l. 5. est quidam Argivorum ordo; Valla vertit, quinq; cohortes; ex πέντε & λόχος, ὁ, &c. vi. Item πεντεπενιχρότερος, quinquies pauperior; in Epig. ex πέντε, & πενιχρὸς, unde in compar. πενιχρότερος, pauperior, &c. V. Πεντεσύριγγον, quinque fistulas, seu quinque foramina habens; ut πεντεσύριγγον ξύλον, lignum erat quinque habens foramina, in quibus vinctorum manus & pedes cum collo includebantur; Aristoph. in equit. Suid. expon. ποδοκάκκη; sunt etiam qui robur exponant; & Festus, robustas arcas dixit, ipsumque locum, robur; Plautusque, robustum carcerem; ex πέντε, & σύριγξ, ιγγος, ἡ, &c. V. Πεντετάλαντος, vide πεντατάλαντος. Πεντετηρὶς, pro πενταετηρὶς, quod vide supra in πενταέτης. Πεντετριαζόμενος, quinquies victus; in Epigr. l. 2. εἰς ἀγωνιστὰς; ex πέντε, & τριάσσω, vi. Item Πεντέχαλκον, vide πεντάχαλκον.

Πεντήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, quinquaginta: ex πέντε, quinque.

Πεντηκοντάδραχμος, qui quinquaginta drachmarum pretio æstimatur; Plat. in Crat. unde in neut. πεντηκοντάδραχμον νόμισμα, quinquaginta drachmarum; ex præced. Πεντήκοντα, & δραχμὴ, ἡ; V. Item πεντηκονταέτης, & πεντηκοντέτης, & in fœm. πεντηκονταέτις, quinquagenarius; qui vel quæ quinquaginta annorum est; ut πεντηκοντέτης, seu πεντηκονταέτιδες σπονδαὶ, quinquaginta annorum fœdera; apud Plut. & Thuc. vide comp. in seq.

Πεντηκονταετία, ας, ἡ, quinquaginta annorum: ex πεντήκοντα, quinquaginta, & ἔτος, εος, τὸ, annus.

Πεντηκοντακάρηνος, qui habet quinquaginta capita; Epith. Cerberi, apud Hesiod. in Theog. ex πεντήκοντα, & κάρηνον, τὸ; V. Item Πεντηκόνταρχος, qui quinquaginta militibus præest; Thuc. unde πεντηκονταρχία, munus & dignitas quâ quis milicibus quinquaginta præest; vel quinquaginta virorum principatus; vide supra πεντεκονταρχία; Sic πεντηκοντατάλαντος, qui quingenta talentorum est; unde πεντηκονταταλαντία, quinquaginta talenta; Poll, l. 9. ex πεντήκοντα, & τάλαντον, τὸ; V. Πεντηκοντάχοος, seu πεντηκοντάχους, cum quinquagesimo fundens; ut segetes quæ quinquagenarium fructum referant; ex πεντήκοντα, & χέω, cujus comp. varia desinunt in χόος, χοῦς, &c. vi. Item πεντηκοντατέσσαρες, quinquaginta quatuor: ex πεντήκοντα, & τέσσαρες; V.

Πεντηκόντερος, ἡ, navis, quæ quinquaginta remis agitur: πεντηκόντορος, ἡ, idem.

Πεντηκοστεύομαι, quinquagesimam solvo, quinquagesima à me exigitur; Item Πεντηκοστεύεσθαι, expon. quinquagesimam partem exigere; à πεντήκοντα; vi. Item Πεντηκοντὴρ, ῆρος, quinquaginta militum præfectus; Xen. ab eod.

Πεντηκοντόγυος, ου, ὁ, ἡ, qui quinquaginta jugerum est: ex πεντήκοντα, quinquaginta, quod vide, & γύα, seu γυία, arvum; jugerum.

Πεντηκοντοκάρηνος, ου, ὁ, ἡ; qui habet quinquaginta capita: ex πεντήκοντα, quinquaginta, quod vide, & κάρηνον, ου, τὸ, caput.

Πεντηκοντόργυιος, qui quinquaginta ulnarum est: Item Πεντόργυιος, quinque ulnarum: ex πεντήκοντα, vel πέντε, & ὀργυιὰ, ἡ; vi. Item πεντηκόντορος, sub. ναῦς; navis quæ quinquaginta remis agitur: ex πεντήκοντα, & ἐρέσσω, unde ἐρεσία; cujus licet comp. plura in ήρης, quædam tamen etiam in ορος desinunt; (sic εἰκόσορος, & τριακόντορος; quæ viginti, vel triginta agitur remis, &c.) Item πεντηκοντέτης, vide supra πεντηκονταέτης

Πεντηκοστὴ, quinquagesima dies, præsertim illa, à pascha festo: Item quinquagesima pars, sub. μοῖρα; unde πεντηκοστεύομαι, quinquagesimam solvo; quinquagesima à me exigitur; Sic etiam πεντηκοσταῖος, qui quinquagesima die facit aliquid; Item πεντηκοστὺς, ύος, ἡ; ordo militaris, constans quinquaginta viris; Thuc. l. 5. omnia à πεντηκοστὸς, vel à πεντήκοντα, seu Th. πέντε, &c. vide.

Πεντηκοστολόγος, qui quinquagesimam partem colligit; seu exigit, vel quinquagesimæ partis redemptor; unde πεντηκοστολογέω, ῶ; quinquagesimam colligo, seu exigo; Poll. & Dem. ex πεντηκοστὴ

κοςή, & λέγω, colligo, unde λογία, ἡ; vide.
Πεντηκοςὸς, ἡ, ὸν, quinquagesimus, a, um. Hinc πεντηκοςή, sc. ἡμέρα, dies quinquagesimus, à resurrectione Domini: Angl. **Pentecost**. Th. πέντε.
Πεντήρης, quinqueremis; ex πέντε, & ἤρης, terminatio comp. ex ἐρέσσω, vel ἐρεσία, &c. V. Unde etiam πεντηρικὸς, idem; ut πεντηρικὰ πλοῖα, quinqueremes, vide apud Bayfium.
Πεντόζοιο, gen. Ion. à
Πέντοζος, ου, ὁ, ἡ, qui in quinos ramos dispergitur. Sic vocatur etiam manus: ex πέντε, quinque, & ὄζος, ramus. Digiti sunt veluti quinque ramusculi.
Πεντηκοντοργύιος, vide supra πεντηκοντοργύιος. Item πεντόροβον, τὸ, herbæ nomen, de qua Diosc. 3. 157. pæonia putatur esse herba; ex πέντε, & ὄροβος, ὁ; V.
Πεντώβολος, quinque obolorum; unde πεντώβολον, quinque oboli; apud Aristoph. ex πέντε, & ὀβολὸς, cujus comp. quædam mutant, ο, in ω. Item Πεντώρυγος, qui quinque vallorum, seu fossarum est; ex πέντε, & ὀρύσσω, vel -ττω, f. ξω, unde ὄρυγμα, τὸ, &c. V.
Πένω, idem quod πένομαι; vi. i. e. ἀργαλέως ἐργάζω, graviter laboro; Eust. Il. β.
Πέξαιτ', pro πέξαιτο, tondeatur, 3. sing. a. 1. opt. m. verbi πέκω, seu πείκω, pecto: f. ξω.
Πέξις, εως, ἡ, tonsura, est verbale à πείκω, πείκομαι, V.
Πέξω, Dor. pro πέξω, f. 1. verbi ejusd.
Πεόιδης, qui tumido, seu crasso pene est, Eust. ex seq. πέος, & οἰδέω, unde οἶδος, τὸ, &c. V.
ΠΕ'ΟΣ, πέος, τὸ, penis.
Πεπάγασι, Dor. pro πεπήγασι, 3. pl. perf. m. verbi πήγνυμι, compingo, f. ξω, a. 2. ἔπαγον, perf. m. πέπηγα.
Πεπαθυῖα, passa, per Syncop. pro πεπαθηκυῖα, perf. part. act. f. g. verbi παθέω, f. ήσω, pro πάσχω, patior, a. 2. ἔπαθον.
Πεπαθὼς, Ionicè pro πεπαθηκὼς, passus, &c. vi. præced.
Πεπαίνομαι, excoquor, ad maturitatem perducor; Metaph. apud Xen. Pæd. 4. ὀργὴ, i. e. ira dicitur πεπαίνεσθαι, i. e. coqui & premi; est pass. à seq. πεπαίνω, excoquo, ad maturitatem perduco, &c. V.
Πεπαίνω, maturo, coquo. Th. πέπτω, idem.
Πεπαισμένος, ου, perf. part. pass. à παίζω, ludo, illudo; vel à παίω, percutio, f. αίσω, perf. pass. πέπαισμαι. Sunt qui à πεπαίνω, derivari dicunt.
Πεπαίτερος, ου, maturior, mitior, compar. à πέπων, maturus; q. v.
Πεπαιτέρα, dicitur quæ ætatis maturioris & constantioris est; apud Athen. l. 13. est fœm. à præced. masc. in compar. πεπαίτερος; unde etiam superl. πεπαίτατος, maturrimus, maturissimus; idem Athen. l. 14. &c. V.
Πεπαλαγμένος, ου, pollutus, perf. part. pass. à παλάσσω, inquino, fœdo, f. ξω, p. πεπάλλαχα, a. 1. ἐπάλαξα. Them. πάλλω, vibro: f. αλῶ. Alii à πηλὸς, lutum.
Πεπάλακτο, 3. sing. plusq. p. pass. Ion. ab eod verbo.
Πεπάλαχθε, 2. pl. perf. imperat. pass. à παλάσσω, sortior; quod a πάλος, sors; Item agitatio. Th. πάλλω, agito.

Πεπαλών, qui vibravit, Ion. redupl. pro παλών, a. 2. part. act. verbi πάλλω, vibro: f. παλῶ, a. 2. ἔπαλον.
Πέπαμαι, perf. verbi πάομαι, f. άσομαι, possideo.
Πεπᾶναι, a. 1. inf. act. verbi πεπαίνω, coquo: a. 1. part. pass. πεπανθεὶς, εῖσα, έν, coctus: nom. pl. πεπανθέντες, cocti.
Πέπανος, ου, ὁ, maturus, mollis, mitis, lenis: Item Πέπανσις, εως, ἡ, maturitas, maturatio, concoctio, actio quâ quid ad maturitatem perducitur; apud Gal. Comment. 2. l. 1. τῶν ἐπιδημιῶν; Sic etiam Πεπαστικὸς, qui coquendi, seu maturandi vim habet; omnia verbalia à πεπαίνω, πεπαίνομαι; quæ vi. unde etiam, πέπειρος, ου, ὁ, maturus, concoctus; apud Diosc. sed ad ætatem etiam refertur; ut παρθένος πέπειρος, virgo matura, & ἀκμάζουσα, i. e. nubilis, seu adulta, &c. apud Plut. in Num.
Πεπαρεῖν, per Anadiplas. pro παρεῖν, a. 2. inf. verbi πείρω, transeo, f. περῶ, a. 2. ἔπαρον. Portus legendum credit πεπορεῖν, a. 2. inf. pro πορεῖν, verbi πόρω, vel πορέω, do, præbeo.
Πεπάρθαι, perf. inf. pass. à
Πέπαρμαι, perf. ind. pass. &
Πεπαρμένος, η, ον, trajectus, a, um; confixus, perf. pass. part. verbi πείρω, transadigo, f. περῶ, perf. act. πέπαρκα, p. m. πέπορα.
Πεπαρῴνηκα, debacchatus sum, perf. act. Att. pro παρῴνηκα· &
Πεπαρῳνημένος, ου, ludibrio habitus, perf. part. passiv. Att. pro παρῳνημένος, verbi παροινέω, pecco per vinolentiam. Th. οἶνος, vinum.
Πέπασαι, acquisivit, Poët. pro
Πέπαται, 3. sing. perf. pass. verbi πάομαι, possideo, f. άσομαι, perf. πέπαμαι.
Πέπαυμαι, σαι, ται, desii, perfect. ind. pass. &
Πεπαυμένοις, dativ. plur. perfect. part. pass. &
Πέπαυσο, 2. sing. perfect. imperat. verbi παύω, cesso, f. παύσω, p. πέπαυκα, a. 2. ἔπαυον.
Πεπείθαται, persuasi sunt, Ion. pro πεπεισμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. ind. pass. verbi πείθω, persuadeo, f. σω, a. 2. ἔπιθον, perf. pass. πέπεισμαι.
Πεπείθοντο, paruerunt, Ion. redupl. pro ἐπείθοντο, 3. plur. imperf. pass. ejusdem verbi.
Πεπείραμαι, expertus sum, Dor. pro πεπείρημαι, perf. ind. pass. inde a. 1. pass. ἐπειράθην· à πειράω, tento, f. άσω, & ήσω. Th. πεῖρα, conatus, experientia.
Πέπειρος, ου, ὁ, ἡ, maturus, mitis: à πεπαίνω, coquo. Th. πέπτω, idem.
Πεπείσθω, persuasum habeat, 3. sing. perf. imperat. pass. &
Πέπεισμαι, perf. ind. pass. à πείθω, persuadeo, f. σω.
Πεπελεκισμένος, ου, decollatus, securi percussus: perf. part. pass. à πελεκίζω, securi ferio. Th. πέλεκυς, securis.
Πεπερακέναι, perf. inf. act. verbi περαίνω, f. ανῶ, p. πεπέρακα, idem quod περάω, finio. Th. πέρας, τὸ, finis.
Πεπερημένος, ου, advectus & venditus: à περάω, vendeo, f. άσω, & ήσω, p. πεπέρηκα, perf. pass. πεπέρημαι.
ΠΕ'ΠΕΡΙ, ιος, vel εως, τὸ, PIPER: Angl.

Pepper: q. à πέπειρος, quod calore suo coctionem juvet.
Πεπερίζω, piper imitor, seu refero; ad piper accedo; i. e. piper sapere, seu piperis saporem referre & habere; ut πεπερίζω τῇ σῇ γεύσει, apud Diosc. l. 2. c. 190. Item Πεπέριον, ου, τὸ, granulum piperis; diminut. à πεπερὶς, ίδος, ἡ, granum piperis; apud Athen. unde etiam, πεπερίτης, ου, ὁ, piper referens gustu; omnia à præced. Th. πέπερι, piper, arbor scil. Indica, fructum ferens sibi cognominem; Diosc. lib. 2. c. 189.
Πέπηγα, ας, ε, concrevi, perfecti medici &
Πεπηγὼς, ότος, infixus, perfectiv. particip. m. verbi πήγνυμι, seu πήγω, compingo.
Πεπηδηκέναι, perf. inf. act. verbi πηδάω, salto.
Πεπιεσμένος, η, ον, pressus, perf. part. pass. à πιέζω, premo, f. σω, p. πεπίεκα, perf. pass. πεπίεσμαι.
Πεπιθεῖν, inducere, Ion. redupl. pro πιθεῖν, a. 2. inf. verbi πείθω, persuadeo, f. σω, a. 2. ἔπιθον.
Πεπιθημένος, ου, perfectiv. particip. passiv. &
Πεπιθήσω, persuadeo, Ionicè reduplic. pro πιθήσω, f. 1. verbi πιθέω, pro πείθω, persuadeo: aorist. 2. ἔπιθον, unde πιθέω.
Πέπιθμεν, per Sync. pro πεπίθομεν, Ion. reduplic. pro ἐπίθομεν, 1. pl. aor. 2. act. verbi πείθω, persuadeo: f. σω, a. 2. ἔπιθον.
Πεπίθοιμεν, suasissemus, & in 3. pl. πεπίθοιεν, Ion. redupl. pro πίθοιμεν & πίθοιεν, a. 2. opt. act. verbi ejusd.
Πέπιθον, Ion. redupl. pro ἔπιθον, a. 2. ind. act. &
Πεπιθὼν, a. 2. partic. activ. Ion pro πιθὼν, όντος· à πείθω, persuadeo: a. 2. ἔπιθον.
Πεπιστεύκαμεν, 1. pl. perf. ind. act. verbi πιστεύω, credo: f. εύσω· à πίστις, εως, ἡ, fides. Them. πείθω, persuadeo.
Πεπιστεύκεσαν, crediderant, 3. pl. plusq. p. Att. pro ἐπεπιστεύκεσαν· ab eodem verbo.
Πεπιστευμένην, accus. sing. f. g. part. perf. pass. à πιστεύω, quod vide in πεπιστευκαμεν.
Πεπλανημένως, adv. vagabundè: à πλανάομαι, erro. Th. πλάνη, error.
Πέπλασται, 3. sing. perfect. passiv. πεπλάσθαι, perf. inf. pass. πεπλασμένος, ου, perf. part. pass. à πλάσσω, fingo: f. σω, p. κα.
Πεπλάτυνται, 3. sing. perfect. pass. verbi πλατύνω, dil. to: f. υνῶ, perf. πεπλάτυγκα. Them. πλατὺς, ἐος, latus, amplus.
Πέπληγα, percussi, præt. m. verbi πλήσσω, f. ξω, a. 2. ἔπληγον.
Πεπληγέμεν, & πεπληγέμεναι, Ion. & Dor. pro πεπληγέναι, verbi πεπλήγω, percutio; quod ex præt. m. πέπληγα, verbi πλήσσω, in præsens abiit: undè & præt. imperf. πέπληγον, Ion. pro ἐπέπληγον· nisi malis esse, a. 2. act. verbi πλήσσω, a. 2. πέπληγον, Anadiplasm. Ionicè pro ἔπληγον.
Πέπληγον, percussi: vide in præced.

Πεπλήθυνται,

Πεπλήθυνται, 3. sing. perf. pass. verbi πληθύνω, quod vide.

Πεπληθὼς, ῦια, ὸς, plenus, a, um, perf. part. m. à πλήθω, impleo: f. πλήσω. p. m. πέπληθα.

Πέπλωντο, 3. sing. plusq. p. pass. Ion. verbi πίμπλημι, idem quod πλήθω, impleo: f. πλήσω, perf. pass. πέπλημαι.

Πεπλήρωμαι, & in 3. plur. πεπλήρωνται, perf. ind. pass. verbi πληρόω, impleo: fut. ώσω. p. πεπλήρωκα. Them. πλέος, plenus.

Πεπλησιακὼς, ότος, perf. part. act. verbi πλησιάζω, appropinquo, sector, accedo familiariter ad aliquem: fut. άσω. p. κα. à πλησίον, prope. Them πέλας idem.

Πέπλιον, τὸ; frutex, qui alias daphnoides dicitur, peplium, frutex lacteo succo manans; de quo Diosc. l. 4. c. 148. ab Hippocrate sic vocari τὴν πεπλίδα, testatur idem Diosc. l. 4. c. 169. πεπλὶς, autem, ίδος, ἡ; fruticis est nomen easdem cum peplo frutice vires habentis; teste Diosc. l. 4. c. 169. frutex scil. est parvus succi lactei, in foliis rutæ similis, &c. Utrumque à seq. Them. πέπλον, vel πέπλος; tela prætenuis, velum subtile, &c. Item, frutex quidam, idem scil. qui πεπλὶς, aut, parum ab eo differens; de quo Diosc. l. 4. c. 168. & Gal. in Lex. Hippocr. &c. vide.

ΠΕ'ΠΛΟΣ, ου, & Ion. πέπλοιο, ὁ, & πέπλον, ου, τὸ, PEPLUS, -UM; vestis muliebris.

Πεπλύσθαι, Poët. perf. inf. pass. ab inusitato πλύω, lavo: f. πλύσω. perf. pass. πέπλυμαι. Th. πλυνώ, idem.

Πέπλωμα, τὸ; peplum, muliebris vestis subtilis; apud Eurip. idem quod, & à præced. Th. πέπλος, peplum; seu, velum tenue, &c. V.

Πέπλως, vide in ἐπέπλων, ας, ω. &

Πέπλως, acc. pl. Dor. pro πέπλους, à πέπλος, ὁ, peplus.

Πεπνυμένος, η, ον, prudens, sapiens: perf. part. pass. & in dual. πεπνυμένω, à perf. ind. πέπνυμαι verbi πνύμι, seu πνύω, f. σω, spiro; in pass. πνύμαι, sapio. Them. πνέω, spiro.

Πέπνυσο, sapito, perf. imperat. pass. à πνύμαι, sapio; quod à πνῦμι, vel πνύω, idem quod πνέω, spiro, flo.

Πεποίηκα, ας, ε, & in 3. plur. πεποιήκαντι, Doric. pro πεποιήκασι, perf. ind. act. &.

Πεποίημαι, & in 3. plur. πεποίηνται, perf. ind. pass. πεποιῆσθαι, perf. ind. pass. &

Πεποιημένος, η, ον, perf. part. pass. verbi ποιέω, facio: f. ήσω.

Πεποιημένως, ficte, efficte, est adv. a præced. πεποιημένος; V.

Πέποιθ', pro πέποιθε, confidit, 3. sing. præt. m. πέποιθα, ας, ε. Hinc πεποίθης, 2. sing. sub. præt. m. &

Πεποιθέναι, perf. inf. m. πεποιθὼς, ότος, in Plur. πεποιθότες, perf. part. m. verbi πείθω, persuadeo: f. σω. a. 2. ἔπιθον. πεποίθει, 3. sing. plusq. p. m. Ion.

Πεποίθησις, εως, ἡ, fiducia: à part. m. πέποιθα, verbi πείθω, persuadeo.

Πεποίθομεν, 1. plur. præs. ind. à πεποίθω, quod Siculo more factum ex præt. m. πέποιθα, verb. πείθω, persuadeo.

Πεποιθότως, confidenter, cum fiducia; est adv. à præced. πεποίθησις; pro quo etiam dicitur πεποιθία, ας, ἡ; confidentia; persuasio; vel, est à seq. πεποιθὼς, à πέποιθα præt. med. verbi πείθω, &c. V.

Πεποιθὼς, ότος, fretus, confisus: vide in πεποιθέναι.

Πεποικιλμένος, η, ον, variegatus, a, um: perf. pass. part. à ποικίλλω, f. λῶ, variego. Th. ποικίλος, varii coloris.

Πέπομφα, misi, Att. pro πέπεμφα, perf. inde act. verbi πέμπω, mitto: f. ψω.

Πέπον, ὦ, mollis, ignave, vocat. à nom. πέπων, ονος, ὁ, ἡ, mitis, maturus. Them. πέπτω, coquo: fut. ψω. perf. pass. πέπεμμαι.

Πέπονα, præt. m. à πένομαι, laboro.

Πεπονάμενος, Dor. pro

Πεπονημένος, ου, elaboratus, perf. part. à πονέω, excolo, instruo. Them. πένομαι, laboro.

Πεπονηρευμένος, ου, perf. part. pass. verbi πονηρεύω, improbus sum, improbè ago: à πονηρὸς, malus. Them. πένομαι, laboro.

Πέπονθα, passus sum, præt. m. ind. &

Πεπονθὼς, ότος, p. m. part. verbi πάσχω, patior: f. πείσομαι. a. 2. ἔπαθον.

Πεπονθότως; cum affectu; est adv. à præced. πεπονθὼς, ότος, &c. V.

Πέπορδα, pepedi, præt. m. verbi πέρδω, pedo.

Πεπορεῖν, Ion. Anadiplas. pro πορεῖν, a. 2. inf. act. verbi πόρω. fut. ρῶ. Poët. idem quod πορίζω, præbeo. Th. πείρω, transadigo: p. m. πέπορα.

Πεπόρευσο, perf. imperat. pass. verbi πορεύομαι, eo.

Πεπόσθαι, perf. inf. pass. à πῶμι, vel πίνω, bibo: f. πώσω. p. πέπωκα. perf. pass. πέπωμαι. a. 1. pass. ἐπόθην. a. 1. part. ποθείς.

Πέποσθε, laborastis, per Syncop. pro πεπόνηθε, 2. plur. perf. ind. pass. verbi πονέω laboro: fut. ήσω. p. πεπόνηκα. perf. pass. πεπόνημαι. Them. πένομαι, idem p. m. πέπονα. Sunt qui velint per Sync. dici pro πεπόνθατε, Pleonasm. inserto σ, præt. m. verbi πάσχω, patior: fut. πείσομαι.

Πεποτήαται, volarunt, Ion. pro

Πεπότηνται, 3. pl. perf. pass. verbi ποτάομαι, volo: fut. ήσομαι. perf. πεπότημαι. Th. πέτομαι, vel, πετάομαι, idem.

Πεπότητο volabat, 3. sing. plusq. p. pass. Ion. ejusd. verbi & th.

Πεπραγμένος, η, ον, perf. part. pass. verbi πράσσω. Vide πέπραχα.

Πέπρακα, terminavi, per Sync. pro πεπέρακα, perf. ind. act. verbi περάω, transeo: f. άσω, & ήσω. Alii à περάσω, formant, quod vide. Est &

Πέπρακα, perf. à πιπράσκω, vendo: fut. περάσω.

Πέπρακται, actum est; est 3. pers. perf. præt. pass. verbi πράσσω, vel, πράττω, &c. quod v.

Πέπραμαι, venditus sum; (unde Particip. apud Paul. ad Rom. c. 7. πεπραμένος ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν, venditus & addictus peccato;) & in 3. pers. plur. πέπρανται οἱ καιροὶ, tempora sunt vendita, &c. Xen. & Æschin. est pr. pass. à Th. περάω, per Sync. facta ex περάω, vel πιπράσκω, vendo, &c. vide.

Πεπρᾶσθαι, perf. inf. pass. verbi πιπράσκω, vendo: f. περάσω. f. 1. pass. πραθήσομαι. a. 1. pass. ἐπράθην, ης, η. Th. περάω; vendo.

Πέπραχα, perf. ind. act. verbi πράσσω, facio: f. ξω. perf. inf. act. πεπραχέναι. perf. ind. pass. πέπραγμαι. a. 1. pass. ἐπράχθην.

Πεπραχέναι, vide in præced.

Πεπρῆσθαι, Ion. pro πεπρᾶσθαι, quod v.

Πεπρησμένος, ου, incensus, perf. part. pass. verbi πρήθω, incendo: perf. pass. πέπρησμαι.

Πέπρωμαι, fato destinatus sum, per Sync. pro πεπεράτωμαι, perf. ind. pass. &

Πεπρωμένος, η, ον, perf. part. pass. verbi περατόω, per Sync. πρόω, & πρόω, destino. Them. πέρας, ατος, τὸ, terminus, finis.

Πέπρωται, per Sync. pro πεπεράτωται, 3. sing. perf. pass. &

Πέπρωτο, per Syncop. pro πεπεράτωτο, 3. sing. plusq. p. Ion. Vide πέπρωμαι.

Πέπταμαι, per Syncop. pro πεπέτασμαι sic in 3. plur. πέπτανται, expansa sunt pro πεπέτανται, perf. pass. verò πετάζω, vel πετάζομαι, expando. Sunt qui πέπταμαι exponant volavi, & pro ἔπταμαι poni credunt, perf. pass. verbi πτῆμι.

Πεπτεῶτα, lapsum, accus. sing. perf. part. act. à πεπτεὼς, quod Pleonasm. τοῦ ε pro πεπτὼς & hoc per Sync. pro πεπτωκὼς, gen. ῶτος vel ότος, perf. part. act. à πίπτω, cado f. πτώσω. p. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.

Πεπτηὼς, ῶτος, terrefactus, perf. part. act. verbi πτήσσω, metu contraho: fut. ξω. præt. πέπτηχα, & sublato χ, Ion. πέπτηα. Hinc part. πεπτεὼς, & in accus. πεπτηῶτα quod tamen per Ectasin dici pro πεπτεῶτα, quidam credunt, quod vide.

Πεπτικὸς, ου, ὁ; coquendi, seu, concoquendi vim habens; Diosc. & Gal. Item. πεπτήριος, ad coquendum factus; sicut & πεπτὸς, ὁ; coctus, vel, coctibilis; omnia, à seq. Th. πέπτω, V.

ΠΕ'ΠΤΩ, coquo, maturo, pinso. f. ψω. p. πέπεφα. Æol. πέσσω. Att. πέττω. Hinc πέψις, εως, ἡ, coctio. πέπων, ονος, ὁ, ἡ, maturus; item mollis, mitis.

Πέπτωκα, cecidi, perf. act. &

Πεπτωκὼς, ότος, perf. part. act. verbi πίπτω, cado: f. πτώσω. a. 2. ἔπεσον. f. 2. m. πεσοῦμαι.

Πεπτῶτα, per Sync. pro πεπτωκότα, accus. sing. perf. part. act. verbi ejusd. Vide πεπτεῶτα.

Πεπύθοιτο audiat, intelligat, 3. sing. a. 2. opt. m. pro πύθοιτο, Poët. &

Πεπύθωνται, Ion. Anadiplasiasmo pro πύθωνται, 3. plur. a. 2. sub. m. verbi πυνθάνομαι, interrogo: fut. πεύσομαι perf. pass. πέπυσμαι, a. 2. m. ἐπυθόμην.

Πεπυκασμένος, ου, perf. part. pass. verbi πυκάζω, denso. Them. πύκα, adverb. dense.

Πεπυρωμένος, ου, perf. part. pass. verb. πυρόω, inflammo: f. ώσω. p. πεπύρωκα. Them. πῦρ, πυρὸς, τὸ, ignis.

Πεπύσθην, Ion. pro ἐπεπύσθην, 3. dual. plusq. p. pass. verbi πυνθάνομαι. Vide πεύσονται.

Πέπυσμαι, interrogavi, perf. pass. & Πέπυστο Ion. pro ἐπέπυστο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi πυνθάνομαι. Vide πυνθάνονται.

Πέπωκα, bibi, perf. act. verbi πίνω, bibo: f. πώσω. a. 2. ἔπιον.

Πέπων, ονος, ὁ, ἡ, coctus à sole, maturus; de fructibus dicitur; item PEPO, & mollis, ignavus: à πέπτω, coquo.

ΠΕ'Ρ, particula expletiva, quæ aliis orationis partibus annecti solet; & plerunque significat quamquam, tametsi: interdum respondet particulæ cunque. Sæpe etiam vacat. Æolibus, πὲρ, est περὶ.

ΠΕ'ΡΑ, ultra, πέρας, idem. περαίτερος & περαῖος, ε, ulterior: quasi à περάω, transeo.

Περάαν, penetrare, Ion. pro περᾶν, præs. inf. verbi περάω, transeo: fut. ήσω, & άσω.

Περάασκω, Poëticè, pro περάω, transeo, trajicio; unde περάασκε, Poëticè, pro ἐπέρασε, transibat: Od. ε. Vide Them. περάω.

Περαίας, ε, ὁ; piscis ex genere capitonum: à Them πέρα Aristot. hist. anl. 8. V.

Περαίη, ης, ἡ, Ion. pro περαία, scil. γῆ, vel χώρα, terra quæ est ultra mare. Them. πέρα, ultra.

Περαίνω, fut. ανῶ. p. ασκα, finio; perficio; efficio: item ex concessis aliquid efficio; i. e. infero, vel concludo syllogisticè; prædico. Th. πέρας, finis.

Περαιόθεν, è contrario, contra, è regione, ex ulteriore parte, à Th. πέρα, unde περαῖος, &c. v.

Περαιόομαι, ῦμαι, in ulteriorem partem trajicior, trajicio, transeo. Them. πέρα, ultra.

Περαῖος, ε, ὁ; ulterior, in ulteriore parte situs; unde, ἡ περαία, sc. γῆ, vel, χώρα, terra vel, regio ulterior; i. e. è regione sita; unde, περαιόω, transmitto, seu, transveho εἰς τὴν περαίαν; Trajicio in ulteriorem ripam, vel, oram; transporto. à Th. πέρα, vide.

Περαίτερος, ulterior. à περαῖος, vide.

Περαίτερω, ac περαίτερον, ulterius, amplius: à περαίτερος, ε, transitu facilior. Them. πέρα, ultra.

Περαίωσις, trajectio, transmissio; est verbale, à περαιόω, περαιόομαι; quæ vide.

Πέραμα, τὸ; trajectus, transitus: est verbale, à περάω, V.

Πέραν, adv. trans, cum gen. item cis, secus; idem quod πέρα, ultra: sed

Περᾶν, præs. inf. à περάω, transeo.

Περαντικὸς, ε, ὁ, ad finem producendi, & efficiendi vim habens; Item, qui peritus & probè novit inferre & concludere aliquid; Aristoph. in Vesp. est verbale, à περαίνω, V.

ΠΕ'ΡΑΣ, ατος, τὸ, & πεῖρας, τὸ, finis, terminus; item adv. denique. Hinc περατόω, finio, termino, περαίνω, idem. ἀπέρατος, ε, ὁ, ἡ, infinitus.

Περάσαις, Æol. pro

Περάσας, αντος, a. 1. part. act. verbi περάω, transeo.

Πέρασις, εως, ἡ; transitus: ipsa actio transeundi; Item, finis, exitus; ut πέρασις βίε, apud Eust. i. e. vitæ meta; seu, ἡ τελευτὴ, Item, Περάσιμος, ε, ὁ ἡ; qui transiri potest, vadosus; utrumque, verbale à περάω. Vide.

Πέρατα, τὰ, fines, nom. vel acc. pl. à πέρας, ατος, τὸ, finis.

Περατεύω, finio, termino; à πέρας, ατος, vide:

Περάτη, ης, ἡ, finis: expon. etiam extremitas Horizontis orientem versus, Th. πέρας, finis.

Πέρατος, περάτη, ulterior; ut, apud Apollon. Arg. 2. περάτης εἰς ἔρεα γαίης, in montes terræ ulteriores; est à Th. πέρα; vide. unde etiam, περάτηθεν; i. e. ἐκ τῆς περάτης, Apoll. 4. Arg. vide περάτη, ἡ.

Περατὸς, permeabilis; per quem transitus patet; Plut. in Pyrrho; est verbale, à περάω, V.

Περατόω, finio, termino: f. ώσω. p. κα. præs. pass. περατῦμαι, finior, terminor: perf. ind. πεπεράτωμαι, per. Syncop. πέπρωμαι, fato destinatus sum: cujus part. πεπρωμένος, η, ον, fatalis, fato destinatus. Th. πέρας, ατος, τὸ, finis.

ΠΕΡΑ'Ω, transeo, supero, transporto, vendo: f. άσω, & ήσω. Hinc πέρασις, εως, ἡ, transitus, πιπράσκω, vendo, πρᾶσις, εως, ἡ, venditio, πόρνη, ης, ἡ, meretrix, scortum, πορνεύω, scortor.

Περγαμία, ας, ἡ, Poët. pro

Πέργαμος, ε, ἡ, urbs Asiæ insignis; Troja, ita dicta, quod editâ in rupe sit sita, Pergama enim omnia loca editiora olim appellabantur.

Περγασίδην, Pergasidem, acc. sing. nom. patronym.

Πέργη, ης, ἡ, Perga, nomen metropoleos Pamphyliæ. Hebr. velum.

Περδίκιον, ε, τὸ; parvus perdix, Athen. l. 14. Item, perdicium, herba muralis, Celso; urceolaris, Scribonio, vulgò parietaria; Diosc. l. 4. sic dicta quod perdices se ad eam volutent, terramque suffodiant; Theophr. 1. 11. hist. pl. Item, περδικιδεὺς, έως, ὁ; pullus perdicis; utrumque à seq. Th. πέρδιξ, ικος; V.

Περδικοτροφεῖον, locus in quo aluntur perdices; apud Poll. ex πέρδιξ, ικος; & τρέφω, unde τροφὴ, ἡ, &c. V.

ΠΕ'ΡΔΙΞ, ικος, ὁ, ἡ, PERDIX, avis, Metaph. astutus, libidinosus. q. à περιέδω, circumedo.

ΠΕ'ΡΔΩ, PEDO, crepitum ventris emitto. f. σω. p. κα. a. 2. ἔπαρδον, perf. m. πέπορδα hinc Angl. to f---

Πέρηθεν, de vel ex ulteriori parte, à seq. Πέρην, trans, &c. vide.

Πέρην Ion. pro πέραν, ultara, idem quod πέρα.

Περῆσαι, a. 1. inf. act. &

Περήσεις, 2. sing. f. 1. act. verbi περάω. f. ήσω, vel άσω, transeo.

Περητήριον, ε, τὸ; id quo perforare aliquid possumus, seu, transfodere; apud Hippocr. terebra dicitur esse recta & acuta, diversa à modiolo; est à seq. περητὸς, V.

Περητὸς, Ion. pro περατὸς, ε, qui transiri potest: à περάω, transeo.

Πέρθαι, Ion. pro πεπέρθαι, perf. inf. pass. à ΠΕ'ΡΘΩ, privo, vasto, perimo; PERDO, trucido: f. σω, p. κα. a. 2. ἔπραθον. præt. m. πέπορθα.

ΠΕΡΙ`, præposit. cum gen. de, pro, propter, contra; cum acc. circa, circum, per, ex, de ut τὰ περὶ ἐμὲ, res meæ. In compositione sæpe auget significationem: ut περίεργος, nimis occupatus. Hinc περιττὸς, ε, eximius, præstans, περισσεύω, abundo. περισσεία, ας, ἡ, abundantia.

Περὶ δείματι φεύγειν, Poët. pro ὑπὸ φόβε φεύγειν, præ metu fugere.

Πέρι, pro περίεστι, sicut ἔνι, pro ἔνεστι. V. περίειμι.

Περιαγαπάω; valde amo; ex περὶ, (quod in compositione, sæpe auget significationem) & ἀγαπάω, &c. v. Item, περιαγγέλλω, circumquaque nuntio; ex περὶ, circum; & ἀγγέλλω; v. Περιαγείρω, circumquaque congrego; undequaque colligo; in pass. Περιαγείρομαι, à circumfluentium multitudine circundor; Plat. ex περὶ; & ἀγείρω; vide. Item, περιαγὴς, vel, περιαγεὶς; circumfractus; in Epigr. ex περιαγνύω, vel, περιάγνυμι, circumfringo; contorqueo vel torquendo confringo; quod ex περὶ, & ἀγνύω, vel, ἄγνυμι, à Th. ἄγω, frango; &c. vide.

Περιαγοραῖος, qui circa forum versatur, circumforaneus; rabula, loquutuleius; Suid. ex περὶ, & ἀγοραῖος, v. Item, περιάγχω, præfoco, obtorqueo; q. d. circumstrangulo; circumjectis manibus strangulo; ex περὶ, & ἄγχω, vide.

Περιάγω, circumeo, circumago, circumduco: in 3. pl. sub. περιάγωσιν imperf. act. περιῆγον, f. περιάξω a. 2. περιήγαγον, Att. pro περιῆγον, ex περὶ, circum, & ἄγω, duco.

Περιαγωγὴ, ῆς, ἡ, circumactus, circumductio, conversio: à præced.

Περιαγωγὸς, circumductor, circumactor; ex περὶ & ἀγωγὸς, v. vel, à præced. περιάγω; unde etiam, περίακτος, ε, ὁ ἡ; versatilis; apud Athen.

Περιάδω, circumquaque cano; quasi circumcino; Plut. ex περὶ; & ἀείδω, contractè, ᾄδω, &c. V. Item, περιαθρέω, ῶ; circumspicio, attente sive diligenter considero; Hesych. Unde verbale περιάθρησις, circumspectio, diligens consideratio; ex περὶ & ἀθρέω; Vide. Item, περιαίνυμαι, detraho; (exp. & περιλαμβάνω, περιέχω.) ex περὶ, & αἴνυμαι. V.

Περιαιρέω, ῶ, aufero. q. d. circum circa tollo: f. ήσω. p. περιῄρηκα, a. 2. περιεῖλον, ες, ε, a. 2. inf. περιελεῖν. præs. pass. περιαιρέομαι, ῦμαι, tollor, imperf. περιῃρεόμην, ῦμην, ἐυ, ῦ, ἔετο, ῆτο. Them. αἱρέω, capio.

Περιαίρεσις, εως, ἡ; detractio; circumamputatio; ut, περιαίρεσις τῆ φλοιῆ; apud Theophr. hist. p. 4. l. 17. Item περιαιρετὸς, exemptilis; qui circum eximi potest; ut, περιαιρετοὶ ὀφθαλμοὶ, apud Lucian. Sic, περιαιρετέον, amputandum; vel, circum amputandum; omnia verbalia à præced. περιαιρέω, V.

Περιαιρῦσα, præs. part. f. g. verbi præced.

Περιακοντίζω, jaculis undique ferio; ex περὶ, & ἀκοντίζω; v. Item, περίακτον, ε, τὸ, q. d. circumactum, vel, quod circumagi potest; versatile; Item, vulgatum; est neut. à masc. περίακτος, quod vide supra, in περιαγωγὸς. Item, περιαλγὴς, qui valde dolet; unde περιαλγέω, ῶ; ægerrime doleo, dolore vehementer afficior; ægrè fero, &c. ex περὶ, (quod hic, ut sæpe, auget.)

&

& ἄλγ☉, τὸ; unde, ἀλγέω, &c. Vide Περιαλείφω, circumlino, circumungo, in pass. περιαλείφομαι, illinor; unde περιαλήλιπτω, illitus est; apud Arist. an. l. 9. ex περὶ, & ἀλείφω, vide; Item, περιαλλόκαυλ☉; caule suo aliud circumplectens; q. d. amplexicaulis; Theophr. ex περὶ, ἄλλος, vel, ἄλλο; & καυλὸς, &c. V.

Περίαλλ☉, ου, ὁ, ἡ, illis præstans, eximius: περίαλλα, vel περιάλλως, eximiè, supra modum. Ex περὶ, supra, & ἄλλ☉, alius.

Περιαλουργὴς, vel γὸς, q. d. circumpurpuratus; & metaph. apud Aristoph. in Lysistr. περιαλουργὲς κακοῖς, tinctus malis, vel, profundus & immersus; i. e. qui profunda mala mente excogitat; ductâ metaphorâ à concha quâ utuntur ad tingendam purpuram; illa enim è profundo mari eruitur; ex περὶ; & ἀλουργὸς, vel, ἀλουργὴς, &c. v. Item, περιαμάω, ῶ; circumcirca meto, seu, demeto, ex περὶ, & ἀμάω; vide. Περίαμμα, quod circumnectitur, & circum alligatur alicui; sed peculiariter, περιάμματα, appellantur, quæcunque ad arcendas noxas alicui corporis parti, præsertim autem collo, alligatur; Diosc. unde amuleta interpretatur Budæus; ex περὶ; & ἄμμα, τὸ; à Th. ἅπτω; necto; &c. v. Vel, à περιάπτω, quod v. Περιαμπέχω, & περιαμπίσχω, obtego, velamentis; circumvestio; obtego, involvo; ex περὶ; & ἀμπέχω, (pro ἀμφιέχω;) in pass. ἀμπίσχομαι; unde etiam, ἀμπίσχομαι, &c. quæ vide. Περιαμύσσω, sive, περιαμύττω, circum sacrifico, vel, circumcirca saucio; & metaph. in Axiocho; δέ☉ τι ποικίλως περιαμμύττον τὸν νοῦν; i. e. saucians, lacerans, &c. à Them. ἀμύσσω, vel, ἀμύττω, vide. Περιαμύνω, protego & defendo à circumstantibus periculis; Plut. in Alcib. à Them. ἀμύνω; v. περιαμφιεννύω, sive, ἕννυμι, circumvestio; ab ἀμφιέννυμι; vide; περιαμφὶς, ίδ☉; circumductio, circumactio; vel, circumactus, subst. i. e. περιαγωγὴ; sic enim Eupolis, pistilli in mortario circumactus, περιαμφίδας dixit; Authore Poll. ex περὶ; & ἀμφιέμαι, pro ἀμφιέννυμαι, v. Περιάμφοδος, qui circum plateam est, vel, in circuitu situs; unde περιάμφοδοι οἰκίαι, ædes principum à privatorum domibus distinctæ; quas Latini insulas appellant, Bud. ab ἄμφοδ☉, ὁ; v. Περιανθίζω, floribus undique orno, vel, floribus quibusdam coloribus; Greg. teste Eud. περιανθισμένον, dixit τὸ περικεχρισμένον, jucundo colore; Item metaph. orno; ut, Cyril. περιανθίζεσθαι λόγοις τῆς ἀληθείας δόξας; à Th. ἄνθος, τὸ; unde ἀνθίζω, &c. vide. Περιαντλέω, circumfundo; Item, περιαντλούμενον; idem quod κατηντλημένον; ut, περιαντλούμενον κνησμοὺς πραΰνει; pruritus, si eo foveantur, aut, perfundantur sub. partes illæ affectæ, sanat; à Them. ἄντλ☉, ὁ; unde ἀντλέω, &c. v. Item, περιάοιδ☉, exp. ἐγκύκλι☉ ᾠδὴ, circularis ode, apud Hesych. & Suid. à περιᾴδω, v. vel, à Th. ἀείδω, unde ἀοιδὸς; (cantor, & adjectivè, canorus;) comp. ut reliqua præced. cum præp. περὶ; &c. vide.

Περίαπτος, circumnexus, circumalligatus; peculiariter dicitur τὸ περίαπτον, pro, περίαμμα; apud Diosc. à seq. περιάπτω, v.

Περιάπτω, f. άψω, circumnecto circumappendo; pro amuleto appendo; item comparo, acquiro, impono, injungo: ex περὶ, & ἅπτω, necto.

Περιαργυρόω, argento circum obduco; Athen. l. 11. à περιάργυρος, argenteus, argento oblitus; à Th. ἄργυρος; unde ἀργυρόω, ῶ; argento, deargento, &c. v. Item, περιαρμόζω, circumapto, circumadapto; apte circumpono; ex περὶ, & ἁρμόζω; V. περιαρόω, ῶ, circumaro, Plut. ex περὶ, & ἀρόω, V. περιαρτάω, circumappendo, seu, alligo; ex περὶ; & ἀρτάω, &c. V.

Περίασις, q. d. circumcentus, vel, circumsonantia; Plut. est verbale à περιᾴδω, Vide.

Περιαστράπτω, circumfulgeo. f. ψω. p. περιήστραφα, a. 1. περιήστραψα. Ex περὶ, circum, & ἀστράπτω, fulguro.

Περιασχολέω, circumoccupor, circum negotia facesso; ex περὶ, & ἀσχολ☉; unde ἀσχολέω, -λέομαι, &c. v.

Περιαυγὴ, lux circumquaq; lucens; Plut. unde, περιαυγάζω, splendore luceq; circumfundo, circumquaq; illumino; collustro, utrumq; ex iisd. cum seq. vide.

Περιαυγὴς, έ☉, ὁ, ἡ, circumquaque splendens, pellucidus. Th. αὐγὴ, splendor.

Περίαυγ☉, ου, ὁ, ἡ, undiquaque splendidus, ab eod. th.

Περιαυθαδίζομαι, exp. pertinaciter resisto, contumaciter ago; ex περὶ; & αὐθαδίζομαι, idem, à Them. ἅδω; unde, αὐθάδης, & αὐθαδιάζομαι, &c. quæ v.

Περιαυτολογέω, ῶ, de me ipso loquor jactabundus; ostento me: &

Περιαυτολογία, ας, ἡ, sui ipsius prædicatio, ostentatio: ex περὶ, & αὐτὸς, & λέγω, dico, præt. m. λέλογα.

Περιαυχένι☉ στρεπτὸς, collaris torques, quæ scil. cervici circumponitur; tortilis torques; tortile monile; ex περὶ, & αὐχένι☉, vide.

Περιαύω, pernocto. Th. ἰαύω, commoror, f. σω.

Περιαύων, dormiens, præs. part. act. à præced.

Περίαχε, insonuit, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi περιηχέω, Dor. περιαχέω, circumsono: f. ήσω. Th. ἦχ☉, sonus.

Περιβάδην, ex Poll. exp. pedibus alternatim motis; περιβάδην, inquit, ἐστὶ, τὸ ὑπαλλάξαι τὼ πόδας; est adv. à seq. περιβαίνω, v.

Περιβαίνω, circumeo, item circumeundo protego, defendo: f. περιβήσομαι. a. 2. περιέβην. a. 2. inf. act. περιβῆναι, ex περὶ & βαίνω, eo.

Περιβαλέσθαι, a. 2. inf. m. a

Περιβάλλω, circumdo, cingo; amicio: f. περιβαλῶ. a. 2. περιέβαλον, amicui, præt. περιβέβληκα. præs. pass. περιβάλλομαι, vestior. perf. pass. περιβέβλημαι. perf. part. pass. περιβεβλημένος, η, ον, amictus, a, um: f. 2. m. περιβαλοῦμαι, a. 2. m. περιεβαλόμην, ου ετο, vestitus fui. a. 2. imperat. m. περιβαλοῦ, έσθω. præt. m. περιβέβολα. Ex περὶ, circum, & βάλλω, jacio.

Περίβαρα, genus calceamenti. Suid. περίβαλα. An à περιβάλλω, quod pedi circumjiciatur?

Περίβαρυς, valde gravis; Æsch. in Agamemn. ex περὶ, & βαρὺς; V. Item, περιβαρίδες, αἱ; calceamenta ancillarum, ut, σανδάλια, dominarum; à præced. περίβαρα, vide.

Περίβασις, circuitio, circumambulatio; i. e. ἀμφίβασις, profectio quæ fit circumeundo; Merc. Trism. est verbale à περιβαίνω: v.

Περιβεβλημένως, ambitu quodam; est adv. à part. præt. pass. verbi περιβάλλω, vide.

Περιβῆναι, protegere. a. 2. inf. act. verbi περιβαίνω, quod vide.

Περιβιόω, ῶ; incolumis vivo; vel, supervivo, superstes sum; ut ἐπιβιόω; Item, vivifico, seu, incolumem servo; Exod. 22. ex περὶ, & βιόω, V.

Περιβλαστάνω, circumpullulo, in circuitu pullulo; Plut. ex περὶ & βλαστάνω, v.

Περίβλεπτ☉, ου, ὁ, ἡ, conspicuus, qui est admirationi, spectabilis: à

Περιβλέπω, circumspicio: item affecto, admiror: f. ψω. p. περιβέβλεφα. præs. m. περιβλέπομαι, idem imperf. m. περιεβλεπόμην, ου, ετο, a. 1. m. περιεβλεψάμην, ω, ατο, a. 1. part. m. περιβλεψάμεν☉, η, ον, Th. βλέπω, video.

Περίβλημα, quod corpori circumjicitur: indumentum, amictus; & idem quod περιβόλαιον, pallium, sagulum, involucrum, &c. Item, περιβλητικὸς, vox Rhetoribus usitata; ut, περιβλητικὸν σχῆμα, quod περιβαλλώ (vide περιβολὴ) τοῦ λόγου facit; cui opponitur, ἀπερίβλητ☉ λόγ☉; sunt verbalia à περιβάλλω; v.

Περιβληχρὸς; Apoll. arg. 4. qui omnino, circumquaque, seu, ex omnibus corporis partibus debilis est ac deficit; ex περὶ, & βληχρὸς, ὁ; vide Item, περιβλύζω, scatebris affluo; ubique ac passim scateo; Aristot. de mundo; ex περὶ, & βλύζω; vide. Sic etiam περιβοάω, celebro, divulgo, decanto; unde seq. περιβόητ☉, celebratus, decantatus; nobilitatus; sed ut famosus, Latinè; tam in bonam quam in malam partem sumitur; ut, apud Plut. in Themist. περιβόητ☉ νίκη, victoria laudatissima & apud Demosth. pro Ctesiph. αἰσχρᾶς καὶ περιβοήτου στάσεως καὶ κακίας, turpis famosissimæque seditionis ac nequitiæ; (ex περὶ, & βοάω, Vide.) pro eodem dicitur Ionicè περίβωτ☉; ut περίβωτ☉ Ἴλι☉, in Epigr.

Περιβόητ☉, ου, ὁ, ἡ, clarus, celebris: à βοάω, clamo.

Περιβοήτως, clare, manifeste; ex Demost. est adv. à præced. περιβόητ☉; V.

Περιβοθρεύω, ω; scrobem, seu, foveam duco circum; circumfodio; ablaqueo; ut apud Theophr. caus. pl. 5. 18. περιβεβοθρευμένα δένδρα; i. e. ablaqueatæ arbores, vel, circumfossæ, ex περὶ, & βόθρ☉, ὁ; vide.

Περιβόλαιον, ου, τὸ, amictus, velamen: &

Περιβολὴ, ῆς, ἡ, vestitus: à p. m. περιβέβολα, verbi περιβάλλω, circumdo, amicio.

Περιβολὴ præced. amictus; ambitus; est etiam, amplexus, fetus; Bud. ex Xen. Item, comprehensio & summa rei; unde &, ambitus orationis, & periodus; apud Isocr. Item, schema quoddam orationis & sententiæ; apud Hermog. sicut dicitur

citur etiam ἐπὶ λόγων περιβολὴ, pro variegato & inflexo sermone; circumductio, vertitur à Trapezuntio; Item, περίβολον, ου, τὸ; & περίβολος, ου, ὁ; ambitus, septum, vallum, munitio, murus; &c. ab eod. cum præced. περιβολή. V.

Περιβομβέω, ῶ; bombo circunsono; Item, circumstrepo; apud Suid. Item, περιβομβοῦμαι, persono; ut apud Nazianz. Περιβομβεῖσθαι τοῖς τούτων λόγοις πᾶσαν ἀγορὰν; ex περὶ, & βομβέω; V. Item, περιβόσκομαι; circumpascor; Item, circumhabito; apud Dion. de situ orbis; à βόσκω, βόσκομαι, V. Περιβραχιόνιον, ornamentum brachii; armilla; à βραχιόνιον, τὸ; idem. à Them. βραχίων, ονος, &c. Vide περιβρέμω, & περιβρομέω, circum fremo; à Them. βρέμω. Περιβρίθω, undequaque gravo & onero; à Them. βρίθω, V. Περιβρυής, abundans, effusè germinans; à Them. βρύω, vide. Περιβρύχομαι, exp. circumfrendo; à Th. βρύχω, vide. Περιβρώσκω, circumcirca adedo; circum rodo; circum depasco: Plut. unde περίβρωσις, erosio in ambitu; à Th. βρώσκω, unde βρῶσις, &c. V. Περιβύω, circum obturo, circuminfercio & inculco; ut, apud Luc. in somn. περιαυχένια ὑποβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν exp. cervicalia illi supponentes; Item. Περιβώμιος, qui circum aram est; à Th. βωμὸς, ὁ; unde βώμιος; comp. ut reliqua præced. cum præp. περὶ, &c V. Περίβωτος, celebris, famosus, pro περιβόητος, quod vide.

Περιγανόω, ῶ; lætitia & voluptate circumfundo, exhilaro: ex περὶ, & γανόω, vi. Item, περίγειος, qui circum terram est, qui terram suo circuitu ambit; Item. circum terram hærens nec in altum elevatus: terræ proximus: ex περὶ, & γαῖα, vel, γῆ: cujus comp. varia, mutant αι, vel η, in ει, &c. v. Περιγεννητικός, vincendi vim habens. à seq. περιγίγνομαι; vel, περιγείνομαι, &c. V. Περιγηθής, valde lætus, ex περὶ, & γηθῶ, unde γῆθος, &c. V. Item, περιγηράσκω, consenesco, inveterasco; ex περὶ, & γηράσκω, vide.

Περιγίγνομαι, supersum, supero: vinco, salvus evado: contingo. præs. part. περιγινόμενος, ου, superstes: à γίνομαι, seu γείνομαι, sum, fio, nascor.

Περιγίνομαι, η, εται, consequor, a. 2. m. περιεγενόμην. a. 2. part. m. περιγενόμενος, a. 2 inf. m. περιγενέσθαι. Them. γείνομαι, sum, fio.

Περιγλαγής, έος, ὁ, ἡ, lacte plenus, lacte abundans. Ex περὶ, & γλάγος, Poët. pro γάλα, ακτος, τὸ, lac.

Περιγληνάομαι, ῶμαι, oculorum pupillis lustro, circumspicio. Th. γλήνη, pupilla oculi.

Περίγληνος, undique circumspiciens; Arat. Item, περιγληνὴς, idem; ex περὶ, & γλήνη, ἡ, vide.

Περιγληνώμενος, ου, collustrans oculis, circumspiciens: à præced.

Περίγλισχρος, circumcirca lentus & viscosus: ex περὶ, & γλίσχρος; Item περιγλύφω, circumsculpo, ex περὶ & γλύφω. Vide.

Περίγλωσσος, ου, ὁ, ἡ, q. ὁ πέρα ἄλλων τὴν γλῶσσαν, qui lingua est eximius, disertus, eloquens. Περὶ præpos. in composit. excellentiam denotat.

Περιγλωττὶς, ίδος, ἡ; involucrum linguæ; Athen. l. 1. ex iisd. cum præced. V.

Περιγλώχις, circum cuspides habens; vel, cuspidibus munitus; ex περὶ, & γλωχὶς; V. Item. περιγνάμπτω, pro περικάμπτω, circumflecto; ex περὶ, & γνάμπτω, pro Th. κάμπτω, v.

Περιγογγύζωσι, murmurent, 3. pl. præs. sub. verbi περιγογγύζω, quod ex περὶ & γογγύζω, murmuro.

Περίγρα, ας, ἡ, circinus, quo rotarum περιφερεῖς, id est, circumferentia perficitur, q. à περιάγω. circumago: dict. παρὰ τὸ πέριξ χάειν ἢ γράφειν ἢ ξέειν τὰ ξύλα. Th. γράφω.

Περίγραπτος, circumscriptus, & quasi certis finibus inclusus; Item, qui circumscribi potest & finiri; Item, περιγραφὴ, circumscriptio; Polyb. περίμετρον, & περιγραφὴν, pro eodem posuit, de ambitu maris Pontici loquens; ut scribit Bud. Ex eodem affertur &, pro, καταγραφή; Item, delineatio, deformatio quædam rudior, seu, descriptio minus exacta; Item, fraus & deceptio; i. e. ἀπάτη; in quo significatu, circumscriptio, etiam à Cicerone ponitur; utrumq; à περιγράφω: circumscribo; Item, definio, seu, præfinio; atq; hinc & pro, coerceo, cohibeo, coarcto; & apud Greg. περιγράφειν τὸν λόγον; i. e. finire, seu, claudere; Item, pro, delineare, vel, deformare rudius; non exactè describere; apud Aristot. Item, deleo, oblitero, enumero, aufero; ut, apud Æschin. περιγράψετε με ἐκ τῆς πολιτείας; ex περὶ; & γράφω, vid.

Περιγυεῖς, ίδος, ἡ; circumferentia; nam, περιγυείδας, exp. περιφερείας, circumferentias, apud Hes. & Suid. ex περὶ, & γυρὸς, vel, γῦρος, ὁ; &c. v. Item, περιδαίω, circumcomburo, accendo; ex περὶ, & δαίω, uro; &c. v. Item, περιδαρδάπτω, devoro, laniando absumo; ex περὶ & δαρδάπτω, V.

Περιδδείσασα, verita, et quasi Poët. pro περιδείσασα, a. 1. part. act. f. g. verbi περιδείδω, undiquaque metuo, pertimesco: ex περὶ, circum, & δείδω, timeo. f. είσω. a. 1. ἔδεισα a. 1. part. δείσας, δείσασα. præt. m. δέδια.

Περιδεῖα, nimius timor; est à seq. περιδεής; pavidus; Item, formidolosus, i. e. qui timorem adfert & incutit iis, ut, Isocr. ad Nic. μὴ βέλει περιδεὴς εἶναι τοῖς μηδὲν ἀδικῶσι, &c. v. unde etiam adv. Περιδεῶς, meticulosè, pavidè; Thuc. & Isocr.

Περιδεής, έος, ὁ, ἡ, meticulosus. Ex περὶ, & δέος, εος, τὸ metu. Th. δείδω, timeo.

Περιδείδια, timeo. p. m. à

Περιδείδω, pertimesco; v. in περιδδείσασα.

Περίδειπνον, ου, τὸ; cœna parentalis; parentalia, silicernia; i. e. ἡ ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσι γενομένη ἑστίασις; h. e. pollinctum, seu, funebre epulum, quod in funere potentiorum fieri solebat. circumpotationem, vocat Cic. unde, περιδειπνέω, epulum funebre celebro, 2 Reg. 3. moris enim erat antiquitus, lugentibus ferre cibos & præparare convivium & vinum largiri, (ut sc. obliviscantur doloris) hæc, Græci, περίδειπνα vocabant; Latini, parentalia, eo quod, parentibus justa celebrantur; Item, silicernium, quod, propriè, est convivium funebre, quod senibus exhibetur, &c. ex περὶ, & δεῖπνον, τὸ, v. Item,

περίδειρον, totus cervicis flexus atque circumductio; Poll. v. comp. in seq. περιδέραιος.

Περιδέξια, τὰ, dextralia, armillæ: à

Περιδέξιος, ου, ὁ, ἡ, ambidexter: ex περὶ & δεξιὸς, dexter. Th. δεξιὰ, ᾶς, ἡ, dextra.

Περιδέξιοι λόγοι, dicuntur sermones, seu, orationes, a summa ingen. i dexteritate proficiscentes; apud Aristoph. à præced. περιδέξιος, V.

Περιδέραιον, ου, τὸ, collare, millum: frequentius pro ornatu collari seu monili: &

Περιδέραιος, ου, ὁ, ἡ, circumcollaris: ex περὶ circum, & δέραιον, collare. Th. δέρη, cervix, collum.

Περιδερὶς, ίδος, ἡ, idem quod præced. περιδέραιον, V.

Περιδέρκομαι, circumspicio; in Epigr. Ex περὶ & δέρκω, δέρκομαι, &c. Vide.

Περιδέω, circumligo. f. ήσω. p. περιδέδεκα: præs. pass. περιδέομαι, obvincior. perf pass. περιδέδεμαι. plusq. p. pass. περιδεδέμην, σο, το Ex περὶ, circum, & δέω, ligo.

Περιδεῶς, vide supra περιδεῖα.

Περίδηλος, conspicuus, perspicuus; ex περὶ & δῆλος, V. Item, περιδίδομαι, (idem quod παραβάλλομαι) depono, seu deposito pignore certo; ex pacto certo, seu, paciscor; apud Aristoph. in Nub. περίδου νῦν ἐμοὶ, εἰ μὴ περιέμψιν σ' ἐπὶ ἡμικτέον; i. e. depone, deposito pignore certa; paciscere; fac sponsionem, &c. à δίδωμι, δίδομαι, &c. V. Περιδιείρω, circumquaq; trajicio & insuo; à διείρω, V. Περιδινὴς & περιδίνιος, qui vortice circumagitur; ut, in Epigr. περιδινὴς κύρτος, exp. versatilis nassa; unde περιδινέω, ῶ, instar vorticis aut turbinis circumago; à quo verbalia, περιδίνησις, in gyrum aut vorticem circumactio; sed exp. & vertigo; & περιδίνητος, versatilis; i. e. πολύστροφος, apud Dion de situ orbis; omnia, à Th. δίνη, unde δινέω, δίνησις, &c. V. Περιδιπλόω, involvo; h. e. obtego, convolvo; à Th. διπλόος, unde διπλόω, &c. V. Περίδοσις, pactum, depositio pignoris, & certatio ex pacto; est verbale, à παραδίδομαι, V. Περιδουπέω, ῶ, circumsono, circumstrepo; obstrepo; à Them. δοῦπος, ὁ, unde δουπέω; comp. ut reliqua præced. cum præp. περὶ, &c. V.

Περιδραμόντες, nom. pl. a. 2. part. act. à περιτρέχω, circumcurro, percurro. f. περιθρέξω. a. 2. περιέδραμον, ες, ε. a. 2. part. act. περιδραμών, όντος, perf. ind. act. περιδεδράμηκα. Ex περὶ & τρέχω, curro.

Περίδραξις, circumplexus, amplexus, apprehensio, comprehensio quæ fit, propriè manu in pugnum contracta; Bud. ex Plut. est verbale, à περιδράττομαι, apprehendo, complector, circumplector, apprehendo undique; ex περὶ & δράσσω, δράσσομαι, vel, δράττω, δράττομαι, &c. V.

Περιδρομή, circumcursus, cursus quo circumcurrimus & obimus; Plut. sed exp. &, circuitus, circinatio, pars ambiens; ex περὶ & δρέμω, (inusit. pro τρέχω) Unde δρόμος, ὁ, &c. Vide.

Περίδρομος, ου, ὁ, ἡ, circumdatus, rotundus, velox. Them. τρέχω, curro: f. θρέξω. a. 2. ἔδραμον. præt. m. δέδρομα. Unde δρόμος, ου, ὁ, cursus.

Περιδύω, circumvestio. Apud Hom. περίδυσε, exponitur spoliavit, pro ἀπέδυσε. Them. δύω, vel δύω, subeo, induo.

Περίδρομος, præced. etiam substantivè usurpatur; & significat locum circularis figuræ, in quo circumiri potest; apud Xen. & Herodian. Interdum dicitur, de circulo illo qui calvariam circumcurrit; seu, de orbe quem imi capilli describunt; teste Poll. l. 2. Item, ambitus in umbone clypei, dicuntur περίδρομοι; item, funes qui retis laqueis, ab imo & summo inditi, ipsum modò contrahunt expansum, modò contractum explicant; apud Xen. &c. V.

Περιδρύπτομαι, circumcirca laceror, ac saucior; Il. ψ ex περὶ, & Th. δρύπτω, V. Item, περιδύω, circumvestio, induo; sed habet & contrariam signif. hoc verbum, teste Hesych. qui περίδυσε exponit, per ἀπέδυσε; sicut & Pollux tradit Hyperidem περιδύσαι, dixisse quod alii ἀποδύσαι seu, ἀπολακίσαι, i. e. exuere, & detractis vestimentis spoliare, &c. Ex περὶ & δύω, induo, &c. V.

Περιδώσομαι, f. 1. m. verbi περιδίδομαι, depono, seu deposito pignore certo, paciscor; ex περὶ & δίδωμι, do.

Περιεβάλετε, 2. pl. a. 2. ind. act. &

Περιεβάλετο, 3. sing. a. 2. m. verbi περιβάλλω, amicio, quod V.

Περιεγένετο, 3. sing. a. 2. m. verbi περιγίνομαι, consequor. Th. γείνομαι seu γίνομαι, sum, fio.

Περιέδραμον, ες, ε, vide in περιδραμόντες.

Περιέδω, corrodo, circumquaque adedo; (ex περὶ & ἔδω, vide.) Unde, περιεδεσμένα, τὰ, circumquaque corrosa.

Περιεζωσμένος, ου, præcinctus, perf. part. pass. verbi περιζώννυμι, præcingo, quod vide.

Περιεθέλω, supra modum volo; unde Hesychius. περιήθελεν, exp. ἠγάπα; ex περὶ & ἐθέλω, V.

Περιέθηκα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi περιτίθημι, circumpono. f. θήσω. a. 2. περιέθην. Th. τίθημι, pono.

Περιείδω, inusit. unde a. 2. περιϊδεῖν, circumspicere; ut, apud Isocr. in Euag. περιϊδεῖν εἴ τινες αὐτῷ βοηθήσουσι, circumspicere an aliqui sibi ferrent auxilium, & apud Thuc. l. 4. περιϊδεῖν τὸ μέλλον, rerum eventum speculari; item, negligere, despicere; pati ac permittere; apud eundem, & Herodot. Ex περὶ, & εἴδω, vel, ἰδεῖν, &c. Quæ vide.

Περιειληθεὶς, ένος, involutus, indutus, a. 1. part. pass. à περιειλέομαι ex περὶ & εἰλέω, involvo.

Περιειλέω, circumplico, circumvolvo, unde verbale, περιείλημα, involucrum; & seq. περιείλησις, circuitus; ex περὶ & εἰλέω, ῶ, unde εἴλημα & εἴλησις, &c. Vide.

Περιείλησις, εως, ἡ, circumvolutio: à περιειλέω, circumvolvo. Them. εἰλέω, verso.

Περιειλήφασι, 3. plur. perf. act. Att. verbi περιλαμβάνω, complector: quod ex περὶ & λαμβάνω, capio. f. λήψομαι. perf. Att. εἴληφα. a. 2. ἔλαβον.

Περιειλίξαντες; circumvolventes, nom. pl. a. 1. part. act. ex περὶ & εἰλίσσω, vel -ττω, volvo. Them. εἰλέω, idem.

Περιειλίσσω, implico; in orbem implico; ex περὶ & εἰλίσσω, V.

Περίειμι, superior sum, supero, antecello; item supersum, abundo, resto; ex περὶ & εἰμὶ, sum. Th. ἔω, idem.

Περιεῖναι, præs. inf. à præced.

Περιείργω, circumquaque arceo & prohibeo, viz. Ab ingressu aut egressu; Thuc. l. 2. ex περὶ & εἴργω, V. Item, περιείρω, circumannecto, seu, appendo; ex περὶ & εἴρω, V.

Περιείχετο, circuibat, 3. sing. imperf. pass. a περιέχω, quod V.

Περιεκρύψαν, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi περικρύπτω, occulto. f. ψω. p. περικέκρυφα. Th. κρύπτω, abscondo.

Περιεκτικὸς, comprehensivus; item, comprehendens, complectens; unde τὸ περιεκτικὸν τῶν εἰδῶν, formarum complexio; & apud Gramm. περιεκτικὸν ὄνομα; nomen, quod locum, aliqua continentem, significat; ut δαφνὼν, lauretum; ἀμπελὼν, &c. Item, comprehendendi, seu, continendi vim habens; item, γενικὸς, i. e. generalis; Hesych. Unde adv. περιεκτικῶς, comprehensivè, seu, complexivè, item generaliter; utrumq; à περιέχω, vel, περιέχομαι, &c. V.

Περίελαι, apud Hesych. pro ἀφελοῦ, quasi esset. a. 1. imperat. m. verbi περιαιρέω, aufero, quod vide. f. 1. περιελῶ ex inusit. Th. περιέλω, unde a. 1. περίελλα.

Περιέλασις, εως, ἡ, circumactio. Th. ἐλαύνω, agito. f. ἐλάσω.

Περιελαύνω, obequito, circumequito, peragro; &, apud Xen. περιελαύνειν, circumagens, circumducens sulcum; item, cogo, abigo; apud Polyb. l. 5. Item, valde vexo, & violenter tracto; Basil. ex περὶ & ἐλαύνω, V.

Περιέλειχε, 3. sing. imperf. act. verbi περιλείχω, circumlingo. Them. λείχω, lambo.

Περιέλευσις, εως, ἡ, circumitio; Plut. est verbale, à περιέρχομαι, fut. περιελεύσομαι, &c. V.

Περιελθὼν, όντος, a. 2. part. act. verbi περιέρχομαι, circumeo. Th. ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἦλθον.

Περιέλιξις, circumvolutio, seu, vertigo; est verbale, à περιελίττεσθαι, circumplicari; in act. dicitur περιελίσσω, vel, -ττω; in orbem implico; circumverso, circumvolvo, roto; ex περὶ & ἑλίσσω, V. Item, περιέλκω; circumquaque traho; q. d circumtraho; unde apud Plat. κύκλῳ περιέλκειν, arte circumagere quempiam; apud Aristot. etiam Bud. exp. distraho, violenter rapio, distringo; item, distineo, seu, occupo; ex περὶ & ἕλκω, V. Sic etiam, περιελλείπω, deficio, inferior sum; unde verbale, περιέλλειψις, prætermissio; & specialiter, prætermissio unius ex consonantibus geminatis; apud Tryphon. ex περὶ & ἐλλείπω, unde ἔλλειψις. &c. V.

Περιέλοι, 3. sing. a. 2. opt. act. περιελεῖν, a. 2. inf. act. &

Περιελόντες, nom. pl. a. 2. part. act. περιελὼν, όντος, in f. g. περιελοῦσα, verbi περιαιρέω, aufero. Them. αἱρέω, capio. f. ήσω. p. ᾕρηκα. a. 2. εἷλον.

Περιέννυμι, circuminduo, circumvestio: Il. σ. unde, περιεμμένος, & περιεσμένος, circumindutus; Isai. 37. ex περὶ & ἕννυμι, vel, ἀνύω, id V.

Περιέπειν, curare, officio è tractare; ab ἕπω, tracto, sequor.

Περιέπεσον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi περιπίπτω, incido, cum dat. f. περιπεσοῦμαι, præt περιπέπτωκα ex περὶ & πίπτω, cado, a. 2 ἔπεσον.

Περιεπφίμωσις, εως, ἡ, ulceratio penis, quum, retracto glandis nervo, præputium jam deduci non potest; pro eodem dicitur & περιφίμωσις (& παραφίμωσις; etiam, quod vide suprà, suo loco) ex περὶ, ἐπὶ, & φιμόω, unde φίμωσις, à Th. φιμὸς, ὁ, &c. V.

Περιέπλεκε, 3. sing. imperf. act. verbi περιπλέκω, f. ξω, circumplector; item sensum animi verbis obumbro, vel contego: ex περὶ & πλέκω, plecto.

Περιέπω, prosequor, & obeo; i. e. prosequendo, & obeundo, seu, affectando tueor & protego, curo, foveo; Plut. in Numa, περιέπων τὸν πατέρα; & apud Xen. μάλα περιεῖπε τὸν οἶκον, admodum fovebat & protegebat domum; exp. etiam, colo, observo, observant à prosequor; ut, Philo de mundo, τὸν ἀληθευσαντα, οὐ περιέπει, assertorem, fautorem, & tutorem ejus non observat; item, dicitur etiam, τιμαῖς περιέπειν, ut, Lat. persequi honoribus; item, περιέπομαι, circumcirca sequor, seu, prosequor; apud Herodian. l. 5. ex περὶ & ἕπω, ἕπομαι, sequor, &c. V.

Περιεργάζομαι, inaniter satago, & laboro. f. άσομαι. a. 1. m. περιεργασάμην, ω, ατο. Ex περὶ & ἐργάζομαι, operor. Th. ἔργον, opus.

Περιεργασία, curiositas; (idem quod περιεργία, seq. V.) Est verbale, à præced. περιεργάζομαι, curiositate utor, curiosè ago; item, curiosè nimium inquiro; & pro, curiosè observo, &c. V.

Περιεργία, ας, ἡ, curiositas, nimis accurata diligentia: &

Περίεργος, ου, ὁ, ἡ, curiosus; item nimis exquisitus, supervacaneus. Them. ἔργον, opus.

Περιέργως, curiosè; nimis accuratè; est adv. à præced. περίεργος, anxiam diligentiam aliqua in re adhibens; &, de re dictum, curiosè accuratus, &c. V.

Περιέργω, circumsepio, circumcludo; ut, apud Thuc. l. 1. περιέρξαντες αὐτὸ τὸ μνημεῖον; ex περὶ & ἔργω, idem quod Th. εἴργω, &c. V. Item, περιερέσσω, remigando promoveo, seu, subduco; Hom. & περιερέττω, remigo; Hesych. & Suid. ex περὶ & ἐρέσσω, vel, ἐρέττω, V. Περίερμα, τὸ, lignum quod navibus supponitur; Thuc. l. 7. ex περὶ & ἔρμα, τὸ, V. Item,

τεμ, περιῤῥέπω, circumrepo; ex περὶ & ἕρπω, V.

Περιέρχομαι, circumeo, cum acc. f. περιελεύσομαι, a. 2. περιῆλθον, oberravi. Th. ἔρχομαι, venio.

Περιέρχομαι, præced. circumvenio; signif. etiam, oberro; vel potiùs aliquid minùs quàm oberro; item, sol dicitur, κύκλον περιέρχεσθαι, suum conficere & peragrare orbem; item, circumvenio, i.e. decipio; apud Herodot. & Luc. Item, devenio, i.e. tandem venio. Plut. &c. V.

Περιεσκεμμένος, consideratus, circumspectus, cautus; tam de re, quàm de homine; unde adv. Περιεσκεμμένως, circumspectè, consideratè; cautè & prudenter; à verbo περισκέπτομαι, quod vide.

Περιέσπασα, ας, ε, distraxi, præt. ind. act. &

Περιεσπᾶτο, 3. sing. imperf. pass. verbi περισπάω, ῶ, distraho, quod vide.

Περιέσπασε, 3. sing. a. 2. Ion. verbi περισπάω, avello, distraho. a. 2. περιέσπον. Th. σπάω, traho. Alii à περιέπω, obeo, prosequor, deductum volunt; quod ex περὶ & ἕπω, sequor. a. 2. ἕσπον, ες, ε. Poët.

Περιέσασθαι, a. 1. inf. m. gem. σ. verbi περιέννυμι, circuminduo. Them. ἕω, induo. f. ἕσω. a. 1. εἷσα. a. 1. m. ἑσσάμην, Ion. & Poët. pro εἱσάμην.

Περιεσταλμένος, ου, obvolutus, circumcirca indutus, part. præt. pass. verbi περιστέλλω. Them. στέλλω, orno. f. λῶ. p. ἔσταλκα. perf. pass. ἔσταλμαι.

Περιέστη, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi περιΐστημι, circumsto. Them. ἵστημι, sto. f. στήσω. p. ἕστηκα. a. 2. ἔστην.

Περιέστησαν, 3. pl. a. 2. ind. act. περιέστην, ης, η, vel ut alii volunt a. 1. verbi περιΐστημι, quod V.

Περίεστιν, 3. sing. præs. ind. verbi περίειμι, superior sum, abundo. Them. εἰμὶ, sum.

Περιέστραψεν, pro περιήστραψεν, Act. 9. 3. circumfulsit, 3 sing. a. 1. ind. act. verbi περιαστράπτω. Th. ἀστράπτω, fulguro.

Περιεστῶτα, acc. sing. perf. part. act. περιεστὼς, ῶτος, contractè pro περιεστηκὼς, verbi περιΐστημι, circumsto, quod V.

Περιέσχατος, ου, extremus. Them. ἔσχατος, idem.

Περιέσχον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi περιέχω, occupo, contineo, circundo. Th. ἔχω, habeo. f. ἕξω, & σχήσω. a. 2. ἔσχον.

Περιέτεμον, ες, ε, vel περιέταμον, a. 2. ind. act. verbi περιτέμνω, circumcido. f. περιτεμῶ. præt περιτέτμηκα. perf. m. περιτέτμηκα. Them. τέμνω, seco.

Περιετέτμητο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi ejusd.

Περιέτυχον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi περιτυγχάνω, adipiscor. Them. τυγχάνω, sum. f. τεύξομαι. a. 2. ἔτυχον.

Περιεφήφησαν, circumventi sunt, Ion. pro περιεφθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi περιέπω, prosequor. Th. ἕπω, sequor.

Περίεφθος, circumquaque elixus; ex περὶ & ἑφθὸς, ὁ, à Them. ἕψω, vide.

Περιέχω, occupo, contineo, circundo, cingo. περιέχειν pro περιέχεται, continetur, 1 Pet. 2. 6. a. 2. περιέσχον, ες, ε. Them. ἔχω, habeo.

Περιεώρα, 3. sing. imperf. act. verbi περιοράω, circumspicio. Them. ὁράω, video: imperf. Att. ἑώρων. & perf. ἑώρακα.

Περιζαμενῶς, vehementer; ex περὶ & ζαμενέω, V. Item, περιζέω, & περιζέω, circumferveo; ex περὶ & ζέω, V. Item, περίζυξ, υγος, ὁ ἡ, (idem quod ὁμόζυγος & σύζυγος,) eidem subditus jugo; unde περίζυγα, τὰ, lora subjugalia; lora jugalia; Xen. Pæd. 6. ex περὶ & ζεύγνυμι, unde ζυγὸς, ὁ, &c. V.

Περίζωμα, ατος, τὸ, cingulum, ventrale, lumbare, pallium. 3 Ruth. à

Περιζώννυμι, præcingo. f. περιζώσω. p. περιέζωκα. a. 1. περιέζωσα. perf. pass. περιέζωσμαι. perf. part. pass. περιεζωσμένος, præcinctus. a. 1. m. περιεζωσάμην, ω, ατο. a. 1. imperat. m. περίζωσαι, άσθω, a. 1. part. m. περιζωσάμενος. Ex περὶ & ζωννύω, vel ζώννυμι, cingo. f. ζώσω.

Περιζωμάτιον, parvum subligaculum, vel, lumbare; est diminut. à præced. περίζωμα, V.

Περίζωσαι, præcingere, a. 1. imperat. m. verbi præced.

Περιζώστρα, ας, ἡ, fascia, cingulum; à περιζώννυμι, quod V.

Περιηγέομαι, οῦμαι, circumduco: ex περὶ, circum, & ἡγέομαι, duco. f. ήσομαι.

Περιηγηματικὸς, οῦ, circumductus, adject. verbale, à præced.

Περιηγηματικὸς λόγος, dicitur oratio quâ res ita describuntur, ut quasi in rem præsentem lectores perducantur; vide præced.

Περιήγησις, εως, ἡ, circumductio; item expositio vel commemoratio rei alicujus quæ fit sigillatim, & quasi per singula ducendo: ab eodem.

Περιηγητὴς, q. d. circumductor, i. e. qui circumducit, seu, ducit per singula; perductor; item, περιηγητικὸς, exp. pervagator, & pervagatus; ut, περιηγητικὴ δόξα, pervagata, seu, pervulgata opinio; & περιηγητικὰ βιβλία; apud Plut. sunt libri quibus descriptiones particulares & sigillatim factæ, continentur; à præced. περιηγητὴς, quod etiam exp. interpres, explanator; & quasi descriptor; ut, ὁ περιηγητὴς, passim apud Eustath. dicitur Dionysius; cujus, de situ orbis, extat libellus, & in quem fusissima ille commentaria scripsit; utrumque, à præced. περιηγέομαι, duco circum, &c. Vide.

Περιηγὴς, έος, ὁ ἡ, apud Poëtas, rotundus; q. d. circumactus, aut circumactilis; (idem quod περιφερής;) ut, περιηγὲς ἄγκιστρον; nam, signif. etiam, curvum; ut, περιηγὴς ἀκτή; exp. curvum littus; sic λιμὴν περιηγής; & περιηγὲς τόξον, &c. Item, attritus, circumvinctus; q. d. circumadductus; ut, περιηγέες χεῖρες, &c. Est à περιάγω, quod V.

Περιῆγον, ες, ε, imperf. vel a. 2. verbi περιάγω, circumduco. Th. ἄγω, duco. f. ἄξω. p. ἦχα. a. 2. ἦγον, & Att. ἤγαγον.

Περιῄειν, εις, ει, plusq. p. m. verbi περίειμι, accedo. Them. εἶμι, eo. p. m. εἶα, plusq. p. ᾔειν, in pl. ᾖσαν, & Att. ᾔεσαν.

Περιηθέω, colando circumfundo, seu, percolo; unde verbale, περιήθημα, τὸ, quod quasi per colum circumquaq; distillat; excolamentum, percolamentum; Gal. & Diosc. ex περὶ & ἤθω, unde ἠθέω, ῶ, &c. V.

Περιήκης, acutus, vel, admodum acutus; ex περὶ & ἀκή, ἡ, &c. V.

Περιήκω, de illis dicitur, qui ob virtutes suas ad summum laudis gradum pervenerunt. Th. ἥκω, venio.

Περιήκω, præced. propriè, est devenio; seu, mutatis in orbem vicibus, pervenio; ut, ὡς ἂν περιῆκεν εἰς Ἀντίπατρον ἡ νυκτερινὴ φυλακή; postquam, permutatis in orbem vicibus vigiliarum munus ad Antipatrum pervenit, seu, Antipatro cessit, &c. V.

Περιῆλθον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi περιέρχομαι, circumeo. Them. ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἤλυθον, & per Syncop. ἦλθον.

Περιήλυσις, εως, ἡ, circuitus; est verbale, à περιέρχομαι, V. Vel ex περὶ & ἤλυσις, vide.

Περιηλύθετε, hinc 2. pl. præs. m. περιηλύθεσθε, circuite; ex περὶ & ἐλύθω, pro ἔρχομαι, venio.

Περιημεκτέω, iniquo animo fero. Th. ἠμεκτέω, idem.

Περιῆν, 3. sing. imperf. verbi περίειμι, adsum. Th. εἰμὶ, sum.

Περιήνεγκα, circumtuli, Ion pro περιήνεγκα, a. 1. ind. act. verbi περιφέρω, quod vide.

Περιηργυρωμένος, ου, perf. part. pass. verbi περιαργυρόω, argento tingo; ex περὶ & ἄργυρος, argentum.

Περιῃρεῖτο, 3. sing. imperf. pass. verbi περιαιρέομαι, aufero. Th. αἱρέω, capio. f. ήσω. a. ᾕρηκα. a. 2. εἷλον

Περιήστραψα, ας, ε, perf. ind. act. verbi περιαστράπτω, circumfulgeo. Th. ἀστράπτω, fulguro. f. ψω. p. ἤστραφα.

Περιηχέω, ῶ, circumsono; ut, περιηχοῦντες τόποι; apud Architectos dicuntur, loci circumsonantes; &, apud Luc. νῆσος περιηχουμένη τῷ πνεύματι; insula quam venti undiq; circumsonant; ex περὶ & ἠχέω, V.

Περιθάλπω, circumfoveo; ex περὶ & θάλπω, foveo, calefacio. f. ψω.

Περιθαμβὴς, vehementer admiratione & stupore, vel, pavore perculsus valde stupefactus, seu, pavefactus; item, valde trepidus; ex Plut. ex περὶ & θάμβος, τὸ, unde θαμβὸς, ὁ, &c. V. Sic περιθαρσὴς, valde fidens, præfidens; ex περὶ & θάρσος, τὸ, V. Item, περιθειόω, sulphure perfumo, seu, expio; (ex περὶ & θειόω, V.) Unde etiam

tiam verbale, περιθείωσις, lustratio quæ fit sulphure; apud Plat. in Cratylo.

Περιθεὶς, έντος, a. 2. part. act. verbi περιτίθημι, circumpono. Them. τίθημι, pono. f. θήσω. p. τέθηκα. a. 2. ἔθω.

Περίθερμος, per ambitum, seu, undiq; calens, admodum calens; ex περὶ & θερμὸς, ὁ, V.

Περίθεσις, εως, ἡ, circumpositio: à περιτίθημι, circumpono. Them. τίθημι, pono.

Περίθετος, circumpositus, seu, circumpositicius; qui circumponi solet; ut περίθετος κεφαλὴ; apud Aristoph. larva; seu, vultus factus, celando vero indutus; i. e. προσωπεῖον, persona; vultus personatus & larvatus; sic, περίθετος κόμη, i. e. φενάκη, vel πηνίκη, aut, πηνήκη; προκόμιον προσθετόν; τὰ κεφαλαῖα τριχῶν; coma aliena; galerus, galericulus; velum, capillamentum; ex eod, cum præced. V. Item, περιθέω, circumcurro, in orbem curro; ut, περιθέειν τοῖς βωμοῖς; cursitare in orbem circum aras; apud Herodian. l. 5. & l. 8. περιθέων τὸ τεῖχος, circumquaque per muros cursitans; ex περὶ & θέω, V. Item, περιθραύω, confringo, frangendo comminuo; ex περὶ & θραύω, vide.

Περιθρηνεῖσθαι, lamentis circumsonare; ex περὶ & θρηνέω, lugeo. Th. θρῆνος, ὁ, luctus.

Περιθριγκόω, ῶ, circummunio loricâ aut septo; ex περὶ & θριγκόω, lorico, septo munio aut vallo. Th. θριγκὸς, pinna murorum.

Περίθριξ, cincinnus à prima usq; juventute non rasus; ex περὶ & Th. θρὶξ, V. Item, περιθρομβέω, ῶ, circumcirca in grumos cogo, vel, concrescere facio; Gal. ex περὶ & θρόμβος, ὁ, unde θρομβόω, &c. V. Sic etiam, περιθρυλλέομαι, ἔμαι, unde περιθρυλλεῖσθαι, obstrepi; item, idem quod, διαθρυλλῆσθαι, prout dicitur aliquis, cui sæpius eadem res inculcata fuerit, eum velut obtundendo; ex περὶ & θρύλλος, unde θρυλλέω, & θρυλλεῖσθαι, &c. Vide.

Περίθυμος, ε, ὁ, ἡ, ira valde accensus. Th. θυμὸς, ira.

Περιθύμως, accenso animo; ut περιθύμως ἔχων, irâ percitus; est adv. à præced. V. Item, περιθυρεῖν, circa januam versari; ad januam stare; ex περὶ & θύρα, ἡ, unde θυρεὸς, ὁ, &c. V. Item, περιθωρακίδιον, ε, τὸ, vestis quæ thoraci circum vel superinduitur; ex περὶ & θώραξ, ακος, unde θωράκιον, τὸ, &c. V.

Περιϊδέμεναι, & per Syncop. περιΐδμεναι, Dor. & Att. pro περιϊδεῖν, a. 2. inf. verbi περιείδω, scire suprà, excellere, circumspicere; item contemnere, negligere: ex περὶ & εἴδω, video, scio. a. 2. εἶδον, & ἴδον.

Περιΐδης, 2. sing. a. 2. sub. act. verbi περιείδω. Vide præced.

Περιϊδρόω, ῶ, circumsudo, vel, sudorem undique effundo; sudore diffluo; unde verbale, περιΐδρωσις, copiosa ejusmodi sudoris effusio; ex περὶ & ἱδρόω, V. Item, περιΐζομαι, circumsideo; obsideo; ex περὶ & ἵζω, ἵζομαι, &c. V.

Περιϊέναι, circumire, devenire, præs. inf. &

Περιϊοῦσα, a. 2. part. f. g. verbi περίειμι, accedo. Th. εἶμι, eo. a. 2. ἴον. a. 2. part. ἰὼν, ἰοῦσα.

Περιϊππεύω, circumequito, obequito; Polyb. ex περὶ & ἱππεύω, V. Item, περιΐπταμαι, circumvolo; ex περὶ & ἵπταμαι, V.

Περιϊστάμενος, η, ον, præs. part. pass. à

Περιΐστημι, circumsto, circumpono, circundo, cingo, redigo. f. περιστήσω. perf. περιέστηκα. a. 1. περιέστησα. perf. part. act. περιεστηκὼς, ότος, & contractè περιεστὼς, ῶτος, circumstans. præs. pass. περιΐσταμαι, cohibeo: περιΐστασο, obsiste, cohibe, præs. imperat. pass. cum acc. ex περὶ & ἵστημι, sto. f. στήσω. a. 2. ἔστην. a. 2. inf. act. στῆναι. part. στάς.

Περιΐσχω, contineo, comprehendo (idem quod περιέχω, V.) ex περὶ & ἴσχω, idem quod, ab, & pro, Th. ἔχω, V.

Περικαὴς, circumustus, perustus; item, ardens; unde adv. περικαῶς, ardenter, seu, admodum ardenter; ut, apud Suid. περικαῶς τῆς γυναικὸς ἔχων, admodum deperiens mulierem; ex περὶ & καίω, unde κάω, in aor. 1. ἔκηα, & 2. pass. ἐκάην, & fut. 2. καήσομαι, &c. V.

Περικαθαίρω, f. αρῶ, circumquaq; purgo, perpurgo; exponitur etiam circumcido: ex περὶ & καθαίρω, purgo.

Περικαθάπτω, alligo, vel, circumligo; ex περὶ & καθάπτω, V.

Περικαθαριεῖ, 3. sing. f. 1. à

Περικαθαρίζω, f. ίσω, & Att. ιῶ, circumcirca purifico: ex περὶ & καθαρίζω, purifico. Th. καθαίρω, purgo.

Περικάθαρμα, ατος, τὸ, purgamentum, sordes undiq; collectæ: à περικαθαίρω, quod vide.

Περικαθίζω, hostiliter circumsideo, obsideo: ex περὶ & καθίζω, colloco, sedeo. Th. ἵζω, idem. f. ἵσω.

Περικαίνυμαι, vinco, supero: ... quidem occisum, propriè; ex περὶ & καίνυμαι; idem, &c. V. Item, περικαθέζομαι, circumsideo, obsideo; item περικάθημαι, idem: ex περὶ & καθέζομαι, vel, κάθημαι, &c. V. Item, περικαίω, circumquaque uro, peruro, &c. Ex περὶ & καίω, V. Περικακέω, animo prorsus concido; labor; malo vincor, malis cedo; ex περὶ & Th. κακὸς, ὁ, V. Item, περικαλίνδησις, circumvolutio; Plut. ex περὶ & καλινδέω, V.

Περικαλλέα, acc. sing. à

Περικαλλὴς, έος, ὁ, ἡ, perpulcher: in nom. pl. περικαλλέες. Ex περὶ & καλὸς, pulcher.

Περικαλλέως, perpulchè, pereleganter; est adv. à præced. περικαλλὴς, έος, V.

Περικάλυμμα, τὸ, tegumentum; involucrum, q. d. circumitegumentum; apud Gal. & Diosc. dicitur involucrum fructûs palmæ recentis adhuc & florentis; exp. etiam, folliculus; est verbale à seq. περικαλύπτω; Vide.

Περικαλύπτω, obvolvo, circumtego. f. ψω. a. 1. περιεκάλυψα. perf. περικεκάλυφα. perf. pass. περικεκαλυμμένος, η, ον, circumtectus, a, um: ex περὶ & καλύπτω, abscondo.

Περικάλυψις, tegumentum; apud Plat. de leg. ex præced. περικαλύπτω, Vide.

Περικάμπτω, inflecto circum, circumflecto; unde περικαμπὴ, circumflexus, seu, circumflexio; ex περὶ, & κάμπτω, Vide.

Περικάππεσε; est per Sync. pro περικατέπεσε, desiderat; aor. 1. 3. sing. verbi περικαταπίπτω, decido; ex περὶ; & καταπίπτω, quod ex κατὰ, & πίπτω, &c. V.

Περικάρδιον, q. d. quod est circa cor; sic appellatur cordis involucrum; tunica quædam crassa, dura, à cordis basi nata, & ipsum cor undique ambiens; Poll. ex περὶ, & καρδία, ἡ; Vide Item, περικαρπάκανθος, spinas habens in vitio fructum cingente, seu, integumentum spinosum circa fructum habens, apud Theophr. ex περὶ, καρπὸς, & ἄκανθα, ἡ; &c. V. Sic περικάρπιον, ε, τὸ; vitium fructum cingens, seu, eminens. Item, fructus pars quæ semen ambit; Theophr. sed exp. etiam, ipsi fructus; apud eund. & dicitur etiam περικαρπία, ἡ; itidem, pro integumento fructus; apud eund. utrumque, à περικάρπος, fructu cinctus, fructum habens circa se; Item, cujus fructus tegmine & involucro aliquo cinctus est; Athen. l. 2. Item, περικάρπιον, τὸ; exp. armilla, brachiale; apud Poll. ex περὶ, & καρπὸς, ὁ; fructus; Item, junctura manus, &c. V.

Περικαρφισμὸς, ε, ὁ, q. d. festucatio, quum gallina ovo edito se festucâ aliquâ purificat, purificatio: ex περὶ & κάρφος, εος, τὸ, festuca, palea: Them. κάρφω, sicco.

Περικαταβάλλω, circumjicio; circumdejicio; ex περὶ, & καταβάλλω; vide Item, Περικατάγνυμι; q. d. circumfringo, pro circumquaque frango, vel, in circuitu, interdum etiam, pro simplici ἄγνυμι, aut, κατάγνυμι; frango, confringo, &c. ex περὶ, & κατάγνυμι, quod ex κατὰ, & ἄγνυμι; à Them. ἄγω, frango, &c. V. Sic etiam, περικαταλαμβάνω, undique deprehendo, vel, comprehendo; Item, assequor & anteverto; unde verbalia, περικατάληπτος, undique comprehensus; & περικατάληψις, deprehensio; seu, comprehensio, quâ aliquem undique deprehendimus, seu, comprehendimus; ex περὶ, & καταλαμβάνω; V. περικαταπίπτω, decido; ex περὶ, & καταπίπτω, V. Item, περικαταρρέγνυμαι, diffringor, dirumpor; est p. ff. ab act. περικαταρρήγνυμι, lacero, diffringo; ex περὶ, & καταρρήγνυμι; V. περικαταστρέφω, inverto; deorsum verto: ex περὶ, & καταστρέφω; V. Item, περικαταχέω, circumeffundo; ex περὶ, & καταχέω; vide.

Περικατήαται, Ion. pro περικάθηνται, præs. ... Sic περικατήμενος, Ion. pro περικαθημένω, dat. sing. part. præs. verbi

verbi περικάθημαι, sedeo circum, obsideo: ex περὶ & κάθημαι, sedeo, quod vide.

περικαὴς. vide suprà περικαής.

Περίκειμαι, circumjaceo, circumponor, circundor, cum acc. περίκειται, 3. sing. superest, restat. imperf. περιεκείμην, σο, το. Th. κεῖμαι, jaceo. f. κείσομαι.

Περικείρω, circumtondeo; & περικείρομαι, circumtondeor; ex περὶ & κείρω, V. Item, περικεραννύω, circummisceo; Plut. ex περὶ & κεραννύω, vide.

Περικεφαλαία, ας, ἡ, galea. qu. περὶ τῇ κεφαλῇ κειμένη. Them. κεφαλὴ, caput.

Περικήδεο, Ion. pro περικήδου, præs. imperat. pass. à

Περικήδομαι, idem quod κήδομαι, curam gero. Th. κῆδος, εος, τὸ, cura.

Περίκηλα ξύλα, dicuntur ligna perarida, ambusta; item, ligna circumquaque fissa; ex περὶ & κηλὸν, τὸ, unde κῆλος, ὁ, à Them. καίω, &c. Vide seq.

Περίκηλος, ου, valde aridus, ambustus; item circumquaq; fissus: ex περὶ & κήλεος, callidus. Th. καίω, uro.

Περικίδναμαι, circumspargor; in Epigr. ex περὶ & κίδνημι, V. Item, περικίονος, à Thebanis dictus fuit ὁ Διόνυσος, Bacchus; quoniam Cadmea regia fulmine tacta ipsum, infantem adhuc, κισσὸς περὶ τοὺς κίονας φυεὶς ἐκάλυψεν ὅπως μὴ ἀυθημερὸν διαφθαρῇ, Schol. Euryp. in Phenissa & Mnasea; est à περικίων, ονος, quasi circumcolumnium; i. e. περίστυλος, locus undiq; septus columnis; seu, circumcircà columnas habens; Poll. l. 1. ex περὶ & κίων, ονος, &c. V. Item, περικλαδὴς, circumcircà, seu, omni ex parte ramos habens; Apoll. ex περὶ & κλάδος, ὁ, V.

Περικλασθέντων, gen. pl. a. 1. part. pass. κλασθεὶς à

Περικλάω, undique frango. Them. κλάω, frango.

Περίκλασις, εως, ἡ, circumflexus, vel circumfractio; Plut. est verbale, à præced. περικλάω, pro quo etiam dicitur, περικλάζω, circumfringo; item, circumflecto, &c. V. Item, περικλεὴς, valde gloriosus, valde celeber; in Epigr. ex περὶ & κλέος, τὸ, V.

Περικλειόμενος, ου, circumclusus, præs. part. pass. à

Περικλείω, circumcludo. Them. κλείω, claudo.

Περίκλειστος, circumclusus; verbale à præced. περικλείω, undique claudo, &c. V.

Περικληίειν, Ion. pro περικλείειν, inf. præcedentis.

Περικληΐζω, & περικλῄζω, idem quod præced. περικλείω, undique cingo, &c. Item, περικληΐζω, est circumcelebro, circumdivulgo; unde περικλήϊστος, celebris, inclytus; ex περὶ & Th. κλείω, unde κληΐζω & κλήϊστος, &c. V.

Περικλῆς, έος, ὁ, PERICLES, nomen prop.

Περικλίνω, & περικλίνομαι, circuminclino; unde περικλινὴς, circumcircà declivis, seu, deflexus; Plut. in Pericle; ex περὶ & κλίνω, V. Item, περικλύζω, circum uo, undique alluo; Plut. Unde in pass. περικλύζεσθαι, dicitur terra quæ undique alluitur, seu, circumluitur; quæ & circumflua à Poëtis vocatur; atque inde verbalia, περικλυσμὸς, οῦ, ὁ, circumluvio; & περίκλυστος, qui undique alluitur; apud Hom. Item, περίκλυτος, idem, circumfluus, &c. Ex περὶ & κλύζω, V.

Περικλυτὸς οῦ, celebris; ex περὶ & κλυτὸς, idem. Th. κλύω, audio.

Περικλώζω, circumcircà κλωγμὸν edens explodo; Eust. ex περὶ & κλώζω, explodo è theatro, exsibilo; sono scil. quodam, qui fit, linguâ ad palatum allisâ, qualis auditur in pronuntiatione primæ syllabæ vocabulorum, *istius histrionis*, &c. V.

Περικλώθω, neo, seu, nendo torqueo & circumago; ex περὶ & κλώθω, V. Item, περικνημὶς, ῖδος, ἡ, tegumentum tibias ambiens; Hesych. ex περὶ & κνήμη, ἡ, unde κνημὶς, &c. Vide.

Περικνίδιον, ου, τὸ, particula, quæ libando ambedi potest; à

Περικνίζειν, circumcarpere; ex περὶ & κνίζω, idem quod Th. κνάω, rado.

Περικολούω, detrunco, mutilo; imminuo, infringo; ex περὶ & κολούω, V. Item, περικομίζω, circumveho; & in pass. Περικομίζομαι, circumvehor, Thuc. l. 4. à κομίζω, V. Περίκομμα, τὸ, frustum circumcidendo amputatum, seu, quod circumcisum est; item, peculiariter, edulium quoddam ex herbis carnibusque concisis; Athen. l. 4. εἶτα δ' εἰς κοινὸν ζωμὸς ἢ περίκομμα; sic & apud Aristoph. in equ. περικόμματα ἐκ σοῦ κατασκευάσω, te, ut minutal, frustulatim concidam; ex κόμμα, τὸ, V. Περίκομος, circumcircà, seu, in orbem comatus; apud Theophr. à Th. κόμη, ἡ, V. Περικομπέω, circumquaq; jacto; Thuc. l. 6. Item, crepitum, seu, sonitum circumcircà edo; à Th. κόμπος, ὁ, unde κομπέω, &c. V. Item, περίκομψος, perelegans, perbellus; admodum scitus, ve... festivus; à Th. κομψὸς, ὁ, comp. ut præced. cum præp. περὶ, &c. Vide.

Περικοπὴ, ῆς, ἡ, circumcisio, circumcisura; item quævis mutilatio, & lineamentum, seu corporis descriptio: à περικόπτω.

Περικοπὴ, præced. circumcisura, quâ quippiam in orbem truncatur; est etiam, sententia certo ambitu orationis comprehensa, seu, determinatio; item, limitatio; item, περικοπαὶ, significant etiam facultates, seu, sarcinas, apparatum hominis superfluum; Suid ex Polyb. &c. V.

Περικόπτω, circumcido, item Metaph. accîdo, i. e. vires alicujus & potentiam imminuo; ex περὶ, circum, & κόπτω, f. ψω, seco.

Περικορέω, circumcircà verro, converro; unde, περικόρημα, τὸ, purgamentum; sordes circumquaque verrendo collectæ; ex περὶ & κορέω, unde κόρημα, τὸ, &c. V. Item, περίκουρος, circumtonsus; Poll. Item, περίκουροι, sunt qui in bello circumclusi & capti fuere; ex περὶ & Th. κείρω, unde, κουρὰ, ἡ, & κουρὰς, &c. V. Item, περικράζω, circumclamo, circumboo; ex περὶ & κράζω, V. Περίκρανος, qui circum caput est, aut, adhibetur; Poll. Unde, περικρανία, ας, ἡ, membrana nervosa, totam calvariam complectens; item, περικράνιος χιτὼν, apud Anatomicos, dicitur tunica, seu, membrana hæc, quæ cuti calvariam ambienti, subjecta est; utitur & Plut. in Numa; ex περὶ & κράνιον, τὸ, &c. V. Item, περικρατέω, ῶ, obtineo, dominor, evinco; item, superior sum; à seq. περικρατὴς, V.

Περικρατὴς, έος, ὁ, ἡ, compos; cum gen. Ex περὶ & κρατέω, teneo. Th. κράτος, εος, τὸ robur.

Περικρούω, circumpello; pulso, pello, percutio, item, decipio; apud Plat. de rep. l. 10. Item, περικρούομαι, exp. etiam, excutior; ex περὶ & κρούω, vide.

Περικρύπτω, occulto. f. ψω. p. περικέκρυφα. a. 2. περιέκρυβον, ες, ε. Th. κρύπτω, obscondo.

Περικτείνω, occido circumcircà; ut, Il. δ. πολλοὶ δ' περικτείνοντο καὶ ἄλλοι, occidebantur circa ipsum; ex περὶ & κτείνω, V.

Περικτίονες, vide in περικτύονες.

Περικτίτης, ου, ὁ, circumvicinus, finitimus. in pl. περικτῖται. Ex περὶ & κτίζω, ædifico, struo.

Περικτίων, ονος, ὁ, finitimus habitator, vide in seq.

Περικτύονες, ων, οἱ, pro περικτίονες, à περικτίων, ονος, ὁ, qui circum aliquem locum ædificia extruit: ex περὶ, circum, & κτίζω, ædifico.

Περικτυπέω, circumstrepo, circumsono; ex περὶ & κτυπέω, V. Item, περικύκλιος, circularis; Merc. Trism. ex περὶ & κύκλιος, V.

Περικυκλόω, ῶ, circumcingo. f. ώσω. perf. περιεκύκλωκα. a. 1. περιεκύκλωσα. Th. κύκλος, circulus.

Περικύκλωσις, circuitio, circuitus, circulatio; ex περὶ & κύκλωσις, V. Seu, est verbale, à περικυκλόω, præced. circundo, in circulum concludo; & in pass. περικυκλόομαι, idem, &c. V. Περικυλινδέω, circumvolvo; volvo, seu, volutando circumago; Plat. ex περὶ & κυλινδέω, V. Item, περικυλίω, circumvolvo, seu, circumvoluto; volutim circumago; Aristoph. ex περὶ & κυλίω, V. Περικύμων, qui vel quæ fluctibus circumcircà alluitur; apud Euryp. ex περὶ & κῦμα, τὸ, V.

Περικωνέω, circumcirca illino, propriè pice: ex περὶ & κῶνος, conus, turbo.

Περίλαλος, loquax, dicax, futilis; item, περιλαλέω, garritu circumstrepo; plerumq; in malam partem, blatero; inaniter loquor; garrio; ex περὶ & λαλέω, unde λάλος, ὁ, &c. V.

Περιλαμβάνω, complector, comprehendo: ex περὶ & λαμβάνω, capio. f. λήψομαι.

Περιλαμπὴς, undiq; splendore circumfusus; undiq; splendidus; in Epigr. & Plut. est à seq. περιλάμπω, V.

Περιλάμπω, circumfulgeo, collustro, f. ψω. a. 1

a. 1. περιέλαμψα, a. 1. part. act. περιλάμψας, αντ⊙. Them. λάμπω, luceo.

Περίλαμψις, fulgor circumfusus; est verbale, à præced. περιλάμπω, Vide, Item, περιλέγω, circumloquor; verborum circuitionibus utor; Item, superflua, & inutilia loquor; ex περὶ, & λέγω; V. Item, περίλειμμα, τὸ; reliquiæ; & περίλοιπ⊙, ὁ; reliquus; superstes; utrumque à seq. περιλείπω; V. Unde in pass. περιλείπομαι, relinquor, superstes sum, &c. V.

Περιλείπω, reliquum facio. f. ψω. præt. περιλέλειφα. pręs. pass. περιλείπομαι, reliquus sum. perf. part. pass. περιλελειμμέν⊙, η, ον, relictus, residuus, a, um. Ex περὶ, & λείπω, linquo. a. 2. ἔλιπον. præt. m. λέλοιπα.

Περιλείχω, circumlambo, circumcirca lingo: ex περὶ, circum, & λείχω, lingo. f. ξω.

Περίλεξις, circumlocutio, copia dicendi & latiùs interpretandi; Item, futilis loquacitas, seu, supervacanea dictio; Aristoph. in Nub. est verbale, à περιλέγω; V. Item, Περιλεπίζω, idem quod, & à seq. περιλέπω, circumcirca decortico, in orbem delibro, corticem circumcirca detraho, &c. V. Item, περίλευκ⊙, admodum albus; ex περὶ, & λευκὸς, V.

Περιλέπειν, delibrare, decorticare. Th. λέπω, decortico.

Περιλεσχηνευτὸς, ȣ, ὁ, ἡ, celebris: ex περὶ & λεσχηνεύω, sermocinor. Th. λέσχη, sermocinatio.

Περίλημμα, τὸ; captio; res capta; circumplexus; id quod à nobis tenetur, ipsum amplexis aut circumplexis: est verbale à περιλαμβάνω; Vide Item, περιληπτικὸς, comprehendendi vim habens; à seq. περιληπτὸς, V.

Περιληπτὸς, ȣ, qui comprehendi potest: qui percipi potest; à περιλαμβάνω, comprehendo. Th. λαμβάνω, capio.

Περίληψις, εως, ἡ; comprehensio, circumplexus; est verbale itidem à περιλαμβάνω; V. Item, περιλιμνάζω, circumstagnando inundo, aut alluvionibus circumluentibus cingo; Thuc. l. 2. ex περὶ, & λιμνάζω; V. Sic etiam, περιλιμπάνομαι, relinquor, supersum, idem quod, pro, & ob, περιλείπομαι, quod V. Item, περιλιπὴς, reliquus, superstes; ab eod. περιλείπω; V.

Περιλιχμάζω, & περιλιχμάω, vel, -άομαι, idem quod περιλείχω, quod vide.

Περιλέω, circumluo, circumcirca lavo, seu, abluo; ut, apud Plut. in Lycurgo, περιλέω σε τῷ οἴνῳ, vino te abluo; ex περὶ, & λέω; V.

Περίλυπ⊙, ȣ, ὁ, ἡ, valde tristis. περὶ in compos. intendit. Th. λύπη, dolor.

Περιλωπίζω, veste circuminduo; Poll. l. 7. ex περὶ, & λώπη, ἡ; unde λωπίζω; &c. V.

Περιμαίνομαι, valde furo: ex περὶ, & μαίνομαι, furo, insanio. f. μανȣ̃μαι.

Περιμάκτρι⊙, assidens mactræ; Plut. est à περιμάττω; V. seu, ex περὶ; & μάκτρα, ἡ; V. Item, περιμανὴς, valde, vel, mirum in modum insanus; à præced. περιμαίνομαι; V. Sic, περιμάττω, circumcirca abstergo; apud Diosc. ex περὶ, & μάττω, fut. ξω, &c. Vide περιμάχητ⊙, de quo aliqui inter se pugnant seu, certant; qui magnâ contentione expetitur; sic. Isocr. Helenam vocavit περιμάχητον, de qua scil. tam diu pugnatum est; idem & ἄρχας περιμαχήτȣς dixit; Sicut & Plut. κάλλ⊙ περιμάχητον appellavit; unde in superl. περιμαχητότατ⊙, maximè appetendus; ut περιμαχητότατ⊙ ἀγὼν, maximè appetendum certamen, Plut. in Lycurg. & Isocr. Sic & περιμάχιμ⊙, idem; qui magnâ contentione expetitur; Plut. ex περὶ, & μαχέομαι, unde μαχητὸς, & μάχιμ⊙; &c. V. Item, περιμεμφὴς, admodum querulus; contentiosus; Arat. ex περὶ, & μέμφομαι. V.

Περιμένῃς, 2. sing. præs. sub. à

Περιμένω, expecto, cum acc. f. περιμενῶ. περιμεμένηκα. a. 1. περιέμεινα, ας, ε. Th. μένω, maneo.

Περιμέριμν⊙, diligens, scitus; cum cura rem agens; ex περὶ, & μέριμνα, ἡ; V. Item, περιμετρέω, circumcirca, vel, in orbem metior; ex περὶ, & μετρέω; vel, à seq. περίμετρ⊙; V.

Περίμετρ⊙, ȣ, ὁ, ἡ, orbiculari rotunditate dimensus, ἡ περίμετρ⊙, scil. γραμμὴ, linea, quâ in orbem ductâ aliquid metimur. PERIMETER. Th. μέτρον, mensura.

Περιμήδεα, acc. sing. à

Περιμήδης, ε⊙, ὁ, nomen viri.

Περιμήκεες, nom. pl. à

Περιμήκης, ε⊙, ὁ, ἡ, prælongus: ex περὶ, intens. & μῆκ⊙, ε⊙, τὸ, longitudo.

Περιμήκετ⊙, apud Hom. Il. ξ. idem quod præced. περιμήκης; V. Item, περιμήτρι⊙, & περίμητρ⊙; medullâ illitus & perunctus; vel, medullâ cinctus aut refertus; Theophr. h. pl. 3. 10. ex περὶ, & μήτρα, ἡ; matrix; Item, in arboribus & cerealibus, medulla, sive vitalis anima, &c. V. Item, περιμηχανάομαι; q. d. circummachinor, aut circum molior; circumstruo; Od. ξ. ex περὶ, & μηχανάω, μηχανάομαι; V. Item, περιμυκάομαι, circummugio, circumstrepo, Plut. ex περὶ, & μυκάω, μυκάομαι, &c. V.

Περιναιετάωσι, 3. pl præs. sub. verbi περιναιετάω, circumhabito, accolo. Item pass. circumhabitor: ex περὶ, & ναιετάω, idem quod Th. ναίω, habito.

Περιναιέτης, q. d. circumhabitator; accola; ex περὶ, & ναιέτης, ὁ; V. Item, περίναιον, vel, περίναι⊙, & περινὸς, idem quod & pro seq. περίνε⊙, ȣ, ὁ; i. e. coles, ut Gaza transfert; locus scil. in. inter scrotum & anum, ubi vesicæ collum est; i. e. pars interior femoris & natis communis: seu, ea pars quæ inter anum & initium τȣ̃ αἰδοίȣ interjacet; in plur. περίνεοι κ) ὄρχεις, coles & testiculi; apud Aristot. l. 1. de gen. an.

Περίνε⊙, PERINÆUM, pars inter προκτὸν κ) αἰδοῖον, puto, quod humore soleat, q. περινεῖν, i. e. circumnatare.

Περίνε⊙, ȣ, superfluus in navi vector: à περὶ, supra, & ναῦς, navis.

Περινεύω, undique innuo; ex περὶ, & νεύω; V. Item, περινέφελ⊙, nubibus circundatus, nubilosus; à νεφέλη, ἡ; V. Περίνεφρος, pinguis circa renes; a Them. νεφρὸς, ἡ; V. Περινέω, circumnato, vel, circumluo; Item, idem quod περινέω; circumcirca accumulo, in orbem aggero; ut, περινέειν ὕλῃ τὸ ἄλσ⊙, lucum materiâ circundare; à Th. νέω, nato; Item, glomero: unde νήθω, idem, &c. V. Περίνεως, vector qui in ministerio navis non est; Thuc. l. 1. idem quod & ex iisdem cum περίνεος præced. V. Περίνημα, τὸ; circumluvio, vel, circum alluvio; verbale, à περινέω; V. Περινήσσιον, ἡ; & περινήσσιον, τὸ; vestis purpurea; à Them. νῆσ⊙, ἡ, &c. Vide Περινήχομαι, circumnato; à νήχω, νήχομαι, idem cum Th. νέω; Vide, Item, περινήω, undique accumulo, vel, aggero, à Them. νέω, unde νήω, acervo, comp. ut reliqua præced. cum præp. περὶ, V.

Περινισσομένων, gen. pl. Æol. part. præs. à περινίσσομαι, circumeo: ex περὶ, & νίσσομαι, idem quod Th. νέω, eo, redeo.

Περίνοια, mentis conceptus, seu, comprehensio solers; solertia, vafrum commentum; unde περινοέω, mente complector & concipio, Item, comminiscor & excogito; in Pass. περινοέομαι. altiùs & exquisitiùs excogitor, unde apud Hermog. de communibus notionibus loquens; μηδὲν ἔχουσι βαθὺ μηδὲ περινενοημένον, unde adv. περινενοημένως λέγειν τι, artificio quodam solerter excogitato loqui de re aliqua; Item, verbale, περίνοησις, idem quod περίνοια; Vide ex περὶ, & νό⊙, contr. νȣ̃ς, unde νοέω, νόησις, &c. Vide.

Περινοστήσας, περινοστήσασα, a. 1. part. act. m. & f. g. à περινοστέω, redeo. Them. νοστέω, redeo.

Περὶξ, circumcirca. Th. περὶ, circum.

Περιξαίνω, circumcirca carpo; vel, concerpo, discerpo; ex περὶ, & ξαίνω; V. Item, περιξέω, circumquaque rado, vel, polio, unde, περίξεσ⊙, ὁ κ) ἡ; circumcirca rasus; ex περὶ, & ξέω; V. Sic περιξηραίνω, in orbem deficco, circumcirca exficco; ex περὶ, & ξηραίνω; V. Περιξυράω, & περιξυρέω; in orbem novaculâ rado; circumcirca ad cutem tondeo, ex περὶ, & ξυράω, seu, ξυρέω; V. Περιξύω, circumrado, circumcarifico; in pass. Περιξύομαι, circumrador; ex περὶ, & ξύω; V. Περιοδεία, sive, περιοδευτὴς, & περιοδία; circuitus, ambitus; circuitio, peragratio; Item, περιοδευμένως, circuitu & circumductione; per ambages; Item, περιοδεύτης, ȣ, ὁ; circuitor, circulator; ut de περιοδευτικὸς, circumire solens, circumiens, circularis; omnia, verbalia à περιοδεύω, circumeo in orbem obeo; Item, exp. etiam, mente perlustro, & peragro; Item, longis verborum ambitibus utor; Item, ratiocinor; & interdum activè, circumago Sic etiam, περιοδίζω, certo circuitu redeo; & περιοδικὸς. cujus certus est circuitus; certo circuitu recurrens; Ptolem. l. 4. unde adv. Περιοδικῶς λέγειν; longis verborum ambitibus orationem circumducere; quæ omnia, sunt à seq. περίοδ⊙, via circum aliquid

quid ducens; Item, circuitus, i. e. ipsa circum eundi actio; Item, pro, cursu in orbem facto, seu, circulari; apud Plut. &c. V.

Περίοδος, ου, ἡ, circuitus, ambitus, PERIODUS; ex περὶ, & ὁδὸς, ἡ, via.

Περιοδυνάω, vehementer doleo; unde Περιώδυνος, quem multi dolores exercent & premunt; ærumnosus; vel, multos dolores inferens; ex περὶ, & ὀδύνη, ἡ; V.

Περίοιδα, probè novi; Item, supra alios novi; Od. γ. ex περὶ, & οἶδα, Vide.

Περιοικέω, ῶ, accola sum. f. ήσω. perf. περιῴκηκα. Ex περὶ & οἰκέω, habito. Th. οἶκος, domus.

Περιοικὶς, ίδος, ἡ; ut, περιοικὶς χώρα; regio circa nostram sita, seu finitima; plerumque absolute ponitur, pro agro circum urbem ad quam sito; unde, περιοικίον, τὸ; idem quod χώρα περιοικὶς, & περιοικία, ἡ; locus suburbanus, seu, vici circumjacentes; omnia, à seq. περίοικος, domum urbemve ambiens; vicinus, &c. V.

Περίοικος, ου, ὁ, ἡ, accola, qui circa nos habitat: qui nobis est vicinus. περιοικὶς, ίδος, ἡ, circa urbem sita, vicina: ex ipsa. Th.

Περιοικοδομέω, circumædifico, in orbem struo; Item, ædificiis excitatis circumvallo, seu, circumcludo; ex περὶ, & οἰκοδομέω; V.

Περιοιχνέω, circumeo; in orbem obeo; Athen. l. 9. ex περὶ, & οἴχομαι; unde οἰχνέω; &c. V. Item, Περιολισθάνω, & περιολισθέω; q. d. circumlabor, seu, circumquaque decido unde verbale, περιολίσθησις, εως, ἡ; circumlapsus; ut, περιολίσθησις γεωδῶν, terra circumquaque delapsa; ut, apud Plut. in Camillo, in plur. τῶν ἐπιπεφυκότων τοῖς κρημνοῖς ἀπτειβὰς καὶ περιολισθήσεις τῶν γεωδῶν, terræ quæ præruptis inhærebant conculcationes & circumlapsus; ex περὶ, & ὄλισθος, ὁ; unde, ὀλισθέω, & ὀλισθάνω, &c. V. Item, Περιονυχίζω, ungues in orbem reseco; Deut. 2. ex περὶ, & ὀνυχίζω, V.

Περιοπτέον, circumspiciendum, considerandum; apud Thuc. est verbale gerundivum, à περιέπτομαι, V.

Περιοπτέος, ου, negligendus, adject. verbale: à

Περιέπτομαι, circumspicio; item contemno. Th. ὄπτομαι, video.

Περίοπτος, qui circum circa cernitur, seu, videri potest; conspicuus, apud Isocr. à præced. περιόπτομαι; V.

Περιορᾶν, præs. inf. act. à

Περιοράω, circumspicio, negligo. Th. ὁράω, video.

Περιοργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; iratus, seu, obiratus; vel etiam, vehementi irâ percitus; unde adv. περιοργῶς, iracundè; ex περὶ, & ὀργὴ, ἡ vide. Item, Περιοργυιόω, circum ulnis comprehendo; ex περὶ; & ὀργυιὰ, unde, ὀργυιόω, vide. Sic &, Περίορθρον, τὸ; tempus antelucanum, diluculo proximum; Thuc. l. 7. interdum simpl. exp. diluculum; ut apud Herodian. l. 6. ex περὶ, & ὄρθρος, ὁ; vide.

Περιορίζω, f. ίσω, suis finibus limitibusq; circumscribo; item extermino: ex περὶ & ὁρίζω, termino. Th. ὅρος, terminus.

Περιόρισις, circumscriptio, profinitio; est ut seq. περιορισμὸς, verbale, à præced. περιορίζω; V.

Περιορισμὸς, οῦ, ὁ, circumscriptio quæ fit limitibus; item ipsi limites agrorum; & exilium. à præced.

Περιορμέω, classem circumago; Item, περιορμίζω, in stationem circumago; & in pass. περιορμίζομαι, classe, statione, concludo; Thuc. l. 1. ex περὶ, & ὅρμος, ὁ; unde ὁρμέω, & ὁρμίζω, V. Item, περιορύσσω, circumfodio; à Th. ὀρύσσω. V. Περιορχέομαι, circumsalto à Th. ὀρχέομαι, V. Item, περιόστεος, ossibus circundatus, vel, ossa circundans, vel, ambiens; at, περιόστεοι ὑμένες; apd Gal. membranæ quæ ossa cingunt; à Th. ὀστέον, τὸ comp. ut præced. cum præp. περὶ; &c. V.

Περιουσία, ας, ἡ, abundantia, præstantia: à περίειμι, abundo. Them. εἰμὶ, sum part. ὢν, οὖσα.

Περιουσιάζω; suppetunt mihi opes & copiæ; est à præced. περιουσία, copia, &c. unde dicitur, περιουσίαν ποιεῖν, rem facere, rem familiarem augere; (sed interdum signif. & luxum; ut Polyb. οὐ τρυφῆς καὶ περιουσίας χάριν; (sic, ἐκ περιουσίας, ex abundanti, abundè; Item, exp. incolumitas; ut, ἡ ταύτης περιουσία, hanc incolumem esse, hanc superesse, &c.

Περιουσιασμὸς, οῦ, ὁ, singularis possessio. & qu. actus τοῦ περιουσιάζοντος, ab eodem them.

Περιουσιαστικὸς, exp. affluens: abundans; ex Hermog. est, ut & præced. περιουσιασμὸς, possessio opum & copiarum; verbale, à περιουσιάζω, V.

Περιούσιος, ου, ὁ, ἡ, peculiaris, abundans, eximius: à περιών, οῦσα. verbi περίειμι, excello. Th. εἰμὶ, sum.

Περιούσιος λαὸς, apud Græcos Bibliorum Interpretes, exp. peculiaris populus; Sic &, ad Titum c. 2. eò quòd, περιουσίαν, vocent Græci, ea, quæ cùm supersint, à nobis reconduntur, & pro maximè propriis, ac gratis facultatibus habentur, &c. Vide præced.

Περιόφθαλμος, qui circa oculum est, qui ambit oculum; Gal. ex περὶ, & ὀφθαλμὸς, Vid. Item, περιοχέω, circumveho, in pass. περιοχέομαι, circumvehor, terra verò, ζώοις, i. e. vestigiis animalium περιοχεῖσθαι, calcari, dicitur; quòd, passim eam animantia pererrent, ac veluti ei inequitent; Aristot. de mundo, ex περὶ, & ὀχέω, ὀχέομαι, &c. V.

Περιοχὴ, ῆς, ἡ, argumentum, complexio: à περιέχω è contineo. Th. ἔχω, habeo.

Περιοχὴ, præced. propriè, est comprehensio, ambitus, sed exp. &, munitio, præsidium, septum, 1 Reg. 22. & 4 Reg. 24. apud Rhetores, idem est quod περίοδος; & vocatur etiam, argumentum libri alicujus, i. e. summa eorum quæ in aliquo libro descripta sunt; paucis comprehensa: alio nomine, ὑπόθεσις dicitur: & in Act. Apost. c. 8. περιοχὴ τῆς γραφῆς: à vet. Interpr. exp. locus scripturæ; (Barbari, passum vocant;) h. e. pars quædam certis terminis comprehensa & à reliquis distincta, &c. V.

Περιπαθὴς, vehementer affectus; sed exp. etiam, affectibus obnoxius; unde adv. περιπαθῶς, cum magna vi affectuum, Luc. & verb. Περιπαθῶ, vehementi affectu commoveor; ut, apud Plut. in Apophth. τῶν στρατιωτῶν συνδεομένων, καὶ περιπαθούντων, militibus vehementi affectu commotis; i. e. valde indignantibus, & stomachantibus; Item; æstuo dubitatione, seu, anxietate; ut apud eund. in Cæl. ἀπορούμενος καὶ περιπαθῶν, δεινὸν ἐξέλυσε βέλεμνα, i. e. æstuans & anxius impatientiâ, &c. ex περὶ & πάθος, τὸ; V. Item, περιπαπταίνω, circumspecto, oculis lustro; ex περὶ, & παπταίνω, V.

Περιπαρῆναι, a. 2. inf. pass. περιπαρεὶς, ἐντος, trajectus. a. 2. part. pass. verbi περιπείρω, circumcirca transfigo: ex περὶ, circum, & πείρω, transfigo. f. περῶ. a. 1. ἔπειρα. a. 2. pass. ἐπάρην.

Περιπάσσω, seu, περιπάττω, circumquaque spargo; perispergo; ex περὶ, & πάσσω, vel πάττω, V.

Περιπατέω, obambulo, deambulo, Metaph. vitam dego, vivo; f. ήσω, p. περιπεπάτηκα; ex περὶ, circum, & πατέω, calco.

Περιπατητικὸς, οῦ, PERIPATETICUS, qui profitetur sectam Aristot. à præcedente.

Περιπατητικῶς, peripateticorum more; Item, deambulando; q. d. deambulatoriè; est adv. à præced. περιπατητικὸς, V. Unde περιπατητικὴ σχολὴ, apud Plut. schola Peripateticorum, ubi Philosophi deambulare solebant in docendo & disputando, &c. Vide περίπατος.

Περιπατοίην, Att. pro περιπατοίμι, præs. opt. act. à περιπατέω, quod vide.

Περίπατος, ου, ὁ, ambulatio, deambulatio, locus in quo ambulamus; item disputatio Philosophica quæ fit inter ambulandum, disputatio ambulatoria; item locus in quo Philosophi ambulantes disputabant: peculiariter schola seu secta Aristotelis: à περιπατέω. quod vide.

Περιπέζια, τὰ; dicuntur, quæ terræ sunt propinqua, Etym. Item, περιπεζία, ἡ; exp. ἡ ταπείνωσις, humilitas; apud Hesych. Sic & περιπεζίδες, αἱ; dicuntur ornamenta pedum; quæ & τὰ περιπέζια, omnia, ex περὶ, & πέζα, ἡ, V.

Περιπείρω, transfigo, f. περιπερῶ, a. 1. περιέπειρα, ας, ε, in pass. περιπείρομαι, ῃ, εται, transfigor: ex περὶ, & πείρω, transfigo.

Περιπελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; lividus; ex περὶ, & πελὸς, ὁ; V. Item, περιπέλω, seu, περιπέλομαι; supero, superstes sum; ex περὶ & πέλω, πέλομαι, &c. V. Περιπέμπω, dimitto circum; vel, ad inquisitionem mitto; ex περὶ, & πέμπω; V. Περιπένομαι, circa aliquid, vel, aliquem, satago; occupor in aliqua re, ut Od. δ. περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο, per Tmesin, pro περιπένοντο, ex περὶ & πένομαι; V.

Περιπέπλαμαι, vide πίπλαμαι.

Περιπέσσω, intego, contego, involvo; metaphora à panificibus, qui pastam crassiorem speciosâ farinâ circumquaq; conspergunt, atque ita coctam, reddunt vendibiliorem; hinc in pass. part. Aor. 1. περιπεφθεὶς, dilinitus, circumventus, deceptus; apud Aristoph. in vesp. ex περὶ & πέσσω, V.

Περιπεπτωκέναι, perf. inf. act. verbi περιπίπτω, incido, cado super: ex περὶ, & πίπτω, cado. f. m. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον.

Περιπεσὼν, όντος, a. 2. part. act. περιπεσεῖν, a. 2. inf. περιπέσητε, 2. pl. a. 2. sub act. ejusd. verbi.

Περιπετάζω, vel, Περιπεταννύω, in orbem expando, vel, circumcirca obtendo; Item, περιπέπταμαι, circumcirca expansus, vel, obtensus sum; unde apud Apoll. Rhod. περιπέπταται, obtensus est; (vide πέπταμαι, & πέπταμαι) unde verbalia περιπέτασμα; velum, seu, aulæum, quod rei alicui circumcirca obtenditur; Plut. in Pomp. sed est etiam vocabulum theologicum, significans, integumentum mysticum spiritualis sensus; apud Dionys. Ariop. & exp. etiam, cortina; unde in plur. περιπετάσματα, τὰ; aulæa, quæ ad ornandum locum aliquem extenduntur; Item, περιπεταστὸς, circumcirca expansus; vel, obtensus, &c. ex περὶ, & πετάζω, & πετάζομαι, vel, πεταννύω, πετάννυμαι, in præt. pass. πέπταμαι, per Sync. pro πεπέτασμαι; à Th. πετάω, &c. V.

Περιπετὴς, έος, ὁ, ἡ, qui incidit. Res vero περιπετεῖς dicuntur, quæ in contrarium statum sunt lapsæ: ex περὶ. & πέτω, inus. pro quo fit πίπτω, cado.

Περιπέταμαι, & περιπετάομαι, circumvolo, Luc. ex περὶ, & πέτομαι, vel, πετάομαι, V. Item, περίπετρον, τὸ; undique habens eminentes petras, seu, rupes; unde περιπετρίζεσθαι, exp. allidi; Hesych. ex περὶ, & πέτρα, seu, πέτρη, ἡ, à Th. πέτρος, ὁ; V. Περιπέτλω contego: ut, apud Aristoph. in Plut. ὀνόματι περιπέτλεσι τὴν μοχθηρίαν; nomine velant improbitatem; i. e. περικαλύπτουσι; est idem quod, & pro περιπέπω; quod vide supra, Item, περιπευκὴς, peramarus: Il. λ. ex περὶ, & πεύκη, ἡ; V.

Περιπεφλυσμένων, gen. pl. perf. part. pass. à περιφλύω, pro περιφλύω, amburo, quod à φλύω, ferveo. Th. φλέω, nugor, &c.

Περιπήγνυμι, circumquaq; compingo, & coagmento; undique figo vel, defigo; cicumquaque congelo & concrescere facio; unde περιπηγὴς, circumquaque concretus & congelatus; Nic. in Alex. ex περὶ, & πήγνυμι; V. Item, περιπήδησις, saltus qui circumcirca fit; dissultatio; Gal. ex περὶ, & πηδάω, unde πήδησις, &c. V. Περιπηχύνομαι, ulnis circundo; ex περὶ, & πῆχυς, V. Περιπίμελος, pinguedine obductus; ex περὶ, & πιμελὴ, ἡ; V. Item, Περιπιαίνω, circum pinguefacio, ex περὶ, πίων, ονος; unde πιαίνω, &c. V.

Περιπίπτω, incido, cum dat. f. περιπάσω, p. περιπέπτωκα, a. 2. περιέπεσον, a. 2. inf. περιπεσεῖν à περὶ & πίπτω, cado.

Περιπίσματα, quasi pro περιπιέσματα, τὰ; vinacei, seu, vinacea, vel, fraces; i. e. ea quæ, vino oleoque expresso, supersunt; Schol. Aristop. ex περὶ, & πιέζω, πιέζομαι, unde πίεσμα, τὸ; &c. V. Item, περιπιτνέω, est idem quod, & pro, περιπίπτω, q. d. circumcado; cado super & incumbo; Item, offendo, obvio: contra incurro, ex περὶ, & πιτνέω, idem quod, & pro Th. πίπτω, V. Sic etiam, περιπλανάω, errabundum circumago; & in pass. περιπλανῶμαι, errabundus circumeo, oberro, pererro; unde, περιπλάνησις, ἡ; vagus circuitus; oberratio; ex περὶ, & πλανάω; V. Περιπλάσσω, & Περιπλάττω; illino; Item, obducor, obtego, & in pass. Περιπλάττομαι, obducor, obtegor; ex περὶ, & πλάσσω, πλάττω, &c. V. Περιπλεγδὴν, adv. circumplexu, circumplicando se in Epigr. l. 5. Item, Περιπλέγνυμι, & περιπλέγνυμαι; circumplico; circumplector, &c. Utrumque, à περιπλέκω, -κομαι; V. Περιπλεῖς, valdè, sæpe; & περίπλεον abundè; utrumque, adv. à περίπλεος seu περίπλεως, plenus, refertus, valde plenus; Diosc. 3 6. ex περὶ, & πλέος, ὁ, V.

Περίπλεκτος, ου, ὁ, ἡ, implicitus, connexus: verbale à

Περιπλέκω, circumligo, circumplector; item involvo orationem verbis & sensum obumbro: ex περὶ, & πλέκω. f. ξω, necto.

Περίπλεξις, εως, ἡ; amplexus, circumplexus; est verbale, à περιπλέγνυμαι, circumplico, circumplector; ut apud Suid. Περιπλεγνύμενος καὶ φιλῶν, exp. circumplectens & deosculans, &c. V.

Περίπλεος, &, Περίπλεως, vide paulò supra.

Περιπλέω, circumnavigo; navigando obeo, seu, ambio; ut, apud Dem. Περιπλεῦσαι Πελοπόννησον, exp. classe circundare; ex περὶ, & πλέω: V. Item, περιπλήθω, impleo; unde, περιπληθὴς, prægrandis, ingens, vel, magnus, Od. ο. Item, perplenus, redundans; apud Plut. ex περὶ, & πλήθω: V. Sic etiam περιπλίσσομαι, idem quod περιβαίνω, id. v. ex περὶ, & πλίσσω, seu, πλίσσομαι, V.

Περιπλοκὴ, circumplexus, amplexus; involucrum; circuitus; ambages; implicatio; Item, schema rhetoricum, quum vel rem turpem, quam adversario objicimus, verborum involucris obtegimus; vel cum, quod diximus, aut dicturi sumus, molestum auditu fuerit audientibus; vel, si invidiosum sit dicenti; vel in genere, quum res turpis, aut, tristis, verborum involucris aut ambagibus tegitur; Hermog. Περίφρασις etiam dicitur hoc schema, à Quintil. l. 8. c. 9. atque inde adject. Περίπλοκος, circumplicatus; circumdatus amplexu; utrumque, verbale à περιπλέκω. V.

Περιπλόμενος, ου. per Syncop. pro περιπελόμενος, circumvolutus, in gen. pl. περιπλομένων, hinc περιπλόμενος ἐνιαυτὸς vertens annus: à περιπέλω, circumverto, Th. πέλω, sum & verto.

Περίπλους, ου, ὁ, circumvectio, circumnavigatio; idem adject. qui circumnavigari potest; ex περὶ, circum, & πλέω, navigo. unde πλόος, πλοῦς, ὁ; navigatio.

Περιπλύνω, perluo, vel, circumcirca lavo; unde, Περίπλυμα τέφρας; lixivium, q. d. perluvium cineris; Item, περίπλυσις, ἡ; ipsa perluendi, seu, circumcirca lavandi actio; apud Hippocr. autem, περιπλύσεις dicuntur, tenuium humiditatum dejectiones per alvum; teste Gal. ex περὶ, & Th. πλύνω; V. Item, περιπλώω, idem quod περιπλέω; V. ex περὶ, & πλώω, poëtice, pro Th. πλέω, &c. V. Περιπνέω, & Περιπνίω, circumspiro; ex περὶ, & Th. πνέω, poëtice πνείω; V. Περιπνιγὴς, suffocatus, Nic. in Ther. ex περὶ, & πνίγω, unde πνῖγος, τὸ, &c. V. Περιποδία & Ionicè, Περιποδίη, orbiculus, seu, solum, quem vel quod gentes quædam alligare pedibus solent vice calceorum, ne pedes lædantur, Gal. in Lex. Hippocr. est ex περὶ, & πούς, ποδὸς, ὁ; vel, ex περίπους, &c. V. Item, Περιπόθητος, valde desideratus, vel, desiderabilis; ex περὶ, & Th. πόθος, ὁ; unde ποθέω, & ποθητὸς, &c. V.

Περιποιέω, servo, comparo. f. ήσω, p. περιπεποίηκα. præt. m. περιποιέομαι, οῦμαι, acquiro. a. 1. m. περιεποιησάμην, ω, ατο, hinc περιποιησώμεθα, 1. pl. a. 1. sub. m. ex περὶ, & ποιέω, facio.

Περιποίησις, εως, ἡ, acquisitio: à præced.

Περιποίησις præced. propriè, est tutatio, ipsa actio tuendi & conservandi; Item, vendicatio & assertio; in Ep. ad Eph. c. 1. nam est verbale à περιποιέω, tueor, conservo; Thuc. l. 1. Plut. in Publ. & Herodian. l. 8. Item, quæro, acquiro; apud Themist. de an. l. 1. & sic in pass.

Περιποιοῦμαι, idem; ut, apud Thuc. περιεποιήσαντο τὸ χωρίον; periculo liberarunt; Item, acquiro, &c. ut, apud Arist. polit. l. 3. περιποιοῦνται αὐτοῖς δυναστείαν; Item, vendico mihi, seu, mihi assero, tribuo & usurpo; ut, τὸ μὴ προσῆκον περιποιήσασθαι, alienam rem sibi asserere; apud Synes. Item, interdum, in contrarium & præposterè facio, ut τὴν κατηγορίαν ἀδικίας περιποιεῖσθαι, i. e. præposterè interpretari; τὸν ἔπαινον αὐτὸ τῆς δικαιοσύνης, κατηγορίαν ἀδικίας περιποιεῖσθε, Phal in ep. ad Messen. h. e. justitiæ ejus laudem, in injustitiæ accusationem vertitis, &c. Item, τὸ περιπεποιημένον, exp. arte singulari & industria factum; apud Theophr. l. 9. quod περιποιημένον ὄργανον, instrumentum industriæ fabricatum, vocat Gaza, &c. Unde etiam verbale adject. Περιποιητικὸς; q. d. acquisitivus; atque hinc Περιποιητικὰ ῥήματα, verba acquirendi, seu, acquisitionis significationem habentia; apud Grammat. &c. vide præced.

Περιποίκιλος, circumcirca varius; ex περὶ, & ποικίλος, V. Item, Περιπόλαρχος, sive, Περιπόλαρχος, ου, ὁ; qui præest peripolis, i. e. excubitoribus; præfectus circuitorum; qui præest circuitoribus excubiarum; apud Thuc. l. 7. vel, 8. & ejus Interpr. ex περιπολέω & ἀρχὸς; vel, ex περίπολος, & ἀρχὸς. V. Περιπολάζω, in circuitu feror, & vagor; sum in circuitu; Plut. ex περὶ, & ἐπιπολῆς, unde ἐπιπολάζω, &c. quæ V.

Περιπολέω, in orbem ago seu versor, obeo, circumeo: ex περὶ, circum, & πολέω, versor.

Περιπόλεως, urbem circumjacens; circa urbem situs; Poll. l. 9. ex περὶ, & πόλις, εως, ἡ; V. Item, Περίπολλον, adv permultum, maxime; ex περὶ, & πολλὸν, τὸ; neut. à πολὺς; V. Περίπολος, ὁ; qui circumit; qui in orbem obit & lustrat; ut, exploratores & excubitores; Sic etiam dicitur navis, apud Rhodios; est à περιπολέω; V. Περιπόνηρος, admodum improbus; improbitate nobilitatus; Aristoph. ex περὶ, (quod hic intendit signif.) & πονηρὸς,

νεὺς, ὁ; V. Περιπορεύομαι, circumeo, in orbem eo & lustro; ut, apud Aristot. Œcon. 2. τὰ ἱερὰ περιπορευόμενος, loca sacra lustrans; ex περὶ, & πορεύομαι. V. Περιπόρφυρος, purpurâ amictus, prætextatus; Plut. Item, sub. ἐσθὴς, vel, τήβεννος, prætexta, Athen. l. 14 ex περὶ, & πορφύρα. V. Περιποτάομαι, idem quod περιπέτομαι, ex περὶ, & ποτάομαι, idem cum Th. πέτομαι. &c. V. Item, Περίπους, pedem circumdans; item qui apte pedem circumdat; pedi conveniens, &c. ex περὶ, & ποῦς, V.

Περιπρὸ, ultra, qu. circum & ante: à περὶ, & πρό.

Περιπροχέομαι, circumfundo, unde Περιπροχυθεὶς, Il. ψ. circumfusus, ex περὶ, & προχέω; V. Item, Περίπτερος, circumcirca pinnas habens; de ædificiis; Athen. l. 5. ex περὶ, & πτέρον, τὸ; V. Sic &, Περιπτίσσω, corticem auferendo perpurgo; exactè decortico; excastro; & metaph. Περιπτισμένος, purus; omni velut glumâ carens; ut, περιπεπτισμένος τὸ εἶδος, specie purus; ex περὶ, & πτίσσω; V. Item, Περίπτυγμα, operimentum; est verbale, à seq. περιπτύσσω, circumplico, circumcirca obvolvo, &c. V.

Περιπτύξασα, complexa, a. 1. part. fœm. gen. à

Περιπτύσσω, complector. f. ξω. Ex περὶ, circum & πτύσσω, plico.

Περιπτυχὴ, circumplexus, subst. complexus; Athen. l. 3. Item, Περιπτυχὴς, ἑος, ὁ, ἡ, ἡ; circumvolutus, circundatus; Soph. in Ajace; utrumque, à περιπτύσσω; V. Item, Περίπτωμα, τὸ; & Περίπτωσις, ἡ; quod accidit, casus, calamitas; sed Περιπτώσις, ab Empiricis etiam dicta fuit, occasio quædam fortuita, ex qua in aliquos morbos & remedia improviso incidissent; unde, περιπτωτικὴ πεῖρα; species experimenti per fortuitam occasionem hujusmodi; Gal. de Senect. l. 1. omnia, verbalia à περιπίπτω, quod V.

Περίπυστος, ὁ, ὁ, ἡ, celebris, famâ notus: ex περὶ, & πυνθάνομαι, audio, cognosco. f. πεύσομαι. perf. pass. πέπυσμαι.

Περιπωμάζω, & Περιπωματίζω; operculum circumcirca obturo, Diosc. 2.84. ex περὶ, & πῶμα, τὸ; unde πωμάζω, &c. V. Item, Περιῤῥακίδες; propriè dicuntur, palmæ arboris, seu, palmarum termites; sed & aliis plantis tribuitur; ex περὶ, & ῥακίδες, surculi, &c. V.

Περιῤῥάπτω, idem quod ῥάπτω, suo. f. ψω. p. ἔῤῥαφα.

Περιῤῥαίνω, circumaspergo; Diosc. unde verbale, Περίῤῥανσις, aspersio, q. d. circumspersio; & seq. Περιῤῥαντήριον, instrumentum ad aspergendum; & peculiariter dicitur de ramo, vel, alia re quâ fiebat lustralis quædam aspersio superstitiosa, seu, superstitione recepta; apud Theodor. in hist. Eccles. utitur & Luc. Æschin. & Philo de vita M. Item, Περιῤῥαντίζω, idem quod περιῤῥαίνω, v. comp. in seq.

Περιῤῥαντήριον, ὁ, τὸ, aspergillum, aquiminale: à Περιῤῥαίνω, circum aspergo: ex περὶ, & ῥαίνω, aspergo.

Περιῤῥέζειν, Hesychio est, τὸ ἐπὶ τοῖς καθαρσίοις θύειν; ex περὶ, & ῥέζω, facio,

Item, sacrifico, &c. V.

Περιῤῥέω, circumfluo, alluo: ex περὶ, circum, & ῥέω, f. ῥεύσω, fluo.

Περιῤῥήγνυμι, dirumpo. f. περιῤῥήξω, perf. περιέῤῥηχα, a. 1. περιέῤῥηξα. a. 1. part. act. περιῤῥήξας, αντος. Ex περὶ & ῥήγνυμι, seu ῥήσσω, frango.

Περιῤῥηδὴς, circumquaque aspersus vel irrigatus, Od. χ. ex περὶ, & ῥαίνω, Ionice ῥαίω, idem quod, & à Th. ῥαίνω; V. sed apud Hippocr. περιῤῥηδὴς, exp. utrinque, seu, in utramque partem perfractum; in qua signif. videtur pertinere ad περιῤῥήγνυμι; quod V.

Περίῤῥοος, ὁ, ὁ, ἡ, circumfluus: &

Περίῤῥυτος, ὁ, ὁ, ἡ, circumfluus: à περιῤῥέω, quod vide.

Περιῤῥύπτω, circum abstergo; undique abluo; Gal. ex περὶ, & ῥύπτω; V. Item, Περιῤῥὼξ, præruptus, circumcirca abruptus, ex περὶ, & ῥήγνυμι, vel, Th. ῥήσσω, fut. ξω; unde ῥὼξ, ωγὸς, ἡ, &c. Vide.

Περισαίνω, seu, περισαίνω; caudam movendo circa aliquem ablandio; Od. π. & χ. ex περὶ, & σαίνω, idem quod, & pro Th. σείω, V. Item, Περισαλπίζομαι, tubarum, seu, tubæ sonitu excitor, tubam sonantem audio; Plut. à Th. σάλπιγξ, unde σαλπίζομαι, &c. V. Περίσαμος, ὁ, ὁ, insignis, clarus; Doricè est, pro περίσημος, V. Περίσαξις, congestio, aggestio; ut, περίσαξις τῆς γῆς, accumulatio & aggeratio terræ; præsertim circa radices; est verbale à περισάττω, circumstipo, circumaccumulo; constipo & conculco; ut, περισάττειν τὰς ῥίζας τῇ γῇ; Theophr. C. pl. 5. 6. i. e. accumulare radices; seu, circumfossas arbores aggerare; à Th. σάττω, fut. ξω, &c. V. Περισαρκίζω, carnem scalpello circino; carnem circumscarifico, seu, circumsigno, i. e. ἐπιπολαίως περιγράφω, unde Περισαρκισμὸς, circinatio carnis quæ scalpello fit, seu, carnis sacrificatio & circumscriptio, Diosc. 7.3. & 8. 1. Item, Περίσαρκος, circumcirca carnosus, unde, Περισαρκόω, carnem circundo, carne convestio, sagino; omnia, à Th. σὰρξ, κὸς, ἡ; unde σαρκόω, &c. V. Περισείω, circumcirca quatio, seu, concutio; à Th. σείω; V. Περίσεμνος, admodum gravis & magnificus; apud Aristoph. à Th. σεμνὸς; V. Περίσημος, insignis, clarus, Item, insignitus; notatus; ut, ἔργος, dicitur esse, πᾶς περίσημος, apud Mosch. Idyll. 1. a Th. σῆμα, τὸ; V. Περισήπω, circumquaque, seu, omni ex parte putrefacio; à Th. σήπω, V. Περισθενὴς, omnino, seu, nimium viribus pollens; viribus & robore suo modum excedens; à σθένος, τὸ; V. Περισινδόω, circumcirca variego; Hesych. utuntur etiam 70 Interp. Exod. 31. καὶ περισεσινδωμένους χρυσίῳ λίθους, inclusos auro lapides; à Th. σινδὼν, unde, σινδῶσαι, exp. ποικίλαι, i. e. variegare; Περισκαίρω, & Περισκαρίζω, circumsalio, seu salio circum; Hesych. à Th. σκαίρω, V. Item, Περισκάπτω, circumfodio, à Th. σκάπτω, comp. ut reliqua præced. cum præp. περὶ, &c. V.

Περισκελὴς, prædurus; ut, Soph. in Antig. σίδηρος περισκελὴς, ferrum induratum; idem in Ajace περισκελεῖς φρένες, prædurum, ac pertinax pectus, præfracta mens, & ab Hippocr. περισκελὲς φάρμακον dicitur, quod mordicat & vehementer incitat, ut annotat Gal. ex περὶ, & σκέλλω, unde σκελέω, &c. V. Item Περισκελὴς, crura ambiens, seu, circundans, unde, τὰ περισκελῆ, femoralia, Item, Περισκέλιον, τὸ; idem quod περισκελὶς seq. v. unde etiam, Περισκελίδας, ornamenta pedis esse circa crura, seu, fascias pedules & crurules, teste Porphyrio, &c. V.

Περισκελὶς, ἴδος, ἡ, feminale, caliga, braccæ, fasciola. Th. σκέλος, εος, τὸ, crus.

Περισκεπάζω, circumoperio; Item, adoperio, adumbro; Item, Περισκεπὴς, circumtectus, seu; circumquaque obtectus; à περισκέπω, circumtego, circumquaq: obtego, ex περὶ, & σκέπω, unde σκέπη, & σκεπάζω, &c. V.

Περίσκεπτος, ὁ, ὁ, ἡ, excelsus, altus; à περισκέπτομαι, circumspicio. Th. σκέπτομαι, video. f. ψομαι.

Περίσκεπτος, præced. propriè, est, qui circumcirca lustrari oculis potest; atq; inde, editus, sublimis, Od. α. &c. V.

Περισκήπτω, circumcirca irruo; ex περὶ, & σκήπτω; V. Item, Περίσκιοι, dicuntur; qui arcticum circulum eundem habent cum tropico, aut majorem; Strab. l. 2. Item, Περισκιάζω, circumcirca obumbro; unde verbale. Περισκιασμὸς, circumobumbratio; Plut. ex περὶ, & Th. σκιὰ, ἡ, unde, σκιόεις, σκιάζω, & σκίασμα, &c. V. Sic etiam, Περισκληρὸς, perdurus, Gal. quod est à περισκληρυνόω, ex omni parte obduro; ut, δέρμα περισκληρυνόει, cutem indurat; ex περὶ, & σκληρυνόω, à σκληρὸς, ὁ; V. Περισκοπέω, (& Περισκοπέω, ῶ;) circumspicio; oculis circumlustro; unde verbale, Περισκόπευσις, circumspectio, quâ scil. oculis aliquid circumlustratur; ex περὶ, & σκοπὸς, ὁ; unde, σκοπέω, & σκοπεύω, &c. V. Item, Περισκυθίζω, propriè, est, cutem cum crinibus amputo; scythico more rado; sed exp. & generaliter, excorio; Suid. ex περὶ, & σκύθης, ὁ, ὁ; unde σκυθίζω, &c. V.

Περισκυλακίζω, lustro per σκύλακα. Veteres se lustrare & expiare solebant catulo circa corpus ducto: quam lustrationem vocabant περισκυλακισμὸν, σκύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, canis, catulus. Them. ὑλάω, latro.

Περισκυλακισμὸς, ὁ, ὁ, propriè, est lustrationis, seu, expiationis quoddam genus, quod fieri solebat, immolato cane, seu, τῇ σκυλάκων περιμάξει, Plu. in Prob. Rom. & in Romulo, seu, immolatione σκύλακος, canis, seu, catuli canini, &c. v. præced.

Περισμαραγέω, circumstrepo, circumfremo, ex περὶ, & σμαραγέω, V. Item, Περισμάω, circumcirca abstergo; vel, circumcirca affricatum detergo; unde pass. apud Diosc. l. 3. 52. Περισμύχω, circumcirca uro; vel, undiq; macero, prorsus conficio & exhaurio; Περισοβέω, circumeo, vel circumfero; ex περὶ, & σοβέω; V. Item, Περισοφίζομαι, sophisticè circumvenio; apud Aristoph. ex περὶ, & σοφίζω, σοφίζομαι; V. Item, Περισπαίρω, palpito & terram calcibus pulso; ex περὶ, & σπαίρω, V.

Πε-

Περισπασμὸς, ȣ͂, ὁ, distractio, & occupatio distracta, orta ex curis & negotiis diversis; Plut. Sed, est & vocabulum castrense, genus quoddam stratagematis apud antiquos, denotans; Hieronym. distentionem, significare putat; vide ejus annotat. in c. 1. Ecclesiastis; est verbale à seq. περισπάω, circumcircà, vel, in diversum detraho; & Metaph. nudo; spolio; item, avoco aliò; abstraho; item, negotiis onero, &c. V.

Περισπάω, ῶ, distraho. f. άσω. p. περιέσπακα. imperf. pass. περιεσπαόμην, ώμην, άς, ῶ, άετο, ᾶτο. Th. σπάω, traho. f. άσω. p. ἔσπακα.

Περισπειράω, in orbem circundo vel involvo; propriè, serpenti tribuitur, qui suis spiris aliquem circundat; ut Plut. in Cam. περισπειράσας τὴν ἐσθῆτα τῇ κεφαλῇ; capiti vestem involvens; sic &, περισπειρᾶσθαι τῷ ποδὶ, pedi circumcircà implicari, in modum serpentis suo volumine aliquid complectentis; ex περὶ & σπεῖρα, ἡ, unde σπειράω, ῶ, &c. V. Item, περισπείρω, q.d. circumquaq; sero, undiq; semino; ex περὶ & σπείρω, V.

Περισπέρχω, & Att. vel Ion. περισπερχέω, studiose propero, graviter, fero, vel infensus sum. Th. σπέρχω, urgeo.

Περισπέρχω, præced. propriè, est, in orbem currere cogo; circumcursare cogo, aut sursum deorsumq; currere; Hesych. & Schol. Soph. & περισπέρχομαι, huc & illuc, vel, sursum deorsum cursito; circumcurso; unde περισπερχὴς, έ☉, ὁ, ἡ, supra modum urgens, seu, premens; item, erro, vagabundus; circumcurrens, circumvagus; item, vehementer asper in urgendo; ut ὦ περισπαρχὲς πάθ☉; ô prægravem calamitatem; ex περὶ & σπέρχω, V. Item, περίσπλαγχν☉, qui totus unum cor est; i.e. magnanimus, animosus; ut, περίσπλαγχν☉ Λαέρτης, apud Theocr. Idyll. 16. ex περὶ & σπλάγχνον, τὸ, V. Περίσπυδ☉, exp. qui rebus seriis gaudet; ex περὶ & σπȣδὴ, ἡ, V. Περισπȣ́δας☉, autem præced. propriè est studio dignus; expetendus, magnopere exoptandus, &c. Vide.

Περισπȣ́δας☉, ȣ, studiosè expetitus; ex περὶ & σπȣδάζω, sedulò ago, enitor. Th. σπεύδω, festino.

Περισπωμένη, ης, (sc. προσῳδία,) circumflexus accentus, part. præs. pass. f. g. à περισπάω, ῶ, quod vide supra.

Περισπωμένως, circumflexo in ultima; nam verbum περισπάω, est vox etiam grammatica, significans, circumflecto; unde, τόν☉ περισπώμεν☉, accentus circumflexus in ultima syllaba; & Συλλαβὴ περισπωμένη, ultima circumflexa, &c. Vide præced.

Περισσὰ, eximia, nom. pl. n. g. vel pro περισσῶς, à περισσὸς, quod vide.

Περισσαίνω, vide suprà περισαίνω.

Περισσάκις, vide infrà in περίσσευμα.

Περισσεία, ας, ἡ, redundantia, quod à περισσὸς, excellens. Th. περὶ.

Περίσσευμα, ατ☉, τὸ, abundantia: ab eod. Them.

Περίσσευμα, præced. est etiam reliquum, seu, quod relictum est, reliquiæ; Marci, c. 8. Item, exp. excrementum; stercus; apud Plut. &c. V.

Περισσεύω, vel περιττεύω, abundo, superfluum, excello. f. εύσω. a. 1. ἐπερίσσευσα, feci exuberare: περισσεύσαιμι, a. 1. opt. act. περισσεῦον, ντ☉, τὸ, quod superest, reliquiæ, præs. part. n. g. Sic τὸ περισσεῦσαν, αντ☉. a. 1. part. act. n. g. quod à περισσὸς, eximius. Th. περὶ, supra.

Περισσοδάκτυλ☉, vel, περιττοδάκτυλος, cui digitus unus superest; ut qui digitos numero impares habet; est à seq. περισσὸς, vel, περιττὸς, & δάκτυλ☉, ὁ, V. Item, Περισσοεπὴς, seu, περιττοεπὴς, supervacaneo sermone utens; unde, περισσοεπῆται, supervacaneo sermone uti; ab ἔπ☉, τὸ, V. Sic &, περισσόκομ☉, abundè comans; Oppian. à Th. κόμη, ἡ, V. Περισσόλογ☉, seu, περιττόλογ☉; superfluâ utens sermocinatione; unde, περισσολογία, seu, περιττολογία, sermo superfluus, redundans, & supervacuus; expositio rerum supervacuarum; Isocr. disputatio, seu, dissertatio quædam ad rem quam tractare volumus non pertinens, sed superflua; teste Quint. à λόγ☉, ὁ, V. Item, περισσόλοφ☉, valde, seu, supra modum; profusam habens cristam; à Th. λόφ☉, ὁ, comp. ut præced. cum seq. περισσὸς, vel περιττὸς, V. De cujus etiam signif. vide infra, in περίττωμα.

Περισσὸν, ȣ, τὸ, substantivè præstantia, excellentia, copia: n. g. seq. περισσὸς.

Περισσόνο☉, excellenti mente præditus; solers, prudens; à seq. περισσὸς, & νό☉, ὁ, V.

Περισσὸς, & Att. περιττὸς, ἡ, ὸν, excellens; item redundans. q.d. περὶ ἄλλων ὢν, aliis præstans: ἐκ περισσȣ͂, multò magis. Th. περὶ, suprà.

Περισσότερος, ȣ, præcellentior: & indè

Περισσοτέρως, adv. vehementius, magis: compar. à περισσὸς.

Περισσότης, ητ☉, ἡ, excellentia, præstantia; item, redundantia; & peculiariter, ea sermonis redundantia, quæ &, πλεονασμὸς, appellatur; Hermog. est itidem subst. à præced. adject. περισσὸς, V.

Περισσῶς, adv. amplius: à περισσὸς, quod vide

Περισσῶς, præced. seu περιττῶς, propriè, est, eximiè, egregiè, excellenter; item, singulari quodam & peculiari modo; item, abundanter, abundè; & interdum, magis, vehementiùs, &c. V.

Περισταδὸν, adv. circumstando, circumcircà. Ex ἵστημι.

Περιστάζω, circumquaque stillo; item, irroro; in Epigr. ex περὶ & στάζω, V. Item, περισταλάδην, guttatim; stillatim, sensim; adv. à præced. περιστάζω; vel, ex περὶ & σταλάζω, idem quod, & à Th. στάζω, V. Item, περισταλτικὸς, coarctandi & comprimendi vim habens; apud Gal. est verbale, à περιστέλλω, V.

Περιστείλω, ης, η, a. 2. opt. act. verbi περιΐστημι, circumsto: &

Περιστάντας, acc. pl. à

Περιστὰς, άντ☉, circumstans, part. a. 2. ejusd. verbi, quod ex περὶ & ἵστημι, sto. f. στήσω. a. 2. ἔστην.

Περίστασις, εως, ἡ, statio, circumstantia, circumstantium corona, necessitas, vicissitudo, occasio: acc. περίστασιν. ab eod. verbo & Th.

Περιστατικὸς, circumstantias habens, aut, ad circumstantias pertinens, unde neut. plur. Περιστατικὰ, circumstantiæ; item, περιστατικὸς, interdum, est, adversus, calamitosus, minùs secundus, unde etiam adv. περιστατικῶς, ut, apud Basil. τὰ περιστατικῶς συμβαίνοντα; i.e. δυσχερῶς ᾗ χαλεπῶς; item, περιστατέω, ῶ, circumsto; & in pass. περιστατέομαι, circumsistor, seu, circundor, &c. Omnia, à seq. περίστασ☉, q.d. qui circumstatur; i.e. quem aliqui, aut res aliquæ, circumstant; Isocr. quod etiam est verbale ab eod cum præced. περίστασις, q.d. casus, vel, res circumstans aliquem; atq; indè, clades & status afflictio quæ hominem quasi circumstare videtur & certo spatio circumscribere ut evadere nequeat; ut, περιέχεν αὐτὸν χαλεπὴ περίστασις; i.e. gravibus circumventi sunt necessitudinibus; interdum etiam exp. varius casuum & rerum eventus; & aliquando sumitur in bonam partem, pro, occasionis, seu, temporis circumstantis, aut, rerum circumstantium opportunitas; idem fere quod καιρὸς, & general. hâc voce significantur omnia quæ hominem circumstare possunt, sive, prospera, sive, adversa; sive tempus, sive, locus; item, circuitus; apud Athen. l. 5. &c. V.

Περίστατ☉, ȣ, coronâ circumstantium cinctus; item locus altus: ab iisd.

Περισταυρόω, vallis, seu, palis in terram depactis, circumcircà munio; Thuc. l. 2. Unde verbale, περισταύρωμα, τὸ, munimentum ex vallis circumcircà depactis; ex περὶ & σταυρόω, V. Item, περισταχυώδεις μόσχοι, spicatim circundantes stolones, seu, circumspicati pediculi, Theophr. lib. Pl. 4. 13. ex περὶ & στάχυς, υος, unde σταχυώδης, ε☉, &c. V. Item, περιστέγω, circumtego; item, munio; & περιστέγομαι, circumquaq; operior; ex περὶ & στέγω, V. Sic &, περιστείχω, circumeo, seu, in orbem eo; Od. δ. ex περὶ & στείχω, V.

Περιστέωσι, circumstent, Poët. pro περιστῶσι, & hoc Ion. pro περιστῶσι, 3. pl. a. 2 sub. act. verbi περιΐστημι, circumsto. Th ἵστημι, sto. f. στήσω. a. 2. ἔστην. a. 2. opt. σταίην.

Περιστέλλω, f. ελῶ. p. αλκα, protego, diligenter observo, orno. περιστέλλειν ἀοιδὰν, carmen concinnare & componere. Th. στέλλω, orno.

Περιστέλλω, præced. primò signif. cooperio, contego, obvolvo, circumcircà involvo; Od. ε. & interdum exp. compono; decenter compono; Euryp. & Plut. &c. Atq; sic, est ex περὶ & στέλλω, exorno; deinde signif. comprimo; arcto, contraho; item, comprehendo, complector; unde περιστέλλονται, compendiosiores fiunt; apud Dion. in Myst. Theol. & Sic. est

est ex περὶ & ςέμω, con... c. V.

Περιςένω, circum circa gemo; & περιςένομαι, pro quo etiam dicitur περιςεναζόμαι, lamentis & gemitibus circumsono; ex περὶ & ςένω, V.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ', ᾶς, ἡ, columba, q. à περισσῶς ἐρᾷν. Sæpius enim parit anno: id o Veneri sacr bant eam. Vel à περισσῶς τρέειν, est enim pavida valde.

Περιςερεὼν, ῶνος, ὁ, columbarium; item herba sic dicta: à περιςερὰ, quod vide.

Περιςερεὼν, herba ità dicta est, ἐκ τῶ τὰς περιςερὰς ἡδέως διατρίβειν ἐν αὐτῇ, quòd columbæ circa eam libenter versari soleant; Diosc. 4. 60. Latini, verbenam appellant; item, à περιςερὰ, derivatur περιςέριον, & περιςερίδιον, ου, τὸ, parvula columba; vel, pullus columbinus, pipio; qui & περιςεροειδεὺς, dicitur; teste Eustath.

Περιςεροειδὴς, qui è columbino genere est; seu qui sub columbarum genere comprehenditur; Aristot. H. An. 5. 17. ex περιςερὰ & εἶδος, τὸ, V.

Περίςερνος, & περιςέρνιος, pectus cingens, seu, circundans; unde, περιςέρνιον, τὸ, pars corporis quæ pectus cingit; peristernium; præcordia; ex περὶ & ςέρνον, τὸ, V.

Περιςερόεις, adject. est, à περιςερεὼν, V. Nicand. in Ther.

Περιςερὸς, ȣ, ὁ, q. d. columbus, ut Catullus dixit, albulus columbus, & Athen. ὁ λευκὸς περιςερὸς, qui etiam scribit, Atticos, περιςερὸν dicere; eo etiam utitur Aristot. discriminandi sexûs causâ; licet communiter, περιςερὰ, ἡ, tam de mare dicatur quàm de fœmina.

Περιςεροτροφεῖον, (idem quod περιςερεὼν, statio, præsertim agrestium columbarum; sed interdum etiam domesticarum;) locus alendis columbis, propriè domesticis, aptus; apud Pallad. de re rustica; ex περιςερὰ & τρέφω; unde τροφὴ & τροφεῖον, &c. V.

Περιςεφανόω, coronâ cingo: vide ςεφανόω.

Περιςέφεται, coronatur, 3. sing. præs. ind. pass. à περιςρέφω.

Περιςεφὴς, coronâ circumcircà redimitus; & simpl. circumseptus, seu, cinctus velut sero; Plut. in Fab. à seq. περιςέφω, circumcircà redimio; item, circundo, circumtego; Hom. in Od. &c. V.

Περιςέφω, coronâ cingo. Th. ςέφω, corono. f. ψω.

Περιςήθιον, ȣ, τὸ, pectorale: ex περὶ & ςῆθος, pectus.

Περιςήθιος, qui pectus ambit seu circundat; pectori circumfusus; à quo est præced. περιςήθιον, fascia pectoralis; Exod. 28. &c. V.

Περίςια, Ister in Atticis, ità vocari scribit τὰ καθάρσια, i. e. lustrationes; ex περὶ & Th. ἑςία, ἡ, V. Item, περιςίαρχος, ità dicebatur, ὁ τῶν καθαρσίων ἐξηγούμενος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις; Interpr. Aristoph. in Concion. & Ister etiam dicit, περιςιάρχȣς vocari, τοὺς τὰ ἱερὰ καθαίροντας; nam, περιςίαρχοι erant, qui conciones & theatra lustrabant, apud Athenienses; dicti, quasi circitores; fiebat autem hujusmodi lustratio, cathartis; h. e. minutissimis porcellis; Cælius 3. 26. ex præced. περίςια, & ἀρχὸς, ὁ, V. Item, περιςιβὴς, ἑος, ὁ, ἡ, tritus, seu, crebrò tritus; calcatus, extritus; ex περὶ, & Th. ςείβω, unde ςίβω, &c. V. Περιςιγὴς, notis undique compunctus, maculosus circumcirca; unde neut. Περιςιγὲς, ἑος, τὸ, maculosum, variegatum, i. e. ποικίλον; ut, περιςιγὲς ἑρπετὸν; apud Nic. in Ther. est à περιςίζω, notis undique compungo, circumcircà punctis distinguo à Th. ςίζω, V. Περιςίλβω, circumfulgeo, circumcircà niteo & splendeo; à Th. ςίλβω, V. Sic, περιςλεγγίζω, destringo circumcircà; à Them. ςλεγγὶς, ἰδος, unde ςλεγγίζω, &c. V. περίςιχος, circumcircà ordinibus distinctus; unde, περιςοιχίζω, & περιςοιχίζομαι, undique cingo & circumstipo, propriè, indagine; sunt enim ςοῖχοι, indago ipsa, & series plagarum, quibus saltus stabulaque ferarum cinguntur à venatoribus; à ςοῖχος, unde ςοιχίζω, &c. V. Item, περιςολὴ, ἡ, ipsa actio cooperiendi, seu, obvolvendi; à περιςέλλω, in prima signif. Item, compressio, coarctatio; ab eod. in secunda signif. V. à Th. ςέλλω, unde ςολὴ, ἡ, comp. ut præced. cum præp. περὶ, &c. V.

Περιςόμιον, ȣ, τὸ, capitium. Them. ςόμα, os.

Περίςομος, qui circum os est; os ambiens; ut, περίςομος φάλαγξ, lateri cens, seu, anceps phalanx; & περιςομος διφαλαγγία, dicitur phalangia cujus frons utrinq; adversus hostes vergit; apud Ælian. ex περὶ & ςόμα, τὸ, V. Unde etiam præced. περιςόμιον, i. e. ὁ τῆς ὀπηλαςοῦ(?) τόπος ἐν τῷ ἐλέγχῳ; item, exp. oris munimentum, quo tibicines utebantur, &c. V.

Περιςοναχέω, idem quod seq. περιςοναχίζω, V.

Περιςονάχιζε, circumquaq; ingemiscebat, 3. sing. imperf. act. Ion. à seq.

Περιςοναχίζω, idem quod περιςένω, circumcircà gemo. Th. ςενὸς, ȣ̃, ὁ, angustus.

Περίςοον, Atticis dicitur locus septus columnis; qui & περικίων; Poll. l. 1. à Suida exp. & ςοὰς ἔχον, circa quod porticus & ambulacra sunt, & ea columnis in orbem cincta; scribitur etiam, περίςωον; ex περὶ & ςοὰ, ἡ, V.

Περιςεράπτω, pro περιαςράπτω, circumfulgeo. à 1. περιέςραψε, ας, ε. Actor. 9. 3. Th. ἀςράπτω, fulguro.

Περιςρατοπεδεύω, castris, seu, exercitu cingo; circumsideo, obsideo; ex περὶ & ςρατοπεδεύω, V.

Περιςρέφομαι, ῃ, ται, circumverto: &

Περιςρέφοντα, acc. sing. præs. part. act. à

Περιςρέφω, converto. Th. ςρέφω, f. ψω, verto.

Περιςροφὴ, conversio, convolutio, rotatus; Procl. sed est & nomen figuræ, apud Rhetores, Peristrophe dictæ; quum scil. adversarii propositionem in nostram partem convertimus, &c. De qua vide Fortunatian. est verbale à præced. περιςρέφω, circum ago, circumverto, seu, in orbem verto; & in pass. apud Arat. μειοτέρη περιςρέφεται ςροφάλιγγι; breviore convertitur orbe, &c. V. Item, περιςροφάδην, circumvertendo; in orbem versando; Oppian. est adv. à præced. περιςροφὴ, vel, περιςρέφω, V.

Περιςρώματα, τὰ, aulæa, & tapetia, quibus triclinia, nec non lecti, torique, circumquaq; sterni solent; Athen. l. 5. Idem quod περιπετάσματα; sing. est περίςρωμα, τὸ, q. d. circumstratum; genus est cortinæ, qua parietes & aulæ teguntur; seu, tapetia, florum rerumque aliarum varietate perspicua; item, περιςρώματα; sunt circumvallationes; vide in Erasm. Chil. περιςρώματα Campanica; est verbale, à περιςρωννύω, seu, περιςρώννυμι, circumcircà sterno, vel, circumquaq; consterno; ex περὶ & ςρωννύω, vel, ςρώννυμι, unde ςρῶμα, τὸ, &c. V. Item, περιςροφάω, idem cum περιςρέφω, V. Ex περὶ & ςροφάω, pro ςρέφω, à ςροφὴ, ἡ, &c. V.

Περιςύλιον, ȣ, τὸ, &

Περίςυλος, ȣ, ὁ, ἡ locus columnis cinctus: à ςῦλος, columna.

Περίςυλον, scil. οἴκημα, τὸ, idem, locus circumcirca columnatus, est neut. à præced. masc. V. Item, περιςύφω, circumastringo, inspisso; Hipp. ex περὶ & ςύφω, V. Item, περίςωον, idem quod, & pro περίςοον, peristylium, &c. id V. Etymol. notat scribi cum ι; & quasi, ex ςοιὰ pro ςοὰ fieri primùm περίςοιον; inde περίςωον; scil. ἐκτάσει τȣ̃ ο, εἰς ω subscript. περισυλάω, circumcircà dispolio; spoliando & depeculando detraho; ex περὶ & σύλη, ἡ, unde συλάω, &c. V.

Περισύρω, circumcircà traho; distraho, divello. Th. σύρω, f. ρῶ, traho.

Περισφαλὴς, lubricus; Plut. ex περὶ & σφάλλω, fut. λῶ, unde σφαλερὸς & σφαλὸς, ὁ, &c. V. Item, περισφαιρηδὸν, in globi vel pilæ modum; ex περὶ & σφαιρηδὸν, idem, V. Περισφαραγέω, circumstrepo ex περὶ & σφαραγέω, V. Περισφηνόω, circumquaq; obstruo adactis cuneis; vel simpl. undiq; obstruo; ex περὶ & σφηνόω, V. Item, περισφίγγω, circumcircà stringo, vel, constringo, coerceo: complector: Diosc. in præf. l. 8. Item, περισφηνόω, circumcircà obstruo, velut injecto cuneo; vel simpl. obstruo, obturo, Diosc. 5. 26. ex περὶ & σφηνόω, V.

Περισφύριον, ȣ, τὸ, fimbria, talaria, fascia circa talos: ex περὶ & σφῦρα, malleus.

Περίσφυρον, τὸ, fascia, quâ malleoli pedis solent cingi; seu, est ligamen quod cruribus circundatur; accipiendo scil. σφυρὸν Synecdochicè, pro crure; est idem quod præced. & utrumq; ex περὶ & σφύρον, vel, σφύριον, τὸ, &c. V.

Περίσχεο, auxiliare, Ion. pro περίσχȣ, a. 2. imperat. m. verbi περιέχω, quod à περὶ & ἔχω, habeo. f. ἕξω & σχήσω a. 2. ἔσχον, a. 2. m. ἐσχόμην. a. 2. imperat. m. σχȣ̃.

Περισχίζω, circumcido; dirimo: ex περὶ & σχίζω, findo.

Περισχοινίζω, fune circumscribo, seu, circumsepio, Poll. ex περὶ & σχοινίζω, V.

Περισώζω, facio ut incolumis perfit; incolumem servo, vel, tandem servo; unde pass. περισώζεσθαι, incolumem esse & servari a morte; ex περὶ & σώζω, V. Item, περισωρεύω, circumcircà cu-

cumulo, & coacervo; cumulis circumcircà obruo: ex περὶ & σωρεύω, V. Item, περισώφρων, admodum temperans: ex περὶ, intens. & σώφρων, vide.

Περιταμνέμεν, incidere, Ion. pro περιτέμνειν, præs. inf. act. à

Περιτάμνω, Ion. pro περιτέμνω, circumcido. Th. τέμνω, seco. f. τεμῶ. p. τέτμηκα, a. 2. ἔταμον. p. m. τέτομα. Hinc perf. inf. m. περιτετομέναι.

Περίτασις, circumtensio, obtensio, aut, obtentus, item, vehemens, seu, valida distentio; apud Theophr. & Diosc. Est verbale, à περιτείνω, V. Item, περιταφρεύω, fossâ, seu, vallo circummunio; item, murum duco, muro circumvallo; ex περὶ & ταφρεύω, à τάφρη, pro τάφρος, quod à τάφος, ὁ, & hoc à θάπτω, f. ψω, & in a. 2. ἔταφον, &c. V.

Περιτέθεικα, ας, ε, perf. ind. act. verbi περιτίθημι, attribuo. Th. τίθημι, pono. f. θήσω. a. 2. ἔθην.

Περιτείνω, circumtendo, circumextendo, aut obtendo; interdum, valde extendo; ex περὶ & τείνω, V. Item, περιτειχίζω, muro circundo, seu, cingo; Thuc. l. 2. & 3. Unde verbalia seq. περιτείχισμα, murus, seu, munitio aliquem locum ambiens; item, περιτείχισις & περιτειχισμὸς, ipsa actio cingendi locum aliquem muro, &c. V.

Περιτείχισις, εως, ἡ, item

Περιτείχισμα, ατος, τὸ, &

Περιτειχισμὸς, οῦ, ὁ, circumvallatio. Ex περὶ, circum, & τειχίζω, murum struo. Th. τεῖχος, εος, τὸ, murus.

Περιτέλλομαι, Poët. pro ἀνατέλλω, orior, exorior.

Περιτέλλω, f. ελῶ, circumvolo, perficio. Ex περὶ & τέλλω, Poët. sum, impero.

Περιτέλλω, præced. propriè est circumvolvendo, seu, circumvertendo perficio; unde, apud Hom. annus περιτέλλεσθαι, dicitur, quum circumvolutus perficitur & exigitur; Il. β. & θ. &c. V.

Περιτεμεῖν, a. 2. inf. act. à seq.

Περιτέμνω, circumcido, amputo. f. εμῶ. p. περιτέτμηκα. a. 2. περιέτεμον & ἔταμον. a. 2. inf. act. περιτεμεῖν, perf. pass. περιτέτμημαι. perf. part. pass. περιτετμημένος, a. 1. pass. περιετμήθην. præt. m. περιτέτομα. Unde περιτομὴ, ῆς, ἡ, circumcisio: quod ex περὶ & τέμνω, seco.

Περιτέμνω, præced. circumseco; apud 70. Interpr. & in N. T. signif. præputium amputo; ut Act. Ap. c. 21. &c. Item, accîdo; interdum, imminuo, attero, &c. V.

Περιτενὴς, valde tentus; rigidissimus, contentissimus; est à περιτείνω, quod V.

Περιτέτμηνται, 3. pl. perf. pass. verbi περιτέμνω, quod V.

Περιτεχνάομαι, machinor, molior, comminiscor, circumquaq; me versans machinor; apud Suid. Unde verbale, περιτέχνησις, machinatio, dolus; solertia: ex περὶ & τεχνάομαι, V. Item, περιτήκω, colliquo, colliquefacio, vel, ita liquefacio, ut diffluat: item, exp. absumo, occîdo; ex περὶ & τήκω, V.

Περιτίθημι, circumpono. 3. pl. περιτιθέασι, Ion. pro περιτιθεῖσι. f. περιθήσω. p. περιτέθεικα. a. 1. περιέθηκα. a. 2. περιέθην, ης, η. a. 2. part. act. περιθεὶς, ένος, Th. τίθημι, pono.

Περιτίλλω, circumcircà vello, vel, simpl. vello; revello; ex περὶ & τίλλω, V. Item, περιτιτράω, seu, περιτιτραίνω, vel, περιτράω, circumvoro, circumquaq; pertrebro, & pertundo; ex περὶ & τετράω, seu, τετραίνω, V. Item, περιτίω, vehementer honoro & colo, Il. θ. ex περὶ, intens. & τίω, V. Sic & περιτιμήεις, εντος, ὁ, admodum honoratus; unde fœm. περιτιμήεσσα, apud Hom. Hymn. 1. in Apoll. ex περὶ, item intens. & τιμὴ, unde τιμήεις, &c. V.

Περιτμηθῆναι, a. 1. inf. pass. &

Περιτμηθήσομαι, ῃ, εται, f. 1. ind. pass. verbi περιτέμνω, quod V.

Περίτμητος, circumcisus: unde ἀπερίτμητος, ου, ὁ, ἡ, incircumcisus: à 3. perf. perf. pass. verbi περιτέμνω, quod vide.

Περιτομὴ, ῆς, ἡ, circumcisio: à præt. m. verbi περιτέμνω, ubi videas.

Περιτομεὺς, εως, ὁ, qui circumcidit; item, scalper excisorius, quo sutores coria circumcîdunt; Poll. l. 7. Item, περιτομὶς, ἡ, pars quædam navis; apud Hesych. Utrumque, à præced. περιτομὴ, circumcisura; quâ voce, Paulus omnes Judæos complectitur; prout præputii nomine, omnes Ethnicos; ad Galat. c. 6. &c. V.

Περιτόναιος, seu, περιτόναιος, aut, περιτόνιος, circumtentus, obtentus; unde περιτόναιον, aut, περιτόνιον, scil. σκέπασμα, dicitur membrana, seu, tunica totum infernum ventrem continens, cui circumtenditur; Poll. l. 2. Item, in navi, περιτόναιον dicitur, quod, ex superiori parte, latera, & veluti parietes navis, utrinq; continet; teste eod. l. 1. Omnia, à περιτενὴς, quod vide paulò supra; vel, à περιτείνω, V. Περιτοξεύω, sagittis undiq; configo; apud Aristoph. ex περὶ & τοξεύω, V. Περιτορνεύω, detorno, torno facio, vel, torno rotundum efficio; sed exp. etiam, τορνόω, i. e. circumscribo circulo; ex περὶ & τορνεύω, V. Item, περίτρανος, perspicuus, manifestus, &c. Ut, περίτρανα λαλεῖν, apud Plut. ex περὶ & τρανὸς, ὁ, vide.

Περιτραπείσης, gen. sing. f. g. a. 2. part. pass. verbi περιτρέπω.

Περιτραχήλιος, qui collo circundatur, collum cingens; ex περὶ & τράχηλος, V. Item, περιτράω, vide suprà, περιτιτράω, item, περιτρέμω, circumtremo; ex περὶ & τρέμω, V.

Περιτρέπω, circumago, converto, redigo, impello. f. ψω. p. περιτέτροφα. a. 1. περιέτρεψα. a. 2. περιέτραπον. quod ex περὶ & τρέπω, verto. f. ψω. præt. m. τέτροφα.

Περιτρέφω, circumconglutio; &, concrescere facio; Od. ξ. & Il. ε. ex περὶ & τρέφω, in significatione τοῦ πήγνυμι, V.

Περιτρέχω, circumcurro, percurro: f. περιθρέξω, a. 2. περιέδραμον, ες, ε. a. 2. part. act. περιδραμὼν, όντος, perf. περιδεδράμηκα, quasi à δραμέω. Them. τρέχω, curro. f. ξω. p. m. δέδρομα.

Περίτρητος, circumquaq; pertusus, seu, terebratus; est verbale, à περιτράω, seu, περιτιτράω, V. Item, περιτρίβω, circumcirca tero aut frico; item, contundo, detero; unde, περίτριπτος, obtritus, pertritus, attritus; item, περίτριμμα, τὸ, dicitur de homine, qui rei alicujus tractatione, velut attritus est; apud Aristoph. in Nub. Sic. περίτριμμα ἀγορᾶς, per ignominiam dicitur Æschines à Demosthene; i. e. vir is homo; & qui vulgò dicitur solicitator, i. e. qui ætatem conterit in foro, & sic omnes vafritias percallet, &c. Pro eodem dicitur etiam, τρῖμμα; sic & Quintil. dicit, attrita quotidiano actu forensi ingenia; ex περὶ & τρίβω, unde τρῖμμα, τὸ, &c. V. Item, περίτρομος, circumtremens; undique tremefactus, unde adv. περιτρόμως, undique trepidando; ut, περιτρόμως ἔχω πρὸς τὴν δίκην, reformido, seu, omni ex parte reformido judicium; Phal. in Ep. Item, περιτρομέω, vel, περιτρομέομαι, circumcirca tremo, vel, tremo circa; ut, Od. σ σάρκες δ' περιτρομέοντο μέλεσσι; omnia, à περιτρέμω, V.

Περιτροπάδην, circumagendo; à seq. περιτροπή, V.

Περιτροπέων, revertens, Ion. pro περιτροπῶν à περιτροπάω, circumeo. Th. τρέπω, verto.

Περιτροπὴ, ῆς, ἡ, vicissitudo, quâ aliquid per vices fit & in orbem, à περιτροπέω, circumeo. Th. τρέπω, verto.

Περίτροπος, ου, ὁ, idem quod præced. περιτροπὴ, circuitio, &c. V. Sed accipi etiam potest adjectivè, pro περιτρεπόμενος, qui circumagitur.

Περιτρόχαλος, & περίτροχος, circumcurrens; vel, orbiculatus, rotundus; Hesych. Unde, περιτροχάω, currendo circumeo; idem quod, & à περιτρέχω, sive, ex περὶ & τροχάω, unde τροχὸς & τροχαλὸς, &c. V. Item, περιτρώγω, circum rodo, obrodo, accîdo; ex περὶ & τρώγω, V.

Περιττεύω, vide in περισσεύω.

Περιττοδάκτυλος, idem quod, περισσοδάκτυλος, id V. Item, περιττοεπὴς, vide περισσοεπής.

Περιττὸς, οῦ, &c. vide in περισσός.

Περίττωμα, τὸ, & περίττωσις, ἡ, excrementum; quicquid in corpore supervacaneum est; apud Aristot. &c. Item, περιττωματικὸς, excrementis abundans; item, simpl. cui excrementa insunt; apud Theophr. Omnia, à περιττὸς, vel, περισσὸς; qui præ cæteris aliquid habet quo illis præstet; sed invenitur & in malam partem; ut, περιττὴν τὴν ἀσέβειαν, apud Greg. de Juliano; item, περισσὸς ἀριθμὸς, dicitur impar numerus; sic dictus, quòd in eo redundantia quædam sit; apud Aristot. & Plut. hinc adv. Περισσάκις, numero impari, impariter, apud Plut. &c. V. Item, περιττῶς, curiosè, eximiè, singulariter; item, superfluè, est adv. à περιττὸς, vel, περισσὸς, &c. Quæ V.

Περιτυγχάνω, incido, fortè reperio. Th. τυγχάνω, sum. f. τεύξομαι. a. 2. ἔτυχον.

Περιτυγχάνω, præced. est etiam, assequor, nancîscor; ex περὶ & τυγχάνω, in eadem

eadem signif. Item, περιτύμβιος, qui sepulchro, seu, busto circumfusus est; ut, περιτύμβια δάκρυα, in Epigr. Item, περιτυμπανίζω, tympanorum pulsatione & boatu circundo; Plut. ex περὶ & τυμπανίζω, V. Quod à τύμπανον, idem quod τύπανον, à Th. τύπτω, unde τύπος, ὁ, &c. V. Item, περιτυχίζω; unde, περιτυχίσαι λίθον, circumcircà decutere, malleo rostrato, assulas è lapide adhuc rudi & impolito, Eust. & Hesych. ex περὶ & τυχίζω, seu, τυκίζω, à Th. τύχω, unde, τύκος, seu, τύχος, &c. V.

Περιτυχών, όντος, & in f. g. περιτυχοῦσα, a. 2. part. act. præced. verbi.

Περιυβρίζω, singulari injuriâ & contumelia afficio; injuriosissimus & contumeliosissimus sum; simpl. injuriâ & contumeliâ afficio, & in pass. περιυβρίζομαι, singulari injuriâ afficior: ex περὶ & ὑβρίζω, V. Item, περιφανής, valde conspicuus, vehementer lucens, seu, splendens: ex περὶ & φάω, luceo, &c. V.

Περιφάνεια, ας, ἡ, prospectus, splendor: &

Περιφανής, έος, ὁ, ἡ, conspicuus, splendidus: à περιφαίνομαι, quod V.

Περιφανῇ, 3. sing. a. 2. sub. pass. à

Περιφαίνομαι, circumquaq; conspicior. Th. φαίνω, in lucem profero, ostendo. f. ανῶ. p. πέφαγκα. a. 2. ἔφανον.

Περίφαντος, circumquaq; conspicuus, vel valde conspicuus & apertus, est verbale à præced. περιφαίνομαι, undique conspicuus sum, &c. V.

Περιφανῶς, adv. splendidè: à περιφανής, quod à præced. verbo & Th.

Περίφαντα, acc. sing. à Περίφας, αντος, ὁ, PERIPHAS, prop. nom.

Περιφέγγεια, ἡ, circumfusus splendor, circumfusa lux: ex περὶ & φέγγος, τὸ, V. Item, περιφείδομαι, remitto pœnam, do veniam, &c. Ex περὶ & φείδομαι, V.

Περιφέρεια, ας, ἡ, circumferentia, item hallucinatio: &

Περιφερής, έος, ὁ, ἡ, rotundus, teres: à seq.

Περιφέρω, circumfero. f. περιοίσω. a. 2. περιήνεγκον. præs. pass. περιφέρομαι, circumferor. præs. part. pass. περιφερόμενος, η, ον, circumactus. Th. φέρω, fero. f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα.

Περιφερῶς, rotundè, rotundâ formâ, seu, orbiculari, est adv. à præced. περιφερής, orbicularis, &c. V.

Περιφεύγω, ita fugio ut ad extremum evadam; ad extremum evado & superstes sum: ex περὶ & φεύγω, V. Item, περίφημος, cujus fama est maxima, valde celeber: ex περὶ & φήμη, V.

Περιφθάς, a. 2. part. act. à περιφθημι, pro quo usurpatur περιφθάνω. Them. φθάνω, prævenio, antevert o. f. φθάσω. a. 2. ἔφθην. tanq. à φθῆμι.

Περιφθειρίζομαι, Hesych. exp. τὰς φθεῖρας συλλέγω, pediculos colligo, & sic, est ex περὶ & φθείρ, ρὸς, ὁ, V. Sed exp. etiam, circumcircà corrumpor, & pereo; item, ἐλαττοῦμαι, minuor: ut, apud Greg. πώγων, dicitur περιφθείρεσθαι, & sic est ex φθείρω, φθείρομαι, V. Item, περιφίμωσις, (idem quod παραφίμωσις, id V.) Ex περὶ & φιμόω, unde φίμωσις, &c. V. Περιφλέγω, amburo; circumquaque uro: ex περὶ & φλέγω, V. Unde etiam, περιφλεγής, ambustus, & περιφλεγῶς, ardenter; vehementi ardore, Plut. in Cat. &c. Περιφλιδάω, rugas contraho, à Them. φλιδάω, idem, V. Περιφλοίζω, q. d. circumdecortico; circumquaque decortico, seu, in circuitu; unde verbale, περιφλοισμὸς, q. d. circumdecorticatio: decorticatio quæ fit circumquaque, seu, corticis in orbem detractio; item, περίφλοιος, delibratus, decorticatus, à Them. φλοιὸς, ὁ, V. Περιφλύω, passim & ubique nugor: à φλύω, idem: sed exp. etiam, amburo; itidem ex φλύω, idem, V. Περίφοβος, metu vehementi perculsus, (ut trepidus, apud Plat. Unde, περιφοβεῖσθαι, pertimescere, apud Xen. à φόβος, ὁ, unde, φοβέω, έομαι, V. Item, περιφοιτάω, circumeo, circumambulo; &, περίφοιτος, qui circumit, qui circumvagatur, Nonn. à Them. φοιτάω, comp. ut præced. cum præp. περὶ, V.

Περιφορά, ᾶς, ἡ, circumlatio, circumactio: ferculorum missus, erratio: à περιφέρω, quod V.

Περιφοράριος, regula. An quia περιφέρεται, circumfertur? fertur circa rem metiendam. Alioqui & περιφοράριος, circumforaneus.

Περιφορέω, circumfero, circumago, est à præced. περιφορά, V. Unde etiam, περίφορος, circuitus, Lucian. &c.

Περιφορητός, ἡ, ὸν, quoquoversus versatilis: à περιφέρω, quod V.

Περιφραδέως, adv. accuratè, peritè: &

Περιφραδής, έος, ὁ, ἡ, sciens, peritus: à

Περιφράζω, circumloquor, considero. Th. φράζω, dico. f. σω. a. 2. ἔφραδον. p. m. πέφραδα.

Περίφρασις, εως, ἡ, circumlocutio, PERIPHRASIS figura: à præced.

Περιφραστικὸς λόγος, oratio in qua utimur Periphrasi, est à præced. περίφρασις, circuitio loquendi, vel, à περιφράζω, circumloquendo eloquor; pluribus verbis explico id, quod uno aut paucioribus est dictum, vel, dici potest, &c. Vide.

Περιφρίττω, perhorresco: ex περὶ & φρίττω, vel, φρίσσω, V.

Περιφρονέω, despicio. f. ήσω. p. περιπεφρόνηκα, quod à περίφρων, ονος, ὁ, ἡ, valde prudens: ex περὶ & φρὴν, mens.

Περιφρόνησις, contemptus, despicientia; item, contemplatio, scrutatio; est verbale, à præced. περιφρονέω, contemno; item, circumquaque mentem verto; perpendo, & mentem circumquaque agitans, contemplor, & inquiro, Aristoph. de Socr. ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον; est à περίφρων, sapiens, prudens, cordatus, cautus: ut, περίφρων Πηνελόπεια, sæpe apud Hom. in Od. Item, pro contemptore; apud Joseph.

Περίφρονος, gen. sing. à

Περίφρων, ονος, vide in περιφρονέω.

Περιφρουρέω, ῶ, custodiâ cingo; item, simpl. cingo: ex περὶ & φρουρέω, V. Item, Περιφρύγω, valde torrefacio, circumtorreo, à Them. φρύγω, V. Περιφύομαι, circumnascor: item, excresco, Theophr. H. l. 8 exp. & obducor: item, complector; unde, περίφυσις, q. d. circumnascentia, exp. &, incrementum quod in ambitu fit, Theophr. l. 5. Item, περιφυής, q. circumnascens: ut, περιφυὴς τῇ γῇ, terræ inhærens, humilis, Diosc. 4. 104. Item, περίφυμι, exp. adnascor; unde, περιέφυσα, exp. agnatus sum, proveni; item, adhæsi, Aristoph. in Nub. à Them. φύω, fut. σω; unde, φύω, & φυὴ, ἡ, &c. Vide Περιφωνέω, circumsono, resono: à φωνέω, vide. Περίφωρος, manifestus, vel manifeste deprehensus, q. d. deprehensibilis; item, in furto deprehensus; ut, περίφωρος γνώμων, qui inficiando non est, Plut. & Luc. &c. à Them. φώρ, φωρὸς, &c. Vide. Περιφωτίζω, q. d. circumillumino; à φωτίζω, vide. Item, περιχαίνω, circumhio; item, undique inhians devoro, vel, simpl. devoro, deglutio; à Th. χαίνω, comp. ut reliqua præced. cum præp. περὶ, &c. Vide.

Περιχαίρω, summoperè lætor. Them. χαίρω, lætor. fut. αρῶ, & χαιρήσω. a. 2. ἐχάρην. perf. pass. κεχάρημαι.

Περιχαλάω, circumcircà solvo: ex περὶ & χαλάω, V. Item, περιχαλκόω, ære obduco; à χαλκόω, V. Περιχαρακόω, vallo circummunio, aggere cingo; unde verbale, περιχαράκωμα, vallum, seu, agger locum aliquem cingens & circummuniens; à χαρακόω, V. Περιχαρακτὴρ, circumscarificator, i. e. scalpellus, quo dentes circumscarificant, Cæl. Aur. Chron. l. 2. Unde, περιχαρακτικὸς, habens vim circumscribendi & emarginandi, Diosc. 1. 138. Sic &, περιχάραξις, εως, ἡ, circumscriptio; omnia verbalia, à περιχαράττω, circumcîdo; circino, & circino circumscribo; Item, circumscarifico, &, circumcircà incîdo, &c. à Th. χαράττω, vel, χαράσσω, comp. ut præcedentia, cum præp. περὶ, &c. V.

Περιχαρής, έος, ὁ, ἡ, suprà modum lætus, à præced.

Περιχαρὲς, τὸ, & περιχάρεια, ἡ, summa; item, immoderata lætitia, Thuc. l. 7. Utrumque, à περιχαρής, præced. nimio gaudio elatus, &c. V.

Περιχάσκω, circumhio, &c. (Idem quod περιχαίνω, V.) ex περὶ & χάσκω, V. Item, περιχλιδάω & περιχλιόω, abundè pasco; bene sagino; & neutraliter, bene saginor; unde, περιχλιῶντες, apud Hesych. exp. ἄδην κορεσθέντες; atque sic, est à Th

Th. χηλὸς, ὁ, unde χηλόω, ῶ, &c. vi. Sed Περιχηλόω, exp. etiam labro circundo, labrum in orbem duco; & sic est à Them. χεῖλος, unde χηλόω, &c. V.

Περιχέρη, quod bracchio, vel manui circumponitur; Polyb. l. 2. à Them. χείρ, ρὸς, ἡ; V. Περιχέω, circumfundo: Item perfundo, sed in passiv. περιχέομαι, expon. oculis obversor; apud Luc. in judicio Dearum: Item περιχεύομαι, idem cum περιχέομαι; vi. Undè verbale, περιχύμενη, quod circumfusum est, seu circumcircà affusum; Il. ψ. omnia à Th. χέω, V. Περιχηλόω, vide paulò ante περιχηλόω. Item Περιχλανίζεσθαι, læna operiri vel involvi; Hesych. à Th. χλαῖνα, unde χλανὶς, ίδος, ἡ, &c. V.

Περιχορεύω, circumtripudio, cantans saltansque obeo; à χορεύω; vi. Item Περιχρίζω, idem à Th. χορὸς, ὁ, unde χορεῖος, & χορικὸς, &c. V. Περιχόω, περιχωννύω, aut περιχώννυμι, circumaggero, humo circumcircà aggestâ operio; à χόω, χώννυμι, &c. V. Περιχρήματος, admodum pecuniosus, prædives, à Them. χρῆμα, ατος, τὸ, V. Περιχρίω, circumcirca illino, seu oblino; unde verbalia, περίχρισις, ipsa circumlinendi, seu oblinendi actio, & περίχριστος, circumlitus; vel qui circumlini solet, aut potest; ut περίχριστα φάρμακα; Diosc. 1. 97. Sic etiam, Περιχριστήριον, scil. φάρμακον, medicamentum quoddam, ex argumento nomen habens; omnia à Them. χρίω, unde χρίσις, & χριστὸς, V. Περίχρυσος, circumcircà aureus, vel inauratus; unde περιχρυσόω, deauro, seu auro circumvestio; à Them. χρυσὸς, unde χρυσόω, &c. V. Περιχύω, idem quod περιχέω, V. sed dicitur & περιχύσθαι τινι, hominum aut negotiorum multitudo circundans; apud Plut. undè verbalia, περίχυμα, quod alicui circumfusum est, & περίχυσις, circumfusio, vel effusio, à χύω; V. Περιχώννυμι, V. περιχόω; Item Περιχωρέω, tandem cedo: Item circuitu redeo, unde verbale περιχώρησις, q. d. cessio quæ fit tandem; Item reditus per circuitum, & exp. etiam unio; apud Damasc. à χωρέω, unde χώρησις, comp. ut reliqua præced. cum præp. περὶ; V.

Περίχωρος, ου, ὁ, ἡ, circumjacens regio. Ex περὶ & χώρα, ας, ἡ, regio. Them. χῶρος, ου, ὁ, locus.

Περιψάω, circumquaq; abstergo, defrico: à περὶ & ψάω, tergo: f. ψήσω, p. ἔψηκα.

Περίψημα, ατος, τὸ, sordes, à 1. pers. pass. præced. verbi.

Περιψαύω, circumtango, comprehendo; Nic. ex περὶ & ψαύω; vi. Item Περίψηφος, calculator, ratiocinator; Suid. ex περὶ, & ψῆφος, V. Sic & περιψιλόω, quod propriè signif. in orbem deglabro; vide seq.

Περιψιλόω, circumcirca nudare, spoliare. Ex περὶ & ψιλόω, nudo. Them. ψιλὸς, ου, nudus.

Περιψοφέω, obstrepo, circumstrepo, circumsono; ex περὶ, & ψοφέω; V. Item Περιψύχω, perfrigero, refrigero; unde περίψυξις, perfrigeratio, refrigeratio; apud Medicos accipitur, pro vehementi frigore, & affectione illa febri laborantium, quæ hororem præcedit: Item

Περίψυκτος, perfrigeratus, perfrigidus, vel qui perfrigerari potest; ex περὶ, & ψύχω, V. Item, περιῳδέω, ω; incantamentis & magicâ arte circumvenio & obtundo: ex περὶ & ἀείδω, unde ἀοιδὴ, & quasi per contract. ᾠδὴ, &c. V. Item Περιώδυνος, qui circumcirca dolet, vel qui vehementer dolet, in neutral. τὸ περιώδυνον, dolor qui aliquem vehementer cruciat, unde περιωδυνία, circumfusus, vel gravis & vehemens dolor, & περιωδυνάω, ῶ, dolore omni ex parte crucio, vehementem seu gravem dolorem facio, in pass. Περιωδυνάομαι, dolore omni ex parte premor, vel simpl. doleo; ex περὶ, & ὀδύνη, ἡ, unde ὀδυνάω, -άομαι, quæ in comp. mutant, ο, in ω, &c. V.

Περιωθέω, ῶ, indignè trudo, pullo, aut vexo. Th. ὠθέω, f. -ήσω, & ώσω, trudo.

Περιώμιος, qui circum humeros est, humeris circundatus; ex περὶ, & ὦμος, ὁ, unde ὤμιον, τὸ, &c. V.

Περιωπὴ, ης, ἡ, specula ipsa circumspiciendi actio. Ex περὶ, circum, & ὤψ, oculus. Th. ὄπτομαι, video.

Περιωπὴ, præced. cura; Suid. ex Thuc. sed sæpius, sic dicitur locus è quo circumjacentia lustrari oculis possunt; Il. ψ, ξ. & Od. κ. &c. vi. Unde περιωπίζομαι, speculor; ex speculo circumspicio, &c.

Περιώσιος, admodum sanctus, eximius, nimius. Hinc περιώσιον, adv. magnopere supra modum; supra cætera: ex περὶ, & ὅσιος, ου, sanctus. Vel quasi περιαύσιος, qui facile exaudiri potest, à περιαύω, admodum clamo.

Περιωτάλσιος, apud Heracl. ex Platone, legi dicitur, pro ὁ περὶ τὰ ὦτα λάσιος; i. e. circum aures hirsutus, &c. Item Περιωτὶς, ίδος, ἡ, tegumentum quod auri circundatur; ex περὶ, & οὖς, & Doricè ὦας, ατος, τὸ unde ὠτίον, τὸ, &c. vide.

Περκάζω, nigresco; seu nigris distingui maculis incipio; Sic dicuntur uvæ περκάζειν, quum pingi incipiunt & nigrescere; Theophr. C. pl. 3. 22. & Plut. Item interdum activè, vario; Diosc. 5. 2. de vite agresti, οὐ περκάζειν τὴν σταφυλὴν; i. e. non nigrescere uvam maturitate; & apud eund. λαβὼν ὄμφακας μήπω περκαζούσας, uvas acerbas, nec dum maturescentes, sumens: Item Περκαίνω, varior, varius fio; i. e. colorem muto; Hesych. undè πέρκη, sive περκὶς, piscis est quidam, quòd nigris sit varius maculis; Aristot. Hist. an. 8. 15. & Diosc. 2. 35. Item Πέρκοι, ἱέρακες, percæ accipitres; Aristot. H. an. 9. 36. omnia à seq. Th. πέρκος, varius, &c. V.

Περκνόπτερος ἀετὸς, aquila nomine percnopterus; ab alarum notis nigris; nam alas habet nigris distinctas maculis; ex περκνὸς, idem quod & magis usitatum quàm seq. Th. πέρκος, comp. cum Th. πτερὸν, τὸ, V.

ΠΕ'ΡΧΟΣ, ου, seu περκνὸς, οῦ, niger, nigris maculis variegatus.

Πέρκωμα, τὸ, stigma in facie; undè in plur περκώματα, Hesychio, sunt τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ποικίλματα, à præced. Th. πέρκος; V.

Περμησσὸς, οῦ, & Ion. οῖο, ὁ, fluvius Bœotiæ ex Helicone Phœbo & Musis sacer.

Πέρνα, ης, ἡ, PERNA, πέρνα, ης, ἡ, calx, pes suis sale maceratus & infumatus: ex quo per ejectionem τ fit πέρνα.

Περνὰς, præs. part. activ. à πέρνημι, vendo: περνάσθαι, vendi. Them. περάω, idem.

Περνάσκω, περνάω, πέρνημι, vendo: à περάω, idem.

Περόναμα, ατος, τὸ, Dor. pro περόνημα, opus: sed propriè opus acu factum. Th. περόνη, fibula, &c.

Περονᾶσθαι, Att. pro περονᾶν, fibulâ nectere: ab eod. Th.

Περονατρὶς, ίδος, ἡ, peplum, vestis quæ fibulâ succingebatur. Th. περόνη.

Περονάω, vide in περόνη.

ΠΕΡΟ'ΝΗ, ης, ἡ, fibula; sura: q. à πείρω, transadigo, figo. Hinc περονάω, f. ήσω, fibulâ subnecto, fibulo.

Περόνημα, τὸ; quod fibulâ subnectitur, seu subnexum est; & περονητρὶς, vestis quædam quæ fibulâ solebat ad pectus subnecti, utrumque Doricè, pro περόναμα, & περονατρὶς; quæ V.

Περπερεύομαι, perperam ago, temerè ago, præceps sum: f. εύσομαι, Th. πέρπερος, vanus.

Περπερία, ας, ἡ, temeritas: à seq.

ΠΕ'ΡΠΕΡΟΣ, ου, PERPERUS, levis, vanus, temerarius, q. περφόρος, ἀπὸ τοῦ περιφέρεσθαι, circumferri.

Περρεθήκατο, metri gratiâ pro περιεθήκατο, 3. sing. a. 1. m. verbi περιτίθημι, circumpono. Th. τίθημι pono, f. θήσω, a. 1. ἔθηκα, a. 2. ἔθην.

Περρέχειν, pro περιέχειν, ὑπερέχειν. Hinc verbale πέροχος, & per Sync. Poët. πέρροχος.

Πέρροχος, ου, ὁ, excellens, eminens: à præced.

Πέρσαι, a. 1. inf. act. verbi πέρθω, vasto: f. σω. Est & Πέρσαι, nom. pl. a. Πέρσης, ου, ὁ, PERSA.

Περσέα, ας, ἡ, & Περσεία, ἡ, persea, arbor in Ægypto nascens à Persa, seu Perseo inventore denominata; Theoph. Hist. pl. 4. & Diosc. 1. 88. à Them. πέρσης, vi. Perseam hanc arborem eandem esse cum Persica, tradit Marcellus Diosc. Interp. & à Suida, ῥοδακινέα, vocatur.

Περσεὺς, έος, vel έως, ὁ, PERSEUS, nomen viri.

Περσεὺς, præced. est & nomen piscis in mari rubro nascentis; teste Æliano, pro quo apud Hesych. est πέρσος; Item sideris est nomen; apud Procl. à Th. πέρσης; V.

Περσέπολις, urbium vastator, vel vastatrix; Epith. Palladis; apud Aristoph. in Nub. à Th. πέρθω, f. έρσω, & πόλις, idem cum, & pro Th. πόλις; V.

Περσεφόνεια, ας, seu Περσεφόνη, ης, ἡ, PROSERPINA, filia Jovis & Cereris, q. à πέρθω, vasto, & φένω, occîdo: vel q. φέρουσα φόνον.

Περσεφόνη, seu περσεφόνεια, præced. dicitur etiam περσέφασσα, & περσέφασσα, passim apud Poëtas, & signif. ἡ τῷ φόνῳ πάντα πέρθουσα, quæ cædibus omnia vastat, &c. V.

Περσήϊος, ου, Poët. pro Περσεῖος, PERSEIUS, ex Perseo natus: quod à Περσεὺς,

σεῦς, έ@-, ὁ, Perseus.
Περσηΐς, ΐδ@-, ἡ, nomen mulieris.
ΠΕ'ΡΣΗΣ, ȣ, ὁ, PERSA, nom. pl. οἱ Πέρσαι. Fuit & frater Hesiodi ita appellatus: ὦ Πέρση, vocat. casus.
Περσικὴ, scil. μηλέα, malus Persica; arbor de qua Theoph. Hist. pl. 3. 7. & Gal. Item Περσικὰ κάρυα, Persicæ nuces, quæ & Βασιλικὰ κάρυα, i. e. regiæ nuces; aliàs, juglandes: Sic dictæ, quòd è Perside à Regibus sint translatæ, Diosc. 1. 179. & Plin. 15. 22. Sic etiam, Περσικὸν, sub. μῆλον, malum Persicum; fructus Persicæ arboris; de quo Diosc. l. 1. c. 165. Sed περσικὰ μῆλα, mala Persica dicuntur etiam à quibusdam, μῆλα μηδικὰ, mala Medica; id. ibid. & c. 167. Item Περσικαὶ, αἱ, subligaria; genus calceamenti; apud Aristoph. in Nebul. ubi ab. Interp. subaudiuntur κρηπῖδες, ad vocem περσικαὶ, & expon. εἶδ@- ὑποδήματ@- γυναικεῖς; Item Περσικοὶ, dicuntur Persica pruna; omnia, à περσικὸς, ȣ, ὁ, Persicus; qui vel qualis est Persarum, Persis proprius; unde Περσικὸς ὄρνις, Aristophani, pavo dicitur; utpote è Persarum regione, in hæc citeriora loca advectus; Item Πέρσιον, vel Περσίον, τὸ, Persium, planta Ægyptiaca, de qua Theoph. Hist. pl. 2. 3. & Gal. Sic etiam appellatur, solanum marinum; Diosc. 4. 74. omnia à præced. Th. πέρσης, ȣ, ὁ, nomen jactûs cujusdam tesserarii; seu cuborum jactus quidam; Cœl. l. 10. c. 28. & Hesych. interdum etiam, ὁ Πέρσης dicitur ὁ τῶν περσῶν βασιλεὺς; ut in Epist. Philipp. apud Dem. &c. V.
Περσὶς, ίδ@-, ἡ, nomen fœminæ. H. q. d. ungula.
Πέρσις, εως, ἡ, vastatio, eversio, expugnatio; Aristot. de Poet. est verbale, à Th. πέρθω, f. πέρσω, &c. V.
ΠΕ'ΡΥΣΙ, anno præterito; q. à περάω, transeo.
Περυσινὸς, qui est anni superioris: à præcedent.
Περῶ, f. verbi πείρω, transigo. p. πέπαρκα: a. 1. ἔπειρα, a. 2. ἔπαρον, p. m. πέπορα hinc πόρ@-, meatus.
Περῶν, transiens, præs. part. act. à περάω, transeo: f. άσω, & ήσω.
Πέσε, seu πέσεν, cecidit, Ion. pro ἔπεσε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi πίπτω, cado: f. 2. πεσȣ̃μαι, p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον. hinc a. 2. inf. πεσεῖν, a. 2. part. act. πεσὼν, ȣ̃σα, ὸν, & in accus. m. g. πεσόντας.
Πεσέεσθαι, casurum, Ion. diphthongi dissolut. pro πεσεῖσθαι, f. 2. inf. m. verbi πίπτω, cado: vide πέσε.
Πεσεῖν, a. 2. inf. act. &c.
Πεσεῖται, 3. sing. f. 2. m. πεσεῖσθαι, f. 2. inf. m. ejusd. verbi.
Πεσέμεν, Ion. pro πεσεῖν, a. 2. inf. activ. verbi ejusdem.
Πεσέτωσαν, decidant, 3. pl. a. 2. imperat. act. verbi πίπτω, cado, a. 2. ἔπεσον, a. 2. imperat. act. πέσε, έτω.
Πεσεῦμαι, cadam, Dor. pro πεσȣ̃μαι, f. 2. m. verbi ejusdem.
Πέσημα, τὸ, casus, ruina, lapsus: Item id quod cecidit, vel cadit; & peculiariter, cadaver, corpus defuncti; apud Euryp. metri causâ dicitur etiam πέσημα; Hesych. est verbale, à Th. πίπτω, f. πέσω, &c. V.
Πέσῃσι, Ionica paragoge pro πέσῃ, 3. sing. a. 2. sub. act. ab eod. verbo.
Πέσκ@-, idem quod πέκ@-, pellis tondenda, vellus: à πείκω, tondeo.
Πέσον, Ion. pro ἔπεσον, a. 2. ind. act. πεσόντα, accus. sing. πεσόντες, nom. pl. part. a. 2. verbi πίπτω, cado.
Πέσσα, vel πέσσεια, ludus talorum, linea aleæ, & calculus; Etym. & Poll. &c. à Th. πεσσὸς, V.
Πεσσονομεῖν, calculos distribuere; i. e. calculis ludere; ex πεσσὸς, ὁ, & νέμω, distribuo, unde νομὴ, ἡ, &c. V.
Πέσ@-, ε@-, τὸ, cadaver. Th. πίπτω, cado.
Πεσȣ̃μαι, f. 2. m. in 3. pl. πεσȣ̃νται, verbi πίπτω, cado.
Πεσσέμεν, Ion. pro πέσσειν, præs. inf. act. à πέσσω, Æol. pro πέπτω, concoquo, digero.
Πεσσεύω, seu Πεττεύω, calculis ludo; Polyb. l. 1. & Metaphoricè, apud Phil. de vita M. l. 1. τύχης γὰρ ἀσταθμητότερον ȣ̓δὲν, ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώπεια πεττευȣ́σης; quæ rerum humanarum sursum deorsumque aleam quandam ludit, sumptâ Metaphorâ, à calculis lusoriis, qui in tabula modò hùc modò illuc transferuntur; Item signif. mutare sententiam in melius; Hesych. undè verbalia, Πεσσευτήρι@-, seu πεττευτήρι@-, quo utuntur, οἱ πεσσεύοντες, & πεττευτήριον, τὸ, dicebatur laterculus, super quo motus Solis & Lunæ, & quæ pertinent ad Eclipses eorum inquirebant Ægyptii; Plat. in Phæd. Item, Πεσσευτικὸς, seu πεττευτικὸς; ad eos pertinens qui calculis ludunt; Item calculis ludendi peritus; Plat. de leg. l. 1. Item Πεσσικὸς, ȣ̃, ὁ, ut πεσσικὸς βόλ@-, calculus lusorius; idem cum πεσσὸς; vi. quod etiam est Th. reliquorum præcedentium.
ΠΕΣΣΟ'Σ, seu πεττὸς, ȣ̃, ὁ, calculus, vel scrupulus lusorius; ipse ludus, q. à πεσεῖν, cadere. Est & πεσσὸς, medicamentum molli lanâ compositum, quod fœminis subjicitur inter naturalia: an à πέσσω, mollio? an. à πέσκ@-, pellis lanata?
Πέσσω, Æol. pro πέπτω, coquo: hinc præs. part. πέσσων, demulcens.
Πεσών, όντ@-, qui cecidit, a. 2. part. act. à πίπτω, cado: f. πεσȣ̃μαι, p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον.
Πετάζω, extendo; explico, idem quod πετάω.
Πέτακνον, sive Πέταχνον, τὸ, poculum latum & tenue; apud Athen. l. 11. derivari dicitur, à Th. πετάω, undè πέταλον, &c. V.
Πέταλ' pro πέταλα, folia, nom. pl. à πέταλον, q. v.
Πεταλῖον, τὸ, idem quod & à seq. πέταλον; V. quod etiam sumitur, pro petaso, seu galero; i. e. pileo latiore in modum folii ampli; Suid. ex Epigram. unde etiam est πεταλίζω, folia decerpo: Item folia emitto, germino; Hesych. Item foliis in urnam conjectis damno, religo; atque hinc verbalia, πεταλισμὸς, ȣ̃, ὁ, ostracismus cum foliis, & πεταλίτης, ȣ, ὁ, folium referens; ut πεταλίτης λίθ@-, lapis in laminas solubilis, lapis fissilis; sicut & πεταλῖτις, ιδ@-, ἡ; apud Nicand. de herba quadam: Item πεταλίδες ὗες, per Metaph. apud Achæum, porcelli saginati, & adinstar vitulorum, petulci: Item πετάλη, ης, ἡ, tenera ut folia, & germina recens ab arbore emissa; ut in Epigr. πετάλης παρθενικῆς, puellæ, seu juvenculæ; Lasc. autem putat esse proprium mulieris; sed vide apud Varin. Item πετάλιον, diminut. foliolum; unde ὄνȣ πετάλιον, origani species; Nicand. in Ther. omnia à Them. πετάω, & seq. πέταλον, V.
Πέταλοι, vituli, qui cornua habent instar πετάλων, id est, foliorum, seu ramorum.
Πέταλον, & Ion. πέτηλον, ȣ, τὸ, folium; Item lamina, bractea: dat. pl. Ionic. πετάλοισι. Th. πετάω, extendo.
Πεταλȣ̃σθαι, in folium mutari; Hesych. à præced. πέταλον, τὸ, folium, propriè in amplitudinem expansum; nam Eust. à πετάζω, derivat; unde etiam Πεταλώδης, ε@-, ὁ καὶ ἡ, folio, vel lamini similis; ut. πεταλῶδες ȣ̓̃ρον, foliosa urina, in qua foliis sive squamis aut laminis similia subsident: Item Πεταλωτὸς, ȣ̃, ὁ, foliatus; Hesych. omnia itidem à Th. πετάζω, πεταννύω, seu πετάννυμι, vel πετάω, aperio, &c. V. unde pass. πετάζομαι, seu πετάννυμαι, pandor, explicor, aperior, &c.
Πετάννυμι, idem quod πετάω, pando.
Πετεινὸς, ὰ, ὸν, Poët. & Doric. pro πετηνὸς, volatilis, volucris. Th. πέτομαι, volo, as.
Πέτασ', & gem. σσ, πέτασσαν, Ion. pro ἐπέτασαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi πετάω, vel άζω, f. άσω, expando.
Πετασθήσομαι, ήσῃ, εται, f. 1. pass. à πέτομαι, idem quod πέτομαι, volo ubi videas.
Πετασίτης, ȣ, ὁ, petasi speciem gerens, plantæ nomen, apud Diosc. l. 4. c. 108. Sic & πετασώδης, εως, ὁ καὶ ἡ, idem; unde πετασώδεις, plantæ quæ folia habent ampla in modum petasi; Athen. l. 9 utrumque à seq. πέτασ@-, galerus, tegmen capitis latum & expansum; sed expon. etiam umbraculum, seu umbella, & dicitur etiam esse species texturæ; Suid. Item herbis nonnullis tribuuntur πέτασοι; apud Theoph. H. 4. c. 10. à Them. πετάζω, πετάζομαι; V. Undè etiam verbale πέτασμα, τὸ, explicatio, extensio, &c.
Πέτασ@-, ȣ, ὁ, PETASUS, pileus latior: à πετάω, expando.
Πετάσω, extendam, f. 1. ind. act. verbi πετάννυμι, vel πετάω, explico.
Πετασών, PETASO; coxa cum costis: à πετάω.
Πεταυρίζω, alto petauro exilio: Item πεταυρισμὸς τύχης, ludibrium fortunæ, & πεταυρισταὶ, οἱ, qui alto petauro exiliunt; i. e. machinâ alto loco suspensâ, ita ut fere ex ipso aëre devolare videantur; omnia à Them. seq. πέταυρον, ȣ, τὸ, pertica: Item genus laquei; sed scribitur etiam πέτευρον, apud Theocr. Idyll. 13. quod nonnulli dicunt esse tignum, vel asserem, cum laqueis, avibus tensum; ut in eum involantes, laqueis se intricent, &c. V.

ΠΕ'ΤΑΥΡΟΝ, pertica, in quâ gallinæ dormiunt; gallinarium: παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ ἐξῆς πετᾶσθαι.

Πέταχνον, vel πέδαχνον, ου, τὸ, poculum amplum in modum folii expressum: à πετάω, expando.

ΠΕΤΑ'Ω, πετάννυμι, ύω, pando, explico: aperio, f. άσω. Hinc πέταυρον, pertica: πέτασος, galerus: πέταλον, folium.

Πετεηνοῖς, volucribus, per Epenth. Poët. pro πετεινοῖς, dat. pl. à πετεινὸς, οῦ, ὁ, volucris: &

Πετηνὸς, etiam dicitur pro πετεινὸς, volatilis: nam Poët. ει, in duplex εε mutant, quorum unum in η, vertunt. Th. πέτομαι, volo, as.

Πετεινὸν, οῦ, τὸ, volatile, avis: πετεινὰ, ῶν, τὰ, volucres: &

Πετεινὸς, volucris ab eod. Th.

Πετέσθην, volabant, Ion. pro ἐπετέσθην, 3. dual. imperf. verbi πέτομαι, volo, as.

Πέτευ, Dor. pro πέτου, præs. imperat. à πέτομαι, volo, as.

Πέτευρον, ου, τὸ, trabs, lignum: scandula: locus ubi gallinæ, aut aliæ aves dormire solent. Dictum quasi πέτευδον παρὰ τὸ τὰ πετεινὰ ἐν αὐτῷ εὕδειν, quod volucres in eo dormiant: Pro eodem dicitur & πέταυρον, q. v.

Πετεῶο, Att. pro Πετεῶ, genit. sing. à Πετεὼς, ὁ, nomen prop.

Πέτηλα, Ion. pro πέταλα, nom. pl. à πέταλον; q. v.

Πέτηται, 3. singular. præsentis sub. seq. verbi.

ΠΕ'ΤΟΜΑΙ, -αμαι, & πετάομαι, volo, as: q. à πετάω, volatus enim fit pansis alis: præs. part. m. πετόμενος, ώμενος, præs. sub. πέτωμαι, ῃ, ηται, a. 1. pass. ἐπετάσθην, ης, η, volavi. Hinc πετεινὸς, οῦ, ὁ, ἡ, volucris.

Πετρητέεσιν, Ion. & Poët. pro πέτουσιν, dat. pl. part. præs. act. vel ut alii, a. 2. verbi πέτω, pro πίπτω, cado.

Πετοῦν, præsent. infin. activ. ac idem valet ac ἐπιπίπτειν, ἐπιτυγχάνειν, incidere in aliquid, nancisci: seq. verbi πετόω, quod V.

Πετόω, f. ώσω, incido in aliquid, nanciscor: à πέτω, cado, inusit. pro πίπτω.

Πέτρα, ας, ἡ, PETRA, rupes. Hinc πετραίη, ης, ἡ, saxatilis. Th. πέτρος, ου, ὁ, lapis, saxum.

Πετράεσσα, ας, ἁ, Dor. pro πετρήεσσα, ης, ἡ, saxosa. V. πετρήεις.

Πετραῖος, ου, saxatilis, petrosus. Th. πέτρος, lapis: Item

Πετραῖος Ποσειδῶν. Cur & apud quos Neptunus PETRÆUS, vocaretur & coleretur, consule Græca Scholia Pindar. Pythior Od. 4. 248. 12.

Πετράκης, ὁ, gemma quædam: à πέτρα.

Πετρέλαιον, petroleum, dicitur à quibusdam, bitumen liquidum, quod effluat è saxis; vel quòd eo, ad lucernarum lumina, olei vice, antiqui uterentur; ex πέτρα, & ἔλαιον, τὸ, ivi. Item Πετρέμβατοι, qui per saxa gradiuntur; at Hes. exp. ὑψηλοὶ κρημνοὶ, ex πέτρα, & βαίνω, f. βήσομαι, præt. βέβηκα, in pass. βέβημαι; à βάω, unde varia ejus comp. desinunt in βάτης, vel βάτος, &c. V.

Πέτρῃ, ης, ἡ, Ion. pro πέτρα, dat. pl. Ion. πέτρῃσι.

Πετρηδὸν, in modum petrarum, vel lapidum; q. d. lapidatim, lapidibus, &c. est. adv. à Them. πέτρος, ὁ, unde πέτρα, & πέτρη, ἡ, &c. V.

Πετρήεις, εντος, saxosus: in f. g. πετρήεσσα, & in n. g. πετρῆεν. Th. πέτρος.

Πετρηέσσῃ, dat. sing. f. g. à πετρήεις, εντος, ὁ & ἡ πετρήεσσα, petrosus, saxosus: ejusd. Th.

Πετρηρεφὴς, petris contectus, Petrosus: Euryp. ex πέτρη, ἡ, & ἐρέφω; V.

Πετρίδιον, ου, τὸ, diminut. q. d. saxulum; sed expon. etiam saxum, petra; apud Aristot H. an. l. 5. Item Πέτρινος, ὁ, lapideus, saxeus; utrumque à Th. πέτρος, ὁ; V.

Πετροβόλος, lapides ejaculans; Xen. & Polyb. & apud Jos. antiq. l. 9. Πετροβόλα τὰ καὶ δορυβόλα, scil. ὄργανα, machinæ quæ lapides ejaculantur; ex πέτρος, & βόλος, ὁ, V. Item Πετροβολικὸς, idem, ut πετροβολικὸν ὄργανον; apud Polyb. à præced. V. Sic etiam, Πετροκυλιστὴς, qui saxa & lapides evolvit; ex πέτρος, & κυλίω, f. ίσω, unde κυλιστὸς, ὁ, &c. V. Πετροποιΐα, structura saxea, seu ex Petris; Athen. l. 5. ex πέτρος, & ποιέω, V. Πετροπομπὴ, dicitur esse machina quâ saxum emittitur; ex πέτρος, & πέμπω, unde πομπὴ, ἡ, &c. vi. Item πετρορριφὴς, è petra præcipitatus; apud Euryp. ex πέτρος, & Them. ῥίπτω; V.

Π'ΕΤΡΟΣ, ου, ὁ, lapis, saxum. Hinc πέτρα, ας, ἡ, grande saxum, rupes: πετραῖος, saxatilis; πετρόω, in saxum verto. Est &

Πέτρος, ου, ὁ, PETRUS, nomen Apostoli.

Πετροσέλινον, apium petræum; seu apium, herba in locis petrosis & saxosis nascens; Diosc. 3, 77. ex πέτρος, & σέλινον, τὸ; V.

Πετροφυὴς, έος, ὁ, ἡ, saxis adhærens. Ex πέτρος, saxum, & φύω, nascor.

Πετρώδης, εος, ὁ, ἡ, petrosus, lapidosus: à πέτρος, lapis.

Πετρόω, in lapidem vel saxum verto; sed expon. etiam lapido; unde verbale Πέτρωμα, τὸ, lapidatio, lapidum jactus; utrumque apud Euryp. à Them. πέτρος, ὁ; V.

Πετρόροφος, habens cameram, seu tectum ex lapidibus; ex πέτρος, & ἐρέφω, undè ὀροφὴ, ἡ, & ὄροφος, ὁ, &c. V. in comp. o, prius mutatur in ω, vel quasi per contract. ex duobus o, in ult. scil. vocis πέτρος, & prima vocis ὄροφος.

Πεττεία, ἡ, calculorum lusus; undè Πεττεύω, calculis ludo; à Them. πεσσὸς, seu πεττὸς, ὁ; V. unde etiam Πεττευτικὸς, ad eos pertinens qui calculis ludunt; verbale à πεττεύω, idem quod πεσσεύω; id V.

Πεττὸς, calculus; vide in πεσσός.

Πετώμενος, ου, contractè à πετάόμενος, verbi πετάομαι, seu πέτομαι, volo, as.

Πέτω, cado, inusit. pro πίπτω, idem: q. à πέδον, solum. Est enim ad solum moveor.

Πεύθετο, 3. sing. imperf. Ion. verbi πεύθομαι; q. v.

Πεῦθις, ἡ, interrogatio, percontatio; Item Πευθὴν, ῆνος, ὁ, explorator, sciscitator, emissarius, auscultator; apud Luc. & Hesych. utrumque, à seq. πεύθομαι, quod signif. etiam interrogo, sciscitor, quæro, &c. V.

Πευθοίατο, audirent, Ion. pro πεύθοιντο, 3. pl. opt. præs. à seq.

Πεύθομαι, idem ac πυνθάνομαι, audio, intelligo: f. πεύσομαι, a. 2. m. ἐπυθόμην.

Πεῦκαι, abietes, nom. pl. à πεύκη, ης, ἡ, abies.

Πευκάλιμος, ου, ὁ, ἡ, amarus, prudens, cautus. Th. πεύκη, ης, ἡ, picea, vel larix arbor. Vel q. à πύκα· nam & πυκινὸς, est συνετός.

Πευκείδας, acc. pl. à Πευκείδης, ου, ὁ, nomen gentile.

Πευκέδανον, τὸ, apud Theophr. Hist. 9. 14. & πευκέδανος, ὁ; apud Diosc. 3. 192. herba quædam, nomen sortita ab amaritudine, peucedanum herbam, Plin. pinastellum verò vocat Apuleius; quia ἀπὸ τῆς πεύκης, dici volunt, quam pinum interpretantur; à seq. Th. πεύκη.

Πευκεδανὸς, οῦ, amarus, Th. πεύκη, ης, ἡ, picea: cujus lachryma amara.

ΠΕΥ'ΚΗ, ης, ἡ, picea: larix: an à πευκὸς, amarus.

Πευκήεντα ὄρεα, montes in quibus πεῦκαι multæ nascuntur; Dionys. de situ orbis; à præced. Th. πεύκη, ἡ, quam quidam volunt esse pinum arborem, ex qua naves fiunt; apud Aristoph. & Euryp. interdum etiam sumitur, pro face, seu tæda, ex picea arbore erecta; Aristoph. in Nub. & apud Euryp. in Phæd. ponitur pro pugillaribus, sive codicillis è picea, seu larice arbore factis, ante repertum chartæ usum; amaritudinis etiam significationem quandam habet: quod videre est in derivatis & compositis nonnullis.

Πεύκινος, ου, ὁ, piceus, qui est ex picea arbore; ut πευκίνη ῥητίνη, pinea resina, quæ ex tæda, seu picea arbore fluit: Item Πεύκινον δάκρυ, lachryma, quam picea fundit; Sic & Πεύκινος, idem; quod ex picea arbore fit, à Them. πεύκη; vide.

Πευσεῖσθε, audietis, Dor. pro πεύσεσθε, 2. pl. f. 1. verbi πεύθομαι, seu πυνθάνομαι, audio, f. πεύσομαι.

Πεύσεις, αἱ, sermones nuntii; à πεῦσις, εως, ἡ, interrogatio, percontatio; à πεύθομαι, pro πυνθάνομαι, V.

Πευσόμενος, part. futuri temporis, πεύσομαι, V.

Πευστεία, ἡ, inquisitio atque interrogatio quæ fit in extispicina. apud Euryp. Item Πευστικὸς, ὁ, interrogativus, & Πευστὸς, ὁ, quod exp. ὑπήκοος, Hesych. obediens; omnia à πεύθομαι, pro πυνθάνομαι; V.

Πέφαμαι, interii, perf. pass. pro πέφημαι, à φάω, occido. Alii volunt esse præs. pass. verbi πέφημι, idem quod φάω. Hinc 3. sing. perf. πέφαται, & in 3. pl. πέφανται, inf. πεφάσθαι, paulo post f. πεφήσομαι.

Πέφασμαι, apparui; & in 3. pl. πέφανται, perf. pass. verbi φαίνω, appareo, f. φανῶ, p. πέφαγκα.

Πεφραγμένος, obstructus, per Metathes.

pro

pro πεφραγμένος, perf. part. pass. verbi φράγνυμι, idem quod φράσσω, sepio, f. ξω, p. χα.

Πέφασμαι, apparui, perf. Att. pro πέφαμμαι, q. v. hinc πεφασμένος, ejusd. temporis part.

Πεφασμένως, apertè, palam; Plut. est adv. à praeced. πέφασμαι, seu πεφασμένος. V.

Πεφειδήσεται, parces, Ionicè pro πεφειδήσῃ, 2. sing. paulo post f. verbi φείδομαι, parco, remitto pœnam, f. φείσομαι, & φειδήσομαι, perf. pass. πεφείδημαι.

Πεφείσεται, 3. sing. paulo post fut. verbi φείδομαι, parco: f. φείσομαι.

Πεφεισμένος, perf. part. pass. à φείδομαι, parco, f. φείσομαι.

Πεφεισμένως, parcè, adv. à praeced. πεφεισμένος; V.

Πεφυζέναι, perf. inf. m. à φύγω, fugio, f. ξω, a. 2. ἔφυγον, praet. m. πέφυγα.

Πεφυγοίην, Att. Metaplasm. pro πεφύγοιμι, praet. opt. m. verbi ejusd.

Πέφηνα, visus sum, praet. m. verbi φαίνω, videor, ostendo, f. φανῶ, p. πέφαγκα.

Πεφήσεαι, Ion. pro πεφήσῃ, 2. sing. paulo post f. verbi φάω, occido, f. φήσω, paulo post fut. πεφήσομαι.

Πεφήσεται, apparebit, 3. sing. paulo post, f. verbi φάω, idem quod φαίνω, appareo.

Πεφιδέσθαι, Ion. Anadiplasiasm. pro φιδέσθαι, a. 2. inf. med. verbi φείδομαι, parco.

Πεφιδήσεται, parcet, 3. sing. paulo post fut. verbi φιδέω, f. ήσω, perf. pass. πεφίδημαι, σαι, Vel est fut. m. verbi πεφιδέω, factum ex p. m. πέφιδα, verbi φείδομαι, parco.

Πεφίδοιτο, parcat, Ion. Anadiplas. pro φίδοιτο, 3. sing. a. 2. m. verbi φείδω, vel φείδομαι, parco, a. 2. ἔφιδον, & Ion. Anadiplasm. πέφιδον.

Πεφιλαμένος, Dor. pro πεφιλημένος, η, ον, amatus, perf. part. pass. verbi φιλέω; q. v.

Πεφιλιππιδῶσθαι, emaciatum esse, redditum esse macrum; ductâ significatione à Phelippide quodam, qui à Comicis σκώπτεται εἰς τὴν ἰσχνότητα; ut docet Athen. l. 13. vel 33. ubi tamen scriptum, πεφιλιππῶσθαι.

Πεφίμωσο, ώσθω, obtumesce, perf. imperat. pass. verbi φιμόω, os occludo; ad silentium adigo, f. ώσω, p. πεφίμωκα. Th. φιμὸς, οῦ, vel φίμος, ου, ὁ, camus, fiscella.

Πέφνε, interemit, vide ἔπεφνεν, imperf. Ion. à πέφνω, pro φένω, vel a. 2. quod in p. m. πέφονα.

Πέφνω, occido, interficio; est idem quod φένω, ex quo factum esse vult Eustathius, factâ primùm Syncope, deinde anadiplosi; ut Il. κ. ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς, quem nos interfecimus, &c. V. praeced.

Πεφοβήατο, territi erant, Ectasi Poet. pro πεφοβέατο, quod Ion. dicitur pro ἐπεφόβηντο, 3. plur. plusq. p. pass. verbi φοβέω, terrefacio: fut. ήσω, p. πεφόβηκα, plus. p. pass. ἐπεφοβήμην, σο, το. Th. φέβομαι, timeo: p. med. πέφοβα.

Πεφόρητο, ferebatur, 3. sing. plusq. p. pass. Ion. verbi φορέω, fero, f. ήσω, p. πεφόρηκα. Th. φέρω, fero, f. οἴσω.

Πεφορτισμένος, ου, oneratus sum, perf. part. pass. verbi φορτίζω, onero, f. ίσω, p. πεφόρτικα. Th. φέρω, fero.

Πέφραδα, p. m. verbi φράζω, loquor, f. σω, p. πέφρακα, a. 2. ἔφραδον, perf. pass. πέφρασμαι.

Πεφράδαται, locuti sunt, Ion. pro πεφρασμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. pass. verbi φράζω, loquor.

Πεφράδατο, itidem Ion. pro πεφρασμένοι ἦσαν, 3. plur. plusq. p. pass. ejusdem verbi.

Πέφραδε, Ion. Anadiplasiasmo, pro ἔφραδε, 3. sing. a. 2. act. Hinc πεφραδέτην, pro ἐφραδέτην, 3. dual. a. 2. activ. πεφραδέμεν, Ion. vel Dor. pro πεφραδεῖν, per Anadipl. pro φραδεῖν, aor. 2. inf. act. verbi φράζω, dico, memoro: f. σω, a. 2. ἔφραδον, & Ion. Anadiplas. πέφραδον.

Πεφραδέμεν, a. 2. inf. pro φραδεῖν. Vide in πέφραδε.

Πεφραδέτην, 3. dual. a. 2. ind. act. pro ἐφραδέτην. Vide in πέφραδε.

Πέφραδμαι, Dor. pro πέφρασμαι, perf. pass. verbi φράζω, loquor, f. σω, p. πέφρακα.

Πεφράδω, dico, &c. idem quod φράζω, ex cujus pr. m. πέφραδα, formatum est; Sic ut Πεπλήγω, ex πέπληγα, teste Eust. Il. φ. Item Πεφραγμένος, Doricè, pro πεφρασμένος dictus, apparatus, est particip. & πέφρασται, dictum est, 3. perf. à praeced. πέφρασμαι.

Πεφρηδὼ, όος, ἡ, nomen mulieris: à πέφραδα, p. m. verbi φράζω, dico.

Πέφρικα, horrui, perfect. activ. Ion. vel perfect. m. verbi φρίσσω, vel ττω, f. ξω, p. κα. Hinc πέφρικαν, Chalcidicè dici volunt pro πεφρίκασι, 3. pl. perfect. act. Them. φρὶξ, ικὸς, ἡ, fluctuum fremitus.

Πεφρίκων, οντος, praes. part. à πεφρίκω, horreo. Quod praesens à perfecto formatum, ut & alia multa verba. Vide πέφρικα.

Πέφυα, natus sum, praet. m. verbi φύω, nascor: a. 2. ἔφυον, vel ἔφυν· vel imperf. activ. dicitur pro πέφυκα, Poët. Hinc πεφύασι, pro πεφύκασι, 3. pl. perf. activ.

Πεφυγμένος, qui fugit, perf. part. pass. pro πεφυγμένος, verbi φύγω, fugio, f. ξω, a. 2. ἔφυγον.

Πεφύγω, praes. è praet. m. πέφυγα, factum more Syracusano. Alioquin est praet. m. sub verbi φύγω, fugio.

Πέφυζα, Ion. pro πέφυγα, perf. m. & πεφυζὼς, itidem pro πεφυγὼς; πεφυζότες, fugitivi, pro πεφυγότες, perf. part. m. verbi φύγω, fugio. Alii tamen malunt per Sync. dici pro πεφυζηκότες, ut & πέφυζα, pro πεφύζηκα, verbi φυζέω, ῶ, f. ήσω. Th. φεύγω, fugio.

Πέφυκα, ας, ε, extiti, naturâ comparatus sum; & in 3. pl. πεφύκασι, perf. act. Ion. verbi φύω, sum, nascor, f. φύσω.

Πεφύκειν nata est, 3. sing. plusq. p. activ. Ion. verbi φύω, nascor.

Πέφυκεν, 3. sing. perf. act. πεφυκέναι, perf. inf. act. verbi ejusd.

Πεφυκὼς, innatus, perfect. part. act. verbi φύω.

Πεφυλαγμένος, observans, perf. part. pass. verbi φυλάσσω, vel -ττω, f. ξω, custodio, servo: p. πεφύλακα.

Πεφύλαξο, χθω, perf. imperat. pass. ejusd. verb.

Πεφωρακὼς, ότος, in furto deprehensus, perf. part. act. verbi φωράω, in furto deprehendo, f. άσω. Them. φὼρ, φωρὸς, ὁ, fur.

Πεφωραμένος, perf. part. pass. à φωράω, in furto deprehendo, f. άσω, p. πεφώρακα, & Ion. πεφώρηκα. Hinc perf. pass. ab eod. Th.

Πεφωτισμένος, perfect. part. pass. verbi φωτίζω, illumino: f. ίσω, p. πεφώτικα, à φῶς, φωτὸς, τὸ, lumen. Them. φάω, luceo.

Πέψις, εως, ἡ, coctio, concoctio, coctura, Aristot. Gal. & Athen. &c. est verbale, à πέπτω, πέπτομαι, V.

Πη, sine accentu encliticum est, pro πως, εἴ πη, sicubi, δή πη, utique, igitur: at

Πῇ, extrà interrogat: ullo modo, interdum, πῇ; interrogat, pro πῶς; quî, quonam modo? ab ᾗ, quatenus, quomodo. Them. ὅς, qui.

Πηγάζω, fut. άξω, scaturio. Them. πηγὴ, fons.

Πηγαὶ, plural. numer. à πηγὴ, ῆς, ἡ, fons.

Πηγαῖος, ου, fontanus: ab eodem Themate.

Πηγανίζω, rutam imitor, rutam refero; Diosc. lib. 3. Item Πηγάνιον, diminut. q. d. rutula, parva ruta herbae genus; apud Theophr. Hist. 1. utrumque, à seq. πήγανον, τὸ, V.

Πήγανον, ου, τὸ, ruta herba, quia σπέρμα πηγνύει, suo calore & siccitate. Ideo castitatis herba. Th. πηγνύω, compingo, concrescere facio.

Πηγανώδης, ad rutam proximè accedens, rutae similis, à praeced. πήγανον, nomen herbae, ita nominatae, quòd caliditate suâ, πήγνυσι τὸ σπέρμα, seu τὴν γονὴν; ut tradit Schol. Nicand. & Diosc. 3. 52. & 53. & Plin. 19. 8. & 20. 13. &c. V.

Πηγὰς, άδος, ἡ, glacies: quia concreta aqua: accus. plur. πήγαδας. Them. πηγνύω.

Πηγάσιον πτερὸν, ala Pegasi; apud Aristoph. in pace: Item Πηγασὶς κρήνη, fons caballinus, qui extitit è terra Pegasi pede pulsata; in Epigram. utrumque, à seq. πήγασος, Pegasus, ita dictus, quod circum oceani fontes esset natus, teste Hesiod. in Theog. sed habuit & Bellerophon ejusmodi equum; Plin. lib. 8. cap. 21. sunt autem Pegasi, pennati equi & cornibus armati, &c. V.

Πήγασος, ου, ὁ, PEGASUS, equus Persei alatus. Th. πηγή.

Πηγεσίμαλλος, ου, villosus; vel habens vellus nigrum, vel album; à πηγὸς, compactus, albus, niger. Th. πήγνυμι, compingo, & μαλλὸς, vellus. Th. μῆλον, ovis.

Πηγετὸς, οῦ, ὁ, glacies, gelu; Dion. orb. à praeced. πηγὰς, άδος; V.

ΠΗΓΗ, ῆς, ἡ, fons, scatebra: quia πηδᾷ ἐκ γῆς.

Πηγίδιον, τὸ, fonticulus; apud Suid. est diminut. à praeced. Th. πηγὴ; V.

Πῆγμα, ατος, τὸ, aliquid compactum; PEGMA. Th. πηγνύω.

Πηγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, concretus, vel πῆγμα referens; à praeced. πῆγμα, ατος, τὸ, concretio; ut apud Polyb. πῆγμα τοῦ χιόνος,

χόν@, nivis concretio; item, concinnatio, compositio, coagmentum; in Epigr. sunt etiam pegmata, machinæ ligneæ cum suis simulachris; de quibus lege Senecam, ad Lucil. & Plin. 33. 3. Suet. in Claudio; nam sing. πῆγμα, dicitur machina talis lignea, in qua statuæ collocantur & figuntur, ad eas sustinendas; Joseph. de bello Jud. l. 7.

ΠΗΓΝΥ'Ω, -υμι, & πήσσω, seu πήττω, compingo, cogo, concrescere facio, figo. f. ξω. desinentia in γνύω, vel γνύμι, formant sua tempora à finitis in γω. Hinc πῆξις, coagmentatio: πηκτὸς, compactus: πάγη, laqueus: παγὶς, ίδ@, ἡ, idem: παγιδεύω, illaqueo: ναυπηγὸς, navium fabricator: σκηνοπηγία, tabernaculorum compactio, festum apud Hebræos.

Πηγόβρυτ@, ε, ὁ ϗ ἡ, è fonte scaturiens; ex πηγὴ, ἡ, & βρύω, V.

Πηγὸς, ε, bene compactus, pinguis; albus: à Th. πήγνυμι.

Πηγὸς, præced. bene compositus; ut πηγοὶ ἵπποι, Il. ι. exp. etiam, niger; ut, κύματι πηγῷ. Od. ψ. Item, niveus; qualis est glaciei color; sed ponitur & subst. pro sale; apud Athen. l. 9.

Πηγυλὶς, ίδ@, ἡ, glacialis, glacies: exp. m. πέπηγε, compactum est. Th. πηγνύω.

Πηγῶ, figo, &c. Idem quod, & pro πηγνύω, V.

Πηδὰ, est pro πηδάλια; ut & sing. πῆδον, pro πηδάλιον, seq. V.

Πήδαι@, ε, ὁ, PEDÆUS, nomen proprium.

Πηδάλιον, ε, τὸ, gubernaculum, clavus. Th. πηδὸν, ε, τὸ, remus; vel πῆδ@, ε, ὁ, ligni species.

Πηδαλιέχ@, ε, ὁ ϗ ἡ, qui clavum tenet, gubernator; unde, πηδαλιεχεῖν, gubernaculum tenere; sedere ad clavum navis; gubernare; Suid. ex πηδάλιον, præced. & ἔχω; cujus comp. varia desinunt in ε-χ@, &c. V.

Πηδαλιώδης, ε@, ὁ ϗ ἡ, gubernaculi speciem gerens, gubernaculo similis; item, πηδαλιωτὸς, ε, ὁ, clavatus, apud Aristot. in Categ. Utrumque, à præced. πηδάλιον, τὸ, temo, seu, clavus navis, &c. V.

Πήδασ@, ε, locus uliginosus, unde aqua πηδᾷ: item PEDASUS, nomen prop. regionis: est & equus Achillis sic dictus.

ΠΗΔΑ'Ω, salio, salto. f. ήσω. p. πεπήδηκα. Hinc

Πήδημα, ατ@, τὸ, saltus. Th. πηδάω.

Πήδησις, εως, ἡ, saltus, saltatio, ipsa actio saliendi, Plut. Item, πηδητικὸς qui salire solet; qui subsultim incedere consuevit, unde Metaph. πηδητικὰ μέτρα, apud Eust. Utrumq; ut &, πήδημα, τὸ, præced. ipsum effectum salientis, verbalia, à Th. πηδάω, V.

Πηδήσωσι, 3. pl. a. 1. sub. verbi πηδάω, salto.

ΠΗ'ΔΟΣ, ε, ὁ, ligni species: τὸ πηδὸν, ε, remus, præsertim ex eo ligno. Hinc πηδάλιον, ε, τὸ, gubernaculum, clavus navis.

Πῆδ@, Hesych. sed πηδὸς, apud Eust. est etiam, palmula remi, ex eo ligno quod πῆδ@, vel, πηδὸν vocatur, confecta; ex quo nomine πηδὸν, Eust. scribit fieri πηδάλιον, Pleonasmo syllabæ αλ, &c. V. Item, πήδιν@, ut πήδινον ξύλον, lignum conficiendis remis aptum, apud Hesych. & Eust. à præced. Th. πῆδ@, V.

Πηδυλὶς, petra, rupes ex qua salit aqua; Hesych. à seq. πηδύω, V.

Πηδύω, f. ύσω, aquis scateo, aquas salire facio: πηδυλὶς πέτρα, ἐξ ἧς ὕδωρ ῥέει. Hes.

Πήθω, inusitat. patior. Th. πάσχω.

Πηκτὰ, τὰ, lacrymæ; παρὰ τὸ πεπηγέναι, Hesych. Item, πηκτὰ σκόροδα, allia deposita, defixa, & depacta, i.e. non sata sed plantata, Theophr. Hist. 7. 4. est neut. plur. à sing. πηκτὸς, V. Item, πηκταὶ, sunt, instrumentum quoddam venatorium, seu, species retis apud Aristoph. in avib. sic &, πηκτὴ, interdum, absolutè dicitur lac, apud Suid. & Aët. aliàs est compago, &, πηκτὸν, dicitur etiam, symphyti herbæ species, de qua Diosc. 4. 10. aliàs signif. q. d. concretitium; quod condensando concrescit & coit, concretile, h. e. quicquid à calore, vel, frigore concrescit & induratur; item πηκτὸν χάλκανθον, atramentum sutorium, quod pecton, i. e. concretitium dicunt Diosc. & Nicand. Sicut &, ἅλα πηκτὸν, i.e. salem fossititium, τὸν ὀρυκτὸν ϗ ἐμμέταλλον, &c. Sic etiam, πηκτικὸς, congelandi, seu, coagulandi vim habens, Diosc. 1. 184. sed exp. & passivè; qui congelari seu conglaciari potest, Theophr. Caus. Pl. 5. 10. Omnia, à seq. πηκτὸς, coagmentatus, ut πηκταὶ θύραι. fores bene compactæ & coagmentatæ, Hesych. Item, coagulatus; item, fixus, defixus, depactus, &c. V.

Πηκτὶς, exponitur gelu fictitium: à πήγω, compingo: 2. culter ad scindendas carnes. qu. à πέκω, vello, carpo. 3. instrumentum musicum, magadis, quia è lignis πηκτόν.

Πηκτίδες, αἱ, fides, idem: vel musicum instrumentum.

Πηκτὸς, ε, compactus, concretus, congelatus. Th. πηγνύω, compingo. f. ξω.

Πηλακίζω, f. ίσω, probro afficio: & hinc

Πηλακισμὸς, ε, ὁ, contumeliosa injuria. Th. πηλὸς, ε, ὁ, lutum.

Πηλαμὶς, ίδ@, ἡ, PELAMIS, genus piscis: quia ἐν πηλῷ μύει. Them. πηλὸς, lutum.

Πήλας, qui vibravit, a. 1. part. act. &

Πῆλε, vibravit, Ion. pro ἔπηλε, a. 1. ind. verbi πάλλω, vibro: f. αλῶ. a. 1. inf. πῆλαι, & πῆλε, pro ἔπηλε, a. 2. ind. act. Ion. à πάλλω, a. 2. ἔπηλον.

Πηλεῖ, dat. sing. Πηλεὺς, έ@, ὁ, PELEUS, nomen viri.

Πηλείων, ων@, ὁ, Pelida, nomen prop. Est & ranæ nomen à luto sic dictæ.

Πηληϊάδεω, gen. Ion. per dissolut. ηϊ, pro ῃ, & εω, pro ε, à

Πηληϊάδης, ε, ὁ, pro Πηλείδης, & per Crasin Πηλείδης, patronymicum à Πηλεὺς, έ@, & Ionicè ῆ@, ὁ, Peleus. Hinc Πηλείδης.

ΠΗ'ΛΗΞ, ηκ@, ἡ, galea, cassis: qu. à πάλλεσθαι, id est κινεῖσθαι, quod vibrari solet.

Πηλίκ@, η, ον, quantus, a, um? Th ἡλίκ@, quantus, citrà interrogationem. Idem fit in ὅτ@ πότ@, οἷ@ ποῖ@, qualis. ὁπότε, quando. ἔ πε, ub. ὅθεν πόθεν. unde ὡς πῶς, quomodo, &c.

Πηλικότης, ητ@, ἡ, quantitas; à præcedentibus.

Πηλινολεκὶς, ἡ, catinus figlinus, seu, luteus, apud Poll. est ex seq. πήλιν@ & λεκὶς, &c. V.

Πήλιν@, ε, ὁ, luteus, ex luto factus, ut πήλινα ποτήρια, Lu . à Them. πηλὸς, ὁ, V.

Πήλιον, ε, τὸ, PELION, mons Thraciæ.

Πηλοβάτης, ε, ὁ, nomen Ranæ: ex πηλὸς, lutum, & βαίνω, eo.

Πηλοβάτης, præced. signif. qui per lutum graditur; in βατραχομ. &c. V. Item, πηλοβατίδες; ex iisd. cum præced. & signif. idem quod πηλοπατίδες, id V. Item, πηλόγον@, cui genus è luto est; è luto natus; unde, πηλόγονοι dicuntur gigantes, quòd è terra creati esse putentur, Callim. ex πηλὸς & γονὴ, seu, γόν@, &c. V. Πηλόδομ@, è luto, seu, è limo structus; ut, πηλοδόμοις τοίχοις; in Epigr. sed πηλοδόμ@, est qui è luto struit; unde, πηλοδομέω, ῶ, è luto struo, è luto fingo; ut, πηλοδομεῖ θάλαμον, in Epigr. de hirundine; ex πηλὸς & δόμ@, ὁ, unde δομέω, &c. V.

Πῆλον, vibravi, a. 2. ind. act. Ion. pro ἔπηλον, verbi πάλλω, vibro.

Πηλὸν, ab Ionibus dici τὸν οἶνον, tradit Hesych. à Them. πηλὸς, V. Unde etiam, πηλόεις, cœnosus, Oppian. 4. Hal. Πηλοπατέω, lutum calco; unde, πηλοπατίδες, seu, πηλοβατίδες; calceamenta quædam altiora, quibus utuntur lutum calcantes, seu, per lutum incedentes, Lat. Perones: ex πηλὸς & πατέω, V. Item, πηλοπλάθ@, qui è luto, seu, argilla similitudines fingit: ex πηλὸς & πλάσσω, V. Item, πηλοποιὸς, figulus, qui vasa fictilia è luto conficit; unde, πηλοποιέω, è luto fingo, figulinam facito; atq; indè πηλοποιητικὸς, pertinens ad figulos, seu, ad eos qui è luto fingunt: ex πηλὸς & ποιέω, V.

ΠΗΛΟ'Σ, ε, ὁ, lutum, cœnum; item mortarium: qu. à πηλὸς, niger. Est & πηλὸς, vinum. Ion. propriè fœculentum, vel vinum rubrum, quod turbidum videtur.

Πηλεργὸς, qui è luto fictilia conficit vasa; figulus; ex πηλὸς & ἔργον, τὸ, V.

Πηλεύτ@, ε, ὁ, nomen Ranæ: à πηλὸς, lutum.

Πηλεσπάτας, Hieron. in Jerem. c. 29. vocari scribit, qui in luto corporis peccati constituti non possunt sentire cœlestia, à Th. πηλὸς, ε, ὁ, V.

Πηλοφόρ@, qui lutum, seu, limum bajulat, cæmentarius: unde, πηλοφορέω, lutum fero, seu, bajulo: cæmentarium ago, Aristoph. Ex πηλὸς & φορὸς, ὁ, unde, φορέω, &c. Vide.

Πηλώω, voluto in luto; item, πηλόω, idem; unde part. pass. Πηλεύμενος, exp. limum contrahens, putrescens; unde verbale, πήλωσις, εως, ἡ, volutatio in luto, Plut. Omnia, à Th. πηλὸς, ὁ, V. Unde etiam, πηλώδης, εος, ὁ κὴ ἡ, lutosus, limosus, &c.

ΠΗ͂ΜΑ, ατος, τὸ, damnum, exitium, clades. Hinc ἀπήμων, ονος, ὁ, ἡ, illæsus: &

Πημαίνω, noceo, lædo, pecco. fut. ανῶ. a. 1. ἐπήμηνα, Att. ἐπήμανα. a. 1. pass. ἐπημάνθην. a. 1. inf. pass. πημανθῆναι. Them. πῆμα.

Πημανθῆναι, oblæsum esse, a. 1. inf. pass. verbi πημαίνω, quod V.

Πημαντὸς, ὁ, cui damnum datum est; læsus; est verbale, à πημαίνομαι, damno afficior, lædor, pass. à præced. act. πημαίνω. V.

Πημήνειας, ας, ε, a. 1. opt. Æol. pro πημήναιμι, verbi ejusd.

Πημοσὴ, ῆς, ἡ, & πημοσύνη, idem quod, & à Th. πῆμα, V. Pro quo etiam dicitur πημονὴ, τὸ, damnum, &c. V.

Πῆμος, Dor. pro πηνίκα, quando? ab ἦμος, quando.

Πήνα, pro ἀπήνη, rheda.

Πηνειὸς, ου, ὁ, nomen viri, vel fluvius PENEUS.

ΠΗΝΕ'ΛΟΠΕΣ, eædem sunt ac, αἱ χηναλωπεκίδες, id V. Est à sing. Πηνέλοψ, avis, magnitudine columbæ, anati similis; quæ versatur etiam in aquis, Aristot. l. 8. anim. c. 3. Ubi Gaza vocem Græcam relinquit.

Πηνελόπη, ης, ἡ, PENELOPE, uxor Ulyssis.

Πήνη, ης, ἡ, tela: vide in πῆνος.

Πηνάκη, vel πηνίκη, fucus: à φενάκη.

Πηνίκα, quando? ab ἡνίκα, idem.

Πηνίκη, vel, πηνάκη, ἡ, est coma addititia, &c. Idem quod φενάκη, (galericulum capillamentum, &c. V.) ex quo factum esse existimant; alii è contra, Etym. & Eust. Indè autem, πηνικίζω, decipio, fallo, impono, &c. Idem quod φενακίζω, & πηνίκισμα, τὸ, impostura, Hesych. Omnia, à Th. φέναξ, ακος, ὁ, V.

Πηνίζω, stamina è colu deduco & devolvo fusi circumactu, Poll. l. 7. Unde verbale, πήνισμα, τὸ, stamen, seu, filum è colu deductum & fuso devolutum, à Th. πῆνος, V.

Πηνίον, ου, τὸ, stamen, seu, filum quod è colu deducitur: item insectum ex erucarum genere. Th. πῆνος, tela.

Πηνίον, τὸ, præced. Suidas esse dicit fusum super quo volvitur trama; innuens de fuso dici textorio; in Epigr. l. 6. aliàs apud Hom. ponitur pro stamine quod fuso devolvitur; ut, Il. ψ. &c. V.

ΠΗ͂ΝΟΣ, ου, ὁ, & πήνη, ης, ἡ, tela, textum: qu. à πένομαι, operor.

Πηξάμενος, ου, qui compegit, a. 1. part. m. verbi πηγνύω, vel πήσσω, fut. πήξω. a. 1. ἔπηξα. a. 1. part. act. πήξας. a. 1. inf. m. πήξασθαι.

Πῆξεν, infixit, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. pro ἔπηξεν, verbi ejusd.

Πῆξις, εως, ἡ, coagmentatio, congelatio: à πηγνύω, compingo.

Πῆξις, præced. exp. etiam, glacies, coagulatio, &c. V.

Πήξω, figam, f. 1. act. verbi πηγνύω, vel -υμι, compingo.

Πηὸς, οῦ, Ion. pro παὸς, οῦ, affinis, cognatus: in plur. πηοί. Them. πάω, vel πάομαι, possideo.

Πηοσύνη, affinitas: à præced. πηὸς, vide.

ΠΗ'ΡΑ, ας, vel πήρη, ης, ἡ, Ion. PERA, saccus: à φέρω, fero. Malim à πάω, pasco, ut sit escaria pera.

Πηρίδιον, ου, τὸ, perula, dimin. præced.

Πηρὶν, ῖνος, testiculus: quia ὄρχεον est seu πήρα.

Πηρὶν, præced. dicitur quasi σπηρὶν, παρὰ τὸ σπείρεσθαι δι' αὐτοῦ τὰ τέκνα, ut tradit Etymol. à Th. σπείρω, pro eodem dicitur & ποιεῖν, quod & pro ipso pene ponitur, apud Nic. in Ther. &c. V.

Πηρόδετος ἱμὰς, in Epigr. lorum, quo pera ligata est; ex πήρα & δέω, δέομαι, ligo, &c. V. Item, πηρομελὴς, qui mutilatus est membris, mutilus; ex πηρὸς, ὁ, & μέλος, τὸ, V.

ΠΗΡΟ'Σ, οῦ, mutilus, mancus; mutus, cæcus: hinc

Πηρόω, f. ώσω, mutilo: à præced.

Πήρωμα, τὸ, oblæsa pars corporis, Aristot. Item, exp. homo naturâ imperfectus; apud Themist. sic &, πήρωσις, seq. debilitatio & oblæsio membri alicujus in corpore; verbalia, a præced. πηρόω, trunco, partem aliquam corporis debilito, &c. V.

Πήρωσις, εως, ἡ, mutilatio: à perf. pass. præced. verbi.

Πησόμενος, η, ον, passurus: an à πήθω. f. πήσω, patior. a. 2. ἔπαθον. pro quo magis usitat. πάσχω.

Πήσσω, idem quod πηγνύω, cogo, coagulo.

Πήττω, etiam dicitur, ut præced. πήσσω, fut. ξω, pro eod. Th. πηγνύω, V.

Πητύα, ας, ἡ, coagulum: à πήσσω, cogo, coagulo.

Πητύα, præced. Suid. exp. succum qui lac in caseum contrahit; pro quo scribitur & πυτία, apud Diosc. & πυετία, apud Aristot. &c. V.

Πήχεε, lacertos, nom. dual. à πῆχυς, εως, ὁ, cubitus.

Πῆχθεν, Bœot. Sync. & Ion. pro ἐπήχθησαν, fixi sunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi πηγνύω, vel -υμι. fut. πήξω. p. πέπηχα. perf. pass. πέπηγμαι, a. 1. pass. ἐπήχθην.

Πηχίσκος, ὁ, stipes cubitalis, Suid. à seq. Th. πῆχυς, V.

Πηχυαῖος, & πήχυος, ου, cubitalis, qui unius cubiti est: à

ΠΗ͂ΧΥΣ, εως, ὁ, cubitus, ulna; norma fabrilis. accus. πῆχυν, genit. plur. πηχέων, ῶν.

Πιάζω, qu. Dor. pro πιέζω, capio, prehendo. f. άσω. p. πεπίακα. a. 1. ἐπίασα, & in 2. pl. ἐπιάσατε a. 1. sub. πιάσω, ης, η. a. 1. inf. act. πιάσαι. a. 1. part. πιάσας, αντος. a. 1. ind. pass. ἐπιάσθην, ης, η, captus fui: f. 1. pass. πιασθήσομαι, capiar.

Πιαίνω, pinguefacio: f. ανῶ. a. 1. ἐπίανα. a. 1. sub. πιάνω, ης, η. Hinc πιαίνειν πλοῦτον, pro τὸν πλοῦτον αὔξειν, opes suas augere. Th. πίων, ονος, ὁ, ἡ, pinguis.

Πιαλέος, ου, ὁ, & πίαλος, obesus, idem quod, & à Th. πίων, ονος, V. Unde etiam, πιαλλω, obesum reddo; idem quod πιαίνω, V.

Πιανάτω, 3. sing. a. 1. imperat. act. πίανον, άτω, præced. verbi πιαίνω, pinguefacio.

Πιαντήριον, pinguefactorium; id quod pinguem reddit & obesat; est verbale, à πιαίνω, V.

Πιάξας, Dor. pro πιάσας, a. 1. part. act. verbi πιάζω, quod V.

Πῖαρ, αρος, τό, pinguedo, pro πιότης, ητος, ἡ, idem. Th. πίων, ονος, ὁ, ἡ, pinguis.

Πιάσαι, a. 1. inf. act. &

Πιάσας, αντος, part. a. 1. act. &

Πιάσωσιν, 3. pl. a. 1. sub. act. verbi πιάζω, quod V.

Πίασμα, pinguedo; verbale, à πιαίνω, V.

Πιγκέρνης, pocillator, Gl. Cyr.

Πιδακόεις, εντος, aquis scatens: à seq. πίδαξ.

Πιδακώδης, εος, ὁ κὴ ἡ, idem quod præced. πιδακόεις, irriguus, uvidus: pro quo, per Sync. & mutato, α in η, dici πιδήεις, tradit Eust. Unde, πιδήεσσα, apud Etym. exp. πηγὰς ἔχουσα, κάθυγρος, itidem à seq. πίδαξ, V.

ΠΙ'ΔΑΞ, ακος, ὁ, ἡ, fons, scatebra, q. à πίω, bibo, vel πηδάω, salio.

Πιδάω, salio instar aquæ salientis; idem quod πιδύω, vel, πιδύω, à Th. πηδάω, V.

Πιδηέσσης, scatebris abundantis, gen. sing. à πιδήεσσα, ης, f. g. adjectiv. πιδήεις, ήεντος, per Sync. pro πιδακόεις, εντος, irriguus. Th. πίδαξ, ακος, ὁ, fons.

Πιδύω, & πιδύομαι, idem cum πιδάω, ex eoque factum, sicut ἵκω, ex ἥκω; sin de humore effluente dicatur, exp. prosilio, profluo; salientis in modum erumpo; ut, πιδύαν ἱδρώς, in Epigr. Unde πιδύεις, εντος, ὁ, aquis salientibus scatens; atque inde fœm. Πιδύεσσα, apud Hom. Il. λ. Omnia, à Th. πηδάω, V.

Πίε, bibe, a. 2. imperat. ut & πῖθι, à πίνω, bibo: f. πίσω. p. πέπωκα. a. 2. ἔπιον. Hinc πίεν pro ἔπιεν, 3. sing. Ion.

Πιέειν, bibere, Ion. Dialysi pro πιεῖν, a. 2. inf. verbi ejusd.

Πιέζευν, premebant, Ion. seu Dor. pro ἐπίεζον, 3. pl. imperf. act. verbi πιεζέω, idem quod πιέζω, premo.

ΠΙΕ'ΖΩ, premo, stringo; item crucio. fut. έσω. p. πεπίεκα. perf. pass. πεπίεσμαι. Dicitur & πιάζω, pro πιέζω.

Πιεῖν, a. 2. inf. act. verbi πίνω, bibo. f. πίσω. a. 2. ἔπιον.

Πίειρος, ου, ὁ, & ἡ, πίειρα, pinguis, opulentus. Th. πίων, idem.

Πιερία, ας, & Ion. Πιερίη, ης, ἡ, PIERIA regio Macedoniæ, quæ credita fuit Musarum sedes: hinc

Πιερίηθεν, ex Pieriâ, adv. è loco: &

Πιερὶς,

Πιερίς, ίδος, ἡ, & in pl. Πιερίδες, PIERIDES, Musæ: à Πιερία.

Πίεσαι, pro πίῃ, bibes, Luc. 17. 8. 2. sing. f. 1. m. à πίνω, quod adi.

Πίεσις, ἡ, pressura, pressio; item, πίεσμα, retrimentum; quod ab expresso succo reliquum est; & pro ipso succo, scil. expresso, interdum sumitur; sic &, πιεστήρ, ῆρος, ὁ, prelum, torcular; & πιεστήριον, idem; item, tormenti quoddam genus, ut &, πίεστρον, τὸ, idem; sed etiam est instrumentum chirurgicum ad extrahendum fœtum mortuum, Gal. Omnia verbalia, à πιέζω, πιέζομαι; unde etiam πιεστὸς, ῦ, ὁ, pressus; item, qui premi, seu, comprimi potest. &c. V.

Πίετε, 2. pl. a. 2. imperat. πίε, bibe, verbi πίνω, quod V.

Πίῃ, absorbeat, 3. sing. a. 2. sub. act. verbi ejusd.

Πιήεις, pinguis, obesus; idem quod, & à Th. πιων, V.

Πίῃσθα, Æol. Paragoge, pro πίῃς, 2. sing. a. 2. sub. act. verbi πίνω, bibo. f. πώσω. a. 2. ἔπιον.

Πιθάκνη, νης, ἡ, doliolum, & poculum instar dolii. Th. πίθος, ου, ὁ, dolium.

Πιθάκνιον, idem quod præced. πιθάκνη, vide.

Πιθανολογέω, fut. ήσω, dico ad persuadendum: &

Πιθανολογία, ας, ἡ, probabilitas sermonis: ex πιθανὸς, persuasorius, pro πειθανὸς, (quod à πείθω, persuadeo,) & λόγος, sermo. Th. λέγω, dico.

Πιθανολογία, præced. propriè, est oratio persuasoria, seu, ad persuadendum accommodata; in Ep. ad Coloss. 2. V. Sed scribitur & πειθανολογία; unde etiam, πιθανολογέω, ῶ, est, oratione persuasoriâ utor, vel, probabilia dico, Aristot. Eth. l. 1. &c. V.

Πιθανὸς, ή, όν, probabilis, persuasorius: in compar. πιθανώτερος, superl. πιθανώτατος, & indè

Πιθανότης, ητος, ἡ, probabilitas, persuasio. Them. πείθω, persuadeo. fut. σω. a. 2. ἔπιθον.

Πιθανῶς, probabiliter; accommodatè ad persuadendum; est adv. à præced. πιθανὸς, pro πειθανὸς, persuadendi vim habens; item, qui facilè, seu, lubenter paret; morigerus. Xen. Item, interdum, gratus, sive, acceptus, elegans, &c. V.

Πιθανουργικὸς, effector eorum quæ sunt persuasoria, seu, persuadendi vim habentia; unde, πιθανουργικὴ τέχνη, ars, lenocinio verborum utens ad persuadendum accommodato, apud Plat. ex πιθανὸς, præced. & ἔργον, τὸ, V.

Πιθάριον, ου, τὸ, doliolum, diminut. à πίθος, ὁ, V.

Πιθηκαλώπηξ, q. d. vulpisimia, vel, simivulpa; animal apud Ælian. ex πίθηξ, ηκος, sive, πίθηκος, ὁ, & ἀλώπηξ, V.

Πίθεσθε pro πίθεσθε, persuadeamini, 2. pl. a. 2. imperat. m. πίθω, verbi πείθω, f. σω. a. 2. ἔπιθον.

Πιθέσθων, obediant, 3. dual. a. 2. imperat. m. ejusd. verbi.

Πιθέω, fut. ήσω, confido, obsequor. Them. πείθω.

Πίθηαι, persuasus sis, Ion. Paragog. pro πίθῃ, 2. sing. a. 2. sub. m. à πείθω.

Πιθήκειος, ου, ὁ, q. d. simiaceus; ut, apud Greg. πιθήκειον βλέπειν; simiæ vultum exhibere spectantibus; item, πιθηκίζειν, simiam imitari, simiam agere, h. e. adulari, seu, dolosis adulationibus uti; ut, Aristoph. in vesp. ταῦτα ἰδὼν, ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα; atque indè verbale, πιθηκισμὸς, ου, ὁ, imitatio simiæ, seu, imitatio adulatoria, adulatio dolosa; ut, Aristoph. in Eq. οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις; omnia, à Them. πίθηξ, ηκος, V.

Πίθηκος, ου, ὁ, idem quod πίθηξ, ηκος, ὁ.

Πιθηκοφαγέω, simiis vescor; ex πίθηξ, simia, & φάγω, edo.

Πιθηκώδης, simiaceus; qui proximè ad naturam simiarum accedit, Aristot. in Physiogn. à seq. Th. πίθηξ, ηκος, vel, à πίθηκος, ὁ, V.

ΠΙ'ΘΗΞ, ηκος, ὁ, & πίθηκος, ου, ὁ, simia; item pumilio.

Πιθήσας, fretus, a. 1. part. act. verbi πιθέω. Th. πείθω, persuadeo. f. σω. a. 2. ἔπιθον.

Πίθηται, paruit, 3. sing. a. 2. sub. m. πιθωμαι, ῃ, ηται, verbi ejusd.

Πῖθι, bibe, pro πίε, ex quo fit per adjectionem syllabæ θι, unde πίεθι, & per Crasin πῖθι, a. 2. imperat. act. verbi πίνω, bibo. f. πώσω. p. πέπωκα. a. 2. ἔπιον.

Πιθίτης, ου, ὁ, dolii figuram gerens; item, ut &, πιθίας, ὁ, cometæ genus dolii figurâ; utrumque, à Them. πίθος, ὁ, V. Unde πιθῖται κομῆται, apud Plin. Item, in fœm. πιθῖτις, ιδος, ἡ, quæ dolii figuram repræsentat; itidem ab eod.

Πιθοίατο, credant, Ion. pro πίθοιντο, 3. pl. a. 2. opt. m. πιθοίμην, οιο, οιτο. Th. πείθω, persuadeo. a. 2. ἔπιθον.

Πιθοιγία, ας, ἡ, doliorum apertio; festum erat Bacchicum apud Græcos, Procl. in Hesiod. Item, πιθοίγια, τὰ, idem, ex πίθος & οἴγω, V.

Πίθοιο Ion. pro πίθου, gen. sing. à πίθος, ου, ὁ, dolium.

Πιθοκοίτης, qui in dolio cubat; ex πίθος & κοίτη, ης, ἡ, V.

Πιθόμην, obedivi, a. 2. ind. m. Ion. pro ἐπιθόμην, verbi πείθω.

Πίθον, Ion. pro ἔπιθον, a. 2. ind. act. verbi πείθω, persuadeo. f. πείσω. a. 2. ἔπιθον.

ΠΙ'ΘΟΣ, ου, ὁ, dolium: qu. ubi τῶ πιεῖν θέσις. Hinc πιθεὼν, torcular, cella vinaria.

Πίθω, Dor. pro πίθου, gen. sing. à πίθος, ου, ὁ, dolium.

Πιθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, dolii figuram gerens; à Th. πίθος, ὁ, dolium; unde πίθοι, dicuntur etiam species quædam rerum in aëre apparentium, ob dolii similitudinem, Aristot. de mundo.

Πίθων, ωνος, ὁ, Poët. idem ac πίθηξ, simia.

Πιθὼν, part. a. 2. à πείθω, a. 2. ἔπιθον.

ΠΙΚΕ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, butyrum: an πῖος κηρίον.

Πικὸς, dialecto quâdam dicitur, pro πικρὸς, Hesych.

Πικραίνω, amaritudinem affero, f. ανῶ. a. 1. ἐπίκρανα, a. 1. inf. πικρᾶναι, præt. pass. πικραίνομαι, exacerbor, tum amarulentus. a. 1. pass. ἐπικράνθην, ης, η. Th. πικρὸς, amarus.

Πικρὰν, acc. sing. f. g. à πικρὸς, ά, όν, amarus, a, um.

Πικρασμὸς, amaritudo; verbale, à πικραίνω, amarum reddo, & Metaph. exacerbo, &c. V.

Πικρία, ας, ἡ, amarulentia, amaritudo. Th. πικρὸς.

Πικρίζω, amaresco, vel, amarorem refero; amaro similis sum; itidem à Them. πικρὸς, V. Unde etiam, πικρὶς, ίδος, ἡ, nomen herbæ; cichorium scil. atque intybum sylvestre, καὶ τῆς σέρεως, species; de qua Virgil. & amaris intyba fibris; transfertur à Gaza, sylvestris, seu, agrestis lactuca; in Aristot. 9. 6. an. occurrit etiam Exod. 12. his verbis, φάγονται τὰ κρέα, τῇ νυκτὶ ταύτῃ, ὀπτὰ πυρὶ, καὶ ἄζυμα ἐπὶ πικρίδων ἔδονται; i. e. edent carnes hac nocte assas igni, & azymos panes cum cum lactucis agrestibus, &c. Unde πικρίδια σῦκα, apud Athen. l. 3. dici videntur, ficus subamaræ; vel, quâ picridem gustantibus referunt, in gustu scil. amaræ istius herbæ; de qua Theophr. H. 7. 11. & Plin. 19. 8. &c. Sic etiam, τὸ ἀνδρόσακες, à quibusdam appellatur πικρὶς; ut est in append. Diosc.

Πικρόγαμος, cui acerbæ nuptiæ contigerunt; ut, Od. α. πικρόγαμοι, οἱ, qui acerba contraxerunt matrimonia; ex πικρὸς, & γάμος, ὁ, V. Sic etiam, πικρόγλωσσος, cujus lingua est amara, maledicus; ex πικρὸς & γλῶσσα, ἡ, V. Item, πικρόκαρπος cujus fructus est amarus, Æsch. ex πικρὸς & καρπὸς, ὁ, V.

ΠΙΚΡΟ'Σ, ά, όν, amarus, a, um: hinc γλυκύπικρος, dulcedinem amarori permixtam habens.

Πικρότης, ητος, ἡ, amaritudo: à præced.

Πικρόχολος, ου, ὁ, in quo redundat amara bilis; apud Hippocr. Sic dicitur is in quo redundat flava bilis, quæ plerumque amara esse solet; biliosus, seu, bilis amaræ plenus; unde in Epigr. Archilochi στόμα, πικρόχολον dicitur, i. e. os effundens verba ex amara bile profecta; ex præced. Th. πικρὸς, & χολὴ, ἡ, unde, χόλος, ὁ, &c. V.

Πικρόω, ῶ, amarum reddo, exacerbo. Th. πικρός.

Πικρῶς, adv. amarè: à πικρός.

Πιλάδιον, ου, τὸ, dicitur interdum, pro πιλίδιον, id V.

Πιλάτος, ου, ὁ, nomen præsidis Romani, Lat. telo armatus.

Πιλέω, ῶ, & πιλόω, ῶ, cogo, coarcto, constipo. Th. πῖλος. Hinc Angl. to pile.

Πίλημα, ατος, τὸ, lana coacta: à præced.

Πίλημα, præced. cento, centunculus; simpl. est spissitudo, seu, crassitudo, vel, crassities; & proinde quævis est etiam

etiam res alia constipata in modum lanæ coactæ; Aristot. de mundo; ita enim πλέω, cujus est verbale, significat; unde in Epigr. μάζα ὕδατι πιληθεῖσα, maza subacta aquâ, & coacta in modum lanæ coactilis, &c. à quo verbo etiam sunt verbalia seq. Πίλησις, εως, ἡ, densatio, coactio, & constipatio; qualis est eorum qui lanas cogunt; item exp. coarctatio, compressio; Gal. Πιλητὴς, ȣ, ὁ, qui cogit & constipat, peculiariter, lanas & villos; unde, πιλητικὸς, cogendi & constipandi vim habens, seu, densandi suo compressu; ut, Aristot. Probl. Segm. 14. τὸ ἢ ψῦχ☉ πιλητικὸν ὄν; i.e. frigus autem densat atque cogit; sic & πιλητὸς, ȣ, ὁ, adject. coactilis; vel, coactus & constipatus; peculiariter ex lanis ac villis; sed dicuntur etiam, πιλητὰ κτήματα; apud Plat. &, πιληταὶ φοινικίδες, appellabantur purpureæ vestes ex lana coacta; quibus puniceis vestibus amiciebantur purpureæ pilæ, (cujus vocis origo, non à pinso, ut volunt; sed à Græco hoc verbo πιλῶ, i. e. cogo, coacto;) quæ erant effigies viriles & muliebres ex lana, ad irritandos tauros exhibitos in theatrali spectaculo, &c. Omnia, à seq. Th. πῖλ☉, ȣ, ὁ, indumentum capitis è lana villisque compactum; unde in plur. πῖλοι, dicebantur & indumenta ex lana villisque compacta; quibus pectus, seu thoracibus, & alia, muniri solebant; coactilia, seu, coactæ vestes; filtri vulgò dicti; item, tapetes spissi, ex lana crassa compacti, &c. V. Unde etiam, πιλίδιον & πίλιον, τὸ, diminut. ut & πιλίσκ☉, ὁ, pileolus, seu, parvus pileus; item, centunculus; apud Suid. & interdum, simpl. πίλιον, est, πῖλ☉, pileus.

Πιλνᾷ, dejicit, 3. præs. ind. act. verbi πιλνάω, idem quod πελάω, appropinquo. Th. πέλας, adv. propè.

Πίλναμαι, pass. à πίλνημι, appropinquo, idem quod πιλνάω. Vide πιλνᾷ.

Πίλνατο, Ion. pro ἐπίλνατο, 3. sing. imperf. pass. à πίλναμαι, quod V.

Πιλνάω, ῶ, idem quod πελάω, seu πελάζω, appropinquo. Them. πέλας, adv. propè.

Πιλνάω, præced. propriè, idem est quod πελάω & πελάζω, in transitiva ejus signif. viz. appropinquare facio, admoveo; nam sic, terræ aliquis, aliquid πιλνᾷ, quum facit ut in eam se inclinet, seu, cadat, &c. V.

Πιλοποιὸς, qui pileos ex coactis lanis pilisve conficit; unde, Πιλοποιΐα, ars τῶν πιλοποιῶν, quæ dicitur & πιλοποιϊκή; à πιλοποιϊκὸς, ad coactiliarium pertinens; item, πιλοποιέω, pileos & coactilia conficio; unde, πιλοποιητικὸς, idem quod πιλοποιϊκὸς, & πιλοποιητικὴ κονία, dicitur lixivium, quo πιλοποιοὶ utuntur in agendis parandisque lanis; omnia, ex seq. Th. πῖλ☉ & ποιέω, &c. V.

ΠΙ͂ΛΟΣ, ȣ, ὁ, PILEUS, seu pileum; item PILA strues: Angl. a Pile. hinc

Πιλόω, ῶ, f. ώσω, & πιλέω, cogo, coarcto: à præced.

Πίλωσις, εως, ἡ, coactio & constipatio, qualis eorum est qui lanas constipant & cogunt; item, πιλωτὸς, ὁ, coactus & constipatus; præcipuè ex lanis ac villis, vel, more talium; ut &, πιλωτάρι☉, ὁ, coactiliarius, seu, coacti la faciens; (i. e. πιλοποιὸς) Omnia verbalia, à præced. πιλόω, consti o, seu, condenso more τῶν πιλοποιῶν, lanas villosque cogentium, &c. V.

ΠΙΜΕΛΗ`, ῆς, ἡ, pinguedo: & hinc

Πιμελὴς, έ☉, ὁ, ἡ, pinguis, obesus: qu. à πῖ☉, pinguedo & μέλ☉, membrum.

Πιμελώδης, ε☉, ὁ ϗ ἡ, obesus, adipalis; item, speciem gerens τῆς πιμελῆς, similis pinguedini; à Th. præced. πιμελὴ, omne id quod pingue dicitur in corporibus animalium; idem quod πίαρ & λίπ☉; licet Aristot. H. an. 3. 17. dicat πιμελὴν esse χιτὸν ϗ ἄπηκτον, fierique inter carnem cutemque, succo liquidam; idem tamen alibi, & pro adipe accipit.

Πιμπλάνεται, impletur, 3. sing. præs. p. ss. verbi πιμπλάνομαι. perf. πέπλησμαι. a. 1. pass. ἐπλήσθην. Th. πλέ☉, plenus.

Πίμπλαντ', plena erant, Ion. pro ἐπίμπλαντο, 3. pl. imperf. pass. verbi πίμπλημι, f. πλήσω, idem quod πλήθω, impleo. Them. πλέ☉, plenus.

Πιμπλάω, impleo, activè; ut, πιμπλᾶσι ἄρτων σῶμα, corpus stipant panibus; apud Aristoph. & πίμπλαμαι, passivè; impleor, plenus sum; i. e. πληροῦμαι; ut Il. α. μένε☉ φρένες πίμπλαντο, i. e. πληροῦντο; ab eod. Th. cum præced. V. Item, πιμπλάνομαι, (pr. πέπλησμαι. a. 1. ἐπλήσθην, &c.) impleor, idem quod πίμπλαμαι, Il. 1. itidem, ab eod.

Πιμπλεῦσαι, replentes, Æol. pro πιμπλᾶσαι, nom. pl. part. præs. f. g. à πιμπλὰς, ᾶσα, verbi πίμπλημι, fut. πλήσω, idem cum πλήθω, impleo. Th. πλέ☉, plenus.

Πίμπλε, imple, Att. pro πίμπλαθι, præs. imperat. à

Πίμπλημι, idem quod πλήθω, impleo. Th. πλέ☉.

Πιμπρεὰς, ᾶσα, ὰν, præs. part. act. à πίμπρημι, idem quod πρήθω, incendo.

Πιμπρεάω, seu, πιμπρέω, dicitur, pro seq. πίμπρημι, seu, πίπρημι; comburo; item, Metaph. uro; item, inflo; & in pass. πίμπρεμαι, inflammor, ardeo, uror; & interdum activè, inflammo; &, inflo, &c. Vide seq.

Πίμπρημι, seu πρήθω, incendo. f. πιμπρήσω, & πρήσω. p. πέπρηκα. a. 1. ἔπρησα, præs. pass. πίμπρεμαι, incendor, intumesco. præs. inf. pass. πίμπρεσθαι. Th. πρήθω.

Πιμπρήσω, incendam, fut. 1. à πίμπρημι, quod V.

Πινακηδὸν, in modum tabularum, seu, asserum; apud Aristoph. in Ran. est adv. à πίναξ, ακ☉, ὁ, unde πινακὶς, ίδ☉, ἡ, &c. V.

Πῖν, pro πῖνε, bibe, præs. imperat. à πίνω, bibo.

Πινακίδιον, ȣ, τὸ, tabella. Th. πίναξ.

Πινακίδιον, τὸ, præced. idem est etiam quod seq. πινάκιον, & πινακὶς, codicillus, i. e. χαρτάριον, tabellæ, seu, tabella cerata in qua olim scribebant; pugillaris; ut, c. 1. Evang. Lucæ; item, pro indice libri, seu, rerum aliquo libro comprehensarum; apud Gell. l. 20. c. ult. Sed πινακὶς, exp. etiam scutella, seu parva lanx; &, est etiam genus saltationis, apud Athen. l. 14.

Πινάκιον, ȣ, τὸ, tabella: &

Πινακὶς, ίδ☉, ἡ, idem: à seq. πίναξ.

Πινακίσκ☉, ȣ, ὁ, & πινακίσκιον, ȣ, τὸ, idem cum præced. tabella, &c. Sed plerumq; accipiuntur etiam, pro parvo disco, seu, scutella, apud Athen. & Poll. & omnia sunt diminut. à seq. Th. πίναξ, ακ☉, V.

Πινακοθήκη, tabularum repositorium; tablinum, seu, tabularium; & specialiter, locus ubi tabulæ pictæ reponebantur; Plin. 35. 2. à seq. πίναξ, ακ☉, & θήκη, ἡ, vide. Item, πινακοπώλης, qui tabulas, seu, asseres, vendit; Poll. 7. c. 30. Itidem à seq. Th. πίναξ, & πωλέω, ὁ, vide.

Πινάκωσις, εως, ἡ, tabulatio; vel, tabulatum, Plut. à seq. Th. πίναξ, ακ☉, V.

ΠΙ͂ΝΑΞ, ακ☉, ὁ, tabula, asser; libellus, index. Est & πίναξ, discus, quadra.

Πιναρὸς, & πινηρὸς, ȣ, ὁ, sordidus, horridus, squalens; vilis; unde, πινάριον, τὸ, genus quoddam atramenti sutorii, Diosc. 5. 114. Omnia, à Th. πῖν☉, ὁ, illuvies, squalor, &c. V.

Πινδόθεν, adverb. ex Πίνδȣ. Pindus autem mons erat agri Pirrhebæi: vel ut alii etiam urbs.

Πίνεθ', pro πίνεται, ob sequent. aspirat. 3. sing. præs. pass. verbi πίνω, bibo: præs. imperat. πίνε, bibe.

Πινέμεν, Ion. & πινέμεναι, Dor. pro πίνειν, præs. inf. verbi πίνω, bibo. f. πώσω. p. πέπωκα. a. 2. ἔπιον.

Πίνετο, bibebatur, Ion. pro ἐπίνετο, 3. sing. imperf. pass. verbi ejusd.

ΠΙ'ΝΝΑ, ης, ἡ, PINNA, genus conchæ. Scribitur & πίνα. Hinc πίνινον, marinum, propriè ad πίναν pertinens.

Πιννοτήρης, ȣ, ὁ, observator pinnæ; qui & πιννοφύλαξ dicitur, cancellus, vel, squilla; quæ semper pinnam affectans, eam hiantem observat, donec pisciculi in ipsam ingressi sint; tum levi morsu monet, comprimendam esse concham, capiendamque prædam, seu in retia jam illapsam; Athen. l. 3. Utrumque, à præced. Them. πίνα, seu πίννη, ἡ, ostreum quoddam, semper comitem sociumque in comparando cibo habens cancellum, vel, squillam (Aristot. H. an. 5. 15.) comp. cum Th. τηρέω, unde τηρὸς, vel, cum nomine φύλαξ, &c. V.

Πιννοφύλαξ, idem cum præced. πιννοτήρης, quod V. Sed alium etiam πιννοφύλακα

φύλακα, memorat Aristot. H. an. 5. 16. araneum scil. in cubilibus spongiarum, & araneo simile animalculum, ita dictum quod pinnophylacis naturam & astutiam in venando sortitum sit; v. Aristoph. Comm. in vespis.

Πινόεις, εντος, ὁ; sordidus, in Epigr. à Th. πίνος. V.

Πίνον, ου, τὸ, vinum hordeaceum: à πίνω. Th. πίνος.

Πίνον, τὸ, præced. dicitur esse, cervisia, i. e. οἶνος κρίθινος, βρῦτος, ζῦθος, xythum; quo potu temulentos dicunt pronos decumbere, aut supinos tantum; quod in aliis non fit; itidem a seq. Th. πίνος, ὁ; V.

Πίνοντ', pro πίνοντα, bibentem, accus. sing. part. præs. verbi πίνω.

ΠΙ'ΝΟΣ, ου, ὁ, sordes, Sed πῖνος, ου, ἡ, pinus: qu. à πίων, pinguis qui abundat resina.

Πίνουσ', pro πίνουσι, bibunt 3. pl. præs. ind. act. verbi πίνω, f. πώσω.

Πινόω, ώσω, sordibus inquino; unde pass. part. præt. πεπινωμένος, sordibus fœdatus, apud Plut. in Alex. à Th. πίνος, ὁ, V.

Πινυὸς, & Πίνυσις, εως, ἡ; prudentia, sapientia; intelligentia; utrumque à πινύω seu πινύσκω, vel, πινύσσω, resipere facio, seu, ad sanam mentem reduco, &c. vide.

Πινύσκω, seu πινύσσω, moneo, sapere facio: à πέπνυμαι, sapio; quod à πνέω, spiro.

Πινυτὴ, al quando substantive sumitur pro πινυτότης, sapientia, prudentia; quod à πινυτὸς prudens, consultus: hoc à πινύω, vel πινύσσω, moneo, & ad sanam mentem reduco: quod à πέπνυμαι, sapio. Th. πνέω, spiro.

Πινυτὸς, οῦ, ὁ, sapiens, prudens, consultus; ut, πινυτὴ γυνὴ, apud Hom. & Demosth. vide præced.

Πινυτότης, ητος, ἡ; & pro eodem, πινυτὴς, ῆτος, ἡ; in Epigr. utrumque. à πινυτὸς, v. præced.

Πινυτόφρων, cui est mens prudens; ex præced. πινυτὸς, & φρὴν, v.

Πινυτῶς, adv. prudenter: à præced.

Πινύω, moneo, &c. Vide paulo supra πίνυσις, & πινύσκω.

ΠΙ'ΝΩ bibo: imperf. ἔπινον, f. πώσω. p. πέπωκα. a. 2. ἔπιον. a. 2. imperat. πίε & πῖθι a. 2. sub. πίω, ῃς, ῃ. a. 2. inf. πιεῖν. a. 2. part. πιὼν, οῦσα, όν. f. 1. m. πίομαι, ἔσαι, pro πιοῦμαι, ῇ, εῖται. Hinc πόσις, εως, ἡ, potio. πότης, ου, ὁ, potor, potator. ποτίζω, potum præbeo. συμπόσιον, ου, τὸ, compotatio.

Πινώδης, εος, ὁ κ ἡ; squalidus, sordidus, apud Eurip. à Th. πίνος, ὁ; V. unde etiam, Πινωδία, ας, ἡ; i. e. ἀκαθαρσία, sordes, ῥυπαρία, squalor, &c.

Πίνωσιν, 3. pl. præs. sub. verbi πίνω.

Πίομαι, bibam, f. 1. vel 2. m. pro πιοῦμαι. Sunt qui velint esse præsens à πίω, f. πίσω. pro πίνω, bibo.

Πίονος, gen. sing. à πίων, ονος, ὁ, ἡ, pinguis: acc. πίονα, pinguem: hinc compar. πιότερος. superl. πιότατος.

Πῖος, εος, τὸ, pinguedo. Th. πίων, ονος, ὁ, ἡ, pinguis.

Πιότερος, & πιότατος, compar. & superl. à πίων, pinguis.

Πιότης, ητος, ἡ, pinguedo. Th. πίων.

Πιοῦσα, a. 2. part. act. f. g. verbi πίνω bibo: f. πώσω. a. 2. ἔπιον. a. 2. part. πιὼν, οῦσα, όν.

Πιπίζω, est idem quod seq. πιπίσκω, ministro; potum scil. præbeo, &c. Vide Verùm, Πιπίζω, seu, πιππίζω, alias, est sugo cum sonitu; Item, ut τὸ pipare, est gallinarum, sic, τὸ pipire, pullorum, avicularum, passerum, columbarum; &c. atq. sic ad πίπος referunt.

Πιπίσκω, potum præbeo; à πίω, pro πίνω, bibo.

Πίπλημι, & πίμπλημι, impleo, idem quod πλήθω. Th. πλέος, plenus.

Πίπος, ου, ὁ, PIPUS avis marina: qu. à πίω, quod frequentius bibat.

Πιππίζω, avium pullos voce imitor, pipio, &c. (vide supra πιπίζω,) à Th. πίπος, V.

Πίππος, ου, ὁ, PIPIO, pullus avis: à sono πιπίζειν, pipire.

Πίπρα, ας, ἡ; pipra, pipo, onis; avis inimica luteæ; apud Aristot. H. an. 9. 1. ab eod. Th. πίπος, ὁ, V.

Πιπράσκω, vendo, venundo, imperf. ἐπίπρασκον, ες, ε, f. περάσω, qu. à περάω, pro περῶ.) p. πέπρακα. perf. pass. πέπραμαι. perf. part. πεπραμένος, venditus: a. 1. pass. ἐπράθην. a. 1. inf. pass. πραθῆναι. a. 1. part. πραθεὶς, εῖσα, έν, f. 1. pass. πραθήσομαι, vendar. Th. περάω, vendo.

Πιπεράσκω, præced. factum est per reduplicationem, ex περάω, quod per Sync. dicitur pro πρῶ, V.

Πιπεράω, incendo, &c. vide supra in πιμπεράω

Πίπρημι, f. πρήσω, vide πίμπρημι.

Πιπρήσκω, vendo; apud Nonn. pro πιπράσκω, V.

Πίπτε, cadebat, imperf. Ion. verbi πίπτω.

Πίπτουσαι, incidentes, plur. num. f. g. part. præs. seq. verbi.

ΠΙ'ΠΤΩ, cado, procido: f. πέσω, & Dor. πεσῶ. f. m. πεσοῦμαι, Dor. pro πέσομαι. præt. act. πέπτωκα. a. 1. ἔπεσα. a. 2. ἔπεσον. a. 2. imperat. act. πέσε, έτω, & in pl. πέσετε. a. 2. sub. πέσω, ῃς, ῃ. a. 2. inf. πεσεῖν. a. 2. part. πεσὼν, οῦσα, όν. Hinc πτῶμα, ατος, τὸ, casus, lapsus. πτῶσις, εως, ἡ, idem. προπετὴς, έος, ὁ, ἡ, præceps, petulans, προπέτεια, ας, ἡ, præcipitantia, petulantia.

Πίπτωσι, 3. pl. præs. sub. à πίπτω.

Πισάγας, α, ὁ, nomen Persicum, quod leprosum significat.

Πίσαι, potum præbere, a. 1. inf. act. verbi πιπίσκω, f. πίσω, qu. à πίω, pro πίνω, bibo.

Πίσεα, & πείσεα, τὰ, prata: à πίσος, seq. V.

Πισιδία, ας, ἡ, PISIDIA, nomen regionis.

Πίσινον ἔντος, plumentum è pisis confectum; apud Athen. & Aristoph. est è seq. πίσον, legumen; quod & πίσος dicitur; nam, apud Gal. legitur cum gemino σ; & oxytonως, οἱ πισσοὶ, in sensu leguminum, &c. V.

Πίσον, ου, τὸ, PISUM: à πτίσσω, tundo.

Πίσος, & πεῖσος, εος, τὸ locus humectus, hortus, pratum: qu. à πίσαι, irrigare, quod vide.

Πίσος, & πεῖσος præced. est quasi à futuro, πίσω, verbi πιπίσκω; unde, πίσεα, & πείσεα. locus irriguus; quasi qui possit πίσαι; i. e. potum præbere, &c. V.

ΠΙ'ΣΣΑ, seu πίττα, ης, ἡ, PIX: Angl. Pitch: qu. à πῖος, quia pinguis: aut à πίτυς, pinus. Hinc πιττάκιον, ου, τὸ, tabula: &

Πισσόω, seu πιττόω, ῶ, pice oblino: præcedente.

Πισσαλειφὴς, έος; pice unctus, vel, oblitus: picatus; peculiariter dicitur de navibus; ex πίσσα, & ἀλείφω; V. Item, Πίσσανθος, picis flos, Gal. à Th. ἄνθος, τὸ, V. Πισσάσφαλτος, pix bitumine mixta; bituminis genus picem odore referens; Latine dicitur à quibusdam, rubrica scythica; à Th. ἄσφαλτος, τὸ; V. Πισσέλαιον, ου, τὸ; oleum picinum; ab ἔλαιον, τὸ; V. Item. Πισσήεις, εντος, ὁ; &, Πισσήρης; ut &, πισσηρὸς, ὁ; piceus, vel, picem referens; Item, pice plenus, vel, ex pice confectus; Item, Πισσίζω, picem imitor colore, vel, odore; ut, πισσίζει τὴν ὀσμὴν, Diosc. l. 7. & πισσίζων οἶνος, vinum quod picem odore refert: Sic, &, πισσίτης οἶνος, vinum picatum, vel, pice conditum; de quo Diosc. 5. 84 omnia, à Th. πίσσα; V. Item, Πισσοκαυτέω, ῶ; eliciendæ picis gratiâ uro; Theoph. H. 9. 2. ubi scribitur etiam, Πιττοκαυτέω, idem à Th. καίω, fut. καύσω; unde καυτὸς, & καύτης, ὁ, &c. V. Sic &, Πισσόκηρος, vocabulum est τῶν μελιτουργῶν, Arist. H. an. 9. 40. hâc enim voce meliturgi, seu, mellarii utuntur, ad significandum, in alvearibus operis secunda fundamenta; nam prima vocant κόμμωσιν, i. e. gummitionem; quod Arist. ait esse ceræ excrementa, quo apes alvearium oras illinunt, odoris acris; & quæ super eam inducitur, crusta sive corium, pissoceros vocatur: gummitioneque id magis habes est odore, & minùs medicamentorum; ita Aristot. Sic & Plin. 11. 7. nigra crusta est prima saporis amari; pissoceros super eam venit picantium modo, seu, dilutior; &c. tertia denique fundamenta, propolin vocant periti, inter coria cerasque, magni ad medicamina usus; (v. πρόπολις, suo loco) à Th. κηρὸς, ὁ; V. Item, Πισσοκωνάω, circumcirca illino pice; unde, πισσοκωνητὸς, pice circumlitus: à Th. κῶνος, unde κωνάω; &c. V. Item, Πισσοτρόφος, picem alens, seu, fundens; à τροφὸς, ὁ; comp. ut reliqua præced. cum Th. πίσσα, ἡ; V.

Πισσώδης, seu, πιττώδης, εος, ὁ κ ἡ; piceus; seu, pice abundans, pice plenus, Item, picem referens; à πίσσα; seu, πίττα, &c. V.

Πιστὰ, pignora, beneficentiæ, nom. pl. n. g. à πιστὸς, ὴ, όν, fidus, a, um: quod à πίστις, fides. Them. πείθω, persuadeo.

ΠΙΣΤΑ'ΚΙΑ, ων, τὰ, PISTACIA, nuculæ pineis nucibus similes.

Πίστεις, nom. pl à πίστις, εως, ἡ, fides, Th. πείθω, persuadeo.

Πιστευθέντες, nom. pl. a. 1. pass. à seq.

Πιστεύω, credo, fut. εύσω. p. πεπίστευκα. plusq. p. πεπιστεύκειν, Att. pro ἐπεπιστεύκειν. part. præt. act. πεπιστευκὼς, υῖα, ός. a. 1. ind. act. ἐπίστευσα. a. 1. imperat. πίστευσον, άτω, & in pl. πιστεύσατε. a. 1. sub. πιστεύσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. πιστεῦσαι. a. 1. part. πιστεύσας, ασα, αν,

præſ. paſſ. πιστεύομαι, credor, perf. paſſ. πεπίστευμαι, concreditur mihi; a. 1. paſſ. ἐπιστεύθην, ης, η. à πίστις, εως ἡ, fides. Th. πείθω, perſuadeo.

Πιστικὸς, ἡ, ὸν, fidelis, ſalubris: à πίστις, fides. Eſt & πιστικὸς, ἡ, ὸν, potabilis; liquidus, a, um: à πίω, vel πίνω, bibo, vel dicitur πιστικὸς, pro ὀπιστικὸς, per Aphær. τῆ ο, ab Ὦπις, ιος, ἡ, nomen urbis prope Babylonem, unde optima nardus.

Πιστικὸς, in prima ſignif. propriè eſt, ad fidem faciendam aptus; qui fidem facere poteſt; ut, πιστικοὶ λόγοι, apud Ariſtot. Rhet. 1. & ab eo in altera ſignif. dicitur πιστικὴ νάρδος; ut, νάρδου πιστικῆς, Marc. 14. Sed ſunt qui ab ὦπις, ἡ, deducunt; nam in genit. eſt τῆς ὤπιος; qui vicus erat Meſopotamiæ ad Euphratem, non procul à Seleucia, vicinarum regionum emporium, ex quo aliis præſtantiſſima vendebatur nardus, &c. V.

Πίστιος, ου, ὁ; fidius ab Halicarn. l. 9. vertitur ſanctus, & l. 4. eſt Jovis cognomentum; ut, μὰ τὸν Πίστιον, medius Fidius, &c. à πίστις, ἡ, V.

Πίστις, εως, ἡ, fides, fidelitas, perſuaſio, probatio: qu. πείστις, παρὰ τὸ πεπεῖσθαι, perſuaſum eſſe. Th. πείθω, perſuadeo.

Πιστολοχία ſpecies eſt ariſtolochiæ; cum qua eandem habere putatur appellationis rationem; (vide ἀριστολοχία) Plin. 27. 8. ex πιστὸς, & λοχὸς, unde λόχιος, &c. V.

Πιστὸν, adverbialiter pro πιστῶς, 3. epiſt. Joh. v. 5. & τὸ πιστὸν, idem ac πίστις. à

Πιστὸς, ἡ, ὸν, fidelis; fide dignus. Eſt & πιστὸς, Chriſtianus, credens in Chriſtum. οἱ πιστοὶ, credentes: à πείθω. at

Πιστὸς, ἡ, ὸν, potabilis, liquidus: à πίω, poto. Th. πίνω bibo.

Πιστὸς, prius præced. propriè eſt, q. d. credibilis; fidus: qui fidem ſuam ſervat & præſtat apud Ariſtot. Iſocr. & Plut. &c. Item, certus, exploratus: ut, apud Æſch. πιστὰ ταῦτα καὶ γνώριμα; hinc & πιστὸν ἔχειν, pro certo habere, vel, certò ſperare; apud Thuc. l. 1. Item, etiam activè. πιστὸς, eſt credens, fretus; apud Plat. unde, οἱ πιστοὶ, in ſacris literis ſunt, fideliter credentes, qui ſalutem in Chriſto promiſſam ſibi applicant, ſeu, in eam recumbunt, &c.

Πιστότερος, compar. & πιστότατος, ſuperl. à πιστὸς, fidelis; quod vide.

Πιστότης, ητος, ἡ; fidelitas, fides; Plat. de leg. eſt ſubſt. à priori πιστὸς, Vide.

Πιστοῦται, 3. ſing. præſ. ind. paſſ. verbi πιστόω quod vide.

Πιστόω, fidem facio, & ex'go, confirmo, ſtabilio: f. ώσω. p. πεπίστωκα. perf. paſſ. πεπίστωμαι. a. 1. paſſ. ἐπιστώθην· à πίστις, fides. Them. πείθω, perſuadeo.

Πίστρα, ἡ; idem quod ποτίστρα; canalis in quo adaquantur pecora: qui dicitur etiam πιστὴρ, & πιστήριον; quoniam ibi πιπίσκονται τὰ θρέμματα; ſed exp. etiam, alveus: apud Eurip. Item, Πίστρις, eſt genus navigii: apud Polyb. utrumque à πίνω, fut. πίσω, ſeu à πίω, unde πίστος, &c. V.

Πιστωθεὶς, έντος, cui fides habita eſt, a. 1. part. paſſ. πιστώθητον, dual. num. a. 1. imperat. paſſ. πιστώθητι, verbi πιστόω, fidem facio, quod vide.

Πίστωμα, τὸ; id quo res aliqua confirmatur; probatio argumentativa: Ariſtot. Rhet. 1. eſt verbale, à Πιστόω. Vide.

Πιστῶς, adv. fideliter: à πιστὸς, quod à πίστις. Th. πείθω, perſuadeo.

Πίστωσις, ἡ; confirmatio & probatio quâ rei fides fit; Hermog. Item, Πιστωτέος, ὁ; de re dicitur, cujus fides eſt facienda, quæque confirmatione vel πιστώσει indiget, ſeu, opus habet; verbalia, à πιστόω, V.

ΠΙ'ΣΣΥΓΓΟΣ, ου, ὁ, ſutor, cerdo. Referamus ad πίσσα, ὑγρὰ, quia picem humidam tractat.

Πισσύγγιον, τὸ; officina ſutoris, ſeu, cerdonis: Heſych. & Poll. à præced. πισυγγος, cerdo, ὁ τὰ ὑποδήματα ῥάπτων, &c. V.

Πίσυνος, fretus, fidens, Them. πείθω, perſuadeo: f. σω. p. κα. a. 2. ἔπιθον.

Πίσυρες, & πίσσυρες, Æol. pro τέσσαρες, quatuor.

Πίσω, potabo, fut. 1. Poët. à πίω. Vide πίνω.

ΠΙΤΑ'ΝΑ, ης, ἡ, turma, cohors; tribus quædam, ab urbe Æolidis Πιτάνη· inde Πιτανήτης λόχος, Cohors Pitanete.

Πιτανάτης στρατὸς; exercitus Græcorum turmalis; ſic dictus, per Synec. utpote ex diſtinctis turmis conſtans ac ordinibus, &c. à præced. Them. πιτάνα, V.

Πίτνα, cadebat, imperf. Ion. pro ἐπίτνα, verbi πιτνάω, vel à πίτνημι τροπῇ τῆ η, εἰς α, ut ἔβα, pro ἔβη· hinc πιτνὰς, præſ. part. Th. πίπτω, cado.

Πίτναν, 3. pl. imperf. act. pro ἐπίτνασαν. Vide πίτνα.

Πίτνω, cadere facio, jacio: Att. πιτνέω· hinc πιτνεῖν. Th. πίπτω.

Πιττάκιον, ου, τὸ, tabula, pugillare; PITTACIUM: à πίττα, vel πίσσα, pix.

Πιττάκιον præced, dicitur eſſe tabula è fuſili pice ad exarandum conflata; item ſimpl. tabula Item, tabula & lacinia telæ vel panniculi, quæ ungento lita, vulneri &c. imponitur; Item, pittacium, i. e. ſupplementum, lacinia, tabula quâ veſtimenti ruptura inſtauratur; &c. V.

Πιττακὸς Μιτυληναῖος, ὁ PITTACUS MITYLENEUS, unus è ſeptem Græciæ ſapientibus.

Πιττάσφαλτος, pro πισσάσφαλτος; V. Item, Πιττόω, pico, pice oblino; à Them. πίττα, pro πίσσα. V. Item, Πιττοειδὴς, piceus, aut, picis gerens ſpeciem, aut præ ſe ferens; ex πίττα, pro πίσσα, & εἶδος, τὸ; Vide; ſic &, Πιττοκοπέω; idem cum πισσοκοπέω; id Vide. ut, πιττοκοπῦσι πεύκην; Bud. interpr. picem ex arbore elicio & eximo; quod fit, tædis exectis; Theophr. 9. 2. &c.

Πιττόω, vide in πισσόω.

Πίττωσις, εως, ἡ; picatio, picis ad cutem illiſio; vel, dropax ſimpliciſſimus, pice aridâ cum exiguo oleo liquatâ cutique dum calet illitâ; apud Gal. Item, Πιττωτὴς, ου, ὁ; qui pice illinit; Luc. & Πιττωτὸς, ὁ; pice illitus; ut, πιττωτὰ φάρμακα, medicamenta quibus pix admiſcetur; apud Gal. omnia, verbalia à præced. πιττόω, pico, pice incruſto, &c. V.

Πιτύϊνος, ου, ὁ; pineus; ut, πιτυΐνη ῥητίνη, reſina pinea, ſeu, reſina è pinu; ſic Πιτύϊνοι κῶνοι; Athen, πιτύϊνος στέφανος; Plut. & πιτύϊνος οἶνος, apud Dioſc. 1. 45. vinum conditum pini lignis, &c. Item, Πιτυΐνη, ης; & Πιτυὶς, ίδος, ἡ; pinea; aliis, ajuga, abiga, & χαμαίπιτυς; quæ & iva muſcata vulgò; Item abſolutè, Πιτυὶς dicitur etiam reſina pinea; apud Gal. in Lex. Hippocr. unde, Πιτυΐδες, αἱ; dicuntur nuclei pineæ nucis; Gal. & Dioſc, &c. omnia, à Th. πίτυς, υος, Vide.

Πιτυλεύω, cieo, πίτυλον; Ariſtoph. in veſp. Item, Πιτυλίζω, idem; ſed exp. etiam, geſticulor, & crebro motu cieo manus ſtrepitum; unde πιτύλισμα, τὸ; ejuſmodi manuum commotio; ut, apud Juvenal. Sat. 11. qui Lacedæmonium *pitylismate* lubricat orbem; omnia, à ſeq. Th. πίτυλος, quâ voce ipſum etiam remigium ſic nominatur; ut & ipſi remi; Gal. & Eurip. Item, metaph. pro crebra agitatione & motu, ſtrepitum ciente; ut, χειροῖν πίτυλος, comploſio, vel, micatio manuum; & δακρύων πίτυλος, exp. apud Eurip. lachrymarum ubertim manantium deſtillatio cum planctu ſonituque aliquo; ſic apud eund. Πίτυλος σκύφου, exp. largior defluxus vini è ſcypho, non abſque ſtrepitu; denique, Πίτυλος, dicitur avicula quædam ſylveſtris ſtrepera; Heſych.

ΠΙ'ΤΥΛΟΣ, ου, ὁ, ſtrepitus aquæ remo percuſſæ.

Πιτυόεις, εντος, ὁ; pinis abundans; & Πιτυόεσσα, quæ pinorum eſt ferax; quæ Atticè & per contract. dicuntur πιτυοῦς, & πιτυοῦσσα; quod ult. eſt etiam herbæ nomen; & dicitur eſſe ſpecies tithymalli; Dioſc. à Th. πίτυς, υος, ἡ; V.

Πιτυοκάμπη, eruca pinorum: Dioſc. 6. 2. Item, Πιτυοκάμπτης, qui pinus inflectit; cognomen Sinis centauri à Theſeo interfecti; Plut. in Theſ. ex πίτυς, υος; & κάμπτω, unde κάμπη, & καμπτὸς, &c. V. Item, Πιτυόστεπτος, pinu redimitus; ſed dicitur & Πιτυόστεπτος, in Epigr. ex πίτυς, υος; & στέφω, f. ψω; unde στέπτος; &c. V.

Πιτυρίας, ſive, πιτυρίτης ἄρτος, panis furfuraceus, vel furfureus, qui, poſt excuſſam tenuiſſimam farinam ex reliquo conficitur; Item, Πιτυρίασις, εως, ἡ; furfures; porrigo; quum inter pilos, quædam quaſi ſquamulæ tenues & furfuraceæ ſurgunt & à cute reſolvuntur; ſic &, Πιτυρίδες ἐλαῖαι, furfuraceæ olivæ, tritæ olivæ; Athen. l. 2. omnia, à ſeq. Th. πίτυρον, V.

ΠΙ'ΤΥΡΟΝ,

ΠΙ'ΤΥΡΟΝ, ου, τὸ, furfur: qu. à πίτω. est enim id quod πίτει, id est, excidit à frumento, cum molitur.

Πιτυρίαω, furfuribus, seu, porrigine, (quæ πιτυρίασις dicitur;) infestari; Item, Πιτυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ; furfurosus, vel, furfuraceus; apud Diosc. & Hippocr. à præced. Them. πίτυρον, τὸ; pellicula, quæ à frumento inter molendam abscedit; Hesychio; πίτυρα, sunt cortices frumenti, vel, hordei; quibus grana eorum integuntur; Sic etiam capitis sordes furfuribus similes, πίτυρα dicuntur; ut & Lat. furfures; Item, quæ in urina, furfuribus similia visuntur, sic etiam dicta sunt; urinæ sedimentum, à similitudine, &c.

ΠΙ'ΤΥΣ, υος, ἡ, picea, PINUS: q. à πῖος, quia pingui abundat. Hinc πιτυόεις, εντος, ὁ, pinis abundans. πιτυώδης, εος, ὁ, ἡ, idem. πιτύϊνος, ου, ὁ, pineus.

Πιτυόστεπτος, pino redimitus; vide supra πιτυόστεπτος.

Πιτυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ; pinis abundans; ut, πιτυώδεις νῆσοι, insulæ pineo frutice abundantes, quas & Πιτυοῦσαι; Sic Πιτυώδη χωρία; apud Plut. &, πιτυώδης καρπὸς, fructus pinus, seu, pineus; qui & conus, seu, meta nominatur; Theophr. à Them. πίτυς, υος, ἡ; Vide.

Πιφάσκεαι, Ion. pro πιφάσκῃ, loqueris, 2. sing. præs. sub à

Πιφάσκομαι, pro φάσκω, jactito, dico. Th. φάω, vel φημὶ, dico.

Πιφαύσκεο, Ion. pro πιφαύσκου, præs. imperat. pass. à

Πιφαύσκω, inserto υ, pro πιφάσκω, quod per reduplicat. pro φάσκω, idem quod φημὶ, dico, loquor. Them. φάω, dico. Est etiam πιφαύσκω, in lucem profero: à φάω, idem.

Πίφιγξ, vel, Πίφιγξ; dicitur esse avis quædam aquatica; apud Aristoph. παρὰ τὸ πίνω, quod aquis delectetur: Etymol.

Πίω, usitat. pro πίνω, BIBO. Est & a. 2. sub. act. verbi πίνω. f. πόσω. a. 2. ἔπιον.

Πιώδης, εος, ὁ; à Th. πίων; cum quo idem signif. ut, πιώδης γῆ, terra pinguis & uber, &c.

Πίωμεν, 1. plur. a. 2. sub. act. verbi ejusdem.

ΠΙ'ΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, pinguis, obesus: qu. à πῖος, τὸ, pinguedo, πιαίνω, pinguefacio.

Πιὼν, qui bibit, a. 2. part. act. verbi πίνω, bibo: f. πόσω, a. 2. ἔπιον.

Πλαγὰ, ᾶς, ἁ, Dor. pro πληγὴ, ῆς, ἡ, PLAGA; quod vide.

Πλάγγος, ου, ὁ; apud Aristot. H. an. l. 9. c. 32. plancus; aquilæ species; secunda magnitudine & v. quam dicit ἐπιπλεγγίθεσθαι νηπιοφόνον, vide Plin. l. 10. c. 3.

Πλαγγὼν, όνος, ὁ, icuncula cerea, quasillus: à πλάσσω, fingo. Sunt qui πλαγγὼν, exponunt vagus, voluntque esse a. 2. part. verbi πλάζω. f. 2. πλαγῶ. a. 2. ἔπλαγον, & Pleonasmo, τοῦ γ' ἔπλαγγον, unde a. 2. part. πλαγγὼν, όντος, ὁ. Verum contra morem participiorum flectitur per όνος ut apud Hesych. πλαγγόνες κεκρύφαλοι, reticula muliebria.

Πλαγγὼν, præced. puppa cerea, dicitur ab Hesych. παρὰ τὸ ἐκ κηροῦ πεπλάσθαι, &c. V. Unde, Πλαγγόνιον, Hesych. fuisse dicit, μύρον τι, apud Athenienses; cujus, Pollux quoque meminit, dicens, denominatum esse ἀπὸ τῆς πλαγγόνος; intelligens, ut videtur, Plangonem, meretricem Milesiam; quam Athen. l. 13. διαβόητον fuisse tradit.

Πλαγιάζω, & πλαγιόω, obliquo; in obliquo; in obliquum, seu latus flecto; Poll. l. 1. Sed Πλαγιάζειν, exp. &, oblique nunciare; Item, in errorem impellere, &, decipere; Hesych. unde verbale, Πλαγιασμὸς, obliquatio; apud Hermog. omnia, à Them. πλάγιος, ὁ; Vide.

Πλαγιάριος, ου, ὁ, plagiarius, fragana. Gal. Cyr.

Πλαγιαυλίζω, obliquâ tibiâ cano; Eust. est à seq. πλαγίαυλος, qui obliquis canit tibiis, &c. V.

Πλαγίαυλος, ου, ὁ, obliqua tibia: ex πλάγιος, obliquus, & αὐλὸς, οῦ, ὁ, tibia.

Πλαγιόκαρπος, obliquè, seu, à lateribus fructum ferens; Theoph. ex πλάγιος; & καρπὸς, ὁ; V. Item, πλαγιόκαυλος, obliquum caulem habens; Theophr. ex πλάγιος; & καυλὸς, ὁ; V.

ΠΛΑ'ΓΙΟΣ, ου, ὁ, ἡ, obliquus, transversus: qu. à πλάζομαι, erro.

Πλαγιοφύλακες, qui obliqua, seu, latera aciei custodiunt; apud Ælian. in Tact. ex πλάγιος, & φύλαξ, ακος, ὁ; Vide.

Πλαγιόω, vide paulo supra πλαγιάζω.

Πλαγκτὴρ, ῆρος, ὁ; erro, vagus, erroneus; in Epigr. Item, Πλαγκτὸς, οῦ, ὁ; idem; ut, πλαγκτὸν ὕδωρ, aqua erratica; in Epigr. & πέτραι πλαγκταὶ, petræ in mari vagantes & errabundæ; Od. μ. Item, πλαγκτὸς, est stolidus, stultus, amens; hujusmodi namque hominum mens, è statu suo emota, huc illuc vagatur; nec certæ cuiquam rei adhæret, Od. φ. Unde πλαγκτοσύνη, ης, ἡ; vagus error, vagatio; ut; Od. ο. πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστ' κακώτερον ἄλλο βροτοῖσι, &c. omnia à Th. πλάζω, πλάζομαι, fut. πλάγξω, &c. V.

Πλαγχθέντες, errantes, nom. pl. a. 1. part. pass. ab 1. ind. pass. ἐπλάγχθην, Euphoniæ gratia interposito γ', ἐπλάχθην, ης, η, erravi, verbi πλάζω, errare facio: fut. πλάγξω.

Πλάγχθην, ης, η, Ion. pro ἐπλάγχθην, a. 1. ind. pass. Vide πλαγχθέντες.

Πλαδάρωμα, τὸ; flacciditas ex nimio humore; uligo; mador, nimia humiditas: à πλαδαρὸς, udus, nimio humore abundans: atque inde, laxus, mollis, &c. V.

Πλαδαρὸς, οῦ, præhumidus, uvidus; flaccidus: &

Πλαδία, ᾶς, & έα, ᾶς, humore nimio abundo: à

ΠΛΑ'ΔΟΝ, ου, τὸ, & πλάδος, ου, ὁ, humor superfluus.

Πλαδόεις, εντος, ὁ; & Πλαδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ; humiditate nimiâ abundans; uliginosus, udus, apud Hippocr. utrumque, à præced. Th. πλάδον, τὸ: V. unde etiam, Πλαδόω, Poët. pro præced.

Πλαδάω, superfluo humore, & modum naturæ excedente, madeo; ut, πλαδῶν στόμαχος, apud Suid. & πλαδῶντα οὖλα, humore prægnantes, seu, pituitâ madidæ gingivæ; apud Diosc. l. 1. 153. &c. V.

Πλάζομαι, vagabundus jactor, erro: hinc part. præs. πλαζόμενος. Th. πλάζω; errare facio.

ΠΛΑ'ΖΩ, errare facio; amoveo; disturbo: f. πλάγξω, a. 1. ἔπλαγξα, p. πέπλαχα. a. 1. pass. ἐπλάχθην, ης, η, Ponitur & πλάζω, per Sync. pro πελάζω, appropinquo, accedo. Them. πέλας, prope.

Πλάθανη, ἡ, statua; dicitur quasi πλαστὴ, i. e. πλαστὴ εἰκὼν, ficta imago, à Them. πλάσσω, seu, πλάττω; V. Item, Πλαθάνη, ης, ἡ; sartago; vas in quo fit panis & placentæ; ab eod. Item, Πλαθανὸς, vel, πλάθανον; idem; discus, scil. super quo panes finguntur; Itidem ab eod. Th. v.

Πλάθανον, seu πλαθανὸν, οῦ, τὸ, orbis super quo panes formant: ut puto, à πλάσσω, formo.

Πλάθω, f. άσω, appropinquo, admoveo: à πελάω. Th. πέλας, prope.

Πλαίσιον, ου, τὸ, lateris forma, vel forma in qua lateres formantur. qu. à πλάσσω, formo.

Πλαίσιον præced. ἀπὸ τοῦ πλάττεσθαι, dicitur etiam, militare agmen dispositum quadrangulari forma, quam, longiorem esse quam latiorem; scribit Ælian. ad formam scil. lateris; & sic dicitur compages lignorum eandem formam imitans; apud Aristoph. & Plut. &c. Vide.

Πλάκα, acc. sing. à πλὰξ, ἡ, tabula lata, &c. quod vide.

Πλακανθώδης, vide infra πλακουντώδης.

Πλάκας, crustas massasque vocant, in tabellæ formam congestas; & hinc Latini, ut Festus, & Plin. planas tabulas, plancas vocant; interpositâ literâ, n; Eust. quoque πλάκα nominari scribit πᾶν τὸ ἐπίπεδον χωρίον; seu, πᾶν τὸ πλατὺ χωρίον; alibi vero, πλάκας dici annotat, πάντα τὰ πλατέα; vide πλάξ.

Πλακεὶς, involutus. a. 2. part. pass. à πλέκω, plecto, necto. f. ξω. a. 2. pass. ἐπλάκην. a. 2. inf. pass. πλακῆναι.

Πλακερὸς, οῦ, ὁ, latus in formam πλακὸς; est à πλὰξ, πλακὸς, V.

Πλακία, ας, ἡ, error, à πλάζω, erro, ἀμπλακία, error, peccatum: ab ἀνὰ, & πλακία.

Πλακία præced. delictum, erratum; à quibusdam diducitur, non à πλάζω, sed à πλέκω, quod instar laquei, hominem implicet; &c. V.

Πλακόεις, εσσα, εν, latus & tenuis, ut πλὰξ, ἄρτος πλακοῦς, placenta. Them. πλάτος, εος, ὁ, latus.

Πλακούντιον, ου, τὸ, placentula; apud Luc. exp. etiam, crustulum; est diminut. à seq. πλακοῦς, οῦντος, V. Item, Πλακουντώδης, (pro quo apud Theophr. scribitur etiam, Πλακανθώδης;) placentaceus; placentæ formam imitatus, seu, speciem ejus referens, ab eod. Item Πλακουντοποιὸς, dulciari-

 us

us; ex πλακῦς, ῦντος, & ποιέω, V.

Πλακῦς, ῦντος, PLACENTA, contract. à πλακόεις, εντος, ὁ, panis latus & tenuis crustæ speciem referens. Th. πλατὺς, έος, ὁ, latus, amplus, spatiosus.

Πλακόω, ῶ; incrusto; à πλὰξ, ακὸς, ἡ; dicta quasi πλατὰξ, à Th. πλατὺς, V. unde in plur. πλάκες, in sacris literis dicuntur tabulæ, in quibus Deus legem inscripserat; Exod. 31. 2 Cor. 3. & Hebr. 9. Item, Πλὰξ, exp. etiam, crusta; Diosc. 5. 113. Πλάκας λεπιζομένας ἔχει; crustas habet squamarum modo; & Aristot. H. an. 2. πλάκας πόλλας ἔχων; crustas multas habens; Sic & alia quoque, quæ in modum πλακῶν & crustarum lata sunt; πλάκες dicuntur; ut, πλὰξ ἰξὸς; itemque, panes latiores & tenuiores in modum crustarum, ut & πλὰξ dicitur etiam planities, æquor, tam in mari quam in terra; &c. Vide. Unde etiam, Πλακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ; latus in modum πλακὸς; & in compar. Πλακωδέστερος, planior, & latior; apud Aristot. Item, crustosus, crustæ speciem referens; Diosc. 2. 23. &c.

Πλᾶκτρον, ου, τὸ, Dor. pro πλῆκτρον, plectrum, instrumentum quo citharæ fides pulsantur: à πλήσσω, percutio.

Πλακῶ, plicatus sim, a. 2. sub. pass. verbi πλέκω, plecto, quod vide.

Πλὰν, Dor. pro πλὴν, nisi, præterquam quod; Et, præter, seorsum.

Πλανάω, facio errare, fallo, seduco. f. ήσω. p. πεπλάνηκα. a. 1. ἐπλάνησα. præs. pass. πλανάομαι, seducor, erro. perf. pass. πεπλάνημαι, perf. part. πεπλανημένος, η, ον, seductus, a, um. a. 1. pass. ἐπλανήθην, ης, η, seductus fui. à πλάνη.

Πλανέομαι, idem quod πλανάομαι; erro, vagor, vagabundus obeo; & ab eod. Th. πλάνη, ἡ; V.

ΠΛΑ'ΝΗ, ης, ἡ; error. q. à πλάζω.

Πλάνημα, τὸ; erratio; vel, idem quod præced. Th. πλάνη, error; & metaph. deceptio, impostura; ut Lat. error. 2 Petr. 2. &c. V.

Πλάνης, ητος, ὁ, erro, vagabundus: à præced.

Πλανήσας, αντος, decipiens. a. 1. part. act. à πλανάω, quod vide.

Πλανησίεδρος, incertis sedibus errans; vagus. Item, πλανησίεδρον, Aristoph. H. an. 1. vocat molam, quod loco mobilis sit, & vagatur; ex πλάνησις, & ἕδρα, ἡ; V.

Πλάνησις, εος, ἡ: erratio, vagatio; verbale, à πλανάω, άομαι; V. Item, Πλάνητες, sub. ἀστέρες, sidera errantia; Plat. & Plut. est plur. masc. à sing. πλάνης, ητος; vagus, erroneus, &c. V.

Πλανήτης, ου, ὁ, erro, onis, erraticus. & subaudit. ἀστὴρ, stella erratica, PLANETA. Angl. a Planet. Th. πλάνη.

Πλανητικὸς, ῦ, erraticus, vagabundus: à præced.

Πλανητὸς idem quod præced. & ab eod. ut, πλανητὰ ἄστρα; apud. Plat. de leg. l. 2. &c. V.

Πλανίας, vagabundus, erraticus, ut πλανίων βίος; q. d. vita vagabunda, vel erratica; sive, vita peregre agentium; in Epigr. à Th. πλάνη, ἡ; V.

Πλανόδιος, via errans, qui à recta via aberrat; Hom. hymn. in Merc. ex. πλάνη, ἡ; & ὁδὸς, ἡ; &c. Vide.

Πλάνος, ου, ὁ, seductor, impostor; item error. Sed

Πλάνος, η, ον, fallax, fraudulentus, BLANDUS. Th. πλάνη, error.

Πλάνος, præced. idem cum πλάνης, quum scil. absolute ponitur, pro πλάνης ἄνθρωπος, Athen. l. 1. & Matth. 27. Item, in errorem impellens; ut, πλάνα δῶρα, apud Mosch. Item, interdum subst. idem quod πλάνη, apud Soph. & exp. etiam, digressio, vagus sermo, seu, vaga digressio, &c. apud Plat.

Πλανοστιβὴς; q. d. errando calcatus, & vagando; i. e. ab animantibus vagantibus, & quasi vagabunde euntibus, calcatus; Sic est terræ Epith. apud Æschyl. ex Th. πλάνη; unde πλάνος, & Th. στείβω, unde στίβω, & στίβος, &c. V.

Πλανύττω, idem quod πλανάομαι, oberro; errabundus sum & vagabundus; apud Aristoph. in avib. Τί ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανύττομεν, i. e. πλανόμεθα; quid, ô miser, sursum deorsum vagamur? &c. ab eodem Them. πλάνη, unde πλανητὸς, &c. Vide.

Πλὰξ, ακὸς, ἡ; tabula lata, æquor, planities, crusta. Them. πλατὺς, έος, ὁ latus.

Πλὰξ, præced. vide etiam supra in πλακόω.

Πλᾶξεν, Dor. & Ion. pro ἔπληξεν, percussit, 3. sing. a. 1. verbi πλήττω, vel πλήσσω, percutio. f. ξω.

Πλάξιππος, ω, ὁ, ἁ, Dor. pro πλήξιππος, equorum agitator, παρὰ τὸ πλήττειν τοὺς ἵππους.

Πλάσαντι, dat. sing. à

Πλάσας, αντος, a. 1. part. act. à πλάσσω, fingo: f. σω.

Πλάσις, εως, ἡ; fictio; ipsa actio fingendi; Item, formatio; & metaph. formatio morum & institutio; Item, exp. & forma; apud Polyb. est verbale, à πλάσσω, fut. πλάσω, &c. Vide.

Πλάσμα, ατος, τὸ, figmentum. Them. πλάσσω.

Πλάσμα præced. proprie est, fictum, i. e. figlinum opus; Item, commentum, simulatio; sed est etiam verbum theatricum & artis tibicinum; quidam exp. varietatem quandam circa musicos sonos, & cantus luxuriam, quibus opponatur simplex musica; putatur & fuisse potionis genus, quo, suavior vox reddebatur, &c. Vide.

Πλασματίας, ου, ὁ, fictus, fictitius item fictor, fabulator, à præced.

Πλασματογράφος, figmentorum scriptor, à præced. πλάσμα, ατος, τὸ; & γράφω, V.

Πλασματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ; fictus, fictitius, commentitius, à præced. πλάσμα, ατος, τὸ, V.

Πλάσε, finxit Ion. & Poët. pro ἔπλασε, 3. sing. a. 1. ind. act. à

ΠΛΑ'ΣΣΩ, & Att. -ττω, fingo, comminiscor, simulo. f. πλάσω. p. πέπλακα. perf. pass. πέπλασμαι. hinc πλάσμα, ατος, τὸ, figmentum, πλάστης, ου, ὁ, fictor. πλαστὸς, ῦ, fictus.

Πλαστεύω, idem quod & pro Them. πλάσσω, fingo; Item, confingo, comminiscor, &c. V.

Πλάστειρα, fictrix, creatrix; ut, πλάστειρα φύσις; in Epigr. est fœm. à masc. πλαστὴρ, ῆρος, ὁ; idem quod πλάστης, ου, ὁ, fictor; in Epigr. & apud Plut. Item, creator, conditor; &c. verbalia, à præced. Them. πλάσσω, V.

Πλάστιγξ, γγος, ἡ, lanx è jugo suspensa, cui pondus imponitur, tum tabula, in qua cottabis ludebatur. Th. πλατὺς, έος, ὁ: latus. Est &

Πλάστιγξ, Dor. pro πλήστιγξ, ιγγος, ἡ, ferula, flagellum: à πλήσσω, percutio.

Πλαστικὴ, sub. τέχνη, fingendi seu fictoris ars, PLASTICE: à

Πλαστικὸς, ἡ, ὸν, ad fingendi artem aptus; idem fingendi arte valens. Them. πλάσσω, fingo.

Πλαστογράφος, qui scripturas fingit, seu, qui ficta scribit; falsarius; unde, Πλαστογραφέω, scripturas fingo; sum falsarius; unde verbale, Πλαστογράφημα, falsa scriptura, id quod ficte scriptum est; Item Πλαστογραφία, falsa scriptura, falsitas scripturæ; omnia, ex πλαστὸς & γράφω, unde γραφὴ, ἡ; &c. Vide. Item, πλαστολάλος, ficta & falsa loquens, falsiloquus; Item, Πλαστολόγος, idem; ex πλαστὸς, & λάλος, vel, λόγος, quæ Vide.

Πλαστὸς, ἡ, ὸν, fictus, a, um, ab eodem.

Πλαστῶς, ficte, simulate, falso; est adv. à præced. πλαστὸς, fictilis; Item, simulatus, commentitius, adulterinus; Item, πλαστὸν φάρμακον medicamentum quod illinendo adhibetur; nam Th. πλάσσω, simulo, signif. etiam illino, &c. V.

Πλαστουργὸς, fictor, effictor; formator; unde, Πλαστουργέω, fingo, effingo; imitor; Item, formo; &c. unde etiam verbale, Πλαστούργημα, effictio: ex πλαστὸς, & ἔργον, τὸ, V.

Πλαταγέω, f. ήσω, crepito, crepitaculo sonitum edo: à

Πλαταγὴ, ῆς, ἡ, crepitaculum. Th. πλατὺς, έος, ὁ, latus.

Πλαταγὴ, præced. instrumentum quoddam crepitum edens; dicitur etiam, in hominem garrulum, aures sermone suo, obtundentem, instar crepitaculi, apud Aristot. polit. 8. 5. &c. Vide.

Πλατάγημα, ατος, τὸ, strepitus, sonus: à πλαταγέω, quod vide.

Πλαταγίζω, idem quod πλαταγέω, quod vide.

Πλαταγὼν, ῶνος, ὁ; crepitaculum, sistrum; Item, flos papaveris; unde πλαταγώνιον, τὰ; diminut. crepitacillum; Poll. l. 9. Item, papaveris folium; &

& abusivè, Suid. ait, πλαταγώνιον usurpari pro quacunque latitudine, seu, re quacunque latitudinem habente; unde etiam, Πλαταγανέω, idem quod πλαταγέω; crepito, seu, sonitum edo in modum πλαταγῆς; Item, manu plausum edo; apud Theocr. &c. V.

Πλαταιαὶ, ῶν, αἱ, PLATÆÆ. hinc

Πλαταιεὺς, έως, ὁ, Platæensis. dat. pl. Πλαταιεῦσι.

Πλαταμὼν, ῶνος, ὁ; littus magnum & latum; vel, fovea mari vicina, quæ, illo intumescente, aquam accipit salsam; sed apud Gal. in lex. Hippocr. dicitur esse petra in mari lævis & humilis, circa quam dilatantur fluctus; unde apud Diosc. 4. 75. ἐν χωρίοις πλαταμῶσι, exp. in littoralibus petris, vel, in maritimis foveis; à Them. πλατὺς; Vide.

Πλατάνια, τὰ; vel, Πλαταγία, ἡ; genus quoddam pomorum; apud Athen. l. 3. ab eod. Th. πλατὺς, V.

Πλατανισαὶ, sunt pisces quidam, de quibus Plut. 9. 15. à seq. V.

Πλατάνιστος, ου, ἡ, idem quod seq.

Πλάτανος, ου, ἡ, PLATANUS arbor, quia lata diffusa ramis. Them. πλατὺς, latus.

Πλατάνιστος præced. dicitur etiam locus spatiosus & latè patens; à platani foliorum similitudine, &c. Vide.

Πλατανώδης, εως, ὁ καὶ ἡ, platanis abundans, platanis multis consitus; vel, platani speciem gerens, aut, platani formam habens, vel, imitans; Item, πλατανὼν, ῶνος, ὁ, platanis consitus locus; platanetum; utrumque, à præced. πλάτανος, V.

Πλάταξ, Alexandrinis vocatur coracinus piscis, quòd corpore sit latiore; idem dicitur & Πλατισακὸς, apud Athen. l. 7. à Them. Πλατὺς, V.

Πλατάσσω, exp. solum excito ex ictu vel collisione; Suid. à Them. πλατὺς, Vide.

Πλατὲ' pro πλατεῖα, accus. sing. m. & nom. vel acc. pl. n. g. πλατέων, gen. pl. à πλατὺς, εῖα, ὺ, latus, a, um.

Πλατεῖα, ας, ἡ, subaud. ὁδὸς, PLATEA; ab eod.

Πλατειάζω, & Doricè, πλατειάσδω, ω, dilato; ore in latus diducto, loquor; apud Theocr. (dicitur etiam, πλατυάζω, & πλατυάσδω, idem;) unde verbale, πλατειασμὸς, ὁ; ore in latum diducto loqui; Quintil. 1. 9. est vitium oris, quum, nimium diductis faucibus, & ore plus satis patulo, sermo promitur; (huic opponitur ἰσχνότης;) Item, Πλατεῖον, ου, τὸ; tabella lata; Item, tessera castrensis, Polybio, (quam & ξυλήφιον, vocat. alii σύμβολον.) omnia à Th. Πλατὺς, V.

Πλατέως, latè; in comparat. πλατύτερον, latiùs, à Them. πλατὺς, Vide.

Πλάτη, ης, ἡ, palmula, extrema & latior pars remi, vel ipse remus. Them. πλατύς.

Πλάτη præced. Doricè dicitur πλάτα, ἡ; quod ponitur etiam generaliter, pro navigio; & apud Diod. Siculum in plur. Πλάται καὶ δέμαι τῶν καλάμων, dicuntur fasciculi ex arundinibus, ad corticis & suberis usum in aqua; Item, Πλάτη, dicitur ventilabrum; quoniam palmulæ remi figuram imitatur; & in homine πλάται, appellantur, costæ latiores; Poll. l. 2. unde etiam, Πλάτιον, ου, τὸ; diminut. parva πλάτη, palmula; vel etiam navicula; in Epigr. ab eodem etiam Them. πλατὺς, V.

Πλάτιγξ, ἡ; summa pars remi, quâ percutitur aqua; à præced. πλάτη. ἡ; Vide.

Πλάτις, ιδος, ἡ; conjunx, παρὰ τὸ πελάζειν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην; Aristoph. & ab Hesychio quoque substantivè exp. σύνοδος, ἄθροισμα; ut, πλάτιν γυναικῶν, pro ἄθροισμα, idem accipit; est à πλάτης, quod vide in πλήτης.

Πλατίον, Dor. pro πλησίον, prope, quod vide.

Πλατισακὸς, vide supra in πλάταξ.

Πλάτος, εος, τὸ, latitudo. Them. πλατύς.

Πλάττω, fingo. Att. pro πλάσσω, quod vide.

Πλατυάσδοισαι, Dor. pro πλατυάζουσαι, ore diducto pronunciantes, nom. plur. part. præs. f. g. à πλατυάζω. Alii πλατειάσδοισαι legunt à πλατειάσδω, Dor. pro πλατειάζω, ore in latum diducto loquor. Th. πλατὺς, latus.

Πλατυγάστηρ, & πλατυγάστωρ, qui est lato ventre; Aristot. ex πλατὺς, & γαστὴρ, V.

Πλατυγίζω, palmulâ, aquam percutiendo, strepitum excito; Item metaph. verborum ampullis strepito; apud Aristoph. in equit. Item, papaveris folium (platagonium.) sinistrâ teneo, dextrâque percutiens, inde sonum elicio; qui lusus est amantium, periculum inde facientium an redamarentur, &c. à Th. πλατὺς, V.

Πλατύγλωττος, latam habens linguam; Aristot. ex πλατὺς, & γλῶσσα, vel, γλῶττα, V.

Πλάτυγξ, sive potius πλάτιγξ, γγος, ἡ, summa & lata pars remi, qua percutitur aqua. Th. πλατὺς, latus.

Πλατύκαρπος, latum habens fructum, seu, cujus fructus est latus; Diosc. ex πλατὺς; & καρπὸς, ὁ; Vide. Item, Πλατύκαρφος, festucam, seu, ramulum habens latum; ex πλατὺς, & κάρφος, τὸ; Vide Πλατύκαυλος, qui laticaulis est; ex πλατὺς; & καυλὸς, ὁ; Vide Sic etiam, Πλατύκερκος latam habens caudam; ex πλατὺς, & κέρκος, ἡ; Vide.

Πλατύκερως, ωτος, ὁ, qui latis cornibus est, nomen proprium animalis quod cervorum generi annumeratur. Gall Camois. ex πλατὺς & κέρας, τὸ, cornu.

Πλατύλογχοι, dicuntur; quorum hastilia latis cuspidibus sunt præfixa; Poll. ex πλατὺς, & λόγχη, ἡ. Vide.

Πλατυνθήσομαι, f. 1. pass. à

Πλατύνω, dilato f. υνῶ, perf. πεπλάτυγκα, a. 1. ἐπλάτυνα. perf. pass. πεπλάτυμμαι, a. 1. pass. ἐπλατύνθην. a. 1. imperat. pass. πλατύνθητι, ήτω. Them. πλατὺς, latus.

Πλατυνώτος, ου, ὁ, ἡ, latum dorsum habens; ex πλατὺς, latus, & νῶτος, ου, ὁ, tergum.

Πλατυόνυχος, vel, Πλατυώνυχος; qui latos habet ungues; ex πλατὺς, & ὄνυξ, υχος, ὁ; Vide. Item, Πλατυόφθαλμος, latos, seu, amplos habens oculos; ex πλατὺς, & ὀφθαλμὸς, ὁ; Vide. Sic & πλατυπόρφυρα ἱμάτια, vestes latum è purpura limbum habentes; Poll. ex πλατὺς, & πόρφυρα, ἡ; V. Πλατύπους, latos habens pedes; ex πλατὺς, & πὲς, V. Πλατυπρόσωπος, qui latâ facie, seu fronte est; ex πλατὺς; & πρόσωπον, τὸ; Vide Πλατύρριν, vel, πλατύριν, qui nares habet latas; ex πλατὺς, & ῥὶν; Vide Πλατύρροος, lata habens fluenta, late fluens; ex πλατὺς, & ῥοὴ, seu, ῥόος, Vide. Item, Πλατύρυγχος, seu, Πλατύρρυγχος, qui latо est rostro; ex πλατὺς, & ῥύγχος, τὸ; Vide.

ΠΛΑΤΥΣ, έος, ὁ, LATUS, amplus, in f. g. πλατεῖα, ας, ἡ, in n. g. πλατύ. Hinc πλάτος, εος, τὸ, latitudo. πλατύνω, dilato. πλάτανος, ου, ἡ, platanus. πλὰξ, ακος, ἡ, tabula. Hinc etiam Angl. Plate, plat, platter.

Πλατύσαρκος; latam & amplam habens carnem; ex πλατὺς & σὰρξ, κὸς, ἡ; V. Item, Πλατύσημος ἐσθὴς; vestis lato clavo insignis, tunica lati clavi; insigne namque, senatum ab equite distinguens, tunica erat, quæ Latinis, latus clavus, & laticlavium dicebatur; Livio, tunica palmata, à latitudine clavorum; ei opponebatur angusti clavium; ex πλατὺς, & σῆμα, unde σημεῖον, τὸ, &c. V.

Πλατυσμα, τὸ; latum linteum, vel, simile aliquid cui emplastrum inducitur illitu, pittacium; Sic & generaliter dicitur quicquid in latum extenditur; Item, Πλατυσμὸς, ου, ὁ; dilatatio; diductio & distensio in latum; Item, ostentatio, jactantia, vel, loquacitas, Athen. l. 14. utrumque, verbale; à πλατύνω, late duco, seu, diduco; amplum & spatiosum reddo; in pass. πλατύνομαι, latior fio, latesco; Item, dilator, i. e. libero sum animo; Ep. ad. Cor. 2. 6. &c. V.

Πλατύστομος, qui lato, seu, patulo ore est; ut, πλατύστομος κρατὴρ; apud Diosc. 5. 102. ex πλατὺς, & στόμα, τὸ, V.

Πλατύτης, ητος, ἡ; latitudo, amplitudo, spatiositas; à Them. πλατὺς; Vide.

Πλατύφυλλ☉, lata habens folia; Item, latifolia; species quercus; Theophr. Il. 3. 9. Item, Πλατύφυλλον, latifolium, idem, 6. 6. ex πλατὺς, & φύλλον, τὸ; V. Item, Πλατυώνυχ☉, vide supra πλατυώνυχ☉.

Πλάτων, est instrumentum, seu, vasculum quoddam æreum, quo, lacte coagulato, serum exhauritur; seu, quo serum lactis hauriunt, quum lac conspissare volunt; Hesych. à Th. πλατύς. V.

Πλάτων, ωνος, ὁ, PLATO, magister Aristotelis.

Πλάω, per Syncop. pro πελάω, appropinquo. Th. πέλας, adv. prope.

Πλέας, Poët. Syncop. pro πλέονας, acc. pl. & sic πλέες, pro πλέονες, nom. pl. compar. grad. à πολὺς, multus. compar. πλέων, & πλείων. superl. πλεῖς☉.

Πλήγδην, nectendo, texendo, vel, implicite; est adv. à Th. πλέκω, f. πλέξω, &c. V.

Πλέγμα, ατ☉, τὸ, & in pl. τὰ πλέγματα, cincinni, crines in orti, Them. πλέκω, necto.

Πλεγματόω, implico. Item, Πλεγμάτιον, τὸ; diminut. implicamentum, utrumque à præced. Πλέγμα, τὸ; &c. Vide.

Πλεγνόω, poëtice dicitur, pro πλέκω, plecto; V.

Πλέθρα, τὰ, humida & herbosa loca, an quia πλαδαρά;

Πλεθριαῖ☉, ου, ὁ; plethrum, seu, jugerum æquans; qui plethri est magnitudine; ut, πλεθριαῖον διάστημα, apud Suid. utrumque, à seq. Them. πλέθρον, V.

ΠΛΕ'ΘΡΟΝ, ου, τὸ, jugerum, apud Poët. πέλεθρον. forte à πολεῖν. vertere, arare. inde πλεθριαῖ☉, ου, plethrum seu jugerum æquans. πλέθρισμα, ατ☉, τὸ, cursus jugeri.

Πλεῖ, naviga, pro πλέε, præs. imperat. act. vel 3. sing. præs. ind. à πλέω, navigo, f. πλεύσω.

Πλειάδες, αἱ; & Ionicè, πληιάδες; Pleiades; sidus in cauda, vel, dorso Tauri, secundum Proclum, sex; secundum Plinium, septem continens stellas, Latinè, Virgiliæ dicuntur; est Plur. fœm. à sing. seq. V.

Πλειὰς, άδ☉, ἡ, PLEIAS, Sydus, pluribus stellis constans, qu. à πλέω, navigo, quia utilis navigantibus, vel à πλείονες, quod plures stellas habet. Them. πολὺς, multus. in comp. πλείων.

Πλείειν, Ion. seu Poët. Ephenthesi pro πλέειν, præs. inf. verbi πλέω, navigo, f. πλεύσω.

Πλεῖθι, per Pleonasm. syllabæ θι, pro πλεῖ, vel πλέε, præs. imperat. act. ejusdem verbi.

Πλείη, Ion. pro πλέα, ας, ἡ, plena: à masc. πλέ☉, plenus, Poët. πλεῖ☉, Att. πλέως.

Πλεῖν, præs. inf. à πλέω, navigo. f. πλεύσω.

Πλεῖον, vel πλέον, plus, comparat. n. g. gen. sing. πλείον☉, gen. pl. πλειόνων. nom. vel acc. pl. n. g. πλείονα, πλείοα, πλείω, plura. Them. πολὺς, multus, comp. πλείων, & πλέων, superl. πλεῖς☉.

Πλειότερ☉, plenior; est compar. à πλεῖ☉, V.

Πλεῖν, dicitur Atticè, pro πλεῖον, vel, πλέον, apud Aristoph. (pro quo etiam dicitur Ionicè πλεῦν) plus, &c. Vide.

Πλεῖ☉, Poët. pro πλέ☉, ου, plenus.

Πλείους, pro πλείονες, & πλείονας, plures, nominat. & Accus. Plur. à sing. πλείων, Vide.

Πλεῖστα, adv. v. πλεῖστον.

Πλειστάκις, & πλειστάκι; sæpissimè; ut plurimum; Item, Πλειστάχεθεν, sæpenumero; ex plurimis locis; adverbia, à πλεῖς☉, V.

Πλείστη, plurima, nom. sing. f. g. & πλείσταις, dat. pl. f. g. à πλεῖς☉, quod vide.

Πλειστηριάζω, plurimi licitor; à πλεῖς☉, superl. à πολὺς, multus.

Πλειστηριασμὸς, ου, ὁ, licitatio ejus qui pluris licitatur quam cæteri: à præced.

Πλειστηρίζομαι, glorior; jacto me; itidem à præced. V.

Πλειστοβόλ☉, qui taxillis ludens, plurima puncta sortitur seu facit; unde, Πλειστοβολεῖν, ludere taxillis; Item, Πλειστοβολίνδα, & Πλειστοβολὴς παιδιά; lusus ille de quo vide Poll. l. 9. ex πλεῖστος; & βολὴ, seu, βόλ☉; unde βολέω, &c. V. Item, Πλειστοδόκεια, nimia opinio, maxima existimatio; i. e. πλείστη δόκησις; Suid. ex πλεῖς☉, & δοκέω, Vide.

Πλειστόμβροτ☉ ἑορτὴ, celebritas, ad quam plurimi mortales conveniunt. ἀφ᾽ ἧς ὡς πλεῖστοι βροτοὶ συνέρχονται.

Πλειστόμβροτ☉ præced. propriè signif. plurimos mortales, seu, homines habens, abundans hominibus; apud Eustath. ex πλεῖς☉, & βροτὸς, ὁ, &c. V.

Πλεῖστον, & πλεῖστα, adv. plurimum, maximè, longissimè, τὸ πλεῖστον, maxima ex parte, ad summum, ut plurimum: à

Πλεῖς☉, η, ον, plurimus, a, um superl. à πολὺς, multus. comp. πλείων, & πλέων.

Πλειστοφόρ☉, plurimorum ferax; ex πλεῖς☉, & φορὸς, ὁ; V.

Πλείω, contractè pro πλείονα, οα, nom. vel acc. pl. n. g. à

Πλείων, ον☉, ὁ, ἡ, major, amplior. n. g. πλεῖον, plus, compar. à πολὺς, πολλὴ, πολὺ, multus, a, um, superl. πλεῖς☉. at

Πλειὼν, ῶν☉, ὁ, annus, sic dictus qu. à πλέ☉, Poët. πλεῖ☉, quod eo compleantur tempora, vel ἀπὸ τῶν πλειάδων quia Pleiades sua revolutione annum complent. Th. πολὺς.

Πλεκόω, implicor, coëo. à πλέκω.

Πλεκτάνη, ης, ἡ; idem quod πλέγμα, τὸ; omne scil. id quod nexum, seu, contextum est; sed exp. etiam, opus vitile; & dicitur etiam, de crinibus intortis, plexis & implicitis, &c. dicitur etiam de reti; apud Xen. Item, peculiariter, Πλεκτάναι, dicuntur polypi cirri seu brachia, quibus, τὰ περιληφθέντα inexplicabili nexu vincit, Diosc. exp. etiam Πλεκτάνη, cirrus, seu, cincinnus; Item, rete, laqueus, &c. unde etiam, πλεκτάνιον, τὸ; diminut. parvus cirrus; apud Athen. l. 7. à seq. πλεκτὸς, textus, seu, contextus, vel, nexus, connexus, &c. Item, nexilis, textilis, &c. V.

Πλεκτοῖσιν, plicatis, dat. pl. Ion. à

Πλεκτὸς, ου, PLEXUS. à

ΠΛΕ'ΚΩ, PLICO, PLECTO, necto, texo. f. ξω. p. πέπλεχα. a. 2. ἔπλακον. perf. pass. πέπλεγμαι. a. 1. pass. ἐπλέχθην. p. m. πέπλοχα. Hinc πλοκὴ, nexus. Πλόκ☉, cirrus, coma plexilis.

Πλόκαμ☉, idem, συμπλοκὴ, complicatio, connexio.

Πλέννα, seu βλέννα, mucus.

Πλεννερὸς, mucosus; à præced. πλέννα, idem quod, & pro Th. βλέννα, V.

Πλέξαντες, nom. pl. a. 1. part. act. verbi πλέκω, quod vide.

Πλέξης, 2. sing. a. 1. sub. act. ejusdem verbi.

Πλέομαι, (med.) fut. πλεύσομαι, & Attice πλευσοῦμαι, idem quod πλέω, navigo; Item, Πλέομαι, (pass.) unde πλεομένη θάλαττα, mare quod navigatur; Luc. &, πεπλευσμένον πέλαγ☉, navigatum mare; Xen. à Th. in act. πλέω, V.

Πλέον, ον☉, τὸ; Poëticè pro πλεῖον, PLUS: &

Πλέονα, pro πλείονα vide πλεῖον.

Πλεονάζον, abundans: præs. part. n. g. &

Πλεονάζουσι, 3. pl. ind. præs. à

Πλεονάζω, plus habeo, abundo; item facio abundare. f. άσω. a. 1. ἐπλεόνασα, Hinc a. 1. opt. πλεονάσαιμι, αις, αι. Them. πολὺς, multus, in compar. πλείων, & πλέων, ὁ, ἡ, & τὸ πλεῖον, & πλέον.

Πλεονάκις, adv. sæpius: à πλέον, quod vide.

Πλεονάσαι, 3. sing. a. 1. opt. act. vel a. 1. inf. à πλεονάζω, quod vide.

Πλεόνασμα, idem quod seq. πλεονασμὸς, superfluitas & redundantia cujusvis rei, est & ab eod. V.

Πλεονασμὸς, ου, ὁ, abundantia: à πλεονάζω.

Πλεοναστικὸς, redundans, superfluus, ab eod. cum præced. V.

Πλεοναχῶς, q. d. plurifariam, multifariam; est adv. à πλέων, ον☉; idem quod πλείων, V.

Πλεονεκτέω, ῶ, quæstui habeo. f. ήσω. a. 1. ἐπλεονέκτησα, perf. πεπλεονέκτηκα. a. 1. pass. ἐπλεονεκτήθην. a. 1. sub. pass. πλεονεκτηθῶ, ῇς, ῇ. & in pl. πλεονεκτηθῶμεν, superemur: ex πλέον, pro πλεῖον, plus, quod vide, & ἔχω, habeo.

Πλεονέκτημα, ατ☉, τὸ, melior conditio, partes superiores, prærogativa: à præced.

Πλεονέκτης, ου, ὁ, avarus, q. πλέον ἔχειν βουλόμεν☉, qui vult plus habere.

Πλεονεκτικὸς, idem quod præced. πλεονέκτης, fraudator; circumscriptor, alieni avidus; Item, violentus & tyrannicus; Aristot. unde adv. Πλεονεκτικῶς, more eorum qui fraudant & circumveniunt; Luc. nam verbum, Πλεονεκτέω, signif. etiam fraudo; ut, viz. solent, qui plus habendi quàm alii, avidi sunt, seu cupidi; unde etiam, Πλεονεκτίστατ☉, rapacissimus, alienique avidissimus; Xen. Superl. à præced. πλεονέκτης, V.

Πλεονεξία, ας, ἡ, avaritia: ex πλέον, plus, quod vide. & ἔχω, f. ἕξω, habeo.
Πλεονεξία, præced. sæpe apud Thuc. & Xen. &c. est, plus habendi aviditas inexhausta, &c. V.
Πλέονες, plures, nom. pl. &
Πλέονεσ', pro πλέονεσσι, pluribus, dat. pl. Ion. à πλέων, Poët. pro πλείων, major, compar. m. g. à πολὺς, multus, superlat. πλεῖστος, plurimus.
Πλεόνως, plusculum; est adv. à πλέον, τὸ; Vide.
ΠΛΕ'ΟΣ, ου, PLENUS, Poët. πλεῖος, & Att. πλέως. q. à πολὺς, multus. Hinc πλήρης, εος, ὁ, ἡ, plenus, πληρόω, impleo, πλήρωμα, ατος, τὸ, complementum, πλήρωσις, εως, ἡ, repletio. πλήθω, f. σω, impleo, πλησμονὴ, satietas, saturitas. πλῆθος, εος, τὸ, multitudo. πίμπλημι, f. πλήσω, impleo.
Πλεῦσας, navigantes, acc. pl. part. præs. act. f. g. verbi πλέω, navigo. f. πλεύσω.
Πλέετο, Ion. pro ἔπλετο, quod per Syncop. pro ἐπέλετο, 3. sing. imperf. verbi πέλομαι, sum.
Πλεύμων, ονος, ὁ; pulmo; respirationis instrumentum; Item, pulmo marinus; &c. Attice est, pro πνεύμων, idem; à Them. πνέω, &c. V. Item, Πλευμονία, idem quod πνευμονία; & Πλευμονικὸς, idem quod πνευμονικὸς, &c. quæ V. Sic etiam, Πλευμονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ; pulmoni similis; spongiosus, ac fistulis inanibus cavus, laxusque & mollis, ut pulmo; Arist. H. an. 5. 16. Item πλευμονες, pulmonis vitium & inflammatio; Gal.
Πλευμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ; & Πλευματώδης, pulmonarius; Gal. Item, Πλευμόω, ῶ; in tabem incido; apud Hippocr. omnia à præced. Πλεύμων, V.
Πλεῦν, pro πλέον, plus: &
Πλεῦνα, pro πλέονα, acc. sing. m. g. &
Πλεῦνας, pro πλέονας, acc. pl. m. &
Πλεῦνες, οἱ, pro πλέονες, plures; &
Πλεύναν, pro πλεόναν, &
Πλεύνως, pro πλεόνως, plus, Ion. hæc omnia à πλέων, pro πλείων, quod vide.
ΠΛΕΥΡΑ', ᾶς, ἡ, membrana succingens costas, latus, costa. πλευρὸν, οῦ, τὸ, idem.
Πλευρίτης, ου, ὁ, lateralis, Poll. l. 2. & in fœm. Πλευρῖτις seq. idem, sed sæpe absolutè ponitur, pro πλευρῖτις νόσος; ut apud Athen. l. 10. unde etiam πλευριτικὸς, ὁ; pleuriticus; qui lateris morbo laborant; Diosc. 2, 96. omnia, à præced. Th. πλευρὰ, V.
Πλευρῖτις, ιδος, ἡ, morbus lateris, PLEURITIS. Ang. Pleurisie: à præced.
Πλευρόθεν, à latere, vel, de lateribus; est adv. à πλευρὸν, τὸ, idem quod Th. πλευρὰ, V. Unde etiam [Πλεύρωμα, itidem, idem; latus, vel, lateris dolor; &c. V.
Πλεύσεαι, Ion. pro -
Πλεύσῃ, 2. sing. f. 1. m. verbi πλέω navigo. f. πλεύσω.
Πλευστικὸς, & πλευστικὸς, navigabilis; Item, navigationi accommodus, seu, navigationem promovens; ut, πλευστικὸς ὄρος, apud Theocr. Idyll. 13. à πλεῦσις, εως, ἡ; navigatio; & omnia, verbalia à Th. πλέω, V.
Πλευσοῦμαι, ῇ, εῖται, Dor. pro πλεύσομαι, f. 1. m. ejusdem verbi.
Πλεύσω, navigabo, f. 1. act. à
ΠΛΕ'Ω, navigo, f. πλεύσω, p. πέπλευκα. q. à πελάω, propinquo. Hinc πλόος, ου, ὁ, navigatio, πλοῖον, ου, τὸ, navigium.
Πλέω, plura; per Sync. & Crasin pro πλέονα, οα, nom. vel acc. pl. n. g. Poët. pro πλείονα, compar. à πολὺς, multus. comp. πλείων. & Poët. πλέων. in n. g. πλέον, ονος, τὸ.
Πλέῳ, pleno, dat. sing. à πλέος, ου, plenus. Est &
Πλέῳ. Att. pro πλέοι, nom. pl. m. à πλέως, quod vide.
Πλέων, Poët. pro πλείων, quod vide.
Πλέως, Att. pro πλέος, ου, plenus.
Πλήγανον, ου, τὸ; baculus; Hesych. Item,
Πληγὰς, άδος, ἡ; falx; idem, unde Πληγάδες, idem sunt cum seu ponuntur, ἀντὶ τοῦ συμπληγάδες; i. e. concurrentes & mutuo sese ferientes petræ; omnia, à πληγὴ, ἡ; V.
Πληγεὶς, έντος, percussus, & in f. g. πληγεῖσα, a. 2. part. pass. à πλήσσω, vel, ττω, percutio. f. ξω. a. 2. ἔπληγον, & ἔπλαγον.
Πληγνυεῖς, ῶν, οἱ; exp. diversis parentibus nati, à Th. γίνομαι, unde, γένος, εος, τὸ, &c. V.
Πληγὴ, ῆς, ἡ, & Dor. πλαγὰ, PLAGA, ictus, vulnus, à p. m. πέπληγα, verbi πλήσσω, percutio.
Πληγῆναι, percussum esse, a. 2. inf. pass. verbi πλήσσω, vide πληγείς.
Πλῆγμα, τὸ; plaga, ictus, vulnus; verbale, ab eod. Th. cum præced. V.
Πληγῶν, gen. pl. à πληγὴ, quod vide.
Πλήθει, dat. sing. à πλῆθος, εος, τὸ, quod vide.
Πλῆθεν, impleti erant, Bœot. Syncop. pro ἐπλήσθησαν, 3. pl. a. 1. pass. ἐπλήσθην, ης, η, à verbo πίμπλημι, impleo. f. πλήσω. ab inusit. πλάω.
Πλήθομαι, impleor, plenus sum; in Epigr. est pass. ab act. πλήθω, V.
Πλήθοντι, dat. sing. part. præs. act. à πλήθω, quod vide.
Πλήθοντος ὄχλου ἐν ἀγορᾷ, cum frequens esset turba in foro. Quod aliàs dicitur πληθούσης ἀγορᾶς.
Πλῆθος, εος, τὸ; multitudo, vulgus, PLEBES. Th. πλέος, plenus.
Πλῆθος præced. tam ad numerum, quam ad quantitatem; i. e. multitudo, sive copia; magnitudo; frequentia, populus, i. e. δῆμος; Item, pondus; mensura; sed propriè magis, numerum significat; unde, τὸ πλῆθος, plebs; sed interdum etiam, est plenitudo humorum, imprimisque, sanguinis in corpore redundantia; teste Gal. & sic fere idem signif. quod πληθώρα, id. V.
Πλήθουσι, 3. pl. ind. præs. act. verbi πλήθω, quod vide.
Πληθὺν, multitudinem, accus. sing. à πληθὺς, quod vide.
Πληθυνθείην, ης, η. a. 1. opt. pass. &
Πληθυνθῆναι, a. 1. inf. pass. à
Πληθύνω, multiplico, cresco. f. υνῶ. p. πεπλήθυγκα. præs. pass. πληθύνομαι, crescens, perf. pass. πεπλήθυμμαι, νσαι, νται. a. 1. ἐπληθύνθην. Them. πλέος, plenus.
Πληθυντικὸς, οῦ, ὁ; augendi & multiplicandi vim habens, Thucyd. Et Xen. Item, apud Gramm, ἀριθμὸς πληθυντικὸς, dicitur numerus pluralis; unde etiam adv. Πληθυντικῶς; numero plurali; Athen. l. 7. est verbale, à præced. V.
Πληθὺς, ύος, ἡ, multitudo, acc. πληθύν. idem quod πλῆθος, εος, τό. Th. πλέος, plenus.
Πληθυσμὸς, multiplicatio, auctio; verbale à πληθύνω, πληθύνομαι, V.
Πληθύω, plenus sum. abundo, frequens sum. præs. pass. πληθύομαι, idem Th. πλέος. plenus.
Πλήθω. impleo, inundo. f. πλήσω. a. 1. ἔπλησα. perf. act. πέπληκα. a. 1. pass. ἐπλήσθην, ης, η, impletus fui. a. 1. sub. pass. πλησθῶ, ῇς, ῇ, a. 1. part. pass. πλησθεὶς, έντος. Th πλέος, plenus.
Πληθώρα, ας, ἡ, & Ion. πληθώρη, omnium humorum æquabilis redundantia. Et pro maximâ hominum frequentia: à præced.
Πληθωρικὸς, plenus; ut, πληθωρικὸν σῶμα; apud Gal. est corpus humoribus plenum; est à præced. πληθώρα, Vide. Unde etiam πληθωρέω, ῶ; impleo; & πληθωρέομαι, impleor; Item interdum, inundo, ut, apud Suid. πληθωρεῖται ὁ Νεῖλος; utrumque à præced. πληθώρα, Vide.
Πλήθωσι, 3. pl. præs. sub act. verbi πλήθω.
Πληϊάδες, Poët. pro πλειάδες, vergiliæ sidus. in dorso tauri, à πλειὰς, άδος, quod vide.
Πλήκτης, ου, ὁ, percussor, item pugnax: à perf. pass. πέπληγμαι, ξαι, κται, verbi πλήσσω, percutio.
Πληκτίζομαι, pugno, usque ad plagas digladior, à πλήσσω, percutio.
Πληκτικώτερα, nom. vel. acc. pl. n. g. à.
Πληκτικώτερος, ου, vehementior. comp. gr. à πληκτικὸς, qui percutiendi vel pungendi vim habet, mordax. Them. πλήσσω, percutio.
Πληκτὸς, percussus, ictus; ab eod. cum præced. V.
Πλῆκτρον, ου, τὸ, PLECTRUM, scutica, flagellum; item calcar galli gallinacei, ab eod. them.
Πληκτροποιὸς, qui plectra, i. e. instrumenta quibus citharæ pulsari solent, conficit; Poll. 7. 30. Unde πληκτροποιΐα, plectrorum fabricatio; & πληκτροποιητικὸς, ad plectrorum fabricationem pertinens, ut &, πληκτροποιητική, ars plectra conficiendi; unde etiam adv. Πληκτροποιητικῶς, ut plectrorum confectores decet; seu, more eorum qui plectra conficiunt; apud eund. ibid. omnia, ex præced. πλῆκτρον, τὸ; & ποιέω, Vide.
Πλῆμα, explementum, &c. idem cum, & pro πλήρωμα, τὸ, V.
Πλήμη, ης, ἡ, vel πλήμμη, æstus maris: à πλήθω, impleo. Th. πλέος, plenus.
Πλῆμι, appropinquo: à πλάω, per Syncop. pro πελάω, idem, Them. πέλας, prope.
Πλημμελεία, ας, ἡ, vitiositas, improbitas, peccatum, erratum: à πλημμελὴς. quod vide.
Πλημμελέω, -ῶ, incompositè me gero sive improbe: delinquo; &

Πλημμέλημα, ατ☉, τὸ, peccatum, delictum: item quod pro peccato penditur: à

Πλημμελὴς, έ☉, ὁ, ἡ, inconcinnus, immoderatus, vitiosus; à πλὴν, & μέλ☉, qu. sine modulatione, aut à πλέον μέλ☉, cum membrum abundat.

Πλημμελῶς, immoderate, Item, inconcinnè, incondite, seu, incomposite; Item, perperam, male; vitiose, improbè; est adv. à præced. Πλημμελὴς, qui est contra modulationis normam, &c. V.

Πλήμμυρα, ας, ἡ, maris æstuantis accessus, inundatio: à πλήμη, vel πλήμμη, æstus maris, quod vide. & μύρω, fluo, cui opponitur ἄμπωτις, εως, ἡ, maris æstuantis recessus, pro ἄμπωσις, ex ἀνάπωσις, quod ab ἀναπίνω, resorbeo.

Πλημμυρὶς, ίδ☉, ἡ, idem quod præced.

Πλημμύρειον, ου, τὸ; æstuarium; Item, arx munita quæ est in æstuario extructa; apud Thuc. l. 8. Item, Πλημμυρὸς, inundans, plenus; unde, Πλημμύρω, & Πλημμυρέω. æstu inundo; restagno; exundo; in Epigr. & Athen. &c. omnia, à præced. πλημμύρα, & πλημμυρὶς; quæ Vide

Πλήμνη, ης, ἡ, modiolus rotæ, πλῆμναι sunt fistulæ, quæ axi inseruntur, & circa eum volvuntur, qu. à πολεῖσθαι. versor. vel ἀπὸ τοῦ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξον☉. Them. πλέ☉, plenus.

Πλημνόδετον, ου, τὸ, ferramentum rotæ, quo radii modiolo colligantur: à πλήμνη, quod vide, & δέω ligo.

Πλημοχόη, ης, ἡ, vas quoddam, à πλήθω, impleo, & χέω fundo.

ΠΛΗ'Ν, adv. præterquam, præter, cum gen. sed, sed tantum, tamen, quinetiam, cæterum, itaque, tantum maxime.

Πλῳνοδία, Ionicè, pro πλανοδία; à πλανόδι☉, via errans; &c. vide.

Πλῶντο, implebantur, 3. plur. imperf. pass. Ion. verbi πλῆμι, idem quod πλήθω, impleo. f. σω. Th. πλέ☉, plenus.

Πλῆξ', Ion. pro ἔπληξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi πλήσσω, percutio. f. ξω,

Πλὴξ, q. d. percussor, stimulus quo boves punguntur, ab eodem cum præced. vide.

Πλήξας, αντ☉, & in nom. dual. πλήξαντε, a. 1. part. act. ejusd. verbi.

Πληξαύρη, ης, ἡ, nom. mulieris. Gr. quæ multiloquio aërem verberat.

Πλῆξεν, deterruit, Ion. pro ἔπληξεν. 3. sing. a. 1. act. verbi πλήσσω, f. ξω, percutio.

Πλήξιππ☉, ου, ὁ, ἡ, equorum domitor, & stimulator: ex πλήσσω, f. ξω, percutio, & ἵππ☉, equus.

Πλῆξις, εως, ἡ; ipsa percutiendi actio; Gal. est à πλὴξ; aut, verbale ab ejus Th. πλήσσω, f. ξω, &c. V.

Πλῆρες, n. g. à πλήρης, quod vide.

Πλήρη, acc. sing. à

Πλήρης, ε☉, ὁ, ἡ, & τὸ πλῆρες, plenus, a, um, cum gen. Th. πλέ☉, plenus.

Πληροῖ, 3. sing. præs. ind. & opt. act. verbi πληρόω, impleo. Them. πλέος.

Πληροφορέω, ῶ, plenam fidem facio, plenum affero. f. ήσω. p. πεπληροφόρηκα, a. 1. ἐπληροφόρησα, a. 1. imperat. πληροφόρησον. præs. pass. πληροφορέομαι, οῦμαι, certus sum, persuasissimum habeo. Res enim πληροφορεῖσθαι dicitur, quæ nobis plenè notificatur, ad plenum persuadetur. perf. pass. πεπληροφόρημαι. perf. part. πεπληροφορημέν☉, ου, a. 1. ind. pass. ἐπληροφορήθην, ης, η, a. 1. part. pass. πληροφορηθεὶς, plene certioratus: ex πλήρης, plenus, quod vide, & φορέω, seu φέρω, fero.

Πληροφορία, ας, ἡ, plena assensio, certioratio, plena persuasio, certa fides: a præced.

Πληροφορία præced. propriè est plena fides; quæ nobis fit de re aliqua, certa persuasio; ut in Ep. ad Thes. 1. 1. Et apud Basil. &c. V.

Πληρόω, ῶ, impleo; item absolvo, finio. f. ώσω. supplebo. p. πεπλήρωκα. a. 1. ἐπλήρωσα, a. 1. opt. act. πληρώσαιμι, αις, αι, a. 1. sub. act. πληρώσω, ῃς, ῃ, perf. pass. πεπλήρωμαι. a. 1. pass. ἐπληρώθην, ης, η. a. 1. sub. pass. πληρωθῶ, ῇς, ῇ, perf. part. pass. πεπληρωμέν☉, impletus, consummatus. à πλήρης, idem quod Them. πλέος, plenus.

Πληρωθῶσι, 3. plur. a. 1. sub. pass. verbi præced.

Πλήρωμα, ατ☉, τὸ, supplementum. plenitudo, impletio: à πληρόω, impleo, quod vide.

Πληρώσας, αντ☉, a. 1. part. act. à πληρόω, quod vide.

Πλήρωσις, εως, ἡ; repletio cujuslibet rei quacunque in parte; Plat. & Plut. sed exp. etiam, perfectio, atque absolutio: est verbale, à πληρόω, V. Item, Πληρωτὴς, οῦ, ὁ; Athenis dicebatur is qui collectos fructus aut indictione coactos, vendebat iis, qui aut sorte aut emptione eos appetebant; Demosth. contra Mid. Item, Πληρωτικὸς, implendi, seu, replendi vim habens; Diosc. 2. 95. utrumque, itidem verbale. à πληρόω; vide.

Πλησάμεν☉, ου, cum implevisset, a. 1. part. m. à πλήθω.

Πλήσας, αντος, in pl. πλήσαντες, a. 1. part. act. verbi πλήθω, impleo. f. σω. a. 1. ἔπλησα. Them. πλέ☉, plenus.

Πλησθεὶς, έντ☉, a. 1. part. pass. ejusdem verbi & Them.

Πλησίαζε, appropinqua, præs. imperat. act. à

Πλησιάζω, conversor, appropinquo, sector. f. άσω, acc. pl. part. præs. πλησιάζοντας à πλησίον, quod vide.

Πλησιαίτατ☉, & πλησιέστατ☉; propinquissimus, proximus; utrumque superl. à compar. seq. Vide.

Πλησιαίτερ☉, ου, propinquior, propior. compar. à πλήσι☉, quod vide.

Πλησιαιτέρω, Ion. adv. pro ἐγγύτερον, propius, à præced.

Πλησιέστερ☉, ου, idem quod πλησιαίτερ☉, quod vide.

Πλησίαλ☉, maritimus, mari vicinus; (idem quod ἀγχίαλ☉, apud Poëtas) unde Πλησίαλον, subst. maritima ora: apud Athen. ex πλήσι☉, & ἅλς, ἁλὸς, V.

Πλησιασμὸς, οῦ, ὁ; accessus, appropinquatio; Item, familiaris consuetudo & sectatio; Item, coitus; Aristot. Rhet. l. 2. & H. an. l. 4. est verbale, à πλησιάζω, V.

Πλησίγναθ☉, maxillas, seu, buccas implens; ut, ψωμὸς πλησίγναθ☉, ex πλήθω, f. σω; & γνάθ☉, ὁ; v.

Πλησίον, adv. prope, sed ὁ πλησίον, propinquus.

Πλήσι☉, ία, ον, propinquus, a, um. Th. πέλας, prope.

Πλησιόχωρ☉, ου, ὁ, ἡ, alicujus agro vicinus: ex πλήσι☉, & χῶρ☉, ager, locus.

Πλησίστι☉, ου, ὁ, ἡ, velum implens; item passive, qui prospero cursu navigat vento implente velum: ex πλήθω, f. σω, impleo, & ἱστίον, ου, τὸ, velum. Th. ἵστημι, statuo.

Πλησιφαὴς, plenam lucem habens, ex πλήθω, f. σω, & φάω, luceo, &c. v.

Πλῆσμα, τὸ, explementum. seu, id quo aliquid expletum est, Athen. l. 3. Item, apud Aristot. Il. an. 6. 23. πλῆσμα λαμβάνειν, sive δέχεσθαι, exp. prægnantem fieri; seu, concipere atque impleri, est verbale, à πλήθω, πλήθομαι, fut. σω, &c. V.

Πλήσμι☉, ου, implens, replens, de cibo dicitur; item delicatus, fastidiosus, τὸ πλήσμιον, fastidium, satietas; à πλήθω. f. σω. impleo. Th. πλέ☉, plenus.

Πλησμίως, saturate; ad saturitatem; ut, apud Gal. πλησμίως διῃτᾶτο, in victus saturitate degebat; i. e. quotidie explebatur cibis; est adv. à præced. πλήσμι☉, V.

Πλησμονὴ, ῆς, ἡ, satietas, acc. pl. πλησμονάς. ab eod. Th.

ΠΛΗ'ΣΣΩ, seu ττω, percutio, frango, percello, terreo. f. ξω. p. πέπληχα. a. 1. ἔπληξα, a. 1. part. πλήξας, αντ☉, a. 2. ἔπληγον, quod ad ictum corporis pertinet: & ἔπλαγον, quod ad consternationem animi: sic & in a. 2. pass. ἐπλήγην, & ἐπλάγην, perf. pass. πέπληγμαι, ξαι, κται. hinc πλῆξις, εως, ἡ, percussio, πλήκτης, ου, ὁ, percussor. Πλῆκτρον, percutiendi instrumentum; item plectrum, quo fides pulsantur. Πληγὴ plaga, ictus, vulnus, quod fit à præt. m. πέπληγα. Comp. ἀποπλήσσω, percutio, ἀποπληξία, ας, ἡ, stupor corporis mentisque morbus. ἀπόπληκτ☉, ου, ὁ, ἡ, & ἀποπληκτικὸς, οῦ, qui laborat appolexia. ἐκπλήσσω, percello, perterrefacio, ἔκπληξις, εως, ἡ, perterrefactio, consternatio

Πλειστηριάζω, plurimo licitor; sed perperam sic codices habent, pro πλειστηριάζω, pluris liceor quam cæteri, &c. Vide.

Πλήστιγξ, & Doricè πλάστιγξ, γ☉, ἡ; flagellum; Etym. unde in plur. Πλήστιγγες, exp. οἱ νάρθηκες, ferulæ, ad feriendum; Gal. in Lex. Hippocr. à Th. πλήσσω, vel ττω, f. ξω, &c. v.

Πλῆτο, implebatur, 3. sing. imperf. pass. Ion. verbi πλῆμι, idem quod πλήθω, impleo. f. ήσω. Sunt qui velint esse plusqu. p. pass. & Poët. seu Ion. poni pro ἐπέπλητο, Th. πλέ☉, plenus.

Πλήτης, ου, ὁ, & πλάτης, signif. idem, & pro πελάτης; qui appropinquat, seu, accedit; unde etiam in fœm. Πλάτις, idem quod, & pro πελάτις, &c. Quæ V. Item ab Aristoph. πλάτις, dicitur conjunx, &c. Ut supra; vide suo loco.

Πλήττει, 3. sing. præs. ind. act. &

Πλήττετε, 2. pl. præs. ind. imperat. à πλήττω, idem quod πλήσσω, quod vide.

Πλήων, ονος, ὁ, ἡ, Dor. & Æol. pro πλείων, quod V.

Πλίγμα, ατος, τὸ, gradus, gressus; Eust. passus, saltus, &c. Idem etiam Eust. Hippocratem sic appellare ait partem, quæ est inter τὰ μηρὰ; est verbale, à Th. πλίσσω, V.

Πλινθεία, ας, ἡ, laterum fictio, lateritium opus; item agmen militare sic dispositum ut ex omnibus lateribus quadrati formam repræsentet. Them. πλίνθος.

Πλινθεῖον, τὸ, figlina laterum; officina in qua lateres finguntur; Poll. ab eod.

Πλινθεύσωμεν, 1. pl. a. 1. sub. act. à

Πλινθεύω, f. εύσω, lateres fingo; item ex lateribus ædifico: à πλίνθος.

Πλίνθευσις, εως, ἡ, laterum fictio; & πλινθευτὴς, οῦ, ὁ, qui lateres ducit, fingit, coquit; Poll. verbalia, à præced. πλινθεύω, V. Item, πλινθηδὸν, in modum laterum; tanquam opere lateritio; est adv. à πλινθὶς, ίδος, ἡ, laterculus; item, eadem figura Mathem. cum πλινθεία, V. Omnia, à Th. πλίνθος, quod dicitur significare, omnem etiam in ædificio necessariam figlinam, ut, imbrices, tegulas, & similia; unde etiam, πλινθιακὸς, lateritius operarius; & πλίνθινος, ου, ὁ, lateritius, è latere fabricatus; item, πλίνθιον, τὸ, laterculus; sed est & forma Mathematica, cujus longitudine & latitudine æqualibus minor est crassities, seu, profunditas; Plut. in Camillo; (quæ figura πλινθὶς etiam dicitur) Item, agmen militare quadratum ut πλινθεία, & omnia, à seq. Th. πλίνθος, V.

ΠΛΙ'ΝΘΟΣ, ου, ἡ, later, hinc, πλίνθινος, ου, lateritius.

Πλινθουργός, qui lateres conficit; vel, etiam construit; Poll. Unde, πλινθουργία, laterum confectio, laterum coctio; & πλινθουργέω, lateres conficio, seu, coquo; ex πλίνθος & ἔργον, τὸ, V.

Πλινθόω, ῶ, è lateribus construo, seu, fabricor quippiam; in Epigr. Item, πλινθωτὸς, ὁ, lateris formam gerens; quadrangulus ad modum lateris; ut, πλινθωτὸν σχῆμα, idem quod πλίνθιον, & πλινθεία, de agmine quadrato dictum; utrumque, à præced. Th. πλίνθος, V.

Πλὶξ, gradus, gressus, passus; item spatium inter pollicem & medium digitum: à

ΠΛΙ'ΣΣΩ, seu ομαι, tolutim incedo, gressus glomero, gradior, tanq. terram πλήσσω, pedibus.

Πλιχὰς, άδος, ἡ, cutis quæ pudendis subest, inter utrumque femur: à præced.

Πλίχος, idem quod præced. πλιχὰς, pars corporis inter inguina & femur, Gal. & Poll. l. 2. ab eod. Th. πλίσσω, V.

Πλοιάριον, ου, τὸ, navigiolum, dim. à

Πλοῖον, ου, τὸ, navigium, à præt. m. inus. πέπλοα, verbi πλέω, navigo. f. πλεύσω.

Πλοΐζω, πλοΐζομαι, idem cum πλωΐζω, πλωΐζομαι, quæ V. Item, πλοϊκὸς, navigabilis, aptus ad navigandum; ut, πλοϊκὴ θάλασσα, mare navigabile; Suid. Omnia, à Th. πλέω, unde πλόος, ὁ, &c. V.

Πλοκαμὶς, ίδος, ἡ, crines plexi, cincinni, coma: &

Πλοκάμιον, τὸ, textum; πλέγμα, Polluci; vitile opus; Theophr. H. 4. 11. Item,

Πλόκαμος, ου, ὁ, cincinni, vel, cirri, crines plexi & intorti: à πλοκὴ, quod vide.

Πλοκαμώδης, crispus, cirratus, cincinnatus; à præced. πλόκαμος, nodi crinium nexorum; Il. ξ. quomodo etiam dicitur fumi vortex circumactus; teste Polluce, &c. V.

Πλοκὰς, άδος, ἡ, coma plexa, intorti crines, cincinni; item, πλοκεὺς, έως, ὁ, qui plectit, seu, nectit; Poll. ab eod. πλοκὴ, & Them. πλέκω, V.

Πλοκιερὸς, ὰ, ὸν, pro πλόκιμος, textilis. Th. πλέκω, plico.

Πλοκὴ, ῆς, ἡ, flexus, implicatio, contextus, compositio; item dolus: &

Πλόκιμος, ὁ κ ἡ, textilis; qui necti texique potest; Theophr. Item, πλόκιον, τὸ, subst. ornamentum; coma, tricha; inauris; genus collaris monilis; propriè, implexum, seu, intortum; sic etiam seq.

Πλόκιος, ου, nexilis, textilis; item perplexus, intricatus: à πλέκω, necto.

Πλόκος, ου, ὁ, Poët. cirrus, flexus, capillus, coma plexilis, ab eod.

Πλόμος, idem quod, ab, & pro Th. φλόμος, verbascum herba; Diosc. ut, τῷ πλόμῳ; i. e. verbasco herbâ pisces intereunt; Aristot. 8. An. c. 20. &c. V.

Πλόος, όου, ὁ, gen. όος, οῦ, navigatio, cursus navis. Item, πλόος, πλοὸς, πλοῦ. Th. πλέω, navigo. f. πλεύσω, a. 2. ἔπλεον. P. m. πέπλοα.

Πλοῦ, gen. contract. à πλόος, όου, quod vide

Πλουθυγίεια, ας, ἡ, sanitatis opulentia; divitiæ pariter cum sanitate; plenissima felicitas; apud Aristoph. in equit. Ex πλοῦτος, & ὑγίεια, vide.

Πλουμάκιον, ου, τὸ, plumacium. Gloss. Est cervical, a pluma.

Πλουτάζω, divitem reddo; & πλουτάζομαι, idem quod πλουτίζομαι; dives & opulentus fio; sed exp. etiam, augeor; apud Herodian. l. 7. Item, πλουτάω, ῶ, dives sum, abundo; & πλουτακὸς, idem quod, ut & omnia, à seq. πλούταξ, opulentus, &c. V.

Πλουτηρὸς, ου, dives, locuples. πλουσία πόλις, urbs opulenta. in comparat. πλουσιώτερος, α, ον. Th. πλοῦτος, divitiæ; quod vide.

Πλουτοδώρος, locupletibus opulentiisq; muneribus ornans; i. e. πλουσίως χαριζόμενος, manificus; à præced. πλούτος & δῶρον, τὸ, V.

Πλουτίνως, abundè, opulenter; est adv. à præced. πλούτινος, V.

Πλουτακαδημεία, commentatio ditescendi; Philosophia ac studium, cujus bonorum & malorum fines, sunt divitiæ & paupertas; ex ἀκαδημεία, quod erat gymnasium Platonis; & πλοῦτος, i. e. opulentia, &c. V.

Πλούταξ, ακος, ὁ, valde dives, Eupolidi, vel, ut alii, sic satis dive; Athen. 6. 12. nam forma est diminut. à πλοῦτος, V.

Πλοῦτε, voc. sing. à πλοῦτος, ου, ὁ, Plutus, Deus divitiarum præses.

Πλουτεῖν, præs. inf. act. à πλουτέω, quod vide.

Πλουτεὺς, έως, ὁ, Pluto; i. e. ᾅδης ditis; in Epigr. ita dictu, à Th. πλοῦτος, ὁ, V.

Πλουτεῦντα, Dor. pro πλουτοῦντα, acc. sing. præs. part. act. à

Πλουτέω, ῶ, dives sum, f. ήσω. p. πεπλούτηκα a. 1. ἐπλούτησα. Th. πλοῦτος.

Πλουτέω, præced. propriè, opulentus sum, seu, divitias possideo; abundo, &c. Metaphoricè etiam usurpatur; ut, apud Alex. Aphr. Probl. l. 2. πλουτοῦσι σάρκωμα, exp. crescunt in corpore, &c. V.

Πλουτηρὸς, οῦ, ὁ, divitias ministrans, & suggerens; quæstuosus; lucrosus; unde, πλουτηρὸν, οῦ, τὸ, quæstuosum; ut πλουτηρὸν ἔργον; Xen. in Oecon. via & modus rei augendæ; à Th. πλοῦτος, vel, à præced. πλουτέω, &c. V.

Πλουτίζω, dito, locupleto, divitem reddo. f. ίσω. p. πεπλούτικα. a. 1. ἐπλούτισα. a. 1. pass. ἐπλουτίσθην. ab eod. Th.

Πλουτίνδην, q. d. per divites; i. e. habito divitiarum, & divitum respectu; h. e. eligendo divites, vel, divitem quemque; Aristot. Polit. 2. 9. est adv. Th. πλοῦτος, vel, à præced. πλουτίζω, V.

Πλουτοδότειρα, ας, ἡ, divitiarum datrix: ex πλοῦτος & δότειρα, datrix. &

Πλουτοδοτὴρ, ῆρος, ὁ, divitiarum dator: ex πλοῦτος, divitiæ, & δοτὴρ, dator. Th. δίδωμι.

Πλουτοδότης, qui divitias ministrat & suggerit; idem quod, & ab iisd. cum præced. V. Item, πλουτοκρατία, divitiorum dominatus; quum divites rerum potiuntur; ex πλοῦτος & κράτος, εος, τὸ, V. Sic & πλουτοποιὸς, qui divitias facit & congerit, vel, lucrosus, quæstuosus, Poll. 3. 22. ex πλοῦτος & ποιέω, vide.

Πλούτοιο, gen. Ion. pro πλούτου, à

ΠΛΟΥ'ΤΟΣ, ου, ὁ, divitiæ, PLUTUS. q. à πολὺ & ἔτος, unde ἐτός. Ergo πλοῦτος sunt πολλὰ ἐτά, & πλούσιος, cui πολλὴ οὐσία. Hinc πλουτέω, dives sum, possideo divitias. πλουτίζω, f. ίσω, dito, opulento. πλουτάζω, idem. πλούσιος, ου, dives.

Πλουτοῦντι, dat. sing. præs. part. act. &

Πλȣτȣ̃σι, dat. pl. part. præſ. vel 3. plur. ind præſ. verbi πλȣτέω, dives ſum, quod vide.

Πλȣτώ, όος, ἡ, nomen mulieris, q. d. opulenta. Th. πλȣ̃τος.

Πλȣ́των, ωνος, ὁ, PLUTO. Th. πλȣ̃τος, divitiæ.

Πλȣ́των, præced. Pluto Deus, ὁ ἅδης, Dis pater; dicitur etiam, πλȣτεύς, de quo Cic. de natura Deor. terrena autem vis omnis atque natura, Diti patri dedicata eſt; qui Dives, ut apud Græcos, πλȣ́των; quòd & recidant omnia in terras, & oriantur è terris; à Th. ſcil. πλȣ̃τος, opes; item, Plutus, quem genium divitiarum dicunt & præſidem; apud Heſiod. Ariſtoph. Plut. & alios; Euſt. autem, πλȣ̃τον, ait dici, quaſi πολύετον, ἢ πολλόετον, ὅτι ἐκ πολλȣ̃ ἐτȣ̃ν ὅτι συνηγμένος, longo namq; tempore, & vix tandem, colligi videntur divitiæ, aut, quòd in multos annos colligantur, &c. V.

Πλοχμὸς, ȣ̃, ὁ, crinis plexus & intortus, per Syncop. pro πλόκαμος, crines plexi. Th. πλέκω, necto.

Πλῦμα, τὸ, aqua ſordida ex lotura; i. e. loturæ; Poll. 7. 11. Item Metaph. ſic dicitur ἡ καταπεπλυμμένη ἑταίρα; ut idem ibid. teſtatur; eſt verbale, à Th. πλύνω, V.

Πλυθεὶς, ένῖος, lotus, a. 1. part. paſſ. verbi πλύνω, lavo, perf. paſſ. πέπλυμαι, qu. à πλύω.

Πλύνεσκε, lavabat, Ion. pro ἔπλυνε, 3. ſing. imperf. act. verbi πλύνω, lavo.

Πλυνὸς, ȣ̃, ὁ, labrum ubi lavatur. Th. πλύνω, lavo.

Πλυνεὺς, έως, ὁ, fullo, idem quod πλυντὴς, à Th. πλύνω, &c. V.

Πλυνὸς, præced. balneum, piſcina; locus lavandis rebus aptus; item, vas, ſeu labrum ipſum in quo abluuntur panni; hinc proverbiale, πλυνὸν ποιεῖν τινα, i. e. maledictorum ſorditus implere aliquem, ſicut implentur vaſa in quibus panni lavantur, apud Ariſtoph. in Pluto; at, πλύνος, (paroxyt.) ſignif. τὸ πλυνόμενον, Schol. Ariſtoph. &c. V.

Πλυντὴρ, ῆρος, ὁ, qui lavat; item, cruſta, criita, vel, foſſa lapidea in qua lavantur panni; unde, πλυντήριος, ad lavandum aptus; ut, πλυντήριον, ſub. ὕδωρ; lotura, loturæ aqua; νίπτρον, Poll. Item, πλυντήρια, τὰ, feſtum erat, quod Athenis, in honorem Palladis agitabatur; Plut. in Alcib. Sic etiam, πλυντὴς, qui veſtimenta lavat, fullo; Poll. Unde, πλύντρια, ας, ἡ, & πλυντρὶς, ίδος, ἡ, lotrix, quæ pannos lavare ſolet; item, πλυντικὸς, qui eorum eſt qui veſtimenta lavant; ut, πλυντικὴ τέχνη, Plat. in Polit. Sic etiam, πλυντρὶς γῆ, terra quâ lotrices in abluendis pannis utebantur; item, πλύντρον, τὸ, merces quæ pro lotura ſolvitur; Poll. 7. 11. Omnia, à ſeq. Th. πλύνω. V.

ΠΛΥ'ΝΩ, lavo, propriè veſtimenta: ut λȣ́ω, corpus, νίπτω, manus & pedes. Significat & maledictis proſcindo, objurgo, contamino. f. πλυνῶ. a. 1. ἔπλυνα. a. 1. imperat. πλῦνον, ἀπο. p. πέπλυγκα. Hinc πλυντὴς, ȣ̃, ὁ, qui veſtimenta lavat, fullo.

Πλύνομαι, lavor; interdum, eluor, abluor; item, conviciis proſcindor; unde verbalia, πλύσις, ἡ, & πλύσμα, τὸ, ut &, πλυσμὸς, ὁ, lotura, lotio; ut, πλύσμα τῶν ἰχθύων, lotura piſcium; Ariſtot. H. An. 4. Sed, πλυσμὸς, eſt etiam labrum in quo lavantur panni; Heſych. Item, πλυντάριος, ὁ, & πλυντάριον, τὸ, genus poculi Laconici, quo milites utebantur; de quo Schol. Ariſtoph. & Suid. Item, πλύτης, ȣ, ὁ, & πλυτικὸς, idem quod πλυντὴς & πλυντικὸς, quæ vide paulò ſuprà; omnia, à præced. Th. πλύνω, V.

Πλῶ, contractum eſt ex πλάω, eoque ſignificante, vel, appropinquo; facto per Sync. ex πελάω, vel, impleo, ex quo πίπλημι, vel, contractum etiam eſſe poteſt, ex πλέω, navigo: unde particip. πλῶν, navigans, &c.

Πλωὰς, άδος, ὁ, q. d. natatilis; avis genus, à natando ſic dictæ; à πλώω, Poët. pro πλέω, &c. V.

Πλῶε, navigabat, 3. ſing. imperf. act. Ion. Sic πλώεσκε, 3. ſing. imperf. Ion. &

Πλώειν, præſ. inf. act. verbi πλώω, ſeu πλῶμι, Poët. pro πλέω, navigo.

Πλωεῦσας, pro πλωȣ́σας, acc. pl. f. g. part. præſ. Ion. pro πλεȣ́σας, à πλωέω, quod à πλάω, pro πλέω, navigo.

Πλώζω, navigo; Etym. factum cum, ι, ſubſcr. ex πλωΐζω, V. Unde etiam, πλωϊάδες, natantes nubes, & quæ crebrò circumferuntur; quaſi à πλωὰς, vide.

Πλωΐζεσκε, 3. ſing. imperf. Ion. vel Poët. à

Πλωΐζω, navigo. Th. πλέω, navigo.

Πλωΐζομαι, navibus vehor, vel, idem quod πλωΐζω, πλώω, & Th. πλέω, navigo; ſed ſcribitur etiam, πλοΐζομαι, pro, & ab eod. apud Polyb. Item, πλώϊμος, ὁ ἡ, & πλώσιμος; navigabilis; navigationi idoneus; ut, πλώϊμοι νῆες; apud Thuc. ſed ſcribitur &, πλόϊμος, apud Dem. Sic, πλώσιμον πέλαγος, apud Soph. Item, πλωτὸς, idem, navigabilis; ut, πλωτὸν πέλαγος, apud Phil. de mundo; ſed apud Hom. Od. κ. πλωτὴ νῆσος, exp. inſula ſita in locis qui navigari poſſunt, & ob id celebribus; vel, quæ circumcircà navigari poteſt, nec, ut aliæ inſulæ, petras marinas occultatas habet, vide Euſt. Interdum autem, ſignif. etiam, natatilis; ut, πλωτὰ ζῶα; apud Phil. Item, πλωταὶ, peculiariter dictæ ſunt anguillæ quædam in Sicilia; Lat. flutæ; Poll. & Plin. ſicut & πλῶτες, ſunt mugiles piſces, q. à ſing. πλώς; de quibus Athen. & Euſt. omnia, à Th. πλέω, unde πλώω & πλωΐζω, &c. V.

Πλῶμι ſeu πλώω, Poët. pro πλέω, navigo, f. πλεύσω.

Πλώουσα, natans. præſ. part. f. g. à πλώω. vide præced.

Πλωτὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod πλώτωρ, ορος, ὁ, natator, navigator: à πλώω, Poët. idem quod πλέω, navigo.

Πλωτικὸς, ȣ̃, navigationi & natationi aptus, qui nauticæ rei dat operam; item mercator: &

Πλωτὸς, ἡ, ὸν, navigabilis, natatilis, natans in aquis: à πλῶμι, quod V.

Πλώτωρ, ορος, ὁ, vide in πλωτήρ.

Πλώω, vide in πλῶμι.

Πνείοντες, anhelantes, nom. pl. part. præſ. act. à

Πνείω, Poët. pro πνέω, ſpiro, fut. πνεύσω.

Πνείοισα, ας, ἁ, Dor. pro

Πνέȣσα, ης, ἡ, ſpirans. præſ. part. f. g. à πνέω, ſpiro, quod V.

Πνεῦμα, ατος, τὸ, ventus, ſpiritus. Th. πνέω, ſpiro.

Πνευματίας, ȣ, ὁ, cui magna eſt & frequens reſpiratio, vel, cui venter flatu diſtenditur, Gal. à præced. πνεῦμα, ατος, V.

Πνευματικὸς, ἡ, ὸν, ſpiritualis, e: τὰ πνευματικὰ, res ſpirituales: &

Πνευματικῶς, adv. ſpiritualiter: à πνεῦμα, quod V.

Πνευμάτιον, τὸ, parvus flatus; Athen. l. 3. Eſt dim inut. à πνεῦμα, ατος, V. Item, πνευμάτιος, dentoſus; ſeu, flatibus ventorum obnoxius; ab eod.

Πνευματοκήλη, ης, ἡ, ventoſus ramex; malum, ſcil. teſtium, quum circa illos flatus, ſeu, ventus in ſcroto colligitur; quod malum, in dilatationis genere, conſtituunt Medici; ex πνεῦμα, ατος, τὸ, & κήλη, ἡ, V. Item, πνευματομάχος, cum ſpiritu pugnans; ex πνεῦμα & μάχομαι, V. Item, πνευματόμφαλος, cui umbilicus afflatu protuberat; legitur & πνευμόμφαλον, quod Gal. dicit eſſe, τὸ ἀνεύρυσμα τȣ̃ ὀμφαλȣ̃, umbilici dilatatio; ex πνεῦμα & ὀμφαλὸς, ὁ, V. Item, πνευματοποιῶ, in ſpiritum, ventum, ſeu, flatum verto; ex πνεῦμα, ατος, τὸ, & ποιέω, &c. V.

Πνευματόω, ῶ, flatu, ſeu, ſpiritu impleo; flatus excito: item, in ſpiritum verto; unde paſſ. Πνευματȣ̃μαι, flatibus impleor; inflor; item, vertor in ſpiritum & evaneſco; apud Ariſtot. de gen. An. 33. Unde verbalia, πνευμάτωσις, εως, ἡ, inflatio; & πνευματωτικὸς, inflandi, ſeu, flatûs excitandi vim habens; Athen. 9. Dioſc. 2. 134 Omnia, à πνεῦμα, ατος, τὸ, V. Unde etiam, πνευματώδης, εος, ὁ ἡ, ſpiritûs plenus, ventoſus; Plut. Symp. 3. 4. Item, qui flatus movet, qui inflat; item, inflatu; flatu diſtentus, &, qui ægre reſpirat; apud Hippocr. & Gal. & apud Plat. πνευματώδη γράμματα; exp. literæ quæ cum flatu pronunciantur; nam πνεῦμα, τὸ, propriè, & primò, eſt flamen, ſeu, flatus; & plerumque flatus ventorum, vel, ventus; ut teſtatur Ariſtot. de mundo; ſcribens, ventum nihil aliud eſſe niſi multum aerem copiosè & confertim fluentem, &c. Aliàs autem, ut inquit ibid. πνεῦμα, dicitur ſubſtantia animata & genitalis, in ſtirpibus & animantibus exiſtens, & per omnia pertingens, &c.

Πνευμόμφαλον, vide supra, πνευματόμφαλ⊗.

Πνεύμων, ον⊗, ὁ, Att. πλεύμων, PULMO, respirationis instrumentum: ab eod.

Πνεύμων θαλάσσι⊗, apud Diosc. 2. 38 vel, 39. Dicitur pulmo maximus; piscis, sensu carens, ideoque magis fruticis referens naturam quàm piscis; de quo adi etiam Plin. l. 9. & 47. &c. Item, πνευμονικὸς, ὃ, ὁ, & πνευμονίας, ε, ὁ, ad pulmonem pertinens; ut, πνευμονικὸς τόπ⊗, & πνευμονίαι λ... pulmonis fibræ, Poll. l. 2. Sic &, πνευμονία, ἡ, morbus quidam pulmonis; unde comp. περιπνευμονία, pulmonis inflammatio; Diosc. 3. 52. Item, πνευμῶδες, (pro πνευμονῶδες) πάθ⊗, alius pulmonis morbus; de quo Aret. περὶ χρονίων παθῶν, l. 1. 12. Item, πνευμονευτικά, τὰ, instrumenta quæ spiritu inflantur; (quæ & ἐμπνευστὰ, dicuntur & πνευματικὰ) Omnia, à præced. πνεύμων, ον⊗, ὁ. V.

Πνεῦσαι, a. 1. inf. act. verbi πνέω, spiro. f. πνεύσω. a. 1. ἔπνευσα. a. 1. part. πνεύσας, αν⊗.

Πνεύσειε, spiraret, 3. sing. a. 1. opt. act. Æol. verbi ejusd.

Πνεῦσις, εως, ἡ, spiratio, flatus; item, πνευστικὸς, spiritalis; idem quod πνευματικὸς, qui à spiritu cietur, item, ventosus, inflatus, &c. Ut, πνευματώδης; item, πνευστιάω, ῶ, anhelo, crebrò spiro, seu, respiro; pro quo Poët. dicitur πνευστιόω; quod exp. etiam, spirandi difficultate laboro; ægre respiro, &c. Omnia, à Th. πνέω, f. πνεύσω, &c. V.

Πνεύω, f. εύσω, pr. ευκα; spiro; idem quod, & pro seq. Th. πνέω, V.

Πνεύσω, spirabo. f. 1. act. à

ΠΝΕ'Ω, flo, spiro. f. πνεύσω. p. πέπνευκα. perf. pass. πέπνευμαι. Hinc πνεῦμα, ατος, τὸ, spiritus. πνοὴ, flatus. ἀναπνέω, respiro. ἀνάπνευσις, εως, & ἀναπνοὴ, ῆς, ἡ, respiratio.

Πνιγαλίων, & πνιγάμων, ων⊗, ὁ, incubus; suppressio nocturna, quâ dormientes suffocari sibi videntur; Ægin. 3. 15. Item, πνιγέα, ας, ἡ, exp. vaporarium; apud Gal. Utrumque, à seq. Th. πνίγω, V.

Πνιγεὶς, έντ⊗, suffocatus, a. 2. part. pass. &

Πνιγήσομαι, suffocabor. f. 2. pass. à

ΠΝΙ'ΓΩ, suffoco, strangulo: f. ξω. imperf. ἔπνιγον. perf. πέπνιχα. a. 1. ἔπνιξα. a. 2. ἔπνιγον. imperf. pass. ἐπνιγόμην, ε, ετο. perf. pass. πέπνιγμαι, ξαι, κται. a. 2. ind. pass. ἐπνίγην. f. 2. pass. πνιγήσομαι. Hinc πνιγμὸς, ὃ, ὁ, suffocatio. πνῖγ⊗, ε⊗, τὸ, idem.

Πνιγετὸς, ε, ὁ, laqueus, quo se quis strangulat; Hesych. Item, πνιγεὺς, έ⊗, vel, έως, ὁ, furnus, fornax; vas in quo carbones, seu, prunæ extinguuntur; item, cacabus, ahenum in quo carnes, quæ inflantur, suffocantur; item, impropriè Aristoph. in Nub. cœlum appellat πνιγέα; quòd, fervore ejus, in æstivo tempore, omnia, quæ ambit, suffocantur, sicut camino inclusi carbones; item, camus, seu, fiscellæ jumentorum sic appellatur; unde apud Etym. περίθες σεαυτῷ τὸν πνιγέα, &c. Item, πνιγηρὸς, ὃ, ὁ, æstuosus, fervens, æstu molestus; ut, πνιγηρὰ σκηνώματα, habitacula æstu gravia; Plut. & general. suffocationem afferens; unde Aristoph. πνιγηρὸν εἰς ᾅδε, vocat, cùm quis, à se ipso strangulatus, ad orcum descendit; item, πνιγῖτις γῆ; terra quædam colore nigra, qualis est ampelitis, Eretriæ similis; de qua Diosc. 5. 157. Omnia, à Th. πνίγω, in pass. πνίγομαι, suffocor, præfocor, strangulor, &c. V. Unde etiam verbalia, πνίγμα, τὸ, πνιγμὸς, ὃ, ὁ, & πνῖγ⊗, ε⊗, τὸ, ut &, πνὶξ, ιγ⊗, ἡ, suffocatio, strangulatio, suppressio; sed peculiariter, πνῖγ⊗, dicitur de calore æstivo, nos velut suffocante; apud Thuc. & Luc. &c. Item, πνιγώδης, ε⊗, ὁ ϰ ἡ, æstu suffocans, strangulans, vel, strangulandi vim habens, Athen. l. 2. Itidem ab eod. V.

Πνικτὸς, ἡ, όν, suffocatus, a, um. Th. πνίγω.

Πνίξαντες, suffocantes, nom. pl. a. 1. part. act. verbi πνίγω, quod V.

Πνοὴ, ῆς, ἡ, flatus, spiritus: à πνέω, spiro. p. m. πέπνοα

Πνοήπυς, οδ⊗, ὁ, velox; ταχὺς, propriè, ventos pedibus æquans; pernicitate pedum, ventis comparandus; Hesych. ex præced. πνόη, & πὲς, ὁ, vide.

Πνοιὰς, flatus, acc. pl. πνοιῇσιν. dat. pl. Ion. à

Πνοιὴ, ῆς, ἡ, per Epenthes. τῆ ι, Dor. pro πνοὴ, quod V

Πνό⊗, ε, ὁ, flatus, spiritus; item, exp. sonus; Hesych. ab eod. cum præced. πνοὴ, V.

Πνύκη, ης, ἡ, consilii locus, apud Athenienses; concio; ab hominum frequentia & densitate deducto vocabulo; nam eò conveniebat populus ad concionem; ab iisd. cum seq. πνὺξ, υκ⊗, vide.

Πνυκίτης, frequentator pnycis; à πνὺξ, υκὸς, vide πυκνίτης.

Πνῦμαι, spiro, sapio, intelligo, perf. πέπνυμαι. hinc πεπνυμέν⊗, ε, sapiens, prudens. Th. πνέω, spiro. f. πνεύσω.

Πνῦμι, sive, πνόω, idem cum, & à Th. πνέω, V.

Πνὺξ, υκὸς, ὁ, locus Athenis, ubi concio habebatur. q. à πνύω, moneo: aut ἀπὸ τῆ πυκνῦσθαι ἐκεῖ τὰς ἐκκλησιάζοντας, vel ἀπὸ τῆ πεπυκνῶσθαι ταῖς καθέδραις. Th. πύκα, dense.

Πνύτο, spirabat, intelligebat. 3. sing. imperf. Ion. verbi πνῦμαι, quod V.

Πνυτὸς, ὃ, ὁ, prudens, &c. Idem quod, & pro πινυτὸς, id V.

ΠΟ'Α, ας, ἡ, Ion. ποίη, herba, pabulum. q. à πάω, vel πάομαι, gusto, edo.

Ποάζω, herbas lego; in re rustica, est herbas inutiles è segete evello; Lat. runco; apud Theophr. H. 3. 25. Unde verbalis, Ποασμὸς, ὃ, ὁ, noxiarum herbarum evulsio; runcatio; id ibid. Item, ποάστρια, ἡ, runcatrix, quæ noxias herbas vellit & extirpat; Poll. 7. 30. & ποάστριον, ε, τὸ, falx quâ secatur herba; apud eund. Item, ποάριον, ε, τὸ, herbula, parva herba, diminut. & omnia, à Th. πόα, ας, ἡ, V.

Πόδα, acc. sing. πόδας, acc. pl. à πὲς, ποδὸς, ὁ, pes.

Ποδαβρὸς, ὃ, pedibus mollibus præditus: ex πὲς, pes & ἁβρὸς, mollis.

Ποδάγρα, ας, ἡ, pedicula, tendicula: item articularis morbus, PODAGRA, q. d. πόδες ἀγρεῦνται, pedes capiuntur. Ex πὲς, ποδὸς, ὁ, pes, & ἄγρα, ας, ἡ, captura.

Ποδαγράω, sive ποδαγριάω, ῶ, podagrâ laboro, podagricus sum; à præced. ποδάγρα, V.

Ποδαγρικὸς, ὃ, vel ποδαγρὸς, PODAGER, qui podagra tentatur, PODAGRICUS: τὰ ποδαγρικὰ sub. πάθη, podagrici dolores: à præced.

Ποδάκη, ης, ἡ, vinculum in arcu; ὁ ἐν τῷ τόξῳ δεσμὸς, Pollux.

Ποδαλγὴς, έ⊗, ὁ ϰ ἡ, ποδαλγὸς & ποδαλγικὸς, dolore pedum laborans; quem pedum labores cruciant; unde ποδαλγία, podagra, seu, pedum dolor; & ποδαλγέω, ῶ, pedum dolore, seu, podagrâ laboro; ex πὲς, ποδὸς, & ἄλγ⊗, ε⊗, τὸ, unde ἀλγέω, &c. V. Item, ποδάνεμ⊗, velox; idem cum ποδώκεμ⊗, id V.

Ποδανιπτὴρ, ῆρ⊗, ὁ, pelvis: ex πὲς, pes, & νίπτω, lavo.

Ποδανιπτὴρ, præced. scribitur etiam ποδονιπτὴρ; pelluvium, seu, pelvis in qua pedes abluuntur; Athen. l. 11. &c. V.

Ποδάνιπτρον, ε, τὸ, vel ποδόνιπτρον, aqua qua pedes abluuntur: ex iisd. Th.

Ποδαπὸς, ἡ, όν, cujus: qu. ποίε δαπέδε.

Πόδαργε, vocat. sing. à

Πόδαργ⊗, ε, ὁ, ἡ, albos vel celeres pedes habens: ex πὲς, pes, & ἀργὸς, ὃ, albus, celer.

Ποδάριον, ε, τὸ, & ποδίον, τὸ, pediculus; i. e. pediolus; exiguus pes, diminut. à πὲς, ποδὸς, ὁ, V.

Ποδαρκεῖν, Poët. τοῖς ποσὶν ἀρκεῖν. Pedibus valere, pedum velocitate præditum esse: vide ποδάρκης.

Ποδάρκης, ε⊗, ὁ, ἡ, pedibus celer: ex πὲς, pes, & ἀρκέω, sufficio, par sum.

Ποδάνεμ⊗, qui velocitate pedum auras, seu, ventos æquat: ex πὲς, ποδὸς, & ἄνεμ⊗, ὁ, V.

Ποδεῖον, ε, τὸ, vel πόδειον, τὸ, socculus, qui pedi inducitur; Poll. l. 2. à Th. πὲς, ποδὸς, V.

Ποδεκμάκτρον, ε, τὸ, pedale: id quo πόδες ἐκμάσσονται, pedes absterguntur. Th. μάσσω, abstergo.

Πόδες, seq. dicuntur rudentes; i. e. funes nautici quibus velum utrinque, vel ad proram & puppem alligatur, vel, quibus antennæ transferuntur; quòd ad mali pedem alligantur, quo sensu, Virgil. *una omnes fecêre pedem*; item, πόδες Ἴδης; apud Hom. sunt extrema & infima Idæ montis pars; quod & nos pedem montis dicimus; i. e. ὄρευς ῥίζαι, radices montis, &c. Vide seq.

Πόδες, nom pl. &

Πόδεσσιν, dat. pl. Ion. pro ποσὶ, à πὲς, ποδὸς, ὁ, pes.

Ποδεῶν, ῶνος, ὁ, in utribus vocatur pediculus, è pellibus dependens: & accipitur pro rei alicujus figura in angustum desinente, idque ad humani pedis similitudinem: item, ποδεῶνες, calceamenti rustici genus. Th. πȣ̃ς, pes.

Ποδεὼν, præced. dicitur etiam pes, i. e. pes navis, apud Luc. funis vel inferior, qui & πȣ̀ς dicitur; Bayf. Item, membrum virile; interpr. Thucyd. &c. V.

Ποδηγὸς, pro quo, Doricè, ποδαγὸς, q. d. pedum ductor; i. e. qui pedibus viam monstrat præeundo; (idem cum ὁδηγὸς, itineris dux) in Epigr. Item, pro assecla; Soph. in Antig. Unde, ποδηγέω, ῶ, idem cum ὁδηγέω, viam pedibus monstro; & in pass. ποδηγέομαι, ȣ̃μαι, deducor, & dirigor viam faciens; vel, ducor ab aliquo præeunte, & pedes meos veluti ducente; i. e. via mihi monstratur, ducor; sic &, ποδηγέτης, ȣ, ὁ, idem cum ποδαγὸς; ut, ποδηγέτης σκότȣ λαμπτὴρ, fax deductrix pedum in tenebris; & ποδηγετέω, ῶ, idem quod ποδηγῶ; ut, ποδηγετεῖν πρὸς τὴν ἀλήθειαν; Philo de vita Mosis. l. 3. ex πȣ̃ς, ποδὸς & ἄγω, duco; cujus comp. varia, mutant, α in η; ut, ὁδηγὸς; ex ὁδὸς & ἄγω, &c. V.

Ποδηνεκὴς, έος, ὁ, ἡ, usque ad pedes dependens: ex πȣ̃ς, pes, & ἠνεκὴς, έος, ὁ, ἡ, porrectus in longitudinem: item perpetuus.

Ποδηνέμος, ȣ, ὁ, ἡ, pedibus velox, ventipes: ex πȣ̃ς, pes, & ἄνεμος, ventus.

Ποδήρης, εος, ὁ, ἡ, (scil. ἐσθὴς) vestis talaris, sive ad pedes usque dependens; ex πȣ̃ς, ποδὸς, ὁ, pes, & ἄρω, apto.

Ποδήρης ναῦς, dicitur, ἡ ἐρεσσομένη ποσὶν, i. e. κώπαις; Eust. & Hesych. Atque sic est; ex πȣ̃ς, ποδὸς, quod, in navi dicitur etiam temo, seu, clavus; & ἐρέσσω, unde ἐρεσία, &c. V.

Πόδια, τὰ, pro πόδεια, soceuli lanei, vel, udones atq; impilia, &c. à sing. πόδειον, τὸ, V.

Ποδιάζειν, est τὸ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφειν καὶ ὑποστρέφειν, Hesych. à Th. πȣ̃ς, ποδὸς, ὁ, V.

Ποδιαῖος, ὁ, pedalis, pedaneus; unde neut. Ποδιαῖον, τὸ, mensura pedis; ut, τὸ τρίγωνον τὸ ποδιαῖον; pedaneus triangulus, Theophr. C. Pl. 6. 2. ab eod. V.

Ποδίζω, vide in ποδιῶ.

Ποδικρότος, pedibus plaudens, pedibus strepitum edens; in Epigr. ex πȣ̃ς, ποδὸς, & κρότος, ὁ, &c. V.

Πόδιον, τὸ, petiolus, vel, pedunculus, &c. Vide suprà ποδάριον.

Ποδίσκος, ȣ, ὁ, ὁ μικρὸς πȣ̃ς, pediculus, parvus pes.

Ποδισμὸς, ȣ̃, ὁ, dimensio pedibus facta; item, ratio mensurandi pedibus; item, saltationis genus; apud Poll. 4. 14. Verbale, à ποδίζω, metior pede, &c. V.

Ποδιστῆρες, expon. lebetes, cacabi. Th. πȣ̃ς.

Ποδιῶ, compede vinciam, Att. pro ποδίσω, f. 1. ind. act. verbi ποδίζω, metior pede; item pedes ligo, pedicis obligo: f. ίσω. Th. πȣ̃ς, ποδὸς, ὁ, pes.

Ποδοῖιν, Ion. pro

Ποδοῖν, gen. & dat. dual. à πȣ̃ς, ποδὸς, ὁ, pes.

Ποδοκάκκη, ἡ, lignum in quod inserti captivorum pedes in carcere constringuntur; Cippus; Hesychio est vinculum ligni in quo captivorum pedes vinciuntur; pro eodem scribitur & ποδοκάκκη, quasi ποδῶν κάκωσις, inserto κ, vel, quasi ποδοκατοχὴ, facta Syncope, & χ, in κ, mutato; Suid. & Hesych.

Ποδόκοιλον, ȣ, τὸ, vola pedis, ποδὸς κοῖλον.

Ποδοκροτία, ας, ἡ, plausus pedum, seu, complosus; ex πȣ̃ς, ποδὸς & κροτέω, fut. σω, &c. V. Item, ποδονιπτὴρ, & ποδόνιπτρον; vide suprà ποδανιπτὴρ, &c.

Ποδόρπιον, ȣ, τὸ, vestis ad pedes demissa. Ex πȣ̃ς, & ἄρω, vel, ὁρίζω, vel ὄρω.

Ποδορρόη, vel, ποδορρόη, ποδορρώη, aut ποδορρώη, Epith. Atlantidis; sic dictæ quasi ἡ τοῖς ποσὶν ὁρμῶσα; vel παρὰ τὸ τοῖς ποσὶν ὀρούειν, comp. scil. ex πȣ̃ς & ὀρύω, quæ V.

Ποδὸς, gen. sing. ποδῶν, gen. plur. à πȣ̃ς, pes.

Ποδοστράβη, ἡ, instrumentum tortorium, quo torquetur aliquis manibus ligatis & pedibus: διὰ τὸ στρέφειν τȣ̀ς πόδας. Item instrumentum medicum, quo luxati artus reponuntur: & tendicula, qua cervi capiuntur.

Ποδότης, ȣ, ὁ, pedatus, pedibus præditus, à Th. πȣ̃ς, ποδὸς, ὁ, V.

Ποδοτρόχαλος, pede rotam circumagens; figulus; ex πȣ̃ς & τροχὸς, ὁ, unde, τροχάλειον, τὸ, &c. V.

Ποδοχέω, ῶ, clavum teneo; ad gubernaculum navis sedeo; unde, ποδοχεῖν, apud Poll. l. 1. i. e. ὁ ἡγεμὼν τῆς νεὼς, seu, κυβερνήτης; nam est ex πȣ̃ς, ποδὸς, (prout signif. clavum, seu, temonem, aut, gubernaculum navis) & Th. ἔχω, V.

Ποδόψελλον, pediculum, Gl. Cyr. puto ποδῶν ψέλλιον, pedicula.

Ποδοψόφοι, sunt qui pede strepitum excitant, ποδὶ ψοφȣ̃σι.

Ποδόω, intendo funibus, seu, rudentibus qui πόδες vocantur; & de velis intelligendum; vide πόδες.

Ποδωκεία, & Ionicè ποδωκείη, ἡ, item, ποδωκία, ἡ, pedum pernicitas; Il. β. i. e. ἡ τῶν ποδῶν ταχύτης, pedum velocitas; Xen. at, ποδώκεια adject. exp. ταχεῖα; fitque à πόδωκυς, seu, ποδώκυς, quod idem cum seq. ποδώκης, V. Unde etiam ποδωκέστατος & ποδωκέστατος, pernicissimus; superl. ab eod. & ex iisd. cum seq. V.

Ποδώκεα, acc. sing. à

Ποδώκης, εος, ὁ, ἡ, pedibus celer: ex πȣ̃ς, ποδὸς, pes, & ὠκὺς, celer.

Πόδωμα, pulpitum, tanquam res pedata, pedibus fulta. qu. à πȣ̃ς, ποδός.

Ποδωτὸς, ὁ, intensus funibus ποσίν; ut, apud Lycophr. ποδωτὰ λῖνα, vela dicuntur; quòd pede, funis genere, tendantur pariter ac colligantur; à Th. πȣ̃ς, ποδὸς, unde plur. πόδες, &c. Quæ V.

Πόει, Att. pro ποίει, præs. imperat. act. à

Ποέω, Att. pro ποιέω, facio.

Ποεστρόφος, herbarum altrix, seu, nutrix; ex πόα, ας, ἡ, & τροφὴ, vel, τροφὸς, &c. V. Item, ποηλογέω, sive, ποιολογέω, herbas lego, seu, colligo; ex πόα & λέγω, colligo; sic &, ποηφάγος, herbis vescens, ut, ποηφάγον θηρίον, Suid. Sed est & animal Indicum, quàm equus, duplo majus; apud Ælian. 16. 12. Unde ποηφαγία, herbis vesci; victus ex herbis; ex πόα & φάγω; unde, φάγος, &c. V.

Ποθ', sequente aspirat. pro ποτὲ, aliquando, vide πότε, quando?

Ποθαίνω, desidero; idem quod ποθέω, & ab eod. V.

Ποθέεσκε, desiderabat, Ion. pro ἐπόθεε, ει, 3. sing. imperf. verbi ποθέω, desidero. Th. πόθος, desiderium.

Ποθεινὸς, ȣ̃, desiderabilis. Th. πόθος, desiderium.

Πόθεν, unde? adv. interrogativum: ab ὅθεν, unde, indefinit. Th. ὃς, qui.

Ποθὲν, alicunde; Aristot. Eth. 10. 4. ab eod. cum præced. V.

Ποθέοισαι, Dor. pro ποθέȣσαι, desiderantes, nom. pl. part. præs. f. g. &

Ποθέοντε, desiderantes, nom. dual. præs. part. à ποθέω, desidero. præs. part. ποθέων, ȣσα. Th. πόθος, desiderium. ποθέοντι, Dor. pro ποθέȣσι, 3. pl. præs. ind. act. ejusd. verbi.

Ποθέρπειν, Dor. pro προσέρπειν, serpendo accedere; accedere: ex πρὸς & ἕρπω, serpo.

Πόθεσαν, Ion. pro ἐπόθεσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ποθέω, desidero: quod vide.

Ποθέσπερα, vesperi. Dor. pro προσέσπερα. Th. ἑσπέρα, vesper.

Ποθεῦντες, amantes, Dor. pro ποθȣ̃ντες, nom. pl. part. præs. &

Ποθεῦντι, Dor. pro ποθȣ̃σι, 3. pl. præs. ind. à

Ποθέω, desidero, expeto, amo: f. ήσω & έσω. a. 1. ἐπόθεσα. Them. πόθος, ȣ, ὁ, desiderium.

Ποθὴ, ῆς, ἡ, desiderium: ab eod. Th.

Πόθημα, τὸ, desiderium, vel, res desiderata; est verbale, à præced. ποθέω, V.

Ποθήμεναι, per Ectasin pro ποθέμεναι, desiderare, Dor. seu Ion. pro ποθεῖν, præs. inf. à ποθέω, quod V.

Πόθησις, εως, ἡ, ipsa actio desiderandi; item, ποθητὺς, desiderium, amor; & ποθητὸς, desideratus; omnia verbalia, à ποθέω, V.

Πόθι, ubi? quo? sed

Ποθὶ, alicubi, aliquando: ab ὅθι, ubi infinit. Th. ὃς, qui.

Ποθόβλητος, desiderio tactus, vel, captus; ut, ποθοβλήτοι μέριμναι; apud Nonn. Item, cupidinis, vel, amoris telis ictus; in Epigr. ex πόθος & βάλλω, unde βλητὸς, ὁ &c. V.

Ποθορεῦσα, Dor. pro προσορῶσα, aspiciens, præs. part. f. g. &

Ποθορῆ,

Ποθορῇ, Dor. pro προσορᾷ, aspicit, 3. sing. præs. ind. verbi ποθορέω, Dor. pro προσοράω, adspicio, ex ποτὶ pro πρὸς, & ὁράω, video.

Ποθόρημι, Dor. pro προσόρημι, Poët. pro προσορέω, aspicio.

Ποθορῆσθα, Dor. & Æol. pro προσορᾷς, aspicis, 2. sing. præs. ind. act. verbi ποθοράω, quod vide in ποθορῇ.

Ποθορεῦσα, ας, ἁ, Dor. pro προσορέουσα, ης, ἡ, aspiciens: præs. part. f. g. ejusdem verbi.

ΠΟ'ΘΟΣ, ου, ὁ, desiderium; q. ἀ πόθω, desidero, inusit. alii à β. m. πέποιθα, verbi πείθω, persuadeo: hinc ποθέω, ῶ, desidero, ἐπιποθέω, idem.

Ποθοῦμεν, desideramus, 1. pl. præs. ind. verbi ποθέω; q. v.

Ποῖ, quo, quorsum? ab indefin. οἷ, quo. Th. ὅς, qui.

Ποῖ, præced. est quonam? ut ποῖ καταφύγω, quò confugiam? & cum genit ποῖ γῆς, quo terrarum? Sed signif. etiam ubi? ut apud Aristoph. ποῖ τάλαν; Item quousque? quam diu; ut ποῖ μῦθος; apud Soph. Item ποι, (sine accentu) aliquò; Item alicubì; Item quodammodò, & interdum vacat; ut tradit Schol. Aristoph. ab eod. cum præced. V.

Ποία, ας, ἡ, qualis? in m. g. ποῖος, quod vide.

Ποιὰ, dicitur, pro πόα, herba; (ut χοιὰ, pro χόα;) Item annus, παρὰ τὴν πόαν, quoniam semel tantum in anno, ἡ πόα φύεται; ut apud Callim. Αἰγύπτιος προσπάροιθεν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποιάς, novem circiter annos; hujus signif. meminerunt Etymol. & Schol Theocriti.

Ποιάεις, άεσσα, ᾶεν, herbosus, a, um. Dor. pro ποιήεις, q. v.

Ποίαντος υἱὸς, pro Philoctete.

Ποιεῖ, facit, 3. sing. præs. ind. sed

Ποίει, 2. sing. imperat. præs. act. verbi ποιέω, facio.

Ποιεῦ, fac Dor. pro ποιοῦ, præs. imperat. pass. ποιεῦντι, facienti, Dor. pro ποιοῦντι, dat. sing. part. præs. act. ποιεῦντα, Dor. pro ποιοῦντα, acc. sing. part. præs. verbi ποιέω, facio.

Ποιεύμαν, Dor. & Ion. pro ἐποιούμην, 1. sing. imperf. pass. sic ποιεῦμεν, Dor. & Ion. pro ἐποιοῦμεν, 1. pl. imperf. act. verbi ποιέω, facio.

Ποιεῦντι, vide in ποιεῦ.

ΠΟΙΕ'Ω, facio, factito, fabricor: carmina facio, pono, f. ήσω, p. πεποίηκα, perf. part. πεποιηκώς, a. 1. ἐποίησα, constitui, lucrifeci, commoratus sum, a. 1. part. ποιήσας, αντος, præs. pass. ποιέομαι, οῦμαι, fio: perf. pass. πεποίημαι, a. 1. pass. ἐποιήθην, a. 1. m. ἐποιησάμην, ω, απο. Hellenismus est εὖ ποιεῖν τινα, alicui benefacere: ποιεῖν τὴν ἀλήθειαν, veritati operam dare. Hinc ποίημα, ατος, τὸ, opus: Item Poëma: ποιητὴς, οῦ, ὁ, factor, conditor; Item Poëta. περιποιέω, tueor: Item acquiro: περιποίησις, εως, ἡ, acquisitio, vindicatio, assertio: προσποιέω, mihi assumo, vendico; Item simulo, fingo: προσποίησις, εως, ἡ, vindicatio, simulatio: θαυματοποιὸς, οῦ, ὁ, ἡ, præstigiator, circulator: ὀνοματοποιὸς, οῦ, ὁ, ἡ, vocabulorum fictor:

τεκνοποιὸς, οῦ, ὁ, ἡ, liberorum procreator.

Ποίη, ης, Ion pro πόα, ας, ἡ, herba.

Ποιήεις, εντος, ὁ, herbosus, in f. g. Ποιήεσσα, a præced.

Ποιήεσσα, ης, ἡ, vide præced.

Ποιηθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. verbi ποιέω, facio.

Ποίημα, ατος, τὸ, POEMA, opus Poëtæ, opus: ποιήματα, ων, res conditæ. Th. ποιέω, facio; verius facio.

Ποιηματικὸς, qui Poëmata conscribit; Poëta; Plut. à præced. ποίημα; vide. Undè etiam diminut. ποιημάτιον, τὸ, parvum Poëma, poëmation; apud Lucian.

Ποιήμενος, Ion pro πεποιημένος, ου, factus, perf. part. pass. à ποιέω, facio.

Ποιηρὸς, herbosus; idem quod ποιήεις, herbidibus, herbis consitus; ut, ποιηρὸν νάπος; Euryp. ab eodem Them. πόα; V.

Ποίησ', pro ποίησε, q. v.

Ποιήσαντο, 3. sing. a. 1. m. Ion. &

Ποίησε, fecit, Ion. pro ἐποίησε, 3. sing. a. 1. ind. act. à ποιέω, facio.

Ποιήσῃ, Ion. paragoge pro ποιῇ, 3. sing. præs. sub. act. ejusd. verbi.

Ποίησις, εως, ἡ, actio: Item POESIS; à ποιέω, facio, carmina compono.

Ποιήσομ', faciam, pro ποιήσομαι, f. 1. m. à ποιέω.

Ποιησῶ, εῖς, εῖ, Dor. pro ποιήσω, εις, ει, f. 1. ind. act. verbi ejusd.

Ποιητὴς, οῦ, ὁ, POETA; Item effector, factor: dat. pl. ποιηταῖς, fit a. 3. sing. perf. pass. verbi ποιέω, facio.

Ποιητικὴ, scil. τέχνη, ars faciendi carmina, POETICA: à

Ποιητικὸς, οῦ, POETICUS, in pl. neut. gen. ποιητικά à 3. sing. perf. pass. verbi ποιέω.

Ποιητὸς, ἡ, όν, factus, a, um, adj. verbale à ποιέω.

Ποιήτρια, ας, ἡ, POETRIA: ab eodem verbo.

Ποιηφαγεῖν, herbas comedere: ex ποίη, seu πόα, herba, & φάγω, edo.

Ποικιλείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, variegatus, multicolor, vario amictu; ut Ποικιλείμων νὺξ; apud Æschyl. ex ποικίλος, & εἷμα, τὸ; vi. Item Ποικιλέρυθρος μέλας, rubeis nigrisq; distinctus maculis, vel niger rubeis maculis pictus; Athen. l. 7. ex ποικίλος, & ἐρυθρὸς, amisso ε, & assumpto ρ, idem quod Th. ἔρευθος, τὸ; V.

Ποικιλεὺς, idem quod ποικιλτὴς, & ab eodem: V.

Ποικιλέα, ας, ἡ, varietas: à ποικίλος, varius.

Ποικιλάνιος, ω, Dor. pro

Ποικιλήνιος, ου, ὁ, ἡ, qui variegatas habenas habet: ὁ ποικίλας ἡνίας ἔχων.

Ποικιλὶς, ίδος, ἡ; q. d. varia, versicolor, picta; nomen est avis apud Arist. H. an. 9. 1. quam carduelem esse putant; à Th. ποικίλος; V.

Ποικίλλω, variego, vafrè fingo, f. ιλῶ, præs. inf. ποικίλλειν, præs. part. ποικίλλων, οντος. Them. ποικίλος; varius.

Ποίκιλμα, ατος, τὸ, ornatus, versicolor, ab eod. Th.

Ποικιλμὸς, varietas; Plut. verbale à præced. ποικίλλω; & ab eodem Th. V.

Ποικιλόβουλος, ου, ὁ, ἡ, versutus, qui animo suo agitat varia consilia: ex ποικίλος, varius, & βουλὴ, consilium.

Ποικιλόδρυς, υος, ὁ, ἁ, Dor. pro

Ποικιλόδρυς, υος, ὁ, ἡ, variam vocem sonumque habens: ὁ ποικίλην γῆρυν καὶ φωνὴν ἔχων.

Ποικιλόγραμμος, variis, seu versicoloribus lineis distinctus; apud Athen. l. 7. varius, pictus, maculosus; ex ποικίλος, & γραμμὴ, ἡ; V.

Ποικιλόδειρος, ου, ὁ, ἡ, varium habens collum, versicolor: expon. & canorus, varians vocem: ex ποικίλος, varius, & δειρὴ, idem quod δέρη, ης, ἡ, collum, & per Metonym. causæ, vox.

Ποικιλοδέρμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, variam, i. e. variegatam, habens cutem; ex ποικίλος, & δέρμα, τὸ; V. Item Ποικιλόδινος, qui variè circumagitur, seu versatur, aut in orbem agitur; à Them. δίνη, ης: undè δῖνος, ὁ, & δινέω, &c. vi. Ποικιλόδωρος, variis & multiplicibus ornans muneribus, varia donans, ut βασιλεὺς ποικιλόδωρος; apud Non. à Them. δῶρον, τὸ; vi. Ποικιλόθριξ, varios habens capillos; à Th. θρὶξ, ἡ; vi. Item Ποικιλόκαυλος, qui varios habet caules, cujus caulis est varius, Theophr. ex Th. καυλὸς, comp. ut præcedentia, cum Th. ποικίλος; V.

Ποικιλομήτης, ου, ὁ, &

Ποικιλόμητις, ιος, ὁ, ἡ, varia & multiplicia habens consilia, versipellis: ex ποικίλος, varius: & μῆτις, consilium.

Ποικιλομήχανος, qui varias callet machinas & τέχνας, callidus, versutus; Athen. l. 13. in quodam Epigr. ex ποικίλος, & μηχανὴ, ἡ; vi. Item Ποικιλόμορφος, variis indutus formis; Item versicolor; ut ἱμάτιον ποικιλόμορφον; Aristoph. in Pluto, ex ποικίλος, & μορφὴ, ἡ; vi. Item Ποικιλόμυθος, cujus sermo est varius, vel vario distinctus lepore, facundus, disertus Nonn. ex ποικίλος, & μῦθος, ὁ; vide.

Ποικιλόνωτος, ου, ὁ, ἡ, qui tergum variis maculis distinctum habet: ex ποικίλος, varius, & νῶτος, dorsum.

Ποικιλόπτερος, variegatas habens pennas; ex ποικίλος, & πτέρον, τὸ; V.

ΠΟΙΚΙ'ΛΟΣ, ου, varius, maculosus; Item qui varias artes callet, versutus: q. à πυκαλίαν, prudenter valdè. Hinc ποικίλως, variè, multis modis. Ποικίλλω, f. ιλῶ, variego, exorno.

Ποικιλόστερνος, varium habens pectus; Item varia sub pectore versans, seu qui est versuto & callido pectore; ex ποικίλος, & στέρνον, τὸ; vi. Item Ποικιλόστομος, cujus os est varium, seu rostrum habens variegatum; i. e. vario colore pictum; ex ποικίλος, & στόμα, τὸ; V. Sic & Ποικιλότραυλος, variè balbutiens; apud Theocr. in Epigr. ex ποικίλος, & τραυλὸς, ὁ; V.

Ποικιλοφόρμιγξ, γγος, ὁ, ἡ, Epithet. carminis quod vario citharæ sono canitur: ex ποικίλος, varius, & φόρμιγξ, γγος, ἡ, cithara.

Ποικιλόφρων, mentem versutam habens, & callidam; Euryp. ex ποικίλος, & φρὴν, cujus varia comp. desinunt in φρων; Item Ποικιλόχροος, vario tinctus colore; ex ποικίλος, & χρόα, ἡ; vide.

Ποικιλτὴς,

Ποίκιλσις, εως, ἡ, variegatio; verbale à ποικίλλω; vi. Undè etiam Ποικιλτὸς, variatus, variè pictus, versicolor, Item ποικιλτικὸς, pertinens ad eum qui acu pingit, aut polymiton telam texit; & Ποικιλτικὴ τέχνη, ars plumariorum & phrygionum; Hesych. & Suid.

Ποικιλτὴς, ȣ, ὁ, qui variat, qui versicolore ornatu vestimenta elaborat: à ποικίλλω, q. v.

Ποικιλῳδὴς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vario modulamine canens; ut ποικιλῳδὴς σφὶγξ; Soph. ex ποικίλ☉, & ᾠδὴ, vel ᾠδὸς, &c. Vide.

Ποικίλως, variè, multis modis: Item callidè, vafrè, versutè; est adv. à ποικίλ☉; V.

Ποιμαίνονθ᾽ pro ποιμαίνοντα, acc. sing. part. præs. act. &

Ποιμαίνοντι, Dor. pro ποιμαίνουσι, pascunt, 3. pl. præs. ind. à

Ποιμαίνω, pasco, curo, rego, doceo, f. ανῶ, a. 1. ἐποίμανα, a. 1. imperat. ποίμανον, άτω, & in pl. ποιμάνατε. Them. ποιμὴν, ἐν☉, ὁ, pastor.

Ποιμὰν, Dor. pro ποιμὴν; q. v.

Ποιμάνατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. verbi ποιμαίνω, pasco; q. v.

Ποιμανδὺς, εως, ὁ, pastor, idem quod & à Th. ποιμὴν, propriè ovium pastor, opilio, sic dictus, ab ὄϊς, & μάω, & quasi esset οἰμὴν, vel ut Etym. ait; sic dicitur, παρὰ τὸ ἐν τῇ πόᾳ μένειν, &c. V. Undè etiam Ποιμανδεύω, pasco: Item custodio; Item Ποιμαντικὸς, ὁ; pertinens ad eos qui oves pascunt, pastorius, pastoritius; ut ἡ ποιμαντικὴ sub. ἐπιστήμη, scientia pascendi curandique ovium gregem; Item Ποιμάντωρ, & ποιμάνωρ, ορ☉, ὁ, pastor, & Metaph. dux, vel rex populi; undè & Ποιμανόριον, ȣ, τὸ, grex non tantùm ovium, sed & populi; Eust. & omnia à præced. ποιμαίνω, & ab eod. Th. ποιμὴν; V.

Ποιμαντέον, pascendum, verbale à ποιμαίνω; q. v.

Ποιμανῶ, pascam, f. 1. verbi ejusd.

Ποιμενίδης, ȣ, ὁ, ἡ, pastore natus, qui pastorii generis est; & ποιμενικὸς, & ποιμένι☉, pastoralis, pastoritius; à Th. ποιμὴν, ἐν☉, ὁ, &c. V. Item Ποιμένιον, idem quod & pro ποίμνιον, τὸ; vid. Sed signif. & ovile; apud Oppian.

Ποιμένι, dat. sing. à

ΠΟΙΜΗ'Ν, ἐν☉, ὁ, pastor, q. à πάω, pasco. Hinc ποιμαίνω, pasco, doceo, rego: ποιμαντικὸς, ȣ, pastorius.

Ποίμνη, ης, ἡ, grex, Dor. ποίμνα· à præced.

Ποιμνήι☉, ȣ, ad ovium gregem pertinens: à præced.

Ποιμνήτης, pastoralis; à præced. ποίμνη, & Th. ποιμὴν, ἐν☉, ὁ; V.

Ποίμνιον, ȣ, τὸ, grex, diminut. à ποίμνη; quod V.

Ποινάζω, idem quod ποινάω, ῶ, pœnas sumo de, &c. vi. Item Ποιναῖ☉, ȣ, ὁ, pœnarius; ut ποιναῖα σελὶς, expon. pagina in qua scribuntur pœnæ pro delictis sumendæ; sed accipitur & pro ποίνιμ☉, pœnalis, &c. ab eod. Them. ποινὴ, ἡ; V.

Ποινατὼρ, punitor, vide infra ποινητὴρ.

Ποινάω, ῶ, PUNIO, pœnas exigo: à

ΠΟΙΝΗ', ης, ἡ, Dor. ποινὰ, POENA, ultio: & pro præmio etiam accipitur, tum pro liberatione & solutione: q. à πόν☉, molestia.

Ποινηλασία, cum quis in pœnam cogitur; cum pœna infligitur, seu imponitur; ut ποινηλασία τȣ̃ νόμȣ, sanctio quæ pœnam statuit transgressoribus; Item Ποινήλατ☉, à furiis agitatus, seu quem αἱ ποιναὶ, exagitant & in pœnas cogunt; unde ποινηλατέω, ῶ, furiis pœnalibus exagito, & pass. Ποινηλατέμεν☉; apud Suid. ex ποινὴ, & ἐλαύνω, f. άσω, tanquam ab ἐλάω, unde ἐλασία, ἡ, &c. V.

Ποίνημα, ατ☉, τὸ, pœna quam quis luit; seu quæ de aliquo sumitur; Item Ποινητὴρ, ῆρ☉, ὁ; & Ποινητὼρ, ορ☉, ὁ; qui punit, qui pœnas exigit, seu sumit, vindex, ultor; Nonn. pro quo Doricè, Ποινατὼρ; apud Euryp. omnia verbalia à ποινάω; vi. & à Th. ποινὴ; undè etiam, Ποίνιμ☉, ȣ, ὁ ϗ ἡ; pœnalis, pœnas infligens, seu pœnis persequens: Item ultor, vindex; ut Ποίνιμ☉ λιθοκτονίη, pœnalis lapidatio; seu lapidatio, quâ pœnas aliquis luit scelerum, &c. V.

Ποιοίην, ης, ἡ, Att. vel Æol. pro

Ποιοῖμι, οῖς, οῖ, præs. opt. act. verbi ποιέω, facio.

Ποιολογεῦσα, Dor. pro ποιολογοῦσα, ης, ἡ, præs. part. f. g. à

Ποιολογέω, -ῶ, spicas lego: ex ποίη, herba: pro πόα, Ion. & λέγω, colligo.

Ποῖ☉, οία, οῖον, qualis, e. Th. ὁῖ☉, qualis: citra interrog.

Ποιὸς, (oxyt.) vel potiùs ὁ ποιὸς, & ποιός τις, certâ qualitate præditus, certo modo affectus, aut etiam cujusdammodi; Item substantivè etiam accipitur ποιὸς, propriéque signif. τὸ πυρὸν, i. e. triticum, ut est apud Schol. Theocr. à præced. ποῖ☉; V. Unde etiam Ποιόω, ῶ, qualitate afficio, in pass. Ποιόομαι, ȣ̃μαι, qualitate afficior, qualitatem recipio; undè part. præt. πεποιωμέν☉, qualitate affectus, qualitate præditus, &c.

Ποιότητα, qualitatem, acc. sing. à ποιότης, ητ☉, ἡ, à præced. q. v.

Ποιοῦ, præs. imperat. pass. verbi ποιέω, facio.

Ποιεῦμες, Dor. pro ποιοῦμεν, 1. pl. præs. act. ejusd. verbi.

Ποιεύντων, faciunt, Attic. pro ποιείτωσαν. Nam imperativi tertiam pluralem Attici faciunt similem genitivo pl. particip. ejusd tempo is. Th. ποιέω, facio.

Ποιπνὸς, ȣ, ὁ, minister, famulus, à seq. ποιπνύω. V.

Ποιπνύω, seu ποιπνεύω, aliquid sedulò ago, satago, expeto, ministro: ἀπὸ τȣ̃ ποιεῖν & πνέω, seu πνέω, spiro: nam qui satagit, & properanter opus facit, anhelat. Hinc & ποιπνὸς, ȣ, ὁ, sedulus minister.

Ποιρὶν, scrotum, mentula. Etymol, à σπείρω· vide πηρίν.

Ποίτιν☉, ȣ, ὁ, ἡ, Poët. remunerator, qui gratiam refert. per Syncop. ἐκ τȣ̃ ποινήτιν☉ ἢ ποινὴν τίνοντα, τȣτέστιν ἢ ἀνταμειβὴν ἀποτίνοντα, ϗ χάριν ἀντιδιδόντα.

Ποιφύσσω, f. ξω, spiro, flatum emitto; Item exp. etiam, terreo, exterrefacio; propriè tamen, flatu vehementer emitto; Item flatum emitto vehementer & cum sonitu quodam; ex Epigr. unde verbale, Ποίφυγμα, vehemens spiritûs emissio; & adv. Ποιφύγδην, terrifico cum flatu; Nic. in Ther. à Th. φυσάω, vel φυσιάω, &c. V.

Ποιώδης, herbidus, idem quod ποώδης, id. vide.

Ποιῷην, Att. pro ποιοῖμι, præs. opt. act. verbi ποιέω, facio.

Πόκα, Doric. pro ποτὲ, quando: quod vide.

Ποκάζω, idem quod ποκίζω; vi. Item como, pecto: Item Ποκάριον, τὸ, parvum vellus; diminut. ut & Ποκὰς, άδ☉, ἡ, coma pexa, crines compti, omnia a seq. πόκ☉; V.

Ποκίζω, vide in ποκίξατο.

Ποκίξατο, Dor. & Ion. pro ἐποκίσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ποκίζω, vello, tondeo, f. ίσω· à

Πόκ☉, ȣ, ὁ, vellus. Th. πείκω, vel πέκω, tondeo.

Πόκως, Dor. pro πόκȣς, accus. plur. à πόκ☉.

Πολέας, Poët. pro πολλȣ̀ς, acc. pl. m. g. à πολὺς, multus: sed

Πόλεας, urbes, acc. plur. à πόλις, εως, ἡ, urbs.

Πολέες, Ion. seu Poët. pro πολλοί: &

Πολέεσι pro πολλέσι, dat. plur. Poët. & Ion. pro πολλοῖς· à πολὺς, multus, quod vide.

Πόλει, dativ. singular. à πόλις, εως, ἡ, urbs.

Πολεῖν, præsent. infinit. activ. à πολέω, verto.

Πολεμαδόκ☉, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bellorum susceptor, vel susceptrix; Epith. Martis vel Minervæ; ut πολεμαδόκ☉ Ἀθηναία, in Epigr. i. e. bellicosa; Sic Doricè legitur pro πολεμηδόκ☉, idem bella suscipiens; ex πόλεμ☉, ὁ, & δέχομαι, Ionicè δέκομαι, quorum comp. varia mutant ε in ο, ante χ, vel κ, &c. V. Item Πολεμαρχία, munus Polemarchi; ut & Πολεμάρχει☉, ad Polemarchum pertinens; Athen. l. 5. utrumque à seq. πολέμαρχ☉, penes quem belli administrandi summa potestas, qui hodie mareschallus nominari, & tribunus militum, Latinè dici potest, ut tradit Bud. &c. V.

Πολέμαρχ☉, ȣ, ὁ, Dux belli: ex πόλεμ☉, bellum, & ἀρχὸς, dux. Th. ἀρχὴ, principium: Item principatus.

Πολεμέω, -ῶ, bello, prælior, f. ήσω, p. πεπολέμηκα, a. 1. ἐπολέμησα, aor. 1. infin. activ. πολεμῆσαι. Them. πόλεμ☉, bellum.

Πολεμηδόκ☉, vide paulò ante πολεμαδόκ☉.

Πολεμήι☉, Ion. Dialysi pro πολέμει☉, ȣ, bellicus: ab eod. Th.

Πολεμήσει, præliabitur, 3. sing. f. 1. act. verbi πολεμέω, q. v.

Πολεμησείω, bellare gestio, vel cupio; Thuc. l. 1. q. d. bellaturio, bellum appeto: Item ad bellum specto, ut πολεμησείοντες, ad bellum spectantes, est verbum desiderat. à præced. πολεμήσω, V.

Πολεμητέον, bellandum, pugnandum; ut πολεμητέα εἶναι ἐν τάχει, quam primùm bello usciscendo; sive mox bellum movendum esse; pro δεῖν πολεμεῖν; nam ic

id genus adverbia positiva in se habent, τὸ χρὴ, ἡ δεῖ; ut γαμητέον, pro δεῖ γαμῆσαι, πλευστέον pro δεῖ πλεῦσαι, &c. verbale, à præcedent. πολεμέω; vide.

Πολεμία, ἡ, pro ἡ πολεμία χώρα, solum hostile, seu hosticum, regio, seu ager hostilis; ut ἐν πολεμίᾳ χώρᾳ, in hostico, belli tempore, in terra hostili, &c. est fœm. à masc. πολέμιος; V.

Πολεμιζέμεν, & πολεμιζέμεναι, pugnare, præs. inf. Ion. & Dor. pro πολεμίζειν, verbi πολεμίζω; q. v.

Πολέμιζον, Ion. pro ἐπολέμιζον, 1. sing. vel 3. pl. imperf. act. à

Πολεμίζω, pugno, belligero, f. ίσω, perf. πεπολέμικα. Th. πόλεμος, bellum.

Πολεμική, ἡ, ars militiæ, militaris, vel bellica disciplina: Item Πολεμικὸν, τὸ, ut πολεμικὸν σημαίνειν; Polyb. bellicum seu classicum canere, receptui canere; Cicer. quod plenè dixit Livius signum receptui dare; est fœm. & neut. à sequent. masculin. πολεμικὸς; vide.

Πολεμικὸς, οῦ, bellicus, bellicosus: &

Πολεμικῶς, adv. bellicosé. Th. πόλεμος, bellum.

Πολέμιος, ου, hostis, inimicus: ejusd. Them.

Πολεμιστήριον, ου, τὸ, currus bellicus, & in neut. plur. Πολεμιστήρια, τὰ, dicebantur etiam certamina cursuum equorum, apud Athenienses, est neut. à seq. πολεμιστήριος, V.

Πολεμιστήριος, ου, ὁ, ἡ, bellicosus: &

Πολεμιστὴς, οῦ, ὁ, bellicosus, bellator: acc. sing. πολεμιστῆα à πόλεμος, bellum.

Πολεμίως, hostiliter, hostili ac infesto animo, est adv. à πολέμιος; vi. unde in superl. πολεμιώτατος, maximus hostis; Plat. de leg.

Πολεμοδόκος, ου, ὁ, ἡ, Poët. bellum excipiens: ὁ πόλεμον δεχόμενος.

Πολεμοῖσι, dativ. plur. Ion. à πόλεμος, bellum.

Πολεμόκλονος, ου, ὁ, ἡ, tumultuosus: ex πόλεμος, bellum, & κλόνος, tumultus.

Πολεμίομαι, οῦμαι, ad movendum contra aliquem bellum instigor; Thuc. l. 1. est pass. ab act. πολεμόω, V.

Πολεμοποιὸς, qui bellum movit, qui bella movere aut gerere solet; unde πολεμοποιέω, bellum moveo, seditiones excito: Item inimicum & hostem reddo, ex πόλεμος, & ποιέω; vide.

ΠΟ'ΛΕΜΟΣ, ου, & Ion. οιο, ὁ, bellum: q. πολύαιμος, ex πολὺ & αἷμα, sanguis; vel q. πολόλεμος, ex πολὺς, & ὄλλυμι, perdo: vel q. πόλεις μειῶν, civitates minuens. Alii à πολέω, everto. Hinc πολεμικὸς, οῦ, bellicus, militaris: πολέμιος, ου, inimicus, hostis: πολεμίζω & πολεμέω, bellum gero.

Πολεμοτροφέω, bellum nutrio, seu foveo; ex πόλεμος, & τρέφω; vi. Item Πολεμοφθόρος, bello consumens; ex πόλεμος, & φθόρος, ὁ; V.

Πολεμόω, -ῶ, ad bellum excito; à præcedente.

Πολεμώνιον, ου, τὸ, herbæ nomen; apud Diosc. 4. 8. vel 9. quæ sic nominata esse traditur, à bello & certamine; quòd antiquissimi duo Reges inter se certarunt, dum inventionis ejus laudem uterque sibi tribueret; alii dictam putant, quòd adversus venena pugnet: à Themat. πόλεμος; vide, Ruellius polemoniam vertit; Plinio, est Philetætia, aliis, aliter nominata.

Πολέος, gen. sing. Poët. pro πολλοῦ, sic in gen. pl. πολέων, pro πολλῶν, à πολὺς, multus; q. v.

Πολέσκετο, Ion. pro ἐπολέετο, εἶτο, 3. sing. imperf. pass. verbi πολέω, verto. Nisi ex πολέσκω, derivare malis, idem quod πολέω.

Πόλευς, gen. sing. Dor. pro πόλιος, à πόλις, ἡ, urbs.

Πολεύω, versor; Od. χ. sed expon. & nutrio, ministro, contineo, &c. à seq. Th. πολέω; V.

ΠΟΛΕ'Ω, verto, verso, f. ήσω, p. πεπόληκα. Hinc πόλος, ου, ὁ, vortex, seu cardo mundi: unde fortè Angl. to plow.

Πόλεως, & Poët. πόληος, gen. sing. à πόλις, ἡ, urbs.

Πολέων, gen. pl. Ion. pro πόλεων, urbium: ab eod.

Πολιάοχος, ου, ὁ, ἡ, & per Crasin πολιοῦχος, urbium conservator, vel præses, παρὰ τὸ τὰς πόλιας, εἶτε πόλεις ἔχειν καὶ φυλάσσειν.

Πολιὰ, ᾶς, ἡ, anus, antiqua, cana; & πολίαι, pili cani; unde πολιὰς ποιεῖν καὶ ἀναφέρειν, pro πολιοῦσθαι, i. e. canescere, pro quo etiam dicitur πολιαινομένην; ut apud Plat. Epist. ult. ὅς τότε ἐπολιούμην, qui tum canus erat; à Them. πόλιος; V.

Πολίαρχος, præfectus, seu princeps urbis, vel urbium; Euryp. (pro quo Poëticè dicitur πολίαρχος, & πολιαρχὴς;) unde Πολιαρχέω, ῶ; urbis præfectus sum, urbi præsum; ex πόλις, Poët. πολὶς; & ἀρχὸς, ὁ; vi. & confer. seq.

Πολίαρχος, ου, ὁ, patriæ princeps, ὁ τῆς πόλεως ἀρχὸς, εἶτε ἄρχων καὶ ἡγεμών.

Πολιὰς, άδος, ἡ, urbana. Palladis Epith. quæ urbis præses tutatrixque credebatur. Th. πόλις, urbs.

Πολιατᾶν, Dor. pro πολιητῶν. gen. plur. à πολιήτης; q. v.

Πολιεὺς, έως, ὁ, Epith. gubernantis civitatem; unde Ζεὺς πολιεὺς, ἀπὸ τῶν πόλεων, ὀνομάζεται; sic enim cognominatur Jupiter, quòd urbium tutor, præses ac custos haberetur; à Th. πόλις, εως, ἡ, V.

Πολιὴ, ἡ, idem quod πολιὰ, vi. & utrumque, pro πολιὰ θρὶξ, i. e. canities; in Epigr.

Πολιήοχος, urbis tutator, seu custos; qui patrocinio, tutelæque suæ commissam habet urbem; qui dicitur etiam, Πολιασοῦχος, quod idem est cum, & pro πολιοῦχος; id V.

Πολιῆς, gen. sing. f. g. à πολιὸς, ά, όν, canus, a, um.

Πολιήτης, dat. pl. πολιητῶν, gen. pl. à πολιήτης, quod vide.

Πολίζω, urbem condo, urbem statuo: f. ίσω, perf. πεπόλικα, a. 1. ἐπόλισα. Them. πόλις, urbs.

Πολιήτης, ου, ὁ, Poët. pro πολίτης, civis. Th. πόλις, εως, ἡ, urbs.

Πολιοκρόταφος, ου, ὁ, ἡ, cana habens tempora; ex πολιὸς, canus, & κρόταφος, tempora.

Πόλιον, τὸ, vel πόλιος, Nicandro, polium herba; dictum sic, quòd in summo plantæ cacumine, quiddam pendens, canos hominis capillos præ se ferat; seu quod frutex sit, capitulum habens cano hominis capillo simile, Diosc. 5. 124. à Them. πόλιος; vi. Sed Πολιὸν, vinum album, Ælianus appellatum putat ab indigenæ regionis nomine.

Πολιορκέω, urbem obsideo, & cingo obsidione. præsent. part. passiv. πολιορκούμενος. Ex πόλις, urbs & ἕρκος, εος, τὸ, septum. Them. εἴργω, f. ξω, includo.

Πολιορκητὴς, οῦ, ὁ, urbium obsessor: à præced.

Πολιορκητικὸς, οῦ, ὁ, obsidionalis; ut πολιορκητικὰ μηχανήματα, obsidionales & murales machinæ: Plin. ut equus, sive aries vineæ & turres ambulatoriæ, &c. à præced. V.

Πολιορκία, ας, ἡ, obsessio, obsideo: ab eodem.

ΠΟΛΙΟ'Σ, οῦ, canus, albus: q. à παλαιὸς, vetusta enim solent esse cana: hinc πολιὰ θρὶξ, canus capillus.

Πολιότης, ητος, ἡ, canities; à Them. πολιὸς, V.

Πολιοῦχος, ου, ὁ, ἡ, vide πολιάοχος.

ΠΟ'ΛΙΣ, εως, ἡ, urbs, civitas: ubi homines πολοῦσιν, id est, versantur: vel potius à πολὺς, quod sint πολλοὶ certis legibus juncti. Hinc πολίτης, ου, ὁ, civis: πολιτεύω, rempubl. administro: πολιτεία, ας, ἡ, reipubl. status & administratio: πολίτευμα, ατος, τὸ, idem; ἀκρόπολις, εως, ἡ, summa seu altissima pars urbis: Item arx. ἄπολις, εως, ὁ, ἡ, extorris; μητρόπολις, εως, ἡ, primaria urbs.

Πόλισμα, ατος, τὸ, urbs; à πόλις.

Πολισμάτιον, ου, τὸ, oppidulum: diminut. à præced.

Πολίσσαμεν, Ion. & Poët. pro ἐπολίσαμεν, 1. pl. a. 1. ind. act. verbi πολίζω, quod V.

Πολισσοῦχος, idem quod & pro præced πολιοῦχος, civitatis gubernator; & patronus, &c. V. Item Πολισσονόμος, urbis administrator, rector, seu gubernator, ex πόλις, & νέμω, regno, unde νομὸς, ὁ, &c. V.

Πολιστὴς, οῦ, ὁ, conditor, & author civitatis: Item civitatis princeps; est verbale, à πολίζω; vi. unde πολίζεσθαι, dicitur urbs quæ extruitur; apud Herodot.

Πολῖται, nom. pl. à πολίτης, ου, ὁ, civis. Th. πόλις, urbs.

Πολιτάρχης, ου, ὁ, q. d. ἄρχων τῶν πολιτῶν, gubernator civium, urbis præfectus. Th. ἀρχὴ, principatus.

Πολιτεία, ας, ας, ἡ, & Ion. πολιτηίη, civitas, respubl. jus civitatis. Them. πόλις, εως, ἡ, urbs.

Πολιτεύεσθαι, præs. inf. pass. à πολιτεύω, quod V.

Πολίτευμα, ατος, τὸ, vita civilis: in pl. τὰ πολιτεύματα &

Πολιτευτὴς, οῦ, ὁ, magistratus: à

Πολιτεύω, rempubl. administro: f. εύσω, perf. πεπολίτευκα, præs. m. πολιτεύομαι, idem

idem: Item me gero, perf. paff. πεπολίτευμαι, servivi: cum dat. à
Πολίτης, ου, ὁ, civis in nom. pl. πολῖται, in gen. pl. πολιτῶν. Them. πόλις, εως, ἡ, urbs.
Πολιτίζω, rempublicam administro; civilia negotia tracto, à præced. πολίτης, seu πολιτικός; V.
Πολιτική, sub. ἐπιστήμη, seu τέχνη, ratio bene instituendæ & administrandæ civitatis, civilis scientia, seu facultas: Item τὸ πολιτικόν, civile ac populare; fœmin. & neut. à seq. πολιτικός, administrandæ reipublicæ peritus, seu qui in administratione reipubl. versatur; Aristot. Item ad reipublicæ administrationem pertinens; ut πολιτικοὶ λόγοι; apud Isocrat. &c. vide.
Πολιτικός, ή, όν, POLITICUS, civilis. Hinc comparat. πολιτικώτερος, α, ον, superlat. πολιτικώτατος, ου, à præced. quod V.
Πολιτικῶς, civiliter; vel ut decet reipublicæ administratorem, seu administrationem; est adv. à præced. πολιτικός; V.
Πολῖτις, ιδος, ἡ, civis, fœmina: à πολίτης, q. v.
Πολιτισμός, οῦ, ὁ, administratio reipublicæ; est verbale à πολιτίζω; Vide.
Πολιτογραφέω, ῶ, civium numero adscribo, civitate dono; & in paff. πολιτογραφοῦμαι, civium numero adscribor; ex πολίτης, & γραφή, ἡ; vi. Item Πολιτοφθόρος, civium pernicies, civibus, seu civitati pestifer & exitiosus; ex πολίτης, & φθορά, ἡ, seu φθόρος, ὁ; vi. Item Πολιτοφύλακες, civium, vel civitatis custodes; Aristot. in Polit. ex πολίτης, & φύλαξ, ακος, ὁ, &c. Vide.
Πολίχνη, ης, ἡ, oppidulum. Them. πόλις.
Πολίχνιον, ου, τὸ, idem quod præced. & utrumque dimin. à πόλις, &c. V.
Πολιώδης, εος, ὁ & ἡ, canus vel canos referens: Item facilè canescens; à Them. πολιός, ὁ; vi. undè etiam Πολιόω, canum facio, & in paff. πολιοῦμαι, canus fio, canesco; ut πολιοῦνται οἱ κρόταφοι; apud Aristot. Hist. an. 1. 3. unde verbale πολίωσις, ἡ; ipsa actio reddendi canum; sed expon. & canities.
Πολλὰ, nom. vel acc. pl. neut. gen. vel adverb. pro πολὺ, multum; aliquando pro πολλάκις, sæpè. Them. πολὺς, multus.
Πολλ' ἄττα, dicunt Græci, ut ἄλλ' ἄττα, ὀλίγ' ἄττα, ποῖ' ἄττα, τοι αὔτ' ἄττα, &c. in quibus, ἄττα, solùm elegantiæ gratiâ ponitur; Sic apud Aristot. in Metaphys. 2. τῷ ᾗ πολλ' ἄττα εἶμαι ἓν εἶναι, οὐδὲν διαφέρει; i. e. ex multis quædam, &c.
Πολλαγόρασος, multa emens, emax; vide Poll. ex πολλὸς, seu πολλὰ, & ἀγοράζω; V.
Πολλάκι, Poët. pro
Πολλάκις. adv. sæpè, multoties. Th. πολὺς, multus.
Πολλαπλασιάζω, multiplico; unde verbale, πολλαπλασιασμὸς, multiplicatio; utrumque, à seq. πολλαπλάσιος; V. Ubi not. hanc terminationem πλάσιος, vel πλασίων, non esse ex compositione; sed derivationis esse tantùm terminationem; ut & alia similia; ut διπλάσιος, δεκαπλάσιος, ἑκατονταπλασίων, &c.
Πολλαπλάσιος, ου, &
Πολλαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, multiplex; Item multo major, multo copiosior: acc. sing. πολλαπλασίονα. Themat. πολὺς, multus.
Πολλαπλασίως, multipliciter; vel multò plus, & amplius; pro quo dicitur & πολλαπλάσια; apud Xen. est adverb. ab, ut & πολλαπλόος, contractè πολλαπλοῦς, idem cum præced. πολλαπλάσιος; V.
Πολλαπλασιόω, amplifico, & πολλαπλασίασις; idem cum præced. πολλαπλασιάζω, & πολλαπλασιασμὸς; V.
Πολλαχῆ, & πολλαχῶς, & πολλαχῇ, sæpè, variis modis: ab eod. Th.
Πολλάσημος, varia significans; undè adverb. πολλασήμως, multa notando; ex πολλὰ, & σημαίνω; V.
Πολλαχόθεν, è multis locis, seu partibus, & πολλαχόσε, ad multa loca, vel in multas partes; utrumque à præcedent. πολλαχῆ, multis in locis, &c. V.
Πολλὴ, ῆς, ἡ, multa, fœm. gen. à πολὺς, multus.
Πολληπλάσιος, Ion. pro πολλαπλάσιος, quod V.
Πολλὸν, Poët. pro πολὺ, multum, longè: à
Πολλὸς, οῦ, Poët. pro πολὺς, multus.
Πολλοστημόριον, ου, τὸ, pars multesima, minima pars: à
Πολλοστημόριος, ου, multesimus, unam ex multis partibus habens: Item minimus: ex πολλοστὸς, quod vide, & μόριον, particula. Th. μείρω, divido.
Πολλοστὸς, οῦ, multesimus, unus è multis. Th. πολὺς, multus.
Πολλοστῶς, apud Aristot. Eth. 10. expon. perparùm; ab aliis multifariàm; ab aliis, longo pòst intervallo; est adv. à præced. πολλοστὸς; V.
Πολλοῦ, πολλῷ, gen. & dat. sing. πολλοῖς, dativ. pl. à πολὺς, multus.
Πολλωνικέω, longè vinco; ex πολλὴ, seu πολὺς, & νικάω, ῶ, &c. V.
Πόλος, ου, ὁ, POLUS, cœlum. Angl. **Pole**. à πολέω, verto:
Πόλος, scil. γῆ, dicitur terra, aratro versa; ab eod. cum præced. V.
Πολτάριον, τὸ, pulticula; Diosc. 2. 114. est diminut. à seq. Th. πόλτος; V.
ΠΟ'ΛΤΟΣ, ου, ὁ, PULS, pulmentum, Angl. **Pulse**: q. à πολέω, verto.
Πολὺ, multum, n. g. vel adverbialiter sumitur & vertitur valdè: ἐπὶ πολὺ, diu. Sic & in pl. τὰ πολλὰ, multum, valdè: à πολύς.
Πολυάγκιστρον, ου, τὸ, expon. frequentia hamorum; vel potiùs, quod multis hamis consertum; aut multis uncis hamatum, instrumentum; Plut. ex πολὺς, & ἄγκιστρον, τὸ; vi. Item Πολυάγρος, qui multam capit prædam: in Epigram. à Them. ἄγρα, ἡ; vi. Πολύαθλος, qui multa vicit certamina; à Th. ἄεθλος, seu ἆθλος; vi. Πολυαίματος, idem quod πολύαιμος, multum habens sanguinis, sanguine abundans; undè Πολυαιμία, sanguinis abundantia, & πολυαιμέω, ῶ; sanguine abundo; à Them. αἷμα, τὸ, comp. ut præced. cum Them. πολὺς, πολὺ, &c. vide.
Πολυάϊκος, gen. sing. à πολυάϊξ, quod vide.
Πολύαιν' pro πολύαινε· voc. à
Πολύαινος, ου, ὁ, ἡ, multum laudatus, laudatissimus: ex πολὺς, multus, & αἶνος, laus. Est & proprium nomen.
Πολυάϊξ, κος, ὁ, impetuosus: ex πολὺς, multus, & ἀΐσσω, ruo, cum impetu feror.
Πολυάκανθος, genus suffruticis, sic dictum, à multitudine spinarum; Theophrast. Hist. Pl. lib. 6. ex πολὺς, & ἄκανθα, undè ἄκανθος, ὁ; vi. Item Πολυαλθὴς, multa vi medendi præditus, seu pollens, varium ad medendum præbens usum; ab ἀλθω, seu ἀλθέω; unde ἄλθος, τὸ, &c. V. Πολυάλφιτος, ου, ὁ & ἡ, multam seu copiosam habens farinam; πολυάλφιτος κριθὴ, hordeum multam reddens farinam; à Th. ἄλφιτον, τὸ; V. Πολυάμπελος, vitibus abundans; à Them. ἄμπελος, ου, ἡ; V. Πολυαναγνωσία, multa lectio; Athen. lib. 14. ab ἀναγινώσκω, fut. ἀναγνώσω, unde ἀνάγνωσις, ἡ, &c. V. Item Πολυανάλωτον, ου, τὸ, in quod multa insumuntur; ab ἀναλίσκω, fut. ἀναλώσω, undè ἀναλωτὴς, comp. cum Th. πολὺς, πολὺ, &c. V.
Πολυανδρέω, ῶ, multos viros habeo, viris abundo; cui opponitur λειπανδρέω;) unde Πολυάνδριος τάφος; Hesych. πολυχώριος, qui multos capit, undè substantivè, πολυάνδριον, seq. locus sepulturæ destinatus; & omnia à πολύανδρος, multos viros habens; ut πολύανδρος γυνὴ; i. e. πολύγαμος; apud Nonn. &c. V. seq.
Πολυάνδριον, ου, τὸ, cœmiterium, quod multos viros capiat & eo ferantur: ex πολὺς, & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, ὁ, vir.
Πολυάνθεμος, ου, ὁ, ἡ, Poët. idem ac
Πολυανθὴς, έος, ὁ, ἡ, multos habens flores, floribus abundans; ex πολὺς, multus, & ἄνθος, εος, τὸ, flos. Hinc Πολυανθέες αὖραι.
Πολυάνθρωπος, multos habens homines, frequens hominibus; undè πολυανθρωπία, multitudo, seu frequentia hominum; ex πολὺς, & ἄνθρωπος; Item Πολυάνωρ, ορος, idem; ut, apud Euryp. θρόνοι πολυάνορες; i. e. in qua sede multi versantur homines; ex πολὺς, & ἀνὴρ; cujus comp. varia desinunt in ανωρ, &c. V. Item Πολυάργυρος, multum habens argenti; ex πολὺς, vel πολὺ, & ἄργυρος, ὁ; V.
Πολυάρητος, ου, ὁ, ἡ, multis votis exoptatus: ex πολὺ, & ἀρητὸς, precibus expetitus. Th. ἀρά, preces.
Πολυάρητος, præced. expon. πολύαρκτος; ut in Odyss. πολυάρητος υἱὸς; i. e. μετὰ πολλῶν εὐχῶν γενόμενος, &c. Vide.
Πολυαρκέστατος, ου, copiosissimus, longè sufficientissimus: superl. à

Πολυαρκὴς, έος, ὁ, ἡ, ad multa sufficiens, vel multum sufficiens: item diu durans: ex πολὺς & ἀρκέω, sufficio.

Πολυάρμονιος, multas habens harmonias; ex πολὺς, & ἁρμονία, V.

Πολύαρς, ρνος, ὁ, ἡ, multos agnos habens, & per conseq. dives. Ex πολὺς, multus, & ἄρς, ἀρνὸς, ὁ, ἡ, agnus vel agna.

Πολυαρχία, ἡ; plurium principatus, multorum imperium; ducum multitudo, seu, imperantium turba; Item, Πολύαρχον, τὸ, idem, ut, τὸ πολύαρχον στασιῶδες; ubi multorum imperium, sive ubi multi dominantur, ibi seditio esse solet; utrumque, à seq. πολύαρχος, qui multis dominatur, &c. V.

Πολύαρχος, ου, ὁ, multorum princeps, ὁ πολλῶν ἀρχός. Alii leg. πολίαρχος, quod v.

Πολυάσχολος, multis negotiis occupatus & detritus; multum occupatus, seu, multi negotii, maxime negotiosus; ut, apud Basil. Hexaem. καὶ ἡ ἀστρονομία, ἡ πολυάσχολος ματαιότης; i. e. vanitas maxime negotiosa. &c. ex πολὺς, seu, πολὺ, & ἄσχολος, ὁ, &c. Vide. Item, Πολυαύλαξ, ακος, ὁ; multos habens sulcos, & per consequens, magnus, latus; à Th. αὖλαξ, V. Πολυαυξὴς, multum augescens, qui est multi incrementi; ab αὔξη ἡ; V. Πολυάχητος, idem quod πολυηχὴς, multos sonitus edens, multisonus; ut, πολυάχητος κῶμος; apud Eurip. à Them. ἦχος, ὁ, unde, ἠχὴ, ἡ, ἠχέω, & ἀχέω, ῶ; unde, ἀχέτης, ὁ; &c. V. Sic &, Πολυάχυρος, multum habens paleæ; acerosus; à Th. ἄχυρον, τὸ; V. Πολυβάτειος, rubis abundans; à Th. βάτος, ου, ἡ; Unde βάτιον, τὸ; &c. V. Πολύβατος, multigradus, valde pervius; frequens hominibus; à Th. βαίνω, fut. βήσομαι, præt. βέβηκα, & præt. pass. βέβημαι, σαι, ται; &c. tanquam à βάω; Unde varia ejus comp. desinunt in βάτος, & βατέω; &c. V. Item, Πολυβαφὴς, multum tinctus; à Th. βάπτω, fut. βάψω, unde βαφὴ, ἡ; & βαφεὺς, ὁ; comp. ut reliqua præced. cum Th. πολὺς, πολὺ, &c. V.

Πολυβενθὴς, έος, ὁ, ἡ valde profundus: ex πολὺ, valde, & βένθος, εος, τὸ, quod à βάθος, εος, τὸ, profunditas.

Πολυβλαβὴς, qui multis modis nocet; qui multis damnis & noxiis obnoxius est; ex πολὺς, & βλάπτω, fut. ψω; unde, βλάβη, ἡ; &c. V. Item, Πολυβλαστὴς, multum germinans; unde Πολυβλαστία, uberrima germinatio; ex πολὺς, & βλαστάνω, fut. βλαστήσω; unde, βλάστη, ἡ; &c. V. Item, Πολυβόρος, qui multum comedit, multivorus; ex πολὺς, & Th. βορά, ἡ; unde, βόρος, ὁ; &c. V.

Πολυβόσκος, ου, ὁ, ἡ, Epith. telluris, quæ multos pascit: ex πολὺς, multus, & βόσκω, pasco. Th. βόω, idem.

Πολυβότειρα, ας, ἡ, & Poët. πουλυβότειρα, multorum altrix, quæ multos pascit: ex πολὺς, multus, & βόω, pasco.

Πολύβοτος, multis pascendis aptus; ex iisd. cum præced. V.

Πολυβότρυς, υος, ὁ, ἡ, multas habens uvas: Ex πολὺς, & βότρυς, υος, ὁ, uva.

Πολύβουλος, ου, ὁ, ἡ, valde prudens: à πολὺ, valdè, & βουλὴ, consilium.

Πολυβοῦται, nom. pl. à,

Πολυβούτης, ου, ὁ, multas boves habens: à πολὺς, multus, & βοῦς, bos.

Πολύβρεχος, multum madefactus; ex πολὺς; & Th. βρέχω, fut. ξω, unde βροχὴ, ἡ, &c. V.

Πολυγαθὴς, έος, ὁ, ἁ, Dor. pro

Πολυγηθὴς, έος, ὁ, ἡ, multum lætitiæ adferens: ex πολὺ, multum, & γηθέω lætor.

Πολυγάλακτος, & apud Poëtas πουλυγάλακτος, lacte abundans; ex πολὺς, & γάλα, κτος, τὸ; &c. V. unde etiam Πολύγαλον, polygalon herba; sic dicta, quod, pota, lactis abundantiam faciat, seu, præbeat; & authore Diosc. 4. 142. est θαμνίον, ex eo denominatum, quod γάλα δοκεῖ πλεῖον ποιεῖν; &c. Item, Πολύγαμος, cui multæ sunt nuptiæ; i. e. qui multas duxit, vel, quæ multis viris nupsit; unde, πολυγαμία; q. d. nuptiarum multitudo, i. e. matrimonia cum multis contracta, vel ipse actus multas nuptias contrahendi, ex πολὺς, & γάμος, ὁ, unde γαμέω, ῶ; &c. V. Πολυγηθὴς, v. supra πολυγαθὴς; Item, πολυγλαγὴς, lacte abundans; Arat. ex πολὺς; & γλάγος, Poët. pro γάλα, &c. V. Πολύγλευκος, ου, ὁ, καὶ ἡ, musto abundans; à Th. γλεῦκος, τὸ; &c. V. Πολύγληνος, multos oculos habens; à Th. γλήνη, ἡ; Vide Πολύγλωσσος, qui multarum est linguarum; vel, multarum linguarum peritus; ut πολυγλώσσου δρυὸς, de quercu Dodonea, apud Soph. in Trach. Sic, πολύγλωσσος βοὴ, in electra; q. d. multilinguis; Item, multiloquus; à Th. γλῶσσα, ἡ; V. Item, Πολυγλώχιν, multos habens angulos, angulosus, seu multas habens cuspides; Epith. cervini cornu; apud Nic. in Ter. à Th. γλωχὶς, vel, γλωχὶν, comp. ut reliqua præced. cum Th. πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολύγναμπτος, ου, ὁ, ἡ, qui variis modis flectitur, qui multos habet flexus: ex πολὺς, multus, & γναμπτὸς, inflexus, quod à γνάμπτω, pro κάμπτω, flecto.

Πολυγνώμων, qui est multi consilii; & apud Plat. in Symp. pro, multum perito, seu, multarum rerum perito; (cui opponitur ἀγνώμων.) ex πολὺς, vel, πολὺ, & γνώμη, vel, γνώμων, &c. V.

Πολύγνωτος, ου, ὁ, ἡ, valde notus, celeberrimus: Ex πολὺ, multum, & γνωτὸς, cognitus. Th. γινώσκω, cognosco.

Πολύγομφος, ου, ὁ, ἡ, multos clavos habens, ex πολὺς, multus, & γόμφος, cuneus, clavus.

Πολύγομφος præced. proprie est, multis clavis compactus, ut, πολύγομφος, ναῦς; apud Hesiod. in Erg. &c. Vide. Item, Πολυγόνατος, multa genicula, seu, internodia habens; multum geniculatus, seu, frequentibus geniculis cinctus; unde neut. Πολυγόνατον, τὸ; polygonaton, herba, à geniculorum frequentia; ex πολὺς, vel, πολὺ; & γόνυ, ατος; tanquam à γόνας, &c. V.

Πολυγονέω, & πολυγονέομαι, fructifico, fœcundus sum; Item, Πολυγονία, fœcunditas; utrumque, à seq. πολύγονος; Vide; unde etiam, πολύγονον, τὸ; herba quam Latini sanguinariam vocant; Sic dicta, secundum Plin. ob multitudinem seminis; vel, ut alii, quia multa est & ubique nascitur, Diosc. 4. 4. &c. V.

Πολύγονος, ου, ὁ, ἡ; abundans fœtu, fœcundus: ex πολὺ, multum, & γονὸς, fertilis. Them. γείνομαι, nascor.

Πολυγράμματος, qui multarum est literarum; admodum literatus; Plut. ex πολὺς, & γράμμα, ατος, τὸ; V. Sic &, Πολυγραμμὸς, multis interstinctus lineis; apud Athen. l. 7. à γραμμὴ, ἡ; V. Ut, &, Πολυγράφος, multa scribens; qui de rebus multis scribit & variis, ut, Cic. ad Att. Varronem vocat πολυγραφώτατον, à Th. γράφω, V. Item, Πολυγρέος; unde πολυγρέω Hippocr. dixit, pro πολυφάγῳ, multum comedenti, voraci, à Th. γρέω, V. Πολυγύμναστος, multum, vel, in multis exercitatus; à γυμνάζω, γυμνάζομαι, unde, γυμναστὴς, ὁ; &c. V. Πολυγύναιος, seu, Πολυγύναιξ, qui multas uxores habuit, vel, habet, à Th. γυνὴ, αικὸς; (tanquam à γύναιξ;) unde, γύναιον, τὸ; &c. V. Item, Πολυγώνιος, &, Πολύγωνος; multos habens angulos; à Th. γωνία, ἡ; comp. ut reliqua præced. cum Th. πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολυδαίδαλος, ου, ὁ, ἡ, multo artificio elaboratus: ex πολὺς, multus, & Δαίδαλος, Dædalus, ingeniosus ille artifex.

Πολυδάκρυς, υος, ὁ, ἡ, multum lachrymans, lachymosus. acc. sing. πολυδάκρυ, ex πολὺς, multus, & δάκρυς, υος, τὸ, lachryma.

Πολυδάκρυος, idem quod præced. πολυδακρυς (& ex iisd.) multarum lachrymarum author, unde etiam, Πολυδάκρυτος, multis lachrymis prosequendus; Il. α. &c. V. Item, Πολυδάκτυλος, qui multos habet digitos; seu, qui multiplici pedum fissurâ digitatur; vel, pedes in plures digitos discretos habens; ut, πολυδάκτυλα ζῶα; apud Aristot. ex πολὺς, vel, πολὺς & δάκτυλος, ὁ; &c. V. Sic etiam, πολύδαμνος, multos domans; ex πόλυς, & δαμάω, unde δαμνάω, &c. V. Πολυδάπανος, sumptuosus; ex πολὺς, & δάπανος, ὁ; V. Item, Πολυδεὴς, qui multis eget, ex πολὺς, & δέω, egeo, &c. V.

Πολυδειράς, άδος, ὁ, ἡ, cacuminosus: ex πολὺς, multus, & δειράς, άδος, ἡ, jugum montis. Th. δέρη, & δειρὴ, cervix, jugum montis.

Πολυδένδρεος, ου, ὁ, ἡ, qui multas arbores habet: ex πολὺς, multus, & δένδρον, arbor.

Πολύδενδρος, abundans arboribus; unde præced. πολυδένδρεος, quod V.

Πολυδερκὴς, έος, ὁ, ἡ, multos intuens: ex πολὺς & δέρκω, video. a. 2 ἔδρακον.

Πολύδεσμος, multis ligatus vinculis, seu, multis compactus clavis; ex πολὺς, & δεσμὸς, ὁ, V.

Πολυδεύκης, Pollux, nomen propr.

Πολυδευκὴς, multum, seu, valde dulcis; Nic. in Ther. ex πολὺς, & δεῦκος, τὸ; &c. V. Item. Πολυδημώδης, idem quod δημώδης, popularis; vel, valde popularis; &c. V. Sic, Πολυδήνης, consultus, prudens; vel, multo consilio præditus; à Th. δῆνος, τὸ; V. Πολύδηρις, contentiosus, controversus Item, Πολυδήριτος, valde contentiosus; à Th. δῆρις, ἡ; &c. V. Πολυδικέω, ῶ; crebro multumque judicio contendo; multa litigia moveo: à Th. δίκη, ἡ; unde δικάω; &c. V. Item. Πολυδίνης, & Πολυδίνητος, multos habens vortices; à Th. δίνη, unde δινέω, ῶ; fut. ήσω; comp. cum Th. πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολυδίψιος, ου, ὁ, ἡ, multum siticulosus: expon. & multum desideratus; ex πολὺς multus, & δίψα, ης, ἡ, sitis.

Πολύδοξος, valde clarus, multum illustris; ex πολὺς, vel, πολὺ, & δόξα, ἡ; &c. V. Item, Πολύδονος, multæ agitationis; à Th. δονέω, ῶ; V. Sic, Πολύδουλος, qui multos servos habet; unde, Πολυδουλία, servorum multitudo; à Th. δοῦλος, ὁ; V. Πολύδροσος, multum habens rorem; valde roscidus; ex δρόσος, ου, ἡ; comp. cum Th. πολὺς, vel πολὺ, &c. V.

Πολυδυναμία, multa potestas; & Πολυδύναμος; q. d. multipotens; ex πολὺ, & δύναμις, V.

Πολυδώρη, ης, ἡ, nomen mulieris.

Πολυδωρία, ας, ἡ; multorum donatio; munificentia, multa elargiens; à seq. πολύδωρος, V.

Πολύδωρος, ου, ὁ, ἡ; multa donans; vel qui ingentem dotem attulit: ex πολὺ, & δῶρον, donum. Est &

Πολύδωρος, ου, ὁ, nomen propr.

Πολύεδρος, multas habens sedes; ex πολὺς, & ἕδρα, ἡ; V.

Πολυειδήμων, q.d. multiscius, multâ scientia præditus, ex πολὺ, & εἰδήμων, V.

Πολυειδὴς, έος, ὁ, ἡ, multiplex; diversas habens species: ex πολὺ & εἶδος, εος, τὸ, species. Th. εἴδω, video.

Πολυειδία, i. e. ἡ ποικιλία, varietas; à præced. πολυειδὴς; unde etiam adv. Πολυειδῶς, multifariam, &c. V.

Πολύειδος, ου, ὁ, nomen propr.

Πολύελαιος, abundans oleo, ex πολὺ & ἔλαιον, ὁ; V. Item, Πολυέλεος, multum misericors; apud Joelem, à Th. ἔλεος, ὁ; Vide. Πολυέλικτος, & Poët. πουλυέλικτος, multis voluminibus tortus; multis modis volubilis & tortuosus; ut, apud Nonn. πολυέλικτος αἰὼν, ævum multis vicibus revolutum, ab ἑλικτὸς, ὁ; Vide

Πολυένιος, qui multorum annorum est; multennis, &c. i. e. Πολυχρόνιος; Suid. παρὰ τὸ ἔνος; V. Πολυεπία, seu, πολυέπεια, multiloquium, ab ἔπος, εος, τὸ; V. Πολυέπαινος, multum laudatus, ab ἔπαινος, ὁ; V. Item, Πολυέρατος, vel, Πολυέραστος; & Πολυήρατος, qui, vel, quæ à multis amatur; multis amatus, aut, amata; seu, multum amabilis; perjucundus; peroptabilis; ut, πολυήρατος γάμος, καὶ ἥβη, Od. ο. à Th. ἐράω, unde, ἔραστος, & ἐρατὸς, comp. ut reliqua præced. cum Th. πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολυεργὸς, vel πολύεργος, ου, ὁ, ἡ, multi operis homo, operosus: ex πολὺ & ἔργον, opus.

Πολυετὴς, qui multorum est annorum; annosus; unde, Πολυετία, multitudo annorum; annositas; & πολυετέω, multorum sum annorum, in multos annos duro; ex πολὺς, & ἔτος, εος, ὁ; V. Item, Πολύευκτος, multum optatus, & expetitus multis; à Th. εὔχομαι, fut. εὔξομαι; unde εὐκτὸς, ὁ; &c. V. Πολύεφθος, multum diuque coctus; ab ἑφθὸς, ὁ; V. Item, Πολύζηλος, quem æmulari & imitari multâ animi contentione solemus; seu, magno studio expetitus: sed exp. invidiosus; ut, Πολύζηλος βίος; apud Soph. unde etiam, πολυζήλωτος, multo studio æmulandus, prosequendus, & expetendus, à Th. ζῆλος, ὁ; unde, ζηλωτὴς, ὁ; comp. ut præced. cum πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολύζυγος, ου, ὁ, ἡ, habens multa transtra: ex πολὺς & ζυγὸς, jugum: in plur. ζυγὰ, transtra. Th. ζεύγνυω, jungo.

Πολυήκοος, qui multa audivit, vel, audit; ex πολὺς, & ἀκοὴ, ἡ; seu, ab ἤκοον, aor. 2. verbi ἀκούω; V. Item Πολυηλάκατα, Hesychius dici ait, τὰ τῶν ποταμῶν χείλη, qua multas ferunt arundines; ex πολὺς, & ἠλακάτη, ἡ; colus; Item, arundo; sed in plur. est etiam neut. ἠλάκατα, &c. V. Item, Πολυήμερος, qui est multorum dierum; ut, πολυήμερος νεκρὸς, qui multis diebus mortuus fuit; Nazan. in orat. ex πολὺς, & ἡμέρα, ἡ; &c. V.

Πολυήρατος, ου, ὁ, ἡ, peroptabilis: ex πολὺ & ἐράω, ῶ, amo: f. ἐράσω.

Πολύηρος, dives agri; i. e. Πολυάρουρος, ex πολὺς, & ἔρα, ἡ; &c. V.

Πολυηχὴς, έος, ὁ, ἡ, multisonus: acc. sing. πολυηχέα. Ex πολὺς, multus, & ἦχος, sonus.

Πολυθαμβὴς, vehementer stupefactus; Nonn. ex πολὺς. & θάμβος, εος, τὸ; &c. V. Item, Πολυθαρσὴς; multâ præditus fiduciâ; ut, μένος πολυθαρσὲς; Hom. Sed. exp. etiam, audax; ut, πολυθαρσὴς πόλεμος, audax bellum; Item, Πολυθαρσὲς, τὸ; subst. magna animi fiducia; à Th. θάρσος, εος, τὸ; Vide.

Πολυθεάμων, qui multa spectavit; à Th. θεάομαι, unde θέαμα, τὸ; & θεάμων, ὁ; &c. V. Πολύθεος, qui multos deos esse statuit, ut, πολύθεος δόξα, opinio quæ Deorum multitudinem astruit; unde Πολυθεΐα, &, Πολυθεότης; Deorum multitudo; quam primus Orpheus introduxisse fertur; Just. Mart. in orat. ad gent. à Th. θεὸς, unde θεότης, & θειότης; &c. V. Πολύθερμος, multum calidus, percalidus; à θερμὸς, ὁ; V. Πολύθεστος; multum desideratus, seu, exoptatus; nam per Sync. dicitur, pro πολυπόθεστος, à ποθέω, V. ut, apud Callim. Hymn. in Cererem, τέκνον πολύθεστε τοκεῦσιν, ubi schol. πολύθεστε exp. πολυπόθητε, i. e. multum exoptate, &c. Πολύθηρος, multas habens feras, seu, feris abundans; à Th. θὴρ, ρὸς, ὁ; V. Πολύθορος, multum impetuosus, multo, seu, vehemente invadens impetu; à Th. θόρω, unde θόρος, & θορὸς, &c. V. Πολυθρέμματος, & Πολυθρέμμων, pecorosus; multa alens pecora; à Them. τρέφω, fut. θρέψω; unde, θρέμμα, ατος, τὸ; &c. V. Πολύθρηνος, luctuosus, valde lamentabilis; q. d. unde est multus luctus; seu, multum luctum afferens; Eurip. Item, qui multum luget, seu, luctu multo afficitur; à Th. θρῆνος, ὁ; V. Πολύθριξ, multos habens pilos; Item, herba quæ polytrichon; Item, gemma, quæ in viridi capillatur, sed defluvia capillorum facere dicitur; Plin. Item, Πολύτριχος; idem; multos pilos habens; ut, πολύτριχος πώγων; Item, Polytrichon, dicitur etiam, adiantum majus; apud Plin. utrumque à Th. θρὶξ, τριχὸς, ἡ, &c. V. Πολύθρονος, multa habens θρόνα, seu, φάρμακα, i. e. πολυφάρμακος, ad multa medicamenta utilis; medicamentosus; seu, multâ medendi vi præditus; à Them. θρόνον, τὸ; Vide. Item, Πολύθροος; q. d. multisonus, seu, multisonorus, streperus, à Th. θρέω, unde θρόος, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum Them. πολὺς, vel, πολὺ, &c. Vide.

Πολυθρύλλητος, ὁ, ἡ, multum celebratus, Th. θρύλλος, susurrus.

Πολυθρύλλητος præced. propriè, est, multorum, aut, vulgi sermonibus celebratus; apud Plat. exp. famatus, famigeratus; ex πολὺς, vel, πολὺ; & θρυλλέω, &c. Vide. Item, Πολύθυρος, multas habens fores, seu januas; multis portis pervius; ex πολὺς, & θύρα, ἡ; V.

Πολύθυτος, ου, ὁ, ἡ; Epith. quod & convivio tribuitur & epulo, multis victimis mactatis instructo: ex πολὺς, multus, & θύω, macto.

Πολυϊδρεία, & Πολυϊδρείη, multa scientia, multarum rerum cognitio; Od. β. utrumque, à seq. Πολυΐδρις; Vide.

Πολυΐδριν, multiscium, acc. sing. à

Πολυΐδρις, ιος, ὁ, ἡ, multiscius, percallidus: ex πολὺς, & ἴδρις, ιος, ὁ, ἡ, sciens, Th. ἴσημι, scio.

Πολύϊνος, multas habens fibras, seu, venas; ex πολὺς, vel, πολὺ, & ἲς, ἰνὸς, ἡ, &c. V. Item Πολύϊππος, multos habens equos, equis abundans, à Them. ἵππος, ὁ; V. Πολυΐστωρ, multiscius; multiplici doctrinâ præditus; à Them. ἵστωρ, ὁ; V. Item, Πολυΐχθυος, ου, ὁ καὶ ἡ; & Πολυΐχθυς, υος, ὁ καὶ ἡ; piscosus, piscibus abundans; à Th. ἰχθὺς, ύος, ὁ, comp. ut præcedentia cum πολὺς ex πολὺ; &c. V. Item, Πολυκαγκὴς seq. proprie est, q. d. multum calefactus, admodum siccus, Epith. sitis; apud Hom. Il. λ. &c. V.

Πολυκαγκὴς, έος, ὁ, ἡ, multum aridus: ex πολὺ & κάγκανος, aridus; quod à καγκαίνω, arefacio.

Πολυκαίνης, multos occidens, apud Æschil. ex πολὺς; & Th. καίνω. V.

Πολυκαισαρία, Cæsarum multitudo; apud Plut. ex πολὺς, & καῖσαρ, αρος, ὁ; &c. V.

Πολυκάλαμος, q. d. multicalamus; multiplici calamo assurgens; ex πολὺς, & κάλαμος, ὁ; V. Item, Πολύκαπνος, fumo abundans, aut, qui multo fumo infestari solet, nimio fumo niger factus, ut, πολύκαπνον στέγος, Eurip. in Electra; ex πολὺς; & καπνὸς, ὁ; V.

Πολυκάρανος, ου, ὁ, Dor. pro πολυκάρηνος, multiceps, qui multa capita habet: ex πολὺ & κάρηνον, ου, τὸ, caput.

Πολυκαρπέω, multos, seu, ubertim fructus produco; Ælian. Var. hist. Item, πολυκαρπία, ubertas in fructu ferendo; uber fructus; Theophr. H. 3. 3. utrumque, à seq. V.

Πολύκαρπος, ου, ὁ, ἡ, fructuosus: & Πολυκαρπότατος, ου, fructibus abundantissimus: ex πολὺς, multus, & καρπὸς, fructus.

Πολύκαυλος, qui multos habet caules, multicaulis; ex πολὺς, & καυλὸς, ὁ; Vide. Item, πολυκέλαδος, multum sonans

nans, mul um strepens; Luc. ex πολὺ; & κέλαδος, ὁ, Vide. Sic etiam, πολυκέντητος, & πολύκεστος, multum pictus, varius; ut, πολύκεστος ἱμὰς, Il. γ. ex πολὺ, & κεντέω, unde κεντητὸς, & κεστὸς, &c. V.

Πολυκέρδεια, magna astutia, seu, vafrities; est à seq. πολυκερδὴς, multum lucri afferens; Item, multum astutiæ habens, &c. V.

Πολυκερδὴς, έος, ὁ, ἡ, quæstuosus; astutus. Them. κέρδος, εος, τὸ, lucrum.

Πολύκερως, multa habens cornua; ex πολὺς, & κέρας, ατος, τὸ; cujus varia compar. desinunt in κέρως, &c. Vide.

Πολύκεστος, ου, multum acu pictus & ornatus: ex πολὺ & κεστὸς, acu pictus. Th. κεντέω, pungo.

Πολυκέφαλος, multa habens capita; ex πολὺς, & κεφαλὴ, ἡ; Vide. Item Πολυκηδὴς, multum mœroris, seu, luctus habens, magno mœrore affectus; Item, multum mœroris afferens; valdè luctuosus; ex πολὺς, vel, πολὺ; & κῆδος, τὸ; unde, κήδω, &c. Vide. Sic etiam, πολυκήριος; fatalis, noxius, ex πολὺ, & κὴρ, ρὸς, ὁ; &c. Vide. Item, Πολυκήτης, seq. proprie, est cetis abundans; Nili epith. apud Theocr. Idyll. 17. &c. V.

Πολυκήτης, εος, ὁ, ἡ, magnis piscibus abundans; ex πολὺ, & τὸ κῆτος, εος, cete, balæna.

Πολυκίνητος, qui multiplici motu agitatur, ex πολὺς, vel, πολὺ, & κινέω, unde, κινητὸς, ὁ; &c. Vide. Item, Πολυκλαδὴς, & πολύκλαδος, multos ramulos habens, vel, emittens; ex πολὺς, & κλάδος, ὁ: V.

Πολυκλαύτοιο, gen. Ion. à

Πολύκλαυτος, seu πολύκλαυστος, ου, multum defletus: ex πολὺ & κλαίω, fleo, fut. κλαύσω.

Πολύκλειστος, ου, bene clausus: ex πολὺ & κλείω, claudo.

Πολυκλειτὸς, valdè celeber; ex πολὺς, & κλειτὸς, ὁ; &c. V.

Πολυκληΐδα, acc. sing. à

Πολυκληῒς, ῗδος, ὁ, ἡ, multis transtris instructa; vel multa compage juncta; ex πολὺ & κληῒς, sedes nautica: vel à κλεῒς, pro κλεὶς, δὸς, clavis. Them. κλείω, claudo.

Πολυκλήϊστος, multum celebratus, multum decantatus, precelebris, ex πολὺ; & κληΐζω, idem quod κλείω celebro, &c. Vide. Item, Πολύκληρος, cui multa obvenit hæreditas; Od. ξ. ex πολὺς, vel, πολὺ, & κλῆρος, ὁ; &c. Vide.

Πολύκλητος, ου, è multis locis evocatus: ex πολὺ & καλέω, voco.

Πολύκλυστος, ου, undis agitatus: ex πολὺ & κλύζω, abluo: f. σω.

Πολύκλωνος, multos habens ramos; vel, surculosus; ex πολὺς, & κλὼν, ωνὸς, ὁ; &c. V.

Πολύκμητος, ου, multum elaboratus: ex πολὺ & κάματος, labor. Them. κάμνω, laboro.

Πολύκνημος, ου, ὁ, ἡ, multos habens colles, saltuosus; ex πολὺ & κνημὶς, pars montis; &c. Them. κνήμη, ης, ἡ, tibia.

Πολυκνίσος, multo nidore fumans, aut redolens; Nonn. ex πολὺς, & κνίσσα, ἡ; unde, κνῖσος, τὸ; &c. V. Item, πολυκοίλιος, qui multos habet ventres; ex πολὺς, & κοιλία, ας, ἡ; Vide. Item, πολύκοινος, multis communis: ex πολὺς, & κοινὸς, ὁ; Vide.

Πολυκοιρανία, ας, ἡ; & Ion. ίη, ης, ἡ, multorum imperium: à

Πολυκοίρανος, ου, multorum dominus & rex: ex πολὺς & κοίρανος, ου, ὁ, rex, princeps.

Πολυκόλυμβος, unde πολυκόλυμβα μέλη τῶν βατράχων; apud Aristoph. in ran. dicuntur cantilenæ, quas ranæ subinde canunt natantes; ex πολὺς; & κολυμβάω, ῶ; unde, κόλυμβος, ὁ; &c. V. Item, Πολύκολπος, plures sinus habens; de utero animantium multiparorum; Philotim. à Them. κόλπος, ὁ; Vide. Πολύκομος, cui multa est coma, seu, spissa cæsaries; comosus; a Them. κόμη, ἡ; Vide. Πολυκόμπαστος, multum jactans, jactabundus; à Them. κόμπος, ὁ; Vide. Πολύκρανος, multa habens capita; Eurip. à κράνον, τὸ; quod à Them. κάρηνον; Vide. Πολυκρατὴς, multum habens; potentissimus. à Th. κράτος, τὸ; unde κρατέω, &c. Vide. Πολύκρημνος, multa habens præcipitia; ideoque ægre scansilis; Hesych. à Th. κρημνὸς, ὁ: Vide. Πολύκριθος, dives hordei: Suid. à Them. κριθὴ, ἡ; Vide. Πολύκριμνος, fertilis; multum hordei proferens: à Them. κρίμνον, τὸ; Vide. Item, Πολύκροτος, multis plausibus resonans; dicitur etiam de instrumento musico plures sonos edente, propter diversas, aut chordas: aut fistulas, quæ pulsu tanguntur; Athen. l. 12. Item, Πολύκροτοι, dicuntur etiam homines versuti & vafri; Schol. Aristoph. à Th. κρότος, ὁ; comp. ut reliqua præced. cum πολὺς, vel, πολὺ &c. V.

Πολυκτέανος, ου, ὁ, multarum possessionum dominus: in gen. pl. πολυκτεάνων. Ex πολὺ & κτέανον, ου, τὸ poëtis idem quod κτῆμα, ατος, τὸ, res, possessio. Th. κτάομαι, possideo.

Πολυκτήμων, ονος, ὁ, ἡ, dives: ex πολὺ, & κτάομαι, possideo: f. κτήσομαι, p. κέκτημαι.

Πολυκτημοσύνη, multorum possessio; divitiæ; est à præced. πολυκτήμων, ονος; Vide. Item, Πολυκτητὸς, exp. multa possidens, locuples, dives; ex iisdem cum præced. V.

Πολυκτόνος, qui multos interficit; ex πολὺς, & ἔκτονα, pr. m. verbi κτείνω, fut. κτενῶ, &c. Vide. Item, Πολυκυλίνδητος, multum volutatus; ex πολὺ, & κυλινδέω, &c. Vide. Πολυκύματος, videtur pro πολυκυήματος positum; apud Athen. l. 7. de thynno loquens, φωλεύει δ' ὁ θύννος καὶ τοι πολυκυμάτος ὤν, i. e. multo conceptu fœtus; ex πολὺς, & Th. κύω; unde, κυέω; & ab eo, verbale. κύημα, ατος, τὸ; &c. Vide. Item, Πολυκύμων, undosus, undis abundans, fluctuosus; maris Epith. ex πολὺς, vel, πολὺ; & κῦμα, τὸ; V.

Πολυκώκυτος, ου, luctuosus: ex πολὺ, multum, & κωκυτὸς, fletus, Them. κωκύω, fleo.

Πολύκωμος, comessationibus abundans; vel potiùs, comessationum multarum autor; de Baccho dicitur in Epigr. ex πολὺς; & κῶμος, ὁ; Vide. Item, Πολύκωπος, multos habens remos; ex πολὺς, & κώπη, ἡ; V. Item, Πολύλαλος, multum loquens; loquax, garrulus; ex πολὺ, & λάλος, ὁ; V.

Πολυλήϊος, ου, habens multas segetes, locuples: ex πολὺ, multum, & λήϊον, ου, τὸ, campus, seges.

Πολύλλιστος, vel, Πολύλιστος, & Πολύλλιτος, ου, ὁ καὶ ἡ; multum precibus petitus, seu, expetitus; Od. ξ. & apud Nonn. ex πολὺ, & λίσσομαι, seu, λίτομαι, &c. V. Item, Πολύλοβος, multos habens folliculos; qui multis folliculis siliquatur; folliculos intellige quibus semina sunt inclusa; Theophr. H. 8. 4. ex πολὺς, & λοβὸς, ὁ; V.

Πολυλογέω, plura dico, copiosè loquor; Athen. à seq. πολυλόγος, qui multis verbis de re aliqua differit, &c. V.

Πολυλογία, ας, ἡ; multiloquium, loquacitas: à

Πολυλόγος, ου, ὁ, ἡ, multiloquus: ex πολὺς & λόγος, sermo. Th. λέγω, dico: p. m. λέλεγα.

Πολυλόγως, multis verbis, longo sermone; loquaciter; est adv. à præced. πολυλόγος; V. Item, Πολύλοπος, pluribus corticibus & tunicis vestitus; pluribus tunicis involutus; ex πολὺς, & λοπὸς, ὁ; idem quod λέπος, τὸ; à Th. λέπω; V. Item, Πολυμάθεια, &, πολυμαθία, multarum rerum peritia; vel, multa, seu, magna eruditio & doctrina; utrumque, à seq. πολυμαθὴς, V.

Πολυμαθὴς, έος, ὁ, ἡ, qui multa didicit, multiscius, eruditus: ex πολὺ, multùm, & μανθάνω, disco: fut. μαθήσομαι. a. 2. ἔμαθον.

Πολυμαθῶς, cum peritia multarum rerum, seu cum magna eruditione; vel, more ejus, qui est multarum rerum peritus, seu, qui multa didicit; est adv. à præced. πολυμαθὴς, Vide.

Πολυμαντευτος, multa habens vaticinia: multis vaticiniis clarus; Plut. ex πολὺς, & μαντευτὸς; Vide. Item, Πολυμάγχαλος, multas habens alas; ut, πολυμάγχαλος δρῦς; apud Theophr. H. 3. 9. quercus corpore sinuoso; à Them. μαγχάλη, ἡ; Vide Πολυμέδιμνος, Cereris Epith. apud Pind. q. d. multos exhibens frumenti medimnos; à Them. μέδιμνος, ὁ; Vide. Πολυμεθὴς, multum ebrius; ex πολὺ; & Them. μέθυ, τὸ; unde, μέθη, ἡ; &c. Vide. Πολυμέλαθρος, ὁ καὶ ἡ, multas habens ædes, seu, multa atria: Nonn. à Them. μέλαθρον, τὸ; V. Item, πολυμεμφὴς, querulus; qui multas effundit querelas, seu, plenus querelarum; Nonn. à Them. μέμφομαι, unde, μεμφὴ ἡ; comp. ut reliqua præced. cum πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολυμερὴς, έ☉, ὁ, ἡ, multipartitus; multifarius: & inde

Πολυμερῶς, adv. multifariam; multis vicibus: ex πολὺ & μέρ☉, ε☉, τὸ, pars. Th. μείρω, divido.

Πολυμέριμν☉; multis obnoxius curis, anxius, solicitus; ex πολὺς, & μέριμνα, ἡ; V. Item, Πολυμέρμηρ☉, idem; anxius, solicitus; ex πολὺς, & μερμαίρω, seu, μερμήρω; unde, μέρμηρ☉, ὁ, &c. V. Πολυμερῶς, vide paulo ante.

Πολύμηλ☉, ȣ, pecorosus: ex πολὺ & μῆλον, ovis. Them. μηλέα, ας, ἡ, malus arbor.

Πολυμήτηρ, multorum mater; terræ epith. apud Oppian. ex πολὺς, & μήτηρ, V.

Πολύμητις, ι☉, & πολυμήτης, ȣ, ὁ, ἡ, valde prudens: ex πολὺ, valde, & μῆτις, ι☉, ἡ, consilium.

Πολυμηχανία, ἡ; multorum machinatrix solertia, Od. ψ. est à seq. πολυμήχαν☉; qui est prompto, ad multa machinanda, ingenio, solers, prudens, &c. V.

Πολυμήχαν', pro πολυμήχανε, vocat. à

Πολυμήχαν☉, ȣ, ὁ, ἡ, valde artificiosus, industrius, acutus: ex πολὺ & μηχανὴ, ῆς, ἡ, artificium.

Πολυμιγὴς, ex multis mistus; unde, Πολυμιγία, multarum rerum mistura, seu, mistio; Plut. Item, pro eod. dicitur etiam, Πολυμιξία, apud eund. ex πολὺς & μίγνυμι, fut. μίξω, ab inusit. μίγω; unde, μιγάς, & μίξις; &c. V. Item, Πολύμισθ☉, qui multâ mercede conducitur; seu, qui magnâ mercede operam suam alicui locat; in Epigr. ex πολὺς, vel, πολὺ; & μισθὸς, ὁ; &c. V. Πολύμιτ☉ multis liciis textus; à Th. μίτος, ὁ; V. Πολυμνήμων, multarum rerum memor; vel, multum memoriâ valens; à Th. μνάομαι; unde, μνήμη; & μνήμων, ὁ; &c. V. Item, Πολυμνήστη, à multis ambita; cujus multi sunt, aut fuerunt proci; Od. ξ. & δ. ab eodem Them. μνάομαι, ambio; unde μνηστὴ, ἡ; &c. V. Sed Πολυμνήστωρ, est, memoriâ pollens, memor multorum; Æsch. ab eod. Th. unde, μνήστωρ, ὁ; comp. ut præced. cum πολὺς, vel. πολὺ; &c. V. Item, Πολυμνία, epitheticῶς dicitur θάλασσα; Hesych. utpote q. d. muscosum admodum vel algosum mare; ex πολὺς, vel, πολὺ, & μνίον, τὸ; unde μνία, τὰ; vocari τὰ τῆς θαλάσσης ἀνθήματα, sive, βρύα, &c. V. confer. etiam seq.

Πολύμνια, ας, ἡ, nomen Musæ: ex πολὺς, multus, & ὕμν☉, hymnus, cantus. Th. ὕδω, celebro, cano.

Πολύμορφ☉, multiformis; ex πολὺς, & μορφὴ, ἡ; V. Item, Πολύμȣσ☉, multum in musis versatus; ex πολὺ. & μȣ̃σα, ἡ; V.

Πολύμοχθ☉, laboriosus, ærumnosus, πολυμόχθω. gen. Dor. pro ȣ. Ex πολὺς & μόχθ☉, ȣ, ὁ, labor.

Πολύμυθ☉, verbosus, loquax; apud Theocr. Idyll. 23. ex πολὺς, & μῦθ☉, ὁ; V. Item, Πολύμυξ☉, multa habens ellychnia; à Them. μύξα, ἡ; lucernæ ellychnium; &c. V. Πολυναο☉, multa habens delubra; à Them. ναὸς, ὁ; V. Πολυναύτης, multos habens nautas, à ναύτη, ὁ; V. Πολύνευρον, dicitur à quibusdam plantago; habet enim multas fibras & veluti nervos, præsertim minor; in append. Diosc. à Them. νεῦρον, τὸ; Vide. Item, Πολύνομ☉; multum pascens; unde, δοκεῖ γὰρ πολυνομώτατον καὶ παμφαγώτατον ὁ βȣ̃ς; Theophr. in 9. à Them. νέμω, pasco; unde, νομὴ, & νομὸς; comp. ut præcedentia, cum Them. πολὺς, vel πολὺ; &c. V. Item, Πολυνικῶ; longe vinco, facile supero; Thuc. ex πολὺ, & νικάω, ῶ, &c. Vide.

Πολυνεφέλας, α, ὁ, Dor. pro πολυνεφέλης, ȣ, ὁ, qui multas habet nubes, ὁ πολλὰς ἔχων νεφέλας.

Πολυνιφὴς, έ☉, ὁ καὶ ἡ; multa nive tectus; ex πολὺς, vel, πολὺ, & νίφω; &c. V. Item, Πολύνο☉, &, πολύνȣς; cui multum est mentis, i. e. prudentiæ & sagacitatis; Eustath. unde, πολύνοια, ἡ; mens cui multum inest prudentiæ & sagacitatis; sed dicitur & de oratione sententiosa; apud Plat. de leg. l. 4. ex πολὺς, & νό☉, contractè νȣ̃ς; &c. V. Πολύνοσ☉, multis obnoxius morbis; qui multis morbis occupatur; morbidus, ex πολὺς, vel πολὺ, & νόσ☉, ἡ; V.

Πολύξειν☉, ȣ, multorum hospes: ex πολὺς, & ξεῖν☉, Poët. pro ξέν☉, hospes.

Πολυξένα, ας, ἁ, Dor. pro πολυξένη, ης, ἡ, pro quo dicitur alias πολύξεν☉, ȣ, qui, quæve multos habet hospites: ex πολὺς, multus, & ξέν☉, hospes.

Πολυοδία, ἡ; multæ viæ, vel, multum itineris; multa itinera; ex πολὺς, vel, πολὺ, & ὁδὸς, unde ὁδεύω, & ὁδεία, &c. V. Item, Πολυόδȣς; & poëticè πȣλυόδȣς; multos habens dentes; Nonn. ex πολὺς, & ὀδȣ̀ς, ὁ; Vide Πολύοζ☉, in plures dispersus ramos; vel, in plures partes diffusus; unde, Πολυοζία, ἡ; in plures ramos dispersum esse, seu, in multas partes esse divisum; apud Theophr. sæpe; ex πολὺς, vel, πολὺ; & ὄζ☉, ὁ, &c. V. Πολύοιν☉, multum habens vini, seu, vino abundans; unde, πολυοινία, vini copia, multum vini; ex πολὺς, vel, πολὺ, & οἶν☉, ὁ, &c. V.

Πολύολβ☉, ȣ, perbeatus: ex πολὺς, & ὄλβ☉, beatitudo.

Πολυόμματ☉, multos habens oculos; Argi Epith. apud Luc. ex πολὺς, vel, πολὺ; & ὄμμα, ατος, τὸ; Vide. Item, Πολυόμφαλ☉, multos habens umbones; seu, multis munitus clypeis; à Th. ὀμφαλ☉, ὁ; V. Πολυόνειρ☉, multa insomnia habens; vel, multa in somnia obversari faciens; Plut. à Them. ὄναρ, τὸ; unde ὄνειρ☉, ὁ; &c. Vide. Πολύοπ☉, multa habens foramina; (pro eodem scribitur & πολυωπὸς.) Item, multo succo abundans; Theophr. H. 4. 2. prius est à Them. ὀπὴ, ἡ; posterius, à Them. ὀπὸς, ὁ; quæ vide. Πολύοπτ☉, qui à multis conspicitur; à Them. ὄπτομαι, unde, ὀπτὸς, ὁ; &c. V. Πολύορκ☉, multum jurans; à Them. ὅρκ☉, ὁ; Vide. Πολυόρνιθ☉, ὁ καὶ ἡ, avibus abundans; à Them. ὄρνις, ιθ☉, ὁ, ἡ; Vide. Πολυόροφ☉, multas concamerationes, seu, contignationes habens; à Them. ἐρέφω, unde ὀροφὴ, & ὄροφ☉; ὁ, &c. V. Πολύοσμ☉, multis odoribus fragrans, unde, Πολυοσμία, odoris copia, seu, multitudo; à Them. ὄζω, unde, ὀσμὴ, ἡ; &c. Vide Πολυόστε☉, multa habens ossa; sic peculiariter vocatur superior pedis pars, prope digitos, Poll. l. 2. à Them. ὀστέον, τὸ, Vide. Πολυόφθαλμ☉. multioculus, Plut. ab ὀφθαλμ☉, ὁ; Vide. Πολύοχλ☉, turbâ, seu, hominum multitudine abundans; unde, Πολυοχλία, turbæ multitudo; multa turba. Job 31. Item, Πολυόχλȣσα πόλις, urbs in qua magna hominum turba & multitudo est; à Them. ὄχλ☉, ὁ; unde ὀχλέω, ῶ; &c. Vide. Πολύοψ☉, abundans opsoniis, ut πολύοψον δεῖπνον, cœna opipara; Luc. in somn. unde, Πολυοψία, opsoniorum abundantia; multa opsonia; à Them. ὄψον, τὸ; Vide. Πολυπαθὴς, multis casibus, seu, malis jactatus; unde; Πολυπάθεια, multorum casuum, seu multorum malorum agitatio; quum quis multis passionibus seu, perpessionibus est obnoxius; Plut. à πάθ☉, τὸ; Vide. Πολυπαιδὶ, cum omnibus liberis; Item, Πολυπαιδία, multitudo liberorum; utrumque. à παῖς, δὸς, unde, Παιδία, ἡ; &c. Vide. Vel, à πολύπαις, cui multi sunt liberi; ab eodem. Item, Πολυπαίπαλ☉, admodum vafer; Od. ο. Φοίνικες πολυπαίπαλοι; à Them. πάλη, unde (per redupl) παιπάλη ἡ; quæ Vide: comp. scil. ut reliqua anteced. cum Th. πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολυπαίδης, ȣ, ὁ, POLYPÆDA, nomen propr.

Πολυπάμμων, ον☉, ὁ, ἡ, dives: ex πολὺ, & πάμμα, ατ☉, τὸ, possessio. Them. πάω, possideo.

Πολυπάτητ☉, multum calcatus, tritus & pervulgatus; Plut. ex πολὺ, & πατέω; unde, πάτητος, ὁ; &c. Item, Πολύπειρ☉, qui multa tentavit, peritus, callidus; unde, Πολυπειρία, ἡ; multarum rerum experientia & peritia, Plat. de leg. l. 7. ex πολὺς, vel, πολὺ, & Th. πεῖρα, ἡ; &c. vide.

Πολυπενθὴς, έ☉, ὁ, ἡ, luctuosus: ex πολὺ, & πένθ☉, ε☉, τὸ, luctus

Πολυπευθὴς, multum sciscitans; ut, πολυπευθὴς ἡμέρα, dies quo multi accedunt ad oraculum; seu, quo multa interrogantur; ex πολὺ, & πυνθάνομαι, seu, πεύθομαι, unde, πεῦθις, ἡ; &c. V.

Πολυπήμων, ον☉, ὁ, ἡ, qui multa mala & damna dat, qui multas clades infert. ὁ πολλὰ πήματα φέρων. Them. πῆμα, ατ☉, τὸ, damnum.

Πολύπηνον φᾶρ☉; i. e. vestimentum ex multo stamine contextum; Eurip. ex πολὺς, & πῆν☉; ὁ; seu πήνη, ἡ, &c. Vide. Item, Πολυπίδαξ☉, multos habens fontes; unde, Πολυπίδακȣ Ἴδης; apud Hom. hymn. 1. in

in Venerem, est idem quod, & à seq. πολυπίδαξ, vide.

Πολυπίδαξ, ακ@, fontibus scatens: ex πολὺς, multus, & πίδαξ, ακ@, ὁ, ἡ; fons, scatebra.

Πολύπικρ@, cui multum inest amaroris, seu, amaritudinis; valde amarus; ex πολὺ, & πικρὸς, ὁ; Vide. Item, Πολύπισ@, multum fidens, seu, credens; (opponitur τῷ ὀλιγοπίσῳ) ex πολὺ; & πίσ@, ὁ; V.

Πολύπλαγκτ@, ε, multivagus: gen. plur. πολυπλάγκτων. Ex πολὺ, multum, & πλάζω, f. πλάγξω, errare facio.

Πολυπλανέων, gen. pl. à

Πολυπλανὴς, έ@, ὁ, ἡ, multivagus, πολυπλάνητ@, qui multum vagatur: ab iisd. Them.

Πολύπλαν@, idem cum præcedente πολυπλανὴς, & πολυπλάνητ@; omnia, à Them. πλάνη, ἡ; unde πλάνης, & πλάν@, ὁ; Item, πλανητὸς, à πλανάω, &c. quæ V.

Πολυπλάσι@, multiplex; Item, multo copiosior, seu, multo major: scil. cum genit. ut, πολυπλάσια τῶν δὲ, in Epigr. his multò plura; Item, Πολυπλασιάζω, multiplico, & πολυπλασιασμὸς, multiplicatio; ut &, πολυπλασίως, multipliciter; Suidæ, ὅτι τῷ πολλῷ; omnia, à Them. πολὺς; & eadem cum πολλαπλάσι@, & πολλαπλασιάζω, &c. quæ V.

Πολύπλεθρος, ε, ὁ, ἡ, qui multorum jugerum est: ex πολὺς & πλέθρον, jugerum.

Πολύπλεκτ@, multum implexus; Nonn. ex πολὺ & πλεκτὸς, ὁ; Vide. Item, Πολύπλευρ@, multa habens latera, Plut. ex πολὺς; & πλευρὰ, ἡ; vide.

Πολυπληθὴς, έ@, ὁ, ἡ; multus numero: &

Πολυπληθέω, ῶ, multus numero sum, cresco, numero: &

Πολυπλήθεια, & πολυπληθία, ας, ἡ, magna multitudo, frequentia: item copia: omnia à πολὺς, vel πλῆθ@, multitudo. Them. πλέ@, plenus.

Πολυπλοκία, ας, ἡ, versutia: à

Πολύπλοκ@, implicitus; in quo multæ sunt πλοκαὶ, seu nexus. πολύπλοκον, multiplex; quod ex πολὺ & πλέκω, necto.

Πολυπλόκως, multis nexibus, implicitè, vel, multis nodis; est adv. à præcedente. πολύπλοκ@, multis nexibus implicitus: atque inde, dolosus, vafer, versutus; &c. V. Item, πολύπνο@, multum odorem mittens; valde odoratus; ex πολὺς, & πνοὴ, ἡ; seu, πνό@, ὁ; &c. V. Sic etiam, πολυποδία, ἡ; pedum multitudo, seu, multipedes; Item, Πολυπόδιον, τὸ; parvus polypus; Athen. l. 7. sed est & herbæ nomen. polypodion dictæ, quod cirros instar polypi habeat; de qua Theophr. H. 9. 14. & Diosc. 4. 188. Unde Πολυποδίτης οἶν@, vinum ex polypodio factum, &, πολυποδίνη, ἡ; genus quoddam polypi; Aristot. ut &, πολυποδώδης, ε@, ὁ κ ἡ; polypis abundans; vel, polypo similis; &, τὰ πολυποδώδη, quæ è polyporum genere sunt, omnia, à πολύπες, multos habens pedes; item, piscis genus, quod & ὀκτάπες; ut, πετρφυὴς πολύπες; & in hac signif. scribitur & πωλύπ@, Atticè, & πουλύπ@, ac πώλυψ, Ionicè. ac Doricè, &c. V. Item, πολυπόθητ@, multùm desideratus; ex πολὺ & πόθητ@, ὁ, V.

Πολυποίκιλ@, ε, ὁ, ἡ, multiformis: ex πολὺς & ποικίλ@, varius.

Πολύπολις χώρα, regio multas habens urbes; Poll. ex πολὺς & πόλις, V. Item, πολύπον@, vel, Poëticè, πουλύπον@, laboriosus; item, ærumnosus, calamitosus; Eur. in Hecub. sed exp. etiam, labores multos strenuè perficiens; apud Soph. Unde adv. Πολυπόνως, multo cum labore; Plut. ex πόν@, ὁ, V. Sic etiam, πολύπορος, multos meatus habens; sed exp. etiam locuples, dives; à Th. πείρω, unde, πόρ@, ὁ, &c. V. Πολυποσία, multa potatio, immodicus potus; item, πολυπότης; qui multùm bibit, magnus potator; Plut. Symp. 4. & πολύποτ@, qui potationi indulget; bibulus; Aristot. Omnia, à Th. πίνω, f. πίσω, seu à πόω; sed pr. πέπωκα, in pass. πέπωμαι, σαι, ται, unde, πόσις, εως, ἡ, & πότης, πότος, &c. V. Item, πολυπόταμ@, fluviis abundans; ut, πολυπόταμ@ μαιᾶτις; apud Euryp. in Herc. fur. ex πόταμ@, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum Them. πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολύπες, οδ@, multipes; item POLYPUS piscis, à multitudine pedum dictus: ex πολὺς, multus, & πὲς, pes: gen. ποδὸς.

Πολυπραγματέω, ῶ, multis rebus vaco; multas res tracto; Aristot. Pol t. 4. est ex iisd. cum seq. V.

Πολυπραγμονέω, curiosè perscrutor: πολυπραγμονεῖν, præs. inf. ex πολὺ & πρᾶγμα, ατ@, τὸ, res; quod à πράσσω, seu πράττω, facio. f. ξω. perf. pass. πέπραγμαι.

Πολυπραγμοσύνη, ης, ἡ, curiositas, solicitudo inanis: à

Πολυπράγμων, ον@, ὁ, ἡ, negotiosus, curiosus: ab iisd. Th.

Πολύπρεμν@, multos habens stipites, seu, truncos: ex πολὺς & πρέμνον, τὸ, &c. V.

Πολυπρόβατ@, ε, ὁ, ἡ, pecoris abundans: ex πολὺ & πρόβατον, τὸ, pecus.

Πολυπρόσωπ@, à Lycophrone dicitur ἄστρ@, propter multiplicem & quasi multiformem astrorum aspectum; Aristot. Rhet. 3. ex πολὺς & πρόσωπον, τὸ, V. Item, πολύπτερος, multas pennas seu, pinnas habens; ex πολὺς & πτέρον, τὸ, V. Sic, πολυπτόητ@ & πολυπτοίητ@, admodum pavidus, meticulosus; item, tumultuosus; Plut. & πολυπτοίητ@ θάλασσα, valde stupendum mare; in Epigr. ex πολὺ & πτοέω, πτοέομαι, vel, πτοιέω, πτοιέομαι, &c. V. Item, πολύπτορθ@, multos habens πτόρθες, seu, ramulos, aut ramos: ex πολὺς & πτόρθ@, ὁ, V.

Πολύπτυχ@, ε, multipliciter duplicatus: ex πολὺ & πτύσσω, duplico. fut. ξω.

Πολύπτωτον, ε, τὸ, POLYPTOTON, figura: à

Πολύπτωτ@, multos habens casus: à πολὺς & πτωτὸς, quod à πτόω inus. idem ac Th. πίπτω, cado.

Πολύπυργ@, multis munitus turribus; ex πολὺς & πύργ@, ὁ, V. Item, πολύπυρ@, multum triticum ferens, tritico abundans; Od. ξ. & α. ex πολὺς & πυρὸς, ὁ, V. Sic etiam, πολυπώγων, multum barbæ habens; ex πολὺς & πώγων, ὁ, V. Item, πολύῤῥαπτ@, Πολυῤῥαφὴς, & πολύῤῥαφ@; multùm sutus, vel, multipliciter consutus; ex πολὺς, vel πολὺ; & Them. ῥάπτω, f. ψω; unde, ῥαπτὸς, ὁ, & ῥαφὴ, ἡ, &c. V. Item, πολύῤῥημ@, & πολυῤῥήμων, multiloquus; ut &, πολύῤῥητ@, multùm dictus; omnia, ex πολὺς & ῥέω, dico; unde, ῥῆμα, ῥητὸς, &c. V.

Πολύῤῥηνες, nom. pl. à

Πολύῤῥην, ην@, ὁ, ἡ, multos agnos habens, dives: quod pro πολύαρς, αρν@, ὁ, ἡ, idem: quod ex πολὺ & ἄρς, ἀρνὸς ὁ, ἡ, agnus, vel agna.

Πολύῤῥην@, ε, ὁ, idem quod & ex iisd. cum præced. πολύῤῥην, id V. Item, πολύῤῥητ@, vide paulò supra, cum πολύῤῥημ@; sic etiam, πολύῤῥιζ@, cui multæ sunt radices, seu, cui multiplex est radix; unde πολυῤῥιζία, ἡ, multitudo radicum; & πολύῤῥιζον, dictum etiam fuit, helleborum nigrum; Diosc. 4. 151. ex πολὺς vel πολὺ, & ῥίζα, ἡ, &c. V. Item, πολύῤῥοδ@, multas habens rosas, rosis abundans; pro quo etiam dicitur, πολυῤῥοδώδης; quod exp. etiam, conspersus rosis; à Th. ῥόδον, τὸ, unde ῥοδῆ, ἡ, &c. V.

Πολύῤῥοθ@, multistrepus; Æschyl. & πολυῤῥόθι@, multis agitatus fluctibus; unde Metaph. apud Arat. ἐποικτείρεσαι πολυῤῥοθίες ἀνθρώπες; Cic. vertit, commiserans hominum miserandos undique casus; à Th. ῥόθ@; unde, ῥόθι@, &c. V. Πολύῤῥοιζ@, ε, ὁ κ ἡ, multum stridorem, vel, strepitum edens; multistreperus: Nicand. à Them. ῥοῖζ@, ὁ, V. Item, πολύῤῥυτ@, multifluus; Soph. à ῥυτὸς, ὁ, quod ab inusit. ῥύω, pro Th. ῥέω, comp. ut præced; cum Th. πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

ΠΟΛΥ'Σ, πολλὴ, πολὺ, multus, a, um; frequens, amplus, præstans, vehemens. gen. πολλὲ, ῆς, ὲ acc. πολεῶ, πολλὴν, πολὺ. Hinc πολλάκις, sæpe. πολλαχῶς, multifariam. πολλαπλάσι@, ε, multiplex: in comparat. πλείων, ον@, ὁ, ἡ, amplior, copiosior: superlat. πλεῖς@, ε, plurimus. πλεονάζω, plus habeo. πλεονασμὸς, ὲ, ὁ, superfluitas, redundantia.

Πολύσαθρ@, multùm cariosus, putris, seu, putridus, detritus; ex πολὺ & σαθρὸς, ὁ, idem quod σαπρὸς; à Th. σήπω, &c. V. Item, πολύσαρκ@, valde carnosus, carne abundans, corpulentus; unde, πολυσαρκία, ἡ, corpulentia; à Th. σάρξ, κὸς, ἡ, V. Πολύσημ@, multa significans; &, πολυσήμαντ@, idem; à Th. σῆμα, τὸ, unde, σημαίνω, σημαίνομαι, &c. V.

Πολύσιγμ@, abundans literâ σ. frequenter habens repetitam literam σ, ut ille, ex Euripidis Medea, versus,

Ἔσωσα

Ἑσιτά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι; à σίζω, f. ξω, unde, σιγμὸς, ὁ, &c. V. Item, πολύσιτος, frumento abundans; item, cibo repletus, multum pastus; unde, πολυσιτία, frumenti abundantia; Xen. à Them. σῖτος, ὁ, comp. ut præced. cum πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολυσκαρθμος, ου, ὁ, ἡ, multùm agilis in saltu: ex πολὺ, multùm, & σκαίρω, salio.

Πολύσκεπτος, valde circumspectus, prudens; ex πολὺ & σκέπτομαι, f. ψομαι, unde σκεπτικὸς, &c. V. Item, πολυσμάραγος, multùm sonans, streperus; Hesych. ex πολὺ & σμαραγέω, ῶ, V. Sic, πολυσπαθὴς, multùm densatus τῇ σπάθῃ; in Epigr. ex πολὺ & σπάθη, ἡ, V. Πολύσπειρος, in multas spiras se colligens; seu, multis spiris & flexibus involutus; ex πολὺς, vel, πολὺ & σπεῖρα, ἡ, V.

Πολυσπερέες, dispersæ, nom. pl. à

Πολυσπερὴς, έος, ὁ, ἡ, multùm sparsus. Th. σπείρω, dissemino.

Πολύσπερμος, ὁ, multum ferens seminis; abundans semine, Theophr. H. 7. 3. Item, de animante dictum, copiosè fundens semen; ex πολὺς, vel, πολὺ, & σπέρμα, τὸ, &c. V. Unde etiam, πολυσπερμία, ἡ, affluentia seminis genitalis; vide præced. Πολυσπερὴς, multùm disseminatus; quod hominis est Epith. quoniam per diversos terræ tractus sunt dispersi; sed exp. etiam activè, fœcundus, latè scil. genus suum propagans, apud Plut.

Πολύσπλαγχνος, ου, ὁ, ἡ, intimâ misericordiâ abundans: ex πολὺ & σπλάγχνον, ου, τὸ, viscus.

Πολυσπέρχων, ὁ, Polysperchon, nomen proprium.

Πολύσπορος, semine, vel, segete abundans: multo semine consitus: ex πολὺς & σπορὰ, ἡ, & σπόρος, ὁ, &c. V. Item, πολυσταγὴς, multùm, seu, abundè stillans; item, πολυσταγῆ, adv. multis stillando guttis; ubertim, Schol. Soph. ex πολὺ & στάζω, f. ξω; unde σταγὼν, & στακτὸς, ὁ, &c. V.

Πολυστάφυλος, ου, ὁ, ἡ, uvis abundans: ex πολὺ & σταφυλὴ, ῆς, ἡ, uva. Them. σταφὶς, ίδος, ἡ, uva passa.

Πολύσταχυς, spicis abundans, i. e. εὔσταχυς, Epith. Cereris, q. d. copiam spicarum producens: ex πολὺς & στάχυς, ὁ, V. Item, πολύστεγος, ὁ κ) ἡ, multas habens contignationes, altus; item, bene contectus, à Th. στέγω, unde στέγος, τὸ, &c. V. Πολύστιος & πολύστιος, multos habens calculos, lapillis abundans, à Th. στία, vel στεία, ἡ, quod etiam scribitur στίον, τὸ, apud Hippocr. &c. V. Πολυστέλεχος, multos habens truncos; in Epigr. à Th. στέλεχος, τὸ, V. Πολυστένακτος, valde gemebundus: item, πολύστονος, multum gemens; multis gemitibus mistus, ut πολύστονος νόος, in Epigr. sed exp. etiam multis gemitibus prosequendus, lamentabilis, luctuosus; ut πολύστονα κήδεα, Il. α. à Th. στένος, ὁ, unde, στένω, στόνος, ὁ, & στενάζω, f. ξω; unde στενακτὸς, &c. V. Item, πολυστεφὴς, multis redimitus sertis; Soph. à Th. στέφω, fut. ψω; unde στέφος, τὸ, &c. V. Πολύστιος, paulò antè, cum πολύστιος; V. Πολύστιπτος & πολύστιβος, multum calcatus, à Th. στείβω, unde στίβω, f. ψω; à quo, στιπτὸς, & στίβος, ὁ, &c. V. Πολύστιχος, & πολύστοιχος, multis versibus, seu, ordinibus constans; unde, πολυστιχία, ἡ, versuum multitudo; in Epigr. a Th. στείχω, unde στίχος & στοῖχος, ὁ, &c. V. Πολύστολος, multam, seu, magnam habens classem; à Th. στέλλω, f. στελῶ, unde, στόλος, ὁ, &c. V. Item, πολύστομος, multa habens ora; ut πολύστομος ἠχὼ, sonus, seu, vox repercussa, quæ non ex uno ore videtur proficisci, apud Nonn. à Th. στόμα, τὸ, comp. ut reliqua præced. cum Th. πολὺς vel πολὺ, &c. V.

Πολύστονος, ου, multùm gemens; item luctuosus: ex πολὺ & στένω, gemo.

Πολύστρεβος, & Poët. πολύστρεβος, multum strepens, turbulentus; multis agitatus fluctibus; sic & πολύστροφος, qui multis gyris circumagitur; versatilis, mobilis; ex πολὺς vel πολὺ, & Th. στρέφω, f. ψω; unde στροφὴ, ἡ, & στρόβος, ὁ, &c. V.

Πολυστρόφαλιγξ, -γγος, ἡ, multarum vortiginum: ex πολὺ & στροφάλιγξ, -ιγγος, ἡ, conversio, vortex. Th. στρέφω, verto.

Πολύστροφος, paulò antè, cum πολύστρεβος, vide. Item, πολύστυλος, multas habens columnas: ex πολὺς & στῦλος, ὁ, V.

Πολυσύνδετον, figura apud Grammat. ἀσυνδέτῳ contraria, quæ fit per conjunctionum multiplicationem: à πολὺς & σύνδετος, colligatus; quod à συν & δέω, ligo.

Πολυσφράγιστος, multis signis notatus; item, bene sigillatus. Nonn. ex πολὺς & σφραγίζω, fut. ίσω, &c. V. Item, πολυσχήμων, multas habens formas: ex πολὺς & σχῆμα, τὸ, V. Πολυσχιδὴς, multifidus, in multas partes fissus, Luc. ex πολὺς & σχίζω, unde σχίδη, ἡ, &c. V. Πολυσώματος, multa habens corpora, Poll. l. 2. ex πολὺς & σῶμα, ατος, τὸ, V. Item, πολυτάλαντος, multa habens talenta, i.e. dives, Poll. l. 9. Item, πολυτάλαντον χρῆμα, res quæ multis æstimatur talentis; a Th. πολὺς vel πολὺ, & τάλαντον, τὸ, &c. Vide.

Πολυτεκνία, ας, ἡ, fœcunditas pullorum, vel liberorum: ex πολὺ & τέκνον, fœtus, proles. Them. τίκτω, pario. f. τέξω. a. 2. ἔτεκον. p. m. τέτοκα.

Πολύτεκνος, multos habens liberos; multâ beatus prole, Poll. Unde πολυτεκνέω, multos habeo liberos; multam sobolem procreo; utrumque, ex iisd. cum præced. Πολυτεκνία, vide.

Πολυτέλεια, ας, ἡ, magnificentia: πολυτελειῶν, gen. pl. à

Πολυτελὴς, έος, ὁ, ἡ, sumptuosus, pretiosus, exquisitus: ex πολὺ, multum, & τέλος, εος, τὸ, impensa, sumptus.

Πολυτελῶς, adv. magnificè: à πολυτελὴς, quod vide.

Πολύτεχνος, callens multas artes; multâ arte accuratus, seu, multum artificii habens, vel valde artificiosus; ex πολὺς vel πολὺ & τέχνη, ἡ, V. Item, πολυτιμητίζω, multo honore afficio, in magno honore & pretio habeo, à seq. πολυτίμητος, multo honore, vel, magno pretio dignus; atque sic est à seq. πολύτιμος, V. Item, πολυτίμητος, signif. multùm punitus, multis pœnis exercitus; atque sic, est ex πολὺ & τίω, punio, unde τιμὴ, pœna; τιμάω, mulcto, &c. V.

Πολυτίμητος, ου, ὁ, ἡ, præclarus, pretiosus: &

Πολύτιμος, ου, ὁ, ἡ, valde pretiosus: ex πολὺ & τιμὴ, ῆς, ἡ, pretium, honor. Th. τίω, æstimo, honoro.

Πολύτιτος, multùm honoratus, qui à multis honoratur; multo honore dignus; ex πολὺ, & τίω, f. τίσω, &c. V.

Πολύτλας, αντος, ὁ, ἡ, multa passus, nobilis: ex πολὺ & τλάω, seu ταλάω, tolero.

Πολυτλήμων, ονος, ὁ, ἡ, multùm patiens: multùm miser. ab iisd. Th.

Πολύτλητος, idem quod, & ex iisd. cum præced. V. Vel, multa patiens; à τλητὸς, ὁ, V. Item, πολυτοκέω, multa pario; partu sum fœcundus, & πολυτοκία, partûs numerositas; utrumq; à seq. πολυτόκος, V.

Πολυτόκος, ου, ὁ, ἡ, partu fœcundus. Th. τίκτω, pario. p. m. τέτοκα.

Πολύτολμος, multa audens, audacissimus, Plut. ex πολὺ & τόλμα, ἡ, V. Item, πολύτροπος, volubilis, convertibilis, mutabilis: ex πολὺ & τρέπω, τρέπομαι, f. ψω; unde τρεπτὸς, &c. V.

Πολυτρήρων, ωνος, ὁ, ἡ, columbis abundans: ex πολὺ & τρήρων, ωνος, ἡ, columba. Th. τρέω, tremo.

Πολύτρητος, multa habens foramina; multiforis, seu, multiforus, Od. χ. ex πολὺς & τιτράω, fut. τρήσω, ut à τράω; unde τρητὸς, ὁ, &c. V. Item, πολύτριπτος, ὁ κ) ἡ, multum tritus; detritus; ex πολὺ & τρίβω, f. ψω; unde τριπτὸς, ὁ, &c. V. Item, πολυτειχος, vide suprà πολύθριξ.

Πολυτροπία, ας, ἡ, pro quo

Πολυτροπίη, ης, ἡ, Ion. versutia: &

Πολύτροπος, ου, ὁ, ἡ, varius, cujus sunt multi modi, versutus, à πολὺς & τρόπος, modus. Th. τρέπω, verto. f. ψω. præt. m. τέτροπα.

Πολυτρόπως, adv. multis modis: à præc.

Πολύτροφος, multum accipiens alimentum; ideoque bene habitus & pinguis; item, multum alimenti suppeditans; ut, πολύτροφος τυρὸς; apud Diosc. 2. 83. Ut sit ita ex τροφή; unde, πολυτροφία, alimenti multa copia, & abundantia; ex πολὺς & τρέφω; unde, τροφὴ, ἡ, & τροφὸς, ὁ, &c. V. Item, πολυτρόχαλος, multùm currens, multum agilis in currendo; ut, apud Euryp. πολυτροχάλοις ἀγορῆσι; exp. concionibus volubilibus; ex πολὺ & τρόχαλος, ὁ, V. Item, πολύυδρος, multis affluens aquis; multo humore abundans; unde, πολυυδρία, aquarum copia & abundantia; ex πολὺς

πολὺς, vel, πολὺ, & ὕδρεις, ὁ, &c. Vide.

Πολυύμνητ☉, ου, ὁ, ἡ, valde celebratus. Ex πολὺ, multùm, & ὕμνο☉, ου, ὁ, hymnus, carmen. Th. ὑδῶ, celebro.

Πολύυμν☉, multos habens hymnos; celebris; ex i sd. cum præced. V. Item, πολυφάγ☉, qui multum comedit, vorax, helluo; unde, πολυφαγία, multi cibi esus, edacitas; ex πολὺ & φάγ☉, ὁ, V. Item, πολυφάντασος, q. d. multas efficiens habensve ficta's visiones, Plut. ex πολὺς, vel, πολὺ, & φαντασὸς, ὁ, V.

Πολυφάρμαχ☉, ου, ὁ, ἡ, multorum venenorum peritus. Ex πολὺ & φάρμακον, venenum, medicamentum.

Πολυφάρμακ☉, præced. propriè est medicamentis abundans, aut, venenis; item, multis medicamentis utens, vel, multorum medicamentorum peritus; Il. π. &c. V. Item, πολυφασία, loquacitas, multa loqui; item, πολύφατ☉, multum celebris; multorum sermone jactatus, Pind. ex πολὺ & φάω, dico, unde, φάσις, & φατὶς, &c. V. Πολυφεγγὴς, multum splendorem habens, multùm lucidus; ex πολὺ & φέγγ☉, τὸ, V. Item, πολύφερν☉, cui multa dos obtigit; bene dotata: ex πολὺ & φέρνη, ἡ, V.

Πολύφημ☉, ου, ὁ, ἡ, celebris: ex πολὺ, multum, & φημὶ, seu φάω, dico: &

Πολύφημ☉, ου, ὁ, nomen proprium.

Πολυφθόρος, ου, qui multos perdit, & auctor est multorum interituum, ὁ πολλοὺς φθείρων. Th. φθέω, corrumpo.

Πολύφθογγ☉, mult. sonus; ut, πολύφθογγ☉ αὐλὸς; apud Poll. ex πολὺ & φθόγγ☉, ὁ, V. Item, πολυφθόρ☉, qui vel quæ multos occidit; multorum interfector, seu, interfectrix; Euryp. in Phœn. de Sphinge; sed, πολύφθορ☉, est, cædibus abundans; multas strages habens; ut, πολύφθορον δῶμα, apud Soph. & consequenter πολυφθόρον; ex πολὺς, vel, πολὺ, & φθορὰ, ἡ, vel, φθόρ☉, ὁ, &c. V. Item, πολυφθόνερ☉, valde invidus; sic dialecticos Epicurus appellare solebat πολυφθόνερους, Laert. ex πολὺ & φθονερὸς, à Th. φθόν☉, ὁ, V. Item, πολυφιλία, amicorum copia, Plut. à seq. πολύφιλ☉, vide.

Πολύφιλ☉, multos habens amicos. Th. φίλ☉.

Πολύφιλτρ☉, ου, valde amans: ex πολὺς & φίλτρον, ου, τὸ, amoris illecebra. Th φίλ☉, amicus.

Πολυφλοίσβοιο, gen. Ion. pro ου, à

Πολύφλοισβ☉, ου, ὁ, ἡ, magnum strepitum faciens: ex πολὺς & φλοῖσβ☉, fremitus undarum.

Πολυφοίτης, ου, ὁ, ἡ, profugus, vagus: ex πολὺ & φοιτάω, venio, ventito.

Πολυφόν☉, qui multos occidit, qui multas cædes perpetravit; ut, apud Eur. in Herc. fur. πολυφόνον κύνα Λέρνας, ex πολὺς & φόν☉, ὁ, V.

Πολυφέρβη, ης, multos pascens: f. g. à

Πολύφορβ☉, η, ον, multa nutriens. Ex πολὺς & φέρβω, pasco. f. ψω. præt. m. πέφορβα.

Πολυφόρ☉, multorum ferax; unde, πολυφορέω, multum fero; ferax, seu, fertilis sum; &, πολυφορία, feracitas, fertilitas; ex πολὺς vel πολὺ, & φορὸς, unde; φορὰ, φορέω, &c. V.

Πολύφορτ☉, ου, ὁ, ἡ, qui multas habet sarcinas, onustus: ex πολὺς & φόρτ☉, ου, ὁ, onus.

Πολυφράδέεσσι, astutis, dat. pl. à

Πολυφραδὴς, ἰ☉, ὁ, ἡ, valde consultus. Them. φράζω, dico. a. 2. ἔφραδον.

Πολυφράδμων, & πολυφράσμων, admodum prudens & consideratus; idem quod præced. πολυφραδὴς, & ab eod. Th. φράζω; unde φράδμων & φράσμων, &c. V.

Πολυφροντίδες βουλαὶ, consilia multarum curarum plena: à φροντὶς, ἰδ☉, ἡ, cura.

Πολυφρόντις☉, admodum accuratus; sed exp. & prudens; in Epigr. est à πολύφροντις, multas curas, meditationes & cogitationes habens; vide præced.

Πολυφροσύνη, ης, ἡ, multiplex peritia, prudentia: in dat. pl. πολυφροσύναις. Th. φρὴν, ενὸς, ἡ, mens.

Πολύφρων, cui multum est mentis, i. e. prudentiæ; ex πολὺ & φρὴν, &c. V.

Πολυφυὴς, multifidus; unde neut. πολυφυὲς, τὸ, multifidum; ex πολὺ & φύω, unde φυὴ, ἡ, &c. V. Item, πολύφυλλ☉, multa folia habens, foliis abundans, Theophr. ex πολὺς & φύλλον, τὸ, V. Item, πολύφων☉, qui multarum est vocum; in Epigr. & interdum, qui multorum est verborum; garrulus, loquax; unde πολυφωνία, loquacitas, garrulitas; ex πολὺς & φωνὴ, ἡ, V.

Πολύφων☉, ου, ὁ, nomen Ranæ, à multo clamore sic dictæ.

Πολύχαλκ☉, multum habens æris, solidus, firmus. Ex πολὺ & χαλκὸς, οῦ, ὁ, æs.

Πολυχανδὴς, ἰ☉, ὁ καὶ ἡ, multum capiens, valde capax; ut, πολυχανδέα κρατῆρα, apud Theocr. Idyll. 13. ex πολὺ & χανδάνω, capax sum; à Th. χάζω, V. Item, πολύχειρ, multimanus, cui multæ sunt manus; unde, πολυχειρία, multitudo manuum; apud Historicos, multitudo manuum est, quas diversi, alicui operi admovent; ut, apud Thuc. l. 2. ex πολὺ, & Th. χεὶρ, ρὸς, ἡ, V. Πολυχὴς, multos sonitus edens; est quasi pro, πολυηχὴς; ex πολὺ & ἦχ☉, ὁ, unde ἠχὴ, ἡ, &c. V. Πολυχίτων, multis amictus tunicis; ex πολὺς & χιτὼν, V. Item, πολύχοος, seu, πολύχους, multa cum usura ie refundens; ut apud Aristot. Rhet. 4. πολύχους ἐναντίωσις; fusa, & varia contentio; unde, πολυχοέω, mul.o cum fœnore refundo; fœcundus sum & fertilis; ex πολὺ & χό☉, χοῦς, seu, inusit. χοέω, pro Th. χέω, &c. V.

Πολυχορδία, ας, ἡ, in fidibus chordarum multitudo: à

Πολύχορδος, multas habens chordas: à χορδὴ, ἡ, chorda, fides.

Πολυχρήματ☉, cui multum est pecuniæ, pecuniosus; unde, πολυχρηματία, pecuniæ abundantia, opulentia; &, πολυχρηματίζω, valde ditesco, valde dives fio; item, πολυχρήμων, idem quod πολυχρήματ☉; &, πολυχρημοσύνη, ης, ἡ, idem quod πολυχρηματία, & omnia, ex πολὺς vel πολὺ, & χρῆμα, ατος, τὸ, vel χρήματα, τὰ, &c. V. Item, πολύχρηστ☉, ad multa utilis, seu, commodus, sed exp. & multùm usitatus: ex πολὺ & χρηστὸς, ὁ, V. Πολυχροια, vide πολύχρο☉.

Πολυχρονέω, diu duro; longævus sum; est à seq. πολυχρόνι☉, id V. Unde etiam adv. Πολυχρονίως, diutissimè, apud Hippocr. &c. Item, πολυχρονιότης, ἡ, diuturnitas, ab eod. V.

Πολυχρόνι☉, ου, diuturnus. Ex πολὺς & χρόν☉, temρus.

Πολυχρονιώτερ☉, έρα, ον, diuturnior, us: comparat. & πολυχρονιώτατ☉, superl. à præced.

Πολύχρο☉, qui multis est coloribus præditus; unde, πολυχροια, colorum varietas; item, πολυχρώματ☉, idem quod πολύχρο☉; ex πολὺ, & Th. χρόα, unde χροία, & χρῶμα, τὸ, &c. V.

Πολύχρυσ☉, ου, ὁ, ἡ, affluens auro. Th. χρυσὸς, aurum.

Πολυχρήματ☉, vide suprà cum πολύχρο☉. Item, πολύχυλ☉, multum habens succi; succosus; Diosc. ex πολὺ & χυλὸς, ὁ, V. Item, πολύχυτ☉, copiosum & largum fluxum habens vel præbens; longè lateque & in multas partes fusus; ex πολὺ & χύω; unde, χυτὸς, ὁ, &c. V. Item, πολύχωρ☉, latum locum habens; amplus, spatiosus, capax; ut, Πολύχωρ☉ τόπ☉; i. e. locus amplus, dicitur ὁ ᾅδης, à Luciano in sacrificiis; & πολυχωροτάτη ψυχὴ, anima capacissima, apud Synes. ex πολὺ & χῶρ☉, ὁ, V. Sic & πολύχωσ☉, multâ terrâ aggestâ extructus; ex πολὺ & χωστὸς, ὁ, &c. V. Item, πολυψάμαθ☉, ὁ καὶ ἡ, arenosus, multam habens arenam: ex πολὺ & ψάμαθ☉, idem quod Th. ψάμμ☉, &c. V. Item, πολυψηφία, multitudo suffragia ferentium, Thuc. à πολύψηφ☉; qui multa æquat suffragia, propter dignitatem, Luc. ex πολὺς vel πολὺ, & Th. ψῆφ☉, &c. V.

Πολυψηφὶς, ῖδ☉, ὁ, ἡ, multis calculis seu lapillis abundans. Th. ψῆφ☉, ου, ἡ, lapillus.

Πολυώδυν☉, ου, ὁ, ἡ, qui multos dolores affert. Th. ὀδύνη, dolor.

Πολυωνυμία, multitudo nominum; item, celebritas; est à seq. πολυώνυμ☉, V.

Πολυώνυμ☉, ου, ὁ, ἡ, multa habens nomina, celebris. Ex πολὺ & ὄνομα, ατ☉, τὸ, nomen.

Πολυώνυχ☉, multos habens ungues; ex πολὺς & ὄνυξ, υχ☉, ὁ, V. Item, πολυωπὸς, vide πολύωπ☉.

Πολυωρέω, ῶ, f. ήσω, magnam curam gero; honoro, lautè & accuratè accipio: à πολὺ, multùm, & ὠρέω, curo, quod ab ὤρα, cura.

Πολυωρητικὸς, οῦ, ὁ, multam curam gerens, solicitus; Plut. Item, πολυωρία, ἡ, multa cura, vel, ratio & observatio; utrumque, à præced. πολυωρέω, V. Item, πολύωπ☉, multas habens

bens aures : ex πολὺς & ὄνας, ὄατος, τὸ, unde ὖς, τὸ, in gen. ὠτὸς, dat. ὠτὶ, &c. tanquam ab ὦς, &c. V. Item, πολυωφελὴς, valde utilis, multam utilitatem afferens : ex πολὺ & ὠφελέω, ῶ, fut. ήσω, &c. V.

Πόλφοι, οἱ, ramenta ex farre, quæ leguminibus injiciebantur, inquit Poll. 6. 9. Erotian. πόλφους, exp. βολβοὺς ; aliis esse dicens βρῶμά τι πολτῶδες ; à Th. πόλτος, ὁ, V.

Πόμα, ατος, τὸ, potus. Them. πίνω, bibo.

Πομπαγωγέω, pompam duco : ex πομπὴ, ἡ, & ἄγω, duco; unde, ἀγωγὴ, ἡ, & ἀγωγὸς, ὁ, &c. V.

Πομπαὶ, idem etiam ac πνοαὶ τὰς ναῦς πρὸς τὸν λιμένα πέμπουσαι.

Πομπαῖος οὖρος, ventus secundus, qui naves deducit, quo nautæ pervenire cupiunt. Sic πέμπιμον τέλος, secundus ac prosper finis. Th. πέμπω, mitto.

Πομπεία, ἡ, pompa, vel, transvectio, qualis in pompa esse solet ; item, convitiorum jactatio, in pompis enim Bacchanalibus, quidam convitia jaciebant in alios, & vicissim ab illis impetebantur ; item, πομπεῖον, τὸ, vas quo in pompis utuntur ; item, πομπεῖον, dicebatur locus Athenis celeberrimus, Laërt. vertit, palatium ; vulgò, (i. e. Gallicè, vulgari scil. lingua Constant.) dici potest *la maison de la ville* ; item, πομπεῖα, τὰ, dicebantur utensilia, quæ ad lustrationes pompamque pertinent ; pompalia dici possunt, i.e. sacra utensilia, ad pompas idonea; utrumque, à seq. πομπεύω, V.

Πομπευέσκεν, Dor. pro πομπεύειν, in pompâ duci : quod à πομπὴ, pompa. Th. πέμπω, mitto.

Πομπεὺς, dux, in pl. πομπῆες, Ion. pomparum ductores : &

Πομπεύω, f. εύσω, transmitto, transveho, pompam duco : à seq.

Πομπὴ, ῆς, ἡ, missio ; POMPA, impulsus, ac afflatus divinus, solenne spectaculum in modum triumphi. Th. πέμπω, mitto.

Πομπεύτης, ου, ὁ, qui aliquem deducit, vel, qui pompam ducit ; verbale à πομπεύω, V.

Πομπικὸς, ὁ, ad pompas pertinens; pompis conveniens, Plut. & Athen. Item, πόμπιλος, idem quod πομπὸς, V. Sed est & nomen piscis apud Athen. l. 7. Item, πόμπιμος, ὁ καὶ ἡ, qui mitti, seu transmitti potest ; item, missus, transmissus ; & activè, qui mittere, seu, transmittere potest ; apud Euryp. &c. Item, πομπὸς, seq. qui aliquem deducit, seu, transmittit ; Il. ν. Unde, τὸ πομπὸν, dicitur, τὸ κηρύκιον, caduceus ; teste Eust. Omnia, à præced. πομπὴ, V.

Πομπὸς, οῦ, ὁ, comes, dux viæ : ab eod. Them.

Πομποστολέω, classem deduco, Suid. πομποστολεῖν, exp. ἐκπέμπειν τῇ νηὶ τὸν στόλον; ex Th. πέμπω, & στόλος, ὁ, V.

Πομφολυγέω, ῶ, bullo, bullas emitto, Diosc. 5. 84. Item, πομφολυγηρὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, bullis turgens ; item, πομφολυγόω, ῶ, in bullas converto, vel, cogo ; sic & πομφολύζω, idem quod πομφολυγέω, ut &, πομφολυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, bullam vel bullas referens ; aut iis turgescens; omnia, à seq. πομφόλυξ, υγος, V.

Πομφολυγοπάφλασμα, τὸ, bulla cum strepitu erumpens, seu, ebulliens, Aristoph. in Ran. est seq. πομφόλυξ, υγος, & Them. φλάζω ; unde, παφλάζω, & verbale, πάφλασμα, τὸ, &c. V.

Πομφόλυξ, γος, ἡ, bulla : à πομφὸς, quod videas.

Πομφολύσσω, f. ξω, bullarum instar eo, mano : hinc πομφόλυξαν, 3. pl. a. 1. act. Ion. vide πομφός.

Πομφὸς, οῦ, ὁ, eminentia cutis tumida, & simul humore abundans. q. emissum aliquid, à πέμπω, aut à πέμφιξ, flatus. hinc & πομφόλυξ, bulla.

Πονάθῆ, Dor. pro πονηθῇ, 3. sing. a. 1. sub. pass. verbi πονέω, laboro. Th. πένομαι, facio. p. m. πέπονα.

Πονεῖν, præs. int. act. à πονέω, laboro, vexo, fatigo. f. ήσω. Th. πένομαι, facio. p. m. πέπονα.

Πονέεσκε, laborabat, Ion. pro ἐπονεῖτο, 3. sing. imperf. verbi πονέομαι. Th. πένομαι.

Πονέοντο, Ion. pro ἐπονέοντο, laborabant, 3. pl. imperf. ejusd. verbi & Th.

Πονεύμενος, Dor. pro πονούμενος, præs. part. pass. ejusdem verbi & Th.

Πονεῦμες, laboramus, Dor. pro πονοῦμεν, 1. pl. à πονέω, quod V.

Πονεῦντας, tractantes, Dor. pro πονοῦντας, acc. pl. part. præs. act. à seq.

Πονέω, ῶ, laboro, tolero, fatigo, lassesco. f. ήσω, cùm ad animum refertur, & έσω, cum ad corpus, ut volunt nonnulli. Them. πένομαι, facio. p. m. πέπονα.

Πόνημα, ατος, τὸ, labor, opus, in Epigr. est verbale à præced. πονέω, V.

Πονήρευμα, τὸ, facinus improbum & scelestum; scelus, flagitium; est verbale à seq. πονηρεύω, V.

Πονηρεύομαι, ῦ, εται, præs. ind. pass. πονηρεύωμαι, præs. sub. pass. à

Πονηρεύω, improbè ago f. εύσω, à πονηρὸς, improbus, quod à πόνος, labor. Th. πένομαι, ago. p. m. πέπονα.

Πονηρία, ας, ἡ, malitia, vitium, defectus : &

Πονηρὸς, ὰ, ὸν, de industriâ malus, malignus, improbus scelestus, vitiosus, malus, i. e. malè se habens : πονηρὸς, ὁ, diabolus, κατ᾽ ἐξοχὴν. in compar. πονηρότερος, α, ον, superl. πονηρότατος, &

Πόνηρος, laboriosus, miser, infelix. à πονέω, laboro, quod à πόνος. Th. πένομαι, efficio. p. m. πέπονα.

Πονηροκρατέομαι, οῦμαι, improborum imperio regor, apud Aristot. Polit. 4. Nam, τῷ πονηροκρατεῖσθαι, pravo imperio gubernari, opponitur τὸ εὐνομεῖσθαι, i. e. bonis legibus vivere, & rectè institutâ politiâ regi; ut docet ibid. est ex πόνηρος & κρατέω, κρατέομαι, à Th. κράτος, εος, τὸ, &c. V. Item, πονηρολογία, maledictum, seu maledictio, contumelia, vel, sermo de malis rebus & improbis : ex πονηρὸς & λόγος, ὁ, V.

Πονηρότατον. superl. à πονηρὸς, οῦ, malignus, scelestus : ab eod. Th.

Πονηρόφιλος, improborum amans, qui maiorum consuetudine & commercio gaudet ; ex πόνηρος, ὁ, & φίλος, ὁ, V.

Πονηρῶς, adv. improbè, scelestè : à πονηρός. &

Πονήρως, adv. miserè : à πόνηρος, quod videas.

Πονήσαις, Æol. pro πονήσας, a. 1. part. act. verbi πονέω, laboro.

Πονησάμενος, laborans, a. 1. part. m. &

Πονήσατο, 3 sing. a. 1. m. Ion. pro ἐπονήσατο, verbi πονέω, laboro. f. ήσω. Th. πένομαι, ago. p. m. πέπονα.

Πονητέον, laborandum est, verbale : &

Πονητικὸς, οῦ, laboriosus : ab eod. verbo & Them.

Πόνοιο, gen. Ion. pro πόνου, à seq.

Πόνος, ου, ὁ, labor, dolor, molestia. gen. pl. πόνων, à præt. m. πέπονα, verbi πένομαι, laboro.

Ποντιᾶν, Dor. gen. pl. f. g. à Πόντιος, ία, ον, marinus : ut ποντιᾶν Νηρηίδων. Th. πόντος.

Ποντιὰς, άδος, ἡ, Poët. pro ποντία, marina. Th. πόντος, mare.

Ποντίζω, in pontum mergo, vel, simpl. mergo, à Th. πόντος, ὁ, V.

Ποντικὸς, οῦ, PONTICUS, marinus : item PONTICUS, incola Ponti : &

Πόντιος, ία, ον, marinus : item prænomen præsidis Romani, Πιλάτος, dictus : &

Ποντόθεν, ex mari, adv. è loco : à πόντος.

Ποντόβρεχος, mari madefactus, in mare immersus ; item, in mari submersus : ex πόντος, & βροχὴ, ἡ, à Th. βρέχω, V. Item, ποντογένεια, ex mari nata ; item, Epith. Veneris, quæ ex spuma marina nata fabulatur : ex πόντος & γένος, τὸ, à Th. γείνομαι, &c. V.

Ποντομέδων, όντος, ὁ, Epith. Neptuni, qui maris est rex, seu dominator. Ex πόντος, mare, & μέδω, impero.

Ποντοπόρεια, ας, ἡ, nomen mul. vide in ποντοπόρος.

Ποντοπορέω, per pontum gradior, mare pervado, seu pererro : &

Ποντοπορεύω, idem ; à ποντοπόρος, quod vide.

Ποντοπόροιο, gen. Ion. à

Ποντοπόρος, ου, ὁ, ἡ, mare sulcans. Ex πόντος, mare, & πορεία, iter, quod à πορεύω, duco, ago. Th. πείρω, transeo. p. m. πέπορα.

Ποντοποσειδῶν, Ponticus Neptunus; ponti, i.e. maris, rex Neptunus, Aristoph. in Pluto, ex πόντος & ποσειδῶν, V.

ΠΟ΄ΝΤΟΣ, ου, ὁ, PONTUS, mare : hinc ποντικὸς, οῦ, marinus. πόντιος, idem. Est & Πόντος, nomen regionis, Asiæ minoris.

Ποντοχάρυβδις, pontica charybdis ; ponti vorago, seu, vortex maris, apud Athen. ex πόντος & χάρυβδις, V.

Πὸξ, κὸς, lana, vellus, i.e. lana vellendo ab ove dempta & in floccum conglobata, idem quod πόκος, ὁ, à Th. πείκω, seu πέκω, f. ξω, &c. V.

Πόπανον, ου, τὸ, POPANUM, placenta lata, tenuis & rotunda : à πέπτω, coquo.

Gl. Cyr. πόπανα, liba.

Πόπλι⊙, ου, ὁ, Lat. Publius.

ΠΟ'ΠΟΙ, proh Dii. Dryopum enim linguâ Dii dicebantur: quasi πάντα ὀπτεύοντες. Est & vox admirantis, vel indignantis.

ΠΟΠΠΥ'ΖΩ, f. ύσω, fibilo, blandè contrecto, à sono.

Ποππυλιάσδεν, Dor. pro ποππυλιάζειν, quod pro ποππύζειν, quod V.

Ποππύσδειν, Dor. pro ποππύζειν, quod vide.

Πόππυσμα, ατος, τὸ, sibilus: &

Ποππυσμὸς, ου, ὁ, idem: à ποππύζω.

Ποππύσματα, adulationes, blanditiones; à præced. πόππυσμα, V.

Πόρδαλις, idem quod πάρδαλις, εως, ἡ, pardalis, à πάρδ⊙, ὁ, pardus.

Πορδὴ, ἡ, crepitus ventris, à Th. πέρδω, vide.

Πόρε, præbuit, 3. sing. a. 2. act. Ion. pro ἔπορε· &

Πόρε, da, a. 2. imperat. act. verbi πόρω, Poët. pro πορίζω, suppedito: & πόρεν, pro ἔπορεν & πόρε, 3. sing. a. 2. opt. act. ejusd. verbi πόρειν θανάτῳ, dare morti. Th. πείρω, transadigo. f. περῶ. præt. m. πέπορα.

Πορεία, ας, ἡ, via, iter; quod à πορεύω, trajicio, & hoc à πόρος, transitus. Th. πείρω, transeo. p. m. πέπορα.

Πορεῖα, τὰ, sunt, τὰ εἰς πορείαν χρήσιμα, i. e. quæ ad profectionem sunt idonea, velut commeatus, viaticum, &c. Est neut. plur. à sing. πορεῖον, τὸ, id cujus ope, vel, auxilio iter facimus, Suid. vel, cujus ope trajicimus, Poll. à præced. πορεία, V.

Πορευθῆναι, a. 1. inf pass. &

Πορευθῶ, a. 1. sub. seq. verbi πορεύομαι.

Πόρευμα, profectio; ut, πόρευμα ναῒον, navalis expeditio, Eur. verbale, à seq. πορεύομαι, V. Item, πορεὺς, εως, ὁ, qui aliquem trajicit, portitor, Hesych. ab eod. πορεύω, V.

Πορεύομαι, proficiscor, item in sacrâ paginâ versor. imperf. ἐπορευόμην, ου, ετο. præs. inf. πορεύεσθαι. fut. m. πορεύσομαι. perf. pass. πεπόρευμαι, versatus sum. a. 1. pass. ἐπορεύθην, ης, η, abivi. a. 1. imperat. pass. πορεύθητι, a. 1. subj. πορευθῶ; à πόρ⊙, transitus, Th. πείρω, transeo. præt. m. πέπορα.

Πορεύσῃ, ibis, 2. sing. f. 1. m. verbi ejusd. & Them.

Πορεύσιμ⊙, ὁ καὶ ἡ, per quem transiri potest; meabilis, vel permeabilis; item, πορευτὸς, idem: unde, πορευτικὸς, ου, ὁ, qui incedere potest: qui ambulat: unde, πορευτικὸν ὄργανον, exp. instrumentum incessui destinatum; omnia, à seq. πορεύω, V.

Πορεύω, trajicio, traduco, ire jubeo: facio ire, mitto. f. εύσω. p. πεπόρευκα. à πόρος, transitus. Th. πείρω, transeo. p. m. πέπορα.

Πορέω, seu πόρω, do, præbeo, Poët. pro πορίζω, aditum facio, comparo; item do. Th. πείρω, transadigo.

Πορθέω, vasto, imperf. ἐπόρθεον, ουν. f. ήσω. p. πεπόρθηκα. a. 1. ἐπόρθησα. a. 1. part. act. πορθήσας, αντ⊙. Th. πέρθω, diruo, depopulor. f. σω. a. 2. ἔπραθον. p. m. πέπορθα.

Πορθῆσαι, depopulaturum, f. 1. inf. act. verbi πορθέω, quod V.

Πόρθησις, εως, ἡ, vastatio, depopulatio. a. 2. perf. perf. pass. verbi πορθέω, quod vide.

Πορθητὴς, ου, ὁ, & πορθήτωρ, eversor, vastator, ab eod.

Πορθμεία, ἡ, & πόρθμιον, τὸ, idem quod πορθμεῖον, τὸ, V.

Πορθμεὺς, έως, ὁ, portitor: &

Πορθμεύω, f. εύσω, trajicio, moveo, fero: à πορθμὸς, quod V.

Πορθμήϊον, Ion. pro

Πορθμεῖον, ου, τὸ, fretum; & navis quâ fretum trajicitur; vide in πορθμός.

Πορθμευτὴς, qui rate aliquem transmittit; unde, πορθμευτικὸς, pertinens ad eum qui transfretat; à πορθμεύω; unde etiam, πορθμὶς, ίδ⊙, ἡ, parvum fretum, Pinter, seu, quævis navicula, diminut. à πορθμὸς, V.

Πορθμὸς, ου, ὁ, fretum, trajectus: à πείρω, transeo: hinc & πορθμεὺς, portitor, in pl. πορθμέες, & Ion. πορθμῆες.

Πορθουμένη, ης, ἡ, devastata, præs. part. pass. f. g. verbi πορθέω, quod vide.

Πορίζεσθαι, præs. inf. pass. à seq.

Πορίζω, transitum patefacio; paro, invenio, suppedito. f. ίσω. p. πεπόρικα. perf. pass. πεπόρισμαι; quod à πόρ⊙, transitus. Th. πείρω, transeo. p. m. πέπορα.

Πόριμα, pervia, nom. pl. à

Πόριμος, ου, ὁ, ἡ, pervius, transiens, abundans, quæstuosus: à πόρος, transitus. Th. πείρω.

Πόριον, τὸ, navigium transportatorium: à πόρ⊙, ὁ, transitus, trajectus, &c. V.

Πόρις, vitulus, vide πόρτις.

Πόρισμα, ατ⊙, τὸ, corollarium, theorema a demonstratis obiter resultans: item

Πορισμὸς, ου, ὁ, suppeditatio, reditus: &

Ποριστὴς, ου, ὁ, suppeditator, quæstor: omnia à perf. pass. verbi πορίζω, quod vide.

Ποριστικὸς, qui quærere novit, industrius conquisitor: unde apud Aristot. Rhet. 1. ποριστικὴ πόλις, civitas in qua facilè victus paratur, item, ποριστὸς, qui acquiri & parari potest, parabilis; item, partus & acquisitus: sed exp. etiam, qui facilè suppeditatur; utrumque ab eod. cum præced. V.

Πορκεὺς, έως, ὁ, qui πόρκῳ piscatur; apud Athen. l. 7. est à seq. Th. πόρκ⊙, V.

ΠΟ'ΡΚΗΣ, ου, ὁ, annulus, seu fibula, cujus circumplexu hastæ ferrum cum ligno coercetur.

Πόρκι⊙, ου, ὁ, nomen viri. Gr. piscator.

ΠΟ'ΡΚΟΣ, ου, ὁ, rete piscatorium, circulus quivis: à περάω.

Πορνεία, ας, ἡ, scortatio: à πόρνη, meretrix, quod V.

Πορνεῖον, τὸ, locus in quo scorta se prostituunt, lupanar, Athen. l. 13. ab eod. cum præced. V.

Πορνεύω, scortor. f. εύσω. a. 1. ἐπόρνευσα. p. πεπόρνευκα. Them. περάω, vendo.

Πόρνη, ης, ἡ, meretrix, quæ corpus suum περνᾷ, id est, vendit, ac prostituit: quod à περνάω, seu πέρνημι, vendo. p. m. πέπορνα. Th. περάω, idem.

Πορνίδιον, τὸ, diminut. meretricula, scortillum, Aristoph. & πορνικὸς, meretricius; utrumque, à præced. πόρνη, vide.

Πορνοβοσκὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, leno, lena: qui vel quæ scorta & meretrices alit: unde, πορνοβοσκία, ἡ, lenocinium: Πορνοβοσκέω, ῶ, lenocinium facio, i. e. meretrices & prostibula alo: lenocinor, alieno amori servio, Plut. Item, πορνοβοσκεῖον, ου, τὸ, locus in quo meretrices, & scorta aluntur; lupanar: omnia, ex seq. πόρν⊙, vel præced. πόρνη, & βόσκω, fut. βοσκήσω, q. à βοσκέω, &c. V.

Πορνοβοσκειομάχοι, qui lupanaria defendunt & suo patrocinio comprobant; à præced. πορνοβοσκεῖον, & Th. μάχομαι, unde μάχη, ἡ, &c. V.

Πορνογράφ⊙, qui meretrices depingit vel describit; qui de meretricibus librum conscribit, Athen. ex πόρνη, vel πόρν⊙, & Th. γράφω, V. Item, πορνομανὴς, meretrices insano amore prosequens: ex πόρνη, ἡ, & Th. μαίνομαι, unde μανία, ἡ, &c. V. Sic &, πορνομοιχὴς, έ⊙, ὁ καὶ ἡ, impudicus: ut, ἡ ἁμαρτία πορνομοιχὴς, impudicum scortationis peccatum, apud Cyrill. ex πόρνη, ἡ, & μοῖχ⊙, ὁ, unde μοιχεύω, &c. V.

Πόρν⊙, ου, ὁ, scortator. vide πόρνη.

Πορνοτελῶναι, apud Poll. lenones, vel, qui pecuniam aliquam publico ærario solvunt, ut lenocinium facere possint, h. e. scorta alere & ex iis quæstum facere: ex præced. πόρνη, vel, πόρν⊙ & τελώνης, ὁ, V.

Πορο ποιέω, transitum facio, viam facio qua aliquid transeat: ex seq. πόρος, ὁ, & ποιέω, V.

Πόρον, præbebam, vel, præbui, est pro ἔπορον, à πόρω, V.

Πόρος, ου, ὁ, transitus, meatus, via, ora maritima, via & ratio aliquid efficiendi, unde πορίζω, acquiro. Th. πείρω, transadigo. p. m. πέπορα.

Πορπάζω & πορπακίζω, fibulo, fibulâ subnecto: unde, πορπακίσασθαι, dicitur qui fibulâ, seu loro quod fibulæ clypeo annectunt, clypeum arreptum sibi applicat: utrumque à seq. Them. πόρπη, vel, πόρπαξ, κος, vide.

Πόρπαξ, κ⊙, ὁ, idem ac ejus Them. πόρπη.

Πορπάω, vel έω, fibulis astringo: à

ΠΟ'ΡΠΗ, ης, ἡ, fibula, annulus clypei: à πείρω, figo, quia infigitur, ut affigat.

Πόρπημα, τὸ, indumentum fibulatum, apud Euryp. est verbale, à præced. πορπάω, V. Item, πορπόω, ῶ, idem cum eod. πορπάω, V.

Πόῤῥω, adv. PORRO, procul, longè ante, in anteriorem partem. Th. πρὸ, ante. Est autem idem πρόσω, πόρσω, & πόῤῥω; & his oppo-

opponitur ὀπίσω, πρόσω καὶ ὀπίσω, ante & retro. Hinc compar. πορρώτερος, superl. πορρώτατος.

Πόῤῥωθεν, adv. eminus, procul: à πόῤῥω, quod V.

Πορρωτάτω, adv. superl. longissimè: &

Πορρωτέρω, adv. compar. longius: à πόῤῥω, quod V.

Πορρώτερος, longiùs dissitus, magis procul remotus: unde, πορρώτερον, longiùs; utrumque à præced. πορρωτέρω, V. Unde etiam, πορρώτατος, longissimè distans, maxime procul dissitus; unde adv. Πορρώτατα, longissimè; idem quod, & a præced. πορρωτάτω, & omnia ab eod. Th. πόῤῥω, &c. V.

Πορσαίνω, vel πορσύνω, præbeo, paro, curo, molior, &c. Quod à πόρω, f. πόρσω, Poët. idem quod ποείζω, præbeo. Th. πείρω, transadigo. præt. m. πέπορα.

Πόρσιον, Poët. adv. pro πορρώτερον, longiùs, remotiùs. Quod à πρόσω, adv. longè, &c & per Metath. lit. πόρσω, hinc comparat. πόρσιον, & superl. πόρσιστα, longissime. Th. πρό, ante.

Πόρσιστα vide in πόρσιον.

Πορσυνέουσα, Ion. pro πορσυνοῦσα, f. part. f. g. verbi πορσυνέω. vide in πορσαίνω, augeo, amplifico.

Πορσύνω, augeo, in pretio habeo, honoro, vide πορσαίνω.

Πόρσω, longè, comparat. πόρσιον, longius. vide πόῤῥω.

Πορσωτέρω, & πορσωτάτω, longiùs, seu, magis procul; &, longissimè, seu, maximè procul, adv. compar. & superl. à præced. πόρσω, V. Unde etiam, πορσώτερος, longiùs distans; &, πορσώτατος, longissimè dissitus, &c. Ab eod. V.

Πορτιγνὶ, nuper, &c. Idem cum, & pro πρωτιγνὶ, quod V.

Πορτάζω, vitulor; nam πορτάζειν, exp. ab Hesych. δαμαλίζεσθαι, i. e. vitulari; item, πορτάκιον, ου, τὸ, parvus vitulus, juvenculus, seu, parva vitula, juvencula: à seq. Them. πόρτις, V.

Πόρταξ, ακος, ὁ, ἡ, idem quod seq. ejus Them.

ΠΟ'ΡΤΙΣ, ιος, ὁ, ἡ, vitulus, juvencus, aut vitula, juvenca. idem & πόρις, quæ jam cepit πορδύεσθαι.

Πορτιτρόφος, vitulos nutriens: ex πόρτις, præced. & τρέφω; unde, τροφὸς, ὁ, &c. V.

ΠΟΡΦΥ'ΡΑ, ας, ἡ, PURPURA, genus conchæ nobilis; item pannus purpuræ liquore tinctus, vestis purpurea. hinc πορφυρεὺς, ὁ, qui purpurâ lingit.

Πορφυρανθὴς, qui purpureo flore est; a præced. Them. πορφύρα & ἄνθος, τὸ, V.

Πορφύρεος; idem quod seq. πορφύρεος, V.

Πορφύρεος, ους, gen. έου, οῦ, PURPUREUS, Th. πορφύρα

Πορφυρεὺς, έως, ὁ, purpurareus, qui purpuras venatur, Luc. Item, qui purpura tingit, Alex. Aphr. Unde, πορφυρεύω, purpuras venor; item, πορφυρευτὴς, οῦ, ὁ, idem cum πορφυρεὺς, unde, πορφυρευτικὸς, pertinens ad purpurarum venatorem, seu, venationem; & πορφυρευτικὴ, scil. τέχνη, seu, ἐπιστήμη; scientia venandi purpuras, Poll. Item, πορφυρέω, purpureo colore nigrico, vel, rubeo; ut, πορφύρεεν ἠὼς, rubebat purpureo fulgore, i. e. rubebat aurora, Nonn. Sic &, πορφυρίζω, purpureum colorem repræsento, purpuro, Diosc. 3. 44. Item, πορφύριον, τὸ, parva purpura, Aristot. H. An. 5. 15. Item, πορφυρὶς, ίδος, ἡ, scil. ἐσθὴς, purpurea vestis; unde πορφυρίτης, ου, ὁ, purpurans; ut, πορφυρίτης λίθος, rubicans in modum purpuræ, Plin. 36. 7. Unde fœm. πορφυρῖτις, ιδος, ἡ, idem, nigricans in modum purpuræ; apud eund. 15. 18. Item, πορφυρίων, ωνος, ὁ, avis nomen, à purpureo rostri rubore sic dictæ; teste Eust. Sed est & piscis, Hesych. &c. Omnia, a præced. Th. πορφύρα, V.

Πορφυρέμβαπτος, purpureo colore tinctus aut imbutus, Athen. l. 2. Item, πορφυροβάφος, qui purpuræ liquore tingit vestes aut lanam, Poll. l. 7. Utrumque ex præced. Th. πορφύρα & βάπτω, f. ψω; unde βαπτὸς, ὁ, & βαφὴ, ἡ, ut & βαφεὺς, ὁ, &c. V. Item, πορφυροειδὴς, purpuram referens specie vel colore, &c. Ut, πορφυροειδέα δι' ἅλα, per mare purpureum, apud Euryp. ex πορφύρα & εἶδος, εος, τὸ, V.

Πορφυρεὸς, εντος, idem & ab eod. Th.

Πορφυρέεσσα, & contractè, πορφυροῦσσα, purpurea; est fœm. à præced. masc. πορφυρόεις, purpuram referens, &c. V. Item, πορφυρόζωνος, violaceo, seu, purpureo cingulo circundatus: ex πορφύρα & ζώνη, ἡ, V. Sic etiam, πορφυρόκαυλος, cujus caulis est purpureus, Theophr. à Th. καυλὸς, ὁ, V. Πορφυρομιγὴς, purpurâ mixtus, à Th. μίγνυμι, f. μίξω, ab inusit. μίγω; unde, μιγὰς, ὁ, &c. V. Πορφυρόπεζος, purpureos habens pedes; purpureus; à Th. πέζα, ἡ, comp. ut præced. cum præced. Th. πορφύρα, ἡ, V.

Πορφυρόπωλις, εως, ἡ, quæ purpuram vendit: à πορφύρα, & πωλέω, vendo.

Πορφυροῦς & πορφυροῦσσα, pro πορφυρόεις, & πορφυρόεσσα, quæ V.

Πορφύρω, f. ύρω, purpureo colore perfundo, rubeo. Et mare fluctuans πορφύρειν dicitur. Hinc & animus dicitur πορφύρειν, cum æstuat, sed leniter. Th. πορφύρα.

Πορφυρώτερος, magis purpureus; est compar. quasi à Posit. inusit. πόρφυρος, purpureus, à Them. πορφύρα, ἡ, V.

Πόρω, f. ρῶ, suppedito, præbeo, do, Poët. idem quod ποείζω. Them. πείρω, transadigo.

Πόσ' pro ποσὶ, pedibus, sic & πόσσ' pro ποσσὶ, Poët. dat. pl, à ποῦς, pes.

Ποσάκις, quoties? adv. interrogandi quod à πόσος, quantus, Th. ὅσος, quantus, citra interrog.

Ποσαπλάσιος, ου, & ποσαπλασίων, quotuplex? &

Ποσαπλῶς, adv. multis modis: à πόσος. Th. ὅσος.

Πόσ' ἄττα, quotnam; ut, apud Aristot. Eth. 5. πόσ' ἄττα δὴ ὑποδήματα, quotnam calcei? idem 4. de cœlo; φανερὸν ἐστι καὶ πόσα ἄττα, καὶ ποῖ' ἄττα ἐστιν, quotnam & cujusmodi; pro ποῖα, quasi, ποῖα τινα; sunt enim additamenta quædam, plus ornatus, quàm significationis, afferentia orationi: ut Latinè, quis tandem, quisnam, qualis, tandem, &c.

Ποσαχῆ, quot in locis? &, ποσαχῶς, quotnam modis; item, exp. etiam, multis modis: est à præced. ποσάκις, V.

Πόσε, quo? quem in locum; ab iisd.

Πόσει, dat. sing. à πόσις, εως, ὁ, maritus. Th. πίνω, bibo.

Ποσειδᾶν, ᾶνος, ὁ, Dor. pro Ποσειδᾶν, Neptunus. Hinc

Ποσειδάνιος, ία, ιον, Dor. pro Ποσειδάνιος, Neptunus, a, um Dicimus & Ποσειδάων, -ᾶνος, & άονος, ὁ, Poët. & per Crasin pro Ποσειδῶν, ὁ, Neptunus.

Ποσειδαώνιον ἔγχος, Neptunia hasta; item, ποσειδώνιον, τὸ, templum Neptuni, apud Eust. pro quo etiam dicitur, ποσιδήϊον, apud Herodot. ut & dicitur in masc. ποσειδήϊος, Neptunus, i. e. ex Neptuno natus; item, ποσειδώνια, τὰ, sacra in honorem Neptuni; Neptunalia, Athen. l. 13. Omnia à seq. Th. ποσειδῶν, V. Unde etiam, ποσειδεὼν, mensis quidam Atticus, utpote Neptuno sacer; quem Plut. in Cæs. Romanorum Januario ineunti respondere scribit: Suidas verò, Decembri in quo solstitium est hybernum; aliis verò, est mensis septimus, &c. Sic etiam, ποσειδεωνὶς, ίδος, ἡ, Halcyone: unde, ποσειδεωνὶ, mensi nomen, à diebus Halcyoniis: unde, ποσειδεωνὶς ὄρνις, Halcyon avis; dicta quod Decembri pariat; Gaza de mensib. &c. Not. autem, quod ποσειδῶν, Neptunus ita dicatur, quasi, πόσιν διδοὺς, potum præbens per aquas, vel, ποσιδὰν, q. πεδοσίων, terram concutiens: παρὰ τὸ σείειν τὸ πέδον; nam in terram quoque aliquantum imperii Gentiles eum habere statuebant, quam suo tridente movere dicunt & concutere, &c.

ΠΟΣΕΙΔΩ'Ν, gen. ῶνος, & Ion. Ποσειδέων, ὁ, Neptunus, Deus maris. Dicimus & Ποσειδάων, accus. Ποσειδάωνα, Dor. ut & in vocat. Ποσείδαον. qu. πόσιν διδοὺς, potum dare.

Πόσιας, gen. sing à πόσις, ἡ, potus, idem quod πόμα. Th. πίνω, bibo.

Πόσθη, ης, ἡ, pellis, quâ glans virilis tegitur. q. πρόσθη, à προστίθεσθαι.

Ποσθία, ἡ, dicitur tuberculum parvum, in palpebris, super pilorum locum, nascens: quod à similitudine hordei κριθὴ etiam nominatur, Gal. Item, πόσθιον, τὸ, pudendum virile, Aristoph. & πόσθων, ωνος, ὁ, qui crasso est pene, aut crasso præputio, Luc. Omnia, à præced. Th. πόσθη, quod & accipitur pro ipso pene, Aristoph. & Xe. &c.

Ποσιδήϊον, per Syncop. pro Ποσειδώνιον, ου, τὸ, Neptuni templum: à Ποσειδῶν, Neptunus.

Πόσιμος, potabilis; potui aptus; est à seq. πόσις, εως, V.

Πόσις, εως, ἡ, potus, idem quod πόμα, ατος, τό. &

Πόσις, ιος, vel εως, ὁ, maritus. Th. πίνω, bibo.

Πόσις, ιος, præced. dicitur maritus; παρὰ τὸ πίνειν; quoniam, ut aqua, terræ mista, causa est seminum & plantarum; ita vir, mulieri mistus, prolis; Il. γ. Od. δ. θ. &c. Pro eod. metri causa dicitur & πόσσις: in Epigr. &c. V.

Ποσιπτερνίδες, dicuntur venæ in calcaneo: ex ποσὶ, dat. plur. à sing. πῦς, ποδὸς, & πτέρνα, vel πτερνίς, ίδος, &c. V.

Πόσος, η, ον, quantus, a, um? quotus? πόσυ, quanti? πόσοι, quot? Th. ὅσος, quantus, citra interrog. &

Ποσὸς, aliquantus, quidam; τὸ ποσὸν, quantitas: &

Ποσότης, ητος, ἡ, quantitas: ab eod. Them.

Ποσῆμαρ, quot dies, seu, per quot dies; quot diebus? Il. ω. sed putatur etiam poni pro, quoto die; ut αὐτῆμαρ, hoc ipso die; ex πόσος & ἦμαρ, τὸ, V.

Ποσίκροτος, ου, ὁ, ἡ, terræ Epithet. quod pedibus pulsatur: ex πῦς, pes, & κρότος, pulsus.

Ποσσὶν, pedibus, dat. pl. Poët. pro ποσὶν, à πῦς, ποδὸς, ὁ, pes, voc. ὦ πῦς.

Πόσσω, Dor. pro πόσου, quanti pretii: à πόσος, & gen. ου. πόσσος.

Ποσταῖος, quoto die? quot diebus? seu, quo dierum spatio; ut, ποσταῖος πάρει, quando venisti? ποσταῖος ἀφικοίμην, Xen. quo pervenirem die, &c. Est à seq. πόστος, ὁ, V.

Ποστημόριος, q.d. quantesimus; & ποστημόριον, interrog. quotæ partis: ex πόστος & μόριον, τό, V.

Πόστος, ου, quotus qu. πόσατος. Ex πόσος. Th ὅσος, quantus.

Ποσῶς, aliquantulum, leviter, ab iisd.

Ποτ' & ποθ' pro ποτὲ, aliquando.

Πόταγε, admove, Dores dicunt pro πρόσαγε, age, præs. imperat. act. à Dorico verbo ποτάγω, pro προσάγω. Them. ἄγω, duco.

Ποτάγχομεν, appropinquamus, Dor. pro προσάγχομεν, 1. plur. præs. ind. verbi προσάγχω, à πρὸς, pro quo Dores ποτὶ dicunt, & ἄγχω. Th. ἄγχι, adv. propè, juxtà.

Ποταείδω, accino, Dor. pro προσαείδω. f. ποταείσομαι.

Ποταινὶ, nuper. &

Ποταίνιος, recens, novus, peregrinus, primus. à Dor. ποτὲ, ad, propè. Th. πρὸς.

Ποταίνιος, præced. propriè est, q.d. recens & jam modò dictus; ab αἶνος, seu, αἰνέω, &c. Vide præced.

Ποταμείβεσθαι, Dor. pro προσαμείβεσθαι, respondere.

Ποταμέλξομαι, ῃ, εται, Dor. pro προσαμέλξομαι, fut. 1. med. verbi ἀμέλγω, mulgeo.

Ποταμηπόρος, fluvium trajiciens; ex ποταμὸς & πόρος, à πείρω, &c. V. Item, ποταμογείτων, fluviis vicinus; sed est & herba de qua Diosc. l. 4. 101. ex ποταμὸς & γείτων.

Ποταμηδὸν, more fluvii, fluminis in morem; item, ποτάμιος, fluvialis; aut, ποτάμιον ὕδωρ; & ποτάμιοι ἰχθῦς, & ποτάμια πλοῖα, &c. Pro eodem dicitur &, ποτάμιος; ut, χιόνι ποταμεία, apud Euryp. in Troad. Omnia, à seq. Th. πόταμος, V.

Ποτάμειος, &

Ποτάμιος, ία, ιον, fluvialis. Them. ποταμός.

Ποταμοῖο, gen. Ion. pro ποταμῦ, à

ΠΟΤΑΜΟΣ, ῦ, ὁ, fluvius. q. à πότος, quia potulentam aquam continet, non salsam, ut mare.

Ποταμοφόρητος, ου, ὁ, ἡ, qui vel quæ à flumine abripitur: ex ποταμὸς, fluvius, & φορητὸς, qui gestari potest: quod à φορέω. idem quod φέρω, fero. f. οἴσω.

Ποταμόχωστος γῆ, terra limo operta, arenave a fluvio devectâ: ex ποταμὸς & χόω, seu, χώννυμι, unde χωστὸς, ὁ, &c. V.

Ποτανὸς, ῶ, ὁ, volucer, qui volat, volatilis, Dor. pro ποτηνὸς, ῦ, ὁ, à ποτάομαι. volo, quod V.

Ποτάομαι, volo. f. ποτήσομαι. p. πεπότημαι. hinc 3. pl. Ion. πεποτήαται, pro πεπότηνται. Th. πέτομαι, volo, as.

Ποταπὸς, ἡ, ὸν, qualis, e? à Them. δάπεδον, ου, τὸ, solum, pavimentum, hinc ποδαπὸς, cujas? indè ποταπὸς, mutato δ, in τ.

Ποταυγάζειν, Dor. pro προσαυγάζειν, τουτέστι προσορᾶν, aspicere, intueri: quod ex Dor. præposit. ποτὶ pro πρὸς, & αὐγάζομαι, video. Them. αὐγὴ, ἡ, splendor, lux.

Ποταύλει, accinebat, Dor. pro προσηύλει, 3. sing. imperf. act. verbi αὐλέω, tibiâ cano. Th. αὐλὸς, ῦ, tibia.

Ποτάω, idem quod ποτάομαι, volo, as, &c. V.

Ποτῷος, Dor. pro προσηῷος, orientalis. Th. ἠώς.

Πότε, quando? Att. interrogandi. ἕως πότε, quousque? Sed

Ποτὲ, aliquando, est dictio enclitica quæ particulis δὴ, μὴ, μηδὲ, ὐ, ὐδὲ, &c. Annectitur: ut ὐδέ ποτε, μηδέ ποτε, nunquam. Them. ὅτε, quando, citra interrogationem.

Ποτέδραμε, Dor. pro προσέδραμε, a. 2. à τρέχω, curro.

Ποτεκλεπτόμαν, Dor. pro προσεκλεπτόμην, imperf. pass. verbi προσκλέπτομαι, furtim ad aliquem ducor. Them. κλέπτω, furor.

Ποτεμάξατο, Dor. pro προσεμάξατο, a. 1. m. à προσμάσσομαι.

Ποτέομαι, f. ήσομαι, idem quod πέτομαι, volo, as.

Ποτέοντο, volabant, 3. pl. imperf. Ion. à præced. verbo.

Ποτέρα, adv. idem quod πότερον, id vide.

Ποτερίσδεν, Dor. pro προσερίζειν, cum aliquo certare. Ex ποτὶ pro πρὸς, & ἔρις, ιδος, ἡ, lis.

Ποτέροισι, dat. pl. Ion. à πότερος, quod vide.

Πότερον, & πότερα, adverb. utrum, an, a

ΠΟΤΕΡΟΣ, ποτέρα, πότερον, uter, utra, utrum: & interrogativè, ut πόσος.

Ποτέρχευ, Dor. & Æol. pro προσέρχου, accede, præs. imperat. ab ἔρχομαι, venio.

Ποτέρωθι, utra in parte, utro in loco; item, ποτέρως, utro modo; &, ποτέρωσε, utram in partem, vel, utra in parte; omnia, à præced. Th. πότερος, V.

Ποτεφύετο, adhærebat, Dor. pro προσεφύετο, 3. sing. imperf. verbi ποτιφύομαι, pro προσφύομαι. Th. φύω, nascor.

Πότεχ' & πότεχε, adhibe, Dor. pro πρόσεχε, præs. imperat. act. à προσέχω, quod vide.

Ποτὴ, ῆς, ἡ, volatus; Od. ε. à Th. πέτομαι, V.

Πότημα, ατος, τὸ, potus, potio; item, poculum; verbale, à 1. pers. pr. pass. verbi πίνω, V.

Ποτῆμεν, Dor. pro προσεῖναι, præs. inf. verbi πρόσειμι.

Ποτηνὸς, alatus, volucer; à ποτάομαι, vide.

Ποτὴρ, ῆρος, ὁ, poculum; idem quod seq. ποτήριον; & ab eod. V.

Ποτήριον, ου, τὸ, poculum, calix. à 3. pers. perf. pass. verbi πίνω, bibo. hinc quidam Angl. Pot deductum volunt.

Ποτηριογλύπτης, poculorum sculptor, seu, cælator: ex ποτήριον, τὸ, & γλύφω; unde γλύπτης, &c. V.

Πότης, ου, ὁ, Potor, bibax: &

Ποτὴς, ῆτος, ἡ, potus, potio: ab eodem Them.

Ποτητὸς, ῦ, ὁ, volucris; idem quod πετεινὸς, & ποτητὰ, τὰ, volucres, aves; idem quod πετεινὰ, τὰ, & ab eodem Them. πέτομαι, unde, ποτάομαι, &c. V.

Ποτὶ & ποτὶν, Dor. pro πρὸς, ad, ποτὶ χρόνος ἕρποι, tempus adveniat, per Tmesin & Dor. pro προσέρποι.

Ποτιάπτω, Doricè, pro προσάπτω, ex ποτὶ præced. pro πρὸς & ἅπτω, &c. V.

Ποτιβλέπειν, Dor. pro προσβλέπειν, aspicere, præs. inf. Th. βλέπω.

Ποτιδαία, ας, ἡ, POTIDÆA, urbs Græciæ.

Ποτιδεγμέναι, Dor. pro προσδεχόμεναι, nom. pl. præs. part. pass. vel potius pro προσδεδεγμέναι. nom. plur. perf. part. pass. fœm. gen. verbi προσδέχομαι, expecto. &

Ποτιδέγμενος, pro προσδεχόμενος, vel προσδεδεγμένος: ex πρὸς, ad, & δέχομαι, capio. f. δέξομαι. perf. δέδεγμαι.

Ποτιδεῖν, Dor. pro προσιδεῖν, adspexisse, a. 2. inf. ab εἴδω.

Ποτιδέρκεται, Dor. pro προσδέρκεται, 3. sing. præs. ind. verbi προσδέρκομαι, aspicio. Th. δέρκω, video.

Ποτιδεύομαι, indigeo, Dor. pro προσδέομαι.

Ποτίδοι, Dor. pro προσίδοι, 3. sing. a. 2. opt. ab εἴδω, video. Sic ποτιδὼν pro προσιδών.

Ποτιδόρπιος, ου, ὁ, ἡ, ad cœnam utilis. Dor. pro προσδόρπιος. Th. δόρπον, cœna.

Ποτιδόρπιον ὕδωρ, aqua ad cœnam; quidam ποτιδόρπια exponunt, comessationes; sed Hesych. exp. προσοψίματα, &c. Vide præced.

Ποτιδῶ, Dor. pro προσίδω, a. 2. sub. act. verbi προσείδω. Th. εἴδω, video.

Ποτίζω, do potum, duco aquatum, rigo. imperf. act. ἐπότιζον, ες, ε. f. ίσω. &

Att. ιω. p. πεπότικα. a. 1. ἐπότισα. a. 1. sub. act. ποτίσω, ῃς, ῃ. a. 2. ind act. ἐπότισον. præs. pass. ποτίζομαι. a. 1. ind. pass. ἐποτίσθην, ης, η, potionatus sum: ποτιζομένη, irrigua. Them. πίνω, bibo.

Ποτίθη, Dor. per Sync. pro ποτιτίθη, pro Attico προςτίθη, appone: & hoc pro προςτίθετι, præs. imperat.

Ποτικάρδιος, Dor. pro προςκάρδιος, qui in corde hæret. Th. καρδία.

Ποτικεκλιμένος, ω, ὁ, Dor. pro προσκεκλιμένος, ε, ὁ, inclinatus: ex πρὸς & κλίνω, inclino.

Ποτικός, ε, ὁ, bibax; Plut. Verbale à 3. pers. præt. pass. à Th. πίνω, V.

Ποτικρᾶτον, ω, τὸ, Dor. pulvinarium: quod ex ποτὶ pro πρὸς, & κάρηνον, caput.

Ποτιλέξαι, Dor. pro προςλέξαι, alloqui: hinc ποτιλέξατο, pro προςελέξατο, 3. sing. a. 1. m.

Ποτιμάξατο, Dor. & Ion. pro προσεμάξατο, 3. sing. a. 1. m. verbi προςμάττω, attingo: ex πρὸς & μάσσω, tango. fut. ξω.

Ποτιματοποιός, vel, ποτισματοποιός, ε, ὁ, potionum confector, vel, temperator; quasi à πότιμα vel πότισμα, ατος, τὸ, & ποιέω, &c. V.

Πότιμος, ε, potabilis. Th. πίνω, bibo.

Ποτιμυθεῖσθαι, alloqui, Dor. pro προσμυθεῖσθαι. Th. μῦθος, verbum.

Ποτινίσσομαι, ῃ, εται, advehor, Dor. pro προσνίσσομαι, advenio, præs. ind. à ποτὶ, Dor. pro πρὸς & νίσσομαι, eo, venio. Th. νέω, eo.

Ποτίολοι, ων, οἱ, nomen urbis. Lat. puteus.

Ποτιόσσεται, adspicit, 3. sing. præs. Dor. pro προσόσσεται, quod ab ὄσσομαι, video, Æol. pro ὄπτομαι, idem: p. ὦμμαι. p. m. ὦπα, Att. ὄπωπα.

Ποτιόσσομαι, vel, προτιόσσομαι, aspicio, intueor; Il. η. Item, prævideo, præsagio; Od. ξ. Vide præced. Item, ποτιπτύσσομαι, f. ύξομαι. pr. υγμαι, applicor, amplector, idem quod, & pro, προςπτύσσομαι; ex ποτὶ, Doricè, pro πρὸς & πτύσσομαι, &c. V.

Ποτιρρίπτεῖν, Dor. pro προσριπτεῖν, quod Atticè formatum a gravitono προσρίπτειν, projicere. Them. ῥίπτω, idem.

Πότις, ιδος, ἡ, potrix, seu, quæ est bibax: est fœm. à masc. πότης, ὁ, potor, V.

Ποτίσδεν, Dor. pro ποτίζειν, potum præbere; quod V.

Ποτίσῃ, bibendum dederit, 3. sing. a. 1. sub act. & in 1. pl. ποτίσωμεν, πότισον, a. 1. imperat. act. verbi ποτίζω, quod vide.

Πότισμα, ατος, τὸ, potio; & ποτισμός, ε, ὁ, adaquatio, irrigatio: sed exp. & potio; verbalia, à ποτίζω, potum præbeo, in pass. ποτίζομαι, potus mihi præbetur, &c. V.

Ποτιστάζω, Dor. pro προςστάζω, adstillo, instillo: ex ποτὶ, Dor. pro πρὸς, ad, & στάζω, stillo: f. ξω.

Ποτιστήριον, ε, τὸ, canalis: à 3. pers. perf. pass. verbi ποτίζω, quod V.

Ποτιστής, ε, ὁ, irrigator, qui potum præbet; itidem verbale, à ποτίζω, irrigo, &c. V.

Unde etiam, ποτίστρα, ubi animalia aquantur, seu, aquatum compelluntur; ab eod. V.

Ποτιτέρπω, Dor. pro προστέρπω, delecto; ex ποτὶ, pro πρὸς & τέρπω, V. Sic etiam, ποτιφέρω, i. e. προσφέρω, affero; ex ποτὶ, pro πρὸς & φέρω, vide.

Ποτίφορος, ε, ὁ, Dor. pro πρόσφορος, accommodatus, conveniens, aptus.

Ποτιῶ, f. 1. Att. & in 1. pl. ποτιῶμεν, verbi ποτίζω, quod V.

ΠΟ'ΤΜΟΣ, ε, ὁ, sors, fatum, mors: qu. à πέτω, cado: πότμῳ, Dor. gen. pro πότμε.

Πότνα, ας, ἁ, Dor. pro πότνια, quod vide. Sic πότιος, pro πότνιος.

Πότνι' pro πότνια, quod V.

Πότνια, ας, ἡ, & contractè πότνα, veneranda: à πότνιος, quod V.

Ποτνιάζω, & ποτνιάω, oro & obsecro, πότνιον, sive, πότνιαν appellans; item general. oro, obsecro, obtestor; seu, suppliciter & cum lacrymis oro, Euryp. Unde verbale, ποτνίασις, ἡ, supplex obtestatio, imploratio, seu, precatio cum lacrymis; item, ποτνιάς, άδος, ἡ, furore percellens, ad insaniam redigens; unde, ποτνιάδες θεαὶ, apud Euryp. in Oreste; Etymol. sunt αἱ μανιοποιοὶ, Mænades, Bacchæ, furiæ, à Th. πότνιος; unde, ποτνιάομαι, ῶμαι, imploro; suppliciter deprecor; & interdum, ægrè fero; indignor, & quiritor; ab act. ποτνιάω, V.

Ποτνιάνακτος, ε, ὁ, ἡ, dominatu venerandus: ex πότνιος & ἄναξ, rex.

ΠΟ'ΤΝΙΟΣ, ια, ιον, venerandus, honorandus: qu. à πέτω, cado, quod coram iis, quibus veneratio debetur, soleat procidi.

Πότνος, augustus, &c. Idem quod, & pro Th. præced. πότνιος; cujus fœm. frequentiss. est apud Poëtas; ut, πότνια μήτηρ, Od. ο. &c. V.

Ποτοῖο, gen. Ion. à seq.

Ποτὸν, ε, τὸ, potio, potus, quod bibitur: quod &

Πότος, ε, ὁ, potatio, compotatio; POTUS: &

Ποτὸς, ε, potulentus: à Th. πίνω, bibo.

Ποτόσδον, præs. part. n. g. à ποτόσδω, quod vide.

Ποτόσδω, Dor. pro προσόζω, idem quod simplex ὄζω, oleo: f. ὀζήσω & έσω. p. ὤζηκα. p. m. ὦδα, & ὄδωδα Atticè.

Ποτῶ, gen. sing. à ποτὸν, quod V.

Ποτὰν, vel ποτ τὰν, pro ποτὶ τὰν, Dor. pro πρὸς τὴν. Sic ποτὸν, Dor. pro ποτὶ τὸν, & hoc pro πρὸς τόν.

Ποτῶ, Dor. pro ποτὶ τῶ, vel ποτ τῶ, & hoc pro πρὸς τῶ.

Πȣ, ubi? adv. Est & dictio enclitica: aliquando vacat, ut in δήπȣ, δήπȣθεν· ab ȣ̃, Th. ὅς, qui.

Πȣγγὴ, πȣγγίον, sacculus.

Πȣγγία, τὰ, vincula ex sericis filis contexta, quæ ad superstitionem usurpant.

Πȣ́δης, εντος, ὁ, nomen viri. Latin. pudens.

Πȣλυβότειρα, ας, ἡ, multorum alumna: Epithet. terræ: ex πȣλὺς, Poët. pro πολὺς & βόσκω, pasco. Th. βόω, idem.

Πȣλυγάλακτος, multo lacte abundans; idem quod πολυγάλακτος, id V. Sic, πȣλυέλικτος, multùm volubilis; ut, πȣλυέλικτος αἰὼν, ævum & tempus quod sæpe volvitur; Nonn. Idem quod πολυέλικτος, id V. Item, πȣλυέτηρος, qui multorum est annorum; vetus, annosus; à πȣλὺς, vel, πȣλὺ, Poët. pro πολὺς, vel, πολὺ, & ἔτος, τὸ, &c. V. Sic &, πȣλυκάρηνος, multa habens capita; ut, πȣλυκάρηνος ὄφις; in Epigr. de hydra Herculis, à Th. κάρηνον, τὸ, V. Πȣλυμέλαθρος αὐλὴ, aula atrio amplo prædita; Nonn. à Th. μέλαθρον, τὸ, V. Πȣλυμιγὴς, ὁ καὶ ἡ, permixtus, &, multis mixtus; confusus; in Epigr. pro πολυμιγὴς, id V. Πȣλυόδȣς, οντος, multùm dentatus; Nonn. à Th. ὀδȣ́ς, οντος, V. Πȣλύπονος, laboriosus, pro πολύπονος; id V. Πȣλυπότης, multibibus, admodum bibax; à ποτὴς, ὁ, comp. ut præced. cum πȣλὺς, vel, πȣλὺ, Poët. pro πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πȣλὺς, Poët. pro πολὺς, multus, quod vide: acc. πȣλύν.

Πȣλυτενὴς, Poët. pro πολυτενὴς, multùm porrectus; seu, extentus longum multùm spatium; ex πȣλὺ, vel πολὺ; & Th. τείνω, fut. τενῶ, &c. V.

ΠΟΥ'Σ, ποδὸς, ὁ, PES: vocat. ὦ πȣ̃ς. dat. plur. ποσὶ· πȣ̃ς ναὸς, pro ipso gubernaculo. κατὰ πόδα, lenè. πρὸς τοῖς ποσὶν, apud pedes. Hinc ποδώτης, ε, ὁ, pedibus præditus: ποδίζω, metior pede; incedo: ἀνδράποδον, τὸ, mancipium; πολύπȣς, οδος, multos pedes habens: τρίπȣς, tripes, & tripus: ἐμποδίζω, impedio: ἐμπόδισμα, impedimentum.

Πόχ', ἁ, Dor. pro ποτὶ, ἡ, & hoc pro πόκα.

Πόω, inusitat. bibo: à πίω vel πίνω.

Ποῶ, pro ποιῶ, facio, V.

Ποώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, & ποιώδης, herbosus, herbis abundans; herbeus, herbidus; aut, herbæ similis; à Them. πόα, ἡ, V.

Πρᾶγμα, ατος, τὸ, negotium, res, opus, administratio reipub. à perf. pass. πέπραγμαι, verbi πράσσω, vel -ττω, facio. f. ξω.

Πραγματεία, ας, ἡ, negotium, studium; tractatus; molestia: αἱ πραγματεῖαι, ῶν, negotia: ab eod. Th.

Πραγματεῖαι, αἱ, præced. exp. etiam, litigia, & calumniæ litium; apud Isocr. Item, πραγματειώδης, operosus; longi tractatus; à præced. πραγματεία, vide.

Πραγματεύομαι, ῃ, εται, negotior. f. εύσομαι. a. 1. m. ἐπραγματευσάμην, ω, ατο. a. 1. imperat. m. πραγμάτευσαι, άσθω, & in plur. πραγματεύσασθε. Them. πράσσω, facio.

Πραγματευτὴς, εως, ὁ, item πραγματευτής, ε, ὁ, & πραγματευτικός, ὁ, negotiator, mercator; omnia, à præced. πραγματεύομαι, V.

Πραγματικός, ἡ, ὸν, serius, a, um; solers in rebus tractandis: ab eod. Th.

Πραγματικῶς, ut decet hominem solertem in negotiis agendis; strenuè, gnaviter; item, peritè, certâ ratione, &c. Polyb. est adv. à præced. πραγματικὸς, nego-

negotialis: Item, realis; ut, πραγματικὴ ἀλήθεια; Ariop. unde etiam, Πραγματικοὶ, οἱ, dicuntur homines quidam forensis professionis, qui causarum actores, interdum juris ignaros monebant, juris responsa formulasque actionum subministrantes; &c. V.

Πραγμάτιον, τὸ; res parva, negotiolum, est diminut. à πρᾶγμα, ατος, τὸ; V. Unde etiam, Πραγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ; negotiosus, operosus, molestus; Isocr. &c.

Πραγματοδίφης, qui litem, seu, lites scrutatur: Unde exp. advocatus, qui alicujus causam inquirit & agit; δικολόγος, ex πρᾶγμα, ατος, τὸ; & Them. διφάω, ῶ, propriè, quasi palpando quæro, &c. vide. Πραγματολογοῦντες, in narrandis rebus occupati; ex πρᾶγμα, ατος, τὸ; & λόγος, ὁ; V. Item, Πραγματομαθὴς, εος, ὁ καὶ ἡ; cui est rerum usus, negotiorum expertus; prudens; industrius; &c. ex πρᾶγμα, ατος: & μανθάνω, fut. μαθήσομαι, &c. vide.

Πραγματώδης, vide supra cum πραγμάτιον, Item, Πρᾶγος, εος, τὸ; negotium, actio, res, &c. est verbale, à πέπραγα, pr. m. vel, ab ἔπραγον, Aor. 2. à Them. πράσσω, vel πράττω, fut. ξω, &c. vide.

Πραεῖα, ας, ἡ; mansueta, ut, πραεῖα ψυχῇ, mansueto animo, sic, πραεῖα φωνῇ, miti voce; &, πραεῖαν νύκτα, placidam noctem, vocat Plut. Rom. est fœm. à masc. πραΰς; V. Item, Πραέως, leniter, mansuetè; est adv. à πραΰς, εος, vide. Pro quo etiam dicitur, Πραής, εος, ὁ καὶ ἡ; mansuetus, placidus, mitis: unde neut. plur. τὰ πραέα, mitia, clementia; à Them. πρᾶος, vel, πρᾶος, &c. vide.

Πραέσι, dat. pl. à πραΰς, έος, idem quod πρᾶος; lenis, mitis, mansuetus.

Πραθέειν, Ionicâ diphthongi resolutione pro πραθεῖν, vastare, a. 2. inf. act. verbi πέρθω, vasto: f. πέρσω. f. 2. παρθῶ. & per Metaph. πραθῶ. hinc a. 2. ἔπραθον.

Πραθεὶς, έντος, venditus, a. 1. part. pass. &

Πραθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi πιπράσκω, vendo: f. πράσω. Ex πράω, facto per syncop. pro περάω, ut suo loco dictum.

Πράθον, ες, ε, Ion. pro ἔπραθον, a. 2. ind. act. verbi πέρθω, vasto: f. σω. a. 2. ἔπαρθον, & per Metathes. ἔπραθον. p. m. πέπορθα.

Πραιτώριον, ου, τὸ; prætorium: à nomine Latino prætor, sic dictus qu. præitor, à præeundo.

Πρακτέον, verbale, à πράσσω, facio.

Πρακτέον, præced. signif. faciendum vel, agendum est: sicut &, πρακτέος, agendus; itidem verbale, ab eodem vide.

Πρακτὴρ, ῆρος, ὁ, & Ion. πρηκτὴρ, exactor, coactor tributorum; à πράσσω, facio.

Πράκτης, ου, ὁ; actor, qui agit, ab eodem.

Πρακτικὸς, ὴ, ὸν, tractabilis, opere pollens, efficax: ejusdem Them.

Πρακτικῶς, efficaciter; cum agendi facultate; Plut. in Per. est adv. à præced. πρακτικὸς, V. Item, Πρακτὸς, qui agi potest, sub actionem cadens: Item, in actione versans; ab eodem Th. πράσσω, vel, ττω, f. ξω, &c. vide.

Πράκτωρ, ορος, ὁ, exactor, perpetrator: ab eod. Them.

Πραμνεῖος, seu πράμνιος οἶνος, vini genus, sic dictum a Pramniâ rupe, vel vite.

Πράμνημα, i. e τῆς πραμνίας ἀμπέλου κλῆμα, palmes Pramniæ vitis; Poll. à præced. πράμνειος, V.

Πρὰν, Dor. pro πρώην, nuper; quod vide.

Πρανὴς, έος, ὁ, ἡ, idem quod Them. πρηνὴς, pronus.

Πρανίζω, pronum dejicio, &c. pro πρηνίζω, V. seq.

Πρανιχθεὶς, a. 1. part. pass. verbi πρανίζω, Dor. pro πρηνίζω, præcipito; Th. πρηνὴς, έος, ὁ, ἡ, pronus.

Πρᾶξαι, a. 1. inf. act. verbi πράσσω, quod vide.

Πράξαντας, acc. pl. a. 1. part. act. à πράξας, αντος, & in n. g. πρᾶξαν, verbi πράσσω, facio: f. ξω.

Πραξιδίκη, q. d. actionum ultio, vel, ultrix; dea, quæ actionibus & factis nostris finem imponere, & ad eum quem merentur exitum perducere credebatur: ex πρᾶξις, & δίκη, ἡ: V. Item, Πραξικοπέω, facto quopiam astuto & callido circumvenio: Polyb. 1. 1. & 2. ex πρᾶξις, & κοπὴ, ἡ; seu, κόπος, ὁ; &c. V.

Πρᾶξις, εως, ἡ, factum, actio, successus rerum: accus. sing. πρᾶξιν, nom. pl. πράξεις, dat. pl. πράξεσι. Th. πράσσω, facio.

Πράξωσι, 3. pl. a. 1. sub. act. verbi πράσσω.

ΠΡΑ'ΟΣ, & πρᾶος, ου, lenis, mitis, mansuetus: comp. πραότερος, mitior: superl. πραότατος, mitissimus: qu. à περάω, transeo; ut sit εὐπερόπτος, qui & facilè ad alios, & ad quem facilè transitur. Aut simpliciter à πάρα adest.

Πραόνως, leniter, &c. Vide. πράως.

Πραότατα, lenissimè, mansuetissimè; est adv. superl. à πρᾶος, Vide. Item, Πραότερος, lenior, remissior, ut, Πραοτέρη ἡδονὴ, remissior voluptas: Plat. de leg. est compar. à Them. πρᾶος, Vide.

Πραότης, & πραΰτης, ητος, ἡ, lenitas, & mansuetudo: a præced.

ΠΡΑΠΙ'ΔΕΣ, ων, αἱ, præcordia: dat. pl. πραπίδεσι qu. ex περὶ & ἰδεῖν.

Πραπίδες præced. sumitur etiam, pro mente, seu, solertia; aut, pro solertiæ industria; quoniam mentis sedes dicuntur præcordia, seu, pectus; cujus sing. etiam reperitur, viz. Πραπὶς, ίδος, ἡ; præcordia, h. e. φρὴν; Item, διάνοια, i. e. mens, cura; industria, & cogitatio, &c.

ΠΡΑΣΙΑ`, ᾶς, ἡ, areola in horto. Fortè primo sic dicta est, areola porrorum, à πράσον.

Πρασίζω, porrum imitor; porraceus, seu, prasinus sum; i. e. viresco; unde, Πρασίζων, porraceo colore virens, est à seq. Th. πράσον, τὸ, V.

Πρασικὸς, ου, ὁ, & Πράσιμος, ου, ὁ; venalis, vendibilis; utrumque, à πρᾶσις, εως, ἡ, Vide.

Πράσινος, & Πράσιος, ου, ὁ: porraceus, porrum referens; porro similes in viri colore; ut, πράσινον, vel, πράσιον χρῶμα, Plat. in Tim. Sic etiam, πράσιος λίθος, dicitur πρασίτης, quod porrum viridi colore referat; Item, Πράσιον, vocatur origani genus; apud Plin. & marrubium etiam apud Diosc. omnia, ab eod. Th. πράσον, V.

Πρᾶσις, εως, ἡ, venditio; à πιπράσκω, vendo. Th. πράω, idem.

Πρασοκουρὶς, animalculum viride, quod lactucas in hortis, & imprimis porros, depascitur atque detondet; Theophr. H. 7. 5. & Aristot. H. an. 5. 19. Item, Πρασόκουρον, τὸ; falx, quâ porrum detondent, in Epigr. ex seq. Them. Πράσον, τὸ; & κουρὰ, ἡ; à Them. κείρω, &c. V.

ΠΡΑ'ΣΟΝ, ου, τὸ, porrum: qu. à πρήθω, incendo, est enim calidum.

Πρασοφάγος, qui porrum comedit, vel, algæ illam speciem quæ πράσον dicitur, nomen ranæ; in Batrach. ex præced. Th. πράσον, & φάγος, ὁ, &c. V.

Πρασαῖος, ου, ὁ; nomen Ranæ: à πράσον, porrum, in quo versatur.

Πράσσομες, Dor. pro πράσσομεν, 1. plur. præs. &

Πράσσοντι, Dor. pro πράσσουσι, exigunt, 3. pl. præs. ind. act. verbi πράσσω.

Πρασσοφάγος, ου, ὁ, nomen Ranæ: ex πράσον, porrum, & φάγω, comedo.

ΠΡΑ'ΣΣΩ, & -ττω, facio, ago; administro, adjuvo, tracto; vivo, exigo: f. ξω. p. χα. perf. pass. πέπραγμαι, πρήξειν κλέος, gloriam sibi parare. Hinc πρᾶγμα, ατος, τὸ, res, negotium: Ion. πρῆγμα. πρᾶξις, εως, ἡ, actio. πολυπράγμων, ονος, ὁ, ἡ, multis negotiis se implicans, curiosus. Πολυπραγμοσύνη, ης, ἡ, curiositas, εὐπραξία, ας, ἡ, felicitas, δικαιοπραγία, ας, ἡ, justa actio.

Πράσσω, vendo, quod & πιπράσκω, à περάω, transeo, seu circumeo, vendendi aut emendi ergô. Hinc πράτης, venditor.

Πράσω, vendam, f. 1. verbi πιπράσκω.

Πρασώδης, εος, ὁ καὶ ἡ; porrum referens, aut, porro similis; porraceus; ut, πρασώδης χολὴ; porracea bilis; i. e. bilis quæ porri colorem viriditate refert, à Th. πράσον, τὸ; V.

Πρατέος, vendendus; Item, πρατὴρ, ῆρος, & πράτης, ου, ὁ; venditor; ut, πρατὴρ λίθος, lapis unde mancipia vendebantur; Poll. Item, Πρατήριον, τὸ, locus in quo res venales venum exponuntur; forum; omnia verbalia à Them. πράω, fut. πράσω, &c. vide.

Πράτιστος, ω, ὁ, Dor. pro πρώτιστος, primus, superl. à πρῶτος.

Πρᾶτος, α, ον, Dor. pro πρῶτος, primus, Them. πρό. Et πρᾶτον, pro πρῶτον, primum.

Πράτρια, ας, ἡ, venditrix; est fœm. à præced. πρατὴρ, vel, πράτης, V.

Πράττω,

Πράπω, facio: vide in πράσσω.

Πραΰμηδής, apud Hesych. exp. πρᾳθυμος· Πρᾳίω τῷ μήδει χρώμενος, mansuetus, lenis; mansueto praeditus animo; unde adv. Πραϋμήδως, leniter, mansuetè, πραθύμως, ex πρᾶος, & μένος, τὸ; V.

Πραϋμῆτις, ιδος, ἡ, quae mite consilium habet, mitis: ex πραΰς, idem quod πρᾶος, lenis, & μῆτις, ιδος, ἡ, consilium.

Πραΰνω, lenio, mitigo, mansuefacio, sedo, in pass. πραΰνομαι, mansuefio, lenior & sedatior reddor; unde verbalia, Πραΰνσις, εως, ἡ; sedatio irati animi; irae mitigatio; &, πραϋντικὸς, οῦ, ὁ, mitigandi & sedandi vim habens; omnia, à seq. πραΰς, V. unde etiam, πραΰτατος, mitissimus, lenissimus; superl. ab eod. Item, Πραϋπάθεια, Hesych. exp. πραΰτης, ex πραΰς, & πάθος, τὸ, Vide.

Πραΰς, εῖα, ὺ, idem quod Them. πρᾶος, mitis; gen. πραέος. Hinc.

Πραΰτης, ητος, ἡ, lenitas: à praeced.

Πράω, inusit. pro uro, vel vendo: vide πιπράσκω. Th. πράω, vendo.

Πράως, leniter, mansuetè; Dem. pro eod. dicitur & πραόνως, ac si nomen esset, ὁ καὶ ἡ πράων, ονος; apud Aristoph. in ran. à Th. πρᾶος, V.

Πρεμνίζω, una cum suo stipite & radice evello, seu, amputo; Poll. γ. 3. in pass. Πρεμνίζομαι, una cum stipite succidor seu extirpor; ut, apud Dem. τὰς ἐλαίας πρεμνιζομένας; Item, Πρέμνιον, ου, τὸ; diminut. parvus stipes; Hesych. à seq. Th. πρέμνον, τὸ; V.

ΠΡΕ'ΜΝΟΝ, ου, τὸ, stipes, stirps, αὐτόπρεμνος, radicatus per se, πρεμνίζω, una cum radice evello.

Πρέμνος, ὁ; idem quod praeced. Them. πρέμνον, τὸ; quod interdum ponitur pro fundamento; ut, πρέμνον τῆς οἰκίας; apud Hesych. exp. τῆς οἰκίας θεμέλιος; Item, extremitas albi oculorum, vocatur etiam πρέμνον, vel, πρέμνος; unde etiam πρεμνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, stipiti similis, & τὸ πρεμνῶδες, in plantis dicitur; quod stipitis vice est; apud Theoph. C. Pl. 4. 11. &c.

Πρέπει, decet, impers. &

Πρέπει, decet. cum dat. imperf. ἔπρεπε. part. praes. τὸ πρέπον, decorum: praes. inf. πρέπειν, à πρέπω.

Πρεπέμεν, Ion. pro πρέπειν, praes. inf. à πρέπω, vel πρέπει, decet.

Πρεπὶς, Hesych. exp. ὁμοίωσις, ab eod. Th. πρέπω. V.

Πρέποι, 3. sing. opt. praes. πρέπουσι, 3. pl. praes. ind. πρέποντος, genit. sing. part. praes. à πρέπω.

Πρέπον, τὸ; decens, decorum, congruum: & Att. adv. decenter: part. praes. n. g. a

ΠΡΕ'ΠΩ, decorus sum, conspicuus sum, excello. Hinc θεοπρόπος, ου, ὁ, ἡ, vates. θεοπροπία, ας, ἡ, & θεοπρόπιον, ου, τὸ, vaticinium.

Πρεπόντως, decenter, est adv. à praeced. Them. πρέπω, unde etiam, Πρεπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ; decorus, decens, ut, πρεπῶδες ὄντι τῷ διδασκάλῳ, apud Aristoph. in Pluto.

Πρέσβα, antiqua, veneranda, per Sync. pro πρεσβεῖα, f. g. à πρέσβυς, υος, ὁ, senex: & in f. g. πρεσβεῖα in n. g. πρέσβυ.

Πρεσβεία, ας, ἡ; legatio, honos augustior. Them. πρέσβυς, senex, legatus.

Πρεσβεῖον, ου, τὸ, vide in πρεσβήϊον.

Πρέσβεις, nom. & accus. plur. contract. à πρέσβυς, υος, & Att. εως, ὁ, legatus.

Πρέσβευμα, τὸ; honorarium; legatio honoraria; à seq. πρεσβεύω, V. cujus pass. πρεσβεύομαι, signif. antiquior habeor, &, honoror, &c. v.

Πρεσβεὺς, έως, ὁ, idem ac Th. πρέσβυς, quod adi.

Πρεσβεύω, legatione fungor; item senior sum; in honore ut senex sum; honore afficio ut grandaevum: f. εύσω, p. πεπρέσβευκα. a. 1. ἐπρέσβευσα. à πρέσβυς, senex legatus.

Πρεσβῆες, seniores, nom. pl. Ion. à πρεσβεὺς, έως, ὁ, idem quod πρέσβυς.

Πρεσβήϊον, Ion. pro πρεσβεῖον, ου, τὸ honorarium, quod meretur is qui maximus est natu: vel in genere, quo aliquis honoratur, veluti major natu. Them. πρέσβυς, υος, vel Attice, εως, ὁ, legatus, senex.

Πρεσβηὶς ιδος, ἡ, antiqua, acc. sing. πρεσβηΐδα, Th. πρέσβυς.

Πρέσβις, εως, ὁ, legatus: à πρέσβυς, quia senes & prudentes ad legationem expetuntur.

Πρέσβιστος, & πρεσβύτατος, superl. à πρέσβυς, senex, compar. πρεσβύτερος.

Πρεσβυγενεΐη, Ion. pro πρεσβυγένεια, primogenitura: vide in πρεσβυγενής.

Πρεσβυγενής, έος, ὁ, ἡ, maximus natu: ex πρέσβυς, υος, ὁ, senex, & γείνομαι, nascor.

Πρέσβυν, acc. sing. m. g. seq.

ΠΡΕ'ΣΒΥΣ, εια, υ, gen. υος, & Att. εως, &c. senex; item legatus: Æol. dicitur πρέσγυς, PRISCUS. q. quia πέρας βίου, terminum vitae attigit. Hinc πρεσβύτερος, senior. πρεσβύτης, senex, πρεσβεύω, senior sum; item legatione fungor: πρεσβεία, ας, ἡ. legatio.

Πρέσβυσις, legatio; Thuc. l. 1. à praeced. πρέσβυς, V.

Πρεσβύτας, acc. pl. à πρεσβύτης, ου, ὁ, senex. Th. πρέσβυς.

Πρεσβύτατος, ου, maximus natu, antiquissimus: superl. à πρέσβυς, senex, comparat. πρεσβύτερος.

Πρεσβυτέρα, ας, ἡ, natu grandior: f. g. à πρεσβύτερος, Th. πρέσβυς.

Πρεσβυτερεῖον, τὸ; seniorum congregatio; idem quod seq. πρεσβυτέριον, Vide.

Πρεσβυτέριον, ου, τὸ PRESBYTERIUM, seniorum ordo, senatus Ecclesiasticus: &

Πρεσβύτερος, έρα, ερον, senior, antiquior; PRESBYTER: οἱ πρεσβύτεροι, seniores, specialiter qui Ecclesiae praesunt: item legati. Them. πρέσβυς, senex, legatus.

Πρεσβυτέρως, antiquiore cum cura; ut, πρεσβυτέρως τετιμηκέναι τινα, antiquiore cura honorem alicui habuisse; vel, antiquiorem habuisse; Plat. de rep. l. 8.

Πρεσβύτης, ου, ὁ, senex. Them. πρέσβυς, idem.

Πρεσβυτίδες, aetate provectae; ut, πρεσβύτας ἀνθρώπους, &, πρεσβυτίδας γυναῖκας appellat Æschin. est plur. a sing. πρεσβῦτις, V.

Πρεσβυτικὸς, οῦ, senilis; antiquus: ab eod. Them.

Πρεσβυτικῶς, seniliter, senum more; est adv. à praeced. πρεσβυτικὸς, & Them. πρέσβυς, V.

Πρεσβῦτιν, acc. sing. à

Πρεσβῦτις, ιδος, ἡ, anus, acc. sing. πρεσβύτιδα, & ῦτιν Them. πρέσβυς, senex.

Πρευμένεια, benevolus, benignus, mitis, & placidus animus; benevolentia; placabilitas; est à seq. πρευμενής, Vide.

Πρευμενὴς, έος, ὁ, ἡ, placidus: à πρᾶος & μένος.

Πρέψας, αντος, qui convenit, a. 1. part. act. verbi πρέπω. f. ψω, decorus sum.

Πρῆγ', pro πρῆγμα, Ion. pro πρᾶγμα, ατος, τὸ, res, negotium, pretium, πρήγματα ἔχειν, molestias habere. pl. πρήγμασι. Them. πράσσω, facio. f. ξω.

Πρηγορεὼν, pro πραγορεὼν, gula, guttur.

Πρηθῆναι, Ion. pro πραθῆναι, venditum fuisse: vide πραθείς.

ΠΡΗ'ΘΩ, incendo, inflammo: f. σω. p. πέπρηκα. q. à πρέω.

Πρηκτῆρα, acc. sing. à πρηκτὴρ, ῆρος, ἡ, Ion. pro πρακτὴρ. actor. Them. πράσσω, facio.

Πρημαίνω, furenti impetu spiro: à πρῆσαι, spirare, & μαίνεσθαι, furere.

Πρηνηδὸν, adv. deorsum: a seq. Them.

ΠΡΗΝΗ'Σ, έος, ὁ, ἡ, PRONUS, praeceps. q. à πρὸ & νύω, nuo.

Πρηνίζω, fut. ξω. pronum dejicio, praecipito pronum; ut, Πρηνιχθεὶς, prone praecipitatus; in Epigr. unde verbale Πρηνισμὸς, ὁ; praecipitatio, dejectio in caput; subversio; eversio; ex orac. Sibyll. à praeced. Th. πρηνὴς, quod exp. etiam, declivis; unde, τὰ πρηνῆ τοῦ σώματος, pronae corporis partes; apud Aristot. gen. an. l. 2. unde etiam praeced. πρηνηδὸν, exp procidendo in os, seu, in caput, impellendo pronum; prone, &c. V.

Πρῆξαι, egisse, a. 1. inf. act. verbi πρήσσω, Ionice pro πράσσω, facio: f. ξω.

Πρήξεις, facies, 2. sing. f. 1. ind. act. πρήξῃς, 2. sing. a. 1. sub. act. verbi πρήσσω, Ion. pro πράσσω.

Πρήξεις, nom. pl. à πρῆξις, Ion. pro πρᾶξις, εως, ἡ, utilitas, res. acc. sing. πρῆξιν. Them. πράσσω, facio, f. ξω.

Πρῆσαι, incendisse, a. 1. inf. act. verbi πρήθω, incendo: f. σω.

Πρῆσε, incendit, Ion. pro ἔπρησε. 3. sing. a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

Πρήσματα, τὰ, ustio, combustio; Item, inflatio, tumor; verbale, à Them. πρήθω, inflammo; Item, flo, inflo; &c. Vide.

Πρῆσις, venditio, Ion. pro πρᾶσις, quod vide.

Πρῆσσε, praes. imperat. act. Ion. à πρήσσω, pro πράσσω, facio: f. ξω.

Πρήσσω, Ion. pro πράσσω, facio: f. ξω. Est &

Πρήσσω, f. 1. à περάω, transeo. f. περήσω, & per Syncop. πρήσω.

Πρηστὴρ, ῆρος, ὁ, in gen. plur. πρηστήρων, & acc. πρηστῆρας, valde spirans; item serpentis genus ab ardore dictum: à πέπρησται, 3. pers. sing. perf. ind. pass. verbi πρήθω, incendo.

Πρηστήριος, ου, ὁ; amburens in modum præsteris, sed exp. &, fulmineus; à præced. πρηστὴρ, ῆρος, ὁ, præster; igneus turbo; i. e. ventus è nubibus erumpens, qui circumactus diuque volutatus, inflammatur, furitque, amburens contacta pariter & proterens; Plin. Aristot. &c. Item, πρηστὴρ, dicitur exterior gutturis pars faucibus subjecta quæ in ira inflammatur & intumescit; Item, Prester serpens, ob inextinctæ sitis ardorem quem infert morsu, &c. V.

Πρηστικὸς, ου, ὁ; adurendi & inflammandi vim habens; & πρῆστις, piscis quidam cetaceus, seu, species marini ceti, quæ dicitur malta inquit Suid. Sed scribitur & πρίστις, apud Aristot. utrumque ab eodem cum præced. πρηστὴρ, Vide.

Πρήσω, fut. 1. act. verbi πρήθω, incendo.

Πρήτιον, agnus, vel hædus; agniculus.

Πρητήριον, ου, τὸ, mercatus, locus in quo res venduntur: à πρῆσις, venditio. Ion. pro πρᾶσις, quod vide.

Πρηϋγελως, ωτος, ὁ; placidum ridens, seu, placido vultu ridens; q. ex πρηῢς, pro πραῢς, vel, πρᾶος; & γελάω, unde, γέλως, ωτος, &c. V. Item, πρηΰνοος, qui est animo leni & miti, Epith. Dei, apud Apollinar. ex πρηῢς, Ionice, pro πραῢς, & νόος, ὁ, &c. vide.

Πρηΰνει, mitigat, Ion. pro πραΰνει, 3. sing. præs. ind. verbi πραΰνω. Them. πραῢς, vel πρᾶος, lenis, mitis.

Πρηῢς. Ionicè dicitur pro πραῢς, mitis; &c. V.

Πρηϋτένων qui miti & mansueta cervice est; mansuete jugum subiens; unde Plur. Πρηϋτένοντες, οἱ; mansueta colla habentes; boum Epith. quorum colla jugo mansuefiunt; ut πρηϋτένοντες ταῦροι; in Epigr. ex πρηῢς, & τένων, οντος, ὁ; &c. v.

ΠΡΗΩ'Ν, ῶνος, ὁ, cacumen montis Dicimus & πρῶν, & πρέων. q. ex πρὸ & εἰμί.

Πρίαιτο, 3. sing. præs. opt. pass. à πρίαμαι, emo. Sed

Πρίατο, Ion. pro ἐπρίατο, 3. sing. imperf. à

ΠΡΙ'ΑΜΑΙ, emo; redimo, seu opus faciendum conduco. q. à περάω. hinc πριάμενος, præs. part. πρίασθαι, præs. inf.

Πριαμίδης, ου, ὁ, PRIAMIDES: vocat. ὦ Πριαμίδη, à

Πρίαμος, ου, ὁ, PRIAMUS, nomen propr.

Πριαπίσκος, priapiscus; lignum quoddam, in Hippocratis βάθρῳ, in modum penis, teres & erectum; Item, Πριαπίσκος μοτὸς, lineamentum, in veretri arrecti figuram, formatum; seu, penicilli vulnerati (quam tentam vocant) species in priapi formam assurgens, &c. Item, Πριαπισμὸς, ου, ὁ; πάθος virilis virga, quando citra libidinem arrigitur; Gal. omnia, à seq. Them. πρίαπος, V.

ΠΡΙ'ΑΠΟΣ, ου, ὁ, & Ion. πρίηπος, PRIAPUS, hortorum custo, idolum hortorum. Item membrum virile.

Πρίζω, idem quod πρίω, serra seco: ubi vide.

ΠΡΙ'Ν, priusquam, & Pro πρὸ, cum gen. ante, adv. regit inf. & ind. ut πρὶν φωνῆσαι, pro πρὸ τοῦ φωνῆσαι, antequam cecinerit. Eleganter postponitur ἢ, ut πρὶν ἢ κατοικεῖν, antequam habitaret. Cum aliis etiam articulis ἂν, δὴ, γὲ, μὴ, jungitur. Interdum præponitur articulus, ut ὁ πρὶν, pristinus, anteactus.

Πριν ἢ, priusquam, pro quo sæpius πρὶν ἢ.

Πρινίδιον, ου, τὸ; parva ilex; diminut. à Them. seq. πρῖνος, V. unde etiam. Πρίνινος, ου, ὁ, iliceus, ilignεus; ex ilice confectus; ut, πρίνινος γύης, Hesiod. & πρίνινοι ἄνθρακες, Aristoph. itidem ab eod.

ΠΡΙ'ΝΟΣ, ου, ἡ, ilex, arbor. q. à πρίω, serrâ seco: quia serra ob duritiem fuerit secunda. Vel quia folia ei sunt spinosa, tanq. serrata & dentata.

Πρινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ; ilici similis, ut, πρινώδες φύλλον, folium ilici simile; à præced. Th. πρῖνος, V.

Πριονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ; & πριονωτὸς, οῦ, ὁ; serræ figuram habens; serratus; (quod dicitur etiam πριονοειδὴς, & πριωνειδὴς, ut multa alia ex εἶδος composita) Item, πριόω, serra seco; omnia, à πρίων, Vide.

Πρίσαντες nom. pl. a. 1. part. act. verbi πρίω, vel πρίζω, serra seco: f. σω. p. πέπρικα. perf. pass. πέπρισμαι.

Πρισθεὶς, sectus, a. 1. part. pass. ab ἐπρίσθην, a. 1. ind. pass. ejusdem verbi

Πρίσκας, α, ὁ, nomen viri origine Latinum, à Priscus.

Πρίσκιλλα, ης, ἡ, nomen mulieris Latinum. q. d. Prisca.

Πρίσμα, τὸ, scobs eorum quæ serrâ secantur; sed dicitur & de scobe à vermibus erosa, seu, lignorum carie; est verbale, à Th. πρίω, seu πρίζω; Vide. Sicut etiam, Πρίσις, εως, ἡ; fissio, seu, divisio quæ serrâ fit. Item, Πρίσις ὀδόντων, actio frendendi dentibus; quæ & πρίσις vocatur; ex Plut. & Poll. verbale, ab eodem V. Item, πριστὴρ, ῆρος, ὁ; idem cum seq. πρίστης, Vide.

Πρίστης, ου, ὁ, qui serra aliquid secat & findit: item PRISTIS, piscis: & genus poculi, & navigii:

Πριστὸς, οῦ, serrâ dissectus; à 3. pers. sing. perf. pass. seq.

ΠΡΙ'Ω, seu πρίζω, serro, serrâ seco; stringo, alligo: f. σω. p. πέπρικα. perf. pass. πέπρισμαι, σαι, σται. a. 1. pass. ἐπρίσθην. Est &

Πρίω, Att. & Ion. pro ἐπρίασο, 2. sing. imperf. vel est πρίω, eme, præs. imperat. ut ἵσω, pro ἵστασο. verbi πρίομαι, emo.

Πρίωμα, ατος, τὸ; verbale a πριόω, V. Et signif. idem quod πρίσμα, τὸ; quod V.

Πρίων, ονος, ὁ, serra: à πρίω, serra.

ΠΡΟ', ante, coram, PRO, præ, propter, gen. regit. In compositis præ modo tempus notans, modo ordinem: item pro, ante, ex, ad, & augmentum: interdum pro παρὰ ponitur. πρόσθεν, & ἔμπροσθεν, idem. Hinc πρότερος, α, ον, prior, prius, πρότερον, adv. prius. πρῶτος, primus, qu. πρότατος.

Προαγαγεῖν, Attice, ἀντὶ τοῦ προάγειν; V. προάγω.

Προάγῃ, 3. sing. præs. sub. act. à προάγω, quod vide.

Προάγγελα, prænuntia, nom. pl. n. g. à προάγγελος, prænuntius. Ex πρὸ & ἄγγελος, nuntius. Them. ἀγγέλλω, nuntio.

Προαγγέλλω, prænuntio; unde verbalia Προάγγελμα, &, Προαγγελτὴς; prænuntiatio; ex πρὸ, & ἀγγέλλω; V. Unde etiam, προάγγελος, prænuntius, vel prænuntia; ut, προάγγελοι καὶ πρόδρομοι νόσων; apud Plut. Vide præced. προάγγελα. Item, προαγνεύω, prius purifico, seu, lustro; ex πρὸ, & ἁγνεύω, V. Sic & προαγοράζω, q. d. præemo; Unde verbalia, προαγορασία, præemptio, & προαγοραστὴς, οῦ, ὁ; præemptor; ex πρὸ, & ἀγοράζω; V. Item, προαγόρευσις, prædictio, prænuntiatio; i. e. προφητεία, Hesych. Sed dicitur & προαγόρευσις; de reis cædis, quibus, interdicebatur sacris, donec lata esset sententia; Poll. Item, προαγορευτικὴ, scil. ἐπιστήμη, ars prædicendi seu divinandi; utrumque, verbale à προαγορεύω seq. V.

Προαγορεύω, f. εύσω, prædico, prænuntio, præcipio, denuntio, testor: ex πρὸ & ἀγορεύω, concionor. Them. ἀγορὰ, forum.

Προάγω, præcedo, cum acc. item deduco, incito, produco, f. προάξω. a. 2. Att. προήγαγον, ες, ε, produxi, a. 2. part. προαγαγὼν, όντος, quod ex πρὸ & ἄγω, duco.

Προαγωγεὺς, idem quod προαγωγικὸς, id V. Sicut & προαγωγεία, &, προαγωγία; idem quod προαγωγὴ, quod v.

Προαγωγεύσῃς, prostituas, 2. sing. a. 1. sub. act. à

Προαγωγεύω, perduco, prostituo: à προαγωγὸς, perductor. Them. ἄγω, duco.

Προαγωγὴ, ῆς, ἡ, promotio, institutio: à προάγω. Th. ἄγω.

Προαγωγὴ præced. provectio; & peculiariter, provectio ad honores; ut, εἰ ἐν προαγωγῇ φίλοι, ad dignitatis gradum promoti; apud Plut. Item, pro institutione; quæ ἀγωγὴ appellari solet, quasi ductus, substant. apud Polyb. Item, perductio mulierum, qualis à lenonibus fit, idem quod προαγωγεία; lenocinium unde, προαγωγὸς, perductor sive productor; leno, prostitutor; atque inde προαγωγικὸς; q. d. ad lenocinium aptus; & à Bud. exp. qui vim habet conciliandi amo-

amoris; apud Dionys. Ariop. omnia, à προάγω præced. Vide. Item, προαγὼν, præludium certaminis; Item, Prælusio actionis oratoriæ; Plut. Unde, προαγωνίζομαι, ante alium certo aut pugno antea pugno; item certo aut pugno pro aliquo; i. e. propugno; unde verbale, προαγωνιστὴς, propugnator, defensor; Luc. Item, προαγωνιστικὸν, τὸ; præjudicialis causa, ut vulgo expon. omnia ex πρὸ, & ἀγὼν, ῶνος, unde, ἀγωνίζομαι; & ἀγωνιστὴς, &c. vide. Item, pro ἀδικέω; prior injuriâ afficio, injuriâ lacesso; ex πρὸ, & ἀδικέω, Vide. Item, προάδω: præcino, seu, priùs cano; unde, προᾴσμα, τὸ; præcentio; h. e. cantus præludium; id quod cantui præmittititur; quod in tibiarum inflatione προαύλιον dicitur, in citharæ pulsatione, προανάκρουσις, & προκιθάρισμα, &c. ex πρὸ, & ᾄδω, pro Th. ἀείδω, Vide.

Προαιδεῖσθαί τινα, alicui reverentiam ante alios debere; quod ab αἰδέομαι, revereor. Th. αἰδὼς, pudor.

Προαιρέομαι, οῦμαι, præopto, præfero; constituo: f. ήσομαι, a. 2. m. προειλόμην, ου, ετο, perf. pass. προῄρημαι, σαι. hinc προαίρεσις, εως, ἡ, præpositum. Them. αἱρέω, eligo: f. ήσω. a. 2. εἷλον.

Προαίρεσις, εως, ἡ, præpositum, voluntas, consilium: ἐκ προαιρέσεως, consulto: &

Προαιρετικὸς, ου, &

Προαίρετος, ου, arbitrarius; à perf. pass. verbi προαιρέομαι, quod v.

Προαιρέω, ῶ; promo, depromo; Luc. est, ut præcedentia, ex πρὸ & αἱρέω; vide.

Προαιρουμένοις, dat. pl. part præs. pass. verbi προαιρέομαι, quod v.

Προαίρω, progredior; ex πρὸ, & αἴρω, tollo; Item. proficiscor, abeo; &c. Vide. Item, προαισθάνομαι, præsentio, ante sentio, præscio; ut, προαισθάνεσθαι τοῦ στρατοῦ. præscire adventum exercitus; apud Thuc. cum genit. Sed apud Plat. cum Accusat. ut, ταῦτα προαισθανόμενοι, &c. Item, interdum pro, provideo; ut scribit Bud. Unde verbale, προαίσθησις, præscientia; ex πρὸ, & αἰσθάνομαι, f. αἰσθήσομαι, &c. v.

Προαιτιάομαι, ῶμαι, ante criminor: f. άσομαι. a. 1. m. προῃτιασάμην, ω, ατο, ante evici & demonstravi: quod ab αἰτιάομαι, verbum forense, q. d. causari. Them. αἰτία, ας, ἡ, causa.

Προαιτιάομαι præced. est etiam, causam assigno propter quam; Rom. c. 3. ex πρὸ, & αἰτιάομαι, causam attribuo seu, assigno; ab eodem, Them. αἰτία, ἡ; causa; sed præced. est ab αἰτία, ut signif. culpa, crimen, &c. Vide. Item, προαιώνιος, qui fuit ante omne ævum, seu, ante secula, omni æternitate prior; Greg. Naz. ex πρὸ, & αἰὼν, ῶνος; unde, αἰώνιος, &c. V.

Προακηκουῖα, perf. part. med. f. g. Att. à seq.

Προακούω, prior audio, ante audio: f. ούσω. p. προήκουκα. a. 1. προήκουσα. p. m. προήκοα, & Att. προακήκοα Hinc perf. part. m. προακηκοὼς, υῖα. Them. ἀκούω, audio.

Προακτικὸς, procedens, progrediens; i. e. προβαίνων, Hesych. ab ea scil. τοῦ προάγειν signif. quâ ponitur pro præcedo, præeo, &c. vide.

Προαλείφω, prius, ungo, ante inungo; ex πρὸ, & ἀλείφω, V.

Προαλὴς, έος, ὁ, ἡ, promptus, declivis: a προάλλομαι, prosilio. Them. ἅλλομαι, salio.

Προαλίζω, ante congrego &, in unum cogo; ex πρὸ, & ἁλίζω, à Them. ἅλις, &c. Vide. Item, Προαλίσκομαι, priùs capior, ante capior; Plut, ex πρὸ, & ἁλίσκω, Vide, Item, Προαλλοιόω, ῶ; prius altero, ante immuto; ex πρὸ, & ἀλλοῖος, unde ἀλλοιόω, &c. Vide. Sic &, προάλλομαι, prosilio; vel, præsilio; ex πρὸ, & ἅλλομαι, v.

Προαμαρτάνω, ante pecco: f. προαμαρτήσω. p. προημάρτηκα. perf. part. act. προημαρτηκὼς, ότος, Them. ἁμαρτάνω, pecco: f. ήσω. a. 2. ἥμαρτον.

Προαμείβω, vel, προαμείβομαι, permuto; item, prætereo, prætergredior, prætervehor, transeo; Item, προαμείβομαι responsione præoccupo; ex πρὸ & ἀμείβω, ἀμείβομαι, &c. vide. Item, προαμμύνω, f. υνῶ, protego; propugno; sed dicitur etiam, προαμμύνω, ut, προαμμύνω σοῦ; q. d. ἀμύνω πρὸ σοῦ; protego te; Item, προαμμύνομαι, anticipo defensionem; propugno; ex πρὸ, & ἀμύνω, unde, ἀμύνομαι, &c. V.

Προαναβαίνω, prius, vel, prior conscendo; ex πρὸ, & ἀναβαίνω; vide. Item, προαναβάλλομαι, præludo; Isocr. præludium facio, proludo, &c. ab ἀναβάλλω, Vide. Προαναισιμόω, prius impendo, prius consumo; ab ἀναισιμόω, idem quod Them. αἰσιμόω, &c. Vide. Προαναγινώσκω, ante lego, priùs recito; Plut. ab ἀναγινώσκω; V. Προανάγομαι, prior solvo, aut, abscedo; ab ἀνάγω, ἀνάγομαι; Vide. Προαναθρώσκειν, prosilire; in certamen descendere; ab ἀναθρώσκω; Vide. Προαναιρεῖν, præcedere, ante occidere; ut, apud Plut. ὀργὴ δὲ μικρὰς προανεῖλε τῆς ἀμύνης, i. e. ante ultionem sustulit; in opusc. περὶ ἀοργησίας; ab ἀναιρεῖν; Vide. Προανακινέω, ῶ; antecommoveo, seu, impello; Plut. & Aristot. ab ἀνακινέω, Vide, Προανακλαίομαι, ante defleo; ab ἀνακλαίομαι; Vide, Προανακόπτω, præcido; prius incido; ab ἀνακόπτω; Vide. Προανακρίνω, ante interrogo, seu, percontor; aut, primo loco interrogo & examino; ab ἀνακρίνω; Vide. Προανακρούομαι, prior retropellor, seu, retro inhibeor; prior retrocedo inhibito cursu; Item, prior exordior; de citharista aliquo, qui, inter alios, prior, præludio aliquo, ad citharæ pulsum se præparat; Plut. in Symp. Sept. sap. ab ἀνακρούω; Vide. Προαναλίσκω, prius consumo, aut, ante absumo; ab ἀναλίσκω, Vide.

Προαναμέλπω, præcino; ante decanto; ab ἀναμέλπω; Vide. Προαναπίπτω, priùs concido, ante collabor, seu, corruo. ab ἀναπίπτω; Vide. Προαναπλάττω, refingo, reformo; idem quod ἀναπλάττω, id Vide. Προαναπνέω, prius respiro; ab ἀναπνέω, Vide. Προαναρπάζω, ante, seu, prior abripio; ab ἀναρπάζω, Vide. Προανασκευάζομαι, præparo, præstruo; multo ante comporto; ab ἀνασκευάζω; Vide. Προαναστέλλω, ante cohibeo & reprimo; prior compesco; ab ἀναστέλλω; Vide. Προανατείνω, ante attollo; sed exp. & prætendo; Hesych. ab ἀνατείνω; Vide, Προανατέλλω, prius orior; ab ἀνατέλλω; Vide. Προαναφώνησις, exclamatio quæ ante rem aliquam fit; ab ἀναφωνέω; unde ἀναφώνησις; Vide. Προανέχω, prior attollo, seu, elevo; Item, neutraliter exp. promineo; ab ἀνέχω; Vide. Προανθέω, præfloreo, ante alia floreo; flore prævenio; à Them. ἄνθος, τὸ; unde, ἀνθέω, &c. Vide. Προανίπτημι, ante in altum evolo; à Them ἵπταμαι, fut. πτήσομαι; unde, ἀνίπτημι, &c. Vide. Προανίσταμαι, prior exurgo, ante alios surgo, vel exsurgo; ab ἀνίστημι, ἀνίσταμαι, &c. Vide. Προανίσχω, ante emergo, prior emergo; ab ἀνίσχω, pro ἀνέχω; Vide. Item Προανύτω, ante, prius, vel, citius perficio; à Them. ἀνύω, vel, ἀνύτω; corp. ut reliqua præcedentia, cum præp. πρὸ, &c. V.

Προάξω, f. 1. ind. act. verbi προάγω, quod vide.

Προαπαντάω; q. d. præoccurro; obviam præcurro; unde verbale, προαπάντησις, obviam itio quâ prævenitur aliquis; est etiam, quum, præpostero ordine, priùs se offert quod posterius est; ex πρὸ, & ἀπαντάω, unde ἀπάντησις, &c. Vide. Item, προαπαυδάω, ῶ; prius deficio, vel, defatigor; ex πρὸ, & ἀπαυδάω, ῶ; prohibeo; Item, deficio; ex ἀπὸ, & αὐδάω, à Them. αὐδὴ, ἡ, &c. Vide. Item, προαπειπεῖν, ante renunciare alicui rei; quod & προαπειπάσθαι dicitur; ut, apud Pausan. in Messen. οὔπω προαπειπάμενοι τὴν φιλίαν; neque priùs renuntiata amicitia; ex πρὸ; & ἀπειπεῖν, pro ἀπειπεῖν, &c. Item, προαπείρηκα, prior animum despondi; Isocr. in Ep. ad Philipp. ex πρὸ, & ἀπειρέω, ῶ; vel, ἀπειρίω, inusit. in præs. sed usit. in præt. ἀπείρηκα; quod vide.

Προαπελθεῖν, a. 2. inf. act. à seq.

Προαπέρχομαι, præbeo, discedo. Ex πρὸ, ἀπὸ, & ἔρχομαι, venio. fut. ἐλεύσομαι. a. 2. ἤλυθον; & per Syncop. ἦλθον. a. 2. inf. ἐλθεῖν.

Προαπῆλθον, a. 2. act. præced.

Προαποβρέχω, priùs irrigo & humecto; Gal. ex πρὸ, & ἀποβρέχω; vide.

Προαποδείκνυμι, prius demonstro: ex πρὸ, ἀπὸ & δείκνυμι, ostendo: f. ξω. p. δέδειχα. perf. pass. δέδειγμαι. a. 1.

a. 1. pass. ἐδείχθην. a. 1. part. pass. δειχθεὶς, ἕντος.

Προαποδειχθέντων, gen. pl. a. 1. part. pass. præced. verbi.

Προαποθνήσκω, præmorior, antemorior; ut, προαποθνήσκειν ὑπὸ τοῦ φόβου; apud Xen. ex πρὸ, & ἀποθνήσκω, idem quod. Them. θνήσκω, &c. Vide. Item, Προαποκάμνω, ante fatigor, ab ἀποκάμνω, idem quod Them. κάμνω, &c. Vide. Προαποκόπτω, præcido. adv. ἀποκόπτω; Vide. Προαπολείπω; ante relinquo, seu, deficio; ab ἀπολείπω; Vide. Προαπολεπίζω; priùs decortico; ut, φακὸς προαπολεπισθεὶς; Diosc. 2. 129. ab ἀπολεπίζω, idem quod λεπίζω, & Them. λέπω, &c. Vide. Προαπόλλυμι, perdo ante; &, Προαπόλλυμαι, pereo ante; ab ἀπόλλυμι, & ἀπόλλυμαι; Vide. Προαποπέμπω, ante dimitto; ab ἀποπέμπω; Vide. Προαποπίπτω, ante decido, prædeciduus sum; unde, προαπόπτωτος, q. d. prædeciduus; ante tempus decidens; ab ἀποπίπτω, unde, ἀπόπτωσις; à Them. πίπτω, fut. πέσω, ut à πτόω, unde, πτῶσις, &c. Vide. Προαπορέω, prior dubito; prior quæro, vel, dubitandus disputo; ab ἀπορέω, quod ab ἄπορος; ex α priv. & πόρος, ὁ; &c. Vide. Προαπορρέω, prius effluo, vel defluo; ab ἀπορρέω; Vide. Προαποσμήχω, ante detergo, ab ἀποσμήχω; à Them. σμάω, unde σμήχω, &c. Vide. Προαποστέλλω, ante emitto, seu, præmitto; ab ἀποστέλλω; Vide. Προαποτέμνω, præcido; ab ἀποτέμνω; Vide. Προαποφθείρομαι, præmorior; ab ἀποφθείρομαι; Vide. Προαποφοιτάω, idem, præmorior; unde, Προαποφοίτηκε, præmortuus est; apud Plut. ab ἀποφοιτάω, abeo; Item, morior, à Them. φοιτάω, &c. Vide. Προαρίθμησις, prænumeratio; à Them. ἀριθμὸς, unde, ἀριθμέω, & verbale, ἀρίθμησις, &c. Vide. Προαριστάω, ῶ; prius prandeo: à Them. ἄριστον, τὸ; unde, ἀριστάω, &c. V. (Πρόαρον, τὸ; Atticis. dicitur crater ligneus, seu, poculum ligneum in quo vinum miscetur: Athen. l. 11. &c.) Προαρπάζω, præripio, unde verbale, Προαρπαγὴ, præreptio; à Them. ἁρπάζω, fut. σω, sed Doricè ξω: unde, ἁρπαγὴ, ἡ; &c. Vide. Προάρχω, quod dicitur priùs impero: prior incipio; ut, προάρχω τῆς ἀδικίας; prior injuriam facio; seu, sum author injuriæ; ex πρὸ, & ἄρχω: Vide. Προασκέω, ante exerceo, à Them. ἀσκέω: Vide. Item, Προασπίζω, clypeo objecto protego, propugno: unde, Προασπιστὴρ, & Προασπιστὴς, propugnator: qui inter clypeatos prius certamen init; à Them. ἀσπὶς, ίδος; unde, ἀσπίζω, fut. ίσω; & verbalia, ἀσπιστὴρ, ἀσπιστὴς; comp. ut reliqua antecedentia, cum præp. πρὸ, &c. V.

Προάστειον, suburbanum; idem cum seq. V.

Προάστιον, ου, τὸ, vel ut alii leg. προάστιον, suburbium: ex πρὸ, & ἄστυ, εος, τὸ, urbs.

Προασφαλίζω, præmunio; ex πρὸ, & ἀσφαλίζω: Vide. Item, Προατονέω, ante invalidus & languidus sum; ex πρὸ, & ἀτονέω, Vide. Item, Προαυλέω, ῶ; in tibiarum cantu præludo; ex πρὸ, & αὐλέω, Vide. Confer etiam seq.

Προαύλιον, & προαύλιον, ου, τὸ, aulæ vestibulum, πρὸ τῆς αὐλῆς, ante aulam, Them. αὐλὴ, aula: &c.

Προαύλιον, ου, τὸ, præludium in tibiarum cantu. Them. αὐλὸς, tibia.

Προαυξάνω; sive, προαύξω, procresco, adoleo, adaugeo, vel potius, ante augeo; & in pass. προαύξεται, præaugescit: ap. Theoph. unde, προαυξὴς, provectus ætate; & in plur. Προαυξεῖς, & προαυξεῖς, provecti ætate; Ut & morbi sic dicuntur ab Hippocr. qui accidunt, ætate jam progressis: ut Gal. exp. ex πρὸ, & αὔξω, fut. αὐξήσω, idem quod Them. ἀέξω: Vide. Item, Προαφαιρέω, ante adimo, seu, aufero, præcerpo; ex πρὸ, & ἀφαιρέω, Vide. Sic &, προαφηγέομαι, ante enarro, priùs expono; ex πρὸ, & ἀφηγέομαι; Vide. Item, Προαφικνέομαι, prior pervenio; ante pervenio; Thuc. l. 8. ex πρὸ, & ἀφικνέομαι, Vide. Item, προαφίστημι, prior abscedo, vel, absisto: seu, ante tempus abscedo; Item, prior deficio; Plat. & Thuc. ex πρὸ, & ἀφίστημι. V.

Πρόβα, progredere. a. 2. imperat. à προβαίνω, ex πρὸ & βαίνω, a. 2. ἔβην, a. 2. imperat. βῆθι. pro quo βᾶ, & βάθι.

Προβάδην. adv. in progrediendo, à προβαίνω, progredior. Them. βαίνω, eo f. βήσομαι, p. βέβηκα. a. 2. ἔβην.

Πρόβαινε, progredere. præs. imperat. act. à seq.

Προβαίνω, progredior, præcedo, præsum; antegredior seu antecello: προβήσομαι. p. προβέβηκα. perf. part. act. προβεβηκὼς, υῖα, ὸς, aor. 2. ind. act. προὔβην, ης, η. a. 2. part. προβὰς, άντος. Them. βαίνω, eo, f. βήσομαι.

Προβάλλω, projicio, emitto, profero, propello, propono: f. προβαλῶ. p. προβέβληκα. a. 2. προὔβαλον. a. 2. sub. act. προβάλω, ης, η, & in 3. pl. προβάλωσι. præs. part. pass. προβαλλόμενος. p. m. προβέβολα. Th. βάλλω, mitto, jacio.

Προβάλοιτο, proponat, 3. sing. a. 2. opt. m. verbi προβάλλω. quod vide.

Προβάλοντο, Ion. pro προεβάλοντο, projecerunt, 3. pl. a. 2. ind. m. verbi ejusdem.

Πρόβαλος, ου, ὁ; est ἀσπὶς, i. e. clypeus; Hesych. quoniam ipsum προβάλλονται οἱ μαχόμενοι, i. e. objiciunt; à præced. προβάλλω, v.

Προβάλωσι, 3. pl. a. 2. sub. act. verbi προβάλλω. emitto, quod vide.

Προβὰς, άντος, a. 2. part. act. verbi προβαίνω, quod vide.

Προβασανίζω; ante torqueo; ex πρὸ, & βασανίζω, Vide.

Προβάσει. Dor. pro προβήσει, hoc vero pro προβιβάσει, προβαίνειν, promovere.

Πρόβασις, εως, ἡ, progressio, actio τοῦ προβαίνοντος, tum ipsa res quæ προβαίνει, ut pecus, proventus ex pecudibus: a προβαίνω, quod v.

Προβατεία, ας, ἡ; pecuaria; vel, res pecuaria; est fœm. adject. vel, subst. à προβάτειος, ου, ὁ; ovillus; Item, προβατεὺς, &, προβατευτὴς, ovium pastor, opilio; unde, προβατεύσιμος, ovibus aptus; ut, προβατεύσιμος, vel' προβατευσίμη πόα, ovibus aptum vel utile gramen; Sic &, προβατευτικὸς, pecuarius; ut, προβατευτικὴ τέχνη, pecuaria ars: Item, προβάτημα, ατος, τὸ; pecus; & peculiariter, ovis; idem quod, ut & omnia ab Th. seq. πρόβατον, τὸ; vide.

Προβατικὸς, ὴ, ὸν, propriè ovillus, per Synech. sp. pecuarius, a, um, προβατικὴ, sc. πύλη, pecuaria porta: à πρόβατον.

Προβάτιον, ου, τὸ; ovicula; & General. pecus, seu, parvum pecus; est diminut. à seq. Them. πρόβατον, Vide. Προβατοκάπηλος; qui ovium cauponam exercet; qui oves venditat; Plut. ex seq. Them. πρόβατον, & κάπηλος, ὁ; vide.

ΠΡΟ'ΒΑΤΟΝ, ου, τὸ, ovis, pecus. in pl. πρόβατα, dat. pl. προβάτοις. quia προβαίνειν, procedere solet pascendo.

Προβατοπώλης, ovium, vel, pecudum venditor; à præced. Them. πρόβατον, τὸ; & πώλης, ὁ; vide. Item, προβατοχίτων, qui tunicam gestat ex ovis lana confectam; ex πρόβατον, τὸ, & χιτὼν, ὁ; &c. vide.

Προβέβηκε, antistat, 3. sing. perf. ind. act. & hinc

Προβεβηκὼς, υῖα, ός. part. perf. act. verbi προβαίνω, anteëo, supero, quod vide.

Προβεβιωμένα, τὰ; vita ante acta; ut, τὴν δόξαν προβεβιωμένων; gloriam vitæ ante actæ; apud Plut. de lib inst. &c. est neut. plur. part. præt. pass. quasi ab inusit. προβιόω, ex πρὸ, & βιόω, à Them. βίος, ὁ; &c. vide.

Προβεβλημένος, ου, part. perf. pass. verbi προβάλλω, quod videas.

Προβέβουλα, prætuli, malui. perf. m. verbi προβούλομαι, inusit. à βούλομαι, volo. f. βουλήσομαι.

Πρόβημα, ατος, τὸ progressus; saltus; est verbale à προβαίνω; vide supra προβάδην.

Προβήσεται, progredietur, 3. sing. f. 1 m. verbi προβαίνω, quod vide.

Προβιάζομαι, q. d. præcogo, priùs, vel, prior, vel, ante vim, infero; ex πρὸ & βιάζω, βιάζομαι. v.

Προβιβάζω, produco; item prius edoceo, informo. f. άσω. a. 1. προεβίβασα. a. 1. ind. pass. προεβιβάσθην. a. 1 part. pass. προβιβασθεὶς, εῖσα, ante edocta, prius monita. Th. βαίνω, eo.

Προβιβάω, ῶ; progredior, procedo, idem quod, & Poët. pro, προβαίνω; ex πρὸ; & βιβάω, poët. pro βαίνω, &c. Vide. Item, Προβιβρώσκω, ante comedo; unde, προβεβρωθεὶς, ante comesus; ex

πρὸ & βιβρώσκω, f. ώσω; idem quod & pro Them. βρώσκω; Vide. Item, προβλαστάνω; prægermino; priùs germino; unde, προβλάστημα, quod prægerminavit, præcedens germen; & πρόβλαστος, q. d. prægerminans; epith. Bacchi quod; è germinantibus vitium palmitibus illi fieret divina res; vel quum easdem forent putaturi; ex πρὸ, & βλαστάνω, f. βλαστήσω, unde βλάστημα, τὸ; & βλαστὸς, ὁ; &c. v.

Προβλέπομαι, provideo. f. ψομαι. a. 1. m. προεβλεψάμην, ω, ατο. a. 1. part. m. προβλεψάμενος, ου, à

Προβλέπω, prævideo, prospicio, Them. βλέπω, video, f. ψω. p. φα.

Προβλεψάμενος, ου, a. 1. part. m. verbi προβλέπομαι. quod vide.

Πρόβλημα, ατος, τὸ, propositio, PROBLEMA, propugnaculum, scutum: προβάλλω, propono, f. λῶ, perf. pass. προβέβλημαι, Them. βάλλω, jacio.

Προβλὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, projectus, prominens, dat. sing. προβλῆτι à προβάλλω, projicio. Them. βάλλω.

Πρόβλητος, projectus; prout scil. dicitur, foras projici; Soph. unde, προβλητικὸς, projiciendi vi præditus; ab eod. cum præced. vide. Item, προβλώσκω, prodeo, vel, exeo; Odyss. φ. Sed exp. & protubero; ex πρὸ, & βλώσκω, vide. Item, προβοάω, q. d. præclamo; cohortor, ex πρὸ, & βοάω, Vide.

Προβοηθεῖν, prius opem ferre: à βοηθέω, auxilior.

Προβόλαιον, ου, τὸ, seu πρόβολος, ου, ὁ, propugnaculum, vel scopulus eminens qui æstum maris frangit, &

Προβόλαιος, α, ον, objectus, a, um; à προβάλλω. Them. βάλλω.

Προβολεὺς, exp. productor, ab iisd. cum præced. v.

Προβολὴ, objectus, actio quæ intenditur, propugnaculum, tutela, prætextus, ictus, plaga. ab iisd.

Προβόλιον, τὸ, exp. venabulum; apud Xen. itidem ab iisd. Item, πρόβολοι, οἱ; in pontis constructione, sunt trabes pro fulturis; atque pali lignei fistucâ adacti, quas, sublicas, à Cæsare, a Livio, sublicia vocari scribunt; Plut. in Cæs. est etiam ab iisd. cum præced. vel, à sing. seq. πρόβολος, &c. vide.

Πρόβολος, vide in προβόλιον.

Προβοσκὶς, ίδος, ἡ; promuscis, seu, proboscis: elephantis etiam manus dicta, ab usu ejus in pascendo: vel, ut Aristot. explicat, est μυκτὴρ, ᾧ τὴν τροφὴν προσάγεται καθάπερ χειρὶ χρώμενος, πρὸς τὸ στόμα; Item, προβοσκὶς, rostrum dicitur muscæ; nam, tribuitur proboscis, musci, sepiis, loliginibus, & loliis piscibus: ab Aristot. H. an. l. 4. ex πρὸ, & βόσκω, unde βοσκὴ, ἡ, & βοσκὰς, ἡ, &c. v.

Πρόβοσκος, ου, ὁ; q. vicarius pastoris, à βόσκω, pasco, quod vide.

Προβουλευμάτιον, consultatiuncula, Luc. in Parasito: est diminut. à seq. προβούλευμα, decretum quod ex consultatione consequitur: & q. d. ex præconsultatione, &c. v.

Προβούλευμα, τος, τὸ, senatus consultum: à perf. pass. seq.

Προβουλεύω, f. εύσω, consilio prospicio, provideo: deliberatione populum prævenio, q. d. prædelibero à πρὸ & βουλεύω, consulto, βουλὴ, consilium.

Προβουλέω, inusit. unde tamen, προβεβούλα, malui, vel, malo, Il. α. &c. id v.

Πρόβουλος, ου, ὁ, senator, princeps; à βουλὴ, consilium.

Πρόβουλος præced. est qui pro alio consultat & in ejus commodum; à Bud. exp. primarius in consilio: apud Herodot. quidam exp. senatus princeps, primarius in urbe consul. & provisor: Plut. apud Aristot. πρόβουλοι, sunt, qui consiliis suis populo prospiciunt, ne quid perperam ab eo decernatur, aut alias incommodo afficiatur; ex πρὸ, & βουλὴ, ἡ; unde, βουλὴς, ὁ, &c. vide.

Προβρέχω, præmadefacio: priùs macero: unde προβεβρεχεὶς præmadefactus, antemaceratus: ex πρὸ, & Them. βρέχω, Vide. Item, Προβύω: unde, προβύσαι τὸν λύχνον; emungere lychnum ardentem, & ellychnium promovere; Poll. ex πρὸ, & Them. βύω, Vide. Item, πρόγαμος, qui vel, quæ prior nuptias contraxit; unde προγάμεια, dona quæ ante nuptias dabantur; item sacrificium quod ante nuptias celebratur; Poll. ut &, προγαμιαῖος, antenuptialis: ut, προγαμιαῖα δωρεὰ, antenuptialis donatio: omnia, ex πρὸ, & γάμος, ὁ, unde etiam γάμος, ὁ; &c. vide. Item, προγάστωρ, cui venter prominet; q. d. ventriosus; unde, προγαστρίδιον, ventrale, tegumentum ventris: Luc. ex πρὸ, & γαστὴρ, &c. vide.

Προγεγεννημένος, perf. part. pass. verbi προγεννάω, ante genero, quod à γεννάω, f. ήσω, genero, Them. γείνομαι, gignor.

Προγεγονότων, gen. pl. à

Προγεγονὼς, ότος, part. perf. m. verbi προγίνομαι, antecedo, quod vide.

Προγενέθλιος, origine aut nativitate antecedens; antegenitus; Nonn. ex πρὸ, & γενέθλη, ἡ; v.

Προγένειος, ου, qui barbam habet promissam: à γένειον, ου, τὸ, mentum, barba, quod v.

Προγενέστερος, ου, major natu, antiquior, comparat. à προγενὴς, quod à προγίνομαι, sum ante, præcedo. Them. γείνομαι, nascor.

Προγεννάω, ῶ; ante genero: unde verbale, προγεννήτωρ, ορος, ὁ; progenitor; ex πρὸ, & γεννάω, V.

Προγενομένων, gen. pl. a. 2. part. m. verbi προγίνομαι, quod vide.

Προγένοντ' pro προγένοντο, procedebant, Ion. pro προεγένοντο, 3. pl. a. 2. ind. m. seq. verbi.

Προγευματίζω, ante gusto; ex πρὸ, & γευματίζω, idem quod γεύομαι, vide. Sic & προγεύομαι, prægusto, ab eodem γεύομαι, vide. Item, προγηράω, ante senex fio, ante senesco; Luc. in Timone; ex πρὸ, & γηράω, idem quod γηράσκω, V. Sic & προγίγνομαι, idem quod seq. προγίνομαι, V.

Προγίνομαι, antecedo, sum ante, f. προγενήσομαι. perf. pass. προγεγένημαι. a. 2. m. προεγινόμην. a. 2. part. m. προγενόμενος, p. m. προγέγονα. Th. γείνομαι, nascor, f. γενήσομαι. a. 1. m. ἐγεινάμην.

Προγινώσκω, ante decerno, f. προγνώσομαι. p. προέγνωκα. a. 2. προέγνων, ως, ω, perf. pass. προέγνωσμαι, perf. part. pass. προεγνωσμένος, prædecretus. Them. γινώσκω, cognosco. f. γνώσομαι.

Προγλωσσὶς, ίδος, ἡ, linguæ extrema pars acuta; ex πρὸ, & γλῶσσα, ἡ, vide.

Πρόγνωσις, εως, ἡ, ante-decretum. à προγινώσκω, quod vide.

Προγνώστης, ου, ὁ, futurorum præscius, vates: &

Προγνωστικὸν, ου, τὸ, PROGNOSTICUM, rei futuræ signum: à 3. perf. sing. perf. pass. verbi προγινώσκω, quod vide.

Προγνωστικὸς, adject. reperitur; ut, προγνωστικὴ δύναμις, præsagiendi virtus, vel, præsciendi vis; interdum, προγνωστικὸς, est qui valet facultate præsagiendi, seu, præsciendi: apud Gal. ab eod. cum præced. V.

Προγόνη, ἡ; privigna; Item, προγονικὸς, avitus; utrumque, à seq. πρόγονος, Vide.

Πρόγονοι, ων, οἱ, majores, οἱ πρὸ ἡμῶν γενόμενοι· οἱ ἔκγονοι, posteri. vide in. πρόγονος.

Πρόγονος, ου, ὁ, ante genitus, progenitor, author: item adject. avitus. Hinc πρόγονοι, majores. Est & πρόγονος, privignus, quòd sit loco filii, ubi πρὸ, i. e. ἀντὶ. Ex πρὸ & γόνος, ου, ὁ, generatio, a p. m. γέγονα. Them. γείνομαι, nascor.

Πρόγραμμα, ατος, τὸ, PROGRAMMA, scriptum publice propositum; edictum: à perf. pass. seq.

Προγράφω, ante-scribo, publicè propono, f. ψω. p. προγέγραφα. a. 1. προέγραψα. a. 2. pass. προεγράφην, ης, η, coram depictus fui. perf. pass. προγέγραμμαι. perf. part. pass. προγεγραμμένος, η, ον, prius descriptus, prædecretus. Them. γράφω, scribo, decerno.

Προγραφὴ, ἡ; proscriptio, à præced. προγράφω, V. Item, Προγυμνάζω, præexerceo; ex πρὸ, & γυμνάζω, V.

Προγύμνασμα, ατος, τὸ, præexcitatio, exercitium. dat. plur. προγυμνάσμασι. quod à γυμνάζω, exerceo. Them. γυμνὸς, nudus.

Προγυμναστὴς, qui præexercet; qui præexercendo præparat; à præced. προγυμνάζω, V.

Προδαῆναι, prænoscere; unde Partic. προδαεὶς, ap. Hom. prænoscens, præsciens, &c. v. seq. προδέδαε.

Προδέδαε, 3. sing. perf. m. verbi προδάω, prænosco. Them. δαίω, disco: f. δαήσομαι. a. 2. ἐδάην, inde δαῆναι, & δαέμεναι p. m. δέδαα pro δέδηα, novi.

Προδανείζω, ante fœnero; ex πρὸ; & δανείζω; à Them. δάνος, εος, τὸ, &c. vide.

Προδεδομένος, η, ον, perf. pass. part. &

Προδεδωκέναι, perf. inf. act. &

Πεοδεδωκέναι, perf. inf. act. &

Πεοδεδωκὼς, ότ☉-, perf. part. act verbi προδίδωμι, prior do, quod vide.

Πεοδείδω, prior metuo, metum præsumo; unde, πεοδείσας, apud Soph. exp. ἔμφοβ☉-, ex πρὸ & δείδω, Vide.

Πεοδείελ☉-, ante vesperam. Th. δείλη, pomeridianum tempus.

Πεοδείελ☉- præced. propriè expon. antemeridianus; apud Theocr. Idyll. 32.

Πεοδείκνυμι, præmonstro; Luc. Item denuntio; ap. Thuc. l. 3. ex πρὸ, & δείκνυμι; Vide. Item, Πεοδειμαίνω, prior metuo, metum præsumo, &c. ex πρὸ, & Them. δείδω; unde δεῖμα, δειμὸς, & δειμαίνω, &c. Vide. Sic etiam πεοδειπνέω, ante cœno; ex πρὸ, & Them. δεῖπνον, τὸ; unde, δειπνέω, &c. Vide.

Προδέκτωρ, ορ☉-, protector, patronus. Th. δέχομαι, capio.

Προδεύω, ante imbuo: ante madefacio, seu, irrigo; ex πρὸ, & Them. δεύω, Vide.

Προδηλεῖσθαι, ante lædere, auctorem esse cladis. an à δῆλ☉-?

Πεόδηλ☉-, ε, idem quod δῆλ☉-, manifestus, perspicuus, πρὸ, augmentum signans.

Πεοδήλως, adv. perspicuè, à præced.

Προδηλόω, ante declaro, ante manifesto, præsignifico; unde verbale προδήλωσις, præsignificatio, præmanifestatio; Plut. à præced. πεόδηλ☉-, vel, ex πρὸ, & δηλόω, v.

Προδιαβαίνω, prior, seu, prius transeo; ex πρὸ, & διαβαίνω, Vide. Item, Προδιαβάλλω, ante calumnior; anteverto in calumniando; unde, ap. Aristot. Rhet. 3. πεοδιαβεβλημέν☉- αἰθέρωπ☉-, homo de quo adversa concepta est opinio; à διαβάλλω; Vide. Προδιαγινώσκω, ante considero, seu, perpendo; animo percipio; à διαγινώσκω, Vide. Προδιαγωγὴ, exp. aquæ ductus longior; Plat. à διαγωγὴ, ἡ; vide. Προδιάθεσις, antecedens dispositio, pristina affectio; à διάθεσις, ἡ; vide. Προδιαλύω, ante dissolvo; à διαλύω, vide. Προδιανοῦμαι, ante cogito; à διανοέομαι. vide. Πεοδιαίτησις, præparatio per dietam, seu, dietæ præmissio; à Them. δίαιτα, unde διαιτάομαι, &c. vide. Πεοδιασαφῶ, manifestum reddo; declaro; à διασαφῶ, idem quod σαφέω, à Them. σαφὴς, ☉-; &c. Vide. Πεοδιαστέλλω, prænuntio, præmoneo; à διαστέλλω, vide. Προδιασύρω, prior traduco & carpo; à διασύρω. vide. Προδιαττάω, ῶ; prius cribro; prius per cribrum transmitto; in cerniculo præpurgo; ut, apud Gal. ad Glauc. 2. ἀλλὰ προδιαττῶντες ἀποκρίνεσι τὸ πίτυρον, sed prius in cerniculo furfures secernunt; à Them. διαττάω, ῶ; vide. Πεοδιαφθείρω, ante corrumpo; aut, interficio; à διαφθείρω. Προδιαχέω, ante perlino; à διαχέω, vide. Προδιαχωρέω, prius dissideo, prior me ab amicitia alicujus separo; à διαχωρέω, vide. Item, Προδιδάσκω, prius doceo; à Them. διδάσκω; comp. ut reliqua præced. cum præp. πρὸ, &c. Vide.

Πεοδιδὲς, όντ☉-, præs. part act. &

Πεοδιδῦσιν, produnt, 3. pl. præs. ind. seq. verbi.

Προδίδωμι, do prior, prodo. f. δώσω. p. προδέδωκα. a. 1. προέδωκα, a. 2. πεοέδων, ας, ω. Th. δίδωμι, do.

Πεοδιεξέρχομαι, prior pertranseo: ex πρὸ, & διεξέρχομαι, vide. Item, Προδιεργάζομαι, ante elaboro, à διεργάζομαι, vide. Πεοδιερευνάω, ῶ; ante perscrutor. & pervestigo, à διερευνάω; vide. Προδιευκρινῶ, prius discerno; vel, ante discutio; à διευκρινέω, idem quod διακρίνω, &c. vide. Προδιηγέομαι, ῦμαι; ante enarro & expono; prænarro: unde verbale πεοδιήγησις; q. d. prænarratio; seu, præparatio ad narrationem; à διηγέομαι; unde διήγησις, &c. vide. Item, Πεοδιΐσημι, vel ἵσαμαι; prius dirimor, à διΐσημι, διΐσαμαι, comp. ut præcedentia, cum præp. πρὸ, &c. vide.

Προδικασία, ας, ἡ; præjudicatio, seu, præjudicium; Poll. sed, προδικασία, inquit Suid. dicebatur, quum ii qui cædis rei fiebant, in prytanæo tres menses agebant ante judicium, quibus utrinque argumenta proferebantur; est verbale, à προδικάζω, quod vide in seq.

Προδικαςὴς, ῦ, ὁ, præjudex. Gl. Cyr. προδικάζειν, præjudicare. Them. δίκη, ης, ἡ, jus.

Πεόδικ☉-, patronus; qui causam pro aliquo dicit, seu, defendit. Item, tutor, curator; & Suidæ, est etiam arbiter; unde προδικία, exp. quodvis curationis munus; Item, προδικέω, ῶ, curo, procuro; Hesych. omnia, ex πρὸ, & δίκη, ἡ, unde δικάζω, δικαςὴς, &c. V.

Προδιοικέω, ante dispono; prædispono; ex πρὸ, & διοικέω vide. Item, Προδιομολογέομαι, prius paciscor, seu, prius convenio cum aliquo; à διομολογέομαι, vide. Προδιόρθωσις, præcedens correctio; figura rhetorica, quæ & πεοκατασκευὴ, & προθεραπεία dicitur; quum scil. præfatione id mollimus quod duriùs dicturi sumus; à διορθόω, unde, διόρθωσις, &c. vide. Πεοδιϋλίζω, ante percolo, Diosc. l. 94. à διϋλίζω, idem quod ὑλίζω, &c. Vide. Item, προδίωξις, &, προίωξις, q. d. præinsecutio; est eorum, qui priores insequuntur; (sicut Παλίωξις, seu, Παλιδίωξις; est eorum, qui cum fugarentur, vice versa postea insequuntur eos à quibus fugabantur, &c. id. vide.) à δίωξις, vel, ἴωξις, comp. ut præced. cum præp. πρὸ, &c. v.

Πεοδοκάζω, f. άσω, exspecto, observo: & hinc

Προδοκὴ, ῆς, ἡ, locus insidiis aptus, insidiæ, Th. δοκάζω, observo.

Προδοκεῖται, prius decernitur; unde, Προδέδοκτο, prius decretum erat; ex πρὸ, & Them. δοκέω; unde impersonaliter δοκεῖ, &c. v.

Προδομέομαι, ante construor; præstruor; ex πρὸ, & δομέω, a δομὴ, ἡ: & Them. δέμω, ut & seq. πεόδομ☉-, qui ante domum est; &c. vide.

Πεόδομ☉-, ε, ὁ, vestibulum, anterior domus pars, quod à δόμ☉-, domus. Th. δέμω, struo.

Πεοδοσία, ας, ἡ, proditio: à πεοδίδωμι, prodo. Them. δίδωμι, do.

Προδοσίκομπ☉-, qui promissa sua prodit, qui frustra & in vanum aliquid promittit, qui suis promissis non stat; ex præced. προδοσία, vel, ex πεόδοσις, & κομπὸς, ὁ, &c. V.

Πεόδοσις, q. d. ante datio, aut elargitio, seu, erogatio; est verbale, ut præced. προδοσία, à προδίδωμι, vide.

Προδότης, ε, ὁ, proditor. dat. προδότῃ, accus. plur. προδότας. ab eod. verbo & Them.

Προδοτικὸς, proditorius; unde adv. Πεοδοτικῶς; proditoriè, proditorum more; ut & πεόδοτ☉-, proditus; omnia, à præced. προδότης; unde etiam fœm. προδότις, proditrix, &c. v.

Πεοδοῦναι, a. 2. inf. act. à πεοδίδωμι, quod vide.

Πεόδρομ☉-, ε, ὁ, PRODROMUS, præcursor, anteambulo: ex πρὸ & τρέχω, curro. f. θρέξω, a. 2. ἔδραμον. p. m. δέδρομα.

Πεοδύοντ☉- ἡλίε, ante Solis occasum. Sed credo legendum πρὸ δυόντ☉-, gen. sing. a. 2. part. à δύω, subeo, a. 2. ἔδυν.

Προδωμάτιον, q. d. cubiculi, seu, thalami vestibulum; ex πρὸ, & δῶμα, ατ☉-, τὸ; unde, δωμάτιον, τὸ, &c. vide.

Προεγείρω, præexcito, ante excito; ut, προεγείρονται οἱ νεκροὶ; Naz. ex πρὸ, & ἐγείρω. v.

Προέγνω, 3. sing. a. 2. ind. act. &

Προεγνωσμέν☉-, ε, prædecretus, perf. part. pass. verbi πεογινώσκω, quod vide.

Πεοεγεάφην, ης, η, a. 2. ind. pass. verbi προγράφω, ante scribo, quod vide.

Προέγραψα, a. 1. ind. act. ejusdem verbi.

Πεοεδρεία. prima sedes; primum subsellium; ex πρὸ, & ἕδρα; Vide.

Πεοέδραμον, a. 2. ind. act. verbi πεοτρέχω. præcurro. Them. τρέχω, curro. f. θρέξω. p. δεδράμηκα. præt. m. δέδρομα.

Προεδρεία, ipse actus præsidendi; est a πεοεδρεύω; præsideo; sum præses; ut οἱ πεοεδρεύοντες τῆς βελῆς; ap. Dem. præsides senatus; ex πρὸ, & ἕδρα, ἡ, &c. v.

Πεοεδρεία, ας, ἡ, &

Προεδρίη, ης, ἡ, Ion. princeps locus, in sedendo prærogativa. Vide ἕδρα, sella.

Πεοέδω, ante edo; unde, Προεδεσθεὶς, q. d. præesitatus; ex πρὸ, & ἔδω; Vide Item, πεοεθίζω, prius assuefacio; ex πρὸ, & ἐθίζω, vide.

Προείργω, vide infra πεοείργω.

Πεοέηκε, præmisit, 3. sing. a. 1. Att. pro πεοῆκε, verbi πεοΐημι, præmitto.

Them. ἵημι, mitto f. ἥσω. p. εἷκα. a. 1. ἧκα. a. 2. ἧν.

Προειδέναι, expertum esse, perf. inf. act. per Syncop. pro προειδηκέναι. verbi εἰδέω, scio, f. ήσω. Them. εἴδω, scio, video.

Προειδέω, prævideo; i. e. prior video; Item, præcognosco, seu, cognosco antequam fiat; idem quod seq. προείδω, & ab iisdem ex πρὸ, scil. & εἴδω, video, Item, scio, &c. V.

Προείδω, prospicio, provideo, præscio. f. εἴσομαι. a. 2. προεῖδον, ες, ε, a. 2. part. προϊδὼν, οῦσα, όν. Them. εἴδω, scio.

Προεικάζω, conjecturâ præsentio; ut τὰ μέλλοντα προεικάζοντες; apud Aristot. Rhetor. 1. ex πρὸ, & εἰκάζω, vide.

Προειλόμην, ου, ετο, a. 2. ind. m. verbi προαιρέομαι, præopto. Them. αἱρέω, capio, f. ήσω. p. ᾕρηκα. a. 2. εἷλον. a. 2. inf. act. ἑλεῖν.

Πρόειμι, procedo, proficiscor. Them. εἶμι, eo.

Προεῖπα, ας, ε, a. 1. ind. act. &

Προειπεῖν, a. 2. inf. &

Προεῖπον, ες, ε, & in 1. pl. προείπομεν, a. 2. ind. act. verbi προείπω, prædico, quod vide.

Προείρα, est idem quod & pro; πρῴρα, prora, V.

Προείργω, vel, quod magis usit. προείργω; prior arceo vel prohibeo; abarceo; ex πρὸ, & εἴργω. vide.

Προείρηκα, ας, ε, prædixi, perf. act. Sic in perf. pass. προείρημαι, σαι, ται, perf. part. pass. προειρημένος, η, ον, prædictus, a, um, verbi προῤῥέω. f. ήσω. perf. προείρηκα, & Att. προείρηκα. Th. ῥέω, dico.

Προειρημένος, η, ον, perf. part. pass. à προερέω, ῶ, prædico. quod ab ἐρέω, dico. Th. εἴρω, idem.

Προεισάγω, prior induco, seu, ante introduco; ex πρὸ, & εἰσάγω, Vide. Item, προεισέρχομαι, prior, ingredior, unde, προεισελθὼν, ex πρὸ, & εἰσέρχομαι; à Them. ἔρχομαι, v.

Πρόεισιν, 3. pl. præs. verbi πρόειμι, progredior. Th. εἶμι, eo.

Προεισπέμπω, intromitto ante; vel, accerso ante; Item, magnâ pompâ, & comitatu induco; Luc. ex πρὸ, & εἰσπέμπω, vide. Item, προεισφέρω, prior, seu, ante infero; ex πρὸ & εἰσφέρω. vide.

Προεῖχον, ες, ε, imperf. verbi προέχω, prætendo, prætexo, promineo, præsto. Th. ἔχω, habeo: f. ἕξω & σχήσω. imperf. εἶχον. a. 2. ἔσχον.

Προεκβάλλω, prius emitto, ante ejicio: ex πρὸ & ἐκβάλλω. Them. βάλλω, jacio.

Προεκδίδωμι, prius dedo, aut, prius edo; nam, προεκδοῦναι, est prius edere seu, transcribendi potestatem facere; ex πρὸ, & ἐκδίδωμι; vide. Item, Προεκθέω, prior excurro, ex πρὸ & ἐκθέω, v. Προέκθεσις vide infra cum προεκτίθημι. Sic &, προεκθορέω, prosilio, vel, ante prosilio; ex πρὸ, & ἐκθορέω, vide. Item, Προεκκομίζω, ante exporto, prius eveho, seu effero, ex πρὸ, & ἐκκομίζω, V.

Προεκμανθάνω, ante edisco. Ex πρὸ ἐκ & μανθάνω, disco. f. μαθήσομαι, a. 2. ἔμαθον.

Προεκπίνω, prius ebibo; ex πρὸ, & ἐκπίνω, vide. Item, Προεκπλέω, ante navigo, vel, enavigo; prius vela facio; Plut. ex πρὸ, & ἐκπλέω, vide.

Προέκρινα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi προκρίνω, antefero. Them. κρίνω, secerno, judico. f. νῶ p. κέκρικα.

Προεκτελέω, ante perficio; ante initio; ante persolvo; ex πρὸ, & ἐκτελέω, Vide. Item, Προεκτήκομαι, prius contabesco; ab ἐκτήκω, Vide.

Προεκτίθημι, priori loco expono; propono; unde, Προέκθεσις, expositio quæ præmittitur, propositio; antecedens expositio, quasi præexpositio; quum prius dicimus quod fieri oportuerit, deinde quid factum sit; Quintil. 9. 2. (sed dicitur & προπαρασκευὴ) ab ἐκτίθημι, vide. Προεκφεύγω, ante effugio; ab ἐκφεύγω, vide. Item, Προεκφοβέω, ante terrefacio; unde verbale, Προεκφόβησις, ante incussus metus; ab ἐκφοβέω, comp. ut præced. cum præp. πρὸ, &c. vide.

Προέλαβον, ες, ε, a. 2. ind act. verbi προλαμβάνω, quod vide.

Προελαύνω, ante signa evehor, Xen. ex πρὸ, & ἐλαύνω, vide.

Προελήλατο, processisset, 3. sing. plusq. p. pass. Ion. & Att. à προελαύνω. f. άσω. p. προήλακα, & Attice προελήλακα, & in perf. pass. προελήλαμαι. Them. ἐλαύνω, agito.

Προέλευσις, progressus; Item, profectus, profectio, verbale, à προέρχομαι; seu, ex πρὸ, & ἔλευσις, verbale, ab ἔρχομαι, fut. ἐλεύσομαι. ut ab ἐλεύθω, &c. vide.

Προελεύσομαι, præcedam. f. 1. &

Προεληλύθειν, 3. sing. p. m. ind. Att. &

Προελθεῖν, a. 2. inf. &

Προέλθῃ, 3. sing. a. 2. sub. verbi Προέρχομαι, prævenio. Them. ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἤλυθον, & per Syncop. ἦλθον. p. m. ἤλυθα, & Atticè ἐλήλυθα.

Προελθὼν, οῦσα, όν, prodiens, progressus, part. a. 2. præced. verbi.

Προέλκω, extraho, extra traho; vel, elicio trahendo, protraho; ex πρὸ, & ἕλκω, v.

Προελοίμεθα, 1. pl. a. 2. opt. m. verbi προαιρέομαι, profero, constituo. Them. αἱρέω, capio. f. ήσω, a. 2. εἷλον. a. 2. inf. ἑλεῖν.

Προελπίζω, prior spero, ante spero. f. ίσω. p. προήλπικα. Ex πρὸ & ἐλπίζω, spero. Th. ἐλπὶς, ίδος, ἡ, spes.

Προεμαντεύου, 2. sing. imperf. pass. verbi προμαντεύομαι, ante vaticinor, quod à μαντεύομαι, vaticinor. Them. μάντις, εως, ὁ, vates.

Προεμβαίνω, antegredior; præeo; ex πρὸ, & ἐμβαίνω, V. Item, προεμβάλλω, prius invado; interpono, interjicio; Item, προεμβάλλω ἐς τὴν γῆν, exp. offensio in terram; i. e. impingo; unde, προεμβολὶς, ίδος, ἡ; προέμβολον, τὸ; & προέμβολος, ὁ; omnia signif. lignum quoddam eminens ad proram navis, cui rostrum affigitur, quo impetum faciunt in hostium classes Hesych. & Suid. ex πρὸ, & ἐμβάλλω, V.

Προέμεν, promisisse. Ion. seu Dor. pro προεῖναι, a. 2. inf. act. verbi προΐημι. Them. ἵημι, mitto. a. 2. ἧν.

Προεμπίπτω, ante incido; ante occurro, seu, obvius fio; ex πρὸ & ἐμπίπτω, vide.

Προενάρχομαι, ante incipio. f. ξομαι. a. 1. m. προενηρξάμην, ω, ατο, quod ex πρὸ ἐν & ἄρχομαι, incipio. Th. ἀρχὴ, initium.

Προενεγκεῖν, a. 2. inf. act. verbi προφέρω, propono, exhibeo. Them. φέρω, fero. f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα. a. 2. ἤνεγκον. perf. pass. ἤνεγμαι. a. 1. pass. ἠνέχθην. a. 1. part. pass. ἐνεχθείς.

Προενεγκὼν, part. a. 2. ejusd. verbi.

Προενέπω, vel, Προεννέπω; & Atticâ synalæphâ Προὐννέπω, prædico; ex πρὸ, & ἐνέπω, vel, ἐννέπω, &c. vide.

Προενοικέω, priùs, seu, ante inhabito; unde, Προενοίκησις, εως, ἡ; prior habitatio, seu, inhabitatio; Thuc. l. 1. ab ἐνοικέω, Vide. Item, προεντυγχάνω, priùs incurro, vel, incido; ab ἐντυγχάνω, vide. Προενέχεσθαι πολλοῖς ἁμαρτήμασι, exp. multis peccatis jam ante implicatum teneri; Maccab. l. 2. c. 8. nam. προενέχομαι, idem fere est quod ἐνέχομαι, implicor, inhæreo, &c. v. Προεξάγω, prior educo: ab ἐξάγω, v. Προεξαγγέλλω, ante indico, ante certiorem facio; ab ἐξαγγέλλω, v. Item, Προεξαγωνίζομαι, ante pugno; ab inusit. ἐξαγωνίζομαι quod ab ἀγωνίζομαι; comp. ut præcedentia, cum præp. πρὸ, &c. V.

Προεξᾴσσειν, proruere. Ex πρὸ ἐξ & ἀΐσσω, ruo.

Προεξανίστασθαι, ante alios surgere. à πρὸ, ἐξ & ἵστημι.

Προεξέδρη, sedes prominens. Them. ἕδρα, sella.

Προεξειρεσία; navis pars, in qua remigatur, ex πρὸ; & inusit. ἐξειρεσία, ab εἰρεσία, ἡ; &c. v. (Sic, Παρεξειρεσία, est, q. d. pars navis, quæ est extra remigationem, i. e. in qua non remigatur; quasi παρὲκ τῆς εἰρεσίας; Thuc.) Item, Προεξείρω, ante extraho, seu, exero; ut, προεξειραμένης τῆς γλώττης; ab ἐξείρω, exero, &c. v. Προεξελάσαι, ante alios equo erumpere, seu, prorumpere; ante equitare, ab ἐξελαύνω, v. Προεξεπίσταμαι, & per contract. Προὐξεπίσταμαι, q. d. ante probe novi; apud Æscyl. in Prometh. πάντα προὐξεπίσταμαι σκεθρῶς τὰ μέλλοντα; ab, ἐξεπίσταμαι, v. Προεξετάζω, ante examino, vel, priùs perpendo; ab ἐξετάζω, vide. Προεξευκρινέω, ῶ; prius discerno; vel, ante discutio; ab ἐξευκρινέω inusit. quod ab εὐκρίνω, v. Προεξίσταμαι, prior excitor; ante exurgo; ab ἐξίσταμαι, vide. Προεξοδεύω, prior egredior, ab ἐξοδεύω; vide. Προεξορμάω, prius egredior, prius proficiscor; sed propriè est, prius prorumpo cum impetu; ab ἐξορμάω, & Them. ὁρμάω; comp. ut reliqua anteced. cum præp. πρὸ, &c. vide.

Προεόντα,

Προεόντα, quæ antè sunt, vel facta fuerunt; expon enim, προγεγονότα; ap. Hom. Il. α ubi, Calchas dicitur novisse τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα; ex πρὸ, & ἐόντα, neut. plur. à sing. ἐὸν, ἐόντος, τὸ; Poet. pro ὂν, ὄντος, τὸ, &c. vi. Item Προεόρτιος, festum præcedens; ut προεόρτιος κάθαρσις καὶ ἀγνεσειών; apud Naz. ex πρὸ, & ἑορτὴ; undè ἑόρτιος, &c. V.

Προεπαγγέλλομαι, ante promitto, a. 1. m. προεπηγγειλάμην, ω, α το; quod ex πρὸ, ἐπὶ & ἀγγέλλω, nuntio.

Προεπαινῶ, prius laudo, vel ante alium laudo; ex πρὸ, & ἔπαινος, ὁ; undè ἐπαινέω, ῶ, &c. V. Item Προεπανασείω; q. d. antè concutio vibrando; à cujus pass. est προεπανασείσθη, apud Thuc. l. 5. quod expon. προηπειλήθη; ab ἐπανασείω, vel -σείομαι, &c. V. Προεπαφίημι, præmitto ad incitandum, seu irritandum; Luc. ab ἐπαφίημι, quod ex ἐπὶ, & ἀφίημι, &c. V. Προεπιβάλλω; q. d. præinjicio, ab ἐπιβάλλω; V. Προεπιβουλεύω, insidiis prævenio, seu præverto, insidias anticipo, ab ἐπιβουλεύω; V. Προεπιλογίζομαι, priùs computo, antè p sito calculo colligo; unde προεπιλογισθεῖσα ὑπόδειξις; jam antè collecta demonstratio; Phil. de Mundo, ab ἐπιλογίζομαι; V. Προεπιπλήσσω, seu προεπιπλήττω; q. d. præcastigo, castigo & reprehendo, præveniendo castigationem & reprehensionem alterius; ut apud Aristot. Rhet. 3. δεῖ γὰρ αὐτὸν ἑαυτῷ προεπιπλήττειν; ab ἐπιπλήσσω, vel -ττω; V. Προεπίσταμαι, præscio; jam an è scio & exploratum habeo, ab ἐπίσταμαι; V. Προεπιχειρέω, prior aggredior, seu molior, prior invado, ab ἐπιχειρέω; V. Προεποικέω, antè ductâ coloniâ habito, ab ἐποικέω; V. Προεργάζομαι, priùs seu antè conficio, ab ἐργάζομαι; V. Προερέσσω, remigando promoveo, seu subduco; à Th. ἐρέσσω; V. Item Προερευνάω, ῶ, & -άομαι, ῶμαι, priùs indago, seu vestigo, priùs scrutor; à Th. ἐρευνάω, ῶ; comp. ut reliqua præced. cum præposit. πρὸ, &c. Vide.

Προερέω, ῶ, prædico; vel prænuntio: ab ἐρέω, idem ac Them. ἔρω, f. ἐρῶ, dico.

Προερρήθη, & Προερρέθη, prædictum est; & Προρρηθεὶς, prædictus: Item Προρρητέον, prædicendum est; omnia à προρρέω, quod V.

Προέρυσσεν, deduxit, Ion. & Poët. gem. σ. pro προείρυσε, 3. sing. a. 1. act. verbi προερύω. Th. ἐρύω, traho.

Προερύσσω, deduxero, a. 1. sub. act. Poët. gem. σ. ab eodem verbo & Them.

Προερύω, protraho, propello; ut Od. ο. τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς; Latini dicunt, remis propellere navem; ex πρὸ & ἐρύω. V.

Προέρχομαι, prævenio, progredior, egredior: cum gen. imperf. προηρχόμην, ου, ετο, f. προελεύσομαι, præcedam, a. 2. προῆλθεν, ες, ε, a. 2. sub. προέλθω, ῃς, prior veniam, a. 2. part. προελθὼν, όντος, progressus. Themat. ἔρχομαι, veni.

Προερωτάω, ῶ, priùs interrogo, antè interrogo; ex πρὸ, & ἐρωτάω; V. Item Προεσθίω; q. d. præedo, ante edo; ut τὰ προεσθιόμενα; quæ ante cibos alios eduntur; ex πρὸ & ἐσθίω, idem quod Th. ἔσθω, &c. V.

Προές, έτω, præmitte, a. 2. imperat. act. verbi προΐημι, præmitto. Th. ἵημι, mitto: f. ἥσω, p. εἷκα, a. 1. ἧκα, a. 2. ἣν, & in 3. pl. ἕσαν,

Προέσαν, præmiserunt, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi προΐημι; vide προές.

Προεσάξαντο, Ion. pro εἰσήξαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi προεσάγω, prius importo. Th. ἄγω, f. ξω, duco.

Πρόεσις, dimissio, quâ scil. destituimus & projicimus rem aliquam; Item profusa erogatio & largito quæ fit quasi projiciendo; (cui opponitur λῆψις, ap. Aristot.) est verbale, à προΐημι, προΐεμαι, &c. V.

Προεστάναι, præesse, inf. præs. ab ἕστημι pro ἵστημι.

Προέστατε, præestis, per Syncop. pro προεστήκατε, 2. plur. perf. act. vide προεστῶτες.

Προεστὼς, ότος, præses, part. perf. per Sync. pro προεστηκώς. &

Προεστῶτες, præfecti, ejusd. nom. pl. perf. part. Att. pro προεστηκότες, verbi προΐστημι, præsum. Th. ἵστημι, statuo, sisto: f. στήσω, p. ἕστηκα a. 2 ἔστην.

Προέσχον, ε, a. 2. verbi προέχω, antecello, Th. ἔχω, habeo.

Προέτειος, annum prævertens, seu præveniens; annuus, seu ante annum cadens; ex πρὸ & ἔτειος, annus; à Th. ἔτος, εος, τὸ, &c. V. Item Προετέον, projiciendum, seu dimittendum est; ut προετέον τὴν φιλίαν; amicitia prodenda est; Plut. in Galba: Sic προετικὸς, ad largiendum, seu profundendum propensus, profusus; ut προετικὸς τοῖς τυχοῦσι, καὶ τοῖς φίλοις; ap. Aristot Rhet. 1. unde adv. Προετικῶς, largè effuséque, seu cum quâdam profusione; omnia verbalia à προΐεμαι. V.

Προετοιμάζω, ante præparo, f. άσω, a. 1. προητοίμασα, quod ab ἑτοιμάζω, paro. Th. ἕτοιμος, promptus, paratus.

Προευαγγελίζομαι, ante evangelizo, a. 1. m. προευηγγελισάμην, ω, ατο· quod ex πρὸ, εὖ & ἀγγέλλω, nuntio.

Προευτρεπίζω, præparo, seu antè apparo; ex πρὸ & εὐτρεπίζω, à Th. τρέπω, &c. V. Item Προεύχομαι τοῦ λαοῦ, pro populo oro; Greg. Naz. ex πρὸ & εὔχομαι; V.

Προεφήτευον, ες, ε, imperf. προεφήτευσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi προφητεύω, propheto, prophetas expono, quod à πρόφημι, prædico. Th. φημὶ seu φάω, dico.

Προέφθασα, ας, ε, a. 1. ind. activ. verbi προφθάνω, prævenio, f. προφθάσω, p. προέφθακα. Th. φθάω, prævenio, a. 2. ἔφθην.

Προεφοδιάζω, viatico antè instruo; ex πρὸ & ἐφοδιάζω, ad viam instruo; ab ἐφόδιος, ex ἐπὶ, & ὁδὸς, &c. V.

Προέχω, εις, ει, & in 3. pl. προέχουσι, præcello, prætendo, f. προέξω. Them. ἔχω, habeo, f. ἕξω, a. 2. ἔσχον.

Προεχώρησαν, pervenerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi προχωρέω, procedo. Th. χωρέω, eo, accedo, f. ήσω.

Προέψω, antè coquo, seu præcoquo; ex πρὸ & ἕψω; V. Item Προεωλίζειν, dicuntur (ut ἑωλίζειν etiam;) cibi qui putrescunt repositi Gal. enim scribit σιτίον νέον ἄκρας, dictum fuisse τὸ τὸ ἐπὶ βραχὺ προεωλισμένον; ex πρὸ & Them. ἕωλος; unde ἑωλίζω, &c. Vide.

Προήγαγον, a. 2. ind. act. Att. verbi προάγω, præcedo, produco, f. ξω, a. 2. προῆγον. Th. ἄγω, duco.

Προηγεμὼν, qui præit, dux viæ; sed peculiariter qui præit cæco, eique dux est viæ; est à seq. Προηγέομαι; V.

Προῆγεν, 3 sing. imperf. vel aor. 2. ind. act. verbi προάγω, q. v.

Προηγέομαι, οῦμαι, præeo, arbitror, cum accus. & in 3. sing. προηγεῖται, f. προηγήσομαι, p. προήγημαι. Them. ἡγέομαι, duco.

Προηγητὴρ, & προηγητὴς, qui præit, &c. idem quod paulò supra Προηγεμὼν, & verbalia ab eodem id vide. Item Προηγητικὸς, ad præeundum aptus; itidem verbale ab eodem προηγέομαι; vide.

ΠΡΟΗΓΟΡΕΩ͂Ν, ῶνος, ὁ, gula: vesica eminentior in avibus; ubi esca προαγείρεται, id est, præcolligitur.

Προήγορος, ου, ὁ, prædicator: à προαγορεύω, prædico: quod ab ἀγορεύω, concionor. Th. ἀγορὰ, forum.

Προηγούμενος, η, ον, antecedens: part. præs. verbi προηγέομαι, προηγουμένη, (scil. αἰτία,) causa interna, ut προκαταρκτικὴ, externa dicitur.

Προηγουμένως, adv. præcedenter: præcipue, ex professo: à præced.

Προήδομαι, ante lætor; ex πρὸ, & ἥδω, ἥδομαι, &c. V.

Προηδυνθέντας, accus. pl. a. 1. part. pass. verbi προηδύνω, delecto ante: quod ex ἡδύνω, lætitiâ afficio. Them. ἡδὺς, έως, suavis.

Προῄειν, εις, ει, progrediebar, plusq. p. m. à πρόειμι. Th. εἶμι, eo, perf. m. εἶα, plusq. p. m. ᾔειν.

Προῆκαν, 3. pl. a. 1. ind. act. &

Προήκατο, 3. sing. a. 1. m. verbi προΐημι, præmitto: vide προές.

Προήκης, præacutus; ex πρὸ & Th. ἀκὴ, ῆς, ἡ, cujus comp. pleraque desinunt in ήκης, ut εὐήκης, valde acutus, νεήκης, recens acutus, &c. V.

Προήκω, procedo, progredior; antecello: προήκων, part. provectus. Them. ἥκω, ξω, venio.

Προῆλθε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi προέρχομαι, prævenio. Them. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἤλυθεν, ες, ε, & per Sync. ἦλθεν, ες, ε, p. m. ἤλυθα, & Att. ἐλήλυθα.

Προηλιάζω, antè insolo; ex πρὸ, & ἡλιάζω; à Th. ἥλιος, ὁ, &c. V.

Προηλπικότας, acc. pl. perf. part. act. verbi προελπίζω, prior spero, f. ίσω, p. προήλπικα· quod ab ἐλπίζω, spero. Them. ἐλπὶς, spes.

Προαμαρτάνω, ante pecco, fut. προαμαρτήσω, p. προημάρτηκα, perfect. part. προημαρτηκὼς, ότος. Them. ἁμαρτάνω, pecco.

Προήμαρ, pro πρὸ ἡμέρας, ante diem.

Προημαρτηκόσι, dat. pl. perf. part. activ. verbi προαμαρτάνω. Th. ἁμαρτάνω, f. ήσω, pecco.

Προῆν, processi, a. 2. ind. verbi προΐημι. Them.

Them. ἵημι, seu ἕω, mitto.
Προὐνέσχα, ας, ε, excellui, a. 1. ind. act. verbi προὔχέω, excello. Th. φέρω, fero, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα.
Προῃρεῖτο, 3. sing. imperf. pass. verbi προαιρέομαι, præfero, constituo, tollor. Th. αἱρέω, capio, eligo, f. ήσω, p. ᾕρηκα, a. 2. εἷλον.
Προηρόσιος, arationem præcedens; undè προηρόσια δημήτηρ, Ceres quam ante arationem precabantur; Plut. Item προηρόσια, ας, ἡ, nomen fuit sacrificii pro felici futurarum frugum proventu; ut & προηρόσια, τὰ, sacrificia quæ ante arationem fiebant; omnia, ex πρὸ, & ἀρόω, fut. όσω, undè ἄροσις, &c. vide.
Προήρχετο, 3. sing. imperf. verbi προέρχομαι, prævenio: cum gen. imperf. προηρχόμην, ου, ετο. Th. ἔρχομαι, venio.
Προησκήσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi προασκέω, ante exerceo. Them. ἀσκέω, exerceo, f. ήσω.
Προήσομαι, ῃ, εται, profundam, f. 1. m. verbi προΐημι, projicio. Th. ἵημι, seu ἕω, mitto: f. ήσω.
Προῃτιασάμεθα, ante demonstravimus, a. 1. ind. m. verbi προαιτιάομαι, ante criminor, f. άσομαι. Them. αἰτία, ας, ἡ, causa.
Προήχθην, ης, η, adductus sum, processi: a. 1. pass. verbi προάγω. Them. ἄγω, duco.
Προθεάομαι, provideo, seu prævideo: Hesych. ex πρὸ, & θεάομαι; vi. Item Προθηλοπεδύω, antè insolo; Dioscor. 5. 36. ex πρὸ, & θηλοπεδεύω, à θηλόπεδον, pro τὸ εἰλόπεδον; (articulo τὸ cum ει per crasin coalescente,) &c. V.
Προθέλυμνα, funditùs, radicitùs, adverb. a
Προθέλυμνος, ου, ὁ, ἡ, è radice erutus, qui radicitus extirpatur. Aliquando idem quod ἐπ' ἀλλήλοις. Ex πρὸ & θέλυμνον, τὸ, fundamentum. Th. θέμηλον, idem.
Προθέντα, acc. sing. a. 2. part. masc. g. verbi προτίθημι, præpono. Them. τίθημι, pono, f. θήσω, a. 2. ἔθην, a. 2. part. θεὶς, ἐντος.
Προθέασιν, permittunt, 3. pl. ejusd. præs. verbi προθέω. Th. τίθημι, pono.
Προθεραπεύω, priùs curo, vel excolo; sed expon. & præparo; undè προθεραπεία, præparatio; Hermog. ex πρὸ, & θεραπεύω, undè θεραπεία, ἡ, &c. vi. Item Προθερμαίνω, præcalefacio, priùs calefacio; ex πρὸ & θερμαίνω; vide.
Πρόθεσις, εως, ἡ, propositum, propositio: à προτίθημι, pono.
Προθεσμία, ας, ἡ, scil. ὥρα, tempus præfinitum: ab adj. seq.
Προθέσμιος, ante constitutus, à προτίθημι, ante constituo. Th. τίθημι, pono.
Προθεσπίζω, prædico, vaticinor, prædivino; ex πρὸ, & θεσπίζω; V. Item Προθετικὸς, proponendi, seu præponendi vim habens; præpositivus, seu propositivus; est verbale, à προτίθεμαι; ex πρὸ, & τίθημι, unde θετὸς, θετικὸς, &c. vi. Item Προθέω, præcurro; Il. χ. Item accurro; Luc. in somn. ex πρὸ, & θέω; V. Item Προθεωρέω, ῶ, præcontemplor, prævideo: Item priùs commentor; undè προθεωρία; q. d. præcommentatio, præcontemplatio, seu præmeditatio; ita vocatur in declamationibus, quòd unicuique tanquam argumentum præfigitur; ex πρὸ, & θεωρέω; V.
Προθήκη, ης, ἡ, propositio: res proposita, πρόθεμα. Th. τίθημι; V.
Προθησαυρίζω, ante usum repono in thesaurum, & Metaph. apud Aristot. de part. an. l. 2. ἐν ᾧ προθησαυρίζουσι τὴν ἀκατέργαστον τροφὴν, &c. ex πρὸ, & θησαυρίζω; V. Item Προθνήσκω, morior pro; Item præmorior, in prima signif. est cum genit; vi. præpos. ut προθνήσκω σοῦ, pro te morior; Euryp. & προθανὼν τῆς πόλεως, qui pro civitate pugnans obiit: in Epigr. ex πρὸ, & θνήσκω; V.
Προθορὼν, prosiliens, a. 2. part. act. verbi προθορέω. Them. θόρω, seu θορέω, salio, insilio.
Προθύελλα θύελλη, in Theog. Hesiodi; i. e. procellosa tempestas; ex πρὸ, & θύελλα, ἡ; V. Item Πρόθυμα, ατος, τὸ, q. d. sacrificii præludium, quod sacrificio præmittitur, vel libum; Aristoph. in Pluto, est verbale, à προθύω, vel ex πρὸ & θῦμα, τὸ, à Th. θύω, &c. V.
Προθυμέομαι, οῦμαι, alacri sum animo, promptus sum. Th. θυμὸς, animus.
Προθυμία, ας, ἡ, alacritas, animi promptitudo. Th. θυμὸς, animus.
Πρόθυμος, ου, ὁ, ἡ, promptus, a, & hinc
Προθύμως, adv. promptè, alacri animo. Th. θυμὸς, animus.
Προθυρὶς, idem quod & pro seq. πρόθυρον, τὸ; V.
Πρόθυρον, ου, τὸ, idem quod προθύριον, vestibulum, quod est ante januam. Them. θύρα, ας, ἡ, janua, ostium.
Προθύω, & προθύομαι, antè sacrifico; Item sacrifico pro; ex πρὸ, & θύω, θύομαι, &c. V.
Προῒ, suo tempore, maturè; tempestivè, est idem quod & pro Th. πρωῒ; quod vide. Item Προϊάλλω, foras emitto; ut Od. ο. ἀγρόνδε προΐαλλε, amandabat foras in agrum; Sic & Il. θ. Item promo; Od. ξ. ex πρὸ, & ἰάλλω; V.
Προϊάπτω, præmitto, procul mitto, f. ψω, a. 1. προΐαψα, ας, ε. f. 1. inf. προϊάψειν. Th. ἰάπτω, mitto, f. ψω.
Προΐαψε, 3. sing. a. 1. verbi προϊάπτω; quod V.
Προϊδεῖν, a. 2. inf. act. &
Προϊδέσθαι, a. 2. inf. m. verbi προείδω, prævideo. Th. εἴδω, video, f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον & ἴδον.
Προϊδὼν, οῦσα, ὸν, a. 2. part. act. præced. verbi.
Προΐει, contract. ex προΐεε, Att. pro προΐειν, 3. sing. imperfect. activ. verbi προΐέω, seu προΐημι, præmitto, largior. Them. ἵημι, seu ἕω, mitto: imperf. ἵην, a. 2 ἧν.
Προϊέμεν, Ion. & προϊέμεναι, Att. seu Dor. pro προϊέναι, præs. inf. act. verbi προΐημι, præmitto, negligo. Them. ἵημι, seu ἕω, mitto.
Προϊέμενος, emittens, præs. part. pass. προΐεται, 3. sing. præs. ind. verbi ejusdem.
Προϊέναι, pro καθιέναι, projicere, dejicere: & pro ἐφιέναι, permittere, sinere.
Προΐζεσθαι, ante alios sedere: ex πρὸ & ἵζομαι. Th. ἵζω, sedere facio.
Προΐηλε, præmisit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi προϊάλλω. Them. ἰάλλω, mitto, f. ἰαλῶ.
Προΐημι, præmitto, dimitto, immitto, projicio: & interdum ut Them. ἵημι, mitto.
Προΐητι, emittit, ministrat, Dor. pro προΐησι, 3. sing. præs. ind. à προΐημι. Th. ἵημι, mitto.
Προῖκα, adv. gratuitò. Them. προῖξ, donum.
Προικεῖος, ου, ὁ, dotalis; ut προικεῖα δῶρα, dotalia munera; seu dona jugalia; quæ & προικεῖα, absolutè dicuntur: Item προίκιος, ου, ὁ, gratuitus; ut προίκιος χάρις; in Epigram. Item Προικίδιον, ου, τὸ, diminut. doticula, exigua dos; Plut. omnia ab eodem Them. seq. προῖξ; V.
Προϊκνέομαι, advenio, accedo; undè etiam, Προΐκτης, seq. mendicus, ut qui nos accedat petitum stipem; Il. ρ & Od. ρ. ex πρὸ, & ἱκνέομαι, fut. ἵξομαι, pr. ἵκμαι, &c. V.
Προΐκτης, ου, ὁ, mendicus, à πρὸ & ἱκετεύω, supplico; vel quia προῖκα petit.
Προικῷος, ου, ὁ, dotalis, idem quod προικεῖος, & ab eod. Th. seq. προῖξ; V. Item Πρόϊμος, & πρώϊος, maturus, tempestivus, vel præmaturus, statum tempus præveniens; Hesych. unde superl. Προϊαίτατος, omnium primus, maximè immaturus; Suid. idem quod & pro πρώϊμος, & πρώϊος, à Them. πρωΐ, &c. V.
ΠΡΟΪΞ, & προῖξ, κὸς, ἡ, donum, dos, gratia, acc. προῖκα, sed adverbialiter etiam usurpatur, pro gratis, sine mercede, q. à πρὸ & ἵκω, venio, qui est donum quo quis alium prævenit ultrò. Aut à πρόεσις, largitio, quod à προΐημι, effundo largiter.
Προΐξεσθαι, f. 1. inf. m. verb. προϊκνέομαι, advenio: quod ex πρὸ & ἱκνέομαι, venio, f. ἵξομαι.
Πρόϊος, vide paulò suprà πρόϊμος.
Προϊππεύω, equito ante: ex πρὸ & ἱππεύω, equito. Th. ἵππος, equus.
Προΐσσω, seu Προΐσσομαι, porrigo manum, seu protendo, Προτείνω χεῖρα, vel protensâ manu do; ex πρὸ, & ἴσσω, idem, &c. V.
Προΐστημι, præficio, f. προστήσω, præs. m. προΐσταμαι, σαι, ται, propono, præpono, præ me fero, præficio; Item præsum, cum gen. Th. ἵστημι, sto.
Προϊστορέω, antè memoro, priùs commemoro; ex πρὸ, & ἱστορέω, à Th. ἵστωρ, ορος, &c. V.
Προΐσχειν, & προΐσχεσθαι, Ion. pro προτείνειν, prætendere. Them. ἴσχω, vel ἔχω, habeo.
Πρόϊτος, sordidus, quia solet προΐεσθαι, projici.
Προϊχνεύω, antè vestigo: Item expon. præeo; ex πρὸ, & ἰχνεύω, à Th. ἴχνος, εος, τὸ, V.
Προϊὼν, όντος, in f. g. προϊοῦσα, a. 2. part. verbi πρόειμι, accedo. Th. εἶμι, eo, a. 2. ἴον.
Προίωξις, εως, ἡ, persecutio, per Sync. pro προδίωξις, à προδιώκω. Them. διώκω, persequor.

persequor. f. ξω, p. χα.

ΠΡΟ'ΚΑ, adverb. subito, statim: ut puto more προκὸς, id est, hinnuli, qui velox.

Προκαθαίρω, præpurgo, antè purgo; ex πρὸ & καθαίρω; V. Item Προκαθεδρεία, ἡ, primus locus in consessu, prima sedes; ex πρὸ, & καθέδρα; V. Sic & Προκαθέζομαι, præsideo; cum genit. ap. Greg. unde οἱ προκαθεζόμενοι τοῦ λαοῦ, episcopi qui populo præsident apud eund. ex πρὸ & καθέζομαι; vi. Sic etiam, Προκαθεύδω, prædormio, priùs dormio; ex πρὸ, & καθεύδω, idem quod Th. εὕδω, &c. V.

Προκαθεστηκὰς, gen. sing. f.g. perf. part. act. à προκαθίστημι.

Προκαθηγοῦμαι, præeo, ducem viæ me præbeo; ex πρὸ, & καθηγοῦμαι, à Th. ἡγέομαι, -οῦμαι, idem, &c. V. Item Προκάθημαι, præsideo: Item sum præsidio, ad custodiam relictus sum alicujus regionis; Polyb. l. 2. ex πρὸ, & κάθημαι, idem quod Th. ἧμαι, sedeo, &c. V. Item Προκαθίζω, & προκαθίζομαι, antè consideo: Item præfero; apud Luc. ex πρὸ, & καθίζω, idem quod Th. ἵζω, &c. V.

Προκαθίστημι, ante constituo; ex πρὸ κατὰ & ἵστημι, statuo, f. στήσω, p. ἕστηκα, seu ἔστακα, a. 2. ἔστην.

Προκακόω, ante affligo, antè malè tracto; ex πρὸ, & κακόω; V.

Προκαλέομαι, provoco, lacesso, in jus voco; Item hortor. Th. καλέω, voco; f. έσω, p. κέκληκα. per Sync.

Προκαλίζετο, 3. sing. imperf. Ion. à

Προκαλίζομαι, provoco. Th. καλέω, voco.

Προκαλινδέω, provolvo, volvo ante; undè in. pass. Προκαλινδοῦμαι, volvor ante, provolvor; viz. pedibus seu ad pedes; ex πρὸ, & καλινδέω, -έομαι. idem quod κυλινδέω, έομαι, &c. V. Item Προκαλύπτομαι, prætendo ad me tegendum, & Metaph. prætendo. obtendo, prætexo; ut προκαλύπτεσθαι δόξαν μετριότητος, modestiam prætendere; undè verbalia, Προκάλυμμα, τὸ, tegumentum quod prætenditur ad tegendum; & Metaph. prætextus: Item προκάλυψις, obtensus, ipse actus obtendendi, vel prætendendi aliquid ad tegendum; ex πρὸ, & καλύπτομαι, pass. à Them. καλύπτω, V. Item Προκάμπυλος, de plantis dicitur, quæ ubi primùm in rectum altiùs venerint, rursus terram versus inclinant; ex πρὸ, & καμπὴ, ἡ; undè καμπύλος, ὁ, à Th. κάμπτω, &c. V.

Προκαμὼν, όντος, a. 2. part. act. à προκάμνω, prælaboro. Them. κάμνω, laboro; f. καμῶ, p. κέκμηκα, a. 2. ἔκαμον.

Προκάρδιον, quod est sub pectore depressum, molle & carnosum; juxta os ventriculi; ex πρὸ, & καρδία, ἡ, V.

Προκάρηνος, ου, ὁ, ἡ, præceps. Th. κάρηνον, caput.

Προκαρήνως, præced. est, propriè, capite prono, antè, vel deorsùm vergens; id enim vis præpos. πρὸ sæpe denotat; Item Πρόκαρπον, quod est ante, vel suprà καρπὸν, aut prima pars καρποῦ; Poll. ex πρὸ, & καρπὸς, ὁ, junctura manus, &c. V. Item Προκαταβαίνω, antè descendo; ex πρὸ & καταβαίνω, V. Sic etiam, Προκαταβάλλω, q. d. præjicio, seu præjacio, ut προκαταβάλλειν τὰ τῆς πίστεως τὰ σπέρματα, apud Chrys. Item repræsento, ante diem solvo; & προκαταβάλλομαι, præstruo; unde verbalia, προκατάβλημα, & προκαταβολὴ, quod solvitur ante diem: sic appellabatur Athenis repræsentatio pensionis vectigalium prima; (ad alterum enim terminum, (ut duo definiebantur termini emptori,) pecunia quæ erat reliqua solvenda dicebatur προσκατάβλημα, seu προσκαταβόλημα; quod V.) ex πρὸ & καταβάλλω; unde κατάβλημα, καταβολὴ, &c. V.

Προκαταγγέλλω, prænuntio, ante denuntio: f. -ελῶ, p. προκατήγγελκα, a. 1. προκατήγγειλα, perf. part. pass. προκατηγγελμένος. Ex πρὸ, κατὰ, & ἀγγέλλω, nuntio.

Προκαταγινώσκω, antè damno, seu condemno, sed expon. & præjudico, præjudicio condemno; Dem. Thuc. Luc. unde προκατάγνωσις, damnatio, seu condemnatio quæ fit quodam præjudicio, vel ex præsumpta opinione; Item præjudicatio, præjudicium; ex πρὸ, & καταγινώσκω, unde κατάγνωσις, &c. V. Item Προκαταδικάζω, prædamno, à καταδικάζω; V. Προκαταδύω, seu προκαταδύνω, ante demergo, seu submergo, à καταδύω, vel καταδύνω, vi. προκαταθήγεσθαι, antè exacui, à καταθήγω, vi. Προκατακλίνω, antè reclino, seu depono, ante alios accumbere facio; in pass. προκατακλίνομαι, prior accumbo, vel in superiore loco accumbo, à κατακλίνω; vi. Προκατακλύζω, ante proluo, ante inundo, à κατακλύζω: vi. Item Προκαταψίνω, priùs condemno, judicio meo antè damno, à καταψίνω, comp. ut præcedentia, cum præp. πρὸ, &c. V.

Προκαταλαβεῖν, a. 2. inf. act. à

Προκαταλαμβάνω, præoccupo, anticipo, anteverto: ex πρὸ, κατὰ, & λαμβάνω, capio: f. λήψομαι, p. λέληφα, & Att. εἴληφα, a. 2. ἔλαβον, perf. pass. Att. εἴλημμαι.

Προκαταλαμβάνω, præced. format. à se pr. pass. προκατείλημμαι, Atticè; quod apud Metrodor. in activa reperitur signif. ut προκατείλημμαί σε, ὦ τύχη, &c. unde verbale, προκατάληψις, præoccupatio, anticipatio; sed est & schematis nomen; apud Rhet. & fit, inquit Ruf. quum id quod adversarius arrepturus est, aut quæ objecturus, præsumimus, prædicimus ac dissolvimus, &c. V. præced. Item Προκαταλέγομαι, etiam ego allegor & ascribor in catalogum, à καταλέγω, ομαι, comp. cum præp. πρὸ, &c. V.

Προκαταλύω, ante dissolvo, ante everto, ante finio: ex πρὸ, κατὰ, & λύω, solvo.

Προκαταπίνω, antè absorbeo, antè deglutio; ex πρὸ, & καταπίνω; Vi. Item, Προκαταπίπτω, antè cado; ex πρὸ, & καταπίπτω; V. Item, Προκατάργματα, & προκατάρξις, &c. V. infra in προκατάρχω.

Προκαταρκτικὸς, οῦ, principalis, primarius: ex πρὸ, κατὰ, & ἄρχομαι, incipio. Th. ἀρχὴ, initium.

Προκαταρτίζω, prius absolvo, f. ίσω, a. 1. προκατήρτισα, a. 1. sub. activ. προκαταρτίσω, ῃς, ῃ, & in 3. pl. προκαταρτίσωσι. Ex πρὸ, κατὰ, & ἀρτίζω, perficio. Th. ἄρτιος, perfectus.

Προκαταρτίζεσθαι, signif. apparari; ab act. præced. V. Item Προκαταρτύομαι, compono, ex multis unum facio, aut instruo; Plut. ex πρὸ, & καταρτύω; V. Item Προκατάρχω; q. d. præexisto, anteverto, antegredior; Item præpolleo, antiquiore loco numeroque habeor; Item Προκατάρχομαι, auspicor; ut προκατάρχεσθαι δίκης, contestari litem; unde verbalia, προκατάργματα, libamina quæ ante hostiæ percussionem & sacrificium fiebant, & προκατάρξις, principium, origo; ex πρὸ & κατάρχω, -ομαι, &c. V. Item Προκατασχέθω, præcoerceo, &c. idem quod, προκατέχω; V. ex πρὸ, & κατασχέθω, detineo, &c. idem quod κατέχω; à σχέθω, idem quod, & pro Th. ἔχω, &c. V. Προκατασκέπτομαι, præmissus speculor, seu exploro; Herodot. l. 8. à κατασκέπτομαι; V.

Προκατασκευάζω, antè struo aut molior, præstruo quidpiam ad id quod efficere volo; unde προκατασκευὴ, præstructio, præparatio; apud Rhetores, est pars orationis præstruens ea quæ adstruenda sunt argumentationibus; Item schema orationis præmolliens dictum hyperbolicon quod dicturi sumus; Hermog. à κατασκευάζω, unde κατασκευὴ, &c. V. Προκατάστασις, narrationis præparatio; apud Hermog. est verbale, à προκαθίστημι, quod ex καθίστημι, unde κατάστασις, &c. V. Προκαταστρέφω, ante morior, priùs vitam finio; undè verbale, προκαταστροφὴ, mutatio statûs ante extremum finem; Laert. à καταστρέφω, unde καταστροφὴ, &c. V.

Προκαταύλησις, quum tibiæ recenter factæ, utiles redduntur, ludicrâ & exercitoriâ lusione, antequam in theatrum afferantur; quum deteruntur & leniuntur; i. e. τῶν αὐλητῶν προάσκησις, tibicinum præcedens exercitatio, antequam, in publico, ars ipsa jactetur; à καταύλησις, verbale à καταυλέω; V.

Προκαταφεύγω, antè vel priùs confugio; à καταφεύγω; V. Προκαταχράομαι, antè utor: Item priùs consumo; unde προκατακεχρῆσθαι, priùs consumptum esse, à καταχράομαι; V. Προκαταχρίω, priùs illino, à καταχρίω; V. Προκατέδω, ante comedo, à κατέδω; V. Προκατέρχομαι, præcedo, priùs eo, à κατέρχομαι; V. Item Προκατέχω, præcoerceo, præoccupo; jam pridem possideo, & in pass. Προκατέχομαι, detineor apud, vel retineor; ex κατέχω, κατέχομαι, comp. ut reliqua anteced. cum præp. πρὸ, &c. V.

Προκατειλημμένη, ης, ἡ, perf. part. pass. fœm. gen. verbi προκαταλαμβάνω; q. v.

Προκατήγγειλα, ας, ε, aorist. prim. ind. activ. &

Προκατήγγελκα, ας, ε, perf. ind. act. verbi προκαταγγέλλω; q. v.

Προκατηγορία, præcedens accusatio; Thuc. ex πρὸ, & κατηγορία; V.

Προκατήμενος, Ion. pro προκαθήμενος, ante sedens, præs. part. verbi προκάθημαι, sedeo; q. v.

Προκατηχέω,

Προκατηχέω, ῶ; q. d. priùs insono, antè personο, &c. ut apud Phalar. in Epist. ad Abaridem; εἰ μὴ ἂν προκατήχησαι τ̃ ἐμῆς διαβολῆς; Si jam aures tui personuerunt, &c. ex πρὸ & κατηχέω, quod ex κτ̃, & ἠχέω, à Them. ἦχος, ὁ, &c. V.

Προκαθίζειν, Ion. pro προκαθίζειν, propalam sedere quod ex πρὸ & καθίζω, sedeo. Th. ἵζω, idem.

Προκατόπτομαι, priùs speculor, antè exploro, vel exploraturus præmittor; unde Προκατοψόμενος, priùs speculaturus & exploraturus; ex πρὸ & κατόπτομαι, &c. V. seq.

Προκατοψόμεναι νῆες, naves quæ exploraturæ præmittuntur, fut. 1. partic. m. plural. num. fœm. gen. Them. ὄπτομαι, video.

Πρόκαυμα, ustio, adustio, ut πρόκαυμα χύτρας, ustio ollæ: Joel. c. 2. ex πρὸ, & καίω, f. καύσω; unde καῦμα, τὸ, &c. Vide.

Πρόκειμαι, σαι, ται, proponor, exponor, projicior. Hinc part. præs. προκείμενος, η, ον, propositus: f. προκείσομαι, præs. inf. προκεῖσθαι. Ex πρὸ & κεῖμαι, jaceo.

Προκεκηρυγμένον, prænuntiatum, perfect. particip. passiv. à προκηρύσσω; quod vide.

Προκέλευθος, prævius, qui præit, præcursor; Non. ex πρὸ, & κέλευθος; V. Item Προκελευσματικὸς, pes metricus quatuor constans syllabis brevibus; ut προκελευσματικὰ μέτρα, carmina id pedis genus habentia; forsan, quòd τοῖς κελεύσμασι præcini solent; ex πρὸ, & κατακελεύω; unde κατακελευσμὸς; à Them. κέλω, unde κελεύω, f. κελεύσω, & verbale κέλευσμα, &c. V. Item προκέφαλος, ὁ, ἡ; qui vel quæ caput habet prominens & acutum; vel idem quod μακροκέφαλος; Suid. & Eust. Item στίχος προκέφαλος, dicitur versus in quo prima syllaba abundat: aut cum sequenti, per συνίζησιν, coit; idem etiam versus dicitur μακροκέφαλος στίχος, cujus scil. initium geminatur; & à quo si auferas caput velut superfluum resegmen, sanum tamen efficies versum; vel si συνιζήσει mediceris, & in dactylum confles; qualis est ille versus, Il. ε, Ἦ οὐχ ἅλις ὅτι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις, &c. ex πρὸ, & κεφαλὴ, ἡ; V.

Προκεχειροτονημένοις, prius designatis, dat. plur. perf. part. pass. à προχειροτονέω, quod ex πρὸ & χειροτονέω, decerno, creo, elatis manibus, ex χεὶρ, & τείνω, tendo.

Προκήδομαι, curam gero; ut προκήδομαι τ̃ ἀνδρὸς, viri curam gero, ex πρὸ, & κήδομαι, curo, &c. Vi. Item Προκηκαίνω, anxiè cogito; ex πρὸ & κηκαίνω, à Them. κέαρ, unde κῆρ, ρὸς, &c. V.

Προκηρύσσω, vel Att. -ύττω, ante prædico: f. ξω, a. 1. προκήρυξα, perfect. προκεκήρυχα· perf. pass. προκεκήρυγμαι· à κηρύσσω, prædico. Them. κήρυξ, præco.

Προκινδυνεύω, f. εύσω, periclitor pro; propugno periclitando: ex πρὸ & κινδυνεύω, periclitor. Them. κίνδυνος, periculum.

Προκινέω, antè moveo; sed exp. etiam promoveo; apud Xen. ex πρὸ & κινέω; V. Item Προκλαίω, antè fleo, priùs defleo; unde προκλαύσαντες, priùs deflentes; apud Eurypid. ex πρὸ, & κλαίω, futur. κλαύσω, &c. Vide.

Προκλέης, έος, ὁ, PROCLES, nomen proprium.

Προκληθεὶς, ένος, provocatus, a. 1. part. passiv. à προκαλέομαι. Them. καλέω, voco.

Πρόκλησις, εως, ἡ, provocatio; Item conditio lata: ab eodem verbo & Them.

Πρόκλητος, provocatus, promptus; unde Προκλητικὸς, provocatorius, ad provocationem pertinens: Item provocandi vim habens, sive eliciendi; ut ut προκλητικὸς οὔρων, urinam ciens; ex iisdem, cum præced. Vi. Item, Προκλύζω, antè abluo, vel ante alluo; Item ante diluo, perfundo priùs, priùs imbuo; ex πρὸ, & κλύζω, Vide.

Προκλυτὸς, ῦ, præauditus, præcognitus. Them. κλύω, audio.

Προκνήμιον, exterius os cruris & minus, focile minus; Aristot. & Poll. l. 2. ex πρὸ, & κνήμη, ἡ; Vi. Item Προκοίλιος, ut προγάστωρ, versus vocatur, cujus veluti alvus intumescit & quasi contractione indiget; id est, in cujus medio syllaba redundat; (sicut contrà, λαγαρὸς, in quo brevis pro longa ponitur;) ut in primo versu Iliad. ubi in πηληϊάδεω, ε in ω absorbetur; Eust. Il. ζ. ex πρὸ, & κοιλία, ἡ; vi. Sic etiam Πρόκοιτος; q. d. antecubitor; expon. à Greg. προφύλαξ, unde προκοιτία, excubiæ, vigiliæ; ut & προκοιτέω, ῶ, excubo; Item Προκοίτιον, ῦ, τὸ, & προκοιτὼν, ὁ; q. d. antecubiculum; pro latino utitur Plin. l. 2. i. e. antithalamus, vulgo; i. e. Gallicè *antichambre*, &c. ex πρὸ, & κοίτη, ἡ, unde κοῖτος, ὁ, &c. V. Item Προκολακεύω, antè adulor, & quasi præblandior; à Them. κόλαξ, -κος, unde κολακεύω, &c. Vi. Προκολάζω, antè punio, à Them. κολάζω; Vi. Πρόκολπος, ῦ, ὁ, ἡ; qui ante sinum est: undè προκόλπιον, τὸ, anterior sinûs pars, anterior sinus vel prominentior pars in sinu; Theophrast. à Them. κόλπος, ὁ; Vi. Προκομίζω, præfero; id est, ante fero: Item effero, scil. funus: Item exhibeo, in pass. προκομίζομαι, prætendo; unde προκομιδὴ, ἡ, exhibitio, forensis vox in Pand. à Them. κομέω, undè κομίζω, & κομιδὴ, ἡ, &c. Vi. Προκόμιον, τὸ, anterior coma; Item coma quæ alterius loco ponitur, seu circumponitur; à Them. κόμη, ἡ; V. Προκόνδυλοι dicuntur tubera, & nodi, in ea digiti junctura seu curvatura quæ ungui est vicina; Ruff. Ephes. à Them. κόνδυλος, ὁ, comp. ut præcedentia cum præp. πρὸ, &c. V.

Προκοπὴ, vide in προκόπτω.

Προκόπτω, proficio, procedo: imperf. προέκοπτον, fut. ψω, perf. activ. προκέκοφα, perf. m. προκέκοπα· unde προκοπὴ, ῆς, ἡ, profectus. Them. κόπτω, scindo.

Προκοσμιὸς, q. d. antemundanus; qui fuit ante conditum mundum: Item Προκόσμημα, τὸ; q. d. anteornamentum; Item exterior cultus, verbale à προκοσμέω; q. d. antè orno, vel simpl. orno, adorno; Plut. ex πρὸ, & κοσμὸς; unde κοσμέω, κόσμημα, κόσμιος, &c. Vide.

Πρόκοττα, dicitur species quædam tonsuræ, cum scil. anterior capitis pars crinita relinquitur, & occiput raditur; ut quidam interpr. ex πρὸ, & κόττη, ἡ; i. e. κεφαλὴ, &c. V.

Πρόκριμα, ατος, τὸ, propriè prælatio, quâ alii alium anteponimus: à

Προκρίνω, εις, ει, antefero, antepono: præs. inf. προκρίνειν. Ex πρὸ ante, & κρίνω, judico.

Πρόκρισις, ἡ, q. d. prælatio; expon. & præjudicatio: Item Πρόκριτος, prælatus, qui præfertur & anteponitur; verbalia à præced. προκρίνω; V.

Πρόκροσσαι νῆες, dicuntur naves aliæ post alias, seu super alias in continuâ serie: à κρόσσος, ῦ, ὁ, fimbria; vel κροσσαὶ, scalæ. V. Eustath. & Suidam.

Προκυβερνᾷν τ̃ νεὼς; q. d. prægubernare navem; apud Poll. dicitur sic officium τ̃ πρωρέτου; seu dicitur de proreta, ut qui proram, seu anteriorem navis partem regat; sicut contrà, ὑποκυβερνᾷν τ̃ νεὼς, qui in puppi sedens, eam gubernat: ex πρὸ, vel ὑπὸ, & κυβερνάω; Vi. Item Προκυλινδέομαι, provolvor ad pedes alicujus; more supplicis accido ad genua alicui, vel alicujus, & reperitur etiam, προπροκυλίνδομαι, apud Hom. majoris emphaseos gratiâ; ut Iliad. χ. & Odyss. ρ. ex πρὸ, & κυλινδέω, ῶ, vel κυλίνδω, in passiv. κυλινδῦμαι, vel κυλίνδομαι, &c. V. Sic etiam Προκυλίω, provolvo, vel volvo antè, & in passiv. Προκυλίομαι, volvor ante; unde verbale, Προκύλισις, supplicatio; quâ scil. supplex alicujus genibus advolvitur; ex πρὸ, & κυλίω, futur. ίσω, unde κύλισις, εως, ἡ, &c. Vi. Item Προκυμαία, ἡ, dicitur moles opposita fluctibus; ex πρὸ & κῦμα, τὸ; vi. Item Προκυνεῖν, dicuntur canes, quum latrant antequam feram invenerint, est à προκύων; quod vi. Item Προκύπτω, inclinans, seu incurvans me propendeo; vel simpl. propendeo, seu me inclino: Item procido & erumpo, promineo: Item prospicio, foras prospecto, &c. ex πρὸ, & κύπτω; V.

Προκυρόω, ῶ, ante sancio, f. ώσω, perfect. προκεκύρωκα perf. part. pass. προκεκυρωμένος, η, ον, prius sancitus: à κυρόω, ratum habeo, autoritatem do. Th. κῦρος, εος, τὸ, auctoritas.

Προκύων, PROCYON, sive antecanis; sidus quod ante majorem canem oritur: ex πρὸ & κύων, κυνὸς, ὁ, ἡ, canis.

Προκώμιον, ῦ, τὸ, Pindar. pro προοίμιον, τὸ τ̃ κώμου γραφόμενον· quod ante κῶμον hymnumque scribitur aut canitur: Hymni prooemium.

Πρόκωνα, sive προκώνια ἄλφιτα, farina ex hordeo non tosto; Poll. & Gal. ex πρὸ, & κῶνος, ὁ; V.

Πρόκωπος,

Πρόκωπος, ου, ὁ, ἡ, remex, qui est ad remum. Th. κώπη, remus.

Πρόλαλος, præceps in loquendo; apud Suid. ex πρὸ & λάλος, V.

Προλαμβάνω, occupo, anteverto. f. προλήψομαι. p. Att. προείληφα. a. 2. προέλαβον, ες, ε. præoccupavi. Them. λαμβάνω, capio.

Προλάμπω, splendorem & lucem prodo; illuceo: ex πρὸ & λάμπω, V. Item, πρόλαχος, quod prius sorte obvenit; prior sors: ex πρὸ & λάχος, εος, τὸ, à Th. λαγχάνω, in a. 2. ἔλαχον, ab inusit. λήχω, &c. V. Item, προλεαίνω, antè levigo; antè mollio; antè complano; item, antè contero, antè comminuo: ex πρὸ & λεαίνω, à Th. λεῖος, ὁ, V.

Προλέγω, prædico. imperf. προέλεγον. Th. λέγω, dico. f. ξω. p. χα.

Προλείπω, relinquo. Vide in προλελοιπότες.

Προλελεγμένος, ου, ante delectus, perf. part. pass. verbi προλέγω, quod V.

Προλελοιπότες, relicti, nom. pl. part. p. m. verbi προλείπω, relinquo. f. ψω. a. 2. προέλιπον. a. 2. m. προλιπόμην. p. m. προλέλοιπα. Th. λείπω, linquo.

Προλεπτύνω, antè extenuo, seu attenuo: ex πρὸ & λεπτύνω, V.

Προλεσχηνεύω, vide λεσχηνεύω.

Πρόλημμα, quod anticipatur, seu, anticipando capitur; sed exp. & prærogativa; apud Polyb. Sic &, προληπτικὸς, ad anticipationem pertinens; verbale à προλαμβάνω, V. Item, προλήνιον, exp. torcular; apud Jerem. c. 5. ex pro, & ληνὸς, ὁ, V.

Πρόληψις, εως, ἡ, anticipatio, occupatio; anticipata opinio; præsumptio: à προλαμβάνω, quod V.

Πρόληψις, præced. q. d. antè occupatio; figura, apud Rhetores; quum id quod objici potest, vel, ab adversario, vel, ab ipso Judice, contra nos aut causam nostram præoccupamus, & cum ratione dissolvimus, &c. V.

Προλιμνάδες τῶν ποταμῶν, stagna fluviorum: ex πρὸ & λίμνη, ἡ, unde, λιμνὰς, ἀδος, &c. V. Item, προλιμοκτονέω, ῶ, priùs fame neco: ex πρὸ & λιμοκτονέω, V.

Προλιπόνθ', & προλιπόντ', pro προλιπόντα, acc. sing. vel pro προλιπόντε, nom. & dual. a. 2. part. act. verbi προλείπω, relinquo; quod vide in προλελοιπότες.

Προλιπὼν, relinquens; in f. g. προλιποῦσα, a. 2. part. act. verbi ejusd.

Προλισθαίνω & προλισθέω, ῶ, q. d. circum delabor; seu, circumquaque decido: ex πρὸ & ὀλισθέω, V. Item, πρόλοβος, ου, ὁ, sinus ille in avium gutture prominens, in quem primùm cibos recentes ingerunt; Aristot. H. An. 2. ult. Pollux, etiam homini tribui docet; item, προλόβιον, in auricula, dicitur prominula, seu, pendula τοῦ λοβοῦ pars; item, προλοβώδης, εος, ὁ κ ἡ, similis προλόβῳ, seu, ingluviei, προλόβου, seu, ingluviei speciem gerens; omnia, ex πρὸ & Th. λοβὸς, ὁ, V. Item, πρόλογος; q. d. proloquium; i. e. anteloquium; id scil. quod dicitur ante cætera; peculiariter apud Comicos & tragicos Poëtas; sic nominatur, quæ comœdiæ, seu, tragœdiæ præponitur præfatio; Aristot. Rhet. 3. Unde, προλογίζω, præfationem loquor; primus in scenam prodiens verba facio; sed exp. etiam, prior verba facio; Suid. ex πρὸ & λόγος, ὁ, seu, verbale, à προλέγω, V. Item, προλοχίζω, insidiis præoccupo; ut, apud Plut. προλοχίσας ὁδὸν, quum prior viam insidiis occupasset: ex πρὸ & λόχος, ὁ, unde λοχίζω, &c. V.

Πρόλοχος, ου, ὁ, nomen viri, q. d. primus insidiator.

Προλύω, solvo antè; unde προλύται, prolytæ, lytarum antecessores; lytis in jurisprudentia provectiores; in juris enim studio qui quartum jam annum ei operam dedissent, tantosque in eo progressus fecissent, ut de eo respondere probè possent, & quæstiones solvere λύται nominabantur, i. e. solutores; at, qui quintum, προλύται; quos ut uno anno, ita etiam peritia in legum ænigmatis, & nodis juris solvendis anteunteis τοῖς λύταις, quasi præsolutores diceres; in Proemio Pand. ex πρὸ & λύω, V.

Προμάθεια, ας, ἁ, Dor. pro προμήθεια, quod vide.

Προμαθεῖν, prædidicisse, a. 2. inf. act. verbi προμανθάνω, quod V.

Προμαθεὺς, έως, ὁ, Dor. pro Προμηθεὺς, quod V.

Πρόμακρος, oblongus, prælongus: ex πρὸ & μακρὸς, V. Item, προμαλακύνω & προμαλάττω, præmollio; antè, vel, prius mollio, seu, emollio; unde, προμαλακτήριον, ου, τὸ, prima pars balnei, sive, prima domus aut cella, in quam ingressi in aere versabantur calido, atque indè ad lavacrum proficiscebantur; ita dicta, quòd in ea corpora præmolliri solent; Gal. l. 9 simpl. ex πρὸ & μαλάσσω, vel, μαλάττω, f. ξω, unde μαλακὸς, μαλακύνω, μαλακτὴρ, ῆρος, ὁ, &c. V.

Πρόμαλος, plantæ species. Them. μαλὸς, idem quod ἀμαλὸς, tener.

Πρόμαλος, præced. dicitur esse ἡ μυρίκη, myrica; apud Hippocr. Item, προμάμμη, proavia; ex πρὸ & μάμμα, seu, μάμμη, ἡ, &c. V.

Προμανθάνω, ante disco: ex πρὸ & μανθάνω, disco: f. μαθήσομαι. a. 2. ἔμαθον.

Πρόμαντις, ἡ, mulier quædam oraculi Delphici antistes: Luc. sed exp. etiam vaticinantium antistes; vel simpl. vaticinans; item, προμαντεὺς, q. d. prævaticinator; cognomen fuit Apollinis; unde, προμαντεύομαι, q. d. prævaticinor, aut, antè vaticinor; atq; indè, προμαντεία, prævaticinatio; sed exp. etiam, prærogativa consulendi oraculi; seu, primæ partes in consulendo oraculo; apud Dem. Philipp. 3. ex πρὸ & μάντις εως, ἡ, unde, μαντεύομαι, μαντεία, &c. V.

Προμαρτύρομαι, ante testor, prænuntio. f. οῦμαι, a. 1. m. προεμαρτυράμην, ω, ατο. à μαρτύρομαι, testor. Them. μάρτυρ, testis.

Προμαχὼν, ῶνος, ὁ, Ion. pro προμαχὼν, quod vide.

Προμαχέω, idem quod seq. προμαχίζω, vide.

Προμαχίζω, in primâ acie pugno: f. ίσω. Them. μάχομαι, pugno: f. μαχήσομαι.

Προμάχοις, & Ion. προμάχοισι, propugnatoribus, dat. pl. à

Πρόμαχος, ου, ὁ, ἡ, antesignanus; propugnator: contract. πρόμος. Th. μάχομαι, pugno.

Προμάχομαι, propugno; inter primos, seu, in prima acie pugno, seu, prælior; cum genit. in prælio me strenuè gero, &c. Ex πρὸ & μάχομαι, vide.

Προμάχων, gen. pl. præced. at.

Προμαχὼν, ῶνος, ὁ, propugnaculum. Th. μάχομαι, pugno.

Προμεθύω, antè ebrius sum; priùs inebrior; Plut. ex πρὸ & μέθυ, τὸ, unde μεθύω, &c. V. Item, προμελαίνω, priùs nigrum reddo; & in pass. προμελαίνομαι, prænigresco: ex πρὸ & μελαίνω, V.

Προμελετάω, ῶ, præmeditor. f. ήσω. perf. προμεμελέτηκα. a. 1. προεμελέτησα. à μελετάω, curo, meditor. Them. μέλει, curæ est.

Προμελέτησις, præmeditatio; verbale à προμελετάω, ..

Προμεριμνάω, ῶ, ante sum sollicitus. f. ήσω. p. προμεμερίμνηκα; à μεριμνάω, anxiè cogito. Them. μέριμνα, ης, ἡ, cura.

Προμετρέω, ῶ, præmetior, vel, demensum præbeo; item, mercede frumentum emptoribus in foro demetior; ex πρὸ & μετρέω, V.

Προμετωπίδιον, ου, τὸ, frontale: ex πρὸ & μέτωπον, frons. Them. ὄπτομαι, video.

Προμετωπὶς, idem quod præced. προμετωπίδιον, frontis pellis; item, id quo frontes equorum, & interdum aliorum animalium, ornantur, &c. V.

Προμήθεια, ας, ἡ, vel προμηθία, providentia, cautio: à προμηθὴς, quod vide.

Προμηθείη, & -ίη, Ion. pro præced.

Προμηθέομαι, curam alicujus gero: ex πρὸ & μῆδος, εος, τὸ, cura.

Προμηθεύομαι, idem quod præced. προμηθέομαι, provideo, prospicio, providentiam aut curam ago, &c. V.

Προμηθεὺς, έως, ὁ, PROMETHEUS, nomen viri: qu. à

Προμηθὴς, έος, ὁ, ἡ, providus, circumspectus; ex πρὸ, ante, & μῆδος, εος, τὸ, cura.

Προμηθήτεια, apud Siculos est, pronuba, Poll. Item, adv. προμηθικῶς & προμηθῶς, providè; utendo providentia, &c. à præced. προμηθὴς, consultus, cujus neut. προμηθὲς, substantivè sumitur pro, προμήθεια, V. Unde etiam, προμηθέστατος, superl. prudentissimus, vel, providentissimus; atque indè adv. προμηθέστατα, maxima cum prudentia; providentissimo consilio, &c. V.

Προμήκης, oblongus, prælongus; item, procerus; ex πρὸ & μῆκος, τὸ, V. Item, προμηνύω, ante indico, prænuntio: ex πρὸ & μηνύω, V. Item,

προμήτωρ, ορος, ὁ, avus ex matre; pater matris; Hesych. ex πρὸ & μήτηρ.

Προμιγῆναι, misceri, a. 2. inf. pass. verbi προμίγνυμι. Them. μίγνυμι, misceo. f. ξω. p. χα. a. 1. pass. ἐμίχθην. a. 2. pass. ἐμίγην.

Προμνάομαι, ῶμαι, ambio nuptias pro alio; nuptias alicui concilio; & general. ambio pro alio; aliquid ei concilio; ex πρὸ & μνάομαι, ambio, &c. V. Unde etiam verbalia, προμνησις, ipsa actio conciliandi & ambiendi pro alio; &, προμνηστικὴ, sub. τέχνη; ars earum quæ pronubæ dicuntur; ars copulandi seu conciliandi; sic etiam, προμνήστρια, quæ & προμνηστρὶς, nuptiarum conciliatrix; pronuba; item, προμνηστεύω & προμνηστεύομαι, idem quod, προμνάομαι, concilio nuptias; & velut procuro alii fœminam; ex πρὸ & μνηστεύομαι, idem quod μνηστεύω, ab eod. Th. μνάομαι, V. Item, προμνηστῖνοι, οἱ, exp. alius post alium, sigillatim; i. e. οἱ προμύοντες ἀλλήλους, καὶ μὴ ἅμα πάντες προϊόντες; ἀλλὰ κατὰ τάξιν, καὶ ἐφεξῆς; ut Od. φ. ἀλλὰ προμνηστῖνοι εἰσέλθετε, οὐδ' ἅμα πάντες; i. e. alter post alterum ingrediatur; ubi Schol. Hom. exp. προμύοντες ἀλλήλους; innuens derivari à μύω, sic etiam, προμνηστῖναι, αἱ, ut, Od. λ. αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήϊσαν, exp. alia ante aliam, &c. Est remotius quoddam compositum quasi ab inusit. προμύω; ex πρὸ & μύω, &c. V. Item, πρόμοιρος, qui præmaturo fato obit, quasi ante fatum occidens; i. e. qui præmaturâ morte decedit; ex πρὸ & μοῖρα, ἡ, vide.

Προμολέω, progredior: ex pro & μολέω, seu μόλω, venio, eo: præt. μέμβλωκα, pro μεμόληκα.

Προμολὴ, ῆς, ἡ, vestibulum: quia προμολοῦμεν, id est, prodimus per illud.

Προμόλω, idem quod præced. προμολέω, prodeo; item, προμολαὶ in montibus, dicuntur eminentiæ, seu, cacumina in altum assurgentia; in Epigr. ut sing. fœm. præced. προμολὴ, in ædibus dicitur vestibulum; ut, per quod patet aditus, &c. V.

Πρόμος, ου, ὁ, ἡ, antesignanus, contract. ex πρόμαχος. Th. μάχομαι, pugno. Nisi ex πρὸ & μέω, ut sit, qui ante ruit in hostem.

Προμοσχεύω, plantaria facio vel transfero: ex πρὸ & μοσχεύω, V. Item, προμοχθέω, prius affligor; Euryp. ex πρὸ & μοχθέω, V. Item, προμύησις, præinitiatio, Plut. à Th. μυέω, unde μύησις, &c. V. Sic etiam, προμύθιον, τὸ, fabulæ præfatiuncula, ad mores informandos, & vitæ usum accommodata; à Th. μῦθος, ὁ, unde, μυθικὸς & μυθίδιον, τὸ, &c. V. Προμυλαία, vel, προμυλία, ας, ἡ, statua quæ ante molas poni solebat; vel, Dea quæ molis præsidere credebatur; à Them. μύλη, ἡ, V. Προμυλλαίνω; labra protendo, vel, propendere sino; ab inusit. μυλλαίνω; quod à Th. μυλλὸς, ὁ, &c. V. Προμύττειν, est, promittere ellychnium, & lucernam emungere; Poll. à Th. μύσσω, vel, μύττω, &c.

V. Item, πρόναος, ante templum situs, protemplaris; ut &, πρόναον, ου, τὸ, i. e. τὸ ἐμπροσθεν τοῦ ναοῦ, templi vestibulum quod etiam dicitur, Ionicè, προνήιον; ut, προνήιος & προνηΐος, Ionicè, pro πρόναος; à Th. ναὸς, ὁ, comp. ut præcedentia, cum præp. πρὸ, &c. V.

Προναυμαχεῖν, prælio navali dimicare: ex πρὸ & ναυμαχέω, navale prælium ineo: ex ναῦς & μάχομαι, pugno.

Προνέμομαι, progredior; propriè pascendo, seu, depascendo; ex πρὸ & νέμω, pasco, &c. V.

Προνέμω, seu προσνέμω, tribuo. Th. νέμω, idem.

Προνέομαι, prodeo, progredior; ex πρὸ & νέω, νέομαι, eo, redeo, &c. Vide. Sic & προνεύω, promineo, propendeo, proclinor; ex πρὸ, & Th. νεύω, vide.

Προνήιον, ου, τὸ, Ion. pro πρόναον, templi vestibulum. Th. ναὸς, templum.

Προνηστεύω, jejuno ante; ex πρὸ, & Th. νῆστις; unde, νηστεύω, &c. V. Item, προνικῶ, ante vinco; ex πρὸ & νικάω, ῶ, &c. V.

Προνοέω, ῶ, & έομαι, οῦμαι, ante mente percipio; provideo; procuro: f. ήσω. perf. προνενόηκα. cum acc. præs. inf. act. προνοεῖν. præs. inf. pass. προνοεῖσθαι, à νοέω, cogito. Th. νόος, νοῦς, mens.

Προνοὴ, ῆς, ἡ, nomen mulieris.

Προνοήσας, αντος, a. 1. part. act. à προνοέω, quod V.

Προνοητὴς, οῦ, ὁ, provisor; verbale, à præced. προνοέομαι, V.

Προνοητικὸς, οῦ, providendi solertiam habens; providus; ab eod. verbo.

Προνοητικῶς, providè, vel, prospicienter; est adv. à præced. προνοητικὸς, V.

Πρόνοια, ας, ἡ, & Ion. προνοίη, cura, prudentia: ab eod. verbo & Th.

Προνομαία, Elephanti proboscis teste Suid. Item, προνομεία, deprædatio quæ fit à militibus pabulatum egressis; utrumque, à seq. προνομεύω, εύομαι, &c. V.

Προνομεύω, f. εύσω, pabulatum egredior, prædationibus infesto, captivum abduco: præs. pass. προνομεύομαι, captivus abducor ab iis qui pabulatum egressi sunt: à

Προνομὴ, ῆς, ἡ, pabulatio; item direptio: à νομὴ, pastus. Them. νέμω, distribuo, pasco.

Πρόνοος & πρόνους, prudens; unde compar. προνούστερος, prudentior; unde etiam paulò ante præced. πρόνοια, ἡ, ipsa actio antè aliquid percipiendi mente, & providendi; provisio; providentia; ut, πρόνοιαν ἔχειν τινός; providere alicui; &, ἐκ προνοίας τι ποιεῖν, deditâ operâ, &, consultò aliquid facere: ex πρὸ & νόος, contr. νοῦς, &c. V. Item, προνοτίζω, prius humecto; antè madefacio; Diosc. ex πρὸ & νοτίζω, à Th. νοτὶς, ίδος, &c. V. Item, προνουμηνία, antenovilunium; dies qui præcedit novam lunam: ex πρὸ & νεομηνία, contr. νουμηνία, &c. Vide.

Προνοῦσι, 3. plur. præs. ind. προνοοῦντος, gen. sing. part. præs. verbi προνοέω, quod vide.

Προνὺξ, Poët. adv. idem valet, quod πρὸ νυκτὸς, ante noctem.

Προνωπὴς, q. προενωπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, & πρόνωπος, ου, ὁ, propensus, præceps, pronus, facilis; promptus, paratus; item, extensus; item, exp. qui est ἔξωθεν τοῦ προνωπείου θαλάμου; unde adv. προνώπως, promptè, præcipitanter; item, προνώπιος, per Sync. quasi pro προενώπιος, foris observans; unde, προνώπιον, vel, προνώπειον, Eust. exp. πρόθυμα; aliis est vestibulum; apud Euryp. sed Pollux τὰ προνώπια, dicit esse τὰ πρὸ τῶν θυρῶν, &c. Omnia, ex πρὸ & ἐνωπὴ, unde ἐνώπιος, ἐνώπιον, &c. V.

ΠΡΟ'Ξ, προκὸς, ὁ, hinnulus: qu. à πρὸ & ἀΐσσω.

Πρόξεινος, & πρόξενος, ου, ὁ, ἡ, hospes publicus civitatis. Them. ξένος, hospes.

Προξενέω, ῶ, sum hospes publicus, hospitio excipio nomine civitatis. Vide præced.

Προξενητὴς, οῦ, ὁ, proxeneta, pararius, qui est velut conciliator, interpres, & internuntius ad paciscendum, seu, stipulandum; item, general. interventor & quasi conglutinator hominum quemvis contractum inter se ineuntium; unde, προξενητικὸν, scil. μίσθωμα, merces quæ proxenetis solvitur; item, προξενήτρια, conciliatrix; sed exp. & προμνήστρια, id vide, omnia, à præced. πρόξενος, qui peregrinos hospitio excipit totius civitatis nomine; item Metaph. qui aliquid procurat sive procuravit alicui; seu, qui alicujus rei est author; item, conciliativus; unde etiam præced. προξενέω, comparo aliquid alicui, vel, comparare conor; ut προξενῶ σοι τοῦτο, hujus rei sum tibi author, vel, hanc rem tibi comparo; item, sum interpres & conciliator versurarum aliorumque contractuum, Dem. Plut. &c. Unde etiam, προξενία, ἡ, hospitalis amicitia, vel, hospitii necessitudo publica, Xen. &c. Omnia, ex πρὸ, & Th. ξένος, ὁ, V. Item, προοδηγὸς, dux viæ; q. d. viæ præditor, perductor: ex πρὸ & ὁδηγὸς, V. Item, προοδοιπόρος, qui in itinere præit; ex πρὸ & ὁδοιπόρος, ὁ, V. Sic etiam, προωδοπεποιημένος, præparatus; in quo, seu, ad quem via jam patefacta est; apud Aristot. est part. præt. pass. à seq. προοδοποιέω, vide.

Προοδοποιέω, viam præstruo, viam patefacio, præparo; item propensus sum: ex πρὸ, ὁδὸς, οῦ, ἡ, via, & ποιέω.

Πρόοδος, ου, ἡ, prodeundi, seu, exeundi actio; item, processus, progressus: & Metaph. incrementum; & interdum adjectivè, qui viam præit; unde, προοδεύω, præeo; &, προόδευσις, præeundi actio: ex πρὸ & ὁδὸς, unde, ὁδεύω, fut. εύσω, &c. V. Item, προόδους, & προόδων, prominentes habens dentes, Poll. 2. ex πρὸ & ὀδοὺς, όντος, ὁ, &c. V. Item, προοικοδομέω, ædifico, seu, struo ante; præstruo, Poll. ex πρὸ & οἰκοδομέω, V. Sic, προοικονομέω,

νομέω, præstruo, præmolior, item, προοικονομία, rei futuræ præparatio & dispositio; unde προοικονομικὸν, dicitur, quod præstruit & viam facit ad sequentia; ex πρὸ & οἰκονόμος, unde, οἰκονομία, &c. V.

Προοιμιακὸς, ὖ, ὁ, ad exordium, seu, prooemium pertinens; à seq. προοίμιον, τὸ, V. Unde etiam, προοιμιάζομαι, exordio, seu, prooemio utor; ii idem, ex πρὸ & οἴμη, ἡ, &c. Vide seq.

Προοιμιάσῃ, 2. sing. f. 1. m. verbi προοιμιάζομαι, exordior. f. άσομαι. præs. part. m. προοιμιαζόμενος, η, ον, à

Προοίμιον, ου, τὸ, exordium, prooemium. Th. οἴμη, via, semita.

Προόλλυμι, antè perdo: ex πρὸ & ὄλλυμι, V. Item, προομαλύνω, antè complano, antè levigo: ex πρὸ & ὁμαλὸς; unde, ὁμαλύνω, V. Sic &, προόμνυμι, sive, προομνύω, q. d. præjuro; priùs, seu, aptè juro: ex πρὸ & ὀμνύω, ὄμνυμι, V. Item, προομολογέω, priùs confiteor, antè confiteor: ex πρὸ & ὁμολογέω, V. Item, προωμοσία, seu, προωμοσία, q. d. præjuratio; ipsa actio priùs jurandi; item, jusjurandum, quod accusator προομνύει, veram esse suam accusationem; Poll. est verbale, à προόμνυμι, quod à Th. ὄμνυμι, fut. ὀμόσω, pr. ὤμοκα, &c. V. Item, προονειδίζω, prior increpo probris, prior incesso dictis probrosis; ex πρὸ & ὀνειδίζω, V.

Προοπτέον, prospiciendum: &

Προόπτος, ου, ὁ, ἡ, prævisus, manifestus. Th. ὄπτομαι, video.

Προόπτης, qui rem prospicit; qui prævidet, seu, speculatur antè, Plut. Item, πρόοψις, visio rei futuræ, Thuc. Utrumque, ut & πρόοπτος, præced. præcognitus, verbalia, à προόπτομαι, prospicio, provideo; ex πρὸ & ὄπτομαι, V. Sic etiam, προορατὸς, qui prævideri, vel, provideri potest; unde, προορατικὸς, prævidendi, seu, providendi peritus, providus; utrumque, verbale à προοράομαι, ῶμαι, idem quod seq. προοράω, V.

Προοράω, ῶ, ante me video, prospicio: imperf. m. προεωρώμην, ώμην, perf. act. Att. προεώρακα. perf. part. act. προεωρακὼς, ότος, qui antea vidit, Th. ὁράω, video.

Προορθρίζω, ante lucem surgo, Psalm. 5. ex πρὸ & ὀρθρίζω, V.

Προορίζω, prius definio: f. ίσω. præt. προώρικα. a. 1. προώρισα. prædestinavi, decrevi exsequi: a. 1. part. act. προορίσας, αντος, qui prædestinavit: ab ὁρίζω, definio. Th. ὅρος, terminus.

Προορισμὸς, præfinitio, prædestinatio; verbale, à προορίζομαι, prædefinior; ut, apud Paul. ad Eph. 1. προορισθέντες κατὰ πρόθεσιν, item active, oppignerationis, seu, hypothecæ notam appono; ut, apud Dem. contr. Onetor. διελλίω προορίσω τὴν οἰκίαν; ab act. προορίζω seq. præfinio; priùs constituo, &c. V. Item, προορμάω, seu, προορμάομαι, antè concitor; ex πρὸ & ὁρμάω, V. Sic, προορμέω, antè enavigo ex statione: ex πρὸ & ὁρμέω, V.

Προορύττω, fodio ante; præfodio: ex πρὸ & ὀρύττω, vel, ὀρύσσω, V. Προ-

ορχοῦμαι, præsulto: ex πρὸ & ὀρχέομαι, vide.

Πρόες, projice, a. 2. imperat. m. πρόεσο, πρόεσο καὶ πρόες, verbi προίημι. Th. ἵημι, seu ἕω, mitto.

Πρόχυρον, mustum, quod priusquam uvæ calcentur sponte distillat; quod &, πρόδρομος, sive, πρότροπος, Latinis, vinum lixivium, dicitur.

Προοφειλόμενος, η, ον, ante debitus, præs. part. pass. à

Προοφείλω, prior debeo, item debeo. Th. ὀφείλω, debeo.

Προοχεύω, prior ineo, prior salio: & προοχεύομαι, priùs ineor, antè salior: ex πρὸ & ὀχεύω, V. Item, προοχὴ, ῆς, ἡ, eminentia, locus prominens: prominens, substantivè; ut occurrit apud Tacit. *in litoris prominenti*; est verbale, à προέχω, ομαι, V. Πρόοψις, vide suprà προόπτης, item, προπαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, prominens, protuberans, Luc. ex πρὸ & πήγνυμι, unde πάγος, ὁ, &c. V. Seu, est verbale, à προπηγνύω, id V. Προπάθεια, ἡ, q. d. antepassio: morbi præludium; adventatio morbi: sed exp. & antecepta perturbatio, apud Plut. ex πρὸ & πάθος, τὸ, unde πάθη, ἡ, &c. V. Προπαιδεύω, antè instituo, antè doceo: in pass. προπαιδεύομαι, prius instituor & doceor: unde verbalia, προπαιδεύματα, τὰ, & προπαιδεία, ἡ, quæ docebantur ante Philosophiam & Theologiam; qualia sunt, & in singulis disciplinis præcognita dicta, vel potiùs, præcognoscenda dici debent; i. e. προθεωρία: ex πρὸ & παιδεύω, V. Προπαῖς, αιδὸς, ὁ, puerorum productor: leno, mango: ex πρὸ & παῖς, V. Πρόπαλαι, jam olim, jamdudum, jampridem, jamdiu: ex πρὸ & πάλαι, V.

Πρόπαν, n. g. & πρόπας, m. g. universus, um. Them. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e.

Πρόπαππος, proavus, avi pater; unde, προπαππικὸς, q. d. proavialis: ad proavum pertinens: ex πρὸ & πάππας, unde πάππος, &c. V.

Πρόπαρ, per Apoc. pro

Προπάροιθε, ante, è regione: à πάροιθε, idem, quod Th. πάρος, ante, adv.

Προπάροιθεν, idem quod præced. προπάροιθε, ante: item, in conspectu, ante oculos, &c. V. Item, προπαροξύνω, ομαι, unde προπαροξύνεσθαι, apud Grammaticos, dicitur antepenultima syllaba quæ acutum habet: ex πρὸ & παροξύνω, ομαι, quod ex παρὰ & ὀξύνω, &c. V. Πρόπας, omnis, totus: ex πρὸ & πᾶς, V. Item, πρόπαστος, locus ante thalamum; προκοιτὼν, procœtum: ex πρὸ & παστὸς, ὁ, V.

Προπάσχω, ante patior: a. 2. προέπαθον. a. 2. part. act. προπαθὼν, όντος. Th. πάσχω, patior. f. πείσομαι. p. m. πέπονθα. a. 2. m. ἐπαθόμην.

Προπάτωρ, ορος, ὁ, secundus auctor, qui vice patris seu auctoris est; propriè avus, progenitor, generis auctor: ex πρὸ & πατὴρ, pater.

Προπάτορες, i. e. οἱ ἄνω πατέρες; progenitores: est plur. à præced. sing. προπάτωρ, avus; item, primus pater, principium alicujus generis; ut, ὦ

Ζεῦ προγόνων προπάτωρ; apud Sophocl. Unde etiam, προπατορικὸς, ad avum, avos, vel, progenitores pertinens: item, à progenitoribus proveniens, &c. Vide.

Πρόπειρα, ας, ἡ, periculum, quod de re aliquâ fit, ante quam aliquid aggrediamur; prætentamentum: ex πρὸ, ante, & Th. πεῖρα, conatus.

Προπειράω, & προπειράομαι, priùs tento, prætento: à præced. πρόπειρα, vide.

Πρόπεμπτα, τὰ, quinta pars solutionis, ἡ πρὸ ἡμέρας πέντε, &c. Vide Constantinum; est ex πρὸ & πέμπτη, scil. μοῖρα, quinta pars; quod est à πέμπτος, quintus, & hoc πέμπε, Æolicè, pro Th. πέντε, &c. V.

Προπέμπομαι, deducor honoris causâ; item activè, deduco, prosequor: unde, προπεμπτήριος, ου, ὁ, quo prosequimur & deducimus aliquem abeuntem; utrumque, à seq. προπέμπω, prior mitto, antè mitto; item, prosequor, comitor; item, honoris causâ alicui præeo, &c. V.

Προπέμπω, deduco: f. ψω. a. 1. προέπεμψα. a. 1. imperat. act. πρόπεμψον, άτω, deducendum cura: a. 1. sub. act. προπέμψω, ῃς, ῃ. prosequar. a. 1. pass. προπεμφθῶ, ῇς, ῇ. a. 1. inf. pass. προπεμφθῆναι. a. 1. part. pass. προπεμφθεὶς, deductus. Them. πέμπω, mitto.

Προπεπυσμένος, vel προπεπυσμένος, ου, qui ante aliquid intellexit, perf. part. pass. verbi προπυνθάνομαι, præsentisco: quod à πυνθάνομαι, audio. f. πεύσομαι.

Προπεπωκὼς, ότος, qui propinavit, perf. part. act. verbi προπίνω, quod vide.

Προπεσόντα, acc. sing. a. 2. part. act. à προπίπτω, procido. Th. πίπτω, cado. f. πεσοῦμαι. p. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.

Προπερισπώμεναι, vocabula dicuntur apud Gramm. quæ in penultima circumflexum habent; unde adv. προπερισπωμένως, circumflexo in penultima: ex πρὸ & περισπάω, unde περισπωμένας, &c. V. Item, προπεριχαράττω, antè circumscarifico; antè circumrado, seu antè ferro emarginans scarifico: ex πρὸ & περιχαράττω, V. Προπερονάω, ab anteriori parte fibulo: ex πρὸ & περονάω, V. Προπέρυσι, antè annum superiorem, i. e. anno abhinc tertio; unde προπερυσινὸς, qui est anni antè præsentem tertii: ex πρὸ & πέρυσι, V. Item, προπετάζω, seu, προπεταννύω, & & προπετάννυμι, ab anteriore parte expando, vel, obtendo, prætendo: ex πρὸ & πετάζω, V.

Προπέτεια, ας, ἡ, præcipitantia, temeritas; protervia: item propensio: à προπετὴς, quod V.

Προπετῆ, acc. sing. à

Προπετὴς, έος, ὁ, ἡ, præceps, pronus, protervus, procax: προπετῶς, præcipitanter, adv. Ex πρὸ & πέτω, pro quo in usu est, πίπτω, cado.

Προπετῶς, adv. præcipitanter, temerè: à præced.

Προπετεύομαι, temere me gero: teme-

raris

rarius sum; in Epigr. à præced. προπωτής.

Προπεφραδμένα, prædeliberata, Dor. pro προπεφρασμένα, nom. vel acc. pl. n. g. perf. part. pass. verbi προφράζομαι, prædicor, prænuntior. Th. φράζω, dico, f. σω. a. 2. ἔφραδον. perf. pass. πέφρασμαι. p. m. πέφραδα.

Προπηγνύω, priùs congelo; unde, τὸ προπεπηγὸς, priùs concretum, vel, simpl. concretum, Diosc. 3. 92. ex πρὸ & πηγνύω, V.

Προπηλακίζω, vide in seq.

Προπηλακισθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. verbi προπηλακίζω, probro & ignominiâ afficio: inde præs. part. pass. προπηλακιζόμενος, ου. Th. πηλὸς, lutum: unde πηλακίζω, contumeliâ afficio propriè per aspersionem luti.

Προπηλάκισις, ἡ, & προπηλακισμὸς, ὁ, læsio quæ fit per contumeliam; verbalia, à præced. προπηλακίζω, V. Item, προπήχιον, os cubiti majus; cubitum, Poll. l. 2. ex πρὸ & πῆχυς, εως, ὁ, &c. V

Προπίνω, PROPINO, item poculo provoco: propinando offero: Metaph. in gratiam alicujus alium prodo ac porrigo perdendum: ex πρὸ & πίνω, bibo: f. πώσω. p. πέπωκα. a. 2. ἔπιον.

Πρόπιον, vaticinium, oraculum; est quasi πρόειπον; (atque indè θεοπρόπιον, Suid.) ex πρὸ & ἔπος, εος, τὸ, V. Quidam verò deducunt à Th. πρέπω, & dicunt poni pro θεοπρέπιον, τὸ, quod V.

Προπιπράσκω, prior vendo: ex πρὸ & πιπράσκω, V.

Προπίπτοντες, incidentes, nom. plur. præs. part. verbi προπίπτω, procido. Vide in προπεσόντα.

Προπιστεύω, antè credo; priùs fidem habeo: ex πρὸ & πιστεύω, V. Item, προπιτνέω, ῶ, accidens, seu, procidens supplico: ex πρὸ & πιτνέω, ῶ, idem quod Th. πίπτω, V.

Πρόπλασμα, q. d. præfigmentum: ex πρὸ & πλάσμα, τὸ, V. Item, προπλέω, q. d. prænavigo, prior navigo; in navigatione priorem locum obtineo; unde, πρόπλοος & πρόπλους, q. d. prænavigans; prius navigans; ut, πρόπλοι νῆες, naves quæ antecedunt, quæ præmitti solent ad explorandum: præcursoriæ naves & exploratoriæ, Thuc. l. 5. ex πρὸ & πλέω, unde πλόος, contr. πλοῦς, &c. V. Προπλύνω, priùs lavo, antè abluo, vel, eluo, ex πρὸ & πλύνω, V. Item, προπνίγειον, vel, προπνίγιον, τὸ, calida lavatio, seu caldarium, in quod intrabant è frigidario, minus calidum scil. quam ipse πνιγεὺς, calidius autem ipso frigidario: ex πρὸ & Th. πνίγω, unde πνῖγος, εος, τὸ, & πνιγεὺς, έως, ὁ, &c. V.

Προποδίζω, procedo, progredior: à ποδίζω, gradior: f. ίσω. Th. ποῦς, ποδὸς, ὁ, pes.

Προποδισμὸς, progressio; verbale, à præced. προποδίζω, V.

Προποιέω, qu. πρότερον ποιέω.

Προποιοῦμαι, priùs fio; est pass. à præced. προποιέω, antè, seu, priùs facio; ex πρὸ & ποιέω, V. Item, προπολεμέω, belligero pro: propugno: ex πρὸ & πολεμέω, V. Item, προπολεύω, sum πρόπολος seu προπόλος, i. e. antè ambulo; famulus qui hero suo, vel, famula quæ heræ suæ præit; unde verbale, προπόλευμα, ατος, τὸ, ministerium: à seq. πρόπολος, V. Item, προπόλιος, præcanus; antè tempus canescens; ex πρὸ & πολιὸς, V. Sed, προπόλιος, est etiam, ante urbem situs, seu, qui in introitu urbis est; & sic est à πρόπολις, εως, ἡ, pars ea urbis quæ in ipso statim aditu occurrit: sed est & in alveis apiariorum propolis; crassior scil. materia & viscosa, in fundamentis operum, quæ apes, additis floribus, nondum tamen cerâ, ad favorum stabilimentum, instituunt; ut omnes frigoris aut injuriæ aditus obstruantur, Plin. l. 11. c. 7. ex πρὸ & πόλις, εως, ἡ, &c. Vide.

Πρόπολος, ου, ὁ, ἡ, ὁ ἀμφὶ τὸν ἑαυτοῦ κύριον πολῶν, qui circà dominum suum versatur: minister, servus. Th. πολέω.

Πρόπομα, ατος, τὸ, potus qui propinatur; peculiariter sic dictum erat certum quoddam potionis genus, ex vino, & melle despumato; ita ut in vini sextarios quatuor unus mellis adderetur; atque sic mixtura fiebat citra cocturam, quæ tamen sufficienti tempore insolabatur, à propomatibus hisce non multùm diversa fuerunt, condita appellata, &c. Vide Constant. est verbale; à προπίνω, quod V. Item, προπομπεύω, in solenni pompa præeo, vel, præferor; de animatis pariter & inanimis: ex πρὸ & πομπὴ, seu, πομπεύω, &c. V. Sic &, προπόμπιος; ut, προπόμπιος τιμὴ, quum honoris gratiâ alicui præimus, eumque deducimus; & interdum, idem quod προπομπὸς, seq. V. Sic &, προπομπεία, & προπομπία, ἡ, ipsa deductio, quum honoris causâ alicui præimus; omnia, à seq. προπομπὴ, comitatus, quo prævia turba anteit in solennibus pompis, vel, à προπέμπω, &c. V.

Προπομπὴ, ῆς, ἡ, præmissio, deductio: &

Προπομπὸς, οῦ, ὁ, ἡ, anteambulo, prævius deductor: à προπέμπω, quod vide.

Προπονεῖν, est antè labore frangi & fatigari, prædelassari: ex πρὸ & πονέω, V. Item, Προποντὶς, ίδος, ἡ, Propontis; mare quod ante pontum Euxinum est: ex πρὸ, & πόντος, ὁ, V.

Προπορεύω & προπορεύομαι, prius trajicio, vel, prætermitto; eo antè, præcedo, præeo; ut, πρόπολος προπορευομένη, ancilla heræ suæ præiens, Athen. l. 6. &, προπορεύεσθε ἔμπροσθεν, præcedite nos; apud Xen. Pæd. 4. ex πρὸ & πορεύω, ομαι, V.

Πρόποσις, εως, ἡ, propinatio, vel etiam, ipse potus qui propinatur; verbale, à προπίνω, V. Item, προποτίζω, ante bibendum præbeo; antè in potione porrigo, vel, potionem ipsam porrigo; unde verbalia, προπότισμα, τὸ, potio quæ antè præbetur; &, προποτισμὸς, præbitio ejusmodi potionis; in Hippiatr. & apud Diosc. ex πρὸ & ποτίζω, &c. V. Item, πρόπους, οδος, ὁ, qui prægrandis est pedibus; cui sunt grandes pedes; item, stella, quæ pedes Geminorum in Zodiaco præcedit; dicitur πρόπους, quasi, præpes: teste Proclo: & in plur. πρόποδες dicuntur etiam, anteriores pedes, &, prominentia in montibus; item, Insulæ ante Ægyptum sitæ: ex πρὸ & ποῦς, ποδὸς, V.

Προπράτης, qui prior vendit; item, προπράτωρ, idem, vel, ὁ τοῖς πιπράσκουσι προξενῶν, proxeneta, pararius, interventor: ex πρὸ & πιπράσκω, factum per reduplicationem ex περάω, quod per Sync. est pro πράω, f. άσω; unde, πρατὴρ, πράτης, &c. V.

Πρόπρεων, ωνος, ὁ, promptus: qu. πρόθυμος. Videtur compositum ex πρὸ & πρεὼν, ὁ, cacumen montis. Et per Syst. l. πρεών, idemque valet ac προπρηνής.

Προπρηνὴς, έος, ὁ, ἡ, præceps, pronus, proclivis, paratus, propensus. Th. πρηνὴς, idem.

Προπροκαταΐγδην, exp. antrorsum cum impetu: ex duplici πρὸ & καταΐγδην, V. Item, προπροβιάζομαι, vide προβιάζομαι; sic, προπροκαλύπτομαι, majoris emphaseos gratia, idem quod, & pro, προκαλύπτομαι, obtego me, seu, prætendo ad me tegendum, &c. V.

Προπροκυλίνδομαι, majoris emphaseos gratiâ, pro προκυλίνδομαι, provolvor ad pedes alicujus more supplicis, quod à κυλίνδω, idem quod Th. κυλίω, volvo.

Πρόπρυμνα, adv. funditùs, prorsus: ex πρὸ & πρυμνὸς, ὁ, V. Item, προπταίω, prior impingo, seu, labor; prior cladem accipio; ex πρὸ & πταίω, V. Sic &, πρόπτωσις, εως, ἡ, prolapsio, seu, procidentia; item, πρόπτωτος, prociduus; verbalia, à προπίπτω, V.

Προπύλαιον, & πρόπυλον, ου, τὸ, vestibulum. Th. πύλη, porta.

Προπύλαιος, & πρόπυλος, qui est ante portam; ab eod. cum præced. πρόπυλον, vestibulum domûs, seu, locus inter portam & viam interjectus: ex πρὸ & πύλη, ἡ, V. Item, προπυνθάνομαι, priùs audio, seu, intelligo, præsentisco, vel, priùs interrogo, seu, sciscitor, ex πρὸ & πυνθάνω, πυνθάνομαι, V. Item, προπωγώνιον, prima barba, i. e. ὑπορρίνιον, seu, πρώτη βλάστη ὑπὸ τῇ ῥινὶ, quæ postea μύσταξ, quemadmodum lanugo in summo mento, πάππος ὑπήνη, barba sub mento & in malis; ἴουλος, sub temporibus lanugo; juxta Poll. l. 2. ex πρὸ & πώγων, ωνος, ὁ, V. Item, προπωλέω, sum propola; i. e. primus venditor, primarius, seu, magnarius, & solidæ mercis mercator; ex πρὸ & πωλέω, V. Unde etiam seq. προπώλης, quo nomine vocatur & interdum ὁ τοῦ προπώλου προξενητὴς, pararius, venditionis mediator, seu, venditoris substitutus, &c. V.

Προπώλης, ου, ὁ, PROPOLA; venditor primarius. Th. πωλέω, vendo.

Προραίνω, vel, Προρραίνω, antè aspergo, seu, conspergo: unde part. pass. προρρανθεὶς, antè conspersus: ex πρὸ & ῥαίνω, V.

Προῤῥέει, profluit, 3. sing. præs. ind. &

Προῤῥέοντι, profluenti, dat. sing. part. præs. à

Προῤῥέω, vel προῤῥέω, profluo: ex πρὸ & ῥέω, fluo. f. ῥεύσω. p. ἔῤῥευκα. at

Προῤῥέω, prædico. f. ήσω. perf. προείρηκα. & Att. προείρηκα. Th. ῥέω, dico. Hesych.

Πρόῤῥησις, εως, ἡ, vaticinium: dat. plur. προῤῥήσεσι, à præced.

Προῤῥητέον, prædicendum est; item, πρόῤῥητος, prædictus, & προῤῥητικὸς, q.d. prædictorius; unde, βιβλία προῤῥητικὰ, Hippocr. libri continentes prædictiones de morbis; omnia verbalia à præced. προῤῥέω, V.

Πρόῤῥιζον & πρόῤῥιζα, radicitus, stirpitus, à seq. πρόῤῥιζος, V.

Πρόῤῥιζος, ου, ὁ, ἡ, vel πρόῤῥιζος, unà cum radice, radicitus. Th. ῥίζα, ης, ἡ, radix.

Προῤῥίπτω, supra me jacio: ex πρὸ & ῥίπτω, V.

ΠΡΟ´Σ, cum gen. à, ab, ex, erga, cum: cum dat. ad, apud, usque: cum acc. in, apud, inter, ad, contrà, propter, juxtà, circiter. Absolutè πρὸς, est πρὸσέτι, præterea: πρὸς δὲ, adhæc verò.

Πρὸς, in composit. significat, insuper, præterea, epitaticῶς; ut in προσδίδωμι; item, simul, σὺν, una; ut, προσαπόλλυμαι, προσδιαλέγομαι, aliquando nihil immutat; ut, προσαναλαμβάνω, est τὸ ἀναλαμβάνω, & interdum est ἐλαττωτικὴ, ut in προσάπτεσθαι, προσψαύειν, assiduitatem etiam significat & vehementem applicationem; ut in προστίθεμαι, προσπάσχω; item, ad; ut in προσβαίνω, προσβάλλω, &c.

Προσάββατον, ου, τὸ, dies qui sabbatum antecedit.

Προσάββατον, præced. est, q.d. præsabbathum, h. e. initium Sabbathi; ut, Marci, 15. ἦν παρασκευὴ ὅ ἐστι προσάββατον; erat parasceue quæ præcedit Sabbathum; ex πρὸ & σάββατον, τὸ, V.

Προσαγανακτέω, valde indignè fero: ex πρὸς & ἀγανακτέω, V.

Προσάγαγε, a. 2. imperat. act. Att. &

Προσαγάγω, ης, ῃ, a. 2. sub. act. Att. verbi προσάγω, adduco, quod V.

Προσαγγέλλω, nuntio; ut ἀγγέλλω; item, defero; ut, προσαγγέλλειν ἑαυτὸν, deferre se ipsum; apud Luc. Unde, προσαγγελεὺς, emissarius; & προσαγγελία, nuntium; pro ἀγγελία; ex πρὸς & ἀγγέλλω, unde ἄγγελος & ἀγγελία, &c. V. Item, προσαγκαλίζομαι, ulnis complector, in ulnis gesto: ex πρὸς & ἀγκαλίζομαι, idem, &c. V. Sic & προσαγλαΐζομαι, adorno: ex πρὸς & Th. ἀγλαὸς, unde ἀγλαΐζομαι, V. Sic etiam, προσαγόρευσις, compellatio; salutatio; verbale, à seq. προσαγορεύω, vide.

Προσαγορευτικὸς, ἡ, ὸν, compellativus, salutatorius: à

Προσαγορεύω, compello, saluto, cognomino: f. εύσω. perf. προσηγόρευκα. præs. pass. προσαγορεύομαι, ῃ, εῖ, cognominor. a. 1. ind. pass. προσηγορεύθην, ης, η, ab ἀγορεύω, verba facio pro concione. Th. ἀγορὰ, forum.

Προσαγρυπνέω, noctem insomnem duco: ex πρὸς & ἀγρυπνέω, ab ἄγρυπνος, idem quod, & pro, ἄυπνος, (Pleonasmo scil. literarum γρ) ex α priv. & ὕπνος, ὁ, V.

Προσάγω, adduco; item accedo, appropinquo. f. ξω. p. προσῆχα. a. 2. προσήγαγον. a. 2. sub. προσαγάγω, ης, ῃ. a. 2. part προσαγαγὼν, όντος, Att. redupl. qui pertraxit. Th. ἄγω, duco.

Προσαγωγὴ, ῆς, ἡ, aditus, accessus: à præced.

Προσαγωγὸς, vim habens alliciendi, pellax, illecebrosus, Thuc. Item, προσαγωγεύς, qui aditum præbet; admissionalis; item, conciliator; interpres, sequester; emissarius, Plut. in lib. 6. περὶ πολυπρ. dicit tyrannos invisissimos reddi, per eos, qui aures illorum & προσαγωγεῖς appellantur; & Christum, Gregorius, nostrum προσαγωγέα vocat, i.e. conciliatorem & interpretem; sic &, προσαγωγίδης, idem; sed apud Plut. ibid. Erasm. προσαγωγίδας interp. exploratores; item, προσαγώγιον, ου, τὸ, instrumentum fabrile, quo admoto ligna curva dirigunt; inquit Suid. Omnia à præced. προσάγω, V. Item, προσᾴδω, accino; ut, προσᾴδω ταῖς μούσαις; apud Aristoph. ex πρὸς & ᾄδω, pro ἀείδω, idem quod Th. ἀείδω, V. Προσαθύρω, ludo, seu, colludo cum; ex πρὸς & ἀθύρω, V. Sic προσσαίνω, ante adblandior, vel, adblandiendo antè demulceo: ex πρὸ & σαίνω; item, προσσαίνω, adblandior, seu, adblandiendo delecto; ut, apud Æsch. in Prometh. εἴ τινδε προσσαίνει σε τι; si quid horum tibi adblanditur: ex πρὸς & σαίνω; à Th. σείω, &c. V. Προσαιρέομαι, οῦμαι, allego; insuper lego seu delego; ad numerum antiquum addo, & mihi coopto: inquit Bud. ex πρὸς & αἱρέομαι, V. Item, προσαίρω, affero, exhibeo; item, sumo: ut, προσάρασθαι τροφὴν; Gal. Unde verbalia, πρόσαρμα, ατος, τὸ, cibus qui exhibetur; & πρόσαρσις, exhibitio, vel, usus cibi; Hippoc. ex πρὸς & αἴρω, f. ἀρῶ, quod in aor. ἆραι & ἀρθῆναι, ut & in cæteris modis, & in compositis interdum habet ι subscriptum: interdum non, &c. V.

Προσαιτέω, ῶ, mendico: f. ήσω. p. προσῄτηκα. Th. αἰτέω, peto.

Προσαίτης, ου, ὁ, mendicus. Vide præced.

Προσαιτιάομαι, ῶμαι, insuper accuso, vel criminor: ex πρὸς & αἰτιάομαι, V. Item, προσακονάω, insuper acuo: ex πρὸς & ἀκονάω, V. Sic etiam, προσακοντίζομαι, insuper jaculis conficior; ex πρὸς & ἀκοντίζω, ομαι, à Th. ἄκων, οντος, ὁ, unde ἀκόντιον, τὸ, &c. V. Item, προσακούω, insuper audio, Plut. ex πρὸς & ἀκούω, V.

Προσακτέον, adducendum, verbale à προσάγω, quod V.

Προσαλείφω, allino, illino: ex πρὸς & ἀλείφω, ungo.

Προσαλίσκομαι, insuper capior; item, insuper condemnor: ex πρὸς & ἁλίσκομαι, V. Item, προσάλλομαι, assilio, præsilio: ex πρὸς & ἅλλομαι, V. Item, προσαλπιγκτὸς, in quo ante tubâ canitur; in quo ante signum tubæ datur: ex πρὸ & σαλπίζομαι, unde σάλπισμα, τὸ, &c. V. Sic item, προσαμάω, ῶ, vel potiùs προσαμάομαι, ῶμαι, insuper aggero, vel, accumulo; ex πρὸς & ἀμάω, ομαι, V.

Προσαμύνει, tuatur, 3. sing. præs. ind. act. à

Προσαμύνω, insuper auxilior. Th. ἀμύνω, auxilior. f. υνῶ. p. ἤμυγκα. a. 1. ἤμυνα.

Προσαμφιάζομαι, insuper induo me; ex πρὸς & ἀμφιάζομαι, inusit. idem quod ἀμφιάζομαι, pro ἀμφιέννυμαι; à Th. ἕω, seu, ἕννυμι, &c. V.

Προσαναβαίνω, ascendo. a. 2. προσανέβην, ης, η. a. 2. imperat. προσανάβηθι, & Att. προσανάβαθι, per Apoc. προσανάβα. Ex πρὸς, ἀνὰ, & βαίνω, εο, vado. f. βήσομαι. p. βέβηκα.

Προσαναβάλλω, insuper sursum jacio: ex πρὸς & ἀναβάλλω, V. Item, προσαναγκάζω, insuper cogo; vel simpl. cogo, compello; ad officium retraho, Plat. ab ἀναγκάζω, idem, V. Προσαναγράφω, insuper conscribo, vel, simpl. conscribo; (nam præp. πρὸς, in multis, sæpe nihil ad significationem facit;) ab ἀναγράφω, V. Προσαναιρέω, ῶ, insuper occido; item, insuper respondeo; de oraculo dictum, Plut. & προσαναιροῦμαι, insuper suscipio, Thuc. l. 7. ab ἀναιρέω, V. Προσανάκειμαι, deditus sum & addictus; vel, devovi me, & velut consecravi; ab ἀνάκειμαι, V.

Προσανακλαίομαι, sive, προσανακλάομαι, Atticè; defleo apud, vel, unà defleo; ab ἀνακλαίω, V. Προσανάκλισις, accubitus, acclinatio; ab ἀνακλίνω, ομαι, unde ἀνάκλισις, &c. V. Προσανακρίνω, adhuc, vel, insuper interrogo, vel, judico; ab ἀνακρίνω, V.

Προσαναχάζω, & ζομαι, exordior, initium dicendi facio, i.e. προοιμιάζομαι; idem quod ἀναχάζομαι, retro pello; item, exordior, &c. V. Προσαναλαμβάνω, insuper assumo; aut simpl. assumo, sumo: ab ἀναλαμβάνω, V. Item, προσαναλέγομαι, insuper recito, insuper narro; ab ἀναλέγω, ομαι, comp. ut reliqua præced. cum præp. πρὸς, &c. Vide.

Προσαναλίσκω, impendo. f. προσαναλώσω. perf. προσανήλωκα. a. 1. act. προσανήλωσα. a. 1. part. act. προσαναλώσας, ασα, αν. Ex πρὸς & ἀναλίσκω, consumo. Th. ἁλίσκω, capio: f. ἁλώσω. p. ἥλωκα. & Att. ἑάλωκα. a. 2. ἧλον. a. 2. part. ἁλούς.

Προσανανεόω, insuper renovo; insuper memoriam renovo: ex πρὸς & ἀνανεόω, V. Προσαναπαύομαι, simul vel, unà cum alio quiesco, vel, requiesco: ab ἀναπαύω, ομαι, vide. Item, προσαναπίπτω, recumbo, seu, accumbo apud; ab ἀναπίπτω, comp. cum πρὸς, &c. V.

Προσαναπληρόω, ῶ, suppleo. f. ώσω. a. 1. ind. act. προσανεπλήρωσα. Ex πρὸς, ἀνὰ, & πληρόω, impleo. Th. πλέος, plenus.

Προσαναπτύσσω, replico; insuper replico; ex πρὸς & ἀναπτύσσω, V. Item, προσαναῤῥιπίζω, insuper vel denuo exuscito: ab ἀναῤῥιπίζω, V. Προσανασπάω,

παω, vide intrà προσανεσπάσθησαν.

Προσανασίζω, iterum compungo, addita scil. & alia nota; ab ἀνασίζω, vide. Item, προσανατείνομαι, insuper minitor, minas addo: ex ἀνατείνω, ομαι, comp. ut præcedentia cum πρὸς, V.

Προσανατίθεμαι, confero, præs. ind. pass. προσανεθέμην, σο, το, a. 2. ind. m. cum dat. ex πρὸς, ἀνὰ & τίθημι, pono.

Προσανατίθημι, idem quod præced. προσανατίθεμαι, insuper impono mihi, vel, insuper suscipio; item, insuper confero, vel, communico cum aliquo, vel, alicui; ut in Ep. ad Galat. c. 2. ἐμοὶ γὰρ οἱ δοκοῦντες οὐδὲν προσανέθεντο, nihil in me contulerunt, &c. V. Item, προσανατρέφω, insuper alo, seu, nutrio; ut ex morbo assurgat; ab ἀνατρέφω, V. Προσαναφέρω, offero, vel insuper offero, Tobith. ab ἀναφέρω, V. Item, προσαναχρωννύω, exp. transformo me in eosdem colores: ab ἀναχρωννύω, comp. ut præced. cum πρὸς, &c. V.

Προσανέρπω, adrepo, irrepo, perrepo: à πρὸς, ἀνὰ & ἕρπω, serpo.

Προσανεσπάσθησαν, convulsi fuerunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi προσανασπάω. Ex πρὸς, ἀνὰ & σπάω, traho: f. άσω. perf. pass. ἔσπασμαι.

Προσανέχω, nitor, confido; ut ἐπανέχω; unde προσανέχων, fretus & fidens; apud Polyb. Item, deditus sum, incumbo, commentor; & aliquando pro, expecto, Polyb. l. 5. Item, προσανοίγω, adaperio, aperio: ex πρὸς & ἀνοίγω, à Th. οἴγω, V.

Προσανής, έος, ὁ, ἡ, Dor. pro προσηνής, quod V. dat. προσανεῖ.

Προσαντέλλω, orior, seu, exorior ad; sursum ascendo: ex πρὸς & ἀντέλλω, idem quod, & per Sync. pro ἀνατέλλω, V.

Προσάντης, εος, ὁ, ἡ, acclivis: κατάντης, declivis: ab ἄντα, coram. Th. ἀντί, pro.

Προσαντλέω, ῶ, idem quod ἀντλέω, haurio; item, foveo: ex πρὸς & ἀντλέω, V. Item, προσάντως, asperè, hostiliter, infestè; ut, apud Diod. προσάντως λέγειν; est adv. à προσάντης, arduus, adversus, præruptus; ut, πρόσαντες χωρίον; unde Metaph. à locis difficilibus, transfertur etiam, ad personas, res, aut verba, &c. Vide paulò antè. Προσαπαιτέω, insuper reposco, seu, exigo: ex πρὸς & ἀπαιτέω, V.

Προσάπαξ, semel, duntaxat. Th. ἅπαξ, semel, omnino.

Προσαπειλέομαι, οῦμαι, addo minas. f. ήσομαι. a. 1. m. προσαπειλησάμην, ω, ατο. addidisti minas. a. 1. part. m. προσαπειλησάμενος. Th. ἀπειλέω, minor, minitor.

Προσαπειλέω, insuper minor, seu, minitor; unde, προσαπειλή, adjecta interminatio; minæ additæ: ex πρὸς & ἀπειλέω, unde ἀπειλή, ἡ, &c. V. Item, προσαπεκδύομαι, præterea exuo: ex πρὸς & ἀπεκδύω, inusit. ex ἀπὸ & ἐκδύω, V. Προσαπερείδομαι, adnitor, seu, annitor; ab ἀπερείδω, ομαι, ex ἀπὸ & ἐρείδω, ομαι, &c. V. Προσαπέρχομαι, insuper discedo: ab ἀπέρχομαι, V. Προσαποβάλλω, insuper amitto: ab ἀποβάλλω, V. Προσαπογράφω, defero; idem quod ἀπογράφω, V. Προσαποδείκνυμι, demonstro, &c. Idem quod ἀποδείκνυμι, V. Προσαποδίδωμι, vel -δομαι; insuper do; addo, adjicio; item, reddo; unde verbale, προσαπόδοσις, figura quædam oratoria; in qua, inquit Rutil. sententiis pluribus propositis, sua cuique ratio, vel, posteriùs reddetur, vel statim sub una quaque sententia subjungetur, quibus posterior ratio subinferetur, &c. Ab ἀποδίδωμι, ομαι, unde ἀπόδοσις, &c. V. Προσαποδύομαι, præterea exuo, insuper exuo: ab ἀποδύω, ομαι, V. Προσαπόθεσις, exp. assignatio: ab ἀποτίθημι, seu -εμαι; unde ἀπόθεσις, ἡ, &c. V. Item, προσαποκρίνομαι, ultra respondeo, seu, plura quam sim interrogatus: ab ἀποκρίνω, ομαι, comp. ut præcedentia cum præp. πρὸς, &c. Vide.

Προσαπόλλυμι, vide seq.

Προσαπολοῦντες, nom. pl. f. 2. part. verbi προσαπόλλυμι, præterea perdo. Sunt qui velint esse nom. pl. præs. part. act. verbi προσαπολέω; ex πρὸς, ἀπὸ & ὄλλυμι, perdo: f. ὀλέσω. q. ab ὀλέω. p. ὤλεκα, & Att. ὀλώλεκα. f. 2. ὀλῶ, inde f. 2. part. act. ὀλῶν, οῦντος.

Προσαποσκευάζομαι, insuper amolior, aut demolior: ex πρὸς & ἀποσκευάζομαι, V. Item, προσαποσμήχω, insuper detergo: ab ἀποσμήχω; ex ἀπὸ & σμήχω, idem quod Th. σμάω, seu σμέω, &c. V. Προσαποστερέω, seu, προσαποστερίσκω, insuper privo, fraudo præter alia; ab ἀποστερέω, à Th. στερέω, V. Προσαποστρέφω, insuper averto: ab ἀποστρέφω, V. Item, προσαποσφάττω, insuper jugulo, vel simpl. jugulo, seu, macto: ab ἀποσφάττω, idem quod Th. σφάττω, seu, σφάζω, comp. ut præcedentia, cum πρὸς, &c. V. Item, προσάπτομαι, leviter tango; primoribus digitis attingo: ex πρὸς & ἅπτομαι, tango, &c. V.

Προσάπτω, alligo, appendo, affigo, attribuo. Th. ἅπτω, necto. f. ψω.

Προσαπωθέω, insuper expello: ex πρὸς & ἀπωθέω, à Th. ὠθέω, &c. Vide.

Προσαράσσω, allido; προσκρούω; Suid. προσβάλλω & συγκρούω, Bud. ex πρὸς & ἀράσσω, vide. Item, προσάρδω, irrigo. pass. Προσάρδομαι, irrigor & alluor; ex πρὸς & ἄρδω, ομαι, &c. Vide.

Προσαρήρεται, adjungit, aptat, 3. sing. præs. ind. pass. à προσαρήρομαι. A præterito enim medio formatur præsens significans idem quod primitivum. Sic ab ἄρω, apto, congruo. f. ἀρῶ. p. m. ἦρα, & Att. ἄρηρα, unde præsens hoc ἀρήρομαι.

Προσαρηρότα, adaptata, nom. pl. n. g. vel acc. sing. m. g. præt. m. part. à προσάρω, adapto. Them. ἄρω, apto. f. ἀρῶ. p. ἦρκα. p. m. ἦρα, & Att. redupl. ἄρηρα, inde p. m. part. ἀρηρὼς, ότος.

Προσαρθρόω, ῶ, per articulos annecto; unde verbale, προσάρθρωσις, ossium motorum commissura naturalis; (idem quod διάρθρωσις, Hippocr.) ex πρὸς & ἀρθρόω, fut. ώσω, &c. V. Item, προσαρκέω, ῶ, auxilio venio, ad opem ferendam venio, auxilior: ex πρὸς & ἀρκέω, V. Item, προσαρκτικὸς & προσάρκτιος, septentrionalis: ex πρὸς & ἀρκτικὸς, idem, à Them. ἄρκτος, ὁ, &c. Vide. Item, πρόσαρμα, & πρόσαρσις, verbalia, à προσαίρω, id V.

Προσαρμόζω, vel ττω, adapto, accommodo: ab ἁρμόζω, congruo. Th. ἄρω, apto.

Προσαρτάω, appendo. Th. ἀρτάω, f. ήσω, idem.

Προσηρτημένος, appensus, & Metaph. deditus alicui rei & velut ex ea pendens; est part. pr. pass. à præced. προσαρτάω; unde etiam verbale προσάρτησις, q. d. appensio, additamentum, &c. V.

Προσαρτίως, adv. integrè; item, cohærenter; ex πρὸς & ἀρτίως, idem, à Th. ἄρτιος, V.

Προσάρω, adapto: vide in προσαρηρότα.

Προσαστειάζομαι, aliquid facetè addo; unde, προσαστειασάμενος. Suid. ἀστεῖόν τι προσειπών, i. e. præterea urbanè jocatus, seu, aliquid addens non irridiculè; ex πρὸς, & Th. ἄστυ, εος, τὸ, unde ἀστεῖος, ὁ, &c. V. Item, προσαστράπτω, affulgeo; à Th. ἀστράπτω, V. Προσατιμόω, præterea, seu, insuper ignominiâ afficio; ab ἄτιμος, unde ἀτιμόω, &c. V. Item, προσαυαίνω, & προσαυαίνομαι, arefacio, & arefio; idem quod αὐαίνω & αὐαίνομαι, à Th. αὔω, comp. ut præced. cum πρὸς, &c. Vide.

Προσαυδάω, ῶ, alloquor, compello: ex πρὸς & αὐδάω, loquor. Them. αὐδή, vox.

Προσαυλίζω, in aula sto; ex πρὸς & αὐλὴ, ἡ, V. Ex quibus etiam est, προσαύλειος, ad aulas pertinens, &c. V. Item, προσαυλέω, ῶ, tibiarum cantu, seu tibiâ accino; apud Athen. ex πρὸς & αὐλὸς, ὁ, tibia; unde αὐλέω, ῶ, tibiâ cano, &c. V. Προσαυξάνω, seu προσαύξω, adaugeo, insuper augeo: ex πρὸς & αὐξάνω, idem quod αὔξω, & Th. αὔξω, augeo, &c. V. Προσαφαιρέω, ῶ, insuper aufero; ex πρὸς & ἀφαιρέω, quod ex ἀπὸ & αἱρέω, &c. V. Προσαφέψω, seu προσαφέψω; in decoquendo adhibeo, unà decoquo: ex πρὸς & ἀφέψω; seu ἀφέψω; quod ex ἀπὸ & ἕψω; fut. ἑψήσω, ab ἑψέω, &c. V. Προσαφή, attactus, subst. est verbale à προσάπτομαι; ex πρὸς & ἅπτομαι, tango; à Th. ἅπτω, fut. ἅψω; præt. ἧφα, &c. V. Προσαφίστημι, præterea ad defectionem solicito, Thuc. l. 5. ex πρὸς & ἀφίστημι, ex ἀπὸ & ἵστημι, &c. V. Προσαφοδεύω, proluviem alvi projicio apud; ex πρὸς, & ἀφοδεύω; quod ex ἄφοδος, unde ἀφόδιον, τὸ, ex ἀπὸ & ὁδὸς, unde ὁδεύω, &c. V.

Προσβαίνω, ascendo, conscendo: item accedo. Them. βαίνω, eo. f. βήσομαι.

μαι. perf. βέβηκα. a. 2. ἔβλω.

Προσβαλλόντων, gen. pl. præf. part. act. à

Προσβάλλω, adjicio Them. βάλλω, jacio, mitto: f. αλῶ. p. βέβληκα. a. 2 ἔβαλον.

Προσβὰς, ἀν͂τ@, adiens, a. 2. part. act. verbi προσβαίνω, quod V.

Πρόσβασις, εως, ἡ, acceſſus: ejuſd. verbi & Them.

Προσβατὸς, pervius, acceſſus; ut χωρίον, ἤθεα, ἐ προσβατὸν θανάτῳ; i. e. locus quem mors conſcendere, vel ad quem accedere nequeat; apud Xen. Itidem verbale à præced. verbo προσβαίνω, V. Item, προσβιάζομαι, fut. άσομαι, præt. ασμαι, adurgeo; inſuper cogo; vi cogo; per vim facio; ut & act. προσβιάζω, inſtando, ſeu adurgendo cogo; unde προσβιαζόμενοι τὴν φύσιν; vim afferentes naturæ; apud Plut. & in paſſ. interdum paſſivè ſignificat, cogor; apud Thuc. Item, προσβιάζομαι, loco προβιάζομαι, majoris ἐμφάσεως gratiâ, dixit Apoll. Arg. ex præp. πρὸς & βιάζω, βιάζομαι, idem quod βιάω, βιάομαι, à Th. βία, ἡ, &c. V. Προσβιβάζω, admoveo, adjungo, accedere facio; promoveo, ſiſto, ſtatuo, loco; Plut. in Pomp. Item, incito, impello, adduco, verbis, viz. Luc. Xen. &c. Ex πρὸς & βιβάζω, Poët. ut βιβάω, à Th. βαίνω, fut. βήσομαι, à βάω, &c. V. Sic &, προσβιβάω, ῶ, accedo; apud Plat. in Phædro; ὥστε ἔτι τις ἀπιςᾶν προσβιβᾶ; exp. quibus ſignis fidem non habent, &c. Ex πρὸς & βιβάω, Poët. pro βαίνω, V.

Προσβλέπω, obtueor, intueor. Th. βλέπω. f. ψω idem.

Προσβλητὸς, adjectus, ſeu, adjectitius; Jerem. c. 10. eſt verbale à προσβάλλω, V. Item, προσβοηθέω, ad opitulandum occurro, Thuc. ex πρὸς & βοηθέω, V.

Προσβολὴ, ῆς, ἡ, oppugnatio: à προσβάλλω, adjicio. p m. βέβολα.

Προσβόρει@, ſive πρόσβορ@, qui à borea perflatur; ad boream vergens; Theophr. ex πρὸς & βόρει@, à Th. βορέας; unde etiam βορρᾶς & βορραῖος, &c. V. Item, προσβρέχω, inſuper irrigo, ſeu madefacio; ex præp. πρὸς & Th. βρέχω, V. Item, πρόσγει@, terræ propinquus & contiguus; humilis; ex πρὸς, & Th. γαῖα; unde, γῆ, ἡ, &c. V.

Προσγελάω, arrideo. Them. γελάω, rideo.

Προσγίγνομαι, adnaſcor; item, accedo; (ei opponitur ἀπογίγνομαι) ſic & προσγίνομαι, idem; ex πρὸς & γίγνομαι, vel γίνομαι; à Th. γείνομαι, &c. V. Item, πρόσγραμμα, τὸ, quod jam ſcriptis additum eſt; adſcriptio; eſt verbale à προσγράφω, inſuper ſcribo, ſcriptis addo, adſcribo, allego, &c. Ex πρὸς, & Th. γράφω; unde verbale γράμμα, τὸ, &c. V. Sic &, προσδανείζω, mutuo do; & in paſſ. προσδανείζομαι, mutuo accipio, Plut. ex πρὸς & δανείζω, ομαι, à Th. δάν@, ε@, τὸ, unde δάνειον, τὸ, &c. V.

Προσγίνεσθαι, accedere ad aliquem; à γίνομαι, ſum. f. γενήσομαι. a. 2. ἐγενόμην. Th. γείνομαι, naſcor.

Προσδαπανάω, ῶ, præterea inſumo. f. ήσω. a. 1. προσεδαπάνησα. a. 1. ſub. act. προσδαπανήσω, ῃς, ῃ. Th. δαπανάω, conſumo.

Πρὸς δὲ, Ion. pro πρὸς ἢ τέτοις, præterea.

Πρόσδεγμα, ατ@, τὸ, apud Sophocl. exp. ſuſceptio; (i. e. ὑποδοχὴ;) verbale à προσδέχομαι, id V.

Προσδεὴς, έ@, ὁ, ἡ, qui inſuper eget, indigus: &

Προσδεῖ, inſuper opus eſt. Th. δέω, unde δεῖ, opus eſt.

Προσδείκνυμι, inſuper monſtro; ex πρὸς & δείκνυμι, V.

Προσδέκομαι, Ion. pro προσδέχομαι, quod vide.

Πρόσδεκτ@, acceptus, gratus; verbale à προσδέχομαι, V.

Προσδέξασθαι, a. 1. inf. m. verbi προσδέχομαι, quod V.

Προσδέομαι, egeo, cum gen. -δεῖσθαι, præſ. inf. -δεόμεν@. præſ. part. vide προσδεῖ.

Προσδέρκομαι, aſpicio; ex πρὸς & δέρκω, δέρκομαι, &c. V. Item, πρόσδετ@, alligatus; verbale à προσδέω, vide.

Προσδέχομαι, exſpecto, excipio: προσδέχε, præſ. imperat. f. ξομαι. perf. προσδέδεγμαι, a. 1. m. προσεδεξάμην, ω, ατο. a. 1. imperat. m. πρόσδεξαι, άσθω, in pl. προσδέξασθε, a. 1. m. part. προσδεξάμεν@. Them. δέχομαι, capio.

Προσδέω, ῶ, alligo, adſtringo; unde part. præt. & a. 1. paſſ. προσδεδεμένος, & προσδεθεὶς, alligatus; & Metaph. addictus; ex πρὸς & δέω, ligo, &c. V. Προσδιαβάλλω, inſuper calumnior; calumniam augeo; Plut. à διαβάλλω, V. Προσδιάθεσις, affectus, diſpoſitio, alia aliis ſuperveniens; à διάθεσις, verbale à διατίθεμαι, V. Προσδιαιρέομαι, ῦμαι, inſuper divido; nova diviſione utor; aliam diviſionem adjungo; à διαιρέομαι, ῦμαι, ex διὰ & αἱρέομαι, V. Item, προσδιαιτάω, ῶ, victito apud; unde verbale, προσδιαίτησις, victus & converſatio cum aliquo; à διαιτάω, V. Προσδιαλέγομαι, ſermocinor cum aliquo; colloquor; Plut. Unde verbale, προσδιάλεξις, ſermocinatio; colloquium; à διαλέγομαι, V. Προσδιανοέομαι, ῦμαι, inſuper cogito; à διανοέομαι, ῦμαι, V. Προσδιαπεράσσω, vel -ττω; inſuper efficio & obtineo; à διαπεράσσω, vel ττω, V. Προσδιαπορέω, valde dubito; addubito; à διαπορέω, vide. Προσδιαπασσαλεύω, trajecto paxillo affigo; ut προσδιαπασσαλεύω πρὸς τὴν σανίδα; tabulæ trajecto paxillo affigo; à διαπασσαλεύω, diſtendo clavis ab extrema parte fixis; Plut. ex διὰ & πασσαλεύω, V. Item, προσδιαστέλλω, vel ομαι, nominatim excipio, & ſtipulatione caveo; unde verbale, προσδιαστολὴ; cautio hujuſmodi, & definitio, quum in oratione addimus, duntaxat, vel particulam æquè pollentem, ſaltem, excepto, præter, &c. à διαστέλλω, unde διαστολὴ, &c. V. Προσδιαστρέφω, inſuper diſtorqueo, inſuper perverto, & depravo; à διαστρέφω, V. Προσδιασύρω, inſuper traduco & carpo; à διασύρω, V. Sic &, Προσδιατρίβω, commoror, unà verſor; item, immoror; tempus tero in, operam & ſtudium pono in, vel circa, vel apud; verſor in, &c. Unde verbale προσδιατριβὴ, ἡ, commoratio in aliqua re, vel apud aliquem; à διατρίβω, unde διατριβὴ, &c. V. Προσδιαφθείρω, inſuper corrumpo; præterea corrumpo, &c. à διαφθείρω, &c. V. Προσδίδωμι, inſuper do; addo; communico, &c. à Th. δίδωμι, V. Προσδιέρχομαι, inſuper percurro, ſeu, enarro, à διέρχομαι, quod ex διὰ & ἔρχομαι, &c. V. Sic etiam, προσδιορθῦμαι, rectâ facie dico; non verecundè proloquor; audacter loquor, &c. à διορθόω, όομαι, ῦμαι, ex διὰ & ὀρθόω, &c. V. Item, προσδιορίζω, conditionem addo, & reſtringo verbis id quod ſimpliciter enunciatum erat; ſic, in paſſ. προσδιορίζομαι, conditionibus additis determinor, ad certam conditionem reſtringor; & activè etiam, determino conditionibus additis; unde verbale, προσδιορισμὸς, circumſcriptio verborum & determinatio; modificatio; in propoſitione ſic etiam dicitur pars præcipua, ſignificans quomodo prædicatum inſit ſubjecto, &c. à διορίζω, ex διὰ & ὁρίζω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præpoſ. πρὸς, &c. V.

Προσδοκάω, ῶ, exſpecto: imperf. προσεδόκων, ων. f. ήσω. a. 1. προσεδόκησα. à δοκάω, idem quod Th. δοκάζω, obſervo, exſpecto.

Προσδοκέω, Ion. pro præced.

Προσδόκημα, ατ@, τὸ, expectatio, Plat. eſt verbale à præced. προσδοκέω, unde etiam, προσδόκητ@, qui expectatur; prævilus; Æſch. in prom. verbale ab eod.

Προσδοκία, ας, ἡ, expectatio: &

Προσδόκιμ@, ε, ὁ, ἡ, qui expectatur: à προσδοκάω, quod V.

Προσδοκώμεν@, ε, præſ. part. paſſ. à προσδοκάω, quod V.

Προσδόρπι@, & Doricè ποτιδόρπι@; ad cœnam utilis; Il. ι. ex πρὸς & δόρπον, τὸ, V. Vide etiam ποτιδόρπι@, &c. Item, προσδυσκολαίνω, inſuper ægrè fero, ſeu indignor; Plut. ex πρὸς & δυσκολαίνω, V.

Προσδοσία, ας, ἡ, proditio: à προδίδωμι, prodo. Th δίδωμι, do.

Προσδραμὼν, ὄντ@, a. 2. part. act. verbi προστρέχω, accurro. Th. τρέχω, curro. f. θρέξω. p. δεδράμηκα. a. 2. ἔδραμον. p. m. δέδρομα.

Προσεάω, ῶ, permitto. f. άσω. a. 1. προσείασα, Th. ἐάω, ſino, permitto. f. ἐάσω. p. εἴακα.

Προσεβήσατο, acceſſit, 3. ſing. a. 1. m. verbi προσβαίνω, quod V.

Προσεγγελῶσιν, 3. pl. præſ. ind. act. verbi προσεγγελάω, arrideo; quod à πρὸς, ἐν, & γελάω, f. άσω, rideo.

Προσεγγίζω, appropinquo. f. ίσω. p. προσήγγικα. a. 1. προσήγγισα. a. 1. inf. act. προσεγγίσαι; ab ἐγγίζω, appropinquo. Th. ἐγγὺς, prope.

Προσεγ-

Προσεγγράφω insuper adscribo; ex πρὸς & ἐγγράφω, V. Item, Προσεγγυάομαι, ῶμαι, insuper sponsor fio; insuper spondeo; construitur cum gen. & accus. eum significante, pro quo fidejubetur: ex πρὸς & ἐγγυάω, à Them. ἐγγύη, ἡ, &c. V. Προσεγκαλέω, ῶ, insuper accuso, seu incuso: ex πρὸς & ἐγκαλέω, V. Προσέγκειμαι, incumbo; ex πρὸς & ἔγκειμαι, quod ex ἐν & κεῖμαι, &c. V. Sic etiam, προσεγκελεύομαι, insuper hortor; præterea suadeo; Plat. ex πρὸς & ἐγκελεύω, quod ex ἐν & κελεύω, &c. V. Item, προσεδαφίζω, solo allido: ex πρὸς & ἐδαφίζω, quod ab ἔδαφος, εος, τὸ, solum, &c. V.

Προσεδεχόμεθα, 1. pl. imperf. verbi προσδέχομαι, expecto: quod V.

Προσεδόκησα, a. 1. ind. act. verbi προσδοκάω, expecto, quod V.

Προσεδόκων, imperf. act. προσεδόκαον, ων, verbi ejusd.

Προσέδραμον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi προστρέχω, quod V.

Προσεδρεία, ας, ἡ, perseverantia, qualis est ejus qui semper assidet alicui; assiduitas; & apud Thuc. l. 1. est assidua obsidio, vel simpl. obsidio; ut & seq. verbum προσεδρεύω, assiduus sum, assiduè incumbo; signif. etiam obsideo; & insidior, &c. Utrumque etiam est à seq. nomine, πρόσεδρος, assiduus in aliqua re; seu assiduè occupatus, &c. V.

Προσεδρεύω, assideo. f. εύσω. à

Πρόσεδρος, ου, ὁ, ἡ, assessor: ab ἕδρα, ας, ἡ, sella. Th. ἕζομαι, sedeo.

Προσεθίζω, assuefacio; ex πρὸς & ἐθίζω, à Th. ἔθος, τὸ, V.

Προσέθηκα, ας, ε, admovi, a. 1. ind. act. προσεθέμην, σο, το, a. 2. ind. m. &

Προσέθου, 2. sing. a. 2. ind. m. à προστίθημι, appono. Th. τίθημι, pono. f. θήσω. a. 2. ἔθην. a. 2. m. ἐθέμην, ἔθεσο, Ion. ἔθεο. & per Crasin Att. ἔθου.

Προσέειπε, alloquebatur, Att. vel Poët. Pleonasm. pro προσεῖπε, 3. sing. a. 1. vel 2. vel etiam imperf. verbi προσέπω. Th. ἔπω. dico. a. 1. εἶπα, ας, ε. a. 2. εἶπον, ες, ε.

Προσείδω, aspicio; unde, in 2. aor. προσεῖδον; aspexi, vidi; Soph. in Ajace; ex πρὸς & εἴδω; unde εἶδον; in a. 2. &c. V. Sed, προσειδέναι χάριν, exp. præterea seu insuper gratiam habere; apud Plat. in Apoll. Socr. & sic, est ex πρὸς & εἴδω, scio; unde εἰδέναι, &c. V.

Προσεικάζω, assimilo, comparo: ab εἰκάζω. f. σω. idem. Th. εἴκω, similis sum.

Προσείκελος, ου, ὁ, ἡ, assimilis: ab εἴκελος, similis, Poët. Th. εἴκω, similis sum.

Προσεικής, assimilis; idem quod præced. προσείκελος: & à præced. προσεικάζω, V.

Προσειλέω, contorqueo, convolvo in fascem, seu, collectum contorqueo, &c. Idem quod συστρέφω; id vide; ex πρὸς & εἰλέω, verso, &c. V.

Προσειλήφει, 3. sing. plusq. p. act. verbi προσλαμβάνω, assumo. Them. λαμβάνω, capio: f. λήψομαι. præt. λέληφα, & Att. εἴληφα. a. 2. ἔλαβον.

Πρόσειλος, solis calori expositus; idem quod προσήλιος, id V. Ex πρὸς, & Th. ἕλη, seu εἵλη, ἡ, &c. V.

Προσείλου, 2. sing. a. 2. m. verbi προσαιρέομαι, οῦμαι, allego. Th. αἱρέω, capio. f. ήσω. p. ᾕρηκα. a. 2. εἷλον. a. 2. m. εἱλόμην, ου, ετο.

Πρόσειμι, accedo, ab εἶμι, eo: item insum, adsum, ab εἰμὶ, sum. Th. ἔω.

Προσεῖναι, adesse, juvare, præs. inf. à πρόσειμι, vide præced.

Προσειπεῖν, alloqui, affari, a. 2. inf. act. à προσέπω. Th. ἔπω, dico. a. 1. εἶπα. a. 2. εἶπον.

Προσείρω, annecto; Suid. ex πρὸς & εἴρω, necto, V.

Πρόσεισι, 3. sing. præs. ind. à πρόσειμι, adeo. Th. εἶμι, eo.

Προσείσκω, sum similis; ut, apud Euryp. προσῄξας δέμας, corpore es similis; est ex πρὸς & ἐΐσκω, Poët. idem quod εἰκάζω, assimilo, comparo; à Th. εἴκω, fut. ξω, &c. V.

Προσεῖχον, ες, ε, imperf. act. verbi προσέχω, animum adverto, caveo. f. προσέξω. Th. ἔχω, habeo. a. 2. ἔσχον.

Προσείω, ante concutio; ex πρὸ & σείω, V. Item, προσεκβάλλω, insuper ejicio; unde ex pass. προσεκβάλλομαι, dicuntur γραμμαὶ, apud Geometras, προσεκβληθεῖσαι, ulterius productæ, &c. Ex πρὸς & ἐκβάλλω, V.

Προσεκέατο, Ion. pro προσέκειντο, 3. pl. imperf. &

Προσέκειτο, instabat, 3. sing. imperf. verbi πρόσκειμαι. Th. κεῖμαι, jaceo.

Προσεκθλίβω, insuper exprimo; ex πρὸς, ἐκ, & θλίβω, V. Item, προσεκκαίω, insuper exuro; vel insuper accendo; ex πρὸς, ἐκ, & καίω, V.

Προσεκολλήθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi προσκολλάω, agglutino. f. ήσω. præt. προσκεκόλληκα. Th. κόλλα, ης, ἡ, gluten.

Προσέκοψα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi προσκόπτω, offendo, impingo. f. ψω. p. προσκέκοφα. a. 1. sub. προσκόψω, ῃς, ῃ. perf. pass. προσκέκομμαι. Th. κόπτω, scindo.

Προσεκπηδάω, insuper exilio, seu prosilio; ex πρὸς, ἐκ, & πηδάω, V. Item, προσεκπυρόω, insuper accendo & inflammo; ex πρὸς, ἐκ, & πυρόω, à Th. πῦρ, υρὸς, τὸ, vide.

Προσεκτήσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi προσκτάομαι, acquiro. Th. κτάομαι, possideo. f. κτήσομαι. p. κέκτημαι.

Προσεκτικὸς, attentus, accuratus; anxiè munus suum obiens; item, attentum faciens; ut, προσεκτικὸς λόγος; oratio qua auditorem attentum facimus; apud Hermog. Unde etiam adv. προσεκτικῶς, attentè, apud Suid. à προσέχω, ἔχομαι, &c. V. Item, προσεκτίλλω, insuper evello; vel, simul evello: ex πρὸς, ἐκ & τίλλω, V. Sic etiam προσεκτυφλόω, excæco; ex πρὸς, ἐκ, & τυφλόω, &c. V.

Προσεκύλισα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi προσκυλίω, advolvo. Th. κυλίω, volvo. f. ίσω. p. κεκύλικα.

Προσεκύνει, 3. sing. imperf. act. verbi προσκυνέω, osculor, adoro: f. ήσω. p. προσκεκύνηκα. a. 1. προσεκύνησα; ex πρὸς & κυνέω, idem quod κύω, osculor.

Προσέκυρσε, appulit, 3. sing. a. 1. ind. act. Æol. verbi προσκύρω, appropinquo. Th. κύρω, incido. f. Æol. κύρσω.

Προσελαύνω, advehor. Th. ἐλαύνω, agito. f. ἐλάσω.

Προσελέλεκτο, alloquebatur, 3. sing. plusq. p. pass. Poët. pro προσελέλεκτο, verbi προσλέγομαι. Th. λέγω, dico. f. ξω. p. χα.

Προσελέξατο, versat, 3. sing. a. 1. m. verbi ejusd. & Th.

Προσέλευσις, & πρόσηλυσις, accessus; est verbale à προσέρχομαι, seu, ex πρὸς & ἔλευσις, &c. V.

Προσελεύσεται, 3. sing. f. 1. m. &

Προσελήλυθα, 1. sing. perf. m. Att. &

Προσελθὼν, όντος, a. 2. part. act. verbi προσέρχομαι, accedo. Th. ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἤλυθον, per Sync. ἦλθον. præt. m. ἤλυθα, & Att. ἐλήλυθα.

Προσελήναιος, & προσέληνος, q. d. antelunis; i. e. antiquior luna; ex πρὸ & σελήνη, ἡ, &c. V.

Προσελκόμενος, ου, attrahens, præs. part. verbi προσέλκομαι. Th. ἕλκω, traho. f. ξω.

Προσελκύω, attraho; ex πρὸς & ἑλκύω, V. Item, προσελυτρόω, ῶ, insuper circumposito involucro, munio & intego; ex πρὸς & ἔλυτρον, τὸ, (ab ἐλύω, & hoc à Th. εἰλέω, unde εἰλύω, &c. Quæ V.) Atque indè ἐλυτρῶσαι, obvolvere, integere, &c. V. Sic etiam, προσελώδης, ad paludes situs; vel, palustris; ex πρὸς & ἑλώδης, idem; à Th. ἕλος, εος, τὸ, V.

Προσεμβαίνω, ingredior, insulto: ex πρὸς, ἐν & βαίνω, vado: f. βήσομαι. a. 2 ἔβην.

Προσεμβάλλω, insuper adjicio; impello; ex πρὸς, ἐν & βάλλω, &c. V. Item, προσεμβριμάομαι, Eccl. c. 15. idem quod ἐμβριμάομαι; q. d. fremo in aliquem, &c. id V.

Προσέμενον, imperf. act. verbi προσμένω, permaneo. Th. μένω, maneo: f. μενῶ. a. 1. ἔμεινα.

Προσέμιξε, admiscuit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi προσμιγνύω, quod V.

Προσεμπάσσω, præterea inspergo; ex πρὸς, ἐν & πάσσω, &c. V. Item, προσεμπεδόω, insuper confirmo; ex πρὸς & ἐμπεδόω, stabilio; quod ab ἔμπεδος, q. d. ἐν πέδῳ ὢν; in solo stans; i. e. fixus, stabilis; ab ἐν & πέδον, τὸ, &c. V.

Προσεμπικραίνομαι, insuper acerbor in aliqua re. Ex πρὸς, ἐν & πικραίνω, exacerbo. Th. πικρὸς, ὰ, amarus.

Προσεμφερὴς, έος, ὁ, ἡ, idem quod ἐμφερὴς, similis. Th. φέρω, fero.

Προσένηχε, Dor. pro προσένηχε, 3. sing. imperf. à προσνήχω, adnato. f. ξω. à νήχω, idem quod Th. νέω, nato.

Προσενεγκάτω, 3. sing. a. 1. imperat. act. προσένεγκον, άτω, προσενέγκας, a. 1. part. act. &

Προσενεχθέντος, gen. sing. a. 1. part. pass. à προσ-

à προσφέρω, affero, offero. Them. φέρω, fero. f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα. a. 2. ἤνεγκον.

Προσειλόχα, ας, ἡ, p. m. Att. verbi προσφέρω, v. præced.

Προσενέπω, & προσεννέπω, alloquor, compello; ex πρὸς & ἐνέπω, V. Item, Προσενεχυράζω, pignus, seu pignora capio, seu accipio; ut scil. aliquid ἔχυρον, i. e. tutum reddatur, ex πρὸς & ἐνεχυράζω, pigneror, seu pignus capio; ab ἐνέχυρον, τὸ, quod à Them. ἐχυρὸς, vide.

Προσενθυμεῖται, 3. sing. ind. præs. pass. à Προσενθυμέω, intelligo: f. ήσω. p. προσεντεθύμηκα. ex πρὸς, ἐν & θυμὸς, animus.

Προσεννοέω, adhuc cogito, & mente concipio; ex πρὸς, & ἐννοέω, ex ἐν, & νοέω, V.

Προσεντείνω, insuper intendo: προσεντείνειν πληγὰς, verbera insuper infligere: ex πρὸς ἐν & τείνω, tendo: f. τενῶ. p. τέτακα.

Προσεντέλλω, seu προσεντέλλομαι, insuper mando, & injungo; ex πρὸς & ἐντέλλω; Vide. Sic etiam, προσεντίκτω, insuper ingenero, seu ingigno; ex πρὸς & ἐντίκτω, V. Item, προσεξαιρέομαι, insuper eximo, seu deligo; ex πρὸς & ἐξαιρέομαι, ab ἐξ & αἰρέομαι, Vide. Προσεξαμαρτάνω, præterea seu insuper erro; ex πρὸς, ἐξ, & ἁμαρτάνω, Vide. Προσεξαπατάω, ῶ; eludo, contrario sensu eludo: illudo, ex πρὸς, ἐξ, & ἀπατάω; Vide. Προσεξεργάζομαι, insuper conficio, & absolvo, ex πρὸς, ἐξ, & ἐργάζομαι. Vide. Προσεξευρίσκω; ultra invenio; ex πρὸς, ἐξ & εὑρίσκω, V.

Πρόσεξις, attentio, à προσέχω, verbale, V.

Προσέοικα, assimilis sum, assimilor, appareo; ut, εὐχῇ προσέοικεν ἡ τοιαύτη ξύμβασις, Voto assimile est tale consilium; Item, προσέοικε; impersonaliter, consentaneum & conveniens est: ut, προσέοικε τῷ παρόντι; præsenti considerationi convenit; Naz. in Orat. & προσέοικε χρῆσθαι, apud Demosth. ex πρὸς, & ἔοικε, &c. V.

Προσεοικότα, acc. sing. à Προσεοικὼς, ότος, assimilis, decens. præt. part. m. ex πρὸς & εἴκω, similis sum. p. m. ἔοικα.

Προσεπαινῶ, insuper laudo; Greg. οὐκ ἐμέμψατο, καὶ προσεπῄνεσεν; non modo non incusavit, verum etiam collaudavit, ex πρὸς & ἐπαινῶ, V.

Προσέπαισε, Att. pro προσέπαιξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi προσπαίζω, jocor, Th. παίζω, ludo, jocor: f. ξω, & σω.

Προσεπειπεῖν, iterum, & tertio loqui & dicere, ex πρὸς & ἐπειπεῖν, V. Sic etiam, προσεπελθεῖν, sepius ac sæpius percurrere vel relegere, ex πρὸς & ἐπελθεῖν, v.

Προσεπεμβαίνειν, insuper inscendere, insuper insultare, recidere; ex πρὸς ἐπὶ, & ἐμβαίνω, quod ex ἐν, & βαίνω, &c. vide. Item, προσεπεμβάλλω, insuper vel præterea adjicio; ex πρὸς, ἐπὶ, ἐν, & βάλλω, vide. Sic etiam, Προσεπεξεργάζομαι, ad expolitionem operis aliam addo, insuper expolio, exactissime tracto; Unde verbale, προσεπεξεργασία, apud Rhetores expolitio secunda, &c. ex πρὸς, ἐπὶ, ἐξ, & ἐργάζομαι, Vide.

Προσεπερωτάω, ῶ; iterum, atque tertio, interrogo; insuper, vel, præterea interrogo; unde verbale, προσεπερωτητὴς, οῦ, ὁ; adstipulator, qui præter stipulationem interrogat atque stipulatur, &c. ex πρὸς, ἐπὶ, & ἐρωτάω, Vide.

Προσέπεσεν, a. 2. ind. act. verbi προσπίπτω, accido ad pedes; f. προσπτώσω, perf. προσπέπτωκα, a. 2. προσέπεσον, ες, ε, a. 2. part. act. προσπεσὼν, οῦσα, όν. Them. πίπτω, cado. f. 2. m. πεσοῦμαι.

Προσεπιβλαστάνω; incrementum geminum suscipio, seu accipio; ex πρὸς, ἐπὶ & βλαστάνω, &c. vide. Item, Προσεπιγεννάω; insuper adgenero vel ingenero, ex πρὸς, ἐπὶ, & γεννάω, v.

Προσεπιδείξαιμι, a. 1. opt. act. verbi προσεπιδείκνυμι, insuper ostendo: ex πρὸς, ἐπὶ & δείκνυμι, seu δεικνύω, f. ξω. monstro. p. δέδειχα.

Προσεπιδημέω, idem quod εἰσεπιδημέω, peregre veniens aliquo diverto; ex πρὸς & ἐπιδημέω, V. Item, Προσεπιδιδωμι, insuper addo, insuper adjicio; ex πρὸς, & ἐπιδίδωμι, &c. Vide. Προσεπιδοξάζω, q. d. approbo mea opinione, seu opinatione; item, exp. coopinor; ex πρὸς, ἐπὶ, & δοξάζω; Vide. Προσεπιζητέω, insuper inquiro, à ζητέω, Vide. Προσεπικτᾶσθαι; insuper acquirere, à κτάομαι, Vide, Προσεπιλαμβάνω, & ομαι, insuper assumo; à Them. λαμβάνω, Vide. Sic &, Προσεπιλέγω, dicti aut facti rationem subdo, reddoque hoc jam dictis, & preterea addo; à Them. λέγω, Vide. Item. Προσεπιμελοῦμαι, insuper curam gero; insuper curo, ex μέλει, fut. μελήσω, ut à μελέω inusit. comp. cum præp. πρὸς, & ἐπὶ, &c. V.

Προσεπιμετρέω, ultra justum subinde admetior, ad cumulum addo: ex πρὸς, ἐπὶ & μετρέω, metior. Them. μέτρον, mensura.

Προσεπινοέω, insuper excogito; excogitatis adjicio; ex πρὸς, ἐπὶ, & νοέω, Vide.

Προσεπιπίπτω; insuper incurro, præterea incido; insuper incumbo, grassor, &c. à Them. πίπτω, V. Sic, Προσεπιρρώννυμαι, insuper corroboro, ulterius confirmo; vires superaddo; a ῥώννυμι, v. Προσεπισιτίζω, rem frumentariam adaugeo; ut apud Polyb. Οἱ Ῥωμαῖοι προσεπισιτισάμενοι, re frumentaria adaucta; à σιτίζω, fut. ίσω, &c. v.

Προσεπιστέλλω, insuper scribo; insuper mando; Thuc. à Th. στέλλω, v. Προσεπισφάττω, insuper jugulo; vel simpl. jugulo; à Them. σφάζω seu σφάττω, &c. V. Προσεπισφραγίζομαι, insuper mando, statuo, vel ordino; sive, indies, alia atque alia, seu majora jubeo, à Them. τάσσω. vel τάττω, V. Προσεπιτέρπομαι, insuper oblector, à Them. τέρπω, -ομαι, vide. Προσεπιτιμάω, insuper increpo; à τιμάω, vide.

Προσεπιτραγῳδέω, v. insuper tragice decanto vel exaggero; insuper tragice augeo & amplifico, à τραγῳδέω, vide.

Προσεπιτρίβω, insuper affligo, insuper attero, vel simpl. affligo, attero; à Th. τρίβω, v. Προσεπισχυρίζω, corroboro, vel insuper corroboro, ab ἰσχυρίζω, (quod ab ἰσχυρὸς, & Th. ἰσχὺς comp. ut reliqua præcedentia cum præpos. πρὸς, & ἐπὶ, &c. V.

Προσεπιφύομαι, insuper adnascor: à πρὸς, ἐπὶ, & φύομαι. Vide ἐπίφυμι.

Προσεπιχειρεῖν, insuper admovere manus seu aggredi; ex πρὸς, & ἐπιχειρέω, V.

Προσεπιχέω; insuper infundo, insuper affundo, ex πρὸς, ἐπὶ & χέω, V. Προσεπιχόω, insuper obturo, & operio; terra aggesta obruo, ex πρὸς, ἐπὶ, & χόω, vel χώννυμι, &c. v.

Προσεπλάκη, 3. sing. a. 2. ind. pass. verbi προσπλέκω, annecto. Them. πλέκω, necto, f. ξω. a. 2. ἔπλακον.

Προσεποιεῖτο, 3. sing. imperf. pass. verbi προσποιέομαι, fingo, simulo. Th. ποιέω, facio.

Προσέπταισεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi προσπταίω, impingo. Them. πταίω, idem. f. σω. p. ἔπταικα.

Προσεπτύκτο, 3. sing. plusq. p. pass. à προσπτύσσομαι, applicor, circumplicor: item amice saluto, f. ξομαι. perf. pass. προσέπτυγμαι, ξαι, κται, circumvolutus vel adplicatus eram. Ex πρὸς & πτύσσω, plico.

Προσεργάζομαι, aliquid operis addo, præterea efficio, lucrifacio: f. άσομαι. a. 1. m. προσειργασάμην, ω, ατο, ab ἐργάζομαι, operor, p. εἴργασμαι. Them. ἔργον, opus.

Προσερεῖ, 3. sing. inde præs. verbi προσερέω, alloquor: quod ab ἐρέω, dico. Th. εἴρω, idem.

Προσερείσεις, 2. sing. f. 1. act. verbi προσερείδω, affigo, allido. Them. ἐρείδω, figo, firmo: f. σω.

Προσερεύγω, adructo. Th. ἐρεύγω, ructo: f. ξω, a. 2. ἤρυγον.

Προσερέω, insuper narro, appello, alloquor; item laudo; ut προσερεῖν τὴν πόλιν, est laudare civitatem; apud Aristid. at, ὡς προσερέων, exp. ut consulturus, apud Herodot. Item προσέρομαι, insuper interrogo; utrumque ex πρὸς & εἴρω, dico; Unde ἐρέω, & ἔρομαι, &c. V. Προσέρπω, proserpo, serpo ad; insuper serpo; ex πρὸς, & ἕρπω, V. Item, Προσερρήθη, appellatus est, nuncupatus est, Item, salutatus est; apud Eur. in Med. ex πρὸς, & ἐρρήθη, V. Seu est 3. sing. aor. 1. pass. à προσρέω, inusit. ex πρὸς, & ῥέω; V. Sic & προσέσομαι, insuper adero; adjiciar; ex πρὸς, & ἔσομαι; vel est fut. à πρόσειμι; id v.

Προσέρχομαι, accedo, cum dat. imperf. προσηρχόμην, ου, ετο, f. προσελεύσομαι. a. 2. προσῆλθον, ες, ε, a. 2. imperat. πρόσελθε. a. 2. part. act. προσελθὼν, οῦσα, όν. p. m. Att. προσελήλυθα. Th. ἔρχομαι, venio.

Πρόσεσθε, 2. pl. a. 2. ind. vel imperat. m. verbi πρόσιημι, admitto: quod ab ἵημι, mitto: f. ἥσω, a. 1. ἧκα. a. 2. ἕν. a. 2. m. ἕμην. Th. ἕω, mitto.

Πρόσεστι, adest, additur, accedit, 3. sing. præs. verbi πρόσειμι; ab εἰμὶ, sum. Th. ἕω.

Προσεχὴς, contiguus, conterminus: Strabo, ex πρὸς, & ἔχω, V.

Προσέσχηκα, ας, ε, perf. ind. act. verbi προσέχω, adhibeo: quod vide.

Προσεταιρίζεσθαι ἑαυτῷ τινα, aliquem sibi socium adjungere, præs. inf. à Προσεταιρίζομαι, sodalem adscisco: ab

ἑταιρίζω, sodalis fio: f. ίσω. Them. ἑταῖρος, sodalis.

Προσεταιρίζω; mihi sodalem seu socium adscisco; & in pass. προσεταιρίζομαι præced. interdum signif. etiam passive, associor; unde etiam verbale, προσεταιρισμός, in societatem & adjumentum ascitus; apud Thuc. l. 8, &c. v. præced.

Προσέταξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi προστάσσω, vel ττω, mando, præcipio; ordino: f. ξω, p. προστέταχα. perf. pass. προστέταγμαι, perf. part. pass. προστεταγμένος, η, ον. Th. τάσσω, ordino.

Προσετέθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi προστίθημι, appono, quod vide.

Προσέτι, adv. adhuc, insuper, præterea, Them. ἔτι, idem.

Προσετίθει, 3. sing. imperf. act. q. à προστιθέω, pro προστίθημι, appono. Them. τίθημι, pono.

Προσετίθετο, 3. sing. imperf. pass. verbi προστίθημι, quod vide.

Προσευκτικὸς; precationibus deditus; Chrysost. Item προσευκτήριον, q.d. precatorium; locus in quo precamur; utrumque verbale à seq. προσεύχομαι, v.

Προσεύξομαι, f. 1. m. verbi προσεύχομαι, quod vide.

Προσευπορέω, & προσευπορέομαι, οῦμαι; insuper, seu præterea mihi acquiro; abunde habeo, seu abunde suppetit mihi; Nam προσευπορεῖσθαι, exp. large suppeditari, abunde superesse, &c. Ex πρὸς & εὐπορέω, &c. vide. Item, Προσευρίσκω, ultra invenio, adinvenio; ex πρὸς, & εὑρίσκω; V. Προσευχολέω, ῶ; oleum & operam pono in; Item, accurate contemplor; ex πρὸς, & εὐχολέω; id vide.

Προσευχὴ, ῆς, ἡ, precatio, petitio; item locus precationis: à

Προσεύχομαι, precor, imperf. προσηυχόμην, ε, ετο, Att. f. προσεύξομαι. a. 1. m. προσηυξάμην, ω, ατο. Att. a. 1. imperat. m. πρόσευξαι, άσθω. a. 1. sub. m. προσεύξωμαι, η, ηται. a. 1. inf. m. προσεύξασθαι. Th. εὔχομαι, precor.

Προσεύχομαι, præced. preces fundo; est etiam, vota facio; vota nuncupo; ut, apud Xen. προσεύχεσθαι νικῆν πολέμου, vota facere si vinceret, &c. Unde ejus verbale προσευχὴ, habet in plur. Προσευχαὶ, preces; frequenter in N. Test. &c. vide.

Προσέφερεν, 3. sing. imperf. act. verbi προσφέρω, adfero. Th. φέρω, fero: f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα.

Προσεφευρίσκω, insuper adinvenio, insuper comminiscor, ex πρὸς, & ἐφευρίσκω; quod ex ἐπὶ, & εὑρίσκω, &c. Vide.

Προσέφην, ης, η, imperf. vel a. 2. ind. act. verbi πρόσφημι, alloquor. Them. φημὶ, seu φάω, dico.

Προσεφώνεον, alloquebantur, 3. pl. imperf. act. à προσφωνέω. Them. φωνὴ, vox.

Προσέχεια, attentio; Suid. à seq. προσεχὴς vide.

Προσεχὴς, έος, ὁ, ἡ, attentus: item contiguus, cohærens, proximus, vicinus: à προσέχω, quod vide.

Προσέχοντος, gen. sing. præs. part. act. verbi προσέχω, quod vide.

Προσεχόντως, adv. attentè: à

Προσέχω, adhibeo scil. τὸν νοῦν, animum adverto, caveo: item ausculto, obtempero; applico, appellor: permaneo. imperf. προσεῖχον, ες, ε. præs. inf. προσέχειν. f. προσέξω. præt. προσέσχηκα. a. 1. sub. act. προσέξω, ῃς, ῃ. Them. ἔχω, habeo.

Προσεχῶς, attente, est adv. à προσεχὴς, V. Item, Προσεψία; alloquium, ex πρὸς & ἐψία; colloquium; à Them. ἔπω, dico; fut. ἔψω; unde ἐψίω, vel, ἐψιάω; idem: atq. inde ἐψία, &c. Vide. Item, Προσέψω; q. d. adcoquo, aliis additum coquo; ex πρὸς, & ἕψω; V.

Προσεῶντες, gen. sing. part. præs. verbi προσεάω, permitto. Them. ἐάω, sino: f. άσω. p. εἴακα. a. 1. εἴασα.

Προσέωξα, ας, ε, occlusi, a. 1. ind. act. Att. verbi προσοίγω. Th. οἴγω, aperio.

Προσῇ, 3. sing. sub verbi πρόσειμι, adsum. Them. εἰμί.

Προσέζευξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi προσζεύγνυμι, quod vide.

Προσζημιόω, ῶ; insuper afficio damno; ex πρὸς, & ζημιόω, à Them. ζημία, &c. V. Item, Πρόσηβος; adolescens, puber; qui pubertatem jam attigit; ex πρὸς, & ἥβη, η, &c. V.

Προσῆγε, accersivit, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi προσάγω, adduco, quod vide.

Προσηγόρευκα, ας, ε, perf. ind. act. & προσηγόρευσα, aor. 1. ind. act. προσηγορεύθην, aor. 1. ind. pass. verbi προσαγορεύω, cognomino, quod vide.

Προσηγορέω, exp. compello, saluto; προσαγορεύω; Unde verbale. προσηγόρημα, alloquium; & apud Eurip. salutatio; Item, προσήγορος, compellator; alloquutor, salutator; Unde quercus illæ fabulosæ, quæ unumquemq; venientem ad se compellabant, & nomina eorum exprimebant, oracula fundentes, προσήγοροι δρύες, dicebantur; Unde fatidicæ appellantur, à Seneca. Ex πρὸς, & ἀγορέω, inusit. idem quod, & pro ἀγορεύω, verba facio, & concionor, &c. Vide.

Προσηγορία, ας, ἡ, appellatio: ab eodem verbo.

Προσηγορία, præced. est alloquutio, alloquium; colloquium; compellatio; item, nomen appellativum, seu appellatio quod est nomen, &c. ab ἀγορέω, seu ἀγορεύω, &c. V. Item, Προσηγορικὸς, compellativus, salutativus; & in neut. Προσηγορικὸν, quo utimur in compellando vel salutando, &c. omnia, à προσήγορος, quod vide paulo supra, in προσηγορέω.

Προσήδομαι, delector ad rei alicujus sensum & perceptionem; ex πρὸς, & ἥδω, ἥδομαι, à Them. ἡδὺς, &c. vide.

Προσῄικται, similis est, 3. sing. perf. pass. Ion. dialysi pro προσέοικται, verbi προσείκω, vel προσεΐσκω, similis sum: in perf. pass. προσέειγμαι, ξαι, κται, & solu â diphthongo, mutatoque augmenti gratiâ ε, η, προσῄιγμαι, ῄιξαι, ῄικται. Them. εἴκω, similis sum, p. m. Att. ἔοικα.

Προσήκατο, admisit, 3. sing. a. 1. m. verbi προσίημι, Th. ἵημι, seu ἕω, mitto. a. 1. ἧκα.

Προσήκει, pertinet, 3. sing. præs. vel impersonale à προσήκω, pertineo. Them. ἥκω, venio.

Προσήκω, pertineo, attineo; ut, προσήκει μοι ταῦτα; pertinent hæc ad me; Dem. Plut. &c. Item, pro pertinere, i. e. convenire vel consentaneum esse, vel conjunctum, & quasi cognatum, atque hinc προσήκων, seq. est etiam propinquus, affinis, necessarius, necessitudine conjunctus, &c. v. præced.

Προσηκόντως; convenienter, decenter; recte, &c. est adv. à præced. προσήκων, οντος, &c. v.

Προσήκων, οντος, & τὸ προσῆκον, pertinens. κατὰ τὸ προσῆκον, ut decet: τὰ προσήκοντα, in pl. à præced.

Προσηλόω, ῶ, clavis affigo: f. ώσω. p. προσήλωκα. a. 1. προσήλωσα. ab ἡλόω, clavis affigo. Them. ἧλος, clavus.

Προσῆλθον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi προσέρχομαι, accedo, quod vide.

Προσήλιος, soli expositus; solem spectans, & πρόσηλος, ου, ὁ, κ. ἡ, idem, ut, πρόσηλος αὐλὴ; apud Eupol. & apud Theophr, δρόσος ἡ πρόσηλος, exp. ros qui fit à sole. Ex πρὸς, & ἥλιος, ὁ; V. Item, Προσηλόω, clavis affigo; Unde in pass. προσηλοῦσθαι alicui rei dicimur metaphorice etiam, cui ita velut adhærescimus, ut ab ea non discedamus; ut, apud Chrysost. τοῖς βιβλίοις προσηλωμένῳ; peculiariter vero capitur, pro, cruci affigere, vel affigi; apud Dem. & Greg. ex πρὸς & ἡλόω, à Them. ἧλος, ὁ; &c. V. Item, προσήλυσις, accessus, adventus; verbale (ut & seq. προσήλυτος, advena) à προσέρχομαι, quod ex πρὸς & ἔρχομαι, fut. ἐλεύσομαι; Unde ἔλευσις, & ἤλυσις, &c. V.

Προσήλυτος, ου, ὁ, ἡ, PROSELYTUS, Angl. Proselyte. qui vel quæ ex paganismo ad Judaismum accedebat q. d. accessorius, à προσέρχομαι, accedo, in præt. m. προσελήλυθα. Att.

Πρόσημαι, assideo, vel etiam assisto, exp. & obsideo; ex πρὸς, & ἧμαι; sedeo, &c. vide.

Προσημαίνειν, ante significare: vide σημαίνω.

Προσημαίνω, & προσημειόω; præsignifico; portendo; ante significo, ante denoto: ex πρὸ & Them. σῆμα, ατος, τὸ; unde σημεῖον, τὸ; σημειόω, & σημαίνω, &c. Vide. Item, προσημασία, ἡ; præsignificatio, portentum aliquid præsignificans; est verbale à προσημαίνω, præced. V.

Προσῆν, imperf. act verbi πρόσειμι, adsum: ab εἰμὶ, sum.

Προσηνδραποδίσθαι, perf. inf. pass. verbi προσανδραποδίζομαι, insuper in servitutem redigo: vide ἀνδραποδίζονται.

Προσήνεγκα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi προσφέρω, offero, quod vide.

Προσήνεπε, vide simplex ἔνεπον, dixi.

Προσηνέχθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi προσφέρω, affero. Th. φέρω, fero: f. οἴσω. perf. pass. ἤνεγμαι.

Προσηνὴς, έος, ὁ, ἡ, benignus. Ex πρὸς, & ἠὺς, bonus, Them. ἐὺς, idem.

Προσηνεία, benignitas, lenitas; & προσηνῶς, adv. benigne, leniter, placide, suaviter, &c. Utrumque à præced. προσηνὴς, V. Item, Προσήνεμος, vento expositus; auræ patens, & ἐν προσηνέμῳ, in aura; ex πρὸς, & ἄνεμος, poet. pro ἄνεμος, &c. V.

Προσηρτημένος, ου, appensus, perf. part. pass. verbi προσαρτάομαι. Them. ἀρτάω, appendo.

Προσηύδα, alloquebatur, 3. sing. imperf. act. verbi προσαυδάω. f. ήσω, ab αὐδάω, loquor imperfect. ηὔδων, ων, αες, ας, αε, α, Th. αὐδή, vox.

Προσηυξάμην, ω, ατο, a. 1. m. Att. verbi προσεύχομαι, precor, quod vide.

Προσῆχα, ας, ε, perf. ind. act. verbi προσάγω, adduco. Them. ἄγω, f. ξω. p. ἦχα, a. 1. ἦξα.

Προσηχής; resonans, ex πρὸς, & ἠχὴ, ἡ; idem quod Them. ἦχος, ὁ; &c. Vide. Item, Προσηῷος, ad auroram spectans, orientalis, ex πρὸς, & ἠῷος, matutinus; à Th. ἠὼς, όος, &c. V.

Προσθάλπω, insuper foveo; vel applicatum foveo; ex πρὸς, & θάλπω; Vide.

Πρόσθε, ante, à πρό. πρόσθε βαλὼν, superans.

Προσθεῖναι, a. 2. inf. act. &

Προσθεὶς, ἔντος, a. 2. part. act. &

Προσθείσης, gen. sing. f. g. a. 2. part. act. verbi προστίθημι, addo: quod vide.

Πρόσθεμα, ατος, τὸ; quod apponitur, adhibetur, aut admovetur; exp. &, appositus; ut ἐν προσθέματι ποιεῖ; apposita prodest; Diosc. est verbale à προστίθεμαι, V.

Προσθέμενος, ου, a. 2. part. m. verbi ejusd.

Πρόσθεν, antea, & Poët. πρόσθε. Th. πρό, ante.

Πρόσθεσις, εως, ἡ, additio: à προστίθημι, quod vide.

Πρόσθετος, ου, ὁ, ἡ, appositus, appostititius: scrib. & προσθετὸς, ab eod. verbo.

Προσθήκη, ης, ἡ, additamentum: à προστίθημι, addo. Them. τίθημι, pono.

Προσθησόμεθα. 1. pl. f. 1. act. verbi ejusd. & Th.

Προσθιγγάνω, attingo, prehendo, apprehendo; ex πρὸς, & θιγγάνω; idem quod Them. θίγω, Vide. Item, Πρόσθιος, anterior; ut πρόσθιοι πόδες, anteriores pedes: & πρόσθια τραύματα, anteriore parte accepta vulnera, seu adversa; in Epigr. est ab adv. πρόσθε, ante, Vide.

Προσθλίβω, insuper premo vel affligo; apprimo, vel attero, ex πρὸς, & θλίβω. V. Προσθροέω, ῶ; alloquor; ex πρὸς, & θροέω, à θρόος, & Th. θρέω, V.

Προσιέναι, præs. inf. act. à

Προσίημι, aggredior; admitto; ab ἵημι, seu εἶμι. Th. ἕω, eo. seu ἕω, mitto.

Προσίεσαν. per Ectasin Poëtic. pro προσίεσαν, 3. pl. imperf. verbi προσίημι, accedo, quod ab ἵημι, eo Them. ἕω.

Προσιζάνω, assideo; &, metaph. adhæreo, hæreo; ut, προσιζάνει τοῖς τοίχοις; Diosc. Sic etiam προσίζω, assideo, resideo, insideo; &c. Ex πρὸς, & ἵζω, unde ἱζάνω, &c. V. Item, Προσίκτωρ, qui supplex alicui ad genua accedit; quasi à προσικνέομαι, ex πρὸς, & ἱκνέομαι, fut. ἵξομαι, præt. ἷγμαι, &c. V. Προσίνω, prior lædo; prior noceo; ex πρὸ & σίνω, V.

Προσιόντι, dat. sing. à προσιὼν, ὄντος, a. 2. part. verbi πρόσειμι, accedo. a. 2. πρόσιον, ες, ad vi: ab εἶμι, eo. a. 2. ἴον. Th. ἕω, eo.

Προσιππεύω, adequito, juxta equito; cum dat. ut προσιππεύων τῇ πόλει, adæquitans urbi, ex πρὸς, & ἱππεύω, à Th. ἵππος, ὁ; &c. V. Sic etiam, Προσίπτημι, advolo; Unde, προσέπταν pro προσέπτησαν, apud Aristoph. ut Phil. de vita M. τούτοις προσέπτησαν, ad hos advolarunt; ex πρὸς, & ἵπταμαι; fut. πτήσομαι, &c. V.

Προσίστημι, sisto, inhibeo, obicem oppono. Them. ἵστημι, sisto: f. στήσω.

Προσιστορέω, insuper suscitor; item, insuper scribo, & memoriæ prodo, Strab. l. 8. ex πρὸς, & ἱστορέω; à Them. ἵστωρ, ορος, &c. v.

Προσίσχειν, appellere, admovere. Them. ἴσχω, vel ἔχω, habeo.

Προσίσχω; (idem quod προσέχω) adhibeo, adverto; & neutraliter, attendo, attendo animum; ausculto; item, appello; i. e. appropinquo & pervenio; &c. ex πρὸς, & ἴσχω, idem quod Them. ἔχω, V. Item, Προσιτὸς, ου, ὁ; qui adiri & accedi potest; q. d. accessibilis; accessu facilis, est verbale à πρόσειμι, adeo, accedo, ex πρὸς, & εἶμι, eo, &c. Vide.

Προσιὼν, ὄντος, accedens, vide προσιόντι.

Προσκαθέζομαι, assideo, item, assideo, incumbo, & insto, item, obsideo, hostiliter consido; apud Thuc. ex πρὸς, & καθέζομαι; ex κατὰ & ἕζομαι; Vide. Sic etiam, Προσκάθημαι, assideo; & frequenter, obsideo; item, insideo; seu in loco aliquo sedem aut castra loco; (prout etiam, προσκαθέζομαι, significat) ex πρὸς, & κάθημαι, idem quod ἧμαι, sedeo; &c V. Sic &, προσκαθίζω, & in pass. Προσκαθίζομαι; idem fere cum præced. assideo; item incumbo, &c. ex πρὸς, & καθίζω, sedere facio; ex κατὰ & ἵζω, idem, &c. V. Προσκαθίστημι, insuper constituo; ex πρὸς & καθίστημι, quod ex κατὰ & ἵστημι, &c. V. Item, Προσκαθοπλίζω; insuper armis instruo, etiam armo; ex πρὸς, & καθοπλίζω, quod ex κατὰ & ὁπλίζω, &c. v.

Πρόσκαιρος, ου, ὁ, ἡ, temporarius; quasi dicas ad tempus durans. Th. καιρὸς, opportunitas.

Προσκαίρως, temporariè, ad tempus; est adv. à præced. πρόσκαιρος; V. Item, προσκαίω; insuper uro; vel aduro; ex πρὸς & καίω; V. Προσκακοπαθέω, condoleo alicui rei; dolore afficior, & maceror ob aliquam rem; ex πρὸς & κακοπαθέω, quod ex κακὸς & πάθος, εος, τὸ, &c. v.

Προσκαλεσάμενος, ου, a. 1. part. m. verbi προσκαλέομαι, οῦμαι, advoco: f. έσομαι, a. 1. m. προσκαλεσάμην. a. 1. imperat. m. προσκάλεσαι, άσθω; a. 1. sub. m. προσκαλέσωμαι, ῃ, ηται, perf. pass. προσκέκλημαι. Hæc à

Προσκαλέω, ῶ, advoco, accerso, advoco in auxilium; item in jus voco. Th. καλέω, voco: f. ήσω. p. κέκληκα.

Προσκαρτερέω, ῶ, cum dat. supersum, præsto, perduro: f. ήσω. a. 1. προσεκαρτέρησα. à καρτερέω, tolero: hoc à κάρτος, idem quod κράτος, εος, τὸ, robur.

Προσκαρτέρησις, εως, ἡ, perseverantia: à præced.

Προσκαταβαίνω; q. d. insuper descendo; item, descendo ad; ex πρὸς & καταβαίνω; Vide. Item, Προσκατάβλημα, ατος, τὸ; est quod ob moram mulctæ nomine dependebant publicani & alii qui altero tanto mulctabantur; Item, accessio, corollarium; accessio sortis: apud Dem. id quod sensim accessit, &c. ex πρὸς & καταβάλλω, unde κατάβλημα, &c. V. Sic & verbale ab eod. Verbo, cum præp. πρὸς, præf. Προσκαταβολὴ, ῆς, ἡ; fere idem cum præced. Sed Not. quod publicorum vectigalium redemptoribus solutionis duo præscribebantur tempora; (vulgo, i. e. Gallice, vocantur *termes*; Græcè, προθέσεις, seu προθεσμαὶ) unum, in quo, continuò, factis redempturis, præsentem pecuniam, numerare ex parte, oportebat; atque hanc, in antecessum solvere, (ut loquitur Seneca; Gallicè, *payer avant main*, & *bailler d'avance*;) & hoc προσκαταβολὴ dicebatur; Alterum solutioni præstitutum tempus erat, cùm pensionis mercedumque reliqua pars jam in debitum pendebatur, quod προσκαταβολὴ nominatur, &c. Vide. Constant. Item, Προσκαταγελάω, ῶ; insuper irrideo, à καταγελάω, Vide. Προσκαταδέω; ultra etiam necto & vincio, à καταδέω, V. Προσκατακλύζω, inundo, submergo, à κατακλύζω, Vide. Προσκαταλαλέω, & λῶμαι, objurgo; exp. etiam, loquacitate obruo, obstrepo & & obtundo; à καταλαλέω, Vide. Προσκαταλέγομαι, scribor, allegor, à καταλέγομαι, Vide. Προσκαταλλάττομαι, reconcilior; à καταλλάττω, ομαι, Vide. Προσκατανέμω, insuper distribuo, à κατανέμω, Vide. Insuper animadverto seu perspicio; à κατανοέω, V. Προσκατασκευάζω, insuper extruo, vel construo; à κατασκευάζω; V. Προσκατασκιρρόω, induro, invetero, ex πρὸς, κατὰ, & σκιρρόω, à Them. σκίρος, seu σκίρρος, Vide. Προσκατασύρω, insuper detraho; in Epigr. à κατασύρω, V. Προσκατατίθημι, insuper dependo; solvo, numero; à κατατίθημι, Vide. Προσκατεγγύω; insuper spondeo; iterum, iterumque polliceor; ex πρὸς, κατὰ, & ἐγγύω, V. Item, Προσκατέδω, insuper comedo; à κατέδω, Vide. Προσκατεύχομαι, insuper imprecor, insuper execratione utor; (cui opponitur, ἐπεύχομαι, V.) à κατεύχομαι, Vide. Προσκατέχω, diutius retineo; ex πρὸς, κατὰ & ἔχω, V. Προσκατηγορέω, insuper, vel ultra accuso; à κατηγορέω, & in pass. προσκατηγορεῖσθαι, simul prædicari; apud Aristot. de verbo substantivo dicitur, &c. Vide. Sic &, Προσκάτημαι, Ionicè est pro προσκάθημαι, desideo apud, assideo; Item, obsideo, &c. V. Sic etiam, Προσκατόμνυμι, seu προσκατόμνυμαι, insuper dejero, preterea dejero, à Them. ὄμνυμι, seu, -μαι, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. πρὸς, & κατὰ, &c. V.

Προσκέεται, Ion. pro πρόσκειται à πρόσκειμαι.

Πρόσκειμαι, positus, seu situs sum ad; adjaceo; sto apud, seu adsto; incumbo, insto, urgeo, premo, & plerumque fu-

fugientes seu cedentes; & in bonam etiam partem, ut apud Plut. in Pericle, πρόσκειται δεόμϐ̂ϐ; precibus instat. Item πρόσκειμαί τινι, rei alicui studiose addictus sum, seu incumbo, ut πρόσκεισαι τοῖς βιβλίοις, adhæret libris, & de homine dictum, significat, faveo alicui, & ei quasi adhæreo, Thuc. l. 7. Item, assentio, transeo in partem alicujus seu ejus opinioni & sententiæ assentior; &c. Item, πρόσκειμαι κακῷ, implicitus sum malis; denique, signif. etiam appónor, addor, &c. Atque, ab ejus part. προσκείμενος, &c. Adv. Προσκειμένως, instanter, addictè, &c. ex πρὸς, & κεῖμαι, &c. vide.

Προσκεκλησάμενος, ου, a. 1. m. part. à Προσκέλομαι, adhortor. Them. κέλω, seu κέλομαι, jubeo, hortor: f. κελήσομαι.

Προσκέλλω; appello, i. e. pervenio in portum, &c. ex πρὸς, & Them. κέλλω; idem, &c. V. Item, Προσκέπτομαι, prospicio, vel prius considero, &c. ex πρό, & σκέπτομαι, V.

Προσκεφάλαιον, ου, τὸ cervical, pulvinar: ex πρὸς & κεφάλαιον, caput, Th. κεφαλὴ idem.

Προσκηδὴς, έος, ὁ, ἡ, qui est affinis alicui: à κῆδος, εος, τὸ, affinitas, cura.

Προσκήνιον, ου, τὸ; proscenium; vestibulum scenæ, Plut. in Lyc. Suidæ, est aulæum scenæ; seu velum quod scenæ protenditur; Aliis, est locus ante scenam porrectus, ubi pulpitum excitatum erat, quo actores fabularum prædicent. Item, προσκήνιος, adject. omne quod ante scenam est: ex πρὸ, & σκηνὴ, ἡ; Unde σκῆνος, εος, τὸ, &c. V. Προσκήπτω; prædico, is; præsignifico; ex πρὸ & σκήπτω; &c. V. Προσκηρυκεύομαι, caduceatorem mitto ad; ex πρὸς & κηρυκεύομαι; à κηρυκεύω V. Προσκηρύσσω, promulgo, per præconem indico, Plut. à κηρύσσω, V. Πρόσκιος, umbrosus, adumbratus; Unde, πρόσκιον, τὸ; adumbratio, ex πρὸς, & σκιὰ, ἡ; V. Προσκιρτάω; salto ante; exultim ludens anteeo; Unde verbale, προσκίρτησις, præultatio, seu præitio quæ fit salto; ex πρὸς & σκιρτάω, V. Προσκλαίω, defleo, ex πρὸς & Them. κλαίω, &c. V.

Προσκληδονίζομαι, insuper auguror seu ominor seu auguror; ex πρὸς, & κληδονίζομαι; à κληδὼν, όνος, gloria; à Them. κλέω; Unde κλῄζω, &c. v. Item, Προσκλῆμι, exaresco, seu, extabesco studio quo alicui rei addictus sum; ex πρὸς & σκλέω, (per Sync. à σκελέω, idem quod Th. σκέλλω,) Unde σκλῆμι, &c. V.

Προσκληρόομαι, οῦμαι, consocior cum dat. 1. pass. προσεκληρώθην, ης, η, a

Προσκληρόω, ῶ, sorte allego, seu sorte lectum adjungo: f. ώσω. præt. προσκεκλήρωκα. Th. κλῆρος, sors.

Προσκληρόω; præced. sorte lætum adjungo, (item sorte addico;) Actor. 17. format à se, verbale προσκλήρωσις, adjunctio alicujus seu consociatio; tanquam qui sorte allectus est, &c. V. Item, προσκλίνω; acclino; & facio inclinare ad; propensum reddo; Unde πρόσκλιντρον, id cui acclinare possumus, vel id in quo incumbimus; &c. V. seq. πρόσκλισις.

Πρόσκλισις, εως, ἡ, inclinatio in alteram partem. Metaph. à librâ. Ex πρὸς & κλίνω, reclino.

Προσκλύζω; alluo, inundo, exp. etiam proluo, colluo; item, foveo, Diosc. l. 5. Unde verbale πρόσκλυσις, alluvio, & πρόσκλυσμα, id quo utimur ad colluendum seu fovendum; ex πρὸς & κλύζω; V. Sic, Προσκνάω, ad aliquid scalpo, affrico; ut apud Greg. Naz. τὴν ἀκοὴν προσκνώμενοι, quibus aures pruriunt & titillantur; ex πρὸς & κνάω, V. Sic & προσκνήθω; abrado, affrico, Plut. ex πρὸς κνήθω, ab eod. Th. κνάω, &c. V. Item, προσκνύζομαι, gannitu appello, seu inclamo, ex πρὸς & κνύζω, Itidem, ab eod. Th. κνάω, unde κνύω, &c. vide.

Προσκολλάω, ῶ, agglutino: f. ήσω, præt. προσκεκόλληκα; a. 1. pass. προσεκολλήθην, ης, η; f. 1. pass. προσκολληθήσομαι, adhærebo: cum dat. seq. πρὸς. Ex πρὸς & κολλάω, glutino: Them. κόλλη, gluten.

Προσκομιδὴ, ἡ; advectio, Thuc. l. 1. à seq. προσκομίζω, V.

Πρόσκοπος, speculator, seu explorator, qui præmitti solet; emissarius; unde, προσκοπάω, ῶ; provideo, prospicio; atque inde, προσκόπησις, provisio, prospectio, ex πρὸς & σκοπὸς, ὁ; Unde, σκοπέω, ῶ; &c. V.

Προσκομίζω, apporto, affero, adveho: ex πρὸς, & κομίζω, porto: f. ίσω. Them. κομέω, curo.

Πρόσκομμα, ατος, τὸ, offendiculum: à προσκόπτω, offendo, quod vide.

Προσκοπὴ, ῆς, ἡ, offensio: à præt. m. verbi προσκόπτω.

Προσκόπτω, offendo, impingo, cum dat. seq. πρὸς cum acc. f. ψω. præt. προσκέκοφα. a. 1. προσέκοψα. a. 1. sub. προσκόψω, ης, η, perf. pass. προσκέκομμαι. præt. m. προσκέκοπα, Th. κόπτω, scindo, ferio.

Προσκορέννυμι, & προσκορέω; satio, saturo, exsatio, &c. ex πρὸς & κορέννυμι, seu κορέω; idem; Unde etiam προσκορὴς, & πρόσκορος; satur, vel saturitatem afferens, satietatem inducens. Item, exp. fastidium inducens, & satietate ingratus; nimius; Item, adv. προσκόρως, satis superque; abunde, &c. ab iisd. Sic, Προσκοσμέω, orno, adorno; Plut. ex πρὸς, & κοσμέω, V. Item, πρόσκρανος, capiti adjunctus; Unde πρόσκρανον, idem quod προσκεφάλαιον, cervical, pulvinar; pro quo Dores dicunt ποτίκρανον; ut apud Theocr. Idyll. 15. ex πρὸς, & κρανίον, τὸ, V. Item, Προσκρίνω, adjudico, sed in pass. προσκρίνομαι, est accresco, agglutinor; coagmentor, in idem corpus cogor, & coagulor, ut cibus in alimentum concoctus, &c. atq; inde, verbale πρόσκρισις, accretio, sive accrementum, &c. ex πρὸς & κρίνω, ομαι, &c. V. Item, πρόσκρουσμα, seu πρόσκρουσμα, id ipsum quo aliquis offenditur; offendiculum; item, offensio, ut & πρόσκρουσις, impletio, offensio, impactio, Plut. Verbalia à seq. προσκρούω, vide.

Προσκρουσάσης, gen. sing. f. g. a. 1. part. act. à

Προσκρούω, impingo, offendo. Th. κρούω, pulso. f. σω. a. 1. ἔκρουσα.

Προσκτάομαι, acquiro, adjungo; à κτάομαι, possideo: f. κτήσομαι. p. κέκτημαι.

Προσκτίζω, insuper condo; ex πρὸς, & κτίζω, V. Item, προσκυδὴς, gloriosus, venerandus, ex πρὸς, & κυδὸς, τὸ, V.

Προσκυλίσας, αντος, a. 1. part. act. à Προσκυλίζω, advolvo; f. ίσω, p. προσκεκύλικα. a. 1. προσεκύλισα. Th. κυλίω, volvo.

Προσκυλίω, idem quod præced. προσκυλίζω, vel potius προσκυλίω solummodo verbum est usitatum; (προσκυλίζω non itidem) ex πρὸς & κυλίω, V. Item, Προσκυμαίνω, fluctuando alluo, seu æstuando undis alluo; ex πρὸς & κυμαίνω, à Them. κῦμα, ατος, τὸ; V.

Προσκυνέω, propriè osculor, adoro, veneror, cum acc. & sæpe dat. f. ήσω. a. 1. προσεκύνησα. præt. προσκεκύνηκα. Ex πρὸς & κυνέω, idem quod Th. κύω, osculor.

Προσκυνητὴς, οῦ, ὁ, adorator: à præced.

Προσκύνημα, τὸ; & προσκύνησις, ἡ; adoratio, ut & προσκυνητὸς, οῦ, ὁ; q. d. adorabilis, adorandus, adoratione dignus; omnia, verbalia ab eod. præced. προσκυνέω, V.

Προσκύπτω, inclino me admovendo alii. Th. κύπτω, f. ψω, inclino me.

Προσκυρέω, ῶ; authoritate mea comprobo; ratum habeo; authoritate mea adjudico quicquam alicui, &c. simpl. adjudico; Unde verbale προσκύρωσις; confirmatio; aliis additio; Item, προσκύρωσις, authoritas; apud Hippocr. (tanquam à προσκυρέω) ex πρὸς & κυρέω, Unde κύρωσις, à Th. κῦρος, εος, τὸ, &c. V. Item, προσκυρέω; appropinquo, accedo; ex πρὸς, & κύρω, V.

Πρόσκωπος, ου, ὁ, ἡ; qui est ad remum, remex. Th. κώπη, remus.

Προσλαβόμενος, ου, a. 2. part. m. &

Προσλαβὼν, όντος, addens, a. 2. part. act. verbi προσλαμβάνω, quod vide.

Προσλάζομαι, & προσλάζυμαι, assumo, ex πρὸς, & λάζομαι, v.

Προσλαλέω, alloquor, cum dat. f. ήσω. perf. προσλελάληκα, a. 1. προσελάλησα. a. 2. inf. act. προσλαλῆσαι. ex πρὸς, & λαλέω, loquor.

Προσλαμβάνω, accipio præterea, assumo, excipio, accipio, cum acc. f. προσλήψομαι. a. 2. προσέλαβον. a. 2. inf. act. προσλαβεῖν. Sed προσλαβεῖν τροφῆς, assumere aliquid cibi, tanquam verbum desiderii, cum gen. Act. 27. 34. a. 2. m. προσελαβόμην, ου, ετο. a. 1. imperat. m. προσλαβοῦ, έσθω, recipe. a. 2. part. m. προσλαβόμενος. Th. λαμβάνω, capio.

Προσλάμπω, adluceo; Plut. Unde verbale, πρόσλαμψις, fulgor; illustratio; ex πρὸς & λάμπω, V.

Προσλέγω, insuper dico. f. ξω. præf. m. προσλέγομαι, alloquor. Th. λέγω dico.

Προσλεύσσω, adspicio, intueor, contueor; ex πρὸς & λεύσσω; V. Item, πρόσλημμα, τὸ; quod præterea est acceptum, seu assumptum; ut & προσληπτικὸς, assumptivus, & τὸ προσληπτικὸν; possessivum, utrumque ab eodem cum seq. vide.

Πρόσληψις, εως, ἡ, assumptio, à προσλαμβάνω, quod vide.

Προσλιπαίνω, insuper pinguefacio, & pinguiorem reddo, ex πρὸς & λιπαίνω, à Th. λίπος,

λίπ☉, ε☉, τὸ; V. Item, Προσλιπαρέω, assiduus sum in re aliqua; Plut. Item, insto, seu urgeo, aut instanter urgeo; obsecro, obnixe rogo; &c. Unde verbale, προσλιπάρησις, obsecratio, significat & assiduas seu obnixas preces; vel assiduam jugemque præsentiam; apud Luc. ex πρὸς & λιπαρέω, à Them. λιπαρὴς, &c. V. Sic &, προσλογίζομαι, imputo, acceptum fero; adscribo; ex πρὸς & λογίζω, ομαι, &c. V.

Προσλογιστέ☉, ου, adnumerandus: à λογίζομαι, computo, Th. λέγω.

Προσλυμαίνομαι, perniciem affero; ex πρὸς, & Them. λύμη, unde λυμαίνω, -ομαι, &c. v. Προσμανθάνω; addisco, insuper disco; à Th. μανθάνω, Vide. προσμαρτυρέω, ῶ; attestor, seu nudo testimonio confirmo; adstipulor; à μαρτυρέω, V. Item, Προσμειδιῶ; arrideo; à Them. μειδιάω, unde μειδιάω, &c. V. Sic &, προσμελῳδέω, ῶ, admodulor; à μελῳδὸς; (ex μέλ☉, & ᾠδὴ, vel, ᾠδ☉;) Unde μελῳδέω; comp. ut præcedentia, cum præp. πρὸς, &c. V.

Προσμεῖναι, a. 1. inf. act.

Προσμείνας, αντ☉, a. 1. part. act. &

Προσμενέτω, expectet, 3. sin. imp. præs. act. à Προσμένω, permaneo, sustineo, expecto, persevero, cum dat. f. προσμενῶ. a. 1. ind. act. προσέμεινα. Th. μένω, maneo.

Προσμετρέω, admetior, ex πρὸς & μέτρον, τὸ; unde μετρέω, &c. v. Item, Προσμηχανάομαι; insuper machinor seu molior, excogito; struo, &c. ex πρὸς & μηχανὴ, ἡ; unde μηχανάω, &c. V.

Προσμιγνύω, vel προσμίγνυμι, admisceo, confligo, προσμίξαι, appellere aliquò. a. 1. inf. προσμιγνύναι τινὰ κράτει, aliquem victoriæ compotem efficere, præs. inf. act. Th. μίγνυμι. misceo. f. ξω.

Προσμίγνυμι, præced. proprie est admisceo in; Item, applico, admoveo, &c. Unde, πρόσμιξις & προσμιξία; admistio, Plut. Item, προσμίσγω, idem quod προσμιγνύω, ut μίσγω, pro μιγνύω; &c. V. Item, Προσμισθόω; mercede conduco, vel accerso; ex πρὸς, & μισθὸς, ὁ; Unde μισθόω. &c. V. Προσμολέω adeo, accedo; ut apud Soph. in Ajace; μέσον ἦ προσμολὼν στρατήγιον; quum accessisset ad medium exercitum; à Th. μολέω, V. Προσμονὴ, ἡ, permansio & expectatio apud aliquem; vel, perseverantia & assiduitas in aliqua re, &c. Et verbale à προσμένω, id v. Προσμυθοποιέω; fabulose adjicio; à μυθοποιὸς, fabularum fictor, &c. v. Προσμυθολογέω, fabulam addo fabulis; adhuc fabulor; à Th. μῦθ☉; Unde μυθέομαι, &c. v. Item, Προσναυπηγέω, insuper classem adjicio, ex ναυπηγέω, à ναυπηγὸς, comp. ut præcedentia, cum præpos. πρὸς, &c. v.

Προσνέμω, tribuo, attribuo, προσνέμω ἐμαυτὸν, permitto me, adjungo me cum dat. præs. pass. προσνέμομαι, tribuor, attribuor; item adscribor. Th. νέμω, tribuo. f. μῶ, p. νενέμηκα.

Προσνεύω, innuo, unde verbale, πρόσνευσις, assensus: ex πρὸς, & νεύω, fut. νεύσω; unde νεῦσις; &c. V. Προσνήχομαι, adnato; ex πρὸς, & νήχομαι ab act. νήχω, idem quod Th. νέω, nato, &c. V. Προσνοέω, insuper mente agito; ex πρὸς, & νοέω, V. Προσογκάομαι, ruditu aliquid significo, à Th. ὀγκάομαι, V. Item, Προσογκὴς, in molem amplam distentus, à Th. ὄγκ☉, ὁ, comp. cum præp. πρὸς, (ut præced.) &c. V.

Πρόσοδ☉, seq. adventus, dicitur & de hostili impetu seu impressione; apud Herodot. in Polymn. Item, Πρόσοδοι, in plur. dicuntur etiam supplicationes, quibus ad deorum aras & templa itatur; Aristoph. in Nub. & Christianis etiam religiosus aditus ad sacro-sanctum epulum dicitur πρόσοδ☉, ut apud Chrysost. Item, congressus & colloquium cum aliquo, Hesych. exp. pro concione, seu conventu; Isocr. Item, reditus, proventus, Thuc. &c. Unde προσόδι☉, q. d. itinerarius, &, προσόδια μέλη, carmina dicebantur quæ canuntur quum diis supplicatur, & ad eorum altaria seu pulvinaria, preces fiunt; Athen. l. 6. Item, προσοδικὸς, habens reditus, & proventus; lucrosus; ut & προσοδεύομαι, reditus percipio, emolumenta ad me redeunt, &c. omnia ex πρὸς, & ὁδὸς, seu à seq. πρόσοδ☉, &c. V.

Πρόσοδ☉, ου, ἡ, accessus, aditus. Them. ὁδὸς, ἡ, via.

Προσοδύρομαι, lamentor ad, ex πρὸς, & ὀδύρομαι; V. Item, Προσόζω; oleo odorem perfero ad; (pro quo Dor. dicitur, ποτόσδω) ex πρὸς & ὄζω, V. Προσοίγω, adaperio; Unde προσέωξα, adaperui; à Th. οἴγω, V. Προσοικειόω; accommodo, concilio, adscisco, & προσοικειοῦμαι, mihi concilio & adjungo, & προσοικειοῦσθαι, dicuntur etiam res, quæ accommodæ sunt & conveniunt, seu, consentaneæ sunt; ab οἰκεῖ☉, ὁ; V. Προσοικοδομέω, adstruo, ædificatis addo, ab οἰκοδομέω; V. Πρόσοικ☉, qui domum nostram, seu sedes nostras attingit; accola; propinquus, &c. Unde προσοικέω; domicilia & sedes conjunctas habeo; habito apud; finitimus sum, &c. ab οἶκ☉, ὁ; comp. ut præcedentia cum præp. πρὸς, &c. v.

Πρόσοιμα, quod offertur, adhibetur, seu assumitur, est verbale à προσφέρω, ut fut. προσοίσω, &c. Vel est ex πρὸς & Th. οἴω, fut. οἴσω, &c. V. Item, Προσοιστέ☉, adjiciendus, addendus, &c. ab iisd.

Προσοίσειν, f. inf. act. verbi προσφέρω, adfero. Them. φέρω, fero. f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα.

Προσοίσητε, 2. plur. a. 1. sub. m. verbi ejusd.

Προσοίχομαι, accedo, adeo. Th. οἴχομαι, abeo, f. οἰχήσομαι.

Προσοκέλλω, appello, applico; item impingo, cum dat. ab ὀκέλλω, idem quod κέλλω, appello.

Προσολοφύρομαι, insuper ejulo, & in ejulatus prorumpo, ex πρὸς & ὀλοφύρομαι, Vide.

Προσομαρτέω, vide seq.

Προσομαρτῇ, comitetur, 3. sing. præs. sub. act. verbi προσομαρτέω, ῶ, comitor, quod ex πρὸς & ὁμαρτέω. f. ήσω, sequor. Th. ὁμαρτῇ, idem quod ὁμοῦ, simul.

Προσομίλει, conversare, præs. imper. act. à Προσομιλέω, f. ήσω, conversor. Th. ὅμιλος, turba.

Προσομιλέω, præced. congredior; consuetudo mihi est; congredior; cum dat. rei, significat versor, tracto; ut, προσομιλεῖν τῷ πολέμῳ; versari in bello; Thuc. l. 1. & apud Theogn. προσομιλεῖν πέτρῃ, exp. saxum contingere, vel saxo se admovere, &c. Unde, προσομιλητικὸς, ad conversationem seu commercium aptus; item, sermocinativus, sermocinator; Unde, προσομιλητικὴ, scil. δύναμις; sermocinatrix facultas, &c. ex πρὸς & ὁμιλέω, à Th. ὅμιλ☉, &c. V. Item, προσομιλία; conversatio, congressus, item, sermocinatio & colloquium; item, contractus; &c. ex πρὸς & ὁμιλία, ἡ; &c. v. Προσομνύω, & προσόμνυμι; insuper juro, præterea juro; ex πρὸς & ὄμνυμι, V. Item, Προσόμοι☉, assimilis, similitudine ad rem aliquam proxime accedens, ex πρὸς, & ὅμοι☉, V.

Προσομολογέω, insuper fateor vel spondeo, fateor. ab ὁμολογέω, consentio, spondeo. f. ήσω. Th. λέγω, dico.

Προσομόργνυμι; vel μαι; imprimo, inuro, item, abstergo, ex πρὸς & ὀμόργνυμι; V. Item, Προσομορέω; confinis seu conterminus sum; ex πρὸς & ὁμορέω; & Ion. ὁμουρέω, idem ex ὅμος, & ὅρ☉, pro quo Ionice οὖρ☉, ὁ; &c. v.

Προσόμουρ☉, ου, ὁ, ἡ, vicinus, confinis: ex πρὸς, ὁμὸς & οὖρ☉, Ion. pro ὅρ☉, terminus.

Προσὸν, όντ☉, τὸ, quod superest, præs. part. n. g. verbi πρόσειμι, adsum, Th. εἰμὶ, sum.

Προσονειδίζω; præterea objicio; præterea exprobro, vel probro do; ex πρὸς & ὀνειδίζω, V. Item, Προσονομάζω, q. d. insuper nomino; ab ὀνομάζω, V. Προσόπτομαι, aspicio; intueor, ab ὄπτομαι, Vide. Προσορίζω, addo finibus imperii, Item, præfinio; ab ὁρίζω; V. Προσοράω; adspicio, (pro quo Doricè, ποθοράω) ab ὁράω, V. Προσοργίζομαι, insuper irascor, ab ὀργίζομαι; V. Προσορμάω, cum impetu, hostiliter, accedo vel advenio; à Them. ὁρμὴ, unde ὁρμάω, comp. ut præced. cum præp. πρὸς, &c. v.

Προσορμέω, ῶ; stationem habeo; ex πρὸς, & ὁρμέω, à Th. ὅρμ☉, ὁ; &c. v.

Προσορμίζομαι, appello, vel pervenio in portum, f. ίσομαι. perf. pass. προσώρμισμαι, a. 1. pass. προσωρμίσθην, ης, η, ab ὁρμίζω, navem in stationem subduco, Th. ὅρμ☉, statio navium.

Προσορμίζομαι, præced. est vel passivè, appellor, applicor; vel activè, ut προσορμίζω; appello, applico; seu, in stationem navem applico, &c. Unde verbale, προσόρμισις, appulsus ad littus, & omnia, à πρόσορμ☉, statio; ex πρὸς & ὅρμος, ὁ; idem, &c. V. Sic, Πρόσορ☉, conterminus, affinis; (Ion. dicitur ab Herodoto, πρόσουρ☉) ex πρὸς & ὅρ☉; V. Item, Προσορχέομαι; salto ad, Plut. ex πρὸς & ὀρχέομαι, V.

Πρόσου pro πρόσεσο, admitte, a. 2. imperat. m. verbi προσίημι. Them. ἵημι, seu ἕω, mitto f. ἥσω a. 2. ὦ. a. 2. imperat. m. ἕσο, οὗ, & οὗ.

Προσουδίζω, humi allido. Th. οὖδ☉, ε☉, τὸ, solum.

Προσουρέω, secundo vento utor; fæliciter ago, à προσουρ☉, qui vento secundo proficiscitur, idem quod οὔριος, à Them. οὖρ☉, &c. V.

Πρόσουρ☉, ου, ὁ, ἡ, vicinus: ab οὖρ☉, Ion. pro ὅρ☉, terminus.

Προσοῦσαν, acc. sing. part. præs. f. g. à προσειμι, adsum, Them. εἰμὶ, seu ἴω, sum, præs. part. ὢν, οὖσα, ὄν.

Προσοφείλω, insuper debeo. f. ήσω. p. προσωφείληκα, Them. ὀφείλω, debeo. f. ήσω.

Προσόφλω, preterea debeo; idem quod præced. προσοφείλω, & ex iisd. Item, æs alienum contraho, præter quæstus proprios; Item, insuper mulctor; præterea mulctor, &c. quæ significata etiam præced. προσοφείλω recipit, &c. Vide.

Προσοχὴ, attentio; verbale à προσέχω, V.

Προσοχθέω, idem quod seq.

Προσοχθίζω, infensus sum. cum dat. f. ίσω. p. προσώχθικα. a. 1. προσώχθισα, ας, ε, ab ὀχθίζω, idem cum Them. ὀχθέω, indignor.

Προσόχθισμα, ατος, τὸ; idem quod seq. Vide.

Προσοχθισμὸς, οῦ, ὁ, offendiculum, offensio: à præced.

Προσοψάομαι, vescor cum pane, opsonium edo; ex πρὸς & ὀψάομαι; id V.

Πρόσοψις, εως, ἡ, facies, vultus; item color, species: ab ὄψις, vultus. Them. ὄπτομαι, video.

Προσπάθεια, affectio, qua rei alicui sumus omnino addicti, eique adhæremus; est à προσπάσχω, vel ex πρὸς & πάθος, εος, τὸ, &c. V.

Προσπαίζω, ut προσπαίζω σοι, jocor tecum. Them. παίζω, jocor, ludo, f. ξω & σω.

ΠΡΟ'ΣΠΑΙΟΣ, ου, ὁ, ἡ, recens, subitus: idem quod πρόσφατος.

Προσπαίρω, palpito ad; Plut. ex πρὸς, & σπαίρω; Vide. Item, Προσπαλαίω; colluctor, obluctor; ex πρὸς & παλαίω; V. Προσπαρεμβάλλομαι, insuper aggero; ex πρὸς & παρεμβάλλομαι; Vide. Προσπαραγράφω; adscribo; jam scriptis addo; à παραγράφω; V. Προσπαρακαλέω; insuper advoco, à παρακαλέω; V. Προσπαραλαμβάνω; ultra accipio, ultra assumo; unde, προσπαράληψις, ἡ, ipsa actio ultra seu insuper assumendi; item figura apud Gramm. qua aliquid ad novissimam dictionis partem accedit, à παραλαμβάνω, V. Item, Προσπαρέχω, insuper præbeo, vel insuper exhibeo; a παρέχω; comp. ut præced. cum præp. πρὸς. &c. v.

Προσπασσαλεύω, paxillis affigo. Them. πάσσαλος, paxillus, clavus ligneus.

Προσπάσσω, inspergo; ex πρὸς, & πάσσω; Vide. Item, Προσπάσχω; q. d. adpatior, aut adafficior; addictus sum alicui, & ei adhæreo, per quandam quasi sympathiam; Plut. ex πρὸς & πάσχω, Vide. Sic &, Προσπατταλεύω; idem quod προσπασσαλεύω; id Vide. Item, Προσπάω; attraho; ex πρὸς & σπάω, Vide.

Πρόσπεινος, ου, ὁ, ἡ, qui valde esurit, famelicus: à πεῖνα, ης, ἡ, fames.

Προσπελάζω, & Προσπελάω; appropinquo; accedo ad; Item, appropinquare facio, admoveo; Unde, προσπελάτης, cliens, assecla, famulus; ex πρὸς & πελάζω, seu πελάω; à πέλας, &c. V. Item, Προσπέμπω; insuper mitto ad; vel, simpl. mitto ad, Thuc. l. 3. ex πρὸς, & πέμπω; Vide. Sic, Προσπέρδω; oppedo, pedo contra, ex πρὸς & πέρδω; V.

Προσπεριβάλλομαι, circundo, circumplector; item ultra modum amplector: ex πρὸς, περὶ & βάλλω, jacio.

Προσπεριγίνεσθαι; superesse; ex πρὸς, περὶ, & γίνομαι; V. Προσπερονάω, fibula annecto, seu affigo; ex πρὸς, & περονάω, V.

Προσπεσοῦσαν, acc. sing. f. g. à

Προσπεσὼν, όντος, qui irruit, adortus. a. 2. part. à προσπίπτω, quod vide.

Προσπετάννυμι; extendo, illido, à Them. πετάω, Unde πετάζω, & πετάννυμι, &c. V. Προσπέτομαι, advolo; à Them. πέταμαι, seu πέτομαι; Vide. Item, Πρόσπηγμα, ατος, τὸ; id quod affixum est; verbale à seq. προσπήγνυμι; Vide.

Προσπήγνυμι, affigo, f. ήξω, p. προσπέπηχα, a. 1. προσέπηξα, a. 1. part. act. προσπήξας, αντος, Th. πηγνύω, seu πήγνυμι compingo, f. ξω,

Προσπήξαντες, nom. pl. a. 1. part. act. verbi præced.

Προσπηδάω, prosilio, insulto, aggredior; à Them. πηδάω; V. Item, Προσπηχύνομαι; (unde a. 1. Προσεπηχυνάμην) ulnis amplector, cubito metior, ex πρὸς, & πῆχυς, unde πῆχυς, &c. V.

Προσπιλνάμαι, appellor, admoveor, à πιλνάω, vel πίλνημι, admoveo. Them. πέλας, prope adv.

Προσπιπράσκω, aliis adjunctum vendo; ex πρὸς, & πιπράσκω, V.

Προσπίπτουσι, 3. pl. ind. præs. à

Προσπίπτω, accido ad pedes, incido. cum dat. imperf. προσέπιπτον, ες, ε, f. προσπλάσω, p. προσπέπτωκα. a. 2. προσέπεσον, ες, ε, a. 2. part. act. προσπεσὼν, οῦσα, όν. Them. πίπτω, cado.

Προσπιτνέω, accumbo, procido; procumbo; suppliciter oro; ut in part. fœm. Προσπιτνοῦσα, accidens, advoluta; ex πρὸς & πιτνέω, &c. V.

Προσπλάθω, idem quod seq. προσπλάζω; ex πρὸς, & πλάθω, idem quod πλάζω, pro πελάζω, V.

Προσπλάζω, per Syncop. pro προσπελάζω, idem quod simplex πλάζω, per Sync. pro πελάζω, appropinquo, accedo. Th. πέλας, prope.

Πρόσπλαστος, cui appropinquare aliquis potest, ad quem accessus & aditus patet; est verbale à præced. προσπλάζω; V. Item, προσπλάττω, vel προσπλάσσω; affingo; item, illino, adhærere facio, obstruere facio; Unde in part. præs. pass. ex Diosc. 1. 129. Προσπλαττόμενος τοῖς μηροῖς; cruribus adhærescens, item, προσπλαστικὸς, obstruendi vim habens, seu opplendi, &c. omnia ex πρὸς, & πλάσσω, vel πλάττω; unde, πλαστικὸς, &c. V. Sic etiam, Προσπλέω; adnavigo, advenio; sum in cursu; advento, trajicio; triremi applico, &c. Ut, Προσπλέουσαι νῆες; adventantes naves; Thuc. l. 1. ex πρὸς, & πλέω, &c. Vide. Item, Προσπληρόω; adimpleo, superimpleo; ex πρὸς & πληρόω; V.

Προσπλωτὸς, ἡ, όν, navigabilis, e. à πλώω, idem ac πλέω, navigo.

Προσπλώω, adnavigo: ex πρὸς, & πλώω, idem quod Th. πλέω, V.

Προσπνέω, fut. εύσω, afflo, aspiro; & in pass. προσπνεῖσθαι, adspirari; verbum Grammat. Athen. l. 9. (quod aliter est δυσωδεῖσθαι) Unde verbale πρόσπνευμα, ατος, τὸ; afflatus; substant. apud Suid. ex πρὸς, & πνέω, &c. V.

Προσποιέομαι, οῦμαι, simulo; præ me fero; acquiro; suborno, imperf. προσεποιούμην, ου, εῖτο, Th. ποιέω, facio.

Προσποιέω, propriè, est, q. d. facio ut meum sit; mihi assumo, vendico; in potestatem meam redigo; Thuc. & Dem. &c. Unde verbalia, προσποίημα, ατος, τὸ, id quod vendicamus nobis, vel id quod simulamus; & προσποίησις, ἡ; ipsa actio vendicandi sibi aliquid seu assumendi; item, simulatio; sic &, προσποίητος, simulatus, fictus; unde, προσποιητικὸς, simulator, fictor, simulatio, ni deditus; ex πρὸς & ποιέω, unde ποίημα, &c. V.

Προσποιῇ, 2. sing. præs. ind. vel sub pass. verbi præced.

Προσπολεμέω; bello cum, belligero contra; Item, belli socius sum, bello adjuvo; sed, προσπολεμόω, est insuper hostem facio; præter alios perduelliones, ad perduellionem excito; &c. Utrumque ex πρὸς, & πόλεμος, unde πολεμέω, & πολεμόω, &c. Vide.

Προσπολέω, famulor; ministri seu ministræ munere fungor; à seq. πρόσπολος, V.

Πρόσπολος, ὁ, ἡ, famulus, à Th. πολέω, verso.

Προσπορεύομαι, accedo, cum dat. f. εύσομαι. perf. προσπεπόρευμαι, à πορεύομαι, eo, proficiscor. hoc à πόρος, transitus. Th. πείρω, transeo. f. ερῶ. p. κα. p. m. πέπορα.

Προσπορίζω, acquiro, comparo, acquiro ad id quod jam partum est; Unde verbale, προσπορισμὸς, οῦ, ὁ; acquisitio ejus, quo adhuc agebamus: exp. etiam, peculium, seu id quod acquiritur per eos qui in nostra potestate sunt; ex πρὸς, & πορίζω; Vide. Item, Προσπορπάω, & προσπορπάζω; fibulâ annecto; fibulâ affigo; unde verbale προσπορπατὸς, οῦ, ὁ; fibulâ annexus, fibulâ affixus; item, quasi fibulâ affixus; Æschyl. in prom. ex πρὸς, & πορπάζω, vel πορπάω, &c. V.

Πρόσπταισμα, ατος, τὸ; offensio, prolapsio; &c. est verbale à seq. προσπταίω; Vide.

Προσπταίω, f. σω. idem quod Them. πταίω, offendo.

Προσπτῆσαι, a. 1. inf. act. verbi προσίπτημι, advolo. quod ab ἵπτημι, volo, as, f. πτήσω, a. 2. ἔπτην. a. 2. m. ἐπτάμην, & ἐπτόμην.

Πρόσπτυγμα, ατος, τὸ; amplexus; vel id quod amplectimur; est verbale à seq. προσπτύσσω, V.

Προσπτύσσω, f. ξω, applico; item complector. in pass. προσπτύσσομαι, applicor, circumplicor; item amicè saluto, blande compello, amice excipio & amplector. Th. πτύσσω, plico.

Προσπυλαῖον, ου, τὸ; vestibulum; ex πρὸς, & πύλη, ἡ; Vide. Προσπτύω; aspuo; inspuo in aliquem; conspuo Item, despuo, i. e. contemptim rejicio; &c. ex πρὸς, & πτύω; V. Προσπυνθάνομαι, insuper percontor; ex πρὸς & πυνθάνομαι, V.

Προσραίνω,

Προσραίνω, aspergo, inspergo; adjicio spargendo; ex πρὸς, & ῥαίνω; V. Προσ-ράπτω; assuo; Plut. ex πρὸς, & ῥάπτω, vide. Προσρεάσσω; allido; ex πρὸς, & ῥάσσω; idem; Unde etiam verbale, πρόσρεξις, collisio; conflictus, conflictatio, &c.

Προσρεῖν, affluere, Them. ῥέω, fluo.

Προσρήγνυμι, allido, illido. f. ήξω. perf. προσέρρηχα, a. 1. προσέρρηξα, ας, ε. Th. ῥήσσω, seu ῥήγνυμι, frango.

Προσρήγνυμαι; allidor, illidor, offendo; est pass. à præced. προσρηγνύω, Vide.

Προσρηθεὶς, salutatus; Eurip. Item, πρόσρημα, ατ☉, τὸ; compellatio, appellatio, salutatio; sicut etiam, πρόσρησις, εως, ἡ; idem, ut πρόσρησις οἰκέτε; verba quibus compellatur servus; appellatio servi; i. e. ad servum allocutio; &c. apud Eurip. Προσρητέον, appellandum est, vocare oportet; προσρητέ☉, insuper commemorandus, dicendus, appellandus, seu compellandus, &c. Item, προσρητὸς; compellatus, salutatus; & apud Poll. 5. 31. προσρήτη ἡμέρα, est dies in qua salutationes fiunt, seu in qua clientes salutant patronos, &c. Omnia, à προσρέω; inusit. ex πρὸς, & ῥέω, dico; unde ῥῆμα, ῥῆσις, ῥητὸς, &c. V.

Πρόσριζα, & πρόσριζον; stirpitus, radicitus; unà cum radicibus; ut πρόσριζον ἑλκῶν; stirpitus evellens; Aristot. l. 9. An. c. 13. ex πρὸς, & ῥίζα, ἡ; V. Item, Προσριζόφυλλ☉; juxta radices folia habens; ex πρὸς, & ῥιζόφυλλ☉; id vide. Προσριζόω; q. d. adradico; i. e. actis radicibus affigo; ex πρὸς & ῥιζόω; V. Προσριπτέμενον τοῖς κύμασι; Hes. affert, pro, κυματιζόμενον, undis fluctuantem, qui fluctibus jactatur, &c. ex πρὸς, & ῥίπτω, ομαι; &c. V. Προσσαίνω; adblandior; ut, εἰ τῇδε, &c. Vide supra προσαίνω; suo loco. Προσσαργανόω, ῶ; annecto, alligo, affigo; Lycophr. ex πρὸς & σαργάνη, ἡ; sporta; item, nexus; &c. Item; Προσσέβω; veneror; adoro; ex πρὸς, & σέβω; idem; V. Sic etiam; Προσσημαίνω; q. d. adsignifico; præterea significo; ut ῥῆμα dicitur προσσημαῖνον χρόνον, adsignificans tempus; apud Aristot. Unde, προσσημαντικὸς, præterea, seu etiam significans; ex πρὸς, & σημαίνω; V. Atque inde etiam, προσσημασία; signum additum, vel concurrens aliis signis, &c.

Πρόσσω κ̀ ὀπίσσω, in anteriorem & posteriorem partem. Poët. gem. σσ, pro πρόσω. Th. πρὸ, ante.

Προσταγμάτων, gen. pl. à πρόσταγμα, ατος, τὸ, mandatum, quod à προστάσσω, quod vide.

Προστακτικὸς, ἕ, ὁ; q. d. imperativus; talis ut imperare possit, vel ita comparatus ut lubenter imperet, seu jubeat; Sic, dicebat Chrysippus, νόμον δεῖ εἶ) προστακτικὸν μὲν τῶν ποιητέων, ἀπαγορευτικὸν ἢ τῶν ἐ ποιητέων; ex quo dixit Cicero, i. e. de legib. Lex est ratio summa insita à natura, quæ jubet ea quæ facienda sunt, prohibetq; contraria, &c. Apud Grammat. etiam, προστακτικὴ ἔγκλισις, est imperativus modus, &c. Est itidem. à προστάσσω; V. Item, Προστανύω; extendo, ex πρὸς, & τανύω, V.

Προστάξαι, a. 1. inf. act. &

Προστάξῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. vel 2. sing. a. 1. sub. m. verbi προστάσσω, quod vide.

Πρόσταξις, εως, ἡ, ordinatio, mandatum, ab eod. verbo.

Προστάξομεν, 1. pl. f. 1. ind. act. verbi προστάσσω, quod vide.

Προσταργανόω; legitur à quibusdam, pro προσσαργανόω; (id vide) ut, ταργάνη, pro σαργάνη; v.

Προστὰς, άδ☉, ἡ; porticus, vestibulum; &c. pro ipsa porticu, apud Plut. Item, pro prostibulo; ut, in plur. προστάδες αἱ, scorta; prostibula; apud Athen. quasi προστῶσαι γυναῖκες; à προΐστημι, vel -μαι; V.

Προστασία, ας, ὁ, præfecturæ dignitas; item cura, tutela, patrocinium, auxilium: a προΐστημι, præficio. Them. ἵστημι.

Προστάσσω, vel -ττω, mando, præcipio: f. ξω. p. προστέταχα. a. 1. προστέταξα, ας, ε, perf. pass. προστέταγμαι, perf. part. pass. προστεταγμέν☉, η, ον, in pl. n. g. τὰ προστεταγμένα, quæ præcepta sunt. Th. τάσσω, vel -ττω, ordino.

Προστατεία, ας, ἡ, præfectura, procuratio; item patrocinium, defensio: &

Προστατεύω, f. εύσω. vel

Προστατέω, f. ήσω, præsum, præsideo; item patrocinor, defendo: à

Προστάτης, ε, ὁ, patronus, dux. in acc. sing. προστάτην. à προΐστημι, præpono, præficio. Th. ἵστημι, statuo.

Προστατήρι☉, ε, ὁ; exp. præses; Apollinis epith. quasi vestibularius, & liminaris, quasique janitor; sic autem dicebatur Apollo, quod antes fores statueretur, seu patronus, cujus statuam ante ædes consecratam ponebant, &c. Item, προστατήριος μὴν, apud Plut. dicebatur mensis, quo Athenis mustum bibere incipiebant, ac libabant, ut innoxius & salutaris ejus usus ipsis, deum beneficio concederetur; seu mensis erat quo πιθοιγία celebrabantur, virique horni feriæ recludebantur, &c. Item, προστατικὸς, ε, ὁ; patronus, seu ad προστάτην pertinens, aut peritus muneris τε προστάτε, &c. ex iisd. cum præced. v.

Προστάτις, ιδ☉, ἡ, hospita, sic vocatur Phœbe. Rom. 16. 2. quæ Christianos hospitio excipere solita fuit. à præcedente.

Προστατοῦντι, dat. sing. part. præs. à προστατέω, præsum, quod vide.

Προστάττω, v. προστάσσω.

Προσταυρόω; vallis, seu palis in terram depactis præmunio; aut ante munio; ex πρὸ, & σαυρόω, V. Item, Προστέγιον, tecti prominentia; Plut. & προστέγισμα, ατ☉, τὸ; id quod in tecto prominet ad arcendos imbres; Poll. 1. 8. ex πρὸ, & σέγ☉, ε☉, τὸ; Unde στεγάζω, στέγασμα, &c. à Them. στέγω, V.

Προστεθεὶς, έντ☉, a. 1. part. pass. &

Προστεθήσομαι, η, εται, apponar, f. 1. ind. pass. verbi προστίθημι. quod vide.

Προστείνομαι; insto: instanter postulo; deposco, &c. ex πρὸς, & τείνω, -ομαι, v. Item, Προστεκταίνω, insuper struo, & machinor; Plut. ex πρὸς, & τεκταίνω, à τίκτω, ον☉, à Th. τεύχω, fut. ξω, &c. Vide. Προστειχίζω; murum addo; præterea muro cingo; ex πρὸς, & τειχίζω; V. Προστέλλω, protego; Thuc. l. 5. ex πρὸ, & στέλλω; exorno, &c. Sed προστέλλω, est contraho, adduco, adstringo, unde προσεσαλμένος, astrictus, adductus, ideoq; brevis; ut θρὶξ προσεταλμένη, Arist. Hist. anim. l. 9. & apud Gal. ad Glauc. l. 9. Προσέσαλτο ὁ σκιῤῥώδης ὄγκ☉, adstrictus, & cohibitus erat schirri tumor, &c. Et sic est ex πρὸς & στέλλω; contraho, &c. Vide. Προστερατεύομαι, prodigiose affingo & affabulor; apud Themist. ex πρὸς, & τερατεύω; à Them. τέρας, ατ☉, τὸ; &c. Vide. Item, Προστερνίδι☉, pectori anterius applicatus; Unde, προστερνίδιον, τὸ; pectorale, & προστερνίδια ὅπλα, pectori anterius applicata arma; ut, pectoralia in equis. i. e. antilene, &c, Xen. pæd. 7. Item, Προστερνίζομαι; pectori meo applico, amplector, complector, &c. ex πρὸ, & στέρνον, τὸ, &c. V.

Προστεταγμέν☉, ε, perf. part. pass. verbi προστάσσω, mando. quod vide.

Προστεφανόω; prius corono; ante coronâ redimio; vel simpl. redimio, Aven. l. 4. ex πρὸ, & στεφανόω, à στέφαν☉, ὁ; &c. V. Item, Προστηθὶς, ίδ☉, ἡ; anterior pars τε στήθες; quasi, pectus manus vel pedis; h. e. eminentia illa prope digitos vel circa digitos manuum & pedum; στῆθ☉ χειρὸς, ἢ ποδὸς; i. e. τὸ πρῶχον ὑπὸ τῆς δακτυλῆς, Pol. l. 2. Unde etiam προστηθίδι☉, appositus, seu applicatus pectori; ut ἵππων προστηθίδια ὅπλα; arma quibus pectora equorum belli tempore muniuntur; Ibid. est à πρὸ, & στῆθ☉, ε☉, τὸ; Vide.

Προστήκω, f. ξω. liquefactum affundo. hinc Metaph. adhæreo, insideo. Th. τήκω, liquefacio.

Προστῆναι, a. 2. inf. act à προΐστημι, præpono, præficio. Th. ἵστημι, statuo. f. στήσω. a. 2. ἔστην.

Προστιβάζομαι, præeo, vel procedo; præcedo; ex πρὸ & στιβάζω, à Th. στείβω, unde στίβ☉, ὁ; &c. v.

Προστιθεὶς, έντ☉, præs. part. act. προστιθέναι, præs. inf. act. &

Προστίθεμεν, 1. pl. præs. ind. act. &

Προστιθέμεν☉, η, ον, præs. part. pass. à

Προστίθημι, appono: pergo. imperf. act. προσετίθην, & in 3. sing. προσετίθη, & προσετίθει, tanq. à προστιθέω, f. προσθήσω perf. προστέθεικα. a. 1. προσέθηκα, adjeci. a. 2. προσέθην, ης, η, a. 2. imperat. act. πρόσθες, auge, a. 2. inf. προσθεῖναι, a. 2. part. act. προσθεὶς, έντ☉, pergens, præs. pass. προστίθεμαι, adjungor, imperf. προσετιθέμην, σο, το. a. 1. ind. pass. προσετέθην, ης, η. f. 1. pass. προστεθήσομαι, η, εται, apponar. a. 2. m προσεθέμην, σο, το, perexi, Them. τίθημι, pono.

Προστιλάω; stercus ælido; stercore perfundo; stercus emitto adversum; Aristoph. νῦν πρὸς αὐτὸ τὼ ὀφθαλμὼ με προσετίλησεν, i. e. oculos meos stercore perfudit; ex πρὸς, & τιλάω, à Them. τίλ☉, ὁ; &c. V. Item, Προστιμάω, mulcto;

cto; ut, apud Dem. ὁ νόμος προστιμᾶν ἐπέταξε τῷ δημοσίῳ; mulctare eum jussit pecunia reipub. dependenda; Unde, προστίμημα, προστίμησις, & πρόστιμον; pœnæ seu multæ adjectio; ut fit in contractibus; ex πρὸς & τιμάω, Vide. Πρόστομος, acuto cuspide præfixus; mucronatus, acutus. Item, προστόμιον, τὸ; & προστομία, ἡ; labiorum commissura, Poll. l. 2. ex πρὸς, & στόμα, τὸ; Vide. Προστραγῳδῶ; tragice exaggerans addo; exp. etiam, tragicè alloquor; ex πρὸς, & τραγῳδέω; ῶ; &c. V.

Προστραπὼν, όντος, qui evertit aliquid, ac in suam potestatem redigit, a. 2. part. act. à

Προστρέπω, oro, obsecro, ad genua provolutus precor. expon. & everto. Them. τρέπω, verto, a. 2. ἔτραπον. p. m. τέτροπα.

Προστρέχω, accurro. in 3. pl. προστρέχουσιν, f. θρέξω. perf. προσδεδράμηκα, a. 2. προσέδραμον, ες, ε, a. 2. part. act. προσδραμὼν, όντος. præt. m. προσδέδρομα. Th. τρέχω, curro.

Προστρίβω, attero, affrico, infrico. præs. pass. προστρίβομαι, mihi affricatur vel infricatur; item affrico, incutio, infligo, impingo. Them. τρίβω, tero. f. ψω.

Πρόστριμμα, ατος, τὸ; id quod attritum est; fragmentum; Plut. & πρόστριψις, attritus, affrictus; subst. Verbalia à præced. προστρίβω, -ομαι; V. Item, Προστροπὴ, ἡ; supplicatio, preces supplices; Item, devotio, detestatio; item reatus ob homicidium; labes sceleratæ contagionis; &c. Est verbale à paulo præced. προστρέπω; V. Atque inde etiam, προστρόπαιος, cui supplicamus; seu ad cujus genua supplices provolvimur; ut προστρόπαιος Ζεὺς; & interdum etiam dicitur is qui supplex alicui ad genua accidit; Item, obnoxius devotionibus τοῦ προστρεπομένου; qui ad aliquem confugit expiari patratum à se scelus cupiens; qui cæde manus polluit, & adhuc pœnas dedit ei quem occidit: exp. &, qui poculum importet, ob quem religio oboritur; &c. Sic & Πρόστροχος, exp. στρόγγυλος, Hesych. sed propriè signif. accurrens; vel ad quem accurri potest; verbale à προστρέχω, præced. V. Προστυγχάνω, occurro, obvius fio; offero me; Unde, τὸ προστυχὸν, dicitur forte fortuna nobis occurrit; fortuitum; & ex τοῦ προστυχόντος; subito, ex tempore; ita ut sors tulit; Plut. in Symp. sep. Sap. Item, προστυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod προστυχὼν, qui forte occurrit; obvius; ex πρὸς & τυγχάνω; fut. τεύξομαι, à τεύχω, & τυχήσω; ut à τυχέω; Unde præt. τετύχηκα, & a. 2. ἔτυχον; atque inde τύχη, ἡ; &c. Vide. Item, Πρόστυλος, ab anteriore parte columnas habens; ex πρὸ & στῦλος, ὁ; Vide. Πρόστυπος, adpressus; seu impressus; Athen. l. 5. & Diosc. 4. 11. Unde, προστυπόω, apprimo, atque inde in pass. Προστυποῦσθαι, apprimi; Gal. à præs. indic. προστυποῦμαι; apprimor, &c. ex πρὸς, & τύπτω; Unde τύπος, ὁ;

& στυπάω, &c. V. Πρόστυπος, & Πρόστυφος, adstrictus, substrictus; verbalia, à προστύφω, ante astringo; Item, ante inspisso; &c. ex πρὸ & στύφω; V. Προστυχὴς, & προστυχὸς; Vide supra in προστυγχάνω; Unde etiam, προστυχὼν, quicunque obvius factus est; part. a. 2. ab eod. verbo; vel, ex πρὸς, & τυχὼν; id V. Item, Πρόστῳον, locus, qui ante porticum est; porticus, vestibulum, i. e. προπύλαιον; ut, ἐν τῷ προστῴῳ περιπατοῦντα, apud Plat. ex πρὸ, & στοὰ, ἡ; V.

Προσυβρίζω, præterea injuriâ afficio; insuper sum contumeliosus; Dem. ex πρὸς, & ὑβρίζω; V. Item, Προσυγγίνομαι, ante colloquor seu congredior; ex πρὸ & συγγίνομαι; id V. Προσυλλέγω, ante colligo, ex πρὸ, & συλλέγω, id Vide. Προσυλλογισμὸς, dicitur syllogismus, in quo principales syllogismi concluduntur; apud Aristot. ex πρὸ & συλλογισμὸς; V. Πρόσυλος, materiæ adhærens, materialis; item, qui rebus caducis, mundanis, & concretis deditus est, potius quam abstractis; carnalis; &c. ex πρὸς. & ὕλη, ἡ; V. Προσυμμίσγοντες τὸ ὕδωρ, ante commiscentes aquam; ex πρὸ & συμμίσγομαι, pro συμμίγνυμι, ex σὺν, & μίσγομαι, seu μίσγω; pro μίγνυμι, &c. V. Προσυνδιαφθείρω, ante corrumpo; ex πρὸ, & συνδιαφθείρω, ex σὺν, & διαφθείρω; V. Προσυνοικήσασα; quæ ante cohabitavit, & nupta fuit; est part. fœm. aor. verbi προσυνοικέω, inusit. ex πρὸ & συνοικέω; V. reperitur tamen προσυνοικῶ; juxta habito; ex iisd. vel potiùs, quasi esset pro προσσυνοικῶ, ex πρὸς, & συνοικῶ; V. Προσυντίθεμαι, priùs paciscor; ante convenio; ex πρὸ & συντίθημι, -μαι; V. Προσυπακούω, subaudio, obaudio, vel potius, præterea subaudio; apud grammat. ex πρὸς, & ὑπακούω, V. Unde etiam dicunt, προσυπακουστέον, subaudiendum est; verbale ab eod. Προσυπαντάω; venio in occursum; occurro; obviam eo; ex πρὸς & ὑπαντάω, &c. V. Προσυπάρχειν; concedi, permitti, dari; ex πρὸς, & ὑπάρχω; V. Προσυπεργάζομαι, subministro; ὑπηρετέομαι, ex πρὸς, & ὑπεργάζομαι, V. Item, Προσυπογράφω, insuper subscribo; vel unà subscribo, ex πρὸς, & ὑπογράφω, V.

Προσυπεδείξαμεν, 1. pl. a. 1. ind. act. à

Προσυποδείκνυμι, ostendo; ex πρὸ, ὑπὸ & δείκνυμι, monstro. f. ξω.

Προσυπομνάω, adhuc in memoriam revoco; in memoriam reduco, ex πρὸς, & ὑπομνάω, V. Item, Προσυνίστημι; prius commendo; commendationem præmitto, Plut. ex πρὸ & συνίστημι, id V. Προσυπουργεῖσθαι, ab Hesych. exp. ὑπηρετεῖσθαι, inservire, deservire. ex πρὸ & ὑπουργέω, V. Προσυρίζω, subsibilo, insusurro; Polyb. ex πρὸ, & συρίζω; V. Προσυφαίνω, attero, ex πρὸς, & ὑφάω, Unde ὑφαίνω, &c. V. Item, Προσυψόω, exalto, extollo, ex πρὸς & ὑψόω; idem, &c. V.

Προσφάγιον, ου, τὸ, (idem quod τὸ ὄψον) quicquid cum pane comeditur; ex πρὸς & φάγω, edo.

Πρόσφαγμα, ατος, τὸ; hostia, victima, Eurip. est verbale à προσφάττω, V. Προσφάγω, pani additum comedo, cum pane vescor; ex πρὸς & φάγω, V. Προσφαίνομαι; appareo; unde, προσφανὴς, apparens, apertus, manifestus; ut, προσφανές ἐστι, manifestum est, liquet; apud Dem. ex πρὸς & φαίνομαι, à φαίνω; V. Item, Προσφάσθαι, alloqui, προσειπεῖν, Hesych. ex πρὸς, & φάω, φάομαι, dico, &c. V.

Πρόσφατος, ου, ὁ, ἡ, propriè, recens dictus, vel occisus; & in genere, recens. πρόσφατον, adv. pro νεωστὶ, modo, nuper recenter. Th. φάω, loquor, vel occido. perf. pass. πέφαμαι, σαι, ται.

Προσφάτως, adv. nuper. à præced.

Προσφάττω; macto, seu jugulo ante; vel simpl. jugulo, macto; ut, ἱερεῖα προσφάττειν; hostias cædere, Plat. ex πρὸ, & σφάττω, (idem quod, & à Th. σφάζω, fut. ξω) &c. V.

Προσφερὴς, έος, ὁ, ἡ, similis. idem quod ἐμφερής. inde προσφέρειν, similem esse. Th. φέρω, fero.

Προσφέρω, offero. præs. imperat. act. πρόσφερε, έτω. imperf. προσέφερον. f. προσοίσω, a. 1. προσήνεγκα, a. 2. προσήνεγκον. a. 1. pass. προσηνέχθην, ης, η, oblatus, seu adductus fui. præt. m. προσενήνοχα, ας, ε, obtuli, Att. pro προσήνοχα. Th. φέρω, fero.

Προσφεύγω, fugio ad, confugio, transfugio. Them. φεύγω, fugio. f. φεύξομαι. a. 2. ἔφυγον.

Πρόσφημι, alloquor, προσαγορεύω, unde. 3. pers. a. 2. προσέφη, allocutus est, sepe, apud Hom. ut quum inquit, τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς, &c. ex πρὸς & φημὶ, V. Item, προσφθέγγομαι, alloquor, saluto, i. e. προσφωνῶ, compello, as, proprie, q. d. adsono, &c. Unde verbalia, πρόσφθεγμα; alloquium, alloquutio; item, προσφθεγκτήριος, Unde, τὰ προσφθεγκτήρια, sunt illa dona quæ sponsus, pro virginitate ablata, donabat; sponsam honorifice salutans, &c. Poll. V. Const. Item, προσφθεγκτικὸς, & πρόσφθεγκτος, i. e. προσφθεγχθῆναι, seu προσφωνηθῆναι ἄξιος; dignus salutatu, &c. Sic &, πρόσφθογγος, compellatorius, salutarius; Æschyl. ut &, πρόσφθεγξις, salutatio, compellatio; προσφώνησις, Herm. de figuris, omnia, ex πρὸς, & φθέγγομαι, unde φθόγγος, &c. v.

Προσφθείρομαι, cum pernicie mea accedo, vel depereo; insano amore teneor, ex πρὸς, & φθείρω, -ομαι, &c; v. Item, Προσφθονέω; insuper invideo, ex πρὸς, & φθονέω, &c. v.

Προσφίλεια, amicitia, benevolentia, à seq. προσφιλὴς, v.

Προσφιλὴς, έος, ὁ, ἡ, amabilis, gratus. Th. φίλος, amicus.

Προσφιλῶς, adv. amice, benevole, à præced.

Προσφιλοκαλῶ; elegantiam adscisco, seu, comminiscor; ad ornatus elegantiam addo, & adjicio, &c. ex πρὸς, & φιλόκαλος; unde φιλοκαλέω, &c. vide.

Προσφιλονεικέω, ῶ, q. d. contendo ad; laboro ad; adlaboro, seu allaboro ex πρὸς & φιλονεικέω, V. Item, προσφιλοπονέω, ῶ, graviter alicui rei do operam: ex πρὸς & φιλοπονέω, V. Προσφιλοσοφέω, Philosophor ad seu apud; Luc. Philosophiæ addictus sum; ex πρὸς & φιλοσοφέω, V. Item, προσφιλοτεχνέω, studium & industriam rei alicui adhibeo; vel potius, προσφιλοτεχνεῖν, est solerter comminisci; seu jam inventis aliquid addere, & arte observatis adjicere, &c. Ex πρὸς & φιλοτεχνέω, V.

Προσφοιτάω, accedo, adinvenio, Plut. ex πρὸς & φοιτάω, V.

Προσφορά, ᾶς, ἡ, oblatio, &

Πρόσφορος, ου, ὁ, ἡ, nomen pro participio προσφερόμενος, allatus, advectus; item accommodatus, aptus, conveniens: à προσφέρω, quod V.

Προσφόρως, commodè, aptè, convenienter, utiliter, &c. Est adv. à præced. πρόσφορος, V.

Προσφραγίζω, ante insignio, vel obsigno; ex πρὸ & σφραγίζω, V.

Προσφυῆ, acc. sing. à

Προσφυής, έος, ὁ, ἡ, accommodatus, adhærens; hinc προσφυέως, Ion. aptè, scitè. à προσφύω, quod V.

Πρόσφυξ, γος, ὁ & ἡ, qui confugit ad aliquem; cujus patrocinium expetit; clientem Latini appellant; unde in plur. πρόσφυγες, clientes; in Pand. & πρόσφυγες θεότητος, apud Naz. Item, perfuga, transfuga; Herodian. est à προσφεύγω, V.

Προσφύς, ῦσα, adhærens, a. 2. part. act. verbi πρόσφυμι, quod à

Προσφύω, agnasci facio. f. σω. perf. προσπέφυκα, agnatus sum; item, annexus sum, adhæreo. Th. φύω, nascor. a. 2. ἔφυν. a. 2. part. φύς, ab inusit. φῦμι.

Πρόσφυσις, agnatio, coalitio; item, adhæsio; vel cohærentia, connexio; est verbale à προσφύω, præced. V. Item, προσφυῶς, cum quadam coalescentia; vel coalescendo, cohærendo; item, congruenter; est adv. à προσφυής, V. Eodem etiam sensu dicitur & προσπεφυκότως, adv. à part. præt. verbi προσφύω, vide.

Προσφωνέω, ῶ, acclamo, alloquor. cum dat. imperf. προσεφώνεον, ουν, εες, εις, εε, ει. f. ήσω. perf. προσπεφώνηκα. a. 1. ind. act. προσεφώνησα, à φωνέω, vocem emitto. Th. φωνή, vox.

Προσφώνημα, ατος, τὸ, alloquutio, compellatio; vel acclamatio; item, oratio qua aliquis compellatur; sic & προσφώνησις; idem, in priori signif. Item, dedicatio, nuncupatio; Plut. in Gracch. sunt verbalia à præced. προσφωνέω, V.

Προχαίρω, unde, προχαιρητήρια, quæ Harpocrat. scribit esse ἑορτὴν, apud Athenienses, ad memoriam raptus Proserpinæ ἀγομένην, ὅτε δοκεῖ ἀπιέναι ἡ κόρη; Suid. ex πρὸς & Th. χαίρω, V. Item, προχαρίζομαι, congratulor, gratificor; ad gratiam loquor; ex πρὸς & χαρίζομαι, V. Προχέθω; prætendo, antè teneo; Theocr. ex πρὸ & χέθω; idem quod & pro Th. ἔχω, &c. V.

Προχέθομαι, p. ætendo, idem quod προέχομαι. Th. ἔχω, habeo.

Πρόχειρος, ου, ὁ, ἡ, ad manum situs: ex πρὸς, ad, & χείρ, χειρὸς, manus.

Πρόχειρος, idem quod & pro præced. πρόχειρος; abjecto scil. ι. ex ς, &c. V.

Προχέω, affundo, perfundo. Th. χέω, fundo. f. χεύσω.

Πρόσχημα, ατος, τὸ, prætextus, color, species; à σχῆμα, ατος, τὸ, habitus, forma. Th. ἔχω, habeo.

Προσχηματισμὸς, figura dictionis est apud Gram. quæ & Paragoge dicitur; quum litera vel syllaba in fine dictionis adjicitur; ut in λόγοισι pro λόγοις; à σχῆμα, ατος, unde σχηματίζω; atque inde verbale σχηματισμὸς, &c. V.

Προσχῇς, 2. sing. a. 2. sub. act. προσχεῖν, a. 2. inf. act. προσχέσθαι. a. 2. inf. m. Προσχὼν, όντος, a. 2. part. act. verbi προσέχω, obtendo, objicio. Th. ἔχω, habeo, f. ἕξω. a. 2. ἔσχον.

Προσχίζω, antè scindo; unde verbale, πρόσχισμα, ατος, τὸ, quod anterius scissum est; genus calceamenti apud Poll. 7. 22. ex πρὸ & σχίζω, unde σχίσμα, τὸ, &c. V.

Προσχόντες, nom. pl. à προσχὼν, όντος, quod vide in præced. προσχῇς.

Πρόσχορδος, ad chordas quadrans; chordis consonus; & general. consonus; Plat. de leg. ex πρὸς & χορδὴ, ῆς, V. Item, πρόσχορος, in choro seu chorea junctus; in choro adstans; apud Aristoph. etiam sic dicitur fœmina quæ cum alio aut alia saltat; teste Polyb. ex πρὸς & χορὸς, ὁ, V. Sic etiam, Προσχόω, προσχωννύω, seu προσχώννυμι; aggero; terra aggestâ munio: ex πρὸς & χόω, &c. V. Item, προσχράομαι, insuper utor; vel simpl. utor; ex πρὸς & χράομαι, V.

Πρόσχυσις, εως, ἡ, affusio: à

Προσχύω, affundo. f. ύσω. p. προσκέχυκα. perf. pass. προσκέχυμαι, σαι, ται· à χύω, idem quod Th. χέω, fundo.

Πρόσχωμα, τὸ, & πρόσχωσις, ἡ, agger; terra & limus à fluvio aggestus; sunt verbalia à προσχόω, V.

Προσχωρέω, concedo, sive me confero; item dedo me, venio in fidem, & attribuor. Th. χωρέω. f. ήσω, accedo.

Πρόσχωρος, ου, ὁ, ἡ, vicinus, finitimus. Th. χῶρος, locus.

Προσψαύω, attingo, cum dat. f. αύσω. præt. προσέψαυκα. ex πρὸς & ψαύω, idem quod ψάω, contingo.

Προσψεύδομαι, mendaciter contingo; mendaciter dico contra; mendaciter traduco; attingo, ementior, &c. Ex πρὸς & ψεύδω, ομαι, &c. V. Item, προσψηφίζομαι, decretis adjicio; ultra decerno; exp. &, aliud scisco & decerno; ex πρὸς & ψηφίζω, ομαι, V. Item, προσψιθυρίζω, q. d. adsusurro; adsibilo; in Epigr. ex πρὸς & ψιθυρίζω, V.

Πρόσω, adv. in anteriorem partem: ultra, longè, procul. Them. πρὸ, antè.

Προσῳδὰ, τὰ, seu προσῳδὰ ὄργανα; Polluci sunt instrumenta musica, quæ pulsantur, & nervis intenduntur; quæ etiam κρεκόμενα, ἔγχορδα, & ἔντατα; dicuntur; & προσῳδὰ; quia solet illis vox accinere. est neut. plur. à sing. masc. προσῳδὸς, id V.

Προσώδης, εος, ὁ, ἡ, fœtidus, ab ὄζω, oleo: f. ὀζήσω. p. m. ὄδα. sed

Προσώδης, εος, ὁ, ἡ, inflatus: ab οἰδέω, tumeo.

Προσῳδία, ας, ἡ, accentus, PROSODIA: ex πρὸς & ᾠδὴ, cantus. Them. ἀείδω, cano.

Προσῳδιακὸς, ad accentus pertinens; ut, apud Grammaticos; προσῳδιακοὶ κανόνες; canones seu regulæ ad Prosodiam spectantes, &c. Item, προσῴδιον; canticum sacrum quod diis canitur; à Suida exp. ὕμνος; (vide & προσόδιον) utrumque à præced. προσῳδία; modulatio quæ syllabis adhibetur, &c. V. Item, Προσῳδὸς, qui musicis instrumentis accinit; μελῳδὸς, cantor, citharœdus; item, consonus, congruens; non discrepans, quasi cantu congruens; vel cantum congruentem habens; (pro quo frequentius tamen συνῳδὸς dicitur) ex iisd. cum προσῳδία, V.

Πρόσωθεν, i. e. μακρόθεν; ex longinquo; est à πρόσω; quod V. Item, προσωθέω; impingo, allido, pulsu scil. aut impulsu; ex πρὸς & ὠθέω, id V. Προσὼν, qui adest; ut, προσόντος αὐτῷ πλέτε; quum suppetant ipsi opes; Plut. in Pericle: est part. præs. à πρόσειμι; vel est ex πρὸς & ὢν, part. præs. ab εἰμι, V. Item, προσωνυμία; appellatio, cognomen; Plut. ex πρὸς & ὄνομα, τὸ, quod in comp. mutat prius ο in ω; posterius in υ, &c. V. Sic &, προσονομασία, ας, ἡ, agnominatio; figura apud Quintil. quæ aut similitudine aliqua vocum, aut paribus aut contrariis vertit in se aures, & excitat; ex iisd. cum præced.

Προσώπατι, per Metaplas. pro προσώποις, dat. pl. à πρόσωπον, ου, τὸ, vultus, quod V.

Προσωπεῖον, seu προσωπεῖον, & προσωπὶς, persona; i. e. vultus factus hypocriticus; larva; Dem. & Athen. l. 14. &c. Unde, προσωπίδιον, τὸ, diminut. parva persona seu larva; Poll. Aristoph. Item, προσωπικὸς, personalis; omnia à πρόσωπον, τὸ, i. e. τὸ πρὸς τοῖς ὠψὶ μέρος; vultus totus; item, persona hypocritica, & larvata; ut πρόσωπον κωμικόν; Luc. &c. V. Sic & προσώπη, ἡ, aspectus, facies; ex iisd. cum πρόσωπον; scil. ex πρὸς & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, &c. V.

Προσωποιὸς, seu προσωποποιὸς, ῦ, ὁ, qui personas; i. e. τὰ προσωπεῖα conficit; ὁ σκευοποιὸς, ex πρόσωπον, τὸ, & ποιέω, V.

Προσωποληπτέω, ῶ, faciem respicio, personam respicio, f. ήσω. &

Προσωπολήπτης, ου, ὁ, qui accipit faciem, id est, movetur rebus externis, qui respectum habet personarum; à πρόσωπον & λαμβάνω, capio, f. λήψομαι.

Προσωποληψία, ας, ἡ, faciei acceptio, personæ respectus; vide προσωποληπτέω.

Προσωποληψία, præced. acceptio personarum, dicitur, quum huic magis faventur

vemus quam illi, non ob ipsius rei sed personæ discrimen; i. e. ob circumstantiam aliquam seu qualitatem externam ei inhærentem, puta genus, dignitatem, opes, patriam, &c. Rom. 2. Ephes. 6. &c. Nam, πρόσωπον, τὸ, seq. in Nov. Test. non tam de persona hominis dicitur; quàm de accidentibus ejus & circumstantiis; ut λαμβάνειν πρόσωπον, signif. Luc. 20. & 21. cap. &c. Item, τὸ πρόσωπον, Theologi vocant personam, non qualis fuit Roscii in Theatro; sed substantiam individuam & intelligentem; quam etiam ὑπόστασιν appellant; qualitatem inseparabilem dixit Valla; ut est calor & lux in sole, &c. Unde πρόσωπα, apud Theologos dicuntur personæ in SS. Trinitate; quæ & ὑποστάσεις & ὑφιστάμενα, &c.

Πρόσωπον, ου, τὸ, facies, q. d. quod est circa oculos; Item, persona. Hinc βλέπειν εἰς πρόσωπον· λαμβάνειν πρόσωπον, respicere faciem; πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, a facie ad faciem, hoc est, coram. 1. Cor. 13. v. 12. Hebraismus. Et sumitur pro frontispicio domûs. Ex ὤψ, oculus. Th. ὄπτομαι, video.

Πρόσωπον, præced. Julius Pollux ait, significare id quod fronti subest; ut complectatur oculos, nasum, os, genas, mentum, &c. Et interdum signif. initium; quòd, facies primum occurrat; ut illud apud Pind. ὀλυμ. ς. πρόσωπον τηλαυγές; splendidum initium, &c. V.

Προσωποποιὸς, qui personas seu larvas fabricatur; Poll. l. 2. Unde seq. προσωποποιΐα, personarum ficta seu conficta inductio; seu personarum fictarum inductio; figura oratoria, quum rebus inanimatis personam orationemque tribuimus; aut defunctos, tanquam vivos & præsentes inducimus, &c. Et in plur. προσωποποιΐαι θεατρικαὶ, sunt, quæ vulgo, moralitates, dicuntur; Bud. in Epist. poster. sic &, προσωποποιέω, ῶ, personas fictas induco; personas fingo seu confingo; (signif. προσωπεῖον εἰσάγειν; personam inducere, vel induere; τὰ προσωπεῖα ἀφελόντες; dicuntur, personas seu larvas detrahentes,) &c. Omnia ex iisd. cum seq. προσωποποιΐα, id V. Item, πρόσωπον, etiam, à Platone comico, usurpatum fuisse, tradit Eust. ex Aristoph. Grammat. pro πρόσωπον, id V. Item, πρόσωπεττα; q. d. personata; pro προσωπόεσσα; (quasi à masc. προσωπόεις, personatus, à πρόσωπον, V.) Facta contractione, & mutato, ισ, in ττ, more Attico; sic autem dicebatur Atticis, vas æneum, echino simile; quòd, hominum, leonum, & ferarum imagines, in oris ambitu circumpictas haberet; Poll.

Προσωποποιΐα, ας, ἡ, fictio personæ, PROSOPOPOEIA figura: à πρόσωπον, persona, facies, quod vide, & ποιέω, facio.

Προσωρμίσθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi προσορμίζομαι, appello in portum. f. ίσομαι, perf. pass. προσώρμισμαι. a. 1. pass. προσωρμίσθην, ης, η, quod ab ὁρμίζω, navem in stationem subduco. Th. ὅρμος, statio navium.

Προσωτάτω, adverbial. longissimè superl. &

Προσώτατος, ου, longissimè progressus: superl. a πρόσω, ante se. Th. πρὸ, ante.

Προσωτάτω, adv. longissimè, vide præced.

Προσώτερος, ου, qui longius ante est: &

Προσωτέρω, adv. longius ante, ulterius. comp. à πρόσω, ante se, longe. Th. πρὸ, ante.

Προσώττα, longissime; pro προσωτάτω, vide.

Προσωφελέω, insuper prosum & commodo; vel adjuvo; auxilium affero; Euryp. Unde verbale, προσωφέλημα, subsidium, auxilium; Euryp. ex πρὸς, & Th. ὠφελέω, V.

Προσώχθισα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi προσοχθίζω, infensus sum. f. ίσω. p. προσώχθικα. Them. ὀχθέω, indignor.

Προταινὶ, nuper, novè, proximè, nuperrimè, novissimè; verùm, apud Euryp. in Rheso; προταινὶ τάξεων, exp. ante acies, &c. Est adv. à Th. πρὸ, unde προτοῦ, πρότερος, &c. V. Sic etiam προταίνιον; paulo antè, vel dudum; πρὸ μικροῦ, ἢ παλαιόν; phavorinus, &c. ab eod.

Προτακτὸς, in fronte collocatus, antesignanus; in priore acie pugnans; ut, τῶν προτακτῶν φόνος ἦν πολύς; qui in fronte erant, multi ceciderunt; Plut. in Cam. Unde προτακτικὸς, præpositivus; ut προτακτικὸν ἄρθρον; apud Gramm. Item, πρόταξις, collocatis aciei in priori parte; pugna aperta, &c. Vide lib. de vocabulis militarib. in append. Omnia verbalia, à προτάσσω, id V.

Προταμοίμην, a. 2. opt. m. verbi προτέμνω, præscindo. Them. τέμνω, seco, scindo. f. 2. ταμῶ, a. 2. ἔταμον. p.m. τέτομα.

Προτάμνω, proscindo; idem quod, & pro προτέμνω; quod vide in præced.

Προταμὼν, præcidens, a. 2. part. act. verbi ejusd.

Πρόταξις, vide paulo antè in προτακτὸς.

Προταρβέω, primus metuo; timore ante corripior; ex πρὸ & τάρβος, εος, τὸ, unde ταρβέω, &c. V. Item, προταριχεύω; prius sale condio; sale præmacero; & simpl. præmacero; item, ante exsicco, & arefacio; Gal. ex πρὸ & ταριχεύω; à Th. τάριχος, ου, ὁ, vel εος, τὸ, &c. V.

Πρότασις, εως, ἡ, propositio; initium dramatis: à προτείνω, prætendo, propono. Th. τείνω, tendo.

Προτάσσω, vel -ττω, præstituo: f. ξω. p. προτέταχα. perf. pass. προτέταγμαι. perf. part. pass. προτεταγμένος, ου. Th. τάσσω, ordino: f. ξω.

Προτάσσω, præced. propriè est ante colloco, præpono; & quasi præordino; præfinio; & in pass. προτάττομαι; ante ponor; unde προτεταγμένοι; in bello, qui in fronte sunt collocati, &c. Vide.

Προτατικὸν πρόσωπον, in fabulis, dicitur persona quæ in προτάσει, seu in primo actu tantum apparet & loquitur; est à præced. πρότασις, id quod ad disputandum proponitur; sæpe apud Aristot. Item, primus fabulæ actus, &c. V.

Προτεγίσματα, τὰ, quæ tecto superjecta sunt, ad arcendum imbrem; Poll. à sing. προτέγισμα, idem quod προστέγισμα; & ex iisd. viz. ex πρὸ & στέγω, unde τέγος, εος, τὸ, idem quod στέγος, εος, τὸ, &c. V.

Προτεθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. verbi προτίθημι, propono: προτέθηκα pro προτίθηκα. perf. act. Th. τίθημι, pono.

Προτείνω, prætendo, distendo, propono. f. νῶ. a. 1. προέτεινα. a. 1. part. προτείνας, αντος. perf. προτέτακα. Them. τείνω, tendo.

Προτειχίζω, muro præmunio; unde verbale, προτείχισμα, ατος, τὸ, murus quo quis præmunitur; vel, simpliciter, propugnaculum; Thuc. & Plut. ex πρὸ & τειχίζω, unde τείχισμα, τὸ, &c. V.

Προτέλειος, qui fit ante nuptias; ut, προτέλειοι εὐχαὶ, preces, quæ cum sacrificiis peragebantur ante nuptias; apud Atticos; item, generaliter sic dicuntur precationes quæ fiunt ad initiandum sese & expiandum ante sacrificiorum & ceremoniarum tractationem, &c. Item, προτέλεια, τὰ, dicuntur dona ante nuptias; Poll. ex πρὸ & τέλειος; quod interdum de eo dicitur qui uxorem duxit, &c. V. Item, προτέλειον, τὸ, est, q. d. tirocinium, & initiativum; & generaliter, omne primordium rei divinæ faciendæ; Greg. Naz. ex πρὸ & τέλος, εος, τὸ, unde τέλη, τὰ, mysteria, sacra; atque indè τελειόω, consecro, sacro, initio, &c. V. Item, προτελευτάω, antè finio vitam, seu prius; ex πρὸ & τελευτάω, V. Προτελέω, pecuniam repræsento, & ante diem solvo; apud Xen. ex πρὸ & τέλος, τὸ, vectigal; unde, τελέω, ῶ, pendo, pensito, &c. V. Item, προτελέω, est, ad initiationem præparo; vel, expio ante rem sacram; unde, in pass. προτελεῖσθαι, dicebantur, quæ, expiandi gratiâ, ante rem sacram fiebant; & simpl. præparare se, seu idoneum purumque se reddere; item, ante erudiri seu doceri; Luc. Unde etiam, προτελίζω, idem quod προτελέω. Atque sic, est ex πρὸ & τέλος, τὸ, unde τέλη, τὰ, mysteria, sacra; unde τελέω, ῶ, initio; res divinas facio, &c. V.

Προτεμένισμα, vestibulum templi, & quicquid est ante fanum; ex πρὸ & τεμένισμα, idem quod τέμενος, εος, τὸ, agri portio, à cæteris resecta; item fanum, delubrum; à Th. τέμνω, &c. V. Προτέμνω, præscindo, proscindo; ex πρὸ & τέμνω, id V. Προτενὴς, prætensus, seu protensus; ut, προτενὲς δόρυ; ap. Apoll. Arg. 1. Προτένθης, ου, ὁ, qui prior comedit; tam in bonum, pro prægustator; quàm in malum, pro catillone, & guloso; unde, προτενθεύω, prægusto; seu, ante alios, manus infero patinæ; atque ideo, gulosus sum; catillo, cupediis inhio, helluor, &c

&c. Ex πρὸ & πένθω; unde πένθης, & πενθεύω, &c. V.

Ποτέρα, (scil. ἡμέρα) pridie: à πρότερος, quod V.

Προτεραῖος, Ion. pro πρότερος, prior.

Προτρεῖ, 3. sing. præf. ind. a

Προτρέω, prior sum, præeo; quod à πρότερος, prior. Th. πρὸ, ante.

Προτραῖτερος, prior; Aristoph. à πρότερος, V. Atque inde etiam, προτερεύω, prior sum; item, priores partes obtineo; i. e. prior sum dignitate; ficut & προτερίζω, idem; item, προτέρημα, τὸ, priores partes; aut major seu potior rei alicujus gerendæ commoditas; item, res bene gestæ, felix successus; victoria, &c. Polyb. l. 3. Verbale à προτερέω, V. Sic & προτερικὸς, prior; ut προτερικὴ συκῆ, ficus quæ prius, fructum suum, quam aliæ, maturat; præcox, seu festina ficus, &c. Athen. l. 3. à seq. πρότερος, V.

Προτέροισιν, dat. pl. Ion. à πρότερος, prior; quod V.

Πρότερον, adverbialiter, prius, potius: à seq.

Πρότερος, ου, prior; dat pl. προτέροισι, Ion. Th. πρὸ, ante.

Προτέρω, -ως, & -ωσε, adv. ante, ulterius; à præced.

Προτεχνολογέω, prius de arte differo; vel prius artificiosè differo, tradove; ex πρὸ & τεχνολογέω, V. Item, προτήξις, tabefactio; ex πρὸ & τήκω, unde τῆξις, &c. V.

Πρόπ, idem quod πρὸς, Dor.

Προτιάπτω, Dor. pro προσάπτω, alligo, appello, attingo; item attribuo, defero; à πρὸς & ἅπτω, necto.

Προτιβάλλεαι, coerces, Dor. & Ion. pro προσβάλλῃ, 2. sing. præs. sub. pass. verbi προσβάλλω, aggredior, coerceo; quod ex πρὸς & βάλλω, jacio: f. βαλῶ. p. βέβληκα. a. 2. ἔβαλον. præt. m. βέβολα.

Προτιδέδμενος, Dor. & Æol. pro προσδεδεγμένος, perf. part. pass. verbi προσδέχομαι, admitto, exspecto. Th. δέχομαι, capio: fut. ξομαι. Vide & simplex δέδμενος.

Προτιειδεν, Dor. pro προσειδέν, adspicere, præs. inf. act. verbi εἴδω, video.

Προτιειλεῖν, propellite, præs. inf. pro imperat. Dor. verbi προτιειλέω, pro προσειλέω. Th. εἱλέω, verto.

Προτιελεῖν, eodem modo pro προσελεῖν, a. 2. inf. verbi προσαιρέω. Them. αἱρέω, capio: f. ήσω, p. ᾕρηκα. a. 2. εἷλον.

Προτίθημι, propono, objicio; præfero: f. προθήσω. p. προτέθεικα. a. 2. m. προεθέμην, σο, το, proposui. Th. τίθημι, pono.

Προτιμάσσω, Dor. pro προσμάσσω, attingo. Th. μάσσω, vel -ττω, pinso, subigo; tango: f. ξω.

Προτιμάω, ῶ, f. ήσω, pluris facio, præfero, curo; quod à τιμὴ, ῆς, ἡ, honor. Th. τίω, honoro.

Προτιμάομαι, pluris fio; anteferor; anteponor; Plut. Est pass. à præced. act. προτιμάω, V. Item, προτίμησις, ipsa actio pluris æstimandi & præferendi; Thuc. l. 3. Verbale à præced. & omnia à πρότιμος, majore honore & pretio dignus; præstantior, antiquior, &c. Luc. ex πρὸ & τιμὴ, ἡ, unde τίμιος, &c. V.

Προτιμυθέομαι, alloquor; pro προσμυθέομαι, ex πρωτὶ, pro πρὸς, & μυθέομαι, à Th. μῦθος, ὁ, &c. V. Item, προτιμωρέω, prior punio; prior ulciscor; item prior auxilium fero; Thuc. l. 2. ex πρὸ & τιμωρέω, à τιμωρὸς, contract. pro τιμήορος, punitor, ultor; ex τιμὴ & ὁράω, &c. V.

Προτιμῶν, præs. part. act. à προτιμάω.

Προτιόσσομαι, aspicio, præsagio, Dor. pro προσόσσομαι, quod Æol. esse ferunt pro προσόπτομαι. Th. ὄπτομαι, video: f. ψομαι. Alii volunt derivari, ab ὄσσομαι, auguror. Th. ὄσσα, ης, ἡ, vox, omen.

Πρότμησις, εως, ἡ, ipsa actio præscindendi id quod præscinditur: unde & umbilicus aspidis πρότμησις dicitur, quoniam ab ipso statim partu umbilicus infantibus præscindi solet: aut quoniam juxta umbilicum in duo dividitur medius homo. Quod ex πρὸ & τέμνω, seco, p. τέτμηκα. perf. pass. τέτμημαι, σαι, ται.

Προτολμάω, prior audeo; item, prius patro; audaciæ exemplum do; injuriâ lacesso; Herodian. & in pass. προτολμᾶσθαι, dicitur quod per audaciam cœptatur priusquam, &c. Item, προτολμίζασθαι, apud Suid. exp. præire; sed exp. etiam prætentare; audendi exemplum dare; ex πρὸ & τολμάω, à Th. τόλμα, ἡ, &c. V.

Προτομή, effigies seu imago hominis alicujus umbilico tenus ducta; ut προτομαὶ βασιλικαὶ, apud Suid. Sicut & προμαὶ, dicuntur etiam facies animantium ratione carentium, teste Poll. l. 2. & Athen. l. 7. Est verbale à προτέμνω, vide.

Προτονίζω, rudentes laxos intendo; à seq. πρότονος, ὁ, scil. ἱμὰς, seu κάλως, lorum, seu funis à malo summo proram intendens; seu, quo, à summa mali protento in proram, ipse malus firmatur; iidem etiam πρότονοι dicuntur, itidem πρότονα; scil. σχοινία; teste Eust. Item, προτόνιον, τὸ, dictum fuit vestimentum quoddam, quo sacerdos primùm induebatur, deinde, à sacerdote ei, qui sacrificium mactaret, imponebatur; Suid. ab eod. πρότονος, V.

Προτόνοισι, dat. pl. à

Πρότονος, ου, ὁ, vel ον, τὸ, funis ille qui deducitur à malo ad proram. Them. τείνω, tendo: præt. m. τέτονα. unde τόνος, tentio.

Προτοῦ, prius, ante: q. d. πρὸ τούτου τοῦ χρόνου.

Προτρέποντο, revertebantur, 3. pl. imperf. pass. Ion. Ex πρὸ & τρέπω, verto.

Προτρεπτικὸς, οῦ, adhortatorius: à sequente verbo:

Προτρέπω, ante me verto, subsistentem & cunctantem urgeo, adhortor. fut. ψω. p. προτέτρεφα. a. 1. m. προετρεψάμην, ω, ατο. Th. τρέπω, verto: præt. m. τέτροπα.

Προτρέχω, præcurro: f. 1. m. προδραμοῦμαι. f. 2. m. προδεδραμοῦμαι. a. 2. προέδραμον. perf. act. προδεδράμηκα. p. m. προδέδρομα. Them. τρέχω, curro. f. θρέξω.

Προτροπάδην φεβέσθαι dicuntur, qui cum maximâ celeritate fugiunt, hostibus terga vertentes: quod à προτρέπω, quod vide.

Προτροπάω, idem quod, ab, & pro προτρέπω, V.

Προτροπὴ, ῆς, ἡ, exhortatio: à προτρέπω, adhortor. Th. τρέπω, verto, verso: p. m. τέτροπα.

Πρότροπις, Hesychio est αὐτουργὶς; id vide ab eod. cum præced. V. Item, πρότροπος οἶνος; vinum, quod sua citatum sponte, defluit, antequam uvæ calcentur; à προτρέπομαι, cieor, provocor; ut sit οἶνος ὁ προτρεπόμενος, &c. à προτρέπω, V.

Προτρύγης, est Bacchi cognomentum, apud Ælian. seu vindemiæ genius dux, & antecessor; item, προτρυγητὴρ, sive προτρυγητὴς, q. d. provindemiator; stellæ nomen, seu stella, quæ juxta virginis dextram alam figitur; & paulo ante vindemiæ tempus oritur; sed scribitur & προτρύγητος, scil. ἀστὴρ, quemadmodum vero vindemiæ tempus vocatur τρυγητὴς, sic & proximum ante vindemiam universalem tempus, quando jam nonnullæ vineæ sunt naturæ, προτρύγητος dici potest; potest; ex πρὸ, & Th. τρύγη, unde τρυγάω, τρυγητὴρ, τρυγητὴς, τρύγητος, & τρυγητὸς, &c. V.

Προτυγχάνω, prior sum, ante sum; ex πρὸ & τυγχάνω, V.

Πρότυπος, seu πρότυπον, futuri operis præcedens typus & forma, speciminis gratiâ; Plin. 35. 12. Unde, προτυπόω, præformo, præinformo; ex πρὸ & τύπος, unde τυπόω; à Th. τύπτω, &c. V. Item, προτύπτω, anteverbero, prior verbero, seu cædo; item, prorumpo; ex πρὸ & τύπτω, V.

Προτυχὸν, όντος, τὸ, pro παρατυχὸν, quicquid se nobis fortuitò offert, vel obvium est. Th. τυγχάνω, sum, &c. f. τεύξομαι. a. 2. ἔτυχον. indè a. 2. part. τυχὼν, όντος.

Προὔβαλεν, projecit, Atticâ Synæresi pro προέβαλεν, 3. sing. a. 2. act. verbi προβάλλω. Them. βάλλω, jacio. f. βαλῶ. p. βέβληκα. a. 2. ἔβαλον.

Προὔβη, itidem pro προέβη, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi προβαίνω, progredior. Th. βαίνω, eo: f. βήσομαι. a. 2. ἔβην.

Προϋγραίνω, seu προυγραίνω, antè humecto; ex πρὸ & ὑγραίνω, a Th. ὑγρὸς, ὁ, &c. Vide.

Προὔγραφε, Att. Synæresi pro προέγραφε, 3. sing. imperf. act. verbi προγράφω, ante scribo. Th. γράφω, scribo, f. ψω.

Προὐδιδάξατο, itidem pro προεδιδάξατο, 3. sing. a. 1. m. verbi προδιδάσκω, prius doceo. Th. διδάσκω, doceo. f. ξω.

Προὔδωκας, itidem pro προέδωκας, 2. sing. a. 1. ind. act. à προδίδωμι, prodo. Th. δίδωμι, do. f. δώσω. a. 2. ἔδων.

Προὔθετο, itidem pro προέθετο, 3. sing. a. 2. m. verbi προτίθημι. Vide in προὔθηκεν.

Προὔθηκεν, itidem pro προέθηκεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi προτίθημι, propono. Them. τίθημι, pono: f. θήσω. a. 1. ἔθηκα. a. 2. ἔθω. a. 2. m. ἐθέμην.

Προὔκειτο, propositus erat, Att. pro προέκειτο, 3. sing. imperf. Ex πρὸ & κεῖμαι, jaceo: f. κείσομαι.

Προὐκινδύνευεν, itidem pro προεκινδύνευεν, 3. sing. imperf. verbi προκινδυνεύω, periculis me objicio pro aliquo. Th. κίνδυνος, periculum.

Προὐλακτέω, seu προυλακτέω, ῶ, priùs latro; ex πρὸ & ὑλακτέω, à Th. ὑλάω, &c. V.

Προὔνεικος, vel προύνικος; contumeliosus; ὑβριστής, Etym. & sic, in hac signif. si licet scribatur cum diphthongo, ει; potest esse comp. ex præpos. πρὸ & νεῖκος, εος, τὸ, rixa, jurgium; Pleonasmo τȣ̃ υ; qui vero sine diphthongo scribunt, προύνικος, à νίκη, victoria, derivare videntur; & προύνικοι, iis, sunt δρομεῖς ταχεῖς, ὀξεῖς, καὶ εὐκίνητοι ἐργοί; cursores celeres, & agiles; qui celeritate vincere, & prævenire alios cupiunt æmulos; aliis, autem, προύνεικος, est bajulus, mercenarius, qui mercede aliquid ex foro aut agro portat; & sic, est ex πρὸ & ἐνείκω, quod idem signif. cum φέρω; ut ad προφέρω, referri potest, &c. Quæ vide.

ΠΡΟΥ'ΝΗ, ης, ἡ, PRUNUS arbor.

Προὔνικος, ȣ, ὁ, mercenarius, homo turbulentus: ex πρὸ & ἐνείκω, fero; vel à νεῖκος, rixæ.

Προὔνον, τὸ, est prunum fructus; à Th. προύνη, ἡ, prunus; arbor gummosam lacrymam fundens, ut cerasus; teste Theophr. H. 9. 1. Item, πρȣ̃νος, Hesychio est collis; sed sic est pro βȣνός; quod V. Προύνικος & προύνικοι; vide paulo supra προύνεικος.

Προὐξένησεν, conciliavit, Att. pro προεξένησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi προξενέω, sum hospes publicus; comparare conor. Th. ξένος, peregrinus, hospes.

Προὐξεφίημι, priùs mando, seu præcipio; est pro προεξεφίημι, ex πρὸ & ἐξεφίημι, mando, præcipio; ab ἐξ & ἐφίημι, quod ex ἐπὶ & ἵημι, mitto, &c. Vide.

Προὐπαρχὴ, antegressa beneficentia; seu beneficentia qua quis prævenit alterum, est à seq. προϋπάρχω, beneficentiâ prævenio; unde τὰ προϋπηργμένα, sunt beneficia in quempiam antea collata, &c. V. Unde etiam est verbale seq. προϋπαρξις; quod propriè Deo tribuitur; ut qui sit ante τὰ ὑπάρχοντα, Damasc. vide Bud.

Προὔπαρξις, εως, ἡ, præexistentia: à seq.

Προὔπάρχω, ante existo; item liberalitate prævenio; item incipio: imperf. act. προϋπῆρχον, ες, ε. f. ξω. p. προϋπῆρχα; quod ex πρὸ & ὑπάρχω, sum, existo: quod ab ἄρχω, incipio. Th. ἀρχὴ, ῆς, ἡ, initium.

Προὐπειλήφασι, 3. pl. perf. ind. Att. Ex πρὸ, ἐπὶ & λαμβάνω, capio: f. λήψομαι. perf. Att. εἴληφα. a. 2. ἔλαβον.

Προὔπεμψαν, Att. Synæres. pro προέπεμψαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi προπέμπω, mitto ante; deduco. Th. πέμπω, mitto.

Προὐπεργάζομαι, seu προϋπεργάζομαι, ante efficio clam; unde προϋπεργασία, apud Rhetores exp. præmunitio, qua ante utimur, ut confirmetur id quod subjecturi sumus; ut si testem producturi, antè ei habendam fidem doceamus, &c. ex πρὸ & ὑπεργάζομαι.

Προϋπηργμένα, τὰ, beneficia in quempiam lata: &

Προϋπῆρκται, 3. sing. perf. ind. pass. à προϋπάρχω, prævenio: ex πρὸ & ὑπάρχω, autor sum, existo. Th. ἀρχὴ, ῆς, ἡ, initium.

Προϋποβάλλομαι, q. d. præjacio, præstruo; præmolior, & fundamenti loco statuo; ex πρὸ & ὑποβάλλομαι, V.

Προϋπόκειμαι, q. d. prius subjaceo; vel prius subjectus sum; item, prius in naturam rerum editus sum; mihi, tanquam ante subjacenti alia superimposita sunt; ex πρὸ & ὑπόκειμαι, V.

Προϋπεξορμάω, ante erumpo; Lucian. ex πρὸ, ὑπὸ, ἐξ, & ὁρμάω, &c. V. Item, προϋπισχνȣ̃μαι, ante promitto; ex πρὸ & ὑπισχνȣ̃μαι; quod V. Προϋποβάλλω, q.d. præsubjicio, &c. Vide paulo ante προϋποβάλλομαι, & post illud προϋπόκειμαι. Item, προϋπολαμβάνω, prius existimo, prius animo concipio & præsumo; Aristot. ex πρὸ & ὑπολαμβάνω, V.

Προὔπτον, evidens, pro προόπτον, ȣ, τὸ, quod ex πρὸ & ὄπτομαι, video.

Προϋπῆρχεν, ες, ε, imperf. act. verbi προϋπάρχω, quod V.

Προϋπόστασις, vel προὐπόστασις, q. d. præsubsistentia; seu præexistentia; de re quæ prius in rerum naturam prodierit; est à προϋποστὰς; qui ante extitit; Plut. à προϋφίστημι, quod ex πρὸ & ὑφίστημι, quod V. Item, προϋποστρωννύω, sive προϋποστρώννυμι, prius substerno, ex πρὸ & ὑποστρώννυμι, V. Προϋποτίθημι & προϋποτίθεμαι, præsuppono; Plut. ex πρὸ & ὑποτίθημι, V. Προὔπτος, qui ante oculos positus est; contractè pro προόπτος, id V. Item, προὐποφαίνω, pro προϋποφαίνω, ante subluceo; antè prædico, is: Plut. ex πρὸ & ὑποφαίνω, V. Προὐστήτην, pro προεστήτην, & hoc pro προέστηκε; ut προὐστήτην φόνȣ; apud Sophocl. i.e. προέστηκε περὶ τȣ̃ φόνȣ, τῶν ἐχθρῶν, scilicet, προσάγ' ἐλθόντο; sic itidem, προὐφείλω, prior, vel ante debeo; pro προοφείλω, ex pro & ὀφείλω, &c. Vide.

Προὐργιαίτερον, melius, utilius, antiquius: qu. πρὸ ἔργȣ αἱρετώτερον; quod à προὔργȣ, pro πρὸ ἔργȣ, quod operæ pretium est & prævertendum. Th. ἔργον, ȣ, τὸ, opus.

Προὔργȣ, operæ pretium: vide præced.

Προὐτίθει, Att. pro προετίθει, 3. sing. imperf. act. qu. à προτιθέω, propono, pro προτίθημι. imperf. ἐτίθην, ης, η. Th. τίθημι, pono.

Προὐτρέπετο, Att. Synæres. pro προετρέπετο, 3. sing. imperf. pass. verbi προτρέπω, impello, adhortor. Th. τρέπω, verto.

Προὔτυψαν, Att. itidem pro προέτυψαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi προτύπτω. Th. τύπτω, verbero: f. ψω.

Προὐφείλες, Att. pro προώφειλες, debebas, Ion. pro προώφειλες, 2. sing imperf. quod ex πρὸ & ὀφείλω, debeo: f. ήσω.

Προὐφίστημι, priùs in rerum naturam produco; & in pass. προϋφίσταμαι; priùs in rerum naturam producor, seu prodeo; prius subsistentiam habeo; & interdum προϋφιστάναι, exp. antegredi, antecedere, Plut. Atque indè, προϋφεστηκὼς, seu προϋφεστὼς, antegressus, &c. Ex πρὸ & ὑφίστημι, quod ex ὑπὸ & ἵστημι, &c. V.

Προὔχειν, itidem pro προέχειν, præs. inf. verbi προέχω, emineo. Th. ἔχω, habeo.

Προὔχοντο, similiter pro προείχοντο, à

Προὔχω, contractè pro προέχω, præcello. Th. ἔχω, habeo.

Προφαγεῖν, præcomedere, ante alia comedere; ex πρὸ & φάγω, V.

Προφαίνω, præluceo, præmonstro; ostento. Th. φαίνω, appareo. f. ανῶ. a. 1. ἔφηνα.

Προφανῇ, 3. sing. a. 2. sub. pass. præced. verbi.

Προφανὴς, έος, ὁ, ἡ, perspicuus; ἐκ τȣ̃ προφανȣ̃ς, manifestè: ex πρὸ & φαίνω, appareo.

Προφάνεια, conspicuitas; à præced. προφανὴς, V.

Πρόφαντον, ȣ, τὸ, oraculum. πρόφαντον γίνεσθαι, declarare: ab iisd.

Πρόφαντος, ȣ, idem quod προφανὴς, manifestus, eximius, conspicuus: ex πρὸ & φαίνω, ostendo.

Προφαντὸς, præmonstratus, præsignificatus; Hesych. exp. etiam prædictus; unde, τὸ πρόφαντον, prædictio, oraculum; ut προφαντὸν ἐγένετό σφι; oraculum factum est ad ipsos; Herod. est à πρόφημι, prædico, is; unde a. 2. πρόφην, &c. V.

Προφανῶς, conspicuè, apertè: est adv. à præced. προφανὴς, V.

Προφασίζομαι, caussificor, excuso. f. ίσομαι. à πρόφασις, εως, ἡ, prætextus; hoc à πρὸ & φημὶ. Th. φάω, dico.

Πρόφασις, εως, ἡ, prætextus, occasio. Vide in προφασίζομαι.

Προφασιστικὸς, excusatorius; quem prætendere & quo excusare nos possumus, aut solemus; ut προφασιστικὸς λόγος, Deut. 22. est verbale à præced. προφασίζομαι, V.

Προφάτας, α. Dor. pro Προφήτης, ȣ, ὁ, Propheta. Th. φάω, dico.

Πρόφερε, præs. imperat. προφέρει, promovet, 3. sing. ind. act. verbi προφέρω, quod vide.

Προφερὴς, έος, ὁ, ἡ, præstans: in comparat. προφερέστερος. in superl. προφερέστατος. quod à προφέρω, præsto. Th. φέρω, fero. f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα.

Προφερὴς, præced. est etiam, provectus ætate; seu qui est provectâ ætate; Æsch. in Timarch.

Προφέρησι, adferat, 3. sing. præs. sub. act. pro προφέρῃ, per Paragogen τȣ̃ σι, verbi προφέρω, quod V.

Προφέρω, PROFERRO, exprobro, objicio, excello. Th. φέρω, fero: fut. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα.

Προφεύγω; profugio; item effugio; Theocr. Idyll. 23. ex πρὸ, & φεύγω; vide.

Πρόφημι, prædico, -is: a. 2. προεῖπον. Ex πρὸ & φημὶ, dico.

Προφητεία, ας, ἡ, PROPHETIA, vaticinium; quod à πρόφημι, prædico. Them. φημὶ, vel φάω, dico.

Προφητεύω, PROPHETO, prophetas expono: imperf. προεφήτευον, ες, ε, f. εύσω. a. 1. προεφήτευσα, ας, ε. a. 1. imperat. act. προφήτευσον, άτω, ab eodem Them.

Προφήτης, ου, ὁ, PROPHETA, prophetarum interpres: à φάω, dico.

Προφητίζω; idem quod προφητεύω; prædico futura; vaticinor; sanorum antistes sum; & oraculorum interpres; teste Festo; ut apud Plat. in Tim. & Plut. &c. à προφήτης, V.

Προφητικὸς, ἡ, ὸν, PROPHETICUS: ex πρὸ & φημὶ, seu φάω, dico.

Προφῆτις, ιδος, ἡ, PROPHETISSA: ab eod. them.

Προφθαδίην; q. d. prævenienter; præveniendo, antevertendo; ut, προφθαδίην ἀγορεύειν, Nonn. antevertere sermone; est adv. à seq. προφθάνω; præverto, anteverto, &c. V.

Προφθάνω, prævenio: f. προφθάσω, p. προέφθακα, a. 1. προέφθασα, præveni, cum acc. Them. φθάνω, prævenio: f. φθάσω, a. 2. ἔφθην.

Προφθίμενος, præmortuus; seu ante mortuus, in Epigr. ex πρὸ & φθίμενος, pro ἐφθιμένος, part. præt. pass. verbi φθίω, idem quod Th. φθέω, &c. v.

Προφοιβάζω, ante purifico; Nonn. ex πρὸ & φοιβάζω; à Them. φοῖβος, &c. vide.

Προφορὰ, ᾶς, ἡ, prolatio: à προφέρω, profero, Th. φέρω, fero: f. οἴσω.

Προφορέομαι, tramam filumque duco, atque reduco; Unde, pro ultro citroque cursito, ponitur, apud Aristoph. est à προφέρω, V.

Προφορικὸς, οῦ, enunciativus. Vide præced.

Προφορικὸς λόγος, est sermo externus, qui in enunciatione orali consistit, Plut. quemadmodum, ἐνδιάθετος, est internus & mentalis; à præced. προφορὰ, pronuntiatio, ut προφορὰ ῥημάτων, apud Herodian. l. 1. verbalia à προφέρω, V.

Πρόφραγμα, τὸ; septum alicui loco prætentum; item, locus ante scenam; & generaliter, propugnaculum, tutamen; Polyb. est verbale à προφράσσω, vel -ττω; fut. ξω, &c. V.

Προφράζειν, prædicere. Them. φράζω, dico.

Πρόφρασσα, ης, ἡ, propensa, benevolens: à πρόφρων, propensus. Them. φρὼν, φρενὸς, ἡ, mens.

Προφράσσω, seu προφράττω, ante sæpio vel munio, i. e. ante aliquem locum, sæpio, vel munio; ex πρὸ & φράσσω, seu φράττω, v.

Προφρόνως, Poët. idem ac προφρονέως, animo prompto, lubenter. Them. φρὼν, mens.

Πρόφρων, ονος, ὁ, ἡ, prudens, propensus, promptus: hinc προφρονέως, adv. Th. φρὼν, mens.

Πρόφρων, præced. signif. qui mente est propensa erga aliquem; benevolus, &c. vide.

Προφυγεῖν, a. 2. inf. act. verbi προφεύγω, effugio. Them. φεύγω, fugio: f. φεύξω. a. 2. ἔφυγον. prat. m. πέφευγα.

Προφύγοις, 2. sing. a. 2. opt. act. verbi ejusd. & Th.

Προφυλακὴ, excubiæ, Vigiliæ; item præcautio, cautio; item pro amuleto ad canis rabidi morsum; apud Diosc. Item, προφυλακὶς ναῦς, navis quæ ante exercitum excubat, aut ante alias; navis præsidiaria; Thuc. Sic & προφυλακτικὸς, ad præcautionem aptus, seu qui adhibetur ad præcavendum, & in fœm. προφυλακτικὴ ἀγωγὴ, pars medicinæ, quæ causas morborum arcet, præcavendo; Item, προφύλαξ, ὁ; qui ante excubat; vel simpl. excubitor; speculator, præsidiarius; Plut. omnia, à seq. προφυλάσσω, q. d. ante excubo; V. Thuc. l. 2. Item, apud Herodot. προφυλάττω σε; exp. à te caveo; nam προφυλάττομαι, est præcaveo, prævideo; ex πρὸ & φυλάσσω, vel -ττω, v.

Προφυλάσσειν, ante aliquem locum excubias agere. V. φυλάσσω.

Προφύσια, τὰ; in metallis dicuntur præmunimina, quibus follium fistulæ teguntur; ἐν τοῖς μετάλλοις, τὰ σκέπης χάριν τῶν ἐν ταῖς φύσαις αὐλῶν πθέμενα; dicuntur προφύσια; Hesych. ex πρὸ & φύσα, ἡ; à Them. φυσάω, &c. vide.

Πρόφυμι, unde πρόφυ, apud Soph. dictum pro προέφυ; i. e. ante extitit, i. e. προϋπῆρξε, ex πρὸ & φύμι, inusit. pro φύω; V. Item, Πρόφυσις, germinatio, germen, apud Hippocr. est verbale à προφύω, ante genero, seu gigno; ex πρὸ & φύω; v. Item, Προφυτεύω, prius planto vel sero; præsero; & Metaph. apud Soph. in El. προφυτεύσαντες, exp. qui fundamenta jecerunt; autores, ex πρὸ & φυτεύω; V. Προφύω, v. paulo ante, in πρόφυσις.

Προφώγνυμι, ante seu prius torreo; est ex πρὸ & φώγνυμι seu φώγνυμι, à Th. φάω, significante πυρόω, &c. V. Item, Προφωνέω, prius vocem edo; præloquor; item, prædico, -is; præmoneo, denuntio; ex πρὸ & φωνέω, V.

Προχαίνειν, Eustathio est προφάσκειν, seu, προφασίζεσθαι, derivanti hinc etiam, verbale προχάνη, ης, ἡ; occasio, prætextus; idem quod πρόφασις, ex πρὸ & χαίνω, V. Item, Προχαράττω, prima lineamenta duco; primam scripturam facio ante polituram, præformo; Unde verbale, προχάραγμα, futuræ rei repræsentatio imaginaria; imago futuri; ex πρὸ & χαράττω, id V. Sic &, Προχαρίζομαι, q. d. arte, vel prius gratificor; ante condono; Unde, Προχαριστήρια, τὰ; dies, quo magistratus omnes, fructibus germinare incipientibus, sub finem hyemis, Minervæ sacrificabant; Suid. ex Lycurgo; ex πρὸ & χαρίζομαι, unde, χαριστήριον, τὸ; &c. vide.

Προχέειν, infundere, præs. inf. act. à προχέω, infundo. Them. χέω, fundo: f. χεύσω. a. 1. ἔχευσα, & ἔχεα.

Προχειλὴς, seu πρόχειλος, qui prominentibus est labris, labrosus; Unde, πρόχειλον, & προχειλίδιον, τὸ; prominens labiorum pars, Poll. l. 2. ex πρὸ & χεῖλος, εος, τὸ, Vide. Item, Προχειμάζω, prior hyberno; vel, ante tempus in hyberna concedo, item, ante statum tempus sum tempestuosus; Unde verbale, προχείμασις, tempestas quæ est ante statum diem, Plin. 18. 25. ex πρὸ & χειμάζω, V.

Προχειρίζομαι, propriè manum admovere operi antequam fiat, deligo, designo: f. ίσομαι. a. 1. m. προεχειρισάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. προχειρίσασθαι. Ex πρὸ & χεὶρ, χειρὸς, ἡ, manus: hinc χειρίζω, manu tracto.

Προχειρίζω, est, omnibus notum facio, & quasi ante manus colloco; Suid. exp. etiam desumo, deligo; Unde, προχειρίζομαι, facio ut quid in promptu sit; profero in medium; produco, item, passive, deligor, desumor, Polyb. Item instituor; ut λόγος de re aliqua institui dicitur; i. e. προχειρίζεσθαι, apud Plat. Item, προχειρίζομαι, promo, depromo, edo; &c. Plut. vide præced.

Πρόχειρος, ου, ὁ, ἡ, qui est in promptu, expeditus: hinc adv. προχείρως, facilimè. Th. χεὶρ, ἡ, manus.

Προχειροτονέω, prius designo, præ cæteris designo: f. ήσω. p. προκεχειροτόνηκα. perf. pass. προκεχειροτόνημαι, perf. part. pass. προκεχειροτονημένος, η, ον, prius designatus, a, um; quod ex πρὸ & χειροτονέω, manus protendo: hoc ex χεὶρ, manus, & τείνω, tendo: f. τενῶ. p. τέτακα.

Προχειροτονία, est, cuum sententia consilii, (quod προβούλευμα vocatur) ad populum allata, prius decernebatur an illud ratum esset, an queri amplius deberet; seu, quum quod in senatu constitutum erat, ad populum id ut confirmaret, referebatur; populus autem primo suffragia faciebat, deliberandumne longius super senatus consulto, an simpliciter recipiendum; id Athenis, προχειροτονία dicebatur; est à præced. vide.

Προχείρως; promptè; Synes. Item; temerè; Athen. l. 4. est adv. à πρόχειρος, qui est ad manum; obvius; inventu facilis; item, temerarius, &c. vide.

Προχέοντι, Dor. pro προχέουσι, profundunt, 3. pl. præs. ind. act. Th. χέω, fundo: f. χεύσω.

Πρόχευμα, τὸ; profusio, vel id quod profunditur; est verbale, à verbo, προχέω; profundo, effundo; ex πρὸ, & χέω, fut. χεύσω; Unde χεῦμα, τὸ; &c. v.

Πρόχθες, ante hesternum diem, nudiustertius; ex πρὸ, & Them. χθὲς, heri, &c. Vide.

Πρόχνυ, in genua, adv. qu. per Sync. pro πρόγονυ, ἐπὶ γόνυ, geniculatim, Them. γόνυ, γόνατος, τὸ, genu.

Προχοῇ, alveo, gutturnio, dat. sing. à προχοὴ, ῆς, ἡ, quod ex πρὸ & χέω, f. χεύσω, fundo.

Πρόχη, præced. scribitur etiam, πρόχους; aqualis; vel, vas aquarium, &c. idem quod χοῦς, id vide, sed πρόχη, significat etiam, ostium quo fluvius in mare effunditur; Od. ε. &c. V. Item, Πρόχοος, seu πρόχους; idem itidem quod χοῦς, ἡ; aqualis, &c. Vide. Atque inde etiam προχοΐς, & προχοΐδιον; aqualiculus; parvus aqualis, quo aqua effunditur manibus abluendis, vel miscendo vino; diminut. à πρόχοος, seu πρόχους; quod ex χοῦς, ἡ; Vas aquarium quo aqua manibus datur, &c. à χέω, V. Vel, omnia, à προχέω, v.

Προχόῳ, alveo, dat. sing. à πρόχοος, ου, ὁ, gutturnium: ab eod. Th.

Πρόχορος, ου, ὁ, nomen viri Gr. præiens in choro.

Προχόω, προχώννυω, & προχώννυμι; aggere præmunio; apud Herodot. ex πρὸ & χόω; V.

Προχρίω, ante inungo; ex πρὸ & χρίω; Vide. Sic, Πρόχρονος; tempore anterior, tempore præcedens, Luc. ex πρὸ & χρόνος, v.

Πρόχυσις, εως, ἡ, profusio: Them. χέω, fundo: f. χεύσω.

Προχύομαι, agger ante me extruitur; Unde πρόχυσις, terra ante locum aliquem aggesta: Item, πρόχυσις νῆσος; πρόχυσις χθονὸς; terra avulsa à continente, & insula; Strab. l. 5. qualis prochyta fuit, insula in sinu puteolano; Unde, προχυταῖος, qui natus est in prochyta insula, vel in ea habitat; apud Steph. omnia ex πρὸ, & χύω, χύομαι, pro χέω, χέομαι, terrâ aggestâ extruo; Unde χῶμα, χῶσις, χυτὸς, &c. quæ vide.

Προχύω; idem quod προχέω, profundo, effundo; Unde verbalia, πρόχυμα, quod profunditur, aut profusum est; & peculiariter, Vinum sponte defluens, antequam uvæ calcentur; & πρόχυσις, effusio; Item, προχύτη, ἡ; & προχύτης, ὁ; poculi species, apud Athen. l. 11. &, προχύτη, est quoque vas ad libandum; Item, primitiæ, hordea; Item, aqua, quæ in aurem victimæ infundebatur, &c. Ut &, προχύται, οἱ, vel αἱ; dicebantur fruges, seu mola salsa, qua conspergebatur victima mactanda; apud Eurip. Item, variarum rerum missilia, ut florum & fructuum, quæ jaci solita erant à populo, faustis acclamationibus principes salutante, seu victores in certamine aliquo complaudente; quando quoque folia plerumque spargebantur, & objiciebantur; quod φυλλοβολεῖν dictum erat, &c. Omnia ex πρὸ & χύω, idem quod Th. χέω, &c. V. Item, Προχεῖναι, apud Archippum comicum, dicuntur clunes, seu nates, locus ubi cum sede conjungitur coxendix, i. e. χῶναι, πύγαι, Poll. l. 2. Item, Προχώννυω, & προχώννυμι, vide supra προχόω.

Προχωρέω, f. ήσω, procedo, succedo: sæpe etiam personaliter usurpatur. Th. χωρέω, eo.

Προχώρημα, τὸ; id quod succedit, seu successit; & Ezech. 32. προχωρήματα dicuntur excrementa; quæ & διαχωρήματα; Item, προχώρησις, successio, item, processio; verbalia, à præced. προχωρέω, Vide. Item, Προψύχω, prius refrigero; Plut. ex πρὸ & ψύχω Vide. Πρωδικὸς, q. d. præcinens; à προάδω, quod ex pro & ἀείδω, contr. ᾄδω; Unde ᾠδὴ, ᾠδὸς, & ᾠδικὸς, &c. Vide. confer etiam ἐπῳδικὸς in ἐπῳδὸν. Item, προωθέω, protrudo, propello; Theophr. ex πρὸ, & ὠθέω; Vide. Πρώλης, qui ante tempus periit; qui præmaturo exitio periit, exp. &, ante tempus perdendus; est à verbo προόλλυμι; ante perdo; quod ex πρὸ, & ὄλλυμι unde ὀλέθω, &c. vide.

Πρῶμαι, vel προῶμαι, deseram, remittam: & in 1. plur. προώμεθα, a. 2. sub. m. verbi πρόϊμι. Th. ἵημι, seu ἕω, mitto.

Πρωμοσία; q. d. præjuratio; &c. idem, quod προωμοσία, id vide. Sic, Πρωώνυμος, nomen habens antea; Nonn. ex πρὸ, & ὄνομα; quod in comp. mutat prius ὁ, in ω; posterius in υ, &c. v.

Πρώρισα, ας, ε, prædestinavi, decrevi, a. 1, ind. act. verbi προορίζω, prius definio: f. ίσω. p. προώρικα. perf. pass. προώρισμαι. a. 1. pass. προωρίσθην. Quod ex πρὸ & ὅρος, terminus.

Πρώρος, & πρώριμος; qui justum legitimumque tempus prævenit; præmaturus, præcox; ut πρώρος μοῖρα in Epigr. ex πρὸ, & ὥρα, ἡ; unde ὥριος, &c. v.

Πρωρώμην, imperf. m. verbi προοράω, ῶ, prospicio: imperf. m. προωρώμην, ώμην. Th. ὁράω, video.

Πρώσις, protrusio, actio pellendi in anteriorem partem; Theophr. ut & προωστικὸς, propellendi vim habens; ut προωστικὴ δύναμις ipsa vis expultrix, &c. utrumq; verbale, à προωθέω, V.

ΠΡΥΛΕΈΣ, ων, οἱ, propugnatores, pedites; multitudo in unum congregata: dat. plur. Ion. πρυλέεσι.

Πρύλις, ἡ, saltatio armata, quam pedites saltant. Th. πρυλέες.

Πρύμνα, Ion. η, ης, ἡ, puppis, posterior pars navis. Them. πρυμνὸς, extremus.

Πρυμναῖος, ου, ὁ, qui est puppis; seu ad puppim pertinens; à præced. πρύμνα, Vide.

Πρυμνήσι' pro πρυμνήσια, retinacula nom. pl. n. g. à

Πρυμνήσιον, ου, τὸ, funis, quo navis religatur ad terram; quod à πρύμνα, ης, ἡ, puppis, Th. πρυμνὸς, extremus.

Πρυμνήσιος, idem quod πρυμναῖος; ut, πρυμνήσια σχοινία seu πείσματα, funes quibus naves ad terram à puppi religantur; ab eodem cum præced. V.

Πρυμνήτης, ου, ὁ; gubernator in puppi sedens, & metaph. princeps; item, adjective, pro πρυμνήσιος, ut, πρυμνήτης κάλως; apud Eurip. Sic etiam πρυμνητικὸς, ad puppim pertinens, &c. idem quod πρυμνήσιος, & omnia ab eod. cum præced. quod V. Item πρυμνόθεν, & πρύμνηθεν, à puppi, à tergo, &c. à seq. πρυμνὸς, V.

ΠΡΥΜΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, extremus, ultimus: qu. à πέρας, finis, extremitas. Estque qu. ad πέρας μένει. Hinc πρύμνα, ης, ἡ, puppis, πρυμνήσιος, ad πρύμναν pertinens.

Πρυμνὼ, όος, ἡ, nomen mulieris; q. d. ultima.

Πρυμνώρεια, ας, ἡ, extrema pars montis: q. à πρυμνὸς, extremus, & ὄρος, εος, τὸ, mons.

Πρυτανεία, & Ionicè, πρυτανηΐη, ης, ἡ; dignitas seu potestas prytanica; munus vel imperium prytanicum; Plut. erat autem hæc πρυτανεία, modo penes hanc, modo penes illam tribum Atheniensem, elapso tempore præscripto; erant autem decem tribus Athenis quotannis πρυτανεύουσαι ἑκάστη; ab eod. cum seq. V.

Πρυτανεῖα, τὰ, pecunia quam actor & reus disceptaturi reponebant: &

Πρυτανεῖον, ου, τὸ, locus Athenis ubi alebantur publicè bene de republ. meriti; item ampla & magnifica domus: &

Πρυτανεύω, sum πρύτανις, ago πρύτανιν, V. Sic tribus à Demost. πρυτανεύειν dicitur, ex quâ quinquaginta viri erant πρυτάνεις, qui imperii summam tenebant, &c. Unde dicitur aliquis πρυτανεύειν εἰρήνην, i. e. pacem agitare ut πρύτανις, Isocr. & apud Demost. ὁ πρυτανεύσας ταῦτα, qui harum rerum transactor, & summus administer fuit; nam πρυτανεύω, exp. etiam, rego, moderor, administro; item, suppedito, subministro, procuro; & in pass. πρυτανεύομαι, regor, administro, prospicior; item subministror; atque inde πρυτανεὺς, idem quod, ut & omnia à seq. Th. πρύτανις, V. à quo etiam est πρυτανικὸς, ου, ὁ; ad πρύτανιν pertinens; ut πρυτανικὴ ἐσθὴς, vestis qua uti solebat ὁ πρύτανις, Athen. l. 14. Item, πρυτανήϊον, idem quod πρυτανεῖον, locus Athenis, ubi judices, & magistratus versabantur, & ἐπρυτανεύοντο ii quos civitas istoc honore afficere vellet; Plut. & πρυτανηΐη τῆς ἡμέρης, imperitandi dies, seu dies imperii, Herodot. itidem ab eod V.

ΠΡΥ'ΤΑΝΙΣ, εως, ὁ, præfectus, administrator; custos; in pl. πρυτάνεις, acc. sing. Πρύτανιν, & est nomen propr qu. πυρὸς ταμίας, ut sit proprie frumentorum præfectus; vel à πρῶτος.

Πρῷ, vel πρῳὶ; Atticè dicitur pro πρωΐ, manè, v.

Πρῷαν, Dor. pro πρῴην, quod vide.

Πρῴζα, vel πρωΐζα, & πρῴζον pro πρώϊζον, non ita dudum, hodie, manè, Il. β. Item, præmaturè, ante tempus consuetum; Theocr. Idyll. 18. à Th. πρωΐ, manè, &c. v.

Πρῴην, adv. paulò ante, nuper, quondam: à πρωΐ, manè.

Πρωθήβης, ου, ὁ, & πρωθήβος, ου, ὁ, ἡ, qui primos pubertatis annos agit, puber: ex πρῶτος & ἥβη, pubes.

Πρωθύστερος, ου, ὁ, præposterus: & πρωθύστερον, figura, quæ ὕστερον πρότερον, sive ὕστερον πρότερον appellatur.

ΠΡΩΙ', manè, adv. temporis, cui opponitur ὀψὲ, vesperi. ἅμα πρωΐ, summo diluculo. Hinc Poeticè pro πρωΐ, πρωΐζα, & πρωΐζον, nudius tertius: vel ut alii volunt, hodie manè.

Πρωΐα, ας, ἡ, subaudi ὥρα, matutinum tempus. Th. πρωΐ, manè.

Πρωϊαίτατα; admodum tempestive, præmature, summo manè, Plut. est adv. à πρωϊαίτατος, maximè maturus seu tempestivus; superl. ut & πρωϊαίτερον, profundiore

fundiore diluculo; item maturius tempestivus; ut πραϊαίτερν γέροντα γίνεσθ; maturius fieri senem; adv. à compar. πραϊαίτερος, maturior, tempestivior; & omnia ab eod. Th. πρωΐ, V.

Πρωϊανθής, primo vere florens; maturè, vel præmaturè florens, ex πρωΐ, & ἄνθος, εος, τὸ; V. Item, πρωϊβλαστής, & πρωϊβλαστὸς; mature, seu præmaturè germinans; Unde, πρωϊβλαστία, matura germinatio, seu præcox germinatio; & πρωϊβλαστέω, ῶ, mature germino; Theophr. Unde etiam, πρωϊβλαστότερος; compar. prius germinans, &c. omnia, ex βλάστη, seu βλαστὸς, &c. vide.

Πρωΐζα, præmaturè, adv. à πρωΐ, mane.

Πρωΐζον, paulo ante præteritum; hesternum; vel nudiustertius, &c. pro eo dicitur etiam, πρωζὸν; quod ut & πρωΐζα, idem quod πρωζὰ; id Vide. Item, πρωΐθεν, de mane; à mane diei, &c. omnia ab eodem Them. πρωΐ, vide.

Πρωΐκαρπος, cujus fructus maturè proveniunt; Unde, πρωϊκαρπία, ἡ; matura fructuum editio; cum arbores fructus suos maturè reddunt; & πρωϊκαρπέω, ῶ; mature fructus meos reddo, &c. ex πρωΐ, & καρπὸς, ὁ; &c. V.

Πρώϊμος, ου, ὁ, ἡ, matutinus, a, um, maturus: ab eod. Them.

Πρωϊνὸς, ἡ, ὸν, matutinus, a, um: ejusd. Them.

Πρώϊον, hora matutina, à seq. πρώϊος, maturus; ut πρώϊον σπείρουσιν ὄσπριον, maturè serunt; sed & ager etiam aliquis πρώϊος dicitur, qui cito maturat semen commissum, & præcox reddit; & πρώϊα δένδρα, arbores præcoquæ; ap. Theophr. sæpe, ab eodem Them. πρωΐ, vide.

Πρώϊος, ία, ὸν, matutinus, a, um. Th. πρωΐ, mane.

Πρωϊότης, ητος, ἡ; præcox mat[illegible]; Theophr. de caus. pl. &c. à præced. πρώϊος; v.

Πρωϊσπορος, qui maturè seritur; vel præmaturè serendus; Unde πρωϊσπορέω; præmature sero; mature semino; Theophr. ex πρωΐ, & σπορὰ, ἡ; vel, σπόρος, ὁ, &c. V.

ΠΡΩΚΤΟ'Σ, ῦ, ὁ, podex, nates.

Πρωκτοτηρεῖν; adulterorum nates spectare, seu aspicere, quando publice διαρύτλοντο ῥαφάνῳ, ἢ ἐτίλλοντο, depilabantur; Aristoph. in equit. quæ adulterorum fuit pœna; Suid. ex præced. Them. πρωκτὸς, & τηρέω, ῶ; &c. vide.

Πρωλυθίαι, οἱ; exp. παραλελυμένοι, apud Hesych. eidem, πρωλύθιος, est ὁ πρηνὴς ἐπὶ τὸ στόμα, exolutus, pronus seu præceps in os; παρὰ τὸ προλύειν; à προλύω, ex πρὸ & λύω, &c. v.

Πρὼν, ωνος, & πρώων, ονος, ὁ, pro πρηὼν, ῶνος, ὁ, cacumen montis.

Πρώονες, οἱ, montium vertices: à πρώων. vide πρών.

Πρὼξ, ωκὸς, ὁ, gutta. Th. πρωΐ.

Πρὼξ, præced. stillicidium, proprie de roris gutta dici traditur, ἀπὸ τοῦ πρωΐ πίμπεσθαι; &c.

Πρῷος, legitur pro πρώϊος, præmaturus, id vide.

ΠΡΩ'ΡΑ, ας, ἡ, PRORA, frons navis: quà πρὸ & ῥέω, fluo: vel ut alii volunt ὁράω, video.

Πρῶρα, τὰ, Etymol. sunt anteriora; à præced. Th. πρώρα, ἡ, V.

Πρωρίζω, in prora deprimo; & in pass. πρωρίζεσθαι, navis dicitur quum prora ponderum vi deprimitur; & metaph. quælibet res, cujus caput in anteriorem partem incurvatur; Hes. à Th. πρώρα, ἡ; Unde etiam, πρωρεάτης, seq. qui in prora navem regit, &c. V.

Πρώραθεν, adv. è prorâ. Them. πρώρα prora.

Πρωρατεύω, proreta sum: à

Πρωράτης, ου, ὁ, & πρωρεὺς, έως, ὁ, PRORETA. Th. πρώρα.

Πρωρεύω; idem quod πρωρατεύω, proram rego, seu in prora navem rego; clavum teneo, &c. v.

Πρωστάτης, ου, ὁ; qui primus stat. ex πρὸ & ἵστημι; Unde στατὸς, ὁ; &c. V. o vertitur in ω; Vel est per Sync. ex πρῶτα, vel πρῶτος, & ἵσταμαι, v.

Πρῶτα, primum, adv. τὰ πρῶτα, vel πρωτεῖα, primæ partes: à πρῶτος, primus. Th. πρὸ.

Πρωταγωνιστὴς, ου, ὁ; qui primas agit partes in fabula seu scena; Plut. interdum additur genitivus δράματος; ut apud Luc. exp. & actus princeps, & quasi præsultor; item, antesignanus; & inde, ad quemlibet transfertur, qui primum in quovis certamine, atque adeo in quovis negotio, locum tenet, princepsque est, ex πρῶτος & ἀγωνιστὴς; V. Unde etiam, Πρωταγωνιστέω, ῶ; i. e. πρωταγωνιστὴς εἰμι; primas fabulæ, seu in scena, partes ago: Item, primam orationem habeo in judicio; Demosth. &c, ab iisdem.

Πρώταρχος, ου, ὁ, militiæ princeps: ex πρῶτος, & ἀρχὴ.

Πρωτεῖον, ου, τὸ, principatus, primatus, τὰ πρωτεῖα, i. e. πρῶτα, primæ partes: à πρῶτος, primus, Th. πρὸ, ante.

Πρωτεσίλας, α, ὁ, Dor. pro Πρωτεσίλαος, ου, ὁ, PROTESILAUS.

Πρωτεὺς, έως, ὁ, PROTEUS, deus marinus.

Πρωτεύω, primas teneo, sum primus: f. εύσω. p. πεπρώτευκα, quod à πρῶτος, primus, Th. πρὸ, ante.

Πρώτη, ης, ἡ, prima. f. g. à πρῶτος, quod vide.

Πρωτηβότῃ, dat. sing. à

Πρωτηρότης, ου, ὁ, qui primus arat: ex πρῶτον, in primis, & ἀρόω, aro: f. όσω.

Πρώτιστ', pro πρώτιστα, quod & πρώτιστον, primum, in primis, adv. superl. à πρῶτον. Sic

Πρώτιστος, ου, superl. à πρῶτος, primus. Th. πρὸ ante.

Πρωτόαλος; primum mare expertus: primum navigans; (i. e. πρωτόπλους; V.) ex πρῶτον, & ἅλς, ἁλὸς, V. Item, πρωτόβαθρος, ου, ὁ; qui, in primis subselliis, aut qui, in subselliis judicialibus, primus sedet: qui in eminentissimo loco sedet; Arist. Unde, πρωτοβαθρέω, ῶ; in primis subselliis, aut in subselliis primum colloco; ex πρῶτος & βάθρον, τὸ; à Them. βαίνω; Vide. Sic &, Πρωτόβολος, qui primus jaculatur; in Epigr. & πρωτόβολος ἵππος, dicitur equus qui primas dentes emittit; Eust. Unde, πρωτοβολέω primus jaculor; Plut. ex πρῶτος, & βόλος, Unde. βολέω, &c. V. Item, Πρωτόγαλα, colostrum, i. e. lac primum post partum; quod sponte concrescit; ex πρῶτον, & γάλα, τὸ, V.

Πρωτογένειος, primogenius; ut τύχη πρωτογενεία, fortuna primogenia; Plut. ex πρῶτος, & γένος, εος, τὸ; V. Item, πρωτογέννημα, ατος, τὸ; quod primum enatum & eductum est; Exod. 23. ex πρῶτος, & γεννάω, unde γέννημα, τὸ; V.

Πρωτογεννήματα, τὰ, primitiæ: vide, à πρωτόγονος.

Πρωτογένης, εος, ους, ὁ, PROTOGENES, nomen propr. sed

Πρωτογενὴς, ὁ, ἡ, primigenius: &

Πρωτόγονος, ου, ὁ, ἡ, primigenitus; sed πρωτογόνος, primum pariens: ex πρῶτος, primus, & γείνομαι, nascor, p. m. γέγονα.

Πρωτογόνων, gen. pl. à πρωτόγονος, vide præced.

Πρωτογεύστης, ου, ὁ, prægustator; qui primus gustat. ex πρῶτος, & γεύω, fut. εύσω, &c. V. Item, πρωτογνώμων, qui est primæ sententiæ; qui primus sententiam dicit; princeps senatus; à γνώμων; V. Πρωτογύναικες, qui primum uxores ducunt, à Th. γυναικὸς, V. Πρωτοδαὴς qui primus scit, vel didicit; à Th. δαίω, V. Πρωτόζυξ, primis nuptiis junctus; vel, qui tunc primum matrimonio junctus est; in Epigr. à Th. ζεύγνυμι, fut. ζεύξω, unde ζυγὸς, ὁ; &c. V. Πρωτοθοινία, prima convivii portio, q. d. primicænium; Poll. à Th. θοίνη, ἡ; V. Πρωτόθρονος, qui primo throno sedet; à θρόνος, ὁ, V. Item, Πρωτόθροος, q. d. primisonus, exp. &. primo sono editus, ut πρωτόθροος ὀμφὴ; prophetia; item, primo locutus; Non. à θρόος, ὁ; comp. ut præced. cum πρῶτος, &c. V.

Πρωτοκαθεδρία, ας, ἡ, primus consessus: q. d. ἡ πρώτη καθέδρα, quod ab ἕδρα, sella, Th. ἕζομαι, sedeo.

Πρωτοκήριος, primicerius; primicerii, autem, erant, primi & antesignani omnium dignitatum; quod, in tabula cerata primi notarentur; κηρὸς enim est cera; Unde in lib. præfecturarum, secundo cerium etiam legitur; & Marianus primicerios notariorum, primicerios sacri cubiculi, & primicerios castrenses enumerat; idem etiam primocerium à manibus, quasi primarium appellatus, &c. ex πρῶτος, & κηρὸς, ὁ; V.

Πρωτοκλισία, ας, ἡ, primus accubitus: ex πρώτη & κλισία, ας, locus in quo accumbitur. Th. κλίνω, reclino.

Πρωτόκουρος; tum primum tonsus, vel qui primum tondetur; Unde πρωτοκουρία, prima tonsio; Tobit. c. 1. ex πρῶτος, & κουρὰ, ἡ; à Them. κείρω, V. Item, Πρωτόλειον, τὸ; & πρωτόλεια, τὰ; primitiæ prædæ seu manubiorum; & general. pro quibusvis primitiis; apud Eurip. &c. ex πρῶτος, & λεία, ἡ; Vide. Sic, Πρωτολογία, primæ partes dicendi; ut &, πρωτολογέω, primus dico, vel primas dicendi partes sortitus sum; ex πρῶτος & λόγος, ὁ; V. Item, Πρωτολοχία, ordo primipilarium, seu λοχαγῶν.

Vide l. de voc. milit. ex πρῶτος & λόχος, ὁ; &c. V.

Πρωτομήτεια, ας, ἡ; nomen mul. quæ prior curat.

Πρωτόμορος, primus mortuus; Æschyl. ex πρῶτος, & μόρος, ὁ; Vide. Item, Πρωτομφαλὸν, ου, τὸ; umbilicus clypei; ex πρῶτος & ὀμφαλὸς, ὁ; v.

Πρῶτον, τὸ, πρῶτα; adv. primum. Them. πρὸ, ante.

Πρωτόνεως; qui nunc primum navigat, aut navi in aliquem locum movetur; ex πρῶτος, & ναῦς, gen. Att. νεὼς; vide.

Πρωτοπαγεῖς, nom. plur. à

Πρωτοπαγὴς, έος, οῦς, ὁ, ἡ, recens compactus. Ex πρῶτος, & πήγνυμι, compingo: f. ξω.

Πρωτόπειρος, primum experiens. ex πρῶτος, & πεῖρα, ἡ; V. Item, Πρωτοπάθεια, ας ἡ; primarius affectus, & ἰδιοπάθεια, ex πρῶτος, & πάθος, εος: v.

Πρωτόπλαστος, ου, ὁ, qui primus formatus est, ut Adam; quod ex πρῶτος, & πλάσσω, seu ττω, fingo. hinc πλαστὸς, fictus.

Πρωτόπλοος, & πρωτόπλους; primo navigationem experiens; primo navigans, & apud Xen. πρωτόπλοι, exp. de navibus quæ primæ in acie erant; ex πρῶτος & πλόος, & πλοῦς, contr. V. Item, Πρωτοπορεία, dicitur de iis qui primo incedunt; seu, est dignitas præeund. ex πρῶτος & πορεύομαι; Unde πορεία, ἡ; &c. V. Sic, Πρωτοπραξία; prima exactio; seu quod primo exigitur, ex πρῶτος, & πρᾶξις, εως; Vide. Sic etiam, Πρωτόρρυτος ῥητίνη, resina quæ primo defluit, seu defluxit; quæ & αὐτόρρυτος, à spontanea defluxione dicitur; Gal. ex πρῶτος, & ῥέω, Unde ῥύω, inusit. à quo ῥυτὸς, &c. V. Item πρωτόρυμος, extremum temonis; ex πρῶτος, & ῥυμὸς, ὁ; &c. v.

Πρῶτος, ου, primus, item pro comparat. prior, superior, πρῶτοι, majores: τὴν πρώτην, primum: contract. ex πρόατος, pro πρότατος, superl. à πρὸ, ante.

Πρωτόσπορος, qui primus seminatus est; primo satus; ut apud Nonn. γάμος dicitur, βίου πρωτόσποροις ἀρχὴ, i. e. principium & seminarium vitæ; sed, πρωτοσπόρος, est qui primus serit, aut sevit; ex πρῶτος, & σπορὰ, seu σπόρος, &c. V. Item, Πρωτόσακτος, qui primus distillavit; ut πρωτόσακτος κονία, lixivium quod è cineribus calce commixtis paratur, &c. ex πρῶτος, & σακτὸς, à quo σακτὴ, scil. κονία; &c. V. Item, Πρωτοστατέω; primus in ordine sto; antistes seu antesignanus sum; à seq. πρωτοστάτης, antistitor, præses, V.

Πρωτοστάτης, ου, ὁ, qui primus stat in acie; item princeps, author. Ex πρῶτος, primus, & ἵστημι, sto.

Πρωτοτοκεῖα, τὰ; privilegia, seu jura primogenituræ, Deut. c. 21. Item, πρωτοτοκέω, primum pario, primum enitor, & πρωτοτοκεύω, primogenituræ privilegia tribuo, ex iisd. cum seq. V.

Πρωτοτόκια, ων, τὰ, jus primogeniti. Heb. 12. 16. à

Πρωτοτόκος, ου, primipara: sed πρωτότοκος, ου, ὁ, ἡ, primogenitus. q. d. πρῶτον τέκος, prima proles: quod à τίκτω, pario: f. τέξομαι. p. m. τέτοκα, peperi.

Πρωτοτοκοῦσα, quæ primum enititur, est part. præs. fœm. à præced. πρωτοτοκέω, V.

Πρωτότομος, qui primus cæsus & putatus est; Unde πρωτοτομέω, primum seco, vel scindo, seu, cædo; in primis puto, &c. ex πρῶτος & τέμνω, in præt. med. τέτομα, unde τομὴ, τομὸς, &c. V. Item, Πρωτουργὸς, primas in opere aliquo partes obtinens; primario efficiens: ex πρῶτος, & ἔργον, τὸ; V. Πρωτοφανὴς, primo apparens; Nonn. ex πρῶτος, & φαίνω; Vide. Πρωτότυπον, ου, τὸ; primum exemplar; i. e. ἀρχέτυπος; Unde πρωτότυπον ὄνομα, nomen primitivum & primigenium &c. ex πρῶτος & τύπος, V. Item, Πρωτόχνοος, seu, πρωτόχνους, primam lanuginem habens; ex πρῶτος, & χνόη, ἡ; seu, χνόος, contra χνοῦς; à Them. χναύω; &c. Vide. Item, Πρωτοφυὴς, primo natum seu exortum; ex πρῶτος & φύω, &c. Vide. (Hæc autem proxime præcedentia vocabula hoc ordine describenda fuere; primo, πρωτοτομὸς, 2. Πρωτότυπος, (exemplar, ex quo simile facimus;) 3. Πρωτουργὸς, & 4. Πρωτοφανὴς, 5. Πρωτοφυὴς; ac denique, 6. Πρωτόχνοος, &c.)

Πρωτὼ, όος, ἡ, nomen mul. ἡ πρωτεύουσα.

Πρώτως, adv. primò, primarie: à πρῶτος. Th. πρὸ ante.

Πταίην, volem, a. 2. opt. act. verbi πτῆμι, volo, as, a. 2. ἔπτην. Them. ἵπταμαι, volo.

Πταίουσα, offendens, Dor. pro πταίουσα, præs. part. f. g. à πταίω.

ΠΤΑΙ´ΡΩ & πταίρω, sternuto, a. 2. ἔπταρον. Est aliquid cadere facio, sterno: ut possit esse à πτόω.

Πταίσειν, f. 1. inf. activ. πταίσητε, 2. pl. a. 1. sub. act. verbi πταίω, impingo.

Πταίσμα, ατος, τὸ, offensio, lapsus: à perf. pass. seq.

ΠΤΑΙ´Ω, impingo, offendo: labor: (q. à πίπτω, cado.) f. πταίσω. p. ἔπταικα. a. 1. ἔπταισα a. 1. sub. act. πταίσω, ης, ῃ, perf. passiv. ἔπταισμαι.

Πτακὶς, ίδος; pavidus, timidus, unde, πτακίζω, trepido; atque inde verbale, πτακισμὸς; trepidatio; omnia, à πτὰξ, πτακὸς; id Vide. Item, πτακωρεῖν; timere, pavere; ab eod.

Πτάμενος, η, ον, volans, præs. part. pass. verbi πτῆμι, & in pass. πτάμαι. Alii malunt esse a. 2. part. m. verbi ἵπταμαι, volo. f. πτήσομαι. a. 2. m. ἐπτάμην.

Πτὰξ, πτακὸς, ὁ καὶ ἡ; pavidus, timidus, i. e. δειλὸς; & idem quod πτὼξ; à πτήσσω; id V.

Πταρμὸς, ου, ὁ; sternutatio, sternutamentum; Unde, πταρμικὸς, ου, ὁ, qui sternutare potest vel solet; Item, sternutamenta movens; cui inest vis movendi sternutamenta; ut πταρμικὸν φάρμακον, &c. Item, Πταρμικὴ, fruticis genus sic dicti, quod in cacumine capitulum habeat, acri odore suo sternutamentum excitans; teste Diosc. l. 2. 192. Item, Πτάρνυμαι, sternuto; omnia à Them. πταίρω, f. πταρῶ, &c. vide.

Πτάτο, volabat, Ion. pro ἔπτατο, 3. sing. imperat. pass. verbi πτάμαι, vel a. 2. m. ut dictum in πτάμενος.

Πτὲ, particula Poet. ex ποτέ.

ΠΤΕΛΕ´Α, ας, ἡ ulmus q. πεταλέα, à πέταλον, folium, Est ab imo ramosa & foliosa.

Πτελεὸς, οῦ, ὁ; idem quod præced. πτελέα, ulmus; species arboris aptissima ædificiorum fundamentis, Diosc. 1. 112. & 183. Unde, πτελέϊνος, ulmeus, i. e. ex ulmo confectus; & πτελεώδης, ulmeus, ulmo similis, Hesych. &c. Vide.

Πτερὰ, nom. vel acc. pl. à πτερὸν, ου, τὸ, ala. πτερὰ νίκας, alæ victoriæ, id est, victoria, quam quis celeriter adipiscitur.

Πτερία; idem quod πτέρις, (id vide) & ab eodem Them. πτερὸν, τὸ: Vide. Unde etiam, πτέριος, non usit. Sed inde πτερέως, celeriter, adv. ab eodem.

Πτέρινος, alatus, pennatus; à Th πτερὸν, vide.

Πτέρις, ίδος, ἡ; filix: ab alis, πτέρυξ, quia folia habet incisa & explicata.

Πτερὶς, præced. scribitur etiam πτερὶς, filix, scil. mas; (nam filix fœmina dicitur θηλυπτερὶς) quod folia expansa habeat velut alas, à Th. πτερὸν, V.

Πτέρνη, ἡ idem quod πτέρνα, seq. pars pedis posterior, &c. v.

ΠΤΕ´ΡΝΑ, ης, ἡ, calx, calcaneum: cujusvis rei extremitas; dolus: q. à πατεῖν τὴν ἔραν. à calcanda terra. Hinc

Πτερνίζω, f. ίσω, ἡ; calce peto, calcitro, fero, supplanto: à præced.

Πτερνὶς, ίδος, ἡ, calx pedis: item fundum & basis pelvis: à πτέρνα.

Πτερνισμὸς, ου, ὁ, supplantatio, deceptio; Hesych. Item, πτερνιστὴρ, ῆρος, calcar; vel idem quod πτερνιστὴς, ου, ὁ; qui calce impetit & verberat, qui calcibus contingere, & ferire solet; verbalia, à præced. πτερνίζω, V.

Πτερνογλύφος, ου, ὁ, nomen Muris. à πτέρνα, calx, & γλύφω, scalpo. Them. γλάφω, cavo.

Πτερνοκοπεῖν; calcaneis strepitum movere, supplodere pedibus; ταῖς πτέρναις κτυπεῖν πρὸς τὰ ἐδώλια ἐν τοῖς θεάτροις; Pollux, explodere atque tumultuari; hinc apud Athen. l. 6. Philoxenus dicitur πτερνοκόπις, &c.

Πτερνοτρώκτου, gen. sing. à πτερνοτρώκτης, ου, ὁ, nomen muris. Ex πτέρνα, calx, & τρώγω, rodo, comedo: f. τρώξομαι, a. 2. ἔτραγον.

Πτερνοφάγος, ου, ὁ, nomen muris: à πτέρνα, calx, & φάγω, comedo. a. 2. ἔφαγον.

Πτεροδόνητος, pennis agitatus, celer; qui alis circumagitur; Aristoph. ex πτερὸν, τὸ; & δονέω, ῶ; fut. ήσω, &c. vide.

Πτερόεις, εντος, alatus, celer: acc. sing. πτερόεντα, velocem. Aliquando sagittis tribuitur: aliquando etiam verbis, quod emissa ex ore revocari nequeant: à πτερὸν ala.

ΠΤΕ´ΡΟΝ,

ΠΤΕΡΟ'Ν, ȣ̃, τὸ, ala: item penna, pinna, qu. per Syncop. pro πετεϱὸν, quod à πέτομαι, volo. Hinc πτερόεις, alatus, celer, πτέρυξ, ala: δίπτερος, bipennis: πτερύσσομαι, alarum plausu latera ferio, ut gallinacei ante cantum: gestio.

Πτεροποίκιλος, varias & pictas habens pennas; ex πτερὸν, τὸ, & ποικίλος, ὁ, V. Sic &, πτερορρέω, & πτερορρυέω, pennas demitto; amitto pennas; item, pennis solutis aut liquefactis concedo; instar Icari; Nazanz. ex πτερὸν, τὸ, & ῥέω, V. Item, πτεροφόρος, ὁ, penniger, aliger; ex πτερὸν, τὸ, & φορὸς, ὁ, V.

Πτερόομαι, ȣ̃μαι, alæ mihi accommodantur; & Metaph. navis velo πτερȣ̃ται, dicitur; & πτερȣ̃ται ἐλπίσι; qui sic & gaudio exultant, & quasi alites fiunt; item, dicuntur πτερȣ̃ται in rebus adversis, qui collecto animo, quasi alis rursus elevantur, & vires resumunt; Plut. Greg. est pass. ab act. seq. V.

Πτερόω, ῶ, f. ώσω, alatum facio; alas addo. Th. πτερὸν, ȣ̃, τὸ, ala.

Πτερύγεσσι, dat. pl. Ion. pro πτέρυξι, à πτέρυξ, υγος, ἡ, ala: dat. sing. πτέρυγι. Th πτερὸν, ala.

Πτερυγίζω, pennas rostro purgo; item, alas pando, alas explico; de avibus dicitur alis everberantibus latera, affectantibusque volatum; nondum confirmatis satis pennis, ad volaturam; (quales sunt pullorum alæ) vel decisis necdum plane renatis; unde ex eo frustrato conatu, etiam πτερυγίζειν, pro aliquid frustra tentare, sumitur, & inaniter conari; (i. e. ματαιοπονεῖν;) apud Aristoph. est à πτέρυξ, υγος, V.

Πτερύγιον, ȣ, τὸ, alula; pinna in piscibus; & pinna ædificii, diminut. à πτέρυξ, υγος, ala. Th. πτερὸν, idem.

Πτερυγοφόρος, penniger; (idem quod πτεροφόρος;) aliger; ut, πτεροφόροι θεαί; apud Euryp. Sic etiam dicebatur agmen quoddam militare, forsan à pennigeris cristis; item, πτεροφόροι vocabantur cursores, tabellarii ac nuncii celebres, quod ii peræegrè proficiscentes, surrectas in capite pennas gestare solerent;) unde, πτερυγοφόρον, succinum dictum, quod plumas leves, paleasq; attrahat; sic &, πτερυγοφόρον ἤλεκτρον, &c. Ex πτέρυξ, υγος, & φέρω, unde φορὸς, &c. V.

Πτερυγώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, alæ speciem gerens; alam referens; alatus; unde, οἱ πτερυγώδεις, à medicis dicuntur ii, quibus extant atq; eminent retrorsum scapulæ, in modum alarum excarnes; cujusmodi homines tabi obnoxios censent; Gal. est à πτέρυξ, υγος, V.

Πτερυγώκυς, & πτερυγῶκυς, εος, ὁ ϰ ἡ, q. d. celeripennis; pernix; ὠκύπτερος; apud Æschyl. alis celer; ex πτέρυξ, υγος, & ὠκὺς, V.

Πτερύγωμα, τὸ, ala, pinna; unde, πτερυγώματα, dicuntur, τῶν γυναικωδῶν αἰδοίων, ambitus, labra, & veluti alæ; Poll. l. 2. sicut & in auribus, etiam πτερυγώματα dicuntur, ea quæ panduntur quasi pinnæ. Item, πτερυγωτὸς, alatus, pennatus, pinnatus; Aristoph. Utrumq; à seq. πτέρυξ, υγος, &c. V.

Πτερυλλίδες, αἱ, cicadæ, locustæ, i. e. ἀκρίδες; Suid. sed perperam. pro πτερυπλεριλλίδες; ut vel Etymon ostendit, quod subjungitur, παρὰ τὸ πέσσαρα ἔχειν πτερά; patet etiam ex Schol. Aristoph. ex quo ista sunt desumpta.

Πτέρυξ, υγος, ἡ, ala; item pinna sive penna. Th. πτερὸν, ȣ̃, τὸ, ala.

Πτέρυξις, εως, ἡ, alarum plausus; est verbale à seq. πτερύσσομαι, alis latera ferio; item, passis alis gestio; &, alis strepo, pugnamq; meditor & minitor; Laert. in Socr. &c. V.

Πτερύσσομαι, f. ύξομαι, vide in πτερὸν.

Πτέρωμα, ατος, τὸ, pennosum in avibus tegmen; unde, πτερώματα, τὰ, dicuntur & pinnæ seu muri in ædificiis; item, πτέρωσις, ἡ, pennarum productio; item, idem quod πτέρωμα; sic &, πτερωτὴς, ȣ̃, ὁ, qui alas addit; qui alis sublevat; & Metaph. apud Greg. τῆς ἐρημίας πτερωτήν; i. e. exhilaratorem & confirmatorem; item, πτερωτὸς, alatus, pennatus; unde, πτερωτὸν, τὸ, ales, volucris, &c. Omnia verbalia, à πτερόω; in pass. πτερόομαι, alatus fio; & alis in altum vehor, &c. V.

Πτέσθαι, volasse, pro πτάσθαι, a. 2. inf. m. q. à πτέω, pro ἵπταμαι, volo, as. f. πτήσομαι. a. 2. act. ἔπτην. a. 2. m. ἐπτάμην. a. 2. inf. m. πτάσθαι.

Πτῆμα, ατος, τὸ, volatus avium, scil. est verbale, ab ἵπταμαι, fut. πτήσομαι, &c. Vel ab inusit. πτῆμι, & πτῆμαι, fut. πτήσω, & a. 1. ἔπτην; unde πτῆναι, volare; ab ἵπταμαι.

Πτῆναι, a. 2. inf. act. verbi ἵπταμαι, volo, as. f. πτήσομαι. a. 2. ἔπτην.

Πτηνὸν, ȣ, τὸ, volatile, avis: τὰ πτηνὰ, ῶν, aves: ab ἵπταμαι, volo. f. πτήσομαι.

Πτηνὸς, ȣ, ὁ, volucris, volatilis, alatus, &c. Est masc. unde neut præced. V.

Πτῆξαι, consternare, a. 1. inf. act. à seq.

Πτήσσω, metu contrahor, expavesco; fugio; me abscondo; & active perterrefacio. f. ξω. Th. πτοέω, terrefacio.

Πτήσω, volabo, f. 1. act. verbi πτῆμι, seu ἵπτημι, volo. Th. ἵπταμαι, idem. f. πτήσομαι.

Πτῆσις, εως, ἡ, volatus, volatio; ut, & πτητικὸς, ȣ̃, ὁ, volatilis; cui volandi facultas & vis inest; verbalia, ab ἵπταμαι, vel à πτῆμι, vide πτῆμα præced.

Πτίλον, ȣ, τὸ, penna mollis, pinna, lanugo: à seq. Th.

ΠΤΙ'ΛΟΣ, ȣ, ὁ, cui ex ciliis pili periere; calvus.

Πτίλωσις, εως, ἡ, pennarum plumarumque annua mutatio; item, defluvium pilorum è palpebris callosis & rubentibus, &c. Item, πτιλωτὸς, ὁ, pennatus, pinnatus; item, πτιλωτὰ, quæ membranâ siccâ volant; omnia a præced. πτίλον, τὸ, V.

Πτισμὸς, ȣ̃, ὁ, pinsatio, tusio; est verbale, à seq. πτίσσω, V.

Πτισάνη, sive πτισσάνη, ptisana; i. e. hordeum pistum, & a cortice purgatum; in Epigr. l. 2. & apud Athen. l. 14. Itidem a seq. Th. πτίσσω; unde, pass. πτίσσομαι, pinsor, tundor; ut ἐπτισμέναι κριθαί; hordeum pistum; & πτισθεὶς, pistus, &c. V.

ΠΤΙ'ΣΣΩ, seu πτίω, f. πτίσω, PISO, PINSO, tundo; decortico: convenit cum πατάσσω, percutio: hinc πίσον, ȣ, τὸ, pisum.

Πτιστικὸς, pinsationi aptus; unde neut. πτιστικὸν, τὸ, pinsationi aptum; vel, quo utuntur ad pinsationē; est verbale à πτίσσω, πτίσσομαι, vide præced.

Πτόα, ας, ἡ, pavor, & consternatio; seu, timor, metus; est à seq. Th. πτοέω, V. In pass. πτοέομαι, ȣ̃μαι, exterrefio; perterreor; obstupefio, attonitus reddor, &c.

ΠΤΟΕ'Ω, terrefacio, terreo; item, obstupefacio: f. ήσω. p. ἐπτόηκα. a. 1. pass. ἐπτοήθην. a. 1. sub. pass. πτοηθῶ, ῇς, ῇ. & in 2. pl. πτοηθῆτε. a. 1. part. pass. πτοηθεὶς, έντος, consternatus, attonitus. Hinc πτήσσω. f. ξω, expavesco: πτωχὸς, ȣ̃, ὁ, mendicus: πτωχεύω, mendicus sum. f. σω. p. ἐπτώχευκα.

Πτοηθῆτε, 2. pl. a. 1. sub. pass. verbi πτοέω, quod V.

Πτοιημένος, attonitus, admirans. Ion. pro ἐπτοημένος, perf. part. pass. verbi πτοέω, quod V.

Πτόησις, εως, ἡ, consternatio. Th. πτοέω, terreo.

Πτοία, ας, ἡ, idem quod, & pro πτόα, pavor: inanis metus; item, impotens, & quasi stupida libido; rei alicujus nimia affectio; Plut. Item, sternutatio; Hesych. Item, πτοιαλέος, pavidus, timidus, meticulosus; ut &, πτοιάω & πτοιέω, idem quod, & pro, ut omnia, à Th. πτοέω, consterno metu; exterreo, attonitum reddo, &c. V. Item, πτοῖος, timor, tumultus, ab eod.

Πτοίμην, οιο, οιτο, volem, es, et, pro πταίμην, αιο, αιτο, a. 2. opt. m. verbi ἵπταμαι, volo. f. πτήσομαι. a. 2. ἔπτην.

Πτοιȣ̃μαι, consternor, præs. pass. à πτοιέω, Poet. pro πτοέω, exterreo.

Πτολεμαῒς, ίδος, ἡ, nomen urbis, Gr. bellatrix.

Πτολεμίζειν, Poët. pro πολεμίζειν, præs. inf. à πολεμίζω, bello. f. ίσω. Th. πόλεμος, bellum.

Πτόλεμος, ȣ, ὁ, Poët. pro πόλεμος, bellum.

Πτολίαρχος, princeps, vel præfectus urbis, &c. Poët. pro πολίαρχος, id V.

Πτολίεθρον, ȣ, τὸ, oppidulum, diminut. à πτόλις, εως, ἡ, Poët. pro πόλις, ἡ, urbs.

Πτολίεσσιν, dat. pl. Ion. & Poët. à πτόλις, εως, ἡ, urbs, Poët. pro πόλις, idem.

Πτολιπόρθιος, & πτολιεπόρθιος, utrumque idem cum seq. πτολίπορθος, urbis expugnator & populator, seu vastator, &c. V.

Πτολίπορθος, ȣ, ὁ, urbium eversor: quod à πτόλις, Poët. pro πόλις, εως, ἡ, urbs, & πέρθω, vasto. p. m. πέπορθα.

Πτόλις, εως, ἡ, Poët. pro πόλις, urbs.

Πτόλισμα, ατος, τὸ, idem quod, & pro πόλισμα, & utrumque idem quod præced. πτόλις, & πόλις, civitas, &c. V.

Πτερθάκανθ@, ramos habens aculeatos seu spinosos; ramis aculeiger; Theophr. à seq. πτέρθ@, ὁ, & ἄκανθα, ἡ, &c. V.

Πτόρθοισ, gen. Ion. à

Πτόρθ@, ου, ὁ, ramus. Th. ὀρθὸς, rectus.

Πτυαλισμὸς, sive πτυελισμὸς, screatus, exscreatio, vel sputatio; crebra sputi ejectio; est verbale à πτυαλίζω, frequenter spuo, os plenum habeo sputo; Hippocr. quod à πτύελον, sive πτύαλον; sputum; (item, vas idoneum ad lavandum; quomodo pertinet ad πτύ@, V) & omnia à Th. πτύω, V. Unde etiam, πτυὰς, άδ@, ἡ, sputatrix, species est quædam aspidis; ab inspuendo corporibus veneno, sic dicta; vide Paul. Æginet. l. 5. c. 19. &c.

Πτύγμ', pro πτύγμα, ατ@, τὸ, plicatura, sinus: à 1. perf. pers pass. verbi πτύσσω, plico. f. ξω.

Πτυγμάτιον, ου, τὸ, sinus rei complicatæ; est formâ diminut. idem quod præced. πτύγμα, V.

ΠΤΥΓΞ, γὸς, ὁ, avis genus. Eadem censetur quæ ὕβρις.

Πτυελίζω, πτυελισμὸς, & πτύελον; videntur paulò supra, in πτυαλισμὸς.

Πτυκτίον, ου, τὸ ruga; libellus plicatilis; pugillares; est à seq. seu ab eod. cum seq. πτυκτὸς, V.

Πτυκτὸς, ὁ, plicatus, complicatus; quod à πτύσσω, complico. f. ξω.

Πτύξ, υχὸς, ἡ, plica; cacumen montis. Th. πτύσσω.

Πτύξας, αντ@, a. 1. part. act. à πτύσσω, complico. f. ξω.

Πτύξις, εως, ἡ, plicatio, plicatura; Hesych. ut, πτύξις ἐπάλληλ@, squamæ aliæ aliis incumbentes, ab eod. Th. cum præced. V.

Πτύον, ου, τὸ, ventilabrum, quo sordes à frumentis veluti πτύονται, seu ἐκβάλλονται. Th. πτύω, exspuo.

Πτυόφι, Poet. abject. ν, à πτύον, ventilabrum, quod V.

Πτυόφιν, cum ventilabro; Il. ν. est Paragoge pro πτύου, à πτύον, & Th πτύω, vide.

Πτυρμὸς, ου, ὁ, pavor, & consternatio; verbale à 1. pers. præt. pass. seq. verbi, πτύρω, id V.

Πτύρω, terreo. f. πτυρῶ. p. ἔπτυρκα præs. pass. πτύρομαι, perterrefio, propriè de equis. Th. πτοέω, terreo.

Πτύσις, εως, ἡ, excreatio, exspuitio; est ab eod. cum seq. V.

Πτύσμα, ατ@, τὸ, sputum: à πτύω, spuo.

ΠΤΥ΄ΣΣΩ, complico, plico. f. ξω. p. ἔπτυχα. a. 1. ἔπτυξα. q. à πτάω, pando. Hinc πτυκτὸς, plicatus. δίπτυχες, duplex, duplicatus: &

Πτύχες, plicæ, nom. pl. à πτύξ, υχὸς, ἡ, plica. Th. πτύσσω, plico. f. ξω.

Πτυχὴ, ῆς, ἡ, idem ac πτύξ, plica: ab eod. Them.

Πτυχθεὶς έντ@, plicatus, a. 1. part. pass. verbi πτύσσω, plico. f. ξω. a. 1. pass. ἐπτύχθην.

Πτυχώδης, ε@, ὁ ϗ ἡ, multas habens plicas; rugosus, plicatilis; est à præced. πτυχὴ & πτύξ, υχὸς, plicatura; item, ruga & sinus vestis; & in scutis, πτύχες, & πτυχαὶ, sunt coria coriis multipliciter imposita, seu in clypeis, diversæ laminæ quibus sunt obducti; & in montibus, montium sinus, seu cavi recessus; vel montium striæ, ad similitudinem vestium striatarum & complicatarum, &c. Ut & januæ & valvæ sic appellantur; sicut etiam testaceæ valvæ ostrearum, quas pandunt & claudunt, &c. V. Item, à πτυχὴ, est πτυχίον, τὸ, idem quod πτυκτίον, id V.

ΠΤΥ΄Ω, f. ύσω, SPUO, exspuo, contemno, q. à πτέπω, cado: hinc πτύελον, ου, τὸ, sputum: πτύσμα, ατ@, τὸ, idem.

Πτωκαζέμεν, Ion. seu Dor. pro πτωκάζειν, præs. inf. act. verbi πτωκάζω, idem cum πτώσσω, trepido. Th. πτοέω, terrefacio.

Πτωκὰς, άδ@, ἡ, pavida, timida; vel fugax; apud Soph. in Philoct. nonnulli per πτωκάδας, intelligunt harpyas; est à seq. πτώξ, κὸς, V.

Πτῶμα, ατ@, τὸ, cadaver; item casus, lapsus. Th. πίπτω, cado. f. πτώσω.

Πτωματίζω, cadere facio, vel præcipito; præcipitem do ut apud Cyrillum, ἐπιχαίροντες ἐπὶ πτώσει ἑτέρων, ἑαυτοῖς πτωματίζουσι; qui aliena ruina gaudent, sibi ipsi ruinam arcessunt, &c. Item, πτωματὶς, ίδ@, ἡ, poculi seu alius vasis genus; Athen. l. 11. Utrumq; à præced. πτῶμα, ατ@, τὸ, unde in plur. πτώματα, τὰ, dicuntur ea ipsa quæ cecidere: peculiariter vero corpora mortua, &c. V.

Πτὼξ, κὸς, timidus: itidem substantivè pro lepore: quod à πτώσσω, trepido. Th πτοέω, terrefacio.

Πτώσιμ@, cadivus, caducus; à seq. πτῶσις, V.

Πτῶσις, εως, ἡ, casus, ruina, plaga: à πίπτω, cado. f. πτώσω, quasi à πτόω. f. 2. m. πτεσοῦμαι. præt. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.

Πτώσσῃς, 2. sing. præs. sub. à πτώσσω, mendico, trepido. præs. inf. πτώσσειν. Th πτοέω, terrefacio.

Πτώσσοντι, Dor. pro πτώσσουσι, trepidant, formidant, 3. pl. præs. act. à

Πτώσσω, trepido, trepidè oberro mendicans: f. ξω. hinc πτὼξ, trepidus. Th. πτοέω, terrefacio.

Πτώσω, f. 1. act. verbi πίπτω, cado. q. à πτόω.

Πτωτὸς, ου, ὁ, qui cadere potest, vel solet; caducus; unde πτωτικὸς, casualis; vox Gramm. Utrumq; ab eod. Th. πίπτω, fut. πτώσω, &c. V.

Πτωχαλάζων, q.d. mendicus ostentator, pauper arrogans; ostentator divitiarum: præ se ferens fastum, cum paupertate conjunctum, &c. Athen. l. 6. ex πτωχὸς & ἀλαζὼν, V.

Πτωχεία, ας, ἡ, mendicitas, inopia: quod à πτωχὸς, mendicus: hoc à πτώσσω, trepido. Th. πτοέω.

Πτωχεῖον, τὸ, locus, in quo mendici degunt & aluntur; ptochium; domus mendicorum; (i. πτωχοδοχεῖον, seu πτωχοτροφεῖον; quæ sunt, ex πτωχὸς, δέχομαι, & τρέφω, &c. V.) à πτωχὸς, V.

Πτωχεύω, pauper sum, mendico: f. εύσω. p. πεπτώχευκα. a. 1. ἐπτώχευσα à sequentibus.

Πτωχίζω, ad mendicitatem redigo; pauperem facio; ut 1 Reg. c. 2. Κύρι@ πτωχίζει ϗ πλουτίζει, item, πτωχικὸς, ου, ὁ, mendici, pauperrimus, i. e. qui mendici est, qui mendicis convenit; ut πτωχικὴ στολὴ; mendicæ stola apud Euryp. & ὀνόματα πτωχικὰ, apud Luc. Utrumq; à πτωχὸς, V. Unde etiam est, πτωχίστερ@, irreg. pro πτωχότερ@, mendicior, pauperior, compar; ab eod.

Πτωχοδοχεῖον, q.d. mendicorum & pauperum receptaculum; ex πτωχὸς & δοχεῖον, τὸ, V. Confer etiam πτωχεῖον, præced.

Πτωχοπλούσιοι, qui paupertatem mentiuntur, qui specie paupertatis, reipsâ sunt ditissimi; notat hoc verbo Erasmus Franciscanos; ex πτωχὸς & πλούσι@, V.

Πτωχοποιὸς, mendicum faciens; ad paupertatem redigens: ex πτωχὸς & ποιέω, V.

Πτωχὸς, ου, mendicus, pauper, χήρα πτωχὴ, vidua pauper; à πτώσσω, trepido. Them. πτοέω, terrefacio.

Πτωχοτρόφ@, qui mendicos alit; unde, πτωχοτροφία, mendicorum nutritio: & πτωχοτροφεῖον, locus alendis mendicis dicatus; ex πτωχὸς & Th. τρέφω, unde, τροφὴ, τροφεία, &c. V.

Πύαλ@, non dicendum, sed πύελ@, Atticis; Phrynich. id V.

Πύαμ@, ου, ὁ, idem quod, & pro Th. κύαμ@, faba; veteres namque dixere fabas, πυάμους, pro κυάμους; ut annotat Eust Il. χ. & Pollux; vide Them. κύαμ@.

Πυανέψια, festum quoddam Athenis: à πυάνους ἕψησις.

Πυανέψι@, ου, ὁ, in quo legumina seu fabæ coquuntur; unde, πυανέψια ἑορτὴ; vel absolute πυανέψια, sub. ἑορτὴ; vel in plur. neut. πυανέψια; Poll. & Eust. Atq; indè πυανεψιὼν, ῶν@, mensis, in quo pyanepsia sacra Apollini fiebant, coctis leguminibus, quæ πύανα appellantur; cui mensi respondere putatur October; Plut. ex πύανον τὸ, & ἕψω, V.

Πύανον, ου, τὸ, faba: aliter πύαμ@, & πύανον.

Πύαν@, faba, legumen; Athen. l. 9. Unde πυάνι@, ου, ὁ, fabaginus; vel qui ex leguminibus est; Athen. l. 14. Utrumq; ut & πύανον præced. à Th. κύαμ@; pro quo veteribus dicebatur πύαμ@ & πύανον; literis κ, π, & μ, ν, inter se mutatis.

Πύαρ, coagulum, forte quia est crassum, ut πύον.

Πυαρίτης, decoctum lac, quod statim à partu emulgetur; colostrum: à præced. πύαρ, τὸ, quod à πύ@, ὁ, idem, à πύον, τὸ, quod à Th. πύθω, &c. V. Vel πυαρίτης, est pro πυριάτης, id V.

Πυγαῖα, τὰ, dicuntur clunes. Th. πυγὴ, ῆς, ἡ, nates, clunes.

Πυγαῖ@, posticus; qui est natium; ut πυγαῖον ἄκρον, extrema natium pars; item, πυγαῖ@ salax, libidinosus; & substantivè, cinædus, Suid. Item, πυγαῖα, τὰ, præced. exp. spiræ columnarum; & pars corporis nostri ossi sacro conjuncta; omnia, à seq. Th. πυγὴ, ἡ, V.

Πύγαργ@, nates albas habens; unde & pro effœminato accipi queat; substantivè vero, sic dicitur, aquilæ genus; cauda albicante; quæ albicilla Latinè dici pos-

se

se existimatur; apud Eust. est una ex tribus ἑρμοδίων speciebus; ex πυγὴ & ἀργὸς, vide.

ΠΥΓΗ, ῆς, ἡ, & ἡ πὺξ, nates, clunes. q. à πύκα, quia densa ibi caro. Hinc ὀπισθοπύγιον, ου, τὸ, pars supra clunes elata. Hinc πυγίζειν, supra nates dare.

Πυγηδὸν, secundum clunes, vel nates, aversè; ut, Aristot. l. 5. H. An. λέοντες πυγηδὸν συνιέντες; leones aversi coeuntes, & πυγηδὸν ἀναχωρεῖ νεμόμενοι; recedunt in aversum pascentes; est adv. à Th. præced. πυγὴ, V. Unde etiam, πυγίδιον, τὸ, exiles nates; clunes aridæ & depressæ; diminut. ab eod.

Πυγίζειν, ad execrandam Venerem quidam referunt: alii, ut sit ferire nates alicujus. & hinc

Πύγισμα, ατος, τὸ, pro præposterâ Venere. Vel pro plagis, quas quis natibus alicujus infligit. Th. πυγὴ, clunes.

Πυγιστὴς, οῦ, ὁ, pædico, onis; est verbale à præced. πυγίζω, pædico, as, cum averso coeo, &c. V.

Πυγμαιομάχοι γέρανοι, grues cum pygmæis pugnantes; est ex seq. πυγμαῖος & μάχη, ἡ, V.

Πυγμαῖος, ου, ὁ, PYGMÆUS: à πυγμὴ, mensura continens spatium quod est à cubito ad digitos clausos. Th. πὺξ, adv. pugno, vel pugnis.

Πυγμαῖος, ου, ὁ, præced. est, æquans, seu explens πυγμὴν, nanus, pumilio, pusillus homo; unde, πυγμαῖοι, populi, qui mensuram istam, suâ staturâ, non excedere creduntur; ἀπὸ τῆς πυγμῆς, i.e. lucta, certamen; quod sint ad bella promptissimi; ut scribit Hieron. apud Ezech. c. 27. vel, ut alii πυγμαῖοι, pygmæi dicuntur, à nomine πυγὼν, i.e πῆχυς, quasi πηχυαῖοι; quod cubitales fere sint, & ternos dodrantes non excedant; ut scribit Plinius; sedes eorum locantur supra Ægyptum, prope Oceanum, quibus cum gruibus dimicatio esse solet; ut scribit Hom. Il. initio γ. Πυγμαῖος, item est bellator, & ad bella promptissimus; inquit Hieron. ubi supra; item, πυγμαίως, instar pugni, adv. à præced. πυγμαῖος, V.

Πύγμαλος, ἔσχατος, Hesych. pro πύματος.

Πυγμαχέω, pugilatu decerto; à πυγμάχος, V.

Πυγμαχία, ας, ὁ, Poët. pro πυγμὴ, ἡ, pugilatus, pugilum certamen. Ex πὺξ, pugno, & μάχομαι, certo.

Πυγμάχος, ου, ὁ, pugil, luctator: ex πυγμὴ, pugnus, & μάχομαι, pugno.

Πυγμὴ, ῆς, ἡ, pugnus, pugilatus, πατάσσειν πυγμῇ, pugno percutere: πυγμῇ adverbialiter crebrò, enixè. Sumitur & pro mensurâ cubiti; unde dicti sunt Pygmæi, πυγμαῖοι, q.d. cubitales. Th. πὺξ, adv. pugno.

Πυγολαμπὶς, ίδος, ἡ, Cicindela; genus insecti, quod nunc pennatum est, nunc impenne; Aristot. H. An. 4. sed dicitur & πυγολαμπὰς, eo quòd ejus nates seu clunes noctu lucent; ex πυγὴ, ἡ, & λάμπω, unde λαμπὰς, άδος, ἡ, &c. V.

Πυγονιαῖος, mensuram cubiti æquans; est à πυγὼν, όνος, V.

Πυγοστόλος, ου, ὁ, ἡ, quæ nates vestibus ornat: à πυγὴ, nates, & στέλλω, orno. p. m. ἔσταλκα.

Πυγούσιος, mensuram quæ dicitur πυγὼν, i.e. à cubito ad pugnum, æquans; & in neut. πυγούσιον, ου, τὸ, cubitale, ulna; Aratus dicit spatium inter stellas cancri appositas præsepi videri, ὅσον πυγούσιον quod Theon exponit, ἀπὸ τοῦ ἀλεκράνου εἰς μικρὸν δάκτυλον ἀνακεκαμμένον, i.e. quod sit inter cubitum extremum, & minimum digitum inflexum; est a seq. πυγὼν, V.

Πυγὼν, όνος, ἡ, mensura à cubito ad extremam partem manûs, digitis inflexis. Th. πὺξ, adv. pugno.

Πυδαρίζω, ægrè fero, resilio. q. à πηδάω, salio.

Πυδαρίζω, præced. Etymol. tradit poni, ἀντὶ τοῦ ἅλλεσθαι saltare; Æolicè pro πηδαρίζω, sicut ὄνυμα pro ὄνομα, & sic esset a Th. ποῦς, ποδὸς, V. Idem exponitur etiam λακτίζειν, i.e. calcitrare, calce ferire; seu pedes motitando saltare, &c. Sed dicitur & πυγαρίζω, παρὰ τὴν πυγὴν λακτίζω.

Πυέλιον, ου, τὸ, labrum, seu solium æneum, in quo se lavant; Hesych. Item, πυελὶς, ίδος, ἡ, cavitas annuli, in quam gemma inseritur; quod σφραγιδοφυλάκιον, antiquitùs nominabatur; Latini palam annuli dicunt; utrumque à seq. Th. πύελος, locus in quo quippiam lavatur; Anatomicis verò, πύελος dicitur, cavitas in cerebro membranosa, per quam, seu canalem, pituita defluens, in palatum & nares transcolatur; item, theca, loculus, arca; apud Suid. dicitur & πύελον, τὸ, &c. V.

ΠΥ'ΕΛΟΣ, ου, ὁ, solium balneorum, seu cella, alveus. q. à ποῦς & λέω, lavo. Dicitur & πύαλος.

Πυελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, similis πυέλῳ; concavus in modum πυέλου; qui exp. scyphus, urna, &c. à præced. V.

Πυέω, suppuro, ad suppurationem perduco; item, πύη, morbus pulmonis, qui & φθίσις, nominatur; utrumque à πύον, τὸ, quod à Th. πύθω, V.

Πυθαγόρας, ὁ, PYTHAGORAS, Philosophus. Hinc

Πυθαγόρειος, PYTHAGOREUS: &

Πυθαγορικὸς, ἡ, ὸν, PYTHAGORICUS: &

Πυθαγοριστὰς, ᾶ, ὁ, Dor. pro Πυθαγοριστὴς, οῦ, ὁ, Pythagoricus. à Πυθαγόρας.

Πυθάκνη, dolium, urceus; est pro πιθάκνη; à Th. πίθος, V.

Πυθαύλης, qui pythicum carmen tibiâ canit, vel qui tibiis quodammodo persuadet; est ex πύθιος & αὐλέω, à Th. αὐλὸς, V.

Πυθεδὼν, όνος, ἡ, putredo; Nic. in Ther. à Th. πύθω, V.

Πυθεῖον, τὸ, pythium oraculum; Suidæ est τὸ μαντεῖον; ambiguum autem est, an pro oraculo pythio; an pro loco, ubi responsa Pythius edebat; est à πύθιος, V.

Πυθέσθαι, a. 2. inf. m. verbi πυνθάνομαι, interrogo, quæro. f. πεύσομαι. a. 2. m. ἐπυθόμην. perf. pass. πέπυσμαι.

Πύθεται, 3. sing. præs. ind. m. verbi πύθομαι, putresco. Them. πύθω, f. πύσω, putrefacio.

Πύθευ, Dor. pro πύθου, a. 2. imperat. m. verbi πυνθάνομαι, vide πυθέσθαι.

Πυθεὺς, έως, ὁ, a πύθω, dicitur, quæ urbs est Phocidis, Delphis, itidem appellata; Apollini sacra; unde, Apollo πυθεὺς & πυθιεὺς; Ionicè.

Πύθῃ, 3. sing. præs. sub. act. verbi πύθω, putrefacio. Est & 2. sing. a. 2. sub. m. verbi πυνθάνομαι, vide in πύθηαι.

Πύθηαι, Ion. pro πύθῃ, 2. sing. a. 2. sub. m. verbi πυνθάνομαι, audio, intelligo, quæro. f. πεύσομαι. a. 2. m. ἐπυθόμην.

Πυθία, ἡ, sub. ἱέρεια; Pythii Apollinis sacerdos; Pythia; Plut. à πύθιος, V.

Πύθια, ων, PYTHIA, orum, i.e. Pythii ludi, vel tempus ipsum τῶν Πυθίων. à Πύθιος, quod V.

Πυθιάδες, Pythiades, à Pythiis ludis dicuntur, ut sicut Olympiades; à præced. τὰ πύθια, V. Vel, sacerdotes Pythicæ, à sing. πυθιὰς, V. Sic etiam, πυθίαι, vates Apollinei; vaticinantes Phœbades, à sing. πυθία, V.

Πυθιὰς, αδος, ἡ, sacerdos Pythia; idem quod ἡ πυθία, V. Apud Plut. sæpe.

Πυθικὸς, ἡ, ὸν, PYTHICUS: à Πύθιος.

Πυθικὸς νομοθέτης, dicitur, legum lator Apollinis; &, πυθικὸς χρησμὸς; Pythicum oraculum, &c. Apud Plut. à præced. πυθικὸς, quod à πύθια, τὰ, festum Græcorum, in honorem Apollinis Pythii; ob interemptum serpentem Pythonem.

Πύθιον, τὸ, Apollinis templum; à seq.

Πύθιος, cognomen Apollinis; à serpente Pythone ei impositum, quem jaculis suis interemisse fertur; apud Thuc. & Plut. &c.

Πυθιονίκας, α, ὁ, Dor. pro

Πυθιονίκης, ου, ὁ, in ludis Pythicis victor, ὁ ἐν τοῖς Πυθίοις νικήσας. &

Πυθιόνικος, ου, ὁ, idem. Hinc Πυθιόνικον ὕμνων θησαυρὸν vocat. Pind. thesaurum hymnorum de victoriâ Pythicâ, i.e. copiam amplam carminum in laudem victoris Pythici. à seq.

Πύθιος, ου, ὁ, PYTHIUS, cognomen Apollinis

Πυθμένοθεν, funditùs; è fundo; prorsus; est adv. à seq. πυθμὴν, ένος, ὁ, fundum; ut, δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ; sera in fundo parsimonia; Hesiod. in Erg. derivari, ἀπὸ τοῦ πύθεσθαι, quod primò putrescere soleat iste locus; docet Eust. πυθμὴν ὄρεος, dicitur, montis pes, seu radix, &c.

Πυθμὴν, ένος, ὁ, fundum, ima pars, ramus, propago. dat. sing. πυθμένι, acc πυθμένα. q. à πέδον, solum. Them. πύθω, putrefacio.

Πυθόθεν, ex Pythone, per Syncop. pro ἐκ τοῦ Πυθωνόθεν, quod à Πυθὼ, όος, unde factum Πυθόοθεν, & per Syncop. Πυθόθεν; i.e. ἐκ τοῦ Πυθῶνος.

Πυθοῖ, in Pytho, dat. sing. à Πυθὼ, όος, ἡ, nomen urbis. Πυθῶδε, Pythum versus. Hinc δε postponitur Dativo: alioqui: postponi solet accusativo, ut οἶκόνδε, &c.

Πυθοίατο, rogavissent, Ion. pro πύθοιντο, 3. pl. a. 2. opt. m. verbi πυνθάνομαι, quæro, audio. f. πεύσομαι. a. 2. m. ἐπυθόμην a. 2. opt. m. πυθοίμην, & in 1. pl. πυθοίμεθα.

Πυθόληπτος, à Pythio correptus, furens;

rens; i. e. ὁ ὑπὸ τῦ Πυθίυ ληφθεὶς, Suid.

Πύθομαι, putresco, putrefio; pass. ab act. πύθω, V.

Πυθόμαντις, Pythicus vates; πυθόμαντις ἑστία; Pythûs vatis domus; apud Soph. ex πύθ@ & μάντις, V.

Πυθόμεν@, a. 2. part. m. verbi πυνθάνομαι, quæro. vide πυθοίατο.

Πύθοντο, audierunt, Ion. pro ἐπύθοντο, 3. pl. a. 2. ind. m. verbi ejusd.

Πυθόχρηστ@. Pythico oraculo editus, vel comprobatus; ut πυθόχρηστοι νόμοι; apud Xen. Unde, πυθόχρηστον, ου, τὸ, oraculum Apollinis; fors edita a Pythio, &c. Ex πύθι@, & χράω, χρῶμαι, unde χρησμὸς, &c. V.

ΠΥΘΩ, putrefacio. f. πύσω, q. in πύον redigo, πύθομαι, putresco. Hinc πύθων, ων@, ὁ, draco vel serpens, quem Apollo interemit: πυθμὴν, ένος, ὁ, fundum, ima pars πύματος, ε, ὁ, Poët. extremus, ultimus: πύον, ου, τὸ, pus: at

Πυθὼ, όος, ἡ, PYTHO, urbs Phocidis.

Πυθὼ, όος, ἡ, est etiam appellativè, putredo; a πύθω, V.

Πυθῶδε, ad locum oraculi Apollinis Pythii; est adv. à præced. πυθὼ, V.

Πυθὼν, ῶν@, ἡ, idem at

Πύθων, ων@, ὁ, PYTHO, draco vel serpens quem Apollo interemit, divinator, vel dæmonium, cujus afflatu futura prædicebant. Et sic dictus Apollo, δαιμόνιον μαντικὸν, παρὰ τὸ πυθέσθαι. Th. πύθω, putrefacio, vel πυνθάνομαι, interrogo.

Πύθων, præced. Pytho serpens, sic dictus, dicitur, quòd, ex putredine terræ ortus esset, Plut. in plur. οἱ πύθωνες dicuntur, è ventre hariolantes, Plut. de def. orac. qui scribit, in sing. πύθωνα, suo tempore, vocatum fuisse, quem olim, ἐγγαστρίμυθον, vocabant; Tybullus in fœm. gen. Delphica Python, dixit; unde πύθωνος πνεῦμα, Pythonis spiritus, Actor. c. 16. ubi Erasm. Pytho nomen erat draconis, quem jaculis suis confecit Apollo; unde & ipse, Pythius dictus; deinde, spiritus ille quo afflati prædicebant futura, Pytho vocari cœptus est, &c.

Πυθῶνά δε, Poët. pro εἰς Πυθῶνα, in vel ad Pythonem. Πυθωνόθεν, ἐκ τῆς Πυθῶνος, ex Pythone.

Πυθωνικὸς, Pythonicus; ut πυθωνικὸν πνεῦμα; Pythonicus spiritus; vide in præced. πύθων; spiritus divinator, quo qui correpti sunt, πυθωνικοὶ appellantur.

Πυΐον, ου, τὸ, sanguis putrefactus; Lycus apud Suid. à πύον, τὸ, idem quod à Th. πύθω, &c. V.

ΠΥ'ΚΑ, densè, spissè, accuratè, prudenter. q. à πήγω, compingo, cogo. Hinc πυκάζω, denso, stipo: πυκνὸς, ου, densus, spissus: πυκνότης, ητ@, ἡ, densitas, spissitudo: πυκνόω, denso, spisso, πύξ@, ου, ἡ, buxus, πυξὶς, ίδ@, ἡ, pyxis.

Πυκάζω, denso, stipo, f. άσω. Th. πύκα, densè.

Πυκάσαι, a. 1. inf. act. verbi πυκάζω, munio, fulcio, condenso. f. άσω, Th. πύκα, densè.

Πυκάσδεν, Dor. pro πυκάζειν, ornare: sic πυκάσδη, Dor. pro πυκάζῃ, ornaris. Th. πύκα, densè, accurate.

Πυκασμὸς, densatio, densitas; est verbale à πυκάζω, V.

Πυκιμήδης, (vel, ut alii scribunt, cum θ, πυκιμηθὴς, έ@, ὁ ἡ, prudens, accuratus; propriè, cui sunt πυκινὰ μήδη seu μήδεα, i.e. prudentia & callida consilia; nam est per Sync. factum ex πυκινομηδὴς, ex πυκινὸς, seq. & μῆδ@, τὸ, V.

Πυκινὰ, adv. (a seq. πυκινὸς) idem quod πυκινῶς, id V.

Πυκινῆς, gen. sing. f. g. seq.

Πυκινὸς, ἡ, ὸν, idem quod πυκνὸς, creber, densus, spissus, prudens. Th. πύκα, densè, adv.

Πυκινόφρων, qui prudenti est consilio, prudens; ex πυκινὸς, præced. & φρὼν, &c. V.

Πυκινῶς, densè, spissè, item, crebro, frequenter; item, prudenter, sapienter, exp. & accuratè, firmè; dicitur etiam πυκινὰ, pro eod. adv. à præced. πυκινὸς, id V.

Πυκνὰ, crebrò, prudenter, à πυκνός.

Πυκνάκις, idem quod πυκνῶς, id V.

Πυκνίτης, frequentator pnycis; vel, tumultus & strepitus quem populus in pnyce coiens, excitat; dicitur etiam πνυκίτης; à πνὺξ, υκὸς, quod vide; & πυκνὶ, dicitur etiam pro πνὺξ, locus concionis Athenis, &c. V.

Πυκνόβλαστ@, densè germinans; ex πυκνὸς, & βλαστὸς ὁ, &c. V. Item, πυκνογόνατ@, densis geniculis constans; crebris distinctus geniculis & nodis, seu internodiis; ex πυκνὸς & γόνυ, γόνατ@, &c. V. Sic &, πυκνόκαρπ@, densos, seu multos fructus habens; ex πυκνὸς & καρπὸς, V. Item, πυκνοκίνδυν@, qui frequenter periclitatur; qui crebris se periculis objicit; ex πυκνὸς & κίνδυν@, ὁ, &c. V. Item, πυκνόκομον, τὸ, pycnocomon, genus herbæ, de qua Diosc. 4. 272. Sic autem dicta est, quod densâ sit comâ; ex πυκνὸς, ὁ, & κόμη, ἡ, &c. V.

Πυκνὸν, adverbialiter idem à seq. πυκνός.

Πυκνόπορ@, densos habens meatus; ex πυκνὸς & πόρ@, ὁ, &c V. Item, πυκνόῤῥιζ@, densas seu crebras habens radices; aut qui est densâ radice; ex πυκνὸς & ῥίζα, ἡ, &c. V. Sic &, πυκνοῤῥὼξ, ῶγ@, densis acinis; vitis Epith. ex πυκνὸς, & ῥὰξ, seu ῥὼξ, &c. V.

Πυκνὸς ἡ, ὸν, creber, a, um. densus, a, um. per Syncop. pro πυκινός. Them. πύκα, densè.

Πυκνὸς, præced. derivatur ex πυκὰ, assumpto ν, ut sit quasi πυκανὸς, spissus; item, solidus, succi plenus; item, dicitur νοῦς πυκνὸς, mens prudens, & variâ rerum cognitione & scientiâ veluti densa; unde etiam dicitur ἀνὴρ πυκνὸς τὰς φρένας, &c. V.

Πυκνόσαρκ@, qui densâ est carne; qui solidum habet corpus & succi plenum; ex πυκνὸς & σὰρξ, σαρκὸς, &c. V. Item, πυκνόσπορ@, densè satus; densè seminatus; unde verbum, πυκνοσπορέω, densè sero, densè semen spargo; in pass. πυκνοσπορέομαι, ῦμαι, densè feror; ex πυκνὸς & σπορὰ, seu σπόρ@, &c. V. Sic &, πυκνόστυλ@, qui est crebris columnis; ex πυκνὸς & στῦλ@, ὁ, columna, &c. V.

Πυκνότερον, crebriùs; item, πυκνότης, ητ@, ἡ, densitas, spissitudo; item, crebritas; item, prudentia; utrumq; à πυκνὸς, V.

Πυκνῦμαι, densor, spissor, spissesco, Plut. est pass. ab act. πυκνόω, id V.

Πυκνόφθαλμ@, crebros oculos, seu gemmas habens; (ex πυκνὸς & ὀφθαλμὸς, V.) de vitibus præcipuè dicitur; item, πυκνόφυλλ@, densa habens folia; seu densus foliis; ex πυκνὸς & φύλλον, τὸ, V.

Πυκνόω, ῶ, denso, spisso; Plut. sed dicitur & aliquis rem quampiam facere, πυκνώσας; quum sæpiùs eam facit, & iteratis vicibus, &c. Unde verbale, πύκνωμα, τὸ, spissamentum; item, frequentamentum, Plat. Polit. l. 7 à πυκνὸς, ὁ, V.

Πυκνῶς, sæpè, crebrò, adv. in compar. πυκνότερον, sæpius. ab eod. Th.

Πυκνῶς, præced. est etiam densè, spissè; & pro eo dicitur etiam, πυκνάκις, idem; densè, frequenter, &c. à πυκνὸς, V.

Πύκνωσις, ἡ, densatio, spissatio; item, densitas, spissitudo: item, πυκνωτικὸς, ὁ, densandi vim habens; &, πυκνωτικὴ δύναμις; ipsa vis densandi; Diosc. 3. 25. Omnia verbalia, à πυκνόω, V.

Πυκταλίζω, idem quod πυκτεύω, pugilatione, seu in pugilatu certo, pugilor; item, pugnos incutio; à πύκτης, & Th. πὺξ, &c. V.

Πύκτας, α, ὁ, Dor. pro πύκτης, quod vide.

Πυκτεῖον, τὸ, tabulinum; armorium libellorum; seu locus in quo reponuntur tabellæ pugillares; Suid. sic etiam, πυκτίον, libellus, seu tabella plicatilis; sive pugillares; item, πυκτὶς, ίδ@, ἡ, idem quod πυκτίον; in Epigr. sed in plur. πυκτίδες, exp. etiam, fidiculæ, & πυκτὶς, dicitur etiam esse animal quoddam, apud Aristoph. fortè, quòd punctis, seu tabellis, respersum, &c. Omnia, à πυκτὸς, plicatus, complicatus; idem quod & pro πτυκτὸς, verbale à Th. πτύσσω, fut. ξω, plico, complico, &c. V.

Πυκτεῖον, τὸ, locus in quo pugiles exercentur, Suid. est à seq. πυκτεύω, & πύκτης, V.

Πυκτεύω, pugil sum, pugilem ago. f. εύσω. p. πεπύκτευκα. à

Πύκτης, ου, ὁ, pugil, qui pugno certat. Th. πὺξ, adv. pugno.

Πυκτικὸς, pugilicus; ut, πυκτικὴ, sub τέχνη, ars pugilica; item, πυκτικὸς, pugilico certamini aptus, pugilum magister, &c. Item, πυκτοσύνη, ἡ, pugilatus, seu, ars pugilica. Utrumq; à præced. πύκτης, V.

Πυκτίον, πυκτὶς, & πυκτὸς, videantur paulo suprà, cum priore πυκτεῖον, tabulinum, &c.

Πυλαγόραι, ῶν, οἱ, & Πυλαγόροι, dicebantur legati, qui à singulis Græciæ civitatibus ad Amphyctionum concilium, quod ad Thermopylas habebatur, nomine publico, & de republ. acturi, mittebantur: ex πύλη, porta, in pl. πύλαι, quod vide, & ἀγορὰ, forum, cœtus. Vide πυλαία, apud Suidam & alios.

Πυλαγορεῖν, est pylagoram agere, seu esse; Æschin. est à πυλαγόρης, ου, ὁ, legatus qui è singulis Græcorum civitatibus ad Amphy-

amphyctionum conventum mittebatur; ὑπὸ τῶν εἰς πυλαίαν ἀγειρέσθαι; nempe quod ad pyleam convenirent, &c. V. præced.
Πύλαι, αἱ, nom. pl. portæ; Item πύλαι, sive πύλαι Κιλίκιαι, vel Θερμόπυλαι, PYLÆ, locus in Tauri montis parte sic dict. quod ibi portæ & fauces essent è Ciciliâ Syriam petentibus: gen. pl. Æol. πυλάων, pro πυλῶν, à πύλη, ης, ἡ, porta.
Πυλαίη, Ion. pro πυλαία, ας, ἡ, Amphictyonum concilium, quod ad Pylas, sive Thermopylas haberi solebat: vide præced.
Πυλαία, præced. scil. sub. σύνοδος, dicebatur concilium illud, è septem Græciæ civitatibus, quotannis legatorum; quod & ipsum αἱ πύλαι, ut Amphictyones πυλαγόραι, eo quod Pylis congregabantur, &c. Vide præcedentia. Item Πυλαία, vel πυλαϊκὴ ὀχλαγωγία, trivialis garrulitas; qualis in colluvie hominum, & eorum qui ad Thermopylas undequaque in unum ventitabant; ut & πυλαιαστὴς, ȣ, ὁ, unus è vulgo quod ad Thermopylas confluebat, &c. Item Πυλαῖος, ὁ, est attributum Mercurii; ut πυλαῖτις, ιδος, ἡ, Epitheton Minervæ, quia in portis urbium pingebantur; Att. Πύλαιος, ὁ, expon. qui est extra portas; pro προπύλαιος; Item qui pylis oriundus est; (locus autem ille Græciæ, πύλαι, αἱ, pylæ; dictus, & quem Thermopylas aliâs vocant, nomen traditur habuisse impositum, quòd pylades illic, ob Clytemnestræ cædem, primus sit damnatus; vel quoniam à Thessalis ad Phocidem introeuntibus, angustus, & veluti portis quibusdam arctatus locus videbatur, &c.) omnia à præced. πύλαι, αἱ, &c. V.
Πυλαιστής, idem quod πυλαιαστὴς, paulo ante præced. Item homo nihili, ὁ μηδὲν ὑγιὲς, μήτε λέγων, μήτε πράσσων; unde πυλαιαστὰς, & πυλαιστάτας, vocabant homines de circo, & circumforaneos, ut loquitur Cicero; sive circulatores, quos Cyclicos Horatius dixit, est à πυλαία, vel πυλαιαστὴς, &c. V. Πυλαῖτις, vide πύλαιος, cum πυλαία.
Πυλαρὸς, ȣ, ὁ καὶ ἡ, janitor, vel janitrix; idem quod πυλαυρὸς, januæ custos; & ex iisd. id vide.
Πυλάρτης, ȣ, ὁ, habens portas validas & bene compactas: à πύλη, porta, & ἄρω, apto.
Πυλάτης, à πύλαι, prop. undè in fœmin. πυλᾶτις ἀγορὰ; idem cum πυλαῖα σύνοδος; seu ἡ εἰς Θερμοπύλας γινομένη σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων, &c.
Πυλαυρὸς, πυλαωρὸς, & πυλωρὸς; omnia idem cum, & pro πυλαρὸς, & πυλȣρὸς, portæ custos, &c. hæc V.
Πυλεὼν, ῶνος, Poëticè dicitur pro πυλὼν, ῶνος; Vestibulum, janua, &c. id vide.
Πυλέων, gen. pl. Ion. pro πυλῶν, à
ΠΥ'ΛΗ, ης, ἡ, porta, q. πόλυ, à πόλις, quam claudit: vel à πολέω. Πύλῃσι pro πύλαις, dat. pl. Ion. Hinc πυλεὼν, ῶνος, ὁ, atrium, Θερμόπυλαι, ῶν, αἱ, calidæ portæ, locus quidam in Græcia.
Πυλίχνις, pi i qui in sede corporis nascuntur, ubi πύλη περιττωμάτων.
Πυλὶς, ιδος, ἡ, portula, est diminut. à πύλη, ἡ; V.
Πυλίων, gen. pl. à Πύλιος, ȣ, ὁ, PYLUS, nomen propr. quod à
Πύλος, ȣ, ἡ, PYLUS, nomen oppidi in Peloponneso. Est & πύλος, ȣ, ὁ, idem quod πύλη, porta.
Πυλȣρὸς, πυλαρὸς & πυλαωρὸς, ȣ, ὁ, ἡ, portæ custos, urbis portarum custodiæ præfectus: à πύλη, porta, & ὄρος, custos: vel ab ὤρα, cura.
Πυλȣ̃χος, ȣ, ὁ, portas sustinens, apud Joseph. antiq. ex πύλη, vel πύλος, & ἔχω, vide.
Πυλόω, ῶ, portas munio, seu claudo; undè verbale πύλωμα, porta, janua; Euryp. à Th. πύλη, V.
Πυλὼν, ῶνος, ὁ, atrium, vestibulum; Item ipsa porta, janua. Them. πύλη, porta.
Πυλωρέω, portæ custodiæ præsum; Poll. lib. 1. Item Πυλώρειον, ȣ, τὸ, domicilium seu cella ostiarii, Janitoris tugurium, & οἴκημα; Poll. utrumque à πυλωρὸς, seq. id V.
Πυλωρὸς, ȣ, ὁ, ἡ, janitor: vide πυλουρὸς.
Πυμάτῃ, ultimæ, dativ. singular. fœm. gen. à
Πύματος, ȣ, Poët. extremus, ultimus: à πυθμὴν, ένος, ὁ, fundum. Them. πύθω, putrefacio.
ΠΥ'ΝΔΑΞ, ακος, ὁ, fundum, manubrium gladii.
ΠΥΝΘΑ'ΝΟΜΑΙ, seu πεύθομαι, audio, cognoscor, percontor, quæro, præl. part. πυνθανόμενος, ȣ, f. πεύσομαι, perf. pass. πέπυσμαι, a. 2. m. ἐπυθόμην, ȣ, ετο, a. 2. inf. m. πυθέσθαι, a. 2. part. m. πυθόμενος, ȣ, quum cognovisset.
ΠΥ'Ξ, adverb. pugno, vel pugnis. Hinc πυγμὴ, ῆς, ἡ, pugnus: πυγμαῖος, ȣ, Pygmæus, parvæ staturæ homo πύκτης, ȣ, ὁ, pugil. Est & πὺξ, assiduè, frequenter: q. compactè, à πύκα.
Πυξεὼν, ῶνος, ὁ, buxetum; locus buxo consitus; ab eod. cum seq. vi. Item, πυξίδιον, τὸ, parva pyxis, & parva tabella; est diminut. à seq. πύξις, & πύξιον, quæ vi. Item, πύξινοι λίθοι, dicuntur, qui buxeo colore sunt; à seq. πύξινος, è buxo factus, vel buxo similis, &c. V.
Πύξινος, ȣ, buxeus, &
Πυξίον, ȣ, τὸ, tabella scriptoria, quæ olim è buxo fuit: Item tabella pictoris, &
Πυξὶς, ιδος, ἡ, PYXIS, vasculum è buxo; aut etiam è quavis materiâ: à
Πύξος, ȣ, ἡ, BUXUS, Ang. Box: à πυκάζω, denso, densum enim est ejus lignum.
Πυξώδης, buxo abundans, vel buxeus; à præced. πύξος, dict. διὰ τὸ πυκνὸν τȣ̃ ξύλȣ; Eust. &c. V.
Πυοειδὴς, purulentus; similis puri, seu puris speciem referens Gaza, ex Aristot. Hist. Anim. l. 6. ex seq. πύον, τὸ, & εἶδος, εος, τὸ, &c. V.
Πύον, ȣ, τὸ, pus, sanguis corruptus. Them. πύθω, putrefacio.
Πυοποιὸς, pus movens, suppurans, seu suppurationem adjuvans; Diosc. 2. 82. undè πυοποιέω, pus moveo; seu puri movendo accommodatus sum; Idem 2. 82. à præced. πύον, τὸ, & ποιέω, &c. V. Item Πυόρροος, & πυόρρȣς, pure fluens; ex quo pus manat; unde πυορρέω, pure mano, pus effundo; ut πυορροȣ̃ντα ὦτα, aures è quibus pus fertur; Diosc. 2. 181. &c. Item Πυόρροια, ἡ, fluxus puris, suppuratio; idem, 5. 131. &c. omnia, ex πύον, τὸ, & ῥέω, fluo, &c. Vide.
Πύος, ȣ, ὁ, & πύος, εος, τὸ, colostrum; Item PUS, ab eod. Th. πύθω.
Πυȣλκὸς, ȣ̃, ὁ καὶ ἡ, pus extrahens seu educens; instrumentum chirurgicum, quo pus extrahitur; ex πύον, & ὁλκὴ, seu ὁλκὸς, à Them. ἕλκω, &c. Vide.
Πυόω, suppuro, seu ad suppurationem perduco, à πύον, τὸ, & Them. πύθω, &c. V.
Ποππάζω, poppysmate demulceo, poppysmate adulor; (idem quod ποππύζω, id vide;) à Them. πύππαξ, seq. V. est palpi & poppysmatis vox; undè πύππαξ ὑπειπεῖν, est ποππύζειν, palpum obtrudere, palpari, & applaudere; Aristoph. etiam dixit ὑπεπυππάζειν, ut apud eum in Achar. οἱ δ' ὑπέπινον ὑπεπύππαζον τέ με; mihi lenocinabantur; mirificè me vocis lænocinio demulcebant, &c.
ΠΥ'ΠΠΑΞ, vox poppysmatis.
ΠΥ'Ρ, πυρὸς, τὸ, ignis: q. à φέρω, iruro, uro, vel φρύγω, incendo. Hinc πυρόεις, εντος, igneus: πυρίτης, ȣ, ὁ, lapis ignem emittens: πυραμὶς, ιδος, ἡ, Pyramis: πυρόω, ώσω, uro, inflammo: πυρεῖον, ȣ, τὸ, igniarium: πυρὰ, pyra, rogus: πυρσὸς, ȣ̃, ὁ, fax, tacula: πυρσεύω, facem præfero: πυῤῥὸς, ȣ̃, rufus, rutilus: πύῤῥιχος, ȣ, idem: πυρετὸς, ȣ̃, ὁ, igneus, calor; Item febris: ζώπυρον, ȣ, τὸ, suscitabulum ignis: ζωπυρέω, ignem sopitum suscito.
Πυρὰ, ᾶς, ἡ, rogus, PYRA, à præcedent.
Πυράγρα, ας, ἡ, forceps, quo πῦρ ἀγρεύομεν ab ἀγρεύω, capio. Them. ἄγρα, captura.
Πυραγρέτης, καρκῖνος, dicitur pro eod. præced. πυράγρα, quo ignitatenemus, aut ex igne eximimus; ex πῦρ, & ἀγρέω, fut. ήσω, idem quod ἀγρεύω, ab eodem. Them. ἄγρα, &c. V.
Πυράζω, exuro, cremo; Ebr. 11. 37. rutilo, rubeo, &c. à præced. πυρὰ, ἡ, vel à Th. πῦρ, &c. V.
Πυραίθουσα, præs. part. f. g. à
Πυραίθω; ignem facio: ex πῦρ, & αἴθω, uro.
Πυράκανθα, ἡ, pyracantha, quædam Planta; apud Diosc. & Nicand. quidam putant esse (Gallicè) *Barberis* officinarum; ex πῦρ, & ἄκανθα, ἡς; V.
Πυράκκιος, ȣ, rufus: idem quod πυῤῥάκης, quod vide, q. ex πῦρ, ignis, & ἄγω. Gen. 25. ver. 25. mel. edit. πυῤῥάκης.
Πυρακτέω, & -όω, in igne verso, candefacio: à πῦρ & ἄγω.
Πυράκτωσις, actio ipsa in igne versandi, incendium, est verbale, à præced. πυρακτέω, uro, incendo, &c. V.
Πυραλὶς, ιδος, ἡ, & πυραλλὶς, nomen avis, apud Aristot. Hist. An. 9. c. 1. avis

vis est adversa turturi: Gaza ignariam vertit; à Th. πῦρ, πυρὸς; V.

Πυραμοειδὴς, ignitus, ignis speciem habens, vivido colore & igneo præditus; ita quidam legitur & exponitur à Suid. sed fortasse, pro πυραμοειδὴς, i.e. speciem pyramidis gerens; ex πύραμις, & εἶδος, τὸ; V.

Πυράμη, ης, ἡ, falx, quâ πυρὸς demetitur: ex πυρὸς, triticum, & ἄμη, falx. Th. ἀμάω, meto.

Πυραμητὸς, ȣ, ὁ, messis tritici; vel tempus messis; a præced. πυράμη, falx messoria, &c. V.

Πυραμίδες, αἱ, pyramides, moles Geometricâ ratione constructæ, in modum flammæ; ut à lato, viz. in acutum tendunt, &c. est pl. à sing. seq. V.

Πυραμὶς, ίδος, ἡ, PYRAMIS, figura in conum attenuata, Angl. Pyramid. Πυραμίδες apud Ægyptios dicuntur regia granaria: tanq. à πυρὸς, triticum. Th. πῦρ, ignis.

Πυραμὶς, præced. apud Geometras est figura solida, planis superficiebus operta, à quarum una cæteræ surgentes, simul in unum acumen coeunt ac desinunt; ab igne, & flamma quam imitari videntur, nomen sortita, peculiariter, Pyramides appellatæ sunt turres quædam in Ægypto, hâc formâ constructæ.

Πυραμὶς, ίδος, ἡ, scil. sub. μᾶζα, placenta; ex πυρῶν, καὶ μέλιτος; ex tritico & melle, diversam panis genus esse à πυραμȣ̃ς, docet Jatrocles, in lib. de placentis, teste Athen. l. 14. à πυρὸς, ὁ, triticum: Unde etiam quidam deducunt πυραμίδες, quæ apud Ægyptios regia dicebantur granaria, à Josepho patriarcha ædificata; teste Etym. quorum structura similis erat formæ Pyramidum Geometricarum, quæ moles fuere maximæ quadratæ, ab ima sui parte latiores, & in acuminatum desinentes fastigium, &c. V. præced.

Πυραμȣ̃ς, ὁ, sub ἄρτος, panificii vel placentæ genus, ex tritico, admixto melle; quod præmii loco dabatur iis, qui insomnes pernoctassent in Symposiis; Athen. l. 14. à Th. πυρὸς, ὁ, V.

Πυραυγὴς, igni fulgens; vel qui ignei fulgoris est, igne rutilans; ex πῦρ, & αὐγὴ; V.

Πυραυλικὰ ὄργανα, Bud. vocat bombardas, in Epist. post. quod fistulas referant, & ignem emittant; ex πῦρ, & αὐλὸς, ὁ; unde αὐλικὸς, ὁ, &c. V.

Πυραύνιον, ȣ, τὸ, igniarium, vas quo prunæ ardentes in mensam inferuntur; à πῦρ, & αὔω, accendo.

Πυραύστης, ȣ, ὁ, pyrausta; vermiculus, aranei specie infestans favos apum, qui & κλῆρος dicitur; Arist. Hist. An. 8. 27. Item πυραύστης, dicitur bestiola, seu parvum animal, quod candelam seu lucernam circumvolans, ut ignem attingat, aduritur; hinc proverbium, πυραύστȣ μόρος, in eos qui sibi mortem alciscunt; vide in Chil. Erasm. pyraustæ gaudium, ex iisd. cum præced. πυραύνον, τὸ, V.

Πυράφλεκτος, ardens; ita tamen, ut ab igni non consumatur, nec consumi queat; ut βάθος πῦρ ἀφλεκτος; Suid. ex πῦρ, & ἄφλεκτος, non ustus, non ardens, qui comburi nequit; ex α priv. & φλέγω, fut. ξω, &c. Vide.

Πυργηδὸν, seq. signif. etiam turmatim, catervatim; Il. nam πύργος, turris, est etiam ordo seu acies militaris, &c. Vide.

Πυργηδὸν, in modum turris: à πύργος.

Πυργηρέω, & πυργηρȣ̃μαι, in turri sto, turrim custodio, tum in arce, contineo me intra muros, & muros defendo, &c. pro eod. dicitur & πυργυρῶ; à Them. πύργος, ὁ; V. Unde etiam πυργόεσσα, excelsè, instar turris, &c. adv. ab eodem. Item Πυργίον, τὸ, & πυργίσκος, ὁ, turricula; expon. etiam, arca turrita; Item pars triremis; Poll. Sic & πυργίτης, in turribus degens; ut πυργῖται στρȣθοὶ, passeres qui in turribus nidificant, &c. Item πυργȣ̃μαι, idem quod & pro πυργηρȣ̃μαι, & omnia, à seq. Th. πύργος; V.

Πυργόβαρις εως, ἡ; turris munita, propugnaculum, vel domus in modum turris ædificata; unde pl. πυργοβάρεις, propugnacula turrita; Suid. & Hesych. ex πύργος, & βάρος, εος, τὸ, &c. V. Item Πυργοδάϊκτος, i. e. τῶν πύργȣς μεταχίπτων καὶ καταρρείπων; Æsch. in Persis: ex πύργος, & δαίω, unde δαΐζω fut. ξω, &c. V. Item Πυργομαχέω, ῶ, è turri pugno; Xen. & Polyb. vel turrim oppugno; Plut. ex seq. Them. πύργος, & μαχέομαι, idem quod Them. μάχομαι, &c. V.

ΠΥ'ΡΓΟΣ, ȣ, ὁ, turris: q. πέρας γῆς, quod ad fines territoriorum soleret fieri; aut à πῦρ, quia flammæ instar in acutum tendit.

Πύργος, præced. pro muro & mœnibus interdum accipitur; Iliad. γ. eo quòd πύργοι, turres, fere partem faciunt mœnium; Il. μ. sed est & bellicum instrumentum; Item πύργος, dicitur acies militaris quadrangulari formâ disposita, in modum turris, teste Eust. Il. μ. & Metaph. πυργὸς is dicitur πύργος, qui aliorum est præsidium & refugium; apud Hom. & Euryp. &c. & pro parte etiam navis accipi, testatur Etymol. &c. V.

Πυργȣ̃χος, turrim sustinens; unde pl. πυργȣ̃χοι, dicuntur, tigna in navi cataphracta quæ turres sustinent; Polyb. ex πύργος, & ἔχω, cujus varia composita desinunt in ȣ̃χος. Item Πυργοφόρος, turrifer, seu turriger; sic dicitur qui gerit tutulum, i. e. capitis ornamentum, ad modum turris extructum in altitudinem, &c. Unde πυργοφορέω, turrim gesto; ex πύργος, & φόρος, &c. V.

Πυργόω, turris instar erigo; turri instruo & munio: à præced.

Πυργωθεὶς, turri instructus; ut πυργωθεὶς ἐλέφας, in Epigr. l. 1. est part. aor. 1. pass. à πυργόομαι; turri instruor; pass. ab act. præced. πυργόω; vi. Unde etiam verbalia, πύργωμα, τὸ, turris; Euryp. in Phœn. & Πυργωτὸς, turritus, Athen. l. 5.

Πύρδαλον, sive πύρδανον, igniarium; idem quod πύραυνον, instrumentum prunis ardentibus ferendis distinctum; Galicè Chauffete; Item titio ignitus, qui cineribus obruitur ad conservandum ignem; itidem, idem quod πυρσάλητιν, culina, coquina; V. ex πῦρ & δαίω, uro; unde δαλὸς, ὁ, titio, torris, &c. Vide.

Πυρεῖον, ȣ, τὸ, igniarium, thuribulum, quia in id πῦρ imponitur. Ionicè, πυρήϊον.

Πυρεκβόλος, ignem ejiciens, seu evomens, ignivomus; Item, silex, scintillas edens, & πυρέκβολος, ignis elisus; Bud. ex πῦρ, & ἐκβάλλω, unde ἐκβολὴ, &c. V.

Πυρεκτικὸς, febrilis, ut πυρεκτικὴ ἀνωμαλία, febrilis inæqualitas; Gal. Item Πύρεξις, εως, ἡ, febris, verbalia, à πυρέσσω, seu πυρέττω, fut. ξω, idem quod πυρεταίνω, vel πυρετταίνω; febrio, febricito: Item πυρέτιον, febricula, diminut. & omnia, à πυρετὸς, ὁ, igneus calor, seu igneus æstus; Il. χ. atque indè febris, sic dicta à calore igneo, ut Latinis, à fervendo; interdum etiam, appellatur πυρετὸς, per antiphrasin, rigor & horror, seu horridus rigor, &c. Vide.

Πυρέσσω, vel ττω, febricito, febri laboro: præs. part. πυρέσσων, f. ξω, p. πεπύρεχα, a. 1. ἐπύρεξα, à πυρετὸς.

Πυρεταίνω, & πυρέτιον; vide paulo supra cum πυρεκτικὸς.

Πυρετὸς, ȣ̃, ὁ, febris. Th. πῦρ, ignis.

Πυρετταίνω, & πυρέττω, vide in πυρεκτικὸς.

Πυρετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, febrilis, vel cum febrili calore conjunctus: Item febres excitans, seu invehens; Item interdum idem quod θερμὸς, calidus, est à præced. πυρετὸς, ὁ; V.

Πυρεῦς, qui igni inflammat; seu qui ignes subjicit, incendiarius; Item, πυρευτικὸς, igniarius, ut πυρευτικὴ χρεία, ignarius usus; Theophr. Hist. 5. 4. utrumque à πυρεύω, ignem immitto, igni inflammo; ut apud Plat. in Epistol. πυρεύων τὴν ὕλην, &c. à Them. πῦρ, υρὸς, τὸ; V.

Πυρὴ, ἡ, Ionicè idem quod πυρὰ, ἡ, lignorum strues, igne subjecto ardens, &c. vi. Sic etiam, Πυρήϊον, τὸ, Ionicè, idem cum πυρεῖον, igniarium, i. e. materies arida ad accendendum ignem; Item igniarium, i.e. lapis pyrites; sed est & foculus, cui ignis imponitur, ignis receptaculum; Exod. 27 Sic & πυρεῖον, seu Ionicâ dialysi, πυρήϊον, dicitur igniarium, habens silicem & chalybem, qui silice percussus, è silice ignem elicit, qui in fomitem vel ignitabulum delabens, eum accendit; Soph. sic in pl. πυρήϊα, τὰ, ligna quæ collisa ignem edunt; sive lapides idem facientes, πυρεῖα, ignaria, &c.

ΠΥΡΗ'Ν, ῆνος, ὁ, nucleus: à πῦρ, quia ignea vis seminis in eo est.

Πυρπνέμων, ignem ventilans; ut πυρπνέμȣς ῥιπίδας, in Epigram. Ventilantes ignem folles; ex πῦρ, & ἄνεμος, Poët. pro ἄνεμος, &c. V.

Πυρηνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ; q.d. nucleaceus, nucleosus; sive lignosus, interiore ligno multo dives; ut πυρηνώδης καρπὸς, fructus ligno intus abscondito Theophr. Hist. 2. 8. est à præced. Them. πυρὴν, ῆνος.

λῶος, ὁ, seu πυρλώη, ἡ, nucleus, quod in pomo ligneum, osseumve est; ut olivarum ossiculum, &c. nam πυρλῶες, nuclei, dicuntur omnes quibus in pomis exterior & ambiens eos caro sustinetur; quales sunt in cerasis, prunis, olivis, uvis, aliisque hujusmodi, κόκκοι vero, sunt & vocantur acini: Item πυρλώ, dicitur, congeries, strues ve in acumen tendens, quam metam vocare possis, ut fœni meta, &c. V.

Πυρηφόρος, pro πυροφόρος, ου, ὁ, ἡ, ferens triticum: ex πυρός, triticum, & φέρω, fero.

Πυρία, ας, ἡ, fotus, sudatio sicca: quia πυρὶ, elicitur: tum ipsum vas, in quo πυρία, peragitur, caldarium: &

Πυριατήριον, ου, τὸ, locus in quo sudantes foventur, hypocaustum. Them. πῦρ, ignis.

Πυρίαμα, τὸ, fomentum, πυρίασις, fotus, fomentum; Item Πυριατὸς κέραμος, later igni excalefactus, qui panno involutus, fomenti loco applicatur; vel in genere, πυριατὸς, ὁ, est quicquid igne calefactum, & linteo involutum, aut assulis metallore uti nunc quoque fit, inclusum, fomenti gratiâ admovetur: Item τὸ πυριατὸν, lac primum, seu colostrum, quod decoquitur, in qua significatione dicitur etiam πυριάτης, scil. τυρὸς, apud Aet. l. 2. 99. &c. Omnia verbalia, à πυριάω, ῶ, foveo, pass. πυριάομαι, foveor; Item sudo, & incalesco, ex camini aut πυρίας, calefactione; Athen. l. 13. ab eod. Them. πῦρ; vide etiam præced.

Πυριβάτης, ignem ingrediens; ex πῦρ, & βαίνω, f βήσομαι, præt. βέβηκα, à βάω, &c. vi. Sic Πυρίβιος, in igni vivens; unde in neut. plur. Πυρίβια, τὰ, animalia quædam igni viventia; Suid. à Th. βίος, ὁ, vi. Item Πυριβρεμέτης, igni strepens; vel in igne stridens; Il. ξ. v. 396. à Them. βρέμω, βρέμομαι, &c. V. Sic Πυριγενής, igni satus, igni genitus; ut apud Euryp. Πυριγενὴς παλάμη, expon. ἀπλῶς, ἀνήμερος; nam quum ignis sit res sæva, sæva itidem sunt quæ ex eo nata sunt; innuit autem per πυριγενῆ παλάμην, ensem; quoniam in igni ferrum molliri & cudi solet; à Them. γείνομαι, vel γίνομαι, fut. γενήσομαι, &c. V. Πυρίγληνος, igneas pupillas habens; à Them. γλήνη, ἡ, comp. ut præced. cum Them. πῦρ, πυρὸς, πυρὶ, &c. V. Item πυριγόνος, ignem generans; Plut. ex πῦρ, & γονὴ, seu γόνος, à γίνομαι, &c. Vide.

Πυρίδιον ου, τὸ, igniculus, est diminut. à Them. πῦρ, πυρὸς, πυρὶ, &c. V.

Πυρίεφθος & πύρεφθος, ου, ὁ, ἡ, igni coctus: à πῦρ, & ἕψω, coquo.

Πυρίη ης, ἡ, Ionicè, idem cum πυρία, ἡ, sudatio sicca; ut quum silices, aut ferri frusta candefacta, in vaporarium inferuntur, ad ciendum sudorem; Gal. expon. & fotus, & pro odore etiam & thuribulo sumitur apud Herodotum, &c. V.

Πυριηκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ignitus, igne acutus; ex πῦρ, πυρὸς, τὸ, & ἀκὴ, ης, ἡ, &c. Vide.

Πυριήτης, sub. λίθος, pro πυρίτης; id vide.

Πυριθαλπὴς, ignis calorem expertus; ab igni calens; ut πυριθαλπὲς ὕδωρ; in Epigram. ex πῦρ, υρὸς, τὸ, & θάλπος, εος, τὸ, &c. V. Item Πυρίκαυστος, ambustus, igni adustus; ut πυρίκαυστα νοσήματα, i. e. urentes & edaces morbi; Ficin. in Timæo Platonis, qui inquit bilem intus cohibitam, producere hujusmodi morbos; ex πῦρ, υρὸς, ὁ, & καίω, fut. καύσω; unde καυστὸς, &c. V. Πυρικρότητος, ferrum igne elaboratum; ἀπὸ τοῦ κροτεῖν; Hesych. At hæc vox proprie signif. cujus tempora sunt ignita; ex πῦρ υρὸς, τὸ, & κρόταφος, ὁ, &c. V. Πυριλαμπὴς, igne micans, igne rutilans, vel splendens; in Epigram. Item πυριλαμπὶς, vermiculus quidam in tenebris lucens, cicindela, noctiluca, genus insecti minuti, instar ignis splendens, &c. ex πῦρ πυρὸς, τὸ, & λάμπω; V. Πυρίμαχος, fervens in pugna, qui tam acriter depugnat, ut ei resisti nequeat, non magis quam igni furenti; Hesych. ex πῦρ, υρὸς, τὸ, & μάχη, ἡ, à Them. μάχομαι, &c. V.

Πυρίνη, ης, ἡ, idem cum, & à Th. πυρλώ, nucleus: sed & granum signif. apud Hippocratem: & de thure dicitur, teste Gal. Item πυρλώ, est & gemmæ nomen; Plin. 37. 11. atque sic dicitur etiam specilli pars altera minor, in nuclei modum rotunda, &c. V.

Πυρινὸς, ἡ, ὸν, igneus, a, um. Them. πῦρ, ignis: at

Πύρινος, ου, triticeus: à πυρὸς, triticum.

Πυρινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod πυρηνώδης; V. Item nucleo similis; ut πυρινώδεις ὀφθαλμοὶ, oculi velut nucleus constantes; Aristot. lib. 6. Anim. &c. Vide.

Πυριὸν, τὸ, idem cum πυρεῖον, τὸ, & ab eod. id vide.

Πυριπνείοντας, ignitas, acc. pl. part. præs. act. à

Πυριπνείω, Metri gratiâ pro πυρίπνέω, ignem spiro: ex πῦρ, ignis, & πνέω, flo.

Πυριπνεύσοισι, dat. pl. à

Πυρίπνευστος, ου, ὁ, ἡ, ardens, ex iisdem Them.

Πυρίπνοος, & πυρίπνους, ignem spirans, in Epigram. lib. 2. ex πῦρ, & πνοὴ, ἡ; vide.

Πυριρῥαγὴς, idem cum πυρορῥαγὴς, quod vide. Item Πυρισμάραγος, ab igne resonans; Hesych. ἀπὸ πυρὸς ἠχῶν; ex πῦρ, υρὸς, τὸ, & σμαραγέω; V. Sic etiam, Πυρίσπαρτος, in quo ignes seminati & sparsi sunt; ut πυρίσπαρτον δῆγμα, morsus igne satus, de cupidine, nam quos momorderit, occultis inflammat ignibus, iisque dispersis per totum corpus, amans æstuat; in Epigram. ex πῦρ, υρὸς, & σπαρτὸς, ὁ; V. Item Πυρίσταλτος, in quem ignis stillat; seu ex quo ignis stillat; ut πυρ'σταλτος, Petra; Eurip. id in Cyclop. ex πῦρ, & στάζω, futur. ξω, unde σταχτὶς, ὁ; &c. Vide.

Πυρισφάραγος, ου, ὁ, ἡ, qui ignis instar cum quodam strepitu lacerat & absumit. Ex πῦρ, ignis, & σφάραγος, fragor.

Πυρίσσω, ardeo; à Them. πῦρ, πυρὸς, τὸ, vi. Undè etiam πυρίτης, ου, ὁ, scil. λίθος, lapis pyrites, lapis ignem ciens; seu ex quo ignis excutitur, dicitur Latinè, vivus lapis; sic & in fœm. πυρῖτις, sub. λίθος, idem lapis pyrites; sed dicitur etiam πλυρῖτις βοτάνη, genus herbæ quæ dicitur etiam πύρεθρον; Nicand. & Diosc. & est etiam πυρῖτις νάρδος, quæ θυλακῖτις νάρδος, & θυλακῖτις μήκων, quoque vocatur, & nardus putatur esse montana; apud Gal. &c. omnia ab eodem Them. πῦρ Item Πυρίτης, ου, ὁ, idem quod πύρινος, triticeus; ut πύρινος, vel πυρίτης ἄρτος, panis triticeus, &c. Atque, sic est à Th. πυρὸς, ὁ, triticum; Vide.

Πυριφλεγὴς, & πυρίφλεκτος, igni ardens, vel igni adustus; igneo ardore flagrans; ut πυριφλέγης, seu πυρίφλεκτος τόπος, locus igni combustus, l. 3. Maccab. Item πυριφλεγέθων, & πυριφλεγέτων, οντος, ὁ; idem, igni ardens, &c. Sic dicitur fluvius inferorum, apud Luc. ut & alii etiam quidam fluvii, dicuntur πυριφλεγέθοντες ποταμοὶ; apud Hom. & Dion. Areop. &c. ex πῦρ, υρὸς, & φλέγω, unde φλεγέθω, &c. V.

Πυρίχαις, idem cum πυρίχαις; id vide.

Πυριῶμαι, passiv. à πυριάω; id V.

Πυρκαϊὰ, ᾶς, ἡ, rogus. Ex πῦρ, ignis, & καίω, incendo.

Πυρκαεὺς, qui inflammat, & incendit; ab iisd. cum præced.

Πύρνα, ης, ἡ, panis, frustum panis, à πυρὸς, ὁ, triticum, &c. V.

Πυρναῖος, ου, maturus, edulis; à πυρὸς, triticum.

Πύρνος, ου, per Syncop. pro πύρινος, triticeus; Item subst. fragmentum panis. Th. πυρὸς, triticum.

Πυροβόλος, Ignes jaculans, vel aptus ad jaculandos ignes; ut πυροβόλα μηχανήματα; ex πῦρ, υρὸς, τὸ, & βόλος, ὁ, &c.

Πυρογενὴς, ex frumento ortus; in Epigr. ex πυρὸς, ὁ, & γένομαι, seu γίνομαι, unde γένος, τὸ, &c. V.

Πυροδαίσιον, ου, τὸ, locus ubi ignem accendunt, focus, culina, ex πῦρ, υρὸς, τὸ, & δαίω, &c. V.

Πυρόεις, εντος, ὁ, igneus, ignitus, vel urens in modum ignis, & Metaphoricè in Epigram. πυρόεις, πόθος; Item πυρόεις, sub. ἀστὴρ, stella Martis; Aristot. à Them. πῦρ, υρὸς, τὸ, V.

Πυρόθι, gen. Ion. pro πυρὸς, à πυρός.

Πυρόμαντις, qui vel quæ ex igne divinat, ignis, ex; unde πυρομαντεία, divinatio ex igne, ignispicium; ex πῦρ, πυρὸς, τὸ, & μάντις, εως, ὁ, ἡ; unde μαντεία, &c. V.

Πυρόομαι, ignesco, ignem patior, est pass. à πυρόω; V. Item πυρὸν, τὸ, rogus, æstus, idem cum πυρεῖον, τὸ; V.

Πυροποίκιλος, punctis ignei coloris distinctus & varius; ex πῦρ, πυρὸς, τὸ, & ποίκιλος, ὁ; V.

Πυροπώλης, tritici venditor; unde πυροπωλέω, triticum vendo; ex πυρὸς, ὁ, & πώλης, πωλέω &c. V.

Πυρορῥαγὴς, igne fractus; ut πυρορῥαγῆ κέραμια, & Metaph. putridus, inutilis, πυρορῥαγὴς, idem; ex πῦρ, πυρὸς, τὸ, & ῥηγνύω, unde ῥήγω; V.

ΠΥΡΟ'Σ, ȣ, ὁ, triticum, frumentum: q. σπυρὸς, pro σπαρὸς, à σπείρω, femino, p. m. ἔσπορα.

Πυροτομία, fectio, feu meffis tritici; ex πυρὸς, ὁ, τομὴ ἡ; V.

Πυροφόρος, ȣ, ὁ, ἡ, ignem ferens, pro quo & πυρφόρος, à πῦρ & φέρω, fero. Eft & πυροφόρος, ȣ, ὁ, ἡ, triticum ferens: ex πυρὸς, triticum, & φέρω.

Πυρόχλοας, & πυρίχλοας, ignei coloris, rutilus, fulvus, ex πῦρ, πυρὸς, τὸ, & χλόα, ἡ, &c. V.

Πυρόω, ῶ, igne injecto uro: fut. ώσω, præt. πεπύρωκα, præf. paff. πυρόομαι, ȣμαι, uror: præf. infin. paff. πυρόεσθαι, ȣσθαι, perf. paff. πεπύρωμαι, perfect. part. paff. πεπυρωμένος, η, ον, ignitus, a, um; Item igni exploratus. Th. πῦρ, ignis.

Πυρπάλαμον βέλος, fulmen, à Pindaro dicitur, quod Jovis manu tractetur: à

Πυρπάλαμος, ȣ, verfutus, ignem protendens: à πῦρ & παλαμάομαι, q. qui ignem poffit tractare manu. Th. παλάμη, manus.

Πύρπνοος, ignem fpirans; idem quod πυρίπνοος, & ex iifd. V.

Πυρπολέειν, & έεσθαι, incendere, flammis vaftare; inf. Πυρπολέων, οντος, incendiis depopulans, part. præf. act. ex πῦρ, & πολέω.

Πυρπόλημα, τὸ, Vaftatio quæ fit igni, & πυρπόλησις, εως, ἡ, populatio ignis, incendium; verbalia à πυρπολέω, circa ignem verfor, vel ignem accendo, &c. V. Item πυρραγὴς, fractus, & diffilens igne, &c. idem quod πυρραγὴς; unde πυρραγὲς, τὸ, proprie dicitur, fruftum camini ignis virefciffum, &c. Vide.

Πυρράζω, rubeo, f. άσω, perf. πεπύρρακα, πυρρὸς, rufus. Th. πῦρ, ignis.

Πυρράκης, ȣ, ὁ, rufus, idem quod πυρρός. Th. πῦρ, ignis.

Πυρραλὶς, ίδος, ἡ, eft ὄρνις ποιὸς; idem quod πυῤῥαλὶς; V.

Πυρρίας, ȣ, ὁ, ferpentis genus, ab igneo colore, dictus, feu à rufo aut rubeo colore nomen habens: Item πυρριάω, rufus fum; utrumque à πύῤῥος, ὁ, Th. πῦρ, υρὸς, τὸ; V.

Πυῤῥίχη, fub ὀρχήσεις, PYRRHICA, faltatio in armis à Pyrrho autore.

Πυῤῥιχίζω, Pyrrhicam falto, feu armatus falto à præced.

Πυῤῥίχιος, ποῦς, pes pyrrichius, duabus brevibus conftans fyllabis; à feq. πύῤῥιχος; V.

Πυῤῥιχιστὴς, ȣ, ὁ, pyrrhicæ faltator: à præced.

Πύῤῥιχος, Dor. idem quod πυῤῥὸς, feq.

Πυῤῥὸς, ά, όν, rufus, a, um: colorem τοῦ πυρὸς, habens: fed

Πύῤῥος, ȣ, ὁ, PYRRHUS, rex Epirotarum.

Πυῤῥόθριξ, idem quod feq. πυῤῥότριχος, & ex iifd. V. Sic & πυῤῥοκόμης, qui rutilâ eft comâ feu fulvâ; ex πυῤῥὸς, & κόμη, ἡ, &c. V. Item Πυῤῥοκόραξ, corvi genus, luteo roftro, apud Plin. 10.48. ex πυῤῥὸς, & κόραξ; V. Πυῤῥοπίπης, i. e. ὀπιπεύων, τοὺς πυῤῥὰς, ruforum nimis avidus infpectator, ex πυῤῥὸς, & ὀπιπεύω; vide.

Πυῤῥότης, ητος, ἡ, color rufus, rufitas; à πυῤῥὸς, V.

Πυῤῥότριχος, ȣ, ὁ, ἡ, rufis capillis præditus: ex πυῤῥὸς, rufus. Th. πῦρ, ignis, & θρὶξ, τριχὸς ἡ, pilus.

Πυῤῥούλας, avis nomen, à rufitate ei impofitum; Gaza vertit rubicillam, feu rubeculam; à πυῤῥὸς; V.

Πύῤῥω, gen. Dor. pro Πύῤῥȣ, à Πύῤῥος, Pyrrhus.

Πυρσὰ, τὰ, ignes, faces, eft neut. pl. à fing. mafc. πυρσός; V. Item πυρσαίνω, rufum facio, feu rufo; itidem à πυρσὸς, pro πυῤῥὸς; V. Item πυρσεία, ας, ἡ, fignificatio quæ fit accenfis & fublatis facibus; Polyb. Πυρσεύω, facem accenfam extollo, vel profero, è fpecula fignum do igne, paffiv. πυρσεύομαι, illuftror, eluceo, & imperfonaliter, πυρσεύεται, face fublatâ prælucetur, & Metaphoricè, apud Plut. ἡ δόξα, dicitur πυρσεύεσθαι, i. e. elucere; ut ignes prænuntii è fpecula fublati, confpicuè cernuntur, &c. Omnia à feq πυρσὸς, ὁ, fax; V.

Πυρσολείβεις, οἱ, αἱ, ab ignibus delibati; (ex πυρσὸς, ὁ, pro πυῤῥὸς, & Them. λείβω, fut. ψω, &c. V.) i. e. ὑπὸ πυρὸς μεμαδίσμενοι, καὶ πεφλογισμένοι; ut Hefych. exponit. Item πυρσόνωτος, rufum tergum habens; ut πυρσόνωτος δράκων; Euryp. in Herc. fur. ex πυρσὸς, pro πυῤῥὸς, & νῶτος, ὁ; V.

Πυρσὸς, ȣ, ὁ, fax. Th. πῦρ, ignis.

Πυρσὸς, dicitur etiam pro πυῤῥὸς, rutilus; Item fulvus, &c. V. ut κόρση, pro κόῤῥη; Æolicâ dialecto.

Πυρφόρος, ȣ, ὁ, ἡ, qui ignem fert, facrificulus: ex πῦρ, & φέρω.

Πυρσοτόκος, ignem pariens; ut πυρσοτόκος λίθος; q. d. lapis qui ignem parit; i. e. lapis è quo ignis elicitur; in Epigram. ex πυρσὸς, & τόκος, ὁ, &c. V. Item Πυρσοφόρος, qui facem geftat; Item vas prunis ferendis idoneum, foculus, & φόρος, à fero; V.

Πυρφορέω, ῶ, ignem feu faces gefto; Euryp. in Troad. eft à præced. πυρφόρος, ignifer; ut πυρφόροι οἰστοὶ, miffilia ignifera; apud Thuc. l. 2. Item πυρφόροι ἱερέες; apud Luc. qui ignem ad adolendas victimas gerunt, vel qui in acie ignem præferunt, &c. Apud Soph. etiam peftis πυρφόρος θεὸς nominatur, tanquam febriles ardores immittens feu inferens, & Pollux πυρφόρον etiam dici poffe exiftimat, τὸ ἐσχάριον, i.e. foculum, quo prunæ introferri folent, ad recalfacienda edulia menfæ oppofita, &c. Vide.

Πυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, igneus, ignitus; vel urens in modum ignis; Diofc. l. 2. c. 191. πυρώδης κατὰ τὴν γεῦσιν; qui guftu eft ferventi, &c. à Them. πῦρ, υρὸς, τὸ; V.

Πυρωθεὶς, qui ignem fenfit, candens, eft part. aor. 1. paff. à verbo πυρόω, & Them. πῦρ, υρὸς; V. Item Πύρωμα, τὸ; unde πυρώματα, τὰ, callofæ duritiês, feu collectiones, quæ in collum concreverunt, &c. eft pro πώρωμα, τὸ. id vide.

Πυρωθέντων, gen. pl. a. 1. part. paff. verbi πυρόω, incendo; q. v.

Πυρώματα, τὰ, vide cum πυρωθεὶς, præcedent.

Πυρωπὸς, & in fœm. cui facies rutilat, rutilus, vel rutila afpectu; ut πυρωπίδες ὦπες; apud Nonn. i. e. πυρώδεις, fed dicitur πυρωπὸς, effe etiam gemmæ nomen, è carbunculorum genere, &c. ex πῦρ, υρὸς, τὸ, & ὤψ, ὠπὸς; V.

Πύρωσις, εως, ἡ, exploratio quæ fit per ignem: ab eodem verbo.

Πυρωτὴς, ȣ, ὁ, qui igni excoquit & purgat; Item πυρωτὸς, ignitus, & τὸ πυρωτὸν, ignea natura; Plut. unde πυρωτικὸς, urendi vi præditus, feu fervens; Diofc. Omnia verbalia à πυρόω; V.

Πῶς, quò? quà? qui? quonam modo? &c. eft particula interrogative, & Doricè, pro πῇ, &c.

Πύσῃ, 3. fing. f. 1. act. verbi πύθω, putrefacio, f. πύσω, a. 1. paff. ἐπύθην.

Πυθεὶς, έντος, putrefactus, a. 1. part. paff. ejufdem verbi.

Πύσμα, ατος, τὸ, quæftio, fcifcitatio: & Πυσματικὸς, ἡ, όν, rationalis, è: à πύθομαι, feu πυνθάνομαι, quæro, interrogo; f. πύσομαι.

Πύστις, εως, ἡ, auditio, fama, rumor; fed expon. & percontatio, interrogatio; ab eod. cum præced. V.

Πύσω, putrefaciam, fut. 1. activ. verbi πύθω.

Πυτία, idem quod πυετία, & πιτύα, coagulum, fuccus qui lac in cafeum contrahit; à Them. πήσσω, feu πήγνυμι, &c. Vide.

Πυτίζω, fputo, crebro fpuo; à Th. πτύω; vide.

Πυτιναῖος, apud Suidam, Diotrephes quidam dicitur, πυτιναῖα ἔχων πτερά, quòd ex πυτινῶν πλοκῆς, ditatus effet, & inde, veluti alas quibus emergeret, fumpfiffet, à fequente πυτίνη, ἡ, lagena vini vimine obducta; vel à furculis nexum vafculum; item nomen comediæ cratini, apud Ariftoph. &c. V.

ΠΥΤΙ'ΝΗ, ης, ἡ, lagena vimine obductâ; vas vinarium, ceu πίθος, quidam.

Πυτινοπλόκος, ȣ, ὁ, qui vitilibus dolia religat; quem vietorem Latine dici contendit Bud. ex πυτίνη præced. & πλοκὴ, ἡ; à Them. πλέκω, in præt. med. πέπλοχα, &c. V.

Πύτισμα, ατος, τὸ, fputum, id quod excreatu ejicitur, &c. eft verbale à πυτίζω; V.

Πυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, purulentus; à πύον, τὸ; V. Item πύωσις, εως, ἡ, fuppuratio, verbale à πυόω; V.

Πῶ, quomodo Dor. pro πῶς, ubi: &

Πω, enclit. quodammodo, Dor. alicundè. Th. ὅς, qui.

Πῶ, bibe, præf. imperat. verbi πῶμι, in imperat. πῶθι, & per Ectafin πῶθι, hinc per Apoc. πῶ. Th. πίνω, bibo.

ΠΩ'ΓΩΝ, ωνος, ὁ, barba, q. πόα φύεις, herba fruticans in mento.

Πωγωνίας, ȣ, ὁ, barbatus: à præced.

Πωγωνίτης, Ionicè pro πωγωνιάτης, & πωγωνίτης; Jovis Epith. Etym. Suid. idem quod, & à præced. πωγωνίας, barbatus; ut πωγωνίας, ἀστὴρ; Plin. 2.25. fed expon. & πωγωνίας, fubftantivè, magna barba; Suid. &c. V.

Πωγωνοτροφέω, ῶ, barbam nutrio feu alo: ex πώγων, ωνος, ὁ, & τρέφω, alo.

Πωγωνοφορία, ας, ἡ, geftatio barbæ; ex πώγων, ωνος, & φορὰ, ἡ; à Them. φέρω, &c. V.

Πώεα, acc. pl. à πῶϋς, εος, τὸ, grex: quod v.

Πωλάριον, τὸ; diminut. à πῶλος, & idem quod πωλίον, τὸ; parvus pullus, ecuulus; &c. V.

Πωλέαι, Ion. pro πωλῇ, 2. sing. præs. sub. pass. &

Πωλέεσκε, Ion. pro ἐπωλέε, 3. sing. imperf. act. verbi πωλέω, vendo.

Πωλέσκετο, versabatur, 3. sing. imperf. pass. Ion. pro ἐπωλεῖτο, & ο, verso in ω, à πολέω, versor, dego: nam πωλέω cum ω. est vendo. Vel est imperf. pass. verbi πωλέσκομαι, idem quod πωλέω, Poët. pro πολέω, verso.

Πωλεύω, & πωλέσκομαι, idem cum, & pro πωλέω, verto, verso & πωλέομαι, versor, vertor, &c. poëticè, omnia pro πολέω, & πολέομαι, &c. V.

Πωλεύω, pullos equinos domo, & erudio; Unde verbalia, πώλευσις, εως, ἡ, cura domandi & erudiendi pullos equinos; & πωλευτικός, ad equuleos domandos & erudiendos, idoneus, &c. Item, πωλεία, ας, ἡ; cura & industria equos admissariosos alendi, & admissuræ faciendæ; equorum tractatio, institutio, atque disciplina, &c. Sed exp. etiam, armentum pullorum, seu equuleorum, &c. itidem ab eod. verbo πωλεύω, & omnia, à Th. πῶλος, ὁ; V.

Πωλεύμην, Ion. & Dor. pro ἐπωλούμην, imperf. pass. à

ΠΩΛΕ'Ω, vendo: imperf. ἐπώλεον, ουν, f. ήσω. p. πεπώληκα. An à πῶλος, quod olim esset venditio pullorum? An à πολέω, quod vendere sit vertere dominium rei. Hinc παραπωλέω, institoris munere fungor: παραπώλης, ου, ὁ, propola, institor. βιβλιοπώλης, ου, ὁ, librorum venditor, φαρμακοπώλης, ου, ὁ, pharmacopola, medicamentorum venditor.

Πωλή, ἡ; venditio; πρᾶσις; Item, πώλημα, ατος, τὸ; id quod venditur, seu venum exponitur, res venalis, & πώλης, ου, ὁ; venditor; Suid. ex Aristoph. omnia à præced. πωλέω, V.

Πωλῆσαι, a. 1. inf. act. &

Πωλήσας, αντος. a. 1. part. act. πώλησον, άτω, a. 1. imperat. act. verbi πωλέω, vendo.

Πωλήσεαι, Ion. pro πωλήσῃ, 2. sing. f. 1. m. vel a. 1. sub. m. verbi πωλέομαι, vendor. Th. πωλέω, vendo.

Πώλησις, εως, ἡ; venditio, auctio; verbale, à πωλέω, vendo, V. Sed exp. etiam, equorum domatio; (idem quod πώλευσις) quasi esset verbale à πωλέω, insit. à πῶλος, ὁ; &c. V. Item, Πωλητήριον, τὸ; locus ubi res venales exponuntur, forum, Luc. Sic & Athenis locus dicebatur ubi considebant magistratus, qui dicebantur πωληταὶ, Harpocr. & πωλητής, οῦ, ὁ, venditor; & Athenis, magistratus, decem numero, qui omnium rerum venalium curam gerebant, & quibus commissa erat, vectigalium, metallorum, auctionum, & functionum publicarum elocatio, οἱ πωληταὶ, vel πωλῆται, dicebantur, Poll. l. 8. Itidem, ab eod. Th. πωλέω, V.

Πωλικός, οῦ, pullinus, à Th. πῶλος.

Πωλίον, ου, τὸ; parvus seu tenellus pullus; equulus, seu equuleus; Aristoph. Item, πώλιον, ου, τὸ; dicitur pullium, i. e. id quod equa emittit antequam pullum partu edat, Arist. H. an. l. 8. à Th. πῶλος, ὁ, Vide.

Πωλοδάμνης, ου, ὁ; pullorum, equuleorum, vel equorum domitor; (& dicitur & πωλοδαμαστής, i. e. ut Suid. exp. γυμναστής;) Item, πωλοδαμνέω, ῶ; pullos domo: Item, ut pullum domo, & erudio, Soph. in Ajace; omnia, ex πῶλος, & δαμάω, unde δαμάζω, δαμνάω, & δάμνημι, &c. V.

ΠΩ͂ΛΟΣ, ου, ὁ, ἡ, PULLUS, plerumque equinus: q. à πολεῖν, versare, quod sit agilis ad se versandum.

Πωλοτρόφος, pullos, seu equuleos nutriens, seu alens; ut, πωλοτρόφος θεσσαλίη, in Epigr. est, ex πῶλος, & τρέφω; Unde τροφός, ὁ; &c. V.

Πώλυψ, υπος, ὁ, polypus: à πολλοῖς ποσὶ multis pedibus.

Πώλυψ, præced. dicitur etiam caruncula mucosis naribus invascens, easque obturans, sive tuberculum in naribus, polypi piscis carni simile, multasque habens radices, &c. Ionicâ, scil. seu, Dor. dialecto, sic dicitur, pro πολύπους, multipes, item, piscis polypus, &c. Vide.

Πῶμ', pro seq.

ΠΩ͂ΜΑ, ατος, τὸ, operculum; item potus, poculum, tanquam à πόω, bibo.

Πῶμα, præced. dicitur etiam palma Ægyptia, in medio maturitatis vigore decerpta, Diosc. l. 1. c. 149. vocaturque palmula hæc, à copia succi, quo sitim arcet, poma, i. e. poculum, & Plin. l. 13. c. 4. de palmis, ait, ab his, cariotæ maximè celebrantur, & cibo quidem, & succo uberrimæ, ex quibus vina Orienti, iniqua capiti. Unde pomo nomen, &c. Sed legendum putat Luisinus, unde poma nomen, sed graviter errat; nam reddit Plinius rationem cur dicantur cariotæ. κάρος enim, capitis affectum esse veternum notum est, &c. vide, Constant.

Πωμάζω, & πωμάζομαι, operculo claudo & obturo; appono operculum; unde πεπωμασμένος, operculatus, πωμασθεὶς, obturatus, est, à præced. Them. πῶμα, operculum; ut πῶμα φαρέτρης, apud Hom. Il. δ. & Ody. β. &c.

Πώμαλα, haudquaquam, vox Dorica. Sonat, πῶ μάλα quomodo valde?

Πωματίας, ου, ὁ, cognominatur cochleæ terrestris species, quod sit operculata, Diosc. l. 2. c. 11. à Th. πῶμα, ατος, τὸ, Vide.

Πωμενικός, ά, όν, Dor. pro ποιμενικός, pastoralis. Th. ποιμὴν, pastor.

Πώποτε, pro πότε, unquam, adv. ab ὅτε, quando.

Πωρέω, lugeo, mærore afficior, Item, luctu afficio, à πῶρος, ὁ, luctus, Vide. Item, πώρη, ἡ; & πωρητύς, ύος, ἡ; luctus, miseria, calamitas, &c. ab eod. πῶρος, ὁ; vel, à πωρέω, &c. v.

Πωρινός, callosus, asper, & πώρινος, porinus, à poro factus lapide, &c. Utrumque à πῶρος, corpus album, durum & siccum, ossa fracta conjungens; quomodo etiam dicitur pus, quod in aliqua parte corporis humani, præter naturam, in modum calli concrevit: ut fit in articulis, & in pulmone, tophus; Aristot. Hist. an. 3. 19. Sed est & πῶρος lapidis nomen, de quo l. 36. c. 17. &c. Vide Th. seq. & sequentia.

ΠΩ͂ΡΟΣ, ου, ὁ, luctus, hinc ταλαίπωρος, ου, ὁ, ἡ, ærumnosus, miser. ταλαιπωρία, ας, ἡ, ærumna, miseria. Est &

Πῶρος, ου, ὁ, callus: at

Πωρός, οῦ, cæcus.

Πωρόω; excæco, cæcum reddo; à præced. πωρός, V.

Παρόω, facio occallescere, obduro: f. ώσω. perf. πεπώρωκα, obduravi. præs. pass. πωρόομαι, οῦμαι, occallesco. perf. pass. πεπώρωμαι: a. 1. pass. ἐπωρώθην, ης, η, ex callo obdurui, occallui. Th. πῶρος, callus.

Πωρόω, præced. est, in porum converto; vel, in lapidosam duritiem, & tophum commuto; durum reddo, in modum pori seu tophi; & in sacris literis, exp. induro; item, excæco, & apud medicos, solido, & ferrumino, obducto callo; &c. Unde, verbale, πώρωμα, τὸ, callosa durities; seu collectio quæ in callum concrevit, Poll.

Πώρωσις, εως, ἡ, obduratio, à præced.

Πώρωσις, præced. est concretio quæ in callum fit, consolidatio & ferruminatio ossium fractorum; Gal. & in sacris literis, πώρωσις καρδίας, dicitur, quum cor occalerit, &c. Item excæcatio; itidem, verbale est à πωρόω, v.

Πωροκήλη, ης, ἡ; est ramex callosus, sive tophus, in testiculo, aut in membrana erythroide concrescens, multum renitens, durus & inæqualis; sive est callosus tumor, ex apostemate, circa scrotum; Poll. ex πῶρος, ὁ; callus, & κήλη, ἡ; V.

ΠΩ͂Σ, interrog. quomodo? qui? &c. at

Πῶς, (extra interrog.) enclitic. quodammodo. cum particulis, εἰ, μὴ, ut εἴ πως, ἔπειπως, si forte, μήπως ne forte.

Πώσω, bibam, f. 1. act. verbi πίνω, bibo. a. 2. ἔπιον, perf. πέπωκα. q. à πόω.

Ποτέομαι. Poët. pro ποτάομαι, volo, volito, quod à πέτομαι, idem.

Πωτήσῃ, 2. sing. f. 1. m. vel a. 1. sub. m. verbi præced.

Πωτῶ, Dor. pro πέτω.

Πῶϋ, εος, τὸ, grex. in nom. pl. πώεα. Th. πάω, vel πάομαι, possideo.

ΠΩ͂ΥΞ, γγος, ἡ, mergus quidam. Scribitur & πώϋξ.

P

P Est litera decima septima, & in numerorum notis centum designat. Attici dictiones habentes communiter ρσ, efferunt per duplex ρ, ut pro ἄρσην, ἄρρην, &c.

Ῥ, pro ῥα, v. seq.

Ῥα, (enclitica partic. apud Poëtas expletiva, sicut ἄρ, ex quâ facta per Metathesin) certè utique. Cum accentu etiam invenitur, ut ἦρα, dixit quidem, ut discernatur ab ἦρα, nom. pl. & ab imperf. ἦρα, tum ab ἦ ῥα, aut profecto, & ἦ ῥα, certè quidem.

Ῥᾷ, vel potius ῥᾶ, pro ῥᾴδιον, facile.

Ῥᾶ, τὸ, apud Medicos, genus est radicis, RHA.

Ῥαάβ, vel Ῥαχάβ, ἡ, nomen hospitæ ἀκλίτον. Hæbr. latitudo.

Ῥαβάσσω, sursum ac deorsum eo: an à ῥὰ & βάω;

Ῥαββὶ, vox Syriaca ex Hebræo רב rabh multus; item magister, sic dictus à multiplici eruditione quâ præditus esse debet, ῥαββονὶ & ῥαββουνὶ, eodem sensu dicuntur.

Ῥαβδίζω; virgulis quatio: virgulas quatio; verbero; Item, ῥαβδεία, ας, ἡ; verberatio quæ fit virgâ; utrumque à seq. Th. ῥάβδος, ὁ; V. Unde etiam, ῥαβδίζομαι, virgis cædor; 2. ep. ad Cor. c. 11. Item, perticis cædor; seu decutior, Theoph.

Ῥάβδια, τὰ; virgulta; &, in ore quorundam piscium radioli, quibus verberant vel feriunt, ut, ῥαβδεύεται τοῖς ἐν τῷ στόματι, ἃ καλοῦσι ῥάβδια, verberat radiolis oris sui, quos vocant virgulas; Aristot. l. 9. Anim. est neut. plur. à sing. ῥάβδιον, V.

Ῥαβδίζω, virgis cædo: f. ίσω. p. ἐρράβδικα. a. 1. ἐρράβδισα, perf. pass. ἐρράβδισμαι, a. 1. pass. ἐρραβδίσθην, ης, η, ἐῤῥάβδιζε, pro ἐῤῥάβδιζε, 3. sing. imperf. act. Jud. 6. 11. à ῥάβδος.

Ῥάβδιον, vel ῥαβδίον: virgula, parva virga, ramulus, scapus, est diminut. à ῥάβδος, V.

ῬΑ'ΒΔΟΣ, ου, ἡ, virga, bacillus, sceptrum, vena metallica: qu. à ῥέα βάδειν, hinc Lat. RUDIS, RADIUS: & Angl. Rod.

Ῥαβδοειδὴς, virgatus, virgæ similis; & in plur. ῥαβδοειδεῖς dicuntur suturæ in calvaria; Ut & ῥαβδοειδὴς, sive ὀβελιαία dicitur sutura, interdum frontem medicam secans, ad summum usque nasum procit; idque in viris non sæpè, raro in mulieribus; ex ῥάβδος, & εἶδος, τὸ, V. Item, Ῥαβδομαντία, alios βελομαντία; genus fuit vaticinationis, dum mittuntur sagittæ in pharetram, & commiscentur, inscriptæ sive signatæ nominibus singulorum, ut videatur cujus sagitta exeat; & quæ prius civitas debeat expugnari; Hieron. in Ezek. 21. ex ῥάβδος, & μάντις, unde μαντεία, ἡ; &c. V. Sic & Ῥαβδονόμος, ου, ὁ; designator, lictor; minister qui facit cedere, i. e. locum præbere; item, idem quod βραβευτὴς, qui victori præmium dabat, ex ῥάβδος, & νόμος, vel νομὸς, ὁ, &c. v.

Ῥαβδουχέω, ῶ, virgas gesto seu fasces; anteeo gestans fasces, expon. ante eo: &

Ῥαβδουχία, ας, ἡ, munus gestandi fasces: à

Ῥαβδοῦχος, ου, ὁ, ἡ, qui virgas gestat, aut fasces, lictor, viator. παρὰ τὸ ἔχειν ῥάβδον, quod gestaret bacillum; iis magistratus utebatur vocandi & nuntiandi causa.

Ῥαβδοτυρέω; virgas gesto; seu baculum gesto; à seq. ῥαβδοφόρος. qui virgam seu virgas gestat, aut fasces, seu bacillum, &c. v.

Ῥαβδοφόρος, ου, ὁ, ἡ, lictor, viator: ex ῥάβδος, virga, fasces: & φέρω, fero.

Ῥαβδῳδὸς, qui canit seu cantat virgam in manu tenens; Unde ῥαβδῳδοὶ, pro ῥαψῳδοὶ, & ῥαβδῳδία, pro ῥαψῳδία, quidam scribendum putaverunt, quod in componendis vel recitandis rhapsodiis, virgam lauri manu tenuerunt; Eustat. ex ῥάβδος, & ᾠδὴ, ἡ, vel ᾠδὸς, ὁ; &c. V.

Ῥάβδωσις, q. d. virgatio; ut, ῥάβδωσις κίονος, virgatio columnæ; aut collocatio columnæ ad varios angulos; apud Arist. Eth. 10. 4 quidam, ῥάβδωσιν in columnis, striationem, aut striaturam esse putant; dicitur & de toreumate poculo; apud Joseph. de antiq. Item, ῥαβδωτὸς, q. d. virgatus: ut, ῥαβδωτὸς κίων: columna collocata, in longitudinem, ad rectos angulos; apud Aristot. Sed exp. etiam, pectinatim divisus; item striatus, de conchis quibusdam dictum; Utrumque quasi verbale à ῥαβδόω, inusit. à Them. ῥάβδος, ὁ; v.

Ῥάγα, vigor, vis, impetus: qu. à ῥαία.

Ῥαγάδια, Celsus vocat, cum nimirum, in ano, cutis exciditur; item, ῥαγὰς, άδος, ἡ; ruptura, fissura, ruina; Diosc. 1. 98. peculiariter autem, ῥαγάδας medici vocant ani fissuras. &c. v. seq.

Ῥαγὰς, άδος, ἡ, ruptura: à ῥηγνύω, rumpo. Th. ῥήσσω, idem.

Ῥαγαῦ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. proximus.

Ῥαγδαῖος, ου, impetuosus, vi perrumpens: a

Ῥάγδην, adv. abrupte. Them. ῥήσσω, frango.

Ῥαγδαιότης, ητος, ἡ, impetuositas; sicut & ῥαγδαίως, valide, validiuscule; adv. & utrumque à præced. ῥαγδαῖος; v.

Ῥαγεὶς, έντος, ruptus, a. 2. part. pass. verbi ῥήσσω, vel ῥηγνύω, frango: f. ξω. a. 2. ἔρραγον. a. 2. pass. ἐρράγην. f. 2. pass. ῥαγήσομαι.

Ῥαγήσεσθαι, rupturum esse, f. 2. inf. pass. ejusd. verbi.

Ῥαγίζειν, uvæ grana, vel uvas legere: hinc ῥαγίζοντι, Dor. pro ῥαγίζουσι; comedunt, Th. ῥὰξ, ῥαγὸς, ἡ, acinus.

Ῥαγικὸς, οῦ, ὁ; q. d. acinalis. ut ῥαγικοὶ μίσχοι; apud Theophr. H. pl. 3. ult. acinorum pediculi; Item, ῥάγιον, ου, τὸ, acinus, parvus; est etiam phalangii species, acini uvæ nigræ similitudine; est diminut. & utrumque ab eod. cum præced. V.

Ῥαγόεις, εντος, ὁ, rimosus, lacer; à ῥαγὰς, άδος, Vide. Item, Ῥαγοειδὴς χιτὼν; uva oculi tunica, dict. quod racemo sit similis expresso succo; ex ῥὰξ, ῥαγὸς. & εἶδος, εος, τὸ, V.

Ῥαγολόγος; acinorum collector; epithetum est echini, ut ῥαγολόγος ἐχῖνος, q. d. uvilegus echinus, in Epigr. Unde, Ῥαγολογέω, ῶ; acinos colligo; ex ῥὰξ, ἀγὸς, & λέγω, colligo, &c. v.

Ῥαγόω, scindo, disrumpo, seu disrumpendo frango, ut, ῥαγῶσιν αἱ κριθαὶ, disrupta cute frangantur hordea; apud Diosc. 5. 94. idem quod & à Them. ῥήσσω vel ῥηγνύω, fut. ῥήξω, &c. v.

Ῥαγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ; acinosus, racematus; a ῥὰξ, ῥαγὸς, V.

Ῥαδαλὸς, οῦ, tener, mollis, delicatus: à ῥάδιος, facilis, tener.

Ῥαδάμανθυς, υος, ὁ, RHADAMANTHUS, judex inferorum. in acc. Dor.

Ῥαδάμανθυ, pro ὑν.

ῬΑ'ΔΑΜΝΟΣ, ου, ὁ; germen, ramus tener, apud Hesych. & Job c. 8. surculus, ramus, &c. Ut, ῥάδαμνος αὐτοῦ ἐξελεύσεται, loco cit. Job, Ubi, latinè, gramen ejus egreditur, &c. Sic autem dicitur germen, seu ramus tener, quia ῥέα δαμᾶται; i. e. facilè huc illuc agitatur.

ῬΑΔΑΝΟ'Σ, οῦ, ὁ; mollis; tener, παρὰ τὸ ῥᾷον δονεῖσθαι; Hesych. quod est ῥαδανίζειν; Nam, ῥαδανὸν, in neut. idem quod ῥαδινὸν, teste Hesych. & ῥαδανίζεται, idem exponit, τινάσσεται, i. e. concutitur, quatitur, &c. vide ῥαδινός.

Ῥαδανοῦροι, οἱ, hortulani, qui oleribus dant operam, ex præced. ῥαδανὸς, & ὤρειν, quod tutari notat.

Ῥαδίαι, calcei quidam, quod ῥαδίας, induerentur; sandalia.

Ῥαδιέστερος; facilior, expeditior, &c. est idem quod ῥᾷον, compar. à ῥάδιος, V. Sic, ῥαδιεστέρην πόλιν, dixit Hyperides, i. e. faciliorem, & promptiorem, (ut αἰδοιέστερον, Hom. & ἀφθονέστερον; Æschyl.) Item, ῥαδιέστερον facilius; apud Aristot.

Ῥαδινάκην, οἱ Πέρσαι καλοῦσι τὸ ἔλαιον.

Ῥαδινῇς, agilibus, dat. pl. Ion. pro ῥαδιναῖς, à

Ῥαδινὸς, ἡ, ὸν, gracilis, tenuis, mollis. ἀπὸ τοῦ ῥᾷον δινεῖσθαι, qu. à δινέομαι, versor, circumagor. Th. δίνη vertex.

ῬΑ'ΔΙΞ, ικος, ἡ, ramus. Hinc Lat. RADIX.

ῬΑ'ΔΙΟΣ, ου, facilis, proclivis: in compar. ῥᾴων, facilior. superl. ῥᾷστος, facillimus, ῥηΐδιος, apud Poëtas idem quod ῥάδιος.

Ῥαδιουργέω, ῶ, in seq.

Ῥαδιούργημα, ατος, τὸ, veteratorium facinus; à ῥαδιουργέω, ῶ, facile ad scelus perpetrandum protrumpo: f. ήσω. p. ἐρραδιούργηκα. &

Ῥαδιουργία, dicitur scelus, seu facinus ad quod patrandum facile quis prorumpit; flagitium, à projecta quadam audacia profectum; exp. & fallacia; item, maleficentia; ut Act. c. 13. item, temeritas, Plut. Sed dicitur & ῥαδιουργία, quum quid facile fit, & sine negotio; apud Xen. ut præced. ῥαδιουργέω, signif. negligo, cesso, sine intentione & cura vivo; segniter negotia obeo; ut operarii, qui operis consummationem ad se pertinere non magnopere putant; ut, apud eund. in Oec. ῥαδιουργεῖν ὅλης τῆς ἡμέρας, &c. omnia à seq. ῥαδιουργὸς, v.

Ῥαδιουργὸς, οῦ, ὁ, ἡ, maleficus, falsarius, cui non est religio turpe quid patrare: ex ῥάδιος, facilis, & ἔργον, opus.

Ῥαδίως, adv. facilè: à ῥάδιος.

Ῥάζω, idem quod ῥαίνω, adspergo. Est &

Ῥάζω, latro; puto fracta voce: à ῥήσσω, frango.

Ῥαθαγέω, ῶ; sonitum edo, seu strepitum, strepito; item, fragorem edo; item, frango, confringo, est à seq. Th. ῥάθαγος; proprie, qualis est remi aquam percutientis strepitus; seu sonitus quem fluctus scopulis allisi edunt; & generaliter, sonitus, tumultus, &c. v.

ῬΑ'ΘΑΓΟΣ, ου, ὁ, strepitus: qu. à ῥόθος & ἄγω.

ῬΑΘΑ'ΜΙΓΞ, γγος, ἡ, Poët. gutta: in pl. ῥαθάμιγγες. qu. à ῥαίνω.

Ῥαθεὶς, inspersus, a. 1. part. pass. verbi ῥαίνω, adspergo: a. 1. pass. ἐρράθην.

Ῥαθυμέω, ῶ, remisso sum animo, deses sum; item quiesco, otio & quieti me trado, &

Ῥα-

Ῥαθυμία, ας, ἡ, remissio animi, desidia: à Ῥάθυμος, ὁ, ἡ, remissus, piger: cujus θυμὸς τὸ ῥᾴα, seu ῥᾴδιον, consectatur: piger enim difficilia fugit.

Ῥαθυμοῦντες, segniter agentes, nom. pl. præs. part. à ῥαθυμέω, quod ex ῥᾴδιος, facilis, & θυμὸς, animus.

Ῥαθαπυγίζω, Vide infra ῥαθαπυγίζω, & ῥοθοπυγίζω.

Ῥαθυμίζω, socordiam propulso, ad vigilantiam excito; item, sublevo, levo, demulceo, recreo, à præced. ῥάθυμος, v.

Ῥαθυμοποιὸς, desidem & inertem reddens, ex ῥάθυμος, & ποιέω, v.

Ῥαθυμότερον, segnius, indulgentius, mollius, est adv. compar. à seq. V.

Ῥαθύμως, adv. segniter; à ῥάθυμος, quod v.

Ῥαΐα, sanitas: à ῥάω, roboro, vel ῥέα. Sanitas est quædam facilitas virium.

Ῥαιβοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; incurvus, inflexus, vel incurvi seu inflexi speciem gerens; ex ῥαιβὸς, & εἶδος, τὸ; &c. v.

ῬΑΙΒΟ'Σ, ȣ, incurvus, intortus: qu. à ῥάειν βάσιν, corrumpere gressum.

Ῥαιβοσκελὴς, cujus, seu cui crura obtorta sunt, introrsum, loripes, in Epigr. flexa habens crura; ex ῥαιβὸς, & σκέλος, τὸ; V.

Ῥαΐζω, idem quod ῥᾷον εἶμι; convalesco, ex morbo recreor, à ῥᾴων, Vide. Item, Ῥαῖσαι, perdere, destruere, à ῥαίω, vide.

Ῥαικάνη, ης, ἡ, flagellum: à ῥαίω, disperdo.

ῬΑΙ'ΝΩ, perfundo, aspergo: f. ανῶ. p. ἔῤῥαγκα. qu. à ῥέω. Ῥαίνειν τινὰ ὕμνῳ, Poët. conspergere aliquem hymno, pro laudare. Sic & ῥαινέμεν εὐλογίαις τινὰ, laudibus ornare. Hinc ῥαντίζω, idem: ῥαντισμὸς, ȣ, ὁ, aspersio, ῥανὶς, ίδος, ἡ, stilla, gutta. Hinc Angl. to Rain.

Ῥαῖστα, Poët. pro ῥᾷστα, facillime: quod vide.

Ῥαιστὴρ, ῆρος, ὁ, malleus: à ῥαίω, destruo.

Ῥαιστήριος, q. d. corruptorius, corruptivus à præced. ῥαιστὴρ, dict. παρὰ τὸ ῥαίειν καὶ διαφθείρειν τὰ τυπτόμενα, &c. V. Item, ῥαίστης, ȣ, ὁ, corruptor, profligator, destructor; & ῥαιστὸς, q. d. corruptibilis; qui corrumpi potest; Item, corruptus; omnia à Th. ῥαίω, fut. σω; disperdo; in pass. ῥαίομαι, profligor, destruor, frangor, &c. V.

Ῥαΐτερον, Poët. pro ῥᾷον, facilius, compar. à ῥᾴδιος, facilis.

ῬΑΙ'Ω, profligo, corrumpo, destruo: f. σω. p. κα. Hinc Angl. to Raze.

ῬΑΚΑ', vox convitii, Syr. sed Lat. vanus, cerebro vacuus.

Ῥακεάζω, vestimenta desicco: ex ῥάκος, εος, τὸ; & ἄζω, &c. Vide, Item; Ῥακένδυτος, lacerata veste indutus; ex ῥάκος, εος, τὸ & ἐνδύω, ἐνδύομαι, &c. vide.

Ῥακίδες, surculi, rami, Hesych. est plur. à sing. ῥακὶς, ίδος, V. Item, Ῥάκιον, ȣ, τὸ; vestis vilis, detrita, & pertusa, Item; Vilis & detritus panniculus; est quasi diminut. à ῥάκος, εος, τὸ; V.

Ῥακιοσυῤῥαπτάδης, ȣ, ὁ; q. d. qui vestes viles, pertusas & detritas, consuit; Sic cognominatus fuit Euripides, ab Aristophane; quod aliorum poëtarum dictis, ceu pannis alienis, se ornaverit; vel, q. fere pannosos reges in scenam produxerit; ex ῥάκος, εος, τὸ; vel ῥάκιον, ȣ, τὸ; & συῤῥάπτω, quod ex σὺν & ῥάπτω, unde ῥάπτης, ȣ, ὁ, &c. vide.

Ῥακὶς, ίδος, ἡ, surculus, ramus, quia facilè ῥήγνυται.

Ῥακόδυτος, pannis laceris obsitus; ut ῥακόδυτος στολὴ, obsoleta & pannosa vestis: Eurip. in Rheso. Unde, ῥακοδυτέω, ῶ; pannis laceris obsitus sum, ex ῥάκος, εος, τὸ, & δύω, δύομαι, &c. vide.

Ῥακόεις, εντος, ὁ; pannis laceris plenus, pannosus; & in fœm. ῥακόεσσα, pannosa, & vilis, in Epigr. à ῥάκος, εος, τὸ; vide.

Ῥακόομαι, ȣ̃μαι, laceror, & in modum detriti panniculi rumpor, Plut. in Symp. & apud Diosc. 5. 102. ἐῤῥακωμένα πρόσωπα, exp. rugosus vultus; itidem, ab eod. ῥάκος, εος, τὸ. v.

Ῥάκος, εος, τὸ; lacera vestis, panniculus, linteolum: unde Angl. Rag. Hinc ῥακόεις, εσσα, εν, pannosus, a, um. Th. ῥήσσω, frango: f. ξω.

Ῥακοφορέω, ῶ, fut. ήσω; laceram vestem gesto; est a præced. ῥάκος, εος, τὸ; & φορέω, v.

Ῥακτήριος, ȣ, ὁ, strepitum multum edens; Item, ῥακτήριον, ȣ, τὸ; & per Sync. ῥάκτριον, Hesych. est saltatio quædam; & ῥάκτρια, τὰ, dicuntur bacilli, quibus fructus dejiciunt, & deturbant; ut & seq. ῥακτὸς, collis, tumulus; petra, præcipitium, &c. omnia à Th. ῥάσσω, vide.

Ῥάκτος, vallis, petra; à ῥήσσω, frango: Sic rupes, à ruptura.

Ῥακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lacer, fractus, attritus, ut ῥακῶδες σῶμα, in Epigr. est à ῥάκος, εος, τὸ. V.

Ῥάκωμα, ατος, τὸ; ex attritis panniculis consuta vestis; (idem quod ῥάκιον) Aristoph. Item, ῥάκωσις, ἡ; ut, apud Æginet. ῥάκωσις ὀσχέων, laxata scroti cutis; l. 6. c. 77. verbalia, à ῥακόομαι, v.

Ῥαμᾶ, ἡ, nomen urbis, ἄκλιτον. Hebr. celsa.

Ῥάμμα, ατος, τὸ; sutura: à ῥάπτω, suo: f. ψω. p. ἔῤῥαφα, perf. pass. ἔῤῥαμμαι.

ῬΑ'ΜΝΟΣ, ȣ, ἡ; spina alba, spinosus frutex: qu. ῥᾷον μένος, corrumpens robur.

Ῥαμνȣσία, ας, ἡ, RHAMNUSIA, Nemesis; à Rhamnunte, vico Atticæ, ubi sepulchrum habuit.

ῬΑ'ΜΦΟΣ, εος, τὸ, rostrum avium. ῥομφὴ, culter, gladius: qu. à ῥαίω, destruo.

Ῥανθεὶς, εῖσα, ἐν, rigatus, a. 1. part. pass. à ῥαίνω, perfundo; quod vide.

Ῥανθὸς, ȣ̃, aspersus: &c.

Ῥανὶς, ίδος, ἡ; stilla, gutta: hinc Angl. Rain. Th. ῥαίνω.

Ῥαντὴρ, ῆρος, ὁ; q. d. perfusor, irrorator; locus in oculis, ex quo lachrymæ manant; Poll. l. 2. est verbale à ῥαίνω, in pass. ῥαίνομαι; perfundor, aspergor, &c. V.

Ῥαντίζω, aspergo: f. ίσω, & Att. ιῶ, ιεῖς, ιεῖ, perf. ἐῤῥάντικα, a. 1. ἐῤῥάντισα, perf. pass. ἐῤῥάντισμαι, perf. part. pass. ἐῤῥαντισμένος, conspersus: qu. à ῥαντὸς, aspersus. Th. ῥαίνω, perfundo.

Ῥάντισμα, ατος, τὸ, idem quod seq ῥαντισμὸς aspersio, lustratio, & utrumque verbale à ῥαντίζω, vide.

Ῥαντισμὸς, ȣ̃, ὁ; aspersio: à præced.

Ῥαντὸς, ȣ̃, ὁ; aspersus, perfusus, irroratus; verbale à ῥαίνω, ῥαίνομαι, &c. v.

Ῥὰξ, ῥαγὸς, ἡ, acinus qu. a ῥήσσω.

Ῥᾷον, facilius, comparat. n. g. à ῥᾴδιος, quod vide.

Ῥᾴονας, (idem quod ῥᾷας) facile; à ῥᾴων vide.

Ῥαπάταυλος, ȣ, ὁ, ἡ, & ῥαπαταύλης, ȣ, ὁ, vel ῥαπταύλης, calamum vel tibiam compingens aut inflans: à ῥαπάτη, calamus, stipula, vel à ῥάπτω, suo, & αὐλὸς, tibia.

Ῥαπίζω, bacillo cædo, percutio: Angl. to Rap. f. ίσω. perf. ἐῤῥάπικα, a. 1. ἐῤῥάπισα, bacillo cecidi: perf. pass. ἐῤῥάπισμαι, à

ῬΑΠΙ'Σ, ίδος, ἡ, virga; idem quod ῥάβδος. Hinc ῥαπίζω, virgâ cædo. ῥάπισμα, ατος, τὸ, ictus, qui virgâ incutitur, al pa. χρυσόῤῥαπις, εως, ὁ, ἡ, auream habens virgam.

Ῥαπίσας, αντος, a. 1. part. act. verbi ῥαπίζω, quod vide.

Ῥάπισμα, ατος, τὸ, ictus, qui virgâ incutitur: à ῥαπίζω, Them. ῥαπὶς, virga.

Ῥαπτὰ, τὰ, dicuntur pulvini, seu centones; est plur. neut. a sing. masc. ῥαπτὸς, id vide.

Ῥαπταύλης, ȣ, ὁ; stipulam inflans, &c. idem cum ῥαπάταυλος, & ex iisd. id v.

Ῥάπτης, ȣ, ὁ, sutor, consarcinator; Item, ῥαπτὸς, ȣ, ὁ, sutus, consutus, vel sutilis; ut, ῥαπτὸς χιτὼν, Od. ω, ubi exp. etiam lacerus, vel lacer; verbalia à ῥάπτομαι, suor, consuor, pass. ab act. seq. ῥάπτω. vide.

ῬΑ'ΠΤΩ, suo, consuo, sarcino, machinor: f. ψω. præt. ἔῤῥαφα, qu. ῥᾷον ἅπτω, facilè necto. Hinc ῥάπτης, ȣ, ὁ, sutor, consarcinator. ῥαφὶς, ίδος, ἡ, acus.

Ῥάπυς, & ῥάφυς, υος, ἡ, RAPA.

Ῥαριὰς, άδος, ἡ, Ceres; quia alimoniâ roborat mortales: à ῥάω.

Ῥάριον, ȣ, τὸ, infans; cui solus venter adhuc curatur: à

ῬΑ'ΡΟΣ, ȣ, ὁ, venter; robustus: qu. à ῥάω.

Ῥάσατε, 2. plur. a. 1. imperat. act. verbi ῥάζω, pro ῥαίνω, aspergo; quod v.

Ῥαθαπυγίζω, vel ῥαθαπυγίζω, plantâ pedis nates alicujus seu clunes ferio; Aristoph. in Equit. τῇ πυγῇ ῥόθον ποιῶ; τῷ ποδὶ τύπτω τὴν πυγὴν, vel concavâ latave manu nates ferio; τὴν πυγὴν τῇ χειρὶ παίω.

Ῥάσμα, τὸ; aspergo, vel aspersio, perfusio, Athen. est verbale à seq, Them. ῥάσσω, fut. ξω, &c. V.

Ῥᾷστα, facillime, & ῥᾷστα πάντων, idem quod μάλιστα πάντων; Sic & ῥᾷστιν, pro βέλτερον, ἢ βέλτιον; Eurip. Schol. sunt adv. superl. & compar. Sicut &, Ῥᾷστος, ȣ, ὁ, superl. facillimus; & pro ῥᾷστα, dicitur etiam ῥαῖστα, ut pro ῥᾷστος, ῥαῖστος, & omnia, à ῥᾷον, compar. unde ῥαΐζω, &c. v.

ῬΑ'ΣΣΩ, allido, dejicio: idem quod ἀράσσω, f. ξω, p. χα.

Ῥᾷςα, adv. facillimè; vel nom. pl. n. g. & superl. grad. à ῥάδιος, ου, facilis: in comparat. n. g. ῥᾷον.

Ῥαςωνεύω, & εύομαι; facilè vel libere ago; otior, langueo otio, inertiæ indulgeo. Unde verbale, ῥαςώνευσις, εως, ἡ; facilitas, &c. idem quod, & utrumque à seq. ῥαςώνη, V. Et confer cum præced.

Ῥαςώνη, ης, ἡ; facilitas, res secundæ, desidia: à ῥᾷςος, facillimus. Them. ῥάδιος.

Ῥάςωρ, poculum, crater: à ῥάζω, irrigo.

Ῥαφανέλαιον, oleum raphaninum; scil. ex raphani semine; Diosc. 1. 46. est ex seq. Them. ῥάφανος, & ἔλαιον, τό, Vide.

Ῥαφάνη, ἡ; & ῥαφανὶς, idem quod ῥάφανος, id v. Item, Ῥαφανηδὸν; raphani modo; vel, raphani modo factum, &c. Est adv. à ῥάφανος, vel ῥαφάνη; Vide. Item, ῥαφανιδόω, podicem trajicio radice, i. e. raphano: pœna erat in adulterio deprehensorum; à ῥάφανος, quod dicitur παρὰ τὸ ῥαδίως φαίνεσθαι, nam statim à satu oritur; &c. Item, Ῥαφανώδης ῥίζα; q. d. raphani similitudinem habens radix; seu radix modo raphani constans; Theophr. ut, ῥαφανηδὸν, signif. in modum raphani; v. g. ῥαφανηδὸν κάταγμα, fractura raphani modo facta; Gal. Suid. &c. Et ῥαφανιδωθῆναι, est raphano in anum immisso cruciari; quæ pœna mœchis ignominiæ causâ solebat irrogari; Aristoph. Schol. in Nub. omnia, ut dictum, à ῥάφανος, ὁ; vel, ῥαφανὶς, ίδος, &c. Vide.

ῬΑ'ΦΑΝΟΣ, ου, ὁ; radix, seu radicula, RAPHANUS: dicitur & ῥαφανὶς, ίδος, ἡ, & ῥαφάνη, ης, ἡ, qu. à ῥάπυς, seu ῥάφυς.

Ῥαφὴ, ῆς, ἡ, sutura. Them. ῥάπτω, suo: f. ψω. p. φα.

Ῥαφιδεὺς, sutor: &

Ῥαφιδευτὴς, οῦ, ὁ, idem: &

Ῥαφιδευτὸς, οῦ, sutus, consutus; item acupictus: ut &

Ῥαφία, ας, ἡ; idem quod & pro præced. ῥαφή; ut, ῥαφὴ, vel, ῥαφία τῆς κεφαλῆς; sutura capitis: & ῥαφαὶ seu ῥαφίαι τῶν ὀςέων; suturæ ossium, &c. v.

Ῥαφιδεύω, suo, consuo, & omnia à seq. ῥαφὶς, ίδος, suendi seu suturæ instrumentum, &c. vide.

Ῥάφιον, ου, τὸ, parva acus; item, subula. est diminut. à seq. ῥαφὶς, ίδος, suendi seu suturæ instrumentum; Unde ῥαφιδεὺς, & ῥαφιδευτὴς, dicitur, qui utitur instrumento quod ῥαφὶς dicitur.

Ῥαφὶς, ίδος, ἡ; acus: à ῥάπτω, suo, consuo: f. ψω. præt. ἔῤῥαφα.

Ῥαχάδην, q. d. spinatim; nam exp. ἐπὶ τῆς ῥάχεως, à ῥάχις, εως, v.

Ῥαχαὶ, flagella in vitibus; quia fragilia, à ῥήσσω, frango.

Ῥαχὰς, locus sylvosus, & sublimis; à ventorum strepitu dictus; est enim à ῥαχίας quod exp. ψόφος, &c. v.

Ῥάχετρον, τὸ; media spina; meditullium spinæ; τὸ μέσον τῆς ῥάχεως: Poll. Item, Ῥαχετρίζω, i. e. ῥαχίζω; διακόπτω; disseco, proprie per spinam; utrumque à ῥάχις, εως; V. Unde etiam, ῥαχίσματα ῥαχαι, αἱ [illegible] Theophrastum poni traduntur pro cauliculis, i. e. ramulis vel vitium, vel hederæ; aut etiam pro radicum fibris; ut & apud eund. notatur, ῥαχὰς vocari, in vite, flagella, vel potius brachia, quæ duramenta vel duramina vocant, Plin. & Colum.

Ῥαχὴλ, ἡ; nomen mulieris, ἄκλιτον. Hebr. ovis: qu. quæ instar oviculæ tenella.

Ῥαχθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ῥάσσω, allido, dejicio: f. ξω.

Ῥαχία, ας, ἡ; rupes in mare procurrens; quia ibi fluctus ῥήσσεται & inundatio.

Ῥαχία præced. propriè, est omne littus petrosum, seu crepido littoris petrosi; aut locus cui alliduntur fluctus; atque hinc, ῥαχιώδης αἰγιαλὸς, est littus, petrosam habens crepidinem, quæ ab undis verberatur; apud Thucyd. Item, ῥαχία exp. etiam strepitus; & locus arboribus consitus, &c. atque in genere, spina; locus aditus; cautes, à ῥάχις, εως, &c. v.

Ῥαχίζω, per spinam disseco; seu, disseco, incipiens à spina dorsi; & general. disseco: Hesychio, est, etiam, victimam ferio; item, leviter & temerarie mentior; i. e. εἰκαίως, καὶ ῥαδίως ψεύδομαι; à ῥάχις, εως, ἡ; v.

Ῥάχις, εως, ἡ; spina dorsi: acc. ῥάχιν. lumbum: à ῥήσσω, frango; qu. rupta multis vertebris: hinc ῥαχίζω, disseco spinam dorsi.

Ῥάχιν suam & nasus habet; nam in eo, ῥάχις dicitur osseum id, quod utrinque quasi recedit ad genas; teste Poll. Item, sic dicitur dorsum terræ, & montis, in Epigr. & apud Herodot. &c. Vide.

Ῥαχιςὴρ, ῆρος, ὁ; & ῥαχιςὴς οῦ, ὁ; dissector; item, qui ingentia maleficia perpetrat. sed exp. etiam mendax, ostentator, &c. Verbalia, à ῥαχίζω, Vide.

Ῥαχίτης, ου, ὁ; dorsualis; at ῥαχίτης μυελὸς, medulla dorsi seu spinæ dorsi; Gal. Medulla spinalis; &, οἱ ῥαχῖται, dicuntur masculi toti spinæ superjecti; qui & ῥαχιαῖοι μύες; apud eund. (ut spinæ medullæ etiam, νωτιαῖος, dicitur apud Gal.) est à ῥάχις, εως, præced. V.

Ῥάχος, εος, τὸ; avulsa quædam pars ex dorso; Hesych. Item, ῥάχος, ου, ὁ, exp. palus spinosus; & vitis; & in Phoc. ῥάχοι dicuntur esse stipites; apud Xen. & Etym. dicit, hinc esse verbum ῥαχόω, significans τέμνω, scindo; à ῥάχις, εως, ἡ, Vide.

Ῥαψῳδέω, ῶ, versus contexo, carminibus decanto: rhapsodias recito: &

Ῥαψῳδία, ας, ἡ; contextura carminum, præsertim heroicorum: ex ῥάπτω, suo, texto, & ᾠδὴ, canticum; quod ab ἀείδω, cano.

Ῥαψῴδημα, ατος, τὸ; mendacium, nugæ; est verbale, à præced. ῥαψῳδέω, quod signif. etiam loquaciter aliquid recensere, & oratione redundanti uti; sicut & ῥαψῳδία, est etiam inanis loquacitas, &c. v.

Ῥαψῳδὸς, οῦ, ὁ, ἡ, carminum contextor, & qu. consutor: ex iisd.

Ῥᾷον, facilior, compar. à ῥάδιος, facilis.

Ῥᾷος, facile, idem quod ῥᾳόνως, à ῥᾷον, præced. expeditior; item, qui melius valet, aut hilarior factus est; ut ῥᾷον εἰμι, convalui; & ῥᾷον ἐγένετο, convaluit: Unde neut. ῥᾷον facilius, expeditius; & adverbialiter, facilius, &c. v.

Ῥέα, facilè: qu. ῥέδα, à ῥέζω ut facilè, à facio. Th. ῥάδιος, facilis.

Ῥεβέκκα, ἡ; nomen mulieris, ἄκλιτον, Heb. crassa, saginata.

Ῥέγκος, vel ῥέγχος, & ῥέγξις; sonus nasi qui stertendo editur; rhonchus; Gal. est à seq. Them. ῥέγχω; rhonchisso, &c. vide.

ῬΕ'ΓΧΩ, vel ῥέγκω, sterto, ronchizo: f. ξω, qu. ῥινὶ ἠχῶ. Hinc ῥόγχος, ου, ὁ, ronchus.

Ῥέδη, ης, ἡ; rheda, Apoc. 18. 13.

Ῥέδω, facio: à ῥέζω, idem.

Ῥέε, & ῥέεν, fluebat, 3. sing. imperf. Ion. pro ἔῤῥεεν, verbi ῥέω, fluo: f. ῥεύσω.

Ῥέεθρα, fluenta, nom. pl. à

Ῥέεθρον, ου, τὸ, fluentum, Th. ῥέω, fluo. Dicitur & ῥεῖθρον.

Ῥέει ῥεῖ 3. sing. ind. præs. verbi ῥέω, fluo.

Ῥέζεσκε, sacrificabat, Ion. pro ἔῤῥεζε, 3. sing. imperf. act. verbi ῥέζω, facio; quod vide.

Ῥέζοντα, facientem, acc. sing. part. præs. act. f. g. à

ῬΕ'ΖΩ, facio, sacrifico; & in 3. pl. ῥέζουσι, f. ῥέξω & ἔρξω, p. χα. Hinc. pass. ῥέζομαι, fio: præt. m. ἔῤῥογα, & per Metaph. ἔοργα. Dicitur & ἔρδω, pro ῥέζω.

Ῥέη, ης, ἡ; Rhea, nomen mulieris: accus. Ῥέην.

Ῥεθομαλίδαι, qui delicatâ sunt cute: quibus ῥέθη μαλά.

ῬΕ'ΘΟΣ, εος, τὸ, membrum, corporis pars: qu. à ῥέζω.

Ῥεῖα, Poët. pro ῥέα, facilè; quod vide.

Ῥεία, ας, ἡ: Rhea, nomen mul. V. Ῥέη.

Ῥείη, 3. sing. sub. præs. act. verbi ῥείω, Poët. pro ῥέω, fluo.

Ῥεῖθρον, flumen; est per Sync. pro ῥέεθρον, τὸ; v.

Ῥεκτὴρ, ῆρος, ὁ, actor; à ῥέζω, facio; f. ξω.

Ῥεκτήριος, ὁ; acer & promptus ad agendum, apud Athen. pro quo etiam dicitur ῥέκτης, ut ῥέκτης ἀνὴρ; apud Synes. utrumque à præced. ῥεκτὴρ, vide.

Ῥεμβάζω, vagor mente, seu animo sum vagabundo; unde verbale, ῥεμβασμὸς; occupatio mentis; ut ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας, exp. inconstantia concupiscentiæ; Sapient. c. 4. Item, Ῥεμβεύω, exp. vagor, fluctuo, &c. Item, ῥέμβη, ης, ἡ; Vagatio, erratio, vel aberratio, Gal. & ῥέμβος, ὁ; vagus, erro; scribitur & ῥεμβὸς, ὁ; apud Erot. quod exp. ςρεβλὸς; omnia à seq. Th. ῥέμβω, V.

ῬΕ'ΜΒΩ, in gyrum ago: an qu. ῥέα ἀμείβω, facile verto. Hinc ῥόμβος, ου, ὁ, rhombus, rota.

Ῥεμβώδης, εος, ὁ, ἡ, animo vagabundo factus, qualis est ejus cujus animus vagatur: à præced.

Ῥεμφὰν, ὁ, nomen idoli, ἄκλιτον. Lat. Saturnus. Gr. Κρόνος. Act. 7. 43.

Ῥέξ, sacrificaverat, pro ῥέξε, quod Ion. pro ἔῤῥεξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ῥέζω, facio. f. ξω.

Ῥέξαι, facere, a. 1. inf. act. &

Ῥέξας, αντος, a. 1. part. act. &

Ῥέξει, 3. sing. a. 1. opt. act. Æol. verbi ῥέζω, facio; f. ξω.

Ῥέξω, f. 1. verbi ejusdem.
Ῥέον, pro ἔρρεον, 1. sing. vel 3. pl. imperf. act. verbi ῥέω, fluo: f. ῥεύσω. præs. part. ῥέων.
Ῥέοντε, fluentes, dual. num. præs. part. act. &
Ῥέοντι, Dor. pro ῥέουσι, 3. pl. præs. ind. verbi ῥέω. Vide ῥέον.
Ῥέος, εος, τὸ Poët. fluxus, fluxio; à ῥέω, fluo.
Ῥεόμενοι, fluentes, nom. pl. part. præs. pass. ejusd. verbi.
ῬΕ'ΠΩ, f. ψω, vergo, propendeo, inclino, propensus sum, pertineo. Hinc ῥοπὴ, ῆς, ἡ, propensio, inclinatio ῥόπαλον, ου, τὸ clava, ῥομφαία, ας, ἡ, telum, framea, ensis, ῥάψ, ἀπὸς, ὁ, virgultum, ῥίψ, ῥιπὸς, ὁ, vimen flexile, ἰσόρροπος, æqualiter vergens, in neutram partem inclinans.
Ῥέριφα, pro ἔρριφα, perf. act. ῥέριμμαι, pro ἔρριμμαι, projectus sum, perf. pass. verbi ῥίπτω, projicio: f. ψω.
Ῥεῦμα, ατος, τὸ, fluentum, fluctus: expon. & fluvius, fluvii impetus: apud Medic. fluxio, fluxus: Ang. Rheum: in dat. pl. ῥεύμασιν. Them. ῥέω, fluo.
Ῥευματίζομαι, & ῥευματίζω; fluxionibus infestor; item, gravedine infestor; ut ῥευματίζοντες ὀφθαλμοὶ, Diosc. & ῥευματιζόμενα μόρια; partes quæ fluxione tentantur, & ῥευματισθέντες τὴν ἀρτηρίαν, quibus distillatio in arteriam defluxit; Unde verbale, ῥευματισμὸς, fluxio, defluxio, distillatio; à præced. ῥεῦμα, τὸ, V. Unde etiam ῥευματικὸς, fluxionibus obnoxius; ut ἕλκη ῥευματικὰ, distillantia ulcera; apud Diosc. Item, ῥευμάτιον, ου, τὸ, parvum fluentum; apud Plut. in Thes. exp. rivus; itidem, ab eod. ῥεῦμα, & Th. ῥέω, V.
Ῥεύσεται, fluet, 3. sing. f. 1. m. verbi ῥέω, fluo: f. ῥεύσω.
Ῥεύσῃς, diffluas, 2. sing. a. 1. sub. act. ejusd. verbi.
Ῥεῦσις, ιος, ἡ; fluxus, fluxio: i. e. ipsa fluendi actio, Item, ῥευστὸς, οῦ, ὁ; fluxus; item fluidus, evanidus, mortalis, caducus; Unde adv. ῥευστῶς; fluxè; instar eorum quæ fluxa sunt; Unde & ῥευστικῶς, abunde, affluenter; Item, ῥευσταλέος, fluidus, fluens, Hesych. &c. omnia, itidem ab eod. Th. ῥέω, fut. ῥεύσω, &c. v.
Ῥεύσω, fluam, in 3. pl. ῥεύσουσι, f. 1. ind. act. verbi ῥέω, fluo.
Ῥέφανος, ὁ; Ionicè, apud Ammon. pro ῥάφανος, raphanus, &c. v.
Ῥεχθὲν, ῥεχθέντος, τὸ, a. 1. part. pass. n. g. verbi ῥέζω, facio: f. ξω, a. 1. ind. pass. ἐρρέχθην, a. 1. part. ῥεχθείς.
ῬΕ'Ω, fluo, fundo, evanesco: f. ῥεύσω. a. 1. ἔρρευσα. p. ἐρρύηκα. perf. pass. ἐρρύημαι. Hinc ῥεῦμα, ατος, τὸ, fluentum, ῥέεθρον, ου, τὸ, & ῥοὴ, ῆς, ἡ, idem διαρρέω, per medium fluo; item diffluo. διάρροια, ας, ἡ fluxus; item profluvium ventris. Est &
Ῥέω, dico, ab ἐρέω, nisi à ῥέω, fluo: quod sermo sit veluti fluentum è pulmonibus per os. f. ῥήσω, p. ἔρρηκα, & Att. εἴρηκα. perf. part. act. εἰρηκὼς, ότος. plusq. p. ind. act. εἰρήκειν, εις, ει. perf. pass. εἴρημαι, σαι, ται. perf. part. pass. εἰρημένος, η, ον, κατὰ τὸ εἰρημένον, secundum quod dictum erat. a. 1. ind. pass. ἐρρέθην, ης, η, scribitur & ἐρρήθην, sed rarius, a. 1. part. pass. ῥηθεὶς, εῖσα, ὲν, nunquam ῥεθεὶς. f. 1. ind. pass. ῥηθήσομαι, dicar. Hinc ῥῆμα, ατος, τὸ, verbum, ῥητὸς, οῦ, dicendus, ῥήτωρ, ορος, ὁ, orator causidicus, ἀπόρρητος, ου, ὁ, ἡ, arcanus. παῤῥησία, ας, ἡ, libertas loquendi.
Ῥηγὴ, ῆς, ἡ; fissura, ruptio, è Th. ῥήσσω, vel, ῥήγνυμι, fut. ξω, &c. v.
Ῥηγῆναι pro ῥαγῆναι, ruptum esse, a. 2. inf. pass. verbi ῥήσσω, seu ῥήγνυμι, frango f. ξω. a. 2. ind. pass. ἐρράγην.
Ῥήγιον, ου, τὸ, nomen urbis, terræ motu ab Ital. à avulsæ; Gr. ruptura.
Ῥῆγμα, ατος, τὸ; ruptio, ruina. Them. ῥήσσω.
Ῥηγματίας, qui rupturis laborat, i. e. τοῖς ῥήγμασι; Unde, ῥηγματίαι, dicuntur quibus dissectum aut ruptum quocunque modo intus aliquid fuerit; ut, ῥηγματίας ὠφελεῖ, ruptis prodest, Diosc. 3. 163. &c. est à præced. ῥῆγμα, ατος, &c. vide.
Ῥηγμὶν, ῖνος, ἡ, littus, quia ibi unda ῥήσσεται. Th. ῥήσσω, f. ξω, frango.
Ῥηγμὸς, οῦ, ὁ, idem quod præced. ῥηγμὶν, v.
Ῥηγμοχασμὸς; q. d. hians ruptura; Celsus, 4. 4. est à præced. ῥῆγμα, vel ῥηγμὸς, & χάσμη, ἡ; à Th. χαίνω, V.
Ῥήγνυνται, refringuntur, 3. pl. ind. pass. à Ῥηγνύω, ῥήγνυμι, seu ῥήσσω, frango, f. ῥήξω, a. 1. ἔρρηξα, a. 1. imperat. act. ῥῆξον, άτω. a. 1. sub. act. ῥήξω, ῃς, ῃ, & in 3. pl. ῥήξωσιν, a. 2. ind. act. ἔρραγον. p. m. ἔρρηγα, præs. pass. ῥήγνυμαι, σαι, ται, & in 3. pl. ῥήγνυνται. perf. pass. ἔρρηγμαι, ξαι, κται, v. ῥήσσω.
Ῥῆγος, εος, τὸ, culcitra, stragulum. à ῥήγνυμι, seu ῥήσσω, frango.
Ῥηδὴν, pro ῥηϊδὴν, facilis: f. g. à ῥηΐδιος quod vide.
Ῥηθεὶς, εῖσα, ὲν, declaratus, a, um, a. 1. part. pass. verbi ῥέω, dico, quod vide.
Ῥηθέον, verbale, à ῥέω, dico.
Ῥηϊδίη, ης, ἡ, facilis, f. g. à
Ῥηΐδιος, ου, Ion. vel Poët. pro ῥᾴδιος, facilis.
Ῥηϊδίως, adv. à præced.
Ῥήϊος, ου, ὁ; idem quod, & pro eod. cum præced. ῥηΐδιος, v.
Ῥήϊστα, facillime; est adv. superl. è seq. ῥήϊστος, V.
Ῥήϊστος, ου, facillimus in seq.
Ῥηΐτερος, ου, facilior, ῥήϊστος, facillimus compar. & superl. à ῥηΐδιος, quod vide.
Ῥήκτης, ου, ὁ; ruptor, effractor; Unde in plur. ῥῆκται σεισμοὶ, ab Aristot. de mundo, terræ motus dicuntur, i. e. effractores, qui terræ hiatum, vi eruptione facta, faciunt; item, ῥηκτικὸς, ου, ὁ; ruptorius; rumpendi vi præditus; & ῥηκτὸς, qui frangi potest, omnia verbalia à ῥήσσω, vel ῥήγνυμι, &c. v.
Ῥῆμα, ατος, τὸ, verbum, res factum, carmen, mandatum, sermo. Th. ῥέω, dico.
Ῥήμασι, dat. pl. à præced.
Ῥηματικὸς, οῦ, ὁ; ad vocabulum seu vocabula pertinens; item, verbalis; apud Gramm. Item, ῥημάτιον, vocula, dictiuncula; vocabulum parvum; & ῥηματίσκιον, idem diminut. & omnia à præced. ῥῆμα, ατος, τὸ, V.
Ῥῆμος, ου, ὁ; instrumentum, quo panes in furnum immittuntur; pala.
Ῥῆμος, præced. videtur vox esse Latina, id est, remus, à cujus similitudine, pro pala, ῥῆμον dicebant; & forte. remus, hoc ipsum etiam aliquando significavit; Latinam vocem, apud Athen. & cujus interp. & aliæ ab ipsis sic usurpatæ; ut, ματερία, φοῦρνος, i. e. materia, furnus; &c.
Ῥηνὸς, ὁ; ovis, ab ἀρὴν; ἀρνὸς, agnus.
Ῥήνικες, ovium, aut agnorum pelles; apud Hippocr. à præced. ῥὴν. ῥηνὸς; v.
Ῥῆξαι, a. 1. inf. act. &
Ῥήξας, αντος, inf. g. ῥήξασα, a. 1. part. act. &
Ῥηξάτω, 3. sing. a. 1. imperat. act. verbi ῥήσσω, seu ῥήγνυμι, frango f. ξω, p. ἔρρηχα. a. 1. ἔρρηξα.
Ῥῆξε, abrupit, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. pro ἔρρηξε, ejusd. verbi.
Ῥηξήνορα, acc. sing. à ῥηξήνωρ, quod vide.
Ῥηξηνορία, ας, ἡ, & Ion. ῥηξηνορίη, fortitudo in perrumpendis hostium copiis: à
Ῥηξήνωρ, ορος, ὁ, ἡ; qui Virum frangere potest, strenuus, bellicosus, (à ῥήσσω, frango, f. ξω.) & ἀνὴρ, vir.
Ῥηξικέλευθος; viam perrumpens; Epith. Apollinis, in Epigr. à seq. ῥῆξις, & κέλευθος, &c. V. Item, ῥηξίνοος; dicitur Bacchus in Epigr. quod mentem enervet, & frangat; à ῥῆξις, εως, & νόος, &c. v.
Ῥῆξις, εως, ἡ; ruptura, fractura; verbale à ῥήγνυμι, vel, ῥήσσω, &c. v.
Ῥηξίφλοιος, corticem habens diruptum seu rimosum; ex ῥῆξις, & φλοιὸς, ὁ; V. Item, ῥηξίφρων, qui animum alicujus fregit, & contundit; ferociam alicujus repressit; ex ῥῆξις; & φρὴν, &c. v.
Ῥήξω, rumpam, f. 1. ind. act. &
Ῥήξωσι, 3. pl. a. 1. sub. act. verbi ῥήσσω, f. ξω. a. 1. ἔρρηξα. a. 1. part. ῥήξας, ασα, αν.
ῬΗΠΑΙ'ων, αἱ, sublicæ, tigilla ad substructiones apta.
Ῥησὰ, ὁ, nomen viri. ἄκλιτον. Syr. aspersus.
Ῥήσαιντο, dixerunt, Ion. pro ἐρρήσαιντο, 3. pl. a. 1. ind. m. verbi ῥέω, dico, f. ῥήσω, p. ἔρρηκα. Att. εἴρηκα.
Ῥησείδιον, ου, τὸ, idem ac
Ῥησίδιον, ου, τὸ, βραχὺς λόγος, breve dictum: à
Ῥῆσις, εως, ἡ, dictio, mandatum: à ῥέω, dico
Ῥῆσος, ου, ὁ, nomen fluvii.
ῬΗ'ΣΣΩ, ῥηγνύω, vel ῥήγνυμι, frango, rumpo. f. ξω. p. ἔρρηχα, a. 1. ἔρρηξα, a. 2. ἔρραγον. Hinc ῥάκος, εος, τὸ, lacera vestis, panniculus.
Ῥητέον, dicendum, explicandum; & pl. ῥητέα, dicenda; ut, κρίνω ἐστὶ ῥητέα; apud Hermog. &c.
Ῥητῆρ, pro ῥητῆρα, acc. sing. à
Ῥητὴρ, ῆρος, ὁ, rhetor, orator: à ῥέω, dico, quod vide.
Ῥητίνη, ἡ; resina; humor est liquidus, & oleaginosus, ex planta sponte defluens; Gal. & Diosc. Unde ῥητινίζω; resinam refero; exp. etiam, resinaceus sum, &c. Item, ῥητινίτης οἶνος, resinatum vinum; & ῥητινώδης, εως, ὁ καὶ ἡ; resinosus, &c. à Them. ῥέω, fluo; Vide.
Ῥητοὶ, clari, ἄρρητοι, ignobiles: à ῥέω, dico.
Ῥητὸν, τὸ, dictum; à masc. ῥητὸς; Vide.
Ῥητορεία, ας, ἡ, actio dicendi. &
Ῥητορεύω; rhetorem ago. f. εύσω, à ῥήτωρ, quod vide.
Ῥητορικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars RHETORICA: ab eod.

Ῥητορικὸς, ad Rhetorem, aut artem oratoriam pertinens; Unde adv. ῥητορικῶς, rhetorum more, artificio seu eloquentiâ orator â, &c. atque inde etiam ῥητορικὴ, præced. ars bene dicendi; Arist. rhet 2. & ῥητορικὴ δύναμις, apud eod. Item ῥητορικὴ γραφὴ, causa seu accusatio quam agebant rhetores, vel quæ contra rhetores habebatur; Suid, item, præced. ῥητορεύω, rhetoricam artem exerceo, rhetoricor, in re seria declamans ludo; Verbigero; exp. etiam orationem habeo, i. e. pronuntio; & οἱ λόγοι ῥητορεύονται, dicuntur, qui ore pronuntiantur more rhetorico; Isocr. Unde ῥητορεία etiam præced. est oratio rhetorices artificio elaborata; rhetoricatio; in re seria declamatorius lusus; vel ludicra declamatio, verbigeratio, Item, oratoria eloquentia; Itidem, apud Isocr. & omnia, à ῥήτωρ, ορ@, ὁ, &c. v.

Ῥητορομάστιξ, flagellum rhetorum; ex ῥήτωρ, ορ@, & μάστιξ, V.

Ῥήτορσι, dat. pl. à ῥήτωρ, quod vide.

Ῥητὸς, ἡ, ὸν, dictus, certus, ratus, celebris: à ῥέω, dico.

Ῥήτρα, ας, ἡ; dicendi vices seu locus; item pactum, pactio, decretum, lex, propriè Lycurgi ab eod. verbo.

Ῥήτρη, ᾶ, idem quod præced. ῥήτρα, Vide.

Ῥητροφύλακες, tabularum & instrumentorum publicorum custodes; (qui & γραμματοφύλακες) ex præced. ῥήτρα, vel ῥήτρη, ἡ, & φύλαξ, ακ@; v.

Ῥήτωρ, ορ@, orator, RHETOR. Th. ῥέω, dico. quod vide.

Ῥητῶς, adv. disertè, palam, à ῥητὸς, quod vide.

Ῥητῶς, præced. propriè, est; certis verbis, expresse; Sed exp. etiam, ad verbum; Item, planè, certò, nominatim; apud Lucian. Item, secundum literam, &c. Nam à ῥητὸς, dicendus, &c. Vide. Est neut. τὸ ῥητὸν, dictum, sententia; & in plur. τὰ ῥητὰ, oracula, &c. Unde, κατὰ τὸ ῥητὸν, & κατὰ τὴν διάνοιαν, aliquid dicitur, quod secundum literam, vel sensum dicti, explicatur.

Ῥηχὸς, ȣ, ὁ; vallum. Them. ῥήσσω, frango.

Ῥαχὸς, præced. exp. sæpes; septum, maceria; apud Hesych. & Suid. Unde ῥηχώδης, asper, salebrosus; Nonn. ab eod V.

Ῥιγεδανὸς, ȣ, horribilis, quem omnes exhorrent. Them. ῥῖγ@, ε@, τὸ, rigor.

Ῥιγεδανὸς, exp. etiam κακοθάνατ@; nam scribit Plut. in l. de poët. aud. Macedones vocare δάνον, mortem; unde ait ῥιγεδανὸν, etiam significare κακοθάνατον, &c. v.

Ῥιγέω, RIGEO, FRIGEO, horreo, obstupesco: &

Ῥιγηλὸς, ȣ, horrendus, horrificus. Them, ῥῖγ@, quod vide.

Ῥιγήσειν, f. 1. inf. act. verbi ῥιγέω, quod vide.

Ῥίγιον, vide in ῥίγιστα.

Ῥιγι@, ȣ, ὁ κ) ἡ, adject. rigidus, horridus, frigidus; molestus; Unde ῥιγία πάθη; rigores febrium, horrores; cum tremore algores, &c. à seq. Th. ῥῖγ@, ε@, τὸ; Vide.

Ῥίγιστα, maxime horrenda, superl. n. g. pl. num. à ῥῖγ@, ε@, τὸ, rigor, comp. ῥίγιον, magis horrendum, acerbius, deterius, durius, superl. ῥίγιστον.

Ῥιγοπύρετ@, febris dicitur, in qua ægrotus simul febricitat & riget, eodem tempore, in toto corpore. utrumque sentiens affectum, Gal. ex Them. ῥῖγος, τὸ, & πυρετὸς, ὁ; &c. v.

ῬΙ͂ΓΟΣ, ε@, τὸ, RIGOR, FRIGUS vehemens. qu. à ῥήγνυμι, frango.

Ῥιγὸς, ȣ, ὁ; & ῥιγνὸς, ȣ, ὁ; idem quod ῥίγι@, rigidus, horridus, frigidus, omnia à Them. ῥῖγ@, ε@, τὸ, Vide.

Ῥιγοσίβι@, perpetuo frigens, seu algens, ex ῥῖγος, ε@, τὸ; & βί@, ὁ; &c. vide.

Ῥιγόω, -ῶ, rigeo, frigeo. à præced. ῥῖγ@.

Ῥίγω, idem quod ῥιγέω, & ῥιγόω; & ab eod. Th. ῥῖγ@, V.

ῬΙ'ΖΑ, ης, ἡ; radix, q. per quam ῥεῖ τὸ ζῆν, fluit vita.

Ῥιζάγρα, ἡ; instrumentum quo chirurgi spicula extrahunt; Paul. Ægin. & ita forsan legend. apud Corn. Celsum, Ubi, quotiescunque dente exempto radix relicta est, protinus, ea quoque ad id facta forfice, (lege forcipe,) quam ῥιζάγραν Græci vocant, eximenda est, &c. ex ῥίζα, ἡ; & ἄγρα, ας, ἡ, &c. vide.

Ῥίζῃσι, Ion. pro ῥίζαις, dat. pl. à ῥίζα.

Ῥιζὰς, άδ@, ἡ; radix, ῥίζα; vel radicum acervus, & cumulus; Sicut φυλλὰς, foliorum; pro radice posuit Nicand. in Alexiph. Item, ῥιζίας, ȣ, ὁ; adject. radicarius, qui ex radice exprimitur; ut, apud Theophr. ῥιζίας ὀπὸς, succus radicarius, &c. Item, ῥιζίον, vel ῥίζιον, ȣ, τὸ; & ῥιζὶς, ιδ@, ἡ; radicula, parva radix, Diosc. Sic &, ῥιζόθεν; radicitus, stirpitus; Herodian. l. 8. omnia à Them. ῥίζα, ἡ; V.

Ῥιζοβόλ@, qui radices emittit, & quasi ejiculatur; Unde, ῥιζοβολέω, ῶ; radices mitto, radices ago; ut, ῥιζοβολεῖ τὰ κάτω; in Epigr. i. e. pares infimæ jecerunt radices; ex ῥίζα, ἡ; & βόλ@, ὁ; Unde βολέω, &c. v.

Ῥιζόθεν; Vide cum ῥιζάς.

Ῥιζολαβέω, ῶ; radices ago; Bud. ad verbum, radices capio, ex ῥίζα, ἡ; & λαμβάνω; in a. 2. ἔλαβον: unde, λαβὴ, ἡ; &c. V. Item, Ῥιζολόγ@, radicum collector; Unde, ῥιζολογέω, ῶ; radices colligo; Item, eradico, extirpo; à Them. λέγω, lego, i. e. colligo, &c. Vide. Ῥιζοπώλης, radicum venditor; Poll. à Th. πωλέω, unde πώλης, ὁ; &c. Vide. Sic etiam, ῥιζοτόμ@, radicum excisor, seu, sector, qui radices colligit, earum peritiam habens; Ut, apud Nic. ῥιζοτόμ@ ὥρη, tempus secundarum radicum; Unde, ῥιζοτομία, radicum sectio, seu excisio; sed exp. etiam, radicum lectio, & ῥιζοτομικὸς, pertinens ad radicum excisionem, seu herbarum lectionem; ut libet Diony. ῥιζοτομικὸς; item ῥιζοτομέω radices excindo seu seco; oblaqueo; omnia, à themate τέμνω, in præt. med. τέτομα, inde τομὴ, ἡ, τομὸς, ὁ; &c. vide. Sic etiam ῥιζοφάγ@, radicibus vescens; à themate φάγω οἱ unde φάγ@, ὁ, V. Ῥιζόφλο@, cui cortex radicis speciem gerit; Theophr. à themate φλοὸς, ὁ; V. Ῥιζοφυὴς, qui radicem seu radices emisit; unde ῥιζοφυέω, radicem seu radices emitto; radices ago; à Them. φύω, unde φυὴ, ἡ, &c. V. Ῥιζόφυλλ@, à radice foliatus; à thmate φύλλον, τὸ, V. Item, ῥιζόφυτ@, è radice proveniens; unde ῥιζόφυτον, τὸ; stirps, à themate φύω; unde φυτὸν, τὸ comp. ut reliqua præced. cum Th. ῥίζα, ἡ; &c. V.

Ῥιζόω, -ῶ, radico, radicibus munio, stabilio, f. ώσω, p. ἐῤῥίζωκα. a. 1. ἐῤῥίζωσα. pras. pass. ῥιζόομαι, ȣμαι, radicor, perf pass. ἐῤῥίζωμαι, σαι, ται, perf. part. pass. ἐῤῥιζωμέν@, η, ον, radicatus.

Ῥιζώδης, ε@, ὁ κ) ἡ; radicis speciem præ se ferens, radici similis; à Them. ῥίζα, ἡ; V. Item ῥίζωμα, τὸ; q. d. radicamentum, quod radices egit, vel, quod stabilitum est velut fixis radicibus; sed exp. &, radix; item metaphor. pro ortu seu progenie sumitur; apud Æschyl. & ῥίζωσις, εως, ἡ; q. d. radicatio; verbalia à ῥιζόω, ῶ, præced. V.

Ῥιζώνυξ, radix, unguis, & in plur. ῥιζώνυχες, unguium in digitis initia, ac veluti radices quædam; scribitur etiam ῥιζάνυχες; à Th. ῥίζα, ἡ; & ὄνυξ υχος, ὁ; &c. V. Item ῥιζώρυχ@, radicem effodiens; in Epigr. l. 2. Unde ῥιζωρυχέω, radicem effodio, Plut. à ῥίζα, ἡ; & ὀρύσσω seu ὀρύττω, fut. ύξω, præt. ὤρυχα, unde ὠρυχὴ, ἡ, &c. V. Ῥίζωσις, εως, ἡ, Vide paulo supra cum ῥιζώδης.

Ῥικνάω, decipio, quod fit inanitate proposita pro veritate,

Ῥικνήεις, εντ@; ὁ κ) ἡ; rugosus, vetus, obsoletus, à Th. seq. ῥικν@, ὁ; V.

ῬΙΚΝΟ'Σ, ȣ, rugosus, curvus.

Ῥικνότης, ητ@, ἡ; curvitas, item, ῥικνόομαι, ȣμαι, distrahor, & omnibus modis distorqueor in quandam speciem; sed exp. &, indecenter me flecto; in saltando lumbis incurvatis agitor; & apud Hesych. ῥικνῦται exp. λεπτύνεται, id est, attenuatur, addens, dici de ossibus senum; unde verbale, ῥίκνωμα, ατ@, τὸ, saltationis impudicæ genus; item, ῥικνώδης; Bacchus dicitur q. d. rugosus, propter uvas passas; In Epig. omnia, à præced. Th. ῥικνὸς, ὁ; v.

Ῥικνώσεαι, Ion. pro.

Ῥικνώσῃ, 2. sing. f. 1. m. verbi ῥικνόομαι, indecenter me flecto. Th. ῥικνὸς, curvus.

Ῥίμφα, adv. celeriter, facilè, à ῥίπτω, projicio.

Ῥιμφάρματ@, ȣ, ὁ, ἡ, qui celeriter curru fertur. Ex ῥίμφα, celeriter, quod vide, & ἅρμα, ατ@, τὸ, currus.

ῬΙ'Ν, & ῥὶς, ῥινὸς, ἡ, nasus. q. à ῥεῖν. quia per eum fluit humor è capite. Hinc fortè Angl. to grin.

Ῥῖνα, acc. sing. à ῥὶν, quod vide.

Ῥινάω, decipio, propriè nares: ut cum canes falluntur olfactu. Th. ῥὶν.

Ῥινάω, præced. scribitur etiam ῥικάω, ν in κ, mutato.

Ῥινεγχυσία, ἡ; infusio seu instillatio in nares, & ῥινεγχύτης, ȣ, ὁ; instrumentum per quod in nares aliquid infunditur; Unde ῥινεγχυτεῖσθαι; dicitur, quod naribus infunditur, Diosc. omnia à Them. ῥὶν vel ῥὶς, ῥινὸς, ἡ, & ἐγχύω, idem quod ἐγχέω, ex ἐν & Themate, χέω, &c. vide.

Ῥινέω, limo, Diosc. l. 5. c. 95. à Th. ῥίνη, ἡ, v.

ῬΙ'ΝΗ, ης, ἡ, lima, q. à ῥαίω, quia lima ῥαίομϑυ, tundimus, & radimus. Est & ῥίνη, squatina piscis: squatinæ enim cutis pro limâ esse potest. Hinc ῥινέω polio.

Ῥινηλάτης, q. d. qui naribus, id est, narium olfactu seu olfaciendo persequitur; sagax, ut ῥινηλάτης κύων; nam de canibus proprie dicitur, item ῥινήλατος adject. odoratu atque olfactu deprehensus; ut ῥινήλατον ἴχνος; odoratu atque olfactu deprehensum vestigium; unde ῥινηλατέω, ῶ, naribus, i. e. narium olfactu persequor; ut canes, Ῥινηλατοῦντες, qui & ῥινηλάται, qui odores naribus veluti attrahunt; item, metaph. persequor indagando sagaciter, vel indago sagaciter; ex ῥὶν vel ῥὶς ινὸς, & ἐλαύνω, fut. άσω, præt. ακα, ab ἐλάω, &c. v.

Ῥίνημα, ατος, τὸ, quod lima abradit, seu exterit; ramentum, seu scobs; Herodian. l. 1. Sic dicitur etiam collyrium; quoddam, ab exterendis callis & cicatricibus; apud Gal. est verbale à ῥινέω, limo, à Them. præced. ῥίνη, ἡ; V. Item ῥινίζω, idem quod ῥινέω; Unde verbale ῥίνισμα, idem quod ῥίνημα; apud Diosc. Item, ῥίνιον, τὸ, & ῥινάριον, τὸ, diminut. q. d. Cimulula, seu Cimula; i. e. parva lima; omnia à Them. præced. ῥίνη, ἡ; v.

Ῥινόβολος; unde ῥινοβόλος πατάγος; in Epigr. exp. sono naribus edito & impulso, ex ῥὶν, ῥινὸς, & βόλος, ὁ; V. Item, ῥινοδέψης, ȣ, ὁ; coriarius; corii linctor; à Them. δέψω, fut. ψω; V. Ῥινόκερως, ωτος, ὁ; animal quoddam unius in nare cornu; rhinoceros; à Them. κέρας, ατος, τὸ; unde κερωὸς, ὁ; &c. V. Ῥινοκολούστης, ȣ, ὁ; decurtator narium, seu amputator narium; à Them. κολούω, futur. σω, unde κόλουσμα, τὸ; &c. Vide. ῥινοκοπέω nasum amputo, seu seco; Suid. à Them. κόπτω fut. ψω; unde κοπὴ, ἡ, &c. Vide. Ῥινολαβὶς, ίδος, ἡ; instrumentum, quo nasus areptus, torquebatur; Suid. Seu quo noxiis nasum distorquebant, dicitur & ῥινηλάπα, à Th. λαμβάνω, fut. med. λήψομαι, à λήβω, in a. 2. ἔλαβον; unde λαβὴ, ἡ & λαβὶς, ίδος, ἡ; &c. vide. Item, Ῥινομάκτρον, ȣ, τὸ; q. d. narium abstersorium; linteolum abstergendis naribus aptum; strophium; sudarium, &c. à Th. μάσσω vel μάττω, fut. ξω; abstergo; comp. ut reliqua præced. cum ῥὶν, ῥινὸς, ἡ; &c. Vide. Ῥινόσιμος, qui natu est simo; Luc. à ῥὶν, ῥινὸς, ἡ; & σιμὸς, ὁ; &c. Vide. Item, ῥινοτόμος, qui nasum vel nares secat; item scuta seu clypeos dissecans; unde ῥινοτομέω, nasum seco, nares amputo; Eustath. ex ῥὶν, ινὸς, vel ex ῥινὸς, ȣ, ὁ; & τομὴ, ἡ, vel τομὸς, ὁ, à præt. med. τέτομα à Them. τέμνω, &c. Vide.

Ῥινοπύλη, ης, ἡ; portula, posticum. q. à ῥινάω, & πύλη, ostiolum, quo quis elapsus fefellit nares insequentium.

ῬΙΝΟ'Σ, ȣ, ὁ, ἡ, pellis, cutis, per quam sudores ῥέουσι.

Ῥινόσιμος vide paulo ante, ad finem, cum ῥινόβολος.

Ῥινότμητος, cui nasus est desectus; ex ῥὶν, ῥινὸς, & τμητὸς, à τμάω, inusit. pro Th. τέμνω, v.

Ῥινοτόμος, vide paulo ante, ad finem, cum ῥινόβολος.

Ῥινοτόρῳ, clypeos dissecanti, dat. sing. à ῥινοτόρος, ȣ, ὁ, ἡ; pellem perforans, transverberans. Est Martis Epithet. à ῥινὸς, ȣ, ὁ, ἡ; pellis, & per Synech. clypeus, & τορέω, perforo, terebro.

Ῥινοχόος, ȣ, ὁ; infundibulum, scil. idem videtur esse quod ῥινεγχύτης, id vide; instrumentum quo aliquid naribus infunditur; ex ῥὶν, ῥινὸς, & χυτὸς, ὁ, Vide.

Ῥινῶν, narium, gen. plur. à ῥὶν, ῥινὸς, ἡ; nasus.

ῬΙ'ΟΝ, ȣ, τὸ, montis cacumen, promontorium.

Ῥιπαῖς ἀνέμων κλονεῖσθαι, impetuosis ventis agitari, turbari, vide ῥιπή.

Ῥιπὴ, ῆς, ἡ, impetus ejus quod projicitur, jactus teli missi sicut fulminis. Th. ῥίπτω, projicio.

Ῥιπίδιον, ȣ, τὸ, flabellum, à ῥιπὶς, ίδος, v. in seq. ῥιπίζω.

Ῥιπίζω, flabello, ventilo, ῥιπὶς, ίδος, ἡ, flabellum: à ῥίπτω, huc illuc jacto.

Ῥίπισις, εως, ἡ; item, ῥίπισμα, ατος, τὸ, & ῥιπισμὸς, ȣ, ὁ; ventilatio, item refrigeratio; item ῥιπιστὸς, qui ventilari potest aut qui ventilatur, vel qui refrigeratur ventilatione; sed exp. etiam perflatilis, ventis expositus; verbalia à ῥιπίζομαι, ventilor, pass. à ῥιπίζω, ventilo, item excito ignem sufflando; follibus accendo; à ῥιπὶς ίδις, ἡ; flabellum, i. e. ventilationi instrumentum; muscadium; item pro ventilabro, aut folle, quo carbones excitantur, apud Poll. & Aristoph. Sed dicitur etiam esse vas, ex vimine contextum; apud Herodot. &c. Vide, ῥιπίζω.

Ῥῖπος, εος, τὸ, & ȣ, ὁ, crates, resegmina; idem quod ῥὶψ, vide in ῥίπτω, projicio.

Ῥίπτασκεν, ες, ε, imperf. Ion. verbi ῥιπτάσκω, Poët. pro ῥιπτάζω, jacto, projicio, præcipitem do. f. άσω. vel Ion. dicitur pro ἐρρίπταζον, adjiciebant, 3. plur. imperf. verbi ῥιπτάζω. Them. ῥίπτω, projicio.

Ῥιπτασμὸς, ȣ, ὁ, jactatio, conflictatio, est verbale à ῥιπτάζομαι, jactor; item conflictor; de ægroto dictum qui in lecto conflictatur; pass. ab act. ῥιπτάζω, prosterno, proturbo, Il. ξ, &c. vide in præced. ῥιπτάσκεν.

Ῥίπτει, 3. sing. præs. verbi ῥίπτω at

Ῥιπτεῖ, 3. sing. præs. à ῥιπτέω. Att. pro ῥίπτω.

Ῥιπτοῦμαι, Att. pro ῥίπτομαι, vel à ῥιπτέω, idem quod ῥίπτω.

ῬΙ'ΠΤΩ, f. ψω, & ῥιπτέω, ήσω, projicio, præcipito. hinc ῥιπὴ, ῆς, ἡ, impetus; item ictus, seu jactus; ῥιπὶς, ίδος, ἡ, flabellum, ῥὶψ, ῥιπὸς, ὁ; ramus salignus, vimen flexile, ἀπορρίπτω, abjicio.

Ῥὶς, nasus idem cum ῥὶν, id vide

Ῥίσκος, ȣ, ὁ, RISCUS, cista pelle contecta; à ῥύσκω, custodio.

Ῥιφεὶς, έντος, a. 1. part. pass. verbi ῥίπτω, projicio: f. ψω, p. ἔρριφα, a. 2. ἔρριφον, a. 1. pass. ἐρρίφθην.

Ῥιχνοῦσθαι, turpiter & incomposito motu cieri; idem quod, & pro ῥικνοῦσθαι, à ῥικνόομαι, οῦμαι, vide supra in ῥικνότης.

Ῥὶψ, ῥιπὸς, ὁ, vimen, ramus salignus. Ducamus à ῥέπω, quia inclinari & flecti potest. Th. ῥίπτω, projicio.

Ῥίψαι, a. 1. inf. act. &

Ῥίψαις, Æol. pro

Ῥίψας, αντος, a. 1. part. act. à ῥίπτω, projicio. f. ψω.

Ῥίψασπις, ιδος, ὁ, clypeum abjiciens, & fugiens; i. e. timidus, ignavus, Poll. ex Plut. est ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα, qui scil. abjecto clypeo fugit; ex ῥίπτω, abjicio, & ἀσπὶς, ίδος, ἡ, clypeus, &c. vide.

Ῥίψε, Ion. pro ἔρριψε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ῥίπτω, projicio.

Ῥίψις, εως, ἡ; projectio; Plat. est verbale à ῥίπτω, fut. ψω. V.

Ῥιψοκινδυνέω, ῶ; in pericula me præcipito, projectâ audaciâ me periculis objicio & offero, à seq. ῥιψοκίνδυνος, id vide.

Ῥιψοκίνδυνος, ȣ, ὁ, ἡ, qui se in pericula præcipitat seu ad audendum projectus: ex ῥίπτω, præcipito. f. ψω. & κίνδυνος, periculum.

Ῥιψοκινδύνως, adv. more eorum qui se in pericula præcipitant, projecta quadam audaciâ, audacter: à præced.

Ῥίψω, ης, η, a. 1. sub. act. verbi ῥίπτω.

ῬΟΑ', vel ῥοιὰ, ᾶς, ἡ, malus Punica, vel malum Punicum.

Ῥοαῖσι, dat. pl. &

Ῥοὰς, acc. pl. à ῥοὴ, ῆς, ἡ, fluentum. Th. ῥέω, fluo, f. ῥεύσω.

Ῥοὰς, άδος, ἡ; sive ῥοιὰς, vitium est vitium cum acini defluunt; acinorum defluvium; ab eodem cum præced. Vide.

Ῥοβοὰμ, ὁ, nomen filii Salomonis, ἀπλατύν. Hebr. angustus.

Ῥογάω, floreo, à ῥωγὴ, ut puto. Flos erumpit è germine.

Ῥογκίειν, Epicharmus dixit, pro ῥέγκειν, i. e. stertere: à Them. ῥέγχω, vel ῥέγκω, v.

Ῥογμὸς, ȣ, ὁ, sonus quem quis supinus stertendo edit: ronchus, gutturis stridor, à Th. ῥέγχω, vel ῥέγκω, v.

Ῥογὸς, horreum, granarium, σιτοβόλιον, puto à ῥωγὴ, fractura.

Ῥόγχος, vel ῥόγκος, ȣ, ὁ; ronchus; sonus quasi & gutturis qui fit stertendo; Unde ῥογχάζω, exp. resono; à Them. ῥέγχω, vel ῥέγκω ronchisso, sterto, &c. v.

Ῥόδα, rosæ, nom. plur. à ῥόδον, quod vide.

Ῥόδαμνος, germen. Vide ῥάδαμνος.

Ῥοδάνη, ης, ἡ; trama, subtemen. an quia ῥοδανή;

Ῥοδανὸς,

Ῥοδανὸς, ȣ, ὁ, RHODANUS fluvius in Gallia, ob velocitatem motus, sic dict. q. à ῥέω.

Ῥόδανος, roseus, à Them. ῥόδον, τὸ; V. Item, ῥόδαξ, parva rosa, seu q. d. vocula; est diminut. ab eod.

Ῥοδαεὶς, ἡ, ὸν, roseus, speciosus; τὸ ῥοδαεὸν τȣ̃ σώματος, coloris bonitas in corpore. Th. ῥόδον, rosa.

Ῥοδαεὸν τȣ̃ σώματος, dicitur coloris vigor in corpore habitiore, quod aliquid roseum præ se ferat, &c. Vide præced.

Ῥοδεία, ἡ; i. e. ταινία, scil. ὁ ἐκ ῥοδῶν στέφανος, rosarium, apud Suid. ut & ῥόδεος, ȣ, ὁ; roseus; ut ῥόδεα ἄνθη, i. e. rosæ; apud Athen. &c. omnia à Th. ῥόδον, τὸ, V.

Ῥόδη, ης, ἡ; nomen puellæ, Græc. rosa.

Ῥόδη, vel ῥοδῆ, frutex rosas producens; rosarum frutex; à Them. ῥόδον, τὸ; Vide. Item, ῥοδία ῥίζα, rhodia radix, herbæ genus quæ nascitur in Macedonia; dicta ἀπὸ τῶν ῥοδῶν à rosis, quarum odorem refert, si interatur; Diosc. 4. 46. (Sed, Hesychio, ῥοδία, est calcementi genus; & genus etiam vitis.) Item, ῥοδίζω, rosæ similis sum colore vel odore, Item, roseo vel purpureo colore tingo, &c. Item, ῥόδινος, rosaceus; ut, ῥόδινον μύρον, apud Athen. & ῥόδινος στέφανος, corona e rosis facta; apud eund. omnia ab eod. Th. ῥόδον, τὸ, v.

Ῥόδιος, ȣ, ὁ; nomen fluvii, à ῥόδον, rosa.

Ῥόδιος, rosaceus, ut ῥόδιον μύρον, apud Aristot. & τὸ ῥόδιον, est medicamenti nomen, de quo Paul. Ægin. 7. 13. & Avel. 14. 36. (sed, ῥόδιος, qui ex insula Rhodo est, huc non pertinet; nam est à ῥόδος, ȣ, ἡ; id vide) Item, ῥοδὶς, ίδος, ἡ; pastillus ex rosis confectus, Diosc. &c. Itidem à Them. ῥόδον, τὸ; Vide. Unde etiam, ῥοδίτης οἶνος; vinum rosaceum, seu rosis conditum.

Ῥοδοδάκτυλος, ȣ, ὁ, ἡ; habens roseos digitos: ex ῥόδον, rosa, & δάκτυλος, digitus.

Ῥοδοδάφνη, ης, ἡ, arborescens stirps, quam Apuleius, rosam lauream appellat.

Ῥοδόδενδρον, rhododendron, genus fruticis, sive herba ex rosæ similitudine, Vide Diosc. 4. 83. ex Th. ῥόδον, τὸ, & δένδρον τὸ, v.

Ῥοδοειδὴς, έος, ὁ, ἡ, roseus: ex ῥόδον, rosa; & εἶδος, εος, τὸ, forma. Them. εἴδω, video.

Ῥοδόεις, εντος, rosaceus. Them. ῥόδον, rosa.

Ῥοδόμαγμα, retrimentum rosacei unguenti, ex ῥόδον, τὸ, & μάγμα, τὸ, à Th. μάσσω, vel μάττω, fut. ξω, &c. V. Item, ῥοδόμελι, mel rosaceum, item confectio quædam ex rosis & melle, Diosc. 5. 35.

Ῥοδόμαλον, Dor. pro

Ῥοδόμηλον, ȣ, τὸ, rosea gena. Ex ῥόδον, rosa, & μῆλον, gena. Th. μηλέα, ἡ; malus arbor

ῬΟ'ΔΟΝ, ȣ, τὸ, rosa. Angl. a Rose. q. ex ῥέω, & ὀδμὴ, quia ex ea fluit odor.

Ῥοδωνία, ἡ; locus ubi rosæ nascuntur, sed scribitur potius ῥοδωνιὰ, id vide.

Ῥοδόπαχυς, Dor. pro

Ῥοδόπηχυς, εος, ὁ, ἡ, qui vel quæ habet roseos cubitus: ex ῥόδον, rosa, & πῆχυς, εως, ὁ; cubitus.

Ῥοδόπνοος, rosarum odorem habens, Athen. ex ῥόδον, & πνοὴ, ἡ; vel πνόος, ὁ, à Them. πνέω, V.

Ῥόδος, ȣ, ὁ, RHODUS, nomen Nymphæ, & insulæ: olim dicta videtur Ῥόθος, ȣ, ἡ, ab undarum strepitu.

Ῥοδόσταγμα, τὸ, rosarum liquor; & ῥοδόστακτον, idem cum ῥοδόμελι, id vide ex ῥόδον, τὸ; & στάζω, fut. ξω, unde στάγμα, τὸ, & στακτὸς, ὁ; &c. vide. Item, ῥοδόχροος contr. ῥοδόχρȣς, roseum habens colorem, idem quod, & ex iisd. cum seq. ῥοδόχρως, v.

Ῥοδόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, Dor. pro ῥοδόχρȣς, rosei coloris: ex ῥόδον, τὸ, rosa, & χρόα, ἡ, color.

Ῥοδωνιὰ λοπὰς, olla odoratissima, quæ in mensam ferebatur; apud Athen. ab aliis autem dicitur esse, edulii genus, cui intritæ fuerint rosæ, & quod in olla ad mensam ferebatur, apud eund. Athen. legitur & ῥοδωνιὰ, de eodem, à Th. ῥόδον, τὸ, v.

Ῥοδοφόρος, rosifer, rosas ferens; ex ῥόδον, τὸ, & φέρω, fero, unde φορὸς, ὁ, &c. v.

Ῥοδὼν, ῶνος, ὁ, & ῥοδωνιὰ, ας, ἡ, rosetum, vel rosarium; locus ubi rosæ nascuntur; sed poni dicitur etiam, pro toto respite, & planta rosæ; apud Theophr. à Th. ῥόδον, τὸ, V.

Ῥοδῶπις, & ῥοδωπὸς, qui est roseo aspectu, seu colore, vel roseis oculis, ex ῥόδον, τὸ. & ὤψ, ὠπὸς, ὁ; v.

Ῥόζω, latro, sterto; potius ῥοιζῶ, & ῥυζῶ, à ῥοῖζος, stridor.

Ῥοὴ, ῆς, ἡ, fluentum, fluctus; à ῥέω, fluo.

Ῥοθέω, ῶ, impetu feror; item ῥοθιάζω, impetuose seu contente remigo, sed signif. etiam cum impetu & strepitu voco, procrorum instar, item ῥόθιος, ὁ, ἡ; impetuosus, cum impetu ciens; omnia à seq. Th. ῥόθος, undarum seu remorum strepitus, item in genere strepitus, fremitus, impetus, &c.

Ῥόθιον, ȣ, τὸ, impetus undarum: à

ῬΟ'ΘΟΣ, ȣ, ὁ, undarum strepitus, tumultus: qu. à ῥέω & θέω. Est ex fluentis aquæ cursu.

Ῥοθοπυγίζω, concava & lata manu nates, ferio, vel pedibus in podicem insultando complodo sonitumque edo; i. e. τῇ πυγῇ ῥόθον ποιῶ; τὴν πυγὴν τῇ χειρὶ παίω, ἢ τῷ ποδὶ τύπτω, &c. ex præced. Them. ῥόθος, ὁ, & πυγὴ, ἡ; unde πυγίζω, &c. v. sed scribitur etiam ῥαθαπυγίζω.

Ῥοιὰ, ᾶς, ἡ, vide ῥοά.

Ῥοῖβδος, stridor, idem quod thema ῥοῖζος, id v. Unde ῥοιβδέω, ῶ; strido; interdum sorbeo; à stridore in sorbendo, unde verbale ῥοίβδησις, εως, ἡ; stridor; cantus insuavis ut pastorum, &c. omnia à Th. ῥοῖζος, ὁ; v. Item, ῥοιβδμὸς, ȣ, ὁ; sibilus, stridor; idem quod ῥοῖβδος, & ab eod. Th. ῥοῖζος; v.

Ῥοίζαχ', pro ῥοίζασκε, stridebat, ob sequent. aspir. 3. sing. imperf. act. verbi ῥοιζέω. strido: imperf. ἐρρόιζεον, & Poet. ἐρροιζεσκον, & pro ε, α, Th. ῥοῖζος, stridor.

Ῥοιζέω, vide in ῥοῖζος.

Ῥοιζηδὸν, magnorum stridore & impetu; item ῥοίζημα, ατος, τὸ; stridor, aut impetus, qualis est sagittæ volantis cum stridore, Luc. utrumque à ῥοιζέω, præced. & Th. ῥοῖζος, seq. v.

Ῥοιζηδὸν, adv. cum stridore: 2 Pet. 3. 13 à

ῬΟΙ͂ΖΟΣ, ȣ, ὁ, stridor, impetus: qu. à ῥέω, quia propriè aquæ fluentis. Hinc ῥοιζέω, ῶ, stridorem edo, strido, latro.

Ῥιζώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, stridorem, aut magnum strepitum edens; strepens; Gal. à præced. Th. ῥοῖζος, ὁ, vide.

Ῥοιὴ, ἡ, Ion. pro ῥοιὰ, malum granatum.

Ῥοϊκὶς, qui fluctione laborat, seu profluvio, ut ῥοϊκαὶ γυναῖκες, dicuntur mulieres fluxionibus laborantes: è Th. ῥέω, unde ῥοὴ, ἡ, & ῥόος, ὁ; &c. V.

Ῥοικὸς ȣ, incurvus: à ῥικνός.

Ῥοΐσκοι, corymbi aurei ornatus gratiâ sacrorum stolis annexi, ob mali punici similitudinem ita dicti, Exod. c. 28. est plur. à sing. seq. v.

Ῥοΐσκος, qu. parva ῥοά, figura referens malum Punicum.

Ῥοΐτης, οἶνος, vinum ex malis punicis confectum; Diosc. à Them. ῥοὰ, vel ῥοιὰ; malum punicum, fructus scil. granatum, &c. V.

Ῥομβέω, volvo, & circumago in modum rhombi; inde ῥομβητὸς, versatilis in modum rhombi; utrumque à seq. ῥόμβος, ὁ; rota, seu quiddam rotæ formam habens; item, exp. & rotatio, & apud mathematicos dicitur esse figura quadrangula, lateribus quidem constans inter se æqualibus, sed non etiam angulis; ac à quibusdam βαχύλον, appelari dicitur, à similis forma panis Elep. usitata; de quo pene Ath. l. 3. &c. V.

Ῥομβοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; figura geometrica habens latera opposita æqualia, & angulos oppositos æquales lateribus; & dicitur etiam de figura acies, rhombo similis, ex seq. ῥόμβος, ὁ & εἶδος, τὸ, &c. V.

Ῥόμβος, ȣ, ὁ; RHOMBUS, turbo, -inis; impetus: à ῥέμβω, circumago.

Ῥομβώδης, rhombi figura præditus, ut ῥομβώδης παράταξις, dicitur acies rhombi figurâ instructa; item. ῥομβωτὸς, ȣ̃, ὁ; rhombi figuram habens; utrumque à præced. ῥόμβος, ὁ; V.

Ῥόμυξ, vermis ligna corrodens.

Ῥομφαία, ας, ἡ; RHOMPHÆA, gladius, framea: à ῥέμβω, in gyrum circumago; vel à ῥέπω, vergo, propendeo: unde ῥοπὴ, ῆς, ἡ, inclinatio, propriè lancis: & hinc ῥοπαία, ῥομφαία.

Ῥομφεῖς, lora, quibus consuuntur calcei: an qui ῥέμβονται;

Ῥόον, acc. sing. à

Ῥόος, ȣ, ὁ, fluxus: à præt. m. ἔρροα, verbi ῥέω, fluo: f. ῥεύσω.

Ῥοπαλίζω, clavâ percutio; vel verso tanquam clavum; unde verbale ῥοπαλισμὸς, percusio quæ fit clavâ; sed dicitur & de lentigine, seu satyriasi, apud Suid. utrumque à seq.

Ῥοπαλοειδὴς, clavi similis; ex seq. ῥόπαλον, & εἶδος, τὸ; &c. v.

Ῥόπαλον, ȣ, τὸ clava; sceptrum: virga, baculus: à ῥέπω, flecto.

Ῥοπὴ, ῆς, ἡ; inclinamentum, monumentum: à ῥέπω vergo, flecto.

Ῥοπήιον,

Ῥοπήϊον, ου, τὸ, senticetum; virgultis plenus locus; Il. ν. exp. etiam, virgultum vimineum; à præced. ῥοπὴ, ἡ, quod proprie est, q. d. devergentia, propensio, seu inclinatio; ut de inclinatione lancis; apud Plut. in Cam. apud quem etiam, pro libramento ponitur; item, etiam dicitur ῥοπὴ, id quod momentum affert, & pondus ad rem aliquam; vis impultrix; ut, θεία ῥοπὴ, divina seu dei propensio atque nutus; nam sic interdum ponitur, pro auxilio, nutu, ac propensione in aliquem &c. V.

Ῥόπτρον, ου, τὸ, idem quod ῥόπαλον, clava; incurvum lignum; & exp. etiam fustis; & Metaph. pro divina ultione; apud Euryp. à ῥοπὴ, ἡ, & Th. ῥέπω, V.

Ῥουβὴν, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. filius visionis.

Ῥοὺθ, ἡ, nomen piæ mulieris, ἄκλιτον. Heb. tremor.

Ῥοῦς, per contractionem dicitur pro ῥόος, unde, κατ' ῥοῦν φέρεσθαι τὰ πράγματα; dicuntur res quæ prospere cedunt & ex voto; apud medicos frequenter dicitur de mulierum fluxionibus; item ὁ ῥοῦς, τοῦ ῥοὸς, arbuscula est quædam, qua coriorum infectores utuntur ad inspissandas pelles; Diosc. l. 1. 148.

Ῥοφητὸς, idem cum, & pro ῥοφητὸς, sorbilis, unde in neut. ῥοφητὸν, τὸ, sorbile, sorbitio; à ῥόφω, Attice pro ῥοφῶ, seu Them. ῥοφέω, &c. V.

Ῥούσιος, color, qualis est rubricæ Sinopicæ. Russus Latinum est: aut à ῥοιὰ, cujus granum rubet.

Ῥοφάω, ῶ, idem quod ῥοφέω, seq. id vide.

Ῥοῦφος, ου, ὁ, nomen viri. Lat. Rufus.

ΡΟΦΕ'Ω, & -άω, sorbeo, exhaurio. f. ήσω. p. ἐῤῥόφηκα.

Ῥόφημα, ατος, τὸ, sorbitio; id quod sorbetur; item ῥόφησις, sorbitio; ipsa actio sorbendi; Gall. sicut & ῥοφητὸς, οῦ, ὁ, sorbilis; unde ῥοφητὸν, τὸ, sorbile; ut ᾠὰ ῥοφητὰ, &c. (Pro eod. dicitur etiam ῥοπτὸς, & ῥοπτὸν) verbalia à præced. Th. ῥοφέω, V.

Ῥόφω, idem quod & Attice pro ῥοφέω, vide.

Ῥοχθέω, sonum edo. f. ήσω. q. à ῥέω ὄχθον, quatio ripam.

Ῥοχθέω, præced. proprie est, strepitum seu stridorem edo; de maris fluctu proprie dici existimatur, & ejus imitatione per ὀνοματοποιΐαν, esse factam, derivatur à Th. ῥόθος, ὁ, vel inserto, χ, à ῥοθέω, V.

Ῥόω, moveo, ruo: à ῥέω, fluo.

Ῥώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fluidus, fluxus, item undosus, a ῥόος, ὁ, seu ῥοὴ, ἡ, à Th. ῥέω, &c. V. Unde ῥοώδεις πυρετοὶ, dicuntur medicis febres, quæ cum multo alvi fluxu, & aliquando vomitu fiunt; fluentes has febres appellavit Celsus, &c.

Ῥοὼν, ῶνος, ὁ, malis punicis locus consitus; à Th. ῥοιὰ, ἡ, V.

Ῥύαξ, ακος, ἡ, profluvium, rivus; item proluvium, proluvies, eluvies; apud Thuc. & Plat. sed dicitur & αἵματος ῥύακες, sanguinis rivi; apud Aristidem; item ῥυὰς, ἀδος, ἡ, vitium oculi, ὀφθαλμοῦ ῥύσις, cum canthus lacrymas continere nequit; item ῥυάδες dicuntur, vites non continentes fructum, quòd acini defluant, & qui remanent graciliores existant, &c. à ῥύω, idem quod Th. ῥέω, V.

Ῥυὰς, præced. adjectivè etiam legitur, in gen. omn. fluxus, a, um, perfluens, deciduus; ut σῶμα ῥυὰς καὶ μανὸν, apud Aristot. &c. Vide præced.

Ῥύβδην, fuse, vehementer, abunde, idem quod & pro ῥύδην, id V.

Ῥυγχομαχεῖν, rostro pugnare; ex seq. ῥύγχος, & μάχομαι, vel μάχεσθαι, &c. V.

ΡΥ'ΓΧΟΣ, εος, τὸ, rostrum, rictus.

Ῥύδην, affluenter, abundanter; idem quod seq. ῥυδὸν, V. Sed exp. etiam, vehementer, impetuose; item cum vehementi strepitu; apud Suid. & Hesych. &c.

Ῥυδὸν, adv. fuse, affatim, abundé: à ῥύω, idem quod ῥέω, fluo.

Ῥυεὶς, εῖσα, έν, qui fluit, a. 2. part. pass. verbi ῥύω. a. 2. pass. ἐῤῥύην. Them. ῥέω, fluo. f. ῥεύσω.

Ῥύεο, libera, Ion. pro ῥύου, præs. imperat. &

Ῥύεται, tuetur, 3. sing. præs. ind. verbi ῥύομαι, servo. f. ῥύσομαι, in 1. pl. ῥυσόμεθα. Th. ῥύω.

Ῥύημα, τὸ, itrium; bellarii genus præstantius; Gal. (nam λάγανον, deterius dicitur; teste eod. dulciariorum erat liborum genus, cum melle præparatorum; est à ῥύω; idem quod Th. ῥέω, V.

Ῥύηθι, a. 2. imperat. pass. verbi ῥύω, pro ῥέω, fluo. a. 2. pass. ἐῤῥύην.

Ῥυήσομαι, ῃ, εται, fluam, f. 2. pass. verbi ejusd.

Ῥυηφενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cui affluunt opes; vel affluens opibus; opulentus; ex ῥύω; idem quod Th. ῥέω & ἄφενος, ὁ, V. Unde etiam ῥυηφένεια, opulentia; affluentia divitiarum, seu opum; παρὰ τὸ ῥυῆναι τὸν ἄφενον; ut inquit Etymol.

Ῥυθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi ῥύομαι, seu ῥύω, libero.

Ῥυθμίζω, ad numeros aptos redigo; numerorum concinnitatem seu modulationem alicui rei tribuo; item tempero, compono, & effingo; item recte colloco; item moderor; mores compono; informo, doceo; à Th. ῥυθμὸς, ὁ, V. Unde etiam, ῥυθμικὸς, οῦ, ὁ, rhythmicus; numerorum, seu faciendorum numerorum peritus; qui numeros, aut modos facit; Plut. &c.

Ῥυθμοποιὸς, rhythmorum factor, seu fictor; unde ῥυθμοποιΐα, rhythmorum fictio; ex ῥυθμὸς, ὁ, & ποιέω, &c. V.

ΡΥΘΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, RHYTHMUS Angl. **Rhythme** sive **Rime**; concinnitas: quicquid certo modo & ratione fit; qu. à ῥύω, traho; ut sit tractus æquabilis.

Ῥῦμα, ατος, τὸ, fluentum, pro ῥεῦμα. Th. ῥέω, fluo. f. ῥεύσω. Est &

Ῥῦμα, ατος, τὸ, tractus: à ῥύω, traho.

Ῥῦμα, τὸ, est etiam tutamen, munimentum; propugnaculum, defensio, munitio; & ῥύματα, τὰ, remedia à mortis periculo nos conservantia; & sic est à ῥύομαι, tueor, &c. V.

Ῥῦμαι, liberavi, Ion. dempto augmento pro ἐῤῥυμαι. perf. ind. pass. verbi ῥύομαι, seu ῥύω, libero.

Ῥύματα, nom. pl. à ῥῦμα, quod V.

Ῥυμβίον, τὸ, rotula, quæ agitatur à sagis & veneficis; rhombus; Schol. Apoll. Rhod. est diminut. à ῥύμβος, seq. itidem rotulam signif. vel turbinatum quidpiam, quod scuticâ impulsum & circumactum, sonum quendam reddebat; Etymol. & Eust. pro impetu, motu & vertigine etiam sumitur apud Euryp. est à ῥέμβω, quod etiam fere idem significat, V.

Ῥύμβος, turbo: à ῥέμβω, circumago.

Ῥύμη, ης, ἡ, vicus, tractus in urbe: à ῥύω, traho.

Ῥύμη, ἡ, præced. est etiam impetus; impulsus; atque inde, vicus, platea; locus in quem omnes certatim confluunt; & sic, ex ῥύω pro ῥέω, vox hæc explicari potest.

Ῥύμμα, τὸ, purgamentum, strigmentum; κάθαρμα, σμῆγμα, smegma, &c. Est verbale a ῥύπτω, V.

Ῥυμνὸς, 2 Macch. 11. 5. ἐν ῥυμνῷ χωρίῳ, aliter & recte ἐρυμνῷ, id est, forti, munito: vet. interp. angusto: qu. ad ῥύμην, plateam retulerit.

Ῥυμὸς, οῦ, ὁ, temo currûs, lignum inter equos, quo currus ῥύεται, id est, trahitur. Th. ῥύω, traho.

Ῥυμοτομία, ας, ἡ, viarum vicorumque sectio & metatio; partitio in strigas; Polyb. Item, ῥυμοτομέω, per vicos partior & seco; seu strio, vel strigo; in strigas seco; ex ῥύμη, ἡ, & τομὸς, ὁ, à τέμνω, in præt. med. τέτομα, &c. V. Item, ῥυμουλκέω, ῶ, & ῥύμασιν ἕλκω, loris funibusque traho; Latini dicunt remulcotrahere seu educere; remulcando trahere, &c. Polyb. l. 1. ex ῥῦμα, ατος, τὸ, funis ad remulcotrahendum; in plur. ῥύματα, funes tractorii, & ἕλκω, &c. V.

Ῥύονται, tuentur, 3. pl. ind. præs. verbi ῥύομαι, seu ῥύω, custodio.

Ῥύοντο, servabant, Ion. pro ἐῤῥύοντο, 3. pl. imperf. verbi ejusd.

Ῥυπαίνω, sordido, sordidum reddo, maculo, contamino, item Metaph. infamem reddo; famæ alicujus notam inuro; & in pass. ῥυπαίνομαι, sordidus reddor, fœdor, commaculor; idem quod ῥυπάω, à Them. ῥύπος, ὁ, &c. V.

Ῥυππαπαὶ, nautica quædam acclamatio: an qu. ῥύη παπαί.

Ῥυπαρευθήτω, 3. sing. a. 1. imperat. pass. à

Ῥυπαρεύω, sum sordidus. f. εύσω. Th. ῥύπος, sordes.

Ῥυπαρία, ας, ἡ, sordes: &

Ῥυπαρὸς, ὰ, ὸν, sordidus, a, um; à ῥύπος.

Ῥύπασμα, ατος, τὸ, id quo aliquid sordidatum est; sordes; est verbale a ῥυπαίνω, ῥυπαίνομαι, &c. V.

Ῥυπάω, & ῥυπόω, ῶ, sordeo, sordidus sum; & in pass. ῥυπῶμαι, sordidor; unde

unde εἵματα ῥερυπωμένα, vestes sordidatas; apud Hom. Od. ζ. à Them. ῥύπος, ὁ, V.

Ῥυπογράφος, ου, ὁ, sordidarum humiliumque rerum pictor; hoc nomine vocatus est Pyrrhichus, eo quod tonstrinas, sutrinas, & asellos, &c. Picturâ exprimeret; à seq. Th. ῥύπος & γράφω, &c. V.

Ῥυπόεις, εντος, ὁ, sordidus, à seq. Them. ῥύπος.

Ῥυποκόνδυλος, sordidus; valde parcus; ducto nomine ab iis, quibus sordes in unguibus resident, nec tantillum sumptus facere volunt, ut tonsori dent nummulum, qui eos repurget; Suid. ex ῥύπος & κόνδυλος, ὁ, &c. V.

Ῥύπον, τὸ, & ῥύπα, τὰ, & ῥίπα, τὰ, sordes; per Metaplasmum extulit Theocritus; pro Them. ῥύπος, ὁ, seq. Vide.

Ῥύπος, εος, τὸ, & circumflexè etiam, ῥῦπος, interdum reperitur scriptum, pro seq. ῥύπος, ὁ, quod proprie significat sordes, quæ, in summis manuum ac digitorum unguibus colliguntur; aut, secundum alios, illuvies est, quæ distringitur à corporibus oleo illitis, post sudorem, &c. V.

ῬΥ'ΠΟΣ, ου, ὁ, sordes; per Metaph. avaritia.

Ῥυπόω, ῶ, sordesco: præs. part. ῥυπόων, ῶν. f. ώσω. p. ἐρρύπωκα. a. 1. ἐρρύπωσα. a. 1. imperat. act. ῥύπωσον, άτω. Them. ῥύπος.

Ῥύπτομαι, abstergor, sordibus purgor; est pass. à seq. act. ῥύπτω, abstergo, &c. V. Item, ῥυπτικὸς, οῦ, ὁ, aptus ad abluendas sordes; abstergendi vim habens; ut, ῥυπτικὸν φάρμακον, extergens medicamentum, sordes in corporis tam extrema, quam interna qualibet parte eluens & auferens; ab eod. verbo ῥύπτω, seq. & Th. ῥύπος, V.

Ῥύπτω, sordes eluo, purgo. Them. ῥύπος.

Ῥυσά, ἡ, γῆρας, senectus: quum quis sit rugosus ob senectam: ῥυσὸς & ῥυσσός, rugosus; dum cutis veluti in sulcos ῥύεται, id est, trahitur. Ruga enim est cutis in plicas contractio. Th. ῥύω, traho.

Ῥυσαί, nom. pl. à ῥυσά, quod V.

Ῥῦσαι, άτω, pro φύλαξαι, est a. 1. imper. t. m. &

Ῥύσαιτο, 3. sing. a. 1. opt. m. &

Ῥύσασθαι, a. 1. inf. m. verbi ῥύομαι, tueor. f. ῥύσομαι. a. 1. m. ἐρρυσάμην, ω, ατο. Th. ῥύω.

Ῥυσάσθω, 3. sing. a. 1. Imperat. m. verbi ejusd.

Ῥυσή, ῆς, ἡ, rugarum sulcus, & γῆρας; idem quod ῥυσά, ᾶς, ἡ, id vide supra.

Ῥῦσθαι, Ion. pro ἐρρῦσθαι, perf. inf. pass. verbi ῥύομαι, libero. Vel ut alii volunt ῥῦσθαι, per Sync. vel Synæresin dici pro ῥύεσθαι, præs. inf. verbi ῥύομαι.

Ῥυσθῶ, liberer, & in 1. pl. ῥυσθῶμεν, a. 1. sub. pass. verbi ejusd.

Ῥυσιάζω, pignoris loco capio, Euryp. in Ione; & in pass. ῥυσιάζομαι, pignoris loco capior; ut apud eund. ibid. ῥυσιάζομαι λόγῳ; exp. opprimor sermone, i. e. verbis tanquam pignore me tibi devincire studes; à ῥύσιον, τὸ, id V.

Ῥυσίδιφρος, ου, ὁ, ἡ, Epithet. aurigæ, qui trahit, ac trahendo currum regit: ex ῥύω, traho, & δίφρος, currus.

Ῥύσιμον, ου, τὸ, ruta, quod à venenis ῥύεται, liberet. Vide ῥυτή.

Ῥύσιον, ου, τὸ, quod pro ῥύσει, liberatione datur, item pignus, spolium. Them. ῥύω, traho.

Ῥυσίπονος, ου, ὁ, à labore liberans; laboris molestium sublevans; in Epigr. a seq. ῥύσις & πόνος, ὁ, V. Item, ῥυσίπολις, servatrix; liberatrix, seu custos urbis: ex ῥύσις & πόλις; Poët. pro πόλις, &c. V.

Ῥύσις, εως, ἡ, liberatio. Th. ῥύω vel ῥύομαι, libero. Est &

Ῥύσις, εως, ἡ, fluxio, fluxus: à ῥύω, pro Th. ῥέω, fluo. f. ῥεύσω. Luc. 8. 44.

Ῥύσκω, seu ῥύσκομαι, custodio, tueor; idem quod ῥύω.

Ῥυσμὸς, οῦ, ὁ, Poët. rerum aliquarum series, tractus. Th. ῥύω, traho.

Ῥυσόω, vel ῥυσσόω, ῶ, fut. ώσω, rugo, corrugo; unde ῥυσῶσαι, corrugere; & in pass. ῥυσοῦμαι, rugor; unde ῥυσοῦται, rugatur, corrugatur; apud Aristot. à seq. ῥυσὸς, vel ῥυσσὸς, V. Unde etiam ῥυσαίνω, idem; rugo; & ῥυσαίνομαι, rugor; atque inde ῥυσαλέος, ου, ὁ, idem quod seq. ῥυσὸς, ὁ, rugosus, &c. V. Item, ῥύσωμα, ατος, τὸ, ruga; quasi esset verbale ab inusit. ῥυσόω vel -έω; unde in plur. ῥυσώματα, τὰ, facierum senilium rugæ, ac sordes; Suid. Omnia à ῥυσά, vel ῥυσή, ἡ, marcor, senectus, &c. V.

Ῥυσὸς, vel ῥυσσὸς, οῦ, rugosus: à ῥυτὶς, ίδος, ἡ, ruga. Th. ῥύω, traho.

Ῥυσόκαρπος, qui rugosus est surculis; seu fructum ferens rugosum; ex ῥυσὸς, seq. & καρπὸς, ὁ, &c. V.

Ῥυσότης, ητος, ἡ, rugositas: à præced.

Ῥυσσόω, vide supra in ῥυσόω, senesco; item, ῥύσωσις, rugatio, in rugas contractio; est verbale à ῥυσόω, vide ῥυσόω.

Ῥυστάγμα, ατος, τὸ, violenta tractio; item vis mulieri illata; violentus tractus; compressio; est verbale à seq. ῥυστάζω, fut. ξω, &c. V.

Ῥυσταζέσκω, idem quod seq. ῥυστάζω, per vim traho, &c. V.

Ῥυστάζω, trahendo rapto. Them. ῥύω, traho.

Ῥυστακτὺς, ύος, ἡ, tractio violenta, protractio injuriosa; est verbale à præced. ῥυστάζω, fut. ξω, &c. V.

Ῥύστης, ου, ὁ, liberator, servator; i.e. σωτὴρ, λυτρωτής; Hesych. παρὰ τὸ ῥύομαι.

Ῥυτά, τὰ, fræna: à ῥύω, traho.

Ῥυταγωγεύς, έως, ὁ, lorum quod fræno inseritur, & quo equus ducitur; habena vel lorum equi; ex præced. ῥυτὰ, τὰ, frænum quo equi retrahuntur; habena; & ἀγωγεὺς, à Them. ἄγω, &c. V.

Ῥυταίνω, convitior, detraho: à ῥύω, traho.

Ῥυτή, ῆς, ἡ, RUTA: Angl. Rue: scrib. & ῥύτη, à ῥύω, conservo; quia valetudinem contra venena, &c. Conservat.

Ῥυτίνη, ἡ, resina, Genes 37. 25.

Ῥυτὴρ, ῆρος ὁ, custos: à ῥύομαι, custodio. Est & tractor, à ῥύω, traho.

Ῥυτιδόφλοιος, cortices rugosas habens; in Epigr. à ῥυτὶς, ίδος, & φλοιὸς, ὁ, &c. V.

Ῥυτιδόω, f. ώσω, corrugo, in rugas contraho: præs. p ss. ῥυτιδόομαι, in rugas contrahor: à ῥυτίς.

Ῥυτιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rugosus; à seq. ῥυτὶς, ίδος, V. Item, ῥυτίδωσις, εως, ἡ, q. d. corrugatio; medicis sic vocatur corrugatio pupillæ, est verbale à præced. ῥυτιδόω, V.

Ῥυτὶς, ίδος, ἡ, RUGA: à ῥύω, traho. Vide ῥυσά.

Ῥύτο, Ion. seu Poët. pro ἔρρυτο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi ῥύω seu ῥύομαι, libero, tueor.

Ῥυτὸν, οῦ, τὸ, RHYTHUM, poculum corneum, è quo potus tenuissime fluit, & velut trahendo bibitur. Est & ῥυτὸν, habena, quia eâ equus ῥύεται, trahitur.

Ῥυτὸς, οῦ, tractus. Th. ῥύω, traho.

Ῥύψις, εως, ἡ, purgatio, abstersio; est verbale à ῥύπτω, ῥύπτομαι, &c. Vide.

Ῥύπτω, abstergo; sic interdum legitur pro ῥύπτω, V.

Ῥύτωρ, ορος, ὁ, servator, custos, liberator; unde ῥύτρον, τὸ, idem quod λύτρον, id scil. quod pro liberatione alicujus offertur; Hesych. verbalia sunt à ῥύω, ῥύομαι, tueor, custodio, &c. V. Item ῥύτωρ, est tractor; qui trahit, & sic est verbale à ῥύω, significante traho, &c. V.

Ῥυφὸς, οῦ, incurvus, Æol. à ῥέπω, inclino, curvo.

ῬΥ'Ω, vel potius ῥύομαι, traho, tueor, libero: ut ἐρύω. Hinc ῥῦμα, ατος, τὸ, tractus: ῥυτὶς, ίδος, ἡ, ruga: ῥύμη, ης, ἡ, vicus. Est &

Ῥύω, fluo, à ῥέω, idem.

Ῥῶ, dico, fluo, valeo, ago, ruo, impetum facio, bibo, &c. Etymol. est idem quod, & pro Th. ῥέω, V.

Ῥῶα, ας, ἡ, idem quod, & pro ῥοιά, id V. Item costæ tenuiores molliores que, ῥῶαι dicuntur.

Ῥωβικώτερος, qui vix literam ῥῶ, pronunciare potest.

Ῥωγαλέος, ου, fissus, fractus: &

Ῥωγὴ, ῆς, ἡ, fissura. Them. ῥήσσω, frango.

Ῥωγὰς, άδος, ἡ, lacera, fracta, rimosa, apud Suid. item subst. saxum hians, rupes; in plur. significat etiam rimas terræ; est à præced. ῥωγὴ, ἡ, V.

Ῥωγμὴ, ῆς, ἡ, rima; ab eod. ῥήσσω.

Ῥωγμὸς, ὁ, rima, idem quod præced. ῥωγμή; & ab eod. Th. ῥήσσω, fut. ξω, &c. V.

Ῥωγματίας, qui rupturis laborat, &c. Idem quod ῥηγματίας; & ab eod. id vide.

ῬΩ'ΘΩΝ, ωνος, ὁ, naris, frequentius pl. ῥώθωνες, nares: quasi à ῥὶς, vel ῥέω, fluo.

Ῥῶμα, ατος, τὸ, vis, impetus, idem quod seq.

seq. ῥώμη, & ab eod. ῥωννύω, fut. ῥώσω. præt. ἔῤῥωκα, &c. V.

Ῥωμαῖος, αία, αῖον, Romanus, a, um: à Ῥώμη, Roma.

Ῥωμαλέος, ὁ, robore præditus, robustus; Plut. Unde ῥωμαλεότης, ἡ, robur, virilitas; item, ῥωμαλεόω, ῶ, robustum reddo, firmo; in pass. ῥωμαλεοῦμαι, robustus reddor; robur acquiro, seu vires; omnia à seq. ῥώμη, ἡ, vis, quod tam de corporis, quam de animi robore dicitur, &c. V.

Ῥωμαΐζω, Romanos faveo, à parte Romanorum sto; item ῥωμαϊκὸς, οῦ, ὁ, Romanus, qui est Romanorum, seu ad Romanos pertinens; Plut. Unde adv. ῥωμαϊκῶς, & ῥωμαϊστὶ, Romanè; Romano more, Romanâ linguâ, &c. Omnia à seq. ῥώμη, ἡ, Roma, à Th. ῥωννύω, V.

Ῥώμη, ης, ἡ, robur, vires: à ῥωννύω. Est &

Ῥώμη, ης ἡ, ROMA, Gr. robur.

Ῥώννυσι, 3. sing. ind. præs. à

ῬΩΝΝΥ'Ω, seu ῥώννυμι, confirmo, corroboro. f. ῥώσω. q. à ῥώω. p. ἔῤῥωκα. a. 1. ἔῤῥωσα, præs. pass. ῥώννυμαι, σαι, ται, roboror, valeo. perf. pass. ἔῤῥωμαι, σαι, ται, valeo: plusq. p. ἐῤῥώμην, σο, το, valebam: perf. imperat. pass. ἔῤῥωσο, ἐῤῥῶσθω, vale; & in pl. ἔῤῥωσθε, valete. Hinc ἐῤῥωμένως, robuste: ῥώμη, ης, ἡ, robur.

Ῥὼξ, ωγὸς, ἡ, RUPES, fissura: à ῥήσσω, frango. f. ξω.

Ῥώοντ', pro ἐῤῥώοντο, 3. pl. imperf. pass. Ion. ab inusit. ῥώομαι, quatior, cum impetu feror: à ῥωννύω, confirmo.

Ῥωπὰς, species plantæ flexilis, à ῥὼψ, ωπὸς, quod vide. Item, ῥῶπες, virgulta plantæ sylvosæ, Od. ξ. sic dicuntur ἀπὸ τοῦ ῥέπειν, Eust. quod non assurgunt sed serpunt humi; est plur. à sing. ῥὼψ, ωπὸς, V.

Ῥωπεύειν, frivola, seu vilia scruta vendere; scrutariam facere; vendere merces viles quæ ῥῶπος dicuntur; id V.

Ῥωπήιον, ου, τὸ, locus virgultis plenus: à ῥὼψ, virgultum. Th. ῥέπω, vergo, propendeo.

Ῥωπίζω, miscellaneam conditurum facio, confundo; Eust. Il. γ. quidam exponunt male, pro indocte & stolide aliquid facere; est itidem à ῥῶπος, ὁ, V. Item, ῥωπικὸς, qui talis est, quales sunt merces, quæ ῥῶπος, appellantur; i. e. vilis & parvi pretii; ab eod. ῥῶπος, ὁ, V.

Ῥώπιον, molle virgultum; Etym. idem quod ῥωπήιον, id V.

Ῥωποπερπερήθρας, ου, ὁ, jactatum est in quendam futilem & vanum; teste Eust. Il. ν. Item ῥωποπερπερήθρη φράσις; exp. futilis & inanis locutio; idem ibid. est ex ῥῶπος, ὁ, & πέρπερος, ὁ, &c. V.

Ῥωποπώλης, ου, ὁ, scrutarius; i. e. minutarum & omne genus rerum venditor; seu qui merces illas vendit, quæ proprie vocantur ῥῶπος, i. e. minutæ & parvi pretii merces; unde ῥωποπωλέω, hujusmodi viles, & minutas, & varias merces vendo; ex ῥῶπος, ου, ὁ, & πωλέω, unde πώλης, ὁ, &c. V.

Ῥῶπος, ου, ὁ, & τὸ ῥῶπον; merx parvi momenti; sarcina omnifaria; seu fasciculus è diversis rebus nisque nullius momenti, sed vilibus & exilibus colligatus; unde ῥῶπος, exp. etiam nulla re dignus; est à Th. ῥέπω, unde ῥοπὴ, ἡ, &c. V.

Ῥωρὸς, οῦ, vehemens: à ῥώω, seu ῥώννυμι, roboro.

Ῥὼς, caput, vertex: 2 Sam. cap. 16. vers. 16.

Ῥωσθεὶς, vide in ῥώσω.

Ῥῶσις, εως, ἡ, sanitas, firmitudo, firmitas; robur, vires; vel proprie est q. d. corroboratio, confirmatio; valentia, sanitas, &c. Item, ῥωστὴρ, ῆρος, ὁ, malleus; unde ῥωστήριον, impetus, incitatio; ad roborandum valens; item incitamentum mentis, & suscitabulum; item ῥωστικὸς, qui propensus est ad rem aliquam cum robore & impetu capescendam; & exp. etiam, corroborativus, corroborandi vim habens; omnia verbalia, à ῥώομαι, id V. Paulo ante; vel à Th. ῥωννύω, fut. ῥώσω, &c. V.

Ῥώσω, roborabo, f. 1. act. verbi ῥωννύω, a. 1. pass. ἐῤῥώσθην. a. 1. part. ῥωσθείς.

Ῥωτάζω, literam ῥῶ sæpe itero.

Ῥωτακίζω, litera, ρ, identidem utor; unde verbale ῥωτακισμὸς, frequens literæ, ρ, repetitio; est ab ipsa litera, ῥῶ, verbum effictum.

Ῥωχμὴ, ῆς, ἡ, idem quod seq. ῥωχμὸς, vide.

Ῥωχμὸς, οῦ, ὁ, scissura, rima, hiatus: à ῥωγὴ, fissura; quod à ῥήγνυμι, seu ῥήσσω, frango.

Ῥώχω, dentibus fremo: qu. eos inter se ῥάσσων.

Ῥὼψ, ῥωπὸς, ὁ, merx non magni momenti; virgultum: ex ῥῶπες, Æol. addendo β, fit βρῶπες, VEPRES; à ῥέπω, vergo, propendeo.

Ῥώω, ROBORO: qu. ex ῥύω, tueor; pro eo inusitat. ῥωννύω, roboro; quod V.

Σ.

Σ Decima octava Græcorum litera: Attici interdum pro eo habent ξ, item τ. & Dor. & Æol. in δ mutatur. In numeris est 200. Multarum vocum initio impurè σ adest, etiam abest: ut σμικρὸς, μικρὸς, &c.

Σὰ, tua; ex σὸς, σὴ, σὸν, tuus, a, um. Th. σύ. sed

Σᾶ, salva, contract. ex σάα, quod à σάος, idem quod σῶος, ου, salvus.

Σαβάζειν, signif. bacchari, bacchantes imitari clamore euæ; item persultare, sed indecoro, & motu, & gestu, est à seq. σαβάζιος, Bacchus; ab ejusmodi furiosis saltationibus, ita dictus, &c. V.

Σαβάζιος, ου, ὁ, Bacchus: à σαβάζειν, εὐάζειν.

Σαβακαὶ, αἱ, Dionysiacæ; quæ Thyadum instar debacchari consueverunt; sed σαβακὸς, Hesych. significat ai putridum; purulentum, raucidum, cariosum, &c. Unde adv. σαβακῶς, acerbè, duriter, austere, aspere, &c. Omnia à præced. σαβάζειν, & Th. σαβοῖ, V.

Σάβανον, ου, τὸ, pannus asperior desiccandis corporibus.

Σαβασμὸς, idem quod εὐασμός; voci ceratio bacchantium; verbale a σαβάζειν, à σαβοῖ, &c. V.

Σαβάχθανι, Syr. ἐγκατέλιπές με, deseruisti me.

Σαβαὼθ, exercitus. Legitur & Σαββαώθ.

Σαββατικὴ ἡμέρα, septima dies; à seq. σάββατον, τὸ, V.

Σαββατισμὸς, οῦ, ὁ, SABBATISMUS: à σαββατίζω, quiesco f. ίσω, & Att. ιῶ. a. 1. ἐσαββάτισα. quod à

Σάββατον, ου, τὸ, SABBATUM, quies Synechd. hebdomada. in pl. num. est quintæ declinationis simplicium, σάββατα, ων, σάββασι.

Σαββαώθ, idem quod Σαβαώθ.

Σαβοῖ, seq. à bacchantibus subjungi solebat, voci εὐοῖ, ut apud Demosth. contra Æschyn. καὶ βοῶν εὐοῖ, σαβοῖ; nam probris insectatur Æschinem, quod matrem comitari solitus fuerit, atque unà cum ea sacra colente clamare εὐοῖ σαβοῖ.

ΣΑΒΟΙ', vox bacchantium: at

Σαβοὶ, ων, οἱ, Baccho initiati: à præced.

Σαβοῖ, præced. exp. etiam Baccho consecrata loca; item Bacchi sacerdotes; Thracum, vel Phrygum voces esse traduntur.

ΣΑ'ΓΑΡΙΣ, εως, ἡ, securis Amazonum, gladius Persicus.

Σαγγάριος, ου, ὁ, nomen viri.

Σάγη, ἡ, exp. ὅπλον; apud Suid. & Schol. Aristoph. unde comp. πανσαγία, ἡ, exp. πανοπλία; apud eosdem.

Σαγηνεύω, sagenâ includo, vel irretio; vel simpl. irretio; item, à quibusdam exp. everriculo; unde σαγηνεία, actio illa includendi sagenâ, seu irretiendi; verriculatio, everriculatio; & exp. etiam, piscatus; item σαγηνευς, εως, ὁ, & σαγηνευτὴρ, ῆρος, ὁ, & σαγηνευτὴς, οῦ, ὁ, qui sagena utitur; verriculator, vel everriculator; item piscator; in Epigr. Omnia à seq. σαγήνη, ἡ, V.

Σαγήνη, ης, ἡ, SAGENA, verriculum, genus retis piscatorii. q. à σάττω, onero. Oneratur piscibus. Hinc σαγηνεύω, capio, diripio.

Σαγηνοβόλος, piscator; propriè qui sagenam jacit; ex præced. σαγήνη, ἡ, & βόλος, ὁ, &c. V. Item, σαγηνόδετος, sagenæ alligatus; ut σαγηνόδετον ἅμμα; vinculum sagenæ alligatum; in Epigr. ex σαγήνη, ἡ, & δέω, δέομαι, ligo, ligor; unde δετὸς, ὁ, ligatus, vinctus, &c. V.

Σάγμα, ατος, τὸ, onus jumenti sarcinarii. Th. σάττω, onero.

Σαγμάρια, τὰ, sub. ὑποζύγια; jumenta quibus σάγματα, sagmata, i. e. clitellæ, aut strata jumentorum, vel onera sarcinariorum jumentorum, imponi solebant; est à præced. σάγμα, τὸ, V.

Σάγος, εος, τὸ, SAGUM. An à ζάττω, quod eo qu. aliæ vestes onerentur?
Σαδδουκαῖος, ου, ὁ, SADDUCÆUS. sic dictus à sectæ illius autore Zadoko. q.d. justitiarius.
Σαδημώθ, campestria. 2 Reg. 23. 4.
Σαδὼθ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. justus.
ΣΑΘΕ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, animal quadrupes ex mari victum quærens.
ΣΑ'ΘΗ, ης, ἡ, pudendum virile.
Σαθρὸς, ου, idem quod σαπρὸς, flaccidus, marcidus, putris; item debilis, futilis: a σήπω, putrefacio.
Σαθρότης, debilitas & infirmitas; à præced. σαθρὸς, V.
Σαθρόω, ῶ, f. ώσω. debilito, marcidum seu flaccidum reddo: à præced.
Σαΐν, acc. sing. à Σαΐς, ιος, ἡ, Sais, urbs Ægypti.
Σαίνει, adulatur, 3. sing. ind. præs. à σαίνω, quod vide.
Σαινίδωρος, donis adblandiens, ut canes caudâ; est ex σαίνω & δῶρον, τὸ, vide.
Σαίνουρος, caudâ blandiens. Ex σαίνω & οὐρά, ᾶς, ἡ, cauda.
Σαίνω, idem quod ζείω, moveo, caudam moveo: (propriè de canibus, qui caudâ adblandiuntur) f. σανῶ. a. 1. ἔσηνα. præs. pass. σαίνομαι, commoveor.
ΣΑΙ'ΡΩ, scopis purgo, verro: ore sum hianti. f. σαρῶ. perf. ζέσαρκα. perf. pass. σέσαρμαι. Hinc σάρμα, ατος, sordes purgando collectæ: σάρωθρον, ου, τὸ, scopæ: σάρος, ου, vel σαρὸς, ου, ὁ, idem.
Σακέσπαλος, ου, ὁ, scuti vibrator: à σάκος, εος, τὸ, scutum. (quod à σάττω, onero) & πάλλω, vibro.
Σακεσφόρος, scutifer: à ζάκος & φέρω.
Σακίταν, stabularium. acc. sing. à σακίτας, α, ὁ, Dor. pro σηκίτης, ου, ὁ. Th. σηκὸς, ου, ὁ, stabulum.
Σάκκος, ου, ὁ, SACCUS, cilicium: inde σακκέω, σακκίζω, vel σακκελίζω, per saccum transmitto, ab Heb. שק, quod à nobis Anglis Sack etiam appellatur.
Σακκελίζω, idem quod σακκίζω; per sacculum excolo; liquorem per saccum excolando transmitto; item σάκκιον, ου, τὸ, diminut. sacculus; Poll. ut σακκίας οἶνος, vinum per saccum transmissum; omnia à præced. σάκκος, ὁ, &c. V.
Σάκος, εος, τὸ, scutum, clypeus. σάκους Dor. pro σάκεος, ex σάκεος, Dores enim mutant gen. ους in ευς Them σάττω, onero. f. ξω. sed σακὸς, ῶ, ὁ, Dor. pro σηκὸς, quod vide.
Σακφόρος, idem quod σακεσφόρος, & ex iisd. id V.
Σάκτας, ου, ὁ, & σακτὴρ, ῆρος, saccus; item ζάκτωρ, qui onerat, qui implet; omnia à Th. σάκτω, f. ξω, &c. V.
ΣΑ'ΚΧΑΡ, αρος, vel σακχάριον, ου, τὸ, SACCHARUM.
Σακχυφάντης, saccorum contextor; ex ζάκκος, ὁ, & ὑφάντης, ὁ, &c. Vide.
Σακῶν, gen. plur. à Σακαὶ, Sacæ, Scythiæ populi.
Σαλὰ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Heb. jaculum.
Σαλαθιὴλ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. petivi à Deo.
Σαλαΐζω, lamentor, à mentis turbatione σάλῳ.
ΣΑΛΑ'ΚΩΝ, ωνος, ὁ, pauper qui opulentiam simulat, jactabundus: qu. à σαλεύω, jacto.
Σαλακωνία & σαλακωνεία; simulatio divitiarum in paupertate; item pecuniarum profusio illegitima, & superflua; item mollities, luxus, deliciæ; sic & σαλακωνεύω, & σαλακωνίζω, opes jacto in paupertate; item, sumptus facio ubi non decet; item, delicias facio, & mollitie diffluo; item, pro ceveo; omnia à præced. Th. σαλάκων, ὁ, qui sumptuosus est in iis rebus, ubi non oportet; Schol. Aristoph. tradit σαλάκωνα fuisse quendam mollem, & luxui deditum, Autolici patrem, &c. V.
ΣΑΛΑΜΑ'ΝΔΡΑ, ας, ἡ, animal, lacerti figuræ.
Σαλάμβας, dæmon; παρὰ τὸ ἐν σάλῳ εἶναι.
Σαλάμβη, foramen per quod σέλας βαίνει. Hesych.
Σαλαμὶν, idem cum & pro seq σαλαμὶς, insula in Saronico sinu, contra Atticam; in qua urbs cognominis, &c. V.
Σαλαμὶς, ῖνος, ἡ, nomen insulæ. G. matula fait.
Σαλάττω, moveo, concutio, ut modium, impleo largiter, ut diffluat.
ΣΑ'ΓΑΜΑ, τὰ, quæcunque in vasis condita servantur ad victum; conditanea mala, pyra, fici, uvæ, rapæ, nuces, &c. Cæl. 1. 16. c. 38.
Σαλάω, quatio; à Them. ζάλος, ὁ, vide.
Σαλεὶμ, τὸ, nomen loci ἄκλιτον. Heb. pupillis. Joh. 3. 23.
Σαλεύω, agito, propriè de mari, ventorum vi agitato, per Synech. concutio, commoveo, concito. f. εύσω. perf. σεσάλευκα. a. 1. ἐσάλευσα. a. 1. inf. act. σαλεῦσαι. præs. part. pass. σαλευόμενος, qui agitatur: τὰ σαλευόμενα, res instabiles. perf. pass. σεσάλευμαι. perf. part. pass. σεσαλευμένος, agitatus. a. 1. pass. ἐσαλεύθην, ης, η, concussus fui. a. 1. inf. pass. σαλευθῆναι. f. 1. ind. pass. σαλευθήσομαι, ῃ, εται, quassabor. Th. σάλος, ου, ὁ, salum.
Σαλὴμ, ἡ, nomen urbis ἄκλιτον. Heb. pax. Psalm 76. 3. Heb. 7. 1.
Σαλμὼν, ὁ, nomen abavi Davidis, ἄκλιτον Heb. pacificus.
Σαλμώνη, ης, ἡ, nomen mulieris. Heb. perfecta, pacifica.
ΣΑ'ΛΟΣ, ου, ὁ, SALUM, maris ora; item jactatio ejus qui navigat: ab ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare: hinc σαλεύω, fluctuo, fluito.
ΣΑ'ΛΠΗ, ης, ἡ, SALPA, piscis. q. à σέλας, splendor, & φάω, appareo.
Σαλπιγκτὴς, & σαλπίζω; vide in seq. Th. ζάλπιγξ.
ΣΑ'ΛΠΙΓΞ, ιγγος, ἡ, tuba, buccina. acc. pl. σάλπιγγας. Hinc σαλπίζω, ξω, & σαλπίζω, σω, tubâ cano, buccino, resono: σαλπιγκτὴς, ου, ὁ, tubicen, buccinator.
Σαλπίζω, tubâ cano, buccino. f. ίσω, & Att. ιῶ. a. 1. ἐσάλπισα. a. 1. sub. act. σαλπίσω, ῃς, ῃ. a. 1. part. σαλπίσας. Them. ζάλπιγξ.
Σαλπίσῃς, 2. sing. a. 1. sub. act. verbi σαλπίζω. Th. σάλπιγξ.
Σάλπισμα, ατος, τὸ, tubæ sonus, sonitus, seu clangor; Pol. est verbale à præced. σαλπίζω, V.
Σαλπιστὴς, ου, ὁ, tubicen, ab eod. verbo & item.
Σᾶμα, ατος, τὸ, Dor. pro σῆμα, signum, monumentum, quod vide: & etiam pro σῶμα, corpus.
Σαμαίνεται, Dor. pro σημαίνεται, 3. sing. præs. pass. verbi σημαίνω, significo. Th. σῆμα, ατος, τὸ, signum.
Σαμάρεια, ας, ἡ, nomen urbis, montis & regionis. Heb. à viro Schemar. Lat. fæx. Hinc
Σαμαρείτης, ου, ὁ, Samaritanus, &
Σαμαρεῖτις, ιδος, ἡ, Samaritana. à Σαμάρεια.
Σάμβαλον, ου, τὸ, idem quod σάνδαλον, indè ἀσάμβαλος, qui sandalis caret.
ΣΑΜΒΥ'ΚΗ, ης, ἡ, SAMBUCA, instrumentum musicum; item machina bellica.
Σαμβυκίστρια, quæ ludit sambucâ, instrumento musico; sed legitur & σαμβυκιστρὶς, utrumque à præced. Th. σαμβύκη, V.
Σάμερον, Dor. pro σήμερον, hodie. Att. τήμερον. vide σήμερον.
Σάμη, ης, ἡ, insula sic dicta.
Σαμοθρᾴκη, ης, ἡ, nomen insulæ, sic dictæ à Samiis, tractum illum occupantibus.
Σάμος, urbis & insulæ nomen.
Σαμουὴλ, ὁ, nomen Prophetæ ἄκλιτον. Heb. exauditus à Deo.
Σαμφόρας, qui σὰν φέρει, id est, literam sigma, ut equus cui impressum erat Σ.
Σαμψυχίζω, sampsuchi odorem habeo; item σαμψύχινος, ut, σαμψύχινον μύρον; sampsuchinum unguentum, Diosc. 1. 59. Utrumque à seq. Th. σάμψυχον, V.
ΣΑ'ΜΨΥΧΟΝ, majorana herba, vel amaracus.
Σαμψὼν, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. Sol.
Σὰν, nomen literæ σ, ex Phœnicio schin, factum.
ΣΑΝΔΑ'ΛΙΟΝ, ου, τὸ, SANDALIUM, calceamentum muliebre: dicitur & σάνδαλον.
ΣΑΝΔΑΡΑ'ΧΗ, ης, ἡ, succus concretus, SANDARACHA.
Σανδαραχίζω, sandaracham colore imitor; item σανδαράχινον χρῶμα, sandarachæ color; utrumque a præced. Th. σανδαράχη, succus terreus, & quodammodo ustus, &c. V.
Σάνδυξ, υκος, ἡ, cerussa usta & rufa: à præced. Th.
Σανίδιον, ου, τὸ, tabella; item σανιδόω, ῶ, tego tabulis; tabulo, contabulo: unde pass. σανιδοῦσθαι; atque inde part. præt. σεσανιδωμένος, tabulis stratu-

tus, tabulatus; contabulatus; item σανιδώδης, ε͂ος, ὁ καὶ ἡ, tabulæ, seu asseri similis; & peculiariter apud medicos, σανιδώδεις dicuntur, quibus scapulæ instar alarum protuberant; ita ut propterea thorax angustus ipsis sit; & in modum tabulæ depressus; Gal. Omnia à seq. Th. σανὶς, ίδος, V.

ΣΑΝΙ'Σ, ίδος, ἡ, tabula, asser. q. τανὶς, à τείνω, extendo: σανίδες, αἱ, tabulæ, in quibus leges aut ad judicium spectantia, inscribebantur; item valvæ: σανίδιον, ου, τὸ, tabella.

Σάννας, ου, ὁ, & σάννος, ου, ὁ, stultus, fatuus; Eust. ex Cratino; qui & sic dictum esse scribit; παρὰ τὸ σαίνειν; aut à fatuo quodam ejus nominis; aut à Tzannis, barbaris populis; item σάνιον, ου, τὸ, penis, cauda; itidem παρὰ τὸ σαίνειν; Hesych. Item, hasta; Pol. vel potius Persicum telum; sed in hac signif. scribitur & σάννιον, apud Plut. in Pyrrho; omnia à σαίνω; idem quod. Th. σείω, &c. V.

Σάνταλον, ου, τὸ, SANTALUM, arbor.

Σάοι, servet, 3. sing. præs. opt. act. verbi σάω, Poët. pro σώζω, servo. Th. σόος, salvus.

Σάος, SANUS, idem quod σόος, salvus. & contract. σῶς, compar. σαώτερος.

Σαοσίμβροτος, servans homines; ex præced. σάος; vel à σαόω, fut. ώσω, & βροτὸς, ὁ, V.

Σαῦλ, ὁ, nomen regis item Apostoli; ἄκλιτον Heb. petitus. Flectitur etiam Græcè Σαῦλος, ου, ὁ, Act. 13. 2.

Σαόφροσιν, prudentibus, dat. pl. à σαόφρων, quod vide.

Σαόφρων, & σώφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, cui mens salva est; item prudens: ex σάος seu σόος, salvus, & φρὴν, mens.

Σαόομαι, servor, incolumis evado; Il. ρ. est pass. ab act. σαόω, fut. ώσω; servo, idem quod σόω; à Th. σόος, ὁ, &c. V.

Σάπαξ, tinea, quia σήπει vestes. Them. σήπω, putrefacio.

Σαπείσης, putrefactæ, gen. sing. f. g. a. 2. part. pass. verbi σήπω, putrefacio. f. ψω. a. 2. ἔσαπον.

Σαπεὶς, ένος, putrefactus. a. 2. pass. præced. verbi.

ΣΑΠΕΡΔΗΣ, ου, ὁ, SAPERDA, piscis; accipitur etiam pro homine sapiente & astuto. Varro Saperdam pro sapiente ponit; sed Lipsius scurram exponit.

Σαπρία, ἡ, vide in σαπρότης.

Σαπρίας, ου, ὁ, vini genus conditi, herbis in eo putrescentibus, seu marcescentibus; odoremque illarum ex marcore isto corripientis; Athen. l. 1. Item σαπρίζω, putreo, marceo; vel putridum, marcidumque oleo, utrumque à σαπρὸς, ὁ, V.

Σαπρόκνημος, cui putridæ sunt tibiæ; & σαπρόκνημα ἕλκη, ulcera putridarum tibiarum; Diosc. 4. 184. ex σαπρὸς & κνήμη, ἡ, V.

Σαπρὸς, ὰ, ὸν, putris, e, à σήπω, putrefacio.

Σαπρότης, ητος, & σαπρία, ας, ἡ, putredo, marcor, marcedo, à præced σαπρὸς, putridus; item carie vitiatus; rancidus, marcidus; vetustate putridus; unde Metaph. εἰρήνη σαπρὰ, dicitur quæ ob vetustatem ingrata est, putet quasi, Aristoph. in pace; item, λόγος σαπρὸς, oratio putida, spurcus & obscœnus sermo; Paul. ad Eph. c. 4. &c. V.

Σάπφειρα, ας, ἡ, nomen mulieris. Gr. Sapphirus gemma.

ΣΑ'ΠΦΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, SAPPHIRUS, gemma.

Σαπφικὸν, SAPPHICUM: à

Σαπφὼ, όος, ἡ, poetria lyrica.

Σαπφὼθ, pelvis, limen. Jerem. 52. ver. 19. legend. puto ἀπφώθ.

Σαπῶν, όντος, qui putrefecit, a. 2. part. act. verbi σήπω, putrefacio. a. 2. ἔσαπον. Est & σάπων, sapo.

Σαράβαρα, SARABARA, bracca.

Σάραβος, αἰδοῖον γυναικεῖον, generatio, familia.

Σαράπις, ιδος, ἡ, Sarapis, Deus quem Alexandrini colebant; sed fuit & Plutonis cognomentum; item σάραπις, εως, ἡ, Persica tunica albo distincta.

Σαράπους, qui magnis est pedibus, & eos veluti trahit; i. e. ὁ σύρων τοὺς πόδας; ex σύρω, & πους, ποδὸς, vel exp. distortos habens, & diductos pedum digitos; & sic est comp. ex σαίρω, hio, & πους, &c. V.

Σαργάνη, ης, ἡ, sporta, cista: vinculum: idem quod σειρὶς, ίδος, ἡ.

ΣΑ'ΡΓΟΣ, SARGUS, piscis è mugilum genere.

Σαρδάζω, Sardonium, scil. risum, rideo; a Th. σαρδὼ, V.

Σάρδεις, αἱ, nomen urbis, pl. num. tantum. Syr. clypeus.

Σάρδινος, ου, ὁ, & σάρδιος, ου, ὁ, subaudi λίθος, SARDIUS, nomen gemmæ, sic dictæ à Sardinâ insulâ ubi laudatiss. nascitur. Rabbini rubinum. F. I. pyropum vocat.

Σαρδάνιος, idem cum σαρδώνιος, id V. & σαρδόνιος, idem.

Σαρδόνυξ, υχος, ὁ, SARDONIX, nom. gemmæ, compos. ex σάρδιος, ου, ὁ, sardius, & ὄνυξ, υχος, ὁ, unguis quod colore suo unguem humanum imitetur.

ΣΑΡΔΩ', & σαρδὼν, όνος, ἡ, Sardinia, insula.

Σαρδωνίζω, idem quod σαρδάζω, id V. Item σαρδωνικὸς, σαρδάνιος, & σαρδῷος, sardonius; ut σαρδωνία πόα; quæ & σαρδῷα; Sardonia herba, quæ in Sardinia multa nascitur, gustus acerrimi, cujus esu mentem adimi, atque ita contorqueri ora nervosque ut risus imaginem referant; multi tradunt authores; atque indè, σαρδόνιος γέλως, Sardonius dictus est risus: idem etiam dicitur σαρδάνιος, σαρδιανὸς, & σάρδιος γέλως; quidam tamen, inter quos est Eust. σαρδάνιον γέλωτα; dictam autumant, ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοὺς ὀδόντας; à renidatis dentibus; vide Erasm. in Chil. Omnia à præced. Th. σαρδὼ, οῦς, ἡ, &c. V.

Σαρεῖ, verret, 3. sing. f. 1. act. verbi σαίρω, verro, scopis purgo. f. αρῶ. Sed σαρεῖ est 3. sing. opt. præs. pass. verbi σαρόω, idem quod σαίρω, verro.

Σάρεπτα, τὰ, nomen urbis. Heb. officina aurifabri. Vel est sing. n. g. ἄκλιτον. Vel fœm. ἡ.

ΣΑ'ΡΙΣΣΑ, ης, ἡ, SARISSA, Macedonica hasta.

Σαρισσοφόρος, ου, ὁ, hastam sarissæ ferens; ex præced. Th. σάρισσα, Macedonicum venabulum; & φέρω, fero; unde φόρος, ὁ, &c. V.

Σαρκάζω, vide σαρκίζειν.

Σαρκασμὸς, οῦ, ὁ, SARCASMUS, irrisio amarulenta: à perf. pass. præced.

Σαρκαστικῶς, salsè & amarè; est adv. à verbo σαρκάζω, V.

Σαρκίδιον, τὸ, & σαρκίον, τὸ, caruncula; Plut. diminut. à Th. σὰρξ, κὸς, &c. V.

Σαρκίζειν, seu σαρκάζειν carnes carpere ac vellere, irrideo. Th. σὰρξ, caro, quod vide.

Σαρκικὸς, ἡ, ὸν, carnalis, e. Them. σὰρξ, caro.

Σαρκικῶς, carnaliter; more eorum qui carnales sunt; est adv. à præced. σαρκικὸς, V.

Σάρκινος, η, ον, carneus, a, um: ab eod. Them.

Σαρκοβόρος, carnivorus; ex σὰρξ, κὸς, & βορὸς, ὁ, V. Item, σαρκοθλάσματα, carnis contusiones; ex σὰρξ, κὸς, & θλάσμα, ατος, τὸ, à Th. θλάω, άομαι.

Σαρκοειδὴς, vide σαρκώδης. Σαρκοκήλη, ramex carnosus; ramicis genus, quum caro inter tunicas increscit; seu est caro durior, quæ in aliqua scroti parte increvit; Pol. l. 4. 25. ex σὰρξ, κὸς, & κήλη, ἡ, V. σαρκοκόλλα, q. d. carnis gluten; Lacryma arboris quæ in Perside nascitur, turis Pollmi similis, colore subrufo, amara gustanti; Plinius eam inter gummi genera numerat; sed & arbor eodem nomine cum lacryma sua vocatur; eam ob causam quòd in vulneribus, carnem glutinet; Diosc. 3. 99. ex σὰρξ, κὸς, & κόλλα, ἡ, &c. V. Σαρκολάβος, q. d. carnis prahensor; forceps; ad particulas carnium præhendendas; & instrumentum Chyrurgicum; Ægin. l. 6. ex σὰρξ, κὸς, & λαβὴ, ἡ, à Th. λαμβάνω; in a. 2. ἔλαβον, &c. V. Item, σαρκοσχίζω, carnem conscindo; ex σὰρξ & σχίζω. Item, σαρκοτροφέω, q. d. carnem alo; i. e. cutem belle curo; ex σὰρξ, κὸς, & τροφὴ, ἡ, unde τροφέω, &c. V.

Σαρκοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, carnivorus; item Subst. sepulchrum: indè σαρκοφαγία, ας, ἡ, carnium esus: à σὰρξ, & φάγω.

Σαρκόφυλλος, carnosa habens folia; Theophr. ex σὰρξ, κὸς, & φύλλον, τὸ, V.

Σαρκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, carnosus; ex σὰρξ, κὸς, ἡ, V. Pro eod. etiam dicitur, σαρκοειδὴς, carne præditus; carnis speciem referens; i. e. σαρκώδης ἂν τὴν φύσιν, naturâ carneus, &c. Ex σὰρξ, κὸς, & εἶδος, τὸ, &c. V. Item σάρκωμα, τὸ, q. d. carnositas; carnis præter naturam incrementum; Diosc. est verbale à seq. σαρκόω, V.

Σαρκόω, ώσω, carneum reddo; incarno: & inde

Σάρκωσις, εως, ἡ, carnis generatio: à præced. Th. σάρξ, caro.
Σαρκωτικὸς, carnem restituendi vim habens, seu restituens; ut σαρκωτικὸν φάρμακον; est verbale à σαρκόω, carne oppleo, incarno; item corpulentum reddo; Gal. inde pass. σαρκοῦσθαι, corporari & carne indui; de Christo dictum; à Th. σάρξ, κὸς, ἡ, V.
Σάρμα, ατος, τὸ, quod purgando collectum est; sordes; item, hiatus; Etym. est verbale à σαίρω, f. αρῶ, V.
Σαρμὸς, ῦ, ὁ, cumulus terræ, arenæ, quisquiliarum, ramentorum, segmentorum, fœni, stipularum, &c. Hesych. est idem verbale à σαίρω, fut. σαρῶ, &c. V.
ΣΑ'ΡΞ, σαρκὸς, ἡ, caro. Hinc σαρκικὸς, carnalis: σαρκόω, carneum reddo: σαρκάζω, carnes detraho; item diducto rictu irrideo: σαρκασμὸς, ῦ, ὁ, irrisio amarulenta.
Σάρος, vel σαρὸς, verriculum, scopæ; sed est etiam numerus, & mensura quædam apud Caldæos; teste Suid. & Hesych. est à Th. σαίρω, fut. σαρῶ, V.
Σαρὰχ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. palmes.
Σαρόω, mundo, verro; Luc. 15. in pass. σαρόομαι, ῦμαι, scopis purgor; ut σεσαρωμένος οἶκος; Mat. 12. unde verbalia, σάρωμα τὸ, & σάρωσις, εως, ἡ, sordes, quisquiliæ, verrendo collectæ; item σάρωθρον, τὸ, ipsæ scopæ; apud antiquos, etiam augmentum, & augendi instrumentum significabat; teste Eust. nam purgamentorum, & quisquiliarum cumulus verrendo augetur; itidem ab eod. σαρόω, & omnia à Th. σαίρω, &c. V.
Σαρπηδὼν, SARPEDON, nomen prop.
Σάρπος, arca, domus lignea.
Σάῤῥα, ας, ἡ, nomen mulieris, uxoris Abrahami. Heb. princeps.
Σάρων, ωνος, ὁ, nomen regionis. Act. 9. 35. Heb. lorica. Est & σάρων, natura muliebris.
Σαρῶνες, Hesychio sunt venatorum retia; item, σαρωνίδες, αἱ, arbores cavæ; vel specialiter, excavatæ quercus; Etym. aut quercus hiantes ob vetustatem; utrumque à Th. σαίρω, fut σαρῶ, &c. V.
Σάρωθρον, σάρωμα, & σάρωσις, vide supra cum σαρόω.
Σάρωνις, quercus cava: quia σέσηρε
Σὰς, tuas, acc pl. f. g. à σὸς, σὴ, σὸν, tuus, a, um. Th. σὺ, tu.
Σατᾶν, ὁ, nomen principis malorum angelorum, ἄκλιτον. Heb. adversarius.
Σατανᾶς, ᾶ, ὁ, idem. 2 Cor. 11. 14.
Σατίνη, ης, ἡ, vel σάτινον, ου, τὸ, plaustrum, vehiculum: à σάττω, onero.
Σάτον, ου, τὸ, frumenti mensura, tertia pars ephæ; & respondet sesquimodio. Et sesquimodius continet sex cabos, cabus vero 24. ova. vox Syr.
Σατραπεύω, sum satrapa, sum præfectus, seu præses; Plut. in Themist. σατραπεύων τῆς ἄνω Φρυγίας; unde σατραπεία, idem quod seq. σατραπία, V.
Σατραπία, ας, & Ion. ίη, ίης, ἡ, Satrapia, principatus: à
ΣΑΤΡΑ'ΠΗΣ, ου, ὁ, SATRAPA, provinciæ præses: vox Persica.
Σατραπικὸς, ῦ, ὁ, ad satrapam aut satrapas pertinens; sive satrapis conveniens; Plut. Symp. l. 1. est à præced. σατράπης, V.
ΣΑ'ΤΤΩ, onero, onus impono, refercio, constipo, subigo. f. ξω. p. σέσαχα. perf. pass. σέσαγμαι. Hinc σάγμα, ατος, τὸ, onus jumenti sarcinarii: σάγος, ου, ὁ, sagum, σάκος, εος, τὸ, scutum: σάκκος, ου, ὁ, saccus, cilicium: σαγήνη, ης, ἡ, sagena.
Σατυρία, ας, ἡ, esculenti genus ex herba; item σατυρίας, ὁ, nomen morbi faciem hominis ita mutantis, ut satyro similior quam homini videatur; item σατυρίασις, idem quod σατυρισμὸς, id V. Item, σατυριάω, ῶ, & σατυρίζω, prurio ad Venerem, instar satyri; omnia à Th. σάτυρος, id V.
Σατυρικὸς, ῦ, SATYRICUS: &
Σατύριον, ου, τὸ, herba ad Venerem incitans: à seq. σάτυρος.
Σατυρισμὸς, ῦ, ὁ, de pruritu Veneris dicitur; & peculiariter ita vocatur, τοῦ αἰδοίου, palpitatio, de qua Ægin. item sic dicitur tumor aliquantum prominens, sive augmentum adenum post aures; apud Gal. est verbale à σατυρίζω, V. Item, σατυρίσκος, parvus satyrus; diminut. ab, vel idem quod Them. σάτυρος, V. Item, σατυριστὴς χορὸς, satyricus chorus, vel satyrica saltatio; verbale à σατυρίζω, V.
ΣΑ'ΤΥΡΟΣ, ου, ὁ, SATYRUS: q. à σάθη.
Σατυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, satyros seu satyrorum mores imitans; ad satyrorum mores accedens; item, hispidus; Luc. à Them. σάτυρος, cujus Etymon, Etymol. à nomine σάθη, deducit, virile membrum significante; quoniam ad libidinem proni dicebantur satyri.
Σαυκὸς, ῦ, siccus, aridus.
Σαυλὰ, adverbialiter tardè: à
ΣΑΥΛΟ'Σ, ῦ, delicatus, mollis, fluxus, levis: at
Σαῦλος, ου, ὁ, nomen prop.
Σαυλοπρωκτιᾶν, cevêre, turpiter podicem movere; Suid. est à præced. σαυλὸς, ὁ, & πρωκτὸς, ὁ, &c. V.
Σαυλόομαι, ῦμαι, delicior, luxu diffluo; apud Euryp. in Cyclope quidam exp. tripudio; à præced. Them. σαυλὸς, ὁ, vide.
Σαυνιάζω, saunio percutio, σαυνίον, hasta, penis, à σαίνω, quatio.
Σαυνὸς, ἁπαλὸς, mollis, tener: puto à σαίνω.
ΣΑΥ'ΡΑ, vel σαύρα, ας, ἡ, lacerta: sed
Σαῦρος, ου, ὁ, lacertus. Est & nomen piscis.
Σαυρωτὴρ, ῆρος, ὁ, cuspis in imo hastæ ferro transversa, seu ferramentum concavum, mucronatum, cui extrema hastæ pars inserta, efficit ut erigatur & solo depangatur. q. σταυρωτὴρ, à σταυρόω, palum depango.
Σαύσαρος, ου, ὁ, SUSURRUS: vox fictitia.
ΣΑΥΣΑΡΙΣΜΟ'Σ, ῦ, ὁ, linguæ hæsitatio.
Σαυτῆς, per Crasin, pro σεαυτῆς, sic σαυτοῦ pro σεαυτοῦ, & σαυτὸν, pro σεαυτὸν, teipsum. Ex σὺ, tu, & αὐτὸς, ipse.
Σάφα, adv. perspicuè, certò, veré: à σαφὴς, έος, ὁ, ἡ, manifestus.
Σαφανὴς, έος, ὁ, ἁ, Dor. pro σαφηνὴς, perspicuus, clarus, certus. Th. σαφὴς, quod vide.
Σαφὲς, Poët. n. g. loco adverbii σαφῶς, apertè, perspicuè: quod V.
Σαφέστατος, ου, superl. &
Σαφέστερος, έρα, ον, comparat. à σαφὴς, έος, ὁ, ἡ, manifestus.
Σαφέστατα, manifestissimè, apertissimè, certissimè; est adv. superl. ut & σαφέστερον, manifestiùs, apertiùs; item certius, compar. à σαφῶς, V.
Σαφέω, fut. ήσω, manifesto, clare notum facio, declaro; ab eod. Th. σαφὴς, V.
Σαφέως, & σαφηνέως, Ion. pro σαφῶς, apertè, palam: quod V.
Σαφῆ, accus. sing. à σαφὴς, quod vide.
Σαφήνεια, ας, ἡ, perspicuitas. Them. σαφής.
Σαφηνέως, & contractè σαφηνῶς, manifeste, aperte, dilucide; est adv. à σαφηνὴς; manifestus, &c. Idem cum, & à Th. σαφὴς, V.
Σαφηνίζω, f. ίσω, & Att. ιῶ, manifesto: idem cum σαφέω. Th. σαφὴς, manifestus.
Σαφηνιστικὸς, declarandi facultate præditus; aut, declarator, explanator, est à præced. σαφηνίζω, V. Ut σαφηνιστικὸν τὸ ἅγιον πνεῦμα; Nazanz. in Orat. spiritûs declarator, & explanator.
Σαφηνιῶ, f. 1. Att. pro σαφηνίσω, verbi σαφηνίζω, quod V.
Σαφηνῶς, idem quod σαφῶς, quod vide.
ΣΑΦΗ'Σ, έος, ὁ, ἡ, manifestus; apertus, perspicuus, certus.
Σαφῶς, adv. manifestè, perspicuè. Th σαφὴς, manifestus.
Σαχθεὶς, έντος, constipatus, a. 1. part. pass. à σάττω, onero. f. ξω. a. 1. pass. ἐσάχθην.
Σαὼ, όος, ῦς, ἡ, nomen mulieris, salva.
Σάω, servavit, servabat, pro ἐσάωσε, 3. sing. a. 1. ind. act. rejecto augmento, & Apocope Poët. σάω. Sumitur & pro σάωσον, serva, a. 1. imperat. act. per eand. Apocopen. Alii volunt esse 3. sing. imperf. pro ἐσάωζε, vel præs. imperat. pro σάωζε, verbi σαώζω. Sunt qui σάω, Doricum esse dicant pro σάου, verbi σάομαι, vel σάω, Poët. servo: quod à σάος, Poët. pro σόος, salvus.
Σάω, salvum facio; idem quod, pro, & ab eod. cum seq. σαώζω, id vide.
Σαώζω, Poët. pro σώζω, servo. Th. σόος, ου, salvus.
Σάωσε, servavit, Ion. pro ἐσάωσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi σαώζω, Poët. pro σώζω, servo. Th. σόος.

Σαάσε, servavit, 3. sing. f. 1. verbi ejusd. & Them.

Σαωσέμεν, servaturum esse, Ion. pro σαώσειν, f. 1. inf. verbi σαώζω, vide σάωσε.

Σαώσετον, dual. f. 1. act. verbi ejusd.

Σαώσομεν, 1. pl. f. 1. ind. act. ejusd. verbi.

Σαώτερος, magis salvus, comparat. à σάος, idem quod σῶος, salvus.

Σαωτὴρ, ῆρος, ὁ, servator, in Epigr. l. 1. Unde σαωτηρία, ας, ἡ, conservatio, salus, verbalia, a σαώζω, vel σαώσω fut. ώσω, quæ V.

Σβεννυμενάων, Æol. pro σβεννυμένων, gen. pl. part. præs. pass. verbi σβέννυμαι, supprimor. Them. σβέννυμι, exstinguo.

ΣΒΕ'ΝΝΥΜΙ, & σβεννύω, exstinguo, restinguo; comprimo, præs. imperat. σβέννυθι, ύτω, & in 2. pl. σβέννυτε. f. σβέσω, & σβήσομαι; ab inusit. σβέω, a. 1. ἔσβεσα. a. 1. inf. act. σβέσαι. perf. ἔσβεκα, & -ηκα, quod passive significat, uti etiam, a. 2. ἔσβην, à σβῆμι, inus. præs. pass. σβέννυμαι, σαι, ται. & in 3. pl. σβέννυνται, perf. pass. ἔσβεσμαι. a. 1. pass. ἐσβέσθην. & in inf. σβεσθῆναι, f. 1 pass. σβεσθήσομαι, ῃ, εται. Hinc ἄσβεστος, ου, ὁ, ἡ, inexstinguibilis.

Σβεννὺς, ῦντος, extinguens; est part. præs. præced. verbi σβέννυμι, V.

Σβέσα, ας, ε, Ion. pro ἔσβεσα, ας, ε. a. 1. ind. act. verbi σβέννυμι, quod vide.

Σβέσις, εως, ἡ, extinctio. à 2. pers. perf. pass. verbi σβέννυμι, quod videas.

Σβέσσαι, gem. σσ. Poët. pro σβέσαι, a. 1. inf. act. verbi ejusd.

Σβεστὴρ, ῆρος, ὁ, extinctor; item, σβεστήριος & σβεστικὸς, q. d. extinctivus, seu restinctivus; i. e. extinguendi, seu restinctivi vim habens; seu aptus ad extinguendum; omnia verbalia, à 3. pers. perf. pass. verbi σβέννυμι, vide.

Σβέσω εις, ει, extinguam, f. 1. act. verbi ejusdem.

ΣΔ, ponebant Æoles, in multis vocibus, loco literæ ζ, ut pro ζεῦς, σδεῦς; pro ζυγὸν, σδυγὸν, pro μελίζειν, μελίσδειν, &c.

Σὲ, te, acc. sing. à σὺ, tu, σε φρένας, Att. pro σὰς φρένας; vel potius pro κατὰ φρένας, Synechd.

Σεαυτοῦ, ῆς, οῦ, & contractè σαυτοῦ, ῆς, οῦ, tui ipsius, caret nominativo; compositum ex σέο, pro σοῦ, tui, & αὐτοῦ.

Σεβάζομαι, idem quod σέβομαι, colo, veneror; item vereor: f. άσομαι. perf. pass. σεσέβασμαι, σαι, σται, a. 1. pass. ἐσεβάσθην. Th. σέβω, colo.

Σέβας, τὸ, indeclinab. reverentia, veneratio, pudor. Th. σέβω, colo.

Σεβάσθησαν, coluerunt, Ion. pro ἐσεβάσθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi σεβάζομαι, quod V.

Σέβασις, εως, ἡ, veneratio, adoratio; Plut. verbale, à σεβάζομαι, V.

Σέβασμα, ατος τὸ, numen; σεβάσματα, ων, τὰ, sacra; quod à σεβάζομαι, colo. Th. σέβω, idem.

Σεβασμιάζω, veneror, pius sum; est à σεβάσμιος, venerabilis, venerandus; item, augustus; ut, σεβάσμιον ἀξίωμα; & σεβάσμιος τιμὴ, augusta dignitas, & σεβάσμιος γάμος, apud Herodian. l. 5. Unde etiam σεβασμιότης, ητος, ἡ, q. d. venerabilitas; ut &, σεβάσμιον, τὸ, reverentia; omnia ab eod. σεβάζομαι, V.

Σεβασμὸς, οῦ, ὁ, veneratio: ab iisd.

Σεβάσμιος, ου, idem ac σεβαστὸς, & ab iisdem.

Σεβάσσατο, Ion. & Poët. gem. σσ. pro ἐσεβάσατο, 3. sing. a. 1. m. ejusd. verbi, & Them.

Σεβαστὸς, οῦ, q. d. veneratione dignus, venerandus; & plerumq; cognomen Rom. Imperatorum, Lat. Augustus. Σεβαστὴ, ῆς, ἡ, Augusta, Cæsaris uxor. a perf. pass. verbi σεβάζομαι, idem ac Th. σέβω, colo.

Σέβε, cole, præs. imperat. act. à σέβω, colo.

ΣΕΒΕ'ΝΙΟΝ, ου, τὸ, palmæ involucrum: q. σάβαιτον.

Σεβένιον, præced. proprie est, id corticosum quod in summa palmula enascitur; Hesych. sic autem dicitur etiam ἐλάτη καὶ σπάθη; in palma; i. e. fructûs palmæ recentis adhuc & florentis involucrum, &c. V.

Σεβίζω, Poët. idem ac σεβάζομαι, colo, veneror.

Σεβιστὸς, adorandus, &c. (Idem quod σεβαστὸς, V.) est verbale à præced. σεβίζω, id V.

Σέβομαι, colo, veneror, cum accus. item passive color: præs. imperat. σέβου præs. inf. σέβεσθαι. part. præs. σεβόμενος, ου, ὁ, religiosus σεβομένη, ης ἡ, religiosa, religionem Judaicam amplexa. Act. 13. 50. Th. σέβω, colo.

Σέβοντι, Dor. pro σέβουσι, 3. pl. præs. act. à σέβω, colo, veneror.

ΣΕ'ΒΩ, veneror, adoro, colo. Hinc σεβασμὸς, οῦ, ὁ, veneratio. σεβαστὸς, οῦ, Augustus, quasi veneratione dignus: ἀσεβὴς, έος, ὁ, ἡ, impius: ἀσέβεια, ας, ἡ, impietas: εὐσεβὴς, έος, ὁ, ἡ, pius, religiosus εὐσέβεια, ας, ἡ, pietas.

Σέες, tui, à σεὺς, recto inusitato.

Σέθεν, per Sync. pro σέοθεν, Poët. Dor. seu Ion. pro σοῦ, gen. sing. à σὺ, tu. Vel etiam acc. sing. pro σέ.

Σειδὺς, i. e. φρυγεὺς, sive φρύγετρον, Polluci; patella in qua aliquid commovetur & frigitur; sartago; sed dicitur etiam σείσων, Poll. est à Th. σείω, fut. σείσω, &c. V.

Σειλinitial, Bacchi nutritius, seu Pædagogus; ita vocatus, παρὰ τὸ σείεσθαι ἐν τῷ λίκνῳ; apud Suid. ex σείω, σείομαι, & λικνὸς, ὁ, V.

Σεῖο, & σέο, Ion. pro σοῦ, gen. à σὺ, tu.

Σειόμενος, ου, præs. part. pass. à σείω, moveo f. σω. p. σέσεικα.

Σείοντες, nom. pl. præs. part. act. verbi ejusd.

Σεῖος, Laconicè pro Θεῖος, ου, divinus. Th. Θεὸς, Deus.

Σεὶρ, ρὸς, ὁ, Sol. à σείρω, desicco.

ΣΕΙΡΑ', ᾶς, ἡ, catena, funis, linea, SERA & obex: σειρὰ quoque bulborum & olerum fasciculi. p. ab εἴρω, necto.

Σειράδιον, τὸ, diminut. funiculus; idem quod & ab σειρὰς. άδος, V. Item, σειράζω, vinculum traho; ab eod: Item, σειραῖος ἵππος, dicitur equus extra jugum ferens catenam, seu habenam; quibusdam helciarius; Soph. (σείριον, autem idem est cum σίριον, id vide.) Item, σειρόω, cateꝛâ constringo; & simpl. constringo, connecto; omnia à præced. Th. σειρὰ, habena, &c. V. Pro quo dicitur & σείρη; apud Hesych. Sed id significare dicit apem, aut apis cellulam; item, vestimenti genus subtile, ἀσπάθητον, i. e. non inculcando tramam stamini per spatham confectum; pro quo apud Suid. est σείριον, id V.

Σειραφόρος, q. d. catenam ferens; equus extra jugum ferens catenam seu habenam, qui aliàs σειραῖος; id vide: à quibusdam exp. helciarius; Herodot. est ex σειρὰ, ἡ, & φορὸς, ὁ, &c. V.

Σειρέω, & σειρόω, idem quod σείρω, i. e. ξηραίνω, exsicco, exinanio; unde putatur σείριος, dici.

Σειρὴν, ῆνος, ἡ, SIREN, monstri marini genus: item insectum api haud dissimile. Alii ab εἴρω, necto; alii à σύρω, traho. Alii à σειρὰ, quod audientes voce Sirenum capti, ab eâ tanquam fune penderent, & veluti alligati traherentur.

Σειρίασις, ἡ, dicitur esse capitis inflammatio ex vehementi solis ardore, atque æstu, qua præcipuè pueri & infantes infestantur; scribitur & σιρίασις, pro eod. sicut σειρᾶν, pro σειρᾶν; est verbale à seq. σειριάω, V. Item, σειραίνω, sicco, exsicco; ab eod. σείρω.

Σειριάω, f. άσω, inflammatione capitis laboro: à σείρω, desicco.

Σειρίδες, funiculi, vincula, torques; est plur. à σειρὶς, ίδος, V.

Σείριος, est Jovis Epitheton, propter astra; Etym. Nam seq. σείριον, signif. omnia astra; Etym. &c. Vide.

Σείριον, ου, τὸ, astrum: &

Σείριος, ου, ὁ, SIRIUS, nomen stellæ, qua etiam canicula dicitur; à σαίρω, hio. Vel ut alii à σείρω, desicco.

Σείριος, præced. dicitur aliàs προκύων, & stella putatur omnium fixarum maxima; sed accipitur & pro sole, apud Hesiod. & in hac signif. dicitur & σείρ; apud Suid. Sic autem appellatur ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι; vel quod lucem quasi hiando emittat; vel quod canes σεσηρέναι; cogat; i. e. ore hianti esse, præ vehementissimo siti, &c. V. Unde, diducitur etiam σειριάω, ῶ, præced. quod exp. ἀστράπτω, fulguro, &c. V.

Σείρω, desicco. hinc σείρ, Sol.

Σεισάχθεια, ας, ἡ, q. d. onus excussum; sic dicebatur allevatio debiti communis; i. e. χρεῶν ἀποκοπὴ, quasi oneris iniqui excussio; novas tabulas Latini vocant; nam dicitur σεισάχθεια, ἀπὸ τοῦ σείειν τὸ ἄχθος, ab excutiendo onere; hanc primus Solon apud Athenienses, excogitavit, maximo

ximo tenuiorum bono; nam per eam, æs alienum, à pauperibus, vel ad oppignorata usque servituti corpora, conflatum, dissolutum est; corporum & possessionum redemptionem exponit Laërt. l. 1. est ex σείω, unde σεῖσις, εως, & ἄχθος, εος, τὸ, &c. V.

Σεισθεὶς, ένὸς, commotus, a. 1. part. pass. verbi σείω, moveo. f. σείσω. a. 1. pass. ἐσείσθην, ης, η. & in 3. pl. ἐσείσθησαν.

Σεισαμένας, Dor. pro σεισαμένης, a. 1. part. med. f. g. à σείω, quatio.

Σεῖσις, εως, ἡ, concussio, quassatio; Gal. est verbale à σείω, fut. σω, &c. Vide.

Σεισίχθων, motor, seu quassator terræ; Epith. Neptuni, ac nomen interdum; ex σείω, unde σεῖσις, εως, & χθὼν, V.

Σεῖσμα, ατος, τὸ, quassatio, &c. Idem quod seq. σεισμὸς, V. Item, σεισματίας, ȣ, ὁ, ut τάφος σεισματίας, sepulchrum eorum, quos ruina ex terræ motu oppressit; à præced. σεῖσμα, ατος, V.

Σεισμὸς, ȣ, ὁ, agitatio, concussio; terræ motus: à 1. perf. perf. pass. seq. verbi.

Σεισοπυγὶς, nomen aviculæ, à frequenti lumborum, seu natium commotione, sic dictæ (quæ aliàs σείσουρα, etiam motacilla, & ἴυγξ, torquilla, verticilla, necnon κίγκλος, appellatur; Suid.) ex σείω, fut. σείσω, & πυγὴ, ῆς, ἡ, item, σείσουρα, q. d. caudam movens; nomen aviculæ, quæ & motacilla; ex σείω, fut. σω, & οὐρὰ, ἡ, &c. V.

Σεῖστρον, ȣ, τὸ, fiscum; crepitaculum quoddam sacris Isidis adhiberi solitum; Suid. illud, si forte, quod in vernaculis citharam appellamus; à σειστὸς, ȣ, ὁ, qui concuti, seu quassari potest; &, qui est concussus; verbalia, à σείω, fut. σείσω, in pass. σείομαι; concutior, quatior, agitor, &c. V.

ΣΕΙ'Ω, concutio, quatio, moveo, agito. f. σείσω. p σέσεικα. a. 1. ἔσεισα. perf. pass. σέσεισμαι.

Σεκοῦνδος, ȣ, ὁ, nomen viri Latinum, Secundus.

Σέλα, jubare, dat. sing. à σέλας, αος, τὸ, fulgor. dat. σέλαϊ, α.

Σελαγέω, f. ήσω, splendeo, fulgeo. q. σέλας ἄγω. Th. σέλας.

Σελαγίζω, luceo, &c. Idem quod præced. σελαγέω, & ab eod. V.

Σέλαγος, ȣ, ὁ, nomen prop.

Σελαναία, ας, Dor. & σεληναίη, ης, ἡ, Ion. Luna.

Σελάναν, Dor. pro σελήνην, acc. sing. à σελήνη, Luna.

ΣΕ'ΛΑΣ, αος, τὸ, fulgor, lumen. q. à σείω, & ἕλη, splendor. Hinc σελαγέω, fulgeo, luceo: σελήνη, ης, ἡ, Luna: πανσέληνος (σελήνη,) Luna cum est in plenilunio.

Σελάχιον, ȣ, τὸ, diminut. ab, vel idem quod seq. Th. σέλαχος, V.

Σελαχώδης, Cartilagineus, Cartilaginei generis; seu Cartilaginis speciem gerens; ex seq. Th. σέλαχος, & εἶδος, τὸ, V.

ΣΕ'ΛΑΧΟΣ, εος, τὸ, genus piscium cartilaginosum: an à σέλας, cutis scil. splendore?

Σελαχώδη, τὰ, Cartilaginea, quæ sunt Cartilaginei generis; Athen. l. 7. à præced. Th. σέλαχος, V.

Σελάω, splendeo, luceo; à Th. σέλας, αος, τὸ, V.

Σελεύκεια, ας, ἡ, nomen urbis; à Seleuco Nicanore sic dictæ.

ΣΕΛΕΥΚΙ'Σ, ίδος, ἡ, poculi, navis, & vestis quoddam genus.

Σεληναι, αἱ, lunæ; pemmata erant rotunda, & lata, quibus sex ordine in struem aggestis, imponebatur velut coronis, βȣ̃ς; utitur Eurypides; est plur. fœm. à sing. σελήνη, ἡ, V.

Σεληναῖος, ȣ, lunaris, & in f. g. σεληναία, & Ion. -αίη, pro luna: à

Σελήνη, ης, ἡ, Luna, q. d. Σέλας νέον, lumen novum. Sic dicta quod subinde novas accipiat phases. Hinc Σεληναῖος, lunaris, clarus.

Σεληνιάζομαι, σεληνιακός εἰμι, lunaticus sum, conflictor morbo per certa Lunæ intervalla redeunte. f. άσομαι, a. 1. m. ἐσεληνιασάμην, ω, ατο. præs. part. m. σεληνιαζόμενος, η, ον, lunaticus, a, um. Th. σέλας, αος, τὸ, fulgor.

Σεληνιαζόμενοι, lunatici, Matth. 4. 17. est part. præs. pass. à præced, V. Nam σεληνιάζεσθαι, dicitur, qui est σεληνιακὸς, vide etiam seq.

Σεληνιακὸς, ȣ, lunaris, lunaticus, morbo comitiali laborans: à σελήνη, quod vide.

Σεληνιακὸς, præced. comitialis; dicitur & caducus, sonticusque; i. e. ὁ ἐπίληπτος, sive ἐπιληπτικὸς, epilepsiâ laborans, morbusque ipse ἐπιληψία, sive ἐπίληψις, dicitur ab Aristot. καὶ ἱερὰ νόσος, i. e. sacer morbus; qui à Plinio dicitur etiam morbus despui suetus, vel morbus qui sputatur: à Plauto; pueris præcipuè naturaliter contingit, ideoque infantilis morbus vocatus est, & puerilis passio; à Cælio Aureliano; lata tamen à quibusdam statuitur differentia inter caducum & lunaticum; caducus enim morbus naturalis, certamque habet causam; lunaticus vero, quo & concidunt ægroti, præterea furorem habet adjunctum, causamque remotissimam; hoc enim correpti, à dæmone exagitantur, & vaticinantur sæpissimè, ὡς ἐνθεάζοντες καὶ τὰ ἐσόμενα προλέγοντες; quos etiam ἐνθεαστικοὺς, vocat, Paulus Ægin. l. 3. 14. Sic etiam lunaticum à caduco distinguit Julius Firmicus, l. 4. Mathes. & si luna malè fuerit collocata, aut spasticos, aut lunaticos, aut caducos facere dicit; lunatici etiam, Fanatici dicuntur, qui & ῥιψαύχενες, vocantur; nam præcipua hujusmodi morbi nota, præter oris spumam, est capitis, cervicisque jactatio; unde ait Lampridius in Heliog. jactavit autem caput inter præcisos Fanaticos; ita vero dicti sunt, quòd, in fanis sæpissime versarentur; tales erant illi Galli, magnæ deûm Cybeles sacerdotes, &c. Vide Constantinum.

Σελήνιον, ȣ, τὸ, lunæ lux; vel lunæ sydus; Athen. l. 7. Item, σεληνὶς, ίδος, ἡ, lunula; item, quiddam in parvæ lunæ formam factum; Plut. Item, amuletum, quod pueri collo gestant; Hesych. Unde Σεληνίδια, τὰ, lunulæ; item, Σεληνίτης λίθος, lapis lunaris, qui &, ἀφροσέληνος, sic dictus, quòd noctu, crescente lunâ, reperiatur plenus; ut tradit Diosc. 5. 159. Omnia à Σελήνη, ἡ, vide.

Σεληνόβλητος, q. d. à luna percussus; lunaticus, lymphaticus, dicitur autem frequentius, Σεληνιακὸς, & de mulieribus dicitur Σεληνόβλητοι, & ἀρτεμιδόβλητοι, ut ἀπολλωνόβλητοι, & ἡλιόβλητοι, de viris; ex Σελήνη, & βάλλω, fut. βαλῶ, præt. βέβληκα; unde βλητὸς, ὁ, &c. Vide.

Σελίδιον, ȣ, τὸ, chartula; pagella, vel pagellula; diminut. item, Σελίδωμα, τὸ, tabula) lata; utrumque à Th. σελὶς, ίδος, V.

Σελινίτης οἶνος, selinites vinum; i. e. ex apio compositum; apud Diosc. 5. 74. Est à seq. σέλινον, τὸ, dictum, παρὰ τὸ ἐν ἕλει φύεσθαι; unde, Hom. Il. β. ἐλεόθρεπτον σέλινον, vocat: quod in palustri loco proveniat.

ΣΕ'ΛΙΝΟΝ, ȣ, τὸ, apium, herba; ab ἕλος, palus.

ΣΕΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, spatium inter lineas, pagina.

Σέλλα, sella, ex Latino. Tamen ex Lacon. ἑλλὰ, quod ab ἕζω, sedeo.

Σελλάστρωσις, sellisternium. Gl. Cyr. σελλῶν στρῶσις.

Σελλίζειν, sellisare, i. e. ambitiosum esse; scil. divitias, & opes simulare in paupertate; σαλακωνίσαι; à Sello quodam; qui cum pauper esset, dives tamen haberi studebat; vide seq. Th. Σελλὸς; qui, in genere; dici etiam putatur; ὁ ἀλαζών; ut & generaliter etiam dicitur σαλάκων; Suid. & Schol. Aristoph. in avib.

ΣΕΛΛΟ'Σ, ȣ, ὁ, Sellus, pauper, qui dives haberi volebat, jactator.

Σέλμα, spatium inter tabulata navis, transtrum: à σελὶς.

Σεμεῒ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. attonitus.

Σεμέλη, ης, ἡ, SEMELE, mater Liberi, Cadmi filia. Ducunt à Σέλας & μέλειν, quod Jovi voluit jungi cum fulgure & tonitru, καὶ ἐσείσθη τὰ μέλη.

Σεμιάμιθος, exiguus lacertus, Itali tarentola appellant: veteribus Chalcidica lacerta dicta.

ΣΕ'ΜΕΛΟΣ, ȣ, ὁ, Lacedæmoniis, ut refert Athenæus, est ὁ κοχλίας, i. e. cochlea, Athen. l. 2.

ΣΕΜΙ'ΔΑ-

ΣΕΜΙ'ΔΑΛΙΣ, εως, ἡ, SIMILA, similago, flos farinæ triticeæ.
Σεμιδαλίτης ἄρτος, panis ex simila seu similagine factus, à præced. σεμίδαλις, farina ex tritico communi, &c. V.
Σεμίραμις, ἡ, Semiramis, Nili uxor.
Σεμίραμις, dicitur etiam columba sylvestris, palumbes.
Σεμναὶ, αἱ, Deæ Eumenides; sic vocabantur furiæ apud Athenienses, bene ominandi gratiâ; quibus sacrum fiebat in curia Areopagitarum; ut quas existimari volebant ejus esse curiæ præsides, in qua sicarii judicabantur, tanquam vindices, & ultrices hominum necatorum; quibus, ob id, tres erant sacrificuli; i. e. ἱεροποιοὶ, instituti; has etiam deas Athenienses Erynnes vocabant; à Them. σεμνὸς, ὁ; V.
Σεμνεῖον, τὸ, q. d. Sanctuarium, locus sacer & sanctus, mysteriorum, & studiorum, monasterium; Suid. & Phil. ab eod. Them. σεμνὸς; V.
Σεμνηγορέω, magnificè loquor, seu prædico, cum gravitate loquor: Item σεμνηγόρος, qui graviter loquitur, seu magnificè; unde σεμνηγορία, ας, ἡ, oratio gravitatem præ se ferens; omnia ex σεμνὸς, ὁ, & ἀγορὰ, ἡ; unde ἀγορεύω, & ἀγορέω, &c. V.
Σεμνόθεοι, divini, humanique juris peritissimi, ac religioni dediti; quales appellati sunt Philosophi, & Gymnosophistæ; apud Diogenem; ex σεμνὸς, ὁ, & θεὸς, ὁ, &c. V.
Σεμνολογέομαι, οῦμαι, graviter, & speciosè loquor; Dem. item idem quod seq. activ. σεμνολογέω; Vi. Unde etiam verbale σεμνολόγημα, dictum grave; vel dictum magnificum, & honorificum, quo aliquis se jactat: Item σεμνολογία, dictio gravis; venustus sermo, gravis, & lepidus, à seq. σεμνολόγος; Vide.
Σεμνολογέω, -ῶ, f. ήσω, speciosè & graviter loquor, glorior, jactito: à
Σεμνολόγος, qui graviter de re quâpiam disserit; ostentator: à σεμνὸς, & λόγος, quod à λέγω, dico: p. m. λέλογα.
Σεμνόμαντις, venerabilis vates; ex σεμνὸς, & μάντις, ὁ, &c. V. Sic & σεμνομυθέω, ῶ; cum gravitate loquor; Item cum fastu, insolentiaque loquor; ex σεμνὸς, & μῦθος, ὁ; unde μυθέομαι, &c. Vi. Σεμνοπαράσιτος, gravis parasitus, adulator, qui gravitate quadam superciliosâ parasiticam affectationem tegit; Athen. ex σεμνὸς, & παράσιτος, &c. V. Σεμνοποιέω, magnificè æstimo, majestate afficio, authoritatem addo, reverentiam concilio; & in pass. σεμνοποιοῦμαι, in gravitatem me compono, honestos, & speciosos mores præ me fero; ex σεμνὸς, ὁ, & ποιέω, &c. V.
Σεμνοπρεπὴς, gravem vitum decens; Item gravi, eximiâque gravitate præditus; unde neut. τὸ σεμνοπρεπὲς, & ἡ, σεμνοπρέπεια, gravitas decora, vel dignitas oris; sed expon. & simpl. dignitas: unde adverb. σεμνοπρεπῶς, cum dignitate; Item graviter, decorè; Herodian. ex σεμνὸς, ὁ, & πρέπω, &c. V. Item Σεμνοπρόσωπος, qui gravitatem aliquam vultu præfert; unde σεμνοπροσωπία, ας, ἡ, gravis persona; seu gravitas, dignitas oris; Item σεμνοπροσωπέω, gravitatem in vultu præfero; ex σεμνὸς, & πρόσωπον τὸ, &c. V.
ΣΕΜΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, honestus, venerandus, augustus, gravis: quasi à σέβω, veneror. Hinc comparat. σεμνότερος, præstantior: σεμνόω, illustro, exorno.
Σεμνότης, ητος, ἡ, gravitas, majestas; reverentia; honestas. Them. σεμνὸς.
Σεμνόω, ῶ, speciosum reddo, speciosè fingo, adorno; Herodot. à Themate σεμνὸς; V.
Σεμνόστομος, gravis ore, qui graviter loquitur; ex σεμνὸς, ὁ, & στόμα, τὸ, &c. Vide.
Σεμνύνομαι, gravitatem præ me fero; jactito me: &
Σεμνύνω, f. υνῶ, honesto, orno, extollo. Th. σεμνὸς, honestus, gravis.
Σέμνωμα, τὸ, ornamentum, decus; est verbale à σεμνόω; V.
Σεμνῶς, adv. honestè, decenter, graviter: à σεμνός.
Σένα, sena planta inter purgantes excellens.
Σέο, Ion. pro σοῦ, gen. sing. à σὺ, tu.
Σεοὶ, dii, Dor. melius σιοί.
Σεπτεύω, veneror; idem quod Them. σέβω; V. Item σεπτήριος, cultivus, adorativus; unde neut. σεπτήριον, scil. ἱερὸν, peculiariter dicebatur Novennalis solennitas quæ Delphis in honorem Apollinis celebrabatur; Plut. Item σεπτικὸς, q. d. adorativus, cultivus; omnia à seq. σεπτὸς; V.
Σεπτὸς, οῦ, venerabilis: à σέβω, colo.
ΣΕΡΑΠΙΑ'Σ, άδος, ἡ, herbæ nomen.
Σεραφείμ, Seraphim, ἄκλιτον.
Σέργιος, ου, ὁ, nomen civis Romani.
ΣΕ'ΡΙΣ, εως, ἡ, cichorii genus.
ΣΕΡΙ'ΦΙΟΝ, vel σέριφον, ου, τὸ, absinthium marinum.
ΣΕ'ΡΙΦΟΣ γραῦς, ἡ, anus, quæ in virginitate consenuit.
Σέριφος γραῦς, præced. Ita significat, sumptâ Metaphorâ, à sylvestri locusta quam vocant γραῦν σερίφην, & μάντιν; Suid.
ΣΕ'ΡΦΟΣ, ου, ὁ, insecti genus, culex.
Σέσαγμαι, instratus sum, perfect. pass. verbi σάττω, onero, f. ξω. p. σέσαχα. perfect. inf. pass. σεσάχθαι, perf. part. σεσαγμένος.
Σεσαρυῖα, ridens, dentes stridens, fœm. g. à σεσαρὼς, part. præt. m. verbi σαίρω, sum ore hiante seu diducto, prout illi faciunt, qui cachinnantur: unde pro ridente accipitur: f. αρῶ, p. σέσαρκα, p. m. σέσηρα, & σέσαρα.
Σεσεῖσθαι, perf. inf. pass. verbi σείω, quatio, moveo.
ΣΕ'ΣΕΛΙ, εως, τὸ, & σέσελις, ἡ, herbæ nomen.
Σέσηπα, putrefactus sum, p. m. verbi σήπω, putrefacio, f. ψω.
Σέσηρα, sum ore aperto, præt. m. verbi σαίρω, idem & verro.
Σεσηρὼς, ότος, ὸς, ejusd. part.
Σέθεν & σέθεν, Poët. pro σοῦ, gen. sing. vel acc. sing. à σὺ, tu.
Σεσιγαμένος, Dor. pro σεσιγημένος, qui silentio præteritur, perf. part. pass. à σιγάω, sileo, f. ήσω.
Σεσιωπημένος, η, ον, tacitus, qui silentio premitur, Dor pro σεσιωπημένος, perf. part. pass. verbi σιωπάω, sileo.
Σεσοφισμένος, ου, peritus, perf. part. pass. verbi σοφίζω, reddo sapientem. f. ίσω, p. σεσόφικα. Th. σοφὸς, sapiens.
Σεσοφισμένως, adverb. scitè, callidè: à præced.
Σεῦ, Dor. pro σοῦ, gen. à σὺ, tu.
Σεῦα, fugavi, aor. 1. Ion. pro ἔσευα, verbi σεύω, cieo, agito. Them. σείω, quatio.
Σεύατο, Ion. pro ἐσεύατο, 3. sing. a. 1. m. verbi σεύω, vide σεῦα.
Σεύεσθω, concitetur per Syncop. pro σευάσθω, 3. sing. a. 1. imperat. m. σεῦαι, ἀσθω, verbi ejusd.
Σευτλίον, ου, ὁ, nomen Ranæ, à σεῦτλον, vel τεῦτλον, beta in quâ versatur.
Σεύω, f. εύσω, agito, concito, persequor; fugo. Th. σείω, quatio.
Σεφθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi σέβω, colo, veneror.
Σέψασθαι, aorist. 1. infin. m. verbi ejusdem.
Σεωυτοῦ, Ion. pro σεαυτοῦ, tui ipsius.
Σὴθ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. repositus.
Σήθω, excutio, cribo: quod à σείω, moveo.
Σηκάζω, f. άσω, stabulo, includo. Th. σηκὸς, stabulum.
Σηκακόρος, idem quod σηκοκόρος; id vide.
Σήκασθεν, Bœot. Syncop. pro ἐσηκάσθησαν, 3. plur. a. 1. ind. pass. præced. verbi.
Σηκοκόρος, & Doricè σακακόρος, utrumque pro σηκοκόρος; qui stabulum verrit, seu purgat, aut qui stabuli curam gerit; Od. ρ. sed expon. & ædituus, qui Deorum delubra verrit, eorumque curam gerit; omnia ex σηκὸς, ὁ, & κορέω, fut. έσω, & ήσω, unde κόρος, ὁ, &c. V.
Σηκίζω, sagino, in Epigram. à Them. σηκὸς, ὁ; V.
Σηκὶς, ίδος, ἡ, ancilla: à σηκός.
Σηκίτης, & Doricè σακίτης, ου, ὁ, ut ἄρνα σακίταν, agnum lactentem, ob teneriorem ætatem, scil. stabulo inclusum; apud Theocr. Idyl. 8. à Them. σηκὸς, ὁ, vi. Item σηκύλη, ἡ; idem quod præced. σηκὶς, ίδος, ἡ; famula rerum domesticarum curam gerens, & ab eod. Th. σηκὸς; V.
ΣΗΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, stabulum, propriè ovium & caprarum templum. Est etiam pondus, vel statera: unde
Σηκόω, ῶ, pondero: à præced. Them. σήκωμα, ατος, τὸ, æquipondium, item fanum, à σηκόω. Them. σηκός.
Σήκωμα, τὸ, præced. sacoma, dicitur propriè, quod in libra apponitur, ad æquilibrium faciendum; sed expon. & delubrum: ut & Thema σηκὸς, &c. Vide.
Σηκωτὴρ, lorum jugi; i. e. ὁ τοῦ ζυγοῦ ἀναφορεὺς; Hesych. est itidem verbale à σηκόω; V.
Σὴμ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. ὀνομαστὸς, celebris.
Σῆμ', pro σῆμα, q. v.
ΣΗ͂ΜΑ, ατος, τὸ, signum, nota, vexillum, insigne nobilitatis monumentum, sepulchrum: σημεῖον, ου, τὸ, idem. Hinc σημειόω, noto, signo: σημαίνω, ανῶ, significo:

nifico: διάσημος, ου, ὁ, ἡ, insignis, illustris: ἐπίσημος, ου, ὁ, ἡ, idem.

Σημαία, ας, ἡ, vexillum, insigne familiæ: à Σῆμα.

Σήμαιν', pro Σήμαινε, præs. imperat. à σημαίνω; q. v.

Σημαίνοισα, Dor. pro σημαίνουσα, significans, præs. part. f. g. à σημαίνω.

Σημαίνω, signum do, significo, præcipio, impero: f. ανῶ, a. 1. ἐσήμανα, & ἐσήμηνα, a. 1. inf. act. σημᾶναι, perf. σεσήμαγκα· præsent. passiv. σημαίνομαι, perf. pass. σεσήμαμμαι, & Att. σεσήμασμαι· hinc perf. part. σεσημασμένος, η, ον, obsignatus, a, um. Them. Σῆμα, signum.

Σημαιοφόρος, signifer, antesignanus, vexillarius; Polyb. dicitur, & pro eod. σημειοφόρος, ex σημαία, ἡ; præced. vel σημεῖον, τὸ, sequent. & φορὸς, ὁ, &c. Vide.

Σημαλέος, ὁ; q. d. significativus; ut βωμὸς σημαλέος Διὸς; ara Jovis qui signa demonstrat; est à Them. σῆμα, τὸ; V.

Σημᾶναι, a. 1. inf. act. verbi σημαίνω; quod vide.

Σημανέω, indicabo, Ion. pro σημανῶ, f. 1. ind. act. verbi σημαίνω, significo. Them. Σῆμα, signum.

Σημαντέον, significandum, verbale à σημαίνω; q. v.

Σημαντὴρ, ῆρος, ὁ, qui signum dat, classicum canendo, aut receptui canendo; Item pastor, est itidem verbale à σημαίνω; V.

Σημαντικὸς, οῦ, significativus: à σημαίνω. Th. Σῆμα.

Σημαντρὶς γῆ, terra sigillaris, cujus usus est in obligandis literis; Herodot. in Euryp. Item Σήμαντρον, signum, sigillum; utrumque itidem à σημαίνω; Vide.

Σημάντωρ, ορος, ὁ, præfectus, dux, qui signum dat classicum canendo: quod à Σημαίνω. Them. Σῆμα, signum.

Σημασία, ἡ, signi-datio, classicum; Num. 29. Item significatio, significatus, nom. Itidem à σημαίνω; V.

Σήματα, literæ, nom. pl. à Σῆμα, ατος, τὸ, signum.

Σηματίζομαι, signis quibusdam colligo; Schol. Soph. Item σημάτιον, τὸ, & σημάδιον, τὸ, diminut. q. d. parvum signum; Eust. omnia à Them. Σῆμα, ατος, τὸ; V.

Σημειογράφος, exceptor actuarius, notarius; qui notis scribit, ut verba oratorum assequatur; Plut. in Cat. Undè σημειογραφέω, ῶ, notis utor, scribendi compendiis utor; notis verba oratoris subsequor; ex Σημεῖον, τὸ, & γράφω, unde γραφὴ, ἡ, &c. V.

Σημεῖον, ου, τὸ, signum, miraculum, indicium, argumentum, vexillum, simulachrum. Them. σῆμα, ατος, τὸ, idem.

Σημειοφόρος, vide paulò supra cum σημαιοφόρος.

Σημειόομαι, -οῦμαι, noto, insignio, annoto. præs. imperat. σημειοῦ, ου, όεσθω, ούσθω, & in 2. pl. όεσθε, οῦσθε, f. ώσομαι, perf. pass. σεσημείωμαι, à σημεῖον. Th. Σῆμα, ατος, τὸ, signum.

Σημειόω, -ῶ, idem, & ab iisd.

Σημειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, significans; Item insignitus; & expon. etiam notabilis: est à Σημεῖον, τὸ; V.

Σημείωσις, εως, ἡ, notatio, designatio, observatio: à 2. pers. perf. pass. præced. verbi.

Σημειωτικὸς, notarius; unde ἡ Σημειωτικὴ, pars medecinæ, signorum omnium differentias, & vires, expendens; præcipuè autem eorum, quibus per morbos, & præterita investigantur, & præsentia cognoscuntur, ac futura prævidentur; Hippocr. in Prognost. Itidem verbale à 3. pers. perf. pass. verbi σημειόω, όομαι, &c. V.

Σημειωτικὸν, μέρος, appellant medici eam medicinæ partem, quæ de signis agit; à præced. σημειωτικὸς, de signis agens, notis distinguens, &c. V.

Σήμερον, & Att. τήμερον, hodiè, adverb. q. d. τῇ ἡμέρᾳ, hoc die: ἡ Σήμερον, scil. ἡμέρα, hodiernus dies, Σημερινὸς, hodiernus.

Σημήϊον, pro Σημεῖον, ου, τὸ, signum: quod vide.

Σημήνῃ, significaverit, 3. sing. a. 1. sub. act. verbi Σημαίνω, significo. f. ανῶ, a. 1. ἐσήμανα & ἐσήμηνα. Them. Σῆμα, ατος, τὸ, signum

Σημικίνθιον & σιμικίνθιον, ου, τὸ, Sunt Lat. origine Semicinctium, quod & succinctorium aut subligaculum dicitur. Græcè περίζωμα, ατος, τό.

Σειὼ, acc. sing. Σῆς, gen. Sed Σῇς, Σῇσι, & Σῇσιν, Ion. pro Σαῖς, dat. pl. à σὸς, ἡ, ὸν, tuus, a, um. Th. Σὺ, tu.

Σειώυρος, caudam motitans, adulans, de canibus, & equis dicitur; idem quod & pro σαίνουρος, ὁ; id vide.

Σηπεδὼν, όνος, ἡ, putredo; Plut. & Diosc. unde in plur. σηπεδόνες, ulcera putrida, seu putrescentia; Hypocr. Sed est & σηπεδὼν; lacertæ genus, a qua commorsa caro putrescit: Item σηπεδονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, putredine vitiatus; utrumque à Th. Σήπω; V.

Σηπία, ας, ἡ, SEPIA, nomen piscis atrum liquorem in timore emittentis: accipitur & pro atramento. Athen. lib. 7. Th. Σήπω, putrefacio.

Σηπίδιον, τὸ, sepiola, est diminut. à præced. Σηπία; V. Item Σήπιον, τὸ, pars quædam dura, & solida sepiæ; apud Aristot. Hist. an. l. 4. Itidem, ab eod. σηπία; V.

Σηποποιὸς, putrefaciens, seu putrefaciendi vim habens; ex Σήπω, & ποιέω; vide.

Σηπτικὸν, ου, τὸ, unguentum putrefactivum: à

Σηπτικὸς, οῦ, putrefactivus; quod &

Σηπτὸς, οῦ, idem: Item putridus: à sequent. Them.

ΣΗ'ΠΩ, putrefacio, f. ψω, a. 1. ἔσηψα, p. act. Σέσηφα, præt. m. Σέσηπα, & Dor. Σέσαπα, unde σαπρὸς, putris: Σήπομαι, putrefio, computresco: a. 2. pass. ἐσάπην, ης, η, computrui. Hinc Σῆψις, εως, ἡ, putrefactio, putredo Σὴψ, πὸς, ἡ, serpentis nomen: σὴς, τὸς, ὁ, tinea, σαπρὸς, οῦ, putris, putridus, σαπρότης, ητος, & σαπρεία, ας, ἡ, putredo, marcor: σαθρὸς, οῦ, putris, marcidus.

Σηραγγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rimosus, cavernosus, est à sequent. Σῆραγξ, αγγος, ἡ; vide: legitur etiam, Σηριγγώδης; pro eodem.

Σῆραγξ, γγος, ἡ, rima & fissura terræ: à σεσηρέναι, verbi Σαίρω, apertus sum.

ΣΗ'ΡΕΣ, ων, οἱ, SERES, populus; sing. est Σὴρ, ρὸς, ὁ; quod est etiam bombyx, vermiculus qui net sericum. Seres quippe arbores habent undè sericum conficiunt.

Σηριγγώδης, pro σηραγγώδης; id V.

Σηρικὴ ἐσθὴς, serica vestis; fœm. ut & Σηρικὸν ὕφασμα, serica tela; neut. à seq. Σηρικὸς; quod est à σὴρ, ρὸς, ὁ, vermiculus qui gignit, ac texit lanuginem tenuissimam, quam sericum appellamus; (nam Græcè etiam dicitur, absolutè σηρικὸν, & Σηρικά) nomen habens ab ista gente, quæ Seres dicitur, quæ arbores habet, è quibus lanam tenuissimam depectunt, ac inde sericum vellus conficiunt, &c. V. præced. & sequentia.

Σηρικὸς, ἡ, ὸν, SERICUS, a, um: à Σὴρ, Σηρὸς, ὁ, bombyx.

Σήρω, aperio, rideo, simulatè rideo; os in longum extendo, à Them. Σαίρω. Vide.

Σῆς, τὸς, ὁ, tinea. Th. Σήπω, putrefacio: nascitur enim ex putredine.

Σῇς, & Σῇσι, Ion. pro Σαῖς, dat. plur. vide Σειώ.

ΣΗΣΑ'ΜΗ, ης, ἡ, seu Σήσαμον, ου, τὸ, SESAMA, vel SESAMUM, frumenti Indici genus.

Σησάμινος, unde Σησάμινον ἔλαιον, oleum ex sesamo factum; Item Σησάμιον, ου, τὸ, placenta ex sesamo & melle, atque oleo; dicitur & Σησαμοῦς, οῦντος, ὁ, pro eod. Sic & Σησαμὶς, scil. μάζα, placenta quæ fiebat ex melle & sesamo; Etym. Item σησαμὶς, vel σησαμίτης, scil. πόα, vel βοτάνη, sesamites herba; aliàs, Σησαμοειδὲς τὸ μέγα, sesamoides magnum; apud Diosc. l. 4. c. 151. sic & σησαμίτης, vel σησαμίτης ἄρτος; panis ex sesamo factus; apud Athen. Item σησαμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sesamo similis; omnia à præced. Th. Σησάμη, ἡ; V.

Σῆσις, ἡ, cribratio, cribri agitatio, quassatio, succretio quæ fit cribro: Item σῆστρον, ου, τὸ, cribrum; Hesych. utrumque à σήθω, fut. σήσω, in pass. σήθομαι, cribro excutior, cribror, &c. Vide.

Σηστὸς, οῦ, nomen propr. insulæ. Hinc Σηστιὰς, άδος, ἡ, Sesta puella.

Σητάνειος, vel Σητάνιος πυρὸς; triticum quod hoc anno, i. e. vere ineunte est satum; quidam tamen putant idem esse cum trimestri tritico; Hesych. tamen σητανίους πυρὸς, expon. καθαροὺς; itidemque Suid. σητάνειον ἄρτον, denominari dicit, παρὰ τὸ σήθω, τὸ κοσκινίζω; ut sit panis ex farina succreta, sunt & σητάνια κρόμμυα, cepæ setanicæ; apud Theophr. Item σητινὸς, Doricè, σατινὸς, & Atticè τητινὸς, hornotinus, qui hujus est anni; Etym. omnia à seq. Th. Σῆτες; V.

ΣΗ'ΤΕΣ, adverb. hoc anno, Att. τῆτες, quasi, τῷ ἔτι τούτῳ. Hinc σητινὸς, οῦ, ὁ, hornus.

Σητόβρωτος, ου, ὁ, ἡ, à tineis consumptus: ex

ex σὴς, tinea, & βρωτὸς, voratus. Them. βρώσκω, comedo.
Σητόκοπος, à tineis cæsus, seu pertusus: quod à Σὴς, σητὸς, ὁ, tinea, & κόπτω, scindo, p. m. κέκοπα.
Σήψ, πὸς, ὁ vel ἡ, serpentis nomen, à putrefaciendo sic dicti. Th. σήπω.
Σῆψις, εως, ἡ, putrefactio, putredo: ab eod. Them.
Σθενὼ, όος, ἡ, nomen mulieris, robusta: q. à σθένος, robur.
Σθεναρὸς, ȣ, robustus, validus: à σθένος, εος, τὸ, Th. σθένω, valeo.
Σθενελαΐδες Sthenelaïdes.
Σθένελος, ȣ, ὁ, nomen propr. viri.
Σθένος, εος, τὸ, robur, vis, potentia. Th. σθένω.
Σθενόω, -ῶ, roboro, confirmo, f. ώσω, p. ἐσθένωκα, a. 1. ἐσθένωσα, a. 1. opt. act. σθενώσαιμι, αις, αι. 1 Pet. 5. 10. ab eod. Them. ΣΘΕ'ΝΩ, valeo, possum: q. à σάω, sto. Hinc σθένος, εος, τὸ, vis: ἀσθενὴς, έος, ὁ, ἡ, invalidus: ἀσθένεια, ας, ἡ, imbecillitas: ἀσθενέω, imbecillis sum.
Σιαγόνια, τὰ, maxillæ, est plur. neut. à sing. seq. V.
Σιαγόνιον, ȣ, τὸ, pars maxillaris. Deut. 18. ver. 3. à seq.
ΣΙΑΓΩ'Ν, όνος, ἡ, mala, maxilla.
Σιαίνομαι, tædio afficior. Gloss. Cyr.
Σίαλις, ίδος, ἡ, Sputum, saliva, seu salivarius lentor; unde σιαλίζω, vel σιελίζω, salivam emitto; atque inde verbale σιαλισμὸς, vel σιελισμὸς, ȣ, ὁ, symptoma, cum saliva plus æquo in os influit; apud Gal. & Ægin. Item σιαλιστήρια, & σιελιστήρια, τὰ; dicta sunt equorum frena, quia salivam, & spumam equis excitant, dum ipsa mandunt; omnia à Th. σίαλον, vel σίελον, τὸ, &c. V.
ΣΙ'ΑΛΟΝ, ȣ, τὸ seu σίαλος, ȣ, ὁ, SALIVA. Dicitur & σίελον: à σείω, quia in ore movetur.
Σίαλος, ȣ, ὁ, est etiam porcus saginatus, gen. Ion. σιάλοιο, q. à σιτίζω, & ἅλις, quia admodum pastus.
Σιαλῶσαι, apud Hesych. expon. τρέφεσθαι, idem σιαλῶσαι, expon. ποικίλαι; i. e. variegare; à Them. σίαλον, τὸ, vel σίαλος, ὁ, &c. V.
Σιαλόχος, ȣ, ὁ, qui salivam fundit dum aliquem alloquitur, qui spuit inter loquendum; ex σίαλον, vel σίαλος, & χέω, fundo, &c. V.
Σιαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, salivam referens; Item pinguis, opimus; est à Them. σίαλος, ὁ, vel σίαλον, τὸ; V. Item σιαλώματα, τὸ; Hesych. esse ait partem, ὅπλȣ θυρεὸς, dicti munimen, & circulus scuti ferreus, quo impetus allisorum ensium arcet, & innocuos præstat; ὥστε ἐγγὺ καὶ ἀσφαλίζεσθαι, Polyb. est quasi verbale ab inusit. σιαλόω; à Them. σίαλον, τὸ, &c. Vide.
ΣΙ'ΒΥΛΛΑ, ης, ἡ, SIBYLLA, vaticinatrix: q. d. σιȣ̃ βȣλὴ· σιὸς pro θεὸς, Æol. vel Dor.
Σιβυλλαίνω, & σιβυλλιάω, ῶ, vaticinor; reddo oracula; Item more senum deliro; à præced. Them. σίβυλλα; q. d. σιȣ̃ βȣλὴ; ab enunciandis Dei seu Deorum consiliis, &c. V. Undè etiam σιβύλλειος, ὁ καὶ ἡ; ut σιβύλλειοι βίβλοι, sibyllini libri; Plut. in Fab. Item σιβυλλισταὶ, expon. fatidici, apud Plut. Itidem ab eod. Them. V.
Σιβύνη, ης, ἡ, venabulum, propriè quo sues figuntur. Dicitur & συβύνη, à σῦς, sus.
Σιβύνιον, ȣ, τὸ, parva σιβύνη; hastæ spiculum, hastile; Polyb. est diminut. à præced. σιβύνη, idem quod & pro συβύνη; id V.
Σῖγα, adverb. tacitè, ut σιγῇ· vide σιγὴ· at
Σίγα, tace, præsent. imperativ. à σιγάω.
Σιγάζω, tacere facio, conticescere, seu obticescere jubeo; à præced. adv. σίγα, tacitè, &c. V.
Σιγαλέος, ȣ, tacitus: à σιγάω, sileo.
Σιγαλόεις, εντος, splendidus, elegans, ob pulchritudinem silentium & admirationem inducens; in acc. sing. σιγαλόεντα. Th. σιγάω admiror, taceo.
Σιγαλὸς, ά, ὸν, Dor. pro σιγηλὸς, tacitus, taciturnus. Th. σιγάω, q. v.
Σιγᾶν, tacere, præs. inf. act. à σιγάω, q. v.
Σιγάομαι, ῶμαι, taceor, silentio prætereor; est pass. ab act. seq. σιγάω; V.
ΣΙΓΑ'Ω, ῶ, taceo, sileo, f. ήσω, p. σεσίγηκα.
Σιγέρπης, tacite repens, ut serpentinum genus, clam arrepens; i. e. σιγῇ προσέρπων, λαθροδάκτης; ex σιγάω, vel σιγὴ, & ἕρπω, &c. V.
Σιγὴ, ῆς, ἡ, silentium, taciturnitas: σιγῇ, dat. tacitè, clam: adverbialiter sumitur Th. σιγάω, sileo.
Σιγηθεὶς, έντος, silentio præteritus, aor. 1. part. pass. verbi σιγάω, sileo, a. 1. pass. ἐσιγήθην.
Σιγηλὸς, seu σιγηρὸς; tacitus vel taciturnus: sed expon. etiam voce carens; Hesych. Unde adv. σιγηλῶς, & σιγηρῶς, tacitè; Item σιγημονάω, taceo; unde σιγημονᾶς, expon. σιγᾶς; ab Hesych. omnia à præced. σιγὴ, vel σιγῇ, &c. Vide.
Σιγῆν, Dor. pro σιγᾶν, silere, præs. inf. ejusd. verbi.
Σιγηνοσάλπιγξ, i. e. κήρυξ, præco; quod tubâ silentium indicat; à σιγὴ, ἡ, à Them. σιγάω, & σάλπιγξ, ἡ, &c. vide.
ΣΙ'ΓΛΑΙ, ῶν, αἱ, inaures. Sed σιγλαὶ, cifræ, notæ compendiariæ in scribendo; quod per eas aliquid σιγῶμεν.
Σίγμα, nomen literæ Græcorum decimæ octavæ; de qua Herodot. significat mensam, vel potius cænaculum semirotundum, instar Hemicycli & lunatæ testudinis; à similitudine literæ Græcæ; de quo Epigram. Aspice lunatâ scriptum testudine sigma; unde σιγματισμὸς, literæ Σ, frequens concursus; ut apud Virg. in Georg. Et sola in sicca secum spatiatur arena; & 5. Æn. Tum rauca assiduo longè sale saxa sonabant; est quasi verbale ab inusit. σιγματίζω, à præced. nomine literæ ΣΙΓΜΑ. V.
Σιγματοειδὴς, habens formam literæ Σ, ut σιγματοειδὴς ἡ θράκη; Sic & σιγμοειδεῖς, αἱ, membranæ sunt tres in vena corporis arteriosa; à qua pulmo nutritur; intro & foras nutantes; Gal. à σίγμα, præced. & εἶδος, τὸ, &c. V.
Σιγμὸς, ȣ̃, ὁ, stridor, qualis est ferri candentis, dum in aqua extinguitur, est verbale à σίζω; id vide, reperitur & σισμὸς, pro eod.
Σιγνοφόρος, ȣ, ὁ, ἡ, manipularius. Ex σίγνον, signum, quod Lat. & φέρω, fero.
Σιγύνης, ȣ, ὁ, jaculum è ferro: ut σιβύνη, Oppian. 1.
Σίγυμος, vel σίγυμον, & σίγυμνον, ȣ, τὸ, jaculum quod totum est è ferro; idem quod, & pro σιβύνη; telum hastæ assimile, spiculum, jaculum Romanis usitatum, & interdum exponitur hastile; ut apud Athen. l. 5. &c. V.
Σιγῶντι, Dor. pro σιγῶσι, silent, 3. sing. præs. à σιγάω.
Σιδάρειος, Dor. pro σιδήρειος; quod vide.
Σιδαρότευκτος, ȣ, ὁ, Dor. pro σιδηρότευκτος; quod vide.
Σίδαρος, Dor. pro σίδηρος, ferrum.
Σιδαροχάρμας, α, ὁ, Dor. qui ferro, vel ferreis armis gaudet, bellicosus: ὁ σιδήρῳ χαίρων· σιδαροχαρμᾶν, Dor. pro σιδηροχαρμῶν, gen. pl. à σιδηροχάρμης, ȣ, ὁ. Ex σίδηρος, ferrum, & χαίρω, gaudeo.
ΣΙ'ΔΗ, ης, ἡ, malus Punica, & fructus: à Sidâ Bœotiæ oppido.
Σιδηρεία, tractatio, seu negotiatio ferri: Item σιδηρεῖον, τὸ, fabri ferrarii officina; ferraria, utrumque à σιδηρεὺς, vel σιδηρεύω; quæ V.
Σιδήρεος, ȣς, έη, ῆ, (& Dor. έα, ᾶ) εον, ȣ̃ν, ferreus, a, um. Them. σίδηρος, ferrum.
Σιδηρεὺς, εως, ὁ, faber ferrarius; ab eod. Th. σίδηρος; V.
Σιδηρικὸς, ferrarius; unde in fœm. σιδηρικὴ, ἡ, sub. τέχνη, fabrica ferri, ars quæ circa ferrum versatur; Item σιδήριον, τὸ, ferrum, ferramentum, &c. Itidem ab eod. Th. σίδηρος; V.
Σιδηρεύω, f. εύσω, ferrum tracto: &
Σιδηρόω, ῶ, ferro munio. Them. σίδηρος, ferrum.
Σιδηρίτας & σιδαρίτας, α, ὁ, Dor. pro
Σιδηρίτης, ȣ, ὁ, ferrarius; Item magnes, & σιδηρῖτις, fœm. ferraria; Item herba sic dicta.
Σιδηρῖτις τέχνη, ars ferraria, seu fabrilis: Item σιδηρῖτις γῆ, terra ubi foditur ferrum; & σιδηρίτης, seu σιδηρῖτις λίθος, interdum appellatur magnes, à trahendo ferro; interdum adamantis quoddam genus; quod ferreo sit splendore præditum; Item & herbæ quædam appellantur, sideritides, ob vim earum vulnera glutinantem; de quibus Diosc. 4. 33. & seq. tribus, &c. V. præced. nam omnia sunt ab eodem. Them. σίδηρος; V.
Σιδηροβόλος, ferrum jaculans; ut σιδηροβόλος μηχανὴ, machina ferrum ejaculans, ex σίδηρος, & βόλος, ὁ; V. Item σιδηροβριθὴς, gravis ferro, & ferreus, ex σίδηρος & βρίθω, V. Σιδηροβρὼς, ferrum edens, seu ferrum adedens; Cotis Epith. apud Soph. in Ajace; ex σίδηρος, ὁ, & βρώσκω, fut. βρώσω, undè βρωτὴρ, &c. V. Σιδηροδάκτυλος, ferreos habens digitos, fuscinæ Epith. ex σίδηρος, & δάκτυλος, ὁ; Vide.
Σιδηρόδεσμος, ferreum habens vinculum, vel

vel ferrea vincula, vinculis ferreis constrictus; ex Macchab. 3. ex σίδηρος, & δεσμὸς, ὁ; V.

Σιδηρόδετος, ferro ligatus: à σίδηρος, ferrum, & δέω, ligo.

Σιδηροκμὴς, mortuus ferro; i. e. interfectus; Soph. in Ajace ex σίδηρος, & κάμνω, fut. καμῶ, vel καμοῦμαι, præt. κέκμηκα; Unde κεκμηκότες, dicuntur mortui, &c. V.

Σίδηρον, τὸ, legitur etiam in neut. gen. pro σίδηρος, ὁ; id V.

Σιδηροποίκιλος, lapidis nomen; apud Plin. 37. 10. ex σίδηρος, & ποικίλος, ὁ; V. Item σιδηροπώλης, ferri venditor; Poll. ex σίδηρος, & πώλης, ὁ, à πωλέω, &c. V.

ΣΙ'ΔΗΡΟΣ, ὁ, ferrum, ensis: q. à σίζω, strideo, quod dicitur de ferro candente, cum in aquâ restinguitur. Hinc σιδήρεος, ferreus: σιδηρίτης, magnes: σιδήρειον, ferramentum.

Σιδηροτόκος, ferrum partu edens, ferri ferax; ex σίδηρος, & τόκος, ὁ, à præt. med. τέτοκα, verbi τίκτω, fut. τέξω, ab inusit τέκω, &c. V. Item σιδηροτομέω, ferrô seco, seu ferrô incîdo; in Epigr. ex σίδηρος, ὁ, τομὸς, ὁ, à præt. med. τέτομα, à verbo τέμνω, &c. V. Sic & Σιδηρουργὸς, qui ferrum tractat, seu exercet, faber ferrarius; undè σιδηρουργία, ferraria officina, ferraria fabrica; ex σίδηρος, ὁ, & ἔργον, τὸ, &c. V. Sic etiam dicitur σίδηρον ἐργάζεσθαι; per metonimiam, pro re inde confecta; ut pro ense, aut alio telo ferreo; ut Il. σ. &c. Σιδηροφόρος, ferri ferax; ut σιδηροφόρος γῆ, undè σιδηροφορέω, ferrum gesto, arma fero, ex σίδηρος, ὁ, & φόρος, ὁ, &c. vi. Item Σιδηρόφρων, ferreus animô, crudelis; Euryp. ex σίδηρος, ὁ, & φρὴν, cujus comp. plurima desinunt in φρων, mutando, η, m. ω.

Σιδηρόω, ῶ, ferrô obduco, vel præfigo, &c. V. post σιδηρόδετος.

Σιδόεις, puniceus; Item σίδιον, ου, τὸ, cortex, seu putamen mali punici; Latinè malicorium: Item σιδόεις, puniceus; ut σιδόειν καρπεῖον, pro σίδης καρπὸς; apud Nic. omnia à Th. σίδη, ἡ; id. V.

Σιδιοειδὴς, pallidus instar mali punici corticis; i. e. malicorii colore; ex σίδιον, τὸ, & εἶδος, τὸ, &c. V. pro eod. etiam dicitur σιδόεις, i. e. puniceus; ab eod. Them. σίδη, ἡ; V.

Σιδὼν, ῶνος, ἡ, nomen urbis Phœniciæ, SIDON. Hebr. venatio. Hinc

Σιδώνιος, ου, SIDONIUS, nomen gentile: à præced.

Σίζος, σιζίζω, σιζισμὸς, & σιζισμεία; vide supra cum σιδηρὸς; à Them. σίαλος, & σίζος, &c. V.

Σίζειν, stridere, dicitur de ferro candente, quum in aquâ restinguitur, à sono.

Σίζω, præced. strideo, bullio; verbum est propriè ex imitatione soni literæ Σ factum, sed dicitur de stridore seu sibilo, quem emittit ferrum candens, cum in aqua exstinguitur; Od. 1. & dicitur etiam, de eo quod frigitur; apud Athen. & Aristoph. Item dicitur. & ἄνεμος σίζειν; apud Quintil. &c.

Σικανοὶ, ῶν, οἱ, SICANI, gens.

Σικάριος, ου, ὁ, sicarius, vox origine Lat. à sicâ, q. secâ, à secando, est gladiolus, Gr. δόλων, ωνος, ὁ, pugio.

Σικελία, ας, ἡ, Sicilia, regio.

Σικελὸς, ἡ, Siculus, a, in pl. Σικελοί.

Σίκερα, τὸ, SICERA, ἄκλιτον, & sumitur pro quolibet potu inebriante, præter vinum: ut est cerevisia, &c.

Σίκιννις, saltatio quædam militaris: à σείω & κινέω. Exercent eam σειόμενοι καὶ κινούμενοι.

Σικιννοτύρβη, nomen modi cujusdam tibiâ canendi; ex σίκιννις, & τύρβη seu σύρβη, significante fistulam; apud Eust. &c. V.

Σίκλος, vide Siclus, Lat.

Σικύα, ας, ἡ, cucurbita, κολοκυνθη· quia similis est τῷ σικυῷ. Th. σικυὸς, cucumis.

Σικύδιον, τὸ, parvus cucumis; Athen. l. 3. diminut. Item σικυηδὸν, in modum cucumeris, adv. ut & σικυήλατον, cucumerarium, &c. omnia à præced. σικύα & Th. σίκυος; Vide.

Σικυήρατον, ου, τὸ, cucumerarium. Esai. 1. 8. Aliter σικυήλατον, quod ibi σικύαι ἐλαύνονται. Vel σικύκρατον, quod σίκυας κρατεῖ· à seq. Th.

Σίκυον, τὸ, granum, vel semen cucumeris; à seq. Th. σίκυος. V.

Σικυοπέπων, idem quod σίκυος πέπων, cucumeris genus, quod πέπων dicitur; id vide.

ΣΙ'ΚΥΟΣ, ου, vel σικυὸς, οῦ, ὁ, & veteres Græci κικυὸς, CUCUMIS: q. à σεύεσθαι & κίειν hinc σικύα, ας, ἡ, cucurbita.

Σικυώνη, ἡ, & σικυωνία, ἡ, idem quod & ab σικύα, ἡ; id V.

Σικυωνόθε, adv. pro ἐκ τῆς Σικυῶνος, ex urbe Sicyone.

Σίκχας, αντος, ἡ, calceamenti genus, crepidæ simile; Poll. Item σικχαντὸν, molestum, injucundum, ἀηδὲς, Suid. Item σικχάζομαι, irrideor; Hesych. omnia à seq. Th. σικχὸς; V.

ΣΙΚΧΟ'Σ, οῦ, injucundus, molestus: derisor: imbecillus; σικχασία, tædium, σικχαίνω, fastidio: hinc Angl. sick.

Σίλας, α, ὁ, nomen viri Latinum: taciturnus.

ΣΙ'ΛΙΓΝΙΣ, εως, ἡ; siligo: Græc. à Lat.

Σιλιγνίτης ἄρτος, panis siligineus, seu ex siligine confectus; à præcedent. σίλιγνις; Optimum purissimumque triticum, vel farina optimi, purissimique tritici, &c. V.

Σιλλαίνω, ludo genus Poësis comicæ, quod σίλλοι appellatur Eust. Item per ludibrium oculos agito, seu moto; Poll. & general. dicteriis & conviciis aliquem proscindo, dicaciter seu salsè alicui illudo; est à seq. σίλλοι, οἱ, genus quoddam Poësis comicæ; Item scomma, & risorium Poëma, παρὰ τὸ διασείειν τοὺς ἰλλοὺς; Etym. &c. V.

Σιλλικύπριον, ου, τὸ, planta quædam.

Σιλλογράφος, sillorum scriptor; i. e. carminum dicacium, seu mordacium, & dicteriis ac conviciis atque adeo maledicentiâ refertorum scriptor; qualis fuit Timon Phliatius; apud Athen. Euseb. & Laërt. Unde σιλλογραφία, sillorum scriptio, ex σίλλοι, οἱ, & γράφω, undè γραφὴ, ἡ, &c. V.

Σίλλοι, ων, οἱ, dicacitates, convitia: q. à σείειν ἰλλοὺς, movere oculos. Hesych. σιλλὸς, χλευασμὸς, μῶμος, κακολογία. Est & σιλλὸς, ἀναφάλαντος, id est, recalvaster.

Σιλλόω, ῶ idem quod σιλλαίνω, & ab eod. Vide.

Σίλλυβον, ἀκάνθιόν τι ἁδρὸν καὶ ἐδώδιμον, Dioscor. lib. 4. Est spina lata foliis chamæleontis. Est & σίλλυβον τῶν βιβλίων τὸ δέρμα· q. à συλλαμβάνειν, quia pellis, in quâ liber compingitur, aut involvitur, comprehendit illum.

Σιλουανὸς, οῦ, ὁ, Silvanus; nomen viri Latinum.

Σίλουρος, ου, ὁ, SILURUS, piscis, quia σείει τὴν οὐράν. Vide Silurus.

ΣΙ'ΛΦΗ, ης, ἡ, blatta.

Σίλφη, ἡ, præced. legitur etiam apud Lucian. τίλφη, cum τ, pro σ; i. e. blatta fœtida, & odoris tetri: sed signif. etiam insecti genus, quod senectutem exuit; apud Aristot. Hist. An. l. 8. &c.

ΣΙ'ΛΦΙΟΝ, ου, τὸ, laserpitium, frutex.

Σιλφίου ὀπὸς, laser ex scarificata radice expressus, ῥιζίας, vel caules, καυλίας, Pharmacopolis, benjovin, assa dulcis, assa fœtida, quæ stercus diaboli audit, ὀπὸς παρθικὸς, succus est ex deteriori silphio; est à Them. præced. σίλφιον, τὸ, frutex ferulacei generis: de quo Diosc. 3. 94. Sed radix silphii sola, ab Hippocrate, σίλφιον nominatur; teste Galeno, in Glossis. Item σιλφιῶδες φύλλον; Laserpitii folium; à Them. σίλφιον, τὸ; V.

Σιλφιοπώλης, qui laserpitium vendit; Poll. ex σίλφιον, τὸ, & πώλης, ὁ, &c. Vide.

Σιλωὰμ, ὁ, nomen piscinæ; ἄκλιτον. Heb. missus.

Σιμὰ, τὰ, dicuntur loca ardua, & acclivia; apud Aristot. & Xen. sed & μέλισσαι, dicuntur σίμαι; apud Theocr. Idyll. 7. eo quòd respectu vesparum, obtusiores habeant aculeos; teste Etym. est neut. & fœm. plur. à Them. in sing. masc. σιμὸς, ὁ; id V.

Σίμαι, citharæ partes summæ, & in quibus quædam ponuntur continenda. Sed σιμαὶ, sunt apes: q. à σιμός.

Σιμβλεύω, apes alvearibus condo; Item σιμβληὶς πέτρα, specus ubi sunt alvearia: Item σιμβλίδες, αἱ, apes; ut & σίμβλειον μέλι; apud Diosc. l. 2. c. 104. Ubi ait, sic dici mel Siciliæ insulæ; omnia à seq. Them. σίμβλον, τὸ, capsa, ubi mellificant apes, alveis apum, &c. V.

ΣΙ'ΜΒΛΟΝ, ου, τὸ, vel σίμβλος, ου, ὁ, & σίμβλη, ης, ἡ, alveare: q. σιμόβολον, nempe ubi σιμαὶ βάλλουσι μέλι.

Σιμεὼν, vel Συμεὼν, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. exauditus.

Σιμὴ, ῆς, ἡ, & in nom. plur. σιμαὶ, αἱ, apes.

Σιμικίνθιον, vide in σημικίνθιον.

Σιμικὸν, τὸ, musicum dicitur esse instrumentum, in quo chordæ 35. Pollux.

Σιμόεις, εντος, ὁ, SIMOIS, nomen fluvii & viri.

Σιμοπρόσωπος, qui aspectu Simus est; i. e. simâ, seu pressâ nare: Plat. ex σιμὸς, ὁ, & πρόσωπον, τὸ; V.

ΣΙΜΟ'Σ, ȣ͂, ὁ, SIMUS: pressis naribus. Est & σιμὸς, τυφλός.

Σιμότης, ητ@-, ἡ, simitas: à præced.

Σιμουῶντα, pro Σιμόεντα, acc. sing. à Σιμόεις, εντ@-, ὁ, nomen viri, vel fluv.

Σιμόω, ῶ, simum reddo, aut repando; Hesych. Unde verbale σίμωμα, τὸ, idem quod σιμότης, naris sima; sed tribuitur, & navi, apud Plut. à Th. σιμὸς, ὁ, qui pressis est naribus, &c. V.

Σίμων, ων@-, ὁ, nomen prop.

Σιμωνίδης, ȣ, ὁ, Simonides.

Σινᾶ, τὸ, nomen montis, ἄκλιπν, Heb. robur.

Σιναμωρεῖσθαι, dicitur mulier, quæ marem patitur, Aristoph. in nub. γυνὴ ἣ σιναμωρευμένη χαίρῃ; est pass. à seq. act. σιναμωρέω, ῶ, damno seu detrimento afficio; item, σιναμωρία, ἡ, maleficentia, seu natura noxia & prava; scribitur etiam σινομωρία; ex iisd. cum seq. V.

Σιναμωρέω, vasto, corrumpo: à

Σινάμωρ@-, ad alios lædendos natus: à σίνω & μόρ@-, fatum, tanquam cui fatale sit nocere.

Σίναπι, vide in σίνηπι, sinapi.

Σιναπίζω, cataplasma ex sinapi impono; unde verbale, σιναπισμὸς, ὁ, cataplasma ex sinapi; utrumque à Them. σίνηπι, τὸ, V. Item, σιναπιστέον; sinapistino utendum; sinapi conspergendum; est itidem verbale à σιναπίζω, V.

Σιναρὸς, ὁ, noxius; item, passivè, damno affectus, læsus; item, σινὰς, άδ@-, ἡ, noxia; utrumque à σῖν@-, τὸ, vide.

Σινδόνη, ἡ, idem quod σινδὼν, tela Tyria; nam existimatur dicta σινδὼν, quòd primùm in Sidone urbe fieri cœperit; item, σινδονίτης πελαμὼν, tela, linteum concerptum è sindone; Theophr. Itidem, ab eod. Th. σινδὼν, όν@-, sindon, &c. V.

ΣΙΝΔΩ'Ν, όν@-, ὁ, SINDON, amictus ex lino, linteum tenue.

Σίνεται, 3. sing. ind. præs. verbi σίνομαι, lædo, noceo.

ΣΙ'ΝΗΠΙ, & σίναπι, εως, τὸ, SINAPI, quia σίνει ὦπας, lædit oculos: hinc σιναπίω, vultum adduco, δριμύζομαι, ut qui sinapi edunt.

Σινιάζω, ventilo, vanno, cribro, concutio: f. άσω. p. σεσινίακα. a. 1. ἐσινίασα. a. 1. inf. act. σινιάσαι, q. à σείω, concutio.

Σινιατήριον, τὸ, cribrum; ab eod. cum præced. V.

Σίνις, ιδ@-, ὁ ϗ ἡ, homo noxius, damna, & mala cæteris inferens; fur, latro; à Them. σίνω; unde σίνομαι; passivè etiam exp. lædor, nocetur mihi, &c. V.

Σινόδες, dentibus nocens; ex σίνω, & ὀδȣ̀ς, ὁ, V.

Σινώπη, ης, ἡ, urbs quædam Ponti.

Σῖν@-, ε@-, τὸ, noxa, damnum, clades: à σίνω, noceo.

Σινόω, ῶ, idem cum, & ab σίνομαι, & σίνω, V.

Σιντηΐς, cognominabatur ipsa insula Lemnos; à seq. σίντης, nocuus, &c. V.

Σίντης, ȣ, ὁ, noxius. Hinc Lemnii incolæ Σίντιες, dicti, quod piraticam exercuerint.

Σίντιες, vide in σίντης.

Σίντωρ, ορ@-, ὁ, idem quod σίντης; & ab eod. Th. σίνω, σίνομαι, V.

ΣΙ'ΝΩ, & σίνομαι, noceo, lædo. Hinc σῖν@-, ε@-, τὸ, noxa, damnum. σινερὸς, noxius: ἀσινὴς, έ@-, ὁ, ἡ, innoxius.

ΣΙΝΩ'ΠΗ, ἡ, nomen proprium fœminæ scorti; necnon urbis Etym. Unde σινωπικὸς, ab urbe Sinopæ; unde σινωπικὴ μίλτ@-; Sinopicum minium; apud Diosc. & Theophr. Σίξις; idem quod σιγμὸς, ὁ, & ab eod. id V.

Σινωπίζειν, lascivire more scorti: à Sinope impudicâ muliere.

ΣΙ'ΟΝ, ȣ, τὸ, SIUM, seu laver, herba aquatica.

Σιὸς, Deus, Doricè, quia omnia σείει, vel à Θεός.

ΣΙΠΑΛΟ'Σ, ȣ͂, deformis, impurus, σιφλὸς, idem.

Σιπταχόρα, nomen Indicum fluvii.

ΣΙΠΥ'Η, ης, ἡ, arca; propriè panaria. Suidæ quasi σιτοβύη, quia in eam σιτία ἐμβάλλονται. Respicit opinor, ad σῖτ@- & βύω, impleo.

Σιπυΐς, ίδ@-, ἡ, pyxis, & vas fictile asservandæ farinæ usui destinatum; unde ὁμοσιπύδες, Charontes vocat virum & uxorem; quasi dicas, compenuarios; est à præced. σιπύη, V.

Σίρα, vide σειρά, & in Lat. Etymol. sira.

ΣΙ'ΡΑΙΟΝ, ȣ, τὸ, defrutum, sapa.

Σίραιν@- οἶν@-, apud Eust. pro quo, & σείραι@- οἶν@-; apud Diosc. & σείραι@- οἶν@-; idem quod Them. Σίραιον; i. e. τὸ ἑψημένον γλεῦκ@-; mustum (vinum) i. e. vinum novum, quod decoctum.

Σιρὸς, vel σειρὸς, ȣ͂, ὁ, SIRUS, fovea in usum granarii cavata, q. ξηρός.

Σισαμὶς, ίδ@-, ἡ, sesamum, species frugum, vide σησάμη.

ΣΙ'ΣΑΡΟΝ, ȣ, τὸ, SISER, olus.

Σισόη, ης, ἡ, Suidas: σισόης τὸ πλεξείδιον, Levit. 19. 27. An à σείσις, ut indicetur coma contorta in diversos cincinnos, quibus caput velut in angulos frangatur, qui cincinni concuti possint? an à σίσυς, ut sit capillus, velut caprini villi.

Σίσυβ@-, fimbria, quasi à σείσει & βοῇ, quod concuti queat & resonare.

ΣΙΣΥ'ΜΒΡΙΟΝ, ȣ, τὸ, serpyllum sylvestre, SISYMBRIUM.

ΣΙΣΥ'ΡΑ, ας, ἡ, sagum pelliceum, vestis è pellibus caprinis, penula.

Σισύρνα, ἡ, idem quod, & à Th. σισύρα, indumentum è villosis pellibus consutum; item, crassum, & vile lecti stragulum; item, σίσυρνον; idem; & σίσυρν@-, Hesychius dicit esse ligamen quoddam medicum; & σίσυρ@-, illi ipsi est γράμματ@- εἶδ@-; item, σισυρνώδης σολὴ, idem quod σισύρνα, id V.

Σισυρνῖδυῦ, sisyrnâ induti, i. e. tegmine seu operculo spisso; de cancris dictum; à Lycophr. in Alex. ex σισύρνα, ἡ, & Th. δύω, induo, &c. V.

Σίσυς βαίτη, pellis capræ, vile vestimentum: q. à σισύρα.

Σίσυφ@-, ȣ, ὁ, SISYPHUS, nomen proprium.

ΣΙ'ΣΩΝ, vel σίσων, ων@-, ὁ, semen, apio simile.

Σιταγωγὸς, frumentum vehens; seu, frumento vehendo aptus; ut σιταγωγαὶ νῆες; apud Thucyd. naves frumentariæ; sic &, σιταγωγὰ πλοῖα; apud Xen. Unde, σιταγωγία, frumenti advectio; & σιταγωγέω, ῶ, frumen umveho; commeatus adveho; ut σιταγωγεῖν σιταγωγίαν, apud Luc. rem frumentariam advehere; ex σῖτ@-, ὁ, & ἄγω; unde ἀγωγὸς, ὁ, &c. V.

Σιτάθω, Dor. & Ion. pro ἐσιτίθην, comedi, a. 1. pass. à σιτέω. Th. σῖτ@-, frumentum.

Σιτανίας, ȣ, ὁ, species σίτȣ.

Σιτάνι@-, ȣ, ὁ, idem quod præced. σιτανίας, scil. πυρὸς, triticum quoddam à σῖτ@- denominatum; item, σιτάριον, τὸ, granum; i. e. pondus, granum tritici æquans; apud Nic. Omnia à Th. σῖτ@-, ὁ, V.

Σιτάρχης, & σίταρχ@-, ȣ, ὁ, præfectus annonæ; apud Athen. l. 4. Unde σιταρχία, munus præfecti annonæ; item, σιταρχέω, ῶ, annonæ sum præfectus; atque inde, verbale σιτάρχημα; idem quod σιταρχία; omnia ex σῖτ@-, ὁ, & ἀρχὴ, ἡ, unde ἀρχὸς, ὁ, &c. V.

Σιτέομαι, ȣ͂μαι, comedo, vescor. Th. σῖτος; frumentum.

Σιτίσκομαι, idem quod σιτέομαι; cibum capio, &c. V.

Σιτευτὸς, ἡ, όν, saginatus, a, um: à

Σιτεύω, frugibus sagino. f. εύσω. p. σεσίτευκα. Th. σῖτ@-, frumentum.

Σιτηγεῖν, i. e. σῖτον ἄγειν; Demost. Item, σιτηγόν@-; qui in eum usum nascitur, ut esui sit; ex σῖτ@- & γόν@-, ὁ, V. Item, σιτηγὸς, ȣ͂, ὁ, idem cum σιταγωγὸς, ut & σιτηγέω; idem cum σιταγωγέω; quæ vide. Ex σῖτ@-, & ἄγω; cujus composita varia mutant, α, in η.

Σιτηρέσιον, ȣ, τὸ, demensum frumentum: quod quis à σιτοδότῃ aufert, à σῖτ@-, frumentum, & αἱρέω, aufero.

Σιτηρεσιάζω, frumentum, & stipendium præbeo; est à σιτηρέσιον, τὸ, V. Item, σιτηρὸς, ὁ, frumentaceus; qui frumenti nomine censetur; Theophr. Item, idem quod σιτικός; ut σιτηρὰ μέτρα; mensuræ frumentariæ; a Th. σῖτ@-, ὁ, V.

Σίτησις, εως, ἡ, jus epulandi; seu cibum capiendi; victus; Athen. l. 6. est verbale, à præced. σιτέομαι; vel à Th. σῖτ@-, ὁ, unde etiam σιτέω, nutrio, pasco; Hesych.

Σιτίζω, nutrio, pinguefacio: & in 3. pl. σιτίζουσιν. f. ίσω. p. σεσίτικα. perf. pass. σεσίτισμαι, σαι, ται. hinc σιτιστὸς, ἡ, όν, altilis, e. Th. σῖτ@-, frumentum.

Σιτικὸς, ȣ͂, ὁ, frumentarius; ut σιτικὸς νόμ@-; apud Plut. in Gracch. à Th. σῖτ@-, ὁ, V.

Σιτίον, ȣ, τὸ, cibus, dat. σιτίῳ. Th. σῖτ@-, frumentum.

Σιτισμὸς, ȣ͂, ὁ, & σίτισις, ipsa actio præbendi cibum: à 1. peri. perf. pass. v. σιτίζω, quod vide.

Σιτιστὸς, saginatus, vide in σιτίζω.

Σιτοβόλιον, ου, τὸ, idem quod seq. σιτοβολὼν, granarium in quo frumenta reponuntur, &c. V.

Σιτοβολὼν, ῶνος, ὁ, horreum; ex σῖτος, frumentum, & βάλλω, jacio.

Σιτοβολῶνας, horrea, acc. pl. præced.

Σιτοδεία, ας, Ion. σιτοδηΐη, ης, ἡ, annonæ caritas. Th. σῖτος, frumentum, & δέομαι, indigeo.

Σιτοδέομαι, οῦμαι, annonâ, seu commeatu, deficior; ex iisd. cum præced. V. Item, σιτοδόκη, ἡ, receptaculum, frumenti, aut ciborum; ex σῖτος, ὁ, & δέχομαι; Ionicè δέκομαι, &c. V.

Σιτοδοσία, ας, ἡ, frumenti datio: à σῖτος, & δίδωμι.

Σιτοδότης, frumenti largitor, seu distributor; unde σιτοδοτέω, ῶ, frumentum distribuo, & dimetior; & in pass. σιτοδοτοῦμαι, frumentum mihi datur; annonam accipio; vel etiam cibum capio; ex σῖτος & δίδωμι, fut. δώσω; unde δόσις, ἡ, & δότης, ὁ, &c. V. Confer etiam præced. Item, σιτοδόχος, capiens, seu suscipiens frumentum; ex σῖτος & δέχομαι, unde δοχεῖον, τὸ, &c. V.

Σιτοκάπηλος, frumenti propola; qui vulgò revenditor; ex σῖτος & κάπηλος, ὁ, V. Item, σιτόκουρος; homo inutilis; propriè, παρὰ τὸ κείρειν τὸν σῖτον; qui frustrà alitur, fruges consumere natus; Athen. l. 6. ex σῖτος & κείρω, unde κουρά, ἡ, &c. V. Item, σιτολόγος, qui frumenta colligit; qui annonam exigit; magistratus quidam, apud Athenienses; unde σιτολογία, ἡ, munus, τῶν σιτολόγων; frumentatio; Polyb. Item, σιτολογέω, ῶ, frumentor, frumentum comporto, vel exigo; ex σῖτος & λέγω, lego; i. e. colligo, &c. V. Sic etiam, σιτομέτρης, ου, ὁ, mensor frumenti, qui frumenta metitur, annonamque certâ mensurâ dispensat; unde σιτομετρέω, ῶ, frumentum demetior; frumentum certâ mensurâ distribuo; item, σιτομετρία, ἡ, frumenti dimensio; distributio frumenti quæ fit certâ mensurâ; ut & seq. σιτομέτριον, τὸ, demensum; i. e. quaterni modii frumenti, quos servi accipiebant in mensem, Marci 12. Omnia ex σῖτος, ὁ, & μέτρον, τὸ, unde μετρέω, &c. V.

Σιτομέτριον, ου, τὸ, vel σιτόμετρον, demensum. q. d. μέτρον τοῦ σίτου, mensura cibi.

Σιτομετροῦμαι, i. e. σῖτον μετροῦμαι; admensum accipio frumentum; Polyb. est pass. ab act. σιτομετρέω, V.

Σιτομνημονέω, ῶ, frumentum demetior, notatis scil. eorum nominibus, qui demensum accipiunt; ex σῖτος, & μνάομαι, unde μνήμων, ονος, ὁ, &c. Vide.

Σῖτον, ου, τὸ, panis ex frumento. Th. σῖτος.

Σιτοποιέω, ῶ, panem conficio; item, ad panificium accommodo, vel utor; item, alo, cibum suppedito; & in pass. σιτοποιοῦμαι, in panificio occupatus sum; item, frumentum mihi comparo; frumentatum eo; sed exp. &, in cibos assumo, vescor; sic & σιτοποιΐα, panificium; & σιτοποιϊκὸς, ad cibaria coquenda, & conficienda pertinens; omnia à seq. σιτοποιὸς, V.

Σιτοποιὸς, οῦ, pistor. Ex σῖτος & ποιέω, facio.

Σιτοπομπεία, & σιτοπομπία, frumenti transmissio; procuratio annonæ; Dem. ex σῖτος & πέμπω, unde πομπὴ, ἡ, &c. V. Item, σιτοπόνος, pistor, coquus, ex σῖτος & πόνος, ὁ, &c. V.

Σιτοπώλης, ου, ὁ, frumenti venditor; à σῖτος, & πωλέω, vendo.

ΣΙ'ΤΟΣ, ου, ὁ, frumentum, panis, annona, commeatus, in plur. σῖτα etiam; quasi à σέω, cribro, quod sit propriè purum jam, elaboratum & vannatum. Hinc σιτίον, cibus, σιτέω, σιτεύω & σιτίζω, alo, nutrio, pasco, sagino. σιτηγὸς, frumentarius. σιτώνης, qui σῖτον ὠνεῖται. σιτοπώλης, qui σῖτον πωλεῖ, vendit. παράσιτος, ου, ὁ, adulator.

Σιτοφάγος, ου, ὁ, nomen muris: quod à σῖτος, frumentum, & φάγω, comedo.

Σιτοφόρος, ου, ὁ, ἡ, qui frumentum portat: à σῖτος & φέρω.

Σιτοφύλαξ, unde in plur. σιτοφύλακες; erant Athenis, qui frumento asservando præerant, curabantque ut justo venderetur pretio; unde σιτοφυλακεῖον; locus, seu vas in quo frumentum asservatur; ex σῖτος & φύλαξ, ακος; unde φυλακεῖον, τὸ, &c. Vide. Item, σιτόχροος, vel σιτόχρους, qui est colore frumenti; ex σῖτος & χροιὰ, ἡ, &c. V.

ΣΙ'ΤΤΑ, vox pastorum, ut festinet grex: à σοῦ, curre, & hoc ex σόω, concito.

Σίττας, ὁ, psittacus, avis; item, σίττη, ἡ, sitta, avis quædam, apud Aristot. an. l. 9. picam volunt nonnulli; utrumque à præced. Th. σίττα, V.

Σιττύβη, ης, ἡ, vestis pellicea.

Σίττυβος, ου, ὁ, genus vasis: an quod in eo σῖτος, ponatur?

Σιτὼ, οῦς, ἡ, apud Syracusios vocabatur Ceres; quasi frumenti præses; Athen. l. 3. Item, σιτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, frumentaceus; qui frumenti nomine censetur; item, σιτὼν, ῶνος, ὁ, ager frumentarius; omnia à Th. σῖτος, ὁ, V.

Σιτώνης, ου, ὁ, frumenti emptor, annonæ coemendæ præfectus; unde σιτωνία, ας, ἡ, curatio commeatus, atque annonæ; frumenti emptio; seu munus publicæ annonæ coemendæ; pro eod. dicitur & σιτώνη, ἡ, rei frumentariæ cura atque provisio, & interdum, ipsa res frumentaria; item, σιτωνέω, frumentum coemo; seu, rei frumentariæ curandæ præfectus sum; omnia ex σῖτος, ὁ, & ὠνέομαι, fut. ήσομαι, &c. V.

Σίφλος, ου, ὁ, exp. reprehensio, irrisio; Suid. est ab eod. cum seq. V.

Σιφλὸς, οῦ, deformis, debilis; per Sync. ex σιπαλὸς, π in φ, mutato; hinc

Σιφλόω, f. ώσω, deformem reddo; ignominiam affero; debilito: à præced. σιφλός.

ΣΙΦΝΟ'Σ, οῦ, vacuus.

Σίφνος, ὁ, insula quædam, una ex Cycladibus; de qua Plin. l. 4. c. 12. Unde σίφνιος, ου, ὁ, qui est ex Siphno; item, impurus, obscœnus; significatione ductâ à moribus Siphniorum impuris; nam inde σιφνιάζω, manum admoveo postico, nates digito tango; quod facere solebant Siphnii libidinis causâ; item, σιφνόω, evacuo, exinanio; à Th. præced. σιφνὸς, V.

ΣΙ'ΦΩΝ, ωνος, ὁ, SIPHON, tubus, canalis: q. à σιφνός.

Σιφωνίζειν, elicere, extrahere; propriè de liquidis; teste Suid. qui impropriè Aristophanem dixisse scribit, σιφωνίζομεν τὸν σῖτον; item, σιφώνιον, τὸ, siphunculus; seu parvus siphon, diminut. vel idem quod, & utrumque à Th. σίφων, ωνος, ὁ, siphon; canalis pro aquis salientibus; item, instrumentum, ex quo emittitur aqua in incendiis; χυτικὸν ὄργανον; Hesych. Item, instrumentum quo utuntur in deplendis doliis, cum vinum diffunditur in aliud dolium; item, vas quo continetur triticum; atque sic etiam dictus est homo sordidus, impurus, ac libidinosus; Hesych. quasi esset in hac signif. à σιφνιάζω, &c. V.

Σιὼ, dii; est dualis numerus, à sing. σιὸς, ὁ, Æolicè pro θεὸς, Deus: sic autem Lacedæmonii τὼ διοσκόρω; i. e. geminos, Castorem, viz. & Pollucem, vocabant; unde νὴ τὼ σιὼ, per geminos; apud Plut. in Apophth. Lacon.

Σιὼν, τὸ, nomen montis ἄκλιτον. Heb. ariditas.

Σιώπα, præs. imperat. act. à σιωπάω.

ΣΙΩΠΑ'Ω, sileo. imperf. ἐσιώπαον, ων, αες, ας, αε, α. præs. imperat. act. σιώπαε, α, sile. f. ήσω. p. σεσιώπηκα. a. 1. ἐσιώπησα. a. 1. sub. act. σιωπήσω, ῃς, ῃ. Hinc

Σιωπὴ, ῆς, ἡ, silentium. σιωπῇ, dat. adverbialiter usurpatur, silentio, tacitè: à σιωπάω.

Σιωπηλὸς, seu σιωπηρὸς, ὁ, taciturnus; unde neut. τὸ σιωπηλὸν, taciturnitas; Plut. & Euryp. à præced. σιωπὴ, V.

Σιώπησις, εως, ἡ, silentium: à 2. pers. perf. pass. verbi σιωπάω.

ΣΚΑ'ΖΩ, claudico: f. άσω. p. ἔσκακα. Hinc σκαιὸς, lævus: σκάνδαλον, ου, τὸ, scandalum: σκανδαλίζω, scandalo sum.

Σκαιὰς πύλας, Scæas portas, quod in sinistrâ parte urbis: acc. pl. vide σκαιός.

Σκαιόθεν, à læva, à sinistra; est adv. à seq. σκαιὸς, V.

Σκαιὸς, ὰ, ὸν, sinister, SCÆVUS, rudis; opacus. Th. σκάζω, claudico.

Σκαιοσύνη, ης, ἡ, &

Σκαιότης, ητος, ἡ, rusticitas, morositas: à σκαιός. Th. σκάζω.

ΣΚΑΙ'ΡΩ, salio, tripudio: f. αρῶ. Hinc σκάρος, ου, ὁ, & σκαρὶς, ίδος, ἡ, nomen piscis: σκαλμὸς, οῦ, ὁ, lignum cui remum alligant. Accipitur etiam pro navi: σκαλμοὺς, ου, ὁ, qui talos tumentes & porrectos habet: σκιρτάω, salto, salio.

Σκαιῶς, sinistrè, item ineptè, stupidè; ut σκαιῶς ἔχειν; item, inscitè, rusticè; ut ἀμαθῶς ἔχειν; ineptum esse ad disciplinas; est adv. à σκαιὸς, vide.

Σκαλαβώτης, ȣ, ὁ, ſtellio: vide ἀσκάλαβ☉.

Σκαλαθύρω, ludibundus fodio, ſeu fodico; vel fodiens, ſeu fodicans ludo cum aliquo; (fit enim ex σκάλλω, fut. σκαλῶ, ſeu σκαλεύω, & ἀθύρω; quæ vide) alicubi vero tantum ſignificat, vel fodico, vel ludo; & Ariſtoph. in pace, tectè uſurpavit pro συνουσιάσαι; inire, ſeu coire; unde σκαλάθυρμα; q.d. fodicatio ludicra; & σκαλαθυρμάτιον ludicra, ſeu ludicræ nugæ; apud Ariſtoph. in nub. &c.

Σκαληνὸν τρίγωνον, cujus tria latera ſunt inter ſe inæqualia: à σκάζω, claudico, ſeu Σκολι☉.

Σκαλεία, ἡ, idem quod σκάλσις; ſarritio; & ab eod. id V. Item, σκάλευθρον, τὸ, ſarculum; item, inſtrumentum quo ignis, & prunæ fodicantur vel trahuntur; pro eod. etiam dicitur σπάλαθρον; Heſych. Item, σκάλευμα, τὸ, foſſa; item, effoſſio, ſarritio; ut & σκαλεὺς, έως, ὁ, ſorritor, ſeu ſartor; qui ſarculo ſolum induratum circa plantam laxat; aut in ſegetibus herbas noxias effodit; omnia à ſeq. σκαλεύω, V.

Σκαληνὸς, ȣ̃, ὁ, figura geometrica inſtar ſcalæ; figura triangula; unde, Σκάληνον τρίγωνον; ſcalenum triangulum; cujus tria latera ſunt inter ſe inæqualia; apud Euclid.

Σκαλεύω, f. εύσω, &

Σκαλίζω, f. ίσω, idem ac Th. σκάλλω, fodio.

Σκαλὶς, ίδ☉, ἡ, & Σκαλιςήριον, ȣ, τὸ, inſtrumentum τȣ̃ σκάλλειν, ſarculum.

Σκάλισις, ἡ, & σκαλισμὸς, ὁ, verbalia à Σκαλίζω, V. Et idem ſignif. quod Σκάλσις, εως, ἡ, ſarritio, ſarritura; quâ planta aliqua circumfoditur; verbale à Them. Σκάλλω, fut. αλῶ, V.

ΣΚΑ'ΛΛΩ, fodio, ſartio; findo. Hinc σκαλεύω, & σκαλίζω, idem.

Σκάλμη, ης, ἡ, Thracicus gladius; Soph. & Poll. nomen habere à σκάλλω, videtur; cum gladiis perfodi, & transfigi aliquid poſſe nemo ignoret; ſed, σκαλμὸς, ſeq. lignum cui remum alligant; Etym. deductum ſcribit à σκαίρω, ut dicatur quaſi σκαρμὸς, eo quòd, remo ei inſerto impulſa navis quaſi ſaliat, &c. V.

Σκαλμὸς, ȣ̃, ὁ, SCALMUS, paxillus, ad quem alligatur remus: quia eo σκάλλεται pars navis, dum incutitur. Vide σκαίρω.

Σκάλοψ, οπ☉, ὁ, talpa; quia σκάλλει ὀπὰς, fodit foramina: vel à καλύπτω, quia tectos oculos habet.

Σκαμάνδρι☉, ȣ, à ſeq.

Σκάμανδρ☉, ȣ, ὁ, SCAMANDER, nomen fluvii.

Σκαμβὸς, ȣ̃, qui obliquus in latus procedit; incurvus, diſtortus: à Σκάζειν, vel σκαιῶς βαίνειν.

Σκάμμα, ατ☉, τὸ, foſſa, peculiariter ſic dicebatur ſulcus ſtadii, ſeu ſpatii, in quo certabant ſaltu; vel locus certaminis, in quo athletæ congregabantur, foſsâ cingi ſolitus; ſed ſæpe & pro illo ipſo certamine athletico uſurpatur; eſt verbale à Th. σκάπτω, fut. ψω, &c. V.

ΣΚΑΜΜΩ'ΝΙΟΝ, ȣ, τὸ, vel -ία, ας, ἡ, SCAMMONIUM, herba.

Σκανὰ, ᾶς, ἁ, Dor. pro σκηνὴ, ἡ, taberna, tentorium.

Σκανδάληθρον, ȣ, τὸ, lignum decipulæ incurvum, cui eſca alligari ſolet, ut animal eam arrodens, decipulam in ſe evertat; idem quod σκάνδαλον; Poll. & Metaph. apud Ariſtoph. in Acharn. σκανδαλήθρ' ἱςὰς ἐπῶν; verborum decipulas tendens; unde σκανδαληθρίζω, decipulam tendo; erigo τὸ σκανδάληθρον, unde σκανδαληθρισταὶ ἐπῶν, Metaph. dicuntur, qui verborum laqueis irretiunt; utrumque à σκάνδαλον, τὸ, V.

Σκανδαλίζω, ſeq. ſignif. offendere, vel pingere facio; ſcandalo ſum; ſcandalum affero; ut, Matth. 5. εἰ ὁ ὀφθαλμός σȣ ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε; ſi facit ut tu offendas; & ſic in paſſ. σκανδαλίζομαι, offendor; & velut in ſcandalum in via incurrens impingo; Joan. 16. & Rom. 14. &c. V.

Σκανδαλίζω, SCANDALIZO: fut. ίσω. a. 1. ἐσκανδάλισα, feci ut offenderet: a. 1. ſub. σκανδαλίσω, ῃς, ῃ, & in 1. pl. -ωμεν, perf. act. ἐσκανδάλικα. a. 1. ind. paſſ. ἐσκανδαλίσθην, ης, η, a. 1. ſub. paſſ. σκανδαλισθῶ, ῇς, ῇ. & in 2. pl. σκανδαλισθῆτε. f. 1. paſſ. σκανδαλισθήσομαι, ῃ, εται, quod à σκάνδαλον, ȣ, τὸ, offendiculum. Th. σκάζω, claudico.

Σκάνδαλον, ȣ, τὸ, SCANDALUM, offendiculum in viâ poſitum. Them. σκάζω, claudico.

Σκάνδαλον, τὸ, præced. dicunt grammatici, eſſe lignum incurvum quo tendicula, ſeu decipula ſuſtinetur; & in quod, impingens animal, ipſam tendiculam, ſeu decipulam ſuper ſe, ſubita ruinâ proſternit; deductum traditur à σκάζω, quod objectum offendiculum cogat claudicare, & ad ruinam tendere.

Σκανδικοπώλης, dictus fuit Euripides, quòd ejus mater, viliſſimi oleris ſylveſtris; quod σκάνδιξ, dicitur, venditrix eſſet; ex ſeq. σκάνδιξ, ικ☉, & πώλης, ὁ, &c. V.

ΣΚΑ'ΝΔΙΞ, ικ☉, ὁ, genus oleris ſylveſtris.

Σκανθαρίζω, vel potius σκινθαρίζω, medio digito naſum ferio: σκαρίζω, pro eodem apud Heſych.

Σκάνθης, κράββατον, grabbatum. Vide ἀσκάντης.

Σκάν☉, αἰτία, κώλυμα, Heſych. culpa; impedimentum: tanquam aliquid σκαιῶς factum.

Σκαπάνη, & Dor. α, ἡ, foſſio, ligo: à σκάπτω, fodio.

Σκαπανεὺς, εως, & σκαπανήτης, ȣ, ὁ, qui ligonem tractat; foſſor; à præced. σκαπάνη, V.

Σκαπέρδα, ludi genus, Poll. libro 9. cap. 7.

Σκαπέρδα, præced. nomen habet ab excavanda & perforanda trabe, quæ in medio depangi ſolebat, ut ex fune per eam trajecto ſuſpenſum alterum, alter ponè ſtans, ad ſummum trabis eveheret; quod σκαπέρδαν ἕλκειν, dicebatur; hinc pro quavis re difficili σκαπέρδαν, uſurpari tradit Heſych. Item, σκαπερδεῦσαι, ſignif. conviciari; i. e. λοιδορῆσαι; Heſych. à præced. σκαπέρδα; quod à Th. σκάπτω, V.

Σκάπετος, ȣ, ὁ, foſſa. Th. Σκάπτω, fodio.

Σκαπτὴρ, ῆρ☉, ὁ, foſſor; à Th. σκάπτω, fut. ψω, &c. V.

Σκαπτησύλη, ἡ, urbs Thraciæ.

Σκάπτοιτο, 3. ſing. opt. paſſ. verbi σκάπτω.

Σκᾶπτον, ω, τὸ, Dor. pro comm. σκῆπτρον, ȣ, τὸ, ſceptrum. Th. σκήπτω, innitor.

Σκαπτὸς, ȣ̃, ὁ, foſſus, foſſilis, foſſitius; Plur. eſt verbale à ſeq. Them. σκάπτω, V.

ΣΚΑ'ΠΤΩ, fodio, excavo. f. ψω. a. 1. ἔσκαψα. a. 1. ſub. act. σκάψω, ῃς, ῃ. perf ἔσκαφα. Unde σκάφη, ης, ἡ, ſcapha, Act. 27. 31. σκαφὴ, ῆς, ἡ, foſſa: σκαπτὴρ, ῆρος, ὁ, foſſor.

ΣΚΑ'ΡΑΒΟΣ, ȣ, ὁ, fullo; inſerti genus quoddam; atque hinc, Σκαράβει☉, ſcarabeus.

Σκαρδαμυκτὶ, nictantibus, vel conniventibus oculis; eſt adv. Item, σκαρδαμυκτικὸς, ȣ̃, ὁ, crebrò nictans; ut σκαρδαμυκτικὸν ὄμμα, apud Ariſtot. Item, σαρδαμυκτέω, nicto, ſeu nictor; idem quod, ut omnia à ſeq. σκαρδαμύττω, vel ύσσω; oculos frequenter claudo & aperio, nicto, conniveo, &c. V.

Σκαρδαμύττω, oculis ſalientibus crebrò conniveo: à σκαίρω, ſalio, & μύω, conniveo.

Σκαρθμὸς, ȣ̃, ὁ, ſaltus: à σκαίρω, ſalio: inde εὔσκαρθμ☉, bene ſaltans, agilis.

Σκαρίζω, ſalio, palpito, bullio: à σκαίρω, idem.

Σκαρὶς, ίδ☉, ἡ, idem quod σκάρ☉ ὁ, id V. Item, σκαρισμὸς, ὁ, ſaltus, i. e. ſaliendi actus; item, palpitatio; Euſt. eſt verbale à σκαρίζω, V.

Σκαριφάομαι, ῶμαι, Heſych. exp. ξύω, σκάπτω, γράφω, ſed exp. etiam perfunctoriè quidpiam ago; item, ſcarifico; per ſuperficiem ſcindo; atque ſic fere idem eſt cum ſeq. σκαριφεύω, leviter delinio, primis lineamentis rudiùs aliquid deformo, atq; deſigno; Suid. ab eod. Th. σκάριφ☉, V.

Σκαριφεύειν, radiis delineare, SCARIFICARE: Angl. to Scarifie: à σκάριφ☉.

Σκαριφήματα, τὰ, lineamenta; eſt verbale à σκαριφάομαι, V. Item σκαριφισμὸς, ȣ̃, ὁ, delineatio prima picturæ; & σκιογραφία quædam, unde pro re aliqua perfunctoriè, & parum accuratè facta, ponitur; eſt quaſi verbale à σκαριφίζω; inuſit. idem quod σκαριφεύω; à Th. σκάριφ☉, ὁ, V.

Σκάριφον, ȣ, τὸ, ſarmentum, ſtipula, feſtuca; idem quod, & à Th. ſeq. σκάριφ☉, V.

ΣΚΑ'ΡΙΦΟΣ, ȣ, ὁ, ſtylus; penicillus; item

item ſtipula, feſtuca: qu. à κάρφος, feſtuca.

Σκαρίτης, ου, ὁ, gemma quædam ſcari piſcis colorem referens; Plin. 37. 11. eſt à ſeq. σκάρος, ὁ, vel potius à præced. σκαρὶς, ίδος, V.

Σκάρος, ου, ὁ, SCARUS, piſcis. Th. σκαίρω, ſaltito.

Σκάρος, ου, ὁ, præced. vel σκαρὶς, ίδος, ἡ, eſt nomen piſcis ſcari, à σκαίρω, denominati; quòd, incluſus naſſis caudæ ictibus crebris averſus, laxet fores, atque ita retrorſum erumpat; qui piſcis, ſolus inter omnes piſces vocalis eſſe dicitur, καὶ τὴν τροφὴν ἀναπολεῖ, i. e. ruminat; unde in Epigr. dicitur αὐδήεις, loquax, &c. Vide.

Σκαρτὴς, οῦ, ὁ, agilis in ſaltu, celer, velox; eſt verbale à Th. σκαίρω, f. αρῶ, &c. V.

Σκατὸν, τὸ, vel σκατὸς, οῦ, ὁ, merda; eſt à genit. nominis σκῶρ, σκατὸς, τὸ, ſtercus, &c. V.

Σκατοφάγος, merdivorus; Æſculapii Epith. apud Ariſtoph. in Pluto; eſt à præced. σκατὸς, ὁ, vel à σκῶρ, genit. σκατὸς, & φάγω; unde φάγος, ὁ, &c. V.

Σκαῦρος, ου, ὁ, SCAURUS, quia difficulter σκαίρει, i. e. ſalit.

Σκαφεία, ἡ, foſſio; idem quod σκάφευσις, V. Item, σκαφεῖον, τὸ, idem; item, inſtrumentum foſſoris, quo terram eruit; quod à quibuſdam eſſe dicitur ſpecies ligonis latior, breviorque; unde diminut. etiam, σκαφείδιον, & σκάφιον, idem; ſcaphium; rutrum; à σκαφὴ, V.

Σκαφεῖσα, a. 2. part. paſſ. f. g. verbi σκάπτω, fodio.

Σκαφεύω, fodio; item, inter ſcaphas neco: & in paſſ. σκαφεύομαι, ſcaphis necor; quale torquendi genus habes apud Plut. in vita Artax. Item, σκαφεὺς, έως, ὁ, foſſor; Euryp. & σκάφευσις, ἡ, foſſura, foſſio; Suid. Utrumque à σκαφεύω, V.

Σκάφη, ης, ἡ, SCAPHA, vas oblongum: & ſpecies navium: Angl. Skiff: à σκάπτω, quia excavatum lignum: ſed

Σκαφὴ, ῆς, ἡ, foſſa. Th. σκάπτω.

Σκαφὴ, præced. eſt etiam foſſio, &c. V. Unde etiam, σκαφητὸς, ὁ, foſſio; paſtinatio; pampinatio; itidem, ab eod. Th. σκάπτω, V.

Σκαφηφόρος, ſcapham ferens: unde, Σκαφηφορέω, ſcapham geſto; ex σκάφη, ἡ, & φορὸς, ὁ, unde φορέω, &c.

Σκαφθῆναι, effoſſum eſſe, a. 1. inf. paſſ. verbi Σκάπτω, fodio: f. ψω. a. 1. paſſ. ἐσκάφθην. a. 2. paſſ. ἐσκάφην.

Σκαφίδιον, τὸ, ſcaphula, navigiolum, aut linter; eſt diminut. à σκαφὶς, ίδος, ἡ, ſcaphula; alveus; item, ſumitur pro mactra, i. e. alveo, in qua farina ſubigitur; item, vas ligneum concavum, & rotundum, cujus in reponendo lacte uſus eſt; Od. 1. Sic & appellatur concha marina oblongior, quæ vulgò μύαξ, dicitur; Gal. Item, σκαφίον, τὸ, parva ſcapha; ſed σκαφία, etiam dicuntur alia vaſa concava, ſeu oblonga ea ſint, ſeu ad hemiſphærii figuram accedant; apud Plut. & Athen. Item, σκαφίτης, ου, ὁ, qui ſcapham remo impellit; omnia à præced. σκάφη, ἡ, V.

Σκαφίον, ου, τὸ, ligo, quo σκάπτεται.

Σκαφὶς, ίδος, ἡ, mulctra, vas melli ſervando deſtinatum. Th. σκάπτω.

Σκαφοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſimilis ſcaphæ; ut os pedis, σκαφοειδὲς vocatur à figura; ex σκάφη, ἡ, & εἶδος, τὸ, &c. V.

Σκαφολουτρέω, ῶ, in ſcapha lavo; ex Σκάφη, ἡ, & λούω; unde λουτρὸν, τὸ, &c. V.

Σκάφος, εος, τὸ, foſſa, foſſio. Th. σκάπτω, fodio.

Σκάφος, præced. ciſterna, piſcina; item, paſtinatio, pampinatio, &c. V. Sed σκάφος, τὸ, eſt etiam idem cum σκάφη, ſcapha; vel, general. navigium, navis; & apud Eur. in med. σκάφος Ἀργῶς, Periphraſticè dicitur ipſa Argo navis; ſic &, in navi dicitur alveus, i. e. imus venter navis; & in aure quoq; cavitas, σκάφος appellatur; Pol. l. 2.

Σκεδᾷ, diſſipabis, Bœot. pro σκεδάσῃ, 2. ſing. f. 1. m. verbi Σκεδάω, ſeu -άζω, f. 1. m. Σκεδάσομαι, σκεδάσῃ, & ſublato σ, σκεδάῃ. unde per Craſin σκεδᾷ.

Σκεδάζω, vide in Σκεδάω, diſſipo.

Σκεδάσεις, 2. ſing. f. 1. act. à σκεδάω.

Σκέδασις, εως, ἡ, & σκεδασμὸς, οῦ, ὁ, diſſipatio, diſperſio; item, σκεδαστὸς, diſſipatus, diſperſus; item, qui diſſipari, & diſpergi poteſt; ſed exp. etiam, mutabilis; apud Plat. Unde, σκεδαστικὸς, diſſipandi vim habens, diſſipans, diſcutiens; omnia verbalia, à σκεδάζω, in paſſ. σκεδάζομαι, diſſipor, diſpergor, &c. V. ſeq.

ΣΚΕΔΑ'Ω, άζω & σκεδάννυμι, diſſipo, diſpergo: f. άσω. p. ἐσκέδακα. Hinc fortè Angl. to Scatter.

ΣΚΕΘΡΟ'Σ, οῦ, exactus, exquiſitus. qu. à ἔχω, habeo, ut ſit qu. habilis.

Σκεθρῶς, exactè, exquiſitè; eſt adv. à præced. σκεθρὸς, V.

ΣΚΕΙ'ΡΩΝ, ωνος, ὁ, Caurus, ventus, è Scironiis ſaxis ſpirans, quæ Sciron latro inhabitabat.

Σκείρων, præced. ſcribitur etiam, σκίρων; unde, σκειρωνίδες; vel σκειρωνίδες πέτραι; Scironia ſaxa; apud Euryp. &c. V.

Σκέλεαι, αἱ, femoralia, ſeu feminalia; vel etiam, tibialia; item, calceamentorum genus; apud Pol. 7. 13. & apud Heſych. σκελεαὶ (oxyt.) dicuntur eſſe crurum, ſeu tibiarum integumenta; crurales amictus; à Th. σκέλος, τὸ, V.

Σκελετεία, ἡ, exſiccatio, areſactio; eſt à σκελετεύω, exſicco, areſacio; unde, σκελετευθεὶς, apud Dioſc. 2. 50. exp. ſiccatus, areſactus; ab aliis, ſale inveteratus; nam quemadmodum quæ in muria aſſervantur ταριχεύεσθαι dicuntur, ſic & ea, quæ in ſicco ſervantur σκελετεύονται; unde verbale, Σκελέτευμα, idem quod ſeq. σκελετὸν, & ab eod. id V.

Σκελετὸν, τὸ, ſcil. σῶμα, cadaver, aridum: Angl. Skeleton: à

Σκελετὸς, οῦ, aridus. Th. σκέλλω, exſicco.

Σκελετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, corporis areſacti ſpeciem gerens; à Σκελετὸς, exſiccatus, areſactus; item, σκελεφρὸς, οῦ, ὁ, tenuis ex ariditate; Erot. ab eod. Th. σκέλλω, V.

Σκελέω, idem quod σκέλλω, quod V.

Σκέλη, nom. pl. à σκέλος, εος, τὸ, crus.

Σκελιαγὲς, cruris fractio: à σκέλος & ἄγω, frango.

Σκελὶς, ίδος, ἡ, perna, femur porci aut alius pecoris; unà cum carne illa pulpoſa, quæ à ſpina ad imum ventrem pertinet; Athen. l. 6. eſt à Th. σκέλος, εος, τὸ, crus; item, ſuffrago, &c. V.

Σκέλλομαι, exſiccor, areſio; item, idem quod act. σκέλλω; id V. Item, σκελλίδες, αἱ, ſpicæ, capita, nuclei allii, & ſegmina ceparum; à ſeq. σκελλὸς, V.

Σκελλὸς, οῦ, aridus; item diſtortus: qu. à

ΣΚΕ'ΛΛΩ, exſicco, areſacio, attenuo: hinc σκελετὸς, οῦ, exſiccatus; item defunctus. σκληρὸς, οῦ, durus.

ΣΚΕ'ΛΟΣ, εος, τὸ, crus, pes: qu. à σκέλλω quia aridum ἄσαρκον. Hinc σκελὶς, ίδος, ἡ, perna: περισκελὴς, έος, ὁ, ἡ, crura ambiens.

Σκελοῦμαι, idem cum σκέλλομαι, id vide.

Σκελοτύρβη, quæ & σμακάκη, paralyſis ſpecies, quâ membrorum compages ſolvuntur, ipſique dentes, ut etiam indè decidant; ſcorbutus, vulgò; ex σκέλος, τὸ, & τύρβη, ἡ, Atticè, pro σύρβη, ἡ, &c. V.

Σκελύθειον, τὸ, ſellula tripes; Poll. 10. 11. à Th. σκέλος, τὸ, V.

Σκέμμα, τὸ, & σκεμμὸς, ὁ, id quod animo perpendimus; commentatio, ſpeculatio; res ad diſquirendum propoſita; verbalia ab ἔσκεμμαι; 1. perſ. præt. paſſ. à Th. σκέπτομαι, f. σκέψομαι, &c. V.

Σκέπα, ἡ, & σκέπανον, τὸ, tugurium, umbraculum, &c. Idem quod σκέπη; ab eod. Th. σκέπω, &c. V. Item, σκέπας τὸ, idem quod σκέπασμα, V.

Σκέπα, tecta, acc. pl. per Apoc. pro σκεπάσματα. Vide σκέπασμα.

Σκεπάζω, tego, aperio. f. άσω. Th. σκέπω, idem.

Σκεπαρνηδὸν, adv. aſciæ modo & forma; item σκεπαρνίζω, aſciâ percutio; ancipiti ſecuri ferio; unde verbale σκεπαρνισμὸς, ὁ, fractura calvæ in duas partes, cum graviore ictu oſſa percuſſa diſiliunt; omnia à ſeq. Th. σκέπαρνον, τὸ, V.

ΣΚΕ'ΠΑΡΝΟΝ, ου, τὸ, aſcia, dolabra: qu. à σκήπτω, cum impetu immitto.

Σκεπάσας, αντος, a. 1. part. act. verbi σκεπάζω.

Σκέπασμα, ατος, τὸ, tegumentum: ab eod. verbo.

Σκεπαστὴς, οῦ, ὁ, qui tegit, & operit; item, protector, defenſor; item, σκεπαστικὸς, ὁ, tegendi, & operiendi vim habens; aut qui libenter, & facilè tegit & pro-

protegit; Item σκεπαςήριον, τὸ, opertorium; pro quo per Sync. dicitur σκέπαςρον; Item σκεπάςρα, ἡ, dicitur fasciæ genus, ad operiendum, & deligandum caput; apud Gal. Item σκεπαςὸς, ὁ; tectus, opertus; unde neut. plur. σκεπαςὰ, τὰ, dicuntur lecticæ opertæ pellibus; omnia verbalia, à σκεπάζω, in pass. σκεπάζομαι, tegor, operior, &c. V.

Σκεπάω, idem quod σκεπάζω; quod vide.

Σκέπη, ης, ἡ, vide in σκέπω, tego.

Σκεπινὸς, munitus, tectus; à præced. σκέπη, ἡ, tegmen, tegumentum: Item vestis, & expon. etiam, tutamen, præsidium, &c. V.

Σκέπτio, speculare, Ion. pro σκέπτȣ, præs. imperat. verbi σκέπτομαι, considero; f. ψομαι.

Σκεπτέον, considerandum, adject. verbale à σκέπτομαι.

Σκεπτικὸς, ȣ̃, ὁ, q. d. quæsitor, & considerator, qui disquirere, ac considerare solet; sed qui semper assensum retinet; ut σκεπτικοὶ φιλόσοφοι, apud Gell. l. 11. 5. Unde neut. σκεπτικὸν, τὸ, opinabile; quod disquiri, seu considerari potest; unde etiam in fœm. σκεπτικὴ dicitur consideratrix secta illorum qui semper assensum retinebant, & semper dubitare, præ se ferebant, verbalia, Itidem ab eodem Them. σκέπτομαι. V.

ΣΚΕ'ΠΤΟΜΑΙ, circumspicio, inviso, video, speculor, delibero: præs. part. σκεπτόμενος· f. ψομαι· perf. ἔσκεμμαι, ψαι. Hinc σκέψις, εως, ἡ, contemplatio, inspectio: præt. m ἔσκοπα. Hinc σκοπὸς, ȣ̃, ὁ, ἡ, speculator, explorator: σκοπὴ, specula: σκοπέω, speculor· σκοπιάζω, idem σκόπελος, ȣ, ὁ, scopulus· ἐπισκοπέω, inviso, inspicio, ἐπίσκοπος, ȣ, ὁ, ἡ, inspector: οἰωνοσκόπος, ȣ, ὁ, ἡ, auspex: ὡροσκόπος, ȣ, ὁ, ἡ, qui horas observat; Item ea pars cœli, quæ geniture tempore ab Orientali parte emergit in hemisphærium nostrum.

ΣΚΕ'ΠΩ, tego, velo, operio. Hinc σκεπάω, & -άζω, idem: σκέπασμα, ατος, τὸ, tegumentum· σκέπη, ης, ἡ, tegmen, prætextus.

Σκερβολέω, ῶ, & σκερβόλλω, convitior; cor impeto verbis mordacibus; est enim apocope, ex ἐς κέαρ βάλλειν; ut tradit; Eust. Utrumque à seq. σκέρβολος, convitiatorius, impostorius; Item convitiator, impostor, &c. V.

Σκερβόλος, ȣ, ὁ, ἡ, conviciator: q. à κέαρ, & βάλλω, ut sit cor petens verbis.

Σκευαγωγέω, ῶ, vasa & utensilia castrensia bajulo, sarcinas & impedimenta veho: &

Σκευαγωγὸς, ȣ̃, ὁ, ἡ, vasa seu instrumenta vehens; qui vasa castrensia bajulat, lixa, calo: ex σκεῦος, τὸ, & ἄγω.

Σκευαγωγία, ας, ἡ, vasorum utensiliumque castrensium vectio; à præced. σκευαγωγὸς; V.

Σκευάζω, f. άσω, instruo, paro, orno, molior, struo. Them. σκεῦος, εος, τὸ, vas.

Σκευάριον, τὸ, vasculum; undè neut. τὰ σκευάρια, dicuntur quævis utensilia, & supellectilis minutiæ, est diminut. à σκεῦος, εος, τὸ, &c. V.

Σκευᾶς, ᾶ, ὁ, nomen pontificis. Hebr. æquator. Act. 19. 14.

Σκευασία, ἡ, apparatus qui in vestibus, & armis, cultuque corporis adhibetur; Athen. l. 4. Item apparatio, & confectio ciborum, sic etiam, σκεύασμα, τὸ, confectio, compositio; seu id quod confectum & compositum est: Item σκευαςὸς, ὁ, paratus, factus, seu confectus; vel factitius, compositivus; ut σκευαςὸν σῶμα; cui opp. τὸ κατὰ φύσιν γεγονὸς; apud Plat. omnia verbalia, à σκευάζω; quod peculiariter significat, gestaminibus corporis instruo; ut vestimentis, & armis; ut ἐσκεύασε σε ἡ Ἡρακλέα; i. e. Herculis te habitu indui: Item paro, conficio; ut σκευάσαι ἡδύσματα, condimenta ciborum parare; in pass. σκευάζομαι; i. e. σκεύεσι instruor; peculiariter, iis, quibus corpus ornari solet; & interdum activè, colligo necessaria ad iter; σκεύεσιν ad iter necessariis me instruo; & sic idem signif. quod act. σκευάζω; V.

Σκευὴ, ῆς, ἡ, armamenta navis; apparatus, ornatus: à σκεῦος.

Σκευηφόρος, idem quod σκευοφόρος; id vide. Item σκευοθήκη, vasorum, instrumentorumque supellectilis repositorium; Athen. l. 11. Item armarium, vel armamentarium; ex σκεῦος, τὸ, & θήκη, ἡ, &c. V. Sic & σκευοποιὸς, qui vasa, & instrumenta diversi usus fabricat; peculiariter sic dicitur, qui personas, & alia indumenta scenica parat; unde σκευοποιῶ, vasa & instrumenta diversi usus fabricor: Item simpl. fabricor, conficio; & Metaph. fabricor, machinor: Item in pass. σκευοποιȣ̃μαι, conficior, fio; Athen. l. 11. omnia ex σκεῦος, & ποιέω; vi. Item σκευοπώλης; qui vasa utensilia vendit; Poll. ex σκεῦος, τὸ, & πώλης, ὁ, &c. V.

ΣΚΕΥ͂ΟΣ, εος, τὸ, vas, vasis; utensile; instrumentum, velum: Act. 9. 15. & 27. 27. Hinc σκευάζω, instruo, paro, conficio: σκευὴ, apparatus: παρασκευάζω, præparo: παρασκευὴ, præparatio: ἀνασκευάζω, destruo: κατασκευάζω, adstruo.

Σκευοφορέω, ῶ, vasa & instrumenta fero seu bajulo: ex σκεῦος & φέρω.

Σκευοφορία, vasorum sarcinarumque bajulatio; Item σκευοφορικὸς, ad σκευοφόρον, pertinens; ut σκευοφορικὸν βάρος; apud Xen. Item σκευοφόρον, lignum è quo vasa suspensa feruntur, seu bajulantur; scribitur & σκευοφορεῖον· Item σκευοφορίτης; idem cum, ut omnia à seq. σκευοφόρος, ὁ; id V.

Σκευοφόρος, ȣ, ὁ, ἡ, qui sarcinas fert, lixa, calo: ex iisd. Them.

Σκευοφορȣ̃μαι, vasa & impedimenta mihi bajulantur, vel bajulanda mihi curo; est pass. ab act. σκευοφορέω, & omnia ex iisd. σκεῦος, & φέρω, &c. V.

Σκευοφύλαξ, vasorum, seu utensilium custos, unde σκευοφυλακέω, vasa & utensilia, seu sarcinas custodio: Item σκευοφυλάκιον, locus custodiendis vasis, & utensilibus destinatus; ex σκεῦος, & φύλαξ, ακος; V.

Σκευόω, ῶ, suis σκεύεσι, instruo; Undè σκευȣ̃σθαι; Hesych. expon. ἑτοιμάζεσθαι, est à Them. σκεῦος, εος, τὸ; vide.

Σκευωρία, ας, ἡ, vasorum, utensiliumque custoditio, & Metaph. pro curiosa, (vel etiam delatoria, insidiosaque) observatione & custodia; à seq. σκευωρὸς; V.

Σκευώρημα, τὸ, insidiosum inceptum, machinamentum τȣ̃ σκευωρȣμένȣ; Demosth. est verbale à σκευωρέω, ῶ, sive σκευωρέομαι, ȣ̃μαι; quod Metaph. signif. struo, molior, capto, insidior; Item perscrutor, & excutio omnia curiosè, &c. V. seq. σκευωρὸς.

Σκευωρὸς, ȣ̃, ὁ ἡ, qui τὰ σκεύη ὡρεῖ, vasorum custos: σκευωρέω, utensilia, custodio, satago.

Σκευωρȣμένος, captator; qui imminet prædæ alicui; instans custodum negligentiæ; est part. præs. pass. à σκευωρέω, -έομαι, -ȣ̃μαι, &c. V.

Σκέψασθαι, a. 1. inf. m. σκεψόμενος, f. 1. part. m verbi σκέπτομαι, circumspecto, fut. ψομαι, aor. 1. imperat. m. σκέψαι.

Σκέψις, εως, ἡ, contemplatio, circumspectio: ab eodem verbo.

Σκήλῃ, arefaceret, 3. sing. à 1. sub. verbi σκέλλω, arefacio: vel σκάλλω, fodio, findo: f. σκαλῶ: a. 1. ἔσκαλα, & Att. ἔσκηλα. Hinc a. 1. opt. Æol. σκήλειε, ας, ε, a. 1. sub. act. σκήλω, ης, η, arefecerim: a. 1. inf. σκῆλαι.

Σκήλημα, Gal. expon. σκελετεία, arefactio, est verbale à σκηλέω, inusit. pro σκελέω, idem cum Them. σκέλλω, &c. Vide.

Σκήμπτω, incumbo, &c. idem quod Th. σκήπτω; id vide.

Σκηνάω, -άομαι, seu σκηνέω, -έομαι, tentorium figo, tabernaculum pono; vel habito tabernaculo; & accipitur etiam pro συσκηνῶ, contubernalis sum; unde σκηνῶντες; Hesychio sunt, σύσκηνοι; utrumque à seq. Them. σκηνὴ, ἡ; vide.

Σκηνίτης, ȣ̃, ὁ, in scena, vel tentorio habitans; scenam quandam inhabitans, vel umbraculum; idem quod & pro σκηνήτης; id vide.

ΣΚΗΝΗ', ῆς, ἡ, SCENA: Angl. a **Scene**: tabernaculum, tentorium; compotatio, actio scenica. Hinc σκῆνος, εος, τὸ, idem: σκηνίτης, & σκηνήτης, ȣ, ὁ, in tentoriis habitans: σκηνόω, seu σκηνέω, tentorium figo.

Σκήνωμα, τὸ, tentorium, tabernaculum; seu domicilium quod quis tentorii loco sibi erexit: Item σκηνήτης, seu σκηνίτης, ȣ̃, in tentoriis, seu Umbraculis habitans; ut σκηνῆται λίθοι; apud Poll. 4. 10. Item tabernacula integens; ut σκηνίτης κιττὸς; hedera topiaria; in Epigram. l. 1. verbalia à σκηνάω, vel -έω, &c. V.

Σκηνίδιον, τὸ, tentoriolum; parvum tabernaculum, mapale, tugurium, &c. est diminut. à σκηνὴ, ἡ; vide.

Σκηνικοὶ, οἱ, scenici, actores scenici; sicut σκηνικοὶ ἀγῶνες, scenica certamina, & σκηνικὴ ποίησις; apud Athen. &c. est plur. masc. & fœm. sing. à seq. σκηνικὸς, scenalis, scenaticus, & à Them.

σκλωή, ἡ; V. Unde etiam σκλωίτης, ε, ὁ, (idem quod, & pro σκλωήτης; id V.) Unde σκλωίτη, οἱ, populi Nomades in tabernaculis degentes.

Σκλωικός, ε, SCENICUS: à præced.

Σκλωίπτω, idem quod σκορπίζω, q. σκλῶ⊕ ἴπτειν, id est, corpus lædere: σκλῶ⊕, corpus est, in quo σκλωεῖ anima.

Σκλωοβατέω, ῶ, in theatrum produco; Bud. expon. pervulgo, traduco, omnium oculis expono; dicens tractum esse ab antiquæ comœdiæ licentia quæ flagitia privata sic traducebat, est ex σκηνή, ἡ, vel σκλῶ⊕, τὸ, & βαίνω, ῶ; f. βήσομαι, præt. βέβηκα, à βάω, unde βατέω, ῶ, &c. V.

Σκλωογράφ⊕, qui scenas pingit; unde σκλωογραφία, ἡ, scenæ imaginaria excitatio, seu frontis & laterum abscedentium, prominentiumque adumbratio, & ad circini centrum omnium linearum responsus; Plut. Item σκλωογραφικὸς, pertinens ad σκλωογραφίαν, ex σκλωή, vel σκλῶ⊕, & γράφω, unde γραφή, ἡ; &c. V.

Σκλωοπηγέω, tabernaculum figo, seu pono, Athen. l. 10. Unde seq. σκλωοπηγία, ἡ; propriè est tabernaculi, seu tabernaculorum compactio, vel cum tentorium figitur, &c. V.

Σκλωοπηγία, ας, ἡ, tentoriorum fictio: sic vocatur festum apud Hebræos à figendis tentoriis dictum, quod ab ipsis agebatur in memoriam pristinæ vitæ quam in tabernaculis egerant. Zech. 4. Joh. 7. dicitur & σκλωοπήγια, τὰ, à σκηνή, tentorium, & πήγνυμι, figo, compingo.

Σκλωοποιέω, tabernacula conficio, umbracula fabricor, & σκλωοποιεῦμαι, idem; Item σκλωοποιία, tabernaculorum fabricatio; omnia à seq. σκλωοποιὸς; vide.

Σκλωοποιὸς, ε, ὁ, ἡ; tabernaculorum confector à σκλωή & ποιέω, facio.

Σκλωοῤῥάφ⊕, qui tentoria consuit è panno lineo, laneo, aut pellibus; unde σκλωοῤῥαφεῖον, τὸ; locus ubi tentoria consuuntur; ex σκλωή, vel σκλῶ⊕, τὸ, & ῥάπτω, f. ψω, præt. φα; unde ῥαφή, ἡ, &c. V.

Σκλῶ⊕, ε⊕, τὸ, tabernaculum: hinc ὁμόσκλω⊕, ε, ὁ, ἡ, & σύσκλω⊕, ε, ὁ, ἡ, contubernalis. Th. σκλωή.

Σκλωόω, habito, commoror: f. ώσω, εις, ει, perf. ἐσκλώωκα, a. 1. ἐσκλώωσα, habitavi: ab eod. Th.

Σκλωύδριον, τὸ, idem quod, & pro σκηνίδιον, τὸ; id V.

Σκλώωμα, ατ⊕, τὸ, tabernaculum: quod Metaph. pro corpore humano: 2 Pet. 13. 14. à 1. pers. perf. pass. præc. σκλωόω, quod V.

Σκλωώτης, ε, ὁ, qui in tabernaculis agit; idem quod σκλωήτης; id vide.) Sed expon. & contubernalis; Hesych. est verbale à 3. pers. perf. pass. verbi σκηνόω; q. v.

Σκηπάνιον, ε, τὸ, & Ion. σκηπτάνιον, & Dor. σκαπάνιον, sceptrum: à σκήπτω, innitor.

Σκήπτεσθαι, prætexere speciosam aliquam causam, simulare. Th. σκήπτω.

Σκηπτὸς, ε, ὁ, fulmen; in pl. σκηπτοὶ, procellæ. Thema σκήπτω, cum impetu cado.

Σκηπτῦχ⊕, ε, ὁ, ἡ, sceptrifer: à σκῆπτρον; quod vide, & ἔχω, teneo, habeo.

Σκῆπτρον, ε, τὸ, SCEPTRUM: Angl. Scepter; scipio, baculus, super quo quis σκήπτεται: à σκήπτω.

Σκηπτροφόρ⊕, ε, ὁ, rex sceptrifer; (idem quod σκηπτοῦχ⊕; ex σκῆπτρον, & ἔχω:) ex præced. σκῆπτρον, τὸ, & φορέω, ὁ; à Them. φέρω, &c. V.

ΣΚΗ΄ΠΤΩ, innitor, incumbo, cado, ruo.

Σκήπων, scipio. Th. σκήπτω.

Σκηρίπτω, fulcio; ab eod. Th.

Σκῆψις, εως, ἡ, speciosa causa, prætextus, simulatio. Th. σκήπτω, innitor.

ΣΚΙΑ΄, ᾶς, ἡ, umbra; Item socius, conviva, dict. q. κία, à κίω, quia nos comitatur. Hinc σκιόεις, ενί⊕, ὁ, umbrosus: σκιάω, & σκιάζω, obumbro.

Σκιαγραφέω, adumbro: &

Σκιαγραφία, ας, ἡ, adumbrata descriptio: ex σκιὰ & γράφω, scribo.

Σκιαγραφικὸς, ad umbratilem descriptionem pertinens, umbratilis; est ut præced. à σκιαγράφ⊕, qui umbram rei alicujus describit; i. e. qui rem aliquam adumbrat; ex iisd. cum præced. vide.

Σκιάδιον, & σκιάδειον, τὸ, & σκιαδίσκη, ἡ, umbella, umbraculum; diminut. à σκιὰ, ἡ; V. Σκιαδεὺς, & σκιάνα; vide infra, cum σκινίς.

Σκιάζω, & σκιάω; umbro, adumbro, umbrâ opacâ tego, seu obtego; à Th. σκιὰ, ἡ; V. unde σκιαὶ, αἱ; dicuntur manes, & umbræ defunctorum; Od. κ. Item σκιερὸς, ὁ; umbrosus, opacus; Itidem ab eodem Them. σκιὰ; ut & σκιάδες, οἱ, dicuntur, rami majores, & umbrosiores, attegiæ vicem præstantes; ab eod. σκιαθήρας, vide infra, σκιοθήρην.

Σκιαμαχέω, ῶ, pugno cum umbrâ: conseq. inaniter laboro: &

Σκιαμαχία, ας, ἡ, dimicatio cum umbrâ sive non repugnante adversario: ex σκιὰ & μάχομαι, pugno.

Σκιάπους, umbram sibi pede faciens, umbrâ pedis, vel pedum se protegens; unde in plur. σκιάποδες, οἱ, dicuntur populi fabulosi Lybiæ; sic dicti, ut fabulatur Plinius, quod majore æstu, humi jacentes resupini, umbrâ se pedum protegant; Suid. & Aristoph. &c. ex σκιὰ, ἡ; & πούς, ποδὸς, &c. Vide.

Σκιαρῶν παγᾶν, Dor. pro σκιαρῶν πηγῶν, umbrosorum fontium. V. seq.

Σκιαρὸς, & σκιερὸς, ε, ὁ, umbrosus, opacus. Them. σκιά.

Σκιὰς, άδ⊕, ἡ, umbraculum fornicatum, tabernaculum, tentorium: &

Σκιάω, f. άσω, obumbro, umbrâ opacâ obtego: Th. σκιὰ, umbra.

Σκίασμα, τὸ, umbra; Item adumbratio, est verbale à σκιάζω; V.

Σκιατραφὴς, qui in umbra, seu vitâ umbratili educatus est; unde σκιατραφία, vita umbratilis, seu umbratica: Item σκιατραφεῦμαι; in umbra nutrior, seu educor, umbratilem vitam dego; dicitur tam de plantis, quam de hominibus; apud Xen. & Plut. Item σκιατροφία, vita umbratilis, seu umbratica, & σκιατροφίας, ε, ὁ, umbratili vitâ educatus, seu umbraculis innutritus; ut & σκιατροφεῦμαι; idem quod præced. σκιατραφεῦμαι, & omnia ex σκιὰ, & τρέφω; cujus comp. varia desinunt in τροφής, vel τραφὴς, &c. Item σκιαυγέω, ῶ, cæcutio, more eorum, qui ex umbra, aut tenebris prodeuntes ad lucis aspectum caligant; σκιὰ, ἡ, & αὐγὴ, ἡ, &c. V.

ΣΚΙ΄ΓΓΟΣ, vel σκίγκ⊕, ε, ὁ, crocodilus terrestris, SCINCUS.

Σκιδναμένη, dispersa, præs. part. pass. fœm. gen. a

Σκίδνημι, & σκιδνῶ, dispergo, dissipo: in pass. σκίδναμαι, & in 3. plur. imperf. pass. ἐσκίδναντο. Them. σκεδάω, dissipo.

Σκιερὸς, vide in σκιαρός.

Σκιῇ, dativ. Ionic. à σκιὰ, ᾶς, ἡ, umbra.

Σκιητροφεῖν, Ionicè pro σκιατροφεῖν, in umbrâ vitam degere: ex σκιὰ & τρέφω, alo.

Σκιθαυίς, piscis, qui & trachurus dicitur, V. τραχοῦρ⊕.

ΣΚΙ΄ΛΛΑ, ης, ἡ, SQUILLA, herba bulbum insignem habens: Anglicè, Squill.

Σκιλλιτικὸς, unde σκιλλιτικὸν ὄξ⊕, scilliticum acetum, vel scillinum, & σκιλλιτικὸς οἶν⊕, scillinum vinum, cui scilla herba contusa commiscetur, Item σκιλλώδης, scillaceus, ad scillæ figuram accedens; utrumque à præced. Them. σκίλλα, ἡ; V.

ΣΚΙΜΑΛΙ΄ΖΩ, pertento, an gallina ovum conceperit: q. σκιὰν μαλιεῖν, locum tenebrosum explorare.

Σκιμβὸς, ε, claudus: qui σκίμπτει, in fulcro: vel à σκαμβός.

Σκίμπους, inter lectorum genera refertur à Polluc. l. 10. 7. à Suid. & Hesych. expon. κράββατ⊕, i. e. humilis lectus, quo accumbere solebant, & cui tanquam pedi innitebantur, & sic erit à σκίμπτω, in σκήπτω, derivatum; Suid. expon. etiam scamnum, & scabellum recubitorium; unde alii ex σκαμβὸς, faciunt, & πους compositum; unde σκιμπάζειν, expon. χωλαίνειν, claudicare, σκαμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας; quales pedes scimpodia fere habebant, σκιμπόδιον, autem est lectulus discubitorius, seu in quo reclinare cervicem possumus, à præced. σκίμπους; V.

Σκίμπτω, & σκήμπτω, nitor, incumbo. Hinc σκίμφθη, fixa est, 3. sing. aor. prim. ind. passiv. Ion. Them. σκήπτω, innitor.

Σκίμπτω, præced. signif. etiam decumbo in, i. e. ingruo, aut irruo, & activè etiam expon. verbero, icio, ferio, & sic est à Them. σκήπτω, ut signif. cado, seu decido in, seu vehementi impetu irruo, &c. V. Item σκιμπτύω, & σκίμπω, dicuntur, pro σκίμπτω, & ab eod. Th. V. Sic & σκίμπων, & σκίπων, dicitur pro σκῆπτρον, & σκήπων; quæ V.

Σκίμφθη, Ion. pro ἐσκίμφθη. Vide præcedent.

Σκίναξ, ακ⊕, ὁ, agilis ad subsiliendum: q. à κινεῖν, vel à σκιρτάω, salio: pon. sub. Th. σκαίρω.

Σκίναρ, αρ☉, τὸ, fœtus: q. à σκιρτάω; quod vide; vide præced.

Σκινδάλαμ☉, scrupulum, & -us. Vide χινδάλμός.

Σκινδαλαμοφράσης, ȣ, ὁ, qui de assulis loquitur, seu de rebus subtilibus, nugatorias subtilitates effutiens; ex præced. σκινδάλαμ☉, & Th. φράζω, f. σω. unde φρασήρ, &c. V.

ΣΚΙΝΔΑΨΟ'Σ, ȣ, ὁ, planta quædam hederæ similis; Item musicum instrumentum.

Σκινθοὶ, οἱ κολυμβηταὶ, homines nantes, seseque submergentes, est plur. à sing. seq. σκινθὸς; V.

ΣΚΙΝΘΟ'Σ, ȣ, ὁ, naufragus, urinator.

Σκιὶς, ίδ☉, ἡ, & σκίαινα, ἡ, dicuntur species umbræ piscis; ut & σκιαδεὺς, έως, ὁ, est umbra piscis & omnia ponuntur sub Th. σκιὰ, ᾶς, ἡ; V.

Σκιόεις, εντὸς, ὁ, umbrosus: in acc. σκιόεντα Th. σκιὰ, umbra.

Σκιόθηρον, ȣ, τὸ, instrumentum mathematicum, ad umbram indagandam; quod & σκιαθήρας, appellatur; alii expon. horologion, seu instrumentum quo, ex ratione umbrarum, horas, aut etiam alia investigamus; unde etiam σκιόθηρ☉, umbræ indagandæ idoneus, ex σκιὰ, ἡ, & θήρα, ἡ; unde θηράω, &c. vide.

Σκιομαχία, idem quod, & pro σκιαμαχία; id V.

Σκίȣρ☉, SCHIURUS, animalculum caudâ sibi umbram faciens; Anglicè, **Squirrel**: ex σκιὰ, umbra, & ȣρὰ, cauda.

Σκιόωντο, Ion. & Poet. pro ἐσκιῶντο, 3. pl. imperf. pass. verbi σκιάω, obumbro, f. άσω. Th. σκιὰ, umbra.

Σκιπωνᾶ☉, ȣ, tardus, lentus; qui baculo innitens incedit. Th. σκήπτω, innitor.

Σκιραφεία, ἡ, lusus scruporum, qui in latruncularia tabella exercetur; sive in abaco latrunculorum; Item σκιραφεῖον, & σκιράφιον, τὸ, aleatorium, forum aleatorum, seu locus in quo tesseris luditur; sic & σκιραφεύω, tesseris ludo, & σκιραφευτὴς, ȣ, ὁ, qui tesserâ ludit; omnia à seq. Th. σκίρ☉, quod pro scrupo sæpe ponitur, sed propriè est frustulum marmoris, quod excidit dum illud scalpitur; quæ fragmenta assulas vocant, &c. V.

Σκίρον, ȣ, τὸ, umbraculum: à σκιά. Sed σκίρα, τὰ, festum quoddam Athenis; unde σκιροφοριών.

ΣΚΙ'ΡΟΣ, ȣ, ὁ, marmoris fragmentum, cæmentum, gypsus: puto à σκίω, pro ξέω, scalpo: hinc seq.

Σκίῤῥ☉, ȣ, ὁ, SCIRRHUS, tumor quidam durus, ut in hepate, liene, quia similis σκίρῳ. Vide præced.

Σκιῤῥόω, ῶ, induro in σκίῤῥον; seu tumefactum induro; ut ὁ σκιῤῥούμεν☉ σπλὴν, i. e. lien qui duro tumore vitiatur; Item σκιῤῥώδης, ε☉, ὁ ϗ ἡ, similis σκίῤῥῳ, vel callosa duritie rigidus, & induratus; ut σκιῤῥώδεις ὄγκοι; Gal. & Metaph. durus, contumax; ut σκιῤῥώδης νόσ☉; apud eund. Gal. omnia à præced. σκίῤῥ☉, tumor durus. Item terra alba, ut gypsus, &c. V. Item σκίῤῥωμα, (sive σκίρωμα;) verbale à σκιῤῥόω; & idem quod σκίῤῥ☉, præced. V.

Σκιρτᾶσθε, saltetis: an legend. σκιρτάσητε; 2. pl. a. 1. imperat. Dor. pro σκιρτήσατε· à

Σκιρτάω, salio, exulto: f. ήσω, perfect. ἐσκίρτηκα, a. 1. imperat. σκίρτησον, άτω, & in 2. pl. σκιρτήσατε. Th. σκαίρω, salio.

Σκίρτημα, τὸ, saltus, i. e. saliendi actus: Item σκίρτησις, ἡ, saltatio, seu exultatio lasciva, lascivia: Item σκιρτητικὸς, saltator, qui exultare, seu lascivire solet; verbalia à præcedent. σκιρτάω; vide.

Σκιρτοπόδης, pedibus, & saltu lasciviens; qui subsultans incedit; in Epigram. ex σκιρτάω, & πȣ̃ς, ποδὸς, ὁ, &c. vide.

Σκιρτικὸς, ȣ, ὁ, petulcus, i. e. saltator lascivus; Itidem à σκιρτάω; V.

Σκιρτῶσιν, 3. pl. præs. ind. act. ejusdem verbi.

ΣΚΙ'ΤΑΛΟΙ, ων, οἱ, homines viles & improbi: à Scitone quodam ob improbitatem celebrato.

Σκιώδης, ε☉, ὁ, ἡ, umbrosus, opacus, obscurus. Th. σκιὰ, umbra.

Σκλέω, & σκλῆμι, durus fum ex nimiâ ariditate, per Sync. pro σκελέω. Them. σκέλλω, exsicco.

Σκλῆμα, τὸ, expon. ossis exsiccatio, est verbale à præced. σκλέω; V.

Σκλῆναι, aruisse, a. 2. inf. verbi σκλῆμι, (quod ex σκλέω, quod vide) perf. ἔσκληκα. a. 2. ἔσκλην. Th. σκέλλω, arefacio.

Σκληραγωγέω, ῶ, durè tracto, minimè indulgenter educo: ex σκληρὸς, quod vide & ἄγω, duco.

Σκληραγωγία, dura educatio, dura tractatio; ut σκληραγωγία τȣ̃ σώματ☉, apud Chrysost. de sacerd. est à præced. σκληραγωγέω; V.

Σκληραύχην, qui durâ est cervice, cui indomita est cervix, ex σκληρὸς, & αὐχὴν, ὁ; V.

Σκληρεῖα, ἡ, duritia, & adjectivè in neut. plur. σκλήρεια ξύλα, ligna dura, à σκληρὸς, ὁ; V. Item σκληρείασις; i. e. durities, secundum Gal. ex σκληρειάω, duram naturam habeo; Itidem ab eod. σκληρός.

Σκληρέγγεως, durum habens solum: Item ἡ σκληρέγγεως, etiam dicitur, pro ἡ σκληρὰ γῆ, solum durum; ex σκληρὸς, & γέα, inusit. extra compositionem, pro γαῖα, & γῆ, ἡ, &c. V. Item σκληρόδερμ☉, duram habens pellem, seu cutem, seu putamen habens durum; ex σκληρὸς, & δέρμα, τὸ, &c. V. Sic & σκληροδίαιτ☉, qui duram vitam vivit, qui victu utitur non molli, nec delicato, sed duro, & dicitur etiam σκληροδίαιτ☉ βί☉, victus durus, seu vita dura; ex σκληρὸς, & δίαιτα, ἡ, &c. V. Item σκληρόθριξ, & σκληρότριχ☉, qui duros habet pilos; ex σκληρὸς, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, &c. V.

Σκληροκαρδία, ας, ἡ, duritia cordis: quasi dicas, σκληρὰ καρδία, durum cor, Matth. 19. 8.

Σκληροκάρδι☉, qui duri cordis est; ex σκληρὸς, & καρδία, ἡ; V. Item σκληροκέφαλ☉, animalculum quoddam, ita dictum, quòd habeat caput saxi duritie, Aëtius, ex σκληρὸς, & κεφαλὴ, ἡ, V.

Σκληρόκηρ☉, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dura cerâ obductus; ut σκληρόκηροι δέλτοι, apud Suid. libelli qui ob ceræ duritiem difficulter scripturam admittunt, diu autem, quæ inscripta sunt retinent; ex σκληρὸς, & κηρὸς, ὁ, &c. V. Σκληροκοίλι☉, qui est duro ventre, seu durâ est alvo; apud Athen. & Diosc. ex σκληρὸς, & κοιλία, ἡ; V. Σκληρόκοκκ☉, dura habens grana; ex σκληρὸς, & κόκκ☉, ὁ; V. Item σκληροπρόσωπ☉, qui dura est facie, seu cordis sui duritiem vultu prodens; ex σκληρὸς, & πρόσωπον, τὸ; V.

Σκληρὸς, ά, ὸν, durus, a, um. Th. σκέλλω, exsicco.

Σκληρόσαρκ☉, qui duram, seu duriusculam habet carnem; ex σκληρὸς, & σὰρξ, κὸς, ἡ; V. Item σκληρόστρακ☉, testâ durâ opertus; ex σκληρὸς, & ὄστρακον, τὸ, &c. V. Item σκληροσώματ☉, qui durum corpus habet; ex σκληρὸς, & σῶμα, ατ☉, τὸ, &c. V.

Σκληρότης, ητ☉, ἡ, durities: à præcedente.

Σκληροτράχηλ☉, ȣ, duræ cervicis homo, pertinax: Metaph. ab equo indomito; ex σκληρὸς, durus, quod vide, & τράχηλ☉, ȣ, ὁ, collum.

Σκληρύνω, induro: f. υνῶ, a. 1. ἐσκλήρυνα, a. 1. sub. act. σκληρύνω, ῃς, ῃ, imperf. passiv. ἐσκληρυνόμην, ȣ, ετο, a. 1. ind. pass. ἐσκληρύνθην, ης, η, a. 1. subj. passiv. σκληρυνθῶ, ῇς, ῇ à σκληρὸς, durus. Them. σκέλλω, arefacio

Σκληρόφθαλμ☉, qui duris est oculis, seu qui durâ lippitudine laborat; undè σκληροφθαλμία, lippitudo dura; morbus occulorum, de quo vide Æginet. l 3. c. 22. ex σκληρὸς, & ὀφθαλμὸς, ὁ, &c. V.

Σκληρυντικ☉, durandi vim habens, seu indurandi; ut σκληρυντικὰ φάρμακα, apud medicos, est verbale à præced. σκληρύνω, duro; obduro; ut in Ep. ad Rom. c. 9. ὃν θέλει, ἐλεεῖ, ὃν δὲ θέλει σκληρύνει, &c. V. Item σκληρώδης, duritiem præ se ferens, naturâ & qualitate, à σκληρὸς, ὁ; V. Item σκλήρωμα, τὸ, duritia; scirrhi species, de quo Ægin. l. 3. est verbale à σκληρόω; V. Item σκληρῶς, durè, duriter, est adverb. à σκληρὸς, ὁ; V.

Σκληρῶ, Dor. pro σκληρȣ̃, gen. à σκληρὸς; q. v.

Σκληφρὸς, ὁ, cujus corpus exaruit, & attenuatum est, seu emarcuit, est à σκλέω, vel σκλῆμι, & præt. ἔσκληκα, idem quod & per Sync. factum ex σκελέω, idem cum Them. σκέλλω, &c. V.

Σκνιφὸς, cæcutiens, hebes visu; nam Attici tenebras, i. e. σκότ☉, τὸ, σκνιφὸς, vocant.

Σκνιπὸς, ὰ, ὸν, parcus, a, um: quasi à σκνὶψ, culex, quod sit μικρόδοξ☉, parvi cibi.

Σκνιφὸς, ἡ, ὸν, hebes visu. Att. est σκότ☉, nempè κνέφας.

Σκνὶψ, ιπὸς, ὁ, vermiculus erodens ligna, culici similis; est idem quod, & pro κνὶψ, ιπὸς, ὁ, à κνίζω, seco, rado; quod à Them. κνάω, vel κνῆμι, &c. V. Item

σκνιπὸς, ȣ, ὁ, sordidus, avarus, pro κνιπὸς, ὁ, &c.

Σκοιὸς, ȣ, validus.

Σκολιὰ, τὰ, carmina convivalia, in quibus, fortium virorum laudationes, continebantur, ea canebant duntaxat eruditi; sic dicta quòd carmen à primo textum nequaquam à proximo, sed ordine flexuoso ultro citroque exciperetur, à sing. σκόλιον; V. Item Σκολιάζω, obliquo, in proverb. Salom. & σκολιαίνω, tortuosum reddo; omnia à seq. Them. Σκολιὸς; V.

Σκολιῇσι, dat. plur. Ion. f. gen. pro σκολιαῖς, à σκολιός.

Σκολιόγραπτος, tortuosis notis pictus; ex σκολιὸς, ὁ, & γραπτὸς, ὁ; à Them. γράφω, &c. V. Item σκολιόνειρος, qui pravis, & terrificis somniis utitur; ex σκολιὸς, & ὄνειρος, ὁ; à Them. ὄναρ, indecl. &c. V. Item σκολιοπλανὴς, oblique incedens; ex σκολιὸς, & Them. πλάνη, ἡ, unde πλάνης, ητος, ὁ, &c. Vide.

Σκόλιον, (accentu in primam retracto) carmen seu canticum quoddam convivale, &c. V. σκολιὰ, τὰ; à Them. σκολιός.

ΣΚΟΛΙΟ'Σ, ὰ, ὸν, tortuosus, a, um; obliquus; & per Metaph. parvus, asper, difficilis.

Σκολιότης, ητος, ἡ; q. d. tortuositas, curvitas: Item pravitas: à praeced. Them. σκολιὸς; V.

Σκολιόφρων, qui prava cogitat, qui pravâ est mente; ex σκολιὸς, & φρὴν, cujus comp. pleraque desinunt in φρων, mutando η, in ω, &c. V.

Σκολιόω, tortuosum reddo: à praeced.

Σκολίωμα, τὸ, expon. anfractus, tortuositas: Item σκολίωσις, ipsa actio intorquendi, seu reddendi tortuosum: Item, q. d. tortuositas; sed est etiam, morbi nomen, apud medicos, cum spinae vertebrae loco moventur, & in latus inclinant; & apud Hippocr. omnis spinae depravatio sic dicitur, teste Gal. utrumque verbale à σκολιόω, ῶ, intorqueo, &c. V. Item σκολιῶς, intortè, obliquè, tortuosè; Item pravè, est adv. à Th. σκολιὸς, ὁ; V.

Σκόλλυς, ὁ, villus: quia σκολιὸς, intortus.

Σκολομαχαίριον, ȣ, τὰ, ferramentum chirurgicum, ad paxilli figuram accedens, ut ratio nominis loquitur, cujus in exscindendis radicitùs verrucis formicisque usus erat; ex σκόλος, vel σκόλοψ, & μάχαιρα, ἡ; V.

ΣΚΟΛΟ'ΠΑΞ, ακος, ὁ, gallinago avis; vel piscis quidam à rostro extenso, instar σκόλοπος.

Σκολόπαξ, praeced. dicitur esse avis, quae in arbore nunquam sedet; teste Arist. An. 9. 8.

Σκόλοπας, palos, acc. pl. à σκόλοψ, οπος, ὁ.

ΣΚΟΛΟΠΕ'ΝΔΡΑ, ας, ἡ, SCOLOPENDRA, animal ex genere multipedum.

Σκολόπενδρα, praeced. sive σκολοπένδριον, τὸ; est etiam herbae nomen; apud Diosc. Gal. & Theophr. &c. V. Sed σκολόπενδρα, animalculum dici existimatur, quasi ἴχουσα σκόλοπα, ἐν τῇ ἕδρᾳ; quia in extremo, quod caudae loco est, supereminet corniculum, quasi radius atque impactus aculeus; atque inde σκολοπία nominatur; à Th. σκόλοψ, οπος; V.

Σκολοπίζω, palo infigo; i. e. σταυρόω; & in pass. σκολοπίζομαι, palo infigor, seu palus mihi adigitur, palo trajicior: Item σκολοπόεις, εντος, ὁ; palis, seu vallis, abundans; omnia à Them. σκόλοψ, οπος, &c. V. Unde etiam σκολοπία, ἡ; vide paulò ante in σκολόπενδρα;

Σκόλος, spinae species, quia σκύλλει, i. e. offendit.

ΣΚΟ'ΛΟΨ, οπος, ὁ, palus praeacutus, vallus, surculus: veluti σκόλȣ ὄψ, spinea facies.

Σκόλλυθρος, ȣ, humilis, parcus: an à σκελλὸς, aridus? quia parci se aridos gerunt.

ΣΚΟ'ΛΥΜΟΣ, ȣ, ὁ, SCOLYMUS, cardui species: quasi à σκόλος· aut à seq.

Σκολυμώδες φύλλον, folium carduo simile; à praecedent. Them. σκόλυμος, ὁ; V.

ΣΚΟΛΥ'ΠΤΩ, lacero, evello.

Σκόλυφρος, tetricus qu. σκόλιον φέρων.

Σκομβρίζω, murmuro, γογγύζω: Hesych. & Suid. sed dicitur etiam de lascivum quendam ludum exercentibus; ut iidem testantur; à seq. Them. σκόμβρος; V. Unde etiam derivatum invenitur, σκομβρίδες, de quibusdam piscibus.

ΣΚΟ'ΜΒΡΟΣ, ȣ, ὁ, SCOMBRUS, piscis marinus.

Σκοπαῖος, vel potius σκαπαῖος, ȣ, ὁ, nanus.

Σκοπάρχης, seu σκόπαρχος, speculatorum, seu exploratorum praefectus, qui speculatoribus seu exploratoribus praeest, ex σκοπὸς, & ἀρχὴ, ἡ, unde ἀρχὸς, ἡ, &c. V.

Σκοπεῖ, 3. sing. praes. ind. &

Σκόπει, praes. imperat. &

Σκοπεῖν, praes. inf. verbi σκοπέω; quod vide.

Σκόπελος, ȣ, ὁ, SCOPULUS, locus altus; unde σκοπεῖν licet. Them. σκέπτομαι, circumspicio.

Σκοπεύω, speculor, intueor, contemplor; vide seq. σκοπέω; unde etiam verbale σκόπευσις, contemplatio.

Σκοπέω, ῶ, & Ion. σκοπεύω, speculor, considero: praes. imperat. σκοπέε, ει, & in pl. σκοπέετε, εῖτε, praes. part. σκοπέων, ῶν, f. ήσω, p. ἐσκόπηκα. Them. σκέπτομαι, circumspicio: f. σκέψομαι· p. ἔσκεμμαι, ψαι, πται, praet. m. ἔσκοπα.

Σκοπῇ, 3. sing. praes. sub. act. verbi praeced.

Σκοπή, ῆς, ἡ, specula: &

Σκοπιὰ, ᾶς, ἡ, specula. Them. σκέπτομαι, circumspicio: f. ψομαι, p. m. ἔσκοπα.

Σκοπιαζέμεν, Ion. seu Dor. pro σκοπιάζειν, praes. inf. act. à

Σκοπιάζω, speculor; à σκοπιὰ; quod vide.

Σκοπιῇ, ῆς, dat. & gen. Ion. à σκοπιὰ, ᾶς, ἡ, specula; q. v.

Σκοπιήτης, ȣ ὁ, speculator, explorator, à praeced. σκοπιὰ, ἡ; V.

Σκόπιμος, qui veluti scopus spectatur; quem veluti scopum nobis proposuimus; Suid. est à σκοπέω, vel σκοπεύω; V.

Σκοπωρὸς, custos speculae, seu qui è specula contemplatur, aut explorat: unde σκοπωρέομαι, ȣ̃μαι, speculor, seu velut ab alta specula prospiciens, observo; Item in insidiis collocatus, speculor, & observo: ex σκοπιὰ, ἡ, & ȣ̃ρος, ὁ, custos, inspector; cujus comp. varia mutant ȣ, in ω, per ἔκτασιν.

Σκοπὸς, ȣ, ὁ, ἡ, speculator, inspector, custos, princeps: qui σκοπεῖ, seu σκέπτεται. Est &

Σκοπὸς, ȣ, ὁ, SCOPUS, finis; id quod acturus σκοπεῖ. Angl. Scope. Them. σκέπτομαι, circumspicio: perf. m. ἔσκοπα.

Σκοποῦντα, acc. sing. m. g. &

Σκοποῦντες, nom. pl. part. praes. verbi σκοπέω; q. v.

Σκορακίζω, ad corvos abire jubeo: à κόραξ· cum maledictis persequor, contumeliosè repello· σκορακισμὸς, contumelia. Hinc ἀποσκορακίζειν, ἀποδοκιμάζεσθαι· ἀποσκορακισμὸς, ἐξουδένωσις.

Σκορακισμὸς, ȣ̃, ὁ, propriè est contumeliosa repulsio, quâ aliquem ad corvos amandamus, & in malam crucem facessere jubemus; Plut. est verbale à praeced. σκορακίζω, amando aliquem, & jubeo abire in malam rem, aut crucem, &c. V.

Σκορδινάομαι, pandiculor: est extendere membra cum oscitatione: ut faciunt qui à somno surgunt. An à κόρος & δινεῖσθαι, accedit enim ille motus ex satietate & fastidio. Them. σκόροδον, allium.

Σκορδίνημα, τὸ, pandiculatio, est verbale a praeced. σκορδινάομαι; vide pro quo etiam dicitur σκορδινισμὸς; idem, tanquam verbale, à σκορδινίζω; ab eod. Them. σκόροδον.

Σκόρδον, τὸ, idem quod & pro seq. Them. σκόροδον, τὸ; V.

Σκορδοπώλης, alliorum venditor; ex σκόρδον, τὸ, idem quod σκόροδον, & πώλης, à πωλέω; V. Sic & σκορδοειδὴς, allii speciem gerens; ex σκόρδον, τὸ, & εἶδος, τὸ, &c. V.

Σκόρδιον, SCORDIUM; herba quae allii odorem resipit, in malignis morbis efficax: à σκόροδον.

Σκοροδάλμη, muria, in qua intritum allium; ex σκόροδον, τὸ, & ἅλμη, &c. vide.

Σκοροδίζω, alliis pasco, seu cibo, & Metaph. ad lacrymas cogo; sed expon. etiam ante pugnam gallinaceos alliis praemunio; Item σκορόδιον, τὸ, allii caulis, aut ipsum allium: Item σκοροδομίκτης, q. d. alliaris; ut σκοροδομικτον ἴχθυ φύσιν; allii naturam refert: Item σκοροδόω, unde σκοροδοῦν: expon. συνȣσιάζειν; Item σκοροδών, ῶνος, ὁ; plantarium pro alliis; omnia à seq. Th. σκόροδον; V.

ΣΚΟ'ΡΟΔΟΝ, ȣ, τὸ, allium: q. σκῶρ ὄζειν, quod foedè oleat. Hinc σκοροδίζω, alliis pasco: σκορδινάομαι, pandiculor, extendo membra cum oscitatione.

Σκοροδέω, σκοροδοῦν, & σκοροδών; vide paulò ante cum σκοροδίζω.

Σκόρπαινα, ἡ, idem quod σκορπὶς; id vide.

Σκορπαίνω, σκορπιόομαι, & σκορπιόω; exaspero, exacerbo, irrito; omnia à Th. σκορπί@; unde etiam σκορπίδιον, diminut. ab, vel idem cum σκορπί@, quum pro bellico instrumento ponitur; item, σκορπιόεις, ad scorpium pertinens; ab eod. Th. σκορπί@, ὁ, V.

Σκορπίζομαι, dissipor, dispergor; Joh. 16. Est pass. ab act. seq. σκορπίζω, V.

ΣΚΟΡΠΙ'ΖΩ, dissipo, spargo: fut. ίσω. perf. ἐσκόρπικα. a. 1. pass. ἐσκορπίσθην. a. 1. sub. pass. σκορπισθῶ, ῇς, ῇ. qu. à σκαίρω.

Σκορπιόδηκτ@, à scorpione morsus; ex σκορπί@, ὁ, & Th. δάκνω, f. δήξω, ut à δήκω; unde δήκτης, ὁ, &c. V. Item, σκορπιόπληκτ@; à scorpio percussus; ex σκορπί@; & πλήσσω, vel πλήττω; f. ξω; unde, πληκτὸς, ὁ, &c. V.

ΣΚΟΡΠΙ'ΟΣ, ȣ, ὁ, SCORPIUS, serpens: Angl. Scorpion. παρὰ τὸ σκορπίζειν τὸν ἰὸν, à spargendo veneno.

Σκορπίȣρ@, scorpionis caudam habens; cujus cauda scorpionis caudæ similis est; unde σκορπίȣρον, τὸ, herbæ nomen, cujus semen, caudæ scorpionis simile est; de qua Diosc. l. 4. c. ult. ex σκορπί@, ὁ, & ȣρὰ, ἡ, &c. V.

Σκορπιόω, & σκορπιόεις, vide supra in σκορπαίνω; piscis quidam; fœm. à σκορπί@, pro pisce; item, σκορπὶς, ίδ@, ἡ, & σκόρπαινα, ἡ.

Σκορπισθῆτε, 2. plur. a. 1. sub. pass. verbi σκορπίζω.

Σκορπισμὸς, ȣ, ὁ, dispersio, dissipatio; est verbale à σκορπίζω, σκορπίζομαι, V.

Σκορπίτης λίθ@, scorpites; gemma; Plin. 37. 10. à Th. σκορπί@, V. Item, Σκορπιώδης, ε@, ὁ ϗ ἡ, scorpioni similis; item, scorpioni similis, i. e. ad iracundiam pronus, qui facilè irritatur, ut scorpio, vel etiam venenosus, perniciosus; itidem, à σκορπί@, ὁ, scorpio; item signum cœleste; & piscis quidam, apud Aristot. sed est & plantæ genus scorpio similis; sic etiam dicitur coma plexilis puerorum, cincinnus crinium in acumen desinens; item, tormenti bellici genus quod Cæsar quoque scorpionem appellat; sic dictum, quoniam aculeum desuper habet erectum, &c. V.

Σκοτάζω, obscuro, tenebras induco; unde verbale, σκοτασμὸς, ὁ, caligo, obscuritas; item, σκοταῖ@, ὁ, tenebrosus; sed dicitur etiam aliquis, aliquid facere σκοταῖ@, i. e. vesperi, cum nox terram tegit tenebris; omnia à Th. σκότ@, ὁ, sive τὸ, &c. V.

Σκοτεινὸς, ἡ, ὸν, tenebrosus, a, um: nom. pl. n. g. σκοτεινά. Th. σκότ@, ε@, τὸ, caligo.

Σκοτάω, aufugio, clam scil. & tenebricoso tempore; item, σκοτία, ἡ, tenebræ; & σκοταῖ@, tenebricosus, & Σκοτίας, ȣ, ὁ, tenebrio fugitivus; omnia itidem ab eodem Them. σκότ@, τὸ, V.

Σκοτίζω, tenebras alicui offundo, obscuro: f. ίσω. perf. ἐσκότικα. perf. pass. ἐσκότισμαι. perf. part. ἐσκοτισμέν@, η, ον obtenebratus: a. 1. pass. ἐσκοτίσθην, ης, η, a. 1. imperat. pass. σκοτίσθητι, ήτω, & in 3. pl. σκοτισθήτωσαν, a. 1 sub. pass. σκοτισθῶ, ῇς, ῇ. f. 1. pass. σκοτισθήσομαι, obscurabor. Th. σκότ@, tenebræ.

Σκότι@, ȣ, tenebrosus, tenebricosus; item obscuris natalibus ortus, spurius: ab eod. Th.

Σκοτοδασυπυκνόθριξ, nigrum, hirtum spissumque capillitium habens; ex σκότ@, δασὺς, πυκνὸς & θρὶξ, qua vide.

Σκοτοδινέω, ῶ, idem quod seq. σκοτοδινιάω, V. Item, σκοτοδινία, tenebricosa vertigo; à σκοτόδιν@, V.

Σκοτοδινιάσαι, a. 1. inf. act. à

Σκοτοδινιάω, tenebricosâ vertigine laboro: ex σκότ@ & δίνη, vortex.

Σκοτόδιν@, ȣ, ὁ, tenebricosa vertigo; quum omnia circumagi, & in orbem verti videntur; accedentibus etiam tenebris, ut æger etiam visu privetur; ex iisd. cum præced. σκοτοδινιάω, V.

Σκοτόεις, εντος, ὁ, tenebrosus, tenebricosus. Th. σκότ@.

Σκοτοβόρ@, dolosus, subdolus; quasi, qui hostem in tenebris, & clam devoret; ex σκότ@ & βόρ@, ὁ, &c. V. Item, σκοτόμαινα, nox, caligo nocturna, profunda nox; quippe, in qua, μαίνεται ϗ ἀνακτᾶται τὰ ξένια; i. e. in qua, quasi insaniant, furiant, agitenturque cœlestia; Etym. ex σκότος & μανιὰς, à Th. μαίνομαι, V. Vel potius sic vocatur caligo nocturna, Doricâ dialecto, qua μὰν pro μίω, dici tradit, Eust. atque sic erit idem quod, & pro seq. σκοτομήνη, V. Item, σκοτομήδης, fraudulentus, qui occultè, atque in tenebris consilia captat, atque agitat; Eust. ex σκότ@ & μήδ@, τὸ, &c. V. Item, σκοτομηνία, ἡ, nox illunis; nox, quâ luna non lucet, &c. V. seq.

Σκοτομήνη, ης, ἡ, tenebrosa vel illunis nox: &

Σκοτομήνι@, ȣ, ὁ, ἡ, illunis, Epith. noctis, ex σκότ@, tenebræ, & μήνη, luna.

ΣΚΟ'ΤΟΣ, ȣ, ὁ, vel ε@, τὸ, tenebræ, caligo. q. à σκιὰ, umbra. Hinc σκοτόεις, εντ@, ὁ, tenebrosus: σκοτεινὸς, ȣ, idem. σκοτόω, obscuro: σκοτίζω, idem. σκότωμα, ατ@, τὸ, vertigo.

Σκοτώδης, ε@, ὁ ϗ ἡ, tenebrosus, tenebricosus; Plut. à σκότ@, ὁ, vel τὸ, V. Item, σκότωμα, τὸ, vertigo; inordinatus motus spirituum, in cerebri ventriculis, quando omnia circumagi videntur; unde, σκοτωματικὸς, ὁ, vertiginosus; item, qui vertigines facit: & σκοτωματικὸν πάθ@, idem quod σκότωμα; sic & σκότωσις, εως, ἡ, idem cum σκότωμα; sed exp. etiam, tenebricosa lucis obscuritas; item, obscuratio; Plut. omnia verbalia, à σκοτόω, όομαι, V.

Σκοτόω, obscuro, tenebras induco. f. ώσω. p. ἐσκότωκα. præs. pass. σκοτόομαι, ȣ̃μαι, tenebrosus fio. perf. pass. ἐσκότωμαι. perf. part. ἐσκοτωμέν@, η, ον. à præced.

Σκȣτάριον, cetra. Gl. Cyr. Ex Lat. q. parvum scutum.

Σκυβαλίζω, rejicio tanquam σκύβαλον, seu habeo loco σκυβάλȣ; & general. vilipendo, aspernor; item, rejicio; item, σκυβαλικὸς, ut σκυβαλικὸν ἀργύριον; argentum excrementitium, & vile; utrumque à σκύβαλον, τὸ, V.

Σκυβάλισμα, ατ@, τὸ, rejectamentum. Th. σκυβαλον.

Σκυβαλισμὸς, ȣ, ὁ, rejectio alicujus rei quam vilipendimus; ut præced. σκυβάλισμα, est ipsa res quam rejicimus, seu objicimus; & utrumque verba'e à σκυβαλίζω, V. Sic & σκυβαλώδης, ε@, ὁ ϗ ἡ, fœculentus; unde neut. σκυβαλῶδες, exp. etiam retrimentum, fæx, à Them. σκύβαλον, τὸ, V.

ΣΚΥ'ΒΑΛΟΝ, ȣ, τὸ, stercus, fimus, quisquiliæ. q. τοῖς κυσὶ βαλλόμενον.

Σκυβελίτης οἶν@, vide τρέχυμα, à τρέχω.

Σκυδμαῖν@, ȣ, ὁ, tetricus, vultuosus; tristem vultum præ se ferens; à σκυδμαίνω, seq. V.

ΣΚΥΔΜΑΙ'ΝΩ, irascor, tristi vultu sum. q. à σκύζω, ad iram concito.

Σκύζα, ης, ἡ, catulitio, libido, & appetitus coitus; à seq. σκυζάω, ῶ, q. d. canio, &c. V.

Σκυζάω, catulio, de canibus appetentibus catellos. Th. κύων, canis.

Σκυζομένῳ, irato, dat. sing. part. præs. pass. à

Σκύζω, placidè admurmuro, ut canis; item irrito. præs. pass. σκύζομαι, placidè admurmuro; item ad iram provocor, irascor. Th. κύων, canis.

Σκύθομαι, succenseo, &c. Idem quod, & à Th. σκυδμαίνω, V.

Σκύθα, voc. sing. &

Σκύθαι, nom. pl. à

ΣΚΥ'ΘΗΣ, ȣ, ὁ, SCYTHA, qui est è Scythiâ. Accipitur & pro fero. Hinc Σκυθικὸς, Scythicus, Σκυθιστὶ, adv. Scythicè, q. à seq.

Σκυθρὸς, ȣ̃, vultum præferens iratum & tetricum. Th. σκυδμαίνω, irascor.

Σκυθίζω, Scythas imitor; item, idem quod μεθύω, ebrius sum; intemperanter utor τῷ σκύθῳ; sed σκυθίζομαι, in pass. exp. tondeor; à σκύθος significante ferrum; vel Scythico more rador; Euryp. Item, σκυθικαὶ, scil. κρηπῖδες; calceamenti quoddam genus; item, σκυθὶς, mulier quæ est è Scythia; item σκύθ@, ȣ, ὁ, genus poculi; Scyphus; Athen. l. 11. Omnia à σκύθης, ὁ, V.

Σκυθοπιεῖν, Scythicè potare; Scytharum potationes intemperantes imitari; ex σκύθης & πιεῖν; vide in πίειν; item, Σκυθοτοξότης, Scythicus sagittarius; vel qui in arte sagittaria Scythas imitatur; ex σκύθης, ὁ, & τοξότης, ὁ, V.

Σκυθράζω, sum vultu tetrico & mœsto, mœstum vultum gero; sed σκύθραξ, exp. adolescens, puber; utrumque à præced. σκυθρὸς, V.

Σκυθρωπασμὸς, vultus tetricus, & mœstus; supercilium tetricum; Plut. est verbale à seq. σκυθρωπάζω, V.

Σκυθρωπάζω, f. άσω, contristor, mœstus sum: &

Σκυθρωπὸς, ȣ̃, ὁ, ἡ, qui est vultu tetrico, mœsto, torvo: ex σκυθρὸς, quod vide, & ὢψ, ὠπὸς, ὁ, vultus. Them. ὄπτομαι, video.

Σκυθρωπῶς, vultu tetrico, & superciliis contractis; ut σκυθρωπῶς ἔχειν, molestum esse; est adv. a præced. σκυθρωπὸς, V.

Σκυλακεία, ἡ, canum admissura; item, canum, seu catulorum educatio; item, σκυλάκευμα, τὸ, pro catulo ponitur; utrumque à σκυλακεύω, canes admitto; item, canes, seu catulos alo seu educo; sic & σκυλακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, conveniens σκύλακι, unde τὸ σκυλακῶδες, Metaph. dicitur, de puero, habente aliquid in quo σκυλακῶν naturam imitabatur; sed exp. etiam, inverecundus, caninus; unde τὸ σκυλακῶδες, est frons inverecunda, impudentia; item, blanditiæ; omnia, à seq. σκύλαξ, ακος, V.

Σκύλακας, acc. pl. &

Σκυλάκεσσιν, dat. pl. Ion. à σκύλαξ, quod vide.

Σκυλάκιον, ȣ, τὸ, catellus, dimin. à seq.

Σκύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, catulus, propriè canis. Th. ὑλάω, latro.

Σκυλακώδης, vide paulo ante cum σκυλακεία.

Σκυλαία, ας, ἡ, spolia, &c. Idem quod & à σκῦλον, τὸ, V.

Σκυλάω, ῶ, SPOLIO, pro συλάω, quod vide.

Σκυλήτεια, ἡ, spoliatrix, deprædatrix, compilatrix; est à σκυλάω; præced. V. Item, σκυλεύματα, spolia; Euryp. est neut. plur. à sing. σκύλευμα, spolium; verbale à seq. σκυλεύω, V.

Σκύλια, τὰ, caniculæ pisces; à σκύλαξ, ακος, V.

Σκυλεύσαντες, nom. pl. a. 1. part. act.

Σκυλεύω, idem cum συλάω, vel συλάω, ῶ, spolio. f. εύσω. Them. σύλη, ης, ἡ, spolium.

Σκυλῆσαι, a. 2. inf. pass. &

Σκύλλȣ, vexator, præs. imperat. pass. à

ΣΚΥ'ΛΛΩ, vexo, molestiam exhibeo. f. υλῶ. præs. pass. σκύλλομαι, vexor.

Σκύλλος, idem quod & pro σκύλαξ, vide.

Σκύλμα, τὸ, vellicatio; unde in Epigr. σκύλματα κόμης; exp. laniatus comæ; est verbale à σκύλλω, ομαι, V.

Σκυλμανεῖς, 2. sing. f. 1. act. verbi σκυλμαίνω, irascor. f. ανῶ. idem quod σκυδμαίνω.

Σκυλμὸς, ȣ̃, ὁ, vexatio; à Them. σκύλλω, vide.

Σκυλλοπρόσωπος, idem quod κυνοπρόσωπος, qui canina est facie; nam σκύλλος; idem est quod σκύλαξ, & utrumque comp. cum πρόσωπον, τὸ, vide.

Σκῦλον, ȣ, τὸ, præda, SPOLIUM. Angl. Spoyl. idem quod σῦλον, ȣ, τὸ, Th. σύλη, spolium.

Σκῦλον, τὸ, præced. scribitur etiam σκύλον, τὸ, spolia, exuviæ; propriè quæ mortuis detrahuntur; ut σκῦλα φρύγια; apud Euryp. Item, peculiariter sic dicitur, pellis feræ alicui detracta; in qua signif. legitur & σκύλος, in Epigr. quod & de corio, quo vestitur castaneæ nucis caro, dicitur apud Nicand. &c. V.

Σκυμνεύω, alo catulum meum, seu catulos meos; ut, σκυμνεύω νεβρȣ̀ς, alo catulos qui mei sunt hinnuli, seu pulli; item, σκυμνίον, τὸ, parvus catulus; item, simpl. catulus; & de catulo leporis, apud Xen. Utrumque à seq. σκύμνος, V.

Σκύμνος, ȣ, ὁ, catulus leonis; item catulus in genere. Them. κύων, canis.

Σκύμνας, acc. pl. Dor. pro σκύμνȣς· à præced.

Σκυμνοτοκεῖν, catulos parere, sed dicitur & de piscibus; apud Aristot. ex σκύμνος & τίκτω; in præt. med. τέτοκα; unde τοκεὺς, εως, &c. V.

ΣΚΥ'ΝΙΟΝ, ȣ, τὸ, summa palpebra, cilium. q. à σκιάζω, quod oculos tegat.

Σκύρειον, τὸ, herba, quæ & erythrodanum; pro qua, apud Nic. in Ther. legitur σκύρα, τὰ, item, σκυρία, ῶ, unde σκυρωθῶσι, apud Hesych. exp. λιθωθῶσι; item, σκυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, exp. petricosus; omnia à Th. σκίρος, ὁ, V.

Σκῦρον, SCYRUM, nomen urbis.

Σκυρωτὴ ὁδὸς, quænam fuerit vide apud Pindar. Pythior. Od. v. 277. 9. in Græcis Scholiis.

Σκυρωτὴ ὁδὸς, exp. ἀπόκρημνος, i. e. τραχεῖα, σκληρὰ, prærupta, aspera, &c. à σκυρόω, V.

Σκυτάλη, ης, ἡ, & Dor. α, & Poët. σκύταλον, τὸ, scutica, fustis, clava. σκυτάλαι, dicuntur etiam vectes seu phalangæ. Th. σκῦτος.

Σκυταλίας, ȣ, ὁ, σκυτάλῃ æquans; seu instar σκυτάλης, teres & oblongus; item, σκυταλία σικύα, cucumis; & σκυταλίας σικύος; idem, apud Theophr. ut & σκυταλίας αὐλὸς, apud Athen. l. 4. quoniam crassitudinem σκυτάλης, æquat; item, σκυταλὶς, ίδος, ἡ, idem cum σκυτάλη, V. Unde, σκυταλίδες, sunt etiam instrumenta ad ignem jaculandum; sic etiam dicuntur digitorum ossa, quod eo ordine sint disposita, ut velut in acie stare videantur; nam σκυτάλη, turmam equitum significat; item, σκυτάλιον, τὸ, idem cum σκυταλὶς & σκύταλον, τὸ, clava, fustis; unde σκυταλόω, ῶ, fuste cædo; unde, σκυταλȣμένη, exp. ξύλῳ τυπτομένη; & σκυταλωτοὶ τράχηλοι, i. e. οἱ ῥαβδωτοὶ, virgati; Etym. omnia à præced. σκυτάλη, ἡ, V.

Σκυταληφόρος, claviger, scuticam, virgam, vectem, & omnia ferens, quæ σκυτάλης, nomen obtinent; item, tabellarius, epistolam ferens; ex σκυτάλη, ἡ, & φόρος, ὁ, &c. V.

Σκυτεῖον, τὸ, sutrina, officina sutoris; à seq. σκυτεὺς, V.

Σκυτεὺς, εως, ὁ, cerdo, qui artem sutoriam exercet. acc. pl. σκυτέας. Th. σκῦτος, corium.

Σκυτεύω, f. εύσω, artem coriariam seu sutoriam exerceo, sum cerdo, à præced.

Σκυτικὸς, ȣ̃, ὁ, coriaceus; item ἄνθρωπος σκυτικὸς, coriarius, cerdo; & σκυτικὴ, scil. τέχνη, ars coriaria; Plat. ut & σκύτινος, ȣ, ὁ, idem, coriaceus; ut, σκυτίνῳ μάστιγι; apud Athen. l. 12. omnia, à Th. σκῦτος, τὸ, V.

Σκυτοβραχίων, coriaceum, seu loreum brachium habens; Athen. l. 12. ex σκῦτος, τὸ, & βραχίων, ὁ, V. Item, σκυτοδεψέω, pelles mollio, seu subigo, ut coriarii solent; unde σκυτοδέψης, coriarius, qui pelles subigit, & parat, emollitque; item, σκυτοδεψικὸς, ȣ̃, ὁ, ad coriarium pertinens; ut σκυτοδεψικὴ κόπρος; sordes, quæ in coriariorum officinis reperiuntur, à pellibus nimirum quas parant, abrasæ; quidam exp. fæces pellium; omnia ex σκῦτος, τὸ, & δέφω, f. ψω. &c. V.

ΣΚΥ'ΤΟΣ, εος, τὸ, corium, pellis, CUTIS, SCUTICA. q. à ξύω, quod olim scribebant σκύω, seco. Corium enim κείρεται, ab animali. Hinc σκύτινος, ȣ, coriaceus: σκυτάλη, ης, ἡ, flagrum: σκυταλὶς, ίδος, ἡ, idem.

Σκυτοτομέω, artem sutoriam exerceo; facito artem incidendi coria; item, σκυτοτομικὸς, ad σκυτοτόμον pertinens; unde, σκυτοτομικὴ, scil. τέχνη, ars sutoria, seu ars sutorum, calceariorum, & loriariorum; omnia, à seq. σκυτοτόμος, ὁ, V.

Σκυτοτόμος, ȣ, ὁ, ἡ, qui coria in suum usum scindit ad lora, calceos, &c. sutor: à σκῦτος, εος, τὸ, corium, & τέμνω, scindo, seco. præt. m. τέτομα.

Σκύφιον δέπας, poculum scypho simile; à seq. σκύφος, V. Sed σκυτοφάγος, qui coriis vescitur, Poll. ex σκῦτος & φάγω, vide.

ΣΚΥ'ΦΟΣ, ȣ, ὁ, & εος, τὸ, SCYPHUS, quia κυφόν· aut à σκάπτω, quia excavatum.

Σκύφωμα, τὸ, idem cum Th. σκύφος, τὸ, V.

Σκωλήκησις, idem quod σκωλήκασις, id V. Item, σκωληκιάω, vermibus scateo, seu vermes genero, vermino; ut apud Diosc. l. 3. σκωληκιῶντα ὦτα; exp. vermiculantes aures; item, σκωληκίζω, vermem refero; & σκωληκίζομαι, instar vermium moveor; item, σκωλήκιον, τὸ, diminut. vermiculus; Athen. l. 7. Omnia à Th. σκώληξ, ηκος, ὁ, V.

Σκωληκόβρωτος, ȣ, ὁ, ἡ, qui phthiriasi periit, à vermibus arrosus: ex σκώληξ, ηκος, ὁ, vermis, & βρωτὸς, quod à βρώσκω, comedo.

Σκωληκοτόκος, vermes pariens, procreans, seu generans; unde σκωληκοτοκία, vermium procreatio; & σκωληκοτοκέω, vermes genero, seu procreo; omnia ex σκώληξ, ηκος, & τοκεὺς, έως, ὁ, & τόκος, ȣ, ὁ, &c. V.

Σκωληκόω, ῶ, vermibus infesto, in pass.

σκωλη-

σκωληκόομαι, vermibus infestor, vermiculor, seu vermiculationem sentio; unde verbale, σκωλήκωσις, ἡ, vitium in rebus quæ corruptione vermiculantur; omnia à Th. σκώληξ, ηκος, ὁ, unde etiam σκωληκώδης, εος, ὁ ἡ, vermem imitans; sed exp. & vermiculosus, &c. V.

ΣΚΩ'ΛΗΞ, ηκος, ὁ, vermis: quia non habet κῶλον.

Σκωλοβάτης, animalculum frumento noxium; teste Hesych. vermiculus ei secundum quosdam; ex σκῶλος, ὁ, vel σκῶλον, τὸ, & βαίνω, fut. βήσομαι. præt. βέβηκα, ut à βάω, unde βατέω, &c. V. Item, σκωλοβατίζειν dicuntur claudi qui ligneo pedi innituntur; vel qui grallatoriâ perticâ incedunt; à Plauto, grallatores dicti; ex eod. σκῶλος, vel σκῶλον, & βαίνω, unde βατέω, &c. V.

Σκῶλον, ου, τὸ, offendiculum. An à σκάζω, quia claudicare facit? vide seq.

ΣΚΩ~ΛΟΣ, ου, ὁ, spinæ genus, palus præacutus & præustus.

Σκωλύπτω, pro σκολύπτω, Poët. lacero.

Σκῶμμα, ατος, τὸ, cavillum, sales, dicterium. Them. σκώπτω, quod vide.

Σκῶπες, ῶν, οἱ, ululæ, bubones: à σκώψ, ωπὸς, ὁ. Th. ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox.

Σκωμμάτιον, τὸ, dicteriolum mordax, seu salsum, cavillus: est diminut. à præced. σκῶμμα, τὸ, V. Item, σκώπτης, ου, ὁ, cavillator, derisor; qui scommata & dicteria mordacia in aliquem jactat, seu jactare solet; item, σκωπτικὸς, ὁ, qui scommatis, dicteriisque salsis incessere solet; item, cavillis valens, mordax, dicax, Athen. l. 14. ut & σκωπτόλης, ου, ὁ, cavillis & scommatis gaudens; omnia à seq. Th. σκώπτω, in pass. σκώπτομαι, irrideor cavillis, &c. V.

ΣΚΩ'ΠΤΩ, cavillor, contumelioso gestu subsanno. q. σκῶμμα ἔπω, vel ὄπτομαι, Angl. to scoff. f. σκώψω. præt. ἔσκωφα. perf. pass. ἔσκωμμαι. Hinc σκῶμμα, ατος, τὸ, cavillum: σκώπτης, ου, ὁ, cavillator.

ΣΚΩ'Ρ, gen. σκατὸς, τὸ, stercus oletum.

Σκωραμὶς, ιδος, ἡ, vas in quo ventris onus deponitur; ex præced. σκὼρ & ἀμὶς, vas urinarium, &c. V.

Σκωρία, ας, ἡ, SCORIA, fæx seu sordes metalli, stercus: à præced.

Σκώψ, ωπὸς, ὁ, avis nomen, ex genere noctuarum, Od. ε. vel à σκιὰ & ὄψ, quod noctu canat; vel à σκιὰ & ὤψ, quod noctu acutiùs cernat; vel denique παρὰ τὸ σκαιὰν ὄπα ἔχειν; quod sit infausto cantu; item, σκώψ, est genus saltationis, apud Athen. 9. 14. quod & σκώπευμα, & σκωπίας; à scope ave.

Σκῶψις, εως, ἡ, derisio, quæ fit dicteriis mordacibus & cavillis; cavillatio, est verbale à σκώπτω, σκώπτομαι, &c. V.

Σμᾶνος, εος, τὸ, Dor. pro σμῆνος, quod vide.

Σμαραγδίζω, smaragdum colore refero, smaragdi colorem refero, seu imitor; sic ἶρις, dicitur σμαραγδίζειν, à Basilio, & ab Aretha, a seq. σμάραγδος, ὁ, V.

Σμάραγδος, ου, ὁ, SMARAGDUS, gemma, & idem quod μάραγδος. Hinc σμαράγδινος, η, ον, smaragdinus, a, um.

ΣΜΑΡΑΓΕ'Ω, resono, strepo. f. ήσω. q. μάρας ἄγειν, manus movere.

Σμαραγίζω, f. ίσω, resono. à præc.

Σμάραγνα, quæ & μάραγνα, flagellum.

Σμαράσσω, quod & μαράσσω, splendeo; à μαίρω, luceo.

Σ[ΜΑ]ΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, piscis quidam pusillus: mæna candida. qu. à μαίρω, splendeo.

ΣΜΑ'Ω, & σμέω, abstergo, detergo, purgo: σμήχω, idem. Hinc σμῆγμα, ατος, τὸ, smegma, quo in abstergendo utimur. σμῆξις, εως, ἡ, abstersio; & hinc forte Angl. to smooth.

Σμερδαλέα, & -έον, adv. terribiliter, prope visu: à

Σμερδαλέος, ου, terribilis visu, idem cum σμερδνὸς, quod à σμέρδω, intueor. Them. μέρδω, privo; item intueor.

Σμερδνὸν, q. d. terribiliter; est adv. à seq. σμερδνὸς, V.

Σμέρδνος, εος, τὸ, robur, impetus; i.e. ῥώμη, ὅρμημα, est à præced. σμερδνὸς, V.

Σμερδνὸς, ἡ, ὸν, terribilis: vide in præc.

Σμέω, idem quod Them. σμάω, id vide.

Σμῆγμα, ατος, τὸ, SMEGMA: à σμήχω, idem quod Them. σμάω, abstergo.

Σμηκτικὸς, οῦ, ὁ, detersorius; detergendi, seu abstergendi vim habens; item, σμηκτὶς, ίδος, ἡ, idem cum σμηκτική; ut σμηκτὶς γῆ, terra cui detersoria vis inest; eadem dicitur etiam, σμηκτρὶς, teste Polluce; utrumque ab iisd. cum præced. σμῆγμα, τὸ, id quo in abstergendo utimur; apud medicos, sic dicitur pulvis siccus, qui cuti non unctæ inspergitur ad eam detergendam, Athen. 6. 54. &c. V.

Σμήλη, ης, ἡ, & σμῆμα, τὸ, sapo, smegma; id quo, ad abstergendum, & purgandum utimur; à σμάω, vel σμήχω; quæ V.

Σμήνεσι, & σμήνεσσι, dat. plur. Ion. & Poët. a σμῆνος.

Σμηνίον, ου, τὸ, idem quod, vel diminut. à seq. σμῆνος, καὶ σίμβλον; alveare; Diosc. 2. 109. docet τὴν πρόπολιν, quæ ceræ similis est, inveniri περὶ τοῖς στόμασι τῶν σμηνίων; i. e. circum ora apiariorum, Barbar. in alvearii foribus, Ruellius; circa alveorum aditus, Marcel. Unde, patet aliud esse σμηνίον, & aliud πρόπολιν. Vide seq. Th. σμῆνος.

Σμηνοδόκος, qui excipit apum examina; in Epigr. ex σμῆνος, τὸ, & δέχομαι, Ionice δέκομαι; unde δοχὶς, ὁ, &c. V.

ΣΜΗ~ΝΟΣ, εος, τὸ, examen apum, alveare; sermonis suavitas.

Σμηνουργεῖσθαι, dicuntur apes, quum fetificant, & sua examina ponunt; unde Strab. de apibus loquens; ἐν τοῖς δένδρεσι σμηνουργεῖσθαι dicit; ex σμῆνος, & ἔργον, τὸ, V.

Σμῆξις, εως, ἡ, detersio, abstersio; est verbale à σμήχω, V.

Σμήρινθος, idem quod, & pro μήρινθος, funiculus; id V.

Σμήχω, idem quod σμάω, abstergo.

Σμικρολόγος, sordidus, parcus, avarus, &c. Idem quod μικρολόγος; sic & σμικρολογία & σμικρολογέομαι, idem quod, & pro, μικρολογία & μικρολογέομαι, ut & σμικρολόγως; pro μικρολόγως, &c. V. Sic &, σμικρομερὴς, idem quod, & pro μικρομερὴς, id vide.

Σμικρὸς, ά, ὸν, parvus, a, um, Ion. idem quod μικρός.

Σμικρότερος, minor, pro μικρότερος, & σμικρότης, pro μικρότης; ut & σμικρυνω, pro μικρύνω, &c. V.

ΣΜΙ'ΛΑΞ, ακος, ἡ, & σμίλος, ου, ὁ, taxus, arbor feralis & venenata.

Σμίλαξ, hederæ species, &c. Vide μίλαξ.

Σμιλεύω, scalpello reseco; scalpello vel scalpro, amputo, & præcido; unde verbale σμίλευμα, τὸ, segmen scalpro amputatum; unde neut. plur. σμιλεύματα, τὰ, ramenta, sive rasuræ, quisquiliæ quæ ex corio scalpro coriarii excidunt; item, σμίλιον, τὸ, scalpellus; omnia, à seq. Th. σμίλη, scalper incisorius, &c. V.

ΣΜΙ'ΛΗ, ης, ἡ, scalprum: σμίλιον, ου, τὸ, scalpellum: σμιλεύω, scalpello reseco.

Σμίνθα, mus domesticus, qui vasa escaria σμᾷ.

Σμινθεῦ, voc. sing. à

Σμινθεὺς, Apollo. Sic dictus: quia cum Smintham urbem mures infestarent; animalia infesta confecit, cujus memores beneficii, templum & simulachrum Apollini Sminthεο posuerunt, & figuram muris ad statuæ pedes expressam: vide σμίνθα.

Σμυγεὶς, exustus, a. 2. part. pass. verbi σμύχω, absumo. f. ξω. p. ἔσμυχα. a. 2. pass. ἐσμύγην.

Σμυγερὸς, οῦ, ærumnosus: qui σμύχεται, atteritur malis. Th. σμύχω.

Σμυκτὴρ, idem quod, & pro μυκτὴρ, naris, &c. V.

Σμύξαι, incendere, a. 1. inf. act. verbi σμύχω, inflammo, consumo. f. ξω.

ΣΜΥ'ΡΙΣ, & σμίρις, SMYRIS, lapis quo annularii gemmas exterunt.

Σμυρίτης λίθος, smyrites lapis; Job. 41. à præced. Th. σμύρις, V.

Σμύρνα ης, ἡ, myrrha. Est & nomen urbis, sic dicta à Smyrnâ Amazone.

Σμυρνίζω, myrrhâ imbuo f. ίσω. præt. ἐσμύρνικα. perf. pass. ἐσμύρνισμαι. perf. part. pass. ἐσμυρνισμένος, myrrhâ imbutus: à præced.

Σμύρνιον, τὸ, vel σμυρνεῖον, planta quædam, myrrham resipiens; Diosc. & Nic. est à σμύρνα, præced. idem quod, & pro μύῤῥα, ἡ, V.

ΣΜΥ'ΧΩ, attero, consumo, inflammo. f. ξω. q. à σμάω. Hinc forte Angl. smoke.

Σμωδικὸν φάρμακον, pharmacum ad vibices; est a præced. σμῶδιξ, ικος, vide.

ΣΜΩ'ΔΙΞ, ικος, & σμώδιγξ, ιγγος, ἡ, vibex;

bex, livor ex percussione. q. à σμάω, aut à sequent.

ΣΜΩ´ΧΩ, mando, ere, & convitior. Ion. signif. percutio. q. à σμάω.

Σοβαρβλέφαρος, qui fastuoso & superbo est supercilio; nam supercilia maxime indicant fastum; ex seq. σοβαρὸς & βλέφαρον, τὸ, id V.

Σοβαρεύομαι, insolenter, & fastuosè me infero; superbè incedo; in Epigr. l. 2. est à σοβαρὸς, ὁ, qui concitato gradu, seu impetu fertur; concitatus, mobilis; ut σοβαρὰ πνέα, Aristoph. Item, insolenter sese interens, & obvios quosque submovens; ex quo intelligitur fastuosus, superbus; Plut. à Th. σοβέω, moveo, concito; & in pass. σοβέομαι, abigor, expellor, propellor; item, moveor, concitor, &c. V.

Σοβαρὸν, Poët. pro

Σοβαρῶς, insolenter, superbè: à seq. σοβέω.

Σοβὰς, άδος, ἡ, quæ insolenter se infert; vel quæ citato gradu incedit; Epitheton meretricis; Suid. sed numeratur &, inter ridiculas saltationes; apud Athen. l. 14. est à seq. Th. σοβέω, V.

ΣΟΒΕ´Ω, abigo, expello. f. ήσω. p. σεσόβηκα. Hinc σόβη, ης, ἡ, muscarium. σοβὰς, άδος, ἡ, insolens, de meretrice: σοβαρὸς, ȣ, concitatus, mobilis.

Σόβη, ἡ, flabellum, quo muscæ abiguntur; & in cauda equina sic dicuntur pili longiores, quibus equi muscas abigunt; vel ipsa cauda pilis vestita, cujus motu muscas à se pellunt; in Hippiatr. sed exp. etiam, galea ex pilis equinis; Suid. est à Th. præced. σοβέω, ut & σόβησις; agitatio, expulsio; Plut. verbale ab eod. Th. σοβέω, -έομαι, &c. V. Item, σόβοι, οἱ, dicuntur satyri; παρὰ τὸ σοβεῖν, ut qui citato gradu currant; sunt enim animal perniciissimum; teste Plin. & comm. Dem.

ΣΟ´ΓΧΟΣ, ȣ, ὁ, cucurbita, lactuca leporina.

Σογχώδης, apud Theophr. idem est, & dicitur pro σομφώδης, id V. Sed est à Th. σόγχος, olus agreste in cibis expetitum, &c. V.

Σόδομα, ων, τὸ, nomen urbis. Hebr. secretum.

Σόεις, σοῖς, σόει, σοῖ, 2. & 3. sing. præs. ind. act. verbi σόω, Poët. pro σώζω, servo. Th. σόος, salvus.

Σόῃ, σοῖ, 3. sing. præs. sub. verbi ejusd.

Σοὶ, tibi, dat. sing. à σὺ, tu.

Σοῖο, gen. Ion. pro σȣ̃, vel à σὺ, tu, vel à σὸς, tuus.

Σοῖσι, dat. pl. Ion. pro σοῖς, tuis, à σὸς, tuus. Th. σὺ, tu.

Σολοικία, ἡ, idem quod σολοικισμὸς, id vide.

Σολοικίζω, f. ίσω, refero Solœcos in loquendo, non loquor ut probatus loquendi mos fert: à Σόλοικοι, quod V.

Σολοικισμὸς, ȣ, ὁ, SOLOECISMUS, Angl. a Solecism. quicquid non recte sed perperam fit à præced.

Σολοικιστὴς, ȣ, ὁ, qui in loquendo σολοικίζει, i. e. barbarè loquitur; est verbale à præced. σολοικίζω, V.

Σόλοικοι, οἱ, qui Solis (in urbe Ciliciæ) habitarunt; peculiariter sic appellati sunt ii, qui cum Solis habitarent, Attici tamen essent, aliquantum ab elegantiâ & & venustate sermonis Attici discesserant, & linguâ ex Atticâ & Solicâ mixtâ loquebantur: generaliter barbari omnes, i. e. barbarè & vitiosè loquentes. Th. οἶκος, domus.

Σόλοικος, ut σόλοικος λόγος, oratio vitiosa & prava propter pronunciationem, vel compositionem partium, idem quod, σολοικισμὸς, solœcismus; nec sermones solum vitiosi σόλοικοι appellantur, sed homines etiam, qui certæ alicui culpæ hærent, & qui inepti sunt; Plut. à σόλοι, Soli, quæ urbs fuit Ciliciæ, postea Pompeiopolis dicta; comp. ut præced. cum Th. οἶκος, &c. V. Item, σολοικοφανὲς, έος, τὸ, quod speciem habet solœcismi; Suid. ex σολοικὸν, τὸ, idem quod σολοικισμὸς & φαίνω, &c. V.

Σολομὼν, ῶντος, ὁ, nomen regis. Heb. pacificus.

Σόλος, ȣ, ὁ, discus.

Σόλος, præced. massa erat ferrea, quam exercitationis gratiâ jacere solebant, quæ si lapidea erat, δίσκος appellabatur; sin vero ex ferro fabricata erat, σόλος, dicebatur; orbis ferreus, &c. teste Hom. interpr. in Iliad. ψ. qui ait, δίσκος πλατὺς ἐστὶ καὶ κοιλότερος; ὁ δὲ σόλος, στρογγύλος, καὶ σφαιροειδὴς, &c.

ΣΟΜΦΟ´Σ, ȣ̃, inanis, fungosus, spongiosus.

Σομφότης, ητος, ἡ, inanitas, fungositas; item, σομφώδης, fungosus velut spongia; utrumque à præced. Them. σομφὸς, quod scribitur & σομφός; & substantivè, exp. cucurbita sylvestris, &c. V.

Σόοις, serves, 2. sing. præs. opt. act. verbi σόω, Poët. pro σώζω, servo, quod à

ΣΟ´ΟΣ, ȣ, salvus, incolumis, perfectus. Hinc σόω, Poët. pro σώζω, σώω, vel σαόω, servo. f. ώσω, σωτὴρ, ῆρος, ὁ, servator: σωτηρία, ας, ἡ, salus. Sed

Σόος, σȣ̃ς, est motus corporum, quæ sursum feruntur. Aristot. lib 4. de cœlo, cap. ult. à σόομαι, σȣ̃μαι, ὁρμῶ. Th. σείω.

Σόομαι, in fugam conjicior, fugio; seu incitato cursu feror; unde, σȣ̃, imper; pro σόȣ, curre, apud Hesych. & σούσθω, currat, apud Soph in Ajace; item, σȣ̃σθε, currite, apud Callim. Itidem σȣ̃σθαι, apud Hesych. exp. διώκεται, φεύγει; ab act. σῶ, vel σοόω, fugo, in fugam conjicio.

Σορδισμὸς, ȣ, ὁ, solœcismus in Græco sermone. An. à Lat. sordes?

Σορεύω, f. εύσω, cadavera in loculo condo, item, σορηδὸν; in modum loculi, seu busti; utrumque à Th. σορὸς, conditorium, &c. V.

Σοροβλέφαρος, superciliosus, superbus; magnis superciliis, & adductis; ex σορὸς & βλέφαρον, τὸ, V. Item, σοροδαίμων, capularis dæmon; bustuaria, larva, seu sepulchralis; nam σορὸς, capulum, i. e. sarcophagum significat; Plut. de inst. puer scribit senes vulgato convitio sic appellari solitos fuisse, sicut & κρονολήρȣς; est ex σορὸς & δαίμων, &c. V. Item, σοροπηγὸς, qui sandapilas compingit, sandapilarum fabricator; unde σοροπήγιον, τὸ, locus, ubi sandapilæ conficiuntur; Pol. 7. 30. ex σορὸς & πήγνυμι, unde πηγὸς, ὁ, à præt. med. πέπηγα, ab eod. verbo, πηγνύω seu πήσσω, f. ξω, &c. V. Item, σοροπλὴξ, & σορόπληκτος, q. d. à sandapila, seu libitina perculsus; dicitur, de eo, qui sandapilæ propediem est includendus; senex capularis; Eust. ex σορὸς & πλήσσω, vel πλήττω, f. ξω, unde πλὴξ, & πληκτὸς, &c. V.

ΣΟΡΟ´Σ, ȣ̃, ἡ, loculus, sepulchrum, capulum, sandapila.

Σὸς, σὴ, σὸν, tuus, a, um. à σὺ, tu.

Σȣ̃, gen. sing. à σὺ, tu. Est &

Σȣ̃, contract. ex σόȣ, præs. imperat. pass. à σόομαι, vel σόω, servo, vado, irruo. Est & vox abigentis aves, curre: à σόω, in fugam conjicio. Th. σείω, agito.

Σȣβλίον, subula, Gl. Cyr.

Σȣ̃βος, animal terrestre marinis infestum. Oppian. lib. 2. Cyneg.

Σȣδάριον, ȣ, τὸ, sudarium, nomen origine Latin. à sudor, quod à Græc. ὕδωρ.

Σȣσάννα, ης, ἡ, Susanna, nomen fœm. Heb. lilium.

Σȣ́σθω, & σȣ̃σθε, vadat; ruite, ite. 3. sing. & 2. pl. præs. imperat. pass. verbi σόω, vado, irruo. Them. σείω, quatio.

Σȣ̃σις, itio, cursus, Hesych. est verbale à σόομαι, σȣ̃μαι, &c. V.

Σȣ́σινος, unde σȣ́σινον μύρον, unguentum ex liliis confectum, quod & ζȣ́σινον χεῖσμα, vocatur, à Diosc. l. 1. c 73. & Athen. l. 12. Item, ponitur σȣ́σινον, pro oleo ex liliis confecto; à seq. Th. σȣ̃σον, V.

ΣΟΥ´ΣΟΝ, ȣ, τὸ, lilium, linguâ Phœnicum.

Σȣτȣ̃ pro σεαυτȣ̃, sui ipsius: ex σὺ & αὐτὸς, ipse.

Σοφία, ας, & Ion. ης, ἡ, sapientia. Th. σοφὸς, sapiens.

Σοφιζομένῳ, dat. sing. part. præs. pass. à

Σοφίζω, sapientem reddo, doceo sapientiam. f. ίσω. præt. σεσόφικα. a. 1. ἐσόφισα, præs. pass. σοφίζομαι, ῃ, ε), doceor sapientiam, percipio sapientiã, doceor, i. e. intelligo; item argutè aliquid comminiscor: & in malam partem, vafrè comminiscor. perf. pass. σεσόφισμαι. perf. part. pass. σεσοφισμένος, ȣ. Th. σοφὸς, sapiens.

Σοφίσαι, a. 1. Inf. act. verb. præced.

Σόφισμα, ατος, τὸ, commentum: à σοφίζω, quod V.

Σοφισματικὸς, captiosus, dolosus, aut cavillationum peritus, seu ad cavillationem pertinens, & accommodatus; est à præced. σόφισμα, τὸ, inventum callidum; consilium, aut facinus astutum, &c. V. Item, σοφισμὸς, callida nimis, & coacta interpretatio; itidem, verbale ab eod. σοφίζω, V.

Σοφιστεία, ἡ, ars sophistica; & exp. & inanis sapientia; est à σοφιστεύω, sophisticam artem doceo seu profiteor; item, Rhetoricam profiteor: & exp. etiam, Philo-

Philosophor; item, argutor, &c. Utrumq; à seq. σοφιςής, V.
Σοφιςής, ῦ, ὁ, SOPHISTA, artifex callidus. Angl. Sophister. gen plur. σοφιςῶν. acc. plur. σοφιςάς. ab eodem verbo.
Σοφιςιάω, argutor, sophistarum in modum magnificis me verbis ostento; à præced. σοφιςεύω, item, σοφιςικὸς, captiosus, cavillatorius; item, sophistarum proprius; sophistis conveniens; unde adv. σοφιςικῶς, sophisticè, more sophistarum, captiosè; Aristot. & Plut. Omnia, à præced. σοφιςής, id V.
Σοφιςομανῶ, insano sophistarum amore flagro, i. e. nimis studiosus sophistarum sectator sum, Greg. ex σοφιςής & μαίνομαι, V.
Σοφίςρια, ἡ, magistra sophistices; vel deceptrix; est fœm. à masc. σοφιςής; vide.
Σοφοκλεῖ, dat. sing. à
Σοφοκλῆς, έ⊕, ὁ, SOPHOCLES, nomen prop.
Σοφόω, ῶ, sapientem reddo; à seq. Th. σοφὸς, V.
ΣΟΦΟ'Σ, ῦ, sapiens; cui est σέον φά⊕, sc. mentis. Est & σοφὸς, Dor. pro σοφὸς, acc. pl. Hinc σοφία, ας, ἡ, sapientia: σοφίζω, sapientem reddo: σοφιςής, ῦ, ὁ, artifex peritus; item sophista, cavillator: φιλόσοφ⊕, ῦ, ὁ, ἡ, amans sapientiam: φιλοσοφία, ας, ἡ, studium sapientiæ.
Σοφῶς, sapienter, adv. à præced.
Σοφωτέρῳ, sapientiori, dat. sing. à σοφώτερος, ῦ, comparat. à σοφὸς, ῦ, sapiens: in superl. σοφώτατ⊕.
Σόω, servo, in 3. pl. sub. σόωσι; à σό⊕, salvus. Sed
Σόω, in fugam conjicio, abeo: à σείω, agito.
Σοωναύτης, q. d. servator nautarum; nomen est fluvii juxta Heracleam, tutissimos habentis & placidissimos portus; ex σόω, servo, & ναύτης, vide.
Σπαδίζω, detraho. f. ίσω. Dor. ίξω. Th. σπάω, traho.
Σπάδιξ, ικ⊕, ἡ, termes seu palmes; ramus palmæ; seu avulsus è palma termes; Plut. Sic etiam, dicitur cortex radicis ilignea; ut est in Lex. Herodot. sed numeratur & inter musica instrumenta quæ manu pulsantur; Pol. 4. 9. est ab eod. Th. σπάω, ῶ, unde etiam, σπαδίξας τὸ δέρμα, apud Herodot. exp. pellem detrahens; à σπαδίζω, præced.
Σπάδων, ων⊕, & οντ⊕, ὁ, SPADO: cui nervus, quo genitale membrum erigitur, avulsus est: à σπάω, traho, evello.
Σπαδωνίζω, castro, spadonem efficio; testiculos, seu nervos unde testiculi dependent, evello; unde verbale σπαδωνισμὸς, ὁ, castratio; à præced. σπάδων, ων⊕, cui testiculi evulsi sunt, &c. V.
Σπάζω, f. άσω, divello, traho; ut σπάζω τὸν ἀέρα, aërem haurio; & ἔσπαζε τῦ ὕδατ⊕, aquam hausit; est idem quod, & à Th. σπάω, V.
Σπάθα, idem quod, & à Th. σπάθη, vide.
Σπαθαλάω, q. à σπαθάω, prodigo, quod vide.
Σπαθάλιον, τὸ, spathula, ramus palmæ; palmes, termes, &c. Est à σπάθη, ἡ, palma, &c. V.
Σπαθάριση⊕, Genes. 38. 14. θέριςρον Scholiastes exponit. Puto qu. textum σπάθη.
Σπαθάω, licia inculco τῇ σπάθῃ, vel simp. texo. expon. & prodigè licia telæ addo. Hinc Metaph. profusè consumo, prodigo, luxurior. à
ΣΠΑ'ΘΗ, ης, ἡ, rudis, seu rudicula, SPATHA: gladius: instrumentum textorium: Palma.
Σπάθημα, τὸ, densitas in tela; quum textor licium telæ addidit largè, & citra parsimoniam inculcavit, Hesych. Item, σπάθησις, ἡ, telæ densatio, qua citra parsimoniam licium ei additur; sed exp. & prodiga erogatio, profusa insumptio; Suid. Item, σπαθητὸς, ὁ, densatus; ut περίβλημα σπάθητον, cui licium largissimè additum est; Athen. l. 11. Omnia à verbo σπαθάω, V.
Σπαθίζω, spathulâ agito; item, spathulâ oleum, seu unguentum è lecytho exemptum illino; à σπάθη, ἡ, V. Unde, etiam σπαθῖναι, οἱ, cervorum genus, ab ἐλάφοις differens, vel specie, vel cornibus, vel magnitudine; Eust. Il. θ. Unde σπαθῖναι ἔλαφοι, dictæ videntur, vel ob colorem puniceum; vel quod cornua spathis similia; i. e. mucronata, & acuminata habeant; item, σπαθὶς, ίδ⊕, ἡ, rudicula, quâ athletæ ex lecytho oleum corpori solebant illinire, quum inungebantur in gymnasio; item, vestis σπάθῃ contexta; Pol. & Hesych. Item, σπάθιον, τὸ, spathula; item pro cultro chirurgico, usurpatur, & pro specillo etiam, seu scalpello; item, σπαθίτης, ῦ, ὁ, palmeus; ut σπαθίτης οἶν⊕, apud Ægin. &c. Omnia ab eod. Th. σπάθη, ἡ, V.
Σπαθομήλη, specillum latum, seu spathæ speciem gerens; ex σπάθη, ἡ, & μήλη, ἡ, &c. V. Item, σπαθοφοίνικον, exp. spatha palmæ, i. e. fructus palmæ adhuc florentis involucrum; ex σπάθη, ἡ, & φοῖνιξ, ικ⊕, &c. V. Sic & σπαθόφυλλ⊕, cujus folia spathæ similia sunt; ex σπάθη, ἡ, & φύλλον, τὸ, &c. V. Σπάλαθρον; vide paulo infra σπάλεθρον.
Σπαθῶσι, dissipant, 3. pl. præs. ind. act. verbi σπαθάω, quod V.
ΣΠΑΙ'ΡΩ, palpito, vibro, tremo. Idem & ἀσπαίρω Est & σπαίρω, ἐκπνέω, SPIRO: nempe exspiro animam, ut faciunt palpitantia animalia, cum morte luctantia.
Σπαλακία, ἡ, cæcitas, qualis est talparum; à seq. σπάλαξ, ακ⊕, talpa; dicta sic, quoniam semper terram unguibus suis vellicat, & perforat, &c. V.
Σπάλαξ, ακ⊕, ὁ, TALPA, quæ & ἀσπάλαξ. Th. σπάω, traho.
Σπάλεθρον, τὸ, apud Pol. instrumentum est ἀρτοποιῶν; quod & σπάλευθρον, & σπάλαθρον, dicitur, pro σκάλευθρον, seu σκάλευθρον, instrumentum quo ignis & prunæ σκαλεύονται, à Th. σκάλλω, unde σκαλεύω, &c. V.
Σπαλεὶς, Æol. pro ςαλεὶς, a. 2. part. pass. verbi ςέλλω, mitto. f. 2. ςαλῶ.
Σπαλύσσομαι, laceror, turbor. q. à σπαράσσω, turbo.
Σπανία, ας, ἡ, idem quod σπανιότης, ητ⊕, ἡ, raritas, penuria: à σπανὸς, rarus: &
Σπανία, ας, ἡ, Hispania.
Σπανίζω, vide in σπανισθῆναι.
Σπανιότης, ητ⊕, ἡ, raritas, vel penuria; idem quod seq. σπάνις, V. Item σπάνι⊕, idem cum Th. σπανὸς, V. Σπανίως, raro, insolenter; sed exp. etiam parcè; est adv. à σπάνι⊕, idem quod Th. σπανὸς, V.
Σπάνις, εως, ἡ, raritas, penuria. Th. σπανὸς, rarus.
Σπανιςὸς, ὁ, cujus inopia & penuria est; rarus; est verbale à σπανίζω; in pass. σπανίζομαι, idem cum act. sed interdum passivè etiam, ut apud Euryp. in Orest. ὁρᾷς δὴ φίλων ὡς ἐσπανίσμεθα; vides quâ amicorum penuriâ laboremus; vel quo modo privati simus amicis, &c. V.
Σπανισθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi σπανίζω, penuriâ laboro. f. ίσω. p. ἐσπάνικα. perf. pass. ἐσπάνισμαι. a. 1. pass. ἐσπανίσθην à
ΣΠΑΝΟ'Σ, ῦ, & σπάνι⊕, ῦ, rarus, infrequens. q. à πένω, laboro.
Σπανοπώγων, cui rara est barba; ex σπανὸς, ὁ, & πώγων, ὁ, quæ V.
Σπανόσιτ⊕, penuria annonæ laborans; unde, σπανοσιτία, ἡ, annonæ penuria, ex σπανὸς & σῖτ⊕, ὁ, &c. V. Item, σπανόφυλλ⊕, cui sunt rara folia: ex σπανὸς, ὁ, & φύλλον, τὸ, &c. V. Item, σπάνυδρ⊕, cui raræ sunt aquæ; minimè aquosus, aquæ penuriâ laborans; unde σπάνυδρα σῦκα, dicuntur ficus, in quibus non multum aquosi succi inest, Athen. l. 3. ex σπανὸς & ὕδωρ, τὸ, cujus varia composita desinunt in υδρος, &c. V.
Σπὰξ, σπακὸς, ὁ, ἡ, canis.
Σπάομαι, ῶμαι, traho, extraho, educo; item, convellor, contrahor, est pass. ab act. σπάω, V.
Σπάραγμα, τὸ, frustum rei dilaceratæ, seu discerptæ; unde in neut. plur. σπαράγματα λόγων, exp. lacera verba; unde σπαραγματώδης, εσ⊕, ὁ ἡ ἡ, ut κραυγὴ σπαραγματώδης, vociferatio quæ ipsum guttur ruptura videtur; item, σπαραγμὸς, ὁ, laceratio, laniatus, convulsio; item, σπάραξις, εως, ἡ, idem; omnia verbalia, à seq. Th. σπαράσσω, V.
ΣΠΑΡΑ'ΣΣΩ, vel ττω, lacero, lanio, vellico. (q. à σπάω, traho, & ἀράσσω, seco.) f. ξω. p. χα. a. 1. ἐσπάραξα. a. 1. part. σπαράξας, ασα, αν, perf. pass. ἐσπάραγμαι. Hinc σπάραγμα, ατ⊕, τὸ, frustum rei dilaceratæ: σπαραγμὸς, ῦ, ὁ, laceratio.
Σπαργανίσασα, fasciis involuta, a. 1. part. act. f. g. verbi σπαργανίζω, fasciis involvo. f. ίσω. p. ἐσπαργάνικα.
ΣΠΑ'ΡΓΑΝΟΝ, ῦ, τὸ, fascia, quâ infans involvitur, pannus oblongus. (q. à

σπαράσσω, quia divifi panniculi & vincula.)

Σπαργάνιον, τὸ, fafciola; eft & herbæ nomen, apud Diofc. 4. 21. quam quidam ita dictam exiftimant, quod foliis ejus pro fafciis uterentur; à præced. Th. σπάργανον, τὸ, V.

Σπαργανόω, fafciis involvo. f. ώσω. præt. ἐσπαργάνωκα. a. 1. ἐσπαργάνωσα. perf. paff. ἐσπαργάνωμαι. perf. part. paff. ἐσπαργανωμένος, fafciis involutus. Th. σπάργανον.

Σπαργάνωμα, τὸ, id quo aliquid velut fafcia involvitur; fafciæ ufum præbens; involucrum; eft verbale à præced. σπαργανόω, V.

Σπαργάνωσις, εως, ἡ, in matribus dicitur quum earum mammillæ à partu, præfertim recente, fic lacte intumefcunt, ut exuberantiam eam ferre vix queant; habet formam verbalis, ut à σπαργανόω, fed fignif. à σπαργάω, V. Σπαργανώτης, fafciatus, eft verbale à σπαργανόω, όομαι, &c. V.

ΣΠΑΡΓΑ'Ω, tumeo, diftentus fum: ut quum ubera lactis plena funt. Hinc σπάργη, appetitus ille exinaniendi, quod plenum eft.

Σπαρέδρα, ας, ἡ, Sparedra, Amogi Sacorum regis uxor.

Σπαρεὶς, fatus, a. 2. part. paff. verbi σπείρω, femino, fero. f. σπαρῶ. p. ἔσπαρκα. a. 2. paff. ἐσπάρην.

Σπαρίζω, palpito. à σπαίρω.

Σπαρνοπόλιος, Hefych. exp. ὀλιγοπόλιος, cujus per tempora pauci funt fparfi cani; ex σπαρνὸς & πολιὸς, ὁ, &c. V.

Σπαρνὸς, ὁ, infrequens, rarus, paucus: à σπανός.

Σπάρος ἰχθὺς, cammarus, SPARUS, Gl. Cyr.

Σπάρτη, ης, ἡ, SPARTA, Laconiæ urbs primaria.

Σπάρτη, ἡ, funis fparteus, feu reftis Spartea; item, σταθμὴ τεκτονικὴ, i.e. funiculus ille, quem fabri, rubricâ aut atramento tinctum, ex utraque ligni aut lapidis parte tendunt, poftea tollunt, ut rectam lineam defignet, quam in poliendo fequantur; item, σπαρτίνα, funiculus Sparteus; & σπάρτινος, ὁ, Sparteus, è Sparto confectus, aut plexus; omnia, ab eod. cum feq. vide.

Σπαρτίον, vel σπάρτιον, ου, τὸ, funiculus fparteus, funiculus: à

Σπάρτον, ου, τὸ, SPARTUM, vitile, funis fparteus. Etiam ὁ σπάρτος, à Σπάω, quia flecti & trahi poteft: vel potius à σπείρω.

Σπαρτοπλόκος, qui fpartum plectit, qui reftes è fparto texit; ex σπάρτον, τὸ, & πλέκω; in præt. med. πέπλοχα; unde πλοκὴ, ἡ, &c. V.

Σπαρτοπόλιος, ου, incanus, femicanus, cui fparfi funt per tempora cani: ex σπαρτὸς, feminatus. Th. σπείρω & πολιὸς, canus.

Σπαρτοπώλης, qui fpartum vendit, feu fpartea texta; Pol. 7. 13. ex σπάρτον, τὸ, & πώλης, ὁ, &c. V.

Σπαρτὸς, ὁ, feminatus, feu fatu editus; ut, σπαρτοὶ ἀσπάραγοι; Athen. l. 2. Item, σπαρτοὶ ἄνδρες; viri qui ex dentibus interfecti à Cadmo draconis provenerunt; Euryp. eft verbale à σπείρω, V.

Σπαρτῶν γένος, Satorum genus, Thebani fic dicti, quod ex draconis dentibus à Cadmo fatis nati credantur. Th. σπείρω, femino.

Σπασάμενος, ου, a. 1. part. m. à σπάω, traho.

Σπάσεν, traxit, Ion. pro ἔσπασεν, 3. fing. a. 1. ind. act. verbi ejufd.

Σπάσις, εως, ἡ, tractus, feu attractus; fed exp. etiam, fuctus; apud Ariftot. eft verbale, à 2. perf. præt. paff. verbi σπάω, V.

Σπάσμα, ατος, τὸ, in gladio acies nuda, mucro, in corpore humano quod convulfum eft, diftentio, convulfio, SPASMA. Th. σπάω, traho.

Σπασμάτιον, τὸ, levis convulfio; diminut. & σπασματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, convulfionis fpeciem gerens; convellens; item, evellens; utrumq; à præced. σπάσμα, ατος, τὸ, V.

Σπασμὸς, οῦ, ὁ, SPASMUS, idem quod præced. σπάσμα.

Σπασμώδης, convulfivus, ut σπασμώδες πάθος, affectus convulfivus, feu paffio convulfiva, eft à præced. σπασμὸς, ὁ, V.

Σπαστικὸς, trahendi, feu attrahendi, aut extrahendi vim habens; item qui τῷ σπασμώδει πάθει, obnoxius eft; eft verbale à 3. perf. præt. paff. fing. verbi Σπάω, Σπάομαι, &c. Vide.

Σπαταγγίζειν, exp. turbare, ταράσσειν; Hefych. eft à feq. Th. σπάταγγος, vide.

ΣΠΑ'ΤΑΓΓΟΣ, ου, ὁ, SPATANGUS, echinorum fpecies.

Σπαταλάω, ῶ, lafcivio. præf. part. σπαταλῶν, ῶν, ῶσα, ῶν. f. ήσω. perf. ἐσπατάληκα. a. 1. ἐσπατάλησα. à

Σπατάλη, ης, ἡ, luxus, deliciæ: à σπαθάω, prodigo. Them. σπάθη, rudicula.

Σπατάλημα, luxus fumptum, in Epigr. eft verbale à præced. Σπαταλάω, vide.

Σπατάλιον, τὸ, ornamentum fœminarum; fed potius fcribendum σπαθάλιον; nam eft à Them. σπάθη, ἡ, vide.

Σπάτειος, ου, ὁ καὶ ἡ, coriaceus, pelliceus, feu ex pellibus factus; à feq. Th. σπάτος, τὸ, V.

Σπατίλη, ης, ἡ, ftercus humanum humidum. Alii expon. coriorum præfegmina: à

ΣΠΑ'ΤΟΣ, εος, τὸ, corium, pellis: Bœot. qu. à σπάω, quia contrahi poteft, vel quia detrahitur. Hinc σπάτιος, coriaceus: σπατόω, opus ex corio facio.

ΣΠΑ'Ω, traho, extraho, vello. f. σπάσω. perf. ἔσπακα. præf. m. σπάομαι, diftringo, ftringo. a. 1. m. ἐσπασάμην, ω, ατο, a. 1. part. m. σπασάμενος.

Σπεῖο, fequere, per Ectafin Poët. pro σπέο, quod Ion. pro σποῦ, præf. imperat. verbi ἕπομαι, Poët. pro ἕπομαι, fequor, fed ε amittitur. Sic in inf. Σπέσθαι, pro ἕπεσθαι. in part. σπόμενος, pro ἑπόμενος. Th. ἕπω, fequor.

Σπεῖος, Poët. pro σπέος, εος, τὸ, fpecus.

ΣΠΕΙ'ΡΑ, ας, ἡ, SPIRA, funis; item cohors, legio. Inde Angl. Spire.

Σπειραία, ἡ, fpiræa; frutex quem ideo hoc nomen habere tradunt; quòd in fpiram torqueri poffit; item, σπείραμα, & σπείρημα, τὸ, idem cum Th. σπεῖρα, fpira; (i. e. linea flexuofa orbes faciens in fefe non redeuntes; ut ferpentium volumina finuofa, & funium convolutorum;) propriè de ferpentium fpira dicitur; fed exp. & multitudo; funt verbalia à σπειράω, V. Sed σπείρημα, apud Nic. in Alex. dicitur pro σπέρμα, τὸ, à Th. σπείρω, &c. V.

Σπειραχθὴς, cui fpira (caudæ) gravis & ponderofa eft; unde in neut. plur. σπειραχθέα, τὰ, dicuntur magna animalia venenata; quòd iis fpira caudaque velut oneri fit; Nic in Ther. eft ex σπεῖρα, ἡ, & ἄχθος, &c. Vide.

Σπείρειν, ferito, præf. inf. pro imperat. Ion. verbi σπείρω, quod V.

Σπειράω, ῶ, in fpiram contraho, feu colligo; unde, paff. præt. ἐσπείρημαι; in fpiram contractus fum, feu collectus; à Th. σπεῖρα, ἡ, V. Item, σπειρηδὸν, in modum fpiræ; vel in orbem; convolutim; Suid. eft adv. ab eod. Th. σπεῖρα, item, σπείρημα, τὸ, vide fupra σπείραμα; item, σπεῖρον, τὸ, funis nauticus in orbem convolutus; Od. ζ. ubi tamen legitur & σπείρας, à σπεῖρα; item, fafcia; fed plerumq; σπεῖρα dicuntur panni laceri, quibus mendici involvere fe folent; ut Od. δ. & ζ. & general. quævis veftes fic appellantur; ut Od. β. & Pol. l. 7. Itidem ab eod. Th. σπεῖρα, ἡ, V.

Σπεῖρον, ου, τὸ, funis nauticus in orbem convolutus: à σπεῖρα.

Σπειροπώλης, venditor τῶν σπείρων, veteres & tritas veftes vendens; vel fimpliciter veftium venditor; item, σπειρόπωλις ἀγορά; idem quod ἱματιόπωλις ἀγορά; forum in quo veftes venduntur; ex σπεῖρον, τὸ, vel in plur. σπεῖρα, τὰ, & πώλης, ὁ, &c. V.

Σπειρόω, ῶ, circundo τῷ σπείρῳ; Euft. eft verbum, à nomine σπεῖρον, τὸ, derivatum, &c. V.

ΣΠΕΙ'ΡΩ, SERO, femino, SPARGO. f. 1. σπερῶ. f. 2. σπαρῶ. perf. ἔσπαρκα. a. 1. ἔσπειρα. a. 1. inf. act. σπεῖραι, a. 1. part. act. σπείρας, ασα, αν, a. 2. ind. act. ἔσπαρον, ες, ε. præf. paff. σπείρομαι, feror. perf. paff. ἔσπαρμαι, σαι, ται, perf. part. paff. ἐσπαρμένος, η, ον. a. 2. ind. paff. ἐσπάρην, ης, η. a. 2. fub. paff. σπαρῶ, ῇς, ῇ. a. 2. part. paff. σπαρεὶς, έντος, præt. m. ἔσπορα. Hinc σπέρμα, ατος, τὸ, femen. σπόρος, ου, ὁ, fatio: σπορά, ᾶς, ἡ, idem: διασπείρω, difpergo: διασπορά, ᾶς, ἡ, difperfio.

Σπειροειδὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, fpiræ fimilis; orbem

orbem spiris suis faciens; à Th. σπεῖρα, ἡ, V.

Σπεῖσαι, a. 1. inf. act. σπείσας, αντος, a. 1. part. act. σπείσασθαι. a. 1. inf. m. σπεισάμενος, a. 1. part. m. verbi σπένδω, libo. f. σπείσω.

Σπεῖσαντ', libaverunt. Ion. pro ἔσπεισαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi ejusdem.

Σπείσασκε, Poët. pro ἔσπεισε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi σπένδω, libo. f. σπείσω.

Σπεῖσις, ἡ, libatio, est verbale, à verbo σπένδω, f. σπείσω, tanquam à σπείδω.

Σπείσω, libabo: vide præced.

Σπεῖος, ὁ, ἡ, SPEO, nomen mul. q. d. in specu latitans.

Σπέκλον, speculum. Gloss. Cyr. ex Lat. σπεκλοποιός, specularius.

Σπεκλόω, implicor, &c. Idem quod πλεκόω, ex eoque factum, per Metathesin literarum, & addito, σ; à Th. πλέκω, &c. V. Item, σπέκλωμα, τὸ, i. e. ὁ ἦχος τῆς συνουσίας; est verbale præced. σπεκλόω; nam σπεκλοῦν est συνουσιάζειν; & sonitum edere, ἐν τῇ συνουσίᾳ; inquit comment. Aristoph. in Pluto.

Σπεκουλάτωρ, ορος, ὁ, spiculator, vox Lat. sic dictus à spiculo quod gestabat: δορυφόρος, seu δεξιολάβος, satelles. Alii tamen speculatorem à speculando dictum volunt, ideoque per e scribi debere.

ΣΠΕ'ΛΕΘΟΣ, & πέλεθος, ου, ὁ, stercus, excrementum. q. à σπῖλος, sordes.

Σπέλεθος, præced. fimus; scribitur etiam, σπέλθος; apud Athen. l. 15. sed scriptura putatur esse mendosa.

Σπέλλιον, ου, τὸ, armilla; Æolicè sic dicitur pro ψέλλιον, id V.

Σπενδεῖον, τὸ, vas libaminibus dicatum, i. e. κύλιξ, ἧ τὸν οἶνον ἐπισπένδουσι; inquit Athen. est idem quod & pro σπονδεῖον, τὸ, id V.

Σπένδεσκε, libabat, Ion. pro ἔσπενδε, 3. sing. imperf. act. verb σπένδω, quod vide.

Σπενδίσκω, libo, sacrifico; est Ionicè pro Th. σπένδω, V. Item, σπενδή, ἡ, libamen; idem quod, & pro σπονδή, ἡ, V.

Σπενδόμενος, ου, præs. part. pass. à

ΣΠΕ'ΝΔΩ, libo, fœdus ineo: (qu. à σπάω, pro traho, haurio) f. σπείσω. a. 1. ἔσπεισα. præs. pass. σπένδομαι, libor. p. m. ἔσπονδα: unde σπονδή, ῆς, libamen, fœdus. Hinc Angl. to Spend.

Σπενδοποιέομαι, libor, immolor super hostia; item, ineo fœdus; spondeo; idem quod σπένδομαι, pass. à Them. σπένδω, V. est comp. à Th. σπένδω, vel σπενδή, ἡ, pro σπονδή & ποιέω, έομαι, ἔμαι, &c. V. Σπεργδὴν, in modum eorum qui σπέρχουσι; i. e. valide, adv. à σπέρχω, V.

ΣΠΕ'ΟΣ, εος, τὸ, SPECUS, spelunca. Poët. σπεῖος, Ion. σπῆος, dat. pl. σπέσσι, Poët. & Ion. σπήεσσι. Hinc σπήλαιον, ου, τὸ, idem.

Σπέραδος, εος, τὸ, semen: à σπείρω, semino.

Σπέρμα, ατος, τὸ, semen, SPERMA; in pl. σπέρματα, dat. pl σπέρμασι. Th. σπείρω, semino: legitur σπείρημα, pro σπέρμα, apud Nicand.

Σπερμαίνω, idem quod σπείρω, semino.

Σπερματίζω, semento, semen sero: & Σπερματικὸς, ῦ, seminalis. Th. σπείρω, semino.

Σπερμάτιον, τὸ, parvum, seu exile semen; minutum seminis granum; est diminut. à σπέρμα, ατος, τὸ, &c. V. Unde etiam, σπερματίας, ου, ὁ, cucumeris species; & σπερματίας σικυὸς, idem cum σικυὸς πέπων, seu simplici πέπων; Athen. l. 2. Item, σπερματῖτις, ιδος, ἡ, idem cum σπερματικὴ, ut σπερματίδες φλέβες, seminariæ venæ, apud Aristot. H. an. l. 3. Item, σπερματισμὸς, ῦ, ὁ, seminis emissio; unde dicitur, τὰ σπερματισμοῦ μεταφέρειν, i. e. plantas semine natas, transplantare; apud Theophr. Hist. pl. l. 7. c. 4. verbale à σπερματίζω, &, omnia, à σπέρμα, ατος, τὸ, V.

Σπερματολόγος, idem quod, & ex illd. cum seq. σπερμολόγος, id V.

Σπερματοπώλης, seminum venditor; ex σπέρμα, ατος, τὸ, & πώλης, à Th. πωλέω, V.

Σπερματόω, ῶ, semino, consero; unde σπερματούμενη γῆ, ager qui conseritur; Theophr. Item, σπερματώδης, εος, ὁ ἡ, seminalis, Aristot. in Probl. Utrumque à σπέρμα, ατος, τὸ, V. Item, σπερμεῖον, τὸ, idem cum, & à σπέρμα, τὸ, plantarum, herbarum, arborum, fructuum, &c. Vel etiam animantium semen; item, Metaph. pro principio, & authore rei alicujus ponitur; ut σπέρμα πάθους, apud Plut. Item, σπέρμα, dicitur semen, i. e. fructus quem reddit semen; seu ipsa arbor, Athen. l. 3. & 4. atq; sic etiam dicitur fructus, quem uterus partu edit: apud Euryp. &c. V.

Σπερμολόγος, ου, ὁ, ἡ, garrulus, nugator, blaterator; ex σπέρμα, ατος, τὸ, semen, & λόγος, sermo: qu. qui suas nugas dissẽminat. Th. λέγω, dico.

Σπερμολόγος, præced. seu σπερματολόγος, signif. etiam qui semina colligit; & dicitur de aviculis, quæ in agris seminatis inter sulcos, non bene occâ depressos, semina legunt; apud Athen. & Aristoph. &c. Sic etiam nominantur homines viles qui in foro grana, seu semina instar frugilegarum avium colligunt, è saccis effusa, atq; inde victum quærunt, seu qui ex spicilegio victitant; Eust. &c. V.

Σπερμολογέω, nugor, blatero, seu deblatero; seu verba loquaci ore fundito; unde, σπερμολογικὸς, nugatorius; Plut. Symp. 4. Utrumq; à præced. σπερμολόγος, V.

Σπερμοφόρος, semen ferens; seu semen commissum reddens; fructum ferens; in Epigr. Unde σπερμοφορέω, semen fero, semento; ex σπέρμα & φόρος, ὁ, à Th. φέρω, V. Item, σπερμοφυέω, semen produco, semen fero; unde σπερμοφυὴς, semine erumpens, semine nascens; ex σπέρμα & φύω, unde φυή, ἡ, &c. V.

Σπερχθεὶς, εῖσα, ἐν, irritatus, a. 1. part. pass. verbi σπέρχω, urgeo. a. 1. pass. ἐσπέρχθην.

Σπερχνὸς, ῦ, celer, festinus: à σπέρχω, idem quod σπέρχω, urgeo, festinare cogo.

ΣΠΕ'ΡΧΩ, urgeo, propello, irascor, festino. a. 1. pass. ἐσπέρχθην.

Σπερῶ, seminabo, f. 1. act. verbi σπείρω, semino, quod V.

Σπὲς, dic, pro σπὲ, a. 2. imperat. act. ad formam verborum in μι, à σπέω, vel σπῶ, dico. f. σπήσω, a. 2. ἔσπεν. Quod σπέω, ponitur pro ἔσπω, Poët. pro ἔπω, dico: vel pro ἔσπω, pro ἕπω, vel ἕπομαι, sequor.

Σπέσθαι, sequi: vide in σπέω.

Σπέτε, 2. pl. a. 2. imperat. σπὲς, quod vide.

Σπευδάζω, incito, instigo; i. e. ὀτρύνω; Schol. Hom. est à σπουδή, ἡ, à Th. σπεύδω, in pass. σπεύδομαι, adhortor, incito; & passivè, incitor, instigor, &c. V.

Σπεύδει, festinat, 3. sing. præs. ind. verbi σπεύδω, festino.

Σπεύδοι, 3. sing. præs. opt. act. ejusd. verbi.

Σπεύδοντ', pro σπεύδοντα; acc. sing. &

Σπεύδοντες, nom. pl. part. præs. &

Σπεύδουσι, Dor. pro σπεύδουσι, properant, 3. pl. præs. à

ΣΠΕΥ'ΔΩ, festino, σπεύδειν βίον ἀθάνατον, Poët. loquendi genus, immortalem vitam affectare. præs. imperat. σπεῦδε, ἔτω: imperf. ἔσπευδον. f. σπεύσω. a. 1. ἔσπευσα. a. 1. imperat. σπεῦσον, άτω, a. 1. part. act. σπεύσας, αντος, præt. m. ἔσπευδα, unde σπουδή, ῆς, ἡ, festinatio; item studium: σπουδαῖος, ου, studiosus, diligens; item bonus, probatus: σπουδάζω, sedulò ago; quasi σπῶ ὁδόν.

Σπεύδωμες, properemus, Dor. pro σπεύδωμεν, 1. pl. præs. subj. &

Σπεύσας, αντος, a. 1. part. act. verbi σπεύδω, f. σω, festino.

Σπευστικὸς, ὁ, festinator, qui properare solet; unde σπευστικὸς ἄρτος; panis qui datur pro accelerato nuntio; à σπεύδω, σπεύδομαι, V.

Σπεῦσον, a. 1. imperat. ejusd. verbi.

Σπῆι, alii legunt σπεῖι, idque melius, dat. sing. à σπεῖος, pro σπέος, εος, τὸ, antrum, Ion. σπῆος.

Σπήλαιον, ου, τὸ, spelunca, SPELÆUM. Them. σπέος, εος, τὸ, specus, antrum.

Σπηλάδιον, τὸ, parva spelunca; diminut. Item, σπηλαιώδης, speluncæ formam habens, in modum speluncæ factus; ut σπηλαιώδης ὑπόσκαφή; specus subcavatus, caverna speluncæ modo facta; scribitur & σπηλώδης, apud Pol. Omnia, à præced. σπήλαιον, V.

Σπῆλυγξ, υγγος, ἡ, SPELUNCA: ab eod. Th.

Σπήλαιες, lapides prægrandes in itineribus projecti pontis loco: à σπιλὰς, saxum. Th. σπίλος, idem.

Σπιδὲς, εος, τὸ, longum, multum, prolixum; est neut. à seq. σπιδὴς, vide.

Σπιδὴς, έος, ὁ, ἡ, passus, amplus, spissus: à σπίζω, extendo.

Σπίδιος, vel σπιδόεις; idem quod, præced. σπιδὴς, latus, amplus, passus; unde σπίδιον, τὸ, idem quod præced. σπιδὲς, τὸ, & ab eod. Th. σπίζω, V.

Σπιδνὸς, ȣ, densus, SPISSUS: ab eod. Them.

Σπιδόθεν, eminùs, procul, à longè; ut σπιδόθεν προνοῆσαι; longè ante prævidere; est adv. à σπιδὴς, vel σπίδιος, V.

Σπίζα, ης, ἡ, avis, à sono: similis est passeri, à σπίζω, pipilo.

Σπίζη, ης, ἡ, idem cum præced. σπίζα, fringilla, seu fringuilla; avis dicta per onomatop. Unde plur. σπίζαι ἱέρακες, fringillarii accipitres; sed dicitur etiam σπιζίας ἱέραξ, accipiter fringillarius; species accipitris; unde plur. σπιζίαι, idem cum σπίζαι; præced. V. Item σπίζιον, τὸ, parva fringilla; (diminut. à σπίζα,) vel quælibet avis; unde neut. plur. σπίζια, τὰ, dicuntur aves in genere, itidem à σπίζα, V.

Σπιζίτης αἰγίθαλος, exp. fringillago; apud Aristot. H. An. 8. 3. apud quem etiam, ibidem legitur & ὀρεοσπίζης, id V. Itidem à σπίζα ἡ, V.

ΣΠΙ'ΖΩ, extendo, expando, q. à σπάω, traho: etiam pipilo, sonus quarundam avium.

Σπιθαμιαῖος & σπιθαμιαῖος, vide in seq. Th σπιθαμή.

ΣΠΙΘΑΜΗ', ῆς, ἡ, SPITHAMA, spatium inter pollicem & minimum digitum expassum: palmus major, dodrans: indè σπιθαμώδης, εος, ὁ, ἡ, spithamæ seu dodrantis longitudinem æquans, dodrantalis: σπιθαμιαῖος & σπιθαμιαῖος, ȣ, idem. Dicta vox παρὰ τὸ θαμὰ σπίζεσθαι τῶν δακτύλων, à digitis extensis.

Σπιθαμώδης, vide in præced. Th. σπιθαμή.

Σπίλα, fraces, στέμφυλα, Hesych. Sunt quædam sordes: à σπίλος, ȣ, ὁ, macula.

Σπιλάδεσσιν, procellis, dat. pl. Ion. à

Σπιλὰς, άδος, ἡ, rupes, scopulus maris; quasi seu σπίλος, maris. Est & σπιλὰς, procella: à σπίλος.

Σπιλόομαι, ȣ̃μαι, maculor, sordidor, seu sordesco; in ep. Judæ; est pass. ab act. σπιλόω, labem aspergo; in ep. Jac. c. 3. &c. V.

ΣΠΙ'ΛΟΣ, ȣ, ὁ, macula, labes, vitiligo; item saxum.

Σπιλόω, maculo. f. ώσω. perf. ἐσπίλωκα. à præced.

Σπίλωμα, τὸ, macula; & labes aspersa vesti; item, nævus; exp. & locus salebrosus, saxum asperum; item, σπιλωτὸς, ȣ, ὁ, maculatus, maculosus; verbalia à σπιλόω, V.

ΣΠΙ'ΝΔΑΣΙΣ, ιος, ἡ, avis peregrina, avis incendiaria, Plin. an à σπινθήρ;

ΣΠΙΝΘΗ'Ρ, ῆρος, ὁ, SCINTILLA qu. à σπᾶν & αἴθος, ignis: hinc & σπινθαρίδες, scintillæ.

Σπινθηρίζω, scintillo, à præced. Th. σπινθὴρ, ῆρος, V. Σπινθηροειδὴς, scintillans; qui more scintillæ ducitur; ex σπινθὴρ, ῆρος & εἶδος, τὸ, V.

Σπίνα, ἡ, idem quod seq. σπίνος, vide.

Σπίνος, fringilla, avis à σπίζω.

Σπῖρα, ἡ, idem quod, & pro σπεῖρα, ἡ, spira, &c. V.

Σπλαγχνεύω, exta in manus sumo, & attrecto; quod fiebat à conjuratis jurejurando & religione arctissima se astringentibus; Dio. de Catilina; ἔπειτα ἐσπλάγχνευσεν αὐτὰ μετὰ τῶν ἄλλων; item, extorum & viscerationis particeps sum; item, σπλαγχνεύω, seu σπλαγχνεύομαι, auguror per exta, &c. à seq. Them. σπλάγχνον, τὸ, V.

Σπλαγχνίζομαι, misericordiâ commoveor. a. 1. pass. ἐσπλαγχνίσθην, ης, η. a. 1. part. pass. σπλαγχνισθεὶς, έντος, à σπλάγχνον.

Σπλαγχνικὸς, ȣ, ὁ, ad viscera pertinens; ut, σπλαγχνικὰ φάρμακα; medicamenta quæ ad viscerum morbos conducuntur; à seq. σπλάγχνον, τὸ, V. Item, σπλαγχνὶς, ίδος, ἡ, cor; Schol. Soph. itidem, ab eod. Item, σπλαγχνισμὸς, ȣ, ὁ, sacrificium; 2 Maccab. Item, commiseratio, qua viscera alicujus misericordiâ tanguntur; verbale à σπλαγχνίζομαι, misericordia summa & vehementi, atque ex intimis visceribus profectâ commoveor; item, σπλαγχνίζω, sacrifico; 2 Maccab. &c. V.

ΣΠΛΑ'ΓΧΝΟΝ, ȣ, τὸ, viscus. τὰ σπλάγχνα, viscera, cor, jecur, pulmones, affectus maternus, commiseratio. Hinc σπλαγχνίζομαι, summâ misericordiâ commoveor; ex ipso corde profectâ. Σπλάγχνον enim frequenter de corde dicitur, ut liquet etiam in compositis: ἄσπλαγχνος, non habens cor, & εὔσπλαγχνος, animosus, misericors. Eustath. ducit à Dor. σπλὰν pro σπλὴν, splen: unum ex visceribus.

Σπλαγχνοπτὴς, ȣ, ὁ, qui exta seu viscera torret; exta torrens; ex σπλάγχνον, τὸ, & ὀπτάω, fut. ήσω, &c. V. Item, σπλαγχνοσκόπος, extispex; qui exta, seu viscera victimæ cæsæ inspiciens, ex eorum colore, aut gustate, futura conjicit & prædicit; ex σπλάγχνον, τὸ, & σκοπὸς, ὁ, inspector, &c. V. Sic & σπλαγχνοτόμος, viscerum sector; qui viscera hostiæ mactatæ cultro resolvit, & eximit; ex σπλάγχνον, τὸ, & τομὸς, ὁ, &c. V. Item, σπλαγχνοφάγος, viscerum vorator; unde, σπλαγχνοφάγοι, homines violenti pauperum voratores; seu qui in sacris hominum viscera edebant; in l. Sap. c. 2. ex σπλάγχνον, τὸ, & φάγος, ὁ, à Th. φάγω, &c. V.

Σπληδὸς, cinis: à σποδὸς, ȣ, ὁ, idem.

ΣΠΛΗ'Ν, σπληνὸς, ὁ, splen, lien. Angl. Spleen.

Σπληνιάω, ῶ, splenis dolorem patior; liene laboro; Pol. l. 2. Item, σπληνικὸς, (idem quod σπληνώδης, id V.) propriè sic dicitur cui lien obduruit; item, σπλήνιον, seu σπληνίον, τὸ, idem quod Th. σπλὴν, lien; Pol. l. 2. Item, linteolum splenis figurâ, aut quacunque formâ, ad partium corporis habilitatem aptatum; quo exceptum, vel illitum medicamentum adhibetur; item, σπλήνιον, dicta fuit à quibusdam herba ἄσπληνον; item, Hemionitis; ut testatur Diosc. 3. 151. & 152. Item, σπληνῖτις φλὲψ, splenica vena; ramus superior, & minor venæ portæ, qui totus per lienem spargitur; Aristot. H. an. l. 3. omnia, à præced. Th. σπλὴν, ηνὸς; unde, plur. σπλῆνες, οἱ, dolor lienis; Hippocr. Item, σπλὴν, idem quod σπλήνιον, τὸ, splenium, i.e. linteolum splenis formam referens; quo medicamentum illitum parti affectæ applicatur, &c. V.

Σπληνοδάπανος, splenem consumens, & minuens; ex σπλὴν, ηνὸς, & δαπανάω, ῶ, unde δάπανος, ὁ, &c. V.

Σπληνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lienosus, splenicus; qui liene laborat; qui magnum, & tumidum habet lienem, Hippocr. à Th. σπλὴν, ηνὸς, ὁ, V.

Σπογγιὰ, ᾶς, ἡ, SPONGIA. Angl. a Sponge: à σπόγγος.

Σπογγεὺς, έως, ὁ, spongiator, spongiarius, qui spongias piscatur, secatque; item, σπογγίζω, spongiâ tergo, seu detergo; in pass. σπογγίζομαι, spongia detergor; unde verbale σπόγγισμα, τὸ, purgamentum, sordes spongiâ detersæ; Eust. Item, σπόγγιον, ȣ, τὸ, spongiola; diminut. & σπογγίτης λίθος, spongites lapis; Plin. 37. 10. & 19. omnia, à seq. Th. σπόγγος, V.

Σπογγοθήρας, qui spongias venatur; Plut. ex σπόγγος, ὁ, & θήρα, ἡ, &c. V. Item, σπογγοκολυμβητὴς, qui aquas subit, ut spongias petris adhærentes avellat & extrahat; Pol. 7. 30. ex σπόγγος, ὁ, & κολυμβάω, ῶ, unde κολυμβητὴς, ὁ, &c. V.

ΣΠΟ'ΓΓΟΣ, ȣ, ὁ, spongia. qu. σπᾷ ὑγρά. Hinc σπογγώδης, εος, ὁ ἡ, spongiosus.

Σποδεύνας, α, ὁ, Dor. pro σποδεύνης, ȣ, ὁ, qui in cinere jacet ac dormit. Ex σποδὸς, & εὐνὴ, ἡ, cubile.

Σποδέω, ferventi cinere obruo, percutio, purgo; item subagito. Th. σποδὸς, ȣ, ἡ, cinis.

Σποδησιλαύρα, meretrix publica; παρὰ τὸ διατρίβειν τὰ πολλὰ ἐν ταῖς λαύραις; vel δημοσίᾳ σποδεῖσθαι, τȣτέστι, συμπλέκεσθαι; Eust. ex præced. σποδέω & λαύρα, ἡ, &c. V.

Σποδιὰ, ᾶς, ἡ, & σποδιὴ, ἡ, idem quod Th. σποδὸς, ὁ, cinis, &c. V. Item, σποδιακὸν κολλύριον; collyrium à cinereo colore dictum; & σποδιὰς, άδος, ἡ, nomen arboris; apud Theophr. H. 3. 7. qui ejus fructum σποδιὰς appellat; apud Athen. l. 2. fortasse σποδίας, legendum; arbor autem hæc dicitur esse veluti sylvestris prunus; omnia, ab eod. Th. σποδὸς, V.

Σποδίζω, f. ίσω, sub cinere coquo, comburo velut in cinere; cineritius sum. Th. σποδός.

Σπόδιον, τὸ, cinerula; recrementum metallorum ustorum, quod, cineris in modum, partim fornacum parietibus inhærescit, partim in terram decidit, indeque colligitur; pro quo dicitur & σποδὸς, Diosc. & Plin. Item, σπόδιος, ὁ, cinereus; ut σπόδιον χῶμα; Athen. l. 9. Item, σποδίτης ἄρτος; panis subcineritius, qui & ἐγκρυφίας, eò quòd ferventibus cineribus obrutus inassetur; Athen. l. 3. Omnia, à Them. σποδὸς, ὁ, quod interdum non simpliciter cinerem

cinerem significat, sed sordidum, & cui carbones seu extincti, seu adhuc candentes permixti sunt, & aliarum rerum reliquiæ, fœci quisquiliæ; ut Od. 1. & Plut. Symp. 8. Probl. 7. Sic etiam dicitur res nihili, aut in nihilum redacta; ut in Epigram. Sardanapali apud Athen. l. 8. Καὶ γὰρ ἐγὼ σποδός εἰμι; Item expon. & pernicies, exitium; in Epigram. l. 2. pro σποδὸς, etiam σπληδὸς dicitur apud Nicand, &c. Vide.

Σποδοειδής, έ@, ὁ, ἡ, cinereus: ex σποδὸς, ȣ̃, ἡ, cinis, & εἶδ@, species. Them. εἴδω, video.

ΣΠΟ'ΔΟΣ, ȣ̃, ἡ, cinis: q. à σβέω; σβεδὸς, quia exstinctis & consumptis lignis remanet. κόνις, εως, ἡ, & τέφρα, ας, ἡ, idem.

ΣΠΟ'ΛΑΣ, άδ@, ἡ, vestis coriacea.

Σπολὰ, stola. Hesychius pro ςολὴ, Dor.

Σπόλια, τὰ, lanæ, quæ ex ovium cruribus evelluntur: à σπάω, traho, evello.

Σπόμψ@, pro ἑσπόμψ@, sic σπομψα: Doricè pro σπομψὴ, ης, ἡ; vide in σπεῖο.

Σπονδάζομαι, propitium reddo, propitio, favorabilem mihi facio, à σπονδὴ, ἡ; V.

Σπονδαρχίαι, ῶν, immolatorum libamina.

Σπονδὰς, accus. plur. à σπονδὴ; quod vide.

Σπονδειακὸς, ut σπονδειακὸν μέτρον, quod spondeis constat: Item σπόνδειον, τὸ, vas, quo vinum libant in sacrificiis, aut conviviis; teste Poll. & Athen. l. 11. Item σπονδεῖ@, ὁ, qui libationibus adhiberi solet; ut σπονδεῖον μέλ@, apud Poll. 4. 10. Item σπονδεῖ@ πȣ̃ς, pes apud metricos, duabus syllabis constans longis; sic dicitur, quod in libationibus metro ex tali pede constanti uti solerent; unde comp. ὁλοσπόνδει@ ςίχ@, versus ex solis constans spondeis. Itidem, à σπονδὴ, ἡ; V.

Σπονδὴ, ῆς, ἡ, libatio, libamen; σπονδῇσι, dat. pl. Ion. pro σπονδαῖς. Peculiariter σπονδαὶ dicuntur libationes quæ in sanciendis fœderibus adhibentur: & sæpe etiam ipsa fœdera: à σπένδω, libo: f. σπείσω, præt. m. ἔσπονδα.

Σπονδήτης, ȣ, ὁ, idem fere cum σπονδεῖ@, unde fœm. σπονδῆτις; ut σπονδῆτις σταγὼν, stilla quæ inter libandum è patera effunditur; Suid. ex Epigram. Item σπόνδικες, οἱ; qui vinum pateris libant: utrumque itidem à σπονδὴ, ἡ; vide.

Σπονδοποιέω, ῶ, & σπονδοποιȣ̃μαι, libo sacrum laticem; fœdus & inducias paciscor; unde σπονδοποιηθέντα, τὰ, pacta, tractata pacis, de quibus in fædere icto convenit; ex σπονδὴ, ἡ, & ποιέω; vide.

Σπονδοφόρ@, ȣ, ὁ, ἡ, qui libationes fert, sacerdos. Ex σπονδὴ, libatio, quod à σπένδω, libo) & φέρω, fero: præt. m. πέφορα.

Σπονδύλιον, τὸ, & σπονδύλι@, ὁ; idem quod, & à seq. Them. σπόνδυλ@, ὁ; unum, vel quodlibet ex 24. ossibus, quibus tota spina constructa est: Poll. l. 2. Item σπόνδυλοι dicebantur ænei calculi, quibus judices utebantur in suffragiis ferendis; atque idem nomen sortita sunt etiam verticula, verticilla, vel vertibula, dicta, quibus immittitur ima fusi pars, vel ponduścula, quæ mulieres nentes imæ fusi parti appendunt, ut facilius eum contorqueant; absque quo, fusus dici spondylos; (qui commissuram aliquam, quæ in fuso nulla est, præsuponit) non potest: sicut etiam σπονδύλιον, τὸ; appellatur itidem verticillus ille fœminarum nentium, &c. vide.

ΣΠΟ'ΝΔΥΛΟΣ, ȣ, ὁ, SPONDYLUS, vertebra spinæ dorsi.

Σπορὰ, ᾶς, ἡ, & σπόρ@, ȣ, ὁ, semen, satio, à præt. med. ἔσπορα. verbi σπείρω, semino.

Σποράδην, sparsim, palatim; est adv. à seq. σποράς, άδ@; qui dispalatus vagatur huc & illuc; unde αἱ σποράδες νόσοι; dicuntur morbi sparsim grassantes; Hippocr. &c. V. Item σποραδικὸς, palans, vagus, qui vitam degit vagabundam; Itidem à σποράς; V.

Σποράς, άδ@, ὁ, vel ἡ, sparsus, dispersus: &

Σπορεὺς, έ@, ὁ, sator, seminator: ab eod. Them.

Σποράω, sero, semino; unde verbale σπορεύς, idem quod, & à præced. σπορεὺς, V. Item σπορητὸς, ȣ̃, ὁ, satio, satus; & expon. etiam tempus serendi; à præced. σπορὰ vel σπόρ@; V.

Σπόριμ@, ȣ, ὁ, ἡ, qui seminari potest: σπόριμα, ων, τὰ, sata: ab eodem Them.

Σπόρ@, vide in σπορά.

Σπόρω, genit. Doric. pro σπόρȣ· vide σπορά.

Σπȣ̃, pro ἕσπȣ, pro quo & σπεῖο, Ion. & Poët. præs. imperat. m. verbi ἕσπομαι, Poët. pro ἕπομαι, sequor: in cujus temporibus sæpe amittitur ε, vide in σπεῖο. Et σπȣ̃, Scythicè oculum significat.

Σπȣδάζομαι, opera mihi navatur, studiosè expetor, in pretio habeor, est pass. ab. act. seq. σπȣδάζω. V.

Σπȣδάζω, sedulò ago, contendo, seriò ago: f. άσω, præs. part. σπȣδάζων, οντ@, in accusativ. pl. σπȣδάζοντας, perf. ἐσπȣ́δακα· a. 1. imperat. act. σπȣ́δασον, άτω· à σπȣδὴ, diligentia. Them. σπεύδω.

Σπȣδαῖ@, αία, αῖον, diligens, probus: honestus, serius; compar. σπȣδαιότερ@, & Att. σπȣδαιέστερ@, majori studio utens: à σπȣδὴ, studium. Them. σπεύδω, festino.

Σπȣδαιότατοι, nom. pl. superl. grad. à σπȣδαῖ@; quod vide.

Σπȣδαιότερος, & σπȣδαιότερον, diligentius, adverb. compar. grad. à σπȣδαῖ@, studiosus. Them. σπεύδω, festino.

Σπȣδαιότης, diligentia, 3. Maccab. est à præced. σπȣδαῖ@. V.

Σπȣδαίως, adv. studiosè, diligenter, seriò: à σπȣδαῖ@, quod V.

Σπȣδαιολογέω, ῶ, de rebus gravibus, & seriis loquor, vel gravi, & serio sermone utor; ex σπȣδαῖ@, & λέγω, dico; unde λόγ@, ὁ, &c. V. Item σπȣδάρχης, magistratibus gerendis studens; id est, qui magistratus ambit: Item σπȣδαρχίας, ȣ, ὁ, & σπȣδαρχίδης, idem: Unde σπȣδαρχία, studium gerendorum magistratuum, ambitio; & σπȣδαρχιέω, sive σπȣδαρχιάω, ῶ, magistratibus gerendis studeo, magistratus ambio; ex σπȣδὴ, ἡ, & ἀρχὴ, ἡ; unde ἀρχὸς, ὁ, &c. V.

Σπȣ́δασμα, το, res studiosè elaborata: Item res quæ studiosè fit, & affectatur seu cui studetur; pro eod. dicitur, & σπȣ̃σμα, apud Hesych. Item σπȣδαςὴς, ȣ̃ ὁ, studiosus, qui rei alicui, aut homini studet, unde σπȣδαςικὸς, diligens, strenuam operam navare solens: Item qui serio sermone delectatur; Plat. verbalia, à σπȣδάζω, ομαι, &c. V.

Σπȣδὴ, ῆς, ἡ, & Dor. σπȣδὰ, festinatio: per Metaph. animi intentio, desiderium, STUDIUM, diligentia. Them. σπεύδω, festino: præt. m. ἔσπȣδα.

Σπȣδῇ, dativ. præced. adverbialiter, diligenter, festinanter, cum labore: à præced.

Σπȣδογέλοι@, q. d. cujus studium est ridiculum; ex σπȣδὴ, ἡ, & γελάω, ῶ; unde γέλοι@, ὁ, &c. V.

Σπȣ̃σμα, apud Hesych. dicitur quasi per contract. pro σπȣ́δασμα, τὸ; id vide.

ΣΠΥΡΑΘΙ'Α, ας, ἡ, & σπύραθ@, ȣ, ὁ, ἡ, tum σπυρὰς, άδ@, ἡ, caprarum stercus.

Σπύραθ@, μία; apud Diosc. dicitur stercoris caprini una pilula; seu una bacca, & unus globulus: apud quem etiam legitur αἰγὸς, vel αἰγῶν σπύραθοι; sed & de ovillo quoque stercore usurpari docet Hesych. & pro σπυρὰς, dicitur etiam σφυρὰς, apud Aristoph. teste Suid. vide præced.

Σπυρίδιον, τὸ, sportula, corbula, Aristoph. sed expon. & caprarum fimus; (fortasse pro σφυρίδιον,) est diminut. à præced. σπυρὶς, ίδ@; Vide. Item σπυρίδιον, idem quod præced. σπυρὶς, & σπυρίχιον, τὸ, sportula; Itidem diminut. à σπυρὶς, ίδ@; V. Item σπυρὸς, Syracus. pro πυρὸς; à quo Them. hæc omnia derivantur.

Σπυρὶς, ίδ@, ἡ, SPORTA, corbis, fiscella, seu vas vimineum aut junceum. Them. πυρὸς, ȣ̃, ὁ, triticum, frumentum.

Στάγιον, ἑξάχιον· ς' nota senarii.

Στάγμα, τὸ, gutta, stilla; seu liquor qui stillatur; in Epigram. est verbale à ςάζω; f. ξω, &c. V.

Σταγὼν, όν@, ὁ, stilla: à ςάζω.

Σταγωνίας, ȣ, ὁ, stillatitius, stillatim emanans; Diosc. 1. 82. est à præced. σταγὼν, όν@, gutta, &c. V.

Σταδὴν, statim, i. e. stando, more eorum qui stant; Eust. unde ςαδαῖ@, ȣ, ὁ; stans, erectus; Hesych. ut ςαδαῖ@ μαχητὴς, statarius miles, utrumque ab ἵςημι; V.

Σταδιαῖ@, ȣ, ὁ, idem quod ςάδι@; ut ςαδιαία μάχη, apud Luc. & ςαδιαῖος θώραξ, &c. Item ςαδιεὺς, ȣ, ὁ, & ςαδιεὺς, έως, ὁ, qui stadium currit, qui stadio certat; in Epigram. l. 2. Item ςαδιαῖ@, ȣ, ὁ, stadii mensuram æquans: Athen. omnia à ςάδιον, vel ςάδι@; quæ V.

Σταδιοδρομέω, cursu contendo: fut. ήσω· à

Σταδιοδρόμ@, qui in stadio cursu certat: quod

quod ex στάδιος, seu ον, stadium: (quod ab ἵστημι, sto,) & δρόμος, cursus, præt. m. δέδρομα, verbi τρέχω, curro: f. θρέξω, a. 2. ἔδραμον.

Στάδιον, vide in στάδιος.

Στάδιος, ία, ον, firmus, a, um; stabilis: ab ἵσταμαι, sto. Sed στάδιος, ου, ὁ, substant. & τὸ στάδιον, STADIUM, curriculum, seu campus, ubi equestria vigent exercitia; continens sex jugera. Æol. σπάδιον, SPATIUM.

Στάδιος, præced. est etiam appensus, pondere demensus; atque sic est à στάω, ἵστημι, significante appendo, &c. Vide.

Σταδισμὸς, οῦ, ὁ, dimensio terræ per stadia: à præced. σταδίας; V.

Στάζοντα, stillantem, acc. sing. part. præs. à στάζω, stillo.

ΣΤΑ'ΖΩ, stillo, f. ξω. Hinc σταγὼν, όνος, ἡ, stilla, gutta: σταγάζω, ξω, stillo: σταλαγμὸς, οῦ ὁ, distillatio.

Σταθεὶς, έντος, status, positus, a. 1. part. pass. verbi ἵστημι, sto, f. στήσω, a. 1. pass. ἐστάθην.

Στάθεν, Bœot. Syncop. pro ἐστάθησαν, steterunt, 3. plur. a. 1. pass. verbi ἵστημι, sto.

Σταθερὸς, ὰ, ὸν, stabilis, e: à στάω, seu ἵστημι, sto.

Σταθεύω, Atticè pro στέλβω, torreo; i. e. ὀπτάω, lento igne asso; nam σταθεύειν, dicunt attici, τὸ καθ' ὀλίγον ὀπτᾶν; unde σταθευτὶς, adustus, reducunt ad Them. ἵστημι; vide infra, σταθεύω.

Σταθηρὸς, firmus, robustus; idem quod, & pro σταθερὸς, firmus, &c. V. Item σταθηρότης, ητος, ἡ, stabilitas, constantia, firmitas; à præcedent. σταθηρὸς;

Σταθῇ, 3. sing. a. 1. sub. passiv.

Σταθῆναι, a. 1. inf. pass. &

Σταθήσομαι, ῃ, εται, f. 1. passiv. verbi ἵστημι, sto.

Στᾶθι, Dor. pro στῆθι, a. 2. imperat. act. verbi ejusd.

Στάθμα, ας, ἡ, Dor. pro στάθμη, ἡ, meta: quod vide.

Σταθμάω, f. ήσω, ad amussim exigo, pondero; æstimo: σταθμάομαι, conjicio: à στάθμη, amussis. Th. ἵστημι, sto.

Σταθμεύμενος, Ion. pro σταθμώμενος, conjiciens: à σταθμίομαι, vel όομαι.

Σταθμεύω, stabulor, stativa habeo, diversor, à σταθμὸς, ὁ; V.

Στάθμη, ης, ἡ, amussis, regula ad quam aliquid exæquatur, meta: & inde,

Σταθμητὸς, οῦ, ὁ, ad amussim exactus; vel qui ad amussim & lineam exigi ac dirigi potest: sed expon. etiam μετρητὸς; apud Arrian. est verbale à σταθμάω. V.

Σταθμίζω, f. ίσω, expendo, pondero. Th. ἵστημι, sto, pondero.

Σταθμίον, ου, τὸ, idem quod σταθμὸς, ὁ; id vide.

Σταθμίδες, sunt ligna in navi, quibus tabulæ super imponuntur; Poll. à Them. στάω, vel ἵστημι, &c. V.

Σταθμοδότης, qui σταθμοὺς; i. e. mansiones distribuit, & suam cuique assignat, mansionum curator; vel qui hospitia distribuit in comitatu principum; Plut. ex σταθμὸς, ὁ, & δίδωμι, f. δώσω, unde δοτὴρ & δότης, ὁ, &c. V.

Σταθμὸς, οῦ, ὁ, stabulum, statio; postis: statera; pondus: dativ. sing. σταθμῷ· dativ. plur. Ion. σταθμοῖσι. Them. ἵστημι, sto.

Σταθμοῦχος, qui habet σταθμοὺς, hospes; apud quem diversari aliquis potest: sic appellari per jocum posse patrem quoq; familias, tradit Pol. ex σταθμὴ, vel σταθμὸς, & ἔχω, cujus varia composita desinunt in οῦχος, &c. V.

Στᾶθος, εος, τὸ, Dor. pro στῆθος, τὸ, pectus.

Σταῖμεν, σταῖτε, σταῖεν, Att. Syncope, pro σταίημεν, ητε, σταίησαν, 1. pl. a. 2. opt. act. verbi ἵστημι.

ΣΤΑΙ'Σ, & σταὶς, αιτὸς, τὸ, farina triticea aquâ subacta.

Σταίτινος, ου, ὁ καὶ ἡ, confectus ex farina triticea aquâ subacta; unde in fœm. σταιτίνη, ἡ, scil. μᾶζα, placenta confecta ex ea farina; Item σταιτίτης, scil. πλακοῦς, alia placentæ hujusmodi species; apud Athen. l. 14. Item σταιτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, plurimum σταιτὸς admixtum habens: omnia à præcedent. Them. σταῖς, σταὶς, in genit. σταιτὸς, &c. Vide.

Στακτὴ, (ἐνδηλουμένη) κονία dicitur lixivia, vel lixivium liquidum à quovis cinere colatum, gutta lixivia, aloe, &c. Item calx; Item cinis lixivii, lix; ut ἅλμη στακτὴ, est muria colata, liquida; cui oppon. cruda, dura; Item στακτὴ, scil. ῥανὶς, liquor oleaceus è myrrha cinnamoque inciso stillans; Theophr. & Diosc. Item στακτὶς, ἡ; atramenti sutorii genus esse dicitur; utrumque à seq. στακτὸς, stillatus, liquidus, &c. V.

Στακτὸς, οῦ, stillatitius. Th. στάζω, f. ξω, stillo.

Στάλα, ας, ἁ, Dor. pro στήλη, ἡ, columna.

Σταλαγμίας, ου, ὁ, & σταγμὸς, οῦ, ὁ, gutta; id est, stilla: Item distillatio, & fluxio à capite ad alia membra: Item sic & dici traditur, chalcanthi genus purissimum, stiriæ, seu guttæ simile, & per jocum, homo parvæ staturæ, seu homuncio, sic apud Athenienses nominabatur; ut docet Eust. utrumque verbale à seq. σταγάζω.

Σταλάω, & σταγάζω, f. ξω, STILLO. Th. στάζω, idem.

Σταγακτικὸς, οῦ, ὁ, stillatitius; unde neut. σταγακτικὸν, stillatitium, ait esse Diosc. quod scil. guttatim ex humidis, & confractis locis stillat: Item σταλακτὶς, ἡ; stillatitia, genus chalcanthi, sic dictum, quoniam humoribus statim in cuniculos quosdam colatis, concrescit; Diosc. ut & σταγακτὸς, ὁ, stillatitius; unde σταγακτὸν χάλκανθον; apud Diosc. 5. 114. omnia, Itidem verbalia à præced. σταλάζω; V.

Σταλῆναι, missum esse, a. 2. inf. pass. verbi στέλλω; mitto, aor. 2. passiv. ἐστάλην.

Στάλικες, dicuntur paxilli, sive furculæ, & cervi sive varri, quibus attolluntur sustentanturque retia, & quorum adminiculo, plagarum maculosa laxitas intenditur; est à Them. ἵστημι, vel στάω, vel à seq. στάλιξ; V.

Στάλιξ, ικος, varrus, paxillus, qui facit imposita στῆναι.

Σταλαγμὸς, idem cum, & pro σταλαγμὸς; id vide.

Σταλτικὸς, qui vim habet contrahendi, cui vis inest reprimendi & astringendi, seu distendendi; Diosc. l. 5. est verbale à στέλλω, στέλλομαι, contraho, contrahor, &c. V.

Στάμεν, Poët. pro στῆναι, a. 2. inf. activ. verbi ἵστημι, sto. Alii scribendum censent στᾶμεν, à στῆναι, Dor. στᾶναι, hinc Att. & Ion. στάμεναι, & per Apocopen στάμεν.

Σταμὶν, ῖνος, lignum in navi erectum: à στάω, seu ἵστημι, quia stat.

Σταμνάριον, ου, τὸ, στάμνιον, τὸ, & σταμνισκὸς, ὁ; omnia diminut. vel idem signif. cum seq. Them. στάμνος; vas fictile ad vina condienda perutile, &c. vide.

ΣΤΑ'ΜΝΟΣ, ου, ὁ, ἡ, urna, hydria, amphora: ut puto, à στάω, quod erecta stet.

Στὰν, Ion. pro ἔσταν, hoc vero Bœot. Syncope pro ἔστασαν, steterunt, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi ἵστημι, sto: f. στήσω, a. 2. ἔστην.

Σταξεύμες, Dor. & Æol. pro στάξομεν, stillabimus, 1. pl. f. 1. verbi στάζω, stillo: f. ξω.

Στάξοισι, Æol. & Doric. pro στάξουσι, 3. pers. plur. fut. 1. verbi στάζω, stillo, f. ξω.

Σταότα, Ion. pro ἑστῶτα, neut. gen. pl. num. perfect. part. activ. ab ἵστημι, sto; perfect. partic. ἑστηκὼς, ότος, & Ionic. crasi ἑστὼς, ότος, & per Aphæresin σαότος, &c.

Στὰς, qui stetit: aorist. 2. part. activ. Sed στᾶσ', pro στᾶσα, a. 2. part. f. g. ab ἵστημι, sto.

Στάσῃ, consistas, 2. sing. a. 1. sub. m. Dor. pro στήσῃ, ab ἵστημι, sto.

Στασιάζω, f. άσω, seditionem excito: V. in στάσις.

Στασιασμὸς, οῦ, ὁ, dissentio; à præcedent.

Στασιαστὴς, οῦ, ὁ, qui seditiones concitat, seditiosus; unde στασιαστικὸς, ad seditiones concitandas aptus, seditiosus; ut στασιαστικοὶ λόγοι; apud Plut. Item στασιαστικῶς, seditiosè, factiosè, adverb. & omnia, à præced. στασιάζω, factionibus contendo, vel seditione dissideo; à Th. στάω, ἵστημι, unde στάσις, &c. V.

Στάσιμος, ου, ὁ, ἡ, stativus, Gloss. Cyr. ab ἵστημι, sto.

Στασιμὸς, præced. propriè est stabilis, firmus, constans: Item quietus; Plut. Item gravis, seu tardus; in bonam partem, apud Aristot. Item tardus, id est, hebes, stupidus; Aristot. & Pol. unde λέξις στασιμὸς, dicitur oratio stabilis & sedata: Item στασιμὸν ἀργύριον, dicitur pecunia usuraria, & in plur. neut. στασιμὰ, pondera, στάθμια; Poll. &c. vide.

Στάσις, εως, ἡ, propriè statio, ipse standi actus: deinde factio, seditio: & hinc

Στασιώδης, εος, & στασιώτης, ου, ὁ, seditiosus. Th. ἵστημι, sto, erigo, cum multitudo se erigit adversus præstites.

Στασιωτεία, ἡ, seditiosus status; Plat. Item στασιωτικὸς, οῦ, ὁ, factiosus, seditiosus: Item seditioni obnoxius; & apud

Thuc

Thuc. l. 4. κατὰ τὸ στασιωτικὸν, expon. seditiosè; more eorum qui seditiones faciunt, utrumque à præced. στασιώτης, qui factionis alicujus est: Item seditiosus, qui seditionem concitat, &c. V.

Στάσκεν, Ion. & Poët. pro ἵστη, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἵστημι, sto.

Στάσκω, sto, ab ἵστημι, ut scribit Gaza, l. 2. Gram.

Στάσομαι, Dor. pro στήσομαι, f. 1. m. verbi ἵστημι, sto.

Στασῶ, Dor. pro στήσω, f. 1. verbi ἵστημι.

Στατέον, undè καταστατέον, constituere oportet; Plat. de leg. sunt verbalia gerundiva ab ἵστημι, & καθίστημι; q. v.

Στατεύω, foveo, calefacio, torreo, asso, propriè lento igni; idem quod σταθεύω, utrumque quidam volunt compositum, ex στάω, vel ἵστημι, & εὕω, uro, &c. V.

Στατὴρ, ῆρος, ὁ, STATER, nomen monetæ, continentis pondus quatuor drachmarum.

Στατηρίδιος, ου, ὁ, statere valens, qui stateris pretio æstimatur; est à præced. στατὴρ, ῆρος, quod Hebræi siclum dicebant; ut Bud. tradit, scibens alibi staterem à mensoribus vocari semunciam; de variis autem stateris generibus, vide Pollucem.

Στατηρὸς, stabilis, constans ac firmus; idem cum, & pro σταθηρὸς, vel σταθερὸς; quæ vide.

Στατίζω, sisto; Item sto, consisto, stabulor: Item στατικὸς, ῦ, ὁ, sistendi vim habens; (cui oppon. κινητικὸς;) ut στατικὴ κοιλία, apud Aët. utrumque à seq. στατὸς, ὁ; Vi. Item στατικὴ, scil. τέχνη, statice, scientia ponderum, seu de ratione ponderum; ut & στατικὸς, ῦ, ὁ, hujus scientiæ peritus; unde adv. στατικῶς, more eorum qui ponderant, aut quæ ponderantur; omnia à στάω, ἵστημι significante appendo, &c. V.

Στατὸς, ῦ, stans, qui diu stat. Sic στατὸς ἵππος, equus qui in stabulo continetur: hinc στατίζομαι, sto. Th. ἵστημι, idem.

Σταυρηδὸν, in modum σταυρῦ; i. e. crucis in modum, instar crucis, crucis figura; est adv. à σταυρὸς, ὁ; V.

Σταυροειδὴς, crucis speciem, seu formam habens; ex σταυρὸς, ὁ, & εἶδος, τὸ, &c. V.

ΣΤΑΥΡΟ'Σ, ῦ, ὁ, vallus, palus ligneus, crux: hinc σταυρόω, palo, seu cruci affigo: σταυρώσιμος, furcifer.

Σταυρότυπος, crucis typum & formam gerens; ex σταυρὸς, & τύπος, ὁ, &c. V.

Σταυρόομαι, cruci, seu palo affigor; Apoc. 11, & alibi in N. T. est pass. ab act. seq. σταυρόω, vallum seu palum depango; Item palo, seu cruci affigo; Joan. 19, &c. V.

Σταυρόω, ῶ, cruci figo; per Metaph. impetum carnis, ne in me regnet, frango: virtute scil. Spiritus S. precibus, &c. f. ώσω, p. ἐσταύρωκα, aor. 1. ἐσταύρωσα, aorist. prim. imperativ. activ. σταύρωσον, άτω, & in plural. σταυρώσατε, a. 1. sub. act. σταυρώσω, ῃς, ῃ, & in 3. pl. σταυρώσωσι, a. 1. inf. act. σταυρῶσαι, a. 1. part. act. σταυρώσας, αντος, perf. pass. ἐσταύρωμαι, σαι, ται, sum contemptui & horrori: perf. pass. ἐσταυρωμένος, η, ον, crucifixus: a. 1. pass. ἐσταυρώθην, ης, η, a. 1. imperat. pass. σταυρώθητι, ήτω, a. 1. sub. pass. σταυρωθῶ, ῇς, ῇ, a. 1. inf. pass. σταυρωθῆναι. Th. σταυρὸς, crux.

Σταύρωμα, τὸ, q. d. vallamentum; i. e. plures valli, seu pali in terram depacti; vel munimentum ex vallis, seu palis in terram depactis; verbale (ut & σταύρωσις, seq. vallorum seu palorum depactio, &c. V.) à præced. σταυρόω, -όομαι, &c. V.

Σταύρωσις, εως, ἡ crucifixio; à 2. pers. sing. perf. pass. præced. verbi.

Σταυρωτὴρ, ῆρος, ὁ, cuspis in imo ferro hastæ transversa, qua hasta appenditur; seu ferramentum concavum, mucronatum, cui extrema hastæ pars inserta, efficit, ut erigatur hasta, & solo depangatur: Item σταυρωτὴς, ῦ, ὁ; qui vallos, seu palos depangit; Item qui cruci affigit; utrumque itidem verbale à præced. σταυρόω, -όομαι, &c. V.

Σταφιδωθεὶς, έντος, ὁ, passus; part. a. 1. pass. & σταφιδώσαντες τὴν σταφυλὴν, passam uvam facientes; Diosc. l. 5. c. 29. part. a. 1. act. quasi ab inusit, σταφιδόω, όομαι; à seq. σταφὶς, ίδος, &c. V.

ΣΤΑΦΙ'Σ, ίδος, ἡ, uva passa. Hinc σταφυλὴ, ῆς, ἡ, uva: q. à στάζω, quia stillat liquorem; hinc & σταφυλὴ ἀνθρώπυ, Columella, uva: sed σταφύλη, ης, est perpendiculum.

Σταφὶς ἀγρία, herba peduncularia, seu pedicularis; de qua Diosc. 4: 56. Plinius, pituitariam vocat, quòd τὸ κορύζης pituitam sanet; à præced. Them. σταφὶς; V.

Σταφυλὴ, & σταφύλη, vide in σταφὶς· σταφυλῆσι, dat. pl. Ion. à σταφυλὴ, uva.

Σταφυλὴ ἀγρία, dicitur uva sylvestris, uva labruscæ; i. e. uva vitis erraticæ; à præced. σταφυλὴ; V.

Σταφυλητομία, ας, ἡ, uvæ incisio; ex præced. σταφυλὴ, ἡ, & τέμνω, undè τομὴ, ἡ, à præt. med. τέτομα, &c. V.

Σταφυλίδες, apud Poll. sunt αἱ σταφίδες, seu βότρυες; uvæ, racemi; est plur. fœm. à sing. σταφυλὶς; V. Item σταφυλίζειν; Hesych. expon. τὸ σωμάζειν, (sed legendum, σωμισάζειν,) τὰς ὤας τῇ ἱματίυ; Item σταφυλῖνος, ου, ὁ, herbæ nomen, quam Latini pastinacam appellant; vide de ea Diosc. l. 3. 59. & Plin. 19. 5. sed est etiam insecti quoddam genus, pro quo σταφύλινος, scribitur in Hippiatro, Item σταφυλὶς, ίδος, ἡ, uva, racemus; unde σταφυλίτης, Bacchi cognomentum, apud Elian. omnia à σταφυλὴ, ἡ; V.

Σταφυλοβολεῖον, locus in quem conjectæ uvæ calcantur; sed scribitur & σταφυλοβόλιον, pro loco ubi uvæ reconduntur; ex σταφυλὴ, vel σταφυλὶς, & βολὴ, ἡ, unde βολέω, ῶ, &c. V. Item σταφυλοδρόμοι, dicebantur quidam τῶν καρνεατῶν, qui incitabant vindemiatores; ex σταφυλὴ, ἡ, vel σταφυλὶς, & δρόμος, ὁ, &c. V. Item σταφυλοφόρος, uviger; ut σταφυλοφόρον μόριον, particula uvigera; pars oris interior; apud Aristot. 1. An. ex σταφυλὴ, vel σταφυλὶς, & φορὸς, ὁ, à φέρω, fero, &c. V.

Σταφύλωμα, τὸ, dicitur vitium in oculo, cum erosa ruptáque cornea tunica, altera ei subdita (quæ ῥαγοειδὴς dicitur) ad eum modum excidit, ut acinum uvæ, pupilla oculi inflammatione, & dolore in altum erecta, figurâ repræsentat; Diosc. & Aët. &c. à σταφυλὴ, vel σταφυλὶς; vide.

Σταχάνη, ης, ἡ, trutina, Dor. ab ἵστημι pondero.

Σταχυηρὸς, ῦ, ὁ, spicatus, seu spicam ferens; à seq. Them. στάχυς, υος; V. Item σταχυόομαι, ῦμαι, spicor; i. e. spicam protrudo, vel in spicam evado; unde part. præt. ἐσταχυωμένος, spicatus; Diosc. 4. 1. Itidem à στάχυς, υος, seq. V.

Σταχυοβολέω, ῶ, spicas jacio: seu spicas emitto, pro trudo aristas Theophr. ex στάχυς, υος, & βολέω; V. Item σταχυολόγος, qui spicas legit, seu colligit; unde σταχυολογέω, ῶ, spicas lego, seu colligo, & σταχυολογία, ἡ, spicilegium; omnia ex στάχυς, υος, & λέγω, lego; i. e. colligo: (σταχυόομαι, vide paulò supra, cum σταχυηρὸς:) Item σταχυοστέφανος, spiceâ coronâ redimitus, spiceam coronam gestans; ex στάχυς, υος, & στέφανος, ὁ, &c. V.

ΣΤΑΧΥ'Σ, υος, ὁ, spica: in nom. pl. στάχυες· q. à στίξ, ordo; quia certos habet ordines granorum; Item stella, quæ spica virginis dicitur: & herba, marrubio similis. Est & Στάχυς, υος, ὁ, nomen viri.

Σταχυώδης, spicam pariens, spicatus, spicam gerens, spicosus; à præced. Them. στάχυς, υος; V.

Στάω, στῶ, STO, maneo: ab hoc inusit. est ἵστημι, statuo.

ΣΤΕ'ΑΡ, ατος, τὸ, sebum, seu sevum; Item farina aquâ subacta.

Στεάτιον, τὸ, aliquantum sevi, seu adipis; Item aliquantulum fermenti seu pastæ: est diminut. à Them. præced. στέαρ, ατος, axungia; i. e. oleosa, & pinguis substantia, adipe (qui πιμελὴ dicitur,) siccior, magisque concrescens: Item adeps ipse; Item fermentum, &c. V. Item στεατόω, in sevum seu sebum aut adipem converto, obeso; undè στεάτωμα, τὸ, dicitur tumor præter naturam, mali coloris, tactu lenis, primum pusillus, temporis progressu amplior, adipem intra se membranâ conclusam habens; Poll. verbale à στεατόω, præced. Item στεατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sevum seu sebum referens, odore, & colore, sevosus; à Them. στέαρ, ατος, τὸ; V.

Στεγάζω, tego, operio; unde part. præt. pass. ἐστεγασμένος, tectus; sed. expon. etiam sustineo, fulcio à Them. στέγω, tego, &c. V.

Στεγανόμος, ου, ὁ, caupo, paterfamilias; Poll. (i. e. στέγαρχος) ex στέγη, ἡ, & νομὸς, ὁ; à Them. νέμω, &c. V. Unde etiam στεγανόμιον, τὸ, merces quæ datur pro hospitio; i. e. οἰκίον; Poll. Item ναῦλον, hoc etiam vocatur; ex iisd. cum præced. στεγανόμος; V. Item στεγανόπυς, planipes, plancus, plotus, plautus; Aristot. An. 2. 12. ex στεγανὸς, & πὸς, &c. V.

Στεγανὸς, & per Sync. στεγνὸς, ῦ, opertus, solidus: à στέγω, tego, sustineo.

Στεγανὸς, præced. densus, durus, &c. Est etiam tacitus; à densitate & soliditate, translatione sumptâ; qui secreta in

pectore clausa retinet, &c. Unde neut. pl. τὰ στεγανὰ, dicuntur quæ vel id, quod effluere nititur, inclusum retinent; vel quæ arcent id, quod intrare conatur, ut τεῖχ στεγανὴ, per quam aqua penetrare non potest: Item τὰ στεγανὰ, dicuntur etiam, substant. tecta; i. e. στέγαι, αἱ, &c. V.

Στεγανώματα, τὰ, dicuntur, ἐν τοῖς τοίχοις, nexus, & vincula, quæ parietes continent, ne dilabantur: Item στεγανῶς, adv. arctè, strictè, ita ut nihil effluat; vel penetret: Diosc. 2. 91. Utrumque à præced. στεγανὸς; V. Item στεγανώτερος, magis taciturnus, conticentior: Bud. Unde proverb. στεγανώτερος ἀρεοπαγίτου, areopagagitâ taciturnior; Erasm. in Chiliad. est compar. à præced. στεγανὸς; V.

Στέγαρχος, ὁ, vel στεγάρχων, qui tecto præest, præfectus ædium, ex στέγη, ἡ, & ἀρχὸς, vel ἄρχων, ὁ, &c. V.

Στέγασμα, τὸ, tegmen, operimentum, tegumentum: Item στεγαστὸς, ὁ, tectus, opertus; verbalia à στεγάζω; quod V.

Στεγαστρίδες, ad aliquid tegendum aptæ. Them. στέγω, tego.

Στεγαστρὶς διφθέρα coriacea tunica, qua corpus tegimus ad arcendas pluvias: Item στέγαστρον, τὸ; id quo tegere, & operire aliquid possumus; Plut. utrumque à στεγάζω; V. pro eodem etiam dicitur, στέγαστρον, à Th. στέγω; V.

Στέγη, ης, ἡ, tectum, ædificium, contignatio: unde Angl. Stage. Th. στέγω.

Στεγῖτις Hesych. exp. ἡ πόρνη, meretrix; χαμαιτύπη, Poll. scortum, à στέγη, ἡ, vel Th. στέγω, V.

Στεγνὸς, per Sync. factum ex στεγανὸς, tectus, densus, &c. propriè de vasis dicitur densioribus, & solidioribus, ita ut nec rimis, nec raritate liquorem infusum transmittant; sic apud Eurip. στεγνὰ σκηνώματα, dicuntur densa & solida tabernacula, seu tecta & operta: Item dicuntur & volatilia habere πτερὰ στεγνὰ, quorum alæ fissæ non sunt, sed una membranâ constant, ὑμενώδη, ὡς τῶν ἀκρίδων; Nic. in Ther. Item στεγνὸν, τὸ, dicitur, substantivè tectum: Xen. Undè στεγνόω, ῶ, tego, operio: Item astringo; Diosc. & in passiv. στεγνόομαι, astringor; unde verbalia στέγνωσις, ἡ, astrictio, seu constrictio; Diosc. & στεγνωτικὸς, astringendi, seu constringendi vim habens; omnia à Them. στέγω; Vide in passiv. στέγομαι, tegor, occulor: Item contineor; unde etiam στέγος, εος, τὸ, & tectum & domum significat; idem quod, & à στέγη, ἡ, tectum, domus, &c. V.

ΣΤΕ΄ΓΩ, TEGO, operio: Item tolero, sustineo; impedio, propulso, f. ξω. p. ἔστεγα, præt. m. ἔστεγα. Hinc στέγος, vel στέγος, εος, τὸ, tectum.

Στειβὴς, εως, ὁ, qui viam pedibus calcat seu terit, viator; à Them. στείβω, in pass. στείβομαι, calcor, teror, &c. V.

ΣΤΕΙ΄ΒΩ, STIPO, calco, constipo: q. ex στάω & βάω qui enim calcat stat & it quodammodo; quia stando movet pedes. Hinc στίβος, ου, ὁ, via, semita

Στείλαντο, collegerunt, Ion. pro ἐστείλαντο, 3. pl. a. 1. ind. m. verbi στέλλω, mitto, contraho; q. v.

Στειλειὰ, ᾶς, ἡ, foramen securis, in quod στέλλεται, i. e. immittitur lignum: &

Στειλεὸν, & Poët. στειλειὸν, οῦ, τὸ, & στειλεὸς, vel στελεὸς, οῦ, ὁ, securis manubrium; quod στειλειᾷ, immittitur.

Στειναύχην, pro στεναύχην, arctæ cervicis, seu angustæ; ut στειναύχην λάγηνος, lagena angustæ cervicis; ex στεινὸς, Ion. pro στενὸς, & αὐχὴν, &c. Vide.

Στεινομένη, arctata, Ion. pro στενομένη, præs. part. pass. f. g. verbi στένω, gemo Them. στενὸς, angustus, arctus, Ion. στεινὸς, idem.

Στείνοντο, Ion. pro ἐστείνοντο, resonabant, 3. pl. imperf. à στείνομαι, suspiro. Vide στεινομένη.

Στεινὸς, οῦ, Ion. idem quod στενὸς, οῦ, angustus: sed

Στεῖνος, εος, τὸ, via angusta, anxietas. Them. στενός.

Στεινόω, Ion. pro στενόω &

Στείνω, Ion. pro στένω. Th. στενός.

Στεινωπὸς, Ion. pro στενωπὸς, hoc autem Poët. pro στενοπὸς, arcta, seu angusta via: à στεινὸς, angustus, & ὀπὴ, foramen.

Στείομεν, steterimus, Ion. pro στῶμεν, 1. plur. aorist. 2. sub. activ. ω in εο resoluto, στέωμεν & Ectasi Poët. στείομεν, verbi ἵστημι, sto, f. στήσω, a. 2. ἔστην, a. 2. sub. στῶ.

Στειπτὸς, οῦ, ὁ, calcatus, est verbale à στείβω, -ομαι, &c. V.

Στεῖρα, ας, & Ion. στείρη, ης, ἡ, carina navis, quasi στερρὰ, firma: à στερρὸς, solidus, pro στερεὸς, idem: quod carina sit solidissimus asserum, quippe in quem, tanquam fundamentum quoddam, ædificantur cæteræ partes navis. Est etiam στεῖρα, ας, ἡ, sterilis: αἱ στεῖραι, steriles: à στερέω, privo: f. έσω, & ήσω, p. ἐστέρηκα.

Στεῖρος, ου, ὁ, sterilis vir: στεῖρα, ας, ἡ, sterilis fœmina: tamen & στεῖρος, de fœmina. Th. στερέω, privo.

Στειρωθῆναι, sterilitati obnoxiam esse; Item liberis privari; unde verbale στείρωσις, sterilitas; utrumque quasi ab inusit. στειρόω, στειρόομαι, à Them. στερέω, στερέομαι, vel à στεῖρα, ἡ, sterilis, &c. V.

Στειφρὸς, οῦ, ὁ, validus; idem quod στιφρὸς, ὁ, & ab eod. id vide.

Στεῖχον, Ion. pro ἔστειχον, incedebant, 3. pl. imperf. act. verbi στείχω, eo, vado.

ΣΤΕΙ΄ΧΩ, vado, ordine incedo: f. ξω, p. ἔστειχα a. 2. ἔστιχον. Hinc στίχος, & στοῖχος, ordo; Item versus: στοιχεῖον, elementum: δίστιχος, & δίστοιχος, duobus versibus constans.

Στελγιδοποιὸς, qui strigiles conficit, strigilum fabricandarum opifex; Poll. 7. 30. pro eod. dicitur etiam στλεγγιδοποιὸς, & στλεγγιδοποιὶς; ex στλεγγὶς, ίδος, vel στελεγγὶς; à Them. στλεγγὶς, & ποιέω, &c. V.

Στελγὶς, ίδος, ἡ; &

Στελεγγὶς, ἡ, strigilis; Item coronamenti genus, lamina; à στέλλειν γυῖα, ornare membra. V. στλεγγὶς,

Στελγίζω, idem quod & pro στλεγγίζω; ut & στέλγισμα, τὸ; idem quod, & pro στλέγγισμα, & στέλγιστρον, idem quod στελγὶς, idem quod, &, ut hæc omnia, à Them. στλεγγὶς, transposito scil. λ, & γ, priore ablato, &c. V.

Στελεὸν, & -ὸς, vide in στειλεόν.

Στελεχιαῖος, idem quod, στελεχώδης, id vide; ut στελεχιαία φλὲψ; vena illa magna, quæ à sima jecinoris parte exoriens, aliarum veluti truncus est; nam hæc vena in corpore humano, arboris caudici proportione respondet; Gal. est à seq. Them. στέλεχος, εος, &c. V.

Στελεχόκαρπος, caudice fructum ferens; ut ceratonia siliqua, sycomorus, ficus Cypria, ceronia, &c. ex στέλεχος, τὸ, & καρπὸς, ὁ, &c. V.

ΣΤΕ΄ΛΕΧΟΣ, εος, τὸ, truncus, caudex: qui qu. ex radice στέλλεται.

Στελεχώδης, εος, ὁ & ἡ; q. d. caudicosus; seu caudicis truncique speciem gerens; Diosc. 4. 73. à στέλεχος, εος, τὸ; V. Item στελεχόω, caudicem emitto; Itidem à Them. στέλεχος; arboris ea pars, quæ ex radice surgit, & posteà in ramos finditur; Theophr. &c. V.

ΣΤΕΛΙ΄Σ, ίδος, ἡ, viscum, quod arbori innascitur: materia q. aliunde missa, à στέλλω.

Στέλλεν, ornare, Dor. pro στέλλειν, præs. inf. act. vide στέλλω.

ΣΤΕ΄ΛΛΩ, mitto, instruo, apparo, orno; amicio: f. 1. στελῶ, f. 2. σταλῶ, p. ἔσταλκα aorist. 1. ἔστειλα perf. m. στέλλομαι, divido, subduco: præt. m. ἔστολα. Hinc στόλος, ου, ὁ, commeatus, profectio; Item expeditio terrestris & navalis: ἀποστέλλω, mitto: ἀπόστολος, qui missus est: στολὴ, amictus, stola: στολίζω, vestio; συστέλλω, contraho: συστολὴ, contractio.

Στέλλομαι, mittor; Item ornor, exornor, instruor, accingor, paror: Item reprimor, cohibeor; Item vito, declino, sumptâ à nautis translatione, qui deflectunt, ut scopulum declinant; sic in Ep. ad Cor. 2 8. στελλόμενοι τοῦτο, &c. Sed accipitur & pro πορεύομαι; iter contendo, proficiscor; & de utroque itinere dicitur, magis tamen propriè de navali, seu de navigatione, &c. Vide præced.

Στέλμα, τὸ, sertum, corona; est verbale, à στέλλω, -ομαι, orno, ornor, &c. V.

Στελμονίαι, fasciæ quibus canum latera præmuniuntur: à στέλλω, instruo.

Στελῶ, mittam, f. 1. verbi στέλλω, mitto; quod vide.

Στεμβάζω, convitior, irrideo, est à seq. Them. στέμβω; V.

ΣΤΕ΄ΜΒΩ, contumeliâ, seu injuriâ afficio: q. à στόμα, ατος, τὸ, ut sit ore lædo. Est & στέμβω, assiduè moveo; vide στέμφω unde ἀστεμβὴς & ἀστεμφὴς, immotus.

Στέμμα, ατος, τὸ, sertum, corona; vitta; lana; STEMMA nobilitatis: à 1. pers. perf. pass. verbi στέφω, corono: f. ψω, p. ἔστεφα, perfect. passiv. ἔστεμμαι.

Στεμματόω, sertis redimio; vel vittis corono; est à præcedent. στέμμα, ατος; vide,

Στέμφυλα, τὰ, vinacea; flocci, fraces Sunt folliculi σταφυλῆς.

Στεμφυλίδες, sunt olivæ nigræ; Athen. l. 2 Item στεμφυλίτης, scil. οἶνος, loras, quæ & δευ-

& δωτηρίας οἶνος ; Polluci τρυγηφάνιος ; utrumque à præced. στεμφύλα, vinacei ; i.e. sol da uvarum in torculari expressarum retrimenta ; brisa appellantur ; item, fraces ; i.e. olivarum expressarum reliquiæ ; & omnia, à σταφυλὴ, ἡ, & Th. στεῖς, ἡ, &c. V.

Στέμφω, f. ψω, moveo; unde ἀστεμφὴς, & ἀστεμφὴς, immotus. Vide in στέμβω. Martin. refert ad στείβω, calco.

Στέναγμα, ατος, τὸ, &

Στεναγμὸς, ȣ, ὁ, suspirium, gemitus: à στενάζω, ingemisco. Th. στενὸς, angustus.

Στενάζω, ingemisco: præs. imperat. act. στέναζε, έτω, & in pl. στενάζετε. f. act. άξω. a. 1. ἐστέναξα, ingemui: à στένω, gemo. Th. στενὸς, angustus; gemitus enim fit angusto corde.

Στενακτὸς, ȣ, gemebundus, lamentabilis: à præced.

Στενακτικὸς, idem quod, & à præced. στενακτὸς, gemitu dignus; & utrumq; à præced. στενάζω, V.

Στενάχιζε, ingemiscebat, 3. sing. imperf. Ion. à

Στεναχίζω, f. ίσω, gemo. Poëticum: à

Στενάχω, f. ξω, Poët. & στεναχέω, idem quod στενάζω, & ab iisd.

Στενόεις, εντος, gemebundus. Them. στενὸς, arctus.

Στενόεντα, præced. accus. sing. m. g. vel pl. n. g.

Στενοθώραξ, ακος, ὁ κὴ ἡ, qui angusto est pectore; quales σπινώδεις, à medicis dicuntur; tabi obnoxios esse τοὺς στενοθώρακας, testatur Gal. l. 6. Epidem. ex στενὸς & θώραξ, ακος, &c. V. Item, στενοκώκυτοι τρίχες; crines, qui, dum evelluntur, lamentum cient; Aristoph. ex στενὸς & κωκύω, f. ύσω; unde κωκυτὸς, ὁ, &c. V.

Στενολεχεῖν, anxium esse, seu torqueri in rebus frivolis & nugatoriis: à στενὸς, anxius, & λέσχη, sermocinatio.

Στενολέσχης, i.e. λεπτολόγος, argutator; seu, qui de rebus subtilibus garrit; unde, στενολεσχία, anxietas in rebus nihili; argutiæ; utrumque, ex iisd. cum præced. στενολεχεῖν; de rebus nimium subtilibus, & nihili garrire, &c. V. Item, στενολογέω, de rebus frivolis, & nugamentis verba facio; vel anxiè me torqueo in aliqua re; arctè aliquid quasi computo; ex στενὸς, & λόγος, ὁ, &c. V. Item, στενόπορθμος, arcto freto constrictus; Euryp. ex στενὸς & πορθμὸς, ὁ, &c. V. Sic & στενόπορος, & Poëticè στεινόπορος, angustos & arctos habens meatus; item, angustus, arctus, ex στενὸς vel στεινὸς, & πόρος, ὁ, &c. V. Item, στενοπρόσωπος, qui est angustâ faciè; ex στενὸς & πρόσωπον, τὸ, V.

ΣΤΕΝΟ'Σ, ȣ, angustus, arctus. Hinc στένω, gemo, ingemisco, στενάζω, fut. ξω, idem. στεναχὴ, ῆς, ἡ, gemitus: στεναγμὸς, ȣ, ὁ, idem.

Στενόσημον, angusticlavium: ex στενὸς, angustus: & σῆμα, ατος, τὸ, signum: ità πλατύσημον, laticlavium.

Στενόστομος, qui os habet angustum; item, στενόστομα, τὸ, inter Danubii ostia numeratur; utrumque ex στενὸς & στόμα, τὸ, &c. V.

Στενότης, ητος, ἡ, angustia; à Th. στενὸς, ὁ, V.

Στενόφυλλος, angusta folia habens; ex στενὸς & φύλλον, τὸ, V. Unde etiam, στενοφυλλία, angustia foliorum; ex iisd. Item, στενόφωνον ὄργανον, angustum sonum edens; Pol. 2. ex στενὸς & φωνὴ, ἡ, &c. V.

Στενοχωρέω, ῶ, coarcto: f. ήσω. p. ἐστενοχώρηκα. præs. pass. στενοχωρέομαι, ȣ̃μαι, coarctor: qu. ex στενὸς χῶρος, angustus locus.

Στενοχωρία, ας, ἡ, angustia: ex iisd. Them.

Στενόχωρος, angustum spatium habens; angustus, arctus; ex iisd. cum præced. Vide.

Στενόω, f. ώσω, angusto, coarcto. Th. στενὸς, angustus.

Στέντωρ, ορος, ὁ, STENTOR, præco, qui tantum vociferabatur, quantum alii quinquaginta, dat. sing. Στέντορι.

Στενυγρὸς, arctus, angustus; propriè de angustia in mari, aut fluviis, aut aliis locis humidis; unde, στενυγρόω, humorum meatus constringo & sicco; coarcto locum, in quo humiditas est; item, general. coangusto, in arctum spatium cogo; ex στενὸς & ὑγρὸς, quæ vide.

Στένω, f. ενῶ, gemo, deploro, resono: ex angusto corde. Them. στενὸς, angustus.

Στενωπὸς, Poët. pro στενοπὸς, angustus, in quo visus contrahitur; arcta, seu angusta via: à στενὸς, angustus, & ὀπὴ, foramen.

Στένωσις, εως, ἡ, angustia, coarctatio; verbale, à στενόω, V.

Στέωμεν, steterimus, Ion. pro στῶμεν, 1. pl. a. 2. sub. act. verbi ἵστημι, sto.

Στεπτὸς, ὁ, coronatus, serto redimitus; unde, στεπτήριος, idoneus ad coronas nectendas; quo coronare, & redimire aliquem possumus; unde, στεπτήρια, τὰ, dicuntur fuisse serta quædam, quæ ex arborum ramis suspendebant servi; à Them. στέφω, f. ψω, &c. Vide.

Στέργοισα, Dor. pro στέργουσα, præs. part. f. g. à στέργω, diligo.

Στεργηθρον, τὸ, Hesychio idem est quod φίλτρον; amoris illecebra; apud Euryp. in Hippol. στέργηθρα φρενῶν, exp. simpl. amores mentis; sic etiam dicitur herba, quæ aliàs κοτυληδὼν, & Latinis umbilicus Veneris appellatur; ut est in append. Diosc. eò quòd, eâ ad Philtra utantur; teste Diosc. 4. 92. Item, στέργημα, τὸ, amoris incentivum, & illecebræ; poculum amatorium; desiderii poculum; utrumque à Them. στέργω, V.

ΣΤΕ'ΡΓΩ, naturali charitate complector; item acquiesco, sum contentus; oro, desidero: quasi στέγω, ut sit protego, naturali propensione: f. ξω. p. ἔστερχα. p. m. ἔστοργα. Hinc στοργὴ, ῆς, ἡ, affectus naturalis, quo parentes & liberi se mutuo prosequuntur: φιλόστοργος, propensus ad amorem.

Στέργουσιν, ν Paragog. 3. pl. præs. sub. verbi στέργω, quod V.

Στερέμνιος, firmus, solidus, idem quod, & à seq. Th. στερεὸς, V.

Στερεομέτρης, qui solida metitur; unde στερεομετρεῖν, solida metiri; & στερεομετρία, solidorum corporum dimensio, seu ars, quæ solida metitur; omnia, ex στερεὸς & μέτρον, τὸ, unde μετρέω, ῶ, f. ήσω, &c. V.

Στερεὸν, τὸ, soliditas; est neut. subst. à masc. seq. στερεὸς, V.

ΣΤΕΡΕΟ'Σ, ȣ, solidus, integer, perfectus; rigidus, firmus; (qu. à στάω,) firmiter stans.

Στερεότης, ητος, ἡ, soliditas; à præced. στερεὸς, V.

Στερεόφρων, ονος, ὁ, crudelis, immitis; ex στερεὸς, ὁ, & φρὴν, V. Sonat q.d. durâ mente præditus, & rigidâ; cujus mens moveri nequit.

Στερεόω, ῶ, confirmo, solidum reddo, corroboro: f. ώσω. p. ἐστερέωκα. imperf. pass. ἐστερεόμην, ȣ́μην, & in 3. pl. ἐστερέοντο, ȣ̃ντο. perf. pass. ἐστερέωμαι. a. 1. pass. ἐστερεώθην, ης, η. Them. στερεὸς.

Στερέσαι, a. 1. inf. act. verbi στερέω, privo.

Στέρεται, privatur, 3. sing. præs. pass. à στέρομαι, idem ac στερέομαι, ȣ̃μαι.

ΣΤΕΡΕ'Ω, privo, orbo. f. έσω & ήσω. perf. εκα & ηκα. Hinc στέρησις, εως, ἡ, privatio. στεῖρα, ας, ἡ, sterilis.

Στερέωμα, ατος, τὸ, firmamentum, soliditas: à στερεόω, solido. Th. στερεὸς, solidus.

Στερεῶς, adv. solidè, firmiter, constanter: à στερεὸς, quod V.

Στερέωσις, ἡ, solidatio, firmatio; est verbale à στερεόω, V.

Στερηθεῖσαι, nom. pl. a. 1. part. pass. f. g. verbi στερέω, privo: a. 1. pass. ἐστερήθην.

Στερήσας, αντος, a. 1. part. act. verbi ejusd.

Στέρησις, εως, ἡ, privatio: &

Στερητικὸς, ȣ, privativus: à perf. pass. verbi στερέω, privo.

Στερθέμεν, privatum esse, per Syncop. pro στερηθῆμεν seu στερηθήμεναι, Ion. & Dor. pro στερηθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi στερέω, privo. f. έσω & ήσω. a. 1. pass. ἐστερήθην.

Στερίσκονται, privantur, 3. plur. ind. pass. seq. verbi.

Στερίσκω, idem quod στερέω, privo.

Στερίζω, idem cum præced. στερίσκω, vide.

Στεριφόπεπλος, rigidus, iners, vilis peplus; propriè significat eum, qui vilem, & rigidum gestat peplum: ex στέριφος, durus, & πέπλος, ὁ, V. Item, στεριφοποιῶ, solido, firmo, duro; solidum, firmum, durumque reddo; ex στέριφος & ποιέω, V.

Στέριφος, εος, τὸ, pectus, quia στερρὸν, solidum. Est στέριφος, ȣ, sterilis: qu. à στεῖρος. Th. στερέω, privo: vel vide στερεὸς, solidus.

Στέριφος, ȣ, ὁ, est etiam solidus, durus, firmus; à Th. στερεὸς, sed exp. etiam imbecillis, infirmus; item, infœcundus, &c. Vide præced.

Στερκτὸς & στερκτικὸς, ὁ, amandi vi præ-

ditus; unde, in neut. τὸ στερκτικὸν, vis illa amoris à natura insita parentibus, erga liberos, & vicissim; vel general. amanti in amatum, aut amatam; Plut. sunt verbalia à στέργω, f. ξω, &c. V.

Στέρνιξ, medulla, ἐντεριώνη; item, στερνίτης, ου, ὁ, pectoralis; & in fœm. στερνῖτις; unde στερνίτιδες πλευραὶ, dicuntur duæ costæ, in Cartilaginem desinentes; Pol. l. 2. Omnia, à seq. Th. στέρνον, V.

Στερνόμαντις, ex cujus pectore dæmon sua responsa dat; seu qui vel quæ Dæmonem in præcordiis habens, futura prædicit; Pol. ex Soph. ex στέρνον, τὸ, & μάντις, ὁ, &c. V.

ΣΤΕ'ΡΝΟΝ, ου, τὸ, pectus: quia στερεὸν, ossibus firmiter munitum.

Στερνοτυπὴς, pectora tundens, & feriens; ut apud Euryp. στερνοτυπεῖς κτύποι, strepitus pectora plangentium ferientes; item, στερνοτύπτης, qui pectus tundit seu ferit; unde στερνοτυπέομαι & στερνοτυπτέομαι, pectus ferio; pectus verbero seu plango; unde στερνοτυπία, pectoris percussio, pectoris planctus; omnia, ex στέρνον, τὸ, & τύπτω, unde τυπὴ, τύπης, & τυπέω, &c. V. Item στερνοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, pectore suo continens; Epith. est terræ, apud Soph. quæ cava est, ejusque cavitates, & sinus obtinent rationem τοῦ στέρνου, i. e. pectoris; ut quidam volunt; ex στέρνον, τὸ, & ἔχω; cujus comp. varia desinunt in ουχος.

Στέρξαι, amavisse, a. 1. inf. act. verbi στέργω, naturali charitate complector. f. ξω. a. 1. ind. pass. ἐστέρχθην.

Στέρξις, εως, ἡ, amor, peculiariter, qualis est parentum erga liberos, & vicissim; vel est habitus animi præsentibus contentus; verbale à στέργω, f. ξω, &c. V.

Στέρομαι, Att. idem ac στερέομαι, οῦμαι, privor.

Στεροπὴ, ῆς, ἡ, fulgor, splendor; per Aphæresin. pro ἀστεροπὴ, Poëtic. pro ἀστραπὴ. ab ἀστράπτω, fulguro. f. ψω. Est & Στερόπης, nomen proprium Cyclopis.

Στεροπηγερέτα, voc. sing. à

Στεροπηγερέτης, ου, ὁ, qui fulgur suscitat, Jovis Epithet. à στεροπὴ & ἀγείρω, excito.

Στέροψ, οπος, ἡ, idem quod στεροπή.

Στερροποιέω, solidum, firmum, durumque reddo; ex στερρὸς, seq. & ποιέω, vide.

Στερρὸς, ὰ, ὸν, idem ac στερεὸς, solidus.

Στερρότης, ητος, ἡ, idem quod στερεότης, soliditas.

Στέρφινος, coriaceus; item, στέρφνιος, durus, rigidus; utrumq; à seq. στέρφος, εος, corium, &c. V.

Στερφόπεπλος, pelliceo peplo indutus; coriaceum peplum gestans; Herculis Epith. leonis exuvio induti; apud Lycophr. ex στέρφος, εος, τὸ, & πέπλος, ὁ, &c. V.

Στέρφος, εος, τὸ, pellis: à στέφω, tego: per Pleonasm. τοῦ ρ. Dicitur etiam ἔρφος, & Dor. σπέρφος, q. a σπέρω.

Στερχθεὶς, έντος, dilectus, a. 1. part pass. verbi στέργω. f. ξω. vide in στέρξαι.

Στεῦτ', pro στεῦτο, vide in στεῦται.

Στεῦται, firmatur, per Syncop. pro στεύεται, 3. sing. præs. verbi στεύομαι, & στέομαι, promitto, firmo, præ me fero. Sic στεῦτ', pro στεῦτο, firmabatur, Ion. & per Syncop. pro ἐστεύετο, 3. sing. imperf. verbi ejusdem.

Στεφανᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri Gr. sertum.

Στεφάνη, ης, ἡ, corona, vertex, orbis, cribri ambitus, montis culmen, galeæ species, ungula. Them. στέφω, corono.

Στεφανηδὸν, in modum coronæ; seu in orbem circumcirca; est adv. à præced. στεφάνη, V.

Στεφανηφορέω, & στεφανηφορία, à seq. στεφανηφόρος, videantur infra cum στεφανηφορέω, &c. Sic στεφανηπλόκος, vide cum στεφανοπλόκος.

Στεφανηφόρος ἀγὼν, certamen, in quo victori corona datur ferenda. Ex στεφάνη, quod à στέφω, corono, & φέρω, fero.

Στεφανιαῖος, coronarius; unde στεφανιαία ῥαφὴ, dicitur sutura capitis anterior, coronalis dicta, quòd eo fere loco, serta, & corollarum redimicula capiti imponerentur; teste Gal. vel quòd juxta extimum comæ circulum, quem στεφάνην dici testatur Pollux, capitis calvum circumscribat; item, φλεψ στεφανιαία φλὲψ, vena est circulo cor ambiens; apud medicos; à στεφάνη, ἡ, V. Unde &, στεφανικὸς, coronarius, &c.

Στεφανίζω, f. ξω, corono; à στέφανος, quod à στέφω.

Στεφάνιον, τὸ, & στεφανίσκος, ὁ, corolla; diminut. à στεφάνη, V. Item, στεφανίτης, ου, ὁ, coronarius; ut, στεφανίτης ἀγὼν, certamen coronarium; i. e. in quo pro corona certatur; item, athleta coronatus, victor certaminis; & in fœm. στεφανῖτις, ἡ, coronaria; ut στεφανίτιδες ῥαφαὶ, suturæ capitis coronariæ; sic & στεφανῖτις σταφυλὶς, uva, quæ frondes habet incurlantes acinis, miro naturæ lusu; uva coronaria, &c. Itidem, à στεφάνη, V. Item, στεφανίαν; est graculi species; Hesych. ab eod.

Στεφανοπλόκος & στεφανηπλόκος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ corollas nectit, seu serta texit; unde etiam, στεφανοπλοκέω, coronam necto, coronam texo; Plut. ex στεφάνη vel στέφανος & πλέκω; unde πλοκὴ, ἡ, &c. V. Item, στεφανοποιὸς, qui coronas conficit, coronarum conficiendarum artifex; ex στέφανος & ποιέω, V. Item, στεφανοπώλης, coronarum venditor, & in fœm. στεφανόπωλις, ιδος, coronarum venditrix; mulier quæ corollas & serta venditat; Plut. quæ eadem dicitur & στεφανοπωλήτρια; apud Pol. l. 7. ex στεφάνη vel στέφανος, & πώλης, à πωλέω, &c. V.

Στέφανος, ου, ὁ, corona; στεφάνως, Dor. pro στεφάνους. Th. στέφω.

Στεφανοῦται, 3. pl. præs. ind. pass. verbi στεφανόω, quod vide.

Στεφανοφορέω, & στεφανηφορέω, coronam gesto, coronatus sum; ex iisd. cum seq. V.

Στεφανοφορία, ας, ἡ, idem ac στεφανηφορία, ἡ, coronæ gestatio. Ex στεφάνη, corona, (quod à στέφω, corono.) & φέρω, fero.

Στεφανοφόρος, coronatus, coronam gestans: ab iisd.

Στεφανόω, ῶ, corono; item honoro, orno, decoro. f. ώσω. p. ἐστεφάνωκα. præs. pass. στεφανόομαι, οῦμαι, όῃ, οῖ, όεται, οῦται, perf. pass. ἐστεφάνωμαι, σαι, ται, perf. part. pass. ἐστεφανωμένος, coronatus: à στέφανος. Th. στέφω, corono.

Στεφάνωμα, ατος, τὸ, corona. & Metaph. pro ornamento, à 1. pers. sing. perf. pass. præced. verbi.

Στεφανωματικὸς, coronarius, coronis texendis, nectendisque aptus; à præced. στεφάνωμα, ατος, V. Item, στεφάνωσις, ἡ, coronatio; Athen. l. 5. ut & στεφανωτικὸς, idem cum στεφανωματικὸς, Athen. l. 3. Item, στεφανωτίδες μυῤῥίναι; myrti provenientes modo coronarii operis; item, στεφανωτρὶς, coronaria; ut στεφανωτρὶς βύβλος; Plat. Papyrus coronaria; omnia verbalia, à στεφανόομαι, οῦμαι, &c. V.

Στεφηπλόκος, ἡ, quæ corollas nectit, quæ serta texit; Plut. quasi ex στέφη, ἡ, idem quod στεφάνη, corona; à Th. στέφω & πλοκὴ, ἡ, à Them. πλέκω, &c. V.

Στεφίτης, vel στεφέτης; ut etiam scribitur, qui oleaginum ramum corollà cinctum gerens, supplex alicui ad genua accidit, Hesych. à seq. στέφος, εος, τὸ, V.

Στέφον, coronarunt, Ion. pro ἔστεφον, 3. pl. imperf. verbi στέφω.

Στέφος, εος, τὸ, corona seu corolla: à sequent.

ΣΤΕ'ΦΩ, corono, redimio, f. ψω, p. φα, perf. pass. ἔστεμμαι. Hinc στέμμα, ατος, τὸ, sertum, corona; στέφος, εος, τὸ, & στέφανος, ου, ὁ, idem. στεφανόω & στεφανίζω, corono.

Στέψας, αντος, qui coronavit, a. 1. part. act. verbi στέφω, corono. f. ψω. a. 1. ἔστεψα.

Στέωμεν, Ion. pro στῶμεν, 1. pl. a. 2. sub. act. verbi ἵστημι, sto. a. 2. ἔστην.

Στῆ, stetit, Ion. pro ἔστη, 3. sing. a. 2. ind. act. &

Στῇ, 3. sing. a. 2. sub. act. verbi ἵστημι, sto, f. στήσω. a. 2. ἔστην.

Στήδην, adv. pondere, q. d. appensim; à Them. στάω, ἵστημι, appendo, &c. V.

Στήῃ, vel στῇη, & στῇ, Poët. pro στείη, & hoc pro στῇ, quod Ion. pro στῇ, 3. sing. a. 2. sub. act. Vel στῇη Pleonasmo τοῦ η, pro στῇ, verbi ἵστημι, sto. a. 2. ἔστην.

Στήθεσιν, dat. pl. Ion. pro στήθεσι, à στῆθος, εος, τὸ, pectus.

Στήθεσφιν, φ additur per Paragog. dat. pl. ejusd. Th.

Στηθύνιον, ου, τὸ, medium pectoris; q. d. pectusculum; τῶν στηθῶν τὸ μέσον;

σον; Pol. est quasi diminut. à Them. ςῆθος, εος, τὸ, V. Item, ςηθίδιον, τὸ, pectusculum; itidem, diminut. ab eod. V. Unde etiam ςηθαῖος, pectoralis; & ςηθικὸς τόπος, pectoris locus, &c. Ab eod.

Στῆθι, sta, a. 2 imperat. act. verbi ἵςημι, sto. f. ςήσω. a. 2. ἔςην.

Στηθεςὴρ, antilena, ςηθόδεσμον, pectorale.

Στηθοδεσμὶς, ίδος, ἡ, Jerem. c. 2. Idem quod præced. ςηθόδεσμον, fascia pectoralis; utrumque ex ςῆθος, τὸ & δεσμὸς, ὁ, &c. V.

ΣΤΗ͂ΘΟΣ, εος, τὸ, pectus. q. à ςῆναι, stare: quia stat quasi immotum.

Στήκετε, 2. plur. præs. verbi ςήκω, quod vide.

Στήκω, (ab ἕςηκα) firmiter sto: legitur verò in solo præsenti: dicitur verò ςήκω, pro ἑςήκω, per Aphæresin ἑςήκω, f. ξω, persto, constanter sto. Formatur à præt. ἕςηκα, verbi ἵςημι, Galat. 5. ver. 1.

ΣΤΗ'ΛΗ, ης, ἡ, lapis è terrâ extans, munitionis vel signi gratiâ, sæpe pro cippo, vel columnâ, q. ab ἵςημι, statuo. Hinc ςηλόω, cippum erigo.

Στηλίδια, τὰ, exp. etiam limites, termini; Hesych. est neut. plur. à sing. seq. ςηλίδιον, parva stela, seu cippulus, &c. V.

Στηλίδιον, ου, τὸ, &

Στηλὶς, ίδος, ἡ, parvus cippus, seu columella. acc. pl. ςηλίδας. Them. ςήλη.

Στηλιτεύω, f. εύσω, in cippo inscribo; & Metaph. memoriæ prodo, & omnibus innotescere facio, velut in cippo, aut columna inscriptum; ut apud Greg. ἐςηλίτευσας τὴν εὐεργεσίαν, pervulgasti; & omnibus notum fecisti; unde pass. ςηλιτεύομαι, velut in cippo inscriptus omnibus innotesco; atque inde verbalia; ςηλίτευσις, inscriptio in cippum, seu stelam; item, invectiva, qua aliquem velut in cippo notamus, scelera ejus omnibus proponentes; item, ςηλιτευτικὸς λόγος, oratio infamatrix, & invectiva, cui, velut cippo flagitia alicujus inscripta omnibus exponuntur; à Th. ςήλη, ἡ, quod plerumque accipitur, pro columna quæ in sepulchris statuebatur, aut in qua fœdera inscribebantur, aut alia quæ posteritati mandare cuperent, &c. Vide.

Στηλίτας, acc. pl. à ςηλίτης, ου, ὁ, notatus infamiâ, & qui notavit alterum, in cippum inscriptus: ab eod. Them.

Στηλίτης, præced. est in stelam, seu cippum inscriptus; & plerumque de iis dicitur, qui ob crimina sua aliqua, in cippo infamiæ causâ, proscribebantur; item, columnaris, ad columnam pertinens, &c. V.

Στηλόω, f. ώσω, erigo ut cippum, & stabilio ut cippum, statuo. Th. ςήλη, cippus.

Στηλόω, præced. Metaph. signif. ita me alicui rei dedo, ut ab ea non discedam; instar columnæ, quæ alicubi constituta, firma suo loco, & immota manet; & in pass. ςηλόομαι, affigor alicui rei, ita ut ab ea non discedam; ut ἐςηλωμένος τῷ Θεῷ, deditus & affixus Deo; item, neutraliter immotus sto instar cippi; & interdum simpl. sto; 1 Reg. c. 17. &c. V.

Στηλογραφία, inscriptio in columnam, seu cippum; item, ςηλογραφέω, ῶ, in columna, seu cippo inscribo; utrumque à ςήλη, ἡ, & γραφὴ, ἡ, à Th. γράφω, &c. V. Item, ςηλοκοπέω, in stela seu cippo incido; unde ἐςηλοκοπημένος, apud Pol. Item, ςηλοκοπεῖν, est infamiâ notare; apud Hermog. ex ςήλη, ἡ, & κοπὴ, ἡ, &c. Vide. Sic &, ςηλουργὸς τάφος, sepulchrum in quo exstructa erat columna; ex Epigr. ex ςήλη, ἡ, & ἔργον, τὸ, &c. V.

Στῆλος, lapis qui inferius muro innixus, fulcit eum; à Them. ςήλη, ἡ, V.

Στῆμα, ατος, τὸ, stamen, in herbis, ubi stat: & ςήμων, stamen: ab ἵςημι, sto.

Στημόνιος, idem quod, & per Sync. pro ςημόνιος, stamineus, &c. V.

Στημονίαι, αἱ, exp. cincinni tenues staminibus similes, seu in modum staminis; cincinni prolixi, & teneri; item, ςημονίζομαι, stamen duco, stamen tendo, ordior; idem quod ςήμονα ἵςημι, apud Aristot. Item, ςημόνιον, ου, τὸ, stamen, & ςημόνιος, ου, ὁ, stamineus; staminis modo intextus; omnia, à seq. ςήμων, ονος, V. Unde etiam, ςημονητικὸς, ad stamen pertinens; ut ςημονητικὴ κρόκη, trama quæ stamini intexitur; apud Pol. Item, ςημονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, stamineus, stamen referens; omnia, ab eod. ςήμων, & Th. ςτάω, ἵςημι, &c. V.

Στήμων, ονος, ὁ, stamen. dat. ςτήμονι. Th. ἵστημι, sto.

Στῆναι, posuisse, a. 2. inf. act. verbi ἵστημι, sto. f. στήσω. a. 2. ἔστην.

Στηνία, ας, ἡ, festum erat Athenis, quo se mutuo scommatis perstringebant.

Στήνιον, ου, τὸ, pectus: à στῆναι, firmum stare.

Στηνιᾶσαι, conviciis incessere: à στηνία.

Στῆρ, contractè dicitur pro Th. στέαρ, sebum seu sevum, &c. V.

Στήριγμα, ατος, τὸ, fulcrum, stabilimentum; item temo vel furca currûs: &

Στηριγμὸς, οῦ, ὁ, ipsa actio stabiliendi; firmitas: à 1. pers. perf. pass. seq. verbi.

Στήριγξ, γος, fulcrum; στήριγμα, & Metaph. apud Xen. tibiæ equi, στήριγγες nominantur: sed est etiam, furca; seu lignum in curru, quod curribus subjectum eos sustinet, Plut. &c. Idem quod præced. στήριγμα, & ab eod. Th. seq. στηρίζω, &c. V.

ΣΤΗΡΙ'ΖΩ, firmiter statuo, confirmo, stabilio, figo; sto, constituo. q. à στερεὸς, firmus. f. ξω. a. 1. ἐστήριξα. a. 1. imperat. act. στήριξον, άτω, a. 1. opt. στηρίξαιμι, αις, αι. præt. ἐστήριχα. perf. pass. ἐστήριγμαι, ξαι, κται. perf. part. pass. ἐστηριγμένος, η, ον, stabilitus. a. 1. pass. ἐστηρίχθην, a. 1. inf. pass. στηριχθῆναι, confirmari.

Στήριξε, firmiter fixit, Ion. pro ἐστήριξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi στηρίζω, confirmo, stabilior. f. ξω. a. 1. ἐστήριξα.

Στῇς, 2. sing. a. 2. sub. act. ab ἵστημι, sto.

Στῆσαι, statuisse, a. 1. inf. act. &

Στήσαιτο, 3. sing. a. 1. opt. m. verbi ἵστημι, sto. f. στήσω.

Στήσαντ', pro στήσαντο, erexerunt, 3. pl. a. 1. m. Ion. pro ἐστήσαντο, verbi ejusd.

Στήσας, & in f. g. στήσασα, a. 1. part. act. &

Στήσει, 3. sing. f. 1. ind. act. &

Στήσομεν, constituemus, 1. plur. f. 1. act. verbi ἵστημι, sto. f. στήσω. a. 2. ἔστην.

Στήσιος, ου, ὁ, ut στήσιος Ζεὺς, Jupiter stator; apud Plut. in Cicer. est à στάω, vel ἵστημι, V.

Στησίφυλλον, telephium herba, Hesych. portulaca agrestis; nomen habet ab erectis foliis; à στάω, ἵστημι & φύλλον, τὸ, V.

Στῆτε, στήτωσαν, 2. & 3. pl. a. 2. imperat. act. στῆθι, στήτω, verbi ejusd.

ΣΤΗ'ΤΗ, vel στῆτα, ης, ἡ, fœmina, mulier. q. à στῆθη, mamma.

Στήτην, Ion. pro ἐστήτην, 3. dual. a. 2. ind. act. verbi ἵστημι, sto. f. στήσω. a. 2. ἔστην.

Στητώδης, idem quod, & pro στεατώδης, sevosus; id V.

Στήωσιν, steterint, 3. pl. a. 2. sub. act. Poët. pro στῶσιν, verbi ἵστημι, sto. a. 2. sub. στῶ, & Pleonasmo στίω, deinde Ectasi στείω, & Atticè η, pro ει, στήω, & in 3. plur. στήωσι.

ΣΤΙ'Α, ας, & στεία, ας, ἡ, & στίον, ου, τὸ, lapillus, calculus: à στάω, quia immobilis.

Στιάζω, apud Hesych. exp. λίθοις βάλλω, lapides jacio; à præced. Th. στία, ἡ, V.

Στιβάδιον, τὸ, torulus ex herbis, seu gramine & frondibus; stibadium; est à Th. στείβω, condenso, &c. V.

Στιβαδοκοιτέω, in toro, seu stramento ex herbis aut frondibus, humi stratis, cubo; in stabulo, cubo, Pol. l. 2. ex στιβὰς, άδος, vel ex præced. στιβάδιον, τὸ, & κοίτη, ἡ, &c. V. Sic, στιβαδοποιέω, conficio mihi lectisternium, seu stramentum ex qualibet re, stramine, foliis, gramine, frondibus, culcitris, floccis, tomentis, aliis; ex στιβὰς, άδος, & ποιέω, V.

Στιβάζω, calco, tero; item, exp. fugio, declino; à Th. στείβω, V. Item, στιβαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem cum seq. στιβαρὸς, V.

Στιβαρὸς, οῦ, densus, crassus, firmus, dat. pl. Ion. στιβαροῖσι; à στείβω, calco, denso.

Στιβαρῶς, adv. densè, firmiter; à præced.

Στιβὰς, άδος, ἡ, stratum calcatum: torus ex herbis aut foliis humi stratis: στοιβὰς, idem, quod vide, ab eod. Th.

Στιβεία, ας, ἡ, ingressus, quo terra calcatur, & teritur pedibus; item, investigatio; item, στιβεὺς, qui viam calcat; viator; item, exp. & fullo; item, investigator; sic & στιβευτὴς, οῦ, ὁ, idem; & omnia, à seq. στιβεύω, calco, peragro, pervado, terram calcando; item, investigo, invado; quoniam id fit sequendo vestigia, &c. V.

Στιβεύω, vestigo, indago Gl. Cyr. propriè est calco: ut στιβέω, è στείβω.

Στιβέω, calco, terram calcando pervado; item, vestigo; à Th. στείβω, V.

Στίβη, ης, ἡ, pruina: à στείβω, condenso.

Στιβήεις, εντος, ὁ, pruinosus; sed exp. & substantive frigus aëris, quod est sub auroram; à præced. στίβη, ἡ, ros matutinus, frigore concretus & condensatus, &c. V.

Στιβία, ας, ἡ, idem quod seq. στίβος, ὁ, via, semita, &c. V. Item, στιβιάω, rigeo, frigeo; à στίβη, ἡ, V. Item, στιβίζω, calco, idem quod στιβάζω, id V.

Στίβος, ου, ὁ, iter tritum, trames. vide in στείβω, calco.

Στιβὺς, fullo; idem quod, & pro στιβεὺς, id vide; ut & στίβω, calco, tero; idem quod Th. στείβω, V.

Στιγεὺς, έως, ὁ, subula, vel omne id, quo pungimus; κεντητήριον; Suid. à Th. στίζω, f. ξω, &c. V.

Στίγμα, ατος, τὸ, STIGMA, signum alicui inustum, aut impressum. pl. τὰ στίγματα, etiam maculæ: &

Στιγμὴ, ῆς, ἡ, punctum; στιγμὴ χρόνου, punctum temporis, momentum. à 1. pers. perf. pass. verbi.

Στιγματίας, ου, ὁ, stigmate notatus, notis compunctus; ut στιγματίας δοῦλος, Pol. 3.38. sic etiam, dictus fuit Nicanor Grammat. quòd multa de punctis disseruerit; teste Eust. Item, στιγματίζω, notis compungo, seu inustis notis signo, stigmata inuro; utrumq; à præced. στίγμα, ατος, V.

Στιγματηφορέω, stigmata fero; est à στίγμα, ατος, & φόρος, ὁ, unde φορέω, &c. Vide.

Στιγὼν, ῶνος, ὁ, seu στίγων; apud Eust. notatus punctis; obsignatus, &c. à στιγμὸς, vel à Them. στίγω, &c. V.

ΣΤΙ'ΖΩ, pungo, stigmata inuro. Metaph. incesso, infamo. f. ξω. perf. ἔστιχα. perf. pass. ἔστιγμαι. Hinc στίγμα, ατος, τὸ, nota quâ aliquis compunctus est: στιγματίας, ου, ὁ, stigmate notatus.

Στικτέον, distinguendum est, punctis propriè, verbale gerundivum; à Th. στίζω, f. στίξω, vel à seq. στικτὸς, V.

Στικτὸς, οῦ, signatus, punctus, punctis signatus vel distinctus: à 3. pers. perf. pass. præced.

Στιλβηδὸν, nitidè, splendidè, adv. Item, στιλβηδὼν, όνος, ἡ, nitor, splendor; utrumque à seq. στίλβω, V.

Στίλβη, ης, ἡ, nitor, splendor: &

Στιλβὸς, οῦ, fulgidus, lucidus: & inde

Στιλβόω, ῶ, f. ώσω, splendidum reddo: à sequente.

ΣΤΙ'ΛΒΩ, splendeo, luceo, corusco, illustro. f. στίλψω. p. ἔστιλφα.

Στιλβοποιέω, splendidum reddo, splendorem concilio, seu nitorem; ex στιλβὸς, & ποιέω, V.

Στίλβωμα, τὸ, id quo aliquid nitidum redditur; quod nitorem conciliat; item, στίλβωσις, ἡ, politio, quâ aliquid nitidum redditur & splendidum; sed exp. & nitor, splendor; item, στιλβωτρον, τὸ, idem quod στίλβωμα; & omnia verbalia, à στιλβόω, vide.

ΣΤΙ'ΛΗ, ης, ἡ, numulus minimi pretii, minimum quid. q. punctum, à στίζω, pungo.

Στιλπνὸς, οῦ, lucens: à στίλβω, splendeo.

Στιλπνότης, ἡ, splendor, fulgor; à præced. στιλπνὸς, V.

ΣΤΙ'ΜΜΙ, τὸ, stibium. Est quo aliquid στείβεται, densatur.

Στιμμίζομαι, exp. stibio supercilia fuco; stibio utor ad pigmentum oculorum; unde, verbale στιμμίσματα τῶν ὀφθαλμῶν; oculorum pigmenta, & fucus; a præced. Th. στίμμι, stimmi; lapis est metallicus nonnihil similis lapidi plumbario; apud Plin. 6. 33. spumæ candidæ, & nitentis, lapis dicitur; vulgò vocant antimonium; item, στίμμις, ἡ, ornamentum muliebre, stibium; idem quod, & ab eod. Th. στίμμι, V.

Στίξ, στιχὸς, ἡ, ordo, versus. in pl. αἱ στίχες, acc. pl. στίχας. Th. στείχω, ordine eo, vado.

Στίξις, ἡ, ipsa actio compungendi aliquem, & notis inustis eum signandi, Eust. est verbale à Th. στίζω, f. ξω, &c. V.

Στίον, τὸ, vide Th. στία.

Στιπτὸς, calcatus; item, densus, solidus; ab & pro, στειπτὸς, à Th. στείβω, V.

Στίφος, εος, τὸ, turba, globus militum: à στείβω, denso.

Στιφάω, sum στιφρὸς.

Στιφρὸς, οῦ, densus, firmus; rigidus, aridus, contractus. q. calcatus, à στείβω, condenso.

Στίχας, acc. pl. à στίξ, στιχὸς, ἡ, ordo, turma. Th. στείχω, ordine eo: sed

Στιχὰς, άδος, ἡ, herbæ nomen: ab eod. Th.

Στιχαοιδὸς, versificator, Poëta; in Epigr. ex στίξ, στιχὸς, & ἀοιδὸς, à Th. ἀείδω, &c. V.

Στιχάω, & ἀομαι, ordine eo, vado. Th. στείχω, idem. a. 2. ἔστιχον.

Στίχε, discede, a. 2. imperat. act. verbi στείχω, eo, vado. a. 2. ἔστιχον.

Στίχη, ης, ἡ, idem quod, & à στίξ, στιχὸς, vide.

Στιχαδικὸν ὄξος, acetum Stœchadicum; item, στιχαδίτης οἶνος, vinum quod ex Stœchade conficitur; utrumq; à στιχὰς, άδος, V.

Στιχηδὸν, in modum versuum; cum versu; catervatim; à στίχη, ἡ, V. Item, στιχήρης, versu scriptus; itidem ab eod.

Στιχθεὶς, έντος, notatus, a. 1. part. pass. verbi στίζω, pungo. f. ξω. a. 1. pass. ἐστίχθην.

Στιχίδιον, ου, τὸ, versiculus; est diminut. à στίξ, στιχὸς, V. Item, στιχίζω, ordine dispono; item, carmina scribo; ut &, στίχινος, ὁ, q.d. verseus, ex versibus constans; utrumq; itidem ab eod.

Στιχομυθεῖν, in tragœdiis dicitur, quum alternis versibus respondetur; ex seq. στίχος & μυθέω, vel ἔομαι, V. Item, στιχοποιΐα, versificatio; Plut. Itidem ex στίχος & ποιέω, V.

Στίχος, ου, ὁ, versus, ordo; idem quod στίξ. Th. στείχω, eo, vado.

Στιχουργέω, ῶ, versificor; versus facio seu scribo; ex στίχος & ἔργον, τὸ, V. Item, στιχῳδὸς, οῦ, ὁ, rhapsodus; quòd virgulam manu tenens carmina recitaret; στίχος enim, interdum virgam significat; unde plur. στιχῳδοὶ, iidem, qui & ῥαβδῳδοί; id vide; per στίχον intelligendo, ῥάβδον; Eust. ex στίχος & ᾠδὴ, vel ᾠδὸς, &c. V.

Στιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, durus, asper; à Th. στία, ἡ, vel στίον, τὸ, &c. V.

Στλεγγιδοποιὸς, qui strigiles conficit; ex στλεγγὶς, ίδος, & ποιέω, V.

Στλεγγίζω, destringo, strigili rado, seu abrado; est à seq. Th. στλεγγὶς, ίδος, V.

ΣΤΛΕΓΓΙ'Σ, ίδος, ἡ, strigil, idem quod στελεγγὶς & στελγίς. Balnearis strigilis erat incurva cum manubrio. Tum ab ejus similitudine στλεγγὶς, pellis deaurata, capiti aptari solita, fasciola quædam ταινίδιον, lamina, quâ pro coronâ utebantur. Hinc στλεγγίζω, fut. ίσω, destringo, strigili rado.

Στλέγγισμα, τὸ, sordes, quæ stringendo, seu destringendo, auferuntur; strigmentum; verbale à στλεγγίζω, V.

ΣΤΟΑ', ᾶς, ἡ, porticus. q. à στάω, seu ἵστημι, quia ibi stari potest, & est statio quædam.

Στοβάζω, convitior, obtrecto; à seq. στόβος, idem quod στόμβος, quæ vide.

Στόβος, convitium: à στέμβω, contumeliâ afficio. q. στόματος βοή.

Στοιβάζω, compono, struo: στοιβάσιμος, stipabilis: στοιβαστὴς, stipator: στοίβη, stipatio.

Στοιβὰς, άδος, ἡ, frons, dis. idem quod βαΐον, ου, τὸ, vide supra; à στείβω, calco. f. ψω. p. ἔστειφα. p. m. ἔστοιβα.

Στοιβασία, ἡ, structio; Etym. verbale, à στοιβάζω, V. Item, στοιβαδεύεσθαι, exp. in toro reponere, vel torum sternere; à præced. στοιβὰς, άδος, idem quod & pro στιβὰς, άδος, id V.

Στοιβὴ, stœbe, herba quâ in exstruendis stibadiis, & toris utebantur, quaque tomenti loco culcitras faciebant; scribitur & στοίβη, & exp. etiam ab Hesych. constructio, compositio; ab eod. Th. στείβω, V.

Στοιβοειδὴς, tomentitius, mollis; ex στοιβὴ, ἡ, & εἶδος, τὸ, &c. V.

Στοιχάδες, αἱ, oleæ per ordinem dispositæ seu consitæ; item, στοιχάδες ὁλκάδες, apud Non. i. e. naves ordine dispositæ, ordinariæ; plur. à στοιχὰς, άδος, V. Item, στοιχάδιον, τὸ, parvus ordo, seu parva series; est diminut. ab eod.

Στιχὰς, άδος, ἡ, ordine posita; sed est & herbæ nomen; quæ & στιχὰς dicitur, à στίχος, idem quod στίχος, à Th. στείχω; V.

Στοιχειακὸς, ᾶ, ὁ, elementalis, seu elementarius; unde adv. στοιχειακῶς, elementaliter, à seq. στοιχεῖον, principium, &c. V.

Στοιχεῖον, ου, τὸ, elementum: τὰ στοιχεῖα per Metaphor. rudis institutio: quod à στοῖχος, ordo. Them. στείχω, ordine eo, f. ξω, p. ἔστιχα, præt. m. ἔστοιχα & ἔστοιχα.

Στοιχειόω, elementa doceo, erudio principiis seu rudimentis artis alicujus; ut apud Greg. στοιχειούμενοι φόβῳ, timoris prima elementa suscipientes; undè verbale στοιχείωμα, τὸ, elementum, principium; atque inde στοιχειωματικὸς, elementarius; undè στοιχειωματικοὶ, vocari dicuntur ii, qui cœlesti ratione imagunculas concinnant, eventu sæpe mirabili, ad fallaciæ dæmonum errorisque efficaciam; talia sunt animæ venenum præsentissimum; (στοιχεῖα ἐργάνια dicuntur imagines, & signa cœlestia; à quibus στοιχειωματικοὶ appellantur.) Item στοιχείωσις, ἡ; elementorum, & primorum rudimentorum traditio, & στοιχειωτὴς, ᾶ, ὁ, qui elementa, & prima rudimenta tradit; Itidem verbalia, à στοιχειόω; V. Item στοιχειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, elementalis, seu elementarius; elementaris, simplex; unde adverb. στοιχειωδῶς, elementariter; à στοιχεῖον, τὸ; undè neut. pl. στοιχεῖα, τὰ, dicuntur quatuor mundi elementa, à quibus omnia oriri putantur, & prodire; Plut. apud Grammat. etiam στοιχεῖα, sunt elementa ex quibus syllabæ componuntur; sicut & aliæ res ac artes habent etiam sua στοιχεῖα; i. e. elementa, & principia, &c. Vide.

Στοιχέω, -ῶ, incedo: f. ήσω· p. ἐστοίχηκα· ab eod. Th.

Στοιχηδὸν, adv. ordine ordinatim; ab eod. Them.

Στοιχίζω, indagine cingo; undè verbale στοιχισμὸς, quum indagine cinguntur sylvæ & stabula ferarum; expansio plagarum varis surrectarum; à seq. στοῖχος, ὁ; quod in acie dicitur ordo à fronte incipiens, & per succenturiatos, à tergo, sive substites, sigillatim ad extremum agmen porrectus; Thuc. & Herodian. Item in cynegeticis, στοῖχος, dicitur ipsa indago, & series plagarum, quibus saltus, stabulaque ferarum cinguntur à venatoribus; Xen. & Poll. &c. V.

Στίχος, ου, ὁ, ordo, versus. Them. στείχω.

Στολάρχης, sive στόλαρχος; dux classis, qui præest classi; Hesych. ex στόλος, ὁ, & ἀρχὸς, ὁ, &c. V.

Στολὰς, άδος, ἡ, dicitur esse genus armaturæ; lorica; apud Suid. à στολὴ, ἡ, seq. amictus; vestimentum, indumentum; Item habitus, ornatus; Item genus vestis promissæ, & Medis propriè; Latinis vero, stola specialius usurpatur pro veste muliebri, &c. V.

Στολὴ, ῆς, ἡ, STOLA, vestis oblonga. Th. στέλλω, orno, amicio.

Στολιδόω, induo, amicio; unde part. στολιδωσάμενος, indutus; amictus ex στολὶς, ίδος; V. Unde etiam στολιδώδης, & στολιδωτὸς, rugatus, rugas & plicas habens, rugosus; Xen. & Gal. &c.

Στολίζω, f. ίσω, vestio, appato: à στολὴ, vide.

Στολὶς, ίδος, ἡ, ruga vestis, in extrema plerumque ora; Poll. l. 7. sed dicitur & de lineis, seu striis in fronte, ex quibus contracta fronte, fiunt rugæ: Item de variis aliis rugis & plicis; à στολὴ, ἡ; V. Item στόλιον, τὸ; parva stola, seu amiculum; & pro veste Philosophica, in Epigram. est diminut. ab eod. στολὴ; V.

Στολίσας, αντος, ornatè præparans, a. 1. part. act. στόλισον, orna, a. 1. imperat. act. Poët. verbi στολίζω, amicio, apparo. Th. στέλλω, idem.

Στόλισμα, τὸ, vestimentum, indumentum, amiculum, & στολισμὸς, ᾶ, ὁ, amictus; i. e. ipsa actio exornandi & amiciendi veste: utrumque verbale à στολίζω; V.

Στολιστὴς, ᾶ, ὁ, vestiarius; à 3. pers. sing. perfect. pass. verbi στολίζω.

Στολμὸς, ᾶ, ὁ, idem quod & per Sync. pro στολισμὸς; id V.

Στόλος, ου, ὁ, militaris expeditio: classis, copiæ quæ aliquò mittuntur: à στέλλω, mitto.

Στόλος, præced. propriè est commeatus, profectio, iter; i. e. ipsa actio ejus qui mittitur, seu proficiscitur, & dicitur de expeditione tam terrestri quam navali; sed præcipuè de navali, &c. V. Item στόλος, ὁ, est apparatus, ornatus, amictus; ab eod. Th. στέλλω, significante apparo, orno, &c.

ΣΤΟ΄ΜΑ, ατος, τὸ, os oris; sermo, acies gladii: στόμα πρὸς στόμα λαλῆσαι, loqui cum præsentibus. Hinc στωμύλος, (an στωμύλος, scrib.) garrulus, loquax: στωμύλλω & στωμυλέω, loquax sum: ἐνστομίζω, frænum injicio: ἐπιστομίζω, os obthuro, χρυσόστομος, aureum os habens, seu aurea verba ore fundens.

Στομαλγία, oris dolor, oris morbus: Item loquacitas: Poll. ex στόμα, τὸ, & ἄλγος, τὸ, &c. V.

Στόμαργος, ου, ὁ, rabula. Gl. Cyr.

Στόμαργος, præced. est, loquax, nugator; sed dicitur & στόμαργος γλωσσαλγία, apud Eur; est ex στόμα, & μάργη, ἡ, vel μάργος, ὁ, &c. V.

Στομάτεσσιν, dat. pl. Ion. & Poët. à στόμα, ατος, τὸ, os, oris.

Στοματικὸς, ad os pertinens; ut στοματικὰ φάρμακα; apud Gal. sed expon. & ori gratus: Item qui oris vitio laborat; à στόμα, ατος, τὸ; V.

Στοματουργὸς, ore artifex, ore opus suum conficiens; ut στοματουργὸς ἐπῶν; apud Eur. ex στόμα, ατος, & ἔργον, τὸ; V. Item στομαυλέω, ῶ; ore tibiam inflo; seu ore tibiâ ludo; ex στόμα, & αὐλέω; V.

Στομαχικὸς, stomachicus; ut στομαχικὴ διάθεσις, quum stomachus malè affectus est; apud medicos: Item qui stomachi vitio laborat; Diosc. & interdum, specialiter dicitur, ad vomitum proclivis, qui cibum non continet; teste Gal. unde adv. στομαχικῶς; q. d. stomachicè; utrumque à seq. Them. στόμαχος, ὁ; V.

ΣΤΟ΄ΜΑΧΟΣ, ου, ὁ, STOMACHUS, ventriculus: q. à στόμα.

Στομβάζω, ore dilatato gravem vocem edo, ore latè diducto seu dilatato, loquor; est a seq. στόμβος, ὁ; V.

Στόμβος, qui ore dilatato sonum edit: à στόμα & βοή.

Στομίας, ου, ὁ, magnum habens os; ut στομίας ἵππος, dicitur equus oris duri, & contumacis; Suid. Item στόμιον, ου, τὸ, diminut. osculum; i.e. parvum os, buccula; sed dicitur, etiam de vasis, venarum, puteorum, & aliarum rerum introitu; ut & os apud Latinos: Item στόμιον dicitur, ea fræni pars, quæ inditur ori equi; sic & στόμις, ὁ, idem quod στομίας, duri & contumacis oris equus, omnia à Themat. στόμα, τὸ; Vide.

Στομιοδόκος, loquax, loquutuleius; ex seq. στόμος, ὁ, & δέχομαι, Ionicè δέκομαι, &c. V.

Στόμος, garrulitas, convitium: à στόμα.

Στομόω, στόμα ἰσχυροποιῶ, ore afficio, os facio, acuo: disertum reddo: & os claudo. Th. στόμα, os, oris.

Στωμύλλεσθαι, στωμύλος, & στώμυλμα, τὸ, vide στωμύλος, &c. cum ω.

Στομφάζω, utor grandibus verbis, grandiùs, seu magnificè loquor; unde στόμφαξ, ακος, ὁ, grandiloquus, & στομφαστικὸς, idem; omnia, à στόμφος, ου, ὁ, granditas quædam verborum; à στόμβος, ου, ὁ; V. Sed στόμφαξ, ακος, ὁ; expon. etiam acerbus, arrogans, durus; quasi ex στόμα, τὸ, & ὄμφαξ, ὁ, &c. quæ vide.

Στομώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui amplo, seu magno est ore; à στόμα, τὸ; V.

Στόμωμα, ατος, τὸ, στομωθὲν, chalybs; Item vis, robur: &

Στόμωσις, εως, ἡ, actio indurandi ferrum: Item acies, acumen, robur, à perf. pass. verbi στομόω.

Στοναχεῦντι, Dor. & Æol. pro στοναχοῦσι, 3. pl. ind. præs. vel Dor. pro στοναχοῦντι, dat. sing. part. præs. à

Στοναχέω, f. ήσω, gemo, cum gemitu requiro: à στένω, gemo. Them. στενὸς, angustus.

Στοναχὴ, ῆς, ἡ, gemitus, suspirium, dolor, à στόνος, ὁ; V.

Στοναχίζετο, 3. sing. imperfect. passiv. Ion. à

Στοναχίζω, seu -ομαι, f. -σομαι, idem quod στένω, gemo, ingemisco. Th. στενὸς, angustus.

Στόναχος, ου, ὁ, idem quod, στοναχὴ, ἡ; vide.

Στονόεις, εντος, ὁ, & in fœm. gen. στονόεσσα, ης, ἡ, suspiriosus, gemebundus, a. quod à στόνος, gemitus. Them. στενὸς, arctus.

Στόνος, ὁ, gemitus, suspirium, vel gemitus fletu mixtus; est à στένω, vel à Th. στενὸς, ὁ, &c. V.

Στόνυξ, pro ὄνυξ, unguis, Oppian.

Στοργέω, naturaliter amo; idem quod Th. στέργω, & à seq. στοργὴ, ἡ; V.

Στοργὴ, actus τοῦ στέργοντος, amor ingenitus. Th. στέργω, amo.

Στορέννυμι, vide in στορέω, sterno.

Στορέσαι, sternere, a. 1. inf. act. στόρεσε. Ion. pro ἐστόρεσε, 3. pl. a. 1. ind. act. στορέσας, στορέσασα, a. 1. part. act. verbi στορέω, sterno, f. έσω.

Στορεσεῦντι, Dor. & Æol. pro στορέσουσι, sternent, 3. plur. præs. act. verbi στορέω, sterno.

Στορεύς, έως, ὁ, strator, qui sternit, aut sternere solet; de Deo dicitur, aut aëre silente, qui æquora sternit, & tranquilla reddit: Hesych. sic etiam dicitur fomes, qui substerni solet ad concipiendum ignem, seu flammam, aut scintillam, quæ è silice excuditur; à seq. Them. στορέω; V.

ΣΤΟΡΕ'Ω, f. έσω, vel ήσω · & hinc στορεννύω, seu στορέννυμι, & στρωννύω, seu στρώννυμι, STERNO: στρῶμα, ατος, τὸ, stramentum, stragulum: στρωτὴρ, ῆρος, ὁ, strator.

ΣΤΟ'ΡΘΥΓΞ, γγος, ἡ, cuspis hastæ: idem στόρθη, q. à στορέω, quod eâ aliquid sternere possimus. Στόρθυγγες συνεσραμμέναι τείχεις μετ' ῥύπου, Pollux lib. 3. 4. Hesych. legit στόρθυγγες.

Στόρνυμι, sterno, prosterno; est per Sync. pro στορέννυμι; id vide.

ΣΤΟΧΑ'ΖΟΜΑΙ, collineo, ad scopum tendo, conjecto: f. άσομαι, p. ἐστόχασμαι· q. à στείχω. Hinc στοχασμὸς, οῦ, ὁ, conjectura: στοχαστέον, verbale: στοχαστικῶς, conjecturaliter.

Στοχασάμενος, aorist. 1. partic. m. verbi ejusd.

Στοχὰς, άδος, ἡ, retium tentio: Item strues ex materia aut lapidibus, ad æquanda loca concava, & inæqualia, in quibus tenduntur ipsæ plagæ; est à præced. Them. στοχάζομαι; V. Item στόχασμα, τὸ; id quod in scopum intenditur, seu quo ad scopum collimamus: Item στοχασμὸς, οῦ, ὁ, collimatio, petitio scopi; in scopum intentum esse, & eum assequi cupere; Plut. Item conjectatio, seu conjectura; Suid. Sic etiam dicitur retium tensio; teste Poll. l. 5. 4. Sic & στοχαστὴς, οῦ, ὁ, conjector, qui conjecturis colligit; vel qui bene collimat, & rectà ad scopum tendit; Unde στοχαστικὸς, rectà collimans, & ad scopum tendens; qui scopum attingere probè novit: item qui solertis est conjecturæ, consultus: Item conjecturalis; omnia verbalia à præced. Them. στοχάζομαι; vide.

Στοχαστικῶς, conjecturaliter, adverb. à στοχαστικός. Them. στοχάζομαι; quod vide.

Στράβαι, αἱ, compedes; (quæ alias, & potiùs, ποδοστράβαι, dicuntur; vide supra ποδοστράβη) à Them. στρέφω, unde στράβος, ὁ, &c. V.

Στραβαλοκόμης, qui crispâ est comâ; unde στραβαλοκομάω, crispâ sum coma; ex seq. στράβαλος, & κόμη, ἡ; unde κομάω, &c. vide.

Στράβαλος, qui est tereti corpore; tortuosus: q. à στραβός.

Στράβηλοι, Hesychio sunt κοχλίαι, genus quoddam conchæ; legitur & apud Athen. lib. 3. à præcedent. στράβηλος.

Στραβίζω, sum oculis distortis; seu strabo sum; Unde verbale στραβισμὸς, οῦ, ὁ, distortio oculorum à seq. στράβος; V.

Στραβὸς, οῦ, qui est oculis distortis, luscus: à στρεβλὸς, tortus. Th. στρέφω, verto: distorqueo.

Στραβών, ῶνος, ὁ, idem quod & à præced. στραβός; V.

Στραγγαλέω, suffoco, strangulo, à seq. στραγγάλη; V.

Στραγγάλη, ης, ἡ, laqueus, strangulatio: &

Στραγγαλιὰ, ᾶς, ἡ; &

Στραγγαλὶς, ίδος, ἡ, tortuosus laqueus; dolosum consilium. Them. στραγγὸς, tortus.

Στραγγάλια, τὰ, dicuntur tophi & durities, ex humore concreto, maximè in articulis, à στραγγάλη, ἡ; vel à Them. στραγγὸς, ὁ; Vide. Item στραγγαλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tortuosus, distortus: Item perversus, dolosus; Itidem ab eod. sic & στραγγαλίζω, obtorqueo, seu stringo; à præced. στραγγαλὶς, ίδος; V.

Στραγγαλόω, -ῶ, f. ώσω, STRANGULO, torqueo, stringo: ab eod. Them.

Στραγγεῖον, τὸ, instrumentum quo humor exprimitur, ut stillatim defluat; à seq. στραγγεύω, per angustum foramen exire cogo; à Th. στρὰγξ, γγὸς, ἡ, humor per parva foramina guttatim defluens, &c. V.

Στραγγεύω, & στραγγίζω, torqueo, STRINGO: a στραγγὸς; item guttatim exprimo. Metaph. premo: à στρὰγξ, ἡ, gutta, stilla: quod à στάζω, stillo: f. στάξω, unde Pleonasmo τοῦ γ & ρ, στράγξ.

Στραγγίας, species tritici: an à rotunditate guttæ?

ΣΤΡΑΓΓΟ'Σ, οῦ, tortuosus, obliquus: q. à στρέφω, verto. Hinc στραγγεύω & στραγγίζω, torqueo: στραγγάλη, ης, ἡ, laqueus.

Στραγγουρία, ας, ἡ, urinæ stillicidium. Angl. the Strangury: à στράγξ, γγὸς, ἡ, gutta, & οὖρον, ου, τὸ, urina.

Στραγγουριάω, urinæ stillicidio, seu distillatione, seu urinæ difficultate laboro, & vexor; à præced. στραγγουρία, distillatio urinæ; id est, δυσουρία, quibus scil. lotium ægrè, & stillatim it, &c. V.

ΣΤΡΑ'ΓΞ, γγὸς, ἡ, gutta, stilla. Hinc στραγγίζω, f. ίσω, guttatim exprimo: vide in στραγγεύω.

Στραγγὸς, tortus, distortus, &c. idem quod, & pro Th. στραγγὸς, ὁ; V.

Στράπτω, pro ἀστράπτω, splendeo, fulguro.

Στρατάομαι, exercitum colloco: castra pono, hinc στρατόωντο, Ion. & Poët. pro ἐστρατῶντο, 3 pl. imperf. Them. στρατὸς, exercitus.

Στρατάρχέω, ῶ, dux sum exercitus, exercitui præsum; unde στρατάρχήσαντες, οἱ; (part. a. 1. pl. istius verbi; à seq. στρατάρχης, dux exercitus, &c. vide.

Στρατάρχης, ου, idem quod στρατηγὸς, dux: à στρατὸς, & ἀρχή.

Στρατάρχος, ου, ὁ, Poët. idem ac στρατάρχης, exercitus dux, Imperator, ab iisdem.

Στρατεία, ας, ἡ, militia, expeditio. Th. στρατός.

Στράτευμα, ατος, τὸ, exercitus: quod à στρατεύω. Th. στρατὸς, exercitus.

Στρατευματικὸς, militaris, bello habilis, seu idoneus; à præced. στράτευμα, ατος; agmen quod in expeditionem ducitur, &c. V. Item στράτευσις, εως, ἡ, expeditio, & στρατεύσιμος, ὁ καὶ ἡ, qui in expeditionem educi potest, militiæ maturus; sic & στρατευτικὸς, idem: Item bellicosus, pugnax; muniis militaribus assuetus; Athen. l. 13. omnia verbalia à seq. στρατεύω; V.

Στρατεύω, milito: f. εύσω, p. ἐστράτευκα, a. 1. ἐστράτευσα, præs. m. στρατεύομαι, idem. Th. στρατὸς· q. à στορέω, sterno.

Στρατήγιον, ου, τὸ, locus ubi conveniunt milites, prætorium; est à seq. στρατηγὸς, στρατηγέω; V. Item στρατηγέτης, idem quod στρατηγὸς, & a seq. στρατηγέω; V.

Στρατηγέω, præsum exercitui: ex στρατὸς, exercitus, & ἄγω, duco.

Στρατήγημα, τὸ, res à duce exercitus gesta, facinus ab Imperatore editum; vel facinus in quo imperatoriæ artis specimen editur; nam peculiariter ita dicitur callidum facinus, seu solers militare consilium, stratagema, quo Imperator exercitus, hostem circumvenit; Plut. & Isocr. &c. Undè στρατηγηματικὰ σοφίσματα, callidæ machinæ, quibus dux ducem circumvenit; unde στρατηγηματικῶν libri, quos Frontinus conscripsit; verbalia à præced. στρατηγέω, in pass. στρατηγέομαι, οῦμαι, imperio ducis pareo; Imperatori subjectus sum, ut milites, & cohortium præfecti; regor ducis imperio: sed dicitur & πόλεμος στρατηγεῖσθαι, pro geri, administrari; apud Plut. Item accipitur & pro καταστρατηγοῦμαι, stratagemate vincor, seu vincor arte imperatoria; quod est passiv. ab act. καταστρατηγέω; id vide.

Στρατηγία, ἡ, Imperatorium munus; exercitus præfectura, aut prætura; Item pro peritia τοῦ στρατηγεῖν; apud Luc. & Plut. unde στρατηγιάω, ῶ, affecto, seu ambio τὴν στρατηγίαν; Imperatoris officio fungi, seu exercitum ductare cupio: Item præturam, seu præfecturam affecto; à seq. στρατηγὸς; V.

Στρατηγικὸς, seq. propriè est imperatorius: Item aptus ad obeundum munus imperatorium: undè in fœm. absolutè dicitur στρατηγική, sub. ἐπιστήμη, seu τέχνη, peritia imperatoria, seu ducendi exercitus; unde adv. στρατηγικῶς, imperatoriè; ab eod. seq. στρατηγικός; V.

Στρατηγικὸς, οῦ, rei militaris peritus; οἱ στρατηγικοί, milites: &

Στρατηγὸς, οῦ, ὁ, præfectus militiæ, dux, prætor: ex iisd. Th.

Στρατήγιον, ου, τὸ, domicilium τοῦ στρατηγοῦ, tentorium aut domus Imperatoris: Item prætorium; item procastris; ut στρατηγεῖον; Item στρατηγὶς, ίδος, ἡ; idem quod στρατηγική; ut στρατηγὶς πύλη, porta imperatoria, seu prætoria, quâ exercitus educi solebat; & στρατηγὶς ναῦς, navis quâ prætor, seu Imperator vehi solet, utrumque à præced. στρατηγὸς; vide.

Στρατηλασία, præced. est exercitus eductio,

ctio, expeditio; Plut. & στρατηλατέω, ῶ; exercitum educo in expeditionem; suscipio expeditionem, aut bellum infero: Item στρατηλάτης, qui exercitum educit in expeditionem, dux agminis militaris; ut στρατηλάτης νεῶν; Euryp. omnia, ex στρατὸς, ὁ, & ἐλαύνω, f. άσω; ut ab ἐλάω; unde ἐλασία, & ἐλατήρ, &c. Vide.

Στρατηΐη, Ion. pro στρατεία, ἡ, militaris expeditio.

Στρατηλασία, ἡ, pro στρατεία. Them. στρατός.

Στρατηλατέω, idem quod στρατηγέω, quod vide.

Στρατία, ᾶς, ἡ, idem ac Them. στρατὸς, exercitus.

Στράτι⊙, ου, ὁ, cognomen est Jovis, & Martis, apud Herodot. l. 5. & Strab. l. 14. quidam expon. militaris; alii castrensis; alii exercitus, seu expeditionum præses: Item, Minerva etiam στρατία dicta fuit, quod bello, & militiæ præesset; apud Luc. Unde τὸ στράτιον, expon. magnum, hostile, formidabile; Hesych. ab eod. Them. στρατὸς, &c.

Στρατιώτης, ου, ὁ, & Doric. στρατιώτας, miles: στρατιῶται, ῶν, οἱ, milites. Th. στρατός.

Στρατιωτικὸς, οῦ, militaris: à præced.

Στρατιωτικῶς, adverb. militariter: à præced.

Στρατιῶτις, ιδ⊙, ἡ, fœmina quæ militat, miles mulier; sed interdum est adject. ut στρατιώτιδες νῆες, naves quibus vehuntur, seu trajiciuntur milites; pedestre certamen inituri; apud Thuc. & Plut. est à masc. præced. στρατιώτης; V.

Στρατοκήρυξ, ὁ, exercitus præco, Reg. l. 3. c. 23. ex στρατὸς, ὁ, & κήρυξ, ὁ, &c. Vide.

Στρατολογέω, ῶ, militem deligo: q. d. στρατὸν συλλέγω, exercitum conscribo.

Στρατολογία, ας, ἡ, delectus exercitus: &

Στρατολόγ⊙, qui exercitum colligit: ab iisdem.

Στρατοπεδάρχης, ου, ὁ, exercituum præfectus, imperator belli: q. d. ἄρχων τοῦ στρατοπέδου, princeps castrorum. Th. ἀρχὴ, imperium: & στρατόπεδον: quod vide.

Στρατοπεδαρχία, præfectura castrorum, à præced. στρατοπεδάρχης, id V.

Στρατοπεδεία, ἡ, castrorum metatio, castrametatio: Item, idem quod στρατόπεδον, castra, exercitus; à στρατοπεδεύω, castra figo, metor, seu colloco; in pass. -εύομαι, idem; unde verbale στρατοπέδευσις, ἡ, ipsa actio castrametandi omnia, à seq. στρατόπεδον τὸ; vide.

Στρατόπεδον, ου, τὸ, propriè castra significat, hoc est, locum, ubi imperator cum suo exercitu commoratur: tum per Metonym. exercitus. Ex στρατὸς, exercitus; & πέδον, solum, campus. Hinc στρατοπεδεύω, castra metor.

ΣΤΡΑΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, exercitus: q. à στορεῖν, sternere, hostiliter dejicere.

Στρατόφιν, ab exercitu; à στρατὸς, ὁ; vide.

Στρατοφύλαξ, custos exercitûs; & in pl. στρατοφύλακες, copiarum duces; ex στρατὸς; & φύλαξ, ακ⊙, ὁ, &c. vide.

Στρατόωντο, Ion. & Poët. pro ἐστρατῶντο, 3. pl. imperfect. verbi στρατάομαι; quod V.

Στραφθεὶς, ἐντ⊙, & στρεφθεὶς, conversus, a. 1. part. pass. à στρέφω, verto.

Στραφῆναι, a. 2. infin. pass. verbi στρέφω, verto: f. ψω, a. 2. ἔστραφον.

Στρέβλη, ης, ἡ, tormentum, prelum: &

Στρεβλὸς, οῦ, tortuosus, callidus, perversus. Th. στρέφω, verto, torqueo.

Στρεβλότης, ητ⊙, ἡ, tortuositas, flexuositas; Plut. à præced. στρεβλὸς; V.

Στρεβλόω, ῶ, detorqueo, perverto: f. ώσω, p. ἐστρέβλωκα· ab eod. Th.

Στρεβλωτήριον, τὸ, tormentum; (idem quod στρέβλη;) est verbale à præced. στρεβλόω; V.

Στρέμμα, τὸ, id quod tortum, seu intortum est; Hesychio est opus quoddam pistorium, à torquendo, sic dictum, scriblita, à quibusdam dicitur; i. e. στρεπτὸς ἄρτ⊙; Ulpiano vero στρέμμα, est luxatio; i. e. ἡ ἄρθρου παράβασις, ἢ ὀστέου μετάστασις; est verbale à στρέφω, f. ψω, &c. V.

Στρέψαιγλ⊙, ου, ὁ καὶ ἡ; fulgorem, seu lucem avertens, radios deflectens: ex στρεπτὸς, seu Them. στρέφω, & αἴγλη, ἡ, &c. V.

Στρεπτίνδα, ἡ, lusûs erat genus, in quo testulam aliquam, aut numisma in tabula jacens, desuper, injecta alià testulâ, aut numismate convertebant; Poll. l. 9. est à seq. στρεπτὸς, ὁ, &c. vide.

Στρεπτοῖο, gen. Ion. à στρεπτὸς, οῦ, ὁ, torques. Th. στρέφω.

Στρεπτὸς, οῦ, flexibilis, exorabilis; versatilis, tortus. Sed στρεπτὸς, substant. torques. Th. στρέφω, verto.

Στρεπτοφόρ⊙, ου, torquatus: à φέρω, & στρεπτὸς, torques.

Στραγγουρία, ἔν⊙, ἡ, stranguria; est à seq. στρεύγω, -ομαι; V.

Στρεύγω, dolore afficio, tardo, cesso: στρεύγομαι, paulatim deficio, tabesco, q. στραγγεύομαι. Th. στράγξ, γγὸς, ἡ, gutta.

Στρεφάσκω, vecto; Poët. idem quod & pro Th. στρέφω; V.

Στρεφεδινέω, in gyrum verto; oculi dicuntur alicui στρεφεδινεῖσθαι, cum vertigine corripiuntur. Ex στρέφω, verto, & δινέω, gyro, circumago. Th. δίνη, ης, ἡ, vortex.

Στρεφθὲν, ἔντ⊙, a. 1. part. pass. vide στρεφθέντε.

Στρεφθέντε, nom. dual. στρεφθέντι, dat. sing. à στρεφθεὶς, a. 1. part. pass. verbi στρέφω, verto: f. ψω, a. 1. passiv. ἐστρέφθην.

Στρέφ⊙, ε⊙, τὸ, Doricè, per Metathesin literarum, idem quod & pro στέρφ⊙, τὸ; (à Them. στέφω; V.) corium, pellis, &c. V. Sed στρέφ⊙, ε⊙, τὸ, à Them. στρέφω, idem est cum στρέμμα, τὸ; id V.

Στρεφόω, pelle intego; unde verbale στρέφωσις, quum vas aliquod pelle, seu corio operitur; Hesych. à στρέφ⊙, in prima signif. pro στέρφ⊙; V.

ΣΤΡΕ'ΦΩ, verto, torqueo, flecto: q. à τρέπω, verto. f. στρέψω, p. ἔστρεφα, a. 1. imperat. activ. στρέψον, άτω, obverte: a. 2. ἔστραφον, præs. pass. στρέφομαι, convertor, converto me, perf. pass. ἔστραμμαι, a. 1. pass. ἐστρέφθην, a. 2. pass. ἐστράφην, ης, η, a. 2. sub. pass. στραφῶ, ῇς, ῇ, a. 2. part. pass. στραφεὶς, εῖσα, ἐν, conversus, a, um: a. 1. part. pass. στρεφθεὶς, έντ⊙, p m. ἔστροφα. Hinc στροφὴ, ῆς, ἡ, versio, flexus: στρεβλὸς, tortus, tortuosus: στραβὸς, qui est oculis distortis, strabus: στρόβιλ⊙, vortex; item turbo, trochus: ἀναστρέφω, inverto; item redeo: ἀναστροφὴ, inversio: item reditus: ἀντιστρέφω, in contrariam partem verto: ἀντιστροφὴ, inversio, reciprocatio: ἀποστροφὴ, aversio.

Στρέφωσις, q. d. obturatio, deligatio vasorum, cum pelle, aut corio, &c. Vide paulò ante cum στρεφόω.

Στρεψίμαλλ⊙, intortum habens vellus; Item homo non simplex, versipellis; Metaphora sumpta à velleribus intortos habentibus villos; ex στρέφω, unde στρέψις, & μαλλὸς, ὁ, &c. V.

Στρέψις, εως, ἡ, versio, conversio: Item fraus; Hesych. est verbale, à Them. στρέφω, -ομαι, &c. V.

Στρεψοδικέω, & στρεφοδικέω, ῶ; causas de quibus in judicio agitur, inverto; ex στρέφω, f. ψω, & δίκη, ἡ, &c. vide. Unde στρεψοδικῆσαι, sumitur pro στρέψαι τὰς δίκας; i. e. dolis, & varietate dicendi jura fallere, & causas invertere; apud Aristoph. in Nub. Item, στρεψοδικοπανουργία, & στρεφοδικοπανουργία, versutia in pervertendis causis, seu litibus; ex præced. στρεψοδικέω, & πανοῦργος, ὁ; unde πανουργία, ἡ, vel ex στρέφω, f. ψω, δίκη, ἡ, & πανουργία, &c. V. Item στρεψοδινέω, in gyrum flecto, circumago, & verso in gyrum; idem quod supra στρεφεδινέω, & ex iisd. Viz. ex στρέφω, f. ψω, & δίνη, ἡ; unde δινέω, &c. vide.

Στρηνὲς, adverb. asperè, horribiliter: à στρηνὴς, asper. Est & στρηνὲς, pro σαφὲς, manifestè.

ΣΤΡΗΝΗ'Σ, έ⊙, ὁ, ἡ, asper, indomitus moribus.

Στρηνιάω, luxurior, dissolutè vivo; lascivio: f. άσω, p. ἐστρηνίακα. Th. στρῆν⊙, ε⊙, τὸ, luxus.

ΣΤΡΗ͂ΝΟΣ, ε⊙, τὸ, luxus, deliciæ; asperitas morum, fastus: à στρηνὴς, asper, quasi à στερεῖν ἡνίας, ab ablatis habenis, (ἄσωτοι nullis legum habenis coërceri queunt) q. d. effrænatus.

Στρηνόφων⊙, cui est aspera vox; ex στρηνὴς, ὁ, ἡ, & φωνὴ, ἡ, &c. V.

Στριβιλικίγξ, apud Aristoph. sumitur, pro, ne tantillum quidem, ne nauci quidem, ex seq. στρίβ⊙, & λικίγξ, &c. vide.

ΣΤΡΙ'ΒΟΣ, exilis & tenuis vox avis: à στρίζω, pro τρίζω, strido.

Στριγμὸς, οῦ, ὁ, stridor quidam: à στρίζω, pro τρίζω.

Στριγκτὸς, strigosus. Gloss. Cyr.

Στρίξ, columnarum canaliculus. Vide στρία.

Στριφνὸς, οῦ, strigosus: à στρέφω, stringo.

Στροβδογκομαν, idem quod & pro στραβδογκομαν,

βάχοκομᾶν, vide supra στρεβάγκόμης.
Στρεβάνικος, qui vel quæ versando, aut exagitando, vincit; Hesych. ex στρέβος, ὁ, & νίκη, ἡ, &c. V.
Στρεβλὸς, ὁ, tortuosus, flexuosus, incurvus; Hesych. à στρέβος, ὁ; V. Item στρεβλὶς, έως, vel ίδος, ὁ, est ἐργαλεῖον κναφικὸν; i. e Instrumentum e carduis fullonum; quo scil. rudem pannum tractant, lanæ villos excitant; vel potiùs ut quidam putant, est vecticillus, dictus ἀπὸ τοῦ στρεβλεῖν; i. e. στρέφειν, καὶ ἀνελίσσειν; hoc enim est hujus instrumenti ἔργον, & officium; ut ait comment. Aristoph. in Equit. Itidem, à στρέβος, ὁ, V.
Στρεβλέω, f. ήσω, circumago, torqueo; perturbo. Th. στρέφω, verto.
Στρεβιλέω, idem quod στρεβλέω, turbineo vortice circumago: Item στρεβιλῖνος, ὁ, pineus; & στρεβιλίτης οἶνος, pineis nucibus conditum vinum; Diosc. 1. 92. & 5. 36. omnia à seq. στρόβιλος, vortex; trochus, quem scil. pueri per plana exagitant, versantque verbere scuticæ; à quorum trochorum forma, sic etiam dicitur nux pinea, & nucis pineæ nucleus: Item ipsa etiam pinus, &c. V.
Στροβιλοειδὲς ὄρος, apud Strab. l. 13. expon. mons in pineæ nucis formam tuberosus, interpr. exponit turbinem in acutum apicem desinentem: Item ἔχει στροβιλοειδὲς σχῆμα, nucis pineæ figuram gerit; Gaza apud Theophr. Hist. 3. 20. vel turbinationem, i. e. turbinatam figuram habet; nam στρόβιλος, est etiam turbo: ex στρόβιλος, & εἶδος, τὸ, &c. Vide
Στρόβιλος, vide in στρόβος.
Στροβιλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, turbinatus; sed expon. etiam frequens anfractibus, à στρόβιλος, ὁ; quod à στρόβος, ὁ, vortex aquarum, &c. V.
Στρόβος, ου, ὁ, vortex, vertigo, gyrus: à στροβέω, unde & στροβὸς, instrumentum quoddam fullonium: στρόβιλος, vortex, procella, turbo, trochus. Item cochlea & murex marinus, qui & στρέβηλος.
Στρογγυλαίνω, & στρογγυλόω; Item στρογγυλίζω, & στρογγυλόω, rotundo, rotundum efficio: unde passiv. στρογγυλαίνεσθαι, expon. rotundari, convolvi; omnia à seq. Th. στρογγύλος, ὁ; V. Unde etiam, στρογγύλη, substantivè dicitur, pro ἡ στρογγύλη ζώνη, teres zona; apud Poll. 17. 14. quidam expon. etiam rapum, &c. V. Στρογγυλίζω, significat etiam, ore rotundo loquor, atque enuntio; ut στρογγυλίζειν τὰ νοήματα; apud Dion. Hal. in vita Lys.
Στρογγυλόκαυλος, qui rotundi est caulis; ex στρογγύλος, & καυλὸς, ὁ, &c. V. Item στρογγυλόλοβος, ου, ὁ, rotundo folliculo, seu rotundâ siliquâ inclusus; ex στρογγύλος, & λοβὸς, ὁ, &c. V. Item στρογγυλοναύτης, nauta qui στρογγύλῃ νηῒ vehit. Poll. ex Aristoph. ex στρογγύλος, & ναύτης, ὁ, &c. V. Item στρογγυλοπρόσωπος, qui rotundâ est facie; ex στρογγύλος, & πρόσωπον, τὸ, &c. V.
ΣΤΡΟΓΓΥ'ΛΟΣ, ου, rotundus, contractus: teres instar cylindri: q. à στρεγγὸς, tortuosus, γογγύλος, idem quod στρογγύλος.
Στρογγυλότης, ητος, ἡ, rotunditas, figura rotunda, aut teres: Item στρογγυλόω, ῶ, rotundo; unde στρογγύλωμα, & στρογγύλωμα, coagmentum rotundum, opus teres, orbis, & στρογγύλωσις, ἡ, rotundatio; & pro exercitu accipi traditur; Reg. 1. c. 17. Item στρογγύλως, rotundè adv. Item tereti figurâ; omnia à præcedent. Them. στρογγύλος.
Στρομβιχίδης, Strombichides; nomen propr.
Στρομβεῖον, τὸ, turbo, conus: Item στρομβηδὸν, turbinis in modum, turbinatim; in Epigram. utrumque à seq. στρόμβος; V.
Στρόμβος, ου, ὁ, turbo, trochus: idem quod στρόβιλος, à στροβέω, torqueo. Th. στρέφω, verto.
Στρομβόω, turbineo vortice verso, seu circumago, vel simpliciter verso, voluto; à præced. στρόμβος; V. Item στρομβώδης, turbinis, seu coni figuram gerens; in turbinatum mucronem desinens; Aristot. Hist. an. l. 4. ubi agit de cochlearum generibus; Itidem ab eod. nam στρόμβος, est & conchæ genus, seu choclea, &c. V.
Στρουθάριον, ου, τὸ, idem cum στρούθιον; id Vide. Item στρούθιος, sive στρουθίος, struthea malus, & struthea mala; Theophr. & Diosc. qui docent nullum aliud esse discrimen inter cotonea mala, & struthia, quam ex forma, magnitudine, & colore; à Themat. στρουθὸς; quo nomine appellatur etiam salax, ut passer; item herbæ est nomen (ut & στρούθιον) quæ Lat. radicula, & herba lanaria; Diosc. 2. 193. &c. V.
Στρουθίζω, f. ίσω, strideo.
Στρουθίζω, præced. proprie est passeris in modum itrido, lamentabilem vocem edo; Isa. 10. dicitur de avium pullis, qui ore hiante & stridente, seu vociferante, escam à matre petunt: item radiculâ purgo, lanariæ herbæ succo mundum ac candidum reddo; Diosc. 2. 84. &c. V.
Στρουθομηλα, & στρουθεόμηλα, species quædam mali cydonii; Gal. ex στρούθιος, & μῆλον, τὸ, &c.
Στρουθίον, ου, τὸ, passerculus, diminut. à στρουθὸς; quod vide.
Στρουθοκάμηλος, struthocamelus; avis de qua Plin. 10. 1. avium maxima est, si tamen avis dicenda est; concoquit ferrum, ut scribit, Alex. Aphrodis. (dicitur etiam στρουθοκάμηλος;) ex στρουθὸς, & κάμηλος, ὁ, &c. V. avis autem hæc dicitur etiam στρουθὸς μεγάλη, & ὁ στρουθὸς, struthio; apud Aristohp. in avibus, pro eodem etiam dicitur στρουθὸς Ἀραβικὸς, seu Λιβυκὸς, ὁ ἐν Λιβύῃ στρουθὸς Λίβυσσα, à regionibus in quibus præcipuè invenitur; & à volatu humili vocatur & στρουθὸς καταγαῖος, & χαμαιπέτης, apud Herodot. l. 4. &c. Item στρουθοκέφαλος, habens caput passeris, aut struthocameli, ideoque monstrosus; unde in neut. plur. στρουθοκέφαλα ἔμβρυα, dicuntur fœtus exili capite; ex στρουθὸς, & κεφαλὴ, ἡ; V. sic & στρουθόπους, struthocameli pedes habens; pedum figura struthocamelum, imitans; Schol. Aristoph. ex στρουθὸς, ὁ, & πούς, &c. V.
ΣΤΡΟΥΘΟ'Σ, οῦ, ὁ, passer, parva avis. STRUTHIO. Hinc στρούθιον, ου, passerculus, q. cum οἶστρῳ θεῖ, scil. ad ὀχείαν. Est enim avis salax.
Στροῦς, passer. Hesych. contractum ex στρουθός.
Στροφάδες, dicuntur Insulæ quædam in Ionio mari; ἐκ τῆς στροφῆς dictæ; i. e. à conversione; quòd ibi Zethus & Calais, ulteriùs persequi Harpyas desistentes, ad navem reverterunt; teste Apoll. Arg. 2. est plur. fœm. à sing. στροφὰς, άδος; V. Item στροφαῖος, ου, ὁ, versutus, qui multas novit strophas; Mercurii Epith. sic dicti, vel παρὰ τὰς στροφὰς; i. e. à versutiis dolosis, ut testatur Carion apud Aristoph. vel q. d. janitor; quod juxta januam statui solebat, ad arcendos alios fures; à cardine scil. januæ, qui στροφεὺς dicitur; ut tradit Hesych. utrumque à στροφὴ, ἡ; quod vide.
Στροφάλιγξ, ἡ, conversio, vertigo, gyrus, rotula, orbis: à
Στροφοδινίζω, id. qd. στρέφω, verto, verso.
Στροφίδις, ίδος, ἡ; idem cum στροφάλιγξ, ιγγος, ἡ; V. Sed sic etiam dicitur, lactis siccati caseus, à forma orbiculari quam induit dum lac coagulatur; quem caseum, interpres apud Nic. in Ther. στροφίδα, nominat, & τυροῦ τροχόν; Item axis, circum quem rota vertitur, στροφάλιγξ, dicitur, &c.
Στροφὰς, άδος, ἡ, quæ circumagitur, seu circumvertitur; Soph in Trach. à στροφὴ, ἡ; V.
Στροφάω, verso, Ion. hinc στροφώμενοι, versantes. Them. στρέφω, verto.
Στροφεῖον, τὸ, dicebatur theatri pars, in qua erant Heroës indigetati, vel in bello mortui, vel in aquis; Poll. l. 4. Item στροφεῖα, τὰ; apud Luc. expon. funes quibus aliquid versatur seu flectitur; à seq. στροφὴ, ἡ; V. Item στροφεὺς, έως, vel έος, ὁ, vertebra; ut στροφεὺς τραχήλου, Poll. l. 2. & sic specialiter στροφεὺς, dicitur summus dorsi spondylus; quod in eo caput circumagatur; Item cardo in foribus sic dicitur, qui circumvertitur; unde οἱ στροφεῖς τῶν θυρῶν, dicuntur valvarum cardines: Itidem a στροφὴ, seq. V. sicut etiam στροφέω, versutiis, & strophis utor, in Epigram. ab eodem.
Στροφὴ, ῆς, ἡ, versio, flexus, STROPHA, callida tergiversatio: unde Anglicè, Strife: à præt. m. ἔστροφα, verbi στρέφω, verto.
Στρόφιγξ, γγος, ὁ, vertebra, cardo: quia ejus vi aliquid vertitur: ut collum, portæ: ab eod. Th.
Στροφίδες ἱμάντων, apud Euryp. expon. lororum volumina, καὶ συστροφαί; est pl. fœm. à sing. στροφὶς, ίδος, ἡ; V.
Στροφίοιο, gen. Ion. à Στρόφιος, ου, ὁ, nomen propr.
Στρόφιον, τὸ, vel στροφίον, τὸ; Suidæ est στρογγύλον ζωνάριον; teres zona, quâ scil. mulieres cingi solebant; Item zona sacerdotalis; sed erat & redimiculum quoddam, quo tam viri quam fœm. circa caput utebantur, à στροφὴ, ἡ; V. Item στροφὶς,

ϛροφὶς, ίδος, ἡ, conversio; item volumen, spira; ut πλεκταὶ ἱμάντων ϛροφίδες; apud Euryp. in Andr. Itidem, ab eod.

Στρόφις, homo versatilis; qui se novit ϛρέφειν.

Στρεψολογία, conversio dictionum; strophologia; Bud. est ex ϛροφὴ, ἡ, & λόγος, ὁ, &c. V.

Στρέφομαι, ἔμαι, intestina mihi torquentur; torminibus vexor, seu laboro; ut ὁ ϛροφέμενος ἵππος, in Hippiatr. est à seq. ϛρόφος, ὁ, dolor intestinorum; quod tormen, seu tormina Latini vocant; item funiculus è loro, aut cannabe, aliave materia tortus, & plexus; Od. ν. & ρ. Item, ϛρόφος ἐρίε, καὶ τριχῶν; exp. hapsus lanæ, capillorum, seu contortus, seu non contortus; cirrus, cincinnus, &c. Vide.

Στρόφος, ε, ὁ, aliquid tortum & torquens; funis, fascia. Est & tormen morbus: ϛροφοποιὸς, restio, qui ϛροφὰς, id est, funes, ποιεῖ. Hinc Angl. a Rope. à ϛρέφω, verto, præt. m. ἔϛροφα.

Στρεψόλογος, verba, ac sermo contortus, involutus, dolosus, sic dicitur; à præced. V.

Στρυμαργος, furi sè libidinosus. Refer ad ϛρὰς, quia ἀχέυτικός.

Στρυμόνα, acc. sing. à Στρυμὼν, όνος, ὁ, nomen fluvii. Amphipolis Thraciæ.

Στρυφνὸς, ε, acerbus: idem quod ϛυφνὸς, unde & factum aiunt interposito ρ. Alii referunt ad ϛύφω, constringo.

Στρυφνότης, ητος, ἡ, acerbitas; à præced. ϛρυφνὸς, ὁ, V. Unde etiam ϛρυφνότατος γεύσαϑαι; i. e. gustu peracerbus; Gaza de senect. superl. ab eod.

ΣΤΡΥ'ΧΝΟΣ, ε, ὁ, solanum, herba.

Στρῶμα, ατος, τὸ, stratum, stragulum: à ϛρώννυμι, sterno, quod vide: ab inusit. ϛρώω.

Στρωματεὺς, έως, ἡ, vestis sutilis; item, saccus ex pannis lineis laneisve consutus, in quibus stragula deponi solebant, & colligari; Pol. & Theophr. Sic etiam, nominatur piscis quidam, quoniam tergum ejus virgis aurei coloris variegatum est, & quasi restibus intextum, Athen. l. 7. Item, inscribuntur & libri quidam ϛρωματεῖς, apud Clem. Alex. ob varietatem argumenti, ut ipse testatur; l. 4. Item, ϛρωματίζω, sterno, insterno; & ϛρωματίτης ἔρανος; Hesychio est convivium quoddam collatitium, in quo sibi ipsis præbebant unusquisque stragula & stramenta; omnia, à præced. ϛρῶμα, ατος, stramentum; vestis stragula, peculiariter autem sic dicitur quo lectus, aut torus solet insterni; seu quod dormituro substernitur; Xen. Plut. & Athen. pro eod. ϛρῶμα, dicitur etiam, ϛρωμνὴ, ῆς, ἡ, stratum, lectus; stragulum; lectisternium, & ab eod. Them. id V.

Στρωματόδεσμον, ε, τὸ, & ϛρωματόδεσμος, ε, ὁ, ligamen, seu vinculum, quo vestis stragula constringitur, fascia, quâ stragula convoluta solent colligari; sed signif. &, fasciculum vestis stragulæ; seu vestem stragulam vinculo, aut fasciâ aliquâ colligatam, seu stragula convoluta, & colligata; ex ϛρῶμα, ατος, & δεσμὸς, ὁ, V. Item, ϛρωματοφύλαξ, cui stratorum custodia demandata est, Plut. in Alex. ex ϛρῶμα, ατος, & φύλαξ, ὁ, &c. V.

Στρωμνὴ, ἡ, vide paulò ante, cum ϛρωματεὺς, ad fin.

Στρώννυμι, vel ϛρωννύω, sterno, imperf. ἐϛρώννυον. f. ϛρώσω. a. 1. ἔϛρωσα, a. 1. imperat. act. ϛρῶσον, άτω. perf. ἔϛρωκα. perf. pass. ἔϛρωμαι, ωσαι, ϑ. perf. part. pass. ἐϛρωμένος, η, ον, stratus. Hinc Angl. to Strow. ϛρῶσις, stramen, stratura: ϛρωτῆρες, asseres: ut quibus pavimentum sternitur: ϛρῶμα, τὸ, stratum, stragulum: ϛρωματεὺς, pulvinar, vestis aliqua sutilis. Th. ϛορέω, sterno.

Στρῶσις, εως, ἡ, stratio, stratura: item lecti structura: à 2. pers. sing. perf. pass. præc. verbi.

Στρῶσον, sterne, a. 1. imperat. act. &

Στρώσω, sternam. f. 1. act. verbi ϛρώννυμι, sterno. Th. ϛορέω, idem.

Στρωτὴρ, ῆρος, ὁ, strator: trabs parva, crates: &

Στρωτὸς, ε, stratus: quod à ϛρώννυμι, idem quod ϛορέω, sterno.

Στρώτης, ε, ὁ, strator; & peculiariter, lecti strator, Athen. l. 2. ab eod. cum præced. V.

Στροφᾶσϑαι, præs. inf. pass. à

Στροφάω, idem quod ϛρεφάω, versor, circumago. f. 1. m. ϛροφήσομαι. quod à ϛροφὴ, versio, flexus. Th. ϛρέφω, verto. f. ψω. p. m. ἔϛροφα. a. 2. m. ἐϛραφόμην.

Στροφῶ, Dor. pro ϛρέφω, verto.

Στροφώμενος, præs. part. pass. verbi ϛροφάω, quod V.

Στρόω, inusit. à ϛορέω, sterno.

Στυγάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, odio prosequens viros, seu eos odio habens; Amazonum Epith. Unde, Æschl. in Prometh. dixit, Ἀμαζόνων ϛρατὸν ϛυγάνορα, Amazonum exercitum osorem virilis sexûs; ex ϛύγος, εος, τὸ, & ἀνὴρ, ὁ, cujus comp. varia desinunt in ανωρ, &c. Vide.

Στυγεῖ, odit, 3. sing. ind. præs. ϛυγέῃ, timeat, 3. sing. præs. sub. verbi ϛυγέω, odio prosequor: quod vide.

Στυγερὴ, Ion. pro ϛυγερά, ᾶς, ἡ, horribilis, odiosa. dat. pl. ϛυγεραῖς. à

Στυγερὸς, ε, terribilis, tristis, gravis. Th. ϛυγέω.

Στυγερῶς, adv. horribiliter: à præced.

Στυγερότης, ητος, ἡ, tristitia, mœstitia; à præced. ϛυγερὸς, odio dignus; item, mœstus, &c. V.

Στυγερώπης, εος, ὁ, ἡ, invisus: ex ϛυγερὸς, horribilis, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, vultus. Th. ὄπτομαι, video.

ΣΤΥΓΕ'Ω, odio prosequor, reformido: f. ήσω, & ϛύξω, ab inusit. ϛύγω, a. 1. ἔϛυξα. a. 2. ἔϛυγον. Hinc ϛύγος, εος, τὸ, odium: ϑεόϛυγος, ε, ὁ, Deo exosus.

Στύγημα, ατος, τὸ, odium: &

Στυγητὸς, ἡ, ὸν, odiosus, a, um. Th. ϛυγέω.

Στυγηρὸς, idem quod, & pro ϛυγερὸς, odio dignus, horribilis, &c. V.

Στύγιος, ὁ, ἡ, Stygius, infernalis; ut ϛύγιος δόμος, apud Soph. inferi, καὶ τὰ κάτω; item, ϛύγιος ἡμέρα, apud Plut. est à ϛὺξ, γὸς, ἡ, id V.

Στυγνάζω, tristis sum, contristor: f. άσω. a. 1. ἐϛύγνασα. a. 1. part. act. ϛυγνάσας, αντος, à ϛυγνὸς, quod vide.

Στυγνάσας, αντος, a. 1. part. act. verbi ϛυγνάζω, quod V.

Στυγνὸς, ἡ, ὸν, odiosus, invisus, tristis: a

Στύγος, εος, τὸ, odium. Th. ϛυγέω, odio prosequor.

Στυγνότης, ητος, ἡ, mœstitia, mœror; vel horrifica tristitia, ærumna; apud Athen. l. 5. est à præced. ϛυγνὸς, ὁ, V.

Στύγω, f. ξω. Idem quod, ab, & pro, Them. ϛυγέω; unde, ϛύξασα, odio prosequuta, & ἀποϛύξασα, in Epigr.

Στυλὶς, ίδος, ἡ, & ϛυλισκὸς, ε, ὁ, columella; diminut. sed est & pars navis ἡμιολίας, teste Hesych. Item, sic dicitur & illud quod nares, sive nasi foramina, instar muri, dispescit, & discriminat; (quod & alias διάφραγμα & κίων, vocatur; Pol l. 2.) Item, ϛυλίτης, ε, ὁ, i. e. ὁ ἐπὶ κίονος ἱστάμενος; Suid. supra columnam locatus; omnia, à seq. Th. ϛύλος, V.

Στυλοβάτης, ε, ὁ, Stylobata, Vitruvio; columnæ basis, seu pes; ex seq. ϛύλος, ὁ, & βαίνω, f. βήσομαι, præt βέβηκα; a βάω; unde varia ejus comp. desinunt in βάτης, &c. V.

ΣΤΥ'ΛΟΣ, ε, ὁ, columna; item, graphium, STYLUS.

Στῦμα, ατος, τὸ, tentigo; i. e. ἔντασις τε αἰδοίε; Eust. est verbale à Th. ϛύω, f. ύσω, &c. V. Item, ϛύμμα, ατος, τὸ, spissamentum, adstringendi vim habens; sunt vero ϛύμματα, sive spissamenta, quæ oleis, succis, unguentisque admiscentur odoramenta imbecillia, ut ea liquidiora per se spissescant, & ἐκ τῶν ἡδυσμάτων, odorem, ac suavitatem, facilius suscipiant, conserventurque diutius, &c. Est verbale, à Them. ϛύφω, f. ψω, &c. V.

Στὺξ, γὸς, ἡ, STYX, nomen fluv. infernalis: à ϛυγέω, exhorresco.

Στὺξ, præced. nomen erat, quo appellabatur fons ad Nonacrin Arcadiæ, ab horribili frigiditate ita dictus; quæ tanta perhibetur, ut etiam enecet eos qui aquam illam gustarent; vide Plin. l. 2. c. 103. & l. 31. c. 2. & Vitruv. l. 8. c. 3. Unde, sic etiam nominatur palus ista apud inferos, itidem ab horribili gelliditate; per cujus aquam jurare superi finguntur à Poëtis, Od. κ. Il. ϑ. ξ. &c Item, horror, tremorque ex perfrictione, sic appellatur, &c. V.

Στύξαιμι, odissem, a. 1. act. opt. verbi ςυγέω, quod V.

Στύομαι, idem quod, act. ςύω: apud Comicos; sed exp. & tristis a afficior; apud Aristoph. &c. V.

Στυπάζω, stipite pello, Hesych. Item, στύπα, vel στύππαξ, venditor vestium stupiarum; apud Pol. 7. 16. pro eod. dicitur & στυππακὸς, apud Hesych. ut & στυππεῖον, idem quod & pro seq. σἱυπεῖον; & omnia, à Th. σἱύπη, stupa, &c. V.

Στυπεῖον, ου, τὸ, Ion. pro στυππίον & σἱύπη, quod V.

ΣΤΥ'ΠΗ, & σἱύππη, ης, ἡ, STUPA. Est & σἱύπη, stipes, stirps. q. à σἱύφω, quia eâ utimur ad stipandum.

Στύπιον, & σἱύππιον, ου, τὸ, idem quod & à præced. Th. στύπη, V. Sed στύπιον, est etiam genus lini. Item, σἱυπῖος, έ@, ὁ ϗ ἡ, ex trunco, vel caudice factus, ligneus; ut apud Nic. in Alex. ὄλμῳ ἐνὶ ςυπεῖ, in lignea pila, seu in ligneo mortario; sed alii per appositionem legunt, ὄλμῳ ἐνὶ σἱύπεϊ, in pila quæ est, vel fuit truncus, vel caudex; i.e. lignea; nam Them. στύπη, exp. etiam truncus, caudex, &c. V.

Στυπογλύφ@, qui ligna, vel stipites polit, seu sculpit; ex στύπη vel σἱύπ@, & γλυφὴ, ἡ, à γλύφω, &c. V. Item, στυπειοπώλης, vel στυππειοπώλης, stupæ venditor, seu qui vestes stupeas, & canabinas vendit; ex ςυπεῖον, vel ςυππεῖον, τὸ, & πώλης, ὁ, &c. V.

Στύπ@, ε@, τὸ, idem etiam quod στύπη.

Στύππη, vide στύπη, indè Angl. a stoop.

Στυπῆεία, ας, ἡ, alumen; quia valde σἱύφει, id est, adstringit.

Στυπηειώδης, ε@, ὁ ϗ ἡ, alumen sapiens, seu resipiens; aluminosus; ut ὕδωρ τὸ ςυπηειῶδες, apud Gal. est à præced. ςυπηεία, ἡ, V.

Στυπῖικὸς, ȣ, astrictorius. Th. στύφω.

Στυεακίζω, Hesych. exp. κεντρίζω, i.e. pungo, stimulo; item, styracem refero, Diosc. 2. 109. à seq. Th. σἱύεαξ, αα@, V.

Στυεακίνη, populea. Gen. 30. 37.

Στυεάκιν@, ut στυεάκινον μύεον, ex Styrace confectum unguentum, Diosc. Item, στυεάκιον, ου, τὸ, (vel ut quidam scribunt ςυεάκινον, τὸ, hastile; aut potiùs spiculum, seu cuspis; utrumque ab eod. Th. στύεαξ, ακ@, V.

ΣΤΥ'ΡΑΞ, ακ@, ὁ, cuspis hastæ: item STYRAX arbor, quasi στερεὸς, firmus.

Στύεαξ, præced. pro Styrace arbore, dicitur esse arbor Syriæ, quæ malo cydonio fertur esse similis; cujus etiam lacryma σἱύεαξ vocatur; Diosc. Aristot. & Theophr. &c. V.

Στυφελίζω, asperè tracto, everto, quatio. f. ξω. vide ςυφελίξαι.

Στυφελίξαι, quatere, a. 1. inf. act. verbi ςυφελίζω, asperè tracto, depello. f. ξω. Th. στύφω, adstringo.

Στυφελισμὸς, ȣ, ὁ, injuria, contumelia; quum scil. quis verberibus, verbisque aspersis excipit; sed dicitur &, quum qui injuriosè loco suo deturbatur; est verbale à præced. στυφελίζω, dispello, deturbo, &c. V.

Στυφελὸς, ά, ὸν, durus, asper. Them. στύφω.

Στυφλὸς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod & per Sync. fact. à præced. στυφελὸς, V.

Σἱυφνὸς, οῦ@, ὁ, & ςυφὸς, ȣ, ὁ, idem quod, & ab eod. cum ςυπῖικὸς, astringendi vim habens, &c. V.

Σἱυφεὸς, ἡ, ὸν, durus, rigidus: ab eod. Them.

Στυφεὸς, præced. exp. etiam retorridus, duratus, callosus; idem quod, στυφλὸς, & ab eod. Them. seq. στύφω, V.

Στυφοκόμπ@, seu ςυφόκομπ@, dicitur de gallinaceo pugnaci; item, de coturnice, Aristoph. in avib. ex σἱύφω & κόμπ@, ὁ, &c. V.

ΣΤΥ'ΦΩ, adstringo, de iis quæ gustantur, spisso. f. ψω, ab hoc verbo σἱυπῖικὸς, stypticus, adstrictivus: ςυφνὸς, adstringendi vim habens.

Στύψις, εως, ἡ, adstrictio, spissatio: à στύφω.

ΣΤΥ'Ω, f. ύσω, tentigine laboro, priapum extendo: q. à στάω, unde ἵστημι, erigo.

Στωϊκὸς, ἡ, ὸν, STOICUS, a, um, ἀπὸ τῆς ςοᾶς, à porticu sic dicti, ubi disputabant. Et Zeno ejus sectæ author traditur.

Στωμυλέω, & ςωμύλλω, ομαι, loquax seu garrulus sum; unde, ςωμυλήθραι δαιταλεῖς, apud Athen. l. 9. i.e. loquaces convivæ, blaterones; à seq. ςωμύλ@, V.

Στωμυλία, ας, ἡ, &

Στώμυλμα, ατ@, τὸ, loquacitas, nugæ: à seq.

Στωμύλ@, ȣ, garrulus, lepidus, dicax. Th. ςόμα, ος, oris.

Στωμυλιοσυλλεκτάδης, ȣ, ὁ, loquacium nugarum consarcinator, vel garrulus nugator; ex ςωμυλία, ἡ, & συλλέγω, ομαι, unde σύλλεξις, &c. V.

ΣΥ', & Dor. τὺ, TU, & additâ syllabâ, νη, τυνη, pronomen omnis gen. in gen. σȣ̃, &c. Hinc ζὸς, ζοῦ, tuus.

Σύαγρ@, qui sues capit, qui apros venatur; apud Athen. l. 9. ex Soph. est ex σῦς, συὸς, & ἄγρα, ἡ, &c. V. Sed dicitur etiam substantivè, de apro, vide seq.

Σύαγρ@, ȣ, aper, σῦς ἄγει@.

Συάγρει@, & συάγρι@, aprinus, aprugnus; i.e. qui est ex apro; ut συάγρειν στέαρ; apud Diosc. à præced. σύαγρ@, subst. id V. Item, συαγρίδες, αἱ, piscium genus, apud Athen. l. 7. abeod.

Συάγχ@, sues strangulans, sues suffocans; Hesych. συάγχ@ ῥίζα ἐν ᾗ σῦες θηρεύονται; quibus verbis significare videtur radicem, quâ venatores solent suffocare, & capere apros; ex ζῦς, ζυὸς, & ἄγχ@, à Th. ἄγχω, &c. V.

Σύαινα, ης, ἡ, piscis nomen est, apud Oppian. quæ eadem ὕαινα, dicitur; id V. Videtur à sue vocari; & Græci recentiores chærillam interpretantur; hoc est porculum; item, συὰς, άδος, ἡ, sus, nam, Hesychio teste, συάδες dicuntur αἱ σύες, ἰχθματισμέναι; utrumq; à Th. σῦς, συὸς, ὁ, V.

Σύβαξ, ακ@, ὁ, qui porcinis est moribus; Hesych. quo significatur etiam salax, & proclivis ad Venerem, more suis, animalis libidinosi, ut colligi potest ex Latino, subare; & ejus fœcunditate, bis enim quotannis parit; est à Them. σῦς, ζυὸς, vide.

Συβαρίζω, q. d. Sybarisso; deliciis, & luxui indulgeo; mollitie luxuque diffluo, imitando Sybaritarum mollitiem atque luxum; est à seq. Th. σύβαεις, ιδ@, &c. V.

ΣΥ'ΒΑΡΙΣ, ιδ@, & ι@, ἡ, SYBARIS, urbs magna Græciæ; & ut alii volunt Italiæ: luxus. Ob luxum ab ὕβρει dici meretur. Hinc

Συβαρίτης, ȣ, ὁ, SYBARITA, qui est è Sybari: &

Συβαρῖτις, ιδ@, ἡ, quæ est è Sybari: &

Συβαριτικὸς, ȣ, SYBARITICUS; mollis. Th. Σύβαεις.

Συβάρτας, α, ὁ, Dor. pro Συβαρίτης, quod vide.

Συβίνη, vel συβίνη, ης, ἡ, theca ex corio, ut suillo, à σῦς. Est etiam venabulum.

Συβόσιον, ȣ, τὸ, grex suum qui pascuntur: à σῦς, sus, & βόσις, ἡ, pastus. Th. βόω, seu βόσκω, pasco.

Συβώτης, ȣ, ὁ, subulcus; qui σῦας βόσκει, pascit.

Συβωτικὸς, ad subulcos pertinens, subulcis proprius; ut συβωτικὸν μέλ@, seu αὔλημα, carmen seu cantilena porculatorum; Pol. 4. 7. Item, συβωτεία, ἡ, subulcorum propria, vel subulca; mulier quæ porcos pascit; à præced. συβώτης, V.

Συγγάλακτ@, collactaneus, collacteus; ex σὺν & γάλα, κτ@, τὸ, V. Item, σύγγαμβροι; mariti duarum sororum; (idem quod ὁμόγαμβροι; ut præced. συγγάλακτ@, idem quod ὁμογάλακτος, &c. Quæ vide.) ex σὺν & γαμβρὸς, ὁ, V. Sic &, σύγγαμος, uxor; q. d. nuptiarum socia; & in plur. σύγγαμοι, inter quos est affinitas; & interdum σύγγαμος, sumitur, pro rivali; ex σὺν & γάμος, ὁ, &c. V.

Συγγεγραφότες, ων, οἱ, nom. pl. à

Συγγεγραφὼς, ότος, perf. part. act. verbi συγγράφω, conscribo. Th. γράφω, scribo: f. ψω, p. γέγραφα.

Συγγενεαλογέω, simul refero generis seriem; ex σὺν & γενεαλογέω, V.

Συγγένεια, ας, ἡ, cognatio, generis & sanguinis communio. Ex σὺν & γένος, εος, τὸ, genus, prosapia. Th. γείνομαι, nascor.

Συγγενέσθαι, a. 2. inf. m. verbi συγγίγνομαι, simul sum, conversor. Th. γίνομαι, nascor, sum. a. 2. m. ἐγενόμην.

Συγγενέσι, cognatis, dat. pl. à

Συγγενὴς, έος, ὁ, ἡ, consanguineus: ab iisd. Them.

Συγγενώνησις, & συγγενήτωρ, vide infrà συγγενώνησις & συγγενήτωρ.

Συγγενικὸς, ῦ, ὁ, (idem quod συγγενὴς) generis propinquitate conjunctus; cognatus, affinis; ut apud Plut. συγγενικὰ ἐγκλήματα; propinquorum crimina; & συγγενικὸν νόσημα, gentilis & hæreditarius morbus; apud eund. ut & συγγενικαὶ τρίχες, apud Aristot. pili congeniti; qui & συγγενεῖς, nam συγγενὴς, etiam Metaphoricè capitur; ut & Lat. cognatus, affinis, ut Συγγενὴς τῦ πράγματος; apud Plat. Epist. 7. Item, Συγγενὶς, ίδος, ἡ, cognata; unde plur. συγγενίδες, αἱ, consanguineæ; Syn. Ep. 155. sed Pollux, barbarum esse scribit; omnia; ex iisd. cum συγγένεια, V. Item, συγγεννάω, q.d. congenero; unde, verbalia, συγγέννησις, congressus καὶ συνουσία; Hesych. & Συγγεννήτωρ, q.d. congenitor; ut, Συγγεννήτωρ τέκνων; qui procreationis liberorum partem sibi vendicat; ex Σὺν & γεννάω, vide.

Συγγινώμεθα, 1.pl. a.2.sub. m. à Συγγίνομαι, vide συγγενέσθαι.

Συγγεωργὸς, socius in agro colendo; ex Σὺν & γεωργὸς, V.

Συγγηράσκω, εις, ει, consenesco: à γηράσκω, f. άσω, senesco. Th. γῆρας, αος, τὸ, senectus.

Σύγγηρος, ε, ὁ, ἡ, q.d. sociam senectutem habens; sed affertur ex Epigr. pro, consenescens; ex Σὺν & γῆρας, τὸ, V. Item, συγγίνομαι, idem cum seq. συγγίγνομαι, id V.

Συγγίνεσθαι, præs. inf. à

Συγγίνομαι, conversor, convenio, coëo. Th. γείνομαι.

Συγγινώσκω, q.d. ejusdem sum sententiæ, consentio, &c. Vide seq.

Συγγινώσκειν, cognoscere, sibi conscium esse, considerare, ignoscere: &

Συγγνώμη, ης, ἡ, ignoscentia, venia, permissio: à συγγινώσκω, ignosco: hoc ex Σὺν & γνώμη, ης, sententia. Th. γινώσκω, cognosco: f. γνώσομαι, p. ἔγνωκα. a. 2. ἔγνων, ως, ω. a.2. imperat. γνῶθι.

Συγγνωμικὸς, ῦ, proclivis ad ignoscendum; indulgens; veniâ dignus: &

Συγγνώμων, ονος, ὁ, ἡ, facilis in dandâ veniâ, mitis; consentiens; vide Συγγνώμη.

Συγγνωμονικὸς, idem quod, & à præced. συγγνώμων, ad veniam dandam propensus; indulgens, &c. Sed usurpatur etiam, pro συγγνωστὸς, cui ignosci debet; unde, adv. συγγνωμονικῶς, animo ad veniam dandam propenso; clementer, &c. V.

Συγγνωσθῆναι, veniam consequi, a. 1. inf. pass. verbi Συγγινώσκω, ignosco. f. συγγνώσομαι. a. 2. συνέγνων. Th. γινώσκω, cognosco.

Συγγνωστὸς, q.d. ignoscibilis, dignus cui ignoscatur; veniâ dignus; est verbale, à συγγινώσκομαι, conscius mihi sum; ignosco; & passivè, mihi ignoscitur, venia mihi datur; aut veniam consequor, &c. Est pass. ab act. Συγγινώσκω, veniam do, vel tribuo, &c. Vide.

Συγγομφόω, infigo, configo; clavis compingo; ex Σὺν & γόμφος, ὁ, unde γομφόω, &c. V.

Σύγγονος, ε, ὁ, ἡ, cognatus, Poët. idem quod Συγγενὴς, quod V.

Σύγγραμμα, ατος, τὸ, scriptum, liber, opus. dat. pl. συγγράμμασι. Th. γράφω, scribo.

Συγγραφεὺς, έως, ὁ, scriptor, auctor: à γράφω.

Συγγραφὴ, ῆς, ἡ, monumentum, descriptio: SYNGRAPHA, ab eod. Th.

Συγγράφω, conscribo, stipulor. f. ψω. hinc Συγγράψαι, a. 1. inf. act. ab eod. Th.

Συγγυμνάζω, coëxerceo, simul exerceo, unde Συγγυμνασία, coexercitatio; & Συγγυμναστὴς, socius exercitationis; Plat. ex σὺν & γυμνάζω, unde γυμνασία & γυμναστὴς, &c. V.

Συγκαθαγίζω, unà consecro; unà adoleo; item, unà uro; ex σὺν & καθαγίζω, V.

Συγκαθαιρέω, ῶ, unà everto, tollenti onus auxilior, juvo; ex σὺν & καθαιρέω, quod ex κατὰ & αἱρέω, capio.

Συγκαθαρμόζω, simul adapto, compono; ex σὺν & καθαρμόζω, V. Item, συγκαθέζομαι, consideo; ex σὺν & καθέζομαι, V. Συγκάθεδρος, ε, ὁ καὶ ἡ, assessor, à καθέδρα, ἡ, V. Συγκαθείργω, sive συγκαθειργνύμι, unà cum alio concludo tanquam in carcerem; à καθείργω, V. Συγκαθέλκω & συγκαθελκύω, simul deorsum traho; à καθέλκω & καθελκύω, V. Συγκάθεσις, submissio, qua quis alicui se submittit, & cedit; item, contentio duorum inter se; comparatio; est verbale, à συγκαθίημι; quod à καθίημι; unde, κάθεσις, &c. V. Συγκαθεύδω, condormio, simul dormio; à καθεύδω, V. Item, συγκαθέψω, & Συγκαθεψέω, simul decoquo; à καθέψω, vel καθεψέω, comp. ut præcedentia, cum præp. σὺν, &c. V.

Συγκάθημαι, corsideo. Ex σὺν & κάθημαι, sedeo. Th. ἧμαι, idem.

Συγκαθιδρύω, simul colloco; ex Σὺν & καθιδρύω, V. Item, συγκαθιερόω, ῶ, unà consecro, simul dedico, ex Σὺν & καθιερόω, V.

Συγκαθίζω, unà colloco; item unà sedeo. a. 1. ind. act. συνεκάθισα a. 1. part. act. συγκαθίσας, αντος, ex Σὺν & καθίζω, sedere facio. Th. ἵζω, idem.

Συγκαθίημι, unà demitto; item, summitto me; ex σὺν & καθίημι, V. Item, συγκαθίστημι, unà constituo, confirmo, Thuc. l. 4. Unde verbale, συγκατάστασις, conflictus, dimicatio; Polyb. ex Σὺν & καθίστημι, V. Sic & Συγκαθυφαίνω, simul intexo; ex Σὺν & καθυφαίνω, V. Item, συγκαίω, simul uro, comburo; ex Σὺν & καίω, vide.

Συγκακοπαθέω, ῶ, sum particeps afflictionum, unà patior. f. ήσω. p. Συγκεκακοπάθηκα. Ex σὺν & κακοπαθέω, malis affligor: quod ex κακὸς, malus, & πάσχω, patior. a. 2. ἔπαθον. p. m. πέπονθα.

Συγκακουργέω, ῶ, simul cum alio malitiosè aliquid facio; dicitur peculiariter de iis qui colludunt; unde, συγκακούργημα, res per collusionem actoris & rei transacta; ex quo genere est prævaricatio, i.e. καθύφεσις; item, συγκακουργία, collusio; ex σὺν & κακουργέω, unde κακούργημα, & κακουργία, &c. V.

Συγκακουχέω, ῶ, unà malè vexo: f. ήσω. p. συγκεκακούχηκα præs. pass. συγκακουχέομαι, ῦμαι, unà malè vexor: quod ex σὺν & κακουχέω, malè tracto: hoc ex κακὸς, malus, & ἔχω, habeo. f. ἕξω. a. 2. ἔσχον.

Συγκαλέω, ῶ, seu έομαι. ῦμαι, convoco. f. έσω. perf. act. συγκέκληκα. a. 1. συνεκάλεσα, a. 1. m. συνεκαλεσάμην, ω, ατο. Them. καλέω, voco.

Συγκαλινδεῖσθαι, simul volutari; ex σὺν & καλινδέω, έομαι, &c. V. Item, συγκαλλύνω, simul orno; item, simul verro: ex σὺν & καλλύνω, V. Item, συγκάλυμμα, coopermentum; est verbale a seq. συγκαλύπτω, V.

Συγκαλύπτω, cooperio, occulto. f. ψω. perf. συγκεκάλυφα. perf. pass. συγκεκάλυμμαι. a. 1. pass. συνεκαλύφθην. a. 2. pass. συνεκαλύφην. part. pass. perf. συγκεκαλυμμένος, η, ον, opertus, tectus. Th. καλύπτω, occulto, tego. f. ψω. a. 2. ἐκάλυβον.

Συγκαλύψειεν, 3. sing. a. 1. opt. Æol. verbi συγκαλύπτω, quod V.

Συγκάλυψις, ipse actus tegendi; est verbale a præced. Συγκαλύπτω, ομαι, V.

Συγκάμνω, simul laboro, collaboro; & interdum, adjuvo; ex σὺν & κάμνω, V.

Συγκαμπαὶ, juncturæ; item, digiti; & in sing. συγκαμπὴ, exp. inflexio; est à seq. συγκάμπτω, V.

Συγκάμπτω, incurvo. f. ψω. p. συγκέκαμφα. a. 1. συνέκαμψα. a. 1. imperat. act. σύγκαμψον, άτω, incurva: quod ex σὺν & κάμπτω, flecto. f. ψω.

Σύγκαμψις, inflexio, incurvatio, verbale à præced. συγκάμπτω, V.

Συγκαρκινοῦσθαι, dicuntur frumenta quum radices agunt; ex σὺν & καρκινοῦσθαι, V. Item, συγκασικόρα, germana soror; Euryp. ex seq. σύγκασις & κόρη, ἡ, seu κόρος, ὁ, &c. V.

Σύγκασις, qui unà frater vel soror est; vel simpl. frater, vel soror; ex σὺν & κάσις, ὁ, ἡ, &c. V.

Συγκαταβαίνω, unà descendo. a. 2. ind. act. Συγκατέβην, ης, η. a. 2. part. act. συγκαταβὰς, άντος, quod ex σὺν κατὰ & βαίνω, eo: f. βήσομαι. a. 2. ἔβην.

Συγκαταβάντες, nom. pl. a. 2. part. act. verbi συγκαταβαίνω, quod V.

Συγκατάβασις, demissio; verbale, ut & συγκαταβατικῶς, cum demissione; adv. & utrumque à præced. συγκαταβαίνω, V. Item, συγκαταβιόω, ῶ, unà vitam transigo, vel extremam vitam transigo; ex σὺν & καταβιόω, ῶ, vitam transigo; vel etiam ad exitum perduco, &c. V. Item, συγκαταγηράσκω, consenesco, unà senesco, ex σὺν & καταγηράσκω, V.

Συγκατάγω, unà reduco, in reducendo adjuvo; ex σὺν, κατὰ & ἄγω, duco.

Συγκαταγομφόω, affligo, infligo; ex σιω̂ & καταγομφόω, V. Item, συγκαταδαρθεῖν, condormire; item, concumbere; Aristoph. ex σιω̂ & καταδαρθεῖν, V. Sic & συγκαταδουλόω; ῶ, unà vel simul subjugo, aut in servitutem redigo; ex ζιω̂ & καταδουλόω, V. Item, ζυγκαταδύομαι, unà demergor; ex σιω̂ & καταδύομαι, pass. à καταδύω, vide.

Συγκαταζεύγνυμι, conjungo. Them. ζεύγνυμι.

Συγκαταζῶ, unà longum vitæ tempus traduco; Plut. ex σιω̂ & καταζάω, ῶ, V. Item, συγκαταθάπτω, consepelio, unà vel simul sepelio; ex σιω̂ & καταθάπτω, V.

Συγκαταθέσθαι, a. 2. inf. m. verbi συγκατατίθημι, unà depono, idem sentio; quod ex σιω̂, κτ̀ & τίθημι, pono. f. θήσω. a. 2. ἔθω. a. 2. m. ἐθέμω.

Συγκατάθεσις, εως, ἡ, consentio, comprobatio, suffragium: ab eod. verbo & Them.

Συγκαταίνος, adject. qui vel quæ assentitur; astipulator, vel astipulatrix; unde, συγκαταινέω, ῶ, simul approbo; vel simpl. approbo, assentior, astipulor; unde verbale, συγκαταίνεσις, assensus, vel approbatio; item, sponsio; ex σιω̂ & καταινέω; unde, καταίνεσις, &c. V. Συγκατακαίω, simul uro, comburo; ex σιω̂ & κατακαίω, V. Sic &, συγκατάκειμαι, unà adjaceo; à κατάκειμαι, V. Συγκατακλείω, unà includo, in eundem locum concludo; vel simul cum alio includo; à κατακλείω, V. Συγκατακλίνω, unà recumbere, vel accumbere facio; & συγκατακλίνομαι, unà recumbo; unà accumbo, vel discumbo; unde verbale, συγκατάκλισις, concubitus; Plut. à κατακλίνω, V. Συγκατακόπτω, simul concîdo; à κατακόπτω, V. Συγκατακοσμέω, compono, vel unà digero in ordinem; à κατακοσμέω, V. Συγκατακτάομαι, simul acquiro, simul in potestatem redigo; à κατακτάομαι, V. Συγκατακτείνω, unà cum alio interficio; unde, in a. 2. συγκατέκτανον, apud Euryp. in Oreste (at συγκατακτάς, apud Soph. in Ajace, est à συγκατακτῆμι,) à κατακτείνω, V. Συγκαταλέγω, recenseo cum aliis; connumero; à καταλέγω, V. Συγκαταλύω, unà everto, & aboleo; à καταλύω, V. Συγκαταμίγνυμι, commisceo, simul vel unà misceo; à καταμίγνυμι, V. Συγκατανέμω, simul, vel unà partior; unà distribuo; à κατανέμω, V. Συγκαταπλέκω, simul implico, immisceo; Plut. à καταπλέκω, V. Συγκατανεύω, simul annuo; assentior, consentio; Polyb. à κατανεύω, V. Συγκαταριθμοῦμαι, simul enumero; à καταριθμέομαι, οῦμαι, V. Item, συγκαταρρέω vel συγκαταρρύω, simul defluo; simul decido; à καταρρέω, vel καταρρύω, V. Συγκατασβεννύω, simul extinguo; extinctum restinguo; Plut. à κατασβεννύω, V. Item, συγκατασκάπτω, simul diruo, & everto suffodiendo; Euryp. à κατασκάπτω, comp. ut reliqua præcedentia cum præp. σιω̂, &c. V.

Συγκατασκευάζω, f. άσω, unà instruo & adorno: ex σιω̂, κτ̀ & σκευάζω, instruo, paro. Them. σκεῦος, εος, τὸ, vas.

Συγκατασκευάσας, αντος, a. 1. part. act. præced. verbi.

Συγκατασκηνόω, unà tentorium figo; vel in uno eodemque tabernaculo habito; item active, in uno eodemque tabernaculo colloco; Xen. ex σιω̂ & κατασκηνόω, V. Item, συγκατασκήπτω, unà impetu ingruo; unà invado & incesso; ex σιω̂ & κατασκήπτω, V. Συγκατασπάω, pariter avello, seu convello; ex σιω̂ & κατασπάω, V. Συγκατασχηματίζω, conformo, configuro; Plut. ex σιω̂ & κατασχηματίζω, V.

Συγκατατρώγω, simul comedo, simul comedendo consumo; Plut. ex σιω̂ & κατατρώγω, V. Item, συγκατατάσσω, vel συγκατατάττω, unà cum aliis colloco; ex σιω̂ & κατατάττω, V.

Συγκατατίθεμαι, assentior, consentio, comprobo. perf. pass. συγκατατέθειμαι. perf. part. pass. συγκατατεθειμένος, assensus fuerat. Ex σιω̂, κτ̀ & τίθημι, pono.

Συγκαταφαγόντα, acc. sing. a. 2. part. act. à

Συγκαταφάγω, unà comedo: ex σιω̂, κτ̀ & φάγω, edo. a. 2. ἔφαγον. a. 2. inf. φαγεῖν.

Συγκαταφέρομαι, simul feror deorsum, simul deferor; ex σιω̂ & καταφέρω, ομαι, &c. V. Item, Συγκαταφλέγω, unà vel simul comburo; ex σιω̂ & καταφλέγω, V. Sic &, συγκαταψεύδομαι, simul mendacio opprimo; ex σιω̂ & καταψεύδομαι, V.

Συγκαταψηφίζω, unà damno; item, unà eligo: f. ίσω. p. συγκατεψήφικα. præs. pass. συγκαταψηφίζομαι, communibus calculis allegor. a. 1. pass. συγκατεψηφίσθω, ες, ἡ, communibus calculis allectus fui: quod ex σὺν, κτ̀ & ψηφίζω, calculis computo; item decerno, statuo. Them. ψῆφος, ου, ἡ, calculus.

Συγκατέδω, simul comedo; ex σὺν & κατέδω.

Συγκατέλθωμεν, 1. pl. a. 2. sub. act. verbi συγκατέρχομαι, infrà accedo; quod ex σιω̂ & κατέρχομαι, descendo: hoc ex κτ̀ & ἔρχομαι, venio: fut. ἐλεύσομαι. a. 2. ἦλθον.

Συγκατεργάζεσθαί τι τινι, aliquem in re aliquâ comparandâ juvare: ab ἐργάζομαι, Th. ἔργον.

Συγκατέρχομαι, simul redeo, unà revertor; ex σιω̂ & κατέρχομαι; item, συγκατεύχομαι, unà precor; unde, συγκατεύγμα, votum unà cum alio conceptum; vel res quam quis unà cum alio, aut aliis vovit; ex σιω̂ & κατεύχομαι, V. Συγκατηγορέω, simul accuso; item, simul prædico; ea scil. significatione, quâ vulgus κατηγόρημα, prædicamentum; unde, συγκατηγόρημα, apud Dialecticos, est q.d. comprædicamentum; à quibusdam redditur, vox consignificativa, i. e. significans aliis adjuncta, non per se; ut, omnis, nullus, quidam, &c. Unde συγκατηγορηματικὸς, consignificativus; & adv. συγκατηγορηματικῶς, consignificativè; ex σιω̂ & κατηγορέω, V. Item, συγκατιὼν, qui unà reversus est aut descendit; ex σιω̂ & κάτειμι; unde κατιὼν, &c. V. Συγκατοικίζω, unà colloco habitatores, vel unà frequentem incolis reddo; ut συγκατοικίζω πόλιν, unà frequentem habitatoribus reddo civitatem, &c. Item, συγκατοικέω, una habito; ex σιω̂ & κατοικέω, vel κατοικίζω, &c. V. Item, συγκατοικτίζω, commisereor; Soph. ex σιω̂ & κατοικτίζω, V. Item, συγκατορθόω, simul rectè facio; Plut. ex σιω̂ & κατορθόω, V.

Συγκατορύξαι, a. 1. inf. act. à

Συγκατορύσσω, vel ύττω, confodio unà: ex σιω̂, κτ̀ & ὀρύσσω vel ύττω, fodio. f. ξω. p. χα.

Σύγκαυσις, exustio, combustio; est verbale à συγκαίω; id V. Vel ex σιω̂ & καῦσις, V.

Συγκείμενον, ου, τὸ, pactum: à σύγκειμαι, simul positus sum. Th. κεῖμαι, jaceo.

Συγκεῖται, certum est, constat. Vide præcedent.

Συγκεκορδυλισμένος, coacervatus; ex σὺν & κορδύλη, ης, unde esset, κορδυλίζω, ομαι, sed non est in usu.

Συγκεντέω, Ion. compungo, conficio.

Συγκεντίω, præced. propriè est confodio, contrucido; ex σιω̂ & κεντίω, V.

Συγκεράννυμι, contempero, commisceo. f. συγκεράσω. a. 1. σιωεκέρασα, ας, ε. perf. συγκεκέρακα. perf. pass. per Sync. συγκέκραμμαι. perf. part. pass. συγκεκραμμένος, η, ον, contemperatus, unà permistus; quod ex σιω̂ & κεράννυμι, misceo. f. κεράσω.

Συγκερασὸς, commistus, seu mistus cum, temperatus cum; est verbale à præced. συγκεράννυμι, V. Item, συγκερατίζω, seu ομαι, cornu ferio, confligo; Daniel. c. 12. ex σιω̂ & κερατίζω; item, συγκεραυνόω, ῶ, simul fulmino, ex σιω̂ & κεραυνόω, V.

Συγκεφαλαιόω, summatim recenseo; & -όομαι, οῦμαι, in summam colligo vel colligor; consummo: ex σιω̂ & κεφαλαιόω. Th. κεφαλὴ, caput.

Συγκεφαλαίωσις, summaria complexio, collectio per capita; verbale à præced. συγκεφαλαιόω, V.

Συγκεχυμένος, η, ον, confusus, a, um, perf. part. pass. verbi συγχέω, vel ύω, f. ύσω, confundo; quod V.

Συγκεχυμένως, confusè; est adv. à præced. συγκεχυμένος, V.

Συγκεχωρήσθω, 3. sing. plusq. p. imperat. pass. verbi συγχωρέω, concedo, indulgeo: quod ex χωρέω, eo, accedo; capio. f. ήσω.

Συγκεχωσμένα, humo congesta tecta, perf. part. pass. à συγχόω, quod V.

Συγκηδέμων, conturator; in Epigr. ex σιω̂ & κηδεμὼν, V. Item, συγκηδεσταὶ, οἱ, qui duas sorores in uxores duxerunt; ex σιω̂ & κηδεστὴς, V. Item, συγκηδεύω, unà funero, seu unà sepelio, & in pass. συγκηδεύομαί σοι, unà tecum funeror, unà tecum sepulturæ mandor; ex σιω̂ & κηδεύω, ομαι, &c. V. Item, συγκηρύσσω; unde, verbale συγκήρυγμα, commune præconium, i. e.

i. e. plurium comprobatio; Polyb. ex σὺν, & κηρύσσω, unde κήρυγμα, &c. V. Item Συγκινδυνεύω, q. d. compericlitor, pro unà periclitor; unà periculum adeo; cum dativ. ut συγκινδυνεύω σοι; Aristot. Rhet. l. 1. ex σὺν, & κινδυνεύω, vide.

Συγκινέω, ῶ, commoveo: f. ήσω, p. συγκεκίνηκα, a. 1. συνεκίνησα, ας, ε. Th. κινέω, moveo.

Συγκίνησις, εως, ἡ, commotio: à præcedent.

Συγκιρνάω, commisceo, simul tempero; ex σὺν, & κιρνάω; V. Item Συγκλάω, confringo; sed expon. etiam compressiùs tracto, inflecto; ex σὺν, & κλάω; V.

Σύγκλεισις, εως, ἡ, &

Συγκλεισμὸς, ȣ, ὁ, conclusio: à perfect. pass. seq.

Συγκλείω, concludo: f. είσω, p. συγκέκλεικα· a. 1. συνέκλεισα, perf. pass. συγκέκλεισμαι, σαι, ται, perf. part. pass. συγκεκλεισμένος, η, ον, Them. κλείω, claudo; f. σω.

Σύγκλεισμα, & σύγκλεισον, inter opificia cælata numerantur; l. 3 Reg. sunt verbalia, à præced. συγκλείω; V. Item Συγχληΐζω, & συγκληΐζω, idem quod præced. συγκλείω, unà claudo; Item occludo; ex σὺν, & κληΐζω, vel κληΐζω, quæ vide. Item Συγκλέπτης, ȣ, ὁ; furti socius, & particeps; qui unà furatur; ex σὺν, & κλέπτης, ὁ; V. Item Συγκληρικὸς, ejusdem cleri membrum; ex σὺν, & κληρικὸς; V.

Συγκληρονόμος, ȣ, ὁ, ἡ, cohæres: τὰ ἔθνη συγκληρονόμα, gentes cohæredes, tanquam adjectivè accipitur, Ephes. 3, 6. Componitur ex σὺν & κληρονόμος, hæres: hoc ex κλῆρος, ȣ, ὁ, sors, & νέμω, tribuo, possideo: f. νεμῶ, a. 1. ἔνειμα, p. νενέμηκα.

Σύγκληρος, consors; Plut. unde συγκληρόω, sorte eadem consocio; Item consortem do, necessitudine sortis conjungo; in pass. συγκληρȣ̃μαι, eadem sorte consocior, necessitudine sortis conjungor; unde verbale συγκλήρωσις, consociatio eorum, qui eâdem sorte consociati sunt; sed expon. etiam consortium; ex σὺν, & κλῆρος, unde κληρόω, κλήρωσις, &c. V.

Συγκλησία, convocatio, concilium, dicitur de senatoribus; (sicut ἐκκλησία dicitur de populo; Item σύγκλητος, convocatus, indictus; Item σύγκλητος, sub. βȣλὴ, senatus Romanus; unde συγκλητικὸς, senator; Luc. & Plut. omnia verbalia à συγκαλέω; V. Item Συγκλίνω, simul accumbere facio; sed expon. & neut. simul accumbo: unde verbale συγκλίτης, ȣ, ὁ, qui simul accubat; ex σὺν, & κλίνω; V. Item Συγκλονέω, ῶ; concutio, conturbo; unde verbale συγκλόνησις, concussio, impulsus; ex σὺν & κλόνος, ὁ; unde κλονέω, &c. V. Item συγκλύζω, inundo, obruo, submergo; in pass. συγκλύζομαι, inundor, obruor; unde verbale σύγκλυσμα, clyster; ex σὺν, & κλύζω, unde κλύσμα, &c. V.

Σύγκλυς, υδος, ὁ, collectitius, convena: à συγκαλέω, convoco: συγκλύζω autem est inundo.

Συγκλύω, consentio; Sophocl. ex σὺν, & κλύω; V. Item Συγκλώθω, stamina necto, seu nendo connecto; ex σὺν, & κλώθω; V. Item Συγκοιμάομαι, ῶμαι; simul dormio, simul cubo: Item concumbo, coëo; Unde verbalia, συγκοίμημα, & συγκοίμησις, concubitus; ex σὺν, & κοιμάω, άομαι, unde κοίμημα, & κοίμησις, &c. V.

Συγκοινωνέω, unà sum particeps, unà communico, commercium habeo, cum dat. Nom. pl. part. præs. συγκοινωνȣ̃ντες, f. ήσω, p. συγκεκοινώνηκα, a. 1. συνεκοινώνησα: a. 1. part. act. συγκοινωνήσας, αντος. Ex σὺν & κοινωνέω, particeps sum: hoc à κοινωνὸς, ȣ, ὁ, ἡ, consors, particeps. Th. κοινὸς, communis.

Συγκοινωνὸς, ȣ, ὁ, ἡ, particeps, consors: ab iisd.

Συγκοίτιον, τὸ, concubitus, merces quæ datur meretrici; à seq. σύγκοιτος, ὁ, ἡ, consors tori, de marito vel de uxore, & generaliùs pro concubitor, seu concubitrix, &c. V.

Σύγκοιτος, ȣ, ὁ, ἡ, qui cum aliquo in eodem cubili cubat & dormit: ex σὺν, cum, & κοίτη, cubile.

Συγκολάζω, simul punio; ex σὺν, & κολάζω; V. Item Σύγκολλος, glutine sociatus, glutine conjunctus; unde adv. συγκόλλως, more eorum quæ conglutinata sunt: Item convenienter, congruenter; Item συγκολλάω, glutine compingo & coagmento, & Metaph. compono, compingo; unde verbalia συγκόλλησις, εως, ἡ, conglutinatio, & compactio quæ fit glutinamentis: Item συγκολλητὴς, ȣ, ὁ, conglutinator, glutinamentis aliquid compingens, & concinnans, & Metaph. qui aliquid velut glutine compingit & coagmentat; ut apud Aristoph. in Vesp. ψευδῶν συγκολλητὴς, &c. omnia, ex σὺν & κόλλα, ἡ; unde κολλάω, κόλλησις, & κολλητὴς, &c. vide.

Συγκολυμβήσει, 3. sing. f. 1. activ. verbi συγκολυμβάω, simul nato. Th. κολυμβάω, nato: f. ήσω.

Συγκομιδὴ, sive ξυγκομιδὴ, comportatio, plerumque frugum comportatio & collectio; sed dicitur & de compositione eorum, quæ ad sepulturam defuncti cadaveris pertinent. Schol. Æscyl. est à seq. συγκομίζω, conveho, comporto: Item unà porto, simul fero; Item συγκομίζω νεκρὸν, compono mortuum ad sepulturam, &c. vide.

Συγκομίζω, unà affero: f. ίσω, p. συγκεκόμικα, a. 1. συνεκόμισα. Ex σὺν & κομίζω fero. Th. κομέω, curo.

Συγκομιστήρια, τὰ, festa quibus in frugum comportatione, sacra fiebant; Hes. Item συγκομιστὸς, ȣ, ὁ, comportatus; ut συγκομιστὰ δεῖπνα, cœnæ collatitiæ, apud Athen. & συγκομιστὴ ῥητίνη, resina locularis, quæ in loculis comportabatur; & συγκομιστὸς ἄρτος, panis qui ex omnibus farinæ suæ partibus, citra detractionem constat; Gal. & Athen. omnia, verbalia à præced. συγκομίζω, in pass. συγκομίζομαι, comportor, convehor, &c. vide.

Συγκομμάτιον, genus quoddam edulii; Hesych. à seq. συγκόπτω. V.

Συγκοπὴ, ῆς, ἡ, præceps lapsus omnium facultatum seu virium in corpore humano: Item SYNCOPE, fig. Gram. à Συγκόπτω, f. ψω, concido; Item verberibus cædo; discindo: ex σὺν & κόπτω, scindo.

Συγκοπτικὸς, Syncopen inducens, animæ defectionem & præcipitem virium lapsum afferens; Gal. est à præcedent. συγκοπὴ, vel συγκόπτω, &c. V.

Συγκορυβαντιᾷν, cum alio Corybantum more insanio; ex σὺν, & κορυβαντιάω; V. Item Συγκοσμέω, ῶ, simul honesto, cohonesto; ex σὺν & κοσμέω; V. Συγκουφίζω, simul levo, simul attollo; seu simul erigo, aut adjuvo in levando seu attollendo, aut etiam portando; ex σὺν, & κουφίζω; V. Συγκραδαίνω, simul quatio, aut vibro; ex σὺν, & κραδαίνω; V. Σύγκραμα, τὸ, id quod commistum, seu contemperatum est; vel id quod concrevit, & coaluit; apud Medicos sic vocatur potio diluta, seu mista ex vino & aqua; quod κρᾶμα quoque dicitur: Item σύγκρατος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, commistus, contemperatus; utrumque verbale à συγκεράννυμι; V. Item Συγκρατέω, contineo, tueor, conservo; ex σὺν, & κρατέω; V.

Σύγκριμα, ατος, τὸ, coagmentum, id quod concretum est; apud Greg. Item contentio, comparatio, & σύγκριμα ἐνυπνίȣ, interpretatio somnii; Item σύγκριμα, edictum; Maccab. 1. 1. Unde συγκριματικὸς, ȣ, ὁ, temperatus, vel concretus; utrumque à seq. συγκρίνω; vide.

Συγκρῖναι, a. 1. inf. act. &

Συγκρίνας, αντος, a. 1. part. act. à

Συγκρίνω, comparo, conjungo: f. νῶ, a. 1. συνέκρινα, a. 1. inf. act. Συγκρῖναι Th. κρίνω, judico.

Σύγκρισις, εως, ἡ, comparatio: dativ. pl. συγκρίσεσι, à præced.

Συγκριτικὸς, coagmentandi vim habens; (nam præced. σύγκρισις, expon. etiam concretio: Item contentio duorum inter se; Plut. & Polyb.) Item comparativus; Plut. Unde adverb. συγκριτικῶς, comparativè, per comparationem; Itidem à præcedent. Συγκρίνω; V.

Συγκροτέω, complodo, collido, compono, apparo, colligo, indico: ex σὺν & κροτέω, pulso. Them. κρότος, pulsus.

Συγκρότημα, id ipsum quod conflatum est, coagmentum; & dicitur etiam de agmine composito, & instructa manu; Item conspiratio multorum idem facinus suscipientium: Item Συγκρότησις, conspiratio, conjuratio, verbalia à præced. Συγκροτέω; V. & omnia à σύγκροτος, conflatus, coagmentatus, compactus; ex iisdem cum συγκροτέω; V. Item Σύγκρȣσμα, expon. debitum, fœnus; Item Σύγκρȣσις, collisio, & in plur. Συγκρȣ́σεις, dicuntur etiam mutuæ offensiones, seu odia, & inimicitiæ; & in sing. expon. etiam fraus, impostura; Suid. Item Συγκρȣστικὸς, q. d. concussorius; ut Συγκρȣστικὸς γέλως; omnia verbalia à seq. συγκρȣ́ω; V.

Συγκρȣ́ω, collido, committo. Them. κρȣ́ω f. σω, pulso.

Συγκρύπτω, idem ferè quod κρύπτω, celo, abscondo: f. σω, p. κέκρυφα, aorist. 2. ἔκρυβον.

Συϛκρύψαι, a. 1. inf. activ. verbi præcedent.

Σύγκρυψις, occultatio; verbale à præcedent. Συγκρύπτω, occulto, &c. Vide.

Συγκτάομαι, simul cum alio acquiro; socius sum in acquirendo; ex σὺν, & κτάομαι; V. Item Συγκτερείζω, unà parento, vel justa facio; ex σὺν, & κτερείζω; V. Item Συγκτίζω, simul condo, simul creo; Ecclesiast. c. 1. ex σὺν, & κτίζω.

Συϛκτίϛης, ου, ὁ, ejusdem coloniæ deducendæ socius: à κτίζω, condo.

Συϛκυβεύω, aleâ colludo, aleâ, seu tesseris ludo cum alio; Plut. Unde συϛκυβευτὴς collusor in aliæ ludo; ex σὺν, & κυβεύω, unde κυβευτὴς, &c. V. Item Συγκυκάω, ῶ, commisceo, permisceo; ex σὺν, & κυκάω; Vi. Συϛκυκλόω, circumdo, vel unà circumdo; ex σὺν, & κυκλόω; V. Συγκυλινδέω, unà volvo; in pass. Συϛκυλινδοῦμαι, unà volutor: ex σὺν, & κυλινδέω; V. Συϛκυλίω, unà voluto in pass. συγκυλίομαι, ut à volutor; Item consuetudinem habeo cum aliquo; ex σὺν, & κυλίω, -ομαι; V. Item Συγκυνηγὸς, οῦ, ὁ, venationis socius, simul venans; unde συγκυνηγέω, ῶ, simul venor; atque inde συϛκυνηγέτης, simul venans; ex σὺν, & κυνηγὸς, unde κυνηγέω & κυνηγέτης, &c. V. Item Συϛκύπται, οἱ, dicuntur, in architectura capreoli; i. e. tigilla fastigiata, & in columellam, suis capitibus nitentia, eamque hinc inde firmantia, ne nutet, aut vacillet; à seq. συγκύπτω, &c. V.

Συϛκύπτω, deorsum aspicio; simul inclinor: consentio: f. ψω, p. συγκέκυφα, a. 1. Συνέκυψα. Them. κύπτω, pronus sum, demitto oculos, incurvo me deorsum.

Συγκύρω, q. d. concido; Item συϛκυρέω, ῶ; accido, evenio; ut τὰ συϛκυροῦντα τῶν πόλεων; quæ ad civitates pertinent; ex Num. c. 25. Unde συγκύρημα, τὸ; quod forte evenit; Il. ω. Idem quod seq. συϛκυρία; id V.

Συϛκυρία, ας, ἡ, casus: à συϛκύρω, coincido: quod apud Hom. ponitur pro συμπροσκρούω, collido: ex Σὺν & κύρω, incido: f. κύρσω, aorist. 1. ἔκυρσα· vel à συϛκυρέω, invenio, contingo, occurro alicui.

Σύγκωλος, expon. solidus; ex σὺν, & κῶλον, τὸ; V. Item Σύγκωμος, socius commessationis; unde συϛκωμάζω, simul commessor; ex σὺν & κῶμος, ὁ, unde κωμάζω, &c. V. Item Συγξαίνω, simul carmino, vel carpo; ex σὺν, & ξαίνω; V.

Συγχαίρω, gratulor, cum dat. imperfect. Συνέχαιρον, ες, ε· f. 2. m. συγχαροῦμαι, a. 2. pass. συνεχάρην, ης, η, gratulatus sum: a. 2. imperat. pass. συγχάρηθι, ήτω, & in pl. συγχάρητε. Them. χαίρω, gaudeo: f. αρῶ, p. κέχαρκα.

Συγχαρεῖται, 3. sing. f. 2. m. &

Συγχάρητε, 2. pl. aorist. 2. imperativ. pass. verbi συγχαίρω, gratulor; quod vide.

Συγχάσαι, concedere, ex σὺν, & χάζω; V. Item Συγχειμάζω, unà sum in hybernis, & Συγχειμάζομαι, unà tempestate jactor: Item unà hyemali frigore infestor; ex σὺν & χειμάζω; V. Item Συγχειρουργέω, unà operor; ex σὺν & χειρουργέω; V.

Σύγχει, turba, præsent. imperativ. activ. a

Συγχέω, confundo consterno: Item concito turbam: ubi omnis generis homines promiscuè confluunt: f. Συγχεύσω, a. 1. Συνέχεα, a. 2. Συνέχεον, ες, ε, Act. 21, 27. Them. χέω & χεύω, fundo: f. χέσω, χεύσω, & χεύσω, a. 1. ἔχευσα, ἔχευα & ἔχεα.

Συγχόνδρωσις, quum ossa coalescunt cartilaginis interventu; apud Gal. de oss. ex σὺν, & χόνδρος, ὁ, &c. Vi. Item Σύγχορδος, ad chordas quadrans, chordis consonus, & general. consonus; ex σὺν, & χορδὴ, ἡ, &c. V. Συγχορεύω, unà tripudio; unde συγχορευτὴς, qui unà choros exercet, & celebrat; unde Συγχορεύτρια, quæ alicui in chorea juncta est, & adstat; ex σὺν, & χορὸς, unde χορεύω, &c. V. Συγχορηγέω, ῶ, simul præbeo, seu subministro, confero; vel simul choragus sum, confero & ipse aliquid in choragium, ex σὺν, & χορηγέω; V. Item Σύγχορτος, gramine consitus, vel simpl. consitus; ex σὺν, & χόρτος, ὁ, &c. V.

Συγχόω, humo congesta tego, f. ώσω, à χόω, aggerem duco. Them. χέω.

Συγχρέομαι, -ῶμαι, commercium habeo cum aliquo, cum dativ. f. ήσομαι, perfect. συγκέχρημαι. Them. χράω, commodo.

Σύγχρησις, communis usus, commercium, est verbale à præcedent. συγχρέομαι; vide.

Συγχρίμπτω, collido, seu committo, & coire facio; unde part. pass. aorist. 1. συγχριμφθεὶς, collisus, offensus; ex Σὺν, & χρίμπτω; V. Item Συγχρίω, simul ungo, & simpl. perungo, oblino: unde verbale σύγχρισμα, unguentum quo illinimur; ex Σὺν, & χρίω· unde χρίσμα, &c. V. Σύγχρονος, contemporaneus, coævus, æqualis; unde συγχρονίζω, commoror; atque inde verbale συγχρονισμὸς, de iis dicitur quæ concurrunt in idem tempus; q. d. coævitas; ex Σὺν, & χρόνος, unde χρονίζω, χρονισμὸς, &c. V. Item Σύγχροος, seu σύγχρους, qui unius ejusdemque coloris est, concolor; unde συγχροΐζω, simul colore imbuo, simul coloror; Plut. Item Συγχρωτίζω, applico ad cutem; vel simpl. tango, ex σὺν, & χρόα, ἡ, color. Item cutis, unde χρώζω, & χρωτίζω, &c. V.

Συγχύω, & Συγχύνω, confundo, f. ύσω, p. συγκέχυκα, a. 2. vel imperf. συνέχυνον, ες, ε, disputando pudefeci, superavi, perf. pass. συγκέχυμαι, σαι, ται, conturbatus fui, perf. part. pass. συγκεχυμένος, η, ον, confusus, a, um, a. 1. pass. συνεχύθην, ης, η. Ex Σὺν & χύω, vel χύνω, fundo. Th. χέω, idem.

Σύγχυσις, εως, ἡ, confusio: à præced.

Συγχύω, vide συγχύνω.

Συγχωνεύω, conflo, ex σὺν & χωνεύω, V. Item Συγχωννύω, & συγχώννυμι, aggere communio; Item contumulo: idem quod & à συγχόω; q. v.

Σύγχωρα, ας, ἡ, ejusdem regionis: ex σὺν & χώρα, locus. Th. χῶρος, idem.

Συγχωρέω, concedo, assentior, indulgeo, f. ήσω, præs. part. pass. συγχωρούμενος. Ex Σὺν & χωρέω, eo, accedo.

Συγχώρημα, & συγχώρησις, concessio, assensus, astipulatio; Item actio ignoscendi, venia: Item συγχωρητικὸς, ad veniam dandam propensus; verbalia à præc. συγχωρέω; unde in pass. συγχωρεῖσθαι, dicitur id quod paciscuntur aliqui, seu de quo inter aliquos convenit, &c. V.

Συγχωρητέον, concedendum est, adj. verbale à præced.

Συγχῶσαι, aor. 1. inf. à συγχόω; quod Vide.

Σύγχωσμα, τὸ, unde συγχώσματα, dici videntur maculæ quas contrahunt quæ terrâ aggestâ obruta sunt; verbale à συγχόω; V.

Σύδην, adv. celeriter, à σύω, concito. Th. σείω, agito.

Σύειος, suillus, porcinus; qui ex sue, seu porco est; ut σύεια κρέατα, suillæ carnes; Athen. l. 3. à Them. σῦς, συὸς; V.

Σύες, sues, nom. plur. à σῦς, συὸς, ὁ, ἡ, sus; pro quo usitatiùs ὗς, ὑὸς, ὁ, ἡ.

Σύετο, concitatus est, 3. sing. imperf. vel a. 2. m. Ion. pro ἐσύετο, verbi σύομαι vel σεύομαι, concito. Th. σείω, agito.

Συζάω, ῶ, unà vivo: præs. inf. συζῆν, pro συζᾶν, Dor. f. συζήσω, p. συνέζηκα. Ex σὺν & ζάω, vivo.

Συζέω, confervefacio; ex σὺν & ζέω; vide.

Συζευγνύω, vel συζεύγνυμι, conjungo: f. συζεύξω, a. 1. συνέζευξα, perf. συνέζευχα, perf. pass. συνέζευγμαι, perf. part. pass. συνεζευγμένος, η, ον. Ex σὺν & ζευγνύω, jungo.

Σύζευξις, conjunctio, copulatio; Item conjugium; est verbale à præced. συζευγνύω, &c. V.

Συζῆν, Dor. pro συζᾶν, à συζάω; quod vide.

Συζητέω, ῶ, mutuo quæro, discepto, disputo: imperf. συνεζήτουν, εις, ει, &c. f. ήσω, p. συνεζήτηκα· a. 1. συνεζήτησα. Ex σὺν & ζητέω, quæro.

Συζήτησις, εως, ἡ, disputatio, disceptatio: &

Συζητητὴς, οῦ, ὁ, disquisitor, disputator: à συζητέω; q. v.

Συζυγεῖν, & συστοιχεῖν, verba sunt significantia aciem in versum jugumque directam, & compositam; Polyb. Item συζυγοῦντα, & σύζυγα, dicuntur apud Dialecticos, conjugata; Item συζυγὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, copulatus, & conjunctus, seu qui copulari & comparari cum alio potest; ut συζυγῆ ζῶα, καὶ ἄζυγα, quæ conjugii copulâ comparantur, & quasi copulantur; Item συζυγεῖς, conjuges; Macchab. l. 3. à seq. σύζυγος; V.

Συζυγία, ας, ἡ, conjunctio, copulatio: &

Σύζυγος, ου, ὁ, ἡ, conjunctus, copulatus: à ζυγὸς, jugum. Them. ζευγνύω, jungo.

Σύζυξ, γος, ὁ, idem quod ὁμόζυξ, conjunctus, conjugatus; sic dicitur à Plat. alter equus in jugo, est à συζευγνύω; V.

Συζῶν, ῶντος, præs. part. act. à συζάω, una

unà vivo: quod vide.

Συζωοποιέω, una vivifico: fut. ήσω, p. συνεζωοποίηκα· aor. 1. συνεζωοποίησα. Ex σὺν & ζωὸς, ȣ, vivus; quod à ζάω, Poet. pro ζάω, vivo, & ποιέω, facio.

Σύηλαι, volutabra suium; loca cœnosa, seu lutosa, in quibus sues volutari amant; à Them. σῦς, συὸς; vi. Item Συηνέω, ῶ; porco similis sum, immunditia, & spurcitiâ: Item συηνία, expon. ἀμαθία, σκαιότης, sinistra imperitia, ineptia, porcina immunditia; utrumque à seq. συηνὴς; V.

Συηνὸς, ȣ, qui porcinis est moribus, stupidus, insulsus: hinc συηνία, porcini mores. Th. σῦς, sus.

Συθεὶς, concitatus, aorist. 1. part. pass. verbi σείω, vel σύω, concito: perfect. pass. σέσυμαι & ἔσσυμαι, per Hyperthesin. aor. 1. pass. ἐσύθην. Them. σείω, agito.

Σύθεν, impetum fecerunt, ter. plural. aorist. prim. ind. pass. Ion. & Bœoticâ Syncope pro ἐσύθησαν, verbi ejusdem & Them.

Σῦθι, per Syncope pro σύθητι, festina, aor. 1. imperativ. pass. verbi σύω, vide συθεὶς. Vel est præsens, vel a. 2. imperat. act. verbi σῦμι, pro σύω, concito. Th. σείω.

Συκαλὶς, ίδος, ἡ, ficedula: quia ficu pinguescit. Th συκέη.

Συκάμινος, ȣ, ἡ, SYCAMINUS, sycomorus, nomen arboris. Pro fructu est συκάμινον· volunt dici quod fructum ferat σύκων ἀμείνω, qui ficubus meliùs sapiat.

Συκαμινώδης, εος, ὁ κ ἡ, mori, seu sycamini speciem gerens; apud Athen. lib. 1. est à præcedent. συκάμινος, arbor, quæ & συκομορέα; licet à quibusdam diversæ esse arbores statuantur; ejus neut. συκάμινον, sæpius pro moro accipitur; ut & in masc. συκάμινος, pro moro arbore; Item pro morbo, & tumore, qui σύκωσις, dicitur; Schol. Aristoph. &c. V.

Συκὰς, άδος, ἡ, ficus novella; ficus quæ non ita pridem pullulavit; Poll. à seq. συκέη, vel συκῆ, ἡ, &c. V. Item Συκάζω, futurrus, σω, ficus lego, seu ficus deligo, colligo, vel carpo; Poll. lib. 7. ab Hesych. expon. σῦκα τρώγω, ficus comedo; & à Scholiast. Aristoph. expon. etiam τὰ σῦκα ἀποθλίβω, ficus premo: Itidem à seq. συκέη, vel συκῆ; vide. Unde etiam συκαλὶς, ίδος, ἡ, ficedula, avis sic dicta, quòd ficu pinguis fiat; Athen. l. 2. Item συκασὴς, ȣ, ὁ, qui ficus legit; Item sycophanta, calumniosus delator, quadruplator; unde συκάστρια, calumniosa delatrix; Hesych. utrumque à συκάζω; quod expon. etiam συκοφαντῶ. V.

ΣΥΚΕ'Η, ῆ, έης, ῆς, ἡ, ficus, arbor: σῦκον, ȣ, τὸ, ficus, fructus.

Συκῆ, per contract. dicitur, factum, scil ex præcedent. Ionico συκέη, pro συκέα, ficus arbor; ut συκῆ Ἰνδικὴ, ficus Indica, & συκῆ ἀγρία, ficus agrestis, caprificus: Item ficus, i. e. marisca, seu excrescentia carnis, sive ulcus ficui simile: Dioscor. lib. 1. cap. 200. &c. vide.

Σύκινος, ȣ, ὁ, ἡ, ficulnus: à præcedent.

Σύκινος, præcedent. propriè est ficulneus; ut σύκινον ξύλον, lignum ficulnum; quod quoniam est invalidum; σύκινος capitur pro ἀσθενὴς; i. e. imbecillus, debilis, fragilis, inutilis; unde Theocr. Idyll. 10. συκίνως ἄνδρας, vocat homines, qui labores non adeunt, nec tolerant strenuè, sed iis veluti succumbunt, ut lignum ficulnum ponderi alicui graviore; Item dicitur etiam σύκινος, de calumniatore; apud Aristoph. in Pluto, & apud Plut. in Erotico, σύκινος, est è ficis confectus, &c. Vide.

Σύκινον, τὸ, decoctum ficuum arefactarum; à Th. συκῆ, ῆ; V.

Συκὶς, ίδος, ἡ, plantarium ficûs; semen, seu surculus qui à ficu avulsus, aut excisus plantatur, inseriturve; Aristoph. Item marisca; Hesych. Item συκίτης οἶνος, (qui & καπρχίτης, dicitur; nam lenitudine sua demulcet, κ καπρχέται;) vinum quod è ficubus fit Dioscor. 5. 41. Utrumque à Them. συκῆ, ἡ; V.

Συκοβασίλεια, τὰ, regiæ ficus: i. e. τὰ βασίλεια σῦκα; Athen. ex σύκη, ἡ, vel σῦκον, τὸ, & βασίλειος, &c. V. Item Συκοβίος, qui ficis victitat; Item qui victum sibi parat, ex συκοφαντίᾳ, ex συκῆ, ἡ, & βίος, ὁ, &c. Item Συκολόγος, qui ficus colligit; unde συκολογέω, ῶ, ficus lego, seu colligo; Aristoph. Item Συκολόγος, qui de ficis loquitur, & qui indicat ficuum exportatores: Item sycophanta, calumniator; undè συκολογέω, ῶ, de ficubus loquor; Athen. l. 3. omnia ex συκῆ, & λέγω, dico: Item colligo, undè λόγος, ὁ, &c. V.

Συκομορέα, ας, ἡ, sycomorus: ex συκέη, ficus, & μορέα, ας, ἡ, morus.

Συκόμορος, SYCOMORUS; Angl. Sycomore: ex iisd.

Συκομόρον, τὸ, fructus sycomori: Item Συκομορίτης οἶνος, vinum quod conficitur ex sycomoris; utrumque à præced. Συκόμορος, arbor, quam Plin. l. 13. 7. ficum Ægyptiam appellat; fructum ferens consimilem ficui parvæ albæ, &c. V.

Σῦκον, ȣ, τὸ, ficus. Vide Συκέη.

Σῦκον, præcedent. fructus τ̃ Συκῆς, est etiam marisca, ficus, ficatio; tumor, à fici similitudine sic dictus; Gall. &c. V. Item Συκόομαι, ȣ̃μαι, in ficum vertor; ficus seu ficosus fio à præced. Σῦκον, τὸ, vel Them. συκῆ, ἡ, &c. Vide.

Συκόπαις, qui puerorum instar, ficubus gaudet; ex συκῆ, ἡ, & παῖς, ὁ, ἡ, &c. V. Item Συκοπείςης, ficuum sector; sordidus, avarus; vide apud Erasm. ficos dividere; ex συκῆ, & Th. πείω, seu πρίζω, unde πείςης, ὁ, &c. Item Συκόπρωκτος, qui nates habet ficosas; Hesych. ex συκῆ, & πρωκτὸς, ὁ, &c. V. Item Συκωρὸς, ficuum custos; ex συκῆ, ἡ, & ὦρος, ὁ, &c. Vide.

Συκοφαντέω, ῶ, propriè, indico illos, qui ficus Athenis alio exportabant absque vectigali expenso: per Synecd. speciei, calumnior: fut. ήσω, p. σεσυκοφάντηκα· aorist. prim. ἐσυκοφάντησα· à

Συκοφάντης, ȣ, ὁ, SYCOPHANTA, calumniosus delator: Anglicè, Sycophant. Ex σῦκον, ȣ, τὸ, ficus, (Them. συκῆ) & φαίνω, in lucem profero, indico.

Συκοφαντικὸς, ȣ̃, ad calumniandum propensus: à præced.

Συκοφαντέομαι, ȣ̃μαι, sycophantosè defero, calumniosè accusor; est passiv. à præced. Συκοφαντέω, sycophantor, sycophantam ago; calumniosas comminiscor delationes, falsò criminor; undè verbale, Συκοφάντημα, τὸ, crimen quod alicui sycophantosè impingitur; sycophantia, calumnia; Plut. in Per. Item Συκοφαντία, sycophantosa, & calumniatoria accusatio: Item dolus sycophantosè calumniandi; Itidem ab eodem. Item Συκοφαντικῶς, calumniosè, calumniatoriè, more sycophantarum; adverb. à συκοφαντικὸς, ad sycophantam pertinens; vel sycophantæ conveniens, &c. V. Item Συκοφάντρια, ἡ, mulier quæ calumniosè aliquid defert, sycophantosa accusatrix; est fœmin. à masc. Συκοφάντης; V. Item Συκοφαντώδης, idem cum συκοφαντικὸς, & συκοφαντωδῶς, idem cum συκοφαντικῶς, & ab iisd. &c. V.

Συκοφορέω, ficus fero, seu produco; in Epigram. ex συκῆ, ἡ, & φορέω, idem quod Them. φέρω; unde φορὸς, ὁ, &c. vide.

Σύκχοι, calceamenta Phrygia.

Συκώδης, εος, ὁ κ ἡ, ficosus, similis ficui; ut βλέφαρα συκώδη palpebræ ficosæ, à συκῆ, ἡ, vel σῦκον, τὸ, &c. V. Item Συκὼν, ῶνος, ὁ, locus in quo ficus plantantur; seu locus ficubus consitus; à Them. συκῆ, ἡ; V. Item Σύκωμα, τὸ, ficosum germen; in palbebris dicitur, cum ficosi tumores in iis excrescunt; est verbale à συκόομαι; V.

Συκωρὸς, ficuum custos, ficuum inspector, & Metaphor. sycophanta; unde συκωρέω, ficus custodio; speculor ne quis ficus furtim carpat; Poll. lib. 7. ex συκῆ, ἡ, & ὦρος, ὁ, cujus comp. varia mutant ȣ, in ω, per ἔκτασιν, &c. vide.

Σύκωσις, idem quod σύκωμα; ulcus seu carnis excrescentia, à fici similitudine, ita nominatur: Item συκωτὸς, ȣ̃, ὁ, ficatus; ut συκωτὸν ἧπαρ, ficatum jecur; i. e. ficuum esu præparatum; Æët. 2. 127. Utrumque verbale à συκόομαι; V.

Συλαγωγέω, ῶ, prædas ago & abduco, deprædor: ex σύλη· præda, & ἄγω, duco.

Συλαθεὶς, έντος, Dor. pro συληθεὶς, quod vide.

Σύλασκε, vi spoliabat, 3. sing. imperf. act. Ion. pro ἐσύλα· à

Συλάω vel έω, spolio: fut. ήσω, p. σεσύληκα· aorist. 1. ἐσύλησα. Them. σύλη, præda.

Συλλύμβρος, ω, Dor. pro συλλέμβρος, ȣ, præ-

prædans, præs. part. pass. verbi συλέω, Them. σύλη, præda.

Συλάω, vide in seq.

ΣΥ´ΛΗ, ης, ἡ, præda, spolium. Hinc συλάω, έω, & συλάζω, spolio, deprædor: ἱερόσυλος, ου, ὁ, ἡ, sacrilegus· ἱεροσυλία, ας, ἡ, sacrilegium.

Συληθεὶς, ένῖος, aorist. prim. part. passiv. &

Συλήσαντες, nominativ. plur. a. 1. part. activ. verbi συλάω, deprædor; quod vide.

Σύλημα, τὸ, spolia, exuviæ; Item σύλησις, εως, ἡ, spoliatio, depeculatio, compilatio; ut σύλησις τῶν ἱερῶν; Item συλήτης, ου, ὁ, spoliator, depeculator, compilator; omnia verbalia à συλάω, vel συλέω, &c. V.

Συλλαβεῖν, a. 2. inf. act. &

Συλλαβέσθαι, aorist. secund. infinitiv. m. verbi συλλαμβάνω, comprehendo; quod vide.

Συλλαβὴ, ῆς, ἡ, SYLLABA, qu. quæ literas comprehendit: Anglicè, Syllable: à συλλαμβάνω, comprehendo: aorist. secund. συνέλαβον. Them. λαμβάνω.

Συλλαβίζω, syllabas connecto; à præced. συλλαβὴ; Item σύλλαβος, sub. πίναξ, index libri, à comprehendendo; ab eod. verbo συλλαμβάνω; V.

Συλλαβοῦσαι, aorist. secund. partic. act. fœmin. gen. verbi συλλαμβάνω; quod vide.

Συλλαγχάνω, simul sortior, Socr. ex σὺν, & λαγχάνω. V.

Συλλαλέω, ῶ, colloquor, cum dativ. fut. ήσω, præt. συλλελάληκα· aorist. prim. ind. activ. συνελάλησα· aorist. 1. part. act. συλλαλήσας, αντος. Ex σὺν & λαλέω, loquor.

Συλλαμβάνω, comprehendo: f. συλλήψομαι, concipiam: p. Att. συνείληφα, perf. part. act. συνειληφὼς, υῖα, ὸς, a. 2. ind. activ. συνέλαβον, concepi, præs. m. συλλαμβάνομαι, opitulor, auxilior, cum dat. a. 1. pass. συνελήφθην, conceptus fui: a. 2. m. συνελαβόμην, ου, ετο, adjuvi, cum dat. comprehendi, cum acc. Th. λαμβάνω, capio.

Συλλάμπω, simul luceo; Nonn. Unde verbale σύλλαμψις, collustratio; Plut. ex σὺν, & λάμπω; V. Item Συλλανθάνω, unà lateo, delitesco; ex σὺν, & λανθάνω; V. Item Συλλατρεύω, simul servio; Plut. ex σὺν, & λατρεύω; V.

Συλλέγω, colligo: fut. συλλέξω, p. συλλέλεχα· a. 1. συνέλεξα, a. 1. imperat. act. σύλλεξον, άτω, a. 1. sub. συλλέξω, ῃς, ῃ, & in 3. pl. συλλέξωσι, præs. pass. συλλέγομαι, colligor. Them. λέγω, lego, f. ξω.

Συλλείβω, confundo, & misceo, ut vinum quod paterâ libatur; in pass. συλλείβομαι, confundor: Item stillo, fluo, vel in unum stillo & confluo; sed expon. etiam colliquesco, liquor; apud Plut. ex σὺν, & λείβω; Item Συλλειόω, contero, unà tero, & frio; ex σὺν & λεῖος, unde λειόω, &c. V. Item Συλλειτουργὸς, socius, seu collega in obeundo munere quopiam publico; unde συλλειτουργέω, socius sum in obeundo munere publico; ex σὺν, & λειτουργὸς, unde λειτουργέω, &c. V. Item Σύλλεκτρος, conjux, consors tori seu thalami; ex σὺν, & λέκτρον, τὸ; V.

Συλλέξατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. verbi præced.

Σύλλεξις, collectio, coactio, copulatio; est verbale à συλλέγω, -ομαι, &c. Vide.

Συλλήβδην, comprehensim, adv. à συλλαμβάνω; q. v.

Συλληπτέον, subveniendum; ut συλληπτέον τῷ σώματι, corpori subveniendum: Item συλληπτικὸς, qui comprehendere potest, seu complecti: undè apud Grammat. συλληπτικὰ, nomina collectiva, &c. Item συλλήπτωρ, & συλλήπτειρα, ut & συλλήπτρια, fœm. adjutor, & adjutrix; omnia ab cod. συλλαμβάνω; vide.

Συλληρέω, ῶ, unà nugor, unà deliro; ex σὺν, & λῆρος, ὁ, unde ληρέω, &c. vide.

Συλληφθεὶς, a. 1. part. pass. συλλήφθητι, a. 1. imperat. pass. συλληφθῆναι, a. 1. inf. passiv. verbi συλλαμβάνω; quod vide.

Συλλήψῃ, concipies, 2. sing. f. 1. m. verbi ejusd.

Σύλληψις, ἡ, comprehensio, complexio, prehensio: Item opitulatio, auxilium; Thuc. & Plut. Item conceptus, de fœmina: Item σύλληψις, figura est quædam Grammatica; quum scil. duabus diversisque sententiis, & rebus, unum datur verbum minimè utrisque conveniens; ut Virg. Inclusos vero Danaos, & pinea furtim laxat claustra, Sinon. Item σύλληψις, per genera est apud Terent. in Andria; utinam hic surdus, aut hæc muta facta sit, & ibid. ubi illic scelus est, qui me perdidit? &c. nam quia scelus intelligitur scelestus; ideo *qui* subjunxit, non *quod*; & ad intellectum verba redegit; sed fit etiam syllepsis, per numeros; ut Virg. pars in frusta secant; hæc Donat. est verbale, à συλλαμβάνω; V.

Συλλογεὺς, collector, coactor; Poll. 3. 26. Item συλλογὴ, ἡ, collectio, & συλλογιμαῖος, collectitius, collectaneus, miscellaneus, confusaneus, & undique collectus; omnia à συλλέγω, colligo, &c. V.

Συλλογίζομαι, ratiocinor: f. 1. m. ίσομαι, & Att. ιοῦμαι, a. 1. m. συνελογισάμην, ω, ατο, perf. part. συλλελόγισμαι. Ex σὺν, & λογίζομαι, rationem ineo; quod à λόγος, ratio. Th. λέγω, dico: f. ξω, p. m. λέλογα.

Συλλογισμὸς, οῦ, ὁ, collectio: quæ ratiocinando fit, SYLLOGISMUS: Angl. syllogism: à præced.

Συλλογισμὸς, præced. apud Arithmeticos est computatio, quâ subductis calculis summa colligitur; Dialecticis vero, συλλογισμὸς, dicitur oratio, in quâ positis duabus propositionibus & certo modo, ac figurâ dispositis, tertium aliquid nimirum conclusio, veluti summa colligitur, propter ea quæ posita sunt, &c. vide.

Συλλογιστικὸς, syllogisticus, ratiocinativus; unde adv. συλλογιστικῶς, more syllogismorum, seu ut convenit syllogismis, à præced. συλλογίζω, -ομαι, &c. Vide.

Σύλλογος, ου, ὁ, concio, conventus, cœtus, concilium, collegium: à συλλέγω, quod V.

Συλλούω, simul lavo, & in pass. συλλούομαι, simul lavor; Plut. ex σὺν, & λούω; V. Item Συλλοχία, ἡ, plures λόχοι conjuncti, cohors collecta; unde συλλοχίζω, concenturio, in decurias colligo, vel in centurias distribuo; Plut. unde verbale, συλλοχισμὸς, talis in centurias distributio; ex σὺν, & λόχος, ὁ, cohors, &c. V.

Συλλοχίτης, ου, ὁ, ejusdem cohortis socius. Th. λόχος, cohors.

Συλλυπέομαι, οῦμαι, condoleo, condolesco: ex σὺν, & λυπέω, dolore afficio, contristo. Th. λύπη, dolor.

Συλλύω, q. d. simul solvo, accipitur & pro διαλύω, i. e. compono litem, seu dissidium, dirimo lites, pacifico, reconcilio, transigo, &c. Unde verbale, σύλλυσις, compositio litis, seu controversiæ, aut dissidii; ex σὺν, & λύω; V.

Σύλον, τὸ, spolium præda; Eust. sed expon. etiam pignus, Hesych. à Th. σύλη, ἡ, &c. V.

Συλώμενος, præs. part. pass. verbi συλέω, idem quod συλάω, deprædor: f. ήσω· Th. σύλη, præda.

Συλῶν, præs. part. act. verbi συλάω, vel -έω, spolio: præs. part. pass. συλώμενος. Th. σύλη, præda.

Συλωπία, vestium compilatio, seu furatio; Pol 7. 12. ex σύλη, ἡ, & λῶπος, seu λώπη, ἡ, &c. V.

Συμβαίη, eveniat, 3. sing. a. 2. optat. activ. à

Συμβαίνω, εις, ει, evenio, imperfect. activ. συνέβαινον: fut. συμβήσομαι, p. συμβέβηκα: perf. part. act. συμβεβηκὼς, ότος: a. 2. ind. act. συνέβην, ης, η, aor. 2. sub. συμβῶ, ῇς, ῇ· aor. 2. part. act. συμβὰς, άντος. Th. βαίνω, eo.

Συμβακχεύω, unà baccor, vel unà cum aliis bacchanalia celebro; ex σὺν, & βακχεύω; V.

Συμβαλεῖν, a. 1. inf. act. verbi συμβάλλω; q. v.

Συμβαλλεόμενος, conjiciens, Ionicè, & Atticè pro συμβαλλόμενος, præsent. partic. passiv. Sic συμβαλεόμενος, pro συμβαλόμενος, aorist. 2. part. m. verbi ejusd.

Συμβάλλετον, 2. dual. imperf. act. Ion. pro συνεβάλλετον· à

Συμβάλλω, diligenter considero, conjicio, confero: Item congredior cum aliquo: fut. συμβαλῶ· aorist. 2. συνέβαλον· aor. 2. inf. activ. συμβαλεῖν, confligere: perf. συμβέβληκα· aor. 2. m. συνεβαλόμην, ου, ετο, contuli, cum dativ. præt. m. συμβέβολα· unde σύμβολον, ου, τὸ signum, tessera militaris, quâ socii ab hostibus dignoscuntur. Th. βάλλω, jacio.

Σύμβαμα, τὸ, eventus, casus fortuitus: Item propositio ex nomine & verbo, perfectam sententiam reddens; est verbale, à συμβαίνω; V.

Συμβάμεν, Doricè pro συμβῆναι, aor. secund. infinit. activ. verbi συμβαίνω; quod V.

Συμβάντα,

Συμβάντα, acc. sing. à
Συμβὰς, άντος, a. 2. part. act. gen. plur. συμβάντων, verbi συμβαίνω, quod vide.
Συμβασείω, compositionis desiderio teneor; à σύμβασις, εως, compositio, pacificatio; item, fœdus, pactum, conventum, &c. V.
Συμβασιλεύω, unà regno: f. εύσω. p. συμβεβασίλευκα. a. 1. συνεβασίλευσα. a. 1. sub. συμβασιλεύσω, ῃς, ῃ. Ex σὺν & βασιλεύω, regno. Them. βασιλεὺς, rex.
Σύμβασις, εως. ἡ, comparatio, conventio: à συμβαίνω, quod V.
Συμβαστάζω, simul porto, simul fero; exp. & confero; item comparo; ex Jobi c. 18. ex σὺν & βαστάζω. V.
Συμβατήριος λόγος, & συμβατικὸς λόγος; dicitur sermo de pace componenda; apud Thuc. & Plut. Unde adv. συμβατικῶς, q. d. pacificatoriè, Plut. à præced. σύμβασις, vel à συμβαίνω, V.
Συμβεβάναι, Ion. pro συμβεβηκέναι, perf. inf. act. &
Συμβέβηκα, ας, ε, perf. ind. act. &
Συμβῇ, 3. sing. a. 2. sub. act. &
Συμβήσομαι, f. 1. m. verbi συμβαίνω, evenio; quod V.
Συμβεβηκότως, per accidens; est adv. à præced. συμβέβηκα, V. Συμβιάζω, ομαι, simul vim infero; ex σὺν & βιάζω.
Συμβιβάζω, instruo, collatis scripturæ locis probo: f. άσω, εις, ει. a. 1. ind. act. συνεβίβασα. præt. pass. συμβιβάζομαι, compingor: a. 1. ind. pass. συνεβιβάσθην, ης, η. a. 1. part pass. συμβιβασθεὶς, έντος, compactus: ex σὺν & βιβάζω, facio ascendere. Th. βαίνω, scando, eo.
Συμβιβασθέντων, gen. plur. a. 1. part. pass. verbi præced.
Συμβίβασις, εως, ἡ, instructio, informatio, conciliatio, affirmatio; Hesych. exp. πεῖσις, διδαχὴ, πίστις; item, συμβιβασμὸς, pactum, transactio, concordia; & Συμβιβαστικὸς, pacificatorius; Plut. Omnia à præced. συμβιβάζω, ομαι, V.
Συμβιβάω, ῶ, unà eo, comitor; ex σὺν & βιβάω, Poët. pro βαίνω, &c. V.
Συμβιβῶ, instruam, Psal. 32. 8. contract. pro -άσω, Att. pro συμβιβάσω, f. 1. verbi συμβιβάζω, quod V.
Σύμβιος, qui alicui convivit, contubernalis; ex σὺν & βίος, ὁ, V.
Συμβιόω, f. ώσω, convivo; ex σὺν & βιόω, vivo. Th. βίος, vita.
Συμβίωσις, convictus dicitur, inter illos, qui simul vivunt, & contubernales sunt; unde exp. contubernium; item vitæ consuetudo; Plut. verbale, à præced. συμβιόω, V.
Συμβιωτὴς, ῦ, ὁ, convictor, contubernalis: à præced. quod V.
Συμβλαστὴς, congerminans; item, germinationem juvans; Theophr. ex σὺν & βλάστη, ἡ. V.
Σύμβλημα, ατος, τὸ, commissura: à συμβάλλω, quod V.
Σύμβλησις, εως, ἡ, compago: ab eod. verbo.

Συμβλητ' ἐστὶ, conferenda sunt; verbale à συμβάλλω, confero.
Συμβλητὸς, conferendus, qui comparari potest; unde συμβλητικὸς qui potest conferre; verbalia, ab eod. συμβάλλω, V. Unde etiam præced. σύμβλησις, exp. conjectura; seu somniorum, signorum, prodigiorum, & cæterorum hujusmodi interpretatio, Arr. in exped. Alex. &c. V.
Συμβοάω, simul clamo; ex σὺν & βοάω, V. Item, συμβοηθέω, ad opitulandum, seu auxilium ferendum convenio; unde συμβοήθεια, ad auxilium ferendum concursus; & συμβοηθὸς, qui ad suppetias ferendas unà cum aliis convenit, auxiliaris; ex σὺν & βοηθέω, unde, βοήθεια, & βοηθὸς, &c. Vide.
Συμβολαιογράφος, tabularius, qui contractus scribit; ex seq. συμβόλαιον, pactum, conventum, contractus, commercium, &c. V.
Συμβολεὺς, έως, ὁ, piscatorum instrumentum, circa quod retia texunt; à συμβάλλω, V.
Συμβόλαιον, ου, τὸ, signum, argumentum: &
Συμβολὴ, ῆς, ἡ, conjectura, congressus, conflictus; commissura: à συμβάλλω, quod V.
Συμβολία, occursus; item, casus vel successus; à præced. συμβολὴ, V.
Συμβολικὸς, ῦ, conjecturalis, ænigmaticus: &
Συμβολικῶς, adv. conjecturaliter: à συμβάλλω, conjicio. p. m. συμβέβολα. Th. βάλλω, jacio.
Συμβολοκοπῶν οἰνοφλυγεῖ, Deuteron. c. 21. commessationibus vacat, atque conviviis & luxuriæ; nam συμβολοκοπέω, ῶ, est, Symbolas do in convivia; Bud. Item, simpl. do Symbolum, vel annulum; ex σύμβολον, seq. & κοπὴ, ἡ, vide.
Σύμβολον, ου, τὸ, signum: ab eod. verbo.
Σύμβολον, præced. nota, indicium; de variis rebus dicitur; ut de signo militari; & pro eo quod insigne appellatur; & pro tessera publica, vel privata; item, pro omine, & præsagio; quod rei futuræ signum sit; item, similitudo, & quædam naturæ communitas; ducta Metaphora, ab hospitalibus Symbolis, ut sit, velut societas quædam, & necessitudo, ex hospitio contracta; item, ut συμβολὴ, id quod confertur; collecta, collatio; atque hinc σύμβολον Apostolicum, quia, inquit Augustinus, collata in unum totius catholicæ legis fides, Symboli brevitate colligitur; item pro pacto, & conventu, &c. V. Item, σύμβολος, ου, ὁ, omen, augurium, auspicium; & σύμβολος, ὁ, ἡ, exp. & obvius; unde συμβολεῖν & συμβολῆσαι, obvium fieri, occurrere; apud Hesych. ab eod. συμβάλλω, V.
Συμβόσκω & συμβόσκομαι, simul pascor; Isa. 11. Unde, σύμβοτος, compascuus; ex σὺν & βόσκω, à Th. βόω, ῶ, unde βοτὸς, &c. V.
Συμβούλευσις & συμβούλευμα, consilium quod alicui datur, consultatio, admonitio; item, συμβουλευτὴς, senator; verbalia, à συμβουλεύω, V. Item, Συμβουλευτικῶς, dando consilium; hortativè, est adv. à seq. συμβουλευτικὸς, V.
Συμβουλευτικὸς λόγος, oratio suasoria: à
Συμβουλεύω, simul consulto, consilium do. f. εύσω. p. συμβεβούλευκα. a. 1. συνεβούλευσα, ας, ε, a. 1. part. act. συμβουλεύσας, αντος. a. 1. m. συνεβουλευσάμην, ω, ατο. Ex σὺν & βουλεύω, consulto. Th. βουλὴ, consilium.
Συμβουλὴ, ῆς, ἡ, consilium, consultatio: &
Συμβουλία, ας, & Ion. η, ῆς, consilium: &
Συμβουλία, ας, ἡ, consultatio, consilium; à συμβουλὴ, V.
Συμβούλιον, ου, τὸ, consilium; item senatores. Th. βουλὴ, consilium.
Σύμβουλος, ου, ὁ, consiliarius, consultor; qui consilium dat; à συμβουλὴ, vide.
Συμβράζω, simul expello, ejicio; Metaphora ab his, quæ æstûs impetu ejiciuntur; 2 Macchab. ex σὺν & βράζω, V. Item, σύμβωμος, qui in eadem cum alio, ara collocatus est; ejusdem aræ particeps; ut, σύμβωμοι θεοὶ, Dii quos ejusdem aræ honore dignabantur; cujusmodi Amanus & Anadantus; apud Persas; Strabo; ex σὺν & βωμὸς, ὁ, V.
Συμμαθητὴς, ῦ, ὁ, condiscipulus, à
Συμμανθάνω, unà disco, Th. μανθάνω, disco. f. μαθήσομαι. a. 2. ἔμαθον.
Συμμαθητιάω, vel συμμαθιάω, simul discere cupio; à præced. συμμαθητὴς, vel συμμανθάνω, V.
Συμμαλάττω, unà mollio, vel unà subigo; ex σὺν & μαλάττω, V. Item, συμμάρπτω, corripio, comprehendo; ut Od. 1. σὺν δ' ὕο μάρψας, per Tmesin, pro συμμάρψας, duos comprehendens; ex σὺν & μάρπτω, V.
Συμμαρτυρέω, ῶ, unà testimonium reddo, una testor. f. ήσω. p. συμμεμαρτύρηκα. a. 1. συνεμαρτύρησα. Ex σὺν & μαρτυρέω, testor. Th. μάρτυρ, υρος, ὁ, ἡ, testis.
Συμμαχέω, ῶ, in bello sum socius, socius sum pugnæ: ex σὺν & μάχομαι, pugno. f. ήσομαι vel έσομαι.
Συμμαχία, ας, & Ion. η, ἡ, societas in bello, a præced.
Συμμαχίδα, acc. sing. à
Συμμαχὶς, ίδος, ἡ, socia: à
Σύμμαχος, ου, ὁ, ἡ, commilito, pugnæ socius. Hinc συμμαχικὸν, ῦ, τὸ, sociale: à συμμάχομαι, simul pugno. Th. μάχομαι, pugno.
Συμμαχικὸς, socialis; ut συμμαχικὸς πόλεμος, bellum sociale; in neut. συμμαχικὸν, commilitium; copiæ sociorum; & in plur. τὰ συμμαχικὰ, quæ mutuo sunt auxilio; auxiliares copiæ; auxilia; à præced. συμμάχομαι, socius sum pugnæ, &c. V.
Συμμεθίστημι, & συμμεθίσταμαι, simul muto, & simul mutor; Plut. ex σὺν & μεθίστημι, V. Item, συμμελαίνω, simul nigrum reddo, vel denigro; Plut. ex σὺν & μελαίνω, V.

Συμμένειν, consistere, permanere, durare. Th. μένω, maneo.

Συμμένια, ας, ἡ, constantia à præced. συμμένω, unà maneo, vel conjunctus maneo; permaneo, &c. V.

Συμμερίζομαι, unà partem capio, cum dat. Ex σὺν & μερίζω, partior, distribuo. f. ίσω, perf. pass. μεμέρισμαι. Th. μέρος, divido.

Συμμεριστὴς, particeps; Suid. à præced. συμμερίζομαι, V.

Συμμεσουράνησις, situs eorum quæ simul cœli medium tenent; Strab. ex σὺν & μεσουρανέω, unde μεσουράνησις, &c. V. Item, συμμεταβάλλω, unà mutor, commutor; & συμμεταβάλλομαι, exp. deficio, abscedo; i.e. ἐφίσταμαι; ex σὺν & μεταβάλλω, V.

Συμμετασχηματίζω, transfiguro. Hinc præs. part. pass. Συμμετασχηματιζόμενος· à μετασχηματίζω, transformo: hoc ex μετὰ, trans, & σχῆμα, ατος, τὸ, habitus. Them. ἔχω, habeo. f. ἕξω, & σχήσω. perf. pass. ἔσχημαι.

Συμμεταίτιος, ut συναίτιος, qui simul cum alio, vel aliis in causa est alicujus rei; & exp. à Bud. adminiculum primæ causæ, ex σὺν & μεταίτιος, ὁ, V. Item, συμμετέρχομαι, concomitor; ex σὺν & μετέρχομαι, V. Item, συμμεταφέρω, simul, vel unà transfero; ex σὺν & μεταφέρω, V. Item, συμμεταχειρίζομαι, unà cum alio tracto, vel administro; ex σὺν & μεταχειρίζω, V.

Συμμετεῖχον, ες, ε, imperf. act. à

Συμμετέχω, unà particeps sum: ex σὺν & μετέχω, particeps sum. f. μεθέξω. Hoc ex μετὰ & ἔχω, habeo. imperf. εἶχον. a. 2. ἔσχον.

Συμμέτοχος, ου, ὁ, ἡ, consors, unà particeps: à præced.

Συμμετρία, ἡ, symmetria; commensus; apta compositio membrorum; sed exp. etiam, modus & proportio; item, numeratur & inter vestes muliebres; Pol. Sic & συμμετρέω, unà metior, & συμμετρέομαι, pro eod. Unde verbale, συμμέτρησις, commensus; mensio cum aliqua re comparata; omnia, ex σὺν & μέτρον, τὸ, unde μετρέω, &c. V. Vel ex seq. σύμμετρος, ου, ὁ, ἡ, q. d. commensus; unde σύμμετρα, propriè dicuntur ea quæ sunt ejusdem seu paris mensuræ; item, quæ justæ ac quadratæ sunt magnitudinis, &c. Vide.

Σύμμετρος, ου, ὁ, ἡ, modicè temperatus. Hinc συμμέτρως, moderatè. Th. μέτρον, mensura.

Σύμμηρος, qui est contractis femoribus; in Hippiatr. ex σὺν & μηρὸς, ὁ, V. Item συμμήστωρ, consiliarius; unde in plur. συμμήστορες, consiliarii, & adjutores; ex σὺν & μήστωρ, ὁ, V. Item, συμμητιάω, do consilium, vel propriè unà ineo consilium; & in pass. συμμητιᾶσθαι, cum alio consultare, seu consilia cum aliquo communicare; ex σὺν & μητιάω, V.

Σύμμιγα, adv. promiscuè cum, simul cum, à sequent.

Συμμίγνυμαι, commisceor. præs. part. Συμμιγνύμενος. Them. μίγνυμι, misceo. f. μίξω. p. μέμιχα. a. 2. ἔμιγον.

Συμμίγδην, commistim; adv. Item, συμμιγὴς, commixtus, promiscuus; ut συμμιγὴς φόνω, cum cæde permixtus; item, σύμμιγμα, τὸ, quod commistione constat; Plut. Omnia, à συμμίγνυμι, vel συμμιγνύω, commisceo, permisceo; ex σὺν & μίγνυμι, V. Ut & seq. σύμμικτος, promiscuus; ab eod.

Σύμμικτος, ου, ὁ, ἡ, omnigenus, permixtus: à præced.

Συμμιμητὴς, οῦ, ὁ, simul imitator. Ex σὺν & μιμητὴς, imitator. Th. μιμέομαι, οῦμαι, imitor. f. ήσομαι.

Συμμίξῃς, 2. sing. a. 1. sub. act. συμμίξαι, a. 1. inf. act. verbi συμμίγνυμι, commisceo. f. ξω. Th μίγνυμι, misceo.

Σύμμιξις, εως, ἡ, commistura, commixtio, item, consortium, verbale ab eod. συμμίγνυμι, præced. V.

Σύμμισγε, præs. imperat. act. à

Συμμίσγω, idem cum συμμίγνυμι, quod vide in συμμίξῃς.

Συμμίσγομαι, commisceor; Il. β est pass. ab act. præced. Συμμίσγω, vide.

Συμμισοπονηρέω, unà improbitatem odi, una indignor ob facti iniquitatem; 2. Macchab. c. 4. ex σὺν & μισοπονηρέω, V. Item συμμιαίνω, simul inquino; ex σὺν & μιαίνω, V.

Συμμιχθῇς, commiscearis, 2. sing. a. 1. sub. pass. verbi συμμίγνυμι, quod vide.

Συμμνημονεύω, simul in memoriam revoco; Plut. ex σὺν & μνημονεύω, vide.

Συμμοιράομαι, participo, simul partem capio; ex σὺν & μοιράομαι, sortitò partem capio, ab act. μοιράω, V. Item σύμμολπος, qui cum alio canit; ex σὺν & μολπὴ, ἡ, V. Item συμμορία, ας, ἡ, munerum societas; item decuria; apud Athenienses. Vide Constant. sed exp. etiam, curia; item, tribus; unde συμμορίτης, qui est ejusdem decuriæ; Pol. ex σὺν & μόριον, τὸ, vide.

Σύμμορφος, ου, ὁ, ἡ, conformis: σύμμορφα, nom. pl. n. g. Ex σὺν & μορφὴ, forma.

Συμμορφόω, ῶ, conformo. f. ώσω. p. συμμεμόρφωκα. præs. pass. συμμορφόομαι, οῦμαι, conformor: à præced.

Συμμυολόγος, q. d. cui sermo in ore comprimitur; tacens, taciturnus; ex seq. συμμύω & λόγος, &c. V. Item, συμμύστης, iisdem sacris initiatus; socius in sacrorum initiatione; ex σὺν & μύστης, ὁ, V. Item, συμμύω, claudor, vel clausus sum; item, comprimor, vel compressus sum; unde verbale, σύμμυσις, ἡ, compressio, compressus; ex σὺν & μύω, f. σω, &c. V.

Συμπάθεια, ας, ἡ, consensus in affectibus, convenientia & conjunctio naturæ, SYMPATHIA. Angl. Sympathy. ex iisd. cum seq.

Συμπαθέω, ῶ, condoleo, unà patior. f. ήσω. a. 1. συνεπάθησα. a. 1. imperat. act. συμπάθησον, άτω, a. 1. inf. act. συμπαθῆσαι. ex σὺν & πάσχω, patior. f. πείσομαι. a. 2. ἔπαθον. p. m. πέπονθα.

Συμπαθὴς, έος, ὁ, ἡ, compatiens, condolens, ab iisd. Th.

Συμπαθῶς, cum consensu affectuum; item, cum commiseratione, & quasi condolescentia; est adv. à præced. συμπαθὴς, V. Συμπαίζω, colludo, simul ludo, unà ludo; ex σὺν & παίζω, V. Unde verbale, συμπαιγνία, collusio, item, deceptio, &c. V.

Συμπαιδεύω, condoceo, condocefacio; ex σὺν & παιδεύω, V.

Συμπαισδεν, Dor. pro συμπαίζειν, colludere. Th. παίζω, ludo.

Συμπαίκτης, ου, ὁ, & συμπαίστωρ, ορος, ὁ, & in fœm. συμπαίστρια, qui vel quæ colludit, seu colludere solet; sed, συμπαίστωρ, exp. etiam, simul nutritus; & pro eod. dicitur & συμπαίκτωρ, omnia verbalia, à Συμπαίζω, V.

Συμπαιωνίζω, vel συμπαιανίζω, simul pæanam seu pæanas recito vel cano; Polyb. ex σὺν & παιωνίζω, vel παιανίζω, &c. V. Item, συμπαλαίω, colluctor; ex σὺν & παλαίω, V. Συμπανηγυρίζω, unà festum ludosve panegyricos celebro; sed exp. & concelebro; ex σὺν & πανηγυρίζω, V. Item, Συμπανουργέω, ῶ, colludo, contechnor; ex σὺν & πανουργία, &c. Vide.

Συμπάντων, vide σύμπας.

Συμπαραγγέλλοντες, competitores; est part. præs. quasi ab inusit. συμπαραγγέλλω; ex σὺν & παραγγέλλω, V. Item, συμπαραγίγνομαι, idem quod seq. συμπαραγίνομαι, V.

Συμπαραγίνομαι, unà accedo, adsum. f. Συμπαραγενήσομαι a. 2. m. Συμπαραγενόμην, ου, ετο, ex σὺν, παρὰ & γείνομαι, seu γίνομαι, sum.

Συμπαραθέω, cursitando assector; simul accurro, concurro; ex σὺν & παραθέω, V. Item, συμπαραινῶ, simul exhortor, unà cum aliis hortor; vel simpl. hortor, adhortor; ex σὺν & παραινέω; item, συμπαρακαθίζω, & συμπαρακαθίζομαι, unà, seu cum aliis juxta me colloco; unà, seu cum aliis assidere mihi jubeo; ex σὺν & παρακαθίζω, V.

Συμπαρακαλέομαι, οῦμαι, communem consolationem percipio. a. 1. ind. pass. συμπαρεκλήθην, ης, η. a. 1. inf. pass. συμπαρακληθῆναι, mutuâ erigi consolatione: ex σὺν, παρὰ & καλέω, voco.

Συμπαρακαλέω, ῶ, unà advoco, unà exhortor; Plat. ep. 7. ex σὺν & παρακαλέω, V. Item, συμπαράκειμαι, unà adjaceo; ex σὺν & παράκειμαι, vide.

Συμπαρακληθῆναι, vide in præc.

Συμπαρακολουθέω, assector, concomitor; ex σὺν & παρακολουθέω, quod ex παρὰ & ἀκολουθέω, V.

Συμπαραλαμβάνω, simul assumo. f. συμπαραλήψομαι. a. 2. ind. act. συμπαρέλαβον, ες, ε, a. 2. inf. act. συμπαραλαβεῖν, a. 2. part. συμπαραλαβὼν, όντος

ἐιλῆφθαι· ex σὺν, παρὰ & λαμβάνω, capio. perf. pass. εἴλημμαι. a. 1. pass. εἰλήφθην. Atticè.
Συμπαρεληφθῆς, 2. sing. a. 1. sub. pass. verbi præced.
Συμπαραμμένω, unà permaneo. f. νῶ. p. συμπαραμεμένηκα. a. 1. ind. act. συμπαρέμεινα· ex σὺν, παρὰ & μένω, maneo. f. νῶ. a. 1. ἔμεινα.
Συμπαρανεύω, partim assentior, partim dubito; quod fit, cum assentitur aliquis & non intelligit quid dicatur; ex σὺν & παρανεύω, V. Item, συμπαρανήχομαι, simul nato; seu unà ad latus nato; ex σὺν & παρανήχομαι, V. Sic & συμπαραπέμπω, unà deduco, unà prosequor; ut in funere fit; item unà adveho, vel importo; ex σὺν & παραπέμπω, V. Συμπαραπλέω, simul adnavigo, prætervavigo; ex σὺν & παραπλέω, V. Συμπαραπόλλυμαι, simul pereo; ex σὺν & παραπόλλυμι, V. Συμπαρασκευάζω, apparo, seu comparo; adjuvo in apparando, seu comparando; sed exp. & simul efficio; ex σὺν & παρασκευάζω, V. Item, συμπαραστάτης, qui unà à latere adstat; socius, adjutor: auxiliarius, miles; & qui opis gratiâ alicui adstat; militaris est dictio; unde, συμπαραστατέω, unà à latere sto; unà adsto; item, unà auxilior, unà adsum & opitulor; sic & συμπαρίστημι, idem; omnia, ex σὺν & παρίστημι; unde, παραστάτης & παραστατέω, &c. V. Συμπαρατηρέω, unà observo; ex σὺν & παρατηρέω, V. Συμπαρατροχάζω, unà prætercurro, unà curro; Plut. ex σὺν & παρατροχάζω, V. Συμπαραφέρομαι, unà transversus auferor; unà abripior; ex σὺν & παραφέρω, ομαι, &c. V. Συμπαρεδρεύω, assideo; item, assiduus sum in aliqua re; ex σὺν & παρεδρεύω, V. Συμπάρειμι, vide in seq. συμπαρεόντες; Συμπαρεισέρχομαι, simul subingredior; simul irrepo; ex σὺν & παρεισέρχομαι, V. Item, συμπαρεκτείνω; simul extendo; item, comparo, contendo; ex σὺν & παρεκτείνω, V. Item, συμπαρέκτασις, contentio, collatio, comparatio: est verbale à præced. συμπαρεκτείνω, V.
Συμπαρεόντες, qui cum iis sunt, nom. pl. præs. part. Poët. p. ο συμπαρόντες; à συμπάρειμι, unà adsum; quod ex σὺν, παρὰ & εἰμὶ, sum. præs. part. ὤν. Poët. ἐὼν, ἐόντος.
Συμπαρέπομαι, q. d. concomitor; item, prætereo, obtingo, vel accedo; ex σὺν & παρέπομαι, V.
Συμπαρέσταπεν, Dor. pro
Συμπαρέστησεν, adstare fecit vel jussit. 3. sing. a. 1. ind. act. à
Συμπαρίστημι, simul adsto. Ex σὺν, παρὰ & ἵστημι, sto, statuo.
Συμπαρέχω, unà præbeo; ex σὺν & παρέχω, V. Item, Συμπάρθενος, simul virgo; ex σὺν & παρθένος, V. Συμπαρίπταμαι, sive συμπαρίπτημι; simul prætervolo, vel simul volo; ex σὺν & παρίπτημι, V. Item, συμπάροικος, contubernalis; Pol. ex σὺν & πάροικος, V. Συμπαρολισθαίνω, simul lubricè delabor, prolabor; Plut. ex σὺν & παρολισθαίνω, V. Item, συμπαρομαρτέω, concomitor, comitor, asseclor; item assequor; ex σὺν & παρομαρτέω, vide.
Σύμπας, αντος, universus, totus. gen. pl. συμπάντων· ex σὺν, & πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e.
Συμπάσσω, conspergo; unde verbale, σύμπασμα, τὸ, id quo aliquid conspergitur; & in plur. συμπάσματα, τὰ, ea quibus corpus conspergitur; ex σὺν & πάσσω, V.
Συμπάσχω, simul patior. a. 2. συνέπαθον. p. m. συμπέπονθα; ex σὺν & πάσχω, patior. f. πείσομαι.
Συμπαταγέω, q. d. constrepo; simul strepo; aut fragorem, seu crepitum, aut fremitum simul edo; sed exp. etiam collido; palmâ, aut volâ apertâ quatio; ex σὺν & παταγέω, V. Συμπατάσσω, simul pulso, simul percello, & attonitum reddo; item, collido; ex σὺν & πατάσσω, V. Συμπατέω, conculco, in pass. συμπατέομαι, conculcor; ex σὺν & πατέω, V. Item, συμπατριώτης, ου, ὁ, qui ejusdem est patriæ, conterraneus, popularis; ex σὺν & πατριώτης, V. Συμπεδάω, colligo, constringo; ex σὺν & πεδάω, vide.
Συμπείθω, unà persuadeo, persuadeo. Th. πείθω, f. σω, persuadeo.
Σύμπειρος, ου, ὁ, ἡ, qui idem cum aliquo experitur: ex σὺν & πεῖρα, ας, ἡ, inceptum.
Συμπέμπω, unà mitto. f. ψω. a. 1. συνέπεμψα. Th. πέμπω, mitto.
Συμπενθέω, cum alio lugeo, simul luctu afficior; ex σὺν & πενθέω, V. Item, συμπέπτω, & συμπέσσω, concoquo, conficio; item, excoquo; unde, συμπεπτικὸς, concoquendi facultate præditus; item, concoquens; ex σὺν & πέπτω, V. Συμπεραίνω, unà perficio; adjuvo ad aliquid peragendum; item, concludo syllogisticè; colligo; item, coitum perago; in pass. συμπεραίνομαι, concludo; item, concludor; unde verbale συμπέρασμα, τὸ, conclusio, complexio; id quod ex positis, vel concessis concluditur, & efficitur syllogisticè; Plut. Unde adv. συμπερασματικῶς, inferendo conclusionem; utendo conclusione; ex σὺν & περαίνω, ομαι, &c. V. Item, συμπεριάγω, & συμπεριάγομαι, mecum duco, vel mecum quoque versum duco; unde συμπεριαγωγὸς, qui vel quæ adjuvat, in deducendo aliquo, vel circumquaq; ducendo; ex σὺν & περιάγω, V.
Συμπεριαιρετέον, undique tollendum, verbale, à
Συμπεριαιρέω, undique tollo. Ex σὺν, περὶ, & αἱρέω, capio. f. ήσω. a. 2. εἷλον.
Συμπεριλαμβάνω, amplector. f. συμπεριλήψομαι. a. 2. συμπεριέλαβον. a. 2. part. act. συμπεριλαβὼν, όντος, complexus; ex σὺν, περὶ & λαμβάνω, capio. præt. λέληφα, & Att. εἴληφα.
Συμπερινοστέω, unà circumeo, circumvagor, oberro; ex σὺν & περινοστέω, V. Item, συμπεριοδεύω; simul lustro, collustro; ex σὺν & περιοδεύω, V. Συμπεριπατέω, cum alio ambulo; à περιπατέω, V. Συμπεριπλοκὴ, complexio, circumplexus, complicatio; à περιπλοκὴ, V. Συμπεριπλέω, simul in orbem agor; Plut. à περιπλέω, V. Συμπεριστρέφω, unà circumverto, unà circumago; à περιστρέφω, V. Συμπεριτίθημι, unà circumpono, simul circundo; à περιτίθημι, V. Συμπεριτρέπω, unà circumago; à περιτρέπω, V. Συμπεριτυγχάνω, simul incurro; à περιτυγχάνω, V. Συμπεριφέρω, unà circumfero, & circumrapio; in pass. συμπεριφέρομαι, unà circumferor, unà circumrapior; item, comitor, coeo, unà huc illucque vehitor; item, comiter alicui me do, & morigerus sum; & exp. etiam unà versor; unde, συμπεριφορὰ, comitatus, & frequens huc illucque assectatio; Polyb. à περιφέρω, V. Συμπεριφθείρομαι, simul περιφθείρομαι; unà minuor, vel corrumpor; sed exp. &, simul obeero; à περιφθείρομαι, V. Συμπεριφράττω, unà circumsepio; unà circummunio; à περιφράττω, vel περιφράσσω, circumsepio, circumvallo; ex περὶ & φράσσω, vel φράττω, V. comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. περὶ &c. V.
Συμπέτομαι, simul volo, ut cum musca mas fœminam init; ex σὺν & πέτομαι, V. Item, συμπέπτω, vide supra συμπέσσω.
Συμπήγνυμι, συμπηγνύω, vel συμπήσσω, compingo, coagmento, coalescere facio. Th. πηγνύω, compingo. f. ξω.
Συμπηδάω, & Atticè ξυμπηδάω, unà cum alio salio; ex σὺν & πηδάω, vide.
Σύμπηκτος, ὁ καὶ ἡ, compactus, coagmentatus, compactilis; item, σύμπηξις, εως, ἡ, compactio, coagmentatio; verbalia, à συμπήσσω, idem cum συμπηγνύω, V. Item, συμπιέζω, comprimo; item, opprimo; ex σὺν & πιέζω, V. Item, συμπιλέω, cogo, constipo, condenso; unde verbale, συμπίλησις, coactio & constipatio; item, συμπιλητὴς, qui cogit & constipat; peculiariter lanas & villos; itidem verbale ab eod. συμπιλέω; pro quo etiam dicitur συμπιλόω, ex σὺν & πῖλος, ὁ, unde πιλέω & πιλόω, &c. V.
Συμπίνω, bibo cum aliquo, cum dat. f. συμπίομαι. p. συμπέπωκα. a. 2. συνέπιον, ες, ε. Th. πίνω, bibo.
Συμπιπράσκω, unà vendo; venditionis socius sum & particeps; ex σὺν & πιπράσκω, V.
Συμπίπτοντα, acc. sing. part. præs. à
Συμπίπτω, incido, incurro, contingo, &c. Them. πίπτω, cado. f. 2. m. πεσοῦμαι. perf. act. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.
Συμπιτνέω, accido, evenio, contingo; ex σὺν & πιτνέω, V.
Συμπλακήσομαι, ῃ, εται, vide in συμπλέκω.
Συμπλανάομαι, simul erro, & vagor, ex σὺν & πλανάομαι, V.
Συμπλάσας, άσασα, αν, a. 1. part. act. &
Συμπλάσασθαι, a. 1. inf. m. verbi συμπλάσσω.

σω, vel -ττω, fingo, accommodo. f. συμπλάσω; ex σὺν & πλάσσω, vel -ττω, fingo. f. πλάσω.

Σύμπλασε, conformavit, Ion. & Poet pro συνέπλασε, 3. sing. a. 1. ind. act. à

Συμπλάσσω, fingo: vide in συμπλάσσεσθαι.

Συμπλαταγέω, manibus complosis strepitum edo; à πλαταγὴ, crepitaculum; quod à πλατάσσω, ex ictu sonitum excito. Th. πλατὺς, latus.

Συμπλείονες, vel συμπλεῖες, simul plures, complures, simul collecti, non sigillatim; apud Aristot. ex σὺν & πλείων, ονος, ὁ, ἡ, in plur. πλείονες, &c. V.

Συμπλεκτικὸς, ὁ, conjunctivus, copulativus; ut, συμπλεκτικὸς σύνδεσμος; apud Hermog. Unde, adv. συμπλεκτικῶς, more copulativorum, per copulativa, seu copulata: Porphyr. sed exp. etiam, copulatè, confertè & contextè; item, συμπλεκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, connexus, conjunctus, copulatus; Nonn. Omnia, à seq. Συμπλέκω, vide.

Συμπλέκω, connecto. f. ξω. a. 2. συνέπλακεν. f. 2. ind. pass. συμπλακήσομαι. a. 2. inf. pass. συμπλακῆναι. a. 2. part. pass. συμπλακεὶς, έντος· ex σὺν & πλέκω, necto. f. ξω.

Συμπλέω q. d. connavigo, unà navigo, navigationis socius sum; ex σὺν & πλέω, V.

Συμπληγάδες, Insulæ duæ fuerunt sic dictæ, quòd viderentur συμπλήττεσθαι, i. e. collidi; ab eod. cum seq. vide.

Συμπλήγδην, adv. collisim: à συμπλήττω, f. ξω, collido, concutio. Th. πλήσσω, vel -ττω, percutio.

Συμπληθύνω, idem cum seq. συμπληθύω, unà multiplico, & augeo; compleo, &c. V.

Συμπληθύω, impleo; à πληθύω, vel à πληθύνω.

Συμπληροῦται, 3. sing. ind. pass. à

Συμπληρόω, ῶ, compleo. f. ώσω. p. συμπεπλήρωκα. præs. pass. συμπληρόομαι, ῦμαι, imperf. pass. συνεπληρεόμην, ῦμην, έυ, ῦ, έετο, ῦτο, & in 3. pl. έοντο, ῦντο, præs. inf. pass. συμπληρῦσθαι· ex σὺν & πληρόω, impleo: quod à πλήρης, εος, ὁ, plenus. Them. πλέος, idem.

Συμπλήρωμα, complementum; & συμπλήρωσις, ipsa complendi actio; item, συμπληρωτικὸς, complendi vim habens, ad complementum faciens; omnia verbalia, à præced. συμπληρόω, όομαι, vide.

Συμπλήσσω, q. d. compercutio, collido, ex σὺν & πλήσσω, V.

Σύμπλοια, q. d. connavigatio; navigationis societas; item, συμπλοϊκὸς, q. d. connavigatorius; ut συμπλοϊκὴ φιλία, amicitiæ quales esse solent inter navigationis socios; utrumque à σύμπλοος & σύμπλους, qui navigat unà; navigationis socius; & omnia, à συμπλέω, vide.

Συμπλοκὴ, ῆς, ἡ, connexio: à συμπλέκω, quod V.

Συμπλοκὴ, præced. complicatio, complexio; est etiam συνουσία; congressus; item prælium, conflictus; & de textura, contextus; item, συμπλοκὴ, symploce; figuræ oratoriæ nomen est, quæ figura sæpius ab una orationis parte incipit, & toties in unam atque eandem desinit; ut, quis legem tulit? Rutilius; quis tribus fortitus est? Rutilius, &c. V. Item, συμπλοκὸς, conjunctus, connexus, nexilis; ut συμπλοκὸς ἱμάσθλη; flagellum è funiculis, lorisque connexum, seu contextum, aut plexum; vel, ut alii interpr. flagellum nexile; item, σταυρῷ συμπλοκός; cruci affixus; utrumque apud Nonn. atque itidem ab eod.

Σύμπλοος, & ους, ὁ, navigationis socius. Th. πλέω, navigo.

Συμπνευσμὸς, ῦ, ὁ, conspiratio, consensus; ὁμόνοια, Hesych. est verbale à συμπνεύω, idem quod seq. συμπνέω; quod plerumq; Metaphoricè sumitur, pro uno consensu molior, &c. V.

Συμπνέω, ῶ, conspiro. Th. πνέω, f. πνεύσω. flo, spiro.

Συμπνίγω, suffoco. imperf. act. συνέπνιγον, coarctabam. f. ίξω. p. συμπέπνιχα. a. 1. συνέπνιξα· ex σὺν & πνίγω, suffoco.

Σύμπνοος & σύμπνους, qui conspiravit; unde, συμπνοία, ἡ, conspiratio; utrumq; à συμπνέω, V.

Συμποδηγῶ, unà duco: simul duco; vel simpl. dirigo; ex σὺν & ποδηγέω, ῶ, vide.

Συμποδίζω, f. ίσω. a. 1. συνεπόδισα, ας, ε, Ps. 8. 39. pedes obligo, impedio: ex σὺν & ποδίζω, pedes ligo. Th. ποῦς, ποδὸς, ὁ, pes.

Συμποδίσας, quum ligasset, a. 1. part. act. præced. Gen. 22. 9.

Συμποθὲν, absorptum. a. 1. part. pass. n. g. verbi συμπίνω, unà bibo. a. 1. pass. συνεπόθην. Th. πίνω.

Συμποιέω, adjuvo, auxilior; ex σὺν & ποιέω, V. Item, συμπολεμέω, & συμπολεμίζω; belli socius sum, bello adjuvo; ex σὺν & πολεμέω, vel πολεμίζω, &c. V. Item, Συμπολίζω; in civitatem conflo; ex σὺν & πολίζω, V.

Συμπολιτεύομαι, in eâdem repub. cum aliis versor: ex σὺν & πολιτεύω, rempub. administro; hæc à πολίτης, ου, ὁ, civis. Th. πόλις, urbs.

Συμπολίτης, ου, ὁ, concivis. Vide præcedent.

Συμπομπεύω, unà pompam duco; quidam exp. ludos concelebro; ex σὺν & πομπεύω, V. Item, συμπονέω, & Atticè ξυμπονέω, unà laboro, laborantem adjuvo; ex σὺν, pro quo Atticè ξὺν & πονέω, V.

Συμπορεύομαι, unà proficiscor, cum dat. item, convenio. imperf. m. συνεπορευόμην, ου, ετο. f. συμπορεύσομαι. a. 1. ind. pass. συνεπορεύθην, ης, η; συμπορευθεὶς, έντος. a. 1. part. pass. ex σὺν & πορεύομαι, eo, proficiscor. Th. πείρω, transeo. præt. m. πέπορα; indè πόρος, transitus, &c.

Συμπορθέω, simul depopulor; ex σὺν & πορθέω, V. Item, συμπορίζω, & συμπορίζομαι; unà quæro, seu acquiro; vel simpl. conquiro, comparo; ex σὺν & πορίζω, V.

Συμποσία, ἡ, compotatio; unde συμποσιακὸς, convivalis; item, συμποσιάζω; unà convivor, unà convivium celebro; unde verbale, συμποσιαστὴς, ῦ, ὁ, convivator; omnia, ex iisd. cum seq. V.

Συμπόσιον, ου, τὸ, convivium, compotatio, distinctio ordinum eorum qui accubuerant, dat. sing. συμποσίῳ. Ex σὺν & πίνω, bibo. f. πόσω. p. πέπωκα. a. 2. ἔπιον.

Συμπότης, ου, ὁ, compotator, combibo; ex iisd. Th.

Συμποτικὸς, ῦ, compotatorius, convivalis: à præced.

Συμπότις, ιδος, ἡ, & συμπότειρα, compotatrix; fœm. à præced. συμπότης, V.

Συμπραγματεύομαι, unà cum alio, seu aliis negotium quoddam procuro; unà operam navo; Plut. in Lyc. Item, συμπράκτωρ, & Ionicè, συμπρήκτωρ, adjutor, administer; item, σύμπραξις, ἡ, actio adjuvandi quempiam; opera quæ præstatur; item, opitulatio; Plut. Omnia, à seq. Συμπράσσω, V.

Συμπράσσω, vel -ττω, socius sum & adjutor, adjuvo, opitulor; ex σὺν & πράσσω, vel -ττω, facio. f. ξω.

Συμπράτης, ὁ, qui cum alio aliquid vendit; ex σὺν & πράτης, ὁ, V.

Σύμπρεσβυς, εως, ὁ, legationis collega; qui communi cum alio legatione fungitur; unde συμπρεσβεύω, collega, & socius sum legationis; communiter legationem obeo; atque indè, συμπρεσβευτὴς, idem cum σύμπρεσβυς; ex σὺν & πρέσβυς; unde πρεσβεύω, πρεσβευτὴς, &c. V.

Συμπρεσβύτερος, ου, unà Presbyter. Ex σὺν & πρέσβυς, υος, & Att. εως, ὁ, senex: comparat. πρεσβύτερος, senior.

Συμπρήκτωρ, ορος, ὁ, Ion. adjutor; à συμπράσσω, quod V.

Συμπρίαμαι, coemo; ex σὺν & Th. πρίαμαι, V. Item, συμπρόειμι, simul procedo, simul progredior; ex σὺν & πρόειμι, V. Συμπροθυμοῦμαι, contendo ad idem efficiendum, in eandem causam incumbo; item, pro adjuvare in aliqua re; cum dat. scil. personæ; ex σὺν & προθυμέομαι, οῦμαι, &c. V. Item, συμπρονομεύω, simul frumentatum egredior; seu direptionum in pabulatione socius sum; ex σὺν & προνομεύω, vide.

Συμπροπέμψαι, a. 1. inf. act. verbi συμπροπέμπω, unà deduco. Ex σὺν, πρὸ & πέμπω, mitto.

Συμπρόσειμι, adhæreo; particeps sum; unde συμπρόσεστι, simul etiam est, adhæret; ut Psal. 94. μὴ συμπροσέστω σοι θρόνος ἀνομίας; ex σὺν & πρόσειμι, &c. V. Item, συμπροσέχω, simul adhæreo; Plut. ex σὺν & προσέχω, V. Συμπρύτανις, dicitur collega ejus, qui est πρύτανις, seu præfectus; ex σὺν & πρύτανις, V. Συμπτύσσω, complico, seu claudendo complico; ex σὺν & πτύσσω, V. Συμπτυκτικὸς, complicandi, & contrahendi vim habens; astrictivus, constrictivus; & σύμπτυξις, clausura, conclusio; verbalia à præced. συμπτύσσω, V. Item,

tem, σύμπλωμα, τὸ, quod accidit, casus; sed, apud Medicos, σύμπλωμα, dicitur affectus præter naturam, qui morbum, velut umbra corpus, sequitur; unde, συμπλωματικὸς, qui est ex accessione morbi; item, σύμπλασις, ἡ, casus; item, incursio rerum eodem desinentium; item, contractio, compressio; & dicitur etiam de re considente, quæ intumuerat; item, concursio, conflictus; omnia verbalia, à συμπίπτω; quod vide. Συμπυκάζω, contego, cooperio, ex σὺν & πυκάζω, V. Συμπυρόω, simul incendo, seu simul comburo, aut igne torreo; ex σὺν & πυρόω, V. Item, συμπωρόω, ῶ, in tophum, seu callum cogo; & in pass. συμπωροῦμαι, concresco, seu coalesco in tophum, aut callosam duritiem; ossa autem dicuntur συμπωροῦσθαι, i. e. confervescere, consolidari; ex σὺν & πωρόω, V.

Συμφάγω, comedo. f. 2. m. συμφαγοῦμαι. a. 2. συνέφαγον. Th. φάγω, edo.

Συμφανὴς, manifestus, apertus; ex σὺν & φαίνω, V. Item, Συμφαντάζομαι, simul animo imaginor; simul concipio; ex σὺν & φαντάζω, ομαι, &c. V. Item, σύμφασις, exp. multarum stellarum unus emersus & conspectus; & in plur. Συμφάσεις, αἱ, vocari dicuntur simul apparentes in Iride colores, ex σὺν & φαίνω, unde, φάσις, &c. V.

Συμφέρει, conducit, 3. sing. ind. præs. verbi συμφέρω, quod V.

Συμφερόντως, commodè, utiliter; est adv. à συμφέρει, V. Item, συμφερητὸς, idem cum seq. συμφερτὸς, i. e. συναχτὸς, confertus, suffertus; ut συμφερτὴ πορείη, Nonn. iter multis hominibus differtum, & condensatum; & Il. ν. συμφερτὴ ἀρετὴ, dicitur solida virtus, virtutum congeries, &c. Vide.

Συμφερτὸς, οῦ, collatus, congestus; ex σὺν & φέρω, fero.

Συμφέρω, εις, ει, conduco, prosum: συμφέρειν, οντος, τὸ, commodum. præs. part. n. g. f. συνοίσω. a. 1. συνήνεγκα, comportavi. a. 1. part. act. συνενέγκας, αντος; ex σὺν & φέρω, f. οἴσω.

Συμφεύγω, unà fugio; ex σὺν & φεύγω, &c. V.

Σύμφημι, propriè unà loquor, & per Metonym. consentio, cum dat. a. 2. συνέφην, ης, η. Th. φημὶ, seu φάω, dico.

Συμφήτωρ, ορος, ὁ, q. d. qui unà cum alio aliquid esse dicit; assensor, astipulator; item, exp. testis; est verbale à præced. Σύμφημι, vide.

Συμφθείρω, simul perdo; vel simpl. everto, labefacio; ex σὺν & φθείρω, V. Item, συμφθίνω, unà diminuor, simul decresco: à φθίνω, V. Item, συμφιλέω, simul amore prosequor; Plut. Item, συμφιλία, pro consensu mutuo, seu concordia; φίλος, ὁ, unde φιλέω, φιλία, &c. V. Συμφιλοδοξῶ, servio, alicujus gloriæ; ut συμφιλοδοξῶ σοι, gloriæ tuæ servio; à φιλοδοξῶ, V. Συμφιλοκαλέω, simul honestatis sum studiosus; socius sum in rebus honestis, à φιλοκαλέω, V. Συμφιλολογέω, unà dissero, & loquor; à φιλολογέω, V. Συμφιλοσοφέω, unà operam do Philosophiæ; seu unà Philosophor; unà Philosophicè disputo; à φιλοσοφέω, V. Συμφιλοτιμέομαι, simul magno studio contendo, ac decerto; à φιλοτιμέομαι, V. Συμφλέγω, comburo; vel simpl. uro, incendo, inflammo; unde, συμφλεγίζω, simul uro, succendo; & συμφλεγμαίνω; simul inflammor; à Th. φλέγω; unde φλεγμαίνω, &c. V. Συμφοιτάω, unà ventito; & peculiariter dicitur de iis, qui unà ventitant in scholam; ideoque exp. sum condiscipulus; Pol. Unde verbale, συμφοιτητὴς, condiscipulus; à Th. φοιτάω, V. Item, συμφονεύω, simul cum alio interficio; à φόνος, ὁ, unde, φονεύω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. σὺν, &c. V.

Συμφορὰ, ᾶς, ἡ, collatio, congestio; item casus, eventus, plerumque fortuna adversa, calamitas: vide Συμφορή.

Συμφορεῖνω, calamitatem alicujus deploro: à præced.

Συμφορέω, Ion. pro Συμφέρω, comporto. Hinc Συμφορήσαντες, a. 1. part. act.

Συμφορὴ, Ion. pro συμφορὰ, ᾶς, ἡ, calamitas, casus, collatio; & τὰ συμφορὰ, idem. Ex σὺν & φέρω, fero.

Συμφόρημα, quod congestum est; congeries; item, συμφόρησις, actio congerendi, coacervatio, & pro, συμφόρημα, multitudo collecta; sic & συμφορητὸς, congestitius, congestus; verbalia à συμφορέω, præced. confero, accumulo, conveho, V. Unde, συμφορεῖσθαι; activè, dicuntur aves, cum nidos construunt; passivè vero, quod congeritur, & comportatur, &c. V.

Σύμφορος, ου, ὁ, ἡ, utilis, aptus; item comes, ex usu.

Συμφόρως, adv. commodè, utiliter, à præced.

Συμφράδμων, ονος, ὁ, ἡ, qui unà consilia agitat, consiliator; item unanimis: à

Συμφράζομαι, simul delibero: vide in συμφράσατο.

Συμφράσασθαι, a. 1. inf. m. Poët. &

Συμφράσατο, contulerat, 3. sing. a. 1. m. Ion. & Poët. pro Συνεφράσατο, verbi συμφράζομαι, simul delibero. f. άσομαι, & Poët. συμφράσσομαι. Th. φράζω, dico. f. σω. a. 2. ἔφραδον. p. m. πέφραδα.

Συμφράσσω, vel ττω, consepio, communio; ex σὺν & φράσσω, V.

Συμφρονέω, eadem sum mente, consentio, assentior; communi consilio delibero; item intelligo, concipio; ex σὺν & φρονέω, f. ήσω, sapio. Th. φρὴν, mens.

Συμφρόνησις, consensio, consensus; item, conspiratio; est verbale, à præced. συμφρονέω, V. Item, συμφροσύνη, concordia, consensus; item, conspiratio; à σύμφρων, V. Item, συμφρύγω, torreo, torrefacio; ut Psal. 102. τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ φρύγιον συνεφρύγησαν; ex σὺν & φρύγω, V. Σύμφρων, qui eadem est mente qua alius, concors, consentiens; ex σὺν & φρὴν, quod in comp. η, plerumque mutat in ο; item, συμφυγὰς, άδος, ὁ, ἡ, exilii comes; est à συμφεύγω, V.

Συμφυεῖσαι, nom. pl. f. g. a. 2. part. pass. verbi συμφύομαι quod V.

Συμφυὴς, ingenitus, innatus, connatus; sed exp. & adhærens; item, qui coaluit cum aliquo; & Metaph. unanimis, consentiens; unde, συμφυΐα, ἡ, cohærentia, seu concretio duorum quæ coalescunt; vel concretio, coalitus; ex σὺν & φυὴ, ἡ, vel à συμφύω, &c. V. Συμφυλάττω, unà custodio; unà conservo; ex σὺν & φυλάττω, V.

Συμφυλέτης, ου, ὁ, contribulis: qui est ex eadem tribu: ex σὺν & φυλέτης, tribulis. Th. φυλὴ, tribus.

Σύμφυλος, ου, ὁ, contribulis; ejusdem generis, gentilis, vernaculus, affinis, domesticus, familiaris; ut σύμφυλος αἰθὴρ, cognatus & ejusdem generis; sic σύμφυλα σπέρματα, quæ semina sunt domestica, & in quotidiano vitæ usu; ex σὺν & φυλὴ, ἡ, unde φῦλον, τὸ, &c. V.

Συμφύομαι, unà enascor. a. 2. pass. συνεφύην, ης, η. a. 2. part. pass. συμφυεὶς, εῖσα, ἐν. Th. φύω, nascor.

Συμφύρω, commisceo, confundo; unde σύμφυρτος, commixtus, confusus; & adv. συμφυρδὴν, commixtim, confusè, promiscuè; ex σὺν & φύρω, V. Item, συμφυσάω, unà sufflo, vel inflo: item, Metaph. conspiro: ex σὺν & φυσάω, V. Sic & σύμφυσις, coalescentia, concretio, consociatio; item, naturalis ossium unio, apud Medicos, est verbale, à συμφύομαι, præced. V. Item, συμφυτεύω, simul planto, vel sero, & Metaph. simul sum autor; unde, συμφυτεύεσθαι, aliquid alicui dicitur: ut apud Xen. συμπεφυτευμέναι τῇ ψυχῇ ἡδοναὶ, animo ingenitæ voluptates: ex σὺν & φυτεύω, V. Item, συμφυτικὸς, quo fit, ut quid coalescat: ut συμφυτικὸν φάρμακον, apud Gal. Item, σύμφυτον, τὸ, nomen herbæ, sic dictæ à conglutinandi facultate, qua pollet, utrumq; à seq. σύμφυτος, congenitus, cognatus, innatus, seu à natura insitus, &c. V.

Σύμφυτος, ου, ὁ, ἡ, unà plantatus, simul genitus, cognatus: ab eod. Th.

Συμφύω, coalescere facio, conglutino, coagmento: ex σὺν & φύω, V. Item, Συμφυῶς, more eorum quæ congenita sunt, cum tali coalescentia, qualis est rerum congenitarum; est adv. à συμφυὴς, V.

Συμφωνέω, q. ex diversis vocibus unum efficio concentum, concino. Per Metaph. consentio, communi consensu paciscor. f. ήσω. p. συμπεφώνηκα. a. 1. συνεφώνησα, ας, ε. pactus sum. a. 1. pass. συνεφωνήθην, ης, η. συνεφωνήθη ὑμῖν, convenit inter vos. Ex σὺν & φωνέω, vocem emitto. Th. φωνὴ, vox.

Συμφωνηθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. verbi præced.

Συμφάνησις, εως, ἡ, concordia; ὰ συμφωνέω, quod V.
Συμφωνία, ας, ἡ, concentus: &
Σύμφωνος, ε, ὁ, ἡ, consonus: per Metaph. concors: ex Συν & φωνὴ, vox.
Συμφώνως, voce, seu sono inter se conveniente; item unanimi consensu, concorditer; est adv. à præced. σύμφωνος. V.
Συμφωτίζω, collustro, simul illumino; Plut. ex σὺν & φωτίζω, V. Item, συμψαύω, contingo, tactu mutuo junctus sum; unde verbale, σύμψαυσις, contactus; ex σὺν & ψαύω, V.
Συμψάω, -ῶ, contero, conturbo. a. 1. part. Συμψήσας. Them. ψάω, comminuo.
Συμψηφίζω, computo f. ίσω a. 1. συνεψήφισα, ας, ε, perf. συνεψήφικα. ex σὺν & ψηφίζω, calculis computo. Th ψῆφος, ε, ἡ, calculus.
Σύμψηφος, cujus idem est suffragium, vel eadem sententia; ex σὺν & ψῆφος, V. Item, συμψήχω, corrado; item, conte: ro; ex σὺν & ψήχω, V. Item συμψιθυρίζω, q. d. consusurro, unà susurro; Plut. ex σὺν & ψιθυρίζω, V. Item, συμψυχία, unanimitas, animorum concordia, à seq. σύμψυχος, V.
Σύμψυχος, ε, ὁ, ἡ, unanimis: ex σὺν & ψυχὴ, anima.
ΣΥ'Ν, CUM, Præpos. regit dat. σὺν Χριστῷ εἶ), cum Christo esse: sed
Σῦν, suem, acc. à σῦς, συὸς, sus.
Συναγαγεῖν, a. 2. inf. act. Att. &
Συναγάγετε, 2. pl. a. 2. imperat. act. Att. à
Συνάγαγον, pro συνήγαγον, Att. & Ion. a. 2. ind. act. verbi συνάγω, quod vide.
Συναγανακτέω, ῶ, condoleo; unde verbale, συναγανάκτησις, condolescentia; ex σὺν & ἀγανακτέω, V.
Συναγγέλλω, simul nuntio; ex σὺν & ἀγγέλλω, V.
Συνάγγελος, ε, ὁ, ἡ, legationis socius. Th. ἀγγέλλω, nuntio.
Συναγείρω, colligo me. Th. ἀγείρω, colligo.
Συναγελάζω, congrego, vel simul congrego; item consocio; & in pass. συναγελάζομαι, congregor, aggregor; sed exp. & gregatim vivo; unde verbalia, συναγελασμὸς, aggregatio; armenti, sive gregis in eundem locum congregatio; item, consociatio; sic & συναγελαστικὸς, q. d. congregabilis; ut συναγελαστικὰ ζῶα, quæ & ἀγελαῖα; ex σὺν & ἀγέλη, ἡ, armentum, grex, propriè boum; unde ἀγελάζω, ομαι, &c. V.
Συνάγερθεν, Bœot. pro συνηγέρθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi præced.
Συνάγκεια, convallis; i. e. locus, in quo duæ valles inter se conveniunt; sunt qui idem esse putant, cum μισγάγκεια, locus in valle in quo fit mistio aquarum, &c. id V. Ex σὺν & ἄγκος, εος, τὸ, V.
Συναγορεύσας, αντος, a. 1. part. act. à
Συναγορεύω, colloquor. f. εύσω, ex σὺν & ἀγορεύω, idem quod ἀγείρομαι, concionor, dico. Th. ἀγορὰ, forum.
Συναγρόμενος, præs. part. verbi συνάγρο-μαι, congrego; quod ex σὺν & ἄγρομαι, per Syncop. pro ἀγείρομαι. Th. ἀγείρω, congrego.
Συνάγυρτος, simul collectus; ut συνάγυρτον ὕδωρ, aqua collecta; ex σὺν & ἀγύρτης, ε ὁ, congregator, collector, ab ἀγύρτης, qui congregat, & cogit in unum; à Th. ἄγυρις, ἡ, V. Item, συνάγχη, anginæ species, cum interni faucium musculi inflammati sunt; unde συναγχικὸς, qui laborat eâ anginæ specie; ex σὺν & ἄγχω, V.
Σύναγμα, τὸ, sedimentum; lotii quasi collectio; verbale, à seq. συνάγω, V.
Συνάγω, εις, ει, colligo, congrego. f. συνάξω. a. 2. συνῆγον, & Att. συνήγαγον, in 2. pl. συνηγάγετε, hospitio excepistis. a. 2. imperat. συνάγαγε, collige, in 2. pl. συναγάγετε, a. 2. sub. act. συναγάγω, ης, η. a. 2. part. act. συναγαγὼν, ῦσα, όν. perf. ind. act. συνῆχα. perf. pass. συνῆγμαι, ξαι, κται. perf. part. pass. συνηγμένος, η, ον, congregatus. a. 1. ind. pass. συνήχθην, ης, η. a. 1. part. pass. συναχθεὶς, έντος. f. 1. ind. pass. συναχθήσομαι, congregabor. p. m. συνῆγα; ex σὺν & ἄγω, duco.
Συνάγω, præced. est etiam confringo; Od ξ. ex σὺν & ἄγω; i. e. frango, &c. V.
Συναγωγὴ, ῆς, ἡ, SYNAGOGA, conventus, collectio, Schola. Hinc Angl. Synagogue. à præced.
Συναγωγὸς, collectivus, aptus ad colligendum, vel conjungendum; item συναγωγεὺς, collector, coactor; item, congregator, & conciliator; unde, συναγώγιον, convivium, quod ex Symbolis fit; Athen. l. 8. Item, συναγώγιμος, collectilis, collectitius; omnia, à præced. συναγωγὴ, vel à verbo συνάγω, quæ vide.
Συναγωνιάω, unà cum alio anxius sum; anxietatis alicujus, vel trepidationis particeps sum, aut socius; ex Συν & ἀγωνιάω, recto; item, anxius sum, doleo, vel angor metu, &c. V.
Συναγωνίζομαι, unà certo. f. ίσομαι. perf. pass. συνηγώνισμαι. a. 1. m. συνηγωνισάμην, ω, ατο. a. 1. inf. m. συναγωνίσασθαι; ex σὺν & ἀγωνίζομαι, certo. Th. ἀγὼν, certamen.
Συναγωνιστὴς, ε, ὁ, qui unà certat. in acc. pl. συναγωνιστάς. Ex σὺν & ἀγωνιστὴς, ε, ὁ, certator, athleta: quod ab ἀγωνίζομαι, certo. Them. ἀγὼν, certamen.
Συνάδελφος, qui fratrem, seu fratres habet; (cui opponitur ἀνάδελφος;) ex σὺν & ἀδελφὸς, V. Item, συναδικέω, injuriæ inferendæ socius sum; ex σὺν & ἀδικέω, V. Item, συναδοξέω, simul ignominia afficior; ex σὺν & ἀδοξέω, V.
Συνάδεσι, 3. pl. præs. à
Συνάδω, consono, consentio. Them. ἀείδω, & contractè ᾄδω, cano. f. ᾄσω. p. ᾖκα
Συναθλέω, ῶ, unà certo. f. ήσω, p. συνήθληκα. a. 1. συνήθλησα, ας, ε; ex ἀθλέω, pro ἀεθλέω, certo. Th. ἄεθλος, certamen.
Συναθροίζω, congrego. f. οίσω. p. συνήθροικα. a. 1. συνήθροισα. a. 1. part. act. συναθροίσας, αντος. perf. pass. συνήθροισμαι. perf. part. pass. συνηθροισμένος, η, ον, congregatus, ex ἀθροίζω, colligo. Th. ἀθρόος, consertus, in unum collectus.
Συνάθροισις, coacervatio; ipse coacervandi actus; & συναθροισμὸς, eo generis; id quod coacervatum est; verbalia à συναθροίζω, præced. V. Item, συναθύρω, simul cum alio, vel aliis ludo, ex σὺν & ἀθύρω, V.
Συναΐγδην, adv. simul, uno impetu. Th. ἀΐσσω, cum impetu ruo.
Συναΐδιος, coæternus, unà æternus; ut Christus à Theologis dicitur patri συναΐδιος, ex σὺν & ἀΐδιος, V. Item, συναικλία, q. d. cœnationes, convivia; ex σὺν & αἶκλος, ὁ, unde αἶκλον, τὸ, cœna vespertina, postcœnium, &c. V.
Συναΐκτην, impetum pariter faciebant, Ion. pro συνηΐκτην, 3. dual. plusq. p. pass. verbi συναΐσσω, impetu feror. f. 1. m. συναΐξομαι. perf. pass. συνῆιγμαι. plusq. p. συνηΐγμην, ξο, κτο. Th. ἀΐσσω, ruo, cum impetu feror. f ξω.
Συναίμοσι, dat. pl. à
Σύναιμος, ε, ὁ, ἡ, consanguineus: ex σὺν & αἷμα, ατος, τὸ, sanguis.
Συναίμων, idem cum præced. σύναιμος, frater, vel soror, &c. V. Item, συναίνος, ab Hesych. exp. ὁμόδοξος, comprobator, qui assentitur; item, συναινέω, assentio; item, comprobo, approbo; unde verbalia, συναίνεσις, comprobatio, assensus; & συναινέτης, comprobator; qui assentitur; ex Συν & αἶνος, ὁ, unde, αἰνέω, αἶνεσις, &c. V. Item, συναίνυμαι, simul capio, colligo; Il. φ ex σὺν & αἴνυμαι, V. Item, συναίρεσις, contractio, complexio; apud Grammat. est figura, cum duæ vocales in dipthongum contrahuntur; est verbale à seq. συναιρέω, vide.
Συναίρε), 3. sing. præs. pass. verbi συναίρω, quod V.
Συναιρέω, simul prehendo; item simul complector, contraho in unum: ex σὺν & αἱρέω, capio. f. ήσω. p ηκα. a. 2. εἷλον.
Συναίρω, simul tollo, confero, opitulor f. συναρῶ. p. συνῆρκα. a. 1. συνῆρα. a. 1. inf. act. συνᾶραι. Them. αἴρω, tollo.
Συναισθάνομαι, unà cum alio sentio, i. e. sensu percipio; Plut. de civili charitate loquens; συναισθάνεσθαι, καὶ συναλγεῖν ἀλλήλοις, sensu rei alicujus, unà tangi; sic apud Dionys. Theol. ἔτω γδ καὶ ἡμεῖς, ταυτὸν συνηδόμεθα, καὶ ἴσμεν; nobis consciis nostri sumus, & sic novimus; unde verbale, συναίσθησις, apud medicos; q. d. conscientia morbi; Bud. ex σὺν & αἰσθάνομαι, V.
Συναΐσσω, vide in συναΐκτην.
Συναίτιος, qui simul cum alio, vel aliis in causa est alicujus rei; autor; unde, συναίτιον, τὸ, simul causa adjutrix, vel adjuvans causa; ex σὺν & αἰτία, ἡ, V.
Συναιχμάλωτος, ε, ὁ, ἡ, concaptivus; ab αἰχμάλωτος

μάλωτος, ου, ὁ, ἡ, captivus; hoc ab ἁλωτὸς, ὁ, qui poteſt capi. Th ἁλίσκω, capio. f. ἁλώσω. p. ἥλωκα, & Att. ἑάλωκα. a. 2. ἧλων.

Συναιχμος, ὁ. ſocius in bello, commilito; ex σὺν & αἰχμὴ, ἡ, V. Item, συνακμάζω, ſimul vigeo, & ætate floreo, ut συνήκμασεν αὐτῷ, exp. temporibus ejus floruit, ſeu claruit; ex σὺν & ἀκμὴ, unde ἀκμάζω, &c. V. Item, συνακολασταίνω τινὶ, unà cum aliquo intemperanter vivo; Plut. in Dem. ex σὺν & ἀκολασταίνω, V.

Συνακολουθέω, ῶ, unà ſequor, f. ήσω, p. συνηκολούθηκα. a. 1. συνηκολούθησα. Th. ἀκόλουθος, ου, ὁ, ἡ, comes.

Συνακόλουθος, comes; quidam exp. correſpondens; unde συνακολουθία, correſpondentia: ex σὺν & ἀκόλουθος, V. Item, συνακούω, ſimul audio: ex σὺν & ἀκούω, V. Συνακρατίζομαι, unà jento; unà offulas mero imbutas in jentaculo comedo; Athen. l. 1. ex σὺν & ἀκρατίζω, ομαι, &c V. Item, συνακτὴρ, ῆρος, ὁ, collector, vel contractor, & attritor; peculiariter ſic vocatur ſubligaculi ſeu femoralium quoddam genus; unde συνακτήριον, ου, τὸ, accumulatio, cumulus; item, συνακτικὸς, collectivus, coactivus, congregativus; aptus ad colligendum, ſeu cogendum; unde συνακτικὴ δύναμις, vis cogendi aut contrahendi; omnia verbalia, à συνάγω, quod V.

Συναλγέω, unà doleo. f. ήσω, p. συνήλγηκα. Th. ἄλγος, εος, τὸ, dolor.

Συναλεαίνω, concalefacio, calorem adjuvo, confoveo; ex σὺν & ἀλεαίνω, V. Item, συναλείφω, ſimul ungo, collino; frequenter Metaph. ponitur, pro ſimul miſceo; commiſceo, confundo, in unum contraho: ex σὺν & ἀλείφω, V. Item, συναληθεύω, ſimul ſum verus; ut συναληθεύειν τὰς προτάσεις, ſimul eſſe veras propoſitiones, apud Ariſtot. ex σὺν & ἀληθεύω, V.

Συναλίζω, congrego. f. ίσω p. συνήλικα. præſ. part. paſſ. συναλιζόμενος, conveniens, veniens in cœtum. a. 1. part. paſſ. συναλισθεὶς ab ἁλίζω, congrego. Th. ἅλις, ſatis, adv.

Συναλίσκω, ſimul capio; Plut. ex σὺν & ἁλίσκω, V. Item, συναλλαγὴ, commercium; item, conciliatio; unde, apud Soph. ἐν συναλλαγῇ λόγου, exp. in commercio ſermonis; in commutandis verbis; item, συνάλλαγμα, commercium, id propriè quod permutatione exercetur; item, contractus; unde, συναλλαγματικὸς, q. d. commercialis, ad contractus pertinens; atque inde adv. συναλλαγματικῶς, per commercia, vel per contractus; item, συναλλακτὴς, conciliator; item, pro conſorte, & ſocio negotiationis, vel pro ſimul contrahente; i. e. paciſcente, ponitur; unde, συναλλακτικὸς, conciliativus; ad conciliandum pertinens, aptus, ſeu efficax: item, commercialis; ut συναλλακτικὸς νόμος, item, συνάλλαξις, idem quod συνάλλαγμα; item, commutatio; omnia verbalia, à ſeq. συναλλάττω, V.

Συναλλάττω, paciſcor cum aliquo; item congredior cum aliquo, concilio. Th ἀλλάττω, muto. f. ξω. p. χα.

Συνάλλομαι, inſulto; ex σὺν & ἅλλομαι, V. Item, συναλλοιόω, ῶ, ſimul immuto; diverſum reddo; ex σὺν & ἀλλοιόω, V. Item, συναλοάω & συναλοιάω, contero, contundo, & confringo; ex σὺν & ἀλοάω, unde ἀλοιάω, V. Item, συναλοιφὴ, ἡ, commixtio; apud Theologos; item, apud Grammat. duarum vocalium in unam ſyllabam coaleſcentia; à συναλείφω, V. Item, συναλύω, ſimul vagor, & temerè expatior; ex σὺν & ἀλύω, V.

Συνάμα, pro συνάμα, adv. ſimul cum, unà: ab ἅμα, ſimul.

Συναμαρτάνω, ſimul erro, unà erro; ex σὺν & ἁμαρτάνω, V. Item, σύναμμα, τὸ, copula, vinculum; ex σὺν & ἅμμα, τὸ, V. Συνάμορος, exp. ἀμέτοχος, expers; ex σὺν & ἄμορος, idem cum ἄμμορος, id V.

Συνάμορος, vel συνάμωρος, ου, ὁ, ἡ, vaſtator, maleficus: vide συναμωρέω.

Συναμπέχω, occulto, cooperio, abſcondo: ex σὺν & ἀμπέχω, (pro ἀμφιέχω) f. ἀμφέξω; &c. V. Item, συναμπρεύω, unà traho, ut jumenta trahunt plauſtrum; in trahendo adjuvo; ex σὺν & ἀμπρεύω, V. Item, συναμύνω, unà opitulor, Euryp. ex σὺν & ἀμύνω, V.

Συναμφότερον, pro ἀμφότερον, utrumque. Th. ἄμφω, ambo vel ambæ.

Συνάμφω, ambo; q.d. ſimul ambo; Polyb. l. 1. ex σὺν & ἄμφω, V.

Συναμωρέω, lædo, vaſto. Alii malunt σιναμωρέω, legere; quod à σινάμωρος, ου, ὁ, ἡ, cui in fatis eſt nocere aliis: qui ad id natus eſt ut alios lædat: Scribitur & σινάμορος, à σίνω, lædo, & μόρος, fatum. Th. μείρω, divido.

Συναναβαίνω, unà aſcendo, f. βήσομαι. a. 2. συνανέβην, ης, η. a. 2. part. act. συναναβὰς, in f. g. συναναβᾶσα, ης, ἡ, & in pl. συναναβᾶσαι, quæ unà aſcenderant: ex σὺν, ἀνὰ & βαίνω, eo.

Συναναβᾶσι, dat. pl a. 2. part. act. συναναβᾶσα, ης, ἡ, a. 2. part. f. g. à συναναβαίνω, quod V.

Συναναβλαστάνω, unà germina protrudo; ex σὺν & ἀναβλαστάνω, V. Item, Συναναγινώσκω, ſimul lego; Plut. Unde verbale, συνανάγνωσις, lectio, vel unà, ſeu ſimul lectio: ex σὺν & ἀναγινώσκω, unde ἀνάγνωσις, &c. V. Συναναγκάζω, ſimul cogo, vel ſimul cogo, ex σὺν & ἀναγκάζω, V. Συναναγυμνόω, ſimul nudo; ex σὺν & ἀναγυμνόω, nudo; ex ἀνὰ & γυμνόω, V. Συναναδίδομαι, quaſi, unà diſtribuor, vel unà digeror, ex σὺν & ἀναδίδωμι, Item, συναναζέω, confervefacio; vel fervere facio; ex σὺν & ἀναζέω, referveo; item, fervefacio; ex ἀνὰ & ζέω, V.

Συναναιρέομαι, ſimul tollor. præſ. inf. συναναιρεῖσθαι; ex σὺν, ἀνὰ & αἱρέω, capio. f. ήσω. a. 2. εἷλον.

Συναναιρέω, ῶ, ſimul perimo, ſimul aufero. ex σὺν & ἀναιρέω, V.

Συνανάκειμαι, unà accumbo. imperf. συνανεκείμην, σο, το, in 3. pl. συνανέκειντο, præſ. part. συνανακείμενος, ἡ, ον, ex σὺν, ἀνὰ & κεῖμαι, jaceo. f. κείσομαι.

Συνανακεράω, & συνανακεράννυμι, unà permiſceo, commiſceo; ex σὺν & ἀνακεράννυμι, permiſceo, commiſceo temperando; attempero; ex ἀνὰ & κεράννυμι, V. Unde dicuntur etiam συνανακεράννυσθαι, quæ unum cinnum efficiunt; ſeu quæ coaleſcunt; & eodem quaſi temperamento uniuntur, &c. Greg. Item, συνανακόπτω, ſimul retundo; ex σὺν & ἀνακόπτω, V. Συνανακίρναμαι, unà permiſceo; ex σὺν & ἀνακιρναμαι, idem quod, & pro ἀνακεράννυμι, permiſceo; ex ἀνὰ & κιρνάω, idem quod & pro, κεράω ſeu κεράννυμι, &c. V. Συνανακυκλόω, ſimul revolvo; unde paſſ. apud Plat. in Polit. συνανακυκλουμένης εἰς τἀναντία τῆς γενέσεως; in contrarium generatione revolutâ; ex σὺν & ἀνακυκλόω, V. Item, συναναλίσκω, unà ſumptum facio; ex σὺν & ἀναλίσκω, V.

Συναναμίγνυμι, unà commiſceo. f. συναναμίξω. a. 1. συνανέμιξα. præſ. inf. paſſ. συναναμίγνυσθαι, cum dat. ex σὺν ἀνὰ & μίγνυμι, miſceo. f. μίξω. p. μέμιχα.

Συναναμίγνυμι, præced. propriè eſt, ſimul immmiſceo; unde verbale, συνανάμιξις, commiſtio: ex σὺν & ἀναμίγνυμι, V. Item, συναναμιμνήσκω, ſimul in memoriam revoco; ex σὺν & ἀναμιμνήσκω, V.

Συναναπαύομαι, unà refocillor. f. αύσομαι; ex σὺν, ἀνὰ & παύω, ceſſo. a. 2 ἔπαυον.

Συναναπείθω, ſimul ſuadeo, vel hortor; ex σὺν & ἀναπείθω, V. Item, συναναπλάττω, ſimul confingo; ex σὺν & ἀναπλάττω; refingo, denuo fingo, conformo: item Metaph. fingo; i.e. comminiſcor; ex ἀνὰ & Th. πλάσσω vel πλάττω, &c. V. Συναναπλέκω, ſimul implico; vel ſimul implico; ab ἀναπλέκω, implico, ex ἀνὰ & πλέκω, &c. V. Συναναπλήθω, ſimul impleo, compleo; Plut. ab ἀναπλήθω, repleo, expleo; ex ἀνὰ & πλήθω, V. Sic & συναναπληρόω, ſimul ſuppleo; ab ἀναπληρόω, V. Item συναναρπάζω, ſimul rapio corripio; trahendo ſcil. ſurſum; ab ἀναρπάζω, V. Item, συναναρρίπτω, unà ſurſum, & in ſublime jacio; ex σὺν & ἀναρρίπτω, V. Συνάναρχος, unà cum alio carens principio; coæternus; ſic Chriſtus à Theologis dicitur συνάναρχος patri; ex σὺν & ἄναρχος, V. Συναναπαίζω, ſimul dimico; ex σὺν, ἀνὰ & ἀσπίζω, V. Συναναστρέφω, unà revertor; unà refero pedem, ſeu retrocedo, ut in paſſ. συναναστρέφομαι, converſor cum aliquo; verſor, & congredior cum aliquo unde συναναστροφὴ, reverſio; item, converſatio, conſuetudo quotidiana, quæ alicui cum aliquo intercedit; ab ἀναστρέφω, V. Συνανατέλλω, unà orior; ab ἀνατέλλω, V. Συνανατήκω, ſimul liquo; ſimul liquefacio; ab ἀνατήκειν, V. Συνανατρίβω, ſimul contero; vel contritum permiſceo; item, συνανατρίβομαι, exp. verſor cum; ab ἀνατρίβω, ομαι, V. Συναναφέρω, ſimul ſubveho vel

vel eveho: ab ἀναφέρω, V. Συναναχορεύω, unà tripudio; unà ad cantum moveor: ab ἀναχορεύω, V. Συνανακχρέμπτομαι, unà exscreo: unà cum screatu egero; ab ἀναχρέμπτομαι, exscreo, screatu egero; quod ex ἀνὰ & χρέμπτομαι, V. Συναναχρώννυμι, q.d. concoloro; & in pass. συναναχρώννυμαι, q.d. concoloror; i.e. ex conjunctione cum alio, colorem accipio; Plut. Unde verbale, συνανάχρωσις, q.d. concoloratio; & Metaph. contagium, quale est corporum, quæ contactu aliquem colorem imbibunt; ab ἀναχρώννυμι, unde, ἀνάχρωσις, &c.V. Item, συνανείργω, unà inhibeo; ab ἀνείργω, V. Συνανέλκω, simul in altum traho; ab ἀνέλκω, V. Item, συνανέρχομαι, simul ascendo; ab ἀνέρχομαι; comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. σὺν, &c. V.

Συνανεστράφθω, a. 2. ind. pass. verbi συναναστρέφομαι, conversor cum aliquo, quod ex σὺν, ἀνὰ & στρέφω, verto. f. ψω.

Συνανηβάω, simul rejuvenesco; seu renovor, & revigesco: ex σὺν & ἀνηβάω, V. Item, συνανθέω, simul floreo, unà floreo; ex σὺν & ἀνθέω, V. Συνανθρωπεύω, & ομαι; item συνανθρωπίζω, cum hominibus conversor, & consuesco; Plut. Theologi quoque, quum Christi hominis, aut angelorum cum hominibus conversationem declarare volunt, hoc verbo utuntur; ex σὺν & ἀνθρωπεύω, ομαι, &c. V. Συνανιάομαι, ῶμαι, simul mœrore afficior, simul contristor; ex σὺν & ἀνιάω, V. Συνανίημι, simul solvo, simul resolvo: ex σὺν & ἀνίημι, V. Συνανίπτημι, simul in altum evolo; simul volo; ex σὺν & ἀνίπταμαι, V. Item, συνανίστημι, unà exurgere facio; item, neutral. unà exurgo, seu consurgo; ex σὺν & ἀνίστημι, V. Item, ζυναντίω, idem cum seq. ζυναντάω; obvius fio; incido in aliquem; item, pro, evenio, &c. V.

Συναντάω, ῶ, occurro, cum dat. f. ήσω. f. 1. part. act. συναντήσων, οντος. a. 1. ind. act. συνήντησα a. 1. part. συναντήσας, αντος· ex σὺν & ἀντάω, obvius fio. Th. ἀντὶ, contra.

Συνάντημα, ατος, τὸ, occursus, eventus, exitus: à præced.

Συνάντησις, εως, ἡ, occursus: ab eod.

Συναντιάζω, occurro; idem quod, & pro, συναντάω in prosa; id V. Ex σὺν & ἀντιάζω, idem quod ἀντιάω & ἀντάω, &c. V.

Συναντιλαμβάνω, vicissim juvo, opem fero, cum dat. a. 2. m. συναντιλαβόμενος, ου, ετο. a. 2. sub. m. συναντιλάβωμαι, ῃ, ηται; ex σὺν, ἀντὶ & λαμβάνω, capio. f. λήψομαι. a. 2. ἔλαβον.

Συνάντομαι, occurro, obviam eo, Poët. pro συναντάω, quod V.

Συναντώντων, gen. pl. part. præs. verbi συναντάω, quod V.

Συναντῶσιν, occurrerint, 3. pl. præs. sub. verbi ejusd.

Συνάξει, 3. sing. f. 1. act. verbi συνάγω; quod V.

Σύναξις, ἡ, collectio, congregatio, conventus; sic peculiariter dictus est, à quibusdam Theologis, conventus, qui fiebat ad celebrandam cœnam Domini; item, celebratio ipsius cœnæ; est verbale, à συνάγω, V.

Συνάορος, ου, ὁ, ἡ, conjunctus, socius, comes: παρὰ τὸ συναείρειν, τὸ συναίρειν in altum simul tollere, vel conjungere: ἀείρω. f. ἀερῶ. perf. m. ἤορα, & Ion. ἄορα, unde illa verbalia.

Συνάορος, præced. propriè de uxore dicitur & marito; unde, συναορέω, ῶ, comitor, sum comes; Pind. &c. V. Item, ζυνανύω, simul efficio, simul perago; ex σὺν & ἀνύω.

Συναπάγω, simul abripio. f. ξω. p. συναπῆχα. præs. part. m. συναπαγόμενος, ου, obsecundans, attemperans, a. 1. ind. pass. συναπήχθην, ης, η, simul abreptus fui. a. 1. part. pass. συναπαχθεὶς, έντος, unà abreptus: ex σὺν, ἀπὸ & ἄγω, duco.

Συναπαίρω, simul abeo, simul migro; ex σὺν & ἀπαίρω, V. Item, συναπαρτίζω, omnibus numeris expleo; ex σὺν & ἀπαρτίζω, V. Item, συναπαυγάζομαι, unà effulgeo; ex σὺν & ἀπαυγάζω, ομαι, V.

Συνάπας, αντος, simul omnis: ab ἅπας, universus. Them. πᾶς, omnis.

Συναπειλέω, ῶ, & συναπειλοῦμαι, simul minor; comminor; ex σὺν & ἀπειλέω, V.

Συναπέκρυψα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi συναποκρύπτω, occulto. Ex σὺν ἀπὸ & κρύπτω, abscondo. f. ψω. a. 2. ἔκρυβον.

Συναπιστέατο, Ion. pro συναφίσταντο, 3. plur. imperf. pass. verbi συναφίστημι; vide ἀφίστημι. Alii legendum censent συναπιστατο.

Συναπεργάζομαι, conficio, simul efficio; in re aliqua efficienda juvo: actioni subservio; ex σὺν & ἀπεργάζομαι, V. Συναπευθύνω, simul dirigo, simul rego, & guberno; ex σὺν & ἀπευθύνω, V. Item, συναπελαύνω, unà expello; ex σὺν & ἀπελαύνω, V. Συναπερείδω, simul impingo; simul infligo; vel simpl. impingo, infligo; ab ἀπερείδω, V. Συναπεχθάνομαι, simul inimicitias exerceo; Plut. ab ἀπεχθάνομαι, V. Συναποβάλλω, simul abjicio, vel simul amitto; ab ἀποβάλλω, V. Συναπογράφομαι, exp. mittor ad suffragia magistratûs gratiâ; ab ἀπογράφομαι, V. Συναπόδημος, qui simul peregrinatur; qui unà cum alio à populo, seu gente suâ abest; unde, συναποδημέω, ῶ, simul peregrinor; peregrinationis socius sum; ab ἀπόδημος, unde ἀποδημέω, &c. V. Συναποδρᾶναι, tanquam à συναποδρῆμι, unà aufugere; ab ἀποδράω, V. Item, συναποδύομαι, simul exuor, simul me exuo; ab ἀποδύω, ομαι, comp. ut præcedentia cum præp. σὺν, &c. Vide.

Συναποθνήσκω, unà morior, cum dat. a. 2. ind. act. συναπέθανον, ες, ε. a. 2. inf συναποθανεῖν· ex σὺν, ἀπὸ & θνήσκω, morior. f. 2. m. θανοῦμαι. perf. act. τέθνηκα.

Συναποκαθαίρω, simul purgo; ex σὺν & ἀποκαθαίρω, expurgo, repurgo; ex ἀπὸ & καθαίρω, &c. V. Item, συναπόκειμαι, simul repositus; seu reconditus sum; ex σὺν & ἀπόκειμαι, V. Συναποκλίνω, simul declino; ab ἀποκλίνω, V. Συναποκλύζω, simul abluo; ex σὺν & ἀποκλύζω, abluo, eluo; abstergo; ex ἀπὸ & κλύζω, V. Item, συναποκόπτω, simul abscindo; ex σὺν & ἀποκόπτω, V. Item, συναποκρίνομαι, simul respondeo; ab ἀποκρίνομαι, V.

Συναποκρύπτω, vide in συναπέκρυψα.

Συναπολάμπω, simul effulgeo; seu unà resplendeo; ex σὺν & ἀπολάμπω, V. Item, συναπολαύω, simul fruor, unà cum alio fruor; & interdum in malam partem, sicut & ἀπολαύω; unde apud Aristot. in Probl. συναπολαύει τῶν μερῶν, exp. partium vitia haurit, ex σὺν & ἀπολαύω, V. Item, συναπολείπω, simul derelinquo, simul destituo; ex σὺν & ἀπολείπω, V.

Συναπολέσῃς, 2. sing a. 1. sub. act. &

Συναπόλῃ, unà pereas: 2. sing. a. 2. sub. med. à

Συναπόλλυμι, unà perdo; συναπόλλυμαι, unà pereo. a. 2. m. συναπωλόμην, ου, ετο ex σὺν, ἀπὸ & ὄλλυμι, perdo. f. ὀλέσω. a. 2 m. ὠλόμην. præt. m. ὦλα, & Att. ὄλωλα.

Συναπολογέομαι, οῦμαι, simul defendo, seu patrocinor; ex σὺν & ἀπολογέομαι, V. Item, συναπομειόω, simul diminuo; ex σὺν & inusit. ἀπομειόω, (unde tamen verbale ἀπομείωσις, V.) ex ἀπὸ & μειόω, à Th. μείων, ονος, ὁ, ἡ, &c. V. Item, συναπομαραίνω, unà marcescere facio; unà vel simul contabefacio; ex σὺν & ἀπομαραίνω, tabefacio; languidum reddo; item, extinguo, perimo, ex ἀπὸ & μαραίνω, V. Item, συναπονεύω, simul innuo, simul nuto; Thuc. ex σὺν & ἀπονεύω, abnuo, respuo; item vergo, inclino; ex ἀπὸ & νεύω, &c. V. Item, συναποστάτης, ου, ὁ, qui simul desciscit; defectionis socius; à συναφίστημι, vel ex σὺν & ἀποστάτης, &c. V.

Συναποστέλλω, unà mitto, ablego. f. συναποστελῶ. p. συναπέσταλκα. a. 1. συναπέστειλα· ex σὺν, ἀπὸ & στέλλω, mitto.

Συναποτίλλω, simul avello; ex σὺν & ἀποτίλλω, V. Item, συνάπτομαι, colligor, connector; item, voce mediâ, pro contrahere, ut συνάψασθαι κῆδος, Thuc. contrahere affinitatem; sic συνάψασθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον; Luc. Unde, συναπτὸς, continuus, item, pro συνάπτων, colligans, connectens; unde, ζυναπτικὸς, colligatorius, colligandi vim habens; omnia, à seq συνάπτω, V.

Συνάπτω, agglutino. f. ψω. p. ζυνῆφα· ζυνάπτει ὥρα, tempus instat & urget. Them. ἅπτω, necto. f. ψω. p. ἧφα.

Συναπωθέω, unà expello, unà repello ex σὺν & ἀπωθέω, V.

Συνᾶραι, a. 1. inf. act. verbi ζυναίρω, confero. Them. αἴρω, tollo. f. ἀρῶ. p. ἦρκα. a. 1. ἦρα.

Συνάρχθαι, a. 1. inf. m. verbi ejusd. & Them.
Συναφήρχκται, Att. redupl. pro συνήρκται, 3. sing. perf. pass. à
Συναράσσω, collido, confligo. Th. ἀράσσω, pulso.
Συναρέσκω, unde συναρέσκει, imperson. complacitum est, ut συναρέσκει ταῦτα μοι, mihi quoque hæc placent, ex σὺν, & ἀρέσκω; V. Item Συναρήγω, simul auxilior; ex σὺν, & ἀρήγω; V. Item Σύναρθρος, articulo copulatus; unde συναρθρόω, ῶ; q. d. coarticulo, compingo; atque inde verbale, Συνάρθρωσις, compages ossium; Hippocr. ex σὺν, & ἄρθρον, τὸ; unde ἀρθρόω, &c. V. Συνάριθμος, & συνήριθμος, in Epigram. qui eodem numero continetur, & cum auger, unde συναριθμέω, connumero; ex σὺν, & ἀριθμὸς, unde ἀριθμέω, &c. V. Item Συνάριστος, compransor, qui simul prandet; Xen. unde συναριστάω, ῶ, simul prandeo; ex σὺν, & ἄριστον, τὸ, unde ἀριστάω, &c. vide.
Συναρμογὴ, apta compositio, concinnitas, est verbale à seq. συναρμόζω; V.
Συναρμάζω, adapto. Vide in συναρμόζειν.
Συναρμολογέω, -ῶ, congruenter coagmento, congruente proportione construo: f. ήσω, p. συνηρμολόγηκα· part. præs. pass. Συναρμολογούμενος, ὁμένη, εομένη, ομένη, congruenter coagmentatus, a: ex σὺν & ἁρμολογέω, ῶ, aptè concinno, compingo: & hoc ab ἁρμὸς, pro ἁρμὸς, ȣ, ὁ, compages: ab ἄρω, apto: f. ἄρω p. ἦρκα, perf. pass. ἦρμαι. Them. λέγω, dico.
Συνάρμοξεν, Dor. vel Ion. pro συνήρμοξεν, a. 1. ind. act. verbi Συναρμόζω, adapto: f. σω & ξω. Ex σὺν & ἁρμόζω, apto. Them. ἄρω, idem.
Συνάρμοσις, conjunctio: Item συναρμοσία, congruentia, convenientia: Item Συναρμοστὴς, coagmentator, concinnator: Item conciliator, moderator; unde Συναρμοστικὸς, coagmentativus, copulativus; omnia verbalia à Συναρμόζω, à præced. pro quo etiam ponitur, συναρμόττω; q. d. coapto, coagmento, concinno, aptè compono; ut Deus dicitur hominis corpus, συναρμόσαι; Item neutral. congruo, convenio, quadro; & apud Plat. in Timeo, συναρμόττειν; Cicero expon. copulantur, &c. V.
Συναρπάζω, unà abripio: f. άσω, p. συνήρπακα· plusq. p. συνηρπάκειν, εις, ει, a. 1. ind. act. συνήρπασα· a. 1. part. συναρπάσας, αντος, a. 1. pass. ind. συνηρπάσθην, ης, η· a. 1. part. pass. συναρπασθεὶς, έντος, abreptus. Them. ἁρπάζω, rapio: f. σω, & Dor. ξω.
Συναρπάσας, αντος; vide in præced.
Συναρτάω, ῶ; appendo, annecto, & in pass. συναρτάομαι, ῶμαι, appendor, annector, connector; ut συνήρτηται τῇ φλεβὶ, venæ connectitur; Aristot. Item adhæreo: Item sequor; Bud. ex Plut. Unde verbale συνάρτησις, connexio rerum, & colligatio, quum una ab altera dependet; Plut. ex σὺν, & ἀρτάω; V. Item Συναρτύω, apparo, instruo, adapto, vel simul apto, & paro, ex σὺν, & ἀρτύω; V. Item Συναρχαιρεσιάζω, in petitione adjuvo, candidato faveo; Plut. ex σὺν, & ἀρχαιρεσιάζω; V. Item Συνάρχω, unà impero, seu dominor; unà magistratu fungor; collega sum in magistratu: unde συναρχία, magistratuum collectio, seu collegium: Item σύναρχος, & συνάρχων, collega in magistratu; ex σὺν, & ἀρχὴ; unde ἄρχω, ἀρχὸς, & ἄρχων, &c. V. Item Συναράσσω, coagmento, compingo; ex σὺν & ἄρω; V. Item Συνεργὸς, auxiliator, ex σὺν, & ἀρωγὸς, &c. V. Item Συνασκέω, simul exerceo, vel simpl. exerceo, ex σὺν, & ἀσκέω; V. Item Συνασοφέω, simul decipi o ex σὺν & ἀσοφέω, sum ἄσοφος; id V.
Συνασπίζω, confertis clypeis pugno, testitudine factâ pugno: ab ἀσπίζω, clypeo protego. Th. ἀσπὶς, ίδος, ἡ, clypeus.
Συνασπισμὸς, ȣ, ὁ, mutua defensio, cùm milites mutua scuta & hastas obtendunt capiti: à præced.
Συνασπιστὴς, qui confertis clypeis unà pugnat, est verbale à præced. συνασπίζω; V. Item Συναστραγαλίζω, simul talis ludo; ex σὺν & ἀστραγαλίζω, à Th. ἀστράγαλος, &c. V. Item Συναστράπτω, pariter corrusco; ex σὺν & ἀστράπτω; V. Συνασχολέω, simul occupo, simul operam navo; Plut. ex σὺν, & ἀσχολέω, -ομαι, &c. V. Item Συνατμίζω, simul evaporo; ex σὺν & ἀτμίζω; V. Συναύγεια, corradiantia; ut Bud. interpr. apud Plut. Item Συναυγασμὸς, collucentia, collustratio; Plut. ex σὺν & αὐγὴ, ἡ, unde αὐγάζω, αὐγασμὸς, &c. V. Item Συναυδάω, ῶ; q. d. simul loquor, consentio, assentior: Item confiteor; ex σὺν & αὐδάω; V. Item Συναυλία, ἡ, cohabitatio; Item contubernium conjugale, conjugium; unde συναυλίζομαι, unà commoror, contubernalis sum; Item congregor, convenio; propriè convenio ad idem habitaculum; ex σὺν, & αὐλὴ, ἡ, unde αὐλίζομαι, &c. V. Sic & Σύναυλος, vel Atticè ξύναυλος, consonus; ut ξύναυλος βοὰ; apud Aristoph. unde συναυλία, vel ξυναυλία, ἡ, consonantia; i. e. tibiæ cantus, cum alio quopiam musico instrumento conjunctus; aut quum vel duo tibicines idem canunt, vel cithara, & tibia συμφωνῶσιν; Athen. l. 14. Sed transfertur & ad fletum & lamenta; ex σὺν & αὐλὸς, ὁ, unde αὐλέω, &c. V.
Συναυξάνω, simul augeo, facio crescere f. συναυξήσω, p. συνηύξηκα· præs. pass. συναυξάνομαι, unà cresco: præs. inf. pass. συναυξάνεσθαι. Ex σὺν & αὐξάνω, seu αὔξω, augeo: f. αὐξήσω. Them. ἀέξω, idem.
Συναυξηθῇ, 3. sing. a. 1. sub. pass. verbi præced.
Συναύξω, idem cum præced. συναυξάνω, uberiorem reddo, locupleto, &c. V.
Συναφὴ, ἡ, connexio, conjunctio; Item cohærentia; unde συνάφεια, idem, & utrumque peculiariter de conjunctione conjugali; unde ἡ κατὰ τὴν συναφὴν ἡδονὴ, voluptas in conjunctione conjugali; nam virum & uxorem, συναφθέντας κατὰ τὸν βίον, vocant: Item συναφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, conjunctus, contiguus; omnia verbalia, à συνάπτω; V. Item Συναφίημι, simul emitto, vel simpl. emitto; Plut. ex σὺν & ἀφίημι; V. Item Συναφίστημι, vel συναφίσταμαι, unà deficio, simul desciso; ex σὺν & ἀφίστημι; V. Item Συναφομοιόω, ῶ, unà assimulo; ex σὺν, & ἀφομοιόω; V. Item, Συναφορίζω, simul dirimo & discerno; Plut. ex σὺν & ἀφορίζω; V.
Συναχθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi συνάγω, congrego: f. άξω, p. συνῆχα. Them. ἄγω, duco.
Συναχθήσομαι, ῃ, εται, f. 1. ind. pass. verbi ejusd.
Συνάχθομαι, condolesco; in 3. pl. συνάχθονται, ab ἄχθομαι, gravor, ægrè fero: f. έσομαι vel ήσομαι. Them. ἄχθος, εος, τὸ, pondus, onus.
Σύναψις, conjunctio, connexio: Item cohærentia, verbale, à συνάπτω, f. ψω, colligo, conjungo, &c. V.
Συνάψομεν, 1. pl. f. 1. activ. verbi συνάπτω, connecto. Them. ἅπτω, necto: f. ψω.
Συνδαΐζω, simul occido; ex σὺν & δαΐζω; V. Item Συνδάκνω, commordeo; unde part. a. 2. συνδακὼν, corrodens; ex σὺν & δάκνω, f. δήξω, ut à δήκω, &c. V. Συνδακρύω, collachrymor, unà lachrymor; Plut. ex σὺν & δακρύω, V. Συνδανείζω, simul fœnero, seu mutuo accipio; Plut. ex σὺν & δανείζω; Item Συνδαπανάω, ῶ, unà consumo; ex σὺν & δαπανάω; V.
Συνδείπνησον, άτω, a. 1. imperat. act. verbi συνδειπνέω, concœno: quod à δειπνέω, cœno. Th. δεῖπνον, cœna.
Σύνδειπνον, concœnatio, convivium: Item συνδείπνιον, & ξυνδείπνιον, idem; unde σύνδειπνος, ȣ, ὁ, concœnator, conviva; omnia ex σὺν & δεῖπνον, τὸ, V. Item Συνδέομαι, simul precor, unà oro; ex σὺν & δέομαι, precor, &c. V. Item Σύνδεσις, colligatio; verbale à συνδέω; V.
Σύνδεσμος, ȣ, ὁ, nexus, vinculum: à συνδέω; q. v.
Συνδεσποτεία, ἡ, dominii societas, dominium duobus vel pluribus commune; ex σὺν & δεσποτεία; V. Item Σύνδετος, colligatus, unde συνδετικὸς, colligatorius, colligandi vim habens; verbalia, à συνδέω; V.
Συνδεόμενος, Ion. pro συνδεόμενος, ή, ὁν, qui vinctus est cum aliquo: à Συνδέω, unà vincio, f. ήσω, p. συνδέδεκα, perf. pass. συνδέδεμαι, perf. part. pass. συνδεδεμένος, unà vinctus: ex σὺν & δέω, ligo.
Σύνδηλος, simul cognitus; vel simpl. cognitus, manifestus; Plut. ex σὺν & δῆλος, ὁ; V. Item Συνδημαγωγέω, ῶ, unà concilio gratiam, vel ad conciliandam gratiam juvo; vide Bud. ex Plut. ex σὺν, & δημαγωγέω; V. Item Συνδιαβάλλω, in invidiam adduco; ex σὺν & διαβάλλω; V. Item Συνδιαβιβάζω, unà traduco; ex σὺν & διαβιβάζω; V. Item Συνδιαγινώσκω, simul assentior, vel simpl. assentior, ex σὺν & διαγινώσκω; V. Συνδιάγω, simul dego; ut συνδιάγω ὑμῖν, vobiscum dego, seu versor; ex σὺν & διάγω; V. Συνδιαιρέω, simul divido, simul distinguo; ex σὺν & διαιρέω; V. Item Συνδιαιτάομαι, ῶμαι, cohabito, contubernalis sum; unde συνδιαίτης, convictor, is cum quo vivimus;

vivimus; Item συνδιαίτησις, cohabitatio; eadem vivendi ratio, Plut. & συνδιαιτητὴς, contubernalis; omnia ex σὺν & διαιτάομαι, ῶμαι, &c. V. Item Συνδιαιωνίζω, unà sum externus, externitate cum alio seu aliis fruor; Greg ex σὺν & διαιωνίζω; V.

Συνδιακινδυνεύω, cum aliquo periculum subeo: ex σὺν, διὰ & κινδυνεύω, pericli tor. Th. κίνδυνος, periculum.

Συνδιακοσμέω, ῶ, simul ordino, simul compono; ex σὺν & διακοσμέω; V. Item Συνδιαλλάττω, concilio, reconcilio, à διαλλάττω; V. Συνδιαλύω, simul solvo; à διαλύω; V. Συνδιανέμω, simul divido, una distribuo; Plut. à διανέμω; V. Συνδιαπεραίνω, unà absolvo, à διαπεραίνω; V. Συνδιαπράττω, vel -σσω, unà conficio, seu efficio: Item unà administro, à διαπράσσω, vel -ττω, &c. V. Συνδιαπορέω, ῶ, unà dubito, una quæro, à διαπορέω; V. Συνδιασκέπτομαι, simul considero, & disquiro; à διασκέπτομαι, dispicio, considero mecum, perpendo: Item contemplor, perspicio, consulto, delibero; ex διὰ & σκέπτομαι; V. Συνδιαταλαιπωρέω, simul labores & ærumnas perfero, à διαταλαιπωρέω; V. Συνδιαστρέφω, simul distorqueo, vel etiam distorqueo; Plut. à διαστρέφω; V. Συνδιατίθημι, simul compono, vel simpl. compono, conjungo, concinno, à διατίθημι; V. Item Συνδιατρέπομαι, unà erubesco, & confundor; Plut. à διατρέπομαι, pass. à διατρέπω, comp. ut reliqua præcedentia cum præp. σὺν, &c. V.

Συνδιατρίβω, versor in, operam & studium pono: imperf. συνδιέτριβον, ες, ε. Ex σὺν, διὰ & τρίβω, tero, f. ψω, p. τέτριφα, perf. pass. τέτριμμαι.

Συνδιαφέρειν τινι, aliquem in re aliquâ tolerandâ juvare.

Συνδιαφέρω, cum alio perfero, aut sustineo, adjuvo in tolerando; ex σὺν & διαφέρω; V. Item Συνδιαφθείρω, simul vel unà corrumpo, ex σὺν & διαφθείρω, &c Vide.

Συνδιαχειρίζειν, contrucidare. Vide διαχειρίζω.

Συνδίδωμι, q. d. simul do, do unum in locum; unde pro congrego accipitur; ut & in pass. συνδίδοσθαι, pro congregari; Item pro ἐνδίδωμι, i. e. langueo; vel pro subsido, consido, ex σὺν & δίδωμι, &c. V.

Συνδιέτριβον, ες, ε, imperf. vel a. 2. act. verbi συνδιατρίβω; q. v.

Συνδιηθέω, simul percolo, simul per colum transmitto, ex σὺν & διηθέω; V. Item Συνδιημερεύω, unà diem totum, vel totos dies transigo, versor cum aliquo, seu utor consuetudine alicujus; unde verbale συνδιημέρευσις, consuetudo quotidiana, quæ est inter aliquos, conversatio; Plut. ex σὺν & διημερεύω, diem transigo; ex διὰ & ἡμερεύω, idem, &c. vide.

Συνδιῃτᾶτο, 3. sing. imperfect. m. verbi συνδιαιτάομαι, -ῶμαι, cohabito, contubernalis sum, quod à διαιτάομαι, vitam dego. Them. δίαιτα, ης, ἡ, vivendi mos.

Συνδικάζω, unà judico; unde verbale συνδικαστὴς, qui simul judicat, ex σὺν & δικάζω, unde δικαστὴς, &c. V. Item Συνδίκη, commune causæ patrocinium, lis, seu causa communis, quum scil. aliquis cum aliquo eandem causam sustinet; unde συνδικία, ἡ, causæ patrocinium: Item συνδικέω, ῶ, causam alterius defendo, patrocinor; ut συνδικεῖν δήμῳ, apud Plat. de leg. 11. Item συνδικεῖν dicuntur, defensores civitatum, qui ad causam publicam civitatis agendam vel defendendam eliguntur; omnia (ut & seq. σύνδικος, qui causam alicujus patrocinatur; V.) ex σὺν & δίκη, ἡ, &c. V.

Σύνδικος, ου, ὁ, ἡ, testis, comes, adjutor: propriè σύνδικοι vocantur plures patroni qui simul unam eandemque causam in judiciis defendunt. Them. δίκη, jus.

Συνδιορίζω, simul distinguo, & distermino; ex σὺν & διορίζω; V. Item Συνδισκεύω, colludo disco, ludo disco cum aliis, ex σὺν & δισκεύω; V. Item Συνδιώκω, simul persequor, ex σὺν & διώκω. V.

Συνδοκεῖν dicitur de quo inter multos convenit, quod communiter placet. Them. δοκέω, censeo.

Συνδοκιμάσοντας, acc. pl. f. 1. part. act. verbi συνδοκιμάζω, simul exploro; quod à δοκιμάζω, probo, exploro. Th. δοκέω, videor.

Συνδοξάζω, simul glorifico: f. άσω, p. συνδεδόξακα, a. 1. ind. pass. συνεδοξάσθην, ης, η, a. 1. sub. pass. συνδοξασθῶ, ῇς, ῇ, & in 1. pl. συνδοξασθῶμεν, a δοξάζω, opinor, sentio; hoc à δόξα, ης, ἡ, opinio. Them. δοκέω, videor.

Σύνδορπος, concœnator; (idem quod σύνδειπνος; V.) conviva; ex σὺν & δόρπον, τὸ; V.

Σύνδουλος, ου, ὁ, ἡ, conservus, a. Th. δοῦλος, servus.

Συνδραμόντων, gen. pl. a. 2. part. act. verbi συντρέχω, concurro. Th. τρέχω, curro, f. θρέξω, p. δεδράμηκα, a. 2. ἔδραμον, p. m. δέδρομα.

Συνδράω, expon. adjuvo, ex Euryp. ex σὺν & δράω. V.

Συνδρομάδες, αι, concurrentes: Epithetum insularum quæ & συμπληγάδες appellantur: vide præced.

Συνδρομὴ, ῆς ἡ, concursus; à συντρέχω, q. v. in συνδραμόντων.

Σύνδρομος, ου, ὁ, ἡ, Poët. pro συντρέχων, concurrens: vi. in συνδραμόντων.

Συνδυάζω, q. d. combino, copulo; & neut. quoque capitur, pro passivo in propria signif. seu Metaph. pro conjunctionis vinculo, copulor, conversor, consuetudinem; & commercium habeo; ut in Psal. 140. οὐ συνδυάσω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν; Item συνδυὰς, compar. Euryp. in Alcest. Sic & συνδυασμὸς, combinatio, copulatio, conjunctio, & dicitur etiam de conjugali conjunctione, & coitu; Athen. l. 7. Item συνδυαστικὸς, ad copulationem, & conjunctionem aptus: Item copulatione & conjunctione gaudens; verbalia à συνδυάζω, & omnia à seq. σύνδυο; V.

Σύνδυο, Poët. duo simul conjuncti, bini: ex σὺν & δύο, duo.

Συνέαξα, seu ξυνέαξα, confregi; Od. ξ. est a. 1. verbi συνάγω; unde in infin. συνεάξαι, confregisse, ibid. &c. V.

Συνεαρίζω, simul vernum tempus dego, vel simul veris amænitatem refero; ex σὺν & ἐαρίζω; V.

Συνέβαλον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi συμβάλλω, confero; q. v.

Συνέβη, & Dor. συνέβα, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi συμβαίνω, evenio. Th. βαίνω, eo: f. βήσομαι, a. 2. ἔβην.

Συνεβόσκετο, 3. sing. imperf. pass. verbi συμβόσκω, unà pasco; quod à βόσκω, pasco, f. βοσκήσω. Th. βόω, pasco, f. όσω & ώσω.

Συνεβούλευον, ες, ε, imperfect. verbi συμβουλεύω, consulto, hortor: quod à βουλεύω, idem Them. βουλὴ, consilium.

Συνεβουλεύσατο, & συνεβουλεύσαντο, 3. sing. & pl. a. 1. m. verbi ejusd.

Σύνεγγυς, propè, proximè; ut σύνεγγυς ἀλλήλων εἰσὶ, inter se proximæ sunt; apud Aristot. Polit. 2. Unde συνεγγύζω, appropinquo, coeo; ex σὺν & ἐγγὺς, unde ἐγγύζω, &c. V.

Συνέγειρον, alleva, a. 1. imperat. act. à Συνεγείρω, simul excito. Them. ἐγείρω, excito, f. ερῶ, a. 1. ἤγειρα, a. 1. pass. ἠγέρθην, ης, η.

Συνέδρα, expon. στάσις, statio, ex σὺν & ἕδρα, ἡ; V.

Συνεδρευόντων, gen. pl. part. præs. act. à Συνεδρεύω, consideo, futur. εύσω, ab ἕδρα, sedes. Them. ἕζομαι, sedeo, f. ἑδοῦμαι.

Συνεδρεία, consessus; unde συνεδρειάζω, concilium, vel consilium agito; vel sum in eodem conventiculo: Item συνεδρειάομαι, ῶμαι, consideo; à præced. συνεδρεύω; V.

Συνέδριον, ου, τὸ, consessus, scil. judicum: ab iisd.

Συνέδριον, præced. concilium, expon. & collegium; Item curia, & locus in quem conveniunt senatores, &c. à σύνεδρος, consessor, assessor: Item consiliarius; unde apud Soph. in Ajace, σύνεδρος κύκλος, expon. corona considentium principum, & in pl. σύνεδροι, exp. qui concilium celebrant; utrumque ex iisd. viz. ex σὺν & ἕδρα, ἡ; V.

Συνεέργω, Poët. pro συνέργω, quod pro συνείργω, simul includo, colligo, constringo. Th. εἴργω, includo.

Συνεζευγμένος, η, ον, conjunctus, a, um, perf. part. pass. verbi συζευγνύω, seu -υμι, conjungo, quod ex σὺν, & ζευγνύω, seu -υμι, jungo, f. ζεύξω.

Συνεζευγμένως, conjunctim, adv. præced. quod vide.

Συνέζευξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi συζευγνύω, conjungo; q. v.

Συνεζήτει, 3. sing. imperf. act. verbi συζητέω, discepto, q. v.

Συνεζωοποίησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi συζωοποιέω; q. v.

Συνῆκα, ας, ε, Att. pro συνῆκα, a. 1. ind. act. verbi συνίημι, intelligo, f. συνήσω. Ex σὺν & ἵημι, seu ἕω, mitto.

Συνεθέλω, simul volo: ex σὺν, & ἐθέλω; V.

Συνεθέμεθα, 1. pl. a. 2. ind. m. verbi συντίθημι, constituo, f. συνθήσω, p. συντέθεικα, a. 2. m. συνεθέμην, σο, το, pactus sum. Them. τίθημι, pono.

Συνέθεντο, componebant, 3. pl. a. 2. ind. m. verbi ejusd. & Them.

Συνέθευ, pacta es, Dor. pro συνέθεσο, -θεο,

vel -θῶ, 2. sing. aor. 2. ind. m. verbi συντίθημι, paciscor: a. 2. m. συνεθέμην. Th. τίθημι, pono.
Συνεθίζω, f. ίσω, vide in seq.
Συνεθισθῆς, 2. sing. a. 1. sub. pass. verbi συνεθίζω, consuefacio; quod ab ἐθίζω, idem. Them. ἔθος, εος, τὸ, mos, consuetudo.
Συνεθισμὸς, consuefactio, assuefactio, verbale a præced. συνεθίζω; V.
Συνειδέω, f. ήσω, sum conscius: ab εἰδέω, scio. Th. εἴδω, idem.
Συνείδησις, εως, ἡ, conscientia; in pl. συνειδήσεις, à præced.
Συνεῖδον, 1. sing. vel 3. pl. a. 2. ind. act. verbi συνείδω, perspicio, a. 2. inf. συνιδεῖν. a. 2. part. συνιδὼν, όντος, p. m. σύνοιδα, conscius mihi sum. Th. εἴδω, scio, video, f. εἴσομαι.
Συνειδυῖα, ας, ἡ, f. g. & in m. g. συνειδὼς, ότος, ὁ, conscius; contractè pro συνειδηκὼς, υῖα, ὸς, perf. part. act. verbi συνειδέω; q. v.
Συνείδω, vide in συνεῖδον.
Συνειδὼς, ότος, vide in συνειδυῖα.
Συνείκω, simul cedo, simul obsequor; ex σὺν & εἴκω; V.
Συνειλεγμένος, η, ον, Att. pro συλλελεγμένος, perf. part. pass. verbi συλλέγω, colligo; q. v.
Συνειλέω, convolvo, cogo, compello, includo: vide εἰλέω.
Συνείληφα, perf. Ind. act. Att. unde συνειληφὼς, υῖα, ὸς, perf. part. activ. verbi συλλαμβάνω, comprehendo: quod vide.
Συνειληφυῖα, & συνειληφὼς, vide in συνείληφα.
Συνείληχα, ας, ε, Att. pro συλλέληχα, ας, ε, perf. ind. act. verbi συλλαγχάνω, simul sortior. Th. λαγχάνω, sortior, a. 2. ἔλαχον, tanquam à λήχω, inusit. præt. m. λέλογχα.
Συνειλοχέναι, collegisse, perfect. infinit. Attice, &
Συνειλοχὼς, ότος, perf. part. Att. verbi συλλέγω, colligo. Th. λέγω, lego, f. ξω, p. λέλεχα, & Att. εἴλοχα.
Σύνειμι, sum cum alio, cum dat. imperf συνῆν, f. συνέσομαι, præs. inf. συνεῖναι, præs. part. συνὼν, όντος. Ex σὺν & εἰμὶ, sum.
Συνειπεῖν, alicui assentiri, alicui patrocinari. Th. εἴπω, dico.
Συνείπετο, 3. sing. imperf. m. verbi συνέπομαι, comitor. Th. ἕπω, sequor.
Συνείργω, concludo, cohibeo, coërceo, in custodia teneo: Item συνείργνυμι, simul includo, simul coërceo; Plut. ex σὺν & εἴργω, vel εἵργω, &c. V.
Συνειρμὸς, continuata series, cohærentia, continua deductio; est verbale à seq. συνείρω; V.
Συνείρω, connecto; perpetuâ oratione declamo; Item cohæreo. Them. εἴρω, necto.
Συνεὶς, conscius, a. 2. part. act verbi συνίημι, intelligo: q. v.
Συνεισάγω, simul introduco, mecum intromitto: Item confero, in commune confero; unde συνείσακτος, simul introductus, qui vel quæ unà cum alio introducitur: Item pro aliunde importato, & externo, peculiari autem significatione sic dicebatur socius sociave cœlibatûs; sive virgo contubernalem haberet virum, sive monachus fœminam; vide Bud. ex σὺν & εἰσάγω; V. Item Συνεισβαίνω, simul ingredior, ex σὺν & εἰσβαίνω; V. Sic & Συνεισβάλλω, simul aggredior, seu invado; ex σὺν, & εἰσβάλλω; vi. Item Συνείσειμι, unà subeo, simul ingredior; Plut. ex σὺν & εἴσειμι. V.
Συνεισελθεῖν, a. 2. inf. act. à
Συνεισέρχομαι, unà introëo, cum dativ. a. 2. ind. συνεισῆλθον, ες, ε. Ex σὺν, εἰς & ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, aor. 2. ἦλθον.
Συνεισεφόρησε, Att. Syn. pro συνεισεφόρησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi συνεισφορέω, simul induco; quod à φορέω, gesto. Th. φέρω. Alii volunt ab εἰσφέρω derivari, intus admitto. Th. φέρω, & φρημὶ, emitto, f. ήσω.
Συνεισῆλθε, 3. sing. a. 2. ind. act. Vide in συνεισέρχομαι.
Συνεισκρίνω, simul intromitto, vel ingredi facio, intromitto; ex σὺν & εἰσκρίνω; V. Item Συνεισπίπτω, simul irruo, irrumpo; Plut. ex σὺν & εἰσπίπτω; V. Συνεισποιέω, unà ascisco, unà adopto; Plut. ex σὺν, & εἰσποιέω; V. Συνεισπορεύομαι, unà ingredior, unà proficiscor in, ex σὺν, & εἰσπορεύομαι; V. Συνεισφέρω, simul infero: Item confero; unde verbale συνεισφορὰ, expon. collatio, collecta; ex σὺν, & εἰσφέρω, unde εἰσφορὰ, &c. V.
Συνεῖχε, continebat, 3. sing. imperf. act. verbi συνέχω, contineo. Th. ἔχω, habeo, imperf. εἶχον, f. σχήσω.
Συνείχετο, angebatur, 3. sing. imperf. pass. verbi συνέχω, constringo. Vide præced.
Συνεκάθισα, ας, ε, a. 1. ind. activ. verbi συγκαθίζω, unà colloco, & sedeo; quod vide.
Συνεκαίετο, coardebat, 3. sing. imperf pass. verbi συγκαίω, quod ex σὺν & καίω, uro: f. καύσω, a. 2. ἔκαον, a. 2. pass. ἐκάην.
Συνεκβάλλω, unà ejicio; ex σὺν & ἐκβάλλω; vi. Item Συνεκβιβάζω, simul educo; ex σὺν & ἐκβιβάζω; vi. Item Συνεκδέχομαι, unà excipio, seu recipio; ex σὺν & ἐκδέχομαι; V.
Συνέκδημος, ου, ὁ, ἡ, socius peregrinationis: ab ἔκδημος, absens à popularibus suis. Th. δῆμος, populus.
Συνεκδίδωμι, (de puella dictum) simul do nuptum, seu colloco; i. e. adjuvo ad collocandam puellam; ex σὺν & ἐκδίδωμι; vi. Item Συνεκδοχὴ, ῆς, ἡ, comprehensio, σύλληψις, conceptio, Synecdoche, figura Grammatica, quum pars pro toto nominatur, aut contra; ut homo Romanus, pro ipsis Romanis: Item auratum, pro auro; fit enim quum aut plus, aut minus quam dictum est, concipitur animo: Item synecdochica est constructio, ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν; Gaza lib. 4. Gram. unde συνεκδοχικὸς, synecdochen habens; unde adv. συνεκδοχικῶς, per synecdochen, συλληπτικῶς, quasi comprehensim, successivè, omnia à συνεκδέχομαι; vi. Item Συνεκδύομαι, unà exuo, simul depono; Plut. ex σὺν & ἐκδύομαι, pass. ab ἐκδύω, &c. V.
Συνεκέρασα, ας, ε, a. 1. ind. activ. verbi συγκεράννυμι, contempero: f. συγκεράσω, p. συγκεκέρακα. Th. κεράννυμι, misceo.
Συνεκθερμαίνω, concalefacio; Plut. ex σὺν & ἐκθερμαίνω; vi. Item Συνεκθηλύνω, una effœmino; ex σὺν & ἐκθηλύνω; V.
Συνεκίνησε, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi συγκινέω, ῶ, commoveo, f. ήσω, quod ex σὺν & κινέω, moveo.
Συνεκκαλέω, provoco, concito, pellicio; Plut. ex σὺν & ἐκκαλέω; V. Item Συνεκκεντέω, transfodio, confodio: ab ἐκκεντέω; V. Συνεκκλέπτω, simul furto aufero, Plut. ex σὺν & ἐκκλέπτω, furto eripio; furtim surripio; Item furtim & clam subduco; Il. e. ab ἐκ & κλέπτω; vi. Item Συνεκκλησιάζω, simul concioni inter sum, concionis commune jus habeo; sed expon. etiam ecclesiæ assentior, ejusdem sum ecclesiæ; ex σὺν, & ἐκκλησιάζω; V. Item Συνεκκομίζω; q. d. simul exporto, simul perfero, simul sustineo, ex σὺν, & ἐκκομίζω; V. Συνεκκρίνομαι, simul excernor, seu exhaurior; ex σὺν & ἐκκρίνομαι, passiv. ab act. ἐκκρίνω; V. Συνεκλάμπω, simul illustro, simul effulgeo; Plut. ex σὺν & ἐκλάμπω; V. Συνεκλεαίνω, simul tero, & comminuo; ex σὺν & ἐκλεαίνω, levigo, complano: Item contero, comminuo; ab ἐκ & λεαίνω; V. Item Συνεκλείπω, simul deficio; ex σὺν & ἐκλείπω. V.
Συνέκλεισε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi συγκλείω, concludo; q. v.
Συνεκλεκτὴ ἐκκλησία, dicitur unà electa ecclesia; sed expon. & ejusdem electionis consors; 1 Petri, c. ult. est à seq. συνέκλεκτος; V.
Συνέκλεκτος, ου, ὁ, ἡ, unà electus: ex σὺν & ἐκλέγω, eligo. Th. λέγω, lego, f. ξω.
Συνεκλύω, simul dissolvo; Plut. ex σὺν & ἐκλύω; vi. Item Συνεκπέμπω, unà emitto; ab ἐκπέμπω; vi. Συνεκπεράω, simul transeo, simul evado, trajicio; ab ἐκπεράω; vi. Συνεκπέπτω, ad consummationem concoquo; vel ad concoctionem perduco, ab ἐκπέπτω; vi. Συνεκπικραίνω, simul exacerbo; Plut. ab ἐκπικραίνω, vi. Συνεκπίνω, simul ebibo, ab ἐκπίνω; vi. Συνεκπίπτω, simul elabor, simul decido, & apud Aristot. de mundo, πέφυκε συνεκπίπτειν, expon. evenire comparatum est, ab ἐκπίπτω; vi. Συνεκπλέω, simul enavigo, simul solvo, ab ἐκπλέω, vi. Συνεκπληρόω, unà expleo, vel suppleo, compleo, ab ἐκπληρόω, vi. συνεκπνέω, simul exspiro, simul animam efflo; Euryp. ab ἐκπνέω; vi. Συνεκπολεμόω, unà hostem reddo; unà ad bellum contra aliquem suscipiendum incito, ab ἐκπολεμόω; vi. Συνεκπονέω, simul labores perfero, operam meam laboranti alteri adjungo, ab ἐκπονέω, vi. Συνεκροφέω, simul exorbeo, ab ἐκροφέω, exorbeo, quod ab ἐκ & ῥοφέω, vi. Συνεκταράσσω, vel -ττω; insuper conturbo; Plut. ab ἐκταράσσω, vi. Συνεκτελέω, ad consummationem confero, ab ἐκτελέω, vi. Item Συνεκτικὸς, cohibendi, i. e. continendi vim habens; ut αἴτια συνεκτικὰ, causæ cohibentes in se efficientiam naturalem: Item continens, & in statu suo conservans: Item

continens, i. e compactus, & συνεκτικὴ αἰτία, dicitur etiam causa continens, apud medicos, hoc est causa conjuncta cum morbo; ut grumus in meatu urinali, in vesica calculus, &c. Unde adv. συνεκτικῶς, summatim, comprehensim, à συνέχω, συνέχομαι, &c. V. Item Συνεκτίκτω, unà cum partu edo, vel ad partum confero, & conduco, ab ἐκτίκτω; vi. Συνεκλύω, συνεκτείνω, & συνεκπίνω, simul solvo, unà pendo, ab ἐκλύω, ἐκτίνω, & ἐκπίνω, quæ vide. Item Συνεκτρέφω, simul enutrio, & educo; unde apud Euryp. συνεκτραφεὶς ἐμοὶ, unà mecum nutritus, & educatus, ab ἐκτρέφω; V. Συνεκτρέχω, unà excurro, concurro, ad eos qui sunt extra; Plut. ab ἐκτρέχω; vi. Συνεκθλίβω, simul elido, ab ἐκθλίβω; vi. Item Συνέκτροφος, simul educatus, simul enutritus, à συνεκτρέφω, vel ab ἐκτροφὴ, ἡ, &c. V. Συνεκφέρειν, apud Plut. expon. unà educere, ab ἐκφέρω; vi. Συνεκφωτίζω, simul illustro, ab ἐκφωτίζω; vi. Συνεκφαίνω, unà patefacio, simul declaro; Plut. ab ἐκφαίνω, vi. Συνεκφώνησις, figura est Grammatica, quæ & συνίζησις, Eust. ab ἐκφώνησις, vi. Item Συνεκχυμοῦν, coeffundere, i. e. naturam effundentem, & vacationes molientem adjuvare; sed expon. etiam, succis salutaribus miscere, ab ἐκχυμόω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. σὺν, &c. V.

Συνέλαβεν, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi συλλαμβάνω, comprehendo; quod vide.

Συνελαβόμην, ου, ετο, a. 2. m. Vide. συνέλαβον.

Συνελάλουν, 1. sing. vel 3. pl. imperfect. activ. verbi συλλαλέω, ῶ, colloquor; quod vide.

Συνελαύνω, compello, is, fut. συνελάσω, a. 1. συνήλασα, compuli. Them. ἐλαύνω, agito.

Συνέλεξαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi συλλέγω; q. v.

Συνελευθερόω, unà in libertatem assero, ex σὺν, & ἐλευθερόω, vi. Item Συνέλευσις, conventus, concursus; Item συνελευστικὸς, qui facilè congreditur, qui ad coitionem, aut congressum facilis est, coitionis particeps; Plut. verbalia à συνέρχομαι, f. συνελεύσομαι, &c. Vide.

Συνεληλυθότας, acc. plur. præt. part. m. Att. verbi συνέρχομαι, convenio; quod vide.

Συνελήφθην, ης, η, conceptus fui; & in 3. pl. συνελήφθησαν, a. 1. ind. passiv. verbi συλλαμβάνω, comprehendo; quod vide.

Συνελθεῖν, a. 2. inf. act. &

Συνελθόντων, gen. pl. a. 2. part. act. verbi συνέρχομαι, q. v.

Συνελίσσω, vel -ττω, convolvo; undè verbale συνέλιξις, glomeratio, ex σὺν, & ἑλίσσω, vel -ττω, &c. V.

Συνελκύω, contraho: ex σὺν & ἑλκύω, f. ύσω, traho. Th. ἕλκω, idem.

Συνέλκω, idem quod præced. συνελκύω, & ex iisd. σὺν & ἕλκω, &c. V.

Συνελογίσαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi συλλογίζομαι, ratiocinor; q. v.

Συνελόντι, dat. sing. a. 2. part. activ. verbi συναιρέω, simul everto; contraho in unum. Them. αἱρέω, capio: f. ήσω, p. ᾕρηκα a. 2. εἷλον, aorist. 2. part. ἑλὼν, όντος.

Συνεμαχήσατε, 2. singular. aorist. prim. ind. activ. verbi συμμαχέω, pugnæ sum socius, sto à partibus alicujus: futur. ήσω. Themat. μάχομαι, pugno.

Συνεμβάλλω, simul injicio, ex σὺν, & ἐμβάλλω; vi.

Συνέμεν, aorist. secund. infinitiv. activ. Ionicè, Dor. & Æol. pro συνεῖναι, verbi συνίημι, percipio, intelligo; quod vide.

Συνεμπάσσω, simul inspergo, ex σὺν, & ἐμπάσσω, vide. Item Συνεμπίπτω, simul incido, incurro, ex σὺν, & ἐμπίπτω; vide, Συνέμπορος, comes, & socius itineris; ex σὺν & ἔμπορος; vi. Συνεμπρήθω, unà cum alio incendo & inflammo, ab ἐμπρήθω; vi. Συνέμπτωσις, apud Grammat. est quando plures longè differentes casus, seu ex eâdem, seu distinctis originibus, in eandem vocem coincidunt; ut ἴσθι, scito, & ἴσθι, sis, &c. ex σὺν, & ἔμπτωσις, vel verbale, à συνεμπίπτω; vi. Συνεμφαίνω, simul ostendo, simul significo: Item, simul refero, ex σὺν, & ἐμφαίνω; vi. Item Συνενδείκνυμι, seu -υμαι, conjunctam indicationem habeo, indicationi confero; q. d. simul indico, ex σὺν & ἐνδείκνυμι, --υμαι, &c. V. Συνενδίδωμι, unà cedo; unde verbale συνένδοσις, cessio, cum aliquid cedit; id est, non obnititur; Plut. ex σὺν, & ἐνδίδωμι; vi. Item Συνενδύω, simul induo, ex σὺν, & ἐνδύω; Vide.

Συνενείκαιεν, Ion. & Æol. 3. pl. a. 1. opt. act. verbi συμφέρω, confero. Vide ἐνείκαιεν.

Συνενείκεται, confertur, 3. singular. præs. ind. pass. ab ἐνείκω, Poët. pro ἐνέγκω, Them. φέρω, fero: f. οἴσω, aorist. 1. ἤνεγκα.

Συνενείκω, apud Poëtas idem quod συμφέρω, ut ἐνείκω, idem quod φέρω, &c. quæ vide. Item Συνεννοέομαι, mecum, seu apud me cogito; ex σὺν & ἐννοέω; vi. Item Συνενόω, aduno, seu coaduno, ex σὺν, & ἑνόω; vi. Item Συνέντασις, intentio quæ simul fit, ex σὺν, & ἔντασις; vi. Συνεξάγω, simul educo: Item expon. simul expello; ex σὺν, & ἐξάγω, V.

Συνεξαιθριάζω, sub dio unà pono; ex σὺν, & ἐξαιθριάζω; vi. Item Συνεξαιρέω, ῶ, unà diripio, sive populor, adjuvo in diripiendo; ex σὺν, & ἐξαιρέω; V.

Συνεξαμαρτάνω, εις, ει, unà erro, & in 3. pl. συνεξαμαρτάνουσι. Ex σὺν, ἐξ, & ἁμαρτάνω, pecco: f. ἁμαρτήσω, a. 2. ἥμαρτον.

Συνεξανίσταμαι, unà consurgo, unà exsurgo, ex σὺν, & ἐξανίσταμαι; vi. Item Συνεξανοίγω, simul aperio, ex σὺν, & ἐξανοίγω; aperio, ab ἐξ, & ἀνοίγω, ex ἀνὰ, & Th. οἴγω, idem, &c. vi. Item Συνεξανύτω, simul perficio, ex σὺν & insusit. ἐξανύτω, idem quod ἐξανύω; id vi. Συνεξαπατάω, simul decipio, ex σὺν, & ἐξαπατάω, V. Item, συνεξάπτω, simul accendo, vel simpl. accendo: ex σὺν & ἐξάπτω, V. Συνεξατονέω, simul deficio, simul imbecillus sum; Plut. ex σὺν & ἐξατονέω, inusit. ab ἐξ & ἀτονέω, V. Item, συνεξατμίζω, mecum exhalando aufero: ut Bud. exp. ex σὺν & ἐξατμίζω, quod exp. vulgò, exsorbeo, sed est tamen potius, vaporem elicio: & Bud. exp. exhalationem subduco: ab ἐξ & ἀτμίζω, à Th. ἀτμὸς, ὁ, &c. V. Συνεξαυαίνω, simul arefacio, simul exsicco: ex σὺν & ἐξαυαίνω, V. Item, συνεξελαύνω, simul abigo, simul expello: ex σὺν & ἐξελαύνω, V.

Συνεξεπρήξαντο, 3. pl. a. 1. m. à πρήσσω, Ion. pro πράττω, facio, f. ξω.

Συνεξέρχομαι, simul exeo: ex σὺν & ἐξέρχομαι, V.

Συνεξετάζονται, 3. pl. præs. ind. pass. à

Συνεξετάζω, exquiro: ex σὺν, ἐξ & ἐτάζω, examino. f. σω.

Συνεξευπορέω, simul copiam auxiliarem facio: ex σὺν & ἐξευπορέω, V. Item, συνεξευρίσκω, simul adinvenio; unà excogito: ex σὺν & ἐξευρίσκω, V. Item, συνεξισόω, coæquo: ex σὺν & ἐξισόω, V. Συνεξημεροῦμαι, simul mansuefio: ex σὺν & ἐξημερόω, vide.

Συνεξομοιοῦσθαι, præs. inf. pass. verbi συνεξομοιοῦμαι, assimilor, quod ex σὺν, ἐξ & ὁμοιόω, assimilo; hoc ab ὅμοιος, ου, similis. Th. ὁμὸς, idem.

Συνεξοπλίζομαι, simul armis instruor: ex σὺν & ἐξοπλίζω, V. Item, συνεξορθιάζω, unà erigo: ex σὺν & ἐξορθιάζω, erigo, arrigo: ab ἐξ & ὀρθιάζω, V.

Συνεξορμάω, unà erumpo: ex σὺν, ἐξ & ὁρμάω, irruo. Them. ὁρμὴ, impetus.

Συνεξορύττω, simul effodio: ex σὺν & ἐξορύττω, V. Item, συνεξερέω, simul emeio: ex σὺν & ἐξερέω, V. Item, συνεξοστρακίζω, unà in exilium pello, seu ablego: ex legibus auctoratus; exulare facio: ex σὺν & ἐξοστρακίζω, V.

Συνεξώκειλαν, pertraxit, devenit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi συνεξοκέλλω, pertraho: quod ex σὺν, ἐξ & ὀκέλλω, appello: f. λῶ. Th. κέλλω, f. σω, idem.

Συνεορτάζω, unà festum celebro; und συνεορταστὴς, qui festum unà celebrat: ex σὺν & ἑορτάζω, V.

Συνεοχμὸς, Att. pro συνοχμὸς, idem quod συνοχὴ, ῆς, ἡ, junctura, commissura: a συνέχω, contineo. Th. ἔχω, habeo.

Συνεπάγω, exp. colligo, constringo, adduco; & συνεπάγομαι, unà mecum duco: ex σὺν & ἐπάγω, V. Item, συνεπάδω, simul incanto, unà cum alio incanto; & τοῦτο συνεπάδω, exp. hoc simul accino: ex σὺν & ἐπάδω, vide.

Συνεπαθήσατε, 2. plur. aorist. prim. ind. activ. verbi συμπαθέω, condoleo; quod vide.

Συνεπαινέω, ῶ, collaudo; item, comprobo, astipulor, assentior; Plut. Unde apud

apud Herodot. ἐ συνεπαινέω, dissentio, vel dissuadeo; à seq. συνέπαινος, astipulator, vel astipulatrix; ut συνέπαινός εἰμι τῷδε, comprobo hoc, &c. V.

Συνέπαινος, ȣ, ὁ, ἡ, consentiens, comprobans: ex σὺν, ἐπὶ & αἶνος, laus.

Συνεπαίρω, una attollo; sed exp. & unà excito; ex σὺν & ἐπαίρω, V. Sic, συνεπαπολαύομαι, unà senium & fructum percipio: ex σὺν & ἐπαπολαύομαι V. Item, συνεπαιτιάομαι, ῶμαι, simul criminor; simul vel unà accuso: ex σὺν & ἐπαιτιάομαι, V. Item, συνεπανίστημι, unà insurgo; Herod. ex σὺν & ἐπανίστημι, V.

Συνέπαξα, Dor. pro συνέπηξα, quod vide in συνέπηξεν.

Συνεπαπερείδω, unà & simul impingo: ex σὺν & ἐπαπερείδω, firmiter figo, infligo, impingo, incumbo, &c. Ex ἐπὶ & ἀπερείδω, V.

Συνεπάψασθαι, Ion. pro συνεφάψασθαι, simul attingere & aggredi: a. 1. inf. m. verbi συνεφάπτομαι, quod ex σὺν, ἐπὶ & ἅπτομαι, tango.

Συνέπεια, contextus verborum; apud Gramm. est à συνεπεῖν, quod V.

Συνεπελαφρύνω, simul allevo; ex σὺν, ἐπὶ & ἐλαφρύνω, allevo. Th. ἐλαφρὸς, ȣ, levis, celer.

Συνεπεμφαίνω, adhuc in lucem edo; adhuc patefacio; Plut. ex σὺν & inusit. ἐπεμφαίνω, quod ex ἐπὶ & ἐμφαίνω, vide.

Συνέπεμψα, a. 1. ind. act. verbi συμπέμπω, unà mitto. Th. πέμπω, mitto. f. ψω. p. πέπεμφα.

Συνεπερείδω, simul infigo; ex σὺν & ἐπερείδω, V.

Συνεπέστησε, ης, η, a. 2. ind. act. verbi συνεφίστημι, una præficio; ex σὺν, ἐπὶ & ἵστημι, sto. f. στήσω.

Συνεπευθύνω, unà dirigo, unà rego, vel moderor, vel adjuvo in dirigendo; ex σὺν & ἐπευθύνω, V. Item, συνεπευφημέω, unà cum aliis faustâ acclamatione approbo: ex σὺν & ἐπευφημέω, V. Item, συνεπεύχομαι, simul vota facio, simul precor, Plut. ex σὺν & ἐπεύχομαι, precor, vota facio, &c. V.

Συνέπηξεν, condensavit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi συμπήγνυμι, compingo. Th. πηγνύω, seu πήγνυμι, idem. f. ξω. p. χα. præt. m. πέπηγα.

Συνεπηχέω, uno sonitu, seu unâ voce acclamo, vel accino; vel consonâ voce accino, & præeunti; quum scil. chorus τῷ ἐξάρχοντι, respondet universâ voce; sed exp. & admurmuro, applaudo: ex σὺν & ἐπηχέω, V. Item συνεπιβάλλω, competo; incurro eodem; & συνεπιβάλλομαι, unà aggredior; ex σὺν & ἐπιβάλλω, V. Συνεπιβλάπτομαι, unà lædor; ab ἐπιβλάπτω, V. Συνεπιβουλεύω, unà insidior; ab ἐπιβουλεύω, V. Συνεπιγράφω, simul inscribo; i. e. simul authorem esse dico; & apud Plut. in Polit. præc. συνεπιγράφουσιν, exp. consortem laudis faciunt, laudem impertiunt; unde συνεπιγραφεὺς, qui unà fungitur munere describendi tributum; ab ἐπιγράφω; unde ἐπιγραφεὺς, &c. V. Συνεπιθρηνέω, ῶ, q. d. allamentor, seu collamentor; ab ἐπιθρηνέω, idem quod, ex ἐπὶ & θρηνέω, V. Συνεπιθυμέω, ῶ, unà cupio; unde συνεπιθυμητὴς, corrivalis; ab ἐπιθυμέω, unde ἐπιθυμητὴς, V. Item, συνεπικλάω, ῶ, confringo; ab ἐπικλάω, frango, flecto; item reflecto; ex ἐπὶ, & Th. κλάω, V. Συνεπικοσμέω, ῶ, unà orno; ad ornatum addendum juvo; ab ἐπικοσμέω; ornatum addo, cohonesto; ex ἐπὶ & κοσμέω, V. Συνεπικουρέω, ῶ, unà succurro, unà opitulor; ab ἐπικουρέω, V. Συνεπικουφίζω, unà cum aliquo sublevo, ad sublevandum adjuvo; ab ἐπικουφίζω, V. Συνεπικραδαίνω, unà concutio, simul quatio: ab ἐπικραδαίνω, evibro, quatio: ab ἐπὶ & κραδαίνω, V. Συνεπικροτέω, simul applaudo, ab ἐπικροτέω, V. Συνεπικρύπτω, simul occulto: ab ἐπικρύπτω, V. Συνεπικύπτω, simul incumbo: ab ἐπικύπτω, V. Συνεπικυρόω, simul comprobo, unà approbo; ab ἐπικυρόω, comprobo, approbo; ab ἐπὶ & κυρόω, ῶ, V. Item, συνεπιλαμβάνω, ομαι, q. d. unà prehendo, simul capesso; adjuvo, opitulor; simul aggredior, ab ἐπιλαμβάνω, comp. ut reliqua antecedentia cum præp. σὺν, &c. V.

Συνεπιμαρτυρέω, ῶ, testimonium insuper præbeo, astipulor, fut. ήσω. p. συνεπιμεμαρτύρηκα: quod ex σὺν, ἐπὶ & μαρτυρέω, testor. Th. μάρτυρ, υρος, ὁ, ἡ, testis.

Συνεπιμειδιάω, simul rideo, simul lætor; Plut. ex σὺν & ἐπιμειδιάω, V. Item, συνεπιμελοῦμαι, simul curam gero; unà cum aliis curo; ab ἐπιμελέομαι, οῦμαι, V. Συνεπιμετρέω, unà vel simul ad mensuram addo, vel simpl. addo ad mensuram; ab ἐπιμετρέω, V. Item, συνεπινεύω, annuo, assentior; ab ἐπινεύω, comp. ut præced. cum præp. σὺν, &c. Vide.

Συνεπίομεν, 1. pl. a. 2. ind. act. verbi συμπίνω, bibo cum aliquo, cum dat. f. συμπώσω. p. συμπέπωκα. a. 2. ind. act. συνέπιον, ες, ε. Th. πίνω, bibo.

Συνεπιορκέω, simul pejero; Plut. ex σὺν & ἐπιορκέω, V. Item, συνεπιπονέω, simul laboro, simul illaboro: ex σὺν & ἐπιπονέω, V. Συνεπιρρώννυμι, confirmo, corroboro; Plut. ex σὺν & ἐπιρρώννυμι, V. Item, συνεπισκέπτομαι, unà inspicio; seu unà lustro, & recenseo; in quâ signif. sumitur passivè, συνεπισκέπησαν, Num. c. 1. Item, unà considero, & despicio; ex σὺν & ἐπισκέπτομαι, V. Item, συνεπισκοτέω, tenebras offundo simul; ex σὺν & ἐπισκοτέω, V. Συνεπισπάω, άομαι, unà attraho, vel simpl. attraho, allicio, ex σὺν & ἐπισπάω, V. Συνεπισπεύδω, unà accelero: ex σὺν & ἐπισπεύδω, V.

Συνεπισπόμενος, simul sequens. Vide in σπέω, sequere.

Συνεπίσταμαι, sum conscius, unà vel simul scio; ut apud Luc. συνεπίσταμαί σοι πονηρὰ δρῶσαν; ex σὺν & ἐπίσταμαι, V. Item, συνεπιστένω, congemisco, condoleo, ab ἐπιστένω, ingemo, seu ingemisco ob; ab ἐπὶ & στένω, &c. V.

Συνεπιστρέφω, unà converto; vel unà convertor, & revertor; ab ἐπιστρέφω, V. Συνεπισυνάπτω, insuper adnecto, insuper conjungo: ab ἐπισυνάπτω, V. Συνεπισχύω, viribus meis aliquem adjuvo, auxilior, exp. etiam confirmo, suppetias fero: ab ἐπισχύω, V. Συνεπιτείνω, unà intendo, vel intendo, adaugeo: & neutral. simul intendor, unà augeor: ab ἐπιτείνω, V. Συνεπιτελέω, ad consummationem confero: ab ἐπιτελέω, V. Συνεπιτέλλω, unà orior: ab ἐπιτέλλω, V. Συνεπιτίθημι, simul impono: ab ἐπιτίθημι, V. Συνεπιτυφόω, simul accendo; Plut. ab ἐπιτυφῶ, V. Συνεπιφαίνομαι, simul appareo, vel exorior: ab ἐπιφαίνω, ομαι, V. Συνεπιφέρω, simul fero: ab ἐπιφέρω, V. Συνεπιφθέγγομαι, accino, concino, consono; Plut. ab ἐπιφθέγγομαι, V. Item, συνεπιψηφίζω, unà cum aliis suffragio meo confirmo: ab ἐπιψηφίζω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. σὺν, &c. V.

Συνέπνιγον, imperf. act. verbi συμπνίγω, suffoco: f. ξω. p. συμπέπνιχα. a. 1. συνέπνιξα. Them. πνίγω, idem.

Συνέπνιξαν, 3. plur. a. 1. ind. act. verbi ejusd. & Th.

Συνεπόδισα, ας, ε, a. 1. ind. act. à συμποδίζω, quod adeas.

Συνεποκέλλω, simul ad littus appello; Plut. ex σὺν & ἐποκέλλω, contrà impello; ut quum navem scopulis impingimus, &c. Vide.

Συνέπομαι, consequor, comitor, cum dat. imperf. m. συνεπόμην, ȣ, ετο, quod ex σὺν & ἕπω, sequor.

Συνεποπτεύω, simul inspicio; ex σὺν & ἐποπτεύω, V. Item, συνεπούλωσις, cicatricis inductio; vel quum vulneris cicatrix contrahitur: ex σὺν & ἐπούλωσις, V. Item, συνεπουρίζω, unà impello, ventum secundum immittens; sed dicitur & ipse ventus συνεπουρίζειν, quum comitatur euntes, & spirat secundus; ex σὺν & ἐπουρίζω, vide.

Συνεπτώκει, inciderat, Ion. pro συνεπεπτώκει, 3. sing. plusq. perf. act. verbi συμπίπτω, incido. Th. πίπτω, quod vide.

Συνερανίζω, unà colligo, vel simpl. colligo, cogo, congero; item, confero, contribuo; opitulor ad aliquid conficiendum; sed exp. & mutua convivia agito: ex σὺν & ἐρανίζω, f. ίσω, &c. V. Item, συνεράω, ῶ, simul amo, aut in amore juvo: ex σὺν & ἐράω, V. Item, συνεργάζομαι, conficio, subigo; & apud Thuc. ȣ συνεργασμένοι λίθοι exp. lapides non coagmentati; vel non politi; ex σὺν & ἐργάζομαι, V. Item συνεργάτης, exp. operis socius, adjutor; à seq. συνεργέω, V.

Συνεργέω, ῶ, unà operor, adjuvo: imperf. συνήργεον, ȣν, εες, εις, εε, ει. f. ήσω. p. συνήργηκα. Them ἔργον, ȣ, τὸ, opus.

Συνεργήσεις, 2. sing. f. 1. act. verbi συνεργέω, quod V.

Συνεργὸς, ȣ, ὁ, ἡ, adjutor, administer, collega: ab eod. Th.

Συνέργος, idem quod & pro, συνείργω, quod vide. Item συνέρδω, simul facio, simul operam do; item simul adjuvo, ex σὺν & ἔρδω, V. Συνερέσσω, simul remigo: ex σὺν & ἐρέσσω, V. Συνερείδω, defigo; item impingo, incumbo, impressionem facio, Bud. ex Polyb. in pass. συνερείδομαι, infigor; ut apud Euryp. χεῖρας δεσμοῖς συνερειδόντες, infixi manus vinculis; i. e. habentes manus infixas: unde συνερειστικὸς, suo nisu se continens; Plut. ex σὺν & ἐρείδω, ομαι, V.

Συνερέω, ῶ, patrocinabor, defendam; ex Demosth. ex σὺν & ἐρέω, vide.

Συνέριθος, ου, ὁ, ἡ, administra; propriè, qui vel quæ lanificium exercet: ex σὺν & ἔριθος, quod fit ab ἔριον, ου, τὸ, lana.

Συνερείπω, everto; & in pass. συνερείπομαι, evertor: ex σὺν & ἐρείπω, V. Item, σύνερξις, copulatio; Plat. in Tim. de copulatione viri & uxoris, in nuptiis; est verbale, à συνέργω, pro συνείργω, V. Item, συνέρομαι, interrogo; ex σὺν & ἔρομαι, V.

Συνέρχομαι, convenio, unà venio, consuesco: imperf. συνηρχόμην, ου, ετο. f. συνελεύσομαι. a. 2. συνῆλθον, ες, ε. a. 2. inf. act. per Sync. συνελθεῖν, consuescere: a. 2. part. συνελθὼν, οῦσα, όν. p. m. Att. συνελήλυθα, ας, ε, conveni: perf. part. m. συνεληλυθὼς, ότος. plusq. p. ind. m. συνεληλύθειν, εις, ει. Th. ἔρχομαι, venio.

Συνερωτάω, ῶ, q.d. simul interrogo; ex σὺν & ἐρωτάω, V.

Σύνες, intellige, & in pl. σύνετε, a. 2. imperat. act. verbi συνίημι, intelligo. Them. ἵημι, seu ἕω, mitto. a. 2. ἧν.

Συνέσει, dat. sing. à σύνεσις, εως, ἡ, intelligentia, acc. σύνεσιν, verbi συνίημι, intelligo, quod V.

Συνεσθίω, vescor cum aliquo: imperf. συνήσθιον, ες, ε. quod ab ἐσθίω, ίσω, idem quod ἔδω, edo, comedo.

Σύνεσις, εως, ἡ, intelligentia: à συνίημι, intelligo, quod V.

Συνεσκευασμένως, collectim, confertim, simul; est adv. ex σὺν & ἐσκευασμένος, V.

Συνεσπάραξαν, 3. pl. a. 1. ind. act. à συσπαράσσω, vel ττω, discerpo: f. ξω. p. συνεσπάραχα. Them. σπαράσσω, lacero.

Συνεσταλμένος, contractus: perf. part. pass. à συστέλλω, contraho, quod vide.

Συνεσταλμένως, correptè, correptâ syllabâ; Athen. l. 9. adv. à præced. συνεσταλμένος, V.

Συνέστασαν, constituti erant, Poët. pro συνέστησαν, 3. pl. a. 2. act. à συνίστημι, quod vide.

Συνεσταυρώθην, ης, η, simul crucifixus sum: a. 1. ind. pass. &

Συνεσταυρωμένος, ου, perf. part. pass. verbi συσταυρόω, unà crucifigo: f. ώσω. p. συνεσταύρωκα. Th. σταυρὸς, οῦ, ὁ, crux, seu palus erectus.

Συνέστειλαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi συστέλλω, compono ad sepulturam; subtraho: f. συστελῶ. p. συνέσταλκα. a. 1. συνέστειλα. Th. στέλλω, contraho.

Συνεστῶσα μάχη, prælium quod adhuc committitur. perf. part. act. f. g. per Epenth. τοῦ ε, pro συνεστῶσα, quod per Crasin dicitur pro συνεστακῶσα, verbi συνίστημι. Sic συνεστῶτες λιμῷ, qui in fame sunt constituti; fame enecti. perf. part. m. g. ab eod. verbo.

Συνέστη, 3. sing. a. 1. ind. act. &

Συνέστηκε, 3. pers. ind. act. verbi συνίστημι, constituo, quod V.

Συνεστήκεε, Ion. pro συνεστήκει, perstitit, duravit, 3. sing. plusq. p. act. verbi συνίστημι, quod V.

Συνεστηκυῖαι, firmæ, nom. pl. perf. part. f. g. verbi ejusd.

Συνεστήσατε, 2. pl. a. 1. ind. act. verbi συνίστημι, constituo: f. συστήσω. p. συνέστακα. perf. part. συνεστακὼς, & per Crasin συνεστὼς, ῶτος. Th. ἵστημι, statuo.

Συνεστιάω, ῶ, unà excipio convivio seu epulo; & συνεστιάομαι, unà epulor; ex σὺν & ἑστιάω, V.

Συνεστίη, ἡ, convivium. Them. ἑστία, focus.

Συνέστιος, domesticus, contubernalis; ex σὺν & ἑστία, V.

Συνεστῶτας, acc. pl. perf. part. act. verbi συνίστημι, quod V.

Συνεταιρίζομαι, sodalitatem ineo cum aliquo; Bud. ex σὺν & ἑταῖρος, unde ἑταιρεία, ἡ, &c. V.

Συνέσχον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi συνέχω, constringo. Th. ἔχω, habeo. f. ἕξω & σχήσω. a. 2. ἔσχον.

Συνέταξα, ας, ε, præcepi, a. 1. ind. act. verbi συντάσσω, constituo: f. ξω. Them. τάσσω, vel ττω, ordino. præt. τέταχα.

Συνετάφημεν, 1. pl. a. 2. ind. pass. verbi συνθάπτω, unà sepelio. Them. θάπτω, sepelio. f. ψω. p. τέθαφα. a. 2. ἔταφον.

Σύνετε, intelligite, a. 2. imperf. à συνίημι, intelligo.

Συνετέθειντο, constituerant, 3. pl. plusq. p. pass. verbi συντίθημι, constituo, quod vide.

Συνετέλεσα, ας, ε, finii, a. 1. ind. act. à συντελέω, quod V.

Συνετήρει, 3. sing. imperf. act. verbi συντηρέω, observo: quod V.

Συνετὴς, οῦ, ὁ, intelligens; idem quod συνετὸς, & ab eod. id V.

Συνετίζω, intelligentem reddo: quod à συνετὸς, & hoc à συνίημι, intelligo, quod ab ἵημι, mitto. Them. ἕω, idem.

Συνετιῶ, f. 1. Att. pro ίσω, præced. verbi.

Σύνετο, intellexit, 3 sing. a. 2. ind. m. verbi συνίημι. Th. ἵημι, mitto. f. ἥσω. a. 2. m. ἕμην, ἕσο, ἕτο.

Συνετὸς, οῦ, prudens, intelligens. dat. pl. συνετοῖς à συνίημι, intelligo. Th. ἵημι, mitto.

Συνετῶς, intelligenter, prudenter; est adv. à præced. συνετὸς, V.

Συνετρίβη, 3. sing. a. 2. ind. pass. verbi συντρίβω, contero. Th. τρίβω, tero. f. ψω. p. φα. a. 2. ἔτριβον.

Συνεύαδον, complacuerunt, 3. pl. imperf. vel a. 2. Pleonasmo Æol. pro ἔαδον, & hoc pro ἧδον, quod & detracto augmento dicitur ἅδον, ες, ε, ab ἅδω, placeo. Vel ut alii volunt ab ἀνδάνω, p. m. ἧδα & ἕαδα, Att.

Συνευδαιμονέω, simul beatus sum; ex σὺν & εὐδαιμονέω, V.

Συνευδοκέω, consentio, applaudo, cum dat. f. ήσω. p. συνευδόκηκα. Ex σὺν, εὖ & δοκέω, videor.

Συνεύδω, unà dormio, condormio, unà cubo; Euryp. ex σὺν & εὕδω, V.

Συνευνάσθεν, Bœot. pro συνευνάσθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi συνευνάζω, consopio, cum aliquo sopio. συνευνάζεσθαι, verò concumbere, cubare cum aliquo: quod ab εὐνάζω, sopio. Th. εὐνὴ, ῆς, ἡ, cubile.

Συνευνάω, unà sopio, idem quod præced. συνευνάζω, V. Item, συνευνήτης, & συνεύνιος, idem quod seq. σύνευνος, qui eodem cubili, seu lecto utitur, &c. V.

Σύνευνος, ου, ὁ, ἡ, Poët. maritus, vel uxor: quod alter cum altero in eodem lecto cubet. Ex σὺν & εὐνὴ, ῆς, ἡ, lectus.

Συνευπορέω, ῶ, unà comparo, operam suppedito: ex σὺν, εὖ & πείρω, transadigo.

Συνευρίσκω, unà invenio; ex σὺν & εὑρίσκω, V. Item, συνευσχημονέω, unà honestè me gero, unà honestè me conformo: ex σὺν & εὐσχημονέω, V. Συνευφραίνομαι, q. d. collætor, congaudeo; Pol. ex σὺν & εὐφραίνω, ομαι, &c. Vide. Item, συνεύχομαι, unà cum alio precor, simul vota facio; item, bene precor alicui, exitum felicem opto; Plut. ex σὺν & εὔχομαι, V.

Συνευωχέομαι, οῦμαι, unà epulor, cum dat. quod ex σὺν & εὐωχέω, convivio excipio. Th. εὐωχία, ας, ἡ, convivium, epulum: q. ab εὖ & ἔχειν, benè habere, lætum esse.

Συνεφάπτομαι, simul capesso, simul suscipio, & aggredior; sed exp. etiam, adjuvo; ex σὺν & ἐφάπτομαι, V. Item, συνεφέλκω, ομαι, simul attraho; ex σὺν & ἐφέλκω, V.

Συνέφηβος, qui unà pubescit; pubertatis, & adolescentiæ socius; æqualis, unde, συνεφηβεύω, unà pubesco, seu adolesco: ex σὺν & ἔφηβος, vide.

Συνεφίστημι, unà præficio, a. 2. ind. act. συνεπέστην. perf. part. act. συνεφεστὼς, ῶσα, ὸς, unà præfectus. præs. pass. συνεφίσταμαι, unà insurgo: quod ex σὺν, ἐπὶ & ἵστημι, sto, statuo. f. στήσω.

Συνεφώνησας, pactus es, 2. sing. a. 1. ind. act. verbi συμφωνέω, consentio. f. ήσω. perf. συμπεφώνηκα. Th. φωνὴ, vox.

Συνέχεια, ἡ, continuitas, perpetuitas, assiduitas; item, crebritas, densitas; à seq. συνεχὴς, V.

Συνέχεον, εες, εε, imperf. vel a. 2. verbi συγχέω, confundo, concito: f. συγχεύσω. a. 1. συνέχεα. Them. χέω, fundo.

Συνεχέως, Ion. pro συνεχῶς, assiduè, frequen-

frequenter: quod à συνέχω, quod vide.

Συνεχὴς, έ☉, ὁ, ἡ, continuus, conjunctus: ab eod. verbo.

Συνεχίζω, continuo, conjungo; à præced. συνεχὴς, V. Item, συνεχθαίρω, & συνεχθραίνω, simul odio prosequor; ex Plut. & Epigr. ex σὺν & ἐχθαίρω, vel ἐχθραίνω, quæ vide.

Συνέχουσα, ης, ἡ, præs. part. act. f. g. verbi συνέχω, quod V.

Συνέχω, constringo, unà teneo. f. συνέξω. p. συνέσχηκα. a. 2. συνέσχον, ες, ε, compressi. præs. pass. συνέχομαι, constringor. imperf. pass. συνειχόμην, ου, ετο, angebar; numine afflabar. Them. ἔχω, habeo.

Συνεχῶς, adv. continenter: à Συνέχω, quod vide. Hinc & συνοχὴ, coarctatio.

Συνεψήφισα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi Συμψηφίζω, computo: f. ίσω p. συνεψήφικα. Them. ψῆφ☉, ου, ἡ, calculus.

Συνεψία, Hesychio est; συνομηλικεία, συμπλεκτρία; unde συνεψιάζω, simul ludo, colludo, ex σὺν & ἑψία, ἡ, V. Item, συνέψω, simul coquo; ex σὺν & ἕψω, &c. V. Item, συνεβολία, occursus; item, casus vel successus; sed ν, est Pleonasticum, nam est pro συμβολία, id V.

Συνηγάγετε, 2. pl. a. 2. ind. act. verbi συνάγω, congrego. f. ξω. a. 2. συνῆγον, & Att. συνήγαγον, ες, ε. Th. ἄγω.

Συνῆγε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ejusd. & Th.

Συνήγειρε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi συνεγείρω, unà excito: f. συνεγερῶ. a. 1. pass. συνηγέρθην, ης, η. Th. ἐγείρω, excito. a. 1. ἤγειρα, ας, ε.

Συνηγέρθητε. 2 pl. a. 1. ind. pass. verbi ejusd. & Th.

Συνηγμέν☉, η, ον, congregatus, perf. part. pass. gen. pl. συνηγμένων, verbi συνάγω, congrego, quod V.

Συνηγόρει, 3. sing. imperf. act. à Συνηγορέω, patrocinor; quod ab ἀγορέω, seu ἀγορεύω, loquor, dico. Th. ἀγορὰ, ᾶς, ἡ, forum.

Συνηγορία, ας, ἡ, patrocinium: ab eod. verbo & Th.

Συνηγορεῦμεν, 1. pl. imperf. act. verbi συναγορεύω, assentior: ab eodem Them.

Συνήγορ☉, advocatus, patronus; ita dictus, quòd veluti loquatur, cum eo, cujus causam defendit, & tuetur; sed fuit, & magistratus quidam; cujus meminit, Arist. & Harp. Unde, συνηγορικὸς, pertinens ad συνηγορίαν seu causæ defensionem; & τὸ συνηγορικὸν, dicebatur patrocinii merces, viz. drachma, Aristoph. in Vesp. ab iisd. cum præced. V.

Συνηδέατο, cognovit, 3. sing. perf. pass. verbi συνειδέω, f. ήσω. perf. pass. συνείδημαι, σαι, ται, & Att. συνῄδηται, & Ion. dissolut. συνηδέατο. Th. εἰδέω, vel εἴδω, scio.

Συνήδει, conscius erat, 3. sing. plusq. p. ind. Att. verbi εἴδω vel εἰδέω, scio. f. εἰδήσω. p. εἴδηκα. plusq. p. εἰδή-

κειν, & per Sync. εἴδειν. Att. ᾔδειν, εις, ει.

Συνήδομαι, ἥσομαι, delector, gratulor; quod ab ἥδομαι, idem. Th. ἡδὺς, suavis.

Συνηδύνω, unà exhilaro, & jucundum reddo, oblecto; unde part. præt. pass. Συνηδυσμέν☉, conditus, delicatus; Plut. Symp. 4. ex σὺν & ἡδύνω, vide.

Συνήθεας, acc. pl. à συνήθης, έ☉, ου, ὁ, ἡ, consuetus. Them. ἦθ☉, ε☉, τὸ, mos.

Συνήθεια, ας, ἡ, consuetudo: à

Συνήθης, ε☉, ὁ, ἡ, consuetus, a. familiaris: ex σὺν & ἦθ☉, ε☉, τὸ, mos, consuetudo.

Συνήθη, nom. pl. n. g. à præced. συνήθης, ε☉, ους.

Συνήθλησαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi συναθλέω, ῶ, una certo. f. ήσω. p. συνήθληκα quod ex σὺν & ἄεθλ☉, seu ἆθλ☉, ου, ὁ, certamen.

Συνήθους, gen. sing. à συνήθης, ε☉, ους, ὁ, ἡ, consuetus. Th. ἦθ☉, ε☉, τὸ, mos.

Συνηθροισμέν☉, η, ον, perf. part. pass. verbi συναθροίζω, congrego, quod vide.

Συνηθῶν, gen. pl. à συνήθης, ε☉. Th. ἦθ☉.

Συνήθως, pro more, adv. à præcedenti ης.

Συνῆκα, ας, ε, intellexi, & in 3. pl. συνῆκαν, a. 1. ind. act. verbi συνίημι, intelligo; quod vide.

Συνήκω, desino, unde διαφύσεις εἰς ὀξὺ συνηκούσας, interpr. in acutum desinentes, mucronatâ specie; sed exp. etiam, contraho; coeo, concurro; ut τὰ δ' χίσματ' ὅλα εἰς ὀξὺ συνήκοντα; i. e. omnes fissuræ, conveniunt, sive concurrunt, vel συντείνουσι, i. e. contendunt in acutum; sic & in pass. συνήκομαι, convenio, coeo; ex σὺν & ἥκω, V. Item, συνήκο☉, q. d. coauditor; à συνακούω, vel ex σὺν & ἤκοα, præt. med. verbi ἀκούω, &c. V.

Συνήλασα, ας, ε, compuli, a. 1. ind. act. verbi συνελαύνω, compello, is. Them. ἐλαύνω, agito. f. ἐλάσω. p. ἤλακα.

Συνῆλθον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi συνέρχομαι, convenio, quod V.

Συνηλικιώτης, ου, ὁ, idem quod συνῆλιξ, ικ☉, ὁ, ἡ, coætaneus, coævus; ex σὺν & ἡλικιώτης, ου, ὁ, idem quod ἧλιξ, ικος, ὁ, ἡ, coætaneus. Th. ἡλικία, ας, ἡ, statura.

Συνηλοίησε, 3. sing. a. 1. act. verbi συναλοιάω, ῶ, contundo. f. ήσω. Th. ἀλοάω, comminuo: dicitur & ἀλοιάω.

Συνήλυσις, convenæ; & συνηλυσία; conventus, cœtus; in Epigr. Utrumque à συνέρχομαι; quod ex σὺν & ἔρχομαι, unde ἤλυσις, &c. V. Item, συνημερεύω, totos dies unà versor, seu simul exigo; unà vivo, simul versor; ex σὺν & ἡμερεύω, unde etiam verbale, συνημέρευσις, conversatio, consuetudo quotidiana cum aliquo; ut & συνημερευτὴς, is quicum est nobis consuetudo quotidiana, is quo familiariter utimur; socius, so-

dalis, assiduus comes, &c. Verbale itidem ab eod. V.

Συνημερωμέν☉, qui commansuefit, seu qui una mansuefit; est part. præs. pass. quasi ab act. ἡμερόω, ῶ, idem quod ἡμερέω, id V. comp. cum σὺν.

Συνημοσύνη, ης, ἡ, pactum: à συνίημι, committo. Them. ἵημι, seu ἕω, mitto.

Συνήμων, socius, ab eod. verbo & Them.

Συνήμων, præced. socius, amicus; derivatur etiam à quibusdam, à συνεῖναι, simul esse; ex σὺν & εἰμὶ, &c. Vide.

Συνηνέχθην, ης, η, a. 1. ind. pass. à συμφέρω, conduco. perf. pass. συνήνεγμαι, & inserto ι, συνηνείγμαι, hinc ἠνέχθην, a. 1. pass. Th. φέρω, fero. f. οἴσω.

Συνήντησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi συναντάω, occurro. f. ήσω; quod ab ἀντάω, obvius fio. p. ἤντηκα. Th. ἀντὶ, pro, contra.

Συνήορ☉, congruens, & velut apto quodam vinculo connexus; Od. θ. sed exp. & consors, compar, socius; Hom. & Nonn. nam Eust. deducit ab ἀείρω, significante συζευγνύω, i. e. ὁμοῦ εἴρω, à Th. εἴρω, necto, &c. V. Item, συνηπεροπεύω, simul decipio; ex σὺν & ἠπεροπεύω, V.

Συνήργει, 3. sing. imperf. act. verbi συνεργέω, ῶ, unà operor. imperf. συνήργεον, ουν, εες, εις, εε, ει. f. ήσω. Th. ἔργον, opus.

Συνηρετμεῖν, unà remigare; item, Metaph. concorditer aliquid facere; concordare, convenire; quasi ex σὺν & ἠρετμέω, pro ἐρετμέω, ab ἐρετμὸς, &c. Vide.

Συνηρεφὴς, έ☉, ὁ, ἡ, tectus umbra, umbrosus. Th. ἐρέφω, tego.

Συνηρεφέω, ῶ, opaco, inumbro; Theophr. à præced. συνηρεφὴς, έ☉, V.

Συνήρχετο, 3. sing. imperf. m. verbi συνέρχομαι, convenio. imperf. συνηρχόμην, ου, ετο, f. συνελεύσομαι. a. 2. συνῆλθον. Th. ἔρχομαι, venio.

Συνήσθιον, imperf. act. verbi συνεσθίω, vescor cum aliquo: f. ίσω. Th. ἔσθω, edo.

Συνῆτε, intelligetis, 2. pl. a. 2. sub. act. verbi συνίημι, intelligo: quod vide.

Συνήφθην, a. 1. ind. pass. vide in συνῆψα

Συνηχέω, ῶ, consono; ut συνηχοῦντες τόποι, apud Architectos, dicuntur loci consonantes; Vitruv. ex σὺν & ἠχέω, V.

Συνήχθην, ης, η, & in 3. pl. συνήχθησαν, a. 1. ind. pass. verbi συνάγω, congrego. Th. ἄγω, duco. f. ἄξω. perf. pass. ἦγμαι. a. 1. pass. ἤχθην. f. 1. pass. ἀχθήσομαι.

Συνῆψα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi συνάπτω, conjungo. f. ψω. a. 1. pass. συνήφθην. Th. ἅπτω, necto.

Σύνθακ☉, consessor; ex σὺν & θᾶκ☉, ὁ, unde θακέω, &c. V. Item, συνθάλπω, q. d. consoveo, concalefacio; ex σὺν & θάλπω, V.

Συνθάπτω, unà sepelio. f. ψω. p. συντέθαφα. a. 2. συνέταφον. a. 2. ind. pass.

συνετάφην,

συνετάφlω, ης, η, consepultus fui. a. 2. part. pass. συνταφεὶς, έντος. Th. θάπτω, sepelio.

Συνθεάομαι, conspicor; unde, συνθεατὴς, qui simul spectat, spectationis socius; & fœm. συνθεάτεια, quæ simul spectat; ex σὺν & θεάομαι, V. Item συνθεία, vel συνθεῖα, ἡ, q.d. divinitatis communio, eadem divinitas; ex σὺν & θεὸς, unde θεῖον, τὸ, &c. V. Item, συνθέλω, simul volo; ex σὺν & θέλω, V. Item, σύνθεμα, signum quod ex composito datur; tessera, pactum; idem quod σύνθημα, verbale à συντίθημι, V.

Συνθέμενος, ου, conjungens, ruminans, perpendens. a. 2. part. m. verbi συντίθημι, conjungo. Th. τίθημι, pono. f. θήσω. a. 2. ἔθlω. a. 2. m. ἐθέμlω, σο, το, a. 2. imperat. m. θέσο, θέο κ) θοῦ, θέσθω.

Σύνθεο & σύνθου, compone, animadverte, a. 2. imperat. med. verbi ejusd. & Them.

Συνθερίζω, unà meto, unà messem facio; ex σὺν & θερίζω, V. Item, συνθερμαίνω, concalefacio; unde συνθερμαντικὴ δύναμις, vis concalefactoria; ex σὺν & θερμαίνω, V.

Συνθεσία, ας, ἡ, pactum. gen. pl. Æol. συνθεσιάων; à συντίθημι, quod V. Th. τίθημι, pono.

Σύνθεσις, εως, ἡ, compositio, pactum, SYNTHESIS, figura. acc. σύνθεσιν, ejusd. verbi, & Th.

Σύνθεσις, Synthesis figura, præced. est apta, & concinna orationis & verborum structura & collocatio; in qua ita componuntur verba, & construuntur, ut non asper eorum concursus, non hiulcus, sed quodammodo coagmentatus, & lævis appareat; Cicer. 3. de Orat. Apud Dialecticos autem, σύνθεσις, est ordo à quibusdam confessis exordiens, & desinens in id quod in quæstione est; sicut ἀνάλυσις, est quasi retextio complexionis, &c. V.

Συνθετὴς, οῦ, ὁ, compositor, author; unde συνθετικὸς, qui componere & construere novit; utrumque à seq. σύνθετος, coagmentatus, concretus, &c. Vide.

Σύνθετο, Ion. pro συνέθετο, 3. sing. a. 2. ind. m. verbi συντίθημι, accumulatim colligo. Th. τίθημι, pono. f. θήσω. a. 2. m. ἐθέμlω, σο, το.

Σύνθετος, ου, compositus. dat. pl. συνθέτοις. &

Συνθέτως, conjunctim, adv. à σύνθετος, ab eod. verbo & Th.

Συνθέω, concurro; ut εἰς ταὐτὸ συνθεῖν, in unum concurrere; apud Plut. Symp. 4. ex σὺν & θέω, V. Item, συνθεωρέω, simul aspicio; ex σὺν & θεωρέω, V.

Συνθῆκαι, nom. pl. à

Συνθήκη, ης, ἡ, compositio, pactum, fœdus, consensus. accus. pl. συνθήκας; à συντίθημι, compono. Th. τίθημι, pono.

Συνθηκοφύλαξ, cui custodiendæ datæ sunt συνθῆκαι, i. e. tabulæ pactorum, vel fœderis; ex præced. συνθήκη & φύλαξ, ὁ, V.

Σύνθημα, ατος, τὸ, compositum, constitutum; signum; ab eod. verbo & Them.

Συνθηματικὸς, ut συνθηματικαὶ ἐπιστολαὶ, literæ seu epistolæ quæ per signa, ac notas arcanas scribuntur; unde adv. συνθηματικῶς, utendo signis, & notis parti utrique communibus; ut συνθηματικῶς γεγραμμέναι ἐπιστολαί; apud Polyb. Item, συνθηματιαῖος, ut συνθηματιαῖοι στέφανοι, apud Aristoph. qui à recentioribus dicuntur, ἐκδοτικοὶ, i. e. qui conficiendi ἐκδίδονται, ab eo qui confici curat; omnia, à præced. σύνθημα, V. Item, σύνθηρος, venationis socius; unde συνθηρευτὴς, idem; ex σὺν & θὴρ, ρὸς, unde θήρα, & θηρεύω, &c. V.

Συνθήσει, componet, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi συντίθημι, ejusd. Th.

Συνθιασωτὴς, consors τοῦ θιάσου & in plur. συνθιασῶται, qui et θιασῶται, sodales, qui simul choros exercent; sed accipitur & simpl. pro socio, vel sodali; ut apud Aristoph. in Pluto; συνθιασῶται τοῦ λήρου, consortes delirii; ex σὺν & θίασος; unde θιασῶται, &c. V.

Συνθλάσαι, a. 1. inf. act. verbi συνθλάω, quod V.

Συνθλασθήσεται, 3. sing. f. 1. pass. seq. verbi.

Συνθλάω, conquasso, confringo. f. άσω. a. 1. συνέθλασα. p. συντέθλακα. perf. pass. συντέθλασμαι. a. 1. ind. pass. συνεθλάσθlω. f. 1. pass. συνθλασθήσομαι, ῃ, εται, conquassabor. Th. θλάω, frango.

Συνθλίβω, comprimo. f. ψω. imperf. συνέθλιβον, ες, ε. p. συντέθλιφα. Th. θλίβω, premo. f. ψω.

Συνθνήσκουσι, 3. pl. præs. ind. act. à

Συνθνήσκω, commorior. Th. θνήσκω, morior. f. 2. m. θανοῦμαι. perf. τέθνηκα, a. 2. ἔθανον.

Σύνθοινος & συνθοίνιος, conviva, concœnator; apud Athen. l. 6. ex σὺν & θοίνη, ἡ, V. Item, συνθολῶ, confundo, conturbo; ex σὺν & θολόω, ῶ, V. Συνθραύω, confringo; ex σὺν & θραύω, V. Σύνθρηνος, luctûs, seu lamentorum socius; ex σὺν & θρῆνος, V.

Σύνθρονος, qui in eodem throno sedet; ex σὺν & θρόνος, ὁ, V. Item, σύνθροος, consonus; ut σύνθροος ἡ ἠχὼ, Echo consona, quippe quæ consonantibus sonum similem assonat; ex σὺν & θρόος, ὁ, V.

Συνθρύπτω, propriè delitiis frango, effœmino, enervo, affligo; item comminuo, confringo. f. ψω. a. 1. συνέθρυψα. perf. συντέθρυφα. Th. θρύπτω, frango. f. ψω.

Συνθυμέω, ῶ, unanimis & concors sum, seu ejusdem animi sum; item, simul irascor; & συνθυμόω, simul ad iram concito; ex σὺν & θυμὸς, ὁ, animus, ira; unde θυμόω, &c. V. Item, συνθύω, unà sacrifico; unà sacra facio; ex σὺν & θύω, V.

Συνιδεῖν, perspicere, considerare, a. 2. inf. act. verbi συνείδω, præt. m. σύνοιδα, conscius mihi sum. Them. εἴδω, video, f. εἴσομαι. a. 2. εἶδον & ἴδον.

Συνιδρόω, ῶ, consudo, unà sudo; ex σὺν & ἱδρόω, V.

Συνιέναι, præs. inf. pro συνιέναι, à συνιέω, pro συνίημι, intelligo. a. 2. σύνlω. Th. ἕω, mitto.

Συνιεὶς, έντος, intelligens, acc. συνιέντα, dat. pl. συνιεῖσι, præs. part. act. verbi συνίημι, intelligo, quod ex σὺν & ἕω, seu ἵημι, mitto.

Συνίεμαι, paciscor, convenio, præs. m. & in inf. συνίεσαι ab eodem verbo & Them.

Συνιέμlω, Ion. pro συνιέναι, præs. inf. act. verbi συνίημι, committo, intelligo; ab eod. Them.

Συνίετε, intelligite, 2. pl. imperat. præs. act. συνίεθι, έτω, verbi συνίημι, intelligo. Th. ἕω, mitto.

Συνιζάνω, consido; à seq. Συνίζω, vide.

Συνίζειν, Ion. considere, pro συνέζεσθαι. Them. ἕζομαι, sedeo, vel ἵζω, sedere facio.

Συνίζησις, sedimentum, considentia terræ, quæ & labes à Cicerone dicitur; & apud Gramm. συνίζησις, dicitur, cum duæ vocales, aut vocalis & diphthongus in unam syllabam quasi considunt; est verbale, à præced. συνιζάνω, V.

Συνίημι, propriè committo; item intelligo. 3. pl. συνιᾶσι, (pro -εῖσι, intelligunt, q. à συνιέω, ῶ.) Sic ad Rom. 3. 11. συνιῶν, pro συνιεὶς, έντος, præs. part. ad formam ποιῶν, à συνιέω præs. imperat. act. συνίεθι, ίτω, & in 2. pl. συνίετε, intelligite, præs. sub. συνιῶ, ῇς, ῇ. & in 3. pl. -ῶσι. præs. inf. συνιέναι. f. t. συνήσω, εις, ει, & in 3. pl. συνήσουσι. perf. συνεῖκα, a. 1. συνῆκα. a. 2. σύνlω, ης, η. a. 2. imperat. σύνες, συνέτω, & in 2. pl. σύνετε. a. 2. sub. συνῶ, ῇς, ῇ, & in 2. pl. συνῆτε. a. 2. part. συνιών. Matth. 13. 23. q. à συνιέω. Hoc ex σὺν & ἵημι, seu ἕω, mitto.

Συνικμάζω, simul humecto; vel simpl. humecto, humefacio, humidum reddo; ex σὺν & ἰκμάζω, V.

Συνίμlω, Ion. Æol. ac Dor. pro συνιέναι, quod idem valet ac τὸ συνέρχεσθαι, convenire, præs. inf. act. à σὺν & ἵημι, hinc ἰέναι, in inf. Th. ἕω, eo, vado.

Συνιόντες, nom. plur. a. 2. part. act. verbi σύνειμι, simul eo: quod ab εἶμι, eo. a. 2. ἴον. a. 2. part. ἰὼν, ἰόντος. Th. ἴω, eo.

Συνίεν, pro συνίεσαν, intelligebant, 3. pl. imperf. act. q. à συνιέω, pro συνίημι, quod V.

Συνιᾶσι, intelligunt, 3. pl. ind. præs. tanq. à συνιέω, vide in συνίημι.

Συνίσαν, concurrerunt, unà iverunt, 3. pl. imperf. act. verbi σύνειμι, unà eo: quod ab εἶμι, eo. imperf. εἶν, εἶς, εἶ, in dual. ἶτον, &c. Them. ἴω, eo.

Συνίσασι, sciunt, 3. pl. ind. præs. verbi ἴσημι, scio.

Συνίσημι, simul conscius sum; ex σὺν & ἴσημι, V.

Συνιστάμενος, ου, præs. part. pass. συνίστασθαι, præs. inf. pass verbi συνίστημι, constituo, quod V.

Συνίςαϑ, 3. sing. præs. pass. verbi συνίςημι, constituo. inf. συνιςάνῃ, conciliare, congregare. Th. ἵςημι, statuo. f. ςήσω. a. 2. ἵςω.

Συνιςάντος, gen. sing. part. præs. act. verbi ejusd.

Συνιςάνω vel συνιςάω, commendo; idem quod συνίςημι, 2 Cor. 3. 1.

Συνίςημι, constituo, commendo, præs. part. συνιςῶν, ᾶντος, contractè q. à συνιςάω, ῶ, idem quod συνίςημι, f. συςήσω. p. συνέςακα, seu συνέςηκα. perf. part. act. συνεςακῶς, & per Crasin συνεςῶς, συνεςῶσα, consistens. & per Epenth. συνεςεὼς, συνεςεῶσα. a. 1. ind. act. συνέςησα, testatum feci. præs. inf. pass. συνίςαϑ. Th. ἵςημι, statuo.

Συνιςῶν, & in nom. pl. συνιςῶντες, præs. part. act. q. à συνιςάω, commendo, idem quod συνίςημι, quod V.

Συνίςωρ, conscius; ex σὺν & ἴςωρ, V. Item συνισχυρίζω, corroboro, confirmo, ex σὺν & ἰσχυρίζω. V. Συνισχύω, idem; suppetias ferendo roboro; ex σὺν & ἰσχύω, V. Item, συνίσχω, idem quod, & pro συνέχω, teneo, cohibeo; ex σὺν & ἴσχω, idem quod, & pro Them. ἔχω, V.

Συνιῶν, (pro συνιεὶς) præs. part. act. q. à συνιέω, idem quod συνίημι, intelligo, committo. Sed

Συνιὼν, όντ☉, (pro συνεὶς) a. 2. part. act. etiam q. à συνιέω, seu συνίημι.

Συνιῶσι, 3. pl. sub. præs. act. verbi συνίημι, quod V.

Συνκωμάξατε, Dor. pro συγκωμάσατε, choream unà instituere, a. 1. imperat. act. verbi συγκωμάζω, quod ex σὺν & κωμάζω, comessor. Th. κῶμος, ε, ὁ, hymnus, comessatio.

Συνναίεσκε, Ion. pro συνέναιε, 3. sing. imperf. act. verbi συνναίω, cohabito. Th. ναίω, habito. f. σω.

Σύνναι☉, cohabitator, contubernalis; à præced. συνναίω, V. Item, σύνναι☉, qui in eodem templo colitur; qui idem templum habet, ejusdem templi socius; ex σὺν & ναὸς, ὁ, V. Συνναυμαχέω, unà navali prælio decerto; ex σὺν & ναυμαχέω, V. Συνναύτης, navigationis socius, connauta; ex σὺν & ναύτης, V. Sic &, συνναυβάτης, seu ξυνναυβάτης, idem cum præced. ex σὺν & ναυβάτης, V. Item, συννεάζω; unà cum aliquo juventutem transigo, vel adolescentiam; ex σὺν & νεάζω, vide.

Συννενέαται, in acervum congesti sunt, Ion. pro συννένηνται, 3. plur. perf. pass. verbi συννέω, vel συννήω, in unum acervum congero; quod ex σὺν & νέω, glomero.

Συννέμομαι, simul, aut unà pascor; ex σὺν & νέμω, pasco, in pass. νέμομαι, pascor, &c. V. Item, συννεύρωσις, siccorum, & durorum ossium σύμφυσις, nervorum interventu; apud Gal. per nervos autem intelliguntur tendones, ligamenta, & alia nervosa membranosaque corpora, connectendis ossibus necessaria; ex σὺν & νευρόω, V. Item, συννεύω, in me vergo, contrahor; item, deorsum aspicio, demitto, deorsum verto; item descendo; & exp. etiam respicio; item, consentio, conspiro; unde verbale, σύννευσις, in vergendi significatione usurpatur; sed exp. etiam, consensus, conspiratio; ex σὺν & νεύω, V. Item, συννέφελ☉, congregatas habens nubes; nubeus; ex σὺν & νεφέλη, V. Sic &, συννεφεια, ἡ, nubium congregatio, seu collectio in unum; à seq. συννεφὴς, V.

Συννεφέω, nubes cogo. Th. νέφ☉, ε☉, τὸ, nubes.

Συννεφὴς, έ☉, ὁ, ἡ, nubilosus, nube obductus: obscurus. ab eod. Th.

Συννεφόω, coactis nubibus obscuro; & Metaph. de eo cujus frons, vel supercilia, veluti coactis nubibus caligant; à præced. συννεφὴς, collectas nubes habens; item, Metaph. de homine, cujus frons, seu supercilium tetricis obductum est nubibus; atque indè etiam præced. συννεφέω, nubes colligo; signif. & neutral. coactis nubibus obscuror, obnubilor; ut apud Aristot. Rhet. 2. εἰ συννεφεῖ, εἰκὸς, ὕσαι, si nubes cogantur, verisimile est secuturam pluviam; item, obfuscor, caligine obducor, &c. V.

Συννεχὲς, adv. assiduè, continenter; à συνέχω quod V.

Συννεχῶς & συννεχέως, idem quod præced. συννεχὲς, & ab eod. V. Item, συννέω, sive συννήω, in unum acervum, seu cumulum congero; ex σὺν & νέω, sive νήω, glomero, &c. V. Item, συννεωτερίζω, simul res novas molior; ex σὺν & νεωτερίζω, V.

Συννῆσαι, coacervare, a. 1. inf. act. à νέω, glomero.

Συννικάω, simul vinco; Euryp. ex σὺν & νικάω, V.

Συννοέω, f. ήσω, cogito, intelligo: ex σὺν & νοέω, mente agito. Th. νό☉, νᾶς, mens.

Σύννοια, ας, ἡ, profunda cogitatio, mœror. Ex ξὺν & νό☉, νᾶς, ὁ, mens.

Συννοίη, ης, ἡ, Ion. pro συννοία.

Συννομοθετῶ, unà leges fero, socius sum in ferendis legibus; ex σὺν & νομοθετέω, ῶ, V. Item, συννομικὸς, ε, ὁ, qui una pasci solet, vel ad una pascendum pertinens; ut συννομικὴ ἐπιςήμη, scientia quæ versatur circa rationem unà pascendi; à seq. σύννομ☉, vide.

Σύννομος, ε, ὁ, ἡ, qui cum aliquo pascitur. Metaph. conjunctus, cognatus. Ex σὺν & νομὴ, ῆς, ἡ, pabulum. Th. νέμω, pasco. p. m. νένομα.

Συννοσέω, simul ægroto; ex σὸν & νοσέω, vide.

Σύννεν, gravem: ex σὺν & νό☉, νᾶς, ὁ, ὁ ens.

Σύννες, cogitabundus, meditabundus; ex iisd. cum præced. V. Item, συννυμφοκόμ☉, quæ cum alia sponsam ornat; Euryp. ex σὺν & νυμφοκόμ☉, V. Sic &, σύννυμφ☉, ἡ, connupta; ex σὺν & νύμφη, ἡ, V.

Συνοδεύω, iter facio cum aliquo. f. εύσω. p. συνώδευκα. Ex σὺν & ὁδὸς, ᾶ, ἡ, via.

Συνοδία, ας, ἡ, comitatus, iter commune. Σύνοδ☉, proventus, redditus: ab eod. Them.

Συνοδικὸς, pertinens ad σύνοδον; est adject. à σύνοδ☉, significante, concionem, congressum solennem; &c. V. Item, συνοδικὴ dicitur luna quum in coitu est, seu cui brevi novilunium succedet, quando in eadem cœli parte, & eodem signo, Soli subjicitur; ut &, συνόδιον, τὸ, dicitur coitus Lunæ cum Sole, quum ante novam Lunam nulla apparet; interlunium; à seq. σύνοδος, V. Unde etiam συνοδίτης, ε, ὁ, comes; in Epigr.

Συνοδοιπόρ☉, ε, ὁ, ἡ, comes in itinere. Ex σὺν, ὁδὸς, via, & πόρ☉, transitus. Th. πείρω, transeo. præt. m. πέπορα.

Συνοδοντὶς, piscis nomen, apud Athen. l. 8. (qui & συνόδες, & σινόδες; dicitur,) unde συνοδοντίτης λίϑ☉, gemma è cerebro piscium, qui Synodontes dicuntur Plin. l. ult. c. 7. est à σινόδες, dentibus nocens; ex σίν☉, τὸ, & ὀδὲς, όντ☉, V.

Σύνοδ☉, ε, ἡ, congressus, concio, conventus, seu SYNODUS; item, conjunctio; coitus: ex σὺν & ὁδὸς, via.

Συνόδες, vide paulò antè συνοδοντίς; item, συνοδυνάω, simul dolore afficio; & in pass. συνοδυνάομαι, simul doleo; ex σὺν & ὀδυνάω, V. Item, συνοδύρομαι, simul lamentor; ex σὺν & ὀδύρομαι, V. Item, συνόζω, unà redoleo; ex σὺν & ὄζω, V.

Σύνοιδα, conscius mihi sum, p. m. συνειδέναι, perf. inf. m. à συνείδω. Th. εἴδω, vel εἰδέω, video, scio.

Συνοιδέω, una intumesco; ex σὺν & οἰδέω, V. Item, συνοικειόω, familiarem reddo, benevolentiam alicujus comparo; ut συνοικειῶντες τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρὶ, Plut. in Numa; unde, in pass. συνοικειᾶμαι, familiaris reddor; sed exp. etiam, sum proprius; item accommodor; unde, συνοικείωσις, ἡ, conciliatio; animorum conciliatio; sed est & figura Rhetorica; hoc Schema, inquit Rutil. Dupus, docet diversas res conjungere, & communi opinione, cum ratione adversari; & habet magnam vim vel ex laude vitium, vel ex vitio laudem exprimendi; vide Quintil. l. 9. c. 3. Verbale, ab eod. verbo; quod est ex σὺν & οἰκειόω, familiarem reddo, concilio; item, adscisco, accommodo; item, meum esse contendo, &c. Item, συνοικέσιον, τὸ, connubium, matrimonium; item, συνοικέτης, ε, ὁ, qui eâdem domo habitat; familiaris, contubernalis; utrumque à seq. συνοικέω, quod V.

Συνοικέω, unà versor, unà habito, matrimonium contraho. f. ήσω. p. συνῴκηκα. Th. οἶκ☉, domus.

Συνοίκημα, τὸ, contubernium, item, pro cœnaculo, & cœnacularia domo; apud Plut. Verbale, à præced. συνοικέω, V.

Συνοίκησις, εως, ἡ, cohabitatio, contubernium, consortium: connubium: &

Συνοικητὴρ, ῆρ☉, ὁ, Poët. συνοικῶν τινι, qui cum aliquo habitat, contubernalis: à συνοικέω, quod V.

Συνοίκια, τὰ, festum Athenis in honorem Thesei, eò quod ille, cæterorum oppidorum conciliabulis, & magistratibus abolitis, uno instituto concilio, & curiâ, omnes conjunxisset, & Athenis collocasset; Thuc. l. 2. & Athen. l. 7. à seq. συνοικία, ἡ, vide.

Συνοικία, ας, ἡ, contubernium; civitas; cœnacularia domus: &

Συνοικίζω, f. ίσω, unà habitare facio: connubio jungo. Them. οἶκος, domus.

Συνοικισμὸς, cohabitatio, contubernium; verbale, à præced. συνοικίζω, vide.

Συνοικιστὴς, οῦ, ὁ, qui cum aliquo ædificat, socius alicujus in condendo ædificio, urbe, &c. Ex σὺν & οἰκιστὴς, οῦ, ὁ, ædificator. Th. οἶκος, ὁ, domus.

Συνοικοδομέω, ῶ, unà ædifico. f. ήσω. p. συνῳκοδόμηκα. præs. pass. συνοικοδομέομαι, οῦμαι, unà ædificor. Ex σὺν, οἶκος, domus, & δέμω, struo.

Σύνοικος, ου, ὁ, ἡ, simul habitans, consors, contubernalis. Th. οἶκος, domus.

Συνοικουρὸς, socius in custodienda domo, apud Euryp. συνοικουρὸς κακῶν exp. consors malorum; ex σὺν & οἰκουρὸς, V. Item, συνοικτίζω, commiseror; ex σὺν & οἰκτίζω, V. Item συνοίμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, consorus; vel qui uno concentu à multis canitur; ex σὺν & οἶμος, ἡ, V. Unde etiam συνοίμιον, τὸ, idem quod προοίμιον, τὸ, id V. Item, συνοίομαι, unà puto, assentior; ex σὺν & οἴομαι, V.

Συνοισόμεθα, congrediamur, 1. pl. f. 1. m. verbi συμφέρω. Th. φέρω, fero. f. οἴσομαι. a. 1. ἤνεγκα.

Συνοκλάζω, genibus flexis consido; genu succiduo me submitto; ex σὺν & ὀκλάζω, V. Item, συνοκωχὴ, idem quod & pro συνοχὴ, id V. Συνολισθαίνω, in unum locum labor, confluo; item, συνολισθαίνω, simul lubricè delabor, prolabor; ex σὺν & ὄλισθος, unde ὀλισθέω & ὀλισθαίνω, V. Συνολκὴ, contractio; ut συνολκὴ χειλέων; contractio labiorum; ex Diosc. verbale, à συνέλκω, V. Συνόλλυμι, simul amitto; ex σὺν & ὄλλυμι, V. Συνολολύζω, simul vociferor cum lætitia: ex σὺν & ὀλολύζω, V. Item, σύνολον, τὸ, totum, quod constat ex materia & forma; sed accipitur etiam pro universum, summa; & exp. etiam, in universum, omnino; ex σὺν & ὅλος, ὁ, V.

Συνολοφύρομαι, unà lamentor. Th. ὀλοφύρομαι, lamentor, ejulo. f. οῦμαι.

Συνόλως, adv. prorsus, omnino. Ex σὺν & ὅλος, totus.

Συνομαίμων, frater, vel soror, ex σὺν & ὁμαίμων, V.

Συνομάλιξ, ικος, ὁ, ἡ, Dor. pro συνομήλιξ, ætate par, æqualis: vide ὁμήλικας.

Συνομαρτῶ, sequor, comitor, concomitor: ex σὺν & ὁμαρτέω, ῶ, vide.

Συνομιλέω, ῶ, unà colloquor, cum dat. f. ήσω. p. συνωμίληκα. Th. ὅμιλος, cœtus, turba.

Συνόμιλος, confabulator, congerro; ex σὺν & ὅμιλος, ὁ, V. Item, συνομνύω, vel συνόμνυμι, unà cum aliis juro, simul juro; item, conjuro, conspiro; ex σὺν & ὀμνύω, &c. V. Item Συνομοιόω, assimilo; Plut. ex σὺν & ὁμοιόω, V. Item, συνομοιοπαθῶ, & συνομοπαθῶ, similiter afficior: ex σὺν & ὁμοιοπαθέω, vel ὁμοπαθέω, &c. V. Item, συνομολογέω, ῶ, seq. propriè est simul sentio; vel fateor, confiteor; (ex σὺν & ὁμολογέω, V.) sed exp. etiam convenio, paciscor; ut συνωμολόγησας δασμὸν οἴσειν, convenisti te daturum tributum, &c. Apud Xen.

Συνομολογῶ, assentior, consentio, comprobo: ex σὺν & λόγος. Th. λέγω, dico.

Συνονομάζω, simul nomino, simul appello: ex σὺν & ὀνομάζω, V.

Συνομορέω, ῶ, confinis sum. f. ήσω. p. συνωμόρηκα; quod ex σὺν & ὅμορος, ου, ὁ, ἡ, conterminus; quod ab ὁμοῦ, unà, adv. (Th. ὁμὸς, similis;) & ὅρος, terminus.

Συνωμοσία, ἡ, conjuratio, conspiratio: ex σὺν & ὀμνύω, f. ὀμόσω, &c. V. Item, σύνοξυς, cujus anguli, in mucronem coeunt, sensim mucronatus; unde, συνοξύνω, in acutum sensim extenuo; Polyb. ex σὺν & ὀξὺς, unde ὀξύνω, &c. V. Item, συνοπαδὸς, & συνοπηδὸς, οῦ, ὁ, ἡ, qui sequi aliquem jubetur; comes; assectator; ex σὺν & ὀπαδὸς seu ὀπηδὸς; à Th. ὀπάζω, &c. V. Item, συνόπτομαι, conspicio; unde, συνῶπται, cognitum & compertum est; item video, perspicio, intelligo; unde, σύνοπτος, conspicuus; qui conspici & cerni potest, item, qui facilè cognosci & intelligi potest; atque indè, συνοπτικὸς, perspicax; item, compendiosè collectus; item, σύνοψιν, exp. σύνοψις ἄστρων, contemplatio syderum; ex σὺν & ὄπτομαι, unde, ὀπτὸς, ὀπτικὸς, &c. V. Item, συνοράω, conspicio, conspicor; & sæpius, Metaph. animadverto, intelligo; ex σὺν & ὁράω, V. Item, συνορέω, conterminus sum; à σύνορος, V. Item, συνορία, confinium, ab eod. Item συνορεγνάομαι, idem quod ὀρεγνάομαι, V.

Συνοργιάζω, simul sacra perago; Plut. ex σὺν & ὀργιάζω, V. Item, συνοργίζομαι, unà irascor: ex σὺν & ὀργίζω, ομαι, &c. V. Συνορία, & συνορεγνάομαι, vide paulò antè. Item, συνορίζω, confinio jungo, confinia facio; dirempta copulo; à σύνορος; vel ex σὺν & ὁρίζω, &c. V. Σύνορκος, eodem jurejurando adstrictus, conjuratus; ex σὺν & ὅρκος, ὁ, V. Συνορίνω, concito, commoveo; ex σὺν & ὀρίνω, V. Συνορμάω, vel άομαι, concito, commoveo; ex σὺν & ὁρμάω, V. Συνορμίζω, simul in stationem applico, seu appello; ex σὺν & ὁρμίζω, V. Σύνορος, conterminus, confinis; ex σὺν & ὅρος, ὁ, V. Συνορχέω, gressu citato concurro; cum impetu concurro, ex σὺν & ὀρχέω, V. Συνοροφόω, ῶ, contego, concamero; ex σὺν & ὀροφόω, V. Item, συνορχέομαι, unà salto, unà tripudio; ex σὺν & ὀρχέομαι, V. Item, συνουλόω, cicatricem contraho; cicatricem coire facio; unde verbalia, συνούλωσις, cicatricis contractio; & συνουλωτικὸς, cicatricem contrahere faciens; ex σὺν & οὐλόω, vide.

Συνουσία, ας, ἡ, consuetudo, conversatio, concubitus: quod à σύνειμι, unà sum, conversor. Them. εἰμὶ seu ἔω, sum.

Συνουσιάζω, in eundem cœtum convenio; item coëo; Athen. l. 12. Unde verbalia, συνουσιασμὸς, coitus; Suid. & συνουσιαστὴς, qui familiariter aliquo utitur; item discipulus; atque indè συνουσιαστικὸς, facilis ad congressus familiares; item, συνουσιοῦσθαι, q.d. consubstantiari, cohærere, & conjunctum esse substantiali rationi; omnia, à præced. συνουσία, ἡ, V. Συνοχέω, simul veho; ex σὺν & ὀχέω, vide.

Συνόφρυς, υος, ὁ, ἡ, juncta supercilia habens. Them. ὀφρὺς, ύος, ἡ, supercilium.

Συνοχὴ, ῆς, ἡ, coarctatio, anxietas: à συνέχω, constringo. Them. ἔχω, habeo.

Συνοχωκότε, coarctati, in angustum coëuntes, nom. dual. perf. part. act. At icè pro συνοχηκότε, Atticorum enim est, η, vertere in ω, & Ion. rejicitur augmentum à verbo συνοχέω. f. ήσω. p. συνώχηκα: quod à συνοχὴ, coarctatio, angustia: hoc à συνέχω, constringo. Them. ἔχω, habeo. Hesych. verò ex συνοίχω, derivari innuit: nam ex οἴχω fit præt. m. ᾦχα, & Atticè reduplicatis initialibus præsentis ὄχωκα.

Συνοχωκὼς, ότος, ὁ, coarctatus, in angustum contractus, seu compressus, in angustum coiens; est quasi à συνοχόω, pro συνέχω, id V. Occurrit. Il. β. & apud Hippocr. Item συνοχμὸς, & συνεοχμὸς, Pleonasmo Attico τῶ ε; idem quod, & à συνοχὴ, junctura, commissura, quâ duo inter se coëunt, & continuâ quadam cohærentiâ copulantur; Il. ξ. Item, σύνοχος, ου, ὁ, febris continuæ species, nullis distincta accessionibus, vel reduplicationibus, Gal. Itidem à συνοχὴ, V.

Σύνοψις, εως, ἡ, conspectus, compendium seu SYNOPSIS: ex σὺν & ὄπτομαι, vide.

Σύνοψις, præced. propriè est collustratio; quum oculis circumspicimus; exp. & intelligentia; atque sic dicitur etiam dilucidum compendium quo res omnis latè diffusa, breviter in conspectum, & quasi ob oculos ponitur; Suidas etiam, τὴν σύνοψιν, dicit esse τὴν κατὰ πρόσωπον ὁμιλίαν, apud Polyb. &c. V.

Συνσωφρονέω, sapio cum; simul sapio; ex σὺν & σωφρονέω, V.

Σύνταγμα, ατος, τὸ, res ordinata, seu ordinatio, agmen, exercitus: volumen seu SYNTAGMA: ex συντάσσω, vel ττω, quod V.

Σύνταγμα, præced. propriè est constitutio, coordinatio; & res ordine concinnat

cinnata & composita, qualis est, turma, seu acies instructa, & in procinctu stans; Suid. Item, volumen Dialectica methodo compositum; & in plur. συντάγματα, dicuntur commentaria, seu libri ordinem logicum observantes; Plut. in Num. &c. V.

Συνταγματάρχης, qui præest illi militum numero, qui dicitur σύνταγμα: ex præced. σύνταγμα, ατος, & ἀρχὴ, ῆς; unde, ἀρχὸς, ὁ, vel ex σὺν & ταγματάρχης, ὁ, &c. V.

Συνταγματικὸς, unde, τὰ συνταγματικὰ, scil. συγγράμματα, quæ & Phrasin habent convenientem syntagmati, & ordinatam capitum divisionem; item, συντακτικὸς & συντακτήριος, q. d. compositor, vel quasi quâ iam libros componendi facultate præditus; ita dictus est Origenes, quòd multos composuerit libros; teste Suid. à præced. σύνταγμα, ατος, vel à συντάσσω, vel ττω, f. ξω, &c. V.

Συνταλαιπωρέω, unà miser sum, unà in ærumnis versor; ex σὺν &, ταλαιπωρέω, vide.

Συντάμνειν, Ion. pro Συντέμνειν, concidere: itineris compendio uti. Th. τέμνω, seco.

Συντανύσαις, Æol. pro συντανύσας, a. 1. part. act. verbi συντανύω, idem quod συντείνω, tendo, vergo. Them. τείνω, tendo.

Σύνταξις, εως, ἡ, constructio seu SYNTAXIS apud Grammat. item, ordo, classis, tributum: accus. sing. σύνταξιν quod à συντάσσω, construo. Th. τάσσω, vel ττω, ordino. f. ξω.

Συνταράττω, conturbo, perturbo; Il. α. & Plut. Unde verbale, συνταραξις, conturbatio, confusio; ex σὺν & ταράττω, V. Item σύνταρρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui cum aliquo conjunctus ταρρὸν efficit; ut σύνταρρα δένδρα, arbores, quarum radices mutuò implexæ, cratem, seu sepem, conficiunt: ex σὺν & ταρρὸς, Attice pro ταρσὸς, à Th. τέρσω, &c. V. Item, σύντασις, ἡ, contentio, vel distentio, adstrictio; ut σύντασις νεύρων; apud Diosc. l. 3. Item, συντατικὸς, contendendi, seu contrahendi vim habens; utrumq; verbale, à συντείνω, συντείνομαι, omnes nervos intendo, &c. V.

Συντάσσω, vel ττω, unà cum aliis ordino, colloco, constituo. f. άξω. a. 1. συνέταξα, ας, ε, præcepi. p. συντέταχα. perf. pass. συντέταγμαι, ξαι, κται. Them. τάσσω.

Συντατικὸς, vide paulò antè cum, Σύντασις.

Συνταττόμενος, præs. part. pass. à συντάττω, vide συντάσσω.

Σύνταφος, sepulchrum commune habens, contumulatus; ex σὺν & τάφος, ὁ, vel à συνθάπτω, ομαι, &c. V.

Συνταχύνω, propero, accelero. Th. ταχὺς, celer.

Συντείνω, contendo, incito, pertineo. Th. τείνω.

Συντειχίζω, exstruendi muri socius sum; vel simul munio; ex σὺν & τειχίζω, V. Item, συντεκμαίρομαι, conjicio, conjecturam facio; item, considero; ex σὺν & τεκμαίρω, ομαι, &c. V. Item συντεκνοποιέω, unà liberos procreo; ex σὺν & τεκνοποιέω, V. Item, συντεκταίνομαι, confabricor, unà molior, vel struo; ex σὺν & τεκταίνω, ομαι, &c. V. Item, σύντεκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, pater, vel mater suscepti filii, vel filiæ; susceptor etiam vel susceptrix; quasi susceptores (vulgò vocantur, Gallicè, comperes, & fœm. commeres;) cum parentibus communes liberos habeant; ex σὺν & τέκνον, τὸ, V.

Συντελέθειν, præs. inf. Poët. pro συντελεῖν, conficere, efficere, parare: vide τελέθω.

Συντέλεια, ας, ἡ, consummatio, finis, perfectio. q. à Συντελὴς, έος, ὁ, ἡ, perfectus. Th. τέλος, εος, τὸ, finis.

Συντέλεια, præced. est etiam munus in decuria sua conferendi; contributio, census, tributum; ut, συντέλειαν ποιεῖν, est contribuere; item, consortium, & communitas classis alicujus, & ordinis; atque sic, est ex σὺν & τέλος, τὸ, vectigal; item in præcedente signif. pro rerum consummatione seu perfectione; συντελεία τῶν αἰώνων, apud Apost. c. 9. ad Hebr. dicitur, de Christi primo adventu; ut & πλήρωμα τοῦ χρόνου; dicitur, c. 4. ad Galat. & 1 ad Corinth. c. 10. τὰ τέλη τῶν αἰώνων, nam tum consummata lex & Prophetæ, &c. V. Item, συντελεστὴς, οῦ, ὁ, exp. qui simul cum alio festum celebrat; ab aliis etiam exp. municeps; consummator; atque sic dicitur Christus apud Nazanz. in Orat. Unde συντελέστρια, ας, ἡ, municeps, fœmin. utrumq; à seq. συντελέω, q. d. simul ad finem tendo, unà ad eundem finem contendo; item, consummo, perficio, perago; item, exp. etiam simul celebro festum, &c. V.

Συντελέω, ῶ, finio, f. έσω. a. 1. συνετέλεσα, ας, ε. p. συντετέλεκα. præs. inf. pass. συντελέεσθαι, εῖσθαι, consummari. perf. pass. συντετέλεσμαι. a. 1. ind. pass. συνετελέσθην, ης, η. a. 1. part. pass. συντελεσθεὶς, εῖσα, έν. exactus, ad finem perductus. Th. τέλος, εος, τὸ, finis.

Συντελὴς, έος, ὁ, ἡ, utilis: qui tributum confert. Th. τέλος, vectigal.

Συντελικὸς, valens ad reddendum aliquid perfectum; à συντελέω, V. Item, συντελούμενος, peractus; ut συντελουμένου ἀγῶνος, cum ludi peragerentur; item, perfectus; ut apud Plut. in Apoph. Aristot. σωτὴρ ἁπάντων καὶ γενέτωρ τῶν ὅπως δή ποτε συντελουμένων, ὁ θεὸς, i. e. utcunq; perfectorum est part. præs. pass. à præced. συντελέω, έομαι, οῦμαι, &c. V.

Συντελοῦντα, acc. sing. part. præs. act. verbi συντελέω, quod V.

Συντέμνω, concido. f. εμῶ. p. συντέτμηκα. perf. pass. συντέτμημαι. perf. part. pass. συντετμημένος, η, ον, concisus, a, um. perf. m. συντέτομα. Th. τέμνω, seco.

Συντέρμων, conterminus, finitimus, vicinus; in Epigr. ex σὺν & τέρμων, idem quod, & à Th. τέρμα, V. Συντεταγμένως, compositè; composito agmine, servatâ collocatione; est adv. à part. præt. pass. à verbo Συντάσσω, ττω, ομαι, &c. V.

Συντέτακται, 3. sing. præt. ind. pass. verbi συντάσσω, constituo. Th. τάσσω, ordino. f. ξω.

Συντεταμένως, contentè, enixè, maximopere; est adv. à part. præt. pass. verbi Συντείνω, ομαι, &c. Vide.

Συντετριμμένος, η, ον, contritus, a, um. perf. part. pass. verbi συντρίβω, contero, quod V.

Συντυξις, colloquium, congressus; est verbale, à συντυγχάνω, V. Item, σύντεχνος, qui eandem artem profitetur; ejusdem artis opifex; ex σὺν & τέχνη, ἡ, V. Item, συντήκω, liquatum jungo & unio, vel commisceo; & Metaph. conflo, & coalescere facio in unum; item, colliquefacio; i. e. liquefaciendo consumo; ut nix dicitur συντήκεσθαι, apud Xen. & Metaph. contabefacio; tabe & macie consumo, & quasi colliquo; ex σὺν & τήκω, V. Item, σύντηγμα, τὸ, q. d. colliquamentum; id quod ex incremento excernitur resolutione præter naturam; vel id quod corpore deteritur liquescendo; item, σύντηξις, ἡ, colliquatio, contabefactio; item, συντηκτικὸς, cui colliquandi, seu contabefaciendi vis inest; unde συντηκτικοὶ πυρετοὶ, apud medicos; item qui συντηκτικῷ πυρετῷ, seu τῇ συντήξει, obnoxius est; verbalia à præced. συντήκω, V.

Συντηρέω, conservo, observo, revereor: imperf. συνετήρεον, ουν, εες, εις, εε, ει. f. ήσω. p. συντετήρηκα. præs. pass. συντηρέομαι, οῦμαι, conservor. Th. τηρέω, servo.

Συντήρησις, εως, ἡ, conservatio, observatio, & SYNTERESIS conscientiæ, à 2. pers. sing. perf. pass. præced. verbi.

Συντηρητικὸς, conservandi vim habens; itidem verbale, à præced. συντηρέω, V.

Συντιθέναι, præs. inf. act. συντίθενται, 3. plur. præs. ind. pass. à συντίθημι, quod vide.

Συντίθημι, constituo, compono. f. συνθήσω. p. συντέθεικα. a. 2. συνέθην. præs. m. συντίθεμαι, paciscor, consentio. perf. pass. συντέθειμαι. plusq. p. pass. συνετεθείμην, σο, το, & in 3. pl. συνετέθειντο, constituerant. a. 2. m. συνεθέμην, σο, το, pactus sum. Th. τίθημι, pono.

Συντιμάω, pretium augeo, cariùs indico; ex σὺν & τιμάω, V.

Συντίμησις, εως, ἡ, existimatio pretii, pretium: à συντιμάω, quod à σὺν & τιμή. Th. τίω, honoro.

Συντινάσσω, concutio, conquasso; ex σὺν & τινάσσω, V. Sic & συντιτράω, seu συντετράω, perforo; ex σὺν & τετράω, V. Συντιτρώσκω, simul vulnero; ex σὺν & τιτρώσκω, V. Συντλάω, simul fero; ex σὺν & τλάω, V.

Συντομία, ας, ἡ, brevitas: quod à συντέμνω, concido. Th. τέμνω, seco. p. m. τέτομα.

Σύντομος, ου, ὁ, ἡ, concisus, ejusd. verbi & Them.

Συντόμως, conciſè, breviter; adv. à præcedent.

Συντομώτατα, breviſſimè, adv. ſuperl. à συντόμως, quod V.

Συντονία, contentio, continuus ac non interruptus tenor; ut τῦ αἰδοίȣ συντονία, rigor ſeu tentigo membri genitalis; à ſeq. σύντονος, V.

Σύντονος, ȣ, ὁ, ἡ, contentus, concitatus: quod à συντείνω, contendo. Them. τείνω, tendo. f. νῶ. p. τέτακα. præt. m. τέτονα.

Συντόνως, adv. vehementer, confeſtim: à praeced.

Συντράπεζος, qui eâdem menſâ utitur; ex σὺν & τράπεζα, V.

Σύντρεις, tres ſimul, terni. Them. τρεῖς, tres.

Συντρέφω, ſimul nutrio, & educo; ex σὺν & τρέφω, V.

Συντρέχω, concurro, convenio, conſentio. f. m. συνθρέξομαι. a. 2. συνέδραμον. p. m. συνδέδρομα. Th. τρέχω, curro.

Σύντρησις, perforatio; item foramen; & σύντρητος, perforatus; verbalia, à συντιτράω, vel συντράω, &c. V. Item, συντριαινόω, tridente concutio; vel tanquam tridente quaſſo: ex σὺν & τριαινόω, V. Item, συντριβὴ, ἡ, contuſio, confractio; & συντριβὴς, qui converſatur cum aliquo, utrumq; à ſeq. συντρίβω, V.

Συντρίβω, contero, comminuo, quaſſo. præſ. part. συντρίβων, ȣσα, συντρίβον, οντος, f. ψω. p. συντέτριφα. a. 1. συνέτριψα. a. 1. part. act. συντρίψας, ασα, αν. a. 2. ind. act. συνέτριβον. præſ. paſſ. συντρίβομαι, conteror. perf. paſſ. συντέτριμμαι. perf. inf. paſſ. συντετρίφθαι. perf. part. paſſ. συντετριμμένος, η, ον, quaſſatus, a, um. a. 2. ind. paſſ. συνετρίβην, ης, η. f. 2. paſſ. συντριβήσομαι, ῃ, ε), contringar. Th. τρίβω, tero.

Σύντριμμα, ατος, τὸ, contritio: &

Συντριμμὸς, ȣ̃, ὁ, idem. a. 1. perf. perf. paſſ verbi συντρίβω, quod V.

Συντρίψαι, a. 1. inf. vide συντρίβω.

Σύντριψις, idem quod σύντριμμα, confractio. contuſio, verbale ab eod. συντρίβω, V. Σύντρομος, tremulus; ex σὺν & τρέμω, idem quod Th. τρέω; unde τρόμος, ὁ, &c. V. Item, συντροφία, ſimul alor & educor; & συντροφία, communis educatio, nutritionis communitas; convictus, ſodalitium; in Epigr. utrumque à ſeq. σύντροφος, V.

Σύντροφος, ȣ, ὁ, ἡ, unà educatus: à συντρέφω, ſimul educo. Th. τρέφω, nutrio, alo, f. θρέψω. p. m. τέτροφα

Συντροχάζειν, Poët. pro συντρέχειν, concurrere, ſimul currere. Ex σὺν & τροχάζω, curro. Th. τρέχω, idem.

Συντροχάω, idem quod præced. συντροχάζω, occurro, obvius fio, &c. Vide.

Συντυγχάνω, convenio, incido in aliquem, contingo, cum dat. a. 2. συνέτυχον, ες ε. a. 2. inf. συντυχεῖν. Th. τυγχάνω, ſum. f τεύξομαι.

Συντύραννος, tyrannici dominatus particeps; ſocius in tyrannide; unde, συντυραννέω, ſimul tyrannidem exerceo; ex σὺν & τύραννος, unde τυραννέω, &c. V. Item, συντυρόω, ῶ, in caſeum cogo & condenſo; coagulo; ex σὺν & τυρόω, V.

Συντύχη, ης, ἡ, nomen mulieris. Gr. affabilis.

Συντυχία, ας, ἡ, ſucceſſus, caſus: quod ex σὺν & τυγχάνω, ſum. Hinc σύντυχον ἔργον, opus vulgare.

Συντυχίην, præcedentis accuſ. ſing. Ion.

Συνυπακȣ́εσθαι, præſ. inf. paſſ. à

Συνυπακȣ́ω, unà ſubauſculto: quod ex σὺν, ὑπὸ & ἀκȣ́ω, audio. f. σω. p. ἤκȣκα.

Συνύπαρχος, q. d. compræfectus, collega ejus qui eſt præfectus; ſeu rector provinciæ; ex σὺν & ὕπαρχος, V. Item, συνυπάρχω, ſimul ſum, vel unà ſum; ex σὺν & ὑπάρχω, ſum, exiſto, V. Item, συνύπατος, collega in conſulatu, conſularis imperii particeps; unde, συνυπατεύω, ſocius ſum, & collega in gerendo conſulatu; ex σὺν & ὕπατος, ὁ, &c. V.

Συνυποκρίνομαι, unà ſimulo. a. 1. ind. paſſ. συνυποκρίθην, ης, η. quod ex σὺν, ὑπὸ & κρίνω, ſecerno.

Συνυποστέλλω, contraho, coarcto, coërceo; ex σὺν & ὑποστέλλω, V.

Συνυπȣργέω, ῶ, unà operam confero f. ήσω. p. συνυπȣ́ργηκα. quod ex σὺν & ὑπȣργὸς, ȣ̃, ὁ, ἡ, adjutor; hoc ex ὑπὸ & ἔργον, ȣ, τὸ, opus.

Συνυφάω & συνυφαίνω, contexo, attexo; unde, συνυφὴ, contextus, contextio; item, tela; & συνυφὴς, έος, ὁ ϰ̀ ἡ, contextus; omnia, ex σὺν & ὑφάω; unde ὑφὴ & ὑφαίνω, &c. V. Item, συνυφίσταμαι, unà ſubſiſto; i. e. unà ſum in rerum natura; ex σὺν & ὑφίστημι, vel αμαι, &c. V. Item, συνυποφύομαι, una ſuppullulo, unà clanculum enaſcor; Plut. ex σὺν & ὑποφύομαι, V. Item, συνυποχωρέω, unà retrocedo; ex σὺν & ὑποχωρέω, V. Item, συνυψόω, ſimul exalto, unà in altum eveho; ex σὺν & ὑψόω, V. Item, συνωδίνω, ſimul dolore afficior; ex σὺν & ὠδίνω, V. Item, συνῳδία, concentus; à ſeq. συνῳδὸς, concinens, cantus ſocius; non abſonus, congruus, &c. V.

Συνῳδὸς, ȣ̃, ὁ, ἡ, conſonus, conſentiens, pro συνᾴδων; ex σὺν & ἀείδω, cano.

Συνωθέω, ſimul detrudo; contrudo; trudendo in unum locum cogo, & conturbo; item, general. cogo, coarcto, compello; unde verbalia, συνώθησις, & σύνωσις, compulſio, coarctatio; ex σὺν & ὠθέω, V.

Συνωδινώω, unà inſtar puerperæ doloribus afficior, crucior. Ex σὺν & ὠδινώω, parturio. Them. ὠδὶν, ης, ἡ, dolor.

Συνῳκηκυῖα, maritata, perf. part. act. f. g. verbi συνοικέω, unà verſor. Th. οἶκος, domus.

Συνώμεθα, a. 2. ſub. m. 1. pl. verbi συνίεμαι, paciſcor, convenio.

Συνωμία, compages humerorum vel armorum, quâ humeri committuntur; ab aliis dicitur eſſe ſcapularum contractio, quâ ſcapularum diſcrimen confunditur; in Hippiatr. ex σὺν & ὦμος, ὁ, unde ὤμιον, τὸ, &c. Vide.

Συνωμοσία, ας, ἡ, conjuratio: &

Συνωμότης, ȣ, ὁ, conjuratus, confœderatus: à συνόμνυμι, conjuro. f. συνομόσω. p. συνομώμοκα. Them. ὄμνυμι, juro.

Συνωμοτικῶς, factâ conjuratione, ſeu conſpiratione; Plut. eſt adv. à præced. ϛυνωμότης, V. Item, ϛυνώμοτον, τὸ, conjuratio; vel, jusjurandum de conjuratione datum; itidem ab eod. & ex iiſd. item, συνωνέομαι, ſimul emo, coëmo; ex σὺν & ὠνέομαι, V.

Συνωνυμία, ας, ἡ, nominis cum alio in ſignificatione communio: &

Συνώνυμος, nomen commune habens; ex σὺν & ὄνομα, ατος, τὸ, nomen.

Συνωνυμέντως, & συνωνύμως, univocè; communi ſeu eâdem diverſorum vocabulorum ſignificatione; Plut. & apud Dialecticos, συνωνύμως prædicari dicuntur ea, quibus communis nominis eadem definitio univocè tribuitur; (ſicut & συνώνυμα, ſunt univoca, quæ & nomen generis ſui commune habent, & quibus eadem competit hujus generis definitio eſſentialis, &c) ſunt adv. à præced. συνώνυμος, V.

Συνωριαστὴς, bigarum auriga, ſeu agitator; ſive in prælio, qui ξυνωρίδα regit; teſte Bud. quidam bigarium interpretantur; item, συνωρικεύομαι, bigis vehor; utrumque à ſeq. συνωρὶς, vel Atticè ξυνωρὶς, ίδος, bijuges equi; ſed ſignif. etiam bigas, i. e. currum quem bijuges equi trahunt, &c. V.

Συνωρὶς, ίδος, ἡ, par equorum aut mulorum currum trahentium; bigæ; item compar. q. συναορὶς, à συναείρω, connecto. Th. εἴρω.

Σύνωσις, vide paulò antè cum συνωθέω. Item, ϛυνωφελέω, ῶ, unà proſum, ſeu adjuvo; ex σὺν & ὠφελέω, vide.

Συνώχαδον, confertim, continenter, adv. à ϛυνέχω, contineo. Th. ἔχω, habeo.

Συοκτασία, ſuium mactatio, ſeu cædes; in Epigr. ex ϛυὸς; & 2. perſ. præt. paſſ. verbi κτείνω; f. κτενῶ, præt. ἔκτακα; & præt. paſſ. ἔκταμαι, ἔκτασαι, &c. Vide. Item, συοκτονία, idem, ſuis cædes; ex ϛυὸς, ſeq. & præt. med. ἔκτονα, (unde κτονία, terminatio compoſita;) à verbo κτείνω, &c. V.

Συός, ſuis, gen. ſing. à σῦς, Dor. pro ὗς, ſus.

Συοφόντης, ſuium interfector; & in fœm. ϛυοφόντις, ιδος, ἡ, ſuium, ſeu aprorum, interfectrix; in Epigr. ex præced. ϛυός; & φόνος, ὁ, &c. V. Item, ϛυοφορβὸς, ſuium paſtor, ſubulcus; unde συοφόρβιον, τὸ, grex ſuium quæ paſcuntur, & ϛυοφορβία, ipſa ſuium paſtura; ex præced. συὸς & φορβὴ, ἡ, à Them. φέρβω, &c. V.

ΣΥ'ΡΑΙ, ῶν, αἱ, parvæ vilésque lacernæ: vide σισύρα.

Συρακόσαι, ῶν, αἱ, Dor. & Poët. pro Συρακοῦσαι, ῶν, Syracusæ.

Συρακοῦσαι, ῶν, αἱ, & Συρακοῦσαι, SYRACUSÆ: nomen urbis. Gr. trahentes invitum.

ΣΥ'ΡΒΗ, ης, ἡ, tumultus: Att. τύρβη, ης, ἡ, idem. Hinc τυρβάζω, turbas seu tumultum excito: qu. ἀ σύω moveo, turbo.

Συρβηνὸς, tumultuosus, Metaphorâ sumptâ ab iis, qui cum strepitu & tumultu fistulâ canunt, nam Hesychio est etiam αὐλητὴς, tibicen; Item pauper; à Th. præced. συρβή, ἡ, quomodo dicitur ἡ αὐλοθήκη, & ipsa etiam fistula: Item vox quâ subulci ad sues utuntur; quâ ratione, ἀπὸ τῆ σύς, nomen habet; unde etiam σιρβηνή, ης, ἡ, atque inde proverbium, συρβηνῆς χορὸς, quod ἀπὸ τῶν ἀτάκτων χορῶν; testibus Etymol. & Suidâ; vide sis in Erasmi Chiliad.

Σύργαστρος, serpens, in Theocr. à σύρω & γαστὴρ, qui ventrem trahit.

Σύρδην, tractim; sed expon. etiam funditùs, impetuosè; apud Eur. est adv. à σύρω; vi.

Συρέντες tracti nom. plur. a. 2. partic. pass. à σύρω, traho: f. ρῶ a. 2. pass. ἐσύρην.

Συρία, Hesychio est παχεῖα χλαῖνα, pinguis, & crassa læna; deducunt à Them. συρὰ, αἱ, præced. Vide: vel quoniam in Cappadocia conficitur, quæ est Syria; i. e. Leucosyria; vide & Poll. l. 7. sed est & συρία, una ex Cycladibus insulis: Item herba apibus grata; vide etiam seq.

Συρία, ας, ἡ, nomen regionis, factum ex Assyria, per Aphær. ab Assur, hoc est, progressus, qui fuit filius Semi. Συρικηγενὴς, ἑος, ὁ, ἡ, genere Syrius.

Συριγγέμβολος, vel συριγγέμβολος, canalis subterraneus quo aqua in castella obsessorum ducitur: Item συρέμβολος, per Syncopen dicitur pro eod. ut Eust. docet; ex seq. σύριγξ, ιγγος, & ἐμβολὴ, ἡ, injectio; unde ἔμβολον, τὸ; q. d. injectorium, &c. vide.

Συριγγίας, ου, ὁ, fistularis, fistulæ figuram gerens; ut συριγγίας κάλαμος; apud Diosc. 1. 115. calamus nomine syringias, geniculis densior; unde scriptorius dicitur calamus; apud Diosc. 1. 114. ubi docetur σιριγγίας, genus esse arundinis in totum concavæ, unde fistulæ fieri solent, &c. Sic & συρίγγιον, τὸ; q. d. fistulula, diminut. parva fistula: Item modiolus rotæ; foramen rotæ in quo axis volvitur: Item συριγγὶς, ίδος, ἡ, idem, fistularis, &c. ut συριγγὶς κασσία, apud Gal. de Antid. l. 1. c. 14. Item συριγγέω, in fistulam excavo; unde συριγγῶσθαι, in fistulam excavari; & συριγγώδης, εος, ὁ κὴ ἡ, fistulosus, seu fistularis, fistulæ figuram gerens: omnia à seq. σύριγξ, ιγγος, quicquid fistulosum est, atque cavernosum; ut arundo fistularis, & exterior cassiæ fistularis cortex, & in rota, σύριγγες, sunt foramina fistulam suâ cavitate imitantia, in quæ axis inseritur: Item σύριγγες γῆς, vocantur concavi sub terra meatus, seu cavernæ in ea longæ, in modum fistulæ, &c. vi. Item Σύριγμα, τὸ, & συριγμὸς, ὁ, sibilus; sonitus, seu stridor ille qui sibilando editur, seu quo aliquis exsibilatur; & proprie homini tribuitur & serpenti: sed dicitur etiam de elephantibus, & tunc expon. barritus: Item συρίζω, sibilo: Item fistulâ cano, fistulo; pro eod. Doricè dicitur συρίσδω; ut apud Theocr. Idyl. 1. ἁδὺ ᾗ κὴ τὸ συρίσδες, dulce canis fistulâ; sed signif. Syre loquor, aut ago, & Syrorum modo sum molliculus, deductum, viz. à σύρος, qui est è Syria oriundus; unde verbale συρισμὸς, sibilus, stridor; Luc. Item συρικτὴς, οῦ, ὁ, sibilator: Item fistulator, unde συρικτὰ μάγαλκα, verbale, (ut & σύριγμα, & συριγμὸς, præced.) à συρίσσω, vel --ττω, f. ξω, sibilum edo: Item sibilo ejicio, exsibilo: Item fistulâ cano, &c. V.

Συρίγγων, gen. pl. à σύριγξ, ιγγος, ἡ, tibia. Th. συρίσσω, sibilo.

Σύριγμα, & συριγμὸς, vide paulò antè.

Σύριγξ, γγος, ἡ, fistula, caverna. Them. συρίσσω, sibilo.

Συρικτὰς, ᾶ, ὁ, Dor. pro συρικτὴς, οῦ, ὁ, fistulator.

Συρίξας, αντος, aor. 1. part. act. verbi συρίσσω, f. ξω, sibilo, fistulo.

Συρίσδεν, & σύρισδεν, Dor. pro συρίζειν, fistula ludere; &

Συρίσδεν, Dor. pro συρίζειν, sibilare: συρίσδες, pro συρίζεις, verbi συρίζω, idem quod Th. συρίσσω, sibilo.

Συρισμὸς, vide paulò suprà cum συρίζω.

ΣΥΡΙ'ΣΣΩ, vel -ττω, f. ξω, sibilo fistulo: hinc σύριγξ, γγος, ἡ, fistula.

Σύρμα, SURMA, vide in σύρω, traho.

Συρμαία, ἡ, dicta est à quibusdam, raphanus, quòd concitando vomitui esset idonea; sed est & cibi quoddam genus, quod veteres ex adipe & melle conficiebant; teste Hesych. qui docet etiam, sic appellari potionem è sale, & aquâ mistis purgando ventri idoneam: Item expon. etiam apium; pro quo apud Hesych. σύρμιον, dicitur esse herba apio similis, & Schol. Aristoph. dicit, esse succum herbæ, quâ Ægyptii utantur πρὸς διάρροιαν, est à σιρμὸς, ὁ; quod vide.

Συρμαΐζειν, purgare potione ex aqua & zea.

Συρμαϊσμὸς, à veteribus appellata fuit modica vacuatio, quæ vel per vomitum, vel alvi dejectionem fiebat, verbale, præced. συρμαΐζω, quod expon. ab Etymol. κενοῦμαι, evacuor, &c. vide.

Συρμαιοπώλης, qui raphani id genus vendit, quod συρμαία dicitur; Poll. 7. 30. ex συρμαία, præced. & πώλης, ὁ, &c. V.

Σύρματα, τὰ, dicuntur stramina, aut paleæ, quæ rastro corraduntur, & coacervantur; ut & σύρματα καμίνων, sunt sordes seu purgamenta scopis, vel radulis è fornacibus, & caminis detracta; est à sing. σύρμα, τὸ; vi. Item Συρματὴς, quæ quisquilias colligit, quæ rastro, purgamenta aut stipulas, aut simile quid in unum acervum contrahit: Item συρματίτης, ιδος, ἡ, ut συρματίτης κόπρος, fimus ex purgamentis, stipulis aut stramentis, paleísve, quæ scopis, aut rastro, coacervata fuere; utrumque à σύρμα, ατος, & à Them. σύρω, &c. vi. Item Συρμιστὴρ, lignorum venditor; proprie sic dici videtur, qui ligna in sylvis hinc inde corrasa, & collecta, atque è sylvis in forum attracta, vendit; à seq. σορμὸς, vel à præced. σύρμα, & Them. σύρω, &c. V.

Συρμὸς, οῦ, ὁ, tractus; à σύρω.

Συρμὸς, præced. dicitur de tractu serpentis; apud Plut. in Ant. & de tractu aquæ, qui turbineo vortice circumagitur; apud Philip. de mundo, &c. vide.

Σύροισα, trahens, Dor. pro σύρουσα, præs. part. f. g. à σύρω, traho.

Συροπέρδιξ, ὁ, nomen avis cujusdam; apud Ælian. à Them. πέρδιξ; vi. Forsan ita appellatur, quòd è Syria sit oriunda.

Συροφοίνισσα, ης, ἡ, SYROPHOENISSA, ex Syria Phœnicibus contermina, oriunda mulier.

Συῤῥαδιουργεῖν, una facinus patrare, vel moliri; ex σὺν, & ῥαδιουργέω, ῶ, &c vi. Item Συῤῥαθαγέω, ῶ, confringo, contero; scil. cum fragore; ex σὺν, & ῥαθαγέω; vi. Item Σύῤῥαξις, ἡ, conflictus; Plut. de fort. Alex. & σύῤῥαξις τῶν ποταμῶν, expon. confluentia flumina, est verbale à seq. συῤῥάσσω, vel συῤῥάττω; V.

Συῤῥάπτω, consuo: ex σὺν & ῥάπτω, suo, f. ψω. p. ἔῤῥιφα.

Συῤῥάττω, f. ξω, confligo. Th. ῥάσσω, vel ·ττω, allido.

Συῤῥέουσι, 3. pl. præs. ind. à

Συῤῥέω, confluo: ex σὺν & ῥέω, fluo f. ῥεύσω.

Συῤῥηγνῦσθαι, confluere impetuosé. Them. ῥήγνυμι, seu ῥήσσω, frango, f. ξω.

Συῤῥηγνύω, vel συῤῥήγνυμι, confringo. Item committo, irrito; unde in pass. συῤῥήγνυσθαι, πόλεμος, dicitur quum prælium committitur. Thucyd. sicut & dicuntur ii, συῤῥήγνυσθαι, qui confligunt & pugnant; unde σύῤῥηξις νεφῶν, nubium conflictus, vel fragor; ex σὺν & ῥήγνυμι; V.

Συῤῥοὴ, & σύῤῥοια, item σύῤῥους, & σύῤῥυσις, confluxus, confluens, colluvio; apud Plat. & Theophr. omnia verbalia à præced. συῤῥέω; V.

Σύρσις, εως, ἡ, tractio & σύρτης, ου, ὁ, tractor; Hesych. Item frænum, habena; verbalia à σύρω, fut. συρῶ, &c. vide.

Σύρτις, εως, ἡ, SYRTIS, in pl. αἱ σύρτιες, sunt duo sinus in mari mediterraneo periculosissimi: à σύρω, traho, quod naves attractas mergant.

Σύρτις, præced. in mari dicitur, ubi limum arenamque & saxa ingentia fluctus trahunt; Strabo, sed sunt & terrestres syrtes, in locis arenosis; quum nempe arenarum cumuli vento agitati faciem terræ mutant: ita ut sublimia fiant aggere, quæ priùs valle residebant;

bant; sint item profunda vallibus, quæ prius excelsa erant, &c. V. Item συρτὸς, ὁ, tractus, qui trahitur: Itidem verbale, à Them. σύρω, fut. συρῶ, &c. vide.

Σύρφαξ, κος, incompositus; Item vilis multitudo undecunque tracta: à σύρω, traho.

Συρφετὸς, οῦ, ὁ, sordes corrasæ, q. contractæ; vilis plebecula, seu fæx plebis: vide in σύρω.

Συρφετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ut συρφετώδης ὄχλος, idem quod συρφετὸς, vilium & abjectorum hominum colluvies: Item inconditus, incompositus, &c. à præced. συρφετὸς, quisquiliæ, & Metaph. contemptorum hominum colluvies, & turba: Item incondita verborum colluvies, &c. V.

Σύρω, traho, per pavimentum, f. συρῶ, p. σέσυρκα, perf. pass. σέσυρμαι, unde est σύρμα, ατος, τὸ, quod trahitur: & vestis caudata matronarum nobilium: σύρτης, ου, ὁ, tractor: σύρτις, εος, ἡ, locus periculosus in mari; συρφετὸς, οῦ, ὁ, sordes, purgamenta: διασύρω, distraho: διασυρτικὸς, οῦ, ὁ, convitiator.

ΣΥ῀Σ, συὸς, ὁ, ἡ, SUS, porcus, aper. dativ. pl. σισί. ὗς, idem: ὑὰς, ἀδος, ἡ, sucula: ὕαινα, ης, ἡ, idem. Est etiam nomen feræ: q. à σύω, quia violenter ruit eundo: vel ab ὕω, pluo: unde ὑγρὸς, humidus.

Σύσις, legitur interdum pro σῆσις, ἡ, cribratio; vel σεῖσις, quassatio: quæ vide; nam dicitur sic, quasi esset verbale, ab inusit. σύω, pro σήθω, & Them. σείω, &c V.

Συσκάπτω, simul fodio, confodio, terram accumulo, pastino; ex σὺν, & σκάπτω, vi. Item Συσκεδάζω, dissipo, dispergo, seu una dissipo & dispergo, & συσκεδάω, idem; ex σὺν, & σκεδάω, seu σκεδάζω; vi. Sic & Συσκεπάζω, cooperio, contego; ex σὺν, & σκεπάζω; à Th σκέπω, &c. V.

Συσκευάζω, f. άσω, convaso, in fasciculum colligo, compilo, apparo, subdolè struo; ex σὺν & σκευάζω. Them. σκεῦος, vas.

Συσκευασία, ἡ, apparatus: Item συσκευαστὴς, ὁ, structor, machinator, concinnator, architectus, verbalia à præced. συσκευάζω; V. Unde etiam συσκευὴ, ἡ, fraudulenta molitio, insidiarum subornatio, captatio; apud Herodian. l. 3. Item συσκευωρέω, seu -οῦμαι, una dolosè machinor, insidiosas technas fabricantem dolosè juvo; ex σὺν & σκευωρέω, ῶ; vi. Item Σύσκηνος, in eodem tentorio, seu tabernaculo habitans, contubernalis; ex σὺν & σκηνὴ, ἡ; vi. Unde etiam, συσκηνία, ἡ, & συσκήνιον, τὸ, contubernium; ejusdem tabernaculi participem esse: Item συσκηνέω, vel έω, contubernalis sum, in eodem tabernaculo habito; itidem ab iisd. V.

Συσκιάζω, obumbro, occulo, f. άσω. Th. σκιὰ, ᾶς, ἡ, umbra.

Συσκιάσαι, aor. 1. inf. act. præcedent. verbi.

Συσκίασις, & συσκιασμὸς, obumbratio; verbalia à præcedent. συσκιάζω, inumbro, opaco; & hoc à σύσκιος; umbrosus, opacus, umbrâ obtectus; ex σὺν, & σκία, ἡ, unde σκιάζω, &c. Vide.

Συσκοτάζω, obnubilo, -άζει, contenebrascit, advesperascit: ex σὺν, & σκοτάζω. Th. σκότος.

Συσπαράσσω, vel -ττω, discerpo, lacero, f. ξω, p. συνεσπάραχα, a. 1. συνεσπάραξα. Th. σπαράσσω, lacero.

Συσπάω, contraho, contorqueo, convello; undè mendici & pauperes incedere συσπώμενοι, dicuntur; i. e. adductis, seu contractis scapulis; apud Athen. l. 13. Unde verbalia σύσπασις, contractio, convulsio, & σύσπαστος, contractilis, qui contrahi potest; ex σὺν, & Them. σπάω, unde σπάσις, &c. V. Item Συσπειράω, in spiram colligo: Item conglomero, condenso; ex σὺν, & Them. σπεῖρα, unde σπειράω, &c. V. Item Συσπένδω, simul libo, ejusdem libaminis particeps sum; unde σύσπονδος, qui ejusdem libaminis particeps est; ex σὺν, & σπένδω.

Συσπεύδω, studiosè & impensè alicui faveo. Th. σπεύδω, festino.

Συσπουδάζω σοι, studeo tibi, à te sto, Aristoph. ex σὺν, & σπουδάζω; V.

Συσσαρκία, expon. carnis bonitas; apud Theoph. coalescentia carnis: Item συσσαρκόω, carnem cum carne coalescere facio; atque inde verbale συσσάρκωσις, q. d. concarnatio; ex σὺν & σὰρξ, σαρκὸς, unde σαρκόω, & σάρκωσις, &c. vi. Item Συσσείω, simul quatio, aut concutio; unde verbale συσσεισμὸς, concussio; & expon. etiam turbo; 4 Reg. c. 2. ex σὺν, & σείω, f. είσω, unde σεισμὸς, &c. V. Item Συσσεύω, simul concutio, seu agito; ex σὺν, & σεύω; vi. Item Συσσημαίνω, consigno; ex σὺν, & σημαίνω, vel à seq. σύσσημον, τὸ, &c. V.

Σύσσημον, ου, τὸ, commune signum: & Σύσσημος, ου, ὁ, ἡ, consignificans: ex σὺν & σῆμα, ατος, τὸ, signum.

Συσσήπω, computrefacio; sed expon. & macero; ex σὺν, & σήπω; V. Item Συσσιτέω, unà cibum capio; convictor sum; contubernalis, seu in contubernio alicujus, sum; undè verbale, συσσίτησις, idem quod συσσιτία, convictus, sodalitas; Item συσσίτιον, contubernium, sodalitium; omnia à seq. σύσσιτος, & Atticè, ξύσσιτος, simul cibum capiens, convictor, &c. V.

Συσσίτοισιν, sodalibus, dat. pl. Ion. à Σύσσιτος, ου, ὁ, sodalis: ex σὺν, & σῖτος, ου, ὁ, frumentum.

Συσσιτοποιέω, compinso, in cibum concinno; & in passiv. σιτοποιέομαι, conpinsor; ex σὺν, & σιτοποιέω; V. Item Συσσύρω, divexo, contumeliosè tracto; ex σὺν, & σύρω; V. Item Συσσώζω, simul servo, conservo; sed signif. etiam, servando contineo, & stringo ut dilabatur; ex σὺν, & σώζω; V. Item Συσσωματοποιέω, ῶ, concorporo, in unum corpus cogo; ex σὺν, & σωματοποιέω; V.

Σύσσωμος, ου, ὁ, ἡ, ejusdem corporis particeps: ex σὺν, & σῶμα, corpus.

Συσσωρεύω, coacervo, acervatim congero; ex σὺν, & σωρεύω; V.

Συστάδες ἄμπελοι, vites ordine non plantatæ: Item συστάδην, & συσταδὸν, adverb. cominus; ut συστάδην μάχεσθαι, vel συσταδὸν, cominus pugnare; & ἡ συσταδὸν μάχη, vel συστάδην, pugna stataria; Thuc. l. 7. omnia à συνίστημι; Vide.

Συσταθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. verbi συνίστημι; q. v.

Σύσταθμος, ejusdem cum alio ponderis; unde συσταθμία, ponderis æqualitas; ex σὺν, & σταθμὸς, ὁ; V. Item Συσταλτικὸς, contrahendi, seu coarctandi vim habens; sed expon. & corripiens; est verbale à συστέλλω, -ομαι; vi. Item Συστασιάζω, seditionis, vel potius factionis socius sum, factionem aliquam adjuvo; Thuc. l. 4. ex σὺν, & στάσις, unde στασιάζω, &c. V.

Σύστασις, εως, ἡ, constitutio, assertio, coitio, conspiratio: Item cœtus; à συνίστημι, f. συστήσω, constit. o. Th. ἵστημι, statuo, i. στήσω, a. 2. ἔστην.

Συστασιαστὴς, οῦ, ὁ, socius seditionis: ex σὺν, & στασιάζω, factionibus contendo. Hinc στάσις, εως, ἡ, seditio. Them. ἵστημι, sto.

Συστασιώτης, ου, ὁ, qui ejusdem est factionis: vide in σύστασις.

Συστάτης, qui simul stat, in ædificiis συστάται dicuntur trabes, seu tigna, tectum sustinentia; unde συστατέω, commendo, probo, utrumque à συνίστημι; vide.

Συστατικὸς, ἡ, ὸν, commendatitius, a, um; à συνίστημι, commendo: ejusd. Th.

Συσταυρόω, -ῶ, unà crucifigo, f. ώσω, p. συνεσταύρωκα, perf. pass. συνεσταύρωμαι; a. 1. ind. pass. συνεσταυρώθην, ης, η, a. 1. part. pass. συσταυρωθεὶς, έντος. Them. σταυρὸς, crux, seu palus erectus.

Συστεγάζω, contego, operio; ex σὺν, & στεγάζω; V. Item Συστέλλομαι, decenter componor, & ornor; seu operior, involvor: Item contrahor; ut fit in metu & pavore: Item dicuntur ii συστέλλεσθαι, qui profusiores sumptus vitantes, sese veluti contrahunt, est pass. à seq. συστέλλω; V.

Συστέλλω, propriè contraho: Item compono ad sepulturam, vestibus sepulchralibus obvolvo. Alii vertunt subtraho, amoveo, corripio, f. συστελῶ, f. 2. συσταλῶ, perf. συνέσταλκα, a. 1. ind. συνέστειλα, præs. inf. pass. συστέλλεσθαι, perf. part. pass. συνεσταλμένος, η, ον, contractus, a, um: ex σὺν & στέλλω, mitto, contraho.

Συστενάζω, unà suspiro, f. ξω, quod ex σὺν & στενάζω, idem quod στένω, gemo. Th στενὸς, angustus.

Σύστενος, angustus, in arctum coactus; ex σὺν, & στενὸς, ὁ; V.

Συστῆναι, a. 2. inf. act. συστήσομεν, 1. pl. f. 1. act verbi συνίστημι, constituo, in unum congrego. Th. ἵστημι, sto.

Σύστημα, ατος, τὸ, compages collectio, SYSTEMA, acervus, conventus, turma, multitudo, constitutio: à συνίστημι.

Συστηματικὸς, collectitius; q. d. acervalis; ut συστηματικὸς σφυγμὸς, qui plurium pulsuum quasi acervo constat, & συστηματικὴ ἀνωμαλία, inæqualitas hujus pulsus; apud Gal. est à præcedent.

σύστημα, ατ⊕· ; V.

Συστοιχέω, -ῶ, eadem serie respondeo, f. ήσω, p. συνεστοίχηκα· quod ex σὺν, & στοιχέω, ordine procedo: hoc à στοῖχ⊕, ου, ὁ, ordo. Th. στείχω, eo, vado.

Συστοιχία, ας, ἡ, ordo, seu rerum convenientia: &

Σύστοιχ⊕, ου, ὁ, ἡ, ejusdem ordinis: σύστοιχα dicuntur, quæ inter se sunt affinia: unde sint videas in συστοιχέω.

Συστοίχως, eodem ordine & serie; est adv. à præcedent. σύστοιχ⊕; V.

Συστολὴ, ῆς, ἡ, contractio; Item SYSTOLE, figura, à συστέλλω, contraho. Th. στέλλω, idem: f. λῶ, p. ἔσταλκα, p. m. ἔστολα.

Συστολίζω, simul orno; sed expon. & simpl. apparo, adorno, apud Euryp. ex σὺν, & στολίζω; V. Item Σύστομ⊕, qui est ore sensim compresso, & contracto: Item mutus, elinguis; unde συστομόω, os contraho, os constringo & coangusto; & expon. & simul in fauces contraho; ex σὺν, & στόμα, τὸ, unde στομόω, &c. V.

Συστρατεύω, seu εύομαι, unà expeditionem suscipio; unà in militiam proficiscor, simul milito; ex σὺν, & στρατεύω, -ομαι, &c. V. Item Συστράτηγ⊕, qui & ipse στρατηγὸς est, seu qui & ipse ducis, seu imperatoris officio fungitur; sive collega imperii militaris, aut collega in prætura; unde συστρατηγέω, ῶ, unà στρατηγῶ, sum etiam ipse στρατηγὸς, seu collega sum in ductando exercitu, seu in prætura præfecturave; ex σὺν, & στρατηγὸς, unde στρατηγέω, &c. V.

Συστρατιώτης, ου, ὁ, commilito. Ex σὺν, & στρατιώτης, ου, ὁ, miles. Them. στρατὸς, exercitus.

Σύστρεμμα, ατ⊕, τὸ, coagmentum compactile, seu globus, convolutio; ut ἐρίου σύστρεμμα, lanæ contortæ hapsus: Item agmen militum, composito ordine progredientium, impressionemque hostiliter facientium, dicitur σύστρεμμα; apud Polyb. l. 1. Unde συστρεμμάτιον, τὸ, diminut. à præcedent. globulus: Item vortex; Item συστρεπτικὸς, cogendi, & condensandi vim habens; verbalia à seq. συστρέφω; V.

Συστρέφω, convolvo in fascem, contorqueo, colligo, subigo, f. ψω, a. 1. συνέστρεψα, a. 1. part. act. συστρέψας, αντ⊕, p. m. συνέστροφα· quod ex σὺν & στρέφω, verto, verso, torqueo.

Συστρογγυλίζω, in rotunditatem conglobo, & συστρογγύλλω, pro eodem, ex σὺν, & στρογγυλίζω; V.

Συστροφὴ, ῆς, ἡ, tumultuosa & seditiosa concio, concursus: à præt. m. συνέστροφα, verbi συστρέφω; q. v.

Σύστυλος, qui columnis est paulò remissioribus; ex σὺν & στύλ⊕, ου; V.

Συστῶ, ῆς, ῆ, constituerim: aorist. 2. sub. activ. verbi συνίστημι, constituo: a. 2. συνέστην: quod ex σὺν & ἵστημι, sto, statuo.

Συσφαιρίζω, unà cum alio, seu aliis pilâ ludo; unde verbale συσφαιριστὴς, οῦ, ὁ, collusor in ludo pilæ; ex σὺν, & σφαιρίζω, unde σφαιριστὴς, &c. V. Item συσφαιρόω, conglobo; ex σὺν, & σφαιρόω; vi. Item Συσφηκόω, quod confusum erat informo, compono; ex σὺν, & σφηκόω; V. Item Συσφίγγω, constringo, constringendo cogo & contraho; ex σὺν, & σφίγγω; Vi. Item Συσφραγίζω, simul sigillo, unà signo; ex σὺν, & σφραγίζω; V.

Συσχεθεὶς, εῖσα, ἐν, constrictus, part. a. 1, pass. &

Συσχεθῇ, 3. sing. a. 1. sub. pass. verbi συνέχω, contineo, f. συσχήσω, perf. pass. συνέσχημαι, a. 1. pass. συνεσχέθην; quod ex σὺν & ἔχω, habeo.

Συσχηματίζω, configuro, f. ίσω, p. συνεσχημάτικα, præsent. pass. συσχηματίζομαι, configuror, cum dativ. quod ex σὺν & σχῆμα, ατ⊕, τὸ, figura. Them. ἔχω, habeo.

Συσχολάζω, simul otior, unà ferior, vel colludo in otio & feriis; Plut. in lib. unde συσχολάζων, condiscipulus, pro quo & συσχολαστὴς; apud Plut. in l. de aud. ex σὺν, & σχολάζω; V.

Σύτο, concitatus est, proruit, 3. singul. plusq. p. passiv. Ion. pro ἐσέσυτο, vel ἐσέσυτο· verbi σεύω, vel σύω, concito: vel est 3. sing. a. 2. m. ἐσυόμην, ου, ετο, & per Sync & Ion. σύτο, ejusd. verbi.

Συφαιὸς, οῦ, ὁ, subulcus, porculator, à σῦς, συὸς; vi. Item Συφακίζειν, expon. vindemiare; nam σύφαξ, ακ⊕, est γλεῦκ⊕, i. e. mustum; Hesychio.

ΣΥ'ΦΑΡ, exuvium anguis & cicadæ; pellicula rugosa, senectus.

Συφεὸς, οῦ, ὁ, est συῶν εὐνὴ; i. e. stabulum suium, seu hara porcorum, suile; Od. ξ. Unde συφεόνδε, adverbialiter ponitur, pro εἰς συφεὸν; Odyss. κ. Item συφεὼν, ῶν⊕, ὁ, & συφὸς, idem quod συφεὸς, & omnia à Them. σῦς, συὸς; Vi. Item Συφόρβιον, idem quod & pro συοφόρβιον, & ex iisd. σῦς, συὸς, & φορβὴ, ἡ, &c. V.

Συφορβὸς, οῦ, ὁ, subulcus, pro συοφορβός· à σῦς & φορβὴ, pabulum. Them. φέρβω, pasco: futur. ψω, præt. m. πέφορβα.

Συφὸς, vel συφεὸς, οῦ, & συφεὼν, ῶν⊕, ὁ, hara, ubi sues.

Συχὰρ, ἡ, nomen urbis ἄκλιτον. Heb. mercenaria.

Συχὲμ, ἡ, nomen urbis, ἄκλιτον. Heb. dorsum.

Συχνὰ, & συχνὸν, adverbialiter, assiduè: à

Συχνὸς, οῦ, frequens, creber, multus: idem quod πυκνός. (Them. πύκα, dense:) & hinc

Συχνῶς, crebrò, assiduè, q. à συνεχὴς, continuus: vel à præced.

Συχνάκις, sæpe; idem quod ab & pro præcedent. συχνῶς; V. Item Συχνάζω, denso, spisso, frequento, à præced. συχνὸς, ὁ; V.

Σύω, quatio, concutio, moveo: ut σείω.

Συώδης, ε⊕, ὁ ϗ ἡ, porcinus, suillus, & dicitur in hominem, modo suis, immundum, & spurcum, amantis lutum; apud Suid. & expon. etiam ἀμαθὴς; Item truculentus; à Them. σῦς, συὸς; V.

Συῶν, aprorum, gen. pl. à σῦς, συὸς, ὁ, ἡ, sus.

Σφ', pro σφὲ, nom. & acc. dual. ab οὗ, οἷ, sui.

Σφάγανον, ου, τὸ, ensis: à σφάζω, jugulo.

Σφαγεῖον, τὸ, vas quo jugulatæ pecudis sanguis excipitur; ab eod. Th σφάζω, seu σφάττω, f. ξω, &c. V.

Σφαγεὶς, έντ⊕, trucidatus, a. 2. part. pass. verbi σφάζω, seu σφάττω, jugulo, f. ξω, a. 2. ind. pass. ἐσφάγην.

Σφαγεὺς, έως, ὁ, occisor, jugulator: Item gladius. Th. σφάζω, jugulo.

Σφαγὴ, ῆς, ἡ, mactatio, epulum, jugulum; ejusd. Th.

Σφαγία, ἡ, dies sacrificii, quâ sacra fiunt mactatis jugulatisque victimis; unde σφαγιάζομαι, fut. άζομαι, victimas jugulo, hostias macto, seu victimis mactatis sacrifico; atque inde verbale σφαγιασμὸς, mactatio, trucidatio; à præcedent. σφαγὴ, ἡ, jugulatio, cædes, &c. V. Item σφαγίδιον, τὸ, cultellus, quo jugulum alicujus petitur, culter coquorum; Suid. est diminut. à σφαγὶς, ίδ⊕; V.

Σφάγιον, ου, τὸ, victima, Hinc σφαγιάζεσθαι, hostiis mactare: à σφάζω, jugulo.

Σφαγὶς, ίδ⊕, ἡ, jugulatio, &c. V. idem quod, & à σφαγὴ, ἡ; V. Sed in plur. σφαγίδες dicuntur etiam cultri quibus resolvunt seu feriunt jugulas pecorum mactandorum: Item σφαγίτης, ου, ὁ, jugularis, ad jugulum pertinens, & fœm. σφαγῖτις; ut φλέβες σφαγίτιδες, venæ jugulares; omnia ab eodem Them. σφάζω, seu σφάττω, f. ξω, &c. vide.

ΣΦΑΔΑ'ΖΩ, f. σω, pedes agito, cum tractu quodam salio.

Σφαδαινὸς, vehemens, terribilis; à Them. praeced. σφαδάζω, vel σφαδάω, pedes jacio, seu jacto, & propriè de eo dici putatur, qui stare nesciens, pedibus terram quatit seu pulsat; quod aliquando lætantis & exultantis est, interdum dolentis, ægrè ferentis aut succensentis, & proinde expon. etiam doleo, ægrè fero, succenseo; sed peculiariter, de morientibus dictum, seu ægrè animam exhalantibus; expon. palpito, pedes jacto; unde seq. verbale σφαδασμὸς, est quum quis pedes jactat, aut convellitur modo in hoc, modo in illud latus, &c. V.

Σφαδασμὸς, οῦ, ὁ, cum quis pedes jactat, q. à σπάω, traho, palpito: aut σφάζω, jugulo.

ΣΦΑ'ΖΩ, seu σφάττω, jugulo, macto, f. άξω, p. χα, aorist. 2. ἔσφαγον. Hinc σφαγὴ, ῆς, ἡ, jugulatio, mactatio: σφάγιον, ου, τὸ, victima: σφάγανον, ου, τὸ, ensis, gladius.

ΣΦΑΙ'ΡΑ, ας, ἡ, SPHÆRA, globus, pila; q. à σπεῖρα. Hinc σφαιρικὸς, οῦ, ad sphæram pertinens, globosus: σφαιριστήριον, ου, τὸ, locus in quo pila luditur: σφαιρόω, in globi modum rotundum facio.

Σφαιρηδὸν, in modum pilæ, instar globi; Th. σφαῖρα.

Σφαιρίδιον, diminut. idem quod σφαίριον, τὸ; V.

Σφαιρίζω, f. ίσω, pilâ ludo: ab eodem Them.

Σφαιρικὸς, vide in σφαῖρα.

Σφαιρικῶς, in modum sphæræ, seu globi,

bi, quemadmodum pila; Plut. est adverb. à præced. σφαιρικῶς, sphæræ, seu globi proprius, &c. V.

Σφαιρίον, & -ίδιον, ου, τὸ, globulus, pilula: à σφαῖρα.

Σφαίρισις, εως, ἡ, ludus pilæ: à 2. perf. sing. perf. pass. verbi σφαιρίζω. Them. σφαῖρα.

Σφαιριστήριον, ου, τὸ, SPHÆRISTERIUM, ab iisd. vide Th. σφαῖρα.

Σφαιριστὴς, οῦ, ὁ, qui pilâ ludit, qui callet artem ludendi pilâ; unde σφαιριστικὸς, pertinens ad σφαιριστὴν; Item peritus ludere pilâ; & in fœm. σφαιριστικὴ, scil. τέχνη, ars seu scientia ludendi pilâ, verbalia à σφαιρίζω; V.

Σφαιρίτης, ου, ὁ, rotundus & globosus in modum sphæræ, seu pilæ, & in fœmin. σφαιρῖτις, ιδος, ἡ, ut σφαιρῖτις κυπάρισσος, cupressus conifera, quæ scil. pilulæ in modum rotunda fert semina; Gal. & Aët. à Them. σφαῖρα, ἡ; V.

Σφαιροειδὴς, έος, ὁ, ἡ, globosus. Ex σφαῖρα, sphæra, & εἶδος, εος, τὸ, forma, species. Th. εἴδω, video.

Σφαιροειδῶς, in modum globi, seu pilæ, in orbem, adv. à præced. V.

Σφαιρομαχέω, ῶ, pilâ certo, pilâ pugno; unde σφαιρομαχία, pugna pilaris, pugna illâ quâ certatur pilâ, propriè de pugilum certamine, quod committebant plumbeis pilis insutis loro bubulo; sed accipitur & pro pilari lusione; ex σφαῖρα, ἡ, & μάχομαι, unde μάχη, μαχέομαι, &c. V. Item Σφαιροπαικτέω, ῶ, pilâ ludo; Suid. ex σφαῖρα, ἡ, & παίζω, f. ξω, unde παίκτης, ὁ, &c. V.

Σφαιρόω, vide in σφαῖρα, sphæra.

Σφαίρωμα, τὸ, massa rotunda, seu globosa in modum pilæ; & in plur. σφαιρώματα, dicuntur rotundæ ac globosæ natium partes: Item σφαιρωτὴρ, ῆρος, ὁ, corrigia seu lorum calcei; ut & σφαιρωτὸς, rotundatus, in globosam rotundamque massam coactus in modum pilæ; omnia verbalia, à præced. σφαιρόω, ῶ, conglobo; in pilam seu rotundam & globosam massam conformo, in pass. σφαιρόομαι, οῦμαι, in pilam conglobor, &c. V.

Σφακελίζω, ου, ὁ, qui infestatur σφακέλῳ, à Th. σφάκελος; V.

Σφακελίζω, futur. ίσω; vide in σφάκελος.

Σφακελισμὸς, (verbale à præced. σφακελίζω, gangrænâ vitior, est; V.) idem quod Th. σφάκελος, ὁ, partis alicujus inflammationem perpessæ νέκρωσις, propter caloris nativi & insiti σβέσιν; qui non solum carnem putredine, sed & carie ossa absumit; quem sequitur μελανισμὸς, nigredo partis emortuæ, & σηπεδονώδης, putredo cadaverosa, superstitiosè vulgo & imperitè ignis S. Antonii dictus, primum gangræna est, ἡ γάγγραινα, quamdiu in sola carne grassatur, sphacelus incipiens: sic apud Athen. l. 2. dicitur παρὰ τὸ σφάζειν; propter nativi caloris exstinctionem: In arboribus etiam ille tunc est, quum radices nigrescunt, atque emoriuntur; apud Theophr. (nam aliter quum cœli injuriâ, siderumque, ipsæ tabescunt, sideratio nominatur, i. e. ἀστροβολία, & ἀστροβλησία; quæ omnia ἀπὸ τῆς κράδης, eò differunt, quòd hîc vitium sit in ramis nigrescentibus;) unde arbores seu plantæ σφακελίζεσθαι dicuntur, quum earum radices nigrescunt atque emoriuntur, &c. V.

Σφάκελλος, fasciculus, seu fascis; idem quod, pro & à Them. φάκελλος, interdum dicitur; ut σφάκελλοι φρυγάνων, fasces, seu fasciculi virgultorum apud Dion. Hal. Hist. l. 7. &c. V.

ΣΦΑ'ΚΕΛΟΣ, ου, ὁ, gangræna, mortificatio partis alicujus inflammatæ: puto à σφάζειν, quia necata ferè & mortua est pars illa affecta. Hinc σφακελίζω, sphacelo laboro. Est & σφάκελος, medius digitus.

Σφάκελος, ου, ὁ, est etiam salvia mas; apud Theophr. Hist. l. 6. c. 2. atque sic est à Th. σφακὸς, ὁ, seq. V.

ΣΦΑ'ΚΟΣ, ου, ὁ, salvia herba.

Σφακὸς, οῦ, ὁ, dicitur etiam herba in genere; fœnum, i. e. χόρτος, Hesych.

Σφακτηρία, ας, ἡ, Sphacteria.

Σφακτὸς, οῦ, ὁ, mactatus; Euryp. unde τὸ σφακτὸν, apud Poll. dicitur esse nomen tributi quod pendebatur, pro mactata hostia: Item σφάκτρια, ἡ, jugulatrix, mactatrix, sacrifica; Suid. utrumque à Them. σφάζω, seu σφάττω, f. ξω, &c. V.

Σφακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, abundans σφακῷ, herbâ scil. notâ salviâ; à Them. σφάκος; V.

Σφαλερόνηκτος, natatoribus periculosus; in quo non tuto natatur; de fluvio dicitur, in quo periculosum est natare, & designatur interdum amnis magnitudo: ex seq. σφαλερὸς, noxius, & νηκτὸς, ὁ; à νήχω, f. νήξω, idem cum Them. νέω, f. νήσω, &c. V.

Σφαλερὸς, ὁ, qui inter eundum lapsat, qui titubat & vacillat fallente vestigio; & de re dictum, expon. lubricus, instabilis, fallax, quo tutò niti non possis; unde expon. etiam periculosus, noxius; atque inde adv. σφαλερῶς, lubricè, parum tutò, dubiè; à Them. σφάλλω; vide.

Σφαλῆναι, lapsum esse: a. 2. inf. pass. verbi σφάλλω, everto, f. λῶ, p. ἔσφαλκα, a. 2. ἐσφάλην.

Σφάλλοντι, Dor. pro σφάλλουσι, 3. pl. præs. act. à σφάλλω.

ΣΦΑ'ΛΛΩ, supplanto, everto, FALLO, circumvenio: f. αλῶ. Hinc σφαλερὸς, οῦ, lubricus, instabilis: σφέλας, ατος, τὸ, scabellum: ἀσφαλὴς, έος, ὁ, ἡ, minimè lubricus, tutus: ἀσφάλεια, ας, ἡ, securitas.

Σφάλμα, ατος, τὸ, lapsus, error, delictum, infortunium. Th. σφάλλω.

Σφαλμέω, labor, collabor, concido, est à præced. σφάλμα, τὸ; V.

Σφὰξ, Dor. pro σφὴξ, ὁ, vespa.

Σφάξαι, trucidasse, a. 1. inf. act. & Σφάξας, αντος, a. 1. part. verbi σφάζω, vel σφάττω, jugulo, f. ξω.

Σφάξωσι, 3. plur. aor. 1. sub. act. verbi ejusd.

Σφαραγεῦντο, Dor. & Ion. pro ἐσφαραγοῦντο, 3. pl. imperfect. pass. à

Σφαραγέω, ῶ, f. ήσω, gutture sonum edo. Th. σφάραγος.

Σφαραγίζω, f. ίσω, cum strepitu excito: à

ΣΦΑ'ΡΑΓΟΣ, & σφάραγος, ου, ὁ, sonus qui gutture emittitur; item guttur.

Σφᾶς, vide in σφέας.

Σφάττω, vide in σφάζω.

Σφὲ, & σφωὲ, nom. dual. ab οὗ, sui, & σφὲ, Dor. pro αὐτὰ, ipsa, & pro αὐτόν.

Σφέας, illos, Ion. pro σφᾶς, acc. pl. ab οὗ, sui: vide in οὗ. σφέα, Ion. pro αὐτά.

Σφεδανὸς, ὴ, ὸν, vehemens, intensus, acer, durus, festinus: q. à σπεύδω, festino.

Σφεῖς, nomin. plural. ab οὗ, sui, & pro αὐτοί.

Σφείων, Ion. & Poët. pro σφῶν, gen. pl. ab οὗ.

Σφέλας, ατος, τὸ, scabellum, lignum cavum. Th. σφάλλω.

Σφέλμα, ατος, τὸ, flos lentisci, vel ilicis.

Σφενδάμνινος, ου, acernus; item, durus, firmus: à

ΣΦΕ'ΝΔΑΜΝΟΣ, ου, ἡ, acer, arbor.

Σφενδονάω, & έω, fundam torqueo: à

ΣΦΕΝΔΟ'ΝΗ, ης, ἡ, FUNDA; qua lapides violenter jaci queunt. Est & ornamentum muliebre: q. à σφεδανὸς.

Σφενδονέω, agito fundam; idem quod σφενδονάω, fundâ utor; Item more fundæ roto, seu torqueo, & active etiam fundâ insequor, vel incesso, fundâ peto; & in pass. σφενδονάομαι, vel έομαι, fundâ torqueor; Item velut fundâ tactus disjicior; Euryp. in Phæn. Item σφενδονηδὸν, in modum fundæ: Itidem à præced. Th. σφενδόνη, ἡ; V.

Σφενδονίζω, f. ίσω, idem quod σφενδονάω, Th. σφενδόνη.

Σφενδονίτης, & σφενδονήτης, ου, ὁ, funditor: ab eod. Th.

Σφενδονοειδὴς, fundæ figuram habens; terræ epitheton; apud Dionys. & in neut. σφενδονοειδὲς, τὸ, figura agminis in cuneum conformati, figura dimidiati Rhombi; ex σφενδόνη, ἡ, & εἶδος, τὸ, &c. V. Item Σφέος, ου, ὁ, suus; ut apud Apoll. Arg. l. 1. ἤλθομεν αὖτις ἱκέσθαι ἐπὶ σφέα, rediimus quisque ad sua; sic & apud Herodot. est ab, & pro ἑὸς, οῦ, ὁ; q. v.

Σφεργοτῆρος, Gen. 14. vers. 23. pro quo mel. edit. σφαιρωτῆρος.

Σφετερ' pro σφέτερα, nom. pl. n. g. σφετεράων, gen. pl. Æol. pro σφετέρων. Th. ἓ, se, acc. sing. ab οὗ, sui.

Σφετέρην, accus. sing. Ion. fœm. gen. à σφέτερος, α, ον, suus, a, um: dativ. plur. σφετέροισι. Them. ejusd. & Ion. f. g. σφετέρησι.

Σφετερίζω, meum facio, interverto: & inde.

Σφετερισμὸς, οῦ, ὁ, usurpatio: ab eodem Them.

Σφετερισμὸς, præcedens propriè, est actio, quâ quis aliena sua facit: Item σφετεριστὴς, οῦ, ὁ, interversor; qui aliena, vel ea quæ communia sunt, in suam solius rem vertit; utrumque verbale, à præced. σφετερίζω, quod à seq. σφέτερος; &c. V.

Σφέτερος, α, ον, suus, a, um, proprius; Item pro ὑμέτερος, vester: à σὺ, tu; vel ab ἓ, se.

Σφέων, Ion. pro αὐτῶν, ipsorum.

Σφηκία,

Σφηκία, ἡ, examen vesparum; item, σφήκια, τὰ, idem; vespeta, i. e. cellulæ vesparum; quod etiam legitur in sing. neut. σφήκιον, τὸ, idem; cella vesparum; pro quo scribitur etiam σφηκεῖον; sed hoc etiam est phalangii genus; apud Nic. in Ther. Item, σφηκίσκος, ου, ὁ, lignum oblongum, & in acutum desinens, ita ut latitudo paulatim contrahatur; à similitudine vesparum, quæ admodum adductum habent & strictam alvum; teste Hesych. quidam exp. cuneolus; item, σφηκισμὸς, genus harmoniæ, quod vesparum susurro non erat absimile; Hesych. & σφηκίασις, ἡ, favi vesparum; vel nidi vesparum, aut crabronum; omnia à Them. σφὴξ, ηκὸς, V.

Σφηκοειδὴς, de genere vesparum; ex σφὴξ, ηκὸς, ὁ, & εἶδος, τὸ, &c. Vide.

Σφηκὸς, οῦ, ὁ, idem quod, σφηκώδης, id V. Sed exp. etiam robustus; item, versicolor; & substantivè, significat cristæ in galea extremitatem angustam, & constrictam; Hesych. Itidem, à Them. σφὴξ, ηκὸς, V.

Σφηκόω, ῶ, f. ώσω, in angustum ex lato contraho, revincio; ἐσφηκῶντο, Dor. & Æol. pro ἐσφηκοῦντο, 3. pl. imperf. pass. Th. σφὴξ, ὁ, vespa.

Σφηκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vespæ modo in acutum, & angustum desinens; item, homo cujus venter, præ gracilitate & macie, adductus est & angustus; à Th. σφὴξ, ηκὸς, V. Item, σφήκωμα, τὸ, id quod ex lato in angustum contractum est; in galea seu crista, est ea pars cui pinnæ inseruntur; item, id quo aliquid, velut cuneo injecto, obturatur & obstruitur; est verbale à præced. σφηκόω, vide. Item, σφηκὼν, ῶνος, ὁ, sedes, domicilium, seu cella vesparum; à Th. σφὴξ, ηκὸς, V.

Σφῆλα, pro ἔσφηλα, fefelli, a. 1. indic. &

Σφῆλαι, movere, a. 1. inf. act. &

Σφήλας, fallens, a. 1. part. act. verbi σφάλλω, everto: f. λῶ. a. 1. ἔσφηλα.

Σφηλὸς, οῦ, facile mobilis, obliquus, densus; à σφάλλω, supplanto.

ΣΦΗ'Ν, ῆνὸς, ὁ, cuneus. q. à σπάω, traho, velo, vel q. à σφὴξ.

Σφηνάριον, ου, τὸ, cuneolus; Suid. Item, σφηνεὺς, έως, ὁ, cuneus; ita dicitur etiam piscis quidam marinus; species scil. quædam κεστρέως, vel mugilis; Athen. l. 7. Item, σφηνίσκος, ου, ὁ, cuneolus; item, figura geometrica, a cuneoli similitudine, constans ex latis & quadratis lateribus, in angusta & tenuia desinentibus; item, linamentum in cunei formam involutum & intortum, apud medicos; omnia à Th. σφὴν, ῆνὸς, præced. cuneus, quo ligna aut lapides, in scissuras indito & adacto, vi mallei finduntur; item, instrumentum tortorum, quo veritatem extorquent; apud Aristoph. &c. V.

Σφηνοειδὴς, ὁ καὶ ἡ, q. d. cuneiformis, cuspidatim densus; ex σφὴν, ῆνὸς, & εἶδος, τὸ, V. Item, σφηνοπώγων, cujus barba cunei formam repræsentat, vel cui barba velut cuneo diffissa est, & bisulca; ex σφὴν, ῆνὸς, & πώγων, ὁ, &c. V.

Σφηνόω, ῶ, cuneo findo, cuneo adacto divello; item, obstruo, & obturo cuneo, vel obturo velut adacto cuneo; sed exp. etiam, condenso, stipo; à Th. σφὴν, ῆνὸς, V. Item, σφήνωσις, εως, ἡ, adactio cunei; item, obstructio quæ fit cuneo, & quævis obturatio; ut apud Medicos, σφήνωσις dicitur, quum humor alicubi hæret, artus veluti discuneans; Plut. verbale, à præced. σφηνόω, V.

ΣΦΗ'Ξ, ηκὸς, ὁ, vespa. qu. à σφίγγω, stringo, gracilem facio. Est gracile animal.

ΣΦΗ'ΤΤΙΟΣ, ου, acer.

Σφήττιος, præced. propriè signif. qui est è tribu quæ vocatur σφηττὸς; & interdum, acer; ut ὄξος σφήττιον, Aristoph. in Pluto; acetum acre vel acerrimum; Metaphorâ ductâ ἀπὸ τῶν σφηττίων, qui πικροὶ erant, & συκοφάνται, &c. Vide Schol.

Σφὶ, & σφὶν, pro σφίσι, & pro αὐτοῖς, ipsis. Nam Poëtæ pro σφίσι, dat. pl. utuntur. dual. σφῖν, per Apocop. σφὶ, & per Aphæresin φὶν. Th. ἑ, se.

Σφίγγ', pro σφίγγα, acc. sing. à σφίγξ, γγὸς, ἡ, nomen vatis cujusdam alatæ, virginea facie, reliquo corpore leoni similis, quæ responsa consulentibus intellectu difficilia reddebat. Th. σφίγγω, stringo.

Σφιγγία, ἡ, parsimonia, & sordes victûs; quum quis, strictiore manu, quàm deceat, sumptus facit; est à seq. σφίγγω, V.

ΣΦΙ'ΓΓΩ, stringo, constringo. f. ξω, hinc σφιγγία, ας, ἡ, parsimonia.

Σφιγκτὴρ, ῆρος, ὁ, qui stringit, constringit, aut astringit; apud Medicos, sic dicitur musculus ani rotundus, ultimam intestini recti oram ambiens, & astringens intestinum rectum, ne ante tempus excrementa effluant; Pol. ipsum podicem sic appellari testatur; l. 2. apud Tarentinos etiam σφιγκτὴρ, vocatur ὁ χιτὼν, teste Hesych. Item, σφιγκτὸς, constrictus; utrumque verbale à præced. σφίγγω, f. ξω, in pass. σφίγγομαι, stringor, constringor, &c. Vide.

Σφὶγξ, γγὸς, ἡ, SPHINX; item qui ænigmatice loquitur: à præced.

Σφίγξαι, constrinxisse, a. 1. inf. act. verbi σφίγγω. f. γξω. a. 1. ἔσφιγξα.

Σφὶν, ipsis, dual. vel dat. pl. pro σφίσι, ab οὗ, sui. Th. ἑ, se.

Σφόδρα, vehementer, impetuosè; interdum nominaliter dicitur, ὁ σφόδρα, vehemens seu vehementissimus; unde, apud Aristot. H. An. l. 8. ἐν τοῖς σφόδρα ψύχεσι; item aliquando, σφόδρα seu σφόδρα γε, responsioni affirmativæ adhibetur; pro, admodum, maximè; est adv. à seq. Them. σφοδρὸς, οῦ, ὁ, impetuosus, qui impetu fertur; vegetus, &c. Vide.

ΣΦΟΔΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, vehemens, validus.

Σφοδρότερος, acrior, vehementior; & σφοδρότερον, vehementius; compar. à præced. σφοδρὸς, V. Item, σφοδρότης, ητος, ἡ, vehementia; & σφοδρύνω, ομαι, vehementem, seu vehementiorem reddo; & neutral. vehementior reddor, incrementum accipio; omnia, itidem ab eod.

Σφοδρῶς, vehementer, adv. à σφοδρὸς.

Σφονδύλη, ης, seu σπονδύλη, ης, ἡ, radix silphio similis: item insectum quoddam, de blattarum genere. Th. σπόνδυλος.

Σφονδύλιον, τὸ, idem quod σπονδύλιον, τὸ, & Th. σπόνδυλος, ὁ, spondylus, &c. V. Sic &, σφόνδυλος, & σφονδύλιος, Atticè dicuntur pro σπόνδυλος, & σπονδύλιος; pro verticillo fœminarum nentium. Plutarchus utitur; Symp. 9. Probl. 24. Item, judicium calculi, σφόνδυλος dicitur; Hesych. & Eust. Item, ambitus aculei in scorpio; Hesych. & in plur. σφόνδυλοι, dicuntur etiam membrorum compages, &c. V.

Σφονδυλοδίνητος, verticillo tortus, vel fuso tortus; ut in Epigr. σφονδυλοδινήτῳ νήματι, filo quod verticulo ad fusum appenso tortum est; ex σφόνδυλος, ὁ, & δινέω, ῶ, f. ήσω; à Th. δίνη, ἡ, &c. V. Item, σφονδυλόμαντις, qui vel quæ ex inspectione vertebrarum in corpore humano aliquid prædicit; Pol. 7. 30. ex σφόνδυλος, idem quod, & pro, σπόνδυλος, ὁ, & μάντις, ὁ, ἡ, &c. V.

Σφὸς, οῦ, Dor. pro σφέτερος, suus: quod ab οὗ, sui. Th. ἑ, se.

Σφοῦ, gen. sing. à σφὸς, suus, quod vide.

Σφραγίδιον, τὸ, sigillum; item, annulus signatorius; apud Plut. à Th. σφραγὶς, ῖδος, V.

Σφραγιδονυχαργοκομῆται, dicuntur ab Aristoph. homines voluptarii qui comam nutriunt, & digitos ad ungues usque annulis onerant, vel ungues expoliunt; ex σφραγὶς, ῖδος; ὄνυξ, υχος, ἀργὸς, ὁ, vel ἔργον, τὸ, & Th. κόμη, ἡ, unde κομήτης, ου, ὁ, &c. Quæ V. Item, Σφραγιδοφυλάκιον, loculus in quo reponuntur σφραγῖδες, i. e. annuli signatorii, seu gemmis insignes; item, annuli pars in qua gemma sedet; funda, seu pala annuli; ex σφραγὶς, ῖδος, & φύλαξ, ακος, unde φυλακὴ, ἡ, &c. V.

Σφραγίζω, obsigno sigillo, consigno. f. ίσω. p. ἐσφράγικα. a. 1. ἐσφράγισα. a. 1. imperat. act. σφράγισον, άτω, a. 1. sub. act. σφραγίσω, ῃς, ῃ. perf. pass. ἐσφράγισμαι a. 1. ind. pass. ἐσφραγίσθην, ης, η. a. 1. m. ἐσφραγισάμην, ω, ατο. Th. σφραγὶς, ῖδος, ἡ.

ΣΦΡΑΓΙ'Σ, ῖδος, ἡ, sigillum, signum: hinc σφραγίζω, signo, obsigno. f. ίσω.

Σφραγίσαντες, nom. pl. a. 1. part. act. &

Σφραγίσῃς, 2. sing. a. 1. sub. act. verbi σφραγίζω, obsigno, quod V.

Σφρηγὶς, Ion. pro σφραγὶς, quod V.

Σφραγῖσμα, ατ☉, τὸ, signum, sigillum, a 1. perf. perf. pass. verbi σφραγίζω. Th. σφραγίς.

Σφραγιστὴρ, pro sigillo sumitur; apud Laert. Item, σφραγιστὴς, sigillator; Plut. Utrumque verbale à 3. perf. præt. pass. verbi σφραγίζω; in pass. σφραγίζομαι, obsignor, signo notor, &c. V.

Σφριγανὸς, vehemens; item, florens, vegetus; à seq. Them. Σφριγάω, vide.

ΣΦΡΙΓΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, turgeo, sum vegetus & corpore bene habito, lascivio. qu. à σπαργάω.

Σφυγματώδης; idem quod, σφυγμώδης; & ab eod. id V. Item, σφυγμὴ, ἡ, à veteribus nominatus fuit pulsus inordinatus, & incompositus; teste Gal. in lib. de puls. Unde σφυγμικὸς, ὁ, vim habens ciendi pulsus; in quo pulsus consistunt; item, σφυγμὸς, ὁ, pulsus; motus cordis, venarum & arteriarum dilatatione & contractione factus; apud Aristot. in Meteor. terræ etiam tribuitur; atque inde σφυγμώδης, ε☉, ὁ καὶ ἡ, pulsitans; pulsui similis; qualis est in pulsu; unde, adv. σφυγμωδῶς, ut fit in pulsu; pulsum repræsentando; Gal. omnia, à seq. Th. σφύζω, V.

ΣΦΥ'ΖΩ, f. ύξω, salio, pulso, mico, palpito, desiderio æstuo: quasi à φυσᾷν, inflare.

Σφύξις, εως, ἡ, pulsus: à præced.

ΣΦΥ'ΡΑ, ας, ἡ, malleus: Σφυρὸν, ȣ, τὸ, malleolus, pedis extremitas: & pro imis montium partibus: in pl. τὰ σφυρά.

Σφύραινα, ἡ, piscis, quem Plin. l. 32. eundem à Latinis appellari scribit; Attici eum κέστρα nominant; Athen. l. 7. à Th. præced. σφύρα, ἡ, instrumentum fabrile; & quo occantur etiam glebæ; item, nomen ejusdem piscis marini, qui alias κέστρα dicitur, &c. V. Σφυρὰς, vide cum σπυραθία.

Σφυρήλατ☉, malleo ductus, seu fabricatus; i. e. ὁ τῇ σφύρᾳ ἐληλαμέν☉; ideoque solidus, non conflatus; apud Diod. Sic σφυρήλατον, τὸ, accipitur pro loculo, seu conditorio, quod malleo ductum fabricatumque est non conflatum; ex Σφύρα, ἡ, & Th. ἐλαύνω, f. άσω, ab ἐλάω, unde ἐλατὸς, ductilis, &c. V.

Σφυρήματα, τὰ, dicuntur ferramenta quædam; apud Hesych. à Them. σφύρα, ἡ, instrumentum fabrile, &c. Vide.

Σφύριον, vel σφυρίον, τὸ, malleolus, fabrile instrumentum; item, idem quod σφυρὸν, τὸ, id V. Item, σφυρῖτις φλὲψ, malleoli vena; itidem, à σφυρὸν, τὸ, vide.

Σφυροκόπ☉, ȣ, ὁ, malleator: à σφύρα, malleus, & κόπ☉, labor. Th. κόπτω, seco. f. ψω. p. m. κέκοπα.

Σφυρὸν, τὸ, malleolus pedis; ut exp. quidam, à σφύρα deductum esse innuentes, ob mallei similitudinem; Il. ρ. & per Synechd. totus pes cum crure σφυρὸν dicitur, apud Oppian. de venat. l. 3. &c. Vide Th. σφύρα. Item, Σφυρὰ, ῶ, malleolos pedum calceis vel ocreis munio, vel corrigiâ substringo; Athen. l. 14. Unde, seq. verbale, σφυρωτὴρ, quod vide.

Σφυρωτὴρ, (ὑποδήματ☉) corrigia calceamenti. Th. σφυρά.

Σφύσδειν, Dor. pro σφύζειν, quod vide.

Σφῶ, nom. & accus. dual. à σύ.

Σφωὲ, σφὲ, nom. & acc. dual. ab ȣ, sui. Th. ἕ, se.

Σφῶϊ, nom. & accus. dual. σφῶϊν, gen. & dat. dual. à σὺ, tu. Sed σφωϊν, gen. dual. ab ȣ, sui.

Σφωΐτερ☉, suus; aliquando tuus & vester: à σφῶϊ, vel σφῶϊν, quod vide.

Σχάδονες, οἱ, favi fucorum, soboles apum; item, σχαδίζω, lacto; (nam σχαδίσαι, Etym. exp. πηλάσαι, lactare) pro quo etiam scribitur σχαλίζω; idem; utrumq; à seq. Th. σχαδὼν; unde plur. χαδόνες; sunt favi fucorum seu apum, &c. V.

ΣΧΑΔΩ'Ν, όν☉, ὁ, animal pennis & pedibus carens; cella, vel soboles apum: χαδόνες, οἱ, favi.

Σχάζω, f. άσω, vide in χάω.

Σχαλιδόω, ῶ, plagas erigo; nam χαλιδῶσαι, exp. erigere χαλίδας, seu plagas, & furcis fulcire; unde verbale, χαλίδωμα, idem cum, & utrumq; à seq. Th. χαλὶς, ίδ☉, furcula quâ attolluntur, sustentanturque retia, &c. V.

Σχαλίζω, dicitur pro χαδίζω, id vide.

ΣΧΑΛΙ'Σ, ίδ☉, ἡ, varus, paxillus; furcula attollendis retibus. q. σκόλιξ.

Σχάσαις, Æol. pro σχάσας, a. 1. part. act. m. g. verbi χάζω, cohibeo, inhibeo. f. άσω. a. 1. ἔχασα. Th. χάω, idem.

Σχασθείην, impellerer, a. 1. opt. pass. verbi χάω vel χάζω, impello. f. άσω. a. 1. pass. ἐχάσθην.

Σχάσις, εως, ἡ, scarificatio; apertura, seu incisura quæ fit cultro; item, χαστηρία, ἡ, funis, trochlea, aut aliquid hujusmodi aliud, quo organum intentum laxatur, vel erectum demittitur; item, funis ille qui in circo cursoribus prætendi solebat, & quo laxato in cursum effundebantur; item, χαστήριον, τὸ, pugio, seu scalpellus, quo utuntur in scarificando, seu in aperienda, & incidenda cute aut vena; in Hippiatr. Hesych. etiam est pars quædam in navi; & eidem χαστήρια sunt ὁρμητήρια, i. e. portus; omnia, à seq. Them. χάω vel χάζω, id V.

ΣΧΑ'Ω, ῶ, f. άσω, scarifico, scalpo, aperio, laxo, demitto, deduco, transfero, cohibeo. Est & χάζω, idem.

Σχὲ, habe, a. 2. imperat. act. verbi ἔχω, habeo. a. 2. ἔσχον.

Σχεδάριον, τὸ, libellus, pugillaris, schedula, &c. Idem quod σχέδιον; & ab eod. viz. à σχέδη seq. &c. Vide.

Σχέδη, ης, ἡ, SCHEDA, tabula, in qua scribimus, proprie ex tempore: à χεδὸν, ilico.

Σχέδη, præced. schedula est, seu tabella vel papyrus, aut philyra, aliudve in quo scribimus; propriè, aliquid tumultuariè, seu quod ex tempore in mentem nobis venit; quidam exp. pugillares, &c. V.

Σχέδην, propè, sensim. q. retento gressu. ab ἔχω, retineo: vel à χεδὲν.

Σχεδία, scil. ναῦς, navis quæ subito & tumultuarie fit; ἡ δι' ὀλίγȣ συμπαγεῖσα, & q. d. ex propinquo sumta; teste Eust. Od. ε. schedia dicitur Ulpiano, i.e. ratis tumultuariæ & subitariæ operæ; vel tumultuarius pons; à Th. χεδὸν; vel fœm. à masc. σχέδι☉, &c. V.

Σχεδίην, adverbialiter, cominùs, accus. a χέδι☉.

Σχεδιάζω, f. άσω, ex tempore, vel tumultuariè facio; inconsideratè ago: à χέδι☉, quod V.

Σχεδίασμα, ατ☉, τὸ, opus ex tempore factum: à præced. verbo.

Σχέδιον, τὸ, tabellula ejusmodi qualis χέδη, ἡ, à quo deducitur; Eust. exp. τὸ τῶν χεδίων λόγων ἐδάφιον, schedula, schedium; pro eod. dicitur etiam χεδάριον; sed χέδιον, exp. etiam telum, seu hasta quâ cominus pugnatur; item, τὸ χέδιον, tumultuarium opus, & subitarium, extemporale, neut. à χέδιος, id V.

Σχέδι☉, α, ον, subito factus; q. brevi tempore: σχεδία, (scil. ναῦς) navis tumultuariè facta. Them. χεδόν.

Σχεδόθεν, adv. propè, à χεδὸν.

ΣΧΕΔΟ'Ν, adv. prope, propemodum, juxta, cum dat. & cum genit. fortasse: hinc χεδιάζω, ex tempore & tumultuario opere facio: χεδίασμα, opus ex tempore factum: αὐτοχέδι☉, ex tempore factus.

Σχέθε, habe, præs. imperat. vel est 3. sing. imperf. pro ἔσχεθε. verbi χέθω, habeo: à χέω, Th. ἔχω, idem.

Σχεθεὶς, έντ☉, a. 1. part. pass. verbi ἔχω, habeo: f. ἕξω & χήσω. a. 1. pass. ἐχέθην.

Σχεθέμεν, Ion. & Dor. pro χέθειν, habere præs. inf. verbi χέθω, pro ἔχω.

Σχέθω, habeo: à χέω, pro ἔχω.

Σχελίδες, αἱ, laterum carnes & pulpæ oblongæ. q. à σκέλ☉.

Σχέμεν, Ion. seu Dor. pro χεῖν, a. 2. inf. act. verbi ἔχω, habeo.

Σχέο, Ion. pro σχȣ, tene, a. 2. imperat. m. verbi ἔχω, a. 2. m. ἐχόμην.

Σχερῶ, Poët. adv. pro ἐφεξῆς, deinceps, ordinè, propè, juxtà. Formant à χέδι☉, quod vide: hinc in dat. χεδίῳ, & per Sync. σχέδῳ, & κατὰ τροπὴν τȣ δ, εἰς ρ, & accentu mutato: factum χερῷ.

Σχὲς, habeto, mane, per Pleonasm. τȣ σ, pro χὲ, a. 2. imperat. act. ab ἔχω, habeo. a. 2. ἔσχον.

Σχέσις, εως, ἡ, habitudo, dispositio, affectio dubia: vide χέω.

Σχετικὸς, qui cum aliquo convenientiam quampiam habet; item, retinendi & cohibendi vim habens; Plut. in plur. febres χετικαὶ dicuntur, quæ & ἐν χέσει unde adv. χετικῶς, q. d. habitualiter; Hesych.

Hesych. exp. οἰκειωτικῶς, itidem, ab eod. verbo σχέω, V.

Σχετλιάζω, conqueror, tanquam miseratilia aut scelesta passus; quiritor, lamentor; unde verbalia, σχετλιασμὸς, quiritatio, lamentatio; apud Thuc. & σχετλιαστικὸς, conveniens τῷ σχετλιάζοντι, seu σχετλιασμὸν indicans; miserabilis, indignabundus; omnia à seq. Th. σχέτλιος, V.

ΣΧΕ΄ΤΛΙΟΣ, ου, infelix, miserabilis; item durus, scævus, nefarius, q. à σχέω & τάλας, qui miseriam habet.

Σχετλίως, miserè, miserabiliter; item, scelerate; Isocr. est adv. à præced. Th. σχέτλιος, V.

Σχέτο, tenebatur, Ion. pro ἔσχετο, 3. sing. a. 2. m. verbi ἔχω.

Σχέω, f. ήσω. p. ἔσχηκα, habeo, inusit. ab ἔχω. Hinc σχέσις, habitudo: σχῆμα, habitus.

Σχῆμα, ατος, τὸ, forma, habitus, gestus, SCHEMA, seu figura, vide præced.

Σχημάτιον, ου, τὸ, idem quod ὑπόσχημα, staticulus; staticulum dicitur Plauto; quod erat saltationis genus, quando saltator nunc prosiliebat, nunc stabat; à præced. σχῆμα, ατος, V.

Σχηματίζω, formo, figuro, assimilo: à præced.

Σχημάτισις, situs, habitus; verbale, à præced. σχηματίζω, V.

Σχηματισμὸς, οῦ, ὁ, cultus corporis, vel sermonis; fastus: à præced. perf. pass.

Σχηματοποιέομαι, οῦμαι, fingo, conformo, informo; sed exp. &, gesticulationi servio; schemata saltationis cujusque imitor; Pol. 4. 13. Unde, part. præs. σχηματοποιούμενος, qui ingenuè non loquitur & simpliciter, sed efficto vultu, & sermone assimulato; quales sunt saltatores, in multas sese species assimulantes; item, σχηματοποιία, gestuum schematumque in saltando effictio; Athen. l. 14. ex σχῆμα, ατος, & ποιέω, &c. V.

Σχήσειν, f. 1. inf. act. σχήσεσθαι, f. inf. m. verbi σχέω, inusit. pro ἔχω, habeo. f. ἕξω, & σχήσω.

Σχῆσις, εως, ἡ, habitus; idem quod ἕξις, Hesych. ὁρμὴ, eidem; item, σχητεία, ἡ, anchora; quâ viz. navis retinetur; utrumq; ab eod. verbo σχέω, V.

Σχιάζω, obumbro; idem quod, & pro σκιάζω, id V.

Σχιδακηδὸν, in modum assularum; assulatim; item, σχιδακώδης, assulosus. utrumque, à σχίδαξ, ακος, ἡ, assula; fragmentum, aut segmentum è ligno scisso; à Th. σχίζω, V.

Σχιδανόπους, cujus pedes in digitos fissi sunt; ita dicuntur aves, quarum in digitos pedum fissura divisa est; idem quod σχιζόπους, à σχίζω & πούς, vide.

Σχίδαξ, vide paulo antè.

Σχίδη, ἡ, idem quod seq. σχίδος, εος, τὸ, fragmentum è ligno scisso; item, σχιδὴς, οῦ, ὁ, lacer, pannosus; item, σχίδια, τὰ, ligni fragmenta, & secamenta, quæ assulæ in marmore dicuntur; sed schidia, & assulas de lignis etiam posuere Vitruvius, Plautus, & Plinius; est neut. plur. a sing. σχίδιον, τὸ, assula; idem etiam quod σχίδος, τὸ, & omnia, ab eod. Th. σχίζω, V.

Σχίδος, assula: à σχίζω, findo.

Σχιδώνυχος, ungulas habens fissas; ex σχίζω, unde σχίδος, τὸ, & ὄνυξ, υχος, ὁ, cujus comp. pleraque mutant ο in α, &c. V.

Σχίζα & σχίζη, fissura: &

Σχίζης, dat. pl. Ion. à σχίζα, ης, ἡ, scissura. Th. σχίζω, findo.

Σχιζόπους, vide suprà, cum σχιδανόπους, item, σχιζόπτερος, alas habens fissas; ex σχίζω & πτέρον, τὸ, &c. Vide.

ΣΧΙ΄ΖΩ, findo, SCINDO, disseco: f. ίσω. p. ἔσχικα. perf. pass. ἔσχισμαι. hinc σχίσμα, ατος, τὸ, scissura: σχίδιον, ου, τὸ, assula: σχῖνος, ου, ἡ, lentiscus: arbor.

Σχινδάλαμος, & σκινδαλμὸς, idem cum seq. σχινδαλμὸς, V. Quod exp. etiam festuca; quidam etiam exp. segmentum, sive assula ex calamo fisso; & comp. volunt ex σχίζω & κάλαμος, ὁ, &c. V.

Σχινδαλμὸς, οῦ, ὁ, assula: frustum τῷ σχίζειν ablatum.

Σχινδυλέω, unde verbale, σχινδύλησις, εως, ἡ, fissio quæ assulosè fit; Hippocr. ab eod. Them. σχίζω, diffindo, discindo, &c. V.

Σχίνελαιον, oleum lentiscinum; i. e. σχίνινον ἔλαιον, è lentisco factum oleum; ex seq. σχῖνος, ὁ, & ἔλαιον, τὸ, &c. V.

Σχινίζομαι, lentisci σχίδακι dentes repurgo; ad dentes purgandos & candefaciendos lentisco, seu lentisci σχίδαξι, vel cuspidibus, seu scillâ herbâ utor; item, σχίνινος, lentiscinus; ut, σχινίνη ῥητίνη; lentiscina resina, i. e. mastiche; sic σχίνινον ἔλαιον, lentiscinum oleum, quod ex maturo lentisci fructu conficitur; & σχίνινος οἶνος, lentiscinum vinum; omnia, apud Diosc. variis in locis; item, σχινὶς, ίδος, ἡ, bacca lentisci; fructus quem fert lentiscus arbor; omnia; à seq. σχῖνος, V.

Σχινοκέφαλος, habens caput bulbo simile, i. e. oblongum; Plut. in Per. ex σχῖνος & κεφαλὴ, ἡ, V.

Σχῖνος, ου, ἡ, lentiscus arbor. Th. σχίζω, findo.

Σχῖνος, præced. lentiscus, frutex est ferens mastichen; & ex ejus ligno, (quod lentiscum in neut. gen. vocat Martialis,) fiunt cuspides repurgandis dentibus accommodatæ, propter vim astringendi; unde, Etym. ità dici tradit, παρὰ τὸ σχίζεσθαι; vel quod oculos quasi proscindat, & indè vi suâ lacrymas eliciat; interdum exp. schilla, seu squilla, ut apud Aristoph. in Pluto; Plinius posuit inter arbores quæ picem resinamque ferunt; l. 14. c. 22.

Σχινοτρώκτης, & σχινοτρὼξ, qui lentiscum mandit; unde, σχινοτρῶγες, οἱ, dicebantur homines molles & effœminati; q. d. lentisci arrosores, qui ad nitorem candoremque dentium frequenter commanducabant lentiscum; Suid. ex σχῖνος & τρώγω, f. τρώξομαι, unde τρὼξ, & τρώκτης, ὁ, &c. Vide.

Σχινώδης, ὁ ἡ, ἡ, lentiscum referens, odore, colore, aut aliquâ aliâ similitudine; seu qui est è lentisci genere; à præced. σχῖνος, V.

Σχίσας, σχίσαντος, a. 1. part. act. à σχίζω, findo. f. σω. p. ἔσχικα.

Σχισθῆναι, scissum esse, a. 1. inf. pass. verbi σχίζω, scindo. f. ίσω. a. 1. pass. ἐσχίσθην.

Σχίσις, εως, ἡ, scissio, fissio, vel fissura; Suid. Item, σχισμὴ, ἡ, idem quod seq. σχίσμα, τὸ, scissura; dissidium, dissentio; quæ in Ecclesia dicitur, cum grex in contraria scinditur studia, & unione ruptâ, dissident qui priùs consenserant; item, in musicis duo σχίσματα, (ut & διασχίσματα) δίεσιν efficiunt sive λεῖμμα, Boeth.

Σχίσμα, ατος, τὸ, fissura, dissidium, SCHISMA: à σχίζω.

Σχίσσας, conscindens, gem. σ pro σχίσας, a. 1. part. act. à σχίζω, findo: f. ίσω.

Σχισταὶ, αἱ, calceamentorum quoddam genus; apud Pol. à seq. σχιστὸς, qui findi & scindi potest; ut, σχιστὰ ξύλα; & lapis quidam σχιστὸς dicitur, quippe naturâ suâ fissilis; apud Diosc. Item, appellatur & lac quoddam σχιστὸν, cujus serosa portio quodam modo exempta est à caseo, &c. V.

Σχιστὸς, οῦ, fissus, fissilis: à 3. pers. perf. pass. verbi σχίζω.

Σχοίατο, continerent, Ion. pro σχοῖντο, 3. pl. a. 2. opt. m. verbi ἔχω, habeo. f. ἕξω, & σχήσω. a. 2. ἔσχον.

Σχοίην, haberem, Att. pro σχοῖμι, a. 2. opt. act. verbi ejusd.

Σχοινία, ἡ, junci planta seu stirps unâ cum suo cespite; apud Theophr. H. l. 4. c. 13. sed exp. etiam funale, seu funis; scribitur etiam, & sic potius, σχοινιά, βαφυτίνας; nomina enim περιεκτικὰ potius acui debent; à Th. σχοῖνος, ὁ, V.

Σχοινίζω, vide in σχοῖνος.

Σχοίνινος, junceus, ex junco factus; ab eod. σχοῖνος, V.

Σχοινίον, ου, τὸ, funiculus è junco plexus. Th. σχοῖνος, ου, ἡ, juncus.

Σχοίνισμα, τὸ, pars agri fune demensa & descripta; item, σχοινισμὸς, ὁ, dimensio & descriptio quæ fit fune; item, torturæ genus, quod funibus fit & fidiculis tractoriis; Plut. utrumq; verbale, à σχοινίζω, V.

Σχοινιοσυμβολος, qui funem nauticum in spiram convolvit, & complicat; ex præced. σχοίνιον, τὸ, & σύμβολος, ὁ, à συμβάλλω, &c. V.

Σχοινίων, ωνος, ὁ, junco, proprium nomen avis; apud Aristot. H. An. l. 9. vel 8. à σχοίνιον, τὸ, V.

Σχοινοβάτης, qui funi junceo inambulat, funambulus; unde σχοινοβατέω, junceo funi inambulo; vel simpl. inambulo funi; ex σχοῖνος & βαίνω, fut. βήσομαι, præt. βέβηκα, ut à βάω; unde βατὴρ, βατέω, &c. V. Item, σχοινόπλεκτος, è junco plexus, junco nexu Athen. l. 3. ex σχοῖνος & πλέκω, f. πλέ-

ξω

ξω; unde, πλεκτὸς, ὁ, &c. V. Sic &, σχοινοπλόκος, qui è junco funes torquet, seu nectit; ex iisd. σχοῖνος & πλέκω; unde, πλοκὴ, ἡ, à præt. med. πέπλοκα, &c. V. Item, σχοινοπώλης, juncearum restium venditor; vel simpl. qui restes, & funes vendit; ex σχοῖνος, ὁ, & πωλέω, unde, πώλης, ὁ, &c. V.

ΣΧΟΙ΄ΝΟΣ, ου, ἡ, juncus; funis è junco: est idoneus ad τὸ σχεῖν, id est, retinendum, ligandum. Hinc σχοινίον, ου, τὸ, funiculus è junco plexus: σχοινίζω, fune metior, circumscribo & finio.

Σχοῖνος, pro mensura 60 stadiorum. Est vox Ægyptiaca; nempe duplex parasanga.

Σχοινοστρόφος, qui funem è junco torquet; ex σχοῖνος & στρέφω, unde στροφὴ, ἡ, &c. V.

Σχοινοτενὴς, έος, ὁ, ἡ, funibus extensus, longus. Ex σχοῖνος & τείνω, tendo.

Σχοινοτενῶς, in modum funis extensi in longum; porrectè, prolixè, intensè; est adv. à præced. σχοινοτενὴς, V. Item, σχοινοφόρος, junceum funem gestans; seu simpl. qui funem gerit; ex σχοῖνος & φορέω, &c. V.

Σχοῖντο, 3. pl. a. 2. opt. m. verbi ἔχω, habeo. f. ἕξω. & σχήσω. a. 2. m. ἐσχόμην.

Σχοινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, juncosus, junceus; juncum referens; è junci genere; à Th. σχοῖνος, V.

Σχολάζοι, otiosus esset; 3. sing. præs. opt. verbi σχολάζω, quod V.

Σχολάζω, otior, vaco, cum dat. f. άσω. p. ἐσχόλακα. perf. pass. ἐσχόλασμαι, σαι, σται. Th. σχολὴ, otium.

Σχολαῖος, ου, ὁ, lentus, tardus, segnis; unde compar. σχολαιότερος, & per Sync. σχολαίτερος, tardior, segnior; & superl. σχολαιότατος, & per Sync. σχολαίτατος, maximè segnis, tardissimus; à σχολὴ, ἡ, V. Item, σχολαιότης, ητος, ἡ, tarditas, cunctatio; Thuc. l. 2. à præced. σχολαῖος, V.

Σχολαίτερα, seu ον, adv. tardius, segnius. Th. σχολὴ, otium.

Σχολαίως, per otium; seu lentè, tardè, cunctanter; est adv. à σχολαῖος, V. Unde etiam, σχολαιότερον, & per Sync. σχολαίτερον, tardiùs, segniùs; & σχολαιότατα, per Sync. σχολαίτατα, tardissimè, cunctantissimè; adv. compar. & superl. ab eod.

Σχολάρχης, scholarcha, i.e. qui scholæ præest; unde σχολαρχέω, ῶ, scholarcha sum; scholæ præsum; ex σχολὴ, ἡ, & ἀρχὴ, ἡ, unde ἀρχὸς, ὁ, &c. Vide.

Σχολαστήριον, τὸ, locus, in quo commodè otium agitur, & quies datur post labores; exp. & exedra, apud Athen. l. 5. ab aliis etiam, schola; item, σχολαστὴς, οῦ, ὁ, otium agens, otio indulgens, qui deditus est otio; Plut. & interdum adjectivè, pro otiosus; ut σχολαστὴς βίος, apud eund. sed exp. & discipulus; unde. σχολαστικὸς, qui otiari solet; otio deditus; Aristot. Pol. 8. οἱ σχολαστικοὶ, cœtus festi, apud eund. Pol. 6. & τὸ σχολαστικὸν, otiandi facultas, vel otium; apud eund. Eth. 10. c. 7. omnia verbalia, à σχολάζω, sum otiosus; item, studeo, discipulus, seu auditor sum; item, σχολάζουσα ἐκκλησία, dicitur vacans ecclesia, i. e. rectore & pastore carens; ut à σχολαστὴς, præced. dicitur, σχολαστὴς ὄχλος; otiosa turba, seu multitudo ferians; apud Plut. in Sol. Item, σχολαστικὸς, præced. exp. vacans studiis, scholasticus, studiosus, &c. V.

ΣΧΟΛΗ΄, ῆς, ἡ, otium, vacatio, lucubratio; SCHOLA.

Σχολὴ, præced. exp. lucubratio, quam quis scil. per otium, seu in otio composuit; apud Plut. Item, ipse etiam locus, in quo otium impenditur alicui rei, σχολὴ nominatur, ut ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν φιλοσόφων; in scholis Philosophorum; apud eund. Plut. in Pericle. Item, dicitur aliquis σχολὴν ἄγειν, qui otiosus est, & otium terit; item, in dat. σχολῇ, adverbialiter sumitur, & significat otiosè, per otium; item, lentè, tardè; more hominum otiosorum; Thuc. l. 3. Item, vix, ægrè, magno cum labore; Xen. Pæd. 4. Item, haudquaquam, nullo modo, nullatenus; Soph. in Oedip. Tyr. & sic etiam apud Aristot. Metaph. 2.

Σχολεῖον, τὸ, ludus literarius; Suid. Item σχολικὸς, ad scholas pertinens; scholis conveniens; ut σχολικὰ ὑπομνήματα, Athen. l. 3. Item, σχόλιον, τὸ, glossema; quod vel scribitur in id quod per otium legitur; vel quod per otium scriptum explicationem continet vocabulorum intellectu difficilium; teste Etym. & Lucian. in vit. sua; unde, σχολιάζω, illustro scholiis; & indè, σχολιαστὴς, scholiastes; qui scholia scribit in aliquem authorem, & iis eum illustrat; ut σχολιασταὶ Ἡσιόδου; apud Eust. Omnia à præced. Them. σχολὴ, V.

Σχόμενος, qui tenuit, a. 2. part. m. verbi ἔχω, habeo. a. 2. m. ἐσχόμην.

Σχοῦ, habe, a. 2. imperat. m. verbi ejusd.

Σχῶ, a. 2. sub. act. alii volunt esse f. 2. ind. act. verbi ejusd.

Σῶαν, acc. sing. f. g. à σῶος, idem quod σῶς, idem quod. Th. σόος, ου, salvus.

Σωγένης, έος, ὁ, proprium viri nomen. Sogenes.

Σώεσκε, Ion. pro ἔσωζε, servabat, 3. sing. imperf. act. verbi σώω, idem quod σώζω, servo. Th. σόος, salvus.

Σώζει, 3. sing. ind. act. σώζοι, servârit, 3. sing. præs. opt. verbi σώζω, servo, quod V.

Σωζόμενος, ου, & in dat. pl. Ion. σωζομένοισι, præs. part. pass. verbi σώζω, servo, quod V.

Σώζω, servo, f. σω. p. σέσωκα. a. 1. ἔσωσα. a. 1. imperat. act. σῶσον, serva. a. 1. sub. σώσω, ῃς, ῃ, perf. pass. σέσωσμαι. a. 1. pass. ἐσώθην. præs. part. pass. σωζόμενος, servandus, & in dat. pl. Ion. σωζομένοισι. Th. σόος, salvus.

Σωθεὶς, έντος, servatus, a. 1. part. pass. verbi σώζω, servo. a. 1. pass. ἐσώθην.

Σωθῆναι, a. 1. inf. pass. σωθησόμεθα, 1. pl. & σωθήσονται, 3. pl. f. 1. ind. pass. verbi σώζω, servo, quod V.

Σωκέω, possum, valeo: à σῶς, sanus. Th. σόος, idem.

Σωκλείδας, α, ὁ, Dor. pro Σωκλείδης, ου, ὁ, Est autem πατρωνυμικὸν, ἀντὶ τοῦ κυρίου Σωκλῆς, έος, ὁ.

Σῶκος, servator. Mercurii Epithet. pro σωσίοικος; à σόω, servo, & οἶκος, domus.

Σωκράτης, εος, ους, ὁ, SOCRATES. vocat. ὦ Σώκρατες.

Σωκρατικὸς, οῦ, SOCRATICUS: à præc.

ΣΩΛΗ'Ν, ῆνος, ὁ, canalis, tubus.

Σωληνάριον, sive σωληνίσκος, canaliculus, tubulus, Siphunculus; Eust. diminut. à præced. Th. σωλὴν, ῆνος, fistula, velut in aquæ ductu; Plut. apud Chirurgos est instrumentum rotundum, oblongum, cavum, in quo crus, aut femur fractum ponitur, & continetur; sic etiam, ab anatomicis dicitur medium foramen, quo omnes cervicis vertebræ perviæ sunt, & spinæ medulla à cerebro descendit; quoniam ad canalis similitudinem accedit; vide Pol. Item, indè σωλῆνες, apud Aristot. & Athen. l. 3. pisces sunt testacei generis, quorum conchæ tubuli modo oblongæ; Plinio, ungues, seu dactyli; unde etiam, σωληνιστὴς, οῦ, ὁ, qui piscatur σωλῆνας, pisces; Athen. l. 3.

Σωληνοθήρας, qui piscatur pisces, qui σωλῆνες vocantur; ex σωλὴν, ῆνος, & θήρα, ἡ, venatio, &c. V.

Σῶμ' pro σῶμα, quod V.

ΣΩ͂ΜΑ, ατος, τὸ, corpus. dat. σώματι. nom. pl. σώματα, corpora, servi. q. σῶον αἷμα, sanus sanguis. Hinc σωμάτιον, ου, τὸ, corpusculum, σωματικὸς, οῦ, corporalis: σωματοποιέω, corpus esse facio.

Σωμασκέω, ῶ, corpus exerceo; de gymnasticis exercitationibus, quales sunt athletarum, peculiariter dicitur; Athen. l. 12. Unde, σωμασκία, corporis exercitatio; ex σῶμα & ἀσκέω, vide.

Σωματεῖον, corpus; i. e. multitudo aliqua sedes conjunctas habens, & iisdem vivens legibus; unde & pro collegio accipitur; in Pand. Item, σωματεῖα, τὰ, dicuntur stolæ histrionicæ ad talos usque demissæ, & totum corpus integentes; Pol. l. 4. c. 18. à præced. Th. σῶμα, ατος, V.

Σωματέμπορος, corporum humanorum mercaturam exercens, emendo ea & vendendo pro mancipiis; unde, σωματεμπορέω, servorum corporum mercaturam exerceo; mancipia emo, ac revendo; ex σῶμα, ατος, & ἔμπορος, ὁ, vide.

Σωμάτια, αἱ, dicuntur membranulæ quibus utuntur ad scriptiones; ut & σωμάτιον, τὸ, seq. exp. etiam codex, ac liber, &c. Vide. Item, σωμάτια, τὰ, numerantur inter ornamenta scenica; apud Luc. neut. plur. ab eod. σωμάτιον, V.

Σωματικὸς, ἡ, ὸν, corporeus, a, um, à præced.
Σωματικῶς, adverbial. corporaliter : à præced.
Σωμάτιον, ου, τὸ, corpusculum. Them. σῶμα.
Σωματοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, corpus referens, corpulentus, corporeus ; ex σῶμα, ατος, & εἶδος, τὸ, V. Item σωματοκάπηλος, q. d. corporum caupo, hominum venditor, mango, ex σῶμα, ατος, τὸ, & κάπηλος, ὁ, &c. V. Item σωματοποιέω, corpus esse facio; i.e. quod ante dispersum disjectumque erat, in unum velut corpus cogo : Item corpulentum reddo ; corpus reficio, laboribus, fame, aut morbo emaceratum ; & general. augeo, auctiorem ac validiorem reddo : Item corpus seu rem corpoream esse fingo ; corpus fingo, seu formo, & in pass. σωματοποιοῦμαι, augeor, validior fio ; ex σῶμα, ατος, τὸ, & ποιέω ; V. Item σωματοφύλαξ, corporis custos, seu qui latus alicujus stipat, satelles ; ex σῶμα, ατος, τὸ, & φύλαξ, ὁ, &c. V.
Σωματότης, ητος, ἡ, corporis ratio, quasi dicas corporietas ; Merc. Trism. Item σωματόω, ῶ, corpus esse facio, corporeâ naturâ induo ; & in pass. σωματοῦσθαι, corporeum fieri, corpoream naturam induere, seu sumere ; unde verbale σωμάτωσις, ἡ ; ipsa actio corporeum aliquid efficiendi ; omnia à Them. σῶμα, ατος, τὸ, quod dictum quasi σῆμα ; vel quoniam anima in corpore quasi sepulta est ; vel quoniam ejus ministerio utitur ad res, quas sibi obsignarit, significandas, explicandasque ; aut παρὰ τὸ σώω vel σώζω, quod in corpore tanquam in carcere servetur, ut Socrates docet, apud Plat. in Crat. tam animatis, quam inanimatis tribuitur : Item in plur σώματα, τὰ, dicuntur servi, mancipia, domesticum famulitium ; atque inde etiam est adjectiv. σωματώδης, έος, ὁ καὶ ἡ, corporeus, corporeâ naturâ præditus, sed expon. & corpulentus, &c. V.
Σῶος, vel σόος, ὁ, idem quod, ab & pro σῶς, ῶ, ὁ, ἡ ; q. v.
Σώπατρος, ου, ὁ, nomen viri. Gr. salvus pater.
Σωρακὶς, dicitur esse instrumentum equisonis cavum, quo equi crines cohibentur ; Poll. l. 1. à Them. σωρὸς, ὁ ; vide.
Σώρακος, vasis genus ; à σωρὸς, quia in id quædam σωρεύονται, acervantur.
Σώρακος, præced. Poll. vas esse dicit, in quo histriones vestimenta sua reponunt ; Hesych. vero vas in quod ficus conjiciuntur ; sed expon. etiam, acervus : ut apud Aristoph. quum inquit κακῶν τοσούτων σωρεῖ μοι σώρακον, &c. V. Item σωρεία, ἡ, acervus, congeries ; ab eod. Th. σωρὸς ; V. Item σωρείτης, ου, ὁ, sorites ; argumentationis quoddam genus apud Dialecticos, sonat ; q. d. syllogismus acervalis ; cavillationum congeries quædam ; quâ ab evidenter veris, per brevissimas mutationes, disputatio, ad ea quæ evidenter falsa sunt, perducitur : Item σωρεὺς, idem cum Them. σωρὸς, factum ex σωρεύω, sicut φωλεὸς, ex φωλεύω ; inquiunt Etym. & Eust. qui etiam addunt σωρὸς, contractum esse ex isto σωρεὺς ; Item σώρευμα, ατος, τὸ, cumulus, acervus ; verbale à seq. σωρεύω ; V.
Σωρεύσασα, a. 1. part. act. f. g. à
Σωρεύω, coacervo : f. εύσω, p. σεσώρευκα. perf. pass. σεσώρευμαι. perf. part. passiv. σεσωρευμένος, η, ον, cumulatus, a, um. Th. σωρὸς.
Σώρευσις, εως, ἡ, acervatio, cumulatio ; & σωρευτὸς, acervatus, cumulatus ; Athen. l 7 verbalia à præced. verbo σωρεύω ; V. Item σωρηδὸν ; vide in seq. Th. σωρὸς.
ΣΩΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, acervus, cumulus. Hinc σωρεύω, cumulo : σωρηδὸν, acervatim, cumulatim, adv.
Σῶς, integer, salvus : & σῶος, idem quod σόος, & contractè σῶς, ὁ, ἡ ; & neutr. σῶν.
Σῶσαι, servare, a. 1. inf. act. &
Σώσασα, a. 1. part. act. f. g. &
Σώσασθαι, a. 1. inf. m. verbi σώζω, servo, quod vide.
Σώσῃ, 3. singular. f. 1. ind. activ. verbi ejusdem.
Σωσθένης, εος, ὁ, nomen viri. Gr. cui vires sunt integræ.
Σῶσι, servant, per Crasin pro σώζουσι, vel σώουσι, à σώζω vel σώω. Th. σόος, salvus.
Σωσίοικος, domus conservans, domuum sospitator ; Hesych. pro eod. per crasin factum existimatur σῶκος ; quod est Mercurii Epith. Il. υ. id vide : ex σώζω, f. σώσω, & οἶκος, ὁ, &c. V. Item σωσίπολις, urbes conservans ; ex σώζω, f. σω, & πόλις, &c. V.
Σωσίπατρος, ου, ὁ, nomen viri. Gr. conservatio patris.
Σῶσον, άτω, a. 1. imperat. act. σώσων, f. 1. part. act. verbi σώζω, servo ; quod vide.
Σωστικὸς, ὁ, servandi, seu conservandi vim habens, conservator, tutator ; à σώζω, f. σω. V.
Σῶστρον, ου, τὸ, merces, quæ datur medico ob sanationem : à σώζω, servo. Them. σόος, salvus.
Σώτειρα, ας, ἡ, Poët. pro σώσουσα, ης, ἡ, servatrix, liberatrix : &
Σωτὴρ, ῆρος, ὁ, servator, salvator. Them. σόος, salvus.
Σωτηρία, ας, ἡ, conservatio, salus : &
Σωτήριος, ου, ὁ, ἡ, salutifer : σωτήριον, τὸ, salus. Th. σόος, salvus.
Σωτήρια, τὰ, scil. ἱερὰ, sacra seu festa quæ agitantur in honorem σωτήρων θεῶν ; apud Herodian. & Luc. neut. pl. à præcedent. σωτήριος, V. Item σωτηριακὸν, pretium quod pro funeris elatione datur : Item σωτηριώδης, salutaris, qui salutem dat, sospitalis ; utrumque itidem ab eod.
Σωτρεύματα, rotæ curvatura, ἀψὶς, rotæ ligna in ejus rotundatione ; i. e. ἐν τῷ κύκλῳ καὶ περιφερείᾳ, quæ radios continent, ferramenta vero, quæ curvaturam ambiunt & cingunt καντοὶ dicuntur ; canthum etiam dixit Juvenal. est à seq σῶτρον, τὸ ; unde neut. plu. σῶτρα, τὰ, idem, &c. Vide etiam infrà cum σώω.
Σῶτρον, ου, τὸ, lignum orbiculare rotæ, quod radios in se σώζει · qu. à σείω, agito.
Σώφρον, pro σώφρονα, acc. sing. à σώφρων ; quod vide.
Σωφρον, τὸ, modestia, temperantia ; Item prudentia ; est neut. à masc. σώφρων, ὁ ; V.
Σωφρονέω, ῶ, sum sobrius, sanâ mente sum præditus : f. ήσω, p. σεσωφρόνηκα. a. 1. ἐσωφρόνησα, a. 1. imperativ. σωφρόνησον, άτω, à σώφρων, sobrius ; quod vide.
Σωφρόνη, ης, ἡ, SOPHRONE, propr. nom.
Σωφρόνημα, moderatione factum, & prudenter, pudicum facinus & castum ; Xenoph. est verbale à σωφρονέω ; V.
Σωφρονίζω, doceo sapere, bonis moribus imbuo : f. ίσω, p. σεσωφρόνικα, perfect. pass. σεσωφρόνισμαι, unde σωφρονισμὸς, οῦ, ὁ, sanitas animi ; castigatio, emendatio : ex σώφρων, sobrius ; quod vide.
Σωφρονικὸς, qui naturâ comparatus est ad temperantiam : Item modestiæ & moderationi deditus ; unde adv. σωφρονικῶς, ut decet eum qui est σωφρονικὸς, à σωφρονέω ; V.
Σωφρονίσκος, ου, ὁ, SOPHRONISCUS.
Σωφρόνισμα, τὸ, id quo quis castigatur, & emendatur, verbale à σωφρονίζω ; unde etiam seq. σωφρονισμὸς, expon. castigatio, &c. V.
Σωφρονισμὸς, οῦ, ὁ, vide in σωφρονίζω.
Σωφρονιστὴς, οῦ, ὁ, castigator, emendator ; Thuc l. 3. & 6. Itidem verbale ab eod. σωφρονίζω ; V.
Σωφρονιστῆρες, dicuntur gemini dentes, à Cleanthe ; quod omnium extremi nascantur circa vigesimum annum ; καὶ τὴν τοῦ σωφρονεῖν ἀρχὴν, inquit Etymol. vel quasi secum adducentes τὴν σωφροσύνην, à σωφρονέω, sic vel σωφρονίζω : Item σωφρονιστήριον, τὸ ; q. d. castigatorium, numen carceris, carcer correctionis : Itidem ab eodem σωφρονίζω ; Item σωφρονούντως, prudenter se gerendo ; vel utendo prudentiâ : Item modestè, moderatè, modicè ; est adverb. à σωφρονέω ; mentis sum compos, prudens sum, prudenter me gero ; Item modestus, temperans, castus & pudicus sum, & taliter me gero ; unde in pass. σωφρονεῖσθαι, dicitur quod modestè, & temperanter geritur, &c. V.
Σώφροσι, temperantibus, dat. pl. à σώφρων quod V.
Σωφροσύνη, ης, ἡ, temperantia, sobrietas ; Item, mentis sanitas : à seq. quod vide.
Σώφρων, ονος, ὁ, ἡ, temperans : gen. pl. σωφρόνων, hinc σωφρόνως, adv. temperanter. Ex σόος, contractè σῶς, sanus, & φρὴν, mens.
Σωχέω, idem cum seq. σώχω, τρίβω, λειῶ, &c. V.
Σώχω, tero : à σείω, quatio.
Σώω, idem quod σόω, citato gressu currere cogo, in fugam conjicio ; unde pass. imperf. σώοντο, Hesych. expon. ὁρμῶντο ; unde σῶτρον, præced. paulò ante, deducitur ; quod etiam scribitur σῶστρον, τὸ ; ut & σώστρευμα, pro σώτρευμα,

τρῦμα, lignum orbiculare rotæ eximum, quod radios in se continet; lignea circumferentia rotæ, seu rotæ curvatura lignea, &c. Omnia à Them. σείω, unde σόος, ὁ, & σόω, σόομαι, &c. V. Item σώω, servo, sospito, & in pass. σώομαι, servor incolumis, sospitor; idem quod & à σόω, fut. ώσω, à Them. σόος, ὁ, &c. V.

T.

T Est decima nona litera. Et in numeris trecentorum signum est. Attici ea pro σ, utuntur: & τ. Ion. pro θ. Dor. pro κ.

Τὰ, hæc, τάγε, τάδ' τάδε, cum Enclitic. nom. pl. n. g. ab ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc. Et τᾶ, Dor. pro τί. Tum τᾶ, Dor. pro τῆ, τᾶδε, pro τῆδε.

Ταβελλίων, ῶνος, ὁ, scriba civitatis, à secretis, sive consiliis; ὁ τὰ τ πόλεως, γράφων συμβόλαια; Suid. Item ταβερνεῖον, τὸ, caupona, seu potius cauponula, diversorium, καπηλεῖον· Suid. Item τάβλα, tabula, in qua luditur tesseris; in Epigram. & apud Suid. ταβλίζειν, tabulis ludere, quod facere prohibentur Episcopi, quadam Justiniani constitutione; unde ταβλιστής, qui tesseris ludit; Suid. omnia Græca à Latinis mutuata vocabula.

Ταβιθὰ, ἡ, nomen mul. Syr. caprea, dama. Ταβιτὶ, Scythicè Vesta nominatur.

Ταγαθὸν, τό; i. e. τὸ ἀγαθὸν, bonum, & aliquando summum bonum; apud Aristot. & Plat. &c. i. e. τὸ αὐταγαθὸν, bonum per se, sive ipsum per se bonum.

Ταγάτος, qui facit quidpiam ab alio jussus, subditus, subjectus; Hesych. est à ταγὴ, ἡ, quod à ταγὸς, ὁ, quæ V.

ΤΑΓΓΗ, ης, ἡ, rancor, cum vigor naturalis perit, & res τήκεται, mollescit. Hinc ταγγὸς, ῦ, rancidus: ταγγίζω, rancidus fio. Hinc etiam Angl. **Tang.**

Ταγεία, ἡ, principatus, seu ducatus; Item præfectura, à ταγεύω; V.

Ταγεὶς, constitutus; a. 2. part. pass. à τάσσω, ordino: fut. ξω, aor. 2. pass. ἐτάγην.

Ταγεύω, sum summus magistratus; sive summum administro magistratum, à ταγὸς, ὁ; V. Item ταγὴ, ἡ, principatus, præfectura; ab eod. V.

Τἄγχιστα, Att. & Dor. pro τῷ ἀγχίστῳ.

Τάγμα, τὸ, militum centuriatorum certus numerus, cohors, legio; Plut. in Cam. & in Fab. Max. & apud Herodian. τὸ ἱππικὸν τάγμα, expon. equestris ordo, & general. etiam expon. ordo; unde ταγματικὸς, ad cohortem, seu legionem pertinens; verbale à τάσσω, vel τάττω, f. ξω, &c. V.

Ταγματάρχης, qui cohorti præest, seu turmæ aut legioni: ex τάγμα, ατος; & ἀρχὴ, ἡ; unde ἄρχω, &c. V.

Ταγὸς, ῦ, ὁ, dux, Imperator; vel præfectus, præses; Il. ψ. in Thessalia sic dictus fuit summus magistratus; Xen. in Hell. est Itidem, à Th. τάσσω, f. ξω, &c. V.

Τάζω, extendo, ab inusit. τάω, capio, a. 2. ἔταγον, unde a. 2. part. ταγὼν, & Poët. τεταγών. Th. τείνω, tendo: f. νῶ, p. τέτακα. a. 1. pass. ἐτάθην.

Ταθεὶς, extensus, aorist. 1. part. passiv. verbi τείνω, extendo: aor. 1. passiv. ἐτάθην.

Ταθῶσι, intendantur, 3. pl. a. 1. sub. pass. verbi ejusd.

Ταί, Ion. pro αἱ. & Dor. pro αἱ· ταῦτι, pro τ.

Ταίναρος, ῦ, ἡ; Stephanus περὶ πόλεων, docet & urbem, & promontorium, & portum ita vocari.

Ταινία, ας, ἡ, TÆNIA, fascia, vitta, corona. Item agger arenæ sub aquis latens, pulvinus, dorsum. Them. τείνω, tendo.

Ταινίον, & ταινίδιον, τὸ, fasciola pectoralis aut ornamentum collare; Etym. & Poll. l. 7. Item ταινιόω, tæniâ redimio, & corono; utrumque à præced. ταινία, ἡ; vide.

Τάκεαι, Dor. & Ion. pro τήκεαι, & hoc pro τήκῃ, 2. sing. præsent. passiv. verbi τάκω, Dor. pro τήκω, liquefacio: f. ξω.

Τακεὶς, ένος, liquefactus, a. 2 part. pass. verbi τήκω, liquefacio; f. ξω, aorist. 2. ἔτακον.

Τακερὸς, ὰ, ὸν, quod liquescit, molle est: à τήκω, liquefacio.

Τακερῶς, instar eorum quæ τακερὰ, dicuntur; Athen. l. 9. à præced. τακερὸς, (quod formatur ex aorist. 2. pass. ἐτάκην, à verbo τήκω;) liquefactus, liquatus, mollis & humidus ex liquatione; & General. mollis, tener, delicatus; more eorum quæ liquefacta sunt: Item maceratus, tabefactus, & interdum activè, tabefaciens, emacians; ut ἔρος τακερὸς; apud Anacr. Item τακερόω, liquefacio; idem cum τήκω, seu τακερὸν reddo: Itidem à præced. τακερὸς; V.

Τακερόχροος, οτος, cui corpus colliquefactum est, corpus liquatum habens; Athen. l. 10. ex τακερὸς, & χρόα, ἡ, cutis; unde χρὼς, ωτὸς, idem; Item corpus, &c. vide.

Τακήσομαι, f. 2. pass. verbi ejusd.

Τακτὰ, demensum: à τακτὸς; quod vide.

Τακτικὸς, ῦ, peritus ordinandi milites & aciei instruendæ: τὰ τακτικὰ, quæ ad rem militarem pertinent, scientia militaris. Th. τάσσω, f. ξω, ordino.

Τακτὸς, ἡ, ὸν, statutus, a, um: ab eodem Them.

Τακτικῶς, militariter; Suid. Item, ut convenit ei, qui instruendæ aciei est peritus, est adverb. à præced. τακτικὸς; vide.

Ταλαεργὸς, ῦ, ὁ, ἡ, qui patienter opus facit, laboriosus: gen. plur. ταλαεργῶν à τάλας, ανος, ὁ, miser. (Th. ταλάω, suffero) & ἔργον, ῦ, τὸ, opus.

Τάλαθος, ῦ, τὸ, Talathus: nomen proprium.

Ταλαϊονίδας, α, ὁ, Dor. pro

Ταλαϊονίδης, ῦ, ὁ· ὁ Ταλαῦ παῖς, id est, Adrastus, Talaï filius.

Ταλαιπωρέω, f. ήσω miser sum: & transitive in ærumnas conjicio; ταλαιπωρήσας, αντος, aor. 1. part. act. ταλαιπωρούμενος, præs. part. passiv. vide ταλαίπωρος.

Ταλαιπώρημα, τὸ, ærumna, labor, fatigatio; est verbale, à ταλαιπωρέω, præced. V.

Ταλαιπωρία, ας, ἡ, miseria, molestia: à

Ταλαίπωρος, ῦ, miser, ærumnosus: ex ταλάω, suffero: & πῶρος, ῦ, ὁ, luctus.

Ταλαιπώρως, ærumnosè, miserè, laboriosè; Thuc. l. 3. est adv. à præced. ταλαίπωρος; V.

Ταλαίφρων, vide infrà ταλασίφρων, & ταλάφρων.

Ταλακάρδιος, ῦ, ὁ, ἡ, magnanimus: ex ταλάω, suffero, & καρδία, ας, ἡ, cor.

Τάλαν, miser, vocat. sing. a τάλας, quod vide.

Ταλανίζω, miserum & ærumnosum voco; expon. & defleo, lamentor veluti miserum; Hesych. est à τάλας, ανος, ærumnosus, cui multæ ærumnæ sunt tolerandæ; unde fœm. τάλαινα, misera, ærumnosa; & in neut τάλαν, τὸ, miserum; unde etiam ταλάντερος, miserior, ærumnosior; & ταλάντατος, miserrimus; compar. & super1. ab eod. vide.

Ταλαντάω, appendo; idem quod seq. ταλαντεύω; V. Item ταλανταῖος, idem quod seq. ταλαντιαῖος; id vide.

Ταλαντεύω, libro, pondero. Metaph. suspensum teneo præs. pass. ταλαντεύομαι, ponderor,: Item vergo, inclino. Th. τάλαντον.

Ταλανταῖος, αία, αῖον, talentarius, a, um; talentum suo pondere æquans. Th. τάλαντον

Ταλαντίζω, & ταλαντόω, idem quod, præced. ταλαντεύω; id vide. Item ταλάντωσις, εως, ἡ, ponderatio, examinatio quæ fit pondere appenso, & libratione; Suid. est verbale, à ταλαντόω; V.

ΤΑ'ΛΑΝΤΟΝ, ῦ, τὸ, statera, libra, lanx, trutina; pondus 125. librarum; TALENTUM: Angl. **Talent:** q. à ταλάω, fero, statera enim fert seu sustinet pondus. Hinc ταλανταῖος, seu ταλαντιαῖος, ῦ, talentum æquans.

Ταλαὸς, ὁ, miser, ærumnosus, cui multæ ærumnæ sunt tolerandæ; à Them. ταλάω; V.

Ταλαπαθὴς, & Ταλαπαθὴς, qui incommoda & ærumnas patienter sustinet; vel cui ærumnæ multæ veniunt patiendæ, ærumnosus, miser; ex ταλάω, sive τάλας, ὁ, & πάθος, τὸ, &c. V.

Ταλαπείριος, ῦ, ὁ, ἡ, ærumnas expertus: ex τάλας, quod vide, & πεῖρα, experientia.

Ταλαπενθὴς, έος, ὁ, ἡ, luctum ferens, fortiter mœrorem ferens: ex ταλάω, perpetior: & πένθος, τὸ, luctus.

Ταλάριον, τὸ, & ταλαρισκὸς, ὁ, quasillus, fiscella; diminut. à seq. τάλαρος; vas seu instrumentum quo ad lanificia utuntur, lanas & fusos in eo reponentes; quibus sustinendis seu continendis, quasi ταλάειν videtur; sed adhibetur etiam cibariis aut aliis rebus gerendis;

rendis; Il. σ. Item sic nominantur vasa in quibus lac reponunt bubulci; apud Theocr. Idyl. 5. & quibus utuntur etiam in premendo lacte, & in caseum formando; teste Poll. l. 7. &c. V.

Τάλαρος, ου, ὁ, qualus, in quo lana & fusi: in acc. pl. ταλάρους, & Dor. ταλάρως, cistas. Th. ταλάω, suffero.

Τάλας, αν⊙, ὁ, miser: fœm. gen. τάλαινα, neut. τάλαν, voc. ὦ τάλαν. Th. ταλάω, suffero.

Ταλασία, lanificium; forte quo τάλας se sustinet. Nam ταλάσιον, lana: id, circa quod ταλασία occupatur.

Ταλάσιος, lanifex; pro quo Poët. dicitur ταλασιήϊος, ut ταλασιήϊα ἔργα; apud Apoll. Rhod. vide præced. ταλασία.

Ταλασιουργὸς, lanifex; qui vel quæ lanas tractat, unde ταλασιουργία, lanificium, & ταλασιουργικὸς, pertinens ad lanificas, seu qui ad lanificium requiritur; ut ταλασιουργικὰ σκεύη, vasa quæ ad lanificia pertinent; Item ταλασιουργέω, ῶ, lanas tracto, lanariam factito, lanarius sum; omnia ex ταλασία, ἡ, & ἔργον, τὸ, &c. V.

Τάλασις, εως, ἡ, patientia, tolerantia, verbale, à ταλάω; V.

Ταλασίφρων, ον⊙, ὁ, ἡ, ærumnosus, cujus pectus omnia tolerat. Ex ταλάω, suffero, & φρὴν mens.

Ταλάφρων, & ταλαίφρων, idem quod præcedent. ταλασίφρων, & ex iisdem; id vide.

Ταλαύρινος, ου, audax, fortis: ταλαύρινον, adv. audacter: à seq.

ΤΑΛΑ'Ω, TOLERO, suffero, perpetior; sustineo, audeo. Hinc τάλας, αν⊙, ὁ, miser: τάλαινα, ης, ἡ, misera: ταλάσιον, ου, τὸ, lana: τλάω, & τλῆμι, fut. τλήσω, p. τέτληκα, perfero, patior: τλήμων, ον⊙, ὁ, ἡ, patiens: τλῆσις, εως, ἡ, patientia.

Ταλθύβιος, ου, ὁ, nomen propr.

Ταλιθὰ, ἡ, nomen ἄκλιτον. Syriacè puella. Marc. 5. 41.

Τᾶλις, ιδ⊙, ἡ, virgo nubilis: qu. ταλᾶν ἄνδρα· viri potens.

Τᾶλις, præced. virgo quæ sponsa futura est, dicitur à ταλάω; ut sit ἡ ταλάσια ἀσκοῦσα, quoniam puellæ usque ad nubilem ætatem lanificio exerceri solebant.

Τἆλλα, pro τὰ ἄλλα, plur. n. g. ab ἄλλ⊙. alius.

Ταμὰ, pro τὰ ἐμὰ, mea, nom. pl. n. g. ab ἐμὸς, meus. Th. ἐγὼ, egò.

Ταμάλιστα, Ion. maximè, adv. idem quod μάλιστα.

Τἄματα, Poet. Att. & Dor. pro τὰ ἤματα, dies.

Τάμε, scidit, Ion. pro ἔταμε, 3. sing. a. 2. ind. activ. verbi τέμνω, & Dor. τάμνω, scindo: f. μῶ, a. 2. ἔταμον, perfect. τέτμηκα, p. m. τέτομα.

Ταμεὺς, ου, ὁ, idem cum, ab & pro Them. ταμίας, ὁ, dispensator eorum quæ condenda, & promenda sunt; ut qui præest penui, cellæ vinariæ, aut frumentariæ, &c. vi. Sic & ταμεία, ας, ἡ, cellaria, mulier quæ domus habet administrationem; idem quod, & pro ταμία; vide.

Ταμίη, Ion. pro ταμεῖ, 3. singular. f. 2. activ. &

Ταμέειν, pro ταμεῖν, a. 2. inf. act. &

Ταμεῖν, a. 2. inf. act. verbi τέμνω, seco; quod V.

Ταμεῖον, ου, τὸ, conclave, promptuarium, pro ταμιεῖον. Them. ταμίας, ου, ὁ, promus condus.

Ταμέσθαι, aorist. 2. inf. m. verbi τέμνω, scindo.

Ταμεσίχροος, ο⊙, ὁ, ἡ, incidens corpus: τέμνων τ̃ χρόα· à τέμνω, seco; & à χρό⊙, ου, ὁ, & contractè χρῶς, χροὸς, χροῒ, &c. cutis cum carne subjecta. Th. χρόα, ας, ἡ, color.

Ταμία, seu ταμίη, ἡ, dispensatrix, œconoma; Od. γ. penûs custos, conda & proma; est fœm. à Them. seq. masc. ταμίας, & Ionicè ταμίης; id V.

ΤΑΜΙ'ΑΣ, ου, ὁ, promus condus, dispensator, quæstor, qui ærario præest; arbiter: qu. à τέμνω, scindo. Hinc ταμιεύω, sum promus condus, quæstoris munus obeo: ταμεῖον, ου, τὸ, cella penuaria.

Ταμιεύω, f. εύσω, sum promus, sum cellarius: Item quæstor sum, quæstoris munus obeo: Item condo, recondo, in penuaria cella asservo; & ταμιεύομαι, in conditorio repono; & general. recondo quod in futurum promam; seu in tempus futurum rejicio; & passivè etiam, aliquid ταμιεύεσθαι dicitur, i. e. ad usum aliquem asservari: Item ταμιεύομαι, promo: Item dispenso, tempero, constituo, determino; Plut. Unde ταμιευτικὸς, quæstorius; ut ταμιευτικὴ ἐξουσία; apud Plut. Item parcus, qui recondere novit in futurum: Item ταμιεία, ἡ, quæstura; & ταμιεῖον, τὸ; idem quod ταμεῖον, τὸ, cella penuaria: Item ærarium, locus in quo quæstor recondit accepta, seu in quo, pecuniarum thesauri reponuntur; atque inde ταμιείδιον, diminut. q. d. repositoriolum; Suid. omnia à præced. Th. ταμίας, ὁ; id V.

Ταμίη, ης, ἡ, proma, dispensatrix: à ταμίας; q. v.

Ταμίης, ου, ὁ, Ion. pro Ταμίας; quod vide.

Ταμιοῦχ⊙, pro ταμιεοῦχ⊙, præfectus, & custos τ̃ ταμιείου, i. e. cellæ penuariæ, vel ærarii; ex ταμιεῖον, τὸ, & ἔχω, habeo; cujus comp. varia mutant, ε in ου.

Τάμισ⊙, coagulum, πυτία; Hesych. vel pellis hirco recens detracta: à τάμνω, seco; q. v.

Τάμνε, dividebat, Ion. pro ἔταμνε, 3. sing imperf. à

Τάμνω, Dor. & Ion. pro τέμνω, seco; quod vide.

Τᾶμ⊙, Dor. pro τῆμ⊙, tum; quod vide.

Ταμῶ, incidam, fut. 2. ind. activ. verbi τέμνω, seco: a. 2. ἔταμον· a. 2. partic. ταμών.

Τὰν, Dor. pro τὴν, vel ᾗ· sed τᾶν pro τ̃, vel pro ὧν, quarum.

Ταναάγρα, vas æreum, in quo condiebant carnes: q. à ταναύειν κρέας.

Ταναήκης, ε⊙, ὁ, ἡ, protensam habens aciem, protensus, longus: sive à τανύω, extendo, quod vide, per Paragogen: aut insuper ab ἀκὴ, acies.

Ταναιμύκης, mugitus suos longè protendens; seu intensè & vehementer mugiens; in Epigram. ex τανύω, unde ταναός, & μυκάω, ῶ, f. ήσω, &c. V.

Ταναήκης, idem quod præced. τανάηκης, vel τανυήκης, & ex iisd. ea vide.

Τἀναντία, pro τὰ ἐναντία, ab ἐναντί⊙, contrarius, adversus. Them. ἀντὶ, pro contra.

Ταναόδειρ⊙, extensum seu protensum collum habens, cui procera est cervix; ex ταναὸς, & δειρὴ, idem cum, & pro Th. δέρη; V.

Ταναὸς, οῦ, protentus, extentus: à τανύω, Th. τείνω, tendo.

Τανάχαλκ⊙, longè latèque æratus; ex τάνα⊙, ὁ, & χαλκὸς, ὁ, &c. V. Item,

Ταναϋφὴς, in longum textus; Suid. ex ταναὸς, & ὑφὴ, ἡ, &c. V. Item, Ταναώπις, oculos habens extensos & latos, magnos & pulchros; Plut. ex ταναὸς, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ; V. Item ταναΐαι, αἱ, porrecta tigna; vel simpl. tigna; scil. in rectum porrecta, à ταναὸς; V.

Ταναηλεγὴς, έ⊙, ὁ, ἡ, longum somnum afferens; faciens τὸ ταναὸν λέγεσθαι, in longum cubare, ex ταναὸς, longus, quod vide, & λέγω, cubare facio.

Τανίκα, Dor. pro τηνίκα, tunc; quod ab ἡνίκα quum.

Τάνταλ⊙, ου, ὁ, TANTALUS, nomen propr.

Τανύγλωσσ⊙, ου, ὁ, ἡ, linguam extensam habens: ex τανύω, quod vide, & γλῶσσα, lingua.

Τανυγλώχιν, ιν⊙, ὁ, ἡ, extensas habens cuspides: ex τανύω, quod vide & γλωχὶν, ῖν⊙, ἡ, cuspis.

Τανυέθειρα, ας, ἡ, Poët. Epithet. mulieris passos habentis crines: ex τανύω, pro τείνω, tendo, & ἔθειρα, ἡ, coma.

Τανυήκης, ε⊙, ὁ, ἡ, longam habens cuspidem: à τανύω, idem quod τείνω, extendo: & ἀκὴ, cuspis: scrib. & ταναήκης; q. v.

Τανύθριξ, & τετανόθριξ, qui laxo est capillo: Item qui protentos & promissos habet crines; unde Hesiod. in Erg. dixit, τανύτριχα αἶγα, capram rectis pilis; expon. etiam, qui horridos, & ferarum instar arrectos habet pilos; ex τανύω, unde τέταν⊙, & θρὶξ, &c. V. Item Τανύκραιρ⊙, longum seu extensum caput habens; ex τανύω, & κραῖρα, ἡ; V.

Τάνυμι, idem cum, & pro τανύω, ut & τάνυμαι, idem cum, & pro τανύομαι; quæ V.

Τανυμήκης, in longum protentus, prolixus, promissus; in Epigr. ex τανύω, & μῆκ⊙, τὸ, &c. V.

Τανῦν, nunc, adv. alias τὰ νῦν.

Τανύοντο, extendebantur, 3. pl. imperf. pass. verbi τανύω, idem quod τείνω, extendo: & pro ago, impello.

Τανύπεπλ⊙, ου, ὁ, ἡ, longam habens peplum: à τανύω, idem quod τείνω, extendo, & πέπλ⊙, vestis muliebris.

Τανύπλεκτ⊙, in longum plexus, seu complicatus; Epith. retis; ex τανύω, & πλεκτὸς, ὁ; V. Item Τανύπλευρ⊙, cujus latera in longum latumve tensa sunt; in Epigram. ex τανύω, & πλευρὰ, ἡ; unde πλευρὸν, τὸ, &c. V. Item Τανυπλόκαμ⊙, cincinnos seu capillos promissos habens; Nonn. ex τανύω, & πλόκαμ⊙; V. Item Τανύπους, & ταναύπους, pedibus in rectum tendens recta

recta ad scopum festinans; ex τανύω; unde ταναὸς, & πῦς, &c. V. Item Τανύπρωρος, proram extensam & promissam habens; ex τανύω, & πρῶρα, ἡ, &c. V.

Τανύπτερος, Poët. per Sync. idem quod τανυσίπτερος; q. v.

Τανυπτερύγεσσι, velocibus, dat. pl. Ion. & Poët. à

Τανυπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ, τὸ, idem quod τανύπτερος, cui alæ sunt extentæ: ex τανύω, pro τείνω, extendo, & πτέρυξ, υγος, ἡ, idem quod πτερὸν, οῦ, τὸ, ala.

Τανύρριζος, ου, ὁ, ἡ, expandens radices: Epith. arboris: à τανύω, pro τείνω, tendo, & ῥίζα, ης, ἡ, radix.

Τανυσθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. verbi τανύω, f. ύσω, extendo: a. 1. pass. ἐτανύσθην. Th. τείνω, idem.

Τανυσίπτερος, ου, ὁ, ἡ, expandens alas: ex τανύω, pro τείνω, extendo: & πτερὸν, οῦ, τὸ, ala.

Τανύσκιος, extensam seu magnam habens umbram; ex τανύω, & σκιὰ, ἡ, &c. V. Item Τανυσκόπελος, scopulos habens in longum protentos; ex τανύω, & σκόπελος, ὁ, &c. V.

Τάνυσσαν, 3. pl. τάνυσε, 3. sing. Ion. a. 1. ind. act. verbi τανύω, idem quod τείνω, extendo.

Τανυστὺς, ύος, ἡ, extensio: à τανύω, pro τείνω, extendo.

Τανύσφυρος, ου, ὁ, ἡ, procera; ex τανύω, pro τείνω, & σφυρὸν, malleolus pedis. Th. σφῦρα, malleus.

Τανύσφυρος, præced. propriè est malleolos pedum extendens inter eundum; seu amplis latisque passibus progrediens, &c. V.

Τανύτειχα, hirsutam, acc. sing. à τανύθριξ, qui laxo capillo est; à τανύω, pro τείνω, tendo, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, capillus.

Τανύφθογγος, extensam habens vocem, canorus; ex τανύω, & φθόγγος, ὁ, &c. V. Item Τανύφλοιος, corticem habens longè protentum, i. e. longum; ex τανύω, & φλοιὸς, ὁ; V. Item Τανύφυλλος, folia habens in latitudinem extensa, seu in longitudinem: ex τανύω, & φύλλον, τὸ; V.

Τανύω, extendo, intendo, contendo; idem cum, ab & pro Th. τείνω; V.

Ταξείδιον, τὸ, diminut. parva cohors, aut parva turma Suid. Item ταξιώτης, ου, ὁ, apparitor præsidis; utrumque à τάξις, εως, ἡ; V. Item Ταξίαρχος, vel ταξιάρχης, ordinum ductor, centurio, decurio; unde ταξιαρχία, ἡ, cohortis præfectura, & ταξιαρχέω, ῶ, centuriæ vel cohortis præfectus sum; sum centurio, aut etiam ordines duco; ex τάξις, εως, & ἀρχὴ, ἡ, unde ἀρχὸς, ὁ, &c. V.

Τάξις, εως, ἡ, ordo: inde ταξιόω, in acie colloco; f. ώσω. Th. Τάσσω, vel -ττω, ordino; f. ξω.

Τάξις, præced. propriè est ordinatio, modus ratione temperatus; & sæpe de ordine militari dicitur; interdum expon. acies, turma: Item statio, & locus pugnandi; ut τάξιν λιπεῖν, stationem suam & locum deserere; Item officium, munus, partes, & exp. & taxatio, &c. V.

ΤΑΠΕΙΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, humilis, e; non multum à terrâ surgens: q. à θάπτω, sepelio, Eustath. à πατεῖσθαι, id est, calcari. Hinc ταπεινόω, humilem reddo: ταπείνωσις, εως, ἡ, humilitas.

Ταπεινότης, ητος, ἡ, humilitas: à præced.

Ταπεινοφροσύνη, ης, ἡ, humilitas, modestia, animi demissio: à

Ταπεινόφρων, ονος, ὁ, ἡ, cujus animus est humilis: à ταπεινὸς, humilis, & φρὴν, ενὸς, ἡ, mens.

Ταπεινοφρονέω, animo sum humili & dejecto, demissè & humiliter sentio, à præced. ταπεινόφρων; V.

Ταπεινόω, ῶ, humilio: f. ώσω, p. τεταπείνωκα. a. 1. ἐταπείνωσα. a. 1. sub. act. ταπεινώσω, ῃς, ῃ, præs. pass. ταπεινόομαι, οῦμαι, humilior; perf. pass τεταπείνωμαι, σαι, ται. a. 1. ind. pass. ἐταπεινώθην. a. 1. imperat. pass. ταπεινώθητι, ήτω, & in pl. ταπεινώθητε. f. 1. ind. pass. ταπεινωθήσομαι, ῃ, εται. Th. ταπεινὸς, humilis.

Ταπείνωμα, τὸ, depressio, humilitas; Plut. est verbale à præced. ταπεινόω; V.

Ταπεινῶς, humiliter, adv. à ταπεινός.

Ταπείνωσις, εως, ἡ, humiliatio: à ταπεινόω; q. v.

ΤΑ'ΠΗΣ, ητος, ὁ, TAPES, q. πάτης, à πατεῖσθαι, quia tapetibus pavimentum sternebant: dat. plur. τάπησιν. Hinc Angl. Tapestry.

Τάπις, ιδος, ἡ, idem quod, & à præced. Them. τάπις, tapetium, tapetum; stragulum variis coloribus intextum, vel villosum, pro pariete, mensâ, lecto, equo, &c. Sed τάπις, expon. etiam cervical, apud Hesych.

Ταπὶ, pro τὰ ἐπὶ; ut τἀπὶ τούτοις, quæ hæc sequuntur; apud Aristoph. Item ταπολλὰ, i. e. τὰ ἐπὶ πολὺ, plerumque, magna ex parte; apud Demosth.

Ταπρῶτ', pro τὰ πρῶτα, ut primum. Th. πρό.

Ταραγμὸς, οῦ, ὁ, turbatio, tumultus, consternatio: Item ταρακτὴς, οῦ, ὁ, turbator, perturbator: Item ταρακτὸς, perturbatus, seu qui perturbari potest; unde ταρακτικὸς, perturbatorius, turbandi, seu perturbandi vim habens; aut qui turbare solet: Item ταράκτωρ, idem quod ταρακτὴς; V. Et omnia verbalia, à ταράσσω, seu ταράττω, f. ξω, &c. V. Item Ταραξίας, ου, ὁ, turbulentus, turbis studens, turbas excitare amans: Item τάραξις, ἡ, perturbatio, apud Medicos, τάραξις dicitur perturbatio oculi, seu oculorum ab aliqua causa extrinseca, ut ex fumo, unde aliquantisper rubent, & lucem ægriùs admittunt; aut quælibet alia perturbatio, aut morbus oculi: Itidem verbalia ab eod. ταράσσω, f. ξω. V.

Ταράξῃ, turbet, 3. sing. a. 1. sub. act. &

Ταρασσομένων, gen. pl. part. præs. pass. à

ΤΑΡΑ'ΣΣΩ, vel -ττω, turbo, commoveo: f. ξω. p. τετάραχα, a. 1. ἐτάραξα, ας, ε, & in 3. pl. ἐτάραξαν. præs. imperat. pass. ταράσσου, έσθω, perf. pass. τετάραγμαι, ξαι, κται. perf. part. pass. τεταραγμένος, η, ον, turbatus: a. 1. ind. pass. ἐταράχθην. Hinc ταραχὴ, ῆς, ἡ, perturbatio, tumultus.

Ταράττεσθαι, præs. inf. pass. verbi præced.

Ταραχὴ, ῆς, ἡ, turbatio, turba: à ταράσσω.

Τάραχος, ου, ὁ, tumultus: ejusd. Th.

Ταραχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, turbulentus, turbarum plenus; unde adv. ταραχωδῶς, turbulentè, tumultuosè; à præced. τάραχος; V. Item Ταραχωδέστατος, turbulentissimus, superl. à ταραχώδης; V.

Ταρβαλέος, ου, ὁ, terribilis, terrorem, & metum afferens, sed exp. & metuens; apud Non. est à seq. Th. τάρβος, τὸ; V.

Ταρβέω, timeo, tremo: f. ήσω. Th. τάρβος, εος, τὸ, terror, metus.

Ταρβὴ, ἡ, idem cum, & pro Th. τάρβος, τὸ, terror, &c. V.

Ταρβήσαντε, perterriti, nomin. dual. a. 1. part. act. verbi præced.

ΤΑ'ΡΒΟΣ, εος, τὸ, stupor, timor, metus; q. per Sync. pro τάραβος, à ταράσσω, turbo, vexo: hinc ταρβέω, paveo.

Ταρβοσύνη, idem quod & à Th. τάρβος, τὸ; V. Item ταρβόσυνος φόβος, dicitur timor ingens, quem sequitur tremor, & vocis confusio; à præced. ταρβοσύνη; V.

Ταργαίνω, turbo; puto à ταράσσω.

Ταργάνη, ης, ἡ, nexus colligatio, pedica; ubi unum cum alio ταργαίνεται.

Τάριχα, τὰ, opsonia pretiosa, & probè condita; à seq. Th. τάριχος; V. Item Ταριχεία, & ταριχία, ας, ἡ, conditura quæ sale fit, succidia, hoc est, caro sale condita, seu conspersa, conditura, salsura: Item ταριχεύω, sale condio, & macero; seu sale conditum & maceratum, seu inveteratum servo: Item general. macero, condio, arefacio, exicco, licet citra salem; unde ταρίχευσις, εως, ἡ; conditura quæ sale fit, salsura, & ταριχευτὴς, οῦ, ὁ, salsamentarius; qui carnes sale maceratas, & inveteratas vendit; ut & ταριχευτὸς, οῦ, ὁ, salsus, sale conditus & aliquandiu asservatus; ut ταριχευτὰ κρέατα, apud Plut. Symp. 5. Omnia verbalia à ταριχεύω; Item ταριχηρὸς, ὁ; qui est ex genere salsamentorum, vel qui saliri solet: Item, sale conditus & servatus; ut ταριχηροὶ ἰχθύες, &c. Sic & ταρίχιον, τὸ; idem quod, ut & omnia præced. à seq. Them. τάριχος; V.

Ταριχέμπορος, salsamentarius, salsamentorum venditor: Item cetarius; ex τάριχος, τὸ, & ἔμπορος, ὁ, &c. V.

ΤΑ'ΡΙΧΟΣ, ου, ὁ, vel -εος, τὸ, salsamentum piscium; caro sale condita & exsiccata: q. à

Τέρω, vel τέρσω, exsicco: hinc ταριχεύω, sale condio.

Ταρμύσσω, terreo: q. ταρβύσσω, à ταρβῶ.

Ταρνὴ, ης, ἡ, nomen propr. regionis.

Ταρὸς, velox: q. à τάω, extendo, seu πτάω, volo, -as.

Ταρπήμεθα, Ion. pro ἐτάρπημεν, 1. pl. a. 2. ind. pass. &

Τάρπησαν, oblectati sunt, Ion. pro ἐτάρπησαν, 3. pl. a. 2. ind. pass. verbi τέρπω, delecto: f. ψω, a. 2. ἔταρπον.

Ταῤῥίον, ου, τὸ, craticula; Poll. l. 1. diminut. à ταῤῥὸς, vel ταρσὸς, ὁ; V.

Ταῤῥόθος, auxiliator; q. à θοὸς, & θέω, quia celeriter subvenit.

Ταρσὸς, vel ταῤῥὸς, οῦ, ὁ, crates, in quâ aliquid τέρσεται, id est, siccatur: vel aliquid ταρσῷ simile; ut ala avium, cum pennis ei infertis; palmula remi, palmula manus vel pedis. Est &

Ταρσὸς, οῦ, ἡ, nomen urbis. Syr. marmoris exploratio.

Ταρσόω,

Ταρσόω, sive ταῤῥόω, instruo, & munio ταρσῷ; i. e. crate, super quâ, casei aliaque solent siccari; item, arbores etiam ταῤῥῶσθαι dicuntur, quarum radices mutuò implexæ, veluti cratem efficiunt; apud Theophr. Unde verbale, τάρσωμα, sive τάῤῥωμα, idem cum, ut & à ταρσὸς, vel Atticè ταῤῥὸς, ὁ, V. à quo etiam est ταρσώδης, sive ταῤῥώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, figuram ταρσοῦ gerens; in modum cratis implicitus, seu implexus; apud Theophr.

Ταρταρίζω, tartareo frigore tremo; Plut. à seq. Th. τάρταρος, ὁ, profundissimus inferorum locus; dictus, ut putatur, vel διὰ τὸ τεταράχθαι ἐκεῖ τὸν ἀέρα; vel quoniam opacis suis tenebris ταράσσει, καὶ ταρβεῖν ποιεῖ; i.e. exterret, & tremefacit, &c. V.

ΤΑ'ΡΤΑΡΟΣ, ου, ὁ, & in pl. τάρταρα, inferi, TARTARUS: qu. à ταράσσω, turbo, terreo.

Ταρταρόω, ῶ, in tartarum detrudo: f. ώσω. p. τεταρτάρωκα. a. 1. ἐταρτάρωσα. a. 1. part. act. ταρταρώσας. Th. τάρταρος.

Ταρφέα, vehementer, adverbial. à ταρφὴς, quod V.

Ταρφέες, nom. pl. à ταρφὴς, seu ταρφὺς, έος, ὁ, ἡ, densus, creber. Th. τάρφος.

Ταρφειὸς, οῦ, & ταρφὴς, ὁ, ἡ, densus, frequens: ab eod. Th.

Τάρφεσιν, dat. pl. à τάρφος, εος, τὸ, densitas.

Τάρφη, ης, ἡ, urbs Locrorum; sic dicta ob sylvæ densitatem.

Ταρφὴς, έος, ὁ, ἡ, densus. Th. τάρφος, εος, τὸ, densitas.

Ταρφθήμεναι, Dor. pro τερφθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi τέρπω, oblecto. f. ψω.

ΤΑ'ΡΦΟΣ, εος, τὸ, densitas, peculiariter sylvæ: qu. τρέφος, à τρέφω, nutrio, eo quod animalia nutrit. Hinc ταρφὴς, seu ταρφὺς, έος, ὁ, ἡ, densus, creber, frequens: ταρφειὸς, οῦ, idem.

Τάῤῥω, sicco: qu. à τέρσω, idem.

ΤΑ'ΡΧΕΑ, ων, τὰ, & τάρχαι, ῶν, αἱ, inferiæ, justa, parentalia: an à ταραχῇ turbatione, quæ est ob mortuos?

Ταρχύω, ταρχύνω & έω, exequias facio: à præced.

Τάρχη, ἡ, idem cum, ab, & pro ταραχὴ, ἡ, id V.

Τάρχαια, pro τὰ ἀρχαῖα; i. e. τὰ πάτρια, vide ἀρχαῖος; item, ταρχάνιον, ου, τὸ, q. d. parentatio, sepultura; ut & τάρχανον, τὸ, luctus, cura, dolor; utrumque à Them. τάρχεα, τὰ, V. Item ταρχήματα, τὰ, exequiæ, parentalia; verbale à præced. ταρχέω, sepelio; funus curo, &c. V.

Τᾶς, Dor. pro τῆς. Sic τᾶσδε, pro τῆσδε καὶ ταύτης & τᾶς pro ἧς.

Τάσις, εως, ἡ, tensio, intentio, extentio, contentio; est verbale, à τείνω, f. τενῶ, & præt. τέτακα, ab inusit. τάω, vel à τάζω, &c. V.

ΤΑ'ΣΣΩ, vel ττω, ordino, colloco, constituo: f. ξω. p. τέταχα. a. 1. ἔταξα, ας, ε, statui: præs. pass. τάσσομαι, constituor: perf. pass. τέταγμαι, ξαι, κτ, perf. part. pass. τεταγμένος, η, ον, ordinatus, prædestinatus: a. 1. m. ἐταξάμην, ω, ατο, constitui: a. 1. part. m. ταξάμενος, η, ον. Hinc τάγμα, ατος, τὸ, cohors, legio: τάξις, εως, ἡ, ordo: τακτὸς, οῦ, ordinatus: συντάττω, compono: σύνταγμα, ατος, τὸ, volumen compositum: σύνταξις, εως, ἡ, compositio: ὑποτάττω, subjicio: ὑποταγὴ, ῆς, ἡ, subjectio: ἀταξία, ας, ἡ, confusio: ἄτακτος, ου, ὁ, ἡ, inordinatus.

Τάττωμεν, 1. pl. præs. sub. act. verbi præcedent.

Τατώμενος, Dor. pro τητώμενος, ου, privatus re aliquâ: præs. part. pass. verbi τητάω, privo.

Ταυγέτοιο, gen. Ion. à

Ταΰγετος, ου, ὁ, nomen propr. montis.

Ταῦθ', seq. aspiratione pro ταῦτα, hæc, nom. pl. n. g. ab οὗτος, αὕτη, τοῦτο, hic, hæc, hoc.

Ταύλιον, ου, τὸ, Att. & Dor. pro τὸ αὔλιον, stabulum. Th. αὐλὴ, ἡ, aula.

Ταυρέη, sive ταυρέη, scil. δορὰ; taurina pellis, exuvium tauri, taurinum tergus, &c. V.

Ταύρειος, & ταῦρεος, ου, taurinus. Th. ταῦρος, taurus.

Ταυρηδὸν, adv. in modum tauri, torvè: ab eod.

Ταυρία, ἡ, festum in honorem Neptuni celebrari solitum; à ταύρειος, ὁ, V. Item, ταυριάω, ῶ, q. d. taurio, (de tauro) vaccam; vel juvencam bovem appeto; & taurio, (de vacca, vel juvenca,) taurum appeto; pro eod. dicitur & ταυρόω; & in genere ταυριᾶν, sive ταυρᾶν, vaccarum & taurorum est, quum desiderio coitus concitantur, ac mirè in Venerem feruntur; item, ταυρίδιον, τὸ, parvus taurus; diminut. & ταυρικὸς, tauricus; pertinens ad Taurum montem, vel ad tauros; ut & ταύρειος, taurinus; omnia, à Th. ταῦρος, ὁ, V.

Ταυρίσκοι, populi Norici; apud Strab. & Plin. l. 3. c. 20. ut & Ταῦροι, Scythica gens, ab Ægyptiis colentibus bovem & Apin, oriundi; Sarmatiæ præcipuè Europææ populi, Bosphorum Cimmerium, Tauricam Cherronesum, dictum inhabitantes, οἱ Ταῦροι dicebantur; plur. masc. à sing. ταῦρος, ὁ, vide.

Ταυρόκερως, taurina habens cornua; ex ταῦρος & κέρας, ατος, τὸ, V. Item, ταυρόκολλα, glutinum taurinum; quod fit ex taurorum auribus & genitalibus; Diosc. 3. 101. Unde, ταυροκολλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, glutini taurino similis; ex ταῦρος & κόλλα, ἡ, unde, κολλώδης, ὁ καὶ ἡ, &c. V. Item, ταυρόκρανος, tauri habens caput; qui taurino est capite; ex ταῦρος & κράνιον, τὸ, V. Item, ταυρόκτονος, à tauro occisus; at ταυροκτόνος, tauri interfector; unde, ταυροκτονέω, tauros interficio; ex ταῦρος & κτείνω, in præt. med. ἔκτονα, &c. V. Item, ταυρόμορφος, tauri formam habens; ex ταῦρος, ὁ, & μορφὴ, ἡ, &c. V.

Ταυροπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ex tauro procreatus: ex ταῦρος & πατὴρ, pater.

Ταυροπόλος, seu ταυροπόλη, Dianæ Epitheton; vel quod apud Tauros, Scythiæ gentem colatur; vel quod taurorum, & generaliùs cæterorum etiam pecorum, gregibus præsit; vel quod eadem sit cum Luna, quam tauris vehi fingunt, & quam ταυρωπὸν vocant; ex ταῦρος & πολέω, V. Item, ταυρόπους, tauri habens pedes; ex ταῦρος & ποῦς, ὁ, V.

ΤΑΥ῀ΡΟΣ, ου, ὁ, TAURUS: dat. pl. ταύροις, ταύροις, Dor. pro ταύρους, acc. pl. Hinc ταύρειος, & ταύρειος, ου, taurinus: κένταυρος, centaurus.

Ταυροφάγος, taurorum vorator; Epith. Bacchi apud Soph. quoniam, τοῖς τὸν διθύραμβον νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο; teste Etym. ex ταῦρος, ὁ, & φάγος, ὁ, &c. Vide. Item, ταυροφανὴς, qui taurus esse videtur; tauro similis; ex ταῦρος, ὁ, & & φαίνω, f. ανῶ; unde φανὸς, ὁ, &c. V.

Ταυροφόνος, ου, ὁ, ἡ, tauricida: ex ταῦρος & φένω, occido: p. m. πέφονα.

Ταυρόω, ῶ, taurum facio; in taurum muto; & in pass. ταυροῦμαι, taurus fio, taurinam naturam induo; à Th. ταῦρος, ὁ, V. Item. ταυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, taurinus, qui taurinâ est specie; apud Nic. Itidem, ab eod.

Ταυρωπὸς, tauri faciem habens; qui est taurino vultu; ex ταῦρος, ὁ, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, &c. V.

Ταῦτ', pro ταῦτα, hæc, nom. vel acc. pl. Att. Ion. & Dor. pro διὰ ταῦτα, ob hæc: ab οὗτος, αὕτη, τοῦτο, hic, hæc, hoc. Accipitur & ταῦτα adverbialiter pro quod magis est, imprimis, præsertim, καὶ ταῦτα, eoque: ταυτᾷ, Dor. Æol. & Poët. pro τῇ αὐτῇ.

Ταὐτὰ, eadem, pro τὰ αὐτά; ταύτῃ, pro οὕτω, hoc modo.

Ταύταν, Dor. pro ταύτην, hanc istam; ab οὗτος, αὕτη, τοῦτο, hic, hæc, hoc.

Ταύτῃ, absolutè & adverbialiter, exp. hac, eâ, vel eatenus; eâ ratione, aut eo modo; item, ex ea parte; ea de causa, ideo; item, hîc, hoc loco; vel ibi, eo in loco; ab οὗτος, ου, ὁ, gen. τούτου; in fœm. αὕτη, &c. V.

Ταυτίζω, pro εἰς ἓν τάττω; tanquam unum & idem censeo, & pono; est à ταυτότης, ητος, ἡ, identitas; quod ab αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτὸ, &c. V. Indè, ταυτὸ, vel ταυτόν; neut. pro τὸ αὐτὸ, &c. Idem, in neut. ab ὁ αὐτὸς, idem, masc.

Ταυτοέπεια, repetitio ejusdem rei aliis verbis; ex ταυτὸ & ἔπος, εος, τὸ, &c. V. Item, ταυτοκλινὴς, in idem vergens; ex ταυτὸ & κλίνω, V. Item ταυτοκράτωρ, idem quod αὐτοκράτωρ, ipsissimus Imperator; ex ταυτὸ & κράτος, τὸ, V. Item, ταυτολογέω, idem iisdem verbis, aut idem significantibus itero; unde, ταυτολογία; est schema Rhet. quando res eadem pluribus, & fere iisdem verbis, deformatur; à seq. ταυτολόγος, V.

Ταυτολόγος, ου, ὁ, ἡ, qui idem dicit; ταὐτὸν λέγει. Hinc ταυτολογία, ας, ἡ, ejusdem repetitio.

Ταυτόματος, ου, pro αὐτόματος, ου, ὁ, ἡ, spontaneus, ultroneus: ταυτόματον, forte fortuna.

Ταυτομολέω, idem quod, & pro αὐτομολέω,

λέω, proditâ & desertâ meâ parte, ad alteram meâ sponte transeo, &c. V. Item, ταυτοπρόσωπος, qui est ejusdem personæ; unde, ταυτοπρόσωπα ῥήματα, verba ejusdem personæ; item, ταυτοπροσωπικὸς, idem; & in neut. plur. ταυτοπροσωπικὰ, quæ sunt ejusdem personæ; atque inde adv. ταυτοπροσωπικῶς, in eadem persona; ex ταυτὸ & πρόσωπον, τὸ, unde προσωπικὸς, ὁ, &c. V.

Ταφε, Ion pro ἔταφε, obstupuit, 3. sing. a. 2. ind. act. &

Ταφεὶς, sepultus, a. 2. part. pass. verbi θάπτω, sepelio; item stupeo. f. ψω, a. 2. ind. pass. ἐτάφην.

Ταφεὺς, έως, ὁ, q. d. sepultor; qui Lat. pollinctor, & sandapilarius, & vespillo, & libitinarius; est à seq. ταφὴ, ἡ, funis, exequiæ; item, quod numeratur pro sepultura, &c. V.

Ταφὴ, ῆς, ἡ, sepultura: à θάπτω, sepeli.

Ταφήϊος, Poët. (pro quo in prosa ἐντάφιος,) ad sepulturam pertinens; sepulchralis, funereus; ut Od. τ. φᾶρος ταφήϊον, q. d. vestis sepulturalis; & ταφήϊα μῆλα, funereæ oves; à præced. ταφὴ, ἡ, V.

Τάφιοι, ῶν, οἱ, populi quidam sic dicti.

Τάφιος, sepulchralis; in Epigr. est à seq. τάφος, ὁ, sepulchrum, tumulus, &c. V.

Τάφος, ου, ὁ, epulum funebre, sepulcrum. Th. θάπτω, sepelio.

Ταφρεύω, fodio vel fossam duco; unde, ταφρεία, fossio, ipse actus ducendi fossam; item, valli extructio; utrumq; à τάφρη, ἡ, idem quod, & pro seq. τάφρος, scrobes; item, fossa quæ fit ad munitionem, agger, &c. V.

Τάφρος, ου, ἡ, fossa, fovea, in quam mortui ejecti fuerunt. Est & τάφρος, vallum. Th. θάπτω.

Ταφρορύχος, vallorum effossor; ex τάφρος & ὀρυχὴ, ἡ, à Them. ὀρύσσω, seu ττω, f. ύξω, præt. ὤρυχα, &c. V.

Ταφὼν, a. 2. part. act. Et notandum duplicem habere significationem: nonnunquam declarat idem quod θάψας, qui sepelivit, tum est à θάπτω, sepelio: nonnunquam idem quod θαμβήσας, obstupefactus; & tum est à θήπω, obstupeo. a. 2. ἔταφον. p. m. τέθηπα.

Ταχ', pro τάχα, adv. brevi, citò, velociter, forsitan, utique. Th. ταχὺς, celer.

Ταχάνποτε, fortè aliquando: nam Græcis, τάχα, est & citò, & fortassis; ut & Lat. cito, etiam pro fortasse ponitur; ex τάχα & ποτὲ, &c. V.

Ταχέες, nom. pl. à ταχὺς, έος, celer.

Ταχεῖ, dat. sing. à τάχος, εος, τὸ, celeritas. ejusd. Th.

Ταχεῖα, ας, ἡ, f. g. à ταχὺς, έος, celer.

Ταχεία, ας, ἡ, celeritas; unde διὰ ταχείας, celeriter; ab eod. ταχὺς, έος, V. Ταχίνης, vide cum ταχύ.

Ταχέων, gen. pl. à ταχὺς, celer.

Ταχέως, adv. celeriter: ab eod. Th.

Ταχθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi τάσσω, constituo. f. ξω.

Ταχινὸς, ἡ, ὸν, pernix, celer; ταχινὰ, Poët. pro ταχέως, & hoc pro ταχέως, celeriter. Th. ταχύς.

Τάχιον, adv. citius: &

Τάχιστα, citissimè; τὴν ταχίστην, celerrimè. Th. ταχύς.

Ταχίων, ονος, ὁ, ocior, velocior; est compar. à ταχὺς, V.

Τάχος, τὸ, vide ταχεῖ.

Ταχὺ, celeriter, velociter, properanter; unde, compar. ταχύτερον, celeriùs, velocius; pro quo dicitur & τάχιον, & superl. ταχύτατα, celerrimè, velocissimè, pro quo usitatius est τάχιστα, idem, & omnia, à Them. ταχὺς, V. Unde etiam, ταχίνης, ου, ὁ, cervus, aut lepus; quoniam ea animalia sunt ex genere τῶν ταχυδρόμων, à ταχινὸς, vide.

Ταχυάλωτος, ου, ὁ, ἡ, qui citò capi potest: ex ταχὺς & ἁλίσκω, capio.

Ταχυβάδιστος, qui celeriter incedit; ex ταχὺ & βαδίζω, unde βαδιστὴς, &c. V. Item, ταχυβάμων & ταχυβάτης, q. d. celerigradus, pernix; ex ταχὺ & βαίνω, f. βήσομαι, præt. βέβηκα, à βάω, unde βῆμα, τὸ, & βατέω, &c. V. Item, ταχυβλαστία, germinandi celeritas; ex ταχὺ & βλάστη, ἡ, à βλαστάνω, &c. V. Ταχύβουλος, qui celeris est consilii; i. e. qui cito & repente consilium capit; aut qui cito ex uno consilio, ad aliud transit; à βουλὴ, ἡ, V. Ταχύγηρος, cito senescens; à Th. γῆρας, τὸ, V. Ταχύγονος, cui velocia sunt genua, velox, celer; à Th. γόνυ, unde γονὺς, &c. V. Sic &, ταχυγράφος, exceptor, actuarius; à scribendi celeritate dictus; à Them. γράφω, unde γραφὴ ἡ, &c. V. Ταχύδακρυς, cito lacrymans; à Th. δάκρυ, τὸ, V. Item, ταχυδίνης, qui celeri vortice circumagitur, celeriter versatilis; Nonn. à Th. δίνη, ἡ, comp. ut præcedentia, cum ταχὺς, vel ταχὺ, &c. V. Item, ταχυδρομέω, velociter curro; à seq. ταχυδρόμος, V.

Ταχυδρόμος, ου, ὁ, ἡ, qui velociter currit: à ταχὺς, celer, & τρέχω, curro: f. θρέξω. p. δεδράμηκα, a. 2. ἔδραμον. præt. m. δέδρομα; inde δρόμος, cursus.

Ταχυεργὴς, vel ταχύεργος, celer in opere aliquo; seu acer, aut etiam promptus manu; unde, ταχυεργία, celeritas, quam quis adhibet in conficiendo aliquo negotio, celeritas rei conficiendæ; ex ταχὺς vel ταχὺ, & ἔργον, τὸ, V. Item, ταχυθάνατος, subito moriens; & interdum active, subito mortem afferens; (ut εὐθυθάνατος) à θάνατος, ὁ, V. Ταχυκίνητος, qui celeriter movetur; à Th. κινέω; unde, κινητὸς, V. Ταχυμαθὴς, qui cito discit, vel qui cito didicit; à Th. μανθάνω, f. μαθήσομαι, &c. V. Ταχύμηνις, cujus subita est ira, & repentina; qui subito ad iram provocatur; iracundus; in Epigr. à Th. μῆνις, ἡ, V. Ταχυμήτης & ταχύμητις, celer in capiendo consilio; qui cito deliberat; Nonn. à Th. μῆτις, ἡ, V. Ταχυναυτέω, celeriter navigo; seu utor celeribus navigiis; à ναύτης, ου, ὁ, V. Item ταχύνοος & ταχύνους; qui celeri est mente; unde, ταχυνοία, ἡ, mentis celeritas; ex νόος, ὁ, contract. νοῦς; unde νοέω; comp. ut reliqua præced. cum ταχὺς vel ταχὺ, &c. V.

Ταχυνεῖ, 3. sing. f. 1. act. à

Ταχύνω, f. υνῶ, accelero, propero. Them. ταχύς.

Ταχυπειθὴς, έος, ὁ, ἡ, facile credulus: ex ταχὺς & πείθω, persuadeo.

Ταχυπέτης, celeriter volans; ex ταχὺς & πέτομαι, V. Item, ταχυπλοέω, ῶ, celeriter navigo; à Th. πλέω; unde, πλόος, & contractè πλοῦς, navigatio, &c. V. Ταχύπομπος, qui celeriter deducit, seu transmittit; à Th. πέμπω, unde πομπὴ, ἡ, & πομπὸς, ὁ, &c. V. Ταχύποπτος, celeriter suspicans, suspiciosus; ab ὕποπτος, vel ὑπόπτης, ὁ, quæ V. Item, ταχύπορος, celeriter gradiens; ut, ταχύπορος πούς; apud Euryp. ex πόρος, ὁ, à Th. πείρω, comp. ut præcedentia, cum ταχὺς vel ταχὺ, &c. V.

Ταχύποτμος, ου, ὁ, ἡ, pro ὁ τῷ ταχεῖ πότμῳ ὑποτεταγμένος, qui citæ morti est obnoxius: ex ταχὺς, celer, & πότμος, ου, ὁ, mors.

Ταχύπους, pedibus celer; ex ταχὺς vel ταχὺ & πούς, ὁ, &c. Vide. Item, ταχύπτερος, celeriter volans; & Metaph. velox; ex ταχὺ & πτερὸν, τὸ, &c. Vide.

Ταχύπωλος, celeres equuleos habens; rei equestris peritus: ex ταχὺς, celer, & πῶλος, ου, ὁ, pullus equinus.

Ταχύῤῥαστος, velociter robustus; ut ταχυῤῥάστος πελειάς, velociter robusta, seu robustè velox columba; ex ταχὺς vel ταχὺ, & ῥαννύω, f. ῥώσω, &c. Vide.

ΤΑΧΥ'Σ, εῖα, ὺ, celer, velox, præceps, qu. à ταχῶ, extendo; vel τάσσω, ordino: comparat. ταχύτερος, celerior; pro quo usitatius ταχίων, item θάσσων & θᾶττον, superlat. ταχύτατος, vel τάχιστος. Hinc τάχα, ταχὺ, & ταχέως, celeriter: τάχος, εος, τὸ, celeritas: ταχύτης, ητος, ἡ, idem: ταχύνω, accelero, propero.

Ταχύτερος, celerior; & ταχύτερον, properantius; item, ταχύτατα & τάχιστα, celerrime, compar. & superl. à ταχὺς vel ταχὺ, V.

Ταχυτὰς, ᾶτος, ἁ, Dor. pro

Ταχυτὴς, ητος, ἡ, celeritas, velocitas: alias ταχυτής. Th. ταχύς.

Ταχυτῆτ', pro ταχυτῆτα, acc. sing. præcedent.

Ταχυτόκος, brevi tempore pariens; ex ταχὺ & τόκος; à Th. τίκτω, in præt. med. τέτοκα, &c. V. Item, ταχύφωνος, qui celeriter loquitur; cujus vox celeris est; ex ταχὺς vel ταχὺ, & φωνὴ, ἡ, &c. V. Item, ταχύχειρ celer manu seu manibus; unde, ταχυχειρία, celeritas manus, seu manuum; ex ταχὺς vel ταχὺ, & χεὶρ, χειρὸς, &c. V.

Τάω, τῶ, capio. Inde format Eustath. τάζω.

Τάων, Æol. pro τῶν, gen. pl. f. g. ab ἡ, hæc.

Ταὼς, & ταῶς, ῶ, & ταὼν, ῶνος, ὁ, PA-

ὁ, PAVO: qu. à τάσει, id est, extensione, pennarum. Th. τείνω, extendo.

TE, conjunctio copulativa; valet idem quod Latinorum que, Et. Est dictio encliticа, & semper postponi solet, εἶπέ τε, dixitque: τε & ἄρα, aliquando apostrophantur: ut, τ' ἄρ', & expletivæ particulæ sunt. Et τὲ, Dor. pro σὲ, te.

ΤΕΓΓΩ, TINGO, humecto, mollio. f. ξω τέγξειν ψευδεῖ λόγον, tingere mendacio orationem, pro mendacia dicere: qu. à τείνω, extendo: nam mador facit ut corpora possint extendi. Hinc τεκτὸς, ᾶ, tinctus: τέναγος, εος, τὸ, locus humidus.

Τέγεα, Ion. τεγέη, est oppidum Arcadiæ.

Τέγεος, pro τέγεος, sub tecto, sublimis, altus: à τέγος, quod V.

Τέγη, ης, ἡ, tectum, tegmen; idem quod, & pro στέγη; & ab eod. id vide.

Τεγκτὸς, ᾶ, ὁ, tinctus, madefactus; vel qui tingi & humectari potest; est verbale, à τέγγω, f. ξω, &c. V.

Τέγος, εος, τὸ, tectum, domus, pro στέγος, τὸ, idem: Poë. pro λόφος, vel ὄρος, collis, mons. Them. στέγω, tego.

Τεὰν, tuam, Poët. & Dor. pro σὰν, acc. sing. f. g. à σὸς, ἡ, ὸν, tuus, a, um. Th. σὺ, tu.

Τεθαλαττωμένος οἶνος, apud Athen. l. 1. vinum mare expertum; est part. præt. pass. à θαλασσόω, vel θαλαττόω, id V.

Τεθαλότα, Dor. pro τεθηλότα, perf. part. m. accus. sing. à θάλλω, floreo. Vide τεθαλυῖα.

Τεθαλυῖα, abundans, perf. part. m. f. g. verbi θάλλω, floreo: f. λῶ. p. m. τέθηλα, & τέθαλα, perf. m. part. τεθαλώς.

Τεθάῤῥηκα, ausus sum, perf. ind. act. verbi θαῤῥέω, fiduciam habeo: à θάῤῥος, εος, τὸ, idem quod θάρσος, εος, τὸ, fiducia.

Τεθαρσήκασι, 3. pl. perf. act. verbi θαρσέω, fiduciam habeo. Them. θάρσος, εος, τὸ, fiducia.

Τεθάφαται, Ion. pro τεθαμμέναι εἰσὶ, sepultæ sunt, 3. pl. perf. pass. verbi θάπτω, sepelio, quod V.

Τεθέαμαι, perf. pass. verbi θεάομαι, specto. f. άσομαι.

Τεθεῖεν, Att. Sync. pro τεθείησαν, 3. pl. a. 1. opt. pass. verbi τίθημι, pono: f. θήσω. a. 1. pass. ἐτέθην.

Τέθεικα, perf. act. &

Τέθειμαι, perf. pass. verbi τίθημι, pono. f. θήσω.

Τεθεμελίωτο, fundata fuerat, 3. sing. plusq. p. pass. Att. & Ion. verbi θεμελιόω, fundamentum jacio: f. ώσω. p. τεθεμελίωκα. à θεμέλιος, ε, ὁ, fundamentum. Them. θέμεθλον, ε, τὸ, idem.

Τέθηλα, ας, ε, florui, perf. m. &

Τεθήλει, 3. sing. plusq. p. m. Ion. verbi θάλλω, floreo.

Τεθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi τίθημι, pono: f. θήσω. a. 1. pass. ἐτέθην.

Τέθηπα, perf. m. verbi θάπτω, sepelio, stupeo: a. 2. ἔταφον. perf. inf. m. τεθηπέναι, perf. part. m. τεθηπὼς, ότος.

Τεθήσατο, Ion. Pleonasm. pro ἐθήσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi θάομαι. Significat autem ἐθηλάσατο.

Τεθλιμμένος, η, ον, pressus, a, um. perf. part. pass. verbi θλίβω, premo, affligo. f. ψω. p. τέθλιφα.

Τεθλασμένος, perf. part. pass. à θλάω, frango. f. άσω.

Τέθμια, τὰ, legitima; vel leges, i. e. νόμιμα, vel νόμοι, Hesych. est neut. plur. à sing. seq. V.

Τέθμιον, Poët. idem quod seq.

Τεθμὸς, lex, mos: à τίθημι, pono.

Τέθνακα, præt. m. qu. à θνάω; τεθνᾶναι, contractè pro τεθναέναι, perf. inf. m. verbi θνήσκω, morior. Vide seq.

Τέθναθι, præs. imperat. τεθναίην, præs. opt. τεθνᾶναι, præs. inf. τεθνὰς, præs. part. à τέθνημι, morior; hoc à θνάω, seu θνήσκω, morior. f. 2. m. θανοῦμαι. perf. act. τέθνηκα. a. 2. ἔθανον.

Τεθναίην, moriar, præs. opt. à τέθνημι, pro θνήσκω, morior. Sunt qui Anadiplasiasmo Ion. poni volunt pro θναίην, a. 2. opt. act. verbi τέθνημι.

Τεθναῖμεν, αῖτε, αῖεν, per Sync. pro τεθναίημεν, αίητε, αίησαν, num. plur. præs. opt. τεθναίην, quod V.

Τεθνάκαμες, Dor. pro τεθνήκαμεν, 1. plur. perf. act. verbi θνήσκω, morior: perf. τέθνηκα.

Τεθνακὼς, ότος, mortuus, Dor. pro τεθνηκὼς, perf. part. act. verbi θνήσκω, morior. perf. act. τέθνηκα.

Τεθνάμεν, Ion. & τεθνάμεναι, Dor. pro τεθνάναι, quod V.

Τεθνάναι, præs. inf. à τέθνημι, pro θνήσκω. Sed τεθνᾶναι, contractè pro τεθναέναι, perf. inf. verbi θνήσκω, morior. f. 2. m. θανοῦμαι. perf. act. τέθνηκα. perf. m. τέθνακα, qu. à θνάω.

Τεθνᾶσι, mortui sunt, per Synæresin pro τεθνάασι, 3. pl. perf. m. verbi θνήσκω, morior. præt. m. τέθνακα.

Τεθνάτω, interficiatur, 3. sing. imperat. præs. τέθναθι, verbi τέθνημι, pro θνήσκω.

Τέθνεια, Bœot. Sync. pro τέθνηκα. perf. ind. act. Hinc τεθνειὼς, ῶτος, per Sync. pro τεθνηκὼς, ότος, perf. part. act. verbi θνήσκω, morior: f. 2. m. θανοῦμαι. perf. act. τέθνηκα, & Bœot. τέθνεικα. a. 2. ἔθανον. p. m. τέθνακα.

Τεθνειῶτος, gen. sing. perf. part. Vide τέθνεια.

Τεθνεὼς, ῶτος, & Poët. τεθνηὼς, per Crasin pro τεθνηκὼς, perf. part. act. verbi θνήσκω, morior. perf. act. τέθνηκα.

Τέθνηκα, ας, ε, & in 3. pl. τεθνήκασι, perf. act. &

Τεθνηκέτω, 3. sing. perf. imperat. act. à θνήσκω, quod V.

Τεθνήξομαι, moriar; unde, apud Aristoph. in Nub. σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξει, ore aperto mortem obibis; vide seq.

Τεθνήξω, f. 1. verbi τεθνήκω, Syracusano more fact. ex perf. τέθνηκα, verbi θνήσκω, morior.

Τεθνηκὼς, Poët. pro τεθνεὼς, quod vide.

Τεθνὼς, per Sync. pro τεθνηκὼς, perf. part. m. verbi θνήσκω, morior. p. m. τέθνακα.

Τεθόλωται, turbatus est, 3. sing. perf. pass. à θολόω, turbo, inquino. Th. θολὸς, ε, ὁ, sordes turbidæ.

Τεθορεῖν, Ion. Anadiplas. pro θορεῖν, præs. vel a. 2. inf. act. verbi θόρω, vel θορέω, salio.

Τεθορυβημένως, tumultuosè, turbulentè; est adv. à part. præt. pass. verbi θορυβέω, ῶ, έομαι, ῦμαι, &c. V.

Τεθραμμένην, acc. sing. part. perf. pass. f. g. verbi τρέφω, alo: f. ψω. a. 1. ἔθρεψα. perf. pass. τέθραμμαι.

Τετρῆσθαι, Dor. pro τετρῆσθαι, perf. inf. pass. verbi τιτράω, seu τίτρημι, perforo. f. τρήσω. perf. pass. τέτρημαι.

Τεθριπποβάτης, ὁ, qui quadrigis vehitur: ex τέθριππον, τὸ, quadriga, (quod ex τετρὰς, quaternio; hoc à τέσσαρες, quatuor,) & ἵππος, equus, & βαίνω, ascendo.

Τέθριππος, quatuor equos habens; ut τέθριππος ὄχος; currus quadrijugis; Euryp. & ἵππος τέθριππος, dicitur, pro quatuor equis, uno jugo copulatis; unde, in neut. τέθριππον, substantivè dicitur, quadriga, currus quadrijugis, seu in quo sunt quatuor equi, &c. Vide seq.

Τέθριππον ἅρμα, currus quadrijugus, quadrigæ. Vide in seq.

Τεθριπποτρόφος, ε, ὁ, ἡ, qui equos quadrijugos alit: & τεθριπποτροφέω, equos quadrijugos alo: ex τέθριππον, τὸ, quadriga, (quod à τετρὰς, άδος, quaternio, & hoc à τέσσαρες, quatuor,) & ἵππος, equus, & τρέφω, alo: p. m. τέτροφα.

Τεθρυμμένως, delicatè, & molliter; dissolutè; Plur. est adv. à part. præt. pass. à Th. θρύπτω, f. ψω, &c. V.

Τεθυμένος, η, ον, perf. part. pass. verbi θύω, sacrifico, immolo. f. θύσω. p. τέθυκα.

Τεθυωμένος, perf. part. pass. verbi θυόω, odore jucundum reddo. Th. θύω, macto, suffio.

Τεθυμῶσθαι, iratum esse, perf. inf. pass. verbi θυμόω, ad iram provoco: f. ώσω. p. τεθύμωκα. Them. θυμὸς, animus, ira.

Τεΐν, & τὶν, Ion. Poët. & Dor. pro σοὶ, tibi, dat. sing. à σὺ, tu.

Τείνας, αντος, a. 1. part. act. à τείνω.

Τεινεσμὸς, tenesmus; continua, & implacabilis desidendi cupiditas, quâ tamen nihil, præter cruenta pauca & mucosa, egeritur; atque inde, τεινεσμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tenesmo similis; item, de homine dictum; ex tenesmo laborans; utrumque à seq. Th. τείνω, f. τενῶ, & in a. 1. ἔτεινα, &c. V.

ΤΕΙ'ΝΩ, TENDO, extendo, porrigo me seu pertineo: fut. τενῶ. p. τέτακα. a. 1. ἔτεινα. p. m. τέτονα. Hinc τόνος, ε, ὁ, intentio; item accentus: τετανὸς, ε,

extentus: ταναὸς, ὃ, idem: τιταίνω, tendo: ταινία, ας, ἡ, tænia: χειροτονέω, manum protendo & attollo; item scisco decerno, creo: χειροτονία, ας, ἡ, suffragium.

Τειναδάω, carmen deduco; τείνω τὴν ᾠδήν; Suid. i. e. extendo cantilenam.

Τείρεα, τὰ, astra: ob siccandi virtutem à τείρω.

Τειρεσίας, ου, ὁ, TIRESIAS, vates Thebanus præstantissimus.

Τείρετο, Ion. pro ἐτείρετο, affligebatur, 3. sing. imperf. pass. verbi τείρομαι, vexor. Th. τείρω.

Τειρήσω, εις, ει, f. 1. à τειρέω, idem quod τείρω, affligo, vexo, domo, Genes. 3. 15.

Τειρομένοισιν, vexatis, dat. pl. part. præs. pass. verbi τείρω.

Τείροντι, Dor. pro τείρουσι, 3. pl. præs. ind. à ΤΕΙ'ΡΩ, vexo, affligo, subjugo, TERO, sicco: f. τερῶ. a. 2. ἔταρον. Hinc τέρην, ενος, tener, mollis.

Τειχεσιβλήτης, ου, ὁ, murorum seu mœnium dejector; Hesych. (ex τεῖχος, εος, τὸ, & βάλλω, f. βαλῶ. præt. βέβληκα; unde βλῆμα, τὸ, & βλητὸς, ὁ, &c. V.) signif. ὁ τὰ τείχη καταβάλλων, Etym.

Τειχεσιπλῆτα, voc. sing. à

Τειχεσιπλήτης, ου, ὁ, mœnium quassator: ex τεῖχος & πλήσσω, percutio.

Τειχέω, pro τειχίζω, muris cingo. Them. τεῖχος.

Τειχέων, gen. pl. à τεῖχος.

Τειχήρης, εος, ὁ, ἡ, mœnibus conclusus: ex τεῖχος & ἄρω, apto.

Τειχία, munitio; propriè muralis munitio; à Th. τεῖχος, εος, τὸ, vide. Unde etiam, τειχίζω, f. ίσω; murum ædifico seu struo; item, muro cingo seu munio; & simpl. ædifico, struo: addito scil. accus. τεῖχος, Thuc. l. 6.

Τειχόεις, muris cinctus: à τεῖχος, εος, τὸ, murus.

Τειχίον, τὸ, parvus murus; item, paries; est diminut. à Them. τεῖχος, εος, V.

Τειχίσαι, a. 1. inf. act. &

Τειχισθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi τειχίζω, muris munio: f. ίσω. p. τετείχικα. a. 1. ἐτείχισα. Th. τεῖχος, εος, τὸ, murus.

Τείχισμα, τὸ, idem quod Th. τεῖχος; vel munimentum, munitio, propugnaculum; Thuc. l. 3. Item, τειχισμὸς, muri exstructio; & τειχιστὴς, οῦ, ὁ, murarius, qui muros struit; omnia verbalia, à τειχίζω, V.

Τειχογραφέω, ῶ, muros depingo; ex τεῖχος & γράφω; unde, γραφεὺς, έως, &c. V. Item, τειχοδόμος, ædificator, seu structor murorum, qui muros ædificat; unde, τειχοδομέω, ῶ, murum ædifico, seu exstruo; & τειχοδομία, ædificatio, seu exstructio muri; ex τεῖχος & δομὴ, ἡ, unde δομέω, &c. V. Item, τειχολέτης, muris exitium afferens; i. e. murorum destructor; ex τεῖχος, & ὄλλυμι, f. ὀλέσω, &c. Ab inusit. ὀλέω; unde ὀλετὴρ, &c. V.

Τειχομαχέω, muros oppugno: hinc τειχομαχία, & Ion. -ίη, murorum oppugnatio: ex τεῖχος & μάχομαι, pugno.

Τειχομάχος, sive τειχομάχης, ου, ὁ, muri oppugnator; ex iisd. cum præced. vide.

ΤΕΙ͂ΧΟΣ, εος, τὸ, murus, mœnia: τεῖχος ξύλινον, lignorum strues, rogus: qu. a τεύχω, struo. Hinc τειχίζω, murum ædifico.

Τειχοφυλακέω, muros custodio, murorum custodiæ præsum; à seq. τειχοφύλαξ, ακος, &c. V.

Τειχοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, murorum custos: ex τεῖχος & φύλαξ, ὁ, ἡ, custos. Th. φυλάσσω, custodio.

Τείχωμα, τὸ, murale tormentum, seu muralis machina, quâ utuntur ad oppugnandos, & subruendos muros; est tanquam verbale ab inusit. τειχόω, Th. τεῖχος, εος, &c. V.

Τεῶς, idem cum, & pro τέως, tamdiu, &c. Id V.

Τέκ', pro τέκε, Ion. pro ἔτεκε, 3. sing. a. 2. ind. act. Est & τέκε, a. 2. imperat. act. verbi τίκτω, pario. f. τέξω. p. m. τέτοκα. a. 2. inf. act. τεκεῖν.

Τεκέσθαι, a. 2. inf. m. verbi ejusd.

Τέκεσσι, dat. pl. Ion. pro τέκεσι, à τέκος, εος, τὸ, fœtus. Them. τίκτω, pario.

Τέκετ', pro τέκετο, Ion. pro ἐτέκετο, peperit, 3. sing. a. 2. m. verbi τίκτω, pario. f. τέξομαι. a. 2. ἔτεκον.

Τεκμαίρομαι, ῆ, εῖ, destino, ad finem perduco, struo, denuntio: a. 1. m. ἐτεκμηράμην; à τεκμαίρω, indico, demonstro. Th. τέκμαρ, τὸ, finis.

ΤΕ'ΚΜΑΡ, αρος, τὸ, finis, exitus rei; item signum: qu. à τέκω, pario, efficio. Hinc τεκμαίρω, certis signis ostendo.

Τέκμαρσις, εως, ἡ, conjectura; item, cognitio quæ fit per τεκμήριον; sed exp. & interpretatio; est verbale a τεκμαίρομαι, V.

Τεκμήριον, ου, τὸ, certum signum. Them. τέκμαρ.

Τεκμηριόω, fut. ώσω; nitens certis conjecturis, & τεκμηρίοις, pronuncio ac probo; item, τεκμηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, constans ex signis indubitatis, quæ vocantur τεκμήρια; utrumque à præced. τεκμήριον, signum necessarium; & quod perpetuò unum significat; & general. etiam quodvis signum, indicium seu argumentum, &c. V.

Τέκμωρ, τὸ, idem quod τέκμαρ, signum.

Τέκνα, τὰ, pulli, filii, nom. pl. a τέκνον, quod vide.

Τεκνίον, ου, τὸ, filiolus, τεκνία, ων, τὰ, filioli: ab eod.

Τεκνογονέω, liberos pario: f. ήσω. p. τετεκνογόνηκα. a. 1. ἐτεκνογόνησα; à τέκνον, ου, τὸ, filius. Th. τίκτω, pario, & γείνομαι, nascor: præt. m. γέγονα.

Τεκνογονία, ας, ἡ, liberorum procreatio: ab iisd. Th.

Τεκνοκτόνος, liberorum interfector, seu interfectrix; unde, τεκνοκτονία, liberorum cædes, seu occisio; parricidium; ex τέκνον, τὸ, & Th. κτείνω, f. κτενῶ, præt. med. ἔκτονα, &c. V. Item, τεκνολέτειρα, ἡ, quæ liberos suos perdidit, seu amisit; ex τέκνον, & ὄλλυμι, f. ὀλέσω; ab inusit. ὀλέω, unde ὀλετὴρ, masc. & ὀλέτειρα, fœm. &c. V.

Τέκνον, ου, τὸ, filius. Et pro autore generis Pindar. τέκνα, ων, τὰ, liberi: à τίκτω, pario.

Τεκνοποιηθήσομαι, f. 1. ind. pass. verbi τεκνοποιέω, liberos procreo; quod ex τέκνον, ου, τὸ, filius. Th. τίκτω, pario, & ποιέω, facio.

Τεκνοποιὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, liberos procreans; item fœcundus, seu multos procreans liberos; unde, τεκνοποιΐα, liberorum procreatio; item, τεκνοποιητικὸς, liberis procreandis idoneus; atque inde, τεκνοποιητικὴ, scil. δύναμις, vis procreandi liberos; omnia, ex iisd. cum præced. V. Item, τεκνοσπορία, liberorum procreatio; ex τέκνον, τὸ, & σπορὰ, ἡ, à Th. σπείρω, &c. V.

Τεκνοτροφέω, ῶ, liberos educo: f. ήσω. p. τετεκνοτρόφηκα. a. 1. ἐτεκνοτρόφησα. Ex τέκνον, ου, τὸ, filius. Th. τίκτω, pario, & τροφέω, nutrio. Th. τρέφω, alo.

Τεκνοτρόφος, ου, ὁ, ἡ, qui vel quæ liberos alit: &

Τεκνότροφος, ου, ὁ, ἡ, qui vel quæ à liberis alitur. Vide τεκνοτροφέω.

Τεκνοφάγος, liberorum vorator; ex τέκνον, τὸ, & φάγω, unde, φάγος, ὁ, &c. V.

Τεκνόφι, adv. per filium, operâ filii; διὰ τοῦ τέκνου. Simonid.

Τεκνόω, liberos procreo, genero; item liberos habeo, peperi: præs. pass. τεκνόομαι, gignor, nascor: à τέκνον, proles. Th. τίκτω, procreo.

Τέκνωμα, filius; verbale à τεκνόω, όομαι, vide.

Τέκνωσις, εως, ἡ, liberorum procreatio; à præced. quod V.

Τέκον, ες, ε, Ion. pro ἔτεκον, a. 2. ind. act. verbi τίκτω, pario: f. τέξομαι, a. 2. part. τεκὼν, όντος, in gen. pl. τεκόντων.

Τέκος, εος, τὸ, fœtus, proles: à τίκτω, pario.

Τεκοῦσα, pariens, a. 2. part. act. f. g. à τεκὼν, όντος, quod V.

Τεκταίνω, fabricor, struo, machinor; & τεκταίνομαι, struor, apparor, conficior; & activè etiam, fabricor, struo; aut artem fabrilem exercec; à τέκτων, ονος, vide.

Τεκτήνατο, fabrefecit, Ion. pro ἐτεκτήνατο, 3. sing. a. 1. m. verbi τεκταίνω, fabricor: f. ανῶ, quod à τέκτων, ονος, ὁ, faber. Th. τεύχω, fabricor.

Τεκτονεῖον, ου, τὸ, officina fabri, fabrica; item, τεκτονία, ἡ, structura, opus fabrile; & τεκτονικὸς, ad fabrum pertinens, fabrilis; ut τεκτονικὴ χρεία, fabrilis usus; & τεκτονικὴ μίλτος, rubrica fabrilis; item, τεκτονικὸς, qui fabrilis artis, seu lignariæ, (quæ ars τεκτονικὴ dicitur,) peritus est; item τεκτοσύνη, ης, ἡ, itidem structura, seu ars fabrilis, & in Epigr. τεκτοσύνη ἐπέων, fabricatio verborum; omnia à seq. Th. τέκτων, ονος, V.

Τεκτόναρχος, fabrorum materiariorum præses; ex τέκτων, ονος, & ἀρχὴ; unde ἀρχὸς, ὁ, &c. V.

Τέκτον͵ gen. sing. à

Τέκτων, ον͵, ὁ, faber; qui τεύκτων; à τεύχω, fabricor; f. ξω. p. τέτευχα. perf. pass. τέτυγμαι, ξαι, κται, (ubi ε abjici solet:) hinc τεύκτων.

Τεκὼν, οῦσα, ὸν, a. 2. part. act. verbi τίκτω, pario, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον.

Τελαμὼν, ῶνος, ὁ, fascia, lorum clypei aut ensis: à ταλάω, suffero, sustineo.

Τελαμωνίαι, baltea coriacea quibus armantur canes adversus feras: à praecedent. quod V.

Τελαμώνιος, qui ad cingulum & lorum pertinet; item, τελαμωνίζω, fasciâ involvo; utrumque à praeced. τελαμὼν, ῶνος, ὁ, V.

Τελαμώνιος Αἴας, Ajax Telamonius, nomen propr. Hinc Τελαμωνιάδης, ου, ὁ.

Τελέεσθαι, praes. inf. pass. verbi τελέω, ad finem perduco. Th. τέλος, εος τὸ, finis.

Τελέῃς, perficias, 2. sing. praes. sub. act. verbi ejusd. & Th.

Τελέθοντι, sunt, Dor. pro

Τελέθουσι, 3. pl. praes. verbi τελέθω.

Τελέθω, εις, ει, sum, fio, orior: Poët. τελέθομαι, idem: in 3. pl. τελέθονται, τελέθωσι, 3. pl. praes. sub. act. Th. τέλλω, sum, fio.

Τέλει, dat. sing. à τέλος, εος, τὸ, finis.

Τελεία, perfecta, f. g. à τέλειος, quod vide.

Τελείετο, perficiebatur, 3. sing. imperf. pass. Ion. verbi τελείω, Poët. pro τελέω, perficio. Th. τέλος, finis.

Τελειογόνος, perfectum pariens; unde τελειογονία, perfecta generatio; ex τέλειος & γονή, ἡ, aut γόνος, ὁ, à γέγονα, praet. med. verbi γείνομαι vel γίνομαι, &c. V. Item, τελειοκαρπέω, seu τελεοκαρπέω, ad maturitatem fructum perfero; item, ad frugem pervenio; ex τέλειος & καρπὸς, ὁ, &c. Vide.

Τέλειος, τελεία, ον, perfectus, a, um, in comparat. τελειότερος, έρα, ερον, hinc adv. τελείως, perfectè. Them. τέλος, finis.

Τελειοστιγμὴ, ῆς, ἡ, perfectio; q. d. interpunctio; quae fit cum oratio ad periodum pervenit, sive ad perfectam sententiam; ex τέλειος & στιγμὴ, ἡ, &c. V. Item, τελειοστιχὶς, ίδος, ἡ, versus, seu versuum genus, quorum primae ultimaeque syllabae connexae, esculentum aliquid, aut poculentum, aut vas seu utensile denotant; ut in hoc Homerico,

Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος;

prima & ultima syllaba conjunct. ἄρτος, constituunt, quod panem significat; Athen. ex τέλειος, & στίχος, ὁ, &c. V.

Τελειότης, ητος, ἡ, perfectio: à praeced.

Τελειοτόκος, perfectum edens partum; unde, τελειοτοκέω, perfectum edo partum; item, perfectum fructum pario; & τελειοτοκία, partus perfectus; perfecta generatio; ex τέλειος & τόκος, ὁ, &c. V.

Τελειόω, ῶ, perficio. f. ώσω. p. τετελείωκα. a. 1. ἐτελείωσα. a. 1. sub. τελειώσω. a. 1. inf. τελειῶσαι, consecrare. praes. pass. τελειοῦμαι, ῦμαι, perficior, consummatus ero. perf. pass. τετελείωμαι, σαι, ται, perfectus sum. perf. part. pass. τετελειωμένος, η, ον, perfectè regeneratus. a. 1. pass. ἐτελειώθην, ης, η, consummatus sum. a. 1. sub. pass. τελειωθῶ, ῇς, ῇ, consecrer, & in 3. pl. τελειωθῶσι. Th. τέλος, finis.

Τελειοῦται, perficitur, 3. sing. praes. imper. pass. verbi τελέω, perficio. Th. τέλος.

Τελεῖται, 3. sing. praes. pass. verbi ejusd. & Them.

Τελείω, Poët. pro τελέω, perficio. Th. τέλος, εος, τὸ, finis.

Τελειωθῇ, 3. sing. a. 1. sub. pass. verbi τελειόω, quod V.

Τελείως, integrè, adv. à τέλειος, perfectus, Th. τέλος.

Τελείωσις, εως, ἡ, perfectio, consummatio: a τελειόω, perficio. Th. τέλος, finis.

Τελειωτὴς, οῦ, ὁ, consummator; ab eod. verbo & Them.

Τελέοις, 2. sing. praes. opt. act. verbi τελέω, finio, perficio. Th. τέλος.

Τελεόγονος, perfectè generatus, vitalis; & in neut. plur. τελεόγονα, perfecti foetus; ex τελέω; unde τέλεος & γονή, ἡ, seu γόνος, ὁ, &c. V.

Τελεοκαρπέω, vide suprà, cum τελειοκαρπέω, item, τελεόμηνος, perfectos, & integros menses habens; vel qui mensibus scil. duodecim, absolvitur; anni Epith. apud Soph. ex τέλεος & μὴν, ηνὸς, V.

Τέλεος, idem quod τέλειος, perfectus: &

Τελεόω, idem quod τελειόω, perficio: hinc praes. inf. τελεοῦν. Them. τέλος, finis.

Τελέσαι, a. 1. inf. act. &

Τελέσαιμι, a. 1. opt. act. τελέσας, a. 1. part. act. verbi τελέω, quod V.

Τελέσαις, Æol. pro τελέσας, αντος, quod vide in praeced.

Τέλεσαν, Ion. pro ἐτέλεσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi τελέω, perficio. Th. τέλος.

Τελέσεια, ας, ε, a. 1. opt. Æol. ejusdem verbi.

Τέλεσεν, Ion. pro ἐτέλεσεν, 3. sing. a. 1. act. &

Τελέσετε, 2. pl. a. 1. sub. act. verbi τελέω, quod V.

Τελεσθέντων, Att. pro τελεσθεισῶν, masc. pro f. g. a. 1. part. pass. à τελέω, perficio. Th. τέλος, finis.

Τελεσθῇ, 3. sing. a. 1 sub. pass. verbi ejusdem.

Τελεσθήσεται, 3. sing. f. 1. pass. verbi τελέω, perficio. Th. τέλος.

Τελεσία, ἡ, tripudium cum gladiis; ab inventore Telesio; Pol.

Τελεσιάδας, α, ὁ, Dor. pro

Τελεσιάδης, ου, ὁ, πατρωνυμικὸν, pro Τελεσίας, ου, ὁ.

Τελεσιάζω, sacrifico, sacra perago; à seq. τελέσιος, V.

Τελεσίκαρπος, fructum ad maturitatem perducens; unde, τελεσικαρπέω, fructum ad maturitatem perduco; ex τελέω; unde τελέσιος & καρπὸς, ὁ, V.

Τελέσιος, ου, perfectus, ultimus. Them. τέλος.

Τελεσιουργέω, perficio: item initio: à

Τελεσιουργὸς, οῦ, ὁ, ἡ, perfector, qui τελέσιον ἔργον, producit. Them. τέλος.

Τελεσιούργημα, operis confectio, seu absolutio; Polyb. est verbale, à praeced. τελεσιουργέω, ῶ, q. d. perficio opus; item, τελεσιουργία, operis perfectio, seu effectio; vel simpl. effectio, seu perfectio; aut etiam efficacia; à praeced. τελεσιουργὸς, q. d. perfector vel effector operis; vel simpl. effector; ut τελεσιουργὸς τῶν ὑποσχέσεων; effector promissorum; item, efficax; ut τελεσιουργὸς δύναμις; vis ad perficiendum efficax, &c. V.

Τελέσκω, perficio; est Poët. pro τελέω; & Gaza l. 2. gramm. à τετέλεκα deductum esse scribit.

Τέλεσμα, τὸ, vectigal, tributum; aut ipsa tributi pensitatio; est verbale, à τελέω, τελῶ, pendo, pensito; à Th. τέλος, τὸ, &c. V.

Τέλεσον, ἀπο, perfice, a. 1. imperat. act. verbi τελέω, perficio. Th. τέλος.

Τέλεσσα, Ion. & Poët. gem. σ. pro ἐτέλεσα. a. 1. ind. act. verbi τελέω, quod vide.

Τελέσσῃ, gem. σ. Poët. pro τελέσῃ, perfecerit, 3. sing. a. 1. sub. act. verbi ejusdem.

Τελεσσιγάμοισιν, perficientibus nuptias: dat. plur. à

Τελεσσίγαμος, ου, ὁ, ἡ, qui vel quae perficit nuptias: ex τελέω, perficio. (Th. τέλος, finis,) & γάμος, ου, ὁ, nuptiae. Th. γαμέω, uxorem duco.

Τελεσσίγονος, foetum perficiens; prolificus; ex τελέω, fut. τελέσσω, Poët. pro τελέσω & γόνη, ἡ, seu γόνος, ὁ, &c. V. Item, τελεσσίμορος, mortifer, funestus; ut τελεσσίμορος ἠὼς, dies mortifera, seu funesti; Nonn. ex τελέω, fut. Poët. τελέσσω, & μόρος, ὁ, &c. V.

Τελέσσω, perficiam, Poët. pro τελέσω, f. 1. ind. vel a. 1. sub. act. verbi τελέω, quod V.

Τελεστὴς, perfector; item, initiator; unde τελεστικὸς, vim habens perficiendi; item mysticus; unde adv. τελεστικῶς, mysticè, arcanè; item, τελεστήριον, locus in quo fit initiatio; omnia, à τελέω, f. τελέσω; perficio; item, initio; res divinas facio; consecro; à Th. τέλος, τὸ, unde, neut. plur. τέλη, τὰ, mysteria, sacra, &c. V.

Τελεσφορέω, ad finem perduco, perficio; à

Τελεσφόρος, ου, ὁ, ἡ, ad finem perducens, & qui τέλειον φέρει, tum qui perfectum fructum fert, frugifer: ex τέλος, finis, vectigal, & φέρω, fero.

Τελετάρχης, tanquam ceremoniarum conditor; appellatur Christus, à Dion. Areop. Unde, τελεταρχία principatus in condendis ceremoniis; pro summa divinitate, atque adeo pro trinitate poni à Dionys. tradit Bud. ex τέλος, εος, τὸ, unde plur. τέλη, τὰ, sacra, mysteria; atque indè, τελετή, ἡ, ceremonia sacra; & ἀρχὴ,

χὴ, ἡ, unde ἀρχὸς, ὁ, &c. Vide.

Τελετὴ, ῆς, ἡ, finis, exitus; item initiatio, expiatio, sacerdotium; ceremonia. Th. τέλος.

Τελετεργὸς δύναμις; à Dion. Areop. appellatur, vis divina operans in sacramentis Ecclesiasticis; unde, τελετεργία, pro consecratione vel initiatione apud eund. & τελετεργέω, ῶ, consecro, initio, dedico; ex τελετὴ, ἡ, & ἔργον, τὸ, &c. V.

Τελεῦντι, & τελεῦσι, Dor. pro τελοῦσι, 3. pl. præs. ind. act. verbi τελέω, perficio. Th. τέλος.

Τελευτὰ, ᾶς, ἁ, Dor. pro τελευτὴ, ἡ, quod vide.

Τελευταῖον, & τὸ τελευταῖον; exp. adverbialiter, postremo, demum; item, ad minimum; & sic τελευταῖα, seu τὰ τελευταῖα, tandem, denique apud Luc. à seq. τελευταῖος, V. Item, τελεύτατος, ultimus, postremus, extremus, summus; est superl. tanquam à positivo τέλευτος, idem quod seq τελευταῖος, V.

Τελευταῖος, αία, αῖον, ultimus, postremus, à τελευτὴ, idem quod τέλος, finis.

Τελευτᾷν, Att. pro τελευτᾶσθαι, præs. inf. verbi τελευτάω, quod vide.

Τελευτάσῃ, perficiet, 2. sing. f. 1. act. Dor. pro τελευτήσῃ. &

Τελεύτασεν, finivit, Dor. & Ion. pro ἐτελεύτησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. à seq.

Τελευτάω, morior, ad finem perduco. præs. imperf. τελεύταε, α, αέτω, moriatur, f. ήσω. a. 1. ἐτελεύτησα. a. 1. part. act. τελευτήσας, αντος, perf. ind. act. τετελεύτηκα. præs. pass. τελευτάομαι, evenio: à

Τελευτὴ, ῆς, ἡ, finis, mors. Them. τέλος, finis.

Τελευτῆσαι, a. 1. inf. act. τελευτήσασι, dat. pl. τελευτήσαντας, acc. pl. a. 1. part. act. verbi τελευτάω, quod vide.

Τελέω, ῶ, impleo, solvo, perficio. f. έσω. p. τετέλεκα, absolvi. a. 1. ἐτέλεσα, ad finem perduxi. a. 1. sub. act τελέσω, ῃς, ῃ, perf. pass. τετέλεσμαι, σαι, σται, consummatus sum, a. 1. pass. ἐτελέσθην, ης, η. f. 1. pass. τελεσθήσομαι, ῃ, εται, a. 1. sub. pass. τελεσθῶ, ῇς, ῇ, impletus fuerim. Th. τέλος, finis.

Τελέως, plene, plane, perfecte, adv. à τέλος, finis.

Τελέωσις, εως, ἡ, idem quod τελείωσις, perfectio, consummatio. Them. τέλος.

Τελεωτέρων, gen. plur. comparat. grad. à τέλεος, perfectus. Th. τέλος.

Τελήεις, εντος, perfectus, in f. g. τελήεσσα, ης, ἡ, ab eod. Th.

Τεληέσσας, perfectas, acc. pl. f. g. à τελήεις, quod V.

Τελικὸς, ῆ, ὁ, finalis, ad finem pertinens; item, extremus; est à Th. τέλος, εος, τὸ, finis, &c. V.

Τελίσκομαι, compleor, perficior, initior. Hesych. Th. τέλος.

Τελισκόμενος, completus, absolutus; Deut. c. 23. est part. à præced. τελίσκομαι, V.

Τέλλειν ὁδὸν, iter facere, proficisci, Dor. pro ὁδὸν τελεῖν.

ΤΕΛΛΙ'ΝΗ, ης, ἡ, piscis nomen, quia celeriter τέλλει, crescit, & fit τελεία.

Τελλὶς, totum, Hesych. nempe τέλλειον, ex partibus, quæ illud τελοῦσι.

Τέλλομαι, Poët. pro ὑπάρχω, sum, existo: à

ΤΕ'ΛΛΩ, inusit. facio, fio, orior. Hinc τελέθω, Poët. sum, ἀνατέλλω, oriri facio, orior, ἀνατολὴ, ῆς, ἡ, ortus: ἐντέλλω, injungo; ἐντολὴ, ἡ, mandatum ἔνταλμα, ατος, τὸ, idem.

ΤΕ'ΛΜΑ, ατος, τὸ, lacuna, locus palustris.

Τελματιαῖος, cœnosus; item, palustris; ut, τελματιαῖον ὕδωρ, aqua quæ est ἐν τοῖς τέλμασι; item, τελματιαῖοι βάτραχοι, exp. lutariæ ranæ; item, τελματικὸς, palustris, lacustris; & τελματώδης, idem quod τελματιαῖος, sed exp. etiam lutosus, & fœculentus; item, τελματόομαι, οῦμαι, exp. in lamam lutesco, & exiccor; omnia, à præced. τέλμα, ατος, V.

Τελμὶς, ῖνος, ὁ, lutum: à præced.

ΤΕ'ΛΟΣ, εος, τὸ, finis, exitus; & pro victoria, vectigal, impensa, mysterium; dignitas magistratuum: legio, turma, cohors. Ionicè scribentibus sæpe est χρῆμα, res. Hinc τέλειος, & τέλεος, ου, perfectus: τελειόω, perficio, ad finem perduco: τελέω, έσω, idem: τελειότης, ητος, ἡ, perfectio: τελευτὴ, ῆς, ἡ, finis; item mors: τελευτάω, finio, definio; ἀποτελέω, perficio, ἀποτέλεσμα, ατος, τὸ, effectus: peculiariter effectus stellarum; item eventus: διατελέω, perago, conficio; item permaneo, persevero; ἐντελὴς, έος, ὁ, ἡ, perfectus, absolutus; λυσιτελὴς, ὁ, ἡ, utilis.

Τελοῦσι, perficiunt, 3. pl. præs. ind. act. verbi τελέω, perficio. Th. τέλος.

Τέλσον, ου, τὸ, finis, extremitas: à τέλος, per Metath.

Τέλσος, ὁ, profunditas; itidem à Th. τέλος, vide.

ΤΕΛΧΙ'Ν, fascinator; qui homines in rebus non bonis θέλγει, demulcet.

Τελχὶν, præced. exp. ad mortem depressio, seu deductio; Etym. Item, furiosus; supra hominem vires habens; scelestus, malitiosus; atque inde τελχῖνες, οἱ, dicebantur furiisi eminentes, quales Corybantes, & Cabri perhibentur, supra hominum vires robusti; quos fascinator spiritus possidet; fascinatores; unde, τελχίνιος, maleficus; Etym. &, τελχινώδης, duræ cervicis; item, τελχιτάνω, contentiose me oppono; σκληροτραχηλῶ; omnia, ab eod. Th. τελχὶν, præced. V.

Τελχιτένων, qui durâ est cervice; furiosus; ex præced. τελχὶν, & τένων, ὁ, V.

Τελῶ, pendo, pensito; item, sum sub ditione & imperio; pareo; nam subditi tributa solent pensitare quibus parent; sed signif. etiam contribuor, attribuor, censeor; & quasi inter eos, qui unum vectigal pensitant, numeror; ut apud Luc. ἐπεὶ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, postquam inter viros sum census; est à Th. τέλος, vectigal; unde τελέω, τελῶ, &c. Vide.

Τελῶν, perficiens, præs. part. verbi τελέω, quod V.

Τελωνάρχης, publicanorum princeps; (qui & ἀρχιτελώνης,) ex seq. τελώνης & ἀρχὴ, ἡ, unde ἀρχὸς, ὁ, &c V.

Τελωνεία, ἡ, & τελωνία; vectigalium redemptura, vel vectigalis exactio; Pol. Item, τελωνέω, vectigalia redimo; item, vectigal exigo; sed signif. etiam general. quæstui habeo; & in pass. τελωνέομαι, οῦμαι, à me exigitur vectigal aut tributum; tributum solvo; omnia, itidem à seq. τελώνης, V.

Τελώνης, ου, ὁ, publicanus: ex τέλος, εος, τὸ, vectigal, & ὠνέομαι, οῦμαι, emo.

Τελωνία, vide τελωνεία; item, τελωνικὸς, ad publicanum, seu publicanos pertinens; à præced. τελώνης; & ex iisd. id V.

Τελώνιον, ου, τὸ, TELONIUM; locus ubi publicani sedebant & vectigal exigebant; ab iisd. Th.

Τεμαχίζω, in τὰ τεμάχη, i. e. in frusta, seu frustula, seco; item, τεμάχιον, seu τεμμάχιον, frustulum sectione alicunde ablatum; tomaculum, seu tomaclum, tomacina, &c. Item, τεμαχίτης ἰχθὺς, piscis qui in frusta secari solet, & muriâ condiri; pro quo & absolutè dicitur τεμαχίτης; apud Athen. Item τεμαχίσκος, diminut. parvulus τεμαχίτης. Athen. l. 6. omnia, à seq. τέμαχος, idem cum & à τόμος, ὁ, &c. V. Sed τέμαχος, plerumq; de grandiorum piscium frustis & segmentis dicitur; item, Metaph. apud Athen. l. 8. Æschylus suas Tragœdias, τεμάχη τῶν Ὁμήρου μεγάλων δείπνων, appellat.

Τέμαχος, εος, τὸ, frustum sectione alicunde ablatum: à τέμνω, seco.

Τεμένει, dat. sing. à τέμενος.

Τεμενίζω, honoro τεμένει; item, consecro; unde verbale, τεμένισμα, ατος, τὸ, ædicula, sacella; vel idem cum, ut utrumq; à seq. τέμενος, portio agri seorsum ab aliis sita; & plerumque ejusmodi agri Deo alicui, aut heroi consecrati erant; unde, signif. etiam fanum, seu delubrum; & τὰ τεμένη, exp. & agri sacri nemora, &c. V.

Τέμενος, εος, τὸ, nemus, portio agri à cæteris resecti. Th. τέμνω, seco.

Τεμενουρὸς, sacri agri custos; vel fani & delubri custos, æditus; ex præced. τέμενος, quod agrum consecratum significat; & οὖρος, ὁ, custos; quod in variis comp. mutat ο in α, quasi diceretur ὠρὸς pro οὖρος, V.

Τέμμα, ατος, τὸ, coronamentum; sic interdum legitur, pro στέμμα, τὸ, id V.

Τέμνοισαι, secantes, Dor. pro

Τέμνουσαι, nom. pl. f. g. præs. part. à

ΤΕ'ΜΝΩ, seco, scindo. f. τεμῶ. p. τέτμηκα. a. 2. ἔταμον. p.m. τέτομα. Hinc τόμος, ου, ὁ, frustum, pars; ἄτομος, ου, ὁ, ἡ, qui sectus non est; item qui secari nequit; διχότομος, ου, ὁ, ἡ, in duas æquales partes dissectus.

Τέμπεα, η, τὰ, TEMPE, locus amœnissimus in Thessalia.

Τέμπεα, τὰ, præced. dictæ fuerunt angustiæ inter Olympum, & Ossam, Thessaliæ montes, Peneo amne irriguæ; ut Etym. ex Dionysio tradit; general. vero sic nominantur fauces, cavitates, & angusti exitus quorumvis montium; eod. & Suid.

& Suid. testibus; παρὰ τὸ τέμνειν; sunt enim quasi dissecta & rupta loca, quibus montes à se invicem dividuntur; item, loci quilibet, arboribus consitis, & pratis ac herbis virentibus amœni, τέμπεα dicuntur, quibus viz. locis nec herbæ nec arbores τμηθεῖσαι amœnitatem conciliant; Theocr. Idyll. 1. &c.

Τεμῶ, f. ind. act. verbi τέμνω.

Τέναγος, εος, τὸ, locus humidus; maris illuvies, limus: à τέγγω, humecto.

Τεναγώδης, εος, ὁ κ ἡ, cœnosus, limosus; à præced. τέναγος, locus humectus; vel limus aquæ exiguæ restagnantis, & herbæ in ejus superficie apparentis; locus cœnosus & palustris, &c. V.

Τένδει, arrodit, 3. sing. præs. à

ΤΕ'ΝΔΩ, seu τένθω, comedo, rodo. q. à τείνω & ἔδω, ut sit distenso ore edo. Hinc τένθης, ου, ὁ, vorator, liguritor: τενθρήνη, ης, ἡ, insectum aculeatum.

Τένεδος, gen. Ion. τενέδοιο, nomen propr. insulæ.

Τένθης, ου, ὁ, catillo, gulosus; à præced. Them. τένθω, seu τένδω, vide. Unde etiam τενθεύω, sum catillo & gulosus; ad carpendos delicatiores cibos, avidiùs ingero manum patinæ; atq; indè, τενθεία, ἡ, catillatio, gulositas; itidem ab eod. Th. V.

Τενθρηδὼν, & τενθρήνη, ης, ἡ, insectum aculeatum, ut vespa: quia delectatur τενθείᾳ, id est, liguritione. Th. τένδω.

Τενθρήνιον, ου, τὸ, favus illius insecti; (vel locus ubi fœnum edit;) nam insectum præced. dicitur esse mellificans; apud Nic. in Alex. &c. V.

Τένοντα, acc. sing. &

Τένοντε, nom. dual. à

Τένων, οντος, ὁ, tendo, finis musculi, qui pars nervosa, cujus actio præcipuè in τάσει, id est, tentione, consistit: à τείνω, tendo.

Τένων, præced. tendo, onis; finis est musculi, eum ossi annectens, quo in partem movendam inserto, motus omnis fit voluntarius; constat fibris nervorum & ligamentorum in unum coeuntibus, quas interdum adhuc caro ambit; ejus actio præcipuè consistit in tensione seu contractione; & Metaph. etiam monti τένοντες tribuuntur, &c. V.

Τέξεσθαι, f. 1. inf. m. verbi τίκτω, pario. f. τέξομαι, ῃ, εται, a. 2. ἔτεκον. p. m. τέτοκα.

Τέξις, εως, ἡ, partus, seu partio; est verbale à Them. τίκτω, f. τέξω, &c. Vide.

Τέο, Ion. pro τοῦ, id est, τίνος, Poët. subintellige ἕνεκα.

Τεοῖς & τέοισι, dat. pl. à

Τεός, ά, όν, tuus, a, um. Dor. pro σός, ἡ, όν. Th. σύ, tu.

Τέρεμνα, τὰ, apud Eust. dicuntur esse οἰκιῶν στέγαι, domuum tecta; παρὰ τὸ τειρέσθαι τῷ σιδήρῳ ἐγκολαπτέσθαι; quod in eorum constructione ferrea instrumenta terantur & absumantur; hinc apud Euryp. in Troad. τέρεμνα περγάμων; tecta pergamorum; & apud eund. ἐν τερέμνοις πυθίοις; exp. in fanis, seu delubris Pythiis; est neut. plur. à seq.

τέρεμνος, idem quod τερέμων, (& τέρην) qui facile atteritur; sed propriè dicuntur de leguminibus, & seminibus quæ coctura fiunt teneriora & molliora; seu quæ sunt coctibilia; ut docet Theophr. Item, τέρεμνον, subst. est κυψέλη, arca; Hesych. Itidemq; τέρεμνοι, eidem sunt στέγη, σκηνώματα, tecta, tentoria, &c. V. Item, τερεμνότης, & τερεμότης, ητος, ἡ, teneritas illa leguminum coctibilium; utrumq; itidem à τέρεμνος, vel τερέμων, quæ V.

Τέρεμνος, η, ον, coctu facilis: &

Τερέμων, ονος, ὁ, ἡ, mollis, tener; à τέρην, idem. Th. τείρω, vexo, tero.

ΤΕ'ΡΑΣ, ατος, τὸ, signum, portentum; quod facit, τρέειν, quia terret: τέρατα, ων, τὰ, ostenta, miracula: hinc τερατώδης, εος, ὁ, ἡ, portentosus: τερατεύω & τερατεύομαι, monstra loquor: περθρεύς, έως, ὁ, præstigiator, incantator: περθρεία, ας, ἡ, præstigiæ, incantamentum.

Τερασκόπος, idem cum, & per Sync. pro τερατοσκόπος, id V.

Τεράστιος, ου, ὁ, monstrosus, prodigiosus, portentosus; unde, τεράστιος Ζεὺς, dicitur Jupiter, quem prodigiorum authorem non tantum faciunt, sed & aversorem; Ælian. tanquam esset, qui signis è cœlo quidpiam boni, malive portendere hominibus queat, & illud etiam avertere; Lucian. Unde, τὸ τεράστιον, monstrum, portentum; res monstrosa & prodigiosa; & in plur. τὰ τεράστια, monstra, miracula; à præced. Th. τέρας, V.

Τερατεία, ἡ, prodigiosa narratio; mendacia prodigiosa; item, loquacitas prodigiosa; ineptia, vanitas; præstigiæ, impostura; est à τερατεύω, & frequentiùs τερατεύομαι, portenta, & monstra loquor; monstrifica fingo, & vana; item, monstrificè mentior & calumnior; item, τερατῶδες & τερατικὸς, portentosus, monstrosus; unde, adv. τερατικῶς, portentosè, prodigiosè; omnia, à Th. τέρας, ατος, τὸ, V.

Τερατογραφέω, ῶ, monstrosa scribo; vel monstra describo; ex τέρας, ατος, τὸ, & γράφω; unde γραφὴ, ἡ, &c. V. Item, τερατοκεῖν; monstra parere; ex τέρας, ατος, & τίκτω, f. τέξω, & præt. med. τέτοκα; ab inusit. τέκω; unde τόκος, ὁ, & τοκεύς, έως, &c. V. Atq; indè etiam, τερατοκία, monstrifica partio; item, τερατολόγος & τερατολογίας, ου, ὁ, qui de monstris loquitur, & prodigiosa narrat; vel qui monstrosis verbis utitur; Poll. ex Plat. Unde, τερατολογία, ἡ, narratio, aut oratio de monstris instituta, vel narratio monstrosa & prodigiosa, Athe. l. 5. item, τερατολογέω, ῶ, de monstris loquor, prodigiosa narro; & in pass. τερατολογοῦμαι, monstrosè narror, vel pro monstro narror; omnia, ex τέρας, ατος, & λόγος, ὁ, &c. V. Item, τερατοσκοπία, divinatio ex portentorum inspectione; seu scientia quæ è monstrorum inspectione futura auguratur; Poll. est à seq. τερατοσκόπος, & per Sync. τερασκόπος, qui ex ostentorum inspectione futura prædicit, & portenta interpretatur, &c. V.

Τερατοσκόπος, ου, ὁ, ἡ, prodigiorum inspector & observator, vates. Ex τέρας, τὸ, portentum, & σκόπος, quod à σκέπτομαι, inspicio, video, p.m. ἔσκοπα.

Τερατουργὸς, q.d. monstrificus; ut dicuntur artes, & gemmæ monstrificæ, i.e. quæ monstrosos, & inusitatos, insolentesque effectus edunt; sed dicitur & de homine monstrifico; i.e. qui monstrosa quædam efficit & nusquam visa; veluti præstigiatores; unde, τερατουργέω, monstrosa & prodigiosa efficio; monstra & portenta edo; unde verbale, τερατούργημα, ejusmodi monstrosum effectum, seu opus prodigiosum; vel etiam, facinus portentosum & monstrificum; item, τερατουργία, effectus ejusmodi prodigiosi operis; & ipsa actio edendi opus aliquod monstrosum; sæpe etiam pro τερατούργημα, sumitur; omnia, ex τέρας, ατος, & ἔργον, τὸ, V. Item, τερατωπὸς, monstrosus aspectu; portentosus; Hom. Hymn. in Pan.; ex τέρας, ατος, τὸ, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, &c. V.

Τερατώδης, εος, ὁ κ ἡ, portentosus, monstrosus; pro prodigio habendus; ut σημεῖον τερατωδέστατον, signum; q.d. portentosissimum; in superl. Unde, adv. τερατωδῶς, prodigiosè, portentosè; item, τερατώδευμα, τὸ, opus monstrosum; monstrum; omnia, à Th. τέρας, ατος, τὸ, &c. V.

Τερεβινθίζω, similis sum terebinthinæ resinæ ut τερεβινθίζων λίθος, lapis terebinthinæ resinæ colorem referens; item τερεβίνθινος, ου, ὁ, terebinthinus; ut τερεβίνθινος οἶνος; vinum ex baccis terebinthi confectum; & τερεβίνθινον ἔλαιον, oleum quod ex terebinthi fructu fit; ut & τερεβινθίνη, scil. ῥητίνη, terebinthina resina; omnia, à seq. Th. τερέβινθος, pro quo etiam τερέβινθον, in neut. gen. usurpat Diosc. 1. 148. &c. V.

ΤΕΡΕΒΙΝΘΟ'Σ, ου, ἡ, TEREBINTHUS, arbor.

Τέρεινα, & Ion. τερείνη, ης, ἡ, tenera; à masc. ὁ τέρην, ενος, quod V.

Τέρεινα, acc. sing. ab eod.

Τερεινότερος, tenerior; ut, ἀμνοῦ τερεινοτέρη; agno tenerior; in Epigr. est compar. à τέρην, in fœm. τέρεινα, &c. V.

Τέρεν, tenerum, molle; est neut. à masc. τέρην, V.

Τερενοπλόκαμοι, teneros habentes capillos, ex τέρην, ενος, & πλόκαμος, ὁ, &c. V.

Τερετίζειν, Musicum pulsum edere: à Sono.

Τερετίζω, lascivè canto; est idem quod, & à τεττίζω; Gaza, teretare exponit; à cicadis sumptum; nam Th. est τέττιξ, ιγος, V. Item, τερετίσματα, τὰ, propriè sunt cantus cicadæ; quo factum, ut veteres sic vocarent cantus lascivos & procaces; item, strepitus, ac frequenta menta cithararum, sic dicuntur in Epigr. Hesychio sunt ᾠδαὶ ἀπατηλαί; verbale ab eod. τερετίζω.

Τερέτριον, est diminut. à seq. τέρετρον, vide.

Τέρετρον, ου, τὸ, vide in seq. τερέω.

Τέρευσις, εως, ἡ, dicitur esse instrumentum τῶν φρεωρύχων; i. e. puteariorum, seu puteos excavantium; Poll. est cum. ε, pro ο, à τορεύς, vel τόρος, vide.

ΤΕΡΕ'Ω, f. ήσω, terebro, torno, vulnero. q. à τείρω, tero. Hinc τέρετρον, ου, τὸ, terebra: τερέτριον, ου, τὸ, terebella: τέρθριον, ου, τὸ, tenuis quidam funiculus in navi, τερηδὼν, όνος, ὁ, teredo: vermis

vermis ligna terebrans: τορέω, perforo: τορεύω, idem: τόρευμα,ατος,τὸ, opus torno factum.

Τερηδονίζομαι, à teredine infestor; teredinis injuriam sentio; à seq. τερηδὼν, όνος, vermis ligna terebrans; propriè vermis qui in mari ligna terebrat, seu terit; teste Theophr. & Aristoph. sed dicitur de quorumvis lignorum teredinibus; apud Plut. in plur. τερηδόνες, dicuntur etiam lumbrici equorum, apud Apsyrt. in Hippiatr. sed est &, in ossibus τερηδών; i. e. caries; resolutio scil. continuitatis in osse ab erosione facta, quæ oritur ex humore acuto & acri, in osse putrescente, ipsumque exulcerante, &c. V.

Τερηδὼν, όνος, ὁ, TEREDO: à τερέω, quod vide.

Τέρην, ενος, ὁ, f. g. τέρεινα, n. τέρεν, TENER, mollis. Angl. tender. à τείρω, tero, quia facilè teritur.

Τερθρεία, ἡ, præstigiæ; incantatio, incantamentum; Etym. sed exp. & argutari in verbis, & nimis curiosâ subtilitate uti; λεπτολογία; apud Laërt. Item, τέρθρευμα, τὸ, idem; verbalia, à τερθρεύομαι, illudo præstigiis, incanto, imposturis utor; sed exp. & inaniter me jacto; omnia, à seq. τερθρεὺς, incantator, impostor; dictum quasi τερατεὺς, Etym. &c. V.

Τερθρεὺς, εως, ὁ, præstigiator; à τέρας; quia portenta edit.

Τέρθροι, οἱ, rudentes qui utrinque ad extremum veli alligati sunt quibusque ipsum velum intenditur, & laxatur; Hesych. à seq. τέρθρον, funiculus quidam in navi tenuis, per extremitates linteorum, seu velorum trajectus; Etym. ex Rhet. lex. qui ex eod. annotat τέρθρα appellari foramina suprema instrumenti ejus quod supra malum navis est, & ex quo antenna dependet, &c. V.

Τέρθρον, ου, τὸ, artemon, funis quo utrinq; velum trahitur ad antennæ summum jugum. Etymol. q. τέρεθρον, quia per foramen ducitur, Th. τερέω, terebro.

Τερθρωτὴρ, ῆρος, Hesychio est locus in prora, ubi considens proreta in mare prospicit; à præced. τέρθρον, τὸ, V.

Τέρμ', pro τέρμα, quod V.

ΤΕ'ΡΜΑ, ατος, τὸ, terminus, meta, finis. adv. tandem, ad extremum. Hinc τέρμις, & τέρμων, idem. & Angl. term. q. à τείρω.

Τερματίζω, termino, finio, ad exitum perduco; à præced. τέρμα, ατος, V.

Τερμέρια κακὰ, ingentia mala; à Cariæ loco quo Tyranni usi sunt pro carcere; Suid. vide Erasm. in adag. Termeria mala; item, Τέρμερος, Termerus, proprium viri, quem humana capita confringentem; Hercules, verberibus, ità contudit; unde, τερμέρειον κακὸν, Termerium malum, dictum de eo in quem sua malefacta retorquentur; vide in Chiliad. Erasm. ibid.

Τερμία ἡμέρα, extrema vitæ dies; est fœm. à masc. τέρμιος; id V. Item, τερμιεὺς, terminalis; sic dicitur Ζεὺς τερμιεὺς, Jupiter terminalis; παρὰ τὸ πάντων ἀρχὴ καὶ τέρμα εἶναι; Etym. Itidem ab eod. τέρμιος, vel τέρμα, τὸ, V.

Τέρμινθος, idem quod τερέβινθος.

Τερμιόεις, εντος, ad pedes usque demissus: in acc. τερμιόεντα, talarem. Them. τέρμα, ατος, τὸ, terminus.

Τέρμιος, extremus, ultimus; à Th. τέρμα, τὸ, unde, τέρμα βίου, exp. τέλος βίου, finis vitæ; & in monte τέρμα, dicitur ima ejus pars; & in pede, ejus planta, &c. V.

Τέρμις, idem cum, & à Them. τέρμα, τὸ, V. Sed τέρμις, dicitur etiam pes, utpote pars corporis extrema; item, τέρμων, ονος, ὁ, idem itidem cum Them. τέρμα, sed apud Euryp. τέρμων, dicitur terminus, i. e. custos finium Deus; unde etiam, τερμόνιος, idem quod τέρμιος, id vide.

Τέρπει, delectat, 3. sing. præs. act. τέρπεται, 3. sing. præs. pass. verbi τέρπω, delecto.

Τέρπεο, delectare, Ion. pro τέρπου, præs. imperat. pass. verbi ejusd.

Τερπέσθω, 3. sing. præs. imperat. pass. &

Τέρπετ', Ion. pro ἐτέρπετο, 3. sing. imperf. pass. verbi τέρπω, delecto.

Τερπικέραυνος, ου, fulmine gaudens: à τέρπομαι, delector, & κεραυνὸς, οῦ, ὁ, fulmen.

Τερπνίστατος, jucundissimus, summam delectationem afferens; est pro τερπνότατος, superl. à τερπνὸς, seq. id vide.

Τερπνὸς, οῦ, jucundus, venustus: τερπνὸν, οῦ, τὸ, delectatio, voluptas; à τέρπω, delecto.

Τερπνότατος, ου, jucundissimus, superl. à τερπνὸς, jucundus; hinc τερπνῶς, adv. Th. τέρπω, delecto.

Τερπνότης, ητος, ἡ, jucunditas: ab iisd.

Τερποίμην, præs. opt. pass. &

Τερπόμενος, præs. part. pass. verbi τέρπω.

Τέρποντο, delectabantur, Ion. pro ἐτέρποντο, 3. pl. imperf. pass. verbi τέρπω.

Τέρπου, ἔσθω, oblectare, præs. imperat. à

ΤΕ'ΡΠΩ, delecto, exhilaro, mulceo: τερπώμεθα, 1. pl. præs. sub. pass. f. 1. ind. act. τέρψω. p. φα. Hinc τέρψις, εως, ἡ, delectatio, oblectatio: τερπνὸς, οῦ, jucundus, delectationem adferens: τερπνότης, ητος, ἡ, jucunditas.

Τερπωλὴ, ῆς, ἡ, idem quod τέρψις, delectatio. Th. τέρπω.

Τερσαίνω, idem puod τέρσω.

Τέρσῃ, f. Æol. verbi τείρω, vexo. f. τερῶ & Æol. τέρσω.

Τέρσετο, 3. sing. imperf. pass. Ion. verbi τέρσω, quod vide. Alioqui τέρσετον, est dual. f. 1. Æol. verbi τείρω, tero.

Τέρσηνε, siccabat, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. verbi τερσαίνω, idem quod τέρσω.

Τερσία, ἡ, siccatio, arefactio; est à Th. seq. τέρσω, V.

ΤΕ'ΡΣΩ, arefacio, sicco: q. à τείρω· hinc τερσαίνω, idem quod τέρσω· ταρσὸς, & Att. ταῤῥὸς, οῦ, ὁ, crates, super quâ casei & alia solent siccari; Item ala avium: & ordo remorum.

Τέρτιος, ου, ὁ, nomen viri Latinum. Tertius.

Τέρτυλλος, ου, ὁ, nomen Oratoris, seu rabulæ forensis: dimin. à Tertius.

Τέρυ, υος, τὸ, tenue, imbecille, est neut. sing. Item, τέρυες ἵπποι, expon. equi imbecilles; ut qui laboribus aut morbis sunt exhausti, pl. masc. à seq. τέρυς; V. Undè etiam τερύτης, dicitur asinus detritus & senex; Itidem ab eod. Them. V.

Τέρυς, υος, invalidus, imbecillus; Item vorax: q. tritus: à τείρω, tero.

Τερύσκω, affligo, à τείρω, vexo.

Τέρφθη, delectetur, 3. sing. a. 1. sub. pass. verbi τέρπω, delecto.

Τέρψας, oblectans, a. 1. part. activ. verbi τέρπω.

Τερψιμβροτος, ου, delectans homines. Epith. Solis à τέρψις, & βροτὸς, mortalis.

Τερψινόος, animum oblectans, vel voluptarius; ex τέρψις, ἡ; seq. & νόος, ὁ, &c. V.

Τέρψις, εως, ἡ, delectatio, in pl. τέρψεις. Th. τέρπω, delecto.

Τερψιχόρη, ης, ἡ, nomen Musæ tripudiis se oblectans: à τέρπω, delecto, & χορὸς, chorus, tripudium.

Τερψίχορος, tripudiis se oblectans, vel alios, Epith. Apol. in Epigr. ex iisd. cum præced. V.

Τέσσαρα, vide in τέσσαρες.

Τεσσαρακαιδεκαταῖος, qui fit decimo quarto die, à τεσσαρεσκαίδεκα quatuordecim; ex τέσσαρες, vel τέσσαρα, & δέκα, &c. V. Item Τεσσαρακοντάκις, quadragies; Plat. est adv. à seq. τεσσαράκοντα; V.

Τεσσαράκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, quadraginta. Th. τέσσαρες, quatuor.

Τεσσαρακονταέτης, εος, ὁ, ἡ, quadraginta annorum. Ex τεσσαράκοντα, & ἔτος, εος, τὸ, annus.

Τεσσαρακοντάπηχυς, qui quadraginta cubitorum est; apud Athen. ex præced. τεσσαράκοντα, & πῆχυς, ὁ; V. Item Τεσσαρακοντήρης, navis quadraginta ordinum; ex τεσσαράκοντα, & ἐρέσσω; undè ἐρεσία, ἡ; atque inde comp. varia desinunt in ηρης, &c. V. Item Τεσσαρακοντατρεῖς, & τεσσαρακοντατεία, quadraginta tres, vel tria; ex τεσσαράκοντα, & τρεῖς, vel τρία, &c. V. Item Τεσσαρακοντόργυιος, quadraginta ulnas implens; Herodot. ex τεσσαράκοντα, & ὀργυιὰ, ἡ, &c. V. Item Τεσσαρακοντίτης, idem cum, & contractè pro τεσσαρακονταέτης, quadraginarius, &c. id vide.

Τεσσαρακοσταῖος, idem quod seq. τεσσαρακοστὸς; id vide.

Τεσσαρακοστὸς, οῦ, quadragesimus: à sequent. Them.

ΤΕ'ΣΣΑΡΕΣ, & Att. τέτταρες, ων, οἱ, αἱ, & τὰ τέσσαρα, quatuor; dat. τέσσαρσι, acc. τέσσαρας, & -α. Hinc τετράκις, quater: τέταρτος, & Poët. τέτρατος, quartus: τέτραξ & τετράων, avium nomina

mina: & Lat. TESSERA, quod quadrata.

Τέσσερες, Ionicè pro τέσσαρες; quod vide.

Τεσσερήκοντα, idem cum, & Ionicè pro τεσσαράκοντα; id vide.

Τεταγμένος, η, ον, ordinatus, perf. part. passi. verbi τάσσω, ordino: fut. ξω. p. χα.

Τεταγμένως, ordinatè, stato tempore, adv. à præced.

Τεταγών, όντος, qui tetendit, Ion. redupl. pro ταγών, a. 2. part. act. verbi τάζω, prehendo, capio, tendo. Them. τείνω, tendo.

Τέτακα, extendi perf. act. à τείνω, tendo. f. τενῶ. a. 1. pass. ἐτάθην.

Τέτακται, perf. ind. pass. 3. sing. verbi τάσσω, ordino. f. σω. p. χα.

Τέταλμαι, perf. ind. pass. verbi τέλλω, orior. fut. τελῶ. p. τέταλκα. aorist. 1. ἔτειλα.

Τετανικός, qui laborat morbo τετάνῳ, i. e. cujus musculi ita rigent, ut inflectere se nequeat; est à seq. τέτανος, convulsionis quædam species, &c. V.

Τετανόθριξ, qui laxo est capillo; (idem quod τανύθριξ, id vide.) ex τέτανος, & θρὶξ, ἡ, &c. V.

Τετανός, ὁ, & τέτανος, extentus: à τιταίνω. Th. τείνω, extendo.

Τέτανται, exporrecti sunt, 3. plur. perfect. pass. verbi τείνω, extendo perf. pass. τέταμαι.

Τετανόω, reddo τετανὸν, propriè medicamentum aliquod dicitur cutem τετανοῦν, quum rugas in ea delet, & ita extendit, ut nulli in ea appareant rugarum sulci; Diosc. 4. 184. Unde verbale τετάνωμα, ατος, τὸ; vim habens extendendi & erugandi cutem, imprimis faciei; idem, 3. 102. pro eod. dicitur etiam τετάνωθρον, idem, & ab eod. τετανόω; & omnia, à præced. τετανός, tentus, exporrectus, &c. V.

Τεταπεινωμένος, η, ον, part. perf. pass. à ταπεινόω, humilio; q. v.

Τετάραγμαι, ξαι, κται, perf. pass. verbi ταράσσω, turbo, commoveo. fut. ξω, p. χα.

Τεταραγμένως, perturbatè, inordinatè: adverb. à τεταραγμένος, part. perfect. præced.

Τεταρπόμενος, Ion. redupl. pro ταρπόμενος, aorist. 2. part. m. verbi τέρπω, delecto.

Τεταρπώμεσθα, Ion. redupl. & Poët. pro ταρπώμεθα, 1. plur. a. 2. sub. m. ejusd. verbi.

Τεταρταΐζω, in quatuor divido, & τεταρταΐζω, laboro febre quartanâ; utrumque à τέταρτος, Poët. pro τέτρατος, &c. V.

Τεταρταῖος, αία, αῖον, quatriduanus, a, um: quod à τέταρτος, η, ον, quartus. Them. τέσσαρες, quatuor.

Τεταρταῖος, præced. quartanus, propriè est qui quartâ die aliquid agit, aut patitur: Item quarto die erumpens, τεταρτημερος; Suid. ut ὁ τεταρταῖος πυρετὸς διὰ δύο ἡμερῶν μέσων κινεῖται; i. e. quartana febris diebus duobus interpositis movetur; nam quartana febris dicitur vel τεταρταῖος πυρετός, vel simpl. τεταρταῖος; ut τεταρταίῳ πυρέσσω, quartanâ febre laboro: Item τεταρταῖοι χρόνιοι; dicuntur febres quartanæ longo tempore durantes; Item Τεταρταῖος; quatriduanus, interdum expon. quatriduo defunctus, apud Herodot. Sic & c. 11. Evang. Joan. de Lazaro, &c. vide.

Τετάρτη, dat. sing. fœm. g. à τέταρτος; quod vide.

Τεταρτημόριον, quarta pars, quadrans, Item oboli quarta pars; sed dicitur & τεταρτήμορον, per Sync. Pol. ex seq. τέταρτος, η, ον, & μόριον, τὸ, &c. V.

Τέταρτος, η, ον, & Poët. τέτρατος, quartus, a, um; ejusd. Th.

Τέτατο, Pind. posuit, pro contendit, in istam curam incumbit, 3. sing. perf. pass. vide in τέτατο.

Τέτατο, Ion. pro ἐτέτατο, 3. sing. plusq. p. passiv. verbi τείνω, extendo: fut. τενῶ. p. τέτακα. perf. pass. τέταμαι, σαι, ται.

Τετάχαται, ordinati sunt, Ion. pro τεταγμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. pass. verbi τάσσω, ordino. f. ξω. p. χα. perf. pass. τέταγμαι, ξαι, κται.

Τετειχισμένος, η, ον, perf. part. pass. verbi τειχίζω, murum ædifico. f. ίσω. Them. τεῖχος, εος, τὸ, murus.

Τέτελα, perfeci, perfect. m. verbi τελέω, perficio. f. ήσω. Them. τέλος, εος, τὸ, finis.

Τετέλεκα, perf. act. τετέλεσαι, 2. sing. perf. pass. τετέλεσμαι, verbi τελέω, perficio. Th. τέλος.

Τετελεσμένον, peractum, perf. part. pass. verbi τελέω, perficio; q. v.

Τετευγμένος, pro τετυγμένος, consecutus. perf. part. pass. verbi τυγχάνω, assequor. f. τεύξομαι, a. 2. ἔτυχον. perf. pass. τέτυγμαι.

Τετεύχαται, fabrefacti sunt, Ion. pro τετυγμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. pass. &

Τετεύχατο, pro τετυγμένοι ἦσαν, 3. plur. plusq. part. Ion. verbi τεύχω, fabricor. f. ξω.

Τέτευχα, ας, ε, perf. ind. act. à τυγχάνω. f. τεύξομαι, adipiscor.

Τέτευχε, obtinet, cum genit. ut τέτευχε τῆς λειτουργίας, sortitus, seu consequutus est sacerdotium; ad Hebr. c. 8. est 3. pers. à 1. præced. V. Unde etiam part. τετευχὼς τοῦ τέλους, finem intentum assequutus; Diosc. 1. 32. Sic etiam dicitur τετευχὼς περὶ τὰς ἐπιθυμίας, qui explendis libidinis affectibus incumbit; Plat. in Timeo.

Τέτηκα, perf. m. inde τετηκώς, υῖα, ὸς, perf. part. m. verbi τήκω, liquefacio.

Τετιημένη, afflictè; voc. sing. à

Τετιημένος, ου, part. perfect. pass. verbi τιέω, crucio, dolore afficio. f. ήσω, p. τετίηκα. Hinc perf. part. act. τετιηώς, per Crasin pro τετιηκώς. Th. τίω, punio, ulciscor.

Τετίηοθον, 2. dual. perfect. passiv. τετίημαι, verbi τιέω, crucio. Them. τίω, punio.

Τετιηότες, vide in τετιηώς. à τιέω.

Τετιηώς, ότος, Crasin pro τετιηκώς, ότος, mœrens, tristatus, cruciatus: perf. part. act. verbi ejusd. & Th.

Τετιμένος, η, ον, honoratus per Syncop. pro τετιμημένος, perf. part. pass. verbi τιμάω, honoro. Them. τίω, idem. Alii volunt esse perf. partic. pass. verbi τίω, honoro, punio. fut. τίσω, p. pass. τέτιμαι.

Τετίμηκε, honore affecit, 3. sing. præt. act. verbi τιμάω, honoro.

Τετιμημένος, æstimatus, perf. part. pass. verbi τιμάω, æstimo, honoro. Them. τίω, idem.

Τετιμῆσθαι, honoratum esse, perfect. inf. pass. verbi τιμάω. Them. τίω.

Τετίμηται, honorata est, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ejusd. Th.

Τέτλα, patere, per Apoc. pro τέτλαθι, vel præsentis imper. act. verbi τέτλημι, tolero. Vel τέτλαθι, per redupl. Ion. dicitur pro τλῆθι, a. 2. imperat. act. verbi τλῆμι, patior. a. 2. ἔτλην. a. 2. imperat. τλῆθι, & Dor. τλᾶθι. Them. ταλάω, seu τλάω, perfero.

Τέτληκα, perf. m. verbi ejusd. Sunt qui velint esse perf. ind. activ. & per Syncop. dici pro τέτληκα.

Τέτλαθ', pro τέτλαθι, sustineas, vide τέτλα.

Τετλαίην, ης, η, præs. opt. act. à τέτλημι, tolero. Th. ταλάω, perfero.

Τετλάμεν, Ion. & τετλάμεναι, Æol. pro τετλάναι, præs. inf. verbi τέτλημι ab eod. Them.

Τετλάναι, præs. inf. verbi τέτλημι. Th. ταλάω, perfero.

Τέτληκε, sustinuit, 3. sing. perf. act. verbi τλάω, sustineo. f. ήσω. Them. ταλάω, idem.

Τετληώς, ότος, passus: per Syncop. pro τετληκώς, perfect. part. act. verbi ejusd. & Them.

Τέτμῃ, 3. sing. præs. sub. act. verbi τέτμω, invenio. Th. τέμνω, seco: inde τμῶ, & per redupl. τέτμω.

Τέτμηκα, incidi, perf. act. verbi τέμνω, seco. f. μῶ, perf. pass. τέτμημαι, perf. part. pass. τετμημένος.

Τετμημένος, incisus, perf. part. pass. ab eod. verbo.

Τέτμω, invenio, offendo, nanciscor; propriè, ἐν ἐπιτομῇ καὶ συντόμως λαμβάνω; ut inquit Eust. cui & per diplasiasmon, ex τμάω, τμῶ, factum videtur; Il. δ. & Od. α. à Them. τέμνω; V.

Τέτοκα, ας, ε, peperi, præt. m. verbi τίκτω, pario. f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον, præt. part. m. τετοκώς, υῖα, ός.

Τετοκυίης, enixæ, gen. sing. f. g. à τετοκώς, part. perf. m. à τέτοκα, q. v.

Τετολμηκέναι, perf. inf. act. verbi τολμάω, audeo. f. ήσω. p. τετόλμηκα. Th. τόλμα, ης, ἡ, audacia.

Τέτομα, incidi, perf. m. verbi τέμνω, seco, f. τεμῶ. p. τέτμηκα.

Τέτορ', pro τέτορε, dual. num. à τέτορες, quatuor, Ion. & Poët. pro τέσσαρες. Sic τέτορα, τὰ, Dor. pro τέσσαρα.

Τετρα, in compositione est contractè pro τέσσαρα, vel τετράκις, id est, quater. Them. τέσσαρες, quatuor.

Τετραβάμων, quadrupes; ut apud Euryp. in Phœnis. ἅρμασι τετραβάμοσι, quadrigis, curribus quatuor rotarum; vel quadrijugis curribus; ex τετρὰς, άδος, & βαίνω, cujus comp. varia desinunt in βάμων, ut à βάω, &c. V. Item Τετράβοιος, quatuor boum, (seu ejus nominis nummûm,) pretio æstimabilis; ex τετρὰς, άδος, & βοῦς, βοὸς, &c. V.

Item Τετράγηρυς, quatuor voces edens, quatuor sonos diversos habens; à Th. γῆρυς; V. Τετραγλώχιν, quatuor cuspides, seu angulos cuspidatos habens; in Epigr. à Th. γλωχὶς, vel γλωχὶν; V. Τετραγράμματος, qui quatuor literarum est, quatuor constans literis; unde in neut τετραγράμματον, apud Judæos dicebatur Dei nomen, יהוה; quod exprimere illis erat religio; à γράμμα, ατος, τὸ; V. Τετράγναθος, quadrimalus, qui quatuor habet malas; à Th. γνάθος, ἡ; V. Item Τετράγυος, qui quatuor est jugerum, seu quatuor laterum; i. e. cujus unumquodque latus est τετράγυον; Od. η. scribitur etiam, τετράγυιος, ου, ὁ, ἡ, quatuor jugerum; unde neut. τετράγυον, quatuor jugera; Od. σ. Item diurnus labor aratori propositus; à Them. γύα, sive γύια, comp ut præcedentia cum τετρὰς, άδος, à Them. τέσσαρες, &c.

Τετραγωνοπρόσωπος, ου, ὁ, ἡ, quadrata facie præditus. Ex τετράγωνος, quod vide, & πρόσωπον, ου, τὸ, facies. Them. ὄπτομαι, video.

Τετραγωνέω, pro quadrangulariter, aut quadrangulo aspectu intueor; apud Lucian. Item τετραγωνίζω, quadro, in quadram formam redigo; ut τετραγωνίζειν λίθον, & τετραγωνίζεσθαι γράμμα; neutraliter apud Proclum in Euclid. Unde verbale τετραγωνισμὸς, quadratio, omnia à seq. τετράγωνος; ut τετράγωνος ἀριθμὸς, numerus quadratus, & τετράγωνον σχῆμα; i. e. quadrata figura, quale est quadrum, seu quadratum, & cubus, quæ figura inter perfectas numeratur; unde etiam dicitur τετράγωνος ἀνὴρ, q. d. vir quadratus; i. e. bonus atque perfectus, & verè fortis: sic & τετράγωνον σῶμα, corpus omnibus numeris absolutum & quadratum; quale corpus, εὐκρατώτατον, dicit Gal. de temperamentis, & Celsus l. 2. corpus habilissimum quadratum esse dicit, neque gracile neque obesum: Item τετράγωνα βέλη, apud Hippocr. dicuntur sagittæ quadruplici acie armatæ; i. e. τὰ τέσσαρας ἔχοντα γλωχῖνας, quadridentes; ut quadridentes etiam rastros dixit Cato, &c, vide.

Τετράγωνος, ου, ὁ, ἡ, quadrangularis, quadratus: ex τετρὰς, άδος, ἡ, numerus quaternarius, & γωνία, ας, ἡ, angulus.

Τετράδ', accus. pro τετράδα à τετρὰς, άδος, ἡ; q. v.

Τετραδάκτυλος, quatuor habens digitos; ut τετραδάκτυλοι, aves ab Aristotele dicuntur; unde τετραδακτυλιαῖος, quatuor digitorum spatium explens, seu semidodrantalis; Diosc. l. 85. ex τετρὰς, & δάκτυλος, ὁ; V.

Τετραδεῖον, idem cum seq. τετράδιον; V. occurrit, Act. Ap. c. 12.

Τετράδιον, ου, τὸ, quaternio: dimin. à τετρὰς, άδος, ἡ, idem.

Τετραδιστὴς, οῦ, ὁ, dicitur qui ærumnosam vitam degit, teste Suida; sumpta appellatione ab Hercule, qui quarto mensis die natus, multos exantlavit labores; & apud Athen. l. 14. τετραδισταὶ dici videntur, qui quarto die festum agitant: Itidem ab eod. τετρὰς, άδος; vide.

Τετράδραχμος, qui quatuor drachmarum pretii est; ut τετράδραχμος μέδιμνος, medimnus qui quatuor venditur drachmis; & in neut. τετράδραχμον, (pro quo etiam per Sync. dicitur τέτραχμος, teste Eust.) nummus quatuor valens drachmis; ex τετρὰς, άδος, & δραχμὴ, ῆς, V. Item Τετράδυμος, quadrageminus; ut Strabo, (de mulieribus Ægyptiis,) τετράδυμα τίκτειν, quadrigeminos, seu quaternos fœtus uno dicit edere partu; ex τετρὰς, άδος; & δίδυμος, ὁ, ἡ, &c. V. Sic & Τετράδωρος, qui quatuor est palmorum; ex τετρὰς, άδος; & δῶρον, τὸ, palmus, &c. V. Item Τετραέλικτος, ου, ὁ, & τετραέλιξ, ικος, quatuor voluminibus tortus; quater circumvolutus, tortuosus; ut τετραέλικτος ὄφις, in Epigram. ex τετρὰς, & ἑλίσσω, vel ἑλίττω. f. ξω; unde ἕλιξ, & ἑλικτὸς, &c. V.

Τετραέτης, Doric. pro τετραετής.

Τετραετὴς, ὁ, ἡ, & τὸ τετραετὲς, έος, quadrimus, quatuor annos habens: q. ὁ τέτταρας ἔτους, τουτέστι τέσσαρες, ἐνιαυτοὺς, ἔχων.

Τετραέτιος, idem cum præced. τετραετὴς, & ex iisd. τετρὰς, άδος, & ἔτος, ὁ, &c. V. Item τετραέτηρος, idem cum seq. τετραέτης, quadrimus, qui quatuor est annorum; (ut τετραέτηρος, seu τετραέτης χρόνος; tempus quatuor annorum, quadriennium; Item τετραετηρὶς, ίδος, ἡ, quadriennium; atque inde τετραετηρικὸς, qui quadriennio recurrit; ut τετραετηρικὸς ἀγὼν, certamen quadriennio recurrens; Plut. omnia ex iisd. τετρὰς, άδος, & ἔτος, εος, τὸ, annus, &c. vide.

Τετραέτης εος, ὁ, ἡ, idem, Them. ἔτος, annus.

Τετραετία, ας, ἡ, quadriennium: ab eodem Them.

Τετραετίᾳ, quadriennio; est adv. à præced. τετραετία, ἡ; ex iisd. τετρὰς, & ἔτος; V.

Τετράζειν τῇ φωνῇ, signif. clamare tetraci propriâ voce; est à τέτραξ, id vide.

Τετράζυξ, q. d. quadrijugis: Item quadruplex; ut τετράζυγι δεσμῷ; Non. quadruplici vinculo, & τετράζυγι κόσμῳ, orbi qui est quadruplex; propter quatuor ejus limites, ortum, occasum, meridiem, & septentrionem; ex τετρὰς, & ζεύγνυμι. fut. ζεύξω; unde ζυγὸς, ὁ, &c. V. Item Τετραήμερος; q. d. quatriduanus, quatuor dies durans; ut τετραήμερος νέκυς, Greg. in Orat. de Lazaro. Item, κατὰ τετραήμερον, quadrinis diebus; apud Aristot. ex τετρὰς, & ἡμέρα, ἡ; V.

Τετραθέλυμνος, quatuor habens fundamenta, quadruplex. Ex τετρὰς, άδος, ἡ, quaternarius numerus, & θέλυμνον, ου, τὸ, fundamentum. Th. θέμεθλον, ου, τὸ, idem.

Τετράθυρος, quadriforis; i. e. quaternas habens fores; ex τετρὰς, & θύρα, ἡ, vide

Τετραίνω, pro τιτραίνω; unde a. 1. τέτρηνα. Th. τετράω, perforo.

Τετράκερως, quaterna habens cornua; ex τετρὰς, & κέρας, ατος, τὸ; unde κερὸς, &c.

Τετρακίνη, ἡ, idem quod θρίδαξ, lactuca apud Athen. l. 2.

Τετράκις, quater: à τέσσαρες, quatuor.

Τετρακισμύριοι, αι, α, quadraginta millia: à τετράκις, & μύριοι decies mille. Th. μυρίος, infinitus.

Τετρακισχίλιοι, αι, α, quater mille: divisè τετράκις, (quod à τέσσαρες, quater, & χίλιοι, mille.

Τετράκλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, quatuor sedilia habens: ut ἅμαξα τετράκλινος; Lucian. ex τετρὰς, & κλίνη, ἡ; V.

Τετράκναμος, ου, ὁ, Dor. pro τετράκνημος, ὁ, qui quatuor habet radios. Epith. rotæ. Ex τέσσαρες, quatuor, & κνήμη, ἡ, tibia.

Τετράκολος, quadrupes; idem cum τετράκωλος; id vide.

Τετρακόρυμβος, qua ernos corymbos; sive oras, habens; ut τετρακόρυμβος κισσὸς; in Epigram. i. e. hedera quatuor racemos seu caules, & consequenter acinos habens; ex τετρὰς, & κόρυμβος, ὁ; V. Item Τετρακόρωνος; Epith cervi; apud Hesiod. quod quatuor cornicis ætates vivat; ex τετρὰς, & κορώνη, ἡ. V.

Τετρακόσιοι, αι, α, quadringenti, æ, a, quod ex τέτρα, vel τετράκις, quater. Them. τέσσαρες, quatuor, & κόσιοι, quod vide.

Τετρακοσιοστὸς, οῦ, quadringentesimus; ab iisdem.

Τετρακότυλος, quatuor cotylas capiens, seu quatuor heminas; ex τετρὰς, & κοτύλη, ἡ; seu κότυλος, ὁ, &c. V.

Τετρακτὺς, ύος, ἡ, idem quod τετρὰς, άδος, ἡ, quaternio. Them. τέσσαρες, quatuor.

Τετράκυκλος, quatuor circulis seu orbibus constans: Item qui est quatuor rotarum; ex τετρὰς; & κύκλος, ὁ; V. Item Τετράκωλος, habens quatuor membra seu artus, vel habens quatuor pedes; (pro eod. scribitur etiam cum o, τετράκολος,) ex τετρὰς, & κῶλον, τὸ; V. Item Τετράκωμος, saltatio quædam Herculi dicata, & bellica; Poll. à Them. κῶμος, ὁ, comessatio: Item saltatio, præcipue in comessationibus usitata, &c. V. Τετραλογία, ἡ, dicuntur sic τέσσαρες λόγοι, seu quatuor dramata tragicorum Poëtarum à λόγος, ὁ; V. Τετραμερὴς, quadripartitus, à μέρος, τὸ; V. Item Τετράμετρος, qui est quatuor metrorum; à Them. μέτρον, τὸ; comp. ut præced. cum τετρὰς, άδος; &c. V.

Τετράμηνον, ου, τὸ, quadrimestre spatium: à

Τετράμηνος, ου, ὁ, ἡ, quadrimestris: quod ex τετρὰς, άδος, ἡ, quaternarius numerus, & μὴν, μηνὸς, ὁ, mensis.

Τέτραμμαι, ψαι, πται, perfect. passiv. à τρέπω, verto. f. ψω. p. φα. perf. part. passiv. τετραμμένος, versatus. p. m. τέτροπα.

Τετραμμένος, vide in τέτραμμαι.

Τετράμνως, quatuor minarum; Athen. l. 2. ex

2. ex τέτρας, & μνᾶ, ᾶς, ἡ, &c. Item Τετραμοιρία, quadrupla portio, vel quarta pars; ex τετρὰς, & μοῖρα, ἡ; V. Τεταρτημόριος, quartam partem æquans; ut τεταρτημόριος τόκος, fœnus quartam partem sortis æquans: ut si pro duodecim fœnori datis, debeatur summa cum tribus; i.e. quindecim; vel si pro quatuor debeantur quinque. est à τέταρτος, αἶσ, ὁ; i.e. τεταρτημόριον, quadrans seu quarta pars, &c. V. Item Τέτραξ, & τετράων; sunt avium nomina, quarum prioris Aristoph. in avib. meminit, & Athen. l. 9. ubi scribit, magnitudine eam maximum gallum excedere; & ab auribus utrinque gemina κάλλαια, (vide κάλλαιον) dependent: habere; ob quæ nomen etiam accepisse putatur, inter parvos aves ea refert Myndius, & spermologo similem esse dicit, καὶ τῇ φωνῇ τετράζειν, ὅταν ᾄσπῃ; i.e. clamare tetraci propria voce, posterior ὄρνις φασιανὸς; i.e. phasiana dicitur, à τετρὰς, vel Them. τέσσαρες, &c. V.

Τετράζυγος, quaternas furcas seu fissuras habens; ex τετρὰς, & ξέω, (unde ξοῖς, ἡ,) cujus comp. varia mutant, ε in ο, &c. V.

Τετραορία, ας, ἡ, Poët. pro τέθριππος vel -ον, quum adjectivum est, subaudit. ἅρμα, ατος, τὸ, quadrigæ, vel quadrigarum currus: τετράορον ἅρμα, Poët. etiam pro ἅρμα τέθριππον, quadrigæ. Ex τέτρα, Dor. pro Att. τέτταρα, & per Syncop. τέτρα, quatuor, & ἀείρω, conjungo, p. m. ἤορα, & Ion. ἄορα, ας, ε,

Τετράορος ὄχος, currus quadrijugus, in quo quatuor equi juncti, quadrigæ; Eust. scribit τετράορος, quosdam dictos putasse, quasi τέσσαρας ὀρθοῦντας, atque sic esse ex τετρὰς, & ὀρθόω, à Th. ὄρω, f. ὀρῶ, &c. V. præced.

Τετράπαλαι, q. d. quater olim; i.e. ante multa tempora; in Epigram. ex τέτρα, quater; & πάλαι, olim, &c. V. Item Τετράπηχυς, qui quatuor cubitorum est; ex τετρὰς, & πῆχυς; V.

Τετραπλασιάζω, quadruplico; unde verbale, τετραπλασιασμὸς, quadruplicatio; à seq. τετραπλάσιος; V.

Τετραπλάσιος, ε, &

Τετραπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, quadruplo major. Th. τέσσαρες.

Τετράπλευρος, quatuor latera seu costas habens; ut τετράπλευρον σχῆμα, apud Eucl. ex τετρὰς, & πλευρά, ἡ, vel πλευρὸν, τὸ, &c. V.

Τετραπλῆ, quadrupliciter, adv. à.

Τετραπλόος, ὅς, όη, ἡ, όον, ὖν; quadruplex. Th. τέσσαρες, quatuor.

Τετραπλῦν, quadruplum, c. 19. Evang. Lucæ, est neut. à τετραπλόος, vel à præced. τετραπλόος; V.

Τετράπνους, ε, ὁ, apud Lycophr. quatuor habens narium spiracula, pro biceps; ex τετρὰς, & πνέω; unde πνοὴ, ἡ, &c. V. Item τετραποδηδὸν, in morem quadrupedum, ritu & more quadrupedum; Item τετραποδίζω, incedo ut quadrupes, quaternis pedibus ingredior; unde τετραποδισμὸς, quadrupedum more gradiens, aut vivens; atque inde adverb. τετραποδιστὶ, idem quod τετραποδηδὸν, præced. & omnia, à τετράπους, quod vide. Item Τετράπολις, quatuor urbes habens; ex τετρὰς, & πόλις; V.

Τετράπολος, ε, ὁ, ἡ, Epithet. soli quater aratro versi: à τετρὰς, quod à τέσσαρες, quatuor, & πολέω, verso.

Τετράπορος, quatuor meatus, seu foramina habens; ex τετρὰς, & πόρος, ὁ; vide. Item Τέτραπος, ut in ænigmate Sphingis, ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς, καὶ τετράπον, &c. idem quod, & pro seq. τετράπους; id vide.

Τετράπους, ὁ, ἡ, καὶ τὸ τετράπουν, quadrupes: in gen τετράποδος, dat. τετράποδι, acc. τετράποδα, & τὸ τετράπουν, in plur. οἱ καὶ αἱ τετράποδες, καὶ τὰ τετράποδα. gen. τετραπόδων, dat. τετράποσι. compon. ex τετρὰς, άδος, ἡ, numerus quaternarius, & πούς, pes.

Τετράπτερος, ε, quadripennis: &

Τετραπτερυλλὶς, ίδος, ἡ, locusta: quod τέσσαρα πτερὰ habeat.

Τετράπτιλος, quaternis pennis volans, quaternas pennas gerens; ex τετρὰς, & πτίλος, ὁ; V.

Τετράρυμον ἅρμα, complexus currus: ex quatuor scil. ῥυμοῖς, id est, temonibus, seu jugis; is ab octo equis trahitur.

Τετράρυμος, vel τετράρρυμος, est quadrijugis, quatuor temones habens; ex τετρὰς, & ῥυμὸς, ὁ, à Them. ῥύω, &c. vide.

Τετραρχέω, ῶ, sum tetrarcha. f. ήσω, p. τετετράρχηκα &

Τετράρχης, ε, ὁ, TETRARCHA, qui τετράδα, regiones pleno jure regit. q. τεταράρχης, per Sync. à τέτταρα, Att. pro τέσσαρα, & ἀρχὴ, imperium.

Τετραρχία, ἡ, Tetrarchæ munus: à præcedent. τετράρχης, qui quatuor λόχοις præest, &c. V.

Τετρὰς, άδος, ἡ, quaternarius numerus, quaternio. dat. sing. τετράδι. accus. τετράδα. dat. pl. τετράσι. Them. τέσσαρες, quatuor.

Τέτρασι, Poët. Metri gratiâ, pro τέτταρσι, quatuor. Att. pro τέσσαρσιν. Vide τέσσαρες, quatuor.

Τετρασκελὴς, quadrupes; ex τετρὰς, præcedent. & σκέλος, τὸ, &c. V. Item Τετράστιχος, seu τετράστοιχος, quatuor constans ordinibus aut versibus; unde τετραστοιχία, quadripartitus ordo; seu ordo & series constans quaternis versibus: Item τετραστοιχεὶ, serie quaternorum versuum, per quaternorum versuum singulos ordines; ex τετρὰς, & στίχος, vel στοῖχος, ὁ; V. Item Τετράστυλος, quatuor columnas habens; ex τετρὰς, & στῦλος, ὁ; V. Τετρασύλλαβος, quatuor habens syllabas; ex τετρὰς, & συλλαβὴ, ἡ; V.

Τέτρατος, per Metath. pro τέταρτος, quartus. Th. τέσσαρες, quatuor.

Τετραφαλαγγία, quadruplata phalanx, quatuor phalanges; ex τετρὰς, & φάλαγξ, αγγος; V.

Τετράθρυπτος, qui in quatuor partes finditur. quod ex τετρὰς, άδος, ἡ, quaternio: (τέσσαρες, quatuor,) & θρύπτω, frango. f. ψω.

Τετραφάληρος, ε, ὁ, ἡ, τέσσαρας φάλους ἔχουσα, habens quatuor conos, vel clavos eminentes, seu phaleras: quod à τετρὰς, άδος, ἡ, quaternio. (Them. τέσσαρες, quatuor,) & φάλος, ε, ὁ, conus galeæ splendidus. Vel à φάλαρα, τὰ, pro φάλαρα, phaleræ, ornamentum equorum, equitum, & nobilium.

Τετράφαλος, quatuor conos, seu eminentias habens; ex τετρὰς, & φάλος, ὁ, conus galeæ, &c. V. Item Τετραφάρμακος, medicamentis quatuor constans: Item emplastrum quoddam dicitur τετραφάρμακον, apud medicos; ex τετρὰς, & φάρμακον, τὸ; V. Item Τετράφυλος, quatuor habens tribus, in quatuor tribus distributus; ex τετρὰς, & φυλὴ, ἡ, vel φῦλον, τὸ, &c. V.

Τετράφαται, versi sunt, Ion. pro τετραμμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. passiv. verbi τρέπω, verto. f. ψω. p. τέτροφα. perfect. pass. τέτραμμαι, ψαι, πται, p. m. τέτροφα.

Τετράφατο, Ion. pro τετραμμένοι ἦσαν, 3. pl. perf. pass. verbi ejusd.

Τέτραχα, -χῆ, -χῶς, &

Τετραχθὰ, quadrifariam. Them. τέσσαρες, quatuor.

Τέτραχειρ, cui quatuor sunt manus; ex τετρὰς, & χείρ; V.

Τετραχίζω, est εἰς τέταρτα μέρει τι ποιῶ, Pol & Hesych. à præced. τέτραχα, vel τετραχῆ; quatuor modis, vel in quatuor partes, &c. V.

Τετράχιλοι, dicitur per Sync. pro τετρακισχίλιοι; quod vide. Item Τετράχμον, per Sync. dicitur pro τετράδραχμον; id vide. Item Τετραχοίνικος, quatuor continens χοίνικας; ut τετραχοίνικον μέδιμνον; ex τετρὰς, & χοῖνιξ, ικος, ἡ; V. Item Τετράχορδος, quatuor instructus chordis; ex τετρὰς, & χορδὴ, ἡ, &c. V.

Τετραχῶς, quatuor modis; idem quod τέτραχα; id vide.

Τετράψομαι, paulò post futur. verbi τρέπω.

Τετράωτος, cui quatuor sunt aures, vel ansæ; Athen. l. 2. ex τετρὰς, & οὖς, τὸ, in genit. ὠτὸς, dat. ὠτὶ, tanquam, ab ὦς, à Them. ὦας, ὤατος, τὸ; V.

Τετρεμαίνω, intremisco; idem quod τρέμω, & ex eo derivatum, à Them. τρέω; &c. V.

Τέτρηχα, turbatus sum, perf. m. &

Τετρήχειν, turbatus eram, plusq. p. m. Ion. per Sync. perf. τετάραχα, & Ion. mutatio e α in η, τέτρηχα, & in plusq. p. m. ἐτετρήχειν, verbi ταράσσω, turbo. f. ξω. p τετάραχα.

Τετρημέρος, idem quod, & pro τεταρτημέρος; id vide.

Τέτρηνα, ας, ε, Ion. pro ἐτέτρηνα, ας, ε, a. 1. ind. activ. verbi τετραίνω, idem quod τετραίνω, seu τιτράω, perforo. f. ήσω.

Τέτρηνται, per Syncop. pro τετέρηνται, 3. sing. perf. passiv. verbi τερέω, perforo. Them. τερέω, terebro, f. έσω.

Τέτρηχα, ας, ε, perf. ind. act. &

Τετρήχει, pro ἐτετρήχει, 3. sing. plusq. p. Ion. verbi Poët. τρήχω, pro τραχύνω, asper, & salebrosus sum. Hinc perf. part. τετρηχὼς, ῦα. Th. Τραχὺς, ἰέος, asper, Ion. τρηχὺς.

Τετρηχυῖα, perf. part. activ. f. g. verbi τρήχω, pro τραχύνω, vide in τέτρηχα. Sunt qui velint per Syncop. dici pro τεταραχυῖα, & α in η, converso, verbi ταράσσω.

 ράσσω.

ῥάσσω, turbo. f. ξω. p. τετάραχα, & per Sync. τέτρηχα.

Τετρίγει, 3. sing. plusq. p. m. Ion. pro ἐτετρίγει, verbi τρίζω, strido: f. σω. perf. m. τέτριγα· hinc

Τετριγὼς, ῦα, ὸς, part. perfect. m. præcedent.

Τετριγῶτας, Poët. pro τετριγότας, accus. pl. præced.

Τέτραξ, avis tetrix, de qua Aristot. Histor. An. 6. 2. est à τέτραξ; id vide.

Τετρόργυι@, qui quatuor est ulnarum; in Epigram. ex τετρὰς, & ὀργυιὰ, ἡ; vide.

Τέτροφα, nutrivi, perf. m. verbi τρέφω, alo: f. ψω, p. τέτρηφα. a. 2. ἔτραφον. At τέτροφα, verti, Att. dicitur pro τέτρηφα, verbi τρέπω, verto: f. ψω. præt. m. τέτροπα.

Τέτρυμαι, perf. pass. &

Τετρυμέν@, attritus, defatigatus: ejusd. part. à τρύω, tero.

Τετρώβολ@, quatuor obolis valens, quadrobolaris; per jocum de homine nihili dicitur; in neut. τετρώβολον, ε, τὸ; nummus quatuor obolis valens, effigiem Jovis impressam habens, à postica autem parte duas noctuas; ut tradit Poll. l. 9. atque inde, τετρωβόλε βί@, militis stipendium, diurnum nempe; victus quatuor obolorum; unde τετρωβολαῖ@, idem quod τετρώβολ@; unde etiam τετρωβολίζω, quatuor obolos mereo, militem tyronem ago; Poll. & Eust. ex τετρὰς, & ὀβολὸς, ὁ, cujus comp. varia mutant, prius o in ω, &c. V.

Τέτρωκα, vulneravi, perfect. activ. verbi τιτρώσκω· f. τρώσω· hinc perfect. pass. verbi τέτρωμαι, part. perf. pass. τετρωμέν@.

Τέτρωμαι, τετρωμέν@, vide in τέτρωκα.

Τέτρωρ@, idem quod, & pro τετράορ@, id vide; unde neut. τέτρωρον, absolutè dicitur, pro τέτρωρον ἅρμα, currus quadrijugus, quadrigæ; Item τέτρωρ@, ab Oribasio & Rufo, dicitur pars astragali seu tali superior, & sursum vergens, attamen & ipse astragalus totus τέτρωρ@ dici potest, à quatuor ipsius lateribus, dextro scil. & sinistro, anteriore & posteriore, &c.

Τετρώροφ@, quatuor habens concamerationes, seu contignationes, quatuor habens cameras seu tecta; ex τετρὰς, & ἐρέφω; unde ὀροφὴ, & ὄροφ@; quod in com. mutat, o prius in ω, &c. vide.

ΤΕ'ΤΤΑ, adverb benevolentiæ aut honoris, quo seniorem junior compellat: q. à τίω, honoro: τέττα, ergo est, amici; ἄττα, nutritii: πάππα, patris: ἠθεῖε, fratris.

Τέτταρες, Attic. pro τέσσαρες; quod vide.

Τεττιγομήτρα, cicadæ matrix, seu cicadarum mater; ex sequenti, τέττιξ, ιγ@, & μήτηρ, unde μήτρα, ἡ, &c. Vide.

Τεττιγόνια, sive τεττιγονίαι, cicadastræ; seu cicadæ minores, cicadulæ; diminut. à τέττιξ, ιγ@; V.

Τεττιγοφόροι, q. d. cicadiferi; i. e. Athenienses: propterea quòd capillis complicandis adhiberent cicadas auribus, ut eo argumento probarent se αὐτόχθονας, i. e. indigenas; sicuti creduntur cicadæ, & γηγενεῖς; vide Thucyd. lib. 1. ex τέττιξ, ιγ@, & φορὸς, ὁ; V.

Τεττιγώδης, cicadæ similis; cicadæ naturam referens, seu habens; à Them. τέττιξ, ιγ@; vide. Unde etiam τεττίζω, strido ut cicada, fritinnio; atque inde etiam τερετίζω, quod vide suo loco.

ΤΕ'ΤΤΙΞ, ιγ@, ὁ, cicada in pl. τέττιγες.

Τέτυγμαι, perf. ind. pass. &

Τετυγμέν@, ε, fabricatus, perfect. part. pass. verbi τεύχω, fabricor: f. ξω. a. 2. ἔτυχον.

Τετύχοντο, paraverunt, 3. pl. a. 2. m. verbi τεύχω, fabricor, f. ξω, a. 2. ind. act. ἔτυχον, a. 2. m. ἐτυχόμην, & Ion. ἐτυχόμην, & Poët. Anadiplasiasmo τετυκόμην, ε, ετο.

Τέτυκται, fabricatus est, 3. sing. perf. part. τέτυκτο, Ion. pro ἐτέτυκτο, 3. sing. plusq. p. verbi τεύχω, fabricor, perf. pass. τέτυγμαι, ξαι, κται.

Τετύφωται, 3. singular. perfect. passiv. verbi τυφόω, fumo, infesto: Item insolentem reddo: f. ώσω, p. τετύφωκα· à τῦφ@, fumus. Them. τύφω, fumum excito.

Τετύχηκα, nactus sum, perfect. activ. verbi τυγχάνω, nanciscor: f. τεύξομαι, & τυχήσω, tanq. à τυχέω, a. 2. ἔτυχον.

Τετύχησι, Ion. & Poët. redupl. pro τύχῃ, 3. sing. a. 2. sub. act. verbi τυγχάνω, sum, nanciscor: f. τεύξομαι, aor. 2 ἔτυχον.

Τετύχθαι, perf. inf. pass. verbi τεύχω, fabricor; f. ξω, perf. pass. τέτυγμαι, ξαι, κται.

Τεῦ, Dor. pro σῦ, & hoc pro σε, tui. Th. σὺ, tu. Sed τευ, sine accentu, pro τινός.

Τεῦγμα, ατ@, τὸ, monumentum; opus. Th. τεύχω, paro.

Τευθίω, ῶν@, ὁ, explorator: à τάω, quæro: vel pro τευθίω.

Τευθὶς, ίδ@, ἡ, loligo minor: idem piscis genus quod τευθ@; nisi quod eo minus est, plurima habens sepiæ similia, numerum, viz. pedum & proboscides; apud Plut. τευθίδες, expon. gladioli piscis; à seq. Th. τευθ@, loligo major, &c. V.

ΤΕΥ'ΘΟΣ, ε, ὁ, piscis ex sepiarum genere: τευθὶς, ίδ@, ἡ, loligo minor.

Τεῦθραν, acc. sing. nom. propr.

Τεῦκρ@, ε, ὁ, fabricator. Est & nomen propr. à quo Trojani dicti sunt Teucri. Th. τεύχω, fabricor.

Τευκτὴρ, ῆρ@, ὁ, fabricator, instructor, apparator: Suid. Item τευκτὸς, ε, ὁ, fabricatus; utrumque à Th. τεύχω, f. ξω, &c. V.

Τευχάομαι, struo, fabricor: à τεύχω, idem.

Τεῦξε, Ion. pro ἔτευξε, fecit, 3. sing. a. 1. ind. act. &

Τεῦξαν, pro ἔτευξαν, 3. pl. a. 1. act. verbi τεύχω, fabricor, f. τεύξομαι, f. inf. m. τεύξεσθαι.

Τεύξεαι, Ion. pro τεύξῃ, 2. sing. f. 1. m. verbi ejusdem.

Τεύξεσθαι, inf. f. m. &

Τεύξομαι, f. 1. m. verbi τεύχω, fabricor, & τυγχάνω, assequor.

Τεῦξις, εως, ἡ, ipsa actio parandi aliquid, & exstruendi, exstructio, structio, verbale, à Them. τεύχω, f. ξω, &c. V. Item τεῦξις, est adeptio, consequutio; ut & τευκτικὸς, ε, ὁ, consequendi seu adipiscendi vim habens, qui assequi & adipisci potest; utrumque à τυγχάνω, f. τεύξομαι, &c. V.

Τευξόμεν@, consecuturus, part. præced.

ΤΕΥΤΑ'ΖΩ, f. άσω, satago, sedulò rem curo; milito: q. à τεύχω, vel τάω.

Τευτασμὸς, militia; i. e. στρατεία, verbale à τευτάζω, præced. V.

ΤΕΥ'ΤΛΟΝ, ε, τὸ, beta, Att. pro σεῦτλον, oleris genus.

Τευτλοφάκη, edulium quoddam, ex beta & lente mistis; ex τεῦτλον, τὸ, & φακὴ, ἡ, &c. V.

Τεῦχε, vel est 3. sing. imperf. act. Ion. vel præs. imperat. act. verbi τεύχω, fabricor, f. ξω, a. 2. ἔτυχον.

Τεῦχε, pro

Τεύχεα, ων, τὰ, arma, dat. pl. τεύχεσι. Th. τεῦχ@.

Τευχεσφόρ@, & τευχοφόρ@, qui arma gestat, armiger: ex τεῦχ@, ε@, τὸ, & φόρ@, ὁ; V.

Τευχησταὶ, αἱ, armati, seu armati milites: Item τευχήτης, ε, ὁ, armatus; utrumque à τεῦχ@, ε@, τὸ; V. Item Τευχίτης σχοῖν@, dicitur juncus Arabicus, seu Babylonicus; ut tradit Diosc. l. 1. c. 16. Itidem ab eodem.

Τεύχοισα, Dor. pro τεύχουσα, faciens, præs. part. f. g. à τεύχω, fabricor.

Τεύχοντο, 3. pl. imperf. pass. Ion. verbi τεύχω, fabricor.

Τεῦχ@, ε@, τὸ, vas; alveus: liber: instrumentum: & τὰ τεύχεα, instrumenta bellica; arma. Th. τεύχω.

Τεύχε, para: præs. imperat. pass. à

ΤΕΥ'ΧΩ, fabricor, struo, paro: (q. à τίκω, pario) f. ξω, p. τέτευχα, a. 2. ἔτυχον. perf. pass. τέτευγμαι, pro quo τέτυγμαι, ξαι, κται, a. 1. pass. ἐτύχθην, & ἐτεύχθην. Sic τεύχειν γέρας τινὶ, Poët. honorarium munus alicui parare. Gall. *Faire un present.* τεύχειν τιμήν τινι, honorem alicui habere. Hinc τεῦχ@, ε@, τὸ, vas, alveus: τεύχεα, αν, τὰ, arma: τέκτων, ον@, ὁ, faber lignarius; ἀρχιτέκτων, ον@, ὁ, fabrorum præses, architectus.

ΤΕ'ΦΡΑ, ας, ἡ, & Ion. τέφρη, cinis: q. à τύφω, uro.

Τεφρίζω, imitor cinerem, vergo in colorem cinereum; Item Τεφρινὰ κολλύρια, cinerei coloris collyria, (quæ & σποδιακὰ, & τέφρια, dicuntur,) utrumque à seq. τεφρὸς, ὁ, cineraceus; à præced. Th. τέφρα, ἡ; V.

Τεφρὸς, ε, cinereus: &

Τεφρόω, ῶ, in cinerem redigo. f. ώσω, p. τετέφρωκα, a. 1. ἐτέφρωσα, a. 1. part. act. τεφρώσας, αντ@. Th. τέφρα, cinis.

Τεφρώδης, ε@, ὁ, ἡ, idem quod τεφρός. Th. τέφρα.

Τέφρωσις, ἡ, ipsa actio redigendi aliquid in cinerem, est verbale à τεφρόω, præc. V.

Τεχθεὶς, εῖσα, ἐν, έντος, a. 1. part. pass. τεχθῆναι, natum esse, a. 1. inf. pass. verbi τίκτω, pario. f. τέξομαι. a. 1. pass. ἐτέχθην.

Τεχθεῖσα, ης. f. g. ejusdem.

Τεχθῆναι, a. 1. inf. pass. vide τεχθείς.

Τεχθήσομαι

Τεχθήσομαι, natus ero, f. 1. ind. pass. verbi τίκτω, pario, quod V.

Τεχνάζω, f. άσω, arte conficio; exerceo; dolis utor. Th. τέχνη.

Τέχνασμα, ατος, τὸ, dolus, artificium: quod a τεχνάζω, arte conficio. Th. τέχνη, dolus.

Τεχναστέον, ingeniose conandum; item, τεχναστὴς, ȣ̃, ὁ, solertiâ ingenii præditus; machinator, fabricator; item, machinator doli: & τεχναστὸς, artificiosus; artificiosè factus; omnia verbalia, à præced. τεχνάζω, V.

Τεχνάω, f. ήσω, arte paro & conficio; artificiose fabricor: à seq. Th.

ΤΕ'ΧΝΗ, ης, ἡ, ars, dolus, fallacia, TECHNA: (quasi à τεύχω, vel τίκω, pario.) Hinc τεχνίτης, ȣ, ὁ, artifex: τεχνάω, artificiosè fabricor: τέχνημα, ατος, τὸ, opus arte contectum: τεχνάζω, & τεχνάω, arte conficio: ἔντεχνος, ȣ, peritus, doctus; item artificialis, arte constans, ἄτεχνος, ȣ, artificio carens: ὁμότεχνος, ȣ, qui eandem artem profitetur.

Τεχνήδιον, τεχνήδειον, & τεχνύδειον, tenuis Minerva: Athen. l. 10. & exp. &, q.d. articula; parva ars, argura ars, inventiuncula; versutia; à præced. Th. τέχνη, ἡ, V.

Τεχνήεις, εντος, artificiosus: &

Τεχνηέντως, adv. artificiosé: à præced. Th. τέχνη, ars.

Τέχνημα, ατος, τὸ, opus arte confectum, artificiosum inventum: &

Τεχνήμων, ονος, ὁ, ἡ, artificiosus: à 1. pers. perf. pass. verbi τεχνάω. Th. τέχνη.

Τεχνητὸς, artificiosus; artificiosè factus; itidem, verbale, à τεχνάω, άομαι, V. Item τεχνίζομαι, artificiosè fabricor; arte paro, & conficio; idem quod τεχνάω, & ab eod. Th. τέχνη, V.

Τεχνικὸς, ȣ̃, ad artem pertinens; item artificiosus. Th. τέχνη.

Τεχνικῶς, adv. artificiosè, solerter, à præc.

Τεχνικώτερον, artificiosius, comparat. à τεχνικὸς, artificiosus. Them. τέχνη, ars.

Τεχνιτεύω, artificiosè fabricor; unde, τετεχνιτευμέναι παραινέσεις, commonefactiones magno artificio instructæ; item, arte molior; vel simpl. molior, machinor; unde, τεχνιτεία, ἡ, artificium, & τεχνίτευμα, τὸ, idem; omnia, à seq. τεχνίτης; qui artem aliquam factitat, &c. V.

Τεχνίτης, ȣ, ὁ, artifex, in acc. pl. τεχνίτας, ejusd. Th.

Τεχνῖτις, ιδος, ἡ, magistra: ab eod. Them.

Τεχνογράφος, scriptor artis alicujus; qui artis alicujus præcepta literis mandavit; ex τέχνη, ἡ, & γράφω, &c. V. Item, τεχνολόγος, qui de arte loquitur, vel qui artificiosè loquitur; item, qui technas suo sermoni adhibet, argutator, sophista; sed exp. & artificii, vel artis studiosus; propriè technologiæ peritus; unde, τεχνολογία, verba, oratio, seu tractatus, in quo verba fiunt de artibus; item, artificium verborum, seu verba artificiosa; literalis est disciplina, artium externarum generalia præcognita tradens & τεχνολογέω, ῶ, de arte dissero; vel artis rationem trado, aut præcepta; exp. etiam arte loquor seu persequor; artificiosè disputo, argutor; propriè τεχνολόγον ago; à τέχνη, ἡ, & λόγος, ὁ, &c. V. Item, τεχνοπαίγνιον, ȣ, τὸ, ludicrum artis, vel artificium ludicrum; sic inscripsit Auson. suos versus, qui monosyllabâ voce clauduntur; ex τέχνη, ἡ, & παίζω, f. ξω; unde παίγνιον, τὸ, &c. V.

Τεχνοσύνη, ars, & artificium; in Epigr. à Th. τέχνη, ἡ, V.

Τεχνουργέω, artificiosè conficio; arte facio; unde verbale, τεχνούργημα; factum artificiosum, seu techna; ex τέχνη, ἡ, & ἔργον, τὸ, &c. V.

Τεχνόω, arte instruo; in pass. τεχνόομαι, arte instruor; à Th. τέχνη, ἡ, V. Item, τεχνύδειον, idem quod τεχνήδιον, & τεχνήδειον, quæ V.

Τέω, dat. Ion. pro τινὶ, cui: sed

Τεῷ, dat. sing. à τεὸς, tuus: &

Τεώ, nom. dual. à τεὸς, ἡ, ὸν, tuus, a, um: &

Τέων, Ion. pro τινῶν, aliquorum. Th. σὺ, tu.

Τέως, tamdiu, antea, interea: quod ab ἕως, donec. Th. ὡς, sicut.

Τῇ, dat. f. g. adverbialiter sumpt. hâc, eâ parte: hic, huc. Sic & τῇδε, τῇ μῇ, per Synær. pro τῇ ἐμῇ. Them. ὁ, ἡ, τό.

Τῆ, Dor. pro τάε, carpe, præs. imperat. verbi τάω. Vel pro τῆθι, per Apocop. à τῆμι, capio.

ΤΗ'ΒΕΝΝΑ, ης, ἡ, & τήβεννος, ȣ, ἡ, toga: vestis Romana: à quodam Tebenno Arcade inventore.

Τηβεννικὸς, & τηβεννικὴ ἐσθὴς, apud Strab. i. e. cultus qualis est togatorum; à Th. τήβεννα, V.

Τηβεννοφόρος, ȣ, ὁ, togatus, trabeatus; togam ferens; ex τήβεννα, seu τήβεννος, & φόρος, ὁ, V.

Τηγανίζω, in sartagine coquo, seu torreo; unde, τηγανισμὸς, coctio, seu frictio quæ fit in sartagine; & τηγανιστὸς, in sartagine frixus, seu coctus; Athen. l. 3. Item, τηγανίτης ἄρτος, panis in sartagine coctus, admixto caseo; (pro iisdem scribuntur etiam ταγηνίας, ȣ, ὁ, ταγηνίζω, ταγηνισμὸς, & ταγηνίτης; sed ταγηνίας Etym. dicit esse placentas in sartagine coctas, ex adipe humido, caseo, melle, & uvis passulis, &c.) & omnia, à seq. τήγανον, τὸ, patella, in qua butyrum, oleumve liquefieri solet, ad pisces frigendos, aut carnes, aut similia, &c. V. Sed pro eod. scribitur etiam τάγηνον, transpositis literis; licet quidam τάγηνον, propriè volunt esse id quod ἐν τηγάνῳ, frigitur; Plut. & Athen. l. 1.

Τήγανον, ȣ, τὸ, sartago: q. τήκανον, à τήκω, liquo.

Τῇδε, huc, isthic: τῇδε κα, κεῖσε, huc, illuc. adv. ab ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc.

Τηθίλης, ȣ, ὁ, & τηθαλλαδῆς, & τηθαλλαδȣ̃ς, qui à sua aviâ nutritus & educatus fuit; sed exp. etiam deliciosus, luxuriosus; quales esse solent qui ab avis seu aviis aluntur delicatiùs; item, stolidus, fatuus; apud Eust. sunt à seq. τηθὴ, ἡ, V.

Τήθη, vel τηθὴ, nutrix. Ea & τιθὴ. Th. τιτθὸς, mamma.

Τηθιδὸς, ȣ, ὁ κ̀ ἡ, nutritor, nutritius, educator; item, nutrix seu educatrix; item, amabilis; à præced. τήθη, ἡ, V. Item, τηθία & τηθίδιος; apud Eust. sumitur pro vetula, quam matris aut aviæ nomine reverentiæ causâ dignamur; itidem ab eod. sicut &, τηθὶς, ίδος, ἡ, avia; item, amita, matertera; ab eod. τηθὴ, ἡ, V.

Τῆθος, εος, τὸ, ostreum quoddam: à τηθὺς, quia terreum.

Τηθὺς, ύος, ἡ, terra, q. à τίθη, nutrix, quia terra omnia nutrit. Est & τηθὺς, ύος, ἡ, TETHYS, nomen mulieris. acc. τηθιῶ.

Τηκεδανὸς, liquens; item, liquans, & liquefaciens; à Th. τήκω, V.

Τηκεδόνι, dat. sing. à

Τηκεδὼν, idem quod τῆξις, εως, ἡ, tabes, tabefactio. Th. τήκω, liquefacio, f. ξω.

Τήκεται, liquescit, 3. sing. præs. pass. verbi τήκω.

Τηκόλιθος, ȣ, ὁ, lapides liquefaciens; ita dicitur lapis Judaicus, quoniam calculos seu lapides rumpit, & quasi liquefactos expellit è renibus, attritos quasi & consumptos; Ægin. l. 7. ex τήκω & λίθος, ὁ, V.

Τηκτικὸς, ȣ̃, vim liquefaciendi habens: &

Τηκτὸς, ȣ̃, liquefactus, liquabilis: à perf. pass. seq.

ΤΗ'ΚΩ, liquefacio, macero, mollio. f. ξω. p. τέτηχα. præs. pass. τήκομαι, liquesco, liquefio. a. 2. pass. ἐτάκην, ης, η, f. 2. pass. τακήσομαι. Hinc τακερὸς, ȣ̃, liquefactus, mollis, humidus; τήγανον, ȣ, τὸ, sartago.

Τηλαυγέω, ῶ, longè splendorem spargo, eminus splendeo; à seq. τηλαυγὴς, V.

Τηλαυγὴς, έος, ὁ, ἡ, eminùs splendens: hinc compar. τηλαυγέστερος. Ex τῆλε, vel τηλȣ̃, procul, & αὐγὴ, ῆς, ἡ, splendor.

Τηλαυγῶς, adv. perspicuè: à præced.

Τηλαύγημα, splendor eminus apparens; idem quod seq. τηλαύγησις, V.

Τηλαύγησις, εως ἡ, splendor longè dispersus; à τηλαυγέω, quod à τῆλε, procul, & αὐγὴ, splendor.

ΤΗ~ΛΕ, adv. procul, longé: τηλȣ̃ & τηλόθι, idem.

Τηλεβοάων, gen. pl. nomen gentis.

Τηλέβολος, ȣ, ὁ, eminùs, è remoto loco jactus. Ex τῆλε, procul, & βάλλω, jacio. p. m. βέβολα. Sed

Τηλεβόλος, qui longè jaculatur: vide præc.

Τηλέγονος, in longinquo solo natus; ex τῆλε, & γόνος, ὁ, à præt. med. γέγονα, verbi γείνομαι, &c. V. Τηλεδαπὸς, qui è longinquo est solo; seu qui ex longinquo solo advenit; quasi per Sync. pro τηλεδάπεδος; ex τῆλε & δάπεδον, τὸ, V.

Τηλεθάω, germino, hinc τηλεθάοντες, florentes, nom. pl. part. præs. Th. θάλλω,

θάλλω, floreo. præt. m. τέληθα, & per Metathesin τέλεθα, unde τηλεθάω.

Τηλεκλειτοῖο, gen. Ion. à

Τηλεκλειτός, ȣ̃, inclytus. Est & nomen viri à τῆλε, procul, & κλείω, celebro.

Τηλεκλητός, ȣ, ὁ, ἡ, è longinquo evocatus. Ex τῆλε, procul, & καλέω, voco. perf. pass. κέκλημαι, σαι, ται.

Τηλεκλυτός, ȣ̃, clarus; cujus nominis inclyta fama procul pervenit. Ex τῆλε, procul, & κλύω, audio.

Τηλέμαχος, ȣ, ὁ, propr. nom.

Τηλέμαχος, eminus pugnans; ut qui jaculis, & tormentis pugnat; ex τῆλε & μάχη, ἡ, à Th. μάχομαι, V. Item, τηλεπόρος, ad quantumvis longinqua penetrans; in longum vadens; ex τῆλε & πόρος, ὁ, V. Sic & τηλέπλαγκτος, longinquus, longivagus; ex τῆλε & πλάζω, f. γξω; unde, πλαγκτός, ὁ, &c. V. Item, τηλέπυλος, cujus portæ in longinquo solo sunt; vel longo intervallo inter se distant; vel amplas & spatiosas habens portas; Od. κ. ex τῆλε & πύλη, ἡ, V.

Τηλέσκοπος, ȣ, ὁ, ἡ, eminus apparens. Ex τῆλε, procul, & σκέπτομαι, video. f. ψομαι. p. m. ἔσκεπα. sed

Τηλεσκόπος, longè aspiciens: vide præced.

Τηλέσκοπος, propriè est qui procul, seu è longinquo videtur; & τηλεσκόπος, qui longè oculorum suorum aciem porrigit, cernens maximo etiam intervallo, à se distantia, &c. V. Item, τηλεφανής, qui procul apparet, seu conspicitur; procul dissitus; longinquus; ex τῆλε & φαίνω, V. Item, τηλέφιλον, apud Theocr. Idyll. 3. dici traditur, papaveris folium; quasi δηλέφιλον, quoniam amoris indicia ex eo fieri olim solebant; legitur tamen ibi & τηλέφυλλον, quod metri leges ferre posse non videntur: ex τῆλε & φίλος, ὁ, &c. V.

ΤΗΛΕ'ΦΙΟΝ, ȣ, τὸ, protulaca agrestis: à

Τήλεφος, ȣ, ὁ, nomen viri.

Τήλεφος, præced. Telephus, sic dictus traditur, διὰ τὸ θηλάσαι αὐτὸν ἔλαφον, quod cerva eum lactaverit; unde τηλέφειον ἕλκος; dicitur, telephium ulcus, malignum, inveteratum, & quod vix cicatricem recipit; sic dictum à Telepho, qui in tali ulcere consenuisse fertur.

ΤΗΛΙ'Α, ας, ἡ & σηλία, vas situlæ figura in quâ farinas subigitur: qu. à σείω, moveo. Quid si quasi longè extensum, à τῆλε?

Τηλικαῦτα, pl. n. g. à τηλικȣ̃τος, quod vide.

Τηλίκος, ȣ, tantus; tantæ ætatis; ab ἡλίκος, quantus: de magnitudine corporis.

Τηλικȣ̃τος, τηλικαύτη, τηλικȣ̃το, tantus, a, um; & de magnitudine, & de ætate. Ex τηλίκος, tantus, (quod ab ἡλίκος, quantus,) & ȣ̃τος, αὕτη, τȣ̃το, hic, hæc, hoc.

Τήλινον ἄλευρον, fœni Græci farina; & τήλινον μύρον, ex fœno Græco confectum unguentum; item, τηλίνη, à quibusdam dicitur, ὁ κύπρος; producit enim folia fœno Græco similia; Diosc. 4. 113. à seq. τήλινος, V.

Τήλινος, ȣ, fœnogræco factus: à

ΤΗ͂ΛΙΣ, εως, & ιδος, ἡ, fœnogræcum. q. à τῆλε, quia herba est caule & siliquis longè extensis.

Τηλόθεν, Poët. pro τηλόσε, eminùs, longè: &

Τηλόθι, adv. regit gen. idem quod Th. τῆλε, procul.

Τηλοπέτης, procul volans, seu avolans; Suid. ex Epig. ex τῆλε, vel τηλȣ̃; & πέτομαι, seu πέταμαι, vel πετάομαι, &c. V.

Τηλȣ̃, adv. idem cum Them. τῆλε, procul.

Τηλȣρός, ȣ̃, longinquus, longè semotus: à τῆλε & ὅρος, terminus.

Τηλȣρός, ὁ, præced. propriè est cujus termini procul sunt, &c. Vide.

Τηλυγέτης, ȣ, ὁ, per Syncop. pro τηλυγενέτης, in senectute genitus, natu minimus, charus, absente patre genitus, unicus: à τῆλε, procul, & & γίνομαι, nascor.

Τηλύγετος, έτη, idem ferè quod τηλυγέτης, quod V.

Τηλωπός, qui è longinquo cernitur; exp. & procul semotus; ex τῆλε & ὤψ, ὠπὸς, V.

Τημέλεια, cura ornatus; à seq. τημελής, studiosus; unde, τημελέω, seq. peculiariter signif. curam habeo seu gero, in iis quæ ad cultum corporis, seu comptum, aut ad humaniter tractandum aliquem pertinent; item, accuro, seu cum cura tracto, &c. V.

Τημελής, έος, ὁ, ἡ, diligens: & hinc

Τημελέω, curo. Ducamus à τάω, capio, & μέλειν, curæ esse: ut sit suscipio curam.

Τήμερον, & -ρα, Att. pro σήμερον, adv. hodie, ex tempore: ab ἡμέρα, dies.

Τῆμος. & τημόσδε, tum, Poëticum, respondet ἦμος, quum, à quo derivatur.

Τημȣ̃τος, pro τῆμος, quod V.

Τὼ, hanc, τώδε, τώγε, acc. sing. ab ἡ, hæc.

Τῶα, ista, Dor. à τῶνος, α, ὁ, pro ἐκεῖνος, quod V.

Τωάλλως, obiter, leviter, adv. qu. τῶ ἄλλως, hoc frustrà.

Τήνελλα, & -λος, ὁ, lyræ harmonia & pulsatiuncula, quæ in victoriâ edebatur. An à τὸ νάβλον;

Τωεί, Dor. pro ἐκεῖ, illic, ibi, illuc.

ΤΗ'ΝΕΛΛΑ, ης, ἡ, & τήνελλος, ȣ, ὁ, lyræ harmonia.

Τήνελλα, & τήνελλος, erat pulsatiuncula lyræ quæ in victoria edebatur; unde, apud Aristoph. in equit. ἀλλ' ἐὰν μὲν τοί γε νικᾷς τῇ βοῇ, τήνελλος εἶ; si exuperas voce, tenellus es; i. e. maximus musicus, aut victoriæ compos, &c. Item, τωεσμώδης; à τωεσμὸς, seq. Vide τεινεσμώδης.

Τωεσμὸς, ȣ̃, ὁ, TENESMUS: etiam τεινεσμὸς, à τείνω, tendo.

Τωίκα, tunc, adv. & Τωικάδε, & τωικαῦτα, pro eodem. Them. ἡνίκα, quum; extrà interrog.

ΤΗ'ΝΙΟΙ, οἱ, Laconibus, dicuntur γλυκέα κάρυα; amigdalæ dulces; Athen. l. 2.

Τωόθι, Dor. pro ἐκεῖ, illic, ibi.

Τῶνος, vel τῆνος, -η, ὁ, hic, Dor. τωεὶ, illic: τωαθε, illuc.

Τώω, Dor. pro ἐκείνȣ, illius: à τῶνος, hic: hinc τωῶθε, adv. pro κεῖθεν, illinc, ex eo loco.

Τηξιμελὴς, membra liquefaciens; membris tabem inducens; in Epigr. ex τήκω; unde, τῆξις; & μέλος, τὸ, &c. V.

Τῆξις, εως, ἡ, liquefactio; item, tabefactio, maceratio; est verbale à τήκω, f. ξω, &c. V.

Τῇ περ, Ion. & Poët. pro ὥσπερ, ut, veluti: & pro ᾗ περ, illic.

Τήρει, servato, præs. imperat. act. &

Τηρεῖσθαι, servari, præs. inf. pass. à τηρέω.

Τηρέοντι, Dor. pro τηρέουσι, custodierunt, 3. pl. præs. ind. seq. verbi τηρέω.

ΤΗΡΕ'Ω, ῶ, εῖς, εἶς, εῖ, εῖ, servo, asservo, tueor, custodio: imperf. ἐτήρεον, ȣν. f. ήσω. p. τετήρηκα. a. 1. ἐτήρησα, ας, ε, a. 1. imperat. act. τήρησον. άτω, & in pl. τηρήσατε, servate: a. 1. sub. act. τηρήσω, ῃς, ῃ. a. 1. inf. τηρῆσαι. a. 1. part. act. τηρήσας, αντος, præs. pass. τηρέομαι, asservor: præs. inf. pass. τηρεῖσθαι. imperf. pass. ἐτηρεόμην, ȣ́μην, ȣ̃, ȣ, έετο, εῖτο, perf. pass. τετήρημαι, σαι, ται. perf. part. pass. τετηρημένος, η, ον, servatus, a, um: a. 1. pass. ind. ἐτηρήθην, ης, η. a. 1. opt pass. τηρηθείην, ης, η. a. 1. inf. pass. τηρηθῆναι, reservari. Hinc τήρησις, & συντήρησις, εως, ἡ, observatio.

Τηρήσητε, 2. pl. a. 1. sub. act. verbi τηρέω.

Τήρησις, εως, ἡ, observatio; item custodia, carcer. Th. τηρέω, servo.

Τηρητέον, servandum est; ut τηρητικός, servandi vim habens; verbalia; à præced. τηρέω, V.

Τηρησείδιον, & τηρητίδιον, τὸ, observatiuncula; diminut. à τήρησις, V.

Τηροπρωκτεῖν, nates inspicere, adulterorum præsertim, dum διορύττονται ῥαφάνῳ, καὶ τίλλονται; apud Aristo. h. in equit. ex τηρέω; & πρωκτὸς, ὁ, &c. Vide.

Τῇσι, Ion. pro ταῖς, his, dat. pl. f. g. ab ἡ, hæc.

Τητᾷ, quæras, careas, 2. sing. præs. m. verbi τητάομαι, ῶμαι, ᾷ, ᾶ. Th. τητάω, privo, quæro. f. ήσω.

Τῆτα, & τῆδες, Dor. τᾶτες; idem cum seq. τῆτες, V.

ΤΗΤΑ'Ω, privo: hinc τήτη, ἡ, privatio. Est & τητάω, quæro: f. ήσω. qu. à τάω, quæro.

Τῆτες, Att. idem quod σῆτες, τῷ ἔτει, hoc anno.

Τήτη, ης, ἡ, penuria. Them. τητάω, privo.

Τήτινος, qui est unius anni; hornus; est adject. à præced. τῆτες, τῆτα, Dor. τᾶτες & τῆδες, hoc est, ἐν τῷ ἔτει τȣ́τῳ, &c V.

Τητῶμαι, privor, careo; est pass. ab act. τητάω, privo; item, tento, &c. V.

ΤΗΥ΄ΣΙΟΣ,ȣ,inanis: hinc τηυσίως,temere, frustra; à τήτη.

Τί, cur? quid? Poët. τῦ, à τίς; quis? interrog. gen. τινός; τὶ, indefinit. aliquid: τινὸς, gen.

ΤΙΑ΄ΡΑ, ας, & Ion. ης, ἡ, capitis gestamen apud Persas; TIARA. An à τίω, quod honoratorum esset gestamen?

Τίαρις, crista galeæ; item, pileus à sole defendens; à præced. Them. τίαρα, V. Item, τιαροειδὴς, έ@, ὁ ϗ ἡ, similis tiaræ; ex præced. Th τιάρα & εἶδος, τὸ, &c. V.

Τιβεριὰς, άδ@, ἡ, nomen urbis: à Tiberio Cæsare sic denominata.

Τιβέρι@,ȣ,ὁ, nomen Cæsaris,quo nomine & appellabantur, qui ad Tiberim nascebantur.

ΤΙΒΗ΄Ν,ῆν@,ὁ, tripus: qu. quia τρεῖς βάσεις, habet.

ΤΙ΄ΓΡΙΣ, ιδ@, & ι@, ἡ, TIGRIS, fera.

Τίει, honorat, 3. sing. præs. à τίω.

Τίεν, honorabat, 3. sing. imperf. act. Ion. pro ἔτιεν, verbi ejusd.

Τίεσκεν, honorabat, Poët. & Ion. pro ἔτιε, 3 sing. imperf. act. à τίω, honoro: fut. τίσω.

Τίεἰ, 3. sing. ind. præs. pass. verbi τίομαι, honoror. Th. τίω.

Τιέω, punio: idem quod τίω.

Τιὴ, vel τίη, Poët. pro τί, quid.

ΤΙΘΑΙΒΑ΄ΣΣΩ, vel τιθαιβώσσω, mel conficio. qu. à τιθέναι βόσιν, ponere escam: Mel, esca apum.

Τιθασευτικὸς, vel τιθασσευτικὸς, qui cicurare potest & mansuefacere; item, τιθασευτὴς, seu τιθασευτὴς, ȣ, ὁ, cicurator, qui cicurat & mansuefacit; palpator; sic &, τιθασευτὸς, cicuratus; & τιθάσευσις; cicuratio, mansuefactio; Plut. omnia, à seq. τιθασσεύω, vel τιθασεύω, in pass. τιθασσεύομαι, cicuror, mansuesco, mitesco; à seq. Th. τιθασὸς, mitis; unde etiam, τιθάσιον, natura cicur, & mansueta; ut, τιθάσιον δεχόμενα, quæ mansuescere possunt, &c. V.

Τιθασεύω, f. εύσω, cicuro, mansuefacio: à

ΤΙΘΑΣΣΟ΄Σ, ȣ, ὁ, ἡ, & τιθασὸς, cicur, mansuetus, sativus: qu. à τιθέω.

Τίθεαι, Ion. pro τίθεσαι, 2. sing. præs. ind. pass. verbi τίθημι, pono. f. θήσω.

Τιθέασι, Ion. pro τιθεῖσι, 3. pl. præs. ind. act. &

Τιθέαἰ, Ion. pro τίθενἰ, 3. pl. præs. pass. ejusd. verbi.

Τιθέησι, Ion. pro τιθῇς, 2. sing. præs. sub. act. verbi τίθημι, pono. præs. sub. τιθῶ, ῇς, ῇ. Ion. τιθέω, έῃς, &c. & -σι, additum per Paragog.

Τίθει, ponebat, Ion. pro ἐτίθει, vel ἐτίθη, 3. sing. imperf. act. qu. à τιθέω, verbi τίθημι, pono. Sed τίθει, pone, præs. imperat. act. pro τίθετι, verbi ejusd. at

Τιθεῖ, 3. sing. præs. ind. à τιθέω. &

Τιθείμην, τιθεῖτε, τιθεῖεν, per Sync. pro τιθείημεν, τε, ησαν, pl. præs. opt. act. verbi τίθημι, pono: præs. opt. act. τιθείην, ης, η.

Τιθεὶς, έντ@, præs. part. act. verbi ejusd.

Τιθέμεν, Ion. & τιθέμεναι, Dor. pro τιθέναι, præs. inf. act. verbi τίθημι.

Τίθεμμι, Æol. pro τίθημι, pono.

Τίθεν, Poët. & Dor. pro ἐτίθησαν, 3. pl. imperf. act. verbi τίθημι, pono. Hinc Pindar. τιθέναι τινὰ ἐν φονοῖς, ponere aliquem in cædibus, pro interficere.

Τιθέναι, præs. inf. act. à τίθημι.

Τιθευτὴρ, ῆρ@, ὁ, nutritor, nutricator; in Sibyll. est verbale, à seq. τιθεύω, V.

Τιθεύω nutrio; à τιθὴ, nutrix.

Τιθέω, τιθῶ, reperitur pro τίθημι, i. e. tempora quædam & personæ reperiuntur deducta à τιθέω; ut Il. α. ἐν χερσὶ τίθη, in manibus ponebat, pro ἐτίθη. &c. Vide τίθει.

Τιθὴ, ῆς, ἡ, nutrix: à τιτθὸς, mamma.

Τιθήμεναι, Poët. Ectasi pro τιθέμεναι, quod Dor. pro τιθέναι, præs. inf. act. &

Τιθήμεν@, Poët. Ectasi pro τιθέμεν@, præs. part. pass. verbi τίθημι.

ΤΙ΄ΘΗΜΙ, pono, colloco; suppono; facio ità esse; tribuo, assigno: (qu. ab inusit. θέω, pono: præs. imperat. τίθετι, έτω, præs. inf. τιθέναι. præs. part. τιθεὶς, έντ@, imperf. ἐτίθην, ης, η. & ἐτίθη, tanq. à τιθέω, & ἐτίθεν, pro ἐτίθησαν. f. θήσω, p. τέθεικα, Bœot. pro τέθηκα. a. 1. ἔθηκα. a. 2. ἔθην, ης, η. a. 2. sub. act. θῶ, θῇς, ῇ. a. 2. part. θεὶς, έντ@. perf. pass. τέθειμαι. plusq. p. ἐτεθείμην, σο, το. a. 1. pass. ἐτέθην, ης, η. a. 1. sub. pass. τεθῶ, ῇς, ῇ. a. 1. inf. pass. τεθῆναι. a. 1. m. ἐθηκάμην, ω, ατο. a. 2. ind. m. ἐθέμην, σο, & ȣ, ἔθετο. a. 2. imperat. m. θέσο ϗ θȣ̃, θέσθω, & in 2. pl. θέσθε. a. 2. part. m. θέμεν@, η, ον, qui posuit. Hinc θέμα, ατ@, τὸ, quod propositum est: θέσις, εως, ἡ, positio: θήκη, ης, ἡ, repositorium, theca: ἀνατίθημι, sursum pono, sustollo: ἀνάθημα, ατ@, τὸ, donum parietibus & columnis templi appensum; & execratio; διατίθημι, dispono: διάθησις, εως, ἡ, dispositio: διαθήκη, ης, ἡ, testamentum: διάθετ@ λόγος, sermo mente conceptus: συντίθημι, compono: σύνθεσις, εως, ἡ, compositio: συνθήκη, ης, ἡ, idem; & fœdus: ὑποτίθημι, suppono: ὑπόθεσις, εως, ἡ, fundamentum, basis, item res, de quâ agitur: ἀγωνοθέτης, ȣ, ὁ, judex & præses certaminum: νομοθέτης, ȣ, ὁ, legislator: νȣθετέω, commonefacio, moneo: νȣθεσία, ας, ἡ, commonefactio: ὀνοματοθέτης, ȣ, ὁ, qui nomina imponit: ὀνοματοθεσία,ας,ἡ, impositio nominum: βιβλιοθήκη, ης, ἡ, bibliotheca: χειροθήκη, ης, ἡ, chirotheca.

Τιθηνέω, ῶ, nutrio, nutricor, pro quo Plautus, nutrico; unde, τιθηνεῖν τινα. nutricis in modum tractare, aut demulcere; item, Metaph. dicitur, γῆν τιθηνεῖν, terram excolere, est à seq. τιθηνὴ, V.

Τιθήνη, ης, ἡ, τιθηνία, Dor. & τιθηνὸς, nutrix: à τιθὴ idem. Them. τιτθὸς, ȣ, ὁ, mamma.

Τιθήνημα, τὸ, id ipsum quod nutritur; τιθήνησις, εως, ἡ, nutritio, educatio; & τιθηνητὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor, nutritius; in Epigr. cujus fœm. τιθηνήτειρα, nutrix; in ilud. omnia verbalia, à præced. τιθηνέω, V.

Τιθηνία, nutricatio; & τιθηνίδια, τὰ, q.d. nutricalia; festi nomen apud Athen. l. 4. à τιθηνὴ, ἡ, V.

Τιθηνὸς, ȣ, ὁ, nutritor, nutritius, educator; item, in fœm. gen. nutrix; & dicitur etiam de terra altrice; est à τιθὴ, ἡ, idem quod, & pro τιτθὴ, à Th. τιτθὸς, ὁ, &c. V.

Τίθητι, Dor. pro τίθησι, 3. sing. præs. verbi τίθημι.

Τίθος, idem cum & pro, Them. τιθασὸς, vel τιθασσὸς, quod vide. Item, τιθὸς, idem cum & pro Th. τιτθὸς, quod v.

Τιθυμαλὶς, ίδος, ἡ, & τιθύμαλος, ȣ, ὁ, tithymalis; herba lactaria; cujus septem sunt genera, de quibus, Diosc. l. 4. 255. &c. Unde, Collumel. l. 6. c. 15. ait, de ista herba; si vomer crus sauciaverit, marina lactuca, quam Græci τιθύμαλον vocant, admisto sale imponitur; scribitur & cum gemino, λλ, τιθύμαλλος, Nicander, à lactis copia τιθυμαλῖδα ἀύλακα, dixit, est à τιθὴ, idem quod τιτθὴ, à Th. τιτθὸς, V.

Τιθωνὸς, ȣ, ὁ, filius Laomedontis, ab Aurora adamatus: dat. sing. Τιθωνῷ.

Τιθωνὸς, ȣ, ὁ, præced. est item mansuetus; senex; Etym. à τίθος, ὁ, idem cum τιθασσὸς, &c. V.

Τίκτε, Ion. pro ἔτικτε, 3. sing. imperf. act. verbi τίκτω, pario.

Τίκτης, 2. sing. præs. sub. à

ΤΙ΄ΚΤΩ, pario, gigno, creo: f. τέξομαι, ῃ, εται. a. 2. ἔτεκον, ες, ε. a. 2. sub. τέκω, ῃς, ῃ. a. 2. inf. act. τεκεῖν. a. 1. ind. pass. ἐτέχθην, ης, η. a. 1. part. pass. τεχθεὶς, έντος. f. 1. ind. pass. τεχθήσομαι, ῃ, εἰ. præt. m. τέτοκα, ας, ε. perf. part. m. τετοκὼς, ότος, ὁ, & f. g. τετοκυῖα, ύας, ἡ. Hinc τόκος, ȣ, ὁ, partus: τέκνον, ȣ, τὸ, fœtus, proles: τεκνόω, liberos procreo, gigno: θεοτόκος, ȣ, ἡ, Dei genetrix, Mariæ virginis Epithet. παιδοτόκος, ȣ, ἡ, puerpera: ἄτεκνος, ȣ, ὁ, ἡ, prole carens: πολύτεκνος, ȣ, ὁ, multos habens liberos.

Τίλα, pennæ: quia solent τίλλεσθαι.

Τίλαι, quisquiliæ: ut ille quæ à panno vulso evolant. Sed τῖλαι. a. 1. inf. act. à τίλλω, vello.

Τιλάω, ῶ, caco, stercus edo; item, pro, liquidum stercus edo; in Hippocr. est à Th. τῖλος, ὁ, merda, &c. V.

Τίλλε, imperf. Ion. pro ἔτιλλε, verbi τίλλω.

Τίλλοισα, vellens, Dor. pro τίλλȣσα, præs. part. f. g. à τίλλω, vello.

ΤΙ΄ΛΛΩ, VELLO, vellico; vexo, discerpo: imperf. ἔτιλλον, ες, ε. f. λῶ. præt. τέτιλκα. a. 1. ἔτιλα. perf. pass. τέτιλμαι. perf. part. τετιλμένος, depilatus.

Τίλλων, piscis nomen est, apud Aristot. apud Herodian. l. 5. scribitur τίλων; sed reducitur ad Th. τίλλω, V.

Τίλμα, ατος, τὸ linamentum concerptum; penicillus, turunda; item, vulsio, vellicatio; unde, τιλμάτιον, τὸ, diminut. ab vel idem cum, τίλμα, in priori signif. Item, τιλμὸς, ὁ, & τίλσις, εως, ἡ, vulsio, vellicatio; sic & τιλτὸς, ὁ, vulsus; item, concerptus; sed exp. &, vulsilis, evulsilis; unde, neut. τὸ τιλτὸν, scil. λίνον, idem quod τιλτὸς μοτός; sed, τίλτον, est salsamenti species; Poll. 6. 9. & Athen. l. 3. omnia verbalia, à præced. Th. τίλλω, θμαι, &c. V.

ΤΙ'ΛΟΣ, ε, ὁ, stercus.

Τίλσις, & τιλτὸς, vide paulò antè.

Τιμᾷ, honorat, 3. sing. præs. ind. act. sed

Τίμα, vel est 3. sing. imperf. act. Ion. vel est præs. imperat. act. verbi τιμάω, honoro. Th. τίω, idem.

Τιμάγορας, ε, ὁ, Timagoras, propr. nomen.

Τιμαδία, ἡ, Hesychio est μικρὰ τιμὴ, quasi diminut. à τιμὴ, ἡ, V.

Τιμάεις, εσσα, ᾶεν, Dor. pro τιμήεις, honoratus. Vide τιμᾶντα.

Τιμαῖς, dat. pl. à τιμὴ, ης, ἡ, honor. Th. τίω, honoro.

Τιμαίῳ, dat. sing. à Τίμαιος, ε, ὁ, Timæus: nom. propr. Syr. contaminatus.

Τιμαλφέω, f. ήσω, ob ingeniosa inventa honoro τιμαλφῆ. &

Τιμαλφὴς, έος, ὁ, ἡ, qui honorem invenit, qui habetur in pretio; pretiosus; qui facilè emptorem reperit: à τιμάω, honoro, & ἀλφέω, invenio, excogito.

Τιμᾶν, Dor. pro τιμῶν.

Τιμᾶντα, Dor. pro τιμῶντα, quod V.

Τιμάορος, ε, ὁ, laudum alicujus celebrator. παρὰ τὸ τιμὴν ἀείρειν, honorem afferre: à præt. m. ἦορα, & Ion. ἄορα.

Τιμάορος, præced. est etiam vindex, ultor; ut τιμήορος, V.

Τίμαρχος, ε, ὁ, TIMARCHUS, nomen prop.

Τιμάσας, Dor. pro τιμήσας, a. 1. part. act. verbi τιμάω, honoro, quod V.

Τιμασεῦντι, honorabunt, Dor. & Æol. pro τιμήσεσι, 3. plur. f. 1. act. verbi τιμάω, quod V.

Τιμάω, honoro, æstimo. f. ήσω. p. τετίμηκα. perf. pass. τετίμημαι, σαι,). a. 1. m. ἐτιμησάμην, ω, ατο. à τιμὴ, honor. Th. τίω, honoro.

Τιμὴ, ῆς, ἡ, honor, laus; pretium, pœna; dat. pl. τιμαῖς. à τίω, honoro. f. τίσω. p. τέτικα. perf. pass. τέτιμαι.

Τιμήεις, ήεσσα, ῆεν, in gen. εντος, pretiosus, honoratus: à τιμὴ. Th. τίω, honoro.

Τιμήεσσα, ης, ἡ, pretiosa, f. g. præced.

Τίμημα, ατος, τὸ, pretium, æstimatio; mulcta; census: à 1. pers. perf. pass. verbi τιμάω, quod V.

Τιμῆντα, per Crasin pro τιμήεντα, acc. sing. m. g. à τιμήεις, quod V.

Τιμήορος, ultor, Poët. Pindar. τιμάορος, etiam laudum celebrator, qu. τιμὴν ἀείρων. Oratoribus τιμωρὸς est ultor: qu. à τιμὴ, pœna, & ἀείρω, tollo; sumo: vel ὠρέω, curo.

Τιμηουλκέω sive τιμιουλκέω, ῶ, pretium augeo; ex τιμὴ, ἡ, vel τίμιος, ὁ, & ὁλκὴ, sive ὁλκὸς, ὁ, à Th. ἕλκω, &c. V. Item; τιμηρεῖν, Hesych. exp. τιμιοπωλεῖν, magno pretio, seu carè vendere.

Τίμησας, honorâsti, 2. sing. a. 1. ind. act. Ion. &

Τιμήσατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. à τίμησον, verbi τιμάω, honoro. Th. τίω.

Τιμήσῃς, ῃ, 2. & 3. sing. a. 1. sub. act. verbi τιμάω, honoro. Th. τίω.

Τιμήσεσι, 3. pl. f. 1. ind. act. verbi ejusd. & Them.

Τιμητέος, adject. verbale, à τιμάω, honoro. Th. τίω, idem.

Τίμησις, εως, ἡ, honoratio; litis æstimatio: à 2. pers. perf. pass. verbi τιμάω. Them. τίω.

Τιμητὴς, ȣ, ὁ, æstimator litium; censor; æstimator bonorum; item, τιμητὰς, ὁ, pro eod. i.e. ὁ πρότερον τιμώμενος; sicut ἐπιτιμητὴς, ὁ ὕστερον; sic & τιμητικὸς, propensus ad honorandum, qui libenter honorat; unde, in neut. τιμητικὸν πινάκιον; tabella in qua τιμηταὶ suum scribebant suffragium; item τιμητὸς, ὁ, honorabilis; qui talis est ut honorari, aut æstimari debeat; unde, neut. τὸ τιμητὸν, idem quod τίμημα, æstimatio litis; omnia, itidem verbalia, à 3. pers. præt. pass. ejusd. verbi, τιμάω, V.

Τιμιοπώλης, quidam interpr. qui pretio vendit; alii exp. pollinctor; propriè signif. rerum pretiosarum venditor; ex seq. τίμιος & πώλης, ὁ, &c. V.

Τίμιος, pretiosus, carus, honorabilis: comparat. τιμιώτερος, ὁ, ἡ, superl. τιμιώτατος, η, ον. Them. τίω, honoro.

Τιμιότης, ητος, ἡ, opulentia, excellentia, pretium: à τιμὴ, pretium. Th. τίω.

Τιμιουλκέω, vide suprà τιμηουλκέω.

Τιμίως, magno pretio, carè; est adv. à præced. τίμιος, V.

Τιμιώτατος, η, ον, superl. à τίμιος, honorabilis; quod à τιμή. Them. τίω.

Τιμοδημίδαι, ῶν, οἱ, Timodemidæ, Græca Scholia: Τιμοδημίδαι, φρατρία, ὅθεν οἱ πρόγονοι τοῦ Τιμοδήμου.

Τιμόθεος, ε, ὁ, nomen ministri verbi divini. Gr. colens Deum.

Τιμοκρατία, ἡ, dominatus, in quo à censu magistratus creantur; item, τιμοκρατικὸς, ε, ὁ, censu potens; ambitiosus; unde, τιμοκρατικὴ πολιτεία, idem quod τιμοκρατία; ex τιμὴ, ἡ, & κράτος, εος, τὸ, &c. V. Item, τιμόπολις, qui civitati honori est, & ornamento; qui civitatem honestat, ex τιμὴ, ἡ, & πόλις, Poët. pro πόλις, &c. V.

Τιμῶμαι, color, præs. pass. à τιμάομαι, ῶμαι. ejusd. Th. τίω.

Τίμων, ωνος, ὁ, nomen viri. Gr. honorans: at

Τιμῶν, ῶντος, honorans, part. præs. à τιμάω, honoro, quod V.

Τιμωρέω, ῶ, punio, ulciscor; auxilior; defendo. f. ήσω. p. τετιμώρηκα. a. 1. pass. ἐτιμωρήθην, ης, η. a. 1. sub. pass. τιμωρηθῶ, ῇς, ῇ. & in 3. pl. τιμωρηθῶσι, puniantur; quod à τιμωρὸς, ȣ, ultor, contractè ex τιμήορος, quod ex τιμὴ, ultio, & ὁράω, video, observo: παρὰ τὸ ὁρᾶν καιρὸν τῆς τιμῆς, ab observato tempore vindictæ.

Τιμωρηθῶσι, puniantur, 3. pl. a. 1. sub. pass. præced. verbi τιμωρέω.

Τιμωρήσασθαι, a. 1. inf. m. verbi τιμωρέω, quod V.

Τιμώρημα, ατος, τὸ, ultio, vindicta: necnon

Τιμώρησις, εως, ἡ, idem.

Τιμωρητὴρ, ῆρος, ὁ, &

Τιμωρητὴς, ȣ, ὁ, vindex: omnia à perf. pass. verbi τιμωρέω, quod V.

Τιμωρητικὸς, pertinens ad τιμωρητὴν; item, ad pœnas exigendas propensus, crudelis; itidem verbale, ab eod. cum præced. V.

Τιμωρία, ας, ἡ, pœna, supplicium, ultio; auxilium: à τιμωρὸς, ultor. Vide in τιμωρέω.

Τιμωρὸς, ȣ, ultor, punitor. Vide in τιμωρέω.

Τιμωρῶν, præs. part. act. n. g. à τιμωρέω, quod V.

Τὶν, Dor. pro σοὶ, tibi: à σὺ, tu.

Τίν', pro τίνα, acc. sing. à τὶς, quis?

Τίναγμα, τὸ, & τιναγμὸς, ὁ, quassatio, vibratio; item, excussio; verbalia, à τινάσσω, f. ξω, &c. V.

Τινακτοπήληξ, qui galeam quassat; ex τινάσσω, f. ξω, & πήληξ, &c. V.

Τινάκτωρ, ορος, ὁ, quassator, concussor, vibrator; ut τινάκτωρ γαίας, Neptuni Epith. apud Soph. Unde, in fœm. τινάκτειρα, quassatrix; verbalia, itidem, à τινάσσω, V.

ΤΙΝΑ'ΣΣΩ, quatio, concutio, vibro. f. ξω. p. χα. qu. τινάσσω, à σείω, moveo.

Τίνεσθαι, Ion. pro τίνυσθαι, ulcisci. Vide τίνυμαι.

Τίνεσκε, Ion. pro ἔτινε, 3. sing. imperf. act. verbi τίνω, luo. Th. τίω, idem.

ΤΙΝΘΑΛΕ'ΟΣ, ε, calidus, tepidus.

Τίνυμαι, punio: τίνυσθαι, puniri, ulcisci, præs. inf. τινυμένας, vindicantes, acc. pl. part. præs. pass. f. g. Th. τίω, punio.

Τίνυμι, τινύω, & τίνω, idem quod τίω, luo, solvo.

Τίομαι, idem quod τίω, punio, &c. V. Item, exigo, seu accipio id quod persolvitur, & datur.

Τίον, honorarunt, 3. pl. a. 2. ind. act. pro ἔτιον. Sed τίον, 3. pl. imperf. Ion. verbi τίω, honoro.

Τίποτε, cur, & per Syncop. τίπτε; à πότε, quando? Th. ὅτε, quando.

Τίπτ', pro τίπτε, Poët. pro τίποτε, quod V.

Τίρυνθ', pro τίρυνθον, acc. sing. à τίρυνθος, nomen oppidi.

ΤΙ'Σ, τίνος, ὁ, ἡ, & in n. g. τί; QUIS, quid: Sed τὶς, τινὸς, indefinitum, aliquis, quidam. Hinc ὅστις, ὅτινος, & in f. g. ἥτις, quis, quæ, vel quisnam, quænam.

Τῖσαι, a. 1. inf. activ. verbi τίω, honoro, punio.

Τισαίατο, Ion. pro τίσαιντο, 3. pl. aor. 1. optativ. med. τίσασθαι, aorist. 1. inf. m. verbi τίομαι, ulciscor, punio. Them. τίω, punio.

Τισαίμεθα, ulti fuerimus, 1. pl. a. 1. opt. m. &

Τίσασθαι, a. 1. inf. m. verbi ejusdem.

Τῖσε, 3. sing. a. 1. Ion. pro ἔτισε, verbi ejusd.

Τίσειαν, luissent, 3. plur. aorist. 1. optativ.

tiv. activ. Æol. τίσεια, ας, ε. Them. τίω, punio.

Τίσεις, 2. singul. fut. 1. activ. verbi ejusdem.

Τίσιν, ultionem; acc. sing. à

Τίσις, εως, ἡ, ultio, pœna. Them. τίω, punio.

Τισιφόνη, ης ἡ, nom. propr. unius Furiarum, qu. cædis ultrix: à τίω & φόνος, quod à φένω, occido.

Τίσον, άτω, aorist. 1. imperat. activ. à τίω.

Τίσουσιν, 3. pl. fut. 1. ind. activ. verbi ejusd.

Τίσωσ', pro τίσωσι, honorent, 3. pl. a. 1. sub. act. verbi τίω, honoro.

Τίταινεν, 3. sing. imperf. Ion. verbi τιταίνω, tendo.

Τιταίνοντας, nocentes, accus. pl. partic. præs. activ. verbi τιταίνω, punio, vel tendo.

Τιταίνω, punio, ulciscor; quod à τίω, idem. Sed τιταίνω, tendo, intendo: à τείνω, idem.

Τιτὰν, ᾶνος, ὁ, Titan: dativ. pl. Τιτᾶσι.

Τιτᾶνες, seu τιτῆνες, Demones quidam à Jove è cœlo sub terram detrusi; sic dicti, à τιταίνω, significante ulciscor, vel pœnas luo; à sing. τιτὰν, Demon subterraneus, & Epitheton solis; Titanes vero terræ & cœli dicebantur esse filii; ut scribit Hesiodus, per quos significantur spiritus & venti, qui ex cælo, i. e. ab aëre in terram demissi, in ea occultantur; à verbo τιταίνω, quod extendentes quasi manus suas, & vi agentes, injuriam faciunt; unde terræ motus exoritur, quo multi pereunt, &c. Item Τιτανικὸς, Titanicus; ut τιτανικὸς τόπος, apud Plut. Item Τιτανὶς, ίδος, ἡ; Titania, seu Titanica: ut τιτανὶς γῆ, apud Etym. & Hesych. à quibusdam terra universa cognominata est, ab aliis vero sola Attica; à Titano, uno ex Titanibus, qui solus contra Deos non militavit.

Τιτάνη, regina: puto quia τιτὴ, honorata: à τίω, honoro.

Τιτανοκράτωρ, Titanum dominator; ex τιτᾶνες, præcedent. & κράτος, τὸ, &c. vide.

Τιτανοκτόνος, ου, ὁ, qui Titanes sustulit: à

Τιτυῆες, seu Τιτᾶνες, Titanes. Th. τιταίνω, ulciscor, & κτείνω, occido.

Τιτανόομαι, -οῦμαι, calce oblinor; unde τιτανώμενος, (part. præt. neglectâ reduplicatione ob κακοφωνίαν,) calce oblitus vel gypso, gypsatus; est à seq. Th. τίτανος; V.

ΤΙ'ΤΑΝΟΣ, ου, ἡ, calx: qu. à τιταίνω, quia extenditur illinendo: dativ. sing. à τιτάνῳ.

Τιτανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Titanicus; ut τιτανώδες ἐνιδὼν, torvum intuens, more Titanum, est à τιτᾶνες; q. v.

Τιτανωτὸς, calce vel gypso oblitus; verbale à τιτανόομαι; V.

Τιτῆνες, Titanes, posteri Saturni: dativ. pl. τιτῆσι & Poët. seu Ion. τιτήνεσσι· à τιταίνω, ulciscor. Them. τίω, punio.

Τιτθὴ, seq. est etiam nutrix; nimirium quæ mammillas præbet infantibus lactentibus: Item avia, i. e. matris mater, &c. V. Item τιτθεύω, f. εύσω, nutrio; unde τιτθευόμενος, exp. lactens: Item τιτθεία, ἡ, nutritio; Item cura, tractatio: Item τιτθὶς, ίδος, ἡ, nutrix: Item soror matris vel patris, matertera, amita; omnia à seq. τιτθὴ ἡ, vel Th. τιτθὸς, ὁ, &c. V.

Τίτθη, & τιτθὴ, ῆς, ἡ, &

Τιτθίον, ου, τὸ, idem cum seq. Th.

ΤΙΤΘΟ'Σ, οῦ, ὁ, mamma, mammilla. Hinc τίτθη, seu τιτθὴ, ῆς, ἡ, idem; nutrix, τιθηνὸς, οῦ, ὁ, nutritus: τιθήνη, ης, ἡ, nutrix: τήθη, ης, ἡ, idem: τιθηνέω, nutrio; nutricor: τηθὶς, & τιτθὶς, ίδος, ἡ, avia, amita, matertera: τυτθὸς, οῦ, ὁ, parvus, pusillus: & hinc quoque Angl. a Teat.

ΤΙΤΙ'ΖΕΙΝ, titissare, pipire; vocem edere more passerculorum, vel aliarum avicularum; nam dicitur de voce quam edunt aves, vel potius pulli avium; existimatur autem ab hoc vocabulo derivari vocem τίτις; quod de quadam avicula dicitur; aut general. potius quamlibet significat aviculam.

Τίτλος, ου, ὁ, titulus, per Syncop. ex Lat. Sed Græcè est ἐπιγραφὴ, ῆς, ἡ, inscriptio.

Τίτος, ου, ὁ, nomen ministri verbi divini. Gr. honoratus.

ΤΙΤΡΑ'Ω, τίτρημι, & τετραίνω, f. τρήσω, (tanq. à τράω,) perforo, terebro. perf. pass. τέτρημαι. Hinc τρῆμα, ατος, τὸ, foramen: τρῆσις, εως, ἡ, perforatio: τρητὸς, οῦ, perforatus: τρανὴς, οῦ, perspicuus, manifestus.

ΤΙΤΡΩ'ΣΚΩ, f. τρώσω, vulnero, lædo: q. à τιτράω. Hinc τρῶμα, ατος, τὸ, vulnus: τραῦμα, ατος, τὸ, idem.

Τιτυβίζειν, dicitur de hirundinibus, vel de perdicibus; sed scribitur & τιτυβίζειν de perdicibus: Item πτύζειν, pro eod. à Th. πτίζειν; V.

Τιτυοκτόνος, Epith. Dianæ, quod Tityum interfecerat; ex Τιτυὸς, ὁ; & κτείνω, in præt. med. ἔκτονα, &c. V.

Τιτυὸς, οῦ, ὁ, TITYUS; gygas per novem jugera sparsus, cujusque jecur semper renascens à vulture exeditur.

Τίτυρος, ου, ὁ, pro σάτυρος, Satyrus; est & aries major, sive dux gregis: Item calamus; Item otiosus, avis item ea, quæ & ὁ πιτύρας, vocatur; atque inde, τιτυρῖνος, fistula pastoralis, ex stipula; Hesych. Item τιτυρισταὶ, saltatores, quorum saltatio turpes motus & gesticulationes habebat; omnia à Th. σάτυρος, ὁ, unde σατυρίζω, &c Vide.

Τιτύσκετο, 3. sing. imperf. Ion. à'

ΤΙΤΥ'ΣΚΟΜΑΙ, collimo, seu collineo, dirigo ad scopum, struo: q. à τάω, tendo, unde & τιταίνω.

ΤΙ'ΦΗ, ης, ἡ, frumenti genus. Puto à τίφος, quod sit triticum degener, ut in τίφησι.

Τίφ' pro τίπτε, cur, Poët. pro τίποτε, quid, tandem? Themat. ὅτε, quando.

Τίφια, τὰ, aves palustres; à seq. Th. τίφος; V.

ΤΙ'ΦΟΣ, εος, τὸ, palus, locus uliginosus.

ΤΙ'Ω, honoro, æstimo: Item pendo, punio, ulciscor: f. τίσω, p. τέτικα· perf. pass. τέτιμαι, unde τιμὴ, ῆς, ἡ, honor: Item pretium: pœna, ultio: τιμάω, honoro: f. ήσω· Item mulcto· τιμητὸς, οῦ, honorabilis, honore dignus: ἄτιμος, inhonorabilis, honore indignus: ἀτιμία, ας, ἡ, dehonestamentum, infamia: φιλότιμος, ου, ὁ, ἡ, honoris cupidus, ambitiosus.

Τλᾶθι, tolera, Dor. pro τλῆθι, præs. imperat. act. à τλῆμι, tolero, quod à τλάω, pro ταλάω, idem.

Τλάθυμος, ου, ὁ, ἡ, ærumnarum patiens: ex ταλάω, seu τλάω, tolero, & θυμὸς, οῦ, ὁ, animus.

Τλαίην, tolerarem, præs. opt. vel a. 2. verbi τλῆμι; q. v.

Τλαπαθὴς, & τλαπαθὴς, ærumnosus, &c. idem cum & per Sync. pro ταλαπαθὴς; quod vide.

Τλάμων, ονος, ὁ, ἁ, Dor. pro τλήμων, tolerans: q. v.

Τλασίφρων, ονος, ὁ patiens; ex τλάω, & φρὴν, ὁ; V.

Τλὰς, άντος, part. præs. vel a. 2. à τλῆμι, tolero; q. v.

Τλάω, per Sync. pro ταλάω, suffero

Τλῇ, tolleret, 3. singular. a. 2. sub. activ. sed

Τλῆ, sine iota subscripto, Ion. pro ἔτλη, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi τλῆμι, quod vide.

Τλῆθυμος, cui est animus patiens, laborum tolerans seu patiens; qui ad labores seu pericula, non facile animum despondet, idem cum τλάθυμος; id vide.

Τλῆμεν, pertulimus, Ion. pro ἔτλημεν, 1. pl. a. 2. ind. act. à

Τλῆμι, perfero, patior: f. τλήσω, p. τέτληκα. a. 2. ἔτλην· à τλάω, pro ταλάω, suffero.

Τλήμονες, miseri, nomin. pl. in acc. sing. τλήμονα· à

Τλήμων, ονος, ὁ, ἡ, patiens, ærumnosus, miser, audax, fortis: à τλάω, per Syncop. pro ταλάω, perfero.

Τλημόνως, miserè, lamentabiliter, est adv. à τλήμων, ονος; V. Unde etiam, τλημοσύνη, ἡ, ærumna, miseria, infortunium, &c. V.

Τλῆναι, passum esse: aorist. 2. infinitiv. verbi τλῆμι, tolero: quod vide a. 2. ἔτλην.

Τληπαθὴς, patiens laboris: Item calamitosus, expon. etiam, qui patiens est, in iis quæ patitur; Suid. Unde τληπάθεια, patientia, laboris & ærumnarum tolerantia; Item miseria; ex τλάω, per Syncopen, pro ταλάω, & πάθος, τὸ, &c. V.

Τληπόλεμος, ου, ὁ, TLEPOLEMUS: nom. propr.

Τλησικάρδιος, cujus cor tolerare novit; qui fortem animum & tolerantem habet; ex τλάω, unde τλῆσις, & καρδία, ἡ; V. Item Τλησίπονος, patiens laboris: expon. & audax; ex τλῆσις, & πόνος, ὁ; V.

Τλῆσις, εως, ἡ, patientia, tolerantia: Item audacia; Hesych. Item τλητὸς, tolerabilis, qui tolerari potest; & activè, tolerans, patiens; ut Il. ὡς τλητὸν γὰρ μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν; atque inde, τλητικὸς, patiens; qui est ejusmodi,

ejusmodi, ut facilè tolerari queat; unde adv. τλητικῶς, toleranter, patienter; omnia verbalia, à τλάω, per Sync. pro ταλάω, &c. V.

Τλήτω, tolerabo, f. 1. ind. act. à τλῆμι, seu τλάω, pro ταλάω, perfero.

Τμάγεν, secti sunt, Ion. & Bœot. Syncop. pro ἐτμάγησαν, 3. pl. a. 2. ind. pass. verbi τμήσσω, idem cum τμάω, seco, scindo. f. τμήξω, a. 2. ἔτμηγον, & ἔτμαγον. Sic τμάγεν, potest esse 3. sing. aor. 2. ind. activ. Ion. Them. τέμνω, idem.

Τμάω, seco: unde τμήσσω. Th. τέμνω.

Τμηγεὶς, seu τμαγεὶς, scissus, a. 2. part. pass. verbi Τμήσσω, scindo. Th. τέμνω, idem.

Τμήγης, ου, ὁ, sector, incisor, arator, fossor, qui secat: Item τμῆγος, εος, τὸ, sectura, scissura, sulcus; utrumque à τμήσσω, f. ξω, idem τμάω, &c. V. Unde etiam τμήγω, f. ξω, seco, divido, sulco, cædo; idem, cum & Poët. pro τμάω, seu τμήσσω; quæ vide.

Τμήδην, adv. idem quod τμητικῶς, incidendo, secando: à τμάω, inusit. pro τέμνω, seco.

Τμηθεὶς, sectus, a. 1. part. pass. verbi τέμνω, seco. perf. pass. τέτμημαι, a. 1. pass. ἐτμήθην.

Τμῆμα, τὸ, segmentum, frustum sectione alicunde ablatum, vel particula, portio: Item sectio libri, capituli, &c. verbale à τμάω; V. Unde etiam τμῆσις, εως, ἡ, sectio; & apud Gramm. est nomen figuræ, quâ composita aliqua vox discinditur ac dirimitur, seu dividitur; ut ἄκρα πόλις, pro ἀκρόπολις, &c. verbale itidem ab eod. sed expon. etiam divisio, belli clades, &c. V.

Τμήσω, secabo, f. 1. activ. verbi inusit. τμάω, pro τέμνω, seco.

Τμητὴρ, ῆρος, ὁ, & τμητὴς, οῦ, ὁ, sector, incisor: Item τμητὸς, οῦ, ὁ, sectus, incisus; unde τμητικὸς, incidendi vim habens; & τμητικὸς λόγος, qui & τέμνων, oratio concisa, ὁ τέμνων ἐν βραχέσι τὰ πράγματα, velut scindens ferrum in re instituta pergit; cui contrarius, λόγος ὁ περιβάλλων; oratio intricata: Item aptus ad secandum, & incitandum putatorius, & passivè, incisus, sectilis, &c. atque inde τμητικῶς, in modum eorum quæ incidunt, incidendo seu secando; Suid. omnia itidem verbalia ab eod. τμάω; quod vide.

Τμῶλος, ου, ὁ, TMOLUS, nomen propr.

Τὸ, hoc, aliquando quapropter: & tunc subauditur, κατὰ vel διὰ, ut διὰ τὸ, ob id. τόγ᾽, τόδ᾽, pro τόδε, τὸ ἐὸν, id quod est.

Τοαρχαῖον, Ion. pro πάλαι, olim.

Τόγ᾽ ἐμὸν, Ion. pro quantum in me.

Τόδε, apud Hom. signif. huc, ut μέχρι τόδε, huc usque, ad hoc usque tempus, est neut. adverbial. ab ὅδε; V.

Τοδεύτερον, iterum, secundum.

Τοεπίπαν, Ion. pro παντελῶς, omninò, penitùs.

Τόθεν, inde; ex illo loco; ab ὅθεν; V.

Τόθι, ubi, ibi; ab ὅθι· τόθ᾽, pro τότε, & τόθεν, tunc: & pro ἐκεῖ, illic.

ΤΟΙ, quidem particula est enclitica, quæ adverbiis vel conjunctionibus adnectitur: interdum ornatûs tantum gratiâ additur: à τὸς, inusit. pro ὅς.

Τοὶ, tibi, Dor. pro σοὶ, à σὺ, tu: vel Dor. pro οἱ.

Τοιαῦτ᾽ pro τοιαῦτα, talia: &

Τοιαύτην, talem, acc. sing. f. g. à τοιοῦτος; q. v.

Τοιγὰρ, equidem, itaque: τοιγαροῦν, idem. Ex τοι, γὰρ, enim, & οὖν, ergò.

Τοίη, ης, ἡ, talis: Ion. à τοῖος; quod vide.

Τοίνυν, igitur: ex τοι & νῦν, nunc.

Τοῖο, Ion. pro τοῦ, ab ὁ, hic, articul. præpositiv.

Τοῖον, sic, ità, adv. à

Τοῖος, α, ον, talis, e. Them. οἷος, qualis.

Τοιόσδε, τοιάδε, τοιόνδε, talis, e. Ex τοῖος, & δε, syllabica adject.

Τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο, talis, e. Ex τοῖος quod vide, & οὗτος, hic.

Τοιουτότροπος, hujusmodi, talis; ex τοιοῦτος, præced. & τρόπος, ὁ, &c. vide.

Τοῖς, ipsis, dat. pl. sic & τοῖσι, & τοῖσιν, Ion. ab ὁ, vel τὸ, hic, hoc.

Τοῖσδε, & τοῖσδεσι, Poët. dat. pl. ab ὅδε, hic. Hic retinetur circumflexus in antepenultima, non ex lege, sed quia particula, δεσι, articulo τοῖς, quasi enclitica adjungitur.

Τοίσια, legend. δέ τοι σία, sia palustris: vide in Σίον.

Τοίχαρχος, qui præest navis parietibus; vel potius, qui præest lateribus navis, seu remigibus qui sunt in latere navis; Poll. l. 1. ex τοῖχος, ὁ, & ἀρχὴ, ἡ; unde ἀρχὸς, ὁ, &c. V. Item Τοιχοδιφήτωρ, dicitur, ὁ τοίχους διφῶν, qui parietes perscrutatur; nimirum quâ parte possint aperiri, ut ita, ad ædes viâ factâ, furari possit; Hesych. ex τοῖχος, ὁ, & διφάω, &c. V. Item Τοιχορύκτης, & τοιχωρύκτης, ου, ὁ, Item τοιχώρυχος, ὁ, murum perfodiens, ut in ædes ingredi possit & furari, effractor, effractarius: Item τοιχωρυχία, parietis effractio, & τοιχωρυχέω, parietem effringo; unde τοιχωρύχημα, τὸ, foramen parietis; ut τοιχωρύχημα γαλῆς, foramen per parietem à fele terebratum; omnia ex τοῖχος, ὁ, & ὀρύσσω, f. ξω, præt. ὤρυχα, &c. V.

ΤΟΙΧΟΣ, ου, ὁ, paries, murus: q. à τεύχω, struo. Hinc τοιχόω, murum struo, μεσότοιχον, ου, τὸ, paries intergerinus.

Τοιχόω, ῶ, murum facio, & in pass. τοιχοῦσθαι, murum fieri, vel esse; à præced. Them. τοῖχος, ὁ, murus, præcipuè lateralis, aut transversarius; undè in navi latera appellantur τοῖχοι; Od. μ. & Plut. Symp. 2. Probl. 7. Sicut & aliis etiam rebus τοῖχοι, tribuuntur à similitudine domus & cujusvis ædificii, ut poculis; apud Athen. l. 13. quæ alta sunt, & rotunda, vel angulosa: Item hominis lateri; apud Euryp. in Troad. &c. V.

Τοίω, tales, dual. num. à τοῖος, talis.

Τοίως, Poet. pro οὕτω, sic, ita: q. d. tali modo ab eod.

Τόκα, Dor. pro τότε, tunc: ab ὅκα, pro ὅτε.

Τοκὰς, άδος, ὁ, Poët. idem ac ἡ τεκοῦσα, quæ peperit. Non solùm autem mulieribus; sed & pecudibus tribuitur, à Th. τίκτω, pario; quod vide.

Τοκάω, parturio, partui sum vicina; Poll. l. 2. à præced. τοκὰς, & ab eod. Them.

Τοκέεσι, Ion. & Poët. pro τοκεῦσιν, dat. pl. à τοκεύς.

Τοκετὸς, οῦ, ὁ, partus, puerperium; sed expon. & nativitas; Poll. l. 2. à præced. τοκὰς, vel à seq. τοκεὺς, & ab eod. Th. &c. V.

Τοκεὺς, έος, ὁ, parens, gen. Ion. ῆος. acc. pl. τοκῆας. Them. τίκτω, pario, præt. m. τέτοκα.

Τοκῆες, parentes; est nom. pl. Ionicè, à præcedent. τοκεὺς; id vide: confer etiam seq.

Τοκῆϊ, dat. Ion. pro τοκεῖ, acc. τοκῆα, Ion. gen. pl. τοκήων· à τοκεὺς, quod vide.

Τοκίζω, fœnori do, fœneror, do in usuram; undè verbalia τοκισμὸς, fœneratio, & τοκιστὴς, οῦ, ὁ, fœnerator; omnia à seq. τόκος; V.

Τοκογλύφος, fœnerator, qui fœnori dat, qui fœnus facit; Plut. videntur autem τοκογλύφοι, propriè dici, qui in tabulas suas inscribunt pecunias fœnori datas; unde τοκογλυφεῖν, expon. tabulis insculpere nomina eorum, quibus pecunia fœnori credita est: Item simpl. fœnerari, fœnori dare; Poll. ex seq. τόκος, & γλύφω, &c. V.

Τόκος, ου, ὁ, usura, fœnus, partus; à τίκτω, pario: fut. τέξομαι, præt. m. τέτοκα.

Τοκοφορεῖν, fœnerari, usuram facere, καὶ τόκους λαμβάνειν; Suid. potius tamen idem videtur esse quod τόκους φέρειν; ex præced. τόκος, & φέρω, &c. V.

ΤΟ'ΛΜΑ, ης, ἡ, audacia, fiducia. Sed τόλμα, fortis sis: præs. imperat. act. à τολμάω. Hinc τολμηεὶς, οῦ, audax. τολμάω, audax sum, audeo.

Τολμᾷ, 3. sing. præs. ind. τολμᾶν, præs. inf. act. verbi τολμάω; q. v.

Τολμάεις, άεσσα, άεν. Dor. pro τολμήεις, audax: q. v.

Τολμασεῖς, Dor. pro τολμήσεις, 2. singul. fut. 1. à

Τολμάω, ῶ, audeo, sustineo: imperf. ἐτόλμαον, αν, αες, ας, f. ήσω, p. τετόλμηκα, a. 1. ἐτόλμησα, a. 1. inf. act. τολμῆσαι, a. 1. part. act. τολμήσας, αντος. Them. τόλμα, ης, ἡ, audacia.

Τολμέω, idem cum præced. τολμάω; quod vide.

Τολμήεις, εντος, audax, intrepidus, tolerans. Them. τόλμα, audacia.

Τόλμημα, τὸ, facinus quod quis perpetrare ausus est; ausum interdum in bonam partem accipitur; ut apud Thuc. l. 2. interdum in malam; ut apud Aristoph. in Pluto: Item τολμητὴς, qui aliquid suscipere, & aggredi audet, homo audax; Thuc. l. 1. Item τολμητίας, ου, ὁ, idem; apud Suid. verbalia à τολμάω, ῶ, & à Them. τόλμα, ἡ, &c. V.

Τολμηρὸν, τὸ, audacia, est neut. à seq. τολμηρὸς; V.

Τολμηρὸς, ὰ, ὸν, audax, comparat. τολμηρότερος, audacior. Hinc τολμηροτέρως adv. liberius. Th. τόλμα.

Τολμηρῶς, audacter, intrepidè, est adv. à præced. τολμηρὸς; V.

Τολμῆς, Dor. pro τολμᾷς, 2. sing. præs. à τολμάω; q. v.

Τολμητὴς, ȣ, ὁ, homo audax, à τολμάω. Th. τόλμα, ης, ἡ, audacia.

Τολμητίας, ὁ; vide paulo suprà.

Τολμῷεν, ausint, 3. pl. præs. opt. act. τολμάοιεν, ῷεν, verbi τολμάω. Them. τόλμα, ης, ἡ, audacia.

Τολμῶσι, audent, 3. pl. præs. act. verbi τολμάω, audeo, præs. part. act. τολμῶν, Th. τόλμα.

Τολύπευμα, τὸ, glomus lanæ; & τολυπευτικὸς, qui novit τολυπεύειν; verbalia à seq. τολυπεύω, conglobo; Item nexo, contexo, &c. à Them. τολύπη, pila, seu glomus lanarum carptarum, & operi seu ad nendum paratarum; unde apud Athen. l. 13. τῶν πράσων τολύπαι, dicuntur porri in pilæ formam conglobati; seu globus, qui ex porris convolutis fit, & ori ingeritur, &c. V.

Τολυπεύω, glomero; machinor, ad finem perduco, à

ΤΟΛΥ'ΠΗ, ης, ἡ, lana carpta & pexa.

Τομαῖος, sectus, cæsus, succisus, recisus; ut τομαῖος χαίτα, apud Euryp. dicitur detonsa cæsaries aut coma: Item τομάω, sectione egeo, sectionem desidero; ut τομῶντι πήματι, i. e. sectione egente, τομῆς δεομένῳ, apud Soph. in Ajace: Sic τομεῖον, τὸ, instrumentum quo aliquid scindi, aut dissecari potest; Item Gal. apud Hippocr. sic nominari ait forcipem; seu fabrorum instrumentum quo clavos emoliuntur, & eximunt; Item τομεῖς, quatuor dicuntur dentes anteriores, ἀπὸ τοῦ τέμνειν, i. e. à secando Latinè; incisores; octo scil. primi dentes, in utraque gena quatuor, qui cibum abscindunt, & dividunt; est pl. à sing. τομεὺς, έως, vel έως, ὁ, sector, incisor, vel exector, castrator, putator; & interdum, instrumentum putatorium, vel incisorium significat; unde & inter scalpra sutoris refertur; & apud Geometras, τομεὺς, dici traditur, resecta circuli pars, duabus ad ambitum à centro productis lineis: Item τομεύω, seco, incido; omnia à seq. τομὴ, ἡ, sectura, vel incisio, & expon. portio sectione demensa, &c. V.

Τομὴ, ῆς, ἡ, Doric. τομὰ, sectio, amputatio; à τέμνω, seco, f. μῶ, p. τέτμηκα, p. m. τέτομα.

Τομίας, ȣ, ὁ, sectionem, seu scalprum expertus, incisionem passus: Item castratus, & aliquando, sumitur pro separato, selectoque; apud Plat. de leg. Item Τομίον, τὸ, frustum, seu quod sectione est ablatum, & peculiariter, τόμια, nominantur, quæ ex victima reciduntur; vel potius exta, quæ sectione è victima eximuntur, & super quæ extracta, manus imponebant & jurabant; utrumque itidem à τομὴ, ἡ, vel τομεὺς, ὁ, præcedent. &c. V.

Τομικὸς, incisorius, vel incidens; seu aptus ad faciendam incisionem; ut τομικοὶ ὀδόντες, qui & τομεῖς, id vide. Item τομὶς, ίδος, ἡ, expon. forfex vel forficula; utrumque itidem, à τομὴ, ἡ, vel τομὸς, ὁ, &c. V.

Τομὸς, ἡ, ὸν, acutus, penetrans, scindens: comparat. τομώτερος, α, ον, penetrantior, tius: sed

Τόμος, ȣ, ὁ, frustum sectione ablatum, TOMUS, Angl. a Tome. Them. τέμνω, seco.

Τόμος, præced. vel τομὸς, signif. etiam instrumentum ferreum, quo aliquid secatur, &c. V.

Τόμυρις, ἡ, Scytharum regina.

Τόμουρος, vel τμουρος, qui, quæ non sunt, videt per sortes; apud Lycophr. i. e. ὁ τὸ μὴ ὂν ὁρῶν μαντικῶς; sic exp. Eust. Il. α. Item τόμουρα, αἱ, dicuntur oracula; i. e. μαντεῖα, ut idem Eust. expon. ibid. Iliad. α.

Τομῶς, more eorum quæ scindunt, seu incidunt, penetranter; sed expon. & clarè, apertè; est adv. à præced. τομὸς, incidens, acutus: Item vi incisoria præditus, &c. V.

Τομώτερον, penetrantius, compar. n. g. à τομὸς; q. v.

Τὸν pro ὃν, vel ἐκεῖνον, quem, accus. sing. ab ὅς.

Τοναῖος, ὁ, qui tenore fit; contentus, intentus; ut τοναῖος δρόμος, contentus seu intentus cursus; unde τοναία, scil. φωνὴ, dicitur vocis intentio, seu vox intenta; Etym. qui & addit, Alex. in sic appellasse τὴν παλλακὴν, pellicem; utrumque, à τόνος, ὁ, tentio, intentio, intensio, &c. V. Unde etiam τονάριον, τὸ, fistula, quâ musici, seu harmonici tonos ministrant & intendunt, &c.

ΤΟΝΘΟΡΥ'ΖΩ, & τονθρύζω, murmuro, musso, submissè loquor, f. ίσω, p. ικα, q. à τόνος & θρόος.

Τονθορυσμὸς, ὁ, ἡ, murmur, à præced. τονθορύζω; V.

Τονιαῖος, toni magnitudinem æquans; ut apud musicos, τονιαῖον διάστημα, toni intervallum: Item τονίζω, tonum do, in pass. τονίζομαι, tono exprimor; sic & τονικὸς, qui tenore, seu extensione fit; sed expon. & firmus, à seq. τόνος, ὁ; vide.

Τόνος, ȣ, ὁ, TONUS: à τείνω, tendo, p. m. τέτονα. Hinc Angl. tone, & tune.

Τονόω, intendo, seu roboro, firmo; à præced. τόνος, ὁ, tensio, intensio; ut τόνος τῆς φωνῆς, vocis intensio, seu vocem intendere; apud Gramm. sunt vocum τόνοι, i. e. tenores, qui & προσῳδίαι, i. e. accentus; unde etiam τονώδης, tensivus, seu intensivus; ut κόπος τονώδης, lassitudinis species quædam, quæ intensiva dicitur: Item Τονωτικὸς, vim habens intendendi, seu roborandi & firmandi; ut τονωτικὴ δύναμις; apud Gal. est verbale, à præced. τονόω, &c V.

Τόξ', pro τόξα, nomin. pl. à τόξον, ȣ, τὸ, arcus.

Τόξα, præced. arcus, pluraliter fere utuntur Græci; & comprehendit aliquando pharetram & sagittas cum arcu, &c. V.

Τοξάζομαι, ex arcu sagittam emitto, jaculor; Od. χ. Item sagittis peto seu impeto, ibid. Item τοξάριον, τὸ, diminut. parvus arcus, arculus, Lucian. Item τοξεία, ἡ, ars sagittandi; Plut. Item, ars eorum qui arcus sagittasque efficiunt; omnia à Th. τόξον, τὸ; V.

Τόξευμα, ατος, τὸ, sagitta: & Τοξευτὴς, ȣ, ὁ, sagittarius; à τοξεύω, jaculor, Th. τόξον.

Τοξευτὴρ, ῆρος, ὁ, arcitenens, sagittarius; unde fœm. τοξεύτειρα, sagittaria; Item τοξευτὸς, sagittâ percussus; Soph. omnia, itidem verbalia, à præced. τοξεύω; vi. Item Τοξήρης, arcitenens; Euryp. Item Τοξικὸς, ὁ, sagittarius, ad sagittas aptus; ut τοξικὸς κάλαμος, arundo sagittaria; unde fœm. ἡ τοξικὴ, scil. τέχνη, ars sagittaria; scientia utendi arcu, & sagittis; Plut. Item Τοξικαὶ θυρίδες, fenestræ, à sagittis idcirco dictæ, quod instar sagittarum angustum in ædes lumen immittant, & intrinsecus dilatentur; Hier. in Ezech. c. 40. Item τὸ τοξικὸν, dicitur venenum quoddam, ex eo, quod barbarorum sagittæ eo collinerentur; ut tradit Diosc. l. 6. c. 20. alii autem, volunt sic dictum, quoniam haustum, seu potum, è vestigio interimat hominem, instar sagittæ; vel quod ortum sit ex sanguine hydræ quam sagittis confecit Hercules; Schol. Nicand. & Plin. l. 16. 10. & 26. 8. &c. à seq. Th. τόξον. V.

ΤΟ'ΞΟΝ, ȣ, τὸ, arcus; vel ars ipsa sagittandi, (q. à τάζω, tendo.) Hinc τοξότης, ȣ, ὁ, sagittarius: τοξοφόρος, idem: τοξεύω, jaculor, τοξότις, Epithet. Dianæ.

Τοξοποιὸς, qui conficit arcus; unde τοξοποιεῖν, arcus & jacula conficere, at τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς, per risum & jocum quidam dixit, pro supercilia contrahere; i. e. σκυθρωπάζειν, tetricum esse; Suid. μὴ σκυθρώπαζ', ȣ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς, ex τόξον, τὸ, & ποιέω. Vide.

Τοξοσύνη, ἡ, ars sagittandi; Il. ν. à præced. Th. τόξον; τὸ; V.

Τοξότας, α, ὁ, Dor. pro

Τοξότης, ȣ, ὁ, sagittarius. Them. τόξον, arcus.

Τοξοφόρος, ȣ, ὁ, ἡ, arcitenens. τοξοφόροι Κρῆτες, sagittarii Cretenses: à τόξον, ȣ, τὸ, arcus, & φέρω, fero.

Τοπάζιον, ȣ, τὸ, TOPAZIUS, Angl. Topaze, nomen gemmæ. Forte à τοπάζω, quæro, investigo.

Τοπάζιος λίθος, idem quod præced. τοπάζιον; topazius lapis, sic dictus παρὰ τὸ τοπάζειν; quod olim magno studio quæreretur; Plin. tamen l. 6. insulam Topazon in mari rubro gemmæ huic nomen dedisse scribit, ipsam vero insulam quod sæpe quæsita sit à navigantibus, à τοπάζειν, fuisse denominatam, trissyllabâ vero voce, τόπαζος, seu τόπαζον dicitur; apud Dionys. de situ orbis.

Τοπάζω, statuo, colloco. q. in loco. à τόπος. expon. & conjicio, suspicor; Item quæro.

Τοπάλαι, idem quod πάλαι, olim.

Τὸ παλαιὸν, antiquitùs.

Τοπαράπαν, omninò, prorsus.

Τοπαραυτίκα, statim, in præsentia.

Τοπάρος, & τὸ παρόσπερ, idem quod πάρος, Poët. pro πρὸ, ante.

Τοπάρχης, ȣ, ὁ, præfectus, loci præses: ex τόπος, locus, & ἀρχὴ, principatus.

Τοπαρχία, ας, ἡ, loci præfectura, à præced. τοπάρχης; id vide.

Τοπεῖον, τὸ, funis, rudens; Suid. pro eod. scribitur

scribitur & τοπίον, apud Poll. unde apud Lat. topia, & topiaria opera; de quibus Plin. l. 16. c. 33. Item τοπέω, conjicio, conjector, suspicor; Suid. & τοπικὸς, q. d. localis; ut τοπικὰ φάρμακα, medicamenta quæ partibus seu locis affectis adhibentur, & ἡ τοπικὴ τέχνη, ars inveniendi, seu ars explicans τόπους dialecticos, & monstrans quo modo ex iis argumenta inveniantur ad quæstionem confirmandam; unde τὰ τοπικὰ, scil. βίβλια, inscribuntur libri Aristot. τοπικῶν tractantes; atque inde adv. τοπικῶς, ratione loci; Plut. exp. & per locos communes, per capita; omnia à Th. τόπος, ὁ, unde pl. τόποι, apud Dialect. & Rhet. dicuntur, sedes & domicilia argumentorum; ut sunt locus causæ, effecti, subjecti, adjuncti, &c. & in oratione vel disputatione, τόπος dicitur argumentum, vel Thema quod tractatur; unde τοπάζω, præced. signif. colloco; q. d. in loco pono, &c. V.

Τοπηγορία, apud Rhetores, dicitur loci alicujus tractatio; ex τόπος, & ἀγορὰ, ἡ, oratio: unde ἀγορέω, verba facio pro concione, &c. vi. Item Τοπογράφος, scriptor, seu descriptor locorum; unde τοπογραφία, loci vel locorum descriptio, & τοπογραφέω, ῶ, locum describo; ex τόπος, & γράφω, unde γραφὴ, ἡ, &c. V. Sic & Τοποθεσία, ἡ, loci situs vel positus; sed exp. etiam, ficta loci descriptio; ex τόπος, & θέσις, ἡ, &c. vi. Item Τοποκλισία, locus accubitus, seu locus in quo aliquis accumbit; Plut. ex τόπος, & κλίσις, ἡ; V. Item Τοπομαχέω, ῶ, variis in locis prælior, i. e. modò hoc, modò illo in loco; prout hosti iniquum esse video; aut etiam, prout ab hoste lacessor; sed exp. etiam, per locos oppugno, i. e. non apertâ acie; Plut. ex τόπος, & μάχομαι, unde μάχη, ἡ, &c. V.

ΤΟ'ΠΟΣ, ου, ὁ, locus, tractatus, argumentum: q. à τῶ, capio. Hinc τοπάζω, statuo, colloco: ἄτοπος, ου, ὁ, ἡ, absurdus.

Τοποτηρὴς, q. d. loci servator, vicarius, locum tenens; ex τόπος, & τηρέω, f. ήσω, &c. V.

Τοπρὶν, Ion. pro πρότερον, priùs, olim.

Τοπρῶτον, primùm; à πρῶτος, primus. Them. πρὸ, ante.

ΤΟΡΔΥ'ΛΙΟΝ, seu τόρδυλον, ου, τὸ, seseli Creticum, herbæ nomen. Valdè diureticum est.

Τορεία, ἡ, idem, cum τόρδυσις; id vide Item Τόρδυμα, τὸ, opus torno factum, toreuma, pro sagitta torno facta: Item de sculpturis in opere, torno factis, dicitur apud Plut. Sic & Τόρδυσις, ipsa actio tornandi, seu tornando aliquid faciendi, τορδυτὴς, οῦ, ὁ, tornator, qui torno aliquid facit; τορδυτικὸς, ad tornaturam pertinens, seu cujus usus est in tornando; unde in fœm. ἡ τορδυτικὴ, scil. τέχνη, ars tornandi, toreutica; Plin l. 34. 8. τορδυτὸς, tornatus, seu tornatilis, torno elaboratus; Athen. l. 11. Item Τορεὺς, έως, ὁ; idem cum τορδυτὴς, id vide; & omnia à τορεύω, idem cum τορέω, ferro trajicio, penetro, &c. Item facio clarum & perspicuum, clare & perspicuè explico, &c. V.

Τορέω, perforo: à τερέω, idem.

ΤΟ'ΡΜΟΣ, ου, ὁ, vel τόρμη, ης, ἡ, modiolus rotæ, in quem axis inseritur: quia τερεῖται, tignum, meta, carceres & repagula.

Τόρνος, ου, ὁ, TORNUS, instrumentum quo aliquid excavatur, idem quod τορὸς, à τερέω, terebro.

Τορνόω, TORNO, cœlo, circulo, circumscribo. Hinc Angl. to turn, à præced.

Τόρος, ου, ὁ, funis, & id. qd. τόρνος: sed Τορὸς, ὰ, ὸν, penetrans, acutus: à τορέω, perforo. Th. τερέω, idem.

Τορυνὴ, ης, ἡ, id quo aliquid inter coquendum, agitatur & teritur: à τείρω, tero.

Τορυνέω, ῶ, agito torynâ, Poll. 6. 13. est à præced. τορυνὴ, ἡ; id V.

Τορῶς, ita ut penetret, clarè, firmiter; Suid. Item perspicuè, apertè, & agiliter, perniciter; exactâ diligentiâ; Plat. est adv. à præced. τορὸς, penetrans, &c. Sed τόρος, est instrumentum quoddam ligneum, manubrium insertum habens, cujus usus est in puteis fodiendis, teste Hust. Item τορὸς, acutus; exp. etiam validus, magnus, & τορὸς λόγος, dicitur oratio clara, & perspicua, facilè ad intellectum & mentem, penetrans; ut & τορὸν φθέγμα, dicitur sonus aures acumine suo penetrans; apud Luc. &c. V.

Τὸς, inusit. pro ὁ unde τοῦ, hujus, pl. Poët. τοὶ pro οἱ, vel τὸς, Dor. pro τοὺς.

Τοσαύτη, ης, ἡ, tanta, f. g. à τοσοῦτος; quod vide.

Τοσάκις, toties, & τοσαχῶς, tot modis, & τοσσάτιος, vel τοσσάτιος, Poët. pro, ut omnia, à seq. τόσος. V.

Τόσος, & Poët. τόσσος, tantus: τόσον ὅσον, tantum quantum. Them. ὅσος, quantus.

Τοσοῦτος, τοσαύτη, τοσοῦτο; tantus, a, um; in pl. τοσοῦτοι, tot. Ex τόσος, tantus, & οὗτος, hic: τοσοῦτο, Ion. pro ὥστε, ita.

Τόσσα, pro τόσα, tanta, nom. pl. n. g. à τόσσος, pro τόσος; q. v.

Τοσσῆνον, Dor. pro τόσον, tantum.

Τότε, tunc, ποτὲ, aliquando: ab ὅτε.

Τοτρίτον, tertium.

Τοῦ, & τοῦδε, hujus, gen. sing. ab ὁ, & τὸ, hic, hoc.

Τοὔδαφος, pro τὸ ἔδαφος, pavimentum; vide ἔδαφος.

Τοῦθ', seq. aspirat. pro τοῦτο, hoc.

Τοὔλασσον, deterius, pro τὸ ἔλασσον. compar. neut. g. à μικρὸς, parvus, comp. ἐλάσσων, superl. ἐλάχιστος.

Τοὐμὸν, pro τὸ ἐμὸν, meum, acc. sing. ab ἐμὸς, οῦ, meus. Th. ἐγὼ, ego.

Τοὔμπαλιν, pro τὸ ἔμπαλιν, pro quo etiam dicitur τοὔπαλιν; vide ἔμπαλιν.

Τοὔμπροσθεν, Att. pro τὸ ἔμπροσθεν, adv. ante, anterior, pars, idem quod πρόσθεν. Th. πρὸ, ante.

Τοὐναντίον, pro τὸ ἐναντίον, contrà, è contratio. Th. ἀντὶ, pro, contrá.

Τοὔνεκ', seu τοὔνεκα, quocirca, pro τοῦ ἕνεκα, cujus gratiâ.

Τοὔνομα, pro τὸ ὄνομα, nomine. Ellipsis præposit. κατὰ.

Τοὺς, hos, acc. pl. ab ὁ, hic.

Τοῦτ', pro τοῦτο, hoc; q. v.

Τουτάκι, & τουτάκις, tunc, adv. à τοῦτο.

Τοὔτερον, Ion. pro τὸ ἕτερον, Att. θάτερον, alterum.

Τουτέστι, hoc est, legitur, & τοῦτ' ἔστι, ex τοῦτο, & ἐστί.

Τουτέων, Ion. pro τούτων, horum, harum, g. pl. ab οὗτος, hic.

Τουτῆ, Dor. adv. ab Attico τουτεί, hic, & hoc pro τοῦτο.

Τοῦτο, hoc vide in οὗτος.

Τουτόθε, Dor. pro ἐντεῦθεν, hinc, adv.

Τουτονὶ, Att. pro τοῦτον, hunc, ab οὗτος.

Τούτῳ, Dor. pro ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, in hoc loco.

Τουτῶθεν, Dor. pro ἐντεῦθεν, hinc. Sed τούτω, Dor. pro τούτου.

Τοφὲθ, 2 Reg. 23. vers. 10. aliter ταφὲθ, sed corruptè, ut Jerem. 7. ver. 31, 32.

Τόφρα, tunc, interea: ab ὄφρα, ut.

Τραγαγαὶ, αἱ, hircanæ seu hircinæ capræ; i. e. capræ utriusque sexus genitalia habentes; Aristot. l. 4. de gen. an. à Th. τράγος, ὁ; V. Item Τραγᾶν, dicuntur vites, quæ fructu carentes, fronde luxuriant; (nam tales vites τραγώσας ἀμπέλους, vocant Græci;) ductâ sign. f. ab hircorum naturâ, qui obesiores, minus semine abundant, macriores autem, magis ad gignendum sunt idonei; teste Aristot. de gen. an. 5. 18. est infinitivus, à seq. τραγάω; V.

Τραγάκανθα, q. d. hircina spina, frutex est, de quo Diosc. & Theoph. ex τράγος, ὁ, & ἄκανθα, ἡ, &c. V.

Τραγαλίζω, expon. ἀποτρώγω, apud Aristoph. in vesp. ab eod. &c. id vide nam deducitur à Th. τρώγω; V.

Τραγανὸν, callosum. Gl. Cyr.

Τραγάω & τραγίζω, hircum refero: hirquitallio. Dicitur de adolescentibus qui incipiunt libidine tentari, quod hircis imprimis accidit.

Τραγεία, ας, ἡ, scil. δορὰ, hircina pellis: à τράγειος, hircinus. Th. τράγος.

Τραγεῖν, comedisse, a. 2. ind. act. verbi τρώγω, comedo, rodo, f. τρώξομαι, a. 2. ἔτραγον.

Τραγεῖον, idem cum τράγειον, id vide. Item Τράγειος, & τράγεος, hircinus, unde τραγῆ, scil. δορὰ, pellis hircina; Plut. quæ & contractè dicitur τραγῆ; apud Suid.

Τραγέλαφος, ου, ὁ, hirquicervus, animal hirci & cervi figuram mixtam habens; cujus tum alii meminere, tum Aristot. & L c. necnon Plin. l. 8. c. 32. τραγέλαφοι, erant etiam pocula quædam, ut testatur Athen. l. 11. ex τράγος, ὁ, & ἔλαφος, ὁ, ἡ, &c. vi. Τράγεος, & τραγῆ; vide paulò antè.

Τράγημα, ατος, τὸ, TRAGEMA, id quod in secundâ mensâ apponitur; idem quod τρωγάλιον, à τρώγω, comedo, a. 2. ἔτραγον.

Τραγηματίζομαι, comedo bellaria; unde verbale τραγηματισμὸς, comestio bellariorum; à præc. τράγημα, ατος, τὸ, &c.

Τραγίζω, idem quod τραγάω, hircum refero, vel odore, vel lascivia, &c. V. Sic & interdum τραγίζειν, de juvenibus dicitur, quum pubertatem attingentes vocem ex acuta in gravem & asperiorem mutant: Aristot. Item Τραγικεύομαι, tragicè loquor; Schol. Aristoph. & τραγικὸς, pertinens ad tragœdum, seu tragœdorum proprius; ut Τραγικοὶ αὐλοὶ; apud Athen. l. 4. & ἄγγελος τραγικὸς, apud Luc. Item conveniens, seu dignus tragœdis, seu qualis in tragœdiis fieri solet, unde τὰ τραγικὰ, gravia, & tragœdi-

tragœdis convenientia; & in fœm. τραγικὴ, fcil. ποίησις, tragica camœna; unde adv. τραγικῶς, tragicè, more tragicorum; feu, ita ut tragicos decet; item, τράγιον, feu τραγεῖον, herba, indè dicta, quòd folia ejus autumno hirci virus olent, Diofc. 4. 50. Item, τραγίσκος, diminut. hirculus, hircus parvulus; aut hœdus; apud Theocr. Idyll. 5. Item, τραγιστὴς, qui victimas furatur; facrilegus; Hefych. à τραγίζω; & omnia, à Th. τράγος, ὁ, V.

Τραγοβάμων, hircinis incedens pedibus, hircinos habens pedes; Panis Epith. Latini, capripedem vocant; ex τράγος & βαίνω, f. βήσομαι, præt. βέβηκα; unde, varia ejus comp. defi nunt, in βάμων, &c. V. Item, τραγόκερως, hircina habens cornua; à quibufdam dicitur τράγιον, ἀπὸ τῆς τράγου ὀσμῆς, Diofc. ab aliis dicitur ἡ ἄλόη, ut eft apud eund. qui duas hujus plantæ fpecies ftatuit; c. 50. & 51. l. 4. ex τράγος, & κέρας, ατος, unde, κερὰς & κέρεις, &c. V. Item, τραγοκουρικὸς, ad tragicam tonfuram pertinens; feu, idoneus ad tondendum tragico more; ex τράγος & κουρὰ, ἡ, unde κουρικὸς, à Th. κείρω, &c. V. Τραγοκτόνος, hircos occidens; Euryp. in Bacch. ex τράγος & κτείνω, præt. med. ἔκτονα, &c. V. Τραγομάσχαλος, cujus alæ hircum olent; ex τράγος & μασχάλη, ἡ, &c. V. Τραγόπους, hircinos habens pedes; Panis Epith. in Epigr. ex τράγος & ποῦς, ὁ, V. Τραγοπώγων, hircinam habens barbam; nomen herbæ, de qua Diofc. 2. 173. ex τράγος & πώγων, ὁ, V. Item, τραγοριγανον, & τραγορίγανος, origanum hircinum fruticis nomen apud Diofc. 3. 35. Unde, τραγοριγανίτης οἶνος; vinum è tragorigano confectum; Diofc. 5. 55 ex τράγος & ὀρίγανον, feu ὀρείγανον, τὸ, &c V.

ΤΡΑ'ΓΟΣ, ου, ὁ, hircus, caper; à τραγεῖν, quia arbores rodit. Vel à τραχὺς, quod hirfutâ pelle. Hinc τραγικὸς, tragicus.

Τραγοσκελὴς, qui hircinis eft cruribus; Panis Epith. ex τράγος & σκέλος, τὸ, V.

Τραγῳδία, ας, ἡ, TRAGOEDIA. Angl. tragedy. &

Τραγῳδὸς, οῦ, ὁ, ἡ, TRAGOEDUS; à τράγος & ᾠδὴ, cantus: utpote qui cantando caprum meretur.

Τραγῳδάριον, q.d. tragœdiola; i.e. parva vel levis tragœdia; eft diminut. Item, τραγῳδέω, ῶ, tragœdia decanto; Plut. tragicè decanto; item, τραγῳδικὸς, (pro quo fæpius dicitur τραγικὸς) pertinens ad tragœdum, feu tragœdorum proprius; omnia, à præced. τραγῳδὸς, V.

Τραγῳδιογράφος, tragœdiarum fcriptor, feu defcriptor; apud Polyb. ex τραγῳδία, ἡ, & γράφω, unde γραφὴ, ἡ, &c. V. Item, τραγῳδιοδιδάσκαλος, & τραγῳδοδιδάσκαλος, qui tragœdias docet; ex τραγῳδία, ἡ, vel τραγῳδὸς, ὁ, & διδάσκαλος, ὁ, &c. Vide.

Τραγῳδὸς, qui cantando caprum meretur; erat enim tragœdiæ præmium caper, qui τράγος dicitur; unde, τραγῳδοὺς propriè aiunt nominari actores tragœdiarum; fed, ufurpatum reperitur, tam de Poëta, quam de actore tragœdiæ, &c. Vide paulò fupra.

Τρακτεύω, negotior. &

Τρακτὸς κηρὸς, cera, quæ tractando inalbuit: à Latino.

Τράμη, vel τράμις, linea, quæ medium fcrotum dividit, & q. τορεῖ.

Τράμπις, navicula quâ trajicitur: puto quia facilè τρέπεται.

Τρανὸς, οῦ, & τρανὴς, έος, ὁ, ἡ, manifeftus, apertus, q.d. perforatus. Hinc τρανέω, f. ήσω, manifeftum reddo. Th. τιτράω, perforo.

Τρανόω, reddo clarum & perfpicuum, declaro, manifefto; item, illumino, illuftro; à præced. τρανὸς, ὁ, perfpicuus; Metaph. ab iis ducta, quæ ità perfpicua funt, ac fi perforata effent, ac pertufa; unde etiam, adv. τρανῶς, manifeftè, apertè, difertè, &c. Item, τρανωτικὸς, explanatorius, declaratorius; vel illuftratorius; eft verbale, à præced. τρανόω, V.

Τράπε, 3. fing. a. 2. Ion. pro ἔτραπε, verbi τρέπω, verto.

ΤΡΑ'ΠΕΖΑ, ης, ἡ, menfa, q. per Aphæref. pro τετράπεζα. Ex τετρὰς, άδος, ἡ, numerus quaternarius, & πέζα, ης, ἡ, pes.

Τραπεζεῖς, οἱ, menfales; fic vocat Plutarchus eos qui non ex animo, fed diverticuli cibique causâ diligunt amicum; vide Erafm. in adag. ollæ amicitia; eft plur. mafc. à fing. τραπεζεὺς, έως, ὁ, menfæ affecla, qui non vocatus ad menfam venit; eft Epith. canis, apud Hom. Il. ψ. & χ. Item, τραπεζείτης, ου, ὁ, idem; Suid. & Euft. Item, τραπεζήεις, menfarius; ad menfam pertinens; menfæ inferviens; omnia, à præced. τράπεζα, ἡ, quo nomine interdum quafi κατ' ἐξοχὴν, nominatur menfa argentariorum, vel nummulariorum; fcapularum etiam circa dorfum partes latiores τράπεζαι, appellantur; item, pars hepatis latior inftar menfulæ, τράπεζα, dicitur; Nicand. &c. V. Item, τραπεζία, ἡ, menfarum confectio; & τραπέζιον, τὸ, menfula, abaculus; Hefych. Utrumq; itidem, ab eod

Τραπεζίτης, ου, ὁ, menfarius, numularius, collybifta. In pl. οἱ τραπεζῖται. Th. τράπεζα, menfa.

Τραπεζιτεύω, menfarius fum; Poll. & τραπεζιτικὸς, οῦ, ὁ, ad menfarium pertinens; ut τόκος τραπεζιτικὸς, fœnus nummulariorum; utrumq; a præced. τραπεζίτης, V.

Τραπεζοκόμος, ου, ὁ, qui menfam curat, & ad eam fpectantia; ex τράπεζα & κομέω, ῶ, &c. V.

Τραπεζοκόρος, ου, ὁ, ἡ, menfipeta, qui fatiatur menfis appofitis; à τράπεζα, menfa, & κορέω, fatio.

Τραπεζολοιχὸς, οῦ, ὁ, qui menfas lambit, feu lingit; menfarum affecla, feu parafitus; ex τράπεζα & λείχω, &c. V. Item, τραπεζοφόρος, qui menfam affert, vel fuftinet; ex τράπεζα & φορεὺς, ὁ, à Th. φέρω, &c. V.

Τραπεζορήτωρ, vel τραπεζορρήτωρ, qui in menfa differit, menfarius difputator; Athen. l. 1. ex τράπεζα & ῥήτωρ; à Th. ῥέω, dico, &c. V.

Τραπεζόφοριν, caliculare; ubi calices reponuntur.

Τραπεζόω, f. ώσω, menfæ impono; unde, apud Soph. in Triptol. ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ; i. e. fundo carens calix haud menfæ imponitur; à Th. τράπεζα, V. Unde etiam, τραπεζώδης, menfarius, menfæ fimilis, ad inftar menfæ effictus; item, τραπέζωμα, τὸ, quod fupra menfam ponitur; ut, vafa; Euft. verbale, à τραπεζόω, V.

Τράπειν, Ion. pro τρέπειν, vertere.

Τραπείομεν, vertamus, Ion. & Poët. pro τραπῶμεν, 1. pl. a. 2. fub. paff. ῶ, refolut. in εω, deinde ο pro ω, per Syftolen, & ι inferto metri gratiâ: verbi τρέπω, verto. a. 2. ἐτράπην.

Τραπελίζω, verto, converto: à feq. τραπελὸς, V.

Τραπελὸς, ἡ, ὸν, mutabilis, e. à τρέπω, verto. a. 2. ἔτραπον.

Τράπεν, Ion. pro ἔτραπεν, 3. fing. a. 2. ind. act. Vel dici etiam poteft Ion. & Bœot. Sync. pro ἐτράπησαν, 3. pl. a. 2. ind. paff. verbi τρέπω, verto. f. ψω. a. 2. ἔτραπον. p. m. τέτροπα.

Τραπέντα, obverfum, acc. fing. part. a. 2. paff. verbi τρέπω, verto. a. 2. ἔτραπον.

Τραπέσδα, ας, ἁ, Dor. pro τράπεζα, ης, ἡ, menfa.

Τραπέσθαι, a. 2. inf. m. verbi τρέπω, quod vide.

Τραπέω, uvas calco: à τρέπω, verto, calcando enim vertuntur.

Τράπηξ, hafta, quia poteft τρέπεσθαι, vibrari.

Τραπητὴς, οῦ, ὁ, calcator uvarum; & in plur. τραπηταὶ, οἱ, uvarum calcatores; Hefych. Item, τραπητὸς, ὁ, & τραπητὸν, τὸ, ut &, βάτης, ητος, ὁ, muftum, vinum; Hefych. fed alii reddunt molam oleariam, trapetum, & trapetem; omnia, à βατέω, præced. uvas calco in lacu &c. V.

Τράπομαι, Ionicè dicitur pro ῥέπομαι; (apud Herodot.) vertor; &c. paff. ab act. τρέπω, id V.

Τράπωμαι, a. 2. fub. m. verbi βέπω, verto; vide ῥάπτω.

Τράπα, ας, ἡ, locus ubi ficcantur ficus: à τέρσω, ficco.

Τραυλίζω, balbutio, balbus fum, aut blæfus; unde verbale; τραυλισμὸς, οῦ, ὁ, balbuties; à feq. Them. τραυλὸς, V.

ΤΡΑΥΛΟ'Σ, οῦ, balbus, blæfus; TRAULUS: τραυλίζω, balbutio. q. à βαύω quafi fit ejus fermo vulneratus.

Τραυλότης, ητος, ἡ, balbuties; Plut. in Alcib. à præced. Th. τραυλὸς, V.

Τραῦμα, ατος, (pro τρῶμα) τὸ, vulnus. q. a τραύω, pro quo ufitatum eft τιτρώσκω, vulnero. f. τρώσω. perf. paff. τέτρωμαι.

Τραυματίας, ου, ὁ, vulneratus, saucius: à præced.

Τραυματίζω, vulnero. f. ίσω. p. τετραυμάτικα. perf. pass. τετραυμάτισμαι. perf. part. pass. τετραυματισμένος, η, ον, à τραῦμα, vulnus. Th. τιτρώσκω, vulnero.

Τραυματικὸς, οῦ, ὁ, ad vulnus seu vulnera pertinens; vulnerarius; i.e. vulneribus sanandis aptus; ut, τραυματικαὶ ἀντίδοτοι; vulneraria remedia; & τραυματικὴ ῥίζα, vulneraria radix; i. e. quæ vulneribus imponitur; Diosc. 1. 131. & 2. 4. est à præced. τραῦμα, ατος, quod exp. etiam, clades, strages, detrimentum bello acceptum, &c. V.

Τραύξανα, (q. τρώξανα) reliquiæ pabuli quæ de præsepi cadunt. qu. à τρώγειν, edere.

Τρέφ', pro τρέφε, Ion. pro ἔτρεφε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi τρέφω, alo. f. θρέψω.

Τραφαλὶς, idem quod seq. τράφαλλος, & utrumq; idem quod τρυφαλὶς, seu τρυφαλλὶς, caseus recens, &c. V.

Τράφαλλος, coagulum, à τρέφω, id est, πήσσω, cogo.

Τραφέμεν, Ion. & Dor. pro τρέφειν, educare: vel educâsse: pro a. 2. inf. τραφεῖν, à τρέφω, alo. vel Att. pro τρέφεσθαι.

Τραφεὶς, nutritus, educatus: a. 2. part. pass. verbi τρέφω, alo. a. 2. ἔτραφον.

Τραφέμεν, Ion. pro τραφεῖν, a. 2. inf. act. verbi τρέφω, alo. f. θρέψω.

Τράφεν, Ion. & Bœot. Sync. pro ἐτράφησαν, 3. pl. a. 2. ind. pass. sed

Τραφεῖν, est a. 2. inf. Dor. & Æol. pro τραφεῖν, vel Att. pro τραφῆναι. a. 2. inf. pass. verbi τρέφω, alo. f. θρέψω. a. 2. ἔτραφον. p. m. τέτροφα.

Τραφερὸς, tam de mari quam de terrâ dicitur: quod utraq; animalia nutriat; τραφερὰ, terra arida, continens. Th. τρέφω, alo.

Τραφερὸς, οῦ, ὁ, præced. exp. aridus, siccus; item, πηκτὸς, i.e. compactus; unde, τραφερὴ γῆ, vel simpl. τραφερὴ, ἡ, dicitur terra sicca, compacta, continens; vel simpl. terra, quòd compacta sit & firma; nam, est à Th. τρέφω, significante πήγνυμι, &c. V.

Τράφη, nutritus est, 3. sing. a. 2. pass. Ion. verbi τρέφω, alo. a. 2. act. ἔτραφον. a. 2. pass. ἐτράφην.

Τράφηξ, pars navis, seu labrum, ubi scalmi ponuntur; quia ut puto, pars ea τραφερὰ, sicca.

Τράφηξ, ηκος, præced. labium, seu receptaculum, in navi, &c. Sumitur etiam, pro ligno; seu tabula cui aliquid imponitur; item, exp. &, lignum in quo panes ponuntur ad furnum, i.e. pala; Etym. & Hesych. &c. V.

Τραφήσομαι, f. 2. ind. pass. τραφήσεσθαι, f. 2. inf. pass. verbi τρέφω, alo. f. ψω. a. 2. ἔτραφον.

Τραφθέντες, Ion. pro τρεφθέντες, a. 1. part. pass. à τρέπω, verto.

Τράφοισα, ας, ἁ, Dor. & Æol. pro

Τραφοῦσα, ης, ἡ, quæ aluit, a. 2. part. act. f. g. verbi τρέφω, alo.

Τραχεῖα, ας, ἡ, f. g. à τραχὺς, quod vide.

Τραχεῖα, præced. aspera; exp. etiam, arteria aspera, scil. sub. ἀρτηρία; fistula per quam fluit spiritus ab ore ad pulmonem; item, τραχεῖα, ἡ, est τραχεῖα ὁδὸς, via aspera, latebræ; nam sic legitur apud Suid. quasi τραχεῖα esset fœm. à masc. τραχὺς, idem quod, & à Th. τραχὺς, εος, &c. V.

Τραχέως, asperè, compar. τραχύτερον, asperius, superl. τραχύτατα, asperrimè. Th. τραχύς.

Τραχήλια, τὰ, propriè sunt edulia, quæ ex trunculis extremisque partibus truncatis, ac recisis, præcipuè cervicibus avium, ut anserum, &c. Parantur, viliora cæteris; unde &, quisquilias nonnulli exponunt; apud Aristoph. in Vesp. Item, τραχηλιάω, collum, seu cervicem attollo; superbio, ferocio; utrumque à seq. Them. τράχηλος, ὁ, V.

Τραχηλίζω, in cervicem resupino; item patefacio: f. ίσω. p. τετραχήλικα. perf. pass. τετραχήλισμαι. perf. part. pass. τετραχηλισμένος, η, ον. Them. τράχηλος.

Τραχηλισμὸς, οῦ, ὁ, cervicis resupinatio, vel flexus; est verbale, à præced. τραχηλίζω, quod V. Item, τραχηλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, duræ cervicis; à seq. Them. τράχηλος, V.

Τραχηλοκοπέω, collum abscindo, seu amputo, decollo; ex τράχηλος, ὁ, & κοπὴ, ἡ, &c. V.

ΤΡΑ'ΧΗΛΟΣ, ου, ὁ, collum, cervix. in pl. τὰ τράχηλα. q. à τραχὺς & ἧλος, quod ossa sint in eo tanquam asperi clavi.

Τράχουρος, ὁ, trachurus, piscis de quo Ælian. & Athen. l. 7. dodrantalis est longitudinis, haleculæ figurâ; sed utrinq; laterum, à capite ad caudam serratâ spirâ armatur, deorsum uncinis tendentibus; ita ut à summo ad imum inoffenso manus cursu tractare possis; contrario vero modo, non nisi cum læsione maxima; apud Hesych. scribitur τράχουρος, vocaturque Chitharus, reducitur ad Them. τραχὺς, εος, V.

Τραχυβατέω, & Ionicè τρηχυβατέω, per aspera incedo; ex τραχὺς & βαίνω, unde in fut. βήσομαι, præt. βέβηκα, ut à βάω, atque indè, βατὸς, ὁ, & βατέω, ῶ, &c. V. Item, τραχυδέρμων, cutem, seu pellem habens asperam, & scabram; qui aspero & scabro integitur corio; apud Athen. l. 7. ex τραχὺς & δέρμα, τὸ, V.

Τραχυνόμενος ποταμὸς, impetu decurrens fluvius; est part. præs. pass. ab act. τραχύνω; aspero, exaspero, asperum facio, Athen. l. 2. Unde, τραχυντικὸς, exasperandi vim habens, exasperans; omnia, à Th. τραχὺς, V.

Τραχυόστρακος, qui asperâ & scabrâ tegitur testâ; Athen. l. 7. ex τραχὺς & ὄστρακον, τὸ, V. Item, τραχύποδες, qui asperos & scabros habet pedes; ex τραχὺς & ποῦς, &c. V.

ΤΡΑΧΥ'Σ, έος, asper, scaber, agrestis. Hinc τραχύτης, ητος, ἡ, asperitas; τραχύνω, aspero, exaspero.

Τράχυσμα, & τραχυσμὸς, exasperatio, seu asperitas; verbalia, à τραχύνω, item, τραχύτης, vide in præced. Th. τραχὺς; unde dicitur τραχύτης τῆς χώρας; apud Xen. &, τραχύτης λόγων, oratio gravis auribus audientium; Isocr. de pace. Item, τραχύτης τῆς κροκίδος, Plut. villositas illa & eminentia floccorum quæ in rudibus pannis visitur, &c.

Τραχύστομος, qui aspero est ore, seu qui asperè loquitur; ex τραχὺς & στόμα, τὸ, V. Item, τραχύφλοιος, qui aspero & scabro est cortice: ex τραχὺς & φλοιὸς, ὁ, V. Item, τραχύφωνος, qui loquitur asperè; seu cui aspera vox est; ex τραχὺς & φωνὴ, ἡ, &c. V. Unde etiam legitur, τραχυφωνία, ἡ, asperitas vocis, &c. V.

Τραχώδης, εος, ὁ, ἡ, asper, durus; à Th. τραχὺς, V. Item, τράχωμα, idem quod τραχύτης, scabrities, exasperatio; est quasi esset verbale, à τραχόω, idem quod τραχύνω; id V. Item, τραχωμάτικον κολλύριον, collyrii species, tollendis oculorum asperitatibus efficax; à præced. τράχωμα, quod peculiariter etiam medicis dicitur aspretudo palpebræ, internâ parte; apud Gal. & Aët. Item, τραχὼν, ῶνος, ὁ, locus asper, & salebrosus; itidem, à Th. τραχὺς, V.

Τραχωνῖτις, ιδος, ἡ, nomen regionis Græc. Latinè salebrosa.

Τράω, inusit. unde τιτράω, perforo.

Τρεέτην, timebant, 3. dual. imperf. act. Ion. pro ἐτρεέτην, verbi τρέω, timeo: f. τρέσω.

Τρεῖν, præs. inf. à τρέω, tremo. Sunt qui velint τρέω, Dor. dici pro τρέμω.

ΤΡΕΙ͂Σ, οἱ, αἱ, & τὰ τρία, TRES, TRIA. Angl. Three. gen. τριῶν. dat. pl. τρισί. Hinc τρίτος, seu τρίτατος, ου, tertius, τρὶς, ter. τριάκις, idem. τριάκοντα, triginta: τριὰς, άδος, ἡ, numerus ternarius, ternio: τρίαινα, ης, ἡ, tridens: τρίχα, tripliciter, trifariam: τριπλόος, οῦς, triplus, triplicatus: τριπλάσιος, ου, triplo major.

Τρεῖς ταβέρναι, ῶν, αἱ, nomen hospitii. Lat. tres tabernæ. Act. 28. 15.

Τρεμματοτροφεῖν, pecora alere, pascere pecora; ex θρέμμα, ατος, τὸ, idem quod, & pro θρέμμα, τὸ, quod de animantibus & bestiis etiam dicitur, à Th. τρέφω, & τροφὴ, ἡ, unde τροφέω, idem cum, atque itidem ab eod. Th. τρέφω, V.

Τρέμω, TREMO, horreo, præ metu trepido. f. τρεμῶ. præt. m. τέτρομα. Th. τρέω, idem.

Τρέον, Ion. pro ἔτρεον, 1. sing. vel 3. pl. imperf. act. verbi τρέω, tremo.

Τρέπον, οντος, n. g. part. præs. à τρέπω.

Τρεπτὸς, qui verti potest; item, qui mutari potest, mutabilis; item, τρεπτότης, ητος, ἡ, versio, conversio; utrumque à Th. τρέπω, ομαι, V.

ΤΡΕ'ΠΩ, verto, converto, muto: considero: f. ψω. p. τέτρεφα. a. 2. ἔτραπον. perf. pass. τέτραμμαι. præt. m. τέτροπα. Hinc τροπὴ, ῆς, ἡ, conversio;

ſio: τροπικοὶ κύκλοι, οἱ, tropici circuli, quos quando Sol attingit, convertit curſum ſuum: ἐκτρέπω, averto, deflecto: ἐκτράπελος, invenuſtus: προτρέπω, propello, incito, adhortor, προτροπὴ, ῆς, ἡ, exhortatio, incitatio: ἡλιοτρόπιον, ου, τὸ, herba ſolaris; πολύτροπος, ου, ὁ, ἡ, multiplex; εὐτράπελος, lepidus, ſcitus, elegans, facetus.

Τρέσαν, territi ſunt, Ion. & Poët. pro ἔτρεσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. ſic

Τρέσε, pro ἔτρεσε, 3. ſing. a. 1. ind. act. Ion. & Poet. verbi τρέω, tremo.

Τρέσης, ου, ὁ, timidus: à τρέω, tremo.

Τρέφοιν, alerem, per Sync. pro τρεφοίην, praeſ. opt. Att. pro τρέφοιμι, verbi τρέφω, alo.

Τρέφος, εος, τὸ, idem quod θρέμμα, τὸ, alumnus; omne quod nutritur, &c. Ab eod. Th. ſeq. τρέφω, V.

ΤΡΕ'ΦΩ, nutrio; item compingo. f. θρέψω. perf. τέθρεφα. a. 1. ἔθρεψα. perf. paſſ. τέθραμμαι, ψαι, πται. perf. part. paſſ. τεθραμμένος, educatus. praet. m. τέτροφα. Hinc θρέψις, εως, ἡ, nutritio: θρεπτὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor: θρεπτήρια, ων, τὰ, alimenta; item nutritionis praemia: θρεπτὸς, οῦ, nutritus: τροφὴ, ῆς, ἡ, nutritio, nutrimentum, alimonia: τρόφιμος, ου, ὁ, alumnus: τροφεῖον, ου, τὸ, praemium nutritionis: ἄτροφος, ου, ὁ, ἡ, non alens, & qui non alitur: ἀτροφία, ας, ἡ, alimenti privatio, tabes.

Τρεχέδειπνος, propriè qui ad coenam feſtinanter accurrit; Plut. Symp. 8. ſect. 5. Sed τρεχέδειπνοι, à quibuſdam, exp. κωλυσίδειπνοι, quos apud antiquos vocari aiunt, qui cunctantius & lentius ad convivium veniebant; atque ſic κατ' ἀντίφρασιν, ut apparet, ceſſatoribus celeritatem tribuentes; apud Athen. ex τρέχω & δεῖπνον, τὸ, V.

ΤΡΕ'ΧΩ, curro: f. 2. m. δραμοῦμαι. perf. δεδράμηκα. a. 2. ἔδραμον. p. m. δέδρομα. q. à δρέμω. Hinc δρόμος, ου, ὁ, curſus: τρόχος, ου, ὁ, idem: τροχὸς, οῦ, ὁ, rota: τροχαλὸς, οῦ, rotundus.

Τρέψαις, Æol. pro τρέψας, αντος, a. 1. part. act. m. g. à τρέπω, verto. f. ψω.

Τρέψαις, convertens, in acc. ſing. τρέψαντα, a. 1. part. act. verbi τρέπω, verto. f. ψω. p. m. τέτροφα.

Τρέψεε, vertat, 3. ſing. a. 1. opt. act. Æol. verbi ejuſd.

ΤΡΕ'Ω, tremo, trepido. f. τρέσω. p. τέτρεκα. Hinc τρέμω & τρομέω, idem: τρόμος, ου, ὁ, tremor: ἀτρέμας & ἀτρέκα, adv. ſine timore.

Τρῆμα, foramen, tanq. à τρέω ex τερέω, perforo.

Τρηματικτὴς, aleator; ſic dictus, à punctis quae in aleis effoſſa viſuntur; ſive, à foraminibus quae ſunt in teſſeris; ſunt enim punctis inſignitae, quibus numeri denotantur; ex τρῆμα; & Them. στίζω, f. ξω, unde στικτὸς, ὁ, &c. V.

Τρηματίζω, aleâ ludo. q. à τρῆμα, quia ſunt punctis cavis inſignitae.

Τρηματόεις, εντος, & τρηματώδης, εος, ὁ, multis foraminibus pertuſus, multa habens foramina; in Epigr. à praeced. τρῆμα, τὸ, V.

Τρήρων, ωνος, ἡ, columba. dat. pl. τρήρωσιν, à τρέω, quia timida.

Τρῆσις, εως, ἡ, perforatio, & perfoſſio, ſeu trajectio quae fit terebrâ; item, τρητὸς, perforatus, foramina habens; ut τρητοῖο λίθοιο, lapidis perforati, ſeu foraminibus pertuſi; Od. ν. verbalia, à τρέω, inuſit. pro τιτράω, vide.

Τρητοῖο, cavernoſae, gen. Ion. à

Τρητὸς, οῦ, perforatus, Th. τιτράω, perforo. f. τρήσω.

Τρηχαλέος, aſper; idem quod, pro, & à τρηχὺς, vel Them. τραχὺς, quae V. Unde etiam τρηχέως, acerbe, malè, aſperè, adv. ab iiſd.

Τρηχῖνος, gen. ſing. à τρηχὶν, ῖνος, ἡ, nomen mul.

Τρῆχος, ου, ὁ, TRECHUS, nomen viri.

Τρηχυνω, idem quod, & pro, τραχύνω; à ſeq. τρηχὺς, V.

Τρηχὺς, aſper, Ion. pro τραχὺς, ἑος, hinc τρηχὼ, οῦς, ἡ, locus aſper: i.d

Τρήχω, Poet. pro τραχύνω, aſper ſum. Th. τραχὺς, aſper.

Τρία, tria, pl. neut. gen. Vide τρεῖς.

Τριαγμὸς, οῦ, ὁ, victoria; propriè in triplici certamine parta; eſt verbale, à τριάσσω, f. ξω, quod V. Item, τριάζειν, exp. vincere in tali triplici certamine; idem quod τριάσσω, V.

Τρίαινα, ης, ἡ, tridens, fuſcina: à τρία, quia tres habet cuſpides.

Τριαινατὴρ, ῆρος, ὁ, agricola; qui tridente utitur; à praeced. τρίαινα, quod interdum eſt piſcatorium inſtrumentum, quo majores piſces figuntur; unde, & Neptuno tribuitur, velut inſigne, tanquam piſcatorum, & maris Deo praeſidi; ut, Od. ε. Χερσὶ τρίαιναν ἔχων, &c. Vide. Item, τριαινόω, tridente moveo: & τριαινοῦν, exp. etiam, occare; itidem ab eod. τρίαινα, praeced. V.

Τριακὰς, άδος, ἡ, trigeſima dies menſis; item, numerus tricenarius; eſt etiam, civium tertia pars; & pro eod. Poët. dicitur, τριηκάς; ut apud Heſiod. eſt à τριάκοντα; vel à Th. τρεῖς, τρία, &c. V. Item, τριάκις, ter; à τρὶς, idem, V. Item, τριακαίδεκα, tredecim; ut, τριακαίδεκα τάλαντα, tredecim talenta; apud Ariſtoph. in Pluto: ex τρία, καὶ, & δέκα, &c. V.

Τριακονθάμματος, conſtans triginta ἅμμασι, i. e. nodis, nexibus, vel vinculis, ex ſeq. τριάκοντα; & ἅμμα, τὸ, nexus, nodus; à Th. ἅπτω, necto, &c. V.

Τριάκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, TRIGINTA. Th. τρεῖς.

Τριακονταέτης, & foem. τριακονταέτις, item, τριακοντούτης, & foem. τριακοντοῦτις, qui, vel quae triginta annorum eſt; ut, τριακοντούτεις σπονδαὶ, foedera in triginta annos icta; foedera tricennalia; item, τριακονταέτις ἁγνεία; caſtitas annorum triginta; annotatur etiam, τριακοντούτιδας, ab Ariſtophane vocari ſcorta; indeque καταβριακοντουτίσαι, eſſe, cum ſcortis rem habere: ex τριάκοντα & ἔτος, τὸ, &c. Vide.

Τριακοντάζυγος, ου, ὁ, ἡ, quae habet triginta tranſtra: navis Epithet. ex τριάκοντα & ζυγὰ, tranſtra. Th. ζυγνύω, jungo.

Τριακοντάκις, tricies; Plut. à τριάκοντα, V.

Τριακοντάκλινος, triginta lectis inſtructus, Plut. ex τριάκοντα & κλίνη, ἡ, &c. V. Item, τριακοντάμηνος, qui eſt triginta menſium; ſeu triginta menſes natus; ex τριάκοντα & μὴν, μηνὸς, ὁ, V. Sic &, τριακοντάπηχυς, triginta cubitorum; ſeu menſuram triginta cubitorum aequans; ex τριάκοντα & πῆχυς, V. Τριακοντήρης, navis triginta ordinum: ex τριάκοντα & ἐρέσσω; unde ἐρεσία, ἡ, &c. V.

Τριακοντόργυιος, triginta ulnarum; ſeu menſuram triginta ulnarum aequans; ex τριάκοντα & ὀργυιὰ, ἡ, V. Item, τριακόντορος, idem quod, τριακοντήρης; navis ſcil. genus ab ordine remorum ſic dictae; ſeu, navis triginta ordinum remorum; vel, quae triginta remis agitur; ex τριάκοντα & ἐρέσσω; cujus comp. varia deſinunt in ήρης, & quaedam in ορος, &c. V. Item, τριακοντούτης, & --τις, vide ſuprà in τριακονταέτης.

Τριακόσιοι, αι, α, trecenti, ae, a. Them. τρεῖς.

Τριακοστὸς, & Poët. τριηκοστὸς, trigeſimus; unde τριακοστὴ, ſcil. μοῖρα, trigeſima pars; à τριάκοντα, V.

Τρίακτος, devictus; ſuperabilis; in triplici, viz. certamine; eſt verbale, à τριάσσω, f. ξω; unde, τριαχθῆναι, ter vinci, &c. Id V.

Τριὰς, ακὸς, idem quod, τριακὰς, άδος, id V. Item, τριὰς, άδος, ἡ, trinitas, numerus ternarius, ternio; & τριὰς, αντος, triens; item, τριασμὸς, οῦ, ὁ, ternionis, ſeu ternarii numeri ratio; omnia, à τρεῖς, οἱ, vel τρία, τὰ, &c. V. Τριάσσω, vide in ſeq. τριαχθῆναι.

Τριατέτταρα, tres quartae partes, vel tres quadrantes minae, dodrans minae; ex τρία, τὰ, & τέτταρα, Atticè, pro τέσσαρα, τὰ, neut. plur. à maſc. τέσσαρες, Atticè τέτταρες, οἱ, quatuor, &c. V.

Τριαχθῆναι, a. 1. inf. paſſ. verbi τριάσσω, vinco, ſupero; f. ξω. ab Athletis, quorum victoria in triplici certamine ſita erat: à τριὰς, άδος, ἡ, numerus ternarius. Th. τρεῖς, tres.

Τριβάδες, αἱ, dicuntur foeminae, perditae libidinis, ac nefariae laſciviae; quae ὀλίσβῳ ſeſe τρίβουσι mutuo; unde τριβαδικὴ ἀσέλγεια, tribadum illa inſana & nefaria libido; Luc. in amorib. à τριβὰς, άδος, ἡ, V.

Τριβακὸς, οῦ, ὁ, tritus homo; i. e. in rebus agendis exercitatus, & diuturno uſu veluti tritus; item, τριβακὸν, τὸ, lacerna, ſeu veſtis trita; Suid. ſic &, τριβακὴ, dicitur de veſte,

ſeu

seu pallio, aut linteo trito; omnia, à τριβή, ή, V.

Τρίβαλλος, sycophanta, mensurarum asseclа. Nam Triballis populis sordes vitæ objiciebant.

Τριβαλλοὶ, præced. exp. οἱ ἐν τοῖς βαλανείοις ἀναγώγως διατριβόμενοι, qui vitam inutiliter terunt, &c. V. Item, τρίβαλος, ου, ὁ, adject. vetus, lacer; παλαιὸς, ut, exp. interpr. Theocr. Idyl. 7. Ubi, τρίβαλον ἱμάτιον, pro τριβακὸν, τὸ, à Th. τρίβω, &c. V. Item, τρίβανον, τὸ, omne id quo terimus seu fricamus & scalpimus aliquid; quibusdam, est id quod terit fomen item, seu id quo teritur fomes; nam, in igniariis, quæ πύρεια dicuntur, partes duæ sunt, una quæ atterit, altera quæ atteritur; hæc ἐσχάρα, illa τρίβανον vocatur; ab eod. Them. τρίβω, &c. V.

Τρίβαξ, in genit. τρίβακος, idem quod τριβακὸς, veteranus, tritus in rebus agendis, &c. V. Sed scribitur &, τρίβακος, in nominat. προπαροξυτόνως; (licet hoc sit genit. etiam à nominat. τρίβαξ, idem significante, ut dictum;) pro τριβακὸς, quod V.

Τριβάρβαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ter barbarus; i.e. valde barbarus; ex τρὶς & βάρβαρος, ὁ, V.

Τριβὰς, tritorium, mutonium, frictrix: à τρίβω.

Τριβεὶς, tritus; ut, τριβὲν δίκτυον, rete tritum; in Epigr. à Them. τρίβω, V.

Τριβελὴς, tres cuspides habens; ut, τριβελὲς δόρυ, pro τρίαινα; in Epigr. ex τρεῖς vel τρὶς & βέλος, εος, τὸ, &c. V.

Τριβεὺς, pistillum, quo τρίβεται.

Τριβεὺς, præced. exp. tritor, qui fricat, seu defricat; à Th. τρίβω, V. Item, τριβήδιον, τὸ, pistillum; radius, à seq. τριβή, ή, V.

Τριβὴ, ῆς, ή, tritus; i.e. tritura; idem quod, τρίψις, sed exp. &, usus, exercitatio; & interdum, idem est, quod διατριβὴ, & exp. mora, procrastinatio; Plut. & Thuc. à Them. τρίβω, V.

Τριβολεκτράπελα, τὰ, dicuntur σκληρὰ καὶ ἀπαίδευτα; i.e. dura, incondita, & absurda; teste Suid. ex seq. τρίβολος, ὁ, & ἐκτράπελος, invenustus, inscitus; item, horrendus; quem declinare solemus, &c. V.

Τρίβολος, ου, ὁ, TRIBULUS, herba sic dict. quia habet τρεῖς βολὰς, tres cuspides. Etiam tribulum quo paleæ teruntur.

Τριβόμενος, præs. part. pass. à τρίβω, tero, quod V.

Τρίβος, ου ή, via trita, semita: à præt. m. τέτριβα, verbi τρίβω, tero.

Τρίβος, præced. semita à viatoribus trita; sumitur etiam, pro itinere, seu cursu, quo quis viam terit pedibus; item signif. idem quod τριβή, ή, i.e. trita consuetudo, unde, τρίβον λαβεῖν, est assuescere, & inveterascere; apud Hippocr. &c. V.

Τρίβραχυς, pes in carmine tribus constans syllabis brevibus: ut, dominus; ex τρεῖς vel τρὶς & βραχὺς, &c, V. Item, τρίβροχος, ter madefactus; ex τρὶς & βροχὴ, ή, à Th. βρέχω, V.

Τρίβου, præs. imperat. pass. &

Τρίβουσι, 3. pl. præs. ind. act. à

ΤΡΙ'ΒΩ, tero, tundo, quotidianis laboribus exerceo: f. ψω. p. τέτριφα. perf. pass. τέτριμμαι, præt. m. τέτριβα˙ hinc τρίψις, εως, ή, tritura: τριβὴ, ῆς, ή, idem, διατρίβω, consumo; item tempus impendo, dego, moror: παιδοτρίβης, ου, ὁ, qui pueros exercet, gymnasii magister.

Τρίβωμες, teramus, Dor. pro τρίβωμεν, 1. pl. præs. sub. act. à τρίβω.

Τρίβων, ωνος, ὁ, pallium tritum: homo usu rerum tritus: à τρίβω, tero.

Τριβωνάριον, & τριβώνιον, τὸ, palliolum tritum, lacernula detrita; diminut. à præced. τρίβων, ωνος, V. Unde etiam, τριβωνικῶς, in modum pallii detriti, seu lacernæ; adv. ab eod. Item, τριβωνεύομαι, Suid. accipere videtur, pro, τρίβων εἰμὶ πραγμάτων; differo, procrastino; ibidem, ab eod. τρίβων, ωνος, V.

Τριβωνοφόρος, qui pallium tritum gestat, vel detritam vestem gerens; Etym. Unde, τριβωνοφορία, triti pallii gestatio; & τριβωνοφορέω, pallium tritum gesto; ex τρίβων, ωνος, & φορὸς, ὁ, &c. V.

Τρίγαμος, ου, ὁ, ή, tam de viro quam fœminâ dicitur, qui vel quæ ter nupsit: à γαμέω, uxorem duco: & τρὶς, quod vide.

Τριγενὴς, qui triplicem habet generationem; tertiâ perfectus generatione; ut, vermes insectorum; Bud. ex Gaza; unde, τριγένεια; tertius generis gradus; tertia progenies; ut, Strab. l. 12. εἰς τριγένειαν ἢ προσελθόντος τοῦ γένους; ad tertiam usq; progeniem; ex τρὶς & γένος, τὸ, V. Item, τριγέρων, q. d. trisenex; in Epigr. dicitur de Nestore, qui tres ætates vixit; i.e. nonagenarius; ex τρὶς & γέρων, V.

Τριγκὸς, idem quod θριγκὸς, quod vide.

Τρίγλα, TRIGLA piscis, q. τρίγνα, quia τρὶς γεννᾷ; id est, ter anno parit.

Τρίγλα, præced. dicitur etiam, τρίγλη, mullus; piscis, sic dictus à trino partu, &c. V.

Τρίγληνος, ου, ὁ, ή, tres habens pupillas: vel habens in modum trium pupillarum. Th. γλήνη, pupilla, & τρεῖς, tres.

Τριγλὶς, ίδος, ή, mullulus; Suid. diminut. à τρίγλα, vel τρίγλη, V. Item, τριγλίζειν, Hesych. χῷ μίμησιν, dici scribit de ridentibus; item, τριγλωφόρους χιτῶνας; in Epigr. dixit quidam, pro, vestes muliferas, i. e. retia ad mulos capiendos; ex τρίγλα seu τρίγλη & φορὸς, ὁ, à Th. φέρω, &c. V. Item, τρίγλυφος, q. d. trisculptus; i. e. tres sculpturas habens; sunt qui in columnis sculpturam canaliculatam, & striatam triplici sulco, τρίγλυφον, dictam putent; dicitur &, τὸ τρίγλυφον, apud Athen. ex τρὶς & γλύφω, V.

Τριγλώχιν, ινος, ὁ, ή, tricuspis. in dat. τριγλώχινι, à τρεῖς, tres, & γλωχὶς, vel γλωχὶν, ῖνος, ή, cuspis, acies.

Τριγκὸς, maceria; vide θριγκός.

Τριγμὸς, οῦ, ὁ, stridor; unde dicitur &, τριγμὸς ὀδόντων; est idem quod τρισμὸς, & verbale, ab eod. τρίζω, &c. Vide.

Τριγονία, ή, tertium genus; ut, nepos; Dem. Item, τριγονέω, ῶ, tertiò genero, vel pario; ex τρὶς & γονὴ, ή, &c. V. Sic &, τρίγωνος, triangulus; qui est triangulari, seu triquetrâ formâ; & τρίγωνον, pro, figura triangulari; sed est & instrumentum quoddam musicum, à triangulari forma ita vocatum; Athen. l. 4. ex τρὶς & γωνία, ή, V. Item, τριγωνίζω, in trigonum formo, seu in triangularem formam effingo; Plut. ab eod. τρίγωνος; & ex iisd. V. Item, τρίδακνος, ter morsus, aut mordendus; Plin. l. 31. à Th. δάκνω, V. Τριδάκτυλος, tres habens digitos; item, qui ternûm est digitorum; tripollicaris; Gaza, à Th. δάκτυλος, ὁ, V. Τρίδουλος, ter servus; Athen. l. 13. à Th. δοῦλος, ὁ, V. Τρίδραχμος, qui trium drachmarum pretii, ponderis, aut mensuræ est; &, τρίδραχμον, τὸ, tres drachmæ, seu nummus tribus drachmis valens; Poll. à Th. δραχμὴ, ή, V. Τρίδυμοι, ter gemini; ut, τριδύμους τίκτειν, dicitur, quæ triplicem edit partum; est per Sync. quasi τριδίδυμος; à Th. δίδυμος, ὁ, V. Τριδύστηνος, ter infelix, miserrimus; à δύστηνος, ὁ, ή, V. Τριέλικτος, triplici volumine sinuatus, sinuosus; ab ἕλικτος, ὁ, V. Τριέμβολον, tribus instructum ἐμβόλοις; seu, triplici armatum rostro; ab ἔμβολον, τὸ, V. Τρίενος, trimus; qui trium est annorum; ab ἔνος, ὁ, V. Item, τριέσπερος, q. d. trivesperus; i. e. tres vesperas habens; ut, τριέσπερος νὺξ fuit, quum Jupiter cum Alcumena concubuit; quod tres noctes in unam tum coaluisse fabulantur Poëtæ; ab ἕσπερος, ὁ, compr. ut præcedentia, cum τρεῖς, vel τρὶς, &c. V.

Τριετηρὶς, spatium trium annorum; trieteris, triennium; unde, τριετηρικὸς, trietericus, triennalis; à seq. τριέτης, & ex iisd. id V.

Τριετία, ας, ή, triennium: à τριέτης, ους, ὁ, ή, trimus, triennis. Ex τρία & ἔτεα, ή, τὰ, anni. Th. ἔτος.

Τριετίζω, triennis sum. præs. part. τριετίζων, trimus: ex iisd.

Τρίζυξ, trijugis; ut, τρίζυγες μοῦσαι, q. d. quarum tria sunt juga, seu paria; i.e. quæ sunt novem; item, triplex; ut τρίζυγες συνόμαιμοι, in Epigr. tres fratres; ex τρὶς & ζυγὸς, ὁ, à Th. ζευγνύω, &c. V.

ΤΡΙ'ΖΩ, & τρύζω, STRIDO, murmuro. Hinc τρυγὼν, όνος, ή, turtur.

Τριηκὰς, άδος, ή, tricesima pars. Poët. pro τριακάς. acc. sing. τριηκάδα. Th. τρεῖς, tres.

Τριηκονθήμερος, triginta dies durans; ex τριήκοντα, seq. & ἡμέρα, ή, V.

Τριήκον-

Τριήκοντα, triginta, Poët. vel Ion. pro τριάκοντα; sunt ἄκλιτα. Th. τρεῖς.

Τριηκοντάετιδες σπονδαὶ, triginta annorum fœdus.

Τριηκόντερος, ου, ἡ, navis, quæ triginta remis agitur: ex τριήκοντα, quod vide, & ἐρέσσω, remigo.

Τριηκοσίας, trecentas, acc. pl. f. g. Ion. à τριακόσιοι, trecenti. Them. τρεῖς.

Τριηκοστὸς, Poët. pro τριακοστὸς, quod vide.

Τριημερόνυκτος, tres dies, & tres noctes, durans; Dion. Areop. ex τρεῖς, ἡμέρα, & νὺξ, νυκτὸς, vel, ex seq. τριήμερος & νὺξ, &c. V. Item, τριήμερος, q. d. triduanus; tres dies durans; seu, à tribus diebus durans; & apud Aristot. χρὴ τριήμερον γίνεται, ex trinis diebus fit; & apud Greg. Χριστὸς ἀνίσταται τριήμερος, Christus tertio post die resurgit; ex τρεῖς & ἡμέρα, ἡ, &c. V. Τριημιπόδιον, tres dimidiati pedes, sesquipes; ex τρεῖς & ἡμιπόδιον, V. Τριημιτόνιον, tres medietates toni; tonus cum dimidio; Plut. ex τρεῖς & ἡμιτόνιον, τὸ, V. Τριημιχοίνιξ, chœnix cum dimidia; ex τρεῖς & ἡμιχοίνικος, sive ex τρεῖς, ἥμισυς, & χοῖνιξ, ικος, &c. V. Τριήραρχος, seu τριηράρχης, triremis, seu triremium præfectus; item, qui in publicam triremem seu publicas triremes sumptum suppeditat; Pol. ex τριήρης & ἀρχὴ, ἡ, unde, ἀρχὸς, ὁ, &c. V.

Τριηραρχία, præfectura triremis, seu triremium; item, τριηραρχικὸς, ad trierarchiam pertinens; item, τριηραρχέω, ῶ, fungor trierarchi munere; unde verbale, τριηράρχημα, sumptus qui fit in trierarchiam; omnia, à præced. τριήραρχος, id V. Sic &, τριηρημιολία, navigii genus; apud Polyb. l. 16 ex τριήρης & ἡμιόλιος, ὁ, V. Item, τριηρικὸς, ad triremem pertinens; & τριηρίτης, remex triremis; apud Plut. sed, apud Thuc. τριηρῖται, exp. triremibus advecti; &, τὸ τριηρικὸν, ex Aristot. pro multitudine navali, omnia, à seq. τριήρης; quod ex τρεῖς & ἐρετία; à Th. ἐρέσσω, &c. V.

Τριήρης, εος, ἡ, triremis, navis bellica. Th. ἐρέσσω, remigo.

Τριηρίτης, ου, ὁ, qui triremi vehitur: à præced.

Τριηρονόμος, trierarchus, navi, triremi præfectus; ex τριήρης & νομὸς, ὁ, à Th. νέμω, regno, &c. V.

Τριθαλὴς, ter virens, seu florens; ter pullulans; unde, τριθαλὲς, nomen herbæ, apud Plin. l. 25. c. 13. ex τρεῖς & θάλλω, f. θαλῶ, unde, θάλος, εος, τὸ, &c. V. Item, τριθεΐα, ἡ, deitatis ternio, quâ dii tres statuuntur; Naz. Item, τριθεῖται, qui tres deos esse asserunt; Naz. ex τρεῖς & θεὸς, unde, θεῖος, divinus; & θεῖον, τὸ, numen divinum; & q. d. divinitas, &c. V.

Τρικαλίνδητος, ter volutatus, vel sæpius volutatus; ex τρεῖς & καλινδέω, ῶ, f. ήσω, &c. V.

Τριβάνη, ης, ἡ, tribula, quâ scil. teritur frumentum. q. à τρίβω, tero.

Τρικάρηνος, triceps, q. τρία κάρηνα, tria capita habens. Ex τρεῖς & κάρηνον.

Τρίκαρπος, triferus; i. e. ter fructus suos quotannis reddens; & in neut. τρίκαρπον, exp. etiam, trienne; apud Hesych. ex τρεῖς & καρπὸς, ὁ, V. Item, τρικέφαλος, triceps, tria habens capita; Cerberi Epith. ex τρεῖς & κεφαλὴ, ἡ, V. Sic &, τρίκλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, tribus lectis instructus; Athen. l. 5. Unde, τρίκλινον, τὸ, triclinium; conclave discubitorium tribus lectis instructum; interdum etiam, capitur pro ternis lectis contiguis, circum ternas mensas appositis, quibus discumbi solebat; Athen. l. 4. ex τρεῖς & κλίνη, ἡ, V. Τρίκλυστος, ter, vel sæpius elutus; à Th. κλύζω, f. σω, cujus comp. quædam desinunt in κλυστος, &c. V. Τρίκλωστος, ter fuso versato ductus, seu nexus; vel à tribus sororibus tortus, seu nexus; à Th. κλώθω, f. σω; unde, κλωστὸς, ὁ, &c. V. Τρικόλωνος, triplicem habens collem; à Th. κολωνὸς, ὁ, V. Τρικόνδυλος, ternas in digitis juncturas & curvaturas habens, seu ternos in illis nodos & tubera existentia; à Th. κόνδυλος, ὁ, V. Τρίκορυς, tres galeas gestans; vel simpl. armatus; à Th. κόρυς, V. Τρικόρυφος, triplicem habens verticem; à Th. κορυφὴ, ἡ, V. Τρικόρωνος, qui tres cornicis ætates degit; cujus vita est admodum longæva; à Th. κορώνη, V. Τρίκουρος, ter tonsus; à κουρὰ, ἡ tonsura; à Th. κείρω, &c. V. Τρίκρανος, triceps; unde, τρίκρανον, promontorii nomen; à κράνον, τὸ, V. Τρίκροτος, triremis; à Th. κρότος, ὁ, pulsus, ut, remorum, &c. V. Τρικυλίνδητος, ter, vel sæpius volutatus; à κυλινδέω, f. ήσω, &c. V. Τρικυμία, q. d. triundium; à tribus undis; propriè enim, est trium undarum in unam collectio; Metaph. ad risum transfertur, quo quis veluti fluctibus obruitur, à Th. κῦμα, τὸ, V. Τρίκωλος, tria cola, seu membra habens; à Th. κῶλον, τὸ, comp. ut reliqua præcedentia cum τρεῖς vel τρὶς, &c. V.

Τριλάγυνος, tres continens lagenas; ex τρεῖς & λάγυνος, V.

Τρίλιστος & τρίλλιστος, ου, multum cupitus: propriè ter petitus votis: peroptatus. Ex τρὶς, ter, quod vide, & λίσσομαι, precor.

Τριλοφία, trium cristarum gestatio in galea; gestatio galeæ quæ tres cristas habet; ex τρεῖς & λόφος, ὁ, unde, λοφία, ἡ, &c. V.

Τρίμαμμα, tritavia; ex τρεῖς & μάμμα, seu μάμμη, V. Τριμερὴς, tripartitus, triplex; unde, τριμερίζω, in tres partes divido; ex τρεῖς & μέρος, τὸ, unde μερίζω, &c. V. Item, τρίμετρος, qui ternis metris constat; ex τρεῖς & μέτρον, τὸ, V.

Τριμηνιαῖος, qui tertio mense maturescit; ut, τριμηνιαῖοι πυροὶ, qui & τρίμηνοι, triticum tertio mense maturescens; Diosc. l. 2. est à seq. τρίμηνος, V.

Τρίμηνον, ου, τὸ, trimestre spatium; anni quadrans; à

Τρίμηνος, ου, ὁ, ἡ, trium mensium, trimestris. Ex τρεῖς, tres, & μὴν, μηνὸς, ὁ, mensis.

Τρίμιθος, idem quod τέρμινθος, & Th. τερέβινθος, quæ V. Item, τρίμιτος & τριμίτινος, ternis textus liciis; trilix; ut, τρίμιτοι χιτῶνες; apud Poll. ex τρεῖς & μίτος, ὁ, V.

Τρίμμα, τὸ, quod tritum seu intritum est; ut, τρίμμα συκάμινον, mora intrita; item, potio ex aromatis intritis, seu, cui aromata sunt intrita; sic dicitur & homo cui aliqua in re diu se exercuit; & sumitur etiam, pro usu & exercitatione; unde, τριμμάτιον, diminut. à, & accipitur pro, τρίμμα; apud Athen. l. 6. & 7. Utrumq; verbale, à Th. τρίβω, f. ψω, &c. V. Item, τριμμὸς, οῦ, ὁ, idem quod τρίψις, tritus; & apud Plut. τριμμοὶ πριόνων, dicuntur strepitus quem edunt serræ terentes & scindentes, lignum aut lapidem; vel etiam, quem edunt ea, quæ limâ teruntur; item, interdum, τριμμοὶ, sunt tramites triti, qui per aliquem locum ducunt; itidem verbale, à τρίβω, V.

Τριμναῖος & τρίμνους, qui trium est minarum; Pol. ex τρεῖς & μνᾶ, ἡ, unde, μναῖος, &c. V. Item, τριμοιρία, tripla portio; dodrans, i. e. tres partes ex quatuor; unde, τριμοιρίτης, qui tres ex quatuor partes capit; ex τρεῖς & μοῖρα, ἡ, V. Item, τρίμορφος, triformis; Euryp. ex τρεῖς & μορφὴ, ἡ, V. Τρίμυξος, tria habens ellychnia; ex τρεῖς & μύξα, ἡ, prout, usurpatur de lucernæ ellychnio, &c. V. Item, τρινακρία, Sicilia, sic dicta, quòd tres habeat ἄκρας, i. e. promontoria; Lilybæum, Pachynum, & Pelorum; Strab. Plin. &c. ex τρεῖς vel τρὶς & ἄκρα, ἡ, à Th. ἄκρος, ὁ, &c. V.

Τρίναξ, seu θρίναξ, instrumentum rusticum tridenti simile; Suid. ex Epigr. est à τρὶς, vel Th. τρεῖς, V.

Τριξάλλας, gryllus: vide τρωξάλλις.

Τριξάλης, exitio dignissimus, perditissimus; ex τρὶς, vel τριξὸς; & ὄλλυμι, f. ὀλέσω, præt. ὤλεκα, &c. Unde, quædam ejus comp. habent, ω, ante, λ. &c. V.

Τριξὸς, triplex pro τρισσὸς, à τρὶς, quod à τρεῖς, tres.

Τριοβολιαῖος, & τριοβολιμαῖος, triobolaris; tres obolos pondere vel pretio æquans; & per consequens vilis, & nullius pretii; item, τριώβολον & τριόβολον, tres oboli; ex τρεῖς & ὀβελὸς, ὁ, cujus comp. pleraque mutant prius, ο in ω, &c. V.

Τριοδίτης, ου, ὁ, qui in trivio est, in trivio constitutus; unde, in fœm. τριοδῖτις, de Hecate seu Diana dicitur; quòd in triviis colebatur; à seq. τρίοδος; unde, in Epigr. l. 2. Metaphoricè & proverbialiter, ἐν τριόδῳ εἶναι, dicitur, qui dubius est animi, & nescit quid sequi debeat; ut, ἐν τριόδῳ δ' ἕστηκα; Theogn. &c. V. Item, τριοδοντία, ἡ, exp. piscatus; apud Plat. in Sophista; nam, τριόδους; sive, τρίαινα, instrumentum erat feriendis piscibus; à seq. τριόδους, οντος, vide.

Τριόδοισιν, dat. pl. Ion. à
Τρίοδος, ου, ἡ, trivium. dat. sing. τριόδῳ. Ex τρεῖς, tres, & ὁδός, via.
Τριόδους, οντος, ὁ, tridens. Ex τρεῖς, tres, & ὀδούς, ὁ, dens.
Τριόδους, præced. est adject. ὁ, ἡ, tres dentes habens; ut 1 Reg. 2. τριόδους κρεάγρας; item, substant. tridens; pro sceptro Neptuni sumitur; apud Pind. Olympiακῶν; Od. 9. &c. V.
Τρίοζος, in tres ramos divisus, seu fissus; vel, trinodis, i. e. ternis constans nodis; ex τρεῖς & ὄζος, ὁ, V.
Τρίοπος, seu Τριόπιον, regio Cnidiæ.
Τριόρχης, sive τρίορχος, species quædam accipitris; apud Aristot. & Athenæum; τριόρχεις, vel potius, τρίορχις, herba est, quæ & ὄρχις; Ægin. 4. 25. Item, herbæ nomen; de qua, Theophr. H. Pl. 9. 9. ex τρεῖς & ὄρχις, ὁ, &c. V. Item, τριόφθαλμος, q. d. trioculus; cui tres sunt oculi; Plut. est & gemmæ nomen; de qua, Plin. l. 37. c. 11. ex τρεῖς & ὀφθαλμός, ὁ, V. Sic, τριόφυλλον, idem quod, τρίφυλλον, & ex iisd. id V. Τρίπαις; cui tres sunt liberi; unde, τριπαιδοτιμία, jus trium liberorum; apud Plut. in Num. ex τρεῖς & παῖς, δος, V. Τρίπαλαι, q. d. ter olim; i. e. jam inde à priscis temporibus; primo, & omnium vetustissimo seculo; ex τρεῖς & πάλαι, &c. V. Τρίπαλτος, ter vibratus, ter exiliens; ex τρεῖς & πάλλω, f. παλῶ; pass. πάλλομαι, vibror, quatior; unde, παλτός, ὁ, &c. V. Τριπάλαιστος, qui est trium παλαιστῶν, seu, palmorum; ex τρεῖς & παλαιστή, ἡ, V. Τρίπαππος, tritavus; ex τρεῖς & πάππος, ὁ, V. Item, τριπέτηλος, trifolius; ut, ῥάβδον τριπέτηλον, Hom. hymn. in Merc. & in neut. τὸ τριπέτηλον, herba Lat. trifolium; ex τρεῖς & πέταλον, τὸ, seu πέτηλον; à Th. πετάω, &c. V.
Τρίπηχυς, tricubitalis. acc. sing. τρίπηχυν. Ex τρεῖς & πῆχυς, εως, ὁ, cubitus.
Τριπιθήκινος, ter, seu valde simiam referens; in Epigr. ex τρεῖς & πίθηξ, κος, seu πίθηκος, ὁ, unde, πιθήκινος, ὁ, V. Item. τρίπλαξ, triplex; velut, ex tribus crustis constans; Il. σ. ex τρεῖς & πλάξ, tabula, propriè lata; item, crusta; à Th. πλατύς, &c. V. Vel est simpl. à Th. τρεῖς vel τρίς, V.
Τριπλάσιος, triplo major, seu amplior; pro eod. dicitur &, τριπλασίων; unde τριπλασιάζω, triplico, vel triplo majorem facio; est à seq. τριπλῆ, vel τριπλόος, ὁ, V.
Τρίπλεθρος, ου, ὁ, ἡ, qui trium jugerum est: ex τρεῖς, quod vide, & πλέθρον.
Τριπλεκής, ter plicatus, seu triplicatus; ex τρεῖς & πλέκω; cujus comp. quædam, desinunt in πλεκής, &c. V. Item, τρίπλευρος, tria latera habens; ex τρεῖς & πλευρά, ἡ, unde πλευρόν, τὸ, &c. V.
Τριπλῆ, adv. tripliciter: à

Τριπλόος, οῦς, TRIPLUS. q. à τρεῖς, tres, & πέλω, sum.
Τρίποδ' pro τρίποδα, acc. sing. à τρίπους, οδος, ὁ, tripes, quod &
Τριπόδης, ου, ὁ, tripedalis: ex τρεῖς, tres, & πούς, ποδός, ὁ, pes.
Τριπόδιον, τὸ, & τριποδίσκος, ὁ, seu τριποδίσκιον, τὸ, parvus tripes, parvus tripus; sunt diminut. à τρίπους, οδος, præced. V.
Τριποδηφορεῖν, τρίποδας φορεῖν, εἴτε φέρειν, tripodas ferre.
Τριπόθατος, ω, ὁ, ἁ, Dor. pro
Τριπόθητος, ου, ὁ, ἡ, ter optatus. Ex τρίς, ter, & ποθητός, à ποθέω. Th. πόθος, desiderium.
Τριπόλιον, q. d. ter canum, seu canescens; herbæ nomen, quæ in die floris colorem ter mutat; Diosc. 4. 135. eadem, dicitur &, τριπτόλιον, Hesych. ex τρεῖς & πολιός, unde πόλιον, τὸ, &c. V.
Τρίπολις, ιος, ὁ, ἡ, ὁ τρεῖς πόλεις ἔχων. Epithet. loci tres urbes habentis.
Τριπόλῳ, dat. sing. à τρίπολος, ου, ὁ, ἡ, ter aratus; à τρεῖς, ter, quod vide, & πολέω, verto, aro.
Τριπόνητος, ter laboratus; ter textus; in Epigr. ex τρεῖς & πόνος, ὁ, unde πονέω, ῶ, f. ήσω, &c. V.
Τρίπορθος, ου, ὁ, ἡ, qui ter captus ac direptus fuit: ex τρεῖς, ter, & πέρθω, vasto.
Τρίπος, ὁ, Æol. pro
Τρίπους, vide in τρίποδ'.
Τριπτήρ, ῆρος, ὁ, tritor; sic etiam, dicitur instrumentum, quo aliquid teritur; item, vas in quo aliquid teritur, & contundendo comminuitur; unde, τριπτήριον, τὸ, idem; omne scil. id, quo terimus, seu fricamus, & scalpimus aliquid; item, τρίπτης, ου, ὁ, idem cum, τριπτήρ, tritor; unde, in plur. τρίπται, vocantur famuli, qui destringunt, & fricant suos heros; sic &, τριπτός, ῦ, ὁ, tritus, contusus, vel concisus; omnia verbalia, à τρίβω, f. ψω, vide.
Τρίπτυχος, ου, ὁ, ἡ, triplex: à τρεῖς, ter, quod vide, & πτυχή, plicatura. Th. πτύσσω, plico.
Τρίπωλον ἅρμα, currus qui à tribus equulis trahitur; ex τρεῖς & πῶλος, ὁ, &c. V. Item, τρίῤῥυμος, trijugis; tres temones habens; ex τρεῖς & ῥυμός, ὁ, vide.
Τρίς, ter, ἀπὸ τρεῖς. Th. τρεῖς, tres.
Τρισάγιος, ter sanctus, sanctissimus; ut τρισάγιος ὁ θεός; ex τρεῖς & ἅγιος, V. Item, τρισάθλιος, ter miser, miserrimus, infælicissimus; ex τρεῖς & ἄθλιος, ὁ, V. Τρισάνθρωπος, ter homo; pro τρισάθλιος, Laert. in Diog. ex τρίς & ἄνθρωπος, ὁ, V. Τρισάποτμος, ter infælix, infortunatissimus; in Epigr. ex τρίς & ἄποτμος, ὁ, V. Τρισαριστεύς, pro, ὁ τρὶς ἀριστεύσας, qui ter palmam strenuitatis obtinuit; fortissimus; ex τρίς & ἀριστεύς, ὁ, V. Τρισάσμενος, admodum lubens, lubentissimus; ex τρίς & ἄσμενος, ὁ, V. Τρισάωρος, ter intempestivus; i. e. admodum intempestivus; ex τρίς & ἄωρος, ὁ, V. Item

τρισδιάστατον σῶμα, corpus triplici constans intervallo, & proportione; i. e. altum, latum, & densum; ex τρίς & διαστατός, &c. V.
Τρισεννάδα, acc. sing. à
Τρισεννάς, άδος, ἡ, tertius nonus dies mensis; hoc est vigesimus septimus. Ex τρίς, & ἐννέα, novem. Hinc ἐννάς & ἐνάς, άδος, ἡ, nonus dies.
Τρισέληνος, q. d. trilunis; in Epigr. i. e. tres lunas habens; ex τρίς & σελήνη, ἡ, V. Item, τρισευδαίμων, ter fortunatus; i. e. fortunatissimus; ex τρίς & εὐδαίμων, V.
Τρισκαίδεκα, tredecim. Ex τρεῖς, tres, & δέκα, decem.
Τρισκαιδεκαέτης, qui tredecim est annorum; ex τρισκαίδεκα, præced. & ἔτος, τὸ, V.
Τρισκαιδεκάπηχυς, εος, ὁ, ἡ, qui est tredecim cubitorum; à τρεῖς, & δέκα, & πῆχυς, εως, ὁ, cubitus.
Τρισκαιδέκατος, ου, decimus tertius: ex τρεῖς & δέκατος. Th. δέκα, decem.
Τρισκαιδεκήρης, navis tredecim ordinum, seu, quæ tredecim remis, seu remorum ordinibus agitur; ex τρισκαίδεκα & ἐρέσσω, cujus comp. varia in ήρης, desinunt; item, τρισκαιδεκόργυιος, tredecim ulnas patens; qui est passuum tredecim; seu, longus centum triginta pedes; Theophr. H. Pl. 5. 9. ex τρισκαίδεκα & ὀργυιά, ἡ, V. Item, τρισκακοδαίμων, ter infælix, infortunatissimus; ex τρίς & κακοδαίμων, V. Item, τρισκελής, tria habens crura, qui tribus nititur cruribus; Theocr. in Epigr. ex τρίς & σκέλος, τὸ, V.
Τρισκοπάνιστος, ου, ὁ, ἡ, ter pistus: ex τρίς, ter, quod à τρεῖς, tres, & κόπανον, ου, τὸ, pistillum. Th. κόπτω, scindo.
Τρίσλιπα δένδρα, arbores, quæ ternâ & tripartitâ germinatione, humore pingui turgescunt; apud Theophr. ex τρίς & λίπος, τὸ, V. Item, τρισμάκαρ, vel τρὶς μάκαρ, ter beatus; Od. ε. Item, τρισμακάριος & τρισμακαρίτης, idem; item, τρισμακάριστος, ter beatus; i. e. admodum beatus prædicandus; ex τρίς & μάκαρ, unde μακάριος, μακαρίτης & μακαριστός, ὁ, &c. V. Τρισμός, sive τριγμός, ῦ, ὁ, stridor; ut, τρισμὸς ὀδόντων; dentium stridor; i. e. βρυγμός; sic &, τρισμὸς μυός, occentus soricis; Plut. verbalia, à τρίζω, V. Τρισμύριοι, tricies mille, seu milleni, aut, triginta milia; ex τρίς & μύριοι, V. Τρισοϊζυρός, ter calamitosus, seu, ærumnosus; i. e. calamitosissimus; miserrimus; apud Eust. ex τρίς & ὀϊζύς, unde ὀϊζυρός, &c. V. Item, τρισόλβιος, terque quaterq; beatus, beatissimus; ex τρίς & ὄλβος, ὁ, unde ὄλβιος, ὁ, &c. V.
Τρισολυμπιονίκας, α, ὁ, Dor. ὁ τρὶς ὀλύμπια νικήσας, qui ter in Olympicis ludor victor fuit.
Τρισπίθαμος, ου, ὁ, ἡ, tres spithamas longus; à τρίς, ter. Th. τρεῖς, tres, & σπι-

& σπιθαμὴ, ῆς, ἡ, spithama, een spanne.

Τρισπόλιον, vide supra, τριπόλιον.

Τρισσάκις, ter; item, τρισσάπλοος, triplex, ternus; in Epigr. Sic &, τρισσαχῆ, tribus in locis; omnia, à τρισσὸς, & Atticè, τριττὸς, triplex; item ternus, trinus; tertius; & apud Plat. de Leg. τριτταῖς πόλεσι; exp. civitatibus tribus; sic, τριττοὶ δῆμοι, tres populi; apud Dem. unde etiam, τρισσεύω, tertio facio; 3 Reg. c. 18. sed exp. &, tres dies maneo; 1 Reg. c. 20. Inde etiam, τρισσόω, seq. V.

Τρισσόω, triplico, in tres partes divido, tertium facio: &

Τρισσῶς, adv. tripliciter, trifariam: item tertiâ vice. Reg. 1. cap. 20. Them. τρεῖς.

Τρισάσιον, quod triplum appenditur; & triplicato pondere æstimatur; ex τρὶς & ἵστημι, appendo, &c. V. Item, τρισάτης, exp. dux, princeps; & princeps principum; ex τρὶς & ἵστημι, statuo, f. στήσω; unde στάτης, ὁ, &c. Vide.

Τρίστεγον, ου, τὸ, q. d. τρίτη στέγη, tertia contignatio: &

Τρίστεγος, ου, ὁ, tres contignationes habens. Ex τρὶς, ter, quod à τρεῖς, tres, & στέγη, ης, ἡ, tectum. Them. στέγω, tego.

Τρισοιχεὶ, adv. triplici serie: ex τρὶς, seu τρεῖς, tres, & στείχω, ordine eo.

Τρίστοιχος & τρίστιχος, qui trium perpetuorum versuum constat ordinibus; in trium versuum ordines atque strophas explicatus; Athen. l. 3. ternis versibus constans; unde, τρισοιχία, ἡ, trium perpetuorum versuum ordo, & series; dicitur etiam, τρισοχεία, ἡ, i. e. ἡ κατὰ τρεῖς τάξεις; Suid. triplex ordo: omnia, ex illo, cum præced. τρισοιχεὶ, tenore ternorum perpetuo; per tres ordines, &c. V. Item, τρίστομος, tria habens ora, seu ostia; item, cui triplex est acies, trigemino mucrone præfixus; in Epigr. ex τρὶς & στόμα, τὸ, V. Item, τρισύλλαβος, tribus constans syllabis; ex τρὶς & συλλαβὴ, ἡ. V. Item, τρισυπόστατος, tres hypostases habens; ut, Dionys. ἐνάδα τρισυπόστατον vocat; item, τρισυπόστατος φύσις, sive οὐσία, dicitur, à Theologis, Basil. & Greg. in uno Deo personarum Trinitas; quam impiè negabant Ariani; ex τρὶς & ὑπόστασις, ὁ, V.

Τρισχίλιοι, αι, α, ter mille. Ex τρὶς, seu τρεῖς, tres, & χίλιοι, mille.

Τρίσωμος & τρισώματος, tricorpor; ex τρὶς & σῶμα, ατος, V. Item, τριταγωνιστὴς, qui tertias fabulæ partes agit & ultimas; item, de vili, & contempto homine dicitur; unde, τριταγωνιστῶ, tertias fabulæ partes ago; ex τρίτος & ἀγωνιστὴς, ὁ, &c. V.

Τριταϊκὸς, tertianus; ut, τριταϊκαὶ περίοδοι; apud Diosc. 2. 72. febris tertianæ circuitus; unde, adv. τριταϊκῶς; more febrium tertianarum, seu alternis & tertio quoque die; item, τριταΐζω, tertianâ febre laboro; Diosc. 4. 61. omnia, à seq. τριταῖος, tertius; ut, τριταῖον φέγγος, tertia lux, seu tertius dies; item, qui tertio die aliquid facit; seu, cui tertio die quidpiam accidit, &c. V.

Τριταῖος, α, ον, triduarius: τριταῖος ἄνεμος; ventus post triduum oriens. Them. τρεῖς, tres.

Τριταιοφυὴς πυρετὸς, febris quæ tertianæ naturam imitatur & observat; ex τριταῖος & φύω; unde, φυὴ, ἡ, &c. V. Item, τριτάλαντος, qui trium est talentorum, aut, tribus constans talentis; & in neut. τριτάλαντον, τὸ, tria talenta; ex τρὶς & τάλαντον, τὸ, V. Τριτάλας, ter miser, miserrimus: ex τρὶς & ταλάω, unde τάλας, ὁ, &c. V. Item, τριτάνυστος, ter extensus, i. e. multum extensus, longus; Suid. ex Epigr. ex τρὶς & τανύω, unde, τανυστὸς, &c. V.

Τριτάτοισιν, dat. pl. Ion. à

Τρίτατος, ου, tertius, dat. sing. τριτάτῳ, à τρίτος, tertius. Th. τρεῖς, tres.

Τριτάτῳ, vide in præced.

Τριτέγγονος, trinepos; & τριτεγγόνη, trineptis; ex τρίτος & ἔγγονος, ἐγγόνη, &c. V.

Τριτεύω, tertius sum; tertius obtineo; unde, τριτεῖα, τὰ, tertiæ partes, tertia palma; item, τριτεὺς, tertia medimni pars; Poll. 4. 23. Omnia, à τρίτος, ὁ. V.

Τρίτη, ης, ἡ, tertia, f. g. à τρίτος, quod vide.

Τριτημόριον, pro τὸ Τρίτον μέρος, tertia pars. Th. μείρω, divido.

Τριτημορὶς, ίδος, ἡ, tertia pars: ex iis.

Τριτογένεια, ας, ἡ, Minervæ Epith. à τριτὼ, όος, ἡ, Bœoticè, caput; & γίνομαι, nascor. Poëtæ enim fingunt illam è Jovis capite esse genitam. Vel à τρίτος, tertius; quod nata sit tertiâ mensis die: aut quia eadem cum Lunâ est, quæ tertiâ à coitu die apparet.

Τριτογενὴς, έος, ὁ, Tritogenius.

Τριτογενὴς, idem quod præced. τριτογένεια; id V. Item, τριτοκόλλυβον, vile quoddam numismatis genus; ex τρίτος & κόλλυβος, ὁ, &c. V.

Τριτομῆ, ex τρεῖς & τέμνω, seco. Gen. 17. 12.

Τριτόμηνις, ιδος, ἡ, tertia mensis dies; Suid. ex τρίτος & μὴν, μηνὸς, &c. V. Item, τριτοπάτωρ, tertius pater, proavus; Poll. Item, τριτοπάτορες & τριτοπάτρεις, qui primi nati sunt; quòd, pro tertiis parentibus haberentur; utpote, præcedentibus aliis parentibus, Sole & Lunâ; Etym. Item, τριτοπάτορες, à quibusdam dicuntur Dæmones quidam, aut, venti; ex τρίτος & πατὴρ, έρος, & contractè τρὸς, &c. V.

Τρίτος, η, ον, tertius, a, um, pro quo & τρίτατος. Th. τρεῖς, tres, τὸ τρίτον, sc. μέρος, tertia pars; τὸ τρίτον, vel τοτρίτον, adv. tertiò: ἐκ τρίτου, tertiâ vice; ἐς τρίτην, perendie.

Τριτόω, tertiò facio; item, in tres partes divido; à præced. τρίτος, ὁ, vide.

Τριττύα & τριττὺς; dicitur sacrificium perfectum & omnibus suis numeris absolutum; quòd tribus constabat, sue, hirco, & ariete; vide Etym. & Eust. à seq. τριττὺς, V.

Τριττύαρχης & τριττύαρχος, vel τριτυάρχης, qui præest tertiæ parti tribus; ex seq. τριττὺς vel τριτὺς & ἀρχὴ, ἡ, unde ἄρχος, ὁ, &c. V.

Τριττὺς vel τριτὺς, triplicitas, ternio; item, triens, tertia pars; & peculiariter tertia pars tribus; à Them. τρεῖς; unde, τρισσὸς, & Atticè τριττὸς, &c. Vide.

Τριτὼ, όος, Æolibus significat τὴν κεφαλὴν, ut vult Schol. Aristoph. hinc Epitheton τριτογένεια, quidam derivatum volunt: id V.

Τρίτων, TRITON, nomen prop.

Τριτωνὶς λίμνη, Consule Græca Scholia Pind. Pyth. Od. 4. 234.

Τρίτως, tertio loco; est adv. à τρίτος, ὁ, vide.

Τριφαλαγγία, triplicata phalanx; tres phalanges; ex τρὶς & φάλαγξ, αγγος, ἡ, &c. V.

Τριφάσιος, Ion. pro τριπλοῦς, triplex.

Τριφάσιος, præced. trifariam; propterea est qui tribus modis dicitur; Herodot. in Thalia, τριφασίας στρατιάς, triplices, seu tres expeditiones; sed dicitur etiam τρίφαλος, pro eod. triplex; Nicand. Utrumque ex τρὶς & φάσις, εως, ἡ, vel φατὸς, οῦ, ὁ, à Them. φάω, dico, &c. V.

Τριφίλαλος, ω, ὁ, Dor. pro

Τριφίλητος, maximè amabilis. Them. φίλος.

Τριφυὴς, triplicem naturam habens; item, triplex, trifidus; Theophr. ex τρὶς & φυὴ, ἡ, V. Τρίφυλλος, terna folia habens, trifolius; unde, τρίφυλλον, τὸ, & τριόφυλλον; trifolium; herbæ nomen, apud Diosc. 3. 123. ex τρὶς & φύλλον, τὸ, V.

Τριφῶσα, ης, ἡ, nomen mul. Gr. valde lucens.

Τρίχα, & Dor. τριχθὰ, trifariam, adv. à τρεῖς, tres.

Τριχάϊκες, ut, Od. τ. Δωριέες τριχάϊκες, volunt esse ἄν αἱ τῆς περικεφαλαίας τρίχες ἀίσσωσι, τουτ' ἐστὶ σείονται κατὰ πόλεμον; i. e. è quorum galeis propendentes setæ agitantur in prælio; quidam annotant, ita dici, qui assiduè versantur in præliis, veluti assiduè concutientes, ac motantes cristas, è quibus plerumque, capillorum quadam similitudine, propendent equinæ setæ; exp. &, capillati & quassantes crines; ex θρὶξ, τριχὸς & ἀίσσω, f. ξω, unde ἀΐκη, ἡ, &c. V.

Τρίχαπτον, ου, τὸ, textum quoddam tenue, & bombycinum, magni pretii, quod crinibus obtexebatur; Ezek. c. 16. ex θρὶξ, τριχὸς, & ἅπτω, necto, pass. ἅπτομαι, annector, &c. V.

Τρίχες, pl. li. nom. pl. à θρὶξ, τριχὸς, ἡ, pilus. dat. pl. θριξί.

Τριχῆ, tripliciter, exp. &, in tres partes; est adv. ab & idem quod præced. τρίχα, trifariam; in tres partes; unde, ὁ, ἡ, τὸ, τρίχα, triplex; item, τὸ τρίχα, triplicitas; ut Od. ξ. ὅτε δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, postquam noctis triplicitas fuerit; vel, quum esset tertia & ultima noctis pars, &c. Vide.

Τρίχθα, adv. tripliciter, Poët. pro τρίχα, quod V.

Τριχθάδιος, triplex, trinus; in Epigr. est a præced. τριχθά, id V.

Τριχία, ἡ, morbus quo vexatur nutrix in mammis, quoties pilum hauserit; pilaris morbus; apud Aristot. (dicitur etiam, τριχίασις, id V.) est à Th. θρίξ, τριχὸς, V. Item, τριχίας, ου, ὁ, piscis quidam, qui & τριχὶς, ίδος, ἡ, sic dictus, quòd ossa habeat pilis similia; itidem ab eod. θρίξ, V. Sic &, τριχίασις, εως, ἡ, oculorum à pilis offensio; item, Symptoma renum, ex quo per urinam prodeunt veluti capilli albi; Gal. Item, pilare malum, i.e. mammarum dolor, ortus aliquando ex pilo in poculo fortè hausto; est etiam, Erotiano, abscessus circa mammas; item, species fracturæ tenuissima, & sensum latens; (pro eod. dicitur &, τριχισμὸς, quasi à τριχίζω;) est verbale, a τριχάω, ῶ, pilosus sum, crinitus sum; item, laboro τριχίασι; unde, apud Gal. τριχιῶντες, quibus pili pungentes in palpebris oriuntur; item, τριχίδιον, ου, τὸ, parvus trichias; à τριχίας, ὁ, diminut. & omnia, ab eod. Th. θρίξ, τριχὸς, ἡ, V. Item, τριχίνεον, ου, τὸ, vestis ex pilis confecta, à seq. τρίχινος, V.

Τρίχινος, ίνη, ινον, cilicinus, a, um, confectus ex pilis seu crinibus. Th. θρὶξ, τριχὸς, ἡ, pilus.

Τρίχιον, ου, τὸ, pilus; idem quod, & à Th. θρὶξ, τριχὸς, V. Unde etiam, τριχὶς, quod vide in τριχίας; item, τριχίτης, ου, ὁ, & in fœm. gen. τριχῖτις, pilaris; itidem ab eod. θρίξ, V.

Τριχοβρῶτες, pilos arrodentes; ita dicuntur tineæ, teredines, & reliqua id genus animalcula; vermes infesti pilis; dicuntur etiam, τριχοβρωτοὶ & τρίχοβροι, ab Hesych. sed ultimum legendum, τριχοβόροι; item, τριχοβρωτήριον, ου, τὸ, vermiculus pilos arrodens; omnia, ex θρὶξ, τριχὸς, & βιβρώσκω, f. βρώσω; unde, βρωτὴρ, ῆρος. &c. V. Item, τριχοειδῶς, capillorum modo; est adv. ex τριχὸς, genit. à Th. θρὶξ, V.

Τριχόθεν, tribus ex locis; est adv. à τριχοῦ, id V.

Τριχοίνικος, trium chœnicum capax; item, trium chœnicum pretio dignus; ex τρὶς & χοῖνιξ, ικος, V.

Τριχοκόμος, qui comæ curam impendit; capillorum, seu comæ studiosus; Hesych. ex θρὶξ, τριχὸς, & κομέω, ῶ, &c. V. Item, τριχοκοσμητὴς, οῦ, ὁ, comæ ornandæ artifex; à κοσμητὴς, ὁ, V. Τριχολάβιον, & τριχολαβὶς, volsella; à capiendis & vellendis pilis; à λαβὴ, ἡ, unde λαβὶς, ἡ, &c. V. Τριχολογέω, ῶ, pilos lego, seu colligo, aut floccos; Suid. Item, de rebus levibus & inanibus discepto, aut rebus levibus studium impendo; capillos numero; tricor; à Th. λέγω, colligo; item, dico; unde, λόγος, ὁ, &c. V.

Τριχόμαλλος, villosus, laniger; villum seu lanam gerens, vice pilorum; ut, τριχόμαλλος ὄϊς, in Epigr. à Th. μαλλὸς, ὁ, V. Item, τριχομανὲς, τὸ, fœnicula herba; de qua Diosc. 4. & 119. & Plin. 27. ult. sic appellata ab insana quadam in materiam & folia luxuria, in quæ se largissimè ac velut luxurio è effundit; à Th. μαίνομαι, f. μανοῦμαι; unde, μανία, ἡ, comp. ut præcedentia cum Them. θρίξ, τριχὸς, ἡ, &c. V. Sed quidam hoc ultimum τριχομανὲς, à μανὸς, derivant, quòd, raræ cuti capillos defluentes reparet, & renasci faciat, &c. V.

Τρίχορδος, triplici intentus chordâ; Poll. 4. 9. ex τρὶς & χορδὴ, ἡ, V. Item, τριχορία, triplex chorus; ex τρὶς & χορὸς, ὁ, &c. V.

Τριχορρυέω & τριχορρυίω, pilorum, seu capillorum defluvio laboro; ut, βλέφαρα τριχορρυοῦντα, apud Diosc. 2. 48. ex θρὶξ, τριχὸς & ῥέω, fluo; unde ῥοὴ, ἡ, &c. V. Item, τριχοτρώκτης, pilorum erosor; nomen vermiculi pilos rodentis; ex θρὶξ, τριχὸς & τρώγω, f. τρώξομαι; unde, τρώκτης, ὁ, &c. V.

Τριχοῦ, tribus in locis; exp. &, tripliciter; est adv. ab, & idem fere quod, Τριχῆ, id V.

Τριχοῦς, trium congiorum capax; ex τρὶς & χοῦς, χοὸς, vel in nominat. χόος, χοῦς, ὁ, &c. V.

Τριχοφυέω, capillos produco; item, τριχοφυὴς, capillos producendi vim habens; ex θρὶξ, τριχὸς, & φύω; unde, φυὴ, ἡ, &c. V. Item, τριχόφυλλος, folia habens capillata, seu capillamentis similia; ex θρὶξ, τριχὸς & φύλλον, τὸ, &c. V. Τριχόω, ῶ, pilosum reddo, pilos induco; ut, apud Theophr. περιαλείφειν πηλῷ τετριχωμένῳ, luto piloso, pilis misto, crinibus, aut aliis pilis subacto; à θρὶξ, τριχὸς, vide.

Τρίχρονος, qui trium est temporum; ut, τρίχρονος λέξις; ex τρὶς & χρόνος, ὁ, V.

Τριχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pilosus; item, capillaceus, pilis similis, capilli speciem referens; at in neut. plur. τριχώδη, τὰ, Hesychio, sunt instrumenta ad oppugnandas urbes comparata; est à Th. θρὶξ, τριχὸς, V. Item, τρίχωμα, τὸ, capillamentum, pilosum villosumque tegmen; dicitur de omni animante; apud Aristot. l. 5. de gen. an. Item, de capillamento seu capillitio humano, seu, quovis pilo corporis humani; unde, τριχωμάτιον; diminut. ab, & pro eod. verbalia, à τριχόω, V.

Τριχῶς, tripliciter, &c. Est adv. ab, & idem quod τριχῆ, id V.

Τρίχωσις, q.d. capillatio, pilorum emissio, vel productio, Pol. Item, pilorum inversio, seu pilare malum; (idem quod τριχίασις, vel τριχία; quæ V.) Item, τριχωτὸς, οῦ, ὁ, pilosus, pilis intectus, crinitus, capillatus; & in neut. τριχωτὸν, τὸ, pars ea corporis, quæ capillis tegitur; verbalia, à τριχόω, ῶ, V.

Τρίψας, ασα, αν, a. 1. part. act. verbi τρίβω, tero. f. ψω.

Τριψημερέω, diem tero, diem extraho; ex τρίβω, f. ψω; unde, τρίψις, ἡ, & ἡμέρα, ἡ, &c. V.

Τρίψις, εως, ἡ, tritus, tritura; item, interdum τρίψιν vocant subactionem farinæ; sed accipitur & pro frictu; seu frictione; apud Gal. est verbale, à Th. τρίβω, f. ψω, &c. V.

Τριώβολον, tres oboli, &c. Vide suprà, τριόβολον. Item, τριώνυμος, tria nomina habens; unde, τριωνυμία, tria nomina; ex τρὶς & ὄνομα, sed Æolicè ὄνυμα, cum ω & υ; quæ retinentur in plerisque ab eo compositis, &c. V. Item, τριώπης, qui triplici est aspectu; triformis; item, τριωπὶς, ίδος, ἡ, ternos oculos habens, seu, tria foramina; genus monilis, tres velut oculos pensiles, vel appensos habentis, Poll. ex τρὶς & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, vel ὀπὴ, ἡ, &c. Vide.

Τριώροφον, ου, τὸ, tertium tabulatum: vide διώροφον; ab ἐρέφω, tego.

Τροία, ας, & Ion. ης, ἡ, TROJA: in accus. Τροίην, Ion. Th. Τρὼς, Τρωὸς, ὁ, Trojanus.

Τρομεοίατο, Ion. pro

Τρομέοιντο, 3. pl. præs. opt. pass. verbi τρομέω, quod V.

Τρομέοντι, Dor. pro τρομέουσι, metuunt. 3. pl. præs. ind. à τρομέω.

Τρομερὸς, tremulus, trepidus; Plut. à Τρόμος, ου, ὁ, V.

Τρομέω, tremo, præs. part. f. g. τρομέουσα à τρόμος, tremor; hoc à τρέμω, idem quod Th. τρέω, tremo.

Τρόμος, ου, ὁ, tremor: vide τρομέω.

Τρόπα lusus, quum pueri talos aut nuces in foveam quandam collineando projiciunt. Pollux lib. 7. q. à τρύπα, foramen.

Τροπαὶ, αἱ, (plur. à sing. τροπὴ, ἡ, V.) versiones, conversiones; ut, τροπαὶ ἠελίοιο, quæ scil. fiunt in solstitiis; item, τροπαὶ dicuntur etiam venti, qui alias τροπαῖαι πνοαὶ, solstitiales venti; Gaza, exponit flatus tropæos; i.e. quos versarios, seu, reciprocos appellamus; de tropæis ventis, lege Plin. l. 2. c. 43. Item, τροπαία ἀνέμου, dicitur venti reflatus, velutque turbo; Plut. in Galba; ὥσπερ τροπαία πνεύματος ἀπάντησε φήμη κρατεῖν τὸν Ὄθωνα; turbinis instar fama occurrit, &c. Sic violenti imbres & procellosi, tropæi dicuntur; à præced. τροπαὶ, vel sing. τροπὴ, ἡ, V. Item, τροπαία, ἡ, Junonis cognomentum, in cujus honorem dedicabantur, tropæa; vide seq. τρόπαιον & τροπαῖος.

Τρόπαιον, seu τροπαῖον, ου, τὸ, TROPÆUM: monumentum post τροπὴν, hostium. Angl. Trophy. Th. τρέπω, verto.

Τροπαῖος, ὁ, is cujus fit conversio, seu, qui convertitur; ut, πνοὴ τροπαία, quæ & sine adjectione dicitur τροπαία, ventus qui flatu converso è mari in terram revertitur; unde dicitur, τροπαῖος Ζεὺς, & τροπαία Ἥρα; quoniam, eorum beneficio, ἡ τροπὴ τῶν πολεμίων γίνεσθαι, credebatur; & in eorum proinde honorem trophæa erigebantur; sic, τροπαῖος Ποσειδῶν; dicitur etiam apud Pausan. in Att. atque inde, τρόπαιον, præced. dicebatur monumentum τῆς τῶν πολεμίων τροπῆς, nam utrumq; à seq. τροπὴ, ἡ, V.

Τροπαιοῦχος, trophæum tenens; vel, in cujus

cujus potestate sunt trophæa; trophæalis; unde, τροπαιουχέω, ῶ, trophæum teneo, vel trophæum statuo; ex τρόπαιον, τὸ, & ἔχω; cujus comp. plurima desinunt in ὗχος, &c. V. Item, τροπαιοφόρος, trophæum gestans; &, τροπαιοφορία, trophæorum gestatio; seu, quum in pompa, circumferuntur & ostentantur monumenta victoriæ; processio publica in pompam victoriæ; ex τρόπαιον, τὸ, & φορὸς, ὁ, &c. V.

Τροπαλίζω, idem quod; Th. τρέπω, verto, converto; unde verbale, τροπαλισμὸς, ὁ, conversio, mutatio, Hesych. Item, τροπάσκω, τροπάσκομαι, & τροπάω, vel τροπάω, omnia, idem quod, τροπαλίζω, præced. & ab eod. τροπὴ, ἡ, & Th. τρέπω, &c. V. τρόπαλλις, vide τροπηλίς.

Τροπέω, f. ήσω, retroeo, converto me; à τροπὴ, ἡ, & Th. τρέπω, V.

Τροπὴ, ῆς, ἡ, conversio. acc. pl. τροπάς à τρέπω, verto. p. m. τέτροπα.

Τροπηλὶς vel τρόπαλλις, aliorum manipulus: à τρέπω, verto, convolvo.

Τρόπηξ, manubrium remi, quod inter remigandum τρέπεται.

Τροπία, ἡ, versutia, versatile ingenium; apud Hom. Item, τροπίας οἶνος, q.d. vinum versum, vel vinum vappa factum; à τροπὴ, ἡ, V. Item, τροπάζω, Solstitium facio; Gaza de mensibus. Itidem ab eod. τροπὴ, versio, & peculiariter ea quæ fit in Solstitiis, &c. V. Item, τροπίδιος; ut τροπίδια ξύλα, ligna apta ad fabricandas navium carinas; Etym. exp. etiam, ad carinam pertinens; item, τροπίζω, carinâ instruo; utrumque à seq. τρόπις, ιδος, ima pars navis; & Metaph. pro principio sumitur; ut, τρόπις τῦ πράγματος, apud Aristoph. &c. Vide.

Τροπικοὶ κύκλοι, dicuntur circuli tropici; i.e. quos quum attigerit Sol, Solstitium facit, & τρέπεται, convertitur, seu, convertit & reflectit cursum suum; Procl. in Sphær. Sic, τροπικὰ σημεῖα, dicuntur puncta reversionis, Plur. & apud Rhet. τροπικαὶ λέξεις, dicuntur, in quibus est τροπὴ vel ὁ τρόπος, seu quæ figuratæ sunt & translatæ, omnia, plur. à seq sing. τροπικὸς, V.

Τροπικὸς, ἡ, ὸν, figurativus, a, um: hinc τροπικῶς, figurativè, adv. à τρέπω, verto.

Τρόπις, ιδος, vel ιος, ἡ, carina. Fit ex lignis versis: ab eod. Th.

Τροπολογέω, ῶ, tropis in sermone utor; tropice loquor; unde, τροπολογία, tropicus, & figuratus sermo; item, quum sermo ad emendationem morum dirigitur: ex τρόπος, ὁ, & λόγος, ὁ, &c. V.

Τρόπος, ὁ, seq. apud Plut. in vita Hom. dicitur ἡ τῆς λέξεως ἐκτροπὴ, i.e. deflexio in verbis à communi usu & propria significatione; verborum immutatio, &c. Sed exp. mos, ritus, consuetudo; idem studium, institutum, voluntas, &c. V.

Τρόπος, ου, ὁ, modus, mores, ratio: sed

Τροπὸς, ου, ὁ, lorum contortum, quo remus scalmo alligatur, rudens. Th. τρέπω, verto, torqueo, præt. m. τέτροπα.

Τροπόω, in fugam verto, & vinco; unde, τροπώσομαι, Suid. exp. νικήσω, ὑποτάξω, à τροπὴ, ἡ, vel Th. τρέπω; item, τροπόω, exp. etiam, loro contorto remum ad scalmum alligo; ut, apud Luc. τῶν κωπῶν ἑκάστη τετρόπωτο, omnes remi ad scalmum sunt religati; atque indè, verbale, τροπωτὴρ, ῆρος, ut, τροπωτὴρ ἱμὰς, idem quod, & utrumque à τροπὸς, ὁ, rudens, &c. Vide.

Τροποφορέω, ῶ, mores alicujus tolero, morem gero, indulgenter tracto. f. ήσω. p. τετροποφόρηκα. a. 1. ἐτροποφόρησα ex τρόπος, ου, ὁ, mos, & φέρω, fero.

Τροφαλὶς, ίδος, ἡ, caseus, sic dicitur, quòd ex lacte coagulato fiat; colostrum; pro eod. scribitur &, τρυφαλὶς, unde τρυφαλίδες, Hesych. exp. frusta è tenero & recenti caseo desecta; &, τρυφαλίδες γάλακτος, exp. formellæ casei, Reg. l. 1. c. 17. scribitur etiam, τροφαλλὶς, item, τρόφαλλος & τεχφαλλὶς, apud Athen. & Hesych. est à Th. τρέφω, significante πήγνυμι, concresco, coagulor, &c. V.

Τροφεῖον, τὸ, educatio; vel potius, merces [illegible] nutritionis & educationis; est à τροφεύω, nutrio; unde etiam, seq. τροφεὺς, id V.

Τροφεὺς, έως, ὁ, altor, nutritor: &

Τροφὴ, ῆς, ἡ, alimentum. Them. τρέφω, alo.

Τροφὴς, ου, ὁ, & τρόφις, apud Hippocr. exp. εὐτροφος, παχύς; bene nutritus; crassus, pinguis; item, alumnus; à præced. τροφὴ, ἡ, unde etiam, τροφέω, idem cum Th. τρέφω, significante αὔξω, &c. V.

Τρόφι, pro τρόφιμον, magnum, plenum; εὐτραφὲς, ut, τρόφι κῦμα, apud Hom. Il. λ. exp. fluctus quem ventus orientalis quasi coagulavit & condensavit; teste Eust. est autem neut. à masc. τρόφις, quamvis Hesych. factum esse vult per Apocopen, ex τρόφιμος, V. Item, τροφίας, ου, ὁ, altilis, alumnus: ut, τροφίαι ἵπποι, dicuntur equi qui domi nutriuntur; itidem, à τρόφις, vide.

Τρόφιες, οἱ, qui jam sunt adulti: vide τρόφις.

Τρόφιμος, ου, ὁ, nomen viri. Gr. alumnus.

Τρόφιμος, ου, ὁ, alimentum præbens, alens, ut τρόφιμον γάλα, Diosc. l. 2. c. 75. Sic, apud Theophr. C. Pl. l. 6. τὸ ἡμῖν ἄτροφον, ἄλλοις ζώοις τρόφιμον; item, herus, qui famulitium alit, Poll. 3. 9. Item, alumnus, is quem domi nostræ alimus; unde etiam, in fœm. τροφίμη, ἡ, dicitur mater, domina: ex Epigr. & Poll. 3. 9. à τροφὴ, ἡ, alitura, nutritio, educatio; item, nutrimentum, alimonia, victus, &c. V. Unde etiam, τρόφις, seq. exp. alumnus, &c. V.

Τρόφις, ιος, ὁ, bene nutritus, crassus, pinguis: &

Τροφόεις, εντος, idem: à τροφὴ, alimentum. Th. τρέφω, alo.

Τροφὸς, ου, ὁ, ἡ, altor, & -ix, nutrix. ejusd. Them.

Τροφοφορέω, legitur 2 Maccab. 7. 27. τροφοφορήσασά σε, educavi te. Ex τροφὴ & φέρειν sed Martinius legendum censet τροποφορήσασα, leniter tuli tuos mores: à τροποφορέω, quod vide.

Τροφώδης, ὁ καὶ ἡ, & τροφιώδης, alimento abundans; copiosum nutrimentum suggerens, exp. etiam, densus, coagulatus; &, τροφώδης τροφὴ, exp. valens alimentum, seu alimentum ad nutritionem aptum; à præced. τροφὸς, ὁ, vel τροφὴ, ἡ, &c. V.

Τροχάειν, ᾶν, Poët. pro τρέχειν.

Τροχάζω, idem quod τροχάω, & Th. τρέχω, citato gradu feror; propero, effundo cursum, &c. V. Item, τροχαῖος, cursorius, cursui aptus, vel, qui cursu fit, ut τροχαία ὁδὸς; apud Hesych. Unde τροχαῖος πῦς, pes metricus, trochæus, constans priore longâ & posteriore brevi; quem sic nominatum scribunt, διὰ τὸ τῶν τρέχοντας τῶ βωμὸς τοιῦτῳ μέτρῳ ᾄδειν; vide Quintil. l. 9. c. 4. Atque hinc, τροχαϊκὸς, constans trochæis, ut τροχαϊκὸν μέτρον; omnia, à τρόχος, ὁ, V. Item, τροχάλεια, τὰ, orbes, circuli, neut. plur. à sing. τροχάλειον, τὸ, orbis rotundus in modum rotæ, orbis circularis: à τροχαλὸς, ὁ, rotundus, &c. V.

Τροχαλία, rota, quæ circumagitur ad aquam educendam, TROCHLEA: à τροχαλός.

Τροχαλιώδης, qui τροχαλίας formam refert, τροχαλία similis, est à præced. τροχαλία, V.

Τροχαλὸς, velox, loquax, incurvus, volubilis, ut τροχός. Th. τρέχω.

Τρόχαλος, ου, ὁ, exp. septum aulæ, cortis, septum seu maceria ex rotundis lapidibus, quibus agri cingi solent; nam, τροχάλως, propriè dici scribit, Moschopulus, lapillos, τῶν κόχλακας, qui in mari & fluviis reperiuntur, vel, in fluminum ripis, & maris littoribus; à præced. τροχαλὸς, V.

Τροχαλῶς, citò, velociter, est adv. à τροχαλὸς, velox, V.

Τροχαντὴρ, pars puppis; item, genus tormenti, ut τροχός; item, exp. coxæ caput, quod in fœmoris acetabulum inseritur; nam apud Medicos, τροχαντῆρες, dicuntur duæ apophyses in cervice superioris fœmoris: una interna, altera externa: illa major, hæc minor: Poll. l. 2. à τροχάζω, sic dictas putant, quoniam cruris motus cursusque, per musculos his apophysibus insertos, perficiantur.

Τροχὰς, gallicula. Gloss. in quâ sc. possis τρέχειν.

Τροχάω, curro, festino, rotor. Th. τρέχω, curro.

Τροχὸς vel τροχεὺς; idem quod, τροχαλὸς, rotundus, volubilis in modum rotæ vel orbis; item, currens, citus, &c. V.

Τροχηλασία, rotarum agitatio & cursus; item, τροχήλατος, rotâ seu rotis agitatus: & τροχηλάτης, qui rotam agitat, & impellit, auriga: unde, τροχηλατέω

λατέω, ῶ, rotam impello, & ad cursum incito; item, in modum rotæ agito, & circumago; omnia ex τροχὸς, ὁ, & ἐλαύνω, f. ἐλάσω, ab ἐλάω; unde ἐλασία, ἡ, & ὁ, &c. V.

Τροχιλέα & τροχιλία, item, τροχίλιον, & τροχλία; omnia reperiuntur scripta, pro τροχαλία, ἡ, quod vide.

Τροχιὰ, ᾶς, ἡ, orbita, à τρέχω, curro.

Τροχίας, ου, ὁ, cursor, nuntius, à præced. τροχιὰ, ἡ, rotæ vestigium; item, via, semita; item, cursus, &c. V. Item, τροχίζω, rotâ torqueo: radiis rotæ districtim torqueo: tormentis exquiro: & in pass. τροχίζεσθαι, rotâ torqueri: apud Aristot. Eth. 7. 13. à τροχὸς, ὁ, V.

Τροχιλία, torquilla. Gl. Cyr. avis est torquilla. Lego τροχιλέα, tortula, id est, trochlea.

Τροχίλλιον, ου, τὸ, rotula, orbiculus, trochlea: est quasi diminut. à τροχιλαία, idem quod, & pro τροχαλία, ἡ, quod V.

Τρόχιλος, TROCHILUS, regulus, aviculæ nomen. Th. τρέχω.

Τρόχις, diligens, vel propriè, properus servus, seu nuntius currens, cursor: ab, & idem quod, τροχίας, ὁ, id V. Item, τροχίσκος, ου, ὁ, rotula, orbiculus, pastillus, medicamentum quod in orbiculos fingitur, est quasi diminut. à τροχὸς, ὁ, V.

Τροχμάλα, septa & lapilli: quorum usus est ad macerias, ad cingendum agros. Th. τρέχω.

Τρόχμαλον, τὸ, calculus, lapillus, scrupulus, Etym. & apud Nicand. exp. locus insolens, asper, & petricosus: item, τρόχμαλος, ου, ὁ, glarea, lapillus, scrupus, & ab Hesych. exp. acervus lapidum, quamvis Etym. τρόχμαλον, in masc. gen. appellari dicit, septum seu maceriam ex rotundis lapidibus ad agros cingendos aptis: vide plur. neut. præced.

Τροχοδινέω, in orbem circumago: ex τροχὸς, ὁ, & δίνη, ἡ, unde δινέω, &c. Vide.

Τροχοειδεῖ, dat. sing. à

Τροχοειδὴς, έος, ὁ, ἡ, rotæ speciem habens, rotundus: à τροχὸς, οῦ, ὁ, rota, quod à τρέχω, curro: & εἶδος, εος, τὸ, forma, similitudo. Th. εἴδω, video.

Τροχόεις, εντος, ὁ, idem quod τροχαλὸς, rotundus, inclinatus, incurvus, volubilis, in modum rotæ, vel, orbis; utrumque ab eod. Th. τρέχω; unde τροχὸς, ὁ, seq. quod interdum de pœnali rota dicitur, quâ in quæstionibus utebantur, & torquendis sontibus; & dicitur etiam de rotula, quâ pueri ludunt: quæ Lat. itidem trochus dicitur; item. τροχοὶ, appellantur, quæcunque sunt orbiculari rotunditate in modum rotarum: item, τρόχος, seq. dicitur etiam locus in quo curritur, curriculum, & exp. etiam, cursor, nuntius, apud Eust. &c. V.

Τροχὸς, οῦ, ὁ, rota: sed

Τρόχος, ου, ὁ, cursus, cursor. Th. τρέχω, curro.

Τροχοπέδη, sufflamen, ὀχλεὺς, ἀποχλεὺς, quo scil. rotarum cursus ligatur, vel, lignum quod per duas trajectum rotas cursum sistit, Athen. ex τροχὸς, ὁ, & πέδη, ἡ, &c. V. Item, τροχοποιεῖν, rotas facere: ex τροχὸς, ὁ, & ποιέω, ῶ, &c. V.

Τροχῶσαι, Poët. pro τροχῶσαι, nom. pl. part. præs. act. f. g. à τροχάω, quod vide.

ΤΡΥ´ΒΛΙΟΝ, seu ἴον, ου, τὸ, catinus, paropsis, patina.

Τρυγαβόλιον, τὸ, locus in quem reconditur, ἡ τρύγη, sicuti, σιτοβόλιον, dicitur frumenti reconditorium, Hesychius τρυγαβόλια dicta fuisse scribit, loca in quibus fructus aridos reponebant, ut sunt granaria: ex τρύγη, seq. & βάλλω, fut. βαλῶ, unde βολὴ, ἡ, &c. Vide.

Τρυγάω, ῶ, fruges colligo; item vindemio, uvas decerpo, fruor. f. ήσω. p. τετρύγηκα. a. 1. ἐτρύγησα. a. 1. imperat. act. τρύγησον, ἁτω. Them. τρύγη, ης, ἡ, triticum.

Τρυγερὸς, οῦ, ὁ, fœculentus, fœcis plenus: idem quod τρυγώδης, id V. Item, τρύγητος vel τρυγητὸς, ὁ, vindemia, &c. Idem quod, & pro τρυγητὸς, id V. Et omnia, à Th. τρύγη, ἡ, V. Unde etiam τρυγῆσθαι, exp. exsiccari, est pass. à seq. τρυγέω, V.

Τρυγέω, sicco, refer hoc ad τείρω, sicco, si vis, & ἄγω, frango.

ΤΡΥ´ΓΗ, ης, ἡ, triticum, frumentum, fructus; item ariditas in Nicandro, quia tempus vindemiarum est tempus aridum. Hinc τρυγάω, f. ήσω, Cereales fructus colligo; item vindemio: τρὺξ, γὸς, ἡ, vinum recens, mustum.

Τρυγητήρων, gen. plur. à τρυγητὴρ, ῆρος, ὁ, vindemiator: à τρυγάω, quod vide.

Τρυγητὴς, οῦ, ὁ, idem quod præced. τρυγητὴρ, vindemiator: qui demit & colligit fruges Cereales, & uvas; sed est etiam τρυγητὴρ, sidus cœleste. Procl. &c. Vide.

Τρυγητὸς, οῦ, ὁ, frugum collectio, vindemia. Th. τρύγη.

Τρύγητος, præced. ponitur etiam, pro vindemiæ tempore; in qua tamen significat. quidam τετραεξυτίνους, scribunt τρύγητος; sicut &, scribitur τρύγητος, pro ipsa vindemia: item, τρυγητὸς δένδρων; dicitur apud Poll. pro fructuum autumnalium collectione; est, (ut & præced. τρυγητήρ;) verbale, à præced. τρυγάω, V.

Τρυγηφάγος, Cerealium frugum comestor; (pro quo dicitur & ὀτρυγηφάγος, apud Eust. & Hesych. πεδίεσσι τῶ ο;) ex τρύγη, ἡ, & φάγος, ὁ, &c. V. Item, τρυγηφάνιος οἶνος; vinum quod fit ex expressis acinorum folliculis & aquâ perfusis, lora; sic, dici videtur, quoniam velut fæx est illud vinum, respectu ejus quod sponte ex uvis subjectis prelo defluit; ex τρύγη, ἡ, & φαίνω, f. ανῶ; unde, φάνιον, τὸ, &c. Vide.

Τρυγίας, ου, ὁ, scil. οἶνος; vinum fæculentum; vini reliquiæ cum sua fæce: sed exp. etiam, fæx, Psal. 74. Item, τρύγινος, ου, ὁ, fæcatus, vel è fæcibus expressus; utrumq; à τρὺξ, υγὸς, V.

Τρυγόβιος, fæce victitans; apludam edens, & fæces bibens: unde, τρυγοβίους, ut ait Poll. vocabant sordidos homines, restrictos & illiberales; i. e. μικροπρεπεῖς, ἀνελευθέρους, καὶ κακοβίους, (quibus opponit ἀβροδιαίτους,) & qui genium suum defraudare soleant; sic dicti, quòd quasi fæce victitarent: ex τρὺξ, τρυγὸς & βίος, ὁ, V. Item, τρυγοδαίμονες, Dæmones perunctis fæcibus ora: sic, vocantur Poëtæ, qui fæcibus ora peruncti, nè cognoscerentur, plaustrisque invecti, sua poëmata canebant: ex τρὺξ, υγὸς, & δαίμων, ονος, &c. V. Τρυγοδιφάω, ῶ, fæcem perscrutor, & quod demersum in ea est, perquiro; unde, verbale, τρυγοδίφησις, εως, ἡ, fæcis perscrutatio; lusus quidam inventus ad risum excitandum; quippe, quo oportebat lusor, manibus post tergum revinctis, aliquid in catinum fæcis demersum ore extrahere: ut, tradit Poll. l. 9. tales etiam vocari possunt, qui in fæce divitiarum hujus seculi, aperto ore inhiantes, beatitatem, quam sibi somniant velut in ea altè demersam, conquirunt assiduè: ex τρὺξ, υγὸς, & διφάω, ῶ, &c. V. Τρύγοιπος, ου, ὁ, vas vimineum quod supponitur buccæ torcularis, quando musta fiunt; quallus, i. e. colum, per quod ὁ τρυγίας, transfunditur, & percolatur, seu, instrumentum quo utuntur, οἱ ἰπῶντες καὶ θλίβοντες οἶνον, Aristoph. in Pluto. Unde τρυγοιπέω, ῶ, apud Suid. signif. τὸν τρύγα ἰπῶ; ex τρὺξ, υγὸς & ἶπος, ὁ, unde ἰπόω, ῶ, &c. V.

Τρυγονάω, ῶ, unde, apud Suid. ex Aristoph. τρυγονῶσα τὴν θύραν, exp. ἡσύχως κνῶσα; est à τρυγὼν, όνος, &c. V.

Τρυγονοψάλλειν, proverbialiter dicitur, ὅτι τῷ φαύλων τεραπόντων. Hesych. & κατ' ἀντίφρασιν, ut, qui minime turtures in tractando intententur: ex τρυγὼν, όνος, & ψάλλω, &c. Vide.

Τρυγόῳεν, Poët. pro τρυγάοιεν, 3. pl. præs. opt. act. verbi τρυγάω, vindemio: quod vide.

Τρυγῳδὸς, tragicus; qui nimirum ob musti utrem certat carmine, seu, qui poëmata agit canitque perunctus fæcibus ora; ut loquitur Horat. Unde, τρυγῳδέω, ῶ, exp. κωμῳδῶ, sunt qui dicant esse conviciis & dicteriis incessere perunctum fæcibus ora; quoniam olim plaustris insidentes, & peruncti fæcibus ora, invehi solebant in obvios quosque: unde, & proverb. ex plaustro loqui; item, τρυγῳδία, (olim dicta fuit quæ postea τραγῳδία;) tragœdia; sic dicta ἀπὸ τῆς τρύγης; i. e. vindemia, quòd vindemiæ tempore inventa sit, vel παρὰ τὴν τρύγα; quòd, fæcibus ora oblinerent; vide etiam τραγῳδός.

Τρυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fæcis plenus; vel, fæcem referens, fæculentus; est à τρὺξ, υγὸς, V.

Τρυγὼν, όνος, ἡ, turtur, à τρύζω, murmuro, idem quod τρίζω.

Τρυζόντων, gen. pl. part. præs. act. à

Τρύζω, idem quod τρίζω, murmuro: vox per Onomatop. sed propriè turturis.

Hinc

Hinc turtur dicitur τρυγών.

Τρυλλίζειν καὶ ἐντρυλλίζειν, Polluci est, τὸ ἐμβοᾶν, inclamare, aures percellere, atque personare vociferando; quod faciebant cothurnicibus victis, ut victoris vocis obliviscerentur; dicitur pro θρυλλίζειν, id V.

Τρύμη, seu, τρύμη, seq. exp. veterator, & homo qui longo rerum usu veluti tritus est; apud Aristoph. in nub. &c. V.

Τρῦμα, ατος, τὸ, vel τρύμη, ης, ἡ, foramen: tantum à τρύω, pro τερέω, foro.

Τρυμαλιὰ, ᾶς, ἡ, idem quod τρῦμα.

Τρυμάτιον, τὸ, pro parvo foramine, apud Etym. & Suid. legitur; est diminut. à præced. τρῦμα, ατος, V.

Τρὺξ, υγὸς, ἡ, fæx vini; mustum. Exponitur etiam de granis recèns à sole duratis. Th. τρύγη.

Τρὺξ, υγὸς, præced. est etiam, vinum recens; mustum nondum percolatum; item, non solum sic vocatur fæx vini; sed dicitur etiam, de fæce olei, i. e. fracibus; teste Poll. l. 1. Item, de scoria ferri: apud Nicand. &c. V.

ΤΡΥ'ΠΑ, ης, ἡ foramen. q. à τρύω, pertundo. Hinc τρυπάω, terebro, perforo; τρύπανον, ου, τὸ, terebra.

Τρυπάνη, ἡ, à Th. τρύπα; & τρύπανον, τὸ, terebrum, seu, terebra; item τρύπανον, Metaphoricè dicitur, veterator; Schol. Aristoph. Unde τρυπανίζω, idem quod, τρυπάω, ῶ, pertundo, &c. V.

Τρυπάω, vide præced.

Τρύπημα, ατος, τὸ, foramen; à τρυπάω, terebro. Th. τρύπα, ης, foramen.

Τρύπησις, εως, ἡ, terebratio; verbale, à τρυπάω, V.

Τρυσάνωρ, virum atterens, i. e. conficiens, excrucians, emacerans: ex τρύω, f. ύσω; unde τρύσις & ἀνὴρ, cujus comp. varia desinunt in άνωρ, &c. V. Item τρυσίβιος, vitam vexans, vitæ molestus, vitam excrucians: ex τρύω, f. ύσω, & βίος, ὁ, V. Item, τρυσίππιον, sive τρυσίππειον, signum seu nota quæ equo πετρυμένῳ inuritur; stigma quo equus diuturnis laboribus veluti detritus & confectus notatur; nota quâ agnoscitur ἡ τοῦ ἵππου τρύσις; scribitur & τρυσίππιον, apud Eust. ex seq. τρύσις & ἵππος, ὁ, &c. V.

Τρύσις, εως, ἡ, afflictio, ærumna; est verbale, à Th. τρύω, V. Item, τρύσκω, idem quod, & pro eod. Th. τρύω, id V.

Τρυσὸς, οῦ, afflictus, æger. Them. τρύω, vexo.

Τρυτάνη, ης, ἡ, TRUTINA: à τρύω pro τερέω, foro.

Τρυτάνη, præced. dicta est παρὰ τὸ τρύω, quoniam τρύεται, seu τείρεται τῷ βάρει τῶν ὄγκων; teste Eust. Cornutus apud Persium scribit, trutinam esse foramen intra quod est lingua bilancis, ad quod est examinatio; pro statera, Synecdochicè, aut bilance accipitur apud Dem. Atque indè, τρυτανεύω, trutino; trutinâ examino, seu pensito, &c. V.

Τρυτοδόκη, vel χη, per Sync. dicitur, pro τρυτανοδόκη, theca trutinæ, Suid. ex Epigr. ex præced. τρυτάνη & δέχομαι, unde δοχεῖον, τὸ, &c. V.

Τρύφαινα, ης, ἡ, nomen mul. Gr. delicatula.

Τρυφάλεια, ας, ἡ, galea tres conos habens, q. τρίφαλον. dat. sing. Ion. τρυφαλείῃ. Ex τρεῖς, tres, & φαλὸς, οῦ, ὁ, conus galeæ.

Τρυφαλὶς & τρυφαλίδες, dicuntur, pro τροφαλὶς & τροφαλίδες, quæ V.

Τρυφάω, in deliciis vivo. f. ήσω. p. τετρύφηκα. a. 1. ἐτρύφησα. nom. sing. part. præs. f. g. τρυφῶσα, à τρυφὴ, quod vide.

Τρυφερεύομαι, à quo particip. τρυφερανθεὶς, deliciis & mollitie perditus; apud Aristoph. molliter compositus; est à τρυφερὸς, οῦ, ὁ, delicatus, mollis, tener; deliciis deditus, voluptuarius; Suid. Unde, τρυφερῶς τῷ βίῳ, molliter vivens; Plut. in Pericle; item, τὸ τρυφερώτερον, compar. deliciæ majores, vita delicatior; Thucyd. nam in posit. etiam; τὸ τρυφερὸν, subst. sumitur etiam interdum, pro delicata vita, &c. Est à seq. τρυφὴ, ῆς, mollities, & ipsæ deliciæ quæ ad vitam delicatam pertinent, &c. V.

Τροφερόβιος, delicata & suavis vita: ex τρυφερὸς, ὁ, & βίος, ὁ, &c. V. Item, τρυφερόχρως, ωτος, vel τρυφερόχρωτος, habens cutem teneram, delicatulus: ex τρυφερὸς & χρὼς, ωτὸς, idem quod Them. χρόα, ἡ, cutis, &c. V. Τρυφερῶς, delicatè, adv. molliter, à τρυφερὸς, V.

Τρυφὴ, ῆς, ἡ, luxus, deliciæ: à τέθρυφα, præt. verbi θρύπτω, frango.

Τρυφηλὸς, delicatus, deliciis deditus, voluptuarius, Suid. à τρυφὴ, ἡ, delicata vita, &c. V. Item, τρύφημα, τὸ, id, ex quo deliciæ percipiuntur; vel deliciæ; item, τρυφητὴς, deliciarum consectator; delicatæ vitæ amator; qui delicatè vivit; item, heluo, vorax; Suid. verbalia, à τρυφάω, ῶ, quod V. Item, τρύφος, εος, τὸ, frustum, fragmentum; à Th. θρύπτω, sicut etiam reliqua præcedentia.

Τρυφῶν, deliciis diffluens; est masc. part. præs. unde fœm. τρυφῶσα, seq. V.

Τρυφῶσα, ης, ἡ, nomen mulieris. Gr. Delicate vivens: à τρυφάω, quod vide.

Τρυχηρὸς, οῦ, ὁ, & τρύχινος, ὁ, attritus lacer; propriè in modum τρύχους; item, consutus ἐκ τῶν τρυχῶν, item τρύχιον, ου, τὸ, & τρύχος, εος, τὸ, pannus attritus seu lacerus; omnia, à τρύχω, seu τρυχόω, pro quo, ponitur & τρυχνόω, attero, absumo; idem quod, & à Them. τρύω, id V.

Τρύχμαλα, aspera loca: q. à τραχὺς, asper. Vide τρόχμαλα.

Τρύχνος, idem quod στρύχνος, mollis, qu. tritus; à τρύχω, pro τρύω.

Τρύχνος, ἡ, dicitur in fœm. gen. pro ἡ στρύχνος; à masc. στρύχνος, ὁ, & in neut. στρύχνον, τὸ, solanum; herba, de qua Diosc. 4. 71. &c. Dicitur & τρύχνη, ἡ, & est oleris sylvestris genus, quod vulgò ἀγγελομελίνζανα; at, Latini mala insana dicunt, quæ Galli, pommes d' amour.

Τρύχονται, affliguntur, 3. plur. præs. ind. pass. &

Τρύχουσι, 3. pl. præs. act. à

Τρύχω, idem quod τρύω, quod V.

ΤΡΥ'Ω, tero, attero, vexo, TRUDO: (qu. à τείρω, vel pro τερέω, foro; unde τρῦμα.) Hinc τρύσκω, τρύχω, & τρυχόω, idem: τρύχος, εος, τὸ, pannus attritus: τρυτάνη, ης, ἡ, trutina.

Τρῳάδε, Poët. & Dor. pro Τροίηνδε, ad Trojam.

Τρῳὰς, άδος, ἡ, nomen urbis. Gr. penetratrix.

Τρώγαλα, bellaria; pro seq.

Τρωγάλια, bellaria in genere, quæ saturi, voluptatis gratiâ velut rodebant. Them. τρώγω, rodo.

Τρωγάλιμος, ου, ὁ, qui comedi potest, aut solet; à Th. τρώγω, V.

Τρώγλη, ης, ἡ, foramen, caverna, propr. rosione facta: acc. pl. τρώγλας, à τρώγω, comedo.

Τρωγλῆται, hirundinum species in foraminibus & cavernis nidulantium; à præced. τρώγλη, V.

Τρωγλοδύοντα, acc. sing. part. præs. à

Τρωγλοδύω, latebram subeo: ex τρώγλη, quod vide, & δύω, subeo.

Τρωγλοδύτης, ου, ὁ, nomen muris: ex iisd. Them.

Τρωγλοδύτης & τρωγλόδυτος, qui cavernas subit; qui in cavernas se subducit; unde, τρωγλοδυτικὸς, cavernas subiens; ut, τρωγλοδυτικὰ ζῶα, animalia quæ cavernas subeunt, & in iis degunt; sicut &, τρωγλοδύται, οἱ, sunt populi cavernas incolentes; qui à subeundis cavernis nomen acceperunt; atque indè, τρωγλοδυτικὸς, est etiam ad Troglodytas pertinens; ut, τρωγλοδυτικὴ Ἀραβία, Arabia quæ à Troglodytis incolitur; & apud Diosc. τρωγλοδυτικὴ σμύρνα, dicitur myrrha quæ in Trogloditarum regione nascitur; item, τρωγλοδυτέω, ῶ, idem est quod præced. τρωγλοδύω, ingredior, seu subduco me in cavernam, &c. V.

Τρώγοισας, Dor. pro τρώγουσας, iodentes, acc. pl. f. g. part. præs. à τρώγω, rodo.

Τρώγοντι, pro τρώγουσι, Dor. 3. pl. præs. ejusd. verbi.

Τρωγύλλιον, ου, τὸ, nomen urbis. Gr. cella penuaria.

ΤΡΩ'ΓΩ, RODO, comedo. f. ξομαι p. τέτρωχα. a. 2. ἔτραγον. (qu. à τείρω, tero) Hinc τρὼξ, γὸς, ὁ, vermiculus, qui legumina rodit: τρώκτης, ου, ὁ, comestor, vorator: τρώγημα, ατος, τὸ, quod in mensa secunda apponi solet.

Τρώεσσι, dat. pl. Ion. & Poët. pro Τρωσὶν, à Τρὼς, Trojanus: hinc Τρῳάδες, Trojanæ.

Τρωθῇ, vulneratur, 3. sing. a. 1. sub. pass. τρωθεὶς, a. 1. part. pass. verbi τιτρώσκω, f. τρώσω. p. τέτρωκα. a. 1. pass. ἐτρώθην.

Τροίη, ας, ἡ, Poetic. pro Τροία, ας, ἡ, Troja: &

Τροίηθεν, Poët. adv. pro Τροίαθεν, & Ion. Τροίηθεν, ex urbe Troja.

Τρωΐᾳ, Troi, dat. sing. à Τρώς, nomen prop.

Τρώκτης, ου, ὁ, comestor, vorator: expon. astutus, veterator. Th. τρώγω, comedo.

Τρωκτὸς, edulis, vescus; qui comedi potest, aut solet; ab eod. Th. τρώγω f. ξω, V.

Τρῶμα, ας, ἁ, Dor. pro τρώμη, ης, ἡ, foramen; quod à τρέω, perforo. Th. τρέω, idem.

Τρῶμα, ατος, τὸ, vulnus, plaga, Ion. pro τραῦμα. Th. τιτρώσκω, vulnero.

Τρωματίζειν, vulnerare: à præced. quod vide.

Τρὼξ, γὸς, ὁ, gurgulio, vermiculus ille qui legumina rodit; unde &, τρωξαλλίδες, sunt &, vermium genus; apud Athen. l. 3. Itidem ab eod. Th. τρώγω. f. τρώξομαι, &c. V.

Τρώξαλλις, gryllus: à τρώγω.

Τρώξιμα, τὰ, rami tenelli, & qui à pecore arrodi possunt; apud Theophr.; ab eod. cum præced. V.

Τρωξάρταο, gen. Æol. à

Τρωξάρτης, ου, ὁ, nomen prop. muris: ἀπὸ τοῦ τρώξαι ἄρτον, panem vorando.

Τρώξιμος, ου, ὁ, ἡ, edulis, maturus: à τρώγω, comedo.

Τρῶξις, εως, ἡ, esus, vel rosio; verbale, ab eod. cum præced. V.

Τρωπάω, verto: à τρέπω, idem.

Τρωπεία, idem quod, præced. τρωπάω, (pro quo etiam dicitur Poëtice, τρωπάσκω,) converto, &c. V.

Τρῶσεν, vulneravit, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. verbi τιτρώσκω, f. τρώσω.

Τρῶσις, εως, ἡ, vulneratio; sed exp. &, vulnus, ictus; verbale, à τιτρώσκω, pro quo etiam dicitur τρώσκω, f. τρώσω; tanquam à τρώω, vel τρόω, seu τρῶ, cutem perfodio, &c. V.

Τρώσω, vulnerabo, f. 1. ejusd. verbi.

Τρωτὸς, læsus, vulneratus, seu qui vulnerari, vel, lædi potest; verbale, ab eod. Th. τιτρώσκω, V.

Τρωῦμα, ατος, τὸ, Ion. pro τραῦμα, vulnus; quod V.

Τρωχάω, Poët. pro τροχάω, idem quod τρέχω, curro. f. θρέξω.

Τρώω, vel τρόω, seu τρῶ, (quod Eust. per Sync. ex τιέρω, dicit factum;) idem quod, τιτρώσκω, f. τρώσω, vulnero; item, lædo; damnum infero; in quâ præcipuè signif. τρώω, dicitur; ut, Od. φ. οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, &c. V.

Τρώων, & τρωῶν, Dor. gen. pl. à Τρῶες, Τρωὸς, Trojanus: dat. pl. Τρωσίν.

Τὺ, Dor. pro σὺ, TU, vel pro σέ. τύγα, Dor. pro σύγε, tu.

Τυγχάζω, idem quod, & pro seq. Th. τυγχάνω, assequor, attingo; unde, τυγχάζεσθαι, Hesych. exp. σχάζεσθαι, &c. V.

ΤΥΓΧΑ'ΝΩ, εις, ει, sum, compos fio, assequor, cum gen. & cum acc. Pind. τυγχάνει, contigit, evenit. f. τεύξομαι. (qu. à τεύχω, paro:) a. 2. ἔτυχον, ες, ε. a. 2. opt. act. τύχοιμι, οις, οι, a. 2. sub. τύχω, ης, ῃ. & in 3. pl. τύχωσι. a. 2. part. act. τυχὼν, οῦσα, όν, vulgaris, e: perf. ind. act. τέτυχα, ας, ε, & τετύχηκα, qu. à τυχέω. Hinc τύχη, ης, ἡ, fortuna: ἀτυχὴς, έος, ὁ, ἡ, infortunatus: δυσυχὴς, έος, ὁ, ἡ, idem: ἀτυχία, ας, ἡ, infortunium, fortuna adversa: δυστυχία, ας, ἡ, idem: εὐτυχὴς, έος, ὁ, ἡ, fortunatus, felix: εὐτυχία, ας, ἡ, felicitas, fortuna secunda: εὐτυχέω, sum felix.

Τυδείδαο, & Τυδείδεω, gen. Ion. à Τυδείδης, ου, ὁ, TYDIDES, nomen prop.

Τυκάνη, ης, ἡ, tribula, ᾗ ἀλοῶσιν, Eustath. à τύκω, paro.

Τυκίζω, scalpo, polio: à τύκος, quod vide.

Τύκιον, sive τύχιον, ου, τὸ, idem quod, seq. τύκος sive τύχος, ferreum instrumentum quo architecti & lapicidæ utuntur in poliendis lapidibus; item, τύκισμα, τὸ, id quod τῷ τύκῳ, constructum & paratum est; ut, apud Eur. in Troad. Ilium vocatur κανόνων τύκισμα φοίβου, cujus mœnia regula & τύκῳ Apollinis exstructa erant; verbale à præced. τυκίζω seu τυχίζω, polio, seu paro τῷ τύκῳ, &c. V.

Τύκος, ου, ὁ, & τύχος, instrumentum, quo fabricantur; nimirum lapides scalpunt: à τεύχω, fabricor.

Τυκτὰ, Persicè, nomen cœnæ.

Τυκτὸς, ὸ, factus: a τεύχω, fabricor.

Τύκω, paro: tanqu. τίκω. Vide τεύχω.

Τύλα, ἡ, idem quod seq. τύλη, ἡ, callum; cutis in aliqua parte corporis obdurata ex labore, vel opere; item, clavus ligneus; sed exp. &, cameli, à spina dorsi incipiens summa pellis; item, culcitra, lodix; item, stragulum, &c. V. Atque inde, τυλεία, ας, ἡ, τυλία, ἡ, & τυλεῖον; culcitra, Poll. l. 10. c. 8. ex Sophoclis Iole, λινόρραφος τυλεία, culcitra consuta ex panno lineo, vel filis lineis; omnia, à Th. τύλος, ὁ, V.

Τύλη, ης, ἡ, callus; culcitra: à τύλος, idem.

Τύλιμος, crumena pellicea; quia ibi aliquid τυλίττεται.

Τυλίττω, vel σσω, involvo, perscrutor: ex τύλη, lodix, culcitra. Th. τύλος.

Τυλόεις, callosus, Nicand. à seq. Th. τύλος, ὁ, V. Item, τυλοειδὴς, idem; vel, callum referens, calli formam habens: ex τύλος, ὁ, & εἶδος, τὸ, V. Sic &, τυλυφάντης, qui culcitras texit, culcitrarum & lodicum artifex: ex τύλος, ὁ, & ὑφάντης, ου, ὁ, &c. V.

ΤΥ'ΛΟΣ, ου, ὁ, callus, seu callum; item clavus ligneus: qu. à ξύλον.

Τυλόω, ώσω, callosum reddo: perf. pass. τετύλωμαι; à τύλωμα, à τύλος, callus.

Τυλώδης, εος, ὁ ἡ, callosus, Plut. idem quod, τυλόεις; & ab eod. V. Item, τύλωμα, τὸ, idem quod, Th. τύλος, ὁ, V. Sed exp. etiam pars pedis inferior; calcaneus, seu vola, vel, planta pedis, Poll. l. 2. Item, τύλωσις, εως, ἡ, ipsa actio callum obducendi, vel occallescendi; medicis sic dicitur magna & inveterata palpebrarum asperitas, quæ jam callum contraxit; item, τυλωτὸς, unde, τυλωτὰ ῥόπαλα, clavæ præferratæ; omnia verbalia, à præced. τυλόω, callum obduco, in pass. τυλόομαι, callosus & durus fio, obcallesco; à Them. τύλος, ὁ, &c. V.

Τυμβὰς, άδος, ἡ, venefica, quæ circa τύμβους versatur, & mortuos mutilat, ἀκρωτηριάζει.

Τυμβαύλης, dicitur ὁ ἐπὶ τύμβῳ μέλη αὐλῶν; hos τυμβαύλας, Latini siticines vocant; scribit enim Nonius, siticines dici, qui apud funeratos & sepultos, i. e. jam sitos, canere soliti erant, honoris causâ, cantus lamentabiles: ex τύμβος, ὁ, & αὐλὸς, ὁ, &c. V.

Τυμβιὰς αὐδὴ, dicitur vox seu sermo sepulchralis, Nonn. Item, τυμβεία, ἡ, tumulatio, inhumatio, sic &, τυμβείτης, ου, ὁ, sepulchralis; ut, λᾶας τυμβείτης, i. e. μνηματίτης, Suid. ex Epigr. Item, τυμβεύω, busto infero, tumulo, sepio; unde verbale, τύμβευμα, id quod busto infertur, cadaver: omnia, à seq. Them. τύμβος, V.

Τυμβήρης, aptatus & conditus monumento: ex τύμβος, ὁ, & ἄρω, apto; cujus comp. varia desinunt in ήρης, &c V. Item, τυμβογέρων, senex capularis, silicernium; idem qui, ὁ γέρων τύμβος; nam Euryp. in med. γέροντα τύμβον, dixit capularem senem, & propediem busto inferendum, &c. V.

ΤΥ'ΜΒΟΣ, ου, & Dor. τύμβω, ὁ, bustum, sepulchrum, tumulus: qu. à τύφω, uro, cadavera quippe olim cremabantur: hinc Ang. a Tomb.

Τυμβοχοὴ, tumulus: à τυμβοχοέω, tumulum struo, sepelio: quod à τύμβος, & χοέω seu χέω, terrâ aggestâ exstruo.

Τυμβώρυχος, qui busta eruit, spoliator mortuorum; unde, τυμβωρυχέω, busta eruo; busta fodiendo aperio, ut sepulchra deprædet: ex τύμβος, ὁ, & ὀρύσσω, seu ττω, præt. ὤρυχα; unde, composita ejus plerumque sunt cum ω, &c. V.

Τύμμα, ατος, τὸ, Poët. pro πληγὴ, ἡ, ictus, vulnus, plaga: a τύπτω, verbero.

Τυμμὴ, ἡ, idem quod præced. τύμμα, & ab eod. id V.

Τυμπανίζω, TYMPANIZO, distendo, fustigo, flagello, tympanum pulso. f. ίσω. p. τετυμπάνικα. perf. pass. τετυμπάνισμαι. a. 1. pass. ἐτυμπανίσθην, ης, η, à seq.

Τύμπανον, ου, τὸ, pro τύπανον, TYMPANUM, instrumentum quod bacillis percutitur; item fustis; à τύπτω, verbero.

Τυμπάνιον, ου, τὸ, parvum tympanum; est diminut. à præced. τύμπανον, τὸ, V. Item, τυμπανισμὸς, tympani pulsatio; & τυμπανιστὴς, qui tympanum pulsat: unde, fœm. τυμπανίστρια, quæ tympanum pulsat, tympanistria; verbalia, à præced. τυμπανίζω, fustibus cædo: unde, in Ep. ad Heb. c. 11. ἐτυμπανίσθησαν, quidam exp. fustibus cæsi sunt; item, tympanum tundo, &c. V. Item, τυμπανίας, ου, ὁ, & τυμπανίτης; ut &, τυμπανώδης, εος, dicitur hydrops quidam, quod eo venter ita tendatur ut tympanum; & ita tentus pulsatusque, tympano similem

similem reddat sonum; Sic & τυμπανώδης, tympano similis, tympanum referens; utrumque à præced. τύμπανον, τὸ; V.

Τυμπανοφορέομαι, tympanum fero, seu porto; Athen. l. 12. ex τύμπανον, τὸ, & φορέω; V.

Τυών, tu, pro Dor. τὺ; & hoc pro σὺ, tu. Sic ἐγώνη, pro ἐγώ.

ΤΥ'ΝΟΣ, vel τυννὸς, ȣ, parvus.

Τυννοῦτος, & Att. τυννουτοσί, parvillus, tantillus: à præced.

Τυντλάζω, f. άσω, lutum calco, luto aspergo; blatero: à

ΤΥ'ΝΤΛΟΣ, ȣ, ὁ, lutum, tumultus.

Τυντλώδης, εος, ὁ, ἡ, lutosus à præced. τύντλος, ὁ; V.

Τύξις, ἡ, ipsa actio parandi aliquid, & extruendi, extructio; idem quod, & pro τεῦξις, à Them. τεύχω, f. ξω, &c. Vide.

Τυπάζω, percutio, tundo; idem quod, & à Them. τύπτω, unde τυπὴ, ἡ, &c. Vide.

Τύπανον, ȣ, τὸ, idem ac τύμπανον; quod vide.

Τυπὰς, άδος, ἡ, malleus; Plut. à τυπὴ, ἡ; V.

Τυπεὶς, percussus, a. 2. part. pass. à τύπτω, verbero.

Τυπετὸς, ȣ̃, ὁ, percussio, verberatio, peculiariter ea, quâ in luctu & mœrore quidam pectora tundunt & pulsant, quidam caput & fœmur percutiunt, planctus, plangor, est à τυπέω, idem quod τυπάζω, & Themat. τύπτω: quæ vide.

Τυπὴ, ῆς, ἡ, percussio, ictus; dativ. pl. Ion. τυπῇσι ab a. 2. verbi τύπτω, percutio.

Τύπης, ȣ, ὁ, percussor, à præced. τυπὴ, ἡ; V. Item Τυπίας, ȣ, ὁ, qui ictibus, aut malleo ductus est, ductilis; ut τυπίας χαλκὸς; apud Poll. l. 7. à τυπὴ, ἡ; sive τύπης, ὁ; quæ vide. Item Τυπὶς, ίδος; idem quod τυπὰς, άδος, & ab eod. id vide.

Τυπικὸς, TYPICUS, figuratus; & inde τυπικῶς, typicè: à seq.

Τύπος, ȣ, ὁ, nota, figura qualibet, seu effigies, signum percussione factum: TYPUS, exemplar: à τύπτω; quod vide.

Τυπόω, ῶ, f. ώσω, informo, figuro, signum imprimo: à præced.

Τυπτέω, cædo, verbero, pulso; idem quod, & à Them. τύπτω; V.

Τυπτήσεις, verberabis, Att. pro τύψεις, 2. sing. f. 1. act. verbi τύπτω, f. ψω, tanq. à τυπτέω.

Τύπτομες, Dor. pro τύπτομεν, 1. pl. præs. ind. act. Sic τυπτόμεσθα, pro τυπτόμεθα, 1. pl. ind. pass.

Τυπτόντων, verberent, Att. pro τυπτέτωσαν, nam gen. pl. part. præs. act. usurpant pro 3. pl. imperat. præs. verbi τύπτω, verbero.

ΤΥ'ΠΤΩ, verbero, pulso, tundo: imperf. ἔτυπτον, f. ψω, p. τέτυφα, a. 1. ἔτυψα, a. 2. ἔτυπον, præs. pass. τύπτομαι, cædor, vapulo: p. m. τέτυπα, ας, ε. Hinc τύπος, ȣ, ὁ, vestigium, nota, figura, simulacrum, τυπόω, informo, figuro: τύπανον, ȣ, τὸ, baculus: τύμπανον, ȣ, τὸ, fustis; Item tympanum: τυμπανίζω, fustibus cædo: ζηλότυπος, invidus, qui alii invidet ejusdem amoris societatem: ζηλοτυπία, invidentia, qua rivalem in amore mulieris pati non possumus: ἀρχέτυπον, exemplar primigenium: πρωτότυπον, idem.

Τύπῳ, dativ. singul. à τύπος; quod vide.

Τυπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, non exactus; rudi descriptione comprehensus; ut τυπώδης μάθησις, crassior doctrina; unde adv. τυπωδῶς, pro crassiore Minerva; sed expon. & expressè, graphicè à τύπος, ὁ, vestigium & nota percutiendo, seu pulsando, aut quolibet modo impressa: Item exemplum quod imitamur; Lat. forma, formula: Item descriptio minus exacta & quæ fit rudiore Minervâ; unde in dat. τύπῳ, exp. pingui Minerva, crasso modo; interdum & summatim, paucis, &c. V.

Τυπωθέντες, nom. pl. a. 1. part. pass. verbi τυπόω, figuram pono, f. ώσω. Them. τύπτω.

Τύπωμα, ατος, τὸ, idem ac τύπος, à τυπόω. Th. τύπτω.

Τύπωσις, figuratio, formatio, expressio, & τυπωτὸς, informatus, expressus, effictus, verbalia à τυπόω; q. v.

Τυραννεῖον, τὸ, domus, seu domicilium tyranni, à τύραννος, ὁ; V.

Τυραννευόντων, gen. pl. particip. præsent. à

Τυραννεύω, regno, impero, f. εύσω. Them. τύραννος, rex.

Τυραννέω, idem quod τυραννεύω; quod vide.

Τυραννία, ἡ, tyrannis, tyrannicus dominatus; unde τυραννιάω, tyrannidem affecto; à Them. τύραννος; V. Item Τυραννησείω, cupio τυραννεῖν; tyrannidem & imperium affecto, à τυραννέω, idem quod τυραννεύω, præceo, sum τύραννος; & in malam partem, tyrannidem exerceo, tyrannum ago, &c. Vide.

Τυραννίδας, acc. pl. à τυραννὶς, ίδος, ἡ, tyrannis. Them. τύραννος.

Τυραννίζω, cum tyrannis facio, tyranno faveo, sto à partibus tyranni; à Them. τύραννος, ὁ; V.

Τυραννικὸς, ȣ̃, TYRANNICUS; dominandi peritus; à τύραννος.

Τυραννικῶς, tyrannicè, adv. à præced.

Τυραννικώτατος, superl. à τυραννικὸς; quod V.

Τυραννὶς, ίδος, ἡ, TYRANNIS; imperium: à τύραννος.

Τυραννοκτονέω, ῶ, tyrannum occido, seu interficio: unde τυραννοκτονία, tyrannorum, seu tyranni occisio, aut cædes, tyrannicidium; Plut. utrumque à seq. τυραννοκτόνος, tyranni occisor, seu interfector, &c. V.

Τυραννοκτόνος, ȣ, ὁ, tyrannicida: à τύραννος, tyrannus, & κτείνω, occido, p. m. ἔκτονα.

ΤΥ'ΡΑΝΝΟΣ, ȣ, ὁ, ἡ, TYRANNUS, rex, princeps. Est & nomen viri, & avis; Item adjectivè pro τυραννικός. Hinc τυραννὶς, ίδος, ἡ, tyrannis: τυραννεύω, regno, impero.

Τυρβάζομαι, satago, perstrepo, turbor: &

Τυρβάζω, turbas do, tumultuor, f. άσω, p. τετύρβακα, à τύρβη, ης, ἡ, Att. pro σύρβη, tumultus, turba.

Τυρβασία, ἡ, dicebatur saltatio dithyrambica; Poll. 4. 14. est verbale à præced. τυρβάζω, tumultum excito: ut apud Plut. ex Soph. πάντα τυρβάζει κακὰ, tumultuando quævis excitat mala, &c. V.

Τύρβη, ης, ἡ, TURBA, vita voluptuariorum: Att. dicitur pro σύρβη, vel à θόρυβος.

Τυρεία, ἡ, & τύρευσις, εως, ἡ, lactis coagulatio, & in caseum densatio, confectio casei: Item τύρευμα, τὸ, lac coagulatum & condensatum, vel lacticinium; verbalia à τυρεύω, in caseum cogo & denso: Item agito, turbo, commisceo; sed expon. & machinor, struo, fabricor: Item Τύριον, ȣ, τὸ, caseolus, diminut. à Them. τυρὸς, ὁ; V.

Τυρία, ας, ἡ, pro Europa.

Τυροβόλιον, τὸ, id in quod conjiciuntur casei, fiscella; ex τυρὸς, ὁ, & βολὴ, ἡ; seu βόλος, ὁ, &c. V. Item Τυρόγαλα, ατος, τὸ, serum, ex τυρὸς, ὁ, & γάλα, τὸ, &c. V.

Τυρόεις, εντος, vide in τυρὸς.

Τυρόκνη, ης, ἡ, & τυρόκνησις, εως, ἡ, radula, seu cultellus quo caseus raditur; ex τυρὸς, ὁ, & κνάω; V. Item Τυροκομεῖον, ȣ, τὸ, locus in quo curantur ea quæ ad caseum pertinent, taberna casearia; ex τυρὸς, ὁ, & κομέω, ῶ; V. Τυροκόσκινον, ȣ, τὸ, caseus cretus in cerniculo; ut quidam interp. apud Athen. l. 14. alii cribrum quo caseus cernitur; ex τυρὸς, ὁ, & κόσκινον, τὸ, &c. V.

Τυρόνωτος, dorsum ex caseo factum habens; apud Aristoph. περιφραστικῶς dicitur ἀντὶ τοῦ πλακοῦς ὁ ἔχων τυρὸν; ex τυρὸς, & νῶτος, ὁ; V. Item Τυροπώλης, caseorum venditor; ex τυρὸς, ὁ, & πωλέω, unde πώλης, ὁ, &c. V.

ΤΥΡΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, caseus: qu. à τείρω, sicco: est enim lac siccatum. Hinc τυρώδης, caseosus, ut & τυρόεις, εντος, idem.

Τύρος, ȣ, ἡ, nomen urbis: Syr. rupes.

Τυρογλύφος, ȣ, ὁ, nomen muris: ex τυρὸς, caseus, & γλύφω, cavo, excavo. Th. γλάφω, idem.

Τυροφορεῖον, asser in casearia taberna, dispositos caseos sustinens; Poll. 1. 12. ex τυρὸς, & φορεῖον, τὸ; V.

Τυρόω, ῶ, coagulo, & cogo in caseum: Item agito, turbo, commisceo; sicut lac rudiculi agitatur dum condensatur; Athen. l. 7. in pass. τυροῦσθαι, dicitur lac quum in caseum condensatur; à Them. τυρὸς, ὁ; V.

Τυρσηνοῖσιν, Tyrrhenis, dat. pl. nomen populi.

ΤΥ'ΡΣΙΣ, εως, ἡ, TURSIS, propugnaculum: ab Heb. צור.

Τύρσος, idem quod præced. τύρσις, turris; ea præsertim quæ est in mœnibus, dicta à Tyrrhenis ipsorum inventoribus; sed expon. etiam, ambitus muri, & pro munitionibus aut ambitu urbis sumi tradit Bud. &c. V.

Τυρχὴ, ῆς, ἡ, FURCA, quæ & ὑρχή.

Τυρῶ, Doric. pro τυροῦ, casei, gen. à τυρὸς.

Τυρώδης, εος, ὁ κὴ ἡ, caseosus; seu qui è caseorum genere est; à Them. τυρὸς, ὁ; vide.

Τύσσω, supplico, Hesych. puto pro πτύσσω, ut sit plicat manus, vel genua.

Τυτθὸς, ἡ, ὸν, vel ὁ κὴ ἡ, τυτθὸς, parvus: τυτθὸν, paululùm, adv. τυτθὸν ὅσσον, valde parum: à τιτθὸς, mamma, ι in υ, mutato.

Τυφαεὺς, idem quod seq. τυφάων, gigas Typhon; unde etiam τυφαόνιος, Typhaonius, seu Typhonius; ut τυφαόνια πέτρα; à Them. Τύφω; V.

Τυφάονα, acc. sing. à

Τυφάων, ονος, ὁ, nomen propr. viri. Hinc τυφαόνιον, nomen propr. loci.

Τυφεδανὸς, ȣ, ὁ, senis est Epitheton, decrepiti nimirum & cujus cadaver propediem sit cremandum, est à τυφεδὼν, όνος, ἡ, accensio, inflammatio, ustio; Suid. à Them. τύφω; V. Item Τυφεῖν, expon. πῦρ ἅπτειν, ignem accendere; ab eod. Th. τύφω.

Τύφη, idem quod τίφη.

Τύφη, ης, ἡ, præced. typha, est potius herba palustris; nam apud Theophr. Hist. Pl. l. 11. numeratur inter enodes, palustresque plantas, unà cum σχοῖνος, & κύπειρος, & typher panniculam quam fert in summitate, ἀνθήλην, vocat Diosc. l. 3. c. περὶ τύφης, reduci tamen potest ad Them. τίφη; quod vide.

Τυφήρης, videtur accipi pro ardens, vel fumans, in disticho apud Suidam; ubi sic legitur, κρόνε τυφήρεα λύχνον; ipse tamen ibi τυφανικὸν exponit; à Th. τύφω; V.

Τυφθεῖμεν, εἶτε, εἶεν, verberati essemus, per Sync. pro τυφθείημεν, είητε, είησαν, 1. pl. a. 1. optat. passiv. verbi τύπτω.

Τύφλη, nomen piscis; apud Athen. l. ζ. Item Τυφλῖνοι, dicuntur serpentes cæci, quibusdam cæciliæ, & in sing. τυφλῖνος, ȣ, ὁ, expon cæcilia, serpentis genus, quod oculis captum creditur, & dicitur etiam, τυφλίας κὴ τυφλὸν; Hesych. Omnia à Themat. τυφλὸς, ὁ; vide.

Τυφλοπλαστέω, ῶ, cæcum fingo; unde apud Suid. & in lexico quodam veteri, τυφλοπλαστεῖται, i. e. τυφλὸς πλάττεται; ex τυφλὸς, & πλάσσω, unde πλάστης, ὁ, &c. V. Item Τυφλόπȣς πȣ̃ς, impropriè dicitur apud Eurip. in Phœn. i. e. pes hominis cæci; ex τυφλὸς, & πȣ̃ς, &c. V.

ΤΥΦΛΟ'Σ, ȣ̃, cæcus.

Τυφλὸς, præced. oculis captus, orbus luminibus; apud Plut. dicitur de fortuna: Item, interdum expon. qui non videtur, vix apparens, obscurus; ut τυφλὴ πίδαξ, fons non apparens: Item surdus, i. e. κωφὸς; Hesych.

Τυφλόστομα, τὸ, cæcum os, seu ostium; Eust. ex τυφλὸς, ὁ; & στόμα, τὸ, &c. vide.

Τυφλότης, ητος, ἡ, cæcitas: à præced.

Τυφλȣ̃ται, cæcutit, 3. sing. præs. pass. à τυφλόω; q. v.

Τυφλοφόρος, peram gestans. Themat. φέρω.

Τυφλοφόρος, præced. est q. d. cæcum ferens, unde τυφλοφόροι, vocantur pastores peras portantes, per metalepsin pro πηροφόροι, nam πηρὸς, cæcum significat, at πήρα, peram, &c. V.

Τυφλόω, excæco: f. ώσω, p. τετύφλωκα, ας, ε. a. 1. ἐτύφλωσα, ας, ε. à τυφλὸς.

Τυφλώδης, qui mutus sedet, & velut attonitus, & sic quasi captus oculis, ut & reliquis sensibus; ut Gal. apud Hippocr. expon. Item τύφλωσις, εως, ἡ, excæcatio, seu obcæcatio; sed expon. & cæcitas; utrumque à τυφλόω, oculis privo; unde in pass. τυφλόομαι, obcæcor, oculis privor; unde apud Plat. in Tim. τῶν τυφλωθεὶς, expon. his orbatus & Metaph. apud Pind. in Olymp. τῶν ἢ μελλόντων τετύφλωνται φραδαὶ, futura non cernunt mentes: Item dicitur etiam vox τυφλȣ̃σθαι, i. e. obscurari; Plut. Symp. 8. &c. V.

Τυφλώττω, cæcus sum, cæcutio: à τυφλὸς, cæcus.

Τυφλώψ, cæcus, i. e. ὁ τυφλὸς τὼ ὦπας, cæcutiens oculis, & apud Nic. in Ther. τυφλῶπες, sunt serpentes quidam, qui alias etiam dicuntur, τυφλῖνοι, ex τυφλὸς, ὁ, &c. ὤψ, ὠπὸς, ὁ, &c. V.

Τυφογέρων, fastuosus senex; ex τῦφος, ὁ, & γέρων, ὁ, &c. V. Affertur tamen & aliud etymon; nimirum τυφογέροντας, & τυφεδανȣ̀ς γέροντας, dici quoniam brevi τυφθήσονται, i. e. cremabuntur rogo injecti; senes scil. capulares, quamobrem à Suida etiam exponitur ἐσχατόγηρος, ut suprà, τυμβογέροντες, nominantur etiam decrepiti senes, &c. V. Item Τυφομανία, insolentia & fastus cum furore, seu furor cum insolentia & fastu conjunctus; Plut. sed scribitur & τυφομανίη, & dicitur morbus esse à phrenesi, & veterno mixtus; & legitur etiam τυφλομανίη, pro eodem; ex τῦφος, vel τυφλὸς, & μανία, ἡ, &c. Vide.

Τῦφος, ȣ, ὁ, fumus; res inanis fumo similis; fumosa arrogantia. Themat. τύφω.

Τῦφος, præced. jactantia, ostentatio, fastus, insolentia, scribitur & τύφος, & expon. etiam, stupor attonitus; apud Hippocr. &c. V.

Τυφόω, fumo infesto: Item effero, insolentem reddo: f. ώσω, p. τετύφωκα, præs. pass. τυφόομαι, ȣ̃μαι, inflor, turgeo: perfect. pass. τετύφωμαι, σαι, ται, perf. part. τετυφωμένος, η, ον, inflatus, a, um; a. 1. ind. pass. ἐτυφώθην, ης, η. a. 1. part. pass. τυφωθεὶς, έντος, tumefactus: à τῦφος, ȣ, ὁ, fumus, fastus. Th. τύφω, fumum excito.

ΤΥ'ΦΩ, fumum excito, inflammo: f. θύψω. p. τέθυφα. a. 1. ἔθυψα, præs. pass. τύφομαι, fumigo, fumum edo. Hinc τῦφος, seu τύφος, fumus; Item ostentatio: τυφόω, fumo infesto, &c.

Τυφώδης, εος, ὁ κὴ ἡ, decrepitus & capularis; Etymologo est, ὁ ἡλικίαν ἔχων τȣ̃ τύφεσθαι, eo provectus ætatis, ut propediem cremandus sit: Item apud Medicos, τυφώδης πυρετὸς, dicitur febris quædam continua & ardens; apud Gal. & Aët. à τῦφος, ὁ; vel Them. τύφω, &c. V.

Τυφωεῖος, gen. sing. & τυφωεῖ, dativ. à τυφωεὺς, nomen gigantis: &

Τυφῶν, ῶνος, TYPHON, nomen gigantis, qui & Typhœus dicitur: Item turbo, procella. Th. τύφω.

Τυφωνία, ἡ, genus delirii cum furore mixtum; i. e. furiosus deliriusque lethargus, aut lethargicus furor & delirium; à Th. τύφω, unde τῦφος, ὁ, stupor attonitus, &c. V.

Τυφωνικὸς, ἡ, ὸν, turbulentus, a, um; quod à τυφῶν, ῶνος, ὁ, ventus procellosus, turbo, vortex. Th. τύφω.

Τυφῶς, ῶ, ὁ, pro τυφῶν, ῶνος, ὁ, Typhœus centiceps.

Τύχα, ας, ἁ, Dor. pro τύχη, ης, ἡ, fortuna, gratia, favor.

Τυχαῖος, fortuitus, & in neut. pl. τὰ τυχαῖα, fortuita, quæ forte accidunt, casus fortuiti; à τύχη, ἡ; V.

Τύχαις, dativ. plur. à τύχη, ης, ἡ; fortuna. Th. τυγχάνω, sum, contingo: f. τεύξομαι. a. 2. ἔτυχον.

Τύχε, Ion. pro ἔτυχε, 3. sing. a. 2. verbi τυγχάνω: vide in τύχαις.

Τυχέειν, Poët. pro τυχεῖν, nancisci, a. 2. inf. act. verbi τυγχάνω, adipiscor. a. 2. ἔτυχον.

Τυχεῖν, a. 2. inf. act. verbi ejusd.

Τυχέω, consequor, nanciscor, contingo; idem quod, & à Them. τυγχάνω; quod vide.

Τύχη, ης, ἡ, fortuna, eventus: acc. pl. τύχας. Est & τύχη, ης, ἡ, nominat. propriè mulieris: à τυγχάνω, contingo.

Τύχῃ, (in dat. adverbialiter à præced. τύχη;) Item ἀπὸ τύχης, & διὰ τύχην & κατὰ τύχην, dicuntur pro forte fortuna, fortuitò casu, &c. Omnia adverbialiter, à τύχη, ἡ; V.

Τυχηρῶν, gen. pl. à

Τυχηρὸς, ά, ὸν, fortuitus, a, um: quod à τύχη, fortuna. Them. τυγχάνω, sum, contingo.

Τυχηρῶς, fortuitò; Item fortunatè, feliciter, est adv. à præcedent. τυχηρὸς, quod expon. etiam, fortunatus, felix, &c. V. Item Τυχικῶς, dicitur etiam pro eod. fortuito; itidem à τύχη, ἡ; V. Τυχίζω; vide suprà, τυχίζω.

Τυχῇς, assecutus eris, 2. sing. a. 2. sub. act. verbi ejusd.

Τυχήσω, f. 1. qu. à τυχέω, idem quod τυγχάνω, assequor: hinc τυχήσας, αντος, a. 1. part. act.

Τυχθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. verbi τεύχω, fabricor: perf. pass. τέτυγμαι, a. 1. pass. ἐτύχθην.

Τυχικὸς, ȣ̃, ὁ, nomen viri: Gr. fortunatus; à τύχη, fortuna.

Τύχοι, cum particula εἰ, pro verbi gratiâ ut puta, exempli causâ; ut 1 Ep. ad Corinth. c. 14. & c. 15. ubi tamen interpr. vertit, pro ut inciderit; i. e. καθῶς ἔτυχεν; alia etiam est phrasis ἂν ȣ̃τω τύχη, si res ita ferat, si ita acciderit, &c. V. seq. τύχοιμι, &c.

Τύχοιμι, assequi potero, aorist. 2. optat. verbi τυγχάνω, fut. τεύξομαι, a. 2. ἔτυχον.

Τυχοῖσα, ας, ἁ, Dor. pro τυχȣ̃σα, adepta, aorist. 2. part. activ. fœmin. gen. à τυγχάνω;

à τυγχάνω; quod vide.

Τυχὸν, forsitan, fortuitò, adv. à τυχὼν, a. 2. part. verbi τυγχάνω, in neut. gen. τύχον.

Τυχόντι, ei qui obviam fuerit, dat. sing. a. 2. part. activ. verbi τυγχάνω, a. 2. ἔτυχον.

Τυχόντως, pro ut contingit, seu contigerit; quolibet modo, utrumque est adv. à præced. τυχὸν; q. v.

Τυχὼν, όντος, consecutus: Item obvius, vulgaris; a. 2. particip. verbi ejusd.

Τύχωσι, 3. pl. a. 2. sub. activ. verbi ejusdem.

Τύψαις, Æol. pro τύψας, a. 1. part. act. verbi τύπτω.

Τυψάντων, verberent, Att. pro τυψάτωσαν, 3. pl. a. 1. imperat. act. verbi τύπτω, f. ψω.

Τυψέλη, sordes in auribus, Hesych. Sed aliter est κυψέλη.

Τύψεν, percussit, Ion. pro ἔτυψεν, 3. sing. a. 1. ind. verbi τύπτω, verbero, fut. ψω.

Τύψον, άτω, a. 1. imperat. act. &

Τυψεῦντι, Dor. pro τύψουσι, 3. pl. f. 1. act. verbi τύπτω.

Τω, sine accentu, pro τινὶ, alicui: &

Τῶ, Dor. pro τοῦ. sed

Τὼ, dualis est numeri: &

Τῷ, huic, dat. sing. ab ὁ, & pro ῳ, cui: τῷ τρόπῳ; quomodo? Exponitur etiam quare; idcircò, pro διὰ τοῦτο.

Τώγ', seu τώγε, hi, dual. num. ab ὁ, hic.

Τὤγαλμα, ατος, Dor. pro τὰ ἄγαλμα, simulachrum.

Τὤγκιστρα, Dor. pro τὰ ἄγκιστρα, hami.

ΤΩΘΑΖΩ, dicteriis incesso, irrideo, mordeo, f. άσω.

Τωθάζοισαι, Dor. pro τωθάζουσαι, convitiis insectantes, part. præs. pl. num. f. g. à τωθάζω; q. v.

Τωθασμὸς, οῦ, ὁ, irrisio: &

Τωθαστὴς, οῦ, ὁ, irrisor, à perf. part. passiv. verbi τωθάζω, irrideo.

Τωθαστικὸς, irrisorius; unde adv. τωθαστικῶς, irrisoriè, cum irrisione, à præced. τωθαστὴς, ὁ; V. Unde etiam τωθαστικὴ, ars irridendi & mordendi.

Τῶκε, i. e. οὕτως ἂν; Hom. Il. hoc modo, &c. à τῷ, dat. V.

Τὤλγεος, Dor. pro τοῦ ἄλγεος, ab ἄλγος, εος, τὸ, dolor.

Τὠμπέχονον, Dor. pro τὸ ἀμπέχονον, idem quod ἀμπεχόνη, ἡ, vestitus: ab ἀμπέχω, pro ἀμφιέχω, circumdo. Them. ἔχω, habeo.

Τῶ μῶ, Dor. pro τοῦ ἐμοῦ, mei.

Τῶν, τῶνγε, & τῶνδε gen. pl. ab ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc.

Τὤντρῳ, Dor. pro τῷ ἄντρῳ, antro.

Τῷ ὄντι, sanè, certè, reverâ, planè, verè, indubitatò; ad verbum ex re ipsa; ut apud Plat. 1. de rep. ὁ, τῷ ὄντι, ἀληθινὸς ἄρχων, i. e. legitimus princeps; vide τῷ dat. & ὄν, ὄντος, τὸ, neut. ab ὤν, part. præs. ab εἰμὶ; V.

Τὤρνεον, Dor. pro τὸ ὄρνεον, avis. Them. ὄρνις, idem.

Τὠπὸ τούτω, pro τὸ ἀπὸ τούτου, postea.

Τὠργεῖοι, Dor. pro τοῦ Ἀργεῖοι, Argivi viri.

Τὤροτρον, Doric. pro τὸ ἄροτρον, aratrum.

Τὠρχαῖον, Ion. pro τὸ ἀρχαῖον, antiquitus, olim.

Τὠρχαῖον γένος, dicitur vetustum genus à præced. τὠρχαῖον; V.

Τὼς, sic pro οὕτως, per Aphæres. vel Dor. pro ὡς. Them. οὗτος, hic. Vel τῶς, similiter, à τὸς, inusit. pro quo ὁ, in usu: τὼς, ὡς, tantum, quantum: & τὼς, Dor. pro τοὺς.

Τὠστέα, Dor. pro τὰ ὀστέα, ossa.

Τωὐτ' ἐπὶ χρέος, Dor. & Poët. dictum, pro τὸ αὐτὸ ἐπὶ χρέος, ad idem ministerium.

Τωὐτέω, τωὐτῷ, & τωὐτὸ, pro τοῦ αὐτοῦ, τῷ αὐτῷ, & τὸ αὐτό.

Ταὐτοῦ, Dor. pro τοῦ αὐτοῦ.

Υ.

Υ Est litera vigesima. In numeris est CCCC. Æolibus ponitur pro ο, ut ὄνυμα, pro ὄνομα, υ in ι, Dor. & Æol. mutantur: ut in Μοῖσα pro Μοῦσα, &c.

Ὗ, olfacientis sonus. Adv. à spiritu naribus attracto fictum, quum quis odoratu aliquid se probare ostendit.

Ὑάγχη, ης, ἡ, angina porcina, anginæ species quâ sues corripi solent; est scil. angina quæ cum tumore exteriores faucium partes occupat, dicta sic, quod suum colla sæpius hac inflamatione afficiantur, quos ὗας, vocant Græci; ab ὗς, ὑὸς, & ἄγχω; V.

Ὑάδες, αἱ, suculæ, stellæ septem in cornibus tauri, quæ quum oriuntur aut occidunt, pluvias excitant; ab ὕω, pluo.

Ὑάδες, αἱ, dicuntur etiam Bacchæ, nutrices Bacchi, à quibus etiam Bacchus ipse denominatur Ὕης, secundum quosdam; ab ὑὰς, άδος, ὁ, sucula, &c. vide.

Ὕαινα, ης, ἡ, bellua; nomen quadrupedis, dict. à setis suillis in dorso; Item sucula, & HYÆNA piscis: ab ὗς, sus.

Ὑαινὶς, ίδος, ἡ, Hyænula, piscis, per diminutionem, dictus ab, vel idem cum ὕαινα, præced. id vide.

Ὑακίζω, f. ίσω, pluo. Th. ὕω, idem.

Ὑακίνθια, festum in honorem Hyacinthi pueri: &

Ὑακινθίζω, hyacinthum refero, vel imitor, hyacinthino sum colore; est ab ὑακινθὶς, scil. ὁδὸς; Athen. l. 4. via, seu platea hyacinthi; quales appellantur sic, seu forte fortunâ, seu ex instituto, ab Hyacintho aliquo vel flore aut mercatura, lanificioque in hyacinthis; à Them. ὑάκινθος, ὁ; V.

Ὑακίνθινος, η, ον, HYACINTHINUS, a, um: ab

ὙΑΚΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, ἡ, HYACINTHUS: puer, flos, & gemma: Item lana aut fila hyacinthino colore imbuta; etiam nomen viri.

Ὑακινθοβαφὴς, hyacinthino tinctus colore; ex ὑακίνθινος, præced. purpureus, vel subniger; in modum hyacinthi; & βάπτω. f. ψω, unde βαφὴ, ἡ, &c. V.

Ὑακινθώδης, εος, ὁ, ἡ, hyacinthinus; i. e. hyacintho similis à præced. ὑάκινθος; V.

Ὑάλεος, & contractè, ὑαλοῦς, è vitro confectus, vitreus: Item ὑάλη, idem quod, & pro Them. ὕαλος; unde etiam ὑαλίζω, vitrum imitor colore & pelluciditate, in modum vitri sum pellucidus, &c. Sic & ὑαλόεις εντος, ὁ; vitreus, vitro similis; unde neut. ὑαλόεν, Hesychio est λαμπρὸν, διαφανὲς, splendidum, pellucidum: itidem ab eod. Them. ὕαλος; V.

Ὑάλινος, ίνη, ον, vitreus, a, um: ab

ὙΑΛΟΣ, seu ὕελος, ου, ἡ, vitrum, crystallus.

Ὑαλοειδὴς, έος, ὁ, ἡ, qui est vitri modo translucidus; ut ὑαλοειδὴς χιτὼν, tunica oculi, quæ & κρυσταλλοειδὴς dicitur à Polluce; ex ὕαλος, ὁ, & εἶδος, τὸ, &c. Vide, Item Ὑαλοτέχνης, & ὑελοτέχνης, artifex vitri coquendi, & conficiendi; ex ὕαλος, ὁ, & τέχνη, ἡ; Vide, Sic & Ὑαλουργὸς, & ὑελουργὸς, qui vitra conficit, vitrarius; unde ὑαλουργεῖον, & ὑελουργεῖον, officina vitraria; locus ubi vitra fiunt: ex ὕαλος, vel ὕελος, & ἔργον, τὸ, &c. Vide.

Ὑὰς, άδος, ὁ, sucula, aut porcella; ut συὰς, άδος, suprà; ab ὗς, ὑὸς, idem quod, & pro σῦς, συὸς, &c. V.

Ὑβάζω, à Suid. expon. ἐμῶ, i. e. vomo; sed & de incurvatione dicitur, incurvo me quemadmodum vomentes solent; quoniam qui vomunt, ἀπὸ τῆς βίας κυρτοῦνται ἐοίκασιν, &c. est ab ὑβὸς, οῦ, ὁ, curvus, gibbosus, idem quod, & (abjecto, κ, mutatoque φ, in β,) pro κυφὸς, ὁ, incurvus; à Them. κύπτω, f. ψω, &c. V. at ὑβὸς, substantivè, dicitur de tubere in cameli dorso, apud Aristot. &c. V.

Ὑβάλλειν, subvertere, Dor. seu Æol. Sync. pro ὑποβάλλειν, præs. inf. act. ab ὑπὸ, & βάλλω, jacio.

Ὑβάλλω, vel potiùs Doricè, ὐββάλλω, dicitur pro ὑποβάλλω, subjicio, &c. Vide.

ὙΒΛΗ, Hyble, hybla, mons & urbs in Sicilia, quæ postea Megare vocitata; atque inde, ὑβλαῖον μέλι, pro melle optimo, quale fertur ab, & in Hybla fuisse perhibetur, propter thymi copiam.

Ὑβὸν, Dor. pro κυφὸν, gibbosum.

Ὑβὸς, οῦ, curvus, inflexus, à κυφός. Hinc ὑβόωσις, ὕβωμα, curvamen, tanquam ab ὑβόω, curvo.

Ὑβέλλοιο, Dor. pro Εὐβούλοιο, Eubuli.

Ὑβρίζω, contumelia afficio, injurius sum, insolesco; f. ίσω, & Att. —ιῶ, p. ὕβρικα, a. 1. ὕβρισα a. 1. inf. act. ὑβρίσαι, perf. pass. ὕβρισμαι, σαι, σται, a. 1. pass. ὑβρίσθην, ης, η, a. 1. part. passiv. ὑβρισθεὶς, έντος, contumelia affectus; f. 1. passiv. ὑβρισθήσομαι, η, εται. Them. ὕβρις, contumelia.

Ὑβριστοπαθέω, ῶ, injuriam patior, injuriâ & contumeliâ afficior; ex seq. ὕβρις, εως, & πάθος, εος, τὸ, &c. V.

Ὕβριс, εως, ἡ, injuria, contumelia, superbia: in accus. ὕβριν. Hinc ὑβρίζω, injuria afficio: ὑβριστής, ȣ̃, injuriosus.

Ὕβρις, ιδος, est avis species nocturnæ, Hesych. ex accipitrum scil. genere, quæ dicitur acriter infestare aquilas: Item ὕβρις, ιδος, ὁ, ἡ, dicitur, animal imparibus prognatum parentibus; ut fero, & domestica, Parthico, & Romana, equo & asina; quæ est ὕβρις, & adulterium naturæ, scil. Them. præced. ὕβρις, εως, ἡ, injuria, seu vis petulanter illata, consequenter expon. stupratio & adulterium, &c. V.

Ὑβρίσαι, a. 1. inf. act. ὑβρίζω, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ὑβρίζω, contumelia afficio: f. ίσω. Th. ὕβρις.

Ὑβρισδὲν, Dor. pro ὑβρίζειν.

Ὑβρισθέντας, accus. pl. a. 1. part. passiv. verbi ὑβρίζω; q. v.

Ὑβρισθήσεται, 3. sing. f. 1. ind. pass. verbi ejusdem.

Ὕβρισμα, ατος, τὸ, idem quod Them. ὕβρις.

Ὑβριστήρ, ῆρος; &

Ὑβριστής, ȣ̃, contumeliosus, injuriosus: &

Ὑβριστικὸς, ȣ̃, idem: &

Ὑβριστικῶς, adv. injuriosè, contumeliosè: Item

Ὑβρίστρια, ας, ἡ, contumeliosa, superba: omnia à perf. pass. verbi ὑβρίζω. Th. ὕβρις.

Ὑβρίστις, ἡ, injuriosa, contumeliosa, conviciatrix; Etymol. est fœmin. à masc. ὑβριστής, ὁ, præced. vi. atque inde ὑβριστότερος, insolentior, petulantior, protervior, & ὑβριστότατος, petulantissimus, compar. & superl. ab eod. Item ὑβριστικώτερον, petulantiùs, est adv. compar. à præced. ὑβριστικῶς ut omnia, ab ὑβρίζω, & Th. ὕβρις, εως, ἡ, &c. V.

Ὑβριστοδίκαι, οἱ, dicebantur, οἱ μὴ θέλοντες εἰσάγειν τὰς δίκας; qui criminum reos in judicium protrahere nollent; Hesych. & Poll. l. 8. ex ὑβριστής, ὁ, & δίκη, ἡ, &c. V.

Ὕβωμα, τὸ, curvamen, vox generalis significans omnem vertebrarum eversionem præter naturam, gibbus, vel gibber: Item ὕβωσις, affectus spinæ dorsi incurvatæ & fornicatæ, quo gibberi, sive gibbosi fiunt; utrumque ab ὑβὸς, ὁ; vi. & confer etiam ὑβάζω.

Ὑγεία, ἡ, idem quod, & per Sync. pro ὑγίεια, bona valetudo, &c. V. Item Ὑγιάζω, sano, sanitati restituo, & in pass. ὑγιάζομαι, sanitati restituor, sanesco, convalesco; ut ἕλκη ὑγιαζόμενα; apud Alex. Aphr. à Th. ὑγιής, έος, ὁ, ἡ, &c. V.

Ὑγιαίνῃς, 2. sing. præs. sub. ab

Ὑγιαίνω, sanus sum: f. ανῶ. Th. ὑγιής, έος, ὁ, ἡ, sanus.

Ὑγίανσις, q. d. convalescentia, via ad sanitatem; est verbale ab ὑγιαίνω; V. Item Ὑγίασμα, τὸ, medela, & ὑγιαστικὸς, sanandi vim habens; utrumque ab ὑγιάζω, ομαι; quæ vide.

Ὑγιέα, accus. sing. ab ὑγιής, έος, ὁ, ἡ, sanus.

Ὑγίεια, ας, ἡ, sanitas; ejusdem Thematis.

Ὑγιέος, gen. sing. præced. Ion.

Ὑγιεινὸς, ȣ̃, sanus, saluber. Them. ὑγιής, idem.

Ὑγιεινῶς, sanè, salubriter; adv. à præced. ὑγιεινὸς; V.

Ὑγιεινότατος, ȣ, sanissimus, superlat. ab ὑγιεινός.

Ὑγιηρὴς, idem quod seq. ὑγιηρὸς, sanus; & ab eod. Th. ὑγιής; V.

Ὑγιηρὸς, ȣ̃, idem quod ὑγιής.

ὙΓΙΗ'Σ, έος, ὁ, ἡ, sanus, incolumis, integer. Hinc ὑγίεια, ας, ἡ, sanitas: ὑγιεινὸς, ȣ̃, sanus: ὑγιαίνω, sanus sum.

Ὑγιόω, sano, curo; à præced. Them. ὑγιής; V. Item, ὑγιῶς, sanè, rectè, sine vitio, adv. ab eod.

Ὑγρὰ, seu Ion. ὑγρὴ, f. g. ab ὑγρὸς, interdum sumitur substant. pro ὑγρὸς κέλευθος, mare, pelagus. Th. ὑγρός.

Ὑγραίνω, f. ανῶ, humecto: ab ὑγρός.

Ὑγρανσις, ἡ, humectatio, & ὑγρασία, ἡ, humiditas, humor, uligo; utrumque à præcedent. ὑγραίνω, madefacio, &c. V.

Ὑγρέμπλαστρον, emplastrum liquidum, seu humidum, & non siccum; ex ὑγρὸς, & ἔμπλαστρον, τὸ; V. Item Ὑγροβάτης, per humida ambulans; unde ὑγροβατικὰ ζῶα, quæ humida permeant; ex ὑγρὸς, & βαίνω, f. βήσομαι, à βάω; unde βατὴρ, βαλέω, &c. V. Ὑγρόβιος, qui in locis humidis vivit; piscatoris est Epith. apud Nonn. à Them. βίος, ὁ; V. Ὑγροκέφαλος, qui humido est capite; a Them. κεφαλή; V. Ὑγροκήλη; hernia aquosa, seu ramex aquosus, seu aquosa collectio circa alterum testiculum, inter secundam & quartam membranulam; Poll. 4. 25. à Them. κήλη; V. Ὑγροκιρσοκήλη, ἡ, dicitur dilatatio vasorum à quibus alimentum testibus suppeditatur, & lenti humoris in aliqua scroti parte collectio; à κιρσοκήλη, ἡ, varicosus ramex, hoc est dilatatio vasorum quæ testiculum nutriunt; ex κιρσὸς, ὁ, & κήλη, ἡ, &c. V. Item Ὑγροκοίλιος, qui humidâ seu fluidâ est alvo; à Them. κοιλία, ἡ; V. Ὑγροκολλύρια, humida collyria, quæ componuntur ex liquoribus, succis, oleis, melle, animalium felle & aliis compluribus similiter humidis, & varias etiam vires habentibus; à Them. κολλύριον, sive κολλύριον, τὸ, V. Ὑγρομελὴς, habens membra ὑγρὰ, i. e. tenera & flexibilia; à Th. μέλος, εος, τὸ; vi. Ὑγρόμυρον, compositio unguenti humidi odorati, unguentum liquidum; à Th. μύρον, τὸ; V. Ὑγρόνους, q. d. qui humidam habet mentem, i. e. mollis, & effœminatus, de cinædo dici, tradit Poll. à Them. νόος, contractè νȣ̃ς; V. Ὑγρόπισσον, τὸ, pix liquida; à Them. πίσσα, ἡ; V. Item Ὑγροπόρος, per humida gradiens, humida permeans; unde ὑγροπορέω, per humida gradior, humida loca permeo; in Epigr. lib. 4. ex πόρος, ὁ; à Them. πείρω, comp. ut reliqua præced. cum seq. Th. ὑγρὸς, ὁ, &c. V.

ὙΓΡΟ'Σ, ά, όν, humidus, a, um; viridis: tener, mollis, lubricus; laxatus, remissus: qu. ab ὕω, pluo.

Ὑγρόσαρκος, humidam carnem habens; unde compar. ὑγροσαρκότερος, cui caro est humidior; ex ὑγρὸς, ὁ, & σὰρξ, κὸς, ἡ, &c. V.

Ὑγρότης, ητος, ἡ, humiditas, humor: à præced. ὑγρός.

Ὑγροτράχηλος, mollem & flexilem cervicem habens; Aristoph. ex ὑγρὸς, ὁ, & τράχηλος, ὁ, &c. V. Item Ὑγροτροφὸς, qui in humido ali solet, & nutriri; ex ὑγρὸς, ὁ, & τροφὴ, ἡ, &c. V. Sic & Ὑγρόφθαλμος, qui humidis est oculis, cui oculi fluunt; (ei opponitur ξηρόφθαλμος) ex ὑγρὸς, & ὀφθαλμὸς, ὁ, &c. V. Ὑγρόφθογγον, scil. ποτήριον, dicitur poculum in quo liquores resonant, in Epigram. ex ὑγρὸς, & φθόγγος, ὁ, &c. V.

Ὑγρῶς, humidè, liquidè, fluidè; Item molliter, Athen. l. 11. Item flexibiliter, agiliter; unde ὑγρότερον, molliùs, flexibiliùs; sunt adv. posit. & compar. à Th. ὑγρὸς, madidus, humectus: Item flexibilis, & agilis, fluxus, laxus, &c. V. Item ὑγρώσσω, humoris, aquæ plenus sum; apud Æsch. Itidem ab eod. Th. ὑγρὸς; V.

Ὑδαῖος, aquosus, aqueus; apud Hippocr. ab inusit. ὕδας, pro ὕδωρ, τὸ, in genit. ὕδατος, &c. V. Unde etiam ὑδαλὶς; quod Hesychio est ὑδρεσπολιῶν.

Ὑδαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, & ὑδαρὸς, ȣ̃, ὁ, aquosus, aquam sapiens, dilutus aquâ, ut ὑδαρὴς οἶνος, vinum aqueum, & immodicè dilutum, metaphoricè usurpatur, pro fluxus, infirmus: ut ὑδαρὴς φιλία, apud Aristot. Polit. 2. Unde in compar. ὑδαρέστερος, aquatior, Plin. dilutior: Item ὑδαρόω, reddo aquosum, seu aqueum & dilutum; unde ὑδαρωθεὶς οἶνος; Bud. à præced. ὑδαρὸς, quod à Th. ὕδωρ, τὸ; V. Item Ὑδαταίνω, aquosus fio, aquesco; vel idem quod ὑδατόω, aquosum facio, in aquam converto; ab eod. Th. ὕδωρ, ὕδατος, &c. V.

Ὕδατι, dat. & ὕδατος, gen. sing. ὕδασι, dat. pl. ab ὕδας, inusit. pro quo ὕδωρ, ατος, τὸ, aqua: hinc ὑδατώδης, εος, aquosus.

Ὑδάτια, τὰ, aquulæ, aquæ; ut ὑδατίων ἐπιγινομένων, pluviis supervenientibus; apud Theophr. est neut. pl. à sing. ὑδάτιον, τὸ; V. Item Ὑδατικὸς, aquarius, ad aquam pertinens; ut ὑδατικὸν σημεῖον, signum & indicium pluviæ futuræ; apud Theophr in prognost. Sic & ὑδάτινος, aqueus; in Epigr. ὑδατίνες βραχίονας, exp. brachia roscida: Item ὑδάτιον, τὸ, aquula, seu simpl. aqua, & specialiter, aqua pluvia; apud Aristot. & Theophr. omnia ab eod. Th. ὕδωρ, ατος, τὸ, &c. V.

Ὑδατὶς, ίδος, ἡ, vesicula, stilla, Gl. Cyr. ab ὕδωρ, aqua.

Ὑδατοειδὴς, aquæ similis; ex ὕδωρ, ατος, & εἶδος, τὸ, &c. V.

Ὑδατοθρέμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ; in aqua nutritus, seu altus, aquatilis, aquaticus; ut ὑδατοθρέμμονες ἰχθύες; i. e. pisces humoris alumni; ex ὕδωρ, ατος, & θρέμμα, τὸ, alumnus; omne quod nutritur, &c. V. Item Ὑδατόκλυστος, aquâ lotus, seu ablutus; ex ὕδωρ, ατος, & κλύζω, f. σω, &c. V. Ὑδατοτρεφὴς, in aqua nutritus; ex ὕδωρ, ατος, & τρέφω; V. Ὑδατόχλοος, virens aquâ; ex ὕδωρ, ατος, & χλόα, ἡ; V. Ὑδατόχολα διαχωρήματα, excrementa permixta bile aquosâ seu

seu aquâ biliosâ: ex ὕδωρ, ατος, & χόλη, ἡ, V. Item, ὑδατόχροος, aqueo colore præditus; seu, aquæ similis; ut ὑδατόχροα οὖρα, urinæ aquei coloris, seu, quæ aquæ colorem habent: ex ὕδωρ, ατος, & χρόα, ἡ, &c. V.

Ὑδατόω, aquosum reddo; unde in pass. ὑδατοῦσθαι, in humorem resolvi; item, ὑδατώδης, aquosus, multum in se aquæ continens: aqueus, hydropicus; ut ὑδατώδεις ἄνεμοι, venti aquæ fertiles, Theophr. utrumque à Th. ὕδωρ, ὕδατος, τὸ, V.

Ὕδει, aquæ, limo dat. sing. ab ὕδος, εος, τὸ, Poët. pro ὕδωρ, aqua.

Ὑδεριάω, aquâ subeunte cutem laboro: hydropicus sum, intercutibus vitiis laboro: unde verbale, ὑδερίασις, hydropsia, aquæ intercutis, & hydropis, πάθος; item, ὑδερικὸς, hydropicus, qui aquâ intercute laborat; & ὑδερικαὶ διαθέσεις, affectiones hydropici, Gal. Sic &, ὑδεριώδης, idem: omnia, à seq. ὕδερος, aqua intercus, vitium intercus, &c. V.

Ὕδερος, ου, ὁ, hydrops: ab ὕδωρ.

Ὑδέρῳ ἔοικε, similis aquæ intercuti est; & ὑδέρου ἴασις, i. e. aquæ intercutis curatio; dat. sing. & genit. plur. à præced. ὕδερος, V.

Ὑδέω, ῶ, & Poët. metri causâ, ὑδείω, idem quod, Them. ὕδω, cano; unde in pass. ὑδέομαι, celebror, cantor, laudor, &c. V.

Ὕδης, qui peritè canit, sapiens, prudens: ab ὕδω, cano.

Ὕδνοι, ἔμπειροι, σώφρονες, Hesych.

Ὑδνέω, nutrio: an ab ὕειν;

Ὕδνης, ου, ὁ, idem quod præced. ὕδης, qui carmina pangit, vel, qui carminibus laudes alicujus dicit, Poëta, &c. Vide.

Ὕδνον, ου, τὸ, tuber: ὕδνα, tubera: quia aqueæ naturæ id φυτὸν, possit esse ab ὕω, pluo. Sed ὕδνον, idem est quod οἴδνον, & ex hoc illud, nempe ab οἰδέω.

Ὑδνόφυλλον, folium tuberis terræ, i. e. herba quæ tuberi terræ superinnascitur; seu, herba quæ tuberibus supercrescit, quo indice ipsa deprehenduntur; Athen. l. 2. ex ὕδνον, τὸ, præced. & φύλλον, τὸ, &c. V.

Ὕδος, εος, τὸ, aqua; idem quod, & Poët. pro Th. ὕδωρ, V.

Ὕδρα, ας, ἡ, HYDRA, aquatilis serpens: ut & ὕδρος, hydrus. Th. ὕδωρ, ατος, τὸ, aqua.

Ὑδραγωγία, aquæ deductio, aquæductus; est à seq. ὑδραγωγὸς, V.

Ὑδραγωγὸς, aquæ ductor, aquæductus: ὑδραγωγεῖον, ου, τὸ, aquæductio, aquagium: ab ὕδωρ & ἄγω.

Ὑδραίνω, ανῶ, lavo, humecto, irrigo, effundo. Th. ὕδωρ, aqua.

Ὑδραλέτης, mola aquaria; vel qui ὕδατι ἀλεῖ; ab ἀλέω, molo.

Ὑδράλης, ἔος, ὁ καὶ ἡ, Hesychio est coluber, seu, serpens aquaticus; (qui & ὕδρα dicitur, & ὕδρος;) sed exp. etiam, mutabilis; deducitur ab ὑδρηλὸς, id V.

Ὑδράλμη, aqua salsa: ab ὕδωρ & ἅλμη.

Ὑδράργυρος, argentum vivum; ut exp. apud Diosc. 5. 102. & 6. 29. metallum est in argentifodinis nascens, album, & aquæ instar liquidum & valde mobile; nomen ex aqua & argento ductum est, quòd, argenti quidem colorem referat, nec tamen, ut argentum uno loco consistat, sed, aquæ modo diffluat; Plin. de vi ejus lethali, & remediis disserit Diosc. Ibid. & Theophr. l. περὶ λίθων, id, χύτην ἄργυρον, vocat: ex ὕδωρ, τὸ, & ἄργυρον, τὸ, &c. V. Item, ὑδραῦλαξ, sulcus aquarius, Bud. ex ὕδωρ, τὸ, & αὖλαξ, ἡ, &c. V.

Ὑδραύλης, ου, ὁ, organarius: &

Ὕδραυλις, εως, ἡ, sive ὑδραυλικὸν, (scil. ὄργανον,) HYDRAULA, cui simile organum, sc. musicum, quo αὐλοῦσι per ὕδωρ.

Ὑδρεία, ας, ἡ, aquatio, irrigatio. Th. ὕδωρ, aqua.

Ὑδρεῖον, τὸ, vas quo utimur in aquando; hydria, situla, urna; pro eod. Ionicè scribitur ὑδρήιον, apud Herodot. est, (ut &, præced. ὑδρεία, aquæ haustio;) verbale, à seq. ὑδρεύω, quod vide.

Ὑδρέλαιον, τὸ, aqua oleo mista, sive, oleum aquâ dilutum: ex ὕδωρ, τὸ, & ἔλαιον, τὸ, &c. V. Item, ὑδρεντεροκήλη, herniæ species composita; quando viz. unà cum intestino aquosus humor in scrotum descenderit: ex ὕδωρ, τὸ, & ἐντεροκήλη, tumor scroti, delapso in id intestino; quod, ex ἔντερον, τὸ, & κήλη, ἡ, &c. V.

Ὕδρευμα, τὸ, aquationum ratione disposita mansio: sic enim Plin. l. 6. c. 23. à Copto camelis itur aquationum ratione mansionibus dispositis; prima appellatur hydreuma xxxii. M. secunda in monte diei itinere; item, ὕδρευσις, ἡ, aquatio, aquæ haustio; item, rigatio, irrigatio, utrumque à seq. ὑδρεύω, quod V. Atque inde, ὑδρευόμεναι, aquatrices: quæ aquatum eunt, ab ὑδρεύομαι, seq. V.

Ὑδρεύω, rigo, aquam poto, fero, vel haurio: ὑδρεύομαι, æquor, aquam haurio, irrigor: f. εύσομαι. Th. ὕδωρ.

Ὕδρη, hydra, serpens; in Epigr. idem cum ὕδρα, ἡ, id V.

Ὑδρηγὸς, sulcus aquarius, aquæductus, aquagium: ex ὕδωρ, τὸ, & ἄγω, duco, &c. V.

Ὑδρήϊον, τὸ, Ion. pro ὑδρεῖα, urna.

Ὑδρηλὸς, οῦ, ὁ, humidus, aquosus, mollis, irriguus, aquaticus; ut, γῆ ὑδρηλή; apud Athen. l. 2. & ὑδρηλὴ καλάμινθος, vocatur calamintha viridis, seu, aquatica, ad differentiam montanæ; teste ejus Schol. est idem quod ὑδρόεις, & utrumq; à Th. ὕδωρ, τὸ, V.

Ὑδρίην, Ion. pro ὑδρίαν, acc. sing. ab ὑδρία, ας, ἡ, quod V.

Ὑδρία, HYDRIA; cadus, urna, aquatio. Th. ὕδωρ.

Ὑδριάδες νύμφαι, nymphæ aquaticæ; in Epigr. l. 4. Item, ὑδρίαι, Athenis, dicebantur situlæ & urnæ, in quas conjiciebantur calculi & sortes; utrumq; ab eod. Th. ὕδωρ, τὸ, V.

Ὑδριαφόρος, qui hydriam gestat; ex præced. ὑδρία, ἡ, & φορέω, ῶ, &c. V.

Ὑδρίον, τὸ, aquula, parva aqua; item, ὑδριον, τὸ, parvum vas aquarium, parva hydria; sic &, ὑδρίσκη, ἡ, idem, parva hydria, urnula; diminut. ab ὕδωρ, τὸ, V.

Ὑδροβαφὴς, aquâ tinctus, Poll. ut, ὑδροβαφὲς ἱμάτιον; idem quod ψυχροβαφὲς, Poll. nam ψυχροβαφῆ, & θερμοβαφῆ, dicuntur de floribus quæ sine coctura, frigidi macerantur, aut, decoquuntur; apud Theophr. l. de odorib. ex ὕδωρ, τὸ, & Th. βάπτω, f. ψω; unde, βαφὴ, ἡ, &c. V.

Ὑδρόγαρον, garum, quod aquâ dilutum est: ex ὕδωρ, τὸ, & γάρον, τὸ, sanies, seu liquamen piscium sale conditorum, &c. V. Item, ὑδροδόκος, aquam excipiens, seu recipiens; ut, lacunæ, cisternæ, vasa aquaria, & quævis alia aquæ receptacula; item, adjectivè interdum dicitur, ut ὑδροδόκος κόλπος, sinus, seu alveus aquæ capax, Nonn. ex ὕδωρ, τὸ, & δέχομαι, unde δοχὸς, ὁ, ἡ, capax, &c. V. Item, ὑδροειδὴς, aquæ habens speciem: ex ὕδωρ, τὸ, & εἶδος, τὸ, &c. V.

Ὑδρόεις, εντος, ὁ, aquosus, humidus; unde, fœm. ὑδρόεσσα, & contractè, ὑδροῦσσα, aquosa: unde, Hydrussæ, ab aquarum ubertate, nuncupantur duæ insulæ in mari Ægæo. Andros & Ceos, vel Cos, quarum meminit Plin. l. 4. & 12. à Th. ὕδωρ, τὸ, V.

Ὑδροθήκη, locus aquæ reponendæ destinatus; & in navi, locus ad asservandam aquam dulcem, Athen. l. 5. ex ὕδωρ, τὸ, & θήκη, ἡ, &c. V. Item, ὑδροκέφαλον, tumor capitis aquosus; de quo Aët. & Ægin. ex ὕδωρ, τὸ, & κεφαλὴ, ἡ, &c. V. Sic &, ὑδροκήλη, (idem quod, supra, ὑγροκήλη, i. e.) tumor aquosus corporum, scrotum implicantium: unde, ὑδροκηλικοὶ dicuntur hydrocelici, i. e. qui laborant aquoso ramice, Plin. 30. 8. ex ὕδωρ, τὸ, & κήλη, ἡ, &c. V. Ὑδρολάπαθον, lapathum aquaticum, seu, in aqua natum: ex ὕδωρ, τὸ, & λάπαθον, τὸ, V.

Ὑδρόμαντις, qui vel quæ ex aqua prædicit futura, qui res futuras ex aqua auguratur: unde, ὑδρομαντεία, ejusmodi per aquas divinatio: ex ὕδωρ, τὸ, & μάντις, ὁ, ἡ, V. Item, ὑδρομαστεύτης, aquarum investigator: unde, ὑδρομαστευτικὴ, sub. τέχνη, ars, seu scientia indagandi aquas: ex ὕδωρ, τὸ, & μαστεύω, &c. V. Item, ὑδρομεδέουσα, seq. propriè sonat, aquarum regina, &c. V.

Ὑδρομέδουσα, nom. Ranæ; ab ὕδωρ, aqua; & μέδω, impero.

Ὑδρόμελι, aqua mellita, seu aqua melle mista; quam Latini aquam mulsam, & mulsam simpliciter, appellant: ex ὕδωρ & μέλι, τὸ, V. Item, ὑδρόμηλον, ου, τὸ, hydromalum; genus confectionis ex aqua & melomelite; seu, genus potionis sic dictum à malis cotoneis; quæ Græci μῆλα vocant, κατ' ἐξοχὴν. Diosc. 5. 30. ex ὕδωρ, & μῆλον, τὸ, V. Item, ὑδρόμυλος, mola aquaria, seu, molendinum aquarium; & ὑδρομύλιον, τὸ, idem, mola quæ ab aquis agitatur: ex ὕδωρ, τὸ, & μύλη, ἡ, seu μύλος, ὁ, &c. V. Ὑδρομφαλον, τὸ, supervacui humoris circa umbilicum collectio: ex ὕδωρ, τὸ, & ὀμφαλὸς, ὁ, V. Item. ὑδροπέπερι, piper aqua-

aquaticum; de qua Diosc. 2. 191. ex ὕδωρ, & πίνω, τὸ, V. Item, ὑδροποσία, ας, ἡ, potio aquæ, seu, aquæ potus; ex iisd. cum seq. V.

Ὑδροποτέω, ῶ, aquam bibo, sum abstemius: f. ήσω. p. ὑδροπότηκα. ab

Ὑδροπότης, ου, ὁ, aquæ potor, pro ὑδατοπότης, ου, ὁ, quod ab ὕδωρ, aqua, & πίνω, bibo.

Ὑδρόῤῥοια & ὑδρόῤῥόα, ἡ, emissarium, canalis per quem aqua pluvialis effluit; cloaca: ex ὕδωρ, τὸ, & ῥοὴ, ἡ, à Th. ῥέω, &c. V.

Ὕδρος, ου, ὁ, HYDRUS, serpens aquaticus. vide ὕδρα.

Ὑδροσκόπος, aquarum speculator; qui speculatur rimaturque ubi aquæ lateant; unde, ὑδροσκοπικὸν scil. γράμμα liber, docens, quomodo quis speculari rimarique possit, ubi aquæ lateant, & quo in loco fodiendum sit, ut aqua reperiatur; item, ὑδροσκοπέω, seu έομαι, speculor, seu rimor ubi aqua lateat, aquas indago; unde, ὑδροσκόπιον, dicitur esse clepsydræ genus, quâ horæ discernuntur; omnia, ex ὕδωρ, τὸ, & σκοπὸς, ὁ, unde σκοπέω, ῶ, &c. V. Item ὑδρόσπονδα, τὰ, sacra quædam, in quibus aquæ fiebant libationes: ex ὕδωρ, τὸ, & σπονδὴ, ἡ, V. Ὑδροφάντης, qui aliquo loco latentes aquas deprehendit & ostendit quærentibus; unde ὑδροφαντικὴ scil. τέχνη, ars prodendi aquas, iis qui eas quærunt; ex ὕδωρ, τὸ, & φαίνω, f. ανῶ, &c. V. Ὑδροφόβος, qui aquam timet; unde, ὑδροφοβία, aquæ metus; & ὑδροφοβικὸς, unde ὑδροφοβικὸν πάθος, morbus, quo aliquis à cane rabioso commorsus aquam timet, perinde, ut ipse canis, à quo est morsus; Diosc. 7. 2. Item, τῷ ὑδροφοβικῷ πάθει laborans; item, ὑδροφοβιάω, aquam timeo; seu, laboro eo morbo qui ὑδροφοβία; omnia, ex ὕδωρ, τὸ, & φόβος, ὁ, &c. V. Item, Ὑδροφόρος, aquæ gerulus; lixa, seu calo, qui aquam afferre domum solet; unde, ὑδροφορία, aquæ gestatio; Athenis, erat festum lugubre, in memoriam eorum institutum qui diluvio periissent; item, ὑδροφορέω, aquam gero, seu fero; omnia, ex ὕδωρ, τὸ, & φορὸς, ὁ, à Th. φέρω, &c. V.

Ὑδροχάρις, nom. prop. Ranæ; ab ὕδωρ & χαίρω, gaudeo.

Ὑδροχόος, aquarius: qui ὕδωρ χεῖ.

Ὑδροχοεὺς & ὑδροχόος, aquarius; unum ex duodecim signis Zodiaci; item, ὑδροχόη, aquæductus, meatus aquam aliquo effundens; ex ὕδωρ, τὸ, & χέω, unde χοὴ, ἡ, &c. V. Sic &, ὑδροχύτος, aquam fundens; ut, κρήνῃσιν ὑδροχύτοις, apud Euryp. sed exp. &, aquâ perfusus; ut, ὑδροχύτων κόλπων, sinuum aquâ perfusorum; Nonn. Itidem ex ὕδωρ, τὸ, & χέω, unde χύω, χυτὸς, ὁ, &c. V.

Ὑδρώδης, εος, ὁ & ἡ, aquosus, humidus; à Th. ὕδωρ, τὸ, V.

Ὑδρωπιάω, ῶ, hydrope laboro, hydropicus sum; item, ὑδρωπικὸν πάθος, morbus hydropicus; utrumq; à seq. ὕδρωψ & ὑδρωπικὸς, quæ V.

Ὑδρωπικὸς, ἡ, ὸν, HYDROPICUS, a, um, qui laborat aquâ intercute, ab

Ὕδρωψ, ωπος, ὁ, HYDROPS, aqua intercus: à facie aquea: nempe ab ὕδωρ, aqua, & ὤψ, facies. Th. ὄπτομαι, video.

ΥΔΩ, celebro, cano, dico, qu. ab ᾄδω. Hinc ὑδέω, idem: ὕμνος, ου, ὁ, hymnus, carmen: ὑμνέω, carmine celebro.

ΥΔΩΡ, ατος, τὸ, aqua. Poët. est ὕδας, & ὕδος. q. ab ὕω, pluo. Hinc ὑδρία, ας, ἡ, vas aquarium, aqualis: ὕδρος, ου, ὁ, & ὕδρα, ας, ἡ, serpens aquaticus, coluber: ὕδρωψ, ωπος, ὁ, aqua intercus: κλεψύδρα, ας, ἡ, clepsydra, instrumentum horologicum.

Ὑὲ, vox minitantis, hui.

Ὕει, pluit, 3. sing. præs. verbi ὕω, pluo. f. ὕσω.

Ὕειος, ου, ὁ, suillus, porcinus; idem quod σύειος; ut, τὰ ὕεια καὶ ἄρνεια κρέα; Athen. l. 7. Sic &, ὑεικὸς, οῦ, ὁ, idem: ut, ὑεικὸν κρέας; Poll. pro quo, scribitur & ὕικος, apud Xen. Utrumque, ab ὗς, ὑὸς, idem quod σῦς, συὸς, &c. V.

Ὑελέψης, ου, ὁ, qui vitra coquit; ex seq. ὕελος, & ἕψω, f. ἑψήσω, tanquam ab ἑψέω, &c. V.

Ὕελος, (unde, ὑέλων ἀγγείων, Diosc.) ὑελίζω, & ὑέλινος; ut &, ὑελώδης; omnia, à seq. ὕελος; & eadem cum, & pro ὕαλος, ὑαλίζω, ὑάλινος & ὑαλώδης, &c. V.

Ὕελος, vitrum, pro ὕαλος, quod vide.

Ὑελοτέχνης, idem cum, & pro, ὑαλοτέχνης, quod V. Sic &, Ὑελουργὸς & ὑελουργεῖον, idem cum, & pro ὑαλουργὸς & ὑαλουργεῖον, quæ V. Item, ὑελώδης, pro ὑαλώδης, id V.

Ὕεσθαι, pluviis irrigari. Th. ὕω.

Ὑέτιος, ου, pluviosus: ab

Ὑετὸς, οῦ, ὁ, pluvia: ab ὕω, pluo. f. ὕσω. p. ὗκα.

Ὑετόμαντις, Epitheton cornicis, ex eo quod pluvias prædicit; exponitur pluviæ prænuntia, vel aquæ augur, vel imbrium imminentium præsaga avis; ex ὑετὸς, præced. & μάντις, ὁ, ἡ, &c. Vide.

Ὑετώτατος ἄνεμος, ventus maximè pluvius, superl. ab ὑετός.

Ὕη, nominatur Semele; teste Hesych. Item, ὕης, appellatur Jupiter, (qui &, ὑέτιος & ὄμβριος, i.e.) Lat. pluvius; sed est & Bacchi Epitheton; teste Suid. quoniam sacra ei faciebant, cum plueret; omnia, à Th. ὕω, & præced. ὑετὸς, &c. V.

Ὑηνεὺς, idem quod ὑηνὸς, & hoc, idem quod συηνός; hæc V. Item Ὑηνέω, ῶ, sum insulsus in modum porci; idem quod συηνέω, vel, ab ὑηνὸς, ὁ, quod vide.

Ὑηνία & ὑαδία, ας, ἡ, mores suilli, insulsitas: ab ὗς, sus.

Ὑηνὸς, qui porcinis est moribus; idem quod, & pro συηνὸς, stupidus in modum porci; ab ὗς, pro Th. σῦς, συὸς, ὁ, ἡ, &c. V.

Ὕης, ου, ὁ, ἡ, pluvius, Jovis & Bacchi Epith. ab ὕω, pluo.

Ὑθλέω, ῶ, f. ήσω, nugor: ab

ΥΘΛΟΣ, ου, ὁ, nugæ, loquacitas.

Υἱᾶπι, dat. pl. pro υἱᾶσι, ab υἷς, filius, gen. υἷος, & contractè υἷος. dat. υἷϊ, υἷι. Th. υἱὸς, οῦ, ὁ, filius.

Υἱδῆ, idem quod υἱωνή, id V. Item, υἱδιον, seu υἱδίον, filiolus; diminut. ab υἱός, V. Item, ὑΐδιον, ου, τὸ, porcellus; diminut. ab ὗς, ὑὸς, V. Item, ὑΐζω, grunnio; ab eod. licet, ὑΐζειν, exp. etiam ululare; & proprium esse noctuarum dicitur, à Poll. Item, υἱδοῦς, seu υἱδεὺς, έως, ὁ, idem cum, υἱωνὸς, id vide.

Υἷε, filii, nom. dual. ab υἷς, vide in υἱᾶπι.

Υἱέα, acc. sing. υἱέας, acc. pl. &

Υἱέες, nom. pl. ab

Υἱεὺς, inus. gen. έως, & έος, ὁ, filius. Th. υἱὸς, idem.

Υἱὴς, idem cum υἱὸς, teste Hesych. Sed signif. etiam, vitem ἀναδενδράδα, quæ arboribus juncta, eas scandit, & quasi arboris cui jungitur, filius, vel filia esse videtur, &c. V.

Υἷι, dat. sing. contract. ab

Υἷις, vide in υἱᾶπι.

Υἱικὸς, filialis; unde adv. υἱικῶς, filii more; à Th. υἱὸς, ὁ, V.

Υἱοθεσία, ας, ἡ, adoptio. q. d. θέσις υἱοῦ, quum pro filio recipitur, qui natura filius non est.

Υἱόθετος, adoptatus; unde, υἱοθετέω, adopto; ex υἱὸς, ὁ, & τίθημι, f. θήσω, ut à θέω; unde, θέσις, positio; (à quo præced. υἱοθεσία, adoptio, seu, adoptatio;) & θετὸς, ὁ, positus, &c. V. Item, υἱοποιέω, idem quod υἱοθετέω, præced. adopto; ex υἱὸς, ὁ, & ποιέω, vide.

Υἷος, gen. contract. ab υἷς, ut dictum in υἱᾶπι.

ΥΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, filius: de brutis animalibus perinde ac hominibus dicitur, ut υἱὸς χελωῶν, & υἱὸς μονοκερώτων. Ps. 29. qui κυὸς, à κυέω, pario, gigno; aut à φύω, nam ὁ φῦς, filius Eury. id.

Υἱότης, ητος, ἡ, filiatio. Th. υἱός.

Υἱόω, adopto, f. ώσω. a. 1. υἱωσα. a. 1. m. υἱωσάμην, ω, ατο. Them. υἱὸς, filius.

Υἱισμὸς, grunnitus; verbale, ab ὑΐζω, vide.

Υἱωνδεὺς, έως, ὁ, idem cum seq. υἱωνὸς, nepos ex filio; item, υἱωνὴ, seu potius υἱωνὴ, ἡ, filii filia, neptis ex filio; est fœm. à seq. masc. υἱωνὸς, V.

Υἱωνὸς, οῦ, ὁ, nepos, filius filii: ab υἱὸς, filius.

Υἱώσατο, in filium adoptavit, 3. sing. a. 1. m. verbi υἱόω, quod V.

Υἱωσις, adoptio, adoptatio; verbale, ab υἱόω, filium facio, &c. V.

ΥΚΕΛΟΣ, ὁ, sanus, ὑγιὴς, & ὑκελὸν, τὸ, i.e. ὑγιὲς, sanum; annotantur à quibusdam; sed absque autore.

ΥΚΗΣ, vel ὕκκης, ου, ὁ, & ὕκκη, ης, ἡ, piscis quidam.

Ὕλα, ας, ἁ, Dor. pro ὕλη, sylva. Hinc ὑλαῖος, sylvestris.

Ὑλαγωγὸς, qui ligna vehit, vel materiem comportat; Poll. Unde, ὑλαγωγέω, ῶ, ligna conveho, materiem comporto; & ὑλαγωγία, ipsa lignorum vectura, seu, materiei comportatio; ex ὕλη, ἡ, & ἄγω, duco, &c. Vide.

Ὕλαγμα,

Ὕλαγμα, ατ☉, τὸ, &

Ὑλαγμὸς, ου, ὁ, latratus: ab ὑλάω, latro.

Ὑλάεις, dicitur pro, ὑλήεις; (in Epigr.) id V. Item, ὑλάζομαι, ligna colligo, lignor: sic dicitur pro ξυλίζομαι, quasi à Th. ξύλον, τὸ, sed, forma est quasi ab ὕλη, ἡ, &c. V. Item, ὑλαῖ☉, ὁ, sylvius, luxurians in materia; à Th. ὕλη, ἡ, V.

Ὑλακὴ, ῆς, ἡ, idem quod ὑλαγμός.

Ὑλακόμωρ☉, ad latrandum fato quodam natus; vel, latrando se exercens & fatigans; Epith. canum, apud Hom. Od. ξ. ex ὑλακὴ, præced. latratus; & μόρ☉, ὁ, fatum; cujus comp. quædam mutant ο in ω, &c. V.

Ὑλακτέω, ῶ, f. ήσω, idem quod Th. ὑλάω, latro.

Ὑλακόω, ῶ, idem cum Th. ὑλάω & ὑλακτέω, allatro, seu, latratu prosequor; Pollux, de vulpibus etiam & lupis dici ait; sed dicuntur etiam de homine, in modum canis latrantis vociferante; item, ὑλακόεις, latrativus; ab ὑλακόω, & ὑλακτικὸς, ου, ὁ, qui solet latrare, pronus ad latrandum; omnia, à Th. ὑλάω, unde ὑλακτέω, &c. V.

Ὑλασία, ἡ, lignatio, lignorum & virgultorum congestio; item, ὑλάστρια, ἡ, lignatrix; mulier quæ ligna comportat; Etym. Utrumque ab ὑλάζομαι, materior, lignor; materiam seu ligna colligo, aut comporto; à Th. ὕλη, ἡ, &c. V. Item, ὑλειώτης, ου, ὁ, sylvicola, sylvaticus, in sylvis degens, Epith. Panis in Epigr. Itidem, à Th. ὕλη, ἡ, V.

Ὑλεὺς, canis nomen, apud Xen. à latrando, Th. ὑλάω, V.

ὙΛΑ´Ω, latro. f. άσω, ὑλακτέω, idem. ὑλακὴ, ῆς, ἡ, latratus: σκύλαξ, ακ☉, ὁ, catulus.

ὝΛΗ, ης, ἡ, SYLVA, materia, ligna alimenta, faces cibi decocti. Hinc ὑλήεις, arboribus opacus: ὑλοτόμ☉, lignator.

Ὑληβάτης, q. d. sylvigradus; qui per sylvas graditur; apud Athen. ex ὕλη, ἡ, & βαίνω, f. βήσομαι, à βάω, unde βατὴρ, ὁ, &c. V.

Ὑλήεις, ε͂ντ☉, ὁ, & ὑλήεσσα, ης, ἡ, sylvosus, Th. ὕλη.

Ὑληκοῖτ), nom. pl. ab

Ὑληκοίτης, ου, ὁ, qui in sylvis dormit: ex ὕλη, sylva, & κοίτη, lectus.

Ὕλημα, τὸ, frutetum, Plin. i. e. surculosa materia, seu, humilis & submissa materia; & in genere, exp. frutices & stirpes humiliores, mediæ inter arbores & herbas, propius tamen accedentes ad genus herbaceum; & dicitur etiam esse herba quævis, seu, stirps humilis, fruges enecans; à Th. ὕλη, ἡ, vide.

Ὑλημανέω, sylvesco; idem cum ὑλομανέω, quod vide in ὑλομανής; item, ὑληεργὸς, & per Sync. ὑλουργὸς, lignarius faber; unde, ὑληεργία, sive ὑλουργία, ἡ, opus materiarium, sive, ars lignaria; ex ὕλη, ἡ, & ἔργον, τὸ, &c V.

Ὑλητόμ☉, ου, ὁ, sylvicida, lignator: ex ὕλη, sylva, & τέμνω, seco. præt. m. τέτομα.

Ὑληφόρ☉, sive ὑλοφόρ☉, qui materiem seu ligna comportat; unde, ὑληφορέω & ὑλοφορέω, materiam, seu ligna comporto; ex ὕλη, ἡ, & φορὸς, ὁ, unde φορέω, ῶ, &c. V.

Ὑλία, præsegmina coriorum; res fæculentæ: ab ὕλη, fæx.

Ὑλίζω, defæco, fæcibus expurgo; vel per colum transfundo defæcandi causâ; ut ὕλιζε τὰς ῥῖνας; emunge nares; Poll. l. 2. à Th. ὕλη, ἡ, V. Item, ὑλικὸς, materialis; ut, ὑλικαὶ ἀρχαί; apud Plut. Item, crassus, mundanis sordibus inquinatus; itidem, ab eod. Them. ὕλη, ἡ, V. Item, ὕλις, εως, ἡ, idem quod, & ab eod. Them. ὕλη, ἡ, V.

Ὑλιεργὸς, lignarius faber; ex ὕλη, ἡ, & ἔργον, τὸ, &c. V.

Ὑλιστὴρ, ῆρ☉, ὁ, colum, cribrum; vel saccellus, per quem aliquid transfunditur, ut à fæcibus repurgetur; item, ὑλιστήριον, & ὕλισμα, τὸ, pro eod. & omnia verbalia, ab ὑλίζω, id vide.

Ὑλλέω, dicitur interdum pro, ὑλάω, promulgo; i. e. θρυλλέω, λέγω; Hesych.

Ὕλλις στάθμη, Dorica libra: vide Scholiast. Pind. Pythior. p. 195.

Ὑλογενὴς, in sylvis, vel frutetis natus; ex ὕλη, ἡ, & γέν☉, τὸ, à γίνομαι, &c. V. Item, ὑλόκομ☉, sylvis, seu arboribus comans; seu, arboribus sylvosus; ex ὕλη, ἡ, & κόμη, ἡ, &c. V. Item, ὑλομανὴς, insano sylvarum amore captus; i. e. qui mirum in modum gaudet sylvis; unde ὑλομανέω, ῶ, sylvesco; inutili fruticatione luxurio, & & fere insanio; frondibus & sarmentis luxurio; item, Metaph. de homine, luxurio, eluxurio; ex ὕλη, ἡ, & μαίνομαι, f. μανοῦμαι, unde μανία, ἡ, &c. V. Item, ὑλότης, q. d. materietas, materiæ ratio; ipsa materia fabricæ; ab ὕλη, ἡ, V.

Ὑλοτομία, materiæ succissio; item ars, seu scientia cædendi ligna, & materiam; item, ὑλοτομικὸς, ad materiam pertinens; vel, ad ὕλης τομήν; utrumque, à seq. ὑλοτόμ☉, quod vide.

Ὑλοτομέω, ῶ, f. ήσω, ligna in sylvis cædo: ab

Ὑλοτόμ☉, ου, ὁ, lignorum cæsor: ab ὕλη, sylva, & τέμνω, seco. f. μῶ, p. m. τέτμηκα.

Ὑλουργὸς, vide supra, ὑληεργὸς, &c.

Ὑλοφάγοιο, gen. Ion. ab

Ὑλοφάγ☉, ου, qui sylvas depascitur: ab ὕλη, sylva, & φάγω, edo. a. 2. ἔφαγον.

Ὑλοφορβὸς, in sylvis pascens; ex ὕλη, ἡ, & φορβὴ, ἡ, à Them. φέρβω, &c. V. Item, ὑλοφόρ☉, vide supra, ὑληφόρ☉.

Ὑλώδης, ε͂☉, ὁ & ἡ, sylvosus, arboribus densus, & opacus; unde, τὰ ὑλώδεα, loci sylvosi; item, qui crassæ est materiæ, fæculentus; ut ὕδωρ ὑλῶδες; apud Diosc. 5. 87. à Th. ὕλη, ἡ, V.

Ὑλωρὸς, sylvæ custos, cui sylvarum custodia demandata est; pro quo dicitur &, ὑληωρὸς, seu ὑληωρὴς, & ὑλουρὸς; apud Nic. in Ther. ex ὕλη, ἡ, & οὖρος, ὁ, custos, cujus comp. varia mutant ε in α, per ἔκτασιν, &c. V.

Ὑμέας, Ion. pro ὑμᾶς, vos; ὑμὲς, Dor. pro ὑμεῖς.

Ὑμεδαπὸς, vestras, conterraneus; q. d. eodem vobiscum loco natus; est quasi per Sync. pro ὑμεδάπεδ☉; qui è vestro est solo; ex ὑμεῖς, seq. & δάπεδον, τὸ, id V.

Ὑμεῖς, vos. q. σὺ μεῖς, à σὺ, tu. Indè ὑμέτερ☉, vester. Poët. ὑμὸς.

Ὑμέναι☉, ου, ὁ, HYMENÆUS, nuptiarum præses genius, & nuptiale carmen. Est & nomen Hæretici. Them. ὑμήν.

Ὑμεναιόω, P ë: pro γαμέω, uxorem duco: a præcedentibus.

Ὑμεναιόω, præced. propriè est Hymenæum canto; vel, connubio & matrimonio jungo; pro eod. etiam dicitur, ὑμεναιάω, idem, &c. V. Item, ὑμένιον, ου, τὸ, membranula; est diminut. ab ὑμὴν, έν☉, ὁ, V. Item, ὑμένες, οἱ, dicuntur, membranæ quibus fœtus involvitur; est plur. à sing. eod. ὑμὴν, ένος, V. Item, ὑμενήι☉ Βάκχος, in Epigr. i.e. genialis & nuptialis; nam tum vino utuntur copioso; item, ὑμένινος, membraneus, sive membranaceus; & ὑμένινος, ὁ, membranaceus, è membrana factus; ut ὑμενίνη σφαγλοπὶς; apud Athen. l. 1. Ut &, ὑμένιος, membranæ in modum tenuis; vel simpl. tenuis; omnia, itidem ab eod. Th. ὑμὴν, ένος, V.

Ὑμενόπτερος, alas habens membranaceas; ex ὑμὴν, ένος, & πτέρον, τὸ, &c. V. Item, ὑμενόστρακος, testâ tenui & subtili constans, in modum membranæ; ex ὑμὴν, ένος, & ὄστρακον, τὸ, &c. V.

Ὑμενώδης, εος, ὁ & ἡ, membranaceus, seu tenui membranâ constans; Hesych. vel membranæ speciem gerens; ut ὑμενώδεις δέσμοι, apud Arist. à Th. ὑμὴν, ένος, V.

Ὑμέτερος, α, ον, vester, tra, trum: ab ὑμεῖς, vos. Th. σὺ, tu.

ὙΜΗ´Ν, ένος, ὁ, membrana, pellicula. dat. pl. ὑμέσι, q. ab ὕω, quia ex humore nascitur. Vel HYMEN; carmen nuptiale, q. ab ὕω, seu ὕδω, cano: hinc ὑμέναιος, ου, ὁ, hymenæus, carmen nuptiale. Ponitur & ὑμὴν, pro ὑμετέραν, vestram, acc. sing. f. g. à σὺ, tu.

Ὕμμας, Æol. pro ὑμᾶς, acc. pl. &

Υ̓́μμε & ὕμμες, Æol. pro ὑμεῖς, nom. pl. à σὺ, tu.

ὙΜΗΤΤΟ´Σ, οῦ, ὁ, mons Atticæ clarissimus semperque frondens; unde ὑμήττιον μέλι, pro melle pretiosissimo; quale in Hymetto colligebatur.

Ὕμμι & ὕμμιν, Æol. pro ὑμῖν, dat. pl. à σὺ, tu.

Ὑμναγόρας, ου, ὁ, qui carmina dicit, seu pangit, ut ὑμναγόρης Ἀπόλλων, in Epigr. ex ὕμνος, ὁ, & ἀγορὰ, ἡ, oratio in foro habita, &c. V.

Ὑμνᾶσαι, Dor. pro ὑμνῆσαι, celebrare, a. 1. inf. act. verbi ὑμνέω, quod vide.

Ὑμνέουσαι, cantantes, nom. pl. part. præs. f. g. Poet. pro ὑμνέουσαι, verbi ὑμνέω, celebro, quod V.

Ὑμνέομες, Dor. pro ὑμνέομεν, hymno celebramus, 1. pl. præs. verbi ὑμνέω.

Ὑμνεῦσαι, Dor. pro ὑμνοῦσαι, nom. pl. part. præs. f. g. &

Ὑμνεῦντι, pro ὑμνοῦσι, Dor. 3. pl. præs. ind. ab

Ὑμνέω, celebro, hymnum cano: imperf. ὕμνεον, ουν. f. ήσω. p. ὕμνηκα. a. 1. ὕμνησα. a. 1. part. act. ὑμνήσας, αντος, ab ὕμνος, carmen. Them. ὕδω, celebro.

Ὑμνηπόλος, &c. Vide cum ὑμνοπόλος.

Ὑμνήσαντες, nom. pl. a. 1. part. act. verbi ὑμνέω, quod V.

Ὕμνησις, ἡ, celebratio quæ fit hymnis, aut carmine; item, pro laudum decantatione; est verbale, ab ὑμνέω, ῶ, id V.

Ὑμνητὴρ, ῆρος, ὁ, &

Ὑμνήτης, ου, ὁ, laudator, propriè carminibus: &

Ὑμνητὸς, οῦ, celebratus, celebris: à 3. sing. perf. pass. verbi ὑμνέω, celebro.

Ὑμνογράφος, hymnorum scriptor; ex ὕμνος, ὁ, & γράφω, V.

Ὑμνοθέτης, ου, ὁ, qui hymnos scribit. Ex ὕμνος, hymnus, & τίθημι, pono.

Ὕμνος, ου, ὁ, HYMNUS, carmen in honorem Dei scriptum. Th. ὕδω, celebro.

Ὑμνολογέω, ῶ, sive ὑμνολογίζω, hymnum dico: ex ὕμνος, ὁ, & λόγος, ὁ, &c. V. Item, ὑμνοποιός, qui hymnos conficit, Poëta laudes celebrans; Euryp. ex ὕμνος, ὁ, & ποιέω, ῶ, &c. V. Item, ὑμνοπόλος, & ὑμνηπόλος, qui circa hymnos versatur; unde, ὑμνοπολέω, & ὑμνηπολέω, circa hymnos & carmina versor; omnia, ex ὕμνος, ὁ, & πολέω, ῶ, V.

Ὕμνουν, imperf. act. verbi ὑμνέω, quod vide.

Ὑμνοῦσι, 3. pl. præs. ind. act. verbi ὑμνέω, quod V.

Ὕμνῳ, carmine, dat. sing. ab ὕμνος.

Ὑμνῳδὸς, hymnorum cantor, qui carmina pangit, qui carmina decantat; ut ὑμνῳδὸς θείας δόξης, apud Naz. quod exp. hymnos de divina majestate canens; unde, ὑμνῳδέω, ῶ, hymnos canto; carmina decanto; & interdum pro, oracula edo, responsa do; item, pro ἀμέτρως ᾄδειν; Eust. Item, ὑμνῳδία, ἡ, hymnorum decantatio; vel etiam, hymnus qui decantatur; ex ὕμνος, ὁ, & ᾠδή, ἡ, vel ᾠδὸς, ὁ, &c. Vide.

Ὕμοιος, dicunt Æoles, pro ὅμοιος, id vide.

Ὑμὸς, Poët. dicitur pro ὑμέτερος, ut πόλιν ὑμῶν. Il. ε, & κράτος ὑμὸν, vestrum imperium; apud Hesiod. in Theog. &c. V.

Ὑννὴ, ἡ, idem quod seq. ὕννις, id V. Sed exp. etiam, capra; apud Hesych. Item, ὑννὰς, exp. αἲξ ἀγρία, Hesych. capra sylvestris; à præced. ὑννή, utrumque, quidam à seq. Them. ὕννος, ὁ, equus parvulus, & veluti, nanus & pumilio in equino genere, &c. V.

Ὕννις, & ὕννις, ἡ, vomer, q. ab ὗς, sus, quia ut hæc rostro, ita & ille fodit terram.

ΥΝΝΟΣ, ου, ὁ, equuleus, mannus. Puto ab ὑὸς, tanqu. equi filius.

Ὑοβοσκὸς, suum pastor, subulcus, suarius, porculator, porcarius; item, ὑοβότης, idem; qui sues pascit; subulcus; utrumque, à Th. βόω, ῶ, f. όσω & ώσω, unde βοτὴρ & βοσκὸς, ὁ, comp. cum ὗς, ὑὸς, &c. V. Item, ὑομουσία, musa porcina, cantus, suium grunnitum referens; ex ὑὸς, seq. & μοῦσα, ἡ, &c. V. Ὑοπόλος, qui circa sues versatur, subulcus; Poll. l. 7. ex ὑὸς & πολέω, &c. V.

Ὑὸς, gen. sing. ὗς, sus. Th. σῦς, συὸς, ὁ, ἡ, idem.

Ὑοσκυαμάω, sive ὑοσκυαμέω, insanio more eorum, qui hyoscyamum gustarunt; ut, ὑοσκυαμᾷς ἀνὴρ γέρων, delirans senex; nam, ὑοσκυαμᾶν, exp. vacillare in sermone; insanire; ab hyosciami herbæ natura, quæ insanire, ac rerum omnium oblivisci facit; item, ὑοσκυάμινος, ex hyoscyamo confectus; ut ὑοσκυάμινον ἔλαιον, apud Diosc. 1. 43. omnia, à seq. ὑοσκύαμος, faba porcina, sive suum faba, &c. V.

Ὑοσκύαμος, ου, ὁ, HYOSCYAMUS, herba caliculatis, vel sucularis, à sucula: unde ὑὸς κύαμος, q. suilla faba. Sues enim ejus pastu convelluntur; sopit enim, unde ad ἀνώδυνα adhibetur.

Ὑοφορβὸς, qui ὗας φέρβει, subulcus; ὑοφορβεῖον, porcinarium, hara: ab ὗς.

Ὑπαγγέλλουσα, Ion. pro ὑπαγγέλλουσα, innuens, f. 2. part. act. f. g. Iones enim ου, in εου resolvunt: ab

Ὑπαγγέλλω, clam nuntio: ex ὑπὸ & ἀγγέλλω, nuntio. f. ελῶ. a. 1. ἤγγειλα.

Ὑπάγγελτος, patefactus, detectus, manifestus; apud Suid. est verbale, à præced. ὑπαγγέλλω, V.

Ὑπάγεται, 3. sing. præs. pass. verbi ὑπάγω, quod V.

Ὑπαγκάλιος παῖς, puer qui in ulnis gestatur; apud Suid. ex ὑπὸ & ἀγκάλη, ἡ, &c. V. Item, ὑπαγκώνια, τὰ, cubitalia, quæ cubitis supponuntur; est neut. plur. à seq. neut. sing. ὑπαγκώνιον, τὸ, ex ὑπὸ & ἀγκὼν, ῶνος, ὁ, &c. V.

Ὑπαγκάνιον, ου, τὸ, cervical: quod sub ἀγκάνα ponimus.

Ὑπαγορευτέον, vicissim dicendum, adject. verbale, ab ὑπαγορεύω, vicissim respondeo, dicto: ex ὑπὸ & ἀγορὰ, ᾶς, ἡ, forum.

Ὑπαγόρευσις, ἡ, dictatio; ipsa dictandi actio; item, hortatio; ut, apud Joseph. ὑπαγορεύσει Ἀντιπάτρου, Antipatri hortatu, sive impulsu; est verbale, ab ὑπαγορεύω, præced. V.

Ὑπάγω, subduco, abeo, progredior; subjicio, dego, in judicium adduco. præs. imperat. ὕπαγε, proripe te: hinc imperf. ὑπῆγον, ες. f. ὑπάξω. p. ὑπῆχα. a. 2. ὑπήγαγον, ες, ε. quod ex ὑπὸ & ἄγω, duco.

Ὑπαγωγὴ, ῆς, ἡ, subductio; submissio: à praced.

Ὑπαγωγὸς, subductivus, vim habens subducendi; unde, ὑπαγωγεὺς, instrumentum fabrile, ut volunt quidam; sed alii, tormentum esse putant, aut aliquid hujusmodi, quod calones oneri supponunt, ut pulvini usum præstet, quale est quod Festus cesticillum appellat; utrumq; itidem á præced. ὑπάγω, id V. Item, ὑπᾴδω, succino; ex ὑπὸ & ᾄδω, pro ἀείδω, &c. V.

Ὑπαὶ. Poët. pro ὑπὸ, à, præ, sub, &c.

Ὑπαιάζω, q. d. sublamentor; ex Epigr. ex ὑπὸ & αἰάζω, V.

ΥΠΑΙΘΑ, coram, rectá: q. ex ὑπαὶ & ἰθύ.

Ὕπαιθρος & ὑπαίθριος, subdialis; qui est sub dio; unde, ἐν ὑπαίθροις τόποις; Luc. Item, ἐν ὑπαίθρῳ; Xen. sub dio; & ὕπαιθρα, τὰ, pro castris, Polybium dixisse putat Bud. ex ὑπὸ & αἴθρα, ἡ, &c. V. Item, ὑπαίθω, subardeo; vel, simpl. ardeo; ex ὑπὸ & αἴθω, V. Ὑπαικάλλω, q. d. subassentor, clam assentor; ex ὑπὸ & αἰκάλλω, V. Item, ὑπαινεσία, approbatio, nutus, voluntas; ex ὑπὸ, & αἰνέω, ῶ, f. ήσω, &c. V. Ὑπαινίττομαι, subobscurè declaro, seu, innuo; ænigmaticè significo; tacitè & occultè innuo; ex ὑπὸ & αἰνίττομαι, Atticè pro αἰνίσσομαι, à Th. αἶνος, ὁ, &c. V.

Ὑπαιρέομαι, Ion. pro ὑφαιρέομαι, surripio; vid. ὑφαιρέμενος.

Ὑπαίρω, attollo, elevo; ex ὑπὸ & αἴρω, vide.

Ὑπαΐσσω, f. ξω. clam prosilio, subrepo. a. 1. part. ὑπαΐξας, αντος, ab ὑπὸ & ἀΐσσω, f. ξω, ruo.

Ὑπαίτιον, ου, τὸ, culpa, noxa: ab

Ὑπαίτιος, ου, obnoxius crimini. Ex ὑπὸ & αἰτία, ας, ἡ, caussa.

Ὑπακοὴ, ῆς, ἡ, obedientia, à præt. m. ὑπήκοα, & Att. ὑπακήκοα, verbi ὑπακούω. Th. ἀκούω, audio.

Ὑπάκουσον, audi, Dor. pro ὑπάκουσον, a. 1. imperat. act. &

Ὑπακούσω, Dor. pro ὑπακούσω, a. 1. sub. à seq.

Ὑπακούω, obedio, ausculto; respondeo; subaudio. imperf. ὑπήκουον. f. ούσω. perf. ὑπήκουκα. a. 1. ὑπήκουσα. a. 1. inf. ὑπακοῦσαι, obedire, cum dat. Ex ὑπὸ & ἀκούω, audio.

Ὑπαλείφω, sublino, subterungo; & q. d. subungo; ut, ὑπαλείφειν ὀφθαλμοὺς: & ὀφθαλμοὶ ὑπαληλιμμένοι, apud Xen. Item, Metaph. pro incitare, concitare; unde, ὑπάλειμμα, τὸ, sublitio, inunctio; & ὑπάλειπτον, quod illinitur; à Gal. exp. ἔγχριστον φάρμακον; medicamentum quod specillo illinitur; ut quidam volunt; item, ὑπαλειπτρον, ου, τὸ, q. d. illitorium; id quo ad illinendum utimur, sive specillum, sive spathæ; ex ὑπὸ & ἀλείφω, f. ψω, &c. Vide.

Ὑπαλύξασθαι, subterfugere; a. 1. inf. m. ab

Ὑπαλύσκομαι, fugio, elabor: ex ὑπὸ & ἀλύω, Poët. pro ἀλέω, vito; vide in ἀλέασθαι.

Ὑπαλύου, Ion. pro ου, præs. imperat. superioris verbi.

Ὑπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, immutatio; & HYPALLAGE.

PALLAGE; figura; item,

Ὑπάλλαγμα, τὸ, commutatio subsidiaria; res succedanea, & quæ vicem alterius præbet; item, ὑπαλλακτικὸς, permutativus; ut, ὑπαλλακτικὴ στάσις; apud Rhetores, status causæ alternativus; & interdum, ὑπαλλακτικὴ, substantivè exp. transmutatio; omnia, à seq. ὑπαλλάττω, V.

Ὑπαλλάττω, submuto, immuto, commuto: ab ὑπὸ & ἀλλάσσω, ττω, muto.

Ὕπαλληλος, subalternus; unde neut. plur. ὑπάλληλα, sunt quorum alterum, non pro altero, sed sub altero ponitur & locatur; item, ὑπάλληλαι ἐπιστῆμαι, dicuntur artes seu scientiæ subalternæ; ex ὑπὸ & ἀλλήλων, V.

Ὑπαλύξαι, effugere, a. 1. inf. act. verbi ὑπαλύσκω, vel ὑπαλύζω, f. ξω. Th. ἀλέω, vito.

Ὑπάλυξις, εως, ἡ, effugium; quod ab ἀλύσκω, idem quod ἀλέω, vito.

Ὑπαμάω, demeto; ex ὑπὸ & ἀμάω, V. Item, ὑπαμβλυώσσω, q. d. subobtundo; ex ὑπὸ & ἀμβλυώσσω, à Th. ἀμβλὺς, ὁ, &c. V. Ὑπάμπελος, vitibus consitus; ex ὑπὸ & ἄμπελος, ἡ, V. Ὑπαμπέχω, subinduo; subamicio; Plur. ex ὑπὸ & ἀμπέχω, pro ἀμφιέχω, f. ἀμφέξω; circumdo, amicio; in pass. ἀμπέχομαι, ex ἀμφὶ & ἔχω, ἔχομαι, &c. V. Item, Ὑπαναβάλλομαι, cunctor: ex ὑπὸ & ἀναβάλλομαι, pass. ab act. ἀναβάλλω, V. Ὑπαναγινώσκω, præcognosco, lego, recito; ex ὑπὸ & ἀναγινώσκω, V. Ὑπαναδύω, sensim & clam emergo; ex ὑπὸ & ἀναδύω, vel ἀναδῦμι, V. Ὑπαναθλίβω, premo aliquantum; ab ἀναθλίβω, V. Ὑπαναλίσκω, sensim, vel, clam consumo; ab ἀναλίσκω, V. Ὑπανάστασις, q. d. assurrectio; honor habitus in cedendo loco; ab ἀνάστασις, ἡ, V. Ὑπαναφλέγω, simul inflammo; ab ἀναφλέγω, V. Ὑπαναχωρέω, sensim recedo, clam retro abeo; unde verbale, ὑπαναχώρησις, recessio quæ sensim fit; ab ἀναχωρέω, unde ἀναχώρησις, ἡ, &c. V. Item, ὑπαναφύομαι, succresco, subpullulo; ab ἀναφύομαι pass. ab ἀναφύω; comp. ut præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὕπανδρος, ου, ὁ, vel ἡ, viro subjecta. q. d. ἡ ὑπὸ τὸν ἄνδρα, scil. οὖσα, quæ est in potestate viri.

Ὑπανειμένως, remissè; ex ὑπὸ & ἀνειμένος, V. Item, ὑπανιάω, dolere facio, dolore afficio; in pass. ὑπανιάομαι, ῶμαι, doleo, indoleo; ex ὑπὸ & ἀνιάω, V. Item, ὑπανίημι, remitto, seu intermitto; ex ὑπὸ & ἀνίημι, V.

Ὑπανίσταμαι, exurgo: ex ὑπὸ, ἀνὰ & ἵσημι, sto.

Ὑπανίστασο, surge, præs. imperat. pass. præced.

Ὑπανοίγω, subaperio, clam aperio; ex ὑπὸ & ἀνοίγω, V.

Ὑπαντάω, ῶ, occurro. f. ήσω. p. ὑπήντηκα. a. 1. ὑπήντησα; quod ex ὑπὸ & ἀντάω, occurro. Th. ἀντὶ, contrà, pro.

Ὑπαντιέω, idem quod, & pro præced. ὑπαντάω, quod V.

Ὑπάντησις, εως, ἡ, & ὑπαντὴ, ῆς, ἡ, obviatio, occursus: ab eodem verbo & Them.

Ὑπαντιάξασα, Æol. pro ὑπαντιάσασα, a. 1. part. act. f. g. verbi ὑπαντιάω, quod vide.

Ὑπαντιάσαι τὸν εὐεργέταν, benefactori occurrere id est, viro de nobis bene merito gratiam referre: ab

Ὑπαντιάω, & άζω, f. άσω, obviam prodeo, incurro, incido: quod ab ὑπὸ & ἀντιάω, seu ἀντάω, in occursum eo. Th. ἀντὶ, pro.

Ὑπάντομαι, occurro; idem quod, & ab ὑπαντάω, V.

Ὕπαντρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in antris est vel degit: ab ὑπὸ & ἄντρον.

Ὑπανύω, subministro, vel simpl. ministro; ex ὑπὸ & ἀνύω, V. Item, ὑπαπιέναι, paulatim abire; ex ὑπὸ & ἀπιέναι, V. Item, ὑπαποτρέχειν, exp. ὀπίσω τρέχειν; Schol. Aristoph. ex ὑπὸ & ἀποτρέχω, V.

Ὑπάπτειν, Ion. pro ὑφάπτειν, succendere. Th. ἅπτω.

ΥΠΑΡ, τὸ, ἄκλιτον, visio vera. q. ὕπνε ἄρσις, & ei ὄναρ opponitur.

Ὕπαρ, præced. visio, quæ eventu comprobatur; interdum jungitur cum κατὰ, ut, καθ' ὕπαρ, quod & conjunctum scribitur, καθύπαρ, per veram visionem; & interdum, ὕπαρ, adverbialiter usurpatur, pro καθ' ὕπαρ, ut, apud Plut. l. 2. de repub. τὸ θεῖον ἁπλοῦν καὶ ἀληθὲς οὔτ' ἄλλους ἐξαπατᾷ, οὐδ' ὕπαρ, οὐδ' ὄναρ, nec vigilantes & revera cernentes, nec somniantes decipit, &c. V.

Ὑπαράττω, succutio, quatio; ex ὑπὸ & ἀράττω, vel ἀράσσω, V. Item, ὑπαργήεις, subalbicans; ex ὑπὸ & ἀργήεις, à Th. ἀργὸς, ὁ, V. Ὑπάργιλλος, subargillus. seu, subargillaceus; ex ὑπὸ & ἄργιλος, seu ἄργιλλος, V.

Ὑπαργμένα, τὰ, Ion. pro ὑπηργμένα, quæ jam facta sunt: ab ὑπάρχω, quod vide.

Ὑπάργυρος φωνὴ, vox pecunia venalis. Hoc de illis dicitur, qui linguam & vocem pretio venalem habent: ab ἄργυρος.

Ὑπάργυρος, præced. propriè est, subargenteus; in quo argentum mixtum est, ut, ὑπάργυρος χθὼν, apud Euryp. propter metalla; à Th. ἀργὸς, ὁ, V. Unde etiam, ὑπαργυρεύω, argentum anxiè quæro, & veluti effodiendo ex cuniculis terræ investigo; Plut. ὑπαρίθμησις, q. d. subnumeratio; est quasi verbale, ab ὑπαριθμέω, (licet, ut verbum, non occurrat apud authores;) subnumero, ex ὑπὸ & ἀριθμέω, unde ἀρίθμησις, ἡ, &c. V. Ὑπαρκτὸς, existentiam habens; unde, ὑπαρκτικὸς, q. d. substantivus; ut, ὑπαρκτικὸν ῥῆμα, verbum substantivum, seu, subsistendi verbum; verbalia, ab ὑπάρχω, f. ὑπάρξω, &c. V. Item, ὑπάρκτιος, q. d. subseptentrionalis, seu, septentrionalis; qui est sub septentrione; à Th. ἄρκτος, ὁ, comp. ut præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὕπαρνος, & ὑπόρρηνος, ου, ἡ, ovis sub se, vel in se agnum habens. Ex ὑπὸ & ἀρὲς, ἀρνὸς, ὁ, ἡ, agnus: vel agna.

Ὑπάρξαι, a. 1. inf. act. verbi ὑπάρχω, sum: ab ἄρχω. Th. ἀρχή.

Ὕπαρξις, εως, ἡ, substantia, res, facultates: ab ὑπάρχω, quod V.

Ὑπαρπάζειν, Ion. pro ὑφαρπάζειν, surripere; vide ἁρπάζω, rapio.

Ὑφαρπάζω, clam rapio; ex ὑπὸ & ἁρπάζω, V.

Ὑπᾶρχεν, Dor. pro ὑπῆρχεν, erat, 3. sing. imperf. act. ab ὑπάρχω, sum.

Ὑπαρχὴ, ῆς, ἡ, initium, ortus. Th. ἀρχή.

Ὕπαρχος, ου, ὁ, princeps, proprætor; item nomen Indicum fluvii: ab eod. Them.

Ὑπαρχούσης, gen. sing. f. g. part. præs. &

Ὑπάρχουσι, 3. pl. præs. ind. act. ab

Ὑπάρχω, εις, ει, sum, adsum, initium do, suppeto: & in 3. pl. ὑπάρχουσι; τὰ ὑπάρχοντα, quæ quis habet: f. ὑπάρξω, p. ὑπῆρχα. a. 1. ind. act. ὑπῆρξα. Th. ἀρχὴ, ῆς, ἡ, initium, imperium, &c.

Ὑπαρωματίζω, subodoratus sum; aromata aliquatenus redoleo; ex ὑπὸ & ἀρωματίζω, V.

Ὑπάσπιδος, ου, clypeo tectus: hinc ὑπασπίδια, adverb. Ex ὑπὸ, sub, & ἀσπὶς, ἡ, clypeus.

Ὑπασπίζειν, sub clypeo latentem incedere, vel pugnare. Metaph. Sub alicujus patrocinio, & tutela esse, & pro armigerum esse alicujus: ab ὑπὸ, sub, & ἀσπὶς, clypeus: hinc ὑπασπιστὴς, οῦ, ὁ, Protector.

Ὑπασπιστὴς, clypeatus, satelles; est etiam adjutor, defensor; verbale, à præced. ὑπασπίζω, V. Item, ὑπατεία, ἡ, consulatus; ab ὑπατεύω, sum consul, consulatum gero; unde etiam, ὑπατεύσας, vir consularis, qui consul fuit, consulatu defunctus; exconsul; (pro ut, ὁ ταμιεύσας, exp. exquæstor;) item, ὑπατικὸς, consularis, ad consulem pertinens; omnia, à seq. ὕπατος, V. Item, ὑπατμίζω, vaporem subduco; unde verbale, ὑπατμισμὸς, suffitus, vaporem eliciendo, factus; ex ὑπὸ & ἀτμίζω, V. Item, ὑπάτοπος, aliquo modo absurdus; ex ὑπὸ & ἄτοπος, ὁ, V.

Ὕπατος, η, ον, summus, a, um, contract. ex ὑπέρτατος. Est & ὕπατος, consul, quia penes illos erat summa potestas. Aliquando, honoratus, imus & profundus. Th. ὑπὲρ, suprà.

Ὕπαυγος, qui est sub luce; unde, ὑπαυγάζω, q. d. subsplendesco; ex ὑπὸ & αὐγὴ, ἡ, unde αὐγάζω, &c. V. Item, ὑπαυθαδίζομαι, q. d. subarroganter me gero; ex ὑπὸ & αὐθαδίζομαι, idem cum, αὐθαδιάζομαι, id V. Ὑπαυλέω, ῶ, succino tibiâ; ab αὐλέω, ῶ, V. Ὑπαύστηρος, subausterus; ab αὐστηρὸς, ὁ, V. Ὑπαυχένιος, cervici subactus, qui est sub cervice; unde, ὑπαυχένιον, τὸ, cervical, quod cervici supponitur; ab αὐχένιος, ὁ, V. Ὑπαφρονέστερος, aliquantulum imprudentior; est compar. ab ὑπάφρων, aliquantulum imprudens; ex ὑπὸ & ἄφρων, V. Item, ὕπαφρος, spumâ tectus; spumosus, non manifestus; ex Euryp.

ryp. à Th. ἀφρὸς, ὁ, comp. ut, præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑπέασι, subsunt, Ion. pro ὕπεισι, 3. pl. præs. ind. verbi ὕπειμι; quod ex ὑπὸ & εἰμὶ, sum.

Ὑπέαπι, cultro: sed vocabulum hoc de mendo suspectum.

Ὑπέβαλεν, ες, ε, a. 2. ind. præs. verbi ὑποβάλλω, subjicio, suborno. Th. βάλλω, jacio. f. βαλῶ.

Ὑπεβλέποντο, 3. pl. imperf. pass. verbi ὑποβλέπομαι, torvè intueor. Th. βλέπω, video. f. ψω.

Ὑπέγγυος, ου, ὁ, ἡ, qui sponsioni est obnoxius; vide in ἔγγυος, sponsor.

Ὑπεγγύως, satisdatò; ut, ὑπεγγύως ὑποσχέσθαι, spondere, satisdatò promittere; & ὑπεγγύως δεδανεισμένα, dicuntur quæ &, ὑπέγγυα, & ἔγγυα δανείσματα; est adv. à præced. ὑπέγγυος, datâ fidejussione aliquid faciens; ut, datis vadibus liberatus; unde, ὑπέγγυα δανείσματα, dicuntur, (vel simpl. ὑπέγγυα,) quæ satis accepto credita sunt; sive, bona prædia & obærata, sponsione & fidejussione affecta; sic &, ὑπέγγυα χρήματα, dicuntur, quasi, bona prædia, &c. V. Item, ὑμεδαπὸς, vestras, qui est è vestro solo, est quasi per Sync. pro ὑμεδάπεδος, Suid. quod ex ὑμὸς & δάπεδον, τὸ, &c. V.

Ὑπέδδεισαν, timuerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. Poët. gem. δ. pro ὑπέδεισαν, verbi ὑποδείδω. Th. δείδω, timeo. f. σω.

Ὑπεδείδισαν, timuerunt, per Syncop. pro ὑπεδεδίεισαν, 3. pl. plusq. p. m. ἐδεδίειν; quod ab ὑπὸ & δείδω, timeo. f. δείσω. præt. m. δέδια. plusq. p. ἐδεδίειν.

Ὑπέδειξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ὑποδείκνυμι, præmonstro. f. ξω. p. ὑποδέδειχα. Th. δείκνυμι, ostendo.

Ὑπέδεκτο, excepit, Dor. vel Poët. Sync. pro ὑπεδέδεκτο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi ὑποδέχομαι. Th. δέχομαι, capio. f. δέξομαι. perf. pass. δέδεγμαι. ξαι, κται.

Ὑπεδέξατο, 3. sing. a. 1. ind. m. verbi ὑποδέχομαι, suscipio. perf. pass. ὑποδέδεγμαι. Th. δέχομαι, capio.

Ὑπεθήκατο, instruxit, 3. sing. a. 1. m. verbi ὑποτίθημι, suppono. Th. τίθημι, pono. f. θήσω. a. 1. ἔθηκα. a. 2. ἔθην.

Ὑπεικάθω, est Atticè idem quod seq. ὑπείκω, V. Ex ὑπὸ & εἰκάθω, Atticè idem quod, & pro Th. εἴκω, &c. V.

Ὑπείκω, obsecundo, obedio; succumbo, cedo. Poët. dicitur ὑπείκω, f. ὑπείξω. Ex ὑπὸ & εἴκω, cedo.

Ὕπειμι, subsum. Th. εἰμὶ, sum.

Ὕπειμι, exp. etiam, subeo; ex ὑπὸ & εἶμι, eo, V.

Ὑπεῖναι, remittere, Ion. pro ὑφεῖναι, a. 2. inf. vide ὑφεῖμαι & ὑπεῖναι, adesse, præs. inf. ab εἰμὶ, sum.

Ὕπειξις, cessio; item, obsequium; verbale, ab ὑπείκω, f. ξω, &c. V.

Ὑπείξομαι, cessero, f. 1. m. verbi ὑπείκω, quod V.

Ὑπειπεῖν, subjicere, exponere; interfari; item, respondere; ex ὑπὸ & εἰπεῖν, infin. ab εἶπα, seu εἶπον, vide.

Ὑπεὶρ, Poëticè est pro ὑπὲρ, id vide.

Ὑπείρεχον, superabant, per Metath. pro ὑπερεῖχον, 3. pl. imperf. &

Ὑπειρέχοι, teneat, 3. sing. opt. præs. &

Ὑπείροχος, ου, ὁ, ἡ, Ion. & Poët. pro ὑπέροχος, eximius, excellens, excellentior: ab ὑπερέχω, excello; quod ab ὑπὲρ, suprà, & ἔχω, habeo, teneo.

Ὑπείσαντες, nom. pl. a. 1. part. act. ab ὑπείω, Ion. pro ὑφίημι, summitto.

Ὑπείσειμι, subeo, subingredior, irrepo; item, in infin. ὑπεισιέναι, exp. in mentem venire; ex ὑπὸ & εἴσειμι, vel εἰσίημι, unde infin. εἰσιέναι, &c. V. Item, ὑπεισέλευσις, ut, ὑπεισέλευσις τῆς κληρονομίας; exp. additio hæreditatis; ex ὑπὸ & εἰσέλευσις, V. Vel est verbale, ab ὑπεισέρχομαι, subingredior, irrepo: interdum etiam, subeo animum, occurro: ex ὑπὸ & εἰσέρχομαι, V. Item, ὑπεκβάλλω, ejicio; ex ὑπὸ & ἐκβάλλω, vel idem quod, παρέρχομαι, & ἀμείβομαι, quæ V. Ὑπεκδέχομαι, expecto; ex ὑπὸ & ἐκδέχομαι, V. Ὑπεκδιδράσκω, subterfugio; item, ὑπεκδράω, suffugio, effugio; Plut. ex ὑπὸ & ἐκδράω, vel, ἐκδιδράσκω, ex ἐκ & δράω, unde, διδράσκω, &c. V. Item, ὑπεκδραμεῖν, effugere; ut, ὑπεκδραμεῖν τὸ παρὸν; ex Herodot. præsentes effugere pœnas; ex ὑπὸ & ἐκδραμεῖν, infin. a. 2. ab ἐξέδραμον, quod vide cum ἐκδραμὼν, &c. Item, ὑπεκδύω, clam exuo, seu excutio; ex ὑπὸ & ἐκδύω, V.

Ὑπεκθέωνται, Ion. pro ὑπεκθῶνται, 3. pl. a. 2. sub. m. verbi ὑπεκτίθημι, subduco. Th. τίθημι, pono.

Ὑπεκκαίω, succendo; unde verbale, ὑπέκκαυμα, id quo aliquid succendimus; fomes ad succendendum suscitabulum ignculi; Plut. ex ὑπὸ & ἐκκαίω, unde, ἔκκαυμα, τὸ, &c. V.

Ὑπεκκεῖσθαι, clam aliquo exportatum esse. Th. κεῖμαι, jaceo.

Ὑπεκκλέπτω, clam, & furtim eripio, furto subduco; Plut. ex ὑπὸ & ἐκκλέπτω, furtim surripio; quod ex ἐκ & κλέπτω, V. Item, ὑπεκκλίνω, q. d. subdeclino, clam declino; ex ὑπὸ & ἐκκλίνω, quod V. Item, ὑπεκκομίζω, clam exporto, clanculum effero; ex ὑπὸ & ἐκκομίζω, V.

Ὑπεκκομίζεσθαι, clam exportare. Hinc ὑπεξεκομίσαντο, 3. pl. a. 1. m. ab ὑπὸ, ἐκ & κομίζω, fero. Th. κομέω, curo.

Ὑπέκλυμα, solutio; eâ scil. significatione, quâ, quid impeditum & ligatum solvitur; Plut. ex ὑπὸ & ἐκλύω, f. ἐκλύσω, &c V.

Ὑπεκπέμπω, clam emitto, submitto. Th. πέμπω, mitto.

Ὑπεκπροθεῖ, longe præcurrit, 3. sing. præs. ind. ab

Ὑπεκπροθέω, f. ήσω, præcurro, vinco: quod ex ὑπὸ, ἐκ, πρὸ & θέω, curro.

Ὑπεκπρορέω, profluo; ex ὑπὸ & ἐκπρορέω, inusit. quod ex ἐκ & προρέω, V.

Ὑπεκπροφεύγω, clam profugio: ex ὑπὸ, ἐκ, πρὸ & φεύγω, fugio. a. 2. ἔφυγον.

Ὑπεκπροφύγῃ, 3. sing. a. 2. sub. act. præc.

Ὑπεκρέω, q. d. subeffluo; sensim aut clam effluo; evanesco; ex ὑπὸ & ἐκρέω, V.

Ὑπεκτίθημι, clam expono. Them. τίθημι.

Ὑπεκτρέπω, paululum deflecto; seu, clam averto; ex ὑπὸ & ἐκτρέπω, V. Sic in pass. ὑπεκτρέπομαι, paululum declino; paulatim avertor, & vito, &c. Item, ὑπεκτρέχω, longe excurro; & Metaph. excello, supero; ut, apud Euryp. in Troad. εἰ θεὰς ὑπεκδράμοι κάλλει, si deas pulchritudine excelleret; sed signif. etiam, effugio: ex ὑπὸ & ἐκτρέχω, V. Item, ὑπεκφαίνομαι, subluceo: ex ὑπὸ & ἐκφαίνομαι, in lucem edor, emergo; item, appareo, conspicuus sum; pass. ab act. ἐκφαίνω, V.

Ὑπεκφέρω, clam effero. Ex ὑπὸ, ἐκ & φέρω, fero. f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα.

Ὑπεκφεύγοντι, Dor. pro ὑπεκφεύγουσι, clam fugiunt: &

Ὑπέκφυγε, effugisset, Ion. pro ὑπεξέφυγε, 3. sing. a. 2. ind. act. ab

Ὑπεκφεύγω, clam fugio, subterfugio: ex ὑπὸ, ἐκ & φεύγω, fugio.

Ὑπεκχωρέω, ῶ ex aliquo loco me subduco: ex ὑπὸ, ἐκ & χωρέω, eo.

Ὑπέλαβον, ες, ε, suscepi. a. 2. ind. act. verbi ὑπολαμβάνω, existimo, præsumo. Th. λαμβάνω, capio. f. λήψομαι. a. 2. ἔλαβον.

Ὑπέλαιον, olei fæx seu sordes; ex ὑπὸ & ἔλαιον, τὸ, V.

Ὑπελείφθην, relictus sum, a. 1. ind. pass. verbi ὑπολείπω, relinquo. f. ψω. Th. λείπω, linquo. a. 2. ἔλιπον. p. m. λέλοιπα.

Ὑπελήφθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi ὑπολαμβάνω, existimo. Th. λαμβάνω, capio. f. λήψομαι. p. λέληφα, Att. εἴληφα; a. 2. ἔλαβον

Ὑπελύσαο, solvisti, Ion. pro ὑπελύσω, 2. sing. a. 1. m. verbi ὑπολύω. Th. λύω, solvo. f. σω. a. 1. m. ἐλυσάμην, ω, ατο.

Ὑπέμειναν, expectabant, vel sustinuerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ὑπομένω, sustineo. a. 1. ὑπέμεινα, ας, ε. Th. μένω, maneo. f. νῶ. p. μεμένηκα.

Ὑπέμενεν, 3. sing. imperf. act. verbi ejusdem.

Ὑπεμνήμυκε, deflexit, tristatus est, 3. sing. perf. act. pro ὑπήμυκε, verbi ὑπημύω, quod ab ὑπὸ & ἠμύω, cado, inclino. f. ύσω. p. ἤμυκα. & Att. redupl. ἐμήμυκα, mutato η in ε, & Pleonasmo Poët. τοῦ ν, ἐμνήμυκε

Ὑπεμνήσθην, ης, η, recordatus sum, a. 1. ind. pass. verbi ὑπομιμνήσκω, in memoriam revoco, quod V.

Ὑπεμφαίνω, q. d. subostendo, vel subsignifico; ex ὑπὸ & ἐμφαίνω, V. Item, ὑπεναντιόομαι, οῦμαι, occultè adversor; vel, idem quod, & pro, ἐναντιόομαι, οῦμαι, repugno, obsto; ut, ὑπεναντιούμενος ἐκείνοις; Plut. in Per. adversans, obstans, seu repugnans illis; à seq. ὑπεναντίος idem quod, & pro ἐναντίος, adversarius, hostis; sed exp. & subcontrarius, &c. V.

Ὑπεναντίος, α, ον, occultè contrarius, adversa

versarius. Ex ὑπὸ & ἐναντίος, pro ἀντίος, adversus Th. ἀντὶ, pro.

Ὑπεναντιότης, contrarietas, subcontrarietas; a præced. ὑπεναντίος, V.

Ὑπεναντίως, varie, è contrario, adv. à præced.

Ὑπεναντίωσις, (verbale, ab ὑπεναντιόομαι) idem quod præced. ὑπεναντιότης, &c. V.

Ὑπενδίδωμι, paulatim cedo, clam cedo; item, terga verto; ex ὑπὸ & ἐνδίδωμι, V.

Ὑπένερθε, Poët. sub, subtus: ex ὑπὸ & ἔνερθε, infra. Item ἔνερθε, pro ἐνέρθε, ab ἔνερος, mortuus. Hinc ἐνέρτερος, pro ἐνερώτερος, ab ἐν & ἔρα, in terra.

Ὑπενόουν, imperf. act. verbi ὑπονοέω, ῶ, suspicor. f. ήσω. p. ὑπονενόηκα· ex ὑπὸ & νόος, νοῦς, ὁ, mens.

Ὑπεξάγω, subduco, subtraho; ex ὑπὸ & ἐξάγω, V.

Ὑπεξαίρεσις, εως, ἡ, subtractio: ab

Ὑπεξαιρέω, ῶ, f. ήσω, subtraho: ab ὑπὸ, ἐξ & αἱρέω, capio.

Ὑπεξαίρω, & ὑπεξαίρομαι, eximo, semoveo, rejicio; (ex ὑπὸ & ἐξαίρω, V.) Item, clam de medio tollo, apud Xen. Item, ὑπεξαλέασθαι, q. d. furtim, seu clam evitare, aut effugere; ex ὑπὸ & ἐξαλέασθαι, id V. Item, ὑπεξαλύξαι, idem quod, ἐξαλύξαι, effugere, subterfugere, devitare; ab ἐξ & ἀλύσκω, f. ξω, tanquam ab ἀλύζω, &c. V. Item, ὑπεξανάγομαι, clam è littore solvo, & enavigo, navem ascendens lateo, & me mari subduco; Thuc. ex ὑπὸ, ἐξ & ἀνάγομαι, sustollor, tollor; item, educor, extrahor; & absolutè positum, solvo, è portu solvo, nam qui solvit è portu, in altum educitur, seu subducitur & subvehitur; est pass. ab ἀνάγω, V. Item, ὑπεξαναδύμι, & ὑπεξαναδύομαι, exp. clam vel sensim emergo; ex ὑπὸ & ἐξαναδύω, quod ab ἐξ & ἀναδύω, &c. V.

Ὑπεξαναδὺς, emersus, vel fallens emergendo, præs. vel a. 2. part. ex ὑπὸ, ἐξ, ἀνὰ & δύω, vel δύμι, subeo.

Ὑπεξανίσταμαι, assurgo, ut ii qui honoris causâ alicui assurgunt; Plut. ex ὑπὸ & ἐξανίσταμαι, V. Item, ὑπεξάπτω, succendo; ex ὑπὸ & ἐξάπτω, V. Item, ὑπεξαφύω, clam exhaurio; ex ὑπὸ & ἐξαφύω, V.

Ὑπέξειμι, relinquo, excedo; ab ὑπὸ & ἔξειμι, exeo. Th. εἶμι, seu ἔω, eo.

Ὑπεξειρύω, subtraho: ab ὑπὸ, ἐξ & εἰρύω, Poët. pro ἐρύω, traho.

Ὑπεξελαύνω, clam progredior longius, ex ὑπὸ & ἐξελαύνω, V. Item, ὑπεξέλυσις, supplicium, tormentum, quæstio; Suid. ex ὑπὸ & ἐξέλυσις, V. Vel est verbale, à seq. ὑπεξέρχομαι, V.

Ὑπεξελθεῖν, a. 2. inf. act. verbi ὑπεξέρχομαι, clam egredior: ex ὑπὸ, ἐξ & ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἦλθον.

Ὑπεξερεύγω, subevomo, vel simpl. evomo; ex ὑπὸ & ἐξερεύγω, V. Item, ὑπεξερύω, subtraho; unde, ὑπεξείρυσαν, subtraxerunt; ut, apud Apoll. Arg. 2. ὡς μὲν γὰρ πατέρ' ὑμὸν ὑπεξείρυτο φόνοιο μητρυιῆς; exemerat, seu eripuerat & liberarat è, vel à cæde noverca imminente; ex ὑπὸ & ἐξερύω, V.

Ὑπεξέρχεσθαι, clam exire: ab

Ὑπεξέρχομαι, clam egredior, me subduco: vide in ὑπεξελθεῖν.

Ὑπεξέσχε, effugit, pro quo commun. ὑπεξέφυγε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ὑπεξέχω, clam me subduco. Them. ἔχω

Ὑπεξέφερον, ες, ε, imperf. act. verbi ὑπεκφέρω, subduco. Quod ex ὑπὸ, ἐξ & φέρω, fero. f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα.

Ὑπεξῆιξ, se subduxerunt: vide ἤιξ

Ὑπεξήλυξε, evitavit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ὑπεξαλύασω, f. ξω, quod ab ὑπὸ, ἐξ & ἀλύασω, f. ξω, evito. a. 1. ἤλυξα. Th. ἀλέω, idem.

Ὑπεξίσταμαι, cedo; item, excedo, & cedo inimicis; item, declino, devito; ex ὑπὸ & ἐξίσταμαι, V.

Ὑπεξούσιος, ου, ὁ, filiusfamilias, propriè qui est ὑπ' ἐξουσία, sub potestate, scil. patris, nondum emancipatus.

Ὑπεξουσιότης, subjectio; à præced. ὑπεξούσιος, alterius potestati subjectus; (ei opponitur αὐτεξούσιος,) &c. V. Item, ὑπεπικουφίζω, aliquantum sublevo; ex ὑπὸ & ἐπικουφίζω, V.

Ὑπεπλεύσαμεν, 1. pl. a. 1. ind. act. verbi ὑποπλέω, subnavigo, sublego. Th. πλέω, navigo. f. πλεύσω. a. 1. ἔπλευσα.

Ὑπεπιμόριος, numerus obversariâ serie respondens τῷ ἐπιμορίῳ; vulgò appellatur subsuperparticularis; ex ὑπὸ & ἐπιμόριος, quod V.

ΥΠΕ'Ρ, Poët. ὑπεὶρ, cum gen. SUPER, pro, per, propter, contra, supra. cum acc. ultra, præter, trans, per, supra, post. cum dat. raro, super. In compositione, super, supra, pro, præ, trans, præter, ex, & incrementum significat. Hinc ὑπέρτερος, superior: ὑπέρτατος, supremus: ὕπερθε, desuper, superne: ὕπατος, summus; item, consul: ὑπατεύω, consulatum gero.

Ὑπέρα, ας, ἡ, funis, quo antennarum cornua tenduntur & laxantur: ab ὑπὲρ & ἐάω.

Ὑπεράγαμαι, demiror, vehementer & supra modum miror; ex ὑπὲρ & ἄγαμαι, in prosa, quod in carmine ἀγάομαι, à Th. ἀγάω, V. Item, ὑπεραγανακτῶ, supra modum indignor, vehementiùs stomachor, vel conqueror; ut ὑπεραγανακτῶ τούτου; pro ἀγανακτῶ ὑπὲρ τούτου; ex ὑπὲρ & ἀγανακτέω, τῶ, &c. V.

Ὑπεραγαπάω, ῶ, f. ήσω, deamo. Th. ἀγαπάω, diligo.

Ὑπεραγόντως, valde, 2 Macch. 7.20. adv. ab ὑπεράγω.

Ὑπεραγορεύω, patrocinor; ut, ὑπεραγορεύω τινός, loquor pro aliquo, i.e. in defensionem alicujus; patrocinor alicui; ex ὑπὲρ & ἀγορεύω, V.

Ὑπεράγω, f. ξω, excello. Them. ἄγω, duco.

Ὑπεραγωνίζομαι, defendo, propugno; cum genit. ut, ὑπεραγωνίζομαι τῆς πόλεως, pugno pro civitate, propugno, seu defendo urbem; ex ὑπὲρ & ἀγωνίζομαι, V.

Ὑπεραέϊ, per Dialys. pro ὑπεραεῖ, dat. sing. ab

Ὑπεραὴς, έος, ὁ, ἡ, desuper flans: ab ὑπὲρ & ἄω, flo, spiro.

Ὑπεραίμωσις, nimia sanguinis abundantia; Poll. ex ὑπὲρ & αἷμα, τὸ, unde αἱμόω, ῶ, f. ώσω, idem quod, αἱματόω, id V. Item, ὑπεραίνετος, supra modum laudabilis; ex ὑπὲρ & αἰνετός, ὁ, vide.

Ὑπεραίρω, extollo, supra modum me efferre; item antecello. f. ὑπεραρῶ. p. ὑπερῆρκα. a. 1. ὑπερῆρα. præs. pass. ὑπεραίρομαι, supra modum efferor, vel effero me ipsum. a. 1. pass. ὑπερήρθην. a. 1. inf. pass. ὑπεραρθῆναι.

Ὑπεραισχρός, supra modum turpis, seu, fœdus; item, ὑπεραισχύνομαι, supra modum verecundor; ex ὑπὲρ & αἰσχρὸς, ὁ, à Th. αἶσχος, εος, τὸ, unde αἰσχύνομαι, &c. V. Item, ὑπεραιωρέω, ῶ, superextendo, superappendo; Diosc. ex ὑπὲρ & αἰωρέω, V. Item, ὑπερακμάζω, ætatis vigorem excedo; vel, vegetior sum quam; ex ὑπὲρ & ἀκμάζω, vel à seq. ὑπέρακμος, ὁ, &c. V.

Ὑπέρακμος, ου, ὁ, ἡ, florem ætatis excedens: ex ὑπὲρ, super, & ἀκμὴ, cuspis; item flos ætatis.

Ὑπερακοντίζω, ομαι, supra, seu ultra, aut ulteriùs jaculor; jactu jaculi vinco; item, Metaph. supero, antecello; ex ὑπὲρ & ἀκοντίζω, V. Item, ὑπεράκρια, τὰ, montium cacumina; ex ὑπὲρ & ἄκρις, ιος, ἡ, V. Item, ὑπερακριβὴς, supra modum accuratus; ex ὑπὲρ & ἀκριβὴς, ὁ, ἡ, V. Item, ὑπερακρίζω, per summum evado, supero; & ex Euryp. ὑπερακρίζει δωμάτων, exp. ædibus imminet desuper; à præced. ὑπεράκρια, V.

Ὑπεράκριοι, qui loca montana incolunt. Th. ἄκρος, summus.

Ὑπεραλγὴς, qui supra quam dici potest dolet; unde, ὑπεραλγέω, ῶ, perdoleo, supra modum doleo; item, vicem alicujus doleo; ut, ὑπεραλγῶ σου, vicem tuam doleo; ex ὑπὲρ & ἄλγος, εος, τὸ, unde ἀλγέω, &c. V. Item, ὑπεράλιος, & metri causâ, ὑπειράλιος, maritimus; q.d. qui est supra mare, mari impositus, vel mari imminens; ut, ὑπεράλιον πολίεθρον; Dionys. Alex. ex ὑπὲρ & ἅλς, ἁλὸς, V. Item, ὑπεράλλομαι, supersilio, transilio, ultrà salio, unde ὑπεράλμενος; per Sync. apud Poetas pro ὑπεραλλόμενος, transiliens; ex ὑπὲρ & ἄλλομαι, vide.

Ὑπέραλλος, ου, ὁ, ἡ, pro ἔξοχος, eximius, præstans: ex ὑπὲρ, super, & ἄλλος, alius.

Ὑπεράλμενον, transilientem, per Sync. pro ὑπεραλλόμενον, accus. sing. part. præs. verbi ἄλλομαι, salio.

Ὑπεραναγκάζομαι, ultrà quam necessitas postulat, aut satis est aliquid facio; ex ὑπὲρ & ἀναγκάζομαι, cogor; pass. ab ἀναγκάζω, V. Item, ὑπερανάκειμαι, super accumbo; unà accumbo, ex superiore parte; ex ὑπὲρ & ἀνάκειμαι, V. Ὑπεράναστις, ου, ὁ, exul; qui solum vertens aliò demigrat; ex ὑπὲρ & ἀνίστημι, vel ἀνίσταμαι; vel, est ab ὑπερανίσταμαι, &c. V. Ὑπεράνθρωπος, qui est supra hominem, seu qui humanam conditio-

ditionem superat; *ex* ὑπὲρ & ἄνθρωπος V. Ὑπερανίςαμαι, seu, ὑπερανίςημι, supersto; præsto, supero, excello; item, exp. longè superior & sublimior sum, valde antecello, longè præsto; *ex* ὑπὲρ & ἀνίςαμαι, V. Item, ὑπέραντλος, ου, ὁ, circumfluens, quasi suprà fluens; ut, ὑπέραντλον σκάφος, cujus sentina exundat; sed transfertur ad alia; pro, redundans, exuberans, circumfluens & superabundans; ut, ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου, exuberantem hominum improbitatem; apud Luc. & ὑπέραντλος συμφορᾶς, apud Eurip. in Hippol. cui calamitas exuberat, & major est, quam ut ei ferendæ par sit; sump. â scil. Metaphorâ, à sentina abundante aquâ; unde, ὑπεραντλεῖσθαι, apud Lucian. exp. ὑπέραντλον ἔχειν τὸ σκάφος, *ex* ὑπὲρ & ἄντλος, ὁ, V.

Ὑπεράνω, & ὑπεράνωθεν adv. cum genit. longè, suprà: Ex ὑπὲρ & ἄνω, sursum.

Ὑπεράνωθεν, de loco superiori, desuper; à præced. ὑπεράνω, V. Item, ὑπεραποθνήσκω, morior pro aliquo; ut, apud Xen. Ἀντίλοχος ὁ τοῦ πατρὸς ὑπεραποθανών; item, ὑπεραποθνήσκοντες, peculiari signif. dicuntur, qui pro patria aut amicis mortem sponte subeunt: *ex* ὑπὲρ & ἀποθνήσκω, vide.

Ὑπεραπολογεῖσθαι τινος, pro ὑπέρ τινος ἀπολογεῖσθαι, pro aliquo causam agere.

Ὑπεραρθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi ὑπεραίρω, quod V.

Ὑπεράριθμος, qui est ultra numerum; q. d. supernumerarius; *ex* ὑπὲρ & & ἀριθμὸς, ὁ, V.

Ὑπερρρωδέω, suprà modum metuo: *ex* ὑπὲρ & ἀρρωδέω, non metuo, q ex α priv. & ὀρρωδέω, metuo. Th. ὄῤῥος.

Ὑπερασθενὴς, supra modum infirmus, *ex* ὑπὲρ & ἀσθενὴς, V. Item, ὑπέρασθμος, admodum anhelans; *ex* ὑπὲρ & ἆσθμα, τὸ, V. Item, ὑπερασμενίζω, libentissimè amplector, & suscipio; *ex* ὑπὲρ & ἀσμενίζω, V. Sic &, ὑπερασπάζομαι, vehementer amplector, seu saluto; *ex* ὑπὲρ & ἀσπάζομαι, V.

Ὑπερασπίζω, clypeo protego, propugno. Ex ὑπὲρ & ἀσπίζω, clypeo defendo. Th. ἀσπὶς, ίδος, ἡ, clypeus.

Ὑπερασπισμὸς, οῦ, ὁ, defensio, propugnatio: &

Ὑπερασπιςὴς, οῦ, ὁ, propugnator: à perf. pass. verbi ὑπερασπίζω.

Ὑπερασπιῶ, f. 1. Att. verbi ὑπερασπίζω, quod V.

Ὑπερασχημονεῖν, admodum indecenter se gerere; supra modum ineptire; *ex* ὑπὲρ & ἀσχημονέω, V. Item, ὑπεραυγὴς, valde splendens; *ex* ὑπὲρ & αὐγὴ, ἡ, V. Item, ὑπεραύξω, idem quod seq. ὑπεραυξάνω, supra modum augeo; & in pass. ὑπεραυξάνομαι, supra modum augesco, vel cresco; nimium cresco, &c. V.

Ὑπεραυξάνω, vehementer augesco. f. ὑπεραυξήσω, a. 1. ὑπερηύξησα; quod *ex* ὑπὲρ & αὐξάνω, cresco. Th. ἀέξω, augeo.

Ὑπεραυχέω, ῶ, valde glorior, valde jacto meipsum; item, ὑπεραυχὴς & ὑπέραυχος, valde gloriosus, valde elatus, jactabundus admodum; *ex* ὑπὲρ & αὐχέω, V.

Ὑπεράφανος, ω, ὁ, & ἁ, Dor. pro ὑπερήφανος, superbus, a, quod V.

Ὑπεραχθὴς, έος, ὁ, ἡ, supra modum gravatus & onustus: ab

Ὑπεράχθομαι, iniquissimo animo fero, valde doleo. Them. ἄχθος, εος, τὸ, pondus.

Ὑπερβάθμιος, supergrediens; interdum pro immodico, Bud. & ὑπερβάθμιον πόδα πέμπειν, exp. non justo passu gradatim progredi, sed transultare locum aliquem; *ex* ὑπὲρ & βαθμὸς, ὁ, V.

Ὑπερβαίνω, supergredior, transgredior, scando super reliquos, opprimo f. ὑπερβήσομαι. p. ὑπερβέβηκα. a. 2. ὑπερέβην, ης, η, quod *ex* ὑπὲρ & βαίνω, eo.

Ὑπερβάλλη, prætererit, 3. sing. præs. sub. act. verbi ὑπερβάλλω, quod V.

Ὑπερβαλλόντως, adv. supra quam, valde: ab

Ὑπερβάλλω, excello, supero f. αλῶ. p. ηκα. p. m. ὑπερβέβολα. Th. βάλλω, jacio. f. αλῶ. p. βέβληκα. a. 2. ἔβαλον.

Ὑπερβαρὴς, supra modum gravis; *ex* ὑπὲρ & βάρος, εος, τὸ, V.

Ὑπερβασία, ας, & Ion. ης, ἡ, transgressio, contemptus, Poët. pro ὑπέρβασις, εως, ἡ, ab ὑπερβαίνω, transgredior. Th. βαίνω, eo, f. βήσομαι. a. 2. ἔβην.

Ὑπέρβασις, εως, ἡ, vide ὑπερβασία.

Ὑπερβατὸν, οῦ, τὸ, HYPERBATON, figura, i.e. trajectus verborum ordo: &

Ὑπέρβατος, ου, excellens, præstantissimus: ab ὑπερβαίνω, transgredio, quod V.

Ὑπερβατῶς, exp. in transitu, in transcursu; i.e. defunctoriè, perfunctoriè; est adv. à præced. ὑπερβατὸς, qui transcendi seu transiri potest, &c. Vide. Item, ὑπερβεβλημένος, præstantissimus, unde adv. ὑπερβεβλημένως, supra modum; utrumque ab ὑπερβάλλω, V.

Ὑπερβῆ, Att. pro ὑπερβῇς, transgressus fueris, 3. sing. a. 2. sub. act. verbi ὑπερβαίνω. Th. βαίνω. f. βήσομαι. a. 2. ἔβην. a. 2. sub. βῶ, ῇς, ῇ.

Ὑπερβῆναι, superare. a. 2. inf. act. &

Ὑπερβῇς, transeas, a. 2. sub. act. verbi ejusd. & Them.

Ὑπερβιάζομαι, vi supero, vim inferendo præpolleo; ab ὑπέρβιος, V. Item, ὑπερβιβάζω, exp. traduco, trajicio, transfero, transcendere facio; unde verbale, ὑπερβιβασμὸς, οῦ, ὁ, figuræ nomen apud Grammaticos; ut, quum vel accentus, vel litera, *ex* una syllaba in aliam traducitur; quemadmodum in ἔγωγε, quod fit *ex* ἐγὼ, & in κραδία, pro καρδία; sic &, Plutarchus in vita Homeri, ὑπερβιβάζειν τὰ στοιχεῖα, vocat, quum κάρτιστος ponitur pro κράτιστος; *ex* ὑπὲρ & βιβάζω, V. Item, ὑπερβίη, ἡ, modum excedens vis, injuria; Suid. *ex* iisd. cum seq. ὑπέρβιος, V.

Ὑπέρβιος, ου, violentus, omnem vim excedens, SUPERBUS. Hinc ὑπέρβιον, supra vires: ὑπερβίως, idem. Ex ὑπὲρ, supra, & βία, ας, ἡ, vis, robur.

Ὑπερβλαςάνω, germinationis modum excedo, unde, ὑπερβλαςὴς, germinationis modum excedens; *ex* ὑπὲρ & βλαςάνω, unde βλάςη, ἡ, &c. V. Item, ὑπερβλήδην, exuperanter; & ὑπέρβλητος, excellens; utrumq; ab ὑπερβάλλω, V. Item, ὑπερβλύζω, supra modum scateo, seu exundo; redundo, exubero; circumfluo; unde verbale, ὑπέρβλυσις, exuberantia; *ex* ὑπὲρ & βλύζω, V.

Ὑπερβολάδην, adv. supra modum: ab ὑπερβολία, ας, ἡ, excessus: ab ὑπὲρ & βάλλω, jacio, p. m. βέβολα.

Ὑπερβόλαιος, superlatus; Plut. à seq. ὑπερβολὴ, quod V.

Ὑπερβολὴ, ῆς, ἡ, exsuperantia, excessus, excellentia, HYPERBOLE, figura: &

Ὑπερβολικὸς, οῦ, excedens, nimius, superans fidem: ab ὑπερβάλλω, quod V.

Ὑπερβολία, excessus, injuria; vide in ὑπερβολάδην; item, ὑπερβολικῶς, supra fidem; supra modum; est adv. à præced. ὑπερβολικὸς, V. Item, ὑπερβολιμαῖος, i.e. ἐν ὑπερβολῇ ἄν, vel, ὑπερβολαῖς χρώμενος, ab ὑπερβολία; item, ὑπέρβολος, scil. λίθος, la. is, seu saxum quod injici solebat iis, qui in mare demergebantur; ab ὑπερβάλλω, V.

Ὑπερβόρειοι, ων, οἱ, populi qui ultra Aquilonem habitant. Th. Βορέας, Boreas.

Ὑπερβόρεος, q. d. superborealis, seu, superaquilonaris; ita dicti sunt Hyperborei, populi quidam Scythiæ, quia supra eos flat Boreas; ut, Servius etiam testatur; & pro iis etiam sumitur, qui ex remotissima quapiam regione adveniunt; apud Luc. *ex* ὑπὲρ & βορέας, ὁ, V. Item, ὑπερβριθὴς, præponderosus, gravissimus; ut, ὑπερβριθὲς ἄχθος; Soph. gravissima molestia, *ex* ὑπὲρ & βρῖθος, εος, τὸ, V. Item, ὑπερβρυχάομαι, valde rugio, seu mugio, *ex* ὑπὲρ & βρυχάομαι, V.

Ὑπεργάζομαι, clam facio, seu efficio; (*ex* ὑπὸ & ἐργάζομαι, V.) Item prius, seu antè conficio; pro προεργάζομαι, & pro subigere de terra dictum; ut τὴν σκληρόγεων ὑπεργάζεσθαι, *ex* Philone de mundo, &c. Item, ὑπεργαμία, feræ nuptiæ; Suid. *ex* ὑπὲρ & γάμος, ὁ, vel γάμοι, ὡς, &c. V. Item, ὑπέργειος, qui supra terram est; *ex* ὑπὲρ & γαῖα, ἡ, V. Ὑπεργεμίζω, supra modum impleo; & ὑπεργέμος, plus æquo oneratus; *ex* ὑπὲρ & γέμω, unde γεμίζω & γόμος, ὁ, &c. V.

Ὑπεργήρως, q. d. supra modum senex, vel, plus quam senex; decrepitus; *ex* ὑπὲρ & γῆρας, τὸ, V. Ὑπεργράφω, superpingo; *ex* ὑπὲρ & γράφω, V. Ὑπέργυος, qui jugeri spatium excedit; *ex* ὑπὲρ & γύα, ἡ, V. Item, ὑπέρδασυς, valde hirsutus, *ex* ὑπὲρ & δασὺς, V.

Ὑπερδέα, per Syncop. pro ὑπερδέεα, acc. sing. ab

Ὑπερδεὴς, έος, ὁ, ἡ, metu superior, qui nullo metu superatur aut frangitur; quod ab ὑπὲρ & δέος, εος, τὸ, metus. Th. δείδω, timeo.

Ὑπερδείδω, supra modum timeo. Th. δείδω, timeo.

Ὑπερδειμαίνω, idem quod ab, & pro præced. ὑπερδείδω, à Th. δείδω, unde δειμὸς, δειμαίνω, &c. V. Item, ὑπέρδεινος, supra modum gravis, seu atrox; *ex* ὑπὲρ & δεινὸς, ὁ, V.

Ὑπερ-

Ὑπερδειπνέω, ultra modum cœno; aut cœnam instituo; seu ut exponit Hesych. ὑπερσυσσιτῶ, vel subconviva sum alicujus; ut quum quis non rogatus, ad cœnam proficiscitur, cum eo qui rogatus est; ex ὑπὲρ, & δειπνέω; V. Item Ὑπερδεκατάλαντος βλάβη, damnum quod est plus quam decem talentorum; ex ὑπὲρ & δεκατάλαντος, qui decem talentorum est; quod ex δέκα, & τάλαντον, τὸ; V. Ὑπερδέξιος, in quo dextra superiorem locum habet, in quo dextra potest attolli supra aliquem: Item superior, i. e. cujus vires sunt superiores; ut ὑπερδέξιος τῆς κακίας ἀρετὴ, virtus vitio superior; Plut. in Numa, & ὑπερδέξιος τῷ πολέμῳ; ex Polyb. 5. ex ὑπὲρ & δεξιά, ἡ; V. Ὑπερδέω, superligo; ex ὑπὲρ & δέω; V. Item Ὑπερδιατείνομαι, supra modum contendo, mirâ pervicaciâ contendo; ex ὑπὲρ, & διατείνομαι, à διατείνω, vide.

Ὑπερδικέω, f. ήσω, causam ago pro: ab ὑπὲρ & δίκη, ης, ἡ, jus.

Ὑπέρδικον Νέμεσιν φυγεῖν, Nemesin ultricem evitare. Vide Scholia Pindar. Pythior. Od. x. 314. 4. ab

Ὑπέρδικος, supra modum justus. Them. δίκη, jus.

Ὑπερδίπηχυς, duos cubitos excedens; ex ὑπὲρ, & δίπηχυς; V. Item Ὑπερδοκεῖν, supra modum placere; ut ταυτά μοι ὑπερδοκεῖ, hæc mihi perplacent; ex ὑπὲρ, & δοκέω; V.

Ὑπερδεδράμομεν, 1. pl. a. 2. ind. act. verbi ὑπερτρέχω, prætercurro. Th. τρέχω, curro. f. θρέξω, p. δεδράμηκα, a. 2. ἔδραμον. p. m. δέδρομα.

Ὑπερδυναμόω, f. ώσω, a. 1. ὑπερεδυνάμωσα, prævaleo, Psal. 65. 3. ab ὑπὲρ & δύναμαι, possum, a. 1. passiv. ἐδυνάσθην.

Ὑπερεθέμην, σο, το, a. 2. m. verbi ὑπερτίθημι, supra pono. Them. τίθημι, pono: f. θήσω, a. 2. ἔθην.

Ὑπερεθίζω, q. d. subirrito, aliquantum irrito; ex ὑπὸ, & ἐρεθίζω; V.

Ὑπερείδω, conniventiâ dissimulo, f. εἴσομαι, a. 2. ὑπερεῖδον, a. 2. part. act. ὑπεριδὼν, όντος, ab ὑπὲρ & εἴδω, video, a. 2. εἶδον, & ἴδον; Item confirmo, suffulcio: ab ὑπὸ & ἐρείδω, fulcio.

Ὑπερείπω, subverto, expugno; Plut. ex ὑπὸ, & ἐρείπω; V.

Ὑπερεῖσαι, a. 1. inf. act. ab ὑπερείδω, suffulcio, pro fulcimine suppono: ab ὑπὸ, sub, & ἐρείδω, fulcio.

Ὑπέρεισις, ἡ, & ὑπέρεισμα, τὸ, fulcimentum, fultura, sustentaculum: Item ὑπερειστικὸς, q. d. fultorius, ad fulciendum, seu sustentandum aptus; verbalia ab ὑπερείδω; vide in præced. ὑπερεῖσαι.

Ὑπερέκεινα, adv. trans. cum gen. 2 Cor. 10. ver. 16. idem quod ἐκεῖνα, pro ἐπέκεινα, adv. loci. Interdum illic, ultra, ante. Them. ἐκεῖνος, ille.

Ὑπερεκκρεμάω, desuper appendo; ex ὑπὲρ, & ἐκκρεμάω; sive ἐκκρεμαννύω, suspendo ex; vide ἐκκρεμάννυμαι. Item Ὑπερεκπέμπω, emitto ultrà; ultra scopum ejaculor; ex ὑπὲρ, & ἐκπέμπω; V. Sic & Ὑπερεκπίπτω, supergredior; exupero, excello; ex ὑπὲρ, & ἐκπίπτω; V. Item Ὑπερεκπλήσσω, vel ττω, supra modum obstupefacio, & in pass. ὑπερεκπλήττομαι, supra modum obstupesio, cum summo stupore admiror; aut valde exhorresco; ex ὑπὲρ, & ἐκπλήσσω; V. Item Ὑπερέκτασις, extensio; quâ aliquid supra aliud evehitur & attollitur: verbale à seq. ὑπερεκτείνω, in pass. ὑπερεκτείνομαι, ultra extendor, i. e. efferor; & evehor suprà, excello, supero, &c. Vide, vel est ex ὑπὲρ, & ἔκτασις, ἡ; Ὑπερεκτείνω, extendo me ultra quam fas est, f. ὑπερεκτενῶ, a. 1. ὑπερεξέτεινα; V. quod ab ὑπὲρ ἐκ & τείνω, tendo.

Ὑπερεκτίνω, solvo pro; & hinc

Ὑπερέκτισις, εως, ἡ, dispensio, despensus: ab ὑπὲρ, ἐκ & τίνω, seu τίω, solvo

Ὑπερεκχέω, super effundo, ex ὑπὲρ, ἐκ & χέω, fundo, f. χεύσω.

Ὑπερεκχύνω, nimium effundo, f. ὑπερεκχύσω, p. ὑπερεκκέχυκα, sed ὑπερεκχυνόμενος, superfluo: quod ex ὑπὲρ, ἐκ & χύνω, f. χύσω. Th. χέω fundo, f. χεύσω.

Ὑπερέλαφρος, perlevis, valde levis; ex ὑπὲρ, & ἐλαφρὸς, ὁ; V.

Ὑπερελθὼν, όντος, qui superavit, qui vicit, a. 2. part. act. ab ὑπὲρ, & ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον.

Ὑπερεμβάλλω, insuper immitto; ex ὑπὲρ, & ἐμβάλλω; V. Item Ὑπερεμέω, ad nauseam usque plenus & refertus sum, valde plenus & gravatus sum; unde ὑπερέμετος, (ad verbum in vomitu seu in vomendo excellus;) morbi genus est, de quo Hippocr. l. 2. de morbis: ex ὑπὲρ, & ἐμέω, f. έσω, unde ἔμετος, ὁ, &c. V. Item Ὑπερεμπίμπλημι, supra modum impleo; ab ἐμπίμπλημι; V. Ὑπερεμφέρομαι, supra modum repleor, ingurgitor; ab ἐμφορέομαι, ἔμαι; V. Ὑπερένδοξος, ου, ὁ, i. e. ἄγαν ἔνδοξος, valde gloriosus; ab ἔνδοξος, ὁ; V. Ὑπερενιαυτίζω, ultra annum duro seu permaneo; ab ἐνιαυτίζω; vide in Them. ἐνιαυτὸς; Ὑπερέντευξις, compellatio, propriè, pro aliquo, intercessio, aut deprecatio, est verbale, ab ὑπερεντυγχάνω; V. Item Ὑπερεντρυφάω, ῶ, supra modum illudo; per delicias & lasciviam, supra modum ludifico; ab ἐντρυφάω, comp. ut præcedentia, cum præposit. ὑπὲρ, &c. V.

Ὑπερεντυγχάνω, interpello, intercedo: ex ὑπὲρ, & ἐντυγχάνω; q. v.

Ὑπερεξαπατάω, maximè decipio, vel insuper decipio; Plut. ex ὑπὲρ, & ἐξαπατάω; V.

Ὑπερέξει, f. 1. ab ὑπερέχω; q. v.

Ὑπερεξελευσόμεθα, 1. pl. f. 1. m. ab

Ὑπερεξέρχομαι, digredior: ex ὑπὲρ, ἐξ & ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἤλυθον, & per Sync. ἦλθον.

Ὑπερεπαινέω, supra modum laudo; ex ὑπὲρ & ἐπαινέω, ῶ; V.

Ὑπερεπαίρω, admodum effero, a. 1. ind. pass. ὑπερεπήρθην, ης, η. Quod ex ὑπὲρ, ἐπὶ & αἴρω, tollo.

Ὑπερεπιθυμέω, admodum desidero: quod ex ὑπὲρ & ἐπιθυμέω, desidero; quod V.

Ὑπερεπλεόνασα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ὑπερπλεονάζω, superabundo, f. άσω, ex ὑπὲρ & πλεονάζω, plus habeo: quod à πλεῖον, seu πλέον, amplior, comparat. à πολὺς, multus.

Ὑπερεράω, vehementer, & supra modum amo, ex ὑπὲρ, & ἐράω; vi. Item Ὑπερεσθίω, supra vel ultra modum edo, nimium edo, nimio cibo me onero; ex ὑπὲρ, & ἐσθίω; V.

Ὑπερέσχε, protexit, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ὑπερέχω, emineo, præsto; ex ὑπὲρ, & ἔχω, habeo, f. ἕξω & σχήσω, p. ἔσχηκα, a. 2. ἔσχον, ες, ε.

Ὑπερευδαιμονέω, ῶ; fælicissimus sum omnium, ex ὑπὲρ, & εὐδαιμονέω; V. Item Ὑπερευδοκέω, ῶ, maximè celebrior, clarissimâ opinione, seu existimatione præditus sum; ex ὑπὲρ, & εὐδοκέω; V. Ὑπερευδοκιμεῖν, est celeberrimum esse, seu clarissimum; ex ὑπὲρ, & εὐδοκιμέω; V. Ὑπερευθὴς, idem quod ὑπέρυθρος, id vide. Ὑπερεύφημος, honorificentissimus, optimâ famâ celebratus, supra modum honorificus, pius, & religiosus, &c. ex ὑπὲρ, & εὔφημος; V. Ὑπερευφραίνω, mirum in modum lætitiâ afficio: ex ὑπὲρ, & εὐφραίνω; V. Item Ὑπερεύχομαι, precor pro; ut ὑπερεύχομαι σου, precor, seu preces fundo, pro te, ex ὑπὲρ, & εὔχομαι; V.

Ὑπερεφανὴς, seu ὑπερήφανος; quod vide.

Ὑπερέφθιτο πατρὸς, pro ὃς ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ἔφθιτο, τουτέστιν ἐφονεύθη καὶ ἔθανεν, qui pro patre periit, ac cæsus est: vide ἔφθιτο.

Ὑπερέχω, supereremineo, præstantior sum, supero, τὸ ὑπερέχον, eminentia; præs. part. n. g. & in pl. τὰ ὑπερέχοντα, sublimia, f. ὑπερέξω, a. 2. ὑπερέσχον: quod ex ὑπὲρ, & ἔχω, habeo.

Ὑπερέψω, valde coquo, ex ὑπὲρ, & ἕψω; V. Item Ὑπερζέω, supra modum ferveo, vehementer ferveo; Luc. usus est de sole vehementer ardente; interdum circumfervesco, circumfundor fervendo, circumfluo; unde verbalia ὑπέρζεσις, vehemens effervescentia, & ὑπέρζεστος, vehementer effervefactus; ex ὑπὲρ, & ζέω; V. Item Ὑπέρζωος, seu ὑπέρζως, supra vitam existens; ex ὑπὲρ, & ζωὴ, ῆς; V.

Ὑπερήδομαι, supra modum delector: ab ἡδὺς, έος, ὁ, ἡ, suavis, lætus.

Ὑπερηδέως, perlubenter, & ὑπερήδιστα, quamlubentissimè, adv. comp. & superl. ex ὑπὲρ, & ἡδέως, unde ἥδιστα; Item ὑπερήδιστος, quam suavissimus, jucundissimus; est superl. ex ὑπὲρ & ἡδὺς, έος, unde in compar. ἡδίων, & in superl. ἥδιστος, &c. V. Item Ὑπερηδύω, supra modum exhilaro, gaudio & lætitiâ afficio, seu delecto; ex ὑπὲρ, & ἡδύω; V. Item Ὑπερῆλιξ, qui ætatem excessit; ex ὑπὲρ, & ἧλιξ; V.

Ὑπερημερία, ας, ἡ, dilatio ultra præscriptum diem: &

Ὑπερήμερος, ου, præteriens diem promissum, vel condictum: ab ὑπὲρ & ἡμέρα, dies.

Ὑπερημίσεες τῶν ἀστῶν, ultra dimidiam civium partem. Them. ἥμισυς, εος, dimidius.

Ὑπέρημος, quasi desertus, non valde habitatus; ex ὑπὸ & ἔρημος; V.

Ὑπερηνορέω, ultra virum possum, superbio: ab ὑπερήνωρ, supra modum virilis, fortis, superbus: quod ab ὑπὲρ & ἀνήρ, vir.

Ὑπερηνόρεος,

Ὑπερλωόρεος, idem quod ὑπερλώαρ, præced. & seq. quod interdum, in malam partem sumitur, ut sit qui supra modum, & supra quam viros deceat, robore utatur; ferox: unde etiam in hac signif. ὑπερλωορία, seu ὑπερλωορίη, ferocitas, superbia; Apoll. 3. Argon. &c. V.

Ὑπερλώαρ, ορος, ὁ, ἡ, superbus; vide ὑπερλωορέω.

Ὑπερῆρα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ὑπεραίρω, extollo, excedo, supero: quod ex ὑπὲρ, & αἴρω, tollo, fut. ἀρῶ, a. 1. ἦρα.

Ὑπερηφανατέκνα, superba proles; vide ὑπερήφανος.

Ὑπερηφανία, ας, ἡ, superbia: vide ὑπερήφανος.

Ὑπερηφανὴς, q. d. apparens & conspicuus, seu conspicuus supra alios, seu alia; sæp. expon. etiam, arduus & erectus; ex iisd. cum seq. ὑπερήφανος; V. Item ὑπερηφάνεια, arrogantia, contemptus, vel superbus contemptus; idem cum præcedent. ὑπερηφανία, V. Item Ὑπερηφανεύομαι, idem, quod ὑπερηφανέω, ῶ, insolesco: Item effero, vel superbè effero: Item contemno, fastidio, vel superbè contemno; & apud Basil ὑπερηφανευόμαι ταῦτα, expon. superbè jacto utrumque, à seq. ὑπερήφανος, q. d. qui supra cæteros se conspiciendum præbet: unde ὑπερήφανος τρόπος, superbi mores, & ὑπερήφανοι λόγοι, verba superba, & τὸ ὑπερήφανον, expon. magnificum, eximium, seu maximi pretii; apud Plat. & Plut. &c. V.

Ὑπερήφανος, ου, ὁ, ἡ, superbus, qui supra alios vult videri. Hinc ὑπερηφανία, superbia, fastus; ὑπερηφανῶ, superbio: ex ὑπὲρ, super, & φαίνω, appareo, ostendo.

Ὑπερηφανῶς, superbè, arroganter, est adv. à præced. ὑπερήφανος; V. Item Ὑπερηφανώτερος, superbior, arrogantior, est compar. ab eod.

Ὑπερηχέω, supra modum resono, ex ὑπὲρ, & ἠχέω, ῶ; V. Item Ὑπερθαυμάζω, demiror, supra modum admiror, ex ὑπὲρ, & θαυμάζω; V.

Ὕπερθε, seu ὕπερθεν, desuper, supra; ὕπερθε βάλλειν, Poët. pro ὑψοῦν, extollere, in altum evehere. Th. ὑπὲρ, super.

Ὑπέρθεμα, augmentum pretii mercis in licitando; ex ὑπὲρ, & θέμα, τὸ; vide.

Ὑπερθεματίζω, licitor, liceor, pretium augeo, tanq. ab ὑπέρθεμα, pretium superadditum. Th. τίθημι.

Ὑπερθεματισμὸς, licitatio, adjectio, & Ὑπερθεματιστὴς, licitator: ab ὑπερθεματίζω; q. v.

Ὑπέρθεον, quod est super, vel potius præter numen divinum, vel numinis voluntatem; ex ὑπὲρ, & θεὸς, ὁ; V. Item Ὑπερθερμαίνομαι, supra modum calefio, seu calesco; ex ὑπὲρ, & θερμαίνω, --ομαι, &c. V.

Ὑπέρθεσις, εως, ἡ, dilatio, mora, procrastinatio: ab ὑπερτίθημι, differo. Th. τίθημι, pono.

Ὑπερθετικὸς, superlativus, vox Grammat. ex ὑπὲρ, & θετικὸς, ὁ; V. Item ὑπερθνήσκω, morior pro aliquo, ex ὑπὲρ & θνήσκω; V.

Ὑπερθορέονται, 3. pl. præs. m. &

Ὑπέρθορον, a. 2. ind. activ. verbi ὑπερθορέω, transilio. Them. θόρω, vel θορέω, salio.

Ὑπερθορυβέω, ῶ, supra modum tumultuor; ex ὑπὲρ, & θορυβέω; V. Item,

Ὑπερθρώσκω, supersilio; ex ὑπὲρ, & θρώσκω; V.

Ὑπέρθυμος, ου, ὁ, ἡ, magnanimus: ex ὑπὲρ, & θυμὸς, οῦ, ὁ, animus.

Ὑπερθύριον, superliminare: &

Ὑπέρθυρον, idem. Ex ὑπὲρ, super, & θύρα, ας, ἡ, janua.

Ὑπεριάχω, ultra sonum edo, sonum edo qui sonos alios superat; ex ὑπὲρ, & ἰάχω; V.

Ὑπερείδης, ου, ὁ, HYPERIDES, nomen propr.

Ὑπεριδὼν, όντος, a. 2. part. activ. verbi ὑπερείδω, conniventiâ dissimulo: quod vide.

Ὑπερίκανος, plusquam sufficiens; ex ὑπὲρ, & ἱκανὸς, ὁ; V.

ΥΠΕΡΙΚΟΝ, vel -ον, οῦ, τὸ, HYPERICUM, herba.

Ὑπερεικον, τὸ, præced. dicitur etiam ὑπέρεικος, ἡ; apud Nic. herba quæ digitis trita sanguineum succum emittit, de qua, lege Diosc. l. 3. c. 171. &c.

Ὑπέρινος, nimium purgatus, nimium evacuatus purgante pharmaco: Item ὑπερίνησις, immodica purgatio; Gal. ex ὑπὲρ, & ἰνέω, ῶ; V.

Ὑπεριονίδαο, gen. Æol. pro ου, ab

Ὑπεριονίδης, ου, ὁ, nom. Patronym. ab ὑπερίων.

Ὑπερίπταμαι, supervolo, supernè volo; ex ὑπὲρ, & ἵπταμαι, f. πτήσομαι: Item ὑπερίστωρ, supra modum sciens & peritus; ex ὑπὲρ, & ἵστωρ; V. Item Ὑπερίσχω, idem quod, & pro ὑπερέχω, emineo, existo: Item superior sum, supero, vinco, prævaleo; ex ὑπὲρ, & ἴσχω, idem quod & pro Them. ἔχω, V. Item Ὑπερίσχυρος, robustus supra quam dici possit, præpotens; ex ὑπὲρ, & ἰσχυρὸς, ὁ; V. Sic & ὑπερισχύω, prævalidus sum, præpotens sum, prævaleo, ex ὑπὲρ, & ἰσχύω; V.

Ὑπερίων, ονος, ὁ, ἡ, supergrediens. Epith. Solis, q. ὑπὲρ ἰὼν, suprà iens: Item nom. propr.

Ὑπερκαγχάζω, effusè cachinnor; ex ὑπὲρ, & καγχάζω; V. Item Ὑπερκαθαίρω, immodicè, vel super modum purgo; unde verbale ὑπερκάθαρσις, immodica purgatio; ex ὑπὲρ & καθαίρω; V. Ὑπερκακέω, deficio pro malo, succumbo malo, seu malis, malo vincor: Item animo concido, animum despondeo; à Them. κακὸς, ὁ; V. Ὑπερκαλλὴς, perpulcher, perelegans, seu supra modum pulcher & elegans, à κάλλος, εος, τὸ; V. Sic & ὑπέρκαλος, idem supra modum pulcher: Item supra modum honestus; à Them. καλὸς, ὁ; V. Ὑπερκάμνω, pro aliquo laboro; ut ὑπερκάμνειν παίδων, seu τέκνων, pro pro liberis seu filiis laborare, apud Euryp. Item lassor, defatigor; à Them. κάμνω; V. ὑπέρκαρπος, supra modum fructificans, cujus fructus modum excedunt, fructuosissimus; undè ὑπερκαρπέω, ῶ; supra modum fructifico, in fructu ferendo modum excedo; à Th. καρπὸς, ὁ; V. Ὑπερκαταγέλαστος, valde ridiculus, à καταγέλαστος; V. Ὑπερκατάκειμαι, superdiscumbo, discumbo super aliquem, à κατάκειμαι; V. Item Ὑπερκατάληκτον, & ὑπερκαταληκτικὸν μέτρον, metrum dicitur quod unâ syllabâ, aut pede in fine versus superat τὸ ἀκατάληκτον; (nam ἀκατάληκτος, & ἀκαταληκτικὸς στίχος, dicitur versus qui in pedem, ac metrum perfectum desinit; ut καταληκτικὸς στίχος, est versus, qui in pedem desinit imperfectum;) à καταλήγω, unde καταληκτικὸς, ὁ, comp. ut præcedentia, cum præp. ὑπὲρ, &c. V.

Ὑπερκέρασις, alterius cornu circumventio; sed dicitur etiam esse, quum alterâ tantum parte superiores sumus in prælio, est verbale, à seq. ὑπερκεράω; vide.

Ὑπερκεράω cornu circumvenio, alterum cornu hostis supero: ex ὑπὲρ & κέρας, ατος, τὸ, cornu.

Ὑπέρκερως, supra modum cornutus, cornua habens supra modum magna, cervi Epith. apud Poll. ex ὑπὲρ, & κέρας, ατος, τὸ; unde κερῶς, ὁ, &c. V. Item Ὑπερκολακεύω, supra modum assentor, seu adulor; ex ὑπὲρ, & κολακεύω; V. Ὑπερκομίζω, supercomporto, superveho, à κομίζω, V. Ὑπέρκομπος, supra modum jactabundus, jactator, supra modum gloriosus; undè adv. ὑπερκόμπως, supra modum jactanter, seu jactabundè, superbè; à Them. κόμπος, ὁ; V. Ὑπέρκοπος, supra modum lassatus, valde lassus, seu defessus; à κόπος, ὁ; V. Item Ὑπερκόπτω, supero, superscando; seu supervehor, supergredior; à Them. κόπτω, comp. ut præced. cum præpos. ὑπὲρ, &c. V.

Ὑπερκορέσαις, exsaturaveris, 2. sing. a. 1. opt. activ. verbi ὑπερκορέννυμι, f. έσω, quod ex ὑπὲρ & κορέννυμι, idem quod κορέω, satio: f. έσω.

Ὑπερκορὴς, & ὑπέρκορος, supra modum satur; unde adv. ὑπερκόρως, satis superque, Poll. Item ὑπερκορέω, supra modum satio; omnia ex ὑπὲρ, & κόρος, ὁ, satietas; à Them. κορέω, &c. V. Item Ὑπερκόσμιος, q. d. supramundanus; unde ὑπερκοσμίας ἐκφαντορίας, expon. rerum cœlestium explanationes; ex ὑπὲρ, & κόσμος, ὁ, ordo; Item incolæ mundi, humanum genus, & peculiariter etiam pro cœlo, &c. V. Item Ὑπέρκοτος, supra modum iratus; ex ὑπὲρ, & κότος, ὁ, &c. V. Unde etiam, adv. ὑπερκότως, admodum irâ inflammato animo, supra modum iracundè, &c. V.

Ὑπερκρέμαμαι, σαι, ται, impendeo. Them. κρεμάω, seu κρεμάννυμι, suspendo: fut. κρεμάσω.

Ὑπερκρεμαννύω, & ὑπερκρεμάω, suspendo super; sed. expon. & super appendo; ex Epigr. ex iisd. cum præced. ὑπερκρέμαμαι, superpendeo; viz. ex ὑπὲρ, & κρεμάω, seu κρεμαννύω, &c. V.

Ὑπερκύδαντα, acc. sing. ab

Ὑπερκύδας, αντος, ὁ, gloriâ supereminens. Ex ὑπὲρ, & κῦδος, εος, τὸ, gloria.

Ὑπερκυδὴς,

Ὑπερκυδὴς, inclytus, præclarus; ex iisd. cum præced. ὑπερκύδας; V. Item Ὑπερκύπτω, caput profero ad prospiciendum; aut simpl. caput profero; ut ὑπερκύψας μὲν τοι κατεῖδον, super alios prospectans vidi: unde expon. etiam, in pedes erigor, & emineo super alios; ex ὑπὲρ, & κύπτω; V. Item Ὑπέρλαμπρος, supra modum splendidus & illustris, & ὑπέρλαμπρον ὀλολύζειν, expon. supra modum ejulare: Item ὑπερλαμπρύνομαι, supra modum in alacritatem me compono; ex ὑπὲρ, & λαμπρὸς, ὁ, unde λαμπρύνω, -ομαι, &c. V. Sic & Ὑπερλάμπω, præluceo, præradio; i. e. fulgore supero, super alios clarus, & conspicuus sum; ex ὑπὲρ, & λάμπω; V. Ὑπέρλεπτος, prætenuis, supra modum tenuis; ex ὑπὲρ, & λεπτὸς, ὁ; V. Ὑπερλυπέομαι, οῦμαι, supra modum contristor; ex ὑπὲρ, & λύπη, ἡ, unde λυπέομαι, pass. ab activ. λυπέω, &c. V. Ὑπερμαζάω, supra modum luxurior in mazis parandis; expon. etiam petulans sum, ex nimio mazarum delicatarum usu, & general. lascivio præ nimia saturitate, & luxu; ex ὑπὲρ, & μαζάω; V. Sed expon. etiam ὑπερμαζᾶν, turgidiores habere mammas, & sic, est ex ὑπὲρ, & μαζὸς, ὁ; V. Item Ὑπερμαίνομαι, supra modum, seu vehementer furo, seu insanio; Item insano amore accendor, seu depereo; ex ὑπὲρ, & μαίνομαι; vide.

Ὑπερμάκης, εος, ὁ, ἡ, Dor. pro ὑπερμήκης; quod vide.

Ὑπέρμαργος, insanus suprà quam dici potest, vehementer insanus; ex ὑπὲρ, & μάργος, ὁ; V.

Ὑπερμαχέω, f. ήσω, propugno. Them. μάχομαι, pugno.

Ὑπερμάχομαι, propugno, defendo; unde f. ὑπερμαχοῦμαι, apud Soph. Item ὑπέρμαχος, qui pro quopiam pugnat, propugnator; ex iisd. cum præced. ὑπερμαχέω, pugno pro aliquo, viz. ex ὑπὲρ, & μάχομαι; V.

Ὑπερμεγάθης, Ion. pro

Ὑπερμεγέθης, εος, ὁ, ἡ, supra modum magnus: ex ὑπὲρ, & μέγεθος, quod à μέγας, magnus.

Ὑπερμεθύσκομαι, supra modum inebrior; ex ὑπὲρ, & μεθύσκω, -ομαι; V. Item Ὑπερμενέω, viribus præpolleo, viribus alios antecello, & supero: unde ὑπερμενέτης, idem quod seq. ὑπερμενὴς, viribus prævalidus, & ceteros præcellens; sed expon. & nimium violentus; Il. β. &c. vide.

Ὑπερμενὴς, έος, ὁ, ἡ, præpotens, dativ. sing. ὑπερμενεῖ. Them. μένος, εος, τὸ, animus.

Ὑπέρμετρος, qui est ultra mensuram, excedens mensuram; ut ὑπέρμετρος versus dicitur qui unâ syllaba longior est quam deceat: unde ὑπερμετρία, ἡ, quum excedit mensuram; sic vocatur versus, quo debitam mensuram una syllaba excedit, ex ὑπὲρ, & μέτρον, τὸ; V. Item Ὑπερμετώπιον τὸ, expon. frontale; ex ὑπὲρ, & μετώπιον, τὸ; V.

Ὑπερμήκης, εος, ὁ, ἡ, præcelsus, prælongus, ingens: à μῆκος, εος, τὸ, longitudo.

Ὑπέρμορον, & ὑπὲρ μοῖραν, præter fatum, contra quod in fatis erat: à μοῖρα, vel μόρος, fatum. Them. μείρω, divido.

Ὑπερνεφὴς, qui est ultra nubes, excedens nubes; ex ὑπὲρ, & νέφος, εος, τὸ; V. Item Ὑπερνήχομαι, supernato; ex ὑπὲρ, & νήχομαι, a νήχω, nato, &c. V. Item Ὑπερνότιος, superaustralis, ultra austrum, ex ὑπὲρ, & νότος, ὁ; vide.

Ὑπερνικάω, --ῶ, plus quam victor sum, fut. ήσω, p. ὑπερνενίκηκα. Them. νικάω, vinco.

Ὑπερνότιοι, ων, οἱ, populi qui supra Austrum habitant. Them. νότος, ου, ὁ, Notus, Auster.

Ὑπέρξηρος, supra modum siccus vel aridus, aridissimus; ex ὑπὲρ, & ξηρὸς; V. Item Ὑπέρογκον, τὸ, expon. difficile, 2 Reg. est neut. a seq. ὑπέρογκος; V.

Ὑπέρογκος, ου, ὁ, ἡ, prætumidus, superbus: Ex ὑπὲρ, super, id est, nimis: & ὄγκος, ου, ὁ, tumor, fastus.

Ὑπεροιδάω, valde intumesco; ex ὑπὲρ, & οἰδάω, seu οἰδέω; V. Ὑπεροικοδομέω, ædifico super, superstruo; ex ὑπὲρ, & οἰκοδομέω; V.

Ὑπεροικέω, supra habito; vide οἰκέω hinc ὑπέροικος.

Ὑπέροικος, qui in superiori parte habitat; ex ὑπὲρ, & οἶκος, ὁ; V. Item Ὑπεροίομαι, nimis magnam de me concipio opinionem, nimium mihi arrogo: ex ὑπὲρ, & οἴομαι; V. Item Ὑπέρολβος, perbeatus, vel prædives, dives suprà quam dici possit; ex ὑπὲρ, & ὄλβος, ὁ; V. Item Ὑπεροπλίζομαι, audax sum, audacter aliquid facio: Item superbio, insolesco, & per superbiam noceo; Od. ρ. ex ὑπὲρ, & ὁπλίζω, --ομαι; V. vel est à seq. ὑπέροπλος; V.

Ὑπεροπλία, ας, ἡ, superbia, dat. pl. Ion. ὑπεροπλίῃσι ab

Ὑπέροπλος, ου, ὁ, ἡ, insolens, audax, cujus robur arma superat: ex ὑπὲρ, super, & ὅπλον, ου, τὸ, arma.

Ὑπεροπτάω, supra modum torreo; nimium torrefacio, & quasi deuro: Item ὑπέροπτος, supra modum assus, vel tostus, valde tostus: ex ὑπὲρ, & ὀπτάω, unde ὀπτὸς, ὁ; assus, tostus, &c. V. Item ὑπέροπτος, spectabilis, præ cæteris visendus: Item despectus, contemptus; & sic est ex ὑπὲρ, & ὀπτὸς, ὁ, visus, &c. V. vel ab ὑπερόπτομαι, despicio, despectui, & contemptui habeo; ex ὑπὲρ, & ὄπτομαι; V. Item Ὑπέροπτα, pro ὑπερόπτως, contemptim, superbè despicando; adv. ab ὑπέροπτος, spectabilis, &c. V. Item Ὑπερόπτης, comtemptor, itidem, ab ὑπερόπτομαι; V.

Ὑπερόπτης, ου, ὁ, superbus; & ὑπεροπτικὸς, ου, qui contemnere & superbè despicari solet, superbus. Th. ὄπτομαι, video.

Ὑπεροπτικῶς, more eorum qui superbè contemnunt: à præced.

Ὑπέροπτα, ὑπερόπτομαι, ὑπέροπτος, & ὑπερόπτης, &c. videantur paulò antè.

Ὑπεροράω, propriè, ultrà, seu ulteriùs aspicio; & quasi ad majora oculos converto: Item posthabeo, nihili facio: & in pass. ὑπεροράομαι, ῶμαι, contemnor; unde verbalia, ὑπέροψις, ἡ, despicientia, & ὑπεροπτικὸς, despicax, contemptor, superbus; omnia ex ὑπὲρ, & ὁράω; V. Item Ὑπέρορος, qui ultra, seu extra fines est; ut ὑπέρορος πόλεμος; bellum quod extra fines geritur: Item exterus, peregrinus: Item exul, & profugus extra fines; & dicitur etiam, ὑπερόριον ῥίψαι, projicere extra fines apud Suid. Unde ὑπερορία, id quod extra fines nostros est, locus extra fines: Item ὑπερορίζω, extermino, limitibus & finibus meis expello, & in pass. ὑπερορίζομαι, exterminor; omnia ex ὑπὲρ, & ὅρος, ὁ; unde ὅριος, & ὁρίζω, &c. V. Item Ὑπερόροφιος, qui supra tectum seu cameram est; ex ὑπὲρ, & ὄροφος, ὁ; V.

Ὑπερορῶντας, acc. pl. part. præs. activ. verbi ὑπεροράω, contemnor, negligo. Th. ὁράω, video.

ΥΠΕΡΟΣ, ου, ὁ, pistillum: veteres mortario usi fuerint pro molis.

Ὑπερουράνιος, qui supra cœlos est; Item cœlestis; ex ὑπὲρ, & οὐρανός; V. Item Ὑπέροφρυς, superciliosus, qui elato est supercilio, superbus; unde ὑπεροφρυόομαι, supercilia allevo, supercilia adduco & tollo, ut in gravi seu severo vultu; ex ὑπὲρ, & ὀφρὺς, unde ὀφρυόομαι, &c. V.

Ὑπεροχὴ, ῆς, ἡ, eminentia, excellentia: ab ὑπερέχω; quod vide.

Ὑπέροχος, & Poët. ὑπείροχος, inserto, ι, metri causâ, eminens, excellens, superior; à præced. ὑπεροχὴ; V.

Ὑπερόχως, Dor. pro ὑπερόχους, ingentes, immanes, acc. pl. ab ὑπέροχος. Hinc ὑπεροχώτατα, ας, ἁ, Dor. pro ὑπεροχωτάτη, ης, ἡ, excellentissima: ab ὑπερέχω; quod vide.

Ὑπερόψια, ας, ἡ, despectus, contemptus: Item superbia. Themat. ὄπτομαι, video.

Ὑπερπαγὴς, admodum glacie constrictus. ex ὑπὲρ, & πηγνύω, f. πήξω, unde παγὸς, ὁ, &c. V.

Ὑπερπαδῆτε, Dor. pro ὑπερπηδᾶτε, transilitis 2. pl. præs. ind. verbi ὑπερπηδάω, quod à πηδάω, salio.

Ὑπερπαθέω, valde afficior, & commoveor; ex ὑπὲρ & πάθος, εος, τὸ; V. Item Ὑπερπαίω, supergredior, supero, excedo; ex ὑπὲρ, & παίω; V. Ὑπερπαφλάζω, supra modum ferveo; ex ὑπὲρ, & παφλάζω; V. Ὑπερπαχύνω, supra modum pinguefacio, seu crassum reddo, & in pass. ὑπερπαχύνομαι, pinguefio supra modum, seu crassesco; ex ὑπὲρ, & παχύνω; V. Ὑπερπέμπω, mitto super vel ultra; unde expon. etiam, ultra scopum jaculor; ex ὑπὲρ, & πέμπω; V. Item Ὑπερπέπτω, supra modum concoquo, ex ὑπὲρ, & πέπτω; vide.

Ὑπερπερισσεύω, superabundo: f. εύσω, a. 1. ὑπερπερίσσευσα, præs. pass. ὑπερπερισσεύομαι, vehementer exundo, cum dat. ab ὑπὲρ & περισσὸς, eximius, præstans. Them. περί.

Ὑπερπερισσῶς, adv. suprà modum: ab iisdem.

Ὑπερπέτομαι, supervolo, supernè volo; ex ὑπὲρ, & πέτομαι; V. Item Ὑπερπηδάω;

πηδάω; saltu supero, transilio; ex ὑπὲρ, & πηδάω; V. Item Ὑπέρπικρ@, valde amarus; ex ὑπὲρ, & πικρός; vide.

Ὑπερπίμπλαμαι, super impleo: ab ὑπὲρ, super, & πίμπλημι, idem quod πλήθω, impleo. Th πλέ@, plenus.

Ὑπερπίπτειν, præterlabi. Them. πίπτω, cado.

Ὑπερτίπτω, superincido, illabor, ex ὑπὲρ, & πίπτω; V.

Ὑπερπλεονάζω, superabundo, exubero: f. άσω, a. 1. ὑπερεπλεόνασα, ab ὑπὲρ, & πλεονάζω, plus habeo; hoc à πλέων, seu πλείων, amplior. Thema. πολύς, multus.

Ὑπερπλέω, supernavigo; ex ὑπὲρ, & πλέω; V. Item Ὑπερπλήθω, redundare facio, ultra modum impleo; ex ὑπὲρ, & πλήθω; V.

Ὑπερπλημμυρέω, ῶ, έεις, εῖς, exundo: ab ὑπὲρ, & πλημμύρα, idem quod πλήμη, æstus maris accedens. Them. πλέ@, plenus.

Ὑπερπληρόω, supra modum impleo; unde verbalia ὑπερπλήρωμα, nimia repletio, & ὑπερπλήρωτ@, nimium repletus, nimis plenus, ex ὑπὲρ, & πληρόω, unde πλήρωμα, τὸ, &c. V. Item Ὑπερπλέσι@, supra modum dives; Item ὑπερπλετέω, ῶ, divitiis abundo, ditissimus evado, sum prædives; ex ὑπὲρ, & πλέτι@; à Them. πλετ@, unde πλετέω, ῶ, &c. V. Item Ὑπερπολάζω, redundo, ex ὑπὲρ, & Th. ἐπιπολῆς, unde ἐπιπόλαι@, & ἐπιπολάζω, &c. V. Item Ὑπέρπον@, qui supra modum laboravit; ideoque viribus est solutus ac defectus; unde ὑπερπονέω, nimio me labore exerceo, labore me conficio; ex ὑπὲρ, & πόν@, ὁ, unde πονέω, ῶ, &c. V.

Ὑπερπόντι@, ȣ, ὁ, ἡ, Poët. transmarinus, a; ex ὑπὲρ, & Πόντ@, ȣ, ὁ, Mare.

Ὑπερπροθέσμι@, qui præstitutum diem excessit; ex ὑπὲρ, & προθέσμι@; V. Item Ὑπερπυππάζω, supra modum demulceo popysmate, do crebrum popysma; ex ὑπὲρ, & πυππάζω; V. Item Ὑπέρπυρ@, supra modum igne excalfactus, valde calidus; ex ὑπὲρ, & πῦρ, πυρὸς, &c. Item Ὑπερπωτάομαι, supervolo; idem quod ὑπερπέτομαι, & ex iisd. id V.

Ὑπερράγη, 3. sing. a. 2. ind. passiv. verbi ὑπορρήγνυμι, subtus rumpo; quod ex ὑπὸ, & ῥήγνυμι, seu ῥήσσω, frango: f. ῥήξω, a. 2. ἔῤῥαγον, a. 2. pass. ἐῤῥάγην, p. m. ἔῤῥωγα, pro ἔῤῥηγα.

Ὑπερσαρκέω, q. d. supra modum carnosus fio, seu corpulentus evado: Item ὑπερσαρκῶσαι, dicuntur, quæ corpulentiora justo evadunt; unde verbalia ὑπερσάρκωμα, & ὑπερσάρκωσις, carnis exerescentia, carnis inutile incrementum in quacunque corporis parte; ex ὑπὲρ, & σαρκόω, in pass. σαρκῶσαι, &c. V. Item Ὑπερσεμνύνομαι, vehementer glorior, & efferor, vehementer me jacto, à σεμνύνω, -ομαι; V. Ὑπέρσκληρ@, prædurus, à σκληρὸς, ὁ; V. Ὑπερσκελὴς, qui cruribus est grandioribus: Item dicitur & versus aliquis ὑπερσκελὴς, qui cæterorum mensuram, unâ alterâve syllabâ superat; à Th. σκέλ@, ε@, τὸ; V. Ὑπέρσοφ@, sapiens supra quam dici possit; à Them. σοφὸς, ὁ; V. Ὑπερσπουδάζω, supra modum studeo, supra fidem navo operam alicui rei, à σπουδάζω; V. Ὑπερσταθμίζομαι, pondere vinco, prægravo, propendeo, à σταθμίζω; V. Ὑπερστατέω, suprà constitutus sum, imperium habeo, à στατὸς, ὁ; V. Ὑπέρστεγ@, qui supra tectum est, à στέγ@, τὸ; V. Ὑπερστρωννύω, sive ὑπερστρώννυμι, supersterno, superinsterno, à στρωννύω, seu στρώννυμι; V. Item Ὑπερσχέθω, idem quod, & pro ὑπερέχω, emineo, emico, exsto, à σχέθω, idem quod & pro Th. ἔχω, comp. ut præcedentia cum præp. ὑπὲρ, &c. V.

Ὑπερσυντελικὸς, ȣ, plus quam perfectus: ab ὑπὲρ, & συντελέω, perficio. Them. τέλ@, finis.

Ὑπερτάζω, superficiarium sulcum duco: ab ὑπέρτατ@, superl. ab ὑπὲρ, super, compar. ὑπέρτερ@.

Ὑπέρτατα, suprema, nom. plur. neut. gen. ab

Ὑπέρτατ@, ȣ, superlat. summus, altissimus: Item maximus in comp. ὑπέρτερ@, superior. Themat. ὑπὲρ, super.

Ὑπέρτεγ@, supra tectum, i. e. ὑπερέχων τ̃ στέγης, Hesych. ex ὑπὲρ, & τέγ@, ε@, τὸ, idem quod στέγ@, τὸ, &c. V. Item, Ὑπερτείνω, supra modum tendo, intendo, contendo ultra justam mensuram; & neutraliter extollor & evehor supra vel ultra, supero: Item tensus sum supra, vel super: Item in pass. ὑπερτείνομαι, idem cum ὑπερτείνω, in secunda signif. ut ὑπερτείνομαι δυνάμει, viribus supero, & apud Xen. ὑπερετείναντο τὸ κέρας, superarunt cornu ulterius se extendendo; ex ὑπὲρ, & τείνω; V. Ὑπερτελὴς, έ@, ὁ, plusquam perfectus; ut apud Euryp. in Iole: τ̃ν οἴκων θεοδότων ὑπερτελής; expon. supra sacras ædes eminens. (θεόσδατ@ est in loco, θεόδοτ@, non memoratur;) & apud Damasc. de Deo, ὑπερτελὴς, ϰ̀ προτέλει@, &c. Item ὑπερτέλει@, seu ὑπερτέλε@, idem; q. d. exterminus, ὁ ὑπὲρ τὸ τέλ@ ἀφικόμεν@; Hesych. ex ὑπὲρ, & τέλ@, τὸ, unde τέλει@, seu τέλε@, &c. V. Ὑπερτέλλω, exorior, & existo supra alios, super emineo, propriè de stella dicitur, quæ cùm orta est, alias omnes antecellit, & ὑπερτείλας ἥλι@, dicitur Sol effervescens, & ad umbilicum cœli evectus, ex ὑπὲρ, & τέλλω; V. Item Ὑπερτενὴς, tensus, vel tendens suprà; Item eminens, altus, sublimis; Suid. est ab ὑπερτείνω; q. v.

Ὑπερτερεώτερ@, idem cum, & à seq. ὑπέρτερ@, superior: Item junior; Hesych. est pro ὑπερτερέστερ@, compar. ex comparativo; atque inde, ὑπερτερέω, ῶ, sum superior, &c. vide seq.

Ὑπερτερίης, gen. sing. Ion. ab ὑπερτερία, ας, ἡ, storea superior. Them. ὑπὲρ, super.

Ὑπέρτερ@, superior, comparat. ab ὑπὲρ, super, in superlat. ὑπέρτατ@, supremus.

Ὑπέρτεχν@, supra modum artificiosus; ex ὑπὲρ, & τέχνη, ἡ; V. Item Ὑπερτήκω, supra modum liquefacio, tabefacio; ex ὑπὲρ, & τήκω; V.

Ὑπερτιθέμεν, & ὑπερτιθέμεναι, Ion. & Dor. pro ὑπερτιθέναι, superponere, præs. inf. vide τιθέμεν.

Ὑπερτιθέναι τι τινὶ, aliquid alicui committere.

Ὑπερτίθημι, superpono, vel super impono, superattollo; sed expon. & præpono; & in pass. ὑπερτίθεμαι, differo, procrastino, in aliud tempus rejicio; ex ὑπὲρ, & τίθημι; V. Item Ὑπερτίμι@, pretii magnitudine modum excedens; Item Ὑπερτιμάω, supra modum honoro; vel supra alios honore afficio: Item nimis magno pretio æstimo; ex ὑπὲρ, & τιμὴ, unde τίμι@, & τιμάω, &c. V. Ὑπερτόλμ@, supra modum audax; à Th. τόλμα, ἡ; V. Ὑπέρτον@, nimium tentus, ultra modum intentus; ut ὑπέρτον@ βοὴ, admodum intenta vox, à τόν@, ὁ; V. Ὑπερτραγίζω, supra modum oleo hircum, à τραγίζω; V. Ὑπερτρέχω, supercurro, sed expon. & trancurro; Item depopulor; à Them. τρέχω; V. Ὑπέρυδρ@, supra modum aquosus: Item, distentus aquâ inter cutem collectâ; sed expon. & qui supra aquas est; à Them. ὕδωρ, τὸ; V. Ὑπέρυθρ@, subruber, aliquantum ruber, & ὑπερυθὴς, idem; unde ὑπερυθριάω, subrubesco; (ex ὑπὸ, &) Th. ἐρυθ@, unde ἐρυθρὸς, amisso scil. ε. &; assumpto ρ. &c. V. Ὑπερύμνητ@, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, laudibus super omnia evectus, vel evehendus; summis laudibus celebratus, vel celebrandus; ab ὕμν@, ὁ, unde ὑμνέω, ῶ, atque inde ὑμνητ@, ὁ, &c. V. Item Ὑπερύπτι@, supra modum supinus; à Them. ὕπτι@, ὁ, comp. ut præcedentia cum præp. ὑπὲρ, &c. V.

Ὑπερυψόω, -ῶ; in summam effero sublimitatem, f. ώσω, p. ὑπερύψωκα, a. 1. ὑπερύψωσα, ab ὑπὲρ, super, & ὑψόω, in altum tollo. Them. ὕψ@, ε@, τὸ, altitudo.

Ὑπερφέρειν, excellere, superare. Them. φέρω.

Ὑπερφαίνομαι, q. d. superappareo, appareo, seu conspicior suprà; ut ὑπερεφάνησαν τ̃ λόφȣ, supra collem apparuerunt; apud Thuc. Item supereminéo; ut ὑπερφαίνομαι τ̃ν πολλῶν; Basil. ex ὑπὲρ, & φαίνω, -ομαι; V. Item Ὑπερφαλαγγεῖν, dicitur phalanx, quæ utrinque hostibus circumfusa, aciem eorum coërcet; unde ὑπερφαλάγγισις, actio illa, &c. ex ὑπὲρ, & φάλαγξ, αγγ@; Item Ὑπερφανὴς, supra modum apparens; ex ὑπὲρ, & φαίνω, f. ανῶ, &c. V. Sic & Ὑπερφέρω, fero super, vel ultrà, transveho: Item præsto, antecello, anteo: Item occulte fero; unde ὑπερφερὴς, præstans; atque inde, ὑπερφερέστερ@, præstantior, & ὑπερφερέστατ@, præstantissimus, compar. & superl. ab eo 1. &c. ex ὑπὲρ, & φέρω, V. Item Ὑπερφθέγγομαι, q. d. sono supra alium, sono altius, elatiorem sonum edo; ex ὑπὲρ, & φθέγγομαι; V.

Ὑπερφίαλ@, ȣ, ὁ, ἡ, fœdifragus, qui trans-

transgreditur jusjurandum quod per phialas factum est: ab ὑπὲρ, supra, & φιάλη, phiala, vas ex quo libamina fundebantur. Exponitur etiam vinosus, superbus.

Ὑπερφιάλως, adv. fœdifragè, superbè, arroganter: à præced.

Ὑπερφιλέω, supra modum amo, amo supra quàm dici queat: Item ὑπέρφιλος, valde amicus, supra modum amicus; ex ὑπὲρ, & φίλος, ὁ, unde φιλέω, &c. V. Item Ὑπερφιλοσοφέω, in philosophando excello, à φιλοσοφέω; V.

Ὑπερφιλότιμος, qui supra modum honoribus studet, nimium ambitiosus; unde adv. ὑπερφιλοτίμως, nimio honoris studio; Item, summa cum æmulatione & contentione; Athen. ex ὑπὲρ, & φιλότιμος; V. Ὑπερφλύζω, effervesco, inundo; ex ὑπὲρ, & φλύζω; V.

Ὑπερφοβοῦμαι, in summo seu vehementissimo metu versor: Item ὑπέρφοβος, qui valde timet, meticulosus; ex ὑπὲρ, & φόβος, ὁ, unde φοβέω, έομαι, οῦμαι, &c. V. Item Ὑπερφορέω, superfero; ex ὑπὲρ, & φορέω; V.

Ὑπερφρονέω, -ῶ, supra modum de me sentio, insolesco: Item suprà sapio. Rom. 12. 3. à φρονέω, sapio. Them. φρὴν, mens.

Ὑπέρφρων, q. d. qui mente modum superat, superbus, arrogans; unde adv. ὑπερφρόνως, superbè, arroganter; atque inde etiam præced. ὑπερφρονέω, quod expon. etiam contemno, despicio; Item ὑπερφροσύνη, insolentia, inconstantia; Plut. ab eod. ex ὑπὲρ, & φρὼν, ονος, cujus comp. varia desinunt in φρων, &c. V.

Ὑπερφυᾶ, & ῆ, acc. sing. ab

Ὑπερφυὴς, έος, ὁ, ἡ, naturæ modum excedens, valdè admirandus, insignis: ab ὑπὲρ, supra, & φυὴ, ῆς, ἡ, natura. Them. φύω, gigno.

Ὑπερφυσάομαι, supra modum inflor, & efferor; ex ὑπὲρ, & φυσάω, -όομαι, οῦμαι, idem quod Th. φύσσω, &c. V. Item Ὑπερφυῶς, excedendo consuetum naturæ modum; vel mirum in modum, mirificè, eximiè, est adv. ab ὑπερφυὴς, mirum in modum excellens; sed expon. etiam absurdus: Item ita atrox, ut in humanam naturam talis atrocitas vix cadere possit, &c. V. Item Ὑπερφωνέω, voce clariore utor, à φωνέω; V. Ὑπερχαίρω, summopere lætor, perlætus fio; à Them. χαίρω; V.

Ὑπερχείλης, seu ὑπέρχειλος, qui supra labia est, qui labra excedit; ut ὑπερχειλεῖς κρατῆρες, dicuntur crateres, qui supra labra implentur & exuberant; apud Athen. l. 2. à Th. χεῖλος, εος, τὸ; V.

Ὑπερχέω, superfundo, superfusione obruo, & in pass. ὑπερχέομαι, supra modum excresco, & exubero, à Th. χέω, V. Ὑπερχλιδάω, in deliciis modum excedo: Item insolentiâ & petulantiâ modum supero, à χλιδάω; V. Item Ὑπέρχολος, supra modum iratus; unde ὑπερχολάω, valde biliosus sum, vehementer irascor; à χολάω, quod à Th. χολὴ, comp. ut præced. cum præp. ὑπὲρ, &c. V.

Ὑπέρχομαι, subeo; Item obsequiosè colo. Th. ἔρχομαι, venio.

Ὑπέρχρεως, qui supra facultates est obæratus, seu ære alieno premitur; Hesych. ex ὑπὲρ, & χρέος, ους, τὸ, & Atticè, χρέως, &c. V. Item Ὑπέρχρονος, omne tempus exuperans; unde ὑπερχρονίζω, supra modum χρόνιος sum, ex ὑπὲρ, & χρόνος, unde χρόνιος, ὁ, &c. V. Ὑπερχύω, superfundo, &c. (idem quod ὑπερχέω; V.) unde verbale ὑπέρχυσις, immodica effusio, profusio, ex ὑπὲρ, & χύω, inusit. pro Th. χέω; V. Item Ὑπέρψυχρος, supra modum frigidus; ex ὑπὲρ, & ψυχρὸς, ὁ; vide.

Ὑπερῴα, ας, ἡ, Ion. ὑπερῴη, palatum, quod summum in ore locum possidet. Them. ᾧον, ου, τὸ, superior pars domûs.

Ὑπερωδυνία, ἡ, dolor vehementissimus; ex ὑπὲρ, & ὀδύνη, ἡ, cujus comp. varia mutant ο, in ω, &c. V.

Ὑπερώησαν, retrocesserunt, 3. pl. a. 1. ind. act. ab ὑπερωέω, retrocedo: quod ab ὑπὸ & ἐρωέω, eo, fluo, recedo.

Ὑπερωϊόθεν, ex summa ædium parte; Odyss. α. est adv. à seq. ὑπερωϊος; vide.

Ὑπερώϊος, idem quod ὑπερῷος; quod vide.

Ὑπερωμία, eminentia humerorum; ex ὑπὲρ, & ὦμος, ὁ, unde ὠμίας, ὁ, &c. vide.

Ὑπερῷον, ώου, τὸ, cœnaculum: ab

Ὑπερῷος, ου, in superiore ædium parte existens. Them ᾧον, ου, τὸ, superior pars domûs.

Ὑπέρωρος, qui excessit tempus legitimum, exoletus, ex ὑπὲρ, & ὥρα, ἡ; V. Item Ὑπερώσιος, sanctissimus, maximè sanctus; ex ὑπὲρ, & ὅσιος, ὁ, cujus comp. quædam mutant ο in ω, &c. vide.

Ὑπερώτατος, ου, supremus, superlat. ab ὑπὲρ, super, comparat. ὑπερώτερος, superior.

Ὑπερωτάω, ῶ, q. d. subinterrogo; sed expon. & clam interrogo; ex ὑπὸ & ἐρωτάω; V.

Ὑπεσσεῖται, Dor. pro ὑπέσεται, suberit, 3. sing. f. 1. med. verbi ὕπειμι, ab εἰμὶ, sum.

Ὑπέσταν, Dor. pro ὑπέστην, suscepi; vel Bœot. Syncop. pro ὑπέστησαν, 3. pl. a. 2. ind. activ. verbi ὑφίστημι, suppono, subjicio. Them. ἵστημι, statuo, f. στήσω, a. 2. ἔστην.

Ὑπεσταλμένην, subterfugerim, a. 1. ind. m. verbi ὑποστέλλω, subduco. Them. στέλλω, contraho, f. στελῶ, aor. 1. ἔστειλα.

Ὑπέστη, pollicetur, & in 1. plural. ὑπέστημεν, a. 2. verbi ὑφίστημι. Them. ἵστημι, sto.

Ὕπεστι, subest, 3. sing. præs. ind. verbi ὕπειμι, subsum. Th. εἰμὶ, sum.

Ὑπέστρεφε, avertebat, 3. sing. imperfect. activ. verbi ὑποστρέφω. Them. στρέφω, verto, f. ψω, a. 1. ἔστρεψα, a. 2. ἔστραφον.

Ὑπέστρεψε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ejusd. & Th.

Ὑπέσχε, sustinuit, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ὑπέχω, sustineo. Th. ἔχω, habeo, f. ἕξω, a. 2. ἔσχον, ες, ε.

Ὑπέσχετο, promisit, 3. sing. a. 2. m. verbi ὑπισχνέομαι, οῦμαι, promitto. f. ὑποσχήσομαι, perf. ὑπέσχημαι, a. 2. m. ὑπεσχόμην, ab ὑπέχομαι, polliceor, hoc ab ὑπέχω, suppono. Them. ἔχω, habeo, a. 2. ἔσχον.

Ὑπέσχημαι, sum pollicitus, perf. verbi ὑπισχνέομαι, vide in ὑπέσχετο.

Ὑπετάγησαν, 3. pl. a. 2. ind. pass. verbi ὑποτάσσω, subjicio: q. v.

Ὑπέταξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ejusd.

Ὑπεύδιος, serenus, tranquillus; ex ὑπὸ, & εὔδιος; V.

Ὑπεύθυνος, ου, ὁ, ἡ, obnoxius reddendæ rationi, reus, nocens: qui sc. ὑπ' εὐθύνῃ, ut regatur ab alio, cui rationem reddere cogatur: ab ὑπὸ, & εὐθύνη, inquisitio in eos à quibus magistratûs gesti ratio reposcitur. Th. εὐθὺς, έος, rectus.

Ὑπευθύνως, ita ut rationem reddere tenearis; vel ita ut crimini sis obnoxius, est adv. à præced. ὑπεύθυνος; V. Item Ὑπευνάω, concumbo; ex ὑπὸ, & εὐνάω; V.

Ὑπευνηθεῖσ', congressa pro ὑπευνηθεῖσα, a. 1. part. pass. f. g. ab ὑπευνάω; quod ab εὐνάω, sopio, f. ήσω. Th. εὐνὴ, ῆς, ἡ, cubile, lectus.

Ὑπέφθην, a. 2. verbi ὑποφθάνω, prævenio. Them. φθάνω, idem, f. φθάσω, a. 2. ἔφθην, qu. à φθῆμι, aor. 2. part. m. φθάμενος.

Ὑπέχω, sustineo, cum acc. f. ὑφέξω, a. 2. ind. ὑπέσχον, ες, ε, præs. part. ὑπέχων, ουσα, ον. Th. ἔχω, habeo.

Ὑπήκοος, ου, ὁ, ἡ, obediens: ab ὑπακούω, obedio. Them. ἀκούω, audio: f. σω, p. ἤκουκα, præt. m. ἤκοα, & Att. ἀκήκοα.

Ὑπήκουον, imperf. act. verbi ὑπακούω, obedio: f. σω, a. 1. ὑπήκουσα, ας, ε, & in 2. pl. ὑπηκούσατε. Them. ἀκούω, audio.

Ὑπηκούσατε, 2. pl. ὑπήκουσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ejusd.

Ὑπήλατα φάρμακα, medicamenta quæ alvum subducunt; ex ὑπὸ, & Them. ἐλαύνω, f. άσω, ab ἐλάω præt. ἤλακα, & in pass. ἤλαμαι, σαι, ται, unde varia comp. in ηλάτης, & ήλατος, &c. Vide.

Ὑπηνέγκαν, subduxerunt, Poët. pro ὑπηνέγκαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ὑποφέρω, subduco. Th. φέρω, fero, f. οἴσω, a. 1. ἤνεικα, pro ἤνεγκα.

Ὑπηνέμιος, ου, qui est sub vento positus. Themat. ἄνεμος, ventus: Poët. ἤνεμος.

Ὑπηνεμος, auræ patens; i. e. vento expositus; ut ὑπήνεμος νεοσσιὰ, vento expositus nidus, hoc est non occultus, vel in terra defossus; unde præced. ὑπηνέμιος, ventosus, q. d. subventaneus, cui subest ventus; dicitur de ovis irritis, & ex quibus nihil gignitur; quæ fœminæ mutua inter se libidinis imaginatione concipiunt; Plin. 10. 58. Athen. l. 9. & Aristot. aliquoties; ab illis ovis ductâ metaphorâ dicitur ὑπηνέμιον, quicquid est inane, vanum, ac futile; ut ὑπηνέμιος λόγος; Plut. & Lucianus, ὑπηνέμια ὀνείρατα, dixit futilia, ex ὑπὸ, & ἄνεμος, ὁ; V.

Ὑπήνη, ης, ἡ, barba pili circa labia.

Ὑπηνήτης, ου, ὁ, juvenis, pubescens: à præced.

Ὑπήντησα, ας, ε, & in 3. plur. ὑπήντησαν, aorist. 1. ind. activ. verbi ὑπαντάω, occurro, quod vide f. ήσω, p. ὑπήντηκα.

Ὑπηντίασε, obviam processit, 3. sing. a.1. ind. act. verbi ὑπαντιάω, quod V.

Ὑπηοῖος, matutinus; quasi ὑπὸ τὴν ἠῶ; Od. ρ. ver. 25. ex ὑπὸ & ἠοῖος; V.

Ὑπηργμένος, ου, qui fuit, perfect. part. pass. verbi ὑπάρχω, sum: f. ξω, perfect. passiv. ὑπῆργμαι. Them. ἀρχὴ, ἡ, initium.

Ὑπηρεσία, ας, ἡ, ministerium: ab ἐρεσία, seu εἰρησία, remigatio. Th. ἐρέσσω, vel ττω, remigo: f. ἐρέσω, p. ἤρεκα, perfect. pass. ἤρεμαι, σαι, ται.

Ὑπηρέσιον, ου, τὸ, pellis, aut aliud quidpiam quod remiges sibi substernebant: Item ὑπηρεσίαι, Thucydidi sunt naves administræ earum, quæ armatos portant, aut etiam servitia eorum, inquit Bud. est pl. à sing. ὑπηρεσία, præced. quod pro quolibet ministerio, seu pro opera quæ navatur in re quapiam sæpe sumitur; licet propriè dicatur de remigibus & eorum remigatione; ex ὑπὸ & ἐρεσία, &c. V.

Ὑπηρετεῖτο, 3. sing. imperf. pass. ab

Ὑπηρετέω, ῶ, servio, ministro, cum dativ. f. ήσω, p. ὑπηρέτηκα, a. 1. ὑπηρέτησα ab

Ὑπηρέτης, ου, ὁ, remex, propriè; sed per Synech. sp. quilibet minister, famulus; ab ὑπὸ & ἐρέτης, ου, ὁ, remex. Th. ἐρέσσω, vel ττω, remigo.

Ὑπηρετησάμην, ω, ατο, a. 1. m. verbi ὑπηρετέω; q. v.

Ὑπηρέτημα, ministerium, functio; Item obsequium, & ὑπηρέτησις, idem ministerium; sicut & ὑπηρετητικὸς, q. d. ministratorius; i. e. ad ministrandum, seu ad ministeria obeunda aptus, verbalia à præced. ὑπηρετέω, inservio, seu operam navo alicui; in pass. ὑπηρετοῦμαι, mihi ministratur, &c. V. Item Ὑπηρετικὸς, famularis, servilis; ut ὑπηρετικὰ πλοῖα, dicta fuerunt, actuaria quædam navigia, quæ majoribus navibus inserviebant, à præcedent. ὑπηρέτης, ὁ; V.

Ὑπῆρμαι, perf. pass. verbi ὑπαίρω, attollo: quod ex ὑπὸ & αἴρω, tollo, f. ἀρῶ, p. ἦρκα, a. 1. ἦρα, a. 1. pass. ἤρθην.

Ὑπῆρξα, exstiti, a. 1. ind. act. verbi ὑπάρχω, sum, f. ξω, p. ὑπῆρχα. Th. ἀρχὴ, ῆς, ἡ, initium.

Ὑπῆρχα, ας, ε, exstiti, perf. ind. act. &

Ὑπῆρχον, ες, ε, imperfect. verbi ὑπάρχω, quod vide in ὑπῆρξα.

Ὑπῆσαν, prominebant, 3. pl. inf. verbi ὑπειμι, subsum. Th. εἰμὶ, sum.

Ὑπήσειν, Ion. pro ὑφήσειν, f. 1. inf. ab ὑφίημι, submitto. Them. ἵημι, mitto: f. ἥσω.

Ὑπήτριον, τὸ, sumen, abdomen; ex ὑπὸ, & ἦτρον, τὸ; V. Item Ὑπηχέω, resono, sono: Item succino; ex ὑπὸ, & ἦχος, ὁ, unde ἠχέω, &c. V.

Ὑπιέσθαι, Ion. pro ὑφίεσθαι, remittere. Th. ἵημι, mitto.

Ὑπίλλω, claudo: ab ἴλλω, claudo, stringo, oculis conniveo. Them. ἴλλος, ου, ὁ, oculus.

Ὑπινέω, subevacuo, quodammodo expurgo; ex ὑπὸ & ἰνέω; V.

Ὑπίστασθαι, Ion. pro ὑφίστασθαι, subsidere, subesse. Th. ἵστημι, sto.

Ὑπισχνέομαι, οῦμαι, polliceor, promitto: f. ὑποσχήσομαι, perf. passiv. ὑπέσχημαι, a. 1. ὑπεσχέθην, a. 2. m. ὑπεσχόμην, quod ex ὑπίσχομαι, hoc ex ὑπὸ & ἴσχω, pro ἔχω, teneo.

Ὑπισχνὸς, aliquantum macer, subgracilis; ex ὑπὸ & ἰσχνὸς, ὁ; V.

Ὑπίσχομαι, Ion. pro ὑπισχνέομαι; quod vide.

Ὑπναλέος, ου, somno gravatus, somnolentus. Th. ὕπνος.

Ὑπναλὴ, dicitur esse aspidis genus, morsu somnum inducens, atque sic necans; à præced. ὑπναλέος; V. Item Ὑπνέω, idem cum seq. ὑπνάω; V.

Ὑπνάω, dormio, somnum capio: ab ὕπνος.

Ὑπνηλὸς, ου, ὁ, somniculosus; ab ὕπνος, ὁ; V. Item Ὑπνητικὸς, somnolentus, in somnum pronus; à præced. ὑπνάω, seu ὑπνέω; V.

Ὑπνοδότειρα, ας, ἡ, & ὑπνοδότις, εως, ἡ; somni largitrix; quæ somnos præbet, seu affert, somnifera; ut ὑπνοδότειρα νὺξ, apud Euryp. ex ὕπνος, & δότειρα, ἡ; V. Item Ὑπνομαχέω, ῶ, cum somno pugno, somno me opprimere conanti reluctor; ex ὕπνος, ὁ, & μαχέομαι, idem quod Them. μάχομαι, &c. V. Sic & Ὑπνοποιὸς, somnificus, somnum afferens; unde ὑπνοποιέω, somnum concilio, somnum affero; ex ὕπνος, & ποιέω.

ΥΠΝΟΣ, ου, ὁ, SOMNUS: (qu. ab ὑποπνεῖν, leniter spirare.) Hinc ἄυπνος, ου, ὁ, ἡ, insomnis, pervigil. ἄγρυπνος, ου, ὁ, ἡ, idem, ἀγρυπνέω, vigilo.

Ὑπνοῦντα, acc. sing. præs. part. act. verbi ὑπνόω, sopio. Th. ὕπνος.

Ὑπνοφόβης, in somnis terrens, somniis & visis per quietem terrens; Bacchi. Epith. in Epigr. ex ὕπνος, & φόβος, ὁ, &c. V. Item Ὑπνοφόρος, somnifer, somnum afferens; ex ὕπνος, & φορὸς, ὁ; V.

Ὑπνόω, dormio: Item somnum affero, somnum concilio: ab eod. Th.

Ὑπνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, somnolentus, somniculosus; à Th. ὕπνος, ὁ; vi. Item Ὑπνωτικὸς, idem quod ὑπνητικὸς, & activè, soporificus, seu soporiferus; ab ὑπνόω, præced. V. Item Ὑπνώττω & ὑπνόω, idem quod, & ab eod. ὑπνόω, somnum capio, &c. V.

Ὕπνω, Dor. pro ὕπνου, somni: ab ὕπνος.

Ὑπνώοντας, Ion. vel Poët. pro ὑπνῶντας, acc. pl. præs. part. verbi ὑπνάω, dormio. Th. ὕπνος.

ΥΠΟ', (Poët. ὑπαὶ) cum gen. junctum verbis passivis & neutris, à, ab, ex. cum dat. & acc. SUB: subter. In compositione etiam submissionem & diminutionem significat, ὑπὸ κέρδει βάλλειν ἑαυτὸν, se quæstui subjicere, lucro servire.

Ὑποβαίνω, q. d. subgredior, descendo; unde ὑποβαίνειν, subesse & inferiorem esse; inquit Bud. unde ὑποβέβηκε, apud Hermog. subest, secundarium est; i. e. minus præcipuum est, vel tanquam species est sub genere; vel est tanquam fundamentum; & apud Plat. ὑποβεβηκέναι, pro descendere; i. e. decrescere, inferius esse, & apud Suid. inferiore esse conditione; & ὑποβεβηκὼς, cum genit. inferior, cui opponitur, ἐπαναβεβηκὼς; Item pro retrogradi; apud Gal. ex ὑπὸ & βαίνω; V. Item ὑποβάθρα, ἡ, & ὑπόβαθρον, τὸ, fulcrum, vel potius solum; sed expon. & fundamentum, & scabellum: Item subsellium; utrumque à præced. ὑποβαίνω; V.

Ὑποβάλλω, subjicio, seu suborno, f. βαλῶ, p. ὑποβέβληκα, a. 2. ὑπέβαλον. Th. βάλλω, jacio.

Ὑποβὰς, ὑποβᾶσα, ὑποβὰν, a. 2. part. activ. verbi ὑποβαίνω, progredior. Them. βαίνω, eo: fut. βήσομαι, a. 2. ἔβην.

Ὑπόβασις, subucula, subligaculum; Hesych. pro basi etiam interdum ponitur: Item ὑποβάτης, ου, ὁ, scabellum; Hesych. verbalia, ab ὑποβαίνω; V. Item Ὑποβαστάζω, sustineo; ex ὑπὸ & βαστάζω; V. Ὑποβδύλλω, clam flatum ventris emitto; ut ὑπέβδυλλε ὑπὸ τοῦ δέους; ex ὑπὸ, & βδύλλω; V. Ὑποβήττω, subtussio, à Them. βήττω; V. Ὑποβιάζω, expon. violenter depello, à βιάζω; V. Ὑποβιβάζω, per vim subduco, dejicio, detraho; (opponitur τῷ ἀναβιβάζω, ascendere facio, impono, &c. V.) Sed signif. etiam minuo; unde ὑποβιβαστικὸς, subducendi vim habens, à βιβάζω; V. Item Ὑποβινητιῶντα βρώματα, edulia quæ ad libidinem provocant; à βινητιάω, ῶ; quod à Them. βινέω, &c. V. Item Ὑποβλαστάνω, suppullulo, à βλαστάνω; comp. ut præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑπόβλεμμα, idem quod ὑπόβλεψις, id vide. Item Ὑποβλεπτικῶς, limis oculis aspiciendo, seu torvis: Item Bud. scribit accipi pro oculis invidis & malevolis; est adv. à seq. ὑποβλέπω; ex ὑπὸ & βλέπω, &c. V. Unde & ὑπόβλεψις, aspectus, qualis est limis oculis, & torvè intuentium, &c.

Ὑποβλέπω, dejectis oculis aspicio; limis intueor, suspicor. Them. βλέπω, video: f. ψω.

Ὑποβλήδην, adverb. subjiciendo, vel interpellato sermone excipiendo verba dicentis nondum finita: ab ὑποβάλλω; quod V.

Ὑπόβλημα, τὸ, substramen; Bud. ex Hippiatr. Item ὑπόβλητος, supposititius, subdititius; ut ὑπόβλητα βρέφη, & Metaph. fictus, falsus; ut ὑπόβλητος λόγος, & ὑπόβλητον στόμα; apud Soph. ut & ὑπόβλητον πρόσωπον, homo subdititius, apud Plat. unde adv. ὑποβλήτως, supposititiè; verbalia, ab ὑποβάλλω; V. Item ὑποβολὴ, ἡ, subjectio, & q. d. substratio; apud Athen. 2. Item subjectio rei falsæ pro verâ, fraus; Item admonitio, & subjectio, hoc est sermonis interpellatio; unde ὑποβολιμαῖος, supposititius, subdititius: cui opponitur γνήσιος,) & ὑποβολεὺς, monitor;

tor; qui admonendo atque hortando subjicit & suggerit: Item ὑπόβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, pignorationi obnoxius; objectus pro pignore, & ὑπόβολον, etiam vocatur in Pand. προγαμιαία δωρεά, hoc est donatio propter nuptias; omnia itidem, ab ὑποβολή, & ὑποβάλλω, &c. vi.

Ὑποβελένω, insidias struo; ex ὑπό, & βελένω; V. Item Ὑποβρεμέω, submurmuro, subfremo; ex ὑπό, & βρεμέω; V. Ὑποβόρβορος, ου, ὁ καὶ ἡ, cœnosus; q. d. qui est sub cœno; ex ὑπό, & Them. βόρβορος; V. Item Ὑποβρέχω; q. d. submadefacio, vel aliquantum madefacio, vel irrigo, & imbuo; undè ὑποβεβρεγμένος, imbutus leviter; vino aliquantulum appotus, subuvidus, madidusque, seu madens vino; ex ὑπό & βρέχω; V.

Ὑποβρυχία, acc. sing. ab ὑποβρυχής, aquis submersus; alii leg. ὑπὸ βρυχέα. Them. βρύχω, f. ξω, strideo; vel potius à βρέχω, madefacio.

Ὑπόβρωμος, q. d. subvirosus, aliquantulum fœtidus; ut ὑπόβρωμος τῇ ὀσμῇ, qui est odore subviroso; ex ὑπό, & βρῶμος, ὁ; V. Item Ὑποβρώσκω, q. d. subedo, aliquantulum edo; unde ὑποβέβρωται, subrosus est; ex ὑπό & βρώσκω; V. Item Ὑπόγαιος, ὑπόγειος, ut & ὑπογαίδιος, ου, ὁ, subterraneus; ex ὑπό, & γαῖα, ἡ; unde γαῖος, ὁ, &c. V. Item Ὑπογαστρίζομαι, saturor, nam ὑπογαστρίζεσθαι, dicebat Comœdia, pro χορτάζεσθαι, i. e. saturari; Poll. l. 2. atque inde seq. ὑπογάστριον, τὸ; imus venter, seu pars infra umbilicum, usque ad pubem; & à quibusdam expon. pubes; ex ὑπό, & γαστήρ, έρος, έρι, & per Sync. γαστρός, γαστρί, unde γαστρίζω, ομαι, &c. V.

Ὑπογάστριον, subventrale, Them. γαστήρ, venter.

Ὑπόγειος, idem cum ὑπόγαιος, id vide. Item ὑπόγεισος, ου, ὁ καὶ ἡ; qui sub subgrundiis est; unde ἀείζωον majus, Plin. ὑπόγεισον, vocari scribit, quoniam in suggrundiis ferè nascitur; ex ὑπό, & γεῖσον, τό; V. Item Ὑπογενειάζω, mentum prehendo ejus quem rogo; unde apud Synes. de Ulysse & Cyclope, ὁ ὑπογενειάσας, expon. mentum ejus demulcens, vel erigens & vellicans, ut fieri solet: Item ὑπογενειάσκειν, expon. τὸ ἄρτι ἐξανθεῖν τὸ γένειον; ex ὑπό & γενειάζω, vel γενειάσκω, quæ vide. Item Ὑπογενής, ex materia ortus; Orph. ex ὑπό, & γένος, τὸ; V. Ὑπόγεων, ω, τὸ; locus subterraneus: Suid. ab ὑπόγειος; V. Ὑπόγλαυκος, subglaucus, aliquantum glaucus; unde ὑπογλαυκίσκω, subglaucus sum; à Them. γλαυκός, ὁ; V. Ὑπόγλισχρος, aliquantum lentus, vel viscosus; à Them. γλίσχρος, ὁ; V. Ὑπογλουτίς, ίδος, ἡ, nates quæ sub clunibus sunt; i. e. quiddam commune clunibus & femori; ut ait Aristot. qui nomen hujus partis dicit esse ὑπογλουτίδα, de Animal. l. 1. à Them. γλουτός, ὁ; V. Ὑπόγλυκυς, subdulcis, aliquantum dulcis; unde ὑπογλυκαίνω, subdulcem reddo, efficio aliquantùm dulcem; à Them. γλυκύς, ὁ; V. Ὑπόγλωσσος, loquaculus, qui plus æquo loquitur: Item ὑπογλώσσιος, qui sub lingua est; & ὑπογλωσσίς, ίδος, ἡ; intima lingua, i. e. ortus, ac radix illius; quâ parte ad imam maxillam annectitur; sed est etiam morbi nomen, ut tradit Poll. abscessus scil. sub lingua: Item Ὑπογλώττιον, ου, τὸ; q. d. sublinguium Aristot. l. 2. Anim. de cervorum vermibus, τῶν ὑπογλωττίου ὑποκάτω, &c. Item ὑπογλώττιον, laurum Alexandrinam vocari scribit ab aliquibus, Diosc. l. 4. c. 132. & ita nominatam scribit Gal. Sympl. l. 8. ὅτι παραφύσεις ὑπ' αὐτῆς ἀκρεις ποιεῖται γλωσσαρίων, &c. à Them. γλῶσσα, vel γλῶττα, ἡ; V. Ὑπογνάμπτω, q. d. subflecto, subincurvo, Il. ω. à γνάμπτω, idem quod, ab & pro Them. κάμπτω, &c. V. Ὑπογνάθια, manibus subjectis maxillæ; Hesych. à Them. γνάθος; V. Item Ὑπογονάτιον, ου, τὸ, quod genibus subjicitur; à γονάτιον, τὸ, diminut. à Th. γόνυ, ατος, τὸ, comp. ut reliqua præced. cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑπογραμμός, οῦ, ὁ, exemplar; 1 Pet. 2. 21. ab ὑπό & γράφω, scribo, f. ψω, perf. pass. γέγραμμαι.

Ὑπόγραμμα, τὸ, subscriptio: Item quod subscriptum est; Bud. interpr. τὸ ἀναγεγραμμένον ἐν τῇ στήλῃ, addens idem fortasse esse quod & πρόγραμμα; Item ὑπογραμματεύς, scribæ vicarius, vel scribæ administer; unde ὑπογραμματεύω, expon. facio scriptum; omnia ex ὑπογράφω, fut. ψω, subscribo; tam in propria signif. quam in metaph. astipulor, assentior, probo: Item q. d. sub aliquo scribo, dictata excipio: Item delineo, lineamenta duco; Item pro προγράφω, præscribo pueris, quos doceo scribere, & in pass. ὑπογράφομαι, expon. fucor, fuco vel cerussa illinor, aut me illino, &c. ex ὑπό, & γράφω, unde γράμμα, ατος, τὸ, &c. V. Item Ὑπόγρυπος, qui est subadunco naso, ex ὑπό, & γρυπός, ὁ; à Them. γρύψ, υπός, &c. V.

Ὑπόγυιον, & ὑπόγυον, adverb. nuper ex tempore, ἐξ ὑπογύου, subitò; ὑπογύως, nuper, Th. γυῖον, ου, τὸ, membrum, γυῖα, pedes.

Ὑπόγυιος, ου, ὁ, ἡ, & ὑπόγυος, qui jam quasi in manibus est, instans: Item recens: vide præced.

Ὑπογύως, nuper, recens, & ὑπογυιότατα, nuperrimè, adv. posit. & superl. à præced. ὑπόγυος; V. Item Ὑποδάκνω, submordeo; leviter mordeo: ex ὑπό, & δάκνω; V. Item Ὑποδακρύω, q. d. sublachrymor, aliquantum seu leviter lacrymor; ex ὑπό, & δακρύω, à Th. δάκρυ, υος, τὸ; V.

Ὑποδάμναμαι, subigor, subjectus sum, cedo; Odyss. γ. ex ὑπό, & δαμάω, undè δαμνάω, &c. V. Item Ὑπόδασυς, aliquantum hirsutus; ex ὑπό, & δασύς; V.

Ὑποδδείσας, subveritus, a. 1. part. act. gem. δ. verbi ὑποδείδω; quod vide.

Ὑποδέδεκται, 3. sing. præs. pass. verbi ὑποδέχομαι, excipio; q. v.

Ὑποδεδεμένους, accusativ. plural. perfect. part. pass. verbi ὑποδέω, subligo: quod vide.

Ὑποδεής, subtimidus, subnixus, humilis, ὑποδεέστερος, ου, inferior: ex ὑπό & δέος, εος, τὸ, metus. Them. δείδω, timeo.

Ὑποδεής, inferior; sed usitatior est compar. ὑποδεέστερος, apud Thuc. & in hac signif. est ab ὑποδέομαι, à Them. δέω, δέομαι, egeo, &c. V.

Ὑπόδειγμα, ατος, τὸ, exemplum, examplar: ab ὑποδείκνυμι, indico: quod vide.

Ὑποδειδίζω, idem quod seq. ὑποδείδω, subtimeo; ex ὑπό & δείδω, unde δειδίζω, ομαι, &c. V.

Ὑποδείδω, subvereor, aliquantulum metuo; Item simpl. metuo. Them. δείδω: f. σω, timeo.

Ὑποδείελος, subvespertinus, Aratus; ex ὑπό, & δείελος, ὁ; V.

Ὑποδείκνυ, per Apocop. pro ὑποδείκνυσι, 3. sing. præs. ind. act. Sunt qui velint esse præs. imperat. ab

Ὑποδείκνυμι, præmonstro, indico: fut. ὑποδείξω, aor. 1. ὑπέδειξα, præt. perfect. pass. ὑποδέδειγμαι, ξαι, κται. Them. δείκνυμι, seu δεικνύω, ostendo, f. ξω.

Ὑποδειμαίνω, vide δειμαίνω, timeo. Them. δείδω, idem.

Ὑποδειμαίνω, præced. signif. subvereor, aliquantulùm timeo, &c. idem quod ὑποδείδω; id vide.

Ὑποδεῖξαι, a. 1. inf. act. ὑποδείξῃ, 3. sing. a. 1. sub. &

Ὑποδείξας, αντος, a. 1. part. act. verbi ὑποδείκνυμι; q. v.

Ὑποδείξω, f. 1. ind. activ. verbi ejusdem.

Ὑποδειπνέω, ῶ, q. d. subcœno, ex ὑπὸ & δειπνέω; V. Item ὑποδέκτης, susceptor, exceptor; verbale, ab ὑποδέχομαι; V.

Ὑποδέκεσθαι, Ion. pro ὑποδέχεσθαι, suscipere: vide ὑποδέχομαι.

Ὑποδενδρύομαι, vel -όομαι; subarboresco, paululùm in arborem abeo: Item ὑποδενδρυάζω, subitò & ex improviso appareo; ex ὑπὸ & δενδρέομαι, quod vide in Them. δένδρον.

Ὑποδέξαι, Ion. pro ὑποδεῖξαι, quod vide. Sic ὑποδέξω, pro είξω.

Ὑποδεξεία, ας, & Ion. η, ης, ἡ, apparatus quo quis accipitur; commoditas excipiendi: ab ὑποδέχομαι, excipio. Th. δέχομαι, capio. f. ξομαι.

Ὑποδεξίη, ης, ἡ, susceptio. Ion. pro præced. q. v.

Ὑποδέξιος, ου, susceptor, capax, opportunus: ab ὑποδέχομαι.

Ὑποδέομαι, rogo humiliter: Item egeo; ex ὑπὸ & δέομαι; V. Item Ὑποδέραιον, ου, τὸ, q. d. succolare, ornamentum colli: Item Ὑποδερίς, idem; torques, monile: sed est etiam extremi colli pars prior; vel ultima anterioris colli pars, cui subest proximè jugulum, scribitur & ὑποδειρίς, ex ὑπὸ, & Them. δέρη, sive δειρή, ἡ; undè δέραιον, τὸ, &c. V. Item Ὑποδέρω, subexcorio, pelle aliquatenus denudo; ex ὑπὸ & δέρω; vi. Item Ὑπόδεσις, vel ὑπόδησις, calceatio, calceatus: Item ὑπόδεσμα, τὸ, pignus, & ὑπόδεσμοι, apud Hippocr. dicuntur fasciæ quæ fra-

cturis post injectos pannos superdantur, & ὑποδεσμίδες, quæ ante injectos pannos adhibentur; ex Gal. omnia verbalia, ab ὑποδεῖν, quod dicitur, pro calceare se, seu calceari; (& ei oppon. ὑπολύεσθαι, apud Xen. discalceari;) ut ἐμποδὼν ὑποδέμενοι, qui præposterè se calceant, sed ὑποδέομαι, sumitur & activè, pro ὑποδέω, calceo, subtus ligo: ut κοθόρνους ὑποδέεσθαι; Herodot. & ὑποδήματα ὑποδῦνται; Xen. &c. V.

Ὑποδέχομαι, excipio: fut. ὑποδέξομαι, perf. pass. ὑποδέδεγμαι, excepi: a. 1. m. ὑπεδεξάμην, ω, ατο. Them. δέχομαι, capio.

Ὑποδέω, subligo, sub pedibus talaria ligo, calceo: f. ήσω, p. ὑποδέδεκα, & -κηκα, præs. pass. ὑποδέομαι, calceor, vel calceo me: perfect. pass. ὑποδέδεμαι, perfect. particip. ὑποδεδεμένος, η, ον, aorist. 1. m. ὑπεδησάμην, ω, ατο, aor. 1. imperativ. m. ὑπόδησαι: ex ὑπὸ & δέω, ligo.

Ὑποδηλόω, submanifesto, subdeclaro; Plut. ex ὑπὸ, & δηλόω; vide in Them. δῆλος.

Ὑπόδημα, ατος, τὸ, calceamentum, solea: ab ὑποδέω, subligo; quod V.

Ὑποδηματοῤῥάφος, sutor; ex præced. ὑπόδημα, ατος, & ῥαφὴ, ῆς; Them. ῥάπτω, f. ψω, præt. φα, &c. V.

Ὑπὸ, δ' ᾕρεον, pro ὑφῄρεόν δε, imperf. ab ὑφαιρέω, subduco. Th. αἱρέω, capio: f. ήσω, p ᾕρηκα; a. 2. εἷλον.

Ὑπόδησαι, a. 1. imperat. m. verbi ὑποδέω, subligo; q. v.

Ὑπόδησις, vide suprà in ὑποδέομαι.

Ὑποδιαιρέω, subdivido, particularius divido; unde verbale ὑποδιαίρεσις, subdivisio; apud Dialecticos utrumque; ex ὑπὸ, & διαιρέω; unde διαίρεσις, ἡ, &c. V. Item Ὑποδιάκονος, subdiaconus, à διάκονος, ὁ; V. Ὑποδιαστολὴ, qu. d. subdistinctio, pro interpunctione minima usurpatur apud Eust. & cæteros Grammat. à διαστολὴ, ἡ; V. Ὑποδιδάσκαλος, subdidascalus, subdoctor qui præceptori subest in docendo, à διδάσκαλος, ὁ; V. Ὑποδίδωμι, cedo, à δίδωμι; V. Item Ὑποδικάζω, qu. d. subjudico; unde ὑποδικάζων, apud Poll. ex ω, Lysia, à δικάζω, comp. ut præced. cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑπόδικος, ου, ὁ, ἡ, obnoxius, a; cum dat. q. d. ὁ ὑπὸ δίκην, scil. ὤν, qui subest pœnæ.

Ὑποδινέω, subverso, subagito; ex ὑπὸ, & δινέω; V. Item Ὑποδίφθερος, expon. pellibus indutus, pelle vestitus; ex ὑπὸ, & διφθέρα, ἡ, &c. V. Item Ὑποδιοικητὴς, οῦ, ὁ, q. d. subpræfectus; ex ὑπὸ, & διοικητὴς, ὁ, administrator; vel negotiis administrandis præfectus, procurator; verbale à διοικέω, fut. ήσω, &c. V.

Ὑποδμηθεῖσα, subjugata, a. 1. particip. pass. fœm. gen. verbi ὑποδμάομαι, f. ήσομαι, perf. ὑποδέδμημαι, a. 1. pass ὑπεδμήθην; ex ὑπὸ & δαμάω, domo, per Sync. δμάω.

Ὑποδμηθῆναι, domari, subigi, est infin. ab ὑπεδμήθην; quod vide in præced. Item Ὑποδμὼς, q. d. servitute domitus & subjectus; ex ὑπὸ, & δμὼς, ὁ; quod vide. Item Ὑποδοχεῖον, τὸ; locus ubi quis excipitur, hospitium, & ὑποδοχεὺς, ὁ, exceptor, susceptor, & peculiari signif. qui excipit convivio; i. e. ἑστιάτωρ; utrumque à seq. ὑποδοχὴ, exceptio, receptio, ipse excipiendi actus, receptatio: Item favor, subscriptio in causa, & approbatio, &c. V.

Ὑποδοχὴ, ῆς, ἡ, convivium: ab ὑποδέχομαι, excipio convivio. Them. δέχομαι, capio.

Ὑπόδρα, adverb. torvè; q. ὑπόδρα· ab ὑφοράω, torvè aspicio; per pleonasm. τοῦ δ. Th. ὁράω, vel ut alii volunt δέρκω, video.

Ὑποδραμὼν, όντος, a. 2. part. act. verbi ὑποτρέχω, cursu comprehendo, suffugio. Them. τρέχω, curro: f. θρέξω, a. 2. ἔδραμον.

Ὑπόδραξ, qui torvis, aut limis est oculis, torvus; Nic. Item Ὑποδραστίη, torvus aspectus: Item Ὑποδρὴς, idem quod ὑπόδραξ, apud Nonn. omnia à præced. ὑπόδρα, torvis oculis, & suspiciendo aliquantùm tortis, ut fit in ira; ut Iliad. α. & alibi, apud Hom. τὸν δ' ἄρ ὑπόδρα ἰδὼν, προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς; i. e. torvè intuitus, &c. V. Item Ὑποδράω, ῶ, famulor, infamulor, inservio, & ὑποδρήσσω, idem; ex ὑπὸ & δράω, ῶ; V.

Ὑποδρήσσειν, administrare: f. 1. inf. act. verbi ὑποδράω. Them. δράω, ῶ, facio.

Ὑποδρηστὴρ, ῆρος, ὁ, famulus, minister: à δρηστὴρ, idem Ion. pro δραστὴρ, quod à δράω, famulor.

Ὑποδρομὴ, ἡ, ipse subeundi actus, & apud Diosc. ὑποδρομὴ αἵματος, expon. suffusio sanguinis; est verbale ab ὑποτρέχω, quod in aorist. 2. ὑπέδραμον, & in præt. med. ὑποδέδρομα; ex ὑπὸ, & τρέχω, in præt. med. δέδρομα. unde δρόμος, ὁ, &c. V. Item Ὑπόδριμυς, subacris, subacerbus; aliquantùm acris, seu acerbus; ex ὑπὸ & δριμὺς, ὁ, &c. V.

Ὑπόδροσος, ου, ὁ, ἡ, subroscidus. Th. δρόσος, ου, ἡ, ros.

Ὑποδρώωσι, inserviunt, Poët pro ὑποδρῶσι, 3. plural. præsent. ind. verbi ὑποδράω. Them. δράω, famulor: f. άσω.

Ὑποδύομαι, subeo, subingredior, ut ὑποδυόμενος τὴν κεραμίδων, subiens tegulas: Item in alia verbi subire significat. dicitur, πόνον ὑποδύεσθαι, apud Xen. & ὑποδύεσθαι τὸ Δία, subire personam Jovis, agere personam Jovis; & interdum, pro subrepo, clam ingredior; unde dicitur, & de eo qui se insinuat in amicitiam alicujus; & Bud. expon. colo & observo obsequiosè; unde ὑποδύσομαι, dicitur pro ὑποδύομαι, futur. pro præsenti; Odyss. ζ. Item Ὑπόδυσις, expon. refugium; verbale ab eodem ὑποδύομαι, à seq. ὑποδύω; ex ὑπὸ & δύω, ομαι, pro Th. δύω, -ομαι, &c. V.

Ὑποδυσφορέω, expon. subirascor, subindignor; qu. d. aliquantùm ægrè fero; ex ὑπὸ & δυσφορέω; V. Item Ὑποδυσχεραίνω, idem; submolestè fero, subindignor; ex ὑπὸ & δυσχεραίνω; V. Ὑποδυσώδης, aliquatenus olidus; aliqua ex parte malè olens; ex ὑπὸ, & δυσώδης; V. Ὑποδυσαπέομαι, quodam modo reformido, vel aversor; Plut. ex ὑπὸ, & δυσωπέω; V. Item Ὑποδύτης, vestis interior seu subucula; est verbale, ab ὑποδύω, induo sub, ex ὑπὸ & δύω, vel δύω, &c. V. Ὑποεργὸς, Poët. dicitur pro ὑπεργὸς; id vide.

Ὑποδύω, subeo: hinc ὑποδῦσαι, suscipere: a. 1. infinit. act. Them. δύω, subeo.

Ὑποείκω, Poët. pro ὑπείκω, assimulo, morem gero, cedo. Them. εἴκω, cedo.

Ὑποεργὸς, Poët. pro ὑπεργὸς, οῦ, ὁ, ἡ, adjutor, minister. Themat. ἔργον, ου, τὸ, opus.

Ὑποεσθὴς, vestis quæ est subtus, interula, subucula; ex ὑπὸ & ἐσθὴς; vide.

Ὑποζάκορος, ου, ὁ, ἡ, minister: ex ὑπὸ & ζα, intensiva partic. & κορέω, verro, purgo.

Ὑποζεύγνυμι, vel ύω, subjugo, subjicio. Them. ζεύγνυμι, jungo, futur. ξω.

Ὑπόζευξις, subjunctio, subinsertio, subnexio, genus figuræ; verbale à præced. ὑποζεύγνυμι; V.

Ὑποζύγιος, ου, ὁ, ἡ, subjugis: & ὑποζύγιον, τὸ, jumentum subjuge; asina subjugis. Ex ὑπὸ & ζυγὸς, οῦ, ὁ, jugum. Th. ζεύγνυμι, jungo.

Ὑποζυγιώδης, εος, ὁ & ἡ, instar jumenti subditus, subjugus; ut ὑποζυγιώδης ἄνθρωπος, qui non amplius sui juris est a præced. ὑποζύγιος; V. Item Ὑπόζω, suboleo; ex ὑπὸ, & ὄζω; V. Item Ὑπόζωμα, septum transversum, &c. (idem quod διάζωμα; id vide.) vel idem quod ὑπεζωκὼς τὰς πλευρὰς χιτὼν, sive ὑμὴν, præcordia vertit Gaza; Itemque ὑποζώματα, navium firmas trabes continentes molem illam, vocavit Plato 10. de rep. &c. est verbale à seq. ὑποζώννυμι; V.

Ὑποζώννυμι, succingo, præsent. part. ὑποζωννὺς, ύντος, in fœm. gen. ὑποζωννῦσα, τὸ νεῦ, ύντος, f. ὑποζώσω, p. ὑπέζωκα· ex ὑπὸ & ζωννύω, vel ζώννυμι, cingo.

Ὑποθάλπω, quod dicitur, subfoveo; id est, aliquantum & leniter foveo, vel clam foveo: Item foveo, concalefacio; ut ὄρνις ὑποθάλπουσα, dicitur ὑποθάλπειν, sicut & συνθάλπειν; Item metaph. etiam dicitur ὑποθάλπεσθαι ἐλπίδι, foveri spe inani, seu spe decipi; ex ὑπὸ & θάλπω; V. Item Ὑπόθεμα, τὸ; id quod supponitur, seu subjicitur, pedamentum, basis; Plut. apud medicos ὑποθέματα, dicuntur, trochisci seu glandes, quæ ano subjiciuntur, suppositoria; est verbale ab ὑποτίθημι; V. Item Ὑποθέναρ, spatium quod est à digito qui λιχανὸς, vocatur, usque ad minimum; ex ὑπὸ, & θέναρ, τὸ; V.

Ὑποθερμαίνω, subcalefacio: & ὑποθερμαίνομαι, incalesco: à θερμαίνω, idem quod. Th. θέρω, calefacio.

Ὑπόθερμος, subcalidus, aliquantum calidus ex ὑπὸ & θερμὸς, ὁ; V.

Ὑποθέσθαι,

Ὑποθέσθαι, a. 2. inf. m. verbi ὑποτίθημι, suppono. Th. τίθημι, pono, a. 2. m. ἐθέμην, ου, το.

Ὑπόθεσις, εως, ἡ, suppositio, quæstio proposita, legis casus, argumentum, caput causæ. dat. pl. ὑποθέσεσι, ab ὑποτίθημι, suppono. Th. τίθημι, pono. f. θήσω. a. 2. ἔθην.

Ὑποθέτης, ου, ὁ, qui subjicit aut suggerit, autor, consultor; Suid. Unde, ὑποθετικὸς, hortatorius; item, conditionalis; unde ὑποθετικοὶ συλλογισμοὶ seu συλλογισμοὶ ἐξ ὑποθέσεως, Syllogismi, in quibus præmissæ, concedente adversario, & ex pacto, positæ sunt, & assumptæ; unde, ὑποθετικῶς, conditionaliter; item, ὑπόθετος, suppositus; seu, supposititius, qui supponi solet; unde ὑπόθετον φάρμακον, suppositorium; omnia verbalia, ab ὑποτίθημι, vel ex ὑπὸ & τίθημι; unde θετὴς, θετικὸς, & θετὸς, &c. V.

Ὑπόθου, suggere, da consilium, a. 2. imperat. m. Dor. pro ὑπόθεσο, Ion. εο Att. ου, ab ὑποτίθημι. Th. τίθημι, pono. a. 2. ἔθην.

Ὑποθεύσομαι, f. 1. m. verbi ὑποθέω, cursu subeo: vide θέω, curro.

Ὑποθεωρέω, conspicio; unde ὑποθεωρεῖν, exp. conspicere; apud Plut. ex ὑπὸ & θεωρέω, V. Item, ὑποθήγω, subacuo, exacuo; & Metaph. q. d. subincito, subinstigo; ex ὑπὸ & θήγω, V.

Ὑποθῆκαι, αἱ, præcepta, admonitiones: ab

Ὑποθήκη, ης, ἡ, suppositio, argumentum: ab ὑποτίθημι, suppono. Them. τίθημι.

Ὑπόθημα, τὸ, idem quod, ὑπόθεμα; & ab eod. id V.

Ὑποθημοσύνη, ης, ἡ, præceptum, admonitio: ab iisd.

Ὑποθήσομαι, præcepta dabo, f. 1. m. verbi ὑποτίθημι, suppono. Th. τίθημι, pono, f. θήσω.

Ὑποθλίβω, premo aliquantum, vel leviter premendo exprimo; ex ὑπὸ & θλίβω, V. Item, ὑποθορυβέω, subtumultuor; ex ὑπὸ & θορυβέω, V. Ὑποθράττω, leviter turbo, nonnihil terrefacio; item simpl. conturbo, perturbo; Plut. in Fab. Max. ἧττον ὑπέθραττεν αὐτὸν τὰ τέρατα διὰ τὴν ἀλογίαν; minus perturbant Fabium prodigia; ex ὑπὸ & θράττω, vel idem quod, ὑποταράττω, &c. V.

Ὑποθρύπτομαι, deliciis aliquantum indulgeo; vel, q. d. subindulgeo deliciis; Plut. in Per. ex ὑπὸ & θρύπτω, ομαι, &c. V.

Ὑποθυμάδες, ων, αἱ, Alcæus 145. 2. Scribitur & ὑποθυμιάδες. Vide in ὑποθυμίδες.

Ὑποθυμίασις, suffitus, seu suffitio, suffumigatio; est verbale à seq. ὑποθυμιάω, suffumigo, &c. V.

Ὑποθυμιάω, suffio, odores incendo: ὑποθυμιάομαι, ῶμαι, præs. pass. ὑποθυμιώμενος, η, ον, suffitus, part. præs. pass. Ab ὑπὸ & θυμιάω, suffio.

Ὑποθυμίδες, vel ὑποθυμιάδες, coronæ de cervice pensiles: à præced.

Ὑποθυμίδες, præced. sunt serta florida, quæ collo appendebantur; sic dicta, quoniam cerebrum fragrantiâ suâ quasi suffiunt & refocillant, &c. V. Item, ὑποθύμιος, unde ὑποθύμιος στέφανος, apud Hesych. exp. corolla, quæ collo appensa, supra cor animi sedem putatum, gestatur; & ὑποθυμὶς, idem; corolla collaris; & sic componi dicuntur ex ὑπὸ & θυμὸς, ὁ, V. Item, ὑποθυρὶς, exp. idem quod, ὑπόθυρον, τὸ, limen inferius; subliminare; ex ὑπὸ & θύρα, ἡ, unde θυρὶς, ίδος, ἡ, &c. V.

Ὑποθωπεύω, adulor, subblandior: ex ὑπὸ & θωπεύω, idem quod, Th. θώπτω, assentor.

Ὑποϊάχω, subsono; ex ὑπὸ & ἰάχω, V. Item, ὑποΐγνυμι, clam aperio; ex ὑπὸ & οἴγω, seu οἰγνύω, οἴγνυμι; unde pass. οἴγνυμαι, &c. V. Ὑποιδέω, subintumesco; item, ὑποιδὸς, subtumidus; Gal. ex ὑπὸ & οἰδέω, unde οἶδος, τὸ, &c. V. Ὑποιχέω, halito sub; vel latito sub; subeo; ex ὑπὸ & οἰκέω, V. Ὑποικουρέω, domi latito, & veluti imos ædium recessus custodio; exp. & subeo, clanculum irrepo, penitus insideo; item, clandestina consilia misceo; item, latito sub, &c. Ex ὑπὸ & οἰκουρέω, V. Ὑποιμώζω, clam ejulo; apud me ejulo; Plut. ex ὑπὸ & οἰμώζω, V.

Ὑποινος, clam vinolentus; vel, aliquantùm vinolentus; vino incipiens abuti; ex ὑπὸ & οἶνος, ὁ, V. Item, ὑποίομαι, suspicor; ex ὑπὸ & οἴω, οἴομαι, V.

Ὑποιστέον, ferre oportet, subeundum, verbale ab ὑποφέρω, suffero, Th. φέρω, fero. f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα.

Ὑποιστὸς, sufferendus; vel, qui sufferri & tolerari potest; ex ὑπὸ & οἰστὸς, qui ferri potest; tolerabilis, &c. V. Item, ὑποκαθαίρω, q. d. subpurgo; leviter purgo; vel inferiùs, seu, per inferiores partes purgo; unde verbale, ὑποκάθαρσις, ἡ, hujusmodi purgatio; ex ὑπὸ & καθαίρω, unde κάθαρσις, &c. V. Ὑποκαθίσημι, substituo, sufficio; ex ὑπὸ & καθίσημι, V. Item, ὑποκάθημαι, subsideo, in subsessis alicui immineo; ut, apud Herodian. ὑποκαθημένων τῶν βαρβάρων, ad excipiendum barbarum subsidentes; & ὑποκαθήμενος τοῖς ἀνθρώποις; exp. hominibus insidians; ex ὑπὸ & κάθημαι, V.

Ὑποκαίω, succendo. Th. καίω, uro, f. καύσω.

Ὑποκαλύπτω, subtego, subocculto; ex ὑπὸ & καλύπτω, V. Item, ὑποκάμπτω, flector; convertor, circumagor; ambages fugæ implico; ex ὑπὸ & κάμπτω, V. Item, ὑποκαπνίζω, suffio, suffumigo; unde verbale, ὑποκαπνισμὸς, apud Medicos, dicitur, quum rei suffitæ nidor per infundibulum imbibitur, vel per arundinem fumus haustus & devoratus excipitur; (idem etiam dicitur ὑποκαπνισμὸς,) Plin. & Diosc. ex ὑπὸ & καπνὸς, ὁ, unde καπνίζω, &c. V. Item, ὑποκάπτω, prævoro; præripio, & deglutio; ex ὑπὸ & κάπτω, V.

Ὑποκάρδιος, ου, ὁ, ἡ, qui est sub corde. Th. καρδία, cor.

Ὑποκαρόω, sopore leniter afficior, seu quadantenus; Diosc. l. 4. ex ὑπὸ & καρόω, V. Item, ὑποκάρφω, subsicco, i. e. leviusculè sicco: & apud Nic. ὑποκάρφομαι, exp. exasperor; item, ὑποκαρφισμὸς, ου, ὁ, exp. palearum excussio; Plut. ex ὑπὸ & κάρφω; unde κάρφη, ἡ, &c. V. Ὑποκαταβαίνω, clam descendo; à καταβαίνω, V. Ὑποκατακλείω, subconcludo; circumvenio; Plut. à κατακλείω, V. Ὑποκατακλίνω, sub alio accumbere facio; inter infimos convivas accubitum tribuo; item, cedo, non obsisto; à κατακλίνω, V. Ὑποκατάστατος, substitutus; ab ὑποκαθίσημι, V. Ὑποκατηφὲς, subtriste; est neut. quasi à masc. ὑποκατηφὴς, subtristis, à κατηφὴς, ὁ, ἡ, V. Item, ὑποκατορύττω, sub terra defodio; à κατορύττω, V. Item, ὑποκατώρυχος, defossus sub terra; à κατώρυχος, ὁ ἡ, comp. ut præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑποκάτω, sub. adv. Ex ὑπὸ, sub, & adv. κάτω, deorsum, cum gen.

Ὑποκάτωθεν, ex inferiore loco, ab imo, seu ab ima parte; à præced. ὑποκάτω, infrà; deorsum; in ima parte, in inferiore loco, &c. V. (Ὑποκατώρυχος, vide paulò antè) Item, ὑπόκαυμα, id quo aliquid succenditur; & ὑπόκαυσις, succensio; item, idem quod hypocaustum; Vitruv. 4. 10. ὑπόκαυστον, ου, τὸ, quod succenditur; sic dicitur vaporarium; quod sub pavimento suo habeat fornacem, quâ accensâ calefit; omnia verbalia, ab ὑποκαίω, cremo sub, &c. V.

Ὑπόκειμαι, σαι, ται, subjaceo, subjectus sum: constituor. præs. part. ὑποκείμενος, η, ον, subjectus, substratus: f. 1. m. ὑποκείσομαι, η, εται. Th. κεῖμαι, jaceo.

Ὑποκείρω, corrodo, exedo, lanio; ex ὑπὸ & κείρω, V. Item, ὑποκελεύομαι, q. d. subhortor, tacite hortor; ex ὑπὸ & κελεύω, ομαι, &c. V. Item, ὑπόκενος, vacuus, vel, q. d. subtervacuus; (ex ὑπὸ & κενὸς, V.) & ὑπόκενος τόπος, ex Seneca, natur. quæst. l. 6. exp. subterraneus locus, & τὸ ὑπόκενον, vacantis loci q. d. subterinanitas; sed exp. & vanus; ex Hermog.

Ὑποκεντῶ, pungo, suppungo. Th. κεντέω, pungo.

Ὑποκεύθω, subabscondo, vel simpl. abscondo; ex ὑπὸ & κεύθω, V. Item, ὑποκηρύττω, silentium indico, audientiam facio; item, polliceor aliquid publicum; ex ὑπὸ & κηρύττω, V. Item, ὑποκινέω, ῶ, seq. signif. propriè, leviter moveo; unde ὑποκινεῖν, dicitur lepus, qui è cubili excitatur, audito strepitu; unde, ὑποκεκινηκὼς, (1 art. præt.) exp. emotus mente, in furorem versus, seu actus; furibundus, &c. Vide.

Ὑποκινέω, commoveo. Them. κινέω, moveo.

Ὑπόκιρρος, subfulvus, seu subgilvus, subrufus; ex ὑπὸ & κιῤῥὸς, ὁ, V. Item, ὑπόκισθις, quod sub cistho ad radices nascitur; ex ὑπὸ & κίσθος, seu κίστος, ὁ, V. Ὑποκλαίω, sublacrymor; ex ὑπὸ & κλαίω, V. Item, ὑποκλάω.

ποκλάω, suffringo, infringo; ex ὑπὸ & κλάω, V.

Ὑποκλέπτουσα, abscondens, præs. part. f. g. ab

Ὑποκλέπτω, suff. ror; item occulo, prætexo; fallo, dissimulo. Them. κλέπτω, furor. f. ψω. a. 2. ἔκλαπον. p. m. κέκλοπα.

Ὑποκλινίζω, clam divulgo, clam spargo famam; ex ὑπὸ & κλινίζω, vide.

Ὑποκλινθεὶς, ένΘ-, a. 1. part. pass. verbi ὑποκλίνω, inclino. Th. κλίνω, reclino. f. νῶ. p. κέκλικα.

ὙποκλινόμενΘ-, præs. part. pass. verbi ejusd.

Ὑποκλονέω, subturbo, subagito; ex ὑπὸ & κλονέω, V.

Ὑποκλοπέω, ῶ, idem quod ὑποκλέπτω, quod vide.

Ὑποκλύζω, q. d. subluo; sed exp. &, proluo, repurgo; ex ὑπὸ & κλύζω, V.

Ὑπόκλυσις, subluvies, id est, sordes, quæ subtus ex fundo luuntur: ὑποκλύζω, subluo, proluo. Th. κλύζω, eluo.

Ὑποκλύω, subaudio; ex ὑπὸ & κλύω, V. Item, ὑποκνάω, succido; ex ὑπὸ & κνάω, V. Sic &, ὑποκνίζω, pruritus stimulos subdo; titillo; item, calcar subjicio, extimulo, incito; & in pass. ὑποκνίζομαι, prurio libidine, amore uror; ex ὑπὸ & κνίζω, ομαι, &c. V.

Ὑποκοίλιον, ου, τὸ, sumen, subventrale, qu. ὑπὸ κοιλίαν. Th. κοιλία, ας, ἡ, venter.

ὙπόκοιλΘ-, aliquatenus cavus, aliqua ex parte cavus; vel etiam, in imo cavus; item, ὑπόκοιλον, pars inferior palpebræ, quæ superiori respondet; ex ὑπὸ & κοῖλΘ-, ὁ, V. Item, ὑποκόλοβΘ-, ου, ὁ ἡ ἡ, aliquatenus mutilus, aliqua ex parte truncatus, & mancus; ex ὑπὸ & κολοβὸς, ὁ, ἡ, V. Item, ὑποκολπίδιΘ-, idem quod, & pro seq. ὑποκόλπιΘ-, qui sub sinu est; ut, ὑποκόλπιον ξίφΘ-, gladius in sinu latitans, &c. V.

Ὑποκόλπιος, ου, ὁ, ἡ, qui est in sinu. Th. κόλπΘ-, sinus.

Ὑποκομψίας, ου, ὁ, elegans, facetus; item, ὑπόκομψΘ-, festivus, bellus, elegans; ex ὑπὸ & κομψὸς, ὁ, V. Item, ὑποκονιάω, pulverem suscito; pulverem subtus moveo; item, ὑποκονίω, idem; vel pulvere aspergo, seu pulvere sublino; unde verbale, ὑποκόνισις, ἡ, pulveris excitatio, pulveratio; pars quædam agriculturæ; Theophr. caus. pl. l. 3. ex ὑπὸ & κόνις, ιΘ-, unde κονίω, &c. V. Ὑπόκοπος, aliquatenus lassatus, seu aliqua ex parte lassus; ex ὑπὸ & κόπΘ-, ὁ, V. Item, ὑποκόπτω, succido; ex ὑπὸ & κόπτω, &c. V.

Ὑποκορίζομαι, blandè appello; puto ferè ut κόρην vel κόρην, puellarem ætatem blandis verbis solemus tractare; item extenuo, innuo. Th. κορέω.

Ὑποκόρισμα, τὸ, malæ rei integumentum, & speciosum ac honestum nomen auribus blandiens; item, ὑποκορισμὸς, extenuatio; quâ scil. rei turpi honestum nomen prætexitur; item, ὑποκοριστικὸς, extenuatorius, diminutivus; Athen. l. 14. Unde adv. ὑποκοριστικῶς, blandè, seu subblandiendo; item, more eorum quæ diminutiva à Grammaticis appellantur; Athen. l. 7. omnia verbalia, à præced. ὑποκορίζομαι, quod V. Item, ὑπόκουφΘ-, ου, ὁ, aliquantùm levis; aliquantùm levitatis habens; ex ὑπὸ & κοῦφΘ-, ὁ, vide.

Ὑποκρέκειν, Poët. pro συμφωνεῖν, congruere, convenire, simile esse: ab ὑπὸ & κρέκω, pectine seu radio pulso.

Ὑποκρεμάω, suspendo; ex ὑπὸ & κρεμάω, V. (Ὑποκρέκειν, præced. signif. levem quendam sonum edere; qualis scil. editur à cithara, dum ejus fides ad numeros concinnantur;) item, ὑπόκρημνΘ-, præceps; & τὸ ὑπόκρημνον, præcipitium; ex ὑπὸ & κρημνὸς, ὁ, V.

Ὑποκρητηρίδιον, ου, τὸ, vas in quo aliquid tuto collocatur. q. à κρατήρ.

Ὑποκρίνομαι, simulo, in malam ferè partem, respondeo: f. ὑποκρινοῦμαι, perf. pass. ὑποκέκριμαι, σαι, ται. a. 1. pass. ὑπεκρίθην, ης, η, a. 1. m. ὑπεκρινάμην, ω, ατο. Th. κρίνω, judico.

Ὑπόκρισις, εως, ἡ, simulatio, HYPOCRISIS. Angl. **Hypocrisie**. ab ὑποκρίνομαι, quod V.

Ὑποκριτὴς, οῦ, ὁ, propriè histrio, personam aliquam in fabulâ sustinens; HYPOCRITA, simulator, cujus cor non est rectum coram Domino. Angl. **Hypocrite**. In voc. ὦ ὑποκριτά. ab eod. verbo & Th.

Ὑποκριτικὸς, simulatorius, cui inest simulatio; more eorum qui hypocritæ vocantur; item, ad histriones seu ad histrionum artem pertinens; unde; adv. ὑποκριτικῶς, simulatè; item, histrionicè; Athen. l. 10. à præced. ὑποκριτὴς, simulator, qui eo vitio laborat, quod ὑπόκρισις, in sacris literis dicitur; quâ scil. quis probitatem præ se fert, revera nequitiæ & improbitatis plenus; item, ὑποκριτὴς ὀνείρων, dicitur conjector somniorum; apud Luc. nam verbum ὑποκρίνομαι, exp. etiam, æstimo, censeo; item, interpretor, explico, seu judicium fero; ut, apud Philostr. οὐδ' ἂν ὑποκρίναιντο ὄψιν οὐδὲ μίαν, nè unam visionem quidem interpretari possent, &c. V. Item, ὑποκρούω, obturbo, interpello; item ejicio; item, significo; & in Epigr. citharâ responso; ex ὑπὸ & κρούω, vide.

Ὑποκρύπτω, occultè condo, clanculum repono; item dissimulo, celo, subticeo. Th. κρύπτω, abscondo. f. ψω.

Ὑπόκρυφα, Poët. pro ὑποκρύφως καὶ λαθραίως, clam, occultè: à præced.

Ὑπόκρυψις, q. d. suboccultatio; verbale, ab ὑποκρύπτω, V.

Ὑπόκυκλος, ου, ὁ, ἡ, subtus rotundus, aliquantum rotundus. Th. κύκλΘ-, circulus.

Ὑποκύπτω, succumbo; submitto me alicui. Th. κύπτω.

Ὑποκύπτω, præced. propriè est caput summitto; seu inclino; ut fit ab iis qui aliis libenter obediunt; unde & exp. summittor, & dicto audiens sum; item, veneror, &c. V. Item, ὑπόκυρτΘ-, subincurvus, aliquantùm incurvus; ex ὑπὸ & κυρτὸς, ὁ, vide.

Ὑποκυσαμένη, ης, ἡ, prægnans, gravida facta, a. 1. part. m. gem. σ. metri gratiâ, verbi ὑποκύομαι, fio gravida. Them. κύω, in utero gesto. f. σω.

Ὑπόκυφος, aliquantùm incurvus; ex ὑπὸ & κυφὸς, ὁ, V. Item, ὑποκώλια, τὰ, internodia; ex ὑπὸ & κῶλον, τὸ, V. Ὑποκωμῳδέω, ῶ, subrideo more comico; tacitè mordeo dicterio comico; seu scommate; ex ὑπὸ & κωμῳδέω, V. Item, ὑπόκωφΘ-, subsurdus, i.e. surdaster, aliquantum surdus; ex ὑπὸ & κωφὸς, ὁ, V.

Ὑπολάβῃς, 2. sing. a. 2. sub. &

Ὑπολαβὼν, όντΘ-, in f. g. ὑπολαβοῦσα, a. 2. part. act. verbi ὑπολαμβάνω, quod V.

Ὑπολαῒς, seu ὑπολαῒς, curruca, avis. q. ὑπὸ τῶν λάας, id est, sub lapidibus vermiculos inquirens.

Ὑπολαλέω, submurmuro, mussito; ex ὑπὸ & λαλέω, V.

Ὑπολαμβάνω, existimo, præsumo. f. ὑπολήψομαι. perf. ὑπείληφα. a. 2. ὑπέλαβον, ες, ε, suscepi. a. 2. part. ὑπολαβὼν, όντΘ-, excipiens, seu respondens. Th. λαμβάνω, capio.

Ὑπολαμπὲς, n. g. ab

Ὑπολαμπὴς, έΘ-, ὁ, ἡ, sublucidus: ab

Ὑπολάμπω, illucesco, subluceo. Th. λάμπω, luceo, f. ψω.

Ὑπολανθάνω, quodam modo lateo, suboccultor; ex ὑπὸ & λανθάνω, V. Item ὑπολαπάζω, subtus evacuo, evacuando subduco; aliquantùm evacuo; Etym. ex ὑπὸ & λαπάζω, V. Ὑπολεαίνω, aliquantùm lævigo & lævio; ex ὑπὸ & λεαίνω, V. Item, ὑπολείβομαι, subtus fluo & stillo, vel aliquantùm fluo, seu stillo, aut diffluo; ex ὑπὸ & λείβω, ομαι, V. Item, ὑπόλειμμα, quod residuum est, reliquiæ; & ὑπόλειψις, ἡ, idem; verbalia, à seq. ὑπολείπω, vide.

Ὑπολείπω, relinquo, reliquum facio. f. ψω. p. ὑπολέλειφα. perf. pass. ὑπολέλειμμαι. a. 1. pass. ὑπελείφθην, relictus sum. præt. m. ὑπολέλοιπα. a. 2. m. ὑπελιπόμην. Them. λείπω, linquo.

Ὑπολειφθῆναι, a. 1. inf. pass. ὑπολειφθεὶς, έντΘ-, a. 1. part. pass. verbi præc.

Ὑπόλειψις, ἡ, vide paulò antè cum ὑπόλειμμα.

Ὑπολέλειπτο, an legend. ὑπελέλειπτο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi ὑπολείπω, relinquo, quod vide, Genes. 27. 36.

Ὑπόλεπρος, aliquantùm scaber; ex ὑπὸ & λεπρὸς, ὁ, V. Item, ὑπόλεπτΘ-, subgracilis, subtenuis; ex ὑπὸ & λεπτὸς, ὁ, V.

Ὑπολευκαίνω, album reddo: ὑπολευκαίνομαι, albesco. in 3. pl. ὑπολευκαίνονται, à λευκαίνω, dealbo. Th. λευκὸς, οῦ, albus.

Ὑπόλευκος, candicans, albicans, albidus;

dus; vel subalbidus; subcandidus; ex ὑπὸ & λευκὸς, ὁ, unde præced. ὑπολευκαίνω, subalbidum seu subcandidum reddo, &c. V. Item, ὑπόλημμα, id quod susceptum est; item, conceptus; Plut. verbale, ab ὑπολαμβάνω, vide.

Ὑπολήνιον, ου, τὸ, vas, quod πυλληνῷ, id est, torculari subjacet, & in quod mustum expressum defluit: item lacus in torculari. Ex ὑπὸ, sub, & ληνὸς, οῦ, ὁ, lacus torcularii præli.

Ὑπολὴνὶς, idem quod præced. ὑπολήνιον; & ex iisd. id V. Item, ὑποληπτὸς, de quo opinio concipitur, aut concipi potest, seu concepta est: verbale, ab ὑπολαμβάνω, V.

Ὑπόληψις, εως, ἡ, responsio, suspicio, opinio: ab ὑπολαμβάνω, quod V.

Ὑπολίζων, compar, aliquanto minor: ab ὀλίζων, ον⊙, ὁ, ἡ, parvus. Th. ὀλίγ⊙, idem.

Ὑπόλιθ⊙, ὁ καὶ ἡ, lapidosus, saxosus; vel aliquatenus lapidosus; ex ὑπὸ & λίθ⊙, ὁ, V.

Ὑπολιμπάνω, relinquo, idem cum ὑπολείπω, quod V.

Ὑπολιμώδης, subfamelicus; Plut. ex ὑπὸ & λιμώδης, V. Item, ὑπολίπαρος, subpinguis, pinguiusculus; à λιπαρὸς, ὁ, V. Ὑπολιπὴς, ἐ⊙, ὁ καὶ ἡ, reliquus; Plut. ab ὑπολείπω, V. Ὑπολισθαίνω, sublabor; Plut. ab ὀλισθαίνω, V. Ὑπόλισπ⊙, nates graciles habens; à λίσπ⊙, ὁ, V. Ὑπόλιχν⊙, ου, ὁ, ἡ, aliquantum gulosus; à λίχν⊙, ὁ, V. Ὑπολογίζομαι, reputo, rationem habeo; unde, ὑπολογισμὸς, reputatio, ratiocinatio; Plut. à λογίζομαι, unde λογισμὸς, ὁ, &c. V. Item, ὑπόλογ⊙, ὁ, ἡ, ut, ὑπόλογον ποιεῖσθαι τινὸς, rationem alicujus nonnullam habere; & ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεσθαι, floccifacere apud Mathematicos, est numerus, ad alterum ita relatus, ut minoris vicem obtineat; à λόγ⊙, ὁ, comp. ut reliqua præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑπόλοιπον, n. g. ab

Ὑπόλοιπ⊙, ου, ὁ, ἡ, reliquus, restans: ab ὑπολείπω, quod V.

Ὑπολύρι⊙ δόναξ, arundo modulationi apta; ex ὑπὸ & λύρα, ἡ, unde λύριον, τὸ, &c. V.

Ὑπολύω, subter solvo: de calceis dict. item solvo, libero. Them. λύω, solvo: f. σω.

ΥΠΟΛΑΪ́Σ, & ὑπολαῒς, curruca, avis: vide ὑπολαΐς.

Ὑπομάζι⊙, q. d. submammillaris; qui adhuc est sub mammilla; seu adhuc lactens: ex ὑπὸ & μαζὸς, ὁ, &c. V.

Ὑπομαζοὶ, ῶν, οἱ, loca quæ sunt sub mammis: à μαζὸς, οῦ, ὁ, mamma.

Ὑπομαλάττω, subtus mollio; vel aliquatenus mollio; item, ὑπομαλακίζομαι, submollesco; languidior fio; ex ὑπὸ & μαλάττω, f. ξω, unde μαλακὸς, & μαλακίζω, &c. V.

Ὑπόμαξον, a. 1. imperat. verbi ὑπομάσσω, vel ττω, subigo, agito: f. ξω. p. χα. Th. μάσσω, idem.

Ὑπόμαργ⊙, q. d. subinsanus, substolidus, subvecors; unde seq. ὑπομαργότερ⊙, V.

Ὑπομαργότερ⊙, ου, subinsanus. Th. μάργος, ου, insanus.

Ὑπομασθίδι⊙, adhuc lactens; ex ὑπὸ & μασθὸς, idem quod μαστὸς, & Th. μαζὸς, &c. V.

Ὑπομάσχαλον, lateralium. Gloss. puto laterale tegumentum sub μασχάλῃ.

Ὑπόμαυρ⊙, obscurus, sublucidus: à μαυρὸς, per Aphæresin pro ἀμαυρὸς, οῦ, obscurus, qui non bene videtur.

Ὑπόμβρος, cui subest humiditas ex imbre; item, general. subtus humidus; ex ὑπὸ & ὄμβρ⊙, ὁ, V. Item, ὑπομειδιάω, ῶ, subrideo, aut clam subrideo; ex ὑπὸ & μειδάω, unde μειδιάω, &c. V. Item, ὑπομέλας, subniger, nigricans; unde ὑπομελαίνω & ὑπομελανίζω, subniger fio, nigrico; ex ὑπὸ & μέλας, αιν⊙, ὁ, unde μελαίνω & μελανίζω, &c. Vide. Item, ὑπομέμφομαι, subconqueror, subexpostulo; Plut. Ex ὑπὸ & μέμφω, ομαι, &c. Vide.

Ὑπομείνας, αντ⊙, a. 1. part. act. &

Ὑπομεμενηκότα, acc. sing. perf. part. act. ab

Ὑπομένω, sustineo, tolero, cum acc. sine casu, persevero: f. ὑπομενῶ. p. ὑπομεμένηκα. perf. part. act. ὑπομεμενηκὼς, ότ⊙, a. 1. ind. act. ὑπέμεινα, remansi; item cum acc. sustinui. p. m. ὑπομέμονα. Them. μένω, maneo.

Ὑπομενετικὸς, qui sustinere & sufferre potest; à præced. ὑπομένω, V. Item ὑπομερίζω, subdivido; unde verbale, ὑπομερισμὸς, subdivisio; ex ὑπὸ & μερίζω, V. Ὑπομήκης, q. d. sublongus, longiusculus; item, oblongus; ex ὑπὸ & μῆκ⊙, τὸ, V. Ὑπομηλίζω, tum colore in luteum vergente; item, ὑπομέλιν⊙, exp. subluteus; ex ὑπὸ & μῆλον, τὸ, unde μηλίζω & μήλιν⊙, ὁ, &c. V. Item, ὑπομιγνύω, sive ὑπομίγνυμι, clam misceo, vel paulatim misceo; unde verbale, ὑπόμιγμα, q. d. submistio; Plut. ex ὑπὸ & μιγνύω, f. μίξω; ab inusit. μίγω; unde μίγμα, τὸ, &c. V.

Ὑπομιμνάσκω, Dor. pro

Ὑπομιμνήσκω, in memoriam revoco, præs. imperat. ὑπομίμνησκε, έτω, suggere. ὑπομιμνήσκῃς, 2. sing. præs. sub. f. ὑπομνήσω, memoriam refricabo, a. 1. ὑπέμνησα, ας, ε, a. 1. inf. act. ὑπομνῆσαι. perf. ind. act. ὑπομέμνηκα. perf. pass. ὑπομέμνημαι, σαι, ται. a. 1. ind. pass. ὑπεμνήσθην; ex ὑπὸ & μιμνήσκω, idem quod Th. μνάομαι, recordor, commemoro. f. μνήσομαι.

Ὑπομισέω, aliquatenus, seu leviter odi; ex ὑπὸ & μῖσ⊙, ε⊙, unde μισέω, ῶ, &c. V. Item, ὑπόμισθ⊙, conductus mercede; ex ὑπὸ & μισθὸς, ὁ, V. Ὑπομνάω, ῶ, idem quod præced. ὑπομιμνήσκω, reminisci seu recordari facio, commonefacio, &c. Vide.

Ὑπόμνημα, ατ⊙, τὸ, monumentum: à præced.

Ὑπομνηματικὸς, ut ὑπομνηματικὰ συγγράμματα, scripta quæ memoriam juvant; item, ὑπομνηματίζω, commentariis scriptis interpretor; unde verbale, ὑπομνηματισμὸς, interpretatio, quæ fit commentariis scriptis; & in plur. ὑπομνηματισμοὶ, ponuntur etiam pro commentariis, quales sunt Cæsariani; apud Polyb. Item, ὑπομνηματιστὴς, οῦ, ὁ, qui commentariis scriptis interpretatur; itidem, verbale ab eod. & omnia, à præced. ὑπόμνημα, τὸ, quod rei alicujus reminisci facit; cujus plur. neut. ὑπομνήματα, vocantur commentarii, i. e. scripta, in quibus capita tantum in rerum memoriam attinguntur; apud Plut. sed & quævis scripta sic appellantur; apud Athen. &c. Vide.

Ὑπομνηματογράφ⊙, qui hypomnemata, seu commentarios scribit; ex ὑπόμνημα, τὸ, & γράφω; unde γραφὴ, ἡ, &c. Vide.

Ὑπομνῆσαι, in mentem revocare, a. 1. inf. act. verbi ὑπομιμνήσκω, quod vide.

Ὑπόμνησις, εως, ἡ, recordatio, commonefactio: ab eod. verbo.

Ὑπομνηστικὸν, οῦ, τὸ, commentarius, & q. d. memoriale; verbale, ab ὑπομνάω, seu ὑπομιμνήσκω, f. ὑπομνήσω, &c. V.

Ὑπομνήσω, f. 1. ind. act. verbi ὑπομιμνήσκω, quod V.

Ὑπόμνυμι, seu ὑπόμνυμαι, prorogo rem jurejurando, vel excusans me cum jurejurando, dilationem peto; unde verbale, ὑπωμοσία, dilatio, quæ jurejurando postulatur & impetratur; ex ὑπὸ & ὄμνυμι, f. ὀμόσω, &c. V.

Ὑπομονὴ, ῆς, ἡ, tolerantia, expectatio: ab ὑπομένω, quod V.

Ὑπομενητικὸς, ὁ, patiens; item, ὑπομενικὸς, ὁ, idem; utrumq; à præced. ὑπομονὴ, sustentatio; quâ impetus, & incursus alicujus rei sustinetur; item, patientia; Aristot. Rhet. 2. in qua signif. frequens est in N. Test. &c. V. Item, ὑπομοσχεύω, clanculùm & latenter propago; clanculum novellos surculos sero; ex ὑπὸ & μοσχεύω, V. Ὑπομόχθηρ⊙, subimprobus, subineptus; à μοχθηρὸς, ὁ, V. Ὑπομόχλιον, ου, τὸ, id quod vectibus subjicitur; à μοχλὸς, ὁ, unde μοχλίον, τὸ, &c. V. Ὑπομυθέομαι, proloquor; à μυθέομαι, V. Item, ὑπομυκάομαι, submugio; à Th. μυκάω, ομαι, comp. ut præced. cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑπόμυξις, τὸ μέσον τῶν μυκτήρων, cartilago. Gloss. quia ὑπὸ μύξῃ.

Ὑπομύσαρ⊙, qui est propemodum μυσαρὸς, item fœtidus, vel subfœtidus; ex ὑπὸ & μυσαρὸς, ὁ, V. Item, ὑπόμωρ⊙, aliquantùm stultus, fatuus; ex ὑπὸ & μωρὸς, ὁ, V. Item, ὑπονεάζω, q. d. subjuvenesco; juvenis sum sic satis; item, ὑπονεάω, subtus terram renovo; vel aliquatenus renovo; Theophr. ex ὑπὸ & νέ⊙, unde νεάζω, νεάω, &c. V. Ὑπονέμομαι, depascor; in Ε; igr. ex ὑπὸ & νέμω, ομαι, pasco, pascor, &c. V. Ὑπονέφελ⊙, subnubilus; à νεφέλη, ἡ, V. Ὑπονήχω, subter aquas nato; aquas subeo; à Th.

νίω, nato, V. Sic &, ὑπονήχομαι, idem; subtus nato; natando subeo; à νήχω, ομαι, V. Ὑπονίπτω, subtus lavo, vel aliquantùm lavo; à Th. νίπτω, V. Item, ὑπονίφω, aliquantùm, seu leviter ningo; Thuc. l. 3. à Th. νίφω; comp. ut præced. cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑπονοέω, ῶ, suspicor, imperf. act. ὑπενόειν, ουν. perf. ὑπονενόηκα· ex ὑπὸ & νοέω, intelligo. Them. νόος, νοῦς, ὁ, mens, animus.

Ὑπόνοια, ας, ἡ, suspicio: ab eod. Th.

Ὑπονοθεύω, subvitio, subadultero, i.e. clam vitio; ex ὑπὸ & νοθεύω, V.

Ὑπονομεύω, cuniculos ago; item, ὑπονομηδὸν, instar cuniculi seu cloacæ; item, ὑπόνομον ἕλκος, cuniculosum ulcus, seu cuniculatim depascens; apud Diosc. sed, exp. & cloaca; apud Strab. omnia, à seq. ὑπόνομος, ὁ, fossa subterranea & aperta; cuniculus, sive cuniculi, &c. V.

Ὑπόνομος, amara, cloaca, cuniculus, ἀμάρα, passim exponitur cloaca apud Joseph. ὑπόνομος, propr. occultè depascens: ex ὑπὸ & νέμω, depasco, ut ἕλκος ὑπόνομον.

Ὑπονοστέω, retrorsum abeo; clam me recipio; sed, dicuntur etiam ὑπονοστεῖν, ea, quæ subsidunt, seu sidunt; unde verbale, ὑπονόστησις, quâ quid retrorsum abit, & se clanculum recipit, aut subsidit; Plut. ex ὑπὸ & νοστέω, V. Item, ὑπονοτίζω, subtus vel aliquantùm humecto; à νοτίζω, V. Ὑπονυμφὶς, mulier, quæ à latere sponsæ est, seu quæ astat sponsæ; à νυμφὶς, ἡ, V. Ὑπονύσσω, subtus pungo, stimulos subdo; Theocr. Idyl. 20. ἄκρα δ' ὑπὸ χεῖρα δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξε; (de ape scil. quæ Cupidinem punxerat.) à Th. νύσσω, V. Ὑπόξανθος, subflavus, flavescens; à Th. ξανθὸς, ὁ, V. Ὑποξενίζω, aliquatenus peregrino sermone utor; peregrina commemoro, à ξενίζω, V. Ὑποξέω, subtus rado, seu scalpo; vel leviter scalpendo & radendo polio; à Th. ξέω, V. Ὑπόξηρος, qui attrahitur, seu contrahitur, eò quòd subaridus sit; à Th. ξηρὸς, ὁ, V. Ὑποξίζω, subacidus sum, aliquatenus aceo; ut ὑποξίζων ἄρτος, apud Athen. l. 3. est ab ὑπόξυς, quod V. Ὑπόξυλος, subtus ligneus; vel qui intus quidem ligneus est, foris autem aliâ materiâ inductus; à Th. ξύλον, τὸ, V. Ὑπόξυρος, subrasus; item, ὑποξυρέω, subtus rado, vel leviter novaculâ rado; à ξυρὸς, ὁ, unde ξυράω, seu ξυρέω, &c. V. Ὑπόξυς, leviter acuminatus, & mucronatus; subacutus; item, subacidus, acorem quadantenus referens; à Th. ὀξὺς, ὁ, V. Ὑποξύω, idem quod ὑποξέω; id V. à ξύω, idem quod Th. ξέω, &c. V. Ὑποπαραθέω, clam summoveo, latenter dejicio; à παραθέω, V. Ὑποπάσσω, subinspergo; unde, ὑπόπαστον, quod subinspersum est; sed exp. & stratum; apud Plut. à Th. πάσσω, seu πάττω; unde παστὸς, ὁ, &c. V. Ὑποπαταγέω, substrepo; à πάταγος, ὁ, unde παταγέω, &c. V. Ὑποπατέω, ῶ, ventrem exonero; (idem quod ἀποπατέω, ῶ, id V.) à Th. πατέω, ῶ, V. Ὑπόπαχυς, crassiusculus, subpinguis; à Th. παχὺς, ὁ, V. Ὑποπεινάω, aliquantùm, seu paululum esurio; à πεινάω, V. Ὑποπέλιος, subfuscus; unde, ὑποπελιάζω, sublividus sum; item, ὑποπέλιδνος, sublividus; omnia, à Th. πελὸς, unde πέλιος, πελία, ἡ, & πελιδνὸς, ὁ, &c. V. Item, ὑποπέμπω, submitto clam mitto, suborno, suppono, à Th. πέμπω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑποπεπληγότες, perculsi, perf. part. act. nom. pl. verbi ὑποπλήσσω, quod à πλήσσω, expavesco. f. ξω. p. πέπληχα. perf. part. act. πεπληχὼς, & per Crasin Ion. πεπληὼς, ότος, & in pl. οἱ πεπληότες, & Ectasi Poëticâ πεπληγότες. Them. πλόω, terrefacio.

Ὑποπεράτωσις, εως, ἡ, perfectio, consummatio; Hesych. ex ὑπὸ & περατόω, f. ώσω, &c. V. Item, ὑποπερικλάω, infringo; à περικλάω, V. Item ὑποπερκάζω, propemodum nigresco; seu nigris maculis propemodum distingui incipio; ex ὑπὸ & περκάζω, vide.

Ὑπόπετρος, ου, ὁ, ἡ, saxosus. Them. πέτρα.

Ὑπόπηλος, aliquantùm lutosus; ex ὑπὸ & πηλὸς, ὁ, V.

Ὑποπιάζω, supprimo: à πιάζω, Dor. pro πιέζω, digitis premo, premo.

Ὑποπιέζω, idem quod præced. ὑποπιάζω, id V. Ex ὑπὸ & πιέζω, V. Item, ὑποπιθηκίζειν, idem quod πιθηκίζειν, simiam imitari, &c. V. Ὑπόπικρος, subamarus, aliquantùm amarus; à Th. πικρὸς, ὁ, V. Ὑποπίμελος, subpinguis; à Th. πιμελὴ, ἡ, V. Ὑποπίμπλημι, impleo, repleo; quàm proximè impleo; & in pass. ὑποπίμπλαμαι, compleor, repleor, oppleor; ut ὑποπίμπλαται βληχῆς, balatu completur; Diosc. 3. 26. Sic &, ὑποπιμπλάμενος τῆς μετεωρολογίας, impletus cognitione meteororum; à πίμπλημι, V. Ὑποπίμπρημι & ὑποπρήθω, succendo, faces subjicio; sed exp. & concremo; à πίμπρημι, quod à Th. πρήθω, &c. V. Item, Ὑποπίνω, subbibo; i.e. plusculum bibo, vel aliquantùm bibo; sed exp. & largius bibo; à Th. πίνω, comp. ut præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑποπίπτω, decido, me submitto. Th. πίπτω, cado. f. 2. m. πεσοῦμαι. perf. act. πέπτωκα. a. 2. act. ἔπεσον.

Ὑποπιττόω, pice sublino, pice subungo; sed exp. & subagito; ex ὑπὸ & πιττόω, seu πισσόω; à Th. πίσσα seu πίττα, ἡ, comp. ut præced. cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑπόπλακος & ὑποπλάκιος, planitiei subjacens, i.e. planus, campestris: à πλὰξ, ακὸς, ἡ, tabula, planities. Th. πλατὺς, latus.

Ὑπόπλατυς, aliquantùm latus; ex ὑπὸ & πλατὺς, ὁ, &c. V. Item, ὑπόπλεος, & ὑπόπλεως, plenus, refertus; vel subplenus; ex ὑπὸ & πλέος, Atticè πλέως, V.

Ὑποπλέω, subnavigo, sublego: f. εύσω. a. 1. ὑπέπλευσα. Them. πλέω, navigo: f. πλεύσω.

Ὑποπλήθω, subimpleo; ex ὑπὸ & πλήθω, V. Item, ὑποπλήσσω, succutio, percutio; ex ὑπὸ & πλήσσω, V.

Ὑποπνεύσαντος, genit. sing. a. 1. part. act. ab

Ὑποπνέω, aliquantum spiro, adspiro: f. εύσω. p. ὑποπέπνευκα. a. 1. ὑπέπνευσα. Th. πνέω, spiro.

Ὑποπόδιον, ου, τὸ, scabellum: q. d. ὑπὸ τοῖς ποσὶ, sub pedibus. Them. ποῦς, ποδὸς, ὁ, pes.

Ὑποποδίζω, retrocedo; unde verbale, ὑποποδισμὸς, regressus; à præced. ὑποπόδιον, τὸ, quod V. Item, ὑποποιέω, q. d. sub me esse facio; acquiro, comparo, concilio; & ὑποποιοῦμαι, idem; sed exp. &, mihi autoro; ad autoritatem meam fidemq; traho; unde ὑποποίητος, acquisitus; sed, exp. & simulatus; ex ὑπὸ & ποιέω, έομαι, οῦμαι, unde ποιητὸς, ὁ, &c. V. Ὑποποίκιλος, aliquantùm varius, seu variegatus; à Th. ποικίλος, ὁ, V. Ὑπόπολιος, subcanus, aliquantum canus; à Th. πολιὸς, ὁ, V. Ὑποπολιτεύομαι, subdolè rempublicam administro, occultè aliquid moliens; Poll. à πολιτεύω, ομαι, V. Ὑποπομπὴ, incitatio, instigatio, impulsus; ab ὑποπέμπω, seu ex ὑπὸ & πέμπω, unde πομπὴ, ἡ, &c. V. Item, ὑποπορεύομαι, eo sub, subeo; Plut. Unde verbale, ὑποπόρευσις, ingressus subterraneus; infernus ingressus, seu iter; à πορεύομαι, f. εύσομαι, &c. Comp. ut reliqua præced. cum præp. ὑπὸ, &c. Vide.

Ὑπόπορτις, quæ liberos habet: à πόρτις, ιος, ἡ, vitula.

Ὑπόπορτις, præced. propriè, est, vitulum habens vacca; sed, ab Hesiodo in Erg. dicitur &, de muliere famulâ, ancillâ, servâ; & ὑπόπορτις ἔριθος, quæ liberos habet; item, ὑποπόρφυρος, aliquatenus purpureum colorem referens; aliquantùm purpureus; unde ὑποπορφυρίζω, aliquatenus purpuro; paululùm refero purpuram; ex ὑπὸ & πορφύρα, ἡ, unde πορφυρίζω, &c. V.

Ὑπόπους, pedes habens; pedibus subnixus; ex ὑπὸ & ποῦς, ὁ, V. Item, ὑποπραΰνω, paululum, latenterq; mitigo, & sedo; ex ὑπὸ & πραΰνω, vide. Item, ὑπόπρεμνος, habens aliquid stipitis; ex ὑπὸ & πρέμνος, ὁ, vide.

Ὑποπρήθω, succendo. Them. πρήθω, incendo.

Ὑπόπρωρος, proram habens depressiorem; ut ὑπόπρωρος ναῦς; apud Plut. in Per. ex ὑπὸ & πρώρα, ἡ, vide.

Ὑπόπτερος, ου, ὁ, ἡ, alatus. Th. πτερὸν, τὸ, ala.

Ὑποπτεύησι, Dor. pro ὑποπτεύει, suspicatur. 3. sing. præs. &

Ὑποπτεύοντες, nom. pl. part. præs. ab

Ὑποπτεύω, suspicor: ex ὑπὸ & inusitat. ὀπτεύω, inspicio. Them. ὄπτομαι, video.

Ὑποπτευτὴς, suspiciosus; qui suspicatur; item, ὑποπτευτὸς, suspectus; verbalia, à præced. ὑποπτεύω, suspectum habeo; item, spero; item, oculos

oculos humi figo; in terram despicio, &c. V.

Ὑπόπτης, ου, ὁ, suspicax, suspiciosus; dicuntur & equi ὑπόπται, qui semper periculum aliquod subesse, quibusvis terriculamentis, suspicantur; apud Xen. de re equ. Item, ὑπόπτης, dicitur, qui apparuit, & in conspectum venit; apud Soph. est ab ὑπόπτομαι, suspicio; i.e. suspectum habeo; ex ὑπὸ & ὄπτομαι, V. Item, τὸ ὕποπτον, suspicio; est neut. à masc. seq. ὕποπτος, ab eod. ὑπόπτομαι, V.

Ὕποπτος, suspectus: ab eod. Th.

Ὑποπτήσσω, præ timore me submitto; pavore & metu perculsus, submitto me: ex ὑπὸ & πτήσσω; à Th. πτοέω, ῶ, f. ήσω, &c. V.

Ὑπόπτως, suspiciosè, suspectè; est adv. à præced. ὕποπτος, V.

Ὑπόπτωσις, εως, ἡ, humiliatio: ab ὑποπίπτω, subjicior, humilio, quod V.

Ὕποπυος, suppuratus; & ὑπόπυον, τὸ, collectio puris copiosi sub cornea oculi tunica; ex ὑπὸ & πύον, τὸ, V. Item, ὑπόπυῤῥος, subrufus; unde, ὑποπυῤῥίζω, subrufus sum; à πυῤῥὸς, ὁ, unde πυῤῥίζω, &c. V. Ὑποργίζομαι, subirascor, paulùm irascor; ab ὀργίζω, ομαι, V. Ὑπόρειος, in ima parte montis situs; monti subjectus; & in neut. ὑπόρειον, τὸ, ima pars montis; ut &, ὑπόρειον, τὸ, parvum promontorium; à Th. ὄρος, ους, τὸ, unde ὄρειος, ὁ, ἡ, &c. V. Ὑπόρθριος, submatutinus; à Them. ὄρθρος, ὁ, unde ὄρθριος, ὁ, &c. V. Ὑποῤῥάπτω, q.d. subsuo; à Th. ῥάπτω, V. Ὑποῤῥαχὶς, cavitas sub spina ad lumbos usque; à ῥάχις, εως, ἡ, V. Ὑποῤῥέω, subterfluo, subterlabor; item sensim fluo, seu influo; unde Metaph. apud Plut. de def. orac. τὴν ψυχὴν ὑποῤῥέουσι δυσχέρειαι καὶ κινήσεις, clam subeunt animum molestiæ, & impulsiones; exp. etiam, surrepo; item, sublabor, succumbo, dilabor; à Th. ῥέω, V. Ὑποῤῥήγνυμι, q.d. subtus rumpo; & in pass. ὑποῤῥήγνυμαι, q.d. subtus rumpor; unde Il. π. οὐρανόθεν δ' ἄρ ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθὴρ, exp. sub æthere facta est nubium ruptio, seu nubibus sub æthere ruptis & dissipatis, serenitas in tota terra illuxit; Eustath. à Th. ῥήσσω, f. ξω, unde ῥηγνύω vel ῥήγνυμι, &c. V. Ὑπόῤῥηνος, agnum sub se habens; idem quod, ab & pro ὕπαρνος, & ex iisd. scil. à Th. ἀρς, ἀρνὸς, sed Eust. tradit nominativum non esse monosyllabum, sed ἀρὴν, ένος, & per Sync. ἀρνὸς, &c. V. Item, ὑπόῤῥιζος, qui est sub radice, radici subjectus; item, aliquid radicis habens; à Th. ῥίζα, ἡ, comp. ut præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑπόῤῥινον, ου, τὸ, barba quæ sub naribus nascitur. Lat. mustax. Th. ῥὶν, ἡ, nasus.

Ὑπόῤῥινος, qui sic loquitur, ut vox in naribus stridat; unde ὑποῤῥίνιον, τὸ, idem quod præced. ὑπόῤῥινον, τὸ, V. Ex ὑπὸ, & Th. ῥὶν vel ῥὶς, ῥινὸς, unde ῥίνιον, τὸ, &c. V. Item, ὑποῤῥίπτω, & ὑποῤῥιπτέω, jacio subter: item, subjicio; ex ὑπὸ & ῥίπτω, seu ῥιπτέω, V. Ὑποῤῥωδέω, aliquatenus metuo, & horreo; ex ὑπὸ & ὀῤῥωδέω, V. Ὑπορύττω, subtus fodio, suffodio; item, cuniculos ago; item subruo, & everto; ex ὑπὸ & ὀρύττω, V. Ὑπορχέομαι, saltationem choro canenti accommodo; vel potius choro choreas ducenti quasi subsulto; unde verbalia, ὑπορχήματα, cantilenæ quæ saltantibus accinuntur, vel ad quas, chorus subsultans choro ducenti choreas, saltabat, Luc. & ὑπορχηματικὸς, οῦ, ὁ, qui pertinet ad cantilenas saltationum; & ὑπορχηματικὸν, (scil. ῥυθμὸς,) saltationis genus, quo ad carmen aliquod saltatur; Eust. ὑπορχηματικὴ, (scil. χορεία,) una ex tribus saltationibus quæ fiebant ad lyræ carmina, seu lyricam Poësin; Athen. l. 14. ex ὑπὸ & ὀρχέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, &c. V. Ὑπόσαθρος, ex parte putris, Luc. à σαθρὸς, ὁ, V. Ὑποσαίνω, subblandior; à σαίνω, V. Ὑποσακκίζειν, q. d. subsaccello, vel subcolo; item, furor; ut χρήματ' ὑποσακκίζειν; apud Herodot. à σακκίζω, V. Ὑπόσαλος, qui est in jactatione; ὁ ἐν σάλῳ; mobilis; vel submobilis, subinstabilis; à Th. σάλος, ὁ, V. Item, ὑποσάρκιος, & ὑποσαρκίδιος, qui sub carne latet; ut ὑποσαρκίδιος ὕδρωψ; item, ὑποσαρκόω, carne subter repleo; à Th. σὰρξ, κὸς, unde σάρκιον, σαρκίδιον, & σαρκόω, comp. ut præced. cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑποσεισθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. ab

Ὑποσείω, succutio, concutio. Th. σείω, quatio, moveo. f. σω.

Ὑπόσεισμα, micæ concussu elisæ, manna thuris; Plin. &, ὑποσεισμὸς, succussio, seu succussus; verbalia, à præced. ὑποσείω, V.

Ὑποσθεύμενος, ου, irruens, præs. part. pass. ab

Ὑποσθύω, irruo: à σθύω, agito. Th. σείω, idem.

Ὑποσημαίνω, indico, significo; item, signum do, antesignanum & autorem me præbeo; item, ὑποσημειόω; notis excipio; unde verbale, ὑποσημείωσις, subscriptio; ex ὑπὸ & σημαίνω, seu σημειόω, &c. V. Ὑποσήπω, subputrefacio; à Th. σήπω, V. Ὑποσιγάω, subtaceo, reticeo; à Th. σιγάω, V. Ὑπόσιμος, aliquantulùm simus; unde ὑποσιμόω, aliquantùm pando; à σιμὸς, ὁ, unde σιμόω, ῶ, V. Ὑποσιωπάω, subticeo, celo, supprimo; unde verbale, ὑποσιώπησις, reticentia, suppressio sermonis; nomen figuræ oratoriæ; à Th. σιωπάω, unde σιώπησις, &c. V. Ὑποσκάζω, leviter claudico; à Th. σκάζω, V. Ὑποσκαλεύω, sarculo suscito; à σκαλεύω, V. Ὑποσκαλμὶς, scalmi basis, seu quod sub scalmo est; à σκαλμὸς, ὁ, V. Ὑποσκάπτω, suffodio, subtus fodio; in ima parte circumfodio; unde ὑποσκαφὴ, suffossio; item, specus, seu fossa, sub aliquo loco cavata; à Th. σκάπτω, f. ψω, unde σκαφὴ, ἡ, &c. V. Ὑποσκελίζω, subjecto crure everto & dejicio, supplanto; unde verbalia, ὑποσκέλισμα, lapsus, seu ruina, ex supplantatione; & ὑποσκελισμὸς, supplantatio, quum aliquem subjecto crure supplantamus, seu labefactamus; à Th. σκέλος, εος, τὸ, V. Ὑπόσκιος, umbrosus, opacus, umbrâ opacatus & obtectus; unde ὑποσκιάω, aliquantum inumbro, aliquatenus obumbro; & ὑποσκιάζω, obumbro, sed exp. &, progredior; nam, qui progrediuntur, solum quod à tergo relinquunt velut occulunt, & obumbrant, unde ὑποσκιόεις, umbrosus, opacus; omnia, à Them. σκιὰ, ἡ, unde σκιάζω, σκιάω, σκιόεις, &c. V. Ὑπόσκληρος, subdurus; à σκληρὸς, ὁ, V. Ὑποσμύχω, suburo, ustulo, i.e. paulatim uro, item, succendo, inflammo; à Th. σμύχω, V. Ὑποσπαίρω, subpalpito; à Th. σπαίρω, V. Ὑποσπανίζω, & ομαι, aliquantum laboro penuriâ, aliquantum egeo; vel simpl. egeo; à σπανίζω, ομαι, V. Ὑποσπάω, subtraho, subduco: à Th. σπάω, V. Ὑποσπείρω, occultè sero seu semino: à Th. σπείρω, V. Ὑποσποδίζω, aliqua ex parte cinericeus sum, aliquatenus cinerem refero; à σποδίζω, V. Item, ὑπόσπονδος, aliquid aliquis facere dicitur, quum, acceptâ ab hoste fide, aut ab eo cui non fidit, id facit; ut Plut. in Sol. ὑποσπόνδους ἀφῆκε, i.e. datâ iis fide; à Th. σπένδω, unde σπονδὴ, ἡ, comp. ut reliqua præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑποσταίην, ης, η, permitterem, a. 2. opt. act. &

Ὑποστὰς, άντος, a. 2. part. act. verb. ὑφίστημι, subjicio, substituo. Th. ἵστημι, sto. f. στήσω. a. 2. ἔστην.

Ὑποστάσαντες, supponentes, Dor. pro ὑποστήσαντες, nom. pl. a. 1. part. act. ab ὑφίστημι, subjicio, quod ab ὑπὸ & ἵστημι, sto. f. στήσω.

Ὑπόστασις, εως, ἡ, persona, hoc est, ὑφιστάμενον νοερὸν, res per se subsistens, intelligens; confidentia, subsistentia: ab ὑφίσταμαι, subsisto. Th. ἵστημι, sto.

Ὑποστάτης, qui in naturam rerum produxit & subsistere fecit; qui condidit, & in naturam rerum indidit; apud Areop. Item, furca, quâ aliquid fulcitur; Plut. Coriol. & in fœm. ὑποστάτις, quæ in naturam rerum produxit; apud Areop. Item, ὑποστατὸς, tolerabilis, ferendus; Euryp. & ὑποστατικὸς, autor & conditor substantiæ; item, præfidens; unde adv. ὑποστατικῶς, præfidenter, confidenter; item, asseveranter, affirmatè; apud Polyb. Omnia verbalia, ab eod. verbo ὑφίσταμαι, id V. Item, ὑποσταχύομαι, augeor in modum spiciferarum plantarum: ex ὑπὸ & στάχυς, υος, ὁ, unde, σταχυόομαι, οῦμαι, &c. V. Item, ὑποστέγω, subtus tego, seu occulo; item, supertego; unde ὑπόστεγος, qui sub tecto est, seu qui in ædibus est; ex ὑπὸ & στέγω, unde στέγος, τὸ, &c. Vide.

Ὑποστέλλω, subterfugio, subticeo: aliquâ ex parte dissimulo; item, subduco me: contraho. imperf. ὑπέστελλον, ες, ε. f. ὑποστελῶ. p. ὑπέσταλκα. a. 1. ὑπέστειλα. a. 1. m. ὑπεστειλάμην, ω, ατο, suppressi, detrectavi. a. 1. sub. m. ὑποστείλωμαι, ῃ, ηται, subducam. præt. m. ὑπέστολα un-

de ὑποστολὴ, subductio. Them. στέλλω, mitto.

Ὑποστένω, subtus ingemisco; subtus suspiria & gemitus duco; item, ὑποστενάζω, pro eod. vel, aliquantùm ingemisco: sic &, ὑποστοναχίζω, idem; Il. β. ex ὑπὸ & στένω, unde στενάζω, à Th. στενὸς, ὁ, unde στόνος, ὁ, atq; inde στοναχέω & στοναχίζω, &c. V. Item, ὑπόστενος, subangustus; vel, ima sui parte angustus; ex iisd. ὑπὸ & στενὸς, ὁ, V. Sic &, ὑποστερέω & ὑποστερίσκω, clanculum privo, clam defraudo; sed exp. & simpl. privo; ex ὑπὸ & στερέω, unde στερίζω, & στερίσκω, &c. V. Ὑπόστερνος, qui sub pectore est; & in neut. τὸ ὑπόστερνον, pars thoracis pectori subjecta; ex ὑπὸ & στέρνον, τὸ, V. Item, ὑπόστημα, sedimentum: ut, ὑπόστημα τῆς κοιλίας: apud Arist. de anim. l. 1. Item, idem quod ὑπόστασις, hypostasis, apud Theologos, apud quos, in Dei trinitate significat, substantiam intelligentem, & incommunicabilem; idem quod ἰδιώτης & πρόσωπον, atque ita distinguitur ab οὐσία, quæ est communicabilis; unde dicunt unam in trinitate esse οὐσίαν, & tres ὑποστάσεις, &c. V.

Ὑποστῆναι, a. 2. inf. act. &

Ὑποστήσομαι, ῃ, εται, f. 1. m. verbi ὑφίστημι, excello, subjicio. Th. ἵστημι, statuo, f. στήσω.

Ὑποστηρίζω, suffulcio; substituo & suppono aliquid alicui stabiliendo; ex ὑπὸ & στηρίζω, V.

Ὑποστήτω, subjiciatur, 3. sing. a. 2. imperat. act. verbi ejusd.

Ὑποστίζω, subtus pungo; seu subdistinguo; unde ὑποστιγμὴ, ἡ, subdistinctio; ex ὑπὸ & στίζω, f. ξω, unde στιγμὴ, ἡ, &c. V. Item, ὑποστίλβω, aliquantùm splendeo; vel subtus niteo; ex ὑπὸ & στίλβω, V.

Ὑποστολὴ, ῆς, ἡ, subductio: ab ὑποστέλλω, quod V.

Ὑποστολὴ, præced. exp. & contractio animi, timiditas, &c. V. Item, ὑποστολίζω, subtus amicio, vestio, induo; vel orno: ex ὑπὸ & στολίζω, V. Item, ὑποστόμια, τὰ, dicuntur, fræni ferramenta, quæ mandit equus. Poll. l. 2. ex ὑπὸ & στόμα, τὸ, unde στόμιον, τὸ, &c. Vide.

Ὑποστοναχίζω, subingemisco: à στοναχίζω, idem quod στένω, ingemisco. Th. στενὸς, angustus.

Ὑποστορέω, (& ὑποστορεννύω, seu ὑποστορέννυμι, pro quo, per Sync. dicitur, ὑποστόρνυμι) substerno, subjicio; unde 3. pers. præt. pass. ὑπεστόρεσαι, substratum, subjectumq; est, apud Basil. ex ὑπὸ & στορέω; unde στορεννύω, seu στορέννυμι, & per Sync. στόρνυμι, &c. V. Item, ὑποστράτηγος, (cui opponitur ἀρχιστράτηγος) qui imperator quidem est, sed summo imperatori paret; alii autem exp. imperator secundarum partium; Poll. l. 10. Unde ὑποστρατηγέω, ῶ, sum ὑποστράτηγος, secundum locum ab Imperatore obtineo; ex ὑπὸ & στρατηγὸς, ὁ, &c. V.

Ὑποστρέφω, revertor. præs. imperat. ὑπόστρεφε, έτω. imperf. ὑπέστρεφον, ες ε. f. ψω. a. 1. ὑπέστρεψα, ας, ε. a. 1. inf. act. ὑποστρέψαι. a. 1. part. act. ὑποστρέψας, ασα, αν. Th. στρέφω, verto.

Ὑποστρόγγυλος, in rotundum inclinatus, subrotundus, seu turbinatus; ex ὑπὸ & στρόγγυλος, ὁ, &c. Vide.

Ὑποστροφὴ, ῆς, ἡ, reditus, conversio: ab ὑποστρέφω, quod V.

Ὑπόστροφος, qui reversus est, redux; est à præced. ὑποστροφὴ, reversio, reflexio; seu reverti, retrocedere; & apud rhetores, fit ὑποστροφὴ, quum ad expositionem interruptam ἐπεμβολῇ seu παρενθέσει revertitur oratio; Hermog. accipitur &, pro callida reflexione, &c. V. Item, ὑπόστρυφνος, subacerbus, qui est sapore leniter acerbo; Diosc. 3. 7. Ex ὑπὸ & στρυφνὸς, ὁ, idem quod στυφὸς, astrictorius; à Th. στύφω, f. ψω, &c. V.

Ὑπόστρωμα, substramen, substratum; est verbale, à seq. ὑποστρωννύω, stratum subjicio; & in pass. ὑποστρώννυμαι, mihi substernitur, &c. Vide.

Ὑποστρωννύω, vel ύμι, substerno. imperf. ὑπεστρώννυον, ες, ε. f. ὑποστρώσω; p. ὑπέστρωκα. a. 1. ὑπέστρωσα. part. præs. pass. ὑποστρωννύμενος, η, ον, substratus: ex ὑπὸ & στρωννύω, idem quod Th. στορέω, sterno: f. ώσω.

Ὑποστρώσας, ασα, αν, a. 1. part. act. verbi præced.

Ὑποστύφω, leviter astringo; aliquantulùm astringo; item, astringo, simul & inspisso, ex ὑπὸ & στύφω, V. Ὑποσύμβολος, notas seu signa continens alicujus rei occulta; ænigmaticus; ex ὑπὸ & σύμβολον, τὸ, V. Ὑποσυρίζω, resono; à συρίζω; idem quod Th. συρίσσω, V. Ὑποσύρω, eximo, sursùm traho, funditus evello, stirpitus extraho; sed exp. & imminuo; item, allicio, & subdolè attraho: à Th. σύρω, V. Ὑποσφάττω, subtus jugulo; jugulum succido; unde verbale, ὑπόσφαγμα, τὸ, cruor; videtur dici sanguis qui colligitur vasculo supposito pecudi jugulatæ; item, ejusmodi sanguis in cibum formatus variâ conditurâ; Athen. l. 7. & sic dicitur, cibarium ex sanguine pecudis recens jugulatæ confectum, ex sale, caseo, melle, cumino, laserpitio, &c. Sic & dicitur, suffusio sanguinis in oculo ex ictu; apud Gal. & Ægin. Item, ὑποσφὰξ, άγος, ἡ, dicitur, cavitas juguli cui subditur culter jugulatorius; seu hiatus inter partes juguli dissectas; Eust. Omnia, ex Th. σφάζω, seu σφάττω, f. ξω, &c. V. Ὑποσφίγγω, substringo, subtus stringo; in Epigr. à Th. σφίγγω, V. Item, ὑποσφραγίζομαι, subsigno, subtus signum imprimo; finio & claudo, supposito sigillo; à σφραγίζω, ομαι, comp. ut reliqua præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑποσχέθω, idem quod ὑπέχω, porrigo, subtus teneo, &c. Th. ἔχω, habeo.

Ὑπόσχεο, promitte, Ion. pro ὑπόσχου, a. 2. imperat. m. verbi ὑπισχνέομαι, promitto: f. ὑποσχήσομαι. perf. ὑπέσχημαι, a. 2. m. ὑπεσχόμην, quod ab ὑπίσχομαι, idem: hoc ab ὑπέχω, suppono, sustineo. Th. ἔχω, habeo.

Ὑποσχεσίη, pollicitatio, promissum; ut Il. ν. ὑποσχεσίῃσι πιθήσας; est idem quod seq. ὑπόσχεσις, & ab eod. id vide.

Ὑπόσχεσις, εως, ἡ, promissio; ab ὑπίσχομαι. Vide in ὑπόσχεο.

Ὑποσχήσομαι, f. 1. m. verbi ὑπισχνέομαι. Vide in ὑπόσχεο.

Ὑποσχίζω, subtus scindo; unde verbale, ὑπόσχισμα, quod subtus est scissum; sed est &, calceamenti genus: ex ὑπὸ, & Them. σχίζω, vide.

Ὑποσχόμενος, pollicitus, a. 2. part. m. verbi ejusd.

Ὑποσχὼν, submittens, a. 2. part. act. verbi ὑπέχω; quod V. Th. ἔχω, habeo. a. 2. ἔσχον.

Ὑποταγὴ, ῆς, ἡ, subjectio: ab ὑποτάσσω, quod vide: sed

Ὑποταγῇ, 3. sing. a. 2. sub. pass. &

Ὑποτάγηθι, a. 2. imperat. pass. &

Ὑποταγήσομαι, f. 2. pass. ab ὑποτάσσω, quod V.

Ὑποταίνιος, exp. subligatus; ex ὑπὸ & Th. τείνω, unde ταινία, ἡ, ταίνιον, τὸ, & ταινιόω, &c. V. Item, ὑποτακτικὸς, subjunctivus, qui subjungi potest, vel solet; ut ὑποτακτικὴ ἔγκλισις, modus subjunctivus, vel conjunctivus: &, ὑποτακτικὸν ἄρθρον, articulus postpositivus: apud Gramm. est verbale, à præced. ὑποτάσσω, vel ττω, q.d. subcolloco, colloco sub, &c. Vide.

Ὑποτάμνειν, Ion. pro ὑποτέμνειν, succidere. Th. τέμνω.

Ὑποτάμνω, idem quod, & pro ὑποτέμνω, id V. Item, ὑποτανύω, subtendo, subter protendo, seu extendo: ex ὑπὸ & τανύω, V. Ὑποταράττω, leviter turbo, nonnihil terrefacio; ex ὑπὸ & ταράττω, Vide. Item, ὑποταρβέω, paveo, timeo, trepido; ex ὑπὸ & τάρβος; unde ταρβέω, &c. Vide.

Ὑποταρτάριοι, sub Tartarum detrusi. Th. Τάρταρος, ου, ὁ Tartarus.

Ὑποταρτάριος, ου, ὁ, qui sub Tartaro est, seu Tartarum incolens; vel sub Tartarum detrusus; Il. ξ. & Hesiod. in Theog. ex ὑπὸ & τάρταρος, ὁ, vide.

Ὑποτάσσω, vel ττω, subordino, certo ordine subjicio. f. ξω. p. ὑποτέταχα. a. 1. ὑπέταξα. a. 1. inf. act. ὑποτάξαι. a. 1. part. act. ὑποτάξας, αντος. præs. pass. ὑποτάσσομαι, vel -ττομαι, subordinor, certo loco & ordine subjicior, pareo: perf. pass. ὑποτέταγμαι, ξαι, κται, subjectus sum. a. 2. ind. pass. ὑπετάγην, ης, η, a. 2. imperat. pass. ὑποτάγηθι, ήτω, & in 2. pl. ὑποτάγητε, parete: a. 2. sub. pass. ὑποταγῶ, ῇς, ῇ. a. 2. part. pass. ὑποταγεὶς, έντος, subjectus, f. 2. pass. ὑποταγήσομαι, ῃ, εται, subjiciar: p. m. ὑποτέταγα: unde ὑποταγὴ, subjectio. Them. τάσσω, vel ττω, ordino.

Ὑποτάυρειον, ου, τὸ, exp. vulva jumentorum; apud Apsyrt. in Hippiatr. ex ὑπὸ & ταῦρος, ὁ, V.

Ὑποτείνειν, Poët. pro προτείνειν, protendere. Th. τείνω.

Ὑποτεί-

Ὑποτείνω, ſubtendo, ſubtus tendo; & paſſivè, ſeu neut. tendor, ſeu tentus ſum ſub; item, ſubjicio, ſuggero, exhibeo; &, ὑποτείνομαι, (idem quod προτείνομαι) diſputando interrogo, ſeu propono, ex ὑπὸ & τείνω, ομαι, V. Item ὑποτειχίζω, murum ſubſtruo, murum ſubtus munio; unde verbalia, ὑποτείχισμα, τὸ, murus alicui loco ſubſtructus, aut ſubjecta munitio, ſubſtructio; Thuc. l. 6. &, ὑποτείχισις, pro eod. ibid. ex ὑπὸ & τεῖχος, εος, τὸ, unde τειχίζω, &c. V.

Ὑποτελέω, perſolvo tributum. Th. τέλος, vectigal.

Ὑποτελὴς, q. d. qui ſub tributo eſt; qui tributo pendendo eſt obnoxius; interdum addito genit. φόρου, apud Thuc. & μισθοῦ, apud Xen. ex ὑπὸ & τέλος, τὸ, vectigal, &c. V. Item, ὑποτέλλω, ſuborior; ex ὑπὸ & τέλλω, V.

Ὑποτέμνω, ſuccido, ſubtus ſeco, præcido. Th. τέμνω, ſeco. f. μῶ. a. 2. ἔταμον. perf. τέτμηκα.

Ὑπότεφρος, aliquatenus cinericeum colorem referens; ex ὑπὸ & τεφρὸς, ὁ, V.

Ὑποτίθημι, ſuppono. f. ὑποθήσω. p. ὑποτέθεικα. a. 1. ὑπέθηκα, ας, ε, & in 3. pl. ὑπέθηκαν. præſ. m. ὑποτίθεμαι, σαι, ται, ſubjicio. præſ. part. ὑποτιθέμενος, η, ον. a. 2. part. m. ὑποθέμενος. Them. τίθημι, pono.

Ὑποτίλλω, q. d. ſubvello; apud Theoph. H. Pl. 2. 8. ὑποτίλαι τὴν βοτάνην, exp. ſubruncare herbam; ex ὑπὸ & τίλλω, V.

Ὑποτιμάω, ſupra modum honoro; item litem mihi æſtimo contra actorem: ex ὑπὸ & τιμάω, honoro. Them. τίω, idem.

Ὑποτιμάω, præced. ſeu άομαι, exp. etiam irrogo pœnam, condemno; item, cenſeo; unde verbale, ὑποτίμησις, exp. pœna, multa; item, exp. &, prætextus; apud Plut. in Cam. &c. V. Item, ὑποτίτθιος, q. d. qui eſt ſub mammilla; qui adhuc è mammilla pendet, ſeu lactet; ut ὑποτίτθια παιδία, ſeu βρέφη; Suid. & Euſt. ex ὑπὸ & Th. τιτθὸς, ὁ, unde τίτθιον, τὸ, &c. V. Item, ὑποτιτραίνω, ſeu ὑποτιτράω, ſubtus perforo & pertundo; ex ὑπὸ & τιτράω, ſeu τιτραίνω, V. Ὑποτλάω, ſeu ὑπότλημι, ſuffero, ſuſtineo, ſubeo; in Epigr. ex ὑπὸ & τλάω, ſeu τλῆμι, V. Ὑποτομὴ, ſuccisio; & ὑποτομεὺς, qui ſuccîdit, aut præcîdit, vel inſtrumentum quo ſuccidimus, & præcidimus; ut &, ὑποτομὰς, άδος, ἡ, præciſa, ſucciſa; omnia verbalia, ab ὑποτέμνω, V. Ὑποτονθορύζω, ſeu ίζω, ſubmurmuro; ex ὑπὸ & τονθορύζω, ſeu τονθορίζω, V. Item, ὑποτοπάζω, q. d. in loco pono, colloco; item, conjicio, i. e. ſuſpicor; ut &, ſeq. ὑποτοπέω, idem conjector, ex ὑπὸ & τόπος, ὁ, unde τοπάζω, τοπέω, &c. V.

Ὑποτοπτέω, Ion. pro ὑποπτεύω, ſuſpicor; quod V.

Ὑποτραυλίζω, q. d. ſubbalbutio, aliquantùm balbutio: ex ὑπὸ & τραυλίζω, V. Ὑποτραχήλιον, colli pars, infra cervicem & intra ſcoptula operta, ſive humeraria oſſa ὠμοπλάται dicta; ſed eſt &, in contracturis ſcapularum columnæ, ὑποτραχήλιον; apud Vitruv. 3. 2. & 4. 1. ex ὑπὸ & τράχηλος, ὁ, V. Ὑπότραχυς, pro quo Ionicè ὑπότρηχυς, aliquantum aſper: ὑπὸ & τραχὺς, ὁ, V. Ὑποτρείω, dicitur, metri cauſâ, pro ὑποτρέω, intremiſco, perterreſio; vel tremefactus & timore perculſus ſuffugio; Il. η. & ρ, ex ὑπὸ, & Th. τρέω, V. Item, Ὑποτρέμω, aliquantum tremo; & trepido; ſubtimeo: ex ὑπὸ & τρέμω, V. Item, ὑποτρέφω, clam alo, latenter nutrio; unde ὑποτροφὴ, ἡ, nutritio; ex ὑπὸ & τρέφω, V.

Ὑποτρέχω, infrà curſu deferor. f. ὑποθρέξω. a. 2. ὑπέδραμον, ες, ε. a. 2. part. ὑποδραμὼν, όντος. Them. τρέχω, curro.

Ὑποτρέω, perterrefacio. Them. τρέω, tremo.

Ὑπότρητος, ſubtus perforatus; & pertuſus; Athen. l. 4. eſt verbale, ab ὑποτιτράω, vel ex ὑπὸ & τρητὸς, à Th. τιτράω, f. τρήσω, ut à τράω, &c. V. Item, ὑποτρίβω, ſubtero; unde verbale, ὑπότριμμα, ατος, τὸ, & ab eo diminut. ὑποτριμμάτιον; genus edulii, apud Plut. Symp. 2. Probl. 10. propriè, ſonat intritum; intritus ſcil. palmulæ melle conditæ, & aliorum condimentorum; unde ὑποτρίμματα, narrat Poll. inter ſcitamenta, καὶ ἡδύσματα, licet hæc condimenta acria eſſe ſoleant; ex ὑπὸ & τρίβω, unde τρίμμα, τὸ, &c. V. Item, ὑποτριόρχης, accipitrum quoddam genus, ſubbuteo vertitur à Gaza: ex ὑπὸ & τριόρχης, idem, buteo, ſpecies quædam accipitris, &c. V. Ὑπότριτος, ſubtertius; in muſica; Capell. ex ὑπὸ & τρίτος, ὁ, V.

Ὑποτρομέω, tremore ſuccutior: à τρομέω, tremo: quod à τρέμω & τρέω, idem.

Ὑπότρομος, ſubtremulus, qui timore & pavore velut ſuccutitur; Plut. ex ὑπὸ & τρόμος, ὁ, V. Item, ὑποτροπὴ, reverſio, reciprocatio; & ὑποτροπίη, idem; unde ὑποτροπιάζω, revertor, reciproco, recurro; atque indè, ὑποτροπιασμὸς, idem quod ὑποτροπὴ, & omnia, ab ὑποτρέπω, inuſit. ſeu, ex ὑπὸ & τροπὴ, ἡ, unde τροπιάζω, à Th. τρέπω, &c. V.

Ὑπότροπος, ου, ὁ, ἡ, rediens, redux. Th. τρέπω, verto: f. ψω. præt. m. τέτροπα.

Ὑποτροφὴ, vide ſuprà in ὑποτρέφω.

Ὑποτρόχαλα κείρειν, in rotundum tondere: vide ὑποτροχάω.

Ὑποτροχάω, Poët. pro ὑποτρέχω, infra curro. Th. τρέχω.

Ὑποτρόχαλος, currens in rotundum, in rotunditatem factus, ſubrotundus; à præced. ὑποτροχάω, idem quod ὑποτρέχω, currens ſubeo; ſeu curro ſubter, &c. V. Item, ὑποτροχίζεσθαι, ſub rotam decidere, ab eaq; ſauciari; Suid. ex ὑπὸ & τροχίζω, à τροχὸς, ὁ, &c. V. Item, ὑποτρύζω, paululùm ſeu leniter murmuro: ſubmiſsè loquor, muſſo: ex ὑπὸ & τρύζω, idem quod Th. τρίζω, &c. V. Item, ὑποτρώγω, ſubrodo: ex ὑπὸ & τρώγω, V.

Ὑποτυγχάνω, vide in ὑποτυχοῦσα.

Ὑποτυπόω, vide in ὑποτύπωσις.

Ὑποτύπτω, ſuffringo. Th. τύπτω.

Ὑποτύπωσις, εως, ἡ, exemplar: ab ὑποτυπόω, delineo: hoc ab ὑπὸ & τυπόω, figuro, & τύπος, ου, ὁ, figura. Th. τύπτω, verbero: f. ψω, p. φα. p. m. τέτυπα.

Ὑποτυρὶς, ίδος, ἡ, edulii genus, apud Athen. l. 14. quod fieri ſcribit melle injecto lacti dum coagulatur; coagulato autem jam, cribello aut flabello vimineo imponi, ut ſerum perfluat: ex ὑπὸ & τυρὸς, ὁ; V. Item, ὑπότυφλος, aliquantùm cæcus, luſcioſus: ex ὑπὸ & τυφλὸς, ὁ, V. Item ὑπότυφος, aliquantùm fatuoſus & elatus, ſeu ſub quo latet jactantia & ſuperbia; Plut. in Per. Item, ὑποτύφω, ſuffumigo, fumum ſubtus excito; item, ſuccendo, ignem ſubjicio; & Metaph. irrito, provoco; item, paulatim uro ſeu uſtulo: ex ὑπὸ & τύφω, unde τύφος, ὁ, &c. V.

Ὑποτυχοῦσα, quæ ſcitè reſpondit, a. 2. part. act. f. g. ab ὑποτυγχάνω, appoſitè reſpondeo. Th. τυγχάνω, ſum. f. τεύξομαι. a. 2. ἔτυχον.

Ὑπουδαῖος, ſubterraneus, ex ὑπὸ & οὖδας, τὸ, unde οὐδὸς & οὐδαῖος, &c. Vide.

Ὕπουλος, ου, ὁ, ἡ, ſubdolus, qui ſub cicatrice latens: ab ὑπὸ & οὐλὴ, cicatrix. Th. οὖλος, ſanus.

Ὑπουλότης, ητος, ἡ, vitium latens & occultum: propriè, ſub cicatrice; à præced. ὕπουλος, quod Metaph. exp. ſub quo vitium aliquod latet: occultus, fallax; atque indè, etiam adv. ὑπούλως, latenter, ſimulatè, infidè, Plut. in Cic. &c. V. Item, ὑπούραιος, qui ſub cauda eſt, Aratus: ex ὑπὸ & οὐρὰ, ἡ, unde οὐραῖος, ὁ, &c. V.

Ὑπουράνιος, ου, ὁ, ἡ, qui ſuprà cœlos eſt; item cœleſtis. Th. οὐρανὸς, οῦ, ὁ, cœlum.

Ὑπουράνιος, præced. propriè dicitur, qui ſub cœlo eſt; Od. 1. ex ὑπὸ & οὐρανός, ὁ, V.

Ὑπουργέω, ῶ, operam navo, adjuvo, inſervio. Th. ἔργον, opus.

Ὑπούργημα, ατος, τὸ, miniſterium: à præc.

Ὑπούργησις, obſequium, miniſterium, itidem, ab eod. ὑπουργέω, obſequor, &c. V. Item, ὑπουργία, adjumentum, officium, miniſterium; Plut. Symp. 4. & ſeq. ὑπουργὸς, adjutor, qui operam navat, ſeu officium aliquod, & obſequium præſtat; ex ὑπὸ & ἔργον, τὸ, V.

Ὑπουργὸς, οῦ, ὁ, ἡ, miniſter cujus ὑπ' ἄλλου ἔργον.

Ὑποφαίνεσθαι, præſ. inf. paſſ. ab

Ὑποφαίνομαι, declaro, ſuboſtendo. Th. φαίνω, oſtendo. f. ανῶ. p. πέφαγκα.

Ὑποφαίνω, q. d. ſubluceo, illuceſco; ut ὑπέφαινεν ἡμέρα, illuceſcebat dies, Luc. Item, activè & Metaph. ſuboſtendo, non plenè oſtendo; ut, ἀγαθὰς ὑποφαίνειν ἐλπίδας, apud Herodian. & ὑποφαινόμεναι ἐλπίδες, ſpes quæ ſubaſſulgent; item, ὑποφαίνεσθαι, dicitur etiam, id

quod ex inferiore loco apparet; apud Plut. in Cam. Unde verbale, ὑπόφασις, q. d. subostensio, sublucentia, suspectio; omnia, ex ὑπὸ & φαίνω, ομαι, &c. V. Item, ὑποφαρμάσσω, quodammodo fuco, vel adultero, aut etiam medicor, Plut. ex ὑπὸ & φαρμάσσω, V. Ὑπόφασις, vide paulò ante.

Ὑποφάτης, ου, ὁ, Poët. & Dor. pro ὑποφήτης, subvates, vatis alicujus minister: vide in ὑποφήτης.

Ὑπόφαυσις, εως, ἡ, alii separatim leg. ὑπὸ φαῦσιν, sub diluculum. Them. φάω, luceo.

Ὑποφαύσκω, q. d. subluceo; ut, apud Aristot. in Probl. ὑποφαυσκούσης ἕω, primâ luce: ex ὑπὸ & φαύσκω, idem quod φαύω, Æolicè, pro Th. φάω, &c. V.

Ὑποφείδομαι, aliquantulùm parco; Plut. ex ὑπὸ & φείδομαι, V.

Ὑποφέρω, suffero: f. ὑποίσω. a. 1. ὑπήνεγκα. a. 2. ὑπήνεγκον. a. 2. inf. act. ὑπενεγκεῖν. Them. φέρω, fero. f. οἴσω.

Ὑποφεύγω, clam effugio, subterfugio: ex ὑπὸ & φεύγω, V. Item, ὑπόφημι, q. d. subloquor, seu qui sub alio loquitur; vel, cui alius veluti dictat quæ loqui debet; sed vix reperitur, ut verbum, apud authores, præterquam in derivatis ab eo: ut, ὑποφητεύω, exp. fungor munere interpretis rerum divinarum; atq; indè, ὑποφητεία, munus & functio τοῦ ὑποφήτου; Suid. nam seq. ὑποφήτης, propriè dicitur, quasi subloquutor; qui scil. loquitur sub vate, dictante scil. eo illi vaticinia & oracula ab eo promulganda; vaticiniorum seu oraculorum quasi internuncius; unde exp. & deorum interpres; Il. π. & sic, sumitur, pro προφήτης; item, Poëtæ dicuntur ὑποφῆται, musarum; i. e. musarum internuncii, & interpretes; apud Theocr. Idyl. 17. Lascaris etiam, ὑποφήτας, appellavit enarratores & explanatores Poëtarum: ex ὑπὸ & φημὶ, f. φήσω, à Th. φάω, &c. V.

Ὑποφήτης ου, ὁ, propheta, vel prophetæ minister: à φημὶ, seu φάω, dico.

Ὑποφητικὸς, pertinens ad ὑποφητείαν, seu ad ejus munus & functionem; & ὑποφητικαὶ τάξεις; dicuntur, angelorum ordines, qui divina interpretandi munere funguntur; Areop. Atq; indè, adv. ὑποφητικῶς, more ejus qui fungitur munere interpretandi divina; à præced ὑποφήτης, V. Item, ὑποφήτωρ, ορος, ὁ, idem quod, ab, & pro ὑποφήτης; unde ὑποφήτορες μουσῶν, apud Apoll. Rhod.

Ὑποφθάλμιος, qui oculis subjacet; unde ὑποφθάλμια, dicuntur genæ ab inferiore parte subjectæ leviterq; eminentes: ex ὑπὸ & ὀφθαλμὸς, ὁ, vide.

Ὑποφθάμενος, ου, præveniens, a. 2. part. m. &

Ὑποφθὰς, a. 2. part. act. verbi ὑποφθάνω, prævenio. Th. φθάνω, idem. f. φθάσω. a. 2. ἔφθην.

Ὑποφθάνω, prævenio, præverto, anteverto: ex ὑπὸ & φθάνω, V. Item, ὑποφθέγγομαι, q. d. subloquor: ex ὑπὸ & φθέγγομαι, V. Ὑποφθονέω, aliquantulùm invideo; à φθονέω, V. Ὑποφλεγέθω, leviter aduro, suburo; & ὑποφλεγμαίνω, subæstuo, subinflammatus sum; à Th. φλέγω; unde φλεγέθω, & φλεγμαίνω, &c. V. Ὑποφοινικίζω, q. d. suppunicesco, suppurpurasco, & ὑποφοινίσσω, idem; ut, ὑποφοινισσόμενα φύλλα; apud Diosc. 3. 72. folia in puniceum colorem vergentia; à Th. φοῖνιξ, ικος, unde φοινικίζω & φοινίσσω, &c. V. Ὑποφορά, objectio; apud Diosc. ὑποφοραὶ, dicuntur profunda & subducta ulcera, quæ dehiscunt in fistulam; ulcera cavernosa; item, ὑπόφορος, tributo obnoxius, vectigalis, tributarius; Plut. verbalia, ab ὑποφέρω; à Th. φέρω, unde φορὰ, ἡ, & φόρος, ὁ, &c. V. Ὑποφράζομαι, animadverto, vel subanimadverto; unde ὑποφρασθεὶς, animadversus, vel subanimadversus, part. a. 1. pass. à Th. φράζω, ομαι, &c. V. Ὑπόφρικτος, subhorrens, qui horrore aliquantùm tenetur, est verbale, ab ὑποφρίσσω, aliquantùm horreo; apud Athen. à φρίσσω, vel ττω, f. ξω, unde φρικτὸς, &c. V. Ὑποφρονέω, despicio, sperno, contemno; à φρονέω, V. Ὑποφύομαι, subnascor, succresco, suppullulo; vel sensim & paulatim nascor, unde verbale, ὑπόφυσις, q. d. subnascentia; Suidæ ὑποφύσεις, sunt παραφυάδες; seu soboles adfruticantes; à Th. φύω, ομαι, unde φύσις, ἡ, &c. V. Ὑποφωνέω, succlamo, ut fit in concione, acclamo; ut populus concioni respondens; Plut. Item, currentem vel certantem clamore excito; apud Basil. Unde verbale, ὑποφώνησις, adhortatio certatorum, seu clamor certantes adhortantium; apud eund. à Th. φωνὴ, unde φωνέω, ῶ, atq; indè φώνησις, ἡ, &c. V. Ὑποχαίρω, latenter & in sinu gaudeo; vel simpl. gaudeo; à Th. χαίρω, V. Ὑποχαλάω, aliquantum laxo, paululum remitto; vel clanculùm laxo; à Th. χαλάω, V. Ὑποχαλινίδιος, ad fræni inferiorem partem pertinens; à Th. χάλινος, ὁ, V. Ὑπόχαλκος, subæratus, sub quo æs latet; ut ὑπόχαλκον νόμισμα; apud Poll. à Th. χαλκὸς, ὁ, V. Ὑποχαράττω, subimprimo, subsigno; à Th. χαράσσω seu χαράττω, V. Ὑποχάροπος, aliquantum cæsius, seu glaucus; aliquatenus cæruleus; Xen. à χάραψ, sive χαροπὸς, &c. V. Ὑποχάσκω, idem quod ὑποχαίνω, aliquantùm hio; vel prono capite hio: ex ὑπὸ & Th. χαίνω, f. ανῶ; unde χάσκω, &c. V. Item, ὑποχαυνόω, paululum inflo, aliquantulum tumidum & superbum reddo; unde ὑπόχαυνος, subtumidus, ex parte superbus; à Th. χαῦνος, ὁ, unde χαυνόω, comp. ut reliqua præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑποχείριος, ου, ὁ, ἡ, in potestatem reductus: ex ὑπὸ, sub, & χεὶρ, ἡ, manus.

Ὑποχείριος, præced. propriè, exp. qui sub manu est, vel sub manibus; sed exp. & interdum, obnoxius, &c. V.

Ὑπόχυμα, ατος, τὸ, liquor, humor; idem quod χυμὸς. Th. χέω, fundo.

Ὑποχέω, ομαι, suffundo; & Metaph. clanculum admisceo: ex ὑπὸ, & Th. χέω, V. Item, ὑποχθόνιος, subterraneus: ex ὑπὸ & χθὼν, ονὸς, unde χθόνιος, ὁ, &c. V. Ὑποχίτων, sub tunica latens; à Th. χιτὼν, V. Ὑποχλιαίνω, subcalefacio; à Th. χλιαίνω, V. Ὑπόχλοος, & ὑπόχλωρος, subviridis; item, aliqua ex parte pallens, subpallidus; à Th. χλόα, unde χλοερὸς, & per Crasin, χλωρὸς, &c. V. Ὑποχοιρὶς, oleris quædam species; apud Theophr. H. Pl. 7. porcelia, Gazæ; à Th. χοῖρος, V. Ὑπόχολος, subiratus; ab Atticis sic vocatur, ὁ μελαγχολῶν, à Th. χολὴ, ἡ, V. Ὑποχόνδριος, qui sub cartilagine est; unde ὑποχόνδριον, medicis dicitur tota illa corporis humani regio, quæ à mucronata cartilagine utrinq; ad ilia usq; protenditur; quòd sub cartilagine jaceat, & post eam sit: nam hypochondrium, sonat quasi subcartilagineum, à cartilagine sic denominatum: nam, ὑποχόνδρια, sunt partes musculosæ supra umbilicum, quæ spuriis costis utrinq; ad latera subjiciuntur; sic dictæ, ὅτι ὑπόκειται τῷ χόνδρῳ; quæ illarum costarum mollis est cartilago; à iis, præcordia, cum Charisio exponunt, (sed hæc φρένες καὶ διάφραγμα, potius dicuntur;) ut, ὑποχονδρίων φλεγμονὴ, præcordiorum inflammatio; Ruell. & Marcel. ὑποχόνδριον, autem, alterum dexterum est; alterum sinistrum; juxta jecur & lienem; Gal. Diosc. &c. Item, ὑποχονδριακὸς, ab hypochondrio inflammationem perpetiens; & ὑποχονδριακὸν νόσημα, morbus hypochondriacus; à Th. χόνδρος, ὁ, unde χονδριάω, &c. V. Ὑπόχρεως, q. d. qui subjacet æri alieno; obæratus; qui ære alieno premitur; sed exp. & general. obnoxius, obstrictus; à Th. χρέος, & Atticè χρέως, V. Ὑποχρίω, subtus ungo; vel lino, pingo; à Th. χρίω, V. Ὑπόχρυσος, cui aliquid auri subest, subaureus; à Th. χρυσὸς, ὁ, V. Item, ὑποχύω, suffundo; unde verbalia, ὑπόχυμα, & ὑπόχυσις, id quod suffusum est, suffusio; medicis autem, est crassi humoris in cornea membrana juxta pupillam concretio; Diosc. Item, ὑποχυτὴρ, guttus olearius, quo oleum lychno suffundunt; Suid. & ὑπόχυτος, cui aliquid est suffusum, & ex eo, subturbidus; ut, ὑπόχυτος οἶνος, Athen. l. 1. omnia, à χύω, idem quod, ab, & pro Th. χέω, comp. ut reliqua præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑποχωρέω, secedo, clam me subduco. f. ήσω. p. ὑποκεχώρηκα. a. 1. ὑπεχώρησα, ας, ε. Th. χωρέω, eo, accedo.

Ὑποχώρημα, τὸ, excrementum; Diosc. & ὑποχώρησις, idem; sed exp. & discessio recessus; apud Plut. Item, ὑποχωρητικὰ μέλη, dicebantur carmina, quæ cantabantur in catastrophe fabulæ, ab histrionibus à scena excessuris; omnia verbalia, à præced. ὑποχωρέω,

sensim recedo, & pedem aufero: Item decedo, cedo; sed expon. & in excrementum abeo; ex ὑπὸ, & χωρέω; vide.

Ὑποψάθυρ☉, ὁ ϰ ἡ; qui aliquantùm, seu aliquatenus ψαθυρὸς, seu friabilis, aut fragilis est; ex ὑπὸ, & ψαθυρὸς, ὁ; V. Item Ὑποψαλάσσω, subtus contrecto, vel leviter contrecto; ex ὑπὸ, & ψαλάσσω; V. Item Ὑπόψαμμ☉, seq. propriè expon. subtus arenam habens, arenosus; ex ὑπὸ, & ψάμμ☉, ὁ; vide.

Ὑπόψαμμ☉, ȣ, ὁ, ἡ, subarenaceus. Th. ψάμμ☉, ἡ, arena.

Ὑποψαύω, leniter attingo, tango: ex ὑπὸ, & ψαύω; V. Item Ὑποψεκάζω, aliquantùm irroro; & apud Poll. 6. 6. πυκνὸν ὑποψεκάζειν, de convivis dici videtur, qui poculum alii propinatum, non uno haustu exhauriunt, sed sæpius bibentes, guttatim quasi id sibi infundunt; dicitur tamen significare largiorem haustum facere, ἀντιφερασικῶς; ex eod. Poll. ex ὑπὸ & ψεκάζω; V. Item Ὑποψωίζω, unde ὑποψωισμένη, i. e. ἡ ἐγκύμων, fœta, turgentem habens uterum a mare impleta; ex ὑπὸ & ψηνίζω, rado: Item ineo, &c. V. Ὑποψιθυρίζω, clanculum murmuro, leniter susurro; ex ὑπὸ, ψιθυρίζω; V.

Ὑποψία, ας, ἡ, suspicio; gen. pl. ὑποψιῶν; ab ὑπὸ & ὄπτομαι, video.

Ὕποψι☉, suspectus: ab iisd.

Ὑποψοφέω, leviter strepo; ex ὑπὸ & ψοφέω; V. Item Ὑποψύχω, leviter refrigero: Item ὑπόψυχρ☉, aliquatenus frigidus; ex ὑπὸ & ψύχω, unde ψυχρὸς, ὁ, &c. V. Item Ὑποψωνέω, in opsoniis coëmendis decipio; ex ὑπὸ & ὀψωνέω; V.

Ὑπτιάζω, supinus sum; vel supinor, supinus relabor: Item supinus sum, i. e. resupinus, ac negligens, negligenter ago; unde verbalia ὑπτίασμα, τὸ, & ὑπτιασμὸς, ὁ, supinatio, resupinatio; omnia à seq. Them. ὕπτι☉, ὁ; V.

ΥΠΤΙΟΣ, ȣ, supinus, resupinus: q. ab ὑπὸ sub: hinc ὑπτιάζω, resupino.

Ὑπτιότης, ητ☉, ἡ, supinitas; Item ὑπτιόω, ῶ, f. ώσω, supino, resupino; unde ὑπτιῶσθαι, supinari, resupinari; apud Diosc. 4. & Gal. utrumque à præced. Them. ὕπτι☉, in dorsum versus; unde τὰ ὕπτια, interdum dicuntur plana, ut ὕπτια πεδία, apud Suid. & interdum, excelsa; apud eund. cui etiam χεῖρες ὕπτιαι, dicuntur passæ manus & supinæ, &c. V. Undè etiam adv. ὑπτίως, supinè, &c.

Ὑπόβολ☉, adjectiv. dicitur res quæ in usuras restantes oppignerata est; (ut ὑπόβολ☉, est simpliciter, quæ oppignerata est;) ex ὑπὸ & ὀβολὸς, ὁ; cujus varia comp. mutant prius, ο in ω, &c. V. Item Ὑπωθέω, summoveo: ex ὑπὸ & ὠθέω; V.

Ὑπωλένι☉, ȣ, qui sub ulnis gestari solet. Th. ὠλένη, ἡ, ulna.

Ὑπωλένι☉, præcedent. est pharetræ Epitheton. Laërt.

Ὑπωμία, q. d. subhumeralis pars; Hippocr. & ὑπωμιαῖ☉, subhumeralis, qui sub humero est: ex ὑπὸ, & ὦμ☉, ὁ, unde ὠμιαῖ☉, &c. V. Item Ὑπωμοσίαι, ab ὑπόμνυσθαι, sunt dilationes propter sonticum morbum, aut aliam legitimam causam impetratæ; h. e. ἔνορκοι ἀναβολαί; Poll est pl. a sing. ὑπωμοσία, idem quod, & pro ὑπομοσία, id vide.

Ὑπώπια, scil. καθ', ab ὑπώπιον, aspectus: q. d. suboculare, pars quæ subjacet oculis: Item sugillatio sub oculo orta ex ictu: ab ὤψ, ὁ, oculus. Them. ὄπτομαι, video.

Ὑπώπια, τὰ, præced. propriè dicuntur, ossa juxta nasum oculis subjecta; & general. quicquid oculis subest: ut & ὑπώπιον, ex ὑπὸ & ὤψ, ὠπὸς, &c. V. Item Ὑπωπιάζω, seq. propriè, est sugillo eam faciei partem, quæ est sub oculis; vel general. sugillo aliquam corporis partem, & plagis contundo; & Metaph. apud Aristoph. in pace, civitates dicuntur ὑπωπιασμέναι, bello malè acceptæ, &c. Unde verbale ὑπωπιασμὸς, est sugillatio, seu contusio alicujus partis corporis, quæ fit ictibus, &c. V.

Ὑπωπιάζω, plagis contundo, domo; validis ictibus subjicio reluctantem: f. άσω, p. ὑπωπίακα: ab

Ὑπώπιον, ȣ, τὸ, vide ὑπώπια.

Ὑπώρεια, ας, ἡ, ima montis pars, pes montis: ab ὄρ☉, ε☉, τὸ, mons, Dor. ὤρ☉.

Ὑπωρόφι☉, ȣ, ὁ, ἡ, qui sub tecto, seu camerâ est, domesticus: ab ὑπὸ & ὀροφὴ, contignatio. Th. ἐρέφω, tego, tectum impono.

Ὑπώροφ☉, qui sub tecto seu camera est; ut ὑπώροφα μέλαθρα, pars ea domus quæ sub tecto est; apud Euryp. idem, quod præced. ὑπωρόφι☉; ut ὑπωρόφιοι φάλαγγες, sive ἀράχναι, araneæ, quæ sub tecto degunt, & ὑπορόφι☉ δόμ☉, ædes quæ sub tecto sunt; i. e. inferior domus pars, &c. vi. Item Ὕπωχρ☉, subpallidus, quadantenus pallidus; ex ὑπὸ & ὠχρὸς, ὁ; V.

Ὕραξ, SOREX, mus, Æol. à suillo rostro: ab ὗς, sus, porcus. Them. σῦς, idem.

Ὑρατόμ☉, qui apum favos eximit; ex ὕρον, τὸ; ab ὕρον, seq. & τομὸς, ὁ, &c. V.

ΥΡΟΝ, τὸ, examen. Puto ab εἴρω, necto: est nexus apum: & hinc ὕρον, favus, examinis opus.

Ὑρρὶς, sporta; ab εἴρω, quia aliquid à viminibus nexum seu plexum.

Ὑρρισὸς, vas vimineum: à præced.

Ὑρτὴρ, ollæ operculum; quia ollæ ἐνείρεται, inseritur: ab εἴρω, insero.

ΥΡΧΗ, ῆς, ἡ, instrumentum, in quo nautæ onera bajulant; vas fictile.

Ὑρχὴ, præced. Hesychio, est ἡ χοῖρ☉, i. e. porcus fœmina; ὀνοματοποιΐαν, sic dicta; à grunnitu scil. singulari, quem porca mater præ aliis suibus edit, ὕρχη, vero dicitur instrumentum, &c. & Schol. Aristoph. dicit ὕρχας, esse vasa fictilia, quibus salsamenta imponuntur; quicquid autem ὕρχη fit, duas habet ansas, seu ut unus brachia immittens humeris gestet, seu duo manibus, aut vectem trajicientes, &c. V.

Ὗς, ὑὸς, ὁ, ἡ, sus, porcus, a. Them. σῦς, idem.

Ὑσγινοβαφὴς, tinctus colore hysgini herbæ; Luc. ex ὕσγινον, seq. τὸ, & βάπτω, f. ψω, unde βαφὴ, ἡ, &c. V.

Ὑσγινόεις, εντ☉, ὁ, ad hysginum pertinens; est a seq. Them ὕσγινον, τὸ, hysginum, herbæ genus, quâ color tingitur coccineo similis; Hesych. ait esse βάμμα τι; vide Plin. l. 35. c. 6. legitur & ὕσγη, apud Suidam, herbæ genus esse dicentem.

ΥΣΓΙΝΟΝ, ȣ, τὸ, plantæ species.

Ὑσδω, pro ὄσδω, id est, ὄζω, oleo, Æol. In Sapphûs carminib. pag. 23. leg. ὑσδων μαλίναν, vel leg. ὀσδὼν, Dor. pro ὄζειν, vel ὑσδων.

Ὑσθῆναι, pluviâ madefactum esse, a. 1. inf. pass. ab ὕω, pluo; f. ὕσω, a. 1. pass. ὕσθην.

Ὕσθριξ, idem quod ὕστριξ, id vide, pro ecd. dicitur etiam, ὕστριγξ.

Ὕσιον, ȣ, τὸ, vimen; ὑσιοπλόκ☉, viotor: qu. ab ὕω, pluo.

Ὕσις, ἡ, ipsa pluendi actio; Hesych. est verbale ab ὕω. f. ὕσω, &c. V.

Ὕσκα, lignum quo ignis accenditur: q. fomes ignis.

Ὕσκυθα, dicitur quasi ὕσχυθα, succerda; excrementum quod sus effundit; Hesych. (scribitur etiam ἴσκυθα;) ex ὗς, ὑὸς, & χύω, unde χυτὸς, ὁ, &c. V. Item Ὕσμα, seu ὕμα, τὸ, pluvia, verbale, ab ὕω, f. ὕσω, &c. V.

Ὑσμίνη, ης, ἡ, pugna: ab ὑπομένω, sustineo. Th. μένω, maneo.

Ὑσμῖνι, pro ὑσμίνῃ, per Metaplasm. dat. sing. præced.

Ὑσμίνηνδε, ad pugnam, est adv. à præced. ὑσμίνη, prælium; ut ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ, in rataria pugna; Il. ν. & Il. β. μέμασαν δ' ὑσμῖνι, (pro ὑσμίνῃ;) μάχεσθαι, cupiebant prælium committere, &c. V. Item Ὑσπέλεθ☉, succerda, stercus suillum; Poll. ex ὗς & σπέλεθ☉, ὁ; vide.

Ὑσπλαγξ, Dor. pro

Ὕσπληγξ, scutica; quâ ὕες πλήσσονται, & qui alia animalia pulsantur: sonus scuticæ vibratæ: & nominatim is, quo cursoribus in stadio signum cursûs datur. Tum carceres, unde demissi, incipiunt; Item paxillus terræ infixus, qui fit pro notâ incipiendi cursûs.

Ὑσπολέω, circa sues versor, porcorum pascendorum curam habeo; est ab ὑοπόλ☉, subulcus, & utrumque, ab ὗς, ὑὸς, & πολέω, &c. V.

Ὕσσακ☉, ὕσσακ☉, vel ὕσσαξ, paxillus corneus: Hesych. an ab ὑσσός.

ΥΣΣΟΣ, ȣ, ὁ, verutum, pilum, gesum.

Ὑσσωπίτης οἶν☉, vinum confectum ex hyssopo; de quo Diosc. 5. 50. ex seq. ὕσσωπ☉, ὁ; V.

Ὕσσωπ☉, ȣ, ὁ, ἡ, HYSSOPUS, Ang. Hyssop; & libanotis arborescens: Matth. 27. 48. dicitur & ὕσσωπον, ȣ, τὸ. Them. ὄπτομαι, video.

Ὕσσωπον, præced. sic dici volunt, quasi ὑόμενον, (pro χυόμενον,) ἐπὶ τῷ ὦπα, &c. V.

Ὑσσωτὸς, verutus, a, um; quæ veru, mucronem, præfixum habent; est à præced. Th. ὑσσὸς, ὁ, verutum missile; ut

Lasc.

Lasc. expon. apud Polyb. alii expon. pilum; ut apud Plut. in Pomp. ἐκβολαὶ ὑσσῶν, pilorum, vel telorum jactus; quidam interpr. etiam gæsum vel gessum; quasi hæc Latinâ voce inde sumptâ, quicquid sit, missile est, &c. V.

Ὑστακ@, & ὕσταξ, expon. πάσσαλ@ κρεάτην@, idem quod ὕσσακος, id vide.

Ὕστατα, postrema, nom. plur. neut. gen. ab ὕστατον, ȣ, τὸ, ultimum, superl. ab ὕστερ@, posterior; q. v.

Ὑστάτιον, adv. tandem, postremò: ab

Ὑστάτι@, ȣ, idem quod

Ὕστατ@, ȣ, postremus, ultimus: ab ὕστερ@; q. v.

Ὕστατον, neut. sing. (ut ὕστατα, neut. pl. id vide:) adverbialiter usurpatur, pro postremùm, ultimò; à præced. ὕστατ@; V.

Ὑστέρα, pro ὕστατα; quod vide.

Ὑστέρα, fœm. gen. dicitur, ὑστέρα, ἡμέρα, sequens dies; apud Plut. at ὑστέρα δεκάτη, vicesima prima, vel vicesima secunda mensis dies, in Calendario Romano, at in Græco Calendario, ὑστέρα δεκάτη, est dies trigesimus; & ὑστέρα δεκὰς τȣ̃ μηνὸς, sunt omnes reliqui post vigesimum dies: Item ὑστέρα, ας, ἡ, Medicis & Physicis, vocatur uterus, seu matrix; quod extremum locum inter viscera obtineat, si non exactè, at saltem κατὰ πλάτ@; Poll. l. 2. Item ὑστεραία, scil. ἡμέρα, dicitur postera dies; est fœm. à masc. seq. ὑστεραῖ@; quod expon. etiam, qui fit τῇ ὑστεραίᾳ; ut ὑστεραία προσβολὴ, secunda oppugnatio; apud Xen. Hell. 2. &c. V.

Ὑστεραῖ@, α, ον, idem quod ὕστερ@, posterior.

Ὑστερέω, ῶ, sum posterior; careo, desum; & in 3. pl. ὑστερȣ̃σι, f. 1. ήσω. p. ὑστέρηκα. a. 1. ὑστέρησα, defeci; inferior fui; a. 1. part. f. g. ὑστερήσασα, ης, ἡ, præs. pass. ὑστερέομαι, -ȣ̃μαι, deficior; destituor: perf. pass. ὑστέρημαι, σαι, ται, a. 1. pass. ὑστερήθην, egui. Them. ὕστερ@, posterior.

Ὑστέρημα, ατ@, τὸ, penuria, quod deest: in pl. ὑστερήματα, ων, τὰ, reliquiæ: à præced.

Ὑστέρησις, εως, ἡ, inopia, egestas: ab eodem.

Ὑστερητικὸς, qui solet ὑστερεῖν; i. e. tardiùs accedere; & apud Medicos, ὑστερητικὸς τύπ@ in morbo dicitur, retardatio accessionis vel remissionis: Gal. est itidem verbale, à præced. ὑστερέω; unde & ὑστέρημα, τὸ, præced. expon. partes posteriores; ejus propriè qui in cursu deficit, & vincitur, &c. V.

Ὑστερίζω, futur. ίσω, idem cum ὑστερέω, sum posterior: Item tardo, cunctor; destituor, deficior; superor, vincor: ab ὕστερ@.

Ὑστερικὸς, ad uterum, seu matricem pertinens: ut ὑστερικοὶ πόροι, apud Aristot. unde adv. ὑστερικῶς ut ὑστερικῶς πνιγόμεναι γυναῖκες, fœminæ quæ obnoxiæ sunt matricis suffocationi: Diosc. 2. 10. ab ὑστέρα, ἡ, in medica signif. vide.

Ὑστερόβȣλ@, qui post factum consultat: unde ὑστεροβȣλία, serum consilium sera pœnitentia; in Proverb. Salom. 16. ex ὕστερ@; & βȣλὴ, ἡ. V. Item Ὑστερογενὴς, posterior natu, seu ortu: ex ὕστερ@ & γίνομαι, unde γέν@, τὸ, &c. vi. Sic & Ὑστερολογία, dictio præpostera, quum, quod priùs dicendum erat, posteriori loco, & quod posteriùs, priori efferimus: ex ὕστερ@; & λόγ@, ὁ, &c. V. Item Ὑστερομήτης, & ὑστερόμητις, qui post sapit, seu qui post factum sapit; ex ὕστερ@, & μῆτις, ἡ, &c. V.

Ὕστερον, (neut. ab ὕστερ@;) adverbialiter signif. post, postea, posteriori loco; deinde, deinceps, posthac; & interdum, seriùs, tardiùs; interdum cum genit. ut apud Xen. ὕστερον τῶν ἱππέων, post equites; & apud Herod. ὕστερον τȣ́των, post ea tempora; nonnunquam cum dativo tempus denotante: ut apud Isocr. in Æginet. πέντε ἡμέραις ὕστερον; quinque diebus post, aliquando cum articulo ponitur: ut οἱ ὕστερον, posteri; & τῷ ὕστερον ἔτει, postero anno, &c. Item ὕστερον, τὸ, seu ὕστερα, τὰ, secundæ χώριον, vel χορίον, & omnia quæ editum in lucem infantem statim sequuntur: apud Diosc. l. 3. ὕστερα τὰ ἔσω ἐκτὸς ἄγοντ@, secundis interna evolventibus; & apud Aristot. l. 7. animal. pro membrana, quâ partus involvitur, est neut. sing. & pl. à seq. Them. ὕστερ@; V.

Ὑστερόποτμ@, cui etiamnum vivo bustum erectum est, inquit Hesych. qui & addit, aliis significare secundas nuptias: ex ὕστερ@, ὁ, seq. & πότμ@, ὁ; vide.

ὙΣΤΕΡΟΣ, ȣ, posterior, sequens, inferior: ὕστερον, adverb. posteà, postremò, tandem. Hinc ὑστερέω, posterior sum: Item non habeo, deest mihi; ὑστέρημα, ατ@, τὸ, defectus, inopia: ὑστέρησις, εως, ἡ, idem ὕστατ@, ȣ, postremus. Dici putatur qu. ὑπότερ@, ab ὑπὸ, sub.

Ὑστεροφημία, fama apud posteros, nomen celebre post obitum; Plut. ex ὕστερ@, & φήμη, ἡ; V. Item Ὑστερόφων@, qui posterior vocem edit: ex ὕστερ@, & φωνὴ, ἡ; V.

Ὑστηρία, ἡ, suum immolatio; festum in quo sus immolabatur; Athen. l. 3. ab ὗς, ὑὸς, idem quod σῦς, συὸς, &c. vide.

Ὕστριξ, -χ@, ἡ, HYSTRIX, suis pilos aut porcinas setas habens, erinacei genus; est & flagrum ex corio adhuc setis suis munito: ex ὗς & θρίξ.

Ὑστριχὶς, ίδ@, ἡ, hystrix; idem quod præced. ὕστριξ, frequentiùs autem signif. flagellum, ex setis suillis quo cædebantur servi, &c. V.

Ὕτνον, tuber: vide supra ὕδνον.

Ὑφ', pro ὑπὸ, sub, &c.

Ὕφα, idem quod ὕφασμα, τὸ; id V.

Ὑφάγεο, Dor. & Ion. pro ὑφηγȣ̃, clam duc. præs. imperativ. ab ὑφηγέομαι. Th. ἡγέομαι, duco.

Ὑφάζω, idem quod ὑφαίνω; quod vide.

Ὕφαιμ@, subtus sanguinem habens; cui subest sanguis; in Epigrammat. ex ὑφ', pro ὑπὸ, & αἷμα, τὸ; V.

Ὑφαίνω, texo; imperf. ὕφαινον, ες, ε, fut. ανῶ: a. 1. ὕφηνα, perf. act. ὕφαγκα, perf. pass. ὕφασμαι, & Att. ὕφασμαι. Th. ὑφάω, idem.

Ὑφαίρεσις, subtractio, subductio: Item diminutio: Hesych. Item ὑφαιρέτεια, ἡ, obstetrix; Hesych. utrumque ab ὑφαιρέω, ῶ; subtraho; ut Il. β. ὑπὸ δ' ἥρεον ἕρματα νηῶν; & apud Thucid. pro subduco, l. 3. ὑφαιρȣ̃ντες αὐτῶν τȣ̃ ξυμμάχȣς, &c. Item ὑφαιρȣ̃μαι, idem; sed expon. & surripio, suffuror; ut apud Aristot. de animal. l. 9. ὑφαιρεῖται τȣ̃ κόρακ@ ὁ ἰχῖν@, ὁ, τι ἂν ἔχῃ; suffuratur corvo, &c. V. seq.

Ὑφαιρȣμέν@, præs. part. pass. verbi ὑφαιρέω, aufero. Th. αἱρέω, capio: f. ήσω, p. ᾕρηκα. a. 2. εἷλον.

Ὕφαλμ@, subsalsus, aliquantùm salsus; vel aliquantùm salsuginis habens; unde ὑφάλμυζαν ὀλίπαγ@, concreta salsilago, seu gelata salsugo: apud Diosc. Item ὑφάλμυρ@, subsalsus, seu salsuginosus; ut ὑφάλμυροι τόποι, apud Diosc. l. 3. c. 153. atque inde ὑφαλμυρίζω, aliquantum saporem salis refero; Plut. omnia, ex ὑφ', vel ὑπὸ, & ἅλς, ἁλὸς, unde ἅλμη, ἡ, ἅλμυρ@, ὁ, & ἁλμυρίζω, &c. quæ V.

Ὕφαλ@, ȣ, ὁ, ἡ, sub mari latens, qui est intra mare: Metaph. subdolus: ὕφαλ@, sc. πέτρα, petra, vel saxum latens, nempe ὑφ' ἁλὶ, sub mari.

Ὕφαλ@, præcedent. est etiam, aliquantum salsus; q. d. subsalsus: Diosc. 3. 153. atque sic, est ex ὑφ', pro ὑπὸ, & ἅλς, ἁλὸς, ὁ, sal, &c. V. Item Ὕφαμμ@, subtus arenam habens, arenosus: ex ὑφ', pro ὑπὸ, & ἄμμ@, ȣ, ἡ, idem; quod ab & pro, (literâ scil. ψ, abjectâ) ψάμμ@, ȣ, ἡ, &c. V. Item Ὕφανσις, εως, ἡ; textura, textus; Poll. l. 7. verbale, ab ὑφαίνω; V.

Ὑφάντης, ȣ, ὁ, textor: &

Ὑφαντὸς, ἡ, ὸν, textus, a, um: ab ὑφαίνω, texo. Th. ὑφάω, idem.

Ὑφαντικὸς, ad textorem pertinens, textorius; Poll. l. 7. & in fœm. ὑφαντικὴ, scil. τέχνη, ars texendi, seu ars textoria: unde adv. ὑφαντικῶς, more textorum; Poll. ibid. à præced. ὑφαντὸς, textilis, &c. V.

Ὑφάπτω, succendo; ex ὑφ', pro ὑπὸ, & ἅπτω, accendo, &c. V. Item Ὑφαρπάζω, ομαι, surripio, intercipio, corripio: ex ὑφ', vel ὑπὸ, & ἁρπάζω; V.

Ὑφὰς, ἀδ@, ἡ, Polluci, l. 10. est πλεκτὸν ἀγγεῖον, quo sacra feruntur: Item ὕφασμα, τὸ, textile, textum, tela; & interdum accipitur pro panno; & nonnunquam pro veste: ut interdum sic dicitur etiam, ipse textus, seu textura: Item Ὑφασμέν@, textus, contextus, l. 6. Epigr. omnia, à seq. Th. ὑφάω, unde ὑφαίνω, &c. V.

ὙΦΑ'Ω, & -όω, texo. Hinc ὑφὴ, ῆς, ἡ, textura: ὑφ@, ε@, τὸ, tela: ὕφασμα, ατ@, τὸ, idem; ὑφαίνω, texo.

ὙΦΕ'ΑΡ, έαρ@, τὸ, viscus, ex abiete quia potest salvâ arbore ὑφαιρεῖσθαι, tolli.

Ὑφεδρεύω, inferior sedeo, sub alio sedeo: Item ὑφεδρεία, ἡ, inferior sedes, inferior in subselliis locus; ex ὑφ', pro ὑπὸ, & ἕδρα, ἡ; à Th. ἕζομαι, f. ἑδȣ̃μαι, &c. V.

Ὑφεῖμαι,

Ὑφεῖμαι, perf. pass. verbi ὑφίημι, remitto. Hinc ὑφειμένος, perf. part. pass. Th. ἵημι, seu ἕω, mitto.
Ὑφειμένος, remissus, submissus; ut ὑφειμένη φωνὴ, submissa vox & inferior: Item remisse & parce factus, diminutus; sed expon. & inferior bonitate, deterior: Item permissus, cui permissum est: ut ὑφειμένον κατθανεῖν ἀντὶ σοῦ; Euryp. permissa pro te mori, seu concessa; unde adv. ὑφειμένως, remisse, parce, cessim: ut οὐ γὰρ ὑφειμένως καλὸν, κακὸν δ' ἐστί; Euryp. Item τὸ ὑφειμένον, expon. remissio; apud Theophr. 6. caus. pl. &c. vide præced. ὑφεῖμαι.
Ὑφεὶς, εῖσα, ὲν, aor. 2. part. activ. verbi ejusd.
Ὑφέλκω, subtraho; ut & ὑφέλκομαι, subtus traho; ex ὑφ', pro ὑπὸ, & ἕλκω, ομαι, &c.
Ὑφελοίατο, Ion. pro ὑφέλοιντο, 3. pl. a. 2. opt. m. verbi ὑφαιρέω, aufero. Them. αἱρέω, capio: f. αἱρέσω. p. ᾕρηκα. a. 2. εἷλον.
Ὑφελοῖσα, ας, ά, Dor. pro ὑφελοῦσα, ης, ἡ, quæ subtraxit ac evulsit. a. 2. part. act. f. g. præced.
Ὑφελόμενος, aor. 2. part. m. verbi ejusdem.
Ὑφ' ἓν, ad unum: ut ὑφ' ἓν ἐκτρῖψαι, simul conterere; Apoll. in Epist. & Sapient. 12. ὑφ' ἓν προσχεθέμενοι, &c. i. e. prius simul, seu sigillatim exponentes, &c. pro ὑπὸ ἓν, &c. V.
Ὑφὲν, unio: ὑπὸ ἕν. Gloss.
Ὑφέντες, demittentes, nom. pl. a. 1. part. ὑφεὶς, ab ὑφίημι, demitto. Them. ἵημι, seu ἕω, mitto.
Ὑφέξει, 3. sing. f. 1. act. verbi ὑπέχω, sustineo: f. ὑφέξω, a. 2. ὑπέσχον, ες, ε. Th. ἔχω, habeo.
Ὑφερπύζω, & ὑφέρπω, subrepo; expon. & subserpo; i. e. clam serpo: ex ὑφ', pro ὑπὸ, & ἕρπω, unde ἑρπύζω, &c. vide.
Ὑφεῖτε, 2. pl. a. 2. m. verbi ὑφίημι, demitto. Th. ἵημι, seu ἕω, mitto: a. 2. m. εἵμην.
Ὕφεσις, remissio contentionis; quum incensendo cedimus potentiori; à Suida expon. & ἐλάττωσις; i. e. extenuatio, imminutio, diminutio: unde apud Naz. οὐδὲ τῆς κατὰ τὴν οὐσίαν ὑφέσεως; expon. neque essentiæ imminutionem, est verbale, ab ὑφίημι, seu ὑφίεμαι, remitto, &c. V. Item Ὑφέστιος, qui domi agit, sub tecto versans: ex ὑφ', pro ὑπὸ, & ἑστία, ἡ, &c. V.
Ὑφὴ, ἡ, textura, textus: Athen. l. 2. ὑφάω; V.
Ὑφηγέομαι, οῦμαι, præeo: Item hortor, suadeo, dicto, doceo. Th. ἡγέομαι, duco. f. ήσομαι, perf. ἥγημαι.
Ὑφηγέομαι, præced. expon. & incipio, exordior; unde verbalia ὑφήγησις, q. d. præitio: Item doctrina quam quis alii veluti præiens tradidit, & in pl. ὑφηγήσεις, pro præceptis: Item expon. & enarratio: Item ductus, & pro παραίνεσις, i. e. suasio; sic & ὑφηγητὴς, qui præit alii in re quapiam, suasor; unde Soph. Oed. Tyr. ὑφηγητὰς, appellasse videtur eos qui suo consilio alios veluti præeunt: Item ὑφηγητὴρ, dux, ductor; unde ὑφηγητικὸς, ad doctrinam seu institutionem pertinens: Iidem à præced. ὑφηγέομαι; V. Item Ὑφημιόλιον, subdimidium; Capella l. 6. sed potius est subsesquiplum: ex ὑφ', pro ὑπὸ, & ἡμιόλιος, ὁ; V.
Ὕφηνα, texui, a. 1. ind. act. &
Ὑφῆναι, a. 1. inf. act. &
Ὑφηνάμην, ω, ατο, a. 1. m. verbi ὑφαίνω, idem quod ὑφάω, texo.
Ὑφηνιοχέω, aurigæ administer sum, vel simpl. aurigor; Suid. fungor officio aurigæ; à seq. ὑφηνίοχος; V.
Ὑφηνίοχος, ου, ὁ, administer aurigæ; auriga: ex ὑπὸ & ἡνίοχος, ου, ὁ, auriga: quod ex ὑπὸ & ἡνία, ας, ἡ, habena, & ἔχω, habeo.
Ὑφῃρεῖτο, 3. sing. imperf. pass. verbi ὑφαιρέω, aufero. f. ήσω. p. ὑφῄρηκα, a. 2. ὑφεῖλον. Th. αἱρέω, capio.
Ὑφήσσων, aliquanto minor & junior: ab ὑπὸ & ἧττον, vel ἥσσων, ονος, ὁ, ἡ, minor.
Ὑφήφασται, subtextus est, 3. sing. perfect. pass. Att. redupl. verbi ὑφάω, texo: perf. act. ὕφαγκα. perf. pass. ὕφασμαι, & Att. redupl. ὑφήφασμαι, substituto η, pro υ.
Ὑφίεμαι, pro ὑφίημι, remitto: Item remittere vires, seu de viribus, consulto; i. e. non agere totis viribus: Item cedo, concedo, decedo, & passivè etiam submittor, &c. ex ὑφ' vel ὑπὸ, & ἵημι, ἵεμαι, &c. V.
Ὑφίετι, Dor. pro ὑφίησι, 3. sing. præs. ind. verbi ὑφίημι, submitto. Th. ἵημι, seu ἕω, mitto.
Ὑφίζω, & ὑφιζάνω, subsido, subsideo, succedo, submittor; unde & ὑφίζησις, sedimentum, subsidentia, depressio: (quasi esset verbale, ab ὑφιζέω) ex ὑφ' pro ὑπὸ, & ἵζω, unde ἱζέω & ἱζάνω, &c. V.
Ὑφίσταμαι, σαι, ται, substituor, subeo: præs. part. ὑφιστάμενος, ὑφιστάναι, præs. inf. act. Th. ἵστημι, sto.
Ὑφίστημι, q. d. statuo sub, colloco sub, suppono, subjicio; Item substituo: id est, sufficio in locum alterius: Item propono, & expon. & in naturam rerum produco: ut ὁ Θεὸς ὑπέστησε πάντα ἐξ οὐκ ὄντων; ex ὑφ' pro ὑπὸ, & ἵστημι; V.
Ὑφόλμιον, ου, τὸ, quod mortario supponitur, seu quod sustinet mortarium; ex ὑφ' pro ὑπὸ, & ὅλμος, ὁ; V.
Ὑφοράσθαι, suspicari, præs. inf. passiv. verbi ὑφοράομαι, suspectum habeo; quod ex ὑπὸ & ὁράω video.
Ὑφοράω, vel potius ὑφοράομαι, ῶμαι; q. d. subaspicio, suspecto; sed expon. & reformido, &c. V. præced. Item Ὑφόρασις, suspicio, & ὑφορατικὸς, suspicax; verbalia à præced. ὑφοράω, άομαι, ῶμαι; V.
Ὑφορβὸς, οῦ, ὁ, idem quod συφορβὸς, subulcus, qui sues pascit: ab ὗς, sus, & φέρβω, pasco.
Ὑφόρμιον, dicebatur apud antiquos, κοσμάριον τι χρυσοῦν; Eust. ex Rhet. lex. ex ὑπὸ & ὅρμος, ὁ, monile, &c. V. Item Ὑφορμος, locus stationi aptus; unde ὑφορμέω, ῶ; expon. sum formidolosus alicui; Metaphorâ sumptâ ἀπὸ τῶν ὑπὸ τοῖς ὅρμοις κρυπτομένων πειρατῶν ἢ ὑποπτευομένων, & ὑφορμεῖν; dicitur etiam, ἡ λῃστρικὴ ναῦς, apud Polyb. quum in statione, navibus & insidiis tegendis opportuna, prætervagantibus imminet, &c. Item ὑφορμίζω, in stationem subduco; atque inde ὑφορμιστὴρ, qui in stationem subducit, vel qui stare aliquid facit, ne fluctuet; omnia ex ὑφ' pro ὑπὸ, & ὅρμος, ὁ, statio navium; unde ὁρμέω & ὁρμίζω, &c. vide.
Ὕφος, ους, τὸ, id quod textum est, textile, tela; interdum & pro sindone accipitur, aut pro velo; à Them. ὑφάω; V. Item Ὑφὸς, incurvus, gibbosus: atque sic est idem quod (abjecto scil. κ.) ab & pro κυφὸς, à Them. κύπτω, f. ψω, &c. V.
Ὑφυγρος, aliquantùm humidus; vel simpl. humidus: ex ὑφ' pro ὑπὸ, & ὑγρὸς, ὁ, &c. V. Item Ὑφυδρος, qui sub aquis est, sub aquas demersus: ut ὕφυδροι κολυμβῶνται, apud Thucid. Item aquâ intercute laborans: ex ὑφ' pro ὑπὸ, & ὕδωρ, τὸ, &c. V.
Ὑφόωσιν, texunt, 3. plural. præsent. ind. Poët. Pleonasm. pro ὑφῶσιν, verbi ὑφάω, texo.
Ὑφύφασται, vide ὑφήφασται.
Ὑψαγόρας, idem, cum seq. ὑψαγόρης; id vide.
Ὑψαγόρης, ου, ὁ, Poët. pro ὑψηγόρης, altiloquus, grandiloquus: ex ὕψος, τὸ, sublimitas, & ἀγορὰ, ἡ, oratio.
Ὑψάντυξ, alte cameratus; altos habens fornices; ex ὕψος, τὸ, & ἄντυξ, ἡ, &c. vide.
Ὑψαυχεῖ, inflat, 3. singular. ind. præsent. ab
Ὑψαυχέω, cervicem tollo, inflo: ex ὕψος, εος, τὸ, altitudo, & αὐχέω, glorior.
Ὑψαύχην, elatam cervicem habens, & Metaph. superbus, quòd superbi elatâ cervice incedere soleant; unde ὑψαυχενέω, ῶ, & ὑψαυχενίζω; ut & ὑψαυχέω, ῶ, cervicem effero, cervice erectâ incedo, propriè de equo dicitur; sed Metaph. de superbis hominibus; Plut. ex ὕψος, τὸ, & αὐχὴν, ένος, ὁ; unde αὐχένιος & αὐχενίζω, &c. V.
Ὑψερεφὴς, έος, ὁ, ἡ, & ὑψηρεφὴς, & ὑψιρεφὴς, altum tectum habens, altus: ab ὕψος, εος, τὸ, altitudo, & ἐρέφω, tego.
Ὑψηγόρης, vel ὑψηγόρας, ου, ὁ, & ὑψήγορος; qui magnificè & tanquam ex alto loquitur; Odyss. α & ρ. (idem quod præced. ὑψαγόρης; id vide;) Unde & ὑψηγορία, q. d. altiloquentia, & general. pro superbia. Item Ὑψηλαύχην, idem cum ὑψαύχην, id vide: Unde ὑψηλαυχενία, elatio cervicis, & Metaph. superbia, arrogantia: ex ὑψηλὸς, ὁ, & αὐχὴν, ένος; unde αὐχένιος, &c. V. Item Ὑψηλογνώμων, qui est elato & maximo animo, in bonam partem: (idem fere quod μεγαλογνώμων;) ex ὑψηλὸς & γνώμη, ἡ; vel γνώμων, ὁ, ἡ, &c. V. Ὑψηλοκάρδιος, qui corde est elato, superbus, arrogans; ex ὑψηλὸς, ὁ, & καρδία, ἡ; V.
Ὑψηλόκρημνος, alta habens præcipitia:

tia: ut apud Æschil. ὑψηλόκρημνοι πέτραι, altis præcipitiis rupes: ex ὑψηλὸς, & κρήμνος, ὁ; V. Ὑψηλολογέω, ῶ, sive --έομαι, ῦμαι; alta loquor, utor verbis sublimibus, orationis sublimitatem sector; ex ὑψηλὸς, & λόγος, ὁ; V. Item Ὑψηλόνους, qui est mente elatâ, unde τὸ ὑψηλόνουν, mentis elatio, seu animi celsitudo, & sublimitas; Plut. in Per. ex ὑψηλὸς, ὁ & νόος, ὁ, contractè νοῦς, &c. V.

Ὑψηλῆσι, altis, dat. pl. Ion. f. g. pro ὑψηλαῖς ab

Ὑψηλὸς, ἡ, ὸν, altus, a, um, sublimis, e; comparat. ὑψηλότερος, ου, in dativ. Ὑψηλοτέρῳ. Them. ὕψος, εος, τὸ, altitudo.

Ὑψηλοφρονέω, ῶ, animo efferor: præs. imperat. ὑψηλοφρόνεε, ει, εέτω, είτω. f. ήσω. p. ὑψηλοφρόνηκα ab

Ὑψηλόφρων, ονος, ὁ, ἡ, qui est mente elatâ: ab ὑψηλὸς, altus; quod vide, & φρὴν, ἡ, mens.

Ὑψηλοφροσύνη, mens alta; vel animus superbus, & nimium se efferens; est à præced. ὑψηλόφρων; V.

Ὑψηλῶς, sublimè, adv. ab ὑψηλὸς; quod vide.

Ὑψήνωρ, ορος, ὁ, HYPSENOR, nomen propr.

Ὑψήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, altâ, seu celsâ virilitate præditus, celsos viros faciens: ut apud Nonn. ὑψήνορα τιμήν; ex ὕψος, τὸ & ἀνὴρ; cujus comp. varia desinunt in ήνωρ, &c. V.

Ὑψηρεφὴς, vide in ὑψερεφής.

Ὑψηττὸς, excelsus, altus, sublimis; ab ὕψι, vel Themat. ὕψος, εος, τὸ; vide.

Ὑψηχὴς, έος, ὁ, ἡ, altè sonans: in pl. ὑψηχέες ab ὕψος, εος, τὸ, altitudo, & ἦχος, ου, ὁ, sonus.

Ὑψηχὴς, præced. expon. altum & clarum sonum edens; ut Il. ε. θεῶν ὑψηχέες ἵπποι, sonipedes, quorum incedentium pedes altum edunt sonitum; vel ὑψαύχενες; Eust. &c V.

Ὕψι, altè, adv. ab ὕψος, altitudo.

Ὑψιβαθὴς, altè profundus, seu altè prominens; ex præcedent. ὕψι & βάθος, τὸ; V. Item Ὑψιβάμων, altè gradiens, altè vel in alto incedens: ex ὕψι, altè, seu in alto, & βαίνω, f. βήσομαι, à βάω; unde varia ejus comp. desinunt in βάμων, & in βάτος, &c. Vide seq. ὑψίβατος, quod derivari etiam potest ab ὑψιβαίνω, altè gradior.

Ὑψίβατος, ου, ὁ, ἡ, altigradus, excelsus: ab ὕψος, εος, τὸ, altitudo, & βαίνω, eo.

Ὑψιβόας, nomen ranæ, ab altâ voce sic dictæ.

Ὑψιβρεμέτης, ου, ὁ, altitonans: ex ὕψι, alté. (Th. ὕψος, εος, τὸ, altitudo,) & βρέμω, resono.

Ὑψιγένεθλος, in alto natus: ut ὑψιγένεθλος θεὸς; apud Nonn. ex ὕψι, & γενέθλη, unde γενέθλιος, ὁ, &c. vide.

Ὑψίγυιος, ου, ὁ, ἡ, alta membra habens, altus: ab ὕψος & γυῖον, τὸ, membrum.

Ὑψίγυος, alta habens jugera: ut ὑψίγυον ἄλσος, altum nemus; apud Pind. ex ὕψι; vel Themat. ὕψος, & γύα, ἡ, &c. V.

Ὑψόθι, Poët. adverb. pro ὑψοῦ & ὑψόθεν, in alto, in sublimi. Them. ὕψος, altitudo.

Ὑψίζυγος, ου, ὁ, ἡ, altijugus, summus trutinator rerum humanarum; altus: ex ὕψος, εος, τὸ, altitudo, & ζυγὸς, jugum. Them. ζεύγνυμι, seu ζευγνύω, jungo.

Ὑψίζυγος, præced. Jovis est Epith. apud Hom. & Hesiod. & sonat, q. d. qui in alto sedili sedet, vel qui in alto, facta hominum ponderat atque æstimat, ex ὕψι, & ζυγὸς, ὁ, statera, trutina, &c. V. Item Ὑψιθέμεθλος, alta habens fundamenta; ex ὕψι, vel Them. ὕψος, & θέμεθλον, τὸ, V.

Ὑψίθρονος, ου, ὁ, ἡ, qui in alto solio sedet: ab ὕψος & θρόνος, ὁ, solium.

Ὑψικάρηνος, altum caput seu cacumen habens: ut ὄρος ὑψικάρηνον; ex ὕψι, & κάρηνον, τὸ; V. Item Ὑψικέλευθος, per alta loca gradiens; in Epigram. à Them. κέλευθος, ἡ; V. Ὑψικέρατος, & ὑψίκερως; Odyss. η. celsa gerens cornua, qui altis est cornibus: à Them. κέρας ατος, τὸ; unde κεραὸς, & κερόεις, &c. V. Ὑψικέραυνος, ex alto fulminans; à Them. κεραυνὸς; V. Ὑψίκερως, vide ὑψικέρατος: Item Ὑψικόλωνος, propriè, altos habens colles; proinde, arduus, editus & altus; à κολωνὸς, ὁ; compar. ut præcedentia cum adv. ὕψι, vel Them. ὕψος, τὸ, &c. V.

Ὑψίκομος, ου, ὁ, ἡ, altè comatus: Epith. quercûs: ex ὕψι, altè, (quod ab ὕψος, & κόμη, ης, ἡ, coma.

Ὑψίκομπος, elatus, jactator, qui jactando se effert, superbus; unde adverb. ὑψικόμπως, superbe, arroganter; nimiùm se efferendo, & jactando: ex ὕψι, & κόμπος, ὁ; V. Item Ὑψικρατέω, ῶ, in alto dominor: Suid. ex ὕψι, & κράτος, εος, τὸ; unde κρατέω, ῶ, &c. V. Sic & Ὑψικρεμὴς, alte suspensus; ex ὕψι, & κρεμάω; V. Item Ὑψίκρημνος, alta habens præcipitia, altus, editus; ex ὕψος, εος, τὸ; unde ὕψι, & κρημνὸς, ὁ, &c. V.

Ὑψίλοφος, ου, ὁ, ἡ; Epith. loci sublimis: q. d. qui cristam, vel verticem aut cacumen in alto habet. Them. λόφος, crista, &c.

Ὑψίλοφος, præced. propriè sonat, altè cristatus, altam habens cristam, & eminentem conum; unde Metaph. & per jocum Aristoph. in Ran. appellavit, ὑψιλόφους λόγους, sublimia verba, & grande dicendi genus, quo usus est Æschylus, &c. V.

Ὑψιμέδοντος, gen. sing. ab

Ὑψιμέδων, οντος, in alto regnans: ex ὕψος, εος, τὸ, altitudo, & μέδω, impero.

Ὑψιμέλαθρος, altas habens ædes; seu excelsa habens atria: ut ὑψιμέλαθρον αὔλιον; apud Hom. hymn. in Merc. ex ὕψι, & μέλαθρον, τὸ; V. Item Ὑψιμέλαιναι; alte nigræ, vel altæ & nigræ, Epitheton navium: Iliad. φ. ex ὕψι, & μέλας, ανος, ὁ; & in fœm. μέλαινα, ἡ, &c. V.

Ὑψινεφὴς, έος, ὁ, ἡ, qui est in altis nubibus: Epith. Jovis: ab ὕψος & νέφος, εος, τὸ, nubes.

Ὑψινεφὴς, præced. expon. & qui supra nubes est apud Nonn. seu qui altior est nubibus, &c. V. Item Ὑψίνοος, & ὑψίνους, elatam habens mentem, superbus; Nonn. unde neut. τὸ ὑψίνοον, animi celsitas & magnitudo: ex ὕψος, εος, vel ὕψι, & νόος, contractè, νοῦς, &c. V.

Ὑψίπεδος, ου, ὁ, ἡ, altum solum habens: ab ὕψος, altitudo, & πέδον, τὸ, solum.

Ὑψιπετᾶν ἀνέμων, Dor. pro ὑψιπετῶν, altivolantium ventorum: vide an ab ὑψιπέτης, altivolans; quod à πέτομαι, volo: an ab ὑψιπετὴς, altè cadens; quod à πίπτω, cado, & ὕψος.

Ὑψιπέτηλος, idem quod, & pro seq. ὑψιπέτηλος; id vide.

Ὑψιπέτηλος, ου, ὁ, ἡ, folia in cacumine gerens; altus, excelsus; ex ὕψος, εος, τὸ, altitudo, & πέταλον, Ion. πέτηλον, folium; quod à πετάω, pando.

Ὑψιπέτης, altivolans: ab ὕψος, εος, τὸ, altitudo, & πέτομαι, volo, -as. Vide in ὑψιπετᾶν.

Ὑψιπετὴς, expon. etiam, ὁ ἀπὸ ὕψους πεσὼν; Suid. qui ab alto cecidit: ex alto lapsus; at apud Euryp. in Hec. ὑψιπετὲς μέλαθρον, expon. domum sublimem: ex ὕψι, & inusit. πέτω, pro Them. πίπτω, fut. πέσω, & med. πεσοῦμαι; tanquam à πέτω, &c. V. Item Ὑψιπόλος, qui in alto versatur; Oppian. de venat. l. 3. ex ὕψι, & πολέω; V. Item Ὑψίπορος, loca sublimia permeans, per ardua gradiens; ut ἅρματος ὑψιπόροιο, currus per cacumina currentis: Nonn. ex ὕψος, εος, τὸ; vel adverb. ὕψι, & πόρος, ὁ; à Them. πείρω, &c. V. Ὑψίπους, altis insistens pedibus, ideoque excelsus; ex ὕψι, & πούς; V. Ὑψίπυλος, altas habens portas: ut Θήβην ὑψίπυλον, Il. ζ. ex ὕψι, & πύλος, ὁ; idem quod Them. πύλη, ἡ, &c. V. Item Ὑψίπυργος, altis turribus insignis: ex ὕψι, & πύργος, ὁ; vide.

Ὑψιφερὲς, n. g. ab

Ὑψιφερὴς, έος, ὁ, ἡ, vide in ὑψερεφής.

Ὑψιστάριος αἵρεσις, dicitur τῶν τὸν ὕψιστον σεβόντων; Hesych. & Suid. est ab ὕψιστος, ὁ, excelsissimus, &c. vide.

Ὑψίστολος, altè stolatus; vel altè succinctus, in altum succinctam vestem habens; ex ὕψι, & στολὴ, ἡ; seu στόλος, ὁ, amictus, à Them. στέλλω, orno, &c. V.

Ὕψιστος, ου, altissimus, de Deo dicitur: ab ὕψι, adv. in alto: comp. ὑψίων, & ὑψίτερος, α, ον. superl. ὕψιστος. Them. ὕψος, εος, τὸ, altitudo.

Ὑψιτενὴς, in altum tendens; Item in alto extensus; Nonn. ex ὕψι, & τείνω. fut. τενῶ, unde varia ejus comp. desinunt in τενὴς, & in τένων; ut ὑψιτένων, qui erecta cervice incedere solet: ut παῖδες ὑψιτένοντες; Phocyl. &c. V.

Ὑψιτένοντας, acc. pl. ab

Ὑψιτένων, qui altâ cervice est: ex ὕψι, altè. (Th. ὕψος, εος, τὸ, altitudo,) & τείνω, tendo.

Ὑψίτερος,

Ὑψίτερος, altior; ut, δρύες ὑψίτεραι, apud Theocr. Idyl. 8. est compar. ab ὕψος, vel ὕψι, &c. V.

Ὑψιφαὴς, altam lucem habens, vel in alto lucem habens; item, altè apparens, celsus; ut ὑψιφαῆ τάφον, in Epigr. ex ὕψι & φάω, ῶ, unde φάος, εος, τὸ, &c. V. Sic & ὑψιφανὴς, altè apparens, in alto, Nonn. ex ὕψι & φαίνω, f. φανῶ, unde φανὸς, ὁ, &c. V. Item, ὑψιφοίτης, altigradus; alta percurrens seu pervadens; sed exp. & qui animo est elato & superbo; Suid. ex ὕψι & φοιτάω, ῶ, f. ήσω, &c. Vide.

Ὑψίφρων, ονος, ὁ, ἡ, qui altos & elatos animos habet, superbus: ab ὕψι, altè, & φρὴν, ἡ, mens.

Ὑψιχαίτης, ου, ὁ, ἡ, altè comatus: ab ὕψι, altè, & χαίτη, ἡ, coma.

Ὑψόθεν, ὑψόθι, & ὑψοῦ, altè, ex alto, superne, adv. ab ὕψος, εος, τὸ, altitudo.

Ὑψόροφος, ου, ὁ, ἡ, altum tectum habens: ab ὕψος, εος, τὸ, & ὄροφος, ου, ὁ, tectum. Th. ἐρέφω, tego.

ΥΨΟΣ, εος, altitudo, sublimitas, cacumen: ἐξ ὕψους, ex alto. Hinc ὑψηλὸς, οῦ, altus; ὑψόθεν, ex alto; ὕψιστος, ου, altissimus; ὑψόω, in altum tollo; ὕψωσις, εως, ἡ, exaltatio.

Ὑψόσε, in altum, in sublime; ut Od. μ. χεῖρας ὑψόσ' ἀειράμενος, est adv. à Th. ὕψος, τὸ, V.

Ὑψοῦ, adv. altè. Th. ὕψος.

Ὑψόφρων, idem quod ὑψηλόφρων; id vide: ex ὕψος, τὸ, & φρὴν, &c. Vide.

Ὑψόω, extollo. f. ώσω. p. ὕψωκα. a. 1. ὕψωσα a. 1. sub. ὑψώσω, ῃς, ῃ. perf. pass. ὕψωμαι, σαι, ται. a. 1. pass. ὑψώθην, ης, η, & in 2. pl. ὑψώθητε. a. 1. sub. pass. ὑψωθῶ, ῇς, ῇ. a. 1. inf. pass. ὑψωθῆναι. a. 1. part. ὑψωθεὶς, εῖσα, έν. f. 1. ind. pass. ὑψωθήσομαι, ῃ, εται. Th. ὕψος, εος, τὸ, altitudo.

Ὑψώθην, vide in præced.

Ὕψωμα, ατος, τὸ, altitudo, sublimitas; dat. pl. ὑψώμασι; ab ὑψόω, quod vide.

Ὑψώσας, αντος, a. 1. part. act. verbi ὑψόω, elevo, exalto. Th. ὕψος.

Ὕψωσις, exaltatio, elevatio, elatio; Suid. est verbale, ab ὑψόω, V. Unde &, præced. ὕψωμα, exp. etiam, exaltatio, elevatio; ut ὑψώματα τῶν ἀστέρων, apud Plut. Item, cacumen, summitas, apud Phocyl. &c. V.

ΥΩ, pluo, præs. part. ὕων. f. ind. ὕσω p. ὕκα, (qu. à χύω, fundo:) hinc ὑάδες, ων, αἱ, hyades, stellæ in cornibus Tauri. ὑετὸς, οῦ, ὁ, pluvia.

Ὑώδης, suillus, immundus, stupidus; ab ὗς, sus. Th. σῦς.

Ὑωδία, ἡ, porcina insulsitas, porcina stupiditas; crassa imperitia; porcini mores: est à præced. ὑώδης, εος, ὁ, ἡ, porcinus, sui similis, spurcus; item, insulsus ut pecus suillum; utrumque ab ὗς, ὑὸς, &c. V.

Φ.

Φ Est vigesima prima litera. In numeris 500 significat. Æoles pro θ, utuntur, ut φῆρες, pro θῆρες, dicentes.

Φᾶ, dixit, Dor. pro φῆ, & hoc pro ἔφη, a. 2. vel imperf. verbi φημὶ, dico.

Φάανθεν, visi sunt, Poët. Pleonasm. pro φάνθεν, quod Ion. & Bœot. Sync. pro ἐφάνθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi φαίνω, appareo, videor. f. ανῶ. p. πέφαγκα. perf. pass. πέφασμαι. a. 1. pass. ἐφάνθην. a. 2. pass. ἐφάνην.

Φαάντερος, splendidior; & φαάντατος, splendidissimus; Od. ν. est compar. & superl. quasi ab inusit. φααντὸς, splendidus; à Them. φαίνω, f. ανῶ, &c. Vide.

Φάγαινα, & φαγέδαινα, dicitur affectus stomachi, quum vehementer appetens, cibum immodicè sumat; nec satiari vorando potest; Gal. Item, φαγέδαινα, de ulceribus quoque dicitur; & interdum, omnia ulcera designat, quæ semper majora & deteriora fiunt; interdum, speciatim ulcus quoddam denotat, quod describit Poll. l. 4. c. penult. Celso est genus cancri; ab hoc ulcere ad favorum quendam morbum transfertur; de quo Colum. de re rust. 9. 13. Unde, φαγεδαινικὸς, phagedænicus; ut φαγεδαινικὰ ἕλκη; apud Diosc. 2. 99. Item φαγέσωρος, à comicis dicitur ὁ ἄπληστος, inexplebilis; Poll. 6. Lat. edo, comedo, Phago, onis, item φάγημα, το, id quod comeditur; esculenta, edulia; apud Suid. & Φάγησις, εως, ἡ, comestio, voratio; item, φαγησία ἑορτὴ, festum quoddam in quo, cibo usque ad satietatem exhilarabantur; idem dicitur & φαγήσια, τὰ, apud eund. omnia à Th. φάγω, V.

Φαγέειν, Ion. pro φαγεῖν, a. 2. inf. act. sic φαγέοις, Ion. pro φάγοις, a. 2. opt. act. verbi φάγω, comedo.

Φαγεῖν, a. 2. inf. act. ejusd. verbi.

Φάγεσαι, pro φάγῃ, 2. sing. præs. m. φάγομαι, quod etiam pro f. 2. sumitur verbi φάγω, quod V.

Φαγησιπόσια, τὰ, festum in quo epulis ac potu exhilarabantur; Athen. l. 7. à præced. φάγησις, & πόσις, εως, ἡ, &c. V.

Φάγομαι, pro φαγοῦμαι, f. 2. m. verbi ejusdem.

Φάγος, ου, ὁ, edax: à φάγω, sed

Φαγὸς, Dor. pro φηγὸς, οῦ, ἡ, FAGUS, arbor.

Φάγρος, Cretensium linguâ dicitur cos; quia acuendo ferrum adedit; Athen. l. 7. Item, piscis quidam à voracitate ita dictus, ut putatur; apud eund. ibid. à præced. φάγος, vorax, comedo, onis, &c. V.

ΦΑ'ΓΩ, seu φήγω, edo, comedo. f. 2. m. φάγομαι, σαι, ται, edam; pro φαγοῦμαι, ῇ, εῖται, a. 2. ἔφαγον, ες, ε. a. 2. imperat. act. φάγε, έτω. a. 2. opt. φάγοιμι, οις, οι, a. 2. sub. φάγω, ῃς, ῃ. a. 2. inf. φαγεῖν. a. 2. part. φαγὼν, όντος. Hinc φάγαινα & φαγέδαινα, ης, ἡ, immodicus cibi appetitus; φάγος, ου, ὁ, vorax; ἀνθρωποφάγος, ου, ὁ, ἡ, qui humanâ carne vescitur, παμφάγος, ου, ὁ, ἡ, helluo, qui omnia devorat.

Φάγωντι, Dor. pro

Φάγωσι, vorent, 3. pl. a. 2. sub. act. verbi φάγω, edo. a. 2. ἔφαγον.

Φάε, lucebat, Ion. pro ἔφαε, 3. sing. imperf. act. verbi φάω, luceo.

Φαέθων, οντος, splendidus, præs. part. à φαέθω, idem quod φάω, splendeo.

Φαέθων, præced. interdum est Solis Epith. apud Hom. & Hes. & interdum, absolutè, pro Sole ponitur; in Epigr. Item, stellæ Jovis nomen est; apud Aristot. de mundo, &c. Vide.

Φαείνει, lucet, 3. sing. præs. verbi φαείνω, idem quod Th. φάω, luceo.

Φαεινόμενος, præs. part. m. verbi ejusd. & Them.

Φαεινὸς, οῦ, splendidus: dat. sing. φαεινῷ. Th. φάω, splendeo.

Φαείνω, idem quod φάω, luceo.

Φαεννὰ νᾶσος, Dor. pro φαεννὴ νῆσος, lucida insula. Nam φαεννὸς, οῦ, Poët. & Argivâ dialecto, pro φαεινὸς, quod vide. Hinc in comparat. φαεννότερος, superlat. φαεννότατος, splendidior, splendidissimus.

Φαεννὸς, οῦ, Poët. lucidus: vide præcedent.

Φαεσίμβροτος, ου, ὁ, ἡ, lucem hominibus afferens: à φάω, luceo, & βροτὸς, mortalis.

Φαεσφορία, ας, ἡ, lux: &

Φαεσφόρος, ου, ὁ, Lucifer: à φάος, εος, τὸ, lumen, (Th. φάω, luceo,) & φέρω, fero. p. m. πέφορα.

Φαζάλη, ης, ἡ, morbus quidam, qui mare Rubrum navigantibus accidit.

Φάζω, loquor: à φάω· unde φημὶ, dico. Est & φάζω, interficio, ut σφάζω, etiam à φάω, idem; unde φένω.

Φάθι, dic, præs. imperat. à φημὶ, dico. Th. φάω, idem.

Φαιὰ, ᾶς, ἡ, fusca, subnigra; fuscus enim color medius est inter album & nigrum; est fœm. à masc. φαιὸς, ὁ, vide.

Φαίαξιν, dat. pl. à φαίακες, οἱ, Phæaces populi.

Φαίδιμ', pro φαίδιμε, voc. sing. à φαίδιμος, quod V.

Φαιδιμόεις, εντος, idem quod seq.

Φαίδιμος, ου, ὁ, ἡ, illustris. Them. φαιδρὸς.

ΦΑΙΔΡΟ'Σ, οῦ, hilaris, alacer. q. à φάω, luceo. Hinc φαιδρότης, ητος, ἡ, hilaritas; φαιδρόω & φαιδρύνω, exhilaro; φαίδιμος, illustris: sed

Φαῖδρος, ου, ὁ, PHÆDRUS, discipulus Platonis.

Φαιδρότης, ητος, ἡ, hilaritas, alacritas; item, splendor; item, φαιδρόω, exhilaro, alacrem reddo; utrumq; à præced. Th. φαιδρὸς, V.

Φαιδρυνέσθαι, præs. inf. pass. à

Φαιδρύνω, nitidum reddo. Them. φαιδρὸς, alacer.

Φαιδρύνομαι, alacer fio; est pass. à præced. φαιδρύνω, idem quod φαιδρόω,

δρύνω, sed exp. &, splendidum aut tersum reddo; item expurgo; Poll. atque inde, φαιδρυντὴς, æditiuus; Hesych. lotor, mundator; unde fœm. φαιδρύντρια, lotrix, mundatrix; omnia, à Th. φαιδρὸς, quod exp. & splendidus, luculentus; unde etiam, φαιδρῶς, hilariter, alacriter, &c. V.

Φαιδρωπὸς, qui hilari est vultu; ut, φαιδρωπὸν ὄμμα; apud Euryp. in Oreste: ex φαιδρὸς & ὤψ, ὠπὸς, &c. Vide.

Φαίδων, ωνος, ὁ, PHÆDON, nomen viri.

Φαίην, ης, præs. vel a. 2. opt. act. verbi φημὶ, dico. a. 2. ἔφην. Th. φάω, idem.

Φαίκαρον, πήγανον, ruta.

ΦΑΙΚΑ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ, calceamenti genus, quia φαικὸν, id est, leve.

Φαίκλη, vel φέκλη, ης, ἡ, fæx vini cocta. Ex Lat. fæcula.

Φαικὸς, splendidus, efficax; item levis: à φάω, luceo.

Φαιλόνης, vide φενόλης.

Φαῖμεν, φαῖτε, φαῖεν, plur. a. 2. opt. act. per Syncop. Att. pro φαίημεν, ητε, ησαν, verbi φημὶ, dico. a. 2. ἔφην. Th. φάω.

Φαιναρέτης, ου, ὁ, PHÆNARETES, nomen propr.

Φαίνεθ', Ion. pro ἐφαίνετο, 3. sing. imperf. m. verbi ejusd. Nisi à φαινέσκομαι, derivari malis.

Φαίνεται, apparet, 3. sing. & in 3. plur. φαίνονται, verbi φαίνομαι, seu φαίνω, appareo.

Φαίνετο, apparebat, 3. sing. imperf. pass. Ion. verbi ejusd.

Φαινίνδα, ἡ, dicebatur modus pilâ ludendi; παρὰ τὸ φαίνειν; quoniam pilam alteri ostendentes, alteri mittebant, decepto eo qui se accepturum putabat; Poll. 9. Athen. 1. & Eust. &c.

Φαινομηρὶς, seu φαινομηρὶς, ίδος, vel ιδος, ἡ, quæ femora ostendit; unde φαινομηρίδες, seu φαινομήριδες, dicebantur Lacænæ mulieres, quòd incedentes femora retegerent; Plut. in Num. ex φαίνω & μηρὸς, ὁ, &c. V. Item, φαινοπροσωπέω, faciem meam ostendo, & conspiciendum me præbeo: ex φαίνω & πρόσωπον, τὸ, vide.

Φαίνοισα, ostendens, Dor. pro φαίνουσα, præs. part. f. g. à φαίνω, appareo.

Φαίνοιτ', appareat, pro φαίνοιτο, 3. sing. præs. opt. pass. verbi ejusd.

Φαινόλης, ου, ὁ, PENULA, quia φαίνεται ὅλος. Alii deducunt Græcam vocem à Lat. vide in φενόλης.

Φαινομένην, apparentem, acc. sing. part. præs. m. verbi φαίνω, ostendo.

Φαινομένηφι, per Paragogen τῶ φι, pro φαινομένῃ, dat. sing. f. g. part. præs. m. verbi ejusd.

Φαίνοπος, gen. sing. à φαίνωψ, οπος, ὁ, PHÆNOPS, nomen prop.

Φαινὸς, ῦ, ὁ, lucidus, clarus; à seq. Them. φαίνω, V.

ΦΑΙ'ΝΩ, in lucem edo, ostendo; item luceo, splendeo. f. φανῶ. p. πέφαγκα. a. 1. ἔφηνα. a. 2. ἔφανον, ες, ε, præs. m. φαίνομαι, appareo, videor, luceo. f. m. φανοῦμαι, perf. pass. πέφασμαι, & Att. πέφασμαι, a. 2. ind. pass. ἐφάνην, ης, η, apparui. a. 2. sub. pass. φανῶ, ῇς, ῇ. f. 2. pass. φανήσομαι, η, εται. Hinc φάσμα, ατος, τὸ, visum, spectrum: φάντασμα, ατος, τὸ, idem: φαντασία, ας, ἡ, visio: item imaginatio: φανερὸς, ῦ, manifestus: ἀποφαίνω, ostendo, demonstro: ἀπόφανσις, εως, ἡ, enunciatio: διαφανὴς, έος, ὁ, ἡ, perlucidus, transparens: ἐπιφανὴς, έος, ὁ, ἡ, illustris: ἐπιφάνεια, ας, ἡ, apparitio; item superficies: ὑπερφανὴς, έος, ὁ, ἡ, conspicuus supra alios: ὑπερήφανος, ου, ὁ, ἡ, superbus, arrogans: ὑπερηφάνεια, & ὑπερηφανία, ας, ἡ, superbia, arrogantia: θεοφάνεια, ας, ἡ, apparitio Dei: ἄφαντος, ου, ὁ, ἡ, qui evanuit: ἱεροφάντης, ου, ὁ, sacrorum antistes: συκοφάντης, ου, ὁ, sycophanta, calumniosus, delator.

ΦΑΙΟ'Σ, ῦ, fuscus, subniger. Hinc Lat. FOEDUS.

Φαιὸς, præced. dicitur, qui medio est inter candidum & nigrum colore; ut φαιὸς ἄρτος, panis cibarius & ater, &c. V.

Φαιρίσδεν, Poët. dicitur, pro σφαιρίζειν; vide σφαιρίζω.

Φαῖστος, ου, ὁ, nomen prop.

Φαιστὸς, ῦ, ὁ, vel φαῖστος; luminosus, lucens; item, urbs Cretæ, & promontorium Gortinis; à Them. φαίνω, vel φάω, V.

ΦΑ'ΚΕΛΛΟΣ, φάκελος, vel σφάκελλος, ου, ὁ, fasciculus, FASCIS.

Φάκελλος, præced. fasciculus dicitur rei cujuslibet, ut φάκελλον ἐπιστολῶν, fasciculum literarum; sic &, σφάκελλος, ut σφάκελλοι φρυγάνων; falces, seu fasciculi virgultorum; pro quo etiam legitur, φακέολοι φρυγάνων; apud Dion. Halic. Hist. l. 7. & l. 10. Item, φάκελλος Suidæ est gestamen quoddam capitis, quod & φακιόλιον, nominari dicit; item, φάκελος, dicitur pro Them. σφάκελος, id V.

ΦΑΚΗ͂, vel φακὴ, ῆς, ἡ, lens, lenticula.

Φάκινος, qui ex lente est; Eust. à præced. Th. φακὴ, ῆς, ἡ, quod præcipuè dicitur esse lens cocta, & ipsum ex lente pulmentum; ut seq. φακὸς, ὁ, est lens cruda; unde φακὸν κόπτειν, dicitur, proverbialiter qui operam ludit; item, φακὸς ὁ ἐπὶ τῶν τελμάτων, dicitur lens palustris; apud Diosc. Item, φακὸς, dicitur de vase in quo mortuorum cineres conduntur; & φακὸς, exp. etiam, faciei lenticula, lentigo, verruca; facies verrucosa; Diosc. l. 1. &c. V.

Φακοειδὲς ὑγρὸν, dicitur, cristallinus oculi humor, lenti similis, rotundus & oblongus; Aët. l. 7. ex φακὸς, ὁ, & εἶδος, τὸ, &c. V. Item, φακοπτισάνη, edulium ex lente & ptissana concinnatum; ex φακὸς, ὁ, & πτισάνη, ἡ, à Th. πτίσσω, &c. V.

Φακὸς, ῦ, ὁ, lens cruda; à φακῆ. Est & nigra quædam oculi macula.

Φακωτὸς, lenticulatus, in modum lentis conformatus; ut φακωτὸν πυριατήριον, quod idem & φακὸς; vas in lenticulæ formam factum, quo ad ignem calente, vel aquâ, (ut sit lenticula,) vel oleo, (ut sit lecythus, seria,) calidis pleno, fotus fiunt; apud Hippocr. Idem, de scalpri quodam genere dicitur etiam, apud Gal. est à præced. φακὸς, ὁ, seu Them. φακὴ, ἡ, &c. Vide.

Φάλα vel φαλὰ, ornamentum galeæ; quia aliquid φαλὸν, splendidum.

Φαλαγγάρχης, præfectus phalangis, seu qui præest phalangi; unde φαλαγγαρχία, imperium quod is habet qui phalangi præest; ex seq. φάλαγξ, αγγος, & ἀρχὴ, ἡ, &c. V. Item, φαλαγγηδὸν, per phalanges, turmatim; Il. β. Item, φαλαγγιόδηκτος, morsus à phalangio, seu araneo, aut aranei quodam genere; Diosc. ex φάλαγξ, αγγος, & δάκνω, f. δήξω, &c. V. Item, φαλάγγιον, τὸ, aranei genus, à crurum longioribus & internodiis dictum; & φαλαγγίτης, ου, ὁ, exp. miles legionarius; sed est & herbæ nomen, quæ & φαλάγγιον, & φαλαγγίτιον, dicitur; ut &, φαλάγγια, τὰ, dicebantur eadem ligna quæ & φάλαγγες; i. e. phalangæ, vectes; σκυτάλαι, ligna rotunda, fustesque teretes, instar cylindri; quibus suppositis naves in mare deducuntur, aut ad littus subducuntur; quibus & in navali fulciuntur, & in quibus resident; Eust. & Apoll. Arg. 2. Item, φαλαγγομάχης, in Epigr. dicitur; phalangibus pugnans; ex φάλαγξ, αγγος, & μάχη, ἡ, à Th. μάχομαι, V. Item, φαλαγγόω, exp. efferor; in ferinam naturam vertor; irritor; unde, φαλαγγῶσα, Hesych. exp. τεθηριωμένη, ἠρεθισμένη, (à φάλαγξ, scil. significante araneum;) atque inde, verbalia, φαλάγγωμα, pompa quædam quæ in bacchanalibus celebrabatur; & φαλάγγωσις, dicitur, oculi affectio, quum cilium intro spectat, pilorum acie simul cum eo inversâ, ita ut, pili oculum compingant; apud Gal. & Ægin. omnia, à seq. Th. φάλαγξ, αγγος, legio; testudo aciei longior, quàm latior; constare dicebatur centum & viginti hominibus, seu, ut quidam volunt, octo millibus armatorum; sed general. dicitur de quavis acie, turmaque, ut Il. λ. Item, φάλαγξ, dicitur regula lances libræ suspendens; & φάλαγγες, αἱ, dicuntur internodia digitorum; ossa scil. terna, mutuo colligata, & velut in acie disposita; apud Gal. atque inde, φάλαγξ, exp. etiam, araneus; propter similitudinem, internodiorum in pedibus aranei, cum internodiis humani digiti; Plut. &c. V.

ΦΑ'ΛΑΓΞ, αγγος, ἡ, PHALANX, genus aciei apud Macedonas, acies quævis: aranea quædam.

ΦΑ'ΛΑΙΝΑ, ης, ἡ, cicindela, quæ noctu lucernis advolat. q. à φαλιόω, quod est λαμπρύνω. Est & φάλαινα, BALÆNA.

Φαλακροκόραξ, idem quod πυρρροκόραξ, id V. Plin. l. 10. c. 48. ubi φαλακροκοράκων, fi-

fit mentio; ex φάλακρος, ὁ, & κόραξ, ακος, &c. V.

ΦΑΛΑΚΡΟ'Σ, ȣ, calvus: quia φαλὸν, id est λευκὸν ἄκρον habet, vel φαλὸν ἄκρον.

Φαλακρότης, ητος, ἡ, & φαλάκρα, calvitium; est à præced. φαλακρὸς, quod dicitur, quasi ὁ τὸ ἄκρον ἔχων φαλὸν, τȣτέστι, λευκὸν, unde &, φαλάκραι, dicuntur etiam glabreta; i. e. loca nullo gramine, nullisque satis, vel fruticibus vestita; quasi esset à sing. φαλάκρα, ας, ἡ, quod sumitur & pro calvitio; apud Synes. Item, φαλακρόομαι, ȣ̃μαι, calvus fio, calvesco; atque inde verbale, φαλάκρωσις, calvitium; Ezech, 27. à φαλακρόω, vide.

Φαλακρόω, calvum facio: à præced. quod vide.

Φαλάκρωμα, ατος, τὸ, calvitium: à præcedente.

Φαλανθίας, ȣ, ὁ, idem quod seq. φάλανθος, & utrumque dicitur quasi comp. ex φαλὸς, ὁ, & ἄνθος, εος, τὸ, &c. V.

Φαλανθὸς, canus: q. à φαλὸς, albus.

Φάλαρα, τὰ, PHALERÆ: à φαλὸς, quia splendent.

Φάλαρα, τὰ, præced. Hesychio sunt, ἀστραγαλίσκος, ὁ, ὅτι τῆς περικεφαλαίας; item, phaleræ, ornamenta equorum, seu equitum & nobilium; Herodot. & apud Eur. in Suppl. pro loris usurpari dicitur; & pro eod. scribitur & φάληρα, teste Eust. &c. V.

Φάλαρις, ιδος, ὁ, quis fuerit, vide Pindar. Pyth. Ode prima, pag. 200. vers. 4. in voce Καυτήρ.

Φαλαρὶς, ίδος, ἡ, avis quædam marina seu palustris; de qua Athen. l. 7. & 9. eadem etiam dicitur &, φαληρὶς, apud Suid. Columella, phalaridas vocat; clausæ, inquit, pascuntur anates, querquedulæ, boscides, phalarides, similesque volucres, quæ stagna & paludes rimantur, &c. Reducitur ad Th. φαλὸς, unde φαληρὸς, &c. V. Item, φαλαρὶς, ίδος, ἡ, dicitur phalaris herba; apud Diosc. 3. 159. &c. ab eod.

Φάλαρος, ȣ, ὁ, ἡ, Poët. pro φαληρὸς, quod vide.

Φαλὲκ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. rivus.

Φαλερὸς, idem quod φαληρὸς.

Φαλερμάω, albesco spumâ; quod à φαλερὸς, albus. Th. φαλός.

Φαληρὸς, ȣ, albus, spumeus; item ferrum galeæ; & nomen prop. viri. Th. φαλὸς, ȣ, splendidus.

Φαλιόπȣς, qui est albis pedibus; ex seq. φάλιος & πȣ̃ς, V.

Φάλιος, ȣ, ὁ, splendidus, albus; sed exp. & albos crines habens in fronte; Hesych. à Th. φαλὸς, ὁ, V.

Φαλίττω, desipio. q. à φαλὸς, canus, Senectus extrema μωρά.

Φαλίζομαι, spumo. Th. φαλός.

Φαλλικὸς, ut φαλλικὸν ᾆσμα, carmen ad Phallos pertinens; carmen extemporaneum, quod in honorem Bacchi, super Phallis canebatur; apud Aristoph. in Acharn. ᾄσομαι τὸ φαλλικὸν, exp. cantabo fæscenninos versus, seu carmen obscœnum; Poll. l. 4. scribit φαλλικὸν, esse ὄρχημα ὅτι Διονύσω; est à seq. Them. φαλλὸς, lignum oblongum, in summo habens penem ligneum aut coriaceum; quidam exp. ficulneum veretrum; apud Herodot. &c. V.

ΦΑΛΛΟ'Σ, ȣ, ὁ, penis ligneus vel coriaceus.

Φαλλοβατέω, ῶ, super Phallo incedo, Phallo insideo; Luc. est à præced. Th. φαλλὸς & βαίνω, f. βήσομαι, ut à βάω; unde varia comp. desinunt in βάτης, & βατία, &c. V. Item, φαλλοφόρος, ὁ, Phalli gestator; unde plur. φαλλοφόροι, οἱ, Phalli gestatores; actores quidam theatrici, apud Athen. l. 14. ex præced. φαλλὸς, ὁ, & φορὸς, ὁ, &c. V.

ΦΑΛΟ'Σ, ȣ, splendidus, albus, q. à φάος, εος, τὸ, lux; sed

Φάλος, ȣ, ὁ, conus, apex galeæ.

Φαλὸς, præced. substant. exp. & scutulum quoddam splendidum & album; item, petra in mari eminens; & conus galeæ, cui crista inseritur, &c. Vide.

Φαλύσσομαι, Hesych. καταῤῥήσσω, περιέρχομαι.

Φάμα, ας, ἁ, Dor. pro φήμη, ἡ, fama.

Φαλιόω, splendidum reddo: à φαλός.

Φάμαι, dico, opinor; λογίζομαι, est tamen inusit. in præs. sed format ex se præt. imperf. & a. 2. ἐφάμην; prius Od. ξ. ὡς ἐφάμην; à posteriore est infin. φάσθαι, apud Hom. ab eod. etiam φάμαι, est & imper. φάο, dic; pro φάσο; Od. σ. & part. φάμενος, dicens; ut apud Xen. ȣ̓ φαμένȣ Λυσάνδρȣ, &c. Est pass. à φημὶ seu φάω, quod vide.

Φαμὲν, dicimus, 1. pl. præs. ind. à φημὶ, dico. Th. φάω, idem.

Φάμενος, a. 2. part. m. verbi φημὶ, dico. a. 2. m. ἐφάμην. Th. φάω.

Φαμὶ, Dor. pro φημὶ, dico.

Φὰν, dicebant, Bœot. Syncop. pro ἔφασαν, vel ἔφησαν, 3. pl. imperf. vel a. 2. verbi φημὶ, dico. Th φάω, idem.

Φάναι, dicere, præs. inf. à φημὶ. sed

Φᾶναι, apparuisse, pro φῆναι, a. 1. inf. act. verbi φαίνω, appareo. f. ανῶ. a. 1. ἔφηνα.

Φαναὶ, αἱ, Hesychio sunt λαμπάδες; unde apud Euryp. in Rheso; Terpsichore, una ex novem musis, Orpheum dicit δεῖξαι φανὰς μυστηρίων ἀποῤῥήτων; i. e. monstrasse, mysteria Bacchi arcana facibus esse peragenda; & ignis coruscatione adhibitâ; & apud eund. Eur. in Ione, itidem per φανὰς Βακχίȣ, intelligi dicuntur, orgia Bacchi, nocturno tempore facibus accensis agitari solita; item, φαναῖος Ζεὺς, splendidus dicitur Jupiter, seu nitidus; ut &, φαναῖος Ἀπόλλων, cognomen apud Chios frequens est; teste Hesych. Item, φανάριον, τὸ, laternula, facula; diminut. à φανὸς, ὁ, & omnia, à Th. φαίνω, f. φανῶ, &c. V.

Φανείην, ης, η, apparuerim, a. 2. opt. pass. &

Φανεὶς, ἐντος, in f. g. φανεῖσα, ης, ἡ, a. 2. part. pass. verbi φαίνω, appareo. f. ανῶ. p. πέφαγκα. perf. pass. πέφασμαι. a. 2. pass. ἐφάνην, p. m. πέφηνα.

Φάνεν, apparuerunt, Æol. vel Bœot. pro ἐφάνησαν, 3. pl. a. 2. pass. verbi ejusd.

Φανερόμισος, qui palàm odit; ex seq. φανερὸς & μῖσος, ὁ, &c. V.

Φανερὸς, ȣ̃, apparens, manifestus. Th. φαίνω, appareo.

Φανερὸς, præced. apertus; exp. &, clarus, illustris, celebris; apud Xen. Item, dicitur etiam, ἐκ τȣ̃ φανερȣ̃, seu ἐν τῷ φανερῷ, pro, apertè, palàm; & interdum, ex professo; Thuc. l. 4. &c. V.

Φανερόφιλος, amicus apertus; qui palàm amat: ex φανερὸς, præced. & φίλος, ὁ, &c. V.

Φανερόω, manifesto. f. ώσω. p. πεφανέρωκα. a. 1. imperat. φανέρωσον, ώτω. præs. pass. φανερόομαι, ȣ̃μαι, perf. pass. πεφανέρωμαι, σαι, ται, a. 1. pass. ἐφανερώθην: à φανερὸς, quod vide.

Φανερῶς, manifestè, apertè, palàm; est adv. à φανερὸς, ὁ, V.

Φανέρωσις, εως, ἡ, manifestatio: à præced.

Φανερώτερα, clariora, nom. pl. n g. comparat. grad. à φανερὸς, quod V.

Φάνεσκε, Ion. pro ἔφανε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi φαίνω.

Φάνη, Ion. pro ἐφάνη, apparuit, 3. sing. a. 2. ind. pass. sed

Φανῆ, 3. sing. a. 2. sub. pass. verbi φαίνω, appareo.

Φανήῃ, videatur, Pleonasmo τȣ̃ η, pro φανῇ, quod V.

Φανήμεναι, apparere, Dor. pro φανῆναι, a. 2. inf. pass. verbi φαίνω, quod vide.

Φανῆναι, vide in φανήμεναι.

Φανῇς, 2. sing. a. 2. sub. pass. verbi φαίνω, quod V.

Φάνης, ητος, ὁ, dicitur Sol, quòd quotidie novus appareat; item, apud Orph. Sic nominatur amor, quòd ex Chao primus apparuerit; à Th. φαίνω, V.

Φανήσεται, 3. sing. f. 2. pass. verbi ejusd.

Φανητιάω, ῶ, apparere volo; à Th. φαίνω, V.

Φανήτω, 3. sing. a. 2. imperat. pass. &

Φανθεὶς, a. 1. part. pass. à φαίνω, appareo. a. 1. pass. ἐφάνθην.

Φανοπεὺς, έως, ὁ, pro Πανοπεὺς, quod ab urbe Πανόπη, deductum.

Φανίον, ȣ, τὸ, laternula, facula; est diminut. à φανὸς, ὁ, subst. lampas, &c. V. Sed φάνιον, τὸ, dicitur, locus in quem purgamenta conjiciebantur; Suid. Item, φανίας, ȣ, ὁ, proprium fuit cujusdam, qui, cum esset tenuissimæ fortunæ, summas tamen divitias simulabat & jactabat, qualis ingenii homo quilibet, τȣ̃ φανίȣ nomine insigniri potest; vide Erasm. in Chil. à φανὸς, ὁ, seu Th. φαίνω, V.

Φανομηρίδες, dicebantur, αἱ σπαρτιάτιδες, i. e. Lacænæ seu Spartanæ; quòd femora ostenderent adductâ castulâ; Poll. l. 7. Poët. dicitur, pro φαινομηρίδες;

φάδες; id vide. Ex φανὸς, ὁ; & μηρὸς, ὁ, &c. V.

Φανὸς, ȣ, ὁ, lucidus, splendidus, clarus; & substantivè, lampas; & apud Aristoph. Sic dicitur delator, accusator, sycophanta; &c. Vide seq.

Φανὸς, ȣ, ὁ, laterna, lucerna, fax. Th. φαίνω, luceo a. 2. ἔφανον.

Φαντάζω, apparere facio. f. άσω. p. πεφάντακα. præs. pass. φαντάζομαι, appareo, videor; item imaginor. præs. part. pass. n. g. φανταζόμενον, visum, quod apparet. perf. ind. pass. πεφάντασμαι, σαι. Them. φαίνω, ostendo.

Φαντασία, ας, ἡ, visum, visio, imaginatio, PHANTASIA, ostentatio: à φαντάζω, quod V.

Φαντασιαςικὸς, ad visiones concipiendas aptus; talis qui concipiat visiones seu imagines; à præced. φαντασία, V.

Φαντασιοκόπος, ȣ, ὁ, qui vanis quibusdam cogitationibus & imaginationibus percellitur; (sicut ἐλπιδοκόπος, qui vanâ spe percellitur, seu nimiâ spe laborat; Bud. ex Eust. de Tantalo;) ex præced. φαντασία, ἡ, & κεπὸς, ὁ, à Th. κόπτω, &c. V.

Φαντασιόομαι, ȣ̃μαι, visiones & rerum imagines concipio; obversantur mihi visa & imaginationes; à præced. φαντασία, ἡ, quæ imaginatio talis dicitur, quum imagines rerum absentium ita repræsentantur animo, ut ea cernere oculis, ac præsentes habere videamur; & interdum exp. species; item, cogitatio vehemens rei speciem animo repræsentans; imaginatio, seu imago rerum animo insidentium; species animo concepta; item, splendor speciosus, omnibus conspicuus; pompa, fastus, superbus comitatus; Athen. l. 5. & act. Ap. c. 25. Item φαντασιαςικὸς, ad visiones concipiendas aptus; Plut. Itidem, à φαντασία, ἡ, vel quasi esset ab inusit. φαντασιάζω, &c. V. Item φαντασιώδης, ȣς, ὁ κ̀ ἡ, ex aliqua visione seu imaginatione proveniens, vel in imaginationibus consistens; ab eod. φαντασία, V.

Φάντασμα, ατος, τὸ, spectrum: à perf. pass. verbi φαντάζω, apparere facio: quod V.

Φαντασμάτιον, τὸ, parvum visum; Plut. est diminut. à præced. φάντασμα, ατος, id quod apparet, spectrum; sæpe dicitur de eo, cujus vana species & imago nobis obversatur; & oculos nostros deludit, &c. V. Item, φανταςὸς, ὁ, efficiens aut concipiens visiones, qui talis est, ut concipiat & efficiat visiones & imaginationes; item, φανταςικὸς, idem, atque indè, adv. φανταςικῶς, concipiendo visiones & imaginationes; Plut. Omnia, à φαντάζω, ομαι, V.

Φαντὶ, Dor. pro φασὶ, dicunt, 3. pl. præs. ind. verbi φημὶ, dico. Them. φάω, idem.

Φανῶσι, 3. pl. a. 2. sub. pass. verbi φαίνω, appareo, quod V.

Φάο, Ion. & Poët. ἔφασο, 2. sing. a. 2. m. verbi φημὶ, dico. a. 2. ἔφην.

a. 2. m. ἐφάμην.

Φάος, εος, τὸ, lumen; à φάω, luceo.

Φάος, τὸ, præced. lux; exp. & solis ortus, diluculum; item, oculus; Od. ρ. & interdum pro vita; item φάος, dies, (sed in hac signif. frequentior est plur. φάεα, τὰ, ut in Epigr. l. 2.) sed usurpatur &, pro salute; item, pro victoria; & pro auxilio, quod salutem & victoriam affert; item gaudium; & interdum, hac voce compellamus quempiam, ei blandientes; ut Od. ρ. sicuti & Latinè dicitur, lux mea, &c. V.

Φαραγγίνδην, ab Atticis scommaticè jactatum fuit, εἰς γαςριμαργίαν, teste Suidâ; (qui & addit, dici sicut ἀεισίνδην,) item, φαραγγώδης, εος, ὁ, ἡ, abruptus, præruptus; ut φαραγγώδεις τόποι, loca in quibus sunt terræ hiatus; loca angusta; apud Aristot. & Aristoph. l. 3. Hist. dicit, ostryam δένδρον ἐςὶ ἔνυδρον, κ̀ φαραγγῶδες, i.e. arborem aquosa loca amantem, & præruptam, &c. Utrumq; à seq. Th. φάραγξ, γγος, locus præceps; item, convallis, &c. V.

ΦΑ'ΡΑΓΞ, γγος, ἡ, barathrum, præcipitium, hiatus, vallis; quia in eâ φαίνεται ῥῆγμα, apparet ruptura.

Φαραὼ, ὁ, nomen regis ἄκλιτον. Hebr. vindex.

Φαρέεσσι, dat. pl. Ion. & Poët. &

Φαρεῖ, dat. sing. à φᾶρος, εος, τὸ, quod vide.

Φαρὲς, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. ruptura.

ΦΑΡΕ'ΤΡΑ, ας, ἡ, PHARETRA. q. à φέρω & τρώω, quia fert vulnifica tela.

Φαρέτρην, acc. sing. Ion. à præced.

Φαρετρεὼν, ῶνος, ὁ, Poët. pro φαρέτρα, quod vide.

Φαρέτριον, parva pharetra; diminut. à Th. φαρέτρα, V.

Φαρετροφόρος, pharetram gestans; ut φαρετροφόρος ἔρως; in Epigr. ex φαρέτρα, ἡ, & φορὸς, ὁ, à Th. φέρω, V.

ΦΑΡΙΚΟ'Ν, ȣ̃, τὸ, genus veneni.

Φαρισαῖος, ȣ, ὁ, Pharisæus, hoc est, interpretans. Heb. Erant enim scripturæ interpretes.

Φᾶρος, τὸ, exp. laneum redimiculum; Poll. ἐρεῦν κεκρύφαλον, exponit; à Th. φᾶρος, εος, V.

Φαρκιδȣ̃ν, rugare, caperare; item, φαρκιδȣ́μενος, qui rugatur seu corrugatur; qui est fronte caperata; item, φαρκιδώδης, εος, ὁ, ἡ, rugosus; omnia, à seq. Th. φαρκὶς, ίδος, V.

ΦΑΡΚΙ'Σ, ίδος, ἡ, ruga. Est quasi ruptura cutis, in quâ facit valles. q. à φάραγξ, vallis, quod V.

Φαρμάζω, inficio, item, curo; idem quod & pro φαρμάσσω, f. σω, id V. Item, φαρμακὴς, qui parat venenum; veneficus; item φαρμακάω; exp. refertus sum medicamentis; vel indigeo medicamentis; expeto medicamenta; Eust. omnia à Th. φάρμακον, τὸ, V.

Φαρμακεία, ας, ἡ, veneficium; à φαρμακεύω, veneficio utor. Th. φάρμακον.

Φαρμακεία, ἡ, præced. venenum; idem quod φαρμάκευσις, id V. exp. &, medela, medicina, medicamentum; unde

φαρμακεῖαι, dicuntur & ipsa medicamenta; pro quo in Epigr. l. 1. legitur &, φαρμακίαι, &c. V.

Φαρμακεὺς, έος, ὁ, veneficus, magus. ab eod. Them.

Φαρμακεύω, veneficio aut veneno utor: veneficio afficio; item conficio medicamenta, condio, tingo. Them. φάρμακον.

Φαρμάκευσις, & φαρμακεία, dicitur, ipsa actio veneficio afficiendi; vel etiam, ipsa medicandi actio, medicatio; item, φαρμακευτὴς, veneficus; & φαρμακεύτρια, ἡ, venefica; ut &, φαρμακευτικὸς, ad veneficia, vel ad medicamenta pertinens; medicamentarius; omnia verbalia, à præced. φαρμακεύω, V. Item, φαρμακίαι, pro φαρμακεῖαι, medicamenta, &c. V. Item, φαρμάκιον, τὸ, medela; Plut. à Th. φάρμακον τὸ, V.

Φαρμακὶς, ίδος, ἡ, venefica: ejusdem Them.

Φαρμακίτης, ȣ, ὁ, scil. οἶνος, dictum fuit vinum Pramnium; teste Eust. & φαρμακῖτις, ad medicinam pertinens; ut φαρμακίτιδες βίβλοι. Gal. & φαρμακῖτις γῆ, Pharmacitis terra, quæ & ἀμπελῖτις, apud Diosc. 5, 173. utrumq; à præced. φαρμακὶς, V.

Φαρμακόεις, εντος, venenatus; à

ΦΑ'ΡΜΑΚΟΝ, ȣ, τὸ, medicamentum, venenum, PHARMACUM. q. φέρον ἄκος, vel ἄχος, remedium vel dolorem adferens. Hinc φαρμακὸς, ȣ̃, ὁ, veneficus, magus: φαρμακεὺς, έος, ὁ, idem: φαρμακεύω, veneficio utor: ἀλεξιφάρμακον, ȣ, τὸ, remedium contra venenum.

Φαρμακοποιὸς, qui medicamenta conficit; ex φάρμακον, τὸ, & ποιέω, V. Item φαρμακοποσία, ἡ, medicamenti potus, seu haustus; item, φαρμακοποτέω, medicamentum bibo, vel sorbeo; ex φάρμακον, τὸ, & πόσις, εως, ἡ, vel πότης, ȣ, ὁ, à Th. πίνω, præt. πέπωκα, tanquam à πόω, &c. V. Sic &, φαρμακοπώλης, pharmacopola, medicamentorum vel pigmentorum venditor; unde φαρμακοπωλέω, sum pharmacopola, seu medicamenta vendo; ex φάρμακον, τὸ, & πωλέω, unde πώλης, ὁ, V.

Φαρμακὸς, ὁ, veneficus, magus; incantator; item, homo sacer, & devotus; detestandus, execrabilis; κάθαρμα; Aristoph. i.e. piaculum: ὁ ἐπὶ καθαρμῷ τινι πόλεως ἀναιρȣ́μενος; Suid. à Th. φάρμακον, τὸ V.

Φαρμακοτρίβης, ȣ, ὁ, seu φαρμακοτρὶψ, ιβος, ὁ, qui pharmaca terit & apparat; seu qui ea vendit; ex φάρμακον, τὸ, & τρίβω, f. ψω, &c. V.

Φαρμακόω, f. ώσω, Poët. Pharmaca, seu medicamenta misceo: à præced.

Φαρμακτὴρ, veneficus; qui veneno tingit inficitque; est verbale, à φαρμάσσω, seu ττω, f. ξω, &c. V. Item, φαρμακώδης, εος, ὁ, ἡ, idem quod φαρμακόεις, εντος, ὁ, medicamentarius; cui medicamentum inest, seu medicamenti vim habens; ut, φαρμακόεσσαι πόσιες; potiones medicatæ; & φαρμακὸς δόλος, dicitur ars pigmentaria; sic,

ſic φύλλα φαρμακώδη; apud Dioſc. & Theoph. Item venenatus, veneno tinctus; ut φαρμακόεν βέλος, venenatum telum, veneno imbutum; & φαρμακώδη τοξεύματα; apud eund Dioſc. 3.94. Item φαρμακῶν, ῶνος, ὁ; officina in qua tingitur: ſed φαρμάκων, ωνος, ὁ; expon. qui medicamentis ſeu venenis eſt læſus; omnia, à Them. φάρμακον; V. Item, Φάρμαξις, tinctura, immerſio, maleficium; Plut. eſt verbale, à ſeq. φαρμάσσω, vel ττω, f. ξω, &c. V.

Φαρμάσσω, vel -ττω, veneno afficio, tingo: immergo ferrum in aquam frigidam. Th. φάρμακον.

ΦΑ῀ΡΟΣ, εος, τὸ, palla, pallium, veſtis exterior, velum capitis: q. à φέρω.

Φαρόω, ſeu ἀρόω, aro. Heſych. φάρος, ἄροτος, φαρῶν, ἀροτριᾶν.

Φάρσος, εος, τὸ, velum, involucrum, tractus, regio, pars. Puto à φᾶρος hinc

Φαρσοφόρος, ου, ὁ, ἡ, ſignifer, vexillarius: à φάρσος, τὸ; quod vide, & φέρω.

Φαρύγεθρον, vel φαρύγεθρον, ου, τὸ, fauces; idem quod, & à Th. φάρυγξ, γος; V. Item Φαρυγίδην, ſeu φαρυγίνδην, cum ingluvie, cum voracitate. Item φαρυγγίζω, (idem quod λαρυγγίζω; id vide:) vocem dilato; & φαρυγῖς, ίδος, ἡ; ingluvies, edacitas: omnia, ab eod. Th. φάρυγξ; V.

ΦΑ῀ΡΥΓΞ, υγγος, ὁ, ἡ, guttur, fauces, per quas φέρεται cibus & ſpiritus. An potius à φάω, loquor, & ῥέω, fluo.

Φάς, dicens, a. 2. part act. à φημὶ, idem quod φάω, dico.

Φάσγανον, ου, τὸ, culter, enſis: q. σφάγανον, à σφάζω, interficio.

Φᾶσε, dixit, Dor. & Ion. pro ἔφησε, 3. ſing. a. 1. act. à φημι, dico.

Φασεῖς, dices, Dor. pro φήσεις, 2. ſing. f. à φημὶ, dico.

Φάσθαι, dixiſſe, aoriſt. 2. inf. med. verbi ejuſd.

Φάσηλος, à Lat. Phaſelus, actuarium: à Phaſelide Pamphiliæ oppido ubi hoc navigii genus primò inventum fuiſſe traditur.

Φάσηλος. præced. ſcribitur, & φασήολος, φασίολος, & φάσηλος, ου, ὁ, & expon. leguminis oblongi genus; Dioſc. 2. 130. & 4. 121. atque inde, navigium oblongum ſignificat; Phaſeli nonnullis ſunt cicerculæ quæ hodiæ Phaſilli, vulgo Phaſeoli vero planta hortenſis ſimilax, cujus fructus lobi, dolichique; Theophr.

Φασὶ, inquiunt, 3. pl. præſ. ind. ſed

Φᾶσι, dicentibus, dativ. plur. a. 2. part. act. φὰς, άντος, verbi φημὶ, dico. Th. φάω.

ΦΑΣΙΑΝΟ῀Σ, ου, ὁ, PHASIANUS, avis Angl. a Pheaſant.

Φασιανὸς, præced. ſcribitur & φασιανικὸς, ὁ, & ἡ, ὄρνις, Phaſianus gallus, & Phaſiana gallina, avium genus, quarum copia apud Phaſidem fluvium: Item φασιὰς μηδεία, Medea alumna Phaſidis, ſeu fluvii, ſeu oppidi, utrumque à φᾶσις, εως, & ιδος, ὁ, Cholchidis prægrandis fluvius: Sed & oppidum fuit, ad Phaſidis oſtium: Item φασιανὸς, & φασιανικὸς, ὁ; expon. ὁ συκοφάντης, delator, accuſator, atque ſic eſt à φάσις, εως, ἡ, apparitio: Item delatio, accuſatio; ut φάσεις φαίνειν, delationes factitare, &c. V.

Φασὶν, aiunt, 3. pl. ind. præſ. à φημὶ, dico: ſed

Φᾶσιν, acc. ſing à

Φάσις, εως, ἡ, dictio, rumor, à φάω, dico. Eſt & φάσις, apparitio. Sic Luna habet multas phaſes ſeu apparitiones, modo falcata; modo gibboſa, &c. à φαίνω, appareo. Eſt &

Φᾶσις, nomen fluvii.

Φάσκε, dictitabat, 3. ſing. imperf. Ion. verbi φάσκω, Poët. pro φημὶ, dico. Th. φάω, idem.

Φάσκονται, 3. pl. præſ. paſſ. à

Φάσκω, dictito; vide in φάσκε.

Φάσμα, ατος, τὸ, viſum, ſpectrum: Item oſtentum, portentum, prodigium; verbale, à πέφασμαι, pro quo dicitur πέφαμμαι, apparui, comparui; 1. perſ. præt. paſſ. verbi φαίνω; unde etiam, dicitur πεφασμένος, oſtenſus, demonſtratus, patefactus, part. ab eod. &c. Vide.

Φάσομαι, Dor. pro φήσομαι, dicam, f. 1. m. à φημὶ, dico.

Φάσσα, vel Att. φάττα, ης, ἡ, avis columbini generis, palumbes.

Φασσοφόνος, ου, ὁ, ἡ, occiſor columbarum: à φάσσα, columba, & φένω, occido. p. m. πέφονα.

Φασῶ, εῖς, εῖ, Doricè pro φήσω, εις, ει, f. 1. act. verbi φημὶ, dico. Them. φάω, idem.

Φατειῶν, gen. plur. à φατειὸς, enarrabilis. Th. φάω, dico.

Φατὴς, ου, ὁ, loquutuleius, loquax; ſed expon. & mendax; Heſych. unde φατειὸς, præced. exp. dicendus, nominandus, &c. V.

Φατί, Dor. pro φησὶ; quod vide.

Φατίζω, rumorem ſpargo: à

Φάτις, idem quod φάσις; q. v.

Φάτις, ιος, ἡ, præced. & φάσις, expon. dictum, ſententia, ſeu apophthegma: ut φάτις, ſeu φάσις, φυσικὴ, in Epigram. Item reſponſum vatis, oraculum: Item ſermo, vel verbum: Item nuntius, fama; ſed expon. & gloria; Odyſſ. ζ. &c. V.

ΦΑ῀ΤΝΗ, ης, ἡ, præſepe, ſtabulum: qu. à φάγω, vel πάω, ibi enim paſcitur jumentum: unde forte Angl. fat.

Φάτναι, & φατνίαι, dicuntur loculamenta dentium; quaſi præſepia & capſulæ in quibus collocantur; Gal. l. 2. de Oſſ. dicit, dentes contineri, ἐν τοῖς τῶν φατνίων βοθρίοις, ſcribitque φάτναι, eſſe oſſa dentes continentia; βόθρια, vero eſſe cavitates in quas dentes inſerti ſunt: Item φατνώματα, τὰ, lacunaria, laquearia: Item navium foramina, per quæ in adnavigantes miſſilia emittuntur; apud Athen. Item dicuntur & dentium eſſe φατνώματα, apud Euſt. Atque inde φατνωματικὸς, & φατνωτὸς, laqueatus: Item tabulatus; omnia à præced. Th. φάτνη; quod expon etiam menſa: Item ſtellæ, quæ in cancro nubeculam referunt, vocantur φάτνη; ut annotatur ex Proclo, &c. V. Φατὸς, occiſus, mortuus; à Them. φάω, occido, &c. V.

Φάτο, dixit, Ion. pro ἔφατο, 3. ſing. a. 2. m. verbi φημὶ, dico. a. 2. ἔφην. Them. φάω, dico.

Φατὸς, ἡ, ὸν, dicendus, celebris: à φάω, vel φημὶ, dico.

Φατρία, dicitur pro φρατρία; id vide.

Φάττος, ου, ὁ, palumbes, περιστερός; idem quod, & à φάττα, ſeu φάσσα, &c. vide.

Φαύζω, frigo: Heſych.

Φαυλία ἐλαία quæ & φαυλὴ ἐλαία; dicitur oliva, cujus parvus eſt fructus; apud Theophr. Item φαυλίζω, expon. vili habeo flocci ſeu parvi facio; pro nihilo duco, contemno, elevo; unde verbalia φαυλισμὸς, contemptio, deſpectus; & φαυλίστρια, contemptrix, ſubſannatrix; omnia à ſeq. Th. φαῦλος, ὁ; V.

Φαυλόβιος, tenuiter vivens; ſeu qui tenuiter victitat: ex φαῦλος, & βίος, ὁ, &c. V.

ΦΑ῀ΥΛΟΣ, ου, & φαῦρος, Dor. φλαῦρος, Att. VILIS, pravus ſimplex, vitioſus, nugatorius: q. φλύαρος, à φλέω, nugor. Hinc φαυλότης, ητος, ἡ, vilitas, φαυλίζω, pro vili habeo, floccifacio. Hinc Angl. foul, & fool.

Φαυλοτάτης, gen. ſing. f. g. ſuperl. gradus, à φαῦλος, ου, pravus, compar. φαυλότερος, ſuperlat. φαυλότατος, praviſſimus.

Φαυλότης, ητος, ἡ, vilitas: Item ineptia, ruſticitas, inſcitia: ſed expon. & imbecillitas, infœcunditas; apud Plat. de leg. à præcedent. Them. φαῦλος; vide.

Φαυλεργὸς, malus artifex; ex φαῦλος, & ἔργον, τὸ; V.

Φαύλως, adv. pravè: à φαῦλος.

Φαῦρος, Dor. pro φαῦλος; q. v.

Φαυσίμβροτος, ου, ὁ, ἡ, Solis Epith. παρὰ τὸ φαῦσιν, τὸ τ' ἐστὶ φῶς τοῖς βροτοῖς φέρειν, quòd lucem mortalibus ferat. Vel παρὰ, τὸ φαύειν, ἤγουν φαίνειν καὶ λάμπειν τοῖς βροτοῖς, quòd luceat mortalibus. Idem & φαεσίμβροτος ab Homero vocatur.

Φαυσίγγες, vel φωΐσιγγες, maculæ in tibiis ex igne contractæ: quia à φαύσει ignis.

Φαῦσις, εως, ἡ, lux, ſplendor, ipſa lucendi actio: à φάω, luceo.

Φαύσκω, idem quod ſeq. φαύω, Æolicè pro φάω, luceo, &c. V. Item Φαυστήριος, Epith. Bacchi: apud Lycophr. quòd cum facibus celebrarentur ejus myſteria; à φαύω, f. σω, Æolicè pro Th. φάω; V.

Φαύω, luceo: ex φάω; idem.

Φὰψ, φαβὸς, ἡ, avis è columbino genere: à φέβομαι, quia timida.

ΦΑ῀Ω, Poët. luceo, ſplendeo: Item dico, occido, interficio. Hinc φάος, εος, τὸ, lumen, lux: φᾶς, φωτὸς, τὸ, idem: φὼς, φωτὸς, ὁ, Poëtice vir, homo: φωτινὸς, ου, lucidus: φαεινὸς, idem: φωτίζω, illumino: φωτισμὸς, ου, ὁ, ſplendor: ἀμφιφαὴς, έος, ὁ, ἡ, circumquaque lucem habens: φημὶ, dico: φημίζω, & φάσκω, idem: φήμη, ης, ἡ, fama: φάσις, εως, ἡ, dictio, dictum: φάτις, εως, ἡ, idem: φατὴς, ου, ὁ, loquax: ἀντίφημι, contradico, nego: ἀπόφασις, εως, ἡ, negatio: προφημι, prædico:

dico: προφήτης, ου, ὁ, propheta: προφητεύω, vaticinor: προφητεία, ας, ἡ, prædictio futurorum: πρόφασις, εως, ἡ, prætextus: βλάσφημος, ου, ὁ, ἡ; famam alicujus lædens: βλασφημέω, probra & convitia jacto in aliquem, βλασφημία, ας, ἡ, maledicentia: εὐφημέω, & εὐφημίζω, celebro laudo: εὐφημία, ας, ἡ, fausta acclamatio.

Φέβεσθαι, fugere, præs. inf. à

ΦΕ'ΒΟΜΑΙ, fugio: Item timeo, metuo: p. m. πέφοβα· hinc φόβος, ου, ὁ, fuga: Item timor, metus: φοβερὸς, οῦ, formidabilis: Item timidus, φοβέομαι, οῦμαι, metuo.

Φεβώμεθα, fugiamus, 1. pl. præs. sub. verbi φέβομαι; q. v.

ΦΕ'ΓΓΟΣ, εος, τὸ; splendor, lux lumen; (q. à φάω.)

Φέγγω, f. ξω, splendorem præbeo, illumino: à præced.

Φεγγώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, splendore, seu luce abundans, luminosus: ut φεγγώδης Ἰησοῦς, apud Nazianz. à præced. Them. φέγγος; quod interdum ponitur pro jubare: i. e. luce Solis; & interdum pro luce, i. e. vita; ut Epigram. l. 2. οὓς γλυκεροῦ φέγγεος Ζώπυρος ἐστέρησε, quos luce jucunda Zopyrus privavit: Item pro luce, i. e. die, apud Eur. atque inde, φέγγομαι, fulgeo, splendeo; pass. ab act. præced. φέγγω, lucem præbeo, illustro, &c. V.

Φείδεο, parcas, præs. imperat. m. Ion. pro φείδου, verbi φείδομαι, præs. inf. φείδεσθαι.

Φειδάλφιτος, propriè qui farinæ parcit; parcus, tenax; atque inde adv. φειδαλφίτως, parcendo farinæ, parcè, Suid. ex φείδομαι, unde φειδὼ, όος, ἡ, & ἄλφιτον, τὸ, &c. V. Item φειδίτειον, seu φειδίτιον, vel φιδίτιον, sodalitas quædam, apud Spartanos, simul epulari solitorum, sed cum parcimonia & frugaliter, ex legis præscripto: Item, locus in quem conveniebant, qui ejusdem sodalitii erant: Athen. Item φειδίται, vel φιδίται, qui φειδίτια celebrabant; apud eund. & φειδιτικὸς, pertinens ad φειδίτια; ut φειδιτικὰ δεῖπνα, quæ & φειδίτια, apud eund. omnia ab eodem Th. φείδομαι, seq. V.

ΦΕΙ'ΔΟΜΑΙ, parco, ignosco, parcè utor, abstineo. cum gen. præs. inf. φείδεσθαι f. m. φείσομαι, η, εται. a. 1. med. ἐφεισάμην, ω, ατο, peperci. a. 1. m. sub. φείσωμαι, η, ηται. Hinc adv. φειδομένως, parcè: φειδὼ, όος, ἡ, parsimonia: φεισμονὴ, ῆς, ἡ, idem· φειδωλὸς, οῦ, parcus: q. φεύγω τὸ δοῦναι.

Φειδομένως, parcè, adverbium, à φείδομαι, parco: præs part. m. φειδόμενος.

Φειδὸς, ὁ, parcus, tenuis, & φειδωλὸς, idem; utrumque à præced. φείδομαι; vide.

Φειδὼ, όος, ἡ, parsimonia: &

Φειδωλὴ, ῆς, ἡ, idem: & parca. Them. φείδομαι.

Φειδωλία, ἡ; idem cum præced. φειδωλὴ; V.

Φειδωλὸς, ἡ, ὸν, parcus: ab eod. Th.

Φείδων, ωνος, ὁ, parcus, in Epigram. sed ponitur, & pro vase oleario: apud Aristot. & Poll. à præced nt. φειδὼ, ἡ, quod expon. etiam, ipsa actio parcendi; ut apud Herodian. l. 4. οὐδὲ τῆς ἡλικίας φειδὼ ἦν, nulli ætati parcebatur, &c. V.

Φειδωλῶς, parcè, restrictè, est adv. à φειδωλὸς; V.

Φείσεται, 3. sing. f. 1. m. verbi φείδομαι, parco.

Φεισμονὴ, ἡ, parsimonia: Item affectus quo adducimur ad parcendum, misericordia; i. e. φειδὼ καὶ ἀπαλλαγία; Suid. à Them. φείδομαι. f. σομαι. præt. εισμαι, &c. V.

Φέκλη, fæx, vel fæcula; vox autem est Latina, à Græcis usurpata, ut aliæ plures.

Φηλώω, nugor, desipio. Puto à φαῦλον. Hesych.

Φελλίζω, fluito, more suberis: Item φελλίνας, ὁ, levis in modum suberis: Hesych. Item φελλεὺς, εως, fuit Atticè locus salebrosus; teste Suida, locus petrosus Attici territorii; unde φελλεῖς, lapides silicei, silices, duri lapides: Item loca lapidosa solumque gracile, in quo, subjectis lapidibus, terreni parum in superficie tantum velut superinductum, supersternitur, &c. Theophrastus, γῆν ὑπόπετρον vocat, omnia à seq. Th. φελλὸς, suber arbor, (quæ & ἴψος, Theophr.) sed est, & ejus arboris cortex; unde κουφότερον ἢ φελλὸς, apud Strab. proverbialiter usurpatur pro subere levius; & apud Pind. in Pyth. 2. ἀβάπτιστός εἰμι, φελλὸς ὡς, mergi nequeo, ut super, &c. V.

Φελλόδρυς, arbor nomen habens ex suberis & quercus appellatione; phellodrys arbor semper virens; Theoph. eadem est quæ ἀρία, i. e. ilex aquifolia; Plin. ex φελλὸς, ὁ, & δρῦς, ἡ, &c. V. Item Φελλόποδες, q. d. suberipedes, tantæ levitatis homines, ut per mare currentes non submergantur, ceu suberibus sustentati; Luc. in ver narr. ex φελλὸς, ὁ, & ποῦς, ποδὸς; V.

ΦΕΛΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, suber: q. à φλοιὸς, cortex.

Φενακία, ας, ἡ, fraus; Item φενάκη, ης, ἡ, coma additilia; Eust. galericulum, capillamentum; Poll. & φενακίζω, decipio, fallo, impono, do verba, illudo, ludificor; atque inde verbale, φενακισμὸς, οῦ, ὁ, deceptio, impostura, illusio, ludificatio; omnia à seq. Them. φέναξ, ακος; V.

ΦΕ'ΝΑΞ, ακος, ὁ, impostor, derisor, q. à φενάκη, quæ & πηνίκη, coma ascititia, falsa. Hinc φενακίζω, decipio, fallo.

Φενόλης, ου, ὁ, penula: vox origine Lat.

ΦΕ'ΝΩ, occido, interficio: (q. à φάω) p. m. πέφονα. Hinc φόνος, ου, ὁ, cædes, homicidium: φονεὺς, έως, ὁ, homicida: φονεύω, occido: ἀνδροφόνος, ου, ὁ, ἡ, homicida: πατροφόνος, ου, ὁ, ἡ, patricida. Περσεφόνη, ης, ἡ, Persephone, quæ cædibus omnia vastat; Proserpina, mater Orci.

Φεραὶ, ῶν, αἱ, oppidum Thessaliæ.

Φεράσπις, clypeum ferens, clypeatus: Item bellicosus; in Epigram. ex Them. φέρω, & ἀσπὶς, ίδος; V. Item Φεραυγὴς, & φερεαυγὴς, lucifer, lucem ferens, seu afferens, aut splendorem: Item lucidus; in Epigr. ex φέρω, & αὐγὴ, ἡ; V.

Φερβέμεν, pascere præs. inf. Ion. pro φέρβειν, &

Φέρβεσθαι, alere, nutrire. Att. pass. pro activ. φέρβειν à

ΦΕ'ΡΒΩ, pasco, alo: f. ψω. p. φα. p. m. πέφορβα. Hinc φορβὴ, ῆς, ἡ, pabulum, esca, ἱπποφορβὸς, οῦ, ὁ, equorum pastor: q. à φέρω & βίος.

Φέρε, fer, præs. imper. act. à φέρω.

Φερέγγυος, ου, ὁ, ἡ, sponsor fide dignus: à φέρω & ἐγγύη, ἡ, sponsio.

Φερέδειπνος, prandium afferens, prandii allator, seu allatrix; ut φερέδειπνος ἰωὴ; Nonno, vox prandii allatrix: ex φέρω, & δεῖπνον, τὸ; V. Item Φερέζωος, vitam ferens, salutaris; Nonn. ex φέρω, & ζωὴ, ἡ; V.

Φέρεις, ει, 2. & 3. sing. præs. ind. verbi φέρω, fero.

Φερέκακος, mala seu ærumnas ferens, labores ferens; vel potius laborum tolerans & patiens; Polyb. l. 3. ex φέρω, & κακὸς, ὁ; V. Item Φερέκαρπος, fructum ferens; Plut ex φέρω, & καρπὸς, ὁ; V.

Φερεκλος, ου, ὁ, nomen propr.

Φερέμεν, Ion. pro φέρειν, præs. inf. verbi φέρω, fero.

Φερέοικος, ου, ὁ, ἡ, domiporta. Epith. cochleæ. Ex Φέρω, & οἶκος, domus.

Φερέοικος, præced. dicitur & φερέοικος, ferens domum, & substantivè, testudo; q. d. domiporta cochlea; Hesiod. in Erg. &c. V. Item Φερέπολις, urbem ferens; i. e. sustinens, ac sustentans; Plut. ex φέρω, & πόλις; V. Item Φερεπονία, ἡ; laborum tolerantia; à seq. φερέπονος, laborifer, &c. V.

Φερέπονος, ου, ὁ, ἡ, Poët. laborum tolerans, ærumnas sustinens: ex φέρω, fero, & πόνος, ου, ὁ, labor. Th. πένομαι, laboro. p. m. πέπονα.

Φερέσβιος, ου, ὁ, ἡ, almus: à φέρω, fero, & βίος, ου, ὁ, vita.

Φέρεσκον, imperf. activ. Ion. pro ἔφερεν, verbi φέρω.

Φερεσσακέας, acc. pl. à

Φερεσσακὴς, έος, ὁ, ἡ, scutifer, scutum ferens: ex φέρω & σάκος, εος, τὸ, scutum. Th. σάττω, onero.

Φερεστάφυλος, racemiger, uviger, racemos seu uvas, producens, Bacchi Epith. in Epigram. ex φέρω, & σταφυλὴ, ἡ; Vide.

Φερέστερος, & φέρτερος, qu. qui plus fert, seu portat; vel qui plus ferre potest & portare, & per consequens validior, robustior; plerumque tamen accipitur, pro potentior, præstantior: Item melior, utilior; ut Il. α. ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστι, quoniam multo satius est; unde φέρτερον ἀδὲς; adv. apud Theocr. sunt compar. à Them. φέρω; vide.

Φέρετ', Ion. pro ἐφέρετο, 3. sing. imperf. pass. &

Φέρεται, 3. sing. præs. pass. verbi φέρω; quod vide.

Φέρετρον, ου, τὸ, FERETRUM, capulum: à φέρω, fero.

Φέρετρον, præced. scribitur & φέρτρον, τὸ, capulus, Il. 6. Item lectica; Item φερετρεύω, circumveho, seu transveho in pompa;

pompa; sumptâ Metaph. à pompa funebri; undè in pass. φερεβόμενα τεμάχη, apud Plut. in Coriol. quum sacramenta victoriæ pomposè in publico circumferrentur, à præc. φέρετρον, τὸ; V.

Φέρῃ, ferat, 3. sing. præs. sub. act. verbi φέρω.

Φέρισος, φέρτισος, & φέρτατος, optimus, superl. à φέρω, compar. φέρτερος, validior.

ΦΕΡΝΗ΄, ῆς, ἡ, dos, quam uxor affert: q. à φέρω. Hinc παράφερνα, ων, τὰ, bona quæ sponsa præter constitutam dotem secum affert. Paraphernalia.

Φερνίζω, doto; Exod. 22. à præcedent. Them. φερνὴ, ἡ; V. Φέροικος, vide suprà φερέοικος.

Φέροιεν, gererent, 3. pl. opt. præs. activ. verbi φέρω, fero.

Φέροισα, ας, ἁ, Dor. pro φέρουσα, ferens, præs. part. f. g. à φέρω.

Φερόμεθον, 1. dual. vel Æol. pro φερόμεθα, 1. pl. præsent. ind. passiv. verbi ejusd.

Φερόμεσθα, Poët. pro φερόμεθα, 1. pl. præs. pass. verbi φέρω.

Φερόνικος, victor: (idem quod νικοφόρος,) q. d. ferens victoriam; ex φέρω, & νίκη, ἡ; V.

Φέροντε, nom. dual. φέροντας, acc. pl. præs. part. act. &

Φέροντι, ferunt, Dor. pro φέρουσι, 3. plur. præs. verbi φέρω.

Φέρουσα, ης, ἡ, præs. part. f. g. verbi φέρω. Est & nomen Nymphæ.

Φέρουσιν, 3. pl. præs. ind. verbi φέρω.

Φέρτατος, & φέρτισος, præstantissimus, superl. à φέρω, fero: comp. φέρτερος, præstantior.

Φέρτε, per Sync. pro φέρετε, ferte, 2. pl. imperat. act. verbi φέρω, fero.

Φέρτερος, α; ον, præstantior: propriè qui plus portare potest, compar. à φέρω, fero; superl. φέρτατος.

Φέρτισος, vide in φέρτατος.

Φερσεφόνα, ας, ἁ, Proserpina, Dor. & Æol. pro Περσεφόνη, ἡ. Eadem & Περσεφόνεια, dicitur, & Περσεφάσσα. Them. φένω, quod vide.

ΦΕ΄ΡΩ, FERO, porto; obtineo, consequor; persolvo: profero: aufero: confero: imperf. ἔφερον, ες, ε. f. οἴσω, (tanquam ab οἴω.) a. 1. ἤνεγκα, ας, ε. q. ab ἐνέγκω. a. 1. imperat. act. ἔνεγκον, άτω, & in 2. pl. ἐνέγκατε; a. 1. act. inf. ἐνέγκαι. a. 2. ind. ἤνεγκον, cujus part. ἐνεγκὼν, οῦσα, όν, præs. pass. φέρομαι, feror, agor. præs. sub. φέρωμαι, ῃ, ηται. præs. inf. φέρεσθαι. imperf. pass. ἐφερόμην, ου, ετο. perf. pass. ἐνήνεγμαι. a. 1. pass. ἠνέχθην, Ion. ἠνείχθην: cujus part. ἐνεχθεὶς, Ion. ἐνειχθεὶς, εῖσα, έν. præt. m. ἤνοχα, & Att. ἐνήνοχα: aorist. prim. infinitiv. med. ἐνέγκασθαι. Hinc à φέρω, compar. φέρτερος, ου, validior, præstantior: superl. φέρτατος, ου, validissimus, præstantissimus: & hinc φέρετρον, ου, τὸ, feretrum, capulum: φόρος, ου, ὁ, tributum, vectigal: φορὰ, ᾶς, ἡ, latio, portatio; Item pensitatio, collatio: φορέω, gesto, fero: ἀναφέρω, sursum fero; Item refero: ἀναφορὰ, ᾶς, ἡ, subvectio; Item relatio: διαφέρω, differo διαφορὰ, ᾶς, ἡ, differentia: ἀδιάφορος, ου, ὁ, ἡ, indifferens: περιφέρω, circumfero, circumago: περιφερὴς, έος, ὁ, ἡ, orbicularis, rotundus: περιφέρεια, ας, ἡ, circumferentia: προσφέρω, offero: προσφορὰ, ᾶς, ἡ, oblatio: συμφέρω, simul φέρω; Item conduco, utilis sum συμφέρον, οντος, τὸ, utile: συμφορὰ, ᾶς, ἡ, collatio; Item infortunium, calamitas, denique: à φέρω, fortè Angl. to bear.

Φέρων, φέρουσα, ferens, præsent. partic. à φέρω.

Φερώνυμος, q. d. ferens nomen suum; i. e. veritatem nominis sui; cui verè convenit nomen quod habet; unde adv. φερωνύμως, nomine rei verè respondente, nomine rei congruo: Item φερωνυμία, nominis convenientia cum re: Eust. ex φέρω, & ὄνομα, τὸ; quod in comp. plerisque mutat prius, ο in ω, posterius in υ, &c. V.

Φετμὴ, jussum; idem quod, pro & ab, ἐφετμὴ, ἡ; id vide.

ΦΕΥ͂, HEU, eheu, papæ: q. à φέβω, terreo. Est interjectio rejicientis, lamentantis, & admirantis.

Φεῦγον, Ion. pro ἔφευγον, imperf. act. verbi φεύγω, fugio; q. v.

Φεύγοντι, Dor. pro φεύγουσι, fugiunt, 3. pl. præs. ejusd.

Φευγόντων, Att. pro φευγέτωσαν, 3. pl. præs. imperat. act. verbi φεύγω.

Φευγούσαις, nom. pl. & φευγούσης, gen. sing. præs. part. act. f. g. &

Φεύγουσι, 3. pl. præs. ind. à

ΦΕΥ΄ΓΩ, FUGIO, evado, declino: reus sum, accusor: (fortè à φέβω; q. φέβγω.) f. ξω. f. 1. m. φεύξομαι. a. 2. ind. act. ἔφυγον. præt. m. πέφευγα, pro πέφυγα, ας, ε. Hinc φυγὴ, ἡ, fuga: φυγὰς, άδος, ὁ, ἡ, profugus, exul.

Φεύγυδρος, qui fugitat aquam, aquam refugiens & reformidans; ex præcedente Them. φεύγω, & ὕδωρ, τὸ, &c. vide.

Φεύζω, clamo φεῦ; à Themat. φεῦ.

Φευκτέον, fugiendum, adj. verbale n. g. à φεύγω.

Φευκτικὸς, οῦ, ὁ, fugax; est à seq. φευκτὸς, qui effugi potest, seu vitari, vitandus: Item detestandus, seu detestabilis, &c. vide.

Φευκτῶν, gen. pl. à φευκτὸς οῦ, vitabilis. Th. φεύγω.

Φεύξιμος, ὁ, ἡ, à quo fugiendum est; qui effugi potest, seu vitari; sed apud Plut. de instit. βωμὸς φεύξιμος; expon. ara ad quam confugitur, seu ad quam confugere licet: Item φεύξις, εως, ἡ, fuga; Hesych. utrumque ab eod. φεύγω; V.

Φεύξομαι, futur. 1. med. verbi φεύγω, fugio.

Φεύξῃ, fugies, 2. sing. fut. med. Dor. à φεύγω.

ΦΕ΄ΨΑΛΟΣ, ου, ὁ, scintilla: q. φάος ψάλου, id est, lux flammæ.

Φεψαλόω, comburo: præced.

Φεψάλυξ, scintilla parva idem quod præcedens Th. φέψαλος, ὁ; V.

Φῆ, dixit, Ion. pro ἔφη, 3. sing. imperfect. vel a. 2. ind. act. sed

Φῇ, est 3. sing. a. 2. sub. act. verbi φημὶ, à φάω, dico.

Φηγαλεὺς, έος, ὁ, cognomen Bacchi; ob fagos, quæ viti pedamentum præbent: Eust. à Them. φηγὸς, arbor ex quercuum genere; cujus etiam arboris fructus, φαγὸς, appellatur, glans fagea; unde Aristoph. in pace, rectè, φηγὸν nominat τὸ αἰδοῖον virile, quoniam pars quædam ejus βάλανος i. e. glans, dicitur, &c. vide.

Φηγεὺς, Phegeus, nom. viri.

Φηγίνεος, faginus; idem quod seq. φήγινος; V.

Φήγινος, fagineus, adj. à

ΦΗΓΟ΄Σ, οῦ, ἡ, Dor. φαγὸς, FAGUS: ἀπὸ τοῦ φαγεῖν; quod glandes fuerint veterum cibus.

Φηγότευκτος, è fago fabricatus, Lycophr. ex φηγὸς, ὁ; & τευκτὸς, ὁ, &c. vide.

Φήγω, inusit. edo. unde a. 2. ἔφαγον.

Φῇη, dicat, per Pleonasm. τοῦ η, pro φῇ, 3. sing. a. 2. sub. verbi φημὶ, dico. Th. φάω, idem.

Φηλέω, ῶ, impono decipio; undè φηλήτης, impostor: Item φῆληξ, ηκος, idem; ὁ ἀπατεών, Suid. Item φῆληξ dicitur, grossus, i. e. ficus nondum matura; vel potius, quæ quum immatura sit, quandam maturitatis speciem præ se fert; Aristoph. in pace; omnia à Them. φῆλος; V.

Φηλήτῃσι, furibus, (alii leg. φιλήτῃσι) dat. pl. Ion. à φηλήτης, ου, ὁ, impostor: à φῆλος, ου, ὁ, idem. Sed φιλήτης, ου, ὁ, fur: à φίλος, amicus.

Φῆλιξ, ηκος, ὁ, nomen viri. Latin. Felix.

ΦΗ͂ΛΟΣ, ου, ὁ, impostor, fallax: quasi à σφάλλω, fallo. Hinc φηλήτης, ου, ὁ, impostor: φῆληξ, ηκος, ὁ, idem: φηλέω, & -όω, decipio.

Φηλόω, ῶ, impono, decipio; unde apud Lycoph. φηλώσας πέδμιον, pro ἀπατήσας τὸν ἄρχοντα, &c. Atque inde verbalia, φηλώματα, & φηλώσεις, imposturæ, deceptiones, fallaciæ; à præced. Them. φῆλος; V.

Φῆμαι, rumores, nom. pl. à

Φήμη, ης, ἡ, & Dor. φάμα, ας, ἡ, FAMA, rumor, Anglicè, Fame: à φημὶ, dico.

Φημὶ, dico: aorist. 2. ἔφην. Them. φάω, idem.

Φημίζω, divulgo, dico: futur. ίσω, & ίξω à

Φῆμις, ἡ, idem quod φήμη, fama; q. v.

Φημισμὸς, verbale, à præced. φημίζω, & signif. idem quod præced. φῆμις; ut & φημοσύνη, ης, ἡ; dicitur pro eod. rumor, &c. V.

Φῆν, φῆς, φῆ, Ion. pro ἔφην, ης, η, imperf. vel a. 2. verbi φημὶ, dico.

Φῆναι, a. 2. inf. à φημὶ, dico: sed

Φῆναι, Att. pro φᾶναι. a. 1. inf. verbi φαίνω, appareo.

ΦΗ΄ΝΗ, ης, ἡ, aquila, quæ major ossifraga dicitur.

Φὴρ, ρὸς, ὁ, FERA, Æol. seu Ion. pro θήρ.

ΦΗ΄ΡΕΑ, ων, τὰ, nervorum tumores & tensiones.

Φηρὴ, ῆς, ἡ, PHERE, nomen propr. regionis.

Φηρομανὴς, insaniens in feras, qui insano ferarum amore tenetur; Bacchi Epith. in Epigram. ex præced. φὴρ, ρὸς, ὁ, pro θὴρ, & μαίνομαι, f. μανοῦμαι, unde μανία, ἡ &c. V.

Φῆρος, antiquorum Deorum cibus. Hesych.

Φηρσὶν, dativ. plur. ἀ φὴρ, fera; quod vide.

Φῆς, inquis, 2. sing. præs. ind. sed

Φῆς, Ion. pro ἔφης, 2. sing. imperfect. vel a. 2. Att.

Φῇς, singular. aorist. 2. sub. verbi φημὶ, dico.

Φήσῃ, dixerit, Æol. pro φήσῃ, 3. sing. a. 1. opt. verbi φημὶ vel φάω, dico.

Φήσῃς, dices, 2. sing. f. 1. ind. act. verbi ejusd.

Φῆσθα, dicebas, Ion. & Æol. paragoge pro ἔφης, 2. sing. imperf. vel a. 2. ind. verbi φημὶ, dico.

Φησὶ, dicit, 3. sing. præs. sed

Φῆσι, Ion. Paragoge pro φῇ, 3. sing. a. 2. sub. verbi φημὶ, dico.

Φῆστος, ου, ὁ, nomen viri Lat. Festus.

Φήσω, dicam, futur. 1. à φάω, seu φημὶ, dico.

Φήτρη, ης, ἡ, Ion. pro φυλὴ, ἡ, tribus.

Φθαίην, anticipaverim, a. 2. opt. verbi φθῆμι, seu φθάνω, prævenio: f. φθάσω a. 2. ἔφθην, a. 2. m. ἐφθάμην.

Φθάμενος, præveniens, a. 2. part. m. verbi ejusd.

Φθὰν, Bœot. pro φθῆσαν, Ion. pro ἔφθησαν, 3. pl. a. 2. ind. verbi φθῆμι, seu φθάνω; quod vide.

Φθάναι, vel præsent. inf. à φθῆμι, vel pro φθῆναι, aor. 2. inf. à φθάνω; quod vide.

ΦΘΑ'ΝΩ, prævenio, anteverto: f. φθάσω. p. ἔφθακα. a. 1. ἔφθασα. a. 1. sub. φθάσω, ης, ῃ, a. 2. ἔφθην, à φθῆμι. a. 2. med. ἐφθάμην. hinc a. 2. part. m. φθάμενος.

Φθαρεὶς, έντος, corruptus, a. 2. part. pass. verbi φθείρω, corrumpo: f. φθερῶ. p. ἔφθαρκα. a. 2. ἔφθαρον. a. 2. passiv. ἐφθάρην. Th. φθέω, idem.

Φθάρηθι, pereas, per Sync. pro φθάρηθητι. a. 1. imperat. pass. verbi φθείρω, corrumpo. f. ερῶ, perf. passiv. ἔφθαρμαι, σαι, ται. a. 1. pass. ἐφθάρθην.

Φθάρμα, τὸ, corruptio, corruptela; verbale à φθείρω, fut. ερῶ, præt. αρκα, &c. V. Item φθαρτικὸς, q. d. corruptorius, corruptivus, corrumpendi vim habens: Item exitialis, lethalis; ut φθαρτικὸν κακὸν; apud Aristot. Rhet. 2. & apud Plut. φθαρτικὴ φύσις, expon. tabifica natura; & apud Diosc. l. 6. φθαρτικὸν, τὸ, (ubi tamen quidam legunt φαλικὸν,) pro herba venenata, seu arbore aut frutice; est à seq. φθαρτὸς, corruptioni aut interitui obnoxius, &c. V.

Φθαρτὸς, ἡ, ὸν, corruptibilis, e: à 3. sing. perfect. pass. verbi φθείρω, corrumpo: vide in φθάρηθι.

Φθὰς, qui præoccupavit. aorist. 2. part. activ. verbi φθῆμι, seu φθάνω; quod vide.

Φθάσας, αντος, & in acc. φθάσαντα. a. 1. part. activ. verbi ejusd.

Φθάσω, f. 1. ind. act. &

Φθάσωμεν, 1. pl. a. 1. sub. verbi, φθάνω; quod vide.

Φθέγγετ', Ion. pro ἐφθέγγετο, 3. sing. imperf. &

Φθέγγοιθ', pro φθέγγοιτο, 3. singular. optativ. a

ΦΘΕ'ΓΓΟΜΑΙ, sonum edo: Item loquor, clamo: f. φθέγξομαι. perfect. ἔφθεγμαι. præt. m. ἔφθογγα. hinc φθόγγος, ου, ὁ, sonus: δίφθογγος, ου, ὁ, ἡ, cujus geminus est sonus, qui est duarum vocalium: μονόφθογγος, ου, ὁ, ἡ, unum sonum habens.

Φθέγγονθ', sonabant, Ion. pro ἐφθέγγοντο, 3. pl. imperf. verbi φθέγγομαι; quod vide.

Φθεγκτὸς, ὁ, vocalis; in Epigram. Item φθέγμα, τὸ; loquentis vox, sonus; utrumque à præced. Them. φθέγγομαι, f. γξομαι, pro quo etiam, dicitur & in act. φθέγγω, sono, sonum emitto, &c. vide.

Φθεγξαμένῳ, dat. sing. a. 1. part. verbi ejusd.

Φθεγξεῖται, dicet, Dor. pro

Φθέγξεται, 3. sing. f. 1. m. verbi φθέγγομαι.

Φθεγξῇ, loqueris, Doric. pro φθέγξῃ, secund. singular. ejusdem temporis & verbi.

Φθείης, Hesych. expon. φθαρείης, pereas tanquam à φθέω; id vide.

Φθείμην, φθεῖο, φθεῖτο, defecissem, præteriissem, præsent. optativ. passiv. à φθῆμι, pro φθάνω, prævenio: futur. φθάσω, a. 2. ἔφθην; vel à 2. opt. m. à φθῆμι, pro φθέω, corrumpo, pro quo & φθείω.

Φθείωμεν, anticipemus, 1. plur. aorist. 2. sub. activ. verbi φθάνω, seu φθῆμι, prævenio: a. 2. ἔφθην: a. 2. sub. φθῶ, ῇς, ῇ. & Ion. φθέω, φθέῃς, φθέῃ, Poët. φθείω, ῃς, ῃ. 1. pl. φθείωμεν, & Poët. Systole φθέωμεν.

Φθεὶρ, ρὸς, ὁ, pediculus: à φθείρω, corrumpo, quia nascitur ex corporis φθορᾷ, corruptione. Themat. φθέω, corrumpo.

Φθεὶρ, præced. expon. etiam medium clavi, seu gubernaculi; Poll. l. 1. Item φθεῖρες, vocantur etiam, τὰ τῶν πτύων ἐξανθήματα; (i. e. pustulæ, seu papulæ, per Metaph.) Il. β. quod similia sint pediculis: Item φθεὶρ, est nomen piscis; apud Aristot. &c. V.

Φθείρῃ, corrumpat. 3. sing. præsent. sub. activ. vel à 1. sub. verbi φθείρω, corrumpo.

Φθειριάζω, & φθειριάω, ῶ, pediculis scateo, pediculari morbo laboro; unde φθειρίασις, pedicularis morbus à præced. φθεὶρ, ρὸς; V. Item φθειρίζομαι, f. ίσομαι, præt. ισμαι, pediculos quæro; ut Aratus, de gallinis loquens, εὖ ἐφθειρίσαντο, &c. studiosè pediculos venantur; unde infin. seq. vide.

Φθειρίζεσθαι, pediculos venari: à φθεὶρ, pediculus; q. v.

Φθειρωδέστερα, τὰ, quæ aptiora sunt ad pediculos procreandos; sed melius per ω, scribitur in secunda syllaba: nam est compar. à φθειρώδης; q. v.

Φθειροκομίδης, qui pediculis scatet, pediculosus; ex φθεὶρ, ρὸς, & κομιδὴ, ἡ; seu κομιδῇ, adv. &c. V. Item Φθειροποιὸς, pediculos producens: ex φθεὶρ, ρὸς, & ποιέω; V. Sic & Φθειροτραγεῖν, & φθειροτρωκτεῖν, pediculos, seu pedunculos edere; à quorum posteriore, legitur φθειροτρωκτέοντες, οἱ; q. d. pediculivori; apud Herodot. ex φθεὶρ,

ρὸς, & τρώγω, f. τρώξομαι, unde τρώκτης, ὁ, &c. Vide Item Φθειροτράγος, pediculorum esor; Sic & cognominata fuit gens quædam Ponti à squalore, & sordibus; teste Strabone: ex φθεὶρ, ρὸς, & φάγω, ὁ; V, Item Φθειροφόρος πίτυς, dicitur picea, quasi pediculifera; apud Theophr, ex φθεὶρ, ρὸς, & φορὸς, ὁ; à Th. φέρω, &c. V.

Φθείρουσι, 3. plural. præsent. ind. φθείρωσι, 3. plural. præsent. sub. verbi φθείρω.

Φθειροφαγέω, pediculis vescor: ex φάγω, & φθεὶρ.

Φθείρω, corrumpo, vitio, perdo: fut. φθερῶ, εῖς, εῖ. p. ἔφθαρκα. aorist. 1. ἔφθειρα, ας, ε. aorist. 2. ἔφθαρον, ες, ε. præsent. passiv. φθείρομαι. aor. 2. ind. pass. ἐφθάρην, ης, η. a. 2. sub. passiv. φθαρῶ, ῇς, ῇ. perf. pass. ἔφθαρμαι, σαι, ται. perf. m. ἔφθορα. Them. φθέω, corrumpo.

Φθειρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ; aptus ad procreandos pediculos, pediculosus; unde in compar. neut. plur. φθειρωδέστερα, ad pediculos procreandos aptiora; à φθεὶρ, ρὸς, ὁ; V.

Φθεῖται, 3. sing. præs. pass. verbi φθέω; quod vide.

Φθερεῖ, 3. sing. f. 1. activ. verbi φθείρω; quod vide.

Φθέρρω, Æol. pro φθείρω; quod vide: unde f. φθέρσω.

Φθέρσει, vastabit, 3. singular. futur. 1. activ. verbi φθείρω, futur. ερῶ, & Æol. φθέρσω.

ΦΘΕ'Ω, corrumpo, labefacto, vitio, perdo: fut. φθήσω. Hinc φθίω, idem: φθίσις, εως, ἡ, corruptio: φθόη, ης, ἡ, idem: φθίνω, pereo, deficio: φθινύθω, perdo, corrumpo: φθείρω, corrumpo, vitio: φθαρτὸς, οῦ, corruptibilis: φθορὰ, ᾶς, ἡ, corruptio, interitus: φθεὶρ, ρὸς, ὁ, pediculus: φθειρίασις, εως, ἡ, pedicularis morbus: ἄφθιτος, ου, ὁ, ἡ, incorruptibilis.

Φθέωμεν, Ion. pro φθῶμεν; vide in φθείωμεν.

Φθῆ, Ion. pro ἔφθη, præoccupavit, 3. singular. aor. 2. ind. act. verbi φθῆμι, seu φθάνω, prævenio: f. φθάσω. a. 2. ἔφθην: sed

Φθῇ, est 3. sing. aorist. 2. sub. ejusdem verbi.

Φθήῃ, ut Eustath. vult, pro φθαίη, 3. sing. a. 1. opt. Alii dici volunt, pro φθῇ, per Pleonasm. ῃς, ῃ, estque aor. 2. sub. verbi φθῆμι, seu φθάνω, prævenio: a. 2. ἔφθην.

Φθῆσε, præoccupavit, Ion. pro ἔφθησε, 3. sing. aor. 1. ind. activ. verbi φθῆμι, seu φθάω. f. φθήσω. Th. φθάνω.

Φθῆσι, Ion. Paragoge pro φθῇ, 3. sing. a. 2. sub. verbi φθῆμι, f. ήσω, prævenio. Th. φθάνω.

Φθήσομαι, & in 3. pl. φθήσονθ'. f. 1. m. verbi ejusd. & Them.

Φθία, ας, & Ion. φθίη, ης, ἡ, PHTHIA, oppidum Thessaliæ, Achillis patria.

Φθιάομαι, perdo, corrumpo, idem quod, & à Th. φθέω, unde φθίω, &c. V.

Φθιμένοισι, mortuis, dativ. plural. Ionicè à

Φθίμενος, ου, corruptus, perditus, interfectus:

fectus, vel pro ἐφθιμμένος, perf. part. Ion. detracto augmento, & mutato accentu. Vel per Syncop. pro φθιόμενος, præs. part. pass. à φθίομαι, corrumpor, perf. ἔφθιμαι. Th. φθέω.

Φθίνα, ας, ἡ, rubigo; ac species oleæ; ἡ ἐρυσίβη; Hesych. Item, φθινὰς, άδος, ἡ, tabidus, lethalis; ut, φθινὰς νόσος, tabidus seu tabificus morbus; idem quod φθίσις, tabes; Plut. in Galba; item, φθίνασμα, τὸ, idem; tabes, phthisis; & apud Æschyl. φθινάσματα ἡλίε, Eust. exp. solis occasus, seu decensus; omnia, à φθίνω, pereo, tabesco, deficio, &c. V. Item, φθίνοντος μηνὸς, Od. ξ. exp. desinente mense; & περὶ φθίνοντας τὰς μῆνας, apud Aristot. Hist. an. 7. 2. exp. decrescente luna; est quasi à φθίναν, part. præs. ejusd. verbi φθίνω, vide.

Φθινόκαρπος, ε, ὁ, ἡ, Poët. qui fructum non amplius fert. Ex φθίνω, quod à φθέω, corrumpo, & καρπὸς, ε, ὁ, fructus.

Φθινοπωρινὸς, ἡ, όν, emarcidus, a, um: α

Φθινοπωρὶς, fructibus exitialis. Ex φθίνω, deficio, contabesco. Th. φθέω, corrumpo & ὀπώρα, ας, ὁ, autumnus; item fructus autumnali.

Φθινόπωρον, autumnus: ex iisd.

Φθινόπωρον, ε, τὸ, præced. idem signif. quod μετόπωρον, (q. d. tempus post autumnum;) senescens autumnus, & in hyemem vergens, seu inclinans; apud Aristot. Hist. an. 9. 49. & apud Plut. Symp. 8. & interdum, simpl. pro autumno; unde præced. φθινοπωρινὸς, propriè signif. qui est autumni ad finem vergentis; brumalis; Plut. Symp. 8. & Athen. l. 2. Item, autumnalis, ut ἡ φθινοπωρινὴ ἰσημερία, æquinoctium autumnale; Procl. & φθινοπωρινὰ δένδρα, in Epist. Jud. Apost. exp. arbores autumno marcescentes, arbores extremi autumni; item, φθινοπωρὶς ἐλαία, dicitur oliva conditanea, quæ in muria conditur, & asservatur; apud Suid. vide præced.

Φθινύθεσκε, consumebat, 3. sing. imperf. act. Ion. per Epenthes. τῦ εσκ, pro ἐφθίνυθε, verbi φθινύθω. Alii volunt esse imperf. verbi φθινυθέσκω; à φθίνω, idem cum Them. φθίω, corrumpo.

Φθινύθω, perdo, profligo; item corrumpo, consumo, & contabesco: à

Φθίνω, seu φθίω, idem quod φθέω, corrumpo: φθίνοντος μηνὸς, expon. mense desinente.

Φθίνω, præced. frequentiùs neutral. exp. corrumpor, consumor; pereo, deficio, tabesco; unde apud Plat. in Timæo, φθίνοντα ζῶα, exp. consumpti animantes; Cicer. & apud Plut. in Cons. ad Apoll. αὔξεσθαι, & φθίνειν, inter se opponuntur; & dies quoque φθίνειν dicitur, quum sol, à medio cœli axe devergit, occasum versus; Eust. atque inde, φθινάδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui phthisi correptus est; vel qui ad phthisin natura proclivis est; tabidus, vel qui tabe conficitur; Diosc. &c. Vide.

Φθίναν μηνῶν, exp. mensis inclinatus & deficiens; i.e. λήγων, dicebatur à vicesima die usq; ad trigesimam; Od. ξ. à præced. φθίνω, V.

Φθίσω, tabe reddita exilis; Hesych. à φθίω, fut. ίσω, unde & pass. φθίομαι, corrumpor, perdor, pereo, &c. V.

Φθισήνορα, acc. sing. à

Φθισήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, perdens viros. Epith. belli: à φθίω seu φθέω, corrumpo, & ἀνὴρ, vir.

Φθίσθαι, periisse, per Sync. pro φθίεσθαι, præs. inf. pass. à φθίω; vel potiùs abjecto augmento pro ἐφθίσθαι, perf. inf. pass. verbi φθίομαι. Them. φθέω, corrumpo.

Φθίσθω, per Syncop. pro φθιέσθω, 3. sing. imperat. præs. pass. verbi φθίομαι. Th. φθέω.

Φθισιάω, ῶ, tabe laboro; seu marcesco, & consumor tabe; unde φθισιάσαι, apud Aristot. Probl. Sect. 5. Item, φθισικὸς, ε, ὁ, qui laborat tabe; phthisicus; & in specie, pulmonarius; tabificus, tabidus; Plut. Symp. l. 5. Utrumque à φθίσις, εως, V.

Φθισίβροτος, homicida, hominum corruptor, seu interemptor, vel interemptrix; idem quod seq. φθισίμβροτος, ut μάχη φθισίμβροτος, &c. Vide seq.

Φθισίμβροτος, perniciosus: quod à φθίω seu φθέω, corrumpo, & βροτὸς, mortalis.

Φθίσις, εως, ἡ, corruptio, consumptio; PHTHISIS seu tabes, præsertim pulmonum, nec non oculorum; à 2. pers. perf. pass. verbi φθίω.

Φθίσις, præced. exp. & extenuatio, decrementum; item, pupillæ affectus sic dicitur, quum ea angustior, hebetior, obscurior, & rugosior evasit, &c. V. Item, φθιτὸς, ε, ὁ, corruptibilis, corruptioni obnoxius, seu interitui; mortalis; in Epigr. & apud Plut. de primo frig. φθιτῶν καὶ νεκρῶν, exp. mortuorum; itidem, à 3. pers. præt. pass. ejusd. verbi φθίω, V.

Φθίσω, tabefaciam, f. 1. ind. act. à

Φθίω, f. ίσω. Hinc fut. 1. inf. m. φθίσεσθαι, idem ac Them. φθέω, corrumpo, consumo.

Φθογγάζομαι, vocem seu sonum vel sonitum edo, seu emitto; in Epigr. Item, φθογγήεις, εντος, ὁ, vocalis, vocem seu sonum edens; utrumque, à φθογγὴ, ἡ, idem quod seq. φθόγγος, quod exp. &, litera; & specialiter, vocalis litera; apud Plut. in Fab. &c. V.

Φθόγγος, ε, ὁ, sonus; quod à φθέγγομαι, loquor. f. γξομαι. perf. pass. ἔφθεγμαι. p.m. ἔφθογγα. Hinc Angl. a Tongue, lingua quippe soni vocisque est instrumentum.

Φθόη, ης, ἡ, seu φθίσις, diminutio corporis & macies. Th. φθέω, corrumpo.

ΦΘΟΙ'Σ, ιδος, ἡ, & per contract. φθοῖς, ὁ, quoddam placentæ genus.

Φθοῖς, τῦ φθοιὸς, præced. placenta, dicitur, ex caseo cribrato & siligine facta; & φθόϊς, όϊδος, exp. &, tenuis farina, aut pulvis; item segmentum, auri ramentum; item, φθόεις & φθοΐας, pastillos vocat Hippocr. i. e. τροχίσκες, trochiscos, vel rotundulas; quas & φθοΐσκες, vocat idem Hippocr. &c. V.

Φθονεῖσθαι, passivè exp. invidiâ flagrare, invidiosum esse; in invidiam vocari, onerari invidiâ; invidiam habere dixit Cic. infin. pass. à præs. φθονέομαι, invidiosus sum, invidetur mihi, seu invidiam habeo; ab act. φθονέω, V. Item, φθονερία, ἡ, invidia; invidentia, i.e. habitus invidiæ à natura insitus; à seq. φθονερὸς, qui invidere solet, qui invidiæ morbo laborat; &c. V.

Φθονερὸς, ε, invidus: à φθόνος, invidia.

Φθονερῶς, invidè, invidiosè, per invidiam; Xen. est adv. à præced. φθονερὸς, V.

Φθονέω, ῶ, invideo; item denego propter invidiam: cum dat. f. ήσω. p. ἐφθόνηκα. a. 1. ἐφθόνησα. Them. φθόνος, invidia.

Φθονήσας, φθονήσασα, αν, in gen. αντος, άσης, &c. a. 1. part. act. verbi φθονέω.

Φθόνησις, invidia; Soph. Item, φθονητικὸς, ad invidiam pertinens; verbalia, à præced. φθονέω, V.

ΦΘΟ'ΝΟΣ, ε, ὁ, invidia, reprehensio, q. à φθέω, (nam invidia facit marcescere suos possessores.) Hinc φθονέω, invideo: ἄφθονος, ε, ὁ, ἡ, invidia carens; item largus, copiosus.

Φθόνος, præced. invidentia, apud Philosophos definitur, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, i. e. ut vertit Cic. Tusc 4. ægritudo suscepta propter alterius res secundas; unde φθόνον ἔχειν, ponitur, pro invidere; vel pro invidiam pati; Etym. dici putat, φθόνος, παρὰ τὸ φόνος, vel quoniam, qui invidiæ obnoxius est, seipsum ea quodammodo necat, & consumit intùs & extrà; vel quia in conspectu Dei, invidia cædes censetur, &c. V.

Φθονῦμεν, 1. pl. &

Φθονῦντας, acc. pl. præs. part. &

Φθονῦσι, 3. pl. præs. ind. act. verbi φθονέω, quod V.

Φθορὰ, ᾶς, ἡ, corruptio, labes; vitium: &

Φθόρος, ε, ὁ, pernicies; item adjectivè perniciosus; à φθείρω, corrump. f. ερῶ. p. m. ἔφθορα. Them. φθέω, idem.

Φθορεὺς, έως, ὁ, corruptor, vitiator; item, φθόριος, ε, ὁ καὶ ἡ, corrumpendi seu perdendi & extinguendi vim habens; ut, apud Diosc. l. 5. φθόριος ἐμβρύων οἶνος; vinum quod fœtus enecat, vinum abortivum; sic φθόρια φάρμακα; medicamenta abortus efficientia; apud Plut. seu quæ valent ad abigendos ex utero fœtus; utrumque à præced. φθορὰ, ἡ, seu φθόρος, ὁ, &c. V.

Φθοροικὸς, ε, ὁ, domestica pernicies; ex φθόρος, ὁ, & οἶκος, ὁ, &c. V. Item, φθοροποιὸς, ὁ καὶ ἡ, tabificus, corrumpendi vi præditus; pestifer, lethalis; exitialis, seu exitiosus; ut, Philo, de mundo;

mundo; φθορεποιὸν αἰτίαν εὑρεῖν ἔςι, tabifica causa potest inveniri; & apud Pol. φάρμακον φθορεποιὸν καὶ διαφθαρτικόν, i.e. abortivum pharmacum; Plin. abortus faciens, sive inferens; ex φθόρος, ὁ, & ποιέω, V.

Φὶ & φὶν, particulæ Paragog. Poët.

Φιαλεῖν, exp. compotare; hilariter vivere; item, opus aggredi; Aristoph. (atque sic videtur positum, pro ἐφιάλλειν, τὸ ἐπιβάλλειν;) à Th. seq. φιάλη, patera, &c. V.

ΦΙΑ'ΛΗ, ης, ἡ, PHIALA, poculum planum & repandum, q. à πιεῖν. Hinc ὑπερφίαλος, ου, ὁ, ἡ, fœdifragus; item immensus, abundans.

Φιαλίσκη, ης, ἡ, &

Φιαλὶς, ίδος, ἡ, parva phiala; à φιάλη.

Φιαρὸς, lucidus, magis splendens. q. à φάος, pinguis. q. à πῖος.

Φιαρύνω, splendorem affero; λαμπρύνω; Hesych. à præced. φιαρὸς, splendidus; splendorem quendam aqueum habens; Suid. quasi φαερὸς, ut tradit Etym. Item ὄρνιθος φιαρῆς, exp. pinguis gallinæ; apud Nic. &c. V.

ΦΙΒΑΛΕ'Η, ης, ἡ, carica, ficus arida, myrtus.

Φιβάλεον, ficus; item, φιβαλὶς, ut φιβάλιος; ficus quædam species; apud Athen. & Gal. Item, φίβαλος, gracilis, tenuis; exilis, macer; unde φιβαλεῖς, dicti sunt homines graciles; omnia, à præced. Them. φιβαλέη, V.

Φίβλα, fibula. Ex Lat.

Φιδάκνη, ης, ἡ, pro πιθάκνη, doliolum: à πίθος.

Φιδέομαι, Poët. pro φείδομαι, parco.

Φιδίτιον, unde φιδίτια, τὰ, quasi φιλίτια, ab amicitia; convivia fuere sive cœnationes Lacedæmoniis, quæ Cretensibus ἄνδρεια, dicuntur; i.e. συσσίτια, sodalitates quædam & epulationes, quæ fiebant apud Lacedæmonios; item, φιδίται, &c. Vide suprà cum φειδιτεῖον.

Φίκιος, ου, ὁ, montis nomen. Ex ἶφι, fortiter, & κίω, incedo: quia ardui montes summis viribus superandi sunt.

Φίλ', pro φίλε, voc. sing. à φίλος, amicus. Et φίλ', pro φίλα, nom. pl. n. g.

Φίλα φρονεῖν τινὶ, amicus alicui.

Φιλάγαθος, ου, ὁ, ἡ, amans bonorum. Ex φίλος, amicus, & ἀγαθὸς, bonus.

Φιλαγέννητος, q.d. ingeniti studiosus; i.e. cui τὸ ἀγέννητον (i.e. ingenitum seu ἀγεννησία, q.d. ingeneratio;) placet; Nazianz. in Orat. qui ἀγέννητον solùm Dei proprium esse dicit; ex φίλος, ὁ, & ἀγέννητος, non genitus, non generatus, &c. V.

Φιλάγλαος, ου, ὁ, ἡ, Poët. amicus splendoris. Ex φίλος, amicus, & ἀγλαὸς, splendidus.

Φιλάγρυπνος, vigiliarum amans: ex φίλος & ἄγρυπνος, pro ἄυπνος, &c. Vide.

Φιλαδέλφεια, ας, ἡ, nomen urbis. Gr. amor fraternus.

Φιλαδελφία, ας, ἡ, fraterna charitas: &

Φιλάδελφος, ου, ὁ, ἡ, fratris seu fratrum amans: ex φίλος, amicus, & ἀδελφὸς, οῦ, ὁ, frater.

Φιλαθεὶς, έντος, amatus, Dor. pro φιληθεὶς, a. 1. part. pass. verbi φιλέω.

Φίλαθλος, amans certaminum, aut etiam laborum; ex φίλος & ἆθλος, ὁ, idem quod Th. ἄεθλος, ὁ, &c. V. Item, φιλαίματος & φιλαίμων, i.e. ὁ φιλῶν τὸ αἷμα, Hesych. sanguinis amans, sanguinis avidus, sanguinarius; unde in Epigr. φιλαίματος Ἄρης, Martis Epith. & φιλαίματος βδέλλα, hirudo sanguinis avida; apud Nic. in Ther. ex φίλος & αἷμα, τὸ, unde αἵμων, ὁ, &c. Vide.

Φιλαίτατος, Ion. & Dor. pro φιλώτατος, superl. à φίλος, amicus.

Φιλαίτιον, τὸ, substantivè exp. propensio ad accusandum; apud Plut. est neut. à masc. seq. φιλαίτιος, querulus; qui levi de causa quemvis culpare solet; litigiosus, &c. V.

Φιλαίτιος, ου, contentiosus. Ex φίλος, amicus, & αἰτία, ας, ἡ, caussa.

Φιλακόλαστος, ου, ὁ, immodestus, intemperantiæ studiosus; i.e. qui amat τὴν ἀκολασίαν, seu τὸ ἀκόλαστον; ex φίλος & ἀκόλαστος, V. Item, φιλακόλουθος, qui libenter sequitur; qui libenter est ἀκόλουθος; ut apud Aristoph. φιλακόλουθός εἰμι, libenter sequor; ex φίλος & ἀκόλουθος, V. Φιλάκρητος, meri cupidus; in Epigr. & apud Nonn. ex φίλος & ἄκρητος, Ionicè, pro ἄκρατος, ὁ, ἡ, unde ἄκρατον, τὸ, &c. V. Φιλακριβέω, ῶ, amo accuratam diligentiam; accuratam diligentiam libenter adhibeo; unde φιλακριβεῖν, exp. cum diligentia auscultare, gnavum & sedulum esse; à Th. ἀκριβὴς, έος, unde ἀκρίβεια, &c. V. Φιλακροάμων, audiendi cupidus; qui acroamatis delectatur; unde plur. φιλακροάμονες, seu φιλακροάμονες, οἱ, cupidi audiendi; à Th. ἀκροάομαι, ῶμαι, unde ἀκρόαμα, τὸ, &c. V. Φιλαλαζὼν, ostentationis amator; Bud. à Th. ἀλαζὼν, V. Φιλαλειπτέω, ῶ, unctor esse cupio; aliptas amo, vel inter aliptas versari amo; sed exp. &, idem quod φιλαλοιφεῖν, seu φιλαλειφεῖν, delectari pigmentis & unguine; à Th. ἀλείφω, f. ψω, unde ἀλείπτης, ὁ, & ἀλοιφὴ, ἡ, &c. V. Φιλαλήθης, (non φιλαληθὴς;) veri seu veritatis amator, vel amatrix; veritatis studiosus, vel studiosa; Laërt. Unde, φιλαλήθεια, amor, seu studium veritatis; & adv. φιλαλήθως, veritatis amore, seu studio; à Them. ἀληθὴς, unde ἀλήθεια & ἀληθῶς, &c. V. Item, φιλάλληλοι, mutuò se amantes; & φιλαλληλία, mutuus amor; ab ἀλλήλων, λοις; comp. ut præcedentia, cum Th. φίλος, ὁ, &c. V.

Φιλαλοιφεῖν, vide suprà in φιλαλειπτέω.

Φίλαμα, ατος, τὸ, Dor. pro φίλημα, τὸ, osculum.

Φιλαμαρτήμων, avidus peccandi; ex φίλος & ἁμαρτάνω, f. ήσω, &c. V. Item φιλαναγνώστης, cupidus seu studiosus legendi; unde φιλαναγνωστεῖν, cupidum esse legendi; ex φίλος & ἀναγνώστης, V. Item, φιλανδρώτης, οῦ, ὁ, qui libenter sumptus facit; sumptuosus; (cui opp. φειδωλὸς, apud Plat.) ex φίλος & ἀνδρώτης, V.

Φιλανδρεία, ας, ἡ, amor mariti: &

Φίλανδρος, ου, ὁ, ἡ, amans mariti. Epith. probæ uxoris: ex φίλος & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, vir, maritus.

Φιλανθρωπέω, ῶ, humanus sum; humanum me præbeo; humaniter tracto; item, φιλανθρωπεύομαι, idem; unde apud Dem. φιλανθρωπευόμενος περὶ αὐτῶν, exp. in comitatem benignitatemque compositus; atque indè, φιλανθρώπευμα, liberale facinus, & benignitatis plenum; (ut exp. Bud.) Plut. in Dem. omnia, à seq. φιλάνθρωπος, amans, seu studiosus hominum; sicut &, res quoque ea, quæ humaniter & benevolè præstatur, φιλάνθρωπος, dicitur; ut, apud Dem. φιλάνθρωπον οὐ ποιήσας; & φιλάνθρωπα λέγειν; apud eund. sed est &, herbæ nomen, indè dictæ, quòd hirsuta quum sit, vestibus hominum adhærescat; vide Diosc. 3.104. & Plin. 27. 5. Item, φιλανθρωπία, seq. exp. amor hominum, seu dexteritas quædam, benevolentiaque erga omnes homines promiscua, &c. V.

Φιλανθρωπία, ας, ἡ, humanitas: à

Φιλάνθρωπος, ου, ὁ, ἡ, humanus. Ex φίλος, amicus, & ἄνθρωπος, homo.

Φιλανθρώπως, adverb. humaniter; à præcedent.

Φιλαοιδὸς, idem quod φιλῳδὸς; studiosus cantus; ex φίλος, & Th. ἀείδω, unde ἀοιδὴ, ἡ, vel ᾠδὴ, & ἀοιδὸς, ὁ, vel ᾠδὸς, ὁ, &c. V. Item, φιλαπεχθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui libenter inimicitias suscipit, aut susceptas exercet; qui se simultatibus & odiis oblectat; item malignus; apud Luc. Unde adv. φιλαπεχθημόνως, eorum more, qui sunt φιλαπεχθήμονες; Luc. & φιλαπεχθημοσύνη, improbitas in omnium odia incurrens; item, φιλαπεχθὴς, idem quod φιλαπεχθήμων: ex φίλος & ἀπεχθὴς, έος, a Th. ἔχθος, εος, unde ἔχθημα, τὸ, quasi ab ἐχθέω, inusit. pro ἔχθω, &c. V. Item, φιλάπλους, simplicitatis amans; & φιλαπλοϊκὸς, pro eod. apud Luc. ex φίλος & ἁπλόος, contr. ἁπλοῦς; unde ἁπλοϊκὸς, &c. V. Item, φιλαργυρέω, ῶ, pecuniæ avidus sum; à seq. φιλάργυρος, pecuniæ cupidus, argenti avidus; unde & seq. φιλαργυρία, exp. argenti seu pecuniæ cupiditas, seu amor, &c. V.

Φιλαργυρία, ας, ἡ, avaritia: &

Φιλάργυρος, ου, ὁ, ἡ, avarus, a. Ex φίλος, amicus, & ἄργυρος, argentum.

Φιλάρετος, virtutis studiosus; Aristot. Eth. 1. 8. ex φίλος & ἀρετὴ, ἡ, V. Item, φιλάρματος, curruum studiosus; ex φίλος & ἅρμα, ατος, V. Sic &, φιλάρχαιος, antiquitatis amator; antiquarius; Athen. 1. 3. ex φίλος & ἀρχαῖος, ὁ, V. Item, φίλαρχος, ὁ, imperii seu imperandi cupidus; unde φιλαρχία, imperii seu imperandi aut dominandi cupiditas; ex φίλος & ἀρχὴ, ἡ, unde ἀρχὸς, ὁ, &c. V.

Φιλᾶσαι, Dor. pro φιλῆσαι, osculari, a. 1. inf. act. verbi φιλέω.

Φίλασε, Dor. & Ion. pro ἐφίλησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi φιλέω.

Φιλασεῖ, Dor. pro φιλήσει, 3. sing. f. &

Φιλάσεις, 2. pers. sing. fut. Dor. pro φιλήσεις.

Φίλασον, Dor. pro φίλησον, a. 1. imperat. act. &

Φιλάσω, Dor. pro φιλήσω, fut. verbi φιλέω, amo. Th. φίλος, amicus.

Φίλατο, amabat, 3. sing. imperf. pass. Ion. pro ἐφίλατο, verbi φίλημι. Nisi mavis Syncopen esse pro φιλήσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi φιλέω, amo. f. ήσω. Them. φίλος, amicus.

Φίλαυλος, amator tibiarum & cantus; qui tibiis delectatur vel fistulis; apud Aristot. Eth. 10. ex φίλος & αὐλὸς, ὁ, &c. V.

Φιλαυτία, ας, ἡ, amor suiipsius: à

Φίλαυτος, ου, qui nimis sibi placet, amans suiipsius: ex φίλος & αὐτὸς, ipse.

Φίλε, dilige, pro φίλεε, præs. imperat. act. verbi φιλέω, amo. f. ήσω. Th. φίλος.

Φιλέγγυος, qui sponsionibus seu fidejussionibus gaudet; ex φίλος & ἐγγύη, ἡ, unde ἔγγυος, ὁ, &c. V. Item, φιλεγκλήμων, amator querelarum, querulus; item, delator, quadruplator; ex φίλος & ἔγκλημα, τὸ, V. Item, φιλεγκώμιος, ὁ, est ὁ φιλῶν ἐγκώμια, qui laudibus delectatur, qui laudari cupit; ex φίλος & ἐγκώμιον, τὸ, V.

Φιλειδήμων, sciendi seu cognoscendi cupidus; cognitionis seu scientiæ cupidus; homini tribuitur, ut proprium; ab εἰδέω, ῶ, f. ήσω, unde εἰδήμων, ὁ, V.

Φιλέκδημος, qui peregrinandi studio & cupiditate tenetur; ab ἔκδημος, ὁ, V. Φιλέλαιος, olei seu olearum amans; à Th. ἐλαία, ἡ, unde ἔλαιον, τὸ, &c. V. Φιλελεύθερος, libertatis amans, libertatis amator; ab ἐλεύθερος, ὁ, V. Φιλέλλην, studiosus Græcorum; à Th. Ἕλλην, ὁ, V. Φιλέμπορος, amans mercatorum, vel mercaturæ; ab ἔμπορος, ὁ, V. Φιλενδεικτέω, ῶ, lubenter me vendito seu ostendo; Eust. ab ἐνδείκνυμι, f. ξω; unde ἐνδείκτης, ὁ, &c. V. Item, φιλένδοξος, ambitiosus; ab ἔνδοξος, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum Th. φίλος, ὁ, &c. V.

Φιλέειν, præs. inf. verbi ejusdem & Them.

Φιλέεσκε, diligebat, 3. sing. imperf. act. Ion. pro ἐφίλεε, ει, verbi ejusd.

Φιλεῖ, solet, amat, 3. sing. præs. ind. verbi φιλέω. Th. φίλος.

Φιλέοισιν, Dor. & Æol. pro φιλέουσι, solent, 3. pl. præs. verbi φιλέω.

Φίλεον, diligebam, imperf. Ion. pro ἐφίλεον, à φιλέω.

Φιλέοντι, amant, Dor. pro φιλοῦσι, 3. pl. præs. ind.

Φιλέορτος, qui amat festa seu dies festos; ex φίλος & ἑορτή, ἡ, V. Item, φιλεπιείκεια, ἡ, amor τῆς ἐπιεικείας; animus æqui bonique amans; æqui bonique studium: ex φίλος & ἐπιείκεια, ἡ, V.

Φιλεπιτιμητὴς, amicorum objurgator, vel amator reprehensionum; à φίλος, amicus, & ἐπιτιμάω, reprehendo, objurgo, hoc à τιμὴ, honor. Th. τίω, honoro, punio.

Φιλεραστὴς, qui diligit amatorem, seu amatores; amasiorum vel amicorum cultor & amator; tam in bonam quàm in malam partem; Plat. in Symp. πάντως μὲν οὖν ὁ τοιοῦτος παιδεραστής τε καὶ φιλεραστὴς γίγνεται, &c. Unde, φιλεραστία, amor quo amasius suum amatorem complectitur: item, φιλεραστέω, ῶ, diligo amatorem, seu amatores; ex φίλος & ἐραστὴς, ὁ, &c. V. Item, φιλέραστος, ὁ, exp. cupidus amoris; ex illd. seu ex φίλος & ἐραστὸς, ὁ, à Th. ἐράω, f. άσω, &c. V.

Φιλεργέω, ῶ, sedulus sum, sedulitate utor; & φιλεργεῖν, exp. labores appetere; à seq. φιλεργὸς, operi deditus; ut φιλεργὸς μέλισσα, apis laboriosa; pro quo etiam dicitur, φιλόεργος, ut pro seq. φιλεργία, legitur φιλοεργία, apud Aristot. Rhet. l. 1. &c. Vide.

Φιλεργία, ας, ἡ, sedulitas: &

Φιλεργὸς, οῦ, operis amans, sedulus: ex φίλος & ἔργον, opus.

Φιλέρημος, ου, ὁ, ἡ, deserta diligens: ex φίλος & ἔρημος, ου, ἡ, desertum.

Φιλέριθος, ου, ὁ, vel ἡ, lanificii amica: ex φίλος & ἔριθος, ου, ἡ, lanifica; quod vide.

Φίλερις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, contentionum amans, jurgiosus, contentiosus; item dicitur &, φιλεριστὴς, pro eod. ut &, φιλεριστῆσαι, contentiosum esse; & φιλεριστάω, contentiones amo: Etym. ex φίλος & ἔρις, ιδος, ἡ, unde ἐρίζω, f. ίσω, atque inde, ἐριστὴς, ὁ, &c. V. Item, φίλερος, amoris studiosus, qui amorem colit, eique dat operam; ex φίλος & ἔρος, ὁ, V. Sic &, φιλέταιρος, sodalium seu amicorum studiosus; qui suos sodales amore prosequitur, & colit; Thuc. l. 3. Unde adv. φιλεταίρως, eorum more qui sodalium studiosi sunt; socialiter, & concorditer; Æschin. & φιλεταιρία, ἡ, amor quo sodales prosequimur; Aristot. Rhet. l. 1. Item, φιλεταίρειον seu φιλεταίρειος, & φιλέταιρις, dicta est herba aparine, quòd vestibus, ac præsertim laciniis commeantium, tanquam sodalium, seu amicorum tenacissimè adhæreat; qua de causa, & φιλάνθρωπος, nominata fuit; Nic. in Ther. ex φίλος & ἑταῖρος, ὁ, unde ἑταιρεία, ἡ, &c. V. Item, φιλεύϊος, qui Euium, i. e. Bacchum amat; in Epigr. dicitur, ipse Bacchus φιλεύϊος βαπλεὺς, utpote, euandi cupidus, euationis studiosus; ex φίλος & Εὔϊος, à Th. εὐοῖ, quasi εὖ οἱ, bene sit illi, &c. V.

Φιλεῦντι, Dor. pro φιλοῦνται, 3. pl. præs. pass. &

Φιλευῶντες, Dor. pro φιλοῦντες, nom. plur. præs. part. act. verbi φιλέω, amo.

Φιλεῦντι, Dor. pro φιλοῦσι, amant.

Φιλεῦσα, Dor. pro φιλοῦσα, osculans, præs. part. act. à φιλέω.

Φιλευποιία, amor beneficentiæ, studium beneficentiæ: ex φίλος & εὐποιία, vide. Item, φιλευπικὸς, optativo gaudens: ex φίλος & εὐκτικὸς, vide.

Φιλεῦσι, amant, Dor. pro φιλοῦσι, 3. plur. præs. ind. act. verbi φιλέω, amo.

Φιλεχθὴς, έος, ὁ ἡ, odiosus, & amans inimicitiarum; ex φίλος & ἔχθος, εος, τὸ, odium.

Φιλέψιος, ου, ὁ, jocorum amator, joci ac risus amator; ex φίλος & ἐψία, ἡ, quod exp. & lusus & jocus; ut &, ἔψια, τὰ, joci, lusus; dicta ludicra, & jocosa, &c. V.

Φιλέχθρος, odiosus; idem cum præced. qui facile occasionem inimicitiæ accipit; unde φιλεχθρέω, exerceo inimicitias; & φιλέχθρως, adv. odiose, inimico animo; ut φιλέχθρως ἔχειν πρός τινα, occasionem inimicitiarum quærere cum aliquo; & φιλέχθρως διάκειμαι, sum inimico animo; Bud. in Epist. poster. ex φίλος & ἐχθρὸς, ὁ, ab ἔχθρα, ἡ, idem quod Them. ἔχθος, τὸ, &c. V.

Φιλέω, ῶ, amo, diligo, osculor; 3. pl. φιλοῦσι, solent, expetunt, imperf. ἐφίλεον, ουν. f. φιλήσω. perf. πεφίληκα. a. 1. ἐφίλησα, osculatus sum: a. 1. sub. φιλήσω. a. 1. inf. act. φιλῆσαι, osculari: perf. pass. πεφίλημαι. p. m. πέφιλα. Them. φίλος. amicus.

Φίλη, ης, ἡ, amica, f. g. à φίλος, amicus.

Φιληδὴς, qui amat quòd suave est, & jucundum; suavitatis, seu voluptatis amans; voluptatis consectator; voluptuarius; unde φιληδία, amor rerum suavium, studium voluptatis; item, suavitas, voluptas; item, φιληδέω, ῶ, delector; capio voluptatem; & q. d. amo suavitatem; ut φιληδῶ τούτῳ; delector hac re; ex φίλος & ἡδὺς, έος, unde ἡδέως, &c. V. Item, φιληδονία, ἡ, amor voluptatis; Plut. à seq. φιλήδονος, voluptatum amans, voluptuarius. &c. V.

Φιλήδονος, ου, ὁ, ἡ, voluptatibus deditus: ex φίλος, amicus, & ἡδονὴ, ῆς, ἡ, voluptas.

Φιληκοεῖν, auditionis studio teneri; Polyb. l. 3. à seq. φιλήκοος, qui audire cupit, seu libenter audit, &c. Vide.

Φιληκοΐα, ας, ἡ, audiendi cupiditas: à

Φιλήκοος, ου, ὁ, ἡ, audiendi cupidus: ex φίλος, amicus, & ἀκούω, audio: p. m. ἤκοα.

Φιληλιαστὴς, qui judicio in heliæa contendere amat; litigiosus; ex φίλος & ἡλιαστὴς, ὁ, V.

Φίλημα, ατος, τὸ, osculum, ἀσπασμός; à φιλέω, suavior, basio. Them. φίλος, amicus.

Φιλήμεναι, dilexisse, a. 2. inf. Ion. seu Dor. pro φιλῆσαι, ab inusit. φίλημι. Sunt qui per Ectasin dici volunt pro φιλέμεναι, Doricè itidem pro φιλεῖν, præs. inf. act. verbi φιλέω, amo. Th. φίλος, amicus.

Φίλημι, Ionicè dicitur, pro φιλέω, ῶ, amo, V.

Φιλήμων, ονος, ὁ, nomen viri: Gr. deosculans.

Φιλήνεμος, studiosus venti; in Epigr. ex φίλος, ὁ, vel φιλέω & ἄνεμος, ὁ, V. Item

φιλήνιος. amans fræni, seu habenarum; ex φίλος seu φιλέω & ἡνία, ἡ, unde ἥνιον, τὸ, &c. V.

Φιλήνωρ, ορος, perblandus; ex φίλος, amicus, & ἀνὴρ, vir.

Φιλήρετμος, studiosus remorum, i. e. rei nauticæ; ex φίλος, seu φιλέω & ἐρετμὸς, V.

Φίλεσ', Ion. pro ἐφίλησε, amavit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi φιλέω, amo.

Φιλῆσαι, amare, a. 1. inf. act. &

Φιλήσῃς, ῃ, 2. & 3. sing. a. 1. sub. act. verbi φιλέω, amo.

Φιλησία, furacitas; Hesych. vide infra φιλήτης, ὁ, fur.

Φιλησίμολπος, ου, ὁ, ἡ, Poët. ὁ φιλῶν τὴν μολπὴν, qui amat cantionem, amans hymnorum: quod ex φίλος, amicus, & μέλπω, canto. p. m. μέμολπα. Hinc μολπὴ, cantus.

Φίλησις, εως, ἡ, dilectio: à φιλέω, Them. φίλος.

Φιλήσυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, quietis amans, quietæ & tranquillæ vitæ studiosus; unde φιλησύχως, adv. ut, φιλησύχως διάκειμαι, quietis amore teneor; sum cupidus pacis; ex φίλος seu φιλέω, & ἥσυχος, ὁ, ἡ, V.

Φιλητέος, amandus; est verbale adject. seu gerund. à φιλέω, f. ήσω, V. Aristot. l. 2. magn. Moral. ponit differentiam inter φιλητέος & φιλητὸς; quod exp. amore dignus, &c. V. Item φιλητεύω, (idem quod φιλέω,) amo, osculor; Hom. hymn. 1. in Merc. est à seq. φιλητὴς seu φιλητὸς, V.

Φιλήτης, ου, ὁ, fur: qu. πιλήτης, à πιλέω, stipo: cupidus enim πιλεῖν aliena: sed

Φιλητὴς, ου, ὁ, amator: à φιλέω.

Φιλητικὸς, ad amandum propensus; item, libenter osculans; qualem esse melancholicum ebrium, scribit Aristot. à seq. φιλητὸς, amore dignus, &c. V.

Φιλητὸς, οῦ, amabilis: item proprium nomen viri: Gr. dilectus: à φιλέω. Th. φίλος.

Φιλήτωρ, amator; idem quod, & pro φιλητὴς, V.

Φιλία, ας, ἡ, amicitia, amor. Th. φίλος, amicus.

Φιλιάζω, ineo amicitiam, fio amicus; ut, ἐφιλίασα αὐτῷ; sum cum eo amicitiâ conjunctus; Ecclesiast. c. 37. Unde, φιλιαστὴς; Hesych. est, συναλλακτὴς, à præced. φιλία, ἡ, charitas, &c. V.

Φιλίατρος, studiosus medicinæ; unde φιλιατρέω, ῶ, rei medicæ sum studiosus; res medicas amo, vel medicamentorum usu gaudeo; unde, οἱ φιλιατροῦντες, medicinæ studiosi, qui medicinam profitentur; Diosc. l. 6. c. 1. ex φίλος seu φιλέω, & ἰατρὸς, ὁ, &c. V.

Φιλικὸς, amicitiæ conveniens, ad amicitiam pertinens; sed exp. &, amabilis, item amicus; item ad amandum propensus; unde, φιλικῶς, adv. ut decet eos, qui sunt amici; amanter; à seq. φίλιος, V.

Φίλινος, qui est ex canna, seu cannis; q.d. [illegible]; ut, φιλίνη ἐσθὴς; Herodot. à [illegible] φιλὶς

Φίλιος, -ώτερος, -ώτατος, Ion. amicus. Th. φίλος, idem.

Φίλιος, præced. propriè exp. qui est amicorum seu fœderatorum; qui in amicitia est; fœderatus; ut φιλίας χώρας; apud Xen. quæ & omisso subst. φιλία, dicitur; unde ἐν φιλίᾳ, apud eund. exp. in pacato; item, φίλιος, exp. amicitiæ præses; cognomen Jovis; apud Synes. à præced. φιλία, ἡ, V. Item, φιλιόω, amicum reddo, benevolum reddo, concilio; unde ἀλώπηξ καὶ ἀετὸς φιλιωθέντες; in Fab. Æsop. à præced. φίλιος, V.

Φιλιππήσιος, ου, ὁ, Philippensis: Φίλιπποι, urbs: &

Φιλιππικὸς, ἡ, ὸν, idem.

Φίλιππος, ου, ὁ, Philippus, nom. viri: vel qui delectatur equis bellicosis, ὁ φίλος τῶν ἵππων; at Φίλιπποι, PHILIPPI, urbs Macedoniæ à Philippo condita.

Φίλιππος, præced. exp. & bellicosus; ut, φίλιππος λαὸς; apud Euryp. in Hecuba: ex φίλος seu φιλέω, & ἵππος, ὁ, &c. V. Item φιλιππότατος, ου, ὁ, ἡ, equorum studiosissimus; est superl. à præced. V.

ΦΙΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, canna.

Φιλὶς, præced. exp. &, fistula; i. e. σύριγξ, Hesych. &c. V.

Φιλίσιον, τὸ, dicitur, aparine herba; (quæ & φιλεταίρειον, id vide) à seq. φίλιστος, pro φίλτατος, amicissimus, &c. V.

Φιλιστορέω, cognoscendarum rerum cupidus sum; historiæ studeo; unde φιλίστωρ, inquirendarum rerum cupidus; ex φίλος seu φιλέω & ἵστωρ, ορος; unde ἱστορέω, &c. V.

Φίλιστος, ου, ὁ, Philistus: dat. sing. φιλίστῳ; item pro φίλτατος, charissimus: &

Φιλίων, pro φιλτέρος, charior, amicior: à φίλος.

Φιλίτια, τὰ, q.d. socialia; à φίλιος, vide φιδίτια.

Φιλίως, ut decet eos qui sunt in amicitia, & societate; more fœderatorum; vel amicè, amanter. Thuc. l. 3. est adv. à φίλιος, V. Item, φιλιωτὴς, οῦ, ὁ, conciliator; Suid. est verbale, à φιλιόω, id V.

Φιλλυρὰς, ἡ, propr. nomen matris Chironis.

ΦΙΛΛΥΡΕ'Α, ας ἡ, arbor quædam ligustro similis: qu. à φύλλοις.

Φιλλυρίδας, α, ὁ, Dor. pro Φιλλυρίδης, ου, ὁ, Patronymicum, ὁ τῆς φιλλύρας παῖς Χείρων.

Φιλλυρίδης, nomen Patronym. vide præc.

Φιλοβάρβαρος, barbaros amans; item, barbariem amans; & ex consequenti, osor elegantiæ; barbarus; ex φίλος & βάρβαρος, ὁ, V. Item, φιλοβασιλεὺς, regis amans; unde, φιλοβασιλεύς, ες, ου, ὁ καὶ ἡ, regiæ potestatis amans; ex φίλος & βασιλεὺς, unde βασίλειος, ὁ, ἡ, &c. V. Item, φιλόβιβλος, studiosus librorum; qui libros amat: ex φίλος & βίβλος, ὁ, V. Item, φιλόβοτρυς, amans uvas; qui uvis supra modum gaudet, & delectatur; Plut. Symp. ex φίλος & βότρυς, ὁ, V.

Φιλοβολήτης, ου, ὁ, qui super amicum se conjicit officii gratiâ: ut qui sui corporis injectu febricitantis horrorem cohibet à φίλος & βολέω. Th. βάλλω, jacio.

Φιλοβολίτης, idem cum, & potius dicitur, pro præced. -λήτης; V. Item, φιλόγαμος, nuptias amans; ex φίλος & γάμος, ὁ, V. Φιλόγελως, ωτος, ὁ, risus amans, lubenter ridens; unde, φιλογέλοιος, qui jocos & facetias amat; qui lubenter jocis utitur; atque inde, φιλογελοιαστὴς, qui jocatores amat, qui facetis hominibus delectatur; vel qui jocationem amat; qui lubenter jocatur; à Th. γελάω; unde, γέλως, atque inde, γελοῖος, &c. V. Φιλογενναῖος, gravis, constans; unde, φιλογενναῖον, τὸ, probitatis summum studium; à γέννα, ἡ, unde γενναῖος, &c. V. Φιλογεώργος, agricolarum seu agriculturæ studiosus & amans; unde, φιλογεωργέω, agriculturæ studiosus sum, agricolas, seu agriculturam amo; à γεωργὸς, ὁ, unde γεωργέω, &c. V. Φιλόγλυκυς, qui dulcia amat, qui dulci vino gaudet; à Th. γλυκὺς, V. Φιλόγονος, amans fœtum; seu amans liberos; à γόνη, ἡ, seu γόνος, ὁ, &c. V.

Φιλογράμματος, amans literas, literarum studiosus; unde, φιλογραμματέω, ῶ, literas amo; à γράμμα, ατος, τὸ, V. Sic &, φιλογραφέω, pingendi studio teneor; à γραφὴ, ἡ, V. Φιλογυμνασία, amor exercitii, cupiditas exercitationis; unde, φιλογυμναστέω, ῶ, amo exercitationem, cupidus sum exercitationis; Plut. à γυμναστὴς, ὁ, V.

Φιλογύνης, ὁ, & φιλόγυνος, ut &, φιλογύναιξ, αικος, & φιλογυναῖος, mulierum amans, mulierosus; item, φιλογυνεία, & φιλογυνία, ἡ, mulierositas; luxuria, libido; à Th. γυνὴ, αικὸς, ἡ, &c. V. Φιλοδαίμων dæmonum amans, dæmonum cultor; apud Greg. à Th. δαίμων, ὁ, V. Φιλόδακρυς, & φιλοδάκρυος, lacrymarum amans, i. e. qui libenter lacrymatur; Nonn. à Th. δάκρυ, υος, unde δάκρυον, τὸ, &c. V. Φιλόδειπνος, cœnarum, seu conviviorum amans; Athen. l. 14. Item ut Bud. interpr. qui libens convivatur, i.e. ἑστιᾷ· & τὸ φιλόδειπνον, cœnarum seu conviviorum amor, Plut. in Symp. Item, φιλοδειπνιστὴς, οῦ, qui lubenter cœnâ alios excipit; à Them. δεῖπνον, τὸ, unde δειπνίζω, f. ίσω, &c. V. Item, φιλοδέμνιος, amans cubilis; à Th. δέμνιον, τὸ, comp. ut præcedentia, cum Th. φίλος, ὁ, &c. V.

Φιλοδέσποτον, τὸ, domini amor, seu dominii aliorum in se amor; item, φιλοδεσποτεύομαι, dominum amo, seu dominatum amo, aut affecto; utrumque, à seq. φιλοδέσποτος, dominii amans; i. e. qui alterius in se dominium libens patitur, &c. V.

Φιλοδέσποτος, ου, ὁ, domini amans, seu domini amans: ex φίλος & δεσπότης, dominus. Them. δεσπόζω, dominor.

Φιλόδημος, amans populi. Them. δῆμος.

Φιλοδημότατος, populi amantissimus; est superl. à præced. φιλόδημος, V. Item, φιλοδημοτικὸς, popularium amans; seu, populi status amans; ut &, φιλοδη-

φιλοδημώδης, idem quod; ut omnia ab eod. φιλόδημος; ex φίλος, & δῆμος, ὁ; V. Item Φιλοδίκαιος, justi amans; ex φίλος, & δίκαιος, ὁ; V. Item Φιλόδικος, litium amans litigiosus; unde φιλοδικέω, ῶ, libenter in litibus versor; ut litigiosi; ex φίλος, & δίκη, ἡ, &c. V. Sic & Φιλοδοξία, ἡ; gloriæ cupiditas, studium aut amor, ambitio, à seq. φιλόδοξος; V.

Φιλόδοξος, gloriæ cupidus, ambitiosus; Item qui opinionem sectatur: à φίλος, & δόξα, opinio, gloria. Th. δοκέω.

Φιλοδοξῶ, gloriæ sum cupidus: Item gloriæ servio, & Φιλοδόξως cum gloriæ cupiditate, ambitiosè; est adv. & utrumque, a præcedent. φιλόδοξος, qui bona opiniabilia sectatur, &c. V. Item Φιλόδουλος, servorum amans; ex φίλος, & δοῦλος, ὁ; V. Φιλόδυρτος, amans fletus, lugubris, lamentabilis: ex φίλος, ὁ, & ὀδυρτὸς, ὁ; à Them. ὀδύρομαι; V. Φιλόδωρος, qui donare amat, munificus, liberalis; unde φιλοδωρία, donandi amor; liberalitas, munificentia; ex φίλος & δῶρον, τὸ; unde δωρεὰ, ἡ, &c. V. Item Φιλοζέφυρος, ut φιλοζέφυρος γαλήνη; expon. Zephyri amatrix serenitas est, in Epigr. ex φίλος, & ζέφυρος ὁ; V. Item Φιλοζωΐα, amor vitæ; Laërt. à seq. φιλόζωος; V.

Φιλόζωος, ου, ὁ, ἡ, vitæ cupidus: ex φίλος, & ζωή. Them. ζάω seu ζώω, vivo.

Φιλόζωος, expon. etiam animantium amans, vel studiosus: apud Xen. atque sic est ex φίλος, ὁ, & ζῶον, τὸ; V. Item Φιλοζωέω, vitæ cupidus sum; vitæ parco ob mortis metum; est à priore φιλόζωος, præcedent. vide. Item Φιλόθωκος, qui lubenter sedet: unde expon. & sedentarius, deses, iners: ex φίλος, & θῶκος, ὁ; V. Item Φιλοθεάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, spectaculorum amans, spectandi cupidus; qui spectaculis gaudet; vel visendarum rerum cupidus inspector: ut apud Plut. de def. orac. ἀνὴρ φιλοθεάμων καὶ φιλομαθὴς; expon. visendi & discendi cupidus; ex φίλος, & θέαμα, τὸ; seu θεάμων, ὁ; à Them. θεάομαι, &c. V. Item Φιλοθεΐα, ἡ; amor Dei: à præced. φιλόθεος, Dei diligens; ut apud Phil. de vita Mos. l. 3. Φιλόθεός τε καὶ θεοφιλὴς ἐγένετο· & Dei diligens, & Deo dilectus fuit: sed expon. & φιλόθεος, Deo charus, Deo placens & gratus; ut ἐγκελεύσματα φιλόθεα; apud Naz. ex φίλος, & θεὸς, ὁ, &c. V.

Φιλόθεος, ου, ὁ, ἡ, Dei amans. Them. θεός.

Φιλόθερμος, calidorum, seu caloris amans: ex φίλος, & θερμὸς, ὁ; V. Item Φιλοθέωρος, spectaculorum amans, qui spectaculis gaudet: ex φίλος, & θεωρὸς, ὁ; V. Sic & Φιλόθηρος, venationis amator, venandi studiosus; unde φιλοθηρεία, amor venationis, venandi studium: ex φίλος, & θὴρ, ρὸς; unde θήρα, ἡ, &c. Vide.

Φιλοθρηνής, έος, ὁ, ἡ, idem ac

Φιλόθρηνος, ου, ὁ, ἡ, amans luctûs: ex φίλος & θρῆνος, luctus.

Φιλοθύτης, rei divinæ faciendæ studiosus, qui studiosè sacrificat; Plut. ex φίλος, & Them. θύω, f. ύσω; undè θύτης, ὁ; &c. V.

Φιλοῖ, amet: 3. singular. præsent. optat. activ. verbi φιλέω, amo. Them. φίλος, amicus.

Φιλοίκειος, amator necessariorum, seu propinquorum: ex φίλος, & οἰκεῖος; V. Item Φιλοικοδόμος, qui ædificare amat, qui amat τὰς οἰκοδομὰς; ex φίλος, & οἰκοδομὴ, ἡ, &c. V. Φιλοικτίρμων, qui libenter commiseratur; pronus ad miserendum: Plut. & Euryp. Sic & φίλοικτος, qui commiserari amat, misericors; unde φιλοικτιστος, superl. ad commiserationem pronissimus; Sophocl. in Ajace: ex φίλος, & οἶκτος, ὁ; undè οἰκτίζω, οἰκτείρω, & οἰκτίρμων, &c. V. Φίλοινος, vini amans, vini cupidus: Aristot. Rhet. 1. & in malam partem, vinosus, bibax; Plut. Symp. 3. Unde φιλοινία, amor vini, bibacitas: ex φίλος, & οἶνος, ὁ; V. Item Φιλοΐστωρ, cupidus sciendi, cupidus doctrinæ; unde φιλοϊστορέω, seu φιλιστορέω, inquirendi studio, & cognoscendi amore flagro, &c. V. suo loco, φιλιστόρεω.

Φιλοίφας, α, ὁ, Dor. vel φιλοίφος, homo libidinosus: ex φίλος, amicus, & οἰφέω, coëo.

Φιλόκαινος, novitatis amator: ex φίλος, & καινὸς, ὁ; V. Item Φιλοκαλία, ἡ; studium pulchritudinis, quo quis pulchras aut pulchros amat: Item studium honestatis, sive rerum honestarum: Sic & φιλοκαλέω, ῶ; pulchritudinem amo, res pulchras, vel honestas diligo; honestatis, aut rerum honestarum sum studiosus; sæpe constr. cum περὶ, ut apud Jos. contra Api. περὶ παιδοτροφίαν φιλοκαλοῦμεν, honestatem colimus circa educationem liberorum: Item contendo, enitor: atque inde verbale φιλοκάλημα, τὸ; honestamentum non improbandum: omnia à seq. φιλόκαλος, quod expon. & honestatis, vel rerum honestarum studiosus; unde τὸ φιλόκαλον, est honestatis, vel honesti studium, &c. V.

Φιλόκαλος, pulchritudinis amans, elegans; ex φίλος & καλὸς, pulcher.

Φιλοκάλως, adverb. cultè, ornatè: à præced.

Φιλοκάματος, (pro quo etiam legitur, quasi per contract. φιλόκαμος; ut ἄκαμος, pro ἀκάματος,) amans laboris: ex φίλος, & κάματος, ὁ; V. Item Φιλόκενος, vana, seu res vanas amans; vanarum rerum studiosus: ex φίλος, & κενὸς, ὁ; V. Item Φιλοκερδέω, lucri amans sum; lucri aviditate laboro; à seq. φιλοκερδὴς; V.

Φιλοκέρδεια, ας, ἡ, amor lucri, avaritia: &

Φιλοκερδὴς, έος, ὁ, ἡ, lucri cupidus, avarus: ex φίλος, & κέρδος, εος, τὸ; lucrum.

Φιλοκερδῶς, cum aviditate lucri; est adverb. à præc. φιλοκερδὴς; V.

Φιλοκέρτομος, ου, ὁ, ἡ, convitiorum amans: ex φίλος & κέρτομος, quod à κέαρ, cor, (vel κείρω, tondeo,) & τομὴ, ῆς, ἡ, sectio. Them. τέμνω, seco: p. med. τέτομα.

Φιλοκηδὴς, affinitatis amans, affinium suorum studiosus; & Apud Aristoph. φιλοκηδὴς λόγος, expon. κηδεμονικός· Item φιλοκηδήμων, studiosus necessitudinis, vel affinitatis: ex φίλος, & κῆδος, εος, τὸ; unde κηδεμὼν, ὁ, &c. V. Item Φιλόκηπος, hortorum studiosus: ex φίλος, & κῆπος, ὁ; V. Φιλοκιθαριστὴς, citharistarum amans: Item qui citharâ ludere amat; à κιθαριστὴς, ὁ; V. Φιλοκίνδυνος, qui periclitari amat; periculi adeundi cupidus; accipiturque in malam, aliquando etiam, in bonam partem: unde adverb. φιλοκινδύνως, more eorum qui periclitari amant, seu periculorum cupidi sunt, & prompti ad ea suscipienda: à Them. κίνδυνος, ὁ; V. Φιλοκισσοφόρος, amans hederæ gestandæ: qui delectatur hederaceis frondibus gestandis; à κισσοφόρος; V. Φιλόκνημις, tibialium, seu ocrearum amans: Item studiosus armorum; à Them. κνήμη; unde κνημὶς, ἡ, &c. V. Φιλοκόλαξ, qui amat, seu solet adulari, adulator; à Them. κόλαξ; V. Φιλόκομπος, jactationis amans; qui sese jactare amat, & efferre: unde φιλοκομπέω, jactationum amans sum, jactitare & efferre me amo: à Them. κόμπος; unde κομπὸς, ὁ, & κομπέω, &c. V. Φιλόκοπρος, stercoris seu fimi amans; qui stercorari amat: à Them. κόπρος, ὁ; V. Φιλόκοσμος, ornatus amans, seu cultus, cultus studiosus: Item qui amat mundum; i. e. res mundanas unde φιλοκοσμία, ornatus, seu cultus studium à Them. κόσμος, ὁ; V. Φιλοκρινέω, de morbis rectè judicandis sum studiosus: à Them. κρίνω, cujus varia comp. desinunt in κρινὴς, & κρινέω, &c. V. Item Φιλόκροτος, amans strepitum: à Them. κρότος, ὁ, comp. ut præcedentia, cum Them. φίλος, ὁ, &c. V.

Φιλοκτέανος, avarus, possessionum cupidus: in comparat. φιλοκτεανώτερος, superlativ. φιλοκτεανώτατος, avarissimus. quod ex φίλος, amicus, & κτέανον, Poët. idem quod κτῆμα, ατος, τὸ, possessio. Them. κτάομαι, acquiro.

Φιλοκτήταο, gen. Bœot. pro Dor. φιλοκτήτα, quod pro φιλοκτήτου, à φιλοκτήτης, ου, Pindar. Pythior. Odyss. 1. pag. 193. vers. 17.

Φιλοκτήμων, possessionum amans, seu cupidus, avidus multa possidendi, avarus: Eust. Item Φιλοκτησία, possessionum cupiditas, avaritia; utrumque itidem, ex φίλος, & κτάομαι, fut. ήσομαι, unde κτῆμα, τὸ, & κτῆσις, εως, ἡ, &c. V. Item Φιλοκτίστης, & φιλόκτιστος, ου, ὁ; qui libenter ædificat: Nonn. ex φίλος, & Them. κτίζω, f. ίσω; unde κτιστὴς, & κτιστὸς, &c. V. Φιλόκυβος, aleæ studiosus, qui tesseris ludere amat; à Them. κύβος, ὁ; V. Φιλοκυδὴς, amans gloriæ, seu gloriæ studiosus; à Them. κῦδος, εος, τὸ; V. φιλοκυνηγὸς, venationis amans, venationis studiosus; & κυνηγὸς, ὁ; V. Φιλόκυνος, qui canibus delectatur & gaudet:

& gaudet: à Them. κυὼν, κυνὸς, ὁ, ἡ; vide Φιλοκωθωνιστής, bibax, vinolentus, ebriosus; Athen. l. 10. à Them. κώθων, ωνος; unde κωθωνίζω, &c. V. Φιλόκωμος, qui amat commessationes, qui amat κῶμον, in Epigram. à Them. κῶμος, ὁ; V. Φιλόλαλος, loquax; Laërt. à λάλος, ὁ, ἡ; V. Φιλοληΐστος, amans prædæ; à Themat. λεία, unde ληΐη, ἡ; V. Item Φιλόλιθος, qui gemmas amat; à Them. λίθος, ὁ, comp. ut præcedentia, cum Them. φίλος, ὁ, &c. V.

Φιλολογία, ἡ, studium, seu amor loquendi, seu disserendi de aliqua re: Item studium, seu amor literarum: Sic & φιλολογέω, libenter dissero: Item Philosophor, & dissero cum Philosophis: utrumque à seq. φιλόλογος, qui loqui, seu disserere de aliqua re amat: Item loquax; & qui libenter audit alios loquentes, seu disserentes: Item literarum studiosus, vel literatus, doctus, &c. V.

Φιλόλογος, ου, ὁ, nomen viri: Item PHILOLOGUS, eloquentiæ deditus. Ex φίλος & λόγος, quod à λέγω, dico.

Φιλολουτρέω, libenter lavo, præcupidus sum lavandi, hoc est balnei; ex φίλος, & Them. λούω, f. σω, unde λουτρὸν, τὸ, &c. V. Item Φιλόλυπος, qui libenter dolet, & tristitiâ afficitur; ex φίλος, ὁ, & λύπη, ἡ, &c. V. Item Φιλομαθέω, ῶ; discere cupio, discendi desiderio teneor: ut & φιλομάθεια, & φιλομαθία, discendi cupiditas; omnia à seq. φιλομαθής; V.

Φιλομαθὴς, έος, ὁ, ἡ, discendi cupidus. Ex φίλος, amicus, & μανθάνω, disco: f. μαθήσομαι. a. 2. ἔμαθον.

Φιλομαθῶς, cum cupiditate discendi; est adverb. à præced. φιλομαθὴς, discendi studiosus: unde & in neut. τὸ φιλομαθὲς, cupiditas discendi, &c. V. Item Φιλόμαντις, ὁ καὶ ἡ, studiosus artis divinandi; Astrologiæ studiosus; Luc. ex φίλος, & μάντις, ὁ, ἡ; V. Item Φιλομαχέω, ῶ, appeto pugnam, cupidè pugno; fervidè, licet incautè prælior; Plut. ex φίλος, & μαχέομαι; Poët. pro μάχομαι; V. Item Φιλόμβρειος, pro φιλόμβριος, cupidus pluviæ; ut φιλόμβρειος τέττιξ, in Epigram. ex φίλος, & ὄμβρος, ὁ; unde ὄμβρειος, &c. V. Φιλομειδὴς, vide infra φιλομμειδὴς; unde τὸ φιλομειδὲς, amor, seu studium risus; à Them. μειδάω, seu μειδέω; V. Φιλομείραξ, adolescentum amator; unde φιλομειράκιος, adolescentium amore intentus; à Them. μεῖραξ, ακος, unde μειράκιον, &c. V. Φιλομεμφὴς, qui libenter conqueritur; qui incusare, & reprehendere amat; Plut. à Them. μέμφομαι; V. Φιλομήλα, ἡ; philomela: Aristot. Rhet. 3. Plut. Symp. l. 7. &c. quasi à Them. μέλος, τὸ; melos, cantus, &c. Vide. Φιλόμηλος, amator malorum; i. e. pomorum; qui gaudet seu delectatur malis, seu pomis; Athen. l. 7. à μῆλον, τὸ, malum; vide. Φιλόμηρος, qui Homeri studiosus est; ab Ὅμηρος, ὁ; V. Φιλομήτωρ, matris amans; à Them. μήτηρ, cujus comp. pleraque desinunt in ήτωρ, &c. V. Item Φιλόμισος, odiorum amans, qui libenter odit; unde adverb. φιλομίσως, more eorum, qui odium amant; à Them. μῖσος, τὸ; comp. ut præcedentia, cum φίλος, ὁ, &c. V.

Φιλομμειδὴς, έος, ἡ, pro Φιλομειδὴς, (Poët. μ metri gratiâ geminato) amans risus. Veneris Epith. ex φίλος & μειδάω, rideo.

Φιλομμηδὴς, έος, ἡ, quæ amat genitalia. (μ gemin.) in accus. φιλομμηδέα. Ex φίλος & μῆδος, εος, τὸ, cura; in pl. μήδεα, τὰ, pudenda.

Φιλόμολπος, ου, ὁ, ἡ; qui cantum amat. Ex φίλος, amicus, & μολπὴ, cantus, quod à μέλπω, canto, præt. m. μέμολπα.

Φιλομουσία, musarum, seu musices amor; ut & φιλομουσέω, musas, seu musicam amo; utrumque à seq. φιλόμουσος, musarum amans: Item qui studiorum humaniorum, seu politioris literaturæ amans est; Plut. Symp. 8. &c. V.

Φιλόμουσος, vide in φιλόμωσος.

Φιλόμοχθος, laborum amans: Item Φιλομόχθηρος, malorum, seu improborum, vel improbitatis amans; ex φίλος, & μόχθος, ὁ; unde μοχθηρὸς, ὁ, &c. V. Item Φιλομυθία, ἡ, fabulandi, seu fabularum studium; ut & φιλομυθέω, libenter fabulor, & φιλόμυθον, τὸ; amor confabulationum, vel fabulorum; omnia à seq. φιλόμυθος, confabulationum amans, &c. V.

Φιλόμυθος, ου, ὁ, ἡ, fabularum amans. Ex φίλος, amicus, & μῦθος, fabula.

Φιλόμωμος, qui libenter vituperat, seu reprehendit; Plat. ex φίλος, & μῶμος, ὁ; V.

Φιλόμωσος, ω, ὁ, Dor. pro φιλόμουσος, Musarum vel musicæ studiosus. Ex φίλος, & Μοῦσα, ἡ, Musa.

Φιλονεικέω, f. ήσω, rixor, contendo, enitor, æmulor: &

Φιλονεικία, ας, ἡ, contentio, rixarum amor, æmulatio: à

Φιλόνεικος, ου, ὁ, ἡ, contentiosus. Ex φίλος, amicus, & νεῖκος, εος, τὸ, jurgium, contentio.

Φιλονεικούντων, gen. pl. part. præs. verbi φιλονεικέω, rixor, contendo: ex iisdem Themat.

Φιλονείκως, rixosè, contentiosè; aut etiam cum æmulatione, à præced. φιλόνεικος, rixæ & contentionis amans: Item pervicax, & interdum, in bonam partem, pro eo, qui magno, & velut pervicaci studio, contendit rem aliquam efficere; ut & φιλονικέω, signif. interdum, contendo; i. e. laboro efficere; ut apud Plat. φιλονεικεῖν πρὸς τὸ τοιοῦτον, laborare ad id, &c. V. Item Φιλόνεος, qui juvenum amore tenetur: Luc. ex φίλος, & νέος, ὁ, juvenis, &c. V. Item Φιλοξενέω, hospites amore prosequor, hospites recipio libenter; à seq. φιλόξενος, pro quo etiam dicitur, φιλόξεινος, amans hospitum; Odyss. θ. ut ξεῖνος, Poët. dicitur pro Them. ξένος, &c. V.

Φιλοξενία, ας, ἡ, hospitalitas: à

Φιλόξενος, ου, ὁ, ἡ, hospitalis: à φίλος, amicus, & ξένος, ου, ὁ, hospes.

Φιλοπαίγμων, ονος, ὁ, ἡ, amator ludorum, vel jocorum, facetus, festivus: ex φίλος, amicus, & παίζω, ludo. Them. παῖς, puer.

Φιλοπαίστης, amans jocos & lusus; idem quod præcedent. φιλοπαίγμων; & ab eodem Them. παίζω, f. ξω, &c. V. Item Φιλόπαις, qui pueros amat, puerorum amator; ex φίλος, & παῖς, ὁ, ἡ, &c. V. Item Φιλοπαράβολος, qui projectæ audaciæ facinora amat: Item alacriter se offerens periculis; ex φίλος, & παράβολος, ὁ, &c. V.

Φιλοπάρθενος, ου, ὁ, ἡ, amator virginum: Item virginitatis studiosa. Ex φίλος, & παρθένος, ου, ἡ, virgo.

Φιλοπάτωρ, amans patris; unde φιλοπατρεία, amor patriæ; ex φίλος, & πατήρ, ὁ; cujus comp. varia desinunt in άτωρ;) unde πατρεία, ἡ, &c. V. Item Φιλοπενθὴς, luctus amans, ad luctum proclivis; Plut. à Them. πένθος, εος, τὸ; V. Φιλοπευθὴς, & φιλόπευστος, (ut & φιλόπυστος,) qui sciscitari & percontari amat; ideoque discendi cupidus, curiosus scrutator: unde φιλοπυστία, ἡ; amor & studium, vel curiositas sciscitandi, & φιλοπευθέω, libens audio, & sciscitor, vel curiosus sum in sciscitando; à Them. πεύθομαι, pro πυνθάνομαι; f. πεύσομαι, præt. pass. πέπυσμαι, unde πεῦθη, ἡ, πευστὸς, ὁ, & πύστις, ἡ, &c. V. Φιλόπλεκτος, dicitur κόμη, in Epigram. quasi gaudens nexu, & constrictionis seu cohibitionis amans; à Themat. πλέκω, -ομαι; f. ξω, unde πλεκτὸς, ὁ, &c. V. Φιλόπλουτος, divitiarum amans, qui ditescere cupit, avarus; unde φιλοπλουτία, ἡ, divitiarum amor, divitiarum cogendarum cupiditas, ac studium, avaritia, & φιλοπλουτέω, ditescere cupio, nimio studio divitiis inhio, avarus sum; à Them. πλοῦτος, ὁ, unde πλουτέω, ῶ, &c. V. Φιλοποιέω, vel -έομαι, οῦμαι; amicum reddo, seu benevolum, concilio, & φιλοποιὸς, amicos efficiens, amicorum effector, seu effectrix; Plut. Item qui labores amat; i. e. ὁ φιλῶν τὸ ποιεῖν; Hesych. à Them. ποιέω; V. Item Φιλοποίμην, pastorum amans; à Them. ποιμὴν, ὁ, comp. ut præcedentia, cum Them. φίλος, ὁ, &c. V.

Φιλοποίμνιος, ου, amans gregis: ex φίλος, & ποίμνιον, τὸ, grex. Th. ποιμὴν, ὁ, pastor.

Φιλοπόλεμος, & Poët. φιλοπτόλεμος, belli amans, bellicax, bellicosus; Il. π. & ρ. Plut. in Fab. ex φίλος, & πόλεμος, Poët. πτόλεμος, &c. V.

Φιλόπολις, εως, ὁ, ἡ, amans civitatis. Ex φίλος & πόλις, ἡ, urbs.

Φιλοπολίτης, amans & studiosus civium, ac saluti eorum consulens; à præced. φιλόπολις, suæ civitatis & patriæ commodis studens; pro quo etiam Poët. dicitur, φιλόπτολις, &c. V.

Φιλοπονέω, ῶ, f. ήσω, & έσω, laborem diligo: à φιλόπονος.

Φιλοπόνηρος, improborum amans ex φίλος, & πονηρὸς, ὁ, &c. V. Item Φιλοπονία, ἡ, laborum amor, studium, industria, à seq. φιλόπονος; Item Φιλοπόνημα, τὸ; opus elaboratum, elucubratio

bratio; verbale à præced. φιλοπονέω, -έομαι, ἦμαι, laborum amans sum: Item cum labore efficio, studiosè, & gnaviter aliquid facio; Item elaboro, elucubro, &c. V.

Φιλόπονος, ου, ὁ, ἡ, laboris amans, industrius: comparat. φιλοπονώτερος. Hinc φιλοπονία, ας, ἡ, diligentia. Ex φίλος & πόνος, ου, ὁ, labor, quod à πένομαι, laboro, p. m. πέπονα.

Φιλοπονοῦσιν, 3. pl. præsent. ind. verbi φιλοπονέω, laborem diligo. Ex iisden Them.

Φιλοποσία, ἡ, amor potationis, seu potus; inexhausta & inexplebilis bibendi aviditas, vinositas; ex φίλος, & πόσις, εως, ἡ, &c. V. Item Φιλοπράγμων, qui libenter variis negotiis se implicat; qui sibi, & aliis libenter exhibet negotia; unde adverb. φιλοπραγμόνως, more eorum, qui libenter se implicant negotiis; vel cum desiderio facessendi negotia, & in compar. φιλοπραγμονέστερον, cum majore desiderio facessendi negotium; sed exp. & diligentiùs: Item Φιλοπραγμοσύνη, amor facessendi negotium aliis, amor & voluptas litigandi; omnia ex φίλος, & πρᾶγμα, τό; V.

Φιλοπροσηγορία, seq. propriè signif. salutandi studium, &c. V.

Φιλοπροσηγορία, ας, ἡ, affabilitas: à Φιλοπροσήγορος, salutandi studiosus. Ex φίλος & προσηγορέω, compello, saluto: quod ex πρὸς & ἀγορέω, seu εἴω, verba facio. Th. ἀγορὰ, ᾶς, ἡ, forum.

Φιλοπρωτεύω, primatum amo, vel ambio, cupio esse primus: &

Φιλόπρωτος, cupiens esse primus: ex φίλος, amicus, & πρῶτος, primus. Them. πρό.

Φιλοπτόλεμος, vide suprà φιλοπόλεμος: Item Φιλόπτωχος, mendicorum seu pauperum amans; promptus ad juvandos mendicos & pauperes: ex φίλος, & πτωχὸς, ὁ; V. Φιλόπυρος, amans triticum; à Them. πυρὸς, ὁ; vide. Φιλόπυστε, vide suprà cum φιλοπευθής. Φιλοπωριστής, οῦ, ὁ; qui autumnales fructus decerpere, & iis vesci amat, qui poma, fructusque autumnales libenter comedit; in Epigram. à Them. ὀπώρα, ἡ; unde ὀπωρίζω, ομαι, &c. V Φιλοργής, iracundus; à Them. ὀργή, ἡ; V. Φιλόργιος, qui orgia celebrare amat, qui orgiis delectatur; in Epigram. & apud Nonn. à Them. ὄργια, τά; vide. Φιλορήτωρ, seu φιλορρήτωρ, rhetoricæ amans, seu studiosus; à ῥήτωρ, ὁ; V. Φίλορνις, avium amans; unde φιλορνιθία, avium amor; à Them. ὄρνις, ιθος; vide. Φιλορρώξ, amans acinorum: Item vitis Epith. in Epigram. à ῥώξ, acinus; vide. Item Φιλορχήμων, saltationum amans, qui saltationibus gaudet, & φιλορχηστὸς, saltandi cupidus; à Them. ὀρχέομαι: f. ήσομαι, unde ὀρχηστής, ὁ; comp. ut præcedentia cum Them. φίλος, ὁ; seq. &c. vide.

ΦΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, amicus: φίλη, ης, ἡ, amica. Hinc φιλία, ας, ἡ, amicitia: φιλότης, ητος, ἡ, idem φιλοτήσιος, ου, ὁ, ἡ, ad amicitiam pertinens: φιλέω, amo: Item osculor: φίλημα, ατος, τὸ, osculum: φίλτρον, ου, τὸ, amoris illecebra; amatorium poculum. Hinc quoque transpositis prioribus literis, Belg. *Lief*, & Ang. **Love**.

Φιλοσαρκία, ἡ, amor carnium, libido edendi carnes: ex φίλος, ὁ, & σάρξ, κὸς, &c. vide. Item Φιλόσιτος, tritici seu frumenti cupidus; a Them. σῖτος, ὁ; vide. Φιλόσκεπος, tegmine gaudens; à Themat. σκέπω, unde σκέπη, ἡ; vide Φιλόσκιος, amans umbræ, umbras captans; a Them. σκιά, ἡ; vide. Φιλοσκώμμων, & φιλοσκώπτης dicteriis mordacibus, & scommatis gaudens; unde φιλοσκωπτέω, ῶ, scommatis, & dicteriis mordacibus gaudeo; seu scommata jacere in aliquem amo: Item φιλοσκωμμόνως, more eorum qui scommata dicere amant; adverb. à φιλοσκώμμων, ονος, ὁ; unde etiam φιλοσκωμμοσύνη, ἡ, amor scommatum; qua quis scommata in aliquem jacere amat; omnia à Themat. σκώπτω. f. ψω. unde σκῶμμα, τὸ, & σκώπτης, ὁ, comp. ut præcedentia, cum Themat. φίλος, ὁ, &c. vide. Item Φιλοσοφομειρακίσκος, adolescentulus Philosophiæ deditus; seu qui adolescens admodum philosophatur; Athen. lib. 13. ex φιλόσοφος, seq. & μειρακίσκος, ὁ; vide.

Φιλοσόφημα, τὸ, Philosophica quæstio; seu res quam quis philosophicâ commentatione secum disquirit; verbale à seq. φιλοσοφέω; studium meum in doctrina & sapientia colloco, &c. Vide.

Φιλοσοφέω, ῶ, f. ήσω, sapientiam amo, philosophiæ studeo; PHILOSOPHOR: a. 1. part. activ. φιλοσοφήσας, αντος, & in acc. sing. φιλοσοφήσαντα. &

Φιλοσοφία, ας, ἡ, PHILOSOPHIA; Item sophistica, quæ est veræ philosophiæ abusus: &

Φιλοσοφικὸς, PHILOSOPHICUS: à Φιλόσοφος, ου, ὁ, PHILOSOPHUS, studio sapientiæ deditus: qu. φίλος σοφίας. Them. σοφὸς, οῦ, sapiens.

Φιλοσοφοῦντας, accusativ. plur. particip. præsent. activ. verbi φιλοσοφέω; quod vide.

Φιλοσόφως, Philosophicè, seu, ut philosophum decet; Plut. est adverb. à præced. φιλόσοφος, amans, seu expetens sapientiam: Item philosophicus, philosopho dignus; ut φιλόσοφος προθυμία, apud Plut. Item expon. & sapiens; ut φιλοσοφωτάτη (in superl. fœm.) αἱρέσεων, sectarum sapientissima; unde & φιλοσοφέω, seq. expon. philosophor; i. e. philosophorum more disputo, & dissero; seu disquiro & commentor mecum, &c. V.

Φιλοσπήλυγξ, speluncarum amator: ex φίλος, & σπήλυγξ; V. Item Φιλοστέφανος, coronarum amans, seu cupidus, qui coronari amat: ut φιλοστέφανος Ἀπόλλων; in Epigram. unde φιλοστεφανέω, coronarum amans sum; seu coronam assequi contendo, coronam ambio; Polyb. 1. & Plut. ex φίλος, & στέφανος, ὁ, &c. V. Item Φιλόστονος, gemebundus, amans gemitus, multum gemens; unde adverb. φιλοστόνως, gemebundè, more amantium gemitus; ex φίλος & στόνος, ὁ; vide. Item Φιλοστοργία, reciprocus ille amor inter parentes & liberos, & φιλοστοργέω, naturali illo amore prosequor; utrumque à seq. φιλόστοργος. V.

Φιλόστοργος, ου, ὁ, ἡ, ad amandum propensus. Ex φίλος, amicus, & στοργή, amor inter parentes & liberos reciprocus: quod à præt. med. ἔστοργα, verbi στέργω, amore naturali complector, diligo, acquiesco: f. ξω. p. ἔστερχα.

Φιλοστόργως, amoris affectu illo, inter parentes & liberos mutui; & general. amore magno; Plut. adverb. à præcedenti φιλόστοργος; V. Item Φιλοστρατιώτης, militum amans: ex φίλος, & στρατιώτης; V. Φιλόστροφος, qui verti & mutari amat; mutabilis, inconstans; à στροφή, ἡ; V. Φιλοσυκὸς, amans ficuum, qui ficuum esu delectatur; Plut. à Them συκῆ, ἡ; V. Φιλοσύμμαχος, qui amat suos belli socios; amans suorum commilitonum aut qui se libenter belli socium adjungit; à σύμμαχος, ὁ; V. Φιλοσύμμολπος, & φιλόμολπος; cantus studiosus; à σύμμολπος, ὁ; V. Φιλοσυνήθης, expon. comis, affabilis; à συνήθης, ὁ, ἡ; V. Φιλοσυνουσιάζω, frequenti congressu gaudeo; à συνουσιάζω; V. Φιλοσώματος, corporis sui amans, nimium corporis sui studiosus: unde φιλοσωματία, amor corporis, nimium studium in curanda cute; & φιλοσωματέω, nimium amans sum corporis mei; à Themat. σῶμα, ατος, τὸ; V. Item Φιλοτάριχος, amans salsamentorum; qui salsamentis delectatur; à Themat. τάριχος, ὁ, com. ut præced. cum Th. φίλος, ὁ; V.

Φιλότας, ατος, ἁ, Dor. pro φιλότης, ητος, ἡ, amor.

Φιλότεκνος, ου, ὁ, ἡ, amans liberorum. Ex φίλος, & τέκνον, proles. Them. τίκτω, pario.

Φιλοτέχνης, & φιλότεχνος, artis, aut artium studiosus industrius, solers; unde φιλοτεχνία, artium studium, vel studium elegantiæ, & varii artificii, ratio artificiosa, & φιλοτεχνέω: artium studiosus sum; artificiosæ elegantiæ studio teneor: Item incumbo in rem aliquam, more ejus qui artibus est deditus: Item dissero de arte aliqua, velut ejus studiosus: Item artificiosè & ingeniosè ago; unde verbalia φιλοτέχνημα, opus artificiosum & solers; opus industrium, & φιλοτέχνησις, ipsa actio solerter aliquid efficiendi, & more eorum qui artium sunt studiosi: Item artificium, opificium: Item φιλοτέχνως, more eorum qui artium sunt studiosi, vel artificiosè, ingeniosè, solerter; omnia ex φίλος, ὁ, & τέχνη, ἡ; unde τεχνάω, -άομαι, atque inde τέχνημα, &c. V.

Φιλότης, ητος, ἡ, amicitia, amor, in acc. pl. φιλότητας. Th. φίλος, ου, ὁ, amicus.

Φιλότης, præced. benevolentia; expon. & concubitus, venus, & dicitur etiam, ὦ φιλότης, pro, ô amice, seu amicissime, apud Luc. atque inde φιλοτήσιος, ὁ; ad amicitiam pertinens, amicitiæ conveniens, vel amicitiæ conciliandæ aptus; ut φιλοτήσιος κύλιξ, apud Theogn. expon. poculum quod amicitiæ

citiæ conciliandæ ergò alteri præbibi solebat; Plut. Item ad concubitum, seu venerem pertinens, venereus; ut apud Appian. φιλοτήσιος εὐνή, &c. Item φιλοτησία, ἡ, propinatio, seu invitatiuncula ad bibendum, peculiariter, propinatio post cœnam, benevolentiæ ergo; unde φιλοτησίας προπίνειν, exp. amicos invitare ad bibendum; apud Dem. Luc. & Athen. Item φιλοτησία, dicebatur etiam dies, quâ reges aurea vel argentea pocula prægustata porrigebant cui vellent: ut hac propinatione suam erga ipsum benevolentiam testarentur; Suid. omnia, à Them. φίλος, ὁ; V.

Φιλότησις, ιος, ἡ, amicitia: ejusd. Th.

Φιλοτίμημα, τὸ, conatus, contentio, studium aliquid efficiendi: propriè in quo aliquis sibi placet, & è quo honorem aucupatur: Item signif. & liberalitatem, & facinus liberale; Plut. verbale, à φιλοτιμέομαι, quod exp. etiam munificentiâ, & liberalitate inclaresco, largior populariter, & simpl. dono, muneror; ut & φιλοτιμία, seq. honoris, seu honorum studium, exp. etiam erogatio publicè facta, munificentia, liberalitas, &c. Vide.

Φιλοτιμεῖσθαι præs. inf. m. à

Φιλοτιμέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, ambio honorem, contendo: &

Φιλοτιμία, ας, ἡ, ambitio, æmulatio, contentio, libido; à

Φιλότιμος, ου, ὁ, ἡ, honoris cupidus, ambitiosus, contentiosus, liberalis. Ex φίλος, & τιμή, ῆς, ἡ, honor. Th. τίω, honoro.

Φιλοτίμως, studio honoris nimio, ambitiosè; ut φιλοτίμως ἔχειν πρός τι; expon. ad aliquid honoris & gloriæ studio contendere: Item exp. & certatim: Item magnificè; apud Polyb. est adv. à præced. φιλότιμος. quod exp. etiam general. qui ad rem aliquam contendit, ex eaque honorem sibi parere nititur; unde φιλότιμος ἐπ' ἀρετῇ, dicitur, virtuti obnixè studens; apud Plat. & τὸ φιλότιμον, est studium honorum, vel contentionis; cujus scopus est honor, & gloria: Item φιλότιμον ἦθος, exp. liberales mores; apud Euryp. &c. V.

Φιλότμητος, amans sectionis, incisione gaudens; ut φιλότμητος ἠώς, sectionis amica aurora; ex φίλος, & τμητὸς, ὁ, à τμάω, pro Th. τέμνω &c. V. Item Φιλοτραγήμων, bellariorum appetens; Athen. ex φίλος, & τράγημα, τὸ; V. Item Φιλοτροφεῖν, lubenter alere, studiosum esse alendi; Plut. ex φίλος, & τροφὴ, ἡ, unde τροφέω, &c. V. Φιλοτύραννος, amans & studiosus tyrannorum; vel tyrannidis amans: ex φίλος, & τύραννος, ὁ, &c. V. Item Φιλοτωθάζω, libenter derideo; ex φίλος & τωθάζω; V.

Φίλου, gen. sing. à φίλος, amicus.

Φιλόφιλος, amico, aut amicis amicus; amator aut studiosus amici, seu amicorum; unde φιλοφιλία, amicitia amici, seu amicorum: Aristot. Rhet. 1. & Eth. 8. c. 1. ex Them. φίλος, geminato; V. Item Φιλοφόρμιγξ, amans citharam, citharæ cupidus; ex φίλος, & φόρμιγξ; V. Item Φιλοφρονέομαι, οῦμαι, comitate prosequor, & humanitate, amanter complector: Item Φιλοφρόνησις, actio excipiendi comiter & humanè, vel ipsa comitas, & benevolentia, vel amicitia, familiaritas; ut & φιλοφρονητικὸς, qui comitatem præ se fert, & humanitatem, blandus; verbalia à præced. -έομαι; quod à seq. φιλόφρων, cui mens est benevola erga aliquem, &c. V.

Φιλοφρόνως, adv. comiter, peramicé: à φιλόφρων; q. v.

Φιλοφροσύνη, ης, ἡ, amicitia, comitas, benevolentia. Ex φίλος & φρὴν, mens.

Φιλόφρων, ονος, ὁ, ἡ, comis, benevolus: ex iisd. Themat.

Φιλόχλος, amans vulgum, popularis; Laërt. ex φίλος, & ὄχλος, ὁ; V. Item Φιλόχορος, chori, seu chorearum amans; ut φιλόχορος κιθάρη; apud Euryp. Item Φιλοχορευτής, choreas ducendi studiosus; Aristoph. utrumque, ex φίλος & χορὸς, ὁ; unde χορεύω, χορευτής, &c. V. Item Φιλόχλαινος, bonam vestem amans; ex φίλος, & χλαῖνα, ἡ; V. Item Φιλοχρηματία, ἡ, pecuniæ aviditas, avaritia, & φιλοχρηματέω, ῶ, pecuniæ avidus sum, avarus sum; utrumque à seq. φιλοχρήματος; V.

Φιλοχρήματος, ου, ὁ, ἡ, pecuniæ cupidus, avarus. Ex φίλος & χρῆμα, ατος, τὸ, res, pecunia.

Φιλοχρημάτως, avarè, cum cupiditate pecuniæ; Isocr. est adv. à præced. φιλοχρήματος; Vide. Item Φιλοχρηματεύω, idem quod φιλοχρηματέω, & ex iisdem. Vide.

Φιλοχρημοσύνη, ης, ἡ, avaritia; opulentia: ex iisd. Th.

Φιλοχρήμων, idem quod φιλοχρήματος; & ex iisd. V. Item Φιλόχρηστος, amans bonorum; Item æquus, bonus: ex φίλος, & χρηστὸς; Vi. Item Φιλόχριστος, amator Christi, amans & studiosus Christi: ex φίλος, & Χριστὸς, ὁ; V. Φιλόχρονος, amans temporis; à Them. χρόνος, ὁ; V. Φιλόχρυσος, auri amans, auro inhians; unde φιλοχρυσία, auri amor; à Them. χρυσὸς, ὁ; V. Φιλόχωρος, qui locum amat, qui in loco aliquo libenter versatur: unde φιλοχωρεία, amor quo quis libenter in loco aliquo commoratur; à Themat. χῶρος, ὁ; V. Φιλοψευδής, mendaciorum amans; unde φιλοψεύδεια, ἡ, mendacii studium; à ψευδής; Vi. Sic & Φιλοψεύστης, amans mendacium; à ψεύστης, ὁ; V. Φιλόφιλος, i. e. ὁ φιλῶν ἢ φιλοῦσα ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἵστασθαι; Suid. à Th. φιλὸς, ὁ; V. Φιλόψογος, reprehendere amans; à ψόγος, ὁ; V. Item Φίλοψος, opsoniorum amans; ab ὄψον, τὸ, comp. ut reliqua præced. cum Th. φίλος, ὁ; V.

Φιλοψυχέω, nimiùm amo animulam meam; vitæ turpiter, & ignavè parco: Euryp. ex iisd. cum seq. φιλοψυχία, amor vitæ nimius, &c. V.

Φιλοψυχία, ας, & Ion. η, ης, ἡ, vitæ desiderium. Ex φίλος & ψυχὴ, ἡ, anima, vita.

Φιλόψυχος, animarum amans; Dei epitheton, Sapient. 2. de homine vero, dictum, exp. nimiùm vitæ cupidus, nimiùm timens, ne animâ & vitâ suâ privetur, timidus; ut φιλόψυχος γυνή, apud Euryp. in Hec. ex iisd. cum præced. φιλοψυχία; V. Item Φιλόψυχρος, frigoris cupidus: ex φίλος, & ψυχρὸς, ὁ; V.

Φιλτάτιον, τὸ, amiculus; est diminut. seu dicitur ὑποκοριστικῶς; (ut, apud Aristoph. in Acharn. Εὐριπίδιον γλυκύτατον, ὦ φιλτάτιον, ut Catullo, dulcis amiculus;) à seq. φίλτατος, vide.

Φίλτατος, amicissimus, superl. à φίλος, amicus. comparat. φίλτερος, superl. φίλτατος, per Syncop. pro φιλώτερος, φιλώτατος.

Φίλτερος, vide in φίλτατος.

Φίλτρον, ου, τὸ, PHILTRUM, amoris illecebra; item amatorium poculum. Th. φίλος, amicus.

Φίλυδρος, aquæ amans, seu gaudens aquis; apud Theophr. H. Pl. 7. 5. Unde, φιλυδρέω, aquas amo; aquis & locis riguis gaudeo; ex φίλος & ὕδωρ, τὸ, V.

ΦΙΛΥ'ΚΗ, ης, ἡ, PHILYCA, arbor, semper virens: an quia φιλεῖ ὑγρά.

Φίλυμνος, hymnos seu carmina amans; cantus amans, ex φίλος & ὕμνος, ὁ, V. Item, Φιλυπήκοος, qui libenter morem gerit; ex φίλος & ὑπήκοος, ὁ, V.

Φίλυπνος, amans somni: ex φίλος & ὕπνος, somnus.

Φιλυπόδοχος, qui solet excipere convivio; ex φίλος & ὑποδοχὴ, ab ὑποδέχομαι, V. Item, φιλυποψία, ἡ, natura ad suspicandum propensa; ex φίλος & ὑποψία, ab ὑπόπτομαι, &c. Vide.

ΦΙ'ΛΥΡΑ, ας, ἡ, tilia; quæ commendabilis cortice. An à φλοιὸς, cortex?

Φιλύρινος, tiliaceus; ut, φιλύρινοι πίνακες; tabellæ tiliaceæ, quibus pro chartis veteres utebantur; Ælian. & Eust. Item, φιλύρεος, idem; utrumque, à præced. Them. φιλύρα, ἡ, V.

Φιλωδὸς, studiosus cantus; Aristoph. ex φίλος & ᾠδὴ, ἡ, V. Φίλως, libenter, amicè, amanter, gratè; Hesych. adv. à φίλος, unde &, φιλώτατος, amicissimus; superl. ab eod.

Φιλώνδα, Dor. pro φιλώνδου τοῦ, Philondæ.

ΦΙΜΟ'Σ, οῦ, & φῖμος, ου, ὁ, fiscella, camus, capistrum.

Φιμόω, ῶ, os capistro obturo, occludo, os obligo. Et per Metaph. ad silentium adigo. f. ώσω. p. πεφίμωκα. a. 1. ἐφίμωσα. perf. pass. πεφίμωμαι, obmutui: perf. imperat. pass. πεφίμωσο, ώσθω, obmutesce: a. 1. pass. ind. ἐφιμώθην, ης, η, prorsus obmutui, qu. capistro injecto: a. 1. imperat. pass. φιμώθητι. Th. φιμὸς, capistrum.

Φιμώδης, εος, ὁ ἡ, cami, seu fiscellæ formam habens; vel cami usum præstans; sed exp. & constringens; ut, apud Nic. φιμώδεα μύρτα, exp. myrti fructus, adstrictoria vi pollentes; à præced. Th. φιμὸς, V. Item, φίμωσις, obligatio, seu obstrictio, quæ fit camo; item, colligatio, seu coarctatio quælibet Metaphorica sic dicitur; ut, quæ callo quodam in sede atque ano contingit; Gal. Item, quum præputio ita arctè obligatur glans, ut cute suâ renudari nequeat; φίμωσις, dicitur Medicis; est verbale; à præced. φιμόω, V.

Φιμωθεὶς, obturatus, a. 1. part. pass. verbi

verbi φιμόω, quod vide.

Φὶν, pro σφὶν, quod pro σφίσι, sibi, dat. pl. ab ἕ, sui.

Φίνις, ossifragus; è genere aquilarum; idem cum, ab, & pro Th. φήνη, ἡ, ossifraga; quæ avis dicitur esse, major quam aquila, &c. V.

ΦΙ'ΝΤΙΣ, Dor. pro φίλτης, ὁ, auriga; animus, humani corporis auriga & rector: à φίντατος, Dor. pro φίλτατος.

Φὶξ, φικὸς, Bœot. pro σφίγξ.

Φιτρὸς, ȣ, ὁ, stipes, truncus; caulis: qu. φιτυρὸς· nam φίτυ est τὸ φυτὸν

Φίττα, adv. est accelerandi; idem esse quod, & pro Th. σίττα, tradit Eust. &c. V.

Φίτταροι, αἱ, & φιτταμέλιαι, vel φιτταμελιάδες νύμφαι, quæ & μέλιαι & μελιάδες νύμφαι, hoc est juvenculæ παρθένυμφοι, quæ, εὐφημοῦσαι πανύμφω, lusum faciebant, seu certamine & cursu ad celerandum sese mutuò simul incitantes; Poll. ex præced. φίττα & μέλιαι, seu μελιάδες νύμφαι, quæ cœli terræque (sic ludunt Poetæ;) filiæ mellilæ, i. e. melligenæ & mellinæ, è rore cœli mellino prognatæ, dicebantur, &c. Vide suprà suo loco.

Φίτυμα, τὸ, germen, stirps, proles; pro quo cod. per Apocopen, dici videtur φίτυ, apud Aristoph. in pace. Item, φίτυς, υος, ὁ, pater, genitor; utrumque, à seq. φιτύω, gigno; quod de patre tantum dici vult Etymol. &c. V.

Φιτύω, genero: à φυτεύω.

Φλαδιάω, idem quod, ab, & pro Th. φλάω, contundendo mollio, &c. V.

ΦΛΑ'ΖΩ, stultè & inarticulatè loquor; item ferveo: qu. à φλέω.

Φλᾶν, Att. pro θλᾶν, frangere, percutere.

Φλανύσσω, garrio, ineptio, deliro: à φλέω, nugor.

Φλάξ, Ion. pro ἔφλασαν, a. 1. ind. act. verbi φλάω, Att. pro θλάω, ῶ, frango, comminuo, tundo.

Φλασμὸς, ȣ, ὁ, exp. fastus; i. e. τῦφος; Hesych. verbale, à præced. Them. φλάζω; unde, πεφλασμένος, exp. fastuosus, &c. V. Item, φλαστὸς, ȣ, ὁ, talis, ut contundi, seu conteri possit; Aristot. verbale, à seq. Th. φλάω, V.

Φλασῶ, f. 1. Dor. pro φλάσω.

Φλαυρίζω, idem quod, & pro φαυλίζω; pro vili habeo; à seq. φλαῦρος, idem cum, ab & pro φαῦλος, Etym. &c. V.

Φλαῦρος, vilis, malus: ex φλύαρος, per Metath.

Φλαυρουργὸς, idem quod, & pro φαυλουργός; id V. Sed, apud Soph. φλαυρουργὸς, exp. qui parva mala patravit, & levia; ex φλαῦρος, pro φαῦλος, & ἔργον, τὸ, &c. V.

Φλαύρως, malè, adv. à φλαῦρος.

ΦΛΑ'Ω, ῶ, f. άσω, frango, contundo, mollio; avidè comedo. Att. pro θλάω.

Φλεβάζω, i.e. βρύω, scaturio, tanquam è vena; Etym. (vel à verbo φλύω, Suid.) Item, φλεβικὸς, ad venas pertinens; qui venarum est; & φλέβιον, τὸ, venula; diminut. ut &, omnia, à Th. φλὲψ, βὸς, ἡ, v de.

Φλεβορραγία, ἡ, ruptio venarum; pro quo Ionicè dicitur, φλεβορραγίη, ex φλὲψ, βὸς, & Them. ῥήσσω, seu ῥηγνύω, f. ξω; unde, ῥηγὴ, ἡ, ruptio, &c. V.

Φλεβοτομεῖν, sanguinem mittere: &

Φλεβοτομία, ας, ἡ, venæsectio: à φλὲψ, βὸς, ἡ, vena, & τομὴ, sectio; quod à τέμνω, seco. præt. m. τέτομα.

Φλεβοτόμος, ὁ, venæ incisor; qui venam incidit, seu secat; unde, φλεβοτόμον, scil. ὄργανον, scalpellum, seu aliud instrumentum, quo vena inciditur; unde, præced. φλεβοτομία, venæ, seu venarum incisio; exp. &, sanguinis emissio; & general. vacuatio venarum; Gal. ut &, φλεβοτομέω, signif. venam, seu venas seco; & in pass. φλεβοτομέομαι, incidor venâ, seu vena mihi inciditur, &c. Vide præced.

Φλεβώδης, εος, ὁ κ ἡ, venosus; venis abundans; à Th. φλὲψ, βὸς, V.

Φλεγεθοίατο, Ion. pro φλεγέθοιντο, 3. pl. præs. opt. pass. &

Φλεγέθοντος, ardentis, g. sing. part. præs. a

Φλεγέθω, idem quod φλέγω, uro; quod ex φλέγω, incendo, & θέω, curro.

Φλεγεὶς, έντος, combustus, a. 2. part. pass. verbi φλέγω, uro. f. ξω. a. 2. pass. ἐφλέγην.

Φλεγυὸς, ȣ, ὁ, ruber, qualis est flammæ color, Gal. à Th. φλέγω, V.

Φλέγμα, ατος, ατι, τὸ, inflammatio; item PHLEGMA, seu pituita; humor albidus: Angl. Phlegm. Th. φλέγω, uro.

Φλεγμαίνω, ardeo, intumesco, superbio. f. ανῶ. a. 1. ἐφλέγμηνα. à φλέγμα. Them. φλέγω.

Φλεγμασμὸς, exp. inflatus; à præced. φλεγμαίνω, V. Item, φλεγμαντής, verbale à φλεγμαίνω, & φλεγμασία, ἡ, inflammatio, æstus, ardor; Hippocr. Item, febris, Aristot. in Probl. Item, φλεγματίας, seu φλεγματίνης, ȣ, ὁ, pituitosus; ut &, φλεγματικὸς, φλεγματώεις & φλεγματώδης, cui pituita inest; pituitâ abundans; at φλεγματῶν ἔκρηγμα, exp. eruptio flammæ; Hesych. omnia, à præced. φλέγμα, ατος, ardor; & incendium; item, humor frigidus, seu pituita, sic dicta, per Antiphrasin, quasi minime usta, &c. Vide.

Φλεγμῆναι, intumuisse, a. 1. inf. act. præced. verbi.

Φλεγμονὴ, ῆς, ἡ, inflammatio. Them. φλέγω.

Φλεγμονώδης, εος, ὁ κ ἡ, inflammationem habens; cum inflammatione conjunctus, ea scil. quæ phlegmone dicitur; à præced. φλεγμονὴ, tumor cum inflammatione, &c. Vide.

Φλεγοίατο, comburantur, Ion. pro φλέγοιντο, 3. pl. præs. opt. pass. verbi φλέγω, uro.

Φλέγοντι, Dor. pro φλέγουσι, 3. pl. præs. ind. φλέγεσθαι, Poet. pro λάμπειν, splendere, refulgere: à φλέγω.

Φλέγρα, ας, ἡ, urbs Macedoniæ.

Φλεγύας, gen. Æol. à

Φλεγύας, ȣ, ὁ, aquila: ἀπὸ τȣ φλέγειν.

Φλεγυρὸς, ignitus, ardens; item, splendens; sed exp. & injuriosus, damnosus; ἀπὸ τῆς φλεγυῶν, gente injuriosâ & impiâ; Hesych. ut &, φλεγύαι, insulani dicuntur Thessaliæ, à Phlegya Ixionis patre, qui propter sacrilegia, & immanitatem φλεγύας, dictus est, ἀπὸ τȣ φλεγυρὸς; à Th. φλέγω, vide.

ΦΛΕ'ΓΩ, uro, incendo, illustro, illumino, FULGEO, FLAGRO, ango, ardeo. f. φλέξω. p. πέφλεχα. perf. pass. πέφλεγμαι. Hinc φλέγμα, ατος, τὸ, inflammatio, ardor; item humor albidus & frigidus, pituita; φλεγμαίνω, ardeo, æstuo: φλεγμονὴ, ῆς, ἡ, inflammatio: φλὸξ, γὸς, ἡ, flamma: φλεγέθω, uro, incendo.

Φλέγων, οντος, ὁ, nomen viri. Gr. urens: φλέξας, αντος, qui combussit, a. 1. part. act. verbi φλέγω, uro. f. ξω. a. 1. pass. ἐφλέχθην.

Φλεδονεύω, & φλεδονέω, ῶ, nugor, garrio; ut &, φλεδονεία, ἡ, (sed apud Suid. per ω, etiam scribitur, φλεδωνεία;) nugacitas, nugæ, ineptiæ; ut &, φλεδονώδης, εος, ὁ κ ἡ, nugax, nugo; omnia, à φλεδὼν, όνος, ἡ, nugæ; unde φλέδων, ονος, ὁ, nugax, nugator; Suid. sed, scribitur etiam, φλεδὼν, ὁ κ ἡ, de homine inepto, apud Hesych. & Eust. à Them. φλέω, i.e. φλυαρέω, &c. V.

Φλέξις, εος, ἡ, incensio, incendium, exustio; item, φλεξὶς, ίδος, ἡ, inter aves numeratur; apud Aristoph. in avib. à Th. φλέγω, f. ξω, &c. V.

Φλεχθεὶς, έντος, combustus, a. 1. part. pass. &

Φλεχθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi φλέγω, uro.

ΦΛΕ'Ψ, φλεβὸς, ἡ, vena: qu. à φλέω, abundo. Hinc φλεβοτομία, ας, ἡ, venæsectio.

Φλὲψ, præced. dicitur etiam, Metaphoricè; ut, φλέβες ὑδάτων, venæ aquarum; apud Eust. Item, φλέβες χρυσȣ̃, &c. V.

ΦΛΕ'Ω, nugor; plenus sum, abundo. Hinc φλεδὼν, ονος, ὁ, nugator, nugax: φλεδονεία, ας, ἡ, nugacitas, ineptiæ: φλεδονέω, & φλεδονεύω, nugor, garrio: φλύω, & φλύζω, idem: φλυαρέω, idem: φλύαρος, ȣ, ὁ, nugæ, ineptiæ.

Φληδάω, ῶ, nugor; à Th. φλέω; unde φλεδὼν, &c. V. Item, φληναφάω, & φληναφέω, ut &, φληνέω & φληνύω; nugor; item, φληναφία, nugæ; & φληναφώδης, nugax, omnia, à seq. φλήναφος, & Th. φλέω, &c. V.

Φλήναφος, ȣ, ὁ, nugator, nugæ: qu. à φληνύω, & ἅπτεσθαι, ut sit nugis adhærens.

Φληνύω, nugor: à φλέω, idem.

ΦΛΙΑ', ᾶς, ἡ, portæ antepagmentum, vestibulum, limen: qu. à φλάω, pro θλάω, percutio; quia pulsatur frequenter.

Φλίβω, Æol. pro θλίβω, premo, affligo.

Φλιδάνω, Hesych. exp. διαπίπτω, διαῤῥέω, a seq. Them. φλιδάω, ῶ, lacror, &c. V.
ΦΛΙΔΑ'Ω, ῶ, putresco, putrefio; rumpor, lanior: qu. à φλάω, contundo.
Φλιδόνες, αἱ, rugæ vestium, & sinus; à præced. Them. φλιδάω, ῶ, quod exp. &, rugas contraho, &c. V. Sic &, φλιδόων, in gen. φλιδόωντος, exp. rugas contrahens præ obesitate; apud Nic. ab eod.
Φλόγεος, ου, ὁ, flammeus, splendidus: à φλὸξ, γὸς, ἡ, flamma. Them. φλέγω, uro.
Φλογερὴν, flammeam, acc. sing. f. g. Ion. à
Φλογερὸς, idem quod φλόγεος, & ab illo.
Φλογιάω, exp. inflammor cum rubore; à φλογιὴ, ἡ, idem quod, & à φλὸξ, γὸς, flamma; item, φλογίδιον, τὸ, significare videtur, parvum frustum carnis assæ; diminut. à φλογὶς, ίδος, ἡ, caro assa; Poll. & Athen. ab eod. φλὸξ, γὸς, ut &, φλόγιον, τὸ, q. d. flammula, diminut. ab eod. V.
Φλογίζω, inflammo. præs. part. φλογίζων, ουσα, ον, inflammans: f. ίσω. p. πεφλόγικα a. 1. ἐφλόγισα præs. pass. φλογίζομαι. præs. part. φλογιζόμενος, inflammatus: a. 1. ind. pass. ἐφλογίσθην, ης, η, à φλὸξ, γὸς, ἡ, flamma. Them. φλέγω, uro.
Φλόγινος, η, ον, &
Φλογόεις, εντος, flammeus: ab iisd.
Φλόγιον, & φλογὶς, vide paulò antè. Item, φλογισμὸς, οῦ, ὁ, ustulatio; pro quo per Sync. dicitur, & φλογμὸς, (sicut, σολμὸς, pro σολισμός;) quod exp. ardor, æstus; item, flamma, fulgur; item, φλογιστὸς, ustulatus; verbalia, à præced. φλογίζω, V.
Φλογὸς, gen. sing. à φλὸξ, γὸς, ἡ, flamma. Th. φλέγω, uro.
Φλογόω, inflammo, incendo; unde verbalia; φλόγωμα, exp. ustulati panis, quasi pustula; Hesych. & φλόγωσις, inflammatio; peculiariter ea, quæ φλεγμονὴ dicitur; itidem, ab eod. φλὸξ, γὸς, ἡ, quod est &, floris nomen, apud Plin. 21. 11. πορφύρεον φλόγινον, (scil. ἄνθος, ἴον;) purpurea, flammea, scil. rosa, vel viola; quæ colore tantummodo placet, odoris prorsus expers; unde φλόγινον χρῶμα, numeratur &, apud Athen. inter colores pretiosos, &c. V. Item, φλογώδης, idem quod φλόγεος, φλογερὸς, φλόγινος, & φλογόεις, quæ exp. rutilus, ruber; splendidus, fulgidus; item, ardens, fervidus; itidem, ab eod. φλὸξ, γὸς, V.
Φλογόλευκος, color inter flammeum & album medius; ex φλὸξ, γὸς, & λευκὸς, ὁ, V. Item, φλογόφαιος, color ex flammeo, & fusco; ex φλὸξ, γὸς, & φαιὸς, ὁ, &c. V.
Φλογέω, φλογώδης, φλόγωμα, & φλόγωσις, videantur paulò ante.
Φλοιάριον, ου, τὸ, parvus cortex; diminut. à Th. φλοιὸς, ὁ, V. Item, φλοιίζω, vel φλοίω, decortico; corticem detraho, eximo, exero; unde part. pass. φλοισθεὶς, decorticatus; apud Theophr. Hist. 3. 16. atque indè, verbalia, φλοισμὸς, οῦ, ὁ, decorticatio; corticis detractio, seu exemptio; & φλοιστικὸς, q. d. decorticatorius, vel ad decorticationem pertinens. seu aptus; ut, φλοιστικὴ τέχνη; apud Plat. Itidem à seq. Th. φλοιὸς, ὁ, V.
ΦΛΟΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, cortex: qu. à φλάω, quia fragilis: hinc φλοίζω, decortico.
Φλοίσβοιο, gen. Ion. à
ΦΛΟΙ'ΣΒΟΣ, ου, ὁ, sonitus aquæ, murmur, tumultus: hinc πολύφλοισβος, ου, ὁ, ἡ, multo strepitu resonans.
Φλοισμὸς, & φλοιστικὸς, vide cum φλοίζω.
Φλοιοῤῥαγὴς, corticem habens diruptum, seu rimosum; unde φλοιοῤῥαγέω, sum cortice dirupto, seu rimoso; sed scribuntur &, φλοιοραγὴς, & φλοιοραγέω, cum unico ρ; ex φλοιὸς, ὁ, & ῥήγνυμι, f. ξω; unde ῥαγεὶς, ὁ, V.
Φλοίω, decortico; unde Angl. to flea, à præced. Th. φλοιός.
Φλοιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cortici similis, corticis speciem præ se ferens; ut, φλοιώδης ὕλη; apud Aristot. & Metaph. τὸ φλοιῶδες; dicitur vanum, futile; seu quod parvi est momenti; à Th. φλοιὸς, ὁ, V.
Φλομὶς, ίδος, ἡ, verbasculum; diminut. à Th. φλόμος, seq. verbascum herba, quâ pro ellychniis utuntur; quæ dicitur &, πλόμος, & φλῶμος; apud Aristoph. Item, φλόνος, apud Suid.
ΦΛΟ'ΜΟΣ, ου, ἡ, verbascum, herba.
Φλονίδες, exp. squammæ; λεπίδες; Hesych. Item, φλονῖτις, Phlonitis, herba, quæ & ὄνωνις; Diosc. 3. 147. Utrumque à Th. præced. φλόμος, quæ & φλόνος, dicitur, &c. V.
Φλὸξ, γὸς, ἡ, flamma: à φλέγω, uro: f. ξω.
Φλὸξ, præced. est &, floris nomen, &c. Vide suprà cum φλογόω, &c.
Φλοῦν, acc. sing. à
Φλόος, οῦς, ὁ, teges, storea; & idem acc. Th. φλοιὸς, οῦ, ὁ, cortex.
Φλύαξ, ακος, ὁ, jocosus, jocator; & interdum, pro scurra poni putatur; & exp. & ebriosus, vinolentus; à φλύος, ὁ, V.
Φλυαρέω, nugor, garrio; f. ήσω. p. πεφλυάρηκα. a. 1. ἐφλυάρησα; à φλύαρος, nugator, nugæ. Th. φλέω, nugor.
Φλυαρία, ας, ἡ, nugæ, garrulitas; &
Φλύαρος, ου, ὁ, garrulus, nugæ; à φλύω vel φλέω, nugor.
Φλυαρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nugatorius, nugax; à præced. φλύαρος, ineptiæ; item, res vanæ, & futiles; item, nugator, nugax; stultiloquus, &c. V. Item, φλυαρόλογος, qui nugas loquitur, nugator; unde φλυαρολογία, sermo nugatorius, vel ineptus; & φλυαρολογέω, ῶ, nugas loquor, nugor; ex φλύαρος, ὁ, præced. & λόγος, ὁ, V. Item, φλυάσσω, & φλυάζω, idem quod & pro φλύω, seu φλύζω, nugor, &c. V. Item, φλυάσσω, f. ξω, exp. eructo; à φλύω, ferveo.
Φλυδαρὸς, οῦ, humidus: à
Φλυδάω, humesco, flaccesco: à φλύω, tumesco. Th. φλέω.
Φλυζάκιον, idem quod φλύκταινα, ἡ, tumor, seu tuberculum in cute ex adustione, &c. V.
Φλύζω, vel φλύω, idem quod φλέω, ferveo, nugor.
Φλυηρέω, Ion. pro φλυαρέω, quod V.
Φλύκταινα, ης, ἡ, pustula ex fervore: &
Φλυκτὶς, ίδος, ἡ, idem: à φλύω, ferveo. Th. Φλέω.
Φλυκταινόομαι, οῦμαι, in pustulas erumpo: à præced. φλύκταινα, ἡ, papula, seu pustula; unde etiam, φλυκταινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, q. d. pustularis; cui pustulæ insunt, vel pustularum speciem gerens; item, φλυκταίνωσις, pustularum eruptio; verbale, à φλυκταινόομαι, V. Sic &, φλυκτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod φλυκταινώδης, id V.
Φλύος, nugæ. Th. φλέω, nugor.
Φλύσις, eruptio in cute, ex superfluitate humoris qui est in corpore; est verbale, à φλύω, ferveo; item, φλύσσω, idem quod, & pro φλύζω, seu φλύω, V.
Φοβαθῇς, Dor. pro φοβηθῇς, metuas, 2. sing. a. 1. sub. pass. à φοβέομαι.
Φοβέεσκεν, Poët. pro ἐφόβειν, 3. pl. imperf. act. verbi φοβέω, timorem injicio, terreo: φοβέομαι, οῦμαι, timeo. Th. φέβομαι, idem.
Φοβεῖσθαι, præs. inf. pass. à φοβέω.
Φοβερίζω, terreo; unde verbale, φοβερισμὸς, terror; item, φοβερὸς, idem quod seq. φοβερὸς, qui est timori, seu terrori; item, activè, timidus, meticulosus, &c V. Atq. indè etiam φοβερότης, ητος, timor, terror; ut &, φοβερῶς, metum incutiendo; formidabiliter, adv. ab eod. φοβερὸς, V.
Φοβερὸς, ά, όν, formidabilis, e; horrendus, a, um: in comp. φοβερώτερος, in superl. φοβερώτατος; à φόβος, timor. Th. φέβομαι, timeo: p. m. πέφοβα.
Φοβεσιστράτη, ἡ, & φοβεσίστρατος, Minervæ Epith. utpote quæ hostes in fugam conjicit; apud Etym. ex φοβέω, ῶ f. ήσω, & στρατὸς, ὁ, &c. V.
Φοβεύμενος, Dor. pro φοβούμενος, præs. part. pass. verbi φοβέω, quod vide.
Φοβέω, ῶ, timorem injicio, terreo: f. ήσω. p. πεφόβηκα. præs. pass. φοβέομαι, οῦμαι, metuo, cum acc. præs. imperat. pass. φοβέου, οῦ, εέσθω, είσθω, εέσθε, εῖσθε. imperf. ἐφοβεόμην, ούμην, έου, οῦ, έετο, εῖτο. a. 1. pass. ἐφοβήθην, ης, η, timui: & in 3. pl. ἐφοβήθησαν. a. 1. imperat. pass. φοβήθητι, ήτω, & in 2. pl. φοβήθητε, a. 1. sub. pass. φοβηθῶ, ῇς, ῇ, metuam: & in 2. pl. φοβηθῆτε. a. 1. part. pass. φοβηθεὶς, εῖσα, έν, metuens: f. 1. pass. φοβηθήσομαι; à φόβος, timor. Th. φέβομαι, timeo: p. m. πέφοβα.
Φόβη, ης, ἡ, coma, juba: à φοβέω, quia terrifica: sed
Φοβῇ, 3. sing. sub. act. verbi φοβέω, quod vide.
Φοβηθεῖσα, ης, ἡ, a. 1. part. pass. f. g. &
Φοβηθῆναι, a. 1. inf. pass. &
Φοβήθητε, 2. pl. a. 1. imperat. pass. &
Φοβηθῶ, ῇς, ῇ, a. 1. sub. pass. verbi

φοβέω, terrefacio; quod à φόβος. Th. φέβομαι.

Φοβητικὸς, meticulosus; qui facilè metu percellitur; à φοβέω, ἐομαι, ἦμαι, in fugam verto, seu vertor; item, terrefacio, seu terresio, &c. V. Atque indè etiam, seq. φόβηθρον, exp. quod metum incutit, seu incutere potest, terriculum, &c. V.

Φόβηθρον, ου, τὸ, terriculamentum: à φοβέω, quod à φόβος.

Φοβοδίψος, q. d. cum timore sitiens; dicitur de eo, qui est à cane rabido morsus; (qui &, ὑδροφόβος, appellatur;) ex φόβος, ὁ, & δίψος, τὸ, idem quod Th. δίψα, ἡ, &c. V.

Φόβος, ου, ὁ, timor, metus; fuga: à præt. m. πέφοβα, verbi φέβομαι, timeo.

Φοβοῦ, præs. imperat. pass. à φοβέω; sed

Φόβου, gen. sing. à φόβος, timor.

Φοβοῦμαι, φοβούμενος, præs. ind. & part. pass. à φοβέω.

Φοιβάζω, f. άσω, vaticinor; & idem ac seq.

Φοιβάω, ῶ, f. ήσω, Poët. pro καθαίρω, purgo, lustro. Them. φοῖβος, purus.

Φοιβαίνω, vaticinor; numinis instinctu futura prædico; item, purgo; idem quod præced. φοιβάζω, seu φοιβάω, purifico, lustro; abluo; splendidum reddo; orno, &c. V. Item, φοιβὰς, άδος, ἡ, Phœbas; quæ fatidica est; vaticinatrix; utpote, Phœbi numine afflata; à Th. φοῖβος, purus, &c. V. Item, φοιβαστικὸς, q. d. vaticinativus; i. e. vaticinandi vi præditus; unde in fœm. φοιβαστικὴ, vates Apollinis spiritu plena; Plut. à præced. φοιβάζω, Phœbi numine afflata, aut afflatus, vaticinor, &c. V.

Φοίβη, ης, ἡ, nomen mulieris. Gr. Luna.

Φοιβήϊος, & φοίβειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Phœbeus, Phœbæus; ad Phœbum pertinens; & in fœm. φοιβηΐς, ΐδος, ἡ, Phœbea; ut, φοιβηῒς Δάφνη, in Epigr. Item, φοιβητεύω, oracula edo; propriè, Phœbi spiritu instinctus, seu Phœbi numine afflatus, vaticinor; item, φοιβήτρια, ἡ, q. d. editrix oraculorum; sed exp. &, purgatrix; omnia, à Th. φοῖβος, impollutus; item, lucidus; & sic, Sol dicitur φοῖβος, sed exp. & vaticinus; vaticinandi peritus, & sic, est Apollinis Epith. ut, ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων, apud Hom. Il. α. &c. Vide.

Φοιβόλαπτος, ου, ὁ, ἡ, Dor. pro

Φοιβόληπτος, ου, ὁ, ἡ, Phœbi numine afflatus: ex Φοῖβος, Phœbus, & λαμβάνω, capio.

ΦΟΙ͂ΒΟΣ, ου, ὁ, PHOEBUS, Apollo, Sol; qui φάος βίου, sed φοῖβος, η, ον, purus, castus, splendidus: hinc φοιβάζω, illustro.

Φοινήεις εντος, idem quod φοινικόεις, purpureus. Th. Φοῖνιξ, ικος, ὁ, palma, arbor, color, ruber.

Φοινιγμὸς, οῦ, ὁ, q. d. rubefactio; & peculiariter sic dicitur, ruboris per medicamenta excitatio in aliqua corporis parte; verbale, à φοινίσσω, f. ξω, &c. V.

Φοινικάνθεμον ἦρ, ver purpureos flores habens: ex φοῖνιξ, purpura, & ἄνθος, εος, τὸ, flos.

Φοινίκεος, idem quod Ionicè, φοινικήϊος, id V. Item, φοινίκεος, & contract. φοινικοῦς, Phœniceus, puniceus, ruber; ut, φοινικοῦς χιτὼν, seu χιτωνίσκος, apud Plut. & φοινικοῦν ῥάκος, Diosc. 3. 105. à Them. φοῖνιξ, ικος vide.

Φοινίκη, ης, ἡ, PHOENICE vel PHOENICIA, nomen regionis, quæ & Syria dicitur. Gr. palma.

Φοινικήϊος, palmeus; Phœniceus, ad Phœnicem pertinens; ut, φοινικήϊος οἶνος; & φοινικήϊοι βῖκοι, dolia palmeo vino plena; apud Herodot. Item, φοινικίζω, ad puniceum colorem vergo; purpurasco; sed exp. & Phœnices æmulor, Luc. Item, φοινικινὸς, puniceus, palmaris; ut &, φοινίκινος, & φοινικίτης, ου, ὁ, palmeus; ut, φοινίκινος, scil. οἶνος, & φοινικίτης οἶνος; vinum ex palmulis confectum; Diosc. 5. 40. & φοινικίνη νόσος, apud Hippocr. dicitur Elephantiasis; forsan, à colore palmæ fructus, ut existimari posse dicit Gal. omnia, à præced. φοινίκη, ἡ, quod exp. &, morbus in Phœnicia, seu Syria aliisque regionibus orientalibus, frequens; quidam pro Elephantiasi, quam nos lepram dicimus, accipiunt; item, φοινίκη, exp. palma; Theophr. H. Pl. 9. 6.

Φοινίκιος, ία, ον, purpureus, a, um. Them. φοῖνιξ, purpura.

Φοινικὶς, ίδος, ἡ, puniceus vel purpureus amictus, pannus puniceus. Th. φοῖνιξ.

Φοινικοβάλανος, fructus palmæ Ægyptiæ postquam maturuit; ex φοῖνιξ, ικος, & βάλανος, ὁ, V. Item, φοινικοδάκτυλος, Phœniceos digitos habens; i. e. coloris Phœnicei; apud Aristot. Rhet. 3. ex φοῖνιξ, ικος, & δάκτυλος, ὁ, vide.

Φοινικόεις, εντος, puniceus, purpureus. Th. φοῖνιξ: item, rubefactus.

Φοινικόκροκος, ου, ὁ, ἡ, ὁ φοινικῆν κρόκην ἔχων, puniceam tramam habens; quod à κρόκη, trama, filum, subtegmen.

Φοινικόλοφος, seq. exp. Phœniceam habens cristam; seu general. rubram; &c. V.

Φοινικόλοφος, rubram cristam habens: Epithet. galli gallinacei: ex φοῖνιξ & λόφος, ὁ, crista galeæ.

Φοινικοπάρειος, sive φοινικοπάρῃος, Phœniceas habens malas, seu genas; i. e. Phœnicei coloris; ut &, naves etiam, φοινικοπάρῃοι dicuntur, quæ Phœniceo colore pictæ sunt; Od. α. ex φοῖνιξ, ικος, & παρειὰ, Ionicè παρῃὰ, &c. V. Item, φοινικόπεδος, solum habens puniceum; seu rubrum; ex φοῖνιξ, ικος, & πέδον, τὸ, V.

Φοινικόπεζα, quæ rubrum pedem habet: à φοινίκεος, οῦς, puniceus, ruber, (quod φοῖνιξ,) & πέζα, ης, ἡ, malleolus pedis.

Φοινικοπάρυφος, puniceo limbo prætextam vestem gerens; ex φοινίκεος, & πάρυφος, ὁ, ἡ, &c. V. Item, φοινικόπτερος, rubeas alas, seu pinnas habens; nomen avis; apud Aristoph. in avib. ex φοινίκεος & πτερὸν, τὸ, V. Φοινικορόδινα, punicea rosaria; ex φοῖνιξ, ικος, seu φοινίκεος & ῥόδον, τὸ, und: ῥόδινος, ὁ, ἡ, &c. V. Φοινικόρυγχος, qui est rostro puniceo, seu rutilo; ex φοῖνιξ, ικος, & ῥύγχος, τὸ, V. Item φοινικοσκελὴς, qui; uniceis est cruribus; apud Euryp. in Ione, φοινικοσκελεῖς χηλαὶ, ungulæ puniceis cruribus annexæ; seu ungulæ purpureæ; ex φοῖνιξ, ικος, seu φοινίκεος & σκέλος, εος, τὸ, &c. V.

Φοινικοστερόπας, α, ὁ, Dor. pro φοινικοστερόπης, ου, ὁ, Epithet. Jovis, rubra seu rutila fulmina jaculantis: ex φοῖνιξ, purpura, & στεροπὴ, ἡ, fulgor. Th. ἀστράπτω, fulguro.

Φοινικόστολος, ου, ὁ, Phœnicum more instructus aut armatus: ex φοῖνιξ & στολὴ, ἡ, stola, vestis oblonga. Them. στέλλω, orno, p. m. ἔστολα.

Φοινικοῦς, contract. pro φοινίκεος, id vide.

Φοινικοφαὴς, qui puniceus esse videtur; puniceus aspectu; ut, φοινικοφαῆ πόδας apud Euryp. in Ione: ex φοῖνιξ, ικος, seu φοινίκεος & φάω; unde φάος, εος, τὸ, cujus comp. adjectiva desinunt in φαὴς, &c. V.

Φοινίκων, gen. pl. à φοῖνιξ, quod vide.

Φοινικὼν, ῶνος, ὁ, palmetum; à φοῖνιξ, ικος, seq. V.

ΦΟΙ͂ΝΙΞ, ικος, ὁ, palma arbor, & palmula fructus; PHOENIX, nomen avis & viri, & nomen portûs; purpura, puniceus color: & adject. ruber, rufus: (qu. à φόνος, cædes sanguis.) Hinc φοινίκεος, phœniceus, puniceus: φοινικὶς, ίδος, ἡ, vestis punicei coloris; item purpureus amictus: φοινίσσω, rubefacio.

Φοίνιξις, rubefactio; verbale, à φοινίσσω, f. ξω, &c. V.

Φοίνιος, ου, cruentus: à φόνος, cædes.

Φοίνισσα, ης, ἡ, PHOENISSA: &

Φοίνισσα ἐμπολὰ, phœnicia mercatura, φοίνισσα φλὸξ, rutila flamma: à φοῖνιξ.

Φοινίσσετο, 3. sing. imperf. pass. Ion. à

Φοινίσσω, f. ξω, rubefacio. Th. φοῖνιξ, ικος, ὁ, color ruber.

Φοινίσσω, præced. exp. puniceo colore inficio, aut etiam, purpureo; item, sanguine inficio, cruento; nam Th. φοῖνιξ, exp. & sanguineus, quasi esset, à φόνος, significante αἷμα; ut, Il. δ. & Eur. in Phœn. Item, φοῖνιξ, dicitur, qui est ex Phœnicia; atque indè, φοινικίζειν, Phœnicem agere; (in impuritate, & obscœnitate;) & φοινίκη, seu φοινικία, regio Phœnice, in qua Tyrus & Sidon; &, ὁ φοινικίας, ventus à Phœnice flans; Euronotus; Thraciæ oppositus; Phœnicum putatur esse, ὁ Φοῖνιξ, Neptuni & Libyes filius, &c. V.

Φοινίχθη, a. 1. ind. pass. Ion. à φοινίσσω, rubefacio, cruento. Them. Φοῖνιξ.

Φοίτα, ibat, 3. sing. imperf. act. pro ἐφοίτα, verbi φοιτάω, quod vide.

Φοιταλέος, ὁ ϰ ἡ, insanus, furiosus; & in fœm. φοιταλέη, furiosa; ut &, φοιταλιεὺς, idem, furiosus: Bacchi Epith. Item, φοιτὰς, άδος, ἡ, insana, furiosa; item, vaga; item, meretrix; omnia, à seq. Th. φοιτάω, furo, &c. V.

ΦΟΙΤΑ'Ω, ito, ventito, insanio. f. ήσω. p. πεφοίτηκα. Hinc φοίτησις, εως, ἡ, itatio: φοίτης, ου, ὁ, præco: φοιτὰς, άδος, ἡ, insana, furiosa.

Φοιτέω, Ion. pro φοιτάω.

Φοιτῆ, Dor. pro φοιτᾶ, it, 3. sing. præs. &

Φοιτῇς, Dor. pro φοιτᾷς, 2. sing. præs. à φοιτάω.

Φοίτης, ου, ὁ, exp. κήρυξ, i. e. præco; παρὰ τὸ φοιτᾶν πανταχοῦ; quòd huc & illuc discurrat; Hesych.

Φοίτησις, εως, ἡ, itatio, ventitatio, frequentatio: à 2. sing. perf. pass. verbi φοιτάω, ito.

Φοιτητὴρ, ῆρος, & φοιτητὴς, οῦ, ὁ, q. d. itator, ventitator, & peculiariter, dicitur de eo, qui ad præceptorem ventitat, discipulus; verbalia, à 3. pers. sing. præt. pass. ejusd. verbi φοιτάω, quod de discipulis dicitur, ventitantibus ad scholam, discendi gratiâ.

Φοιτίζω, idem quod φοιτάω.

Φοῖτος, ου, ὁ, insania, rabies; à φοιτάω, V.

Φοιτῶν, præs. part. act. &

Φοιτῶσι, 3. pl. præs. ind. act. vel sub. verbi φοιτάω.

Φολιδωτὸς, οῦ, ὁ, squameus, squamatus; ut, φολιδωτὸς θώραξ, squameus thorax, seu squamea lorica; à seq. Th. φολὶς, ίδος, quod dicitur etiam, de parvis pennis, seu plumis; quoniam squamis sunt similes, Etym. &c. V.

ΦΟΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, squama, ut piscium aut serpentum: qu. à φλύω, squamæ velut bulliunt ex animantibus.

Φολκὸς, οῦ, ὁ, strabus, qui habet oculos distortos: quasi φάολκος, à φάος & ἕλκω, traho.

ΦΟ'ΛΛΙΞ, ἡ, & αἱ φόλλικες, asperitudines cutis, quales scabiosorum; quæ &, ἴφηλις, & ἐφηλὶς, vocantur; atque inde, φολλικώδης, i. e. ἐφηλώδης, seu λεπρώδης, Erotian. in Lex. Hippocr.

ΦΟ'ΛΛΙΣ, εως, ἡ, obolus; unde plur. φόλλεις, sunt oboli quidam, & minuti ac tenues admodum nummi; teste Suidâ & Eust. Item, φόλλις, exp. &, θύλακος, i. e. sacculus, marsupium, recondendis obolis, & consequenter nummis; sed, exp. & φῦσα, vel φύσσα, follis; instrumentum vento attrahendo ac efflando; unde, φολλιώδης, follicularis, fungosus; inanis, instar follis; apud Hippocr.

ΦΟΛΥ'ΝΩ, idem quod μολύνω, inquino; item, impleo.

ΦΟ'ΛΥΣ, rufus.

Φονάω, f. άσω, præt. ακα; cædis perpetrandæ avidus sum; mortem alicujus appeto, seu infero; Gal. in Lex. Hippocr. sed exp. & temerariè in cædem ruo; apud Suid. à φονὴ, ἡ, V.

Φονεὺς, έος, ὁ, homicida: à φόνος, quod vide.

Φόνευμα, quod occisum est, cadaver; item, φονευτὴς, οῦ, ὁ, interfector; verbalia, à seq.

φονεύω, cædem perpetro, &c. Item, φονέω, idem.

Φονεύω, occido: f. εύσω, & in 1. pl. φονεύσομεν. p. πεφόνευκα. a. 1. ἐφόνευσα, à φόνος, cædes. Them. φένω, occido.

Φονέως, gen. sing. Att. à φονεὺς.

Φονὴ, ῆς, ἡ, cædes; item, locus defunctorum vel occisorum; à præt. med. πέφονα, à Th. φένω, V.

Φονικὸς, οῦ, ad cædem pertinens, mortifer: &

Φόνιος, ου, sanguinarius, truculentus; lethalis: à φόνος, quod V.

Φονικῶς, sanguinariè; item, crudeliter; est adv. à præced. φονικὸς; quod exp. & cædis cupidus; seu, qui facilè ad cædem perpetrandam incitatur; unde & in superl. φονικώτατος, paratissimus ad occidendum; cædis avidissimus; item, φόνιος, præced. ὁ, ἡ, exp. cæde contaminatus, homicida, &c. V.

Φονοκτονέω, ῶ, f. ήσω, interficio: &

Φονοκτονία, ας, ἡ, cædes: à

Φονοκτόνος, ου, ὁ, ἡ, occisor: à φόνος, cædes, & κτείνω, occido: præt. m. ἔκτονα.

Φόνος, ου, ὁ, cædes, homicidium, clades: à præt. m. πέφονα, verbi φένομαι, vel φένω, occido.

ΦΟ'ΞΙΝΟΣ, ου, ὁ, nomen piscis.

Φόξινος, præced. dicitur esse piscis quidam, celeriter nascens in ostiis fluviorum; fortasse, ab acuminato capite, sic dictus; apud Aristot. anim. l. 6. Atque sic, esset à seq. Th. φοξὸς, V.

ΦΟΞΟ'Σ, οῦ, ὁ, cujus caput est acutum & velut turbinatum: qu. à φάος & ὀξύς.

Φοξότης, ητος, ἡ, esse φοξὸν, πάθος τοῦ φοξοῦ, tradit Eust. Il. β. à præced. Th. φοξὸς, fastigiatum habens verticem, ut, Pyramis; sed exp. & qui est distorto vultu; ut, apud Hom. Il. β. φοξὸς ἔην κεφαλήν; i. e. ὀξυκέφαλος, de Thersite dicitur, &c. V.

Φοξίχειλος, qui labris est coarctatis, & in angustum desinentibus; ut, φοξίχειλος κύλιξ, apud Athen. ex præced. φοξὸς & χεῖλος, τὸ, V.

Φορὰ, ᾶς, ἡ, latio, species motûs, & ferendi actio; impetus; pensio, tributum; proventus; & bajulationis seu vecturæ merces, portorium, quo in sensu & nos Angli Fair: à φέρω, porto: f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα. p. m. inusit. πέφορα.

Φορὰ, præced. exp. & vectura, bajulatio; atque inde, φοράδες, αἱ, equæ; ita dictæ, à gestando utero; Hesych. Item, φοράδην, q. d. portabundè, aut gestabunde; portando, gestando, Luc. adv. ab eod. φορὰ, præced. unde & φοραίνω, fero. &c. V.

Φορβαιὰ, ᾶς, ἡ, capistrum. Them. φέρβω.

Φορβαῖος, pascuus; Callim. à φορβὴ, ἡ, alimentum, &c. V.

Φορβὰς, άδος, ἡ, equa, quia foris φέρβεται, gregalis, non domestica. Est autem φορβὰς, άδος, ὁ, ἡ, alumnus, φορβὴν suppeditans: ut φορβὰς γῆ, alma terra, quæ alit: & passivè φορβὰς, qui alitur in grege cum aliis: cui opponitur τροφίας, qui domi τρέφεται· φορβὰς γυνὴ, quæ se φέρβει, prostitutione corporis. Them. φέρβω, pasco.

Φορβειὰ, ᾶς, ἡ, esca, φορβή. Et usurpatur pro capistro: à præced.

Φορβειὰ, ἡ, præced. & φόρβιον, τὸ, idem quod φορβαιὰ, ἡ, capistrum, quo os frænatur; dicuntur etiam translatè de corio, velutque capistro, quo tibicines ora sua muniebant, ne nimio flatu labia scinderentur; aut ut expirati aëris moderatione inflatus lenior esset, sonusque gratior auribus accederet; Aristoph. in Vesp. in hac autem significatione capistri, pro φορβαιὰ & φορβειὰ; scribitur &, φόρβια, & φορβέα, seu φορβεὰ; in Hippiatr. &c. Vide.

Φορβὴ, ῆς, ἡ, pabulum, esca: à φέρβω, alo; qu. φέρω βίον.

Φορειαφόρος, qui lecticam portat; lecticarius servus; à φόρειον, τὸ, seq. V. Et φορὸς, ὁ, &c. V.

Φόρειον, τὸ, gestatorium; cella gestatoria; lectica; item, vehiculum; item, merces quæ bajulo datur; Poll. l. 7. à φορὰ, ἡ, sive à φορεὺς, seq. Vide.

Φορείτω, 3. sing. imperat. præs. act. verbi φορέω, fero, porto. Them. φέρω, idem.

Φορέοισι, Dor. pro φορέουσι, gestant, 3. pl. præs. ind. à φορέω, pro φέρω. Sic & φορέεσθαι, pro φέρεσθαι.

Φορέοντα, acc. sing. part. præs. verbi φορέω, quod V.

Φορεύμενος, Dor. pro φορούμενος, præs. part. pass. verbi φορέω, gesto. Them. ejusd.

Φορεῦντος, ferentis, Dor. pro φοροῦντος, gen. sing. præs. part. act. à φορέω, pro φέρω.

Φορεὺς, έος, vel έως, ὁ, portator, bajulus; Il. σ. lecticarius; cellam ferens domini; Plut. Hesychio etiam, φορεῖς, sunt pueri metallici; i. e. παῖδες τὴν μεταλλικὴν ὕλην ἐκκομίζοντες; à φορὰ, ἡ, V. Item, φορεὺς, idem quod seq. φορέω, V. Item, φόρετρον, ου, τὸ, merces vecturæ; sive pretium quod bajulo numeratur; ab eod. φορέω, V.

Φορέω, ῶ, fero, gesto: f. έσω & ήσω. p. πεφόρηκα, & ηκα. a. 1. ἐφόρεσα, & ησα, à φορὸς, ferens, quod à p. m. πέφορα, verbi φέρω, fero.

Φορηδὸν, sarcinæ in modum; acervatim; portando, seu gestando; item, φόρημα, τὸ, gestamen; quod gestatur; Plut. Utrumque, à præced. φορέω, V.

Φορῆσαι, tulisse, a. 1. inf. act. verbi φορέω, fero. f. ήσω. a. 1. ἐφόρησα. Th. φέρω, fero.

Φορητὸς, i. e. ὑποιστὸς, tolerabilis, tolerandus; Poll. βαστακτὸς, Hesych. Item, ad ferendum, seu ferri, idoneus: q. d. vectibilis; & in neut. τὸ φορητὸν, tolerandum; verbale, à præced. φορέω, V. Item, φόριμος, utilis, accommodus; λυσιτελὴς, Hesych. sed, φόριμον, τὸ, dicitur aluminis liquidi quoddam genus, quoniam vilis pretii est, & ubique reperiri potest; teste Gal. Itidem, ab eod. φορέω, V. Ut &,

&, φόρλον, τὸ, merces; à ferendo; ab eod.

Φόρκυυ, υυ@, ὁ, portus; quia naves in eum φέρονται. Est & φόρκυυ, υ-νΘ, ὁ, & φόρκυΘ, nomen monstri marini: dat. φόρκυϊ, pro φόρκυνι, in acc. φόρκυυ.

Φόρμιγγ', pro φόρμιγγι, dat. sing. à φόρμιγξ, γΘ, ἡ, cithara.

Φορμηδὸν, in modum sportæ, seu corbis; vel in modum tegetis, seu storeæ; Thuc. l. 2. canistrorum instar; est adv. à Th. φορμὸς, ὁ, V.

ΦΟ'ΡΜΙΓΞ, γΘ, ἡ, cithara, testudo.

Φορμίδες, αἱ, crates, & tegetes: à Them. φορμὸς, unde, φορμὶς, ἰδΘ, &c. V.

Φορμίζω, f. ίσω, citharam pulso: à præced.

Φορμικτὰς, ᾶ, ὁ, Dor. pro

Φορμικτὴς, ῦ, ὁ, citharædus, (φορμιγκτὴς etiam dicitur:) à φορμίζω. Th. φόρμιγξ, cithara.

Φορμίον, & φορμίσκιον, ου, τὸ; ut & φορμὶς ἰδΘ, ἡ, & φορμίσκΘ, ὁ, sportula, corbula: Item tegeticula, parva storea; omnia à seq. Them. φορμὸς, nexus vitilium; seu plegma ex junco, sparto, & id genus aliis: Item teges, seu storea, &c. V. Item Φόρμιον, τὸ, dicitur herba, ex qua storeæ mattæque plectuntur: itidem ab eod.

Φορμοκοιτέω, ῶ, super tegete cubo, seu super storea, tegeti incubo: ex φορμὸς, ὁ, & κοίτη, ἡ, &c. V. Item Φορμοῤῥαφέω, ῶ, in tegete, vel matta insuo; vel tegetes mattasve acu trajectâ consuo: ex φορμὸς, & ῥαφὴ, ἡ; à Th. ῥάπτω, f. ψω, &c. V.

ΦΟΡΜΟΣ, ῦ, ὁ, sporta, corbis, calathus; quo aliquid φέρεται.

Φορεῦσαι, ferentes, Dor. pro φορῦσαι, nom. pl. part. act. fœmin. gen. contract. à φορέω.

Φορολογέω, ῶ, f. ήσω, tributum exigo, seu colligo: à φορολόγΘ; q. v.

Φορολόγητος, tributarius à 3. sing. perf. pass. præced.

Φορολογία, tributi collectio, seu exactio; à seq. φορολόγΘ; V.

Φορολόγος, tributi collector seu exactor: à φόρΘ, tributum, & λέγω, colligo: præt. m ed. λέλογα.

Φόρον, ου, τὸ, & φόρΘ, ὁ, forum: citeriores Græci à Romanis acceperunt: φόρον Ἀππίου, nomen oppidi in Latio, Forum Appii.

Φόρος, ῦ, ὁ, tributum quod; φέρεται· sed

Φορὸς, ῦ, ferax, ferens. Th. φέρω.

Φορῦντα, acc. sing. part. præs. act. verbi φορέω, gesto, habeo; q. v.

Φορταγωγὸς, idem quod seq. φορτηγὸς, de bajulo dictus: Item φορταγωγὸς, seu φορτηγὸς, sub. ναῦς, onera vehens navis, & q. d. onerum vectrix, quæ Lat. oneraria; atque inde φορτηγία, aff. pro eo mercaturæ genere, quæ exercetur navibus onerariis; ut ex φορτηγικὸς, unde φορτηγικὰ πλοῖα, apud Xen. naves onerariæ: Item φορτηγέω, ῶ, onera fero; omnia à seq. φορτηγὸς; V. Item Φόρταξ, ακΘ, ὁ, bajulus; Poll. (à Them. φόρτΘ, ὁ; V.) unde in pl. φόρτακες, οἱ, bajuli; qui onera, aut sarcinas humeris subeunt, ἀχθοφόροι; Poll.

Φορτηγὸς, ῦ, bajulus: ex φόρτΘ, ου, ὁ, onus: & ἄγω, duco; unde ἀγωγὸς, ὁ; vide.

Φορτί', pro φορτία, onera, nom. pl. à φορτίον, ου, τὸ, idem quod φόρτΘ, ου, ὁ, onus.

Φορτίζεσθαι, imponito, præs. inf. pass. pro imperat. seq.

Φορτίζω, onero, cum acc. f. ίσω, p. πεφόρτικα· perf. pass. πεφόρτισμαι, perf. part. πεφορτισμένΘ, η, ον, oneratus, onustus. Th. φόρτΘ, ου, ὁ, onus.

Φορτικεύομαι, Bud. expon. σπουδοφορῶ, à φορτικὸς, seq. unde & in fœm. φορτικὴ ναῦς, navis oneraria, &c. V.

Φορτικὸς, ἡ, ὸν, onerarius, a, um; Item Metaphor. molestus, insulsus, fastuosus: &

Φορτίον, ου, τὸ, onus, sarcina: τὰ, φορτία, merces: à φόρτΘ, onus.

Φορτικότης, ἡ, est τῦ φορτικῦ hominis vitium; q. d. odiositas, & tædiositas, arrogantia, fastidium; Aristot. Rhet. 2. Item φορτικῶς, odiosè, molestè, ineptè; Item arroganter, insolenter; Plut. adverb. & utrumque à præced. φορτικὸς, quod expon. & gravis, odiosus, tædiosus: Item arrogans, insolens, &c. V. Item Φορτὶς, ἰδΘ, ἡ; ut φορτὶς ναῦς, oneraria navis; Od. ε. omnia à Them. seq. φόρτΘ; V.

Φορτοβαστάκτης, ου, ὁ, bajulus; (idem quod φορτοφόρΘ, id vide;) ex φόρτΘ, ὁ, & βαστάζω, f. ξω, &c. V.

ΦΟ'ΡΤΟΣ, ου, ὁ, onus, res molesta & odiosa: q. φέρτΘ, à φέρω. Hinc φορτίον, ου, τὸ, idem: φορτικὸς, ῦ, onerarius: φορτίζω, onero.

Φορτοφόρος, ου, ὁ, bajulus, onera ferens; ex φόρτΘ, & φορὸς, ὁ, &c. V.

Φορτυνάτος, ου, ὁ, nomen viri Latinum: Fortunatus.

Φορύσσω, f. ξω. vide in φορύω.

Φόρυς, podex: à φορύω, inquino.

Φορυτὸς, seq. quisquiliæ ex variis rebus commixtis; expon. & congestitia, & confusa materia, colluvio: Item funis ex congestis stramentis, & vitilibus ad plegmata, &c. V.

Φορυτὸς, ῦ, ὁ, quisquiliæ, congeries: à seq.

ΦΟΡΥ'Ω, φορύω & -ύσσω, pinso, misceo, fœdo: q. à φύρω.

Φόως, idem quod φῶς, Metaph. pro salute, auxilio & victoria: à φάΘ, εΘ, τὸ, lux, salus. Th. φάω, luceo.

Φόωσδε, in lucem; ut Il. β. ἧκε φόωσδε, misit ad lucem; adv. pro εἰς τὸ φῶς; à præced. φόως, pro φῶς, per pleonasmum, literæ ὁ, &c. V.

Φραγέλλιον, τὸ, & φραγέλλειον, idem quod seq. φραγέλλιον, τὸ; V. Sic dicitur etiam, ut verbum, φραγελλέω; apud Etym. idem quod φραγελλόω.

Φραγέλλιον, ου, τὸ, flagellum: ex Lat. & est diminut. à flagrum, quod est scutica, quâ servi cædebantur: sic dicta, quod pars corporis eâ percussa quasi flagret, hoc est, ardeat.

Φραγελλόω, ῶ, flagello: f. ώσω, p. πεφραγέλλωκα. a. 1. ἐφραγέλλωσα. a. 1. part. act. φραγελλώσας, -ανΘ. V. in φραγέλλιον.

Φραγῇ, obstruatur, 3. sing. aor. 2. sub. pass. φραγήσομαι, η, εται, f. 2. ind. passiv. verbi φράσσω, sepio, occludo; quod vide.

Φράγμα, ατΘ, τὸ, septum, vallum, munimentum: &

Φραγμὸς, ῦ, ὁ, septum à 1. sing. perf. pass. verbi φράσσω, sepio.

Φραγμίτης, ου, ὁ, ad sepes pertinens; vel sepimentis idoneus, vel qui circa sepes nascitur; Diosc. 1. 121. à præced. φραγμὸς, ὁ; sepes & ab anatomicis sic appellatur totus dentium ordo, atque acies; ut scribit Paul. Ægin, &c. V. Item Φραγνύω, sive φράγνυμι, sepio, munio, &c. idem quod, ab & pro Them. φράσσω; V.

Φραδάω, indico, declaro: à φραδὴ, cognitio. Th. φράζω, memoro, dico: a. 2. ἔφραδον. p. m. πέφραδα.

Φράδεν, dixit, Ion. pro ἔφραδεν, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi φράζω, dico. a. 2. ἔφραδον. p. m. πέφραδα.

Φραδεύω, dico; Hesych. à seq. φραδὴ, ἡ, V.

Φραδὴ, ῆς, ἡ, cognitio prudentia: φραδαί, αἱ, mentes apud Pindar. Item verbum pro dic; Hesych. & hinc

Φραδὴς, έΘ, ὁ, ἡ; consultus, prudens: à φράζω, dico: præt. m. πέφραδα.

Φραδμοσύνῃσιν, dat. pl. Ion. pro φραδμοσύναις· à

Φραδμοσύνη, ης, ἡ, consilium, prudentia; peritia; à seq.

Φράδμων, seu φράσμων, ονΘ, ὁ, ἡ, prudens, solers, consultus, peritus. Them. φράζω, dico.

Φραδῶς, prudenter, consultè: Item disertè, apertè; Hesych. est adv. à φραδὴς, ὁ, ἡ; V.

Φράζεαι, Ion. pro φράζῃ, deliberas, 2. sing. præs. pass. verbi φράζω.

Φράζεο, Ion. pro φράζου, præs. imperat. pass. verbi ejusd.

Φράζεσθαι, præs. inf. pass. φραζέσθω, 3. sing. imperat. pass. verbi φράζω.

Φράζεσκε, Ion. pro ἔφραζε, 3. sing. imperf. act. verbi φράζω.

Φράζετο, Ion. pro ἐφράζετο, 3. sing. imperf. pass. verbi ejusd.

Φράζευ, Dor. pro φράζου, cogitato, præs. imperat. pass. ejusd. verbi.

ΦΡΑ'ΖΩ, dico, memoro, edissero; jubeo; indico, cognosco: f. άσω. p. πέφρακα. a. 1. ἔφρασα. a. 1. imperat. act. φράσον, άτω, edissere. a. 2. ἔφραδον, præs. m. φράζομαι, video, perspicio, intelligo. perf. pass. πέφρασμαι, σαι. perf. m. πέφραδα. Hinc φράσις, εως, ἡ, eloquutio, genus loquendi: μεταφράζω, in aliam linguam transfero, interpretor: μετάφρασις, εως, ἡ, interpretatio: μεταφραστὴς, ῦ, ὁ, interpres: παραφράζω, juxta loquor; Item latius explico: περιφράζω, circumloquor: περίφρασις, εως, ἡ, circumloquutio: ἀφράδμων, ονΘ, ὁ, ἡ, inconsultus, inconsideratus: ἀφραδὴς, έΘ, ὁ, ἡ, idem; ὁμοφράδμων, ονΘ, ὁ, ἡ, unanimis, concors.

Φράκτηρ, ῆρΘ, ὁ, sepes; & φρακτικὸς, eques cataphractus; i. e. circumquaque armis munitus; (idem quod κατάφρακτΘ; id V.) Item φρακτὸς, ῦ, ὁ, septus, munitus; & pro eod. per hyperthesin literarum dicitur & φαρκτὸς, Etym.)

tym.) omnia, verbalia, à Th. φράσσω, seu φράττω. f. ξω, in pass. φράσσομαι, seu φράττομαι, sepior, munior, obstruor, obturor, &c. V.

Φραχνίζω, legitur pro φρενίζω, sapientem reddo, &c. V.

Φραξάμψ@, ε, munitus. a. 1. part. m. verbi φράσσω, munio. f. ξω.

Φρασαίατο, dicantur, Ion. pro φράσαιντο, 3. pl. a. 1. opt. m. verbi φράζω, dico. f. φράσω. a. 1. m ἐφρασάμην.

Φράσας, acc. sing. a. 1. part. act. f. g. à φράζω, dico.

Φράσδεν, dicere, Dor. pro φράζειν, præs. inf.

Φρασεολογία, omnimodarum loquendi formularum (quæ φράσεις, dicuntur,) collectio; scribitur autem, etiam cum ω, φρασεωλογία, liber omnimodas loquendi formulas, quæ φράσεις, vocantur, ordinatim referens: ex seq. φράσις, εως, ἡ, & λόγ@, ε, ὁ, &c. Vide.

Φρασὶ, Dor. pro φρεσὶ, mentibus, dat. pl. à φρὴν, ενὸς, ἡ, mens.

Φράσις, εως, ἡ, PHRASIS, loquutio, dictio, genus loquendi: à φράζω, dico.

Φράσμαν, vide supra cum φράδμων.

Φρασσόμεθα, Poët. pro φρασόμεθα, consultabimus. 1. pl. f. 1. m. verbi φράζομαι, seu φράζω.

Φράσον, άτω, edissere. a. 1. imperat. act. verbi ejusdem.

Φρασσόμεθα, gem. σ. pro φρασόμεθα. 1. pl. f. 1. m. à φράζω.

ΦΡΑ'ΣΣΩ, sive -ττω, sepio, munio: Item obturo, occludo. f. φράξω. p. πέφραχα. a. 1. ἔφραξα, ας, ε, & in 3. pl. ἔφραξαν. a. 2. ind. act. ἔφραγον, ες, ε, perfect. pass. πέφραγμαι, ξαι, κται. a. 2. pass. ἐφράγην, ης, η, obstructus fui. a. 2. sub. pass. φραγῶ, ῇς, ῇ. f. 2. pass. φραγήσομαι, ῃ, εται, obstruar, interrumpar. Hinc φράγμα, ατ@, τὸ, sepimentum, septum; sepes: φραγμὸς, ε, ὁ, idem: φρακτὸς, ε, septus, munitus: καταφράττω, armis circumquaque munio: unde ἱππεὺς κατάφρακτ@, eques cataphractus.

Φραστέον, dicendum, adject. verbale, à φράζω, dico.

Φραστὴρ, ῆρ@, ὁ, eloquutor, indicator, explicator; Plut. Item φραστῆρες, dicuntur dentes septennii in pueris; Schol. Aristoph. Item φραστικὸς, ε, ὁ; vir loquendi valens, eloquens; ut & φραστὺς, ύ@, ἡ; idem quod φράσις: Item consideratio, consilium; omnia à φράζω, -ομαι, dico. f. σω, &c. V.

Φραζώμεθ', cogitemus: 1. pl. sub. præs. pass. verbi φράζω, dico.

Φράτηρ, -ρ@, ὁ, ejusdem curiæ vel tribûs sodalis: Att. vel Dor. pro φράτωρ, unde FRATER: &

Φράτορες, ων, οἱ, contribules; à φράτωρ, quod a φρατρία.

Φρατρεία, ἡ; (à φράτωρ, ορ@,) societas, &c. idem quod Them. φρατρία, ἡ; V.

ΦΡΑΤΡΙ'Α, seu φατρία, ας, ἡ, curia, societas, tribus: φράτρι@, ε, ὁ, ἡ, curialis, ad curiam pertinens.

Φρατριάζω, sive φρατρίζω, sum unus è curialibus, sum particeps curiæ, fratriæ, seu tribulium consortium habeo; seu in unum cum curialibus, & tribulibus, seu sodalibus convenio: Item φρατρικὸς, curialis, contubernalis; ad curiam vel societatem pertinens, utrumque à Them. φρατρία, ἡ; V.

Φρατρίαρχ@, præfectus curiæ, seu sodalitii, quod φρατρία vocabatur; Demost. ex φρατρία, ἡ, & ἀρχ@, ἡ, &c. V.

Φρατριαστὴς, ε, ὁ, curialis; qui est in ejusdem curiæ, seu sodalitii consortio; est verbale à φρατριάζω; cum quo etiam vide φρατρίζω; Item φρατριεῖς, οἱ, curiones; ut & φράτριος, curialis, ad curiam vel sodalitium pertinens; ut φράτρι@ αἴξ, capra quæ immolabatur ab iis, qui ejusdem erant curiæ; Poll. unde neut. φράτριον, sive φάτριον, τὸ; locus dicebatur, in quem conveniebant curiales, & sodales; Eust. omnia, à præced. Them. φρατρία, ἡ; unde in plur. φρατρίαι, dicebantur conventus quidam hominum, aut conventicula, quasi pagi, propria sibi sacra, & peculiaria quædam civilia, communiter inter se habentium; teste Bud. apud Aristot. in Polit. Athenis, sic dicta fuit tertia tribus pars, cum populus in quatuor duntaxat tribus divisus erat; ut tradit; Poll. l. 8. Idem Bud. τὴν φρατρίαν dictam scribit, ἀπὸ τῦ φρέατ@, à puteo; quod qui erant ejusdem φρατρίας, communi uterentur puteo; Orus vero, φατρίαν, apud Etymol. nominari vult, quasi πατρίαν, à πατὴρ, mutato, π in φ, &c. V.

Φράτωρ, ορ@, ὁ, ejusdem curiæ vel tribûs consors. Th. φρατρία.

Φράττω, Atticè dicitur pro Th. φράσσω; id vide.

Φρύαγμα, ατ@, τὸ, fastus: à φρυάττομαι, fremo, insolesco,

Φραχθεὶς, septus. aorist. 1. part. pass. à φράσσω, sepio: fut. ξω, aor. 1. pass. ἐφράχθην.

Φρεάντλης, ε, ὁ; q. d. putei haustor, qui aquam ex puteo haurit: ex φρέαρ, ατ@, & ἀντλέω, ῶ; futur. ήσω, &c. Vide.

ΦΡΕ'ΑΡ, & Poët. φρεῖαρ, ατ@, τὸ, puteus: q. à φρέω, emitto.

Φρεατιαῖ@, putealis, puteanus; ut φρεατιαῖον ὕδωρ, apud Plut. Item φρεατίδιον@, idem, putealis; Plut. & Athen. Item φρεάτιον, τὸ, puteolus, parvus puteus; sed expon. & profunda fossa; Suid. in qua signif. legitur & φρεατία, apud Xen. ut & φρεάτεια, & φρεατίαι, profundi putei; apud Polyb. omnia à præced. Them. φρέαρ, ατ@; quomodo impropriè apud Athen. l. 5. & 11. vocatur prægrande poculum, &c. Vide.

Φρεατορύκτης, & φρεατώρυχ@; putei seu puteorum fossor, putearius; pro iisdem dicitur, & φρεορύχης, & φρεώρυχ@; atque inde φρεορυκτέω, & φρεωρυχέω, puteum seu puteos fodio; Plut. & Suid. omnia, ex φρέαρ, ατ@, & ὀρύσσω, seu -ττω fut. ύξω, præt. ὤρυχα; atque inde ὀρυκτὸς, ὁ, & ὀρυχὴ, ἡ, &c. Vide.

Φρεατώδης, ε@, ὁ & ἡ; in putei modum profundus; à Them. φρέαρ, ατ@, τὸ; vide.

Φρεατώρυχ@, vide paulò antè cum φρεατορύκτης.

Φρεῖαρ, Poëticè pro φρέαρ, ατ@; vide.

Φρεῖν, ferre, per Sync. pro φέρειν, præs. inf. verbi φέρω.

Φρεναπατάω, decipio: fut. ήσω. p. πεφρεναπάτηκα. q. φρένα ἀπατάω, mentem decipio.

Φρεναπάτης, ε, ὁ, mentium deceptor. Ex iisd. Them.

Φρένας, acc. pl. à φρὴν, ενὸς, ἡ, mens: φρένες, αἱ, intelligentiæ, à φρὴν, ενὸς, ὁ; quod V.

Φρενήρης, ε@, ὁ, ἡ, mentis compos, cordatus; ex φρὴν, ἡ, mens, & ἄρω, apto.

Φρενικὸς, ad mentem pertinens: Item qui est diaphragmatis; i. e. ad diaphragma, (quod etiam per φρένας, intelligitur) spectans; ut φρενικαὶ φλέβες; à Themat. φρὴν, ενὸς; V. Item Φρενιτιάω, & φρενιτίζω, sum phreniticus, phrenitide laboro; unde verbale, φρενιτίασις, phrenesis, delirium mentis: Item φρενιτικὸς, qui laborat phrenesi, phreniticus; unde in plur. φρενιτικοὶ, interdum, vocantur omnes, quibus mens oblæsa est; etiamsi perpetuâ cataphorâ non teneantur; omnia à seq. φρενῖτις, ιδ@, pro quo, dicitur & & φρένησις, εως, ἡ, phrenesis; inflammatio scil. membranarum cerebri, febrem acutam & mentis perturbationem inducens: unde etiam φρενήτης, ε, ὁ, & φρενῖτις, εως, ὁ, ἡ, dicitur mente captus, & φρενιτίζω, teneor phrenesi, per febrem insanio; ut & φρενητικὸς, phreneticus; qui per febrim delirat atque insanat, &c. V.

Φρενῖτις, ιδ@, ἡ, mentis delirium. Them. φρὴν, ενὸς, ἡ, mens.

Φρενοβλάβεια, amentia, dementia: à seq. φρενοβλαβὴς, mente læsus, &c. Vide.

Φρενοβλαβὴς, έ@, ὁ, ἡ, mente captus, desipiens: ex φρὴν, & βλάπτω, lædo.

Φρενοβλαβῶς, dementer, insanè; more ejus qui mente læsus, seu captus est; adverb. à præcedent. φρενοβλαβὴς; V. Item Φρενοδινὴς, mentem versans; Nonn. ex φρὴν, ενὸς; & δίνη, ἡ; unde δινέω: f. ήσω, &c. V. Sic & Φρενοθελγὴς, mentem mulcens, mentem oblectans; ut φρενοθελγὴς μῦθ@; Nonn. verbum menti gratum: ex φρὴν, ενὸς, & Them. θέλγω; V.

Φρενόθεν, à mente, seu ex mente; Soph. in Ajace; est adverb. à Them. φρὴν, ενὸς; V.

Φρενοκλοπέω, ῶ; q. d. mentem furor, decipio, impono præstigiis: Hesych. ex φρὴν, ενὸς, & κλοπὴ, ἡ; unde κλοπέω, &c. V. Item Φρενόληπτ@, mente captus, ὁ ἀναίσθητ@; Suid. ex φρὴν, ενὸς, & λαμβάνω: f. λήψομαι, à λήβω, unde ληπτὸς, ὁ, &c. V. Sic & Φρενοπλὴξ; q. d. mente percussus; i. e. mente captus; ex φρὴν, ενὸς, & Them. πλήσσω, vel -ττω: f. ξω; unde πληγὴ, &c. V. Sic etiam Φρενόμωρ@, ε, ὁ & ἡ; mente captus, furiosus, insanus; unde φρενομωρέως νοσεῖν, pro furere, furiosum esse; apud Soph. ex φρὴν, ενὸς, & μωρὸς, ὁ; V. Item Φρενοτέκτων, qui

qui mente suâ fabricatur, seu architectatur; cui mens est fabricatrix, & architecta; qui suo ingenio aliquid componit, cordatus artifex; sic vocatur Æschylus, tanquam mirificus verborum grande sonantium architectus, seu artifex: apud Aristoph. in Ran. ex φρὴν, ενὸς, & τίκτων, ὁ, &c. V.

Φρενόομαι, ad sanam mentem reducor, prudens reddor: Item animor, efferor; est passiv. à seq. act. φρενόω, prudentem reddo, facio ut quis sapiat, &c. Vide.

Φρενόω, f. ώσω, ad mentem reduco; castigo. Them. φρὴν, ενὸς, ἡ, mens.

Φρενῶν καρπὸς, pro ipsa prudentia Poeticè sumitur.

Φρένωσις, εως, ἡ, castigatio, admonitio; Hesych. Item φρενωτήριον, idem apud eund. Item quod ad παραίνεσιν, aptum est, & accommodatum, locus quoque ubi fiunt admonitiones & castigationes, sic dicitur; verbalia à φρενόω, όομαι, præced. V.

Φρεορύκτης, & φρεορυκτέω; vide supra cum φρεατορύκτης.

Φρὲς, fer, aor. 2. imperat. activ. à φρῆμι. Nisi φρὲς, pro φρὲ, quod per Syncop. pro φέρε, præs. imperat. verbi φέρω, fero.

Φρεσὶ & φρεσὶν, dativ. plural. à φρὴν, ἡ, mens.

ΦΡΕ'Ω, emitto: f. φρήσω. q. à φέρω, vel ex πρὸ & ἕω, mitto, facta Crasi, & π in φ mutato.

Φρεώρυχος & φρεωρυχέω; vide supra cum φρεατορύκτης.

Φρῆγμα, Ion. pro φράγμα, ατος, τὸ, septum. Th. φράσσω.

Φρημὶ, f. ήσω, emitto; idem cum præced. Th. φρέω, ῶ; V.

ΦΡΗ'Ν, φρενὸς, ἡ, mens, sapientia: φρένες: præcordia: prudentia. Hinc φρονέω, q. φρενέω, sapio: Item delibero, cogito. f. ήσω· φρόνημα, ατος, τὸ, cogitatio: φρόνησις, εως, ἡ, prudentia, intelligentia: φρόνιμος, ου, ὁ, ἡ, prudens: ἄφρων, ονος, ὁ, ἡ, amens: εὐφραίνω, lætitia afficio: εὐφροσύνη, ας, ἡ, lætitia: κενόφρων, ονος, ὁ, ἡ, vana cogitans: μεγαλόφρων, ονος, ὁ, ἡ, magnanimus: σώφρων, ονος, ὁ, ἡ, prudens: Item moderatus, temperans: σωφροσύνη, ης, ἡ, prudentia; Item temperantia: σωφρονέω, sanæ mentis sum, prudens sum: Item temperanter & modestè me gero: σωφρονίζω, ad sanam mentem reduco: Item castigo, emendo: σωφρονισμὸς, ῦ, ὁ, castigatio, emendatio, ταπεινόφρων, ονος, ὁ, ἡ, qui est animo humili & abjecto: ταπεινοφροσύνη, ης, ἡ, animi humilitas.

Φρητία, ἡ, puteal, os putei; Hesych. est à vel pro φρεατία; à Themat. φρέαρ, ατος; V. Sic & Φρητὸς, ἀπὸ τῦ φρέατος, κτ̃ κρᾶσιν; Etym.

Φρήτρη, Ion. pro φρατρία, ας, ἡ, curia, sodalitas, tribus.

Φρήτωρ, Ion. pro φράτωρ, contribulis.

Φρικαλέας, acc. pl. f. g. à φρικαλέος, idem quod φρικώδης, horribilis. Them. φρὶξ, ικὸς, ἡ, fremitus maris.

Φρικαλέος, Epigram. l. 3. idem quod φρικώδης, horrendus, &c. & ab eod. id vide.

Φρίκη, ης, ἡ; V. in φρὶξ.

Φρίκη, præced. expon. & general. horror, metus; apud Euryp. &c. V. Item Φρικίαι, αἱ, & φρίκια, τὰ, horrores, quales sunt in accessionibus febrium; Diosc. Item φρικιάω, horrore febrili corripior, vel correptus sum; atque inde, verbale φρικίασις, horror præsertim febrilis; omnia à præced. φρίκη, ἡ; V. Item Φρικτὸς, ῦ, ὁ, horrendus, horribilis, horrorem incutiens; ut φρικτὴν δαιμονίαν, in Epigram. l. 2. sed interdum τὰ φρικτὰ, dicuntur sacrosancta; ut φρικτὰ μυστήρια, apud Chrisost. est verbale à φρίσσω, vel -ττω. f. ξω, &c. V. Atque inde φρικτώδης, εος, ὁ κ̓ ἡ; horridus: Item φρικώδης, εος, ὁ κ̓ ἡ, idem, horribilis, horrorem inducens, horrendus: ut apud Euryp. φρικῶδες ἀντεφθέγξατ', horribiliter, seu horrendùm resonuit; sic φρικώδης πυρετὸς; apud Hippocr. sed expon. & venerandus, sacrosanctus; à φρίκη, ἡ; ut & omnia à Them. φρὶξ, ικὸς; V.

Φρίμαγμος, ῦ, ὁ, fremitus; flatus quem equi naribus emittunt; Item pro hinnitu; apud Etym. est verbale, à seq. φριμάσσομαι; V.

Φριμάσσεο, Ion. pro φριμάσσου, præs. imperat. pass. à φριμάσσομαι.

Φριμάσσομαι, flatum naribus emitto: fremo: idem quod φρυάττομαι, undè derivari possit, vel q. à βρέμω, fremo.

Φριμάσσετ), Dor. pro φριμάσσεται· vide φριμάσσομαι.

ΦΡΙ'Ξ, ικὸς, ἡ, maris, vel fluctuum fremitus. Hinc φρίκη, ης, ἡ, idem. Tum horror frigoris & febrilis: hinc φρίσσω, vel -ττω, horreo: φρικτὸς, horrendus: horribilis.

Φρὶξ, præced. propriè dicitur esse motus maris incipiens, seu prima fluctuum agitatio; undæ fluctuatio superficiaria; veluti quum mare exiguâ stringitur aurâ; Odyss. δ. Il. ψ. & in Epigram. l. 3. κ̓ μαλακὴν φρῖκα φέρει ζέφυρος, &c. sed sumitur, & pro φρίκη, i e. horror, &c. V.

Φριξαύχην, cervicem habens horrentem setis; ut κάπρον φριξαύχενα, quidam Poëta vocat; apud Plut. sed est etiam, φριξαύχην, ενος, Epith. leonis; quòd ejus cervix setis horrescat erectis; ex φρὶξ, unde φριξὸς, & αὐχὴν, ενὸς, &c. V. Item Φριξόθριξ, horrens, pilis, seu setis; Suid. ex φριξὸς, à Them. φρὶξ, & θρὶξ, τριχὸς, &c. V.

Φρίξος, ῦ, ὁ, quis iste fuerit; vide Pind. Pythior. Od. 4. 251. 3. & Græca Scholia.

Φριξὸς, ῦ, ὁ, horridus; apud Aristoph. à Th. φρὶξ; V.

Φρίσσον, Ion. pro ἔφρισσον, imperf. activ. verbi φρίσσω, horresco; q. v.

Φρίσσουσ' pro φρίσσουσι, 3. pl. præs. ind. verbi φρίσσω; q. v.

Φρίσσω vel -ττω, horresco: Item cum horrore reformido, fremitum edo: cum acc. f. φρίξω. p. πέφρικα. a. 1. ἔφριξα. perfect. pass. πέφριγμαι, ξαι, κται, unde φρικτὸς, ἡ, ὸν, tremidus, a, um: & quidni Angl. Fritters. Them. φρὶξ; quod vide.

Φρίσσω, præcedent. propriè ac primò de mari dicitur, sicut & φρὶξ; exinde variis rebus tribuitur; ut dicuntur etiam segetes φρίσσειν τ̃ ἀσταχύεσιν; apud Hom. sic & dicitur ἡ μάχη, & φάλαγξ τ̃ ἐγχείαις φρίσσειν; ut Iliad. η, & δ. Item homo, aut aliud animal, τ̃ θριξὶν, seu τὰς τρίχας φρίσσειν dicitur, idque vel in frigore, vel in metu; vel ad pugnam se parans: Item in gaudio etiam interdum, homini tribuitur; ut apud Aristoph. in nub. ἔφριξ' ἔρωτι, &c. V.

Φροιμιάζω, seu ομαι, exordio utor: à φροίμιον, Att. pro προοίμιον, exordium. Th. οἴμη, ης, ἡ, via, semita.

Φροιμιάσαι, a. 1. inf. Att. pro προοιμιάσαι, à superiore verbo.

Φρόνει, 2. sing. imperat. act. φρονεῖν, præs. inf. &

Φρονῇ, 3. sing sub. præs. act. verbi φρονέω; quod vide.

Φρονεόντων, gen. pl. part. præs. act. verbi φρονέω.

Φρονέω, (q. φρενέω,) intelligo, cogito, sapio, statuo, desidero, curo, præs. imperat. φρονέε, ει, & in pl. έετε, εῖτε. imperf. ἐφρόνεον, ουν, solicitus eram. f. ήσω. p. πεφρόνηκα. præs. pass. φρονέομαι, ῦμαι, sentior, præs. imperat. pass. φρονέεο, ῦ, εέσθω, είσθω. Them. φρὴν, ενὸς, ἡ, mens.

Φρόνημα, ατος, τὸ, cogitatio, animus: Item desiderium, voluntas. aorist. 1. sing. perf. pass. verbi φρονέω. Them. φρὴν.

Φρονηματίας, ου, ὁ, qui est elato animo; i. e. ἀλογίστως ἐπηρμένος; sed expon. & vir excelsi animi; apud Aristot. Polit. 5. & φρονηματώδης, pro eod. Item φρονηματίζομαι, animos tollo, majores duco spiritus, magnificè de me sentio; Polyb. Undè verbale φρονηματισμὸς, ipsa actio efferendi se, & animos tollendi, animi elatio; apud. Suid. omnia à præced. φρόνημα, ατος, cogitatum: Item sensus: Item animus elatus, seu elatio animi & fiducia: (cui oppon. ταπεινότης,) & interdum, cogitatio quæ ab animo elato proficiscitur; Thuc. & Plut. interdum etiam, in malam partem, insolentia, superbia, fastus, &c. V.

Φρόνησις, εως, ἡ, prudentia, intelligentia: ab eod. verbo & Them.

Φρόνιμος, ῦ, ὁ, ἡ, prudens: in comparat. φρονιμώτερος, prudentior. in superl. φρονιμώτατος, ab iisd.

Φρονιμώδης, animosus, constans; à præcedent. φρόνιμος, sapiens: Item peritus: ut φρόνιμος περὶ τῶν πολεμικῶν, peritus rei bellicæ, &c. V.

Φρονίμως, adv. prudenter, à φρόνιμος.

Φρόνις, εως, ἡ, prudentia; idem quod φρόνησις, ex quo per Sync. factum dicitur; Od. γ. id. V.

Φρονοῦντες, nom. pl. part. præs. act. verbi φρονέω; q. v.

Φρονούντως, sapienter, φρονίμως; ut apud Soph. in Antigona, φρονούντως λέξαι, prudenter, & cordatè loqui; est adv. à φρονέω, ω; V.

Φροντίδος, gen. sing. à φροντὶς. id V.

Φροντιεῖ, vide in φροντίζω.

Φροντίζετε, curatis, 2. pl. præs. ind. vel impera...

imperat. act. à seq.

Φροντίζω, curo, cogito, studeo. f. ίσω. & Att. -ιῶ, ιεῖς, ιεῖ. p. πεφρόντικα. a. 1. ἐφρόντισα. a. 1. sub. act. φροντίζω, ῃς, ῃ, & in 3. pl. φροντίσωσι, a. 2. ind. act. ἐφρόντιδον· a

ΦΡΟΝΤΙ'Σ, ίδος, ἡ, cura, cogitatio, solicitudo. q. à φρενέω.

Φρόντισμα, τὸ, cogitatio, commentatio, commentum: Item φρόντισις, pro officio, seu administratione; verbalia, à praeced. φροντίζω, f. ίσω. commentor, meditor, & in pass. φροντίζομαι, cogitor; unde πεφροντισμένη ἀπόκρισις, meditata responsio; Plut. in Lyc. &c. V.

Φροντιστήριον, ου, τὸ, schola: locus in quo cogitationes nostras explicamus: &

Φροντιστὴς, οῦ, ὁ, commentator. à perf. pass. verbi φροντίζω. Th. φροντίς.

Φροντιστικὸς, ad commentationem seu meditationem aptus; aut idem quod praeced. φροντιστὴς, qui commentationibus deditus est & speculationibus: Item in neut. τὸ φροντιστικὸν, cogitatio; Plut. atque inde adv. φροντιστικῶς, cogitabunde, solicite; unde & φροντιστήριον, expon. schola; omnia à praeced. φροντιστὴς. V.

Φροῦδος, evanidus, irritus: à πρὸ ὁδοῦ, qui abiit, disparuit.

Φρουρὰ, ᾶς, ἡ, custodia, praesidium: ex πρὸ, & οὖρος, custos.

Φρουρὰ, praeced. sumitur, & pro ipsis militibus praesidiariis & custodibus: ut & pro corporis custodibus, seu stipatoribus, seu satellitibus: Item pro ipso loco, aut statione custodiae, & praesidii: Item custodia, i. e. carcer, &c. V.

Φρούραρχος, sive φρουράρχης, qui praesidiariis militibus praeest, praesidiariae cohortis praefectus; unde φρουραρχία, ῶ, praesidiariis militibus praesum, seu praefectus sum; ex φρουρὰ, praeced. & ἀρχὴ, unde ἀρχὸς, ὁ, &c. V.

Φρούρει, custodi, praes. imperat. act. à

Φρουρέω, ῶ, praesidio teneo, custodio: cum acc. imperf. ἐφρούρεον, ουν, εες, εις, εε, ει. f. φρουρήσω. p. πεφρούρηκα. praes. pass. φρουρέομαι, οῦμαι, praesidio teneor, custodior: à φρουρὸς; quod vide.

Φρούρημα, τὸ, praesidium, custodia; vel id quod custoditur: Item φρούρησις, εως, ἡ, custodia, excubiae; verbalia à praeced. φρουρέω, in praesidio sum, vel praesidio meo tutor; unde in pass. φρουρεῖσθαι, praesidiis muniri, &c. V.

Φρούριον, ου, τὸ, idem ac φρουρὰ, praesidium: à

Φρουρὸς, οῦ, ὁ, custos, miles praesidiarius; compos. ex πρὸ & οὖρος, custos, Crasi facta, & π in φ mutato.

Φρουρῶμες, excubias agamus, Doric. pro φρουρῶμεν, 1. pl. praes. sub. act. à φρουρέω; quod V.

Φρύαγμα, ατος, τὸ, &

Φρυαγμὸς, οῦ, ὁ, fremitus; & Metaph. insolentia: a. 1. sing. perf. pass. verbi φρυάττομαι.

Φρυαγματίας, ου, ὁ, fastuosus, insolens, turgidus; Plut. Item φρυακτὴς, οῦ, ὁ, idem: de equo, fremitum indicem ferociae edente, dictum; apud Laërt. prius à praeced. φρύαγμα, ατος, posterius à seq. φρυάσσω, vel -ττω. f. ξω, &c. V.

Φρυάσσω, vel -ττω, fremo: propriè de equo feroci & hinnienti. f. ξω. p. πεφρύαχα. a. 1. ἐφρύαξα· usitatius est seq.

ΦΡΥΑ'ΤΤΟΜΑΙ, fremo: insolesco, ferocio. q. à φὴρ, hinc φρύαγμα, ατος, τὸ, fremitus: φρυαγμὸς, οῦ, ὁ, idem φρυμάττομαι, idem cum φρυάττομαι, & Angl. to fret.

Φρυγανίζομαι, cremia, seu virgulta arida colligo: Item lignor; à seq. φρύγανον, τὸ; quod signif. & omne sarmentosum lignum aridum & crematu facilè; unde & φρυγανικὰ, τὰ; virgulta minus virentia; vel, idem quod τὰ φρυγανώδη; apud Theophr. Item φρυγάνιον, τὸ, parvum virgultum aridum: Item exiguus frutex; apud Diosc. 3. 105. diminut. ab eod. φρύγανον; Item φρυγανισμὸς, cremiorum collectio: Item lignatio, & φρυγανίστρια, ἡ, cremiorum, seu virgultorum aridorum, collectrix; Poll. verbalia, à φρυγανίζομαι; V.

Φρύγανον, ου, τὸ, cremium, virgultum aridum: in pl. τὰ φρύγανα. Them. φρύγω, sicco.

Φρυγανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cremiis similis, seu virgultis aridis: Item cremiorum in modum lignosus; ut φρυγανώδης θάμνος, & πόα; apud Diosc. à praeced. φρύγανον, τὸ; V.

Φρυγανοφόρος, qui fert virgulta, sarmenta ferens; Lisias; ex φρύγανον, τὸ, & φέρω, ὁ; V.

Φρύγετρον, τὸ, & φρύγετον, sive φρύγεθρον, τὸ; Pollux, vas esse dicit, in quo hordea tosta frigebant; Hesych. autem expon. ξυλήριον ᾧ κινοῦσι τὰς πεφρυγμένας κριθὰς, &c. Item φρυγεὺς, εως, ὁ; qui torret, qui frigit: Item vas in quo frigitur; Poll. ut & φρυγέω, ponunt quidam, pro areo; omnia à Them. φρύγω; V.

Φρυγία, ας, ἡ, & Ion. ης, PHRYGIA, regio in minori Asia. Gr. torrida.

Φρυγία, ἡ, quae torret; Hesych. Item φρυγίνδα, ἡ, lusus genus, in quo fabis utebantur; eae autem tostae, seu frixae putantur fuisse; teste Hesych. & Poll. utrumque: Itidem à Th. φρύγω, unde φρύγιος, &c. V.

Φρυγίον, ου, τὸ, frictorium, id est instrumentum frigendi. Th. φρύγω. Sed

Φρύγιον, cantilena incitans ad arma: à Phrygibus.

Φρύγιον, τὸ, Hesych. dicit etiam esse lignum aridum; & expon. etiam cremium; à seq. φρύγιος; V.

Φρύγιος, ου, aridus: propriè talis factus frigendo, τῷ φρύγειν. Est &

Φρύγιος, PHRYGIUS, gentile.

Φρύγιος, scil. φλὸξ, apud Theophr. H. Pl. l. 6. floris aestivi nomen esse dicitur: Item φρύγιος, λίθος, φρύγιος, vel ἡ φρυγιστὶ, ἁρμονία, & φρύγιον ᾆσμα, ad arma incitans; ut & φρυγανοὶ χιτῶνες, καὶ τάπητες, & eorum ἐργάται φρυγίωνες, acupictores; omnia ad nomen gentis ac terrae Phrygiae pertinent.

Φρυγμὸς, οῦ, ὁ, ipsa frigendi actio, verbale à seq. φρύγω; V.

ΦΡΥ'ΓΩ, φρύσσω, vel -ττω, torreo, torrefacio, FRIGO. Hinc φρυγμὸς, οῦ, ὁ, torrefactio, frixio: φρυκτὸς, οῦ, tostus, torrefactus. φρύγιος, ου, aridus. φρύγανον, ου, τὸ, cremium, virgultum aridum.

Φρυκτὴ, fricta vel tosta; est foem. à seq. masc. φρυκτὸς, torrefactus, frixus, &c. V.

Φρυκτὸς, οῦ, torridus. Substantivè varia notat, ut faba fricta, calculus judiciarius. fax qua hostium adventus significatur. fors μαντικὴ, &c. Th. φρύγω.

Φρυκτωρία, ἡ, excubiae speculariae, accensio facium, seu facibus elevatis significatio; sive custodiae excubiaeque ad signum dandum per faces, è speculis atque editioribus locis: Item φρυκτώριον, τὸ, est ejusmodi specula, specula τῶν φρυκτωρῶν; i. e. specula, unde ignis ex edito loco, hostium adventum, & praedonum, aut aliquid aliud significat, Herodian. l. 4. navigantium itidem directrix aut hospitalis; ut Pharus Alexandrina: Item φρυκτωρέω, excubias ago, seu nocturnam custodiam ago, apud ignem; è specula igniculum praenuntium excito, & igne sublato, adventum denuntio, facibus elevatis signum do, &c. Item Metaph. illumino, praeluceo; unde in pass. φρυκτωρεῖσθαι, dicitur quod igne edito significatur; Thuc. l. 3. omnia à seq. φρυκτωρὸς, observans faces hostilis adventus praenuntias, ut & ipse tales suspendat; ignium angarorum speculator, in excubiis orae limitaneae; Thuc. l. 8. &c. V.

Φρυκτωρὸς, οῦ, ὁ, ἡ, qui φρυκτοὺς ὁρεῖ, observator ignium praenuntiorum.

Φρυνὸς, νὸς, & φρυνεῖος, ου, ὁ; Item φρύνη, ἡ, & φρυνὸς, ὁ; omnia dicuntur, pro seq. Th. φρῦνος, quod lat. dicitur rubeta, quia in rubis plerumque victitat; unde φρύνου πόσις haustum rubetae venenum; apud Diosc. 2. 100. & apud Luc. φρῦνοι καὶ φύσαλοι, rubetae & bufones: Item φρύνιον, ου, τὸ, fruticis genus sic dicti, quòd adversus rubetas sit auxilio, sed dicitur & accipi pro rubeta; ab eod. Th. seq. φρῦνος, ὁ; V.

Φρυνοειδὴς, faciem rubetae repraesentans; ex seq. φρῦνος, & εἶδος, τὸ, &c. V.

ΦΡΥ'ΝΟΣ, ου, ὁ, rubeta, rana venenosa: q. à φορυὼ, faedo: quia faedum est animal.

Φρὺξ, φρυγὸς, ὁ, Phrygiae incola. Prov. Sero sapiunt Phryges.

Φρυξεῖ, torrebit, Dor. pro φρύξει, 3. f. 1. à φρύγω.

Φρύσσω, vel -ττω, idem quod φρύγω.

Φρῶ, per Sync. pro φέρω, fero.

Φῦ, coaluit. Ion. pro ἔφυ, 3. sing. a. 2. verbi φύμι, inusit. a. 2. ἔφυν. a. 2. inf. φῦναι. a. 2. part. φὺς. Th. φύω, gigno.

Φυὰ, ας, ἡ, Poët. pro φυὴ, ῆς, natura, naturae solertia. Th. φύω, nascor.

Φύγαδε, in fugam, εἰς φυγὴν, fugiendo. Il. θ. (ut οἴκαδε, & id genus;) adv. à φυγὴ, ἡ. V. Item Φυγαδεία, ἡ, exilium; Item fuga, & φυγαδευτήριον, τὸ, usurpatur, pro urbe quae asylum habet, quò rei confugiunt, & exules, in lib. Paral. & Josuae, utrumque à φυγαδεύω, in exilium mitto, seu pello; unde πεφυγαδευμένοι, exules, Plut. & πεφυγαδεῦσθαι, exulem esse; Herodian. part. praet. pl. & infin. praet. à seq. φυγαδεύομαι; V.

Φυγαδεύομαι, in exilium pellor. à φυγάς.

Φυγαδικὸς, ad exulem, seu exules pertinens, vel qualis est exulis, seu exulum; Item idem cum φυγὰς; V. Ut & Φυγαδικῶς, exulis more; Plut. adv. à praeced. φυγαδικὸς, & utrumque à seq. φυγὰς, ἄδος, quod exp. & servus fugitivus, &c.

Φυγὰς, άδος, ὁ, ἡ, profugus, exul. Th. φεύγω, fugio. a. 2. ἔφυγον.

Φυγγάνω,

Φυγγάνω, idem cum, ab, & pro Th. φεύγω, V.

Φυγαδοθήρας, q. d. exulum venator; sic dictus fuit quidam Archias; ut testatur Plut. in vita Demosth. ex præced. φυγὰς, άδος, & θήρα, ἡ, &c. V.

Φυγάδην, fugaciter; fugæ instar; apud Nic. est adv. à φυγαδεύω; vel à φυγὰς, άδος, &c. V.

Φύγεθλον, τὸ, panus, seu panis; i. e. φῦμα, vel tumor non altus, latus, aut longus, in quo quiddam pustulæ simile est; Cels. & Ægin. à Th. φύω, seu à φυὴ, ἡ, ut à plerisque deducitur, &c. V.

Φυγεῖν, a. 2. inf. act. verbi φεύγω, fugio, a. 2. ἔφυγον.

Φύγελλος, ου, ὁ, nomen viri. Gr. hominum oculos fugiens.

Φύγεν, pro ἔφυγεν, Ion. 3. sing. a. 2. ind. verbi φεύγω, fugio.

Φυγεργὸς, οῦ, ὁ, fugitans opus, seu opera; fugitans laboris; & proindè, iners, socors; ex φυγὴ, ἡ, & ἔργον, τὸ, &c. V.

Φυγὴ, ῆς, ἡ, FUGA. Them. φεύγω, fugio: sed

Φυγὴ, præced. exp. & effugium; vitatio, aut evitatio; vel vitandi ratio; item exilium; apud Euryp. Item, dicitur, φυγὴν ποιῆσαι, q. d. fugam facere, fugere; item, fugare; ut, φυγὴν ποιεῖν τοῖς πολεμίοις; hostes in fugam vertere, &c. V.

Φύγῃ, est 3. sing. a. 2. sub. act. ut & φύγῃσιν, pro φύγῃ, per Paragogen τοῦ σι, & in 2. pl. φύγετε; verbi φεύγω, fugio. a. 2. ἔφυγον.

Φυγοδέμνιος, & φυγοδέμνιος, ου, ὁ, ἡ, qui stratum maritale fugit; à conjugio abhorrens; ut, virgo cœlibatus amans; dicitur de virgine Maria; apud Nonn. à Them. φεύγω, unde φυγὴ, ἡ, & δέμνιον, τὸ, V. Item, φυγοδικέω, ῶ, seq. propriè, exp. detrecto certamen & judicium; ambagibus fugæ, & strophis tergiversationum utor, &c. V.

Φυγοδικῶ, tergiversor. q. à φεύγω δίκην.

Φύγοις, οι, 2. & 3. sing. a. 2. opt. act. & in 1. pl. φύγοιμεν; verbi φεύγω, fugio. a. 2. ἔφυγον.

Φυγόμαχος, qui detrectat pugnam; fugax; unde, φυγομαχέω, ῶ, fugio, seu detrecto pugnam; item, cessim eo; ex φεύγω, seu φυγὴ & μάχη, ἡ, seu μάχομαι, &c. V.

Φυγόξενος, ου, ὁ, ἡ, φεύγων τοὺς ξένους, hospites fugiens. Vel pro ἄξενος, qui fugat hospites, inhospitalis, inhumanus erga hospites: ex φεύγω, fugio; & ξένος, hospes.

Φυγόπονος, qui laborem seu labores fugit; Polyb. Unde φυγοπονία, ἡ, laborum fuga; idem: ex φυγὴ, ἡ, & πόνος, ὁ, &c. V.

Φυγοπτόλεμος, ου, ὁ, ἡ, qui bellum fugit: ex φεύγω, & πτόλεμος, Poët. pro πόλεμος, bellum.

Φυὲν, a 2. part. n. g. à φυεὶς, εῖσα, ὲν, verbi φύω, nascor, quod V.

Φύεται, 3. sing. præs. pass. φύεσθαι, præs. inf. verbi φύομαι, seu φύω, sum, gigno.

Φύζα, ης, ἡ, fuga cum timore, Ion. pro φυγὴ. Th. φεύγω, fugio.

Φυζακινὸς, οῦ, fugax: à præced.

Φυζαλέος & φύζηλος, idem quod præced. φυζακινὸς, pavidus, timidus; & ab eod. φύζα, ἡ, &c. V. Item, φύζω, Ionicè, dicitur pro φύγω; hoc autem, pro Th. φεύγω, teste Eust. Unde, πεφυζὼς, & in plur. πεφυζότες. Il. φ. idem tamen, hoc particip. per Sync. factum esse, ex πεφυζηκὼς, à φυζῶ, dici posse scribit.

Φυὴ, ῆς, ἡ, natura, indoles. acc. φυήν. Th. φύω, nascor. at

Φυῇ, 3. sing. a. 2. sub. pass. à φύω, nascor. f. φύσω. a. 2. ἔφυον.

Φυὰν, Dor. pro φυήν. vide φυή.

Φύκη, ἡ, dicitur, pro Th. φῦκος, εος, fruticis marini genus, cujus radice mulieres utuntur, ad ementiendum oris ruborem, &c. V. Item, φυκίδιον, τὸ, parva fuca; pisciculus quidam; diminut. à seq. φυκὶς, ίδος, ἡ, fuca piscis; apud Aristot. anim. l. 8. quem Gaza Phucam appellat; idem dicitur & φυκὴ, apud Athen. l. 8. putatur autem, nomen habere à φῦκος, seu φύκιον, quòd vivat in locis algosis, &c. Vide.

Φυκιόεις, εσσα, εν, algosus. Th. φῦκος, εος, τὸ, fucus, alga.

Φύκιον, seu φυκίον, τὸ, idem quod, & à Th. φῦκος, fucus, quo mulieres utuntur; item alga, &c. V.

Φυκὶς ἰχθὺς, saxatilis.

ΦΥ'ΚΟΣ, εος, τὸ, FUCUS, alga, herba marina unde lana inficitur & vultus tingitur. Hinc φυκιόεις, algosus.

Φυκόω, ῶ, fuco, as; fuco oblino; & in pass. φυκόομαι, fucor, fuco oblinor; Plut. Symp. 6. φυκούμεναι καὶ μωριζόμεναι, &c. à præced. Th. φῦκος, V.

Φυκόφαγος, cui alga in cibo est, qui algâ vescitur; dicitur &, φυκιόφαγος; & est piscis quidam apud Athen. ὁ κίθαρος, sacer Apollini; ex φῦκος, seu φύκιον, τὸ, & φαγὸς, ὁ, &c. Vide.

Φυκτὸς, οῦ, evitabilis: à φεύγω, fugio.

Φυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, & φυκιώδης, algosus; algâ, seu algarum copiâ scatens, seu abundans; item, algæ speciem referens; à Th. φῦκος, seu φύκιον, τὸ, V.

Φῦλ', pro φῦλα, nom. plur. à φῦλον, ου, τὸ, idem quod φυλὴ, tribus, &c.

Φύλαγμα, τὸ, quod custoditur; seu, quod datum est ad custodiendum; verbale, à φυλάσσω, seu ττω, f. ξω, &c. Vide.

Φυλαδὸν, adv. per tribus, tributim. Th. φυλὴ, tribus.

Φυλακὰ, ᾶς, ἁ, Dor. pro φυλακὴ, quod vide.

Φύλακες, nom. pl. à φύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, custos. in dat. pl. Ion. φυλάκεσσι. Th. φυλάσσω, custodio.

Φυλακεῖον, locus in castris, ubi sunt excubiæ; statio, præsidium, arx; Polyb. l. 5. à seq. φυλακὴ, ἡ, ipsa custodiendi actio; conservatio; i em, excubatio; excubiæ; item, præsidium; unde, φυλακὴν seu φυλακὰς καθίστημι, præsidium, vel præsidia impono; item, νυκτερινὴ φυλακὴ, excubiæ nocturnæ, seu vigiliæ; item, φυλακὴ, dicebatur, quarta pars noctis; Suid. quoniam in quatuor partes divisa erat nox; in quibus vigiliarum munus, permutatis vicibus, ad alios perveniebat; ita frequenter in Evangel. Item φυλακὴ, dicitur custodia, i. e. custodes, qui cingunt latera principum; satellites, stipatores; item, cautio; unde, apud Thuc. l. 4. ἐν φυλακῇ πολλῇ ἦσαν, i. e. cautionem magnam adhibebant, &c. V.

Φυλακὴ, ῆς, ἡ, custodia, carcer, tutela, vigiliæ, in dat. pl. Ion. φυλακῇσι; ab eodem Th. sed

Φυλάκη, propr. loci.

Φυλακίζω, in carcerem conjicio vel pertraho. f. ίσω, perf. πεφυλάκικα &

Φυλακίτης, carcerarius: à φυλακὴ, quod vide.

Φυλακικὸς, custodiendi, seu servandi peritus; aptus ad custodiam; Plat. à præced. φυλακὴ, V. Item, φυλακὶς, ίδος, ἡ, quæ est custos; in qua signif. dicitur, & φυλάκισσα, in Cantico canticorum; at φυλακὶς ναῦς, exp. navis ad præsidia, locorumve custodiam mitti solita; apud Xen. à φύλαξ, ακος, vide.

Φύλακος, ὁ, Ion. pro φύλαξ, custos.

Φυλακτέον, custodiendum, verbale, à φυλάσσω.

Φυλακτέος, ου, ὁ, observandus, itidem verbale, ab eod. V.

Φυλακτὴρ, ῆρος, ὁ, custos, in pl. φυλακτῆρες. à φυλάσσω, custodio.

Φυλακτηρία, ἡ, custodia, excubiæ; à præced. φυλακτὴρ, vigil, &c. V.

Φυλακτήρια, ων, τὰ, PHILACTERIA, conservatoria, quibus memoria legis conservabatur. Ang. Philacteries. à φυλακτήριον, quod vide in φυλάσσω.

Φυλακτήρια, τὰ, præced. ut Matth. 23. 5. φυλακτήρια πλατύνουσι, exp. phylacteria dilatant. Erasm. de quibus præceptum erat, Deut. 22. 12. & Num. 15. 39. amicula fuere, quæ vestimentis superinjiciebantur ad memoriam legis conservandam; q. d. conservatoria legis, &c. V. Item, Φυλακτήριον, τὸ, exp. general. quicquid nos custodit, & tuetur, Xen. Pæd. 7. Atque indè, sic dicitur antidotum contra venena; amuletum; Diosc. l. 5. &c. Vide præced. sic &, φυλακτήριος, ὁ, custodiendi vim habens; aptus ad custodiendum; vel simpl. custodiens; omnia verbalia, à Th. φυλάσσω, vel ττω, f. ξω, &c. V.

Φυλακτικὸς, ἡ, ὸν, habens vim τοῦ φυλάσσειν.

Φυλακτικὸς, præced. exp. & custodiendi seu servandi peritus; ut φυλακτικὸς ἐγκλημάτων, ab Aristot. Rhet. 3. dicitur, qui ἐγκλημάτων, memoriam servat; qui ἐγκλήματα, mente condita tenet; item, φυλακτικὸς, dicitur &, cavendi peritus; qui sibi cavere novit; cautus;

tus; ut, φυλακτικὰ ζῶα, apud Aristot. &c. V.

Φύλαξ, ακ⊕, ὁ, ἡ, custos, servator. Th. φυλάσσω, custodio.

Φύλαξ, præced. exp. & excubitor, vigil; Il. ι & κ, & interdum, in plur. φύλακες, dicuntur præsidiarii milites; præsidium; apud Thuc. l. 2. ut &, φύλακες νῆες; naves præsidiariæ; apud eund. &c. V.

Φυλάξαι, a. 1. inf. act. at

Φύλαξαι, a. 1. imperat. m. verbi φυλάσσω, quod V.

Φυλάξατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. verbi ejusd.

Φυλάξιμ⊕, ȣ, ὁ ϰ ἡ, qui custodiri potest, seu defendi; verbale, à Th. seq. φυλάσσω, vel ττω, f. ξω, &c. Vide.

Φυλάρχης, & φύλαρχ⊕, tribus præfectus seu princeps; qui tribui præest; tribunus; Herodot. Unde, φυλαρχέω, ῶ, sum tribus præfectus seu princeps; præsum tribui; sum tribunus, & φυλαρχία, præfectura tribus: ex φυλὴ, ἡ, & ἀρχὴ, ἡ, unde ἀρχὸς, ὁ, &c. Vide.

Φυλάσαι, Ion. pro φυλάξαι, a. 1. inf. act. verbi φυλάσσω, custodio: f. ξω.

Φυλασσέμεναι, Att. & Dor. pro φυλάσσειν, præs. inf. verbi ejusd.

Φυλάσσοισι, custodiunt, Æol. pro φυλάσσουσι, 3. pl. præs. ind. à

ΦΥΛΑ'ΣΣΩ, vel ττω, custodio; tueor, excubo, observo: caveo, vito: f. φυλάξω. p. πεφύλαχα. a. 1. ἐφύλαξα. a. 1. imperat. act. φύλαξον, άτω, & in 2. pl. φυλάξατε. præs. pass. φυλάσσομαι, caveo, custodior. a. 1. m. ἐφυλαξάμην, ω, ατο, observavi. perf. pass. πεφύλαγμαι, ξαι, κται. Hinc φυλακτὴρ, ῆρ⊕, ὁ, custos, vigil: φυλακτηρία, ας, ἡ, custodia, excubiæ: φυλακτήριον, ȣ, τὸ, statio excubitorum, seu vigilum; item præsidium, munimentum, arx: φύλαξ, ακ⊕, ὁ, ἡ, custos; item excubitor, vigil: φυλακὴ, ῆς, ἡ, custodia: item excubiæ: νομοφύλαξ, ακ⊕, ὁ, ἡ, legum custos, vel præses.

Φυλαττόμεν⊕, præs. part. pass. à φυλάττω, seu σσω.

Φυλάττων, ȣσα, ον, custos, præs. part. act. ejusd. verbi.

Φυλείδης, PHILIDES, nom. prop.

Φυλέτης, ȣ, ὁ, qui est ex eadem tribu; tribulis, contribulis: & in fœm. φυλέτις, ut φυλέτις ἐκκλησία; curiata comitia; Arrian. Unde φυλετικὸς, ad tribules pertinens; qui est τῶ φυλετῶ; ut φυλετικὴ φιλία, amicitia quæ est inter contribules; sic &, φυλετικαὶ δίκαι, judicia quæ inter tribules exercentur; & φυλετικαὶ ἐκκλησίαι, tribunitia comitia, aut centuriata; item, φυλετεύω, tribules facio, in tribus describo, Aristot. Polit. l. 3. Omnia, à Th. seq. φυλὴ, ἡ, &c. V.

ΦΥΛΗ', ῆς, ἡ, tribus, Athenis decima urbis pars, classis: q. à φύω, gigno: φῦλον, ȣ, τὸ, natio, genus: φυλέτης, ȣ, ὁ, tribulis, qui est ex eadem tribu: ἀλλόφυλ⊕, ȣ, ὁ, ἡ, qui est ex alia tribu: ὁμόφυλ⊕, ȣ, ὁ, ἡ, qui ejusdem est tribus: σύμφυλ⊕, ȣ, ὁ, ἡ, idem.

Φύλλα, τὰ, folia: hinc φύλλ' ἀοιδῶν, folia Poëtarum: à φύλλον.

Φυλλάκανθ⊕, ȣ, ὁ ϰ ἡ, ita dicitur, planta quæ foliis est spinosis, seu aculeatis; ut acanus, eryngium, cnecus; Theophr. Hist. Pl. 6. 1. quæ omnes plantæ dicuntur φυλλάκανθα, τὰ, quia spinas in foliis habent, seu spinoso constant folio: ex φύλλον, τὸ, & ἄκανθα, ἡ, &c. V. Item, Φυλλάνθες, Phyllanthes, herba inter ἐπιγειόφυλλα, apud Theophr. H. 7. 9. videtur esse scabiosa sessilis herbariorum; sive, scabiosa minima; sic vocata, quia ejus foliosus est floris flosculus: ex φύλλον, τὸ, & ἄνθ⊕, ε⊕, τὸ, &c. Vide.

Φυλλάριον, τὸ, foliolum; minutum folium, Diosc. diminut. à Th. φύλλον, τὸ, V. Item, φυλλὰς, seq. strues, seu cumulus foliorum; exp. & lectus, è foliis ac frondibus congestis, &c. Vide.

Φυλλὰς, άδ⊕, ἡ, foliorum acervus. Th. φύλλον.

Φύλλια, dicuntur flores, quos terra producit; teste Hesych. seu, herbæ virides hortorum odoriferæ; ut sunt, coriandrum, mentha, ruta, &c. Legitur &, φύλλεια, seu φυλλεῖα, apud Aristoph. quæ Hesychius dicit esse olera vilia & marcida, quæ à venditoribus emptori adjici solebant; Schol. Aristoph. φυλλεῖα scribit esse lactucæ folia; in qua signif. apud Suid. scribitur φυλλία; φύλλια, vero, est neut. plur. à sing. φύλλιον, τὸ, V. Item, φυλλιάω, folia emitto, frondesco, Arat. in Phæn. φυλλικὸς, ȣ, ὁ, q. d. foliaris; ut φυλλικὴ βλάστησις, foliorum germinatio; φύλλιν⊕, ὁ ϰ ἡ, idem; unde, φύλλινοι ἀγῶνες, certamina, quorum præmia sunt coronæ ex foliis; qui &, φυλλίναι ἀγῶνες, apud Poll. & Hesych. φύλλιον, ȣ, τὸ, folium, flos terræ; Φυλλῖτις, ίδ⊕, ἡ, Phyllitis; herba, de qua Diosc. 3. 121. vulgò, lingua cervina; item φυλλιόω, frondesco; idem quod φυλλιάω; & omnia, à seq. Th. φύλλον, τὸ, V.

Φυλλοβόλ⊕, folia abjiciens, folia amittens; cui folia decidunt; unde, φυλλοβολία, foliorum amissio; & φυλλοβολέω, ῶ, folia amitto, folia mihi decidunt; apud Theophr. Item, folia spargo, Herodian. ut &, φυλλοβολεῖσθαι, foliis conspergere seu frondibus; & passivè etiam, apud eund. ex φύλλον, τὸ, & βόλ⊕, ὁ, seu βολὴ, ἡ, unde βολέω, &c. V. Item, φυλλολογέω, ῶ, folia lego; pampino, cum de vite dicitur; Poll. ex φύλλον, τὸ, & λέγω, lego, i. e. colligo, &c. V. Φυλλοκοπέω, folia amputo, seu abscindo; ex φύλλον, τὸ, & κοπὴ, ἡ, &c. V. Item, φυλλομανέω, ῶ, q. d. foliis insanio; i. e. insana quadam foliorum abundantiâ luxurio; foliis luxurio; apud Theophr. H. 8. 7. ex φύλλον, τὸ, & μανία, ἡ, à Th. μαίνομαι, &c. Vide.

ΦΥ'ΛΛΟΝ, ȣ, τὸ, FOLIUM: frons, dis. q. à φύω, nascor. Hinc εἰκοσίφυλλος, ȣ, ὁ, ἡ, quatiens, seu agitans frondes: πεντάφυλλον, ȣ, τὸ, quinque folium, herba, χαιρέφυλλον, ȣ, τὸ, oleris genus.

Φυλλοῤῥοέω, seu φυλλοῤῥοέω, foliis fluo, vel defluo; folia vel frondes amitto; Plut. Symp. 8. Ex φύλλον, τὸ, & ῥοὴ, ἡ, à Them. ῥέω, fluo, &c. Vide.

Φυλλόστρωτος, ὤτος, ὁ, foliis constratus: ex φύλλον, τὸ, folium, & στρώννυμι, sterno. Th. στρέω, idem.

Φυλλοφορέω, ῶ, unde ἐκφυλλοφορέω, id vide.

Φυλλόφορος, ȣ, ὁ, ἡ, folia ferens. Ex φύλλον, ȣ, τὸ, folium, & φέρω, fero.

Φυλλόχο⊕, q. d. folia fundens; nomen mensis illius, quo folia decidunt; apud Plut. Symp. 8. Probl. ult. Unde φυλλοχοεῖν, dicuntur arbores, quibus folia decidunt: ex φύλλον, τὸ, & Th. χέω, fundo, cujus varia comp. desinunt in χόος & χοέω, &c. V.

Φυλλώδης, ε⊕, ὁ ϰ ἡ, foliosus, foliis abundans; à Th. φύλλον, τὸ, V.

Φυλοβασιλεὺς, q. d. rex tribus, seu tribuum; Poll. ex φυλὴ, ἡ, & βασιλεὺς, ὁ, V. Item, φυλοκρινέω, ῶ, judicis fungor officio in tribu; sum judex tribus, seu judico per tribus; Poll. Item, φυλοκρίνομαι, in tribu judicor: ex φυλὴ, ἡ, & κρίνω, ομαι, &c. Vide.

Φῦλον, ȣ, τὸ, idem quod φυλὴ, ἡ, tribus.

Φύλοπις, ιδ⊕, ἡ, pugna, clamor bellicus: à φῦλον, seu φυλὴ, ἡ, natio, gens, & ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox, q. clamor nationum: vel qu. ἡ τῶ φύλων ὄπις, id est, ultio: quod bellis puniat Deus homines.

Φῦμα, ατος, τὸ, vomica, tumor præter naturam. Th. φύω, nascor.

Φῦμι, gigno; (idem quod, & à Th φύω;) sed est inusit. format autem a. 2. ἔφυν, significantem, idem quod πέφυκα, natus sum; & infin. φῦναι & part. φὺς, φύντος; ut φὺς ἀγαθῶν πατέρων; apud Plat. Sic, φύντα κακά; apud Demost. & apud Xen. Pæd. 2. ex a. 2. ὑμεῖς ϰ ἔφυτε ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ, ϰ ἐτράφητε, &c. Vide φὺς & φῦναι. Item, φυμάτιον, τὸ, panellus, panula, panicula; diminut. & φυματίας, ȣ, ὁ, ut &, φυματώδης, ε⊕, ὁ ϰ ἡ, Phymatis abundans, Hippocr. & φυματῶσθαι, dicitur pars corporis, in qua φύματα nascuntur; item, persona cui illa innascuntur; apud eund. omnia, à præced. φῦμα, ατ⊕, quod propriè, exp. id quod enatum est; propriè, è terra; sed, Metaph. tumor omnis præternaturalis, qui sine externa causa oritur, more eorum quæ è terra enascuntur; & erumpunt, tuberculum, seu oriens tuberculum, Celso; interdum exp. papula, necnon, verruca & nævus; & interdum, special. φῦμα, dicitur, Phlegmone, quæ in adenosa carne sponte oborta, statim augetur, atque ad suppurationem cito pervenit; apud Gal. & Aë. &c. V. Item, φῦμα, exp. vel idem est quod φύγεθλον, τὸ, id vide: & omnia, à Th. φύω, f. σω; unde φῦμι, φύομαι, &c. V.

Φῦναι, nasci, a. 2. inf. act. verbi φῦμι, vel φύω, nascor. f. φύσω. a. 2. ἔφυω. a. 2. part. φύς.

Φυῶντο, nascebantur, Ion. pro ἐφυωντο, 3. pl. imperf. pass. verbi φῦμι. Them. φύω, nascor.

Φυξάνωρ fugam viris immittens; fugæ occasionem dans; apud Æsch. ex φύξις, à Them. φεύγω & ἀνὴρ, cujus comp. in ἄνωρ; item, φυξήλι☉, fugiens solem, umbram amans; apud Nic. ex φύξις, ἡ, & ἥλι☉, ὁ, &c. Vide.

Φύξηλις, ιδὸς, ὁ, ἡ, profugus, exul, fugax, timidus: à φεύγω & ἅλις, satis, adv. vel ἀπὸ τῆ φεύγειν ἴλας.

Φυξίμηλα, arbores, quæ ob altitudinem effugerunt periculum, ut à pecudibus edantur; ex φύξις, ἡ, & μῆλον, τὸ, ovis, &c. V.

Φύξιμ☉, idem quod φεύξιμ☉, qui vitari potest, &c. Od. ε. sed exp. & active, fugans, qui in fugam vertit; item, φύξι☉, itidem, qui fugat; item, fugæ favens, fugæ præses; ut φύξι☉ Ζεύς; utrumque, à φύξις, idem quod φεῦξις, Il. κ. fuga; sed exp. & effugium; omnia, à Th. φεύγω, f. φεύξομαι, & in a. 2. ἔφυγον, &c. V.

Φύομαι, nascor, enascor, orior, exorior: ut, τὰ φυόμενα ἐκ τῆς γῆς, quæ nascuntur è terra; item, Metaph. κίνδυνο☉, & κακὸν φύεσθαι, dicitur; apud Demost. & φυόμενον πρᾶγμα, dicitur, res quæ nuper accidit, res repentina; sic Cic. nihil unquam simile natum puto; est pass. à Th. in act. φύω, V. Item, φυὸς, ῦ, ὁ, fructus, germen; itidem ab eod.

Φυομένῳ, nascenti, dat. sing. part. præs. pass. verbi φύω, nascor.

Φύοντι, Dor. pro φύουσι, nascuntur, 3. pl. à φύω, nascor.

Φύραμα, ατ☉, τὸ, massa luti, farina aqua subacta: à φυράω, misceo, subigo. f. άσω. p. πεφύραχα. perf. pass. πεφύραμαι. Th. φύρω, misceo.

Φυράομαι, misceor, commisceor; (idem quod φύρομαι. V.) Unde, apud Diosc. φυραθεὶς ἐλαίῳ, maceratus & subactus oleo; & πεφυραμέν☉ σὺν ἀλφίτῳ; cum polenta subactus; est pass. ab act. φυράω, V. Item, φύραπις, εως, ἡ, maceratio; subactio ad conficiendas massas; & φυράσις, & φυράτης, decoctor, permistor, qui permisturam fecit; verbalia, à præced. φυράομαι, vide.

Φύρασον, a. 1. imperat. act. à

Φυράω, vide in φύραμα.

Φύρδην, adv. mixtim, permixtim; item confuse, inordinate. Them. φύρω.

Φύρειν, præs. inf. act. à φύρω.

Φύρμα, τὸ, inquinamentum, sordes; strigmentum, recrementum; verbale, à φύρομαι, commisceor, perfundor, inquinor; ut Od. Ι. πεφυρμένον αἵματι πολλῷ, sanguine multo inquinatum; item, maceror, subigor; ut, apud Thuc. πεφυρμένα ἄλφιτα οἴνῳ ἢ ἐλαίῳ; permista vino & oleo farina, seu macerata; est pass. ab act. Th. φύρω, seq. macero, subigo, &c. V. Item, φύρσιμ☉, miscellaneus, misturæ aptus; confusus, Nic. Itidem ab eod. Th. φύρω, ὁμαι, ut &, φυρτὸς, idem; mixtus, maceratus, ab eod. V.

Φυρμὸς, ῦ, ὁ, inquinatio, inquinamentum: à

ΦΥ'ΡΩ, misceo, inquino, perfundo, tingo, pinso: f. φυρῶ, & Æol. φύρσω, p. πεφύρκα perf. pass. πεφύρμαι. Hinc φύρμα, ατ☉, τὸ, sordes, φυρμὸς, ῦ, ὁ, inquinamentum: φυράω, misceo, macero, subigo: φύραμα, ατος, τὸ, massa farinæ subactæ.

Φὺς, φυῶντος, a. 2. part. act. verbi φῦμι, vel φύω, nascor. a. 2. ἔφυω.

Φῦσα, vel φύσσα, ης, ἡ, follis. Them. φυσάω.

Φυσαθεὶς, εῖσα, ὲν, Dor. pro φυσηθεὶς, inflatus, a. 1. part. pass. à φυσάω, inflo.

Φῦσαι, a. 1. inf. act. verbi φύω, gigno. f. ύσω. a. 2. ἔφυω.

Φυσαλὶς, ίδος, ἡ, bulla in aqua nascens: à φυσάω, inflo.

Φύσαλ☉, ῦ, ὁ, bufo; venenatum id ranarum genus, quod se mirum in modum inflat, turgescitque ita, ut sæpe crepet; apud Luc. in Philopseud. à seq. Th. φυσάω, V.

Φύσας, αντος, in f. g. φύσασα, ης, ἡ, a. 1. part. act. verbi φύω, nascor: alii per Syncop. pro φυσήσας, dici volunt, à φυσάω, inflo.

ΦΥΣΑ'Ω, & φυσιάω, sufflo, inflo: f. ήσω. Hinc φύσημα, ατος, τὸ, flatus, inflatio: φυσητὴρ, ῆρος, ὁ, flabellum: item follis: φῦσα, vel φύσσα, ης, ἡ, follis: φυσαλὶς, ίδος, ἡ, bulla in aqua nascens: item tibia, seu fistula, φύσαλ☉, ῦ, ὁ, bufo: φύσιγξ, γγ☉, ἡ, vesicula, seu pustula in manibus aut pedibus: φυσιόω, anhelo; item inflo.

Φύσει, producet, 3. sing. f. 1. à φύω, gigno. Potest etiam esse dat. sing. à φύσις, εως, ἡ, natura: à φύω.

Φύση, ἡ, idem quod φῦσα, follis; item, vesica, item flatus; & Metaph. insolentia, &c. V.

Φύσημα, ατος, τὸ, vide in φυσάω.

Φύσησις, εως, ἡ, q. d. flatio; ipsa flandi actio, vel sufflatio, inflatio, Theophr. item, φυσητὴρ, ῆρ☉, ὁ, vide in Th. φυσάω; sed, dicitur &, esse piscis quidam cetaceus, qui dum inspirat, apparet procul inspectantibus, columnæ in modum, nebulosa quædam facies; sed apud Hesych. legitur φυσητὴρ, dicentem esse fistulam piscium cetaceorum; sicut &, dicitur φυσητὴρ, etiam de meatu Polypodis, quo ova sua parit; apud Athen. l. 7. Atque inde, φυσητήριον, τὸ, instrumentum aptum ad inflandum; aut instrumentum quod inflatur; item, φυσητικὸς, ad inflandum aptus, inflandi vim habens; Aristot. omnia verbalia, à Them. φυσάω, flatu distendo; & interdum efflo; item, Metaph. superbio, & insolesco; unde, in pass. φυσάομαι, seu φυσιόομαι, sufflor, inflor, tumeo, item, Metaph. inflor, i. e. efferor, &c. V.

Φυσίφρων, & φυσίφρων, inflatus mente, cui mens superbia tumet; Hesych. ex φυσάω, unde φῦσα, seu φύσα, & φρὴν, cujus comp. in φρων, &c. Vide.

Φυσιάω, flo, sufflo, atque inde verbale, φυσιασμὸς, ῦ, ὁ, ipsa flandi, seu efflandi actio; item flatus; à Th. φυσάω, V.

Φυσιγγόομαι, ῦμαι, inturgesco in vesicæ modum; & general. inturgesco; à seq. φύσιγξ, γγ☉, V.

Φυσίγναθ☉, ῦ, ὁ, nomen prop. Ranæ, q. buccas inflans. Ex φυσάω, inflo, & γνάθ☉, ῦ, ἡ, maxilla.

Φύσιγξ, γγ☉, ἡ, vesicula, seu pustula in manibus, vel pedibus. Th. φυσάω, inflo.

Φύσιγξ, præced. dicitur & in alliis circa caput in quo semen, velut turgida vesicula; vel genus quoddam allii rum; teste Hesych. & Gal. &c. Vide.

Φυσίζο☉, ῦ, ὁ, ἡ, ad victum generans necessaria. Epithet. terræ. Ex φύω, nascor, & ζάω, vivo: vel q. φύουσα ζῶα, gignens animalia.

Φυσίζο☉, præced. scribitur & φυσίζωος, q. d. ad vitam producens, i. e. quæ ad vitam degendam sunt necessaria; ut Il. γ φυσίζο☉ αἶα, alma tellus; sed esse & Solis Epith. testatur Greg. q. d. vivificans vitam, &c. V.

Φυσικὸς, seq. exp. ad naturam pertinens, naturæ conveniens; ut φυσικαὶ ὀρέξεις, & φυσικὴ αἰτία; item, physicus; naturæ, seu rerum naturalium investigator: item, φυσικὴ, naturalis scientia; item, exp. etiam, φυσικὸς, flatum ciens; apud Aristot. tanquam à verbo φυσᾶν, seu nomine φῦσα, &c. V.

Φυσικὸς, ἡ, ὸν, naturalis, e: & hinc

Φυσικῶς, adv. naturaliter: à φύσις, natura. Th. φύω, nascor.

Φύσιμ☉, vim habens pullulandi; productivus; ut, φύσιμον σπέρμα, semen quod vim habet producendi seu procreandi; Theophr. à Th. φύω, f. σω; unde φύσις, ἡ, &c. V.

Φυσιογνώμων, naturæ ex oris habitu cognoscendi peritus; q. d. naturæ cognitor, vel peritus judicandi de natura; qui hominum mores naturasque ex corpore, oculis, vultu; seu fronte pernoscit, Aristot. in opere φυσιογν. unde φυσιογνωμονία, sive φυσιογνωμία, & φυσιογνωμοσύνη, naturas cognoscendi, seu de natura judicandi peritia: scientia quâ naturæ hominum ex aspectu corporis, ac præsertim vultus cognoscuntur; & φυσιογνωμονικὸς, ad scientiam illam pertinens vel conferens; & τὰ φυσιογνωμονικὰ, scripta in quibus de hac scientia agitur; item, φυσιογνωμονέω, de natura judicandi peritus sum; vel de natura judico, ex aspectu, viz. oris; item, diligenter cognosco faciem alicujus, ut postea noscatur; & in pass. φυσιογνωμονεῖσθαι, dicitur is, cujus natura ex oris habitu cognoscitur; seu, de cujus natura, ex aspectu judicatur, aut saltem conjectura fit; omnia, ex φύσις, εως, ἡ, & γνώμη, ἡ, seu γνώμων, ον☉, ὁ vel ἡ, &c. V. Item, φυσιολόγ☉, qui de natura, seu rebus ad naturam pertinentibus disserit, seu, qui naturam rerum disserendo exquirit, seu indagat; ponitur & adjective, apud Plut. Atque inde, φυσιολογία, studium

um naturæ indagandæ; sed exp. & physica disciplina; naturæ indagandæ, vel speculandæ, seu venandæ ratio; item, φυσιολογικὸς, ad Physiologiam pertinens; apud medicos, φυσιολογικὴ, sub. ἐπιστήμη, pars est medicinæ, quæ naturam hominis universam, à conceptu ad extremum usque senium disquirit; item, φυσιολογέω, de natura, seu de rebus naturæ dissero, vel disputo, vel naturam rerum disserendo, indago seu exquiro; item, physicâ ratione probo, seu ostendo; ex φύσις, εως, & λόγος, ὁ, &c. V.

Φυσιόω, ῶ, inflo. f. ώσω. p. πεφυσίωκα. præs. pass. φυσιόομαι, ῦμαι, inflor, turgeo. perf. pass. πεφυσίωμαι. perf. part. pass. πεφυσιωμένος, η, ον, inflatus, a, um. Th. φυσάω, inflo.

Φυσιόω, præced. exp. anhelo; ut ἵπποι φυσιόωντες Il. π. item, tumeo, turgeo, scil. præ superbia, &c. V.

Φύσις, εως, ἡ, natura, ingenium; recta ratio; statura. dat. sing. φύσει, acc. φύσιν. Th. φύω, nascor.

Φύσις, præced. propriè exp. q. d. enascentia, ortus, generatio: ut, φύσις γάλακτος; apud Aristot. Item sic dicitur, vis illa, quæ ex seipsa, nostri opifex est & conservatrix; seu temperamentum ex primis elementis conflatum; item, φύσεως nomine, intelligitur ἕξις, i. e. ipsa partium structura, & compositio; & interdum, idem significat quod genus, vel species, vel forma; item, exp. & constitutio; apud Xen. &c. V. Item, φυσίφερον, idem quod φυσήφερον, id vide.

Φυσίωσις, εως, ἡ, tumor, inflatio animi: à φυσιόω, ῶ, inflo. Th. φυσάω, idem.

Φύσκη, ης, ἡ, VESICA: quia inflata: à φυσάω, inflo.

Φύσκη, præced. exp. crassum intestinum; venter: intestinum ex quo, farina & carnibus injectis lucanicæ fiunt; item, vesicula manibus oborta; ut inter remigandum, remorum attritu; schol. Aristoph. in Vesp. &c. V. Item, φύσκιον, τὸ, diminut. vesicula, folliculus, utriculus; Diosc. Item, φύσκων, ωνος, ὁ, ventricosus, obesus; i. e. γάστρων, utrumque, à φύσκη, ἡ, præced. Vide.

Φύσκα, Dor. pro φύσκης, gen. à φύσκος, quid illud sit Stephanus docet de Urbibus.

Φύσαι, folliculus; item vesica; idem quod, & pro φύσα; id V. Item, φυσαλὶς, ίδος, ἡ, idem quod, & pro φυσαλὶς, bulla in aqua nascens; item, tibia, seu fistula; item, sic dicitur etiam, vesicaria; nomen fruticis apud Diosc. vel quòd vesicæ prosit, quæ φῦσα dicitur; ut vult Plin. vel, à vesicis & folliculis, quos habet orbiculatos, vesicis non dissimiles; ut putant alii, &c. V. Item, φύσαλος, ὁ, idem quod, & pro φύσαλος; sed dicitur etiam, sic piscis quidam, apud Ælian. &c. V.

Φυσᾶν, præs. inf. à

Φυσάω, pro φυσάω, inflo.

Φυσιέω, Ion. pro φυσάω.

Φυσητὴρ, ῆρος, ὁ, instrumentum inflatorium, flabellum: à φυσάω, quod vide.

Φυσόω, idem quod Them. φυσάω, inflo, i. e. superbum reddo; & in pass. φυσῦμαι, inflor, intumesco, efferor, &c. V.

Φύστα, τὰ, farina melle conspersa, item φύστη, vel φυστὴ, maza ex farina & vino; teste Scho. Aristoph. Utrumque, à Th. φυσάω vel φυσιάω, &c. V. Item φυσώδης, εως, ὁ κ ἡ, ventosus, inflammationem movens, vel patiens; flatuosus; flatu abundans: ut φυσῶδες πνεῦμα; flatuosus spiritus; & πνεῦμα ἄπεπτον κ φυσῶδες, spiritus crudus, & inflationem pariens, Gal. ad Glauc. Item, φυσῶδες νόσημα, morbus inflatione contractus, Gaza; à φύσα, ἡ, vel à Th. φυσάω, &c. V.

Φυταλιά, ᾶς, ἡ, locus arboribus consitus: hortus, vinea: à φυτὸν, ῦ, τὸ, planta. Th. φύω, gigno.

Φυταλιά, præced. dicitur propriè, terra plantas seu stirpes ferens; Il. ζ. & υ. sed exp. & plantatio; item, hyemis pars postrema, sic dicebatur à veteribus, quòd eo tempore insitiones optimè fiant, item φυταλιάζω & φυταλίζω, planto; φυτεύω; item genero, gigno; Hesych. & Suid. sed addunt alii, φυταλίζειν, seu φυταλιάζειν τινὰ, i. e. πλησιάζειν τῇ, consuescere, concumbere cum; item, φυτάλιμος, ad plantationem aptus; Hesych. ut &, φυτάλμιος, Jovis est Epitheton, τῶ ζωογόνυ, satoris; teste eod. & apud Soph. in œd. φυτάλμιος, exp. ἀπὸ à φύτλης, ἀπὸ γενέσεως; item, φυτάνη, ἡ, plantationis tempus, Hippocr. omnia, φυτὸν, τὸ, quod à Th. φύω, f. σω, &c. V. Item, φυτὰς, άδος, ἡ, planta, stirps; à φυτάω, άομαι, planto, &c. Vide.

Φυτάομαι, planto, gigno, procreo: ab iisd.

Φυτεία, ας, ἡ, plantatio, & idem quod φυτὸν, ῦ, τὸ, planta. Th. φύω.

Φύτευθεν, Bœot. pro ἐφυτεύθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi φυτεύω, quod vide.

Φυτεύθητι, a. 1. imperat. pass. verbi ejusd.

Φύτευμα, ατος, τὸ, Poët. pro φυτὸν, ῦ, τὸ, planta: à φυτεύω, quod vide.

Φύτευμα, præced. exp. planta, quæ scil. deponitur, & conseritur; item, semen; & exp. etiam, locus plantis consitus, &c. V.

Φυτεύσατο, 3. sing. a. 1. m. Ion. &

Φυτεύσῃ, plantaret, 3. sing. a. 1. sub. act. à φυτεύω.

Φύτευσις, ἡ, plantatio, consitio; & φυτευτήριος, plantarius, seminarius; qui plantari seminarive potest, vel solet; & φυτευτήριον, τὸ, idem quod φύτευμα, planta, & viviradix quæ in terram deponitur; surculus, stolo, &c. Præcipuè tamen sic dicitur, planta seu semen oleaginum: teste Poll. l. 1. c. 12 sed, accipitur &, pro loco in quo sunt plantæ è simme natæ, quæ postea transplantantur in viridariis; in qua signif. dicitur & φυτώριον, seu φυτώρειον; item φυτευτικὸς, ad plantationem aptus; Hesych. omnia verbalia, à seq. φυτεύω; vide.

Φυτεύω, planto, φυτεύειν τινὶ θάνατον, Poët. pro mortem alicui machinari; imperf. ἐφύτευον, ες, ε, f. εύσω. p. πεφύτευκα. a. 1. ἐφύτευσα. perf. pass. πεφύτευμαι, σαι, ται, perf. part. pass. πεφυτευμένος, η, ον, a. 1. ind. pass. ἐφυτεύθην, ης, η, a. 1. imperat. pass. φυτεύθητι, ήτω, plantator tu: à φυτὸν, quod vide.

Φυτηκόμος, ȣ, ὁ, plantas curans; sator; & φυτήκομος, locus plantis consitus; Suid. & in neut. τὸ φυτήκομον, dicitur à Nonno, arbustum, κ παράδεισος; vide compositionem in φυτοκόμος, &c.

Φυτικὸς, ad plantam seu plantas pertinens; ut φυτικὰ αἰτία, apud Athen. & exp. etiam, vegetativus; item, crescenti vim dans; apud Aristot. Item, φύτιος, solis, vel Jovis Epith. teste Hesych. à quibusdam exp. germinationis autor; utrumque, à seq. φυτὸν, τὸ, V. Item, φύτλη, ἡ, generatio, ortus; genus, gens; γένεσις; item, sexus; item, germen; à Th. φύω, f. σω, &c. V.

Φυτοεργὸς, vel φυτȣργὸς, q. d. qui circa plantas opus facit; qui plantis, seu plantarum culturæ laborem impendit; Plato l. 10. de repub. deum φυτȣργὸν appellat, quasi formarum, seu Idearum conditorem; unde φυτȣργέω, ῶ, circa plantas opus facio; plantis laborem impendo; plantas colo, sero, curoque; & apud Phil. φυτȣργῆσαι, Bud. interpr. instar plantæ pangere; atque indè, φυτȣ́ργημα, ipsa actio plantas colendi; sed exp. etiam, plantatio, consitio; sic &, φυτȣργία, idem; item φυτȣργικὸς, ȣ̃, ὁ, ad φυτȣργίαν pertinens; ut φυτȣργικὸς πόνος; labor qui impenditur culturæ plantarum; item, peritus culturæ plantarum; ex φυτὸν, τὸ, & ἔργον, τὸ, &c. V. Item, φυτονόμος, seu φυτηκόμος, plantas seu stirpes curans; ea curans quæ ad plantarum curam pertinent; unde φυτηκομέω, seu φυτηκομέω, curo plantas, vel plantarum culturam: φυτοκόμος, vide φυτήκομος, omnia, ex φυτὸν, τὸ, & κομέω, ῶ, &c. V.

Φυτὸν, ȣ̃, τὸ, planta, stirps: à φύω, gigno.

Φυτὸν, τὸ, præced. de homine etiam dicitur; apud Eur. & Plat. Item exp. idem quod φῦμα, tuberculum, &c. V.

Φυτοσκάφος, idem quod seq. φυτοσκάφος, qui terram circa plantas fodit, seu effodit, &c. V.

Φυτοσκάφος, ȣ, ὁ, ἡ, agricola, fossor: ex φυτὸν, planta, & σκάπτω, fodio.

Φυτοσπόρος, plantam seu stirpem ferens; & Metaph. prolem procreans; Epigr. l. 7. ex φυτὸν, τὸ, & σπόρος, ὁ, &c. V. Item, φυτȣργὸς, vide suprà cum φυτοεργὸς.

Φύτωρ, idem cum φύσις, natura, generatio; item, φύτωρ, ορος, ὁ, sator, genitor; utrumque à seq. Th. φύω, f. σω, &c. V.

Φυτώ-

Φυτώριον, & φυτώρειον, vide suprà φυτευτήριον.

ΦΥ'Ω, gigno, produco, edo, pario, nascor: f. φύσω. p. πέφυκα. a. 2. ἔφυον, ες, ε, & ἔφυν, υς, υ, tanq. à φῦμι, unde a. 2. part. φὺς, φύντος, præs. pass. φύομαι, nascor, perf. pass. πέφυμαι, σαι, (unde φύσις, εως, ἡ, natura) & in 3. sing. πέφυται, unde φυτὸν, ȣ, τὸ, planta. a. 2. pass. ἐφύην, ης, η. a. 2. part. pass. φυεὶς, εῖσα, ἐν. Hinc φυτεύω, planto: φυτεία, ας, ἡ, plantatio: φύτευσις, εως, ἡ, idem: ἐμφύω, ingenero: ἔμφυτος, ȣ, ὁ, ἡ, ingenitus, insitus: σύμφυτος, ȣ, ὁ, ἡ, congenitus, innatus: ὑπερφυὴς, έος, ὁ, ἡ, excellens, insignis, eximius, νεόφυτος, ȣ, ὁ, ἡ, nuper natus.

Φωγιύω, apud Etym. & Suid. legitur pro seq. φωγνύω, & exp. idem quod φρύγω, &c. V.

Φωγνύω, vel νυμι, torreo, uro: à

Φώγω, idem quod seq. φώζω.

Φῶδες, & φωΐδες, Eust. ait significare, apud Aristoph. in Plut. ἀποκαύματα, i. e. rubentes maculas cruribus feminibusque inductas, ex nimia ignis propinquitate; item, τὰ φῴδια, pro iisd. & ὁ φῴδος, vesica, bulla ex adustione; omnia, à seq. φώζω, V.

Φώζω, uro in foco, torreo: à φῶς, lux. Th. φάω, luceo.

Φώϊξ, vel φωῦξ, avis, inimica harpæ, ὀφθαλμοβόρος, Arist. hist. 9. 8. quia αἴσσει εἰς φῶτα, hoc est, ὀφθαλμούς.

ΦΩ'ΚΑΙΝΑ, ης, ἡ, PHOCÆNA; balæna.

Φώκη, ης, ἡ, vitulus marinus, PHOCA: à præced.

Φωκῖτες, οἱ, nomen gentis.

Φωκὶς, genus quoddam Pyri; apud Theophr. caus. Pl. l. 2. à Th. præced. φώκαινα, dicitur deduci.

Φῶκος, ȣ, ὁ, nomen viri.

Φωκυλίδεω, gen. Ion. pro ȣ, à

Φωκυλίδης, ȣ, ὁ, PHOCYLLIDES, nomen viri prop.

Φωλάδες ἄρκτοι, ursi in lustris degentes. Th. φωλεός.

Φωλάζω, in lustro & specu lateo; item, φωλὰς, άδος, ἡ, quæ antris & latibulis conditur; quæ in cavernis delitescit, Hesych. sic dicitur & gallina, quum incubat; teste Suid. est etiam, idem morbus, qui φωλεία, dicitur, & signif. etiam, antrum occultum, seu speluncam absconditam; teste eod. apud Nonn. φωλὰς σιγὴ, adjectivè exp. conditum silentium; item, φωλεία, ἡ, latebra, vel delitescentia in latebroso loco, seu antro; item, φωλεία, vel φωλία, dicitur morbus quidam ursi, quum præpinguis factus, latebras quærit, & se emaciat, aliquando delitescens in specu; Plut. de solert. anim. omnia, à seq. Th. φωλεὸς, pro quo apud Poët. dicitur φωλειὸς, latibulum, propriè, in quo feræ latent; item, φωλειὰς, Helych. dicit, idem significare quod φωλητήρια, neut. plur. à φωλητήριον, id vide.

ΦΩΛΕΟ'Σ, ȣ, ἡ, & & φωλεά, ᾶς, ἡ, lustrum, latibulum, antrum. Hinc φωλέω, seu εύω, latibulum habeo: qu. à φῶς ὀλέω, quod ibi φῶς ὄλλει, id est, ἀπόλλυται, periit lux.

Φωλεύω, idem quod φωλέω, in specu lateo. Th. φωλεὸς, lustrum.

Φωλέω, in lustro & specu lateo; item, φωλεώδης, εως, ὁ κὴ ἡ, latebrosus, in modum antri factus; utrumque, à præced. Th. φωλεὸς, quod Ionibus, idem est quod παιδευτήριον, aut διδασκαλεῖον, teste Suid. &c. V. Item, φωλητὴρ, ῆρος, ὁ, qui in lustro latet; seu qui semper in eodem loco desidet, Hesych. atque indè, φωλητήριον, τὸ, idem quod Th. φωλεός; item, schola, ludus; Hesych. & Suid. sed exp. & convivalis domus, seu ubi clam potatur; αἱ τῶν θιασωτῶν οἶκοι; Poll. l. 6. verbalia, à φωλέω, idem quod φωλεύω; sed exp. & velut in specu lateo, &c. V. Item, φωλὶς, ίδος, ἡ, piscis nomen; apud Aristot. Hist. an. 9. 37. qui παρὰ τὸ φωλεύειν, dictus putatur, quoniam in muco suo qui circa eum περιπλάττεται, φωλεύει; omnis, à præced. Th. φωλεὸς, ὁ, V. Item φωλιδωτὴς, ȣ, ὁ, nidulator, qui nidum facit, qui latitat; itidem ab eod. Th. φωλεὸς, unde φωλὰς, άδος, & φωλὶς, ίδος, &c. V.

Φῶμεν, 1. pl. a. 2. sub. verbi φημὶ seu φάω, dico.

Φωνάεις, εσσα, ᾶεν, Kor. pro φωνήεις, vocalis, sonorus: à φωνὴ, ἡ, vox, sonus.

Φωνᾶντα, per Crasin pro φωνάεντα, quod Dor pro φωνήεντα, acc. sing. à φωνάεις, quod V.

Φωνᾶσαι, Dor. pro φωνῆσαι, a. 1. inf. act. à φωνέω, voco.

Φωνασκία, ars exercendæ vocis, Theophr. Item, φωνασκὸς, ȣ, ὁ, qui vocem exercet, & regit; Phonascus, Cicer. præceptor vocis, formandæ seu exercendæ vocis magister; unde in plur. οἱ φωνασκοὶ, phonasci; qui sunt modulorum studiosi; atque indè, φωνασκέω, ῶ, vocem exerceo, & moderor, scil. sub magistro; reddo vocem claram; τὴν εὐφωνίαν ἀσκῶ, Suid. & in pass. φωνασκέομαι, ȣμαι, q. d. vocem exerceor, sub Phonasco: ex φωνὴ, ἡ, & ἀσκέω, ῶ, &c. Vide.

Φωνεῦντα, Dor. pro φωνοῦντα, n. g. pl. part. præs. &

Φωνεῦντες, loquentes, Dor. pro φωνοῦντες, nom. pl. part. præs. act. à

Φωνέω, voco, nomino, invito. Imperf. ἐφώνεον, ȣν. f. ήσω, sonum edam. p. πεφώνηκα. a. 1. ἐφώνησα, ας, ε, a. 1. imperat. act. φώνησον, άτω, a. 1. pass. ἐφωνήθην, ης, η, a. 1. inf. pass. φωνηθῆναι. Th. φωνὴ, ἡ, vox.

ΦΩΝΗ', ῆς, ἡ, vox, sonus: lingua: rumor. (q. à φάειν, loqui.) hinc φωνέω, vocem emitto: ἀντίφωνος, ȣ, ὁ, ἡ, contraria voce respondens: προσφωνέω, alloquor: προσφώνημα, ατος, τὸ, & προσφώνησις, εως, ἡ, alloquutio, compellatio, σύμφωνος, ȣ, ὁ, ἡ, consonus, συμφωνία, ας, ἡ, consonantia: συμφωνέω, consentio: συμφώνησις, εως, ἡ, consensus: ἄφωνος, ȣ, ὁ, ἡ, mutus.

Φωνήεις, ήεντος, ὁ, vocem formans, loquens; voce præditus, vocalis; ut φωνήεντα ζῶα, apud Xen. ὅτε φωνήεντα ἦν τὰ ζῶα; quum animalia loquerentur; & φωνῆεν, scil. γράμμα, vocalis litera; vel, absolutè, in plur. φωνήεντα, vocales literæ, quæ à voce & gutture proferuntur; Aristot. 4. anim. Item, φώνημα, ατος, τὸ, quod quis loquutus est; dictum; item, vox; utrumque, à præced. φωνέω, vocem emitto, sonum edo; item dico, loquor; Il. β. Item compello; & exp. etiam gemo; de palumbe dictum; apud Aristot. vel, ab ipso Th. φωνὴ, vocabulum, verbum; quod dici sic vult Etym. quòd sit φῶς τȣ̃ νȣ̃· alii vero, simpliciter à φάω, dico, deducunt, &c. V.

Φωνήσας, αντος, a. 1. part. act. at

Φωνήσασ', pro φωνήσασα, ης, ἡ, a. 1. part. f. g. verbi φωνέω, quod V.

Φώνησεν, dixit, Ion. pro ἐφώνησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ejusd.

Φώνησις, vocis emissio, actio edendi vocem; Poll. Item, φωνητήριος, vocalis: & φωνητικὸς, vocis emittendæ facultate præditus, vocalis; ut φωνητικὰ ὄργανα, vocalia organa; verbalia, à φωνέω, V.

Φωνομαχέω, ῶ, de vocibus seu vocabulis pugno; de verbis discepto: ex φωνὴ, ἡ, & μάχη, ἡ, &c. Vide.

ΦΩ'Ρ, φωρὸς, ὁ, FUR, item φὼρ, vel φωρὸς, ȣ, ὁ, speculator, explorator. (q. ab ἐφοράω.) hinc φωρὰ, ᾶς, ἡ, furtum: φωράω, in furto deprehendo; item quæro, pervestigo: αὐτόφωρος, ȣ, ὁ, ipse furandi actus.

Φωρὰ, ἡ, furtum; i. e. vel ipsa actio furandi; vel id quod quis furatus est; à præced. Th. φὼρ, quod juxta Etym. denominatum est, à φέρω, eliso ε, & literis transpositis; sed exp. etiam fucus, apud Aristot. Hist. an. l. 9. &c. V. Item, φωραθεὶς, ένος, ὁ, deprehensus; fraudis compertus; ut φωραθεὶς ὅτι βλάβην; in insidiis deprehensus; apud Aristot. Polit. 5. part. a. 1. pass. verbi φωράω, V.

Φωρᾶν, præs. inf. à

Φωράω, furor. Th. φὼρ, fur.

Φώρασις, εως, ἡ, deprehensio; & φωρατὴς, ȣ, ὁ, deprehensor; à præced. φωράω, in furto deprehendo, furtum invenio; & simpl. quæro, pervestigo; ducta significatione ab iis, qui scrutantur ad deprehendendum furtum; item simpl. deprehendo; unde part. præced. φωραθεὶς, &c. V.

Φωρεία, ἡ, exp. ληστεία, apud Suid. deducitur tanquam ab inusit. φωρεύω, à Th. φὼρ, ωρὸς, V.

Φωριαμὸς, ȣ, ὁ, scrinium, arcula; quæ contra φῶρας, id est, fures. Sed puto est à χωριαμὸς, quod idem.

Φωράω, idem quod φωράω, præced. V. Item; φώριον, ȣ, τὸ, idem cum φωρὰ, res furtiva; at περιφανὲς φώριον, exp. manifestum indicium, seu manifesta probatio; apud Joseph. de antiq. Jud. sic &, φώριος, ȣ, ὁ, furtivus; ut φωριαλέκτρα, i. e. impura; apud Suid. ex Epigr. item, substantivè, genus quoddam apis, immo fuci, qui & φὼρ dicitur; Hesych. omnia, à φωρὰ, ἡ, seu Th. φὼρ, ωρὸς, ὁ, &c. V.

Φώριος εὐνὴ, furtivus congressus: à φὼρ, fur.

Φωρῶν, gen. pl. à φώρ, fur.
Φῶς, φωδὸς, ἡ, ultio, à φώζω, quod vide.
Φῶς, φωτὸς, τὸ, lux; focus, contract. ex φά@, ε@, τὸ, idem. Th. φάω, luceo: sed
Φὼς, φωτὸς, ὁ, vir: ab eod. Th. vel à φάω loquor.
Φώσκω & διαφώσκω, illucesco: à φῶς, τὸ, lux. Th. φάω, luceo.
Φωσὴρ, ῆρος ὁ, lumen, luminare: à φώσκω, idem quod φάω, luceo.
Φωσφορεῖν, lumen præbere, seu ministrare; Phil. à seq. φωσφόρ@, lucem, seu lumen afferens; ut φωσφόρ@ ἄρτεμις; & κόραι φωσφόραι, nominantur, i.e. splendentes, illustres; item, φωσφόρος, substantivè, sic dicitur stella Veneris, Solem antegrediens; (quæ eundem subsequens ἕσπερ@ nominatur;) &c. V.
Φωσφόρ@, ε, ἡ, lucifer. Ex φῶς, φωτὸς, τὸ, lumen. Th. φάω, luceo, & φέρω, fero.
Φώσων, ὁ, velum.
Φώσων, præced. scribitur & φώσσων, carbasus; à φυσάω, dictus; quoniam φυσώμεν@ πλησίω ἀνέμω ἐνεργεῖ; inquit Eust. atque indè, φωσώνιον, τὸ, linteum, quo facies detergitur, sudariolum, Etym. sed id exp. & solarium, παρὰ τὸ φῶς, &c. V.
Φῶτα, virum, acc. sing. à φὼς, vir, quod vide nom. pl. φῶτες.
Φωταγωγὸς, lucem adducens, lucem afferens; & subst. in fœm. gen. fenestra; ut apud Luc. διὰ τῆς φωταγωγῦ; atque indè, φωταγωγία, lucis seu luminis allatio; item, illuminatio; & φωταγωγέω, ῶ, illumino; item, instituo in divinis; ex φῶς, φωτὸς, & ἄγω, unde ἀγωγὸς, ὁ, & ἀγωγὴ, ἡ, &c. V. Item, φωταυγὴς, splendidus; unde φωταυγεία, splendor; Suid. ex φῶς, ωτὸς, & αὐγὴ, ἡ, &c. V.
Φῶτε, nom. dual. ab eod.
Φωτεινὸς ϐ, lucidus: à φῶς, ωτὸς, τὸ, lumen, contract. pro φά@, τὸ, idem. Th. φάω, luceo.
Φωτίζω, illumino, illustro. f. ίσω, & Att. ιῶ. p. πεφώτικα. a. 1. ἐφώτισα. a. 1. inf. φωτίσαι. a. 1. part. act. φωτίσας, αντος. perf. pass. πεφώτισμαι, σαι, σαι. a. 1. pass. ἐφωτίσθην, ης, η. a. 1. part. pass. φωτισθεὶς, έντος; à φῶς, lux. Them. φάω, luceo.
Φώτισμα, illuminatio; item, baptismus; apud Greg. Chrysost. & Areop. verbale, à præced. φωτίζω, lucidum reddo; item, in lucem profero, patefacio; ut φωτίζειν τὸ ἀπόῤῥητον; & apud Greg. & Theol. signif. illumino lumine baptismi, & baptizo, &c. V.
Φωτισμὸς ϐ, ὁ, splendor, fulgor, lumen: à præc. quod V.
Φωτιστικὸς, illustrandi, seu illuminandi vim habens; verbale, ut &, præced. à verbo φωτίζω, quod V.
Φωτοδότης, lucis dator; & φωτοδοσία, q. d. luminis præbitio; illuminatio; ex φῶς, ωτὸς, & δίδωμι, f. δώσω, unde δόσις, εως, ἡ, &c. V. Item, φωτοειδὴς, lucidus, luminosus, clarus; ut φωτοειδὲς ὁρᾶ, instar luminis cernit: specie quadam lucis conspicatur; unde in compar. φωτοειδέστερ@, lumini magis conformis; Naz. ex φωτὸς & εἶδ@. V. Item, φωτολήπ@, q.d. cui lux desiit; i.e. qui luce frui desiit; ex φῶς, φωτὸς, & Th. λήγω, V. Item, φωτοχυσία, luminis abundantia; ex φῶς, ωτὸς, & χύσις, εως, ἡ, &c. V.
Φωχθεὶς, tostus, a. 1. part. pass. verbi φώγνυμι, seu φωγνύω, a. 1. pass. ἐφώχθην. Them. φάω, pro πυρόω.
Φώψ, lux, φά@, Hesych.

X.

X, Est litera vigesima secunda; hâc notâ Athenienses adulterinos nūmos notabant: unde χάζω est, ut spurium rejicio. In numeris 600, denotat. Tum χ' ob seq. vocalem, pro κ' vel κ̓, ut χ' ἁ, vel χἀ, Dor. pro κ̓ ἁ. sæpe pro κε vel κεν, quæ sunt dictiunculæ potentiales.
Χαβὸς, curvus, Hesych. Sed χάβ@, subst. frænum.
Χάδε, vel χάδεν, Ion. pro ἔχαδε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi χάζω, recedo, privo, capio. a. 2. ἔχαδον. p.m. κέχανδα, pro κέχαδα.
Χαδέειν, Ion. pro χαδεῖν, CEDERE, a. 2. inf. act. verbi ejusd.
Χαδέω, f. ήσω, exp. περιλαμβάνω, sum capax; sive, χωρῶ, capio & contineo; item, χάδω, idem; Il. δ. utrumque, volunt esse à seq. Them. χάζω, V.
Χάε@, gen. sing. à χά@, ε@, τὸ, CHAOS rudis indigestaq; materia; tenebræ, hiatus. Th. χαίνω, hisco.
Χάζεο & χάζευ, Ion. & Dor. pro χάζε, præs. imperat. pass. à
ΧΑ'ΖΩ, recedo, privo: capio, capax sum: f. άσω. a. 2. ἔχαδον. p. m. κέχανδα, pro κέχαδα. q. à χῶ, capio.
ΧΑΙ'ΝΩ, hisco, dehisco: f. ανῶ. a. 2. ἔχανον. a. 1. ἔχηνα. a. 1. inf. χᾶναι. perf. κέχηνα. perf. pass. κέχασμαι. q. à χάω, inusit. Hinc χάσμα, ατ@, τὸ, hiatus: χά@, ε@, τὸ, idem: χάσκω, idem cum χαίνω, χανδὸν, adv. ore hiante: ἀχανὴς, έ@, ὁ, ἡ, non hians; item mutus, os non aperiens: ἀχανῶ, tacitè, adv.
ΧΑΙΌΝ, ϐ, τὸ, pedum, baculum pastorale.
Χαιὸς, ϐ, ὁ, probus; ἀγαθὸς, Hesych. & in fœm. χαιὰ, pro ἀγαθὴ, Suid. ex Aristoph. Item, χαιὰ, Lacædemonios ait vocasse τὰ ἀγαθά; dicitur autem χαιὸς, pro χαὸς, ὁ, V. Et scribitur etiam, χαιὸς, pro eod.
Χαῖρ', pro χαῖρε, χαίρετε, 2. sing. & 2. pl. præs. imperat. act. &
Χαῖρεν, Ion. pro ἔχαιρεν, 3. sing. imperf. act. à χαίρω, gaudeo.
Χαιρέκακ@, idem quod ἐπιχαιρέκακ@; qui gaudet malis alienis, qui gaudium & lætitiam percipit ex alienis calamitatibus; unde, χαιρεκακία, ἡ, lætitia & gaudium ex aliena calamitate; Plut. de κακοηθεία; & Aristot. Eth. 2. c. 7. ex Th. χαίρω; & κακὸς, ὁ, unde κακία, ἡ, &c. V.
Χαιρετίζω, saluto, salvere jubeo; à Them. χαίρω, V.
Χαίρετον, dual. imperat. præs. act. verbi ejusd.
Χαιρέφυλλον, chærepyllon, herbæ, seu oleris genus, de quo Plin. 19. 8. sic dictum putatur, quòd foliis gaudeat; ex Th. χαίρω & φύλλον, τὸ, V.
Χαιρηδὼν, όν@, ἡ, idem quod χαρμοσύνη, gaudium, lætitia; & ab eod. Th. χαίρω, pro quo etiam dicitur χαιρέω, ut apud Aristoph. in Pluto. ἔτοι χαιρήσεις ἔτι, neutiquam gaudebis, &c. V.
Χαίρην, Dor. pro χαίρειν, præs. inf. &
Χαίρης, 2. sing. præs. sub. act. &
Χαιρήσειν, f. 1. inf. verbi χαίρω, quod vide.
Χαίροισα, Dor. pro χαίρουσα, gaudens, &c. Præs. part. f. g. à χαίρω.
Χαίρωμαι, idem quod Them. χαίρω, vide.
ΧΑΙ'ΡΩ, εις, ει, lætor, gaudeo, delector. imperf. ἔχαιρον, ες, ε. præs. imperat. χαῖρε, salve, ave. f. χαρῶ. p. κέχαρκα. a. 2. ἔχαρον. perf. pass. κέχαρμαι. a. 2. pass. ἐχάρην, ης, η, gavisus fui. a. 2. sub. pass. χαρῶ, ῇς, ῇ. a. 2. inf. pass. χαρῆναι. f. 2. pass. χαρήσομαι, lætabor. præt. m. κέχαρα. Hinc χαρὰ, ᾶς, ἡ, gaudium: χαίρειν χαρὰν, gaudere gaudium.
Χαιτάεις, άεσσα, εν, Dor. pro χαιτήεις, comosus, qui comam habet: à
ΧΑΙ'ΤΗ, ης, ἡ, juba, coma, cæsaries, SETA. qu. à χέω, quia diffusa.
Χαιτήεις, εντ@, ὁ, jubatus, comatus: in f. g. χαιτήεσσα, ης, ἡ, à præced.
Χαιτῆεις, idem quod præced. χαιτήεις, & ab eod. Th. χαίτη; sicut &, χαίτωμα, idem quod ipsum Th. χαίτη, juba, propriè equi; sed tribuitur &, aliis quibusdam quadrupedibus, ut bonaso; apud Aristot. & leoni; ut &, in homine sic dicitur coma, cæsaries; sicuti etiam, usurpatur & de frondibus vitis; apud Athen. & Theocr. Idyl. σ. χαίτας appellavit, cinaræ frutices pappos, &c. Vide.
Χαλὰ, ᾶς, ἁ, Dor. pro χηλὴ, ῆς, ἡ, forfex, ungula bisulca.
Χαλαβέω, tumultuor, terreo; pro φοβέω, seu θορυβέω, Hesych.
ΧΑ'ΛΑΖΑ, ης, ἡ, grando: qu. à χαλῶ.
Χαλαζάω, grandine laboro; ut ὗες χαλαζῶσαι, grandinosi sues; apud Aristot. Hist. an. 8. 21. & χαλαζῶσα δραχμὴ, per jocum dicta fuit, stips quædam theatralis; quòd, quum daretur grando ruisset; Zenod. à præced. Th. χάλαζα, ἡ, quam Aristot. de mundo fieri dicit, ex nive volutim contorta; item, χάλαζα, dicuntur etiam, tubercula quædam pellucida, grandini similia, per cutem sparsa; item, sic nominatur, & vitium quoddam in suis ore sub lingua; Athen. l. 3. & in ovorum quoque luteo, χάλαζαι, dicuntur, à grandinis forma & colore, &c. V.

Χαλαζήεις,

Χαλαζήεις, εντος, grandinosus: à præcedent.

Χαλαζίας λίθος, dicitur lapis seu gemma, grandinis colore & figurâ; Plin. 37. 11. Item, χαλάζιον, τὸ, vitium quoddam palpebræ, quum in ea tubercula quædam nascuntur grandini similia; unde χαλαζιᾶν, laborare eo vitio, Aët. 7. 82. omnia, à præced. χάλαζα, V.

Χαλαζοβολέω, ῶ, grandine ferio; in Epigr. ex Th. χάλαζα & βολέω, ῶ, &c. V. Item, χαλαζοκοπέω, grandine ferio, seu verbero, aut contundo, unde χαλαζοκοπία, calamitas illa, quâ aliquid grandine contunditur aut vexatur; ex χάλαζα & κοπή, ἡ, &c. V. Item, χαλαζοφύλαξ, speculator & observator grandinis futuræ, Plut. ex χάλαζα, ἡ, & φύλαξ, ὁ, V. Χαλάζεσθαι, exp. pessum ire; à Th. χαλάω, V.

Χαλαζᾶν, grandine infestari; item, exp. &, concipere grandinem, de sue; Aristot. an. l. 8. Unde verbale, χαλάζωσις, q. d. grandinatio; eminentiæ quædam intra palpebras grandini similes; item, χαλαζώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, grandinosus; Nic. grandinis speciem habens; à Th. χάλαζα, V.

Χαλάζω, idem quod, & pro Th. χαλάω, id V.

Χαλαίνοντες, laxantes, nom. plur. præs. part. à

Χαλαίνω, idem quod χαλάω, laxo. f. άσω.

Χαλαίπους, pedes habens suis compagibus laxatos; claudus; Epith. Vulcani apud Nic. ex Th. χαλάω, & πούς, ὁ, V.

Χάλανδρον, ου, τὸ, grabatum, Hesych.

Χαλάξαις, Dor. & Æol. pro χαλάσας.

Χαλαρά, Hesychio est catena; item, χαλαρός, laxus, laxatus; non contentus; ut, χαλαρὸς χαλινός; apud Xen. de re equ. sed exp. &, agilis, flexibilis; atque inde, χαλαρότης, ητος, ἡ, laxitas, laxitudo; omnia, à Th. χαλάω, V.

Χαλάσας, αντος, a. 1. part. act. verbi χαλάω, quod V.

Χαλᾶσι, Dor. & Æol. pro χαλῶσι, laxantur, demittuntur, quod Att. pro χαλῶνται, 3. pl. præs. ind. à χαλάω.

Χάλασις, εως, ἡ, laxatio, remissio; sed exp. &, resolutio; item, χάλασμα, τὸ, & χαλασμός, οῦ, ὁ, idem; laxatio, remissio; sic &, χαλαστός, οῦ, ὁ, laxatilis; qui laxari & remitti potest; unde χαλαστόν, τὸ, catena dicitur; quoniam laxatur & demittitur; modò intenditur, aut adducitur; paralip. l. 2. c. 3. Atque inde, χαλαστικός, laxandi remittendique vim habens; ut χαλαστικὸν φάρμακον, apud Medicos; omnia, à Th. χαλάω, demitto; item, concedo; & in pass. χαλάομαι, ῶμαι, laxor, remittor; item laxor, i.e. aperior; item demittor, dejicior, deprimor; item, mollior, &c. V. Unde &, χαλαστραῖον, τὸ, quod exp. σμῆγμα, ῥύμμα, sapo, smegma, nitrum, Plut.

ΧΑΛΑ'Ω, vel χαλάζω, LAXO, remitto: cesso, concedo: f. άσω. a. 1. ἐχάλασα, ας, ε. a. 1. imperat. χάλασον, άτω, perf. act. κεχάλακα. perf. pass. κεχάλασμαι, σαι, σται. a. 1. ind. pass. ἐχαλάσθην, demissus sui: hinc χαλασμός, οῦ, ὁ, laxatio.

ΧΑΛΒΑ'ΝΗ, ης, ἡ, GALBANUM, succus ferulæ arboris.

Χαλβανόεις, εντος, ὁ, galbaneus; Nic. in Ther. à præced. χαλβάνη, ἡ, Diosc. 2. 79. ubi docet galbanum liquorem esse ferulæ in Syria nascentis, &c. Vide.

Χαλδαῖος, ου, ὁ, Chaldæus, nomen gentile.

Χαλεπαίνω, difficilis sum, succenseo; item injuriâ lacesso. præs. imperat. act. χαλέπαινε, χαλεπαίνοι, 3. sing. opt. præs. act. Them. χαλέπτω, lædo. f. ψω.

Χαλεπάω, idem quod præced. χαλεπαίνω, molestiâ afficio, noceo; & ab eod. &c. V.

Χαλεπῇ, dat. sing. f. g. à

Χαλεπός, οῦ, pernitiosus, gravis, difficilis, gen. Ion. χαλεποῖο. dat. pl. Ion. χαλεποῖσιν. Th. χαλέπτω, lædo.

Χαλεπότης, ητος, ἡ, difficultas: à præcedent.

Χαλεπτύς, Hesych. difficultas, sævitia; gravitas; à χαλεπός, seu Them. χαλέπτω, V. Unde etiam, χαλεπτήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod χαλεπός, gravis, durus, &c. V.

ΧΑΛΕ'ΠΤΩ, damno afficio, everto, labefacto. f. ψω. p. κεχάλεφα. præt. m. κεχάλεπα. Hinc χαλεπός, οῦ, difficilis; item, noxius, gravis, molestus; χαλεπότης, ητος, ἡ, difficultas: χαλεπαίνω, difficilem me præbeo.

Χαλεπῶς, difficulter, adv. à χαλεπός, difficilis. Th. χαλέπτω, lædo.

Χαλεπώτερος, ου, difficilior, & in superlat. χαλεπώτατος, difficillimus: ab eod.

Χαλία, ἡ, Hesychio est ἡσυχία, quies, quâ corpora laxantur à laboribus, & molestiis: à Th. χαλάω, unde χαλαίνω, &c. V.

Χάλικες, lapides minuti: à χάλιξ, quod vide.

Χαλίκρατος, ου, ὁ, ἡ, merus, purus: à χάλις & κεράω, misceo.

Χαλίκρητος, idem cum præced. χαλίκρατος; ità temperatus, ut possit χαλᾶν τὰς φρένας, hinc compar. χαλικρατέστερος, & per Sync. χαλικρέστερος, apud Nic. &c. V.

Χαλιμάζω, more χαλιμάδων in libidinem ruo; Suid. à præced. χαλιμάς, άδος, ἡ, i.e. ἡ χαλωμένη ὑπὸ μέθης τὸ σῶμα, inquit Eust. ex veteribus; vel ἡ χαλωμένη πρὸς συνουσίαν, ut ait, Etym. &c. V.

Χαλιμάς, Baccha, q. soluta in furorem: à χαλάω, laxo: χαλιμάζειν, in libidinem ruere.

Χαλίμη, scortum impudens; πᾶσι χαλῶσα ἑαυτήν; item, venefica; Suid. est fœm. à seq. masc. χάλιμος, i.e. φαρμακός; Hesych. qui suis venenis hominum animos & corpora potest χαλᾶν; item, χαλιστός, Hesychio est σκαιός; item, ἀγαθὸς καὶ δίκαιος, omnia, à χαλαίνω, seu à Them. χαλάω, &c. V.

Χάλιμος, ου, veneficus: an quia animas χαλᾷ καὶ ἐκλύει;

Χαλινά, τὰ, per Metaplasmum generis; dicitur pro χαλινοί, labiorum ultimi fines, & oris anguli; apud Poll. Nicander. vero τοὺς χαλινοὺς appellavit dentes; in Ther. χαλινά, autem, etiam funes nauticos significant, apud Oppian. sunt plur. masc. & neut. à Them. in sing. χαλινός, ὁ, vide.

Χαλιναγωγέω, ῶ, fræno duco, cum accus. fut. ήσω, perf. κεχαλιναγώγηκα. a. 1. ἐχαλιναγώγησα. a. 1. inf. act. χαλιναγωγῆσαι, fræno moderari. Ex χαλινός, frænum, & ἀγωγός, οῦ, ὁ, ἡ, dux viæ. Th. ἄγω, duco.

Χαλιναγωγέω, præced. fræno, seu rego, aut moderor. fræno, ut sessor equum; Metaph. etiam, moderor ac rego veluti fræno; fræno, refræno; Jacobi c. 3. &c. V. Item, χαλινοποιός, qui fræna conficit; item, χαλινοποιητική, sub. τέχνη, opificium conficiendorum frænorum; ex χαλινός, ἡ, & ποιέω, V.

ΧΑΛΙΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, frænum, anchora: q. à χαλᾶν. Hinc χαλινόω, fræno; ἀχάλινος, ου, ὁ, ἡ, effrænis.

Χάλινε, fræna, præs. imperat. act. χαλίνοε, ου, à

Χαλινόω, fræno. Th. χαλινός.

Χαλινόω, præced. exp. frænum injicio; vel fræno injecto rego, ac moderor; ut, ἵππον χαλινοῦν, apud Xen. & Plut. &c. V.

Χαλινοφάγος, q. d. qui frænum mandit seu rodit; Epith. generosi equi; ex χαλινός, & φάγος, ὁ, &c. V.

ΧΑ'ΛΙΞ, ικος, ὁ, lapillus; SILEX, CALX: vide etiam seq.

ΧΑ'ΛΙΣ, seu χάλιξ, ικος, ὁ, Bacchus, vinum, merum; q. à χαλᾷ, laxat velut in lætitiam.

Χάλις, præced. ὁ, exp. ἄκρατος οἶνος, vinum meracum; alii vero ponunt χάλις, ιδος, ὁ, pro ὁ μεμηνὼς καὶ κεχαλασμένος τὰς φρένας, insanus, impos sui, &c. Vide.

Χαλιφρονέω, sum χαλίφρων; demens sum & stolidus; Od. ψ. & χαλιφροσύνη, mens laxa & emota sua sede; Od. π. Utrumque à seq. χαλίφρων, ὁ χάλις τὰς φρένας; amens, demens, &c. V.

Χαλίφρονα, acc. sing. à

Χαλίφρων, ονος, ὁ, ἡ, cui mens laxata & emota est: à χαλᾶσθαι φρένα, vel cui χάλις φρένα, turbavit.

Χαλκάνθη, ἡ, χάλκανθον, τὸ, ut &, χάλκανθος, ου, ὁ, atramentum sutorium; ut interpretatur Celsus; est succus concretus, ex chalcitide genitus & efflorescens; Diosc. 5. 114. ex χαλκός, ὁ, & ἄνθος, εος, τὸ, &c. V.

Χαλκάρματος, ου, ὁ, ἡ, Poët. & Ionic. pro χαλκοάρματος, qui æreo curro vehitur. Ex χαλκός, æs, & ἅρμα, ατος, τὸ, currus.

Χαλκάσπις, ιδος, ὁ, ἡ, qui æreum clypeum gestat. Ex χαλκός, æs: & ἀσπίς, clypeus.

Χαλκῆ, pro χάλκεα, nom. pl. n. g. à χάλκεος, ους, quod V.

Χαλκέγχης, εος, ὁ καὶ ἡ, ærea hastâ utens vel ferreâ; hastam æream cuspide præfixam gestans, armatus; aut etiam bellicosus; ut, χαλκεγχέων Τρώων, Eur. ex χαλκὸς, ὁ, & ἔγχος, τὸ, vide.

Χάλκεια, seu χαλκεῖα, τὰ, festum antiquum, & a populo olim celebratum postea vero, à solis fabris, in honorem Vulcani; Etym. Item, χαλκεῖα, Polyb. χαλκουργεῖα, dixit; est neut. plur. à sing. χάλκειον, τὸ, vide.

Χαλκεῖον, ου, τὸ, officina fabri ferrarii. Th. χαλκὸς, æs.

Χαλκείων, gen. pl. à χάλκειος, ου, metri gratiâ, pro χάλκεος, quod V.

Χαλκέλατος, ου, ὁ, ἡ, ex ære ducto factus: idem quod χαλκήλατος, quod vide.

Χαλκέμβολος, æreum seu æratum habens rostrum; ut, χαλκέμβολοι νῆες, rostratæ naves; item, χαλκεμβολὰς, άδος, ἡ, in fœm. dicitur pro eod. ex χαλκὸς & ἔμβολον, seu ἔμβολος, &c. V.

Χαλκέντερος, intestina habens ærea. Ita cognominatus fuit Didymus grammaticus διὰ τὴν περὶ τὰ βίβλια ὑπομονήν. Dicitur enim scripsisse super ter mille libros. Suid. ex χαλκὸς, æs; & ἔντερον, intestinum. Th. ἐντός.

Χαλκεντεὺς, idem quod seq. χαλκέντης, vide.

Χαλκεντὴς, έος, ὁ, ἡ, Poët. qui æreis armis utitur. Ex χαλκὸς, æs, & ἔντεα, τὰ, arma.

Χαλκεόγομφος, ου, ὁ, ἡ, æreis, vel ferreis clavis compactus. Ex χαλκὸς, æs: & γόμφος, ου, ὁ, clavus.

Χαλκεοθώραξ, idem cum seq. χαλκεοθώρηξ, & ex iisd. V. Pro quibus tamen, potius & frequentius dicitur χαλκοθώραξ, itidem ex iisd.

Χαλκεοθώρηξ, ηκος, ὁ, ἡ, qui æreo thorace utitur, æreo thorace indutus vel armatus: ex χάλκεος, quod vide: & θώραξ, thorax.

Χαλκεοκάρδιος, ου, ὁ, ἡ, qui æneum pectus habet. Ex χάλκεος, quod vide: & καρδία, ἡ, cor.

Χαλκεομίτρας, ου, ὁ, Poët. ὁ χαλκῆν μίτραν φέρων, qui æream mitram gestat.

Χαλκεόπλος, æreis armis indutus; vel simpl. armatus; ex χαλκὸς, vel χάλκεος; & ὅπλον, τὸ, &c. V.

Χάλκεος, ος, έη, ἡ, εον, οῦν, æreus, a, um. Th. χαλκὸς, æs.

Χαλκεόφωνος, ου, ὁ, ἡ, æneam vocem habens. dat. sing. χαλκεοφώνῳ. Ex χάλκεος, quod vide, & φωνὴ, vox.

Χάλκευμα, τὸ, machina ærea, seu quælibet res ærea; verbale, à χαλκεύω, ομαι, unde etiam seq. χαλκεὺς, qui dicitur etiam faber ferrarius; Od. ι. Item, dicitur &; de aurifice; Od. γ. deque impressore, qui χαλκεύει, &c. Vide.

Χαλκεὺς, έος, ὁ, faber ærarius. Th. χαλκὸς, æs.

Χαλκευτὴς, οῦ, ὁ, idem quod χαλκεὺς, qui æramenta cudit; & general. fabricator, artifex; in Epigr. l. 3. Atque inde, χαλκευτικὸς, ad fabrum ærarium seu ferrarium pertinens; item qui artem ærariam seu ferrariam probè callet; & χαλκευτήριον, τὸ, officina τοῦ χαλκευτοῦ, omnia verbalia, à seq.

Χαλκεύω, ομαι, artem ærariam tracto; æs exerceo, & malleo tundo; & transitivè exp. &, ex ferro fabricor; item, ære cudo, cupro exprimo, metallo imprimo; item passivè, χαλκεύεσθαι, dicitur, quod ex ære cuditur, vel &, in ære inciditur; & Metaph. pro adornari, instrui, &c. V.

Χαλκεύω, ex ære fabricor: χαλκεύεται, 3. sing. præs. pass. à χαλκεύς, quod vide.

Χαλκεών, ῶνος, officina fabri ærarii; Od. θ. à Th. χαλκὸς, ὁ, V.

Χαλκέῳ, dat. sing. à χάλκεος, ου, æneus: quod V.

Χαλκέως, adverb. ex ære: ab eodem Th. χαλκός.

Χαλκηδὼν, όνος, ὁ, nomen gemmæ, Chalcedonius.

Χαλκῆ, ῆς, ἡ, ærea; unde, χαλκῆ μυῖα, ludi genus; apud Poll. l. 9. in quo puer fasciâ obligatis oculis proclamat χαλκῆν μυῖαν θηράσω; alii respondent, θηράσεις, ἀλλ' οὐ λήψεις; feriuntque ipsum, donec eorum aliquem ceperit; est fœm. à masc. χαλκὸς, ὁ, V. Item, χάλκη, ἡ, dicitur ἡ πορφύρα, teste Hesych. & Schol. Nic. afferente exemplum hujus signif. ex Numenio.

Χαλκήϊον, ου, τὸ, Ion. pro χαλκεῖον, vas ahenum: & pro fabri ferrarii officina. Th. χαλκὸς, æs.

Χαλκήϊος, Ionicè, pro χάλκειος, ærarius, seu ferrarius, fabrilis; ut χαλκήϊος δόμος, Od. σ. &c. V.

Χαλκήλατος, ex ære ductus. Ex χαλκὸς, æs: & ἐλαύνω, seu ἐλάω, duco, ductile opus facio.

Χαλκήρης, εος, ὁ, ἡ, æneus, ex ære factus & aptatus. Ex χαλκὸς, æs: & ἄρω, apto.

Χαλκίδα, acc. sing. à χαλκὶς, ίδος, ἡ, nomen urbis.

Χαλκιδίζειν, & & χαλκιδεύεσθαι, sordidum esse, & præparcum; ductâ signif. ἀπὸ τῆς κατ' Εὔβοιαν Χαλκιδέων; Hesych. Item, obscœno puerorum amori deditum esse; quoniam tales puerorum amores, apud Chalcidenses frequentes erant; idem, & Suid. Item, χαλκιδεὺς, è Chalcide urbe oriundus; & χαλκίδειος, vel χαλκίδιος, Chalcidensis; omnia, à χαλκὶς, ίδος, id V. Item χαλκιδικὴ, itidem ab eod. χαλκὶς; id vide. Item, χαλκίδιον, vasculum ex ære; Poll. l. 10. Sed, videtur etiam accipi pro vili æris moneta; Atque indè, χαλκιδῖτις πόρνη, vile & triviale scortum, quod, vel pro æreo nummo se prostituit; apud Joseph. Utrumque, à χαλκίον, τὸ, idem cum Th. χαλκὸς, æs, Aristoph. in ran. Item, vas æreum, seu æramentum; Xen. Item, χαλκίζω, ludo χαλκοῖς; Poll. 7. 24. Item, æs refero; æri sum similis; Eust. itidem, ab eod. Th. χαλκὸς, quod sumitur &, pro ærea moneta, &c. V. Item, χαλκισμὸς, ludus in quo ludebant chalcis, aut alio nomismate; quidam fuisse dicunt ludi genus, quo nummum raptim circumagendo, digito impositum, excutiebant pueri, & priusquam humi caderet, excipiebant recto digito; Poll. 6. & Eust. est verbale, à præced. χαλκίζω, V.

Χαλκίοικος, æream domum habens; sive ærarii domus; ut, κατέφυγε πρὸς τὸν χαλκίοικον; apud Plut. in Lyc. Atque indè, χαλκιοικὶς, ἡ, dicitur Minerva; cujus Epith. est apud Spartanos, ab ærea æde, q. d. Chalciæca, cognominata; ex χαλκὸς, ὁ, & οἶκος, ὁ, &c. V.

Χαλκίον, ου, vas æreum, quo coquus utitur. Th. χαλκὸς, æs.

Χαλκὶς, ίδος, ἡ, avis est nomen, indè dictæ, quoniam, colore æs refert; teste Eust. Hom. κύμινδις, Plin. noctua, & nocturnus accipiter, internecinum cum aquila gerens bellum; sed est &, piscis genus, teste eod. & Athen. l. 7. quod à Dorione etiam, χαλκιδικὴ dicitur, è scombrorum genere; Plin. ter in anno parit; & sale asservatus salsamentum præstat; Gaza, spuriam & ericam reddit; Aristoteli ζυγνὶς, est; item, serpentis est genus, ita dictum ob virgulas quasdam ænei coloris, quæ corpus ejus distinguunt; Plin. in lacertarum genere annumeravit; item, χαλκὶς, Laconicè dicebatur famula; teste Eust. sed est &, χαλκὶς, urbs nobilis Eubœæ; hinc &, gentil. χαλκὶς γυνή; & ἀκρόπολις χαλκιδικὴ, i. e. Cumæ; sicut &, ὅρος χαλκιδικὸν τῆς Σικελίας: item, χαλκιδικὰ ποτήρια, quæ fiebant in urbe Chalcide, omnia, à Th. χαλκὸς, ὁ, V. Χαλκισμὸς, vide supra cum χαλκίζω.

Χαλκοαρᾶν, gen. plur. Dor. pro χαλκοαρῶν, à

Χαλκοάρης, ου, ὁ, qui æreis aut ferreis armis est sublatus, ac interfectus. Vel activè, qui ferro interficit hostes. Ex χαλκὸς, æs, & αἴρω, tollo, cædo, &c. Vel certè sic eum vocat: quod τὸν χαλκὸν ἀρκοῦντα εἶχεν, id est, æs adaptatum haberet corpori. Ex χαλκὸς, æs, & ἄρω, apto.

Χαλκοβαρὴς, έος, ὁ, ἡ, ære gravis; item firmus, solidus. Ex χαλκὸς, æs, & βάρος, εος, τὸ, pondus.

Χαλκοβατὴς, έος, ὁ, ἡ, & τὸ χαλκοβατὲς, qui æri vel æreis fundamentis insistit, firmus, solidus, solidam habens basin. Ex χαλκὸς, æs, & βάσις, fundamentum. Them. βαίνω, eo.

Χαλκογένεια ἔμβολα; dicuntur rostra æreas malas seu maxillas habentia; pro rostris æratis; ex Epigr. ex χαλκὸς, ὁ, & γένειον, τὸ, V. Sic &, χαλκόγενυς ἄγκυρα, ærata anchora; q. d. æreis armata maxillis; Pind. &c. Vide seq.

Χαλκόγενυς, υος, ὁ, ἡ, qui æreas vel ferreas genas vel maxillas habet: ex χαλκὸς, æs, & γένυς, υος, ἡ, mentum.

Χαλκογλώχιν, æream habens cuspidem, seu æreum angulum; Il. χ. ex χαλκὸς, ὁ, & γλωχὶς, vel γλωχὶν, &c. V. Item χαλκογράφος, æreis literarum notis scribens, vel potius, loco scripturæ utens; aut potius, in æs scribens, seu æs incidens; ex χαλκὸς, ὁ, & γραφὴ, ἡ; à Them. γράφω, &c. V.

Χαλκοδάμας, αντος, ὁ, æris domitor: à χαλκὸς, & δαμάω, domo.

Χαλκόδετος, æreis vinculis ligatus, vel alligatus; ex χαλκὸς, ὁ, & δέω, δέδεμαι, ligo, &c. V. Item χαλκοθήκη, locus ubi æs, & ærea supellex reconditur, peculiariter, poculorum æreorum repositorium; apud Athen. l. 6. ex χαλκὸς, ὁ, & θήκη, ἡ, &c. V. Sic & χαλκοθώραξ, qui ærea thorace utitur: æreo thorace indutus, seu armatus; Il. θ. ex χαλκὸς, ὁ, & θώραξ, ὁ; &c. V.

Χαλκοῖο, gen. Ion. à χαλκὸς, ȣ, ὁ, æs.

Χαλκοκνήμιδες, æreis induti ocreis: per Synech. æreis armis induti: ex χαλκὸς, æs, & κνημὶς, ῖδος, ἡ, tibiale, ocrea. Th. κνήμη, tibia.

Χαλκοκορυστῆ, dat. sing. à

Χαλκοκορυστὴς, ȣ, ὁ, ærea galea munitus, ex χαλκὸς, æs, & κόρυς, υθος, ἡ, galea.

Χαλκόκρας, & χαλκόκρατος, ære mistus, permistus seu temperatus; Hesych. ex χαλκὸς, & κράω, f. κράσω; per Sync. pro κεράω, seu κεραννύω, vel -υμι, &c. Vide.

Χαλκόκροτος, ȣ, ὁ, ἡ, qui strepitum edit ære pulsato: ex χαλκὸς, æs, & κρότος, pulsus.

Χαλκόκτυπος, ære pulsato sonitum edens; apud Athen. l. 14. ex χαλκὸς, ὁ, & κτύπος, ὁ, &c. Item Χαλκολίβανον, seq. est electri quædam species, quæ auro dicitur pretiosior; Apoc. c. 1. expon. orichalcum, &c. V.

Χαλκολίβανον, ȣ, τὸ, CHALCOLIBANUM: ex χαλκὸς, æs, & λίβανος, ȣ, ὁ, thus.

Χαλκολογέω, ῶ, æra lego, æs colligo; i. e. nummos colligo; ex χαλκὸς, ὁ, & λέγω, lego; i. e. colligo, &c. V. Item χαλκόνωτος, æreum dorsum habens; Euryp. in Troad. ex χαλκὸς, & νῶτος, ὁ, &c. V.

Χαλκοπάρηος, ȣ, ὁ, Æol. & Dor. pro

Χαλκοπάρῃος, ȣ, ὁ, hoc Att. factum ex χαλκοπάρειος, qui æreas genas habet. Ex χαλκὸς, & παρειὰ, ἡ, gena.

Χαλκόπεδος, ȣ, ὁ, ἡ, æreum pavimentum habens, Epithet. Cœli, χαλκοῦν πέδον ἔχων.

Χαλκοπλάστης, qui ex ære statuas, aut alia opera fingit, faber ærarius; in lib. Sap. ex χαλκὸς, & πλάστης, ὁ, &c. V. Item χαλκόπλευρος, ærea habens latera; Soph. ex χαλκὸς, & πλευρὸν, τὸ; V. Χαλκοπληθὴς, q. d. ære impletus, armatus; ut χαλκοπληθὴς στρατὸς, apud Euryp. ex χαλκὸς, & πλήθω; V. Χαλκόπληκτος, ære percussus, seu ictus; apud Sophoc. in Electra, χαλκόπληκτος γένυς, expon. gladius cusus ex ære, aut ferro: ex χαλκὸς, & πληκτὸς, ὁ; V.

Χαλκόπȣς, æreos habens pedes; ut τρίπους χαλκόπους; apud Euryp. Item cujus pedes æreis soleis ferrati sunt; ut χαλκόποδ' ἵππω; Il. V. ex χαλκὸς, & ποῦς, ποδὸς, &c. V. Item χαλκόπρωρος, æream, vel æratam habens proram; Poll. l. 2. ex χαλκὸς, ὁ, & πρῶρα, ἡ, &c. V.

Χαλκόποδες ταῦροι, æripides tauri. Ex ποῦς, pes, & χαλκὸς, æs.

Χαλκόπυλος, ȣ, ὁ, ἡ, æreas vel ferreas portas habens. Th. πύλη, porta.

Χαλκοπώγων, cui est ænea barba; Plut. q. d. ænobarbus: ex χαλκὸς, & πώγων, ὁ, &c. V. Item χαλκοπώλης, qui æs vendit: ex χαλκὸς, & πώλεω, ὁ, &c. V.

ΧΑΛΚΟ'Σ, ȣ, ὁ, æs, arma ærea, vel moneta. Hinc χάλκειος, εος, έα, εον, æneus: χαλκεὺς, έως, ὁ, faber ærarius: ὀρείχαλκον, ȣ, τὸ, æs montanum, orichalcum.

Χαλκοσμάραγδος, chalcosmaragdus, gemma quædam, apud Plin. l. 37. c. 5. ex χαλκὸς, & μάραγδος, seu σμάραγδος, &c. V. Item χαλκόστομος, æreum habens os, seu æreum rostrum; ut χαλκόστομος κώδων; Soph. in Ajace: ex χαλκὸς, ὁ, & στόμα, τὸ, &c. V. Item Χαλκότευκτος, ex ære factus: Euryp. & χαλκοτευχὴς, ære armatus, vel simpl. armatus: ex χαλκὸς, ὁ, & Them. τεύχω, ομαι, f. ξω. unde τευκτὸς, ὁ, &c. V.

Χαλκότοξος, ȣ, ὁ, ἡ, qui æreum arcum habet: à χαλκὸς, æs, & τόξον, ȣ, τὸ, arcus.

Χαλκοτόρος, ȣ, ὁ, ἡ, qui æs perforat, & penetrat. Ex χαλκὸς, æs, & τορέω, perforo.

Χαλκοτύπος, qui æs percutit, faber ærarius: Plut. in Per. sed accipitur & pro Χαλκοπλάστης, apud eund. Unde χαλκοτυπεῖον, dicitur quod fingitur a fabro ærario, seu ærisfusore, &c. ex iisd. cum seq. V.

Χαλκότυπος, ȣ, ὁ, ἡ, ære impressus, ferro inflictus: à χαλκὸς, æs, & τύπτω, verbero. p. m. τέτυπα.

Χαλκουργὸς, qui æs tractat, & elaborat, qui æra fabricatur, faber ærarius; unde χαλκουργικὴ, sub. τέχνη, ars æraria: Item Χαλκουργέω, ῶ; æs præparo, ut metallarius; unde verbale χαλκούργημα, τὸ; opus à chalcurgo confectum, quidam expon. signum æneum: Item Χαλκούργιον, officina æraria; omnia ex χαλκὸς, ὁ, & ἔργον, τὸ, &c.

Χαλκοῦς, dicitur contracte, pro χάλκεος, æreus, ex ære factus, &c. V.

Χαλκοῦσθαι, æreis armis armari. præs. inf. pass. à χαλκόω. Th. χαλκὸς, æs.

Χαλκοφαὴς, æreo colore splendens: Nonn. ex χαλκὸς, & φαίνω, cujus comp. varia, desinunt in φαὴς, &c. V.

Χαλκόφι, per paragogen Poëticam dicitur, pro χαλκοῦ; ex ære, à Them. χαλκὸς; V.

Χαλκόφωνος, æream habens vocem; i. e. valde acutam & sonoram, vel valde firmam; Il. ε. Item Χαλκόφωνος, dicitur etiam gemma quædam, quæ æris sonum seu tinnitum pulsu reddit; Plin. 37. c. 10. ex χαλκὸς, ὁ, & φωνὴ, ἡ, &c. V.

Χαλκοχάρμης, ȣ, ὁ, qui æreis armis delectatur: ex χαλκὸς, æs, & χάρμη, ἡ, vel χάρμα, τὸ, gaudium. Them. χαίρω, gaudeo.

Χαλκοχιτώνων, gen. pl. à

Χαλκοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, lorica ænea armatus: à χαλκὸς, æs, & χιτὼν, tunica.

Χαλκόω, æreum reddo; vel ære obduco, & munio, à χαλκὸς, ὁ; V.

Χαλκῷ, æri, dat. sing. à χαλκὸς, ȣ, ὁ, æs.

Χάλκωμα, τὸ, æramentum; vas, aut aliud opus ex ære factum; & apud Plut. χαλκώματα, dicuntur ærata navium rostra; verbale à χαλκόω; V.

Χαλκώνητος, emptus ære, vel simpl. emptus; Hesych. ex χαλκὸς, ὁ, & ὠνητὸς, ὁ, &c. V. Item Χαλκωρύχιον, ȣ, τὸ, ærifodina, æraria; Plut. Symp. 3. ex χαλκὸς, ὁ, & ὀρυχὴ, ἡ; à Them. ὀρύσσω, vel -ττω, f. ξω. præt ὤρυχα, &c. V.

Χαμάδις, & χαμᾶζε, humi, adverb. à seq.

ΧΑΜΑΙ', HUMI, in terrâ, adv.

Χαμαὶ, præced. expon. & humi; i. e. in terram, ad terram; ut ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πέσε; Il. ν. &c. V.

Χαμαιάκτη, humilis, ἀκτὴ, id est, sambucus, ebulus.

Χαμαίβατος, ȣ, ἡ, humilis rubus: χαμαίβατον, fragum: ex χαμαὶ, & βάτος, ȣ, ἡ, rubus.

Χαμαιγενὴς, έος, ὁ, ἡ, ὁ χαμαὶ, καὶ ἐν τῇ γῇ γενόμενος, terrigena, quique humi & in terrâ est natus.

Χαμαιδάφνη, laureola, herba: ex χαμαὶ, & δάφνη, laurus.

Χαμαιδιδάσκαλος, ludimagister, inferioris sc. ludi.

Χαμαιδικαστὴς, pedaneus judex: pedibus, non curru, in forum iens.

Χαμαίδρυς, CHAMÆDRYS, herba.

Χαμαίδρυς, præced. dicitur etiam χαμαίδρωψ, quercus humilis; herba sic dicta, quòd folia habeat, quæ sunt τῇ χίσσῳ δρυῒ ὅμοια; ex χαμαὶ, & δρῦς, υὸς, &c. V. Item χαμαιευνὰς, pro χαμευνὰς; id V. Item adjective χαμαιευνάδες σύες, dicuntur humi cubantes sues: sic & χαμαιεύνα, seu χαμαιεύνη, idem cum & pro χαμεύνη; ut & χαμαιεῦναι, pl. à sing. seq. χαμαιεύνης, &c. V. Χαμᾶθεν, ex terra, humi, è fundo; Plut. adv. à χαμαὶ; V.

Χαμαιεύνης, pro χαμεύνης, qui humi cubat: ex χαμαὶ, humi, & εὐνὴ, ῆς, ἡ, cubile.

Χαμαίζηλον, viburnum, genista: &

Χαμαίζηλος, ȣ, ὁ, ἡ, humilis: q. τὰ χαμαὶ ζηλᾶν, humilia cum æmulatione consectans.

Χαμαίκαυλος, qui humistrato caule est, cujus caulis humi serpit; nec inde assurgit: ex χαμαὶ, & καυλὸς, ὁ, &c. V. Item Χαμαικέρασος, humilis cerasus, seu cerasus pumila; apud Athen. & Plin. ex χαμαὶ, & κέρασος, ὁ; V. Χαμαίκισσος, hedera humilis, seu pumila & terrestris, frutex, sic dictus, quod habeat folia similia κισσοῖς; teste Diosc. 4. 126. ex χαμαὶ, & κισσὸς, ὁ; V. Χαμαικλινὴς, humi prostratus; vel qui humi procubuit, aut accubuit; ex χαμαὶ, & κλίνη, ἡ; à Them. κλίνω, cujus comp. quædam in κλινὴς, &c. V. Χαμαίκοιτος, humi cubans; unde χαμαικοιτία, humi cubatio, & χαμαικοιτέω, humi cubo, seu jaceo: ex χαμαὶ, & κοίτη, ἡ, seu κοῖτος, ὁ, &c. V. Item χαμαικυπάρισσος, cupressus pumila; herbæ nomen apud Plin. ex χαμαὶ, & κυπάρισσος, ἡ; vide.

Χαμαιλεύκη, q. humilis populus: λεύκη, enim populus alba.

Χαμαιλέων, leo pumilus, animal quod subinde colorem mutat. CHAMÆLION: Angl. Chameleon. Metaph. versipellis, qui vertit pellis suæ colorem ob pavorem: nullum enim animal pavidius eo dicitur. Est &

Χαμαιλέων βοτάνη, carduus: sic dictus ob foliorum varietatem, à chamæleonte animali: ex χαμαὶ, & λέων, οντος, ὁ, leo.

Χαμαίμηλον, CHAMÆMELUM: Angl. Chamomile: ex χαμαὶ, humi, & μῆλον, malum ab odore mali Mariani dicta herba. Plin. lib. 22. 21.

Χαμαιμυρσίνη, & χαμαιμύρτη, myrtus pumila seu humilis ex χαμαὶ, & μυρσίνη, ἡ; idem quod Them. μύρτος, ὁ, &c. vide. Item χαμαιπέτης, humi volans: ex χαμαὶ, & πέτομαι, &c. vide. Item Χαμαιπέτεια, ἡ; humilitas, humi jacere, abjectum esse: Suid. à seq. χαμαιπετής, in terram prociduus; quod Metaphoricè sumitur apud Luc. ut ὑπόμνημα χαμαιπετὲς, humile; i. e. humili dicendi genere conscriptum, &c. V.

Χαμαιπετοῖσαν, Dor. pro χαμαιπετοῦσαν, humi cadentem: acc. sing. præsent. part. act. à χαμαιπετέω· quod ex χαμαὶ humi, & πετέω, quod à πίπτω, cado. Hinc χαμαιπετὴς, έος, ὁ, ἡ, humi cadens, vel in terram decidens.

Χαμαιπέτω, humi cado; Pind. Nem. 4. ex χαμαὶ, & πέτω, inusit. pro πίπτω; vide. Item Χαμαιπετῶς, humiliter, in terram procidendo; est adv. à præced. χαμαιπετὴς; V. Item Χαμαιπεύκη, ἡ; larix pumila; Plin. 24. 15. ex χαμαὶ, & πεύκη, ἡ; V.

Χαμαίπιτυς, υος, ἡ, CHAMÆPITYS, herba ita dicta, quia odore pinum refert. Them. πίτυς, ἡ, pinus.

Χαμαίπους, qui vel quæ iter faciens pedibus terram calcat; qui nec equo, nec curru vehitur, sed propriis ingreditur gressibus; peculiariter, sic dicebatur sponsa, quæ non curru deducebatur domum sponsi, moris enim erat, curru eas vehi: Poll. l. 2. & 3. ex χαμαὶ, & πούς. V. Item Χαμαιρεπὴς, seu χαμαιρρεπὴς, in terram vergens, seu inclinans; Suid. unde adv. χαμαιρεπῶς, in terram vergendo: ex χαμαὶ, & Them. ῥέπω. V.

Χαμαιριφὴς, έος, ὁ, ἡ, in terram stratus: à ῥίπτω.

Χαμαιριφεῖς, vel χαμαιρριφεῖς φοίνικες, expon. palmæ humiles; est pl. à sing. χαμαιριφὴς, vel χαμαιρριφὴς, præced. ex χαμαὶ, & ῥίπτω. f. ψω, &c. V. Item Χαμαιστρωσία, humile stratum: seu lectus humi stratus: sed sic etiam dici potest, quum quis in solo herbido decumbit, & herba ipsa straguli vicem præstat: ex χαμαὶ & στρῶσις, εως, ἡ, &c. V. Item Χαμαισύκη, humilis ficus, nomen herbæ; apud Diosc. 4. 170. quam & συκῆν, vocari tradit, & peplo similem esse asserit; ex χαμαὶ, & συκῆ, ἡ; V. Χαμαισχιδὴς, humi fissus, qui humi finditur seu scinditur: Theoph. ex χαμαὶ & σχίδη, ἡ; à Them. σχίζω; vide.

Χαμαιῶπις, sive χαμῶπις, vitis, quæ humi serpit: Suid. & Eust. à Them. χαμαὶ; V.

Χαμαιτύπη, scortum vile, quod se sinit χαμαὶ τύπτεσθαι.

Χαμαιτύπος, humi feriens & tundens; ut χαμαιτύποι ἱέρακες, accipitres; qui humi seu super terram rostro suo, & unguibus in prædam irruunt, eamque tundunt; unde χαμαιτύπη, præced. dicitur trivialis meretricula, quòd humi se cuivis prostituat; atque inde χαμαιτυπεῖον, τὸ; dicitur locus in quo ejusmodi meretriculæ se prostituunt, lupanar; Suid. & χαμαιτυπία, scortatio cum vili & abjecto scorto; Hesych. omnia ex χαμαὶ, & τυπή, ἡ; unde τύπτω, &c. V.

Χαμελαία, contractè pro χαμαιελαία. q. humilis olea.

Χαμερπὴς, humi repens, seu serpens; à terra sese non attollens; ut herbæ quædam: unde adv. χαμερπῶς, humi serpendo, nec à terra sese attollendo; seu humiliter, crassè, abjectè: ex χαμαὶ, & ἕρπω; V. Item χαμεταιρὶς, scortum vile, & abjecta meretrix: utpote quæ humi, & in trivio sese cuivis prostituat: Hesych. dicitur & χαμεταίρα. Plin. 36. 5. ex χαμαὶ, & ἑταίρα, ἡ; V.

Χαμεύνα, ας, ἁ, Dor. pro

Χαμεύνη, ης, ἡ, per Syncop. pro χαμαιεύνη, humi jacens cubile: &

Χαμευνὶς, ίδος, ἡ, humilis lectus: ex χαμαὶ, & εὐνή, cubile.

Χαμεύνα, præced. seu χαμεύνη, expon. stibadium humi stratum, humilis & vilis lectus, & χαμεύνης, qui humi cubat; ut & χαμεύνιον, diminut. ab vel idem quod χαμεύνη, storea, lectus humilis: Item Χαμευνία, ipsa actio cubandi humi; q. d. humi cubatio: Item storea, quæ pro lecto substernitur; Poll. Sic & χαμευνεῖν, humi cubare, & χαμευνὰς, άδος, ἡ; pro stibadio humi strato, vel idem quod, ut omnia, ex iisd. cum præced. χαμευνὶς, storea, &c. V.

Χαμῶπις, vide suprà, cum χαμαιῶπις.

Χαμόθεν, adv. ex humo: è terra. Them. χαμαὶ humi.

Χαμηλὸς, ἡ, ὸν, humilis, e, vilis. Poët. χαμηλαὶ, ungulæ: à χαμαὶ, humi.

Χαμουλκὸς, traha: machina quâ navis è mari in siccum trahitur: à χαμαὶ & ἕλκω, traho.

Χάμος, frænum; puto à κημὸς, aut à χάβος.

Χαναὰν, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. depressus, humiliatus.

Χανδάνω, idem quod χάζω, capio.

Χανδὸν, adv. ore hiante: à χαίνω, hisco.

Χανεῖν, a. 2. inf. act. verbi χαίνω, hisco: f. χανῶ. aor. 2. ἔχανον. aorist. 2. part. χανών.

Χάνη, & χάννη, ἡ; idem quod χάννος, hiatula piscis; qui & ipse, à χαίνειν; teste Eust. apud Aristot. interdum scribitur hodie, χαίνη, sed vitium patet esse librariorum: Item Χάνος, τὸ; idem quod χάσμα, τὸ, rictus, os apertum & magno hiatu diductum: atque inde etiam χάνην, nonnulli vocant τὸν ἀνθερεῶνα, propterea quòd gargar suprà sit largius, & arctius infrà, velut infundibulum, quod χοάνη, & χώνη vocatur: quod χώνη perinde eidem quoque gulæ, ab Alex. Aphr. tribuitur: Item χανέω, quidam ponunt, ex χάνος, pro χαίνω seu χάσκω: Item χανύω, vel χανύσσω, expon. vociferor, clamo, os magno hiatu diducens: Hesych. omnia à Them. χαίνω, f. ανῶ, &c. V.

Χανοῦμαι, f. m. &

Χανούμενος, f. part. m. &

Χανῶ, hiabo. f. activ. verbi χαίνω, hisco.

Χάος, εος, τὸ, CHAOS, rictus, hiatus, tenebræ. Angl. Chaos. Hinc χαόω, in chaos verto. Th. χαίνω, hisco.

Χάος, τὸ, præcedent. peculiariter Philosophis dicitur hiatus ille cæcus, & immensus, qui erat ante conditum orbem: Hesiod. in Theogon. Plat. & Aristot. &c. vi.

Χαὸς, οῦ, bonus, illustris. Doriens. à χάω, capio: quia bonum est acceptabile.

Χαρὰ, ᾶς, ἡ, gaudium, à p. m. κέχαρα, verbi χαίρω, gaudeo.

Χάραγμα, ατος, τὸ, sculptura, character: à χαράσσω; quod V.

Χαραγμὸς, οῦ, ὁ, incisura, incisio; Theophr. itidem verbale; ab eod.

Χαράδρα, ας, ἡ, & Ion. ης, alveus, sulcus, fossa. Hinc χαραδριὸς, οῦ, ὁ, avis genus sic dictæ, quod hiaticolam, ὅτι περὶ τὰς χαράδρας οἰκήσεις ποιεῖται. Them. χαράσσω, excavo.

Χαράδρα, præc. exp. terræ fissura, facta ex terræ motu, caverna, salebra, vorago; Thuc. l. 3. Item sulcus, quem torrens rapido suo impetu ἐχάραξεν; Item ipse torrens, qui impetuosè è monte aut præcipite loco decurrens, terram excavat: Il. π. atque inde χαραδραῖος, ου, ὁ, è χαράδρα desumptus, aut lectus; ut χαραδραῖα βέλεμνα, apud Nonn. fragosi lapides & asperi: Item Χαραδραῖος ποταμὸς, idem quod χαράδρα, torrens; apud eund. Item Χαραδρῆιν, interdum dicitur, pro χαράδρα; in Epigram. Sic & Χαραδρεὼν, ῶνος, ὁ, torrentis alveus; vel locus frequens torrentibus; Eust. omnia à præcedent. χαράδρα; vide.

Χαράδρην, acc. sing. Ion. à χαράδρα; quod V.

Χαραδριὸς, seu χαραδρειὸς, ὁ; avis quæ in salebris & alveis torrentium degit, rupex, hiaticola: Item Χαραδρόω, salebrosum & cavernosum reddo; torrentibus impetuosis excavo; unde χώρη κεχαραδρωμένη; apud Herodot. in Euterp. Item Χαραδρώδης, εος, ὁ & ἡ, salebrosus: ut χαραδρώδεσι τόποις; apud Diosc. 4. 57. Omnia itidem à præced. χαράδρα. V.

Χαρακίας, ου, ὁ. degens in vallis, aut proveniens: ut χαρακίας κάλαμος; Theophr. & χαρακίας τιθύμαλλος; Diosc. 4. 165. Item dicitur simpl. χαρακίας, ου, ἡ, tithymalum: Item Χαράκιον, τὸ; vallus, pedamentum, sustentaculum: Hesych. atque inde Χαρακίζω, vallis depactis munio, vallo protego: Item vallo, seu palo erigo; Hesych. atque inde χαρακισμὸς, munitio quæ palis defixis fit, palorum defixio; Athen. l. 6. Item

Item Χαρακόω, vallo communio, circumvallo; impropriè apud Athen. l. 2. μᾶζα κεχαρακωμένη ἀχύροις, dicitur, i. e. constans è furfuraceâ & acerosâ farinâ, & aceribus non aliter palatum pungens, quam valli acuti pedes supergradientium: unde verbale Χαράκωμα, vallum, agger: idem quod, ut & reliqua, à χάραξ, ακος, ὁ; quod expon. terræ sulcus, aratro, aut fossorio instrumento excavatæ, fossa: Item ipsa castra, & Hesychio, est etiam sepimentum: Item planta quædam spinosa, & signif. etiam vallum præacutum, seu palum, &c. V. Item Χαρακοποιΐα, ας, ἡ, q. d. vallatio, munitio: ex χάραξ, ακος, & ποιέω; V.

Χαρακτὴρ, ῆρος, ὁ, CHARACTER, typus, forma; nota insculpta. Angl. Character. Th. χαράσσω; quod V.

Χαρακτηρίζω, insignio charactere & nota distinguo. Angl. to Characterize: à præced. quod V.

Χαρακτηρικὸν, dicitur in quo est nota characteris & styli, vel differentiæ; à præcedent. χαρακτὴρ, nota impressa, aut inscripta, &c. V. Item Χαρακτηρισμὸς, designatio, denotatio; rei alicujus, suis veluti notis insignitæ repræsentatio: ut & χαρακτηριστικὸς, in quo est nota differentiæ: ut χαρακτηριστικὰ ἰδιώματα, notæ quibus alius ab alio discernitur; verbalia à præced. χαρακτηρίζω, notam rei & formam exprimo, &c. V. Item Χαρακτήριος, & per Sync. χάρακτρος, incidendi vim habens; vel aptus ad incidendum & secandum, à χαρακτὴρ, ῆρος, forma, differentia, descriptio; quâ scil. describitur aliqua res, veluti ex nota ei impressa, à cæteris rebus eam distinguendo, &c. V. Χαράκωμα, vide suprà χαρακόω.

Χάραξ, ακος, ὁ, vallum, seu agger, quo castra muniri solent: Item χάραξ, ἡ, pedamentum. Th. χαράσσω.

Χάραξ, præced. vide suprà post χαρακόω.

Χαρασσέμεναι, Dor. & Æol. pro χαράσσειν, præs. inf. act. verbi præced.

Χαράσσοισα, ας, ἁ, Dor. pro

Χαράσσουσα, ης, ἡ, notans, vellicans, præs. part. f. g. à

ΧΑΡΑ´ΣΣΩ, seu -ττω, sculpo, imprimo, incido, excavo. f. ξω. p. κεχάραχα. perf. pass. κεχάραγμαι, ξαι, κται. Hinc χαρακτὴρ, ῆρος, ὁ, character, nota impressa, vel inscripta: χάραξ, ακος, &c.

Χαρείην, vide in χαρείς.

Χαρεὶς, έντος, gavisus. a. 2. part. pass. verbi χαίρω, gaudeo. f. χαρῶ. a. 2. pass. ἐχάρην. a. 2. opt. χαρείην. f. 2. ind. pass. χαρήσομαι.

Χάρη, Ion. pro ἐχάρη, lætatus est, 3. sing. a. 2. ind. pass. &

Χαρῆναι, a. 2. inf. pass. &

Χαρήσομαι, f. 2. ind. pass. verbi χαίρω; quod V.

Χαριδότης, lætitiæ dator; Bacchi Epith. apud Plut. in Ant. ex χαρὰ, ἡ, & δότης, ὁ, &c. V.

Χαρίεις, εντος, gratiosus, elegans: acc. pl. χαρίεντας. Them. χάρις, ιτος, ἡ, gratia. Hinc Lat. CHARUS.

Χαρίεν, τὸ, à χαρίεις; quod V.

Χαρίεν, dicitur & pro adverb. χαριέντως, pulcrè, sed ut neut. χαρίεν, expon. gratum, gratiosum, &c. V.

Χαρίεντ' pro χαρίεντα, acc. ejusd.

Χαριεντίζομαι, jocor, lepidâ urbanitate utor; facetè aliquid dico: Item χαριεντίζω, idem; à χαρίεις, εντος; V.

Χαριεντισμῷ, dat. sing. à χαριεντισμὸς, οῦ, ὁ, venustas sermonis: quod à χαρίεις, εντος; quod V.

Χαριέντως, adv. gratiosè, ab eod.

Χαριεργὸς, οῦ, ὁ; cujus facta grata sunt, in Epigram. ex χαρίεις, & ἔργον, τὸ; V. Item Χαριέστερος, elegantiùs, gratiosiùs; est compar. cujus superl. seq. V. Item Χαριέστατα, venustissimè; adverb. à seq. vide.

Χαριέστατος, jucundissimus venustissimus: superl. à Χαρίεις, εντος; q. v.

Χαρίζομαι, dono, gratificor, condono: præs. part. Χαριζόμενος, η, ον. f. χαρίσομαι. η, εται perf. pass. κεχάρισμαι. a. 1. pass. ἐχαρίσθην, ης, η. a. 1. inf. pass. χαρισθῆναι. a. 1. part. pass. χαρισθεὶς, εντος, donatus, gratis datus. f. 1. pass. χαρισθήσομαι, ῃ, εται, a. 1. m. ἐχαρισάμην, ω, ατο, gratis dedi, gratuitò remisi. Th. χάρις, ιτος, ἡ, gratia.

Χαρικλοῖς, gen. Æol. & Doricè pro Χαρικλοῦς à

Χαρικλὼ, CHARICLO, proprium nomen.

Χάριν, pro causa; vide in Th. χάρις.

Χαρίξῃ, 2. sing. a. 1. sub. m. Dor. pro χαρίσῃ, à χαρίζομαι; q. v.

ΧΑ´ΡΙΣ, ιτος, ἡ, gratia, gratiarum actio: gaudium, eleemosyna: venustas, benevolentia: præmium: in acc. χάριν. Sæpe χάριν ponitur pro ἕνεκα. Hinc χαρίεις, εντος, ὁ, & in fœm. gen. χαρίεσσα, elegans, gratiosus: χάρισμα, ατος, τὸ, donum gratuitum: χαριτόω, gratiâ afficio: ἀχάριστος, ου, ὁ, ἡ, ingratus.

Χαρίσασθαι, a. 1. inf. m. verbi χαρίζομαι, fratificor. f. ίσομαι. Them. χάρις, ιτος, ἡ, gratia.

Χαρισθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi ejusd. & Them.

Χαρίσιον, τὸ, idem quod χαριστήριον; id vide: sed est & placentæ species & χαρίσια, sunt πεμμάτια, qualia dono dantur; Hesych. & Athen. à Them. χάρις; V.

Χάρισμα, ατος, τὸ, donum, quo quis alicui gratificatur: à χαρίζομαι, gratificor. Th. Χάρις, gratia.

Χαριστήριον, τὸ, munus quod datur ab eo, qui gratias agit; & in plural. χαριστήρια, talia munera; Item Χαριστήριος λόγος dicitur oratio, quâ gratiæ aguntur; & in plural. χαριστηρίους λόγους καὶ ὕμνους, appellat Greg. quibus gratiæ Deo aguntur, de re aliqua: ut & Χαριστήριον, τὸ; gratiarum actio; verbalia à χαρίζομαι; V. Item Χαρίσια, τὰ, solenne festum, quo symposia agitabant, unà propinqui, & dona ultrò citroque transmittebant: itidem ab eod.

Χάριτες, tres sorores Gratiæ dictæ: in gen. pl. χαρίτων. Th. χάρις.

Χαριτία, ἡ, lepidum aliquod & joculare factum, à χάρις, ιτος; V.

Χαριτοβλέφαρος, cujus palpebris gratia aliqua inest; (Item fruticis nomen:) Ita vocatum fuisse Demetrium, scribit Laërt. ex Χάρις, ιτος, & βλέφαρον, τὸ; V. Item Χαριτογλωσσέω, ῶ, seu -ττέω, ῶ; gratiam linguâ aucupor more assentatorum; ad gratiam loquor, & voluntatem, seu voluptatem, potius quam ad veritatem: ex Χάρις, ιτος, & γλῶσσα; V.

Χαριτόω, facio ut aliquis sit acceptus: f. ώσω. p. κεχαρίτωκα. perf. pass. κεχαρίτωμαι. perf. part. pass. κεχαριτωμένος, η, ον, gratiam consecutus. Th. χάρις, ιτος, ἡ, gratia.

Χάρμα, ατος, τὸ, & χάρμη, ης, ἡ, gaudium: animus ad pugnandum, pugna. Th. χαίρω, gaudeo.

Χαρμονὴ, & χαρμοσύνη, idem quod præced. χάρμα, vel χάρμη, lætitia, &c. Vide.

Χαρμόσυνά τινα ποιεῖσθαι, res quasdam lætas facere: à χαίρω, gaudeo.

Χαρμόφρων, dicitur Mercurius; q. d. qui est gaudium mentibus, seu mentibus lætitiam afferens: ex Χάρμη, ἡ, & φρὴν; V.

Χαροποιὸς, gaudii & lætitiæ efficiens: ut Χάριτες χαροποιοὶ; ex χαρὰ, ἡ, & ποιέω; V.

Χαροποῖο, gen. Ion. à

Χαροπὸς, οῦ, ὁ, ἡ, vel χαρωπὸς, lætus, vultu serenus, cæsius: à χαίρω, gaudeo, & ὢψ, ὠπὸς, ὁ, oculus. Them. ὄπτομαι, video.

Χαροῦσιν, 3. pl. f. 1. verbi χαίρω, gaudeo.

Χαρρὰν, ἡ, nomen urbis ἄκλιτον. Hebr. æstus.

ΧΑ´ΡΤΗΣ, ου, ὁ, CHARTA, sic dict. quia literis χαράσσεται, inscribitur: vel à verbo χάρειν, quod Epistolis solet apponi. Hinc Angl. Card.

Χαρτίον, ου, τὸ, volumen, chartula: à præced.

Χάρτιν, τὸ, charta; idem quod, & à præced. Th. χάρτης; V.

Χαρτοπράτης, chartarum venditor, chartarius; (qui etiam, dicitur χαρτὴς, οῦ, ὁ;) ex præced. Χάρτης, & πράτης, ὁ; vide.

Χαρτοπώλης, chartarius, qui chartas πωλεῖ.

Χαρτὸς, οῦ, ὁ, lætificus, dignus quo lætemur, & gaudeamus; Soph. verbale, à Them. χαίρω, -ομαι; V.

Χαρτοφυλάκιον, scrinium, in quo reponuntur & asservantur chartæ; à seq.

Χαρτοφύλαξ, chartarum scil. principalium custos, præfectus scriniorum: ex præced. Χάρτης, ὁ; seu χάρτιν, τὸ, & φύλαξ, ακος; unde φυλακὴ, ἡ, &c. V.

Χαρτοφύλαξ, chartularius, φύλαξ chartarum.

ΧΑ´ΡΥΒΔΙΣ, εως, ἡ, CHARYBDIS, vortex maris, vorago; quia in χάος βαίνει; vel ex χάος & ῥοῖβδος, stridor. Est enim χάος ῥοιβδοῦν, hiatus stridens.

ΧΑ´ΡΩΝ, οντος, ὁ, CHARON. Orci portitor, mors. Hinc χαρώνειος, ad Charontem pertinens.

Χαρώνειον, vel χαρωνεῖον, & χαρώνειος θύρα; porta, per quam ad supplicium abducebantur qui damnati erant; Poll. 8. 4.

Item χαρωνεῖα, τὰ, Geographis, & Laërtio in Zenone, dicuntur barathra Plutonia, fœdos odores exhalantia: Item Χαρωνῖται, οἱ, Orcini, turba scil. illa novorum senatorum, qui post necem Cæsaris, fraude Antonii, in senatum irruperant, à Romanis hominibus ipsos despicientibus, ac nomine illo irridentibus; dicebantur Orcini; Plut. in Ant. omnia à præced. Them. χάρων, ὁ; vide.

Χάροψ, sive χαροπὸς, lætitiam cordis vultu prodens; lætitiam afferens oculis: unde peculiariter, χρῶμα, quoddam dicitur Χαροπὸν, & χαροποὶ, qui eo sunt præditi; is color putatur esse cæsius, vel cæruleus; vel etiam fulvus; inter quos alioqui magna est affinitas: sic apud Theocr. Idyl. 21. ὄμματα χαροπότερα, expon. oculi magis cæsii seu glauci, & χαροποῖο λέοντος, apud Hom. expon. fulvi leonis; & in Epigram. χαροπὸν κῦμα, cæruleus fluctus, &c. atque inde χαροπότης, ητος, ἡ; color cæruleus, seu cæsius; apud Plut. &c. ex Them. χαίρω, & ὤψ, ὠπὸς, &c. V.

Χάσις, εως, ἡ, privatio: Item, segregatio, separatio: Hesych. verbale; à χάζω, f. άσω, &c. V.

Χασκάζω, idem quod χάσκω, & Th. χαίνω, inhio, & Metaph. avidè appeto; unde Χάσκαξ, scommaticè; dicitur de homine, qui ore hiante stat & respectat aliquid; teste Eust. Sic & Athenienses, loco Ἀθηναῖοι, ab Aristoph. per parodiam, κεχηναῖοι, nominantur, &c. V.

Χάσκω, hisco, idem quod χαίνω.

Χάσμα, ατος, τὸ, hiatus, CHASMA. Them. χαίνω, hisco. f. χανῶ. a. 1. ἔχηνα. a. 2. ἔχανον. perf. κέχηνα. perf. pass. κέχασμαι.

Χασματικὸς σεισμὸς, dicitur terræ motus; quum scil. movente terrâ hiatus fiunt, dicitur etiam χασματίας, ου, ὁ, apud Aristot. terræ motus, qui soli confidentias, in cavernas facit; à præced. Χάσμα, ατος, τὸ; V. Item Χασμάομαι, -ῶμαι, hio, inhio: Item oscito; unde Χασμᾶσθαι, expon. oscitanter addubitare, & cunctari, angi & conturbari, æstuare dubitatione, & χασμάω, f. άσω, oscito, dehisco: unde in præs. & part. præs. pass. οἱ βλέποντες χασμώμενοι χασμῶνται; qui oscitantes vident, oscitant: à seq. χάσμη, ἡ; V.

Χασμεύμενος, Ion. & Dor. pro χασμώμενος, inhians, præs. part. à Χασμέομαι, idem quod χασμάομαι, à χάσμα; quod V.

Χάσμη, ης, ἡ, oscitatio, actus hiantis oris: à χάσκω, seu χαίνω, hio.

Χάσμη, præced. propriè expon. hiatus, vel hiatio, & peculiariter ea, quâ quis os inter oscitandum diducit, oscedo; &c. V.

Χάσμημα, τὸ, hiatus, vel rictus; & apud Aristoph. pro rostro hianti poni dicitur; verbale à Χασμάομαι, præced. V. Item Χασμώδης, εος, ὁ κ ἡ, oscitator, qui frequenter oscitat; Diog. Laërt. atque inde Χασμωδία, ἡ, oscitantia: Item verborum compositio hiulca; Eust. utrumque à χάσμη, ἡ; V.

Χασσάμενος, retrocedens. a. 1. part. m. gen. ας. Poët. verbi χάζω, recedo.

Χασσώμεθα, Poët. pro χασώμεθα, cedamus. 1. pl. a. 1. sub. m. verbi ejusd.

Χατίζω, opus habeo: Item desidero, percupio; idem quod seq. Th. Χατέω, indigeo; ut Od. γ. πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι, omnes divino auxilio indigent, &c. V.

Χατέουσι, indigentibus, dat. pl. part. præs. act. à

ΧΑΤΕ'Ω, Poët. CAREO, egeo, indigeo, cupio. q. à χάω, capio, vel hio. Hinc χατίζω, & χατίζω, idem quod χατέω, χῆτος, εος, τὸ, indigentia.

Χατίζω idem quod χατέω, egeo.

Χατὶς, ίδος, ἡ, indigentia, seu usus: Item desiderium, cupiditas: Hesych. à Th. χατέω, unde præced. χατίζω, &c. V.

Χαυλιόδους, & χαυλιόδων, οντος, ὁ, dentes exsertos habens: ex χαλάω, laxo, emitto, & ὀδοὺς, dens, gen. ὀδόντος.

Χαύναξ, ακος, ὁ, homo tumidâ & inani inflatus superbiâ: Hesych. Item χαυνιάζω, exp. decipio, in errorem induco; utrumque à seq. Th. χαῦνος; unde apud Aristoph. in avib. χαῦνον ὄνομα, exp. amplum; quoniam autem, quæ laxa sunt & fungosa, nonnunquam etiam vento inflantur, & tumefiunt; ideo χαῦνος, aliquando signif. inflatus, tumidus, superbus; unde ἄνθρωπος χαῦνος, exp. inflatus admiratione sui; apud Aristot. Eth. l. 4. & in genere, χαῦνα, propriè dicuntur, quæ hiatibus quibusdam diducta fiunt, laxiora & fungosiora, &c. V.

ΧΑΥ'ΝΟΣ, ου, laxus, fungosus: à χαίνω, hio.

Χαυνότης, ητος, ἡ, fungositas, laxitas; Plut. Symp. 6. Item stolida, & tumida superbia, inanis & ventosa ambitio; Aristot. Eth. 2. c. 7. Item χαυνόω, laxum fungosumque reddo; laxo & aperio: Athen. 13. & 8. & in pass. χαυνόομαι, laxor. Item stultâ superbia inflor; magnificè de me sentio, quum tamen nihil sim; ut χαυνοῦται γὰρ ταῖς ὑπερβολαῖς τῶν ἐπαίνων, καὶ θρύπτεται; apud Plut. in educ. lib. omnia à Th. χαῦνος. V.

Χαυνὰν, placenta, Jer. 7. 18. & 44. 19. pro quo

Χαυὼν, ῶνος, idem ibid. Th. χαῦνος.

Χαύνως, laxè; Herodian. l. 4. adv. à Th. Χαῦνος. V. Item Χαύνωσις, εως, ἡ, laxatio, dissolutio, & χαυνωτικὸς, vim habens laxum efficiendi; Plut. verbalia à χαυνόω, -όομαι; V. Item Χαυνῶνες, Hesychio sunt panes admixto oleo subacti, quâ subactione fungosi fieri & laxi creduntur; pro eod. apud Suid. legitur χαύνανες, à Th. χαῦνος, fungosus, &c. V.

Χάω, HIO, apertus sum, vacuus sum, capio.

Χέαι, fudisse. a. 1. inf. act. verbi χέω, fundo. f. χεύσω. a. 1. ἔχεα. a. 1. imperat. χέον. a. 1. part. χέας.

Χεβέρλεφος, eduleum quoddam Syrorum.

Χέδροπα, legumina. q. χειρόδροπα: quia χειρὶ δρέπονται.

Χέει, fundit, 3. sing. præs. ind. à χέω, seu χείω, fundo. f. χέσω· χεύσω, & χεύσω· a. 1. ἔχευσα, ἔχευα, & ἔχεα. a. 1. pass. ἐχύθην.

Χεζανάγκη, nomen emplastri seu unguenti ad movendum alvum; Aët. ex seq. Th. χέζω, & ἀνάγκη, ἡ, &c. V.

Χεζητιάω, idem quod χεσείω, cacaturio; alvum evacuare cupio: utrumque à Th. seq. χέζω, -ομαι; V.

ΧΕ'ΖΩ, caco, ventris onus depono. f. χέσω. q. à χέω, est enim effundo excrementa.

Χειὰ, ᾶς, ἡ, serpentum latibulum: à χείω, seu χέω, id est, χωρῶ, capio.

Χειλάριον, τὸ, labellum; diminut. à Th. χεῖλος, εος, τὸ; V.

Χείλεσι, & Poët. χείλεσσι, dat. pl. à χεῖλος, εος, τὸ, labrum, labium.

Χείλευς, Dor. pro χείλους, labri, gen. sing. à χεῖλος.

Χειλεύω, & χηλέω, idem cum, & pro χηλέω, & χηλόω; quæ vide: ut χηλεύει στρωτὸν, i. e. σποδεύει, seu πλέκει; apud Hesych. à Th. χηλὸς, ὁ; V. Item χηλεύω, idem quod χηλόω; id V. à Th. χεῖλος, εος, τὸ, &c. V.

ΧΕΙ'ΛΟΣ, εος, τὸ, labrum, labium. Per id q. χέομαι potum. Et pro sermone, & per Metaph. littus, seu ora maris.

Χειλόω, labro circundo, labrum in ambitum duco; à Th. Χεῖλος, εος, τὸ; V. Item Χειλώνη, ἡ; idem quod & à Th. Χεῖλος, præc. V. Unde etiam χείλων, labeo; in Epigr. ab eod. Item Χειλωτὴρ, exp. ἡ, αὐλητικὴ στομὶς; quoniam labris circumligatur, ut interiore flatu non rumpatur; verbale à χηλόω. V. Sed Χιλωτὴρ, exp. & fiscella, pabulum continens; quæ scil. equi ori circumponitur, è vertice suspensa; & sic est verbale à χηλόω, pro quo & χιλόω, dicitur pasco; à Th. Χιλὸς, ὁ; V.

ΧΕΙ'ΜΑ, ατος, τὸ, hyems; tempestas: (q. à χέω, seu χείω, quod multas fundat pluvias & nives. Hinc χειμὼν, ῶνος, ὁ, idem: χειμάζω, hyemo, hyemem traduco, hyberno: χείμερος, & χειμερινὸς, hyemalis, hybernus.

Χειμάδιον, ου, τὸ; q. d. hybernaculum: Item Χειμάδιος, hybernus, ad hybernandum accommodus: unde χρῆσθαι χειμαδίῳ, sub. τόπῳ, exp. uti hybernis; apud Dem. & χειμάδιος δύναμις, dicitur ab eod. Sicut & ἐς χειμάδια φοιτῶσι, exp. se conferunt hybernatum; apud Herodot. à χειμὰς, άδος; V. Item Χειμάζομαι, tempestate vexor, peculiariter, tali qualis hyeme in mari solet cooriri: Item hyeme infestor, seu hyemali frigore; ut καρποὶ χειμαζόμενοι; apud Theophr. est pass. à seq. act. χειμάζω; V.

Χειμάζω. f. άσω, hyemo, hyberno: Item tempestate vexo, vexo velut procellâ. Them. χεῖμα.

Χειμαίνειν, tempestate vexare. Th. χεῖμα.

Χειμαίνομαι, tempestate vexor, sentio hyemem; apud Herodot. itidem pass. ab act. præced. χειμαίνω, hyemo, sævio, &c. V.

Χειμάμυνα, hyemis injuriam arcens: ita dicitur læna quædam crassa, quam Hom. ἀλεξάνεμον, vocat, inquit Eust. sicut etiam χειμάμυνες χλαῖναι, dicuntur lænæ ventorum & frigoris injuriam arcentes: idem quod ἀλεξάνεμοι; Eust. Il. π. ex χεῖμα, & ἀμύνω, unde ἄμυνα, ἡ, &c. V.

Χείμαρρος, clavus ligneus sub carinâ.

Χείμαῤῥος, præced. dicitur paxillus, quo foramen in navis carina obstruitur, quo amoto naves in ſiccum tractæ, aquam in ſentina collectam emittunt; apud Heſiod. &c. V.

Χείμαῤῥος, ου, ὁ, & χειμάῤῥοος, ου, ὁ, torrens: ex χεῖμα, ατος, τὸ, hyems, & ῥόος, ου, όος, ου, ὁ, fluxus, Th. ῥέω, fluo.

Χειμάῤῥῳ, dat. ſing. à χείμαῤῥος, quod vide.

Χειμὰς, άδος, ἡ, ſub. ὥρα, tempus hybernum, HYEMS. Th. χεῖμα.

Χειμὰς, præced. dicitur & veſtis hyberna; ſcil. ſub. ἐσθὴς, Heſych. &c. Vide.

Χειμασία, ας, ἡ, hyematio, hybernatio; item tempeſtas: à χειμάζω, quod V.

Χειμασκέω, ῶ, hybernis exercitiis incumbo; hyeme exerceor; Poll. ex χεῖμα & ἀσκέω, V.

Χείμαστρον, τὸ, veſtis quâ hyemali tempore utimur; Poll. à χειμάζω, ομαι, f. σω, &c. V. Item, χειμάω ſeu χειμέω, hyemali frigore infeſtor; ſeu ſimpl. frigeo, rigeo; Heſych. à Th. χεῖμα, V. Item, χειμεθλιάω, idem quod χειμετλιάω, id V.

Χείμεθλον, pernio, morbus ex frigore, cum χεῖμα θλᾷ calces. Dicitur & χίμετλον, & χιμέτλη.

Χειμερίζειν, hyemem traducere. Th. χεῖμα, hyems.

Χειμερίζω, hyberno; vide præced.

Χειμέριος, ου, ὁ, ἡ, & χειμερινὸς, οῦ, hyemalis, hybernus, tempeſtuoſus. Th. χεῖμα, ατος, τὸ, hyems.

Χειμεριώτατος, exp. admodum gaudens algoribus; eſt ſuperl. à præced. χειμέριος, V. Item, χειμέω, vide ſupra χειμάω.

Χειμετλιάω, ſeu χειμεθλιάω, item, χιμετλιάω, pernionibus laboro; manus pedeſve frigore hyberno exulceratos habeo; à χείμεθλον, ſeu χίμετλον, τὸ, pro quo dicitur &, χιμέτλη, ἡ, ulcus ex hyberno frigore, quod digiti pedum manuumque, nec non tali, contrahunt, &c. V. Item, χειμὶη, ἡ, hybernum frigus, vel ſimpl. frigus, rigor; item, χειμέουσα, quæ friget, rigens, fœm. quaſi part. fœm. præſ. à verbo inuſit. χειμέω; & omnia, à Th. χεῖμα, unde χειμέω, &c. V.

Χειμοθνὴς, hyemali frigore enectus; Luc. ex χεῖμα; & Th. θνήσκω, unde θνῆσις, tanquam à f. θνήσω; atque indè, comp. quædam deſinunt in θνης, & θνητὸς, &c. V. Item, χειμόσπορος, hyeme ſatus; Theoph. Unde χειμοσπορέω, hyeme ſemino; ex χεῖμα & σπορὰ, ἡ, ſeu σπόρος, ὁ, &c. V.

Χειμὼν, ῶνος, ὁ, hyems, tempeſtas, idem quod Th. χεῖμα.

Χείομαι, idem quod χείω, pro Th. χέω, capax ſum, &c. V. Item, χεῖος, ου, ὁ, dicitur prodigus; à χείω, pro Th. χέω, fundo, &c. V.

Χείουσιν, 3. pl. ind. præſ. verbi χείω, pro χέω, fundo: vide χέω.

ΧΕΙ'Ρ, χειρὸς, ἡ, manus, ſcriptura; copiæ. q. à χῶ, capio: eſt enim capiendi inſtrumentum: χεῖρ', pro χεῖρα, accuſ. ſing. Hinc χέρνα, ης, ἡ, paupertas, inopia: χέρνης, ητος, ὁ, ἡ, inops, pauper: χεῖρον, ονος, ὁ, ἡ, pejor, deterior, αὐτόχειρ, ρος, ὁ, ἡ, qui ſuâ ipſe manu aliquid facit; item qui ſuâ manu cædē patravit: ἐγχειρίδιον, ου, τὸ, parvus gladius, pugio, ſica; item libellus, qui manu facilè geſtari poteſt: ἐπιχειρέω, manum admoveo, aggredior: ἐπιχείρημα, ατος, τὸ, conatus: δυσχερὴς, έος, ὁ, ἡ, difficilis, arduus: δυσχεραίνω, moleſte fero.

Χειράγρα, ἡ, chiragra; articularis morbus, qui manus velut captas & irretitas tenet; ut ποδάγρα, podagra, pedes; q. d. ἡ ἄγρα χειρὸς & ἡ ἄγρα ποδὸς, ſeu χειρῶν & ποδῶν; ex χεὶρ, ρὸς, & ἄγρα, ἡ, ſunt tamen, qui hoc derivari malint, ἀπὸ τοῦ ἄλγους, ut ſit quaſi, χειράλγα & ποδάλγα, poſito ſcil. ρ. pro λ. &c. V.

Χειραγωγέω, ῶ, manu duco. f. ήσω. p. κεχειραγώγηκα. à

Χειραγωγὸς, οῦ, ὁ, ἡ, qui vel quæ manu ducit. Ex χεὶρ, manus, & ἀγωγὸς, dux viæ. Th. ἄγω, duco.

Χειραγωγία, ἡ, actio illa ducendi manu, ſeu deducendi; à Suida, exp. auxilium, à præced. χειραγωγὸς, V.

Χειράδες, Heſychio ſunt, αἱ μετὰ λίθων καὶ ὅπλων βολαί, plur. ſing. à χειρὰς, V. Sicut &, χεράδια, eidem ſunt, τῶν χειμάῤῥων αἱ λιθώδεις ἀθροίσεις; itidem ab eod.

Χειραπτάζειν, manibus tractare; ex χεὶρ & ἅπτω, necto.

Χειρὰς, άδος, ἡ, (pro quo ſcribitur &, χερὰς,) fiſſura in manibus; & per catachreſin, dicitur &, fiſſura pedum; teſte Heſych. à Th. χεὶρ, ρὸς, V.

Χειραψία, ας, ἡ, exp. παρὰ τὸ χειρὶ ἅπτειν; i. e. manu tangere, ſeu attingere; ſic dicitur, apud medicos, levis frictio, quæ fit ſuſpensâ manu, & leviter attingendo; ſed dicitur &, χειραψία, de pugna, quum ad manus ventum eſt, & res manu conſertâ geritur; Polyb. Item, apud Plut. dicitur de luctæ quodam genere; ſeu de quodam Paleſtrico manuum nexu, quo ſeſe mutuò confertis manibus apprehendunt, ità ſe exercentes; ex χεὶρ, ρὸς, & ἅπτω, necto, ſeu ἅπτομαι, tango, &c. V.

Χείρεσι, & χείρεσσι, dat. pl. Ion. & Poët. pro χερσί· à χεὶρ, ρὸς, ἡ, manus.

Χειριάω, laboro manuum fiſſurâ; chiragrâ laboro; item, doleo ex labore; Poll. l. 2. ſed exp. &, ruptis ſum pedibus; à χειρὰς, ἡ, V. Item, χειρίδες, αἱ, manicæ; nam ut, à κνήμη dicuntur κνημῖδες; ſic à χεὶρ, χειρίδες, ut & Lat. à manu, manicæ, ſunt vero, veſtis partes quæ manus tegunt; τὰ περὶ ταῖς χερσίν; inquit Poll. Onomaſtici 7. integumenta manuum, ex corio præcipuè, adverſus vim frigoris; unde quidam, è Græco, Chirothecas dixere; eſt plur. à ſing. χειρὶς, V. Atque indè, χειριδωτὸς vel χειριδωτὸς χιτὼν, tunica χειρίδας habens; manicata tunica, vel manuleata; Herodian. l. 5. Item, χειρίδιον, τὸ, parva manica; ſed dicitur etiam fuiſſe inſtrumentum inſtar manus, repurgandis pavimenti parietumque ſordibus accommodatum; ex Poll. diminut. itidem, à χειρὶς, vide.

Χειριδωτοὶ κιθῶνες, Ion. pro χιτῶνες) tunicæ manicatæ. Them. χεὶρ, manus.

Χειρίζομαι, exerceor; manu propriè; paſſ. ab act. χειρίζω, manu tracto; item, manibus curationem exſequor; item, general. adminiſtro, tracto; Polyb. l. 2. à Th. χεὶρ, ρὸς, V. Ut & χείριος, ου, ὁ, interdum de eo dicitur, qui eſt in poteſtate alicujus; interdum exp. utilis; & frequentiùs, manſuetus, cicur; ſubditus, q. d. manibus expoſitus; mancipatus, captivus, &c. Itidem, ab eod. Th. Item, χείριξις, ἡ, idem eſt quod χειρουργία; vel ſimpl. univerſa rerum admotio, quæ manu fit, & perficitur; verbale, à χειρίζω, ομαι, V. Item, χειρὶς, ίδος, ἡ, manica; manus involucrum, ſeu integumentum; Od. α. Plut. Xen. &c. à Them. χεὶρ, ρὸς, V. Item, χείρισμα, & χειρισμὸς, de arte chirurgica dicuntur; & χειρισμὸς, exp. general. adminiſtratio; verbalia, à χειρίζω, ομαι, V.

Χειρίστερος, idem cum χειρόστερος, & ex illd. id V. Χειρίων, idem quod χεῖρον, compar. pejor, &c. V.

Χειρίστην, acc. ſing. f. g. ſuperl. grad. à κακὸς, malus. comp. χεῖρον & χερείων. ſuperl. χείριστος, peſſimus.

Χειρματιστὴρ, idem quod, & à χερμὰς, άδος; Heſych. ſed exp. &, δίσκος βακχεῖος, apud eund. &c. V.

Χειροβαλίστρα, falarica. qu. χειρὸς βαλίστρα.

Χειροβάναυσος, idem quod βάναυσος, quod dicitur quaſi βαύναυσος, ex nomine ſcil. βαῦνος, i. e. caminus, fornax; & verbo αὔω; i. e. incendo; q. d. qui caminum accendit, ad conficienda ſua opera, &c. V. Item, χειροβαρὴς, pondere ſuo manus gravans, ponderoſus; vel tantus, quantus onerandæ manui ſatis eſſe poſſit; ex χεὶρ, ρὸς, & βάρος, εος, τὸ, V. Item, χειρόβιος, & χειροβιώτος, manibus, i. e. manuum labore, vivens; ex χεὶρ, ρὸς, & βίος, ὁ, unde βιόω, όομαι, & βιωτὸς, ὁ, &c. V. Χειροβλιμάζειν, manibus leniter premere, & contrectare, τοὺς μαστοὺς, ſeu mammas; ex χεὶρ, ρὸς, & βλιμάζειν; quod V. Χειρογάστωρ, cui manuum labor, ventri alimentum ſuppeditat; qui manuum labore vivit; ex χεὶρ, ρὸς, & γαστὴρ, V. Item, χειρογραφέω, ῶ, chirographo caveo, vel promitto; vel aliquid chirographo conſcribo; eſt à ſeq. χειρόγραφον; quod quidam exp. cautio manu alicujus ſcripta, &c. V.

Χειρόγραφον, ου, τὸ, CHIROGRAPHUM, ſyngrapha. q. d. χειρὶ γεγραμμένον, manu propriâ ſcriptum. Th. γράφω, ſcribo.

Χειροδάϊκτος, manu ſeu manibus cæſus, i. e. interfectus; Soph. in Ajace; ex χεὶρ, ρὸς, & δαΐζω, f. ίσω, & ξω, divido; item, occido, &c. V. Item, χειρόδεικτος, q. d. manu oſtenſus, manifeſtus; ex Soph. Unde χειροδεικτέω, ῶ, manu oſtendo; ex χεὶρ, ρὸς, & δείκνυμι, f. δείξω, &c. V.

Χειρο-

Χειρόδεσμος, copula. q. χειρῶν δεσμός· à δέω, ligo.

Χειροδίκαι, nom. pl. à

Χειροδίκης, ου, ὁ, cui jus est in manibus: ex χείρ, manus, & δίκη, ης, ἡ, jus.

Χειροδίκης, præced. exp. qui manu seu manibus, i.e. manuum robore jus discepto; qui jus robore suo seu potentiâ suâ metitur, &c. V. Item, χειρόδοτος, q.d. manu datus; Poll. ex χείρ, ρός, & δίδωμι, f. δώσω, unde δοτός, ὁ, &c. V.

Χειροδρέπτος, ου, ὁ, ἡ, qui χειρὶ δρέπει, manu decerpit.

Χειροδρέπτος, præced. exp. qui manu, non falce metit, &c. V. Item, χειροήθης, seq. exp. tractabilis; qui est moribus ut vel manu tractari se sinat; dicitur propriè de mansueto animali & cicure, nec ampliùs fero; Athen. l. 8. & Metaph. de hominibus quoque dicitur; ut, apud Luc. χειροήθεις τῇ ὕβρει, in patienda injuria mansueti, injuriam mansuetè ferentes, &c. Vide.

Χειροήθης, εος, ὁ, ἡ, mansuetus, cicur: ex χείρ & ἦθος, τὸ, indoles.

Χειροθετία, manuum impositio; cujus à Luca fit mentio; sed dicitur &, de lyram pulsante; apud Athen. ex χείρ, ρός, & θέσις, εως, &c. V. Sic etiam, χειροθετέω, manus impono; & in pass. χειροθετεῖσθαι, exp. accipere per manuum impositionem; itidem, ex χείρ, ρός, & τίθημι; unde θετός, ὁ, &c. V. Item, χειρόκμητος, manu laboratus, seu elaboratus; item, manu factus; apud Aristot. ex χείρ, ρός, & κάμνω, f. καμῶ, vel καμοῦμαι, præt. κέκμηκα, unde comp. quædam in κμητος, &c. V.

Χειροκοπεῖσθω, 3. sing. præs. imperat. pass. à

Χειροκοπέω, manum abscindo: ex χείρ, ἡ, manus, & κόπτω, scindo, amputo. f. ψω. p. m. κέκοπα.

Χειροκοποῦμαι, manus mihi abscinduntur; est pass. ab act. χειροκοπέω, præced. V. Item, χειροκρατία, manuum potentia, seu potestas; potentia quæ usurpatur ab iis, qui viribus plus pollent; quum nimirum leges armis opprimuntur; Polyb. ex χείρ, ρός, & κράτος, εος, τὸ, V. Item, χειρολαβίς, ίδος, ἡ, stivæ pars; nimirum cavum illud cui manum arator immittit; Poll. ex χείρ, ρός, & λαμβάνω, f. med. λήψομαι, a λήβω; unde a. 2. ἔλαβεν; unde λαβή, ἡ, & λαβίς, ίδος, ἡ, &c. V. Item, χειρόμακτρον, seq. sonat q. d. manuum abstersorium; linteolum ad abstergendas manus; sed ponitur &, in ornatu muliebri; in Herodot. & Euryp. &c. V.

Χειρόμακτρον, mantela seu mantile, quo sc. χεῖρας μάσσομεν, manus extergimus.

Χειρομάντις, εως, ὁ, ἡ, ex manu seu manibus, i. e. ex inspectione manuum, divinans; dicitur etiam, χειρομάντης, ου, ὁ, chiromantes; qui ex lineamentis manuum mores & naturam hominis conjicit, eique futura prædicit; (qui ob id etiam χειροσκόπος, appellatur;) atque indè, χειρομαντεία, ἡ, divinatio illa, ex inspectione manus, seu manuum; ex χείρ, ρός, & μάντις, εως, ὁ, ἡ, unde μαντεία, ἡ, &c. V. Item, χειρόμαχος, manibus pugnans; unde, χειρόμαχα πλήθους, dicitur vulgus manu victum quæritans; ex χείρ, ρός, & μάχη, ἡ, à Th. μάχομαι, V.

Χειρόμυλον, mola manualis. q. χειρῶν μύλη.

Χειρόμυλον, præced. dicitur etiam, χειρόμυλων, ωνος, ὁ, mola manuaria, seu trusatilis, &c. V.

Χεῖρον, τὸ, pejus, in pl. χείρονα & χείρον, ονος, ὁ, ἡ, pejor, compar. à κακός, malus. Th. χείρ, ἡ, manus.

Χειρόνιπτρον & χερόνιπτρον, vas quodlibet in quo, seu pelvis in qua abluuntur manus; malluvium; sed est etiam aqua, quâ manus abluuntur; item, manuum ablutio, seu lotio; Diosc. 1. 6. ex χείρ, ρός, & Th. νίπτω, f. ψω; unde νίπτρον, τὸ, &c. V.

Χειρονομέω, manibus gesticulor. Hinc χειρονομία.

Χειρονόμος, qui certâ quadam lege manus motitat, ità ut, continuè gesticuletur; unde, χειρονομία, lex gestus; seu manuum certa cum lege motus; item, saltatio gesticulatoria, non absq; manuum ac digitorum frequenti plausu; & χειρονομικὸς, ad chironomiam pertinens, seu in quo utimur chironomiâ; unde &, præced. χειρονομέω, manus certâ lege motito, concinnos gestus edendo; ut apud Herodot. in Erat. τοῖς ποσὶν ἐχειρονόμησε, exp. pedibus sublatis edidit gestus, quales manibus edi solent, atque indè, χειρονομισείω, chironomicam gesticulationem edere cupio; Poll. omnia, ex χείρ, ρός, & νόμος; unde νομικὸς, ὁ, &c. V.

Χειρόομαι, οῦμαι, manuum viribus supero, manibus superatum capio, subigo. Th. χείρ, manus.

Χειροπέδαι, manicæ; i. e. vincula manuum; Ecclesiast. c. 21. & apud Herodot. ex χείρ, ρός, & πέδη, ἡ, &c. Vide.

Χειροπληθής, έος, ὁ, ἡ, manum implens: ex χείρ, manus, & πλήθω, impleo. Th. πλέος, plenus.

Χειροπληθιαῖος, idem quod, & à præced. χειροπληθής, tam magnus multusque, ut manum impleat; unde neut. τὸ χειροπληθὲς, quantum manu comprehendi potest; apud Diosc. 1. 7. & alios medicos Græcos, &c. V. Item χειρόπληκτος vel χερόπληκτος, manu seu manibus percussus, seu inflictus; Soph. ex χείρ, ρός, & πληκτός, ὁ, &c. V. Item, χειροπόδης, idem quod χιρόπους, id V.

Χειροποίητος, ου, ὁ, ἡ, manufactus. Ex χείρ, ρός, ἡ, manus, & ποιέω, facio.

Χειρόπονητος, manu elaboratus; item, χειροπονία, festum quoddam, in quo opifices, & χειρόπονοι, manibus operantes, sacrificabant; Hesych. ex χείρ, ρός, & πόνος, ὁ, unde πονέω, ῶ, f. ήσω, &c. V. Item, χειρόπους, idem quod χερόπους, & ex iisd. id V.

Χειρός, gen. sing. à χείρ, ἡ, manus. dat. χειρί. dat. pl. χερσί.

Χειροσκοπικός, ad artem χειροσκόπου pertinens; à seq. χειροσκόπος, manus seu manuum inspector; ex χείρ, ρός, & σκοπός, ὁ, &c. V.

Χειροσκόπος, ου, ὁ, ἡ, qui manum inspicit, scil. ut inde divinet: qui χεῖρα σκέπτει.

Χειρόσοφος vel χειρίσοφος, q. d. manu sapiens; Luc. de saltat. scitus saltator in manuum gesticulatione; ex χείρ, ρός, & σοφός, ὁ, &c. V.

Χειροτένοντες, nom. pl. à

Χειροτένων, οντος, ὁ, ἡ, qui manibus est nervosis; ex χείρ, manus, & τένων, tendo, inis, Th. τείνω, tendo.

Χειροτένων, præced. est Epitheton cancri; in Batrach. &c. V.

Χειρότερον, compar. n. g. à κακός, malus. Th. χείρ, manus.

Χειροτεχνέω, manu artem aliquam conficio; opifex sum; unde verbale, χειροτέχνημα, opus manu factum; Poll. à seq. χειροτέχνης, q.d. manuarius artifex; manu artem aliquam conficiens, &c. V.

Χειροτέχνης, ου, ὁ, opifex. Ex χείρ & τέχνη, ἡ, ars.

Χειροτεχνία, opificium manuarium; artificium manu factum; unde χειροτεχνικὸς, ad artificium manu factum pertinens; ut χειροτεχνικαὶ τέχναι, quæ &, βαναυσικαὶ, artes illiberales, mechanicæ; opificia sedentaria, trivialia, sordida; Poll. Item, χειροτέχνως, & χειροτεχνικῶς, manus artificio, seu more illorum qui mechanicas artes tractant; adv. ut &, reliqua, à præced. χειροτέχνης, V. Item, χειρότμητος, manibus excisus; ex χείρ, ρός, & τμητὸς, verbale, à τμάω, inusit. pro τέμνω, &c. V.

Χειροτονέω, per suffragia creo. q. protensâ manu eligo: ut in suffragiis solebant. f. ήσω. p. κεχειροτόνηκα. a. 1. ἐχειροτόνησα. a. 1. ind. pass. ἐχειροτονήθην, ης, η. Ex χείρ, ἡ, manus, & τείνω, tendo.

Χειροτονητὸς, suffragiis creatus; unde χειροτονητά, τὰ, cognominatur liber quidam Democriti, apud Vitruv. q.d. collectanea; à præced. χειροτονέω, manum protendo, & attollo; item scisco, decerno, creo; quoniam in suffragiis ferendis, manus porrigi solebant; item, suffragiis defero; & in pass. χειροτονοῦμαι, magistratus creor; unde etiam, & seq. χειροτονία, exp. suffragiorum latio, &c. V.

Χειροτονία, ας, ἡ, suffragium, plebiscitum, creatio magistratûs; à præced.

Χειροτριβέω, manu frico, seu perfrico; item, χειροτριβεῖν, idem quod, & pro τρίβειν, apud Hippocr. ex χείρ, ρός, & τρίβω, unde τριβή, ἡ, &c. V. Item χειροτροφεῖον, hara; locus in quo porculi nutriuntur, & saginantur; à τροφεύς, έως, unde τροφεῖον, τὸ, &c. V.

Χειροῦν, in suam potestatem redigere: à χειρόω. Th. χείρ.

Χειροῦμαι, idem quod χειρόομαι, domo, mihi subjicio; item, passivè subjicior; sum inferior; unde, χειρωθεὶς, in mancipatum veniens; qui in arbitrium pervenit; & ἐχειρώθη ἀνδρῶν τὸ Ἄργος; exp. Argos viris deso-

desolatum est; pass. ab act. χειρόω, &c. V.

Χειρουργέω, ῶ, manibus operor, operor; item medicam manum admoveo: à seq.

Χειρουργὸς, q. χειροεργὸς, qui χειρὶ ἔργον, facit, & qui manu medicinam facit, CHIRURGUS.

Χειρούργημα, τὸ, opus manu factum; opificium; verbale, à præced. χειρουργέω, quod exp. &, fabricor, ædifico; vel general. manibus opus aliquod facio; item, manu perpetro facinus aliquod; item, curo per chirurgiam, seu attendo arti chirurgiæ; Hippocr. Gal. & in Epigr. l. 2. Item, χειρουργία, actio, vel operatio quæ fit manibus; dicitur de omni arte, quæ actionem habet manuum cum cognitione conjunctam; Plat. in Polit. Item, curatio, quam adhibet chirurgus, Gal. Diosc. Unde, χειρουργικὸς, chirurgicus, ad chirurgiam pertinens; & χειρουργικὴ τέχνη, vel ἐπιστήμη, ea pars medicinæ quæ sectione, ustione, &c. Uti docet; & in genere, sic dicitur scientia quælibet, quæ in manuum operatione qualibet versatur; i. e. quæ manibus exercetur, seu, quæ manus operâ indiget, &c. Omnia, à præced. χειρουργὸς, qui manu operatur, seu opus facit; opifex, operarius; & peculiari signif. is qui medicas manus alicui admovet; chirurgus; qui morbos, qui solutione continui, aut in partium externarum immoderatione consistunt, tollit, sectione, ustione, restitutione in naturalem situm, & medicamentis foris appositis, &c. V.

Χειρόχωλος, manu debilis, seu mancus; ex χεὶρ, ρὸς, & χωλὸς, ὁ, &c. Vide.

Χειρόω, ῶ, f. ώσω, mancipo, domo. Them. χεὶρ.

Χειρόω, præced. propriè, exp. idem quod χειρόομαι; id vide. Item, χειρίδιον, seu χερύδριον, τὸ, parva manus; Moschus, Idyl. 1. est diminut. à Them. χεὶρ, ρὸς, V.

Χείρω, deteriora, nom. vel acc. plur. n. g. pro χείρονα, οα, ω, à

Χείρων, ονος, ὁ, ἡ, pejor, deterior, comp. à κακὸς, malus, in superl. χείριστος. Th. χεὶρ vel ducamus à χρεία, indigentia, ut sit, qui indigentior sit. Est & Χείρων, CHIRON, nomen viri, dat. sing. Χείρωνι.

Χείρων, præced. exp. &, inferior; & pro eo Poët. dicitur, χερείων, & χερειότερος, item, χερίων & χειρότερος, & interdum, χειρότερος, &c. Dicitur autem, χείρων propriè, ὁ ταῖς χερσὶν ἥττων, καὶ ἐλάττων; teste Etym. vel, juxta alios, ὁ διὰ τῶν χειρῶν πορίζων τὸ ζῆν, &c. V.

Χειρώνακτες, οἱ, nom. pl. à

Χειρῶναξ, κτος, ὁ, opifex, qui propriis manibus victum sibi quæritat; ex χειρἄναξ, contractum, q. d. ὁ τῶν χειρῶν ἄναξ, qui dominus est suarum manuum. Hinc χειρωναξία, ἡ, opificium.

Χειρωναξία, præced. exp. opus quod manibus fit; item, χειρωνάξιον, ου, τὸ, aff. ex Aristot. œcon. l. 2. pro vectigali, quod exigebatur viritim à vulgo; item, χειρωνακτικὸς βίος, dicitur, vita eorum qui manuum labore victum quærunt; omnia, à præced. χειρῶναξ, operarius; q. d. qui manibus imperat, ut, hoc vel illud agant, &c. V.

Χειρώνειον ἕλκος, seu χειρώνειον; ulcus malignum, inveteratum, oras habens duras, callosas, & tumentes; quod sic dicitur, quasi Chirone Medico opus habens, Diosc. Item, χειρώνειον, seu χειρωνὰς, herba etiam est, centaurium magnum; in append. Diosc. omnia, à præced. χείρων, V. Item, χείρωσις, εως, ἡ, subjugatio, subactio; actio robore manuum vincendi; ut &, χειρωτὸς, qui talis est, ut subjugari possit, qui manuum viribus superari potest; verbalia, à χειρόω, ῶ, seu χειρόομαι, οῦμαι, &c. Vide.

Χειρώσασθαι, a. 1. inf. m. verbi χειρόω, manuum viribus supero, domo, f. ώσω. Th. χεὶρ, ἡ, manus.

Χείσεται, capax erit, 3. sing. f. 1. m. verbi χείω, Poët. pro χέω, capio.

Χείω, capio, seu capax sum; Eust. unde, χεῖσθαι, capacem esse, capere; item, χείω, fundo, capax sum; utrumque à, & pro χέω, idem fundo, capax sum, &c. V.

Χελεὰ, idem quod χειὰ, caverna, latibulum serpentum.

Χελιδόνειος, ὁ καὶ ἡ, hirundininus; item, χελιδονιδεῖς, hirundinum pulli; Eust. & χελιδονίζω, hirundines imitor garrulitate; vel, barbarè loquor; ita ut, non magis intelligi possim quam hirundo; item, hirundini stipem colligo; i. e. circumeundo oppidanorum ædes, & cantilenam quandam canendo, de adventu hirundinis, Athen. l. 8. Unde verbalia, χελιδόνισμα, cantilena, quam canunt οἱ χελιδονίζοντες, & χελιδονισμὸς, ipsa circuitio, & collectio stipis; ut &, χελιδονιστὴς, qui hirundini stipem colligit; Hesych. omnia, à seq. Th. χελιδὼν, όνος, quod exp. &, piscis Polypo similis; Athen. l. 8. Item, cavitas ungulæ equorum; & cavitas in brachii hominis flexu circa cubitum; Hesych. Item, ornamenti muliebris genus quoddam; Eccles. c. 21. & in plur. χελιδόνες, barbari dicuntur, quoniam sermo eorum intelligi nequit; ut nec hirundinum garritus; atque indè etiam, χελιδόνιος λίθος, lapis Chelidonius; de quo Plin. 11. 37. ut &, χελιδόνια, scil. πόα, seu χελιδόνιον, scil. φυτὸν, hirundinaria herba; quæ ita nominata, vel quòd hirundines eam monstravere; vel quòd sub hirundinum adventum floreat; Diosc. 2. 121. Plin. 8. 27. Item, χελιδονίας, idem quod χελιδόνιος, sed est &, nomen piscis; apud Athen. l. 8. & venti; apud Plin. 2. 47. Item χελιδὼ, όος, ἡ, idem quod seq. Th. χελιδὼν, hirundo, &c. V.

ΧΕΛΙΔΩ'Ν, όνος, ἡ, hirundo. q. à χείλη δινεῖν, quod scil. labia agitet: vel quod χείλεσιν ἄδει, labiis canit.

Χελὺς, idem quod χέλυς, testudo, &c. V. Item, χέλυδρος, testudo marina; seu aquatica: ex χέλυς & ὕδωρ, τὸ, sed exp. & venenatus serpens; qui alio nomine, δρυΐνος, dicitur, apud Nic. Item, χελῦς, instrumentum musicum; testudo; Hesych. & χελύειν, tussire, apud eund. Item, χελώνη, ἡ, itidem testudo; item, instrumentum bellicum; & musicum etiam, cithara; & signif. etiam, ungulam; teste eod. sic &, χέλυον seu χέλειον, testa, quâ integitur testudo; omnia, itidem ab eod. Th. χέλυς, V. Sed χελώνη, exp. etiam, labium, labrum; & sic est, idem quod, & à Th. χεῖλος, τὸ, Suidæ autem est, τὸ ἄνω χεῖλος, superum labrum; atque inde, χελώνιον, τὸ, labellum; & χελωνοίδης, ὁ, labeo, labrosus; i. e. ὁ τὰς χελώνας, ἤτοι χείλη ἐξοιδηθεὶς, Eust. scil. ex χελώνη & οἰδέω, f. ήσω, ita ut, significet, qui turgidis seu crassis est labris, &c. Vide.

ΧΕ'ΛΥΣ, υος, ἡ, testudo, animal quod testam gerit; item CHELYS, instrumentum Musicum ab animalis similitudine sic dictum: pectus; machinamentum. Hinc χελώνη & χελώνη, ης, ἡ, idem.

Χέλυς, præced. animal durissimæ testæ; exp. etiam, teste Hesych. testudo; i. e. lyra, seu cithara, &c. V. Item, χελύσκιον, quod scribitur &, χελίσκιον, ου, τὸ, exp. sicca tussicula, quâ nihil excernitur seu exspuitur screatu; Hippocr. ut &, χέλυσμα, τὸ, dicitur assamentum, quod postremùm clavis substernitur carinæ, & affigitur, nè atteratur frangaturve, quum navis subducitur; Theophr. 5. 8. affer; σανίδωμα, i. e. statumen carinæ; utrumque, à seq. χελύσσομαι, sive χελύττομαι, & Poët. χελλύσσομαι, è pectore ejicio, &c. Vide.

Χελύσσομαι, expectoro, eructo, tussio: à χέλυς, pro pectore.

Χελύσσω, Spartanis est, tussio, screo, βήσσω, à quo part. χελύσσοντα, apud Lycophr. quod Etym. exp. navi permeans, natans; ejus pass. præced. Vide.

Χελώνη, ης, ἡ, vide in χέλυς.

Χελώνη, idem quod χελώνη, ἡ, & Th. χέλυς, testudo; sed exp. &, testudo, i. e. continuata series scrutorum, curvata in modum testudinis; item, bellicum instrumentum, quo in oppugnandis urbibus utebantur; pro quo dicitur &, χελὼν, teste Hesych. sed χελὼν, est etiam, mugilis quædam species; apud Athen. l. 7. Item, χελώνιον, τὸ, tegumentum testudinis; item, convexa dorsi pars; vel pars illa gibbosa, quæ in scapulis prominet, Poll. l. 2. sic &, χελώνιος & χελωνίτης, testudinarius; ut &, χελωνὶς, ίδος, ἡ, & χελωνίας, dicitur, ὁ ποικίλη καὶ θυρεὶς; Hesych. & χελωνίτης λίθος, seu simpl. χελωνία, gemma chelonia, seu chelonites; de qua Plin. 37. 10. omnia itidem, à χελώνη, sive Th. χέλυς, V.

Χελωνοφάγος, testudinum vorator; Plin. in Carmania populum ait esse τῶν χελωνοφάγων, qui testudinum carne vescantur; testisque singulis singulas casas tegant, proque scaphis utantur, ex χελώνη, ἡ, & φάγος, ὁ, &c. V.

Χέομαι,

Χέομαι, idem quod Th. χέω, fundo; Il. ι. Item, libamina manibus fundo, supinâ manu libo, &c. V.

Χέουσα, fundens, præs. part. act. f. g. à χέω, fundo. f. χεύσω. a. 1. pass. ἐχύθην.

Χεράδος, τὸ, Eust. scribit, secundum quosdam, sic vocari sordes omnes quæ ex aqua in unum locum confluunt; est à seq. χεράς, άδος, V.

Χεράς, άδος, ἡ, colluvies mista cœno & lapidibus; quod à χέρμα, acervus parvorum lapidum: hoc à χερμάς, άδος, ἡ, lapis, qui manum implere potest. Th. χεὶρ, ἡ, manus.

Χερείονα, pejora, nom. pl. n. g. à χερείων, vide seq.

Χερειότερος & χερείων, Poët. pro χείρων, pejor, inferior. q. ὁ ταῖς χερσὶν ἥττων, qui manuum robore superatur, compar. à κακὸς, malus, superl. χείριστος. Th. χεὶρ, ἡ, manus.

Χερείων, vide in χερειότερος.

Χέρεσσι, dat. pl. Poët. pro χείρεσσι, quod Ion. pro χερσί. Th. χείρ.

Χέρηα, pro χερείονα, acc. sing. &

Χέρηες, οἱ, pro χερείονες, nom. pl. &

Χέρηϊ, dat. sing. pro χερείονι, à χερείων, ονος, ὁ, ἡ, comparat. Poët. pro χείρων, pejor, inferior. superl. χείριστος. Them. χεὶρ, ἡ, manus.

Χεραρᾶν, gen. pl. Dor. pro χεραρέων, à χεράρας, quod V.

Χεράρας, ου, vel α, ὁ, qui aliquid manu aptat, & compingit: χερὶ ἀρει.

Χερειφυρὴς, manu subactus; in Epigr. ex χεὶρ, ἐὸς, & φύρω, ομαι, &c. V.

Χέρμα, Hesychio, idem est quod χάλιξ, i. e. acervus parvorum lapidum, qui unâ manu tolli potest; à χερμὰς, vide.

Χερμάδιον, ου, τὸ, lapis: quod ex χεὶρ, manus, & μάσσω, tango: vel à χερμάς.

Χερμάδιον, præced. propriè, est lapis, qui præhendi & teneri manu potest, q. d. saxum manuale; ut &, χερμὰς, seq. lapis qui unâ manu sustolli potest & projici, &c. V.

Χερμαδίῳ, saxo, præced. dat. sing.

Χερμὰς, άδος, ἡ, lapis, qui manum implere potest. Th. χεὶρ, manus.

Χερμαστὴρ, exp. funda; Suid. ex præced. χερμὰς, V.

Χερμαστὴρ, idem quod χειρμαστὴρ, id V.

Χέρνα, ἡ, paupertas, ut quum quis χερὶ, victum quærit. Vel ex χεὶρ, & νέω, neo.

Χερνῆς, ῆτος, ἡ, &

Χερνήτης, ου, ὁ, manu victum quærens: &

Χερνῆτις, ιδος, ἡ, mulier victum quærens nendo manibus: ex χεὶρ & νέω, neo.

Χερνίβιον, τὸ, idem quod seq. χέρνιβον, vas in quo manus abluuntur, malluvium, &c. V.

Χέρνιβον, ου, τὸ, gutturnium: à

Χερνίπτω, & -ομαι, manus lavo; à χεὶρ, manus, & νίπτω, lavo. f. ψω.

Χέρνιμμα, manuum lotio; verbale, à præced. χερνίπτω, f. ψω, V.

Χέρνιψ, ιβος, ἡ, aqua, vel vas lavandis manibus: manuum ablutio, purgatio: à χερνίψω, f. superioris verbi.

Χερνίψαντο, laverunt manus, 3. pl. a. 1. m. Ion. verbi χερνίπτω, quod vide.

Χέροιν, dat. dual. à Poët. gen. χερὸς, à χεὶρ, ἡ, manus.

Χερόνιπτρον, idem quod χειρόνιπτρον, id vide.

Χέρρες, αἱ, & χέρρας, τὰς, Dor. pro χεῖρες & χεῖρας, manus.

Χερρόνησος, sive χερσόνησος, sub. χώρα, vel πόλις, regio vel urbs, quæ veluti insula mari cincta est, nisi quod uno, eoque exiguo spatio, continenti adjungitur; peninsula; unde χερρονήσιος, sive χερρονησίτης, ad cherronesum pertinens, vel ex cherroneso oriundus; unde χερρονησίζω, sive χερσονησίζω, figuram gero cherronesi & peninsulæ; item, χερρονησιτέω, ῶ, sum χερρόνησος, peninsulam refero; Polyb. l. 1. ex seq. Th. χέρρος seu χέρσος, asper; sed plerumque ponitur, ut ἔρημος, substantivè pro χέρσος γῆ, desertum & asperum solum; ager rudis; & interdum simpl. pro terra, seu solo accipitur; ut Od. ι. &c. V. Et ex νῆσος, ου, ἡ, V.

ΧΕ'ΡΡΟΣ, seu χέρσος, ου, ὁ, ἡ, desertus, incultus ager: vel subst. solum, desertum: χέρσος γῆ, terra quæ non aratur. Hinc χερσεύω, incultus jaceo.

Χερσαῖος, αία, ον, terrestris, e. neglectus: à χέρρος, seu χέρσος, quod vide.

Χερσεία, ἡ, solitudo; à χερσεύω, seq. non color, incultus jaceo; & χερσεύομαι, idem; sed, exp. &, sylvesco, aut sterilesco, Plut. &c. V.

Χερσεύω, f. εύσω, incultus sum, negligor. Th. χέρρος seu χέρσος.

Χερσὶ, dat. pl. à χεὶρ, ρὸς, ἡ, manus.

Χέρσινος, idem quod χερσαῖος; & ab eod. id V.

Χερσόθεν, Poët. adv. pro ἐκ τῆς χέρσου, ex humo, ex terrâ. Vide χέρρος.

Χερσόθι, in continenti; Epigr. Itidem adv. à χέρσος, V.

Χερσομανέω, ῶ, incultâ asperitate insanio; i. e. desertus & incultus fio; sylvesco, incultam naturam induo; ex χέρσος, ὁ, & μαίνομαι, unde μανία, ἡ, &c. V.

Χέρσονδε, in terram seu continentem; Il. φ. adv. à χέρσος, terra, solum, &c. V.

Χερσονησοειδής, έος, ὁ, ἡ, quæ Chersonesi, id est, peninsulæ speciem habet.

Χερσόνησος, vide suprà, cum χερρόνησος.

Χέρσος, vide in χέρρος.

Χερσόω, ῶ, desolo, efficio, ut terra fiat inculta & deserta; & in pass. χερσοῦμαι, desertus, incultusque fio; instar inculti loci me habeo; item, exsiccor; à præced. χέρσος, V.

Χέρσυδρος, ὁ, est venenati serpentis nomen, qui ὕδρος, aliàs nominatur; item, δρυΐνας, apud Nic. ex χέρσος & ὕδωρ, τὸ, &c. V.

Χερουβεὶμ, & βὶμ, οἱ, ἄκλιτον, nomen angelorum sic à formâ juvenum dictorum.

Χερύδριον, ου, τὸ, diminut. à χεὶρ, ἡ, manus.

Χερσὶ, ἐν χερσὶ, vel ἐν χερσὶ, in propinquo: ab ἔχομαι.

Χεσείω, cacaturio; alvum evacuare cupio; à Th. χέζω, f. έσω, V.

Χευάντων, fundant, Att. pro χευάτωσαν, 3. plur. a. 1. imperat. act. à χεῦον, άτω, verbi χέω, fundo. f. χεύσω. a. 1. ἔχευα, & ἔχεα.

Χεῦμα, ατος, τὸ, unda, fluctus, flumen; extrema ora rei; quod fusum, vas fusile: à χέω, χεύσω, fundo.

Χεύματα, τὰ, dicuntur vasa escaria, disci, &c. Quoniam plerumque ex stanno, aliaque materia fusili, seu metallica conficiuntur, neut. plur. à præced. χεῦμα, τὸ, V.

Χεύομαι, fundo; idem quod, & pro χέομαι, à Th. χέω, &c. V.

Χεύωσιν, 3. pl. a. 1. sub. act. à seq.

ΧΕ'Ω, fundo; liquefacio. f. χέσω, χείσω & χεύσω. a. 1. ἔχευσα, ἔχευα & ἔχεα, perf. κέχυκα. perf. pass. κέχυμαι. Hinc χυμὸς, οῦ, ὁ, succus; χεῦμα, ατος, τὸ, flumen; item libamen; χοὴ, ῆς, ἡ, libamen, οἰνοχόος, ου, ὁ, pincerna.

Χήλαργος, qui est velocibus seu albis chelis, vel ungulis; equi Epith. ex χηλὴ, ἡ, & ἀργὸς, ὁ, V.

Χήλευμα, τὸ, instrumentum ejus qui suit aliquid vel nectit; subula; item, ipsum opus textile vel sutile; unde apud Herodot. galeæ sutæ, χηλεύματα, dicuntur, habentes quasdam forfices; teste Hesych. Item, seq. χηλευτὸς, exp. nexilis, plexilis, sutilis; vel nexus, plexus, sutus; pro quo etiam dicitur, χηλινὸς, ut χηλινὸν ἄγγος, omnia, à χηλεύω, necto, plecto; à Th. χηλὴ, scil. dictum; forsan, quoniam qui suunt, forficibus uti solent, cancri forficibus, non absimilibus.

Χηλευτὸς, ἡ, ὸν, forcipiculatus. Them. χηλή.

ΧΗΛΗ', ῆς, ἡ, forfex, seu forceps cancrorum: item ungula bisulca, dat. pl. Ion. χηλῇσι. q. à χῶ, capio.

Χηλὸς, οῦ, ὁ, arca, à χέω, capio.

Χἠμέρα, pro καὶ ἡμέρα, & dies.

Χήμη, ης, ἡ, hiatus: à χαίνω, hio. Et est mensura liquidorum, pendens drachmas tres vel duas.

Χήμωσις, εως, ἡ, affectus albi in oculo, quum istud supra nigrum eminet. Th. χαίνω, hisco.

ΧΗ'Ν, ηνὸς, ὁ, ἡ, anser, in pl. χῆνες. q. à χάω vel χαίνω, hio, vel hisco.

Χηναλώπηξ, q. d. vulpanser; avis sacra apud Ægyptios: ex χὴν & ἀλώπηξ, V.

Χήνειος, ου, ὁ, & χηνεῶς, ut &, χηνῷος, anserinus; ut, χήνεια ἥπατα, Athen. l. 9. Item, χηνιδεῖς, οἱ, anserum pulli; ut &, χήνιον, τὸ, & χηνισκὸς, ὁ, anserculus; plerumque is, qui in puppi navis, ad ornamentum effingebatur; & locus etiam anchorarum in prora suspensarum, hoc nomen habet; omnia, à Th. præced. χὴν, ηνὸς, dict. παρὰ τὸ χαίνειν καὶ χανδὸν ἐσθίειν; Eust. &c. V. Item, χηνίζειν, dicitur de iis, qui tibiâ canunt; Athen. l. 14. Item, χηνίω, irrideo, illudo; propriè ore hiante, & in cachinnos resoluto; Hesych. Atque indè verbale, χήνημα, illusio, irrisio.

irrisio; item, χηνυςέω, clamo, vociferor, atque inde, χηνύς ρα, hiatus, χάσμη, omnia, itidem ab eod. Th. χλώ, λωός, V.

Χλωοβοσκὸς, qui anseres alit, vel pascit, atque inde, χηνοβοσκία, anserum pastio, seu pastura; quæ dicitur etiam, χηνοβοσία, ut &, χηνοβόσιον, grex anserum qui pascuntur; & dicitur etiam, χηνοβοτία, pro eod. Item, χηνοβοτεῖον, locus in quo aluntur altiles anseres; anserarium; omnia, ex χὴν, λωὸς, & Th. βόω, f. όσω & ώσω; unde, βόσις, εως, & βοτὴρ, ῆρος, & βόσκω, &c. V.

Χλωοπλέμματα, accubita ex plumis anserum. Ex χλώ, anser, & pluma.

Χλωοτροφεῖον, τὸ, cors, in qua aluntur & educantur anseres; ex χλώ, λωὸς, & τροφὴ, ἡ, &c. V.

Χλωυςέω & χηύς ρα, vide paulò ante cum χηνέω.

Χὴρ, ηρὸς, ὁ, echinus, ἐχῖνος, Hesych.

Χήρα, ας, ἡ, vidua: vide χῆρος.

Χηράζω, viduo, viduum vel -am reddo; à Th. χῆρος, seu à præced. χήρα, V. Item, χηραμὶς, ίδος, ἡ, cavernula; latibulum parvum; Hesych. est diminut. à seq. Th. χηραμὸς, lustrum ferarum; unde Metaph. χηραμοὶ, dicuntur etiam, duo linguæ sinus cavi; Poll. l. 2. &c. V.

Χηραμοδύτης, qui subit ferarum latibula; ut urinatores piscium latebras, & venatores sylvestrium ferarum lustra; vel qui antra, & cavernosas speluncas subiens, ibi vitam degit; ut, τρωγλοδύτης, ex seq. Them. χηραμὸς & δύω, seu δύω, seu δῦμι; unde δύτης, ὁ, &c. V.

ΧΗΡΑΜΟ'Σ, ῦ, ὁ, caverna, latibulum.

Χηρεία, ας, ἡ, viduitas. Them. χῆρος, viduus.

Χήρευσις, εως, ἡ, viduitas. à

Χηρεύω, f. εύσω, viduus, vel vidua sum; viduam vitam dego; destituor; item viduum reddo: à χῆρος.

Χηρήϊος οἶκος, vidua domus; sed exp. &, ἄτακτος; Hesych. à præced. χηρεύω, V.

ΧΗ'ΡΟΣ, χήρα χῆρον, viduus, a, um; desertus; orbus aliquâ re. q. à χωρὶς, quia separatus à compare.

Χηρωσύνη, ἡ, viduitas; à præced. Th. χῆρος, quod exp. μονωθεὶς, atque inde, qui, vel primâ conjuge amissâ, uxorem non duxit, ut scribit Suid. vel qui uxorem non habet; ut vult Hesych. cælebs; sed dicuntur &, perdices mares χῆροι, quum fæmellæ incubant ovis; apud Aristot. an. 9. 8. Item, χῆρος, dicitur, orbus, dejectus, aut aliquâ re indigens; ut, δρυμοὶ χῆροι, luci vidui, arboribus scil. orbati; Epigr. ubi &, χῆρα δένδρα, arbores comis viduatæ; sic, χῆρον λέχος, apud Apoll. Arg. l. 2. &c. V.

Χηρόω, ῶ, f. ώσω, viduo, viduum reddo: à præced. Th.

Χήρωσε, desolavit, Ion. pro ἐχήρωσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi χηρόω, viduo, f. ώσω. Th. χῆρος, viduus, desertus.

Χήρωσις, ἡ, viduatio, orbatio, desolatio, verbale, à præced. χηρόω, V.

Χηρωσταὶ, οἱ, remoti cognati, viduarum tutores. Th. χῆρος, viduus.

Χήτει, dat. sing. à χῆτος, εος, τὸ, quod vide.

Χητεία, ἡ, indigentia, inopia; est fœm. à χητεῖος, ὁ, inopiâ laborans, indigens; & utrumque, à χῆτις, V.

Χητίζω, indigeo, deficio. Them. χατέω, idem.

Χῆτις, & χήτης, ητος, ἡ, idem quod seq. χῆτος, indigentia, inopia, & ab eod. id vide.

Χῆτος, εος, τὸ, penuria, privatio. Th. χατέω, indigeo.

Χητοσύνη, ἡ, idem quod præced. χῆτος, V. Sed exp. &, viduatio, direptio, &c.

Χθαμαλοπέτης, ου, ὁ, humivola, i. e. non multùm à terra se attollens volatu; ex χθαμαλὸς, ὁ, & ἵπτομαι, f. πτήσομαι, &c. V.

Χθαμαλὸς, Pleonasm. τῦ θ, pro χαμαλὸς, humilis, depressus, non multum à terrâ assurgens: à χαμαὶ, humi.

Χθαμαλόω, ῶ, f. ώσω, humilem reddo, solo æquo, complano; à præced. χθαμαλὸς, V.

ΧΘΕ'Σ, adv. heri: ὁ χθὲς, scil. ὤν, hesternus.

Χθεσινὸς, ῦ, hesternus: à præced.

Χθιζὰ, pro χθὲς, heri.

Χθιζὸν, idem; & pro eod. χθὲς, vide.

Χθιζὸς, ῦ, hesternus. Th. χθές.

Χθόα, corpus, Hesych. An ex χθὼν, terra.

Χθονὶ, dat. sing. à χθὼν, ονὸς, ἡ, terra.

Χθόνιος, ῦ, terrestris, subterraneus, gravis, infaustus. Them. χθὼν, ονὸς, ἡ, terra.

Χθονόπαις, terræ filius, aut filia; terrigena, Hesych. ex χθὼν, ονὸς, & παῖς, ὁ, ἡ, &c. V. Item, χθονόπλαστος, è terra fictus; ex χθὼν, ονὸς, & πλαστὸς, ὁ, &c. V. Item, χθονοστιβὴς, in terra calcatus, vel depressus; & simpl. terrestris; Soph. in Oed. Tyr. ex χθὼν, ονὸς, & στίβος, ὁ, &c. V.

Χθονὸς, terræ, gen. à χθών.

ΧΘΩ'Ν, χθονὸς, ἡ, terra. q. à χῶ, capio. Hinc χθόνιος, terrestris.

Χιὰ, idem quod χειὰ, latebra.

Χιάζω, noto figurâ literæ χ, quæ quia Latinis decem significat, χιάζειν vertitur decussare. Est autem χ nota deletionis in scripturâ.

Χιάζω, præced. exp. literâ χ noto ut spurium; unde, χιαζόμενος στίχος, versus qui notatur ut spurius; nam eâ literâ χ, Athenienses adulterinos nummos notabant; idque significabant verbo χιάζειν, i. e. notare literâ χ, quum enim Chios odio prosequerentur, quemcunque nummum vitiosum offendebant, ei notam literæ χ, imprimebant, à se Chios eodem modo rejici innuentes; talem deinde nummum dicebant, κίβδηλον, τὸν τῦ πονηρῦ κόμματος, ἢ εἰδωλαμένον, ὡς ὑπὸ τῶν Χίων, &c. Alii vero, id Athenienses, in suo tantum adversos Chios bello, fecisse commemorant; Latinè autem χιάζω, exp. decusso, i. e. duabus obliquis lineis, intersecantibus se in modum crucis, seu literâ χ, figuro, &c. V. Item, χιασμὸς, decussatio; εἰς τὸ χ κατάταξις, Plut. sed est &, figura, quando ex quatuor propositis, tertium secundo sic respondet & convenit, ut quartum primo; Hermog. Item, χιαςὸς, decussationis formam habens; apud Eust. verbalia, à præced. χιάζω, V.

Χίδρον, χίδρα dicuntur novella tritici grana, granea. q. à χεῖν ὕδωρ, quod inde cibus fiat, additâ aquâ.

Χιλόω, pasco, sagino; item, pascor, depascor; sæp. scribitur &, χειλόω, apud Hesych. Item, χιλὴ, ῆς, ἡ, materia esculenta; nutrimentum; utrumq; à Th. χιλὸς, ὁ, V. Item, χίλια, τὰ, neut. à fœm. seq. χίλιαι, V.

Χίλιαι, αἱ, mille, in pl. f. g. & n. Hinc χιλιὰς, vide in χίλιοι.

Χιλιαρχέω, ῶ, mille viris, seu militibus præsum; sum tribunus militaris; item, χιλιαρχία, imperium in mille viros; præfectura mille virûm seu militum; sive tribunatus militum; apud Plut. Utrumq; à seq. χιλίαρχος, V.

Χιλίαρχος, & χης, ου, ὁ, militum tribunus: Ex χίλιοι, mille, & ἄρχος, dux. Th. ἀρχὴ, imperium.

Χιλιὰς, άδος, ἡ, numerus mille continens, à seq. Th. χίλιοι.

Χιλιασταὶ, οἱ, millenarii, seu milliarii; sic dicebantur illi, qui, ad mille annos postremos præsentis mundi, restringebant impletionem quarundam prophetiarum; à præced. χιλιὰς, V.

Χιλιέτης, seu χιλιετὴς, millenus, mille annorum; atque inde, χιλιετία, spatium mille annorum, mille anni; ex χίλια, τὰ, & ἔτος, εος, τὸ, &c. Vide

ΧΙ'ΛΙΟΙ, αι, α, mille. Æol. χέλλιοι. Hinc χιλιοςὸς, ῦ, millesimus: χιλιὰς, άδος, ἡ, numerus millenarius: δισχίλιοι, bis mille τρισχίλιοι, ων. οἱ, ter mille.

Χίλιοι præced. scribitur Ionicè, χείλιοι, teste Etym.

Χιλιόκωμος, mille vicos seu pagos habens: ex χίλιοι & κώμη, ἡ, V. Item, χιλιόναυς, mille navibus instructus; item, χιλιοναύτης, seu χιλιόναυτος, mille nautas habens; & apud Euryp. χιλιοναύτα κώπα, exp. mille navibus; ex χίλιοι, οἱ, & ναῦς; unde ναύτης, ὁ, &c. V. Item, χιλιόπαλαι, q. d. millies olim; Aristoph. i. e. ab incognito ævo; ex χίλιοι & πάλαι, V.

Χιλιοπλάσιος, millecuplex: millies auctus; à Th. χίλιοι, cum πλάσιος, additamento augmentativo; item, χιλιοςὸς, millesimus; unde, χιλιοςὴ, tributum quoddam ex sacrificio; Hesych. millesima; sicut decima, centesima, &c. Sic &, χιλιοςὺς, ύος, ἡ, millesima pars; & in exercitu, mille viri, seu mille milites; & general. millenarius numerus; Xen. Pæd. 6. pro eod. scribitur &, χιλιοςὺς, Æolicè; teste Etym. omnia, à Them. χίλιοι, V.

Χιλιοτάλαντος, mille valens, aut constans talen-

talentis, Plut. in Per. ex χίλιοι & τάλαντον, τὸ, V.

Χιλιόω, ῶ, f. ώσω; mille drachmis mulcto; unde χιλιωθέντα, apud Lyc. in Aristog. à Th. χίλιοι, V.

Χιλίωρος, scil. χρόνος, exp. n ille annorum tempus; ex χίλιοι, & ὥρα, ἡ, &c. V.

ΧΙΛΟ'Σ, ῦ, ὁ, pabulum: scribitur & χειλός.

Χιλόω, ῶ, pasco, à præced.

Χιλόω, præced. scribitur &, χειλόω, pabulum præbeo, &c. V.

Χίμαιρα, ας, ἡ, & Ion. ης, ἡ, CHIMÆRA, monstrosa quædam bestia, vel capra hyeme nata: à χεῖμα, ατος, τὸ, hyems.

Χιμαιροβάτης, dicitur Pan; in Epigr. quod exp. initor capellarum; ex præced. χίμαιρα & βαίνω, cujus comp. varia desinunt in βάτης, tanquam ab inusit. Th. βάω, &c. V.

Χίμαρος, hircus, aut hædus hyeme natus. Th. χεῖμα, hyems.

Χιμάρως, Dor. pro χιμάρους, capellas. acc. pl. præced.

Χιμέτλη, ἡ, idem quod seq. χίμετλον, V. Atq; inde, χιμετλιάω, idem quod χειμετλιάω, quod V.

Χίμετλον, idem quod χείμετλον, quod vide.

Χιονίων, gen. pl. à χιόνεος, ου, niveus. Th. χιὼν, όνος, ἡ, nix.

Χιονίζειν, nive conspergere. Th. χιὼν, ἡ, nix.

Χιονίζω, præced. idem est quod χιονόω, Hesych. sed neutral. signif. ningo; unde, ἐχιόνιζε, apud Herodot. &c. Vide.

Χιονόβας, αντος, per nives gradiens: à χιὼν & βαίνω.

Χιονόβλητος, nive obrutus, sive conspersus; nivibus tectus; ex χιὼν, ονος & βλητὸς, ὁ, V. Sic &, χιονοβόλος, qui nives cælitus jaculatur; ut Jupiter qui ningit; sed dicitur &, de ipso cœlo, seu aëre, apud Plut. in Apophth. Item χιονοβολέω, ῶ, nivibus dejectis obruo; ex χιὼν, ονος & βολὴ, ἡ, seu βόλος, ὁ, unde βολέω, &c. V.

Χιονόεις, εντος, ὁ, idem quod χιονώδης, nivosus, &c. V.

Χιονοθρέμμων, qui nive nutritur & alitur; ut χιονοθρέμμονες σκοπιαί; apud Euryp. in Hel. ex χιὼν, ονος & θρέμμα, τὸ, V. Item, χιονόκτυπος, q. d. qui nive est percussus; nive obrutus & conspersus; ex χιὼν, ονος & κτύπος, ὁ, &c. V. Χιονότροφος, qui nivibus alitur; nivibus victitans: ex χιὼν, όνος & τροφὴ, ἡ, &c. V. Item, χιονόχροος seu χιονόχρους & χιονόχρως, qui niveo est colore, ut χιονοχρόας μάζας; Athen. l. 4. ex χιὼν, ονος & χρόα, ἡ, &c. V.

Χιονόω, nivibus obruo; nive operio; item dealbo, niveo colore imbuo; apud Hesych. à Th. χιὼν, ονος; unde etiam χιονώδης, nivosus, nivalis; nivibus oppletus; item χιονατὸς φύσις; nivalis natura; Nonn. verbale, à χιονόω, vel à Th. χιὼν, ονος, V.

Χῖος, ου, ἡ, nomen insulæ: à fundendo.

Χιραλέος, cui sunt fissuræ in manibus seu pedibus; Hesych. à χειρὰς pro χιεράς, άδος, V.

Χιεράπους, cui sunt χεράδες seu χιεράδες, in pedibus, qui rimas habet in pedibus; Poll. ex præced. χεράς pro χιεράς & πούς; unde χερόπους pro χιερόπους, &c. V.

ΧΙΤΩ'Ν, ῶνος, ὁ, & Ion. κιθὼν, TUNICA exterior, & interior, lorica: χιτῶ, pro χιτῶνα acc. sing. Hinc χιτωνίσκος, tunicula.

Χιτωνάριον, ου, τὸ, & χιτώνιον, item χιτωνίσκος, ου, ὁ, & χιτωνισκάριον, τὸ, tunicula; omnia diminut. à præced. χιτὼν, ῶνος, V. Sed, χιτώνιον, peculiariter dicitur de muliebri tunica, & χιτωνιτκὸς, est tam virorum, quam mulierum; Luc. & Plut.

ΧΙΩ'Ν, όνος, ἡ, nix, q. à χέω, quia funditur è cœlo.

ΧΛΑ'ΖΩ, i. e. ῥοφέω, sibilo; θρυλλοῦμαι; apud Pind. in præt. med. κέχλαδα.

ΧΛΑΙ'ΝΑ, ης, ἡ, LÆNA, vestis, quæ tunicæ exteriori superinduebatur, ad frigus arcendum: ideo à χλιαίνω, calefacio.

Χλαινόω, ῶ, læna induo, aut operio; & simpl. induo; in Epigr. Unde verbale, χλαίνωμα, idem quod Th. χλαῖνα, quod dicitur etiam, de crassioribus illis tegminibus, in quibus dormimus, aut cubamus; sed, χλαίνωμαι, dicitur etiam vestimentum, quod pro læna gestatur, &c. V.

Χλαινιδοποιὸς, lænarum tenuiorum & molliorum confector; Poll. 7. 30. Unde χλαινιδοποιία, lænæ tenuioris, & mollioris confectio, vel contextio; seu lænæ ejusmodi conficiendæ, seu texendæ ars; Xen. ex præced. χλαῖνα, ἡ, unde χλανὶς, ίδος, & ποιέω, &c. Vide.

Χλαμὺς. Hesychio idem est, quod χλαῖνα, vel idem quod ipsum Th. χλαμὺς; item χλαμύδιον, ου, τὸ; chlamydicula, parva chlamys; vel idem quod ipsum Th. χλαμύς; apud Plut. Item χλαμυδόω, ῶ, chlamyde induo; unde in pass. μειράκιον κεχλαμυδωμένον, apud Athen. l. 2. Itidem, à Th. χλαμὺς, ύδος, vestis, quæ tunicæ superindui solet; quidam, paludamentum; alii, sagulum vocant; præcipue autem, militiæ fuit usitata chlamys; &, apud Macedonas, rotunda, ac circularis fuisse dicitur; ut patet, ex Plut. in Alex. &c. V.

Χλαμυδοποιὸς, qui conficit chlamydes; unde χλαμυδοποιία, opificium conficiendi chlamydes; &, χλαμυδοποιϊκὸς, qui ad artificem chlamydum pertinet, seu quo opifex ille utitur; omnia, ex χλαμὺς, ύδος & ποιέω, &c. V. Sic &, χλαμυδουργὸς, qui conficit chlamydes; unde χλαμυδουργία, ars conficiendi chlamydes; &, χλαμυδουργικὸς, qui ad χλαμυδουργὸν, pertinet; omnia, ex seq. Th. χλαμὺς, ύδος & ἔργον, τὸ, &c. V.

Χλαμυδηφόρος, pro χλαμυδοφόρος, ου, ὁ, ἡ, qui chlamydem fert: ex χλαμὺς & φέρω, fero.

ΧΛΑΜΥ'Σ, ύδος, ἡ, CHLAMYS, ejusd. originis cum χλαῖνα, quod vide.

Χλανίδιον, τὸ, lænula; idem quod, vel diminut. a χλανὶς, ίδος, V.

Χλανιδοποιὸς, idem quod χλαινιδοποιὸς, id vide.

Χλανὶς, ίδος, ἡ, læna tenuior & mollior; diminut. à vel idem quod Them. χλαῖνα, ἡ, V. Sic &, χλανισκὸς, ὁ, & χλανίσκιον, τὸ, pro eod. Poll. l. 7. Item, χλανίσιδες, αἱ, monilia virginum; catellæ; torques, quibus virgines utuntur; itidem, ab eod. Th. χλαῖνα, V.

Χλευάζομαι, irrideor; Athen. l. 2. est pass. à seq. act. χλευάζω, ludo, i. e. subsanno, &c. V.

Χλευάζω, cavillor, irrideo. f. άσω. p. κεχλεύακα. perf. pass. κεχλεύασμαι, σαι, σται· à χλεύη.

Χλευασία, ἡ, & χλευασμὸς, ὁ, illusio, irrisio, cavillatio; ludibrium; item chleuasmos, est figura Rhetorica, Ironiæ proxima; quum aliquos amarâ ratione, non sine derisu, insectamur ac lædimus; Latinè, dicitur insectatio; quæ scil. risum excitat, & severè proposita vafrè excutit; eludens personas aut rerum comparationem; item χλεύαξ, ακος; χλευαστὴς, οῦ, ὁ, & χλευαστικὸς; illusor, irrisor; omnia verbalia, à χλευάζω, f. άσω; ludo, i. e. subsanno; à Th. χλεύη, ἡ, cavillatio, genusque facetiæ, quod fit mentiendo; i. e. Vallæ, subdola ratio, quam licet conscii nobis mendacii, vincendi tamen causâ, proferimus; ut apud Plut. πολλὰ βλάσφημα χλευάζοντες ἀλλήλοις ἔγραφον; i. e. maledicè illudentes sibi invicem scribebant, &c. V.

ΧΛΕΥ'Η, ης, ἡ, risus, derisio, ludibrium. hinc χλευάζω, ludificor, irrideo. f. άσω; χλευασμὸς, οῦ, ὁ, illusio. Χλευαστὴς, οῦ, ὁ, illusor, irrisor.

Χλιαίνομαι, tepefio, calefio; est pass. à seq. act. χλιαίνω, modicè calefacio, &c. V.

ΧΛΙΑΙ'ΝΩ, tepefacio, calefacio. f. ανῶ. p. κεχλίαγκα. a. 1. pass. ἐχλιάνθην.

Χλίανσις, εως, ἡ, tepefactio; vel tepor, tepiditas; verbale, à præced. Th. χλιαίνω, f. ανῶ, &c. V.

Χλιαρὸς, ὰ, ὸν, tepidus, placidus, suavis: χλιαρὸς, Poët. pro χλιαρῶς, suaviter. Th. χλιαίνω.

Χλίασμα, τὸ, fomentum, seu medicamentum tepidum; (pro quo dicitur &, λίασμαι;) verbale, à præced. Th. χλιαίνω, ομαι, &c. V.

Χλιδαὶ, nom. plur. à χλιδὴ, ῆς, ἡ, quod vide.

Χλιδαίνω, idem quod, & pro Th. χλίω; unde part. præs. χλιδαινόμενος, qui deliciis frangitur; vel simp. qui effeminatur; apud Xen. in Symp. Item χλιδανὸς, delicatus, luxuriosus; unde adv. χλιδανῶς, delicatè, luxuriosè, molliter; Poll. Itidem ab eod. Th. χλίω, V.

Χλιδανόσφυρος, ου, ὁ, ἡ, qui delicatas pedum plantas habet: qui tenellos pedes habet: ex χλιδανὸς, delicatus, (quod à χλίω, deliciis frango,) & σφυρὸν, οῦ, τὸ, malleolus pedis.

Χλιδάω, delicior, delicias facio, delicatus sum: sic χλιδᾶσα μολπὰ, deliciosa modulatio,

dulatio, seu suavis cantus. Hinc χλιδῶνες, armillæ; quia delicati iis utuntur. Th. χλίω.

Χλίδειος, delicatus, mollis; Nic. à seq.

χλιδὴ, ἡ, effæminata mollities; item vestis delicata, quâ uti solent homines luxui dediti; item in plur. χλιδαὶ, αἱ, dicuntur capilli molliores & delicatiores; apud Soph. &c. V.

Χλιδὴ, ῆς, ἡ, deliciæ, luxus, mollities. Them. χλίω.

Χλίδημα, τὸ, luxus, deliciæ; vel id in quo luxuriamus; sed exp. &, vestis, amictus, paludamentum; sed delicatius, & luxuriosius; Euryp. est verbale, à χλιδάω, luxui deditus sum, in deliciis vivo; Poll. l. 6. &c. V. Item, χλῖδος, εος, τὸ, idem quod præced. χλίδημα, ornamentum luxuriosius. sed χλίδος, ου, ὁ, dicitur, omnis cumulus, maxime vero, lapidum, excrementorum, aut terræ, quem fluvius, aut torrens in unum locum convehit; item χλιδῶνες, οἱ, brachialia monilia; sic dicta, quod iam χλιδῶντες, iis utuntur; omnia itidem, à χλιδὴ, ἡ, & Th. χλίω, &c. V.

Χλιδωνόπους, qui circum pedes ornamenta gerit luxuriosa; ut sunt, torques, aut alia similia, quæ οἱ χλιδῶνες, nuncupantur; ex præced. χλιδῶνες & ποῦς, &c. V.

Χλιῶντες, αντος, a. 1. part. act. verbi χλιαίνω, quod V.

ΧΛΙ'Ω, deliciis frango, luxu effæmino. Hinc χλιδὴ, ῆς, ἡ, deliciæ, luxus: χλῖδος, εος, τὸ, idem.

ΧΛΟ'Α, ας, ἡ, herba virens, gramen. q. à χλοὸς, (quia est pabulum pecori.) Hinc χλοερὸς & χλωρὸς, οῦ, herbidus, viridis.

Χλόα, præced. dicitur etiam χλόη, & Ionicè, χλοίη, viride germen; item herbæ, folia, fænum; Euryp. sed est &, Cereris Epitheton; vel ob viriditatem plantarum; vel quòd fruges ad maturitatem perductæ, flavescant, quarum inventrix esse dicitur; Eust. &c. V. Item, χλοάζω; χλοάω, & Ionicè χλοιάω, vireo, viridis sum; item χλόασμα, viror; verbale, à χλοάζω, V.

Χλοανθὴς, virescens; ex præced. χλόα seu χλόη & ἄνθος, εος, τὸ, V. Item, χλοαυγὴς, virore nitens, vel virentium splendorem referens; ex χλόα seu χλόη & αὐγὴ, ἡ, &c. V.

Χλοασμὸς & χλοάω, vide paulò antè, cum χλοάζω.

Χλοηστρόφος, alens herbida seu virentia; in quo herbacea & viridia proveniunt; ex seq. χλοερὸς, herbaceus; & τροφὴ, ἡ, &c. V.

Χλοερῷ, dat. sing. à χλοερὸς, viridis. Th. χλόα.

Χλοεύνης, & contractè χλεύνης, ου, ὁ, qui in virente gramine cubat, agrestis. Angl. Clown. Ex χλόα, herba, & εὐνὴ, ἡ, cubile.

Χλόη, ης, ἡ, idem quod χλόα; item propr. nomen mulieris.

Χλοηρὸς, idem quod χλοερὸς, viridis, &c. Vide.

Χλοηφόρος, viridem herbam seu viridia gramina ferens; Euryp. Unde χλοηφορέω, herbam seu gramen viride fero; vel herbesco, seu herbasco; Theophr. ex χλόη, ἡ, & φορὸς, ὁ, seu φορὰ, ἡ, unde φορέω, &c. Vide.

Χλοιάω, & χλοίη, pro χλοάω & χλόη; quæ V. Item, χλοιοῦσθαι, Ionice, dicitur pro χλοοῦσθαι; unde χλοιοῦνται, virescunt; apud Hippocr. &c. V. Item, χλόος, viror, viriditas; item pallor; à Them. χλόα seu χλόη, V. Item χλοιώδης, idem quod, & pro χλοώδης, id V.

Χλοόκαρπος, cujus fructus virent; item virere fruges faciens; ex χλόη, ἡ, seu χλόος, ὁ, & καρπὸς, ὁ, &c. Vide.

Χλουνάζεσθαι, exp. quiritari, lamentari, in modum χλούνων, dolentium; Hesych. Item χλούνειος, aprugnus; vel etiam suillus, porcinus, Suid. Utrumque, à seq. χλούνης, quod apri est Epitheton; apud Hom. Il. δ. & alibi sæpe, &c. V.

Χλοῦναι, agrestes, nom. pl à

Χλούνης, per Crasin pro χλοεύνης, quod vide.

Χλουνὸς, οῦ, ὁ, dicitur aurum; à χλοῦς, denominatum, ob pallorem; nam χλοῦς, dicitur contractè, pro χλόος, viror, pallor, &c. V. Item, χλοοῦσθαι, exp. virere, germinare; ab eod. χλόος, ὁ, seu à Th. χλόη, ῆς, &c. V. Item, χλοώδης, & Ionicè. χλοιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, virenti gramini similis, herbaceus, viridis; idem quod χλοηρὸς, & ab eod. Th. χλόα vel χλόη, & Ionicè, χλοίη, ἡ, &c. V.

Χλωράζω, viridi pascor gramine, vel viridibus herbis; unde verbale, χλώρασμα, viror seu pallor; item χλωραίνω, viridem reddo; unde χλωρανθεὶς, apud Sophocl. viridis factus; omnia à χλωρὸς, ὁ, V.

Χλωραύχην, luscinia; quia, luteus orbis collum ejus circundat; ex χλωρὸς & αὐχὴν, &c. V.

Χλωρεὺς, έος, ὁ, avis nomen, ex colore luteo; sive luteus, avis; apud Aristot. Trallianus χλωρεὺν πυργίτην, appellat; ex passerum genere; sic &, χλωρεῖον, τὸ, itidem, est animalculum quoddam ob viriditatem, sic dictum; Suid. aliis, χλώριον, magnitudine turturis, per solstitium æstivum apparens, non aliàs; item χλωρηὶς, ίδος, ἡ, virens, viridis; ut κάμπην χλωρηΐδα, apud Nic. viridem erucam; subst. est lutea avis; item χλωρηὶς & χλωρὶς, dicitur luscinia; quoniam vere apparet, quum omnia virent; aut quoniam virentibus arborum frondibus sedet; Schol. Hom. Od. τ. vel à colore; à quo &, χλωραύχην, nominatur; item χλωρίασις, viror, pallor; quasi esset verbale, à χλωριάω, inusit. pro quo, in usu est χλωρίζω, viridis sum, vireo; ut χλωρίζουσα ἴασπις; apud Areth. in Apoc. & Metaph. vireo, firmus sum; ut χλωρίζον κήρυγμα τοῦ Ἐυαγγελίου; apud eund. Item, palleo, pallidus sum; Levit. c. 14. Item, χλωρὶς, Græcis & Romanis, Flora, florum genius; sic &, χλωρίτης, ου, ὁ, viridans, virens; item, gemma herbacei coloris; Plin. l. ult. c. 10. Item χλωρίων, ωνος, ὁ, idem quod χλωρεὺς; & omnia à χλωρὸς, seq. V.

Χλωρόκομος στέφανος, corona viridem habens comam; corona frondea; apud Euryp. ex χλωρὸς, ὁ, & κόμη, ἡ, &c. V.

Χλωρὸς, ά, όν, per Crasin pro χλοερὸς, viridis, herbidus, & qui res virides facit, mollis. Them. χλόα, viride gramen.

Χλωροσαύρα, viridis lacerta; ex χλωρὸς, ὁ, & σαύρα, ἡ, V.

Χλωρότης, ητος, ἡ, viriditas; item pallor: à præced. χλωρός.

Χλωροφαγέω, viridi gramine vescor; ex χλωρὸς, ὁ, & φαγέω, inusit. pro Th. φάγω, vide.

Χναῦμα, ατος, τὸ, quod carpitur, & catillonum more deglutitur; Poll. 6. 9. Atque indè, χναυμάτιον, ου, τὸ, diminut. Unde apud Athen. l. 9. πτερόεντα χναυμάτια, dicuntur aviculæ, quæ delicatiùs apparatæ, gulosè devorantur; & general. sic dicuntur fragmenta placentarum, aut hujusmodi ciborum; item χναυστικὸς, οῦ, ὁ, qui χναύμασι, delectatur, catillo; omnia à seq. Th. χναύω, catillonum more voro, &c. Vide.

ΧΝΑΥ'Ω, carpo, vellico, voro, deglutio. Angl. to Gnaw. f. χναύσω. q. à χνάω, carpo. Hinc χνόος, ου, ὁ, & χνοῦς, οῦ, ὁ, rasio; item lanugo, pubes.

Χνόη, ἡ, & Ionicè χνοίη, idem quod χνόος seu χνοῦς, strepitus; unde apud Æschyl. πόμπιμοι χνόαι ποδῶν, dicuntur, de continuo motu pedum, qui cum strepitu perficitur; item, fistula axis, cui axis immittitur; & interdum, ipsa axis extrema pars, quæ modiolo inseritur; à χνόος, seq. contractè χνοῦς, primi pili qui in gena erumpentes radi possunt; item, maris etiam spuma, χνοῦς ἁλὸς, dicitur; Od. ζ. Quoniam, veluti lanugo mari innatat; sed exp. &, strepitus, sonus; Hesych. &c. Vide.

Χνοάω, lanuginem habeo, pubesco: à

Χνόος, χνοῦς, rasio; item lanugo, pubes: à χναύω, quod V.

Χνοώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lanuginosus; pilosus; item, pulvere obsitus, pulverulentus; Diosc. 4. 240. à præced. χνόος, ὁ, V.

Χοάνη, infundibulum: à χέω, fundo.

Χοάνη, ἡ, præced. vasculum in summo oris lati, in imo, angustam habens fistulam; quo uti solent, in liquore ex uno vase in aliud transfundendo; & ab hujus similitudine, apud Gal. & cæteros med. nominari dicitur cerebri concavitas, meatus excipiens; sed est etiam, χοάνη, idem quod χόανος, ὁ, seq. seu χόανον, τὸ, vasculum, quo argentarii & chymici utuntur, in fundendis, ac liquefaciendis metallis; unde τὰ χόανα, exp. etiam, metalla; Suid. Atque indè, χοανεύω, fundo & liquo, ἐν τῷ χόανῳ; conflo, &c. V.

Χοάνοιο, gen. Ion. à

Χόανος, ου, ὁ, fornax fusoria, vas ex argillâ ad fundenda metalla, catinus: à χέω, fundo.

Χοεὺς & χόος, χοῦς, ὁ, congius; mensura liquidorum, capiens libras IX. Dor. χῶς, à χέω, capio.

Χοαῖος, congium capiens, seu æquans; ut σκύφος χοαῖος; apud Eust. à præced. χοεὺς, έως & χοῦς, οὸς, ὁ, & Dor. χῶς; unde etiam diminut. χοΐδιον, quod Suidæ est, σάμνιον; item χοεῖον, idem dicit esse crassum intestinum; item οἱ χόες, dictum etiam fuit festum quoddam Athenis, anthesterione mense, i.e. in Novembri celebrari solitum, in honorem Bacchi; à congio vini, quem Pandion unicuique convivarum apposuit, quum Orestes post cædem matris, Athenas venisset; itidem à præced. χοεύς, V.

Χοὴ, libamen, χοαὶ, αἱ, inferiæ: à χέω, libo.

Χοὴ, ἡ, præced. exp. libamen paterâ fusum; & peculiariter, exequiæ super tumulo alicujus, &c. V.

Χοήρης, aptus ταῖς χοαῖς; ut in neut. χοῆρες ἄγγος; apud Euryp. exp. vas aptum ad infundendum liquorem; ex præced. χοὴ, ἡ, & ἀρω, apto, &c. Vide.

Χοθωνὼθ, tunica. Nehem. cap. 7. vers. 70, 72.

Χοϊκὸς, ἡ, ὸν, pulvereus, a, um: à χόος, χοῦς, όος, ὁ, pulvis: à χέω, fundo.

Χοϊκὸς, præced. dicitur &, χόϊνος, & exp. terrenus propriè; non vero terrestris; hoc enim πηγικὸν est; illud vero, ὁ πηλώδης; ut πήλινος καὶ γήϊνος; i.e. è luto & terra factus; tamen locum, non materiam significare volunt, 1 Corinth. c. 15. Ubi χοϊκὸς, vertunt terrenum rectè; sed ut exponunt, in terra versantem, dicendum esset potius, terrestrem, &c. V.

Χοινικὴ, ἡ, & χοινίκιον, τὸ, idem quod seq. χοινικὶς, ίδος, ἡ, modiolus rotæ, axim in cavitatem suam recipiens; item exp. &, modiolus, i.e. instrumentum quoddam chirurgicum, quo os cranii vitiatum eximitur, &c. V.

Χοινικὶς, modiolus, rotæ medium seu fistula, cui infixæ sunt radii, à χοῖνιξ.

Χοινικομέτρης, qui chœnice metitur seu demetitur & distribuit; apud Athen. ex seq. χοῖνιξ, ικος, & μέτρον, τὸ, &c. V.

ΧΟΙΝΙΞ, ικος, ἡ, mensura duos continens sextarios: puto à χῶ, capio, vel à χραύω, quantum quis uno die potest χραύειν.

Χοιραδώδης, strumosus; Plut. Symp. 4. Χοιραδώδη φύματα, pro ipsis strumis morbo; à seq. χοιρὰς, άδος; porcula; scrofula; item, rupes, quæ undis marinis circumluitur, & cavum habet antrum; item, morbus struma, tumor glandulosus; sic dictus, vel à petris, quæ χοιράδες, dicuntur; vel à porcis, in quorum gutture, frequenter ejusmodi tumores reperiuntur; scrofula, struma scrofularia, seu indurati adenes, &c. V.

Χοιρὰς, άδος, ἡ, porca; item saxum in mari aliquantum eminens, ut porco nanti simile videatur. Them. χοῖρος, porcus.

Χοιρέαται, οἱ, q. d. porculatores, vel porcarii sic à Clysthene, Sicyonis tyranno, dicti tubules fuere quidam Sicyonii, per derisionem pristino mutato nomine; apud Herodot. l. 5. à Them. χοῖρος, ὁ, unde χοίρεος, ὁ, seq. &c. V.

Χοίρεος, ου, porcinus, pro χοίρειος, idem. Th. χοῖρος.

Χοιρίνη, concha porcellana: à χοῖρος.

Χοιρίνη, ἡ, scil. δορὰ, dicitur, porcina pellis; item subint. θρὶξ, dicitur &, seta porcina; & in plur. χοιρῖναι dicuntur etiam, conchæ marinæ, quibus olim in suffragiis utebantur; & sunt etiam, in placentarum genere; apud Athen. l. 14. Item χοίριον & χοιρίδιον, τὸ, porculus, porcellus; sed exp. & porcus, i.e. αἰδοῖον γυναικεῖον, apud Aristoph. in Vesp. quod etiam Th. χοῖρος, signif. apud eund. in Acharn. sed est &, nomen Nilotici piscis; apud Athen. l. 7. &c. V.

Χοιροβοσκὸς, suum, seu porcorum pastor; subulcus; ex χοῖρος, ὁ, & βοσκὸς, ὁ, &c. V.

Χοιρογρύλλιος, cuniculus. Levit. 11. 6. Deut. 14. 7.

Χοιροθλίψ, q. d. ὁ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἀποθλίβων; ex χοῖρος, ὁ, & θλίβω, f. ψω, &c. V.

Χοιροκομεῖον, locus ubi porci κομέονται, curantur, & aluntur.

Χοιροπίθηκος, simia porcaria; Aristot. Hist. an. l. 2. ex χοῖρος, ὁ, & πίθηξ, ηκος; seu πίθηκος, ου, ὁ, &c. V. Item χοιροπώλης, porcorum venditor; qui porculos venditat; unde χοιροπωλέω, porcum seu porcos vendo; sed dicitur &, fœmina χοιροπωλεῖν, quum seipsam cuivis prostituit; ex χοῖρος & πωλέω, &c. V.

ΧΟΙ͂ΡΟΣ, ου, ὁ, porcus, sus: etiam natura, quâ mulieris sunt. Hinc χοίρειος, ου, porcinus.

Χοιροσφαγεῖον, confectorium, ubi porci conficiuntur seu mactantur: à χοῖρος & σφάζω, macto.

Χοιροσφάγος, ου, ὁ, qui porcos mactat, porcorum jugulator; Hesych. ex χοῖρος, ὁ, & σφαγὴ, ἡ, &c. V. Item χοιροτροφεῖον, cavea seu hara, locus in quo porculi nutriuntur, saginanturque; pro eod. scribitur &, χοιροτρόφειον; sed mendosè; apud Poll. l. 7. ex χοῖρος & τροφὴ, ἡ, unde τρέφω, &c. Vide.

Χολὰ, Dor. pro χολὴ, ἡ, bilis.

Χολαγωγὸς, bilem ducens, seu educens; ex χολὰ, pro χολὴ, ἡ, & ἀγωγὸς, ὁ, &c. V.

Χολαῖος, biliosus, felleus; unde χολαῖον, dicitur hepar, apud Suid. in cujus parte cava inferiore, dependet fellis receptaculum; à χολὰ, pro Th. χολὴ, V. Item, χολάδες, αἱ, dicuntur intestina crassa, omenta; quòd in ea χολὴ fundatur; vel quasi κοιλάδες; à seq. χολὰς, άδος; dict. παρὰ τὸ δέχεσθαι τὸ χολώδες τοῦ ἥπατος; vel ἀπὸ τοῦ κεχαλάσθαι, &c. V.

Χολὰς, άδος, ἡ, intestinum, quia χολῶ, capit, vel quasi κοιλάς.

Χολάω, indignor, irascor, cum dat. f. άσω. p. κεχόληκα. Th. χολή.

Χολάω, præced. exp. bile mihi jecur accenditur; irâ inflammor; item furo, insanio, apud Athen. l. 9. &c. V.

Χολέρα, ας, ἡ, CHOLERA, morbus. Angl. **Choler**: à χολή.

Χολέρα, præced. morbus est, in quo bilis vel excernitur, vel evomitur; Trallian. autem, l. 7. non à χολὴ, dici scribit, sed à χολὰς, intestinum; quoniam, materia, quæ per ventrem advehitur, per intestina excernatur, &c. V. Item χολεριάω, cholerâ vexor; χολερικὸς, seu cholericus sum; unde χολεριῶντες, cholerâ laborantes; & χολερικὸς, choleræ similis; ut χολερικὰ πάθη, morbi, quales sunt cholerâ laborantium; sed exp. &, obnoxius choleræ seu χολερικῷ πάθει, i. e. cholericus; Diosc. l. &c. 4. Sic &, χολερώδης, qualis est eorum, qui cholerâ vexantur; choleræ similis; ut ἀλγεῖν τρόπον χολερώδη; doloribus infestari similibus eorum, qui cholerâ laborant; Hippocr. Omnia à præced. χολέρα, ἡ, vide.

ΧΟΛΗ', ῆς, ἡ, bilis, fel, ira, nausea. Hinc χολέρα, ας, ἡ, cholera: χολερικὸς, ου, cholericus, iracundus: χολόομαι, irascor: μελαγχολία, ας, ἡ, furor, seu desipiscentia ex atræ bilis redundantiâ.

Χολὴ, præced. bilis, ira, fastidium; exp. & vesica, continens bilem seu fel; & dicitur etiam, de sepiæ atramento, quod velut atram bilem effundit; Nic. in Alexiph. Item χολὴ ξανθὴ, quæ & χολέρα, dicitur flava bilis; & χολὴ μέλαινα; atra bilis, i.e. μελαγχολία; Plut. &c. V.

Χοληγὸς, bilem educens, seu evacuans, purgans, & expellens; Hippocr. apud quem & χοληγαγὸς & χοληγικὸς, pro eod. ex χολὴ & ἄγω; duco, educo, &c. V. Item χοληδόχος & χοληδόχος, fel, seu bilem recipiens; ut χοληδόχος κύστις, apud Gal. vesica, quæ bilem è jecinore manantem recipit; ex χολὴ, ἡ, & δέχομαι, Ion. δέκομαι, unde δοχὸς, ὁ, &c. V.

Χολικὸς, bilem educens, vacuans & purgans; Gal. Item χολικὸς, biliosus, felleus; ut χολικῷ μέλι προσφέρεις, homini in quo flava bilis exuperat; Plut. Utrumque, à Them. χολὴ, ἡ, V.

Χολημεσία, ἡ, fellis seu bilis evomitio; item fastidium, nausea; apud Plut. ex χολὴ, ἡ, & ἐμέω, f. έσω; unde ἐμεσία, ἡ, &c. V.

Χόλιξ, idem quod χολάς.

Χόλιξ, ικος, ἡ, præced. exp. intestinum quidem, sed crassum, &c. V. Item χόλιος, iratus; in Epigr. à seq. χόλος, fel, vel bilis, i. e. ira, &c. Vide.

Χολόβαφος, & Poët. metri causâ, inserto ι, χολοίβαφος, felle seu bile tinctus; item χολοβαφίνη, felle seu bile imbuta; ideoque flavo, seu aureo colore imbuta; talis enim fellis, & bilis naturalis est color; item arquatos etiam, seu ictero

ictero, & aurigine laborantes, χολοβάφους, vocant: videtur enim eorum facies perfusa esse flavâ bile & felle; ex χολὴ, ἡ, seu χόλος, ὁ, & βάπτω, f. ψω; unde βαφὴ, ἡ, &c. Vide.

Χολόεις, εντος, ὁ, biliosus, felleus; à Th. χολὴ, ἡ, V.

Χολοιβόρος, bilis in modum exedens & erodens; ex χολὴ, ἡ, seu χόλος, ὁ, & βορὰ, ἡ, unde βορὸς, ὁ, &c. Vide.

Χόλοιο, gen. Ion. pro χόλου. à

Χόλος, ου, ὁ, idem quod χολὴ, bilis.

Χολούμενος, iratus, præs. part. à χολόομαι, οῦμαι; irascor. Th. χολή.

Χολόω, bile inflammo, ad iram concito; à χόλος, ὁ, fel; vel ira, &c. V. Item χολάδης, εος, ὁ ϗ ἡ, biliosus, felleus; bile seu felle abundans; à Them. χολὴ, ἡ, V.

Χολωθεὶς, iratus, a. 1. part. pass. &

Χολωθῇς, 2. sing. a. 1. sub. pass. verbi χολόομαι, irascor. Th. χολὴ, bilis, ira.

Χολωσάμενος, η, ον, iratus, a, um, a. 1. part. m. pro quo Poëtæ dicunt χωσάμενος, ejusd. verbi & Th.

Χολωσέμεν & χολωσέμεναι, succensurum esse, Ion. & Dor. pro χολώσειν, f. 1. inf. act. verbi χολόω, irascor: f. ώσω. Them. χολὴ, ῆς, ἡ, bilis, ira.

Χολῷτο, 3. sing. perf. opt. pass. Ion. pro κεχολῷτο, irascatur, verbi ejusd. & Them.

Χολωτὸς, iratus, iracundus, ut χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν; Il. ο. & Od. χ. verbale, à χολόω, όομαι, οῦμαι, &c. Vide.

Χονδράκανθος, spinam habens ex cartilagine; seu spina cartilaginem habens; cartilagineus; pro spina cartilaginem habens; Gal. ex seq. χόνδρος, ὁ, & ἄκανθα, ἡ, &c. V.

Χονδρόω, facio alicam, seu similam; Hesych. Item χονδρειάω, sum grumosus; ut χονδρειῶντες μασοί; i.e. mammæ ita turgescentes, ut in iis grumi concreti esse videantur; apud Diosc. l. 2. Item χόνδριτος, scil. ἄρτος, panis species est; apud Athen. sic & χονδρίτης, ἡ, scil. σίλιγνις, Hesych. exp. crassa, i.e. grumosa simila; ut & seq. χονδρίτης ἄρτος, panis è chondro seu alica; atque etiam, χονδρίλλη, ἡ, nomen herbæ, de qua Diosc. l. 2. c. 161. omnia à Th. χόνδρος, ὁ, V. Item χόνδρειον, τὸ, vas testaceum; patina; & χονδρεῦν, grumosum esse; itidem ab eod. χόνδρος, &c. V.

Χονδριτῶν, gen. pl. à χονδρίτης; ου, ὁ, panis ex hordeo. Th. χόνδρος.

ΧΟ'ΝΔΡΟΣ, ου, ὁ, granum, grumus concretus, ut salis, thuris; cartilago; alica. q. à χεῖν ὕδωρ, quia affunditur aqua ad farinam, &c.

Χονδροσύνδεσμος, cartilagineum ligamentum; ex χόνδρος & σύνδεσμος, ὁ, &c. V.

Χονδρότυπος, ex cartilagine formatus; cartilaginis figuram habens; ex χόνδρος & τύπος, ὁ, &c. V.

Χονδρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, speciem grani habens, aut gerens; grumosus; Athen. l. 3. Item, cartilagineus, cartilaginosus; à Th. χόνδρος, ὁ, omne id quod ex continuo aliquo seorsim concrevit; ut salis grumi, & thuris micæ; item alica, i.e. vel tritici genus & certæ frugis species; vel farina: ex Zea certo modo concinnata; sic dicta, quòd aquâ aspersâ exsiccetur, & in grumos granaque concrescat, quæ ad usum reponuntur; item χόνδρος, est pars corporis, omnium post os maximè terrea & solida, sensus expers; i.e. cartilago, &c. V.

Χόννος, poculi æreì genus, apud Gortynios; Eust. quod & χόνος, scribunt, uno ν; à χόανος, ὁ, à Th. χέω, &c. V.

Χόος, χοῦς, ὁ, terra egesta, humus, agger; pulvis: à χέω, fundo. Hinc χοϊκὸς, terrenus. Est & χόος, οῦς, ὁ, congius: & χόος, χοῦς, ἡ, vas aquarium quo aqua manibus datur.

Χοραγὸς, pro χορηγὸς, qui chorum ducit, i.e. ὁ τὸν χορὸν ἄγων; Hesych. &c. V. Item χοράγιον, ου, τὸ, locus, unde omnia promuntur ad ludos necessaria; pro χορήγιον, τὸ, id V.

Χοραζῖν, ὁ, nomen urbis ἄκλιτον. Syr. promulgatrix.

Χοραύλης, qui tibias in choro inflat; nam in choro, præter fides, tibiæ etiam adhibebantur; ut testatur Aristot. Polit. 8. ex χορὸς & αὐλὸς, ὁ, &c. Vide.

Χορδάψος vel χορδαψὸς, οῦ, ὁ, tumor tenuis intestini: & fides in instrumento musico aut arcu; quia fit ex intestinis. Ex χορδὴ & ἅπτω.

Χόρδαψος, præced. talis est tumor tenuis intestini, ut videatur intestinum ad chordæ similitudinem convolutum; Aretæus, l. 2. περὶ ὀξέων παθῶν; c. 6. derivat ab ἕψησις; i.e. μάλθαξις; & χορδὴ, quod est ἔντερον, &c. Vide.

Χόρδευμα, τὸ, idem quod χορδὴ, intestinum; verbale, à χορδεύω, idem quod χορδόω, implico, & involvo, ut chordæ involvi solent; unde apud Aristoph. in Conc. χορδευόμενα σώματα, corpora, quæ in coitu, sibi mutuo implicantur; omnia à seq. Th. χορδὴ, ἡ, intestinum; item chorda, ex intestino contorto, & arefacto; quæ musico instrumento intenta & pulsa, melodicos sonos reddit, &c. V.

ΧΟΡΔΗ', ῆς, ἡ, intestinum; item CHORDA, fides. dat. pl. Ion. χορδῇσι. Hinc Angl. Chord, vel Cord.

Χορδολογέω, ῶ, chordis loquor, seu chordarum pulsu loquor; i. e. fidibus cano; Plut. ex χορδὴ, ἡ, & λόγος, ὁ, &c. V. Item χορδοποιὸς, qui chordas vel nervos conficit; unde χορδοποιΐα, nervorum confectio; seu chordarum conficiendarum artificium; item χορδοποιϊκὸς, ad ejusmodi artifices pertinens; unde adv. χορδοποιϊκῶς, more eorum qui chordas conficiunt; Poll. l. 7. Item χορδοποιῶ, sum χορδοποιὸς; omnia: ex χορδὴ, ἡ, & ποιέω; &c. V. Sic & χορδοπώλης, chordarum venditor; ex χορδὴ, ἡ, & πώλης, ὁ, &c. V. Item χορδοτονία, chordarum intentio in lyra; Athen. ex χορδὴ, ἡ, & τόνος, ὁ, &c. V. Item χορδότονος, fidibus intentus; Plut. itidem ex iisd. V.

Χορδόω, vide supra, cum χορδεύω.

Χορεία, ας, ἡ, CHOREA, in pl. χορεῖαι. Th. χορὸς.

Χορεῖα, præced. exp. tripudium cum cantu mixtum, &c. V. Item χορεῖα, τὰ, dicebantur carmina, quæ in choris canebantur; ut & χορεῖα ἀοιδὴ, carmen, ad quod chorea instauratur, seu quod tripudiando canitur; item χορεῖον, τὸ, idem quod χορὸς, de loco ubi saltatur, dictum; item χορεῖος & χόρειος, pes in doctrina metrica, idem qui trochæus, ex longa breviquè constans syllaba; sic dictus, quòd eo conscripti versus, choreis apti erant; sed χορεῖος, ὁ ϗ ἡ, exp. quo chorus utitur; stationi conveniens; ut χορεῖος αὐλητής; Athen. l. 14. omnia à seq. χορεύω, vel à Them. χορὸς, ὁ, &c. V. Item, χόρευμα, τὸ, quod saltando exprimitur; vel saltatio; & χόρευσις, ἡ, idem; Suid. Item χορευτὴς, οῦ, ὁ, saltator, tripudiator, vel qui simul cantat & saltat; omnia verbalia, à seq. χορεύω, choros agito; tripudio; propriè, cum cantu; unde γάμους χορεύειν; est choris nuptias celebrare; & apud Isocr. in Areop. χορεύοντας ἐν χλουνίσι ἱματίοις χορεύειν πόδας; exp. agitare pedes, more saltantium; & in pass. χορεύομαι; unde κεχόρευται, exp. tripudiatum est, & saltatum; & in a. 1. χορευθεὶς, exp. sub specie saltationis expressus, &c. V.

Χορεύω, salto; saltando celebro: χορεύῃ, 3. sing. præs. sub. Th. χορὸς, chorus.

Χορηγέω, sum dux chori; item suppedito, sumptum præbeo, cum acc. f. ήσω. p. κεχορήγηκα. a. 1. ἐχορήγησα, ας, ε. a. 1. inf. act. χορηγῆσαι. Ex χορὸς, οῦ, ὁ, chorus: & ἄγω, duco: vel potius ἡγέομαι, idem.

Χορηγεῖσθαι, dicitur aliquis, cui sumptus præbentur, & administrantur, seu cui suppeditantur omnia; seu cui suppeditant, & suppetunt omnia; vel qui instructus est, aut cui affluit copia; interdum, cum dat. instrumenti; ut apud Aristot. Ethic. 10. c. 9. dicit Solonem beatos censere: τοὺς μετρίως τοῖς ἐκτὸς κεχορηγημένους, qui mediocriter externis bonis instructi sunt, seu suppeditantur; item res aliqua χορηγεῖσθαι dicitur, pro præberi, suppeditari, subministrari, &c. Est pass. ab act. præced. χορηγέω, ῶ, chorum duco, vel erudio, & doceo; item choris sumptus præbeo; & general. sumptus præbeo, seu magnas pecunias erogo, more choragorum; item subministro, largior, &c. V. Atque indè verbale, χορήγημα, τὸ, id ipsum quod χορηγεῖται; id quod subministratur seu suggeritur; vel id ipsum quo aliquid suppeditatur & instruitur; suppeditatio; Plut. Item χορήγειον, seu χορήγιον & χοράγειον, ου, τὸ, locus, in quo chori, seu choreæ ducuntur; locus choris destinatus; & in quo chorus

rus à chorago, suis ornamentis instruitur & apparatur; item ornamenta, & instrumenta significat chorica, quæ necessaria sunt instruendo, & adornando choro; Latinis, choragium; item general. pro quavis schola & ludo; ut & χορηγὸς, pro quovis magistro; item χορηγία, ἡ, munus choragi; sed accipitur pro erogatione sumptuum, in ludos choricos; atque hinc, general. ponitur pro quavis erogatione, & largitione, seu suppeditatione; nec non, pro ipso sumptu seu impensa; ut Philo de vita Mos. l. 1. χορηγίας οὐδὲν ἀντειπὼν, nullum sumptuum recusans; & ποίαις δυνάμεσι καὶ χορηγίαις; Xen. Omnia à seq. χορηγὸς, magister chori, qui chorum ducit & anteit; item is, qui ornamenta, sacris choreis necessaria, suis præbet sumptibus; seu qui choros celebrandos agitandosque, certâ mercede, suscipit à populo; atque inde in genere, χορηγοὶ, vocati fuere, qui sumptus aliquos præberent; quivis suppeditatores; seu subministratores; ut apud Plut. in Per. δαψιλὴς ὢν χορηγὸς ταῖς γυναιξὶ, i.e. largus subministrator, &c. V.

Χορηγὸς, οῦ, ὁ, ἡ, CHORAGUS, dux chori: à χορὸς & ἄγω vel ἡγέομαι, duco. Etymologo videtur quasi χοραγός. Ex χεὶρ & ἄγω.

Χορηγοῦντες, nom. pl. part. præs. act. verbi χορηγέω, quod V.

Χορῆτις, ιδος, ἡ, saltatrix, quæ choros agitat; à Them. χορὸς, ὁ, vide.

Χορία & χορεία, edulia è lacte & melle; extra: à χορὸς.

Χορικὸς, οῦ, ὁ, choricus; ad chorum pertinens, quo chorus uti solet; ut χορικὰ μέλη, vel ἄσματα; Poll. 4. 15. & 16. Itidem à Them. χορὸς, ὁ, V.

Χόριον, χορεῖον vel χωρεῖον, secundinæ, quia fœtum χωρεῖ, idest, capit. Them. χορός.

Χόριον, τὸ, præced. exp. extima fœtus membrana, ipsum totum involvens; tam in animantibus cæteris, quàm in homine; scribitur & χωρίον; quòd, fœtûs veluti domicilium sit; vel à χωρέω, quòd, unà cum fœtu procedat, &c. V.

Χόρειος vel χορεῖος, pes metricus choreis aptus: ab eod. Th.

Χοροβατέω, ῶ, choros agitatum vado; Suid. ex χορὸς, ὁ, & βατέω, à Th. βαίνω, &c. V. Item χοροδέκτης, ου, ὁ, qui in chorum recipit, & admittit saltantes; qui choreis præest; apud Suid. ex χορὸς & δέχομαι, f. δέξομαι, &c. V. Item χοροδιδάσκαλος, chori magister; qui docet eos, quos in chorum recepit, quomodo canere debeant, & quomodo saltare; atque inde, χοροδιδασκαλία, munus illud chorodidascali; item pro peritia chori; affertur ex Xen. ex χορὸς & διδάσκαλος, ὁ, unde διδασκαλία, ἡ, &c. V.

Χοροιτυπία, ἡ, chorea, ipsa actio plaudendi pedibus inter saltandum: à

Χοροιτύπος, ου, ὁ, ἡ, qui in choro pulsat terram pedibus: à χορὸς, οῦ, ὁ, chorus, & τύπτω, pulso.

Χοροκιθαριστὴς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui citharam in choro pulsat; ex χορὸς & κιθαριστὴς, ὁ, &c. V.

Χορόνδε, i.e. ἐπὶ χορὸν, ductum choreas; Il. γ. à χορὸς, V.

Χοροποιὸς, οῦ, ὁ, choros instaurans; chori magister; ex χορὸς, ὁ, & ποιέω, V.

ΧΟΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, CHORUS, cœtus canentium & saltantium; chorea, tripudium. q. à χαίρω. Hinc χορεύω, salto: χορεία, ἡ, saltatio: χορευτὴς, οῦ, ὁ, saltator. Hinc etiam Angl. **Quire**.

Χορτάζω, herbis, seu gramine pasco; fœno saturo; item saturo: f. άσω. p. κεχόρτακα. a. 1. ἐχόρτασα, ας, ε. a. 1. inf. act. χορτάσαι, saturare. præs. pass. χορτάζομαι, saturor. perf. pass. κεχόρτασμαι. a. 1. ind. pass. ἐχορτάσθην, ης, η, & in 3. pl. ἐχορτάσθησαν. a. 1. sub. χορτασθῶ, ῇς, ῇ, & in 3. pl. χορτασθῶσι. a. 1. inf. pass. χορτασθῆναι. f. 1. ind. pass. χορτασθήσομαι, ῃ, εται, & in 2. pl. χορτασθήσεσθε. Them. χόρτος, gramen, fœnum.

Χορταῖος χιτὼν, tunica hirsuta, qualem Sileni gestabant; Polyb. 4. 8. Item χορτάσμιον, τὸ, idem quod & utrumque, a Th. χόρτος; cremium, stipula, &c. V.

Χορτάσαι, a. 1. inf. act. verbi χορτάζω, quod V.

Χορτασθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi ejusd.

Χόρτασμα, ατος, τὸ, cibus: à χορτάζω, quod vide.

Χορτασμὸς, οῦ, ὁ, saturatio, repletio; Poll. 6. 8. Itidem verbale, à χορτάζω, satio, exaturo, &c. V. Item χόρτινος, gramineus; ex gramine; ut χόρτινον ἔλαιον; Plut. à seq. Th. χόρτος, ὁ, V.

Χορτοκόπος, fœnisex, qui fœnum secat; unde χορτοκοπεῖον, seu χορτοκόπιον, locus in quo fœnum secari potest, vel solet; campus fœnarius, pratum; ex χόρτος, ὁ, & κοπὴ, ἡ, à Them. κόπτω, &c. V. Item χορτομανέω, ῶ, gramine, herbisque virentibus insanio, i. e. luxurio gramine, &c. De loco inculto dictum; in Parab. Solom. ex χόρτος, ὁ, & μαίνομαι, unde μανία, ἡ, &c. V.

ΧΟ'ΡΤΟΣ, ου, ὁ, fœnum, gramen, herba: hinc χορτάζω, gramine pasco.

Χόρτος, præced. frequenter dicitur de herba adhuc virenti; ut Matth. 13. Marci 4. Aliquando etiam, pro quolibet cibo sumitur; Athen. l. 7. Item septum significat, quo cincta est cors; Il. λ. & ω, &c. V. Item χορτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, herbaceus, gramineus; ad formam fœni seu graminis accedens; ab eod. Th. χόρτος, præced. V.

Χορῳδία, ἡ, chori cantus; ex χορὸς, ὁ, & ᾠδὴ, ἡ, &c. V.

Χουζᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri. Heb. videns.

Χοῦς, οῦ, ὁ, terra egesta; interdum exp. & bustum, quo defunctus aliquis conditur; in Psal. & apud Hesych. Item χοῦς, οὸς, ὁ, congius; mensura liquidorum apud Atticos, capiens sextarios sex, seu libras novem, seu cotylas Atticas duodecim; teste Ægin. l. 7. c. ult. &c. Vide χόος.

Χοῦσι, fundunt, Ion. pro χέουσι· à χέω.

Χόω, f. ώσω, aggerem duco; ut χῶμα χοῦντας, aggerem ducentes; Bud. in Epist. post. Item passivè, χοῦται μνῆμα, dicitur, quum humo aggesta extruitur; apud Pausan. locus vero, quando aggere educto munitur; itidem ab eod. Th. χέω, V.

Χραίνω, coloro, imbuo, ungo: inesco: à χράω, coloro.

Χραισμεῖ, Ion. pro ἐχραίσμει, 3. sing. a. 2. ind. act. à

Χραισμέω, adjuvo, opitulor, prosum. q. χρησιμέω, à χρήσιμος, utilis, quod à χράομαι, utor.

Χραίσμη, ης, ἡ, auxilium: à præc.

Χραίσμησε, auxiliatus est, Ion. 3. sing. a. 1. ind. act. verbi χραισμέω, quod vide.

Χραισμήεις, εντος, ὁ, & χραισμήτωρ, ορος, ὁ, auxiliator, opem ferens; Nonn. Utrumque, à præced. χραίσμη seu χραισμέω, &c. V.

Χρᾶν, oraculum reddere, vaticinari, commodare: inf. à χράω, ῶ.

Χρανθεὶς, pollutus, a. 1. part. pass. verbi χραίνω, ungo, coloro. f. ανῶ. a. 1. pass. ἐχράνθην.

Χράομαι, ῶμαι, utor, cum dat. præs. imperat. χράου, ῶ, utere: imperf. ἐχραόμην, ώμην, άου, ῶ, άετο, ᾶτο. & in 3. pl. ἐχράοντο, ῶντο. f. χρήσομαι. perf. pass. κέχρημαι, usus sum, a. 1. m. ἐχρησάμην, ω, ατο. a. 1. imperat. m. χρῆσαι, άσθω. a. 1. sub. m. χρήσωμαι, ῃ, ηται. Them. χράω, commodo, &c.

Χράομαι, ῶμαι, mutuò accipio, à χράω, mutuò do; sed exp. & polluor, Hesych. à Th. χράω, coloro; vel polluo, &c. V.

Χρᾶσθε, 2. pl. imperat. pass. vide χράομαι.

Χρᾶσθαι, Ion. pro χρῆσθαι. sic

Χρᾶται, Ion. pro χρῆται, utitur: à χράομαι.

Χραύσῃ, sauciaret, 3. sing. a. 1. sub. act. à

Χραύω, leviter saucio: f. αύσω. q. χροὸς αὔω. Them. χράω, coloro, tingo.

Χραῦπις, εως, ἡ, anchora unicum duntaxat uncum habens; Hesych. verbale à præced. χραύω, leviter vulnero; propriè, leviter vulnerans, sanguine corpus fœdo, &c. V.

ΧΡΑ'Ω, do mutuo, commodato do, q. è manu in manum: (ideoque duco à χειρὶ, manu.) f. χρήσω. p. κέχρηκα. a. 1. ἔχρησα. a. 1. imperat. act. χρῆσον. Est & χράω, oracula edo; item coloro, tingo, polluo: & pro ἐμπίπτω, impetuosè irruo, seco. Hinc χράομαι, commodato accipio, mutuor: oraculum consulo; item utor: χρῆσις, εως, ἡ, usus: χρήσιμος, ου, ὁ, ἡ, utilis: χραισμέω, opitulor, opem fero: χρηστὸς, οῦ, utilis, commodus.

modus: item mitis, clemens, benignus: χρηστότης, ητος, ἡ, utilitas; item bonitas, clementia, benignitas: ἀποχρέομαι, abutor: καταχρέομαι, idem: κατάχρησις, εως, ἡ, abusio, abusus: χρησμὸς, ῦ, ὁ, oraculum: χρηματισμὸς, ῦ, ὁ, idem: χρηματίζω, oraculum reddo: χρηματίζομαι, oraculo admoneor.

Χρέα, debita, per Sync. pro χρέεα, à χρέος, εος, τὸ, debitum. pl. τὰ χρέεα.

Χρεαγωγὸς, qui debitorem in jus rapit alterius nomine; Hesych. ex χρέος, εος, τὸ, & ἀγωγὸς, ὁ, &c. V.

Χρέεσθαι, Ion. pro χρῆσθαι, oraculum consulere: χρέεται, Ion. pro χρῆται· χρέονται, pro χρῶνται· χρέουσα pro χράουσα, & Att. χρῶσα.

ΧΡΕΙ'Α, ας, ἡ, usus, utilitas, commodum; sententia gravis; indigentia; necessitas: negotium: q. à χράομαι. Hinc ἀχρεῖος, ῦ, inutilis: χρὴ, oportet: χρείαν ἔχω, egeo.

Χρείη, ἡ, idem quod, & pro Th. χρεία, ἡ, indigentia, &c. V. Item χρείω, vaticinor, oracula edo; idem quod Th. χράω, V.

Χρεῖος, ῦ, egenus: à χρεία, indigentia: est &

Χρεῖος, Poët. pro χρέος, τὸ, debitum.

Χρειὼ, Ion. idem quod χρεία, indigentia.

Χρειώδης, εος, ὁ, ἡ, utilis: à χρεία, ας, ἡ, usus.

Χρειῶν, gen. pl. à χρεία, ας, ἡ, quod vide.

Χρεμίθω & χρεμετάω, ῶ; idem quod Them. seq. χρεμετίζω, hinnitum edo, &c. V.

ΧΡΕΜΕΤΙ'ΖΩ, hinnio: etiam χρεμίζω dicitur. f. ίσω. p. ικα.

Χρεμέτισμα, τὸ, & χρεμετισμὸς, ὁ, hinnitus; item χρεμετιστικὸς, q. d. hinnibilis; ut equus dicitur esse animal χρεμετιστικὸν, omnia verbalia, à præced. χρεμετίζω, V. Item χριμίζω, per Sync. dicitur pro χρεμετίζω, hinnitum edo, &c. V.

Χρέμισαν, hinnivere, 3. pl. a. 1. ind. act. Ion. verbi χρεμίζω, per Sync. pro χρεμετίζω, quod V.

Χρέμμα, τὸ, screatus, sputum; verbale a seq. Th. χρέμπτομαι. V.

ΧΡΕ'ΜΠΤΟΜΑΙ, screo, exscreo. Hinc χρέμμα, ατος, τὸ, screatus, sputum.

Χρέμυς, χρόμις & χρέμψ, ὁ, nomina piscium.

Χρέμψις, idem quod χρέμμα; & verbale ab eod. Th. χρέμπτομαι, f. ψομαι, &c. V.

ΧΡΕ'ΟΣ, εος, τὸ, debitum, mutuum, æs alienum; item fatum; mors.

Χρέος, præced. Poët. dicitur χρεῖος, & Atticè χρέως & χρεῖως; & interdum ponitur pro munere seu officio; ut apud Sophocl. τὸ σὸν ἐμπλῆσαι χρέος; tuum implere munus; sic & apud Euryp. χρέος σὸν τόδε ἀπευξόμενον; tuum est munus; tuæ sunt partes; nonnunquam etiam exp. negotium; res vel causa; ut apud Hippocr. in Ep. ad Damag. τί δέ σε χρέος δεῦρ' ἤγαγεν ἑταῖρε; quæ causa te huc venire pepulit; item χρέος, indigentia, egestas; necessitas; & ponitur etiam pro χρεία, utilitas; apud Euryp. Item vaticinium, oraculum; Od. λ. & sic est à χράω, oracula edo; sicut in præcipua ejus signif. pro debito, est ab eod. χράω, do mutuò; & χράομαι, mutuò accipio, &c. V.

Χρεοκοπέω, novas tabulas facio, decoquo; i.e. aufugio propter æs alienum; fraudo creditores; unde χρεοκοπεία & χρεοκοπία, ας, ἡ, novæ tabulæ; item χρεοκόπος, ῦ, ὁ, & χρεοκοπίδης, ῦ, ὁ, decoctor; unde χρεοκοπίδας; Chreocopidas, Solonis amicos Athenienses vocarunt eos, qui æs alienum retinuerunt quod conflaverant, ubi senserunt Solonem laturum legem de ære alieno debitoribus remittendo; Plut. in Sol. ex χρέος & κοπὴ, ἡ, à Them. κόπτω, &c. Vide.

Χρεώ, χρεῶν pro χρειώ, quod Ion. pro χρεία, ας, ἡ, indigentia: at

Χρέω, Ion. pro χρῶ, utere, præs. imperat. verbi χράομαι.

Χρεωκοπέω, idem quod χρεοκοπέω, debitum seu debita rescindo, debito fraudo; sic & χρεωκοπία, ἡ, æris alieni rescissio; & χρεωκοπίδαι, idem quod χρεωκόποι; & omnia à seq. χρεωκόπος, debiti seu debitorum rescissor; creditorum fraudator, &c. Vide.

Χρεωκόπος seu χρεοκόπος, qui χρέως seu χρέος κόπτει, debitum rescindit, fraudans scil. creditores, decoctâ pecuniâ; quod est χρεωκοπεῖν. Ergo hic κόπτειν, rescindere, est nolle exsolvere, & foro cedere.

Χρεωλυτέω, debitum solvo: tanq. à χρεωλύτης, qui χρέος λύει.

Χρεώμενος, Ion. pro χρώμενος, præs. part. verbi χράομαι, ῶμαι, utor. f. χρήσομαι. Th. χράω.

Χρέων, τὸ, idem quod χρέος, εος, τὸ, debitum; mors, fatum: quasi diceres χρεὼν ἐστὶ, necesse est, fas est.

Χρεὼν, τὸ, præced. fatale debitum; annotant Grammatici, vocem indeclinabilem esse, ac pro fato, seu morte, cum articulo semper usurpari; at χρεὼν, sine articulo, habens subauditum verbum ἐστὶ, interdum exp. necesse est, oportet, fatale est; apud Hom. & Plat. in Tim. & interdum exp. decet, convenit, fas est; item operæ pretium est, &c. V.

Χρέωνται, Ion. pro χρῶνται, à χράομαι.

Χρέως, ω, τὸ, Att. pro χρέος, εος, τὸ, debitum, æs alienum.

Χρεωστέω, debeo; à seq. χρεώστης & idem quod seq. χρεωστέω, &c. V.

Χρεώστης, ῦ, ὁ, debitor: à χρέως, debitum: χρεωστέω, sum debitor: χρεωστεῖσθαι, deberi. Th. χρέος, τὸ, debitum.

Χρεωφειλέτης, ῦ, ὁ, debitor: à χρέως, τὸ, Att. pro χρέος, εος, τὸ, debitum: & ὀφείλω, debeo.

Χρὴ, oportet, impersonale, cum acc. imperf. ἔχρῆν & χρῆν. f. χρήσει, oportebit. præs. inf. χρῆναι, pro quo subinde χρῆν. Them. χρεία, ας, ἡ, indigentia.

Χρήζοντι, volunt, Dor. pro χρήζουσι. à

Χρήζω, indigeo, cum gen. item volo; rogo; χρήζοις, 2. sing. opt. præs. χρήζοντι, dat. sing. part. præs. Th. χρεία, ας, ἡ, indigentia.

Χρηΐζειν, præs. inf. à

Χρηΐζω, idem quod χρήζω, quod V.

Χρηΐσκεσθαι, Ion. pro χρῆσθαι, uti. inf. à χράομαι.

Χρῆμ' pro χρῆμα, quod V.

ΧΡΗ͂ΜΑ, ατος, τὸ, res utibilis, quâ quis potest χρῆσθαι, pecunia, opes, merx; oraculum; opus, factum. in pl. τὰ χρήματα, pecuniæ, opes: hinc χρηματίζω, negotium tracto; consulto, responsum do: χρηματίζεσθαι, oraculo admoneri: παραχρῆμα, adv. è vestigio, ex tempore.

Χρῆμα, præced. exp. res, negotium; ut apud Soph. in Ajace, τί χρῆμα δρᾷς; quid rei agis? interdum rei magnæ, multæ, pulchræ, &c. Χρῆμα dicitur esse πολὺ, μέγα, καλόν; ut apud Aristoph initio Nubium; τὸ χρῆμα νυκτῶν ὅσον ἀπέραντον; i.e. noctes quam sunt infinitæ; sic apud Luc. πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένυ; i.e. pulcherrima virgo; item χρῆμα θεῦ, χρῆμα θεῖον, δαιμόνιον χρῆμα, oraculum responsum a Deo; & apud tragicos, χρῆμα idem signif. quod χρεία, indigentia, necessitas; Eust. &c. V.

Χρήματ', seq. aspirat. & χρήματ' pro χρήματα, nom. pl. à χρῆμα, ατος, τὸ, quod vide.

Χρήματα, τὰ, & χρήματα ἀναγκαῖα, dicuntur utensilia; ut χρήματα ἐν ἀγρῷ, instrumenta ad colendum agrum necessaria; sic & χρήματα οἰκεῖα, res familiaris; Gaza; item χρήματα, pecuniæ; & ea quæ nomine pecuniæ Jureconsulti intelligunt; corpora, viz. Bona mobilia, immobiliaque; ὐσία, κτήματα, βοσκήματα; census, opes; τὰ ὑπάρχοντα, τὰ ὄντα; hæreditas, fortunæ, facultates; quæ omnia dicuntur τὰ χρήματα, παρὰ τὸ χρήσιμα εἶναι; ut sing. neut. χρῆμα, præced. παρὰ χρῆσθαι; ab usu, &c. Vide.

Χρηματίζω, Dei nomine loquor, divinitùs admoneo; nominor: a. 1. ind. act. ἐχρημάτισα, ας, ε. a. 1. inf. χρηματίσαι. præs. pass. χρηματίζομαι, divinitùs admoneor. perf. pass. κεχρημάτισμαι, σαι, ται, divinitùs fui admonitus, fui edoctus. perf. part. pass. κεχρηματισμένος, η, ον, divinitùs promissus. a. 1. pass. ἐχρηματίσθην, ης, η. a. 1. part. pass. χρηματισθεὶς, έντος, divinitùs admonitus. Them. χρῆμα.

Χρηματίζω, præced. exp. rebus explicandis, constituendisque vaco; actui rerum operam do; jus reddo; item consilium agito, consulto, decerno; item conversor, commercium habeo; negotium gero, & tracto; item nomen mihi sumo, appello me; & consequenter appellor, nominor; apud Plut. sic act. c. 11. Χρηματίσαι τὸς μαθητὰς Χριστιανὺς; nam cognomenta hominibus imponi solebant, ex negotio quod tractabant, vel ex officio quo fungebantur; item oraculum reddo; ut ὁ Θεὸς χρηματίζων Μωϋσεῖ ἐπὶ τῦ ὄρυς; Greg. & general. responsum do ad postu-

Postulata; ut πρεσβείας χρηματίζειν; Diodor. &c. V.

Χρηματίσαι, a. 1. inf. act. &

Χρηματισθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. verbi χρηματίζω, quod vide. Them. χρῆμα.

Χρηματισμὸς, ȣ, ὁ, divinum responsum: ab eod. verbo & Th.

Χρηματισμὸς, præced. oraculum; seu monitum, mandatum à Deo; exp. & responsum, quod dant magistratus ad postulationes; Athen. Item pecuniæ comparatio; studium faciendi quæstus, seu comparandæ pecuniæ impensum; interdum & pro ipso quæstu; sed exp. & quæstuaria negotiatio; item res pecuniaria, &c. V. Item χρημάτισις, εως, ἡ, dicitur χρηματισμὸς, magistratuum; itidemque; pecuniarum collectio; item quæstus, &c. Sic & χρηματιστὴς, ȣ, ὁ, qui colligendæ; aut comparandæ pecuniæ deditus est; aut qui artem pecuniæ comparandæ novit; atque indè, χρηματιστικὸς, ȣ, ὁ, comparandæ pecuniæ peritus; & in neut. τὸ χρηματιστικὸν, ex quo quæstus percipi potest; item χρηματιστήριον, ȣ, τὸ, locus, in quo ars quæstuaria exercetur; ut locus, in quo χρηματισταὶ suam negotiationem exercent; omnia verbalia, à χρηματίζω, ομαι, &c. V.

Χρηματοδαίτης, pecuniæ divisor; ex χρῆμα, ατος, τὸ, & δαίω, ομαι, divido, &c. V. Item χρηματοποιὸς, qui pecunias conficit; i. e. comparat; sed exp. & quæstuosus; ut χρηματοποιὸς τέχνη; apud Xen. Unde χρηματοποιΐα, ἡ, quæstus lucrandæ pecuniæ; item χρηματοποιῶ, sum χρηματοποιός; omnia, ex χρῆμα, ατος, & ποιέω, &c. V.

Χρήμη, ης, ἡ, indigentia, penuria; petitio, utilitas; à χράομαι.

Χρῆμι, inusitat. opus sum, debeo. imperf. ἔχρην & χρῆν, oportebat: sub. χρῆ. inf. χρῆναι. ἀπόχρη, sufficit.

Χρημοσύνη, ης, ἡ, divitiæ: à χρῆμα, ατος, τὸ, res.

Χρῆν, Ion. pro ἔχρην, imperf. vel pro χρῆναι, inf. verbi impersonal. χρὴ, oportet: quod V.

Χρῆναι, vide in præced.

Χρῆς, Hesych. exponit θέλεις, χρῄζεις. Dor. contractione ex χρήεις, 2. sing. præs. verbi χράω, commodo.

Χρῆσαιτ', pro χρήσαιτο, 3. sing. a. 1. opt. m. verbi χράομαι. Vide χρήσασθαι.

Χρῆσαι, rogare, a. 1. inf. à χρῄζω, quod vide.

Χρήσας, a. 1. part. act. à χράω, commodo.

Χρήσασθαι, usum esse, a. 1. inf. m. verbi χράομαι, utor: a. 1. m. ἐχρησάμην. a. 1. part. m. χρησάμενος. Th. χράω.

Χρῆσδειν, Dor. pro χρῄζειν. vel χρηΐζειν, quod V.

Χρήσει, dat. sing. à χρῆσις, εως, ἡ, usus. Them. χράω vel χράομαι, utor.

Χρήσηται, 3. sing. a. 1. sub. m. verbi ejusd.

Χρῆσθα, Dor. pro χρὴ, oportet: quod vide.

Χρῆσθαι, Dor. pro χρᾶσθαι, præs. inf. verbi χράομαι, utor.

Χρησθεὶς, mutuatus, a. 1. part. pass. verbi χράω, commodo: a. 1. pass. ἐχρήσθην. a. 1. inf. pass. χρησθῆναι.

Χρήσθων, utantur, 3. dual. Att. pro χρήσθωσαν, quæ Dor. pro χράσθων & χράσθωσαν, 3. dual. pro 3. pl. imperat. præs. verbi χράομαι, ῶμαι, utor. f. χρήσομαι.

Χρήσιμος, ȣ, ὁ, ἡ, utilis: in pl. τὰ χρήσιμα, n. g. in compar. χρησιμώτερος, superlat. χρησιμώτατος, ab eodem verbo.

Χρησιμεύω, utilis sum; commodo, commodus sum; item in usu sum, usitatus sum; item commodo afficio; à præced. χρήσιμος, commodus, &c. V. Item χρησίμως, utiliter; Thuc. adv. ab eod.

Χρῆσις, ιος, ἡ, usus; & Poët. pro χρησμὸς, ȣ, ὁ, oraculum. Th. χράω, commodo; oracula edo.

Χρησμηγόρης aut χρησμηγόρης & χρησμηγόρος; vates, oraculorum editor; in Epigr. Item χρησμηγορέω, ῶ, vaticinor, oracula edo; ex χρησμὸς, ὁ, & ἀγορὰ, ἡ, unde ἀγορέω, &c. V. Item χρησμοδοτέω, ῶ, idem; oraculum edo; unde verbale, χρησμοδότημα, oraculum editum; ex χρησμὸς & δότης, ὁ, &c. V. Sic & χρησμολογέω, ῶ, idem; vel oracula vaticinor; & χρησμολογία, ἡ, vel χρησμολόγιον, τὸ, vaticinium, oraculum; atque indè, χρησμολογικὴ, sub. τέχνη, vaticinatoria ars, vaticinandi seu oracula edendi ars; omnia à seq. χρησμολόγος, fatidicus; qui oraculum vel oracula edit seu pronuntiat; oraculorum interpres, &c. V.

Χρησμολόγος, ȣ, ὁ, ἡ, vates: ex χρησμὸς, quod vide, & λέγω.

Χρησμὸς, ȣ, ὁ, oraculum: χρησμὼς, Dor. pro χρησμοὺς. Th. χράω, oracula edo.

Χρησμὸς, præced. exp. τὸ χρησθὲν, responsum, &c. Vide. Et χρησμοσύνη, seq. exp. etiam indigentia, paupertas, &c. V.

Χρησμοσύνη, ἡ, oraculum, vaticinium: à præced.

Χρησμῳδέειν, vaticinari: ex χρησμὸς, quod vide, & ᾠδὴ, ἡ, cantus. Them. ἀείδω.

Χρησμῳδέω, ῶ, oraculum edo; vaticinor, divino; & in pass. χρησμῳδεῖσθαι, dicitur quod oraculo editur seu respondetur; ut apud Plat. in Epist. κύρια τὰ νῦν κεχρησμῳδημένα ἔσται, modo edita oracula rata sunt futura; & apud Aretham. Χρησμῳδεῖμαι, Bud. exp. oraculum mihi datur, seu divinitus mihi revelatur; unde verbale χρησμῴδημα, quod oraculo editum est; oraculum, vaticinium; Suid. Item χρησμῳδία, ἡ, idem vaticinium, oraculum; vel vaticinatio; omnia à χρησμῳδὸς, q. d. oraculorum cantor; qui oracula edit; sortilegus, fatidicus; ex iisd. cum præced. χρησμῳδέειν, V.

Χρησόμεθα, 1. plur. f. 1. m. verbi χράομαι, utor. f. χρήσομαι. f. part. m. χρησόμενος, η, ον.

Χρῆστα, Dor. pro χρὴ, oportet; id vide.

Χρηστέον, utendum, verbale à χράομαι, utor.

Χρηστεύομαι, benignus sum: fut. εύσομαι. perf. pass. κεχρήστευμαι. à χρηστὸς, utilis, bonus. Th. χράω, commodo.

Χρηστεύομαι, præced. exp. benignitate utor: clementer me gero; comis sum in moribus, benevolentiâ & gratiâ utor, &c. Ut Corinth. 1. c. 13. ἡ ἀγάπη χρηστεύεται; item exp. & probè ago, Basil. &c. V.

Χρηστὴρ, ῆρος, ὁ, qui dat oracula; unde seq. χρηστηριάζομαι, quod exp. confero me ad locum, in quo editur oraculum, ad responsum accipiendum, &c. Vide seq.

Χρηστηριάζεσθαι, oraculum consulere: a

Χρηστήριον, ȣ, τὸ, oraculum: item cædes. Them. χράω, commodo, oracula edo.

Χρηστήριον, præced. exp. locus, in quo eduntur oracula; cortina; Plut. de Pyth. Item idem quod χρησμός; apud Herodian. Sed in neut. plur. χρηστήρια, τὰ, exp. corpora occisa; apud Soph. in Ajace, &c. V. Item χρηστήριος, ȣ, ὁ, utilis, usum præbens; Athen. sed exp. & vates; apud Herodot. est Epith. Apollinis; unde in plur. χρηστήριοι ὄρνιθες; distinguuntur ab aliis avibus, quæ non sunt accommodatæ augurio; apud Æschyl. Itidem ab eod. Th. Item χρηστηρισμὸς, ȣ, ὁ, videtur fere eadem figura, quæ hypotyposis aliàs vocatur; quemadmodum pictor, inquit Rutil. coloribus figuras describit; sic orator, hoc schemate, aut vitas, (fortè vitia;) aut virtutes eorum de quibus loquitur, decorat, vel deformat; sed videtur mendosè scripta hæc vox, & legend. χαρακτηρισμὸς, id vide.

Χρήστης, ȣ, ὁ, fœnerator, creditor: à χράομαι, utor. Them. χράω.

Χρήστης, præced. qui commodavit vel mutuò dedit; exp. & qui mutuò seu commodatò accepit; debitor; Demosth. Item χρήστης, exp. etiam qui oracula edit; vates; Hesych. Itidem ab eod. Th. χράω, oraculo edo, &c. V.

Χρηστικὸς, ȣ, ὁ, qui novit commodè uti rebus; unde exp. & qui est frugi; atq; indè adv. χρηστικῶς, frugaliter, utiliter; à χρηστὸς, ὁ, V.

Χρηστογραφία, ας, ἡ, utilis, sive bona scriptura aut scriptio; ex χρηστὸς & γραφὴ, ἡ, &c. V. Item χρηστοήθης, qui probis est moribus; unde χρηστοήθεια, morum probitas, boni mores; ex χρηστὸς & ἦθος, τὸ, V. Χρηστοινέω, boni vini ferax sum; ex χρηστὸς & οἶνος, ὁ, V. Sic & χρηστόκαρπος, bonos fructus habens; ut χρηστόκαρπος χώρα; apud Strab. Unde χρηστοκαρπία, bonus fructus; ex χρηστὸς & καρπὸς, ὁ, &c. V.

Χρηστολογία, ας, ἡ, blandiloquentia: à

Χρηστολόγος, ου, ὁ, ἡ, blandiloquus: q. d. λέγων τὰ χρηστά. Vide χρηστός.

Χρηστολόγος, præced. signif. qui bene loquitur, & ex verbis ejus, vir bonus esse judicatur; sed expon. & qui bonis & blandis verbis decipit homines: ut & χρηστολογία, expon. & sermo speciosus, & virum bonum simulans; Rom. c. ult. ex χρηστὸς, & λόγος, &c. V. Item Χρηστομαθὴς, qui bona utilia, & commoda didicit; ex χρηστὸς, & μανθάνω· f. μαθήσομαι, unde varia ejus comp desinunt in μαθὴς, &c. V. Item Χρηστομουσέω, ῶ; unde dicebantur χρηστομουσεῖν, qui veteres modulos retinebant, nec novis coloribus fucabant: Athen. l. 14. ex χρηστὸς, & μοῦσα, ἡ, &c. vide.

Χρηστὸς, ἡ, ὸν, utilis, bonus, benignus: χρηστὸν, οῦ, τὸ, benignitas: comparat. χρηστότερος, α, ον, melior, -us. Them. χράω, commodo.

Χρηστὸς, præced. commodus, interdum pro strenuo ponitur; sed expon. & mitis, clemens, suavis, jucundus, facilis: ut Matth. c. 11. Item levis in Metaph. signif. ut χρηστὰ ἤθη, apud Menand, in hoc versu, φθείρουσιν ἤθη χρησθ' ὁμιλίαι κακαί; 1 Cor. cap. 15. &c. vide.

Χρηστότης, ητος, ἡ, utilitas, benignitas: &

Χρηστῶς, adv. rectè, utiliter, commodè, scitè: à χρηστὸς; q. v.

Χρηστουργία, boni operis actio, vel bonum opus; Suid. ex χρηστὸς, ὁ, & ἔργον, τὸ, &c. V. Item Χρηστόφιλος, qui bonus amicus est; cui amicitia cum bonis intercedit, seu bonos habens amicos; unde χρηστοφιλία, amicitia, quæ intercedit alicui cum bonis, amicorum bonitas: Aristot. Rhet. l. 1. ex χρηστὸς, & φίλος, ὁ; undè φιλία, ἡ, &c. V.

Χρήστωρ, ορος, ὁ, vates, μάντις; Hesych. idem quod χρηστήρ, & ab eod. Them. χράω, oraculo edo; responsum reddo oraculo, vaticinor, &c. V.

Χρῆται, Dor. vel Att. pro χρᾶται, 3. sing. præs. ind. verbi χράομαι, utor. Them. χράω.

Χρία, dicitur formicarum domicilium; i. e. μυρμήκων κοίτη; Hesych. Item χρῖμα, τὸ; idem quod χρίσμα, τὸ; id vide.

ΧΡΙ'ΜΠΤΩ, appropinquare facio, admoveo, accedo; fulcio me, innitor; illino. f. ψω.

Χρισαμένη, uncta. a. 1. part. m. verbi χρίω; q. v.

Χρίσις, εως, ἡ, unctio, illitio; verbale à 2. pers. præt. pass. verbi χρίω. f. ίσω, &c. V.

Χρίσμα, ατος, τὸ, unctio: à perfect. pass. verbi χρίω, ungo.

Χρίσμα, præcedent. expon. unguentum, id quo ungitur, seu oblinitur aliquid, & interdum, expon. oleum; quoniam ejus præcipuus in ungendo usus est: Diosc. 1. 161. &c. V.

Χριστέμπορος, q. d. Christi institor; qui Christum, ejusque verbum gratiæ cauponatur, & quæstui habet; Greg. ex Χριστὸς, & ἔμπορος, ὁ, &c. V. Χριστήριον, ου, τὸ; idem quod χρίσμα, & ab eod. Them. χρίω, &c. V.

Χριστιανίζω, Christianis faveo; vel Christianus sum; Greg. Unde verbale χριστιανισμὸς, οῦ, ὁ, professio religionis Christianæ; sæpe apud. Basil & Eust. &c. Utrumque à seq. Χριστιανὸς, οῦ, ὁ, qui Christi sese discipulum profitetur, & à Christo sese denominat, propter unctionem Spiritus Sancti, quam per fidem in sanguine Christi, percipiunt Christiani, &c. V.

Χριστιανὸς, ἡ, ὸν, CHRISTIANUS, a, um: Angl. Christian: à Χριστός.

Χριστοκάπηλος, qui Christum cauponatur; qui religione Christianâ ad turpe lucrum abutitur: Greg. Naz. ex Χριστὸς, & κάπηλος, ὁ, &c. V. Item Χριστομάχος, Christi oppugnator; Basil. & Greg &c. ex Χριστὸς, & μάχη, ἡ; à Them. μάχομαι, &c. V. Item Χριστομύστης, qui Christo, seu Christianis sacris, & Christianæ doctrinæ initiat; Christi sacerdos: ex Χριστὸς, & μύστης, ὁ; à Them. μυέω, ῶ. f. ήσω, &c. V.

Χριστὸς, οῦ, ὁ, i. e. unctus, Christus: Angl. Christ: cognomen D. N. Jesu, quo officium ejus indicatur: à χρίω, ungo: perfect. pass. κέχρισμαι, σαι, ται.

Χριστὸς, præced. adject. expon. inunctus, perunctus: unde neut. τὸ Χριστὸν, res quæ inungitur, vel quo inungi solemus: ut. Χριστὸν φάρμακον; apud Schol. Theocr. Sed peculiari nomine Χριστὸς, dicitur filius Dei, & servator noster, (sicut eodem sensu apud Hebræos משיח, Messias) verè sacerdos, propheta, & rex; quæ tria hominum genera sola, sacro oleo, in veteri Testamento, inungi solebant, &c. V.

Χριστοτελεστὴς, qui Christi mysteriis initiat; ex Χριστὸς, & τελεστὴς, ὁ, &c. V. Item Χριστοφόρος; q. d. Christum gerens: sic Paul. vocat Athanas. Χριστοφόρον ἄνδρα, quòd Christi notas in corpore gestaret: ex Χριστὸς, & φόρος, ὁ, &c.

ΧΡΙ'Ω, ungo; item pungo. f. ίσω. a. 1. ἔχρισα, ας, ε, perf. κέχρικα. perf. pass. κέχρισμαι, σαι, ται. Hinc χρῖσμα, ατος, τὸ, unguentum. Χρίσις, εως, ἡ, unctio. Χριστὸς, οῦ, unctus.

ΧΡΟ'Α, ας, ἡ, color; superficies: & corpus, vel cutis hominis. Est & χρόα, accusativ. à χρὼς, χροὸς, χροΐ, ὁ, cutis: (qu. à χράω, coloro.) Hinc χροΐζω, coloro, colore imbuo: χρόω, χρωννύω, seu χρώννυμι, idem: χρῶμα, ατος, τὸ, color: Item cutis: ὁμόχροος, ου, ὁ, ἡ, concolor: χρόος, οος, ὁ, cutis: χρὼς, ωτὸς, ὁ, idem.

Χρόα, præced. expon. etiam, superficies rei, cui inductus est color; seu color cum ipsa superficie, &c. V.

Χροΐ, dat. sing. à χρὼς, -οὸς, ὁ, cutis. V. præced.

Χροιά, ᾶς, ἡ, inserto ι, pro χρόα, ας, ἡ, color.

Χροΐζεσθαι, propius accubare. Them. χρόα, cutis, &c.

Χροΐζω, f. ίσω, coloro, colore imbuo, tingo; à χροιά pro Them. χρόα, color, &c. V. Item Χροΐζω, & χροΐζομαι, expon. applico, tango ad cutem, seu cutem tango: Item simpl. tango; & sic est à Them. Χρόα, i. e. cutis, &c. V. Item Χροϊέω, dicitur idem quod χροΐζω, coloro; ab eod. Them. V.

Χροιὼ, acc. sing. Ion. à χροιά; quod V.

Χρόμαδος, stridor dentium, dentium & maxillarum collisio: q. à χρεμίζω.

Χρόμιος, ου, ὁ, CHROMIUS, nom. propr.

Χρονέω, vivo; mentis compos sum. Th. χρόνος.

Χρονία, ἡ, vetustas; unde χρονιαῖος, diuturnus, vetus; à Them. χρόνος; unde χρόνιος, ὁ, &c. V.

Χρονίζω, tardo, moror: f. ίσω, & Att. χρονιῶ, εῖς, εῖ. a. 1. ἐχρόνισα, ας, ε. p. κεχρόνικα, ας, ε, cunctatus sum. Them. χρόνος.

Χρονίζω, præced. & χρονίζομαι; expon. longo tempore duro, inveterasco; ut χρονίζοντα ἕλκη; Gal. Sic & χρονιζόμενον ὕδωρ, aqua inveterascens; Aristot. de color. Item sero venio, &c. V. Item Χρονικὸς, οῦ, ὁ, ad tempus, seu tempora pertinens: unde τὰ χρονικὰ, libri, in quibus annotatur, quo tempore quidque gestum sit; Luc. & Plut. Item Χρονικαὶ ἔννοιαι, dicuntur tempori obnoxiæ cogitationes; Basil. Item Χρονικῶς, ut tempus declarat; adv. ab eod. quod à Them. χρόνος, ὁ; V. Item Χρόνιος, seq. expon. multo durans tempore; ut χρόνια πάθη; apud Aret. & χρόνιαι βῆχες; Diosc. 1. 102. Item qui diu moratur, tardus, lentus; unde χρόνιον, aliquid ποιεῖν quis dicitur, quum id serò facit, & longo temporis interjecto spatio; Euryp. &c. Vide.

Χρόνιος, ου, serus, diuturnus: à χρόνος.

Χρονιότης, diuturnitas, longum temporis intervallum; à præced. χρόνιος; V. Item Χρονισθεὶς, dilatus, cui tempus interjectum est; part. a. 1. pass. verbi χρονίζω, -ομαι, &c. V. Sic & χρονισμὸς, diuturnitas, longinquitas: Item mora cunctatio, & χρονιστὸς, qui cunctat serus; verbalia, ab eod. V. Item Χρονίως, longo tempore, diu post, serò cunctanter, est adv. à χρόνιος; vide. Unde & χρονιώτερος, diuturnior, longior; ab eod. V.

Χρονογράφος, temporum, seu annalium scriptor; qui describit quo tempore, gesta sit res quæque; unde χρονογραφία, temporum descriptio: ex χρόνος, & γραφὴ, ἡ; à Them. γράφω, &c. V.

Χρονόληρος, ætate decipiens; ex χρόνος, & λῆρος, ὁ, &c. V.

ΧΡΟ'ΝΟΣ, ου, ὁ, tempus, annus, diuturnitas; (q. à χράω, utendum do.) Hinc χρονίζω, moror: χρονικὸς, temporalis: ὁμόχρονος, ου, ὁ, ἡ, contemporaneus.

Χρονοτριβέω, ῶ, tempus tero: f. ήσω. p. κεχρονοτρίβηκα. a. 1. inf. act. χρονοτριβῆσαι; à χρόνος, tempus & τρίβω, tero: f. ψω.

Χρονελκέω, tempus extraho, diem eximo, procrastino: ex χρόνος, ὁ, & ὁλκὴ, ἡ, unde ὁλκέω; a Th. ἕλκω, &c. V.

Χροὸς, gen. à χρώς.

Χρὼς, χροὸς, ὁ, cutis: acc. sing. χρόα, à χρόος, ου, ὁ, idem. Th. χρόα, ας, ἡ, color.

Χρόος, seu χρὼς, præced. interdum, significat cutem cum carne subjecta; ut Il. ψ.

Il. ψ. Ἀντικρὺ χρόα τ' ῥῆξω, σὺν τ' ὀστ' ἀράξω, &c. V. Item Χρώω, χρωννύω, seu χρώννυμι, idem cum χρωΐζω, coloro, &c. Item quasi colore & fuco exorno; & expon. etiam, contamino, fœdo, polluo: ut in Epigram. αἵματι χρωσθῇ παλάμαν; omnia itidem, ab eod. Them. χρόα, &c. vi.

Χρυσαΐζω, auro exorno, vel aureis vestibus, & monilibus; à Them. χρυσὸς, ὁ; V. Item Χρυσαλλὶς, ίδος, ἡ; nomen insecti: apud Aristot. An. 5. c. 19. eruca dicitur, quando à motu cessat, nec cibum capit ampliùs; Gazæ, aureola, sive aurelia, dicitur, sed novè, i idem, ab eod.

Χρυσαλάκατος, ου, ὁ, ἁ, Dor. pro χρυσηλάκατος, ου, ὁ, ἡ, auream colum habens & gestans: ἡ χρυσηλάκατον ἠλακάτην ἔχουσα ἢ φέρουσα. Hinc χρυσαλακάτα Λατῶ, Dor. pro χρυσηλακάτη Λητοῦς. Ex χρυσὸς, aurum, & ἠλακάτη, colus.

Χρυσαλλὶς, blatta: à colore auri, quod χρυσός.

Χρύσαμμος, baluca: Gl. quod Hispanis est minutum: χρυσὴ ἄμμος est aurea arena.

Χρύσαμμος, præced. ου, ὁ ἢ ἡ; expon. aurea arena; sed potius est adject. ut omnia talia composita; i. e. auream habens arenam; seu aurum in arena vehens: ex χρυσὸς, & ἄμμος, ου, ἡ; idem quod, & pro Them. ψάμμος, &c. V. Item Χρυσαμοιβὸς, qui aurum alio metallo permutat; mensarius, nummularius; ex χρυσὸς, ὁ; & ἀμείβω, unde ἀμοιβὴ, ἡ, &c. V.

Χρυσάμπυκας, acc. pl. à

Χρυσάμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, aureâ fasciâ ligatos crines habens: ex χρυσὸς, ου, ὁ, aurum, & ἄμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, aurea talis fascia: qu. ab ἀμπέχω, circumdo.

Χρυσάνθεμον, CHRYSANTHEMUM, herba.

Χρυσάνθεμον, ου, τὸ, præced. dicitur etiam, χρυσανθέμιον; & herba est, quæ alio nomine, helychyson dicitur, & amarantus: Item buphthalmus, & chalcas; Latinis, caltha dicitur: ab herbariis vero quibusdam, calendula, & cotula non fœtida; vel anthemidis species coloris lutei esse putatur; vide Diosc. 4. 57. & Plin. 21. 6. Utrumque ex χρυσὸς, & ἄνθεμον; unde ἀνθέμιον, τὸ, &c. vide.

Χρυσάορος, ου, ὁ, ἡ, & χρυσάωρ, ορος, ὁ, ἡ, ensem aureum habens: ex χρυσὸς, aurum, & ἄορ, ἄορος, τὸ, ensis. Them. ἀείρω, tollo.

Χρυσάρματος, ου, ὁ, ἡ, qui aureo curru vehitur: ex χρυσὸς, & ἅρμα, ατος, τὸ, currus.

Χρυσασπὶς, ίδος, ὁ, ἡ, Poët. ἡ χρυσῆν ἀσπίδα φέρουσα, aureum clypeum ferens.

Χρυσαυγὴς, auri in modum splendens; unde χρυσαυγέω, ῶ, auri in modum splendeo, auro splendeo, & niteo; in Epigram. ex Χρυσὸς, & αὐγὴ, ἡ; vide.

Χρυσάφιον, idem quod χρυσίδιον, seu χρυσιδάριον; quæ vide.

Χρυσάωρ, idem quod χρυσάορος; quod vide. Est & nom. propr. viri.

Χρυσάργυρον, tributi genus, quod pro suis ac brutorum animalium excrementis dabant.

Χρυσέ, vocativ. sing. à χρυσὸς, οῦ, ὁ, aurum.

Χρυσεῖ pro χρύσεια, nom. pl. n. g. vel nom. sing. f. g. à

Χρύσειος, idem quod χρυσεῖος, ου, aureus. Th. χρυσὸς, aurum.

Χρύσεος, ου, ὁ, aureus; in f. g. χρυσέη, ἡ, & in n. g. -έον, οῦν; in pl. χρύσεα, χρύσεα ab eod. Th.

Χρυσελεφαντοπήληκος, ου, ὁ ἢ ἡ, ornatus auro electroque, & ebore; seu intectus opertusque auro, electro, & ebore: ut Χρυσελεφαντοπήληκοι ἀσπίδες; auro, ebore & electro facti, seu tecti clypei, dictio est Poëtica: ex Χρυσὸς, ἐλέφας, αντος, & ἤλεκτρον τὸ, &c. V. Item Χρυσένδετος, auro illigatus, vel inclusus; ex χρυσὸς, & ἐνδέω, ῶ, &c. V. Χρυσεοκόμης, idem cum χρυσοκόμης; id vide. Χρυσεόκυκλος, aureum habens circulum: ut Χρυσεόκυκλον φέγγος; apud Euryp. in Phœn. ex χρύσεος, & κύκλος, ὁ; V. Χρυσεόνωτος, idem cum χρυσόνωτος; id vide. Sic & Χρυσεοπήληξ, vide cum χρυσοπήληξ. Χρυσεοσάνδαλος, aurea sandalia habens: ut apud Euryp. in Iph. Aul. Χρυσεοσάνδαλον ἴχνος, vestigium quod imprimitur aureis sandaliis; ex χρύσεος, & σάνδαλον, τὸ; pro Them. σανδάλιον, τὸ; V. Χρυσεοστέφανος, idem cum χρυσοστέφανος; id vide. Χρυσεόστολος, auro exornatus: ut Χρυσεόστολον φᾶρος; Euryp. in Herc. fur. ex χρύσεος, & στολὴ, ἡ, seu στόλος, ὁ, &c. V. Χρυσεότυπος, ex auro percussus; ex auro confectus, deauratus, vel aureus; ut Χρυσεοτύπῳ κρανίῳ; apud Eur. in Elect. ex χρύσεος, & τύπος, ὁ, &c. V. Χρυσεοφάλαρος, aureas habens phaleras; Euryp. in Troad. ex χρύσεος, & φάλαρα, τὰ; V. Item Χρυσεπώνυμος, qui ab auro cognominatus est; Damasc. de Joanne Antiocheno; ex χρυσὸς, & ἐπώνυμος, &c. V. Item Χρυσεραστὴς, auri amator, auri amans, & studiosus; vel potius, nimium amans, & cupidus auri, avarus: ex χρυσὸς, & ἐραστὴς, ὁ, &c. V.

Χρυσῇ, dat. sing. f. g. à χρυσέη, ῆ: in acc. χρυσῆν. Vide in χρύσεος, ου. At Χρύση, ἡ, nomen urbis.

Χρυσηΐς, ίδος, ἡ, in accus. χρυσηΐδα, patronym. à Χρύσης, Chryses, sacerdos Apollinis.

Χρυσηλάκατος, ου, ὁ, ἡ, auream habens colum; vel aureas habens sagittas: ex χρυσὸς, aurum, & ἠλακάτη, colus, sagitta.

Χρυσήλατος, ex auro ductus malleo; ex auro cusus, seu fabrefactus; seu ex auro ductili confectus; ut Χρυσήλατοι τρίποδες; apud Aristot. ex χρύσος, & 3. pers. præt. pass. verbi ἐλαύνω. f. ἄσω. præt. κα. ab ἐλάω; unde ἐλατὸς, ὁ, &c. V. Item Χρυσήλεκτρον, ου, τὸ; electri species quædam, ab aureo colore appellata; teste Plin. 37. c. 4. & 9. idem tamen, 37. 2. electrum appellatum, quoniam Sol vocitatus sit elector, plurimos Poëtas dixisse scribit; ex χρυσὸς, ὁ, & ἤλεκτρον, τὸ; V. Confer etiam ἠλέκτωρ; Solis Epith.

Χρυσήνιος, ου, ὁ, ἡ, aureas habens habenas: ex χρυσὸς, aurum, & ἡνία, ας, ἡ, habena.

Χρυσήρης, ex auro aptatus & fabricatus; Euryp. ex Χρυσὸς, & ἄρω, apto, &c. Vide.

Χρυσιδάριον, & χρυσίδιον; (pro quibus & χρυσάφιον;) q. d. aurulum, parum auri; diminut. à Them. Χρυσὸς, ὁ; V. Item Χρυσίζω, auro similis sum; sum aureolus; ut ῥάβδοι χρυσίζουσαι; Athen. l. 7. Itidem, ab eod. Them. χρυσὸς; V.

Χρύσινος, idem quod χρύσεος. Item solidus: aureus nummus; ex χρυσός.

Χρυσίον, ου, τὸ, aurum; aureus nummus, Th. χρυσός.

Χρυσίον, τὸ, præced. idem est quod χρυσὸς; ut apud Plut. in Alex. βασιλικὸν χρυσίον κομίζοντα; Item, idem quod præced. Χρύσινος, nummus aureus, scil. στατὴρ; Synes. Ep. 129. atque inde, τὰ χρυσία, dicuntur nummi aurei; & interdum vasa, & instrumenta, & alia etiam ex auro ornamenta; apud Thuc. Plat. Plut. &c. Sed scribitur & χρυσεῖα, pro χρυσία; apud Poll. 7. 24. quod etiam signif. officinam aurariam; apud Strab. l. 3. à sing. χρυσεῖον, τὸ, &c. V. Item Χρυσὶς, ίδος, ἡ; aurea: ut Χρυσὶς φιάλη, aurea phiala; quæ absolutè etiam, χρυσὶς, dicitur; apud Athen. l. 11. sic Χρυσὶς, scil ἐσθὴς, aurea vestis; Luc. Item Χρυσίτης, ου, ὁ, aureolus auri colorem referens, & in fœm. χρυσῖτις; ut χρυσῖτις ψάμμος, apud Herodot. Item λίθος χρυσίτης, seu χρυσῖτις, dicitur lapis Lydius, cui affricatum aurum probatur; Poll. l. 7. omnia à Them. χρυσὸς, ὁ; V.

Χρυσοδακτύλιος, ου, ὁ, ἡ, aureum gestans annulum: ex χρυσὸς, aurum, & δακτύλιος, ου, ὁ, annulus. Them. δάκτυλος, digitus.

Χρυσοβάλανος, glans aurea; Gal. ex χρυσὸς, & βάλανος; V. Item Χρυσοβαφὴς, auro tinctus, seu imbutus: vel etiam imbutus aureo colore, auratus; à βαφὴ, ἡ; V. Χρυσοβέλεμνος, aureis instructus jaculis; aureis sagittis jaculans: in Epigram. dicitur de Apolline, à βέλεμνον, τὸ. V. Χρυσόγαιος, aureum habens solum, seu auream terram à Th. γαῖα, ἡ; V. Χρυσοδαίδαλος, ου, ὁ ἢ ἡ; auro variegatus; Suidæ est pretiosus; aliis, ex auro fabricatus; à Them. δαίδαλος, ὁ; Vi Χρυσοδακτύλιος, in Ep. Jac. 2. 2. vide supra Χρυσοδακτύλιος; à δακτύλιος, ὁ; comp. ut præcedentia, cum Them. Χρυσὸς, ὁ, &c. V.

Χρυσόδετος, ου, ὁ ἡ, auro ligatus: & χρυσοδέτα, Dor. pro η. f. g. à δέω, ligo, & χρυσός.

Χρυσοδίνης, ου, ὁ, aureos habens vortices; ex χρυσὸς, ὁ; & δίνη, ἡ, &c. V. Item Χρυσοεψητεῖον, ου, τὸ, fornax in qua aurum coquitur, seu conflatur, ac funditur, aurifusorium. Suid. ex χρυσὸς, & ἕψω, f. ἑψήσω; ut ab ἑψέω, unde ἑψητήριον, τὸ, &c. V. Χρυσόζυγος, aureum habens jugum; Xen. ex Χρυσὸς, & ζυγὸς, ὁ, &c. V. Item Χρυσόηλος, aureis

reis confixus clavis; ex χρυσὸς, & ἧλος, ὁ, &c. V.

Χρυσόθεμις, CHRYSOTHEMIS, nomen mulieris.

Χρυσόθρονος, ου, ὁ, ἡ; aureum thronum habens: ex χρυσὸς, aurum, & θρόνος, thronus. Th. θράω, sedeo.

Χρυσοκάνθαρος, aureus scarabæus; seu scarabæus aureolus; i. e. aurei coloris; ex χρυσὸς, & κάνθαρος, ὁ; V. Item Χρυσόκαρπος, aureos fructus ferens; cujus fructus aurei sunt: Item Χρυσόκαρπον, dicitur etiam hederæ species quædam à colore acinorum aureo; vide Plin. ex Χρυσὸς, & καρπὸς, ὁ; vide.

Χρυσόκερων, vel est acc. sing. à χρυσόκερως, ωος. in acc. χρυσοκέρωτα & -κέρων, vel est quartæ declinat. simpl. ut Μενέλεως. Ex χρυσὸς, aurum, & κέρας, τὸ, cornu.

Χρυσόκερως, aurata cornua gerens; Plut. in Apophth. pro eod. dicitur, & χρυσοκέρειος, &c. V. præced.

Χρυσόκλαβον, aureis clavis ornatum: à χρυσὸς, & clavus.

Χρυσόκλειστος, auro clausus; vel aureo, aut aurato clausus operculo; Athen. l. 11. ex χρυσὸς, & κλειστὸς, ὁ; V. Item Χρυσόκολλα, auri glutinum, glutinum quo aurifices in auro glutinando utuntur; Diosc. & Gal. Item edulium quoddam ex lini semine & melle; Athen. l. 3. Item Χρυσόκολλος, & χρυσοκόλλητος, auro agglutinatus; vel cui aurum agglutinatum est, auratus, seu deauratus; ex χρυσὸς, & κόλλα, ἡ; unde κολλάω, κολλητὸς, &c. V. Item Χρυσοκομέω, aureas comas habeo; aurei coloris cæsaries mihi est; Item Χρυσοκόμη, fruticis, seu herbæ nomen est, sic dictæ, quòd sit comantibus fulgore auri corymbis; Diosc. 4. 55. utrumque à seq. Χρυσοκόμης, cui aurea coma est, seu aurei coloris cæsariem habens; pro quo dicitur & χρυσεοκόμης, q. d. auricomus, &c. V.

Χρυσοκόμης, ου, ὁ, aureo crine conspicuus: Dor. χρυσοκόμας, α, ὁ, dicitur & χρυσόκομος, ου, ὁ, ἡ. Ex χρυσὸς, aurum, & κόμη, coma.

Χρυσολάχανον, aureum olus; ita dicitur à quibusdam atriplex; teste Diosc. vide & Plin. 27. 8. ex χρυσὸς, & λάχανον, τὸ, &c. V.

Χρυσόλιθος, ου, ὁ, CHRYSOLITHUS: aurei coloris gemma: Angl. Chrysolite. Ex χρυσὸς & λίθος, lapis.

Χρυσολογέω, ῶ; de auro loquor; Luc. in somn. ex χρυσὸς, & λόγος; V. Item χρυσόλογχος, auream lanceam gestans; Palladis Epith. Eur. in Ione: ex χρυσὸς, & λόγχη, ἡ; V.

Χρυσόλοπος, aureis intectus squamis; ex χρυσὸς, & λοπὸς, ὁ; quod dicitur etiam de multiplice tunica cerpas vestiente: Item vestimentum, &c. V. Sic & Χρυσόλοφος, auream cristam, seu conum aureum habens; & in pl. Χρυσόλοφοι, sunt dracones quidam: ex χρυσὸς, & λόφος, ὁ; V. Item Χρυσολύρης, auream lyram habens; in Orphei epitaphio; apud Laërt. ex χρυσὸς, & λύρα, ἡ; V.

Χρυσόμαλλος, ου, ὁ, ἡ; aureum vellus habens: hinc χρυσόμαλλον δέρας, vellus aureum: ex χρυσὸς, aurum, & μαλλὸς, ου, ὁ, vellus.

Χρυσομανής, auri amore insaniens; in Epigram. & apud Basil. unde Χρυσομανέω, ῶ; insano auri amore teneor: ex χρυσὸς, & μαίνομαι. f. μανοῦμαι, unde μανία, ἡ, &c. V. Item Χρυσόμηλον, malum aureum; genus est Cydonii mali, incisuris distinctum colore ad aurum inclinante; Plin. l. 15. c. 11. ex χρυσὸς, ὁ, & μῆλον, τὸ, &c. V. Χρυσομίτρης, auream habens mitram, seu aureâ redimitus mitrâ; unde χρυσομίτρεις, dicitur avis quædam ἀκανθοφάγος; apud Aristot. An. 8. c. 3. ubi aurimitris vertitur à Gaza; ex χρυσὸς, ὁ, & μίτρα, ἡ, &c. V. Χρυσόμφαλος, aureum umbilicum, seu umbonem habens; cui inauratus est umbilicus, seu umbo; Poll. 6. 16. ex χρυσὸς, & ὀμφαλὸς, ὁ; V. Χρυσόνωτος, seu χρυσεόνωτος, aureum, seu auratum tergum habens; ut apud Sophoc. ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν; i. e. inhibens habenam aureo tergo præditam; ex χρυσὸς, & νῶτος, ὁ, &c. V.

Χρυσόξυλον; sic vocatur θάψος, quæ aliter ἐρυθρόδανος, rubia tinctorum, quæ corticem rubentem habet.

Χρυσοπάρυφος, aureum limbum in sua veste gestans; ex χρυσὸς, & παρυφὴ, ἡ; seu πάρυφος, ὁ, &c.

Χρυσόπαστος, ου, ὁ, ἡ, auro aspersus, auro intertectus, auro distinctus: ex χρυσὸς & πάσσω, inspergo.

Χρυσοπέδιλος, ου, ὁ, ἡ, aureis calceamentis gaudens: ex χρυσὸς & πέδιλον, ου, τὸ, calceus.

Χρυσόπεπλος, ὁ καὶ ἡ, aureâ veste indutus; Pind. ex χρυσὸς, & πέπλος, ὁ; V. Item χρυσοπήληξ, & χρυσεοπήληξ, auream habens galeam; Euryp. in Phænissi. ex χρυσὸς, & πήληξ; V. Item Χρυσοπλόκαμος, aureos habens cincinnos; Latonæ Epith. Hom. Hymn. 1. in Apoll. ex Χρυσὸς, & πλόκαμος, ὁ; V. Χρυσοπλύσιον, ου, τὸ; officina, in qua aurum lavatur; Strabo l. 3. ex χρυσὸς, & πλωύω, unde πλύσις, ἡ, &c. V. Χρυσοποίκιλος, auro distinctus; ex χρυσὸς, & ποικίλος, ὁ; V. Χρυσοποιὸς, aurifex; Luc. ex χρυσὸς, & ποιέω; V. Χρυσόπολις, emporium Chalcidoniæ; ex χρυσὸς, & πόλις; V. Item Χρυσόπους, aureos habens pedes; aureis fulcris, & quasi pedibus, insistens: Athen. l. 5. ex χρυσὸς, & ποῦς, &c. V.

Χρυσόπρασος, ου, ὁ, CHRYSOPRASUS, gemma viridis: ex χρυσὸς, aurum, & πράσον, ου, τὸ, porrum.

Χρυσόπρῳρος, auream, vel auratam habens proram; ex χρυσὸς, & πρῷρα, ἡ, &c. V.

Χρυσόπτερος, ου, ὁ, ἡ, aureas alas vel gemmas habens. Est & gemmæ nomen: ex χρυσὸς, aurum, & πτερὸν, τὸ, ala.

Χρυσορόης, vide Χρυσοῤῥόας; Item Χρυσόροφος, tectum seu contignationem habens auratam; vel qui aureis est laquearibus; apud Luc. & Poll. 7. 24. ex Χρυσὸς, & ὀροφὴ, ἡ; seu ὄροφος, ὁ, &c. V.

Χρυσόῤῥαπις, & χρυσόραπις, ιδος, ὁ, ἡ; aurivirga: ex χρυσὸς, aurum, & ῥαπὶς, ιδος, ἡ, virga.

Χρυσόῤῥαπις, præced. expon. & aureos habens calceos, & est Mercurii Epith. apud Hom. Od. ο. nam ῥαπὶς, c. pön. & κρηπὶς, &c. V. idem Χρυσοῤῥήμων, aurea fundens verba cujus verba aurea sunt; ex Χρυσὸς, & ῥῆμα, τὸ; V. Item Χρυσοῤῥόας, ου, ὁ; & χρυσοῤῥόης, seu χρυσορόης, auro fluens, auri ramenta suis fluentis vehens: Athen. l. 5. ex Χρυσὸς, & ῥοὴ, ἡ; seu ῥόος, ὁ, &c. V. Item Χρυσόῤῥυτος, idem; q. d. aurifluus: ex Χρυσὸς, & ῥυτὸς, ὁ; à ῥύω, inusit. pro Them. ῥέω, &c. V.

ΧΡΥΣΟ'Σ, ου, ὁ, aurum; moneta aurea: q. à χρῆσθαι, id est, usu. Hinc χρυσίον, ου, τὸ, aurum: χρύσεος, ους, aureus: χρυσόω, inauro.

Χρυσόσπερμον, dicitur, à nonnullis sedum majus, ab aureo seminis colore; Diosc. ex χρυσὸς, & σπέρμα, τὸ, &c. V.

Χρυσοστέφανος, ου, ὁ, ἡ; aureâ redimitus coronâ: ex χρυσὸς & στέφανος, corona. Th. στέφω, corono.

Χρυσοστέφανος, præced. dicitur etiam, Χρυσεοστέφανος, cui aureum sertum tempora cingit; Euryp. in Ione, &c. V. Item Χρυσόστομος, aureum os habens; aureo ore loquens, seu aurea verba fundens; sic cognominatus fuit Joann. Antiochenus; teste Suid. ex Χρυσὸς, & στόμα, τὸ; V. Item Χρυσόστροφος, qui auro torquetur; Soph. in Œdip. Tyr. Χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλᾶν, ex aureis arcubus; ex χρυσὸς, ὁ, & στροφὴ, ἡ, &c. V. Χρυσοτέκτων, qui aurum, seu vasa ex auro, fabricatur, aurifex; in Epigram. ex Χρυσὸς, ὁ, & τέκτων, ὁ, &c. V.

Χρυσότερος, magis aureus; Demetr. Phal. est compar. à Them. Χρυσὸς, ὁ; vide.

Χρυσοτευχής, aureis indutus armis; aurea habens arma; ex Χρυσὸς, & τεῦχος, τὸ, &c. V. Sic & Χρυσότευκτος, ex auro fabricatus; ut ἀγάλμασι χρυσοτεύκτοις; Euryp. in Phæn. ex Χρυσὸς & τευκτὸς, ὁ, &c. V.

Χρυσότοξος, ου, ὁ, ἡ, qui aureum arcum habet, & gestat, ὁ χρυσοῦν τόξον ἔχων.

Χρυσοτόρευτος, ex auro tornatus, vel scalptus, aut cælatus; ex Χρυσὸς, & τορευτὸς, ὁ; V. Item Χρυσουργὸς, aurifex; ex lib. Sap. unde Χρυσουργέω, ῶ; aurum tracto, & elaboro: ex Χρυσὸς, ὁ; & ἔργον, τὸ, &c. V.

Χρυσοῦς, aureus, ex auro factus; ut θρόνος χρυσοῦς; Od. θ. Sic Χρυσῆ ποτήρια; Xen. Item Χρυσοῦς, sub. στατὴρ, aureus stater; Plut. in Galb. Item τὸ χρυσοῦν, in ovo, dicitur vitellus; quoniam fulvi & aurei coloris est; apud Athen. l. 9. est contracte, pro χρύσεος, idem à Them. Χρυσὸς, &c. V.

Χρυσυφής, vel potius Χρυσοϋφής, ex auro textus; vel auro intextus, seu intertextus; Athen. l. 10. ex Χρυσὸς; & ὑφὴ, ἡ; seu ὕφος, εος, τὸ; à Them. ὑφάω, &c. V. Item Χρυσοφαής, auream lucem habens; i. e. auri modo splendens; ex Χρυσὸς & φάω; unde φάος, εος, τὸ, &c. V. Item Χρυσοφορέω, aurum fero, seu gero; i. e. aurata vestimenta,

menta, vel aurea monilia gero; & χρυσοφορία, ἡ, auri gestatio: Item Χρυσοφόριον, & χρυσοφόριον, ου, τὸ, dicitur electrum; apud Diosc. 1. 114. ab auri scil. colore, quem habet; omnia à seq. χρυσοφόρος; q. d. aurifer; ex Χρυσὸς, & φορὸς, ὁ; unde φορέω, à Them. φέρω, &c. V.

Χρυσοφόρος, ου, ὁ, ἡ; qui aurum gestat: hinc χρυσοφορέω.

Χρυσοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ; auri custos ex χρυσὸς, & φύλαξ, custos. Them. φυλάσσω, custodio.

Χρυσοφύλαξ, præced. exp. qui aurum asservat; & χρυσοχαίτης, seq. exp. aureâ comâ decorus, &c. V.

Χρυσοχαίτας, α, ὁ, Dor. pro

Χρυσοχαίτης, ου, ὁ, auricomis: ex χρυσὸς, aurum, & χαίτη, ης, ἡ, coma.

Χρυσοχάλινος, aureo fræno utens; Xen. ex χρυσὸς, & χαλινὸς, ὁ; V. Item χρυσόχειρ; aureas, vel auratas habens manus: Item qui aureos annulos in manu gestat; Luc. in Tim. ex χρυσὸς, ὁ; & Th. χεὶρ, &c. V. Item Χρυσοχόος, auri fusor, aurifex; unde Χρυσοχοϊκὸς, ad aurifusorem pertinens, quo aurifex utitur; unde Χρυσοχοϊκὴ, scil. τέχνη, vel ἐπιστήμη, ars fundendi aurum, seu tractandi: Item Χρυσοχοεῖον, aurifusorium, aurificina; & χρυσοχοέω, aurifex sum, aurum fundo, aurum conflo; Poll. 7. 24. omnia ex Χρυσὸς, ὁ; & Th. χέω, liquefaciendo diffundo, cujus comp. desinunt in χόος, & χοέω, &c. V.

Χρυσόω, auro obduco, inauro, deauro; unde εἴδωλα κεχρυσωμένα; apud Athen. l. 5. à Th. Χρυσὸς, ὁ, &c. V.

Χρυσῶ gen. Dor. & Æol. pro χρυσοῦ: à χρυσὸς, aurum: hinc χρυσῶ χρυσοτέρα, auro magis aurea.

Χρύσωμα, ατος, τὸ, vas aureum, res aurea; Athen. l. 6. verbale, à χρυσόω, præced. V.

Χρυσωματοθήκη, aureæ supellectilis conditorium; Athen. l. 5. ex χρύσωμα, ατος, præced. & θήκη, ἡ, &c. V.

Χρυσωνὸς, ῶνος, ὁ, monetarius, à χρυσόω; vide.

Χρυσωνέω, aurum emo, numisma aureum argento permuto; unde verbale Χρυσώνητος, auro emptus; Athen. l. 5. ex χρυσὸς, & ὠνέομαι. f. ήσομαι; unde ὠνητὸς, ὁ, &c. V. Item Χρυσωπὸς, aureum vultum, seu aspectum habens: ut Χρυσωπὸς ἀέλιος; apud Euryp. in Electra: ex Χρυσὸς, & ὤψ, ὠπὸς, &c. V. Item Χρυσώρυχος, auri effossor; unde Χρυσωρυχεῖον, aurifodina, locus, in quo aurum effoditur; Strab. l. 3. ex χρυσὸς, & ὀρυχὴ, ἡ; à Them. ὀρύσσω, seu -ττω. f. ὀρύξω, præt. ὤρυχα; unde comp. varia mutant o in ω, &c. V.

Χρύσωσις, auratura, deauratio, inauratio; Plut. Item Χρυσωτὴς, deaurator; Plut. verbalia, à χρυσόω. f. ώσω, &c. V.

Χρῷ, contractè pro χρόϊ, dativ. sing. à χρὼς, ου, ὁ, cutis. Alii per Apocop. dicunt pro χρωτὶ, dat. à χρὼς, ωτὸς, ὁ, idem, sine ι subscripto. Th. χρόα, color. cutis.

Χρόζω, coloro: à χρόα, color.

Χρώζω, præced. ortum est per crasin, à χροΐζω, & idem signif. tingo colore imbuo; Item applico, admoveo, &c. V.

Χρῶμα, ατος, τὸ, color. Them. χρόα, ας, ἡ, idem.

Χρωματικὸς, οῦ, ὁ, ad colores pertinens, vel coloribus ornatus; Plat. Item Χρωμάτιον, ου, τὸ; idem quod χρῶμα; in Epigram. ut & χρωματίζω. f. ίσω; idem est quod χρώζω; atque inde verbale χρωματισμὸς, οῦ, ὁ, coloratio,; atque omnia à præc. χρῶμα, ατος, &c. V.

Χρωματοποιΐα, colorum confectio, tingendi, imbuendique, & colores præparandi ars; ex χρῶμα, ατος, & ποιέω, &c. V.

Χρώμενος, η, ον, præs. part. à χρώομαι, utor. Th. χράω.

Χρωννύω, vel χρώννυμι, coloro: à χρόα, ας, ἡ, color.

Χρῶνται, 3. pl. ind. præs. verbi χράομαι, utor.

Χρὼς, ωτὸς, ὁ, corpus cutis; idem quod χρόος, χροὸς, χροΐ. Th. χρόα, color.

Χρῶσις, coloratio, tinctura; Poll. l. 7. verbale, à χρώζω, vel χρόω, seu χρωννύω. f. ώσω, &c. V. Item Χρωστὴρ, ῆρος, ὁ, colorator, infector; ex Epigr. verbale, itidem, à χρώζω; V. Sic & χρωτίζω, & -ομαι; inficio colore scil. idem quod, ab & pro χρώζω; quod signif. etiam applico, tango, &c. V.

Χρώσω, colorabo, f. 1. ind. act. verbi χρώννυμι, seu χρόω, coloro. f. ώσω. a. 1. inf. act. χρῶσαι. a. 1. inf. pass. χρωσθῆναι. Th. χρόα, ας, ἡ, color.

Χρῷτο, utatur, 3. sing. opt. præs. pass. χρῳοίμην, ῷμην, -άοιτο, ῷτο, verbi χράομαι, utor. Them. χράω, commodo.

Χυδαῖος, ου, ὁ, cujus magna est copia abundans; interdum etiam vilis, vulgaris, & exp. etiam diffusus: Item confusus; atque inde χυδαιότης, ητος, ἡ; vulgaritas, vilitas; utrumque à seq. χύδην, quod exp. more eorum quæ fusa sunt: Item temerè, inconsideratè; absque delectu, & quidvis quavis quasi effundendo; Isocr. sed dicitur etiam aliquid χύδην vel efferri, vel scribi, quod solutâ oratione effertur, aut scribitur: Aristot. Rhet. l. 3. &c. V.

Χύδην, fusè, copiosè, passim: à χύω, fundo: hinc χυδαῖος, αία, αῖον, copiosus, vulgaris.

Χυλάριον, q. d. succulus; & apud med. sic dicitur decoctio herbarum, quæ fit adjecto mediocri melle, & saccharo, est diminut. à Them. χυλὸς, ὁ; V. Item Χυλίζω, succum elicio, in succum resolvo; unde verbalia, χύλισμα, τὸ; succus expressus, & χυλισμὸς, ὁ; ipsa succi expressio: Itidem ab eod. Them. χυλὸς, ὁ; V.

ΧΥΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, succus: q. à χύω, fundo. Hinc χυλόω in χυλὸν redigo: χυλίζω, succum exprimo.

Χυλὸς, præced. exp. humor, qui manibus torculari, vel igne, &c. è corpore suo exprimitur, vel è refunditur, & exudat: ut χυλὸς πτισάνης; Gal. & χυλὸς σταφυλῆς; Diosc. l. 5. apud medicos autem peculiariter, χυλὸς, dicitur succus, quem ventriculus, per concoctionem, è cibis elicit, & qui chymi, (chylo in hepar attracto, ibique in chymum cocto; ut & chymus sanguinis, est materia, quando chymus, in venas distributus, exactiùs coquitur, & tandem, ad universas corporis partes delapsus, vertitur in illarum alimentum, instauratque quod à calore naturali fuerat dissipatum. Idem etiam medici, cum physicis, quatuor humores recensent, scil. τὸ αἷμα, χολὴν τὴν ξανθὴν, (quæ & ἡ χολὴ) καὶ τὴν μέλαιναν, i. e. μελαγχολίαν, καὶ τὸ φλέγμα. Porro, χυλὸς, interdum, confunditur cum χυμὸς, &c. V.

Χυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, succosus, vel succi speciem gerens; aut qui è succorum genere est; unde χυλῶδες, τὸ, pars succosa, seu ipse succus; Diosc. 3. 22. à præced. Th. χυλὸς; V. Item χύλωσις, εως, ἡ, succi expressio, vel ipse succus & cremor expressus: Item succi generatio, propria ventriculi actio cibum in chilum mutantis; verbale à χυλόω, in succum redigo, liquo, vel succum exprimo; unde ῥίζαι χυλωθεῖσαι; apud Diosc. 2. 212. à Them. χυλὸς, ὁ; V.

Χύμα, ατος, τὸ, aliquid effusum, & confusum; amplitudo; liquor: à χύω, fundo. Them. χέω.

Χυμὸς, οῦ, ὁ, succus; sanguineus humor, quem è chylo ventriculi per mesenterium attracto coqunt hepar; quæ hepatis actio dicitur χύμωσις, ut illa ventriculi χύλωσις.

Χυμὸς, præced. est etiam succus, quem Plantæ, aut alia prælo, manuve pressa fuderunt; Athen. l. 2. Item sapor; Plut. Symp. Probl. 6. Atque sic in hac signif. χυλὸς, cum χυμὸς, sæpe confunditur: Item Χυμὸς, exp. etiam, bustum ex humo fossili aggestum; Hesych. atque sic est a χύω, ομαι; pro Th. χέω, terrâ aggestâ exstruo, seu ex terra fusili educo: Item χύμιον, ου, τὸ; q. d. succulus; i. e. modicum succi; Athen. l. 7. diminut. à præced. χυμὸς, ὁ; V.

Χυώω, FUNDO, χύσις, fusio: χύτης, fusor. Them. χέω, fundo.

Χύσις, εως, ἡ, effusio: à χύω, seu χέω, fundo.

Χύσις, præced. exp. etiam scaturigo: Item fusura, liquefactio: Item congeries tumulus; ab eod. Th. χύω pro χέω, liquefaciendo diffundo, & terrâ aggestâ exstruo, &c. V.

Χυτικὸς, diffundendi vim habens; sed expon. & diffundens, resolvens; à χυτὸς; V.

Χυτλάζω, idem quod seq. χυτλόω, oleo aquæ mixto perfundo; Item lavo, abluo; Od. ζ. & utrumque à seq. χύτλον, τὸ; quod exp. & vas olearium, in quo oleum servabant, unguendis à balneo corporibus: Item Χύτλον, dicebatur species quædam divinationis, quæ fiebat cum aqua & oleo; & in neut. pl. χύτλα, dicuntur etiam libamina, quæ in mortuorum busta effundebantur; Poll. & Hesych. &c. V.

Χύτλον, ου, τὸ, oleum aquâ permixtum, ad perfundenda lavantium corpora: à χύω, idem quod χέω, fundo.

Χυτλόω, oleo perfundo: à præced. q. v.

Χύτο, fusus erat, Ion. pro ἐκέχυτο, 3. sing. plusq. p. Sic χύντο, pro ἐκέχυντο, 3. pl. à χύω, fundo f. ύσω. perf. pass. κέχυμαι.

Χυτὸς, οῦ, fusus, fusilis: Item fossitius: à χύω; idem quod Th. χέω, fundo; terrâ aggestâ extruo.

Χυτὸς ἄργυρος, ab Alex. Aphr. dicitur argentum vivum; quòd aquæ modo diffluat, & liquidum semper sit, ut argentum in χώνῳ; effusum; item χυτὴ γαῖα, dicitur terra fodiendo eruta, quâ mortui obruuntur; Il. ζ. & ψ. Sic χυτὸς λιμὴν, portus aggestâ terrâ structus, &c. à præced. χυτὸς, vide.

Χυτόσκαφος, terra circa plantas, aut stirpes effossa; à χυτὸς, fossititius, seu χυτὴ γαῖα, quæ simpl. etiam dicitur χυτὴ, agger, seu terra aggesta; & σκαφὴ, ἡ, seu σκάφος, εος, τὸ, pastinatio, &c. V.

Χύτρα, ας, ἡ, olla. Them. χύτρος, idem.

Χύτρα, præced. testa, cacabus; in plur. est χύτραι, αἱ, quæ dicuntur etiam tabernæ, in quibus ollæ venduntur; Hesych. Atque indè, χύτραι διωταὶ, sunt ollæ ansatæ, velutque geminis auribus; item χυτρεῖος & χύτρεος, ου, ὁ, & contractè χυτροῦς; exp. fictilis, testaceus; sicut & χυτρεῖον, τὸ, dicitur locus, ubi ollæ conduntur & asservantur; sed χυτρεῖα, τὰ, dicuntur etiam ollarum testæ; Poll. l. 7. Item χυτρεὺς, έως, ὁ, est ollarum figulus; Luc. omnia à Th. χύτρος, ὁ, V.

Χυτρεψὸς, qui in ollis coquit cibos; Athen. ex χύτρος seu χύτρα; & Th. ἕψω, V.

Χυτρίδιον, τὸ, ollula; diminut. à χύτρος seu χύτρα; item χυτρίζω, in olla pono vel expono; Hesych. & χυτρίνδα, ἡ, dicitur ludi genus; in quo, quidam in medio sedens, quem χύτραν nominant, à circumcursantibus pueris vellicatur, & percutitur tamdiu, donec arreptum unum in locum suum collocet; Poll. l. 9. Item χύτρειος, testaceus; unde χύτρεινοι ἀγῶνες; in quibus χύτραις utebantur; item χύτρεινος, sub. κέραμος, idem quod χύτρα; Hippocr. Sic & χυτρεῖον, τὸ, diminut. ollula; sed exp. & ollæ operculum; & χυτρὶς, ίδος, ἡ, olla vel ollula; sed in plur. χυτρίδες, αἱ, dictæ fuerunt etiam tabernæ, in quibus ollæ venum exponebantur; Poll. Omnia itidem à χύτρα, ἡ, seu Th. χύτρος, ὁ, &c. V. Item χυτρισμὸς, οῦ, ὁ, dicitur expositio infantis in testa seu fictili; verbale à χυτρίζω & χυτρίτης, ου, ὁ, est ollaris, in olla coctus; à Th. χύτρος, ὁ, pro quo dicitur & χύτριον, τὸ, &c. V.

Χυτρόγαυλος, magna olla; χύτρα, ut γαυλὸς, mulctra: at γαῦλος, est genus navigii.

Χυτροπόδιον, τὸ, parva olla pedata; Poll. 10. est diminut. à seq. χυτρόπους, οδος, V.

Χυτροπόδων, gen. pl. à

Χυτρόπους, οδος, ὁ, olla pedes habens: ex χύτρος, olla, & ποῦς, ποδὸς, ὁ, pes.

Χυτροπώλης, ollarum seu cacaborum venditor; & in fœm. χυτρόπωλις, ιδος, ollarum venditrix; item χυτροπώλιον seu χυτροπωλεῖον, τὸ, dicitur locus, in quo ollæ venduntur; omnia, ex χύτρος, ὁ, & πωλέω; unde πώλης, &c. Vide.

ΧΥ'ΤΡΟΣ, ου, ὁ, olla: qu. à χύω, quia in eam aliquid funditur, coctura causâ. Hinc χύτρα, ας, ἡ, idem, χυτρεῖος & χύτριος, ου, fictilis, testaceus.

Χύω, fundo: f. χύσω. p. κέχυκα. perf. pass. κέχυμαι. plusq. p. ἐκεχύμην, σο, το. Th. χέω, idem.

Χόω, præced. in pass. est χόομαι; atque indè, χώσθαι dicitur; quod terrâ fossili aggeritur seu instruitur; unde κέχυται τύμβος; apud Apoll. Atque sic in hac signif. est à Them. χέω, significante, terrâ aggestâ exstruo, &c. Vide.

Χᾶ, capio, pro χάω vel χάω, unde & χανδάνω, capio: sed

Χ'ὡ, pro καὶ ὁ. &

Χ'ὡ Ἄδωνις, Dor. pro καὶ ὁ Ἄδωνις.

Χώεο, Ion. pro χώου, irascere, præs. imperat. verbi χώομαι, idem cum χολοῦμαι, irascor. Th. χολὴ, bilis.

Χ'ὠ 'κ Dor. pro καὶ ὁ ἐκ.

Χωλαίνεσθαι, claudum fieri; est pass. à χωλαίνω, f. ανῶ, claudus sum, claudico; unde verbalia, χώλανσις, ἡ, & χώλασμα, τὸ, claudicatio; item χωλεύω, idem quod χωλαίνω; sed exp. & claudum vel mancum & mutilum reddo; & in pass. χωλεύομαι, claudus fio; atq; indè χωλεία, ἡ, claudicatio; omnia à seq. Th. χωλὸς, V.

Χωλόπους, claudus pede, seu claudicans pedibus; Vulcani Epith. ex χωλὸς & ποῦς, &c. V.

ΧΩΛΟ'Σ, οῦ, CLAUDUS, mutilus: hinc χωλόω, claudum reddo: χώλωσις, εως, ἡ, claudicatio: χωλότης, ητος, ἡ, idem.

Χωλότης, ητος, ἡ, clauditas, claudicatio, claudum esse; Plut. tribuitur & metro; apud Athen. l. 14. Item χωλόω, claudum reddo; unde χωλωθῶσι, idem quod χωλεύεσθαι; apud Hippocr. Unde verbalia, χώλωμα, τὸ, & χώλωσις, ἡ, claudicatio; & general. mutilatio; omnia à Them. χωλὸς, ὁ, vide.

Χῶμα γῆς, terræ aggesta moles. Th. χέω, terrâ aggestâ extruo.

Χῶμα, τὸ, præced. & χῶμος, ὁ, exp. opus quod οἱ χοῶντες reliquerunt; agger; item tumulus, sepulchrum; atque indè, χωμάτιον, τὸ, diminut. parvus agger; vel parvum bustum, modicâ humo aggestâ; q. d. aggellus, &c. V.

Χ'ὡμὸς, Dor. pro καὶ ὁ ἐμός.

Χῶν, fundens, pro χέων, præs. part. verbi χέω.

Χωνεία, ἡ, conflatura; fornax; item χωνεῖον, τὸ, idem fornax; seu vas, in quo funduntur & liquantur metalla; vulgò scil. Gallicè, *creuset*; sed exp. & infundibulum; item χώνευμα, conflatio; vel conflatura; id quod in fusoria fornace conflatum est; & χωνευτὴς, conflator, flator, fusor; unde χωνευτήριον, fornax, in qua metalla conflantur; & χωνευτὸς, conflatilis; à fusore fabricatus; omnia à χωνεύω, in fornacem conflatoriam conjicio; item in fornace fusoria fabrico; quod à seq. χώνη, idem quod, & contractè, pro χοάνη, vas argillaceum, in quo metalla funduntur & liquefiunt; & sic omnia sunt à Them. χέω, liquefaciendo diffundo, &c. V.

Χώνη, ης, ἡ, infundibulum: à χέω, fundo.

Χώνη, præced. factum est per contract. ex χοάνη, infundibulum: sed apud medicos quosdam, gula etiam χώνη, nominari dicitur, cum à forma infundibili; tum quoniam per eam, velut per infundibulum, cibus potusq; in ventriculum transfunduntur, &c. V.

Χωννύω, aggerem educo: f. χώσω. Hinc χῶμα, agger: à χοῦς, ὁ, terra egesta, terra. Th. χέω, terrâ aggestâ extruo.

Χῶνος, contract. ex χόανος, quod vide: unde χωνεύω, in χῶνον conjicio.

Χῶνος, præced. fornax fusoria; est à Th. χέω, liquefaciendo diffundo; sed signif. etiam infundibulum; apud Hippocr. & sic est à χοάνη, & à Th. χέω, fundo, &c. V. Atque inde χώνιον, est etiam instrumentum fusorium; itidem ab eod.

Χωόμενος, η, ον, succensens, gen. Ion. χωομένοιο, præs. part. à χώομαι, idem quod χολόομαι, οῦμαι, irascor. Th. χολὴ, ῆς, ἡ, bilis.

Χ'ὠπόσαι, & quot, Dor. pro καὶ ὁπόσαι.

Χώρα, ας, ἡ, regio; Ion. χώρη. Hinc χῶραι, ῶν, αἱ, agri. Them. χῶρος, locus, sedes.

Χώρα, præced. exp. idem quod χῶρος, locus, sedes; unde ἐν χώρᾳ, interdum exp. vice, loco: ut ἐν χώρᾳ μισθοφόρου εἶναι, exp. esse loco mercenarii; apud Xen. Item χώρα, interdum signif. spatium; Il. ρ. loculamentum, conceptaculum: & exp. etiam solum, ager, terra; item provincia, &c. Vide.

Χωρέσμιος, ου, ὁ, exp. accola, confinis; apud Dionys. à præced. χώρα, ἡ, V.

Χώραυλος, qui in agro, vel in regione versatur: ex χώρα, ἡ, & αὐλὴ, ἡ, unde αὐλίζεσθαι homines dicuntur in aliquo loco, pro stationem habere: & ἄγραυλος, exp. in agris stationem habens; ita hic, χώραυλος, exp. ὁ ἐπὶ χώραν διατρίβων; Suid. &c. V. Item χωρεπίσκοπος, regionis inspector; Basil. in Canonibus Græcis, exp. vicarius Episcopi; seu Episcopus vicarius: ex χώρα, ἡ, & ἐπίσκοπος, ὁ, &c. V.

Χωρεῖ, 3. sing. à

ΧΩΡΕ'Ω, eo, accedo, proficiscor; capio, capax sum: evado, locum do: f. ήσω. p. κεχώρηκα. a. 1. ἐχώρησα. a. 1. imperat. act. χώρησον, άτω, & in 2. pl. χωρήσατε, recipite nos: a. 1. inf. act. χωρῆσαι, recipere. Hinc ἀναχωρέω, recedo: ἀναχώρησις, εως, ἡ, reditus: ἀναχωρητὴς, οῦ, ὁ, qui in solitudine vivit: συγχωρέω, concedo, assentior: συγχώρησις, εως, ἡ, concessio, assensus.

Χωρὴβ, ὁ, nomen montis, ἄκλιτον. Heb. desolatio, vastitas.

Χώρημα, ατος, τὸ, capacitas: item receptaculum: verbale à præced. χωρέω, V.

Χωρῆσαι, a. 1. inf. act. &

Χωρήσας, αντ☉, a. 1. part. verbi χωρέω, quod V.

Χώρησις, εως, ἡ, ipsa capiendi actio; & exp. etiam capacitas; item secessus; pro ἀποχώρησις; sic & χωρητὸς, ȣ, ὁ, cujus aliquis capax esse potest; qui percipi & intelligi potest; atque inde χωρητικὸς, qui talis est ut capere possit seu capax esse; aut simpl. capax; omnia verbalia, à χωρέω, V.

Χωριάζω, rusticor; à χωρίον, τὸ, id vide.

Χωριαμὸς, arca, cista: quia χωρεῖ, capit aliquid. Vide χηραμός.

Χωρίδιον, ȣ, τὸ, agellus, prædiolum; diminut. a χωρίον, τὸ, V.

Χωρίζω, separo, sejungo: f. ίσω. p. κεχώρικα. a. 1. ἐχώρισα, ας, ε. a. 1. inf. χωρίσαι. præt. imperat. pass. χωρίζȣ, ίσθω. perf. pass. κεχώρισμαι. perf. part. κεχωρισμένος. a. 1. ind. pass. ἐχωρίσθην, ης, η. a. 1. sub. pass. χωρισθῶ, ῇς, ῇ. a. 1. inf. pass. χωρισθῆναι. a. 1. part. χωρισθεὶς, εῖσα, ὲν. Th. χωρὶς, sine.

Χωρικὸς & χωρικῶς, idem quod χωριτικὸς & χωριτικῶς, quæ V. Item χωρίον, seq. apud Geometras, dicitur id spatii, quod intra concurrentes lineas figurarum continetur; quod & area dicitur; item χωρίον, locus; ut dicitur locus authoris; Suid. &c. V.

Χωρίον, ȣ, τὸ, membrana extima, quæ fœtum involvit & capit; quòd fœtûs velut domicilium sit: in quo sensu scribitur etiam χόριον · signif. item locus, locus munitus, castellum; item ager, prædium, villa. Them. χῶρος, locus, ager.

ΧΩΡΙ'Σ, seorsum, separatim, absque, sine: qu. à χῶρος, locus. Hinc χωρίζω, separo, secerno: χωρισμὸς, ȣ, ὁ, separatio.

Χωρίσαι, a. 1. inf. act. &

Χωρισθῇ, 3. sing. a. 1. sub. pass. verbi χωρίζω, separo; quod V.

Χώρισις, idem quod seq. χωρισμὸς, & ab eod. id V.

Χωρισμὸς, ȣ, ὁ, separatio, sejunctio, divisio: à χωρίζω, separo. Th. χωρὶς, seorsim.

Χωριστὸς, separabilis; vel separatus, sejunctus, secretus; itidem verbale, ab eod. χωρίζω, V.

Χωρίτης, rusticanus, villicanus: & in fœm. χωρῖτις, ἡ, rustica, villica: Luc. Atque inde χωριτικὸς, idem: ut χωριτικὸν πλῆθος, rustica multitudo, seu agrestis; Plut. in Per. Atque inde adv. χωριτικῶς, rusticè; ut rusticis convenit, seu more rusticorum, &c. Omnia à Th. χῶρος, ὁ, unde χώρα, ἡ, & χωρίον, τὸ, &c. V.

Χωριώδης ὑμὴν, membrana quæ pro secundis habetur: membrana quæ præstat vicem secundarum, Aristot. 6. an. c. 3. de partu pulli ex ovo; à χωρίον, τὸ, V.

Χωροβατεῖν, exp. in loco aliquo circumire: ἐν τῇ χώρᾳ περιπατεῖν, Hesych. ut χωροβατήσατε τὴν γῆν; i. e. describite terram; Josuæ c. 19. Item χωροβάτης, ȣ, ὁ, instrumentum chorobates dictum, cujus usus est in aquarum libratione; ejus constructionem describit Vitruv. l. 8. c. 6. ex χῶρος, ὁ, & βαίνω, f. βήσομαι, à βάω; unde βατέω, &c. Vide. Item χωρογράφος, loci, seu locorum descriptor; regionis descriptor: unde χωρογραφία, regionis descriptio: & χωρογραφέω, locos alicujus regionis describo: omnia ex χῶρος, ὁ, & γραφὴ, ἡ, à Th. γράφω, V. Item χωρονομέω, locum seu regionem aliquam, aut etiam agrum administro vel loci alicujus negotia: ex χῶρος & νέμω, administro, &c. Vide.

ΧΩ̃ΡΟΣ, ȣ, ὁ, locus, sedes; item ager, prædium: qu. à χῶ, id est, capio. Hinc χώρα, ας, ἡ, idem; & regio: χωρίον, ȣ, τὸ, locus, rus, possessio, villa: ἔγχωρος, ȣ, ὁ, ἡ, & ἐγχώριος, ȣ, indigena: ἐπιχώριος, ȣ, ὁ, ἡ, idem.

Χῶρος, ȣ, ὁ, nomen venti. Act. 27. 12.

Χωροφιλέω, in loco aliquo lubens versor; & simpl. libens versor: item χωροφιλίαν, exp. loco detentus: ex χῶρος & φιλέω, V. Item χωροφύλαξ, loci, vel potius agri custos: ex χῶρος & φύλαξ, ὁ, &c. V.

Χωρυτὸς, idem quod γωρυτὸς, pharetra.

Χ' ὡς, Dor. pro καὶ ὡς.

Χῶσαι, aggessisse, a. 1. inf. act. χώσας, αντος. a. 1. part. act. &

Χωσάμενος, a. 1. part. m. verbi χώννυμι, aggerem duco: f. χώσω · quod à χοῦς, ὁ, terra aggesta. Them. χέω, terrâ aggestâ exstruo. Vide etiam in seq.

Χώσατο, iratus fuit, 3. sing. a. 1. m Ion. & χωσάμενος, a. 1. part. m. verbi χώομαι, idem quod χολόομαι, irascor. Th. χολὴ, bilis.

Χωσθεὶς, ένος, aggestus, a. 1. part. pass. à χώννυμι. Vide χωσάμενος.

Χῶσις, aggeris eductio, aggestus; sed exp. & agger, obex ad obstruendum; item χωστὸς, humo egestâ eductus, vel exstructus; ut χωστὸς τάφος; apud Eur. Unde χωστρὶς, ίδος, ἡ, ut χωστρὶς χελώνη; testudo ad congestiones fossarum, seu fodiendum parata; Diod. Sic l. 9. Omnia verbalia, à χόω, seu χωννύω, vel χώννυμι, f. χώσω, &c. Vide.

Χῶς, congius; dicitur Dor. apud Athen. pro χοεὺς, έως, vel χοῦς, οὸς, ὁ, &c. V.

Χώσω, aggerabo, f. 1. act. à χώννυμι. Th. χέω, aggerem duco.

Χ' ὤταν, Dor. pro καὶ ὅταν, & quando.

Χ' ὦ, τι, Dor. pro καὶ ὅ, τι, & quod.

Χώω, contristo, molesto; ad iram concito: idem cum χολόω; ex quo, eliso, λ, & duobus ο, in ω, contractis, ortum putatur; sic in pass. χώομαι, ad iram concitor, &c. Idem quod, & pro χολοῦμαι, &c. V.

Ψ.

Ψ Est litera vigesima tertia: valet βσ, πσ, φσ. In numeris ψ valet DCC.

ΨΑ'ΓΔΑΣ, unguenti genus: à ψάω.

Ψαδαρὸς & ψαδυρὸς, ȣ, ὁ, putris, arenulentus; friabilis, infirmus, imbecillis; idem quod ψαδυρός; & ab eod. Th. ψαθυρὸς, V.

Ψαθάλλω, contrecto turpiter: q. à ψάω, tango.

Ψαθαρὸς, mollis: Suid. Vide seq.

ΨΑΘΥΡΟ'Σ & ψαδυρὸς, Att. ȣ, friabilis, fragilis.

Ψαθυρὸς, præced. exp. qui in minutas particulas friari potest; item arenosus, contractâ siccitate fragilis; ut ψαθυρὰ κρέα; apud Gal. derivatur à ψάω, comminuo, frango; atque inde, ψαθύριον, ȣ, τὸ, frustulum ex friatura; Athen. l. 14. Item ψαθυρότης, ητος, ἡ, friabilis natura, fragilitas ex siccitate; itidem, ab eod. Vide.

Ψαθυροῦσθαι, friabilem fieri; item arescere, inarescere: à præced.

ΨΑΙΔΡΟ'Σ, ȣ, rarus, raros habens capillos qu. à ψάω, comminuo.

Ψακάζω, ῥαίνω, roro, aspergo. Th. ψακὰς, quod V.

Ψαίκαλον & ψάκαλον, exp. idem quod ἔμβρυον, seu βρέφος; item exp. & agnus; & reducitur ad Th. ψακὰς, V. Item ψαίστωρ, ορος, ὁ, exp. destrictorius, derasorius, detersorius: ut σπόγγον ψαίστορα, in Epigr. à præced. ψαίω, idem quod ψήχω, rado, &c. V.

Ψαικὰς, idem quod ψακὰς, quod V.

Ψαίρω, leviter attingo: (qu. à ψάω, tango: & pro innato: spiro; festino.

Ψαίω, tenue facio, contero: hinc ψαιστὸς, ἡ, ὸν, attenuatus; subactus. Th. ψάω, comminuo.

Ψακάδιον, ȣ, τὸ, roris guttula; vel q. d. stillula, guttula; Athen. l. 2. est diminut. à seq. Them. ψακὰς, vide. Item ψακάζω, roro, roris guttas stillo; vel general. stillo; item rore, vel aliis guttis aspergo, & madefacio; atque inde verbale, ψακαστὸς, ȣ, ὁ, stillatitius: ut μύροις ψακαστοῖς; Athen. l. 4. Itidem ab eod. Th. ψακὰς, V.

ΨΑΚΑ'Σ, άδος, ἡ, ros, stilla, gutta: (qu. à ψάω, minuo.) Hinc ψαικὰς, & ψεκὰς, άδος, ἡ, idem: ψακάζω, ψαικάζω τὸ ψεκάζω, roro, roris guttas stillo.

Ψάλαγμα, τὸ, tactus, contactus; Hesych. & ψαλακτὸς, ȣ, ὁ, tactui parens, sub tactum cadens: verbalia, a seq. ψαλάσσω, contrecto, &c. Vide.

Ψαλάσσω, tango: à ψάω.

Ψαλδαῖος, ȣ, ὁ, nomen gentile, Psaldæus pro Chaldæus; à Chesed filio Nachoris.

Ψαλίδιον, ȣ, τὸ, forficula; sed numeratur &, inter ornamenta muliebria; apud Poll. 7. 22. est diminut. à Th. ψαλὶς, ίδος, V.

Ψαλιδί-

Ψαλιδίςομοι, habentes forfices in ore: à ψαλὶς, ίδ☉, ἡ, forfex, & ςόμα, ατ☉, τὸ, os.

Ψαλιδόςομ☉, Epitheton eſt cancri: apud Hom. in Batrachom. forcipem in ore habens; vide plur. præced. Item ψαλιδεῦν, exp. opus facere fornicatum; atque inde verbale, ψαλίδωμα, τὸ, fornicatum opus; utrumque, à Them. ψαλὶς, ίδ☉, V. Unde etiam ſeq. ψαλίζω, exp. propriè, forfice reſeco vel tondeo, &c. V.

Ψαλίζω, recido, reſeco. f. ίσω vel ίξω. Th. ψαλὶς, ίδ☉, ἡ, forfex.

ΨΑ'ΛΙΟΝ, ψάλιον, & ψέλλιον, ου, τὸ, frænum: ψάλια, ſeu ψέλλια, ων, τὰ, torques, monilia, collaria: qu. à ψάω.

Ψάλιον, &c. Præced. quidam dicunt eſſe catenulam illam ferream equorum mentum ſubſtringentem, & quidem apud Xen. lib. de re eq. pro fræni parte inferiori ponitur; in plur. autem ψάλια, &c. Quivis annuli etiam dicuntur, &c. V.

ΨΑΛΙ'Σ, ίδ☉, ἡ, forfex: (qu. à ψάλλω, moveo:) motus celer. Hinc ψαλίζω, f. ίσω vel ίξω, forfice reſeco.

ΨΑ'ΛΛΩ, tango, leni motu percutio; fidibus cano, PSALLO: (qu. à ψάω, tango:) f. αλῶ. p. paſſ. ἔψαλμαι. p. m. ἔψηλα. Hinc ψαλμὸς, ψαλτὴρ, ψάλτης, ψαλτήριον, quæ ſequuntur.

Ψάλλω, præced. pulſo, ſeu leni motu perſtringo, intelligitur præcipuè de muſicis, qui dicuntur ſuas χορδὰς ψάλλειν; ut citharam pulſare; ſed Metaph. ψάλλω, exp. carminibus ac hymnis Deum celebro, Deo grates canto: ut ad Epheſ. c. 5. ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ κυρίῳ. Item general. ſignit. & moveo, quatio: & in paſſ. ψάλλεσθαι, dicitur chorda quæ movetur, aut impellitur; item homo cui fidibus canitur, ſeu cui cithara pulſatur: ut apud Athen. l. 9. ψαλλόμεν☉ Στρατόνικ☉, &c. V.

Ψάλμα, τὸ, ut & ſeq. ψαλμὸς, ὁ, exp. fidium cantus; vel carmen fidibus cantatum; apud Euryp. & Athen. l. 14. &c. V.

Ψαλμοχαρὴς, pſalmis gaudens; qui delectatur fidium pulſu, & carminibus quæ fidibus canuntur: ex ψαλμὸς, ὁ, & Them. χαίρω, f. χαρῶ; unde χαρὰ, ἡ, &c. V.

Ψαλμὸς, οῦ, ὁ, PSALMUS; Angl. Pſalm. Th. ψάλλω.

Ψαλμῳδὸς, qui Pſalmos cantat; unde ψαλμῳδία, Pſalmorum cantatio, decantatio carminum, ſeu cantilenarum; & peculiariter earum quas David cecinit olim, Pſallens, ſeu Lyram pulſans; Greg. ex ψαλμὸς, ὁ, & ᾠδὴ, ἡ, ſeu ᾠδὸς, ὁ, &c. V.

Ψαλτὴρ, exp. qui ſcit fidibus ludere, &c. Vide ψάλτης.

Ψαλτήριον, ου, τὸ, PSALTERIUM, inſtrumentum quo pſallitur: &

Ψάλτης, ου, ὁ, & ψαλτὴρ, ῆρ☉, ὁ, qui pſallere novit, PSALTES. Them. ψάλλω.

Ψαλτιγξ, ſive ψάλτιξ; idem quod κιθάρα, cithara; Suid. & Heſych. Item ψαλτικὸς, οῦ, ὁ, quo Pſaltes utitur: ut ὄργανον ψαλτικὸν; item n. ψαλτὸς, qui pſalli poteſt, citharæ aptus; omnia itidem, ab eod. Them. ψάλλω; unde etiam ſeq. ψάλτρια, ἡ, fœmina quæ ſcit fidibus ludere; Athen. l. 14. &c. V.

Ψάλτρια, ας, ἡ, PSALTRIA: ab eod. Them.

Ψαλτῳδὸς, i. e. ὁ τὰ ψαλτὰ ᾄδων; qui canit carmina, ſeu cantilenas, quæ fidibus, ſeu pſalteriis adhiberi ſolent; vel etiam, voce ſimul canit, & pſallit; (quaſi eſſet ex ψάλτης, Paral. l. 2. c. 5.) Atque inde, ψαλτῳδέω, ῶ, cano ſimul voce, & pſallo; Paral. l. 2. c. 6. Item ψαλτῳδία, (idem quod ψαλμῳδία; id V.) Ex ψάλτης & ᾠδὴ ſeu ᾠδὸς, &c. V.

Ψαλυχιάδαν, Dor. pro Ψαλυχιαδῶν, gen. pl. à Ψαλυχιάδαι, οἱ, Pind. Iſthm. Od. 6. 474. 4.

Ψαμάθεια, ας, ἡ, Nymphæ cujuſdam Nerei eos nomen. Pindar. Nem. Od. 5. 370. 8.

Ψάμαθ☉, ſeq. accipitur & pro ipſo littore; apud Soph. Atque inde ψαμαθώδης, idem quod ψαμμώδης, id vide.

Ψάμαθ☉, & Poët. ψάμμαθ☉, ου, ἡ, arena, ſabulum. gen. Ion. ψαμάθοιο à ψάμμ☉.

Ψάμμιον, ου, τὸ, arenula; diminut. à ψάμμ☉; item ψαμμισμὸς, defoſſio in arenam: quaſi eſſet verbale, à ψαμμίζω; ſic & ψαμμῖτις, ιδ☉, ἡ, ut ὗς ψαμμῖτις, q. d. arenacea, quæ in arena ſe volutat; apud Athen. l. 7. Omnia itidem à ſeq. Th. ψάμμ☉, V.

ΨΑ'ΜΜΟΣ, ου, ἡ, arena, ſabulum. Hinc ἄμμ☉, ου, ἡ, idem: ψαμμάδης, εῶ, ὁ, ἡ, arenoſus: ψάμαθ☉ & ψάμμαθ☉, ου, ἡ, arena: qu. à ψάω, comminuo.

Ψαμμώδης, ε☉, ὁ, ἡ, arenoſus, ſabuloſus: à præced.

Ψαμματὸς, idem quod præced. ψαμμώδης, & ab eod. id V.

Ψαμμοδύτης, piſcis ſic dictus, quòd arenam ſubeat, & in ea ſe occultet; nonnulli arenarium vocarunt; qui idem ἀμμοδύτης & ὀμμοδυάτης, in carmine dicitur, ex ψάμμ☉, pro quo dicitur &, ἄμμ☉ & δύω; ſeu δύω, δύομαι, unde δύτης, ὁ, &c. Vide.

Ψὰρ, ρὸς, & Ion. ψὴρ, ὁ, ſturnus, avis; in gen. pl. ψαρῶν. accuſ. ψᾶρας. Dicitur & ψάρ☉; à ψαίρω, accelero. Th. ψάω.

Ψαρὸς, οῦ, celer: à ψαίρω, feſtino. Them. ψάω.

Ψαρὸς, præced. exp. mobilis, agilis; velox: ut ψαρὸς ἵππ☉; item exp. etiam varius, cinerei coloris; Heſych. (Atque inde, comp. λευκόψαρ☉, id V.) Atque ſic etiam, ψάρ☉, præced. avis nomen, itidem intelligitur ſic dicta, utpote variis diſtincta maculis, &c. V.

Ψαρῶ, attingam. f. verbi ψαίρω, quod vide.

Ψαῦε, attinge, præſ. imperat. act. à ψαύω, idem quod ψάω, tango, tergo.

Ψαυκεόπτες, vel ψαυκεόπεδης, qui tam celer eſt in movendis, ſeu in ponendis pedibus & tollendis, ut inter currendum, terram vix contingere videatur; prius, Epith. eſt Satyrorum, apud Nonn. in Dionyſiacis; poſterius Arionis equi Epith. eſſe dicitur, apud Etym. ex ψαυκρὸς, ſeq. & πὸς, ποδὸς, &c. V.

Ψαυκρὸς, agilis: qu. à ψαύω, leniter tango. Th. ψάω.

Ψαυκρὸς, præced. exp. celer, levis; tenuis; delicatus, qui vix pedem in terram ponit: i. e. κούφως βαίνων καὶ ἁβρὸς; quod delicatuli molleſque ſolent, ἀπὸ τῶ ἄκρως ψαύειν τὴν γῆν, Etym. &c. Vide.

Ψαυσθεὶς, palpatus, a. 1. part. paſſ. à ψαύω.

Ψαῦσις, εως, ἡ, tactus, attactus; contactus; ſubſt. ſcil. apud Plut. in Alcib. Item ψαυςὸς, οῦ, ὁ, qui tactus eſt; item quem tangere, aut contingere licet; ut ἄγαλμα ψαυςὸν; apud Herodian. l. 1. verbalia, à ſeq. ψαύω, contingo, aſſequor, &c. Vide.

Ψαύω, tango, contrecto, pervenio. f. σω. p. ἔψαυκα. a. 1. paſſ. ἐψαύσθην. Th. ψάω, quod V.

Ψάφαξ, calculus; dicitur Æolicè idem quod, & pro ψῆφ☉; item dicitur &, ψάφιγξ, pro eod. id vide.

Ψαφαρία, ἡ, ſqualor; ſcabrities; vel fragilitas ex ſqualore; Dioſc. 1. 19. à Th. ſeq. ψαφαρὸς, V.

ΨΑΦΑΡΟ'Σ, οῦ, aridus, ſqualidus, infirmus; tenebroſus. Scribitur & ψαφερὸς, ψαφαρότης, friabilitas.

Ψαφαρότειχος, ſqualidos pilos habens; Hom. hymn. in Pana; ex præced. Them. ψαφαρὸς, & θρὶξ, τριχὸς, &c. V. Item ψαφαρόχροος, qui ſqualidâ eſt cute; Eur. in Rheſ. & ψαφαρόχροος, qui ſqualido eſt colore: ex ψαφαρὸς, & χρό☉, χρὼς; cutis; vel χρὼς, color; à Them. χρόα, ἡ, &c. V.

Ψαφερὸς, pro ψαφαρὸς, id V. Item ψάφιγξ, vide cum ψάφαξ.

Ψᾶφ☉, ω, ᾶ, Dor. pro ψῆφ☉, ου, ἡ, calculus, ſuffragium.

ΨΑ'Ω, f. ήσω. p. ἔψηκα. comminuo, extenuo; tango leniter, mulceo; abſtergo, accedo; faveo, calefacio. Hinc ψήχω, f. ξω, rado, frico: ψῆξις, εως, ἡ, raſura: ψαρὸς, οῦ, mobilis, agilis: ψαύω, tango.

Ψάω, præced. exp. detergo; vel radendo detergeo; item radendo complano, &c. V.

Ψὲ, Dor. pro σφὲ, σφᾶς, acc. dual. & pl. ab οὗ, ſui.

Ψέγι☉, ία, ον, Poët. idem ac ψόγι☉, & ψογερὸς, ά, όν, vituperabilis. Th. ψέγω, vitupero.

Ψέγμα, ατ☉, τὸ, vituperium: à

ΨΕ'ΓΩ, reprehendo, vitupero: (qu. à ψάω, tango:) f. ψέξω. p. ἔψεχα. p. paſſ. ἔψεγμαι, ξαι &c. Hinc ψέκτης, ου, ὁ, vituperator, reprehenſor: ψεκτὸς, οῦ, vituperatus, reprehenſus: ψόγ☉, ου, ὁ, reprehenſio, vituperium.

Ψέγωνται, 3. pl. præſ. ſub. paſſ. v. ψέγω, quod adi.

ΨΕΔΝΟ'Σ, οῦ, raros habens capillos, glaber:

glaber: qu. à ψῶ, rado, vel ψέω, minuo.

ΨΕ'ΔΩ, curam gero; i.e. ἐπιτρέπω, φροντίζω; Hesych.

Ψεκάδιον, ου, τὸ, guttula roris, vel pluviæ; est diminut. à seq. ψεκὰς, ros, vel guttula roris; & general. gutta minuta in modum roris; sed dici traditur de aliis rebus minutis, ut est aurum inter arenam; item ψεκάδας, dictas volunt ancillas, quæ delicatarum matronarum capillos medicato fuco conspergebant; utrumque à Th. ψεκὰς, άδος, V.

Ψεκάζω, vide in seq.

Ψεκὰς, άδος, ἡ, gutta. q. à ψέω, comminuo, quia minuta aqua. Hinc ψεκάζω guttas demitto, stillo, rigo.

Ψεκτέον, verbale, à ψέγω, vitupero.

Ψέκτης, ου, ὁ, vituperator, reprehensor; Poll. Verbale itidem, ab eod. Item ψεκτικὸς, vituperatori proprius; quo vituperator uti solet: reprehensorius; item propensus ad reprehendendum; Poll. 5. 12. Atque inde ψεκτικῶς, more τῶν ψεκτικῶν, sive ut ψεκτικὸν, decet: itidem ab eod. Th. ψέγω, V.

Ψεκτὸς, ȣ, vituperatus, reprehensus: ab eod. verbo.

Ψέλιον, armilla. Est ut ψάλιον, quoddam.

Ψελιοφόρος, ου, ὁ, ἡ, vel ψελλιοφόρος, qui fert armillas: à ψέλιον, armilla: & φέρω, fero.

Ψελλίζω, vide in Them. ψελλός; item ψελλίζομαι, idem quod ψελλίζω, balbutio; item inepte loquor, nugor, &c. Apud Aristot. vide ibid.

Ψέλλιον, τὸ, vide ψάλιον.

Ψέλλισμα, ατος, τὸ, &

Ψελλισμὸς, ȣ, ὁ, balbuties, linguæ titubatio, vel hæsitatio: à ψελλίζω, quod à

ΨΕΛΛΟ'Σ, ȣ, balbus, blæsus. Hinc ψελλίζω, balbutio.

Ψελλότης, ητος, ἡ, balbuties, blæsitas; à præced. Them. ψελλὸς, inarticulate loquens, ita ut vix intelligi possit; Suidæ autem, specialiter sic dicitur, qui crassiùs pronuntiat literam σ; teste Hesych. Item dicitur aliquid nobis ψελλὸν esse, quod non intelligimus; Æschyl. &c. V.

Ψέξαι, a. 1. inf. act. verbi ψέγω, vitupero. f. ξω.

Ψέξομεν, 1. pl. f. 1. act. verbi ejusd.

Ψευδάγγελος, nuntius, mendax; ὁ ψευδῆ ἀγγέλων; apud Aristoph. falsa nuntians: ex ψεῦδος, εος, τὸ & ἀγγέλλω, &c. V. Item ψευδάγχουσα, ἡ, herba, quæ veram anchusam mentitur specie similitudine; vide Plin. Ex ψεύδω & ἄγχουσα, ἡ, vide.

Ψευδάδελφος, ου, ὁ, falsus frater: à ψεύδω, fallo, & ἀδελφὸς, ȣ, ὁ, frater.

Ψευδαλέος & ψευδάλιος, idem quod ψευδής; & ab eod. id V.

Ψευδαπόστολος, ου, ὁ, falsus apostolus: ex ψεύδω, fallo, & ἀπόστολος, apostolus. Them. στέλλω, mitto.

Ψευδαπόστολος, præced. propriè est, qui falsò sibi nomen Apostoli usurpat; in Ep. ad Cor. 2. c. 11. &c. Vide. Item ψευδάργυρος, adulterinum argentum: ex ψευδὴς & ἄργυρος, ὁ, vide. Ψευδατράφαξις, fictitia & ementita atriplex; apud Aristoph. Ex ψευδὴς & ἀτράφαξις, V. Item ψευδαυτόμολος, falsus, seu fictitius transfuga; qui transfugam se esse simulat; Xen. ex ψευδὴς & αὐτόμολος, ὁ, V.

Ψεύδεα, mendacia, acc. pl. à ψεῦδος, εος, τὸ, mendacium, quod vide.

Ψευδέας, εῖς, acc. plur. à ψευδὴς, έος, ὁ, ἡ, mendax. Them. ψεύδω.

Ψευδεγγραφὴ, ἡ, falsa & ementita inscriptio: ψευδεγγραφῆς δίκη; seu ψευδέγγραφος δίκη, lis adversus quæstorem instituta, qui falsò nomen debiti inscripserit; ex ψευδὴς & ἐγγραφὴ, ἡ, V.

Ψεύδει, dat. sing. à ψεῦδος, εος, τὸ, mendacium. ejusd. Th.

Ψευδειπεῖν, mendacia dicere; ex ψεῦδος & εἰπεῖν, V. Item ψευδενέδρα, ας, ἡ, fictæ insidiæ; ex ψευδὴς & ἐνέδρα, ἡ, V. Item ψευδεπέω, ῶ, falsa & mendacia loquor; Hesych. ex ψεῦδος, & ἔπος, εος, τὸ, V. Item ψευδεπίγραφος, falsò inscriptus; fictitium & ementitum gerens titulum; Plut. Unde ψευδεπιγράφειν, falso nomine inscribere: ex ψευδὴς & ἐπιγραφὴ, ἡ, vide.

Ψεύδεσθαι, præs. inf. pass. verbi ψεύδω, fallo.

Ψευδῆ, acc. sing. à ψευδής.

Ψευδηγορέω, ῶ, mendacium dico; mentior; item ψευδηγόρος, qui mendacia dicit, mendax; Hesych. Atque inde ψευδηγορία, ipsa mendacii actio, seu mendacium dicere: ex ψεῦδος & ἀγορέω, idem quod ἀγορεύω, &c. Vide.

Ψευδὴς, έος, ὁ, ἡ, mendax. Them. ψεύδω.

Ψευδὴς, præced. falsus; exp. & fictus, fictitius; simulatus & ementitus; ut ψευδὴς λόγος, apud Dem. & Isocr. Atque inde superl. ψευδέστατος, falsissimus, mendacissimus, &c. V.

Ψευδισόδομον, τὸ, exp. quum impares & inæquales ordines coriorum dirigantur; structuræ genus, quando inæquali crassitudine lapidei exstruuntur parietes, ut ait Plin. ex ψευδὴς & ἰσόδομος, ὁ, V.

Ψευδογραφέω, ῶ, falsò & mendosè describo, perperam describo: ex ψεύδω, fallo, & γράφω, describo.

Ψευδογραφία, ἡ, ficta dicitur & falsa descriptio, qua Geometræ utuntur; Fab. l. 1. c. 10. sed exp. & falsa scriptura, & falsa delatio; ex iisd. cum præced. ψευδογραφέω, V. Item ψευδογράφημα, mendosum dicitur schema in Geometria; falsa descriptio Geographica; verbale, ab eod. ψευδογραφέω; quod exp. apud Geometras, perperam describo, &c. V.

Ψευδοδιδάσκαλος, ου, ὁ, falsus doctor: à ψεύδω, fallo, & διδάσκαλος, magister. Th. διδάσκω, doceo.

Ψευδοδίκταμον, ου, τὸ, pseudodictamum, herba inde dicta, quia veri dictami speciem mentitur; Theophr. Hist. Pl. 9. 16. Ex ψεῦδος & δίκταμον, τὸ, V. Item ψευδοδίπτερος ναὸς, quæ & qualis sit ædes, apud Vitruv. rectiùs videris; l. 3. c. 1. Ex ψεῦδος & δίπτερος, ὁ, V. Item ψευδόδοξος, cujus falsa est opinio; unde ψευδοδοξία, falsa opinio; ex ψευδὴς & δόξα, ἡ, vide.

Ψευδόθυρον, ου, τὸ, q. falsa porta, posticum: ex ψεύδω, fallo, & θύρα, ἡ, janua.

Ψευδοκασία, & ψευδοκασσία, pseudocasia, quæ veram casiam mentitur; Diosc. 1. 12. Ex ψευδὴς & κασία, quæ dicitur & κασία, ἡ, vide. Item ψευδοκήρυξ, falsus præco; Sophocl. ex ψευδὴς & κήρυξ, vide. Ψευδοκιννάμωμον, ementita quædam & fictitia cinnamomi species; Diosc. 1. 13. ex ψευδὴς & κιννάμωμον, τὸ, vide.

Ψευδοκλητεία, ἡ, q. d. falsa vocatio in jus; accusatio apparitoris, qui falsò renuntiavit se quempiam in jus vocasse; Poll. ex ψευδὴς & κλητεύω, vide. Ψευδοκόρη, ἡ, fictitia & ementita puella; ex ψευδὴς & κόρη, ἡ, vide. Ψευδοκύπειρος, pseudocyperus; frutex; ex eo dictus, quod veri cyperi speciem mentitur; Diosc. & Plin. ex ψευδὴς & κύπειρος, vide. Item ψευδολογία, mendacium; & ψευδολογέω, falsum dico; mentior; utrumque, à ψευδολόγος, seq. qui falsum dicit, mendax, &c. V.

Ψευδολόγος, ου, ὁ, ἡ, falsiloquus. Hinc ψευδολογία, ας, ἡ, mendacium. Ex ψεύδω, fallo, & λέγω, dico. præt. m. λέλογα.

Ψεύδομαι, fallor, decipior, frustror, ut apud Herodot. ψευσθεὶς ἐλπίδος; spe falsus; unde ἐψεῦσθαι, dicitur passivè, ementitum & confictum esse, fallendi causâ; unde ἐψευσμένη ἀγγελία; apud Thuc. l. 6. Item neutraliter, falsò dico; verbis fallo, mentior; ut ἐψεύσατο Νεοπτόλεμον εἶναι; est pass. a Them. in act. ψεύδω, vide.

Ψευδόμαντις, ὁ καὶ ἡ, falsus, seu mendax vates; Suid. Unde ψευδομαντεύομαι, falsa vaticinor, falsa reddo oracula; atque inde, ψευδομαντεία, falsa vaticinatio: ex ψευδὴς & μαντεύομαι, unde μαντεία, ἡ, &c. Vide.

Ψευδομάρτυρ, ρος, ὁ, ἡ, falsus testis: ex ψεύδω, fallo, & μάρτυρ, υρος, ὁ, ἡ, testis: hinc ψευδομαρτυρία, ας, ἡ, falsum testimonium: ψευδομαρτυρέω, falsa testor. f. ήσω. p. ἐψευδομαρτύρηκα.

Ψευδομαρτύρημα, falsum monumentum; verbale, à præced. ψευδομαρτυρέω, falsum testimonium dico, seu fero; item ψευδομαρτύριον, τὸ, idem quod ψευδομαρτυρία, ἡ, testimonium rei

rei falsæ datum; atque inde ψευδομαρτυρέω, falsum testificor; ut ἑάλωσ παρ' ἡμῖν ψευδομαρτυρῶντες; falsi testimonii convicti sunt; omnia à præced. ψευδομάρτυρ, pro quo dicitur etiam, ψευδομάρτυς, &c. V.

Ψευδόμενος, præs. part. pass. verbi ψεύδω, fallo; q. v.

Ψευδομυθία, mendacium, falsum commentum, & ψευδομυθέω, ῶ; falsa, seu mendacia loquor, mentior; Hesych. ex ψεῦδος, & μῦθος, ὁ; unde μυθέομαι, &c. V. Item Ψευδόναρδος, herba quæ veram nardum mentitur, & quâ teste Plinio, vera nardus adulteratur: ex ψευδὴς, & νάρδος, ἡ; V. Ψευδονυμφεύτος, quæ falsò nupsit; Euryp. in Helen. ex ψεῦδος, & νυμφεύω, -ομαι, &c. V. Item Ψευδοπαιδεία, falsa eruditio, fictitia doctrina, quæ veræ doctrinæ titulum mentitur: ex ψεῦδος, & παιδεία, ἡ; V.

Ψευδοπάρθενος, ου, ἡ, falsa virgo: ex ψεύδω & παρθένος, ἡ, virgo.

Ψευδοπερίπτερος, qui peripteri formam mentitur, & quasi simulat; Vitruv. l. 4. c. 7. ex ψεῦδος, & περίπτερος, ὁ; V. Item Ψευδόπατον, expon. fictitia ars; in nov. Const. ex ψεῦδος, & πατέω, ῶ; unde πάτος, ὁ, &c. Vide Ψευδοπάτωρ, falsus seu fictus pater: ex ψευδὴς, & πατὴρ, ὁ; V. Ψευδόπλουτος, qui se divitem mentitur: ex ψεύδω, & πλοῦτος, ὁ; V. Ψευδοπροφήτης, falsus propheta, qui falsò prophetæ nomen sibi usurpat: ex ψευδὴς, & προφήτης, ὁ; V. Ψευδόπτωμα, falsus, seu fictitius lapsus: ex ψεῦδος, & πτῶμα, τὸ; V. Item Ψευδόπυρα, τὰ, fictitii & ementiti ignes: Suid. Sic & proverbialiter dicuntur inania terriculamenta, & minæ; aut quum arte ostenditur aliquod periculum, quod re ipsâ non est: Erasm. in Chil. ex ψεῦδος, & πῦρ, πυρὸς, τὸ; V.

Ψευδορκέω, falsum juro, pejero, à seq. ψεύδορκος; V.

Ψευδόρκιος, pro ψεύδορκος, perjurus: ex ψεύδω, fallo, & Th. ὅρκος, jusjurandum.

Ψεύδορκον, falsum juramentum: ex iisd. Them.

Ψεῦδος, εος, τὸ, mendacium. Them. ψεύδω.

Ψευδοσέληνον, ου, τὸ, luna obscura: sic dicitur, quoniam videtur fictitia, & ementita esse, si cum fulgente conferatur: ex ψευδὴς, & σελήνη, ἡ; V.

Ψευδοσέλινον, apiastrum: ex ψεύδω, & σέλινον, ου, τὸ, apium.

Ψευδοσοφιστὴς, qui falsò Sophistæ nomen sibi usurpat; sic inscribitur Luciani quidam dialogus: ex ψευδὴς, & σοφιστὴς, ὁ; V.

Ψευδόστομα, τὸ, falsum fictumque ostium; unde ψευδόστομος, qui mendaci ore est; atque inde ψευδοστομέω, mendaci sum ore, mentior: ex ψευδὴς, & σόμα, τὸ; V. Item Ψευδόσφηξ, vespa ementita, & fictitia; V. Plin. 70. 10. ex ψεύδω & σφὴξ; V. Ψευδοφανὴς, & ψευδοφανὴς, mendaci, & adulterinâ luce splendens: ex ψεύδω & φαίνω; cujus comp. varia desinunt in φανὴς, &c. V. Item Ψευδόφημος, falsam famam, seu rumorem falsum afferens, falsò vaticinans, mendax; ex ψεύδω, & φήμη, ἡ, &c. V.

Ψευδόχριστος, ου, ὁ, falsus Christus. Ex ψεύδω, fallo, & χριστὸς, Christus. Them. χρίω, ungo.

Ψευδόχρυσος, aurum arte mentiens; ex ψεύδω & χρυσὸς, ὁ; V.

ΨΕΥ'ΔΩ, decipio, fallo. f. ψεύσω. p. ἔψευκα. præs. pass. ψεύδομαι, frustror: Item mentior. præsent. imperat. pass. ψεύδου, ἔσθω, & in 2. pl. ψεύδεσθε. f. 1. m. ψεύσομαι. perf. pass. ἔψευσμαι, σαι, ςαι a. 1. m. ἐψευσάμην, ω, ατο. a. 1. inf. m. ψεύσασθαι, mentiri. Hinc ψεύστης, ου, ὁ, mendax: ψευδὴς, εος, ὁ, ἡ, falsus, mendax, fictus: ψεῦδος, εος, τὸ, mendacium.

Ψευδώνυμος, ου, ὁ, ἡ, falsò nominatus. Ex ψεύδω, fallo, & ὄνομα, ατος, τὸ, nomen.

Ψευδωνύμως, mendaci nomine; nomine rei non conveniente; à præced. ψευδώνυμος, nomen habens rei non respondens, &c. V.

Ψευδῶς, falsò, ementitè; adv. à ψευδὴς, ὁ, ἡ; V.

Ψεύσαντο, mentiti sunt, Ion. pro ἐψεύσαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi ψεύδω, fallo. a. 1. inf. m. ψεύσασθαι.

Ψευσθεὶς, falsus, a. 1. part. pass. verbi ejusdem.

Ψευσίζυξ, υγος, ὁ, ἡ; osor mendacii: in Epigram. ex ψεῦσις, εως, & ςυγέω, ῶ. f. ςύξω, &c. V.

Ψεῦσις, εως, ἡ, mendacium; verbale à ψεύδω. f. σω, &c. V.

Ψεῦσμα, ατος, τὸ, mendacium. Them. ψεύδω.

Ψεῦσμα, τὸ, præced. expon. etiam, mendacii nota; pustula scil. quæ mendacium hominum naribus supercrescere creditur: Sic & ψεῦδος, εος, τὸ; in eod. sensu sumitur; apud Theocr. Idyl. 12. &c. V. Theod. Beza ita distinguit ψεῦσμα à ψεῦδος, quod ψεῦσμα de eo putet dici, quod quispiam contra fidem fecerit; ψεῦδος, autem de dicto, seu sermone falso.

Ψεύστας, α, ὁ; Dor. pro ψεύστης, ου; quod vide.

Ψευστέω, mendacium dico, propositum scopum non assequor; à

Ψεύστης, ου, ὁ, mendax. Them. ψεύδω, fallo.

Ψεφαρὸς, non clarus; idem quod seq. ψεφηνὸς, & ab eod. Item ψεφαὶς idem quod, & ab eod. Th. ψέφος, seq. vide.

Ψεφαυγὴς, obscuram lucem reddens: ex seq. Them. ψέφος, & αὐγὴ, ἡ, &c. Vide.

Ψεφηνὸς, οῦ, obscurus: à

ΨΕ'ΦΟΣ, εος, τὸ, tenebræ, obscuritas: (q. ex ψέω, minuo, & φάος, εος, τὸ, lux.) Hinc ψεφαρὸς, οῦ, obscurus: ψεφηνὸς, οῦ, idem.

Ψεχθεὶς, vituperatus. a. 1. part. passiv. verbi ψέγω, vitupero. f. ξω. a. 1. pass. ἐψέχθην.

Ψέω, minuo. Eustath. à ψάω.

Ψηγεῖν, radere: unde à quibusdam derivatur seq. ψῆγμα, τὸ; quod radendo, destringendo, & detergendo detrahitur, ramentum, &c. V.

Ψῆγμα, ατος, τὸ, auri ramentum: vide ψήχω.

Ψηκτὴρ, ῆρος, ὁ; idem quod seq. ψήκτρα, radula, strigil: Item Ψηκτεὶς, & ψηκτεῖαι pro iisd. instrumentum quo detergimus & distringimus, &c. V. Item Ψηκτὸς, rasus ab eod. verbo ψήχω, vel à ψήχω. f. ξω, &c. V.

Ψήκτρα, ας, ἡ, strigilis instrumentum quo radimus: à ψήχω, idem cum ψάω, rado.

Ψῆλαι, cecinisse. a. 1. inf. act. &

Ψήλας, qui cecinit. a. 1. part. act. verbi ψάλλω; cano. f. λῶ. a. 1. ἔψηλα.

Ψηλαφάω, -ῶ. f. ήσω, contrecto, palpo: perscrutor: cum acc. part. præs. pass. ψηλαφώμενος, η, ον, qui contrectatur, contrectabilis: ex ψῆλα, (quod à præt. m. ἔψηλα, verbi ψάλλω, tango,) & ἀφὴ, tactus. Them. ἀφάω.

Ψηλαφέω, idem quod præc. ψηλαφάω, tango; quod Eust. musicum esse vocabulum dicit, comp. ex ψάω, & ἀφάω; seu à ψάλλω, cujus a. 1. est ἔψηλα; & propriè, de chordarum contactu dici asserit, παρὰ τὸ ψαλτήριον ἀφᾶν; Etymologicus autem, ex μῆλα; i. e. oves deducit; unde mutato μ in ψ. fiat ψηλαφῶ, &c. V. Item Ψηλάφημα, ατος, τὸ, contrectatio; Polyb. verbale à præced. ψηλαφάω.

Ψηλαφήσειε, ας, ε. a. 1. opt. act. Æol. à ψηλαφάω, contrecto: fut. ήσω quod vide.

Ψηλάφησις, εως, ἡ, contrectatio, palpatio; Plut. & ψηλαφητὸς, οῦ, ὁ, contrectabilis, palpabilis, qui tactu percipi potest: sic & ψηλαφία, tactus, contactus, subst. & ψηλαφώδης, εος, ὁ, ἡ, qui sæpius ψηλαφᾷ; Hippocr. omnia, Itidem, ab eod. verbo ψηλαφάω, pro quo etiam dicitur ψηλαφίζω, & Metaph. signif. perscrutari, sumptâ translatione à cæcis, qui palpando viam quærunt &c. V.

ΨΗ'Ν, ψηνὸς, ὁ, vermiculus in caprificis nascens. An quia ψάει, radit vel urit?

Ψηνίζω, caprifico; i. e. submissis culicibus ficariis, grossos ad maturitatem perduco: & sic est à præced. Them. ψὴν, ψηνὸς; V. at ψηνίζω, rado est à seq. Them. ψηνὸς, calvus, rarus; nam rasi sunt calvi, &c. V.

ΨΗΝΟ'Σ, calvus, ψεδνὸς: à ψάω, rado. Et ψηνίζω, rado.

Ψῆξις, εως, ἡ, rasura, defrictio, detersio; verbale à ψήχω, vel à ψήχω. f. ξω, &c. V.

Ψὴρ, ψηρὸς, ὁ, Ion. pro ψὰρ, sturnus, avis: in acc. pl. ψῆρας, à ψαίρω, idem quod ψάω.

ΨΗ'ΣΣΑ, vel -ττα, piscis è genere latorum.

Ψηςὸς, οῦ, ὁ, tersus, detersus; vel rasus, radendo detersus; à Them. ψάω. f. ήσω, &c. V.

Ψῆττα, seu ψῆσσα, præced. expon. apud Hippocr. τὸ βούγλωσσον, lingulaca, i. e. solea piscis, &c. V.

Ψήφαξ, dicitur interdum, pro ψάφαξ, & Them. ψῆφος; Item Ψηφάω, cogito, curo, ratiocinor; unde ψηφῶν, Hesychio est φροντίζων, ab eod. Them. ψῆφος. V.

Ψηφιδοφόρος, ου, ὁ, pro ψηφοφόρος, qui suffra-

suffragium fert: ex ψῆφος, ου, ἡ, & φέρω.

Ψηφίζω, calculis computo, supputo; decerno, statuo. f. ίσω. p. ἐψήφικα. a. 1. ἐψήφισα. Themat. ψῆφος, ου, ἡ, lapillus.

Ψηφίζομαι, idem signif. cum ψηφίζω, calculo meo, aut suffragio statuo, vel simpl. decerno, scisco: Item dicuntur & Judices ψηφίζεσθαι, quum sententiam ferunt Item ψηφίζομαι, suffragor, adstipulor, ejusdem sum sententiæ, &c.

Ψηφὶς, ίδος, ἡ, idem quod Them. ψῆφος.

Ψηφὶς, præced. expon. calculus, scrupus, lapillus: Item calculus computatorius, & calculus etiam, quo suffragium fertur: Item lapillus pretiosus, gemma; in Epigr. &c. V.

Ψηφισάτω, 3. sing. a. 1. imperat. act. verbi ψηφίζω; q. v.

Ψήφισμα, ατος, τὸ, plebiscitum, decretum: à 1. sing. perf. pass. verbi ψηφίζω. Th. ψῆφος, calculus.

Ψηφισματώδης, ad decretum pertinens, aut decreto similis, de natura decreti; decreti naturam resipiens; Aristot. Eth. 5. c. 7. à præced. ψήφισμα, ατος, psephisma, scitum, &c. V. Item Ψηφιστὴς, οῦ, ὁ, calculator, computator, supputator: verbale itidem à ψηφίζω, -ομαι; V.

Ψηφοκλέπτης, q. d. calculorum fur; præstigiatorum quoddam genus, vel qui in calculorum, seu latrunculorum lusu peritiâ cæteros falleret; apud Athen. l. 1. ex ψῆφος, & κλέπτης, ὁ; V. Item Ψηφολόγος, circulator, qui celeritate movendi, seu versandi calculos oculos spectantium fallit, calcularius circulator; Suid. unde ψηφολογικὸς, pertinens ad ψηφολόγους, & ψηφολογεῖν, artem illam circulatoriam exercere; sed putatur & significare, sternere musaico, vel musivo opere & vermiculato; Tob. c. ult. ex ψῆφος, & λόγος, ὁ; V. Ψηφοπαίκτης, ου, ὁ, qui calculis ludit, qui calculis ludendo fallit, præstigiator calcularius; Soph. unde ψηφοπαικτέω, calculis ludendo fallo; ex ψῆφος, & παίζω. f. ίξω; unde παίκτης, ου, ὁ, &c. V. Item Ψηφοποιὸς, q. d. suffragiorum, i. e. calculorum confector, qui calculos conficit: Soph. ex ψῆφος, seq. & ποιέω, &c. V.

ΨΗ'ΦΟΣ, ου, ἡ, lapillus, calculus; suffragium, sententia; gemma. Hinc ψηφίζω, computo: ψήφισμα, ατος, τὸ, consultum, decretum: ἀποψηφίζομαι, suffragio meo absolvo: Item aboleo; καταψηφίζομαι, suffragio meo damno.

Ψηφοφόρος, suffragii, seu suffragiorum lator; qui fert suffragium, seu sententiam; unde ψηφοφορία, suffragii latio, aut sententiæ. & ψηφοφορέω, suffragium, seu sententiam fero: Item suffragio meo creo: ex ψῆφος, & φόρος, ὁ; unde φορέω, &c. V.

Ψήχω, rado, frico. Th. ψάω, idem. Hinc ψηκτὸς, rasus.

Ψήχω, præced. fricando detergeo; exp. & delinio, demulceo, more eorum qui animal aliquod levius distringentes, demulcent & deliniunt Hesych. &c. V.

Ψιὰ, ἡ, lætitia; i. e. Χαρά; Item ludus, παιδεία, voluptas, naturæ rorantis; Suid. quidam nomen hoc ψιὰ ponunt pro Th. atque inde, deducunt seq. ψιὰς, άδος; alii vero ψιὰς, statuunt Th. & inde deducunt ψιά; Item ψιαδέω, ludo; i. e. παίζω: Hesych. ut & ψιάζω, roro, guttatim cado, minutatim stillo; utrumque à seq. ψιὰς, ros, &c. V.

Ψιάδας, guttas, acc. pl. à ψιὰς, άδος, ἡ, roris gutta.

Ψιαθηδὸν, in modum tegetis, seu storeæ: Item ψιάθιον, ου, τὸ, storeola, tegeticula; diminut. & utrumque à seq. Th. ψίαθος, storea quæ vitili contexitur; vel ipsa planta, ex qua texitur storea, &c. V.

ΨΙ'ΑΘΟΣ, ου, ὁ, ἡ, storea, teges, maximè è junco.

Ψιαίνω, reprehendo: q. à ψάω.

Ψιαρὸς, roris instar exhilarans, odore imprimis, odorus; i. e. εὐώδης, à Th. ψιὰς, άδος, vel à ψιά, ἡ; V.

ΨΙΑ'Σ, άδος, ἡ, roris gutta, stilla minuta. Hinc ψιάζω, roro, minutatim stillo: q. à ψίω.

ΨΙΒΔΕ'Ω, sufflo, pedo; idem quod βδέω, βδῶ; Hesych.

ΨΙ'ΔΩΝ, ωνος, & ονος, calumniator, susurro, ψιθυρὸς, διάβολος: Hesych.

ΨΙ'ΖΟΜΑΙ, fleo, i. e. κλαίω: Hesych.

Ψίζω, cibo minutis cibis: à ψίω.

ΨΙΘΙ'Α, ας, ἡ, vitis species.

Ψιθία, præced. dicitur vitis pramnia, interpr. Nicand. in Alexiph. Sic οἶνος ψίθιος, & passum psithium, melam psithium passum; apud Plin. 14. 9.

ΨΙ'ΘΟΣ, ου, ὁ, convitium.

Ψιθύρα, ἡ, instrumentum quoddam musicum; de quo Poll. 4. 9. à Them. ψίθυρος, tenuiorem & exiliorem sonum edens: Item substantivè, susurro; qui maledicis susurris alios traducere solet, Plut. Symp. 7. Unde & seq. ψιθυρίζω, expon. occultâ delatione accuso; & Poll. hirundinum proprium esse vult, &c. V.

Ψιθυρίζω, f. ίσω. p. ἐψιθύρικα. perfect. pass. ἐψιθύρισμαι, σαι, ται, susurro; obtrecto, obloquor: à ψίθυρος, susurrus.

Ψιθυρίσδεν, vel ψιθυρίσδεν, Dor. pro ψιθυρίζειν, susurrare.

Ψιθύρισμα, ατος, τὸ, &

Ψιθυρισμὸς, οῦ, ὁ, susurrus: quod &

Ψιθυριστὴς, οῦ, ὁ, susurro, onis; delator: à perf. pass. verbi. ψιθυρίζω, susurro. Th. ψίθυρος, susurrus.

ΨΙ'ΘΥΡΟΣ, ου, ὁ, ἡ, susurrus: q. à ψέω. Hinc ψιθυρίζω, susurro: ψιθυριστὴς, οῦ, ὁ, susurrator, occultus delator.

Ψιλεὺς, έως, ὁ; Suid. est ὁ ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἱστάμενος; i. e. in edito & arduo loco chori consistens, & Hesychio, ψιλεῖς, sunt qui postremo in choro loco sunt: Item ψιλίζω, nudo, & ψιλοῦται, vel potius, ψιλῖται, οἱ; scil. στρατιῶται, levis armaturæ milites, &c. omnia, à seq. Th. ψιλὸς, ὁ; V.

ΨΙΛΟ'Σ, οῦ, tenuis, nudus, glaber. q. à ψίω, minuo: ψιλότης, ητος, ἡ, nuditas: & Ψιλόω, f. ώσω, nudo, depilo, à ψιλός.

Ψιλοτάπιτες, οἱ, & ψιλοτάπιδες, αἱ, comptiores tapetes, qui villis carent, non villosi: ex ψιλὸς, & τάπητες, οἱ, &c. V. ψιλωτάπης.

Ψιλότης, ητος, ἡ, nuditas, glabrities; à Th. ψιλὸς, ὁ; V.

Ψιλογραφέω, ῶ, scribo literâ ψιλῇ; vox Grammaticorum: ex ψιλὸς, ὁ, & γραφή, ἡ, &c. V.

Ψιλοκιθαριστικὴ, ἡ, scil. τέχνη, nudus citharæ cantus, seu nuda citharam pulsandi ratio; Athen. l. 14. ex ψιλὸς, & κιθαριστικὴ, à κιθαριστικὸς, &c. V. Item Ψιλοκόρσης, ου, ὁ; qui glabro & depili capite est, seu cujus tempora glabra sunt; vel qui est nudus crinibus: ex ψιλὸς, ὁ & κόρση, ἡ; unde κόρσαι, αἱ; plerumque dicuntur tempora, seu duo cranii ossa, utrinque singula ad aures sita, &c. V. Item Ψιλομετρία, ἡ; metri seu carminis nuditas & tenuitas: ex ψιλὸς, & μέτρον, τὸ, &c. V. Item Ψιλοτάπης, seu ψιλόταπις, scil. στρωμνή, tapes non villosus, & veluti nudus præ illo, qui dicitur ἀμφίταπις; (pro quo etiam dicitur ψιλόδαπις,) ex ψιλὸς, & τάπης, unde τάπης, (pro quo & δάπις,) ιδος, ἡ, &c. V.

Ψίλαθρον, τὸ, idem quod seq. ψίλωθρον; id vide: sed peculiariter sic dicta est vitis alba; ut est apud Diosc. quod esset ex genere eorum, quibus corpus pilis nudari potest.

Ψίλωθρον, ου, τὸ, medicamentum, quo utuntur in depilando corpore à ψιλόω. Th. ψιλός.

Ψιλῶς, cum tenui litera, vel spiritu; apud Athen. l. 9. Item unde leniter, seu leviter: Hesych. adv. à ψιλὸς, ὁ, exilis, &c. V. Item Ψίλωσις, ἡ, nudatio, deglabratio: Item spiritus lenis frequens usus: sic & ψιλωτὴς, nudator, denudator; atque inde ψιλωτικὸς, qui gaudet verborum ψιλώσει; Eust. ut Æolica dialectus; omnia verbalia, à ψιλόω, privo: Item deglabro, &c. Vide.

Ψιμμύθιον, & ψιμύθιον, τὸ; idem quod seq. Them. ψίμμυθος. Item Ψιμμυθιόω, cerussâ illino, seu dealbo, cerussâ fuco; Plut. in Alcib. Itidem, ab eod. Them. V.

Ψιμμυθιοφανὴς, & ψιμμυθοφανὴς, qui cerussa esse videtur; cerussam repræsentans; Diosc. 5. 79. ex ψιμμύθιον, τὸ; vel ψίμμυθος, ὁ, & φαίνω. f. φανῶ; unde varia comp. desinunt in φανὴς, &c. V.

ΨΙ'ΜΜΥΘΟΣ, seu ψίμυθος, ου, ὁ, cerussa: q. à ψίω.

Ψὶν, ipsis, idem quod σφίν.

ΨΙ'ΝΑΘΟΣ, ἡ, caprea; αἶγεια αἴξ; Hesych.

ΨΙ'ΝΔΕΣΘΑΙ, expon. κλαίειν; i. e. flere: Hesych.

Ψινάζειν, expon. φυλλορροεῖν, foliis defluere: Item Ψινὰς ἄμπελος, vitis cui fructus decidit, seu defluit; utrumque à seq. ψίνεσθαι; quod V.

ΨΙ'ΝΕΣΘΑΙ, dicitur vitis, quum deflorens irrorat; aut quum acii defluunt, & remanentes parvuli constant. Hinc ψινὰς ἄμπελος, ἡ, vitis, quæ fructum solet amittere: q. à ψίω, minuo.

ΨΙ'ΝΘΟΣ, expon. τέρψις; i. e. delectatio: Hesych. unde nomen habet ἄψινθος, & ἀψίνθιον, herba, ob amarorem minimè delectabilis.

ΨΙΝΥ'ΘΙΟΣ, expon. vilis, vitiosus, φαῦλος; Suid.

ΨΙ'Ξ, χὸς, ἡ, mica, minutum frustulum. Hinc ψιχίον, ου, τὸ, parva mica: q. à ψίω, minuo.

Ψίττα, idem quod ab & pro Them. σίττα, ut tradit Schol. Theocr. vox scil. pastorum gregem ad festinandum incitantium; atque hinc ψιττάζειν, est pastoritium illud ψίττα, sonare; teste Eust.

Ψιττάκη, seq. dicitur Indica avis humanam vocem imitans; apud Aristot. Hist. An. l. 8. c. 12, 13.

ΨΙΤΤΑ'ΚΗ, ης, ἡ, & ψίττακος, ου, ὁ, PSITTACA, vel PSITTACUS.

Ψιχώδης, micæ speciem gerens, minutus instar micæ; à præced. Them. ψὶξ, ιχὸς, pro quo dicitur & ψίχα, ἡ, minutum frustulum panis friati: ut & ψίχιον, τὸ, minutissimum frustulum; Matth. c. 15, &c. V.

Ψιχάρπαξ, αγος, ὁ, nomen propr. muris: à ψὶξ, χὸς, ἡ, mica, & ἁρπάζω, rapio.

Ψιχίον, ου, τὸ, parva mica. Them. ψὶξ, ἡ, mica.

Ψίω, tenue facio, λεπτύνω.

Ψόα, lumbus: in pl. ψόαι. q. à ψάω, rado, frico.

Ψόαι, præced. sive ψοιαὶ, & ψύαι, dicuntur duo maximi musculi in interna lumborum regione siti; apud Hippocr. sed sunt & qui externos spinæ musculos ψόας vocent, carnem lumborum musculosam, lumborum pulpam & pulpamentum; ut tradit Poll. Marcellus Virgilius, ψόας, propriè dici lumbos contendit; idque nomen Grammaticos à libidine deductum velle, quoniam ilic libidinis pruritus excitatur maximè, quòd iis renes subjaceant, &c. Vide.

Ψογερὸς, οῦ, Poët. convitiator, vituperator; vituperabilis. Them. ψέγω, vitupero.

Ψογερὸς, præced. dicitur & ψόγιος, vituperabilis; Hesych. &c. V.

Ψόγος, ου, ὁ, vituperatio, reprehensio: à ψέγω, vitupero.

Ψοθάλλω, strepo: à ψόφος, vel à ψέω, rado.

Ψοθὸς, expon. tumultus: itidem niger: Hesych. at ψόθος, subst. Suidæ est, ἀκαθαρσία, immunditiés, afferenti ex Phrynicho.

Ψοίτης, q. d. lumbaris; ut ψοίτης μυελὸς, medulla lumbaris; à ψόα, præced. V.

Ψολόεις, εντος, ardens, fumosus. Them. ψόλος, ου, ὁ, fuligo.

Ψολόεντι, ψολόεντα, dat. & accus. sing. à præced.

Ψολοκομπίας, fumidus jactator, vanus & levis: Hesych. Item Ψολοκομπία, fumosa jactantia, seu vana & inanis: ex ψόλος, seq. & κομπὸς, ὁ, &c. V.

ΨΟ'ΛΟΣ, ου, ὁ, fumus; Item flamma; fuligo: q. à ψάω, uro. Hinc ψολόεις, εντος, fumidus, flammeus.

Ψοφέω, f. ήσω, strepitum edo, sono: à ψόφος.

Ψόφημα, τὸ, idem quod ψόφος, crepitus, fragor, &c. Sic & ψοφητικὸς, οῦ, ὁ, strepitum edens, streperus; vel qui strepitum & sonum edere potest; verbalia à præced. ψοφέω, crepitum, seu sonitum do, &c. V.

Ψοφοδεὴς, ad quosvis sonos (seu strepitus, aut crepitus; expavescens; id est, admodum meticulosus, formidolosus, pavidus; Luc. in Scythia: ψοφοδεὴς περὶ τὰ πολλά; atque inde, ψοφοδεῶς, meticulosè, timidè; vel potius, ita ut ad quosvis strepitus, seu sonos, præsertim auribus peregrinos, expavescas; ex ψόφος, & δέος, εος, τὸ, metus, &c. V. Item Ψοφομήδης, cui strepitus & crepitus, aut sonitus curæ sunt; in Epigram. ex ψόφος, ὁ, & μῆδος, εος, τὸ; V.

ΨΟ'ΦΟΣ, ου, ὁ, strepitus, sonus: q. à ψάω, rado.

Ψοφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, crepitu seu sonitu plenus, sonorus, sonans: à Them. ψόφος, ὁ; V.

Ψύα, ας, ἡ, idem quod ψόα, lumbus.

Ψύαι, vide suprà cum ψόαι.

Ψυγεῖον, τὸ, vel ψυχεῖον, τὸ; vas, vel locus in quo aliquid frigescit: Item Ψυγεὺς, έως, ὁ; idem quod ψυκτὴρ; id vide: & omnia à Them. ψύχω, f. ξω, &c. V. Vel ut quidam volunt, ψυγεὺς, & ψυγεῖον, ut & ψυγμὸς, sunt à ψύγω, idem quod & pro Them. ψύχω, &c. V.

Ψυγεὶς, έντος, refrigeratus: part. a. 2. pass. &

Ψυγῆναι, refrigerari, inf. a. 2. pass. &

Ψυγήσομαι, ῃ, εται, refrigescam. f. 2. pass. verbi ψύχω, refrigero. f. ξω; quod V.

Ψυγμὸς, οῦ, ὁ, refrigeratio, perfrictio: siccatio: à 1. sing. perf. pass. verbi ψύχω, refrigero.

ΨΥ'ΔΡΑΚΕΣ, ων, αἱ, & ψυδράκια, ων, τὰ, pustulæ: q. ex ψάω, uro.

Ψύδρακες, præced. parvæ pustulæ, veluti bullæ quædam supra cutem eminentes; dicuntur ἀπὸ ψύχους, i. e. à frigore, à quo oriuntur, &c. V.

Ψυδρὸς, ψευδὴς, falsus: à ψεύδω, fallo.

Ψυθίζω, ψιθυρίζω, murmuro minutâ voce: à

Ψύθος, idem quod ψεῦδος, mendacium: ex quo fit more Dor.

Ψυθὸς, apud Hesych. idem valet quod ψευδὴς; ut ψυθὸν ὄνομα, apud Callim. Item ψυθὸς, expon. etiam susurro: Hesych. atque inde ψυθίζω, præced. expon. susurrâ linguâ murmuro; atque inde verbale ψυθιστής, susurrator; & omnia à præcedent. ψύθος, pro ψεῦδος; ut & ψύθω, à ψύδω, idem quod, & pro ψεύδω; Doricè scil. exempto ε, & δ, in θ, mutato, &c. V.

Ψυκτὴρ, ῆρος, ὁ, refrigerator; vas in quo pocula abluuntur, & vinum refrigeratur; Suid. vel vas, in quo vinum simul & aqua miscentur & refrigerantur, quod aliàs κρατὴρ nominatur: Athen. l. 4. sed numeratur & inter pocula; apud Poll. 6. 16. & dicuntur etiam ψυκτῆρες, loca umbrosa & opaca condensis arboribus; in quibus ad captandum frigus deambulatur; apud Athen. l. 11. Item Ψυκτηρίδιον, τὸ, diminut. parvus ψυκτὴρ, & ψυκτήριος, ὁ; aptus ad refrigerandum, frigefaciendi vim habens; ut ψυκτήρια φάρμακα; Gal. Item τὰ ψυκτήρια, dicuntur eadem, quæ & ψυκτῆρες, pro vasis in quibus vinum refrigeratur; & pro locis nemorosis; Athen. lib. 11. Sic & ψυκτηρία, ἡ, & ψυκτηρίας, ὁ; idem quod ψυκτήρ. Item ψυκτὸς, refrigeratus; vel qui frigefieri potest; & Hesychio, ἡ ψυκτὰ, est maza non multâ aquâ subacta; atque inde ψυκτικὸς, idem quod ψυκτήριος, & omnia à Th. ψύχω. f. ξω, &c. V.

Ψυλλίζω, pulico, i. e. pulices venor, & ψύλλιον, τὸ, psyllium; utrumque à seq. Them. ψύλλος, ὁ; V.

ΨΥ'ΛΛΟΣ, ου, ὁ, & ψύλλα, ης, ἡ, pulex: hinc ψύλλιον, ου, τὸ, herba pulicaria.

ΨΥ'ΛΩΝ, ωνος, ὁ, piscis in littoribus pariens.

Ψύξας, qui exsiccavit: aor. 1. partic. act. verbi ψύχω, spiro: f. ξω. aor. 1. ἔψυξα.

Ψύξις, εως, ἡ, refrigeratio, perfrictio: Item flatus: Hesych. verbale, à Them. ψύχω. f. ξω, &c. V.

Ψυχᾶ, dat. Dor. pro ψυχῇ, à ψυχὴ, ῆς, ἡ, anima.

Ψυχαγωγέω, -ῶ. f. ήσω. animas duco, seu educo; animum allicio, seu oblecto: à

Ψυχαγωγὸς, οῦ, animarum deductor: ex ψυχὴ, anima, & ἀγωγὸς, dux. Them. ἄγω, duco.

Ψυχαγωγία, ἡ, animarum eductio; ut quum animæ sacrificiis & carminibus evocantur ab inferis, seu educuntur, & interrogantur de futuris, vel de præteritis quæ incognita sunt; Greg. Naz. contra Jul. Item animi allectatio, recreatio, & oblectatio; Athen. l. 4. Item ψυχαγωγικὸς, habens vim ducendi & flectendi animum; alliciens, seu oblectatorius; ut apud Aristot. de arte Poët. ἡ δὲ ὄψις ψυχαγωγικὸν, appositissima res ad alliciendos & oblectandos animos; utrumque à præced. ψυχαγωγὸς; quod expon. etiam qui animas ex inferis educit & evocat, responsaque ab ipsis, de rebus quæsitis postulat; Plut. Item qui animos hominum flectit & ducit quo vult; & pro deceptore etiam interdum ponitur, ut sit qui animos hominum in suum servitium abripit, &c. V.

Ψυχάζω, frigus capto; Suid. à ψύχος, εος, τὸ; V.

Ψυχάριον, ου, τὸ; idem quod ψυχίδιον, ου, τὸ; animula, diminut. à ψυχὴ, ἡ; vide.

Ψυχαστὴς, οῦ, ὁ, qui frigus captat: Item Ψυχασταὶ, nomen est fabulæ Stratidis; apud Athen. l. 2. verbale, à ψυχάζω; V. Item Ψυχεινὸς, frigidus; interdum & gelidus, à ψύχος, εος, τὸ; V. Sic & Ψυχεῖον, τὸ; vide suprà cum ψυγεῖον, τὸ; V.

Ψυχέμπορος, qui animas negotiatur, seu nundinatur, viventium negotiator: Hesych. ex ψυχὴ, ἡ, & ἔμπορος, ὁ, &c. V.

ΨΥΧΗ', ῆς, ἡ, anima, vita: spiritus, ingenium, indoles: homo à præt. ἔ-

ψύχα, verbi ψύχω, spiro: hinc ψυχικὸς, animalis: ψυχόω, animo, animam indo: μετεμψυχόω, animam ex uno corpore in aliud traduco: μετεμψύχωσις, εως, ἡ, traductio animæ ex uno corpore in aliud: μεγαλόψυχος, magnanimus.

Ψυχῖνος, ου, ὁ, animatus, animâ præditus, vivus: Luc. Ψυχίδιον, τὸ, vide suprà cum ψυχάριον. Item Ψυχικὸς, animalis, qui animæ, vel animi est, ad animum, vel animam pertinens; ut ψυχικὴ νόσος; Plut. & ψυχικαὶ ἡδοναί; Aristot. Eth. 3. c. 10. in N. Test. τῷ πνευματικῷ, opponitur; ut 1 Cor. cap. 15. ver. 45. & cap. 2. ver. 14. atque inde, adverb. ψυχικῶς, animaliter, animo: ut Ψυχικῶς ἐπιλυπηθεὶς, animo contristatus; omnia à præced. Them. ψυχὴ, quod brutis etiam animantibus tribuitur: ut & plantis: sed interdum ψυχὴ, peculiariter dicitur animæ pars ratione prædita, quâ à ceteris animantibus distinguitur, Latinè animus, ratio; ut ἡ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξεσθαι δοκεῖ; apud Isocr. ad Demon. Item Ψυχὴ, interdum dicitur animi audacia & strenuitas: ut & in bestiis ψυχὴ, dicitur etiam ferum ingenium: ut apud Isocr. θηρίων τὰς ψυχὰς ἡμερῶμεν, ferarum ingenia cicuramus: Item Ψυχὴ, phrasi, hebraicæ linguæ peculiari, dicitur ipse homo: ut Rom. c. 13. πᾶσα ψυχὴ, &c. Sic & act. 2. & alibi in N. Test. denique ψυχὴ, dicitur anima, id est, spiritus, flatus; Hesych. Item papilio; apud Plut. Symp. 2. Probl. 3. & Aristot. Histor. Ann. 5. 19. &c. Vide.

Ψυχθεὶς, έντος, refrigeratus; partic. a. 1. pass. à ψύχω, refrigero.

Ψυχικὸς, ἡ, ὸν, animalis, e. Hinc ψυχικὰ, ἀγαθὰ, bona animi: à ψυχὴ, anima.

Ψυχοδαΐκτης, Bacchus dicitur, utpote animorum diremptor; in Epigram. ex ψυχὴ, & δαΐζω. f. ίξω, &c. V. Item Ψυχοδοτὴρ, animarum dator, qui animam & vitam largitur; Apollinis Epith. in Epigram. ex ψυχὴ, & δοτὴρ, ὁ; V. Ψυχόλλεθρος, ου, ὁ, pernicies, & exitium animarum; animis perniciem & exitium afferens; ex ψυχὴ, & ὄλεθρος, ὁ, &c. V. Ψυχομαντεῖον, ου, τὸ, locus ubi animæ sacrificiis evocatæ, responsa dabant consulentibus; Plut. ex ψυχὴ, & μαντεῖον, τὸ, &c. V. Ψυχομαχέω, ῶ; ad extremum usque spiritum depugno; & ψυχομαχία, ἡ; ejusmodi animosa contentio, acris ac vehemens dimicatio, & ad extremum usque spiritum quasi producta; ex ψυχὴ, & μαχέομαι; V. Ψυχοπλανὴς, dicitur Bacchus, vel quoniam, animo vago est; vel quia vagos ebriorum animos reddit; in Epigrammat. ex ψυχὴ, & πλάνη, ἡ; unde πλανάω, ῶ, &c. V. Ψυχοπομπὸς, Ethnicis, dicebatur animorum deductor, qui animas defunctorum ad inferos deducit, seu transmittit; Mercurii Epith. Od. ω, gentiles enim, eum manibus ad inferos ducendis præfecere; atque inde ψυχοπομπεῖον, τὸ; Ethnicis, dicebatur locus, ex quo animæ defunctorum ad inferos deducuntur; vel in quo ex inferis sedibus evocantur & interrogantur de rebus futuris: ex ψυχὴ, & πομπὴ, ἡ, seu πομπὸς, ὁ, &c. V. Ψυχορρόφος, animam exorbens: unde ψυχορροφέω, animam sorbeo, vel exorbeo: Suid. ex ψυχὴ, ἡ, & ῥοφέω, ῶ, &c. V. Ψυχορραγὴς, cui anima abrumpitur, animam agens, singultans; unde Ψυχορραγέω, ῶ; abrumpitur mihi anima, animam ago, singultio: Item Ψυχορραγία, ejusmodi singultatio animæ; ex ψυχὴ, ἡ, & ῥήγνυμι. futur. ξω, unde ῥαγὰς, ἡ, &c. V. Item Ψυχορροφέω, vide paulò antè cum ψυχορρόφος.

Ψῦχος, εος, ους, τὸ, frigus: à ψύχω, refrigero.

Ψῦχος, præced. dicitur plerumque de intentiore frigore, & gelu, quale est hibernum, &c. V.

Ψυχοστασία, animarum statio; vel animarum bilanci impositarum ponderatio: Plut. ex ψυχὴ, ἡ; & στάσις, εως, ἡ, &c. V. Item Ψυχοσόλος, ἡχῶ, apud Nonnum, dicitur vox Christi, in extremo judicio animarum discrimen patefacturi, quasdam in æternam requiem intromissuri, alias in orcum amandaturi: ex ψυχὴ, & στόλος, ὁ, &c. V. Item Ψυχοτακὴς, εος, ὁ κ ἡ; animum macerans: in Epigram. ex ψυχὴ, & τήκω, Doricè τάκω, &c. V.

Ψυχότροφος, qui frigore alitur, vel gaudet; unde ψυχότροφον, τὸ, nomen herbæ, (φυτοῦ) sic dictæ, quòd frigore, seu frigidis locis gaudeat; Diosc. 4. c. 1. ex ψῦχος, τὸ, & τροφὴ, ἡ, &c. Vide.

Ψυχοφθόρος, animæ seu animabus exitium ferens, lethifer, ex ψυχὴ, & φθορὰ, ἡ, &c. V.

Ψυχόω, animo, animam & vitam indo; vivum facio: Item animo, i. e. animum addo; calcar & stimulum subdo; & in pass. Ψυχόομαι, animatus fio, animum sumo, a Them. ψυχὴ, ἡ.

Ψυχραίνω, refrigero: Item Ψυχρεύω, & ψυχρεύομαι, frigidè loquor; aliquid loquor quod omnino gratiâ caret; unde verbale ψύχρευμα, idem quod ψυχρότης, frigus: Item ineptiæ, omnia à ψυχρὸς, ὁ; V.

Ψυχήλατος, qui postquam malleo ductus est, in frigidam mersus est; Plut. in Bruto: ex ψυχρὸς, & ἐλαύνω. f. άσω, ab ἐλάω, &c. V.

Ψυχεία, ἡ; idem quod ψυχρότης id vide. Item ψυχείζω, idem quod ψυχραίνω, & ab eod. id vide.

Ψυχροβαφὴς, frigidâ tinctus, seu imbutus; in frigidam demersus: ex ψυχρὸς, & βαφὴ, ἡ, &c. V. Item Ψυχρολόγος, qui frigidè dicit; qui frigidâ oratione utitur; unde ψυχρολογία, ἡ; dictio frigida, sermo frigidus, & ψυχρολογέω, frigidè dico; frigidâ oratione, aut sermone utor: ex ψυχρὸς, & λόγος, ὁ, &c. Vide. Item Ψυχροποιὸς, & ψυχροποιητικὸς frigidum faciens, frigidum faciendi vim habens: ex ψυχρὸς, & ποιέω; Vide. Item Ψυχροποσία, ἡ, frigidæ potus: Item Ψυχροπότης, ου, ὁ; frigidæ potator; seu qui frigidæ potu delectatur; atque inde ψυχροποτέω, frigidam poto; frigidæ potu delector: ex ψυχρὸς, & πίνω, & præt. πέπωκα, tanquam, a πόω, unde πόσις, εως, ἡ, & πότης, ου, ὁ, &c. V.

Ψυχρὸς, ὰ, ὸν, frigidus, a, um: ψυχρὸν, (substantiv. ὕδωρ,) frigida aqua. Matth. 10. 42. ψυχρῶ, Dor. pro ψυχροῦ, à ψύχω.

Ψυχρὸς, præced. per Syncopen factum putatur, ex ψυχινὸς idem quod ψυχεινὸς, unde in neut. plur. τὰ ψυχρὰ, absolutè dicuntur ψυχρὰ βρώματα, seu ἐδέσματα; apud Athen. lib. 8. Item ψυχρὸς, expon. frigus inducens, peculiariter lethale & mortiferum; ut ψυχρὸν δέος; apud Hom. & ψυχρὸν ὄφιν; apud Theocr. Idyl. 15. Sed usurpatur & metaphoricè, dicitur enim homo ψυχρὸς, frigidus & jejunus in verbis: apud Isocrat. ad Nic. ut & dicitur ψυχρὸς βίος, misera vita & molesta, &c. V.

Ψυχρότης, ητος, frigiditas: à ψυχρός.

Ψυχροφόβος, frigidam metuens; apud Gal. Therap. lib. 9. Sic dicitur medicus, qui frigidam ægro exhibere metuit: ex ψυχρὸς, & φόβος, ὁ, &c. Vide.

Ψυχρῶς, frigidè: Item ineptè; est adv. à ψυχρὸς; V.

ΨΥ´ΧΩ, refrigero; arefacio, sicco; flo, spiro: futur. ξω· p. ἔψυχα: aor. 2. ἔψυγον· præsent. passiv. ψύχομαι, refrigesco: perfect. passiv. ἔψυγμαι· aorist. 2. ind. passiv. ἐψύγην, ης, η, refrixi: fut. 2. passiv. ψυγήσομαι, η, εται. Hinc ψύξις, εως, ἡ, refrigeratio: ψῦχος, εος, τὸ, frigus: ψυχρὸς, οῦ, frigidus: ψυχρότης, ητος, ἡ, frigiditas: ἀναψύχω, refrigero: ἀνάψυξις, εως, ἡ, refrigeratio.

Ψυχῶν, genitiv. plural. à ψυχὴ, ῆς, ἡ, vita.

Ψύχωσις, εως, ἡ, animatio; & q. d. animæ inditio; est verbale, à ψυχόω, -όομαι; V.

ΨΩ´Α, ας, ἡ, fætor; q. à ψάω, tergo.

Ψῶζα, morbi species: à ψώα.

Ψῶζα, præcedent. Suidæ, est pruritus cum fætore conjunctus, &c. V.

ΨΩ´ΘΙΟΝ, ου, τὸ, frustulum, mica. q. à ψάω, minuo.

Ψώθιον, præced. exp. inferior crusta panis, &c. V. Item, ψοῖα, idem quod Them. ψώα, odor teter, &c. V.

Ψωΐζος, ου, ὁ, idem quod, & à ψοῖα, ἡ, sed exp. & liquidum excrementum; item inquinamentum; item situs, squalor, &c. V.

Ψώκτης, quadratarius. Est marmorarius, qui circa quadrata occupatur. q. à ψώχω, pro λεπτύνω.

Ψωλὴ, ῆς, ἡ, denudata glans; mentula: à

ΨΩΛΟ`Σ, οῦ, ὁ, verpus, apella, recutitus; titio.

Ψωμίζομαι, nutrior buccellis in os insertis; est pass. à seq. act. V.

Ψωμίζω,

Ψωμίζω, bucceâ in os insertâ pasco; item alo, cibo, frustulatim distribuo. f. ίσω. p. ἐψώμικα. a. 1. ἐψώμισα. a. 1. sub. ψωμίσω, ῃς, ῃ. Th. ψωμὸς, frustum.

Ψωμίον, ου, τὸ, offula, offella, frustulum, dim. à ψωμὸς, οῦ, ὁ, buccea.

Ψώμισμα, verbale à ψωμίζω, ομαι, & signif. idem quod Th. ψωμὸς, frustum rei esculentæ, quantum scil. bucca possit semel capere, &c. V.

Ψωμίσω, f. 1. à ψωμίζω, quod V.

ΨΩΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, frustum, buccella, q. à ψάω, minuo. Hinc ψωμίον, ου, τὸ, frustulum: ψωμίζω, pasco, nutrio.

ΨΩ'ΡΑ, ας, ἡ, scabies, asperitas cutis: ψώρα ἀγρία, fera scabies. q. à ψαίρω, frico: quia fricari solet.

Ψώρα, præced. exp. summæ cutis asperitas, ex ea furfures eliciens, cum pruritu & colliquatione corporis; Suidæ est, κνησμονή, pruritus; sed est etiam, arborum, & inter has ficuum impetigo; apud Theophr. deduci autem putatur, à ψάω, significante scalpo, rado; vel tango; qui enim psorâ laborant, eam radere, & contrectare subinde solent, ut extinguant; sed est &, ψώρα, nomen bestiolæ, quæ in Lychnos ardentes invehitur; aliter, pyrausta & phalæna dicta; Eust. &c. V.

Ψωραλέος, ου, scabiosus: &

Ψωρός, οῦ, &c.

Ψωρώδης, εος, ὁ, ἡ, scabiosus. Th. ψώρα, scabies.

Ψωραγριάω, ferâ scabie laboro. Vide ψώρα.

Ψωριάω, ῶ, scabie laboro, psorâ infestor; Plut. Unde verbale, ψωρίασις, ἡ, affectus, seu vitium illud; scabies; Diosc. 3. 7. Item ψωρικὸς, qui ex genere τῆς ψώρας est; ut ψωρικὰ ἐξανθήματα; apud Plut. Item faciens contra psoram; ut ψωρικαὶ σμήξεις; Diosc. 5. 118. Item ψωρὸς, Hesychio est, παιδεραστής; pædico; omnia, à Them. ψώρα, ἡ vide.

Ψωροφθαλμία, lippitudo scabra, aspritudo oculorum; ex ψώρα, ἡ, & ὀφθαλμὸς, ὁ; &c. V.

Ψωρώδης, vide paulò antè cum ψωρός.

Ψωχὸς, ὁ, vide in seq. Them. ψώχω.

ΨΩ'ΧΩ, f. ξω, in frusta comminuo, attenuo, lavo, q. à ψάω, minuo. Hinc ψωχὸς, οῦ, ὁ, terra arenosa.

Ω.

Ω Ultima litera, ex duobus ο, facta figura: & μέγα, id est, magnum vocatur. In numeris est DCCC. Tum ω, Dor. & Æol. in gen. sing. tertiæ declinat. pro ου, ponitur: ut λόγω, pro λόγου. Et in α, mutatur in quinta declinat. simpl. ut Ποσειδᾶν, pro Ποσειδῶν, ῶνος, ὁ, Tum etiam ω mutatur in α, in participiis quæ ω habent, sic κοινάσων pro κοινώσων.

Ὦ, adv. vocantis, & exclamantis, sed ὦ, sim, præs. sub. ab εἰμὶ, sum.

Ὢ, adv. admirantis, & dolentis.

Ὧ, cui, dat. sing. ab ὅς. sed

Ὧ, ῇς, miserim, a. 2. sub. verbi ἵημι, seu ἕω, mitto. a. 2. ἧν.

Ὤα, pellis ovina, ex ὄα, ἡ, quod pro οἴα. Th. ὄϊς, οἰὸς, vel οἶς, οἶος, ἡ, ovis. Sed ᾤα, pro ὄα, dicitur etiam fimbria vestimenti. At ὠὰ, ὠῶν, plur. ab ὠὸν, οῦ, τὸ, ovum.

Ὠάζω, audio; Hesych. ab ὦας, τὸ, vide.

Ὠάριον, τὸ, q.d. ovulum; Athen. l. 2. est diminut. ab ὠὸν, τὸ, V.

Ὠαριωνείαν φύσιν λαχεῖν, pro τὴν τοῦ Ὠρίωνος φύσιν λαχεῖν, Orionis staturam sortitum esse, per Epenth. τοῦ α.

Ὦας, τὸ, auris, Dor. pro οὖας, οὔατος, τὸ, idem.

Ὠβάζω, vide in Them. ὠβή. Item, ὠβάτης, ου, ὁ, tribulis, contribulis; Hesych. itidem ab eod. Them. ὠβή, pars populi in certas classes distincti, &c. Vide.

Ὤβεα, ova, Argiv. pro ὠὰ, inserto β, tanquam digamma.

ὨΒΗ', ῆς, ἡ, tribus. vox Lacon. pars populi. Hinc ὠβάζω, populum in tribus distribuo.

Ὠβὴδ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον, Heb. serviens.

Ὤγα, aperui, præt. m. & Att. ἔαγα; verbi οἴγω, aperio, quod V.

Ὦ 'γαθὲ, Dor. pro ὦ ἀγαθὲ, ô bone vir.

Ὠγὴν, Oceanus, Hesych. q. ab ἀγαθὸς, quod sit in perpetuo motu.

Ὤγνυντο, aperiebantur, 3. pl. imperf. pass. verbi οἴγνυμι, idem quod οἴγω, aperio. f. ξω.

Ὦγον, aperiebam, imperf. act. verbi οἴγω, aperio.

ὨΓΥ'ΓΙΟΣ, ου, Poët. antiquus, vetustus; ab Ogygo antiquiss. rege Thebanorum.

Ὤγυρις, palus, lacus. q. ab ἀγείρω, quia est aquarum congregatio.

Ὦ 'γὼ, pro ὁ ἐγὼ, quod ego.

Ὦδα, olui, præt. m. verbi ὄζω, oleo. f. ὀζήσω. Alii ab οἰδέω, ῶ, tumeo. perf. ᾤδηκα, p. m. ᾦδα, formant.

Ὧδε, adv. sic, hoc modo, & pro τῇδε, hic, & huc: ab ὅδε, ἥδε, τόδε, hic, hæc, hoc.

Ὠδεῖον, ου, τὸ, q. d. cantilenarium; locus, inquit Hesych. in quo, rhapsodorum commissiones fiebant, ut & citharædorum, priusquam theatrum esset constructum; vel locus, ut alii volunt, formam theatri habens, in quo solent Poëtæ sua poëmata recitare, antequam in theatro recitent; est ab ᾠδὴ, ἡ, V.

Ὧδι, pro ὧδε, sic, ita.

Ὤδωνις, Dor. pro ὁ Ἄδωνις.

Ὠδὴ, ῆς, ἡ, ODE, cantus, carmen: per Crasin pro ἀοιδὴ, ῆς, ἡ, idem: à præt. m. ἤοιδα, verbi ἀείδω, cano.

Ὡδήγησα, ας, ε, a. 1. ind. act. ab ὁδηγέω, duco. q. ὁδὸν ἄγω.

Ὤιδηκα, intumui, perf. act. verbi οἰδέω, perf. pass. ᾤδημαι.

Ὠδήκαντι, tumuerunt, Dor. pro ᾠδήκασι, 3. pl. perf. act. verbi οἰδέω, tumeo.

Ὠδημένος, inflatus, perf. part. pass. verbi ejusd.

Ὠδικὸς, οῦ, canorus; musices peritus: ab ᾠδὴ, quod videas.

Ὠδικῶς, canore; adv. à præced. ᾠδικὸς, ὁ, V.

Ὠδὶν, sive ὠδὶς, ῖνος, ἡ, dolor parturientium: vehemens dolor. Th. ὀδύνη ης, ἡ, dolor.

Ὠδινηρῶς, summo cum dolore in parturiendo; ut ὠδινηρῶς τίκτει; apud Aristot. est adv. à præced. ὠδὶν, ῖνος V.

Ὠδινολύαν, partus dolores solvens; seu levans; Plin. 32. 2. ex ὠδὶν, ῖνος; & λύω, &c. V.

Ὠδίνω, parturio; cum dolore enitor; dolore crucior parturientis instar. f. ὠδινῶ & ὠδινήσω. a. 1. ὠδίνησα. a. 2. act. ὤδινον, ες, ε. perf. ὠδίνηκα ab ὠδὶν, ῖνος, dolor parturientis. Them. ὀδύνη, dolor.

Ὠδὶς, vide suprà cum ὠδίν.

Ὡδοιπόρουν, imperf. act. verbi ὁδοιπορέω, iter facio; f. ήσω. p. ὡδοιπόρηκα. Quod ex ὁδὸς, ἡ, via: & πείρω, transeo. p. m. πέπορα.

Ὠδοποιὸς, qui odas, cantiones; i.e. carmina quæ cani queunt, conficit; Poëta Lyricus; apud Theocr. in Epigr. ex ᾠδὴ, ἡ, seu ᾠδὸς, ὁ, & ποιέω, &c. V.

Ὠδὸς, οῦ, ὁ, cantor: per Crasin pro ἀοιδὸς. Them. ἀείδω, cano, præt. m. ἤοιδα.

Ὤιδουν, tumebam, imperf. act. verbi οἰδέω, unde ᾤδει, pro ᾤδεε.

Ὠδύρετο, 3. sing. imperf. m. verbi ὀδύρομαι, lamentor. f. ὀδυροῦμαι.

Ὠδύσατο, & Poët. ὀδύσσατο, iratus est, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ὀδύζομαι. f. ὀδύσομαι. a. 1. m. ὠδυσάμην, ω, ατο. Th. ὀδύσσω, irascor.

Ὠδυσία, ας, ἡ, indignatio: ab ὀδύσσω, irascor.

Ὠδώδειν, plusq. p. m. ex perf. m. Att. ὄδωδα, assumpto augmento, verbi ὄζω, oleo. p. m. ὦδα.

Ὢὲ, OHE, adv. dolentis: ab ὦ, idem.

Ὠιὸν, τὸ, idem quod, & pro Th. ὠὸν, τὸ, V.

Ὤιετο, existimabat, 3. sing. imperf. verbi

οἴομαι, vel οἶμαι, puto; imperf. ᾠόμην, ᾤε. f. οἰήσομαι. p. ᾤημαι. a. 1. ᾠήθην. Th. οἴω.

Ὦζεσαν, oluerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ὄζω, seu ὀζέω, oleo: f. ὀζήσω & ὀζέσω. a. 1. ὤζησα, ὤζεσα. p. m. ὦδα.

Ὤζω, exclamo, dico ô: ab ὦ, adv. vocantis: hinc ὠγμός, exclamatio.

Ὤη, adv. clamandi, ab ὦ.

Ὠήθην, ης, η, putavi, a. 1. ind. pass. verbi οἴομαι & οἶμαι, puto, existimo. perf. ᾤημαι. Th. οἴω, idem.

Ὠθεῦντι pro ὠθοῦνται, trudunt, Dor. ab ὠθέω.

ὨΘΕ'Ω, trudo, pello: f. ὠθήσω, & ὤσω. a. 1. ὤθησα, & ὦσα. p. ὦκα, perf. pass. ὤθημαι & ὦσμαι. a. 1. pass. ὤθην. part. a. 1. pass. ὠθείς. f. 1. m. ὠθήσομαι, & ὤσομαι. a. 1. m. ὠθησάμην & ὠσάμην. Temporibus quae augmentum recipiunt, saepe ε praefigitur; ut ἔωσα pro ὦσα. Hinc ὠθίζω, idem: ὠσμός, οῦ, ὁ, impulsio: βοώτης, ου, ὁ, boum agitator.

Ὤθησις, εως, ἡ, trusio, extrusio, expulsio; verbale à praeced. ὠθέω, V.

Ὠθήσω, pellam, f. 1. act. ab ὠθέω, quod vide.

Ὠθίζομαι, in conferta turba premor; contendo: ab

Ὠθίζω, idem ac Them. ὠθέω, trudo, pello.

Ὠθισμός, οῦ, ὁ, impulsio, conflictus: à 1. sing. perf. pass. verbi ὠθίζω. Th. ὠθέω, pello.

Ὠθισμός, praeced. exp. nixus, quo aliquid amoliri, pellere vel dejicere conamur; impulsio, propulsio; & dicitur &, de trusione turbae mutuò se prementis, &c. V.

Ὠΐγνυντο, petebant, 3. pl. imperf. m. Poët. seu Ion. resolutione pro ᾠγνυντο, verbi οἴγνυμι, pro οἴγω, aperio.

Ὠΐετο, 3. sing. imperf. pass. verbi οἴομαι, pro οἴομαι vel οἶμαι, puto. Th. οἴω, idem hinc a. 1. ὠΐσθην, vel potius ὠΐσθην.

Ὤϊξε, aperuit, 3. sing. a. 1. Ion. dissolutione pro ᾦξε, verbi οἴγω, aperio.

Ὤϊον, idem quod ᾠόν, vel dimin. ex ᾠόν, οῦ, τὸ, ovum.

Ὠΐσατο, 3. sing. a. 1. m. Poët. verbi οἴομαι, hinc a. 1. ὠΐσθην, ης, η, quod οἴομαι, vel οἶμαι, puto. Them. οἴω.

Ὤιχετο, Poët. pro ᾤχετο, 3. sing. imperf. ab οἴχομαι, abeo.

Ὠ'κ, Dor. pro ὁ ἐκ.

Ὦκα, adv. celeriter, per Syncop. pro ὠκέα, & ὠκέως, & sequent. aspir. ὦχ'. Th. ὠκύς, έος, celer.

Ὠκέα, acc. sing. ab ὠκύς, έος, celer. Dicitur & ὠκέα, metri gratiâ pro ὠκεῖα, f. g ab ὠκύς; item nom. pl. n. g. & adverbialiter pro ὠκέως.

Ὠκεάνειος, ου, ὁ, q. d. oceanius; ut ὠκεάνειον ῥεῦμα; Suid. à seq. Th. ὠκεανός, V.

Ὠκεανίνη, Oceanis, nomen puerperae; ὠκεανῖναι, filiae Oceanis.

Ὠκεανίτης, ου, ὁ, idem quod ὠκεάνειος & ὠκεανῖτις, ιδος, ἡ, Oceanitis; à seq. Th. ὠκεανός, V.

ὨΚΕΑΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, & gen. Ion. ὠκεανοῖο, OCEANUS; mare ambiens orbem terrarum: adjectivè etiam apud Hom. usurpatur. q. ex ὠκέως, citò, & νάω, fluo.

Ὠκέες, veloces, nom. pl. m. g. ab ὠκύς, έος, celer.

Ὠκεῖα, ας, ἡ, velox, f. g. ab ὠκύς, εῖα, in accus. ὠκεῖαν. in dat. pl. Ion. ὠκείῃς, pro ὠκείαις.

Ὠκέως, citò, celeriter: adv. ab ὠκύς, velox.

Ὤκηθεν, Boeot. Syncop. pro ᾠκήθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi οἰκέω, habito. f. ήσω. p. ᾤκηκα. Th. οἶκος, domus.

Ὤκησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi οἰκέω, quod V.

Ὤκιμον, ου, τὸ, ocimum; herba quaedam sic dicta, à celeritate proveniendi; teste Plin. vide Diosc. 2. 130. Atque inde, ὠκίμινος, ex ocimo confectus; ut ὠκίμινον μύρον; Diosc. 1. 67. Item ὠκιμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ocimum referens; ab eod. ὤκιμον, quod à Th. ὠκύς, έος, V.

Ὠκινάκης, Ion. pro ἀκινάκης, quod vide.

Ὠκίσαμεν, 1. pl. a. 1. ind. act. verbi οἰκίζω, habito. f. ίσω. p. ᾤκικα. Th. οἶκος, ου, ὁ, domus.

Ὤκιστα, adverbialiter, celerrimè: ab

Ὤκιστος, ου, velocissimus: superl. &

Ὠκίων, ονος, velocior: comparat. ab ὠκύς, velox.

Ὤκλασεν, defecit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ὀκλάζω, in genua procumbo, labasco.

Ὠκοδομήθην, ης, η, a. 1. ind. pass. &

Ὠκοδόμησα, ας, ε, & in 3. pl. ᾠκοδόμησαν. a. 1. ind. act. verbi οἰκοδομέω, aedifico: doceo. f. ήσω. p. ᾠκοδόμηκα. quod ab οἶκος, domus, & δέμω, struo. praet. m. δέδομα.

Ὤκτειρε, miseratus est, a. 1. ind. act. verbi οἰκτείρω, miseror. Th. οἶκτος, misericordia.

Ὠκτίσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi οἰκτίζω, miseror. f. ίσω. p. ᾤκτικα. Th. οἶκτος, misericordia.

Ὠκύαλος, ου, ὁ, ἡ, velociter per mare currens: ab ὠκύς, velox, & ἅλς, mare.

Ὠκυβόλος, celeriter feriens, pernix; ex ὠκύς & βόλος, ὁ, &c. V. Item ὠκυδήκτωρ, celer morsu; Epith. limae; in Epigr. ex ὠκύς & δάκνω, f. δήξω, ab inusit. δήκω; unde δήκτης, ὁ, &c. V.

Ὠκυδίναλος, ου, ὁ, ἡ, Dor. pro

Ὠκυδίνητος, ου, ὁ, ἡ, velociter se movens, velox. Ex ὠκύς, celer, & δινητός, volubilis, quod à δινέω, verso. Them. δίνη, vortex.

Ὠκυδρόμος, qui velociter currit; ex ὠκύς & δρόμος, ὁ, V. Item ὠκυεπής, celeriter loquens; in Epigr. ex ὠκύς, & ἔπος, τὸ, V. Item ὠκύθοος, cursu celer; velox & pernix in currendo; ex ὠκύς & θοός, ὁ, &c. V. Item ὠκυμόλος, qui citò graditur; cito gradu proficiscens, seu progrediens; Suid. ex ὠκύς; & Them. μολέω, sive μόλω, vide. Sic &, ὠκύμορος, seq. exp. qui subito fato abripitur, seu qui subito exitio perit; Od. δ. & ρ. Item subitam mortem afferens; Il. ο. & Od. χ. ex ὠκύς & μόρος, ὁ, &c. V.

Ὠκύμορος, ου, ὁ, ἡ, qui vel quae est brevis fati: ab ὠκύς, velox, & μοῖρα, ας, ἡ, fatum. Th. μείρω, divido. p. m. ἔμμορα.

Ὠκυμορώτατος, superl. ab ὠκύμορος, quod vide.

Ὠκυνῶ, accelero, festino; Hesych. à Th. ὠκύς, V.

Ὠκυπέτη, ἡ, nomen mulieris: &

Ὠκυπέτης, ου, ὁ, ἡ, celeriter volans. Ex ὠκύς, celer: & πέτομαι, volo, as.

Ὠκύποδες, ων, οἱ, velocipedes: ab ὠκύπους, οδος, ὁ, ἡ, in dat. pl. ὠκυπόδεσσι ab ὠκύς, celer, & πούς, ποδός, ὁ, pes.

Ὠκυπόδης, idem quod ὠκύπους, pedibus celer, &c. Vide praeced. Item ὠκυπόμπος, celeriter vehens, seu transvehens; unde apud Euryp. in Iphig. Taur. ὠκυπόμπου ναὸς, navis citò transmittentis vectores; ex ὠκύς & πομπός, ὁ, V. Sic &, ὠκύποινος, qui citò punit, qui citò ulciscitur; ex ὠκύς & ποινή, ἡ, V. Item ὠκυπορέω, celeriter eo, velox sum; à seq. ὠκύπορος, quod exp. citò permeans; citato gradu locum aliquem pervadens; celer, citus, &c. Vide.

Ὠκύπορος, ου, ὁ, ἡ, velox. dat. pl. Ion. ὠκυπόροισι, quod ab ὠκύς, celer, & πείρω, transeo. p. m. πέπορα.

Ὠκύπους, οδος, vide in ὠκύποδες.

Ὠκύπτερος, celeres habens alas; item ὠκύπτερα, dicuntur ipsae pinnae alarum prominentiores, quibus volandi celeritas juvatur; & ipsae alae; ex ὠκύς, & πτερόν, τὸ, V.

Ὠκυρόη, ης, ἡ, nomen mulieris, q. ab

Ὠκύροος, ου, rapidus, ab ὠκύς, velox, & ῥέω, fluo.

Ὠκυρόης & ὠκύρρους, idem quod seq. ὠκύρροος, quod V.

Ὠκύρροος, ου, celeriter fluens: ab ὠκύς & ῥέω, fluo.

ὨΚΥ'Σ, έος, ὁ, & in f. g ὠκεῖα, in n. g. ὠκύ, velox, celer; in com. ὠκύτερος, superl. ὠκύτατος. Hinc ὠκέως & ὦκα, adv. celeriter: ποδώκης, εος, ὁ, ἡ, pedibus celer: & ocyus, apud Lat.

Ὠκύτας, ατος, ἁ, Dor. pro

Ὠκύτης, ητος, ἡ, celeritas, velocitas. Th. ὠκύς, celer.

Ὠκύτερος, ου, celerior, & in superl. ὠκύτατος; ab ὠκύς, quod V.

Ὠκυτόκιον, ου, τὸ, partûs celeritas. Ex ὠκύς, velox, & τόκος, partus. Th. τίκτω, pario. p. m. τέτοκα.

Ὠκυτόκιον, praeced. scil. γέννημα, exp. facile puerperium; ut &, ὠκυτόκος, exp. citò pariens, seu partum accelerans; unde ὠκυτόκιον, ad partus celeritatem conferens; ut ὠκυτόκιον φάρμακον; apud Plat. & Diosc. &c. Vide praeced.

Ὦλα, perii, perf. m. verbi ὄλλυμι, pereo: f. ὀλέσω. p. ὤλεκα. perf. m. ὦλα, & Att. ὄλωλα.

Ὦλαξ, Dor. pro αὖλαξ, ακος, ἡ, sulcus.

Ὠ'λαξος, Dor. pro ὁ ἔλαφος.

Ὠλέκρανον, ου, τὸ, quasi ὠλενόκρανον, caput cubiti eminens & protuberans; cubiti

cubiti pars gibbera; unde ὠλεκρανίζω, cubiti gibbero ferio; apud Poll. ex ὠλλὼ, ένος, pro ὠλένη, ἡ, & κράνιον, τὸ, per Sync. pro κάρηνον, τὸ, &c. V.

'ΩΛΕ'ΝΗ, ης, ἡ, cubitus, brachium, ULNA. Dicitur & ὠλλὼ, ένος, quasi ab ὠλλός.

'Ωλεσίθυμος, animo perniciem afferens; animo exitialis, & noxius; ex ὄλλυμι, f. ὀλέσω, & a. 1. ὤλεσα, ab inusit. ὀλέω & θυμὸς, ὁ, &c. V. Item ὠλεσίκαρπος, fructum perdens; q. d. frugiperda; Od. κ. ex ὤλεσα; a. 1. verbi ὀλέω pro ὄλλυμι, & καρπὸς, ὁ, &c. V. Item ὠλεσίοικοι, domuum, seu domus perditores, & pessundatores; domuum pernicies; ex ὤλεσα, (vide in præced.) & οἶκος, ὁ, &c. V.

'Ωλετο, periit, 3. sing. a. 2. m. verbi ὄλλυμι, perdo: f. ὀλέσω. p. ὤλεκα. p. m. ὦλα. a. 2. m. ὠλόμην, ου, ετο.

'Ω 'λεύθερε, Dor. pro ὦ ἐλεύθερε, ô ingenue.

'Ω 'λιτόφρων, pro ὁ ἀλιτόφρων, i. e. ἀλιτρὸς τὰς φρένας; Hesych.

'Ωλκάδιον, ου, τὸ, navicula oneraria; est dim nut. ab ὀλκὰς, άδος, oneraria navis, &c. V.

'Ω 'λλος, ὁ ἄλλος, alius; sic ὦλλοι, Dor. pro οἱ ἄλλοι.

'Ωλλὸς, curvatura brachii.

'Ωλοκαύτωσεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ὁλοκαυτόω, totum comburo, quod in quibusdam sacrificiis fieri solebat: f. ώσω. p. ὡλοκαύτωκα; quod ex ὅλος, totus, & καίω, comburo: f. καύσω.

'Ωλοφύρετο, 3. sing. imperf. verbi ὀλοφύρομαι, lamentor. f. ὀλοφυροῦμαι.

'Ωμὰ δάσασθαι, in frusta cruda discerpi: ab ὠμὸς, crudus.

'Ωμάδιον, Hesychio est, τὸ ἐπ' ὤμοις; item ὠμαδὸν & ὠμαδὶς, super humero, vel humeris; Hesych. adv. ab ὦμος, ὁ, V.

'Ωμάρτευν, Ion. & Dor. pro ὡμάρτουν, imperf. act. verbi ὁμαρτέω, sequor.

'Ωμάρτησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ὁμαρτέω, sequor. f. ήσω. Th. ὁμαρτῆ, simul, idem quod ὁμοῦ.

'Ωμαχθὴς, humeris gravis; humeros pondere suo, & gravitate premens; in Epigr. ex ὦμος & ἄχθος, εος, τὸ, V.

'Ωμεν, simus, 1. pl. præs. sub. verbi εἰμὶ, sum: in sub. ὦ, ῇς, ῇ.

'Ωμες, simus, Dor. pro ὦμεν, 1. pl. sub. ab εἰμὶ, sum.

'Ωμήλυσις, farina hordacea; ὠμὴ λύσις, etiam separatim dicitur.

'Ωμήλυσις, præced. dicitur de omni farina; sed κατ' ἐξοχὴν, de hordeacea intelligitur; quasi ὠμὴ λύσις, cruda farina, ad differentiam polentæ quæ torretur; ex ὠμὸς & λύσις, ἡ, &c. V.

'Ωμην, putabam, imperf. verbi οἴομαι vel οἶμαι, puto. Th. οἴω, idem.

'Ωμηστὴς, οῦ, ὁ, ἡ, qui cruda edit; crudelis, ab ὠμὸς, crudus, & ἔδω vel ἐσθίω, edo.

'Ωμίας, ου, ὁ, qui repandis, & amplis est humeris, ideoque robustus; Hesych. Item ὠμιαῖος, humerarius, humeralis; ut ὠμιαία φλέψ; Aristot. Utrumque, ab ὦμος, ὁ, V.

'Ωμίλει, 3. sing. imperf. act. verbi ὁμιλέω, colloquor, cum dat. f. ήσω. p. ὡμίληκα. Th. ὅμιλος, ου, ὁ, turba.

'Ωμίλησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ejusd.

'ΩΜΙΛΛΑ, ης, ἡ, ludus nucum, contract. Ex ἡ ἅμιλλα.

'Ωμιλλα, præced. dicitur ludus, in quo vincit is, qui in circumscriptum circulum nucem ita conjecerit, ut ibi maneat, nec circumductam lineam excurrat; Suid. &c. V.

'Ωμίλουν, 1. sing. vel 3. pl. imperf. act. verbi ὁμιλέω, vide ὡμίλει.

'Ωμιον, τὸ, humerulus; in Epigr. est diminut. ab ὦμος, V.

'Ωμισυ, & ὡ'μισυ, pro ὁ ἥμισυ, quod dimidium. Them. ἥμισυς, εος, dimidius.

'Ωμοβοίη, ης, ἡ, cruda pellis bovis: & hinc

'Ωμοβόϊνος, η, ον, ex crudâ bovis pelle factus: ex ὠμὸς, crudus: & βοῦς, bos.

'Ωμοβόειος, sive ὠμοβόεος, & ὠμοβόϊος, idem quod præced. ὠμοβόϊνος; & ex iisd. id V.

'Ωμοβόρος, ου, ὁ, ἡ, crudivorax: ab ὠμὸς, crudus, & βορὰ, ᾶς, ἡ, esca.

'Ωμόβρωτος, qui crudus comeditur; item ὠμοβρὼς, ῶτος, qui crudis vescitur; crudivorus: ex ὠμὸς & βρώσκω; f. βρώσω; unde βρωτὸς, ὁ, &c. Vide.

'Ωμογέρων, cui viridis & cruda est senectus Ex ὠμὸς, crudus, & γέρων, οντος, ὁ, senex.

'Ωμοδάϊκτος, crudeliter laniatus; vel qui crudus laniatus est; ex ὠμὸς & δαΐζω, f. ίξω, &c. V.

'Ωμοθετέω, cruda pono. f. ήσω, ab ὠμὸς, crudus, & τίθημι, pono.

'Ωμοθέτησαν, cruda posuerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. præced. verbi.

'Ωμόθυμος, crudelis, crudeli animo præditus; ex ὠμὸς & θυμὸς, ὁ, V.

'Ωμοι, heu, interjectio, pro ὤμοι, hei mihi, vox dolentis.

'Ωμοίδης, qui tumidis est humeris; ex ὦμος & οἰδέω, f. ήσω, &c. V.

'Ωμοις & ὤμοισι, dat. pl. ab ὦμος, ου, ὁ, humerus.

'Ωμοιώθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi ὁμοιόω, assimilo, quod vide. f. ώσω.

'Ωμοκα, & Att ὀμώμοκα, juravi, perf. act. verbi ὄμνυμι, juro. f. όσω.

'Ωμοκοτύλη, ἡ, humeri acetabulum; Poll. l. 2. ex ὦμος & κοτύλη, ἡ, V. Item ὠμοκρατὴς, qui validis robustisq; est humeris: ex ὦμος & κράτος, εος, τὸ, &c. V. Item ὠμοκυδιάω, ῶ, latis humeris glorior; effero me ob humerorum latitudinem & robur: ex ὦμος, ὁ, & κυδιάω, &c. V.

'Ωμόλινον, crudarium. Gloss. id est, ὠμὸν λίνον, crudum, nondum curatum.

'Ωμόλινον, præced. exp. linum crudum; ex ὠμὸς & λίνον, τὸ, V.

'Ωμολόγησα, ας, ε, a. 1. ind. act. ὡμολόγηται, 3. sing. perf. pass. verbi ὁμολογέω, confiteor. f. ήσω. p. ὡμολόγηκα; quod ab ὁμὸς, similis, & λέγω, dico. p. m. λέλογα.

'Ωμοπλάται, scapulæ; Gal. ex ὦμος & πλατὺς, V. Item ὠμοργὸς, q. d. ὠμοεργὸς, qui crudelia patrat facinora, seu patravit; ideoque crudelis, sævus; ὁ ὠμὰ ἐργώς; Hesych. ex ὠμὸς & ἔργον, τὸ, vide.

'Ωμορξα, ας, ε, abstersi, impressi, inussi, a. 1. ind. act. ὠμορξάμην, ω, ατο, idem a. 1. ind. m. ὤμορχα, ας, ε, idem præt ind. act. ab ὀμόργνυμι.

'ΩΜΟΣ, ου, ὁ, humerus. qu. ab οἴω, fero; humeris enim ferimus onera: hinc ἐπωμὶς, ίδος, ἡ, superhumerale.

'Ωμος, præced. dicitur id totum, quod in articulatione brachii cum omoplata apparet sensibus; Il. χ.

'ΩΜΟ'Σ, οῦ, crudus, immitis, sævus.

'Ωμὸς, præced. propriè, de fructibus dicitur; Metaphoricè vero, cibis, humoribus & morbis tribuitur; item dicitur & ὠμὸν γῆρας; Od. ο. senecta ante tempus adveniens; itidem ducta Metaph. à fructibus, qui ante tempus, & crudi decerpuntur; item homini etiam tribuitur duro, rigido; inhumano & crudeli, &c. V.

'Ωμοσα, ας, ε, juravi, a. 1. ind. act. verbi ὄμνυμι, seu ὀμόω, juro: f. όσω. p. ὤμοκα.

'Ωμόσιτος, qui crudis vescitur cibis; ex ὠμὸς & σῖτος, ὁ, V. Item ὠμοσπάρακτος, qui crudus adhuc discerpitur & laniatur: ex ὠμὸς & σπαράσσω, seu σπάω, f. ξω, &c. V. Item ὠμοτάριχος, ὁ, salsamentum crudum; Athen. 13. sed dicitur & ὠμοτάριχον, τὸ, apud eund. ibid. nam suâ naturâ, est adject. in ος & ον, ex ὠμὸς & τάριχος, vide.

'Ωμότης, ητος, ἡ, cruditas; item crudelitas; sævitia; à Th. ὠμὸς, V.

'Ωμοτοκέω, ῶ, fœtum immaturum pario, abortum facio: ab

'Ωμοτόκος, crudum partum edens: ab ὠμὸς, crudus, & τόκος, partus. Th. τίκτω, pario, præt. m. τέτοκα.

'Ωμοτόκος, præced. exp. partum ante maturitatem emittens; Epigr. l. 14. &c. V. Item 'Ωμότομος, qui sectus, vel cæsus fuit, quum adhuc crudus, aut immaturus esset; unde ὠμοτομία, seco, vel incido adhuc crudum: ex ὠμὸς & τομὶς, ὁ, vel τομὴ, ἡ, &c. V. Sic & ὠμοτριβὴς, qui tritus, & contusus fuit, quum adhuc crudus esset; ut ὠμοτριβὲς ἔλαιον; oleum expressum ex olivis quæ crudæ adhuc tritæ & tusæ fuerunt: Diosc. l. 1. c. 29. ex ὠμὸς & τρίβω, f. ψω; unde τριβὴ, ἡ, &c. V. Item ὠμοτύραννος, crudelis tyrannus; Maccab. l. 2. c. 7. ex ὠμὸς & τύραννος, ὁ, V. Item ὠμοφαγία, crudorum voratio; crudis vesci; à seq. ὠμοφάγος, crudis vescens cibis, &c. V.

'Ωμοφάγος, ου, ὁ, ἡ, crudivorus. dat. pl. ὠμοφάγοισιν. Ex ὠμὸς, crudus, & φάγω, comedo.

'Ωμωξα, ας, ε, ploravi, a. 1. ind. act. verbi οἰμώζω, ploro. f. ξω. Them. οἴ, hei.

Ὠμόφρων, qui crudeli est mente; Euryp. ex ὠμὸς & φρὴν, cujus comp. varia desinunt in φρων, &c. V.
Ὠμῶς, crudeliter, sævè; est adv. ab ὠμὸς, V.
Ὤν, οὖσα, ὄν, & Æol. εἰς, ἐντος, (unde παρεὶς) ENS, præs. part. ab εἰμὶ, sum.
Ὧν, gen. pl. ab ὅς, qui. sed
Ὦν, pro οὖν, ergo, Dor.
Ὠνάθην, Dor. pro ὠνήθην, a. 1. pass. ab ὄνημι, juvo, prosum.
Ὠνάμην, σο, το, lucrifeci, vel despexi, per Syncop. pro ὠνησάμην, a. 1. m. verbi ὄνημι, prosum; vitupero: f. ὀνήσω. a. 1. ὤνησα. Alii volunt esse imperf. verbi ὄνημαι, seu ὄναμαι, pass. ab ὄνημι.
Ὦ 'ναξ, Poët. pro ὦ ἄνα, vel ὦ ἄναξ, rex. Sic ὦ 'νασσα, pro ὦ ἄνασσα, ô Regina.
Ὤνασαν, Dor. pro ὤνησαν, a. 1. ab ὄνημι, juvo, prosum.
Ὦνδρες, Poëticè pro ὦ ἄνδρες; ô viri.
Ὠνείδιζον, imperf. act. verbi ὀνειδίζω, exprobro, convitior. f. ίσω. p ὀνείδικα. Th. ὄνειδος, εος, τὸ, probrum.
Ὠνείδισα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ejusd. & Them.
Ὠνειροπόλουν, imperf. act. verbi ὀνειροπολέω. in somniorum interpretatione versor, quod ab ὄνειρος, ου, ὁ, idem quod ὄναρ, τὸ, somnium, & πωλέω, verso.
Ὥνεκα, Dor. adv. pro ἕνεκα.
Ὤνεμος, Dor. pro ὁ ἄνεμος, ventus.
ὨΝΕ'ΟΜΑΙ, οῦμαι, emo, mereor. (q. ab ὀνέω, juvo.) f. ὠνήσομαι. p. pass. ὤνημαι. a. 1. m. ὠνησάμην, ω, ατο. Hinc ὤνησις, εως, ἡ, emptio: ὠνητὴς, οῦ, ὁ, emptor: ὀψώνιον, ου, τὸ, opsonium: ὀψωνέω, opsonia coëmo: τελώνης, ου, ὁ, vectigalium redemptor, publicanus: τελώνιον, ου, τὸ, locus, in quo sedent publicani: ὦνος, ου, ὁ, pretium.
Ὠνῆ, 2. sing. præs. ind. vel sub. præcedent. verbi.
Ὠνὴ ῆς, ἡ, emptio; idem ac ὤνησις, ab ὠνέω, emo.
Ὤνημα, τὸ, res empta; verbale ab ὠνέομαι, f. ήσομαι, &c. V.
Ὦ 'νὴρ, Ion. & Dor. pro ὁ ἀνήρ.
Ὤνησα, ας, ε, a. 1. ind. act. &
Ὠνήσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ὄνημι, juvo. f. ὀνήσω.
Ὤνησις, εως, ἡ, emptio; item redemptio: a 2. sing. perf. pass. verbi ὠνέομαι, emo.
Ὠνήσω, 2. sing. a. 1. m. verbi ὄνημι, juvo, f. ὀνήσω. a. 1 m. ὠνησάμην, σω, σατο, vel ab ὠνέομαι, emo.
Ὠνητὴς, οῦ, ὁ, emptor: à 3. sing. perf. pass. v. ὠνέομαι.
Ὠνητιχὸς, οῦ, ὁ, propensus ad emendum; à præced. ὠνητὴς, V. Item ὠνητιάω, ῶ, empturio, emere cupio; Suid. Itidem ab eod.
Ὤνητο, lucrifecerat, vel est 3. sing. imperf. pass. verbi ὄνημαι, ab ὄνημι, juvo, prosum: vel est 3. pl. plusq. p. verbi ὀνέω, seu ὄνημι, vel ὠνέομαι, emo.
Ὠνητὸς, ἡ, ὸν, emptus; item venalis: à 3. sing. perf. pass. verbi ὠνέομαι, emo, mercor.
Ὠνητὸς, præced. exp. pretio comparatus; item emptitius, seu qui emi potest, &c. V.
Ὤ 'νθρωπε, Ion. & Dor. pro ὦ ἄνθρωπε, sic ὦ 'νθρωποι, pro ὦ οἱ, &c.
Ὤνιος, ου, ὁ, venalis: ab ὠνέομαι, emo.
Ὤνομα, ατος, τὸ, Dor. pro ὄνομα, nomen.
Ὠνομάδαται, nominati sunt, Ion. pro ὠνομασμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. ind. pass. verbi ὀνομάζω, nomino: f. άσω. p. ὠνόμακα. perf. pass. ὠνόμασμαι, σαι, σται. Th. ὄνομα, ατος, τὸ, nomen.
Ὠνόμαζον, imperf. act. verbi ὀνομάζω, nomino. f. σω. a. 1. ὠνόμασα. Th. ὄνομα, ατος, τὸ, nomen.
Ὠνόμασα, ας, ε, nominavi, a. 1. ind. act. &
Ὠνομάσθην, ης, η, nominatus sum, a. 1. ind. pass. verbi ejusd. & Th.
Ὠνομασμένος, exp. celebris, decantatus; part. præt. pass. verbi ὀνομάζω, ομαι, V. Sed ὠνομασμένως, adv. ab eod. exp. nominatim; Aristot. Rhet. 3.
Ὦνος, ου, ὁ, pretium: id quo ὠνέομαι, Gl. ὠνὴ, emptio.
Ὦνος, præced. interdum accipitur & pro emptione, &c. V.
Ὠνοχόει, propinabat, 3. sing. imperf. act. verbi οἰνοχέω, vinum infundo: imperf. ὠνοχόεον, ουν. quod ab οἶνος, ου, ὁ, vinum, & χέω, fundo.
Ὦ 'ξ, Dor. pro ὁ ἐξ.
Ὦξα, aperui, a. 1. ind. act. verbi οἴγω, aperio.
Ὠόμην, imperf. pass. verbi οἴομαι, puto. f. οἰήσομαι. p. ᾦημαι. Th. οἴω, idem.
Ὤοντο, 3. plur. imperf. ejusd. verbi & Them.
Ὦον, ου, τὸ, superior domûs pars. Hinc ὑπερῷος, ου, ὁ, qui in summâ ædium parte est.
Ὦον, præced. pro superiore parte domus, scribitur per ω, cum ι subscripto; unde etiam pro ᾦα, legitur etiam ᾠία, apud Athen. l. 1. &c. Vide.
Ὠὸν, ου, τὸ, OVUM. Etiam ᾤιον, ovum. qu. ab ὄιον, solum, singula enim pariuntur. Hinc ὠοειδὴς, ovi speciem gerens.
Ὠὸν, præced. exp. ovum, tam piscium, & serpentium, quam avium, &c. V.
Ὠοκάταξις, exp. ovorum fractio; apud Lucian. ex ὠὸν & κατάγω, f. άξω, &c. V.
Ὠὸπ, ὢὸπ, ὠὸπ, acclamationes nauticæ ubi ὄπι opus est.
Ὠοπώλις, venditrix ovorum; ex ὠὸν & πωλέω, unde πώλης, ὁ, &c. V. Item ὠοσκύφιον δέπας, genus poculi, ovali figurâ; Athen. l. 1. ex ὠὸν, τὸ, & σκύφος, &c. V.
Ὠοτοκέω, ῶ, ovum pario: &
Ὠοτοκία, ας, ἡ, ovi partio seu generatio: ab
Ὠοτόκος, ου, ἡ, ovipara: ab ὠὸν & τόκος, quod à præt. m. verbi τίκτω.
Ὠοτοκοῦσιν, ova pariunt, 3. plur. ind. act. verbi ὠοτοκέω, ῶ, quod V.
Ὠοφόρος, ovum ferens; ex ὠὸν & φορὸς, ὁ, V. Item Ὠοφυλακέω, ova custodio; ex ὠὸν & φύλαξ, ακος, &c. V.
Ὠ 'πόλος, Poët. pro ὁ αἰπόλος, apud Theocr. Idyl. l. 1. vide αἰπόλος.
Ὦπα, acc. sing. ab ὤψ, ὠπὸς, ὁ, vultus. Th. ὄπτομαι, video.
Ὤπασε & ὤπασεν, dedit, 3. sing. a. 1. act. verbi ὀπάζω, præbeo; item insequor. f. ὀπάσω.
Ὤπτομαι, video; sæpe apud Oppian. ὠπίσασθαι, a. 1. inf. m. ab ὤψ, vultus. Th. ὄπτομαι, video.
Ὤπερ, Dor. pro ὅπερ, ubi.
Ὠπὰ ὀφρύδια, supercilia: quia supra ὦπας. Hesych.
Ὦ 'πιμελητὰ, Dor. pro ὦ ἐπιμελητὰ, ô curator.
Ὦπις, Dianæ est Epitheton; παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι αὐτὴν τὰς τικτούσας, quòd parturientium rationem & curam habeat; Etym. ab ὄπις, ιδος, cura; unde ὀπίζομαι, curo, &c. V.
Ὠπλὴ, ῆς, ἡ, ictus quia fit manu; manus enim est naturale ὅπλον. Hesych.
Ὦ 'πόλλων, Dor. pro ὁ Ἀπόλλων.
Ὦ 'πόλοι, Dor. pro οἱ αἰπόλοι.
Ὦπται, 3. sing. perf. m. verbi ὄπτομαι, video. f. ὄψομαι. perf. ὦμμαι.
Ὤπτησα, ας, ε, & in 3. pl. ὤπτησαν, assarunt, a. 1. ind. act. verbi ὀπτάω, torreo, asso. f. ήσω.
ὯΡΑ, ας, ἡ, tempus; item HORA: pulchritudo, venustas; ὥρᾳ κεκασμένος, qui temperatam pulchritudine formâ habet; formosus: ὠρέων, gen. pl. pro ὡρῶν, Dor. Est & ὥρα, respiciebat, 3. sing. imperf. act. ὥραον, ων, αες, ας, αε, α, verbi ὁράω, video.
Ὥρα, præced. tempus propriè est, ut dicitur tempus anni; & sæpe ponitur, de certo anni tempore; ut de vere; apud Hom. & Aristoph. Item de tempore quo exoritur canicula; quod est dierum fere quadraginta, æstas, teste Gal. hinc in plur. ὧραι, αἱ, sunt quatuor anni temporum genii, ipsaque etiam tempora; Il. ε. & θ. Item ὥρα, tempus, in generali significatione; Od. λ. & apud Xen. Item exp. hora, i. e. pars vicesima quarta diei naturalis; in Epigr. l. 2. sed dicitur & sumi pro ipsa die; apud Gal. Item tempus ætatis florentis; flos & vigor ætatis; apud Luc. & Plut. atque inde, exp. pulchritudo, venustas; propriè scil. talis, qualis est in flore ætatis, seu quam ipse flos affert; vel coloris bonitas cum gratia, qualis ἐν τοῖς ὡραίοις fructibus elucet; apud Xen. & Athen. &c. V.
ὯΡΑ, ας, ἡ, cura. Hinc ὠρέω, curo, curam gero: ὀλιγωρέω, parvam curam habeo, negligo: ὀλίγωρος, qui aliquid parum curat.
Ὡραΐζω, orno, decoro; unde pass. ὡραΐζομαι, excolo, seu exorno me; vel exornor, decorè conspicuus fio; ab ὡραῖος, ὁ, V.
Ὡραιοκόμος, formæ exornandæ studiosus; ex ὡραῖος & κομέω, ῶ, &c. V. Item ὡραιοπολῶ, sive ὡραιοπολέω, versor inter τοὺς ὡραίους; i. e. eos qui florente adhuc sunt ætate & formâ venustâ; ex ὡραῖος & πολέω, vide.
Ὡραῖος, αία, αῖον, speciosus, a, um; tempestivus; vernus. Them. ὥρα, ας, ἡ, pul-

pulchritudo; tempus.

Ὡραῖοι & ὡραῖαι, dicuntur adolescentes, aut puellæ, cùm sunt ætate maturâ conjugio; apud Xen. & Athen. sicut & dicuntur fructus quidam ὡραῖοι, qui colliguntur eâ anni parte, quæ peculiariter ὥρα, nominatur; i.e. æstas; Gal. de alim. facul. à præced. ὡραῖος, tempestivus; item qui formâ venustâ est, & decorâ, &c. V.

Ὡραιότατος, superl. ab ὡραῖος, speciosus, quod V.

Ὡραιοτάριχος & ὡραταρίχος, idem quod τὸ ὡραῖον τάριχος, salsamentum ex piscibus æstivo tempore captis; Poll. 7. 8. si substantivum subintelliges; ex ὡραῖος & τάριχος, &c. V.

Ὡραιότης, ητος, ἡ, tempestivitas, maturitas; item pulchritudo: ab ὡραῖος. Th. ὥρα, tempus, &c.

Ὡραίζουσι, matura reddunt, Æol. pro ὡραΐζουσι, 3. pl. præs. ind. act. verbi ὡραΐζω. Th. ὥρα, tempus.

Ὡραιόω, ῶ, decoro, venusto; venustatem concilio; ab ὡραῖος, ὁ, V. Item ὡραϊσμὸς, οῦ, ὁ, decoratio ad venustatem formæ ostentandam; unde in oratione sic Metaphoricè dicitur, quum lenocinio quodam exornatur, ut venustior & decentior appareat; est verbale ab ὡραΐζω, ομαι, &c. V. Ὡραίως, tempestivè, adv. ab ὡραῖος, V.

Ὥρακα, vidi; prat. perf. à verbo ὁράω; sed Attici literam ε addunt, & ἑώρακα, proferunt; sicut etiam, pro ὤσμαι, dicunt ἕωσμαι, & pro ὤνημαι, ἑώνημαι, &c. Vide.

Ὡρακιάω, curis nimiis confectus concido; apud Aristoph. in Ran. ab ὥρα, ἡ, vide. Item Ὡρακίζω, idem animo deficio, curis maceror: itidem ab eod.

Ὡρᾶν pro ὡρανῶ, vide in ὡρανός.

Ὡρανὸς, Dor. pro οὐρανός; ὡρανῶ, gen. Æol. & Dor. pro οὐρανοῦ, quod vide.

Ὡραταρίχος, vide paulò antè cum ὡραιοτάριχος.

Ὥρατος, Dor. pro ὁ Ἄρατος, Aratus.

Ὡργεῖος, Dor. pro ὁ Ἀργεῖος.

Ὠργίσθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi ὀργίζομαι, irascor; hoc ab ὀργίζω, facio irasci, f. ίσω. p. ὤργικα. Th. ὀργή, ῆς, ἡ, ira.

Ὥρεα, montes; pro ὄρεα sive ὤρεα; Doricè, sive Ionicè; a sing. ὄρος, εος, τὸ, V.

Ὠρείθυια, ας, ἡ, Orithya, regina Amazonum.

Ὠρέξατο, petiit, 3. sing. a. 1. m. verbi ὀρέγω, porrigo, f. ξω. p. ὤρεχα. a. 1. pass. ὠρέχθην · hinc ὠρέξαθ', pro ὠρέξατο, 3. sing. a. 1. m.

Ὥρεον, videbam, imperf. act. ab ὁρέω, Ion. pro ὁράω, video.

Ὤρες, uxores; vide in seq. ὤρεσι.

Ὡρεσιδότης Ἀπόλλων, temporum, seu horarum dator; in Epigr. ex ὥρα, ἡ, & δότης, ὁ, &c. V.

Ὠρεσίλοιπος, montes relinquens; ex ὄρος, εος, τὸ, & Th. λείπω, &c. V. Item Ὠρεσίτροφος Βάκχος, in montibus nutritus Bacchus; est pro ὀρεσίτροφος, quod V.

Ὤρεσι, uxoribus, dat. pl. Ion. pro ὤρσι, ab ὄαρ, ὄαρος, ἡ, ux. r; in pl. ὄαρες, & contract ὦρες.

Ὠρέω, ῶ, f. ήσω, curo; ab ὥρα, cura: item custodio: ab οὖρος, custos.

Ὠρέω, exp. etiam, χερνίζω; Erotian. in Lex. Hippocr. ab ὥρα, ἡ, vide.

Ὥρη, ης, Ion. pro ὥρα, ας, ἡ, hora, tempus. dat. ὥρῃ, Ion.

Ὤρημα, cura, custodia; verbale ab ὠρέω, præced. curam gero; item ὠρήσσω, dicitur pro eod. ὠρέω, custodio, &c. V.

Ὤρθριζε, 3. sing. imperf. act. &

Ὤρθρισα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ὀρθρίζω, diluculo venio. imperf. ὤρθριζον. f. ίσω. p. ὤρθρικα. Th. ὄρθρος, ου, ὁ, diluculum.

Ὠρθώθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi ὀρθόω, erigo. Th. ὀρθός.

Ὥρια, τὰ, legitur pro fructibus; apud Bion: & ὡρία, ἡ, maturitas; item venustas, pulchritudo; in Epigr. Item ὡριαίνω, decoro, venusto; & ὡριαίνομαι, exornor, decoratus sum; item ὡριαῖος, exp. qui est unius horæ, horæ spatium æquans; ut ὡριαῖα διαστήματα; apud Ptolem. Omnia, à Them. ὥρα, ἡ; unde ὥριος, ὁ, &c. Vide.

Ὠριγνᾶτο, 3. sing. imperf pass. &

Ὠριγνῶντο, certabant, porrigebantur, 3. pl. imperf. pass. ab ὀριγνάομαι, ῶμαι. Them. ὀρέγω, porrigo: f. ξω. p. χα.

Ὠρίζω, idem quod ὠρέω & ὠρήσσω, curam gero; custodio, &c. V.

Ὡρικὸς, ή, όν, tempestivus; florens ætate. Th. ὥρα, tempus, &c.

Ὡρικῶς, venustè, lepidè, scitè; adv. à præced. ὡρικὸς, quod exp. & venustâ & decenti formâ conspicuus, &c. V. Item ὥριμος, ὁ καὶ ἡ, exp. etiam tempestivus, maturus; Athen. l. 7. Itidem ab eod. Th. ὥρα, V.

Ὤρινε, concitat, 3. sing. a. 1. ind. act. ὠρίνετο, commovebatur; 3. sing. imperf. pass. verbi ὀρίνω. Them. ὄρω, excito.

Ὥριος, ου, tempestivus: & certo tempore factus: ὥρι' pro ὥρια, nom. pl. n. g. ὥριαι τελεταὶ, solennitates, quæ quotannis certo statoq; tempore celebrantur. Th. ὥρα, hora, tempus.

Ὡρίσατο, 3. sing. a. 1. m. &

Ὡρισμένος, η, ον, part. perf. pass. verbi ὁρίζω, definio: f. ίσω. a. 1. ὥρισα, ας, ε. p. ὥρικα. Th. ὅρος, ου, ὁ, terminus.

Ὤριφος, Dor. pro ὁ ἔριφος, hœdus.

Ὠρίων, ωνος, ὁ, ORION, signum cœleste: at ὠρίων, nomen avis.

Ὡρίως, tempestivè; item venustè, eleganter; est adv. ab ὥριος, ὁ, vide.

Ὥρκισα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ὁρκίζω, juro, quod V.

Ὡρμάθη, Dor. pro ὡρμήθη, cum impetu cepit, 3. sing. a. 1. ind. pass. ab ὁρμάομαι. Th. ὁρμή, impetus.

Ὥρμαινε, agitaret, 3. sing. imperf. act. verbi ὁρμαίνω, ruo: f. ανῶ. p. ὥρμαγκα. Th. ὁρμή, ῆς, ἡ, impetus.

Ὡρμᾶτο, motus est, 3. sing. imperf. pass. verbi ὁρμάω, impetu feror. f. ήσω. Th. ὁρμή, ῆς, ἡ, impetus.

Ὡρμέατο, Ion. pro ὥρμηντο, 3. pl. plusq. p. pass. verbi ὁρμέω vel ὁρμάω, ruo. Th. ὁρμή, ῆς, ἡ, impetus.

Ὡρμημένος, per Syncop. pro ὡρμημένος, concitatus, perf. part. pass. ab ὁρμάω. Th. ὁρμή, impetus.

Ὥρμηνε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ὁρμαίνω, ruo. Them. ὁρμή, ἡ, impetus.

Ὥρμησα, ας, ε, & in 3. pl. ὥρμησαν, a. 1. ind. act. &

Ὡρμῶντο, 3. pl. imperf. pass. verbi ὁρμάω, cum impetu feror. Th. ὁρμή, impetus.

Ὥρνες, Dor. pro οἱ ἄρνες, agni.

Ὤρνυτο, ruebat, 3. sing. imperf. m. verbi ὄρνυμαι, excitor. Them. ὄρω, excito.

Ὡρογράφος, qui res gestas describit, & distinguit per quatuor anni ὥρας, & tempora; vel etiam, annalium scriptor; qui describit quid quoque anno evenerit; Plut. Unde ὡρογραφία, ejusmodi descriptio, seu annales; ex ὧρος, ὁ, vel Th. ὥρα, ἡ, & γράφω; unde γραφὴ, ἡ, &c. V. Item ὡροθετέω, in hora natali noto & digero; Lucill. Epigr. 2. ex ὥρα, ἡ, vel ὧρος, ὁ, & Th. τίθημι; unde θέτης, ὁ, &c. V. Item ὡρολογέω, ῶ, horas indico; unde verbale, ὡρολογητὴς, οῦ, ὁ, horarum index; atque inde etiam, seq. ὡρολόγιον, instrumentum quoddam, seu machina horas indicans, &c. Id vide.

Ὡρολόγιον, ου, τὸ, HOROLOGIUM: ab ὥρα & λόγος, (quod à λέγω,) q.d. horas indicans.

Ὡρονομέω, horas rego; ut in Epigr. l. 2. καὶ κρόνος ὡρονομεῖ τετραπόδων γένεσιν; exp. Saturnus, horâ natali, regit & temperat quadrupedum ortum; unde etiam, ὡρονομεῖον sive ὡρονόμιον, τὸ, machina horarum rationem indicans; (idem quod præced. ὡρολόγιον;) sic autem dicitur, vel quòd horas regat, vel quòd eas in se distributas habeat; ex ὥρα, ἡ, & νέμω, rego, vel distribuo; unde νομὸς, ὁ, &c. Vide.

Ὤρορα, per Metath. pro ὄρωρα, perf. m. Att. pro ὦρα, verbi ὄρω, excito.

Ὧρος, ου, ὁ, annus, tempus: ab ὥρα.

Ὦρος, εος, τὸ, Dor. pro οὖρος, εος, τὸ, Ion. pro ὄρος, εος, τὸ, mons.

Ὡροσκόπος, qui horas, vel horarum rationem observat, & peculiariter, qui natalem seu natalitiam alicujus horam considerat, & inde futura prædicit; Hesych. & Suid. Sic &, Astrologis dicitur ea pars cœli, quæ genituræ tempore, ab orientali parte cœli, emergit in hemisphærium nostrum, & ortus appellatur; ex cujus observatione, natalitia prædicta fiunt; sed ὡροσκοπεῖον, exp. in quo horæ considerantur, seu videntur; ut ὡροσκόπα ἀγγεῖα, Plin. l. 2. c. 72. vasa quibus commonstrantur horæ, quæ & ἡλιοτρόπια, vocitata interim

im reperiuntur, si Solis & umbrarum ratione constent. Atque inde, ὡροσκοπέω, horas considero, & noto; & peculiariter, horas natalitias; sed dicitur & ὡροσκοπῶν ἀστὴρ, natalitia stella; Basil. in Hexaem. hom. 6. Atq; inde, ὡροσκοπία, ἡ, consideratio & notatio horarum, præcipuè natalitiarum; sciéntia divinandi ex inspectione & consideratione horæ siderisque natalis; item ὡροσκοπεῖον, τὸ, instrumentum, seu machina, quæ horarum rationem aspicientibus commonstrat; item instrumentum, in quo natalitias horas notant & considerant Astrologi; Basil. ibidem omnia, ex ὥρα, ἡ, & σκοπὸς, ὁ, unde σκοπὴ, σκοπία, ἡ, & σκοπέω, ῶ, &c. V.

Ὦρσα, ας, ε, concitavi, a. 1. ind. act. verbi ὄρω, excito: f. ὀρῶ, & Æol. ὄρσω. p. ὦρκα.

Ὦρσε, concitabat, 3. sing. imperf. act. verbi ὄρσω, quod Poëtæ finxerunt ab Æol. f. ὄρσω, verbi ὄρω, concito.

Ὦρτ' pro ὦρτο, concitatus erat, 3. sing. plusq. p. pass. ὤρμην, σο, το, verbi ὄρω, concito: f. ὀρῶ. p. ὦρκα.

Ὠρυγὴ, ἡ, ululatus; vociferatio, tumultus; vox, propriè canum; Plut. in Themist. sed apud Poll. luporum est; ut &, ὠρυγμὸς, ὁ, idem; & utrumque, ab ὠρύω, ὠρύομαι, V.

Ὤρυχον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi ὀρύσσω, vel ττω, fodio: f. ξω.

Ὠρυδὸν, cum ululatu; luporum more ululando; adv. à Them. ὠρύω; unde etiam, ὤρυες, feræ, &c. Ibi vide.

Ὠρυθμὸς, ῦ, ὁ, ululatus, rugitus. Th. ὠρύω, ululo.

Ὤρυξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ejusd.

Ὠρυόμενος, rugiens, frendens, part. præs. m. ab ὠρύω, quod V.

Ὠρύχαται, & Att ὀρωρύχαται, quod Ion. pro ὠρυγμένοι εἰσὶ, perf. pass. verbi ὀρύσσω, fodio. f. ξω. p. ὤρυχα.

ὨΡΥ'Ω, & ὠρύομαι, ululo, rugio. f. ύσω. p. ὤρυκα. a. 1. ὤρυσα. Hinc ὤρυες, αἱ, feræ dicuntur, quarum clamor est horribilis: à sono fictum.

Ὠρύω, præced. propriè de canibus dicitur, lupis & leonibus, propter famem ingemiscentibus, aut alio ex dolore, ejulatui similem vocem edentibus; & dicuntur lupi etiam, quendam cum ejulatu deplorare; ut apud Theocr. Idyl. ε. Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο; Metaph. autem, de homine dicitur, erumpente in ejulatus, similes canum luporumque ululatibus, & leonum rugitibus; Hesych. &c. Vide.

Ὤρυμα, ατος, τὸ, rugitus: à præced.

Ὡρχαῖος, Dor. pro ὁ ἀρχαῖος, ille antiquus.

Ὠρχεῖσθε, 2. pl. imperf. m. &

Ὠρχεῦντο, Ion. seu Dor. pro ὠρχοῦντο, 3. pl. imperf. verbi ὀρχέομαι, ῦμαι, salto: f. ήσομαι.

Ὠρχήσασθε, 2. pl. a. 1. m. ὠρχησάμην, ω, ατο, verbi ὀρχέομαι, ῦμαι, salto: f. ήσομαι.

Ὡρχόμενος, per Sync. pro ὁ ἀρχόμενος, incipiens: ab ἄρχομαι. Them. ἀρχὴ, initium.

Ὠρώρειν, excitatus eram, plusq. p. m. verbi ὄρω, excito: f. ὀρῶ. p. m. ὦρα, & Att. ὄρωρα.

Ὠρωρέχατο, porrecti erant, Ion. pro ὠρωρεγμένοι ἦσαν, 3. pl. plusq. p. pass. verbi ὀρέγω, porrigo: f. ξω. p. ὦρεχα, & Att. ὀρώρεχα. in pass. ὀρώρεγμαι. in plusq. p. ὠρωρέγμην, ξο, κτο

Ὠρωρέχειν, porrexeram me, plusq. p. act. Att. verbi ejusd. & eod. modo formatum.

Ὠρώρυκτο, Ion. & Att. pro ὤρυκτο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi ὀρύσσω, f. ξω, fodio.

Ὠρωρύχειν, foderam, plusq. p. Att. verbi ὀρύσσω, vel ττω, fodio: f. ξω. p. ὤρυχα, & Att. ὀρώρυχα.

Ὡς, particula varios habens usus: pro sicut, postquam. q. ab ὅς. Est enim ὃν τρόπον, quemadmodum. Att. pro πρὸς, ad, cum acc. ὡσεὶ, velut, ab ὡς & εἰ; ὥσπερ, sicut: ὥστε, adeo ut: ὥσπερ, ut, utinam: καθὼς, velut, sicut: ἕως, donec, usque dum: τέως, tamdiu.

Ὧς, sic, ita: ex ὁ vel ὅς, pro αὐτὸς, est enim αὐτὸν τρόπον ὡσαύτως.

Ὦς, ὠτὸς, τὸ, Dor. pro οὖς, auris.

Ὦσα, ας, ε, impuli, a. 1. ind. act. verbi ὠθέω, pello: f. ὠθήσω & ὤσω. a. 1. inf ὦσαι. p. ὦκα. perf. pass. ὦσμαι, Att. ἔωσμαι.

Ὦσαι, a. 1. inf. act. ὤσαιτ' pro ὤσαιτο, repelleret, 3. sing. a. 1. m. verbi ejusd. Sed ὦσαι pro οἶσαι, a. 1. inf. ab οἴω, pro φέρω.

Ὠσάμενος, η, ον, a. 1. part. m. verbi ὠθέω, vel ὤθω f. ὤσω. a. 1. ὦσα.

Ὦσαν, repulerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ejusd.

Ὡσανεὶ, quasi pro ὡσεί. Th. ὡς.

Ὡσαννὰ, Heb. serva quæso; felicem successum tribue: ὡσαννὰ τῷ υἱῷ, pro σῶσον νῦν τὸν υἱὸν, more Hebræo.

Ὤσασκε, impulit, Ion. pro ὦσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ὠθέω.

Ὡσαύτως, eodem modo, adv. ab ὡς, sicut, & αὐτὸς, ipse.

Ὡς γὰρ εἰπεῖν ἁπλῶς; exp. ut uno verbo dicam; item ὥσγε, praut, prout, ut, ὥσγε πρὸ τοῦ ἐγίνετο; praut dudum fuit; item ὥσγε δὴ, duntaxat ut; ut ὥσγε δὴ ὁ ἐμός; i. e. duntaxat ut mea fert opinio; sic ὥσγε καθ' ἡμᾶς, ut temporibus nostris; item ὥς γέ μοι δοκεῖν; ut mihi videtur vel videbatur; Aristoph. in Plut. &c.

Ὦσδεν, Dor. pro ὦζεν, redolebat. imperf. ab ὄζω, oleo.

Ὦσε, pepulit, 3. sing. a. 1. ὦσα, quod vide.

Ὡσεὶ, perinde, tanquam, circiter, fermè: ab ὡς, sicut, & εἰ, tanquam.

Ὡσηὲ, ὁ, nomen Prophetæ ἄκλιτον. Heb. servavit.

Ὠσθεὶς, έντος, pulsus: part. a. 1. pass. &

Ὠσθῆναι, a. 1. inf. pass. ab ὠθέω, pello. f. ὤσω.

Ὦσι, sint, 3. plur. præs. sub. verbi εἰμὶ, sum.

Ὧσι, miserint, 3. pl. a. 2. sub. act. verbi ἵημι, mitto. f. ἥσω. a. 2. ἧν.

Ὠσὶ, auribus, dat. pl. ab οὖς, ὠτὸς, τὸ, auris. Them. οὖας, ατος, τὸ, idem.

Ὦσις, εως, ἡ, impulsus, propulsio; verbale ab ὠθέω, ῶ, f. ὤσω; tanquam ab ὤθω, &c. V.

Ὦσμαι, & Att. ἔωσμαι, perf. pass. verbi ὠθέω, f. ὤσω. p. ὦκα. perf. part. pass. ὠσμένος. a. 1. pass. ὤσθην. a. 1. part. pass. ὠσθείς.

Ὠσμένος, pulsus, perf. part. pass. ab eod. verbo.

Ὠσμὸς, ῦ, ὁ, impulsio; (interdum & eversio;) &c. Idem quod ὦσις, & ab eod. id V.

Ὥσπερ, sicut, adv. ex ὡς & πέρ. Hinc ὡσπερεί.

Ὡσπολλὰ, & ὡς τὰ πολλὰ, apud Plat. idem quod ὡς τὸ πολὺ, plurimùm, ut plurimum, plerumque; sic dicitur eodem sensu, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖον; & ὡς ἐπὶ πολὺ, vel ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, pro plerumq; ut multùm; sic etiam, ὡς ἐπὶ πᾶν, vel ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν, in universum; in totum, &c.

Ὥστε & ὥστ', adeo ut, utque: ab ὡς & τε.

Ὠστὴς, ῦ, ὁ, impulsor, trusor; verbale ab ὠθέω, f. ὤσω; ut ab ὤθω, &c. Vide.

Ὠστεῖ, Att. pro ὠστῇ, 2. sing. f. m. ὠστιοῦμαι, pro ὠστίσομαι, verbi seq.

Ὠστίζομαι, trudor, pellor, premor; est pass. ab act. ὠστίζω, seq. V.

Ὠστίζω, trudo: f. ίσω, & Att. ὠστιῶ. Th. ὠθέω, idem.

Ὠστικὸς, impulsorius; unde adv. ὠστικῶς, impulsorum modo, impellendo, trudendo; item irrumpendo; apud Suid. Utrumque, ab ὠστὴς, ὁ, V.

Ὠ 'στοργος, Dor. pro ὁ ἄστοργος, crudelis.

Ὤσφραντο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi ὀσφραίνομαι, olfacio: f. ὀσφρανοῦμαι. perf. pass. ὤσφραμμαι.

Ὦσχος, ῦ, ὁ, & ὤσχη, ης, ἡ, ramus novellus. Ex ὄσχος.

Ὠσχοφόρος, & ὠσχοφορία, idem cum, & pro ὀσχοφόρος; & ὀσχοφορία, quæ vide.

Ὤσω, pellam. f. 1 act. ab ὠθέω, pello. f. ὤσω, tanqu. ab ὤθω.

Ὦτα, aures, nom. & acc. pl. ab οὖς, ὠτὸς, τὸ, auris. Them. οὖας, ατος, τὸ, idem.

Ὠτάγρα, ας, ἡ, instrumentum quo aures torquentur, auricularius forceps: quia ὦτα ἀγρεύει.

Ὠτακουστέω, f. ήσω, auribus capto quæ dicuntur: ab

Ὠτακουστὴς, ῦ, ὁ, auricularius. Gl. qui ὠτὶ ἀκούει. Delatores enim principum ὦτα & ὠτάρια dicuntur, quia sunt eis pro auribus.

Ὠτακουστὴς, præced. exp. delator, seu corycæus principis alicujus; qui quæ passim audit, notat, & ad dominum suum defert; ut & præced. ὠτακουστέω, exp. intentis auribus sermones hominum sublego, ut ad dominum meum deferam

feram, &c. V. Item ὠταλγία, aurium dolor; unde ὠταλγικὸς, aurium dolori obnoxius; sin de re aliqua dicatur, exp. dolorem aurium inferens; item ὠταλγέω, doleo ex auribus, aurium dolore crucior; seu aures mihi dolent; item ὠταλγιάω, pro eod. Diosc. l. 2. ex ὦτα & ἄλγος, εος, τὸ, unde ἀλγέω, ῶ, &c. V.

Ὦ 'τάν, ὦ amice, heus tu bone vir, pro ὦ ἐτὰν, vocat. Dor. pro ἔτα, ab ἔτης, ου, ὁ, socius, amicus.

Ὠτάριον, ου, τὸ, auricula: auris Veneris, ostreum quoddam Æolibus: ab auriculæ similitudine: ab οὖς, ὠτὸς, τὸ, auris. Th. οὖας, idem.

Ὠταρὸς, pro ὠτώεις, auriculosus, auritus, Gloss. ab iisd.

Ὥτε, Poët. pro ὥστε, seu, velut, ut.

Ὠτεγχύτης, ου, ὁ; auricularis clyster; instrumentum quo in ὦτα ἐγχύεται. Th. χέω, fundo.

Ὠτειλὴ, ῆς, ἡ, vulnus: ab οὐτάω, vulnero.

Ὥτερος, vel ὦ 'τερος, Dor. pro ὁ ἕτερος, alter.

Ὠτικὸς, οῦ, auricularis: ab οὖς, ὠτὸς, τὸ, auris. Th. οὖας, idem.

Ὠτίον, ου, τὸ, auricula; item auris: diminut. ab οὖς, ὠτὸς, τὸ, auris. Th. οὖας, idem.

Ὠτὶς, ίδος, ἡ, avis tarda. Gl. quia aurita, ab iisd.

Ὠτίτης δάκτυλος, auricularis digitus, minimus, medico proximus; ab ὠτικὸς, præced. vel ab ὦτα, τὰ, V.

Ὠτόγλυφις, ιδος, ἡ, auriscalpium; Plato Comicus, apud Poll. l. 2. ex ὦτα, τὰ, & γλύφω; unde γλυφὴ & γλυφὶς, &c. V. Item ὠτοθλαδίας, ου, ὁ, seu ὠτοθλασίας; exp. ὁ τὰ ὦτα τεθλασμένα ἐν παλαίστρᾳ; cui aures contusæ sunt; ut in palæstra accidit aliquando; apud Suid. Camerarius in probro, sic dici scribit eum, cui aures fractæ sunt; ex ὦτα, τὰ, seu ὠτὸς, & Th. θλάω, unde θλαδίας, ὁ, & θλάσις, ἡ, &c. V. Sic & ὠτοκάταξις, εως, ἡ, aurium fractio; aurium contusio ex ictu & plaga; & ὠτοκάταξις, ιδος, ὁ, dicitur is, cui aures fractæ sunt; ut ἀποθλαδίας; ex ὦτα & κατάγω, f. άξω, &c. V. Item ὠτοκοπέω, aures obtundo, seu obturbo loquendo scil. & garrulitate, i.e. ὠτοχλῶ λαλῶν, Hesych. ex ὦτα, τὰ, & κοπὴ, ἡ, à Them. κόπτω, f. ψω, &c. Vide.

Ὠτὸς, gen. sing. ab οὖς, ὠτὸς, τὸ, auris.

Ὦτος, ου, sive ὠτὶς, οῦ, ὁ, OTUS, avis nycticoraci similis: ab auribus plumeis sic dicta; item Metaph. homo fatuus. Et etiam

Ὦτος, ου, ὁ, OTUS, nomen prop.

Ὠτότμητος, qui auriculam scissam habet, cui aures amputatæ sunt; auræ seu auribus truncus; Levit. 22. ex ὦτα & τμητὸς, verbale ab inusit. τμάω, pro Th. τέμνω, &c. V. Item ὠτοχλέω, ῶ, aures obturbo, λαλῶν, loquens, seu loquendo; Hesych. ex ὦτα & ὀχλέω, ῶ, à Th. ὄχλος, ὁ, &c. V.

Ὤτρυνον, ες, ε, imperf. vel a. 2. verbi ὀτρύνω, incito. f. υνῶ. p. ὤτρυγκα. a. 1. ὤτρυνα, ας, ε.

Ὠτώεις, εντος, auritus; acc. sing. ὠτώεντα, ab οὖς, ὠτὸς, τὸ, auris. Th. οὖας, ατος, τὸ, idem.

Ὤτων, gen. pl. ab οὖς, ὠτὸς, τὸ, auris. Th. οὖας, idem.

Ὠὐτὸς, Ion. pro ὁ αὐτὸς, idem.

Ὠφάζ, locus optimo auro abundans. Jerem. 10, 9.

Ὤφειλον, imperf. & a. 2. ὤφελον, utinam, debui; ab ὀφείλω, debeo. f. ήσω. p. ὠφείληκα.

Ὤφειν, plusq. p. act. verbi ὄπτω, video. f. ψω. p. ὦφα.

Ὠφείρ, nomen loci, vel regionis auriferæ.

Ὠφέλεια, ας, ἡ, (& Poët. ὠφελίη, & ὠφελία,) utilitas; auxilium: tanq. ab ὠφελὴς, έος, ὁ, ἡ, utilis. Them. ὠφελέω.

Ὠφελεῖτε, 2. pl. ind. vel imperat. præs. act. verbi ὠφελέω, juvo.

ΩΦΕΛΕ'Ω, ῶ, juvo, prosum, cum acc. sæpius absolute: f. ὠφελήσω. a. 1. ὠφέλησα. p. ὠφέληκα. præs. pass. ὠφελέομαι, οῦμαι, juvor, prodest mihi: a. 1. pass. ὠφελήθην, ης, η, percepi commodum, a 1. sub. pass. ὠφεληθῶ, ῇς, ῇ. a. 1. part. pass. ὠφεληθεὶς, εῖσα, ὲν, adjutus, a, um. Hinc ὠφέλημα, ατος, τὸ, emolumentum: ὠφέλεια, ας, ἡ, utilitas: ὠφέλιμος, ου, ὁ, ἡ, utilis: κοινωφελὴς, έος, ὁ, ἡ, communem afferens utilitatem.

Ὠφεληθῇς, 2. sing. a. 1. sub. pass. præced. verbi.

Ὠφέλημα, ατος, τὸ, adjumentum, emolumentum: à 1. sing. perf. pass. verbi ὠφελέω, juvo.

Ὠφέλησα, ας, ε, a. 1. ind. act. &

Ὠφελήσαι, ας, ε, a. 1. Æol. opt. verbi ὠφελέω, ῶ, juvo.

Ὠφέλησις, ἡ, utilitas, emolumentum; verbale ab ὠφελέω, έομαι, V. Item ὠφελήσιμος, ὁ, ἡ, utilis, quo juvari possumus; itidem ab eod.

Ὠφέλιμος, ου, ὁ, ἡ, utilis: ab ὠφελέω, juvo, prosum.

Ὠφελίμως, utiliter, cum commodo, & emolumento; Diosc. est adv. à præced. ὠφέλιμος, adjumentum & emolumentum afferens, &c. V.

Ὤφελον, ες, ε, debui, utinam, a. 2. ind. act. verbi ὀφείλω, debeo. f. ὀφειλήσω. p. ὠφείληκα.

Ὤφθην, ης, η, apparui, a. 1. ind. pass. verbi ὄπτομαι, video. f. ὄψομαι. p. ὦμμαι, ψαι, πται.

Ὤφθησαν, visi sunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi ejusd.

Ὤφλεε, 3. sing imperf. ab ὀφλέω, per Sync. ex ὀφειλέω.

Ὦ 'φρόντιστος, Dor. pro ὁ ἀφρόντιστος, securus.

Ὦξα, ας, ε, aperui, perf. ind. act. verbi οἴγω, aperio. f. ξω.

Ὤχατο, Ion. pro ᾠγμένοι ἦσαν, 3. pl. plusq. p. pass. ᾦγμαι, ᾦξο, ᾦκτο, verbi οἴγω, aperio. f. οἴξω.

Ὤχετο, ibat, gradiebatur, 3. sing. imperf. m. verbi οἴχομαι, abeo. f. οἰχήσομαι. p. ᾤχημαι.

Ὤχθησαν, ingemuerunt, 3. pl. a. 1. ind act. verbi ὀχθέω, indignor. f. ήσω. a. 1. ὤχθησα, ας, ε.

Ὠχόμεθ', pro ᾠχόμεθα, ibamus, 1. pl. imperf. m. verbi οἴχομαι, eo: f. οἰχήσομαι.

Ὤχρα, ας, ἡ, Ochra; Angl. Oker. Th. ὠχρὸς

Ὤχρα, præced. exp. coloris quoddam genus à pallore denominatum; Gal. & Hippocr. &c. V. Item ὠχράω, idem quod ὠχριάω, pallore perfundor, seu perfusus sum; & ὠχραίνω, pallefacio, pallidum reddo; utrumque, ab eod. Th. ὠχρὸς, vel à præced. ὤχρα, V.

Ὠχρία, ας, ἡ, pallor: qualitas ὠχροῦ. Deut. 28 22. mel. edit. ὤχρα.

Ὠχρίας, ου, ὁ, pallidus; dicitur tantùm de homine cujus facies pallet, & velut ochrâ videtur esse profusa; Aristot. in prædicam. qualit. à præced. ὠχρία, vel à Th. ὠχρὸς; item ὠχρίασις, pallor, vel τὸ pallescere; Plut. Symp. 3. Probl. 6. Est verbale, à seq. ὠχριάω, V.

Ὠχριάω, ῶ, palleo, pallesco, Them. ὠχρὸς.

Ὠχρόλευκος, ex luteo candicans, seu in pallido candidus; Diosc. 4. 42. ex ὠχρὸς & λευκὸς, ὁ, &c. V. Item ὠχρόμματος, qui pallidis est oculis; ex ὠχρὸς, ὁ, & ὄμμα, ατος, τὸ, &c. V.

ΩΧΡΟ'Σ, οῦ, pallidus: qu. ab ὠοῦ χρόα (est enim ut ovi vitellus.) Hinc ὠχρότης, ητος, ἡ, palliditas, pallor: ὠχράω & ὠχριάω, palleo, pallesco: ὠχρόω & ὠχραίνω, pallefacio, pallidum reddo: &

Ὦχρος, ου, ὁ, pallor, palliditas: &

Ὠχρότης, ητος, ἡ, idem. Th. ὠχρὸς, pallidus.

Ὠχρόω, pallidum reddo, pallefacio; à Th. ὠχρὸς, ὁ, V. Item ὤχρωμα, pallor; palliditas corpori alicui inducta; verbale ab eod. ὠχρόω.

Ὤχωκα, abiit, Att. pro ᾤχηκα, perf. act. verbi οἰχέω, quod ab οἴχομαι, abeo: f. οἰχήσομαι. p. ᾤχημαι.

Ὠψοπόνος, ου, ὁ, qui circa opsonia versatur, opsonator, coquus; dicitur per ω, pro ὀψοπόνος, cum ο; in Epigr. ex ὄψον, pro ὄψον, τὸ, & πόνος, ὁ &c. V.

Ὤψ, ὠπὸς, ὁ, vultus, oculus. Th. ὄπτομαι, video.

Ὠώδης, εος, ὁ, ἡ, ovo similis, ovatus, i.e. ὠοειδής; ovi speciem gerens; à Th. ὠὸν, τὸ, id V.

Τῷ Θεῷ δόξα.

ΤΕ'ΛΟΣ.

SUPPLEMENTUM,

Ad primam Præcedentis LEXICI partem, ab initio τοῦ *Alpha*, usque ad initium τοῦ *Kappa*; in quo, præter Vocabula cis citra Sexaginta Millia, in ipso Corpore LEXICI, Alphabeticè Inserta; Quatuordecim circiter aut Quindecim vocum Primitivarum, Derivitivarum, Compositarum, & Decompositarum, Millia, insuper Adduntur; quæ omnia in prioribus *LEXICI SCHREVELIANI* Editionibus, aut penitus intacta, & omissa relinquuntur; vel significationibus præcipuis, vix, ac ne vix quidem expressis, sed tantummodo quasi nominata, describuntur: ita ut Opus hoc, cum additamentis hisce completum, verè vocari possit, Thesaur. Linguæ Græcæ in Epitom. redactus.

Ἀ Ἀσίφορος, ου, ὁ, exp. βλάβην φέρων, i.e. nocumentum ferens; ab ἀάτω, f. σω, & φορὸς, ὁ, à Th. φέρω, fero, &c. V. Sic & ἀασίφρων, ονος, ὁ, demens, insanus; (idem quod βλαψίφρων, seu φρενοβλαβὴς; quæ V.) ab ἀάσαι, lædere, quod ab ἀάτω; & φρὴν, cujus composita pleraque desinunt in φρων, &c. V.

Ἀάσκω, noceo, corrumpo; (i.e. βλάπτω, φθείρω;) idem quod, & Poët. pro ἀάτω; unde a. 1. ἄασα; med. ἀασάμην, pass. ἀάσθην; Ionico & Poëtico more sine augmento; sæpe apud Hom.

Ἄατος, ου, ὁ καὶ ἡ, innocuus, innoxius; noxæ seu damni expers; ab α, privat. & ἄτη; vel contrà; valde noxius, damnosus; ab α, epitatico seu intensivo, &c. V.

Ἀάτω, per Pleonasmum τοῦ α, dicitur Poët. pro ἄτω, idem quod, & pro Th. ἀτάω, lædo, &c. V.

Ἀβακισκὸς, οῦ, ὁ, exp. tessella pavimenti; apud Athen. l. 5. est quasi diminut. à Th. ἄβαξ ακος, ὁ, V.

Ἀβάκχευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, alienus à Baccho, vel Bacchici numinis expers; aut malè bacchans, Euryp. in Oreste; exp. &, valde bacchans; Nonnus autem, ἀβάκχευτον τράπεζαν, appellat vino carentem; ex α priv. & βακχεύω, f. εύσω; unde βακχευτὴς, & βακχευτικὸς, q. d. bacchativus, vel bacchicus, &c. V.

ἈΒΑ'ΛΗ, inutilem, languidum Lacones vocant, ἀργεῖον, νωθρόν; unde ἄβαλις, exp. oliva mala; μοχθηρὰ ἐλαία; Hesych.

Ἀβάστακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. importabilis; portatu impossibilis; ut ἀβάστακτον φορτίον, onus vix portandum; unde adv. ἀβαστάκτως, ita ut portari non possit; Hesych. ex α priv. & βαστάζω, f. Dor. βαστάξω, &c. V.

Ἀβδέλυκτος, apud Æschyl. opponitur (scil. cum α priv.) simplici βδελυκτὸς, execrabilis, &c. V.

Ἀβελτέρειος, dicitur pro ἀβέλτερος; Eust. ex Herodiano. Item, ἀβελτερία, vel potius ἀβελτηρία, ἡ, stoliditas, stultitia; amentia, vesania; Plut. & pro ignorantia quæ prudentiæ opponitur, sæpe occurrit apud Demosth. Item ἀβελτέρως, adv. stolidè, stultè; Plut. Omnia ab ἀβέλτερος, ου, ὁ, stultus, vecors; Simplicius in Epictetum, ait ἀβέλτερον, appellari quempiam, ὅτε οὐκ ἔχει τινὶ συγκρινόμενος βελτίων φανήσεται, i.e. quum non habet cui collatus, melior videri possit; & apud Athen. ἀβέλτερος & ἔμφρων, opponuntur; ex α priv. & βέλτερος, præstantior, &c. V. Item ἀβελτεροκόκκυξ, υγος, ὁ, ἡ, stolidus, vanus; ex ἀβέλτερος & κόκκυξ, ὁ, V.

Ἀβλαστὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non germinans, sine germine; non pullulans, infœcundus; item ἄβλαστος & ἀβλάστητος, idem; germinare non valens; Theophr. ex α priv. & βλαστὴ, ἡ, seu βλαστὸς, ὁ, à βλαστάνω, germino; item nascor, originem duco; item produco, &c. V.

Ἄβλαυτος, exp. excalceatus, discalceatus; qui nudis pedibus incedit; Hesych. ex α priv. & βλαῦται, αἱ, V. Item ἀβλεμὴς, exp. inaudax, ignavus; injucundus, dissolutus; Hesych. ex α priv. & βλεμαίνω; quod leonum dicitur esse proprium, & significare, terrere vel solo aspectu; aut huc & illuc versis oculis circumspicere, &c. V. Item ἀβλεννὴς, muco carens; sed apud Athen. l. 7. est piscis nomen: ex α priv. & βλέννα, ἡ, frigidus humidusq; succus, quem φλέγμα vocant; vel potius crassior pituita, quasi è cerebro per palatum & nares descendit, &c. V.

Ἀβλεπτέω, ῶ, f. ήσω; non video, non intueor; oculos averto; apud Suid. Item cæcutio; sed exp. & pecco, delinquo; atque inde verbale, ἀβλέπτημα, peccatum, delictum; ab ἀβλεπτὴς, quod V.

Ἀβληχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, balatus expers; in Epigr. ex α priv. & βληχάομαι, f. ήσομαι, ovium & caprarum vox propria; sed Aristophanes in Vespis, ad puerulorum vagitum etiam transtulit, &c. V. Item ἀβληχρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, imbecillus, invalidus, infirmus; idem quod ἀβληχρός; unde ἀβληχρὰ νόσος, exp. morbus non vehemens, seu lentus, aut remissus, & quasi languidus morbus; apud Plut. in Pericle. Sed ἄβληχρος, exp. & robustus, validus; Etym. & in hac signif. α, est privativum; in illa autem, supervacaneum, &c. V.

Ἀβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, tacitus, silens, mutus;

tus; q. d. clamore carens; unde adv. ἀβοητὶ, tacitè; sine clamore; ex α priv. & βοάω, f. ήσω, unde βοὴ, ἡ, & βόης, ὁ, &c. V.

Ἀβολήτωρ, & ἄβολις, idem quod ἄβολος, quod exp. juvenis, ob id, quòd dentes nondum amisit; Bud. & Aristot. Suidas autem ait, ita etiam dici pullum, qui nondum habeat dentem γνάμονα; ex α priv. & βόλος, ὁ, seu βολὴ, ἡ, unde βολέω, ῶ, &c. V.

Ἀβοσκὴς, έος, ὁ, ἡ, non pastus; jejunus; ex α priv. & βόσκω, V. Item ἄβοτος, pascuis carens; in quo pecudes pasci nequeunt; vel etiam, qui depastus non est; Hesych. ex α priv. & βοτὸς, ὁ, &c. V.

Ἀβουλέω, ῶ, f. ήσω; exp. nolo; Plat. de rep. 4. & Dem. Epist. 3. Unde ἀβούλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non vult; item ἀβούλητον, quod nolumus, seu quod præter voluntatem accidit; involuntarium; cui opponitur βουλητόν; apud Plat. de Leg. 5. unde ἀβούλητα πράγματα; dicuntur adversæ res; & ἀβούλητος βίος, exp. vita non placens, nec optabilis; atque inde adv. ἀβουλήτως, involuntariè; non ex animo, præter voluntatem: cui opponitur ἐκ βουλήσεως, apud Dem. omnia à Th. βούλομαι, f. λήσομαι, unde βουλητὸς, ὁ, &c. V.

Ἄβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, consilio carens, consilii expers, inconsultus, inconsideratus; imprudens, non circumspectus; sed signif. & κακόβουλον, i. e. consilio malo utentem, vel præditum; atque inde adv. ἀβουλεὶ, idem quod ἀβούλως, imprudenter, stultè, imperitè; sine consilio; unde compar. ἀβουλότερον, inconsultius, imprudentius; & superl. ἀβουλότατα, inconsultissimè; ut & ἀβουλία, ἡ, incogitantia, imprudentia, temeritas; exp. & amentia, stultitia; item pro δυσβουλία, seu κακοβουλία; apud Soph. &c. V.

Ἀβούτης, ου, ὁ, exp. egenus; non habens unde pascatur; vel non habens pecora; ut ἀβούτης ἀνήρ; apud Hesiod. ex α priv. & βοτὸς, ὁ, V.

Ἀβραδούλη, ης, ἡ, pellex, seu concubina; ex ἄβρα, ἡ, & δούλη, ἡ, à Th. δοῦλος, ὁ, &c. V.

Ἀβρεμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, fremitus, seu strepitus nullos edens; ex α priv. & Th. βρέμω, V. Item ἀβρίζομαι, idem quod ἀβρύνομαι, ornor, nitesco; cultum mihi comparo; item insolesco, magnificè me infero, &c. V.

Ἄβρικτος, vigil, insomnis; item surdaster, ex α priv. & βρίζω, f. ίσω vel ίξω, &c. V.

Ἁβροβάται, molli incessu utentes; sic cognominati sunt Persæ; ex ἁβρὸς & βαίνω, f. βήσομαι, à βάω; unde βατὴρ & βατέω, &c. V. Item ἁβρόβιος, exp. mollem & delicatam vitam agens; molliter & delicatè vivens, &c. V. Item ἁβρόγοος, exp. molles edens gemitus, &c. V.

Ἁβρόδαις, mollibus dapibus, seu cibis delicatis instructus; ex ἁβρὸς & δαὶς, ἡ, V. Item ἁβροδίαιτα, ἡ, vita delicata, vita mollis; vitæ mollities, seu lautitia; delicata, seu lauta victus ratio; Suid. Unde ἁβροδιαιτάομαι, ῶμαι, vitam mollem & delicatam ago; delicatâ victus ratione utor, &c. Vide ἁβροδίαιτος.

Ἁβρείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui delicatis ac mollibus, necnon splendidis induitur vestimentis; Etym. ex ἁβρὸς & εἷμα, τὸ, V. Item ἁβρόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, molles & delicatos ferens fructus; ex ἁβρὸς & καρπὸς, ὁ, V.

Ἁβρομίτρης, ου, ὁ, molli delicatáque redimitus mitrâ; ex ἁβρὸς & μίτρα, ἡ, V.

Ἁβροπήνους πέπλους, dixit Lycophron, molli & subtilissimo stamine contextos peplos; ex ἁβρὸς & πηνὴ, ἡ, seu πῆνος, ὁ, &c. V. Item ἁβρόπλουτος χαίτη, dicitur coma molli & opulento ornatu decorata; apud Euryp. in Iph. Taur. ex ἁβρὸς & πλοῦτος, ὁ, V.

Ἀβροτήμων, ονος, ὁ, ἡ, peccator, peccatrix; item ἀβροτίνη, ἡ, peccatum; utrumque ab ἀβροτέω, ῶ, f. ήσω; quod exp. & pecco; sic & ἀβροτάξις, εως, ἡ, aberratio, deflexio de viâ; Eust. est verbale ab ἀβροτάζω, f. ξω, quod exp. aberro in via; & omnia, ab ἀβρότη, ἡ, quod Suidas deducit παρὰ τὸ ὑστερεῖσθαι βροτῶν, i. e. quòd, nox privata sit mortalibus, &c. V.

Ἁβρότης, ητος, ἡ, mollities, deliciæ, luxus; a Th. ἁβρὸς, ὁ, V.

Ἀβροτόνινος, & ἀβροτονίτης, ου, ὁ, confectus ex abrotono; ut ἀβροτόνινον ἔλαιον, sive μύρον & ἀβροτονίτης οἶνος; Diosc. ab ἀβρότονον, τὸ, herba seu planta perpetuò virens; & sic nominata, διὰ τὸ πρὸς ὄψιν φαίνεσθαι ἁβρὸν καὶ ἁπαλὸν; quòd aspectu sit mollis & tenera, &c. V.

Ἁβροχαίτης, ου, ὁ, idem quod ἁβροχαίτας, mollem habens jubam, seu cæsariem; Epith. Apollinis in Epigr. &c. V. Item ἁβροχίτων, ὁ καὶ ἡ, molli indutus tunicâ; & in malam partem, molliter vestitus; ex ἁβρὸς & χιτὼν, ὁ, vide.

Ἀβροχία, ἡ, siccitas humoris aut imbrium penuria; ab ἄβροχος, non madefactus, siccus; & interdum signif. etiam ἄνομβρον; i. e. imbre, seu pluviâ carentem, &c. V.

Ἄβρωμα, τὰ, Hesychio sunt συκάμινα μῶρα, &c. V.

Ἄβρωμος, graviter olens, fœtidus; nam βρωμᾶσθαι, de leonibus, hircis, atque id genus aliis animantibus graviter olentibus, dicitur; & α, hic auget; item non virosus, nec tetri odoris; atq; sic α, privat; Etymol. sic exp. ἄβρωμοι οἱ ἄγαν βρωμῶντες, ὅ ἐστιν ἠχοῦντες; παρὰ τὸ βρόμος, quod τὸν ἦχον significat; unde ἄβρωμοι ἰχθύες, dicuntur apud Athen. i. e. ἔγχυλοι, εὔπεπτοι; atque his opponuntur βρωμώδεις, q. d. salsuginem marinam redolentes; sicut & ipsum mare, apud Diosc. dicitur ἄβρωμον γίνεσθαι; i. e. virus deponere, & salsuginem, ut interpr. Bud.

Ἁβρῶς, molliter, delicatè; festivè, magnificè, &c. Apud Euryp. est adv. à Them. ἁβρὸς, V. Sed ἄβρωτος, ου, ὁ, ἡ, exp. non exesus, non adesus; in Epigr. Item ἀβρωτία, ἡ, cibi penuria; Poll. ex α priv. & βρώσκω, f. ώσω; unde βρωτὸς, τὸς, ἡ, &c. Vide.

Ἄβυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, profundissimus; propriè, fundo carens; sicut & ἄβυσσος, idem etiam signif. ut λίμνη ἄβυσσος; lacus, seu palus fundo carens; apud Aristoph. in Ran. & ἄβυσσον βάθος, immensa profunditas; sic & ἄβυσσα χάσματα; apud Euryp. & ἄβυσσον πέλαγος; apud Æschyl. quidam tamen, non à βυσσὸς deducunt; sed à βύω, tego, operio; & α intendendi vim habente; ut sit locus, qui à multitudine aquarum operitur; item substantivè positum, exp. abyssus; vorago aquarum immensæ altitudinis, &c. Vide Them. βυθός. Item, ἀβύρσωτος δορὴ, dicitur, non concinnata pellis; ex α priv. & βυρσόω, f. σω, &c. V.

ἈΒΥΡΤΑ'ΚΗ, ης, ἡ, barbaricum quoddam edulium, ex porris, cardamo, granis mali punici, & ejusmodi aliis, quibus inest τὸ δριμὺ; apud Athen. l. 3. & Plut. Symp. 4. ἀβυρτάκην hanc καρυκείαις annumerat. Item ἀβυρτακοποιὸς, qui edulia abyrtacas conficit; Athen. l. 9. ex præced. ἀβυρτάκη & ποιέω, &c. V.

Ἄβυσσος, vide suprà cum ἄβυθος.

Ἀβῶς, qui nullam vocem edit; Hesych. comp. ex α priv. & βῶσαι. Ion. pro βοῆσαι, à Them. βοάω, &c. Vide.

Ἀγαθίζομαι, bona dico; ut δεῖ τὰς ἑταίρας κἀγαθιζομένας λαθεῖν, apud Aristoph. à Th. ἀγαθὸς, ὁ, V. Item ἀγαθικὸς, οῦ, ὁ, probus; unde in neut. plur. ἀγαθικὰ dicuntur proba; i. e. rectè & cum virtute facta, vel dicta; itidem ab eod. Th. ἀγαθὸς, sicut &, ἀγαθὶς, ἡ, quod exp. fasciculus fili seu staminis colligati; unde ἀγαθῶν ἀγαθίδες, i. e. bonorum glomi; apud Poll. proverbium de opibus extructis & affatim cumulatis; sumptâ Metaph. à glomere textorio, quod ex plurimis filorum convolutorum gyris constat; & apud Suid. Legitur etiam ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθίδες; quod proverbium esse dicit, ὅτι τῶν εὖ παθόντων ἀνθ' ὧν εὐεργέτησαν, πρότερον; ac si ἀγαθίδες essent acervi, seu cumuli bonorum, &c. Vide.

Ἀγαθοδαιμονισταὶ, οἱ, exp. parcè bibentes; i. e. ὀλιγοποτοῦντες, qui parcè bibunt à poculo, quod appellabatur ἀγαθοῦ δαίμονος; de quo vide Suid. Hesych. & Chiliad. Erasmi: ex ἀγαθὸς & δαίμων, ονος, unde δαιμονίζομαι, &. Item ἀγαθοδότης, ου, ὁ, boni vel bonorum dator; & in fœm. ἀγαθοδότις, bonorum datrix; ex ἀγαθὸς & δότης, ὁ, &c. V. Sic & ἀγαθοθέλεια, exp. bonorum voluntas; affectus eligendi bona; Suid. ex ἀγαθὸς & θέλω, f. ήσω, &c. V. Item ἀγαθοπρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, & ἀγαθόπρεπος, ου, ὁ, beneficus, benignus, qualem esse decet inter viros bonos; unde adv. ἀγαθοπρεπῶς, benignè, ut bonum decet; ex ἀγαθὸς, & Th. πρέπω, quod vide.

Ἀγαθοτελὴς, boni efficiens, perfectè bonus; unde ἀγαθοτέλεια, boni efficientia;

entia, perfectio boni; Dion. Areop. ex ἀγαθὸς & τέλος, εος, τὸ, V. Item ἀγαθεργὸς, benignus; contractè pro ἀγαθοεργὸς; sic ἀγαθεργία; contractè pro ἀγαθοεργία, beneficium; item ἀγαθεργέω, ῶ, bene operor; idem quod ἀγαθοεργέω; bonum sive bona facio; item beneficus sum, beneficentiâ prosequor; sic etiam, ἀγαθεργὴς, pro ἀγαθοεργής; & ἀγαθεργικός; idem quod ἀγαθεργὸς seu ἀγαθοεργὸς, &c. V. Item ἀγαθεργοὶ & ἀγαθοεργοὶ, dicebantur, qui ex equitibus exeunt quinque quotannis; ut Herodot. narrat; & Suidas ait esse, qui ex Ephoris deliguntur strenuitatis ergo; vide Herodot. l. 5. ab eod. ἀγαθοεργὸς, V.

Ἀγαθωσύνη, ης, ἡ, bonitas, probitas; bonum; Rom. 15. (huic opponitur πονηρία;) item pro felicitate & rebus secundis sæpe ponitur; à Th. ἀγαθὸς, ὁ, unde etiam ἀγαθῶς, exp. & utiliter, &c. V.

Ἀγαίω, ut & ἀγαίομαι, pro θαυμάζω, admiror; item pro ἐκπλήττω, obstupefacio, vel perterrefacio; item pro μέμφομαι, succenseo, indignor, &c. Sic & ἀγαῖος, exp. & admirabilis; à Th. ἄγαμαι, V.

Ἀγακλειτὸς, ῦ, ὁ, valde celebris, percelebris; Il. β. ex ἄγαν & κλειτὸς, à Th. κλείω, ομαι, V.

Ἀγακτίμενος, exp. valde habitatus, apud Pind. ex ἄγαν & κτιμένος, pro κεκτισμένος, part. præt. pass. verbi κτίζω, f. ίσω, quod interdum ponitur pro οἰκίζω, &c. V.

Ἀγαλέος, ου, ὁ, pro quo dicitur etiam ἠγαλέος, & exp. mutilus; ruptus, fractus; cavus; qui facilè frangi potest; à Th. ἄγω, frango, &c. V.

Ἀγαλμάτιον, ου, τὸ, statua parva, imaguncula; apud Luc. est diminut. ab ἄγαλμα, ατος, statua; item imago picta; unde etiam ἀγαλματόω, in statuam verto, à Them. ἀγάλλω, quod vide.

Ἀγαλματοποιΐα, ἡ, & ἀγαλματοποιητικὴ, scil. τέχνη, ars conficiendi statuas; & ἀγαλματοποιέω, statuas conficio; omnia ab ἀγαλματοποιὸς, statuarum, seu simulacrorum fabricator; Poll. l. 1. &c. Vide in Th. ἀγάλλω.

Ἀγαλματοφορούμενος, exp. qui in seipso fert rerum imagines, quæ animo percipiuntur; Suid. ex Philone; est part. præs. pass. verbi ἀγαλματοφορέω, ῶ, quod ex ἄγαλμα, ατος, & φορέω, idem quod Them. φέρω, fero, &c. Vide.

Ἀγαλότιμος, splendidè, vel magnificè honoratus; Hesych. est per Metathesin literarum, pro ἀγλαότιμος, id vide.

Ἀγαμένως, mirabiliter, mirificè; cum admiratione; ut ἀγαμένως λέγειν; cui oppon. ταπεινῶς λέγειν; Aristot. Rhet. 3. Item exp. etiam, libenter; est adv. ab ἀγάμενος, part. præs. ab ἄγαμαι, quod idem est in prosa, quod in carmine ἀγάομαι, vel ἀγαίομαι: & exp. etiam, laudo, probo; à Them. ἀγάω, V.

Ἀγαμήστωρ, exp. valde consultus; Apollinis Epith. ex ἄγαν & μήστωρ; quod à μήδομαι, f. μήσομαι, &c. Vide.

Ἀγανάκτησις, εως, ἡ, dolor; seu doloris sensus; item ἀγανακτητὸς, unde ἀγανακτητὸν, indignè ferendum; querendum; Plat. & ἀγανακτικὸς, exp. qui facilè queritur, & ægrè fert casus incommodos; Plat. omnia, à Th. ἀγανακτέω, V.

Ἀγανοβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, blanda supercilia, & blandos oculos habens; Athen. l. 13. Sed ἀγανοβλέφαρον, τὸ, à Celso l. 7. c. 7. dicitur, quum inter se palpebræ coalescunt, aperitiq; non potest oculus; seu quum palpebræ cum albo oculi cohærescunt; ex ἀγανὸς, ὁ, blandus; & βλέφαρον, τὸ, &c. V.

Ἀγαπητὸς, ῦ, ὁ, dilectus, charus; vel amabilis, gratus, jucundus; item exp. etiam, unicus; ut παῖς ἀγαπητὸς, & & παρθένος ἀγαπητή; & apud Hom. ἀγαπητὸς υἱός; nam filius, qui unicus est, magis diligitur; atque inde ἀγαπητικὸς, vim diligendi habens; utrumque à Th. ἀγαπάω, V.

Ἀγαπτερέως, q.d. valde velociter, celerrimè, pernicissimè; item promptè, libenter; ex ἄγαν & πτερέως; à Th. πτέρον, &c. V.

Ἀγαρικὸν, τὸ, est radicis, seu potius fungi arboris nomen; apud Medicos; item est &, ἀγαρικὸν μέλαν; lethalem vim habens; vide Diosc. l. 3. & 6.

Ἀγασθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, viribus supra modum pollens, præpotens; in Epigr. ex ἄγαν & σθένος, εος, τὸ, V.

Ἀγάσταχυς, υος, ὁ καὶ ἡ, prægrandes habens spicas; vel abundans spicis; ex ἄγαν & στάχυς, υος, ὁ, V. Item ἀγάστονος, exp. multis mixtus gemitibus; item multorum causa gemituum; & multis prosequendus gemitibus; item exp. &, multùm resonans; Od. μ. ex ἄγαν & στόνος, ὁ, à στένω, vide.

Ἀγαυριάω, ῶ, valde insolesco; valde me effero; unde ἀγαυρίαμα, τὸ, insolentia, elatio animi; Hesych. Item ἀγαύριτμα, τὸ, genus luctæ esse tradit Eust. Omnia ab ἀγαυρὸς, superbus, insolens; quod Eust. deducit ab ἀγαυὸς, interjecto scil. ρ, &c. Vide.

Ἀγαφθεγκτὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. valde vocalis; ex ἄγαν & φθεγκτὸς, &c. V.

Ἀγγαροφορέω, ῶ, bajulo veluti ἄγγαρος; Suid. Eust. ex Th. ἄγγαροι & φορέω, &c. V. Ἄγγαροι autem, Persico vocabulo dicebantur, οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι, tabellarii, qui ex successione literas perferunt, Persicâ consuetudine; solebant enim reges Persarum, certis stationibus, dispositos habere tabellarios, & nuntios, quorum alter alteri traderet mandata, ut ita celeriùs perferrentur; Æschylus etiam ἄγγαρον πῦρ, adjectivè dixit, pro ignibus, seu facibus nuntiis; hoc est, pro ignibus, quibus aliquid nuntiatur; atque inde, ponitur etiam ἄγγαρος, latiùs, pro quovis, qui aliquid bajulat; & exp. ἀχθοφόρος, ἐργάτης, ὑπηρέτης, &c. Atque inde, ἀγγαρεία, ἡ, dicitur officii illius præstatio; h.e. quum quis ad currendum, vel bajulandum aliquid adigitur; & coacta ac invita servitus; & servitium, quod aliquis vi adactus obit; & ἀγγαρεῖον, ου, τὸ, dicitur ipse cursus angarorum; pro quo Ion. dicitur, ἀγγαρήϊον, Herodot. l. 8. Item ἀγγαρευτὴς, ῦ, ὁ, qui aliquid angariat, & cogit ad cursum, aut aliquod aliud servitium obeundum; verbale, ab ἀγγαρεύειν; quod exp. cogere ad currendum, seu ferendum aliquid; quoniam cursoribus illis Persarum, quos ἀγγάρους vocabant, fas erat, cujusvis equos, vel naves, aut ipsos etiam homines rapere ad cursum; ut hodie apud Turcas; item ἀγγάριος, dicitur idem cum ἄγγαρος, sing. pluralis ἄγγαροι, V.

Ἀγγείδιον, ου, τὸ, idem quod ἀγγεῖον, τὸ, vasculum, conceptaculum, i.e. τὸ μικρὸν ἄγγος; Suid. Sed ἀγγεῖον, exp. &, vena, quæ est receptaculum sanguinis; apud Gal. Unde &, ἀγγειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vasis formam, vel capacitatem habens; & substantivè, τὸ ἀγγειῶδες, exp. capacitas tanquam vasis; omnia à Them. ἄγγος, εος, τὸ, vide.

Ἀγγειολογέω, ῶ, venas lego; unde ἀγγειολογία, ipse actus legendi venas; Gal. ex ἀγγεῖον, τὸ, & Them. λέγω, V. Item, ἀγγειόσπερμος, vel ἀγγειοσπέρματος, ὁ καὶ ἡ, vasculo, sive vasculis semen inclusum habens; Theophr. ex eod. ἀγγεῖον & σπέρμα, τὸ, vide.

Ἀγγοθήκη, vasorum apotheca; Athen. l. 5. ex ἄγγος & θήκη, ἡ, V. Item ἀγγοπλῶαι, αἱ, & ἀγγοπλώϊα, vel ἀγκοπλώϊα, τὰ, apum favi; seu cellæ; quia in modum telæ structæ sunt; ex ἄγγος & πλώη, ἡ, V.

Ἀγελαιοκομικὸς, ad armentorum curationem pertinens; ut ἀγελαιοκομικὴ τέχνη, Plat. in Polit. ex ἀγελαῖος, à Th. ἀγέλη & κομίζω, à Them. κομέω, &c. V.

Ἀγελαῖος, ου, ὁ, armentalis, qui est ex grege; ut βοῦς ἀγελαίας; Od. λ. & ἀγελαῖα ζῶα, quæ Cic. congregata & congregabilia vocat, quidam gregalia, alii socialia; quibus opponuntur, σποραδικά; apud Aristot. Pol. 1. Item trivialis, vilis; ut ἀγελαῖοι ἰχθύες, λίθοι, & ἄρτοι; sed dicitur &, de hominibus; ut Lat. gregarius; ut ἀγελαῖοι σοφισταί; apud Isocr. de Panath. item, ἀγελαιὼν, ῶνος, ὁ, locus armenti, i.e. in quo pascitur, seu stabulatur armentum; utrumq; à Th. ἀγέλη, ἡ, V.

Ἀγελαιοτροφία, q.d. gregaria nutritio; actio nutriendi gregem, vel greges; unde ἀγελαιοτροφικὴ, scil. ἐπιστήμη, scientia nutriendi greges; Plat. in Pol. à Th. ἀγέλη, ἡ, unde ἀγελαῖος & τροφὴ, ἡ, &c. V.

Ἀγελαρχέω, præsum armento, vel gregi Metaphoricè, apud Plut. in Galb. ἀγελαρχοῦσα τῶν παλλακίδων, dicitur ea, quæ præest pellicum gregi; item ἀγελάρχης, armenti præfectus; ut ταῦρος ἀγελάρχης; taurus armenti dux; qui

qui &, admissarius; Luc. &c. Vide.

Ἀγένεθλος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui γενέθλη, ἡ, i.e. genus, ortus, seu origo non est; ex α priv. & γενέθλη, ἡ, V.

Ἀγένεια, exp. δυσγένεια; Suid. i. e. ignavia; ex α priv. & γένος, εος, τὸ, V.

Ἀγεσίλας, vocatur orcus; idem quod ἀγεσίλαος, & ex iisd. id vide; pro eod. dicitur etiam, ἀγησίλαος, itidem ex iisd.

Ἁγιασμὸς, οῦ, ὁ, sanctificatio; verbale, ab ἁγιάζω, f. σω; item ἁγιασία, sanctitas, sanctimonia; itidem ab eod. ἁγιάζω, pro quo dicitur &, ἁγίζω, f. ίσω, &c. V.

Ἁγιόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. sanctoscriptus; ut ἁγιόγραφοι πτύχες; apud Dion. Areop. sacræ scripturæ libri; ex ἅγιος, ὁ, & γραφὴ, ἡ, &c. V.

Ἀγκαλιδαγωγὸς, οῦ, ὁ, i. e. qui manipulos, seu fasciculos, (propriè, φρυγάνων;) vehit navigio, aut super jumento; Poll. Unde ἀγκαλιδαγωγεῖν, manipulos, seu fasciculos vehere; ex ἀγκαλὶς, ίδος, & ἀγωγὴ, ἡ, seu ἀγωγὸς, ὁ, &c. V. Item, ἀγκαλιδοφόρος, seu ἀγκαλιδηφόρος, qui manipulos, seu fasciculos portat; & general. bajulus; Poll. Unde ἀγκαλιδοφορεῖν, manipulos seu fasciculos portare; bajulum esse; itidem ab eod. ἀγκαλὶς, ίδος, ἡ, & φορὸς, ὁ, &c. V.

Ἀγκαλικῶς, q. d. ulnatim; vel ulnari quadam complexatione; amplexabundè; est adv. ab ἀγκάλη, ἡ, unde & ἀγκαλὶς, idem quod ἀγκάλη, ulna; item fasciculus, quem ἐν ἀγκάλαις, gestare possis; Plut. in Rom. &c. V.

Ἀγκιστρεία, ἡ, piscatio, quæ fit hamo; hamatilis piscatus; item ἀγκιστρευτὴς, hamiota; & ἀγκιστρευτικὴ, sub. τέχνη, ars piscandi, ars hamatilis; Poll. Omnia ab ἀγκιστρεύω; quod vide in Th. ἄγκιστρον.

Ἀγκιστροπώλης, ου, ὁ, hamorum venditor; ab ἄγκιστρον, τὸ, & πώλης, ὁ, &c. V.

Ἀγκτηριάζω, f. σω, anctere constringo; constringo fibulâ, quæ ancter dicitur, ab ἀγκτὴρ, ῆρος, in quo constringimus aliquid, &c. V.

Ἀγκυλέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, præt. ημαι, unde ἱερὸς κεραυνὸν ἠγκυλημένος, apud Athen. ubi, ἠγκυλημένος, à Bud. exp. manu tenens, quasi jam vibraturus, ut διηγκυλημένος; à Them. ἀγκύλη, ἡ, V.

Ἀγκυλιδωτὸν, pro ἀγκύλην ἔχον; apud Hippocr. i. e. ansulatum, sive ansulam, vel annulum habens; à Th. ἀγκύλη, ἡ, quod inter alia, ansam, seu anulam etiam significat.

Ἀγκύλιον, ου, τὸ, hamus catenæ; & in neut. plur. ἀγκύλια, τὰ, dicuntur ancilia, peltæ; genus quoddam scutorum, seu peltarum; Plut. in Numa. Item ἀγκύλιον, dicitur vitium quoddam in lingua, quod & ipsum Thema ἀγκύλη, signif. &c. V.

Ἀγκυλοβλέφαρον, τὸ, ex ἀγκύλη, ἡ, & βλέφαρον, τὸ, apud Cels. idem est quod ἀγκυλοβλέφαρον, τὸ, id vide suprà. Item ἀγκυλόγλωσσον, ου, τὸ, est vitium linguæ, quod infantibus adnascitur, filum vulgariter nuncupatur; unde in plur. masc. ἀγκυλόγλωσσοι, dicuntur ii, qui hoc vitio laborant; quasi ἀγκύλην, sive ἀγκύλιον ἐν γλώσσῃ ἔχοντες; vide Ægin. & Aet. ex ἀγκύλη, & γλῶσσα, ἡ, &c. V.

Ἀγκυλόδειρος, collum habens incurvum & repandum; ex ἀγκύλος, ὁ, & δειρὴ, idem quod Th. δέρη, ἡ, &c. V. Item ἀγκυλομήτης, ου, ὁ vel ἡ, idem quod ἀγκυλομήτις, ου, ὁ, qui obliqua agitat consilia, ideoque vafer, versutus; ut προμηθεὺς ἀγκυλομήτης; apud Hesiod. in Erg. & ἀγκυλόμητις λύκος, & γυνή; apud Nonn. &c. V. Ἀγκυλόεις, εντος, foem. εσσα, neut. εν, Poet. pro ἀγκύλος, η, ον, id V.

Ἀγκυλόομαι, οῦμαι, unde ἠγκυλωμένος, qui morbo laborat ἀγκύλη, & ἀγκύλωσις, dicto; à Them. ἀγκύλη, ἡ, vide.

Ἀγκυλόπους δίφρος, apud Plut. in Mario, dicitur sella curulis, ab operis & figuræ expressione; ex ἀγκύλη, ἡ, vel potius ἀγκύλος, ὁ, & πούς, ὁ, &c. V.

Ἀγκυλοτόμον, ου, τὸ, instrumentum chirurgicum, quo τὸ ἀγκύλιον, vel ἡ ἀγκύλη τῆς γλώσσης, vinculum nervosum, quod filum vulgò vocant, in pueris hæsitantibus eximitur; ex ἀγκύλη, ἡ, & τομὴ, ὁ, &c. V.

Ἀγκυλόχειλος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀγκυλοχείλης, ου, ὁ, & exp. curva habens labia, seu qui est labris inflexis; Il. π. & Od. π. &c. V.

Ἀγκυλόω, ῶ, curvo, incurvo; tortuosum reddo; unde in pass. ἀγκυλόομαι, recurvor, incurvor; atque inde, in part. præt. pass. apud Aristoph. ἠγκυλωμένος ὄνυχας, curvatos, seu curvos habens ungues; item ἀγκύλως, aduncè, tortuosè; adv. & ἀγκύλωσις, incurvatio, recurvatio; item peculiariter, morbus quodam in articulis; apud Ægin. verbale ab ἀγκυλόω; & omnia, à Th. ἀγκύλος, aduncus; incurvus; & σκολιὸς, i. e. tortuosus; ut exp. Hesych. & Metaph. etiam interdum usurpatur, ut Lat. tortuosus; ut ἀγκύλα ἐρωτήματα τῶν σοφιστῶν; apud Luc. &c. V.

Ἀγκυρίζω, f. ίσω, supplanto; verbum est palæstricum; unde verbale, ἀγκύρισμα, τὸ, supplantatio; Suid. utrumque, à Th. ἄγκυρα, ἡ, V.

Ἀγκυροβόλιον, τὸ, anchora: Bud. sed Suid. ait esse ferrum navigii; & sunt qui scribant esse instrumentum, ad jaciendam, seu tenendam anchoram; ex ἄγκυρα, & βολὴ, ἡ, &c. Vide. Item ἀγκυρομήλη, ἡ, Gal. & Erotian. exp. ἄγκιστρον; apud Hippocr. ex ἄγκυρα, & μήλη, ἡ, vide. Item ἀγκυρουχία, ἡ, anchoræ retentio; i. e. quâ anchora retinet navem; apud Æschyl. ex ἄγκυρα, ἡ, & ἔχω, cujus comp. varia desinunt in οῦχος, vel ουχία, &c. V.

Ἀγκυρόω, ῶ, f. ώσω, anchorâ, seu anchoris firmo, aut fundo; & per Metaph. ἀγκυρωτὸς λόγος, dicta fuit oratio Epiphanii, quæ anchoræ vicem præbet, ad fidem Christianam adversus ejus hostes firmandam & fulciendam; est à Them. ἄγκυρα, ἡ, V.

Ἀγκωνίζομαι, sinuo me, vel sinuor; per sinus quosdam quasi flexus me verto; de fluvio dictum ab Eust. in Dionys. de situ orbis; est à Th. ἀγκὼν, ῶνος, ὁ, V.

Ἀγλαέθειρος, est ex ἀγλαὸς, ὁ, & ἔθειρα, ἡ, &c. Vide. Ἀγλαΐστος, exp. optabilis, pretiosus; Hesych. ab ἀγλαΐζομαι, id V.

Ἀγλαόδωρος, splendidum munus donans, splendide munificus; ex ἀγλαὸς & δῶρον, τὸ, &c. Vide. Item, ἀγλαοθηλὲς, τὸ, Hesychio, est tenerum; comp. ex ἀγλαὸς & τέθηλα, præt. med. verbi θάλλω, f. θαλῶ, &c. V.

Ἀγλαομητία, præclarum & illustre consilium; Hesych. ab ἀγλαομήτης, quod ex ἀγλαὸς, ὁ, & μῆτις, ἡ, &c. Vide.

Ἀγλαόπιστος, præclarè fidelis; Hesych. ex ἀγλαὸς & πιστὸς, ὁ, &c. V.

Ἀγλαότιμος, ὁ καὶ ἡ, splendidè, vel magnificè honoratus; Orph. ex ἀγλαὸς, ὁ, & τιμὴ, ἡ, &c. V.

Ἄγλαυρος, aff. pro pulchras auras habens; i. e. ἀγλαὰς αὔρας ἔχων; pro quo, factâ Metathesi literarum, dici ἄγραυλος, tradit Schol. Nic. ex ἀγλαὸς, ὁ, & αὔρα, ἡ, &c. V. Item ἀγλάφυρος, inelegans, invenustus; unde adv. ἀγλαφύρως, invenustè; Athen. l. 10. ex α priv. & γλαφυρὸς, ὁ, V. Item ἀγλαώπης, idem quod ἀγλαώψ; item ἀγλαῶπις, pulchrè oculata; pulchros oculos habens; Plut. omnia ex ἀγλαὸς, & ὤψ, ὠπὸς, &c. V. Item ἀγλευκὴς, idem quod ἀγλευκής, minime dulcis; propriè, musteam dulcedinem non habens; & Metaph. pro injucundo, &c. V.

ἈΓΛΙ'Η, apud Hippocr. exp. ἡ ἐν ὀφθαλμοῖς ὑπόλευκος οὐλή: i.e. subalba cicatrix in oculis; Gal.

Ἄγλισχρος, ου, ὁ καὶ ἡ, non lentus, non viscosus; ex α priv. & γλίσχρος, ὁ, V.

Ἀγλωττία, ἡ, q. d. elinguitas, obmutescens taciturnitas; est ab ἄγλωττος, idem cum ἄγλωσσος, elinguis; item qui loqui non potest, qui obmutuit; item dicendi imperitus; item barbarus; ut apud Soph. in Trach. οὔθ' Ἑλλὰς, οὔτ' ἄγλωσσος, nec Græca, nec barbara, sic &, dicitur etiam, ἄγλωσσος αὐλὸς; i. e. tibia linguam non habens; ex α priv. & γλῶσσα, & Atticè, γλῶττα, ἡ &c. V.

Ἀγναμπτοπόλεμοι, vel potius ἀγναμπτοπόλεμοι, dicuntur, in bello, nec minis, nec vulneribus flexibiles; Hesych. ex ἄγναμπτος, inflexibilis; qui flecti nequit, rigidus; & πόλεμος, ὁ, &c. V.

Ἄγναπτος, idem quod ἄκναπτος, id vide.

Ἅγνευμα, τὸ, idem quod ἁγνεία, ἡ, apud Euryp. puritas, castimonia; & in activa signif. expiatio, lustratio; item ἁγνευτικὸς, οῦ, ὁ, castitatis aliquid habens; castitatem aliquatenus servans; unde in neut. plur. ἁγνευτικὰ ζῶα, Aristot. opponit τοῖς ἀφροδισιαστικοῖς; i. e. casta libidinosis; item ἁγνευτήριον, ου, τὸ, locus religiosus, in quo, animi à conta-

contagionibus vitæ civilis purgantur; Greg. omnia ab ἁγνεύω, castitatem, sive castimoniam colo, ut faciunt sacerdotes; Hesychius ait significare, purus sum à rebus venereis, & à mortuo; & cum genit. purus sum & impollutus, seu abstineo hac vel illâ re; Plut. & in activa etiam signif. pro ἁγνίζω, purum reddo, expio, lustro; ut ἁγνεύειν τὴν πόλιν; apud Antiph. à Th. ἁγνὸς, ὁ, V.

Ἁγνιστήριον, ου, τὸ, locus, ubi fit expiatio; vel id, quo fit expiatio; item ἁγνίτης, ου, ὁ, expiatus à scelere; aut qui expiavit aliquem; Hesych. ut ἁγνίτης ἅλς, divinum sal; apud Lycophr. verbalia ab ἁγνίζω, f. ίσω, &c. V.

Ἀγνοέομαι, οῦμαι, ignoror; est pass. ab act. ἀγνοέω, q. d. non intelligo, non cognosco; unde verbale, ἀγνόημα, signif. peccatum per ignorantiam, aut imprudentiam commissum, &c. V. Item Ἀγνοητέον, ignorandum est, nesciendum; verbale gerundivum, ab eod.

Ἁγνοπόλος, dicitur, pro simplici ἁγνὸς, sed exp. propriè, qui castè & purè versatur; ex ἁγνὸς, ὁ, & πολέω, cujus comp. varia desinunt in πόλος, &c. V.

Ἀγνώδης, q. d. viticeus, est à Th. ἄγνος, ἡ, frutex quidam in arborem assurgens, qui Lat. vitex; ita dictus, ab ἁγνὸς, quoniam, matronæ, Thesmophoriis, Atheniensium castitatem custodientes, his foliis cubitus sibi sternunt; Diosc. l. 1. c. 136. & ex eo Plin.

Ἀγόνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, genu carens, cui non est genu; non geniculatus; ex α priv. & γόνυ, γόνατος, τὸ, V.

Ἄγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. non natus, cui γονὴ, vel γόνος, non est infœcundus, sterilis; (cui oppon. γόνιμος, V.) Unde etiam, ἀγονέω & ἀγονία, ἡ, omnia ex α priv. & γόνος, ὁ, seu γονὴ, ἡ, &c. V.

Ἀγονόμοχθος, mulus, sive mula; est comp. ex ἄγονος, & μόχθος, ὁ, &c. V.

Ἄγοος, luctus expers, qui non lugetur; ex α priv. & γόος, ὁ, luctus; à Th. γοάω, &c. V.

Ἀγοράζω, exp. in foro versor; atque inde, mercor; & sic, est ab ἀγορὰ, forum rerum venalium; sed ἀγοράζω, exp. & consulto, delibero; & sic est ab ἀγορὰ, forum judiciale, nam propriè, dicitur de deliberationibus quæ fiunt ἐν τῇ ἀγορᾷ; i. e. in foro judiciali, &c. V.

Ἀγοραίως, q. d. circumforaneè, atque inde, scurriliter, non graviter; Plut. est adv. ab ἀγοραῖος, in foro versans, ad forum rerum venalium pertinens; ut ἀγοραῖος ὄχλος; exp. turba in foro versans, seu circumforanea; unde Aristot. Polit. 4. tertiam urbis partem vocat ἀγοραῖον; quippe, quæ in vendendo, & emendo occupata est; sed exp. & forensis, i. e. ad forum judiciarium pertinens; ut ἔκ τινος ἀγοραίου διαφορᾶς; apud Herodian. l. 7. & apud Plut. in Fab. ἀγοραίου χάριν, exp. forensis gratia; item exp. etiam, forensium rerum peritus; sive forensibus rebus aptus; ut ἀγοραῖος ἢ καὶ πολιτικός; apud Plut. in Pericle, &c. V.

Ἀγορασμὸς, οῦ, ὁ, emptio; verbale ab ἀγοράζω; quod vide. Item ἀγοραστικὸς, κὴ, κὸν, ad emptionem pertinens; quod ab ἀγοραστὴς, emptor; verbalia, itidem ab eod.

Ἀγορεύομαι, εῦμαι, idem quod ἀγορεύω; verba facio pro concione; ac propriè, in consessu hominum concionor; unde ἠγορεύοντο, primo versu Il. δ. videtur esse pro consultabant, aut consultabant simul & concionabantur; vide Eust. Item ἀγορέω, f. ήσω, ejusdem cum ἀγορεύω, est significationis; sed in compositione duntaxat usitatum; nisi quis composita, quæ hujus verbi terminationem habent, malit ex ἀγορεύω, deducere, cum Eust. qui παρηγορεῖν, ex ἀγορεύω. format; omnia autem, à Th. ἀγορὰ, ἡ, V.

Ἀγοστέω, exp. immundus sum, & sordibus inquinatus; unde στατὸς ἵππος ἀγοστήσας ἐπὶ φάτνῃ; in Il. ζ. est à Th. ἄγος, εος, τὸ, res veneratione digna; item puritas, vel purificatio; & per Antiphrasin, scelus, piaculare crimen, &c. V.

Ἄγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lineis carens; ex α priv. & γραμμὴ, ἡ, V. Item ἀγράμματα ζῶα, dicuntur animalia, quorum vox nullis exprimi literis valet; inquit Cæl. Rhod. est neut. plur. ab ἀγράμματος, literarum rudis; qui, nè ipsa quidem literarum elementa novit; item literis carens; literis non constans; ut ἀγράμματος ῥῆσις; apud Athen. l. 10. &c. V.

Ἄγραυλος, dicitur etiam, pro ἀγλαὸς; splendidus, pulcher; apud Nic. in Ther. ubi tamen quidam legunt ἄγλαυρος; (id V.) à Th. ἀγλαὸς, ὁ, V.

Ἀγραυλὶς, ίδος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄγραυλος; ut ἀγραυλὶς κοίτη; apud Nic. quæ fit in agro: atque inde, ἀγραυλία, ας, ἡ, stabulatio, seu pernoctatio in agro, &c. V.

Ἄγραφα, τὰ, Judæi vocabant quædam, quæ citra librorum monumenta, per manus tradebant vivâ voce; inquit Erasm. ex Chrysost. Item ἄγραφα ἀδικήματα, dicebantur crimina, de quibus lex non est scripta; Hesych. neut. plur. à sing. ἄγραφος. V.

Ἀγρέμιος, ου, ὁ, qui ex venatione, & captura est; in Epigr. Item ἄγρεμον, ab Æschylo, dicitur, ridica, vel lampas, aut hasta; ἀπὸ τοῦ ἀγρεύειν καὶ λαμβάνειν; vel ab ἀγρέμων; & omnia à Them. ἄγρα, ἡ, V.

Ἀγρεύομαι, venatu capior; Isidor. in Epigr. ἀγρευθεὶς δ' ἤγρευσε, i. e. captus cepit; est pass. ab act. ἀγρεύω, f. εύσω, præt. ευκα; venor; sive feras, sive aves, sive pisces venatu capio; item capto; per Metaph. ut apud Lat. venor & aucupor; sic dicitur ἀγρεύειν δόξαν; & ἀγρεύω ὕπνον; in Epigr. Atque inde, ἀγρευτικὸς, κὴ, κὸν, venandi peritus; ut Ἄρτεμις ἀγρευτικὴ τὴν φρεῖαν, Eust. Item ἀγρεὺς, έως, ὁ, exp. qui est super venationem; i. e. venationi præfectus; Neptuni Epith. apud Luc. omnia à Th. ἄγρα, ἡ, vide.

Ἀγρέω, ῶ, f. ήσω, idem quod ἀγρεύω; venor, venatu capio; in imperat. ἄγρει, hortandi vim habet, idemque valet apud Poëtas, quod age, agedum; agesis; estque translatum à celeritate, quæ adhibetur in venatione; Il. ε. Od. φ. & sic etiam, in plur. ἀγρεῖτε; Od. υ. Atque inde etiam, ἀγρεσία, ἡ, venatio; itidem ab eod. Th. ἄγρα, ἡ, V.

Ἀγριάζω, ferus sum; vel potius ferus fio; ab ἄγριος, ὁ, V.

Ἀγριάμπελος, q. d. ἀγρία ἄμπελος; labrusca.

Ἀγριελαία, subst. itidem, pro oliva agresti, seu oleastro dicitur; Diosc. l. 1. 138. Ab ἀγριέλαιος; idem, agrestis oliva; sed ponitur etiam adjectivè, pro, ex oliva agresti confectus; q. d. oleastrinus; ut σκυτάλην ἀγριέλαιον; fruticam ex oleastro; in Epigr. &c. V.

Ἀγριόομαι, irritor; factum est ἀπὸ τῶν ἀγριουμένων ζώων; inquit Erotian. qui ἀγριωθῶσιν; apud Hippocr. exp. ἄγρας χήνζωσιν; à Them. ἄγρα, ἡ, unde ἀγρεύω & ἀγρέω, &c. Vide.

Ἀγριμαῖος, ου, ὁ, ferus, ferinus; opponuntur enim, ἀγριμαῖα τοῖς τιθασσοῖς; ut ostendit Eust. ab ἀγριάζω, V. Item ἀγριόεις, εσσα, εν, pro ἄγριος, agrestis; item pro ἀγριοποιὸς, i. e. ferum, seu feros reddens; feritatem inducens; apud Nic. &c. V.

Ἀγριόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, agresti & fero animo præditus; Hesych. ab ἄγριος; & θυμὸς, ὁ, V. Item ἀγριοκάρδαμον, & λεπίδιον, dicitur à quibusdam, ἡ ἰβηρὶς βοτάνη, herba iberis; apud Ægin. quasi nasturtium agreste; Aetio, καρδαμίνη dicitur; ex ἄγριος & κάρδαμον, τὸ, V. Sic etiam, ἀγριοκοκκύμηλα, pruna agrestia; ex ἄγριος & κοκκύμηλον, τὸ, V. Et ἀγριομέλισσα, apis agrestis seu sylvestris; ex ἄγριος & μέλισσα, ἡ, V. Ἀγριόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui agresti aspectu est, ferinam faciem habens; ex ἄγριος & μορφὴ, ἡ, V. Ἀγριομυρίκη, agrestis myrica, Jerem. 17. ex ἄγριος & μυρίκη, ἡ, V. Ἀγριοπήγανον, τὸ, ruta agrestis, seu sylvestris; ex ἄγριος & πήγανον, τὸ, V. Item ἀγριοπηγοὶ, οἱ, carpentarii; fabri plaustrorum artifices, & ex omnibus agrestibus lignis opera conficientes; ex ἄγριος & πέπηγα, præt. med. verbi πήγνυμι, f. ξω, &c. V. Item ἀγριοποιὸς, ferum reddens, seu efferatum; feritatem inducens; unde apud Aristoph. in Ran. Æschylus dicitur ἀγριοποιὸς; quòd heroas induceret feros & immanes; ex ἄγριος & ποιέω, &c. V. Ἀγριορίγανος, origanum sylvestre; herbæ nomen, quæ aliàs panace Heracleum; aliàs cunila nominatur; Diosc. l. 34. ex ἄγριος & ὀρίγανον, τὸ, V. Ἀγριόρνιθες, feræ gallinæ; ex ἄγριος & ὄρνις, ιθος, ἡ, V. Item ἀγριόῤῥοδον, ου, τὸ, saliunca; herba, de qua Plin. l. 21. c. 7. ex ἄγριος & ῥόδον, τὸ, &c. V. Ἀγριοσέλινον, τὸ, apium sylvestre; Diosc. 3. 78. ex ἄγριος & σέλινον, τὸ, V. Item ἀγριοσταφυλὶς, & ἀγριοσταφίδες, uvæ.

uvæ sylvestres, seu agrestes; ex ἄγριος, & σταφὶς, ίδος, ἡ; unde σταφυλὴ, ἡ; & σταφυλὶς, ίδος, ἡ, &c. V.

Ἀγριοσύνη, ἡ, idem quod ἀγριότης, ητος, ἡ; feritas, immanitas, cui oppon. ἡμερότης; apud Plat. in Symp. utrumque, ab ἄγριος, ὁ, ἡ; V.

Ἀγριόφυλλον, à quibusdam dicitur, peucedanum herba: ut est apud Diosc. ex ἄγριος, & φύλλον, τὸ; V. Item Ἀγριόφωνος, ὁ καὶ ἡ; agrestem, seu ferocem vocem habens: Od. Θ. ex ἄγριος, & φωνὴ, ἡ; V.

Ἀγριοχηνάρια, τὰ, anserculi feri; ex ἄγριος, & χὴν, ηνὸς; unde χηνάριον, τὸ, &c. V. Item Ἀγριοψωρία, ἡ, scabies fera: ex ἄγριος, & ψώρα, ἡ; vide.

Ἀγρίππος, seu ἄγριππος, oliva sylvestris, oleaster: Suid. ab ἄγριος; V.

Ἀγριωπὸς, est comp. ex ἄγριος, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, &c. V.

Ἀγριωτὸς, οῦ, ὁ, efferatus; est verbale, ab ἀγριόω, agreste reddo: Item effero, id est, efferatum reddo: sed in passiva voce, & signif. frequentiùs usurpatur ἀγριοῦμαι, est ab ἄγριος seu Th. ἀγρὸς, ὁ, &c. V.

Ἀγρόβοτος, agros habens pascuis accommodos, est ut & ἀγροβότης comp. ex ἀγρὸς, ὁ, & βοτὸς, ὁ, &c. V. Item Ἀγρογείτων, habens vicinum agrum, seu fundum, aut vicinam villam; Plut. ex ἀγρὸς, ὁ, & γείτων, ονος, &c. V. Item Ἀγροδίαιτος, i. e. ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος; in agro vitam agens, aut agrestem, seu rusticam vivendi rationem sectans: sed ponitur etiam pro rusticus, i. e. inscitus, illepidus, quod, rusticum vitæ genus tale sit: ex ἀγρὸς & δίαιτα, ἡ; vitæ genus, &c. V. Item Ἀγροδότης, ου, ὁ, expon. & agrorum dator; ex ἀγρὸς, ὁ, & δότης, ὁ, &c. Vide.

Ἀγροικίζομαι, expon. & rusticè ago, vel loquor, ineptio: Item ἀγροικεύομαι, sum ἄγροικος, i. e. sum rusticis & agrestibus moribus; utrumque, ab ἄγροικος, qui in agro vivit; unde ἀγροικία, expon. ἡ τῶν ἀγροίκων οἴκησις, rusticorum habitatio, seu locus, ubi rustici habitant, &c. V.

Ἀγρομένης, comp. ex ἀγρὸς, ὁ, & μένω, maneo, &c. V.

Ἀγρονόμης, ὁ; expon. ὁ ἐν ἀγρῷ διατρίβων, i. e. in agro degens: Hesych. Item, ἀγρονόμος μοῦσα, dicitur, quæ in agro pascitur; in Epigram. at πλάκες ἀγρόνομοι dicuntur planicies, vel æquora campi, aut pratorum, ubi agrestes, agrestiave pascuntur; apud Soph. Item ἀγρονόμος, expon. & in agro pascens; aut agrestia pascens; ut ἀγρονόμοι νύμφαι; apud Hom. Od. ζ. Sed expon. & in agro versans, seu commorans; ex ἀγρὸς, & νέμω, pasco: Item colo, habito; unde νομὸς, ὁ, &c. Vide.

Ἀγρότερος, ου, ὁ, agrestis, rusticus; ut ἀγροτέρα ἐλαία, in Epigram. ἀγρία, agrestis olea; sed expon. & ferus, unde Homerus, & αἶγας, capras, & ἡμιόνους, mulas, ἀγροτέρας vocat, ad differentiam cicurum, at ἐλάφους, cervas, idem Hom. dicit ἀγροτέρας, quòd naturâ agros, & sylvas colant; sic Diana cognominatur ἀγροτέρα, Il. φ. q. d. sylvicultrix: Item ἀγροτέρης, feræ, gen. sing. &c. V.

Ἀγρότις, ἡ, rustica mulier; i. e. ruri educata; unde & in Epigram. ἀγρότις κούρα, pro Diana: Item expon. & venatrix; ut ejus masc. ἀγρότης, vir rusticus; expon. etiam, venator, ab Hesych. &c. V.

Ἀγρωστῖνος, venator: Item rusticus; idem quod ἀγρώστης, & ἀγρώστωρ, quod expon. & operarius; & omnia ab eod. verbo ἀγρώσσω, idem quod ἀγρέω, & ἀγρεύω; & de omni genere venationis dicitur; ut de piscium venatione; Od. ε. ἰχθῦς ἀγρώσσων, & omnia, ab eod. Them ἄγρα, ἡ, &c. V.

Ἀγυιάτης, Apollo dictus, eadem signif. quâ ἀγυιεὺς, id vide. Item Ἀγυιάτις, ιδος, ἡ; ut ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι, aræ pro foribus in gratiam Agyrei Apollinis erectæ; qui ante portas colebatur: ut ἀλεξίκακος, inquit Eust. utrumque, ab ἀγυιεὺς, έως, ὁ, ara, stans pro foribus, formam columnæ habens; vel ut alii columna, in summa parte acuta, & Apollini sacra; unde Apollo etiam ipse sic nominatur, quasi viis præpositus urbanis; vel quia in viis colitur, q. d. viarcus; in accus. pl. facit ἀγυιέας, & ἀγυιᾶς, per synæresin, vel per synalæphen; ut apud Aristoph. & Dem. κνισᾶν ἀγυιᾶς; omnia, ut & ἀγυιῶ, à Them. ἀγυιὰ; unde in pl. fœm. ἀγυιαὶ, expon. vici, & viæ, eâ signif. quâ dicuntur viæ urbis pro vicis; à Suida autem, expon. αἱ ὑπομήκεις ὁδοὶ; i. e. longæ viæ: quod non habeant γυῖα, i. e. membra, nec κάμψεις, flexus, aut anfractus, &c. V. at ἄγυιος, expon. membris truncus & mutilus, manibus præcipuè & pedibus, & sic, est ex α priv. & γυῖον, τὸ, &c. Vide.

Ἀγυρισμὸς, οῦ, ὁ, congregatio, collectio; verbale, ab ἀγυρίζω, idem quod ἀγυρέω, in unum cogo & colligo, &c. Vide Them. ἄγυρις.

Ἀγυρτώδης, idem quod ἀγυρτικὸς, pertinens ad ἀγύρτην, vel qualis est ἀγύρτης; ut ἀγυρτικὸν πλῆθος, turba & multitudo τῶν ἀγυρτῶν; Plut. & ἀγυρτικαὶ λογοποιΐαι, quales sunt circulatorum; utrumque ab ἀγύρτης, is qui congregat, & cogit in unum, ὁ ἀγείρων, & peculiariter, qui populum congregat: Hesych. & Suid. Unde ἀγύρται, nominantur etiam circulatores, & præstigiatores circumforanei, qui congregatâ multitudine, pharmaca aliqua ostentant; eaque prædicantes divendunt, misere simplici populo imponentes, Eust. sic etiam, nominantur ii, qui oppida circumeunt, & divinandi peritiam jactant; Suid. sed adjectivè quoque expon. pro συρφετώδης, confusaneus: Item Φιλοκερδὴς, item ἰδιώτης; Hesych. & Suid. Item προσαίτης, ἐπαίτης, πτωχὸς, mendicus, qui circumit, & stipem petit; apud eosd. & in Epigram. Item ἀγυρτὸς, οῦ, ὁ, congregatus, collectus; omnia, à Th. ἄγυρις, multitudo collecta; παρὰ τὸ ἀγείρειν, unde ἀγορὰ, & ἄγυρις, atque indè Æolicè mutato ο, in υ, ἄγυρις; ut tradunt Grammatici, &c. Vide.

Ἄγχουρος, ου, ὁ, idem quod ἀγχίουρος; id vide.

Ἀγχέμαχος, idem cum ἀγχίμαχος, quod expon. etiam, pugnâ stataria præstans: Il. β. Sic ἀγχέμαχα ὅπλα, dicuntur arma, quibus cominùs pugnatur: ex ἄγχι, & μάχη, ἡ, &c. V.

Ἀγχίγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, propriè expon. terræ nostræ vicinus; ex ἄγχι, & γαῖα, Poët. γαίη, cujus varia comp. desinunt in ειος, &c. V. Sic & Ἀγχίγυος, ου, ὁ, καὶ ἡ; propriè expon. arvis nostris vicinus; ex ἄγχι, & γύα, ἡ, &c. Vide.

Ἀγχιθάλασσος, seu ἀγχιθάλαττος, mari vicinus, maritimus; Poll. ex ἄγχι, & θάλασσα, ἡ; V.

Ἀγχίθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, sedem propinquam, aut solium propinquum habens; Nonn. ex ἄγχι, & θρόνος, ὁ; V.

Ἀγχικέλευθος, ου, ὁ καὶ ἡ; qui propè viam est; Nonn. ex ἄγχι, & κέλευθος, ἡ; V.

Ἀγχίνους, contractè, pro ἀγχίνοος; quod propriè expon. q. d. qui in propinquo mentem habet, perspicax; ut & ἀγχίνοια, ἡ; expon. ingenii acumen, sive acrimonia, quâ cujusque rei causa, non longo tempore considerata reddi potest; Aristot. Post. An. l. 1. c. 22. Unde & ἀγχινόως, adv. solerter, sagaciter, ingeniosè; apud eund. &c. Vide.

Ἀγχίπλους πόρος, navigatio, quâ propinqua tantùm loca permeantur; i. e. brevis, & non longinqua; Eurip. in Iph. Taur. ex ἄγχι, & πλόος, contractè πλοῦς, &c. V. Sic & Ἀγχίπορος, ου, ὁ καὶ ἡ; expon cujus meatus, sive viæ propè sunt, vel in propinquo; ut ἀγχίπορος γαῖα, apud Nonn. unde in Epigram. ἀγχίποροι κόλακες, expon. adulatores semper comitantes eos quibus adulantur; ex ἄγχι, & πόρος, ὁ, &c. V. Item Ἀγχίπους, propriè, expon. prope nos pedem habens, adstans; i. e. ὁ παρεστὼς καὶ συνεγγὺς; Hesych. ex Euryp. in Iphig. Taur. (ubi tamen à quibusdam legitur ἀγχίπλους,) ex ἄγχι, & ποῦς, ὁ; V. Item Ἀγχίπολις, urbi propinquus; Nonn. ex ἄγχι, & πόλις, Poët. pro πόλις, &c. V.

Ἀγχίσπορος, ου, propriè, expon. è propinquis, seu propinquo sanguine satus, consanguineus; ex ἄγχι, & σπορὰ, ἡ; seu σπόρος, ὁ, &c. V.

Ἀγχιστεῖον, ου, τὸ; idem quod ἀγχιστεία, ας, propinquitas generis, cognatio; sed expon. etiam jus succedendi ab intestato: Item ἀγχιστικὸς, οῦ, ὁ, adject. ad ἀγχιστείαν, seu cognationem pertinens, omnia, ab ἀγχιστεύω, vel ab ἄγχιστα, &c. V. Item Ἀγχιστῖνος, ου, ὁ, vel ἀγχιστῶος, q. d. propè stans: Il. ε. Eust. admonet vocis hujus antepenultimam per η, scribi, ut ab ἄγχι, & ἑστάναι factam, mutando ε, in η; quum cætera derivata ab ἄγχι, servent ejus, ι; vel est itidem ab eod. ἄγχιστα; V.

Ἀγχονιμαῖος, ου, ὁ, ad laqueum pertinens; ut ἀγχονιμαῖος θάνατος, mors laqueo

laqueo illata, ab ἀγχόνη, ἡ; V.

Ἄγχορος, & Ion. ἄγχουρος, contermínus, vicinus: Suid. ex ἄγχι, & ὅρος, ὁ, &c.

Ἄγχουσα, ἡ, anchusa herba; de qua Diosc. l. 3. 23. quidam ἀγχοῦσαν vocant, ad differentiam participii ἀγχοῦσα, dicta videtur, παρὰ τὸ ἄγχειν, quod habeat vim suffocatoriam & strangulatoriam; unde ἀγχουσίζω, anchusâ inficio, anchusâ fuco & coloro, &c.

Ἀγωγὸς, οῦ, ὁ, subst. expon. aquæ ductus; ut ἀγωγὸς δημόσιος, aquæ ductus publicus: ab ἀγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ; quod expon. ὁδηγὸς. Item educendi, eliciendi, aut ciendi; vel adducendi, attrahendi, aut illiciendi vim habens; utrumque ab ἀγωγὴ, ἡ; ductus, adductio, & abductio: Item portatio, seu importatio vectio, vectura, advectio; & omnia ab ἄγω, duco, &c. V.

Ἀγῶνα παρέχειν, Esa. 2. 7. pro molestiam exhibere; Grammatici hanc vocem deductam putant, ex γωνία, & α priv. ut sit, ὁ γωνίαν οὐκ ἔχων τόπος, & proinde, κυκλοτερὴς; vel à verbo ἄγω; i. e. fero, quod afferat molestiam, &c. V.

Ἀγωνιάζω, idem quod ἀγωνιάω, atque id, idem quod ἀγωνίζομαι, in certamen venio: Item certo judicio; ut qui causam orat apud judices; causam dico, periclitor judicio: à Them. ἀγὼν, ῶνος, &c. V. Item Ἀγωνιστὴς, οῦ, ὁ, qui certat gymnica certamina, athleta, pugil: ut apud Plut. ἵπποι ἀγωνισταὶ, equi certatores; i. e. ad certamina exercitati; & cum genit. apud eund. Plut. ἀγωνιστὴς ἀληθείας, expon. propugnator veritatis: Item actor scenicus, ludio, histrio; atque inde, ἀγωνιστικὸς, οῦ, ὁ, certatorius, ad ἀγωνιστὰς pertinens: ut ἀγωνιστικὴ δύναμις, apta corporis constitutio ad obeunda gymnica certamina: Sic etiam dicitur is, qui aptus est ad certamina; ab ἀγωνίζομαι; V.

Ἀγωνοδίκης, exp. certaminis designator, propriè, judex certaminum: ex ἀγὼν, ῶνος, & δίκη, ἡ, &c. V.

Ἀδάδουχητος, expon. cui fax prælata non est; cui face nemo præluxit; ex α priv. & δᾳδοῦχος, facem, seu tædam tenens; unde δᾳδουχέω, facem præfero, &c. V.

Ἀδάητος, incognitus: ut & ἀδαὴς, ignarus, imperitus: ex α priv. & δαίω, disco, &c. Vide.

Ἀδαιτος, non divisus; ex α priv. & δαίω, divido, &c. V.

Ἀδαμαντόδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, expon. adamante ligatus, seu vinctus; q. d. compactus clavis adamantinis; ab ἀδάμαντος, ὁ; vel ab ἀδάμας, αντος, ὁ; & δέομαι, unde δετὸς, ὁ, &c. V. Item Ἀδαμαντοπέδιλος, adamantina habens calceamenta; Plut. ex ἀδάμας, αντος, & πέδιλον, τὸ, &c. Vide.

Ἀδάμας, αντος, ὁ, adamas: ita dictus lapis, à duritie quasi indomita: Item ἀδάμαστος, indomitus; qui domari nequit, & interdum, qui domitus non est; unde metaph. ἀδάμαστος, expon. quæ nondum nupsit; quasi, quæ nondum subacta sit, ad ferendum mariti jugum: ut ἀδάμαστος θεὰ, apud Soph. i. e. Minerva; potest etiam exponi, non compressa, sicut & ἀδμὴς; sic & ἵπποι ἀδμῆτες ἔτι καὶ ἄβατοι; Luc. ex α priv. & δαμάζω, -ομαι; idem quod Them. δαμάω, &c. Vide. Sic & Ἀδαμνὴς, expon. validus, durus; ex iisd.

Ἀδαξέω, pruriginem moveo, seu pruritum excito; idem quod, & pro ὀδαξέω, & ab eod. id vide. Sic & Ἀδάξω, prurio, appeto, cupio; & in pass. ἀδάξομαι, mordeor, more eorum qui pruriunt: Item ἀδαξάομαι, idem; itidem, idem quod, & pro ὀδάξομαι; id vide.

Ἄδαπτος, est comp. ex α priv. & δαπτὸς, à Them. δάπτω. fut. ψω, &c. Vide.

Ἀδαχεῖν, expon. pruriginem excitare, titillare, vel scabere, scalpere; idem quod, & pro ὀδαξέω, ῶ; id V.

Ἀδδεὴς, Poët. est pro ἀδεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; quod expon. metu carens, metus expers; liber omni metu, qui non timet; ut παῖδες ἀδεεῖς, metu vacui: ex α priv. & δέος, εος, τὸ; V.

Ἀδεέστερος, metu liberior, securior, minus periculosus; est compar. ab ἀδεὴς; id V.

Ἀδέκαστος, expon. ἀδωροδόκητος; ut κριτὴς ἀδέκαστος; i. e. judex æquus; ex α priv. & δεκάζεσθαι, quod vide in δεκάζω.

Ἀδελφὴ, soror, germana: ut ὁμομητρία ἀδελφὴ, soror ex eadem matre; Aristoph in nub. Item similis, congrua: Plat. est fœm. à Them. in masc. ἀδελφὸς, ὁ; V. Item Ἀδελφίδιον, τὸ, fraterculus, diminut. ab ἀδελφὸς; Item ἀδελφικῶς, fraternè; adv. ab ἀδελφικὸς; V. & Ἀδελφίζω, fratrem meum appello, fratris appellatione voco, fratrem esse dico; apud Isocr. sed ἀδελφίζεσθαι, expon. etiam οἰκειοῦσθαι; apud Hippocr. unde ἀδέλφιξις, fraterna communio, & societas, qualis est fratrum; seu fraternitas, germanitas; apud Hippocr. omnia itidem, à Them. ἀδελφὸς, ὁ; V.

Ἀδενώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, glandulosus: ut ἀδενώδης σὰρξ; apud Gal. à Them. ἀδὴν, ένος; V. pro eod. dicitur etiam ἀδενοειδὴς, ex ἀδὴν, ένος, & εἶδος, εος, τὸ; V.

Ἀδέομαι, idem quod ἀδέω, cum tenui; id vide.

Ἀδευκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; expon. injucundus, acerbus; ut ἀδευκὴς θάλασσα; i. e. amara & salsa; sic ἀδευκὴς ὄλεθρος, amarum exitium: ex α priv. & Them. δεῦκος, εος, τὸ; V. Sed expon. etiam, nullâ re indigens; & sic, est ex α priv. & δεύομαι, indigeo, &c. Vide.

Ἀδήιον, Poët. est pro ἀδάιον, quod ab Hesych. expon. quod devastatum, & bello infestatum non est; vel quod devastari, & bello infestari nequit, nec βλάπτεσθαι, τῇ δηϊλυσῆ; ab eodem expon. etiam injucundum, ignavum; ex α priv. & δήϊος, idem quod, & pro δάϊος, ὁ, hostilis; à Them. δαίω, uro, &c. V.

Ἀδηλόφλεβος, habens venas obscuras: ex ἄδηλος, & φλὲψ, βὸς; V.

Ἀδημονέω, idem quod Them. ἀδημονέω, præ dolore, & mærore deficio; quod Eust. deducit à nomine ἄδος, i. e. satietas: ut sit quasi nimiâ dolorum satietate fatisco: Item terreor, terrefio, pavesco, &c. V. Item Ἀδημονέστερος, expon. pugnatior, contentiosior: apud Suid. est compar. ab eod. Th.

Ἄδημος, ου, ὁ καὶ ἡ; absens à populo, seu patria sua, & peregrinans; ex α priv. & δῆμος, ὁ; V.

Ἀδήωτος, ου, ὁ καὶ ἡ; non vastatus: ut apud Xen. ταύτην τὴν χώραν ἀδήωτον διαφυλάττειν; ab ἀδήϊος, Poët. pro ἀδάϊος, unde ἀδήιον pro ἀδάιον, &c. V.

Ἀδιάγλυφος, non sculptus; ex α priv. & διαγλύφω, undique sculpo, vel q. d. persculpo; ex διὰ & γλύφω, &c. V.

Ἀδιάδραστος, exp. idem quod ἀναπόδραστος; i. e. qui vel quæ effugi non potest; unde τὸ ἀδιάδραστον, expon. ipsa inevitabilitas; ex α priv. & διαδιδράσκω; V.

Ἀδιαίρετος, individuus, inseparabilis, & interdum, non divisus: ex α priv. & διαιρετὸς, ὁ; V.

Ἀδιακόπως, more eorum quæ interrupta, aut dirempta non sunt; est adv. ab ἀδιάκοπος; V.

Ἀδιαλλάκτως, q. d. irreconciliabiliter, capitali odio; est adv. ab ἀδιάλλακτος, implacabilis; cum quo rediri in gratiam non potest: ut ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς, & ἔχθρα, ἀδιάλλακτος, capitalis hostis, & capitalis inimicitia, seu capitale odium, &c. V.

Ἀδιαπνευστία, ας, ἡ, expon. impedita excrementorum per cutem transpiratio, ob densitatem τῶν πόρων, i. e. spiramentorum; Gal. ex α priv. & διαπνέω, quod ex διὰ & πνέω, f. πνεύσω, &c. V.

Ἀδιαρροίη, quum nihil perfluit; Erot. apud Hippocr. ἡ τῶν διαρρεόντων παντελὴς ἐποχὴ, quum prorsus retinentur, quæ perfluere & excerni solebant: ex α priv. & διαρροία, ἡ, à διαρρέω, &c. V.

Ἀδικοδοξία, expon. παράλογος λοιδορία; apud Suid. ex ἄδικος, & δόξα, ἡ; V.

Ἀδόλεσχος, ου, ὁ καὶ ἡ, expon. q. d. qui ad satietatem usque sermocinatur; i. e. loquax, garrulus, qui oblectatur in garrulitate; unde ἀδολεσχέω, loquax sum, nugor, garrio: compar. ex ἄδος, & λέσχη, sive ab ἀδεσιλέσχης, satietate confabulationis: sed ἀδολεσχέω, expon. & contemplor, vel oro, & Deum laudo: Item assiduè meditor: ut Psal. 118. ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου ἀδολεσχήσω, &c. V.

Ἀδοσύνη, (sed aspirandum potius;) idem quod ἡδονὴ, voluptas.

Ἀδραπὶς, idem quod ἄδρησις; id vide.

ἈΔΡΑ'ΧΝΗ, ἡ, adrachne, arbor quædam, de qua Plin. l. 13. cap. 22. & Theophr. Hist. Pl. lib. 1. cap. 7. & alibi.

Ἄδρησις, εως, ἡ, expon. & maturitas: & sic est verbale, ab ἀδρέω; quod vide.

Ἀδροβάται, expon. molli incessu utentes: sic cognominati sunt Persæ: ex iisd. cum ἀδροβατικὸν; id V.

Ἀδρόχωρος, sive ἀδροχῶρος, ου, ὁ, est sing.

sing. unde plural. ἀδελχέαι; quod vide.

Ἀειγυὴς, έως, ὁ καὶ ἡ, qui semper fuit & erit, sempiternus: Plato in Symp. ex ἀεὶ, & γείνομαι: Item ἀειγενής, idem sempiternus, cujus γόνα, est sempiterna; Plat. 6. de leg. ex ἀεὶ & γόνα, ἡ, &c. V.

Ἀείδρεις, idem quod, & pro ἀΐδρεις, ignari; à sing. ἀΐδρις, εως, inscius; id vide.

Ἀειθαλέθω, semper vireo: Nonn. ab ἀειθαλὴς, έος, ὁ, ἡ, perpetuò virens, &c. vide.

Ἀεικὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non consentaneus, indecens, indecorus: Item fœdus; ut Il. β. ἀεικέσι πληγῆσιν, fœdis verberibus: sic ἀεικὲς ἔργον, appellatur adulterium; sed expon. & indignus: & sic est ab α priv. & εἴκω, similis sum: Item ἀεικὴς, expon. etiam σκληρὸς, id est, durus, & asper, ὁ μὴ εἴκων, non cedens: & sic est ab α priv. & εἴκω, cedo, &c. V. Unde adverb. ἀεικῶς, indecenter, turpiter, fœdè, indignè; pro quo legitur & αἰκῶς, cum simplici ι, propter versum: Il. χ. ut & αἰκία, dicitur pro ἀεικεία, seu ἀεικία, quod propiè expon. indecentia: sed accipitur pro turpi, & contumelioso facto in aliquem; ideo expon. indignum facinus: Il. ω. & Od. υ. Itidem, ab ἀεικὴς Item ἀεικελίως, indecenter, indignè: Od. θ. adv. ab ἀεικέλιος; V. Item Ἀεικισμὸς, οῦ, ὁ, expon. idem quod ἀεικία, seu ἀεικεία; & est verbale, ab ἀεικίζω, &c. V.

Ἀείμαργος, semper insanus, & qui perpetuo insanit: ex ἀεὶ, & μάργος, ὁ; vide. Item Ἀειμνήμων, q. d. semper memor, qui nunquam obliviscitur: ex ἀεὶ, & μνήμων; vide. Sic & Ἀείμνηστος, expon. cujus perpetuò durat memoria, sempiternus, semper memorabilis & celebrandus: apud Isocr. & Soph. ex ἀεὶ, & μνῆσις, ἡ; &c. V.

Ἀέναος, pro quo Poët. dicitur etiam ἀείναος, ου, ὁ; semper & perpetuò fluens: Item ἀενάως, more eorum quæ perpetuis aquis fluunt; id est, jugiter; adv. ab ἀέναος; ex ἀεὶ, & νάω, vide.

Ἀένας, αντος, ὁ; idem quod ἀέναος, id est, ἀεὶ νάων; perpetuò fluens, &c. vide.

Ἀεναῦται, vide ἀειναῦται.

Ἀειπάρθενος, q. d. semper virgo: apud Soph. in Ajace, cumprimis vero, divæ matris Mariæ meritissimum attributum: ex ἀεὶ, & παρθένος; vide.

Ἀεισκῶπες, sempasiones, aves; apud Aristot. Hist. An. 9. 18. ex ἀεὶ, & σκὼψ, ωπὸς, ὁ; avis nomen, ex genere noctuarum, &c. V.

Ἀελλήεις, idem quod ἀελλὴς, turbinis in morem convolutus; unde in fœm. ἀελλήεσσα, procellosa: ut apud Nonn. ἀελλήεσσα πορείη, cita via & velox; ab eodem Them. ἄελλα, ἡ, dicta, ἀπὸ τοῦ ἄειν, i. e. spirare, & εἱλεῖν, convolvere, seu intorquere: secundum quam etymologiam, ἄελλα, est quasi turbo, crispans mare, &c. V.

Ἀελλὼ, nomen erat uni ex harpyis inditum; quòd pernicitate sua æquet ἀέλλας, & ventos rapidissimos, &c. Vide.

Ἄελπτος, ου, ὁ, idem quod ἀελπής, έος, ὁ, ἡ, præter spem: unde ἀέλπω, despero, non spero: pro quo etiam dicitur ἀελπτέω, idem, &c. V.

Ἀέμπεδον, expon. admodum stabile, admodum firmum; Hesych. ex α, ἐπιτατικῷ, & ἔμπεδος, ὁ, &c. V.

Ἀὲν, Poët. dicitur etiam, pro αἰὲν, idem cum αἰεὶ Poët. pro Them. ἀεὶ, semper, &c. V.

Ἀερσίπους, expon. pedes inter currendum agiliter tollens, agilis, celer: Il. γ. ἀερσίποδες, &c. V.

Ἀερτάω, idem quod ἀρτάζω, attollo, porto, & utrumque ab ἀέρθω; id vide.

Ἀεσίμαχα θάλασσα, expon. mare ventis, seu ventorum flatibus furens: ab ἀέσαι, sive ab ἀεὶς, ἔντος, & μαίνομαι, &c. V.

Ἀετὸς, aquila, in ædificiis vocatur, τὸ κατὰ τὸν ὄροφον; Hesychio, est etiam unicujusque radii in rota ferramentum: ut Poll. quoque lib. 1. tradit; atque inde ἀέτωμα, τὸ; idem quod ἀετὸς, in ædificiis, & peculiariter, dictum de fastigio ædificiorum aquilæ volantis speciem repræsentante: Eust. Galeno, est illud quod triangulari formâ supra tectum elevatum est, in lex. Hippocr. &c. V.

ἈΖΗΛΙΣ, dicitur lignum quoddam in curru, τὸ ἀπὸ τῆς ἀσπιδίσκης κατὰ τὸν πόνον κεκαμμένον; ut tradit Poll lib. 1. pro quo apud Hesych. est ἀζηλίς.

Ἄζυξ, idem quod ἄζυγος; id vide.

Ἄζα, & Ion. ἄζη, ἡ, propriè expon. fuligo, sordes ex ignis flammis adhærentes camino, aut vasi: & expon. etiam, nigror ex putredine ortus; apud Nicand. in Ther. à Them. ἄζω, cum tenui, &c. V.

Ἀηδονιδὺς, έως; idem quod & à Them. ἀηδὼν, όνος; Item ἀηδόνειος, ου, ὁ καὶ ἡ; ad lusciniam pertinens: ut ἀηδόνειος ᾠδὴ, lusciniæ cantio; & ἀηδόνειον μέλος, pro eod. Item ἀηδὼ, όος, & οῦς, per contractionem, idem quod, ut & omnia, à Them. ἀηδὼν, όνος, quod quidam ab ἀεὶ, & ᾄδω, derivari velint: quod luscinia semper cantet, ubi semel inceperit, &c. V.

Ἀηδῶς, insuaviter, injucundè: ut ἐσθίειν ἀηδῶς, apud Xen. Pæd. 1. non suaviter edere, id est, nulla cum delectatione: Item gravatè, illibenter; est adverb. ab ἀηδὴς, insuavis, odiosus: unde etiam ἀηδία, insuavitas, injucunditas: Item tædium, & pro cibi fastidio, quod ἀνορεξία, propriè vocatur: atque inde ἀηδίζομαι, tædio afficior, fastidio: sed expon. & abhorreo: ut apud Aph. ἀηδίζομαι τῷ ξένῳ, i. e. à rei novitate abhorreo: Item ἀηδέω, idem, &c. V.

Ἀήτη, ἡ, & ἀήτης, ου, ὁ, ventus: Od. ι. interdum autem, dicitur ἀνέμοιο ἀήτης; ut Iliad. ο. Item ἄητος, flatibus & ventis expositus: omnia ab ἄω, f. ἤσω; flo, spiro, vel ab ἄημι, idem &c. Vide.

Ἀητόῤῥους, expon. ventis fluens, seu ex quo fluente, venti exoriuntur: vox ficta, apud Plat. in Cratylo, differentem de etymo nominis ἀὴρ; ex præced. ἀήτη; & ῥοὴ, ἡ; seu ῥόος, ὁ; à Them. ῥέω, &c. V.

Ἀθαλπὴς, qui est sine calore, seu æstu: ex α priv. & θάλπος, εος, τὸ; calor, fervor, æstus, &c. V.

Ἄθελξις, pro attractione poni videtur; apud Hippocr. de artic. verbale, a Them. ἀθέλγω, sugo, suctu, vel multo detraho, &c. V.

Ἀθεεὶ, adverb. sine deo; idem quod ἀθέως; V.

Ἀθεμιτογαμία, illicitæ nuptiæ, seu illegitimæ: unde ἀθεμιτογαμέω, illicitas contraho nuptias: ex ἀθέμιτος, & γαμέω, unde γάμος, ὁ, &c. V.

Ἄθεος, ὁ, expon. dei expers: ex α priv. & θεὸς, ὁ; V. propriè signif. qui sine Deo est, impius: qui vel Deum esse non credit, vel credens non colit: apud Soph. Aristoph. Luc. Plat. &c. seu res etiam dicitur esse ἄθεος, id est, sine Deo, vel impia: ut γῆ ἄθεος; apud Plut. ubi nulli sunt dii, & ἄθεος διδασκαλία, apud Greg.

Ἀθερίνη, ἡ, atherina, piscis: Arista, Gazæ; apud Aristot. Hist. An. 6. 17. Eustath. deducit ab ἀθερίζω; id vide.

Ἀθηρόβρωτον ὄργανον, Sophocles vocavit, quod Hom. ἀθηρηλοιγὸν, ut inquit Eustath. at Hesych. dicit esse cochlear, quo agitatur in olla puls quædam ἀθήρη, sive ἀθήρα, dicta: comp. cum βρωτὸς, ὁ; seu βρωτὸν, τὸ; à Th. βρώσκω, f. ώσω. V.

Ἀθηρηλοιγὸς, οῦ, ὁ, expon. ventilabrum; quod ita dicitur, quod sit aristarum pernicies & exitium, & est pro ἀθερηλοιγὸς, κατ᾽ ἔκτασιν; Od. λ. ex ἀθὴρ, έρος, & λοιγὸς, ὁ, &c. V.

Ἄθολος, ου, ὁ καὶ ἡ, non turbidus, purus, limpidus: ex α priv. & θολὸς, ὁ, &c. V.

ἈΘΡΑΓΕΝΗ, nomen arboris: ex quâ optima igniaria fiunt: vide Theoph. Hist. Pl. l. 5, c. ult.

Ἀθρέω, videre cupio: Suid. à Them. ἀθρέω, intueor: Item dispicio, circumspicio, considero, perpendo, deductum esse putatur à verbo θεωρῶ, per syncopen, præfixo, α, ἐπιτατικῷ, vel à δρῶ, cerno, præfixo itidem α, epitatico, & δ, verso in θ. Etymol. & Eust.

ἈΙ, vel ΑΪ, hei, heu, eheu; Αἲ, inquit Eust. est δυσφορικὸν, id est, quo utimur nos aliquid ægrè ferre significantes: Item μεμπτικὸν, id est, quo utimur alicui succensentes: ut αἲ τάλαν, hei miser, raro autem solùm positum, frequenter autem geminatum reperitur; & interdum, terque quaterque repetitur: ut αἲ αἲ αἲ αἲ τῆς κενῆς ἐλπίδος; apud Luc. in dial. philop.

Αἰγείπυρος,

Αἰγείπυρος, vel αἰγίπυρος, q. d. capræ triticum, herbæ nomen, de qua Theophr. Hist. Pl. l. 2. c. 9. Sic dici putatur, quòd capræ ejus esu gaudeant; sed exp. & rufus; apud Schol. Aristoph. quoniam ægipyrus herba florem habet rubeum; teste Demetrio: ex αἴξ, αἰγὸς, & πυρὸς, ὁ, &c. V.

Αἰγειρίτης, species fungorum, qui in populi nigræ trunco nascuntur; à Th. αἴγειρος, ἡ. V.

Αἰγειροφόρος, ὁ καὶ ἡ, q. d. populifer; qui vel quæ populis abundat; ex αἴγειρος, ου, ἡ, & φορὸς, ὁ, &c. V.

Αἰγειρὼν, ῶνος, locus populis consitus arboribus; à Th. αἴγειρος, populus, propriè nigra, nam alba, λεύκη dicitur, &c. V.

Αἴγεος, caprinus, hircinus; unde fœm. αἰγέη, quod absolutè nonnunquam ponitur pro pelle caprina; subaudito, scil. nomine δορά; & dicitur etiam, αἰγῆ, per contractionem, (ut λεοντῆ, κυνῆ, pro λεοντέη, κυνέη, &c.) à Th. αἴξ, αἰγὸς, V.

Αἰγιαλεὺς, piscator; littorius, quasi in littore degens; sic & αἰγιαλίτης, idem, littorius; ut αἰγιαλίτης ἄμμος, & exp. etiam, in littore habitans; unde fœm. αἰγιαλῖτις, ιδος, littoria; ut αἰγιαλῖτιδα χηλὼ; Archias in Anth. Epigr. à Th. αἰγιαλὸς, ora maritima, &c. V.

Αἰγίβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, capris pascendis aptus; ut Od. ν. αἰγίβοτος δ᾽ ἀγαθὴ καὶ βούβοτος; item αἰγιβότης, capras pascens, vel caprarum pastor, in Epigr. Utrumque ex αἴξ, αἰγὸς & βοτὸς, ὁ, &c. V.

'ΑΙΓΙ'ΖΩ & 'ΑΙΓΙΘΟΣ, ponuntur inter themata.

Αἰγικορεῖς, caprarii; qui capras satiant & pascunt; & general. aliorum pecorum pastores; Plut. in Sol. ex αἴξ, αἰγὸς, & κορέω, satio, &c. Vide.

Αἴγιλος, herba quædam capris grata, Theocr. Idyl. 5. à Them. αἴξ, αἰγὸς, V.

Αἰγίοθος, idem quod, & pro αἴγιθος, ægithus avis, quæ à Gaza vocatur *salus*, &c. V.

Αἰγὶς, exp. etiam, procella; atque sic est à Th. αἴσσω, f. ξω, &c. V.

Αἴγων, ωνος, est proprium nomen pastoris; apud Theocr. Vide αἰγὼν, ῶνος; utrumque à Them. αἴξ, αἰγὸς, V.

Αἰγώνυχον, τὸ, Ægonychon, genus herbæ, sic dictæ, quòd ungulas caprinas duritiâ referat ejus semen; teste Diosc. l. 3. c. 158. (dicitur & ob id semen, λιθόσπερμον;) est ab αἴγωνυξ, υχος, id V.

Αἰδέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, in oratione soluta, dicitur pro Poëtico αἰδοῖος, venerabilis; reverentiâ dignus; apud Greg. est dignus qui exoret; item inviolatus, intactus; ab αἰδέομαι, f. ήσομαι, &c. V.

'Αϊδιότης, ητος, ἡ, æternitas, perpetuitas; ut apud Aristot. 2. de mundo, ἀϊδιότης τῆς ψυχῆς, æternitas animæ; item ἀϊδίως, adv. sempiternè, in perpetuum; utrumque, ab ἀΐδιος, sempiternus, æternus; ut ἀΐδιος πόνος; Hesiod. & ἀΐδιος δόξα, immortalis gloria; Plut. in Per. Unde τὸ ἀΐδιον, substantivè ponitur pro æternitas: hinc ἐξ ἀϊδίου, ab æterno, ab ævo; & εἰς ἀΐδιον, in æternum, in ævum; ab ἀεὶ derivari solet, sicut à semper fit sempiternus, &c. Vide.

Αἰδοιϊκὸς, ῦ, ὁ, ad inguen pertinens; ut αἰδοιϊκὰ φάρμακα, apud Æginet. ab αἰδοῖον, τὸ, V. Item αἰδοῖιος, Poët. pro αἰδοῖος, veneratione dignus, reverendus; & in activa etiam signif. verecundus, &c. Item αἰδοιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, formam inguinis habens, inguinis speciem referens; Athen. l. 7. Item αἰδοίως, cum reverentia, & observantia; Od. τ. adv. ab αἰδοῖος, quod ab αἰδὼς, όος, τὸ, idem quod, & à Th. αἰδὼς, όος, verecundia, tam in bonam, quam in malam partem; item reverentia, veneratio; observantia, per quam, ætate, sapientiâ, honore, aut aliquâ dignitate antecedentes, reveremur & colimus; ut apud Plut. in Solone, αἰδῶ μὲν εἶχε καὶ τιμὴν παρὰ πᾶσι; i. e. reverebantur & honorabant eum omnes; item αἰδὼς, exp. & membrum genitale, inguen, pudenda; Il. β. Etymol. & Eust. τὴν αἰδῶ, dictam volunt, à non videndo; ex α priv. & verbo ἰδεῖν, quòd pudor cogat oculos avertere; unde proverb. αἰδῶς ἐν ὀφθαλμοῖς; de quo vide Erasm. in Chil.

Αἰδοιόπαλμος, morbus pudendorum; ut satyrialis & priapismus; ex αἰδοῖον, τὸ, & παλμὸς, ὁ, à Them. πάλλω, &c. V.

Αἰετὸς, Atticè vel Ionicè, aquila dicitur pro ἀετὸς; item aquila, piscis nomen, è genere cartilagineo; apud Aristot. Hist. an. l. 5. c. 5. Atque indè, αἰετόεις, εντος, ὁ, qui ex aquilarum est genere; seu aquilis similis; à Th. ἀετὸς, ὁ, V.

Αἰζηὸς, exp. qui juvenili robore viget; παρὰ τὸ ἄγαν ἢ ἀεὶ αἵματι ζέειν; factâ compositione ex α epitat. & verbo ζέω; quòd juvenes ferveant & calidiores sint, atque animosiores; interdum ponitur pro νέος, seu ἀκμάζων, adjectivè; ut Il. π. ἀνέρι εἰσάμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε; juveni, & robusto; seu florenti annis, & valenti viribus.

Αἰλινὲς & αἴλινα, dirum & lamentabile, apud Etym. ex Archilocho; derivatum ab αἶ, αἶ, hei, heu: item pro αἰάνιον, apud eund. Etym.

Αἰθεροβατέω, idem quod αἰθεριμβατέω, id V.

Αἰθερίως, purè & mundè instar τῶν αἰθερίων; quæ terrenis sunt puriora, est adv. ab αἰθέριος, ad ætherem pertinens; ab αἰθὴρ, έρος, &c. Vide.

Αἰθὸς, ῦ, ὁ, exp. ardens, flagrans; item ambustus; ab Eust. exp. ἀπηνθρακωμένος, i. e. in carbones redactus: atque indè, niger; unde Callim. σποδιὴν αἰθὴν, vocat cinerem nigrum; à Th. αἴθω, V.

Αἰθρηγενὴς, idem est quod αἰθρηγενέτης, frigus & pruinam, vel serenitatem inducens, &c. V.

Αἰθρία, ἡ, aër sudus & serenus; serenitas, sudum; (huic opponitur ὁμίχλη;) exp. & nocturnum serenum; apud Herodot. in Euterpe; item ἐν αἰθρίῃ, exp. sub dio; apud eund. à Th. αἴθρα, ἡ, V.

Αἴθριος, ου, ὁ, serenus, sudus; item subdialis; qui est sub dio, seu sub aëre, vel sub Jove frigido; ut apud Luc. τὸ αἴθριον τῆς αὐλῆς; exp. subdialis pars atrii; item αἴθριος ἠχὼ, apud Nonn. Periphrasticè, ponitur pro tonitru; itidem, à Th. αἴθρα, ἡ, V. Sed αἴθριος, exp. & frigidus; & sic, fit ab αἶθρος, ὁ, V.

Αἶθρος, ου, ὁ, pruina; frigus matutinum; Od. ξ. à Suida, exp. τὸ καῦμα, atque inde, αἰθρινὸς, ῦ, ὁ, matutinus, Hesych. Sed αἰθρὸς, ῦ, ὁ, exp. flans, à serena cœli parte ventus; apud eund. omnia, à Th. αἴθρα, ἡ, Ion. αἴθρη, aër serenus & sudus; cui opponitur, ἀὴρ; ut Il. ρ. ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ᾽ ἠέρος υἷας ἀχαιῶν, Ποίησον δ᾽ αἴθρην, &c. Vide.

Αἰθύλικες, idem quod αἰθόλικες, quod vide cum αἴθοκες.

'Αΐκες, (quasi à sing. ἀΐξ;) exp. idem quod ἀΐκαὶ, i. e. ὁρμαί;) à sing. ἀΐκη, ἡ, motus alicujus qui irruit, violentus impetus; Il. ο. &c. Vide.

Αἴκιον, ου, τὸ, læsio, damnum; item αἴκισμα & αἰκισμὸς, flagellatio, &c. Vide in Th. αἰκία, ἡ.

Αἰλούρειος, radix quædam, ita vocata, quòd cati, seu feles ea utantur; Hesych. ab αἴλουρος, ὁ, catus, &c. Vide.

'Αἱμαλέος, cruentus; ab αἷμα, τὸ, vide.

'Αἱμασιὰ, ἡ, sepes; propriè, inquit Suid. quæ spinas habet; sic dicta, quia αἱμάσσονται, earum spinis qui eas ingrediuntur; item exp. maceria, seu septum murale: apud Herodot. l. 1. Unde αἱμασιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sepis, vel maceriæ formam habens; aut ex eadem materia factus, quâ αἱμασιαί; sed exp. & maceriosus; apud Plat. de Leg. à Them. αἷμα, τὸ, unde αἱμάσσω; idem quod αἱματόω; sed interdum αἱμάσσω, signif. vellicando sanguinem elicio; vellico, ita ut sanguinem eliciam, &c. Vide.

Αἱμάτη, ensis, gladius; item αἱματία, ἡ, jus nigrum, quod usitatissimum Lacedæmoniorum erat edulium; ut ait Poll. Unde αἱματιάπις χορδή; apud Athen. intestinum dicebatur fartum sanguine; item αἱματηρὸς, sanguinolentus, cruentus: & αἱματίζω, sanguinem elicio; ut & αἱματικὸς, ῦ, ὁ, & αἱμάτινος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanguineus; constans sanguine; ut & αἱματόεις, εντος, ὁ, idem quod αἱματηρός; & omnia, à Them. αἷμα, ατος, τὸ, vide.

Αἱματοβόρος, & αἱμοβόρος, ut & interdum αἱμαβόρος; sanguivorus; ex αἷμα & βορὸς, ὁ, &c. V.

Αἱματοπότης & αἱμοπότης, ου, ὁ, sanguinipota; unde αἱματοποτέω, ῶ, sanguinem poto: ex αἷμα, ατος, & πότης, ὁ, &c. V.

Αἱμαφλεβοστάσεις, αἱ, exp. à Gal. & Diosc. suppressiones supertumescentis sanguinis; alii autem, eo nomine intelligunt plenas sanguine, & tumescentes venas; ex αἷμα, ατος, τὸ, φλέψ, φλεβὸς, ὁ, & στάσις, εως, ἡ, &c. Vide.

Αἱματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sanguinolentus, sanguini permixtus; apud Gal. sanguineus, seu sanguine præditus; ab αἷμα, ατος, τὸ, V.

Αἱματωπὸς, & αἱμωπὸς, & in fœm. αἱματῶπις, sanguinem intuens; sanguineum & cruentum quendam aspectum habens; Hesych. ex αἷμα, ατος, τὸ, & ὤψ, ὠπὸς, &c. V.

Αἱμοδύτης, ου, ὁ, exp. salgamarius; apud Diosc. Item αἱμηρὸς, idem quod αἱματηρὸς, sanguinolentus; à Th. αἷμα, ατος, τὸ, V.

Αἱμοβόρος, vide suprà cum αἱματοβόρος.

Αἱμόδωρον, τὸ, hæmodorum; genus herbæ, quæ cumino, & fænogræco innascitur; Theophr. Hist. Pl. l. 8. c. 8. Ubi numeratur inter morbos pestesque aliarum herbarum, quæ ipsas suo complexu necant; ut aparine, cuminum, &c. Ex αἷμα & δῶρον, τὸ, &c. V.

Αἱμοπότης, vide suprà cum αἱματοπότης.

Αἱμόρροος, & contractè αἱμόρρους, dicitur mulier, quæ menstrua patitur; sed est & idem serpens cum hæmorrhoide, &c. Vide comp. in αἱμόρροια.

Αἱμόφυρτος, vide cum αἱματόφυρτος. Sic &, αἱμοχαρὴς, vi. cum αἱματοχαρής.

Αἱμόω, ῶ, idem quod αἱματόω, ῶ, id vide.

Αἱμυλία, ἡ, & αἱμύλλω, vide in Them. αἱμύλος; pro quo etiam, dicitur αἱμύλιος, lepidus; affabilis; ut αἱμύλιοι λόγοι, apud Hom. & Hesiod. Sed Them. αἱμύλος, sumitur etiam, in malam partem pro, illecebrosus, deceptor, blanditiis decipiens, &c. Vide.

Αἱμυλομήτης, exp. etiam consultus, vafri consilii; Hom. hymn. in Merc. &c. V.

Αἱμώνια σῦκα, ficuum genus in Paro insula; ita dictum ob ruborem; inquit Athen. ab αἵμων, ονος, ὁ, cruentus, &c. V.

Αἱμωπὸς, idem quod αἱματωπὸς, id vide.

Αἰναρέτης, propriè exp. cujus gravis est virtus, & perniciosa; qui virtute abutitur, eamque habet ad malos usus; Il. π. &c. V.

Αἴνεσις, εως, ἡ, laudatio, vel assensio; pro quo etiam dicitur αἰνεσία, idem: atque inde, αἰνέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, laudabilis, laude dignus; verbalia ab αἰνέομαι, οῦμαι, pass. vel med. ab, & idem quod act. αἰνέω, V.

Αἴνη, ἡ, laus; est idem quod, & à Th. αἶνος, ὁ, V.

"ΑΙΞ, cum gravi, est capra; (sed ἀΐξ, cum penacuto, est procella; unde ἀΐκες, V.) & interdum dicitur ὁ αἴξ, caper: & αἴξ ἄγριος, apud Aristot. caper sylvestris: & αἴξ ἀγρία, Lat. caprea, Eust. vult Attico more in masc. gen. usurpari: fieri ajunt à verbo ἀΐσσω, ut sit primum ἀΐξ, deinde, per Synæresin αἴξ. Item αἴξ, capra, signum cœleste: vide Proclum.

Αἰολάω, seu αἰολάομαι, vagor, erro; ut exp. Gal. apud Hippocr. Item αἰολέω, ῶ, idem quod αἰόλλω, variego; item verto, volvo: & exp. etiam πλανῶ, & in pass. αἰόλλομαι, varior, variegor: varius fio: ab αἰολέω, autem αἰόλητο, apud Apollon. Metaph. exp. cutis agitatus erat, & turbatus: item αἰολίας, ὁ, piscis est nomen: apud Athen. l. 1. & omnia, à Th. αἰόλος, variegatus: & interdum varius, Metaph. i.e. multiplex, implicitus, ambagiosus, Eust. in Od. κ. ait Æolum virum fuisse prudentem: à quo proverbialiter dicatur etiam Αἴολος, qui versutus sit, &c. V.

Αἰολόμορφος, varias gerens formas; ex αἰόλος, ὁ, & μορφὴ, ἡ, &c. Vide.

Αἰολότροπος, ὁ καὶ ἡ, variis præditus moribus: mores subinde mutans: ex αἰόλος & τρόπος, ὁ, &c. V. Item αἰολόφυλος, qui est varii generis: ex αἰόλος, ὁ, & φυλὴ, ἡ, &c. V.

Αἰπεινὸς, exp. excelsus: à Th. αἰπὺς, έος, &c. V.

Αἶπος, εος, τὸ, exp. altitudo, celsitas: idem quod ὕψος, apud Euryp. πρὸς αἶπος ἔρχεται, exp. in arduum tendit, nam αἶπος, exp. & cacumen montis: item κάματος, labor, Hesych. à Th. αἰπὺς, excelsus, &c. V.

Αἶρα, ἡ, malleus, signif. & semen frumentaceum, ex frumenti corruptione proveniens: quod Latini vocant lolium: denominatum etiam, à ῥαίω, i.e. φθείρω, ut tradit Etym. Suidæ est frumenti corruptio, Hesych. vero, αἶραι, exp. ἀγρίας βοτάνας, herbas agrestes, seu sylvestres, &c. V.

Αἱρετίζω, deligo, optabile judico, complector, exp. & sectæ hæreticorum adhæreo, Suid. ut & αἱρετίζομαι, eligo, potius duco, malo: unde αἱρετιστὴς, οῦ, ὁ, exp. qui sectam aliquam suscepit: item sectator, qui partes alicujus sequitur, Polyb. Item αἱρετικὸς, οῦ, ὁ, qui eligit, aut qui aptus est ad eligendum, & passivè etiam, qui deligitur, ut αἱρετικὸν συνάλλαγμα, sub conditione factum, apud Eccles. Scriptores sic dicitur, qui à recepta sana doctrina aberrat, ut contempto Dei, & Ecclesiæ ipsius judicio, in sententia permaneat, & Ecclesiæ concordiam violet: ab αἵρεσις, quod exp. expugnatio, ut αἵρεσις πόλεως, apud Thuc. Item electio, optio, ut αἵρεσιν διδόναι, optionem dare: & dicitur etiam, αἵρεσις στρατηγοῦ, electio vel creatio Imperatoris; item conditio, ut καλῇ αἱρέσει, bonis conditionibus, in Pand. Item, idem est etiam quod γνώμη, animus, hoc est voluntas, & propositum, apud Polyb. sed exp. & secta, dogma: nonnulli, quum de Philosophis dicitur, exp. opinio de aliquo dogmate firmata, hæresis, ut apud Gal. μεθοδικὴ αἵρεσις, & ἐμπειρικὴ αἵρεσις: item apud Eccles. Scriptores, αἵρεσις, hæresis, est dogma orthodoxæ fidei non consonum, &c. Omnia, à Them. αἱρέω, έομαι, &c. V.

Αἰρικὸς, οῦ, ὁ, & αἴρινος, ου, ὁ, è lolio confectus, &c. Vide in Them. αἶρα.

"Αἶρος, ου, ὁ, exp. cui perperam, vel inauspicatò nomen Iri inditum est, ut Od. σ. Ἶρος ἄϊρος, ex α priv. & Ἶρος, ὁ, V.

"Αἲς, ἀΐδος, ponitur pro ἀΐδης, tartarus, inferi, &c. V.

"ΑΙΣΑΚΟΣ, ponitur inter Themata.

Αἴσθησις, εως, ἡ, sensus, ut αἴσθησις ἀκουστικὴ & αἴσθησις ἀκοῆς, sensus audiendi, exp. & sensio, seu ipsa actio vel passio sentiendi, ut αἴσθησιν λαμβάνειν, exp. sensu affici alicujus rei, vel rem aliquam sentire, & dicitur διαφεύγειν τὴν αἴσθησίν τινος, qui non sentit hoc, vel illud: item αἴσθησιν, reddiderunt etiam quidam cognitionem, notitiam, intelligentiam, judicium: item αἰσθητὸς, οῦ, ὁ, exp. sensilis, sensibilis, sub sensum cadens, qui sensu percipi potest: ut αἰσθητὸς ἀκοῇ, cadens sub sensum aurium: unde neut. plur. αἰσθητὰ, Cicero Interpr. sensus moventia; αἰσθητὰ & νοητὰ, opponi solent: atque inde adv. αἰσθητῶς, vide in αἴσθημα.

"Αἰσσω, dicitur etiam pro ἀΐσσω, irruo: unde αἴξω, irruam, & ἧξα, irrui, & μάτην ἧξα, exp. frustra laboravi, apud Euryp. &c. V.

'Αϊστόω, ῶ, f. ώσω, exp. memoriam alicujus aboleo, facio, ut de aliquo nec sciri quippiam, nec cognosci queat: deleo, extinguo, i.e. ἀφανίζω, ab ἄϊστος, ὁ, id V.

'Αἰσυήτης, idem quod αἰσυητὴρ, id vide.

Αἰσχέω, ῶ, format f. ήσω, &c. V. Item αἰσχημοσύνη, idem quod, & à Th. αἶσχος, εος, τὸ, infamia, ignominia, Ezech. 16. &c. V.

Αἰσχρορρήμων, turpiloquus, obscœna loquens, Poll. Unde αἰσχρορρημοσύνη, turpiloquentia: ex αἰσχρὸς, & ῥῆμα, τὸ, V.

Αἴτημα, ατος, τὸ, & αἴτησις, εως, ἡ, postulatio, postulatum: item αἴτης, ου, ὁ, mendicus, i.e. ἐπαίτης, omnia à Th. αἰτέω, ῶ, f. ήσω, &c. V.

'ΑΙ'ΤΗΣ, ου, ὁ, ponitur inter Themata.

Αἰτιάομαι, ῶμαι, f. άσομαι, exp. & accuso, culpo, criminor: ab αἴτιος, ὁ, vide. Item αἰτίατος, vide in αἰτιάζω.

Αἴτιος, ου, ὁ, exp. & culpæ affinis, culpandus, accusandus, qui culpari debet ob rem aliquam, utpote ejus autor, Il. γ. ab Eust. exp. sons, vel reus, & supplicio dignus: & sic est à Th. αἰτία, ἡ, culpa, &c. V.

Αἰτωλὸς, οῦ, ὁ, tecto scommate, ponitur pro αἴτης, i. e. ἐπαίτης, à Th. αἰτέω, ut Eust. annotat. Od. ξ. alioqui,

alioqui, nomen est proprium, quo vide.

Αἰχμαλωσία, ας, ἡ, vide in αἰχμάλωτος. Item αἰχμαλωτικὸς, mancipiarius, servilis: ab eod. αἰχμάλωτος, V.

Αἰψηρὸς, pro quo etiam dicitur, λαιψηρὸς, ὃ, ὁ, celer, citus, velox, à Th. αἶψα, citò, continuò, &c. V.

ΑΐΩ, Poëticum est, & ponitur inter Themata, audio: quasi ab ἄυω, sono, unde ἀΐων, part. præs. sed exp. & ἀποπνέω, exspiro, in qua signif. derivatur ab ἄω, &c. V.

Αἰώρα, exp. ἡ κρεμάθρα, h. e. vas pensile, apud Plat. in Phædone: item gestatio, vel pensilis exercitamenti genus, ut sunt lecti pensiles, quibus ægroti utuntur, Plut. oscillum: item ἀγχόνη, i. e. suspendium, vel ipse funis, quo quis ad suspendium utitur: item exp. ὕψωσις, ἔπαρσις, i. e. elatio, exaltatio, Suid. & Eust. est à Th. αἰωρέω, ῶ, in sublime attollo, elevo, eveho, effero, subveho: item suspendo, Grammatici autem tradunt, αἰωρῶ, fieri ab αἴρω, interjecto ω.

Ἀκαίνη, Ionicè dicitur pro ἄκαινα, ἡ, idem quod ἄκανθα, teste Hesychio, & ejusdem originis: nimirum παρὰ τὴν ἀκὴν; item virga pastoralis aculeo præfixa, sic dicitur, &c. V.

ἈΚΑΛΑΝΘΙΣ, ίδος, ἡ, dicitur carduelis avis: quæ & ἀκανθυλλὶς, vocatur, Hesych. & Suid. Item exp. & celer canis: apud eosd. παρὰ τὸ αἰκάλλειν, quod caudâ adblandiatur notis.

Ἀκάμας, αντος, ὁ, & ἄκαμος, ου, ὁ, idem quod ἀκάματος, ου, ὁ καὶ ἡ, labore carens, i. e. laborem non sentiens: infatigabilis, indefessus: item ἀκάματος, exp. qui non laboravit: apud Nonn. Unde etiam adv. ἀκαμάτως, infatigabiliter, indefessè, Suid. sed dicitur & ἀκάματα, adverbialiter, à Sophocle, omnia ex α priv. & κάματος, ὁ, à Th. κάμνω, f. καμῶ, &c. V.

Ἀκαματολόγχης, Pind. dicitur potius quàm ἀκαμαντολόγχης, sic & ἀκαματομάχης, Pind. pugnâ indefessus: potius quam ἀκαμαντομάχης, utrumque, ex ἀκάματος, sive ex α priv. & κάματος, comp. cum λόγχη, ἡ, & μάχη, ἡ, &c. V.

Ἀκανθεὼν, ῶνος, ὁ, spinetum, senticetum, Eust. Item ἀκανθήεις, εντος, ὁ, spinosus, spinis abundans: item ἀκανθίας, ου, ὁ, dicitur cicadæ species: cujus Epith. Suid. ait esse ex eo, quòd inter spinas canat: atque sic dicitur etiam spinax piscis, apud Aristot. Item ἀκανθικὴ, appellatur, & lacryma helxines herbæ; item ἀκανθικὸς, κὴ, κὸν, idem quod ἀκάνθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, spineus: ex spinis factus, seu contextus, ut ἀκάνθινος στέφανος, apud Evang. & ἀκάνθινα ξύλα, apud Diosc. Item ἀκάνθιον seu ἀκανθίον, diminut. q. d. spinula: sed est & herba similis albæ spinæ: apud Diosc. omnia à Th. ἄκανθα, ἡ, spina, vepris, sentis, aculeus: & Metaph. dicitur &, de aculeis quorundam animalium: ut hystricis, echini, piscium, &c. Apud Athen. & Plut. & est etiam, ipsa spina dorsi; denique, in plur. ἄκανθαι, dictæ sunt per Metaph. ut Lat. spinæ, difficultates, molestiæ, sive salebræ, scrupuli: apud Athen. dicta autem est ἄκανθα, παρὰ τὴν ἀκὴν, quia spinæ sunt acutæ seu acuminatæ, &c. Vide.

Ἀκανθὶς, frutex est, qui ut ait Diosc. spinæ albæ similis esse creditur: dicitur &, Arabica spina, seu Ægyptia: & est etiam, avis nomen, apud Aristot. quam alii, lusciniam esse volunt; alii, carduelem: dicta, à spinis quibus pascitur; eadem dicitur &, ἀκανθυλλὶς; teste Schol. Theocr. à Th. ἄκανθα, ἡ, vide.

Ἄκανθος, ου, ἡ, acanthus arbor, de qua Theocr. l. 3. Hist. Pl. c. 4. sic dicta est, quia spinis est plena; sunt qui fruticem, alii, spinosam esse herbam tradunt; item echinus, seu erinaceus, vel ut alii, erinacei genus; habet enim erinaceus aculeatum totum fere corpus; idem dicitur &, ἀκανθίων, ωνος, ὁ, Gal. Itidem à Them. ἄκανθα, ἡ, V.

Ἀκανθόω, ῶ, f. ώσω, spinosum, seu aculeatum reddo: & in pass. ἀκανθοῦμαι, spinosus, seu aculeatus sum, vel fio: spinis, seu aculeis horreo, Theophr. à Them. ἄκανθα, ἡ, vide.

Ἀκανθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, spinosus, spinis abundans, vel spinas habens: item dumosus, senticosus; ut apud Herodot. l. 1. ἡ γάρ τις χῶρος τῆς Περσικῆς ἀκανθώδης; item aculeatus, aculeis horrens; item Metaph. difficultatibus & molestiis plenus: ut βίος ἀκανθώδης, à Them. ἄκανθα, ἡ, vide. Unde &, ἀκανθυλλὶς, ίδος, ἡ, spinus avis: vide in ἀκανθίς. Item ἀκανθὼν, ῶνος, ὁ, spinetum, senticetum: item ἀκανθὼν, asinus, apud Josephum; quo authore, Apion Grammaticus calumniabatur Judæos, dicebatque eos colere τὴν ἀκανθῶνος κεφαλὴν, asini caput; hinc sumpto argumento, atque ex tam insigni mendacio & calumnia, Christum salvatorem nostrum, hostes religionis nostræ, detestando titulo, ὀνόχηλον cognominarunt; itidem ab eod. Them. ἄκανθα, V.

Ἀκανικὸς, acanicus, qui acani est, vel qualis est acani. Unde ἀκανικαὶ ἄκανθαι, dicuntur spinæ acanicæ, Theophr. Hist. Pl. 4. 7. i. e. quæ acanum ferunt; ut Sonchus; ab ἄκανος, ὁ, herba quædam, seu frutex spinosus, & aculeatus; item ἀκάνιον, spinula, Hesych. diminut. ab eod.

Ἀκανόνιστος, est comp. ex α priv. & κανὼν, όνος, unde κανονίζομαι, &c. Vide.

Ἀκανώδης, q. d. acanaceus; speciem acani gerens; seu qui ex acani genere est; ut quum dicitur planta aliqua esse ἀκανώδης, est ab ἄκανος, ὁ, idem quod ἄκαινα & ἄκανθα, ejusdemque originis, Hesych. Euripidem ita nominare ait spinas, quibus dorsum piscis horret; addit tamen, esse etiam κανθάρου εἶδος, sed, sic dicitur etiam illud, quod veluti malum extuberat in cardu-orum genere, Theophr. Hist. Pl. 6. 4. &c. V.

Ἀκαριαῖος & ἀκαρὴς, exp. quasi ita exiguus, ut caput & principium reperiri non possit, Poll. atq; sic, sunt comp. ex α priv. & κάρα seu κάρη, τὸ, &c. V. Confer etiam ἀκαρεί.

Ἄκαρι, dicitur animalculum omnium minutissimum, solens innasci ceræ & caseo inveteratis; & cuti humanæ, maximos ei ingenerans pruritus, &c. Aristot. Hist. an. l. 5. c. 32. ex α priv. & κείρω, sive ab ἀκαρὴς; unde ἀκαριαῖος, ὁ, minimus pauxillus, vel pauxillulus; item brevis, momentaneus; unde etiam, τὸ ἀκαρὲς, teste Poll. dicitur exiguum, quod ob exiguitatem non possumus κεῖραι, Metaph. sumptâ, à crinibus ita exiguis, & quasi curtis, ut tonderi nequeant, &c. Vide.

Ἀκατασκεύαστος, exp. inconditus, infabricatus; item inelaboratus; atque inde, adv. ἀκατασκευάστως, imparatè, inconditè, infabricatè, utrumque, ab ἀκατάσκευος, unde dicitur ἀκατάσκευος λόγος, oratio elocutionis ornatu carens, & artificio; dictio figuris carens, & distinctione troporum: item ἀκατάσκευος, non confirmatus argumentis, non probatus, Hermog. &c. V.

Ἀκαταστάτως, incompositè, confusè; quum res certo loco constituta, aut sedata non est; est adv. ab ἀκατάστατος, certo in loco, seu statu non collocatus; non sedatus, sed tumultuans; Plut. de def. orac. &c. Vide ἀκαταστασία, quod propriè exp. tumultuatio, agitatio, scil. quâ res in quiete aliqua consistere non potest; 1 Cor. 14. & 2 Cor. 12. cap.

Ἀκατασχέτως, more eorum quæ contineri & cohiberi nequeunt; est adv. ab ἀκατάσχετος, qui cohiberi nequit; ut ἀκατάσχετον κακόν; Jac. c. 3. &c. Vide.

Ἀκαταφρόνητος, non contemptibilis; vel non contemnendus; Plut. ex α priv. & καταφρονέω, f. ήσω, &c. Vide.

Ἀκατέργαστος, inelaboratus, impolitus, rudis; ex α priv. & κατεργάζομαι, vide. Item ἀκατεύναστος, qui sopitus non est, aut sopiri nequit; irrequietus, insomnis; Hesych. ex α priv. & κατευνάζω, ομαι, &c. Vide. Sic &, ἀκατηγόρητος, nulli obnoxius accusationi; irreprehensibilis: ex α priv. & κατηγορέω, ῶ, f. ήσω, &c. Vide. Item ἀκατήχητος, dicitur, qui prima religionis Christianæ rudimenta non percepit; qui nondum κατηχεῖσθαι; ex α priv. & κατηχέω, ῶ, f. ήσω, &c. Vide. Item ἀκατονόμαστος, qui nominari non potest, seu denominari; cui nomen imponi non potest; ex α priv. & κατονομάζω, vide.

Ἀκάτιον, ου, τὸ, parvus acatus; unde apud Theophr. ἀκάτιον ἀμφηρικὸν, Schol. annotat, esse navigiolum, quod utrinque remis agatur, in quo, unusquisque remigum binos remos ducat; est

est diminut. à Them. ἄκατος, ὁ, quod Bayfius de re navali, dicit genus esse navigii, quod velis potius quàm remis agebatur; ex Thuc. & Luc. Item genus poculi, Metaphoricè sic dicti, à magnitudine, vel à concavitate. Eust. scribit esse φιάλην πλοιοειδῆ, & tradit Etym. dici quasi ἀκτὸς, (ab ἄγω;) Pleonasmo τῦ α, ut & Lat. actuaria navis, quæ facilè huc illuc agi, & duci potest; vel à nomine ἀκτὴ, utpote, quæ ἀπ' ἀκτῆς εἰς ἀκτὴν περιέρχεται, &c. V.

Ἀκαυςηρίαςος, qui cautere inustus non est; qui stigmate notatus non est; ex α priv. & καυστηριάζω, vide.

Ἀκάχημι, idem quod, & pro ἀκαχέω, quod ab ἀκάχω; & Them. ἄχος, &c. V.

Ἀκείομαι, Ionicâ Epenthesi τῦ ι, dicitur pro ἀκέομαι; Il. π. unde Metaph. Od. ξ. νῆας ἀκειόμενον, exp. resarcientem naves, &c. V.

Ἀκέλευςος, exp. injussus, &c. Vide.

Ἀκέλυφος, est nullo cortice tectus, &c. Vide.

Ἀκεραίως, sincerè, purè; item integrè, incolumiter; est adv. ab ἀκέραιος, sincerus, purus, non adulteratus; ut οἶνος ἀκέραιος vinum purum, Diosc. l. 5. sic ἀκέραιος θάλασσα, aqua maris sincera: ex κεράω & α priv. Item integer, intactus; incolumis, illæsus; Plut. in Alcib. Item Metaph. simplex; ut Matth. 10. ἀκέραιοι, ὡς αἱ περιστεραί; in hac autem signif. altera notatio non erit incongrua, scil. ex α priv. & κέρας, τὸ, q. d. sine cornibus, placidus: sic enim, ἀκέραιος, est Epith. animalium, quæ natura nullis armavit cornibus ad depellendam injuriam; aut si armata sint, non tamen illis utuntur ad invadendos homines; Etym.

Ἀκέρδεια, ἡ, propriè exp. q. d. illucrositas; detrimentum: ab ἀκερδὴς, quod exp. & damnosus; item lucrum non accipiens; & ἀκερδὴς χάρις; apud Soph. exp. cujus malum est lucrum, &c. V.

Ἀκερσεκόμης, dicitur, qui comam non totondit; Epith. Apollinis, & Bacchi; pro eod. dicitur & ἀκερσίκομος, &c. V.

Ἄκερως, & in neut. ἄκερων, (monoptoton esse docet Suid. declinatur autem ἄκερος, ου, ὁ, καὶ ἡ,) cornua non habens ex α priv. & κέρας, τὸ, vide.

Ἀκεσιμβροτος, exp. mortales sanans; Orph. ab ἀκέομαι, unde ἄκεσις & βροτὸς, τὸ, &c. V. Item ἀκεσίπονος, propriè exp. sanans laborem; pro quo, metri gratiâ, dicitur ἀκεσσίπονος, Suid. medicinalis; mitigatorius, laborem leniens; ab eod. ἀκέομαι, unde ἄκεσις, ἡ, & πόνος, ὁ, &c. V.

Ἄκεσις, εως, ἡ, idem quod ἄκεσμα, τὸ, & ἀκεσμὸς, ὁ, medicatio, medela, vel balia. ab ἀκέομαι, οῦμαι, f. ἔσομαι, & ήσομαι &c. V.

Ἀκεστὴρ, idem quod ἀκεστὴς, medicus; & Metaph. sartor; item ἀκεστικὸς, ad medicinam pertinens, vel medicandi peritus; item q. d. sartorius, vel ad sarciendum aptus, aut sarciendi peritus; unde in fœm. ἀκεστικὴ, scil. τέχνη, ars medicandi, vel ars sarciendi; Plut. (ut & ἀκέστρια, exp. etiam sartrix;) item ἀκεστὶς, ίδος, ἡ, exp. fornacis ferreæ genus, in qua καμινεύεται ὁ χαλκός; ut habet Diosc. l. 5. c. 84. Item ἀκεστορικὸς, (ab ἀκέστωρ, ορος, ὁ,) medicinalis; ad medicum, vel medicinam pertinens; unde etiam adv. ἀκεστορικῶς, q. d. medicinaliter; ut &, ἀκεστορὶς, & per Sync. ἀκεστρὶς, medicatrix; omnia itidem ab eod. Th. ἀκέομαι, f. έσομαι, &c. V.

Ἀκεφάλως, sine capite, sine exordio; apud Hermog. est adv. ab ἀκέφαλος, quod Metaph. exp. qui principio caret; & qui sine autore certo est, & origine, ut ἀκέφαλος αἵρεσις, de cujus authore non constat, &c. V.

Ἀκήριος, mortuus; propriè, exanimis; item exp. & ἄψυχος, i. e. timidus, ignavus; ut & Lat. socors, qui est sine corde; Il. λ. sed, ἀκήριον δέος, Il. ν. exp. metus, qui reddit homines exanimes, &c. Vide.

Ἀκηρύκτως, absque caduceo, Thuc. l. 1. Est adv. ab ἀκήρυκτος; ex α priv. & κηρύσσω, vel ττω, f. ξω, &c. V.

Ἀκινάκης, acinaces, Bud. acinacis; Erasm. Etymologo est jaculi Persici genus, Hesychio, & Suidæ hasta, ensis, seu hasta Persica; Scythis quoque peculiaris fuit hic ἀκινάκης, atque adeo, pro Deo eum habuerunt, & per eum jurarunt; Luc. in Scytha, πρὸς ἀκινάκου καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρῴων ἡμῖν θεῶν; apud Herodot. per ω, scribi, ἀκινάκης, annotat Etym. quasi nimirum, ἀκεῖαν, i. e. ὀξεῖαν ἔχων τὴν ἀκμήν.

Ἀκινδύνως, sine discrimine, aut periculo; Plut. est adv. ab ἀκίνδυνος, vacuus à periculis, &c. V.

Ἀκίνητος, est qui non movetur; unde ἀκίνητα, Metaph. dicuntur, quæ suo loco & statu non moventur, seu moveri nequeunt, aut non mutantur; apud Thuc. & Plat. ut &, ἀκίνητοι, dicuntur etiam, qui immoti in sententia & proposito suo perstant, nec inde dimoveri queunt; pertinaces, seu obstinati; item ἀκίνητος, exp. non movendus; ut ἀκίνητα κινεῖν, in Proverb. apud Plat. de Leg. l. 8. Item ἀκινητίνδα ἅμιλλα, ludus quo inter se certabant τῇ ἀκινησίᾳ, seu τῷ ἀκινητεῖ μένειν; Poll. &c. V.

Ἀκκίζομαι, simulatione utor; & ἀκκισμὸς, vide in Them. ἀκκὼ, quæ stulta mulier solita fuit ad speculum cum imagine sua, perinde atque cum alia muliere confabulari; & recusare ea quæ cupiebat; unde quæ ineptè, aut simulatè aliquid agerent, ἀκκίζειν, dicerentur, & ἀκκοῦς nomine vulgò compellarentur. Item, ἀκκορίζειν, exp. perdere cimices; in Epigr.

Ἀκλαδὴς, peculiariter signif. cui sarmenta defracta non sunt; ut ἀκλάδεες ἄμπελοι; vites non putatæ; Hesych. Item general. idem quod, & pro ἄκλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non fractus; vel infractus; in Epigr. ex α priv. & κλάω, f. σω; unde κλάσις, ὁ, &c. Vide.

Ἄκλειστος, non clausus; Thuc. l. 2. ex α priv. & κλείω, f. σω; unde κλειστὸς, ὁ, &c. V. Item ἀκλεπτος, non furans; sed exp. &, qui non aliud in corde occultum habet, aliud in lingua promptum, Hesych. ex Soph. ex α priv. & κλεπτὸς, ὁ, V.

Ἀκλῄστος, non clausus: ex α priv. & κληϊστὸς, pro κλειστὸς, à κληΐζω, pro κλείω, &c. V. Item ἄκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, exors; item pauper, inops, egenus, tenuis; cui nullæ facultates sorte obtigerunt; Od. λ. Atque inde, ἀκληρία, ἡ, inopia, egestas; item, infelicitas; item ἀκληρέω, ῶ, exors sum, non sortitus sum; nihil mihi sorte obtigit; Polyb. Unde verbalia, ἀκλήρημα, τὸ, infortunium, calamitas; Suid. Item hæreditatis privatio, & promissionum divinarum; apud Oecumen. act. Ap. 38. & ἀκλήρωτος, qui sorte non lectus est; vel qui sorte non obtigit, insortitus; item ἀκληρωτὶ, adv. citra sortem; omnia, ex α priv. & κλῆρος, ὁ, &c. V. Item ἄκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non vocatus, invocatus; unde adv. ἀκλήτως, invocatò; & ἀκλητὶ, pro eod. ultrò; ut ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι; i. e. sine vocatione aut invitatione; ex α priv. & κλητὸς, ὁ, V.

Ἀκλινὲς, τὸ, subst. exp. firmitas, & stabilitas, quâ res aliqua inclinari nequit; est neut. ab ἀκλινὴς, qui non inclinatur, neque huc nec illuc vergit; & Metaph. rigidus, & qui flecti nequit, &c. Vide.

Ἄκλονος, ου, ὁ καὶ ἡ, agitationis, & concussionis expers; unde ἀκλόνητος, imperturbatus; inconcussus; utrumque, ex α priv. & κλόνος, ὁ, unde κλονέω, f. ήσω, &c. Vide. Item ἄκλοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, furum injuriæ non expositus; item non deceptus; item non furtivus: ex α priv. & κλοπὴ, ἡ, V. Ἀκλυδώνιστος, fluctibus non agitatus; vel non fluctuans; imperturbatus, tranquillus; Hesych. ex α priv. & κλύδων, ωνος, ὁ, unde κλυδωνίζομαι, &c. V.

Ἄκλυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non ablutus, non elutus; item undis non agitatus; Plut. ex α priv. & κλύζω, f. σω, &c. V. Ἄκλυτος, qui non auditur; Plut. ex α priv. & κλύω, unde κλυτὸς, ὁ, &c. V. Ἀκλώνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ramulis carens; Theophr. ex α priv. & κλὼν, ωνὸς, V. Item ἄκλωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nendo ductus, tortus, seu connexus non est; ut ἄκλωστοι στήμονες; Poll. ex α priv. & κλώθω, f. σω; unde κλωστὸς, ὁ, &c. V.

Ἀκμαστὴς, οῦ, ὁ, strenuus, validus, robustus; ut νεανίσκον γίνεσθαί τε καὶ ἀκμαστὴν πείθεσθαι; Herodian. l. 1. est verbale, ab ἀκμάζω, f. σω, V.

Ἄκνησις,

Ἄκνηστις, ἡ, spina dorsi, ita dicta traditur, quòd bruta eam κνῆσαι, i. e. scabere, seu scalpere non possunt: sed opus sit, ut ab alio fricetur, seu distringatur; propriè in solis quadrupedibus: Od. κ. sed est & herbæ nomen, apud Nicand. in Ther. Item ἄκνηστος, à quibusdam nominatur ἡ χαμελαία; Diosc. 4. 72. ex α priv. & κνάω, unde κνήθω, f. σω, &c. V.

Ἄκοιτον, dicitur mel: Plin. l. 11. c. 13. quod est sine retrimento sedimentove; quod etiam rustici cubile in vino appellant, &c. V.

Ἀκοίτης, ου, ὁ, dicitur pro ὁμοκοίτης; i. e. unum & idem cubile habens, &c. V.

Ἀκόνιτον, ου, τὸ, aconitum, sic dictum volunt, quoniam in cautibus, seu ἐν ταῖς ἀκόναις provenit: quod etymon sequutus Ovid. Metam. l. 7. cecinit;

Quæ quia nascuntur dura vivacia cute,
Agrestes aconita vocant.

Et Plin. l. 27. c. 3. nascitur inquit in nudis cautibus, quas *aconas* nominant, (& ideo, aconitum aliqui dixere;) nullo juxta ne pulvere quidem nutriente; alii quoniam vis ejus eadem in morte esset, quæ cotibus ad ferri aciem deterendam, &c. Item ἀκονιτικὸς, aliquid aconiti admistum habens, &c. V. Them. ἀκόνη, & ἀκόνημα.

Ἀκονιτὶ vide in ἀκόνιτος.

Ἀκορέστως, vide cum ἀκορία.

Ἀκόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ; expon. & qui scopis mundatus non est: Item incultus, minimè ornatus: ex α priv. & κορέω, ῶ, seu κόρος, ὁ, &c. V. dicitur & ἀκόρηστος, pro eod.

ἈΚΟΡΝΑ, ἡ; nomen plantæ quæ reponitur inter φυλλάκανθα, à Theoph. Histor. Pl. l. 1. 16. aliis dicitur & ἄκαρνα.

Ἀκορίτης οἶνος, apud Diosc. l. 5. dicitur vinum ex acoro confectum, seu acoro conditum: à Them. ἄκορον, τὸ; vide.

Ἀκουστὴς, οῦ, ὁ, auditor: Isocr. Item discipulus; verbale ab ἀκούω, -ομαι; unde & ἀκουστικὸς, ut & ἀκουστίζω, & ἀκουστικὸς; vide post Them. ἀκούω.

Ἀκραιφνὴς, sincerus, purus; dictum est, pro ἀκεραιοφανὴς, per Sync. teste Etym. ex ἀκέραιος, & φαίνω, sic dicitur ἀκραιφνὲς αἷμα, apud Euryp. in Hec. & in superl. ἀκραιφνέστατον φῶς; apud Greg. Item integer, intactus, illæsus: Thuc. l. 2. &c.

Ἄκραντος, Idem quod ἀκράαντος; id vide.

Ἀκραξόνιον, ου, τὸ; i. e. τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, summa pars axis; apud interpr. Apollonii: ex ἄκρα, ἡ, seu ἄκρον, τὸ & ἄξων, ονος, ὁ, &c. V.

Ἀκρασιος, ου, ὁ καὶ ἡ, intemperans: ab ἀκρασία, incontinentia, & utrumque; ex α priv. & κεράω, per Sync. pro κεράω, seu κεράννυμι, &c. V.

Ἀκρατὴς, & ἀκράτεια; Item ἀκρατίζομαι, & ἀκράτισμα; ut & ἀκρατιστός, videantur cum ἀκράτωρ, omnia enim propriè componuntur ex α privit. & κεράτος, τὸ; V.

Ἀκρατέστερος, pro ἀκρατότερος, meracior; est compar. ab ἄκρατος, merus, meracus: Item ἀκρατίζω, merum bibo; meraciori haustu præcordia proluo: Suid. & ἀκρατίζομαι, jento, propriè offulas meraco imbutas assumo: Athen. l. 1. & cum casu signif. in jentaculum sumo: unde ἀκράτισμα, τὸ, & ἀκρατισμὸς, ὁ; expon. jentaculum seu jentaculi sumptio; & ἀκρατιστός, expon. qui jentare solet, & offulas meraco imbutas assumere; jentaculo non facilè carens: ut expon. apud Theocr. Idyl. 1. omnia itidem ab eodem ἄκρατος.

Ἀκράτως, sine admistione; est adverb. ab ἄκρατος, impermistus: Item validus, sumptâ metaph. à vino, quod non dilutum aquâ integras suas retinet vires: Item Ἀκρατῶς, expon. impotenter, impotenti animo: Item incontinenter, intemperanter: Item cum summa contentione, concitatè; apud Suid. & sic, est adverb. ab ἀκράτης, εος, ὁ καὶ ἡ, impotens: ut ἀκράτης θυμοῦ, impotens iræ: Item incontinens, qui contineri, seu retineri non potest, &c. V. cum ἀκράτωρ.

Ἀκρεμονικὸς, οῦ, ὁ, adject. ut ἀκρεμονικαὶ ἀποφύσεις; apud Theophr. l. 4. expon. ramorum grandium proventus; à Them. ἀκρέμων, ramus major vel prægrandis; quod Etym. deducit ab ἄκρος, i. e. summus; quidam verò, dictum volunt, quasi ὁ ἐπ' ἄκρου μέρων, &c. V.

Ἀκρήβης, ου, ὁ, idem quod ἄκρηβος, qui est in summo pubertatis; qui est in prima pubertate, vel qui primam habet pubem: ex ἄκρος, ὁ, & ἥβη, ἡ, &c. V.

Ἀκριβοῦσθαι, dicitur res aliqua accuratè fieri, summâ curâ, & diligentiâ elaborari: Item pro penitus cognosci, pernosci hinc, part. præt. ἠκριβωμένος, accuratè elaboratus, exquisitus; est pass. ab act. ἀκριβόω, accuratè perquiro, diligenter exploro: Item summâ & exquisitâ diligentiâ aliquid facio, &c. V.

Ἀκρίδιον, ου, τὸ, parvula locusta; q. d. locustula; est diminut. ab ἀκρὶς, ίδος, ἡ; V.

Ἀκριτὶ, idem quod ἀκρίτως, injudicatè, vel injudicatò; indictâ causâ; Item nullo cum judicio, sine delectu: Item indiscretè, confusè, nullo discrimine; est adv. ab ἄκριτος, ὁ; injudicatus, indemnatus; unde τὸ ἄκριτον, in neut. dicitur, quod in controversiam non cadit: Isocr. Item quod componi, vel discerni non potest: Il. 3. Item indiscretum, confusum, indistinctum: ut ἄκριτοι μῦθοι; Il. β. Item sine judicio, & ratione factum, &c. Vide.

Ἀκρόαμα, ατος, τὸ; idem quod ἄκουσμα; id quod auditur, & in bonam & in malam partem: sic Xen. dicit laudem esse ἀκρόαμα ἥδιστον, at convitium, χαλεπώτατον ἀκρόαμα; Item expon. ipsa persona quæ auditur; apud Athen. & Plut. sic & acroama, à Cic. usurpatur, pro Sestio & Verr. 6. atque inde ἀκροαματικὸς, auscultatorius, ad auditionem pertinens; vel in auditione consistens: ut ἀκροαματικὴ διδασκαλία; Plut. quæ Guarino dicuntur disciplinæ speculativæ; atque inde ἀκροαματικὰ, acroamatica, vocantur Aristotelis commentationes, in quibus philosophia remotior subtiliorque agitabatur; quæque ad naturæ contemplationes, disceptationesve dialecticas pertinebant: Gellius l. 20. c. 4. Unde ἀπορρόσωπα ἀκροαματικά, etiam dicebantur, authore Bessarione, quæ inter homines ejusdem sectæ, aut hæreseos arcana habebantur, nec foras ferebantur; verbalia, ab ἀκροάομαι, f. άσομαι; idem quod ἀκούω. Item audio, & ausculto discendi causâ. Etym. dicit ex ἀκοῶ, f. 2. verbi ἀκούω, fieri ἀκροῶ, pleonasmo literæ ρ, &c. V. Item Ἀκροατικὸς, ad audiendum pertinens: ut ἀκροατικὸς μισθὸς; apud Luc. dicitur merces, quæ pro auditione datur: ut & ἀκροατήριον, τὸ; locus in quo audiuntur recitationes; aut in quo auditur præceptor: Plut. de aud. sicut etiam, ἀκρόασις, auditio, ipsa audiendi actio: Item recitatio: (ut ἀκρόασιν ποιεῖσθαι, audire, vel recitare;) sumitur etiam interdum, pro ipso loco, ubi fit ἀκρόασις; Itidem, verbalia ab eod. ἀκροάομαι; V.

Ἀκροβάζω, idem quod ἀκροβατέω; id vide.

Ἀκροβάμων, ονος, ὁ, ἡ, summis pedum digitis ingrediens, erectus, propriè, in summos pedum digitos incedens: Item ἀκροβατέω, ῶ; (ut & ἀκροβάζω,) summis pedum digitis gradior, in digitos erigor: Luc. Item superbè incedo; apud Suid. atque inde ἀκροβατικὸς, expon. scansorius: ex Vitruvio; omnia, ex ἄκρος, & βαίνω, f. βήσομαι, à βάω; unde varia ejus comp. desinunt in βάμων, βάτος, & βατέω, &c. V. Item Ἀκροβαφὴς, summâ parte tinctus; in Epigram. ex ἄκρος, & βαφὴ, ἡ, &c. V.

Ἀκροβολὶς, ίδος, jaculi genus: ex ἄκρος, ὁ, & βέλος, εος, τὸ, &c. V. Ἀκροβηματίζομαι, sto in summo suggesto, vel tribunali; ex ἄκρος, & βηματίζω; V. Ἀκροβλαστος, germen in cacumine habens: ex ἄκρος, & βλάστη, ἡ; seu βλαστὸς, ὁ, &c. V. Item Ἀκροβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ; jaculator, propriè qui è summitate, vel versus summitatem loci alicujus jaculatur: Item ἀκροβολεὺς, idem, atque inde ἀκροβολίζω, & frequentius, -ίζομαι, jaculor; propriè ex edito quopiam loco jacula emitto: quasi ἐξ ἄκρου βάλλω; aut summitatem, vel cacumen aliquod versus jaculor, & jaculationem dirigo; quasi εἰς τὸ ἄκρον βάλλω. Item missilibus pugno, velitor, velitarem pugnam ineo; certaminis præludia facio; atque inde ἀκροβόλισις, ἡ; idem quod ἀκροβολισμὸς, οῦ, ὁ, jaculatio: Item velitatio, velitaris pugna; & metaph. pro velitatione quæ fit verbis: Item ἀκροβολιστὴς, οῦ, ὁ, jaculator, veles, ferentarius; & ἀκροβολιστικὰ velitum tela; omnia ex ἄκρος, & βόλος, ὁ; seu βολὴ, ἡ, &c. V. Item Ἀκρόβυστος, ου, ὁ; q. d. in

in extremitate tectus; i. e. extremam colis partem tectam habens, præputiatus, præputium habens: atque inde ἀκροβυστία, ἡ; cui opponitur περιτομή; ad Rom. 2. &c. V. Item Ἀκρογένειος, cui longum est barbitium: ex ἄκρος, & γένειον, τὸ, barba, &c. V.

Ἀκρογωνιαῖος λίθος, expon. in extremo angulo positus lapis; summus, vel imus angularis lapis; ad Eph. c. 2. & in 1 Pet. c. 1. significat potius imum angularem, quam summum; pro eod. dicitur & ἀκρόγωνος, λίθος, i. e. summangulus lapis vel imus angularis lapis; nam ἄκρον, extremum utrumque significat, &c. V.

Ἀκρόδετος, in summo ligatus, seu nexus; in Epigram. ex ἄκρος, & δέω, δέομαι, unde δετός, ὁ, &c. V. Item Ἀκροδίκαιον, expon. τὸ ἄκρον τῆς δίκης; Hesych. summum jus: ex ἄκρος, & δίκη, ἡ; unde δίκαιος, &c. V.

Ἀκρόδρυα, quæ in ambitu lignosum putamen habent; interdum, de omni fructu dicitur; & de arboribus etiam, ex Theophr. & Xen. ex Plut. autem, in Alex. pro ostreis, vel testaceis sumitur; ex ἄκρος, & δρῦς, υός, &c. V. Item Ἀκρόζεστος, expon. leviter fervefactus, & quasi in superficie duntaxat: Item leviter coctus apud Diosc. ex ἄκρος, & ζεστός, à Them. ζέω. f. έσω, &c. V. Ἀκροζύγια, dicuntur τοῦ βοεικοῦ, τὰ μέσα, ἤγουν ζεύγλη; Hesych. vel ἀκροζυγία, dicitur pars jugi media; scil. ζεύγλη; ex ἄκρος, & ζυγὸς, ὁ, &c. V. Ἀκρόθαλπτος, in summo calefactus & tostus: ex ἄκρος, & θάλπω. f. ψω, &c. V. Item Ἀκροθιγγάνω, leviter attingo; & ἀκροθιγῶς, expon. leviter, strictim, summam partem attingendo, & quasi superficiem; ut ἅπτεσθαι ἀκροθιγῶς, exp. leviter attingere, degustare: sic ἀκροθιγῶς διεξέρχεσθαι, strictim sive cursim commemorare, & ἀκροθιγῶς σκοπεῖν, summam rei cognoscere: ex ἄκρος, vel ἄκρον, & θίγω, unde θιγγάνω, &c. Vide.

Ἀκροθίνιον, ου, τὸ, & frequentius in pl. ἀκροθίνια, τὰ, expon. primitiæ: quasi τὰ ἄκρα θινός, summitates acervi; quòd primitiæ ex summo acervo, sive ex summitate acervi excerpi soleant, propriè autem primitiæ frugum, secundum quosdam: Item pro primitiis manubiarum quæ diis offeruntur: Thuc. l. in Epist. vero ad Hebr. cap. 7. pro ipsis manubiis ponitur, primitiæ, spoliorum decimæ, &c. V.

Ἀκροθώρηξ, idem quod ἀκροθώραξ; quod expon. leviter appotus; quasi pectore tenus vino imbutus; vel cui pectus incalescit potu meraciori: ex ἄκρος, & θώραξ, ὁ, &c. vide. Item Ἀκρόκαρπος, in summitate fructum habens, in summa sui parte, seu cacumine fructum edens: ex ἄκρος, seu ἄκρον, & καρπὸς, ὁ. &c. V.

Ἀκροκέραια, τὰ, dicuntur extremitates; seu ut Virgil. vocat, cornua antennarum: Poll. lib. 1. ex ἄκρος, & κεραία, ἡ, &c. V. Item Ἀκροκιόνιον, ου, τὸ; summa, seu extrema columnæ pars, fastigium columnæ: ex ἄκρος, vel ἄκρον, & κίων, ονος, &c. V.

Ἀκροκνεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ἀκροκνεφαῖος; id vide. Sic & Ἀκροκόμης, idem quod ἀκρόκομος, qui copiosiore est capillo: Iliad. δ, &c. Vide.

Ἀκροκόρυμβα, τὰ, idem quod ἀκρακόρυμβα. Sic dicuntur navium rostra; i. e. τὰ ἄκρα τῆς νηός; ex ἄκρος, & κόρυμβος, ὁ; seu κόρυμβον, τὸ, &c. V. Item Ἀκροκυματίαι, ῶν; expon. summis innato fluctibus; Luc. ex ἄκρος, & κῦμα, ατος, τὸ; unde κυματόω, &c. Vide.

Ἀκροκώλια, τὰ, trunculi, hoc est, extrema membrorum, seu edulia ex trunculis extremorum membrorum parata: Item ἀκροκωλία, ἡ; extremitas membrorum; hoc est, brachiorum, ubi nimirum humeris inseruntur: ex ἄκρος, & κῶλον, τὸ, &c. V. Item Ἀκρόλειον, ου, τὸ, primitiæ manubiarum, vel prædæ: quasi τὸ ἄκρον τῆς λείας; apud Suid. sed expon. & simpl. primitiæ; apud eund. Ἀκρόλιθος, in summitate, seu extremitate lapidis positus; vel substantivè, summus lapis, summitas lapidis; utitur Vitruv. lib. 2. cap. 8. ex ἄκρος, & λίθος, ὁ; V. Ἀκρόλινος, qui est in summo retis, qui pertinet ad retis extremitatem; Oppian. ex ἄκρος, vel ἄκρον, & λίνον τὸ; Vide. Ἀκρολίπαρος, per summa pinguis; in summa parte, seu superficie pinguis: Athen. l. 9. ex ἄκρος, & λιπαρός, ὁ; Vide. Ἀκρολόγος, qui summa tantùm colligit, & manu carpit: Athen. l. 10. unde ἀκρολογέω, in summitate carpo, seu lego, vel summitatem, aut summa lego: in Epigram. ex ἄκρος, & λέγω, lego, id est, colligo, &c. V. Ἀκρόλοφος, ου, ὁ, summitas collis, cacumen tumuli, seu monticuli: Plut. in Publ. unde ἀκρολοφία, ἡ; pro eod. Polyb. ex ἄκρον, & λόφος, ὁ; V. Item Ἀκρόμαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, summè villosus: ex ἄκρος, seu ἄκρον, & μαλλὸς, ὁ, &c. V. Item Ἀκρομανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, expon. summo furore correptus, extremâ insaniâ laborans; apud Herodot. &c. V. Item Ἀκρομόλιβδον λίνον; expon. rete habens in extrema, seu ima sui parte plumbum: in Epigram. ex ἄκρος, & μόλιβδος, ὁ; Vi. Item Ἀκρομύλη, Hesychio est ἡ γενὺς μύλης, vel ipse μύλος; ex ἄκρον, τὸ; & μύλη, ἡ, &c. V. Item Ἀκρόμφαλον, seu ἀκρομφάλιον, τὸ; dicitur mediana umbilici pars & extrema; umbilici meditullium: Poll. l. 2. ex ἄκρον, τὸ, & ὀμφαλὸς, ὁ; unde ὀμφάλιον, τὸ, &c. Vide.

Ἀκρόνηον, dicitur summa, seu extrema pars navis: ex ἄκρον, τὸ; & ναῦς, νηὸς, &c. V.

Ἀκρόνυξ, primæ noctis tempus: Suid. unde ἀκρόνυχος, ου, ὁ, ἡ; vespertinus: qui est, aut fit ἄκρας νυκτὸς, primæ noctis tempore; atque inde ἀκρόνυχον, τὸ, sive ἀκρονυχία, ἡ; prima nox; tempus quod inter vesperam, & mediam intercedit noctem; ex ἄκρος, & νὺξ, unde νύχος, &c. V. Item Ἀκροπαγὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ; in summo fixus: Nonn. ex ἄκρον, τὸ, & ἐπάγη, aorist. 2. à Them. πηγνύω, seu πήσσω, f. ξω, &c. V. Ἀκροπαθὴς, in summa parte affectus Hippocrates, ex ἄκρον, & πάθος, τὸ; Vide Ἀκρόπαστος, ὁ καὶ ἡ; per summa conspersus; ex ἄκρον, & παστὸς, ὁ, à Them. πάσσω, seu πάττω, &c. V. Ἀκροπενθὴς, summè lugens; ex ἄκρον, & πένθος, εος, τὸ; V. Ἀκρόπηλος, τόπος, locus in summo lutosus, intus durus; ex ἄκρον, & πηλὸς, ὁ; V. Ἀκροπὶς, vocatur ab Hippocr. Epid. l. 7. lingua, ἡ οἷον ἄκρα ἑαυτῆς μὴ διαπυῆσαι, πτέρυγιν ἢ ἀδιάρθρωτος ὑπὸ δυσκινησίας; i. e. quæ sui impos est, & præ difficultate movendi balbutiens, & inarticulata; ἀκρατὴς, γλῶσσα; Varinus, in Gloss. ἀκροπὶς, scribitur; à Them. ἄκρος, seu ἄκρον, τὸ; V.

Ἀκροποδητὶ, expon. summis pedibus insistendo, aut leviter insistendo pedibus: idem quod ἀκροποδιτὶ, & ex iisdem ἄκρος, & πούς, ποδὸς, &c. Vide.

Ἀκρόπλοος, ὁ καὶ ἡ, in superficie natans; in summa parte innatans: Gal. apud Hippocr. ex ἄκρον, τὸ, & πλόος, ὁ, &c. V.

Ἀκρόπολις, ἡ; expon. q. d. summa urbs; i. e. summitas urbis, summa pars urbis, & altissima, arx urbis; & peculiariter, ac quasi κατ' ἐξοχὴν, sic dicebatur, arx Athenarum, in qua & ærarium erat: Thuc. &c. V. Item Ἀκρόπολος, ὁ καὶ ἡ, expon. altissimum habens verticem; cujus summitas ipsum polum attingit, excelsus, præaltus; ut ἀκρόπολα, ὄρη; Il. ε, &c. V. Item Ἀκρόπορος, expon. in extrema parte transfigens; Od. γ. ex ἄκρος, vel ἄκρον, & πόρος, ὁ, &c. V. Item Ἀκροπόρφυρος, in extremitate, vel summitate purpuram habens; ex ἄκρον, & πορφύρα, ἡ; V.

Ἀκροπόσθιον, τὸ, exp. idem quod ἀκροποσθία, ἡ, summa; scil. seu præeminentior præputii pars; i. e. τὸ πόσθης προὔχον, inquit Poll. l. 2. &c. V. Item Ἀκρόῤῥιζος, ου, ὁ, καὶ ἡ; in summitate, vel in superficie, radicem habens; seu longas habens radices; unde τὰ ἀκρόῤῥιζα, expon. quæ non agunt radices in profundum; & Theoph. ἀκρόῤῥιζα δένδρα, vocat, arbores, quibus radices sunt per summa cespitum; ut loquitur Plin. l. 16. c. 31. cujusmodi, olea, malus, cypressus; quibus opponuntur βαθύῤῥιζα, ut robora, quæ suas radices in profundum agunt: ut ibid. idem Plut. ex ἄκρος, seu ἄκρον, & ῥίζα, ἡ, &c. V. Sic & Ἀκροῤῥίνιον, τὸ; dicitur tota nasi summitas, seu totus nasi ambitus: Poll. l. 2. ex ἄκρον, τὸ; & ῥὶν, ῥινὸς, unde ῥίνιον, τὸ, &c. V. Item Ἀκροῤῥύμιον, τὸ; summus temo; extrema temonis pars: Poll. ex ἄκρος, seu ἄκρον, & ῥυμὸς, ὁ; à Them. ῥύω, &c. V.

Ἀκροσαπὴς, expon. quod in superficie tantum, & summâ parte putredinem contraxit

contraxit, quod leviter putrescere & mutari cœpit; ex ἄκρον, τὸ, & σήπω, &c. V.

Ἀκροστήθια, τὰ, dicuntur ὑποχόνδρια, quod costis subjiciantur, & velut in earum extremitate posita sint, στήθη, autem costarum ossa dicuntur, teste Poll. vel ipsæ costæ; ex ἄκρος, seu ἄκρον, & στῆθος, ἡ, &c. V. Item Ἀκροστήθιον, τὸ; summa pectoris pars; ex ἄκρον, & στῆθος, εος, τὸ; V. Ἀκροστιχὶς, ἡ; & ἀκροστιχον, τὸ; initium versus: Schol. Thuc. ex ἄκρον, & στίχος, ὁ; V. Ἀκροστόλιον, τὸ; summitas, seu ora navis: Athen. l. 5. ex ἄκρον, & στόλος, ὁ; V. Ἀκροστόμια, τὰ; sunt quibus, inquit Eust. φυσῶσιν οἱ χαλκεῖς, pars quædam follium: ex ἄκρον, & στόμα, τὸ; V. Ἀκροσφαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; expon. proclivis ad lapsum; ut ἴχνος ἀκροσφαλὲς, apud Nic. & metaph. lubricus, periculosus; sic etiam dicitur homo, qui statim in hanc, vel in illam partem labitur; cui imminet periculum à re aliqua: Plut. ἀκροσφαλὴς πρὸς ὀργὴν, ad iram proclivis, iracundus: Item expon. & qui citò labitur, & peccat: ut & qui citò periclitatur morbo; apud eund. Plut. ex ἄκρος, & σφάλλω, f. σφαλῶ, &c. V. Ἀκροσφύριον, τὸ; expon. extrema malleoli pars; sed est & genus calceamentorum muliebrum: Hesych. ex ἄκρον, & σφυρὸν, τὸ; V. Ἀκροσχιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; summâ, vel extremâ sui parte scissus, aut fissus, vel in cacumine divisus; ex ἄκρον, τὸ, & σχίδη, ἡ; à Them. σχίζω, f. ίσω, &c. V.

Ἀκροτελεύτιον, τὸ; expon. finis, seu extremitas carminis: Thuc. l. 2. ex ἄκρον, & τελευτὴ, ἡ, &c. V.

Ἀκρότης, ητος, ἡ; summitas, extremitas: Item metaph. fastigium, apex; à Th. ἄκρος, ὁ; V.

Ἀκρότιτος, vide in ἄκροτος.

Ἀκρότομος, ὁ καὶ ἡ; cujus summæ partes sectæ sunt; ut πέτρα ἀκρότομος, rupes, adeo prærupta latera habens; ut ferro resecta esse videatur; sic ἀκρότομοι λίθοι, lapides extremis partibus resectis complanati, & politi; unde ἀκροτομέω, extremas, seu summas partes amputo, trunco; ex ἄκρον, τὸ, & τόμος, ὁ, seu τομὴ, ἡ, &c. V. Item Ἀκρότονος, ου, ὁ καὶ ἡ, in summo tentus: Item qui extremas partes; i. e. manus, & brachia summis viribus intendit: Athen. l. 12. ex ἄκρος, vel ἄκρον, & τόνος, ὁ, &c. V.

Ἄκρουλος, summo crispus; ex ἄκρον, τὸ, & οὖλος, ὁ, crispus, &c. V. Item Ἀκρουρανία, summitas cœli, vertex cœli: ex ἄκρον, τὸ; & οὐρανὸς, ὁ, &c. V.

Ἀκροφανὴς, q. d. in summo apparens: ut apud Nonn. ἀκροφανὴς ἠὼς, aurora summo diluculo apparens; vel quæ superficiariam tantùm & non plenam lucem habet; vel apparere, & exoriri incipiens; ab ἄκρον, τὸ, & φαίνω, f. φανῶ, &c. V.

Ἀκροφυὴς, in cacumine proveniens, in summitate nascens: Item summâ indole præditus: Synes. Epist. 4. ex ἄκρος, vel ἄκρον, & φυὴ, ἡ; à Them. φύω, &c. V. Item Ἀκροφύλαξ, arcis præfectus: ex ἄκρον, τὸ, & φύλαξ, ὁ; V. Ἀκρόφυλλος, in summitate, seu cacumine folia habens; à Them. φύλλον, τὸ; V. Ἀκροφύσιον, ου, τὸ; follium pars summa, seu extrema, quæ fornacis ori immittitur: Thuc. lib. 4. à Them. φυσάω, unde φύσα, ἡ, &c. V.

Ἀκρόχαλις, expon. supra modum laxatus, seu solutus; Dionys. de situ orb. sed Eustat. expon. etiam ὁ ἀκράτῳ χαλαθεὶς τὰ φρονεῖν, innuens, per sync. videri dici pro ἀκρατοχάλης; Hesych. autem est dimidiâ tantùm parte ebrius; sed fortasse rectiùs, idem erit cum ἀκροθώρηξ, i. e. ἄκρος μεθύων; à Them. χάλις, ὁ; V. Ἀκροχανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; immanis, vastus, in extremitatibus, ac summitate hians; in Epigram. à Them. χαίνω, f. ανῶ; unde χάος, τὸ, &c. V.

Ἀκρόχειρ, ab Hippocr. dictum fuit totum id quod à cubito ad extremam usque totum id quod à cubito ad extremam usque digitorum aciem est; in qua signif. dicitur & ἀκροχειρὶς, & ἀκρόχειρον; (ἀκρόχειρος vero Hesych. est, ἀνδροφόνος, homicida:) Item ἀκροχειρίζομαι, summâ manu capto; propriè, dicitur de Pancratiastis, quorum alter alterum manibus captat, ante ipsam συμπλοκὴν; ut Athen. l. 4. πρὸς ἀλλήλους ἀκροχειρίζονται; atque inde verbalia, ἀκροχειρισμὸς, exercitatio Pancratiastarum; quum alter alterum manu captat: Luc. (pro eodem dicitur etiam ἀκροχείριξ,) & ἀκροχειριστὴς, qui se exercet ἀκροχειρισμῷ: Item ἀκροχειρίτης, dictus fuit Pancratiasta quidam Sicyonius, quod ἄκρας χεῖρας, adversarii comprehendere soleret, nec prius dimittere, quam illum viribus defici sentiret: Pausan. Eliac. l. 2. omnia à Themat. χεὶρ, χειρὸς; unde χειρίζω, & χειρισμὸς, ὁ, &c. V. Item Ἀκροχλίδωνες, dicuntur extremitates ejus partis jugi quæ dicitur ζεύγλη; Poll. l. 1. à Them. χλιδὼν, ῶνος; unde χλιδωνίσκος, ὁ, &c. V. Item Ἀκρόχλιαρος, summâ parte tepidus; Diosc. l. 2. à Them. χλιαίνω, f. ανῶ; unde χλιαρὸς, ὁ, &c. V. Item Ἀκροχολέω; subitò irascor; repentè ad iram concitor: ab ἀκροχολία, proclivitas ad iram; & utrumque ab ἀκρόχολος, extremè biliosus; cui subitò bilis accenditur, qui repentinè irascitur: à Themat. χολὴ, ἡ; comp. ut reliqua præcedentia, cum Them. ἄκρος, ὁ; vel neut. ἄκρον, τὸ, &c. V.

Ἀκροχορδὼν, όνος, ἡ; dicitur verruca, quæ sub cute coit, durior, & paulò asperior, callosa, & plerumque teres; ejusdem coloris, infrà tenuis, ad cutem latior, pueros maximè infestat: ita autem dicitur, quòd similis sit vertice suo resectæ chordæ secundum extremitatem: ut scribit Aet. vel quòd in imo adeo angusta sit, ut pendere videatur: ut vult Cels. &c. V. Item Ἀκρόχωλος, ὁ καὶ ἡ; expon. aliquantum claudus: Suid. ex ἄκρος, & χωλὸς, ὁ, V. Item Ἀκρόψιλος, ὁ, ἡ; in summo nudus: Gal. apud Hippocr. ex ἄκρον, & ψιλὸς, ὁ; V. Item Ἀκρόψωλος, qui in summa tantùm parte recutitus est: Schol. Aristoph. ex ἄκρος, vel ἄκρον, & ψωλὸς, ὁ, &c. V.

Ἀκρωβελία, ἡ; est comp. ex ἄκρος, & ὀβελὸς, ὁ, &c V.

Ἀκρώπης, vide suprà cum ἀκροπης.

Ἀκτινηδὸν, ἀκτινοβόλος, &c. vide cum ἀκτινάτος.

Ἀκτωρέω, idem cum ἀκταιωρέω, id vide.

Ἀλάβαστος, absque ρ, invenitur apud Hesych. & Menandrum, pro ἀλάβαστρος. Item ἀλαβαστρίον, ου, τὸ, diminut. parvus alabaster: Poll. Item ἀλαβαστρίτης, sub. λίθος, alabastrites lapis; marmoris genus ita dicti, quòd ex eo alabastra conficerentur: Diosc. l. 5. Item in fœm. ἀλαβαστρῖτις, sive ἀλαβαστῖτις, ut ἀλαβαστῖτις πέτρα, eadem quæ ἀλαβαστρίτης λίθος: Athen. l. 5. omnia à Them. ἀλάβαστρον, τὸ; alabaster, vasis unguentarii genus longitudine fastigiatâ in pleniorem orbem desinens; vel formâ turbinatâ sine ansulis; sic appellatur; vel quasi ἐ λαβίδας, (prehendere,) propter lævorem sit ἀδύνατον; vel διὰ τὸ μὴ λαβὰς ἔχειν; quòd ansas non habeat: Plut. in Alex. & Matth. cap. 26. apud Herodian. l. 3. ἀλάβαστρον, accipitur pro lapide alabastrite, &c. V.

Ἀλαβαστροθήκη, ἡ, seu ἀλαβαστοθήκη, vas in quo alabastra reponuntur: ex ἀλάβαστρον, τὸ; & θήκη, ἡ, &c. Vide.

Ἀλαβὴ, ἡ, expon. fuligo, carbo; cinis mistus carbonibus: Hesych. atque inde, ἀλαβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ; fuliginosus, fumosus. Item, ἀλαβαστής, piscis; ut qui manibus comprehendi nequeat, &c. V.

Ἀλαζόνευμα, τὸ, jactatio, ostentatio, gloriatio, propter aliquod facinus, vel de aliquo facinore: Item facinus insolentiæ, insolenter factum; apud Æsch. in Ctesiph. verbale, ab ἀλαζονεύομαι, fut. εύσομαι, vendito, seu ostento me; falsa de me prædico, &c. Item ἀλαζονικὸς, οῦ, ὁ, ostentatorius, jactatorius; ad ostentationem pertinens: Item ostentationi deditus: Item idem quod, ut & à Them. ἀλαζὼν, όνος; V. Id autem ab Eustath. expon. ὁ ἀπὸ τῆς ἄλης ζῶν; i. e. vagus, erro, planus, circulator; errones enim mendaciis instructissimi esse solent, & sese ubique jactando, falsa plurima veris intermiscent: unde fit, ut qui majora de se suisque prædicent quam veritas patiatur, ἀλαζόνες dicantur: Suidæ dicitur ἀλαζὼν; quasi ὁ ἅμα ζῶν, i. e. vane & inaniter vivens; quidam autem malunt deducere ab α, epitat. & λάζομαι, sumo; ut sic dicatur qui sibi multum assumit tribuitque.

Ἀλάθητος, ου, ὁ καὶ ἡ; qui latere non potest; vel qui oblivioni mandari non potest: ex α priv. & Them. λήθω, unde λανθάνω, f. λήσω, ut à λήθω, &c. V.

Ἀλαλαγὴ, ῆς, ἡ, expon. lætus clamor; apud Soph. autem in Trach. ἀλαλαγαῖς, Schol. expon. ταῖς ἐπὶ τῶν θυσιῶν εὐχαῖς. Item ἀλάλαγμα, τὸ, & ἀλαλαγμὸς, ὁ; dicitur clamor lætus militum;

tum; quidam recentiores barritum vocant: alii jubilationem; Cæsar, ululatum. Item victorialis hymnus Sui, id. & Hesych. verbalia, ab ἀλαλάζω, fut. ξω, clamo alala; i. e. fremitum edo inter pugnandum; clamorem lætum tollo in committendo prælio, cum animi scil. alacritate & exultabunde in signum victoriæ; interdum autem, expon. clamorem tristem tollo; unde & expon. ululo: ut Marci c. 5. & Jerem. c. 4. Item tinnio; 1 Cor. cap. 13. κύμβαλον ἀλαλάζον, quam signif. quidam ex Græcis Grammaticis proprium esse putaverunt, est autem, à Them. ἀλαλή, alala; & expon. etiam tumultus, cum inarticulata voce; ab ἅλα, accusativo nominis ἅλς, ἁλός; i. e. mare; quod perpetuò strepitum edit; inde faciendo ἀλη, deinde, per reduplicationem ἀλαλή, &c. V.

Ἀλάλημι, est per reduplicationem, ab ἄλημι, unde pass. ἀλάλημαι; quod vide.

Ἀλαλκτήριον, ου, τὸ, (idem quod ἀλεξητήριον,) remedium, auxilium, q. d. propulsatorium, seu depulsorium: ab ἀλάλκω, depello, propulso, arceo, &c. V.

Ἀλαλία, ἡ; infantia, h. e. quum quis mutus est, & fari nequit: sed expon. & πονηρία, ἀταξία; apud Soph. ab ἄλαλος, qui fari, seu loqui non potest, infans, mutus: Plut. &c. V.

Ἀλαόω, ῶ, cæcum reddo: V. in Them. ἀλαός.

Ἄλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Doricè dicitur pro ἄληστος, cujus oblivisci non possumus, &c. V.

Ἀλατεία, Doricè pro ἀλητεία; id vide.

Ἀλαωτὺς, ύος, ἡ, cæcitas, oculi seu oculorum privatio, seu orbatio: ab ἀλαόω, quod à Them. ἀλαὸς, ὁ, &c. Vide.

Ἀλγέω, ῶ, fut. ήσω, doleo; tam ad animum refertur, quàm ad corpus; cum dativ. ut ἀλγῶ τοῖς κακοῖς τῶν φίλων; & cum accusat. ut ἀλγῶ τὴν κεφαλήν; Gal. dolet mihi caput; & ἀλγῶ τὸν δάκτυλον, dolet mihi digitus; Theocr. sed dicitur, & ἀλγῶ ἐπὶ τοῖς κακοῖς; apud Dem. à Them. ἄλγος, εος, τὸ; V.

Ἀλγηρὸς, οῦ, ὁ, molestus dolorem afferens: Hesych. ab ἀλγέω, unde etiam, ἄλγησις, & ἄλγημα, quæ vide in ἀλγεινός; Item Ἀλγυνῶ, f. υνῶ, dolore, vel mœrore afficio, & in pass. ἀλγύνομαι, mœrore afficior; (cui oppon. εὐφραίνομαι) & omnia à Th. ἄλγος, εος, τὸ; V.

Ἀλεεινὸς, idem quod ἀλεινός, calidus: quod vide cum ἀλεάζω.

Ἀλεεινὸς, οῦ, ὁ, expon. & vitandus, effugiendus, fugiendus; & ex consequenti, malus, perniciosus: ab ἀλεείνω, effugio, &c. V.

Ἀλέη, etiam dicitur Ion. pro ἀλέα, propriè, calor, seu tepor qui est ex Sole in locis apricis: sed transfertur, & ad quemlibet calorem, &c. V.

Ἀλεία, idem quod, & pro ἀλεεία, id vide.

Ἀλείαντος, ου, ὁ καὶ ἡ; qui lævigatus, aut complanatus non est; seu qui lævigari, aut complanari nequit: sed expon. & non molitus: est ex α priv. & λειαίνω, lævigo: à Th. λεῖος, ὁ, &c. V.

Ἄλειμμα, τὸ, &c. Vide cum ἀλείφω.

Ἀλεῖος, sive ἀλέϊος, congregatus, & collectus in unum, confertus: ab ἀλέω, congrego, &c. V.

Ἀλείπτης, & ἀλειπτήριον, vide in Them. ἀλείφω. Item ἀλειπτήριον, ου, τὸ, pars quædam balnei: inquit Poll. itidem, ab eod. ἀλείφω, f. ψω, &c. V.

Ἀλειτουργησία, immunitas ab obeundis muneribus publicis; item ἀλειτούργητος, immunis à muneribus publicis; sunt verbalia, quasi ab ἀλειτουργέω; ex α priv. & λειτουργέω. V.

Ἀλείτω, idem quod & à Th. ἀλιτέω, ῶ; id vide.

Ἀλειφατίτης, ου, ὁ, ut ἀλειφατίτης ἄρτος, cum adipe commixtus, &c. V.

Ἀλεκτόρειος, ἀλεκτόρειον, & ἀλεκτορίς, videantur in ἀλέκτωρ.

Ἀλεκτορία, ἡ, ut & ἀλέκτωρ, dicitur gemma quædam, quæ in ventriculo castrati galli, quarto anno à quo eunuchum descivit, reperitur: Vide Plin. l. 37. c. 10.

Ἀλεκτορόλοφος, vide in ἀλέκτωρ.

Ἄλεκτος, qui dici non potest, ineffabilis; ex α priv. & λεκτὸς, à Th. λέγω, &c. V.

Ἄλεκτρος, ου, ὁ καὶ ἡ, lecto carens, & ex consequenti, somni expers, insomnis: Item tori, seu lecti genialis expers: ex α priv & λέκτρον, τὸ; vide.

Ἀλεκτρυονοπώλης, &c. Vide in ἀλέκτωρ.

Ἀλεκτροφωνία, dicitur tempus, quo gallus gallinaceus canere incipit: Marci cap. 13. ab ἀλεκτρυὼν, όνος; quod ab ἀλέκτωρ; & φωνὴ, ἡ, &c. V. Item Ἀλεκτρύαινα, gallina; ab eod. ἀλεκτρυών.

Ἀλέματος, Doricè dicitur, pro ἠλέματος; id vide: Unde ἀλεμάτως, frustra, adv. ab eod.

Ἀλεξαίθριον, affertur ex Soph. pro θερμὸν σκέπασμα, tectum calidum, nempe ad arcendum frigus nocturnum; ab ἀλέξω, & αἴθρα, ἡ, &c. V.

Ἀλέξαντος, ὁ, ἡ; defensorius: in Epigram. à Them. ἀλέξω; V.

Ἀλέξημα, τὸ; id quod arcet: q. d. propulsans, aut defensaculum: ut ὁ κυκεὼν τῆς θερινῆς ὥρας ἀλέξημα, æstatis ardorem arcens: est verbale: ab ἀλεξέω fut. ήσω; vide cum Them. ἀλέξω.

Ἀλεξήνωρ, Æsculapii Epith. apud Aristoph. q. d. adjuvans viros; ab ἀλέξω, & ἀνὴρ, cujus comp. varia in ήνωρ, &c. V.

Ἀλέξησις, εως, ἡ, propulsatio, defensio, opitulatio: Hesych. verbale, ab ἀλεξέω fut. ήσω: idem cum ἀλέξω. V. Sic & Ἀλεξητὴρ, ῆρος, ὁ: qui arcet, propulsator, depulsor: Item defensor, auxiliator: ut Il. υ. ἀλεξητὴρ μάχης; & Apoll. Arg. 2. λοιμοῦ ἀλεξητὴρ; unde fœm. ἀλεξήτειρα, propulsatrix, auxiliatrix: ut ἀλεξήτειρα ἡ τύχη: in Epigram. verbalia, ab ἀλεξέω: f. ήσω; vide cum ἀλέξω.

Ἀλεξητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, defensorius, propulsatorius, depulsorius, remedium præstans: ut ἀλεξητήριος παρειμία: Athen. l. 15. Unde in plur. ἀλεξητήριοι ῥίζαι, dicuntur radices remedia afferentes; & in neut. sing. ἀλεξητήριον, ου, τὸ; substant. dicitur munimen: quidam expon. amuletum, remedium: Xenophon, antias equinas ἀλεξητήρια τῶν ὀμμάτων, vocat; & aures asini, ἀλεξητήρια τῶν ὀφθαλμῶν, vocat; & apud Nic. ἀλεξητήρια νούσων, remedia morborum: Item ἀλεξητικὸς, depellendi, arcendique vim habens: omnia ab ἀλεξητὴρ, ῆρος, ὁ: V.

Ἀλεξιάρης, ου, ὁ, & fœmin. ἀλεξιάρη, ἡ; exponitur, quod dicitur depellens imprecationes, & diras; & apud Hesiod. νυὸς ἀλεξιάρη, exponitur depellens noxas, vel damna; ab ἀλέξω, & ἀρὰ, ἡ; V. Item Ἀλεξιβέλεμνος, ου, ὁ καὶ ἡ; arcens, seu depellens sagittas: ex ἀλέξω, & βέλεμνον, τὸ; idem quod Th. βέλος, εος, τὸ. Vide.

Ἀλεξικακία, ἡ, malorum amolitio, seu depulsio: ab ἀλεξίκακος, depulsor mali, seu malorum: qui diras arcet, seu amolitur, & dicitur etiam de rebus: ut ἀλεξίκακα ὕδατα; apud Nonn. salutares aquæ, &c. V.

Ἀλεξίμορος, depulsor mortis, auxilians adversus mortem: Soph. ex ἀλέξω, & μόρος, ὁ, &c. V. Item Ἀλεξιφάρμακον, remedium adversus pharmacum, seu venenum, amuletum: Diosc. & metaph. præsidium; & exponunt etiam, simpl. remedium: ut λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον; suâ autem natura, est adject. ἀλεξιφάρμακος, ὁ καὶ ἡ: unde ἀλεξιφάρμακος δυνάμεις: apud Plut. Symp. 4. & ἀλεξιφάρμακος λόγος, dicitur liber tradens amoliendorum venenorum rationem: apud Diosc. 7. cap. 1. ab ἀλέξω, & φάρμακον, τὸ; vide.

Ἀλέξιμος, idem quod ἀλεξητήριος, & ἀλέξιον, ου, τὸ; idem quod ἀλεξητήριον, &c. V.

Ἀλεὸς, οῦ, ὁ, calidus tepidus: Hesych. à Them. ἀλέα, ἡ; V. Sed interdum, dicitur ἀλεὸς, Doricè pro ἠλεὸς, stultus, μάταιος, &c. V.

Ἀλεότης, ητος, ἡ, collectio, congeries: Gal. est ab ἀλέω, congrego, &c. V.

Ἀλεόφρων, demens, mente captus; est comp. ex ἀλεὸς, Dor. pro ἠλεὸς, & φρὴν, cujus comp. varia in φρων, &c. V.

Ἀλέπαδνος, non habens lora lata, quæ λέπαδνα, dicuntur: Hesych. ex α priv. & λέπαδνον τὸ, à Th. λέπω. V. Item Ἀλεπίδωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non squamatus, squamis carens: ex α priv. & λεπιδωτὸς, ὁ; V. Sic & Ἀλέπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui corticatus non est, non desquamatus: ex α priv. & λεπίζω, seu λεπὶς, ίδος; à Them. λέπω, &c. V.

Ἀλεστέον, molendum est, & ἀλεστέος, τέα, τέον, molendus, da, dum: Diosc. verbale gerundivum, ab ἀλέω, f. έσω, molo, &c. V. Item Ἄλεσις, ἡ, expon. acus, gluma: ab eod. Th. ἀλέω; V.

Ἀλέτης,

Ἀλέτης, ου, ὁ, molitor, molitorius; ut ὄνους ἀλέτας, molas asinarias; item ἄλετος, ου, ὁ, molitio, molitura; ipsa molendi actio; Plut. Item ἀλετρὶς, ίδος, ἡ, molitrix; Od. υ. ut & ἀλετρεύω, idem quod, ut omnia, à Th. ἀλέω, f. έσω, &c. V.

Ἀλετρίβανος, pistillus, quo sal teritur; παρὰ τὸ σὺν ἅλας τρίβειν; sed scribitur &, ἀλετρίβανος, cum tenui, παρὰ τὸ ἀλεῖν καὶ τρίβειν; unde τρίβανον, τὸ, &c. Vide.

Ἀλετὼν, ῶνος, ὁ, pistrinum; apud Athen. à Th. ἀλέω, molo, V.

Ἀλεύομαι, in voce media, idem quod act. ἀλεύω, quod est per Epenthesin τοῦ υ, idem cum, & pro Th. ἀλέω, & in media voce ἀλέομαι, vito, caveo, &c. Vide.

Ἀλευρίτης, ου, ὁ, farinaceus; ex farina constans; ut ἀλευρῖται ἄρτοι; apud Athen. ab ἄλευρον, ου, τὸ, idem quod ἄλειαρ, ατος, τὸ, &c. V.

Ἀλευρόμαντις, dictus fuit Apollo; quòd è farina etiam vaticinia daret; Hesych. ex ἄλευρον, τὸ, & μάντις, ὁ, ἡ, &c. V. Item ἀλευροποιέω, farinam facio; molo, pinso; ex ἄλευρον, τὸ, & ποιέω, ῶ, &c. Vide.

Ἀλευρότησις, εως, ἡ, exp. cribrum, quo farina cribratur; Joann. Grammat. annotat, Atticis esse τηλίαν, i.e. cribri circumferentiam; sed exp. & farinæ tenuissimum; πασπάλη, Suid. Dicitur autem, pro ἀλευρόσησις; ex ἄλευρον, τὸ, & σήθω, f. σω; unde σῆσις, ἡ, &c. V.

Ἀλεύσορος, lumine cassus; orbatus oculis; ex Soph. Item ἄλευστος, invisibilis, seu invisus; Hesych. Utrumq; ex α priv. & λεύσσω, &c. V.

Ἀλεύω, unde ἀλεύεσθαι, in med. pro vitare, cavere; Il. π. & Od. ξ. &c. Vide ἀλεύομαι.

Ἀλέως, Gal. apud Hippocr. exp. ἀθρόως, confertim; ab ἀλὴς, έος, quod à Th. ἅλις, &c. V.

Ἄλη, ἡ, exp. erratio, vagatio; item Metaph. pro anxietate animi, quæ est veluti ejus vagatio; à Th. ἀλάομαι, ῶμαι, V.

Ἀληθεὶς, έντος, ὁ, errans; est part. a. 1. ab ἀλάομαι, V.

Ἀληθὲς, τὸ, accentu in ultima; exp. τὸ πρᾶγμα τὸ μετέχον τῆς ἀληθείας; verum; ut τὸ γ' ἀληθές; Plato de Leg. id quod est; certè, verè, revera; pro quo dicitur &, ταληθές; item ἄληθες, Proparoxyt. cum accentu in antepenultima, est adv. revera, verè, profectò, Aristoph. & nonnunquam, adverbium admirantis; ut apud eund. in Pluto; ἄληθες, ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων; utrumque, ab ἀληθὴς, ὁ, ἡ, V. Item ἀληθέστερος, verius, adv. compar. & ἀληθέστατος, verissimus, superl. ab ἀληθὴς, έος, V. Unde & ἀληθέστατα, adv. superl. verissimè.

Ἀληθευτὴς, verax; qui verum dicit; unde, ἀληθευτικὸς, ἡ, ὁ, verax; ad veritatem dicendam proclivis; Aristot. verbalia, ab ἀληθεύομαι, pro ἀληθεύω, verum dico; (cui oppon. ψεύδομαι;) item verus sum, &c. Vide.

Ἀληθέως, dicitur Ion. pro ἀληθῶς, id vide.

Ἀληθίζω, & ἀληθίζομαι, verax sum, vera dico; ab ἀληθὴς, έος, vide. Item ἀληθινῶς, verè, veraciter; Isocr. ab ἀληθινὸς, ὁ, quod ab ἀληθεύω, vide.

Ἀληθογνωσία, veri cognitio; Dionys. Areop. orthodoxam religionem ita vocavit, quam & ἀληθότητα dixit; ex ἀληθὴς & γνῶσις, εως, ἡ, V. Item ἀληθοεπὴς, veriloquus; Hesych. ex ἀληθὴς & ἔπος, εος, τὸ, V. Item ἀληθόμαντις, ὁ καὶ ἡ, verus vates; qui vera vaticinatur; ab ἀληθὴς & μάντις, ὁ, &c. V.

Ἀληθότης, ητος, ἡ, veritas, idem quod, & pro ἀλήθεια, & ab eod. id V. Dicta autem traditur ἀλήθεια, ex α priv. & λήθη, oblivio: ut sit q.d. carentia oblivionis; nam oblivio est mendacii comes; unde mendacem oportet esse memorem; vel quasi ἀλάθεια, quòd semel eruta, minimè, latere possit; aut contrà, quòd veritate nihil fit occultius, ut hîc α, sit Epit. illic vero privat.

Ἀλήκτον, adverbial. dicitur indesinenter, jugiter, Il. β. ab ἄληκτος, ὁ καὶ ἡ, indesinens, V. Item ἄληκτος, exp. qui nondum sorte obtigit; seu ὁ μήπω εἰς λάχος ἐλθὼν, ut Eust. exp. & sic, est ex α priv. & λαγχάνω, in a. 2. ἔλαχον, à λήχω, inusit. &c. V. Item ἀληκτὼ, dicitur una ex furiis, Alecto: quòd indesinenter persequi dicebatur improbos, & ἀλήκτως, idem quod ἄληκτον, adv. & utrumque, ab ἄληκτος, indesinens: ex α priv. & λήγω, f. ξω, &c. V.

Ἀλήλεσμένος σῖτος, exp. molitum frumentum: apud Herodot. & Thuc. est part. præt. pass. ab ἀλέω, f. έσω; in pass. ἀλέομαι, οῦμαι, molor: unde ἀλεσθεὶς, molitus, & ἀλεσμένος λίθος, lapis qui molitur, seu molâ frangitur, part. præs. & a. 1. pass. &c. V.

Ἄλημα, ατος, τὸ, vagatio, erratio: (idem quod πλάνημα; ut ait Eust.) est verbale, ab ἀλάομαι, ῶμαι, &c. Vide.

Ἄλημι, idem quod, & ab ἀλάομαι, quod Metaph. sumitur apud Soph. pro πλανῶμαι τῷ νῷ, incertus sum quid agam: animi pendeo, &c. Vide.

Ἀλήμονες, errones, vagabundi, exp. & πτωχοὶ, l. 1. Epigr. & apud Nonn. translatè signif. peccatores; nam qui peccant, errant, & à recta via deflectunt: est plur. à sing. ἀλήμων, ονος, V. Unde etiam, ἀλημοσύνη, ης, ἡ, exp. idem quod ἄλημα, erratio; apud Apollonium autem, schol. ait significare, peritiam locorum.

Ἀλὴς, scribitur etiam ἀλὴς, έος, ὁ, ἡ, condensus, coacervatus, frequens; ut Il. ψ. ἀλὲν ὕδωρ, aqua collecta, & coacervata: & in plur. ἀλέες, in unum congregati; apud Herodot. Item conferti, frequentes, densi; à Them. ἅλις; quod exp. & confertim, coacervatim; & sine genit. pro affatim, magnâ copiâ, &c. V.

Ἀλητεία, ἡ, & Ion. ἀλητείη, erratio, vagatio: verbale, ab ἀλητεύω, vagor, erro: item ἀλῆτις, ιδος, ἡ, vaga, errabunda, Suid. est fœm. à masc. ἀλήτης, errabundus; sed exp. & mendicus, &c. V.

Ἀλητιβόρος, exp. mendicivorus; ab ἀλήτης mendicus; & βορὸς, ὁ, &c. Vide.

Ἄλητον, ου, τὸ, pro ἄλευρον, τὸ, & ab eod. Th. ἀλέω, f. έσω, &c. V.

Ἀλθαία, ἡ, dicitur malvæ sylvestris genus; sic dicta, ob eam quâ pollet medendi vim; sunt qui & ἀρισταλθαίαν dictam tradant; vide Diosc. & Theoph. est à Th. ἄλθω, seu ἀλθέω, &c. V.

Ἀλθέομαι, οῦμαι, idem quod ἄλθομαι, sanor: ut Il. ε. ἄλθετο χείρ, &c. Est pass. ab ἄλθω seu ἀλθέω, &c. V. Item ἀλθέσκω, idem quod & pro ἀλθέω sive ἄλθω, medeor; unde verbale, ἄλθεξις, sanatio; apud Hippocr. Item, ἀλθήεις, sanitati conferens; saluber, i.e. θεραπευτικὸς, Nicand. Unde ἀλθεστήριον, idem quod ἄλθος, εος, τὸ, sanatio, medela, medicamentum, Hesych. remedium, &c. Omnia, à Th. ἄλθω, seu ἀλθέω, V.

Ἁλιάδαι, ῶν, οἱ, propriè piscatorum filii; sed sumitur &, pro ipsis piscatoribus; apud Soph. ab ἁλιεὺς, V.

Ἀλιμαὶ θεαὶ, dicuntur marinæ deæ; Il. σ. & ω. est plur. fœm. à sing. ἅλιος, V. Item ἁλιὰς, άδος, ἡ, navicula, cymba; quidam exp. piscatorium naviculum; quasi ab ἁλιεὺς, derivatum sit: apud Aristot. l. 4. anim. c. 37. ἁλιὰς βάτραχος, exp. rana piscatrix, à Th. ἅλς, ἁλὸς, unde ἅλιος, ὁ, ἡ, &c. V.

Ἀλιβάνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui thure accenso honos non est habitus: ex α priv. & λιβανωτὸς, ὁ, seu λιβανωτὸν, τὸ, &c. V.

Ἁλίβαπτος, mari immersus, seu submersus, Nic. in Alexiph. ex ἅλς, ἁλὸς, & βαπτὸς, ὁ, V.

Ἀλίβας, αντος, ὁ, dicitur ὁ νεκρὸς, mortuus, defunctus; utpote ζωτικῆς λιβάδος ἄμοιρος ὢν; expers vitalis humoris: item ἀλίβας οἶνος; apud Callim. est ὄξος, acetum; ἀπὸ τοῦ μὴ λείβεσθαι, ὅτι νενεκρωμένος οἶνος ἐστὶν, inquit Suid. ut &, Eustathio quoque, παρὰ τὸ μὴ λίβεσθαι ἐν σπονδαῖς, quòd libari non soleret: ex α priv. & Them. λείβω, unde λίβω, λίβος, εος, τὸ, & λιβὰς, άδος, ἡ, &c. V.

Ἁλίβατος, marigradus, apud Athen. ex ἅλς, ἁλὸς, & βαίνω, f. βήσομαι, à βάω, unde varia comp. in βάτος, desinunt, &c. V.

Ἀλιβδύω, dicitur, per Æolicum literæ β. Pleonasmum; pro ἀλιδύω, id vide.

Ἁλίβρεκτος, mari immersus, vel aspersus, aut madefactus: in Epigr. ex ἅλς, ἁλὸς, & βρέχω, f. ξω, &c. Vide.

Ἁλίβρεμος, q. d. marifremus; marinum quendam fremitum edens: ex ἅλς, ἁλὸς, & βρέμος, ὁ, à Th. βρέμω, &c. V.

Ἁλίβρεχος, exp. mari irriguus: ex ἅλς, ἁλὸς, & βροχὴ, ἡ, à Th. βρέχω, &c. V.

Ἁλίβρωτος, sal comedens; i.e. ὁ ἅλας ἐσθίων; item, à mari exesus; pro quo dicitur &, ἁλίβρος; ex ἅλς, ἁλὸς, ὁ, sal, vel ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare: & βρωτὸς, ὁ, à Th. βρώσκω, f. ώσω, &c. V.

Ἁλίγδουπος, undisonus; in mari strepens, Oppian. 5. Hal. ex ἅλς, ἁλὸς, & δοῦπος, ὁ, V. Interponitur autem γ. metri causâ. Item ἁλιγείτων, mari vicinus: ex ἅλς, ἁλὸς & γείτων, V. Item ἁλιγενὴς, è mari ortus, mari genitus: sic dicitur Venus ἐπιθετικῶς, quia est orta mari; ut canunt Poëtæ: ex ἅλς, ἁλὸς & γείνομαι, unde γένος, τὸ, &c. Vide.

Ἁλιδινὴς, έος, ὁ κ) ἡ, qui in mari versatur, seu qui per mare circumagitur: ex ἅλς, ἁλὸς, & δίνη, ἡ, unde δῖνος, ὁ, &c. V. Ἁλίδρομος, exp. per mare currens, marivagus: navis Epith. apud Poët. ex ἅλς, ἁλὸς, & δρόμος, ὁ, &c. V. Item ἁλιδύω, submergo in mari, pro ἁλὶ δύω, ex ἅλς, ἁλὸς, & δύω, idem cum Them. δύνω, &c. V.

Ἁλιεία, ἡ, piscatio, piscatus; est verbale, ab ἁλιεύω, V.

Ἁλιεργὸς, in mari operans: ex ἅλς, ἁλὸς, & ἔργον, τὸ, &c. V.

Ἁλίευμα, piscatio; item ἁλιευτικὸς, οῦ, ὁ, piscatorius; ad piscationem, aut ad piscatorem pertinens: unde neut. ἁλιευτικὸν, & in plur. ἁλιευτικὰ, pro tractatu, sive tractatibus de arte piscatoria; Athen. 7. verbalia, ab ἁλιεύω, quod vide in ἁλιεύς.

Ἁλίζω, salio, sale conspergo: est ab ἅλς, ἁλὸς, ὁ, sal; sed ἁλίζω, congrego, coacervo: est ab ἅλις, adv. coacervatim, &c. In hac tamen signif. usurpatur potius comp. συναλίζω, &c. V.

Ἁλιζῶνες, οἱ, dicuntur Paphlagones, seu Bithynii, quoniam mari cinguntur; item, ἁλίζωνος, mari cinctus: Isthmus, ut ἁλίζωνος πόρθμος; in Epigr. ex ἅλς, ἁλὸς, & ζώνη, ἡ, &c. Vide.

Ἁλιηρὴς, έος, ὁ κ) ἡ, ut apud Euryp. ἁλιηρὴς κώπη, quâ remigant in mari: ex ἅλς, ἁλὸς, & ἐρέσσω, unde ἐρεσία; & varia comp. in ήρης, desinentia, &c. Vide.

Ἁλιήτωρ, ορος, ὁ, piscator: & in plur. ἁλιήτορες, idem quod ἁλιεῖς; piscatores: in Epigr. ab ἁλιεὺς, έως, ὁ, &c. V.

Ἄλιθος, ου, ὁ κ) ἡ, lapidum expers: minimè lapidosus: ex α priv. & λίθος, ὁ, &c. V.

Ἁλικάκαβον, dicitur solani quoddam genus, Diosc. 4. 74. Ex ἅλς, ἁλὸς & κακάβη, ἡ, pro κακκάβη, ἡ, &c. V.

Ἁλικὶς, ίδος, ἡ, salsilago: ab ἅλας, ατος, τὸ, idem quod ἅλς, ἁλὸς, ὁ, sal, &c. V.

Ἁλίκλυστος, qui mari alluitur, Soph. Item qui circumluitur, vel obruitur mari: ex ἅλς, ἁλὸς, & κλύζω, f. σω; unde comp. quædam in κλυστος, desinunt, &c. V.

Ἁλικὸς, οῦ, ὁ, maritimus: ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, vide. Item ἁλικότης, idem quod, & pro ἀλυκότης, id vide.

Ἁλίκρας, mari, i.e. marinæ salsugini commistus: ex ἅλς, ἁλὸς, & κρᾶς, f. κεράσω, per Sync. pro κεράω, idem cum κεράννυμι, &c. V. Item ἁλικρείαν, maris regnum obtinens: ὁ τῆς ἁλὸς κρείων; regnans in mari: ex ἅλς, ἁλὸς, & κρείων, οντος, ὁ, V. Ἁλικρηπὶς γαῖα, apud Nonn. exp. maritima ora, q.d. habens fundamentum ad mare: ex ἅλς, ἁλὸς, & κρηπὶς, ίδος, &c. V. Item ἁλίκτυπος, mari, seu undis marinis resonans: marisonus; in Epigr. apud Euryp. autem in Or. ἁλίκτυποι, in plur. dicuntur piscatores; quòd mare remis pulsantes, strepitum excitent: ex ἅλς, ἁλὸς, & κτυπέω, ῶ, &c. V.

Ἁλικώδης, idem quod, & pro ἀλυκώδης, id V.

Ἁλιμέδων, οντος, ὁ, mari imperans; maris imperator, Epith. Neptuni: ex ἅλς, ἁλὸς & μέδω, &c. V. Item ἀλιμενία, q.d. importuositas; i.e. carentia portus; item ἀλιμενότης τόπος, portum non habens, Suid. Item ἀλιμένωτος, idem, Hesych. omnia ab ἀλίμενος, portu carens: ex α priv. & λιμὴν, ένος, ὁ, &c. V.

Ἁλιμηδὴς, έος, ὁ κ) ἡ, in mari agitans consilia; in mari solicitus; ut ἁλιμηδὴς ἐμπορία; apud Dionys. de situ orb. ex ἅλς, ἁλὸς, & μῆδος, τὸ, &c. Vide.

Ἄλιμος, famem pellens, seu arcens & prohibens: unde ἄλιμος σκευασία; apud Procl. & ἄλιμος δύναμις, apud Plut. ex α priv. & λιμὸς, ὁ, &c. Vide.

Ἁλιμυρὴς, έος, ὁ, ἡ, idem quod ἁλιμυρήεις, in mare cum fremitu fluens, &c. V.

Ἀλίνδησις, εως, ἡ, volutatio; est verbale, ab ἀλινδέομαι, οῦμαι, volvor, volutor, Plut. Unde &, ἀλινδήθρα, idem quod ἀλίστρα, locus, ubi se volutant animalia; & omnia, à Th. ἀλέω, volvo, voluto, unde ἀλινδέω, idem: & ex eo formatum: ut κυλινδέω, ex κυλίω, &c. V.

Ἁλινήκτειρα, est fœm. à masc. ἁλινηχὴς, in mari natans: ex Epigr. ex ἅλς, ἁλὸς, & νήχω, ομαι, &c. Vide. Item ἁλίνιτρον, vulgò, sal-petræ, & barbarè salpetram, & salpetrum vocant: ex ἅλς, ἁλὸς, & νίτρον, τὸ, &c. Vide.

Ἄλινος θήρα, in Epigr. exp. venatio reti non capta, q.d. venatio quæ retibus caruit: ex α priv. & λίνον, τὸ, &c. Vide.

Ἄλιξ, alica, Latinis; Græcis χόνδρος dicitur, id V.

Ἄλιον, adverbialiter ponitur pro frustra, incassum, Il. ν. ab ἅλιος marinus; item irritus, inanis; ductâ signif. à mari: quod res quædam vana & inutilis esse videretur, ante inventas naves; vel quòd ad potum inutilis sit aqua marina; ut οὐχ' ἅλιον βέλος: & οὐχ' ἅλιον ἔπος; apud Hom. Il. ω, à Th. ἅλς, ἁλὸς, ἡ, &c. V.

Ἁλιόω, exp. irritum reddo, & effectum habere non sino; ut Il. π. οὐδ' ἁλίωσε βέλος, non irritum emisit telum: ab ἅλιος, ὁ, ἡ, V.

Ἀλίπαινα, τὰ, quæ constant ex medicamentis non pinguibus, Cels. l. 5. c. 19. Item ἀλιπαρὴς, non pinguis, non nitidus: utrumque, ab ἀλιπὴς, quod V.

Ἁλίπαστος, sale conspersus; ut ἁλίπαστον κρέας, apud Eust. Item mari, seu aquâ marinâ aspersus: in Epigr. ex ἅλς & παστὸς, ὁ, à Th. πάσσω, seu πάττω, &c. V. Item ἁλίπεδον, q.d. marisolum, i.e. solum quod aliquando mari coopertum fuit, rursum autem, campus esse cœpit, & aratum fuit: per Catachresin autem, sic dicitur quilibet campus; appellatur autem, quasi ἁλὸς πέδον; ex ἅλς & πέδον, τὸ, vide.

Ἀλιπὴς, έος, ὁ, ἡ, pinguedine carens: minimè pinguis; sed exp. & macilentus, item aridus; atque inde, ἀλιπῆ δένδρα, dicuntur arbores, quæ carent succo, & unguine, apud Theophr. Hist. Pl. l. 5. c. 1. Ex α priv. & λίπος, εος, τὸ, unde λιπαίνω, λιπαρὸς, &c. V.

Ἁλιπλανὴς, marivagus, pontivagus; unde ἁλιπλανία, ἡ, exp. erratio, seu vagatio in mari; ex ἅλς, ἁλὸς & πλάνη, ἡ, unde πλάνης, ητος, & πλάνος, ου, ὁ, &c. V. Sic &, ἁλίπλαγκτος, idem signif. à Them. πλάζω, f. πλάγξω, &c. V.

Ἁλίρροθος, ὁ κ) ἡ, exp. marifluus: ut ῥοαὶ ἁλίρροθοι, fluvii in mare fluentes, seu cum sonitu: & ἁλίρροθος ἀκτὴ, exp. littus quod fluctibus marinis agitatur: item legitur & fœm. ἁλιρροθία κόνις; in Epigr. & ἁλίρροθος, substantivè etiam exp. ἁλὸς ῥόθος, i.e. fluctus maris, Hesych. ut & ἁλιρρόθιον, quasi ἁλὸς ῥόθιον, Suid. ex ἅλς, ἁλὸς, & ῥόθος, unde ῥόθιον, τὸ, &c. Vide.

Ἅλις, adv. satis; fieri dicitur ἐκ τῆς ἁλὸς; utpote ἐν ᾗ ἀθρόον ἐστὶ τὸ ὕδωρ, inquit Etym. & exp. etiam, confertim, coacervatim, & interdum dicitur, οὐχ ἅλις, sub. ὅτι, non sat est, quod exp. &, parum hoc tibi videtur, nisi etiam, &c. Il. ρ. &c. V.

Ἁλὶς, ἡ, muria, salsugo; idem quod ἁλμυρὶς, & ab eod. Th. ἅλς, ἁλὸς, ὁ, &c. V.

Ἀλίσγημα, τὸ, exp. propriè, contaminatio, seu contagio ex cibo vetito; ut quum aliquis se idolothytorum esu polluit, Act. c. 15. verbale, ab ἀλισγέω, verbum eodem sensu usitatum Græcis Bibliorum interpretibus; ut Daniel. c. 2. ἀλισγηθῇ, polluatur, contaminetur, & Malach. 1. ἠλίσγησα, contaminavi, & ἠλισγημένος, pollutus, &c. V.

Ἁλίσκομαι, capior, convincor; ut ἁλίσκεσθαι ψευδομαρτυριῶν, convinci falsi testimonii, Aristot. in Rhet. sic ἁλίσκομαι ψευδόμενος, convincor mendacii; Xen. est pass. ab act. ἁλίσκω, capio, f. ἁλώσω, tanquam ab ἁλόω; sed ejus præt. ἥλωκα, & a. 2. ἧλων, (unde part. ἁλοὺς, tanquam ab ἅλωμι;) habent signif. pass. ut cum dat. ἁλοὺς ἔρωτι, captus amore; apud Luc. & cum genit. ut ἁ-

λῶναι τῆς κόρης, puellæ amore captus fuisse; quasi sub. dat. ἔρωτι; sed interdum ἁλῶναι, exp. corripi; ut apud Gal. ἁλῶναι τριταίοις, corripi tertianis febribus: sic ἁλοὺς μανίᾳ, correptus insaniâ; apud Soph. Item signif. & deprehendo, reum perago; unde ἡλωκὼς, sive ἁλοὺς, deprehensus, convictus, damnatus: ut apud Dem. ἀσεβῶν ἥλωκε, convictus est, tenetur, seu damnatus est impietatis; sic apud eund. μιᾷ ἁλῶναι ψήφῳ, unicâ damnari sententiâ: interdum autem, huic verbo jungitur præp. ἐπὶ, cum dat. ut ἁλόντα ἐπὶ στάσεσι, apud Herodian. damnatum seditionum, vel ob seditiones: sic ἐπὶ κακοῖς ἔργοις ἁλούς; apud Plut. in Pericle.

Ἁλισμὸς, οῦ, ὁ, salitura; ipse actus saliendi, seu sale condiendi; item maris jactatio, Bud. ex Diosc. est verbale, ab ἁλίζω, ομαι, sale condio, &c. Vide.

Ἁλίσπαρτον, in quo sal seminatum est, & sparsum, Hesych. ex ἅλς, ἁλὸς, ὁ, & σπαρτὸς, ὁ, &c. V. Item ἁλιστέφανος, ὁ καὶ ἡ, exp. mari, tanquam coronâ cinctus; mari circumdatus; ut ἁλιστέφανον πτολίεθρον; Hom. hymn. 1 in Apoll. ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, & στέφανος, ὁ, &c. V.

Ἁλιστὸς, οῦ, ὁ, salitus; in Epigr. verbale, ab ἁλίζω, sale condio, &c. Vide.

Ἁλίστρα, ἡ, exp. volutabrum, i. e. locus ubi se volutant animalia, Poll. est à Them. ἁλίω, voluto; idem quod εἱλέω, & forsan ex eo factum, &c. V.

Ἁλίστρεπτος, idem quod ἁλιστρεφὴς, marivagus, &c. V.

Ἀλιταίνομαι, idem quod, ab, & pro ἀλιταίνω, pecco, &c. V.

Ἀλιτάνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui supplicari non potest; vel qui supplicando exorari non potest, inexorabilis, Epith. Orci, in Epigr. ex α priv. & λιτανεύω, id V.

Ἁλιτενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ut ἁλιτενὴς τόπος, maritimus, vel mari adjacens locus; q. d. ad mare extensus; sed τὸ ἁλιτενὲς, exp. demissum & humile, Hesych. & Etym. & apud Appian. ἁλιτενὴς θάλασσα, exp. mare vadosum: ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, & τείνω, f. τενῶ; unde comp. varia desinunt in τενὴς, &c. V. Sic &, ἁλιτέρμων, exp. mari finitimus, seu conterminus, in Epigr. ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, & τέρμων, ὁ, idem quod Th. τέρμα, τὸ, &c. V.

Ἀλίτημα, τὸ, peccatum, scelus, flagitium; ἁμάρτημα, est verbale, ab ἀλιτέομαι, οῦμαι, idem quod Th. ἀλιτέω, ῶ, f. ήσω, quod exp. & scelus admitto; propriè, admitto quippiam in Deum; item violo, offendo; Etym. dicit à λιτὴ, fieri ἀλιτῶ; & esse λιτῆς καὶ ἱκεσίας στεροῦμαι, i. e. precatione & supplicatione privor; ἢ ἀπὸ τῆς ἄλης, i. e. τῆς πλάνης, Bud. putat exponi etiam posse decipere, seu fallere, Il. ι. Item ἀλιτεῖν, est etiam, aberrare, vagari, &c. Vide.

Ἀλιτήμενος, dicitur pro ἀλιτούμενος, per Metaplasmum; peccans, peccator; vel nocens; (ab ἀλιτέομαι, οῦμαι, id V.) idem quod ἀλιτήμων, quod ab Eust. exp. qui sponte ab officio aberrat, Bud. autem vertit, qui sciens prudensq; peccat, &c. V.

Ἀλιτήμωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. mente captus, stultus; παράφρων, Eust. & Suid. ex ἀλιτέω, & μωρὸς, ὁ, &c. Vide.

Ἀλιτηρὸς, & ἀλιτήριος, ου, ὁ, peccator, sceleratus, flagitiosus; ab ἀλιτέω, έομαι, V. Plut. autem vult esse dictum, ὃν ἀλεύασθαι διὰ μοχθηρίαν καλῶς εἶχε; i. e. quem vitare ob improbitatem, bonum & utile erat; & sic, quidam derivant ab ἀλέω, έομαι, vito, caveo; ab aliis, exponi propriè dicitur, ὁ ἐπιτηρῶν ἐν τῷ λιμῷ τὸν ἀλοῦντα, καὶ διαρπάζων, qui tempore famis, eum, qui molit, observat, & farinam deripit; & sic esset ab ἀλέω, molo, & τηρέω, observo, capto, &c. V.

Ἀλιτήριος, ου, ὁ, à Bud. exp. pernicies, internecio, pestis; de homine dictum; ut Æschines de Demosthene, ὦ τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριε; sic etiam Demosthenes vocaverat Æschinem; sic dicitur etiam, qui piaculum admisit in Deum: ut ἀλιτήριος τοῦ θεοῦ, apud Thuc. Item erro, Hesych. Item ἀλιτηριώδης, εος, ὁ, ἡ, execrabilis; piacularis: ut βίος ἀλιτηριώδης, apud Plat. de Leg. Item exitialis, pestifer, cum dat. apud eund. Utrumque ab ἀλιτηρὸς, ὁ, à Th. ἀλιτέω, έομαι, V. Unde etiam ἀλίτης, peccator, sceleratus; (sed exp. & ξένος, peregrinus, ab Hesych.) idem est quod ἀλίτης, & ἀλιτρὸς, quæ vide.

Ἀλιτόκαρπος, vanam, seu inanem habens prolem; nam ἀλιτόκαρπον, Etym. & Hesych. exp. ματαιότεκνον, qui aberravit à re quam de prole conceperat; ex ἀλιτέω seu ἀλίτομαι, aberro, & καρπὸς, ὁ, &c. V.

Ἀλιτραίνω, ομαι, pecco, sceleratè ago, ab ἀλιτρὸς, ὁ, V.

Ἁλιτρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui ex mari alitur; i. e. vel esu piscium marinorum, vel eorum piscatu, Nonn. ex ἅλς, ἁλὸς & τρέφω, &c. V.

Ἀλιτρία, ἡ, peccatum; pro quo dicitur & ἀλιτροσύνη, Hesych. flagitium: item ἀλιτρίας, ου, ὁ, peccator, Hesych. omnia ab ἀλιτρὸς, sceleratus, &c. V.

Ἀλιτρόβιος, sceleratam vitam agens: ex ἀλιτρὸς, sceleratus, & βίος, ὁ, &c. V. Item ἀλιτρόνοος, efficaciter peccans; animus, vel homo, sub potestate peccati: ex ἀλιτρὸς & νόος, ὁ, &c. V.

Ἀλιτρὸς, οῦ, ὁ, sceleratus, Hesych. ex ἀλιτήριος, per Synæresin esse deductum putat, sicut Etymol. per Syncopen; atque inde, ἀλιτροσύνη, vide in ἀλιτρεία.

Ἁλίτροφος, idem quod ἁλιτρεφὴς, & ex iisd. id V.

Ἁλίτυπος, à mari percussus: ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, & τυπὴ, ἡ, unde τυπέω, &c. V. Item ἁλίτυρος, caseus sale aspersus; in Epigr. ex ἅλς, ἁλὸς, ὁ, & τυρὸς, ὁ, &c. V.

Ἁλιφθόρος, ου, ὁ, in mari perdens; prædo marinus; in Epigr. Unde ἁλιφθορία ναυτῶν, perditio nautarum in mari; ibid. ex ἅλς, ἁλὸς, & φθορὰ, ἡ, seu φθόρος, ὁ, &c. V. Ἁλίφλοιος, ου, ὁ, q. d. maricortex, aut salicortex; species roboris, seu quercus; apud Theophr. Hist. Pl. 3. 9. ex ἅλς, ἁλὸς & φλοιὸς, ὁ, &c. V. Item ἁλίχλαινος, ex mari lænam habens, purpuratus: ex ἅλς, ἁλὸς & χλαῖνα, ἡ, &c. V.

Ἀλκαία, ἡ, dicitur cauda leonis; quoniam eam quatiendo sibi animos & robur excitat. ut Homerus quoque docet, ab ἀλκάζω, quod à Th. ἀλκὴ, ἡ, &c. V. Item ἀλκέα, ἡ, Alcea; sic dicitur herba ex sylvestrium malvarum genere; apud Diosc. 3, 164. & Plin. 27. c. 4. Itidem ab eod.

Ἄλκαρ, τὸ, exp. auxilium, remedium; munimentum, præsidium; à Them. ἀλκὴ, ἡ, quod exp. & animi robur, fortitudo; strenuitas, animi præstantia; item remedium, &c. V.

Ἀλκὴς, idem quod ἀλκήεις, εντος, ὁ, robustus, strenuus; præditus robore corporis vel animi; utrumque, à Th. ἀλκὴ, ἡ, V.

Ἀλκιβιάδιος, sive ἀλκίβιος, scil. βοτάνη, dici traditur ab Alcibio, sive Alcibiade quodam; qui, cum à serpente ictus esset, eo commanducato, & plagæ imposito, sanatus est, Schol. Nic. meminit & Diosc. l. 4. c. 24. & Plin. l. 27. c. 5. Dicitur autem hæc herba, alio nomine, τὸ ἔχιον, id V.

Ἀλκυὼν, sive ἀλκυδὼν, όνος, ἡ, dicitur halcyone, seu halcedo; avis, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν dicta, quod in mari pariat; ut vult Etymologus; & Plut. testatur; vide & Plin. l. 10. c. 32. & Aristot. Hist. an. l. 9. c. 14. Item ἀλκυόνειοι, sive ἀλκυονίδες ἡμέραι, dicuntur quatuordecim dies brumali tempore sereni, cum maris etiam tranquillitate, quibus nidificat & fœtificat hæc avis; unde halcyonides dicuntur dies; apud Aristot. Hist. an. l. 5. c. 8. Item ἀλκυόνειον, sive ἀλκυόνιον, τὸ, dicitur etiam, spuma maris concreta, admistis sordibus tenuissimis, quòd ex ea mari innatante nidos fingunt & construunt halcedones: vide Diosc. l. 4. c. 136. & Plin. 32. c. 8. Ubi dicitur ἀλκυόνιον, esse spuma concrescens in mari, quâ faciei nitor commendatur; & ex hac nidum congerere dicuntur halcyones. Item ἀλκυονίς, idem quod ἀλκυών; ut tradit Etym. Omnia, ex ἅλς, ἁλὸς, & Them. κύω, unde κυέω, ῶ, &c. V.

Ἀλλαντοποιέω, farcimina, vel lucanicas facio; item ἀλλαντοποιὸς, qui facit lucanicas, tucetarius, fartor: ex ἀλλᾶς, ᾶντος, & ποιέω, &c. V. Item ἀλλαντοπωλέω, farcimina, vel lucanicas vendo; lucanicarum sum venditor; item ἀλλαντοπῶλις, ιδος, ἡ, farciminum venditrix; utrumque, ab ἀλλαντοπώλης, lucanicarum venditor, vel farciminum; sed sumitur &, pro vili, abjectæque sortis homine; ex ἀλλᾶς, ᾶντος, & πωλέω, unde πωλὴ, ἡ, & πώλης, ὁ, &c. V.

ἈΛΛΑ͂Σ, ᾶντος, ὁ, ponitur inter Themata, & exp. farcimi is genus; quibusdam, botellus; Tucetum alii vertunt; Bu-

dæus autem, ἀλλᾶντας, vult esse exta & intestina bubula, & vervecina; fiebat autem ἀλλᾶς, ut in Schol. Græcis legitur: ex carnibus & farina subacta, quæ in φύσκην, i. e. intestinum crassum, conjiciebantur; sed videtur &, pro ἔντερον, general. accipi; ex Suid.

Ἀλλάττομαι, f. ξομαι, 1 Cor. c. 15. Reg. 4. c. 15. mutor, immutor; item ut act. ἀλλάσσω, vel ττω, muto, immuto; item commuto, permuto; item vendo, & interdum exp. redimo; ut apud Luc. dicit tyrannicida ἀλλαξόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, redempturus libertatem meâ cæde, i.e. cæde à me perpetratâ; item pro instauro, citatur: ex 3 Reg. c. 21. &c. Vide.

Ἀλληλέγγυοι, sunt duo rei promittendi Bud. Unde ἀλληλέγγυον, ου, τό, mutua fidejussio; & ἀλληλεγγύως, cum mutua fidejussione, invicem fidejubendo: ex ἀλλήλων & ἐγγύη, ἡ, unde ἔγγυος, ὁ, &c. Vide.

Ἀλληλίζειν, exp. aliud atque aliud dicere; aliter atque aliter loqui; inquit Hesych. ab ἀλλήλων, λοις, &c. Vide.

Ἀλληλογραφία, mutua scriptio; ex ἀλλήλων & γραφὴ, ἡ, V. Item ἀλληλοκτονεῖν, mutuò se interficere, mutuis perire vulneribus; ab ἀλλήλων & κτείνω, f. κτενῶ, & in præt. med. ἔκτονα, &c. V. Sic & ἀλληλομαχεῖν, inter se pugnare; unde ἀλληλομαχία, mutua pugna: ex ἀλλήλων & μάχομαι, unde μάχη, ἡ, &c. V. Ἀλληλοτομεῖν, mutuò se secare; ut ἀλληλοτεμνόμενοι περίπατοι πρὸς ὀρθὰς σταυρηδόν; i.e. deambulationes in crucis modum ad rectos angulos secantes; Bud. in Epist. priorib. ex ἀλλήλων & τέμνω, f. τεμῶ, præt. med. τέτομα, &c. V. Item ἀλληλοτυπεῖν, sese invicem ferire; unde ἀλληλοτυπία, mutua conflictio: ex ἀλλήλων & τυπὴ, ἡ, unde τυπέω, &c. V. Item ἀλλήλουχος, ου, ὁ καὶ ἡ, mutuam connexionem habens, sive cohærentiam; unde ἀλληλουχία, ἡ, cohærentia mutua, series rerum inter se connexarum; item compages; sic & ἀλληλουχέω, ῶ, connecto, coaduno; ex ἀλλήλων & ἔχω; cujus comp. varia desinunt in οῦχος & ουχέω, &c. V.

Ἀλληλοφάγοι, sese invicem devorantes; unde ἀλληλοφαγία, mutua devoratio; Herodot. & ἀλληλοφαγεῖν, mutuò se devorare; ut plurimùm de piscibus dicitur; ut apud Aristot. Hist. an. l. 8. ex ἀλλήλων & φάγω, unde φάγος, ὁ, &c. V. Item ἀλληλοφθορεῖν, sese invicem corrumpere & perdere; unde ἀλληλοφθορία, mutua perditio, mutua consumptio; Plat. ex ἀλλήλων & φθείρω, f. ερῶ, in præt. med. ἔφθορα, unde φθορὰ, ἡ, &c. V. Sic & ἀλληλοφόνοι, αι, οἱ, mutuò se interficientes, mutuâ cæde pereuntes; unde ἀλληλοφονία, ἡ, mutua cædes; ex ἀλλήλων, & φόνος, ὁ, &c. V. Item ἀλληλοφυεῖς, ex se invicem enascentes; mutuum ortum habentes: ex ἀλλήλων, & φύω, unde φυὴ, ἡ, &c. Vide.

Ἄλλην, accusativus (fœm. ab ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο;) adverbialiter positus reperitur; ut apud Plut. in Euthyd. ἄλλην καὶ ἄλλην ἀποβλέποντες εἰς ἡμᾶς; exp. hinc atque illinc, &c. Vide ἄλλη.

Ἀλλήνδιχας, à Suid. exp. ὡς ἔτυχεν; ex ἄλλην & δίχας, &c. V.

Ἀλλογνόων, seu ἀλλογνῶν, exp. desipiens, delirans; ὁ παραφρονῶν; οἷον ἄλλα γινώσκων παρὰ τὰ ὄντα, Gal. in Lex. Hippocr. Ex iisd. cum ἀλλόγνωτος; quod exp. aliis notus, & ex consequenti, nobis ignotus; unde ponitur pro extraneo, sive peregrino: ut ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ; Od. β. &c. Vide.

Ἀλλοδοξέω, ῶ, aliud opinor quam sit revera; unde ἀλλοδοξία, opinatio falsa de re aliqua; ex ἄλλος, ὁ, & δόξα, ἡ, &c. V. Item ἀλλοεθνὴς, idem quod ἀλλεθνὴς, id V.

Ἀλλοινία, ἡ, varietas, & mutatio vini; Plut. Symp. 4. Probl. 1. ex ἄλλος & οἶνος, ὁ, V. Item ἀλλοιόθετα, τὰ, dicuntur variè posita; ab ἀλλοῖος, & θετὸς, ὁ, à Th. τίθημι, f. θήσω, &c. V.

Ἀλλοῖος, ου, ὁ, alius atque alius; diversus, varius; Od. π. pro eod. dicitur etiam quasi in compar. ἀλλοιότερος; apud Thuc. l. 4, atque inde, ἀλλοιότης, ητος, ἡ, diversitas; item variatio; ab ἄλλος, ὁ, V.

Ἀλλοιοσχήμων, ονος, ὁ, ἡ, diversam formam, seu figuram habens; ab ἀλλοῖος, ὁ, & σχῆμα, τὸ, &c. V. Item ἀλλοιότροπος, idem quod ἀλλότροπος, id vide. Item ἀλλοιοτροπέω, exp. variè muto; apud Hippocr. Ex ἀλλοῖος & τροπὴ, ἡ, seu τρόπος, ὁ, &c. V.

Ἀλλοιόω, f. ώσω, præt. ωκα, diversum reddo, immuto, vario; unde in pass. ἀλλοιοῦμαι, immutor; alius atque alius fio; ut apud Thuc. l. 2. ἀλλοιοῦσθαι τὰς γνώμας, mutari animo; non esse eodem animo quo antea; atque inde verbalia, ἀλλοίωσις, εως, ἡ, mutatio, immutatio; Polyb. & ἀλλοιωτὸς, οῦ, ὁ, mutabilis, mutationis capax, seu mutari aptus; atque inde, ἀλλοιωτικὸς, οῦ, ὁ, immutatorius, immutativus; ad immutandum aptus: ut ἀλλοιωτικὴ δύναμις, &c. Omnia ab ἀλλοῖος, ὁ, vide.

Ἀλλόκοτος, exp. cujus partus alienus, & longè diversus est, à cæterorum animalium partubus; prodigiosus; & general. absurdus, inusitatus; rationi non consentaneus; item peregrinis moribus præditus; item externus, extraneus, exterus; est autem per Hyperthesin dictum, pro ἀλλότοκος; quod ex ἄλλος & τόκος, ὁ, &c. Vide.

Ἄλλοτι, utrum, nunquid; ut apud Plat. in Critone, ἄλλοτι ἢ ὁμολογῶμεν, nunquid fateri necesse est? vel quid aliud quam fateamur? est adv. ab ἄλλος, ὁ, V.

Ἀλλοτριονομέω, ῶ, alieno more vivo, seu alienas leges imitor: ex ἀλλότριος, & νόμος, ὁ, V. Item ἀλλοτριοπραγία, ἡ, aliorum negotiorum gestio; unde ἀλλοτριοπραγέω, ῶ, f. ήσω; alienas res ago; aliena negotia curo; alterius ago negotium; item res novas molior, descisco, fide decedo; Polyb. l. 5. ἐχθρὸς βουλεύομαι, inimicum capio consilium; ex ἀλλότριος & πρᾶγος, εος, τὸ, V. Sic & ἀλλοτριοπράγμων, ardelionis instar, alienis rebus, magis quàm suis intentus, unde ἀλλοτριοπραγμοσύνη, ἡ, ardelionis vitium, quo rebus alienis, quàm suis magis est intentus; Plat. de rep. l. 4. Item, ἀλλοτριοπραγμονέω, ῶ, i. e. sum ἀλλοτριοπράγμων; ex ἀλλότριος & πρᾶγμα, τὸ, &c. V.

Ἀλλοτριότης, ητος, ἡ, q. d. alienitas; sumitur fere, pro alienatione animi; apud Plat. Dem. Plut. &c. Est ab ἀλλότριος, ὁ, qui est alterius; non proprius; item apud Hom. ἀλλότριος φὼς, exp. externus vir; à nonnullis hostis; Od. π. & σ. & ex Herodoto citatur ἀλλοτριώτατος, in superl. pro, qui remotissimo est necessitudinis gradu, &c. V.

Ἀλλοτριοφάγος, aliena comedens; Athen. l. 4. Unde ἀλλοτριοφαγέω, aliena comedo; Eust. ex ἀλλότριος & φαγὸς, ὁ, V.

Ἀλλοτριόω, ῶ, alieno, abalieno; alienum reddo; & in pass. ἀλλοτριοῦμαι, alienor, abalienor; Dem. & Thuc. Unde verbale, ἀλλοτρίωσις, alienatio, abalienatio; Thuc. Item ἀλλοτρίως, alienè; alieno animo; ut apud Isocr. ἀλλοτρίως διακεῖσθαι; vel ἀλλοτρίως ἔχειν πρὸς τινα, alieno animo esse, vel alienum animum habere, ab aliquo; est adv. ut omnia ab ἀλλότριος, ὁ, V.

Ἀλλοτροπέω, muto, immuto; q. d. aliò converto; Hesych. ex ἄλλος & τροπὴ, ἡ, à Th. τρέπω, &c. V. Item ἀλλοφανὴς, qui alius, & diversus apparet; apud Nonn. ex ἄλλος & φαίνω, f. φανῶ, &c. V.

Ἀλλοφάσσειν, Eust. dicit significare ἄλλο φάσκειν, seu φάσθαι, i. e. aliud loqui; Erotian. apud Hippocr. exp. ἀπορεῖσθαι καὶ θορυβεῖσθαι, animo turbato, & anxio esse, in anxietate animi constitutum esse; παρὰ τὸ ἀλλαχοῦ τὸ φάος περιφέρειν; exp. etiam, desipere; Gal. ex ἄλλος, vel ἄλλῳ, & φάσσω, inusit. à Them. φάω, dico, luceo, &c. V. Item ἀλλόφατος, exp. ab alio interfectus; Hesych. & sic, est ab ἄλλος & φάω, occido; unde φατὸς, ὁ, occisus, &c. V. Item ἀλλοφρονέω, exp. aliud in animo habeo; mentem non attendo ad id quod cerno; Od. χ. Item mente sum alienatâ, insanio; Il. ψ. &c. Vide ἀλλοφρονέων.

Ἀλλοφυλεῖν, exp. ritibus extraneis, seu exoticis addictum esse; in alienos mores degenerare; item ἀλλοφυλισμὸς, dicitur esse ritus exoticus, seu ritus alienigenarum; Macchab. l. 2. c. 4. Sed exp. & in alienos mores degeneratio; Ibid. c. 6. Utrumque, ab ἀλλόφυλος, ὁ καὶ ἡ, qui est ex alia tribu; Poll. Item qui diversæ est gentis, seu nationis; externus, peregrinus; item Metaph. qui diversi est generis, seu diversæ naturæ; apud Plut. Symp. l. 4. Ex ἄλλος, ὁ, & φυλὴ, ἡ, &c. V.

Item

Item ἀλλόφωνος, aliâ vel peregrinâ voce utens: ex ἄλλος & φωνή, ἡ, V. Sic & ἀλλόχροος, qui est alio colore; vel in quo color subinde mutatur; unde ἀλλοχροΐα, mutatio coloris; ut & ἀλλοχροέω, alium atque alium colorem induo; colorem muto; ex ἄλλος & χρόα, ἡ, &c. V. Item ἀλλόχρωος, aliam corporis speciem gerens; apud Euryp. in Androm. ex ἄλλος & χρώς, ab eod. Them. χρόα, ἡ, cutis, &c. V.

Ἁλμάδες ἐλαῖαι, exp. in muria conditæ oleæ; quidam exp. condimaneæ; ab ἅλμη, ἡ, salsilago, vel aqua salsa; item muria; apud Diosc. & Athen. Item Metaph. pro lepore, venustate, & urbanitate, &c. V. Item ἁλμαία, ἡ, idem quod ἅλμη, muria; apud Diosc. Sic etiam, ἁλμεύω, muriâ condio, in muria servo; & in pass. ἁλμεύομαι, in muria servor; unde part. a. 1. ἁλμευθείς, in muria servatus; atque inde verbalia, ἅλμευσις, εως, ἡ, muria; ἁλμευτής, ῦ, ὁ, itidem, ab eodem ἅλμη, ἡ, vide.

Ἀλξ, inusitatus est nominativus, cujus dat. ἀλκί, frequens; ut Il. γ. aper, & Od. ζ. leo, dicitur ἀλκὶ πεποιθώς, quidam tamen, ἀλκί, pro ἀλκῇ, ab ἀλκή, per Metaplasmum derivant.

Ἄλξις, εως, ἡ, defensio; apud Polyb. l. 5. ut inquit Bud. est verbale, ab ἀλκῶ, f. ξω, &c. V.

Ἀλοιάω, ῶ, dicitur pro ἀλοάω, per Pleonasmum literæ ι, percutio, tundo, Il. ι. Unde ἀλοιητήρ, quod vide in ἀλοητός, tritura.

Ἀλοΐτις, à quibusdam dicitur ἀλόη Γαλλική; à Th. ἀλόη, aloe; sed sic etiam dicitur ejus succus, &c. V.

Ἀλοιτός, exp. peccator; item puer meritorius; apud Lycoph. est ab ἀλείτης, vel ab ἀλιτεύω, idem quod Th. ἀλιτέω, &c. V.

Ἁλοσάχνη, ab Arist. & aliis compositâ voce dicitur, quam Hom. ἁλὸς ἄχνην vocat; sed aridam maris spumam intelligunt: ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, & ἄχνα sive ἄχνη, ἡ, V.

Ἁλοσύδνη, ἡ, salum, mare; item sic dicitur una Nereidum; apud Hom. ὑπὸ τῶ ἐν ἁλὶ σύεσθαι; apud eund. dicitur etiam, de mari, seu aqua maris, quasi ἁλὸς ὕδωρ; vide Eust. ex ἅλς, ἁλὸς, & σύομαι, inusit. pro σεύομαι, à Them. σείω; unde σύδην, adv. &c. V.

Ἀλοσυνή, ης, ἡ, stultitia, dementia; ἀφροσύνη; ut exp. apud Nicand. sed Hesychio, ἀλοσύνα, dicitur voluptas; ἡδονή.

Ἀλουργοπώλης, venditor purpuræ; unde ἀλουργοπώλιον, locus ubi purpura venditur; & ἀλουργοπωλική, scil. τέχνη, purpuræ venditoria ars; (quæ & πορφυροπωλική, S. id. ex Isæo;) ex ἀλουργὸς, ὁ, sive ἀλουργὸν, τὸ, & πωλέω unde πώλης, ὁ, &c. V.

Ἀλουργείδες, exp. πορφυρείδες; ab ἀλουργίς, ίδος, vestis genus, coloris purpurei, seu violacei; item ponitur &, pro phaleris purpureis, & pro stragulo purpureo; apud Luc. ab ἀλουργής, seu ἀλουργίς, &c. V.

Ἅλς, sal, inde ἁλὸς ἄνθος, dicitur flos salis; apud Diosc. sed sæpius usurpatur pluraliter; ut Od. λ. & ψ. οὐδέ τ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν. Item ἅλες, dicuntur sales; i. e. sermonis lepos, & urbanitas; Plut. in Symp. 5. Item ἅλες, convictus, & communio seu sodalitatis necessitudo; apud Æsch. Unde ἁλῶν κοινωνοῦντες, dicuntur sodales, convictores.

Ἀλσηΐδες νύμφαι, dicuntur nymphæ nemorum, seu sylvestres; Apoll. Rhod. Varino autem, dicuntur ἀλσηΐτιδες, à sing. ἀλσηΐτις, idem quod ἀλσηΐς, nemorum nympha; Cam. super Soph. Trac. Item ἀλσίνη, ἡ, dicitur alsine; herba, ita vocata, quòd in lucis nascatur; Diosc. l. 4. quibusdam est auricula muris; vide Theophr. Hist. Pl. l. 9. c. 31. omnia à Th. ἄλσος, εος, τὸ, V.

Ἅλσις, saltus, seu saltatio; exp. & αὔξησις, à Th. ἅλλομαι, V.

Ἀλσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, saltuosus, nemorosus, frondosus; item lucum desiderans, seu qui nemoribus gaudet; unde ἀλσώδεις τόποι, apud Athen. dicuntur loca lucorum amænitatem imitantia; item ἀλσώδη, τὰ, dicuntur, in lucis assurgere solita; seu quæ per lucos melius proveniunt, & quasi lucis accommodata; à Them. ἄλσος, εος, τὸ, quod exp. locus omnis arboribus consitus, alicui Deo consecratus; ut Od. ζ. ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης; & apud Plut. in Numa, ἐν ἄλσει θεῶν, καὶ λειμῶσιν ἱεροῖς; sunt etiam, qui ἄλση, exp. saltus, vel nemorum saltus; Eust. deducit ab ἅλλομαι, quòd stirpes, & arbores ibi sponte saliant, i. e. crescant; ita saltus Latinis.

Ἁλτῆρες, οἱ, halteres; sunt pilæ, sive massulæ plumbeæ, quibus utrâque manu se librabant, qui certabant halmate, i. e. saltu, ut certiùs assilirent; inquit Bud. in Pand. Etymologus ἁλτῆρας, fuisse dicit κατασκεύασμά τι, quo utebantur οἱ σωμασκοῦντες ἐν τοῖς γυμνασίοις; denominatum παρὰ τὸ ἅλλεσθαι, quoniam βαστάζοντες αὐτοὺς καὶ περιφέροντες ἥλλοντο ἐν τῷ γυμνασίῳ; vide Gal. & Paul. Ægin. est ab ἁλτικὸς, quod exp. etiam, homo ad saltationem habilis, saltationi, seu saltui aptus; exercitatus ad saltus; item saltator, &c. V.

Ἀλυδμαίνω & ἀλύζω, idem signif. quod Th. ἀλύω, &c. V.

Ἁλυκίς, ίδος, ἡ, idem quod ἁλυκότης, ητος, ἡ, salsugo, salsedo; Theoph. Utrumque, ab ἁλυκὸς; unde ἁλυκὸν ὕδωρ, dicitur apud Aristot. & ἁλυκὸς τῇ γεύσει; i. e. salsus gustu; apud Diosc. ab ἅλς, ἁλὸς, ὁ, V. Ἁλυκίδας, tamen apud Strabonem, sibi videri appellatas salinas; scribit Bud.

Ἄλυκος, ου, ὁ καὶ ἡ, lupis carens; Hesych. ex α priv. & λύκος, ὁ, V.

Ἀλυκταίνω & ἀλυκτέω, Erotianus apud Hippocr. exp. οὐκ ἠρεμῶ; i. e. non sum quietus; ab eod. cum ἀλυκτάζω; quod Bud. exp. animo concido, consternatus sum, &c. V.

Ἄλυκτος, exp. inevitabilis, & consequenter, insolubilis; malè tamen Suidas Pleonasmo τῶ κ. pro ἄλυτος, dictum ait; quandoquidem, ἀναλόγως factum sit, ex ἀλύσκω, evito; quod ad Th. ἀλέω, ῶ, pertinet, id V.

Ἀλυκτοσύνη, Hesych. exp. ἀκοσμία, i. e. incompositus status, tumultuatio; ab ἀλύζω, quod à Th. ἀλύω, &c. V.

Ἀλυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, apud Theophr. exp. salsus; scribitur & per λ; item plenus humore ἁλυκῷ; apud Hippocr. nam est ab ἁλυκὸς, ὁ, vide.

Ἀλύμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui detrimentum & noxa illata non est, aut inferri nequit; cui noceri non potest; ut apud Plut. de educat. liber. (de eruditione loquens;) νόσῳ δ' ἀδιάφθορος, γήρᾳ δ' ἀλύμαντος, ex α priv. & λυμαίνομαι, unde λυμαντὴρ & λυμαντής, ὁ, &c. V.

Ἄλυξις, εως, ἡ, evitatio, effugium; fuga mali, anxietas; est verbale, ab ἀλύσκω, id V.

Ἄλυπητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui tristitiâ affectus non est, seu non afficitur; item qui animi ægritudine, & molestiâ affici non potest; unde adv. ἀλυπήτως, ita ut non contristeris, seu dolore afficiaris; item ἀλυπία, ἡ, indolentia, vacuitas doloris; animus omni molestiâ, & ægritudine liber; pro quo, dicitur etiam ἄλυπον, τὸ, quod est & herbæ nomen, quæ & ἀλυπιάς; apud Diosc. l. 4. c. 180. Item ἀλύπως, sine dolore, sine animi ægritudine & molestia; unde & superl. ἀλυπότατα, absque ulla animi molestia; utrumque, adv. ut & omnia, ab ἄλυπος, molestiarum expers, nullâ animum molestiâ & ægritudine afficiens; unde & compar. ἀλυπότερος, &c. V.

Ἄλυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine Lyra est, qui Lyram comitem non habet; item cui Lyra non adhibetur; Plut. de Orac. Pyth. ex α priv. & λύρα, ἡ, vide.

Ἀλυσίδετος, catenâ ligatus; Hesych. ex ἅλυσις & δετὸς, ligatus; à Th. δέω, ligo, &c. V.

Ἀλυσίδιον, ου, τὸ, diminut. catenula; unde ἀλυσιδωτὸς, catenatus, seu hamatus; ut ἀλυσιδωτὸς θώραξ, thorax hamatus, seu consertus hamis; 1 Reg. 17. & apud Athen. Item ἀλύσιον, ου, τὸ, catenula, seu catella; & propriè, ea quæ est ex auro; & collo circundatur; itidem diminut. ab ἅλυσις, catena; ex α priv. & λύω; quòd ἄλυτος sit, ut tradit Etym.

Ἄλυσις, ἡ; idem quod, & ab ἄλυς, ὁ vel ἡ, quod exp. oberratio, & expatiatio quæ temerè fit, ut ab iis, qui non habent quod agant, Plut. Item mentis mœror; utrumque, à Th. ἀλύω, f. ύσω, id V.

Ἀλύσκω, (unde ἀλυσκάζω, idem significans;) deductum quidam tradiderunt ab ἀλύω; sed id negat Etymologus; nam ἀλύσκω, f. ξω, (tanquam ab ἀλύζω;) exp. evito, effugio, declino; ut Od. χ. ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν; & cum genit. οὐκ ἀλύξειν μόρου κάκιστα; apud Soph. alicubi tamen, non signif. ullam fugam, ut annotat Eust. sed simpliciter, declinare, & esse extra conspectum alicujus.

cujus, propter loci intervallum; ut ἀλλ' ἀπεδίδα νήσυ ἴαν ἤλυξα ἑταίρυς; apud Hom. Od. μ. Item ἀλυσκάζω, licet plerumque sit idem quod ἀλύσκω; ut Od. ρ. ὅβριν ἀλυσκάζειν, interdum tamen, absolutè ponitur pro φεύγειν, fugere; item exp. & πλανῶμαι, ab Hesych. & utrumque, est à Th. ἀλέω, vito, caveo, &c. V.

Ἀλυσμώδης, dicitur is, qui est in ἀλυσμῷ; i. e. ὁ ἀλύων; Hippocr. est ab ἀλυσμὸς, anxietas animi, mœror; idem quod ἄλυς, & ab eod. Th. ἀλύω, &c. V.

Ἄλυσσον, ου, τὸ, allyson, herba; sic dicta, quod λύσσαν, i. e. rabiem arceat; nam à cane commorsos rabiem sentire non patitur; ut testantur Diosc. & Plin. Item Plut. Symp l. 3. Ejus meminit; ex α priv. & λύσσα, ἡ, vide.

Ἀλύσσω, anxius sum, vel anxio sum animo; indignor, aut rabie percitus sum, insanio; item tremo; est ab ἄλυς, sive à Them. ἀλύω, vide.

Ἀλυστάζω, idem quod, & à Th. ἀλύω; unde &, ἀλύσσω, &c. V. Item ἀλυσταίνω, pro quo dicitur &, ἀλυσθαίνω, imbecillus, seu viribus cassus sum; itidem ab ἀλύσσω, sive à Th. ἀλύω, quod exp. errabundâ mente afficior, & incertâ, impotentique consilio, ut mœrore confectus, & ob id inquietus oberro; sic Bud. interpretatur; item oberro, & temerè expatior; sic apud Plut. Ubi de Antonio loquens, qui in Libyam aufugerat, ait, ἀπολαύων ἐρημίας ἀφθόνυ, σὺν δυσὶ φίλοις, ἀλύων ϗ πλανώμενος, Etym. deducit ab ἀλῶ, vagor; quòd, qui anxii sunt, vagari soleant; & sic signif. animo concido, & langueo præ consilii inopia & mœrore; item interdum exp. gaudeo, exulto, superbio: ut Od. σ. Ἦ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην, an superbis quòd Irum mendicum superaveris? vel ante gaudio effers? sic & Soph. ἐᾶτε μ' ὧδ' ἀλύειν, permittite me hic lætari: item signif. insanio, secundum veteres; ait Eust. Item, μηδὲν πράττω, nihil ago, otiosus sum, vivo in otio; apud Plut. in Rom.

Ἀλύειν, quidam, Eustathio teste, asspirandum contenderunt, quum signif. ἐπαίρεσθαι, i. e. efferri; tenuandum autem, pro λυπεῖσθαι, mœrore affici; Suidas quoque tradit pro γεγηθέναι, aspirari; ἀπὸ τῆς ἁλέας; pro ægrè ferre, tenuari; alibi scribi solitum cum ι, ἀλύειν, testatur idem Eust.

Ἀλφεσίβοιαι, exp. boves invenientes, seu quæ boves (præcipuas scil. antiquorum opes;) inveniunt, ex ἀλφέω & βοῦς, οὸς, &c. V.

Ἀλφηστής, exp. q.d. excogitator; unde generali Epitheto, homines ἀλφησταὶ dicuntur, quòd artes, & scientias invenerint; sic etiam, dicuntur honorati viri; ut scribunt Etym. & Hesych. &c. V.

Ἄλφιτον, τὸ, farina, propriè, dicitur hordeacea; ut ἄλευρον, triticea, Bud. etiam annotat ex Etym. & Diosc. ἄλφιτον, esse pultem, vel farinam hordeaceam, priùs tosto hordeo; ut ὠμήλυσιν, ex crudo; item ἄλφιτα, in plur. exp. victus, & ad victum necessaria; ut τὰ ἄλφιτα ἐκπορίζειν, victum suppeditare; item reperitur apud Aristoph. ἄλφιτα, pro οὐσία, in loco quodam ubi dicit εἴ τι κήδῃ τῶν πατρῴων ἀλφίτων, &c. V.

Ἀλφιτοπώλης, ἀλφιτοποιία, ἀλφιτοπιτέω, ἀλφιτοσκόπος & ἀλφιτόχρως, omnia composita ex ἄλφιτον, farina, vel puls, &c. Videantur cum ἄλφι.

Ἀλωπεκίζω, dicitur vafer, versipellis; idem quod ἀλωπεκώδης, quod vide post Them. ἀλώπηξ, ubi etiam ἀλωπεκίζω.

Ἀλωπεκῆ, ἡ, dicitur per contract. pro ἀλωπεκέη, vulpina pellis; & Metaph. pro astutia, seu fraudulentis artibus; apud Plut. à Them. ἀλώπηξ, εκος, vide.

Ἀλωπεκία, ἀλωπεκίας, ἀλωπεκίασις, ἀλωπεκίζω, ἀλωπέκιον, &c. Videantur in, & post Th. ἀλώπηξ.

Ἀλωπεκὶς, ίδος, ἡ, catulus vulpis; exp. etiam, canis è vulpe & cane progenitus; qui & κυναλώπηξ, teste Xen. Item sic dicitur vitis genus, quæ unde nomen acceperit, indicat Plin. c. 3. à Them. ἀλώπηξ, V.

Ἀλωπεκώδης & ἄλωπος, vide in, & post Th. ἀλώπηξ.

Ἀλωπέκουρος & ἀλωπόχρως, vide post Th. ἀλώπηξ.

Ἅλως, area, in qua teritur, seu trituratur frumentum, exp. & circulus apparens circa Solem & Lunam, secundum Hesych. Solis aut Lunæ circumferentia: item clypei circumferentia, & orbis; apud Æschylum, item circulus in oculis inter σφενδόνην & ἶριδα, vide Jul. Pol.

Ἀμαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, exp. indoctus, qui non didicit literas, literarum rudis: propriè qui non didicit, imperitus: rerum ignarus, seu nullam habens rerum experientiam, & simpl. expers: item rusticus, ignarus, nescius, rudis: ut ἀμαθὴς Ἑλληνικῶν γραμμάτων, Græcarum literarum rudis: item pro ὀλιγομαθὴς, etiam accipi testatur Eust. &c. V.

Ἀμαθίτιδες κόγχαι, αἱ, dicuntur conchæ gaudentes arenâ littoriâ, apud Athen. l. 3. ab ἄμαθος, pro ψάμαθος, item ἀμαθώδης, pro ψαμαθώδης, idem quod ἀμαθόεις, &c. V.

Ἀμαθῶς, inscitè, imperitè, indoctè, vel more hominis imperiti, seu indocti, Thuc. l. 1. est adv. ab ἀμαθὴς, id V.

Ἀμαίωτος, ὁ, ἡ, dicitur qui vel quæ obstetrice caret, &c. V.

Ἀμάλθακτος, vide cum ἀμάλακτος.

Ἀμαλθεύειν, exp. ditare, propagare, aut nutrire in modum τῦ τῆς ἀμαλθείας κέρατος, Hesych. & Etym. nam ἀμαλθείας, seu capræ istius cœlestis, à qua lactatum fuisse perhibent Poëtæ Jovem, cornu, omnium rerum copiâ abundasse fertur, unde à Cicerone ἀμαλθεία & ἀμαλθεῖον, dicitur Bibliotheca omnis generis libris referta, Epist. 15. l. 1. ad Attic.

Ἀμάλλιον, ου, τὸ, exp. funis ad ligandas amallas, Eust. à Them. ἄμαλλα, ἡ, V.

Ἀμαμηλὶς, ίδος vel ιος, ἡ, dicitur genus quoddam piri, mespili, aut ficus: ex eo quòd cum malo floreat, Eust. ex Pauf. & Hippocr. ex ἅμα & μῆλον, τὸ, V.

Ἀμάνδαλον. ab ἀμαλδύνω, ex quo primùm fit ἀμάλδυνον, evanidum, abolitum, deinde per transpositionem literarum, ἀμάνδαλον, quo utitur Alcæus, atque inde, ἀμανδαλόω, ῶ, aboleo, lædo, Hesych.

Ἀμάντευτος, non vaticinans: item de quo nemo vaticinatus est, aut vaticinatur: ex α priv. & μαντευτὸς, ὁ, vide.

Ἁμαξαία, ἡ, idem quod Th. ἅμαξα, factum χτ παραγωγήν; Eust. Item ἁμαξακάριον, τὸ, diminutivâ voce ἡ ἅμαξα dicitur, teste Hesych. Item ἁμαξεία, ἡ, dicitur, ὁ τῶν ἁμαξῶν φόρτος, vehes, onus quod vehitur curru: sarcina, quæ vehitur plaustro, Suid. Item ἁμαξεύω, plaustrum duco, aurigor, Plut. & in pass. ἁμαξεύομαι, plaustro vehor: omnia à Them. ἅμαξα, ἡ, plaustrum: item septentriones, à figura plaustri, &c. V.

Ἁμαξήλατος, ου, ὁ ϗ ἡ, vehicularis, seu plaustraria via, sub. ὁδὸς, ex ἅμαξα & ἐλαύνω, f. άσω, præt. κα, ab ἐλάω, &c. V. Item ἁμαξήποδες, vide ἁμαξόποδες.

Ἁμαξήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, plaustrarius, plaustralis: ut ἁμαξήρης τρίβος, apud Euryp. via plaustraria, à Them. ἅμαξα, ἡ, V.

Ἁμαξία, vel potius ἁμαξιά, ἡ, via qua plaustrum agitur: unde ἁμαξιαῖος, ου, ὁ, plaustralis, plaustrum implens: ut ἁμαξιαῖοι λίθοι, Xen. Item ἁμαξεὺς, έως, ὁ, aurigator, auriga, Hesych. ἁμαξικὸς, ου, ὁ, plaustralis, ad plaustrum pertinens, sed exp. & plaustrarius, sive carpentarius. Ἁμάξιον, ου, τὸ, plaustellum, ἁμαξίτης, ου, ὁ, plaustralis, curulis: ut ἁμαξίτης φόρτος, in Epigr. Item ἁμαξιτὸς, ου, ἡ, via vehicularis, seu plaustraria, per quam agitur, vel agi potest currus, & apud Herodot. spatii quantum opus est ad agendum currus: unde & sic appellata fuit via publica, Il. χ. Omnia à Th. ἅμαξα, ἡ, quod reperitur etiam cum tenui, ἄμαξα, ἡ, Eustathius tenuari dicit, secundum hanc Etymologiam, παρὰ τὸ ἄγειν τὰ ἀμώμενα, ab advehendis messibus, aspirari vero, secundum hanc, παρὰ τὸ ἅμα, ϗ τὸ ἄξων, &c. V.

Ἁμαξόβιος, sive ἁμαξοβίτης, in plaustro vivens: ex ἅμαξα, ἡ, & βίος, ὁ, &c. V. Item ἁμαξοκυλισταὶ, οἱ, q.d. currus devolutores: sic quidam Megaris appellati sunt: ut colligitur ex historia quam Plut. in fine περὶ Ἑλλην. refert: ex ἅμαξα, ἡ, & κυλίω, V. Item ἁμαξοπηγὸς, curruum fabricator: plaustrorum compactor: unde ἁμαξοπηγέω, plaustra fabricor: ex ἅμαξα, ἡ, & πέπηγα, præt. med. verbi πηγνύω, f. ξω, &c. V. Item ἁμαξόποδες, q. d. plaustripedes, Vitruv. l. 10. Sic vocari ait arbusculos, in quibus versantur.

tur rotarum axes, conclusi laminis ferreis: *ex* ἅμαξα, ἡ, & πὲς, ποδὸς, &c. V. Item ἁμαξοτεχία, cap.curriculi orbita: *ex* ἅμαξα, ἡ, & τεῖχος, ὁ, rota, &c. V. Item ἁμαξουργὸς, plaustri fabricator: unde ἁμαξουργία, plaustri fabricatio: *ex* ἅμαξα, ἡ, & ἔργον, τὸ, &c. V.

Ἀμάομαι, ὦμαι, metor, frequentiùs vero in significativa, pro ἀμᾶν, & interdum absolutè, item Metaph. fructum & utilitatem decerpo: ut Plut. τῆς διαίτης τὴν ἐλευθερίαν ἀμώμεθα, fructum libertatis decerpimus, fruimur libertate: est pass. à Th. in act. ἀμάω, V.

Ἀμάρακον, ου, τὸ, idem quod ἀμάρακος, amaracum, atque inde ἀμαράκινος, ου, ὁ, amaracinus; ex amaraco confectus, aut amaraco conditus, ut ἀμαράκινον ἄνθος, flos amaracinus, seu amaraci, Diosc. 2. 94. & ἀμαράκινον μύρον, apud Athen. l. 5. Ut & ἀμαράκινον ἔλαιον, Disc. 1. 19. Item ἀμαρακόεις, εντος, ὁ, amaraco similis, Nicand. in Ther. Itidem ab eod. V.

Ἀμάργαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, margaritis carens: *ex* α priv. & μάργαρον, τὸ, V.

Ἀμαρεῖν, exp. sequi, more nimirum aquæ, quæ per aquarium sulcum τῆ ὀχετηγῆ ductum sequitur, item ἀμαρεύω, permeo, more aquarum, quæ per aquarios sulcos derivantur & deducuntur, atque inde verbale, ἀμάρευμα, aquæ, aut sordes quæ per aquarum sulcum defluunt, item exp. & cloaca, Hesych. Item ἀμαρία & ἀμαρὶς, idem quod Th. ἀμάρα; item ἀμαραῖον ὕδωρ, dicitur aqua, quæ per ἀμάραν ducitur; aqua per aquæ ductus influens; cujusmodi sulci aquarii à nonnullis vocantur colliquiæ; incilia, & incles. seu inlices, & inlicia; quoniam, per eos, aqua illicitur, Theophr. Hist. Pl. 2. 8. Omnia à Th. ἀμάρα, & Ion. ἀμάρη, ἡ, sulcus in prato, vel horto, per quem aqua ducitur, irrigandæ terræ gratiâ: sed exp. & meatus, & fossa, item meatus subterraneus, cloaca: & in plur. ἀμάραι, dicuntur per Metaph. cavitates illæ, & meatus in auricula, per eas enim, veluti per canales, & tubulos sordes, & retrimenta capitis deferuntur, &c. V.

Ἀμαρτάνω, exp. & aberro, i. e. non attingo scopum, aut metam: item dicitur etiam, ἁμαρτάνειν τῆς ὁδῦ, aberrare via: & ἡμαρτηκέναι παντὸς δικαίου, aberravisse ab omni æquitate, ut Od. λ. ἁμαρτάνειν μύθων, exp. errare in verbis, vel circa verba: item exp. ἀποτυγχάνω, frustror: ut ἁμάρτων τῆς ἐλπίδος, qui frustratus est suâ spe, item erro, fallor, hallucinor, erratum committo: & apud Plut. absolutè ponitur, ut in Lysimachi Apophth. ἐκ ἔξιν ἐν πολέμῳ δὶς ἁμαρτεῖν; in bello non licet bis errare: atque inde signif. etiam, peccatum admitto, delinquo: ut ἁμαρτεῖν εἰς τὸς γονεῖς, peccare in parentes: & apud Thuc. ἁμαρτάνει πολλὰ εἰς ἡμᾶς, multa in nos peccat, &c. V.

Ἀμαρτὰς, ἀδος, ἡ, apud Iones, idem dicitur quod ἁμαρτία, sive ἁμάρτημα; ut ἁμαρτάδα ῥέζημεν, apud Dionys. Hal. à Them. præced. ἁμαρτάνω, V.

Ἀμάρτημα, ατος, τὸ, erratum, peccatum, lapsus, Aristot. Rhet. 1. ait, ἁμαρτήματα esse, quæ non committuntur improbitate: & quæ non sunt παράλογα; vide eund. & Eth. 1. Sic quod nos, inquit Erasmus, errorem vocamus, Græci vocant ἁμάρτημα, quod fere per imprudentiam committimus, nec semper apud Latinos, error, ut nec apud Græcos ἁμάρτημα, est in vitio: est verbale, ab ἁμαρτάνω, f. ἁμαρτήσω, &c. V.

Ἀμαρτίνως, dicitur contractè, pro ἁμαρτίνοος, i. e. ὁ κατὰ νῦν ἁμαρτῶν, errans, peccans; propriè, cujus mens errat & fallitur, &c. V.

Ἀμάσητος, est idem quod ἀμάσητος, &c. V.

Ἄμαστος, vide cum ἀμάσητος.

Ἀμβάτης, pro ἀναβάτης, id V.

Ἄμβη, ἡ, exp. superciliosa eminentia petræ, &c. V.

Ἀμβλυγώνιος, vide cum ἀμβλυωπής.

Ἀμβλύνω, hebeto, obtusum reddo, & hebes; item tardo, impetum frango, & retundo; & in pass. ἀμβλύνομαι, obtundor, hebetor; à Th. ἀμβλὺς, V.

Ἀμβλυώσσω, idem quod ἀμβλυώττω, hebetem habeo aciem oculorum, &c. V. Th. ἀμβλὺς.

Ἀμβλωπὴς & ἀμβλωπὸς, vide cum ἀμβλυωπής,

Ἄμβλωμα, ἄμβλωσις, ἀμβλώσσω; item ἀμβλώσκω & ἀμβλίσκω, &c. Videantur cum ἀμβλειὸς, item ἀμβλωθρίδιον, ου, τὸ, idem quod ἄμβλωμα, τὸ, fœtus abortivus; item medicamentum quod abortum provocat, vel ad partum abigendum, sive elidendum; vide post ἀμβλυωπής, &c.

Ἀμβολία, ἡ, vel ἀμβολίη, idem quod ἀμβολὴ, ἡ, pro ἀναβολὴ, cunctatio & mora, dilatio; item pro terræ egestione; sic &, ἀμβολάδην & ἀμβλήδην, pro ἀναβολάδην, quod exp. ἀπὸ προοιμίου, Il. χ. Item procrastinando; cunctanter; & segniter, &c. Vide.

Ἀμβρόσιος, exp. divinus; sumitur &, pro dulcis, aut placidus; ut ἀμβρόσιος ὕπνος; Il. α. & ἀμβροσίην νύκτα; Il. β. sic &, ἀμβροσία, ἡ, immortalis, divina; apud Hom, Item ἀμβροσία, cibus deorum; ut nectar, potus; ut διαπίνω τ' ἀμβροσίαν; quidam existimarunt fuisse etiam aliquid liquidum, & de potu dici, ut vicissim νέκταρ, de cibo alicubi dictum invenitur; & pro quodam suaveolente oleo, seu unguento accipi ab Hom. quidam putarunt; vide Eust. Item flos quidam; unde ἀμβρόσιος, floridus; vide Eust. Item Diosc. sed est etiam, nomen malagmatis contra febres efficacis; de quo apud Paulum l. 7. c. 18. & antidoti nomen; apud Cels. l. 5. c. 23. Item potionis cujusdam species; de qua vide Gal. Utrumq; ab ἄμβροτος, insertâ literâ μ. Euphoniæ gratiâ; pro ἄβροτος, quod exp. qualis est deorum immortalium; vel diis immortalibus dignus, incorruptus, divinus; item pro, sine mortali; nullum mortalem, i. e. nullum hominem habens; ut ἀβρότης ἐρημία; apud Æschyl. Item ἄβροτον, exp. à Suida, ἄψυχον ἀναίσθητον, inanimatum, sensu non præditum; & exp. etiam, ἀπάνθρωπον, inhumanum, &c V.

Ἄμβων, ωνος, exp. idem quod & à quibusdam derivatur ab ἄμβη, id V. Hesych. testatur Æschylum ἄμβωνας vocasse acclivitates, & fastigia montium; sed dicuntur ἄμβωνες, etiam, τὰ χείλη τῶν λοπάδων, inquit Ælius Dion. παρὰ τὸ ἐν ἀναβάσει εἶναι, quasi ἀνάβωνες, inquit Etym. pro pulpito aff. etiam ex concilio Laod. &c. Vide.

Ἀμέθυστος, sive ἀμέθυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. non ebrius; item ebrietatem arcens; ut apud Diosc. l. 1. c. 177. de amygdalis; ἔστι δὲ καὶ ἀμέθυστα, προσλαμβανόμενα ὅσον ε̄ ἢ ζ̄; i. e. ebrietatem prohibent, si quinq; aut septem præsumantur: sic ἀμέθυστα φάρμακα, & ἀμέθυστοι πόσεις, quæ inebriari non sinunt; ut etiam, ἀμέθυστος, gemmæ nomen, sic dicta traditur, quòd ebrietati resistat, vide Plin. l. 27. c. 9. & l. 14. c. 2. Atque inde, ἀμεθυστίζω, refero colore, aut aliâ similitudine amethystum, utitur Plin. l. 27. c. 7. *ex* α priv. & μέθυ, τὸ, unde μέθυσος, μεθύω, & μεθύσκω, &c. V.

Ἀμέλεια, ας, ἡ, exp. negligentia, incuria, neglectus: dicitur & ἀμελείᾳ δίδοσθαί τι, aliquid non curare; apud Euryp. est ab ἀμελὴς, έος, ὁ, ἡ, qui curam non gerit, negligentiâ utens circa quidpiam; unde neut. τὸ ἀμελὲς, passivè de re dicitur: & exp. quod negligitur, seu quod curæ non est: *ex* α priv. & μέλει, curæ est, &c. V.

Ἀμελετήτως, est adv. ab ἀμελέτητος, quod exp. inexercitatus; item imperitus, indoctus; ut &, ἀμελετησία, exp. q. d. inexercitatio, vel exercitationis carentia; sicut etiam, ἀμελίτης, exp. qui curandus non est, qui negligendus est; & omnia *ex* α priv. & μελετάω, &c. V. Item ἀμελεῖται, impersonaliter dicitur; pro, cura nulla fuit; ab ἀμελοῦμαι, negligor, neglectui habeor, pass. ab act. ἀμελέω, curæ non habeo, contemno: ab ἀμελὴς, quod V.

Ἄμελξις, mulsio, Job. 20. est verbale, ab ἀμέλγω, f. ξω, &c. V.

Ἀμελῶς, exp. segniter; non adhibi â curâ & studio; unde dicimur ἀμελῶς ἔχειν τινός; & ἀμελῶς ἔχειν περί τινα, vel περί τι; neglectui habere aliquem, vel aliquid; est adv. ab ἀμελὴς, V.

Ἀμετάβατα ῥήματα, apud Gramm. dicuntur verba intransitiva; *ex* α priv. & μεταβαίνω, unde μεταβατικὸς, &c. V. Item ἀμεταβλησία, ἡ, immutabilitas; & ἀμετάβλητος, idem quod ἀμετάβολος, immutabilis, semper idem: omnia *ex* α priv. & μεταβάλλω, ομαι, unde μετάβλησις, & μετάβολος, &c. V.

Ἀμετάγνωστος, non pœnitendus, pœnitentiæ non obnoxius; *ex* α priv. & μεταγινώσκω, unde μετάγνωσις; mutatio sententiæ, &c. V. Item ἀμετάδοτος, qui nihil imper-

imperatur, immunificus; avarus; unde adv. ἀμεταδότως, nemini quicquam impertiendo, ex α priv. & μεταδίδωμι, unde μεταδοτικὸς, &c. V.

Ἀμετακινήτως, q. d. immutabiliter, ut ἀμετακινήτως ἔχειν; apud Aristot. & Isocr. est adv. ab ἀμετακίνητος, qui transmoveri non potest, immutabilis: ex α priv. & μετακινέω, &c. V. Item ἀμετάκλαστος, qui non frangitur; qui frangi non potest, constans; ex α priv. cum præp. μετὰ, & Th. κλάω, f. σω, unde κλάσις, ὁ, &c. V. Item ἀμετάκλητος, q. d. irrevocabilis, qui revocari nequit, Suid. ex α priv. & μετακαλέω, unde μετάκλησις, ἡ, &c. V. Item ἀμετάληπτος, cujus expositio afferri non potest, ex α priv. & μετάληπτος, ὁ, V.

Ἀμετάπειστος, qui de sententia traduci nequit; unde apud Aristot. ἀμετάπειστος ἀνάγκη, exp. inexorabilis, & indeprecabilis: & in neut. τὸ ἀμετάπειστον, exp. nullâ persuasione flexibile; item substantivè, nullâ persuasione à semel concepta sententia dimoveri posse; atq; inde, adv. ἀμεταπείστως; ita ut à sententia non dimovearis; Plut. ex α priv. & μετάπειστος, ὁ, V. Item ἀμετάπλαστος, non transformatus; seu qui transfigurari nequit: ex α priv. & μεταπλάσσω, seu -ττω, -ομαι, unde μεταπλασμὸς, ὁ, &c. V. Ἀμεταποίητος, exp. immutabilis; ex α priv. & μεταποιέω, ιοῦμαι, ῆμαι, &c. V. Ἀμετάπαιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui recidere nequit, immutabilis, constans, certus; ex α priv. cum præp. μετὰ, & Th. παίω, f. σω, &c. V. Ἀμετάπτωτος, qui transire in aliã speciem, & degenerare non potest immutabilis, Plut. Symp. 4. ex α priv. & μεταπίπτω, unde μετάπτωσις, & μεταπτωτικὸς, ex μετὰ, & inusit. πτόω, pro Th. πίπτω, &c. V.

Ἀμετάστατος, immutabilis, constans qui de statu in statum traduci non potest, Plat. Pol. 2. ex α priv. & μεθίστημι, unde μετάστασις, & μεταστατικὸς, &c. V.

Ἀμεταστρεπτὶ, sine conversione; ità ut non respicias conversus, Plat. de Leg. l. 10. & Luc. Item ἀμετάστροφος, conversionis, & mutationis expers, immutabilis; ex α priv. & μεταστρέφω, unde μεταστροφὴ, ἡ, &c. V. Ἀμετάστρεπτος, qui mutari non potest, immutabilis, inmotus; Plut. Item ἀμετάτρεπτος, qui verti, mutariq; nequit; ex α priv. & μετατρέπω, -ομαι unde μετάτροπος, ὁ, &c. V.

Ἀμεταχείριστος, ὁ καὶ ἡ, intractabilis; sed exp. & incomprehensibilis, Hesych. ex α priv. & μεταχειρίζω, -ομαι, &c. V. Item ἀμέτοχος, non particeps, expers, Thuc. l. 1. ex α priv. & μέτοχος, ὁ, V.

Ἀμέτρητος, idem quod ἄμετρος, q. d. immensuratus, Od. ψ. & τ. Item ἀμετρεὶ, adv. idem quod ἀμέτρως; sic & ἀμετρία, ἡ, excessus mensuræ, immodicitas, excessus, Luc. Item intemperies, apud Plat. omnia ab ἄμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, mensurâ carens; certam non habens mensuram; item immoderatus, immodicus, immensus; & neut. τὸ ἄμετρον, pro ἀμετρία, excessus, immodicitas, apud Luc. Item ἄμετρος στίχος, qui plures habet syllabas, quam par sit, Plut. atq; inde, adv. ἀμέτρως, sine mensura; supra modum, immoderatè; unde compar. ἀμετρότερον, vehementiùs, immoderatiùs; & in superl. ἀμετρότατα, vehementissimè, plus quàm par sit, &c. Omnia ex α priv. & μέτρον, τὸ, V.

Ἀμετροβαθὴς, exp. immensâ profunditate præditus: ex ἄμετρος & βάθος, εος, τὸ, &c. V. Item ἀμετροκακος, supra modum improbus; ex ἄμετρος & κακὸς, ὁ, V.

Ἄμετρος, & ἀμέτρως, vide cum ἀμέτρητος.

Ἀμειψιεπὴς, exp. respondens verbis, seu sermonibus, mutuos sermones reddens; mutuò compellans: ex ἀμείβω, f. ψω, & ἔπος, τὸ, V.

Ἀμηγέπη, exp. ubique, ubivis; ab ἀμῆ, &c. Ab ἀμὸς, ὁ, unus, aliquis, &c. V.

Ἀμητὴρ, ῆρος, ὁ, messor, Il. λ. & in fœm. ἀμήτειρα, ἡ, mulier quæ metit; unde ἀμητήριον, τὸ, instrumentum, quo ad messem utimur; utrumque, ab ἀμητὸς, messis, i.e. messis tempus; καιρὸς ἀμήτου; tempus reconditionis frugum; vel ab ἄμητος, ου, ὁ, messis, i.e. ea quæ metuntur, vel collectio frugum; item ipsa metendi actio; omnia, à Them. ἀμάω, f. ήσω, meto; ut apud Aristoph. in equit. ἀλλότριον ἀμῶν θέρος, alienam metens messem; item colligo, accumulo; item abscindo, demeto, &c. V.

Ἀμιλλητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. certatorius, certativus; ut ἀμιλλητήριοι ἵπποι, apud Arist. exp. certatores equi: ab ἀμιλλητὴρ, quod verbale, ab ἀμιλλάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, certo, contendo; item pro æmulari, i.e. invidere, interdum ponitur: & ἀμιλλῶμαι πρὸς τοῦτο, exp. enitor ad hoc; certatim contendo ad hoc, Isocr. in Areop. ab ἅμιλλα, ἡ, contentio; item studium contendens ad aliquid; ut ἅμιλλα ἀρετῆς, exp. studium virtutis; & apud Demosth. τὴν ἅμιλλαν ποιεῖσθαι ἐπὶ ταῖς παρὰ τοῦ δήμου, Bud. reddit, certatim contendere, &c. V.

Ἀμὶς, ίδος, Eust. ab antiquis Atticis aspiratum fuisse ait, ἁμὶς, ίδος, matella, vas urinarium, &c.

Ἀμίσαλλος, difficilis & morosus; utpote, qui ἄλλῳ οὐ μίσγεται; unde ἀμίσαλλοι γίγνονται; apud Etym. qui ait dictam esse hanc vocem, κατ' ἔνδειαν τοῦ γ. pro ἀμίσγαλλος; ex ἀμισγὴς & ἄλλος, ὁ, &c. V.

Ἀμισθὶ, sine mercede, adv. ab ἄμισθος V.

Ἀμιχθαλόεσσα, ἡ, dicitur Lemnos insula, quoniam est ἄμικτος καὶ δυσπρόσιτος τοῖς τὴν ἅλα περῶσι, seu quia οἱ τὴν ἅλα περῶντες, ei nequeunt μισγῆναι; est fœm. à masc. ἀμιχθαλόεις, V.

Ἅμμα, ατος, τὸ, nexus, vinculum, nodus, item illaqueamentum: & ἅμμα κορείας, exp. vinculum virginitatis, in Anth. Epigr. est verbale, ab ἅπτω, necto, &c. V.

Ἄμμιον, τὸ, exp. minium, Diosc. l. 5. c. 110. Ubi tamen quidam ἀμμώνιον, legunt.

Ἄμμος, ου, ἡ, dicitur idem quod, & per Aphæresin literæ, ψ. pro Th. ψάμμος, ου, ἡ, sabulum, arena, &c. V.

Ἀμνήστος, & Doricè ἄμναστος, exp. cujus memoria non superest, oblivione deletus: item ignotus, obscurus: unde ἀμνηστέω, ῶ, memoriâ non teneo: oblivioni dedi: & ἀμνηστία, ἡ, quod exp. & absolutè, pro oblivio injuriarum: idem quod ἀμνησικακία, Plut. in Pol. præc. Item exp. & impunitas, apud Herodian. ex α priv. & μνηστὶς, ἡ, &c. V.

Ἀμόθεν, exp. alicunde, Od. ι. &c. Vide.

Ἀμολγάζω, ab Hesych. exp μεσημβρίζω, idem quod μεσημβριάζω, id V. Ab ἀμολγὸς, tempus mulgendi pecora, quia autem mulgentur vesperi, & extremâ nocte, ideo pro utroq; tempore ponitur, à Th. ἀμέλγω, &c. V.

Ἀμορίτης ἄρτος, panis ex similagine cocta cum melle: panis mellitus, dulciarius, Paralip. l. 1. c. 14. à Th. ἀμορεὺς, opus pistorium ex melle, Athen. l. 14. &c. V.

Ἀμορβὴς & ἀμορβὲν, ut & ἀμερβὲς, exp. media nox, quasi ἀμορφνὴς & ἀμορφνὲς, Etymol. παρὰ τὴν ὄρφνην, rejecto ν. & mutato φ in β. sed signif. etiam, comitem, i.e. τὸν ἅμα τινὶ ὁρμῶντα, Methodius.

Ἀμορβὰς & ἀμορβεὺς, vide infrà cum ἀμορβέω.

Ἀμόργη, vel potius ἀμοργὴ, exp. olivæ expressæ recrementum, apud Diosc. & alios; item coloris genus esse scribit Methodius: atq; inde, ἀμοργὶς, ίδος, ἡ, est καλάμη quædam, ex qua fit ἔνδυμα, ἢ ὕφασμα, ἢ χιτών; Hesychio teste: ut & ἀμόργινος, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. colorem habens ἀμόργης, purpureus, ruber: ut ἀμόργινον χιτωνισκὸς, & ἀμοργίδιον, vestimentum ex amorgide; apud Aristoph. in Lysistr. Item ἀμοργοὶ, ut inquit Eust. dicebantur oratores, qui ad rem publicam pertinentia veluti exugebant: qui iidem & μοργοὶ dicebantur; item ἀμοργίτης, ου, ὁ, placentæ genus, apud Hesych. & Athen. omnia, à Th. ἀμέργω, exugo oleas: item Eust. exp. καρπολογεῖν, i.e. fructum decerpere, pro eod. dicitur etiam, μέργω, ut tradit Eust. & sunt etiam qui ἀμέλγω, pro ἀμέργω, dici velint, & sunt qui contrà; nec utrum ab altero factum sit, satis constat.

Ἀμορίτης, vide suprà post ἀμολγάζω.

Ἀμορμβεύω, exp. idem quod, & dicitur pro ἀμορβέω, sequor, assector; item ἀμορμβεύομαι, sequor, comitor: unà proficiscor, unde in Epigr. ἀμορμβεύτηκε, pro συναδοιπόρει, à Th. ἀμορβὸς, οῦ, ὁ, V. Unde & ἀμορβάς, ίδος, ἡ, pedissequa, sectatrix, comes: ut & ἀμορβεὺς, exp. pastor, apud Oppian. l. 3. de venat. φῶτες ἀμορβῆες, potest tamen etiam exponi, sequaces: ab eod.

Ἄμορος, q. d. non particeps: item infortunatus, calamitosus, expers, infelix, Hesych. Unde ἀμορία, ἡ, infortunium, fatum calamitosum, Od. υ. ex α priv. & μόρος, ὁ, &c. Vide.

Ἀμορφία,

Ἀμορφία, ἡ, q. d. informitas, forma nulla: Item deformitas, forma indecora: Plut. in Consol. ad ux. ab ἄμορφος, nullâ forma præditus; Item squalidus, incultus: unde compar. & superl. irreg. ἀμορφέστερος, & ἀμορφέστατος, deformior, deformissimus: Eustath. ex Herodo. Item ἀμόρφωτος, non formatus: Itidem ab eod. ἄμορφος. V.

Ἄμπαιδες, Laconibus sunt puerorum curatores: quia scil. ἀνὰ παῖδας πολεῦνται, Pædagogi, nutritii; i. e. οἱ τῶν παίδων ἐπιμελόμενοι· Hesych.

Ἀμπαλίνορσος, & ἀμπαλίνορτος; expon. iter repetens, seu relegens: ex ἀμ, pro ἀνὰ, & παλίνορσος, seu παλίνορτος· quæ V.

Ἄμπειρος, ὁ καὶ ἡ; expon. idem quod, & dicitur pro ἔμπειρος, peritus, expertus: Hesych. Item ἀμπειρία, idem quod & pro ἀνάπειρα, experimentum, &c. V.

Ἀμπείρω, pro ἀναπείρω, idem cum Them. πείρω; ut apud Aristoph. ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας, ut transfigam turdos, &c. V.

Ἀμπέλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, & ἀμπέλειος· expon. viteus, vitigineus, vinealis: Item ἀμπέλιον, ου, τὸ, viticula, diminut. ut & ἀμπελῖτις γῆ, vinealis terra, quæ & φαρμακῖτις; ut citatur ex Diosc. l. 5. cap. 173. sic dicta, quòd adversus innascentes vitibus vermes illini soleat; omnia à Them. ἄμπελος, ου, ἡ· unde etiam ἀμπελὶς, ίδος, ἡ, avis quædam; quæ dicitur & ἀμπελίων, όνος, ὁ· Poll. l. 6. c. 9. quidam ἀμπελίδες, expon. συκαλίδας; i. e. ficedulas, &c. V.

Ἀμπελόκαρπον, herbæ nomen, quæ & ἀπαρίνη· apud Diosc. l. 3. c. 183. ex ἄμπελος, & καρπὸς, ὁ, &c. V. Item Ἀμπελόπρασον, ου, τὸ, porrum in vinea nascens, agreste porrum, quod in vinetis nascitur; Diosc. l. 2. 180. ex ἄμπελος, & πράσον, τὸ, &c. V.

Ἀμπελόφυτος, ὁ καὶ ἡ, vitibus consitus, &c. ex ἄμπελος, & Them. φύω, f. σω, unde φυτὸν, τὸ, &c. V.

Ἀμπερέως, expon. ab Hesych. διαμπὰξ, i. e. utrinque, per medium, scil. ab ἀμπείρω, pro ἀναπείρω, quasi dicas perforando.

Ἀμπετάω, seu ἀμπετάννυμι, per Sync. dicitur pro ἀναπετάννυμι, idem quod ἀναπετάζω, &c. V. ἀμπέτασον.

Ἀμπνύω, idem quod & pro ἀναπνέω, respiro: Il. χ. Item ἄμπνυμαι, idem: Il. ψ. & ω, sed expon. & recipio, ad sanam mentem redeo; Hesych. &c. Vide.

Ἀμπλάμψια, expon. subvolantia: apud Euryp. &c.

Ἀμπυκίται, aff. pro διαδήματα· Item ἀμπυκτῆρες, idem quod ἄμπυκες, pl. à sing. ἄμπυξ, υκος, &c. Vide cum ἀμπυκάζειν. Item ἀμπυκτήρια φάλαρα, apud Soph. in Oedipo. Coloneo, vocantur phaleræ; vel ipsi ἄμπυκες, seu ἀμπυκτῆρες.

Ἀμυγμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἄμυγμα, τὸ, laceratio, laniatio: Item pro vulnere ponitur: apud Theocr. ab eod. Th. ἀμύσσω. V.

Ἀμυδρόεις, εντος, ὁ, idem quod Them. ἀμυδρὸς, obscurus, vix apparens: Item exilis, tenuis: idem quod ἀμαυρὸς; atque inde ἀμυδρὸν, & ἀμυδρῶς, obscure, exiliter: ut quum ἀμυδρὸν, seu ἀμυδρῶς βλέπειν, dicitur, quod & ἀμαυρὸν, seu ἀμαυρῶς ὁρᾶν· Item ἀμυδρόω, ῶ, obscuro, hebeto; unde ἀμυδρούμενος, hebescens, deficiens; unde verbale, ἀμύδρωσις, εως, ἡ, expon. ἀμαύρωσις, obscuratio, hebetatio; & ἀμυδρότης, ητος, ἡ, expon. languidum ac invalidum esse: Gal. omnia, itidem, ab eod. Them. ἀμυδρὸς; V.

Ἀμύλιον, τὸ; expon. amylium, & pro placenta, accipi putatur; apud Aristot. in Probl. à Th. μύλη, ἡ; V.

Ἄμυλον, ου, τὸ, subst. (sub. ἄλευρον;) dicitur amylum, farina triticea, aut alia, quæ sine mola facta est: Diosc. l. 2. c. 123. est neut. à masc. ἄμυλος, molam non expertus: sed expon. & confectus ex amylo, paratus ex farina, quæ sine mola confecta est: ut ἄμυλος ἄρτος· apud Ægin. sic ἄμυλοι μᾶζαι, & ἄμυλοι πλακοῦντες, mazæ & placentæ; quæ & simpl. ἄμυλοι, interdum dicuntur: Item ἄμυλον, τὸ; expon. rigidum, infractum: Itidem a Them. μύλη, ἡ; unde μύλος, ὁ· compcum α priv. &c. V.

Ἀμυντήρ, ῆρος, ὁ, & ἀμύντωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, auxiliator, vel ultor; vel propulsator, expulsor: Item ἀμυντήριοι ὀδόντες, expon. dentes exerti, serrative: qui sic dicuntur, quasi ad vim propulsandam apti; & ἀμυντήρια ὅπλα, arma, quibus vis repellitur; masc. & neut. plur. à sing. ἀμυντήριος, & omnia à Th. ἀμύνω, &c. V.

Ἀμυχὴ, ἡ, & ἀμυχηδὸν, & ἀμυχὶ, adv. ut & ἀμυχώδης, vide cum ἀμυκτικὸς, & in Th. ἀμύσσω.

Ἀμφαγαπάζω, & ἀμφαγαπάζομαι, voce media, idem quod & pro ἀμφαγαπάω, deamo, charissimum habeo, Poëticum est: ex ἀμφὶ, & ἀγαπάω, &c. V.

ΑΜΦΑΜΙΩ͂ΤΑΙ, apud Cretenses, vocabantur servi quorum operâ ruri utebantur, indigenæ quidem, sed bello capti: Athen. l. 6. & Eust.

Ἀμφανέω, idem quod, & pro ἀναφαίνω, manifesto, ostendo, &c. Unde etiam, ἄμφαδος, apertus, idem quod ἀμφάδιος, &c. Vide cum ἀμφαδὰ.

Ἀμφαραβέω, idem cum ἀμφαραβίζω, circumstrepo; & ex iisd. id vide.

Ἄμφαυξις, εως, ἡ, dicitur quiddam peculiare abietis, accrescens ad ejus truncum; ἀμφιφύα, etiam dicitur: quia circumnascitur; ut loquitur Plin. ex ἀμφὶ, & αὔξω, unde αὔξη, ἡ, &c. Vide.

Ἀμφελίσσω, f. ξω, circumplico; apud Euryp. idem quod & pro ἀμφιελίσσω; id vide.

Ἀμφήριστος, expon. in contentione positus; de quo certatur, & est controversia; propriè, de quo utrinque est contentio: ex ἀμφὶ, & ἐρίζω, ομαι· unde ἐριστὸς, ὁ, &c. V.

Ἀμφιάνακτες, dicti dithyrambici Poëtæ; quod subinde his verbis uterentur, Ἀμφί μοι αὖτε φοῖβον ἄναξ Δήλιε· Suid. ex ἀμφὶ, & ἄναξ, ακτος, ὁ, &c. V.

Ἀμφίασις, εως, ἡ, & ἀμφίασμα, τὸ; indumentum, verbalia, ab ἀμφιάζω, -ομαι· V.

Ἀμφιαχέω, & ἀμφιάχω, expon. circundo clamoribus: ex ἀμφὶ, & ἰάχω, &c. Vide.

Ἀμφιβασία, ἡ, & ἀμφίβασις, expon. circumventio; Il. ε. Item protectio, defensio: Eustath. sed expon. etiam, disceptatio, contentio, altercatio; apud Herodot. verbalia, ab ἀμφιβαίνω, &c. Vide.

Ἀμφιβεβάω, (Poëticum est Thema ex præt. ἀμφιβέβηκα,) idem quod, & pro ἀμφιβαίνω, circum-incedo: Item Metaph. protego, tueor, defendo, sumpt. â Metaph. inquit, Eust. à brutis animantibus, quæ suos catulos circumire solent, pro iis propugnantia, &c. V.

Ἀμφιβληστρευτική, ἡ, dicitur ars piscatorum, qui utuntur ἀμφιβλήστρῳ; est ab ἀμφίβληστρον, τὸ· quod expon. omne instrumentum ad circundandum, peculiariter autem rete; vel retis genus quoddam: quidam autem, expon. verriculum, alii fundam: Math. 4. Item Metaph. tunica; apud Soph. in Trach. utrumque, ab ἀμφιβάλλω, circumpono: Item complector, induo: Item dubito, ambigo, &c. V.

Ἀμφιβολεὺς, έως, ὁ, expon. piscator: Isa. cap. 29. Item ἀμφίβολος, expon. qui undique feritur: ut apud Thuc. l. 4. οὗτοι τε ἀμφίβολοι ἤδη ὄντες οὐκ ἔτι ἀντεῖχον· i. e. hi quum undique ferirentur, non jam hosti resistere poterant: Item Metaph. anceps, dubius; ut λόγοι ἀμφίβολοι; Isocr. & ἀμφίβολος φήμη; Plut. atque inde adverb. ἀμφιβόλως, ambiguè, & ἀμφιβολία, expon. ambiguitas in sermone: Item incertitudo consilii de re quapiam; verbalia, itidem, ab ἀμφιβάλλω; vide.

Ἀμφιβράγχια, dicuntur loca circum tonsillas: Gal. in lex. Hipp. ex ἀμφὶ, & βράγχος, unde βράγχια, τὰ, &c. V. Item Ἀμφίβραχυς, utrinque brevis, utraque ex parte brevis; pes est in carmine, sic dictus, quod primam & ultimam habet brevem, longam autem mediam, cui oppon. ἀμφίμακρος; ex ἀμφὶ, & βραχὺς, ὁ; V.

Ἀμφίβροτος, in masc. vix occurrit; sed inde fœm. ἀμφιβρότη, apud Hom. ut ἀσπὶς ἀμφιβρότη, clypeus circundans, seu circumtegens hominem, vel undique tegens, &c. V.

Ἀμφιγηθέω, unde ἀμφιγέγηθα, valde gavisus sum; q. d. circumquaque gavisus sum, &c. V. ἀμφιγέγηθε.

Ἀμφίγυα ἔγχεα; Odyss. ω. dicuntur utrinque acutæ hastæ, &c. V. sing. masc. ἀμφίγυος.

Ἀμφιδέαι, dicuntur armillæ, h. e. orbiculi, quibus vel manus, vel pedes, brachia, aut tibiæ circumligantur, & circundantur: idque vel ornatus causâ, vel captivi alicujus retinendi gratiâ; dicuntur & ἀμφιδέαι; & in neut. gen. ἀμφιδέα, &c. ab ἀμφιδέω; vide.

Ἀμφιδεξίως, admodum dextrè, & aptè: Athen. l. 15. est adverb. ab ἀμφιδέξιος,

φιδέξιος, quod expon. qui sinistrâ perinde utitur ac dextrâ; cui sinistra non minus agilis est quam dextra: idem cum περιδέξιος; Item qui est fausti auspicii: ut apud Hippocr. Aphor. 7. γυνὴ ἀμφιδέξιος οὐ γίνεται· Item ἀμφιδέξιος σίδηρος; apud Euryp. ferrum dicitur anceps, & ἀμφιδέξιον ἔπος; apud Luc. anceps verbum: ex ἀμφὶ, & δεξιὰ, ἡ, &c. V.

Ἀμφίδετος, utrinque ligatus, circumligatus; verbale ab ἀμφιδέω, circumligo; quod ex ἀμφὶ, & δέω, ligo, &c. V.

Ἀμφιδηριάομαι, ῶμαι, expon. de re aliqua contendo, decerto: Item ἀμφιδήριτος victoria; apud Thuc. dicitur anceps victoria: q. d. utrinque contentiosa: ex ἀμφὶ, & δηριάω, -ομαι, &c. V. Item Ἀμφιδιαίνω, circumirrigo, & perfundo; in Epigram. ex ἀμφὶ, & διαίνω; V.

Ἀμφιδονέω, ῶ, utrinque commoveo, seu agito in Epigr. ex ἀμφὶ, & δονέω. V.

Ἀμφιδοξέομαι, -οῦμαι, expon. in controversiam venio: Suid. est pass. ab act. ἀμφιδοξέω, ῶ, dubito, ambigo: ut ἀμφιδοξῶ περὶ τῆς Ἰθάκης; apud Plut. utrumque, ab ἀμφίδοξος, quod expon. de quo duplex est sententia, sive opinio; de quo in utramque partem disceptatur, dubius, anceps: ut ἀμφίδοξος ἀγὼν; apud Suid. & ἀμφίδοξον νίκην· Plut. in Fab. vocavit victoriam, de qua ambigitur inter partes; unde τὸ ἀμφίδοξον, subst. expon. in controversia positum: Item quod est inter ἔνδοξον, & ἄδοξον· ex ἀμφὶ, & δόξα, ἡ, &c. V.

Ἀμφίδρομος, ὁ, ἡ, circumcurrens, vel circumcursans; seu undique incursans: ut πῆμα ἀμφίδρομον; apud Soph. in Ajace: sed τὸ ἀμφίδρομον, frequentius passivè dicitur, quod circumcursari potest, seu quod cursu potest circuiri: Item ἀμφίδρομος, expon. etiam, qui habet ancipitem cursum: ut cancer: Strab. l. 10. atque inde ἀμφιδρομία, ἡ; dicebatur quintus à partu infantis dies, quâ mulieres quæ in partu adfuissent, & obstetricando juvissent, manus abluere solebant, ac infantem gestantes focum circumcursare: dicitur & in plur. ἀμφιδρόμια, τὰ· Athen. l. 9. ex ἀμφὶ, & δρόμος, ὁ, &c. V.

Ἀμφιδύω, expon. induo; unde part. ἀμφιδὺς, qui induit, ex ἀμφὶ, & δύω, seu δύμι, induo, &c. V.

Ἀμφίδυμος, dicitur quasi ἀμφίδυος, & expon. geminos aditus, & ingressus habens: ut ἀμφίδυμος λιμὴν, portus duobus ostiis patens navibus, ipsisque fidam præbens stationem: ex ἀμφὶ, & δύω, seu δύω, vel δύμι, &c. Vide.

Ἀμφιελίσσω, seu ἀμφιελίττω, circumvolvo, vel circumquaque volvo: aut utrinque volvo, circumplico; atque inde, ἀμφιέλικτος circumvolubilis, vel circumquaque volubilis; ut ἀμφιέλικτος ὀχὸς, sic & ἀμφιέλισσος, exponitur qui utrinque volvitur, seu agitatur & pellitur: ut apud Hom. naves ἀμφιέλισσαι, dicuntur; quæ remis utrinque aguntur, sive pelluntur; omnia, ex ἀμφὶ, & εἰλίσσω, seu ἑλίσσω, &c. V.

Ἀμφίεργος γῆ, dicitur solum, quod dimidia ex parte irrigatur aquis cœlestibus, & dimidia ex parte solaribus incalescit radiis, velut utrumque naturæ opus expertum; Theophr. l. 3. c. 28. ex ἀμφὶ, & ἔργον, τὸ, V.

Ἀμφιεστρὶς, ίδος, ἡ, penula; amiculum dormitorium, vel stragulum est: ut & ἀμφίεσμα, indumentum; verbale, ab ἀμφίεσμαι, pro ἀμφιέννυμαι, &c. Vide.

Ἀμφίζευκτος, utrinque junctus: ex ἀμφὶ, & ζευκτὸς, ὁ, ἡ; à Th. ζεύγνυμι, f. ζεύξω, tanquam à ζεύγω, jungo, &c. Vide.

Ἀμφιθάλαμος, amphithalamus, inter partes ædificii Græci numeratur, à Vitruv. l. 6. c. 9. ex ἀμφὶ, & θάλαμος, ὁ; V.

Ἀμφικάρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ; & per Sync. ἀμφίκρανος, utrinque caput habens, vel biceps, geminum caput habens: ex ἀμφὶ, & κάρηνον, τὸ; V. Item Ἀμφικαρὴς, idem: ex ἀμφὶ, & κάρη, τὸ; seu κάρα, τὸ, &c. V.

Ἀμφίκαρπος, utrinque, seu ab utraque parte fructum habens: ex ἀμφὶ, & καρπὸς, ὁ, &c. V.

Ἀμφίκαυσις, expon. hordeum montanum; quidam expon. prima tritici germina; sic dicitur forsan, quod amburente sole, excriatur: ex ἀμφὶ, & καίω, f. καύσω, unde καῦσις, ἡ, καυσὸς, ὁ; & καῦσις, ἡ, &c. V.

Ἀμφικείρω, expon. circumtondeo: in Epigram. ex ἀμφὶ, & Them. κείρω, &c. V.

Ἀμφικεύθω, circumquaque occulo, circumtego: Hesych. ex ἀμφὶ, & κεύθω; V. Item Ἀμφικέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ; utrinque caput habens, vel biceps: ut ἀμφικέφαλα ὑποπόδια; apud Eustath. Item genus lecti; sic dictum, quod utrinque habeat pulvinar: Etym. ex ἀμφὶ, & κεφαλὴ, ἡ; V. Item Ἀμφικινύρομαι, circumlamentor, vel passim queror: ex ἀμφὶ, & κινύρομαι. V.

Ἀμφικνεφὴς, undique caliginosus, seu tenebrosus, circumquaque nebulis septus: ex ἀμφὶ, & κνέφας, τὸ; V. Item Ἀμφίκοιλος, expon. utrinque cavus; Suid. ex ἀμφὶ, & κοῖλος, ὁ; V.

Ἀμφίκολλος, utrinque glutinatus, seu undique coagmentatus glutine: Poll. lib. 10. cap. 7. ex ἀμφὶ, & κόλλα, ἡ. Vide.

Ἀμφικραδαίνω, & ἀμφικραδάω, circumcirca & undiquaque vibro, seu quatio; undique quasso: ex ἀμφὶ, & κραδαίνω, seu κραδάω, à Them. κράδη, ἡ, &c.

Ἀμφικρεμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; circumpendens, vel utrinque pendens; in Epigrammat. ex ἀμφὶ, & κρεμάω, &c. Vide.

Ἀμφικυλίω, circumvolvo: Pind. ex ἀμφὶ, & κυλίω. V.

Ἀμφιλάφεια, ας, ἡ, expon. amplitudo, copiositas, exuberantia; & expon. etiam, auxilium quod fertur ex utraque parte, & legitur etiam, ἀμφιλαφία; quod expon. anceps ansa; ab ἀμφιλαφὴς· quod vide.

Ἀμφίλοξος, utrinque obliquus; apud Luc. ex ἀμφὶ, & λοξὸς, ὁ. V.

Ἀμφίμακρος, ου, ὁ καὶ ἡ, utrinque longus; nomen est pedis metrici, syllabam longam ab utraque parte habentis: ut ἡγεμὼν, ex ἀμφὶ, & μακρός. V.

ἈΜΦΙΜΆΝΤΩΡ, Hesych. est infælici fato mortuus: Item qui utrumque parentem habet, vel amisit; idem ἀμφιμάντορας, dici scribit, farinas melle imbutas.

Ἀμφιμάσχαλος χιτὼν, expon. tunica utrinque manuleata, manicis nimirum ab utraque axilla dependentibus, vestis fuit ingenuorum: Aristoph. in equit. ex ἀμφὶ, & μασχάλη, ἡ; V. Item Ἀμφιμάχητος, ου, ὁ καὶ ἡ; de quo pugnatur seu pugnandum est, excellens: ut ἀμφιμάχητον ὄμμα νύμφας; apud Soph. in Trach. ex ἀμφὶ, & μάχομαι, unde μαχητὸς, ὁ, &c. V.

Ἀμφιμήτριος, ου, ὁ καὶ ἡ, expon. qui circum matricem est; apud Hippocr. Item ἀμφιμήτριον, dicitur fundum navis, carina: Poll. l. 1. ex ἀμφὶ, & μήτρα, ἡ, &c. V.

Ἀμφινεικὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀμφίνεικος, ου, ὁ; de quo utrinque est contentio: Item ἀμφινείκητος, expon. etiam, de quo contenditur: h. e. tam excellens, ut de eo contentiones instituantur: apud Soph. in Trachin. omnia, ex ἀμφὶ, & νεῖκος, εος, τὸ, unde νεικέω, ῶ, &c. V.

Ἀμφίον, ου, τὸ, expon. indumentum, amictus; ab ἀμφίεμαι. V.

Ἀμφιπέλομαι, adsum, advenio: Hesych. ex ἀμφὶ, & πέλομαι, &c. V.

Ἀμφιπερικλάω, expon. circumvibro: ex ἀμφὶ, & περικλάω; V. Item Ἀμφιπερισκαίρω, circùm salio; ex ἀμφὶ, & περισκαίρω, idem, salio circùm, &c. V. Item Ἀμφιπεριστένω, circumcirca gemo; ex ἀμφὶ, & περιστένω; V. Item Ἀμφιπεριστέφω, utrinque coronâ cingo, circumcirca redimio; ex ἀμφὶ, & περιστέφω. V.

Ἀμφιπίπτω, expon. circùm cado, circùm procumbo: Odyss. θ. ex ἀμφὶ, & πίπτω; V. Item Ἀμφιπιτνέω, idem quod ἀμφιπίπτω, circùm cado; ex ἀμφὶ, & πιτνέω, seu πίτνω, idem quod Them. πίπτω, &c. V. Item Ἀμφίπλεκτος, implexus, vel utrinque plexus: Hesych. ab ἀμφιπλέκω, ex ἀμφὶ, & πλέκω, &c. V.

Ἀμφίπολις, exponitur civitas aquis cincta; nomen urbis Thraciæ; ex ἀμφὶ, & πόλις, ἡ, &c. V. Item ἀμφιπολέω, versor circum, obeo, lustro: Item ministro, famulor, curo: unde ἀμφίπολος, expon. qui, vel quæ circa dominum, dominamve versatur; Il. ω. Odyss. ω. & Athen. l. 6. Item ἀμφίπολος τάφος, expon. sepulchrum quod circumquaque obitur: Eustath. &c. Vide.

Ἀμφιπρόστυλος, omnia habet quæ prostylos, prætereaque habet in postico ad eundem modum columnas, & fastigium; Vitruv. l. 3. c. 1. ex ἀμφὶ, & πρόστυλος, ὁ; quod ex πρὸ, & στῦλος, ὁ, &c. V.

Ἀμφίσβαινα, ἡ, serpens quædam dicta, quasi utrinquegrada, dicitur enim antrorsum & retrorsum incedere: Item ἀμφίσβατος, expon. controversus, ambiguus: q. d. in quo in utramque partem itur; apud Hesych. & Suid. utrumque, ab ἀμφιβαίνω, ex ἀμφὶ, & βαίνω, &c. V.

Ἀμφίσμαινα, idem quod ἀμφίσβαινα; id vide.

Ἀμφιστέλλω, expon. circumcirca amicio, vel orno: Item circumcirca astringo, vel cohibeo: ex ἀμφὶ, & στέλλω, orno: Item contraho, &c. vide. Item Ἀμφίστερνον, Hesych. expon. διπλοῦν, ex ἀμφὶ, & στέρνον, τὸ; V.

Ἀμφιφαείνω, circumluceo, splendore cingor: ut αἴγλη δέ μιν ἀμφιφαείνει; Hom. Hymn. in Apoll. ex ἀμφὶ, & φαείνω; V.

Ἀμφιφορίτης, scil. ἀγὼν, dicebatur certamen apud Æginetas circa Asopidem fontem, quo hydriis ex fonte repletis, humeroque impositis, contendebant, quis cursu alterum vinceret; heroes ea in re imitantes: inquit Etymol. ab ἀμφιφορεὺς, έως; id V.

Ἀμφιφύα, ἡ, dicitur idem quod ἄμφαυξις; (ut tradit Theophr. Hist. Pl. l. 3. c. 8.) id vide: ex ἀμφὶ, & φυὴ, ἡ; à Them. φύω, &c. V.

Ἀμφιχέω, & ἀμφιχύω, circumfundo, fundo & spargo circùm; unde ἀμφίχυτος, circumfusus; ex ἀμφὶ, & χύω, inusit. pro Them. χέω; unde χυτὸς, ὁ, &c. V.

Ἀμφορεῖον, τὸ, unde ἀμφορείῳ, Hesychio est φορείῳ, pheretro, seu lecticæ; ab ἀμφορεὺς, quod per Sync. dicitur pro ἀμφιφορεὺς, eáque propter, etiam certæ mensuræ nomen est, quæ aliàs κεράμιον, amphora, dicitur; apud Diosc. l. 5. c. 71. &c. V.

Ἀμφοτεράκις, & ἀμφοτερίζω, &c. Vide cum ἀμφότερος.

Ἀμφοτεροδέξιος, ambidexter: Eust. ex ἀμφότερος, & δεξιὰ, ἡ; unde δεξιὸς, ὁ, &c. V. Ἀμφοτερόπλους, ut γῆ ἀμφοτερόπλους· expon. terra ad quam ab utraque parte navigari potest: Item ἀμφοτερόπλουν δάνειον, vel ἀργύριον, expon. quod ultro citroque est trajectitium; ex ἀμφότερος, & πλόος, contractè πλοῦς, à Them. πλέω, &c. vide.

Ἀμφίβολα, τὰ, expon. vaticinia ex inspectione viscerum: Eust. ex Soph. sive divinationes ex extis, forsan quum verubus suffixa torrentur; ex ἀμφὶ, & ὀβελὸς, ὁ, &c. V.

Ἀμφώδων, idem quod ἀμφόδους, quod vide cum ἀμφόδους; Item Ἀμφώης, εος, ὁ καὶ ἡ; idem quod Ἄμφωτος, ου, ὁ, quod expon. utrinque auritus, binas aures habens: Item Metaph. utrinque ansatus, seu duas ansas habens: ut κισσύβιον ἀμφῶες; apud Theocr. Idyl. 1. & ἄλεισον ἄμφωτον, Odyss. χ. sic & ἀμφωτις, vel ἀμφῶτις, aut ἀμφωτὶς, ίδος, vel ιδος, ἡ; dicitur poculi genus, habentis binas ansas: & expon. etiam auris, seu ansa vasis unde proverb. μίχει τῶν ἀμφωτίδων; apud Suid. Item inauris, &c. V.

Ἀμφωμοσία, ἡ, juramenti utrinque præstatio; h. e. quum utraque litigantium pars jurat: Hesych. ex ἀμφὶ, & ὄμνυμι, fut. ὀμόσω, &c. V. Item Ἀμφῶνυξ, propriè expon. qui circum ungues est, ungues ambiens: sed Hesychio est, γαστρίμαργος, ἀκρατὴς; ex ἀμφὶ, & ὄνυξ, ὁ, &c. V.

Ἄμφωτις, & ἄμφωτος, vide paulò suprà cum ἀμφώης.

Ἀμωμίτης, ου, ὁ, expon. amomum similitudine aliqua referens: Diosc. Item ἀμωμὶς, ίδος, ἡ; herba quædam, ex eo dicta, quòd amomo similis sit: Diosc. l. 1. c. 14. utrumque, à Them. ἄμωμον, τὸ; V.

Ἀμῶς, vide cum ἀμῆ, à Th. ἀμός.

Ἀναβάδην, & ἀναβαδὸν; Item ἀναβαθμὶς, &c. Videantur post ἀναβαίνω.

Ἀναβάθρα, ἡ, expon. scala navis; apud Luc. & ἀνάβαθρον, τὸ; expon. pulpitum: Item subsellium; utrumque ab ἀναβαίνω, quod expon. conscendo; ut ἀναβαίνειν ἅρμα; Odyss. ο. & Xen. Pæd. 6. sicut & dicitur ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον, pro conscendere equum; apud eund. Pæd. 7. Item dicitur absolutè, pro conscendere navem: Il. α. Item expon. & in eo; unde οἱ ἀναβαίνοντες τὰς θηλείας ἵπποι, admissarii equi: Item pervado, perambulo, incedo per; Odyss. 3. & apud Matth. c. 13. ἀνέβησαν ἄκανθαι; expon. emerserunt spinæ, vel succreverunt: ex ἀνὰ & βαίνω, &c. V.

Ἀναβακχεύω, f. εύσω, expon. debacchor, Bacchicis furoribus exagito: ex ἀνὰ, & βακχεύω, &c. V.

Ἀναβασμὸς, expon. idem quod ἀναβαθμὸς; id vide cum ἀναβαθμὶς, post ἀναβαίνω.

Ἀναβαστάζω, idem quod simplex Them. βαστάζω, vel potius, porto sublatum in altum; seu tollo in altum ad portandum: Luc. in Anach. ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον; ex ἀνὰ, & βαστάζω; vide.

Ἀναβάτης, ου, ὁ, ascensor, conscensor, & peculiariter, qui conscendit equum: Xen. & ἀναβάτης, expon. etiam, equus admissarius: Item ἀναβατικὸς, aptus ad conscendendum equum, peritus conscendendorum equorum: Xen. ab ἀναβατὸς, qui conscendi potest; scansilis; & omnia, ab ἀναβαίνω; Vide.

Ἀναβιόω, ῶ, expon. revivisco: unde ἀναβεβιωκὼς, part. præt. qui revixit, redevivus; atque inde verbale ἀναβίωσις, q. d. reviviscentia, reditus ad vitam, resurrectio à morte: Item ἀναβιώσκομαι, itidem exp. revivisco: Plat. in Phæd. & interdum signif. reviviscere facio, vitæ restituo, exsuscito: apud eund. &c. Vide ἀναβιοῦν.

Ἀναβλάστημα, τὸ; quod renascitur: Poll. verbale, ab ἀναβλαστάνω, repullulo, regermino, renascor: Item ἀνάβλαστος, ut ἀνάβλαστον ἀφίησι; exponitur germen emittit: Theophrast. ex ἀνὰ, & βλάστη, ἡ; seu βλαστὸς, ὁ, &c. V.

Ἀναβλήδην, idem quod ἀμβλήδην, & ἀναβολάδην; quæ vide. Item ἀναβληδὸν, adverb. expon. amictim: ut ἀναβληδὸν ἐνδύεσθαι, induere in modum amiculi, amictum circumjacere: Item ἀνάβλησις, procrastinatio; Il. β. omnia, ab ἀναβάλλω. V.

Ἀνάβλυσις, scaturigo; ut πηγῶν ἀναβλύσεις; apud Aristot. de mundo: verbale, ab ἀναβλύζω. Item ἀναβλύες, dicuntur fontes: Hesych. Itidem, ab eodem ἀναβλύζω, vel -ύω; quod expon. sursum erumpo scaturiendo, scaturio sursum, propriè dicitur de fonte: Athen. Aristoteles tamen, de mundo, dixit φλόγες ἐκ γῆς ἀναβλύσασαι; flammæ quæ è terra eruperant: ex ἀνὰ & βλύζω, &c. Vide.

Ἀνάβοαμα, pro ἀναβόημα, τό. Item ἀναβόησις, ἡ; exclamatio vociferatio, vel inclamatio; verbalia, ab ἀναβοάω, quod exponitur magnâ voce clamo; vel elata voce declamo, est enim, ἀνὰ, epitaticum: Item clamando voco, inclamo; apud Aristoph. &c. V.

Ἀναβολάδην, vide suprà cum ἀμβολία· Item ἀναβόλιον, ου, τὸ, amictus, pallium; unde ἀναβολάδιον, ου, τὸ, diminut. amictorium, quo scil. humeri operiuntur, inde dictum, quòd ab inferioribus partibus, ad superiores elevetur: Item ἀναβολεὺς, expon. id, in quod imposito pede conscendimus equum, stapes: Item, homo cujus ministerio utimur ad hoc ipsum; Plut. Item ἀναβολὴ, exponitur egestio, & capitur etiam, pro terra egesta; in prosa, frequentissimè, idem signif. quod ἀνάβλησις, in carmine: unde ἀναβολὴν ποιεῖσθαι, expon. differre; unde expon. & cunctatio: ab Eustath. Item amictus: Synes. Item proœmium carminis sive initium: Aristoph. in pace; omnia, ab ἀναβάλλω; quod exponunt. quasi ἄνω βάλλω, sursum tollo, attollo, erigo; unde ἀναβάλλειν τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον; idem est apud Xen. quod ἀναβιβάζειν, tollere in equum; & apud Aristot. in Probl. ἀναβάλλειν τὰ ὄμματα, & καταβάλλειν τὰ ὄμματα, opponuntur, pro attollere oculos, & demittere oculos: Item apud Xen. Pæd. 8. ἀναβάλλειν γῆν, exponunt egerere terram fodiendo; & apud eund. dicitur à Callimacho, fons aquam ἀναβάλλειν, ejicere aquam quasi subsilentem: Item exponitur sterno, & excutio, ut equus sessorem; inquit Bud. apud Xen. denique exponitur remoror, protraho: ut τῶν λόγους οἷς ἀναβάλλουσιν ἡμᾶς; apud Demosth. &c. Vide.

Ἀνάβρασις, ἡ, æstuatio, seu ebullitio; aquæ æstuantis, seu ferventis subsultatio: h. e. quum aquam fervens ebullit & subsultat: Item ἀνάβραστος, ου, ὁ καὶ ἡ; fervefactus: ut ἀνάβραστον ὕδωρ; apud Diosc. & apud Aristoph. in Ran. ἀνάβραστα κρέα, carnes elixæ; verbalia, ab ἀναβράζω, bullire, seu fervere facio: ex ἀνὰ, & βράζω, &c. Vide.

Ἀναβρέχω, madefacio; ex ἀνὰ, & βρέχω; V. Item Ἀναβρονητάω, tono, intono;

tono ; ex ἀνὰ, & βροντάω. V.

Ἀναβρέχω, ut & καταβρόχω, sunt comp. verba vix usitata ; unde tamen, ἀναβρόξεις, & καταβρόξεις ; apud Hom. à Them. itidem inusit: βρόχω, sorbeo, deglutio, voro.

Ἀναβρυχάομαι, infremo, fremitus, seu rugitus edo: Item cum fremitu & rugitu defleo ; ex ἀνὰ, & βρυχάομαι, à Them. βρύχω, &c. V. Item Ἀναβρύω, expon. idem quod ἀναβλύω ; vel potius idem quod, & pro ἀναβρύω, scaturio, subsilio ; ut ὃ δ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ ; apud Hom. Il. ρ. ex ἀνὰ, & βρύχω, in signif. Them. βρύω.

Ἀναβρώσκω, pro quo & ἀναβιβρώσκω, corrodo, exedo ; & in passiv. ἀναβρώσκομαι, vel ἀναβιβρώσκομαι, exedor, corrodor ; unde verbalia, ἀνάβρωσις, corrosio, vel exesio ; & ἀναβρωτικὸς, corrosivus, exesivus, corrodendi, seu exedendi, vim habens ; ex ἀνὰ, & βρώσκω, seu βιβρώσκω, &c. Vide.

Ἀναγαργαρίζω, expon. gargarizo ; fauces colluo ; ut ἀναγαργαρίζειν τὸ στόμα ὕδατι, colluere os aquâ, & ἀναγαργαρίζειν ὕδωρ ἐν τῷ στόματι, aquam in ore gargarizare ; sed dicitur etiam, ἀναγαργαρίζεσθαι, id quo fauces colluuntur: Dioscor. lib. 2. cap. 67. ex ἀνὰ, & γαργαρίζω ; à Them. γαργαρεών, ὁ, &c. Vide.

Ἀναγγέλλομαι, nuntior, nuntius de me affertur: Plut. in Per. est passiv. ab activ. ἀναγγέλλω, annuntio ; expono, refero, &c. V. Item Ἀνάγγελος, expon. nuntio carens: ut ἀνάγγελος μάχη, dicitur pugna nuntio carens ; id est, ex qua ne unus quidem evasit, nuntius cladis futurus: Item ἀνάγγελον, expon. adverbialiter, sine nuntio: ex α priv. & ἄγγελος, ὁ ; inseritur autem, ν, ante vocalem aliam, euphoniæ gratiâ, &c. V.

Ἀναγελάω, ῶ, expon. rideo ; idem quod simplex γελάω. V.

Ἀναγέννησις, expon. regeneratio ; id est, baptismus: Greg. verbale, ab ἀναγεννάω, regigno: 1. Pet. 1. ex ἀνὰ, & γεννάω. V.

Ἀναγεύω, idem quod simplex γεύω, gustum præbeo ; apud Aristoph. in nub. metaphoricè, dicitur ἀναγεύσ' ὑμᾶς, expon. specimen vobis præbere, &c. Vide.

Ἀναγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, impurus, scelestus, immundus, Suidæ: Item purus, mundus, Hesych. ex à vel Epitat. vel priv. & ἁγὴς, έος, ὁ, ἡ, &c. V.

Ἀναγκαιότης, ητος, ἡ, expon. necessitudo ; id est, propinquitas generis: Item ἀναγκαίως, adverb. necessario ; utrumque, ab ἀναγκαῖος, necessario eveniens, coactus ; & τὸ ἀναγκαῖον, exponitur quod ex necessitate fit, & vitari nequit ; & dicitur etiam, ἀναγκαῖόν ἐστι, necesse est: Item, ἀναγκαῖος, necessarius ; id est, cujus usus est necessarius ; & interdum exponitur utilis, fructuosus ; & τὰ ἀναγκαῖα, dicuntur, quæ præcipuè ad rem faciunt, & in aliquo negotio sunt præcipua, maximeque conducunt: Item necessarius ; id est, necessitudine conjunctus ; unde ἀναγκαίη, subst. necessitudo, affinitas, propinquitas, &c. Item ἀναγκαστικὸς, οῦ, ὁ, & ἀναγκαστήριος, ου, ὁ ; qui cogit, qui necessitatem imponit ; ut & ἀναγκαστῶς, coactè, 1 Pet. 5. adverb. ab ἀναγκαστὸς, non voluntarius ; verbalia, ab ἀναγκάζω, compello, adigo, urgeo, vexo ; & omnia, à Them. ἀνάγκη, ἡ ; Vide.

Ἀναγκοτροφέω, ῶ, necessitate coactus me bene nutrio & alo, necessariò corpus bene curo: Item necessariis vescor ; Epictet. ex ἀνάγκη, & τροφὴ, ἡ ; unde τροφέω, &c. V. Item Ἀναγκοφάγος, qui necessitate coactus comedit, ut athletæ: unde ἀναγκοφαγία, comedendi necessitas, victus athleticus ; & ἀναγκοφαγέω, coactus comedo, liberaliori victu uti cogor, ut athletæ: Aristot. Polit. 2. c. 3. & Hesych. &c. ex ἀνάγκη, ἡ ; & φάγος, ὁ, &c. V.

Ἀναγλυκαίνω, expon. iterum dulce reddo ; ex ἀνὰ, & γλυκαίνω. V.

Ἀναγλύφω, sculpo ; unde ἀναγλυφὴ, ἡ, sculptura: Item ἀνάγλυφον ποτήριον, sculptum poculum ; seu asperum sculpturâ: Item ἀνάγλυπτος, ου, ὁ καὶ ἡ ; sculptus, cælatus, seu sculpturis cælaturisque asper ; omnia ex ἀνὰ, & γλύφω, à Them. γλάφω. fut. ψω, &c. V.

Ἀναγνώρισις, εως, ἡ, & ἀναγνωρισμὸς, οῦ, ὁ, expon. agnitio ; ut & ἀναγνώρισμα, τὸ ; idem ; sed interdum, est potius specimen & documentum ; teste Bud. omnia, verbalia, ab ἀναγνωρίζομαι, agnoscor ; pass. ab ἀναγνωρίζω, agnosco ; ex ἀνὰ, & γνωρίζω, &c. V.

Ἀναγνώσιμος, expon. qui legi potest, vel qui legi debet ; qui aptus & commodus est ad legendum, legendus: Item ἀνάγνωσις, expon. agnitio: Item lectio ; i. e. ipsa legendi actio: Plut. de præc. san. Item persuasio: Suid. ex Herodoto ; sic & ἀνάγνωσμα, τὸ, agnitio: Item lectio, i. e. quod legitur: Item recitatio ; sic & ἀγνωστήριον, q. d. lectorium ; i. e. locus in quo legi solet ; ab ἀναγνωστικὸς, ad legendum aptus ; quod ab ἀναγνώστης, cujus munus est legere alicui scriptum quodlibet ; Plut. in Alex. omnia, ab ἀναγινώσκομαι, agnoscor, dignoscor: Item persuadeor: Item legor: ut apud Plut. in Public. ἀνεγνώσθη τὰ γράμματα, literæ fuerunt lectæ ; pass. ab ἀναγινώσκω, agnosco ; Item pro διαγινώσκω, dignosco, internosco ; & interdum pro simpl. γινώσκω ; ut Il. ν. μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω, pro ἔγνω ; inquit Eust. Item suadeo, & persuadeo ; sæpe apud Herodot. ut ἀναγνώσεις βασιλέα στρατεύεσθαι ; i. e. suades: idem etiam dicit ἀνέγνωσε Πυθίω λέγειν ; i. e. persuasit, hæc autem significatio apud Iones maximè est usitata: Item expon. lego, eâ signif. quâ dicitur lego librum ; ex ἀνὰ, & γινώσκω, &c. V.

Ἀναγορεύω, expon. publicè pronuntio, proclamo, per præconem declaro, aut denuntio, vel significo, prædico, & pro appello, palam appello, seu voco ; apud Plut. Item saluto, eo sensu, quo dicitur salutare Imperatorem, & pro declaro, vel renuncio: ut declarare consulem, vel renuntiare: ut αὐτοκράτορα Γάλβαν ἀναγορεῦσαι ; apud Plut. in Galba: & apud Herodian. σεβαστὸν τ̃ ἀναγορεύει, καὶ πατέρα καλεῖ ; i. e. augustum illum declarat ; unde verbale ἀναγόρευσις, expon. proclamatio, prædicatio: Item renuntiatio, declaratio ; ex ἀνὰ, & ἀγορεύω. V.

Ἀναγραμματίζειν, expon. transpositis literis, efferre, aut dicere ; unde ipsa vox dicitur ἀναγραμματίζεσθαι, quæ trajectis literis effertur ; atque inde verbale, ἀναγραμματισμὸς, οῦ, ὁ ; literarum trajectio, & transpositio, figura apud Grammaticos, quâ vocabuli alicujus literis trajectis, & transpositis, fit alia vox & diversum significans ; ut χόλος, ὄχλος, ἀρετὴ, ἐρατὴ, φλύαρος, φλαῦρος, λιαρὸς, ἱλαρὸς, λόχος, ὄχλος, ὀλίγος, λοιγὸς, ὄλισθος, λοῖσθος, χλόη, χολή ; sic ἄτλας, τάλας. Item πέλας, λέπας, μῦθος, θυμὸς, αἵματα, ἰάματα, ἤερα, ἀὴρ, &c. ex ἀνὰ, & γράμμα, ατος, τὸ ; unde γραμματίζω, &c. V.

Ἀναγράφω, expon. conscribo, perscribo, literis mando ; sive prodo: Item proscribo, vulgò edo, ut in programmate, inquit Bud. Item perscribo, i.e. in acta refero ; ut docet Bud. Item inscribo ; ut apud Thuc. ἀναγράφειν εἰς τ̃ τρίποδα τὴν πόλιν ; i.e. in tripode urbem inscribere ; sic ἀναγράφειν εἰς κατάλογον ; apud Isocr. at ἀναγράφειν κληρουχίας ; apud Plut. in Pericle, expon. educere agri sortitiones: Item adscribo ; ut ἀναγράφειν τινὰ ἐν τοῖς φίλοις ; Item, pingo, & colores addere formis, vel imaginibus delineatis ; ut Bud. expon. ex Aristot. Eth. 1. & in pass. ἀναγράφομαι, perscribor, &c. passivè ut in act. unde verbalia, ἀνάγραπτος, ου, ὁ καὶ ἡ ; perscriptus, literis proditus, memoriæ mandatus ; ut ἀνάγραπτοι λόγοι ; Item perscriptus, i.e. in acta relatus: Item ἀναγραφὴ, ῆς, ἡ ; scriptio, vel perscriptio: Plut. Item commentarius, breviarium, descriptio, enumeratio, & sæpe, pro commemoratione rerum, & historica traditione: Item perscriptio ; i. e. acta ; inquit Bud. ex Aristot. ut ἀναγραφαὶ δημόσιαι, acta publica ; atque inde ἀναγραφεύς, έως, ὁ, prescriptor, scriba, ut ἀναγραφεὺς τῶν νόμων ; apud Lysiam dicitur magistratus, ad leges Solonis exscribendas, & in volumen unum redigendas creatus ; ut tradit Bud. omnia, ex ἀνὰ, & γράφω, &c. V.

Ἀναγρία, ἡ ; expon. tempus non venandi ; apud Xen. ex α priv. & ἄγρα, ἡ ; vide.

Ἀναγρύζειν, expon. hiscere, mutire ; loqui submissè, respondendo mutire ; apud Aristoph. & Xen. ex ἀνὰ, & γρύζω ; V.

Ἀναγυμνόω, ῶ, denudo ; ex ἀνὰ & γυμνόω ; V.

Ἀνάγυρις, anagyris, sive anagyrus ; nomen dicitur fruticis βαρυόσμου ; apud Diosc. l. 3. c. 117. & Plin. 27. c. 4.

Ἀναγωγεὺς, έως, ὁ, expon. quod alligatur alicui rei quasi ad eam sustollendam: Eust. ab ἀναγωγὴ, ἡ; subductio, subvectio, elatio, & peculiariter, sic appellatur à Theologis intellectus nostri veluti subvectio, ad investigandum reconditiorem alicujus loci sensum; Item sic dicitur ἔκπλους, exitus, vel q. d. solutio è portu; quia tum naves in altum è portu subvehuntur, dicitur & ἀναγωγὴ τῶν νεῶν; à Dem. Item reductio, relatio: Item rejectio, emissio; ut ἀναγωγὴ αἵματος; Gal. & Diosc. Item institutio, disciplina; ut ἡ τῶν παίδων ἀναγωγή; Plut. ut & ἀναγωγὴ τῆς φυτῆς; apud Theophr. sic & ἀναγωγὸς ζωὴ, dicta est à Dionysio Theologo, vita quasi sublimipeta; inquit Bud. Item δύναμις ἀναγωγὸς, expon. subductrix facultas, sive potentia: ut apud Athen. l. 1. καὶ πτυάλου ἐστὶν ἀναγωγός; id est, vim habet extrahendæ, seu eliciendæ salivæ; atque inde ἀναγωγικὸς, οῦ, ὁ, q. d. subvectivus, subvectitius: atque inde ἀναγωγικὰ, inquit Bud. dicuntur mystica, & quæ à sensibus nos ἀνάγουσι, i. e. subvehunt, vel subducunt ad intellectualia; unde νοῦς ἀναγωγικὸς, apud Theologos, dicitur quum sensus literalis, ut vocant, in spiritualem vertitur; & ἀναγωγικὴ interpretatio, quæ sensus remotissimos, atque abstractissimos exquirit; unde adverb. ἀναγωγικῶς, mysticè: apud Greg. Naz. omnia ab ἀνάγω, quod expon. quasi ἄνω ἄγω, sustollo, subveho, erigo, sursum veho, & ἀνάγω τὴν ναῦν expon. navem subduco, vel subveho; pro è portu solvo, & in altum educo: Item expon. reduco, refero; & dicitur etiam εἰς τοὺς ἄρχοντας ἀνάγειν; eo sensu, quo dicimur referre ad Senatum; sic & ἀνάγειν ἐπὶ πόδα, referre pedem; apud Xen. Item pro προσάγω, offero; Act 7. & pro ἀπάγω, apud Xen. Item rejicio, emitto: ut ἀνάγειν αἷμα; Gal. & Diosc. Item educo, extraho, ejicio, denique expon. instituo, educo, doceo; Xen. & Plut. &c. V.

Ἀνάγωγος, (cum accentu in antepenult.) ου, ὁ καὶ ἡ; expon. q. d. ineducatus, qui institutus non fuit, qui caruit institutione; est enim comp. ex α priv. & ἀγωγὴ, ἡ; V.) vel etiam, cui non contigit institui ut decebat, malè institutus: ut ἀνάγωγοι παῖδες, & ἀνάγωγοι κύνες; apud Xen. Item intractabilis; quasi qui duci nequeat; ut ἀνάγωγος ἵππος, equus indomitus; apud eund. atque inde dissolutus, intemperans, petulans: Plut. Item pro ἀπαίδευτος, indoctus, imperitus: apud Athen. atque inde expon. & ineptus; unde adverb. ἀναγώγως, contumaciter, petulanter, injuriosè, & contumeliosè: Athen. lib. 13. Item expon. citra inductionem, & certam quandam cohærentiam, quæ species argumentationis dicitur; ab Aristot. quum scil. quis per plura singularia progrediens; universale aliquod probat; id quod Platoni frequentissimum est: Item ἀναγωγία, ἡ, defectus disciplinæ; expon. & dissoluta vita, & animus juvenis indomitus: Plut.

Ἀναδιαζόμαι, exponitur iterum divido, rursus partior: Item pro διαζόμαι, partior, divido, distribuo; apud Plut. & Luc. ἀναδάσασθαι χώραν, & τὴν γῆν, agrum & terram dividere, ubi tamen Bud. expon. viritim dividere, &c. V. Item Ἀναδαίομαι, ut ἀναδαιομένη γῆ, expon. ager qui dividitur: ex ἀνὰ, & δαίομαι, idem quod Them. δαίω, divido, &c. V. Item Ἀναδάκνω, expon. remordeo, seu mordeo; unde verbale, ἀνάδηξις, remorsus, remorsio: ex ἀνὰ, & δάκνω, f. δήξω, vel δήξομαι, potius, ab inusit. δήκω; unde δῆξις, ἡ, &c. V.

Ἀναδέμω, & in med. ἀναδέμομαι, ædificium instauro; ex ἀνὰ & δέμω, Vide.

Ἀναδέω, ῶ, religo, vinclo: Item redimio, corono; Thuc. l. 4. Item regem facio, vel imperatorem; apud Greg. ex ἀνὰ, & δέω, ligo, &c. V.

Ἀνάδηξις, vide in ἀναδάκνω.

Ἀναδιδάσκω, expon. iterum doceo; aut perdoceo; ex ἀνὰ, & διδάσκω, &c. V. Item Ἀναδίδωμι, expon. propriè quasi ἄνω δίδωμι, sursum do, emitto reddo, produco: Item distribuo: Item reddo, i. e. restituo & ἀναδιδόναι ψῆφον, inquit Bud. signif. permittere ut sententiam dicant, sed pertinet etiam, ad ferculorum missus, pro convivis apponere: Bud. ex Athen. Item ἀνδίδωμι, per Sync. ponitur pro ἀναδίδωμι, apud Pind. ex ἀνὰ, & δίδωμι, &c. V.

Ἀναδιπλασιάζω, reduplico; unde verbale, ἀναδιπλασιασμὸς, reduplicatio: ex ἀνὰ, & διπλασιάζω; V. Item Ἀναδιπλόω, ῶ, idem; reduplico: unde etiam verbale, ἀναδίπλωσις, idem etiam, q. d. congeminatio: sed est & figura apud Gramm. ejusdem scil. verbi continuatim repetitio, replicatio; quæ figura, geminatio verborum, dicitur à Cicer. 3. de Orat. Item ἀναδίπλωσις, dicitur ἐπανάληψις; i. e. in accessione febrili, horroris per longiora intervalla ingeminatio: Gal. &c. Vide.

Ἀναδιδυκίζω, idem quod ἀναδιδυκάζω, & ex iisd. id vide.

Ἀναδοχὴ, ἡ, exponitur receptio: Item sponsio, expromissio: apud Polyb. ab eodem cum ἀνάδοχος, receptor, receptum dans alicui: Item repromissor, &c. V.

Ἀναδρομὴ, ἡ, recursus: Item sublatio in altum; de re quæ assurgit & in altum erigitur, ascensio: Item germinatio, est ab ἀναδρέχω, vel ex ἀνὰ, & δρόμος, ὁ, &c. V.

Ἀνάδυσις, ἡ, emersio: Item retrocessio, fuga: Item perfugium: Item retractatio, & mutatio ejus quod pactum est verbale, ab ἀναδύω, --ύομαι; quod expon. & retrocedo, recedo, fugio, detrecto: Item retracto & muto quod factum est, &c. V.

Ἀνάελπτος, idem quod & pro ἄελπτος, insperatus; ut ἀνάελπτα πάθοντες, &c. Vide.

Ἀναζευγνύω, vel -υμι, exp. reverto: Item interdum reduco propriè significare putatur, equos iterum jungo currui ad reditum, pertinet ad bellum, & dicitur ἀναζευγνύειν, qui redit cum exercitu; apud Xen. Pæd. 8. Sed exp. & moveo, vel castra moveo, atque inde verbale, ἀνάζευξις, castrorum motio, reditio domum cum exercitu, ex ἀνὰ, & ζευγνύω. V.

Ἀναζέω, & Poët. ἀναζείω, referveo, vel efferveo, effervesco, ebullio: Item activè, fervefacio, & in pass. ἀναζέομαι, fervesio; unde ἀναζεσθεὶς, apud Diosc. fervefactus; sed exp. & scaturio, & effundo, in Epigr. ex ἀνὰ, & ζέω. V.

Ἀναζυγὴ, ἡ, idem quod ἀνάζευξις; V. est inquit Bud. quum castra moventur & vasa colliguntur, cui opponitur κατασκηνή; Plut. Item ἀναζυγόω, ῶ; expon. jugo exolvo, cui oppon. ἐπιζυγόω. Item ἀναζυγοῦν, exp. aperire portam: Item arcam, vel cistam reserare & pandere, sumptâ metaph. à portis, quarum obex & pessulus ζύγωθρον, nominatur, & ἀναζυγῶσθαι, ipsæ dicuntur, quum remoto illo vecte panduntur; ab ἀναζευγνύω, vel ex ἀνὰ, & ζυγὸς, ὁ, unde ζυγόω, ῶ, &c. V.

Ἀναζυμόω, ῶ, fermento, ex ἀνὰ, & ζυμόω. V.

Ἀναθηλέω, f. ήσω. Item ἀναθηλέω, apud Poëtas, dicuntur pro ἀναθάλλω, repullulo, regermino, & metaph. vegetor, vigesco, vires reparo; sed apud Ezech. c. 17. ἀναθάλλω ξύλον ξηρὸν; exp. germinare, vel regerminare facio lignum aridum. ex ἀνὰ, & θάλλω, &c. V. Item Ἀναθάλπω, refoveo, refocillo, vel simpl. foveo, ex ἀνὰ, & θάλπω. V.

Ἀναθεματισμὸς, οῦ, ὁ, execratio alicujus, eum pronuntiando esse anathema, est verbale, ab ἀναθεματίζω, execrando extremis execrationibus devoveo: Reg. l. 4. c. 19. ab ἀνάθεμα, τὸ, sacer homo, cujus caput exitio extremo dicatum est, & devotum, execrabilis, communione cum aliis hominibus non dignus; ad Galat. c. 1. Item interdum, idem quod ἀνάθημα, τὸ, &c. V.

Ἀναθήματα, τὰ, dicuntur dona dicata, seu consecrata, & parietibus, seu columnis templi appensa: ut ἀναθήματα τοῖς θεοῖς ἀνατίθεσθαι; apud Plat. Polit. 2. Item sic etiam dicuntur ornamenta urbis: ut sunt templa, basilicæ, porticus: Strab. l. 5. Item quælibet alia ornamenta: ut ἀναθήματα δαιτὸς, ornamenta convivii: Od. α. est pl. à sing. ἀνάθημα, τὸ; unde ἀναθηματικὸς, exp. ad dicandum, seu consecrandum comparatus & aptus: Item ad ornamentum pertinens: ut ἀναθηματικὰ σκεύη, in Anth. Epigram. &c. V.

Ἀναθοάω, expon. rursum subo; apud Aristot. Hist. An. l. 6. c. 18. ex ἀνὰ, & θοάω. V.

Ἀναθύω, expon. ad opus intermissum iterum quasi impetu feror, resumo rem quampiam aliquo pòst tempore: sed ab Hesych. expon. & exultim ludo, lascivio: ex ἀνὰ, & θύω; V. Item Ἀναθωύσσω, exclamo, vociferor: Hesych. ex ἀνὰ, & θωύσσω. V.

Ἀναίδω,

Ἀναίδως & ἀναιδῶς, impudenter, adv. ab ἀναιδής; unde etiam, ἀναιδεύομαι, quod vide cum ἀναίδητος.

Ἀναιθύσσω, splendeo, item calefacio, & incendo: ex ἀνὰ & αἰθύσσω, V. Sic & ἀναίθω, uro, incendo: ex ἀνὰ, & Th. αἴθω, &c. V. Item ἀνάικλια, τὰ, exp. incœnia, seu incœnata, apud Hesych. scribitur ἀναίκλεια, ex α priv. & ἄικλος, ὁ, unde ἄικλον, τὸ, cœna vespertina, &c. V.

Ἀναιμεὶ, exp. sine sanguine, adv. Item ἀναιμία, ἡ, sanguinis privatio, q.d. carentia sanguinis: ut &, ἀναίμακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀναίμων & ἄναιμος, sanguine carens: exanguis, omnia ex α priv. (inserto ν. ante vocalem Euphonias ergo,) & αἷμα, τὸ, unde αἵμος & αἵμων, ονος, &c. V.

Ἀναίρω, sustollo, sursum tollo, Euryp. ex ἀνὰ & αἴρω, V.

Ἀναισχυντέω, ῶ, impudenter ago, aut me gero, impudentiâ utor: jungitur cum præp. πρὸς & περὶ, ut ἀναισχυντῶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, impudenter resisto veritati, & apud Isocr. ἀναισχυντῶ περὶ τούτου, exp. hujus rei me non pudet, atque inde, ἀναισχυντηλία, idem quod ἀναισχυντία, ἡ, impudentia, inverecundia, item ἀναισχύντως, impudenter, inverecundè, Plut. adv. & omnia ab ἀναίσχυντος, impudens, inverecundus, dicitur tam de persona quàm de re, &c. Vide.

Ἀναίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. causam non habens, cujus nulla est causa: ut ἀναίτιος κίνησις, hoc sensu dicitur etiam, θεὸς ἀναίτιος, apud Damasc. & Greg. Naz. Item exp. qui in causa non est, cur aliquid fiat, qui non est autor, nec causa: ut ἀναίτιος τῶν κακῶν, apud Plut. Atque inde, ἀναιτίως, absque vel sine causa: nullâ præcedente causâ: ut μηδὲν ἀναιτίως γίνεται; apud Alex. Aphr. sic à Theologis, ἀναιτίως, solus dicitur esse Deus: atq; sic est ex α priv. & αἰτία, ἡ, unde αἴτιον, τὸ, causa, &c. V. Item ἀναιτίως, exp. inculpatè, & sic est adv. ab ἀναίτιος, ὁ, ἡ, prout exp. à quo culpa rei alicujus abest, culpâ vacans: non accusandus: ut ἀναίτιος ἀφροσύνης; apud Xen. dementiæ non accusandus, & sic est ex α priv. & αἰτία, ἡ, culpa, crimen, &c. V.

Ἀνακαγχάζω, exp. idem quod Th. καγχάζω, nisi quod præp. ἀνὰ auget significationem, &c. V. Item ἀνακαθαίρω, & ομαι, exp. perpurgo, expurgo, vel simpl. purgo, Theologicum est verbum, inquit Bud. pro allegorias anagogicas ad liquidum usq; sensum patefacere & explanare; unde general. exp. plenè & planè explicare: atq; inde verbalia, ἀνακάθαρσις, expurgatio, item explicatio plena & plana, & ἀνακαθαρτικὸς, purgativus: expurgandi seu perpurgandi vim habens; ex ἀνὰ & καθαίρω, ομαι, &c. V.

Ἀνακάθημαι, exp. sedeo erectus; recumbo, resideo: ex ἀνὰ & κάθημαι, vide.

Ἀνακαίνισις, ἡ, renovatio, instauratio: verbale, ab ἀνακαινίζω, ex ἀνὰ & καινίζω, V. Item ἀνακαινιστής, renovator, instaurator: itidem verbale, ab ἀνακαινίζω, sic etiam ἀνακαίνωσις, εως, ἡ, renovatio, verbale ab ἀνακαινόω, quod ex ἀνὰ & καινόω, V. Item ἀνακαίω & ομαι, accendo, incendo: ex ἀνὰ & καίω, ομαι, vide.

Ἀνακαλινδέομαι, idem quod καλινδέομαι; unde ἀνακαλινδεῖσθαι βαθείᾳ σχολῇ: exp. versari in alto otio, seu alto otio frui, &c. V.

Ἀνακαλυπτήρια, & per Sync. ἀνακαλυπτῆρα, τὰ, dicuntur dona quæ dantur sponsæ à marito & à propinquis atq; amicis, quum primùm retecta in virorum conspectum prodit, Suid. est plur. à sing. ἀνακαλυπτήριον, τὸ, V.

Ἀνακάμψερως, ωτος, ἡ, vocatur herba sà redeunte amore sic dicta, ἀπὸ τοῦ ἀνακάμψαι τὸν ἔρωτα, quod Plin. declarat, quum eam magicis herbis annumerans, ejus tactu redire amores vel cum odio depositos testatur: ex ἀνάκαμψις, & ἔρως, ὁ, V.

Ἀνάκαυσις, accensio, incensio, verbale ab ἀνακαίω, V.

Ἀνακαχλάζω, exp. strepitum edo: ex ἀνὰ, & καχλάζω, idem, &c. V.

Ἀνακάπτω, devoro, unde verbale, ἀνάκαψις, devoratio: ex ἀνὰ & κάπτω, V. Item ἀνακεάζω, pro simpl. κεάζω, findo: unde ἀνακεάσαι, pro simpl. κεάσαι, findere, à Them. κέω, vide.

ἈΝΆΚΕΙΑ, τὰ, ponitur inter Themata & exp. festum Dioscurorum, qui dicuntur ἄνακες, Eust. ex Paus. ut & templum Dioscurorum dicitur ἀνάκειον, vel ἀνάκων, Hesych. &c. Vide cum ἄνακες.

Ἀνακείρω, tondeo; item abscindo; item disseco, lacero: ex ἀνὰ & κείρω, V. Item ἀνακεκαλυμμένως, exp. revelatè, apertè, Hesych. est adv. ab ἀνακεκαλυμμένος, part. præt. pass. verbi ἀνακαλύπτομαι, revelor, detegor, patefio, pass. ab act. ἀνακαλύπτω, revelo, retego, patefacio, &c. V.

Ἀνακεραννύω, sive -υμι, commisceo, permisceo; item commisceo temperando, attempero: & ἀνακεράω, idem: ex ἀνὰ & κεραννύω, -υμι, sive κεράω, &c. V.

Ἀνακήρυκτος, exp. voce præconis renuntiatus, designatus; item ἀνακήρυξις, εως, ἡ, renuntiatio, præsertim quæ fit voce præconis; promulgatio quæ per præconem fit: verbalia, ab ἀνακηρύττω, voce præconis renuntio, promulgo & proclamo, vel general. renuntio, denuntio: item prædico, laudum præconium tribuo: ex ἀνὰ & κηρύσσω, vel κηρύττω, &c. V.

Ἀνακινέω, ῶ, commoveo, impello; item suscito, excito: item excito, i.e. enasci facio: unde verbale, ἀνακίνησις, commotio: item suscitatio: ex ἀνὰ & κινέω, V. Item ἀνακίρναμαι, idem quod, & pro ἀνακεράννυμι, permisceo: ex ἀνὰ & κιρνάω, idem quod, & pro κεράννυμι, &c. V. Item ἀνακλάζω, clango, clamo: ex ἀνὰ & κλάζω, V. Sic ἀνακλαίω, defleo, vel fleo; vehementer fleo: unde etiam verbale, ἀνακλαυθμὸς, οῦ, ὁ, fletus: ex ἀνὰ & κλαίω, f. κλαύσω, &c. V.

Ἀνακλάω, ex ἀνὰ & κλάω, vide cum ἀνάκλασις. Item ἀνακλέπτω, furor, Hom. hymn. in Merc. & ἀνακλέπτομαι, retrocedo, me furor, Hesych. ex ἀνὰ & κλέπτω, V.

Ἀνάκλημα, τὸ, & ἀνάκλησις, εως, ἡ, exp. inclamatio, appellatio quæ fit altâ voce; item revocatio; & revocatio ab exilio; item imploratio & invocatio in auxilium, apud Thuc. l. 7. Ut & evocatio & invocatio quæ cantu fit: apud Plut. de Arione; à Suida exp. simpl. compellatio & alloquutio; item ἀνάκλητος, revocatus; verbalia ab ἀνακαλέω, V. Item ἀνακλητικὸν, τὸ, subst. exp. signum quod datur receptui; classicum receptus; est neut. à masc. ἀνακλητικὸς, id V.

Ἀνακλονέω, commoveo, conturbo: vel simpl. turbo: ex ἀνὰ & κλονέω, vide.

Ἀνακλύζω, abluo; ex ἀνὰ & κλύζω, V. Item ἀνακλώθω, filum retorqueo, involutos fusos revolvo, atque explico; item de parca dictum, exp. retracto mutando factum; ex ἀνὰ & κλώθω, V. Item ἀνακογχυλιάζω, sive ἀνακογχυλίζω, exp. idem quod ἀναγαργαρίζω, ut apud Plat. in Symp. ὕδατι ἀνακογχυλίασον, aquâ fauces collue, gargariza; atq; inde verbalia, ἀνακογχυλιασμὸς, οῦ, ὁ, gargarizatio; oris collutio, Athen. 5. & ἀνακογχυλιαστὸς, οῦ, ὁ, quo fauces colluuntur; qui gargarizari solet, vel potest; ex ἀνὰ & κογχύλιον, τὸ, vel κογχύλη, ἡ, à Them. κόγχη, ἡ, &c. Vide.

Ἀνακοιμάομαι, ῶμαι, exp. dormio, cubo; ex ἀνὰ & κοιμάομαι, ῶμαι, à Th. κοιμάω, ῶ, &c. V. Item ἀνακοίνωσις, ἡ, communicatio; sed est &, nomen cujusdam schematis elocutionis Rhetoricæ; verbale ab ἀνακοινόω; ex ἀνὰ & κοινόω, V. Item ἀνακοινώνησις, dicitur pro eod. communicatio; tanquam verbale ab ἀνακοινωνέω; ex ἀνὰ & κοινωνέω, &c. V.

Ἀνακολλάω, ῶ, glutino aliquid fluens lentore quopiam; seu glutine restringo & contineo: ut ἀνακολλᾷ τρίχας, capillos fluentes, cohibet & glutinat; unde verbalia, ἀνακόλλημα, τὸ, glutinamentum quo aliquid diffluens compescitur & constringitur: & ἀνακόλλησις, εως, ἡ, restrictio quæ fit glutine: ex ἀνὰ & κολλάω, ῶ, &c. V.

Ἀνακολουθία, ας, ἡ, q.d. inconsequentia: ut ἀνακολουθία, orationis, quum ea quæ dicuntur non respondent iis, quæ jam dicta sunt; item ἀνακόλουθον, neut. inquit Erasm. est vitium orationis, quando non redditur quod superioribus respondeat: ut si in oratione ponatur μὲν, & non sequatur δὲ, &c. Ab ἀνακόλουθος, &c. V. Item ἀνακολυμβάω, emergo, vel supernato; item transitivè, emergens affero, Theophr. Hist. Pl. l. 4. c. 7. ex ἀνὰ & κολυμβάω, V. Item ἀνακομάω, iterum, seu denuo comatus sum, seu capillos emitto: ex ἀνὰ & κομάω, V.

Ἀνακραδαίνω & ἀνακραδάω, vibro, concutio, quasso; ex ἀνὰ & κραδαίνω, seu κραδάω, V.

Ἀνακρεμάω, suspendo, seu in altum suspendo: idem quod ἀνακρεμάννυμι, ex ἀνὰ

ἀνὰ & κρεμάω, κρεμάννυμι, &c. Vide.

Ἀνάκρισις, interrogatio, & ἀνακριτικός, ῦ, ὁ, interrogatorius, interrogativus: verbalia ab ἀνακρίνω, ομαι, vide.

Ἀνάκρουσις, exp. retroactio, inhibitio quæ fit retrorsum; & peculiariter, remorum, vel navis inhibitio, sive retrocessio, quæ fit navem inhibendo; item pulsatio, viz. organi cujuspiam; item præludium cantus; & general. sermonis exordium; sed invenitur etiam, pro correctione & castigatione: apud Plut. Est verbale, ab ἀνακρούω, ομαι, V.

Ἀνακυπτόω, ῶ, exp. subverto; in dorsum reclino & resupino; in hac signif. apud Nicand. in Ther. sine τ. legitur ἀνακυπόω; ex ἀνὰ & κύπτω; unde ἀνακύπτω, exp. & exilio, emergo; item orior, enascor; item sursum aspicio, suspicio; cœlum aspicio: ut Luc. 21. Item spe erigor, animoque recreor: ut ὅτω δὴ ἀνέκυψα ἀκούσας, Xen. in Oecon. &c. V.

Ἀνακωκύω, comp. ex ἀνὰ & κωκύω, &c. Vide.

Ἀνάκωλος χιτωνισκὸς, exp. brevissima tunica: ex ἀνὰ, & Them. κῶλον, τὸ, V.

Ἀνακωλύω, arceo: ex ἀνὰ & κωλύω, vide.

Ἀναλέκτης, ῦ, ὁ, collector; item ἀναλεκτίδες, αν, αι, exp. quibus, inquit Cæl. Rhod. ex xylino lino, vel quavis materia tanquam pulvillis, constipant scapulas prominentes puellæ, ut videri habitiores possint; utrumque ab ἀναλέγω, ομαι, congrego; item colligo sparsa & effusa; item lego, recito; item ratiocinor, ratiocinando colligo; item animo verso rem præteritam, & reminiscor; ex ἀνὰ & λέγω, &c. V.

Ἀναληπτικὸς, ῦ, ὁ, exp. recuperatorius; item refocillatorius, recreatorius; unde ἀναληπτικὰ φάρμακα, dicuntur, quæ recreandis defectis composita sunt: & ἀγωγὴ ἀναληπτικὴ, apud Gal. exp. educatio & nutritio, virium refocillatrix; unde adv. ἀναληπτικῶς, refocillatoriè, aptè ad refocillandum corpus morbo confectum: sic & ἀνάληψις, exp. recuperatio, resumptio; item receptio, schema scil. orationis Rhetoricum; item virium refectio, recreatio, convalescentia; item ἀνάληψις τῶν μαθημάτων, dicitur, quum quis aggreditur, seu capescit disciplinas, vel ad eas revertitur intermissas; item apud Luc. c. 9. ἀνάληψις τῦ Χριςῦ, dicebatur de tempore quo Christus sursum recipiendus erat; verbalia, ab ἀναλαμβάνω, quod exp. q.d. resumo, rursum capio, recupero, reparo; item resumo, i.e. repeto, itero, revoco; sed exp. etiam, reprehendo, seu reprendo, retineo; item emendo, sarcio; unde & verbale, ἀνάλημμα, τὸ, à Suid. & Hesych. exp. ὕψωμα; quod quidam interpr. edita structura; item Suid. exp. & στήριγμα, i.e. firmamentum, vel munimen; legitur, Eccles. 50. & in Paral. &c. Vide.

Ἀνάλογος, exp. ad proportionem similis, proportione respondens; item respondens ex æquo, æquè pollens; item consentaneus & congruus; unde ἀνάλογον esse alicui dicitur res aliqua, quæ ad aliam proportione quadam & naturâ constituta & comparata est; interdum etiam, adverbialiter ponitur, & significat, proportione; item instar, & similitudine rationis; item ἀναλογητικός, ῦ, ὁ, exp. proportionabilis: ut ὅρος ἀναλογητικὸς, exp. definitio quæ secundum proportionem existit; & ἀναλογητικοὶ, Philosophi quidam appellabantur; Laërt. l. 1. verbale, ab ἀναλογίζω, unde ἀναλογητέον, repetendum est; ab ἀναλέγω, ομαι, &c. V.

Ἀνάλωμα, τὸ, impensa, sumptus; vide plur. ἀναλώματα.

Ἀναμαλάττω, remollio, de integro mollio, aut subigo; & in pass. ἀναμαλάττομαι, remollesco, Suid. ex ἀνὰ & μαλάττω, seu -σσω, &c. V.

Ἀναμανθάνω, q. d. redisco, denuo disco, de integro disco: ex ἀνὰ & μανθάνω, V.

Ἀναμαρμαίρω, splendorem evibro, reluceo; ex ἀνὰ & μαρμαίρω, V.

Ἀναμαρτήτως, sine peccato; ita ut non pecces, vel peccare nequeas; rectè & justè; est adv. ab ἀναμάρτητος, qui non peccavit, &c. V.

Ἀναμασχαλιςὴρ, sub. κοσμὸς, exp. mundus & ornamenta axillaria, Poll. l. 5. c. 16. ex ἀνὰ & μασχαλιςὴρ, V. Item ἀνάματος, exp. fluentis carens, Plut. ex ἀνὰ & νάω, fluo, &c. V.

Ἀναμέλπω, decanto, hymnum exordior: ex ἀνὰ & μέλπω, V. Item ἀναμεμιγμένως, exp. mistim, promiscuè, Hesych. est adv. à part. præt. pass. verbi ἀναμιγνύω, -υμι, &c. V.

Ἀναμέμνημαι, exp. in animum revoco, &c. V.

Ἀναμεςόω, ῶ, exp. repleo; ab ἀνάμεςος, refertus; idem quod simplex Th. μεςὸς, unde μεςόω, &c. V. Item ἀναμετρέω, ῶ, & -έομαι, -ῦμαι, exp. denuo metior, iterum metior, remetior; item simpl. metior, demetior; ut ἀναμέτρει τὸ χωρίον, apud Aristoph. locum metiebatur; item remetior locum aliquem, i. e. denuo iter per locum aliquem facio; sed ἀναμετρῦμαι, exp. & iterum commemoro, iterum narro & apud Euryp. ἀναμετρεῖσθαι δάκρυ, exp. & admetiri lacrymas, i.e. impertiri; ex ἀνὰ & μετρέω, &c. V.

Ἀναμηρυκάομαι, exp. idem quod μηρυκάομαι, remando, &c. V.

Ἀναμισθαρνέω, est idem quod μισθαρνέω, &c. vide.

Ἀναμνάομαι, seu potius, ἀναμιμνήσκομαι, reminiscor, recordor; item ἀναμνάω, seu potius ἀναμιμνήσκω, reminisci facio, seu recordari; in memoriam revoco; ex ἀνὰ & μνάω, ομαι, seu μιμνήσκω, μιμνήσκομαι, &c. V.

Ἀναμοχλεύω, vectibus submoveo, vel emoveo; vectibus amolior; ut ἀναμοχλεύειν πύλας, exp. vectibus subjectis amoliri & perfringere fores; apud Euryp. ex ἀνὰ & μοχλεύω, à μοχλὸς, idem quod ὀχλεὺς, à Them. ὀχλεύω, &c. V.

Ἀνάνδυμα, τὸ, repulsus, remotus; recusatio motu facta; & ἀνάνευσις, exp. renutus; sed exp. etiam, ἀνάπαυσις, ἀναβίωσις, Hesych. verbalia, ab ἀνανεύω, quod exp. nutu significo non esse faciendum aliquid; nutu veto; Od. φ. Item nutu ostendo me recusare, seu denegare; Il. π. & apud Nonn. ὐδὲν ἔχειν ἀνένευον, nihil se habere, nutu ostenderunt; sed exp. & sursum reflecto caput, vel oculos; resupino me, &c. Vide.

Ἀνανέωσις, ἡ, renovatio; item instauratio; Athen. est verbale ab ἀνανεόω, seu όομαι, quod exp. & restauro: & ἀνανεῦμαι τῇ μνήμῃ, exp. in memoriam revoco: apud Luc. &c. V.

Ἀνάντης, ιος, ὁ κὴ ἡ, κὴ τὸ ἄναντες, exp. acclivis, arduus, sursum tendens, ut ἀνάντης ὁδὸς; apud Plat. 2. de rep. &c. V.

Ἄναντα, τά.

Ἀναντίβλεπτος, exp. in quem defigendi non sunt oculi, &c. V.

Ἀναξηραίνω, resicco, iterum sicco; vel idem quod ξηραίνω, Diosc. l. Atq; inde verbale, ἀναξήρανσις, ἡ, resiccatio; ex ἀνὰ & ξηραίνω, V.

Ἀναξιφόρμιγξ, ὁ κὴ ἡ, exp. dominans citharæ, potestatem habens in citharam, &c. V. Ἀναξιφόρμιγγες.

Ἀναπάλη, ἡ, dicitur genus saltationis; apud Athen. l. 14. ex ἀνὰ & πάλη, ἡ, &c. Vide.

Ἀναπεινάω, iterum esurio; iterum famem sentio, Athen. ex ἀνὰ & πεινάω, vide.

Ἀναπείρω, idem quod simplex πείρω, &c. Vide ἀμπείρω.

Ἀναπετάω, seu ἀναπετάζω, & ἀναπεταννύω, seu υμι, expando, explico; item aperio; ut apud Luc. ἀναπετάσαι τὰς θύρας, aperire fores, Il. α. ἀνὰ θ' ἱςία λευκὰ πετάσσαν, pro ἀναπέτασαν, i.e. vela explicarunt, vel extenderunt; & interdum etiam, exp. laxo: ex ἀνὰ & πετάω, πετάζω, vel πετεννύω, πετάννυμι, &c. V.

Ἀναπηγάζω, exp. emitto in modum fontis & scaturiginis, Hesych. ex ἀνὰ & πηγάζω, à Th. πηγὴ, ἡ, &c. V. Item ἀναπήγνυμι, suffigo, suspendo, Plut. ex ἀνὰ & πήγνυμι, &c. V. Item ἀναπηδάω, ῶ, exp. subsilio; sursum salio; ut apud Xen. Hellen. 4. ἀναπηδήσας ἐπὶ τὸν ἵππον, i.e. quum subsiluisset in equum; item prosilio, exilio; & interdum exp. resilio, i. e. retrorsum salio; ex ἀνὰ & πηδάω, &c. V.

Ἀναπίμπλημι, exp. repleo, impleo; & in pass. ἀναπίμπλαμαι, impleor, repleor, Suid. ex ἀνὰ & πίμπλημι, V.

Ἀναπιπράσκω, revendo, venditum mihi vicissim vendo: ex ἀνὰ & πιπράσκω, V.

Ἀναπλάζω, exp. sursum & deorsum errare facio; aberrare facio: ex ἀνὰ & πλάζω, &c. V. Item ἀναπλανάομαι, ῶμαι, vagabundus obeo, oberro; ex ἀνὰ & πλανάομαι, ῶμαι, idem, &c. V.

Ἀναπλέκω, & ομαι, implico, innecto; item redimio; cæsariem colligo reticulo; unde ἀναπλέκονται, exp. cincinnis collectos crines habent: ex ἀνὰ & πλέκω, ομαι, &c. V. Item ἀναπλέω, q.d. navigando ascendo; provehor in altum; è por-

è portu solvo; sed exp. & fluito; *ex ἀνὰ & πλέω*, V.

Ἀναπλήθω, impleo, expleo; & in pass. ἀναπλήθομαι, impleor; atq; inde, ἀναπληστικὸς, expletivus, impletivus; *ex ἀνὰ & πλήθω, ομαι*, &c. V.

Ἀναπλήσσω, refério, percutio; *ex ἀνὰ & πλήσσω*, vel πλήσσω, V.

Ἀναπλώω, eluo, vel iterum lavo; unde verbale, ἀνάπλυσις, εως, ἡ, ablutio, elotio; *ex ἀνὰ & πλώω*, V.

Ἄναπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. non tangendus; ut ἄναπτοι χεῖρες, apud Hom. & Hesiod. quas nemo possit attingere, i. e. inaccessas; sed exp. & quas nemo possit lædere; *ex α priv. & ἅπτομαι*, tango, vel ab ἰάπτω, &c. V.

Ἀνάπλυξις, ἡ, expositio, explicatio, declaratio; item ἀναπτυχὴ, ῆς, ἡ, idem quod ἀνάπτυξις, pro quo etiam, per Sync. dicitur ἀμπτυχὴ, apud Euryp. Item ἀνάπτυχος, ὁ καὶ ἡ, apertilis, seu adapertilis; item apertus, sive explicatus; omnia verbalia, ab ἀναπτύσσω, expando; item aperio; item patefacio, revelo, detego, item explano, declaro; & in pass. ἀναπτύσσομαι, expandor, aperior: *ex ἀνὰ & πτύσσω*, &c. V.

Ἀνάπτω, exp. adalligo, religo; appendo, suspendo ad; item circumpono; appono alicui quasi ei alligans; ut in Epigr. l. 1. μέμψιν ἀνάπτειν τινί; item attribuo, tribuo; acceptum fero; unde apud Alex. de fato: ἀνάπτειν εἰς ἑαυτὸν αἰτίαν τῶν γινομένων, i. e. sibi causam vindicare; unde ἀνάπτειν τινὶ, exp. referre ad aliquem, i. e. referre rem quampiam ad aliquem tanquam ejus autorem, &c. Est ab α priv. & ἅπτω, i. e. necto; item ἀνάπτω, exp. incendo; & Metaph. suscito, exsuscito; & sic est *ex α priv. & ἅπτω*, accendo, &c. V.

Ἀνάπτωσις. propriè, exp. decubitio, &c. Vide.

Ἀναπυνθάνομαι, interrogo; *ex ἀνὰ & πυνθάνομαι*, idem, &c. V. Item ἀναπυρόω, accendo, inflammo; *ex ἀνὰ & πυρόω*, V.

Ἀναπωλέω, exp. rursus vendo, revendo; Poll. l. 7. c. 2. *ex ἀνὰ & πωλέω*, &c. V.

Ἀναῤῥαίζω, convalesco; *ex ἀνὰ & ῥαίζω*, idem, &c. V.

Ἀνάριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, & Poët. ἀνήριθμος, innumerus, non numerabilis; sed accipitur etiam, pro homine qui in nullo est numero, nec pretio, i. e. pro vili; ut apud Soph. in Ajace; unde ἀναριθμέω, ῶ, enumero, dinumero; & ἀναριθμοῦμαι, pro eod. ex Dem. atq; inde verbale, ἀναρίθμητος, quod exp. & immensus; ut ἀναρίθμητος χρόνος, apud Soph. in Ajace, &c. V.

Ἀναριστάω, ῶ, non prandeo; unde part. præt. ἀνηριστηκὼς, qui pransus non est; & verbale, ἀνάριστος, impransus; Aristoph. Omnia *ex ἀνάριστος*, non pransus, prandio carens, &c. V.

Ἀναρίτης, à quibusdam dici existimatur κατὰ στέρησιν, quasi ὁ νηρίτης, quoniam scopulis tantum adhærescat, nec ut neritæ, innatet; unde dicitur &, ἀνηρίτης; & ab Etym. à Νηρεὺς, derivatur, &c. V.

Ἀναριτοτρόφος νήσους, dixit Æschylus in Persis, teste Athen. hoc est altrices, seu nutrices anaritarum cochlearum insulas: *ex ἀναρίτης, & τροφὸς, ὁ*, vel τροφὴ, ἡ, unde τροφέω, idem cum Th. τρέφω, &c. V.

Ἀνάρμοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. non idoneus; inconveniens & incongruus: *ex α priv. & ἁρμόδιος, ὁ*, V.

Ἀναρμόζω, seu ἀναρμόττω, exp. adapto, copulo, congruo; ut apud Halicarn. l. 4. πρεσβυτέρῳ τὴν πρεσβυτέραν ἀναρμόσας; i. e. seniori seniorem locans: *ex ἀνὰ & ἁρμόζω*, vel ἁρμόττω, &c. Vide.

Ἀναρμοστέω, ῶ, exp. sum ἀνάρμοστος, i. e. non congruo, non convenio, nec quadro; Plato de Leg. 4. Item ἀναρμοστία, ἡ, incongruentia, inconvenientia; apud Plat. & Plut. & apud Luc. ponitur pro ineptia; Budæo teste; utrumque, ab ἀνάρμοστος, quod exp. inconveniens, inconcinnus; non quadrans, nec habilis: unde apud Xen. scutum inhabile vocatur ἀνάρμοστον; ut ait Bud. sed exp. & incompositus, ineptus; apud Aristoph. in nub. Atque inde, adv. ἀναρμόστως, incongruè, inconcinnè, ineptè; *ex α priv. & ἁρμοστὸς, ὁ*, &c. V.

Ἀναῤῥοιβδέω, exp. resorbeo, aut absorbeo; Od. μ. Unde verbale, ἀναῤῥοίβδησις, ἡ, absorptio aquarum, vel ejaculatio; *ex ἀνὰ & ῥοιβδέω*, unde ῥοίβδησις, ἡ, &c. V.

Ἀναρπάγδην, adv. exp. raptim, transversim rapiendo, Euryp. ab ἀναρπάζω, quod exp. abripio, sursum rapio; Il. ι. & interdum, subito è medio tollo; item ad pœnam rapio, sedibus evello; unde ἀνάρπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. abreptus, sursum raptus; item repente, aut subito raptus; apud Luc. *ex ἀνὰ & ἁρπάζω*, &c. V.

Ἀναῤῥάπτω, consuo, consarcino; item resarcio, reconcinno; *ex ἀνὰ & ῥάπτω*, V. Item ἀναῤῥέω, refluo, vel sursum fluo; item scateo, scaturio, quasi sursum fluendo; *ex ἀνὰ & ῥέω*, V. Sic & ἀναῤῥηγνύω, vel -υμι, seu ἀναῤῥήσσω, diffringo, dirumpo, disseco; diffindo; item erumpere facio, emitto cum eruptione; *ex ἀνὰ & ῥήγνυμι*, V.

Ἀνάῤῥινον, exp. per nares rediens; Gal. apud Hippocr. sic etiam dicitur, ea herba, quæ alias ἀντίῤῥινον, ex eo nomen sortita, quòd semine sit vituli narium similis; *ex ἀνὰ & ῥὶς* vel ῥὶν, ινὸς, &c. V. Item ἀναῤῥιπισμὸς, exp. suscitatio, exsuscitatio; est verbale, ab ἀναῤῥιπίζω, quod propriè, exp. ignem propè extinctum flatu exsuscito, & reaccendo; & general. ac Metaph. accendo, &c. V.

Ἀναῤῥοπία, ἡ, exp. sursum vergere, apud Hippocr. est ab ἀνάῤῥοπος, id V. Item ἀναῤῥοφάω vel ἀναῤῥοφέω, resorbeo, absorbeo; *ex ἀνὰ & ῥοφέω*, vel -άω, &c. V. Item ἀναῤῥύω, vel ύομαι, exp. redimo, libero captivum; unde ἀνεῤῥύθη, redemptus est; item reparo, sarcio; item jugulo, macto, sacrifico; unde verbale, ἀνάῤῥυσις, ἡ, redemptio; item sacrificium; *ex ἀνὰ & ῥύω, -ομαι*, unde ῥύσις, ἡ, &c. V. Item ἀναῤῥωννύω & ἀναῤῥώννυμι, exp. q. d. recorroboro, i. e. robur pristinum reddo, Suid. ὁ θεὸς ἀνέῤῥωσεν αὐτὸν, i. e. Deus ipsi pristinas vires reddidit, seu convalescere fecit; & in pass. ἀναῤῥώννυμαι, refocillor, vel convalesco; unde ἀναῤῥωσθεὶς, apud Synes. Epist. 67. Ubi convaluerit: *ex ἀνὰ & ῥωννύω*, vel ῥώννυμι, &c. V.

Ἀνάρτησις, εως, ἡ, suspensio; item Metaph. obstrictio, devinctio, quæ fit bene merendo de aliquo; est verbale, ab ἀναρτάομαι, ῶμαι, suspendor, pass. ab ἀναρτάω, *ex ἀνὰ & ἀρτάω*, &c. V.

Ἀναρτύω, adorno, struo, molior: *ex ἀνὰ & ἀρτύω*, V. Item ἀναρύτω, haurio, exhaurio; item ἀναρυστὴς, οῦ, ὁ, exp. vas in quod vinum hauritur, Hesych. *ex ἀνὰ & ἀρύω*, seu ἀρύτω, f. ύσω, &c. V.

Ἄναρχος, principio carens; de Deo solo dicitur; unde exp. & æternus, Greg. Item ἄναρχος, exp. etiam, principe, seu duce, vel dominatore carens; qui nullius dominatui subest; Il. β. Atq; inde ἀναρχία, exp. status eorum, qui principe, seu dominatore carent; item contumacia adversus eos qui nobis præesse debent; detrectatio imperii; item soluta licentia, quâ unusquisq; pro libidine omnia agit, Bud. *ex* Aristot. &c. V.

Ἀνασαλεύω, concutio, quasso, exagito; *ex ἀνὰ & σαλεύω*, V.

Ἀνασεισίφαλλοι, obscœno Epitheto, sic appellantur meretrices; tanquam quatientes τὸν φαλλὸν, Suid. *ex ἀνασείω & φαλλὸς, ὁ*, &c. V.

Ἀνασείω, exp. quatio, concutio, Hesiod. in Asp. Αἰγίδ' ἀνασείσασα; sed exp. & persuadeo, concito; unde apud Luc. & Marc. ἀνασείει τὸν λαόν; exp. concitat populum, i. e. ad seditionem incitat; & apud Demosth. ἀνασείσας, exp. minitatus, *ex ἀνὰ & σείω*, &c. Vide.

Ἀνασηκόω, ῶ, exp. addo quod deest; item ad æquabilitatem libro: *ex ἀνὰ & σηκόω*, V.

Ἀνάστιλλος, ου, ὁ, exp. corona, sertum; unde ἀναστεμμάσθαι, exp. habere coronam crinibus impositam: *ex ἀνὰ & στίλλοι, οἱ*, &c. V. Item ἀνάσιμος, ὁ καὶ ἡ, exp. resimus, repandus; item informis, deformis, unde ἀνασιμόω, resimo, resimum facio; sed exp. & animantia ad coitum ruentia olfacio atq; odoror ut Catullitionis tempore canes suas fœminas olfactant; Hesych. Item impendo, insumo; apud eund. *ex ἀνὰ & σιμὸς, ὁ*, unde σιμόω, ῶ, &c. V. Item ἀνασκαλεύω, exp. sarculo laxo; instrumento quo ignis & prunæ fodicantur, exuscito; sed exp. & scrutor, indago; more eorum qui investigantes aliquid, effodiunt & eruunt; *ex ἀνὰ & σκαλεύω*, V. Sic &, ἀνασκάπτω, exp. refodio, refodiendo eruo, & egero; effodio: *ex ἀνὰ & σκάπτω*, V. Item ἀνασκέπτομαι, exp. considero diligenter; accuratè perpendo, sursum deorsumq; rem animo

animo volutans : ex ἀνὰ & σκίπτομαι, vide.

Ἀνασκευαστικῶς, exp. refutantium more, est adv. ab ἀνασκευαστικὸς, quod exp. ad instaurandum aptus : instaurandi vim habens; item destruendi facultate præditus : ab ἀνασκευάζω, rursus struo, restauro, reædifico : item diruo, demolior : aboleo, tollo; item labefacto dicta alicujus, refello, refuto : & in pass. ἀνασκευάζομαι, absolutè positum, exp. collectis vasis migro : patriâ facesso : & exercitus dicitur etiam ἀνασκευάζεσθαι, qui collectis vasis, castra movet : item ἀνασκευὴ, exp. reædificatio, instauratio : item eversio, refutatio; item sic dicitur, quum castra moventur, & vasa colliguntur ab exercitu : & sic κατασκευὴ, ei oppon. ex ἀνὰ & σκευάζω, &c. V.

Ἀνασκίδναμαι, exp. sursum deorsúmq; dissipor, huc illuc dispergor; ex ἀνὰ & σκίδναμαι, idem quod, & pro σκεδάννυμαι, dissipor, dispergor, pass. à σκεδάννυμι, idem quod Th. σκεδάω, seu σκιδάζω &c. V.

Ἀνασκινδυλευθῆ, idem quod, & dicitur pro ἀνασχινδυλευθῆ, id V.

Ἀνασκιρτάω, exilio, exultim ludo, lascivio exiliendo; item prosilio, vel resilio, Hesych. ex ἀνὰ & σκιρτάω, V. Item ἀνασκολύπτω, exp. nudo, Hesych. propriè glandem pudendi denudo, retractâ pelle; ex ἀνὰ & σκολύπτω, V. Item ἀνασκοπέω, exp. accuratè perpendo, &c. Idem quod ἀνασκίπτομαι, ex ἀνὰ & σκοπέω, &c. V.

Ἀνασοβέω, excutio, expello, propriè, sursum rejiciendo, seu retrorsum; item conturbo, perturbo aliquem; unde verbale, ἀνασόβησις, ἡ, excussio, ejectio sursum, aut retrorsum; item conturbatio; ex ἀνὰ & σοβέω, V. Item ἀνασπαράσσω, lacerando evello, vel revello; ex ἀνὰ & σπαράσσω, V.

Ἀνασπείρω, hinc ἐπανασπείρω, idem quod ἐπισπείρω, &c. Hæc V.

Ἀνάσσυτος, Erot. apud Hippocr. exponit ἀνόρμητος; ex ἀνὰ & σεύω, σεύομαι, inusit. pro σεύω, σεύομαι, &c. V.

Ἀνασταλτικὸς, exp. reprimendi & cohibendi vim habens, verbale ab ἀναστέλλω, ομαι, &c. V.

Ἀναστάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. q.d. resurrectivus, resurrectorius, pertinens ad resurrectionem : ut ἀναστάσιμον μυστήριον; Synes. & ἀναστάσιμος ἡμέρα; dicitur dies resurrectionis, apud Naz. Item ἀναστατήριος, ου ὁ καὶ ἡ, resurrectorius, & ἀναστατικὸς, οῦ, ὁ, idem exsuscitativus, omnia ab ἀνάστασις, quod exp. surrectio, propriè à sedili, vel à cubili, sive a somno, Soph. in Philoct. Unde in N. Test. frequenter ponitur pro resurrectione à morte in vitam : ut Matth. c. 22. & Joh. c. 11. & dicitur etiam, ἀνάστασις νεκρῶν, Act. c. 23. & 24. & alibi, & pro resurrectione à lapsu, Luc. c. 2. sed exp. & eversio, sedibus expulsio, vel evocatio, Dem. Olynth. 1. Item erectio, extructio; ut ἀνάστασις τῆς εἰκόνος; apud Phalar. sic dicitur ἀνάστασις τειχῶν; ex ἀνὰ & στάσις, ἡ, &c. V.

Ἀναστάτωσις, ἡ, eversio; item conturbatio, verbale ab ἀναστατόω, quod ab ἀνάστατος, eversus, vel vastatus, &c. Vide cum ἀνάστασις.

Ἀνασταχύω, sursum evergo, seu exilio, in modum spicarum : ex ἀνὰ & στάχυς, υος, ὁ, V.

Ἀναστεναχίζω, vide post ἀναστῆναι & ἀναστενάχω. Vide infrà cum ἀναστοναχίζω.

Ἀναστέφω, redimio, &c. Ex ἀνὰ & στέφω; idem, V. Item ἀναστηλόω, erigo, seu statuo super cippum, Plut. ex ἀνὰ & στηλόω, V.

Ἀνάστημα, τὸ, exp. erectio, assurrectio; vel potius id quod assurgit & in altum tendit : ut ἀνάστημα γῆς, terræ eminentia, locus editus; item statura, proceritas, Theophr. & Suid. &c. Vide.

Ἀναστίζω, rursum compungo notis, & interdum, idem quod στίζω, V. Item ἀναστοιχειόω, exp. informo, quasi ab elementis incipiendo, Suid. Item in elementa resolvo; unde verbale, ἀναστοιχείωσις, ἡ, exp. informatio, quæ fit quasi ab elementis incipiendo, &c. Vide ἀναστοιχειόομαι.

Ἀναστοναχίζω, exp. idem quod ἀναστενάχω, quod idem signif. cum ἀναστεναχίζω, & ἀναστενάζω, &c. Quæ vide. Ex ἀνὰ & στοναχίζω, στεναχίζω, vel στενάχω, &c. V.

Ἀναστροφὴ, ἡ, exp. inversio, præpostera rerum, seu verborum collocatio; figura Gramm. & Poët. quum verbum quod præcedere deberet, sequitur : ut λέων ὥς, pro ὡς λέων, sic ὄρνιθες ὥς, pro ὡς ὄρνιθες; & ᾧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα, apud Hom. pro ἐφ' ᾧ, sic apud Terent. in Andria; i præ, sequar; pro præi; sed exp. & conversio retrorsum; seu in contrariam partem reciprocatio; item reversio, reditus; item conversatio, aut commoratio apud aliquos, 1 Pet. c. 2. est verbale ab ἀναστρέφω, quod exp. inverto; inverso, seu præpostero ordine colloco; item in contrariam partem verto, ut ὁ θεὸς πάντ' ἀναστρέφει πάλιν, i.e. omnia vice versa disponit; item converto retrorsum, & interdum, reverti cogo; item retro vertor, redeo; item terga verto, & interdum, in hostem insequentem convertor, ut οἱ μὲν ἔφυγον, οἱ δ' ἀνέστρεψαν; apud Xen. Hel. 4. &c. V.

Ἀνασυντάσσω, exp. recognosco census; iterum constituo census; ex ἀνὰ & συντάσσω, V.

Ἀνάσυρμα, τὸ, exp. quod ἡ ἀνασυρμένη τῷ ἀνασύρεσθαι sibi acquisivit, hinc λαθραῖον κύημα, Bubulus Comicus per jocum sic vocavit, i. e. furtivum conceptum; ut scribit Poll. est verbale, ab ἀνασύρομαι, sursum retrahor, pass. ab ἀνασύρειν, ex ἀνὰ & σύρω, unde σύρμα, τὸ, &c. Vide.

Ἀνάσχετος, ου, ὁ, exp. tolerabilis; unde τόλμημα οὐκ ἀνάσχετον; Plut. in Numa : & οὐκ ἀνάσχετον ἐποιοῦντο, indignum ducebant, Herodot. οὐκ ἀνάσχετον ποιησάμενος, intolerandum ratus; sic & ἀνασχετικὸς, οῦ, ὁ, idem, tolerabilis, ferendus, Plut. Verbalia ab ἀνασχέω, f. ήσω, tollo, fero, tolero; idem quod, & pro ἀνέχω, id V. Sic etiam, ἀνάσχεσις, ἡ, exp. & emersio, exortus, ortus; ut ἀνάσχεσις ἡλίου, ortus Solis; itidem verbale, ab eod. &c. V.

Ἀνασχινδυλευθῆναι, exp. in palum, seu in crucem tolli, Plat. de Rep. l. 7. ex ἀνὰ & σχινδυλεύομαι, inusit. à Th. σχίζω, ομαι, &c. V. Item ἀνασώζω, restituo pristinæ incolumitati; facio ut quis salvus evadat; ut ἀνασώζειν φόνῳ; item sarcio, recupero, & in pass. ἀνασώζομαι, servor, incolumitati restituor; ut ἀνασωθεὶς εἰς τὴν πατρίδα, apud Diod. Sic. ex ἀνὰ & σώζω, V.

Ἀναταράττω, conturbo, perturbo, commisceo; item commoveo, agito; ex ἀνὰ & ταράττω, vel σσω, &c. V.

Ἀνάτασις, εως, ἡ, exp. extensio in altum, erectio, porrectio; item comminatio, peculiariter, quæ fit cum acerbitate animi, & audacia, Plut. & Polyb. est verbale, ab ἀνατείνω, ομαι, &c. V.

Ἀνατάσσω, seu ἀνατάττω, & ἀνατάττομαι, f. άξω, άξομαι, exp. instruo, præparo; item compono, & literis mando : Lucæ 1. apud Plut. de solert. anim. (de Elephante;) ὤφθη, νυκτὸς, αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ, πρὸς τὴν σελήνην, ἀνατασσόμενος τὰ μαθήματα, καὶ μελετῶν; visus est recolere secum, & velut in ordinem digerere ea quæ edoctus erat : ex ἀνὰ & τάσσω, vel τάττω, ομαι, &c. Vide.

Ἀνατείνω, exp. propriè sursum extendo, sursum extendens erigo, attollo, tollo; ut apud Aristot. de mundo, πάντες οἱ ἄνθρωποι ἀνατείνομεν τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν, εὐχὰς ποιούμενοι, manus in cœlum tollimus, & apud Xen. τὰς δεξιὰς ἀνατείνοντες; dextras porrigentes; quod erat amicitiæ signum; ex ἀνὰ & τείνω, &c. Vide in ἀνατατικός.

Ἀνατειχισμὸς, οῦ, ὁ, instauratio, & refectio murorum, verbale, ab ἀνατειχίζω, V.

Ἀνατέμνω, exp. disseco, incido; à partibus scil. inferioribus ad superiores progrediendo; ut ταῖς αὑτοῦ χερσὶν ἀνέτεμε τὸν ἄνθρωπον, apud Athen. l. 12. ex ἀνὰ & τέμνω, V.

Ἀνατίθημι, exp. sursum pono, in altum pono, sustollo; item impono alicui quidpiam portandum; & Metaph. impono, i. e. injungo; item attribuo, acceptum fero, ascribo, imputo; & interdum tribuo, i. e. faveo, propensus sum; item suspendo, vel suspensum dico : & simpl. dico, consecro; item transfero, traduco, & interdum differo, prorogo, cum genit. Soph. in Ajace : ex ἀνὰ & τίθημι, V.

Ἀνατολμάω, audeo, Euryp. ex ἀνὰ & τολμάω, idem, V.

Ἀνατομικὸς, ad Anatomen pertinens; & ἀνατομικὴ, scil. τέχνη, dicitur ars anatomica; ars membra incidendi; item ἀνατομικὸς, exp. qui Anatomen factitat; vel dissectionis corporum peritus, apud Gal. ab ἀνατομὴ, ἡ, vide.

Ἀνάτονος, exp. sursum tendens; ab ἀνατείνω, &c. V.

Ἀνάτρεπτος, ου, ὁ, exp. prostratus; immutabilis; item ἀνατρεπτικὸς, subversorius; evertendi vim habens; utrumq; ab ἀνατρέπω, ομαι, V.

Ἀνατρεπτεὺς, έως, ὁ, subversor, eversor: ab ἀνατρέπω, V. Item ἀνατρεφεὺς, nutritor, educator: ab ἀνατροφὴ, ἡ, V.

Ἀνατυρβάζω, conturbo, perturbo; ex ἀνὰ & τυρβάζω, V.

Ἄναυλα, exp. sine tibiis, adv. ab ἄναυλος, V.

Ἀναυμάχιον, τὸ, dicebatur desertio pugnæ navalis; i. e. quum quis ad navale prælium non venerat, ut debebat, Poll. ex α priv. & ναυμάχιον, τὸ, V.

Ἀναύω, accendo; ex ἀνὰ & αὔω, sicco, &c. V. Item ἀναΰω, exp. exclamo, unde ἀναΰσαι, apud Theocr. Unde & ἀναϊτέω, exp. acclamo, alloquor; & sic, sunt ab ἀνὰ & ἀΰω, clamo, &c. V.

Ἀναφαίρετος, ου, ὁ κὴ ἡ, exp. qui vel quæ auferri non potest; ut ἀναφαίρετον κτῆμα, virtus: ex α priv. & ἀφαίρετος, V.

Ἀναφάλαντος, propriè, exp. cui à fronte, vel superciliis pili deciderunt, Levit. c. 13. &c. V.

Ἀναφανδὰ, idem quod ἀναφανδὸν, manifestò, propalam, Od. γ & λ. Item Plut. & Luc. &c. Adv. ab ἀναφαίνω, V.

Ἀναφλάω, ῶ, obscœnam signif. habet, de masturbante dictum, Luc. idem quod ἀνακλᾶν τὴν ψωλὴν, μαλάσσειν, χειροτριβεῖν, σύειν, masturbare; unde ἀναφλασμὸς, ῦ, ὁ, masturbatio, vel mastupratio, Suid. ex ἀνὰ & φλάω, vide.

Ἀνάφλεξις, ἡ, incendium, Plut. Verbale, ab ἀναφλέγω, ex ἀνὰ & φλέγω, V.

Ἀναφυράω, commisceo, permisceo, confundo: item inquino, fœdo, idem quod ἀναφύρω, ex ἀνὰ & φυράω, à Th. φύρω, &c. V.

Ἀναφυσιόω, exp. anhelo; ex ἀνὰ & φυσιόω, idem, &c. V.

Ἀναχανίω, exp. hio, 2 Macchab. 6. pro ἀναχανίω, ex ἀνὰ & χανίω, idem quod, & pro Th. χαίνω, &c. V.

Ἀναχόω, exp. aggero, è terra aggesta extruo; ut apud Demosth. τὴν ὁδὸν ἀνακεχωκότες, aggeribus lapidum, & ruderum viâ obstructâ: & ἀνακεχωσμένος, exp. obrutus, apud Synes. ex ἀνὰ & χόω, unde χωννύω, & χώννυμι, &c. V.

Ἀναχρέμπτω, vel potius ἀναχρέμπτομαι, excreo, screatu egero, unde ἀνάχρεμψις, exscreatio, aut cum screatu egestio; item extussitio, Gal. ex ἀνὰ & χρέμπτομαι, unde χρέμψις, ἡ, &c. Vide.

Ἀναχρονισμὸς, tropus, seu figura; quasi temporis retractio; ex ἀνὰ & χρονίζω, ομαι, unde χρονισμὸς, ὁ, &c. Vide.

Ἀνάχυσις, exp. refusio, unde ἀναχύσεις, dicuntur maris æstuaria navigabilia, Strab. l. sed ἀνάχυσις, exp. & confusio, Hesych. Item animi viriúmq; exolutio, mollities, ab ἀναχύω, pro ἀναχέω, ex ἀνὰ & χέω, unde χύω, f. χύσω, &c. V.

Ἀνδάνω, annotat Eust. fieri ab ἥδω, eodem modo quo λανθάνω, ex λήθω & μανθάνω, ex μήθω, alibi tamen annotat, ex Heraclidis Grammatici sententia, esse ab ἅδω, ut λαμβάνω, à λήβω, &c. V.

Ἀνδράγχος, exp. ὁ τὰς ἄνδρας ἄγχων, virorum strangulator; carnifex, tortor; ut & ἀνδραγχύνος, idem; ut vult Eust. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & ἄγχος, à Th. ἄγχω, &c. V.

Ἀνδραποδισμὸς, ῦ, ὁ, mancipatio, in servitutem redactio, sive hominis, sive urbium; item plagium, plagiarium crimen, Plat. de Leg. l. 9. Item ἀνδραποδιστὴς, ῦ, ὁ, exp. mancipator; qui alium in servitutem redigit, Xen. & specialiter, qui liberum hominem in servitutem redigit; qui furatur hominem è libero suo statu, vel ex heri dominio, Eust. verbalia, ab ἀνδραποδίζω, ομαι, quod exp. mancipo; mancipium esse facio; vel in captivitatem abduco; & general. vim alicui infero, Hesych. & dicitur etiam, de urbibus, quas subigimus, & in servitutem nostram redigimus; item ἀνδραποδίζομαι, exp. passivè, in servitutem redigor, in captivitatem abducor; ut ἀνδραποδισμένη πόλις, apud Demosth. Omnia ab ἀνδράποδον, τὸ, q.d. hominis pes, mancipium; sunt enim mancipia, quasi pedes dominorum suorum, & eos pro capitibus agnoscunt; teste Eust. in Il. η. Item general. sic dicitur homo in bello captus, & servituti mancipatus; sive servus sit naturâ, sive liber, & ingenuus, apud Xen. Hel. 1. Item ἀνδραπόδιον, τὸ, q. d. mancipiolum, Athen. diminut. ab eod.

Ἀνδραποδώδης, εος, ὁ κὴ ἡ, mancipialis, ad mancipium pertinens; item mancipio conveniens; servilis; item minimè ingenuus, servili ingenio præditus; unde ἀνδραποδωδία, ἡ, q. d. mancipialitas, servilitas, contraria ingenuitati, Aristot. Polit. 7. Item, ἀνδραποδωδῶς, mancipiorum more; serviliter, illiberaliter, Plat. in Symp. adv. ab eod. & omnia, itidem ab ἀνδράποδον, τὸ, quod ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & πῦς, ποδὸς, &c. Vide.

Ἀνδράχλη, ἡ, dicitur scabellum muliebre, foramen habens, & subjectos carbones, (ἄνθρακος, etiam, seu ἀνθρακίον, dictum, Eust. & Suid.) est Euphoniæ gratiâ, quasi pro ἀνθράχλη, à Them. ἄνθραξ, ακος, ὁ, &c. Vide.

Ἄνδραχλος, dicitur herba quædam; quod sit viro similis; quasi ἀνδρείκελος, factâ Syncope, & tenui in aspiratam mutatâ; quasi ab ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & εἴκελος, ὁ, &c. V. Item ἀνδραχθὴς, ου, ὁ κὴ ἡ, exp. gravis portantibus, i. e. ὁ δυνάμενος ἄνδρασιν ἄχθος ποιῆσαι, vel ὁ δυνάμενος ἄνδρα βαρύνειν διὰ μέγεθος.

Ἀνδρηλατέω, ῶ, exp. q.d. virum, seu viros expello, in exilium pello, seu mitto, Plat. Pol. 8. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & ἐλάω, f. άσω, idem quod & Poët. pro Th. ἐλαύνω, &c. V.

Ἀνδρεία, ἡ, idem quod, & pro ἀνδρεία, q.d. virilitas, i. e. strenuitas, animi robur, & præstantia; item virilitas, i. e. virilis ætas; utrumq; ab ἀνδρεῖος, ου, ὁ, ad Virum pertinens; item strenuus, virum se præbens, interdum dicitur &, ἀνδρεῖος παῖς τι; & ἀνδρεῖα, absolutè, exp. virilia, &c. V.

Ἄνδρεια, vel ἀνδρεῖα, τὰ, dicta apud Cretenses fuere συσσίτια, seu convivia quædam publica, ad quæ soli viri conveniebant, Aristot. Polit. l. 2. c.8. ab ἀνδρεῖος, ὁ, V.

Ἀνδριαντοπλάστης, ου, ὁ, exp. statuarum fictor; unde ἀνδριαντοπλαστικὴ, scil. τέχνη, exp. ars fingendi statuas; ex ἀνδριὰς, άντος, & πλάστης, ὁ, &c. Vide.

Ἀνδριαντοποιέω, ῶ, statuas facio; unde ἀνδριαντοποιητικὴ, scil. τέχνη, ars statuaria; item ἀνδριαντοποιΐα, statuarum confectio; actio ipsa faciendi statuas; sed exp. &, ars ipsa statuas faciendi; omnia ab ἀνδριαντοποιὸς, statuarius, statuarum artifex, Athen. l. 11. &c. Vide.

Ἀνδρίζω, exp. virile quippiam ago; Suid. at ἀνδρίζομαι, exp. virilem ætatem ingredior; ad firmam & robustam ætatem pervenio, Bud. ex Poll. exp. vir sum: item ad fortitudinem me comparo, viriliter & fortiter ago, seu me gero: est inquit Bud. ἀνδρίζομαι, ago more viri; ut ἀνθρωπίζομαι, ago more hominis, vel more humano; item dicuntur mulieres ἀνδριζόμεναι, naturam muliebrem fortibus suis superantes factis, quales à Latinis appellantur viragines, &c. V.

Ἀνδρικῶς, viriliter, strenuè, fortiter; item interdum, validè, robustè, & aliquando, vehementer, adv. ab ἀνδρικὸς, ad virum, seu viros pertinens: tradit autem Eust. quamvis ἀνδρεῖος, & ἀνδρικὸς, idem valeant, dici tamen ἀνδρικὴ γυνὴ, non ἀνδρεία γυνὴ, item ἀνδρικὸς πόνος, exp. labor virilis, i.e. virum fortem decens, seu viro dignus, apud Luc. & general. ἀνδρικὸν, dicitur, quicquid est viro forti dignum, &c. V.

Ἀνδρίσκος, ου, ὁ, homuncio, diminut. ab ἀνὴρ, ἀνδρὸς, V.

Ἀνδροβόρος, est comp. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & βορὸς, ὁ, à Th. βορὰ, ἀνδροβόρος, vero; ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & βιβρώσκω, f. βρώσω, &c. V.

Ἀνδρογυνὴς, ου, ὁ, idem quod ἀνδρόγυνος. exp. q.d. marifœmina; vir pariter & fœmina, utrumque habens sexum, vel utriusque naturæ, Plat. in Symp. & ἀνδρόγυνοι vocantur etiam illi, quibus excisa sunt virilia; item ἀνδρόγυνος, ab Hesych. exp. debilis, & imbecillis, invalidus; item effœminatus; muliebri, & molli animo præditus, Suid. & in Parab. Solom. capitur pro socorde, & parum strenuo; ut scribit Bud. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & γυνὴ, ἡ, &c. V.

Ἀνδροδάμας, ου, ὁ, vocatur gemma quæ-

quædam sic dicta, quòd impetus hominum domet, Plin. &c. Vide ἀνδρο-δάμαν. Item ἀνδρόδαμ☉, exp. q. d. ἀνδρὸς δόμ☉, triclinium, Hesych. & Suid.

Ἀνδροκμὴς, exp. à viro interfectus, & apud Euryp. ἀνδροκμῆτες ἀγωνίαι, sunt certamina, in quibus viri laborant: ex iisd. cum ἀνδρόκμητ☉, id V. Item ἀνδροκίβαλ☉, ε, ὁ, exp. nequam, improbus, veterator, Suid. & Hesych. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & κίβαλ☉, ὁ, V.

Ἀνδροκτόν☉, homicida, Plut. Unde ἀνδροκτονία, ἡ, homicidium; ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & ἔκτονα, præt. med. verbi κτείνω, κτενῶ, ut & ἀνδροκτασία, est ex 2. pers. præt. pass. ejusdem. Th. κτείνω, præt. ἔκτακα, &c. V. Sic & ἀνδρολέτειρα, exp. virorum perditrix, Æsc. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς & ὄλλυμι, f. ὀλέσω, ab inusit. ὀλέω, unde ὀλετὴρ, ὁ, & ὀλέτειρα, ἡ, &c. V. Item ἀνδρολήμη, ἡ, exp. virilem habens animi elationem, i.e. ἀνδρὸς ἔχουσα λῆμα, Hesych. &c. V.

Ἀνδρομανία, ἡ, exp. virorum insanus amor, qualis est impudicarum mulierum: ab ἀνδρομανὴς, insaniens ob viros: viros insanè amans, vel appetens; de muliere dicitur: ut contrà, vir dicitur γυναικομανὴς, &c. Vide.

Ἀνδρομάχ☉, exp. cum viris, vel cum viro decertans, in Epigr. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & μάχη, ἡ, &c. V.

Ἀνδρόομαι, ῦμαι, exp. virile robur, vel ætatem virilem assumo, ad virilem ætatem pervenio, vir fio, togam virilem sumo, est pass. ab ἀνδρόω, V.

Ἀνδροπρεπὴς, viro conveniens, virum decens; ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & Th. πρέπω, V. Item ἀνδρόπρωρον, dicitur pro ἀνδροπρόσωπον, hominis facies, Soph. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & πρῶρα, ἡ, vel πρόσωπον, τὸ, pro quo, per Metaph. πρῶρα, interdum sumitur, &c. V. Ἀνδροσάθης, & ἀνδροσάθων, exp. virilia grandiora habens, membrosus; item mutonatus, (inhonestè) Suid. & Hesych. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & σάθη, ἡ, &c. V.

Ἀνδρόσαιμον, ε, τὸ, vel ἀνδρόσαιμ☉, ε, ὁ, dicitur ruta sylvestris; & sic dicta est, quòd ejus flores, si digitis terantur, sanguineo succo madent, Diosc. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & αἷμα, τὸ, V. Ἀνδρόσινις, exp. hominibus noxius; ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & Th. σίνω, unde σίν☉, τὸ, & σίνις, ιδος, ὁ, ἡ, &c. V.

Ἀνδροφάγ☉, exp. hominivorus, seu homivorus; humanâ carne vescens; unde ἀνδροφαγέω, id V.

Ἀνδροφονία, ἡ, homicidium, & ἀνδροφονέω, sum homicida; & interdum simpliciter, occido; utrumque, ab ἀνδροφόν☉, ὁ, homicida, Il. ω. Item specialiter, viros interficiens; ut ἀνδροφόναι Ἰλιάδες; apud Euryp. in Hec. a φόν☉, ὁ, &c. V.

Ἀνδρόω, ῶ, exp. virilem reddo; virile robur ministro: ab ἀνὴρ, ἀνδρὸς, ὁ, V. Item ἀνδρώδης, ε☉, ὁ κ ἡ, virilis, virum decens, viro forti dignus; seu forti animo præditus, magnanimus; unde neut. ἀνδρῶδες, τὸ, pro ἀνδρεία, ἡ, virilitas, virile robur; atq; inde, adv. ἀνδρωδῶς, viriliter, fortiter, ut virum fortem decet; itidem ab ἀνὴρ, ἀνδρὸς, V.

Ἀνδροθεῖσα, ἡ, dicitur quæ cum viro consuevit, cui vir virginitatem eripuit; est fœm. à masc. ἀνδρωθεὶς. id V.

Ἀνδρωνῖτις, ιδ☉, ἡ, idem quod, & ab ἀνδρὼν, ῶν☉, domus pars in quam viri seorsum à mulieribus se recipiunt, &c. V.

Ἀνεγγυάω, ῶ, exp. fidejubeo; ex ἀνὰ & ἐγγυάω, V.

Ἀνεγείρω, expergefacio, excito: pro ἐγείρω, sed exp. & attollo, erigo; atque inde, verbalia, ἀνέγερσις, expergefactio, excitatio, Plut. & ἀνέγερτ☉, inexpergiscibilis, inexperrectus; ex ἀνὰ & ἐγείρω, V.

Ἀνεγκλήτως, irreprehensè, inculpatè, adv. ab ἀνέγκλητ☉, V.

Ἀνέγκυ☉, quæ uterum non fert; quæ non est gravida: ex α priv. & ἔγκυ☉, V.

Ἀνειδωλοποιέω, ῶ, ex ἀνὰ & εἰδωλοποιέω, idem, &c. Vide post ἀνείληπται, ubi etiam vide ἀνεικαιότης.

Ἀνεκδιηγήτως, inenarrabiliter, adv. ab ἀνεκδιήγητ☉, V.

Ἀνεμοφθορία, exp. corruptio quæ fit à vento, Suid. ex ἀνεμόφθορ☉, à vento disperditus, seu à vento periens, Oseæ c. 8. &c. V.

Ἀνεμωλία, nomen herbæ, apud Theophr. Hist. Pl. l. 7. c. 10. quæ eadem esse creditur cum τῇ ἀνεμώνῃ, & ab eod. id V.

Ἀνεμώλι☉, ὁ, ἡ, ventosus, vanus, inanis, exp. etiam, q. d. qui vento rapitur & ita perditur, Il. φ. Od. δ. & λ. & sic componi potest ex ἄνεμ☉, ὁ, & inusit. ὀλέω, f. ὀλέσω, pro Th. ὄλλυμι, &c. V. Etymologus tamen, compositum esse negat; quo sensu, ad ἄνεμ☉, vocis derivata pertinebit.

Ἀνεμῶτις, fuit cognominata Minerva, in quodam Peloponnesi loco, quòd ibi ventum sedaret perniciosum, à Th. ἄνεμ☉, ὁ, V.

Ἀνένδεκτ☉, exp. qui non ἐνδέχετ, i.e. non contingens, seu accidens, vel nunquam contingens, ideoq; ἀδύνατ☉, ut ἀνεγχώρητ☉, Hesych. ἀνένδεκτον, exp. ἀπαράδεκτον, &c. V.

Ἀνεξάλειπτ☉, exp. indelebilis, ex α priv. & ἐξαλείφω, quod interdum, idem signif. cum Th. ἀλείφω, ungo, &c. V. Item Ἀνεξαπάτητ☉, exp. qui falli non potest, seu decipi; & ex Aristot. Pol. 8. pro eo, qui non decipitur; ex α priv. & ἐξαπατάω, f. ήσω, V.

Ἀνεπαισθήτως, ita ut non sentiatur, est adv. ab ἀνεπαίσθητ☉, V. Sic & ἀνεπαισχύντως, inverecundè, impudenter, adv. ab ἀνεπαίσχυντ☉, V.

Ἀνεπανόρθωτ☉, exp. qui emendari, & corrigi nequit; ut Philo de mundo, ἀνεπανόρθωτα τῦ Θεῦ, exp. perfecta & consummata Dei: vide sing. neut. ἀνεπανόρθωτον. Item ἀνεπαχθῶς, non molestè, non gravatè, ut ἀνεπαχθῶς φέρω, non gravatè fero, Thuc. Item non invidiosè, apud Hermog. est adv. ab ἀνεπαχθὴς, V. Sic & ἀνεπιλήπτως, irreprehensè, inculpatè, ità ut qui non mereatur reprehensionem, est adv. ab ἀνεπίληπτ☉, qui reprehendi non potest, reprehensioni non obnoxius; ut ἀνεπίληπτ☉ τὸν βίον, & ἀνεπίληπτ☉ τοῖς τρόποις, &c. V.

Ἀνεπίμικτ☉, exp. commercia cum cæteris non exercens: & ἀνεπίμικτ☉ πόλεμ☉, dicitur bellum cujus tempore nulla ultro citroq; commercia exercentur; & ἀνεπίμικτ☉ ῥυπαρίας, exp. sordes nullas admixtas habens; atque inde, adv. ἀνεπιμίκτως, non admittendo permistionem: ex α priv. & ἐπίμικτ☉, V.

Ἀνεπιστασία, vide cum ἀνεπίστατ☉.

Ἀνεπιτήδει☉, ε, ὁ κ ἡ, exp. non idoneus; incommodus: ut ἀνεπιτήδειοι βρώσεις, item dissentaneus, apud Plut. Item exp. & ἐχθρὸς, atq; inde, ἀνεπιτηδειότης, ητ☉, ἡ, inhabilitas, Synes. Ep. 142. Ut & ἀνεπιτηδείως, non aptè, adv. ab eod. &c. V. ἀνεπιτήδειος. Item ἀνεπιτηδεύτως, exp. sine affectatione, non accuratè, adv. ab ἀνεπιτήδευτ☉, V.

Ἀνεπίφθον☉, exp. minimè invidiosus; ut ἀνεπίφθον☉ ἡ ἐπωνυμία, Plut. in Cic. Item non reprehensus, reprehensioni non obnoxius, unde adv. ἀνεπιφθόνως, non invidiosè; item inculpatè, citra reprehensionem, Thuc. ex α priv. & ἐπίφθον☉, ὁ, V. Item ἀνεπίφρας☉, exp. qui excogitari non potest, quem comminisci non licet; ex α priv. & ἐπιφράζω, ομαι, &c. V.

Ἀνεπιχείρητ☉, exp. qui talis est, ut invadi non possit, &c. V. Sic & ἀνέραστ☉, exp. inamabilis, invisus; ex α priv. & ἐραστ☉, ὁ, &c. V.

Ἀνεῤῥήθην ὕπατ☉, exp. renuntiatus sum consul, Plut. & inde, ἀναῤῥηθεὶς, renuntiatus; at ἀναῤῥηθεὶς στέφαν☉, proclamata corona, apud Demosth. est a. 1. pass. & ejus part. ex ἀνὰ & ἐῤῥήθην, quod V. Cum ἐῤῥήθην.

Ἀνευρίσκω, reperio, invenio, comperio, apud Plat. Thuc. &c. Exp. etiam, comminiscor, excogito, adinvenio, apud Athen. l. 1. Atq; inde verbale, ἀνεύρεσις, exp. inventio, adinventio: ex ἀνὰ & εὑρίσκω, unde εὕρεσις, ἡ, &c. V.

Ἀνευφημέω, exp. celebro, faustis ominibus prosequens; item lamenta edo, seu clamorem cum ejulatu, Plat. in Phæd. & Soph. in Trachin. ex ἀνὰ & εὐφημέω, V.

Ἀνέφελ☉, non nubilus, innubis, serenus; ut ἀνέφελ☉ ἀὴρ, apud Aristot. de mundo, pro eod. dicitur & Poet. ἀννέφελ☉, metri gratiâ; ex α priv. & νεφέλη, ἡ, &c. V. Item ἀνέφικτ☉, ad quem pertingere, aut pervenire non possumus, i.e. viribus nostris major; ex α priv. & ἐφικτὸς, ὁ, &c. V. Item ἀνέχεγγυ☉, exp. ἄπιστ☉, contrarium τῷ ἐχεγγύῳ; ex α priv. & ἐχέγγυ☉, id. vide.

Ἀνέχω, exp. sustollo, tollo, sursum attollo; erigo in altum: ut Il. η. χεῖρας ἀνέχον, manus sustulerunt; interdum pro in pretio habeo, honoro; ut Od. τ. εὐδικίας ἀνέχοντα, pro

πιμῶντα, item retineo, inhibeo, ut ἐπέχω, ut ἀνεῖχε τὰς ἑαυτῦ ναῦς, Plut. Item neutraliter, cesso, desino; item promineo, emineo, existo, attollor; exsto, i. e. extrà appareo, apud Plut. & aliquando, pro erumpo, seu orior: unde dicitur &, sol ἀνέχειν, apud Xen. & apud Thuc. l. 7. ἀνίχουσαι ἄκραι, exp. promontoria excelsa, &c. ex ἀνὰ & ἔχω, V.

Ἀνέω, signif. idem quod αὐνέω, pro ut exp. subigo ordea madefaciens aquâ, &c. V.

Ἀνηγεμόνευτ☉, exp. duce & rectore carens: ex α priv. & ἡγεμονεύω, vide.

Ἀνήδυστος, exp. non conditus, nullâ suavitate jucundus, &c. Idem quod ἀνήδυντ☉, & ex iisd. id V.

Ἀνήθιν☉, ου, ὁ κ ἡ, anethinus, ex anetho confectus, seu constans; ut ἀνήθινος στέφαν☉, apud Theocr. & ἀνήθινον μύρον, apud Diosc. l. 1. c. 62. Item ἀνήθιν☉ οἶν☉; ex ejusdem l. 5. c. 67. à Th. ἄνηθον, V.

Ἀνηκουστία, exp. contumacia, q. d. pervicacia; contemptus, seu dedignatio aurem præbendi; est ab ἀνήκουστ☉, q. d. non exaudibilis, unde ἀνήκουστον, τὸ, propriè, non auscultandum, sed idem fere est, quod ἀτέλεστον, non perficiendum; non concedendum: citatur & ex Epigr. ἀνήκουστα πάθη, pro inobedientia, sic & ἀνηκουστέω, ῶ, propriè quidem est, non audio, sed capitur pro, non ausculto, non obtempero, non sum dicto obediens, Il. ο. pro quo Poëtæ dicunt etiam, νηκουστέω, ῶ, ut Il. υ. &c. V.

Ἀνήλειπτον, exp. indelebile, & pro eod. dicitur ἐπανάλειπτον, apud Eust. ex α priv. & ἀλείφω, vel ἐπαναλείφω, ex ἐπὶ, ἀνὰ, & ἀλείφω, &c. V.

Ἀνηλεῶς, & ἀνηλέητ☉, vide cum ἀνηλεής. Item ἀνήνωρ, signif. idem quod ἄνανδρ☉, qui non præstat se virum, minimè fortis, instrenuus, ignavus: imbellis, invalidus: item effœminatus: unde neut. τὸ ἄνανδρον, substantivè, ignavia, Thuc. l. 3. Item ἄνανδρ☉, dicitur qui est eviratus: & ἄνανδρ☉ γυνὴ, innupta mulier, viro, i. e. marito carens mulier, cui oppon. ὕπανδρ☉, ex α priv. & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, cujus comp. etiam varia desinunt in ήνωρ, &c. V.

Ἀνθέλκω, exp. contrà traho, in diversum traho, ad me vicissim traho, dicuntur etiam ἀνθέλκειν, inquit Bud. qui certatim in diversum trahunt, addit etiam significare, manum distineo, apud Plut. Item capi generaliter pro, distinere, seu remorari, & neutral. pro resistere, quasi contrà trahendo: & sic in pass. ἀνθέλκομαι, contrà trahor, in diversum trahor: item distineor, revocor: unde adv. ἀνθελκόντως, ut ἀνθελκόντως ἔχειν τισί; exp. adversari, vel resistere aliis quasi in contrariam partem trahendo, Bud. ex ἀντὶ & ἕλκω, traho, &c. V.

Ἀνθερεὼν, dicitur ἀπὸ τῦ ἀνθεῖν, quòd in mento barba efflorescat: unde & genæ, ἀνθοῦσαι παρειαὶ, dicuntur & ἐυανθεῖς, apud Nonn. Ponitur etiam ἀνθερεὼν, pro ore, sed καταχρηστικῶς, ubi dicit, ἐπίπασε θεηγόρον ἀνθερεῶνα, &c. V.

Ἀνθερικώδης, ε☉, ὁ κ ἡ, exp. antherici formam referens, ab ἀνθέρικ☉, asphodeli fructus, vel caulis, &c. V.

Ἀνθεστήριον, secundum plerosque mensis censebatur fuisse Aprilis, sic dictus, ἀπὸ τῦ ἀνθεῖν, quòd tunc terra, sive terræ fœtus magna ex parte floreant, vel florere incipiant, & quòd ἀνθεστήρια, in eo octavo mense celebrabantur, Gaza tamen, hunc octavum mensem Novembrem esse censuit, &c. V.

Ἀνθέω, ῶ, floreo, splendesco, niteo: item inclaresco, celebror, & illustris, seu in pretio, & honore sum: item cum dat. scateo, exubero, à Th. ἄνθ☉, ε☉, τὸ, V.

Ἀνθηρῶς, floridè, item amœnè, jucundè, ut ἀνθηρῶς λέγειν, apud Isocr. est adv. ab ἀνθηρὸς, florulentus, floridus, sed dicuntur ἀνθηραὶ, non solum herbæ & stipites, sed aliæ etiam res, Metaphoricè, ut colores: item ἀνθηρὸν, dicitur etiam quicquid amœnum est, & jucundum aspectu: unde ἀνθηρὸν & τερπνὸν, nonnunquam copulantur, & interdum etiam, exp. quod est jucundum auribus, unde ἀνθηρότερον κὴ χαριέστερον λέγοντας, apud Isocr. & Plut. hominem quoq; ἀνθηρὸν, dixit, &c. à Th. ἄνθ☉, ε☉, τὸ, V.

Ἀνθίας, ου, ὁ, vocatur piscis quidam, à floriditate dictus, Aristot. l. 6. an. c. 17. Vide Athenæum: item ἀνθίζω, exp. floridum reddo, floribus conspergo, varietate distinguo, multiplici materiâ & venustate exorno: ut in Isocr. ἀνθίσαι βουλόμενοι τὴν λέξιν, concinnitatem & nitorem orationi addere, utrumq; à Th. ἄνθ☉, ε☉, τὸ, V.

Ἀνθίστημι, exp. contrà statuo, oppono, ex adverso pono, adversarium statuo: ex ἀντὶ & ἵστημι, V. Sic & in pass. ἀνθίσταμαι, resisto, repugno, obsisto, reluctor, renitor, adversor, ut apud Thuc. l. 5. ἀντιστάντ☉ αὐτῷ τῦ πράγματ☉, quum ei res non succederet.

Ἀνθομολόγησις, pro quo dicitur ἀνθομολογία, in sacris scriptis, confessio, verbale ab ἀνθομολογέω, vel ἔομαι, ὦμαι, quod exp. constituo, paciscor, conventum & pactum ineo, & interdum pro, rem exponere: item vicissim gratias ago, vel confiteor, Luc. c. 2. &c. V.

Ἀνθοφόρ☉, idem quod ἀνθηφόρος, florigerus, ut & ἀνθεσφόρος, dicitur pro eod. Item ἀνθοφόρια & ἀνθεσφόρια, τὰ, idem quod ἀνθεσφόρια, τὰ, id V. Item ἀνθοφορέω, flores fero, vel gero; item flores comporto, seu conveho, omnia ab ἄνθ☉, ε☉, τὸ, & φορὸς, ὁ, unde φορέω, &c. V.

Ἀνθρακεύω, exp. carbones conficio; item titiones facio, ab ἀνθρακεὺς, έως, ὁ, carbonarius, sic dictus eadem formâ, quâ κεραμεὺς, dicitur pro laterario: item ἀνθρακία, ἡ, carbonum seu prunarum strues, exp. & carbonaria fornix, & ἀνθρακίας, ου, ὁ, exp. ater ut carbonarius, titionarii faciem habens: item ἀνθρακίζω, idem quod ἀνθρακόω, id V. Et ἀνθρακίζων, exp. carbonis, seu carbunculi speciem præ se ferens, aut colorem habens: item ἀνθράκιον, ου, τὸ, diminut. carbunculus, parvus carbo: & interdum gemma: item parvus caminus: item μικρὸν τριπόδιον, ut & χυτροπόδιον, Hesych. Sic & ἀνθρακώδ☉, ου, ὁ κ ἡ, exp. niger ut carbo, colorem carbonis habens: item ἀνθρακὶς, ίδ☉, ἡ, pruna, ignis ex congestis carbonibus: item Suidas ait, ἀνθρακίδας, dici etiam pisces minutulos super carbonibus assari solitos, omnia à Them. ἄνθραξ, ακ☉, quod exp. & carbunculus, gemma: & hulcus quoddam, sive exulceratio, similis iis quæ usta sunt: & Suidæ ἄνθραξ, dicitur etiam piscis quidam, qui super carbones assatur, &c. V. Item ἀνθρακόεις, Poëticum, ut ἀνθρακόεις πυρσὸς, apud Nonn. ignis ex carbonibus factus, itidem ab eod. Them.

Ἀνθρακοπώλης, qui carbones vendit, carbonarius, Poll. l. 7. ex ἄνθραξ, ακ☉, & πώλης, ὁ, V.

Ἀνθρακόω, ῶ, f. ώσω, in carbones redigo, seu converto, torreo, asso, & in pass. ἀνθρακοῦσθαι, in carbones redigi: item ἀνθρακώδης, ε☉, ὁ κ ἡ, carbonem referens, carbonis more ardens, vel rutilans: & ἀνθράκωσις, ἡ, exp. carbunculus, apud Gal. omnia à Th. ἄνθραξ, ακ☉, V.

Ἀνθύλλιον, ου, τὸ, Plinio dicitur, ἀνθυλλὶς, ίδ☉, ἡ, anthyllis, seu anthyllion, herba, quam salsulam vocat Rellius, & Diosc. Atque ex eo Plin dicunt unam ejus speciem lenti esse simillimam, & dictam propriè anthyllion, alteram vero ejus speciem esse anthyllida, flore purpureo, odore gravi, &c. Et hanc volunt esse, ex qua conficitur sal alkaly, est autem à Th. ἄνθ☉, ε☉, τὸ, V.

Ἀνιάω, ῶ, exp. tristitiam affero: item pro lædere, & dolorem inferre corpori, apud Gal. ut ait Bud. & in pass. ἀνιάομαι, ῶμαι, mœrore afficior, contristor, doleo: pro quo dicitur & ἀνιάζω, ομαι, &c. à Th. ἀνία, ἡ, quod Etym. deducit ab ἰῶ, i. e. sano, unde fit ἴα & præfixo α priv. interjectoq; ν. ἀνία, &c. V.

Ἀνιάτρευτ☉, exp. non curatus, item immedicabilis, ex α priv. & ἰατρεύω, ομαι, &c. V.

Ἀνιαχέω, exp. idem quod ἀνιάχω, exclamo, clamorem tollo, unde ἀνίαχ☉, clamosus, &c. V.

Ἀνίερ☉, ου, ὁ κ ἡ, exp. cui sacra non fiunt, seu cui non sacrificatur, Suid. est ab ἀνίερ☉, quod exp. qui sacer non est: item qui sacrorum particeps non est, Suid. ex α priv. & ἱερ☉, ὁ V. Item ἀνιερόω, ῶ, exp. consecro, dedico, ut sacrum repono, unde in pass. ἀνιέρωται, dicatus est, sacratus est: atque inde verbale, ἀνιέρωσις, consecratio, dedicatio, ut ἀνιέρωσις τῦ ἱερῦ, dedicatio templi: ex ἀνὰ & ἱερόω, ῶ, & in pass. ἱερόομαι, ῦμαι, à Th. ἱερ☉, ὁ, &c. V.

Ἀνίζω, unde decomp. ὑφανίζω, subsido: ex

ex ἀνὰ vel *ex* ὑπὸ, & ἀνὰ, comp. cum Them. ἴζω, &c. V.

Ἀνίμας@, eſt comp. *ex* α priv. & ἱμάσσω, ξ, ισω, &c. V.

Ἀνισαριθμὸς, expon. inæqualis, qui non eſt par numero: Xen. *ex* α priv. & ἰσαριθμὸς; id vide.

Ἀνίστημι, expon. ſurgere facio, erigo, excito jacentem: Item excito, i. e. reviviſcere facio, excito mortuum: ut Od. ω. ἐδέ μιν ἀνστήσεις. Item erigo, extruo; ut ἀνιστάναι πόλιν, & στήλας; apud Herodot. & apud Nonn. ἀναστῆσαι βασιλῆα, pro ποιῆσαι, i. e. efficere, ſeu excitare regem, ſeu evehere ad regiæ dignitatis faſtigium: Item moveo: ut ἀνιστάναι τὸ στρατόπεδον; Thuc. movere caſtra: Item migrare cogo, ſedibus pello, vel excio, ſubmoveo: Item everto, ſubverto; ut apud Plut. πόλεις ἐκ βάθρων ἀναστήσας; quum urbes funditus everteriſſet: Sic in paſſ. ἀνίσταμαι, exurgo, ſurgo, & ἀναστῶναι ἐκ τ̃ νόσου, expon. reſurgere à morbo; i. e. convaleſcere: Item evertor: ut ἀνεστηκυῖα πόλις, everſa civitas, & ἀνέστη πόλις, civitas eſt everſa: *ex* ἀνὰ & ἵστημι, &c. V.

Ἀνιχαδὸν, expon. quod non peperit, nec ſugi poteſt: *ex* α priv. & χαδέσαι, quod Etymologo eſt θηλάσαι, lactare; (eſt igitur ι epentheticum, pro ἀχαδὸν;) à Them. χαδὼν, &c. V.

Ἀνίσχομαι, eſt paſſ. pro ἀνέχομαι: ut Il. η. ἀνὰ δ' ἴσχεο; ubi tamen quidam expon. te cohibe; ab act. ἀνίσχω, pro ἀνέχω, ſuſtollo, erigo: Item emitto, ſubmitto, produco; nam quod terra producit id velut in altum erigit: Item emergo, exiſto: *ex* ἀνὰ & ἴσχω, pro Th. ἔχω, &c. V.

Ἀνίσχυρ@, & ἄνισχυς, ut & pl. maſc. ἀνίσχυες, videantur poſt ἀνισορησία.

Ἀνιχνευτὴς, ξ, ὁ, perveſtigator, indagator, perſcrutator; verbale ab ἀνιχνεύω, diligenter inveſtigo, indago, perſequor; unde ἀνιχνεύεται dicitur fera, quum à veſtigantibus venatoribus quæritur, i. e. veſtigiis ſuis indagatur: Item metaph. perſcrutor: *ex* α priv. & ἰχνεύω, -ομαι, &c. V.

Ἀνοδ@, videatur ante ἀνοήμων.

Ἄνολβ@, ξ, ὁ ϗ ἡ; & ἀνόλβι@, expon. pauper, infelix, miſer: Heſych. ſed expon. & ſtultus, demens; apud Soph. in Ajace. Unde ἀνολβία, ἡ, miſeria, infælicitas, vel inopia: apud Heſiod. in Erg. *ex* α priv. & ὄλβ@; unde ὀλβί@, ὁ, &c. V.

Ἀνομβρέω, ῶ, expon. pluo, pluendo emitto, effundo, emitto tanquam pluviam: ut Eccleſiaſt. c. 16. ἀνόμβρησαν παροιμίας ἀκριβεῖς; unde ἀνομβρήσις, pluvioſus: *ex* ἀνὰ & ὄμβρος, ὁ, unde ὀμβρέω, &c. V.

Ἀνομοιόστροφα συστήματα, vel ἔπη, dicuntur quæ diſſimiles ſtrophas habent; (hæc in ἐπῳδὰς ſtροφὰς dividuntur, & ἀλλοιόστροφα, de quibus vide Scholiaſt. Ariſtoph.) *ex* ἀνόμοι@, & στροφὴ, ἡ, &c. V.

Ἄνοπλ@, ſive ἄοπλ@, ξ, ὁ ϗ ἡ; inermis, armis nullis indutus, ſeu accinctus: Herodot. *ex* α priv. & ὅπλ@, ὁ; vide.

Ἄνοπτ@, expon. non viſibilis: *ex* α priv. & ὀπτὸς, ὁ; à Them. ὄπτομαι, &c. V. Item Ἀνόργαν@, ξ, ὁ ϗ ἡ, expon. inſtrumentorum expers: Plut. *ex* α priv. & ὄργανον, τὸ; V.

Ἀνορθιάζω, expon. voce ſublatâ & intentâ profero; apud Æſc. *ex* ἀνὰ, & ὀρθιάζω. V.

Ἀνορύσσω, ſive ἀνορύττω, expon. effodio quod defoſſum erat, refodio, ſive eruo è terra: *ex* ἀνὰ, & ὀρύσσω. V.

Ἀνορχέομαι, expon. in altum ſalto, exulto, vel ſimpl. ſalto: *ex* ἀνὰ, & ὀρχέομαι. V. Item Ἀνόρω, excito; unde ἀνώρτο, excitatus erat, ſeu exſurrexit; apud Apoll. *ex* ἀνὰ, & ὄρω. V.

Ἀνοσίως, impiè, ſceleratè, nefariè, eſt adv. ab ἀνόσι@, impius, ſceleratus, nefarius: Item expon. & coram quo non fiebant τὰ ὅσια, & dicitur etiam de re impia & nefaria, &c. Unde in neut. τὸ ἀνόσιον, expon. piaculum, nefas: Item ἀνοσιότης, ητ@, ἡ, dicitur impietas; apud Iſocr. itidem ab eod.

Ἄνοχλ@, turbâ, ſeu hominum multitudine carens: Item inoffenſus, nullâ moleſtiâ affectus: unde ἀνοχλησία, vacuitas à turbis & moleſtiis: *ex* α priv. & ὄχλ@, ὁ, unde ὀχλέω, & ὄχλησις, &c. V.

Ἀνταῖ@, adverſus: Item adverſarius, hoſtis: ut ἀνταία πληγὴ; apud Euryp. & ἀνταῖη δαίμων; apud Apol. Rhod. ab ἄντην, pro ἀντὶ contra. V.

Ανταιτέω, expon. contrà peto, viciſſim peto, repoſco: Plut. *ex* ἀντὶ, & αἰτέω. V.

Ἀντακολουθέω, ῶ, viciſſim ſequor: *ex* ἀντὶ & ἀκολουθέω. V. Sic & Ἀντακούω, viciſſim audio: *ex* ἀντὶ, & ἀκούω. V.

Ἀνταλλαγὴ, ῆς, ἡ, expon. permutatio, commutatio: Item conventio: Item ἀντάλλαγ@, ξ, ὁ ϗ ἡ, pro alio permutatus; ut & ἀντάλλαγμα, τὸ, commutatio, permutatio; & id quod pro alio datur in permutationem: & expon. etiam, id quo dato aliquid redimitur: Math. cap. 16. & Marc. c. 8. τί δώσει ἄνθρωπ@ ἀντάλλαγμα τ̃ ψυχῆς αὐτ̃; Item pro reconciliatione ſumitur: ut Νῶε ἐν καιρῷ ὀργῆς ἐγένετο ἀντάλλαγμα. Eccleſiaſt. cap. 44. atque inde ἀνταλλαγματικὸς, permutatorius, vel permutativus, ad permutationem pertinens: ut apud Gazam, ἀνταλλαγματικὰ verba ſunt ὠνέομαι, πωλῶ, ἀλλάττω, & alia hujuſmodi: omnia verbalia, ab ἀνταλλάσσω, -ομαι; ſed ſæpius in uſu eſt ἀνταλλάττω, -ομαι, immuto, commuto, & ἀνταλλάσσεσθαι, ſumitur etiam, pro compenſare, ſicut & ἀντικαταλλάσσεσθαι, inquit Budæus: *ex* ἀντὶ, & ἀλλάσσω, ſeu ττω, -ομαι, &c. Vide.

Ἀνταμείβομαι, expon. gratiam rependo, compenſo: unde ἀντάμειψις, ἡ, compenſatio, & ἀνταμοιβὴ, ἡ, idem; ut & ἀνταμοιβὸς, remuneratorius; verbalia, ab eodem; *ex* ἀντὶ, & ἀμείβομαι, unde ἄμειψις, ἀμοιβὴ, & ἀμοιβὸς, &c. Vide.

Ἀνταναμφίω, viciſſim expecto; *ex* ἀντὶ, & ἀναμφίω. V.

Ἀνταναφέρω, viciſſim refero; *ex* ἀντὶ, & ἀναφέρω. Vide.

Ἀντανίσταμαι, contrà inſurgo; adverſus quempiam inſurgo, reſiſto, repugno, reluctor: *ex* ἀντὶ, & ἀνίσταμαι, paſſ. ab ἀνίστημι, &c. V.

Ἀνταπαιτέω, viciſſim repoſco, ſeu exigo: Thuc. l. 3. *ex* ἀντὶ, & ἀπαιτέω. V. Item Ἀνταπαμείβομαι, viciſſim reſpondeo: *ex* ἀντὶ & ἀπαμείβομαι, idem, &c. V. Item Ἀνταπαστράπτω, idem cum ἀντιαστράπτω, id vide. Item Ἀνταποδείκνυμι, viciſſim demonſtro, contrà demonſtro: *ex* ἀντὶ & ἀποδείκνυμι. Vide.

Ἀνταπόδοσις, expon. idem quod ἀνταπόδομα, retributio: Luc. c. 14. & ad Col. 3. Item ἀνταποδοτικὸς, retributivus; verbalia, ab ἀνταποδίδωμι, contrà reddo; ut ἀνταποδιδόναι ἠχὼ, ſonum acceptum reddere viciſſim: *ex* ἀντὶ, & ἀποδίδωμι. V. Item Ἀνταποδύομαι τοῖς πόνοις, expon. viciſſim me accingo ad ſuſcipiendos labores, vel viciſſim labores ſuſcipio: *ex* ἀντὶ, & ἀποδύομαι. V.

Ἀνταποκτείνω, viciſſim occido, contrà interficio: *ex* ἀντὶ, & ἀποκτείνω. V. Item Ἀνταπολαμβάνω; expon. viciſſim accipio: ut ἀνταπολαμβάνειν χάριν, viciſſim accipere beneficium: *ex* ἀντὶ & ἀπολαμβάνω. V. Item Ἀνταποπέμπω, viciſſim dimitto, ſeu amando: *ex* ἀντὶ & ἀποπέμπω. V. Item Ἀνταποστέλλω, viciſſim emitto, remitto; *ex* ἀντὶ & ἀποστέλλω. V. Sic & Ἀνταποτίω, retribuo, rependo: in Epigram. *ex* ἀντὶ & ἀποτίω. V. Item Ἀνταποφαίνω, viciſſim vel contrà oſtendo: Thuc. *ex* ἀντὶ & ἀποφαίνω. V. Item Ἀνταπωθέω, viciſſim repello; vel retrudo, repello: Item Ἀνταπώθησις, & ἀντώθησις, repulſio, renixus, reliſio: *ex* ἀντὶ & ἀπωθέω, quod *ex* ἀπὸ & ὠθέω, &c. V.

Ἀνταρκέω, par ſum ad reſiſtendum, &c. eſt comp. *ex* ἀντὶ & ἀρκέω. V.

Ἀνταρκτικὸς, ξ, ὁ, ut πόλ@ ἀνταρκτικὸς polus auſtralis, oppoſitus arctico, ſeu ſeptentrionali: *ex* ἀντὶ & ἀρκτικὸς, ὁ. Vide.

Ἀντάρτης, Heſych. expon. tyrannus, rebellis, &c. Ut & ἄνταρσις, inſurrectio, q. d. ipſa actio attollendi manus adverſus aliquem; verbalia, ab ἀνταίρω, -ομαι, contrà attollo: Item reſiſto, reluctor, renitor, &c. V.

Ἀνταστράπτω, eſt idem cum ἀνταπαστράπτω, &c. V.

Ἀνταφαιρέω, viciſſim refero; *ex* ἀντὶ & ἀφαιρέω. V. Item Ἀνταφίημι, viciſſim dimitto, aut emitto: Euryp. *ex* ἀντὶ & ἀφίημι. V.

Ἀνταχάτης, ξ, ὁ, dicitur lapis, ſeu gemma achates, quum uritur, myrrham redolens; vel eſt ſuccinum, vel ſuccini ſpecies bituminoſa; *ex* ἀντὶ & ἀχάτης. V.

Ἀντάω, ῶ, expon. occurro, obvius fio: Item conſequor, nanciſcor: Od. ρ. ab ἄντα, vel ἀντὶ, &c. Vide.

Ἀντεγκαλέω, ῶ, expon. viciſſim criminor, recriminor, recriminando objicio; cum dat. perſ. Item accuſo, culpam alicujus: *ex* ἀντὶ & ἐγκαλέω, &c. Vide.

'Ανὶεισαγωγὴ, expon. introductio, quæ fit vicissim, vel in alterius locum; sed est & figura quædam apud Aq. Rom. ab ἀνὶεισάγω, vicissim introduco, vel in alterius locum introduco; ex ἀντὶ & εἰσάγω, unde εἰσαγωγὴ, ἡ, &c. Vide.

'Αντεισέρχομαι, expon. vicissim ingredior, in prioris locum subeo, succedo: ex ἀντὶ & εἰσέρχομαι. V. Item 'Ανὶεισφέρω; contrà infero; seu in locum alius infero: ut ἀντεισφέρειν νόμον, &c. Sic & ἀντεισφέρειν τῷ θελήματι τὸ θέλημα, voluntati voluntatem opponere: Naz. ex ἀντὶ & εἰσφέρω. Vide.

'Αντεκτείνω, expon. contendo, confero, comparo; unde verbale, ἀντέκτασις contentio, collatio, comparatio: ex ἀντὶ & ἐκτείνω. V. Sic & 'Αντεκτίθημι, contrà expono, vel vicissim expono; ex ἀντὶ & ἐκτίθημι. V.

'Αντεκτρέφω, vicissim enutrio, & educo; ex ἀντὶ & ἐκτρέφω. V. Item 'Ανὶεκφέρω, vicissim effero, seu exporto, ex ἀντὶ & ἐκφέρω. V.

'Αντεμβάλλω, expon. vicissim injicio, vel in locum alterius injicio, seu repono, rependo, refundo, vicissim repono: Item contrà irruo, contra facio impetum; atque inde ἀντεμβολὴ quod expon. & incursus, seu incursio quæ fit vicissim, impetus qui fit ex adverso: Item in pl. ἀντεμβολαὶ, dicuntur summæ cardinis partes, quæ in cavum induntur; vel eæ partes ossium, quæ in vertebras prominent; inquit Bud. ex ἀντὶ & ἐμβάλλω, unde ἐμβολὴ, ἡ, &c. Vide.

'Αντεμπλέκω, mutuò implico, seu amplector; unde ἀντεμπλοκὴ, mutuus amplexus, complexus mutuo hærentium, vel inter se; ex ἀντὶ & ἐμπλέκω, unde ἐμπλοκὴ, ἡ, &c. V. Sic & 'Αντεμπίμπλημι, vicissim repleo, vel expleo mutuo; ex ἀντὶ & ἐμπίμπλημι. Vide.

'Αντεναντίωσις, figuræ est nomen, quum negationis oppositione, atque per contrarium dicimus, quod velut per affirmationem dictum volumus intelligi: ex ἀντὶ & ἐναντίωσις, ab ἐναντιόομαι, &c. V. Item 'Αντενδείκνυμαι, expon. contrà indico, contrariam indicationem habeo; apud medicos: unde verbale, ἀντένδειξις, obnuntiatio; i. e. rei apparatæ discussio, consilii capti & agitati diremptio: ut comitia olim dirimebantur obnuntiatione augurum, & auspicia occentu soricum: Bud. comm. ex ἀντὶ & ἐνδείκνυμαι; V. Item 'Αντενδύομαι, vicissim induor, seu induo me; ex ἀντὶ & ἐνδύομαι. V.

'Ανὶεξάγω, expon. vicissim educo, è contrario educo, sub. milites: ut ἀντεξῆγον τῶν Ρωμαίων οἱ ὕπατοι; apud Plut. in Publ. ex ἀντὶ & ἐξάγω; V. Item 'Αντεξαιτέω, ῶ, contrà seu vicissim exposco; ex ἀντὶ & ἐξαιτέω. V.

'Αντεξέτασις, ἡ, & ἀντεξετασμὸς, ὁ, expon. collatio, comparatio; verbalia, ab ἀντεξετάζομαι, pass. ab act. ἀντεξετάζω, contrà vel ex adverso examino, vicissim examino: Item confero, vel comparo, aliquem, vel aliquid cum aliquo, nam comparando, revocamus ad examen; ex ἀντὶ & ἐξετάζω; V. Item 'Αντεξίσταμαι, contra insurgor: (idem quod καθεξανίσταμαι; V.) ex ἀντὶ & ἐξίσταμαι; V. Item 'Ανὶεξορμάω, contrà irruo, & impetum facio; unde verbale, ἀντεξόρμησις, εως, ἡ; expon. impetus acierum in primo congressu; apud Plut. Item contrarius, seu adversarius incursus; ut sese invadentium navium: Thuc. ex ἀντὶ & ἐξορμάω, unde ἐξόρμησις, &c. V.

'Ανὶεπανάγω, vicissim, seu è contrario reduco, & reveho: ex ἀντὶ, & ἐπανάγω; V. Item 'Αντεπαφίημι. Vide ante ἀντεπέσοδος, sive post ἀντεπεισάγω.

'Αντέπειμι, expon. invadenti hostiliter occurro: ex ἀντὶ, & ἔπειμι; V. Item 'Αντεπέξειμι, idem; ex ἀντὶ, & ἐπέξειμι; V. Item 'Αντεπηχέω, ῶ, obstrepo; obturbo: ex ἀντὶ & ἐπηχέω; V. 'Αντεπιγράφω, vicissim, seu loco alterius inscribo: ex ἀντὶ & ἐπιγράφω; V. 'Αντεπιδείκνυμι, vel -μαι, vicissim ostendo, vel ostento; ex ἀντὶ & ἐπιδείκνυμι, vel -μαι, &c. V. 'Αντεπιμετρέω, eadem mensurâ retribuo, remetior: ex ἀντὶ & ἐπιμετρέω; V. 'Αντεπινοέω, ῶ, vicissim, seu contra alium excogito & comminiscor; ex ἀντὶ, & ἐπινοέω; V. 'Αντεπίῤῥημα, in comicis fabulis, dicitur ultima pars τῆς παραβάσεως, quæ respondet τῷ ἐπιῤῥήματι; Poll. l. 4. c. 16. & Etym. ex ἀντὶ, & ἐπίῤῥημα; V. 'Αντεπιστέλλω, per epistolam respondeo, rescribo: ex ἀντὶ & ἐπιστέλλω; V. 'Αντεπιστρέφω, vicissim, vel contrà converto: unde ἀντεπιστροφὴ, mutua, vel contraria conversio, vel in contrariam partem: ex ἀντὶ, & ἐπιστρέφω, unde ἐπιστροφὴ, ἡ, &c. V. 'Αντεπιτάττω, contrà injungo, seu impono, vicissim impero; ex ἀντὶ, & ἐπιτάττω. V.

'Αντεπιτείνω, in contrarium tendo: Plut. ex ἀντὶ, & ἐπιτείνω; V. Item 'Αντεπιτίθημι, vicissim, vel contrà impono: Thuc. ex ἀντὶ, & ἐπιτίθημι. V.

'Αντεριδαίνω, contra contendo: ex ἀντὶ, & ἐριδαίνω; idem quod ἐρίζω, à Them. ἔρις, ιδος, &c. V. Item 'Αντερέω, ῶ, aliquando fut. est Ionicam habens resolutionem vocalis circumflexæ, pro ἀντερῶ, vicissim dicam, contradicam, respondebo contradicens, aliquando præsens, sed inusitatius: ex quo præt. perf. ἀντείρηκα, contradixi: Item ἀντέρομαι, & ἀντείρομαι, vicissim interrogo, &c. V. ἀντερεῖν.

'Αντερίζω, expon. contendo cum aliquo, certo cum aliquo per æmulationem: ex ἀντὶ, & ἐρίζω; V. Item "Αντερις, ιδος, ἡ; expon. obluctatio: ex ἀντὶ, & ἔρις ἡ, &c. V.

'Αντερύω, vicis. redimo pro aliquo redimo: ex ἀντὶ & ἐρύω; V. ('Αντέρομαι, V. suprà cum ἀντερέω;) Item 'Αντερως, exp. Cupido Cupidini contrarius; de quo Cic. Item deus ultor eorum qui amantes spernunt: ex Pausania; ex ἀντὶ & ἔρως; V. Item 'Αντερωτάω, ῶ, vicissim interrogo, vicissim percontor: unde verbale, ἀντερώτησις, interrogatio quæ fit vicissim, mutua interrogatio: ex ἀντὶ, & ἐρωτάω, unde ἐρώτησις, ἡ, &c. V.

'Αντευεργετέω, ῶ, beneficium reddo, se compenso, vicissim benefacio: Item ἀντευεργετικὸς, ad beneficium reddendum pronus; qui vicissim promptus est ad benefaciendum: ex ἀντὶ, & εὐεργετέω, seu εὐεργετικὸς, &c. V. Item 'Αντευνοέω, vicissim benevolus sum: ex ἀντὶ, & εὐνοέω; V. Item 'Αντευπάσχω, vicissim beneficium accipio: ex ἀντὶ, & εὐπάσχω; V. Item 'Αντευποιέω, vicissim beneficientiâ utor ergà quempiam, beneficium, vel beneficia rependo; ex ἀντὶ, & εὐποιέω. V. Item 'Αντευφραίνομαι, vicissim delector: ut & ἀντευφρόσυνη, mutua delectatio: ex ἀντὶ, & εὐφραίνω. V.

'Αντεφεστιάω, ῶ, vicissim convivio accipio: Plut. ex ἀντὶ, & ἐφέστιος, vel ex ἀντὶ, ἐπὶ, & ἑστιάω, ῶ, &c. V. Item 'Αντεφορμέω, ῶ, expon. naves in statione habeo ad prælium paratas; ex ἀντὶ, & ἐφορμέω; V. Item 'Αντέχω, retineo: Item sustineo; cum dat. ut Xen. ἀντέχειν τῷ πόνῳ; sustinere laborem, vel tolerare, aut sufferre: Item resisto, & aliquando, οὐκ ἀντέχω, expon. cedo, succumbo: ut οὐκ ἀντέχειν τῇ ἐπιθυμίαις; apud Suid. Item possum, cum infin. Item duro: i. e. διαμένω; apud Dem. ex ἀντὶ, & ἔχω. V.

'Αντήλιος, Ionicè, dicitur pro ἀνθήλιος; id vide. ('Αντήλω, est adv. ab ἀντέω, sive ab ἀντήσις, pl. à sing. ἀντησις, &c. V.)

'Αντήρης, expon. qui juxta alium remigem sedet & remigat, contendens remigando: & sic est ex ἀντὶ, & ἐρέσσω, cujus comp. varia desinunt in ήρης; Item ἀντήρης πληγὴ, dicitur plaga quæ alicui infligitur firmatâ manu adversus eum: & sic est ab ἀντὶ, & ἐρείδω, fut. είσω, &c. V. Sic & in plur. ἀντήρεις πληγαὶ, apud Soph. in Electra, sunt qui dictas putent, sumpta metaph. à remigibus æquali connixu navem impellentibus, &c. Item 'Αντηρὶς, ίδος, ἡ, expon. lignum vel pila structuram inclinatam fulciens, tibicen; & in pl. ἀντηρίδες, dicuntur tales structuræ lapideæ, ædificiis altioribus appositæ, ut fulcimenta: Item ἀντήριος, dicitur stamen & regula, quæ à tergo ostii posita ipsum apertum renixu suo repetit & claudit: utrumque ab ἀντερείδω, contra fulcio, vel ex adverso fulcio; Item obnitor, &c. V. Item "Αντησις, expon. occursus, & in pl. ἀντήσεις, dicuntur supplicationes, seu supplices preces; verbale, ab ἀντέω, seu ἀντάω, &c. V.

'Αντηχέω, expon. contrà sono, vel ex adverso sono, vel resono; & sunt etiam, loci quidam ἀντηχοῦντες, resonantes: Vitruv. ex ἀντὶ, & ἠχέω, &c. Vide.

'Αντιάγχη, expon. q. d. præfocatio obluctans & obsistens: sic appellantur inveterati faucium tumores qui discuti non possunt; ex Ulp. ex ἀντὶ, & ἄγχω, à Them. ἄγχω, &c. V.

'Αντιάζω, expon. idem quod & pro ἀντιάω, obviam prodeo: ut ἀντιάζει εἰς πέλαγος, exp. in pelagus obviam contendit: Item ἀντιάζω, oro, supplico; apud Euryp. in Alc.

'Αντιάζειν,

Ἀντάξων, ονος, ὁ, expon. axis seu polus qui nostro oppositus est; qui ἀνταρκτικὸς quoque dicitur; Budæo ora australis nobis ignota: ex ἀντὶ, & ἄξων, ὁ. V.

Ἀντιὰς, άδος, ἡ, & in pl. ἀντιάδες, tonsillæ, ut Celsus vocat, quæ & παρίσθμια, dicuntur; esse tamen partem corporis propriè, & non morbum asserit Ruffus, deducitur ab ἀντιὸς, ὁ; V. confer & παρίσθμια.

Ἀντιάνειραι, αἱ, Amazonum epithetum, quod viris aut pares essent, aut æquiparandæ, aut adversariæ, eorumque consuetudinem abruerent; Latini viragines dicunt: à sing. ἀντιάνειρα, &c. V. post ἀντιάομαι: Item Ἀντιάω, vide in ἀντιάσας.

Ἀντιβάδην, in contrariam partem gradiendo, adversanter: Plut. est adverb. ab ἀντιβαίνω; V. Item Ἀντιβάλανος, Hesychio est ἡ κηκὶς, galla; quoniam eam fert ἡ δρῦς ἀντὶ βαλάνε, i.e. loco glandis: Vide Plin. l. 6. c. 6, & 7. ex ἀντὶ, & βάλανος, ἡ; V.

Ἀντιβαίνω, expon. contrà eo, in contrariam partem gradior, contrà tendo, & capitur pro renitor, refragor: Item dicitur etiam res aliqua nobis ἀντιβαίνειν, i.e. obstare, vel malè cedere; teste Bud. &c. V. Item Ἀντιβάλλω, propriè expon. contrà jacio, ex adverso jacio, unum pro alio jacio, vel injicio: Item vicissim jacio: ut ἀντιβάλλειν λόγους πρὸς ἀλλήλους; Luc. conferre sermones inter se, &c. V.

Ἀντιβασιλεὺς, έως, ὁ; q.d. prorex, qui regis locum obtinet: ex ἀντὶ & βασιλεὺς; V. Item Ἀντίβασις, q.d. contrà itio, vel ex adverso itio; unde etiam, occursus expon. & capitur etiam pro refragatione; Item ἀντιβάτης, capitur pro repagulo januæ, quòd veluti renititur & obsistit; unde ἀντιβατικὸς, vulgò expon. obvius; verbalia, ab ἀντιβαίνω; V. Item Ἀντιβιάζομαι, reluctor, vim adhibens, vi obsisto: ab ἀντιβία, &c. è contrario, ex opposito: Item ex adverso, è regione, coram, in conspectu; quæ ἀντιβίην & ἀντίβιον, etiam signif. Il. γ. η. & φ, &c. omnia ex ἀντίβιος, contrarius, adversarius; quasi ἐναντίαν βίαν ἔχων; vel ὁ ἐναντιούμενος τῇ βίᾳ, i.e. δυνάμει; ut vult Etym. Sic dicitur ἀντιβίοις ἐπέεσσι μάχεσθαι: Il. α. & β, &c. V.

Ἀντιβλάπτω, vicissim lædo, seu noceo, læsus lædo: ex ἀντὶ, & βλάπτω; V. Item Ἀντιβλέπω, obtueor, contrà aspicio, ex adverso intueor; quidam expon. adversis oculis intueor: ut ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, contrà lumen aspicere; apud Luc. unde ἀντίβλεψις, obtutus: ex ἀντὶ, & βλέπω. V.

Ἀντιβοάω, ῶ, contrà clamorem edo, clamando respondeo, vicissim clamo: Item reclamo; ex ἀντὶ, & βοάω; V. Item Ἀντιβοηθέω, vicissim auxilium fero; ut ἀντεβοήθησεν δ' αὐτοῖς ὐδεὶς; apud Xen. Hel. 7. ex ἀντὶ, & βοηθέω; V. Item Ἀντίβοιον, expon. (idem quod, & pro ἰσόβοιον,) bovis pretium æquans; ex ἀντὶ, & βοῦς, βοὸς, ὁ: bos, &c. V. Item Ἀντιβολὴ, expon. collatio; ut ἀντιβολὴ λόγων; citatur etiam, pro ἀντιπαραβολὴ, ex Plat. id vide,) est verbale, ab ἀντιβάλλω; V. Item Ἀντιβόλησις, expon. supplicatio, deprecatio, & ἀντιβολία, ἡ, idem; utrumque, ab ἀντιβολέω, f. ήσω; quod expon. & supplico, oro, obsecro; παρὰ τὸ ἀντίον ποδῶν βάλλεσθαι τῶν ἱκετευόντων; i.e. ῥίπτεσθαι, inquit Eust. &c. V. Item Ἀντιβροντάω, expon. contra tonantem tono, obtono: Luc. ex ἀντὶ, & βροντάω; V.

Ἀντίγραμμα, τὸ, expon. contrarium scriptum, contrascriptum, contraria scriptio: Item ἀντιγραφὴ, exp. ipse actus rescribendi, rescriptio; responsum quod datur per scriptum: Athen. 14. Item expon. rescriptio; id est, quasi contrascriptio, refutatio scripti: sic enim Plut. in Cæs. appellat Anticatonem Cæsaris, & ἀντιγραφαὶ, in pl. appellari solitæ sunt lites omnes, propter oppositiones eorum quæ objiciebantur, verbalia, ab ἀντιγράφω, quod expon. vicissim scribo ad eum qui ad me scripsit, scripto respondeo; unde etiam, ἀντιγραφεὺς, dicebatur observator coactorum; i.e. eorum qui pecuniam cogunt ad principem, aut ad rempublicam pertinentem, qui à Græcis ἀποδέκται, vulgò receptores, vel collectores appellantur; vel receptores particulares, & horum observatores, qui à Græcis ἀντιγραφεῖς, vocantur, & ἀντίγραφα, dicebantur eorum scripta, quasi contrascripta; omnia ex ἀντὶ, & γράφω. V.

Ἀντιδάκνω, vicissim mordeo, remordeo: ex ἀντὶ, & δάκνω. V.

Ἀντίδειξις, ἡ, expon. contraria demonstratio, adversa ratio; ex ἀντὶ, & δεῖξις, εως, ἡ; à Them. δείκνυμι, f. δείξω, &c. V.

Ἀντιδεξιόομαι, vicissim dextram porrigo, est comparat. ex ἀντὶ, & δεξιόομαι. Vide.

Ἀντιδέχομαι, vicissim accipio; ex ἀντὶ, & δέχομαι; V. Item Ἀντιδιάκονος, expon. vicissim ministri officio fungens, &c. V. Item Ἀντιδιαλλάττω, contrà permuto, muto in contrarium modum; & in pass. ἀντιδιαλλάττεσθαι, quidam expon. variare, in neut. signif. ex ἀντὶ, & διαλλάττω, -ομαι; V. Ἀντιδιατάττομαι, contrà statuo, seu discerno: ex ἀντὶ, & διατάττομαι; V. Ἀντιδιατίθημι, expon. oppono: 2 Tim. c. 2. ex ἀντὶ, & διατίθημι; V. Ἀντιδικάζομαι, contrà judicio contendo: ex ἀντὶ, & δικάζω, -ομαι, &c. V. Ἀντιδογματίζω, contraria dogmata introduco, vel tueor: ex ἀντὶ, & δογματίζω; V. Ἀντιδοκέω, ῶ, contrà censeo; contrariam sententiam habeo, seu in contrariâ sum opinione; ex ἀντὶ, & δοκέω. Vide.

Ἀντίδοσις, capitur & in bonam & in malam partem: Item ἀντίδοτος, adject. verbalia, ab ἀντιδίδωμι; videantur ante ἀντίζεσθαι.

Ἀντίζηλος, expon. æmulus, zelotypus; ex ἀντὶ, & ζῆλος, ὁ; V. Item Ἀντίζυγος, oppositus, adversus, propriè, ex adverso respondens: ex ἀντὶ, & ζυγὸς, ὁ; V. Ἀντίθεος, expon. contrarius Deo, adversarius Deo: ut ἀντίθεοι μνηστῆρες; apud Hom. unde in neut. ἀντίθεον δόγμα, sed expon. & par Deo, augustus: ut ἀντίθεος Σαρπηδὼν, apud Hom. Iliad. ζ. & ἀντίθεος ἄναξ, Od. ξ. i.e. divinis præditus virtutibus, &c. V.

Ἀντιθεραπεύω, vicissim colo & observo, mutuâ observantiâ colo; ex ἀντὶ, & θεραπεύω; V. Item Ἀντιθερμαίνω, contrà calefacio; ex ἀντὶ, & θερμαίνω. Vide.

Ἀντίθενον, herba, quæ & ξάνθιον; vide Diosc. 4. 228.

Ἀντιθετικὸς, expon. habens ἀντιθέσεις, ut στάσις ἀντιθετική, status assumptivi; Hermog. Item ἀντιθέτως, adverb. ut ἀντιθέτως λέγειν, uti oratione habente ἀντίθετα; utrumque ab ἀντίθετος, q.d. contrà oppositus: ut & ἀντίθεσις, expon. contrapositio, antithesis; & in pl. αἱ ἀντιθέσεις, dicuntur oppositiones & objectiones adversariorum contrà disputantium; & dicitur etiam, ἀντίθεσις, usus antithetorum, vel oratio constans antithetis; omnia verbalia, ab ἀντιτίθημι. V.

Ἀντιθέω, expon. contrà currentem curro, occurro; ex ἀντὶ, & θέω; V. Item Ἀντιθλίβω, expon. vicissim premo, vel contrà premo; ex ἀντὶ, & θλίβω. Vide.

Ἀντιθύρετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, expon. vicem januæ præstans; ut ἀντιθύρετρος λίθος; apud Nonn. est ab ἀντίθυρος, januæ obversus, &c. V.

Ἀντικαθέζομαι, expon. ex adverso sedeo, seu consideo, oppositus alicui sedeo: Item, ex adverso castra habeo; è regione adversarii castra metor, vel metata castra habeo; & expon. etiam ex adverso aciem instruo: apud Thuc. ex ἀντὶ, & καθέζομαι; V. Item Ἀντικαθεύδω, vicissim dormio, vel redormio; in Epigr. ex ἀντὶ, & καθεύδω; V. Ἀντικάθημαι, expon. idem quod ἀντικαθέζομαι, in conspectu hostium castra metor, dicitur etiam, ἀντικαθήμενον στρατόπεδον; & apud Herodot. scribitur ἀντικατήμενοι, pro ἀντικαθήμενοι, Ionicè, ex ἀντὶ, & κάθημαι, &c. V. Ἀντικαθίζω, ex adverso sedere facio, & colloco; vel ex adverso sedeo, pro quo dicitur & ἀντικαθίζομαι, quod apud Herodot. etiam expon. statuor ad obsistendum; ex ἀντὶ, & καθίζω; V. Ἀντικαθίστημι, contrà statuo, adversus aliquem statuo, seu constituo, oppono: Item substituo; quasi statuo præ alio, sufficio in locum alterius: Plut. ex ἀντὶ, & καθίστημι. V.

Ἀντικαλέω, ῶ, vicissim voco, seu invito: ex ἀντὶ, & καλέω; V. Item Ἀντικαρὰ, in animantibus pars ea sic dicitur, quæ ad κλεῖδας, medici vocant claviculas, pertinet: sive locus qui post claviculam est: Hesych. ex ἀντὶ, & κάρα, sive κάρη, τὸ; V. Item Ἀντικαταλλαγὴ, expon. commutatio: Item commercium, emptio, mercatio; est verbale, ab ἀντικαταλλάττομαι, commuto, permuto, & interdum passivè, commutor: Item rependor, compensor; ex ἀντὶ, & καταλλάττομαι. V.

Ἀντικειμένως, expon. more eorum quæ opposita

opposita sunt; *ex* opposito: unde ἀντικειμένως ἔχειν, dicuntur res aliquæ, pro oppositæ sibi esse, & adversari, est adverb. ab ἀντικείμενος, part. ab ἀντίκειμαι, oppositus sum: *ex* adverso situs, seu positus sum; ut apud Herodian. l. 4. τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον Εὐρώπην. Europæ oppositam continentem, *&c.* V.

Ἀντικελεύω, contrà vel contraria, vel vicissim jubeo; *ex* ἀντὶ, & κελεύω; V. Item Ἀντικινέω, ῶ, contrà, ex adverso, vel contrà aliquem moveo: unde verbale, ἀντικίνησις, motus contrarius, resistentia: *ex* ἀντὶ, & κινέω, unde κίνησις, ἡ, *&c.* V.

Ἀντικλάζω, reboo, boatum, seu clangorem vicissim edo, seu contrà edo; *ex* ἀντὶ, & κλάζω; V. Item Ἀντικλείδες, expon. idem quod δικλεῖδες, pro δικλίδες, à sing. δικλὶς, ίδος; quòd vide: *ex* ἀντὶ, & κλείω, unde κλεὶς, δὸς, *&c.* V.

Ἀντίκλημα, τὸ, exp. revocamen, *&c.* V.

Ἀντικλίνω, expon. contrà declino, & dejicio: Item *ex* adverso annuo; *ex* ἀντὶ, & κλίνω; V. Item Ἀντικολάζω, vicissim punio; vel contrà supplicio afficio: ut si loco præmii quod promeruit, aliquis puniatur; *ex* ἀντὶ, & κολάζω: V. Item Ἀντικολακεύω, vicissim adulor, assentando par pari refero; Plut. in Alcib. *ex* ἀντὶ, & κολακεύω; V. Ἀντικομίζομαι, vicissim reporto, vicissim recipio; *ex* ἀντὶ, & κομίζω, ομαι, *&c.* V.

Ἀντικορύσσομαι, oppugno, ad prælium me comparo: *ex* Athen. *ex* ἀντὶ, & κορύσσομαι; V. Item Ἀντικοσμέω, vicissim seu contrà orno, *ex* ἀντὶ, & κοσμέω; Vi. Ἀντικρίνομαι, respondeo; Job. 11. unde verbale, ἀντίκρισις, responsio; *ex* ἀντὶ, & κρίνομαι. V.

Ἀντιλαβὴ, ῆς, ἡ, apprehensio, metaph. expon. & ansa reprehensionis; apud Plat. in Phædone. Item ἀντιλαβαὶ, dicuntur sententiæ quædam breves, utpote singulæ singulis hemistichiis comprehensæ, apud tragicos: Hesych. Item ἀντιλαβὶς, ίως, ὁ; dicitur scuti fibula; vel uncus fibulam scuti excipiens; Hesych. omnia ab ἀντιλαμβάνω; V. Item Ἀντιλακτίζω, recalcitro, calcitrantem vicissim calcibus peto: *ex* ἀντὶ, & λακτίζω; V. Ἀντιλάμπω, è contrario splendeo, seu fulgeo; splendorem, seu fulgorem reflecto; unde verbale, ἀντίλαμψις, ἡ, luminis reciprocatio: Plut. *ex* ἀντὶ, & λάμπω, f. ψω; unde λάμψις, ἡ, *&c.* V. Item Ἀντίληξις, apud Athenienses, veluti παιδιώδης quædam erat; de qua vide Bud. *ex* authoribus de ea differentem; *ex* ἀντὶ, & λῆξις, ἡ; à Them. λαγχάνω, *&c.* V.

Ἀντιλίβανος, q. d. qui est *ex* adverso Libani montis, vel oppositus monti Libano; mons est excelsus ad septentrionem Judææ *ex* adverso Libani, ejus meminit Plin. l. 5. c. 20. *ex* ἀντὶ, & λίβανος, ὁ, mons Judææ, à λίβανος, ὁ, thus, *&c.* V.

Ἀντιλογίζομαι, vicissim, vel rursus cogito, *ex* adverso reputo; *ex* ἀντὶ, & λογίζομαι. V.

Ἀντιμανθάνω, contrà, contraria, vel vicissim disco; *ex* ἀντὶ, & μανθάνω; V. Item Ἀντιμάχομαι, pugno adversus aliquem: Item repugno, adversor; *ex* ἀντὶ, & μάχομαι, f. μαχήσομαι, à μαχέομαι; unde & verbale, ἀντιμάχησις, εως, ἡ, repugnatio, vel depugnatio adversus aliquem, *&c.* V.

Ἀντιμέμφομαι, vicissim queror & expostulo; *ex* ἀντὶ, & μέμφομαι; V. Item Ἀντιμηνίω, vicissim irascor, irascor ob illatam injuriam: Suid. *ex* ἀντὶ, & μηνίω; V. Ἀντιμένω, contrà perduro, permaneo resistendo; *ex* ἀντὶ, & μένω; V. Ἀντιμέρεια, partis unius pro alia positio, scribitur & ἀντιμέρια; & est nomen etiam figuræ apud Grammaticos, quum pars orationis una pro aliâ ponitur; ut πέζων ἐν εἰδὼς, pro εἰδήμων; *ex* ἀντὶ, & μέρος, εος, τὸ. V. Ἀντιμεσουρανέω, in oppositi cœli umbilico sum; Plut. *ex* ἀντὶ, & μεσουρανέω; V. Ἀντιμετάβασις, obluctatio in transitu: Plut. *ex* ἀντὶ, & μετάβασις; V. Ἀντιμεταβολὴ, ex adverso mutatio: *ex* ἀντὶ, & μεταβολή: V. Ἀντιμεταλαμβάνω, contrà aut vicissim particeps fio, aut contrà accipio: atque inde verbale, ἀντιμετάληψις, q. d. participatio quæ vicissim fit: sed expon. etiam, commutatio, quum vices redduntur: *ex* ἀντὶ, & μεταλαμβάνω, unde μετάληψις, *&c.* V. Ἀντιμεταμφιάσασθαι, expon. contrà, seu loco alterius induo; apud Athen. l. 8. *ex* ἀντὶ, & μεταμφιάζομαι; idem quod μεταμφιέννυμι, *ex* μετὰ, & ἀμφιέννυμι, quòd *ex* ἀμφὶ, & ἕω, seu ἕννυμι, *&c.* V. Ἀντιμεταρρέω, refluo: *ex* ἀντὶ, & μεταρρέω; Vi. Ἀντιμετάστασις vide cum ἀντιτίθημι. Ἀντιμέτειμι, expon. contrà ambio magistratum; *ex* ἀντὶ, & μέτειμι; V. Item Ἀντιμετέρχομαι, vicissim, seu contrà ambio; *ex* ἀντὶ, & μετέρχομαι. V.

Ἀντιμέτωπος, oppositam frontem habens; Xen. Item suarum navium frontes aliis oppositas habens; apud eund. Hell. 4. *ex* ἀντὶ, & μέτωπον, τὸ; V. Ἀντιμηνίω, vide supra post ἀντιμέμφομαι. Item Ἀντιμηχανάομαι, machinas machinis oppono, aut fraudes fraudibus: *ex* ἀντὶ, & μηχανάομαι; V. Ἀντίμιμος, expon. propriè, qui aliquem imitatur per æmulationem; *ex* ἀντὶ, & μῖμος, ὁ; V. Ἀντιμισθωτὸς, qui est vice mercenarii, qui pro alio mercede est conductus; Hesych. ab ἀντιμισθία, quòd expon. merces meritis respondens, *&c.* V. Ἀντιμολέω, obvio, vel contrà aliquem eo; *ex* ἀντὶ & μολέω; V. Ἀντίμολπος, apud Schol. Euryp. est ἀντίφθογγος, & ἐνάντιος τῇ μολπῇ; i. e. diversi cantûs, seu contrarius in cantu; *ex* ἀντὶ, & μολπὴ, ἡ, V. Ἀντίμορφος, contrariam, seu adversam formam reddens; Luc. *ex* ἀντὶ, & μορφὴ, ἡ; V. Item Ἀντιμυκτηρίζω, vicissim subsanno, seu irrideo, vicissim naso suspendo; *ex* ἀντὶ, & μυκτηρίζω; Vide.

Ἀντιναυπηγῆσαι, expon. contrà, seu vicissim naves fabricari: Item contrà machinari in navium fabricatione & constructione: Thuc. l. 7. *ex* ἀντὶ, & ναυπηγέω; V. Item Ἀντινήχομαι, nato contrà, seu adversùm: Plut. *ex* ἀντὶ, & νήχω, -ομαι; V. Ἀντινικάω, vicissim vinco: *ex* ἀντὶ & νικάω; V. Ἀντινομία, ἡ, expon. legum inter se repugnantia; legum contrarietas, seu leges contrariæ; Hermog. unde Ἀντινομικὸς, pertinens ad ἀντινομίαν, seu ἀντινομίαν habens: ut ἀντινομικὸν ζήτημα; apud Plut. Symp. 9. *ex* ἀντὶ, & νόμος, unde νομικὸς, ὁ, *&c.* V. Ἀντινομοθετέω, legem fero adversum; Plut. *ex* ἀντὶ, & νομοθετέω; V. Ἀντινουθετέω, vicissim admoneo: *ex* ἀντὶ, & νουθετέω; Vi. Item Ἀντίνωτος, oppositum tergum habens; *ex* ἀντὶ, & νῶτος, ὁ; V.

Ἀντίξοος, ὁ ἡ; & ἀντίξους, propriè, expon. ita politus, ut alteri commissus ei ex opposito respondeat: Item oppositus, adversus, contrarius: Aristot. Eth. 8. atque inde ἀντιξοεῖν, exponitur contrarium esse, oppositum esse: *ex* ἀντὶ, & Them. ξέω, cujus comp. varia desinunt in ξοος, *&c.* V. Sic & Ἀντιξύω, vicissim scalpo, seu distringo, mutuùm scabo; ut ἂν τις τὸ ξύοντα ἀντιξύῃ, Suid. *ex* Soph. *ex* ἀντὶ, & ξύω, ab eod. Them. ξέω, *&c.* V.

Ἀντίον, expon. *ex* adverso, è regione; sed capitur & pro contrà, adversus; adv. ab ἀντίος: sed ἀντίον, signif. etiam, lignum teres, quo circumacto textores licium intendunt: ut Poll. docet, & sic, pro liciatorio, legitur lib. 2 Reg. c. 21. & Paral. 1. c. 11. *&c.* V. Item Ἀντιοστατέω, idem quod ἀντιστατέω, ῶ, obsisto, resisto, reluctor, obluctor: Item obsisto, i. e. partes facio, vel coiro, factiosus sum: *ex* Herodot. ab ἀνθίσταμαι, pass. ab ἀνθίστημι, *&c.* V. Item Ἀντίφρων, contraria sentiens: Hesych. *ex* ἀντίος, & φρὴν, cujus comp. plur. in φρων desinunt, *&c.* V.

Ἀντιόω, ῶ, idem quod ἀντιόομαι, -ῶμαι, sto contrà, tendo adversus; ut apud Herodot. ἀντιῶμαι τῷ βαρβάρῳ, tendo adversus barbarum; ab ἀντίος, ὁ, quod expon. *ex* adverso stans, è regione, vel *ex* adverso positus, qui est in conspectu: Item obvius, *&c.* V.

Ἀντιπαιδία, ἡ, expon. pubertas, *&c.* V. Item Ἀντιπαραβάλλω, expon. confero inter se, & in pass. ἀντιπαραβάλλομαι, comparor, conferor; *ex* ἀντὶ, & παραβάλλω, -ομαι; V. Ἀντιπαραγωγὴ, ἡ, expon. copiarum suarum copiis hostium oppositio; apud Polyb. est ab ἀντιπαράγω, quod expon. hostium exercitum captans, cum exercitu ipse adequito; apud eund. Polyb. *ex* ἀντὶ, & παράγω; Vide. Ἀντιπαραλυπέω, exp. vicissim molestiâ afficio, *ex* ἀντὶ, & παραλυπέω, *&c.* V.

Ἀντιπείθω, contrà persuadeo, contrarium suadeo; unde ἀντιπειστικὸς, vim habens persuadendi contrariam, q. d. contrà persuasorius; *ex* ἀντὶ, & πείθω, unde πειστικὸς, *&c.* V. Item Ἀντιπέμπω, remitto; Plut. ut ἀντιπέμπειν τὸ φωνὰς ἦχον; *ex* ἀντὶ, & πέμπω; V. Ἀντιπέρας, idem quod ἀντιπέραν, pro quo Ionice dicitur ἀντιπέρην, *ex* adverso, *&c.* V. Item Ἀντιπέρηθεν, ex ulteriori parte; *ex* opposita regione; *ex* ἀντὶ, & περῆθεν. V.

'Αντιπεριλαμβάνω, vicissim amplexor; *ex* ἀντὶ, & περιλαμβάνω; V. Item 'Αντιπεριπλέω, contra circumnavigo: *ex* ἀντὶ, & περιπλέω; V. 'Αντιπερισπάω, retraho, revoco; vocabulum est castrense: apud Polyb. ut ὡς ἂν ἐμβαλόντες εἰς τὴν τῶν Βαιῶν χώραν ἀντιπερισπῶσι τοὺς ἐξεληλυθότας; i. e. ut progressos retraherent; sed di.itur etiam ἀντιπερισπᾶν τοὺς λόγους; quod expon. sua verba retractare: Item ἀντιπερίσπασμα, τὸ; dicitur stratagema, quum hostes alibi distinentur, vel domum revocantur ad tuendam patriam; verbale, à præc. quod *ex* ἀντὶ. & περισπάω. V.

'Αντιπερίστασις, in humano corpore, dicitur quum è loco superiore spiritus infrà coercetur, & vice versâ; idque fit per consensum & cognationem partium; i. e. per συμπάθειαν; ut apud Theophr. διὰ τὴν ἀντιπερίστασιν συγκατακλείεται ὑπὸ τοῦ θέρμους, calore suffervefit; quod fugatus injuria frigoris se ad ima recepit; nam antiperistasis, propriè, verbum est τῶν φυσιολόγων, pro illa coarctatione, & cohibitione, quæ præsertim fit à frigore, tum etiam à calore: Aristot. in 1. Meteor. dicitur & ἀντιπερίστασις; apud Plut. *&c.* V.

'Αντιπεριστρέφω, è contrario circumverto, vel circumagendo, verto in contrariam partem; Unde ἀντιπεριστροφή, circumactio è contrario, vel in contrariam partem; circumactio relisu facta; *ex* ἀντὶ, & περιστρέφω; V. Item 'Αντιπεριωθέω, comprimo, coarcto, cohibeo intrò; obnitens scil. & repellens: unde verbale, ἀντιπερίωσις, ejusmodi obnixus, & compressio; utrumque apud Plut. in quæst. Plat. *ex* ἀντὶ, & περιωθέω. V.

'Αντιπηδάω, vicissim & ipse salio, *ex* ἀντὶ, & πηδάω; V. Item 'Αντιπηρόω, vicissim mutilo, vicissim oblædo partem aliquam corporis; *ex* ἀντὶ, & πηρόω; V. 'Αντιπιέζω, vicissim premo, prementem vicissim premo; *ex* ἀντὶ, & πιέζω; V. 'Αντιπίμπρημι, vicissim incendo, vel uro; *ex* ἀντὶ, & πίμπρημι; V. 'Αντιπίπτω, expon. contrà irruo: Item occurro, scil. objectioni adversarii: Item occupo, occupatione utor: Item obsisto, adversor, renitor; unde τὰ ἀντιπίπτοντα πράγματα, expon. adversæ res, quasi contrà cadentes; Greg. in Jul. sed expon. etiam, intercedo; apud Plut. *&c.* V.

'Αντιπλέω, contrà navigo, navi occurro; *ex* ἀντὶ, & πλέω; V. 'Αντιπληρόω, ῶ, è contrario repleo, vicissim repleo, vires exhaustas repleo: Item, suppleo quod deest; *ex* ἀντὶ, & πληρόω; V. 'Αντιπλήττω repercutio, referio, *ex* ἀντὶ, & πλήττω; V. 'Αντίπνοος, & ἀντίπνους, spirans adversùs, reflans; unde ἀντιπνοία, ἡ, flatus adversus, ventus contrarius; utrumque ab ἀντιπνέω, Poët. & Ionicè ἀντιπνείω, contrarium flatum emitto, contrà spiro; ut ἀντιπνείειν ἀνέμοισι; apud Phocyl. & metaph. reflo, i. e. adversus sum, *&c.* V. 'Αντιποθέω, vicissim desidero; *ex* ἀντὶ, & ποθέω; V. Item, 'Αντιποιέω, ῶ, è contrario facio, vicissim facio; par pari reddo: sed expon. & beneficium rependo; in pass. ἀντιποιέομαι, οῦμαι; expon. vendico, attribuo mihi: Item affecto, occupare contendo, assequi conor: Item capesso; *ex* ἀντὶ, & ποιέω, έομαι. V.

'Αντιπολιορκέω, ῶ, vicissim obsideo, obsessorem obsidione cingo, premoque; obsideo eum à quo obsidebar antea: *ex* ἀντὶ, & πολιορκέω; V. Item 'Αντιπολεμέω, belligero adversùs, bello lacessitus vicissim bello infesto: Thuc. l. 1. ab ἀντιπόλεμος, bellum contrà aliquem gerens, *&c.* V. 'Αντιπολιτεύομαι, adversor alicui in administranda republica: Item contrariam factionem sequor in republica; sed expon. & contrario modo rempublicam, seu civitatem administro, & simpl. reclamo, refragor, intercedo; undè ἀντιπολιτεία, contraria factio, propriè, in reipublicæ administratione: Plut. in Cæs. *ex* ἀντὶ, & πολιτεύω, -ομαι; V. 'Αντιπορεύομαι, contrà eo, vado in contrariam partem: Item metaph. resisto, refragor; *ex* ἀντὶ & πορεύομαι, unde & ἀντίπορος, ὁ καὶ ἡ, expon. contra gradiens, in contrariam partem tendens, *&c.* V. 'Αντιπορθέω, vicissim vasto: ut κτενῶ γὰρ αὐτόν, κἀντιπορθήσω δόμους; apud Euryp. in Troade; *ex* ἀντὶ, & πορθέω; V. Item 'Αντίπορθμος, ου, ὁ καὶ ἡ; expon. è regione oppositus interjecto freto; *ex* ulteriore freti parte oppositus: *ex* ἀντὶ, & πορθμὸς, ὁ. V.

'Αντίπραξις, ἡ, expon. refragatio, resistentia, obsistentia; verbale ab ἀντιπράσσω, vel ττω, -ομαι, q. d. contrà facio, seu contraria, in contrarium laboro & contendo, repugno, & renitor, *&c.* V. Item ἀντιπροβάλλομαι, contra propono & nomino designandum; unde ἀντιπροβολή, ἡ, comparatio, in nominando; quæ & ἀντιβολή, dicitur: *ex* ἀντὶ, & προβάλλω, -ομαι, *&c.* V. 'Αντιπρόειμι, expon. *ex* adverso prodeo, seu progredior; *ex* ἀντὶ, & πρόειμι; V. 'Αντιπροκαλέομαι, οῦμαι, vicissim provoco: Item optione provoco, vicissim conditionem fero, vel offero, vicissim conditionem stipulor; unde ἀντιπρόκλησις, ἡ, mutua provocatio, stipulatio vicissim facta conditionem ferenti; *ex* ἀντὶ, & προκαλέομαι, unde πρόκλησις, ἡ, *&c.* V. 'Αντιπροσαγορεύω, resaluto; *ex* ἀντὶ, & προσαγορεύω. V.

'Αντιρρητεύω, expon. contra alium rhetoricor, & declamo, contrà verbigero: Item ἀντιρρητικὸς λόγος, dicitur oratio quâ objectionibus respondetur, oratio refutatoria, & in plur. neut. τὰ ἀντιρρητικὰ, libri Josephi contrà Appionem sic dicti; utrumque ab ἀντίρρησις, quod expon. responsio contradicens alicui, & repugnans: Item refutatio, *&c.* V. Item 'Αντίρρινον; vide suprà ἀνάρρινον, Item 'Αντίρροπος, ου, ὁ καὶ ἡ; propriè, de rebus dicitur quæ in trutina penduntur, seu pendi possunt, metaphoricè autem de aliis: ut ἀντίρροπος συμμαχία, apud Dem. & τὸ ἀντίρροπον, exponitur æquilibrium, seu æquilibritas, *&c.* V. in ἀντιρρέπω.

'Αντισημαίνω, contrà significo, significationem do in contrarium: Item prodigium emitto, contrarium & adversum futuri præsagium edo; Paus. in Phoc. *ex* ἀντὶ, & σημαίνω; V. Item 'Αντισκώπτω, expon. vicissim dicteriis mordacibus incesso: *ex* ἀντὶ, & σκώπτω; Vi. 'Αντισοφίζομαι, sophismatis certo contrà, sophismatis contrà Sophistam & argutatorem ago: unde ἀντισοφιστὴς, qui sophismatis certat contra: Item qui ingeniosis commentis utitur ad aliquid evertendum: qui sapienter oppugnat; *ex* ἀντὶ, & σοφίζομαι, unde σοφιστὴς, ὁ, *&c.* V. 'Αντισπάω, in contrariam partem traho, seu vello, in diversum abstraho, vel averto, & metaph. contrarius sum, repugno refragor; atque inde verbalia, ἀντίσπασις, ἡ, & ἀντίσπασμα, τὸ, tractio in contrariam partem, abstractio in diversum: Item, idem quod ἀντιπερίσπασμα; id vide; sic & ἀντίσπαστος, ὁ καὶ ἡ, in contrarium abstractus: Item contra nitens, est & pedis nomen apud Gramm. quatuor constans syllabis, primâ scil. & ultimâ brevi, secundâ & tertiâ longis; unde ἀντισπαστικὸν μέτρον, constans *ex* pedibus antispastis: itidem ab eod. ἀντισπάω, quod *ex* ἀντὶ, & σπάω, *&c.* V.

'Αντιστάτης, ὁ, reluctator, *&c.* atque inde ἀντιστατέω, ῶ, obsisto, resisto, reluctor, obluctor: Item obsisto, i. e. partes facio, seu cogo, factiosus sum; utrumque ab ἀνθίσταμαι, pass. ab ἀνθίστημι, quod *ex* ἀντὶ, & ἵστημι, *&c.* V. Item 'Αντιστηρίζω, contrà fulcio, protego quasi fulciendo; Psal. 37. Unde verbale ἀντιστήριγμα, fulcimentum, seu firmamentum adversus quippiam; sed expon. & protectio; Psal. 17. *ex* ἀντὶ, & στηρίζω; unde στήριγμα, τὸ, *&c.* V. 'Αντιστρατεύω, -ομαι, signif. expeditionem suscipio adversus aliquem, bellum infero alicui, & general. adversor; *ex* ἀντὶ, & στρατεύω, -ομαι; V. 'Αντιστράτηγος, ου, ὁ, qui est loco imperatoris, vicem gerens imperatoris; proprætor, legatus prætoris seu consulis: Item contrariæ partis imperator, hostium imperator: Thuc. & Plut. unde ἀντιστρατηγέω, ῶ; vicem, seu locum imperatoris obtineo: Item sum hostium imperator; *ex* ἀντὶ, & στρατηγὸς, unde στρατηγέω, ῶ, *&c.* V. Item 'Αντιστρατοπεδεύω, seu -ομαι, ex adverso castra metor, seu habeo: *ex* ἀντὶ & στρατοπεδεύω. V.

'Αντισυμφωνέω, expon. vicissim consentio; *ex* ἀντὶ, & συμφωνέω; Vi. Item 'Αντιχυρίζω, è contrario firmo, seu munio, aut corroboro, obfirmo, & in pass. ἀντιχυρίζομαι, è contrario firmor; Item obnitor: Item è contrario affirmo, seu assevero, vel contrà contendo; apud Thuc. l. 3. *ex* ἀντὶ, & ἰσχυρίζω, -ομαι, *&c.* V. Item 'Αντισχύω, expon. obnitor viribus, seu contrà nitor, reluctor, resisto, quasi vires viribus opponendo; *ex* ἀντὶ, & ἰσχύω; V. Item 'Αντίσχω, -ομαι, exp. teneo ante, oppono; Od. χ. est pro ἀντέχω; seu *ex* ἀντὶ, & ἴσχω, pro Them ἔχω, *&c.* V.

'Αντισώζω, vicissim servo: Item instauro; *ex* ἀντὶ & σώζω. V.

'Αντιτάλαντος, expon. qui paris est ponderis, æquilibrium faciens, & metaph. qui paris est momenti, aut ponderis: Item general. æqualis; atque inde, ἀντιταλαντεύω,

ταλαντεύω, rependo, æquali pondere retribuo: ex ἀντὶ, & τάλαντον, τὸ; unde τάλαντεύω, &c. Vide Item Ἀντίταγμα, ἀντιτακτικὸς, &c. verbalia, ab ἀντιτάσσομαι, ubi vide. Ἀντιταράττω, exp. contrà turbo; ex ἀντὶ & ταράττω; V. Ἀντίτασις, ἡ; reluctatio, resistentia; verbale, ab Ἀντιτείνω, in contrariam partem tendo, seu traho; interdum vicissim tendo, obtendo, oppono: Item neutral. renitor, repugno, refragor, non assentior; ut apud Eurip. in Herc. fur. τῷ δ' ἀναγκαίῳ τρόπῳ ὃς ἀντιτείνει σκαιὸν ἡγοῦμαι βροτῶν, i. e. qui renititur moribus necessario usurpandis & ἀντιτείνειν πρὸς οὐδέν; Item exp. etiam oppositus sum; apud Plut. in Themist. ex ἀντὶ, & τείνω. Vide.

Ἀντιτειχίζω, contrà mœnibus munio, & general. contrà munio, munitionem oppono; unde ἀντιτείχισμα, τὸ, munitio, alteri opposita: Athen. l. 13. ex ἀντὶ & τειχίζω, unde τείχισμα, τὸ &c. V. Item Ἀντιτέμνω, auxilior, propriè dato pharmaco opem fero: Euryp. ex ἀντὶ, & τέμνω; V. Ἀντιτέρπω, vicissim delecto, vicissim delectationem affero: Plut. de fort. Alex. ex ἀντὶ, & τέρπω; V. Ἀντιτίθημι, contrà seu ex adverso pono, oppono: Item confero, comparo; quæ enim conferuntur inter se veluti ex adverso ponuntur: Item idem quod ἀντιθέτως λέγω; per antitheta loquor, & simpl. pono; ut Levit. 14. ἀντιθήσουσι λίθους ἀντὶ τῶν λίθων, lapides ponent loco lapidum; ex ἀντὶ & τίθημι; V. Ἀντιτιμάω, -άομαι, vicissim honoro: Item contrà æstimo; unde verbalia, ἀντιτίμημα, & ἀντιτίμησις, æstimatio litis quam reus actoris æstimationi opponit; mulcta quam reus sibi contra actorem statuit; ex ἀντὶ, & τιμάω, -ομαι; unde τίμημα, & τίμησις, &c. V. Item Ἀντιτίνομαι, vicissim punio, seu ulciscor, vicissim pœnas luo: Soph. unde verbale, ἀντίτισις, mutua pœnæ luitio: Item ἀντίτιμος, ὁ, καὶ ἡ, expon. quem aliquis ἀντιτίει, & ἀντίτιμα, τὰ; dicuntur quæ aliquis loco mulctæ persolvit: Hesych. & ἀντίτιτος, vicissim punitus, vicissim pœnam passus: Item ἀντιτίνω, vicissim luo, vicissim pendo; omnia ab ἀντιτίω, quod ex ἀντὶ, & τίω, &c. V.

Ἀντιτιμωρέω, vicissim punio, pœnas reposco; ex ἀντὶ, & τιμωρέω; V. Item Ἀντιτολμάω, contra audeo, adversor alicui sumptâ audaciâ, audacter obsisto; Thuc. l. 7. ex ἀντὶ & τολμάω; V. Ἀντιτρέφω, vicissim alo, alimenta reddo; ex ἀντὶ, & τρέφω; V. Item Ἀντιτρέχω, curro contrà, seu in contrariam partem; ex ἀντὶ, & τρέχω; V. Ἀντιτυλὴ, per epenthesin syllabæ pro ἀντλή. V.

Ἀντιτυγχάνω, vicissim adipiscor, assequor, consequor, vel nanciscor; ut τοίων ἀντιτύχοιμι θεῶν πάρα, talia vicissim consequar à diis; ex ἀντὶ, & τυγχάνω. Vide.

Ἀντίφασις, ἡ, contradictio, & ἀντιφατικὸς, contradictorius: ut ἀντιφατικὸς λόγος; apud Aristotel. verbalia, ab Ἀντίφημι, contradico, refragor, nego; ex ἀντὶ, & φημί, pro Them. φάω, dico, &c. V. Item Ἀντιφέρω, refero, vel reddo; unde ἀντιφέρομαι, Hesych. expon. ἀντιδιδόμενοι, ex ἀντὶ, & φέρω; V.

Ἀντιφυλάσσω, seu -ττω, vicissim custodio, seu observo; & in pass. -άττομαι, vicissim caveo: ut ἡμεῖς, ὁρῶντες ταῦτα, ἀντιφυλαττόμεθα; Xen. Anab. l. 2. ex ἀντὶ, & φυλάσσω, άττω, -ομαι, &c. Vide.

Ἀντλία, ας, ἡ, à Bud. expon. ministerium & pœna exhauriendæ sentinæ; ut εἰς ἀντλίαν καταδικασθῆναι; apud Artemid. à Th. ἄντλος, unde ἀντλεῖν, quod metaph. expon. exhaurire laborem, exantlare, quod vulgò, perperàm exanclare dicitur.

Ἀντοικτείρω, idem quod ἀντοικτίζω, vicissim misereor, seu commiseror; ex ἀντὶ, & οἰκτείρω; V. Item Ἀντολικὸς, orientalis; unde ἀντολίη, interdum substantivè usurpatur pro ἀνατολὴ, in Epigram. l. 5. &c. hæc vide. Item Ἄντομαι, est pass. ab & magis in usu quàm act. ἄντω; id vide.

Ἀντραῖος, αἴα, ἡ, expon. quæ libenter in antris versatur; Suid. à Them. ἄντρον, τὸ, unde & ἀντρείτης, idem quod ἀντραῖος, & ἀντρώδης, cavernosus, &c. V.

Ἀντυγωτὸς, ἡ, ὁ, expon. colligatus, alligatus, in modum τῆς ἄντυγος; à Them. ἄντυξ, υγος; quod interdum, pro toto ponitur curru, & in circumferentiæ signif. ad varia transfertur; dicitur enim, ἄντυξ ἀσπίδος, orbis clypei: Il. ζ. & ἄντυγι μηρῶν, in Epigram. occurrit, pro circumferentia, seu ambitu, vel rotunditate femorum; sic & οὐρανοῦ ἄντυξ, sicut & οὐρανοῦ ἄξις, axis cœli: Item temporis ἄντυγα, dixit Nonnus, quasi gyrum temporis, seu circulum, quod tempus circumagi & circumvolvi videatur, &c. V.

Ἀντῳδὴ, cantus quo alteri occinitur, cantus alteri respondens: Item ἀντῳδὸς, qui cantu mutuo respondet, qui occinit; Suid. ex Epigram. utrumque, ab ἀντάδω, sive ex ἀντὶ, & ᾠδὴ, ἡ, seu ᾠδὸς, ὁ, &c. V. Item Ἀντωμοσία, cum o. penult. & ω. antepenult. est verbale, ab ἀντομνύω, vel ab ἀντομόω, &c. V.

Ἀνυπευθύνως, ita ut causæ dicendæ obnoxius non sis: Item cum libertate, qualis est eorum qui legibus soluti sunt; est adverb. ab ἀνυπεύθυνος; V. Sic & Ἀνυπόδικος, qui juri obnoxius non est, seu qui juri non congruit: ex α priv. & ὑπόδικος, ὁ; V. Item Ἀνυποίστως, ita ut sufferri & tolerari non possit, intolerabiliter: Poll. est adv. ab ἀνύποιστος, qui sufferri nequit; ex α priv. & ὕποιστος, &c. V.

Ἀνυπόστολος, expon. non prævaricans; qui in dicendo nihil timet, aut veretur, qui liberè loquitur; unde adverb. ἀνυποστόλως, sine prævaricatione, nihil remittendo, &c. V. Item Ἀνύπουλος, metaph. est non infidus & subdolus, & est comp. ex α priv. & ὕπουλος, &c. V.

Ἀνώγεον, vel ἀνωγεὼν, τὸ, expon. ὑπερῷον, Marc. 14. & Luc. 22. dictum sic volunt, tanquam partem domus non infimam, sed supra solum eminentem, quod veteres in superiori ædium parte cibum sumerent, quidem vero sic scribunt vocatum, quòd subductio sit à solo: ab ἀνώγεως, &c. V.

Ἀνῳδοὶ, οἱ, expon. non oscines oves: Aristot. Hist. An. l. 1. sed legitur & τὰ ἀνῳδικὰ, pro eod. ex α priv. & ᾠδὴ, ἡ, seu ᾠδὸς, ὁ, &c. V.

Ἀνωνόμαστος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, expon. non nominatus, nomen non habens: ex α priv. & ὀνομαστὸς, ὁ; V. Item Ἀνωνυμεὶ, & & ἀνωνύμως, absque nomine: Item ignobiliter, absque celebritate, adv. ab ἀνώνυμος. V.

Ἀνωφέλεια, ἡ, contrarium τῆς ὠφελείας; Laert. Item ἀνωφέλητος, non adjutus, nullo commodo affectus; ex α priv. & ὠφελέω, f. ήσω, unde ὠφέλεια, ἡ; Item ἀνωφελῶς, inutiliter, nullo commodo, est adv. ab ἀνωφελὴς, inutilis; quod itidem, ex α priv. & ὠφελέω, &c. V.

Ἀνώφορος, idem quod ἀναφερὴς; id V.

Ἀξιέπαινος, vel ἀξιεπαίνετος, laude dignus, laudabilis, prædicandus, commendabilis: ex ἄξιος, & ἔπαινος, unde ἐπαινέω, & ἐπαινετὸς, &c. V. Item Ἀξιεπιθύμητος, expon. dignus qui expetatur; ex ἄξιος, & ἐπιθύμητος; V. Item Ἀξιέραστος, amari dignus: ex ἄξιος, & ἐραστὸς, ὁ; V. Sic dicitur τέκνα ἀξιέραστα; apud Xen.

Ἀξινομαντεία, vel ἀξινομαντία, expon. divinatio per securim, seu asciam; Plin. 36. c. 19, &c. V.

Ἀξιοθαύμαστος, admiratione dignus, ex ἄξιος, & θαυμαστὸς, ὁ; V. Item Ἀξιόθρηνος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, luctu seu lamentatione dignus, sive dignus qui lugeatur: Euryp. ex ἄξιος, & θρῆνος, ὁ; V. Ἀξιοκοινώνητος, dignus qui cum communicemus, dignus cujus consortium & societatem expetamus: ex ἄξιος, & κοινωνέω, ῶ, f. ήσω, &c. V. Ἀξιομίσητος, odio dignus; ex ἄξιος, & μισητὸς, ὁ; V. Item Ἀξιομνημόνευτος, dignus commemoratione, memorabilis: Xen Hell. 4. ex ἄξιος, & μνημονεύω; V. Ἀξιόομαι, dignus habeor, pass. ab act. ἀξιόω; ubi id vide.

Ἀξιοπενθὴς, ἔος, ὁ καὶ ἡ, dignus luctu; ex ἄξιος, & πένθος, τὸ; V. Item Ἀξιοπίστως, est adv. fideliter, cum fide sufficiente; unde in Pandect. ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι, expon. idoneis sponsoribus cavere; ab ἀξιόπιστος, dignus cui credatur; sed expon. & ἱκανὸς, & ἀρκῶν, idoneus, sufficiens; unde & ἀξιοπιστία, expon. fidei sufficientia, seu fides idonea; omnia ex ἄξιος, & πιστὸς, &c. V.

Ἀξιοφίλητος, dignus qui ametur, ex ἄξιος, & φιλητὸς, ὁ. V.

Ἀξιόω, ῶ, exp. dignum esse censeo, & sæpius cum inf. pro æquum esse censeo: Item operæ pretium esse existimo: Item peto, postulo, & interdum existimo, puto: ut & pro δοξάζω καὶ δογματίζω, & quasi axioma constituo; apud Aristot. &c. V.

Ἀξιωματικῶς, expon. cum authoritate, cum dignitate: Item apud dialecticos, ἀξιωματικῶς τι λέγειν, expon. aliquid ut axioma ponere, quod vulgò dicunt aliquid pro una maxima ponere, est adverb. ab ἀξιωματικὸς, habens authoritatem: Item plenus majestatis, dignatione & majestate venerandus; dignitate oris præditus: cujus neut. τὸ, ἀξιωματικόν,

ἀξιωματικὸν, substantivè ponitur pro amplitudine & dignitate, & in pl. masc. ἀξιωματικοὶ, dicuntur qui in dignitatibus sunt constituti: Bud. ex Pand. ab ἀξίωμα, ατος, τὸ; quod expon. & enuntiatio, &c. V. in Th. ἄξιος, ubi etiam, vide Ἀξίωσις, ἡ, verbale, ab ἀξιόω.

Ἄξοος, expon. idem quod ἄξεστος, qui radendo scalpendoque politus non est, in Epigr. ex α priv. & ξέω, cujus comp. varia desinunt in ξοος.

Ἄξων, axis rotæ; expon. etiam spondylorum secundus qui est immobilis; Pol. & apud Athenienses; Ἄξονες, erant axes lignei in quibus leges Solonis erant incisæ: Bud. in comm. Item in Solomonis Proverbiis, legitur pro tramite & orbita; dicitur autem, ab ἄξαι, a. 1. inf. verbi ἄγω, &c. V.

Ἀόζοι, & ἀοζίω, vide cum ἀοζία.

Ἄοπλος, idem quod ἄνοπλος, id V.

ΑΟΡ, τὸ, ensis; ponitur inter themata: Item ἄορες, dicuntur Hesych. γυναῖκες; Item tripodes quidam; Od. ρ. scil. ἔχοντες ὦτα, ἐξ ὧν αἱρεῖσθαι δύναντ; Etym.

Ἀορτὴ, ἡ, dicitur arteria omnium maxima; quæ ex sinistro cordis ventriculo exoritur, & spiritum vitalem in totum animantis corpus, defert, nativumque calorem per diastolen & systolen temperat, sic appellata fuit, quòd ἀορτὴ, significet ἀγγεῖον, i. e. vas est enim sanguinis conceptaculum, ut scribit Aristot. Item ἀορταὶ, sunt etiam vestium conditoria, & arculæ; i. e. χηλοὶ, κιβωτοὶ, κίσται; Poll.

Ἀπαγγέλλω, expon. idem quod ἀναγγέλλω; V. Item renuntio, ut legati faciunt à legatione redeuntes: Plut. & pro denuntio; ut ἀπαγγέλλω σοι ἀγῶνα, denuntio tibi litem: Item pronuntio, enuntio, i. e. cœptum mentis eloquor: Item memoriter recito: Bud. ex Synes. &c. V.

Ἀπαγροικίζομαι, ad mores rusticos redigor; est pass. ab ἀπαγροικίζω; V. utrumque ab ἀπαγριόω, sylvestre reddo; unde ἀπαγρίωσις, expon. ipsa actio, quâ aliquid sylvestrescit, mutatio in sylvestrem naturam; ex ἀπὸ & ἀγριόω, &c. Vide.

Ἀπαιχονάω, idem quod ἀπαιχονίζω, & ἀπαίχω, &c. V.

Ἀπαιδεύτως, inerudite, indoctè, imperitè; est adv. ab ἀπαίδευτος; quod ab ἀπαιδευσία, ἡ; quæ inest ei qui non est doctus, seu eruditus, &c. V.

Ἀπαίρομαι, auferor; ut ὅταν ἀπαρθῇ, ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος; apud Evangelistas: est pass. ab ἀπαίρω, quod expon. proficiscor navi, solvo; & aliquando simpl. abeo, proficiscor: Item interdum ἀπαίρω τὴν ναῦν, dicitur, ut Lat. solvo navem: Item aufero, detraho, &c. V.

Ἀπαιώρησις, expon. suspensio, quâ aliquid suspenditur, & dependere sinitur; verbale, ab ἀπαιωρέω, οῦμαι, in sublimi protendor, vel pendeo, suspensus sum, &c. V. Item Ἀπαλλεξέω, ῶ; idem quod ἀπαλέξω, -ομαι. Vide.

Ἀπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, expon. discessus, migratio; ut ἀπαλλαγὴν ποιεῖσθαι, migrare, solum vertere, & τῆς βίου ἀπαλλαγὴ, discessus è vita; quòd & τοῦ ζῆν ἀπαλλαγὴ, dicitur à Plat. Item liberatio, exitus: apud Isocr. verbale, ab ἀπαλλάσσω; V. Item Ἀπαλλακτικῶς, q. d. liberatoriè, absolutoriè, est adv. ab ἀπαλλακτικός, absolutorius; ut & ἀπάλλαξις, idem quod ἀπαλλαγὴ, & ἀπαλλαξείω, expon. liberari cupio: Itidem, ab eod. ἀπαλλάττω, f. άξω; quod interdum ponitur pro ἀπαλλάττομαι, evado, defungor, liberor, & aliquando exp. intereo, morior, &c. V.

Ἀπαλόχροος, ατος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἁπαλόχρως, qui tenera seu delicatâ est cute, &c. V. Item ἀπαμάω, ῶ; vel potius ἀπαμάομαι, ῶμαι, demeto; ex ἀπὸ, & ἀμάω, V. Ἀπαμβλόω, obtundo, hebeto: Item abortior, abortivum facio: ex ἀπὸ, & ἀμβλόω. V.

Ἀπαμείρω, expon. partem, seu portionem suam alicui aufero, privo; idem quod ἀμείρω; sed expon. & contrariâ signif. impertior; sic in pass. -ομαι, privor: Item privo: Item impertior; ex ἀπὸ, & μείρω, vel ἀμείρω. V.

Ἀπανιστάω, & ἀπανίστημι, excito alicunde, vel exurgere facio: Item erigo ad vitam; sed expon. etiam, submoveo, sedibus pello; & apud Herodot. in Thalia, ἀπανιστάναι τὴν στρατιὰν, expon. abducere exercitum, & in pass. ἀπανίστασθαι, surgo ex aliquo loco, exurgo: ut τῆς κλίνης ἀπανισταμένους, de lecto surgentes: Item sedibus pellor, emigro, commigro; sed ex Reg. l. 1. c. 4. ἀπανίστηκεν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ; expon. caligaverant oculi ejus: ex ἀπὸ, & ἀνίστημι, -αμαι, &c. V.

Ἀπαντίζω, unde συναπαντίζω, concurro; ex ἀπὸ, vel ex σὺν, ἀπὸ, & ἀντίζω, inusit. pro ἀντέω, vel ἀντάω, &c. V.

Ἀπαρακάλυπτος, non obtectus, non occultatus, manifestus: ex α priv. & παρακάλυπτος; V. Item Ἀπαραλλάκτως, absque ulla differentia, similiter per omnia, est adv. ab ἀπαράλλακτος, non evarians; ut ἡ ἀπαράλλακτος εἰκὼν, Christus dicitur, apud Greg. atque inde etiam, ἀπαραλλαξία, expon. non mutari, immutabilitas, constantia, &c. V. Item Ἀπαραλογίστως, ita ut non decipiaris, vel decipi possis, est adv. ab ἀπαραλόγιστος, qui decipi nequit; Item activè, non decipiens, non confictus ad decipiendum; ex α priv. & παραλόγιστος, ὁ, &c. V. Item Ἀπαραμυθήτως, ita ut flecti verbis nequeat: Item insolabiliter; est adv. ab ἀπαραμύθητος, solatium non admittens: Item ἀπαραμύθητον, τὸ, dicitur id in quo figura illa, quæ παραμυθία, dicitur non adhibetur; hæc autem figura orationis est, molliens quod asperiùs dictum est: Hermog. nam παραμυθία, exp. & demulcentia &c. V.

Ἀπαραποιήτως, non adulteratè, germanè, genuinè, est adv. ab ἀπαραποίητος; V. Item ἀπαρατήρητος, non observatus, vel qui observari nequit, unde adv. ἀπαρατηρήτως, ita ut observari nequeat: ex α priv. & παρατηρέω, f. ήσω, &c. V. Item Ἀπαραχώρητος, ου, ὁ, expon. pertinax, nihil cedens, &c. V.

Ἀπαργία, ἡ, apargia, herba, inter ἐπιπηγόφυλλα numeratur; apud Theophr. Pl. l. 7. c. 9.

Ἀπάρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, expon. ingratus, injucundus, talis ut placere non possit; ab ἀπαρέσκω, non placeo, improbor, in pass. ἀπαρέσκομαι, ægrè, vel implacidè fero: Item improbo, cum dat. & placo, demereor, cum acc. II. τ. ex ἀπὸ, priv. & ἀρέσκω, -ομαι, unde ἀρεστὸς, ὁ, &c. V. Item Ἀπαρηγορήτως, expon. insolabiliter, est adv. ab ἀπαρηγόρητος, qui consolatione flecti non potest; ex α priv. & παρηγόρητος, &c. V.

Ἀπαρθένευτος, non devirginata, pura & intacta: Item non decens virginem, à virgine alienus, vel non decorus virgini, ab ἀπαρθενεύω, non congruo virginibus: ex α priv. & παρθενεύω; V. Item Ἀπαριθμέω, ῶ, pernumero, percenseo; vel simpl. numero, enumero, recenseo; unde verbale, ἀπαρίθμησις, numeratio, enumeratio, recensio, ex ἀπὸ, & ἀριθμέω. V.

Ἀπαρρησιάστως, sine libertate loquendi, sine libera oratione, est adv. ab ἀπαρρησίαστος; V. Item Ἀπάρτησις, εως, ἡ, expon. appendix; verbale ab ἀπαρτέω, pro ἀπαρτάω, f. ήσω, &c. V. Item Ἀπαστὶ, jejunè, & ἀπαστία, ἡ, jejunium; utrumque ab ἄπαστος; V. Item Ἀπαστράπτω, exp. fulguro, corusco, vel circumquaque fulguro, neutrum; sed interdum activum fit, sicut ἀπολάμπω, fulgorem ejaculor, &c. V.

Ἀπασχολέω, exp. negotium facessens avoco, & simpl. impedio, occupo, &c. V. Item Ἀπάτησις, deceptio, fallacia; idem quod ἀπάτημα, impostura, &c. & ab eod. Th. ἀπατάω; Item ἀπατηλὸς, exp. fallax, deceptorius, fraudulentus, dolosus; itidem, ab eod. &c. V.

Ἀπατούρια, τὰ, expon. fallaciarum solennitas, inquit Bud. V. Suid. & Schol. Aristoph. à Th. ἀπατάω. V.

Ἀπαύλια, τὰ, exp. dies quo sponsus apud socerum seorsum à sponsa pernoctat: Item dona quæ sponsæ dantur; teste Pol. sed Acron dicit fuisse diem, quo nupta ad parentes redire solebat: Item ἀπαυλιστήρια χλαῖνις; apud Poll. exp. quam sponsa mittit ad sponsum eo die qui ἀπαύλια dicitur, ab ἀπαυλίζομαι, à Th. αὐλὴ, unde αὐλίζομαι, &c. V.

Ἀπαυράω, eripio, quidam ab αὔρα, deducunt, ut sonet ἀνάπνευσιν ἀφαιροῦμαι, alii ab αἴρω, &c. V.

Ἀπεγνωκότως, exp. desperatè, per desperationem ut ἀπεγνωκότως ἔχειν, in desperationem adductum esse, spem omnem abjicere, &c. V. ἀπεγνωκώς.

Ἀπειραχῶς, est adv. idem quod ἀπειράκις, ab ἄπειρος, infinitus, quod ex α priv. & πέρας, ατος, &c. V.

Ἀπειρονίκης, vincend. imperitus, vel qui victoriam nondum expertus est, ex ἄπειρος, & νίκη, ἡ, &c. V.

Ἀπελπισμὸς, οῦ, ὁ, desperatio, verbale ab ἀπελπίζω, f. ίσω, despero, cum genit. ut ἀπελπίζω τοῦ τυχεῖν τῶν ἐρωμένων, & cum acc. ut ἀπελπίζειν τὸν νοσοῦντα, omnem de ægroto spem abjicere, & ταῦτα ἀπελπίζειν, de his desperare, vel hæc desperare, & interdum signif. desperare facio, in desperationem adduco: Item spero ex aliquo, vel spero alicunde, ut Luc. 6. καὶ δανείζετε, μηδὲν ἀπελπίζοντες, i. e. nihil inde sperantes, &c V.

Ἀπέπαντος, est comp. ex α priv. & πεπαίνω, f. ανῶ, pass. πεπαίνομαι, excoquor, &c. Sic etiam ἀπέπειρος, est comp. ex α priv. & πέπειρος, ὁ, ἡ; idem quod

quod πίπων, ινΘ, coctus, &c. Vide.

Ἀπειμέριμν☉, exponitur qui nullas animo curas versat, inconsideratus, &c. Vide.

Ἀπείριπτ☉, expon. non volubilis, &c. Item ἀπείβεπτ☉, idem, vel non revertens; utrumque ex α priv. & περιβίπω, f. ψω, unde περιβεπτὴ, ἡ, &c. V.

Ἀπεργέω, expon. discedo: Il. θ. ex ἀπὸ, & ἔργω, &c. V.

Ἀπευκτᾶι☉, idem est quod ἀπευκτ☉, abominandus, &c. cujus neut. ἀπευκτον, exponitur id quod deprecamur, &c. Vide.

Ἀπεύχομαι, vide in ἀπευκτ☉: Item Ἀπεχθομαι, idem quod ἀπεχθάνομαι, in odium, & offensionem incurro, &c. V. etiam in ἀπεχθητικὸς, post quod vide etiam ἀπεχθᾶι☉.

Ἀπεχθῶς, expon. invisè, odiosè: ut ἀπεχθῶς ἔχων, vel διακείμεν☉ πρός τινα; expon. qui odit, perosus, exosus, nam est adv. ab ἀπεχθὴς, odiosus, &c. Vide.

Ἀπίσχω, expon. abstineo: Il. α. sed exp. & averto; Odyss. ο. vel ut alii retraho, seu abstraho; & apud Plut. de def. Orac. οὐδὲν ἀπίσχ, sequente infin. expon. nihil prohibet quin: Item disto, id est, absum: Xen. & disto, i. e. differo: Herodian. Item recipio, reporto: Plut. &c. V.

Ἀπλωὴ, ἡ, expon. vehiculum mulare, quod muli juncti trahebant: ut Pausan. docet; Homerus quoque eam vocat ἡμιονείην ἅμαξαν; Od. ζ. unde ἀπλώνην ἀγώνισμα, dictum fuit certamen quod fit τῇ ἀπλωῇ, &c. V.

Ἀπίνυτ☉, expon. amens, qui desipit; unde adv. ἀπινύτως, amenter, desipienter; utrumque ab ἀπινύσσω, vel ex α priv. & πινυτὸς, unde πινυτῶς, à πινύω, unde πινύσσω, &c. V.

Ἄπλητ☉, pro ἄπληστος, expon. qui non impleri potest, &c. V. ἄπλετ☉, & ἄπληστα.

Ἀπλοΐζομαι, expon. simplicem & candidum me exhibeo, simplicitate utor: Xen. ab ἁπλοῖς, id☉; vel à Th. ἁπλό☉, &c. V.

Ἀποδειπνέω, ῶ, cœnam finio: Athen. l. 14. ab ἀπόδειπν☉; id vide.

Ἀποδέρω, excorio, est comp. ex ἀπὸ, & δέρω; idem à Them. δέρας, ατ☉, τὸ, &c. V.

Ἀποδιδρασκίνδα, nomen lusus puerilis ab aufugiendo ei impositum; in eo enim lusu, puerorum unus, clausis oculis, connivet, dum cæteri absistunt & subterfugiunt: Poll. lib. 9. ab ἀποδιδράσκω, ex ἀπὸ, & διδράσκω, &c. Vide.

Ἀπόειμι, dicitur Poëticè pro ἄπειμι, absum, &c. V. Item Ἀποζέομαι, fervesio; unde ἀποζεσθεὶς, fervefactus, est pass. ab act. ἀποζέω, fervefacio: ex ἀπὸ & ζέω, &c. V.

Ἀπόθετ☉, exp. repositius, qui reponi & recondi solet in apothecis: ut καρπὸς ἀπόθετ☉; Poll. l. 1. Item repostus, reconditus; plur. atque inde ἀποθέται, οἱ, vel αἱ; in Laconico agro prope Taygeticum montem, (qui Spartam terræ motu oppressit,) erat locus quidam præruptus & profundus, in quo exponebant partus informes & degeneres: Plut. in Lyc. Item ἀποθετικὸς, expon. deponendi vim habens, deponens: ut ἀποθετικὰ ῥήματα; apud Gramm. deponentia verba, & ἀποθετικὸν ἐπίῤῥημα, adverbium deponendi, id est, concedendi; quum conceditur, & quasi deponitur id quod nil obstat; ut εἶεν; Gaza l. 4. omnia ab ἀποτίθημι. Vide.

Ἀποθηρίωσις, ἡ, efferatio, feritas verbale, ab ἀποθηριόω; V. Item Ἀπόθλιμμα, τὸ, expon. succus expressus, & ἀπόθλιψις, ἡ, elisio, expressio: Item afflictio, calamitas; verbalia ab ἀποθλίβω, exprimo: Item elido, & interdum signif. affligo vehementer, &c. V.

Ἀποθρασύνομαι, audax fio, &c. ex ἀπὸ, & θρασύνομαι, id vide: Item Ἀποθραύω, confringo, effringo, perfringo, disrumpo; unde ἀπόθραυσις, εως, ἡ, fractura, perfractio; Item friatura, & comminutio; apud Aristot. ex ἀπὸ, & θραύω, fut. σω, &c. V. Item Ἀποθρηνέω, ῶ, vehementer lugeo, seu lamentor; ex ἀπὸ, & θρηνέω; V. Item Ἀποθρύπτω, frango deliciis & luxu: ex ἀπὸ, & θρύπτω. V.

Ἀποθυμιάω, ῶ, evaporo, exhalo, vel odorem cieo; unde verbale, ἀποθυμίασις, evaporatio, exhalatio; Plut. ex ἀπὸ, & θυμιάω, unde θυμίασις, ἡ, &c. V. Item Ἀποθυρόω, ῶ, excludo, foras ejicio: Hesych. ex ἀπὸ, & θυρόω; V. Item Ἀποθυσάνιον, τὸ, dicebatur genus quoddam poculi, sic dictum, vel quod aliquem usum haberet ἐν τ̃ θυσίαις, vel à nomine θύσαν☉, ὁ; vel θύσανον, τὸ, &c. V. Item Ἀποθύω, expon. polluceo, in sacrificia absumo: Item dico, consecro; ex ἀπὸ, & θύω, &c. V.

Ἀποικονομέω, res domesticas dispenso, administro, &c. ex ἀπὸ, & οἰκονομέω, idem: Item ἀποικονόμησις, dispensatio, ἀποικονομία, idem; (sed interdum τῇ οἰκονομίᾳ, opponitur;) utrumque, ab eod ἀποικονομέω. V.

Ἀποικτίζω, sive -ομαι, expon. miseror, & defleo, sive defleo miserabiliter: Item conqueror ex ἀπὸ, & οἰκτίζω, -ομαι, &c. V. Item Ἀποιμώζω, ejulo, lamentor: Item defleo, deploro, ex ἀπὸ, & οἰμώζω. V.

Ἄποινον, τὸ, expon. pretium, aut munus quod loco pœnæ debitæ offertur, ne sit ferenda; seu quo pœna debita luitur aut pensatur: Il. φ. Item pretium liberationis: Iliad. α. & ω. atque sic erit ab α priv. & ποινὴ, ἡ, pœna; atque inde ἀποινάω, expon. pœnæ debitæ eximo, redimo; sed expon. & pecuniam exigo; apud Demosth. Item ἄποινα, τὰ, expon. pœnæ; apud Plat. de leg. sic autem erit quasi ab ἀντὶ, unde σφαγῆς ἄποινα; i.e. ποιναὶ ἀντὶ σφαγῆς; Item veteres quoque pecuniam sic vocabant, cujus usus est & in recompensatione rerum, quemadmodum pœna in compensatione delicti: Item ἀποινᾶσθαι, expon. præmium pro re aliqua reportare & assequi: apud Euryp. sed expon. etiam, pecuniam exigere, pro re quadam, pecuniam colligere; i. e. χρηματίζεσθαι; quo sensu dicitur etiam ἀποινᾶσθαι, quasi ab act. ἀποινέω, inusit. pro ἀποινάω, &c. Vide.

Ἀποίχομαι, expon. abeo, absisto, decedo: & in Epigram. l. 1. ἀποιχόμεν☉ βιότοιο, expon. qui excessit a vita: Item absum, peregrè scil. profectus: aut simpl. absum; sed part. ἀποιχόμεν☉, absens; Odyss. α, ξ, & φ. exponitur & defunctus, mortuus: Plut. in Anton. ex ἀπὸ, & οἴχομαι. Vide.

Ἀποκαθαίρω, expurgo, repurgo, abstergo: Item lustro, explo: Item ἀποκάθαρμα, expurgamentum, repurgamentum, purgamentum, excrementum: Item piaculum, piamentum: sic & ἀποκάθαρσις, expurgatio, repurgatio, purgatio: Item expiatio, lustratio; ut & ἀποκαθαρτικὸς, expurgatorius, vel expurgativus, expurgandi vim habens, seu ad expurgandum aptus: Item expiativus; verbalia, ab ἀποκαθαίρομαι, expurgor: Item lustro: ex ἀπὸ, & καθαίρω, -ομαι, &c. V.

Ἀποκαίνυμαι, expon. vinco; ex ἀπὸ, & καίνυμαι, idem; à Them. καίνω, &c. Vide.

Ἀποκακέω, ῶ, expon. pro malo deficio, succumbo malo, seu malis, vincor malo; ut Hierem. c. 15. ἀπεκάκησεν ἡ ψυχή μου, defecit anima mea: Item general. succumbo: Item ἀποκακίζω, expon. malus fio, degenero; unde ἀπεκάκισε, Hesych. expon. factus est amarus: ex ἀπὸ, & Them. κακὸς, ὁ, unde κακίζω, &c. Vi. Item Ἀποκαλέω, ῶ, voco, appello, nomino: Item revoco; & expon. etiam interdico, veto: ex ἀπὸ, & καλέω. V.

Ἀποκάμνω, defatigor: Item deficio, debilitor, fatisco: ex ἀπὸ, & κάμνω; Vi. Item Ἀποκάμπτω, deflecto: Item neutral. deflecto me à recto cursu; unde verbale, ἀπόκαμψις, deflexus, substantiv. ex ἀπὸ, & κάμπτω. V. Item Ἀποκαπνίζω, fumigo, suffumigo, suffio; unde verbale, ἀποκαπνισμὸς, apud medicos dicitur, quum rei suffitæ nidor per infundibulum imbibitur, vel per arundinem fumus haustus & devoratus excipitur: ex ἀπὸ, & καπνίζω, à Them. καπνὸς, ὁ, &c. V. Item Ἀποκαπύσσω, idem quod ἀποκαπύω, unde Iliad. χ. ἀπὸ ἣ ψυχὴν ἐκάπυσσε, i. e. efflavit animam, &c. V. Item Ἀποκαραδοκέω, ῶ, expecto solicitè, scil. cum anxietate animi & magna solicitudine; ex ἀπὸ, & καραδοκέω. Vide.

Ἀποκαρπέω, ῶ, fructum edo, seu emitto: Item, emitto veluti fructum, genero, pullulo; ex ἀπὸ, & καρπόω; V. Item Ἀποκαρτερέω, ῶ, inediam perpetior, ut eâ vitam finiam, inediâ mortem mihi consciſco: Item non sustineo, animo deficio, impar sum dolori; unde verbale ἀποκαρτέρησις, mortis oppetitio per inediam: Item tolerantia dolore victa, abruptio patientiæ præ dolore: ex ἀπὸ, & καρτερέω, &c. Vide.

Ἀποκατα-

Ἀποκαταβαίνω, exp. descendo: ex ἀπὸ & καταβαίνω, idem, &c. V. Item ἀποκαίω & ἀποκάω, aduro, deuro, exuro: unde verbale, ἀπόκαυσις, adustio, deustio, exustio: ex ἀπὸ & καίω, f. καύσω, unde κάω, & καῦσις, ἡ, &c. V. Ἀποκέλλω, deflecto, & declino à via quæ ad portum tendit: declino à recta via; ex ἀπὸ & κέλλω, vel ὀκέλλω, &c. V. Ἀπόκενος & ἀποκενόω, vacuus, & evacuo, idem quod κενὸς & κενόω, &c. V. Sic & ἀποκεντέω, transfigo, transfodio; ex ἀπὸ & κεντέω, V. Ἀποκερδαίνω & ἀποκερδέω, ῶ, q.d. lucror ex aliqua re, & interdum idem quod κερδαίνω & κερδέω, quæ V. Ἀποκεφάλισμα, τὸ, capitis amputatio, item sordes quibus caput repurgatum fuit, Poll. Item ἀποκεφαλισμὸς, capitis amputatio, Plut. & ἀποκεφαλιστὴς, capitis truncator, decapitator; verbalia ab ἀποκεφαλίζω, capite privo, &c. V. Item ἀποκηρύσσω, vel ἀποκηρύττω, per præconem vendo, proscribo, auctionor, & in auctione vendo, indico licitantibus, item abdico; item ejicio, expello alicunde, propriè tanquam à domo paterna, finibus expello; item per præconem interdico; atq; inde verbale, ἀποκήρυξις, ἡ, venditio per præconem, proscriptio, venditio in auctione; item abdicatio; & à Synesio usurpatur pro excommunicatione; item interdictum, prohibitio: sic & ἀποκήρυκτος, exp. abdicatus, qui propter delicta domo paterrâ ejectus fuit, & apud Synes. ἀποκηρύκτους τῆς ἐκκλησίας δέχεσθαι, exp. excommunicatos ab Ecclesia, verbalia ab ἀποκηρύττομαι, in auctione vendor, abdicor: item per præconem interdicitur mihi: ex ἀπὸ & κηρύσσω, vel κηρύττω, ομαι, &c. Vide.

Ἀποκίδνημι, idem quod ἀποσκίδνημι, id V.

Ἀποκικλήσκω, idem quod, & pro ἀποκαλέω, avoco, &c. Id V. Item ἀποκινδυνεύω, periculum facio, periclitor: item periculo succedo, & in pass. ἀποκινδυνεύομαι, in discrimen venio: ex ἀπὸ & κινδυνεύω, ομαι, &c. V. Item ἀποκισσοῦσθαι, seu -σῶσθαι, exp. in hederam verti, seu abire, degenerare in hederam, seu fieri hederam, Theophr. Pl. 3. 18. ex ἀπὸ, & Th. κισσὸς, ὁ, unde κισσόω, &c. V. Item ἀποκλάζω, clango, clangorem edo, interdum est, cano veluti cum clangore quodam, in Epigr. ex ἀπὸ & κλάζω, V. Item ἀποκλάω, defringo; unde verbale, ἀπόκλασμα, abruptio, Gal. & Theocr. ex ἀπὸ & κλάω, unde κλάσμα, τὸ, vide.

Ἀπόκλεισις, exclusio, interclusio; item ἀπόκλεισμα, τὸ, dicitur locus, quo aliquid includitur; aut res, quâ quid includitur; ponitur etiam pro carcere, Hesych. & ἀπόκλειστος, inclusus; verbalia ab ἀποκλείω, excludo, intercludo, arceo, prohibeo; item includo, & simpl. interdum claudo. ex ἀπὸ & κλείω, V. Item ἀπόκλητος, vocatus, vel evocatus, Polyb. verbale ab ἀποκαλέω, V. Ἀποκλύζω, eluo, abluo, item abstergo; ex ἀπὸ & κλύζω, V. Ἀπόκναισις, ἡ, molestatio, vexatio; verbale ab ἀποκναίομαι, tædio afficior, affligor, obtundor, pass. ab ἀποκναίω, V. Ἀποκναίω, ῶ, scalpo, abrado, erado, ex ἀπὸ & κνάω, V. Item ἀποκοιμάομαι, seorsum dormio, secubo, seorsum cubo: ex ἀπὸ & κοιμάω, ομαι, V.

Ἀποκολάπτω, tundendo aufero, vel pertundo, insculpo: ex ἀπὸ & κολάπτω, V. Item ἀποκολέω, detrunco, mutilo, imminuo, infringo: ex ἀπὸ & κολέω, V. Ἀποκομίζω, asporto, deporto, porto; item deporto, sicut dicitur deporto captivos, aut exercitum, in pass. ἀποκομίζομαι, asportor, deportor; item referor, vel me refero, recipio me, unde ἀποκομιδὴ, asportatio, deportatio; item reditus; ex ἀπὸ & κομίζω, ομαι, V.

Ἀποκομπάζω, insolentiùs me effero, vel me jacto, in Epigr. ex ἀπὸ & κομπάζω, V. Item ἀποκορυφόω, in verticem conformo, apud Polyb. & apud Herodot. ἀπεκορύφου σφι τάδε, quidam exp. (amicitiam regiam) verbis extollebat, vel gloriosè respondebat; alii, summatim hæc respondit: ex ἀπὸ & κορυφόω, V.

Ἀποκουφίζω, levo, sublevo, exonero: ex ἀπὸ & κουφίζω, V. Item ἀποκρεμάω, suspendo ex; ut ἀποκρεμάσας τοῦ ὠτὸς, cum suspendisset ex aure, in pass. ἀποκρεμάομαι, pro quo & ἀποκρέμαμαι, suspendor, suspensus sum, dependeo; ex ἀπὸ & κρεμάω, άομαι, V.

Ἀποκρούω, vel ομαι, repello, depello, propulso, reprimo; item excutio, ut equus sessorem dicitur excutere; item refello, refuto, & in pass. ομαι, repellor, depellor, excutior; ut ἀποκρουσθεὶς τῆς πόλεως, urbe depulsus, & ἀποκρουσθῇ τοῦ ἵππου, Xen. in Hipparch. Item relidor, repercutior, Greg. atq; inde verbalia, ἀπόκρουσις, repulsio, depulsio, propulsatio, & ἀπόκρουσις τῆς σελήνης, dicitur, quum Luna decrescit, seu senescit, apud Alex. Aphr. Probl. l. 1. sic & ἀπόκρουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui repellitur, seu rejicitur: atq; inde, ἀποκρουστικὸς, οῦ, ὁ, repulsivus, depulsivus, vim habens repellendi, depellendi, vel propulsandi, Gal. Diosc. ex ἀπὸ & κρούω, ομαι, unde κροῦσις, ἡ, κρουστικὸς, ὁ, &c. V.

Ἀποκτιννύομαι, οῦμαι, vide in κτιννύομαι. Item ἀπόκυνον, ου, τὸ, dicitur frutex quidam qui canes & omnes quadrupedes necare traditur in cibo datus, Plin. l. 24. c. 12. Diosc. 4. 81. ex ἀπὸ & κύων, κυνὸς, &c. V. Item ἀποκυριάζω, exp. ἀποκακῶ; item ἀποφεύγω, & ἀποσκιρτῶ, Hesych. ex ἀπὸ & κυριάζω, inusit. a κύριος, ὁ, &c. V.

Ἀπολακτισμὸς, calcitratio, Plut. est verbale ab ἀπολακτίζω, calce repello: item despicor, sperno, tanquam calce repellens, &c. V. Item ἀπολετὴρ, perditor, &c. Ex ἀπὸ & ὀλετὴρ, à Th. ὄλλυμι, f. ὀλέσω, ab inusit. ὀλέω, &c. V. Item ἀποληκυθίζω; q.d. detraho ληκύθιον, occinendo; unde ληκύθιον ἀπώλεσεν, apud Schol. Aristoph. ληκύθιον, autem diminut. à λήκυθος, dicitur etiam metrum τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, quod & Euripideum appellatur, ut Schol. Aristoph. annotat; ex ἀπὸ & ληκυθίζω, pigmentis oratoriis exorno, &c. V.

Ἀπολυμαίνομαι, exp. etiam, corrumpo, noceo, damnum infero; unde ἀπολυμαντὴρ, corruptor, perniciem afferens, pernicies, Od. ρ. ex ἀπὸ & λυμαίνω, idem, & in hac signif. est à Th. λύμη, ἡ, item ἀπολύματα, apud Nic. in Ther. exp. excrementa, sordes; ab ἀπολυμαίνομαι, purgor; & sic est; ex ἀπὸ & λυμαίνω, purgo, à Th. λῦμα, τὸ, &c. V. Item ἀπομαγδαλία, sive -λιά, ἡ, exp. buccea, quam manibus in eam abstersis, canibus projiciebant; dicitur & ἀπομαγδαλὶς, ex ἀπὸ & μαγδαλιά, ἡ, quod V. Item ἀπόμαγμα, τὸ, q d. abstergimentum; id quod ex abstersione colligitur, verbale ab ἀπομάσσω, vel ττω, ομαι, V.

Ἀπομαίνομαι, videatur ante ἀπομανθάνω. Item ἀπομάκτρα, ἡ, vel ἀπόμακτρον, τὸ, dicitur lignum quoddam, quo premimus, & velut deradimus id quod mensuram certam, & legitimam excedit; Latinè, radius, & hostorium, Poll. Hesych. Eust. verbalia ab ἀπομάσσω, f. ξω, V. Item ἀπομαρτυρέω, & ἀπομαρτύρομαι, attestor, testor, testificor; ex ἀπὸ & μαρτυρέω, sive μαρτύρομαι, &c. V.

Ἀπομαστιγόω, flagello, vel vehementer flagello; ex ἀπὸ & μαστιγόω, V. Item ἀπομείρομαι, exp. distribuo, præbeo; propriè, partitione demptum alicunde tribuo; ex ἀπὸ & μείρω, ομαι, V.

Ἀπομέμφομαι, accuso, incuso, succenseo; ex ἀπὸ & μέμφομαι, V. Item ἀπομερίζω, dispertio, divido, separo; ex ἀπὸ & μερίζω, V. Item ἀπομετρέω, dimetior, metior; ex ἀπὸ & μετρέω, V. Item ἀπομίγνυμι, permisceo; unde verbale, ἀπόμιξις, permistio; ex ἀπὸ & μίγνυμι, f. μίξω; unde μίξις, ἡ, quæ idem significant, &c. Vide.

Ἀπομίμησις, ἡ, exp. imitatio, expressio; ab exemplari rei alicujus, vel ad exemplar, est verbale ab ἀπομιμέομαι, imitor, effingo; ut τοῖς ἀπομιμουμένοις βρόντας καὶ κεραυνοὺς, apud Plut. ad præfect. ind. sed usurpatur & passivè, unde part. præt. ἀπομεμιμημένος, ad imitationem factus, seu expressus, Athen. ex ἀπὸ & μιμέομαι, V. Item ἀπομιμνήσκομαι, item cum ἀπομνάομαι, V.

Ἀπομνημονεύω, in memoriam revoco, reminisci facio; item commemoro, recenseo; quidam autem tradunt significare etiam, oblivioni mando: atque inde verbale, ἀπομνημόνευσις, ἡ, idem quod ἀπομνημόνευμα, τὸ, quod exp. commemoratio, narratio, vel potius res quæ commemoratur, historia; ex ἀπὸ & μνημονεύω, vide.

Ἀπομύζουρις, idem quod μύζουρις, id V. Item ἀπομυκάομαι, mugio; ex ἀπὸ & μυκάομαι, idem, V. Ἀπομύσσω, seu -ττω, mungo, emungo, Epigr. l. 3. Item Metaph. decipio, Poll. & Hesych. & in pass. ἀπομύττομαι, emungor, mungo me; unde verbale, ἀπομυξία, ἡ, id

ἡ, id quod emungendo detrahimus, Hesych. *ex ἀπὸ & μύσσω*, vel *σσω*, idem, V. Ἀπομύω, claudo, tego; *ex ἀπὸ & μύω*, idem, V. Item ἀπομωτικὸς, ὁ, ὁ, abjurativus, inficialis, Cic. ab ἀπόμωτος, q.d. abjurabilis, ejusmodi ut quis jurejurando neget, &c. V. Ἀπόμωσις, pro quo dicitur etiam, ἀπομωσία, inficiatio per jusjurandum.

Ἀποναρκάω, & κόω, ῶ, idem quod ναρκάω & ναρκέω, quæ V. Item ἀπονάρκησις & ἀπονάρκωσις, exp. obtorpefactio; item obstupefactio, ab ἀποναρκόομαι, οῦμαι, obtorpesco; *ex ἀπὸ & ναρκάω*, seu κόω, ομαι, &c. V. Item ἀπονέομαι, abeo, redeo, revertor, Il. β. *ex ἀπὸ & νέομαι*, eo, &c. V. Item ἀπονεοττεύω, nidifico; sed exp. & nidificationem relinquo; *ex ἀπὸ & νεοττεύω*, V.

Ἀπονεύω, abnuo, respuo; aversor, quasi respuendo; item nuto, ad ruinam inclino, in Epigr. Item vergo, inclino, declino, deflecto; *ex ἀπὸ & νεύω*, V. Item ἀπόνητος, illaboratus; vel idem cum ἄπονος; *ex α priv. & πονέω*, f. ήσω, V.

Ἀπονήχομαι, nato; item adnato, natando pervenio; *ex ἀπὸ & νήχω, ομαι*, V. Item ἀπονία, vide cum ἄπονος.

Ἀπονικάω, vinco, supero; *ex ἀπὸ & νικάω*, V.

Ἀπονυχίσματα, dicuntur unguium resegmina; verbale ab ἀπονυχίζω; *ex ἀπὸ & ὀνυχίζω*, V. Item ἀποξέω, abrado, rado; item facile abscindo, quasi abradens; item expolio, proprie, abradendo; & general. polio; sic in pass. ἀποξέομαι, rador, abrador; item expolior per abrasionem; unde Metaph. ἀπεξεσμένον ἦθος, exp. mores expoliti, limati, exacti, & in quibus nihil est reprehensionis; *ex ἀπὸ & ξέω*, ομαι, V.

Ἀπόξηρος, desiccatus, aridus; unde ἀποξηραίνω, desicco, exsicco; item arefacio; *ex ἀπὸ & ξηρὸς*, unde ξηραίνω, &c. V. Item ἀποξυράω, vel ρέω, vel ρῶ, exp. novacula abrado, & pass. ἀποξυράομαι, sive ρέομαι, vel ρῶμαι, novacula rador, ad cutem tondeor; unde ἀπόξυρος, abrasus, ad cutem rasus, & Metaph. apud Luc. ἀπόξυροι πέτραι, exp. scopuli exesi; *ex ἀπὸ & ξυράω, ομαι*, &c. V.

Ἀπόξυσμα, exp. ramentum, &c. V. Ἀποπαίζω, ludo, lusito; *ex ἀπὸ & παίζω*, V. Ἀποπαλαιόω, ῶ, antiquo, abrogo; *ex ἀπὸ & παλαιὸς, ὁ*, V. Ἀποπάλλω & ἀποπαλέω, ῶ, evibro, ejaculor; unde ἀποπάλλομαι, evibror; atq; inde, ἀποπαλμὸς, evibratio, concussio, agitatio, & ἀπόπαλσις, evibratio, ejaculatio; *ex ἀπὸ & πάλλω, ομαι*, V. Item ἀποπαύω, facio cessare, seu desistere: item compesco, inhibeo, Od. σ. & Il. σ. & ἀποπαύομαι, cesso, desisto, finem facio, Il. α & π. sed exp. & quiesco, requiesco, morior, apud Theocr. Idyl. 1. *ex ἀπὸ & παύω, ομαι*, V.

Ἀποπειράω, ῶ, & άομαι, ῶμαι, ut & ἀποπειράζω, experior, periclitor, periculum facio; omnia ab ἀπόπειρα, vel *ex ἀπὸ & πειράω, πειράζω, ομαι*, &c. V. Item ἀποπελεκάω, securi aufero; item securi dolo, & complano; *ex ἀπὸ & πελεκάω*, V. Ἀποπενθέω, lugeo, elugeo; *ex ἀπὸ & πενθέω*, V. Ἀποπεραίνω, ad finem perduco, efficio, perago; *ex ἀπὸ & περαίνω*, V. Sic & ἀποπεραιόω, idem; *ex ἀπὸ & περαιόω*, V. Item ἀποπεράω, trajicio alicunde; *ex ἀπὸ & περάω*, V. Item ἀποπέρδω, pedo; *ex ἀπὸ & πέρδω*, idem, &c. V.

Ἀποπερισπάω, verto, vel circumductum abstraho; *ex ἀπὸ & περισπάω*, V. Item ἀποπήγνυμι, frigore cogo, & adstringo, concrescere facio, & in pass. ἀποπήγνυμαι, penitus gelu adstringor & coeo, Athen. l. 2. *ex ἀπὸ & πήγνυμι*, V. Ἀποπηδάω, desilio, resilio; item aufugio, refugio; celeriter & cupide abscedo: *ex ἀπὸ & πηδάω*, V. Ἀποπιμπλάω, vel ἀποπίμπλημι, impleo, expleo; item satio, saturo: *ex ἀπὸ & πίμπλημι*, V. Item ἀποπλάσσω, vel ττω, effingo, fingo; *ex ἀπὸ & πλάσσω*, V.

Ἀποπλήθω, (*ex ἀπὸ & πλήθω*,) idem quod ἀποπίμπλημι, id V.

Ἀποπλήσσω, Atticè pro ἀποπλήσσω, &c. V. Cum ἀποπληκτικός. Item ἀποπλίσσομαι, seu ἴσσομαι, absilio, saltu me proripio, seu aufugio; *ex ἀπὸ & πλίσσω, ομαι*, V. Ἀπόπλυμα, τὸ, aqua sordida, in qua quid lavimus; est verbale ab ἀποπλύνω, V. Ἀποπρατίζομαι, vendo, Tob. c. 1. *ex ἀπὸ & πιπράσκω*, f. πράσω, unde πρατὴς, ὁ, unde inusit. πρατίζω, &c. V. Ἀποπρέμνα φυτευτήρια, dicuntur plantæ particula stipitis suffultæ, Theophr. Pl. c. 7. *ex ἀπὸ & πρέμνον, τὸ*, V. Ἀποπρίω, serra deseco, serra abscindo, seu amputo; *ex ἀπὸ & πρίω*, V. Ἀποπροβαίνω, longe progredior & abeo, Euryp. *ex ἀπὸ & προβαίνω*, V. Ἀποπροβάλλω, projicio, dejicio, abjicio; *ex ἀπὸ & προβάλλω*, V. Item ἀποπτύω, spuo, exspuo; item respuo, aversor, aspernor; unde ἀποπτυστὴρ, ῆρος, ὁ, contemptor; & ἀπόπτυστος, ut ἀπόπτυστος φρὴν, Euryp. in med. verbalia ab ἀποπτύομαι, exspuor, spuor; *ex ἀπὸ & πτύω*, f. ύσω, &c. V. Post ἀποπυρίζω.

Ἀποπυνθάνομαι, interrogo, sciscitor ex aliquo; *ex ἀπὸ & πυνθάνομαι* V. Item ἀποπυρίδες, dicuntur pisces quidam, de quibus Athen. l. 8. Item ἀποπυρόω, igne infesto, inflammo, &c. *ex ἀπὸ & πυρόω*, à Them. πῦρ, υρὸς, &c. V. Item ἀποπυτίζω, respuo, &c. *ex ἀπὸ & πυτίζω*, &c. V. Cum ἀπότιστος.

Ἀποργίζω, irrito, ab ἀποργὴς, V. Item ἀπορέγω, exp. præbeo, seu partem alicunde do; sed exp. & extendo, protendo; *ex ἀπὸ & ὀρέγω*, V. Ἀπορέγχω, exp. desterto; *ex ἀπὸ & ῥέγχω*, V. Ἀπόρβολος, per quem iter haberi nequit; ut ἀπόρβολος ὁδὸς; *ex α priv. & πορβόομαι*, V. Ἀπορέω, exp. ad angustias detrusus inexplicabiles hæsito, vel simpl. dubito, æstuo, nescio quo me vertam, & cum genit. signif. egeo, destitutus sum, & ἀποροῦμαι, idem: nescio, ambigo; item egeo, indigeo, sed interdum, ἀπορεῖται, in pass. signif. dicitur id, de quo dubitatur, seu quæritur, seu quod in dubio manet; unde τὸ ἀπορούμενον, exp. id quod controversum est, seu de quo quæstio est; atque inde verbalia, ἀπόρημα, τὸ, res de qua dubitatur; dubitatio in medium allata, de qua disceptatur, & simpl. dubitatio; unde ἀπορηματικὸν ἐπίρρημα, dicitur adverbium dubitativum, apud Gramm. Item ἀπορητικὸς, ὁ, ὁ, qui dubitare solet, dubitator, hæsitator, ut ἀπορητικοὶ φιλόσοφοι, qui de omnibus rebus dubitabant, quales Pyrrhonii, & aliter σκεπτικοὶ, fuere nuncupati, omnia, ab ἄπορος, ὁ, ἡ, unde ἀπορία, ἡ, &c. V.

Ἀπορθόω, erigo, item dirigo, directum reddo; *ex ἀπὸ & ὀρθόω*, V. Item ἀπορία, ἡ, exp. res intricatæ & perplexæ, ex quibus explicare nos non possumus; & proinde, anxietas, angustia; item schema Rhetoricum, quo simulamus nos nescire quid dicendum nobis, aut quid omittendum sit; item quæstio de qua dubitatur; item difficultas; item periculum, & interdum, pro ἀδυναμία, item inopia, indigentia, paupertas, Thuc. l. 1. &c. V.

Ἀπόρνυμι, excito, seu concito alicunde, unde ἀπόρνυμαι, concitus alicunde feror; prodeo cum impetu: *ex ἀπὸ & ὄρνυμι*, V. Item ἀπορρὰξ, exp. derivatio, pars abstracta, i.e. ἀπόσπασμα, ἀπότμημα, Hesych. Item ἀπόρραξις, ἡ, dicebatur modus pilâ ludendi, quo pila fortiter ad solum allisa, ei, qui miserat, remittebatur, monstrato prius saltu ejus, saltus enim numerari solebant, Poll. l. 9. verbalia ab ἀπορράττω, vide.

Ἀπορρηθῆ, exp. vetitum est, interdictum est; unde ἀπορρηθεὶς, vetitus, & apud Plat. de Leg. 11. ὑπὸ γένους παντὸς ἀπορρηθῶσι, exp. quasi à toto genere abdicari, sunt 3. pers. a. 1. pass. cum ejus part. & infin. a verbo ἀπορρέω, *ex ἀπὸ & ῥέω*, dico, unde &

Ἀπόρρησις, idem quod ἀπόρρησις, interdictio; item renuntiatio, sed exp. & defatigatio, & defectio virium, & animi, &c. Vide ἀπόρρημα. Item ἀπορρήτως, secretò, clam; item ita ut dici nequeat, Hesych. est adv. ab ἀπόρρητος, vetitus, interdictus, item inenarrabilis, ineffabilis, item indignus dictu, seu narratu, &c. V.

Ἀπόρρυξις, ἀπόρρυτος, & ἀπορρύω, vide post ἀπόρροια. Item ἀπορραγὰς, άδος, ἡ, abrupta, seu devulsa, ut πέτρας ἀπορρῶγάδος, Macchab. l. 2. c. 14. Item ἀπορρὼξ, ῶγος, ὁ κ ἡ, exp. abruptus, præruptus, & substantivè, etiam exp. fragmentum avulsum, seu pars avulsa, Hesych. & simpl. pars, portio, &c. V.

Ἀπόρυξ, ab Hesych. exp. scissura, seu fissura, ab ἀπορύσσω, seu ἀπορύττω, defodio; *ex ἀπὸ & ὀρύσσω*, &c. V. Item ἀπόρως, exp. perplexè, ita ut extricare te nequeas, item tenuiter, sic ἀπόρως ἔχειν, seu ἐν ἀπόρῳ γίνεσθαι vel ἔχειν, exp. animo anxio & perplexo esse, Thuc. & Polyb. est adv. ab ἄπορος, quod exp. meatum non habens, per quem transitus nobis non patet, unde ἄπορα πράγματα, exp. res inusitatæ; nam res ἄπορος est, ex qua nos explicare minimè possumus, & ἄπορος ζήτησις, dicitur quæstio

ſtio inſolubilis, & ἄπορ⊕ αἰχύνη, ſummum dedecus, & quod eluere nequeas, & abſolutè, τὸ ἄπορον, ſeu τὰ ἄπορα, dicuntur res dubiæ, ex quibus evadendi rationem minimè reperimus; prout Metaphoricè etiam, res ἄπορ⊕ dicitur homo, qui in difficultatibus conſtitutus eſt talibus, unde ἄπορ⊕, exp. etiam difficilis, &c. V.

Ἀποσαρκόω, in carnem concreſcere facio, unde apud Ariſtot. in Probl. ἀποσαρκοῦται σάρξ, caro coaleſcit & conſpiſſatur; ex ἀπὸ & σαρκόω, V. Item ἀποσεύω, ſeu ἀπεσύα, (idem quod ἀφορμάω, id V.) ex ἀπὸ & σεύω, vel inuſit. σύω, pro Th. σείω, &c. V. Ἀποσήθω, cribro, vel cribro excutio; ex ἀπὸ & σήθω, V. Ἀποσκάπτω, defodio, ſeu defodiendo detraho; ex ἀπὸ & σκάπτω, V. Ἀποσκεδάζω, vel ἀποσκεδάω; item ἀποσκεδάννύω, vel υμαι, exp. diſſipo, diſpello; ex ἀπὸ & σκεδάω, σκεδάζω, vel σκεδάννυμαι, &c. V. Item ἀποσκελίσαι, Heſych. exp. παιδικὴν ὄρχησιν ὀρχήσασθαι, puerilem, ſeu ludicram ſaltationem ſaltare; ex ἀπὸ & σκέλος, ε⊕, τὸ, V.

Ἀποσκεπάζω, idem quod ἀποσκέπω; ex ἀπὸ & σκεπάζω, &c. V. Item ἀποσκεπαρνισμὸς, ȣ, ὁ, una ſpecies eſt fracturæ cranii; de qua Gal. ex ἀπὸ & σκέπαρνον, τὸ, unde σκεπαρνίζω, V. Ἀποσκέπτομαι, ex alto ſpeculor; ex ἀπὸ & σκέπτομαι, V. Ἀποσκήπτω, incumbo, innitor, incumbo in, ex ἀπὸ & σκήπτω, nitor, ſed exp. & decumbo, decido, allidor; item deſino, tendo, ut ἀποσκήπτειν εἰς ὄλεθρον, in exitium tendere, ſeu deſinere, apud Alciph. ſed exp. & tranſitivè, ut apud Dionyſ. Halic. l. 6. ἀποσκήπτειν τὴν ὀργὴν εἰς αἰτίας, exp. iram in autores effundere, & quaſi deturbare; item erumpo, evado, ſcil. ex ἀπὸ & σκήπτω, decido, &c. Vide.

Ἀποσκίδνημι, ſeu ἀποκίδνημι, diſſipo, & in paſſ. ἀποσκίδναμαι, diſſipor, ſeu diſpergor alicunde, Il. ψ. ex ἀπὸ & σκίδνημι, idem quod σκεδάννυμι, pro Th. σκεδάω, ſeu σκεδάζω, ομαι, &c. V. Item ἀποσκιρτάω, reſilio, vel reſilire conor, Luc. ex ἀπὸ & σκιρτάω, V. Ἀποσκλέω, exareſco; item morior; unde ἀποσκλέοι, apud Heſych. & Suid. exp. ἀποθάνοι, moriatur; (apud quos tamen ſcribitur ἀποσκλαίοι;) item ἀποσκλῆμι, idem exareſco; item emacior & tabeſio, ſeu contabeſco; ut apud Alciphron. ἀποσκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ, periculum eſt mihi, ne fame tabeſiam, hinc particip. ἀπεσκληκὼς, apud Luc. tabidus, aridus; & apud Chryſoſt. de ſacerdotio, ἀπεσκληκυῖα ψυχὴ τῇ τ̃ συνεργείας ἀμελείᾳ, exp. anima quæ obduruit, ſeu quæ callum obduxit, ex ἀπὸ & σκλέω, quod per Sync. fit ex σκελέω, idem cum, & pro Th. σκέλλω, &c. V.

Ἀποσκληρύνω, idem quod ἀποσκληρόω, id V. Item ἀποσκοπέω, & ἀποσκοπεύω, idem quod, & ab ἀποσκέπτομαι, V. Unde ἀπόσκοπ⊕, exp. etiam ἄπωθεν σκοπῶν, i. e. eminus intuens, Heſych. Item à ſcopo procul remotus, & Metaph. à propoſito alienus; ex ἀπὸ & σκέπτομαι, f. ψομαι; unde σκοπὸς, ὁ, &c. V. Item ἀποσκορπίζω, diſpergo; ex ἀπὸ & σκορπίζω, V. Ἀποσκοτίζω, obtenebro, obſcuro; item tenebras ſubmoveo; corpus, quo obumbrabam aliquid, amoveo; ſic & ἀποσκοτόω, obtenebro; unde ἀποσκοτοῦσθαι, tenebris involvi & obrui, apud Polyb. l. 1. ſed exp. etiam adumbro, vel umbris picturam decoro; unde ἀπεσκοτωμένον, in part. præt. Utrumque, à Them. σκότ⊕, ε⊕, τὸ, unde σκοτίζω, & σκοτόω, &c. V.

Ἀποσκυδμαίνω, ſuccenſeo; ex ἀπὸ & σκυδμαίνω, V. Item ἀποσκύζομαι, ad iram provocor; ex ἀπὸ & σκύζομαι, V. Item ἀποσκυλεύω, eſt idem quod ἀποσυλάω, ſpoliando aufero; ex ἀπὸ & σκυλεύω, idem quod, & pro συλάω, a Th. σύλη, ἡ, &c. V.

Ἀποσοβητὴς, qui inſolenter aliquem ſummovet & repellit; verbale ab ἀποσοβέω, arceo; item excutio, ſed exp. & neutral. abeo citato gradu, i. e. ἀποτρέχω, ex ἀπὸ & σοβέω, vide. Item ἄποσ⊕, eſt comp. ex α priv. & ποσὸς, unde τὸ ποσὸν, quantitas, &c. V. Ἀποσπαράσσω, avello lacerando; ex ἀπὸ & σπαράσσω, V.

Ἀποσπαργανῦμαι, faſciis, quibus obvolutus eram, exolvor, faſciis me exolvo; ab act. σπαργανόω, V. Item ἀπόσπασμα, α⊕, & ἀποσπασμάτιον, eſt pars rei avulſa, ſeu particula avulſa; ab ἀποσπάω, &c. V.

Ἀποσπένδω, vide in ἀπόσπονδ⊕. Item ἀποσπερμαίνω, idem quod σπερμαίνω, & Th. σπείρω, f. ερῶ, unde σπέρμα, τὸ, item ἀποσπερματίζω, exp. ſemen emitto; ſemine genitali polluor, Ariſtoph. & Ariſtot. de gen. an. l. 2. ex ἀπὸ & σπερματίζω, V. Item ἀπόσπορ⊕, exp. ſatus ab aliquo, i. e. genus, & originem ab aliquo ducens; ex ἀπὸ & σπόρος, ὁ, V.

Ἀποστερητικὸς, q. d. fraudativus, i. e. fraudandi vim habens, ad fraudandum valens; item ἀποστερητὶς, fraudatrix; ut apud Ariſtoph. in Nub. γνώμην ἀποστερητίδα, ſententiam inficiatoriam, & defraudatricem, fœm. à maſc. ἀποστερητὴς, quod cum ἀποστέρησις, vide poſt ἀποστερέω. Item ἀποστιλβόω, luceo; ex ἀπὸ & στιλβόω, V.

Ἀποστυφελίζω, depello, deturbo, Il. σ. Ἕκτορα ἀπεστυφέλιξαν, Hectora deturbarunt; ex ἀπὸ & στυφελίζω, V. Item ἀποστύφω, aſtringo; ex ἀπὸ & στύφω, vide.

Ἀποσυλάω, diſpolio, deprædor, depeculor; item ſpoliando aufero, ſeu eripio; ex ἀπὸ & συλάω, V. Item ἀποσυμβάλλω, occurro, Heſych. ex ἀπὸ præpoſitione hic abundante, & συμβάλλω, unde συμβολὴ, ἡ, & σύμβολ⊕, ὁ, ἡ, &c. V.

Ἀποσύω, vel ἀποσσύω, idem quod ἀποσεύω, erumpo, profilio, &c. vide ἀπόσσυτ⊕. Item ἀπόσφαγμα, τὸ, Gal. apud Hippocr. exp. τρυγώδες παρέγχυμα, fœculentum quod per colum tranſmiſſum eſt; verbale ab ἀποσφάττω, quod vide. Item ἀποσφίγγω, ſtringo, adſtringo, comprimo, coarcto, propriè, alicunde abſtractum ſtringo; ex ἀπὸ & σφίγγω, V.

Ἀποσφραγίζω, reſigno, ſignum tollo; interdum, idem quod σφραγίζω; unde in paſſ. apud Euryp. in O. eſt. (de Helena;) καὶ δὴ μὲ πάντ' ἀποσφραγίζεται, i. e. omnia mea ſignis notat, Schol. exp. σφραγίδας ἐπιτίθησι, ὡς δὴ πάντα κληρονομήσουσα τὰ ἐμά; atque indè ἀποσφράγισμα, idem cum σφράγισμα, ſignaculum, ſeu ſigillum; ſeu id quo aliquid obſignatur, Athen. l. 13. ex ἀπὸ & σφραγίζω, unde σφράγισμα, τὸ, &c. V.

Ἀποσχάω, idem quod ἀποσχάζω, ſcarifico, &c. V. Item ἀποσωρεύειν, idem dicitur eſſe quod ἀπονησάσθαι, (at neutrum neutrobi explicatum eſt;) ex ἀπὸ & σωρεύω, V. Ex hac autem compoſitione videtur ἀποσωρεύω, ſignificare, alicunde abſtractum coacervo.

Ἀπόταξις, ἡ, vide cum ἀποταγή.

Ἀποτευκτικὸς, qui ſolet aberrare, & fruſtrari; unde ἀποτευκτικὸν φάρμακον, dicitur quod infelix eſſe & ſucceſſu carere compertum eſt; cui oppon. ἐπιτευκτικὸν, apud Gal. eſt, (ut ἀπότευγμα, res quæ malè, & præter animi ſententiam ſucceſſit, ſicut etiam, ἀπότευξις, quum quis voti ſui compos non fit; item repulſa;) verbale ab ἀποτυγχάνω, ομαι, V. Item ἀποτεφρόω, in cinerem redigo; ex ἀπὸ & τεφρόω, vide.

Ἀποτῆλε, procul, i. e. τῆλε ἀπὸ, ut in Epigr. ἀποτῆλε Θεȣ̃, exp. procul à Deo; item ἀποτηλȣ̃, idem, Od. ι. verſ. 116. ex ἀπὸ & τῆλε, V. Item ἀποτίμημα, τὸ, exp. pignus quod dotis loco datur, Heſych. & Poll. l. 3. & ἀποτίμησις, exp. deſcriptio cenſus; item ἀποτιμηταὶ, οἱ, dicuntur ii, qui pignus certo pretio æſtimatum accipiunt; omnia verbalia, ab ἀποτιμάω, æſtimatum do; unde in paſſ. ἀποτιμάομαι, æſtimatum accipio, Heſychio autem, ἀποτιμήσασθαι, eſt pignori accipere, indicato ſimul pretio quo pignus ipſum æſtimatur; ex ἀπὸ & τιμάω, ομαι, ut & ἀπότιμ⊕, honore carens; inhonorus, ſeu inhonoratus; eſt ex ἀπὸ, priv. & τιμὴ, ἡ, &c. V. Item ἀποτίμημα χρήματα, dicuntur, quæ aliquis æſtimata accipit, ſeu quæ ſuo æſtimata pretio, oppignerata ei ſunt, donec pecunia reſtituatur, Demoſth. in Onet. eſt neut. plur. à præced. ſing. maſc. ἀπότιμ⊕, V.

Ἀποτίναγμα, τὸ, id quod decutitur, ſeu excutitur, Symm. Eſa. 1. verbale ab ἀποτινάσσω, decutio; ex ἀπὸ & τινάσσω, &c. V. Item ἀπρόσπλας⊕, exp. inacceſſus; cui appropinquare nemo poteſt; Poëticum eſt; ex ἀπὸ & πελάω, ſeu πελάζω, ομαι, f. άσω, &c. V. Item ἀποτίω, punio; item perſolvo, luo, & exp. etiam rependo, ſeu reddo quod accepi, Il. α, ex ἀπὸ & τίω, V. Item ἀπότμημα, τὸ, exp. quod alicunde abſciſſum eſt, eſt verbale, quaſi ab ἀποτμάω; ex ἀπὸ & τμάω, pro Th. τέμνω, &c. V.

Ἀπότολμ⊕, ὁ, ἡ, non audax; & in ſuperl. ἀποτολμότατ⊕, minime audax omnium, Luc. ex ἀπὸ & τόλμα, ἡ, V. Item ἀποτολμᾶσθαι, dicitur quod cum confidentia, & audacia ſuſcipitur.

tur; unde ἀποτετολμημένον, confidenter, seu audacter cœ..tum, magnum ausum; est pass. ab ἀποτολμάω, confidenter, & interdum, facinorosè audeo, & aggredior; ex ἀπὸ & τολμάω, V. Item ἀποτοξεύω, arcu propulso, sagittis emissis; sagittâ arceo, seu propello; item sagittâ appeto; unde ἀποτοξεύεσθαι, sagittis appeti, seu arceri & propelli; unde Metaph. apud Luc. πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται, ap è & scitè probatum est, & velut sagittâ tactum; ex ἀπὸ & τοξεύω, V.

Ἀποτρόπασμα, exp. sacrificium quod fit malorum avertendorum gratiâ; piaculum, piamen, piamentum; est verbale, ab ἀποτροπιάζομαι, aversor, abominor, peto ut dii averruncent; item piaco, expio; item ἀποτροπία, & Ion. -ίη, depulsio, aversio; idem quod, ut & omnia ab ἀποτροπή, V.

Ἀποτυλόω, exp. manu glandem denudo; præputium reseco, Hesychio exp. ἐπᾶραι τὸ αἰδοῖον, ex ἀπὸ & τυλῶν, à τυλόω, quod à Them. τύλος, quod interdum, signif. τὸ αἰδοῖον, &c. V. Item ἀποτυμπανίζω, exp. fustibus concido; item tympanis, & fidiculis extendo; ex ἀπὸ & τυμπανίζω, V.

Ἀποτύπτω, verberare desino; ex ἀπὸ & τύπτω, V. Item ἀποτυφλόω, ῶ, excæco, seu obcæco; ex ἀπὸ & τυφλόω, V.

Ἀποφαντὸς, exp. enuntiatus, pronuntiatus; item idem cum ἀποφατικὸς, negativus, negandus; est enim κατ' ἐπένθεσιν, ἀντὶ τοῦ ἀποφατὸς, ab ἀπόφημι, renuntiare, declarare; ex ἀπὸ & φάω, seu φημὶ, dico, &c. V. Item ἀπόφασις, εως, ἡ, pronuntiatio, &c. Exp. etiam negatio, passim apud Aristot. & sic est ab ἀπόφημι, V. Item ἀποφαυλίζω, pro vili habeo, elevo, flocci facio, contemno; ex ἀπὸ & φαυλίζω, V.

Ἀπόφημι, exp. contradico, nego, inficior; item idem quod, ἀποφαίνομαι, profiteor, edico; item censeo, autumo; ex ἀπὸ & φημὶ, seu φάω, dico, &c. V. Item ἀποφθαρρέξασθαι, exp. τοῖς μυκτῆρσιν εἰς τὸ ἔξω ἦχον περιέσθαι, Hesych. naribus stertere & rhuncos educere, seu naribus sonitum, seu sonum foris reddere.

Ἀποφθεγματικὸς, peritus apophthegmata loquendi, & ad id prompto ingenio præditus; vel qui apophthegmatis loquendis gaudet; ab ἀπόφθεγμα, ατος, V. Item ἀπόφθεγκτος, exp. sermone semotus, & separatus, Euryp. ex ἀπὸ & φθέγγομαι, f. γξομαι, præt. ἔφθεγμαι, unde φθεγκτὸς, ὁ, &c. V. Item ἀποφθείρω, corrumpo, perdo, & peculiariter, corruptum edo fœtum; abortum pario, pro ἀποφθείρω τὸ ἔμβρυον, ex ἀπὸ & φθείρω, V.

Ἀποφθινύθω, ἀποφθίνω, & ἀποφθίω, perdo, interficio, interimo, item neutral. intereo, pereo, morior; unde ἀποφθίμενος, perditus, interfectus, mortuus; ex ἀπὸ & φθινύθω, φθίνω, seu φθίω, à Th. φθίω, &c. V. Item ἀποφιμόω, ῶ, fiscellâ capistro, &c. ex ἀπὸ & φιμόω, idem id V. Item ἀποφοιβάζω, repurgo; ex ἀπὸ & φοιβάζω, V.

Ἀποχάζω, ομαι, abscedo, recedo; ex ἀπὸ & χάζω, V. Item ἀποχαλάω, relaxo, remitto, resolvo, seu laxatum emitto; ex ἀπὸ & χαλάω, V. Ἀποχαλκεύω, fabrico; item ære munio: ex ἀπὸ & χαλκεύω, V. Ἀποχαράσσω, scarifico, derado, item impresso vestigio signo & noto, unde ἀποχάραξις, ejusmodi vestigii & notæ impressio: ex ἀπὸ & χαράσσω, seu -ττω, f. ξω, &c. V.

Ἀποχαρίζομαι, elargior; ex ἀπὸ & χαρίζομαι, V. Item ἀποχόω, ἀποχωννύω, seu ἀποχώννυμι, terrâ aggestâ averto, vel aggere circummunio, ex ἀπὸ & χόω, seu χωννύω, υμι, V.

Ἀποχραίνω, colorem do, vel floribus orno; ex ἀπὸ & χραίνω, V. Item ἀποχρέμπτομαι, exscreo, screatu ejicio, unde verbalia, ἀπόχρεμμα, id quod screatu ejectum est, sputum, & ἀπόχρεμψις, exscreatio, ut & ἀποχρεμπτικὸς, exscreabilis, ex ἀπὸ & χρέμπτομαι, V. Item ἀπόχρη, exp. sufficit, &c. V.

Ἀποχυλίζω, succum extraho; ex ἀπὸ & χυλίζω, V. Item ἀπόχυμα, id quod effusum est alicunde; apud Medicos est zopissæ genus, quod fit derasâ à navibus resinâ, unà cum cera, Diosc. l. 1. c. 99. est verbale, ab ἀποχύω, V. Ἀποχυρόω, idem quod ἀποχυρόω, munio; ex ἀπὸ & ἐχυρὸς, unde ἐχυρόω, & ὀχυρὸς, ὀχυρόω, &c. V. Ἀποχύω, idem quod ἀποχέω, profundo; unde verbale, ἀπόχυσις, ἡ, effusio; item spicæ emissio in frumento, Theophr. Pl. l. 8. ex ἀπὸ & χύω, inusit. pro Th. χέω, &c. V.

Ἀποχωλόω, & ἀποχωλεύω, exp. claudum reddo, ex ἀπὸ & χωλεύω, vel χωλόω, &c. V. Item ἀποχωννύω, & ἀποχώννυμι, vide supra cum ἀποχόω. Item ἀποχώρημα, τὸ, unde ἀποχωρήματα, retrimenta, verbale ab ἀποχωρέω, recedo, abscedo; unde τὰ ἀποχωροῦντα, exp. excrementa quæ è corpore ejiciuntur, &c. V. Item ἀπόχωσις, exp. terra aggesta ad arcendum flumen intra ripas, Plut. verbale ab ἀποχόω, V.

Ἀποψαλίζω, exp. forfice reseco, seu abscindo, ex ἀπὸ & ψαλίζω, V. Item ἀποψεύδομαι, mentior, fingo, confingo; ex ἀπὸ & ψεύδω, ομαι, V. Ἀποψήφισις, exp. absolutio, actio absolvendi reum; item q.d. è tribu motio, & ejectio; judicium, quo quis, peregrinitatis arcessitus, quasi in tribus suæ tabulas obrepserit, judicum sententiâ damnatur; est verbale ab ἀποψηφίζομαι, V. Ἀποψιλόω, denudo, deprivo; item depilo, deglabro; unde verbale, ἀποψίλωσις, denudatio, deglabratio; ex ἀπὸ & ψιλόω, unde ψίλωσις, &c. V. Ἀποψοφῶ, strepitum, seu magnum strepitum, vel crepitum ventris edo; ex ἀπὸ & ψοφέω, ῶ, V. Item ἀπόψυγμα, id quod excernitur; stercus, Hesych. Item ἀπόψυξις, ventris exoneratio; verbalia ab ἀποψύχομαι, refrigeror, frigesio; item consumor, & idem etiam quod act. ἀποψύχω, frigefacio; item restinguo; item exicco, vel depurgo; item excerno, vel alvum exonero; ex ἀπὸ & ψύχω, &c. V.

Ἀππαπαί, Suid. ait esse συγκαταθετικὸν ἐπίρρημα, adverbium syncatatheticon,

apud Aristoph.

Ἀπραξία, ἡ, cessatio à rebus agendis, otium, sed exp. & inertia, & ponitur etiam, pro justitia; apud Plut. in Sylla; ex α priv. & πρᾶξις, εως, V. Item ἄπρηστος, non incensus, aut inflammatus, apud Hesych. ex α priv. & πρήθω, V.

Ἀπρόξενος, qui proxeno caret, vel proxeno non utitur, cui non est hospes, à quo recipiatur: ex α priv. & πρόξενος, ὁ, V. Item ἀπρόσβατος, inaccessus, ut apud Luc. in Cauc. ἀπότομοι πέτραι καὶ ἀπρόσβατοι; ex α priv. & πρόσβατος, ὁ, V. Item ἀπρόσβλητος, exp. strenuus; item οὐκ ἔχων λόγον μεθοδικὸν, Suid. ex α priv. & πρόσβλητος, ὁ, V. Ἀπροσδεὴς, non insuper indigus; ex α priv. & προσδεὴς, V. Item ἀπροσδιόνυσος, exp. qui non est ad rem, seu qui nihil ad rem facit; est ex α priv. πρὸς & Διόνυσος, proverbialiter enim dicebant οὐδὲν πρὸς Διόνυσον, quum aliquid ad rem propositam non quadraret, &c. Vide.

Ἀπροσδιόριστος, dicitur propositio illa, in qua prædicati modus, quo subjecto competit, non est positus; seu quæ caret additamento limitante prædicatum subjecto conveniens; ex α priv. & προσδιορίζω, ομαι, V. Item ἀπροσέλευστος, inaccessus, ad quem veniri nequit, Hesych. & Suid. ex α priv. & προσέρχομαι, f. προσελεύσομαι, unde προσέλευσις, &c. V. Item ἀπρόσκεπτος, improvisus, inconsideratus; unde adv. ἀπροσκέπτως, inconsideratè, apud Athen. l. 6. ex α priv. & προσκέπτομαι, V.

Ἀπρόσκλητος δίκη, dicitur lis, quæ contra eum intenditur qui in judicium vocatus non est, aut qui rectè vocatus non est; ex α priv. & προσκαλέω, ῶ, in pass. ἔομαι, οῦμαι, unde πρόσκλησις, &c. V. Item ἀπρόσμαχος, exp. adversus quem pugnare tutum non est, inexpugnabilis, invictus in certamine; ex α priv. & προσμάχομαι, V. Item ἀπρομήχανος, contra quem nullæ valent machinæ; ex α priv. & προσμηχανεύω, V. Item ἀπρόσοδευτος, qui nullis adiri viis potest, inaccessus; ex α priv. & προσοδεύομαι, V.

Ἀπρόσοιστος, intolerandus, non ferendus; unde adv. ἀπροσοίστως, intolerabiliter, ita ut sufferri nequeat, ex α priv. & προσφέρω, f. προσοίσω, &c. V. Item ἀπροσπέλαστος, inaccessus; cui appropinquare nemo potest, ex α priv. & προσπελάω, seu προσπελάζω, per Sync. προσπλάζω, unde πρόσπλαστος, ὁ, &c. V.

Ἀπροσποίητα, τὰ, dicuntur, quæ patrifamilias per filium non acquiruntur, ut bona adventitia, in Pand. ex α priv. & προσποιέω, f. ίσω, &c. V. Item ἀπρόσπταιστος, inoffensus, à lapsu immunis; ex α priv. & προσπταίω, V. Ἀπροσπτωσία, ἡ, exp. methodus certa, & errore carens, quâ vitamus nè intempestivâ assensione impingamus, aut peccemus, Laërt. in Zen. Item ἀπρόσπτωτος, in quem impetus fieri nequit, quem adoriri tutum non est, Macc. l. 3.

ex α priv. & περιστίπτω, quod ex περὶς & πίπτω, in præt. πέπτωκα, ab inusit. πτόω, f. πτώσω, &c. V. Ἀπρόστρηπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ non est affabilis ulli, apud Poll. l. 5. c. 31. ἀπρόσρητος ἡμέρα, est, in qua salutationibus supersedetur; ex α priv. & πρόσρησις, ὁ, V. Ἀπροστάσιον, ου, τὸ, dicitur quum quis patronum & tutorem non habet; dicebatur Athenis de incolis, qui sibi è civibus nullum adoptarant patronum; unde ἀπροστασίου δίκη, exp. actio in incolas, qui tutorem sibi non quæsierant, Poll. ex α priv. & προστασία, ἡ, &c. V. Item ἀπροστάτευτος, cui nemo præest, vel cui tutor & patronus non est, Hesych. ex α priv. & προστατέω, seu προστατεύω, præsum, &c. V. Ἀπροστίμητος, pœnam, seu mulctam non habens, in quo pœna adjecta non est; ex α priv. & προστιμάω, f. ήσω, &c. V. Ἀπρόστομος, qui acutâ cuspide præfixus non est; ex α priv. & πρόστομος, ὁ, V. Item ἀπρόσφορος, incommodus, non conveniens, apud Eur. in Iph. Aul. νῆσοι ναυβάταις ἀπρόσφοροι, dicuntur insulæ, ad quas non sine periculo nautæ appellere possunt; ex α priv. & πρόσφορος, ὁ, V.

Ἀπροφασίστως & ἀπροφάτως, sine prætextu, & excusatione, nullo allato prætextu, sunt adv. ab ἀπροφάσιστος, & ἀπρόφατος, quæ V. Item ἀπροφύλακτος, incustoditus, vel nullâ cautione prævisus; ex α priv. & προφυλάσσω. vel ττω, ομαι, &c. V.

Ἀπταισία, ἡ, exp. non labi, nec impingere; item ἀπταίστως, adv. sine offensione, ita ut non impingas; utrumque, ab ἄπταιστος, V. Item ἄπυγος, nates non habens, vel perexiles nates habens; ex α priv. & πυγὴ, ἡ, V. Ἄπυκνος, qui densus, seu creber non est; ex α priv. & πυκνὸς, ὁ, V. Ἄπυργος & ἀπύργωτος, turres non habens, turribus non munitus, apud Euryp. & in Od. λ. ex α priv. & πύργος, ὁ, V. Item ἀπυρομήλη, pro ἀπυρηνομήλη, apud Hippocr. exp. specillum quod nucleum, i.e. acumen non habet; hoc est μηλωτρὶς, sive auricularium specillum; ex α priv. & πυρὴν, ῆνος, comp. cum μήλη, ἡ, sive ex ἀπύρηνος, ὁ, & μήλη, ἡ, &c. V.

Ἀπύτης, ου, ὁ, à vetere quodam ἐπιθετικῶς, dictus est præco; utpote cujus proprium sit clamare, vide Eust. Il. ν. est verbale ab ἀπύω, f. ύσω, &c. V.

Ἀπφὰ, teste Suida, est sororis, & fratris ὑποκόρισμα, item ἀπφίον, Eust. dicit esse ὑποκόρισμα τῆς ἐρωμένης, ut & ἀπφάριον, dicit esse ὑποκόρισμα τοῦ ἐρωμένου, apud Athen. l. 13. Item ἀπφῦς, quoque pro patre accipit Hesych. l. 4. Reg. c. 2. quod tamen non est Græcum vocabulum, sed retentum ex textu Hebraico, in cujus versione exp. etiamnum, omnia à Th. ἀπφῦς, quod à pueris dicitur per ὑποκορισμὸν, pater; ἀφ' οὗ τις πέφυκεν, ut annotat Schol. Theophr. Idyl. 15. vide & Eust. Il. ν.

Ἀπώγων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, imberbis; ex α priv. & πώγων, ωνος, V. Item ἀπώμοτος, q. d. adjurabilis; item vitandus, fugiendus; sive ejusmodi, ut quis jurejurando neget, apud Suid. & Hesych. est verbale ab ἀπόμνυμι, ex ἀπὸ & ὄμνυμι, f. ὀμόσω, &c. V.

Ἀπώρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut apud Diosc. ἀπώρωτα ὀστέα, exp. ossa quæ non coierunt & callum obduxerunt, seu ossa quæ non conferbuerunt: ex α priv. & πῶρος, ὁ, unde πωρόω, f. ώσω, &c. V.

ἌΡΑ, utique, &c. Ponitur inter Themata.

Ἀραβίδες, exp. αἱ μετὰ κονιόρτου πνοαὶ, Hesych. i.e. venti pulverem excitantes; item Ἀραβικὸς, οῦ, ὁ, ut ἀραβικὴ πνοὴ, Hesych. exp. τυφωνικὴ, ut sit ventus repentinus & procellosus, à Th. ἄραβος, ὁ, V.

Ἀραδέω, ῶ, exp. turbo, &c. à Th. ἄραδος, quod videtur ab ἀράσσω, derivari, & significare crepitum, seu strepitum eorum quæ inter se colliduntur, &c. V.

Ἀραιόπορος, meatus, seu foramina rara habens, laxus; ex ἀραιὸς & πόρος, ὁ, &c. V.

Ἀρατροφορέω, est comp. ex ἄρατρον, τὸ, & φορέω, idem quod, & à Th. φέρω, &c. V. Item ἀραχνήεις, exp. araneosus, sive araneæ formam habens; item ἀραχνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem, utrumque, à Them. ἀράχνης, araneus, vel aranea; quod dici volunt, aut παρὰ τὸ ἀραιὰ ἴχνη ἔχειν, aut παρὰ τὸ εἰς τὸν ἀέρα αἴρειν τὰ ἴχνη, &c. V.

Ἀργεμώνη, ἡ, argemone herba; sic dicta, quòd argema & nubeculas in oculo sanare dicitur, Diosc. 2. 208. & Plin. l. 25. c. 9. ab ἄργεμον, τὸ, V. Item ἀργεννὸς, idem est quod ἀργεινὸς, candidus, à Them. ἀργὸς, V. Item ἀργηστὴρ, ῆρος, ὁ, albus, splendidus, itidem ab eod. ut & ἀργίας, idem, albus; & ab eod. Sic etiam, ἄργος, exp. albus, celer; itidem ab eod.

Ἀργυρηλάτης, vide ante ἀργυροκόπος.

Ἀργυρίδιον, ου, τὸ, pecuniola, diminut. ab ἄργυρος, ὁ, vel ab ἀργύριον, ου, τὸ, nummi argentei, Matth. c. 26. & general. pecunia, ex quocunq; sit metallo, &c. V. Item ἀργυρὶς, ίδος, ἡ, exp. argentea phiala, Athen. Itidem à Th. ἄργυρος, V.

Ἀργυρόβιος, exp. nervum arcus habens argenteum; ex ἄργυρος & βιὸς, ὁ, V. Item ἀργυρογνώμων, exp. q.d. argenti spectator, seu pecuniæ, ut Bud. exp. in annot. Pr. in Pand. Aristot. Rhet. l. 1. vide post ἀργυροκόπος. Ἀργυροθήκη, loculus, in quo servatur pecunia, &c. vide cum ἀργυροθήκη. Ἀργυροκοπέω, argenteos nummos cudo, vel argentum signo; unde ἀργυροκοπεῖον, τὸ, locus cudendo argento destinatus; signandæ pecuniæ officina, Athen. l. 5. Item ἀργυροκοπιστῆρες λόγων, Metaph. dicuntur, qui verba, aut orationem cudunt, Poll. Omnia ex ἀργυροκόπος, pro quo dicitur & ἀργυροκόπος, qui argentum, seu argenteos nummos cudit, qui pecuniam signat, &c. V.

Ἀργυρόπεζος, idem quod ἀργυρόπεζα, Epith. Thetis, apud Hom. Il. α. & Veneris, apud Pind. quod exp. etiam, argenteas fimbrias habens, i. e. ἡ κατὰ μὲν λαμπρὸν περὶ τὰς ὤας τοῦ ἱματίου ἔχουσα, inquit Eust. & sic est ex ἄργυρος, ὁ, & πέζα, ἡ, fimbria, &c. V.

Ἀργυροπρατικὴ, scil. τέχνη, argentaria, ab ἀργυροπρατικὸς, V. Item ἀργυρορρύτης, ου, ὁ, q.d. argentifluus, fluenta habens argentum vehentia, ut ἀργυρορρύτης Ἕβρος, Euryp. in Herc. fur. ex ἄργυρος & ῥύω, f. ύσω, inusit. pro Th. ῥέω, &c. V.

Ἀργυρόω, ῶ, f. ώσω, argento, deargento, Plut. cujus pass. ἀργυρόομαι, vide in Them. ἄργυρος. Item ἀργυρώδης, argentosus, Xen. Itidem ab eod.

Ἀρδάνιον, ου, τὸ, dicitur vas in quo pecudes adaquantur, vel potius certa pars vasis quod κεράμιον, appellabatur, apud Polyb. Item ἀρδεύω, irrigo, adaquo, aquatum duco; unde ἀρδεία & ἄρδευσις, irrigatio, vel adaquatio, à Th. ἄρδω, aquatum duco; unde & ἀρδαλος, exp. qui mundè non vivit, & ἀρδαλόω, conspurco, &c. V.

Ἀρειομανὴς, in Eccl. Hist. exp. Arianus, insaniens in Arianismo, & ἀρειομανίτης, idem, vide ἀρειμανής.

Ἄρειον, melius, est neut. ab ἀρείων, ονος, &c. V.

ἌΡΗΣ, Mars, &c. Ponitur inter Themata. Item ἀρηϊπὰς, άδος, ἡ, Martia, bellicosa; ut ἀρηϊπάδα Μεναλίππην, est à Th. ἄρης, εος, ὁ, V.

Ἄριστα, præstantissimè, optimè, adv. ab ἄριστος, V.

Ἀριστάρχειον, dicebatur templum quoddam Dianæ sacrum; ab ἀριστάρχεια, vide.

Ἀριστοκρατία, idem quod ἀριστοκρατεία, id V.

Ἀριστώδινες, dicebantur Athenæ, ut quæ parerent optimos & præstantissimos; ex ἄριστος & ὠδίνη, ἡ, unde ὠδὶν, seu ὠδὶς, ῖνος, & ὠδίνω, &c. V.

Ἀρκέομαι, οῦμαι, sufficio, par sum, Thuc. frequentius est pro contentus sum, acquiesco; nam qui contentus est aliquibus rebus & acquiescit; illæ ei sufficiunt: hinc ἀρκεσθεὶς τούτοις; apud Plut. est pass. ab ἀρκέω, V. Item ἄρκεσμα, τὸ, auxilium; ab ἀρκέω, V.

Ἄρκιος, sufficiens, adjuvans, utilis; item propulsatorius; propulsandi vim habens; est ut & ἀρκὸς, idem quod ἄρκεσμα, à Th. ἀρκέω, ῶ, propulso; item satis, vel par sum; satisfacio, &c. Sed ἄρκιος, exp. etiam, septentrionalis, ut ἄρκιος πνοὴ, Eust. & sic est pro ἀρκτικὸς, ut ἄρκειος, pro ἀρκτεῖος, à Th. ἄρκτος, ὁ, ἡ, &c. V. Item ἄρκτιον, dicitur herba quædam; de qua Diosc. 4. 106. & Gal. simpl. 6. & Plin. 27. 6. Itidem ab eod. Th. ἄρκτος. Item ἀρκτοῦ, ut & ἀρκτῷος, vide cum ἀρκτῷος.

Ἁρματεὺς, εντος, ὁ, curulis; ab ἅρμα, ατος, τὸ, V.

Ἀρνευτήρια, τὰ, exp. urinatorum exercitia; ab ἀρνευτὴρ, V.

'Αρνορκία, seu ἀρνορκὶν, ἡ, apud Hesych. exp. jusjurandum, & fœdus conceptum cæso agno; cujus exemplum, apud Hom. Il. 3. & Virgil. Æn. 12. ex ἀρς, ἀρνὸς, & ὅρκ☉, ὁ. unde ὅρκιον, τὸ, &c. V. Item ἄρ☉, exp. utilitas, apud Æschyl. à Th. ἄρω, V. Sed ἀρὸς, exp. locus irriguus, pratum; item guttula, Hesych. enim ἀρὰς affert pro τὰ λιβάδια, quod illas habet.

'Αρόσειν, legitur apud Gregor. pro ἀρῦν, arare, à Th. ἀρόω, ῶ, f. ώσω, &c. Vide.

'Αρπάλαγον, τὸ, exp. telum leporarium; cujus meminit Oppian. ab ἁρπάζω, unde ἅρπη, ἡ, & λαγωὸς, ὁ, &c. V. Item ἅρπαγα, ἡ, derivatur à Th. ἁρπάζω, &c. V.

'Αῤῥαβωνίζω, exp. arrabone confirmo contractum emptionis, Hesych. à Th. ἀῤῥαβὼν, ῶν☉, arrha, Hebræi, à quibus Græci hoc vocabulum sumpserunt, ערבון, yarrabon vocant id omne quo dato confirmatur promissio; ideo quidam exp. pignus; arrhabo tamen, inquit Hieron. futuræ emptionis quasi quoddam testimonium & obligamentum datur; pignus vero, (hoc est ἐνέχυρον,) pro mutua pecunia opponitur, ut quum illa reddita fuerit, reddenti debitum, pignus à creditore reddatur; utitur Paulus ad Eph. c. 1. & 2 Cor. c. 1. & 5. Item Plut. in Galba, &c. V.

'Αῤῥαδιούργητ☉, exp. non temeratus; ex α priv. & ῥᾳδιουργέω, f. ήσω, &c. V. Item ἄῤῥαυς☉, non corruptus, incorruptus; sed ponitur & ἄῤῥατ☉, pro eod. ex α priv. & ῥαίω, f. ῥαίσω, unde ῥαιςὸς, ὁ, &c. V. "Αῤῥεκτ☉, seu ἄρεκτ☉, exp. infectus, imperfectus, ut ἔργον ἄρεκτον, Il. τ. ex α priv. & ῥέζω, f. ῥέξω, &c. V. 'Αῤῥενικῶς, vel ἀρσενικῶς, exp. masculino genere, Athen. est adv. ab ἀῤῥενικὸς, seu ἀρσενικὸς, V. 'Αῤῥενογονία, exp. masculorum generatio, seu procreatio; ab ἀῤῥενογόν☉, mares generans, &c. V. 'Αῤῥενόθηλυς, & Attice ἀρσενόθηλυς, id V. Item ἀῤῥενοκοίτης & ἀρσενοκοίτης, qui cum masculis concumbit, vel masculorum concubitor, 1 Cor. c. 6 & in Ath. Epigr. ex ἄῤῥην, seu ἄρσην, εν☉, & κοίτη, ἡ, seu κοῖτος, ὁ, &c. V. Item ἀῤῥενοκυέω, exp. marem in utero gesto; ex ἄῤῥην, εν☉, & κυέω, V.

'Αῤῥενόπαις, sive ἀρσενόπαις, cui est filius mas, Nonn. ex ἄῤῥην, vel ἄρσην, εν☉, & παῖς, &c. V. Item ἀῤῥενοτόκ☉, mares pariens, unde ἀῤῥενοτοκέω, virilis sexus partum edo; ex ἄῤῥην, εν☉, & τίκ☉, ὁ, &c. V. 'Αῤῥενόω, ῶ, f. ώσω, masculum reddo, & in pass. ἀῤῥενῶσθαι, masculescere; item ἀῤῥενώδης, ε☉, ὁ κὴ ἡ, virilis, fortis; unde adv. ἀῤῥενωδῶς, mascule, fortiter; utrumq; à Th. ἄῤῥην, εν☉, V. 'Αῤῥενωπὸν, τὸ, & ἀῤῥενωπία, ἡ, exp. mascula, seu virilis facies; interdum animus virilis, fortisq; & generosus, qui sub mascula facie latet, Plat. Plut. de fort. Alex. sed ἀῤῥενωψ, & ἀῤῥενώπας, Eust. tradit in malam partem usurpari; item ἀῤῥενώπιδες, exp. ἀνδρόγυνοι, fœminæ quarum facies aliquid virilitatis præ se ferunt, Hesych. omnia ab ἀῤῥενωπὸς, V.

'Αῤῥήδην, exp. ita ut non colloceur in oratione, Hesych. est adv. ab ἄῤῥητ☉, quod V. 'Αῤῥήμων, tacitus, mutus; unde ἀῤῥημοσύνη, taciturnitas, silentium; ex α priv. & ῥῆμα, τὸ, V. 'Αῤῥενωπὸς, vide supra cum ἀῤῥενωπὸς.

'Αῤῥησία, ἡ, silentium; ex α priv. & ῥῆσις, εως, ἡ, V. 'Αῤῥητουργία, exp. nefandum facinus; ex ἄῤῥητ☉, ȣ, ὁ, & ἔργον, τὸ, V. 'Αῤῥηφόρ☉, exp. qui nefanda & arcana gestat; quasi ἄῤῥητα φέρων, teste Hesych. & Etym. Unde ἀῤῥηφορία, quasi ἀῤῥητοφορία, gestatio arcanorum; nomen festi apud Athenienses, quod ex arcanis sacris constabat; sicut etiam, ἀῤῥηφορεῖν, exp. secreta & arcana illa gestare, Etym. & Suid. ex ἄῤῥητ☉ & φορὸς, ὁ, unde φορέω, &c. V. "Αῤῥηκτ☉, exp. sepibus idoneus; (quod difficulter frangatur;) Nic. in Ther. ex α priv. & ῥήγνυμι, f. ῥήξω, unde ῥηχὸς, ὁ, &c. V.

"Αῤῥιγ☉, ὁ κὴ ἡ, non frigens, frigori non obnoxius; item ἀῤῥίγητ☉, exp. exhorrere nescius, non exhorrescens, impavidus; in Epigr. ex α priv. & ῥῖγ☉, ε☉, τὸ, unde ῥιγέω, f. ήσω, &c. V. Item ἄῤῥιζ☉ & ἀῤῥίζωτ☉, exp. radice carens, radices nullas agens; ex α priv. & ῥίζα, ἡ, unde ῥιζόω, &c. V.

"Αῤῥην, vel ἄρσης, εν☉, ὁ κὴ ἡ, vide supra cum ἄρσην, εν☉. Item ἀῤῥοίη, ἡ, exp. retentio menstruorum, vel retardati, & commorati menses, apud Hippocr. ex α priv. & ῥοὴ, ἡ, V. 'Αῤῥυθμοπότης, exp. qui non bibit ad rhythmum, seu certam mensuram; sed plenis poculis merum in se ingurgitat: ex α priv. ῥυθμὸς & πότης, ὁ, &c. V. "Αῤῥυθμ☉, ὁ κὴ ἡ, numeris carens; nullam concinnitatem, seu modulationem, qualis numerorum, habens; interdum & inconcinnus, incompositus; unde ἀῤῥυθμία, ἡ, inconcinnitas, qualis est eorum quæ numerosa non sunt, sed exp. & dissonantia, Gal. ut & ἀῤῥυθμέω, dissono, discordo, Gal. omnia ex iisd. cum ἀῤῥύθμως, absq; numeris; absq; concinnitate ea quam afferunt rhythmi, inconcinnè, &c. V. 'Αῤῥύπαντ☉, exp. non sordidatus, non contaminatus; item ἀῤῥύπαρ☉, non sordidus; ex α priv. & Th. ῥύπ☉, ὁ, unde ῥυπαίνω, & ῥυπαρὸς, ὁ, V. 'Αῤῥυσίας☉, exp. qui pignori opponi non potest; ex α priv. & ῥυσιάζω, ομαι, f. άσω, &c. V. 'Αῤῥυτίδωτ☉, exp. qui rugas non habet; ex α priv. & ῥυτὶς, ίδ☉, unde ῥυτιδόω, f. ώσω, &c. V. 'Αῤῥὰξ, exp. idem, & ex iisd cum ἀῤῥαγὴς ἄῤῥηκτ☉, quæ V. "Αῤῥαπ☉, idem exp. cum ἀῤῥεπὴς; ex α priv. & Them. ῥέπω, f. ψω, unde ῥοπὴ, ἡ, &c. V.

"Αρσιχ☉, exp. loculus, apud Diod. Sic. sed exp. etiam, cista lignea, & arcula, seu capsula, vel idem quod, & pro Th. ἄῤῥιχ☉, id V.

'Αρτάβη, ἡ, artaba, mensura dicebatur Persica, tribus chœnicibus Atticis capacior quàm Atticus medimnus, teste Herodoto, l. 1. apud Ægyptios autem, artabam facere modios viginti, scribit Hieron. in c. 5. Isaiæ.

'Αρταμέω, ῶ, concido in frusta; item trucido, à Th. ἄρταμ☉, ὁ, V.

'Αρτιβρεχὴς, nuper madefactus, nuper irrigatus, in Epigr. ex ἄρτι & βρέχω, vide. Item ἀρτιγένει☉, qui nudiustertius barbam emittere cœpit; & ἀρτιγένει☉ χνό☉, in Epigr. exp. q.d. lanugo barbæ nuper enatæ; ex ἄρτι & γένειον, τὸ, V. 'Αρτιγλυφὴς, έ☉, ὁ κὴ ἡ, recens sculptus, ut ἀρτιγλυφὲς ξόανον, Theocr. in Erg. ex ἄρτι & γλύφω, V. 'Αρτίγον☉, modò genitus, seu natus; ex ἄρτι & γονὴ, ἡ, seu γόνος, ὁ, &c. V.

'Αρτιγραφὴς, recens scriptus; à γραφὴ, ἡ, V. 'Αρτιδαὴς, qui nuper didicit: qui nuper cognovit, vel qui nuper cognitus est, seu mente perceptus, apud Suid. à Them. δαίω, disco, V. 'Αρτιδάκρυς, qui recens lacrymavit, Euryp. à Th. δάκρυ, τὸ, V. 'Αρτιδίδακτ☉, non ita pridem doctus, seu edoctus; qui nuper, seu recens didicit, à διδακτὸς, ὁ, comp. ut præcedentia cum adv. ἄρτι, &c. V.

'Αρτίδιον, τὸ, parvus panis, est diminut. à Th. ἄρτ☉, ὁ, V.

'Αρτίδομ☉, ȣ, ὁ κὴ ἡ, recens exstructus, Nonn. ex ἄρτι & δομὴ, ἡ, unde δομέω, &c. V. Item ἀρτίδρεπτ☉, recenter decerptus; ex ἄρτι & δρέπω, f. ψω, &c. V. 'Αρτιζυγία, nuper facta conjunctio; ex ἄρτι & ζυγὸς, ὁ, V. 'Αρτίζα☉, qui est brevis vitæ; ex ἄρτι & ζωὴ, ἡ, seu ζωὸς, ὁ, &c. V. 'Αρτιθανὴς, modò, seu recens mortuus, Nonn. ex ἄρτι & θνήσκω, f. θανῦμαι, unde ejus comp. quædam desinunt in θανὴς, &c. V. 'Αρτικερτέω, exp. idem quod συμφωνέω, Hesych. ducta signif. à remigantibus qui ad numerum quasi aquas plaudunt; ex ἄρτι & κερτέω, V. 'Αρτιλόχευτ☉, recens partu editus, nuper natus; ex ἄρτι & λοχὸς, ἡ, unde λοχεύω, ομαι, &c. V. 'Αρτιμαθὴς, qui nuper discere cœpit, seu qui nuper didicit & intellexit; ut ἀρτιμαθὴς κακῶν, apud Euryp. in Hecub. ex ἄρτι & μανθάνω, f. μαθήσομαι, unde pleraq; ejus comp. desinunt in μαθὴς, &c. V. 'Αρτιμελὴς, έ☉, ὁ κὴ ἡ, qui membris est integris & absolutis, nullâ parte mutilus, aut distortus; ex ἄρτι, ab ἄρτι☉, & μέλ☉, ε☉, τὸ, V. Item ἀρτιοπέρισσ☉, par-impar, ab ἄρτι☉ & περισσὸς, ὁ, V.

'Αρτιότης, integritas, à Th. ἄρτι☉, ὁ, vide.

'Αρτιπαγὴς, recens compactus, & coagmentatus, ut στάλικες ἀρτιπαγεῖς, apud Theocr. Epigr. 3. ex ἄρτι & πήγνυμι, f. πήξω, a. 2. ἐπάγην, unde multa ejus comp. in παγὴς desinunt, &c. V. 'Αρτίπαις, exp. puer adultus; ex ἄρτι, ab ἄρτι☉, & παῖς, ὁ, ἡ, vide. 'Αρτίπλουτ☉, qui nuper dives est factus; recens locupletatus; unde apud Euryp. in Supplic. ἀρτίπλουτα χρήματα, exp. bona novis & subitis aucta divitiis; ex ἄρτι & πλοῦτ☉, ὁ, V. 'Αρτίσκαπτ☉, ὁ κὴ ἡ, recens fossus, seu effossus; nuper defossus, in Epigr. ex

ex ἄρτι & σκάπτω, f. ψω, unde σκαπτὸς, ὁ, &c. V.

Ἀρτίσκος, ου, ὁ, parvus panis, aliis pastillus, Athen. l. 4. diminut. ab ἄρτος, ὁ, V.

Ἀρτίστομος, exp. cui est στόμα ἄρτιον, i.e. integrum, qui integra verba, ita ut intelligi possint, pronuntiat; seu qui verba secundum idioma linguæ pronunciat integra & perfecta; sed exp. & undique planus; atque inde, ἀρτιστομέω, integra & perfecta verba pronuntio; *ex* ἄρτι, ab ἄρτιος & στόμα, τὸ, &c. V. Item ἀρτιτελὴς, exp. recens initiatus, Plat. in Phæd. *ex* ἄρτι & τέλη, τὰ, mysteria, sacra, à Th. in sing. τέλος, εος, τὸ, &c. V. Ἀρτίτοκος, recenti partu editus; unde Metaph. ἀρτίτοκος σελήνη, dicitur nova Luna, sed ἀρτιτόκος, exp. quæ nuper peperit, quæ recentem edidit partum; *ex* ἄρτι & τόκος, ὁ, seu τοκὰς, ἡ, &c. V. Ἀρτίτομος, nuper cæsus, seu nuper sectus, sed ἀρτιτόμος, exp. nuper secans, qui nuper secuit, seu incidit; *ex* ἄρτι & τόμος, seu τομὸς, ὁ, V. Item ἀρτίτροπος, ὁ, recenter mutatus; *ex* ἄρτι & τροπὴ, ἡ, seu τρόπος, ὁ, &c. V.

Ἀρτιφαὴς, qui modò lucem habuit, scil. oculorum; qui modò visum receperavit, Nonn. *ex* ἄρτι & φάω, cujus comp. varia desinunt in φαὴς, &c. V. Item ἀρτιφανὴς, nuper in lucem editus, qui nuper apparere incipit, in Epigr. *ex* ἄρτι & φαίνω, f. φανῶ; unde comp. varia in φανὴς, &c. V

Ἀρτίφρων, qui mente est integrâ, minimeque læsâ, integer mentis; *ex* ἄρτι & φρὴν, vide. Ἀρτιφυὴς, recens natus, à Them. φύω, vide. Ἀρτίφυτος, nuper plantatus, vel natus; ab eod. Them. φύω, unde φυτὸν, τὸ, &c. V. Ἀρτίφωνος, cui vox est integra & perfecta, quiq; verba ἀρτίως, i.e. integrè & perfectè pronuntiat; *ex* (ἄρτι, ab ἄρτιος, &) φωνὴ, ἡ, vide. Ἀρτιχάρακτος, ὁ καὶ ἡ, recenter sculptus, seu insculptus, ut ἀρτιχάρακτον γράμμα, apud Athen. l. 5. à Th. χαράσσω, seu ττω, f. ξω, &c. V. Ἀρτίχειρ, cui manus sunt perfectæ nec ullo laborant vitio; seu qui utraq; manu æquè utitur; à Them. χεὶρ, ἡ, vide. Ἀρτιχόρευτος, recens choreis celebratus, ut ἀρτιχόρευτος ἑορτὴ, Nonn. à χορεύω, ομαι, f. εύσω, &c. V. Item ἀρτίχυτος, ὁ καὶ ἡ, nuper seu modò fusus, à χυτὸς, ὁ, comp. ut reliqua præcedentia, cum Th. ἄρτι, vel ἄρτιος, ὁ, &c. V.

Ἀρτίως, exp. etiam, integrè, perfectè; item cohærenter & aptè, & sic est adv. à Them. ἄρτιος, ὁ, ἡ, vide.

Ἀρτόδειγμα, sive ἀρτοδεῖγμα, exp. q. d specimen panis, i.e. specimen frumenti in pane confecto ex eo, Poll. *ex* ἄρτος, ὁ, & δεῖγμα, τὸ, &c. V. Item ἀρτοδοτέω, ῶ, panem do, i. e. panem aliquibus distribuo; *ex* ἄρτος & δότης, ὁ, V. Item ἀρτοθήκη, ἡ, locus in quo panis reponitur, panarium; *ex* ἄρτος & θήκη, ἡ, V. Item ἀρτοκοπέω, pistrinam exerceo, & ἀρτοκοπεῖον, pistrinum; item ἀρτοκοπικὸς, liber apud Athenæum; omnia ab ἀρτόκοπος, q. d. qui vel quæ panem tundit, seu pinsit; *ex* ἄρτος & κοπὴ, ἡ, &c. V.

Ἀρτόκρεας, τὸ, exp. panis carni mistus, caro pani inclusa; cibus pane & carne constans; *ex* ἄρτος, ὁ, & κρέας, τὸ, &c. V. Item ἀρτολάγανον, exp. panis genus delicatum; apud Athen. Item ἀρτολάγυνος πήρα, exp. panem & lagenam habens pera; *ex* ἄρτος, ὁ, & λάγανον, τὸ, vel λάγυνος, ἡ, &c. V. Ἀρτοποιὸς, q d. panifex, pistor; sed ponitur & adjectivè, ut ἀρτοποιὸς ζύμη, fermentum ex quo panis conficitur; unde ἀρτοποιέω, panem conficio, pistoriam artem exerceo; sed exp. & in panem, vel panes formo; unde in pass. (de papavere sativo;) ἧς τὸ σπέρμα ἀρτοποιεῖται, εἰς τὴν ἐν ὑγείᾳ χρῆσιν, apud Diosc. l. 4. c. 72. Unde ἀρτοποιΐα, panificium, pistura, Xen. & ἀρτοποιϊκὸς, scil. λόγος, liber de panificio, apud Athen. omnia ex ἄρτος, ὁ, & ποιέω, ῶ, &c. V. Ἀρτόπτης, ὁ, & ἀρτόπτη, ἡ, panes & placentas coquens, seu vas, seu homo; item ἀρτοπτεῖον, officina, vel vas in quo panes coquuntur, Poll. Ut & ἀρτοπτίκιος ἄρτος, dicitur panis in artopta coctus, Athen. l. 3. omnia ex ἄρτος, ὁ, & ὀπτάω, ῶ, &c. V. Item ἀρτοπώλης, qui panem vendit, & ἀρτόπωλις, ιδος, ἡ, quæ panem vendit; item ἀρτοπώλιον, locus in quo venduntur panes, & ἀρτοπωλεῖον, dicitur esse pistrinum, Suid. Ut & ἀρτοπωλεῖν, exp. panes vendere, omnia, ex ἄρτος, ὁ, & πωλέω, ῶ, &c. V.

Ἄρτος, derivari dicitur ab αἴρω, significante προσφέρω, quasi ὁ καθ᾽ ἑκάστην τῷ σώματι ἡμῶν προσφερόμενος, inquit Etym. & aliam addit etiam rationem, viz. διὰ τὸ αἴρειν καὶ κουφίζειν τὴν δύναμιν, sed videtur etiam ab ἄρω, deduci posse; ut sit ἄρτος, cibus corpori congruus, sicut ab eodem ἄρω, deducitur ἁρμαλιὰ, ἡ, cibus, &c. V.

Ἀρτοσιτέω, pane vescor; item simpl. vescor; *ex* ἄρτος & σιτέω, V. Item ἀρτοτροφέω, pane alo, Poll. *ex* ἄρτος & τροφέω, V. Ἀρτοφόρον, ου, τὸ, vas quo panis fertur, panarium, Athen. l. 4. *ex* ἄρτος & φορὸς, ὁ, V. Item ἀρτοχάρμης, placentarum quoddam genus; panes rotundi & lati, tenuesque; popana quæ dono dantur, Hesych. *ex* ἄρτος & χάρις, ιτος, ἡ, V.

Ἄρυσις, & ἀρύστιχος, exp. idem quod ἀρυστὴρ, quod apud Schol. Aristoph. est vasculum aptum ad hauriendum, ut cotyla, cyathus, calix, Athen. l. 2. Itidem ab eod. Them. ἀρύω, &c. V. Unde etiam, ἀρυτὴρ, ῆρος, dicitur esse instrumentum coquinarium, quo ex aheno hauritur aliquid, &c. V.

Ἀρχαΐζω, exp. antiquitatem, seu antiquos imitor; ab ἀρχαῖος, seu ἀρχαϊκὸς, quæ V.

Ἀρχαιόγονος, pro quo & ἀρχέγονος, antiquus, apud Aristot. Unde ἀρχαιογονία, antiquitas; *ex* ἀρχαῖος & γονὴ, ἡ, seu γένος, ὁ, &c. V. Item ἀρχαιολογία, ἡ, dicitur sermo, aut historia de rebus antiquis, Plut. de Herod. sed in disciplinis literatæ humanitatis, ea est ἀρχαιολογία, quæ disciplinarum communia principia, præcognoscit; item ἀρχαιολογέω, exp. antiqua memoro, de antiquis dissero, seu scribo, Luc. Thuc. l. 7. Item antiquis verbis utor; *ex* ἀρχαῖος & λόγος, ὁ, V. Ἀρχαιόπλουτος, cui priscæ sunt divitiæ: jam inde à majoribus suis dives, ex eoq; nobilis; *ex* ἀρχαῖος & πλοῦτος, ὁ, V.

Ἀρχαῖον, ου, τὸ, exp. sors usurarum; sed subauditur substantivum δάνειον, sive δάνεισμα, quod aliquando additur; item dicitur ἀρχαῖον etiam, de bonis alicujus pro sorte & capite unde fructus & reditus manat, adeo ut τἀρχαῖα, vocet Demosth. τὰ πατρῷα, avita bona, est neut. sing. & plur. à sing. masc. ἀρχαῖος, ὁ, V.

Ἀρχαιότροπος, antiquis moribus præditus, antiquos mores resipiens, ut ἀρχαιότροπα ἐπιτηδεύματα, apud Thuc. l. 1. Unde ἀρχαιοτροπία, ἡ, antiqui mores; prisca vivendi forma, & ἀρχαιοτρόπως, adv. antiquis moribus, antiquâ morum simplicitate; *ex* ἀρχαῖος & τρόπος, ὁ, V.

Ἀρχέλαος, ου, ὁ καὶ ἡ, populi rector, pro quo dicitur etiam, ἀρχέλας; *ex* ἀρχὴ, ἡ, vel ἀρχὸς, ὁ, & λαὸς, ὁ, &c. V. Item ἀρχέπλουτος, exp. penes quem administrandarum & dispensandarum divitiarum potestas est; *ex* ἀρχὸς, ὁ, vel ἀρχὴ, ἡ, & πλοῦτος, ὁ, &c. V. Ἀρχέμολπος μοῦσα, dicitur musa quæ cantui præest, seu quæ cantum incipit, Athen. l. 4. *ex* ἄρχω, vel ἀρχὴ, ἡ, & μολπὴ, ἡ, V. Ἀρχετυπία, ἡ, dicitur exemplar; vel idea; ab ἀρχέτυπον, τὸ, forma primigenea, typus initio factus & omnium primus; item ἀρχέτυπος γραφὴ, legitur apud Phil. de vita M. l. 3. Utriusq; autem vocis proprius usus est in imaginibus; Metaphoricus in aliis rebus, &c. V. Item ἀρχέχορος, exp. qui præest choro, choragus, seu qui choras inchoat, in Epigr. *ex* ἄρχω, ἀρχὴ, vel ἀρχὸς, & χορὸς, &c. V.

Ἀρχηγετεύειν, idem est quod ἀρχηγετέειν; item ἀρχηγετέω, ῶ, exp. incipio, auspicor, & omnia ab ἀρχηγέτης, ὁ, &c. V.

Ἀρχιβούκολος, bubulcorum princeps; *ex* ἀρχὴ, ἡ, vel ἀρχὸς, ὁ, & βουκόλος, ὁ, &c. V. Item ἀρχιγένεθλος, princeps; seu generis, seu gentis, vel antiquæ originis, seu generationis; priscus, Nonn. *ex* ἀρχὴ, ἡ, & γενέθλη, ἡ, V. Ἀρχιερωσύνη, ἡ, exp. summum sacerdotium, pontificatus maximus; ab ἀρχιερεὺς, vide. Ἀρχεταῖρος, sodalium princeps, qui principem inter sodales locum obtinet; ut Chusi dicitur ἀρχεταῖρος, Davidis; 2 Reg. c. 16. *ex* ἀρχὸς, ὁ, vel ἀρχὴ, ἡ, & ἑταῖρος, ὁ, V.

Ἀρχιευνοῦχος, eunuchorum præfectus, seu princeps; *ex* ἀρχὴ & εὐνοῦχος, ὁ, V.

Ἀρχίζωος, vitæ initium præbens; vitæ autor; ex ἀρχὴ, & ζωὴ, ἡ, &c. V. Item ἀρχιθέωρος, quidam exp. præfectus ludorum & spectaculorum, ab aliis exp. præfectus eorum qui theori dicebantur; hoc est qui sciscitatum oracula mittebantur, sed exp. etiam, præfectus sacrorum, apud Demosth. ex ἀρχὸς & θεωρὸς, V. Item ἀρχίκλωπος, exp. antiquus fur, & q. d. princeps furum; qui furum turbæ præest; Suid. pro eod. dicitur & ἀρχίκλωψ, ex ἀρχὴ, & κλοπὴ, ἡ, vel κλὼψ, ὁ, &c. Vide.

Ἀρχικυβερνήτης, qui præest navi, navis præfectus, nauclerus; ex ἀρχὴ & κυβερνήτης, V. Item ἀρχιλῃστής, idem quod ἀρχιλῃστὴς, id V.

Ἀρχιμανδρίτης, ου, ὁ, qui pluribus monachis præest; abbas; ex ἀρχὸς & μάνδρα, ἡ, V. Ἀρχίμιμος, ου, ὁ, mimorum princeps; item princeps histrionum; ex ἀρχὴ, ἡ, & μῖμος, ὁ, V.

Ἀρχιοινοχοΐα, exp. dignitas τοῦ ἀρχιοινοχόου, est ab ἀρχιοινόχοος, qui principem locum inter pocillatores tenet, &c. V. Ἀρχιπατριώτης, princeps familiarum, Josuæ c. 21. ex ἀρχὸς, ὁ, & πατριώτης, ου, ὁ, &c. V. Ἀρχιπειρατὴς, οῦ, ὁ, archipirata, piratarum princeps; ex ἄρχω & πειρατὴς, ὁ, V.

Ἀρχιποσία, q. d. principatus bibendi; sed exp. & primus bibendi locus; ex ἀρχὴ, ἡ, & πόσις, εως, ἡ, potus, &c. V. Ἀρχερεὺς, idem quod, & pro ἀρχιερεὺς, id V.

Ἀρχυπασπιστὴς, primarius & princeps inter ὑπασπιστὰς, Plut. in Eumen. ex ἀρχὸς & ὑπασπιστὴς, clypeatus satelles, &c. V. Item ἀρχίφωτος, exp. initium & autor luminis; sic dicitur Baptismus quoniam post eum animæ, Christianæ religioni initiatorum, solent φωτίζεσθαι, Dionys. Areop. ex ἀρχὴ, ἡ, & φῶς, φωτὸς, τὸ, &c. V. Ἀρχογλυπτάδης, exp. magistratus ambiens; quasi ὁ τὰς ἀρχὰς γλύφων, Etym. & Eust. ex ἀρχὴ, ἡ, & γλύφω, f. ψω, unde γλύπτης, ὁ, &c. V. Ἀρχολάβος, magistratuum susceptor; ex ἀρχὸς & λαβὴ, ἡ, &c. V. Item ἀρχολίπαρος, exp. magistratum ambiens, i. e. ὁ λιπαρῶν ἵνα ἀρχῇ, Etym. & Eust. & sic, est ex ἀρχὴ, ἡ, & λιπαρὴς, ὁ, ἡ, unde λιπαρέω, ῶ, &c. V. Sed exp. etiam, ὁ ἐκ τοῦ ἄρχειν λιπαινόμενος, i. e. propter magistratum splendescens, Etym. & Eust. Atque sic est ex ἀρχὴ, ἡ, & λιπαρὸς, ὁ, à Th. λίπος, εος, τὸ, unde λιπαίνω, ομαι, &c. V.

Ἄρχομαι, exp. initium facio, vel sumo; vel habeo; item pro ἀπάρχομαι, Od. ξ. sed exp. etiam, sum sub principatu, seu dominatu, vel imperio; subsum imperio, mihi imperatur; sæpe etiam exp. pareo, obtempero; ut ἄρχομαι ὑπὸ τῶν νόμων, obtempero legibus, Plut. in Apoph. & ἄρχομαι ταῦτα, in his pareo; unde ἀρχόμενοι, qui sunt sub imperio, vel dominatu, seu ditione alicujus, subditi; qui & ὑπήκοοι, Xen. est pass. ab ἄρχω, incipio, initium facio; item sum principium, seu origo; vel autor sum; item priores partes occupo; ut apud Thuc. ἄρχω τῆς μάχης, prior pugnam capesso; sic ἄρχειν πολέμου, apud eund. sed exp. etiam, principatum obtineo, dominor; magistratum gero, &c. V. Item ἀρχεντικὸς, imperiosus; i. e. ἀρχικὸς, ab eod. Them. ἄρχω; unde etiam, ἀρχὸς, οῦ, ὁ, qui imperium obtinet, dux; sed exp. & podex; item intestinum rectum, apud Aristot. in 4. de gen. an.

Ἀρχώνης, exp. qui præest emptionibus; Etym. ex ἀρχὸς, seu Th. ἄρχω, & ὠνέομαι, &c. V.

Ἄσαντος, est comp. ex α priv. & σαίνω, idem quod Them. σείω, &c. V.

Ἀσέβησις, ἡ, exp. actio impia, & nefaria, Plut. est verbale ab ἀσεβέω, irreligiosus sum; quod ab ἀσεβὴς, qui non colit, nec veneratur cœleste numen, ideoq; irreligiosus & impius, &c. V.

Ἀσελγῶς, vide cum ἀσελγείας.

Ἀσίνη, ἡ, asine, apud Theophr. l. 2. c. 25. herba est quæ aliis sese implicat, quidam vocant clematitidem, & convolvulum.

Ἀσκαρὴς, έος, &c. Exp. non saliens, &c. V.

Ἀσκαρίζω, & ἀσκάρις, ος, vide cum ἀσκαρὴς. Item ἄσκαροι, vide cum ἀσκέρα.

Ἀσκηθὴς, έος, vel ἀσκυθὴς, exp. illæsus, &c. V.

Ἀσκίτης ὕδρος, est hydropis species, in membrana abdominis interiore, &c. V.

Ἄσκοπος, exp. etiam, scopum ad quem tendat, non habens, seu ad nullum certum scopum tendens; sed exp. etiam, cujus nulla est effigies; unde & adv. ἀσκόπως, exp. ita ut aberres à scopo, Poll. & sic est ex α priv. & σκόπος, ὁ, V.

Ἀσκοφλαυρίζω, pro ἀσκῷ φλαυρίζω, apud Eust. vel ἀσκοφλαυρίζειν, exp. οὐδενὶ καταπλήττεσθαι, i. e. inani metu terrere, lege proverbium utre territas, simile est ἀσκῷ μορμολύττεσθαι, ex ἀσκὸς & φλαυρίζω, V.

Ἀσκύλτως, exp. ita ut non vexeris, aut fatigeris, i. e. δίχα τοῦ σκύλλεσθαι; ex α priv. & σκύλλω, ομαι, unde σκυλμὸς, ὁ, vexatio, &c. V.

ΑΣΚΥΡΟΝ, τὸ, ponitur inter Themata, &c. V.

Ἀσκώλια, τὰ, festum dicebatur Bacchi, Athenis; in quo, super ἀσκοὺς inflatos & unctos, unico pede saltabant, ut delabentes risum excitarent, sunt qui derivent ab ἀσκὸς & ἅλλομαι, sed refertur simpliciter ad Th. ἀσκὸς, ὁ, V. Item ἀσκωλιάζειν, exp. super utrem salire; item saltare unico innitendo pedi; sed exp. & claudicare, unde verbale ἀσκωλιασμὸς, saltatio illa τῶν ἀσκωλιαζόντων, à præced. ἀσκώλια, V. Item ἄσκωμα, τὸ, dicitur pellis muniens remos, quâ parte scalmo incumbunt; item lorum quo remus scalmo alligatur; omnia à Them. ἀσκὸς, ὁ, V.

Ἀσματοκάμπτης, ου, ὁ, exp. cantuum, seu carminum inflexor; qui variis carminum flexibus, & quasi anfractibus utitur, vel flexuosis carminibus; de dithyrambicis dicitur Poëtis, apud Aristoph. in nub. ex ᾆσμα, ατος, & κάμπτω, f. ψω, unde καμπτὸς, ὁ, &c. Vide. Item ἀσμὸς, οῦ, ὁ, vide cum ᾆσμα, τό. Ἀσπάθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. qui non ἐσπάθηται; ut ἀσπάθητα ἱμάτια, quibus licium τῇ σπάθῃ, inculcatum non est, apud Hesych. & ἀσπάθητος χλαῖνα, vocatur pellis, seu exuvium; ex α priv. & σπαθάω, f. ήσω; unde σπαθητὸς, ὁ, &c. Vide.

Ἀσπαραγία, ἡ, dicitur asparagi plantarium, Theophr. Pl. 6. 3. Item ἀσπαραγωνία, ἡ, dicitur ramusculus, aut frons, ex asparago spinoso; utrumque, à Th. ἀσπάραγος, quod ita dicitur, quia primùm in lucem prodit oleris germen, priusquam in folia explicetur; recentissimus est turio qui edendo est; sed est & planta quædam, cujus meminit Diosc. l. 2. c. 153. meminit etiam Theophr. alius asparagi, quem in censu τῶν ἀκανθικῶν ponit, Hist. Pl. 1. 16. Item ἀσφάραγος, dicitur gula, guttur; παρὰ τὸ σφαραγεῖν, i. e. ἠχεῖν, quoniam δι' αὐτοῦ ἡ φωνὴ φέρεται, Il. χ. sed tunc videtur poni pro σφάραγος, &c. V.

Ἄσπασμα, τὸ, dicitur res quam amplexamur, Plut. verbale ab ἀσπάζομαι, V.

Ἀσπιδοποιὸς, exp. clypeorum fabricator, &c. V.

Ἀσπιδὸν, exp. q. d. clypeatim, testudine factâ, est adv. ab ἀσπὶς, ίδος, V. Item ἀσπιστὴρ, ῆρος, ὁ, & ἀσπίστωρ, idem quod ἀσπιστὴς, & ab eod. id V.

Ἀσταθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, instabilis; idem quod & pro ἄστατος, id V. Item ἀστάθμευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. immunitatem habens ἀπὸ τῶν ἐπισταθμειῶν, Plut. i. e. à necessitate hospitio recipiendi comitatum principis aut legati; seu à necessitate recipiendi hospites quoslibet: ex α priv. & σταθμὸς, ὁ, unde σταθμεύω, &c V. Item ἀστάθμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. inconsideratus, improvidus, qui res perpendere non didicit, sed temerè agit, Plut. Item instabilis, incertus, i. e. ἄστατος, Thuc. l. 4. ex α priv. & σταθμάω, άομαι, unde σταθμητὸς, ad amussim exactus, &c. V.

Ἀσταλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, exp. qui instructus non est, vestimentis non amictus, Hesych. est idem quod ἄστολος, ex α priv. & στέλλω, exorno; unde στολὴ, ἡ, & στόλος, ὁ, &c. V.

Ἀστασία, ἡ, instabilitas, inconstantia; ex α priv. & στάσις, εως, ἡ, V. Item ἀστασίαστος, exp. seditione carens, seditionibus nullis turbatus, Hesych. populi quoq; seu cives urbis alicujus ἀστασίαστοι, dicuntur, qui nullâ dissident seditione, seu qui nullas movent seditiones, apud Isocr. in Paneg. Itidem ex α priv. & στάσις, εως, unde στασιάζω, f. άσω, &c. V. Item ἀστάτως, inconstanter, non firmiter, est adv. ab ἄστατος, unde neut. τὸ ἄστατον, exp. substantivè, instabilitas, inconstantia; & ἀστατέω, ῶ, exp. instabilis & inconstans sum; vacillo, titubo, &c. V.

Ἄσταφις, Atticè dicitur pro σταφὶς, ut & ἀσταφὶς ἀγρία, dicitur pro σταφὶς ἀγρία, &c. Hæc V.

Ἀσταφυλῖνος, Attico Pleonasmo dicitur pro σταφυλῖνος, id vide. Item Ἀστέγαστος, non tectus, seu opertus: *ex α* priv. & στεγαστὸς, ὁ; V. Item Ἀστεγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; idem non tectus, sed expon. etiam, multis tectis clausus, bene contectus, & sic α, est epitat. alioquin ἀστεγὴς, est idem quod ἄστεγος, tecto ædibusque destitutus; sed expon. & qui non retinet arcana in pectore clausa, loquax: Suid. & Proverb. 10. Item qui sustineri non potest, intolerabilis: Hesych. & Suid. in qua signif. pro ἄστεγος, dicitur & ἄστεγνος, apud Diosc. l. 7. c. 14. *&c.* V.

Ἀστεΐζομαι, expon. urbanitate sermonis utor, facetus sum: Plut. est ab ἀστεῖος, id vide. Item Ἀστειολογία, expon. facetiæ, urbanitas sermonis: Luc. ab ἀστεῖος, & λόγος, ὁ; V. Ἀστειορρημονέω, facetè loquor, seu festivè, festivo sermone utor; unde ἀστειορρημοσύνη, urbanitas, festivitas, festivus sermo, ab ἀστεῖος, & ῥῆμα, τὸ, V.

Ἀστειότης, ητος, ἡ, & ἀστειοσύνη, ἡ, urbanitas, festivitas: utrumque ab ἀστεῖος, quod metaph. expon. festivus, lepidus: Item comis, item elegans, honestus; Act. Apost. c. 7. *&c.* V. Item Ἄστειπτος, ὁ καὶ ἡ; nullis calcatus pedibus; ideoque vel non frequentatus, vel invius & inaccessus: *ex α* priv. & στείβω, -ομαι, fut. ψω. Unde στειπτὸς, ὁ, *&c.* V. Ἀστεισμὸς, ου, ὁ, urbanitas, festivitas; est verbale, ab ἀστεΐζομαι. Vide.

Ἄστεκτος, idem quod ἄστεγνος; Hesych. id vide suprà cum ἄστεγος, post ἀστέγαστος, *&c.* Item ἀστέκτως, intolerabiliter, seu intoleranter, adverb. à præced.

Ἀστέλεχος, seu ἀστελέχης, caudicem non habens, trunco carens: *ex α* priv. & στέλεχος, εος, τὸ; V. Item Ἀστέμβακτος, ὁ καὶ ἡ; contumeliis probrisque carens: Item immotus, firmus, stabilis: ut κλέος ἀστέμβακτον; Eust. ex α priv. & στεμβάζω. V.

Ἀστέμβακτα, exp. lamentabiliter: Lycophr. flebiliter; est adv. à præced. ἀστέμβακτος, sed videtur α, in adverb. potius esse epitat. quam priv. *&c.* V. Item Ἀστεμφῶς, idem quod ἀστεμφέως, immotè, *&c.* V. cum ἀστεμφὴς, firmus: Item non perturbatus, stupore non attonitus, nec metu perculsus; omnia à Them. στέμβω, *&c.* V.

Ἀστένακτος, non gemebundus, & activè, qui non gemit, qui sine gemitu aliquid agit; unde adverb. ἀστενακτεὶ, & ἀστενάκτως, sine gemitu, ita ut non ingemiscas: *ex α* priv. & στενακτὸς, ὁ. Vide.

Ἀστέρειος, ου, ὁ, sidereus: Suid. Item ἀστερίας, ου, ὁ, stellaris; ut ἀστερίας ἐρωδιὸς, avis de qua Aristot. An. l. 9. c. 1. Item ἀστερίζειν, reperitur pro καταστερίζειν, quod est usitatius, in stellam vetere: unde ἠστερικέναι; apud Plut. Item ἀστέριος, ου, ὁ, stellans; ut ἀστέριος λίθος, asteria gemma; de qua vide Plin. 379. atque inde, ἀστέριον, τὸ, expon. Phalangium: apud Nic. in Ther. omnia, à Them. ἀστὴρ, έρος, ὁ. V.

Ἀστερισκὸς, erat nota (ut refert Eust.) literæ X similis, quatuor punctis distincta, singulis in singulis angulis; solebat addi locis insignibus: quemadmodum contrà τοῖς ἀθετουμένοις, obelus: Sed est & herbæ nomen; apud Theophr. 4. 13. *&c.* V.

Ἀστερόθεν, ex stellis, ex astris, est adv. ab ἀστὴρ, έρος; unde etiam, ἀστερόω, idem quod ἀστερίζω, constello, stellis distinguo, Aratus.

Ἀστεροσκόπος, stellarum contemplator; ex ἀστὴρ, έρος, & σκοπὸς, ὁ; V. Item Ἀστερωπὸς, stellatam faciem habens stellatus: ex ἀστὴρ, έρος, & ὤψ, ὠπὸς. Vide.

Ἀστέφανος, & ἀστεφάνωτος, coronam non habens, coronâ non redimitus: ex α priv. & στέφανος, unde στεφανόω, fut. ώσω, *&c.* V. Item Ἄστηλος, ὁ καὶ ἡ, stelen, seu cippum non habens, aut cui cippus non est erectus: ex α priv. & στήλη, ἡ; V. Item Ἀστὴν, ῆνος, & ἄστηνος, ου, ὁ καὶ ἡ; expon. infortunatus, infælix, ærumnosus, calamitosus; παρὰ τὸ στάσιν μὴ ἔχειν μήτε οἴκησιν; ut tradunt Etym. & Suid. derivantes παρὰ τὸ στῆναι, cum α priv. præfix. *&c.* V. Item Ἀστὴν, & ἄστηνος, expon. miser, calamitosus; i. e. qui multùm ingemiscit; ut sic, sit comp. ex α epitat. & στένω, à Them. στενὸς, *&c.* V.

Ἀστιατικὸς, expon. idem quod, ut & ponitur pro ἀστικὸς; ut ἀστιατικὰς παρθένους; ex Sozomeno, *&c.* V. Item Ἄστικτος, ὁ καὶ ἡ, qui punctus non est, nullis compunctus notis, nullo stigmate signatus, ut & ἄστικτον χωρίον, dicebatur ager creditoribus non obnoxius: eò quod, qui obnoxii erant lapidibus, vel columnâ signabantur: Poll. l. 3. ex α priv. & στικτὸς, ὁ. V.

ΑΣΤΙΌΧΟΣ, expon. vas rotundum, quod infusâ pice, sulphure & stuppâ, injectoque igne, ejaculabantur: Item lapidis genus lignique aridi pice infecti: Hesych.

Ἄστοιχος, in quo versus, seu ordines nulli sunt: ex α priv. & στοῖχος; V. Item Ἄστολος, ὁ καὶ ἡ, vestibus carens, vel non stolatus; Plut. in Num. ex α priv. & στολὴ, ἡ, seu στόλος, ὁ; V. Ἄστομος, qui os non habet, ideoque loquendi facultate destitutus; sed expon. & cui parvum os est, & ἄστομος ἵππος, dicitur equus durioris oris, qui frænis cohiberi nequit, ob contumaciam: Item ἄστομον cibariis tributum signif. ori ingratum, & insuave, seu quod sapore est ingrato: Athen. l. 7. unde ἄστομοι, dicuntur & populi quidam, qui ore carere finguntur: Plin. l. 7. c. 2. Item ἀστόμωτος, expon. qui acie non temperatus aut roboratus est; qui non tinctus est, aut immersus, post quam candefactus fuit: ex α priv. & στόμα, τὸ; V. Ἀστόξενος, ου, ὁ, expon. q. ἀστὸς καὶ ξένος; cujus scil. majores fuere cives, quum ipse sit peregrinus; ex ἀστὸς, & ξένος, ὁ; V. Ἄστοχος, ὁ καὶ ἡ; qui non bene collimat, nec tangere potest scopum: Item qui non bene conjicit, nec rationem ad veritatem dirigit; unde adv. ἀστόχως, more eorum qui non bene conjiciunt: Polyb. Item Ἀστοχία, ἡ, quum quis non bene collimat, nec conjicit, sed aberrat à scopo; sed expon. & opinionis & spei frustratio: Item ἀστόχημα, τὸ, erratum, propriè ejus, qui non rectà ad scopum tendit, ideoque eum non attingit, est verbale, ab ut & omnia ex iisd. cum ἀστοχέω, non rectà ad scopum tendo, *&c.* id vide.

Ἀστραβδίζειν, expon. corrigere, dirigere, complanare, i. e. ἀστραβῆ ποιεῖν; Hesych. ab ἀστραβὴς, id vide. Item Ἀστραβίζειν, verbum est mulionum proprium, qui jumenta agunt dossuaria: Poll. à Them. ἀστράβη, ἡ; V. Ἀστραβηλάτης, unde ἀστραβηλάται, i. e. οἱ τὰς ἀστράβας ἐλαύνοντες, agasones, muliones: Luc. ex ἀστράβη, ἡ, & ἐλαύνω, fut. ἐλάσω, præt. ἤλακα, *&c.* V.

Ἀστραγάλιον, ου, τὸ, & ἀστραγαλισκὸς, ὁ; taxillus, parvus talus, diminut. ab ἀστράγαλος, ὁ; V. Item Ἀστραγάλισις, lusus taxillorum; verbale, ab ἀστραγαλίζω, taxillis ludo: Item ἀστραγαλίτης, ου, ὁ, astragalo similis, astragalum similitudine referens: Unde in fœm. gen. ἀστραγαλῖτις, dicitur à quibusdam ἡ ἶρις, quam aliqui ἰλλυρικὴν, appellant: ex Gal. Item ἀστραγαλωτὸς, οῦ, ὁ, talos implicitos habens: ut ἀστραγαλωτὴ μάστιξ, flagellum cui ossicula ejusmodi implicita sunt, ad duriores incutiendas plagas: Plut. omnia, itidem, à Them. ἀστράγαλος, quod expon. & talus, i. e. ossiculum propè quadratum, intra infimos tibiæ & suræ processus comprehensum, ut neque videri neque tangi possit; pro tormenti etiam genere quæstionibus peculiari accipitur, apud Diod. *&c.* V.

Ἀστραπαῖος, q. d. fulguralis, ut ἀστραπαῖα ὕδατα; Plut. in Symp. aquæ fulguralis: i. e. quæ cadunt quum fulgurat, & ἀστραπαῖος ἄνεμος apud Aristot. Meteor. 2. q. d. ventus fulguralis, i. e. ventus qui fulgura ciet, & ἀστραπαῖος Ζεὺς, fulgurator Jupiter, est ab ἀστραπὴ, ἡ, fulgetra, seu fulgetrum, & Metaph. fulgor, splendor: ut ὅπλων ἀστραπὴ, *&c.* V.

Ἀστραπηφόρος, fulgura ferens: ut apud Euryp. in Bacchis, vers. 3. Semele dicitur λοχευθεῖσ' ἀστραπηφόρῳ πυρὶ, i. e. igne fulgureo: ex ἀστραπὴ ἡ; & φορὸς, ὁ, *&c.* V. Item Ἀστρατήγητος, artis imperatoriæ imperitus, imperitus ducendi exercitum; sed exp. & duce carens: Item ἀστρατηγικὸς, οῦ, ὁ, imperatoriæ artis ignarus, malus imperator: unde superl. ἀστρατηγικώτατος, imperatoriæ artis imperitissimus, & ἀστρατηγησία, ἡ, imperatoriæ artis imperitia; seu ductandi exercitum imperitia; omnia ex α priv. & στρατηγέω, -ομαι, *&c.* V.

Ἀστραφὴς, qui flecti nequit, & ex consequenti, durus, immobilis: ex α priv. & στρέφω, cujus comp. quædam desinunt in στραφὴς, *&c.* V. Item Ἀστρηνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; idem quod στρηνὴς, acutus, ὀξὺς; Hesych. sed expon. etiam σκαιὸς, δύσθετος, est ex α, epitat. potius quam priv. & στρηνὴς, ὁ, ἡ. V.

Ἀστρίαι, sive ἄστριες, expon. taxilli; Eust.

Eust. Etym. scribit ἄστεις, ex ἀστράγαλος, dictum esse, ut λάστεις, à λάσταυρος, &c. Item ἀστρίζειν, dicitur pro ἀστραγαλίζειν, & ἄστριχος, idem cum, ut omnia ab ipso Them. ἀστράγαλος, ὁ. V.

Ἀστρικὸς, οῦ, ὁ, sideralis; ab ἀστὴρ, έρος, unde ἄστρον, τὸ, &c. V.

Ἀστροβάκχος, astronomus, qui de astris loquitur; apud Suid. ex ἄστρον, τὸ, & βάζω, fut. ξω, præt. αχα, &c. Vide. Item Ἀστροβλὴς, & ἀστρόβλητος, expon. sidere caniculæ percussus; propriè dicitur de plantis novellis, quum siccatâ tellure humorem trahere nequeunt, aut sidere quocunque modo afflantur: unde homines arescente corpore ἀστρόβλητες, i. e. siderati dicuntur, ut Bud. in Pand. docet; ex ἄστρον, τὸ, & βλητὸς, ὁ, &c. V. Ἀστροβολία, ἡ; q. d. sideris perculsio, sideratio, & ἀστροβολιόομαι, -όομαι sidere (caniculæ) percellor; atque inde ἀστροβολησία, idem quod ἀστροβολία, & ἀστρόβλητος, sideratus: Item ἀστροβολισμὸς, q. d. sideris perculsio, sideratio, morbus arborum afflatarum sidere, quocunque modo id acciderit, est quasi verbale, ac inusit. ἀστροβολίζω, & omnia ab ἄστρον, τὸ, & βολὴ, ἡ, seu βόλος, ὁ, unde βολέω, ῶ, &c. Vide. Item Ἀστρογείτων, expon. ita editus, ut videatur astris vicinus; ex ἄστρον, τὸ, & γείτων, ὁ, &c. Vide.

Ἀστροθεσία, expon. plures stellæ simul positæ; quidam constellationem vocant: Item ἀστρόθετος, ad stellarum positum pertinens in Epigram. ex ἄστρον, τὸ, & θέσις, εως, ἡ, vel θετὸς, ὁ, &c. V. Item Ἀστροθύτης, ου, ὁ, qui astris sacrificat, astrorum cultor; ex ἄστρον, τὸ, & θύτης, ὁ, &c. V. Ἀστροκύων, canis sidus, quem Ægyptii solechin vocant, ut tradit Cæl. Rhod. ex ἄστρον, τὸ, & κύων, κυνὸς, &c. V. Ἀστρολογέω, circa astrologiam versor, astrologiam tracto: Athen. l. 9. ab ἀστρόλογος, ὁ; V. Ἀστρόμαντις, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ ex astrorum contemplatione futura prædicit: Poll. 7. 30. ex ἄστρον, τὸ, & μάντις, ὁ, ἡ, &c. V. Item Ἀστρομύων, τὸ, dicitur stellæ quæ Ægyptiis Isis & Sothis dicitur, ut tradit Orus Apollo: ex ἄστρον, & μυῶ, &c. V.

Ἀστρονομέω, ῶ, astronomiam tracto: ab ἀστρονόμος, ὁ; V. Item Ἀστροπολέω, circa astra, seu astrorum scientiam versor; ab ἄστρον, & πολέω. V.

Ἀστρούθιστος, expon. qui radiculæ succo elotus purgatusque non est: ex α priv. & στρουθίζω. V.

Ἀστροχίτων, expon. stellis velut tunicâ indutus, stellis amictus: Orph. in Arg. ex ἄστρον, & χιτών. V.

Ἀστρῷος, sidereus; ut ἀστρῷα, σώματα, apud Alex. Aphr. in Probl. ex ἄστρον, τό. Vide.

Ἀστρωσία, ἡ, expon. sine stragulis cubare, stragula sibi non substernere: Plat. de leg. l. 1. Item Ἄστρωτος, qui stratus, seu instratus non est, stragulâ non intectus; ut ἀστρώτῳ πέδον: Euryp. in Herc. fur. ex α priv. & στρῶσις, ἡ, vel στρωτὸς, ὁ, &c. V.

Ἄστυλος, columnis carens: ex α priv. & στῦλος, ὁ. V. Item Ἀστυμβὴς, in urbe commorans: ex ἄστυ, & μένω; V. Ἀστυνομία, viarum ædificiorumque curam gerendi munus: Item Ἀστυνομικὸς, ad astynomos, seu ædiles pertinens, ædilitius: Aristot. Polit. 2. utrumque ab ἀστυνόμος, qui viarum ædificiorumque curam gerit, & prospicit, tam in urbe quàm in suburbiis, &c. V.

Ἀστύοχος, ου, ὁ καὶ ἡ; urbem tuens, seu protegens; in Epigram. ex ἄστυ, & ἔχω; cujus comp. varia desinunt in οχος, &c. V. Item Ἀστυπολέω, per urbem incedo: Athen. ex ἄστυ & πολέω, &c. V.

Ἄστυρον, oppidum: Hesych. scribitur ἀστυρὸν, apud Etym. qui diminut. esse ait ab ἄστυ; ut apud Callimach. ἀστυρὸν εἰσανέβαινεν. &c. V.

Ἄσυτος, οἶκος, expon. ἄγονος, ἄκαρπος; apud Eustat. apud eund. etiam dicitur ἄσυτις θρίδαξ, & ἄσυτις τεῖγλη; ita ut ἄσυτος, ου, ὁ, dicatur qui σύειν nequit, ut ἄσυτος γέρων, apud Eust. ex α priv. & σύω, fut. υσω, &c. Vide.

Ἀσυφέλικτος, non disturbatus, inconcussus, immotus: Nonn. & in Epigram. ἀσυφέλικτος ἄγω χάριν, expon. non dissectus: ex α priv. & συφελίζω, fut. ξω, &c. V. Item Ἀσυφίη, & ἀσυψία, ἡ, expon. astrictionis vacuitas, astrictionis expertem esse; utrumque ex α priv. & σύφω, fut. ψω, unde σύψις, εως, ἡ, &c. V.

Ἀσυγγενὴς, expon. nihil affinitatis habens, & in neut. ἀσυγγενὲς, alienum genere: ex α priv. & συγγενὴς; V. Item Ἀσυγγνώμων, qui non est ad ignoscendum propensus; ut etiam qui veniam non dat; immitis, immisericors: Item Ἀσύγγνωστος, indignus veniâ, indignus cui ignoscatur; unde adv. ἀσυγγνώστως, ita ut ignosci non possit, aut non debeat, ex α priv. & συγγνώμων vel σύγγνωστος, ὁ, &c. V. Ἀσυγγύμναστος, qui simul non exercetur, vel qui simpl. non exercetur: ex α priv. & συγγυμναστὴς ὁ. Vide.

Ἀσυγκαταθέτως, expon. citra assensionem, est adv. ex α priv. & συγκατατίθημι; unde συγκατάθεσις, &c. V. Ἀσύγκλειστος, non conclusus, aut etiam qui concludi nequit: ex α priv. & συγκλείω, fut. σω, &c. V. Ἀσύγκλαστος, expon. qui nendo contextus non est, aut connecti nequit: ex α priv. & συγκλώθω, fut. σω, &c. V. Ἀσυγκόμιστος, qui comparatus, seu collectus non est: ex α priv. & συγκόμιστος, ὁ; V. Item Ἀσύγκρατος, qui commisceri nequit. ex α priv. & σύγκρατος, ὁ. V.

Ἀσυγκρίτως, expon. citra concretionem, seu more eorum quæ concreta non sunt, est adv. ab ἀσύγκριτος, quod ex α priv. & σύγκριτος, ὁ, &c. V. Item Ἀσυγκρότητος, idem quod ἀξυγκρότητος, id vide. Ἀσύγχυτος ὁ καὶ ἡ, non confusus, non permixtus, distinctus; unde adverb. ἀσυγχύτως, citra confusionem, distinctè; ex α priv. & σύγχυτος, ὁ; V. Ἀσυγχώρητος, expon. non concedendus, seu permittendus: Item veniâ non dignus, cui non est ignoscendum; ut ἀσυγχώρητος, βλασφημία, εἰς τὸ πνεῦμα. Item activè, qui ad veniam dandam propensus non est, nimium severus, inclemens; ut κατάγνωσις, ἀσυγχώρητος; utrumque apud Greg. Unde adv. ἀσυγχωρήτως, ita ut venia dari non possit, citra spem veniæ: ex α priv. & συγχωρέω, fut. ήσω, &c. V. Ἀσυκοφάντητος, qui sycophantosè delatus non est, vel qui sycophantosè & calumniosè deferri nequit; ex α priv. & συκοφαντέω, fut. ήσω, &c. V.

Ἀσυλαῖος Θεὸς, expon. Deus asyli: Plut. in Rom. est ab ἄσυλος, vel ἄσυλον; quæ vide.

Ἀσύλητος; idem quod ἄσυλος, inspoliatus: Item qui non nisi per summum scelus violari potest, inviolabilis, ab ἄσυλος, vel ἀσυλία, ἡ, &c. V.

Ἀσύλληπτος, quæ concipere nequit: Item qui comprehendi non potest, unde adverb. ἀσυλλήπτως, more τῶν ἀσυλλήπτων, seu eorum quæ comprehendi non possunt: Item ἀσυλληψία, privatio facultatis concipiendi: (de ea quæ concipere nequit; (Diosc. ex α priv. & συλλαμβάνω, fut. συλλήψω, unde σύλληψις, & συλληπτικὸς, &c. V. Item Ἀσύμβατος, qui compositionem non admittit, qui à pacificatione est alienus: Plut. unde τὰ ἀσύμβατα, quæ dissident: Item non conveniens, non congruens, incohærens; unde adv. ἀσυμβάτως, alieno à compositione animo: Plut. ex α priv. & συμβαίνω, unde σύμβασις, ἡ, &. συμβατικὸς, ὁ, &c. Vide.

Ἀσύμβλητος, non conferendus, non comparandus, non æquus, impar. ex α priv. & σύμβλητος, ὁ; V. Item Ἀσυμβόλως, sine symbolo; ut ἀσυμβόλως δειπνεῖν, est adv. ab ἀσύμβολος, qui symbola non confert; sic ἀσύμβολον δεῖπνον, in quo convivæ symbola non conferunt: unde Metaph. pro inerti & inutili, & qui nihil in medium attulit: Bud. ex Plut. in Coriol. &c. V. Ἀσυμπαγὴς, qui compactus & coagmentatus non est: ex α priv. & συμπήγνυμι, fut. συμπήξω, &c. V. Ἀσυμπαθὴς, affectus seu naturæ consensu carens, cui nullus est consensus affectuum cum alio: Item qui commiseratione alieni mali non tangitur, unde ἀσυμπάθεια, affectus carentia, inclementia, nulla commiseratio; ex α priv. & συμπαθὴς, ὁ, ἡ, unde συμπάθεια, ἡ, &c. V. Ἀσύμπλεκτος, qui copulatus non est, vel non consertus: Item qui complicari & connecti nequit; ex α priv. & συμπλέκω, -ομαι, fut. ξω, unde συμπλεκτικὸς, &c. V. Ἀσυμπλήρωτος, non completus, vel qui compleri non potest, ex α priv. & συμπληρόω, fut. ώσω, unde συμπληρωτικὸς, &c. V. Ἀσυμφανὴς, non conspicuus, non perspicuus; unde adv. ἀσυμφανῶς, obscurè, ænigmaticè, tectè, ex α priv. & συμφανής; V. Ἀσυμφόρως, inutiliter, damnosè, adv. ab ἀσύμφορος; V. Ἀσυμφυὴς, non coalescens; apud Suid. ex α priv. & συμφυής; V. Ἀσύμφυλος, nullam cognationem habens, & general. alienus, abhorrens; sed expon. & non quadrans: Luc. & Plut.

Plut. ex α priv. & σύμφυλος; Vide.
'Ασύμφυρτος, non commixtus non confusus; ex α priv. & σύμφυρτος; V. 'Ασυμφώνως, discrepanter, inconcinniter, est adverb. ab ἀσύμφωνος; V. 'Ασυνάγωγος, à synagoga alienus, à synagoga exclusus: ex α priv. & συναγωγὴ, ἡ; V. 'Ασυναιρέτως, q. d. incontractè, pro absque contractione, est adv. ex α priv. & συναιρέω, -έομαι, unde συναίρησις, ἡ, &c. V. Item 'Ασύνακτος, qui vel quæ congregari non potest, insociabilis: ex α priv. & συνάγω, unde συνακτικὸς, &c. V.

'Ασυνάλλακτος, cum quo contrahi, vel commercium haberi non potest à quibusdam redditur insociabilis, dicitur etiam, cui nihil est commercii cum vita civili, quales decet esse τοὺς μοναχοὺς, ut inquit Bud. ex Basilio: sed expon. & qui reconciliari non potest, implacabilis: ex α priv. & συναλλάττω, fut. ξω, unde συναλλακτικὸς, ὁ, &c. V. Item 'Ασύναπτος, non conjunctus, non cohærens, vel qui conjungi & cohærescere nequit, incoibilis, insociabilis: ex α priv. & συναπτὸς, ὁ; V. 'Ασυνάρθρως, inarticulatè, est adv. ex α priv. & σύναρθρος, ὁ; V. 'Ασυνάρτητος, non connexus, non cohærens, seu qui connecti & cohærescere nequit, & pro non consentaneus, non conveniens, ineptus: ex α priv. & συναρτάω, fut. ήσω, &c. V. 'Ασύνδηλος, non manifestus nec cognitus, ut ἀσύνδηλοι τόποι; apud Plut. in Lyc. loca incognita; ex α priv. & σύνδηλος, ὁ; V. 'Ασυνδύαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, nullâ copulâ, aut conjunctione quasi combinatus, aut qui copulari & conjungi cum alio nequit; ex α priv. & συνδυάζω, fut. άσω, unde συνδυαστικὸς, &c. V. 'Ασυνειδότως τοῖς ἄλλοις, expon. aliis inconsciis: Plut. in Apoph. ex α priv. & σύνοιδα, unde συνείδησις, ἡ, &c. V. 'Ασυνετέω, ῶ, decipio: Item non intelligo, non calleo, ab ἀσύνετος; V. 'Ασυνηγόρητος, expon. patrocinio destitutus: Basil. ex α priv. & συνηγορέω, fut. ήσω, &c. V. 'Ασυνθετέω, non sto pactis, & inito fœderi; Esdræ 2. est ab ἀσύνθετος, quod expon. non compositus, aut concretus, simplex: Item qui fœdera non servat quæ cum aliis pepigit: Item qui pactus non est, qui fœdus non iniit; ex α priv. & σύνθετος, ὁ; V. 'Ασυνόπτος, qui conspici & cerni non potest: ex α priv. & συνόπτος, ὁ; V. Item 'Ασυνουσίαστος, cum nemine versans, cum nemine consuetudinem habens: ex α priv. & συνουσιάζω, fut. άσω, unde συνουσιαστικὸς, &c. V.

'Ασυνταξία, expon. ordinis perturbatio; ex α priv. & σύνταξις, ἡ; V. Item 'Ασύντονος, non contentus, laxus, remissus, languidus; ex α priv. & σύντονος, ὁ. Vide.

'Ασυρὴς, pro scelerato, aut temerario ponitur; vel pro homine infimæ sortis & abjecto: apud Polyb. l. 4. (est idem quod βλοσυρὸς, in malam partem; id vide:) ex α; & Them. σύρω. Vide.

'Ασύρικτος, ὁ καὶ ἡ, qui exibilatus non est, intactus à sibilo: ex α priv. & συρίσσω, vel -ττω, f. ξω, unde συρικτὴς, ὁ, &c. V. Item 'Ασυσκεύαστον, expon. non complicatum ut sarcina, inconditum, non digestum; ex α priv. & συσκευάζω, -ομαι, &c. V. 'Ασυστασία, ἡ, dicitur τὸ ἀσύστατον εἶναι, non consistere, seu cohærere, stare non posse, est ab ἀσύστατος, quod expon. qui non potest esse in rerum natura, qui stare nequit: Plut. & apud rhetores ἀσύστατα, sunt quæ non veniunt in disceptationem, vel ubi causa non potest explicari, ut si fur furem furti accuset, & τὸ ἀσύστατον, refertur etiam inter vitia orationis, &c. V. 'Ασυστόλως, citra συστολὴν, i. e. correptionem; ex α priv. & συστολὴ, ἡ; V. 'Ασφακέλιστος, ὁ καὶ ἡ, expon. ὁ ἐκ ἐσφακελισμένος, non infestatus σφακέλῳ, ex α priv. & σφακελίζω, -ομαι, futur. ίσω, unde σφακελισμὸς, ὁ, &c. Vide.

'Ασφάλτιον, τὸ, dicitur quoddam τρίφυλλον, seu ὀξυτρίφυλλον, quoniam ejus folia ubi adoleverunt ἀσφάλτου ὀσμὴ ἔστι; teste Diosc. l. 3. c. 123. Item 'Ασφαλτώδης, bituminosus, bitumen ferens; utrumque à Them. ἄσφαλτος, ἡ, quod expon. pinguis & oleosus succus plurimâ aereâ & igneâ substantiâ temperatus, ideoque flammam promptissimè concipiens: V. Diosc. l. 1. c. 110. & Plin. 35. c. 15. dicitur etiam interdum, ἄσφαλτον, in neut. gen. &c. V.

'Ασφαλῶς, vide post ἀσφαλής.

"Ασφηλος, qui labefactari nequit, immobilis: Hesych. est ab ἀσφαλής, quod interdum, etiam, expon. qui non potest everti & dejici, tam firmus ut subverti nequeat, ut ἀσφαλὲς ἕδος; apud Plut. in Per. & qui tutus est adversus fortunæ incursus, seu insidias, cui tutum esse solet consilium: ut apud eund. ibid. Pericles dicitur ἀσφαλὴς καὶ δεξαμενὴ τοῖς πολίταις, civibus fidi loco præsidii; unde in neut. τὸ ἀσφαλὲς, expon. securitas, Luc &c. V.

'Ασφοδέλινος, ex asphodelo: Luc. ver. Hist. l. 2. à Them. ἀσφόδελος, planta ex genere τῶν βολβωδῶν; Diosc. 2. c. 199. at ἀσφοδελὸς, oxyton. prati epitheton est, apud Hom. ut Odyss. λ, & ω, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα, viz. ubi asphodeli proveniunt, &c. V.

'Ασχίον, tuber terræ à quibusdam dicitur, ut docet Theophr. Hist. Pl. l. 1. 10.

"Ασωμος, &c. ut & ἄσωστος, videantur post ἀσώτως.

'Ασωτεῖον, ου, τὸ, dicitur locus in quo luxuriosi epulantur & comessantur, aut suas libidines exercent, ganeum, popina: Poll. l. 9. & Athen. Item 'Ασωτεύομαι, luxuriosè vivo; omnia per luxum, seu in luxum profundo: Athen. l. 8. utrumque ab ἄσωτος, idem quod ἄσωστος; quod expon. de cujus salute spes nulla est, profligatus, calamitosus: Item perire dignus, indignus salute: Item qui per se suaque opera perit; apud Aristot. Eth. 4. c. 1. asotus, i. e. luxuriosus nequam, luxu & ganeæ studio perditus; apud eund. ibid. &c. V.

'Αταίω, expon. stupeo, adstupesco, cum stupore admiror; ut ἀταιομένου καρῆ ἱεραι; apud Etymol. est à Them. ἀτάω. Vide.

'Ατάλματα, τὰ, dicuntur pueriles lusus, saltus pueriles: Hesych. verbale, ab ἀτάλλω. V.

'Ατεραμνία, ἡ, expon. incoctilis naturâ apud Hippocr. de vulneribus capitis: Item 'Ατεραμνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, naturâ incoctilis; Gal. utrumque, ab ἀτεράμων, qui non est τεράμων, i. e. incoctilis, & Metaph. dicitur ἀτεράμων, ἀνὴρ, apud Plut. Symp. 7. Probl. 2. ut & apud Plat ἀτεράμονες φύσει χαλεποί, dicuntur, qui naturâ sunt indomitâ, qui ingenio sunt refractorio, & quod emolliri nequit; unde quidam expon. durus, præfractus, indomitus, immitis, intolerabilis &c. V.

'Ατερπία, idem est cum ἀτερψία; id vide.

'Ατεύχης, έος, ὁ καὶ ἡ, armis carens, inermis: ex α priv. & τεῦχος, εος, τὸ Vide.

'Ατεχνία, expon. nulla ars, nullum artificium, ruditas & ἀτεχνής, sine dolo & fraude factus, ἀπανούργευτος, Etymol. utrumque, ab ἄτεχνος, artificio carens, ab arte non profectus: unde ἄτεχνοι πίστεις, apud Aristot. in Rhet. dicuntur argumenta inartificialia; quæ sunt testimonia, tum divina, tum humana; & interdum expon. artificio nullo excultus, rudis: Item carens dolosis artibus; atque inde adverb. ἀτέχνως, expon. sine arte, nullo adhibito artificio, inartificialiter; sed ἀτεχνῶς, (ab ἀτεχνής,) expon. sine dolo, verè prorsus, planè; Item valde, vehementer, &c. V.

'Ατέω, expon. idem quod, & pro Them. ἀτάω; id vide.

'Ατιμασμὸς, expon. ignominiosa damnatio, & ἀτιμαστὴρ, qui dedecore afficit; ut & ἀτίμαστος, expon. non lectus, cui nullus honor tribuitur, sunt verbalia, ab ἀτιμάζω, idem cum ἀτιμάω, nullum honorem habeo, nullo honore afficio: Item negligo, aspernor: ut apud Soph. μὴ νῦν ἄτιμα, θεούς; Item indignitate, seu contumeliâ & ignominiâ afficio, infamiâ noto, &c. V.

"Ατλας, expon. idem quod τάλας, (& ταλαός, miser, ærumnosus; cui multæ ærumnæ sunt tolerandæ;) ab eoque factum transpositis literis; ut docet Eust. alibi tamen scribit ἄτλας, dictum esse vel παρὰ τὸ μὴ τάλας εἶναι, vel ἐπιτατικῶς, quasi πολύτλας, fingitur enim, quidam rex Mauritaniæ, Atlas nomine, cœlum humeris suis sustinuisse, propterea quòd firmamenti, siderum; cœli omnem rationem primus deprehendisset; unde ἄτλαντες, dicuntur etiam statuæ Atlantis, seu quæ Atlantis modo cœlum, aut aliud quiddam sustinent, apud architectos: ut ἄτλαντες τὸ περίτειχον τοῦ ναοῦ ἐκτὸς ἐξαπήχεις; Item nominatur & ἄτλας, extrema colli vertebra ipsum pondus colli sustinens: Poll. l. 2. & expon. etiam, qui humeris aliquid bajulat in modum Atlantis cæliferi: Item expon. etiam, qui non est audax, qui nihil patitur: ex α priv. Hesych.

Ἄτμισις, εως, ἡ, & ἀτμισμὸς, ὁ, vaporatio, verbalia, ab ἀτμίζω. V.

Ἀτόπαςτος, ὁ, expon. quem conjecturâ assequi non licet: Hesych. Item ἀτόπημα, τὸ, expon. factum, aut dictum absurdum & inconveniens; utrumque, ab ἀτοπία, quod expon. & insolentia, inusitata novitas, & omnia, ab ἄτοπος, quod propriè expon. q. d. locum non habens, nulli loco conveniens, atque inde Metaph. rationi minimè consentaneus: Item inusitatus, novus, & interdum, ineptus, stolidus, &c. V.

Ἀτειβὶ, expon. sine detrimento, sine mora: Item ἀτείβων, expon. non palliatus, & Metaph. pro simplici & minimè fucato; apud Laert. utrumque, ab ἀτειβὴς, quòd expon. non attritus, integer, inviolatus: Item inexercitatus, imperitus, qui usu scil. rerum tritus non est, in qua signif. dicitur & ἀτειψ, apud Suid. & ἀτείβαστος, apud Xen. in Hipparch. Item ἀτειψία, ἡ; expon. inexperientia, imperitia, ab ἄτειπτος, idem quod ἀτειβὴς, sed expon. & qui teri nequit; ut ἀτείπτοισιν ἀκάνθαις; apud Theocr. expon. spinis indomitis & calcatu difficillimis: Item non subactus, ut ἄτειπτοι ἄρτοι, apud Aristot. sed expon. & laboris insuetus, & inexpertus, delicatus, ut χεῖρες ἄτειπτοι, Od. φ. omnia ex α priv. & τείβω, unde τειβὴ, ἡ, τείβων, ὁ, τεῖψις, ἡ, & τειπτὸς, ὁ, &c. V.

Ἀτρόμως, intrepidè, est adverb. ab ἄτρομος; V. Item Ἀτροπία, expon. malè morata naturâ, improbitas, temeritas, possit etiam exponi, verti flectique non posse, immutabilitas, rigiditas, pro eo Ionicè dicitur ἀτροπίη, quod expon. nox intempesta, media nox; apud Hesych. est ab ἄτροπος, ὁ; id Vide.

Ἄτροφος, Laconibus dicitur τυρὸς ὁ μὴ πηξούμενος, qui non coagulatur: Hesych. & sic, est ab α priv. & τρέφω, ο-μαι, prout significat πήγνυμι, i. e. coagulo, vel coagulor, concresco, &c. Vide.

Ἀτύχησις, expon. voti frustratio, verbale, ab ἀτυχέω, quod expon. adversâ fortunâ utor, infortunatus sum, infæliciter rem gero: Item voti compos non fio, frustror: ex α priv. & τύχη, ἡ, &c. V.

Αὐθεκάστως, rigidè, severè; Plut. in Lys. est adv. ab αὐθέκαστος, quod à Bud. expon. severus, naturâ rigidus, exactè rectum verumque persequens, Aristot. Eth. 4. Plato etiam passim, præsertim in lib. de rep. αὐτοέκαστον, vocat cujusque rei notionem & formam, quam ideam appellant, nam αὐτοέκαστος, expon. etiam, pro se quisque ex αὐτὸς, & ἕκαστος, &c. V.

Αὐλιάδες νύμφαι, dicuntur in Epigram. nymphæ incolæ, seu inhabitantes: à Them. αὐλὴ, ἡ, unde αὐλὶς, ίδος, ἡ, domicilium, locus ubi pernoctatur, &c. Vi. Item Αὐλικὸς, ῦ, ὁ, aulicus, qui est ex alicujus principis aula, ut οἱ τῶ ὅσω αὐλικοὶ κόλακες, apud Plut. in Polit. præc. aliquando in malam partem, ut ὡς δὲ φοβηθήσεται τὸ, αὐλικὸς καλεῖσθαι ἢ θεραπευτικός; apud eund. Plut. Itidem ab eod. Th. αὐλὴ, ἡ; V. Αὐλισμὸς, ῦ, ὁ, pernoctatio: Hesych. verbale, ab αὐλίζομαι. V.

Αὐλοποιΐα, & αὐλοποιητικὴ, scil. τέχνη, ars fabricandi tibias: Poll. 7. 39. ab αὐλοποιὸς; Vide. Item Αὐλοτρύπης, qui tibias perforat: Poll. ex αὐλὸς, & τρυπάω, futur. ήσω, &c. Vide. Αὐλωνοειδὴς, habens figuram τῶ αὐλῶνος, quidam expon. anfractuosus: Diod. Sic ex αὐλὼν, ῶνος, & εἶδος, εος, τό. Vide.

Αὐλωπὸς, vide cum αὐλωδὴς.

Αὐπνία, ἡ, insomnia, vigiliæ, pervigilatio; est ab ἄυπνος, somnum non capiens, vigil, pervigil, unde νὺξ ἄυπνος, dicitur nox in qua somnus non capitur, &c. V.

Αὐχομυρίκη, dicitur agrestis myrica; Jerem. 17. ab αὔω, & αὐχὴ, & μυρίκη, ἡ, &c. V.

Αὐταιώρητος, expon. qui per se in altum fertur: Hesych. ex αὐτὸς, αὐτὴ, & αἰωρέω, fut. ήσω, &c. V. Item Αὐτανεψιὸς, pro ἀνεψιὸς, Bud. putat poni apud Plat. in Euthyd. ab Eust. dicitur Glaucus αὐτανεψιὸς, Sarpedoni, quorum Glaucus ex Hippolocho, Sarpedon vero ex Laodamia Hippolochi sorore natus erat: ex αὐτὸς, αὐτὴ, & ἀνεψιὸς, ὁ, &c. V. Item Αὐτάρεσκος, sibi ipsi placens: Hesych. ex αὐτὸς, αὐτὴ, & ἀρέσκω, fut. έσω, præt. εκα, &c. V.

Αὐτενέργητος, expon. ipse per se operans, seu efficiens: Dionys. Areop. Item αὐτενεργητικὸν, verbum, quod passivam vocem & activam significat: ut μάχομαι, ex αὐτὸς, τὴ, τὸ, & ἐνεργέω, futur. ήσω, unde ἐνεργητικὸς, &c. Vi. Item Αὐτεπίβουλος, suis ipsius captus insidiis, ex αὐτὸς, & ἐπιβουλὴ, ἡ, vel ἐπίβουλος, ὁ, &c. V. Αὐτεπίσπαστος, ου, ὁ, quem quis ipse sibi accersivit, & attraxit, ut αὐτεπίσπαστον κακὸν, ex αὐτὸς, & ἐπίσπαστος, ὁ; Vide. Αὐτεπιτάκτης, ου, ὁ, qui ipse per se aliquid injungit, qui jure suo imponit: Plat. in Polit. Item αὐτεπιτακτικὸς, unde αὐτεπιτακτικὴ, scil. τέχνη, ars pertinens ad αὐτεπιτάκτας, seu ars mero imperio recte aliquid agendi, idem ibid. atque inde adverb. αὐτεπιτακτικῶς, more eorum qui per se jubendi potestatem habent, ex αὐτὸς, & ἐπιτάσσω, ομαι, fut. ξω, unde ἐπιτακτικὸς, --κὴ, --κῶς, &c. V. Αὐτεπώνυμος, cui idem nomen, vel cognomen est impositum: Euryp. ex αὐτὸς, & ἐπώνυμος; V. Item Αὐτερέτης, ου, ὁ, miles qui ipsemet remigat: Thuc. ex αὐτὸς, & ἐρέτης. V.

Αὐτάγαθος, ipse per se bonus: Greg. Naz. de Deo, ex αὐτὸς, & ἀγαθὸς, &c. V. Item Αὐτοαλήθεια, ipsa veritas, de Deo dicitur apud Plat. in Phædr. & apud Greg. ex αὐτὸς, τὴ, τὸ, & ἀλήθεια, ἡ; Vide. Αὐτοάνθρωπος, ου, ὁ, homo ipse, per se hominis idea: Aristot. Eth. 1. ex αὐτὸς, & ἄνθρωπος; V. Αὐτοβοεὶ, adverb. q. d. cum ipso clamore, urbem dicunt capi αὐτοβοεὶ, quæ statim capitur, & quasi primo incursu: Thuc. 3. Item αὐτοβόητος, qui ipse sua voce de se testatur, & αὐτοβόητος δάκτυλος, apud Nonn. expon. vocalis, omnia, ab αὐτοβοάω, ipse me meâ voce prædico, ipse mei præconem ago: Erasm. in Chil. ex αὐτὸς, & βοάω; V. Αὐτοβορέης, ipse boreas, ex αὐτὸς, & βορέας, ὁ; Vide. Item Αὐτόβουλος, suâ sponte, suo instinctu, ipse nimirum per se volens, non ab alio scil. ut id vellet instigatus, ex αὐτὸς, & βουλὴ, ὁ. V.

Αὐτόγνωτος, sive αὐτόγνωστος, exp. spontaneus; ut σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργὰ; ubi expon. αὐθαίρετος ἢ ἰδιογνώμων τρόπος; apud Soph. in Antig. ex αὐτὸς, & γνωτὸς, seu γνωστὸς, &c. V. Item Αὐτογραμμὴ, linea mathematica, vel ἁπλῶς, γραμμὴ, ex αὐτὸς, αὐτὸ, & γράμμα, τὸ; V. Αὐτοδαὴς, qui ex seipso, & sine magistro didicit, & passivè, αὐτοδαῆ ὀρχήματα; apud Soph. in Ajace, quorum scientia sine magistro percepta est; ex αὐτὸς, & δάω, disco, unde δαΐος, ὁ, &c. V. Αὐτοδάϊκτος, à seipso interfectus, ex αὐτὸς, & δαΐζω, fut. ξω, &c. Vide. Αὐτοδὰξ, mordicùs, ipsis dentibus Aristoph. est adverb. ex αὐτὸς, & ὀδὰξ, à Them. ὀδοὺς; V. Αὐτόδειπνος, qui vocatus secum ipse affert quæ cœnet: Hesych. ex αὐτὸς, & δεῖπνον, τὸ; Vide. Αὐτοδεκετὲς, apud Thuc. expon. ὁλοκλήρους δεκαετεῖς, solidis decem annis, ex αὐτὸς, & δεκαετὴς; V. Αὐτοδεὴς, expon. suâpte naturâ indigus, qui per se indiget: Merc. Trism. ex αὐτὸς, & δέω, seu δέομαι, egeo, &c. Vide Αὐτοδέσποτος, exponitur per se dominus, ex αὐτὸς, & δεσπότης; Vide. Αὐτόδετος, sponte vinctus, qui sponte vinciri se permittit, ex αὐτὸς, & δετὸς; V. Item Αὐτόδηλος, per se manifestus, ex αὐτὸς, & δῆλος. V.

Αὐτοδιάκονος, expon. qui ipse sibi ministrat, & famulatur: Eust. ex αὐτὸς, & διάκονος; V. Item Αὐτοδιδάκτως, Bud. expon. naturæ instinctu, adverb. ab αὐτοδίδακτος, qui suâ ipsius industriâ aliquid didicit, &c. V. Αὐτοδιηγούμενος, ipse ex sua persona narrans, seu commemorans; h. e. αὐτοπροσώπως διηγούμενος, ut in μονοπροσώπῳ ποιήσει, fit, Diog. Laert. in Tim. Item Αὐτοδιήγητος, ab ipso, seu per se narratus; ab ipso autore commemoratus, nullis aliis interloquentibus, id ibid. ex αὐτὸς, & διηγέομαι, -οῦμαι; V. Αὐτόδικος, qui seipso judice utitur, ut populus aliquis, aut civitas, quæ ipsa de controversia aliqua decernit, nec alius populi, civitatis, aut principis judicio stare cogitur, ut καὶ Δηλίους αὐτονόμους εἶναι καὶ αὐτοτελεῖς, καὶ αὐτοδίκους, &c. Thuc. lib. 5. Unde & αὐτοδικεῖν, pro ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὁρίζειν; Suid. ex αὐτὸς, & δίκη, ἡ; V. Αὐτόδιον, Hesych. expon. ἐξ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ ἐληλυθότα, ex ipso itinere appulsum; i. e. statim, extemplò; ex αὐτὸς, αὐτὴ, & ὁδὸς, ἡ, &c. V.

Αὐτόδερος, expon. quod simul est cum ipsa pelle: Plut. ex αὐτὸς, αὐτὸ, & δέρας, seu δέρος, τὸ, &c. V. Αὐτόδρομον, per se & suâpte naturâ currens, & general. quod per se & suâ naturâ movetur: Gal. apud Hippocr. ex αὐτὸς, & δρόμος, ὁ; V. Αὐτοδύναμος, per se potens, ut Deus: Greg. ex αὐτὸς, & δύναμαι; Vide. Αὐτοεῖναι, expon. ipsum esse, vel per

per se esse, de Deo dicitur, apud Dion. Areop. ex αὐτὸς & εἶναι, infin. ab εἰμὶ, &c. V. Αὐτοίκαςος, vide in αὐθέκαςος.

Αὐτοέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sponte suâ vorticibus circumagitur; suâ sponte volutatus; qui per se convolvitur, & conglomeratur, Nonn. ex αὐτὸς & ἑλικτὸς, V.

Αὐτοενεργητικὸν, vide suprà cum αὐτενέργητος. Item αὐτοέντης, idem quod αὐθέντης; qui suâ manu perimit, qui suâ ipsius manu cædem infert, i.e. interfector, percussor, viz. ὁ ἐξ αὐτοῦ ἐπί τινος φόνον ἱέμενος. item qui ipse sibi manus infert, i.e. ὁ δι' αὐτοῦ ἱεὶς τὸ ξίφος, Soph. in Oed. Tyr. Atque inde, αὐτοεντεὶ, adv. suis ipsius manibus; propriâ manu, seu sibi ipsi illatis manibus; ut quum Dion. Cocceius dicit, ἀνάγκῃ οἱ προσήγαγεν αὐτοεντεὶ ἀπολέσθαι, coegit reum ut sibi manus inferret, &c. Vide αὐθέντης.

Αὐτοετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ut αὐτοετὴς αὐαίνεται, eodem anno marcescit, Theophr. Sic & αὐτοετὲς, eodem anno, Od. γ. Eust. exp. per totum annum; ex αὐτὸς & ἔτος, εος, τὸ, &c. V. Item αὐτόζωος & αὐτόζως, per se vivens; unde αὐτοζωὴ, ipsa vita; ita Deus nominatur à Dion. Areop. quoniam ipse per se vivit, & aliis autor est vivendi; ex αὐτὸς & ζωὴ, ἡ, seu ζωὸς, ὁ, &c. V.

Αὐτοθάνατος, qui ipse sibi mortem infert, Plut. ex αὐτὸς & θάνατος, vide.

Αὐτοθελὴς, quem ipse quis vult, voluntarius; ut αὐτοθελὴς ἥδιςος ἀεὶ πότος; in Epigr. l. 2. ex αὐτὸς & θέλω, vide. Αὐτοθέμεθλος, per se habens fundamentum, Nonn. ex αὐτὸς & θέμεθλον, τὸ, V. Αὐτόθεςος μαντείη; ex sua ipsius voce profectum testimonium; testimonium quod quis de se dicit, Nonn. ex αὐτὸς & θεςὸς, ὁ, V.

'ΑΥΤΟΚΑ'ΒΔΑΛΟΝ, exp. farina utcunque subacta, Suid. Item genus dicitur rudis & parùm castæ musices; & Metaph. αὐτοκάβδαλος ναῦς, seu αὐτοκάβδαλον σκάφος, dicitur ratis tumultuariè & ex tempore facta; itidemque, αὐτοκάβδαλα ποιήματα, Hesych. vide Athen. l. 14.

Αὐτοκάθαρσις, ipsamet purgatio: ex αὐτὸς & κάθαρσις, ἡ, V. Item αὐτοκέλευθος, qui per se iter facit; in Epigr. ex αὐτὸς & κέλευθος, vide. Αὐτοκέφαλον, ipsum caput, Aristot. l. 4. de anim. ex αὐτὸς, αὐτὸ, & κεφαλὴ, ἡ, vide. Αὐτοκινησία, motus ultroneus, motus quo res aliqua suâ sponte & suopte impulsu movetur, aut moveri potest; item αὐτοκίνητος, qui per se movetur, seu moveri potest; suâpte naturâ mobilis, Plut. ex αὐτὸς & κινέω, unde κίνησις, & κίνητος, &c. V.

Αὐτόκλαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, ipse cum suis ramis; ut αὐτόκλαδοι καὶ αὐτόκομοι κυπάρισσοι; ex αὐτὸς & κλάδος, ὁ, vide. Αὐτόκλητος, à se ipso vocatus, sive invitatus; qui non vocatus ad epulas venit, aut aliò, Plat. Ep. 7. & Plut. Symp. 7. Unde adv. αὐτοκλήτως, spontaneâ vocatione, ultro; ex αὐτὸς & κλητὸς, ὁ, vide. Αὐτόκομος, ipse per se comatus, vel suâ sponte comatus; ex αὐτὸς & κόμη, ἡ, vide. Αὐτόκοπον ἱμάτιον, Comicis dicta vestis quæ vulgò συρία, Poll. l. 7. ex αὐτὸς & κοπὴ, ἡ, vide. Αὐτοκμὴς, à se ipso fabricatus, seu elaboratus; ex αὐτὸς, & Them. κάμνω, fut. καμῶ, præt. κέκμηκα; unde varia comp. in κμὴς, &c. V.

Αὐτοκρατὴς, αὐτόκρας, & αὐτόκρατος; ut & Ionicè αὐτοκρηὴς, ipse per se mistus & temperatus; cui aliunde temperamentum aliquod accersere opus non est; ex αὐτὸς & κρᾶσις, ἡ, à Them. κεράννυμι, seu κεράω, f. κεράσω, & κράσω, tanquam per Sync. à κεράω, pro κεράω, &c. V. Item αὐτοκρατὴς, qui sui juris est; qui pro suo arbitrio de re aliqua statuit; unde neut. τὸ αὐτοκρατὲς, subst. libera potestas; ex αὐτὸς & κράτος, τὸ, vide. Item αὐτοκρατορία, ας, ἡ, imperium ejus qui αὐτοκράτωρ appellatur; ut apud Jos. de antiq. ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος αὐτοκρατορίας; sub Claudii Cæsaris imperio; ab αὐτοκράτωρ, idem quod αὐτοκρατὴς; ut αὐτὸς αὐτοκράτωρ τοῦ εἰς τὸν πόλεμον; apud Demosth. & αὐτοκράτωρ δύναμις, vel ἐξουσία, Polyb. merum imperium, plena & summa potestas; item αὐτοκρατορικῶς, ut agere aliquid αὐτοκρατορικῶς, pro suo arbitratu, vel suo arbitrio; vel more eorum qui sunt αὐτοκράτορες, adv. ab αὐτοκρατορικὸς, ex libero arbitrio manans, seu proficiscens; ut αὐτοκρατορικαὶ ὁρμαὶ, liberi arbitrii impetus; item imperatorius, Cæsareus, pertinens ad Imperatorem, i.e. Cæsarem; ut αὐτοκρατορικὴ ἀρχὴ, Imperatoria dignitas; apud Herodian. l. 7. &c. V.

Αὐτόκτιςος, per se conditus, suâ sponte structus, Soph. pro eod. dicitur & αὐτόκλιτος, apud Æschyl. ex αὐτὸς & κτιςὸς, vide. Item αὐτόκτονος, qui se ipsum interfecit; qui sibi manus intulit, Euryp. ex αὐτὸς & κτείνω, f. κτενῶ, præt. med. ἔκτονα, &c. V. Αὐτοκύλιςος, per se volutus, seu suâpte naturâ volubilis, Nonn. ex αὐτὸς & κυλιςὸς, ὁ, vide. Αὐτοκύριος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. per se dominus, apud Nazianz. dicitur esse unum ex nominibus Spiritus S. ex αὐτὸς & κύριος, vide. Item αὐτολάλητος, qui apud se loquitur; ex αὐτὸς & λάλητος, ὁ, V.

Αὐτολεξεὶ, exp. αὐταῖς λέξεσι, vel κατὰ λέξιν, ex αὐτὸς & λέξις, vide. Item αὐτολήκυθος, ου, ὁ, qui sponte ad lecythum commeat; de parasitis dicitur, qui tum præstò sunt, quoties audiunt ad lavandas manus & ad cœnam vocari convivas, Plut. Item mimo & scurra, vel pro parasito scurrili, apud Athen. l. 14. ex αὐτὸς & λήκυθος, vide. Αὐτολόχευτος, per se genitus; ex αὐτὸς & λοχεύω, ομαι, V. Αὐτολυρίζω, ipsemet Lyrâ cano, Luc. ex αὐτὸς & λυρίζω, vide.

Αὐτομαθὴς, qui ex se ipso didicit, qui nullo præceptore usus est; unde αὐτομαθία, quum quis ex ipso didicit, Plut. & adv. αὐτομαθῶς, discendo e se ipso, sine præceptore; ex αὐτὸς & μανθάνω, f. μαθήσομαι, &c. V. Item αὐτομαρτυρέω, de me met ipso testor; item αὐτόμαρτυς, qui sibi ipsi testis est, seu testimonium exhibet, Hesych. ex αὐτὸς & μαρτυρέω, έομαι, &c. V.

Αὐτοματία, ἡ, exp. fortunæ temeritas, eventus fortuitus, Plut. Item αὐτοματίζω, sponte facio; atq; inde, verbale, αὐτοματισμὸς, actio quæ sponte fit; à Them. αὐτόματος, ex se ipso aliquid faciens, non alieno impulsu; ut αὐτόματος θάνατος, exp. mors naturalis, quæ scil. nullâ extrinsecùs vi coacta evenit; interdum, in neut. αὐτόματον, dicitur quod fortuitò evenit; dicitur & ταὐτόματον pro eod. atq; inde adv. αὐτομάτως, exp. etiam fortuitò, temerè, pro quo affertur & αὐτοματεὶ, αὐτοματὶ, & αὐτομάτω, &c. V.

Αὐτομαχεῖν, per se pugnare, non per alium; ex αὐτὸς & μάχομαι, vel μαχέομαι, &c. V. Item αὐτομήτηρ, ipsissima mater; item αὐτομήτωρ, idem, vel ut alii, ex eadem matre; ex αὐτὸς & μήτηρ, V. Αὐτόμολος, exp. qui suâ sponte it, & à nullo incitatus, in Epigr. sed dicitur etiam, de milite qui suâ sponte ad alteram partem transit; unde adv. αὐτομόλως, more transfugæ; & αὐτομολία, ἡ, transfugium; defectio quâ quis suâpte sponte ad alteram partem transit, Thuc. l. 7. in vitibus autem, αὐτομολίαι, dicuntur stolones, seu soboles è trunco pullulantes; ut μολλύειν, ejusmodi fruticationem inutilem deputare &c. V.

Αὐτομολογούμενον, vel αὐθομολογούμενον, exp. passivè, confessum, & indubitatum, Luc. est neut. part. præs. pass. ab αὐτομολογέομαι, idem quod αὐθομολογέομαι, id V.

Αὐτονομία, ἡ, potestas vivendi suis legibus, vel suo jure utendi; item αὐτονόμως, suis vivendo legibus; suo utendo jure, adv. & utrumq; ab αὐτόνομος, qui suis vivit legibus, &c. V. Item αὐτόνομος, exp. qui per se pascitur; ut αὐτόνομοι ἀγέλαι θηρῶν, in Epigr. & sic est ex αὐτὸς & νομὴ, ἡ, seu νομὸς, ὁ, à Th. νέμω, pasco, V. Item αὐτοντιμωρούμενος, se ipsum puniens, nomen fabulæ Menandri, apud Athen. (apud Terentium est Ἑαυτὸν τιμωρούμενος;) ex αὐτὸς & τιμωρέω, έομαι, ῦμαι, &c. V.

Αὐτονυχεὶ, sive αὐτονυχὶ, eâ ipsâ nocte; ex αὐτὸς & νὺξ, nox, vel νύχα, noctu, à Th. νὺξ, &c. V. Item αὐτόξυλος, ex ipso ligno adhuc rudi confectus; sed exp. & qui est è vernaculo ligno, in Epigr. ex αὐτὸς & ξύλον, V. Αὐτοουδέτερον, per se, sive absolutè neutrum; vox gramm. ex αὐτὸς, αὐτὸ, & οὐδέτερος, V. Αὐτοπαθὴς, ex se, vel intrinsecùs patiens; item reciprocus; unde αὐτοπάθεια, q.d. intrinseca, vel innata passio; reciprocatio, quâ eadem persona agit & patitur, & adv. αὐτοπαθῶς, q.d. cum passione intrinseca, vel patiendo in-

trinsice, apud Polyb. exp. etiam, ex sententia animi; non simulatè, ingenuè; ex αὐτὸς & πάθος, ἑος, τὸ, V. Item αὐτόπαις, qui est ipse quodammodo puer; in quo, seu in cujus moribus ipsissima pueritia cernitur, Hesych. ex αὐτὸς & παῖς, vide.

Αὐτοπάτωρ, ὁ, qui per se est pater; ex αὐτὸς & πατὴρ, ὁ, V. Item αὐτοπήμων, i. e. ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ κακὰ ἔχων; ex αὐτὸς & πῆμα, τὸ, V. Αὐτόπλεκτος, qui se ipsum implicat, seu irretit; ex αὐτὸς & πλεκτὸς, ὁ, V. Αὐτοποδία, ἡ, suis pedibus iter facere; non equo vehi, aut curru, vel navi; at αὐτοπέδια, τὰ, genus calceamentorum; Poll. l. 7. c. 22. Atq; indè, αὐτοποδητὶ, & αὐτόποδον, vel αὐτοποδὶ, adv. suis ipsius pedibus; non utendo equo, aut curru; omnia ab αὐτόπους, quod V. Αὐτοποιὸς, suâ sponte & per se factus; unde αὐτοποίητος, idem, à se ipso factus; à Them. ποιέω, f. ήσω, unde ποιητὸς, ὁ, &c. V.

Αὐτόπολις, exp. civitas quæ suis ipsius legibus utitur; urbs quæ per se sola civitatis nomine censetur; Thuc. à Th. πόλις, ἡ, V. Αὐτόπονος, & αὐτοπόνητος, exp. per se elaboratus; à πόνος, ὁ, unde πονέω, f. ήσω, &c. V. Αὐτόποτμος, exp. eodem fato, seu eadem sorte utens, Hom. à Th. πότμος, ὁ, V. Αὐτόπους, qui suis ipsius pedibus iter facit; item suis pedibus absq; duce incedens; Luc. à Them. ποῦς, ποδὸς, V. Αὐτοπραγία, ἡ, exp. per se & pro suo arbitrio facere, ut apud Diog. Laërt. in Stoicis dogmat. ἐλευθερία, ἐξουσία αὐτοπραγίας; δουλεία, στέρησις αὐτοπραγίας; à πρᾶγος, εος, τὸ, V. Αὐτόπρεμνος, per se radicatus, nativus; suâ sponte proveniens, Metaph. apud Aristoph. in Ran. αὐτοπρέμνοις τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα; quod Suid. exp. δυσκόλοις, πεῤῥιζοις, ἢ μεγάλοις, à Th. πρέμνον, τὸ, seu πρέμνος, ὁ, &c. V. Αὐτοπρεπὴς, se ipsum decens; sibi ipsi conveniens, Hom. hymn. in Merc. à Th. πρέπω, V. Αὐτοπροαίρετος, exp libero arbitrio agens; unde adv. αὐτοπροαιρέτως, suo ipsius arbitratu, suâ sponte; à προαίρετος, ὁ, V. Item αὐτοπρόσωπος, exp. non personatus; personam, qualis est, veram gerens, unde αὐτοπρόσωπα scripta, dicuntur, in quibus autor ex sua persona docet, nullâ extrinsecus assumptâ; & αὐτοπρόσωπος ὑποκριτὴς, qui sine ficta persona agit, Athen. l. 10. cui sua ipsius facies affingitur; & αὐτοπροσωπεῖν, facere aliquid ille dicitur, qui in, & sub propria persona, agit coràm quod agit; unde adv. αὐτοπροσώπως, in, vel sub propria persona, coràm; à πρόσωπον, τὸ, vel πρόσωπος, ὁ, comp. ut reliqua præcedentia cum αὐτὸς, τὴ, τὸ, &c. V.

Αὐτοπτέω, ipse meis oculis cerno; item αὐτόπτης, qui ipse visus & deprehensus est; unde aliquis deprehensus ἐπ' αὐτόπτῳ dicitur, quum ipse ab iis, qui deprehenderunt, visus est; utrumq; ab αὐτόπτης, à Th. ὄπτομαι, unde ὀπτὸς, ὁ, &c. V. Item αὐτόπυρος ἄρτος, & αὐτοπυρίτης, ου, ὁ, panis cui furfur ademptum est; ex αὐτὸς & πυρὸς, ὁ, vide.

Αὐτοπώλης, qui ipse per se vendit, i. e. qui non vendit ab alio empta; ex αὐτὸς & πώλης, ὁ, V. Αὐτορέγμων, exp. quem ipse sibi struit, sive conciliat aliquis, Hesych. ex αὐτὸς & ῥέζω, f. ῥέξω, &c. V. Αὐτόροφος, ου, ὁ κὴ ἡ, exp. tectum ex seipso habens; seipsum contegens; ex αὐτὸς & ὀροφὴ, seu ὄροφος, à Th. ἐρέφω, &c. V. Item αὐτόῤῥιζος, qui in se radicem habet; & αὐτόῤῥιζος ὀξία χθονὸς, exp. casa terræ infixas radices habens, Euryp. ex αὐτὸς & ῥίζα, ἡ, V.

Αὐτόσε, illuc, huc; item eodem, adv. ab αὐτὸς, V.

Αὐτόσιτος, qui ipse cibum sibi comparat, qui domi suæ cibum capit, non alienæ; item qui cum altero cœnaturus, ipse suas secum affert dapes; ex αὐτὸς & σῖτος, ὁ, V.

Αὐτοσκευος, exp. rudis; simplex & inconditus; nullo constans artificio; Polluci vero l. 10. est αὐτουργὸς, ex αὐτὸς & σκευὴ, ἡ, à Th. σκεῦος, τὸ, &c. V. Item αὐτόσσυτος, ου, ὁ κὴ ἡ, exp. ex se excitatus, Nonn. ex αὐτὸς & σύομαι, inusit. pro σεύω, σεύομαι, à Th. σείω, σείομαι, &c. V. Αὐτόστεγος, qui ipse sibi tecti loco est; vel tecto naturâ suâ instructus; sed exp. etiam, perfectus, absolutus; ex αὐτὸς & στέγος, εος, τὸ, V. Αὐτοστοιχος, exp. qui solus secum meditatur, Suid. ex αὐτὸς & στοῖχος, ὁ, V. Αὐτόστολος, significat eum qui sine navi trajicit; à στόλος, ὁ, &c. V. Αὐτόστυλος, per se & suâpte naturâ columnis fultus, Hesych. ex αὐτὸς, & Th. στῦλος, V. Αὐτοσφαγὴς, exp. ipse à se jugulatus; qui se ipse occidit; ex αὐτὸς & σφαγὴ, ἡ, V. Αὐτοσχεδίασμα, τὸ, exp. opus extempore & tumultuariè factum; & αὐτοσχεδιασμὸς, dictio extemporalis; item αὐτοσχεδιαστὴς, qui extemporalem habet orationem; item qui extempore & tumultuariè agit aliquid; & αὐτοσχεδίαστος λόγος, oratio extemporalis; unde adv. αὐτοσχεδιαστὶ, extempore, non præmeditatè; ut & αὐτοσχεδιαστικὸς, extempore dictus, seu factus; unde αὐτοσχεδιαστικὴ δύναμις, facultas dicendi extempore; item αὐτοσχέδιος ὑπόδημα, exp. calceamentum crassiori nervâ factum, Poll. omnia ab αὐτοσχεδιάζω, quod exp. properè & quasi illotis manibus quidpiam aggredior; in re præsenti consilium capio; item confidenti animo quidpiam designo, seu loquor; & interdum, fingo, & comminiscor; sed exp. etiam, meâ sponte ago, non jussu, aut mandato alterius; item αὐτοσχέδιος, extempore, tumultuariè, adv. ab αὐτοσχέδιος, inelaboratus; unde αὐτοσχεδία, scil. μάχη, exp. pugna quæ cominus fit, & ex propinquo, seu quâ, pede cum hoste collato, decernitur, Ill. ο. omnia ab αὐτοσχεδὸν, quod V.

Αὐτοτελὴς, exp. in se finem suum habens; ut αὐτοτελὴς θεωρία, apud Aristot. Item per se finem faciens, seu imponens; ut αὐτοτελὴς δίκη, apud Suid. & αὐτοτελῆ αἴτια, apud Gal. Item per se absolutus & consummatus; ut αὐτοτελὴς πρᾶξις, apud Aristot. Item ipse sibi sufficiens; apud Polyb. & sic, est Dei attributum; apud Euryp. ex αὐτὸς & τέλος, τὸ, finis, effectus; item αὐτοτέλεια, perfectio, absolutio; item integritas; ut & αὐτοτέλεστος, per se perfectus, Nonn. & αὐτοτελῶς, adv. absolutè, perfectè, Polyb. Omnia ab eod. & ex iisd. &c. V.

Αὐτότεχνος, per se peritus; per se tenens artem; ex αὐτὸς & τέχνη, ἡ, V. Item Αὐτότοκος, exp. editus, cum ipso partu; σὺν αὐτῷ τόκῳ; Æsch. ex αὐτὸς & τόκος, ὁ, V. Αὐτοτραγικὸς πίθηκος, exp. tragica simia, salax, Demosth. ex αὐτὸς & τραγικὸς, ὁ, V. Αὐτότυπος, ὁ κὴ ἡ, à seipso impressus; ex αὐτὸς & τύπος, V. Αὐτουργία, exp. operatio ejus qui per se efficit; ab αὐτουργὸς, non alienâ operâ utens; sed exp. etiam, qui manu victum sibi quæritat; item qui suâ manu cædit, pulsat, vel pugnat: item αὐτούργητος, exp. extemporalis, inelaboratus; in Epigr. verbale, ab αὐτουργέω, &c. V. Αὐτόφονος, αὐτοφονευτὴς, & αὐτοφόντης, qui seipsum perimit, vel peremit; propriæ cædis autor, Epigr. l. 3. sed αὐτοφόντης, dicitur etiam, qui propriâ manu alii infert cædem; ex αὐτὸς & φόνος, ὁ, V. Αὐτόφορβος, ab Hesych. exp. αὐτοφάγος, i. e. qui ipse voravit; ex αὐτὸς & φορβὴ, ἡ, à Them. φέρβω, &c. V. Item αὐτόφορτος ναῦς, exp. navis cum ipso onere & mercibus; ex αὐτὸς & φόρτος, ὁ, vide.

Αὐτοφυῶς, exp. suâpte naturâ; sponte naturæ; item nativè, genuinè, adv. ab αὐτοφυὴς, nativus, opere non factus, arte carens; item genuinus, germanus, &c. V. Item αὐτόφωρος, unde ἐπ' αὐτοφώρῳ, aliquis ἁλίσκεσθαι dicitur, qui in ipso furto deprehenditur, vel in aliquo alio scelere; unde κολάζειν αὐτοφώρους, apud Thuc. Schol. exp. ἐπ' αὐτοφώρῳ λαμβάνων; & consequenter, puniens in ipso facinore deprehensos; unde αὐτοφωρία & αὐτοφωρεὶ, idem quod αὐτοφώρῳ; unde αὐτοφωρεὶ, Hesych. exp. ἐν αὐτῇ τῇ φωρᾷ, &c. Vide αὐτόφωρον. Αὐτοφῶς, ipsa lux; ita dicitur Spiritus S. apud Greg. quoniam vera & unica lux est, & sine eo nemo φωτίζεται; ex αὐτὸς, αὐτὸ, & φῶς, τὸ, &c. V. Αὐτοχειρίζω, manu propriâ facio; unde αὐτοχειρίσαντες, apud Philist, teste Poll. quod tamen improbat; ex αὐτὸς & χειρίζω, &c. V. Item αὐτόχειρος, exp. qui seipsum occidit; Hesych. & αὐτοχειρία, ἡ, exp. homicidium quod quis manu propriâ perpetravit; & αὐτοχειρος, idem quod, ut omnia, ab αὐτόχειρ, quod aliquando dicitur pro αὐτόχειρ τοῦ φόνου, qui suâ manu, seu sibi, seu aliis, cædem infert & immittit, i. e. αὐθέντης, αὐθεὶς, αὐτοέντης, & αὐθέντης homicida, interfector, &c. V. Αὐτοχόλωτος, exp. qui suâ sponte iram con-

concipit, sibi ipsi iratus, in Epigr. *ex* αὐτὸς & χολόω, unde χολωτὸς, ὁ, &c. V.

Αὐτοχόανος, vel αὐτόχωνος, ut & αὐτοχώνευτος, exp. crassâ minervâ fusus; & veluti suâ sponte; *ex* αὐτὸς & χῶνος, unde χωνεύω, &c. V. Αὐτόχρημα, adv. re ipsâ, reverâ, planè, omnino; *ex* αὐτὸς, αὐτὸ, & χρῆμα, τὸ, &c. V. Αὐτόχροος & αὐτόχροος, per se coloratus, ascititium colorem non habens; *ex* αὐτὸς & χρόα, ἡ, V.

Αὐτόχωνος, & αὐτοχώνευτος, vide paulò ante cum αὐτοχόανος.

Αὐχενίζω, exp. cervicem incido, cervicem frango; est etiam, inquit Bud. loro caput equorum complecti & constringere, ad hoc, ut venæ intumescant & sanguis detrahatur scalpro; & αὐχενιστὴρ, est lorum quo id fit; à Th. αὐχὴν, ένος, quod exp. etiam, angustia loci; ut Lat. fauces; item sic dicitur pars clavi & gubernaculi in quam gubernator incumbit, Poll. l. 1. Unde αὐχένιον, (neut. subst. ab αὐχένιος) Eustathio est πηδάλιον; deducitur autem, αὐχὴν, ab αὐχμὸς, ob siccitatem, & duritiem; & dicitur αὐχὴν, quasi αὐχμὴν, Eust.

Αὐχὴ, ἡ, gloriatio, animi elatio; & αὔχημα, τὸ, idem, Thuc. l. 2. sed accipitur & in bonam partem à Damasceno; item αὐχηματικὸς, οῦ, ὁ, q. d. jactabundus, gloriabundus; vel ad jactantiam comparatus; ut & αὐχήεις, εντος, ὁ, idem, in Epigr. sed *ex* Nonn. aff. pro alacri, & cui cervix est erecta; omnia ab αὐχέω, V.

Αὐχμάω & αὐχμέω, areo præ æstu; item squaleo; item αὐχμήεις, εντος, ὁ, squalidus, Hom. in hymn. ut & αὐχμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, æstuosus, aridus præ æstu; item squalidus; omnia à Th. αὐχμὸς, ὁ, quod quidam deducunt ab ἄζω, sicco; Pleonasmo τοῦ υ; vel ab αὔξω, augeo; per Antiphrasin, *ex* siccitate enim nihil producitur, nihil augetur, &c. V.

Ἀφαιρεθέω, idem quod, ab, & pro ἀφαιρέω, id V.

Ἀφανῶς, exp. ita ut non appareat; occultè, clanculùm, est adv. ab ἀφανὴς, V.

Ἀφαρεὺς, εως, ὁ, pinna, seu pinnula quam thynnus fœmina sub ventre habet, apud Athen. l. 7. *ex* Aristot.

Ἀφέλεια, exp. simplicitas; ab ἀφελὴς, unde ἀφελὴς δίαιτα καὶ λιτὴ, dicitur quæ est simplex, seu tenuis & frugalis omniq; luxu carens; & ἀφελὴς λόγος, apud rhetores, exp. oratio simplex & fuco carens, Hesychio est illæsus, purus, integer; cui nec superfluum quicquam in corpore est, nec deest; idem, πεδία ἀφελῆ, dici scribit τὰ σύνδενδρα, arboribus consita; apud Aristoph. in equit. &c. V.

Ἀφετὴρ, ῆρος, ὁ, exp. dimissor; item ἀφετίνδα, nomen lusus, apud Poll. l. 9. dicti (ut & ἀφετὴρ;) παρὰ τὸ ἀφιέναι; ut idem docet.

Ἀφὴ, exp. contrectatio, sensus qui manuum ministerio fit; ut ἀφὴν ἐνδίδωσι, tactum sui præbet, tangi potest; sed signif. etiam, manuum functionem; apud Plat. & est etiam, ictus, percussio, &c. V. Item ἀφὴ, exp. incensio, accensio; ut περὶ λύχνων ἀφὰς, apud Herodot. l. 7. & sic est ab ἅπτω, accendo, &c. V.

Ἄφθαι, αἱ, sunt ulcera caliditate quadam prædita, quæ præcipuè infantes vexant in oris superficie; sed occupant aliquando, & alias partes, veluti testes, apud Gal. & Ægin. Hippocrates & de fistula pulmonis usurpavit, l. 2. de morbis; fortasse, ἀπὸ τοῦ ἅπτεσθαι, accendi, propter igneam illam caliditatem, &c. V.

Ἀφίημι, exp. dimitto, Il. β & φ. & apud Plut. in l. de garr. ὥσπερ οἱ παῖδες τὸ κρύσταλλον οὔτε κατέχειν, οὔτε ἀφεῖναι θέλουσι, pueri glaciem, neq; retinere, neq; demittere è manibus volunt; & apud eund. ἀφίημι τὴν γυναῖκα, dimitto uxorem, i. e. repudio, interdum exp. libero, absolvo; ut ἀφίημί σε τοῦ χρέους, libero te debito, vel remitto tibi debitum; & interdum est, libero debitorem per acceptilationem, acceptum fero; item emitto, missum facio; permitto, sino, transmitto; item manu mitto, projicio, jacio: *ex* ἀπὸ & ἵημι, V.

Ἀφιλέταιρος, exp. inimicus; nullâ sodalitii amicitiæve necessitudine junctus; *ex* α priv. & φιλέταιρος, V. Item ἀφιλόδοξος, minimè gloriæ cupidus, non ambitiosus; *ex* α priv. & φιλόδοξος, V. Ἀφιλόκαλος, minimè studiosus pulchritudinis, seu elegantiæ, vel rerum honestarum; utitur Plin. secundus, l. 1. Epist. 3. *ex* α priv. & φιλόκαλος, ὁ, V. Ἀφιλόνεικος, à contentione alienus; vel non pertinax, unde adv. ἀφιλονείκως, non contentiosè, sine ullo contentionis studio; *ex* α priv. & φιλόνεικος, V. Ἀφιλόλογος, alienus à literis, à Philologia, indoctus, Plut. *ex* α priv. & φιλόλογος, V. Ἀφιλοπλουτία, divitiarum contemptus, Plut. *ex* α priv. & φιλόπλουτος, V.

Ἀφιλόσοφος, qui Philosophus non est, à Philosophia alienus, seu abhorrens; Athen. l. 13. Sed exp. etiam, non conveniens Philosophiæ; item Ἀφιλοσόφητος, Philosophiæ & literarum expers; qui nihil studii in doctrina & sapientia collocavit, imperitus, indoctus; *ex* α priv. & φιλόσοφος, unde φιλοσοφέω, f. ήσω, &c. V.

Ἀφιλοτεκνία, exp. liberos suos non amare: *ex* α priv. & φιλότεκνος, unde φιλοτεκνία, &c. V. Item ἀφιλοχρηματία, pecuniæ contemptus neglectúsque, pecuniarum nullus amor: *ex* α priv. & φιλοχρηματία, ἡ, vide.

Ἄφιππος, equitandi, seu artis equestris rudis & imperitus; item equo carens, vel equis; item de loco dictum, non aptus equis, vel potius equitatui; ut ἄφιππον χωρίον, quod & δύσιππον, Plut. & ἄφιππος χώρα, regio equitatui non apta, & ἄφιππος καὶ τραχεῖα ὁδὸς, apud Plut. in Ant. Unde ἀφιππία, ἡ, equitandi vel artis equestris imperitia, Xen. in Hipp. Item ἀφιππεύω, q. d. abequito, equitans recedo, vel fugio, vel ex uno loco in alium me eripio equitando, vel equo me proripio, & ἀφιππάζω, exp. equitatum ago, & in pass. ἀφιππάζομαι, equo me proripio, equo aufugio, Plut. *ex* ἀπὸ, priv. & ἵππος, unde ἱππεύω, ἱππάζω, ομαι, &c. V. Item ἀφιπποτοξόται, οἱ, equestres sagittarii; qui ex equo sagittas emittunt, est plur. masc. à sing. ἀφιπποτοξότης, *ex* ἀπὸ & ἱπποτοξότης, vide.

Ἀφλέγμαντος, ὁ καὶ ἡ, inflammatione carens; item inflammationem prohibens; item ἄφλεκτος, non ustus; item non coctus, non tostus, non ardens, quod comburi nequit; *ex* α priv. & φλέγω, f. ξω, unde φλέγμα, τὸ, &c. V.

Ἀφλεμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Eust. exp. νωθρὸς, segnis, ignavus; quasi ἀφλεβής τις ὢν; *ex* α priv. & φλὲψ, φλεβὸς, ἡ, V. Item ἀφλεμὴς, exp. idem quod ἀβλεμὴς, id V.

Ἀφνύω, dito, πλουτίζω, ab ἄφνος, εος, τὸ, V.

Ἀφορήτως, intolerabiliter, graviter, vel gravissimè; est adv. ab ἀφόρητος, V.

Ἀφορμὴ, ῆς, ἡ, opponitur τῇ ὁρμῇ, quum de animo dicitur, q. d. resilientia, evitatio, aversatio alicujus rei; item impetus & aggressio, Plut. & exp. etiam, perfugium, subsidium, auxilium; item materia, seu occasio, opportunitas, unde λαμβάνειν ἀφορμὴν, capere occasionem, & λαβέσθαι ἀφορμῆς, nactum esse occasionem, & apud Dem. accipitur pro pecunia quæ ad trapezitas deponebatur, atq; indè, ἀφορμάω, ῶ, proripio me *ex* aliquo loco; proripiens me discedo, seu proficiscor cum impetu quodam, & ἀφορμάομαι, idem: item ἀφορμιάω, ῶ, desidero, cupio, Laërt. *ex* ἀπὸ & ὁρμὴ, ἡ, unde ὁρμάω, &c. V.

Ἀφρόεις, εντος, ὁ, spumosus, ut ἀφρόεντα γλεῦκον, in Epigr. Item ἀφρίτης, idem quod ἀφρὸν, id V. à Th. ἀφρὸς, vide. Item ἀφρισμὸς, οῦ, ὁ, pro quo dicitur & ἀφλοισμὸς, idem quod Them. ἀφρὸς, V.

Ἀφρόω, idem quod ἀφρίζω, spumo, spumesco; & utrumq; à Them. ἀφρὸς, V.

Ἀφρόγαλα, ακτος, τὸ, dicitur spuma lactis, seu lac spumosum, hoc est, tantopere agitatum, ut totum in spumam versum sit, Gal. & Aët. *ex* ἀφρὸς & γάλα, τὸ, V.

Ἀφροδίσιον, ου, τὸ, statua, seu signum Veneris, ut scribit Bud. & Veneris sacrificium, & in plur. τὰ ἀφροδίσια, res venereæ: item festum Veneris, apud Luc. & Athen. Item ἀφροδισιακὸς λίθος, dicitur aphrodisiaca gemma, Plin. l. 37. & ἀφροδισιὰς, ab Apuleio vocatur acoron, quam ab Italis Veneream appellari tradit; item ἀφροδισιάζω, & ομαι, Venerem exerceo; utor rebus venereis, Xen. & ἀφροδισιάζεσθαι, exp. etiam, muliebria pati, apud Athen. Unde verbale, ἀφροδισιασμὸς, rerum venerearum usus, & ἀφροδισιαστὴς, qui Veneri operam dat & indulget, Veneri obnoxius; unde ἀ-

Ἀφροδισιαςικὸς, ȣ̃, ὁ, salax, libidinosus, Aristot. & Athen. & apud Medicos, exp. etiam, Venerem ciens, libidinem movens; omnia à Th. ἀφροδίτη, ἡ, Venus, quam Aristot. ita vocatam tradit, quòd seminis natura sit ἀφρώδης, i.e. spumosa, at Hecuba, apud Euryp. Etymum detorquens, ἀφροδίτην, dici ait, quòd sit ἀφροσιώνης θεά; item pro venerea libidine, (quam & ἀφροδίτης ἔργα, vocant Poëtæ;) interdum ponitur, sed exp. etiam, venustas, lepos, gratia, decor; ut & Lat. Venus; ut τοσαύτην ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει, apud Luc. in Scytha, &c. V.

Ἀφρολόγος, exp. spumilegus; in Epigr. ex ἀφρὸς & λέγω, lego, i.e. colligo, &c. V.

Ἀφρόνιτρον, ȣ, τὸ, aphronitrum, spuma nitri, apud Gal. & Aët. ex ἀφρὸς & νίτρον, τὸ, V.

Ἄφρονος, amens, demens; idem quod ἄφρων; ex α priv. & φρὼ, V.

Ἀφροσέληνος, ȣ, ὁ, q.d. spuma lunæ; nomen lapidis, qui & σεληνίτης, dicitur; quòd noctu, crescente Lunâ, reperiatur plenus; ut tradit Diosc. l. 5. c. 159. ex ἀφρὸς & σελήνη, V. Item ἀφροσκόροδον, allii prægrandis genus; sic dictum, quòd ei trito multa spuma increscat; quidam allium punicum vocant; ex ἀφρὸς & σκόροδον, τὸ, V. Ἀφροφυὴς, spumam innatam habens; ut ἀφροφυῆ πέταλα; in Epigr. lactucarum folia, quæ videntur habere spumam sibi innatam; ex ἀφρὸς & φυὴ, ἡ, V.

Ἀφρύη, seu ἀφρίτις, vel ἀφύη, apua piscis, ita dictus, quod è spuma nascatur, Athen. & Plin. à Them. ἀφρὸς, V.

Ἀφρῶ, dicitur apud Nicand. per Apocopen. pro ἀφροδίτη, V. Item ἀφρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, spumosus, à Them. ἀφρὸς, ὁ, V.

Ἄφρων, demens, amens; est comp. ex α priv. & φρὼ, cujus multa comp. desinunt in φρων, &c. V.

Ἄφυκος, ὁ καὶ ἡ, fuco carens, Hesych. ex α priv. & φῦκος, εος, τὸ, V.

Ἀφυλακτέω, mihi non caveo; incautè me gero; item vigilias non dispono in castris, Xen. & in pass. ἀφυλακτεῖσθαι, dicitur, quod fit incautè; item quod non observatur, aut custoditur; ut ἀφυλακτούμενοι λόγοι, apud Luc. & ἀφυλακτούμενος τόπος, apud Polyb. ab ἀφύλακτος, V. Item ἀφυλαξία, ἡ, q. d. incustodia, i. e. custodiæ, seu excubiarum defectus, Xen. ex α priv. & φυλάσσω, vel ττω, f. ξω, &c. Vide.

Ἄφυλλος, foliis carens, & ἀφύλλωτος, q. d. non foliatus; ex α priv. & φύλλον, τὸ, V.

Ἀφύομαι, exp. dealbor, ab ἀφύη; unde etiam, ἀφύδιον, diminut. ab eod. &c. V. Item ἀφυσμὸς, exp. ingenio hebes, aut tardus, Laërt. est ab ἀφυΐα, ἡ, natura inhabilis, seu inepta ad aliquid, &c. V.

Ἀφυσμὸς, ȣ̃, ὁ, exp. haustio, exhaustio, Suid. verbale, ab ἀφύομαι, idem quod ἀφύω, haurio, &c. V.

Ἀφυστερέω, exp. destituor, defraudor; item ἀφυστερίζω, exp. seriùs venio; tardo, moror; utrumque, ex ἀπὸ & ὕστερος, ὁ, unde ὑστερέω, & ὑστερίζω, &c. V.

Ἀφυταῖος ἄμπελος, est vitis species, apud Theoph. C. Pl. l. 3. c. 10. videtur ab Aphyte oppido Thraciæ dici; quemadmodum vitis Pramnia, à Pramnia rupe; & proinde à φύω, non derivatur; vel potest exponi, ut ἀφύτευτος, non plantatus, seu satus; item non consitus; ex α priv. & φυτὸν, τὸ, unde φυτεύω, f. σω, &c. V.

Ἀφυώδης, ut de ἀφυῶδες χρῶμα, exp. apuæ modo albidum, apuam referens, apud Hipp. est ab ἀφύη, ἡ, V.

Ἀφυῶς, exp. naturâ inhabili; ut apud Plut. in Cam. ἀφυῶς κεκραμένη χώρα, exp. malè temperata regio; est adv. ab ἀφυὴς, qui naturâ minimè habilis est, aut aptus; minimè natus ad aliquid, &c. V.

Ἀφώνως, mutè, sine ullo vocis usu, aut vocem non emittendo, adv. Item ἀφωνία, vocis expertum esse, destitutum esse voce; item obmutescere, vel taciturnitas, silentium, & interdum exp. infantia; item ἀφώνητος, privatus facultate edendi vocem, Nonn. omnia ab ἄφωνος, voce carens; item qui vocem non emittit, unde τὰ ἄφωνα γράμματα, literæ mutæ, &c. V.

Ἀφώτιστος, ὁ καὶ ἡ, non illuminatus, lucis expers, aut obscuratus, Epitheton Lunæ non lucentis; ex α priv. & φωτίζω, f. ίσω, &c. V.

Ἀχαία, ἡ, est Cereris Epith. apud Aristoph. in Achar. ubi vide Schol. Item ἀχαῖος, tristis, mœrens, utrumq; à Th. ἄχος, εος, τὸ, V.

Ἀχανίς, ίδος, ἡ, est diminut. ab ἀχάνη, ἡ, id V. Item ἀχανὴς, exp. non hians, non hiscens; item mutus, os non aperiens, & sic est ab α priv. & χαίνω, sed exp. etiam, qui immani hiatu os diducit, i.e. ὁ λίαν χάσκων: Athen. l. 7. & general. immani vastus hiatu; ut πέλαγος ἀχανὲς, apud Phil. de V. M. l. 3. &c. V.

Ἀχάτης, Achates, gemma est quam Plin. l. 37. c. 10. dicit esse numerosam, varietatibus diversis mutantibus cognomina ejus; vocatur enim, inquit, φασσαχάτης, κεραχάτης, σαρδαχάτης, αἱμαχάτης, λευκαχάτης, δενδραχάτης. velut arbuscula insignis; item ἀνταχάτης, quum uritur; κεραλλοαχάτης, guttis aureis sapphiri modo distincta; qualis copiosissima in Creta, sacra appellata.

Ἄχειλος, labiis carens; item qui sine ora est; sine margine & crepidine; ex α priv. & χεῖλος, τὸ, vide. Item ἀχείμερος, carens hyeme, carens tempestate; ex α priv. & χεῖμα, τὸ, unde χειμέριος, &c. V. Ἀχὴρ, idem quod ἀχερὰς, pro quo dicitur etiam ἀχειρος, &c. V.

Ἀχειροτόνητος, est à χειροτονέω, manum attollo, ad eligendum aliquem suffragio, ad munus aliquod obeundum, &c. V.

Ἄχερδος, spina est, quam Etymol. tradit dictam esse Pleonasmo τȣ̃ δ. quasi ἀχερὸν, utpote δυσχερῆ ταῖς χερσὶ λαβέσθαι, quoniam difficulter tangi & manu tractari potest; quidam dixerunt esse sylvestrem pirum, quæ & ipsa solet esse spinosa; item ἀχερδώδης, exp. spinosus, intractabilis, σκληρὸς, Etym. à præced. ἄχερδος, quod licet ponatur inter Themata, videtur tamen componi ex α priv. & χεὶρ, χειρὸς, ut sit quasi ἄχειρος, abjecto ι. & inserto δ. &c. Vide.

Ἀχέτης, exp. Doricè idem quod ἠχέτης, q. d. sonator, sonans; unde ἀχέται, dicuntur etiam cicadæ canoræ; à Them. ἦχος, ὁ, unde ἠχέω, ῶ, &c. Vide.

Ἄχην, exp. pauper, ὅτι τὰ κενὰ ἠχεῖ; & sic est ab ἠχέω, & Them. ἦχος, &c. V.

Ἀχθηρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, onerosus, gravis, molestus, à Them. ἄχθος, εος, τὸ, vide.

Ἀχίτων, tunicâ carens; ex α priv. & χίτων, vide. Item ἄχλοος, ὁ καὶ ἡ, exp. virore destitutus; ex α priv. & χλόος, ὁ, idem quod Th. χλόη, ἡ, &c. V.

Ἀχλυώδης, idem quod ἀχλυόεις, nebulosâ obscuritate tectus; à Th. ἀχλὺς, nebulosa quædam obscuritas, Gal. ἀχλὺν, nominari dicit aëris perturbationem, cujus crassamentum sit medium inter nubem & nebulam, nebulâ scil. spissius, tenuius autem nube; item general. pro, tenebræ, obscuritas; atq; inde, ἀχλύω, exp. caligo, offuscor; item activè, obtenebro, obfusco caligine nebulosâ, &c. V.

Ἀχνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, exp. similis τῇ ἄχνῃ, Hesych. à Th. ἄχνα, seu ἄχνη, ἡ, tenue illud spicæ involucrum, aut tenues paleæ, quæ frumento permixtæ dum trituratur, ventilando ab eo segregantur; item ἁλὸς ἄχνη, dicitur spuma maris, quæ ei fluctuanti innatat, Il. δ. & alibi, sicut & tenuissima ramenta, aut frustula ἄχνης nomine dicuntur; ut χαλκίτιδος ἄχνη, minutissimæ particulæ & veluti flos, aut etiam favilla, Plut. Symp. l. 3. & lanugine, in Epigr. l. 7. &c. V.

Ἀχολία, exp. bile carere, mens non biliosa; ab ἄχολος, ὁ, V.

Ἀχορήγητος, exp. qui non χορηγεῖται & suppeditatur; cui non subministratur nec suppetit; ut apud Aristot. ἀχορήγητον τε εἶναι καὶ τῶν ἀναγκαίων, exp. rebusq; etiam necessariis non suppeditari, i.e. carere rebus necessariis, seu iis egere; ponitur & sine casu, Ethic. l. 1. Item ἀχορηγία, ἡ, affertur pro inopia commeatus; ex Polyb. ex α priv. & χορηγὸς, unde χορηγία, ἡ, & χορηγέω, ῶ, f. ήσω, &c. V.

Ἀχράδινον ξύλον, exp. lignum pirastri; apud Diosc. l. 6. 24. à Th. ἀχρὰς, άδος, V.

Ἀχρεῖον, exp. adverbialiter, pro ἀχρείως, inutiliter, ab ἀχρεῖος, ὁ, V. Item ἀχρῆος, legitur pro ἀχρεῖος, quod Poët. est pro ἀχρεῖος, &c. V.

Ἀχρηματία, pecuniæ penuria, inopia; unde ἀχρηματέω, ῶ, pecuniâ careo, sum inops; utrumq; ab ἀχρήματος, V. Item ἀχρήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod

ἀχρήματ-

τος, carens pecunia, ut & ἀχρημοσύνη, idem quod ἀχρηματία, & ἀχρημονέω, idem quod ἀχρηματέω; item ἀχρηματίζομαι, exp. q.d. expilo aliquem pecuniâ, vel emungo pecuniâ, Thuc. l. 8. omnia ex α priv. & χρῆμα, ατος, τὸ, unde χρηματίζω, ομαι, &c. V. Item ἀχρηστία, exp. idem quod ἀχρηστία, inutilitas; ex α priv. & χρῆσις, εως, ἡ, V. Item ἀχρηστέω, vel ἀχρηστέομαι, inutilis sum, vel inusitatus sum, & ἀχρηστία, ἡ, inutilitas; item simpliciter, non uti, Plut. usus & utilitatis privatio, incommoditas; sicut etiam, ἀχρήστως, inutiliter; item inusitatè, adv. & omnia ab ἄχρηστος, incommodus, & interdum inusitatus; item improbus; ex α priv. & χρηστὸς, ὁ, V. Sed ἄχρηστος, exp. etiam, cui oraculum nihil respondit, Athen. & sic est ex α priv. & χράω, oraculo edo; unde χρήσης, ὁ, qui oracula edit, vates, &c. V.

Ἄχριστος, & ἄχριος, non unctus, qui unctus, seu illitus non est; ex α priv. & χρίω, unde χριστὸς, ὁ, &c. V.

Ἄχροια, ἡ, q.d. coloris carentia, nullus color; item pallidus color; amisso colore genuino; unde ἀχροέω, sum coloris expers; item pallidus sum; nativum amisi colorem; utrumque, ab ἄχροος, ὁ, V. Item ἄχρονος, expers temporis; nullo comprehensus tempore, æternus, Nonn. Unde ἀχρόνως, sine tempore; extra omnem temporis mensuram; ex α priv. & χρόνος, V.

Ἄχροος & ἄχρους, nullo imbutus colore, coloris expers; ut ἄχροον σκότος; item qui nativum colorem amisit, decolor; ex α priv. & χρόα, ἡ, unde χροιὰ, ἡ, &c. V. Item ἄχρυσος, ὁ κ ἡ, auro carens; nihil auri habens; ex α priv. & χρυσὸς, ὁ, V.

Ἀχύρινος, & ἀχυροδόκη, ut & ἀχυρεία, & ἀχύρειον, &c. Videantur cum ἀχύρωσις.

Ἀχώριστος, ὁ κ ἡ, inseparabilis; qui secerni non potest; ex α priv. & χωριστὸς, ὁ, V.

Ἀψάλακτος, qui tactus non est, vel tangi nequit; sed exp. etiam, immotus, immobilis; ex α priv. & ψαλακτὸς, ὁ, V. Item ἄψαλτος, fidium pulsu carens; ex α priv. & ψαλτὸς, ὁ, V. Ἀψάμαθος, & ἄψαμμος, ὁ κ ἡ, arenis carens; non sabulosus; ex α priv. & ψάμαθος, ἡ, idem quod, & à Th. ψάμμος, ἡ, V. Ἀψαυστέω, non tango; & ἀψαυστὶ, idem quod ἀψαύστως, citra tactum; adv. & omnia ab ἄψαυστος, quod exp. etiam, non tangendus; & active etiam, qui non tetigit; ex α priv. & ψαυστὸς, ὁ, &c. V.

Ἀψεγὴς, έος, ὁ κ ἡ, vituperio carens; ex α priv. & ψέγω, V.

Ἀψευδεία, ἡ, veritas, veracitas; ut apud Aristot. de mundo, ἡ τῶν ὡρῶν ἀψευδεία, exp. statæ & non aberrantes vices, quæ nunquam fallunt; item ἀψευδέω, non mentior, verax sum; utrumq; ab ἀψευδὴς, minimè falsus, nec fallens, certus, &c. V. Item ἀψευστέω, non mentior; ab ἄψευστος, non mendax; item non fictus ad fallendum; item non falsus, i.e. non violatus, non corruptus; ex α priv. & ψεῦσις, ὁ, vide.

Ἀψηλάφητος, intactus; ex α priv. & ψηλαφάω, f. ήσω, unde ψηλαφητὸς, ὁ, &c. V. Item ἀψηφοφόρητος, exp. qui nondum suffragium tulit, seu sententiam; ab ἄψηφος & φορέω, unde φορητὸς, ὁ, sive ex α priv. & ψηφοφορέω, f. ήσω, &c. V.

Ἀψικορία, ἡ, & ἀψίκορον, τὸ, exp. fastidium alia & alia appetens; satietas prioris cum novo appetitu connexa; item ἀψικόρως, cum fastidio tali, quod aliud atq; aliud appetit; omnia ab ἀψίκορος, quod exp. qui simulac gustavit quod appetit, eo fastidito aliud appetit; ex ἄψις, εως, ἡ, & κόρος, ὁ, satietas, &c. V. Item ἄψιλος, non nudus, vel glaber, Hesych. ex α priv. & ψιλὸς, ὁ, V.

Ἀψιμισία, exp. odium, vel simultas non diuturna; ex ἄψ, vel ἄψα, & μῖσος, εος, τὸ, V.

Ἀψινθίτης οἶνος, exp. vinum apsinthio conditum, à Th. ἀψίνθιον, τὸ, vel ἄψινθος, ὁ, herba summæ amaritudinis; unde & βαρυπικρος, nomen invenit; ita dici putatur quasi ἀπίνθιον; ὃ οὐκ ἄν τις πίοι διὰ πικρότητα.

Ἀψίχολος, exp. qui citò irascitur, sed facilè iram deponit; ex ἄψ, vel ἄψα, & χολὴ, ἡ, seu χόλος, ὁ, &c. V. Item ἄψορρος, exp. qui citato gressu retrocedit; idem cum παλίνορσος, Il. γ. & φ. Unde adv. ἄψορρον, retro; retrorsum, ponè, Od. λ. Item rursus, iterum, Od. ι. ex ἄψ & ὄρω, f. ὀρῶ, unde comp. quædam in ορος, vel ὄρρος, vel exp. retrogradè, retro vestigia referendo, aut retrorsum, & sic est ab ἄψορρος, retrogradus, retro vestigia referens, ut & ἀψόρροος, exp. q.d. retrograda fluenta habens, seu reciproca, refluus; ut ἀψορρόου Ὠκεανοῖο, Od. υ. ex ἄψ & ῥοὴ, ἡ, seu ῥόος, ὁ, sed exp. etiam, cujus cita sunt fluenta, celeriter fluens; ut dicatur quasi αἰψόρροος, Eust. & sic est ab αἶψ, vel αἶψα, & ῥοὴ, ἡ, &c. V.

Ἄψος, εος, τὸ, membrum, Od. δ. ἔνθε δ' ἀνακλινθεῖσα, λύθεν δέ οἱ ἄψεα πάντα, i.e. soluta ei sunt omnia membra dormienti, vult autem Etymol. ἄψεα, propriè esse juncturas membrorum; nam est à Th. ἅπτω, necto, item tango, unde etiam, ἀψὶς, ῖδος, connexio, vinculum; ut ἀψῖδες λίνου, Il. ε. sed exp. etiam, testudo, fornix, arcus; ut ἀψὶς τροπαιοφόρος, arcus triumphalis, Dion. Item curvatura rotæ, Hesiod. sed dicuntur etiam, ἀψῖδες, circuli in stellis, teste Plinio; sed ἄψις, εως, ἡ, exp. tactus; item contrectatio, & attrectatus, subst. Iridem ab eod. ἅπτω, ομαι, tango, tangor, &c. Vide.

Ἄψοφος, ου, ὁ κ ἡ, strepitum, seu crepitum nullum edens; tacitus, silens; item ἀψόφητος, idem; ut apud Soph. in Ajace; ἀψόφητος κωκυμάτων, nullum strepitum edens lamentis, unde adv. ἀψοφητὶ, exp. sine strepitu; ex α priv. & ψόφος, ὁ, unde ψοφέω, f. ήσω, &c. V. Item ἀψωρίαστος, exp. pustulis illis quæ ψωριάσεις, dicuntur, non infestatus, Diosc. ex α priv. & ψωρίασις, vide.

Ἄψυκτος, ὁ κ ἡ, qui refrigerari nequit; vel qui refrigerationem non sentit; ex α priv. & ψυκτὸς, ὁ, Them. ψύχω, f. ξω, &c. V. Item ἀψυχέω, animæ expers sum; item animo linquor, exanimor; item ἀψυχία, ἡ, exp. inanimem esse; item timiditas, ignavia; item defectio, seu deliquium animi; utrumq; ab ἄψυχος, inanimatus; sed exp. & timidus, &c. V.

Ἀωρέω, exp. non curo, negligo; ex α priv. & ὠρέω, à Them. ὤρα, cura, &c. V. Vel ἀωρέω, exp. etiam, non custodio; vide in ἄωρος. Item ἀωρὶ, vide etiam cum ἄωρος.

Ἀωρόλειος, cui cutis intempestivè levis & glabra fit, Suid. ex ἄωρος & λεῖος, &c. V.

B.

BΑάρας, dicitur esse planta prodigiosa & plena miraculi, qualis fertur ea quæ herbariis lunaria vocatur; Gallicè, *estore ou matragon*; herba præstigiatorum; nomen habens loci in quo nascitur; apud Joseph. de capt. Jud.

Βάδω, f. άσω, vado, ab & pro Th. βαίνω.

Βαθυδίνης, est comp. ex βαθὺς & δίνη, ἡ, &c. V.

Βαθύξυλος, βαθύπικρος, βαθυπλεκὴς, & βαθυπλόκαμος, βαθυπτόλεμον, & βαθύποτμος, videantur omnia cum βαθυλήϊος.

Βαθύπυκνος ἁρμονία, est τῶν ἤχων τῶν πυκνῶν, in infimis gradibus musicæ scalæ; ex βαθὺς & πυκνὸς, ὁ, &c. V. Item βαθυρρείταν, idem est quod βαθυρρείτης, profunda habens fluenta; & ex iisd. id V. Sic etiam, βαθύρροος, ex βαθὺς & ῥοὴ, ἡ, vel ῥόος, ὁ, vide cum βαθυλήϊος.

Βαθύρριζος, exp. altas seu profundas habens radices, &c. Vide βαθυρριζία.

Βαθυστήριγξ, βαθύτειχος, βαθύφυλλος, βαθύφανος & βαθύχερος, videantur cum βαθύσπορος.

Βαίνειν μεγάλα, dicitur de incessu superbo; ut ἁβρὰ βαίνειν, de incessu molli, apud Luc. Sic & ἴσα βαίνειν, apud Demosth. & βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, apud Plat. & βαίνειν πρὸς ῥυθμὸν, apud Plut. Item βαίνω, signif. etiam, abeo, & præt. βέβηκα, exp. sæpe, situs & fixus sum; fundatus & firmatus sum; ut βεβηκυίας τὰς οἰκίας ἐν δαπέδῳ; apud Xen. & βεβηκὼς, pro firmo & constanti; ut τὸ βεβηκὸς, pro firmitate & securitate; ex Plut. Item βαίνειν & βαίνεσθαι, de animalium coitu dicuntur, pro, inire, & iniri; apud Aristot. de anim. l. 5. &c. V.

Βαΐς, ramus palmæ arboris; Joan. c. 12. & Macch. l. 1. c. 13. Ita dicitur quòd non facilè revelli possit, &c. V.

Βαϊφόρος, exp. qui ramum palmæ gestat; ex βαῒς & φορέω, ὁ, &c. V.

Βάκηλος, exp. etiam, exsectus, eviratus, spado, castratus; & sic Etym. βάκηλον, Pleonasmo τοῦ β. dici tradit, pro ἄκηλον, i.e. ἐπ' ἀφροδίσια τὸ αἰδοῖον μὴ ἔχοντα; nam κῆλον, inquit; τὸ αἰδοῖον, viri scil. sic utitur Antiph. apud Athen. l. 4.

Βακτρεισμὸς, οῦ, ὁ, genus dicitur esse lascivæ saltationis, apud Poll. l. 4. à βακτρεύω, quod à Th. βακτηρία, baculus, &c. V.

Βακχάω, &c. Cum derivatis à βακχεύω, vide post βακχία, & ante Thema ipsum ΒΑ'ΚΧΟΣ, ubi etiam vide. βακχίβακχος.

Βάκχη, ἡ, vide in Th. βάκχος & βάκχαι, cum βακχάω.

Βαλανάγρα, ἡ, dicitur παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον, &c. V.

Βαλανειόμφαλος, ὁ καὶ ἡ, Epitheton esse dicitur τῶν φιαλῶν, apud Cratinum; inde dictarum, quod οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν, καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι similes essent; vel quod earum ὀμφαλὸς, ἴσθμῳ similis esset; vel aliis de causis quas recenset Athen. l. 11. ex βαλανεῖον, τὸ, & ὀμφαλὸς, ὁ, &c. V.

Βαλανείτης, ου, ὁ, exp. balneator; à Them. βαλανεῖον, τὸ, balineum; quod dictum volunt παρὰ τὸ τὰς βαλάνους αὔειν; Suidas enim glandibus veteres vesci solitos fuisse docet, earúmq; putamina succendisse, D. August. in lib. confess. refert, βαλανεῖον, appellari quoniam βάλλει τὰς ἀνίας, i.e. anxietates pellit ex animo; vel potius quòd pellat artuum dolores; quod Etymon habetur & & apud Etymol.

Βάλανος, ου, ἡ, glans; propriè quercus fructum esse volunt; deinde ad similes aliarum quarundam arborum fructus transferri; sed est etiam glans, i.e. arbor ipsa glandifera; & est etiam ex aquatilium animantium genere, ἀπὸ τῆς πρὸς δρυΐνας βαλάνους ὁμοιότητος; ut Athen. indicat l. 3. & Aristot. l. 4. anim. & est præterea, medicamentum, quod in glandis formam effictum, sedi imponitur ad dejiciendam alvum; item sic dicitur extremi penis carnosa substantia, in glandis similitudinem facta; item pessulus, i.e. μοχλὸς, sed Aristoph. & Thuc. Schol. esse vult τὸ βαλλόμενον εἰς τὸν μοχλὸν σιδήριον; ferrum scil. quod init μοχλὸν, & à clave ducitur & reducitur, &c. V.

Βαλλαχράδες, exp. qui pira sylvatica jactu decutiunt; sic sese Argivorum pueri per jocum in quodam festo vocabant, ut Plut. refert in Hellen. quæst. ex βάλλω & ἀχερὰς, άδος, pirus sylvestris, quam quidam pirastrum vocant, &c. V.

Βαλλίω, ῶ, inusit. unde f. βαλλίσω, apud Aristoph. idem quod, ab, & pro Them. βάλλω; item βαλλητὺς, ύος, ὁ, jactus; ut λιθίνη βαλλητὺς, Athen. l. 9. à præced. βαλλίω, V.

Βαναύσως, ut βαναύσως τραφέντες, citat Bud. ex Chrysost. quod esse ait quasi παχυμερῶς, est adv. à Th. βάναυσος, quod dicitur quasi βαύναυσος, ex βαῦνος & αὔω, q. d. qui caminum accendit ad conficienda sua opera; sed general. exp. etiam, qui quampiam artem mechanicam tractat, sive qui manibus sibi victum quærit; item sedentarius artifex, seu sellularius, sic dicitur; item βάναυσος φιλότης, exp. trivialis amicitia; item pro ineptè magnifico, sumitur βάναυσος, apud Aristot. Eth. 4. inquit Bud. &c. V.

Βαρβαρόω, ῶ, exp. barbarum reddo, i.e. agrestem & ferum, vel ferocem; effero, efferatum reddo; sed exp. etiam barbarorum potestati subjicio, & in pass. βαρβαροῦμαι, efferor, barbarus fio; à Th. βάρβαρος, pronuntiatione vitiosâ & insuavi utens, literasq; malè exprimens, blæsorum balborumq; more; hanc enim primam vocabuli hujus signif. fuisse Strabo l. 14. scribit, per onomatopœiam factum esse addens. Unde βάρβαρος, dicitur etiam, cujus est peregrinum & ignotum idioma; ut 1 Cor. c. 14. v. 11. sed exp. & agrestis, qui agrestibus moribus est præditus; item inhumanus, ferus, &c. V.

Βάρβιλον, τὸ, legitur etiam in neut. pro βάρβιλος, arbor ex osse mali Persici nata; Eust.

Βαρῖνος, barinus; piscis est genus; quod nec ovum, nec semen genitale, seu fœtificum habet, Aristot. Hist. an. l. 4. reducitur ad Them. βάρος, εος, τὸ, V.

Βαρυβρεμὸς, idem quod, & pro βαρύβρεμος, gravisonus, gravistrepus, &c. V. Item Βαρύγδουπος, per Epenthesin τοῦ γ. metri gratiâ dicitur pro βαρύδουπος, id V. Βαρύγυιος, exp. gravis, seu gravatus membris; membra habens gravia; item membra aggravans; ex βαρὺς & γυῖον, τὸ, V. Βαρύδεσμος, exp. gravi vinculo ligatus, Nonn. ex βαρὺς & δεσμὸς, ὁ, V. Βαρύδικος, gravem pœnam inferens; ex βαρὺς & δίκη, ἡ, V. Βαρύδουπος, gravem sonitum edens, gravisonus; ex βαρὺς & δοῦπος, V. Βαρυήκοος, qui gravi est auditu; cui hebetes sunt aures; & βαρυήκοοι νότοι, dicuntur obtundentes auditum & hebetantes venti; unde βαρυηκοΐα, auditus hebetatio; seu tarditas & gravitas auditus; ex βαρὺς, & ἀκοὴ, ἡ, V. Βαρυηχὴς, vide cum βαρυαχής.

Βαρύθω, dicitur pro βαρύνομαι, gravor, premor; à βαρύω, V.

Βαρυκάρδιος, cui cor grave est; gravatum cor habens, stolidus; Hesych. ex βαρὺς & καρδία, ἡ, V. Item βαρυκέφαλος, grave & ponderosum caput habens; ex βαρὺς & κεφαλὴ, ἡ, vide.

Βαρύλλιον, τὸ, pondusculum; est diminut. à Th. βάρος, εος, τὸ, V.

Βαρύλυπος, graviter dolens; gravi animi ægritudine & molestiâ affectus; & (de re) gravem dolorem afferens; ex βαρὺς & λύπη, ἡ, V.

Βαρύμηνις, cujus gravis est ira; ægrè placabilis; dicitur à Poëtis de Medea; item ponitur & τὸ βαρύμηνι, substantivè, pro gravi ira, seu acerbo odio, & vix placabili; ex βαρὺς & μῆνις, ιος, ἡ, ex quibus etiam comp. βαρυμήνιος, & βαρυμάνιος, & idem significant, &c. V. Item βαρύμοχθος, cum gravibus doloribus conjunctus; in Epigr. ex βαρὺς & μόχθος, ὁ, V. Βαρύνοσος, & βαρύνουσος, gravi morbo implicitus, vel graves morbos incutiens; ex βαρὺς & νόσος, ἡ, vide. Βαρύνωτος, gravi tergore, seu testâ onustus; de ostreo dicitur; apud Empedocl. ex βαρὺς & νῶτος, ὁ, V. Βαρύοδμος, idem quod βαρύοσμος, id V. Βαρυόργητος, qui gravi exardescit irâ; ex βαρὺς & ὀργὴ, ἡ, V. Βαρύοσμος & βαρύοδμος, graviter olens; ex βαρὺς & ὄζω, unde ὀσμὴ & ὀδμὴ, ἡ, &c. V. Βαρυπαθέω, graviter afflictus sum, Plut. ex βαρὺς & πάθος, εος, τὸ, V. Βαρυπάλαμος, exp. gravia moliens, Pind. Pyth. 41. ex βαρὺς & παλάμη, ἡ, V. Βαρυπειθὴς, tardus ad parendum, q.d. gravis ad parendum, i.e. qui non facilè ad parendum impellitur; item minimè agilis, Nonn. ex βαρὺς & πείθω, V.

Βαρυπενθὴς, & βαρύπενθος, ου, ὁ, gravi luctu oppressus; graviter lugens; item gravem luctum & mœrorem afferens; unde βαρυπενθεία, ἡ, gravis luctus; ex βαρὺς & πένθος, εος, τὸ, V. Βαρυπήμων, gravi detrimento affectus; vel gravia detrimenta afferens; sed exp. & miser, Suid. ex βαρὺς & πῆμα, τὸ, V.

Βαρύπνοος, graviter spirans; ex βαρὺς & πνοὴ, ἡ, V. Βαρύποτμος, cujus sors difficilis est, i.e. misera, infelix; unde βαρυποτμότατος, in superl. infelicissimus, infortunatissimus; apud Euryp. in Hippol. & in Phœn. ex βαρὺς & πότμος, ὁ, V. Βαρυπρεπὴς, exp. valde decorus; decorè insignis; item præclarus, magnificus; item sumptuosus; ex βαρὺς & πρέπω, V. Item βαρύπυκνον, exp. omne illud, quod in ordinem statariorum plenum & firmatum τοῦ πυκνοῦ, cum turba intrat ac molestia, Mart. cap. l. 9. ex βαρὺς & πυκνὸς, in significatione musica, &c. V.

Βαρυσίδηρος ῥομφαία, gravis ferro ensis; ex βαρὺς & σίδηρος, ὁ, V. Item βαρύστομος, os habens grave; ex βαρὺς & στόμα, τὸ, V. Βαρυτιμέω, pretium augeo, & gravius reddo; solito graviori pretio vendo, Suid. à βαρύτιμος, V. Βαρύτλητος, pondus, aut grave aliquid ferens, laboriosus; ex βαρὺς, & τλάω, f. τλήσω, unde τλητὸς, ὁ, &c. V.

Βαρυΰμνων ἰυγμῶν, in Epigr. exp. hymnorum sanctorum; (& proinde substantivè, sicut ὕμνος) ex βαρὺς & ὕμνος, ὁ, V. Βαρύφωνος, cui vox est gravis; unde βαρυφωνία, vocis gravitas, Poll. l. 2. ex βαρὺς & φωνὴ, ἡ, V. Βαρυχὴς, gravisonus; idem quod βαρυηχὴς, gravem sonum, vel sonitum edens; & ex iisd. id V. Βαρύψυχος, qui gravi & ignavo animo est; ex βαρὺς & ψυχὴ, ἡ, V. Βαρυώδυνος, qui graves dolores patitur, vel affert; Nonn. ex βαρὺς & ὀδύνη, V. Item βαρυωπέω, ῶ, visu sum gravato; ægrè & difficulter cerno; ex βαρὺς & ὤψ, ὠπὸς, V.

Βασσάρειος, vulpinus, Hesych. à Them. βα-

βασσάρα, pro vulpe, in qua signif. dicitur & *βάσσαρος*, apud Herodot. Etym. & Suid. Item *βασσαρίς*, diminut. ab eod. Th. *βασσάρα*, significat non solum τὴν βασσάραν τὴν βακχικὴν, sed etiam, τὴν βασσάραν τὴν ἀλώπεκα; ut Etym. testatur; item pro meretrice; *ex* Epigr. Item *βασσαρικὸς*, idem quod *βακχικὸς*, bacchicus, itidem ab eod. Th. *βασσάρα* seu *βασσάρη*, prout signif. τὴν βακχικὴν, Eust. autem dicit *βασσάρας*, esse Bacchi nutrices; ita nominatas διὰ τὸ βάσιν ἐπ' ἄρα ποιεῖσθαι, διὰ τὸ μανιῶδες; sicut etiam, meretrix dicitur *βασσάρα*, seu -ρη, quòd veluti furore quodam in libidinem ruat; ut αἱ βάκχαι, quæ *βασσάραι*, dicuntur, Bacchico quodam & lymphato furore perhibentur agitatæ fuisse; item *βασσάρα*, pro calceamento, ità dicitur παρὰ τὸ τῇ βάσει ἁρμόζειν; ut tradit Etym.

Βατέω, ῶ, f. ήσω, vado, inusitatum est, nisi in compositione, pro Them. *βαίνω*, sed exp. etiam, calco; pro πατέω, linguâ Delphorum; Plut. in Hel.

Βατιδοσκόποι, vide cum *βατίς*.

Βατίεια, ἡ, Il. β. in Bœotia collis quidam erat circa Trojam, dictus ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὸν βάτων, q. d. rubetum; à T. *βάτος*, V.

Βατὸς, ῦ, ὁ, exp. pervius; ut *βατὴ γῆ*, apud Naz. à Th. *βαίνω*, f. *βήσομαι*, à *βάω*, &c. V.

Βαυβῶ, vide cum *βαυκαλάω*.

Βαύκαλος, vide cum Th. *βαυκὸς*. Item *βαυκίδες*, αἱ, calceamenti genus Ionici; Poll. l. 7. reducitur ad Th. *βαυκὸς*, V.

Βαυὼν, ἡ, dicitur etiam, pro Th. *βαῦτος*, ὁ, V.

Βδάλσις, mulctus, subst. Item succus; à Th. *βδάλλω*, V.

Βεβράδες, vide in Them. *βεβρὰξ*, quæ dicitur esse species apuæ, piscis.

Βεβριθῶς, gravatè, Hesych. adv. à *βεβριθὼς*, gravatus; vide cum *βέβριθα*.

Βεκκεσέληνος, exp. decrepitus simul & delirus; (quales plurimum panem comederunt, mensesq; vixerunt permultos;) Aristoph. in nub. compositum *ex βέκκος*, quod Phrygum linguâ panem significat; & σελήνη, ἡ, &c. V.

Βελέμν, reducitur ad Them. *βέλος*, V Item *βελοποιὸς*, vide post Them. *βέλος*.

Βελοσφενδόνη, exp. telum, phalarica; & apud Plut. in Sylla, exp. sagitta; *ex βέλος*, τὸ, & σφενδόνη, ἡ, &c. V.

Βελουλκία, exp. teli infixi extractio; cujus tres species *ex* Hom. tradit Eust. Il. δ. &c. V.

Βελτιόνως, meliùs, adv. à *βελτίων*, cum quo vide etiam *βέλτιστος*, optimus; & *βελτιστα*.

Βέμβιξ, à Them. *βέμβηξ*, dicitur non solùm de trocho & turbine, seu instrumento quod pueri se exercentes verbere torquent & rotant; sed etiam, de turbine aëreo, & de aquarum vortice; Hesych. sed et & insectum quoddam volucre, quod & *βεμβὶς*, nominatur; unde *βεμβίδιον*, diminut. apud Nic. in Ther.

Βήκη, Hesych. capra; à Th. *βῆ*, confer etiam *βῆκα*.

Βησσήεις, exp. flexuosus; habens multas semitas; à Th. *βῆσσαι*, quæ dicuntur loca in montibus per quæ gradi possumus; seu loca arboribus frutetisque condensa, qui Latinis dicuntur saltus; sunt etiam, qui exp. convalles, seu valles profluas, Il. γ. & ρ.

Βητάρμονες, Hesychio sunt ὀρχησταὶ οἱ διὰ ποδῶν ὀρχούμενοι; ita dicti, ἀπὸ τοῦ ἡρμοσμένως βαίνειν; quoniam apto & concinno gressu incedentes saltant; est plur. à sing. *βητάρμων*, ονος, quod *ex βαίνω*, f. *βήσομαι*, & *ἁρμονία*, ab *ἁρμόζω*, &c. V.

Βιαρκὴς, exp. vitam & victum suppeditans, &c. V.

Βιατὴς, est idem quod, & pro *βιαστὴς*, id V.

Βιβλιακὸς, exp. librarius, librorum volutator, in librorum lectione versatus; Plut. Item *βιβλὶς*, ίδος, ἡ, libellus; aut funiculus è papyro plexus; Etym. Utrumque, à *βίβλιον*, τὸ, unde etiam, *βιβλιάριον*, parvus liber; & omnia, à Th. *βίβλος*, &c. V.

Βιβλιοφόρος, est idem quod *βιβλιοφόρος*; ex *βίβλος*, ὁ, vel *βίβλιον*, τὸ, comp. cum *φερὸς*, ὁ, vide. Βίβλος, autem ab Etymol. dicitur, διὰ τὸ βίας βάλλεσθαι ἐν αὐτῇ, Eust. autem, ἐκ τῆς βύβλου; ex qua olim fieri solebant libri. Nam ex Biblo, seu papyro, fruticis genere, charta fiebat.

Βλαῖσα, in apibus Aristoteli sunt eadem quæ *βλαισὰ*, blæsa, Hist. an. l. 9. c. 40. &c. V.

Βλαισοπόδης, idem quod *βλαισόπους*, qui distortis tibiis & pedibus est; nam Them. *βλαισὸς*, exp. cui genua ac tibiæ conversæ sunt, Gal. & Xenophonti, sunt etiam equi *βλαισοὶ*, quod vitium est tale, ut interiùs atterantur pedes, quando gradiuntur & procurrunt; Autor Etymologici affert ex quodam, ὁ τοὺς πόδας ἐπὶ τὰ ἔξω διεστραμμένος; & addit, qui literæ λ, similis est; & subjungit, *βλαισὸν*, dictum esse τὸν βεβλαμμένον τὸ ἴσον τῶν ποδῶν, &c. Vide.

Βλακεία, ἡ, exp. inertia, ignavia, à *βλακεύω*, ut & *βλάκευμα*, τὸ, cum quo vide *βλακὸς* & *βλακώδης*, &c.

Βλαστολογέω, ῶ, est comp. ex *βλαστὸς* & *λέγω*, lego, i. e. colligo, &c. V.

Βλαστὸς, ῦ, ὁ, germen; est à Th. *βλαστάνω*, f. *βλαστήσω*, &c. V.

Βλασφημοσύνη, ἡ, maledicentia, quâ probra alicui ingeruntur; à *βλάσφημος*, famam alicujus lædens, & inquinans; qui infamat aliquem, sparsis de eo falsis rumoribus; ex *βλάπτω* & *φήμη*, ἡ, quasi ὁ βλάπτων τὴν φήμην, &c. V.

Βλάψις, damni illatio; est verbale, à Th. *βλάπτω*, f. ψω, &c. V.

Βλεμεαίνω, quidam exp. ἀναῤῥώννυμαι καὶ πεθυμοῦμαι; à φλὲψ, φλεβὸς, deducentes; ut dicatur quasi φλεβεαίνω, &c. V.

Βλεννώδης, seu *βλενώδης*, ut & *βλεννὸς* sive *βλενὸς*, mucosus; peculiariter; de homine ignavo & stulto, seu segni & fatuo; teste Hesych. scribuntur vel cum duplice, vel cum unico ν. à Th. *βλέννα*, ἡ, frigidus humidusq; succus, quem omnes φλέγμα vocant; ut scribit Gal. &c. V.

Βλεψίας, ῦ, ὁ, piscis est nomen; apud Athen. l. 7. à *βλέψις*, εως, ἡ, V.

Βλῆχρον, ῦ, τὸ, dicitur filix herba, Schol. Theocr. pro quo *βλῆτρον* habet Nic. Item *βληχρὸν*, seu *βλῆχον*, leguminis quoddam genus, apud Gal. ex Hippocr. à Them. *βληχρὸς*, quod quidam deducunt παρὰ τὸ βεβλῆσθαι, ut sit, ὁ καταβεβλημένος, καὶ πεπτωκὼς, quidam autem contrà, *βληχρὸν*, pro valido & robusto acceperunt; tanquam à *βέβληκα*, ut *βληχρὸς*, sit ὁ καταβάλλων, &c. V.

Βληχὼ & *βλήχων*, à Theophrasto & aliis nominatur ἡ γλήχων, dictamnus, seu pulegium sylvestre, Plin. l. 20. c. 14. Ubi dicit gustatum à pecore caprisq; balatum concitare; utrumque; à Them. *βληχάομαι*, ῶμαι, quod tribuitur ovibus & capris; & Aristoph. in vespis, ad puerulorum vagitum transtulit; & Eust. vult, à *βῆ* derivatum esse *βληχὴ*, includens ei & nomen ἦχος; ut *βληχὴ*, sit ὁ τοῦ βῆ ἦχος, &c. V.

Βλιμάζειν, vide cum *βλιμμάζειν*, item *βλίμασις*, exp. ἡ τῶν πτηνῶν seu πτηνῶν ἄλειψις, Hesych. verbale à *βλιμάζω*, V.

Βλιτάδας, Suidas apud veteres vocari dicit viles mulierculas; ut & *βλίτας*, & *βλίτωνας*, Hesych. dici scribit stultos; item *βλιτομάμας*, vel *βλιτόμας*, exp. stupidus, bardus, stolidus, fatuus, apud Aristoph. in nub. omnia, à Them. *βλίτον*, genus oleris insipidum & vile; unde proverbio dicitur, blito despectior; apud Suidam scribitur *βλίτιον*, fortasse ita dictum, quasi *βλητέον*, i. e. abjiciendum propter inertiam & inutilitatem, seu vilitatem; Festus tamen blitum à *βλὰξ*, deducit, &c. V.

Βλυστηεὶς, ίδος, ἡ, exp. q. d. scaturitrix; ut in Epigr. *βλυστηΐδι χειρὶ*, manu scaturiente & fluente; a Th. *βλύζω*, seu *βλύω*, f. ύσω, &c. V.

Βλωμίλιοι ἄρτοι, panes dicuntur qui incisuras habent, à Romanis dicti quadrati, apud Athen. l. 3. à Them. *βλωμὸς*, ὁ, V.

Βοάγρια, τὰ, dicuntur spolia, quæ ἐκ τῆς βοῆς ἀγρεύεται, i. e. ex pugna colliguntur; inquit Etym. atque sic est ex *βοὴ*, & *ἄγρα*; ἡ, vide Βοάγριον, autem τὸ, exp. clypeus è boum agrestium pellibus; ut docet Eust. &c. V.

Βοάνθεμον, herbæ nomen est; idem quod *χρυσάνθεμον*; ex *βοῦς*, *βοὸς*, & *ἄνθεμον*, τὸ, V.

Βόαξ, ακος, ὁ, piscis, qui à Plinio box voca-

vocatur; Athen. l. 7. παρὰ τὴν βολὴν dictum esse scribit; pro eod. dicitur & βῶξ, & βὼξ, per contractionem, à Th. βοάω, V.

Βολβάριον, τὸ, &c. Est à Th. βολβὸς, ὁ, vide. Item βολβίνη, ἡ, bolbine, bulbi quædam species, Theophr. & Plin. Itidem à Th. βολβὸς, ὁ, quod exp. ab Eust. ἄγριόν τι κρόμμυον; alii vero exp. ὕδνον, i.e. tuber terræ; item radices rotundæ & tunicatæ, ut lilii, croci, squillæ, arundinum, & similes aliæ, βολβοὶ dicuntur, apud Diosc. vero l. 1. c. 124. βολβοὺς καλάμου, Marcellus oculos vocat; quo nomine veteres in radice arundinis, dixerunt eam partem, unde soboles quotannis nascitur, &c. V.

Βολβιτία, ἡ, Polypodum genus, quod & βολβοτίνη, & βολβῖτις, dicitur; item βόλβιτος, ὁ, idem quod βόλβιτον, τὸ, & omnia à βολή, ἡ, &c. V.

Βόλιτος, ου, ὁ, seu βόλιτον, τὸ, exp. stercus bubulum; ut Poll. ostendit, vel idem quod βόλβιτον, τὸ, id V.

Βολοκτυπεῖν, exp. sonitus ex jactu tesserarum, dum moventur; sonitus in ludo fritilli; ex βολή, ἡ, seu βόλος, ὁ, & κτύπος, ὁ, unde κτυπέω, &c. V.

Βομβὰξ, adverbium aliud à βομβηδὸν, & jocosè ab Aristoph. fictum, inquit Eust. Unde βομβαλοβομβὰξ, apud eund. Aristoph. edendo bombum; cum bombo, &c. V. Item βομβυκίας κάλαμος, exp. bombycia arundo, Theophr. Pl. 4. 12. & Plin. 16. 36. Item βομβύκιον, diminut. & utrumque, à βόμβυξ, vermis ille qui telas araneorum modo texit, ad vestem luxum; fœminarum, quæ bombycina appellantur; inquit Plin. & omnia à Th. ΒΟΜΒΟΣ, ὁ, V.

Βόνασος & βόνασσος, scribuntur etiam pro βόνασος & βόνασσος, animal cornigerum; teste Aristot. Hist. an. l. 2. c. 1. de quo multa etiam l. 9. &c. 45. & ex eo Plin. l. 8. c. 15. &c. V.

Βοόγλωσσος, βοοζύγιον, βοοθύτης, βοοκτασία, βοοσφαγία, & βοοτρόφος, videantur cum βοοσσόος.

Βορβορίη, exp. cœnosa, lutosa; item βορβορίζω, cœnum refero; ut Diosc. l. 5. βορβορίζειν ἐν τῇ γεύσει, cœni saporem referens; sed exp. etiam, cœno inquino; & βορβορόω, in cœnum converto; omnia à Th. βόρβορος; quod propriè dicitur esse ἡ ἐκ τῆς βορρᾶς κόπρος; Etym. &c. V.

Βορβορόπη, in meretricem jactatum est ab Hipponacte, quasi βορβορώδη τὴν ὀπὴν ἔχουσα; ex βόρβορος, & Th. ὀπή, ἡ, &c. V.

Βορβορυγὴ, ἡ, & βορβορυγμὸς, ὁ, exp. intestinorum tumultus & strepitus; vel general. tumultus, strepitus; utrumq; à βορβορύζω, strepitum edo; & peculiariter de intestinis murmurantibus, verbum à sono fictum.

Βορβορώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cœnosus, cœno plenus, fœculentus, cœnum referens; ut πηλοῦ βορβορωδεστέρου, Plat. à Th. βόρβορος, ὁ, V.

Βορεηΐδες ἀκταὶ, exp. aquilonaria littora; ex Dionys. Alex. Item βορεαῖος, borealis; & βορειότατος, maximè septentrionalis, superl. à βόρειος; unde neut. sing. τὸ βόρειον, substantivè, aquilonaris pars, septentrio; & in plur. τὰ βόρεια, pro eod. & omnia à Th. βορέας, V.

Βόρειος, vide cum βόρειος.

Βορρᾶθεν, ab aquilone; à βορρᾶς, idem quod βορέας; ut & βορραῖος, borealis; idem quod βόρειος, pro quo dicitur & βορειός; item βορρεῖον, apud Xen. exp. βόρειος κατάστασις τοῦ ἀέρος, borealis constitutio aëris, boreale cœlum; vel potius, pro βόρειον πνεῦμα, omnia itidem à Th. βορέας, V.

Βοσκὰς, άδος, ἡ, pascens, pastui indulgens; sed est &, avis marinæ, seu palustris nomen, similis anati; ut scribit Aristot. Hist. an. l. 8. c. 3. & est etiam, picis aridæ species quædam; de qua Diosc. l. 1. c. 98. Atq; inde, βοσκάδιος, ου, ὁ, pascua carpens, altilis; apud Nic. Item βοσκηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, exp. pecuarius; ut βοσκηματώδης ἄνθρωπος, Eust. à βόσκημα, ατος, τὸ, pecus, animal quod pascitur; item pabulum, Esaiæ, 7. Item βοσκὸς, οῦ, ὁ, pastor; & βοσκή, ἡ, pastus, pabulum; apud Athen. l. 13. Item βοσκητέον, pascendum; verbale gerundivum; & omnia, à βόσκω, f. βοσκήσω, quod exp. etiam, alo, scil. more pecudum, Od. α. &c. V.

Βοσπόριος, ου, ὁ, Bosporius, Sophocl. à βόσπορος, ὁ, V.

Βοστρυχηδὸν, in cincinni modum, seu cirri; in formam cincinnorum; item βοστρυχίζω, in cincinnos plecto; capillum compono; calamistro, calamistris inuro; & Metaph. ut Dion. Halic. dicit Platonem κτενίζειν & βοστρυχίζειν, dialogos suos; item exp. cirros gestare; item βοστρύχιον, diminut. q.d. cincinnulus; & βοστρυχόομαι, unde part. præt. βεβοστρυχωμένος, cirratus, cincinnatus; omnia, à Th. βόστρυχος, capilli certo modo plexi; quidam tamen propriè, cirrum muliebrem ita dici putant, Etymol. deducit à βότρυς, ut dicatur quasi βότρυχος, quia inquit, μετὰ χήματος βοτρυοειδοῦς ἀπήρτηται; item βόστρυχοι, dicuntur cirri; i. e. animalcula pennata, de genere insectorum; ex Aristot. de anim. l. 1. Item βοστρυχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, exp. cincinni, seu cirri formam habens, Euryp. ab eod. Th. βόστρυχος, &c. V.

Βοτάμια, τὰ, pascua, apud Thuc. ὑπὲρ βοταμίων, pascuorum nomine; item βοτανώδης, herbaceus, vel herbosus; i.e. vel ad herbarum genus accedens, vel herbis abundans, herbidus; à βοτάνη, ἡ, & omnia à Th. βόω, f. βόσω, vel ὤσω; unde βοτὸς, τὸ, &c. V. Item βοτῆρες, exp. casæ pastorum, gurgustia, Plut. ut & βοτηρικὸς, οῦ, ὁ, pastoralis; à βοτήρ, ῆρος, unde fœm. βότειρα, ἡ, &c. V.

Βοτρυηρὸς, qui è botryfero genere est; & in neut. plur. τὰ βοτρυηρὰ, pro ipsis botris; item βοτρυΐτης, ου, ὁ, & βοτρυῖτις, ίδος, ἡ, botryites, & botryitis; ut βοτρυΐτης λίθος, botryitis gemma; ut & βοτρυόεις, όεντος, racematus, racemosus, racemi in modum collectus & intortus, Athen. l. 10. Item βοτρυμὸς, οῦ, ὁ, vindemia, Hesych. omnia, à Them. βότρυς, υος, V.

Βοτρυοχαίτης, exp. botros crinibus implicatos habens; Epitheton Bacchi, in Epigr. ex βότρυς, υος, & χαίτη, ἡ, &c. V.

Βοτρυὼν, ῶνος, ὁ, botryo, sive botrus, à Th. βότρυς, υος, V.

Βουβάρης, Hesych. cui magna est baris; dicitur etiam, de homine magno & stupido; ex βοῦ & βάρις, V. Vel potius exp. βουβάρης, qui instar bovis est gravis; i.e. tardus, & stupidus; item exp. μεγαλοναύτης; παρὰ τὸ μεγάλην βάριν ἢ μέγα βάρος ἔχειν, Hesych. & sic est ex βοῦ, vel βοῦς, & βάρος, εος, τὸ, &c. V. Item βούβοσις, εως, ἡ, exp. voracitas; Hesych. Item βουβόσιον, τὸ, exp. locus ubi boves pascuntur; & βούβοτος, bobus pascendis aptus, Od. ν. ex βοῦ, vel βοῦς, & βόσις, vel βοτὸς, verbalia, à Th. βόω, &c. V.

Βουβώνιον, ου, τὸ, bubonium, dicitur aster Atticus, quoniam inguinum præsentaneum est remedium; Diosc. l. 4. c. 120. Plin. l. 27. c. 5. à Th. βουβὼν, ῶνος, V.

Βουβωνοκήλη, ἡ, exp. inguinis ramex; prolapsus intestini, vel omenti in inguen, sic tamen, ut in ipso inguine consistat, nec descendat in scrotum; Paul. l. 5. c. 53. ex βουβὼν, ῶνος, & κήλη, ἡ, &c. V.

Βουδόρα ἤματα, apud Hesiod. in op. & di. exp. dies in quibus boves, & (ex parte totum intelligendo;) quævis animalia excoriantur; at βουδόρῳ νόμῳ, apud Suid. de iis intelligitur, qui, ut in modum boum excorientur, digni sunt; à βουδόρος, V. Item βούζυγον & βουζύγιον, ου, τὸ, boum jugum; ex βοῦς & ζυγὸς, ὁ, &c. V. Βουθοίνης seu βουθοίνας, ου, ὁ, exp. boum vorator; Herculis Epith. in Epigr. ex βοῦς & θοίνη, ης, ἡ, unde θοινάω, f. ήσω, &c. V. Βουθύσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. ad boum mactationem pertinens; ut βουθύσιον νύκτα, noctem in qua boves mactati sunt, &c. vide βουθυσία. Item βουθύτης, ου, ὁ, & βουθυτέω, vide cum βοοθύτης, in βοοσσόος. Sic & βουϊερέω, exp. boves sacrifico; ex βοῦς & ἱερεύω, V. Βουκάπη, αἱ, boum præsepia, Hesych. ex βοῦς & κάπη, ἡ, à Them. κάπτω, f. ψω, &c. V. Βουκάρδιος, ut βουκάρδιος λίθος, bucardia gemma, bubulo cordi similis; ut tradit Plin. ex βοῦς & καρδία, ἡ, vide. Βουκέντης, ου, ὁ, qui boves stimulo impellit; ex βοῦς & κεντέω, f. ήσω, &c. V. Βουκέρως, ω, ὁ καὶ ἡ, bubulis præditus cornibus; ut βουκέρων ἄγαλμα, apud Herodot. Item fœnum Græcum, quod & βούκερας, & βουκέρατος, apud Nic. ex βοῦς & κέρας, ατος, τὸ, V. Βουκλεψ, vide supra cum βοΐκλεψ. Βουκόλημα, τὸ, exp. lenimen, lenimentum; solatium; apud Suid. Item βουκόλησις, εως, ἡ, delinitio, deceptio, Plut. & βουκολητὴς, οῦ, ὁ, deceptor, Hesych. omnia verbalia, à βουκολέω, f. ήσω, quod exp. etiam, demulceo, delinio; item decipio; item βουκολὶς, ίδος, ἡ, idem quod βουκο-

βυκολική, adject. fœm. à βυκολικὸς pastoralis, & omnia à βυκόλ☉, ὁ; unde etiam Βυκολίζω, idem quod βυκολέω, &c. V. Item Βυκόρυζ☉, expon. admodum mucosus, ideoque stolidus: Hesych. ex βῦ Epitat. & κόρυζα, ἡ; V.

Βῦκ☉, vide suprà cum βυκαῖ☉.

Βύκρανον, υ, τὸ, caput bubulum, seu bovinum; apud Proclum de sphæra: Item galea facta ex capite bovis: Item βυκράνιον, τὸ, expon. vitis nigra; apud Diosc. sic etiam appellatur τὸ ἀντίῤῥινον; apud Gal. ex βῦ, vel βῦς, & κράνον, unde κράνιον, τὸ, &c. V.

Βυλαῖ☉ Ζεὺς, expon. consiliarius Jupiter, vel consilii præses; Plut. à Them. βυλὴ, ἡ; V.

Βυλάπαθον, dicitur lapathum agreste, radicis altitudine à sativo differens, ex βῦ, & λάπαθον, τὸ; V.

Βυλευμάτιον, q. d. consiliolum; ex Soph. & Aristoph. est diminut. à βύλευμα, ατ☉, τὸ; V. Item Βυλεία, ἡ, expon. functio eorum quæ ad senatoria munia pertinent, & quidem quæ fit à senatore, à Them. βυλὴ, ἡ; V. Unde etiam Βυλήεις, consultus, qui consilio pollet: Plut. in Solone; Sicut etiam, Βυλῆς, ῶτ☉, ὁ, senator: ut ἐτύγχανε γδ' ᾗ βυλῆς ὢν; apud Thuc. l. 3. Item Βύλι☉, adjectiv. quo utitur Æschyl. in Χοηφ. εἰ δ' ἄλλο πρᾶξαι δεῖ τι βυλιώτερον; ubi Scholiastes expon. βυλευτικώτερον; omnia, ab eod. Them. βυλὴ, ἡ, &c. V.

Βύμαδ☉, pro quo scribitur etiam βύμαστ☉, per τ. expon. uva quædam, à crassitudine ita vocata; aut simpl. uva in mammæ bovis similitudinem: ex βῦ, vel βῦς, & μαδὸς, ὁ, &c. V. Item Βυμέλι☉ υ, ὁ, ἡ; & βυμελία, ἡ. expon. q. d. bubula fraxinus, fraxini quædam species est, à Macedonibus sic appellati; Theophr. Pl. 3. 11. & 4. 9. ex βῦς, & Them. μελία, ἡ; V.

Βυμολγὸς, expon. bumulgus, qui vaccas mulget; in Epigram. ex βῦς, & ἀμέλγω; V. Item Βύμυκοι, οἱ, dicuntur voces quædam mugitum taurorum imitantes; (Unde & illæ pro tauris Deo sacris habentur, quæ ad paludes fluviis vicinas audiuntur;) Aristot. in Probl. Sect. 25. ex βῦς, & μυκάω, ῶ, f. ήσω, &c. V.

Βυνιὰς, & βύνιον, utrumque napi genus est; Diosc. & Athen. Item βυνὶς γῆ, apud Æschyl. expon. terra collibus frequens: Item βυνίζω, expon. accumulo, aggero; Ruth. 2. denique βυνίτης οἶν☉, vinum ex bunio; Diosc. 5.56. omnia à Them. βυνὸς, ὁ. V.

Βυνοβατέω, ῶ, per colles gradior, seu incedo; ex βυνὸς, ὁ, & βατέω, inusit. pro Them. βαίνω, &c. V. Item Βυνόμ☉, expon. boves pascens, vel bobus pascendis aptus, sed βύνομ☉, expon. à bobus depastus; apud Aristoph. in Ran. utrumque, ex βῦς, & νομὸς ὁ, seu νομὴ, ἡ, à Them. νέμω, pasco, &c. V. Item Βυνοπατέω, expon. q. d. colles calco; i. e. per colles gradior, seu incedo; ex βυνὸς, ὁ, & Themat. πατέω. Vide.

Βύπαις, q. d. grandis puer, expon. etiam bovis filius, seu bove natus, apud epitheton, quòd ex taurinis ossibus nascantur; in Epigram. atque sic, est ex βῦς, & παῖς, &c. V. Item Βύπαλις, expon. multam luctam habens; in Epigram. Item βυπάλιδες expon. tibialia, forsan luctantibus in usu; Hesych. ex βῦ, & πάλη, ἡ; V. Βυπάμμων, ον☉, ὁ ᾗ ἡ, expon. boum possessor, pecoris dives, ex βῦς, & πάμμα, τὸ, à Them. πάω, πάομαι, &c. V. Βύπεινα, ἡ, magna fames; ex βῦ, & Th. πεῖνα, ἡ; V. Βυπελάται, οἱ, dicuntur bubulci, quasi βυηλάται, pleonasmo literæ π. & sic est ex βῦς, & ἐλαύνω, f. ἐλάσω, ab ἐλάω, unde ἐλατὴρ, & ἐλαςὴς, ὁ, &c. V. vel bubulci βυπελάται, dicuntur παρὰ τὸ πέλας τῶν βοῶν εἶ); Nicand. in Alexiph. & sic est ex βῦς, & πέλας, unde πελάω, f. άσω atque inde, πελάτης, υ, ὁ, &c. V.

Βυπλάςης, qui boves fingit, boum statuarius; in Epigram. ex βῦς, & πλάςης, ὁ; V. Item Βύπλευρον, τὸ, bupleuron, herba de qua Nic. in Ther. & Plin. l. 22. c. 22. ex βῦ, vel βῦς, & πλευρὸν, τὸ; V. Item Βύπληκτρον, τὸ, idem quod βυπλὴξ, boves feriens, aut pungens, utrumque ex βῦς, & πλήσσω, vel πλήττω, f. ξω, unde πλὴξ, ὁ, & πλῆκτρον, τὸ, &c. V.

Βυπόρ☉, ad boves transfigendos aptus: ut ὀβελοῖσι βυπόροισι; apud Euryp. in Cyclope, ex βῦς, & πόρ☉, ὁ; V. Item Βύπρηςις, εως, ἡ, dicitur animal ex cantharidum genere, simillimum scarabeo longipedi; sic dictum quòd in herba à bobus devoratum, eos tacto felle ita inflammet, ut rumpat; teste Nic. in Alexiph. & Plin. l. 30. c. 4. sed est & oleris sylvestris species, de qua Theophrast. Pl. l. 3. c. 8. & Gal. in lex. Hippocr. ex βῦς, & πρήθω, f. ήσω, unde πρῆςις, ἡ, & πρηςὴρ, ὁ, &c. V.

ΒΟΥΤΡΑ'ΣΣΟΣ, fructus qui clauditur spathæ, i. e. folliculo & involucro palmæ arboris, &c. ponitur inter themata, ὁ περιεχόμεν☉ δ' ὑπ' αὐτῆς καρπὸς, ἐλάτη καλεῖται, ὑπ' ἐνίων ἢ βυράσσ☉; Diosc. l. 1. c. 151. i. e. contentus in ipso cortice fructus, itidem elate dicitur; sic apud eund. Diosc. ibid. φοῖνιξ ἣν ἔνιοι ἐλάτην ἢ σπάθην καλῶσι, περικάλυμμά ἐςι τῦ καρπῦ τῶν φοινίκων ἀκμαζόντων ἀνθέντων, Hermolaus vertit, Palma, quam modò elaten, modò spathen vocant, involucrum est fructus è palma nascentis cum statu integro; ubi Marcellus notat elaten esse corticosum palmæ adhuc florentis operimentum, quem palmæ corticem vocat Collumella, &c.

Βυσαύχω, expon. qui humeros adducens cervicem contrahit, quales in judicio naturarum Aristoteles insidiosos esse ait; ex βῦς, & αὐχὼ; V. Item Βυςάσιον, seu βυςάσιον, τὸ, & βύςασις, ἡ; expon. boum stabulum, bubile, ex βῦς, & ςάσις, ἡ; statio, &c. V. Sic & Βύςαθμον, υ, τὸ; dicitur bubile, boum stabulum, ubi boves ἵςανται; Poll. ex βῦς, & ςαθμὸς, ὁ, stabulum, statio, &c. V. Βυςροφηδὸν expon. vertendo & flectendo se more boum arantium; Hesych. ex βῦς, & ςροφὴ, ἡ &c. V. Βυσφαγέω, boves macto, & βυσφαγία, ἡ, boum mactatio; in Epigram. pro quo dicitur & βοοσφαγία, ex βῦς, βοὸς, & σφαγὴ, unde σφαγία, ἡ, &c. V. Βυτόρ☉, υ, ὁ ᾗ ἡ, expon. boves penetrans & transfigens; seu bobus penetrandis & transfigendis aptus; apud Suid. ex βῦς & τορέω, unde τορὸς, ὁ, &c. V. Βυτρόφ☉, & βοοτρόφ☉, υ, ὁ, qui boves alit, & pascit, bubulcus; ex βῦς & τροφὴ, ἡ, seu τροφὸς, ὁ, &c. V. Βύτυπ☉, bovem cædens, qui boves mactat; Athen. l. 14. sed est etiam, species animalculi quod ἐμπὶς, dicitur; teste Hesych. ex βῦς, & τυπὴ, ἡ, unde τύπης, ὁ, &c. V. Βυφάγ☉, q. d. qui bovem unâ cœnâ absumpserit, vorax, edax, comedo; ut sit ex βῦ, Epitat. vel ex βῦς, & φάγ☉, ὁ, V. Item Βύφαρ☉, υ, ὁ ᾗ ἡ; expon. à bobus aratus ex βῦς, & ἀφαρὸν, (quod ex ἀπὸ, & ἀρόω,) aro, &c. V.

Βύφθαλμον, τὸ, buphthalmus, herba quam Diosc. l. 3. c. 157. & Plin. l. 21. c. 8. sic appellatam scribunt, quòd flores habeat bovini oculi speciem repræsentantes; ex βῦς, & ὀφθαλμὸς, ὁ; V. Item Βυφονέω, boves macto; Il. η. Item βυφόνια, τὰ, boum mactationes, festum apud Athenienses, de quo Aristoph. in nub. utrumque, à βυφόν☉, qui boves cædit & mactat; unde βυφόνοι, dicebantur quidam sacerdotes boves immolantes; Paus. in Attic. ex βῦς, & φόν☉, ὁ, &c. V. Βυφορβὸς, qui boves pascit, bubulcus; unde βυφόρβια, τὰ, armenta, & βυφορβέω, ῶ, boves pasco: ex βῦς, & φορβὴ, ἡ; à Th. φέρβω, &c. V. Item Βυχανδὴς, expon. bovis capax in Epigram. ex βῦς & χαίνω, unde χανδὸν, &c. V.

Βοώπις, ιδ☉, ἡ; bovinos oculos habens, ad magnitudinem bovinorum propemodum oculorum accedentes; V. comp. in βοῶπις, ἡ, quod epith. est dearum apud Hom. & inprimis Junonis quam si tanquam aër consideretur, sic denominatam scribit Eust. ἀπὸ τῦ βοῆς διὰ τῦ ἀέρος ἠχῦς; Il. α, & alibi &c. V. Item Βοὼψ, dicitur piscis quidam sic dictus, quoniam μικρὸς ὑπάρχων, μεγάλας ὦπας ἔχει; Athen. l. 7. ex βῦς βοὸς, & ὤψ, ὁ; V.

Βραβήϊον, Poëticè dicitur pro βραβεῖον, quod expon. etiam, sceptrum regium: Item βραβεὺς, dicitur pro βραβευτὴς, quod vide.

Βραγχαλέ☉, raucus: Item βράγχια, τὰ, branchiæ quibus pisces spirant quæ & illis datæ sunt loco pulmonis; ut scribit Aristot. de respir. Item pro faucibus porci; apud eund. inquit Bud. qui & βραγχίαν πνεύμον☉ ςενυμένων; apud Plut. interpr. intestinis pulmonis fistulis coarctatis: Item βραγχιάω, ῶ, expon. raucesco; ut & βραγχάω, idem: apud Poll. & βραγχώδης, raucus; ut φωνὴ βραγχώδης, vox rauca, & aspera; omnia à Them. βράγχ☉, raucitas, &c. V. idem quod & pro Βράδ☉, εσ☉, τὸ, βραδύτης, à Them. βραδὺς, &c. V.

Βραδυβάμων, expon. qui tardè incedit: Aristot. ex βραδὺς & βαίνω, cujus comp. varia in βάμων, ut à Them.

βάω,

βάω, &c. V. Item Βραδύγλωσσος, cujus lingua tarda est, tardiloquus: unde τὸ βραδύγλωσσον, tarditas loquendi, linguæ debilitas, ex βραδὺς, & γλῶσσα, &c. V. Βραδύκαρπος, expon. tardos, seu seros reddens fructus: ex βραδὺς, & καρπὸς, ὁ; V. Βραδυκίνητος, qui tardè movetur; ex βραδὺς, & κινητὸς, ὁ; V. Item Βραδύνοος, seu βραδύνους, qui tardi est mente, seu ingenio; unde βραδύνοια, ἡ, tarditas mentis, seu ingenii, ex βραδὺς, & νόος, contractè νοῦς, &c. V.

Βραδυπειθὴς, qui tardè & ægrè sibi persuaderi sinit; ex βραδὺς, & πείθω; V. Item Βραδυπεπτέω, tardè coquo, peculiariter cibum in ventriculo Diosc. 5. 49. ex βραδὺς, & πέπτω, &c. V. Βραδύπορος, expon. tardè, seu lentè pertransiens; unde βραδύπορα ἐδέσματα, dicuntur edulia, quæ lentè digeruntur & distribuuntur; unde βραδυπορέω, lentè procedo, tardè progredior; ex βραδὺς, & πόρος, ὁ, &c. V. Item Βραδυτόκος, tardè seu serò pariens, ex βραδὺς, & τόκος, ὁ; V.

Βρασματίας, expon. qui fit cum βράσματι, aut βράσματι, similis; ut βρασματίαι σεισμοὶ, qui & βράσται, ut & βρασματώδης γέλως, expon. risus immodicus, quo ita concutimur ut venter doleat; utrumque à βράσμα ατος, τὸ, & omnia à Them. βράζω, f. σω, &c. V.

Βράσσων, vide cum Them. βραδὺς.

Βραχιόνιον, & βραχιονιστὴρ, expon. ornamentum brachii, armilla, à Them βραχίων. V.

Βραχυβάμων, qui brevibus incedit pedibus, bipes; apud Euryp. ex βραχὺς, & βάμων, terminatio compositiva, à βάω, inusit. pro Them. βαίνω, &c. V. Item Βραχύβιος, qui brevis est vitæ, cui breve vivendi tempus concessum est; Athen. l. 7. unde βραχυβιότης, ητος, ἡ, vitæ brevitas; ex βραχὺς, & βίος, ὁ; unde βιότης, ἡ, &c. V. Item Βραχύβωλος, parvas, seu paucas habens glebas; in Epigram. ex βραχὺς, & βῶλος, ὁ; V. Βραχυγνώμων, cui brevis, seu curta est sententia, cui breve est consilium; ex βραχὺς, & γνώμη, ἡ; seu γνώμων, ὁ, &c. V. Item Βραχυδάκτυλος, qui curtos habet digitos; ex βραχὺς, & δάκτυλος. V.

Βραχυδρόμος, qui breve curriculum facit; ex βραχὺς, & δρόμος, ὁ; V. unde etiam, in superl. βραχυδρομώτατος, qui brevissimè currit: Item Βραχυκατάληκτος, brevior quàm καταληκτικὸς, versus; unde βραχυκατάληκτα μέτρα, dicuntur quæ in fine velut decurtata sunt; quæ totum pedem breviora quàm ἀκατάληκτα, seu quando fini pes integer deest; (nam καταληκτικὰ sunt, quibus in fine deest syllaba, ἀκατάληκτα, vero, seu ἀκαταληκτικὰ, quibus pes ultimus est integer, nec quicquam deest ad μέτρον, seu mensuram;) unde βραχυκαταληκτέω, ῶ, desino, seu terminor, ut μέτρον βραχυκατάληκτον, vel etiam uno pede brevior sum quàm ἀκαταληκτικὸν, à καταλήγω, unde καταληκτικὸς, ὁ, &c. V. Βραχυκομέω, comam brevem gesto, à Them. κόμη, ἡ;

V. Βραχύκωλος, brevia membra habens, seu brevibus constans membris; unde apud Aristot. Rhet. 3. περίοδοι βραχύκωλοι, periodi in quibus κῶλα sunt breviora; unde βραχυκωλία, ἡ, membrorum brevitas; κῶλα brevia, à Them. κῶλον, τὸ; V. Βραχυλόγος, brevis in sermone, qui breviter dicit aliquid, aut loquitur; unde βραχυλογία, brevitas sermonis, vel orationis, & βραχυλογέω, brevis sum in dicendo; Plut. à λόγος, ὁ; V. Βραχυμερὴς, q. d. cujus partes sunt breves, & exiguæ, tenuis, unde βραχυμέρεια, ἡ; brevitas partium, tenuitas; à μέρος, εος, τὸ; V. Βραχυμογὴς, brevi temporis spatio laborans; Them. μόγος, ὁ; unde μογέω, f. ήσω, &c. V. Βραχυμυθία, ἡ, breviloquentia, à Them. μῦθος, ὁ, comp. ut præcedentia, cum βραχὺς, εῖα, ὺ, &c. V.

Βραχύνω, breve reddo, corripio, unde βραχυντικὸς, breviandi vim habens, à Them. βραχὺς. V.

Βραχύνωτος, brevis tergo, breve dorsum habens; ex βραχὺς, & νῶτος, ὁ; V. Item Βραχυόνειρος, pauca, seu brevia habens somnia, ab ὄνειρος, ὁ, seu ὄνειρον, τὸ, &c. V. Βραχυπαράληκτα, quorum penultima brevis est, unde βραχυπαραληκτεῖν, dicuntur, quæ penultimam habent brevem, à παραλήγω; V. Βραχύπνοος, breves simulque tardos ducens spiritus, à πνοὴ, ἡ; V. Βραχύπορος, brevis habens meatus, à πόρος, ὁ; V. Βραχυπόται, οἱ, brevitractu bibentes, qui idem βραχύποτοι, dicuntur, vel parum potantes, à πότης, ὁ; V. Item Βραχύρριζος, breves habens radices, unde βραχυρριζία, ἡ, brevitas radicum; à Them. ῥίζα, ἡ, comp. ut præcedentia cum βραχὺς, &c. V.

Βραχὺς, prout expon. brevis, ei opponitur μακρὸς, longus; sed expon. etiam parvus, exiguus; unde ἐν βραχεῖ, expon. brevi tempore, subitò, repentè, sed sæpius significat quod Latini dicunt, paucis, & κατὰ βραχὺ, expon. sensim, paulatim, & in neut. βραχὺ (ut & βραχύ τι,) aliquantùm paulùm, & interdum, paulisper; ut Act. Apost. c. 5. sed expon. & parum; ut βραχὺ φροντίζειν, parum curare, dicitur denique βραχὺ, quod est parvum, i. e. parvi momenti, seu pretii, unde βραχέος, ἄξιος, apud Plat. de leg. pro contemnendo, &c. V.

Βραχυστέλεχος, qui parvo, seu brevi est caudice, ex βραχὺς, & στέλεχος, τὸ; V. Item Βραχύστομος, qui brevi est ore, vel parvo orificio; Plut. ex βραχὺς, & στόμα, τὸ; V. Βραχυσύμβολος, qui parvum symbolum ad convivium confert; in Epigr. ex βραχὺς, & σύμβολον, τὸ; V. Βραχύτομος, ita putatus ut reliquiæ breves remanserint, curtè recisus; unde βραχυτομέω, ita puto ut breves remaneant reliquiæ, curtè recido, ex βραχὺς, & τομὸς, ὁ; V. Βραχυτράχηλος, qui breve habet collum, ex βραχὺς, & τράχηλος, ὁ; V. Βραχύυπνος, brevi contentus somno, non diu dormiens; Aristot. ex βραχὺς & ὕπνος, ὁ; V. Βραχυφεγγὴς, breve & exiguum præbens

bens lumen, ex βραχὺς, & φέγγος, τὸ; V. Βραχύφυλλος, brevia habens folia; in Epigram. ex βραχὺς, & φύλλον, τὸ; V. Βραχυχρόνιος, brevi tempore durans, ex βραχὺς, & χρόνος, unde χρόνιος, ὁ, &c. V. Item Βραχύωτος, ου, ὁ, ἡ, breves habens auriculas, ex βραχὺς, & οὖς, ὠτὸς, τὸ, &c. V.

Βρένθιον, dici μύρον, τὸ, παραδόξμενον, tradit Eust. à Them. βρένθος, avis, quam nonnulli κόσσυφον vocant, sunt qui anatem esse putent, &c. V.

Βρενθύεσθαι, expon. fastuosum & arrogantem esse, superbire; ut apud Aristoph. in nub. ὅτι βρενθύῃ τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, i. e. fastuosè incedis, superbè te infers, sed expon. & fremere, graviter immurmurare, indignari, παρὰ τὸ μετὰ βάρους θύειν, ὁ ἐστιν ὁρμᾶν, inquit Etymol. reducitur etiam, ad Them. βρένθος, quod expon. etiam, ὁ τῦφος, arrogantia, &c. V.

Βρετέασσα, adject. fœm. gen. à Them βρέτας, legitur apud Æschyl. in Suppl. βρετέασσα πρὸς ἄτας μ' ἀληθῆ ἀγῇ, i. e. τῶν βρέτων ὀπικρεία βλάπτῃ με, inquit Schol. cæterùm, ibi alii legunt βρετίουσα, alii βρέτεος; alii βρέτι ος; βρέτας, autem dicitur παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι; teste Hesych. &c. V.

Βρεφοκτονία, ἡ, infanticidium; ex βρέφος, τὸ, & κτείνω, f. κτενῶ, unde præt. med. ἔκτονα, &c. V. Item Βρεφοτροφεῖον, locus alendis & educandis infantibus destinatus; ex βρέφος, τὸ, & τροφὴ, ἡ, unde τρέφω, &c. V.

Βρέχμα, dicitur etiam βρέγμα, τὸ, & Eust. scribit sinciput ita dici, quod in infantibus, hæc pars sit non solùm tenera, sed & valde humida; ut videri quodammodo possit βεβρέχθαι, i. e. madefacta esse, &c. V.

Βριμᾶσθαι, dici etiam refert Eust. pro βριμᾶσθαι, à Th. βριμάομαι; V.

Βροντία, ἡ, dicitur lapis quidam, à tonitru nomen habens; vide Plin. à Them. βροντὴ, tonitrus, &c. V.

Βροντητόν, & βροντησιγενὴς, videantur cum βροντόγηρυς.

ΒΡΟΤΟ'Σ, est Thema & frequentiùs legitur in plur. masc. βροτοὶ, sine adjectione, ut Lat. mortales, pro hominibus, in sing. vero, dicitur sæpiùs βροτὸς ἀνὴρ, unde Βρότος, expon. pulverulentus sanguis, i. e. pulvere permixtus, &c. V.

Βρύτια, expon. residuum post calcatarum uvarum pressuram, Latinè, vinacea, seu vinacei; Vi. Athen. l. 2. qui scribit, vocem esse factam παρὰ τοὺς βότρυς, & reducitur ad Them. βότρυς; vide.

Βρύχω, est idem quod & à Them. βρύκω, quod expon. mando: Item devoro, &c. V.

Βρομησίης, apud Etym. legitur pro βρομήτωρ, &c. V.

Βρομιάς, ιδος, expon. Baccha, Mœnis à βρόμιος; V.

Βύζω, à βύας, vide cum βύσσω.

Βυρσαίετος, ab Aristoph. dicitur Cleon. ἀπὸ τῆς βύρσης καὶ τοῦ ἁρπάζειν; teste Hesych. q. d. aquila raptrix τῆς βύρσης, per jocum autem, βύρσαν vocat Athenarum urbem

urbem, ex βύρσα, ἡ, & ἀετὸς, ὁ; V. Item Βυρσοπαγὴς ναῦς, dicitur navis corio contecta, q. d. compacta, ex βύρσα, ἡ, & πήγνυμι, f. ξω, unde aor. 2. ἐπάγην, &c. V.

Βυρσοποιὸς, coriarius; Poll. ex βύρσα, ἡ, & ποιέω, V. Item Βυρσοπώλης, idem; qui coria vendit, ex βύρσα, & πώλης, ὁ; V. Item Βυρσότονον κύκλωμα, apud Euryp. in Bacch. dicitur tympanum; quoniam rhombus est orbicularis pelle intentâ obductus, ex βύρσα, & τόνος, ὁ, tentio, intentio, &c. V.

Βύσσινος, expon. qui ex bysso est, ut βυσσίνη σινδὼν, apud Herodot. & βύσσινον φᾶρος, apud Plut. &c. V.

Βύσσωμα, vide post βυσσὸς.

Γ.

ΓΑ'γγαμον, τὸ, & γαγγαμὼν, idem signif. cum Th. γαγγάμη, sed ponuntur etiam pro omento, quoniam nervorum plexu refert piscatorii γαγγαμῶνος, figuram, &c. V.

Γάθομαι, expon. lætor, vel gaudio & lætitiâ, seu voluptate afficior, delector, nam Hesych. γάθεσθαι, expon. ἥδεσθαι, afferens & γάθοντο, pro εὐφραίνοντο.

Γάζα, teste Hesych. apud Persas signif. regiam cum supellectile, & instrumento suo, seu tributa & reditus, aut res pretiosas; Suidæ expon. θησαυρὸς, i. e. supellex & opes pretiosiores quas recondimus, &c.

Γαῖα, ἡ, exp. terra, i. e. ipsum terræ solum, & illa quasi terræ superficies quæ à nobis calcatur, quâcunque re sit strata, &c. V.

Γαιηγενὴς, idem quod γηγενὴς, è terra genitus; ex γαίη, pro γαῖα, & γένος, τὸ, &c. V.

Γαιήοχος, vide cum γαιήοχος, ante quod vide etiam Γαιάδης.

Γαιωμορία, ἡ, sive γαμμορία, idem quod γεωμορία; id V.

Γαλαθηνὸς, expon. lacteus, ut νεβροὶ γαλαθηνοὶ; Od. δ. &c. V.

Γαλακτόομαι, vide cum γαλακτέω.

Γαλακτώδης, & γαλάκτωσις, vide cum γαλακτόομαι, in γαλακτέω.

Γαλεόβδολον τὸ, expon. frutex urticæ similis; de quo Diosc. l. 4. c. 25. Sic dictus, quoniam folia ejus manu trita, γαλῆς βδόλον, odore suo referunt; ex γαλέη, seu γαλῆ, & βδόλος, ὁ. V.

Γαλήνιαῖος, est idem cum γαλήνιος, à Them.

Γαλήνη, quod metaph. etiam dicitur de serenitate vultus & hilaritate, apud Plut. ab Eust. derivatur à γάλα, ut & ab Etymol. qui fortasse respexerunt ad illud λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη; in Od. κ, &c V.

Γαλίοψις, idem dicitur esse frutex, qui γαλεόβδολον, etiam vocatur; id V.

Γαλλαῖος, ου, ὁ, pertinens ad gallos, qui gallorum est; ut γαλλαίη Κυβέλη, apud Naz. quoniam ei οἱ γάλλοι ὀργιάζουσι; à Them. γάλλος, exectus, cui amputata sunt virilia, & peculiariter ita dicebatur ὁ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ὀργιαζόμενος; dicitur autem sic quasi ἄλλος τις γενόμενος, καὶ μεταβάλλων τὴν φύσιν ἐξ ἀνδρὸς, καὶ οὔτε ἀνὴρ ὢν, οὔτε γυνὴ, &c. Vide.

Γάλως, expon. glos, &c. V.

Γαμβρεῖον, ου, τὸ, unde γαμβρεῖα, τὰ, dona, aut convivia generi; Hesych. à Them. γαμβρὸς, ὁ, qui dicitur etiam maritus sororis, & ut quidam Grammat. volunt, à γαμῆσαι fit γαμηρὸς, deinde per Syncopen & epenthesin literæ β, dicitur γαμβρὸς, & sumitur etiam general. pro affini, &c. V.

ΓΑ'ΜΜΑ, ponitur inter Themata, gamma, nomen tertiæ apud Græcos literæ, quæ Latinis ge dicitur: ut Romani ὀψὲ ἐχρήσαντο τῷ γάμμα apud Plut. in Problem. Romanis.

Γάστρον, vide cum γάστρις.

Γαυλὶς, propriè σκεῦος, ᾧ ποιμένων, εἰς τὸ ἀμέλγειν χρήσιμον, καὶ παρὰ τὸ κάλα λέγεται, sicut & Them. γαυλὸς, secundum Theocr. Schol. à Th. γαυλὸς, mulctrum, mulctrale, vas lacti recipiendo, &c. V.

Γαῦσις, expon. elatio; Laërt. in Polemone, à Them. γαῦρος, vel à Them. γαίω, &c. V.

Γάφυτον, expon. è terra ortum; Doricè est pro γήφυτον, & Hesych. expon. γηγενὲς, ex γαῖα, & φύω, τὸ; V.

Γάω, fut. ήσω, expon. sum, ex quo præt. med. γέγαα, & subjunct. præt. perf. γεγάκω, &c. V.

Γέεννα, dicebatur pro Hebraico, גא חנום ge chinnom; i. e. vallis Hinnom, in qua olim Israelitæ, superstitionibus vicinarum gentium addicti, filios suos inauditâ quadam immanitate, comburendo, diis adolebant, seu sacrificabant; atque inde factum, ut acciperetur pro loco cruciandis in æternum reprobis destinato; atque adeo, pro ipso supplicio & cruciatu quo afficiuntur cum satana & angelis ipsius; sicut Erasmus, & alii multi annotarunt, utuntur novi Test. scriptores & Theologi hac voce, de qua vide & Jerem. c. 7.

Γεηρὸς, οῦ, ὁ, expon. terrenus; Suid. à Th. γῆ; V.

Γεηπόνης, ου, ὁ, exp. qui terram arat, agricola; in Epigram. ex γαῖα ἡ, & ἀρότης, ὁ, &c. V.

Γεῖσιπος, expon. suggrundiorum fulcrum, quum τὰ γεῖσα, quasi pedi innituntur; Poll. l. 7. c. 27. atque inde, γεισιποδίζω, &c. V.

Γειώρας, ὁ, expon. qui terram custodiunt; Suid. ex γαῖα, ἡ, & οὖρος, cujus comp. varia mutant ο in ω, per ἔκτασιν, & Γειώρας, expon. advena, &c. Vide.

Γελοιαστὴς, & γελοιασμὸς, ut & γέλως, & γελᾶος, videantur cum γέλασμα, post Th. γελάω.

Γεννητὸς, οῦ, ὁ, expon. qui ortum habet, &c. V.

Γενικῶς, est adverb. à γενικὸς, &c. V. ut & Γενναίως, est adverbial. à γενναῖος; Vide. Item Γενναιότης, expon. generositas, ab eodem γενναῖος, &c. Vide.

Γεντιανὴ, herba est insignis amaritudinis, denominata à Gentide, seu Gentio inventore; teste Diosc. l. 3. c. 3. & Plin. l. 25. cap. 7. & rursum Diosc. l. 2. c. 2. dicit γεντιανῆς ῥίζης, gentianæ radicis.

Γέρανος, ὁ, expon. etiam, genus saltationis, seu choreæ; teste Poll. 4. 14. sic dicta, à quadam volantium gruum similitudine; Poll. ibid. Item Scenica quædam Machina, sic dicitur, quâ utebantur in scenis ad corpora rapienda è sublimi, & aliæ quoque machinæ subvehendis attollendisque oneribus comparatæ γέρανοι, vocantur: sicut Lat. grues: Item γεράνιον, τὸ, expon. & talis machina, &c. Vide.

Γεροντεῖος, idem est quod præcedens γερόντειος, senilis: Item γεροντικὸς, idem; atque inde, γεροντικῶς, seniliter, adverb. est ab eod. γεροντικὸς, &c. V.

Γέροντες, dicuntur senatores, curia Laced. constans ex 24, vel 28. Senatoribus; Plut. in Lyc. est plur. masc. à singul. γέρων, οντος; quod dicitur etiam de rebus inanimatis, ut γέρων πέπλος; apud Theocr. Idyl. 7. pro peplo vetustate trito, sed sumitur etiam, pro colu, ex qua suspendi solent stupæ, & fuso versato fila trahi; Pollux affert ex Pherecrate, deducunt autem γέρων, alii, παρὰ τὸ εἰς γῆν ὁρᾶν, ut Lat. silicernium; quod senes præ curvitate terram inspiciant; vel παρὰ τὸ τῆς γῆς ἐρᾶν, quòd propinqui morti jam de sepultura soliciti sunt, alii verò, à γέρας, ob honorem qui senectuti debetur.

Γηοῦχος, (à γῆ ἔχειν;) idem est quod γαιήοχος. V.

Γιγγραντὰ, μέλη, carmina dicuntur quæ ad gingras cantantur, à Them. γίγγρας, unde γίγγροι, etiam dicuntur tibiæ eædem, nec non γιγγρεῖαι, αἱ; ab Hesychio, &c. V.

Γινώσκομαι, & γιγνώσκομαι, præt. ἔγνωσμαι, noscor, cognoscor: Item res aliqua dicitur ἐγνῶσθαι, quæ constituta est seu decreta; ut ὠμὸν, τὸ, βούλευμα καὶ μέγα ἐγνῶσθαι; sic part. præt. ἐγνωσμένος, decretus, statutus; apud Luc. & Isocrat. est pass. à γινώσκω, quod aliquando ponitur pro agnosco; ut οὔτις με ἔγνωκεν, exponit. non me quisquam agnovit: Item censeo, existimo, judico, statuo: ut apud Plut. ἔγνωσαν τοῦτο μὴ ποιεῖν, statuerunt hoc sibi faciendum non esse; & apud Luc. in Prometheo, ἄδικα ἔγνωκε περὶ ἐμοῦ ὁ Ζεὺς, iniqua in me statuit Jupiter: Item expon. sentio; ut ἃ γινώσκετε περὶ αὐτῶν, quæ de ipsis sentiunt; sic apud Xen. περὶ τούτων οὕτω γινώσκω, de his ita sentio: Item cognosco, id est, consuetudinem habeo coeo: ut apud Matth. & Luc. cap. 1. sic οὔπω δῆλον ἔγνω γυναῖκα πρὸ γάμου πλὴν Βαρσίνης; apud Plut. in Alexandro, &c. V.

Γλαυκόμματος, expon. q. d. cæsioculus, cælius; Plat. in Phædro, de equo, ex γλαυκὸς, & ὄμμα, ατος, à Them.

Them. autem γλαυκὸς, dicitur γλαυκὴ θάλασσα, apud Poetas, cæruleum mare, pro quo dicitur, & γλαυκὴ, sine adjectione, sicut & ὑγρὴ, ab Hesiod. in Theogon, *&c.* V.

Γλαυκώδης, εος, est à γλαὺξ, κὸς, noctua; ut in Proverb. γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, vel Ἀθήναζε, i. e. noctuam Athenas: Item genus est numismatis noctuam impressam habentis, *&c.* Vide.

Γλώεα, τὰ, pro oculis, occurrit apud Nicand. *&c.* V.

Γλήχων, ωνος, pulegium, est herba quæ nonnullis βλήχων dicitur, à βληχὴ, i. e. balatus; sic enim appellant herbam βλήχωνα quod pecoribus gustata dum floret, excitet balatum; teste Diosc. lib. 3. cap. 36. Doricè γλάχων, vocatur; ut βλάχων, pro βλήχων, *&c.* Vide.

Γλυκεῖα, absolutè & subaudito substant. dicitur ἡ γλυκύῤῥιζος; teste Hesych. prædulcis enim est; ab Hippocr. eadem vocatur γλυκύμη, ut Gal. in lex. Hippocr. Annotat. est fœmin. à masc. γλυκὺς; ut μέλι γλυκὺ; Item γλυκὺ, dicitur fel per Antiphr. Plin. & Cæl. Aurel. Chronic. lib. 3. cap. 1. Etym. deducit παρὰ τὸ γλεῦκος, *&c.* Vide.

Γλυκύδακρυς, expon. dulcè lachrymans, dulces fundens lachrymas; in Epigram. est Epith. amoris; ex γλυκὺς, & δάκρυ, τὸ; V. Item Γλυκυδερκὴς, dulce videns, aut aspiciens, seu dulcis aspectu; ex γλυκὺς, vel γλυκὺ, & δέρκω, *&c.* V. Γλυκύδωρος, expon. dulcedinem afferens; ex γλυκὺς, --κὺ, & δῶρον, τὸ; V. Γλυκυηχὴς, dulcisonus; ex γλυκὺς, & ἦχος, ὁ; V. Item Γλυκύθυμος, dulcedine animum afficiens; ut γλυκύθυμος ὕπνος, somnus animo gratus sed expon. & delicatus, qui nullâ non dulcedine animum effœminat, in malam partem; Luc. in Hermog. Item in bonam placido & miti animo præditus; Il. υ. atque inde, γλυκυθυμία, ἡ, animi suavitas; animi dulcedo, & in malam partem, pro deliciis, seu voluptatibus animi: Item ignavia, & inertia, quæ laborem respuit: Item anima, placiditas, & quasi dulcedo, clementia; Plut. ex γλυκὺς, κὺ, & θυμὸς, ὁ, *&c.* Vide.

Γλυκυμείλικος, q. d. dulciter blandus, vel dulcis & blandus, sive blandâ quadam dulcedine præditus; Hom. Hymn. 1. in Ven. ex γλυκὺς, & μείλιχος, ὁ, *&c.* Vide. Item Γλυκύμηλον, sive Doricè, γλυκύμαλον, dicitur malum quoddam prædulce, quale est τὸ μελίμηλον; apud Theocr. vero, Idyl. 11. Cyclops amasiam suam Galateam, γλυκύμαλον appellat, de quo plura apud ejus Scholiast. ex γλυκὺ, & μῆλον, τὸ, V. Item Γλυκύνοος, præditus ingenio, & mente dulci; ex γλυκὺς, & νόος, ὁ; V. Item Γλυκύπικρος, dulciter amarus, seu acerbus, dulcedinem amarori permistam habens, *&c.* Vide γλυκύπικρον. Item Γλυκύῤῥιζα, ἡ, dulcis radix, frutex de quo Diosc. lib. 3. cap. 7. dicitur & γλυκύῤῥιζον, apud Actuar. & γλυκύῤῥιζος, scil. βοτάνη, unde γλυκυῤῥιζίτης οἶνος, vinum è glycyrrhiza conditum, de quo Colum. l. 1. c. 35. ex γλυκὺς, & ῥίζα, ἡ; vide.

Γλυκυσίδη, ἡ; glycyside, herba de qua Diosc. 3. 157. & Plin. 25. 4. à Them. γλυκὺς, έος, ὁ; V.

Γλυκύστρυφνος, sapore acerbo simul & dulci præditus, simul dulcis & acerbus; ex γλυκὺς, & στρυφνὸς, ὁ; Vide. Item Γλυκυτράχηλος, dulcem cervicem, seu dulce collum habens, ex γλυκὺς, & τράχηλος, ὁ; V. Γλυκύφυτον, q. d. dulcis planta; sic à quibusdam dicitur γλυκύῤῥιζα; ut est in append. Diosc. ex γλυκὺ, & φυτὸν, τὸ; V. Item Γλυκύφωνος, cui dulcis vox est, dulciter canens; Theocr. Idyl. 15. unde γλυκυφωνία, dulcis vox, cantus dulcis; Poll. ex γλυκὺς, & φωνὴ, ἡ; Vide.

Γλασσαλγέω, expon. linguâ prurio, linguæ venenum promoveo; ut quidam expon. Naz. Orat. 2. αἱρετικοὶ γλωσσαλγείτωσ, est à γλωσσαλγία, ἡ; quod sumitur etiam pro linguæ prurigine, seu petulantia verborum, & loquaci maledicentia; apud Euryp. in Med. Item pro nugis; Bud. ex Gal. *&c.* V. Item Γλάσσαργος, ου, ὁ καὶ ἡ, garrulus, loquutuleius, blatero, linguax, nugo, ταχύγλωσσος, Hesychio, unde γλωσσαργία, ἡ, garrulitas, loquacitas: Athen. sed apud Luc. in Lexiph. expon. linguæ ignavia; ex γλῶσσα, ἡ, & ἀργὸς, ὁ, ἡ; idem quod ἀργὸς, vel etiam contrariâ significatione, celer, velox, *&c.* V. Γλώσσασπις, qui se linguâ ut clypeo defendit; cui lingua clypeus est, qui se facundiâ tuetur; Bud. ex γλῶσσα, & ἀσπὶς, ἡ, *&c.* Vide.

Γλωσσογάστωρ, seu γλωττογάστωρ, expon. qui linguâ victum quærit, qui linguæ ministerio ventrem alit; ex γλῶσσα, seu γλῶττα, ἡ, & γαστὴρ, *&c.* Vide Γλωσσογράφος, qui de γλωσσῶν, seu glossematum interpretatione scribit; ex γλῶσσα, & γραφὴ, ἡ, *&c.* V. Item Γλωσσοκάτοχος, linguam continens: ex γλῶσσα, & κατέχω, unde κατοχὴ, ἡ, & κάτοχος, ὁ, *&c.* Vide. Item Γλωσσοκρατέω, ῶ, expon. linguam coerceo, taceo; ex γλῶσσα, & κρατέω; vide.

Γλωσσοστροφέω, linguam agiliter verso, blatero: ex γλῶσσα, & στροφὴ, ἡ, unde στροφέω, *&c.* V. Item γλωσσότμητος, cui lingua amputata est, ex γλῶσσα, & τμητὸς, ὁ, à τμάω, inusit. pro Th. τέμνω, *&c.* Vide. Sic & Γλωσσοτομέω, lingam alicui amputo; 2 Macchab. c. 7. Unde in passiv. γλωσσοτομηθῆναι, elinguatum esse, linguâ castrari; apud Plut. ex γλῶσσα, ἡ, & τομὴ, ἡ, seu τομὸς, ὁ, unde τομεῖον, τὸ, *&c.* V. Γλωσσοχαριτόω, expon. linguam ad gratiam alicujus comparo, gratiam linguâ aucupor, blandior; Proverb. Solom. cap. 28. ex γλῶσσα, ἡ, & χάρις, ιτος, unde χαριτόω, ἡ, *&c.* V.

Γλωττοδεψέω, ῶ, fello, linguâ morigeror; ex γλῶττα, ἡ, & δεψέω, ῶ, *&c.* Vide. Item Γλωττόκομον, idem quod, & pro γλωσσόκομον; id vide atque inde etiam, γλωσσοκομεῖον, seu γλωττοκομεῖον, lingularum vasculum; seu vas in quo tibicines lingulas reponunt: Poll. lib. 2. Item arcula, & scrinium scriptorium; Gall. Item, machina quædam apud medicos, ad fracta ossa accommodata, quomodo etiam γλωσσόκομον, exponitur machina scil. quædam chirurgica cava & oblonga; facta ad similitudinem arcæ, femoribus & cruribus fractis accommodata; de qua Orib. in lib. de machin. sed exponitur etiam, generaliter loculamentum, seu cavea: Item loculus, in quo corpora defunctorum reponuntur.

Γλωττοποιὸς, qui lingulas tibiarum conficit; fabricator lingularum, unde γλωττοποιία, linguarum in tibiis fabricatio, & γλωττοποιητικὴ, scilicet, τέχνη, ars fabricandi lingulas tibiarum: Poll. l. b. 7. 30. & lib. 4. 9. sed γλωττοποιέω, ῶ, exponitur linguâ patro, linguâ morigeror; apud Aristophanem; omnia, ex γλῶττα, pro γλῶσσα, ἡ, & ποιέω; Vide. Item Γλωττοστροφέω, pro γλωσσοστροφέω; id vide.

Γνάθων, parasitus dicitur, ut à bucca, bucco, pro stolido; apud Plautum dicitur, quidam existimant γνάθωνα, dictum eum qui adulatione, aliisque malis artibus, quærit μάσημα ταῖς γνάθοις; cui respondet ψωμοκόλαξ, i. e. parasitus: à Them. γνάθος, ου, ἡ, *&c.* V.

Γνήπτος, est à γίνομαι, vel γείνομαι, nascor, *&c.* V.

Γνώμη, ἡ, exponitur opinio: ut ἐμὴ γνώμη, mea sententia, seu opinio, & interdum exponitur propositum, voluntas, consilium, cogitatio, aliisque modis pro loco: ut γνώμην ἔχοντες οἱ πλεῖστοι μὴ ἐκπλεῖν; sententes non esse navigandum, vel statuentes non navigare: apud Thucid. lib. 2. & apud eundem sæpe, γνώμην ποιοῦμαι, (sequente infinitivo;) statuo, delibero, cogito, vel decrevi, statui; apud Xen. Pæd. 6. τίνα γνώμην ἔχεις περὶ τῆς διαλύσεως τοῦ στρατεύματος; quæ est tua sententia, quid sentis de? & apud Dem. γνώμην ἀποφαίνεσθαι, sententiam pronuntiare; sic cum præposit. ἀφ' ἑαυτῆς γνώμης, exponitur suopte consilio, & ἀπὸ γνώμης τινὸς; ex sententia & consilio alicujus; κατὰ γνώμην, ex animi sententia; παρὰ γνώμην, contra animi sententiam: & in dativ. γνώμῃ, ponitur interdum, adverbialiter, pro consultò, de industria: Item, exponitur etiam decretum, senatusconsultum: Bud. ex Plut. Item, consilium prudentia: Item, ingenium: Item mens, animus; ut apud Thuc. lib. 5. γνώμην ἔχειν πρὸς τὴν εἰρήνην, esse animo ad pacem propenso, inclinare, vel spectare ad pacem, denique expon. etiam sententia; i. e. dictum aliquod insigne ad vitæ instituti onem pertinens; ut γνῶμαι τῶν ποιητῶν, apud Isocr. *&c.*

Γνωμολογικῶς,

Γνωμολογικῶς, est adv. à γνωμολογικὸς, id V.

Γνωμονικὸς, est à γνώμων, ονος, &c. vide.

Γνωμοτύπος, cum derivatis vide post γνωμολόγος, cum γνωμοδοτέω.

Γνώμων, index, exp. etiam, solis umbilicus, cujus umbrâ internoscuntur horæ, quem Latini etiam gnomonem vocant; sed exp. & norma, quæ est pars & Geometrici, & Architectonici instrumenti, quâ recti anguli deprehenduntur; vulgò quadra vocatur; apud Herodot. Item dens pullinus; sic dictus, quoniam ex eo pullorum equinorum, item vitulorum ætas cognoscitur; ut inquit Etymol. frequentiùs autem, in plur. num. γνώμονες, in usu pro hac signif. &c. V.

Γνωσιμαχεῖν, dicitur propriè significare, nosse vires suas infirmas, & adversariorum robur, ac demum pœnitere, seu resipiscere; quidam exp. repugnare priori suæ sententiæ, & eam, præcedente quasi animi quadam luctâ, mutare; apud Her. Paus. & Isocr. ex γνῶσις, εως, & Th. μάχομαι, f. μαχέσομαι, vel μαχήσομαι, &c. V.

Γόγγρος, conger, piscis; ita dictus inquit Etym. παρὰ τὸ γρῶ τὸ ἐσθίω, facto diplasiasmo, quoniam ἀποσθίει τῶν πολυπόδων τὰς πλεκτάνας; sed sic dicitur etiam, vitium quoddam arborum, præcipuè, oleæ; teste Theophr. Pl. 1.13. h. e. eminentia quædam rotunda in trunco arboris; à cujus similitudine, γογγρώνη, dicitur ἡ βρογχοκήλη, tumor gutturis, apud Hippocr.

Γομφιόδεπτος, vide γομφιόδεπτα χαλινὰ, post γομφωτὴρ, & γομφοπαγὴς, vide ante γνάπτον.

Γονεύω, exp. fœtifico, gigno; item concipio, Bud. ex Theophr. est à γονεὺς, quod à γονὴ, ἡ, &c. V.

Γόνυ, habet in gen. γόνυος, γόνατος, γουνὸς, & γένατος, genu; item γόνυ καλάμε, apud Herodot. in Thalia; dicitur internodium arundinis; & interdum dicitur etiam de vite, &c. vide.

Γοργολόφα & -φας, vide post γοργότης, ubi etiam, videantur γοργῶ, γοργῶς, & γοργωπὶς, & -ωπὸς, &c.

Γραῖα, ἡ, deducitur, vel à ῥαίω, i.e. φθείρω, vel à nomine γεραιὸς, unde γεραιὰ, & per Sync. γραῖα; quod exp. etiam, cutis circa umbilicum; quòd in ea rugæ senectutem indicent; ut scribit Poll.

Γράδιον, dicitur per Synæresin, pro γραΐδιον, id V.

Γραμμάτειον, vide ante γραμμή.

Γραμματιδιοποιὸς, dictum est drama quoddam Apollodori, Poll. l. 7. c. 30. Epistoliorum consarcinator; ex γραμματίδιον, τὸ, & ποιέω, &c. V. Item γραμματοδιδάσκαλος, qui literas docet; ludimagister; & γραμματοδιδασκαλίτης, idem; sicut &, γραμματοδιδασκαλεῖον, ludus literarius, Plut. & Luc. ex γράμμα, ατος, τὸ, & διδάσκαλος, ὁ, &c. V.

Γραμματεισαγωγεὺς, q.d. ad literas introductor, vel literarum introductor; sed exp. & præfectus, Deuter. 16. ex γράμμα, ατος, & εἰσαγωγὴ, ἡ, &c. V. Item γραμματοκύφων, appellatur per convitium Æschynes à Demosth. quòd pueros literas docuisset in paterno ministerio; à Suida exp. ταπεινὸς γραμματεὺς, à ligno illo quod κύφων appellatur; ex γράμμα, ατος, & κύφων, ὁ, &c. V. Γραμματολικερφίδες, qui literas obliquè & perplexè tractant, seu literarum depravatores, in Epigr. l. 2. ex γράμμα, ατος, & λικερφὶς, à λικερφὶς, & Th. λίκερφος, &c. V. Γραμματοτόμον μέλασμα, exp. attramentum, quo literæ fiunt, & veluti inciduntur; in Epigr. ex γράμμα, ατος, & τομὴ, ἡ, seu τομὸς, ὁ, &c. V. Γραμματοφόρος, vel γραμματηφόρος, literarum lator, tabellarius; ex γράμμα, ατος, τὸ, vel γράμματα τὰ, & φορὴ, ἡ, seu φορὸς ὁ, &c. V. Item γραμματοφυλάκιον, τὸ, locus ubi tabulæ & instrumenta publica monumentaq; rerum gestarum asservantur; tablinum, in Pandect. ex γράμμα, ατος, & φύλαξ, ακος, unde φυλακὴ, ἡ, &c. V.

Γραοσόβαι, οἱ, qui cum vetulis rem habent; qui vetulas ab emendis piscibus abigunt; ideoq; ipsi piscium sunt avidissimi devoratores, Aristoph. in pace; ex γραῖα, ἡ, & σοβέω, ῶ, &c. Vide.

Γραφίσκος Διοκλέος, dicitur ferramenti chirurgici genus, telis è corpore extrahendis idoneum, & accommodatum, à Diocle autore dictum; vide Cels. l. 7. c. 5. à γραφὶς, ίδος, ἡ, vel à γράφιον, τὸ, &c. V.

Γριπίζω, legitur pro γριπεύω, & apud Basil. exp. lucrum seu quæstum facio, sed peculiari quodam modo; à Th. γρῖπος, ὁ, unde γριπεὺς, γριπεύω, &c. V.

Γρῖφος, ε, ὁ, rete, vel sagena; exp. etiam, convivalis quæstio ænigmatica, Poll. sed ad alios etiam ænigmaticos & ambagiosos sermones extenditur; Griphos Lat. etiam appellarunt, pro quo legitur & γρῖφος, τὸ, apud Hesych. à Th. γρῖπος, &c. V.

Γρυμαιοπώλης, exp. qui peras vendit; ex γρυμαία & πώλης, ὁ, &c. V.

Γρυπὸς, ε, ὁ, exp. qui naso, vel rostro adunco est, & inflexo; qui naso est aquilino; ut apud Xen. Pæd. 8. Cyrus dicitur γρυπὸς, esse; & Plut. in Apophth. dicit Persas τῶν γρυπῶν ἐρᾶν, quòd Cyrus fuerit γρυπὸς τὸ εἶδος, &c. Vide in Th. γρὺψ; item γρυπότης, ητος, ἡ, exp. incurvitas; à præced. γρυπὸς; vel à Them. γρὺψ, avis genus adunco rostro in morem aquilæ, &c. vide.

Γυναικάριον, τὸ, exp. & uxorcula; diminut. a γυνὴ, γυναικὸς; item γυναικίας, ε, ὁ, muliebris, effœminatus; ut & γυναικικὸς, ε, ὁ, idem; unde compar. γυναικικώτερος, effœminatior; & in superl. γυναικικώτατος, effœminatissimus; item γυναικίζω, f. ίσω, q.d. fœminam ago; cultu gestuq; fœminam repræsento; in mulierem degenero; & in pass. γυναικίζομαι, fœmina fio; ut apud Luc. ἐγυναικίζε εἰς τὸ ἑταιρικὸν, i.e. fœmina factus es, quum prius vir esses; unde verbalia, γυναίκισις, εως, ἡ, actus muliebris; imitatio muliebris, Aristoph. in Thesmoph. & γυναικισμὸς, ε, ὁ, superstitio muliebris, meticulus muliebris, Plut. in Cæs. ut & γυναικιστὶ, adv. muliebriter, mulierum more, Athen. l. 12. Item γύννις, ιδος, ὁ, exp. semimas, semivir; Plut. in Alex. omnia à Th. γυνὴ, γυναικὸς, ἡ, &c. V.

Γυναικόθυμος, qui muliebri est animo; unde adv. γυναικοθύμως, muliebri animo; muliebriter, Polyb. ex γυνὴ, γυναικὸς, & θυμὸς, ὁ, V. Item γυναικοϊέρακες, exp. qui mulieribus, ut accipitres avibus inhiant; ex γυνὴ, αικὸς & ἱέραξ, ακος, &c. V. Γυναικοκόσμοι, Athenis dicti fuerunt, qui petulantiores mulieres afficiebant mulctâ, propositâ publicâ scripturâ mulctæ, in Platano Ceramico, Athen. l. 6. ex γυνὴ, αικὸς, & κόσμος, ὁ, ordo, τάξις, &c. V.

Γυναικοκρατέομαι, ἔμαι, fœminarum imperio regor; fœminis pareo; in potestate sum mulierum, Plut. Unde γυναικοκρατία, dominatio muliebris, à Th. κράτος, τὸ, unde κρατέω, ῶ, &c. V. Γυναικομανία, insanus mulierum amor; pro quo dicitur & γυναιμανία, per Sync. Item γυναικομανέω, insano mulierum amore flagro; utrumque, à γυναικομανὴς, id V. Γυναικόμιμος, mulieres imitans, Euryp. in Bacch. à μῖμος, ὁ, V. Γυναικόμορφος, muliebrem formam habens; idem ibid. à Th. μορφὴ, ἡ, V. Γυναικονόμοι, οἱ, dicebantur magistratus modestiæ matronali præfecti, Athen. l. 6. Unde γυναικονομία, functio illa, à Th. νέμω, rego, unde νομὸς, ὁ, præfectura, &c. V. Γυναικοπαθέω, muliebria patior, effœminor; Athen. l. 12. à πάθος, εος, τὸ, V. Γυναικοπίπης, ε, ὁ, mulierum avidus inspectator, seu observator; ab ὀπιπεύω, V. Γυναικοπληθὴς, έος, ὁ, mulieribus plenus, Euryp. in Alcest. à πλῆθος, εος, τὸ, vel à πλήθω; &c. V. Γυναικόποινος; qui pœnas sumit, seu ulciscitur mulieris causâ; Æschin. in Agam. à Them. ποινὴ, ἡ, V. Γυναικοπρεπὴς, mulieres decens; unde adv. γυναικοπρεπῶς; ita ut mulieres decet, Plut. & Xen. à Th. πρέπω, V. Item γυναικόφωνος, muliebrem habens vocem, Aristoph. ex φωνὴ, ἡ, comp. ut præcedentia, cum Them. γυνὴ, ἡ, in genit. γυναικὸς, κὶ, κα, &c. V.

Γύνανδρος, exp. qui masculi & fœminini sexus est; item effœminatus, Eust. ex γυνὴ, ἡ, & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, ὁ, &c. V.

Γυρίτης, ε, ὁ, ut γυρίτης ἄρτος, panis è polline; à Th. γῦρις, pollen; ita autem appellant (inquit Plin. l. 18. initio c. 10.) in tritico, quod florem in siligine, &c. V.

Γῦρος, exp. gyrus, &c. In γυρεία, ἡ, à Th. γυρὸς, incurvus; item rotundus; item pro scobe; ut γύρους περιορύττειν, apud Theophr. Pl. 3. 5. Item scribitur etiam γύρος, in utraq; hac signif. sicut etiam, pro gyro, vel ambitu.

Γύψος, ἡ, est cognata calci res, maximi usus in albariis, teste Plin. Unde

ἀγαλμ…

ἄγαλμα ἐκ γύψυ, apud Pausan. & ἀλεῖ-ψαι γύψῳ, apud Athen. Unde γυψόω, gypio dealbo, &c. V.

Δ.

Δ Αγὺς, ὕδΘ-, unde δαγῦδι, à quibusdam exp. κρυςάλλῳ apud Theocr. Idyl. 2. alii volunt esse ornamentum quoddam muliebre, quod & νύμφη & πλαγὼν dicitur; alii, corollam caput ambientem stringentemque; alii, bracteam in pectus virginum pendulam intelligunt: scribitur & δατύς.

Δάδιξ, ικΘ-, mensura dicitur sex chœnicum capax, Poll. l. 4. c. 23.

Δαδιάδης, vide cum δαδώδης. Ubi etiam vide δαδόω, ῶ, ante δαδοκοπέω, &c.

Δαίκτωρ, exp. διακόπτων, Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ. est verbale, à δαΐζω, f. ίξω, &c. V.

Δαίομαι, idem cum δαίω, disco, doceor; item δαίομαι, epulor; à δαίω, epulum præbeo; ponitur etiam simpl. pro edere, &c. V.

Δαΐον, ε, τὸ, exp. signum bellicum à δάϊΘ-, ὁ, V.

Δαίτη, idem quod δαὶς, δαιτὸς, id vide.

Δαιτυμὼν, exp. epulo, i. e. qui epulas instituit, Od. δ. Item epulo, i. e. qui epulatur, Od. χ. Eust. apud Hom. posteros accipi scribit pro amicis, qui ad epulum, seu convivium vocantur; item δαιτυμονεῦς, pro eod. apud Nonn. ut & δαιτύασω, voro, helluor, Hesych. omnia à δαιτὺς, ύΘ-, idem quod δαὶς, epulum, &c. V.

Δαμασίβροτ Θ-, exp. domitor mortalium; ex δάμασις & βροτὸς, &c. V.

ΔΑΜΑΣΩ΄ΝΙΟΝ, ponitur inter Themata, & dicitur à quibusdam esse herba illa, quæ ab aliis ἄλισμα, teste Diosc. 3. 169. & Plin. 25. 10.

Δανάκη & δαναεῖ, sunt à δανὸς, aridus; à δαίω, uro, &c. V.

Δανειακὸν γραμμάτιον, exp. cautio mutui; à δανειακὸς, &c. V.

Δαπανηρῶς, est adv. à δαπανηρὸς, qui magnos sumptus facit, profusus; qui libenter sumptus facit, unde apud Demosth. δαπανηρὸς πόλεμΘ-, exp. sumptuosum bellum, in quod magni fiunt sumptus; item δάπανΘ-, ὁ, ἡ, consumendi vim habens, exp. etiam, sumptuosus, & profusus, &c. V.

Δάπεδον, τὸ, Eust. derivat ex vocula δα, (quæ Doricè terram signif. pro γᾶ, vel γῆ;) & nomine πέδον; ut dicatur quasi δᾶς πέδον, terræ solum; nam invenitur etiam, apud tragicos γῆς πέδον, & χθονὸς πέδον, Etymol. vero, deducit ex πέδον, cum præfixa particula δα, epitat. ut sonet τὸ μέγα ϗ πλατὺ πέδον, quod ἔδαφΘ-, fieri autem ait hoc δα, ex ζα, per Metathesin literæ ζ. in δ. alii, ex ἔδαφΘ-, derivarunt; ut sit quasi ἐδάφεδον, at Camerarius putat esse potius à δάπτω, signif. κόπτω, si cut pavimentum est à pavio, i. e. ferio, frequentiùs autem, exp. solum; ut quum quis dicitur natus, vel humatus ἐν δαπέδῳ, regionis, vel urbis alicujus; ut in Anth. Epigr.

ΔασμογράφΘ-, exp. tributi scriba; ex δασμὸς & γραφὴ, ἡ, seu Th. γράφω, &c. V.

Δασύτριχ Θ-, pilosus, &c. Vide cum δασύθριξ.

Δατισμὸς, dicitur de dictione pluribus verbis idem repetente, & quidem solœcως; proverbio sumpto à Datide quodam Persa, qui cum satrapa esset in Græcia, Græcéq; loqui affectaret, dicere solebat ἥδομαι ϗ τέρπομαι ϗ χαίρομαι, pluribus super eadem re coacervatis synonymis, & barbarè posito χαίρομαι, pro χαίρω, ingrato simul sono τῶν ὁμοιοκαταλήκτων, hunc δατισμὸν, Aristoph. in pace, δάτιδΘ- μέλΘ-, vocat.

Δεδίσσω, δεδίσσομαι, idem quod δεδίττω, ομαι, terrefacio; item metuo; ut δεδιξάμενοι, quod exp. φοβηθέντες, Eust. tamen, non à δείδω, sed à δίω, deducit; cui assentiri videtur Suidas, qui & ipse διώκω, exponit, &c. V.

Δεδυπὼς, exp. mortuus, ut Il. ψ. δεδυπότΘ- Οἰδιπόδαο, mortui Oedip. &c. Vide δέδυπα.

Δείκελον vel δείκηλον, exp. simulachrum, imago; ut ῥεῖα πυργοφόρε δείκελον εἰργάσατο, in Epigr. Item persona, unde dicitur personatus, Hesych. putant quidam de Jovis statua propriè dici, q. d. Διὶ εἴκελον, & per abusum de aliis.

Δείλη, ἡ, dicitur pomeridianum tempus, quando jam sol vergit ad occasum; quoniam tunc ἡ εἴλη τῦ ἡλίε ἐνδίει; ut Eust. & Etym. tradunt, plerumq; autem δείλης, in genit. quum oppositum habet πρωΐ, exp. vesperi; ut & δείλη, per se positum exp. vespertinum tempus; sed reperitur & δείλη μεσημβρία, pro meridie; nec non δείλη ἑσπέρα, pro vespere; & πρὸ τῆς δείλης γενέσθαι, exp. antequam esset meridies, &c. Atq; indè, δείλομαι, in pomeridianum, seu vespertinum tempus vergo; ut δείλετό τ' ἠέλιΘ- ϗ με γλυκὺς ὕπνΘ- ἀνῆκεν, in Od. η.

Δεινέω & δείνησις, vide cum δεινόω, ubi etiam vide δεινεύω.

Δειπνίδιον, vide cum δειπνάριον.

Δεισιδαιμονέω, ῶ, exp. deorum metu superstitioso teneor; à δεισιδαιμονία, Dæmonum deorumve metus superstitiosus; Plut. in Alex. sed exp. etiam, religio; Bud. enim apud Athen. exp. δεισιδαιμονίᾳ συνέχεσθαι, religione teneri; & apud Plut. δεισιδαιμονία ἥψατο τῆς πόλεως, religio civitatem invasit; utrumq; à δεισιδαίμων, qui dæmones seu deos esse metu adactus credit; item qui meticulosè dæmones seu deos colit, Plut. & Naz. &c. V.

Δεκαδαρχεῖν, exp. decurionem vel decemvirum esse, apud Hesych. à δεκαδαρχὴς, seu δεκάδαρχΘ-, (pro quibus etiam δεκαρχὴς & δέκαρχΘ-;) decem militibus præfectus, decanus; item decemviri; atq; indè, δεκαδαρχία seu δεκαρχία, ejusmodi præfectura; vel decemviratus, h. e. decem virûm collegium & potestas, Plut. &c. V.

Δεκάδελτ Θ- νόμΘ-, exp. lex decem tabularum, Dion. Halic. ex δέκα; & δέλτΘ-, V.

Δεκαδοὺς, decurialis, Xen. & δεκαδικὸς ἀριθμὸς, denarius numerus, utrumq; à Th. δέκα, V.

Δεκαδοῦχ Θ-, exp. decemvir; idem qui & δεκάδαρχΘ-, apud Lysiam; decem militibus præfectus; ex δεκὰς, άδΘ-, & ἔχω, cujus comp. varia in οῦχος, &c. V. Item δεκαέξ, sexdecim, est comp. ex δέκα & ἕξ, V.

Δεκαέτηρος, decennalis; ut δεκαέτηρος χρόνΘ-, decennium, pro quo dicitur & δεκέτηρος, ut δεκέτηρος μάχη, in Epigr. à δεκαετὴς, pro quo dicitur & δεκέτης, &c. V.

Δεκάζω, prout exp. do decimam; est à Th. δέκα, prout autem signif. largitione vel munere corrumpo; vel q. d. corrumpo per ea quæ facio ut aliquis à me accipiat; est quasi δεχάζω, à Them. δέχομαι, quomodo general. exp. etiam, corrumpo, perverto, &c. Vide.

Δεκακισχίλιοι, decies mille, pro quo apud Poëtas dicitur δεκάχιλοι, ex δεκάκις & χίλιοι, &c. V. Item δεκάλιτρον, qui decem est librarum; item qui decem est obolorum; nam ut Aristot. refert in Himeræorum politia, Siculi, τὸν ὀβολὸν vocant λίτραν, & τὸν Κορίνθιον ςατῆρα, appellant δεκάλιτρον, quoniam δέκα ὀβολὺς δύναται, unde Sophron. ὁ μισθὸς δεκάλιτρον, merces est decem oboli, Poll. l. 4. c. 24. ex δέκα & λίτρα, ἡ, V.

Δεκαμηνιαῖ Θ-, decimum mensem agens, vel decem menses complens; ut δεκαμηνιαῖον βρέφΘ-; apud Plut. in Num. à δεκάμηνΘ-, V. Item δεκαμναῖΘ-, ε, ὁ, qui decem minarum est; pro quo & δεκάμνως dicitur; ut ςαθμὸς δεκάμνως, apud Eust. δεκαμναῖον, autem subst. pro δέκα μναῖ, decem minæ; apud Suid. ex δέκα & μνᾶ, ἡ, V. Δεκάπαλαι, q. d. decies olim; apud Aristot. i. e. vetustissimis temporibus; ex δέκα & πάλαι, V. Δεκάπηχυς, ὁ ϗ ἡ, qui decem est cubitorum, Luc. à Th. πῆχυς, comp. cum δέκα, &c. V.

Δεκαπλάσι Θ-, idem quod δεκαπλῦς, decuplus; item subst. δεκαπλασία, decuplum seu decuplatio; à Th. δέκα, cum πλάσιΘ-, terminatione numerali augmentativa.

Δεκάπλεθρ Θ-, exp. decem jugerum, &c. V.

Δεκάπολις, exp. decem habens civitates; decem urbibus insignis; regio Judææ contermina, Matth. 4. & alibi in N. T. atq; indè, δεκαπολίτης, qui est ex ea regione: ex δέκα & πόλις, V. Item δεκάπυς, decem pedes habens; item decem pedes longus; ex δέκα & πῦς, V. Δεκάπρωτοι, decemprimi; unde δεκαπρωτεία, τὰ, decemprimatus; à πρῶτΘ-, ὁ, V. Δεκάσκαλμ Θ- ναῦς, decem scalmis instructa navis; à σκαλμὸς, ὁ, V. Δεκάσπορος, in quo decem sementes factæ sunt, i. e. decennalis,

Euryp.

Euryp. in Troad. à σπορὰ, ἡ, seu σπόρος, ὁ, &c. V. Δεκαστάτηρος, decem stateribus valens; à στατὴρ, ῆρος, V. Δεκάστεγος, decem habens tecta, seu tabulata & contignationes; à στέγος, τὸ, V. Δεκάστυλος, decem habens columnas, à Th. στύλος, ὁ, V. Δεκάσχοινος, decem schœnos patens seu longus; à Th. σχοῖνος, ὁ, comp. ut præced. cum Th. δέκα, decem, &c. V.

Δεκαταῖος, qui est decem dierum; ut βρέφη τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς ἢ δεκαταῖα; apud Luc. à δέκατος, & Them. δέκα, &c. V.

Δεκατάλαντος, qui decem est talentorum, seu decem talenta ponderat; ut δεκατάλαντος λίθος, apud Aristoph. in Centauro; teste Poll. l. 9. Unde δεκαταλαντία, ἡ, decem talenta, Poll. ibid. ex δέκα & τάλαντον, τὸ, V.

Δεκάτευσις, ἡ, decimatio; & δεκατευτήριον, locus in quo decima persolvitur, Xen. Utrumq; à δεκατεύω, decimam partem excerpo; ut δεκατεύειν τὴν οὐσίαν, Plut. in Probl. suorum bonorum excerptam decimam offerre; & apud eund. in Cam. τὰ τῶν πολεμίων δεκατεύειν; ex bonis, seu spoliis hostium decimas dare; affertur item à Bud. ex Herodoto; pro, decimum quemq; interficio, à δεκάτη, ἡ, decima pars; ut apud Xen. Hell. 3 ἡ τῷ Ἀπόλλωνος δεκάτη, quæ Apollini decimæ nomine afferuntur; est fœm. à masc. δέκατος, & Th. δέκα, &c. V.

Δεκατηλόγος, decimæ seu decimarum collector, seu exactor, Poll. Unde δεκατηλογία, decimæ collectio, seu exactio, & δεκατηλόγιον, locus in quo decimæ exiguntur; & pro τελωνεῖον; ex δεκάτη, ἡ, & λέγω, colligo, &c. V. Item δεκατημόριον, τὸ, decima pars, Plat. de Leg. l. 4. ex δέκατος, τη, & μόριον, τὸ, &c. V. Δεκατώνης, qui decimas redimit, Poll. l. 6. c. 31. ex δεκάτη & ὠνέομαι, V. Δεκάφυλος, decem habens tribus, seu in decem tribus divisus: ex δέκα, & φῦλον τὸ, idem quod φυλὴ, ἡ, &c. V. Δεκάχαλκον, τὸ, decem chalci; decem ærei nummi; denarius: ex δέκα & χαλκὸς, ὁ, quod pro ærea moneta, seu pecuniâ interdum ponitur, &c. V. Δεκάχορδος, decem intentus fidibus; ut δεκάχορδον ψαλτήριον, Psal. 18. ex δέκα & χορδὴ, ἡ, V.

Δεκέμβολος, exp. decem instructus rostris; sic & Æschylus vocavit Nestoris navem: ex δέκα & ἔμβολον, τὸ, vel ἔμβολος, ὁ, &c. V. Item δεκέτηρος & δεκέτης, vide suprà cum δεκαέτης, & δεκαέτηρος. Δεκήρης, sub. ναῦς, exp. navis decem ordinum; ex δέκα & ἐρέσσω; unde ἐρεσία; atq; indè, varia comp. desinunt in ήρης, &c. V. Item δεκόργυιος, qui decem est ulnarum: ex δέκα & ὀργυιά, ἡ, V.

Δελεαστρεὺς, per Sync. dicitur δελεαστεὺς, inescator, à Them. δέλεαρ, esca, quâ animalia capiuntur, &c Vide.

Δέλετρον, derivari potest à δαλὸς, facto ex δαίω, quasi δάλετρον, &c. Vide.

Δελφακοῦσθαι, exp. τελειοῦσθαι τὰς ὗς; à Th. δέλφαξ, ακος, quod exp. porcellus; propriè tamen, δέλφακες, sunt porcellæ, seu suculæ, potius quam porcelli, quippe quasi αἱ δελφύας (i.e. uteros;) ἔχουσαι; inquit Athen. l. 9. sic & τὰς δέλφακας. dixit Aristot. de an. l. 6. &c. V.

Δεμνιοτήρης, exp. qui strata custodit, &c. Vide.

Δενδραχάτης, unum est ex cognominibus achatæ lapidis, cujus meminit Plin. l. 37. ex δένδρον & ἀχάτης, &c. V. Item δενδροβατέω, arbores scando; ex δένδρον, τὸ, & βατέω, V. Δενδρόκομος, arboribus comptus, & ornatus; à Th. κόμη, ἡ, V. Δενδροκοπέω, arbores exscindo, seu exseco; à κοπὴ, ἡ, &c. V. Δενδρολάχανα, exp. olera arborescentia, Theophr. à λάχανον, τὸ, V. Δενδρολίβανος, ου, ἡ, thus arbor, seu arbor ipsa, quæ thus fert, quæ λίβανος, dicitur; sed exp. etiam, rosmarinus coronarius; apud Actuarium; à λίβανος, ὁ, vide. Δενδρομαλάχη, ης, ἡ, arborescens malva, seu arborea; quo nomine vocatur althæa, sive ibiscus, malvæ agrestis species; à μαλάχη, ἡ, V. Δενδροπήμων, arboribus nocens, arbores lædens; à Th. πῆμα, τὸ, V. Δενδροτομέω, arbores exscindo; à τμὲς, ὁ, seu τομὴ, ἡ, &c. V. Δενδροφόρος, arboriferus, arborum ferax, Athen. l. 14. à φορὸς, ὁ, V. Item Δενδρόφυτος, arboribus consitus, aut arbores producens, arboriferus, à Them. φύω, unde φυτὸν, τὸ, comp. ut præcedentia, cum Th. δένδρον, τὸ, &c. V.

Δεξιόγυιος, vide post δεξιάζω.

Δέξις, dicitur pars hepatis, quæ & δοχὴ, Hesych. verbale, a δέχομαι, f. δέξομαι, &c. V.

Δεξιτερὰ, idem apud Poëtas quod δεξιὰ, & δεξιτερὸς, idem quod δεξιὸς, &c. Vide δεξιτερός.

Δεξιόστιχος, exp. in dextra parte navis remigans, &c. V.

Δερκύλλης, exp. inter dormiendum videns, &c. V.

Δερκιάομαι, ῶμαι, idem quod δέρκω, δέρκομαι, &c. V.

Δέῤῥιον. ου, τὸ, cilicium; à δέῤῥις, quod exp. vestimentum densum ex pilis; atque inde etiam, δεῤῥιστὴς, Hesych. exp. κυνάγχη περιαυχένιος, &c. Vide.

Δεσμωτήριον, τὸ, exp. locus in quo vinciuntur homines; item interdum etiam vinculum, compes, q.d. ligamentum quo vincitur aliquid, &c. Vide.

Δετὴ, ἡ, sumitur pro fascibus in fasciculum colligatis; ut Καιόμεναί τε δεταὶ, Il. λ. est fœm. à masc. δετὸς, vinctus, &c. V.

Δευσοποιὸς, infector, tinctor; item ita tinctus, ut tinctura deleri & elui nequeat; sed hac significatione, propriè de purpura dicitur, & Metaph. de omnibus colorem habentibus permanentem & diu durantem, Suid. & Athen. l. 3. &c. V.

Δευτεραγωνιστὴς, qui secundas fabulæ partes agit, & Metaph. pro secundarius; qui secundas partes agit, Dem. & Luc. Unde δευτεραγωνιστῶ, secundas fabulæ partes ago; item secundam actionem habeo in judicio, i. e. δευτερολογῶ, Bud. ex δεύτερος & ἀγωνιστὴς, ὁ, V.

Δευτεριάζω, exp. secundas partes ago, &c. Vide in δευτερεύω.

Δευτερόβολος, exp. qui secundâ vice dentes indices jacit, Poll. ex δεύτερος & βολὴ, ἡ, seu βόλος, ὁ, &c. V. Item δευτερογαμεῖν, secundò nubere; secundas nuptias celebrare, à Th. γαμέω, V. Δευτεροδεκάτη, secunda decima; est comp. ex δεύτερος & δεκάτη, ἡ, fœm. à masc. δέκατος, à Th. δέκα, &c. V. Δευτερόζυγος, qui est secundæ conjugationis; vox gramm. à ζυγὸς, ὁ, V. Δευτερόκλιτον ὄνομα, nomen secundæ declinationis, vox Gramm. à κλιτὸς, ὁ, V. Δευτεροκοιτέω, ῶ, secundus, vel secunda cubo; lecti socium habeo, Athen. l. 13. à Th. κοίτη, ἡ, V. Δευτερολογέω, secundo loco dico; secundas in dicendo partes obtineo; item sermonem iterum habeo, Macchab. l. 2. c. 13. à δευτερολογία, secundæ partes in dicendo, &c. V. Δευτερόποτμος, qui cum mortuus esse putaretur, ideoq; justis & exequiis honoratus esset, è bello, aut peregrinatione contrà omnium exspectationem redit velut è mortuis redivivus, Hesych. à Th. πότμος, ὁ, V. Δευτεροπρόσωπον ῥῆμα, verbum secundæ personæ; unde δευτεροπροσωπεῖν, esse secundæ personæ; voces Gramm. à πρόσωπον, τὸ, V. Δευτερόπρωτον σάββατον, dicitur sabbatum secundum ex primis septem post pascha ad Pentacosten usque, Luc. c. 6. est neut. à masc. δευτερόπρωτος, V. Δευτερόσχετος, secundo loco sequens; secundarius; & quasi τῷ δευτέρῳ ἐχόμενος, à σχετὸς, ὁ, V. Δευτεροτόκος, exp. quæ secundò peperit, vel quæ secundò parit; sed δευτερότοκος, exp. secundo partu editus; à τόκος, ὁ, V. Item δευτερουργὸς, qui secundas actionis partes obtinet, secundum in agendo locum obtinens, Plat. de Leg. l. 10. Idem etiam, δευτερουργοὺς τέχνας, vocat artes manuarias; ut tradit Poll. ab ἔργον, τὸ, (cujus comp. multa desinunt in εργὸς,) comp. ut reliqua præcedentia, cum δεύτερος, ερον, &c. V.

Δευτέρως, exp. secundo loco, seu ordine, secundò; est adv. à δεύτερος; unde δεύτερα, sive τὰ δεύτερα, exp. secundæ partes; secundi gradus præmia, &c. V. Item δευτερώσεις, dicuntur traditiones hominum, & veluti secundariæ leges; ut testatur Hieron. est plur. à sing. δευτέρωσις, idem quod δευτέρωμα, secundæ partes, vel vices, secundus ordo; l. 4. Reg. c. 23. Ut & δευτερωτὴς, οῦ, ὁ, exp. traditionum doctor, Hieron. in c. 2. Abac. & omnia verbalia, a δευτερόω, repeto; 3 Reg. c. 18. vel secundum actum ingero; ut καὶ οὐ δευτερώσω αὐτῷ, 1 Reg. c. 26. Item pro, traditiones doceo; ut testatur Hieron. à Th. δεύτερος, quomodo dicitur etiam aliquis præstantiâ & virtute; ut secundus quoq; & alter, apud Lat. ut etiam, dignitate & honore aliquis dicitur esse δεύτερος τινος; i. e. secundus, inferior; apud

Plut

Plut. & res etiam aliqua δευτέρα ἄλλης, esse dicitur, quæ ei post ponitur; itemq; aliquis aliquem vel aliquid δεύτερον ἄγει, ποιεῖ, vel τίθησι, i.e. posthabet & postponit, apud Plut. Luc. & alios.; item apud Medicos, τὸ δεύτερον, seu τὰ δεύτερα, vel τὸ δευτέριον, dicuntur secundæ, seu secundinæ, &c. V.

Δεύω, exp. madefacio, imbuo, tingo; item misceo, subigo, mollio, Hesych. Item δέφω, pelle nudo, exp. etiam emollio, subigo; ut quum cera subigitur, Od. μ. vers. 148. &c. V.

Δεψέω, est à Them. δέφω, excorio, &c. V.

Δέω, exp. etiam, absum, cum genit. scil. & infinit. ut ὀλίγα δέω δακρῦσαι, parum abest quin fleam; item δέω, pro, opus habeo, indigeo, &c. V.

Δηθάκι, sive δηθάκις, idem quod, & à δηθά, diu; sed exp. & sæpe, crebrò; à Th. δὴν, &c. V.

Δηϊάνειρα, ἡ, nomen erat proprium uxoris Herculis, comp. δήϊος, & ἀνὴρ, διὰ τὸ καυστηρὰν γεγονέναι τῷ ἀνδρί, Eust.

Δηΐζω, exp. idem quod δηϊάω, & δηϊόω, ῶ, igni & ferro vasto; hostiliter depopulor, aut occido, Il. + &c. V.

Δηλίφρων, exp. cui mens læsa est, &c. Vide.

Δημητρεῖουλος, seu δημήτρουλος, dicebatur hymnus, qui in Cererem concinebatur; ex δημήτηρ, vel δήμητρα; & ἴουλος, ὁ, crispus, Athen. l. 14. Ubi annotat ἴουλον dici etiam, τὴν τῶν ταλασιουργῶν ᾠδὴν, cantilenam eorum & earum qui vel quæ lanam tractant, &c. V.

Δημιόπρατος, qui publicè venditur & emitur, qui publicatur, Plut. in Crasso; ex δήμιος & πιπράσκω, idem quod & pro Th. πεάω, f. πεάσω, & per Sync. πράσω, &c. V.

Δημοβορέω, ῶ, populum voro; à δημοβόρος, ὁ, V.

Δημογέρων, exp. qui ex populo præ aliis honoratus est ob senectutem, Il. γ. & Aristot. in fine l. 2. Ethic. alicubi autem, δημογέροντες, exp. etiam, senatores, est comp. ex δῆμος & γέρων, οντος, &c. V.

Δημοδιδάσκαλος, populi doctor; item peculiari signif. concionator Ecclesiasticus, apud Synes. ex δῆμος & διδάσκαλος, ὁ, V. Item δημοθοινία, ἡ, exp. epulum publicum; item pro die festo; ex δῆμος & θοίνη, ἡ, V. Δημοκατάρατος, à populo diris devotus, populo execrabilis & invisus; Naz. ex δῆμος & κατάρατος, ὁ, vide.

Δημοκηδής, exp. plebicola, & publicola, Plut. in Publ. ex δῆμος & κῆδος, εος, τὸ, V. Δημοκήρυξ, publicus præco, caduceator, populi præco; ex δῆμος & κήρυξ, ὁ, V. Δημόκοινος, exp. publicus minister, tortor; qui & δήμιος, apud Isocr. in Trapez. ex δῆμος & κοινὸς, ὁ, V. Δημοκόλαξ, adulator populi; ex δῆμος & κόλαξ, V.

Δημόκομπος, qui se jactat ad populum; ex δῆμος & κομπὸς, V. Δημοκόπος, qui populum veluti concutit, obrepens ei arte aliquâ; seu qui popularitate populum sibi servire impellit; unde δημοκοπέω, popularitate illa utor; & δημοκοπία, ejusmodi popularitas, quâ multitudini muneribus & gladiatoriis spectaculis obrepere quis solet, Plut. in Gracch. & in Fab. ex δῆμος & κοπὴ, ἡ, V.

Δημολάλητος, populi sermonibus jactatus; ex δῆμος & λαλητὸς, ὁ, V.

Δημοπίθηκος, qui simiam se exhibet erga populum, vel fraudulentiâ, vel adulatione, Aristoph. in Ran. ex δῆμος & πίθηξ, ηκος, vel πίθηκος, ὁ, &c. V.

Δημοπώνης, vilis, plebeius; quasi è populari fæce emptus, apud Suid. Item δημοπάνιον, ου, τὸ, proventus publicus, Plut. ex δημόσιος & ὠνέομαι, &c. V.

Δημοσιεύω, in populo versor; ex δῆμος & ἐργὴ, V. Δημοτελὴς, publicis expensis, vel publico nomine factus; publicus; ut δημοτελὴς θυσία, apud Plut. in Num. & δημοτελεῖς ἑορταὶ, apud Chrysost. Unde δημοτελέω, publicis expensis, aut publico nomine facio; apud Dem. Ex δῆμος & τέλος, εος, unde τελέω, &c. V.

Δημοτερπὴς, populum delectans, populo jucundus; ex δῆμος & τέρπω, V. Item δημοχαριστὴς, qui populo libenter gratificatur, Euryp. in Hec. ex δῆμος & χαρίζομαι, &c. V.

Δημώματα, Hesychio sunt παίγνια, pro quo, Doricè δαμώματα, apud Aristoph. in pace; ubi exp. vulgaria carmina, seu publicè cani solita; verbale, à δημόομαι, V.

Δημωφελὴς, populo utilis; unde δημωφελέω, populo prosum; ex δῆμος & ὠφελέω, f. ήσω, &c. V.

Δηνάριον, τὸ, genus erat numismatis Romani, valens tres obolos & semissem; ut in Pand. tradit Bud. &c. Vide.

Διάβαθρον, τὸ, calceamenti quoddam genus, Athen. 13. & Poll. ab eod. cum διαβάθρα, scil. à διαβαίνω, ex διὰ & βαίνω, &c. V.

Διάβασις, trajectus, trajectio; est itidem verbale, à διαβαίνω, V.

Διαβιάζω, per vim cogo, vi adigo: ex διὰ & βιάζω, V. item διαβλαστάνω, germino, pullulo; unde διαβλάστησις, germinatio: ex διὰ & βλαστάνω, f. βλαστήσω; unde βλάστησις, &c. V.

Διαβόησις, divulgatio, pervulgatio, clamor, Plut. est verbale, à διαβοάω, άομαι, &c. V. Διαβομβέω, ῶ, ut διαβομβοῦσαι λέξεις περὶ τὰ χείλη, καὶ τὰς ἀκοὰς, Dion. Areop. i.e. stridentes, vel stridulæ, tinnulæ, sonoræ, Bud. ex διὰ & βομβέω, ῶ, &c. V.

Διαβορβορύζω, ομαι, strepitum edo; à βορβορύζω, idem, V.

Διαβόρειος, septentrionalis; à βόρειος; idem, V. Διαβροχὴ, vide cum διαβρέχω; item διάβροχος, madidus, uvidus, madefactus; (cui opponitur ἄβροχος) ab eod. διαβρέχω, V. Διαβρώσκω, vide cum διαβιβρώσκω, item διάβρωσις, peresio, erosio, & διαβρωτικὸς, peredendi, seu erodendi vim habens; ut διαβρωτικὰ φάρμακα, verbalia, ab eod. διαβρώσκω. Item διαγαλλιάζω, active, & Metaph. signif. tranquillo, sereno, ut τὸ δ᾽ εὐθέως πρόσωπα διεγαλλίασεν, apud Aristoph. à γαλλιάζω, V. Διαγανακτέω, ῶ, perægre fero, indignor; ab ἀγανακτέω, V. Διάγγελος, exp. internuntius; à διαγγέλλω, nuntio circumquaque, vel per diversa loca divulgo; sed exp. etiam, denuntio, effero, prodo; item pro edico, vel indico; ut ἐπαγγέλλω, &c. V. Διαγίγνομαι, intersum, eo scil. sensu quo dicitur spatium aliquod temporis interfuisse; ut apud Plut. ἐτῶν διακοσίων διαγεγονότων, ducentis interlapsis annis; est idem cum διαγίνομαι, id V. Διαγιγνώσκω, dignosco, internosco, dijudico, discerno; item statuo, delibero, decerno, &c. Idem quod διαγινώσκω, id V. Διαγλαύκιον, exp. collyrium; à γλαύκιον, τὸ, herba quædam, & ejus succus eodem nomine, qui officinis mentha, &c. V. Διαγλάφω, cavo, exsculpo; à Them. γλάφω, vide. Item διαγλύφω, undiq; sculpo, vel q. d. persculpo; ab eod. Them. γλάφω, unde γλύφω, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαγνωστὴς, & διαγνωστικὸς, vide cum διαγνώμη.

Διαγραμμίζω, diagrammismo ludo; unde διαγραμμισμὸς, ludi tesserarii species, de quo Eust. & Poll. l. 9. ex διὰ & γραμμισμὸς, V. Item διάγραπτος δίκη, dicitur interlita lis & inducta; item διαγραφεὺς, dicitur qui fungitur officio describendi διαγράμματα, seu breviaria, qualia sunt quæ ad collationes publicas fiunt, quum ex censu εἰσφορὰ describuntur, Bud. ex Suid. Utrumq; à διαγράφω, V.

Διαγυμνάζομαι, exercendo me agito, Gal. à γυμνάζω, ομαι, V. Διάγχω, offoco, suffoco, strangulo, à Them. ἄγχω, V. Διαγωγικὸν τέλος, exp. vectigal, Strab. l. 4. à διαγωγὴ, traductio, trajectio, transportatio; item traductio, eo sensu quo dicimus vitam traducere; ut πρὸς τὴν ἐν τῇ σχολῇ διαγωγὴν, Aristot. Pol. 8. atq; indè, exp. etiam, institutum vitæ; item oblectamentum, quo tædium vitatur, ut sunt ludicræ actiones, & παιδιαὶ, inquit Bud. ex Arist. &c. V. Διαγωνίζομαι, decerto, dimico, prælior; item certo ad finem, sive ad extremam dimicationem; item interdum, pro conari; ab ἀγωνίζομαι, V. Διαδάζομαι, dispertior, divido, distribuo, à δάζομαι, V. Διαδάπτω, vulnero; dilanio; à Them. δάπτω, V.

Διαδατέομαι, dispertior; à δατέομαι, idem quod δάζομαι, &c. V.

Διαδείκνυμι, ostendo, do documentum & specimen; à δείκνυμι, V.

Διαδεσμόω, idem quod διαδέω, revincio, redimio; à δεσμόω, V. Διάδετος, revinctus, redimitus; à δετὸς, vel à διαδέω, obligo, redimio, &c. V. Item διάδηλος, manifestus, evidens, perspicuus, apertus, aut valde manifestus;

ſtus; unde διαδηλόω, apertè declaro, manifeſto; à Th. δῆλος, unde δηλόω, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαδικασμα, τὸ, exp. petitio, actio, verbale, a διαδικάζω, V.

Διαδικαιόω, ῶ, juſtum cenſeo; ut juſtum affero & defendo, Thuc. l. 4. ex διὰ & δικαιόω, V. Item διαδικέω, exp. injuriâ afficio; unde in part. a. 1. paſſ. διαδικηθεὶς, injuriâ affectus, apud Plat. Atq; ſic eſt ex διὰ & ἀδικέω, &c. V. Διάδιπλος, duplex; ut ἀσπίδισκια διάδιπλα, exp. duplicia ſcuta; duplices clypeoli; à διπλόος, V. Διαδοκιμάζω, internoſco, dijudico; unde διαδοκιμαστικὸς, cui internoſcendi & dijudicandi vis ineſt, alii exp. probandi vi præditus; à δοκιμάζω, ομαι, V. Διαδονέω, ῶ, concutio, diſturbo; à Them. δονέω, V. Διαδόσιμος, qui per manus traditur; qui propagatur; ut διαδόσιμος φήμη, & διαδόσιμος μολυσμὸς, apud Syneſ. Item διάδοσις, traditio quæ fit per manus; item diſtributio; verbalia, à διαδίδωμι, V.

Διαδράω, idem quod διαδιδράσκω, id V. Διαδρομαὶ, dicuntur excurſiones ad laceſſendam pugnam, Plut. in Lucul. eſt plur. à ſing. διαδρομὴ, diſcurſus, diſcurſio; item διάδρομος, ὁ, idem quod διαδρομὴ, ἡ, atq; inde, διαδρομέω, diſcurro; à δρόμος, ὁ, &c. V. Διάδυσις, exp. permeatio; item detrectatio, q. d. fugitatio fruſtratoria certamen detrectantis, Plut. in Dem. verbale, à διαδύομαι, V. Διαείδω, vide in διείδω. Διαζάω, vide cum διαζώω. Item διαζηλοτυπέομαι, æmulor, invideo, Athen. l. 13. à ζηλοτυπέω, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαζωγραφέω, ῶ, depingo; ex διὰ & ζωγραφέω, V. Item διαζωστὴρ, ῆρος, ὁ, à quibuſdam peculiari nomine vocatur duodecima dorſi vertebra, Poll. à διαζώννυμι, vide. Διάημι, vide cum διάω.

Διαθαλασσεύω, vel εύομαι, unde part. præt. paſſ. διατεθαλασσευμένος, intervallo maris diſtinctus, apud Alciphr. ex διὰ & θαλασσεύω, V. Διαθάλπω, foveo, calefacio; item expaſſis alis apricor; Baſil. ex διὰ & θάλπω, vide, Item διαθεάομαι, diſpicio, conſidero: ex διὰ & θεάομαι, V.

Διαθερμὸς, fervidus, præcalidus; unde διαθερμαίνω, incalfacio; unde διαθερμασία, calefactus, ſubſt. calor, vel potiùs calor diffuſus, Plut. ad Col. ex διὰ & θέρμη, ἡ, unde θερμαίνω, &c. V. Item διαθεσμοθετέω, exp. inſtituo; item deſigno; à θεσμοθετέω, V. Διαθετὴρ, ῆρος, ὁ, ordinator, moderator, rector; item διαθετικὸς, exp. afficiendi vim habens; item affectum denotans; ut διαθετικὰ ῥήματα, apud Gramm. verbalia, a διατίθημι, vide. Διαθηλύνω, effœmino, ſeu prorſus effœmino, a θηλύνω, V.

Διαθηράω, ῶ, venor, aut etiam, venando indago; unde διαθηρῶντες, dicuntur venatores; à θηράω, V.

Διαθηριόω, ῶ, exp. effero, ſeu prorſus effero, ſeu exacerbo, à θηριόω, V. Διαθλάω, perſtringo, vel contuſione penetro; unde διαθλασθέντα ἕλκη, Gal. à Th. θλάω, vide.

Διαθλέω, ῶ, certo, concerto, aut laboro, ab ἀθλέω, V. Διαθολόω, ῶ, perturbo, infuſco, effuſo ſcil. θολὸς, Plut. à θολόω, V. Διαθορυβέω, ῶ, valde tumultuor; item tumultuari facio, in turbas conjicio, à θορυβέω, V. Διαθραύω, confringo, lacero, à Them. θραύω, vide.

Διαθρέω, tumultuando clamo, ſeu loquor, vel ſimpl. loquor, dico; item perturbo, &c. Idem quod θρέω, ῶ, V. Διαθρυλλέω, ῶ, ſuſurro, famigero, &c. Idem quod θρυλλέω, ſed dicitur etiam aliquis διαθρυλληθῆναι, cui ſæpius eadem res inculcata fuerit, eum velut obtundendo, &c. V. Διάθρυψις, enervatio, effœminatio, ipſa actio frangendi deliciis; aut etiam, ipſæ deliciæ; ut apud Chryſoſt. διαθρύψεις κινημάτων, geſtus molles, verbale, à διαθρύπτω, V. Item διάθυρον, exp. obex tranſverſarius, ductilis, aut verſatilis, i.e. repagulum è materia compactum, quod & vehicula & equos à veſtibulo ædium arcet; à Them. θύρα, ἡ, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. Vide.

Διαΐγδην, exp. cum impetu tranſeundo, eſt adv. à διαΐσσω, f. ίξω, &c. V. Item διαιθριάζω, abſolutè ponitur apud Xen. pro diſſerenare, ſed è p. & ſub dio agere; item διαιθρος, exp. purus, perſpicuus, ſerenus, Heſych. ex διὰ, & Them. αἴθρα, ἡ, unde αἰθριάζω, &c. V. Δίαιμος, ου, ὁ κ ἡ, exp. ſanguinolentus, cruentus, apud Erotian. ex διὰ & αἷμα, τὸ, V. Διαιρετὸς, τὴ, τὸν, q. d. diviſibilis, qui dividi poteſt, ſeparabilis; item fiſſilis; & διαιρετὸς λόγῳ, exp. explicabilis ſermone, Thuc. l. 1. Unde adv. διαιρετῶς, diviſim, ſeparatim; item διαιρέτης, ου, ὁ, diviſor, diſtributor, unde διαιρετικὸς, vim, aut facultatem dividendi aut ſeparandi habens; aptus ad dividendum, unde adv. διαιρετικῶς, q. d. cum quadam dividendi facultate; ſed exp. & diviſim, Plut. Omnia à διαιρέομαι, οῦμαι, paſſ. à διαιρέω, &c. V. Διαισθάνομαι, exp. perſentiſco, perſpicuè percipio; vel planè ſenſu percipio: ex διὰ & αἰσθάνομαι, V. Διαΐσσω, exp. cum impetu tranſeo; item emico, ut διαΐξασα ἀστραπὴ, emicans fulgur; ex διὰ, & Them. ἀΐσσω, V. Item διαϊστόω, ῶ, exp. memoriam alicujus aboleo, deleo, extinguo, i.e. ἀφανίζω, facio ut de aliquo nec ſciri, nec intelligi quicquam poſſit: ex διὰ & ἀϊστόω, V.

Διαισχύνομαι, vereor, erubeſco: ex διὰ & αἰσχύνομαι, V.

Διαίτημα, τὸ, vitæ inſtitutio, vivendi conſuetudo, victus ratio; Xen. & Thuc. l. 1. Item vitæ diſciplina, aut vitæ genus quod quiſq; ſequitur, & in plur. διαιτήματα, vitæ inſtituta; verbale, à διαιτάω, f. ήσω, &c. Vide.

Διαιώνιος, ſempiternus: ex διὰ & αἰὼν, ῶνος; unde αἰώνιος, &c. V. Item διακαὴς, έος, ὁ κ ἡ, peruſtus, accenſus, vel ardens, & τὸ διακαὲς, ardor perurens; à διακαίω, V. Διακαθαίρω, in diverſis partibus purgo, q. d. interpurgo, Theophraſto, inquit Bud. eſt perputare arbores & interlucare; unde verbale, διακάθαρσις, q. d. interpurgatio, interlucatio, apud Theophr. Item ſimpl. pro κάθαρσις; ut διακαθαίρω, etiam, pro ſimplici καθαίρω, &c. V. Διακαθίζω, in conſilium mitto, calculum porrigo; ſententiam rogo, vel idem quod ſimplex καθίζω, quod V. Διακαίω, peruro, urendo penetro; item Metaph. accendo, i.e. incito; ſtimulum & calcar adhibeo ad aliquid ſuſcipiendum, Plut. Item ità accendo, & in paſſ. διακαίεσθαι, peruri, ſeu ardere, flagrare: ex διὰ & καίω, ομαι, V. Διακάμπτω, inflecto, incurvo; unde verbale, διάκαμψις, inflectio, incurvatio: ex διὰ & κάμπτω, f. ψω, unde κάμψις, ἡ, &c. Vide. Item διακανάξαι, exp. cum murmure deſcendere, apud Euryp. in Cyclope; ex διὰ & καναχέω; unde καναχίζω, & κανάξαι, &c. V.

Διακαρπόομαι, decerpo: ex διὰ & καρπόω, όομαι, &c. V. Item διακατέχω, moror, Polyb. l. 2. Item poſſideo, detineo; unde διακατοχὴ, poſſeſſio, detentio, & διακάτοχος, poſſeſſor, detentor; ex διὰ & κατέχω, unde κατοχὴ & κάτοχος, &c. V.

Διάκαυμα, τὸ, æſtus & ardor perurens; in Epigr. l. 2. Item διάκαυσις, peruſtio, uſtio penetrans, ſeu pertranſiens; verbalia, à διακαίω, V. Διακείρω, tondeo; Metaph. apud Ariſtoph. in Veſp. pro aufero; item interſeco, Il. θ. à Them. κείρω, V. Διακεκριμένως, exp. diſcretè, diſtinctè, eſt adv. a part. præt. paſſ. verbi διακρίνω, ομαι, &c. V.

Διακελευσμὸς, adhortatio; ut πολλῇ κραυγῇ κ διακελευσμῷ χρώμενοι, apud Thuc. l. 7. verbale, à διακελεύομαι, V.

Διακενόω, evacuo; unde verbale, διακένωσις, evacuatio; ſed exp. & inanitas; à διάκενος, V.

Διακεντέω, perpungo; item affigo; à Them. κεντέω, Vide. Διακεράννυμι, ſive διακεράω, permiſceo, diluo; à Th. κεράννυμι, ſive κεράω, &c. V. Διακερτομέω, convitiis proſcindo; à κερτομέω, V. Διακηρυκεύομαι, exp. per caduceatorem, ſeu præconem pacem peto, aut de pace ago; mitto caduceatores, ſeu legatos de ineundo fœdere; à κηρυκεύω, V. Διακιγκλίζω, exp. imitor τὸν κίγκλον, in modum τοῦ κίγκλου moveor & agitor, item activè, concutio, motito, &c. Idem quod κιγκλίζω, quod Metaphoricè Theognis uſurpat, quum dicit κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, i.e. felicem vitæ ſtatum, crebris quaſi motibus adhibitis, in pejo-

rem mutare & invertere, à Th. κίγκλος, &c. V. Item διακλείω, discludo, intercludo, intercipio, Polyb. l. 5. à Th. κλείω, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διακλέπτω, furto diripio, & distraho: item subduco, supprimo; Demosth. ex διὰ & κλέπτω, V. Item διακληρόω, ῶ, sorte distribuo, seu divido, & in pass. διακληροῦμαι, sorte distribuor; item active interdum, & in voce media sæpe exp. sortior; unde verbale, διακλήρωσις, distributio quæ fit sorte; aut ipsa actio legendi sorte, seu deligendi; à κληρόω, ῶμαι, unde κλήρωσις, ἡ, &c. V. Διακλονέω, ῶ, concutio, perturbo; aut valde concutio, Hesych. à κλονέω, ῶ, V. Διακλύζω, colluo, in pass. διακλύζομαι, colluor; unde verbalia, διάκλυσμα, τὸ, & διακλυσμὸς, ὁ, id quo colluimus, seu quo utimur ad colluendum; item collutio, à Them. κλύζω, unde κλύσμα, τὸ, &c. Vide. Διακναίω, corrumpo, vitio, fœdo; item molesto, molestiâ afficio; vel tabefacio, macero: unde in pass. διακναίομαι, maceror, tabefio, apud Aristoph. à κναίω, V.

Διακνίζω, vellicatim rumpo, ungue dirumpo, à κνίζω, V. Διακοιρανέω, ῶ, regis, seu domini more obeo, vel administro; à κοιρανέω, V. Διακολλάω, conglutino, coagmento, ferrumino; unde διακολλητικὸς, ῦ, ὁ, ut διακολλητικὰ ἔργα, in quibus utimur glutinamentis & coagmentis; item ferruminationibus & plumbaturis, Poll. à κολλάω, ῶ, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διακομιδὴ, ἡ, exp. transportatio, traductio, seu trajectio quæ vehendo portandoq; fit, Thuc. l. 3. Item διακομιστὴς, ῦ, ὁ, qui aliquid transportat, seu transvehit, aut transportando trajicit; sed dicitur &, de tabellario literas ad alium perferente; utrumq; à διακομίζω, transporto, aut portando, seu vehendo trajicio; item perfero, nimirum, sicut tabellarius perferre dicitur literas; quod est comp. ex διὰ & κομίζω, V. Item διακόνημα, τὸ, opera a ministro præstita, ministerium; item διακονήματα, dicuntur utensilia ad supellectilem pertinentia, Athen. l. 6. verbale, à διακονέω, έομαι, V. Item διακόνισσα, diaconissa, ministra, ministratrix, in Anth. Epigr. est fœm. à διάκονος, quod dicitur de magistratu, Rom. c. 13. & de ministris verbi divini, sæpe in novo Test. Item διάκονοι, peculiariter, in Ecclesia dicuntur distribuentes eleemosynam pauperibus; eorumque curam gerentes; seu ærarii Ecclesiastici œconomi; item διακονία, ἡ, de ministerio publico dicitur, seu de officiis quæ reipublicæ præstantur; item pro legatione, Thuc. l. 1. & de diaconorum ministerio, Synes. Ep. 66. & in plur. διακονίαι, appellantur quoq; instrumenta ad supellectilem pertinentia, Athen. l. 5. Item διακονικὸς, exp. ministratorius; ad ministrum pertinens; ut διακονικαὶ πράξεις, munera quæ ministri exequuntur; & διακονικὰ ἔργα, apud Aristot. Polit. 7. c. 14. Item promptus ad exequendum ministerium, officiosus; vel peritus exequendorum ministeriorum, & in neut. τὸ διακονικὸν, exp. sacrarium, seu secretarium; atq; inde adv. διακονικῶς, ministratorio more; more eorum qui ministrant, Athen. l. 4. Item διακονεῖον, τὸ, diaconium, sacrarium; locus ubi diaconi congregantur, & διακόνιον, diaconatus; item placentæ quædam species, Athen. l. 14. Deniq; διακονὶς, exp. adornatio; item textura quædam, & exp. etiam, homo gracilis; omnia à διάκονος, ὁ καὶ ἡ, &c. V.

Διακονίω, pulvere perlino; item pice perlino, Hesych. & διακονίομαι, exp. lorico me pulvere, more athletæ; in Palæstra ad certamen me paro; Plut. ex διὰ & κονίω, V. Item διάκοποι, οἱ, exp. scissuræ; item sic quoq; dicebantur in aggeribus, meatus intercisi, seu incilia hiantia, per quæ Nilus transmittebatur in arva remotiora segetibus destinata; à διακοπὴ, ἡ, verbale, à διακόπτω, ομαι, &c. V. Διακορεάζεσθαι, & διακουρεάζεσθαι, exp. intentis pupillis intueri, Etym. ex διὰ & κόρη, ἡ, pupilla, i. e. nigrum illud quod est in medio oculi; ut inquit Poll. &c. V.

Διακορέω, & διακορεύω, exp. devirgino, stupro, seu constupro; vitio, virginitatem eripio; unde verbalia, διακόρευσις, & διακόρησις, εως, ἡ, ipsa actio devirginandi, stuprum; Item διακορίζω, idem; devirgino: sed exp. & intentis pupillis, sed pupulis inspicio, Hesych. Omnia ex διὰ & κορέω; unde κορεύω, κορίζω, &c. V. Item διακορὴς, idem quod διάκορος, V.

Διακορκορυγέω, exp. strepitum edere cogo, apud Aristoph. in Nub. ex διὰ & κορκορυγέω, V. Item διακόρως, exp. abunde, affatim; satis superque; ut διακόρως ἔχω, satis superq; habeo, Poll. est adv. à διάκορος, V. Διακόσμησις, ordinatio, distributio; item constitutio, gubernatio; est verbale, à διακοσμέω, ῶ, digero; item recte & ordine constituo; item guberno; à διάκοσμος, ου, ὁ, ordo & rerum digestio numeros omnes concinnitatis habens, apud Luc. & Aristot. Item interdum, pro διακόσμησις, ex διὰ & κόσμος, ὁ, &c. V.

Διακουρεάζεσθαι, vide cum διακορεάζεσθαι. Item διάκοψις, intercisio; item dissectio; verbale, à διακόπτω, V. Διακραδαίνω, quasso, concutio, commoveo, Hesych. & Suid. à κραδαίνω, V. Διακρέκω, citharam pulso, in Epigr. à Th. κρέκω, V. Διακρηνόω, & Doricè διακρανόω, ῶ, exp. refundo veluti è fonte; Theocr. Idyl. 7. à Th. κρήνη, ἡ, V. Διάκρουσις, depulsio & prorogatio; item depulsio periculi & evitatio, apud Plut. in Coriol. Item διακρουστικὸς, ῦ, ὁ, impostorius; verbalia, à διακρούω, ομαι, pulsando penetrare facio, &c. V. Διακυβερνάω, ῶ, guberno, rego; à κυβερνάω, V.

Διακυβεύω, aleâ ludo; item Metaph. aleam adeo; à κυβεύω, V. Διακυκάω, ῶ, misceo, permisceo; item confundo, perturbo, à Th. κυκάω, V. Διακυκλόω, ῶ, voluto, à κυκλόω, V. Διακυλινδέω, pervolvo; vel in diversas partes volvo; à κυλινδέω, ῶ, V. Διακώλυμα, τὸ, impedimentum, obstaculum, idipsum quo prohibemur & vetamur facere aliquid; item διακωλυτὴς, ῦ, ὁ, qui vetat, qui est impedimento, qui prohibet & obstat; unde διακωλυτικὸς, prohibitorius, à Th. κωλύω, unde κώλυμα, κωλυτὴς, & κωλυτικὸς, &c. V.

Διαλάμπω, persplendeo, splendore & fulgore penetro, Aristoph. in Pluto; ἐγρηγόρεσαν ἕως διέλαμψεν ἡμέρα, donec dies fulgore suo penetrasset omnia; item splendeo inter, interluceo, interniteo; unde διαλαμπὴς, splendens, fulgens, vel intersplendens, internitens, à Them. λάμπω, V. Διάλειμμα, quod interjectum est spatii, intermissio; unde ἐκ διαλείμματος, sive ἐκ διαλειμμάτων, ex intervallo; Plut. in Per. verbale, à διαλείπω, q.d. interrelinquo, relinquo temporis spatium in medio; unde dicitur διαλείπουσα φωνὴ, quæ suis verbis veluti spatium interjicit; & διαλείπων σφυγμὸς, intermittens pulsus; apud Gal. Item disto, absum, &c. Vide. Item διαλείχω, lambo, lingo; vel potius, perlambo, Hesych. à Th. λείχω, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διάλεξις, exp. sermocinatio, dissertatio; verbale, à διαλέγομαι, V. Item διαλεκτικῶς, dialecticè, i. e. ut convenit arti dialecticæ, & ejus præceptis, seu more eorum qui dialectici vocantur; est adv. à διαλεκτικὸς, ad sermocinationem pertinens; item sermocinator, fabulator; item peritus artis quæ dialectica vocatur; seu qui interrogare & respondere novit; item pertinens ad artem dialecticam: unde διαλεκτικὴ, ars disputatrix: propriè, sic vocatur ea pars dialecticæ quæ probabiliter de qualibet re disserere docet; alio nomine τοπικὴ, Aristot. c. 22. l. 1. pr. anal. alias, διαλεκτικὴ, est illa quæ λογικὴ dicitur, ars ratione recte utendi, &c. V.

Διάλευκος, albo intermixtus, albo distinctus, Plut. in Alex. Unde διαλευκαίνω, dealbo, vel perfundo albore & candore: ex διὰ & λευκός; unde λευκαίνω, &c. V. Item διαλιχμάζω, perlambo, vel simpl. lambo, à λιχμάζω, V.

Διαλλακτὴρ, ῆρος, ὁ, est Poëticum, pro διαλλακτὴς, conciliator; item arbiter, in quem litigare nolentes compromittunt; Demosth. Unde διαλλακτήριος, ῦ, ὁ καὶ ἡ, aptus ad reconciliandum, vel reconciliandi vim habens; item διάλλαξις, differentia, discrepantia, & dissidium; item commutatio, permutatio; item conciliatio, reconciliatio; verbalia, à διαλλάσσω, vel ττω, &c. V. Διαλογικὸς, ad dialogos pertinens, seu ad dialogorum scri-

scriptionem; à διάλογος, ὁ, sermo aliquorum differentium, aut confabulantium; sed exp. etiam, sermo ex interrogatione & responsione constans; item διαλογιστὴς, οῦ, ὁ, sermocinator, dialogum pro onens; & διαλόγισμα, τὸ, idem quod διαλογισμὸς, ὁ, verbalia, à διαλογίζω, &c. V. Διαλυτὸς, exp. dissolubilis, qui dissolvi potest; verbale à διαλύω, ύομαι, V. Διαλοιδορέω, έομαι, οῦμαι, conviciis lacero, seu proscindo: maledictis insector: unde verbale, διαλοιδόρησις, maledictio, vel maledicentia, convitium, maledictum; à λοιδορέω, έομαι, οῦμαι, V. Διαλυγίζω, flecto, torqueo, circumago, verso; unde verbale, διαλύγισμα, flexio: à λυγίζω; unde λύγισμα, &c. V. Διαλωβάω, mutilo, depravo, lædo; unde διαλωβητὸς, vitiatus, conviciis respersus; à λώβη, ἡ, unde λωβάζω, λωβάομαι, atque inde, λωβητὸς, &c. V. Διαμαγεύω, malis artibus, incantationibus, præstigiis aliquid efficio, compono, paro, Luc. à Th. μάγος, unde μαγεύω, &c. V.

Διαμαδάω, irrigo, humecto, Suid. à μαδάω, V. Διάμαθοι, exp. ab Etymol. οἱ αἰπόλοι; ἀπὸ τοῦ εἶ λίαν ἀμαθεῖς; ex (διὰ, epitat. &) ἀμαθὴς, ὁ, ἡ, V.

Διαμαλάττω, emollio, vel penitus mollio, à μαλάττω, V. Διαμαντεύομαι, vaticinor; item oraculum peto, vel consulo, à μαντεύομαι, V. Διαμαρτυρέω, exp. de scripto contestor, & in pass. διαμαρτυρέομαι, exp. testimonium mihi perhibetur: unde τὰ διαμαρτυρηθέντα, testimonia comprobata, Isocr. Item contestor, Deum hominesq; testor, Dem. à μαρτυρέω, έομαι, V. Item διαμασάομαι, sive διαμασσάομαι, commanduco, mando; unde verbale, διαμάσημα, τὸ, mansum, i.e. quod mansum, seu commanducatum est, & διαμάσησις, ipsa acto commanducandi, à Th. μασάομαι, seu μασσάομαι, unde μάσημα, seu μάσσημα, & μάσησις, seu μάτσησις, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαμάσσω, subigo, pinso; ex διὰ & μάττω, V. Item διαμαστιγόω, flagello, vel vehementer flagello: unde verbale, διαμαστίγωσις, dicitur de flagellatione Spartanorum puerorum ad aram Dianæ, Plut. in Apophth. à μαστιγόω, ῶ, & όομαι, οῦμαι, unde μαστίγωσις, &c. V.

Διαμαστροπεύω, exp. produco, prostituo, vel lenociniis concilio, Plut. in Cæs. à μαστροπεύω, V. Διαμάχη, ἡ, pugnatio, pugna, seu depugnatio; verbale, à διαμάχομαι, V. Διαμείβω, idem quod διαμείβομαι, id V. Διαμειδιάω, ῶ, subrideo, aliquantum rideo, à μειδιάω, idem quod Th. μειδάω, &c. V.

Διαμειρακιεύομαι, est idem quod μειρακιεύομαι, &c. V.

Διαμελαίνω, denigro, nigrefacio, nigro induco; à μελαίνω, V. Διαμελίζω, exp. membratim concido, trunco; unde verbale, διαμελισμὸς, concisio in membra, à μελίζω; unde μελισμὸς, ὁ, &c. V.

Διαμεστος, plenus, refertus; unde διαμεστόω, ῶ, repleo, impleo, à Th. μεστὸς, ὁ, unde μεστόω, ῶ, &c. V. Διαμηρίζω, exp. femora diduco, &c. V. Διαμηχανάομαι, exp. summo studio machinor, vel molior, Plat. διαμηχανώμενος τίνα τρόπον ἀναπαύσει με, i.e. cogitans quomodo me cohiberet, in Epist. 7. à μηχανάομαι, V. Διαμιγνύω, vel διαμίγνυμι, misceo, vel immisceo, Plut. à Th. μίγνυμι, V. Διαμισέω, prorsus sum exosus, seu perosus, i.e. penitus odi; à μισέω, V. Item διαμιστύλλω, disseco in frusta, Herodot. l. 1. à Th. μιστύλλω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαμονομαχέω, ῶ, singulari certamine decerno, Plut. ex διὰ & μονομαχέω, V. Item διαμοτόω, exp. illitum linamentum vulneri indo, vel potius, linamento indito vulnus disjungo & impedio nè coeat, Paul. Ægin. à μοτόω, V. Διαμυθολογέω, seu έομαι, οῦμαι, confabulor, ut οὐδὲν κωλύει διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλους, apud Plat. in Apol. sed exp. etiam, dissero, disputo, apud eund. in Phæd. Unde διαμυθολογικῶς, adv. fabulosè, à μυθολογέω, έομαι, V.

Διαμφισβητέω, ῶ, controversor, disceptο, Demosth. Unde verbale, διαμφισβήτησις, altercatio, vel dubitatio, à Them. ἀμφισβητέω; unde ἀμφισβήτησις, &c. V Διαμωκάομαι, ῶμαι, illudo, irrideo, seu eludo, derideo; unde verbale, διαμώκησις, εως, ἡ, irrisio, illusio, Athen. l. 5. à μωκάω, άομαι, V. Διαναβάλλομαι, (& interdum in act. διαναβάλλω, ut Exod. ult.) differo, prolato, procrastino; ab ἀναβάλλω, V. Διαναγκάζω, invitum cogo, ab ἀναγκάζω, V.

Διανακλάω, ῶ, reflecto, refringo, ab ἀνακλάω, V. Διανάστασις, surrectio, resurrectio, Xen. verbale, à διανίσταμαι, pass. à διανίστημι, V. Διανέμεσθαι, exp. divulgari, Act. Ap. c. 4. Item διανέμησις, distributio, divisio; item dissipatio; ut &, διανεμητικὸς, q. d. distributivus; verbalia, à διανέμω, ομαι, V. Διανίζω, & διανίπτω, perluo, seu eluo, aut abluo, Athen. l. 3. & l. 11. à νίζω, idem cum, & pro Th. νίπτω, &c. V. Διανίσσομαι, pervenio, penetro, à νίσσομαι, vel νείσσομαι, idem quod, & pro νέομαι, quod idem quod act. νέω, eo, redeo, &c. V. Item διανίστημι, excito, exurgere facio, exuscito, & in pass. διανίσταμαι, exurgo, ab ἀνίστημι, in pass. ἀνίσταμαι, unde ἀνάστασις, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διανομοθετεῖν νόμους, exp. constituere leges, Plat. de Leg. ex διὰ & νομοθετέω, V. Item διανοσφίζω, disjungo, dirimo, divido; à νοσφίζω, V. Διανταῖος, adversus: ex adverso penetrans; ut διανταία πληγὴ, apud Diod. Sic ab ἀνταῖος, V. Διαντλέω, ῶ, exhaurio, & διαντλέομαι, idem; ab ἀντλέω, V. Διαξαίνω, carmino, carpo; unde part. pass. διαξανθὲν ἔριον, carminata lana, apud Diosc. à Th. ξαίνω, V. Διαξιφίζω, digladior, gladio decerto; à ξιφίζω, V. Διαξύω, radendo induco, deleo, oblitero, Hesych. à ξύω, V.

Διαπαιδαγωγέω, ῶ, instituo pueros; idem quod παιδαγωγέω, præsertim in Metaph. signif. ut διαπαιδαγωγεῖν τὸν καιρὸν, apud Plut. In Sertorio; exp. moderari occasionibus; dirigere opportunitates, vel accommodare se tempori, servire tempori, sic διαπαιδαγωγεῖν τὴν πολιτείαν, apud eund. in Numa; à παιδαγωγὸς, &c. V. Διαπαιδεύω, instituo, erudio, doceo, à παιδεύω, V. Διαπαίζω, illudo, ludificor, irrideo, à Them. παίζω, V. Διαπάλη, ης, ἡ, lucta, colluctatio; ut ἐν διαπάλαις γενόμενοι, quum jam colluctari cœpissent; unde διαπαλαίω, colluctor; ut διαπαλαίω σοι, tecum colluctor, à Th. πάλη, ἡ, unde παλαίω, &c. V. Διαπάλλω, quasso, concutio, à Th. πάλλω, V. Διαπαννυχίζω, exp. totam noctem transigo; pernocto; Plut. à παννυχίζω, V. Διαπαπταίνω, circumspecto per, à Th. παπταίνω, V. Διαπαρθένια δῶρα, exp. dona quæ pro virginitate adempta dantur, Poll. l. 3. à διαπαρθενεύω, devirgino, &c. V. Διαπασσαλεύω, vel -παττ---, exp. distendo clavis ab extrema parte fixis, Plut. à πασσαλεύω, vel παταλεύω, V. Item διαπατάω, ῶ, fallo, decipio, à Th. ἀπατάω, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαπαύω, interquiescere facio, intermissionem do, in pass. διαπαύομαι, quiesco, cesso; unde verbalia, διάπαυμα, τὸ, & διάπαυσις, ἡ, intermissio, cessatio: ex διὰ & παύω, ομαι; unde παῦσις, ἡ, &c. V. Item διαπειλέω, ῶ, interminor, interpositis minis territo, vel simpl. minitor, à Th. ἀπειλέω, V. Διαπεινάω, valde esurio; à πεινάω, V. Διαπείρω, transfigo, trajicio, à Them. πείρω, V.

Διαπελεκίζω, securè percutio, seu ferio; à πελεκίζω, V. Διαπενθέω, ῶ, lugeo; à πενθέω, V. Διαπέπτω, percoquo; penitus coquo, à Them. πέπτω, V. Διαπεραιόω, όομαι, trajicio in ulteriorem oram, transporto, unde verbale, διαπεραίωσις, εως, ἡ, transvectio, trajectio, transmissio; à περαιόω, V. Διάπεραμα, τὸ, trajectus, subit. Hesych. verbale, à διαπεράω, V. Διαπερονάω, exp. fibula trajicio, vel fibulo, fibulâ necto, Suid. à περονάω, V. Διαπετάννυμι, pando, aperio, unde διαπετεία πόρων, dicitur quum sese meatus aperiunt, Eust. à Th. πετάω, seu πετάννυμι, V.

Διαπέτομαι, pervolo, volando pertranseo, à Them. πέτομαι, vide. Διαπήγνυμι, compingo, concinno, compono, Luc. à Them. πήγνυμι, vide. Διαπηδάω, transilio, saltu supero, seu transeo; unde verbale, διαπήδησις, ἡ, transitus qui saltu fit; apud Medicos, quid sit vide Gal. Meth. l. 4. & 7. nempe, ῥῆξις τοῦ ἀγγείου, ὥστε τὴν ἐκχύμωσιν γίνεσθαι, à Th. πηδάω; unde πήδησις, ἡ, &c. Vide.

Διαπηδύω, dissilio, transilio, Hesych. sed exp. & scaturio; à πηδύω, vide. Διαπήρωμα, τὸ, id quod mutilatum est, a πηρόω; unde πήρωμα, τὸ, &c.

&c. V. Item διαπιαίνω, pinguefacio; pinguedine distendo; à πιαίνω, comp. ut præcedentia, cum præp. διά, &c. V.

Διαπιδύω, scaturio, persilio, seu persudo in modum salientium fontium; ex διά & πιδύω, idem cum πιδύω, &c. V. Item διαπικραίνω, exacerbo, Plut. à πικραίνω, V. Διαπίμπρημι, peruro, &c. Idem quod διαπρήθω, id V. à πίμπρημι, seu πίπρημι, à Th. πρήθω, &c. V. Διαπίνω, perpoto, aut ebibo, epoto; sed exp. & interpoto, interbibo, à Them. πίνω, V. Διαπιπράσκω, divendo; à πιπράσκω, V.

Διάπλασις, ἡ, formatio, conformatio, sed exp. & species; & dicitur etiam, de esse quod reconcinnatur, & formæ suæ restituitur; item διαπλασμὸς, ὁ, idem formatio, conformatio; ut &, διαπλαστικὸς, effingendi formandique vi præditus; verbalia, à διαπλάσσω, V. Διαπλέκω, intertexo; item pertexo, contexo, vel simpl. texo; & apud Plat. de Leg. διαπλέκειν βίον, exp. vitam pertexere; i.e. vitam degere, seu traducere, à Th. πλέκω, V. Διάπλεως, plenus, à Them. πλέος, V. Διαπλήθω, exp. eo, compleo; à πλήθω. V.

Διαπληκτίζομαι, usque ad plagas venio in altercatione; digladior, pugno; unde διαπληκτισμὸς, altercatio quæ vertitur ad manus; à πληκτίζομαι, V. Item διαπλήσσω, ictu perfringo; vel diffringo, diffindo; item dissipo, à Th. πλήσσω, V. Διαπλωΐω, perluo, à Th. πλωΐω, V. Διαποδίζω, pedibus demetior, vel examino, Hesych. Unde διαποδισμὸς, genus saltationis; à ποδίζω, V.

Διαποίκιλος, ὁ κ) ἡ, variegatus, variis coloribus distinctus; item διαποικίλλω, variè distinguo, à Th. ποικίλος, unde ποικίλλω, &c. V. Διαπολέμησις, εως, ἡ, depugnatio, decertatio quæ pugnâ fit; à πολεμέω, vide. Διαπολιορκέω, ῶ, obsideo; seu constanter obsideo; à πολιορκέω, V. Item διαπόλλυμι, perdo, seu interimo; ab ἀπόλλυμι, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διά, &c. V.

Διαπόμπιμος, transmissus; à διαπομπή, V. Item διαπορεύω, trajicio; unde διαπορεία, ἡ, & διαπόρευσις, εως, ἡ, itio, seu iter per aliquem locum; sed exp. etiam, intercessio, &c. Vide διαπορεύομαι. Διαπορητικῶς, dubitanter, adv. à διαπορέω, id V. Διαπορθέω, devasto, depopulor, & in pass. διαπορθοῦμαι, evertor; ut ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, apud Soph. in Ajace; à πορθέω, οῦμαι, &c. V. Διαπορθμευτικῶς, exp. transportando, transmittendo; est adv. à διαπορθμεύω, transfreto, transporto, seu transmitto; sed exp. etiam, interpretor, i. e. ab uno sermone in alium transfero, &c. V. Διαποροῦμαι, idem quod διαπορέω; sed exp. etiam, in quæstionem venio; seu quærendo & addubitando de me disputatur, &c. V. Διαπόρφυρος, exp. ex quo aliquid purpurei coloris pellucet, Diosc. 2. 195. à Th. πορφύρα, ἡ, V. Διαποστέλλω, amando in diversas partes, dimitto, seu emitto nuntium; unde διαποστολὴ, missio internuntii; ab ἀποστέλλω; unde ἀποστολὴ, ἡ, &c. V. Διαπρέπω, decorus sum, & excello inter alios; unde διαπρεπὴς, decorus & insignis inter alios; eximius, excellens; ut διαπρεπὴς εὐψυχία, apud Euryp. in Supplic. & διαπρεπὴς ἀρετὴ, apud Thuc. l. 2. Atq; indè διαπρεπῶς, decorè, eximiè, magnificè, & διαπρέπεια, magnificentia, à Th. πρέπω, V.

Διαπρεσβεύω, legatus mittor, & διαπρεσβεύομαι, legatos mitto; atque inde, διαπρεσβεία, ἡ, legatorum intercessio, pacificatores, internuntii, arbitri, ad id negotium componendum missi, Polyb. l. 5. à πρεσβεύω, ομαι, unde πρεσβεία, ἡ, &c. V. Διαπρήθω, & διαπίμπρημι, penitus inflammo; peruro; unde διαπεπρῆσθαι, apud Diosc. l. 6. sed exp. etiam, simpl. uro, incendo, aduro, à Th. πρήθω, V. Item διαπταίω, offendo, vel titubo, à Th. πταίω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διά, &c. V.

Διαπτερόω, alas explico, expando, dispando; ex διά & πτερόω, V. Item διαπτίσσω, tundo, pinso, à Th. πτίσσω, V.

Διαπτοέω, perterrefacio, & in pass. διαπτοοῦμαι, perterreor, seu perterresio; metu percellor; unde verbale, διαπτόησις, ἡ, pavor, attonitus; item διαπτόησις ἀφροδισίαν, exp. vehemens & impotens libido, à Them. πτοέω, έομαι, unde πτόησις, εως, ἡ, &c. V.

Διαπτύω, despuo, & Metaph. contemno, fastidio; unde διάπτυστος, despuendus, despui dignus, à Them. πτύω, f. ύσω, &c. V. Διαπύθω, putrefacio, seu penitus putrefacio, à Them. πύθω, V.

Διαπυκτεύω, pugnis decerto; pugilatu decerno, & Metaph. contendo; à πυκτεύω, V. Διαπυνθάνομαι, intelligo, cognosco; item sciscitor, percontor, à Th. πυνθάνομαι, V. Διαπωλέω, ῶ, divendo, à Th. πωλέω, V. Διαράσσω, pertundo, perrumpo, perfringo; ut apud Hesiod. in scuto Herc. διὰ ἢ μέγα σάκος ἔαξα, per Tmesin, pro διέαξα, à Th. ἀράσσω, V. Διάρδω, irrigo; item adaquo, à Th. ἄρδω, V. Διαρθρόω, ῶ, articulis suis distinguo; apud Medicos, est jungo, annecto, & signif. etiam, effingere & conformare, exprimere; item membratim & artuatim absolvo, compono, exactè fingo; item explico, explano; unde verbalia, διάρθρωσις, articulatio, artuum commissura, & pro artuum agilitate, apud Plut. Item explanatio, & διαρθρωτικὸς, ῆ, ὁ, articulandi & membra committendi vim habens; ab ἀρθρόω, vide. Item διαριθμέω, ῶ, & -οῦμαι, dinumero, i. e. distinctè numero; numerando discerno, enumero; unde verbale, διαρίθμησις, dinumeratio, supputatio; ab ἀριθμέω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διά, &c. V.

Διαρκεία, ἡ, exp. perpetuitas, continuatio; à διαρκὴς, abundè instructus, qui satisfacere potest, quod à διαρκέω, sufficientes vires habeo; item suggero, suppedito, &c. V. Item διαρμόζω, vel διαρμόττω, disjungo, disgrego; ab ἁρμόζω, vel ἁρμόττω, &c. V. Διαρπαγὴ, direptio; verbale à διαρπάζω, &c. V. Διαῤῥαίνω, aspergo, conspergo, Proverb. c. 7. à Th. ῥαίνω, vide. Διαῤῥαίω, corrumpo, disperdo; idem ferè cum Th. ῥαίω, vide. Διαῤῥαντίζω, aspergo, à ῥαντίζω, vide. Διαῤῥικνοῦσθαι, Etymologus esse dicit τὸ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς περιάγειν, afferens hunc Iambum ex Crateris Trophoneo, ξιφίζε, κ) πόδιζε, κ) διαῤῥίκνε, eandem expositionem Pollux simplici ῥικνοῦσθαι tribuit, conjungens tres istas saltationis species, ξιφισμὸν, ποδισμὸν, κ) τὸ ῥικνοῦσθαι, l. 4. c. 14. à ῥικνόομαι, οῦμαι, vide. Διάῤῥιμμα, disjectio, disjectus, subst. est verbale à διαῤῥίπτω, f. ψω, pro quo dicitur & διαῤῥιπτέω, ῶ, disjicio, in diversas partes jacio, item διαῤῥιπίζω, exp. diventilo, difflo; item ventilando, seu flando dispergo; aut disjicio, à Th. ῥίπτω, unde ῥιπίζω, &c. Vide.

Διάῤῥοδος, ε, ὁ κ) ἡ, unde διάῤῥοδα κολλύρια, certæ collyriorum species ex rosis compositæ; de quibus Gal. & Aët. à Th. ῥόδον, τὸ, V. Διαῤῥοὴ, ἡ, meatus, canalis; id per quod aliquid fluit; unde πνεύματος διαῤῥοαὶ, apud Euryp. in Hec. Item διάῤῥοια, ἡ, fluxus, fluentum, meatus; item copiosus alvi sine inflammatione exulcerationeque fluor; profluvium ventris, apud Medicos; atque indè, διαῤῥοίζομαι, alvi profluvio laboro; omnia, à διαῤῥέω, per medium fluo, perfluo, &c. V. Item διαῤῥοιζέω, stridorem emitto; à ῥοιζέω, ῶ, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διά, &c. V.

Διαῤῥύπτω, sordes eluo, purgo, abstergo; ut διαῤῥύψαι τὸν χυμὸν, detergere, Gal. ad Glauc. à ῥύπτω, vide.

Διάῤῥυτος, exp. irriguus; à διαῤῥέω, V. Διαῤῥὼξ, disruptus, fissus; ut διαῤῥὼξ ἀγμὸς κυμάτων σάλῳ, locus montosus fissus fluctuum jactatione, Euryp. est à διαῤῥήσσω, seu διαῤῥήγνυμι, quod à ῥήσσω vel ῥήγνυμι, unde ῥὰξ, αγὸς, &c. V. Δίαρσις, vide cum διάρμα. Διαρταμέω, ῶ, concido in frusta; item trucido, à Th. ἄρταμος, ὁ, unde ἀρταμέω, &c. V.

Διαρτάω, ῶ, diduco, dirimo, intervallo quodam intercipio, à Them. ἀρτάω, ῶ, vide. Διαρτίζω, subigo & panem informo, ut quum massa in panes informatur, Bud. à Th. ἄρτος, ὁ, vide. Item διαρρύω, seu διαρύω, traduco, viz. Trahendo; ut apud Herodot. διαρύσαι τὰς νέας τὸν ἰσθμὸν, per isthmum traducere naves, à Them. ῥύω, vel ῥύομαι, comp. ut præcedentia, cum præp. διά, &c. Vide.

Διασαίρω, simulatè verro; ex διά & σαίρω, V. Item διασαλακωνίζω, exp. mollitie diffluo; idem quod σαλακωνίζω, vide. Διασαλεύω, vehementer concutio; à σαλεύω, vide. Διασαλπίζω, pervulgo, divulgo, & in pass. διασαλπίζομαι, divulgor, pervulgor; à σαλπί-

σαλπίζομαι; V. Διασαρδονίζω, idem quod σαρδονίζω, Sardonium risum rideo, &c. V. Διασαυλούμενος, expon. delicians, luxui deditus; apud Aristoph. est part. præs. passiv. ab inusit. διασαυλέομαι; idem quod σαυλόομαι, οῦμαι, &c. Vide Διασαφηνίζω, idem quod & à διασαφέω, fut. ήσω, do intelligendum, manifestum reddo; unde etiam, διασαφητικὸς σύνδεσμος, conjunctio expositiva, vel declarativa; apud Grammat. à σαφέω; unde σαφηνίζω, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διασεισμὸς, expon. concussio magistratus quæ fit muneribus, corruptio magistratus donatione munerum; verbale à διασείω, vehementer concutio: Item labefacto, & expon. etiam, terreo autoritate: Item vexo, & per magistratuum licentiam exhaurio obnoxios redimendis criminibus & litibus: Item expon. etiam, muneribus corrumpo, & quasi concutio, &c. V. Διασεύομαι, cum impetu pertranseo, seu pervado, à σεύω, -ομαι; V. Διασήθω, cribro, incerno Diosc. 5. 26. à σήθω; Vide. Διασηκόω, pondus manu æstimo; seu manu sublatum pondero, à σηκόω; V. Διασήπω, putrefacio; vel putredine ac tabe consumo; à Them. σήπω; V. Διασιωπάω, silentium teneo, conticesco, obticesco; à σιωπάω; V. Διασκαλεύω, sarculo terram verso; à σκαλὶς, ίδος; quod à Themat. σκάλλω, fut. σκαλῶ, &c. Vide Διασκανδικίζω; unde διασκανδικίσης, apud Aristoph. in Equit. Schol. expon. ἀποθειλιάσης, & μεταμελήσης; Hesych. autem expon. διδυριπιδίσης; id est, Euripidis more vilis oleris quod Euripidis mater σκάνδικος, venditrix fuit; à Them. σκάνδιξ, ικος. V. Διασκάπτω, perfodio: vel fodiendo everto; à Them. σκάπτω; V. Διασκαριφῆσαι, propriè, de avibus dicitur, quæ unguibus terram fodicant, seu scalpunt: Item pro dissolvere usurpatur: ut διασκαριφήσασθαι καὶ διαλύσασθαι τὰς ἀτυχίας; apud Isocr. in Areop. à σκαριφάομαι, ῶμαι; V. Item Διασκεδαστὴς, ȣ, ὁ, dissipator; unde διασκεδαστικὸς, dissipandi & dispergendi vim habens: sed expon. etiam digerens; verbalia, à διασκεδάω, vel -άζω, dispergo: unde etiam, διασκεδαννύω, vel -νυμι; idem, à σκεδάω, vel -άζω, & ἄννυμι; comp. ut præcedentia, cum præpos. διὰ, &c. Vide.

Διασκέπτομαι, dispicio, considero mecum, perpendo; sed expon. etiam contemplor, inspecto: Item perspicio, consulto, delibero; ex διὰ, & σκέπτομαι, fut. ψομαι, &c. V. Διασκέω, ῶ, exorno; unde διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ, compti, ornati; apud Athen. à Them. ἀσκέω; V. Διασκηνάω, & Διασκηνέω, ῶ, expon. diversandi causâ tabernacula, seu tentoria pono; sed expon. etiam dispertior tentoria: Item castra metor: Item apud Xen. Pæd. 3. διασκηνέω, putatur significare, tentoria dissolvo, seu vasa colligo, à σκηνάω, seu σκηνέω, &c. V. Διασκιρτάω, persulto, exilio, exulto, à σκιρτάω; Vi. Διασκοπέω, ῶ, despicio, contemplor, speculor: Item dispicio, considero, mente agito; apud Thuc. l. 3. Item διασκοπιάομαι, & διασκοπιάω, speculor, ex speculo observo, à σκοπὸς, ȣ, ὁ, seu σκοπιὰ, ἡ, unde σκοπέω, -έομαι, σκοπιὰ, ἡ, & σκοπιάω, vel -άζω, & ἀομαι, -ῶμαι, &c V. Διασκορπισμὸς, ȣ, ὁ, dissipatio, dispersio; verbale, à διασκορπίζω, dissipo, sæpe in novo Test. &c. V. Διασκώπτω, scommata & dicteria jacio; unde in passiv. ταῦτα μὲν δὴ ȣ̃τω διεσκώπτοντο; apud Xen. Pæd. 8. à Them. σκώπτω; V. Διασμάω, & διασμέω, extergo, detergo, à Them. σμάω, seu σμέω, &c. V. Διασμήχω, extergendo perpurgo, & emundo; Aristoph. à σμήχω; Vide Διασμιλεύω, scalpello perpurgo, seu perpolio, & general. acuratè expolio; διεσμιλευμέναι φροντίδες; exponitur ad unguem exquisitæ meditationes; Athen. l. 4. à σμιλεύω; Vide Διασμύχω, peruro; à Them. σμύχω; V. Διασοβέω, dispello, discutio, disturbo; à Them. σοβέω, V. Item Διασπαθάω, expon. licium inculco τῇ σπάθῃ; vel simpl. texo, & metaph. profusè consumo: ut διασπαθῆσαι τὴν ȣ̓σίαν, dilapidare patrimonium; Plut. à σπαθάω; comp. ut reliqua præcedentia, cum præpos. διὰ, &c. V.

Διασπαράττω, dilacero, dilanio, discerpo; unde διασπαρακτὸς, ὁ, ἡ; dilaniatus, discerptus; ut σῶμα διασπαρακτὸν; Euryp. in Bacch. ex διὰ, & σπαράσσω, seu -ττω, fut. ξω, &c. V. Item Διασπάσιμος, qui divelli & distrahi potest, verbale à διασπάω; Vide. Διασπουδάζω, expeto, do operam; Demosth. à σπουδάζω; Vide Διασταθμάομαι, metor, dispono; Euryp. à σταθμάω, -άομαι; V. Διαστασιάζω; factionibus & seditionibus implico, seditionem inter aliquos concito: Item dissidiis sejungo ac segrego; à στασιάζω; Vide. Διαστατικὸς, ȣ, ὁ, dirimendi vim habens; & διαστατέω, disto: Item dissidiis implico, ad dissidia concito; utrumque à διαστατὸς, diremptus, &c. V. Διαστείχω, pervado, permeo, seu eo, vel vado per, à στείχω; V. Διάστενος, angustus; à Them. στενὸς; Vi. Διαστηματικὸς, intervallatus, intervallis discretus; ut διαστηματικὴ φωνὴ, cui oppon. συνεχὴς; ut tradit Cel. Rhod. 5. 24. Item διαστηματίζω, paulisper subsisto & cesso, intervallum facio; utrumque à διάστημα, interstitio, &c. V. Διαστηρίζω, stabilio, fulcio, firmo, à στηρίζω; V. Διαστίλβω, transluceo, splendeo per; à Them. στίλβω; V. Διαστολεὺς, έως, ὁ, instrumenti chirurgici nomen, quo utuntur in diducendo ore ægrotantis, aut matrice, aut aliis quæ compressa distendere volunt; à διαστολὴ, vel à διαστέλλω, &c. V. Διαστομωτὶς μήλη, dicitur specillum, quo os clausum aperitur & diducitur; à διαστομόω; V. Διαστοχάζομαι, conjector, conjectationibus auguror, à στοχάζομαι; V. Item, Διαστράπτω, fulguro; q. d. diffulguro; à Them. ἀστράπτω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαστρατηγέω, ῶ, f. ήσω, munus imperatoris obeo; ex διὰ, & στρατηγέω; V. Item Διαστρεβλόω, tormento, seu tormentis distraho, à στρεβλόω; V. Διαστροβέω, rapido vortice & impetuosè pervado, à στροβέω; Vi. Διαστρωννύω, sive ώννυμι, sterno, insterno, à στρωννύω, seu στρώννυμι; V. Διάστυλος, amplius patentibus columnis; Unde διαστυλόω, columnis fulcio; Polyb. l. 5. à Them. στῦλος, ὁ; Vide Διασύομαι, cum impetu pertranseo, seu pervado: Item simpl. transeo, seu pertranseo; ut Il. β. διέσυτο λαὸν Ἀχαιῶν, transibat per populum Achivorum; sic apud eund. διέσυτο τάφρȣ, fossam trajecit; à σύνομαι, inusit. pro σεύομαι, seu σείομαι, &c. V. Διασυρίζω, cum sibilo emitto, vel simpl. sibilo, & Daniel. c. 4. διασυρίζων, expon. flans spiritus, à συρίζω; V. Διασυρτικὸς, expon. aptus ad obtrectandum, seu factus ad lacerandam alicujus famam probris; ut διασυρτικὸν ἐπίγραμμα, verbale, à διασύρω; V. Διασφαιρίζω, in modum pilæ disjicio; à σφαιρίζω; V. Διασφάλλω, aberrare facio, fallo; unde passiv. διασφάλλομαι, fallor, aberro; à Them. σφάλλω, -ομαι; V. Διασφάττω; Vide cum διασφάζω. Διασφετερίσασθαι, expon. sibi vendicare, seu retinere, in suos & proprios usus convertere, à σφετερίζω; V. Διασφηκόω, in vespam converto, vespæ figurâ & habitu induo, à σφηκόω, -ῶ; V. Διασφίγγω, perstringo, valde stringo: Item cohibeo, colligo; à Them. σφίγγω; Vi. Διασχηματίζω, figuro, à σχηματίζω; V. Item Διασχίζω, diffindo, discindo, disseco; unde verbale, διάσχισμα, τὸ, frustum ex dissectione, seu discissione, à σχίζω; comparativ. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαταμιεύω, in penu custodio; ex διὰ, & ταμιεύω; V. Item Διατειχίζω, distermino & separo muro interjecto, & general. velut muro interjecto separo, dirimo, discludo; unde verbale, διατείχισμα, τὸ, murus in id structus, ut interseptat aliqua, murus intersepiens; à τειχίζω, unde τείχισμα, &c. Vide Διατεκμαίρομαι, per signa demonstro, ita ut conjectare sit facile, certis signis ostendo, à τεκμαίρω, -ομαι; Vide. Διατερσαίνω, exsicco, inarefacio; à τερσαίνω; Vi. Διατετραίνω, & διατετραίνω, ut & διατετράω, perforo, perterebro, pertundo; à Them. τετράω, seu τετραίνω; V. Διατήκω, liquefacio, liquo: Item tabefacio, mollio, &c. Idem quod Them. τήκω: V. Διατήρησις, observatio, conservatio, verbale, à διατηρέω, observo: Item caveo, &c. Vide Διατίλλω, pervello; unde verbale, διάτιλμα, τὸ, evulsio; in Epigram. à Them. τίλλω, unde τίλμα, τὸ, &c. V. Διατιμάω, æstimo; unde verbalia, διατίμησις, ἡ, æstimatio, & διατιμητικὸς, indicatorius, indicandi vim habens; i. e. rei venali prætium constituendi; ut & διατιμητὴς, æstimator;

tor; à τιμάω; unde τίμησις, τιμητὴς, & τιμητικὸς, &c. V. Διατινάσσω, discutio, quassu discutio, & simpl. quatio, vibro, à τινάσσω; V. Διαπτερύσσω; & διαπλέκω; V. cum διαπλέκω. Διατλάω, & διάτλημι, perfero, perpetior; à τλάω, seu τλῆμι: V. Διατοξεύω, sagittâ penetro, vel trajicio, & simpl. jaculor, telum vibro, à τοξεύω; V. Διάτορος, expon. penetrans, aut trajectus; unde διάτορος φωνὴ, dicitur quæ aures penetrat, tono suo acuto firma & vehemens: Item διατορώτατον, expon. clarissimum; Suid. à διατορέω; V. Item Διατράμις, Hesychio est ὁ διεῤῥωγὼς τὴν τράμιν; Polluci est depygis depressas habens nates, seu detritas; i. e. λίσπος, & λισπόπυγος, à τράμη, vel τράμις; comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διατραχηλίζω, præcipitando collum frango, vel præcipito; ex διὰ, & τραχηλίζω; Vi. Item Διατρέφω, alo, nutrio, vel enutrio; à Th. τρέφω, V. Διατρέχω, discurro, percurro, curriculo pertranseo; à Them. τρέχω; V. Διατρέω, intremisco, perhorresco: Item tremefactus diffugio; ut Τρῶες δ᾽ ἂν διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλοι; in Il. λ. à Them. τρέω; vide. Διάτρησις, perforatio, pertusio: Item pro foramine; Herod. Item διάτρητος, perforatus, foraminibus pertusus; sed expon. & tornatilis, torno factus; verbalia, à διατετράω; à Them. τιτράω, f. τρήσω; ut à τράω, &c. V. Διατριβὴ, ἡ, temporis in longum extractio, procrastinatio; expon. etiam, studium & opera quæ alicui rei impenditur; seu studium quo alicui rei impendendo tempus terimus; in qua signif. plerumque cum περὶ construitur; ut περὶ λόγους διατριβαὶ; apud Plut. & interdum cum ἐν; interdum absolutè, ut & διατριβαὶ, αἱ; dicuntur Philosophorum congressus & disputationes; Item locus in quo διατρίβουσι περί τι, dicitur διατριβὴ; apud Isocr. Luc. & Plut. in Alcib. &c. V. Item Διάτριμμα, τὸ, expon. intertrigo; ut διατρίμματα μηρῶν, femorum intertrigines; verbale, à διατρίβω; V. Διάτριτος, expon. accessio morbi, seu febris tertiâ die; Gal. & ex eo Bud. ab aliis autem, expon. tridui inedia, & empiricorum dicitur esse inventum, à Thessalo quodam primùm excogitatum à τρίτος, ὁ; V. Item Διάτριχα, expon. tripliciter; à τρίχα, &c. V. Διατρυπάω, pertèrebro, perforo, pertundo: Item penetro, transfigo: Item excavo; à τρυπάω; V. Item Διατρυφάω, ῶ, delicatè vivo, deliciis, seu luxui indulgeo, luxu diffluo, à τρυφάω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διατρώγω, peredo, perrodo, vel erodo; ex διὰ, & τρώγω; V. Item Διαυγὴς, pellucidus, translucidus, limpidus; ut διαυγὲς ὕδωρ; in Epigram. Unde διαύγεια, & διαυγία, ἡ, pellucens splendor: Item διαυγασμὸς, ȣ, ὁ, translucens splendor; verbale, à διαυγάζω, illustro, illumino: Item diffulgeo, transpareo, &c. V. Διαύλιον, & διαύλειον, ȣ, τὸ, dicitur fuisse, quum in scena, tacentibus omnibus, intus tibicen caneret: Item διαυλωνία, ἡ; Eustathio est locus angustus, in quo aves sylvestres capiuntur; ut & διαυλωνίζειν, Suidas esse dicit, fluere per angustias; & Bud. expon. meatus longos transire, dicique tradit, de aqua marina terras subeunte & in fontes percolata; vide & Athen. Item διαυλίσκος, ȣ, ὁ, expon. canaliculus in dioptris, quo visus dirigitur; apud Polyb. Item δίαυλος, expon. etiam, mensura duorum stadiorum, h. e. mille & ducentorum pedum, &c. omnia, ex δὶς, vel διὰ, & Them. αὐλὸς, unde αὐλίσκος, αὐλών, ῶνος, & αὐλωνίζω, &c. V. Διαυλοδρομεῖν, expon. quum ad calcem perveneris, rursus ad carceres cursu redire; à διαυλοδρόμος, qui diaulum currit, seu cursum circensem peragit, &c. V. Διάφανσις, seu διάφασις, q. d. interlucentia: Item transparentia, verbalia, à διαφαίνω, qu. dic. interostendo, & neutral. eluceo; unde in pass. appareo inter alia, & conspicuus sum, seu fio: Item transparens, translucens, seu perlucidus sum, &c. Item διαφανῶς, perspicuè, apertè, manifestè; Thuc. l. 2. adverb. à διαφανής; V. Item Διαφαρμακεύω, medeor, medicamentum purgans præbeo; Plut. à φαρμακεύω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαφαύω, illuceo, illucesco; ut ἕως διαφαύσῃ ἡμέρα; Reg. l. 1. c. 4. ex διὰ, & φαύω; Vide. Item Διαφερόντως, excellenter, egregiè: Item magis, maximè, vehementer; Plat. est adverb. à διαφέρω; V. Διαφθορεὺς, έως, ὁ, corruptor: Item stuprator, à διαφθείρω; Vide Διαφιλονεικέω, acriter contendo; Plut. à φιλονεικέω; V. Διαφιλοτιμέομαι, exponitur magno studio conor & contendo quippiam efficere, à φιλοτιμέομαι; V. Διαφοβέω, metum injicio, in fugam verto; unde διαφόβημα, metus, perterrefactio; id quod terrore incutitur; à φοβέω, -έομαι; V. Διαφοιβάζομαι, vaticinor ut insani Poëtæ, μαίνομαι; unde præt. pass. infin. διαπεφοιβάσθαι, i. e. ἐκμεμηνέναι; apud Soph. in Ajace; à φοιβάζω; V. Διαφοιτάω, divagor, pervagor, seu pervado, i. e. percrebresco; ut τȣ̃ ἔργȣ λόγος μείζων διεφοίτησεν εἰς Ῥώμην; Plut. in Fab. & ὡς δ᾽ διεφοίτησε ταῦτα; apud Herodian. l. 7. à Them. φοιτάω; V. Διαφόρημα, τὸ, expon. quod dissipatur seu disjicitur; Suidæ est παίγνιον, i. e. res ludicra, & διαφόρησις, dissipatio: Item actio discutiendi & digerendi: Item dissolutio, resolutio, verbalia, à διαφορέω; V. Item Διαφορότης, idem cum διαφορὰ; Plat. & pro dissidio; apud Ælian. ut & διαφόρως, differenter, cum differentia: Item diversè, variè, multifariam; apud Thuc. adverb. à διάφορος, differens: Item conferens, commodus, ut διάφορος πρὸς σωτηρίαν, ad salutem commodus: Item dissidens, dissentiens, & in neut. τὸ διάφορον, interdum dicitur dissidium, controversia, & interdum, impensa, seu expensa; à διαφέρω, quod à Them. φέρω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαφράγνυμι, & διαφράγνυμαι, sepio, munio, vel obstruo; Plut. à διάφραγμα, τὸ, q. d. intersepimentum, quod intersepit, seu intersepiendo discludit; Thuc. l. 1. & Poll. l. 2. Item διάφραγμα τῆς καρδίας; expon. πραπίδες, περικάρδια, præcordia; i. e. discrimen & membrana, quæ parietis instar, cor & pulmonem à jecinore & liene distinguit, septum transversum, περίζωμα, cinctus, discretorium, φρένες, &c. V. Item Διαφράζω, expon. indico; ex διὰ, & Them. φράζω; V. Διαφροντίζω, curo, curam suscipio & adhibeo; à φροντίζω; V. Διαφυράω, subigo, pinso; à φυράω, V. Διαφυσάω, perflo: Item flatu discindo: Item efflo; unde verbale, διαφύσησις, perflatio; à Th. φυσάω; V. Διαφύσσω, exhaurio, expromo; ut διὰ δ᾽ ἔντερα χαλκὸς ἤφυσε, est enim tmesis, pro διήφυσε; Il. ρ. & Od. τ. πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι; dente multum carnis exhausit, seu extraxit velut haustu; ab ἀφύσσω, idem quod Them. ἀφύω, &c. V. Διαφωτίζω, lucidum reddo, &c. idem quod φωτίζω, id vide. Διαχαίνω, & διαχάσκω, hisco, magno hiatu diducor; à Them χαίνω; unde χάσκω, &c. V. Διαχαλάω, dissolvo, seu laxo & dissolvo: Item resolvo, dissipo, aperio; à Them. χαλάω; V. Διαχειμάζω, hyemem traduco, hyberno; Thuc. l. 6. à χειμάζω; V. Διαχειρισμὸς, ȣ̃, ὁ, & διαχείρισις, ἡ, administratio; Thuc. l. 1. verbalia, à διαχειρίζω, -ομαι, administro, rego, quasi διὰ χεῖρας ἔχω; Item interficio, manu conficio, &c. V. Item Διαχέω; vide ante διαχειρίζω: Item Διαχλιδάω, expon. luxui deditus sum, in deliciis vivo; unde part. præt. med. διακεχλιδὼς; apud Plut. in Alcib. per Sync. scil. ex activ. διακεχλιδηκὼς, à χλιδάω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαχρίω, perungo, perlino; unde verbale, διάχρισμα, τὸ; id quo perlinimur, unguentum; sed expon. & perunctio; ex διὰ & χρίω, &c. V. Item διάχυσις, diffusio, & διάχυτος, diffusus; ut οἶνος διάχυτος; Plin. Unde, διαχυτικὸς, diffundendi vim habens, & discutiendi; sed expon. & prodigus, qui res suas profundit; verbalia, à διαχύω; V. Διαχυτλάζω, vel -άω, perfundo, humecto: Hesych. à χυτλάζω; V. Διαχύω, fut. ύσω, diffundo; idem quod διαχέω; à Them. χέω; unde χύω, futur. χύσω, &c. Vide Διαχώννυω, & διαχώννυμι; vide cum διαχόω. Διάχωρος, expon. intervalla quæ sunt inter cohortes & centurias; Suid. à Them. χῶρος, ὁ; V. Διαψαθάλλειν, idem cum, pro & ab διαψαλάττεσθαι, quod à Suid. & Hesych. expon. εἰς ἔρευναν διαστέλλεσθαι, & derivatur à ψαλάσσω, fut. ξω, pro quo dicitur & ψαθάλλω, tango, contrecto, &c. V. Διαψέγω, reprehendo, vitupero, à Them. ψέγω; V. Διαψηφίζομαι, calculum in urnam mitto, sententiam de aliqua re dico; unde verbalia, διαψήφισις,

διαψήφισις, suffragiorum disquisitio & latio, sententiarum dictio; sed expon. & disquisitio; sic enim propriè dicebatur, recognitio recensiove civium populatim tributimque citatorum, ob id instituta, ut obreptitii cives, & falsò in civitatem inscripti, tribu & populo moverentur; apud Demosth. Item διαψηφιστὴς, calculator, qui suffragia colligit; à ψηφίζω, ομαι, &c. V. Διαψιθυρίζω, murmuro, susurro; à ψιθυρίζω; V. Item Διαψύχω, perfrigero; Item recreo, reficio; sed expon. & aëri, seu ventis perflandum expono; ut τὰς ναῦς διαψῦξαι; apud Thuc. l. 6. à Them. ψύχω; comp. ut reliqua praecedentia, cum praeposit. διὰ, &c. Vide.

Διγόνατος, expon. duplici geniculorum nodo cinctus, &c. V.

Δίεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, dissidens, cui contrarium, σύνεδρος; erat autem verbum augurale; Aristot. Hist. Anim. l. 9. & expon. etiam substantivè, διαφανὴς, ἡ λαμπρὰ καθέδρα; Hesych. & Bud. ex Athen. lib. 5. unde διεδρία, dissidium; apud Aristot. ibid. Item δίεδρον, τὸ, q. d. bisellium, sellae genus, & διέδριον, ου, τὸ, diminut. sellula; Suid. omnia, ex δὶ, vel δὶς, & ἕδρα, ἡ; unde ἕδριον, τὸ, &c. V.

Διειδόμενος, idem quod & à διειδὴς, perspicuus, pellucidus, limpidus; h. e. qui perspici & pervideri oculis potest, ut purae & limpidae arenae; ut διειδὲς ὕδωρ; apud Theophr. Pl. 6. c. 28. ex διὰ, & εἴδω, &c. V.

Διειλύω, expo. λάθρα διεξέρχομαι; Apoll. 4. Argon. διειλυθεῖσα δόμοιο, quae se subducit, &c. ex διὰ, & εἰλύω, idem quod εἰλέω, verso: unde etiam, διείλησις, est quasi esset verbale, ex διειλέω, inusit. &c. V.

Διείργω, diduco, dirimo, intersepio, dispesco; ut Thuc. lib. 3. Χαράδρα αὐτῶν μεγάλη διεῖργε, i. e. dirimebat eorum castra; h. e. intersepiebat & à se invicem distinguebat; & apud Plut. in Them. βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος; i. e. brevi freto insula distinguitur ab Attica; ex δὶ, vel διὰ, & εἴργω, &c. V.

Διειρωνόξενος, expon. sublestè hospitalis, &c. V.

Διεκβαίνω, egredior; ex διὰ, & ἐκβαίνω; V. Item Διεκδικέω, ῶ, tueor, defendo; sive judicio, sive armis; unde verbale, διεκδικητὴς, defensor; ex διὰ, & ἐκδικέω, unde ἐκδικητὴς, &c. Vide.

Διεκδρομὴ, excursus, vel percursus; ex διὰ, & ἐκδρομὴ, ἡ; V. Item Διεκδύω, extrico, evado, aut evadere facio; unde verbale, διέκδυσις, ambages, fugae & strophae tergiversationum; ex διὰ, & ἐκδύω, seu ἐκδύω, unde ἔκδυσις, &c. V. Διεκπερδικίσαι, expon. ceu perdix decipere & effugere; ex διὰ, ἐκ, & πέρδιξ, ικος, &c. V. Διεκπλώω, idem quod διεκπλέω, ut ἐκπλώω, idem quod ἐκπλέω; & πλώω, idem quod Them. πλέω, &c. V. Διεκπορεύομαι, egredior, seu exeo per, transeo per: Item progredior; ex διὰ & ἐκπορεύομαι; Vide.

Διέκπλωσις, est verbale à διεκπλώω, &c. Vide.

Διεκρέω, perfluo, effluo per; ex διὰ, & ἐκρέω; V. Item Διεκτελὴς, unde διεκτελέστερον, absolutius, perfectius; Hesych. ab ἐκτελὴς; V. Διεκτέμνω, exseco, excido, disseco, vel penetrans execo; ab ἐκτέμνω; Vide. Διεκφανὴς, perlucidus: Item illustris, celebris, clarus; ab ἐκφανὴς; Vide. Διελκύω, pertraho; ut διελκύω διὰ δακτύλου, i. e. traho per annulum; Aristoph. unde διελκυστίνδα, puerorum ludus, in quo una pars singulos alterius partis ad se traducere conatur; Poll. l. 9. ab ἑλκύω, unde ἑλκυστίνδα, &c. V. Διεμβάλλω, injicio, seu injicio per; ab ἐμβάλλω; V. Διεμμένω, constanter permaneo in; ab ἐμμένω; V. Διεμπιμπλάω, & διεμπιπλάω; ut & διεμπίμπλημι, & διεμπίπλημι, impleo, differcio; ab ἐμπίμπλημι, seu ἐμπίπλημι, comp. ut praecedentia, cum praep. διὰ, &c. V.

Διεμπολάω, coemo & vendo, distraho, divendo, mercor, mercaturam facio; ex διὰ & ἐμπολάω; V. Item Διεμφαίνω; q. d. interostendo, evibro; ab ἐμφαίνω; V. Διενοχλέω, molestus sum; in Epigram. ab ἐνοχλέω; V. Διεξελέγχω, redarguo; ab ἐξελέγχω; V. Διεξερέσθαι, expon. interrogare; ab ἐξερέω, seu ἐξέρομαι, &c. V. Διεξερευνάω, & -άομαι, -ῶμαι, diligenter pervestigo, accuratissimè indago, seu rimor; ab ἐξερευνάω; V. Διεξετάζω, perquiro, diligenter perquiro; ab ἐξετάζω; Vi. Διεξοδικὸς, ου, pervius, per quem transiri potest; unde τὸ διεξοδικὸν, scil. μέρος, dicitur pars corporis per quam excrementa transeunt & emittuntur, & διεξοδικὸς λόγος, oratio qua aliquid percurritur & fusè explicatur; quod unum est ex propriis illis quae Rhetoricen & Dialecticen discernunt; sic διεξοδικὴ ἱστορία, apud Plut. in Fab. unde adverb. διεξοδικῶς, pertranseundo, percurrendo: sed expon. etiam vagè, plenè, fusè; atque inde διεξοδεύω, exeo per, permeo, percurro; Eust. & διεξόδευτος, exitum habens per; omnia, ab ἔξοδος, unde ἐξοδικὸς, & ἐξοδεύω, comp. ut praecedentia, cum praeposit. διὰ, &c. Vide.

Διέρα, expon. margines fluminum, & ἄνδηρα; Suid. est neut. plur. à διερὸς; id vide.

Διερεθίζω, irrito; unde verbale, διερέθισμα, irritamentum; ex διὰ, & ἐρεθίζω; unde ἐρέθισμα, &c. V. Item Διερείδω, infigo; unde διερείδομαι, expon. innitor; ab ἐρείδω, -ομαι; V. Διερέσσω, remigo, à quo irregulariter διήρεσα; ut Od. ξ. Χερσὶ διήρεσα, manibus remigavi, manibus tanquam remis usus sum; à Them. ἐρέσσω, &c. V. Item Διερευνητὴς, perscrutator, indagator; verbale à διερευνάω; V. Διερρήθη, expon. discussum est, distinctè explicatum est; Plat. de leg. l. 11. est ex διὰ, & ἐρρήθη, 3. pers. aor. 1. pass. à 1. pers. ἐρρήθην; id vide.

Διέρυθρος, rubro colore distinctus, cui rubor permistus est; ab ἐρυθρὸς, ὁ; V. Item Διερύκω, inhibeo, impedio, q. d. medium me interponendo inhibeo, dirimo; ut διερύκων γε ἀψιμαχίαν τινὰ; apud Plut. in Lyc. à Them. ἐρύκω, comp. ut reliqua praecedentia, cum praep. διὰ, &c. V.

Διεσθίω, exedo, erodo, corrodo, ex διὰ, & ἐσθίω; V. Item Δίεσις, madefactio, &c. V. cum δίεμαι. Διευθετέω, suo quodque loco digero & dispono, sed expon. & boni consulo; ex διὰ & εὐθετέω; Vide. Διευθυμέομαι, q. d. pergaudeo, perquam laeto & hilari sum animo, ex διὰ, & εὐθυμέω, -έομαι, -οῦμαι, &c. V. Διευθύνω, dirigo: Item corrigo, emendo: Item examino, inquiro, discepto, disputo, seu inquiro disputando; atque inde, διευθυντὴς, director, gubernator: ex διὰ & εὐθύνα, unde εὐθυντὴς, &c. V.

Διευκρινέω, idem est ac διακρίνω, &c. V.

Διευλαβέομαι, -οῦμαι, metuo, vel caveo; ut διευλαβούμενος μὴ παθεῖν, i. e. cavens ne sibi accideret: Item revereor, colo; Plat. in ep. de rep. l. 9. ex διὰ, & εὐλαβέομαι, οῦμαι, &c. V.

Διευριπίζω, idem est quod εὐριπίζω, &c. Vide.

Διευρύνω, dilato, ex διὰ, & εὐρύνω; V. Item Διευτυχέω, usque quaque prosperâ utor fortunâ; ex διὰ, & εὐτυχέω; Vi. Διζήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, quaesitor, vestigator; Nonn. à δίζημαι, vel δίζημι, investigo, &c. V. Διηκριβωμένως, expon. ad amussim, absolutâ & perfectâ diligentiâ; est adverb. à part. praet. passiv. verbi διακριβόω; V. Διημερεύω, diem, vel totum diem transigo, vel duro; ex διὰ, & ἡμερεύω; Vi. Διημερόω, mitigo, emollio, ex διὰ, & ἡμερόω; V. Διηχὴ, ἡ, facultas illa quâ seu vehiculo sonitus ad auditum transmittitur, à διηχέω; V. Δίθαλος, expon. qui gemini victus est; ex δὶς, & θάλλω, fut. θαλῶ, unde θάλος, εος, τὸ; Vi. Διθυραμβοδιδάσκαλος, dithyramborum Poeta, ex διθύραμβος, & διδάσκαλος, ὁ; V. Sic & Διθυραμβοποιὸς, dithyramborum, seu dithyrambicus Poëta; unde διθυραμβοποιΐα, dithyramborum scriptio, & διθυραμβοποιῶ, dithyrambos scribo, seu compono ex διθύραμβος, & ποιέω; vide.

Διθυραμβικὸς, ad dithyrambos pertinens, seu ad dithyramborum Poëtas; unde adverb. διθυραμβικῶς, dithyrambicorum Poëtarum more; aut dithyrambicâ audaciâ, seu licentiâ; unde διθυραμβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ; dithyrambicam audaciam prae se ferens, seu dithyrambicum tumorem; ut διθυραμβώδες ὄνομα; apud Plat. in Cratylo; omnia, à διθύραμβος; V.

Διϊθυντὴς, ου, ὁ, rector; verbale, à διϊθύνομαι, dirigor, regor, passiv. ab act. διϊθύνω; Vi. Item Διϊκμάζω, humecto; unde διϊκμαζομένης τῆς γῆς apud Theophr. Pl. l. 3. ex διὰ & ἰκμάζω; V. Item Διϊκτικὸς, permeabilis verbale, à διϊκνέομαι, pervado, permeo, & Il. ι. καὶ πάντα διίξομαι, expon percurram oratione, edisseram, &c. V

Διϊππασία, expon. decursio equestris vel equestre certamen; ex διὰ & ἱππασία

πασία, verbale, ab ἱππάζω, &c. V. Διΐπτημι, pervolo, volando pertranseo; idem quod διΐπταμαι, ex διὰ & ἵπταμαι, &c. V.

Διϊσθμέω, ῶ, isthmum traduco, ex διὰ, & Them. ἰσθμὸς, ὁ; Vi. Item Διΐσαμαι, seorsum sto, separor, sejungor, distractus sum & divisus: Item dissideo; ut apud Plut. in Apophth. Πομπηΐῳ, ἢ κ) Καίσαρ@ διαςάντων; i. e. quum inter Cæsarem & Pompeium dissidium ortum esset: Item differo, discrepo, est pass. ab act. διΐςημι, q. d. seorsum statuo, &c. V. Item Διϊσχύω, expon. viribus superior sum, viribus vinco, ex διὰ & ἰσχύω; V. Διϊχνύω, pervestigo; ex διὰ & ἰχνεύω; V.

Δικαιαρχία, expon. justum imperium, vel etiam justorum imperium, à δίκαι@, αια, & ἀρχὴ, ἡ, &c. Vi. Item Δικαιοδοτέω, ῶ, jura reddo, à δικαιοδότης; id vide.

Δικαιότης, ητ@, ἡ, justitia, à δίκαι@, æquus, & dicitur tam de re, quam persona; ut δίκαι@ ἀνὴρ, & δικαία ἀρχὴ; apud Isocrat. unde τὸ δίκαιον, subst. expon. jus, æquitas, & Aristot. Eth. 5. c. 7. id deducit ἀπὸ τοῦ δίχα, quasi δίχαιον, quod in duas partes æquales rem scindat, neutri parti plus minusve ratâ portione tribuens; at Plato putat δίκαιον, dici, quasi διαϊὸν, i. e. διὰ, ἰὸν, per omnes res procurrens; asci. à scil. sibi literâ κ, ad elegantiorem sonum. Item Δικαιοῦσθαι, expon. jus pati, quod suum est auferre, cui oppon. ἀδικεῖσθαι; Bud. ex Aristot. Item condemnare; ut apud Thuc. l. 3. ὑμᾶς δ' αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώσετε, vos autem ipsos magis condemnaveritis, est pass. ab act. δικαιόω, justum censeo: Item condemno, Suidæ & punio: Hesychio, & Poll. &c. Vide.

Δικαιωτήριον, ου, τὸ, expon. idem quod δικαςήριον, & κολαςήριον; Suid. & Hesych. i. e. judicum consessus, tribunal, & δικαιώτης, expon. qui justum facit, judex, verbalia à δικαιόω, ῶ, όομαι, -ῦμαι, &c. V.

Δικάσιμ@, ου, ὁ κ) ἡ; ut δικάσιμ@ ἡμέρα, quæ & ἔνδικ@, in qua judicatur, aut judicare licet, fastus dies: Poll. sic δικάσιμ@ ὥρα, tempus judicio præstitutum, à δικάζω, fut. άσω, jus dico, judex sum; unde in pass. δικάζομαι, in jus voco, judicio contendo, seu discepto, litigo: Item passivè, judicor: Thuc. &c. V.

Δικασπολία, & Ion. -λίη, ἡ, jurisdictio, judicium: Item lis, controversia; in Epigrammat. l. 2. à δικασπόλ@, ὁ; vide.

Δικαςικὸν, τὸ, expon. merces judicum, sportulæ judiciales, seu sportularia pecunia; Bud. est neut. à δικαςικὸς, ad judicem pertinens, judicialis: Item judicandi, seu judiciorum peritus; Xen. unde etiam, adverb. δικαςικῶς, judicum more; ut fit in judiciis, &c. Vide.

Δικάω, ῶ, fut. άσω, judico, jus dico; Herodot. lib. 1. à Them. δίκη, ἡ, cujus etymon vide paulò suprà in δίκαι@, cum δικαιότης.

Δικελλίτης, ου, ὁ, qui ligone utitur, fossor; à Them. δίκελλα, ἡ; V.

Δίκλιδ@, expon. δίθυρ@, i. e. biforis: Hesych. vel idem quod δικλειδ@; quod expon. bipartitus, ut possit quis inferiore parte clausâ superpositam aperire, vel contrà; utrumque, à δικλὶς, ίδ@, in plur. δικλίδες, idem cum sing. fores geminæ; sed dicitur, & δικλίδες πύλαι; Il. μ. portæ, vel valvæ bifores; i. e. αἱ δὶς, vel διχόθεν κλειόμεναι; Eust. & apud Erotian. scribitur δικλεῖδες θύραι, i. e. δίθυροι, fores bipartitæ, ita ut una clausa altera manere possit aperta; sed exponi etiam potest, quæ binis clavibus clauderentur, habentibus, viz. singulis foribus suam clavem, à nomine κλεὶς, δὸς, ἡ, clavis, &c. V.

Δικογράφ@, causarum scriptor; Budæo idem est quod δικοῤῥάπτης, unde δικογραφία, causarum concinnatio; ex δίκη, ἡ, & γραφὴ, ἡ: V.

Δίκοκκ@, dicitur, à quibusdam ἡ ζειὰ, quòd duplici grano sit prædita: ex δὶς, & Them. κόκκ@, &c. V.

Δικοῤῥάφ@, seu δικοῤῥάπτης, ου, ὁ, causarum concinnator seu consarcinator, causidicus, leguleius: Item δικοῤῥαφέω, causas concinno, seu consarcino, judiciis compendium quæro, ex δίκη, ἡ, & ῥάπτω, fut. ψω, præt. φα, unde ῥάπτης, ὁ, & ῥαφὴ, ἡ, &c. V. Item Δίκορσ@, ου, ὁ, κ) ἡ; expon. biceps; Eustath. ex lex. Rhet. ex δὶς, & κόρση, ἡ, &c. Vi. Δικόρυμβ@, binos corymbos habens, ut δικόρυμβον ὄρος, duplicem verticem habens mons, seu duplex cacumen; ex δὶς, & κόρυμβ@, ὁ V Δικόρυφος, ου, ὁ κ) ἡ; q. d. bivertex, duplicem habens verticem, & δικόρυφοι, dicuntur ii, quibus geminum est discerniculum capillorum, seu linea illa quæ capillos in duas partes discernit: ex δὶς, & κορυφὴ, ἡ, &c. V.

Δικότυλ@, ου, ὁ κ) ἡ; qui duarum cotylarum est, seu duas habens cotylas, i. e. duas caruunculas concavas circa cirros, dicitur de piscibus quibusdam ex eorum genere qui μαλάκια, vocantur: Aristot. Hist. An. lib. 4. c. 1. ex δὶς, & κοτύλη, ἡ, &c. V.

Δικραής, έ@, ὁ κ) ἡ, biceps, ex δὶς, & κράας, seu κρὰς, &c. V. Item Δίκραι@, bifidus, bicornis; unde δικραιότης, ητ@, ἡ; q. d. bifiditas, bicornitas: ex iisd. cum præced. id vide: sed potest etiam componi ex δὶς, & κέρας, ατ@, τὸ; V.

Δίκραιρ@, itidem exponitur bicornis: Suid. ex Epigram. ex δὶς, & κέρας, ατ@, vel expon. biceps, bifidus. ex δὶς, & κραῖρα, ἡ; V. Item Δίκρανον, sub ξύλον, expon. furcatum lignum, vel furca, unde δικρανόω, ῶ; bifurcum, seu biceps reddo, in duas partes aperio; utrumque, à δίκραν@, quod ex δὶς, & κράνον, τὸ, &c. V. Sic & Δίκρο@, & per contract. δίκρους, item δικρόος, contractè δικροῦς; itidem, biceps, bifidus, bisulcus, bifurcus, dicitur autem per Sync. pro δίκαρ@, seu δικάραν@, vel potius, quasi δίκρα@, aut δίκραν@; ut scribit Etym. ex δὶς, scil. & κάρα, τὸ, seu κράνον, τὸ; à Them. κάρηνον, vel à Them. κέρας, ατ@, &c.

V. Item Δίκροσσ@, geminam, seu duplicem habens fimbriam, vel utrinque fimbriatus, ex δὶς, & Them. κροσσὸς, ὁ; vide.

Δικταμνίτης οἶν@, vinum dictamno conditum, apud Diosc. lib. 5. c. 57. à Them. δίκταμνον, herba quam extrahendis sagittis cervi monstravere percussi, eâ, pastuque ejus herbæ telo ejecto: ut tradit Theophr. Hist. Pl. l. 9. c. 16. & Plin. 8. 27. necnon Diosc. 3. 37. &c. V.

Δικτυάλωτ@, reti captus, irretitus: ex δίκτυον, τὸ, & ἁλωτὸς, ὁ, &c. Vide.

Δικτύδιον, ου, τὸ, reticulum: Poll. l. 7. diminut. Item Δίκτυες, apud Herodot. l. 4. sunt feræ quædam Libycæ, & δικτυεὺς, έως, ὁ, piscator retiarius: Poll. Item Δίκτυννα, vel Δίκτυννα, ἡ, Diana, dicta ἀπὸ τῶν δικτύων; Orph. Hymn. in Artem. & omnia, à Them. δίκτυον, τὸ; vide.

Δικτυοβόλ@, qui rete jacit, piscator retiarius, ex δίκτυον, τὸ, & βολὴ, ἡ, seu βόλ@, ὁ, &c. V. Item Δικτυόθετ@, retium instar positus, reticulatus, ex δίκτυον, τὸ, & θετὸς, ὁ, &c. V. Item Δικτυόκλωσ@, in retia plexus, in retia fili modo contextus, ex δίκτυον, τὸ, & Them. κλώθω, fut. ώσω, unde κλωςὸς, ὁ, &c. V.

Δίκτυον, rete: Hesychio est etiam media cribri pars, in qua tenuia sunt foramina, dirivatur autem ab Eust. à δίκω, i. e. βάλλω, sicut ab eodem βάλλω, deducitur βόλ@, quod affinem huic signif. habet, in plur. δίκτυα, τὰ, dicuntur esse quæ in locis planis & ἰσοπέδοις tenduntur, sicut ἐνόδια, quæ in viis: ut tradit Poll. sed dicitur etiam de reti piscatorum; Od. Χ.

Δικτυοπλόκ@, qui retia nectit, seu connectit: Poll. l. 7. c. 30. ex δίκτυον, τὸ, & Them. πλέκω, unde πλοκὴ, ἡ, &c. V. Item Δικτυοποιὸς, qui retia conficit: Poll. ex δίκτυον, τὸ, & ποιέω; V. Item Δικτυουλκὸς, qui rete trahit, piscator retiarius: Poll. ex δίκτυον, τὸ, & ὁλκὸς, ὁ; à Them. ἕλκω, &c. V.

Δίκωλ@, bimembris, duo habens membra: Diosc. 2. 106. apud Rhetores δίκωλ@ περίοδ@, est periodus duorum membrorum: ex δὶς & κῶλον, τὸ, V. Item Δίκωπ@, qui duobus tantùm remis agitur: ut δίκωπα σκαφίδια; Strab. l. 1. ex δὶς, κώπη, ἡ; V. Διλήκυθον, ου, τὸ, gemina lecythus, duæ lecythi: Athen. l. 4. ex δὶς, & λήκυθ@, ἡ; V. Διλήμματ@, ὁ κ) ἡ, ex dilemmate, vel ex duobus lemmatis constans, à δίλημμα, τὸ, dilemma; i. e. argumentum ab utraque parte concludens adversarium, complexio Ciceroni, i. e. in qua ille, utrumvis concesserit, reprehenditur; sic autem dicitur, quoniam duabus propositionibus, seu διλήμμασι, conjunctione aut copulatis, in medium proferri solet, &c. Vide.

Διλόγχ@, apud Cratinum, dicitur ἡ Πένδις, dea; vel à duplicibus honoribus, quos est sortita: vel à duabus lanceis quarum duas gestat, ut venatrix: Hesych. ex δὶς, & λόγχη, ἡ, &c. V. Item

V. Item Διλοχία, ἡ, exp. duplaris decuria; ex δὶς & λόχος, ὁ, cohors, &c. V. Διμέτωπος, bifrons; ut διμέτωπος φρουρὰ, munitio anceps; ex δὶς & μέτωπον, τὸ, V. Δίμηνος, qui duorum est mensium, bimestris; item ἡ δίμηνος, scil. ὥρα, bimestre temporis spatium; ex δὶς & μὴν, μηνὸς, V. Διμήτωρ, bimater; Doricè dicitur διμάτωρ, Epith. Dionysii, seu Bacchi; apud Diodor. Sic. l. 5. ex δὶς & μήτηρ, ἡ, V. Δίμιτρον, ου, τὸ, duplici zonâ, vel tæniâ vinctum; sed exp. & germen duplex; ex δὶς & μίτρα, ἡ, V. Δίμοιρος, duas habens partes totius in tres divisi; bes vel bessis, Plut. in Tiberio, & in neut. δίμοιρον, τὸ, propriè signif. rei cujuslibet partes duas; sed peculiariter, de moneta dicebatur, pro triobolo, quòd hoc esset δίμοιρον drachmæ, Plat. in Axiacho; unde διμοιραῖος, duplaris; qui est duarum partium, seu qui duas partes continet; ut τόκος διμοιραῖος, usura bessis, i. e. octo per duodecim; ut & διμοιρία, est in hæreditate, bes; & est etiam vocabulum militare, significans ἡμιλοχίαν; item διμοιρίτης, ου, ὁ, qui duplam portionem capit, vel cui dupla portio datur; & διμοιρῖται, milites quibus duplex annona datur; item διμοιρίτης dicitur, qui διμοιρίᾳ præfectus est, &c. Vide διμοιρία. Δίμυξος, duo habens ellychnia, Plat. in fabula quæ νὺξ μακρὰ inscribitur; ex δὶς & μύξα, ἡ, V.

Δίνευμα, τὸ, δινηθμὸς, ὁ, & δίνησις, εως, ἡ, in vorticem, seu gyrum circumactio; verbalia, à δινέω, vel δινεύω, à Them δίνη, gyrus; item aëris turbo; unde δῖνος, ὁ, idem, sed exp. etiam, vertigo, i. e. affectus quo caput circumagi videtur; item quicquid turbinatum est; à cujus similitudine, apud antiquos, δῖνος dicebatur vasculum fictile basi carens, & ab inferiore parte rotundum, Athen. l. 11. & Poll. l. 6. Atque inde, δινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, exp. turbineus, vorticibus plenus; & δινέω, ῶ, seu ἴω, & εύω, exp. instar turbinis circumago, gyro, verso, &c. V.

Δίξοος, bifurcus, bifidus; ex δὶς & Th. ξέω, cujus comp. varia desinunt in ξοος, &c. V.

Διογενέτωρ, idem cum διογενὴς, è Jove ortus; & ex iisd. V. Item διογένητος, idem; item nobilis; pro quo per Sync. metri gratiâ, dicitur διόγνητος, &c. Id V.

Διοδεύσιμος, ὁ καὶ ἡ, & διόδευτος, pervius, permeabilis; utrumque, à διοδεύω, iter facio per, permeo, &c. Vide.

Δίοζος, qui in duos ramos spargitur; unde διοζοῦσθαι, in duos veluti ramos findi, seu dividi; ex δὶς & ὄζος, ὁ, V.

Διοίγω, & διοίγνυμι, aperio, pando, retero; ex διὰ & οἴγω, sive οἰγνύω, f. ξω, &c. Vide. Item διοικοδομέω, inter ædificandum separo & discrimino, seu divido; ex διὰ & οἰκοδομέω, V. Διοινοῦσθαι, exp. vino imbui, inebriari; est infin. pass. ab act. διοινόω, V. Διοινοχοέω, vinum fundo, misceo; ex διὰ & οἰνοχοέω, V.

Δίοιξις, ἡ, apertio, patefactio; verbale, à διοίγω, V. Διοϊστεύω, sagittam mitto per, jaculo pertranseo, Od. τ. & φ. ex διὰ & οϊστεύω, V. Διοιχνέω, eo per, vagor per, pererro, Hom. hymn. in Pana; item διοίχομαι, exp. pereo, intereo, vel perii, interii, Soph. in Ajace, ex διὰ & οἴχομαι, unde οἰχνέω, ῶ, &c. V.

Διολλύω, sive διόλλυμι, disperdo; & in pass. διόλλυμαι, dispereo; ex διὰ & ὄλλυμι, V.

Δίομαι, persequor, expello persequendo, summoveo; idem fere quod act. δίω, V.

Διομαλίζω, & διομαλύνω, complano, lævigo; item æqualem, seu æquabilem reddo; ex διὰ & ὁμαλίζω, sive ὁμαλύνω, &c. V. Item δίομβρος, imbre madidus; seu simpl. madidus; ex διὰ & ὄμβρος, V. Διομολογέομαι, οῦμαι, confiteor; item fateor, h. e. caveo instrumento, & acceptum fero; item paciscor, conventum do, ex pacto promitto, & passivè, pacto promittor; item constituo, seu pono ita esse; item stipulor, paciscor, à te hoc contendo ut fateare, Plat. l. 6. de rep. unde verbale, διομολογία, hujuscemodi constitutio atq; προσδιορισμὸς, item sponsio, pactum, Aristot. Eth. 9. ex διὰ & ὁμολογέω, έομαι, οῦμαι, unde ὁμολογία, &c. V.

Διονομάζω, denomino, appello; unde apud Aristot. l. 1. Meteor. διωνομασμένος, exp. nominatus, celebris; ex διὰ & ὀνομάζω, V.

Διονυσιάζειν, dicitur pro, τὰ διονύσια ἄγειν, Bacchinalia agitare; Bacchicum festum celebrare, Athen. l. 10. Item διονυσιακὸς, οῦ, ὁ, Bacchicus, vel Bacchanalis; ut & διονυσιὰς, άδος, ἡ, idem quod διονυσιακὴ, Bacchanalis fœm. sicut etiam, διονύσιος, idem cum διονυσιακὸς, Bacchicus; ut διονύσιος κισσὸς, apud Diosc. l. 2. Bacchica hedera; & apud Athen. l. 2. διονύσια δῶρα, i. e. vinum; unde διονύσιον, ου, τὸ, sub. ἱερὸν, Dionysii fanum, Bacchi templum, & in plur. τὰ διονύσια, sub. ἱερὰ, Bacchica sacra, Bacchanalia; festum in honorem Bacchi, Athen. l. 4. & Plut. sæpe; item διονυσίσκος, q. d. Bacchulus; Autor definit. med. διονυσίσκους, vocari dicit osseas eminentias, quæ prope tempora nascuntur; diminut. & omnia, à Th. διόνυσος, ὁ, V.

Διόπαις, Jovis filius, Epith. Apollinis; in Epigr. ex διὸς, genit. à ζεὺς, & παῖς, ὁ, ἡ, V. Διόπεμπτος, exp. à Jove missus; ex Ζεὺς, Διὸς, & πεμπτὸς, V.

Διορατικὸς, perspicax; à διοράω, transpicio; item digno co, discerno; ex διὰ & ὁράω, V. Item διοργίζω, irâ accendo, vel inflammo, & in pass. διοργίζομαι, irâ accendor, inflammor; ex διὰ & ὀργίζω, ομαι, V. Διόρνυμι, concito per, ex διὰ & ὄρνυμι, unde in pass. διόρνυμαι, concitus feror per; & apud Nonn. διορνύμενον γενετῆρος πνεῦμα, exp. prodiens à patre spiritus, &c. V. Δίορος, vide cum διορία. Item διόρισις, definitio; verbale, à διορίζω, V.

Διόροφος, duplici tecto instructus; duplicem concamerationem, vel contignationem habens, &c. Vide διώροφον.

Διόρυγμα, τὸ, fossa per aliquem locum ducta; item διορυκτὴς, οῦ, ὁ, qui parietes perfodit; & διορυχὴ, ἡ, perfossio, propriè, parietum; verbalia, à διορύττω, fodiendo penetro, &c. V. Item διορχέομαι, persalto, usque ad finem salto, seu desalto; item peritiâ saltandi cum aliquo certo; ex διὰ & ὀρχέομαι, V. Διόρωσις, vide cum διορόω.

Δίος, εος, τὸ, metus; à δίω, pro Th. δείδω, &c. V.

Διόσκουροι, sive διόσκοροι, Castor & Pollux, Jovis & Ledæ filii; dicuntur Διὸς κοῦροι, quasi per excellentiam; quum alioqui; reges etiam Διὸς κοῦροι dicantur, à Stesichoro, &c. V.

Διόσπυρον, ου, τὸ, q. d. frumentum Jovis; genus cerasi, seu fructus ceraso similis, Theophr. H. Pl. l. 3. c. 13. sic etiam dicitur à quibusdam, lithospermon, Plin. 27. 11. ex διὸς & πυρὸς, ὁ, V.

Διόστεος, exp. gemino constans osse, &c. Vide.

Διότι, quamobrem, qua de causa; item quoniam, quia, eo quòd, propterea quòd; item quòd; & sic est à διὸ, V. sed sumitur etiam, διότι, pro δι' ὅ, τι; propter quid? διὰ τί; sæpe apud Aristot. & apud eund. & alios Philosophos, τὸ διότι, exp. causa cur; nam διότι, usurpatur & citra interrog. pro quare, qua de causa, quamobrem: rarius autem idem est quod ὅτι, quoniam, quia, &c. V.

Διουρίζω, Ionicè dicitur, pro διορίζω, distermino, distinguo, &c. V. Item διοχετεύω, per canalem, seu tubum duco, seu derivo; unde verbale, διοχετεία, derivatio aquæ, ductus aquæ; ex διὰ & ὀχετεύω, unde ὀχετεία, ἡ, &c. V.

Διοχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, quo duo vehi possunt, Poll. l. 7. ex δὶς & Th. ὄχος, ὁ, &c. V.

Διοχλέω, ῶ, turbo, perturbo; molestiam exhibeo, molestus sum, & in pass. διοχλοῦμαι, molestiâ afficior, molestia mihi exhibetur; ex διὰ & ὀχλέω, vide. Item διοχλίζω, dimoveo; sed exp. etiam, diduco os; ex διὰ & ὀχλίζω, V. Item διοχυρόω, exp. munio, firmo, firmum reddo; ex διὰ & ὀχυρόω, V.

Διπηχυαῖος, idem quod, & à διπήχυς, duo cubita æquans; unde etiam, διπηχαϊκὴ, scil. χώρα, dicitur interscalmium, i. e. μετασκάλμιον, h. e. interstitium inter scalmum & scalmum, ubi remex sedet, &c. V.

Διπλόη, ἡ, duplicitas; item vafritia versutiaque ac fraus hominis aliud in ore, aliud in corde habentis; cui oppon. ἁπλότης; item διπλοΐζω, f. ίσω, duplico; item διπλαγγίδες, sub. χλαῖναι, duplices lænæ, Poll. omnia, à Th. διπλόος, contr. διπλοῦς, duplex, & cum genit. duplo major quam, Matth.

Matth. c. 23. interdum etiam, signif. latus & grandis, & in plur. διπλοῖ, interdum, pro duo; ut διπλοῖ βασιλῆες, ex Apoll. Rhod. & διπλόα ἥματα, ex Soph. Item διπλοῦς, duplicem etiam & versi: ellem significat; ut contrà ἁπλοῦς, hominem simplicem; sic διπλοῦς ἀνὴρ, dicitur apud Euryp. παρὰ τὸ δύο πέλειν, fit δυοπλόος καὶ διπλόος; vel fit simpl. à δὶς, per adjectionem paragogicam; inquit Etym.

Διπόταμος, ου, ὁ καὶ ἡ, duos habens fluvios, Euryp. ex δὶς & ποταμὸς, V. Item δίπρυμνος, duplicem habens puppem; ex δὶς & πρυμνὸς, ὁ, V. Δίπρῳρος, duplicem proram habens, Athen. l. 5. ex δὶς & πρῷρα, V. Διπτυχὴς, idem quod δίπτυχος, duplicatus; unde διπτυχίζω, duplico, Hesych. & δίπτυχοι, duo; apud Euryp. in Iphig. Taur. omnia; à δίπτυξ, &c. V. Διπυθμὴν, cui sunt duo funda seu duo habens funda; ut διπυθμὴν κύλιξ, apud Eust. ex δὶς & πυθμὴν, V. Διπύρηνος, duos habens nucleos; interiore ligno gemino præditus; & τὸ διπύρηνον, dicitur instrumentum chirurgicum, i. e. specillum duas habens cuspides, Gal. ex δὶς & πυρὴν, ῆνος, V.

Δίρκαιον, Diosc. testatur vocari à nonnullis τὸ δαῦκον, l. 3. c. 83. &c. Vide δερκαία.

Δισέγγονος, abnepos; & δισεγγόνη, abneptis; ex δὶς & ἔγγονος, V. Item δίσευνος, exp. duarum uxorum maritus, &c. V. Δίσεφθος, bis coctus, recoctus; ex δὶς & ἑφθὸς, V. Δισθανὴς, bis moriens, cui bis contingit mori, Od. μ. ex δὶς & θνήσκω, f. θανοῦμαι, unde varia ejus comp. definunt in θανὴς, &c. V.

Δίσκημα, exp. id quod disci instar projectum est; id quod disjicitur; verbale, à δισκέω, V.

Δίσκηπτρος, duplex habens sceptrum; ut δίσκηπτρος βασιλεὺς, rex duplex sceptrum gerens; τιμὴ δίσκηπτρος, dignitas duplex; διθρονος, seu in uno homine, seu duorum in uno regno, Æschyl. ex δὶς & σκῆπτρον, τὸ, V.

Δισκοβόλος, qui discum jacit, seu in sublime jaculatur; est comp. ex δίσκος & βολὴ, ἡ, &c. V.

Δισκουρία, exp. spatium quod quis disci jactu attingere potest; à δίσκουρα, quod ex δίσκος & οὖρος, Ionice pro ὅρος, terminus; quod in plur. est οὖροι, οἱ, & οὖρα, τὰ, &c. V.

Δισμύριοι, bis decies mille; aut viginti millia, Plut. ut δισμύριοι ὁπλῖται, viginti armatorum millia, Plut. in Cam. & δισμυρία ἵππος, viginti millia equitum, Luc. δισμύρια ἔτη, viginti annorum millia; & δισμύριοι πεζοὶ, vicies mille pedites; ex δὶς & μύριοι, V.

Δίσπαππος, atavus, vel abavus; ex δὶς & πάππος, V. Item δισπίθαμος, ὁ καὶ ἡ, duas spithamas longus, duos dodrantes altitudine æquans, Diosc. l. 3. c. 84. Unde δισπιθαμιαῖος, idem; apud eund. ex δὶς & σπιθαμὴ, ἡ, V. Δισπορέω, bis sero; ex δὶς & σπορὰ, ἡ, seu σπόρος, ὁ, &c. V.

Δισσάκις, bis; & δισσάξ, duplex, à δισσὸς, V.

Δισσάρχας βασιλεῖς, vocat Sophocles Menelaum & Agamemnonem; quoniam illi duo reges erant & imperatores Græcarum copiarum; ideo & δικρατεῖς, ex δὶς & ἀρχὴ, ἡ, unde ἄρχω, &c. V.

Δίστασιον, exp. duplo pondere rependendum, vel duplum ponderans; pondere duplo, ex δὶς & ἵστημι, appendo; unde στάδιος, pondere demensus, &c. V. Item δίστεγος, duplex tectum habens, seu duo tabulata & contignationes; unde διστεγία, ἡ, duplex tectum; vel domicilium duobus tectis, seu duabus contignationibus instructum, Poll. l. 4. c. 19. ex δὶς & στέγος, τὸ, V. Διστιχία, seu διστιχίασις, ἡ, dicitur affectus palpebrarum, quum sub ordine pilorum palpebræ naturali, alius ordo pilorum præter naturam succrescit, Aut. defin. med. Item διστοιχία, duplex ordo, bini ordines; utrumque, à δίστιχος, seu δίστοιχος, quæ V. Δίστοκος, exp. quæ bis peperit, &c. V. Δισύλλαβος, vide cum δισσύλλαβος. Διχιδὴς, bifidus; ex δὶ vel δὶς, & χίζω; unde χίδη, ἡ, &c. V. Δίσωμος, & δισώματος, bicorpor; ex δὶ, pro δὶς & σῶμα, ατος, V. Διτάλαντος, qui duorum est talentorum; duo talenta ponderans; ex δὶ, pro δὶς, & τάλαντον, τὸ, V. Διτρόχαιος, duplex trochæus; ex δὶ, pro δὶς, & τροχαῖος, scil. πούς, &c. V.

Διττόγλωττος, duplicis linguæ; & διττογλωττία, ἡ, duplex lingua; ex διττὸς & γλῶττα, ἡ, V. Item διττογονέω, ῶ, bina pario, seu bis pario; ex διττὸς & γονὴ, ἡ, &c. V. Διττολογέω, vide cum δισσολογέω.

Δίυγρος, humidus, uliginosus; item mollis, infirmus; unde διυγραίνω, madefacio; madore perfundo, humecto; ex διὰ & ὑγρὸς, unde ὑγραίνω, &c. V. Item διυλάζομαι, exp. in materiem abeo, Plat. in Tim. ex διὰ & ὑλάζομαι, V.

Διΰλισις, percolatio, per colum transfusio, Suid. & διϋλιστὴρ, idem quod ὑλιστὴρ, colum, cribrum; (id V.) verbalia, à διϋλίζω, V.

Διφαλαγγία, duplicata phalanx; duæ phalanges; ex δὶ pro δὶς, & φάλαγξ, αγγος, V.

Διφαύω, idem cum, vel pro διαφαύω, illuceo, &c. id V.

Διφήτωρ, ορος, ὁ, quæsitor, indagator; verbale, à διφάω, quod propriè exp. q. d. palpando quæro; nam Etym. deducit παρὰ τὸ ἅπτω, tango; unde ἁφὴ, & ἀφάω; ut sit pro διαφάω, exponitque ψηλαφῶ; ut & Hesych. &c. V.

Διφθερινὸς, pelliceus; & διφθερίτης, ου, ὁ, idem; unde fœm. διφθερῖτις, Poll. Item διφθέριον, τὸ, dicitur ulcus quoddam, in Hippiatr. omnia, à Th. διφθέρα, ἡ, pellis; item Herodot. l. 5. τὰς βίβλους, ab Ionibus, priscâ consuetudine, διφθέρας nominari tradit, quia, aliquando in penuria papyri, utebantur membranis, seu pellibus caprinis & ovinis; item Bulga etiam διφθέρα, dicitur, i. e. saccus coriaceus, seu pelliceus, &c. Item διφθερίας, vide cum διφθερόω, pelle intego, &c. V.

Διφρηλατέω, aurigor; bigas, seu currum agito; à διφρηλάτης, V.

Διφρηφόρος, vide cum διφροφόρος.

Δίφρος, dictus est quasi δίφορος, à duobus quos locus ille in curru ferre solebat; ut tradit Eust. alii autem exp. bigam, i. e. currum bijugem; item δίφρος, dicitur sella lecticaria; sive scamnum quo gestantur infirmi, Bud. &c. V.

Διφρουργία, bigarum, seu sellarum fabricatio; ex δίφρος, ὁ, & ἔργον, τὸ, &c. V. Item διφροφόρος, vel διφρηφόρος, qui sellâ lecticariâ aliquem gestat; unde διφροφορέω, sellam lecticariam fero; & in pass. διφροφορεῖσθαι, sellâ lecticariâ gestari; ex δίφρος & φορὰ, ἡ, seu φόρος, ὁ, unde φορέω, &c. V.

Διφυΐα, ἡ; exp. q. d. duplicitas naturæ, natura duplex aut anceps; item bifida partitio; apud Aristot. de part. an. l. 2. Item διφυὸς, idem quod διφυὴς, geminus; bipartitus, bifidus, & special. duplicis, aut ancipitis naturæ; ut apud Soph. in Trach. διφυῆ στρατὸν θηρῶν, de Centauris semihominibus & biformibus, &c. V. Item δίφυλλος, bina folia habens; bifolius; ex δὶ pro δὶς, & φύλλον, τὸ, V. Δίφωνος, duplicem edens vocem; item duplici voce loquens, bilinguis; ex δὶ pro δὶς, & φωνὴ, ἡ, &c. Vide.

Δίχ', est pro δίχα, &c. Ut &, διχάω, idem quod διχάζω, in duo divido; diduco, separo, &c. V.

Δίχαλκον, duo chalci; quarta oboli pars; Poll. l. 9. ex δὶ pro δὶς, & χαλκὸς, ὁ, &c. V. Item διχίτων, duabus tectus, seu involutus tunicis; ex δὶ pro δὶς, & χιτὼν, V.

Διχόμυθις ἔρις, exp. contentio duplicis consilii, anceps & dubia; ex δίχα & μῆτις, ἡ, V. Item δίχους, exp. qui duorum est congiorum, Diosc. 3. 59. ex δὶ pro δὶς, & χοῦς, οὸς, congius, &c. V.

Δίχροια, vide cum δίχροος.

Διψαλέω, idem quod διψάω; item διψακὸς, οῦ, ὁ, à quibusdam dictus est morbus renum διαβήτης appellatus, quem comitatur maximus sitis; ut tradit Aret. sed est & nomen herbæ, quæ alio nomine labrum Veneris appellatur, indè dictæ, quòd sit concavo alarum sinu, in quo subsistit ros salsus, ut Plin. l. 27. c. 9. tradit; vide Diosc. l. 3. c. 12. Item διψήρης, idem quod διψηρὸς, & διψῶδες, τὸ, exp. q. d. siticulositas, aut siticulosa ariditas. neut. à διψώδης, & omnia, à Th. δίψα, ἡ, &c. V.

Δίω, timeo, unde δίε, Il. 1. Unde etiam, δεδιέναι, deducit Eust. per Anadiplasiasmum; reducitur etiam ad Th. δείδω, V.

Διωθισμὸς, idem quod ὠθισμὸς, verbale, à διωθίζω, idem quod διωθέω, dispello, disjicio; item intrudo per, trajicio impellendo, & intrudendo; item detru-

detrudo, deturbo; item repello, propulso, ejicio, &c. ex διὰ & ὠθίζω, idem cum Th. ὠθέω, &c. V.

Δίωγμα, est verbale, à διώκω, &c. Vide.

Διωκάθω, Atticè dicitur, idem quod, & pro Th. διώκω, ut ἀμμυνάθω, pro ἀμμυνῶ, apud Aristot. & Plat. de eo dicitur, qui judicio persequitur, &c. Vide.

Διωκτὸς, ὁ, ὁ, quem persequi debemus; item quem consectari oportet; expetendus, Soph. Item διωκτὺς, pro δίωξις, persequutio; ex Lasc. omnia, à διώκω, V.

Δόδεκα ποτὸς, καὶ ἀριθμὸς, ἔχων μέλι, οἶνον, ἔλαιον, ἄρτον, ἅλας, βοτάνην, ζωμὸν, ὕδωρ, πέπερι; quod Epigr. ex Ausonio, quidam sic interpr. Dodra vocor; quæ causa? novem species gero; quæ sunt? jus, aqua, mel, vinum, panis, piper, herba, oleum, sal; dicitur igitur à dodrante, dodrans enim, dicuntur novem unciæ, &c. V.

Δόκανα, τὰ, in agro Lacedæm. dicti sunt τάφοι quidam, παρὰ τὸ δέξασθαι τῶν Τυνδαριδῶν; teste Suidâ; Etym. etiam meminit, & Plut. in lib. περὶ φιλαδ.

Δολίχαυλος, est comp. ex δολιχὸς, &c. V.

Δολιχήπους, vide cum δολιχόπους.

Δολιχόουρον, dicitur proprietas quædam versuum, quando versus aliquis pedum numerum unâ syllabâ excedit, & sic quasi caudam longiorem habet; ut est iste, Il. γ, Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα, tales δολιχόουροι, & alio nomine, ὑπέρμετροι, appellantur, Eust. ex δολιχὸς, & οὐρὰ, ἡ, &c. V.

Δολοφράδμων, idem, & ex iisd. cum δολοφραδὴς, à Th. φράζω, ομαι, cogito, &c. V.

Δόλωσις, deceptio, verbale, à δολόω, f. ώσω, &c. V.

Δοριάλωτος, idem, & ex iisd. cum δορυάλωτος, id V.

Δοριθήρατος, hastâ captus, Eurip. idem quod, & pro δορυθήρατος, quem hastâ aliquis venatus est; ex δόρυ, & θηράω, ῶ, unde θηράτης, &c. V. Sic & δορίκτητος, hastâ partus; pro δορύκτητος, quem quis hastâ acquisitum possidet: ex δόρυ & κτητὸς, ὁ, &c. V. Δορίληπτος, & δουρίληπτος, utrumq; idem cum, & pro δορύληπτος, hastâ prehensus, aut captus; ex δόρυ & ληπτὸς, ὁ, V. Δοριμανὴς, pro δορυμανὴς, hastâ furens; seu insano hastæ bellandique amore captus; bellandi avidissimus; ex δόρυ & μανία, ἡ, V. Δορίμαργος, & δουρίμαργος, pro δορύμαργος, hastâ furens; bellicosus; ex δόρυ & μάργος, ὁ, V. Δοριμήστωρ, vel δουριμήστωρ, pro δορυμήστωρ, q. d. hastâ machinandi aliquid peritus, bellicosus, Epith. Martis; ex δόρυ & μήδομαι, f. μήσομαι, unde μήστωρ, &c. V. Δοριπέτης & δουριπέτης, pro δορυπέτης, qui hastâ cecidit; ex δόρυ & πέτω, inusit. pro Th. πίπτω, f. πέσω, &c. V. Δορίπονος, hastâ laborans, seu laboriosus in bello; ex δορὶ, pro δόρυ, & πόνος, ὁ, &c. V.

Δορκαδίζω, unde δορκαδίζων σφυγμὸς, species pulsus, sic dictus à dorcadum similitudine; quoniam nimirum dorcadum saltum imitatur; à δορκὰς, άδος, V. Item Δορκὶς, herba ead. cum dictamno; apud Aët. à Th. δὸρξ, κὸς, V.

Δοροδόκος, apud Suid. idem quod Th. δοκὸς, vel τὸ ὑποδεχόμενον τῆς οἰκίας τὸν ὄροφον; ut sunt columnæ vel trabes.

Δόρπη, ἡ, vespertinum tempus, quando scil. cœnare solebant; item δορπία, ἡ, prima dies Apaturiorum; (quod festum erat publicum Athenis trium dierum spatio durans;) dicta, ut Suid. tradit; quòd qui ex eadem tribu essent, ad cœnam convenirent; scribitur & δορπεία; utrumque, à Th. δόρπον, τὸ, unde δόρπον ἑλέσθαι, pro, cœnam sumere; item per Catachresin, simpl. pro pastu ponitur; apud Opp. de venat. l. 3. Eust. deducit παρὰ τὸ δόρυ παύειν, q. d. ἐν ᾧ δόρυ παύει, in quo hasta quiescit, &c. V.

Δορυδρέπανον, exp. falx præacuta, inserta infixaque longurio, non absimili formâ muralium falcium; harpago; in Epigr. ex δόρυ & δρέπανον, τὸ, V. Item δορυθαρσὴς, Poët. hastâ audax, bellicosus; in Epigr. à Them. θάρσος, εος, τὸ, V. Δορυθήρατος, vide supra cum δοριθήρατος. Δορύκλυτος, pro quo & δουρίκλυτος, hastâ clarus, Il. α. & Od. ο. à κλυτὸς, ὁ, V. Δορύκνιον, ου, τὸ, dorycnium; herba, de qua Diosc. l. 6. sic appellatam scribit Plin. quòd cuspides in præliis tingerentur illâ passim nascente; Demophoon autem, quòd ad inferendam mortem pares τῷ δόρατι vires habeat; refertur ad Them. κνάω, seu κνίω, V. Δορύκτητος, vide cum δορίκτητος. Sic & δορύληπτος, vide cum δορίληπτος, & δορύμαργος, cum δορίμαργος, ut &, δορυμανὴς, cum δοριμανής; δορύμαχος, hastâ pugnans; à Them. μάχομαι, unde μάχη, ἡ, &c. V. Δορυμήστωρ, vide cum δοριμήστωρ. Δορύξενος, qui in bello hospitalem quandam amicitiam cum aliquo contraxerit; ut Glaucus cum Diomede; apud Hom. Item qui mittitur legatus de redimendis captivis; item simpl. hospes amicus; Soph. in Electr. à Them. ξένος, ὁ, V. Δορύξοος, vide cum δορατοξόος. Δορυπέτης, vide cum δοριπέτης. Δορύπληκτος, hastâ percussus; à πληκτὸς, ὁ, V. Δορυποίητος, hastâ perculsus; in Epigr. a ποιέω, idem quod Them. ποιέω, f. ήσω, &c. V. Δορύπυρος, igneam hastam habens, Demetr. Phal. à Th. πῦρ, ρὸς, V. Δορυσθενὴς, hastâ valens, seu potens; à Th. σθένω, unde σθένος, εος, τὸ, &c. V. Δορυτίνακτος, qui hastam quatit, qui hastâ ferit; vel etiam passivè, qui hastâ feritur & pertunditur; à τινάσσω, f. ξω, &c. V. Item δορυφόρημα, satellitium; satellitium hastatorum comitatus; verbale, à δορυφορέω, quod Metaph. exp. stipo, i. e. assector; item tueor, protego; item servio, &c. V. Item δορυφορεία, ἡ, satellitium; & δορυφορικὸς, ad satellitium pertinens; ut δορυφορικὴ οἴκησις, apud Plat. Utrumq; à δορυφόρος, hastatus satelles; à φορὸς, unde φορέω, comp. ut reliqua præcedentia, cum δὺς, particula compositiva, &c. V.

Δούλευσις, servitus; verbale, à δουλεύω, V.

Δουλοπρέπεια, servilitas; ita ut servos decet; a δουλοπρεπὴς, V.

Δουρίληπτος, vide cum δορίληπτος; item δουρίμαργος, vide cum δορίμαργος. Sic &, δουριμήστωρ, cum δοριμήστωρ. Δουριμηκὴς, hastæ longitudinem æquans; ex δουρὶ, pro δόρυ & μῆκος, εος, τὸ, V. Δουριπέτης, vide cum δοριπέτης. Δουριτυπὴς, hastâ verberatus; & δουριτύπης σφυρὰ, exp. malleus ad tundenda ligna; in Epigr. ex δουρὶ, pro δόρυ, & τυπὴ, ἡ, seu τύπης, ὁ, &c V. Δουρίφατος, hastâ interfectus; ex δουρὶ, pro δόρυ, & φατὸς, ὁ, occisus; à Them. φάω, ομαι, occido, &c. V. Δουροθήκη, vide cum δορατοθήκη. Δουροπαγὴς, apud Constantinum ex Oppian. exp. ligno stratus, contignatione compactus; ex δουρὶ, pro δόρυ, unde δοῦρον, τὸ, lignum & πήγνυμι, f. ξω, & in a. 2. ἐπάγην, &c. V.

Δοχμαϊκὸς, unde δοχμαϊκὸν μέτρον, metrum dochmio pede constans, apud Hephæstion; à δόχμιος, dochmius; pes in quinq; syllabas excurrens, Schol. tamen Hephæstionis, epitritum primùm nominari δόχμιον ait, constantem una brevi & tribus longis; à Th. δοχμὸς, ὁ, &c. V.

Δοχὸς, vide in δοχή.

Δρακόντιον, herba est de qua Plin. l. 24 c. 16. sed est quoq; nomen vitis; item morbi genus; à Them. δράκων, οντος, V.

Δρακοντολέτης, draconis interfector, Epith. Apollinis; ex δράκων, οντος, & Th. ὄλλυμι, f. ολέσω, unde ὀλετὴρ, &c. V. Item δρακοντόμαλλος, exp. dracontino crine, draconis instar villosus; ex δράκων, οντος, & μαλλὸς, ὁ, &c. V. Δρακοντόμιμος, dracones imitans; ex δράκων, οντος, & μῖμος, ὁ, V. Item δρακοντόπους, draconis habens pedes; ex δράκων, οντος, & πους, ὁ, &c. V.

Δράομαι, fio; & δρᾶσθαι, fieri; unde δεδρασμένος, ut apud Thuc. τὰ εὖ δεδρασμένα, benefacta, beneficia; est pass. à Th. in act. δράω, V.

Δραπετίνδα, Hesych. exp. δραπετικῶς, i. e. fugitivè, Suid. autem, genus quoddam ludi fuisse scribit, & in eo moris fuisse, ut unus ex pueris oculis clausis clamaret, τηρῶ, φυλάττου; reliqui autem fugientes, ne caperentur, caverent; à δραπετίδης, seu δραπετικὸς, quæ V.

Δραστικάζω, idem cum δρασκάζω, quod vide cum δρασείω.

Δρασιεργοὶ, dicuntur οἱ ἐργαζόμενοι δράσιν, qui faciunt byssum, seu byssinum linum, Hesych. ex δράσις & ἔργον, τὸ, V.

Δράσις, εως, ἡ, exp. sericum, byssus; à Th. δράω f. δράσω, &c. V.

Δραχμὴ, ab Etymol. Theocr. & aliis Gramm. dicta traditur à δράττομαι, i.e. quæ tantum κερμάτων, continet, quantum aliquis manu in pugnum contractâ capere possit; est autem sex obolorum, viz. drachma Attica, &c. Vide.

Δρεπανὶς, ίδος, ἡ, est drepanis avis; apud Aristot. à δρεπάνη, ἡ, idem quod

δρέπανον, τὸ, quod exp. & falx bellica; item ensis falcatus; ut quo usus est Perseus, alio nomine, ἅρπη, &c. V.

Δρίλακες, Eleis sunt βδέλλαι, hirudines; teste Hesych. à Th. ΔΡΙΓΛΟΣ, ὁ, V.

Δρύκαρπα, τὰ, eadem quæ & ἀκρόδρυα, i.e. οἱ τῶν ξυλοφόρων δρυῶν καρποί; item δρύκαρπα, τὰ, dicuntur omnes fructus arborum; ex δρῦς, υὸς, & καρπὸς, ὁ, &c. Vide.

Δρυοβάλανος, glans querna; ex δρῦς, υὸς, & βάλανος, ἡ, V. Item δρυοβαφὴς, quercu, i.e. quercus cortice tinctus; à βαφὴ, ἡ, V. Δρυοκοίτης, in quercu, seu in arbore cubans, Epith. cicadæ; in Epigr. à Th. κοίτη, ἡ, V.

Δρυοκολάπτης, ου, ὁ, vocatur picus arborarius, vel Martius; ἀπὸ τοῦ τὰς δρῦς κολάπτειν; à Th. κολάπτω, f. ψω, &c. V. Δρυοκόποι, q.d. quercisecæ, seu roborisecæ, scil. aves, i.e. roboricei generis aves; à κοπὴ, ἡ, V. Δρυοπαγὴς, ex ligno, seu contignatione compactus; Nonn. Unde δρυοπαγῆ σόλον, vocat Soph. τὸν πάσσαλον, ut tradit Hesych. vel classem è quercubus compactam; à Th. πηγνύω, f. πήξω, in a. 2. ἐπάγην, &c. V. Item δρυοπτερὶς, dicitur herba, de qua Diosc. l. 4. c. 189. quæ nomen à victis muscosisq; roboribus, in quibus nascitur, habet, ex πτερὶς, ιδος, comp. ut reliqua præcedentia, cum Th. δρῦς, δρυὸς, &c. V.

Δρυοτόμος, quercuum amputator; & general. arborum amputator; sed exp. & materiarius; item lignarius faber; pro quo dicitur etiam δρυτόμος, Il. λ. & π. Unde δρυοτομία, ἡ, arborum amputatio, sectio materiæ; & δρυοτομικὴ, ars amputandi arbores; ars materiaria; ex δρῦς, υὸς, & τομὴ, ἡ, seu τομὸς, ὁ, &c. V.

Δρυπολεῖν, exp. in montibus vagari, & circa quercus, vescentem earum glandibus, & iis succidendis se fatigantem, Hesych. sed exp. & arboribus circumvallatum obsidere, Suid. ex δρῦς, υὸς, & πολέω, ῶ, &c. V.

Δρύτη, Eust. πύελος ξυλίνη, ὡς ἀπὸ δρυὸς, apud Æschin. in Agamemnone; sed scribitur & per οι dipthongum, teste cod. & tunc per Sync. dicitur veluti δρυοίτη; ac propriè est πύελος, sive λάρναξ ἐπὶ τεθνεῶσι; à Them. δρῦς, υὸς, V.

Δρύφακτος, ὁ, vel δρύφακτον, τὸ, tabulatum, sepes, cancelli; peculiariter sic Athenis dicebantur cancelli ejus loci, in quo senatus judicabat, Poll. & Hesych. quasi δρύφρακτοι, seu δρύφρακτα, παρὰ τὸ ταῖς δρυσὶ φράσσεσθαι, τουτέστι, ξύλοις; ex δρῦς & φράσσω, f. ξω; unde φρακτὸς, ὁ, &c. V.

Δρύφελα, τὰ, Etym. esse dicit λέμματα, φλοιοὺς, seu τὰ ἀποδρυπτόμενα φλοιὰς, παρὰ τὸ δρύψαι, quod est λεπίσαι; ut ἀπὸ περὶ ῥίζης δρύφελα ποντιάδος; à Th. δρύπτω, f. ψω, quod exp. & ut volunt Gramm. propriè, excortico arborem quæ δρῦς dicitur, &c. V.

Δυάζω, dissentio, vel διστάζω, i.e. dubito; idem quod, & pro διάζω, id V. Item δυασμὸς, οῦ, ὁ, exp. coitus; item dubitatio; quasi verbale, à δυάζω, præced.

Δύομαι, pass. idem quod act. δύω, vel δύνω, V.

Δυσάμβατος, idem quod δύσβατος, V. ex δὺς & ἄμβατος, pro ἀνάβατος, ab ἀμβαίνω, pro ἀναβαίνω, &c. V. Item δυσαναβλαστέω, difficulter repullulo; ex δὺς, ἀνὰ, & βλαστέω, &c. V. Δυσανάδοτος, qui difficulter digeritur; (cui contr. εὐανάδοτος;) ab ἀνάδοσις, V. Δυσανάκλητος, revocatu difficilis, non facilè revocabilis; ab ἀνάκλησις, V. Δυσανάληπτος, qui difficilè refocillari, seu recreari potest; ab ἀναλαμβάνομαι, f. ἀναλήψομαι, &c. V. Δυσανάλυτος, q. d. ægrè resolubilis, seu dissolubilis, ab ἀναλύω, f. ύσω, &c. V. Δυσανάπειστος, cui vix dissuaderi potest; qui ægrè ab opinione deducitur; ab ἀνάπειστος, V. Δυσανάπλοος, ut δυσανάπλοος ποταμὸς, fluvius qui non potest adversâ aquâ navigari; ab ἀναπλέω, V. Δυσανάπλαστος, vide post δυσαπιστέω. Δυσανάπνευστος, ὁ καὶ ἡ, difficulter respirans; ab ἀνάπνευστος, V. Δυσαναχετέω, ῶ, ægrè fero, ægro animo tolero, gravor; ut δυσαναχετοῦντες τὰ γιγνόμενα, καὶ τὴν τριβὴν, ægre ferentes, seu quum ægrè ferrent quæ fiebant, & moram; apud Thuc. 7. & Plut. in Sert. Item δυσανάσχετος, toleratu difficilis; item intolerans; unde adv. δυσανασχέτως, ægro animo, intoleranter; ab ἀνάσχετος, V. Δυσανάτρεπτος, subversu, vel eversu difficilis, Plut. ab ἀνατρέπω, V. Item δυσαναφορικὸς, qui difficulter ἀναφορεῖ & excreat, Hesych. at δυσανάφορος ὕπνος, exp. δυσβάστακτος, ab ἀναφορὰ, ἡ, unde ἀναφορικὸς, comp. ut reliqua præcedentia, cum δὺς particula compositiva, &c. V.

Δυσάνεκτος, ὁ καὶ ἡ, toleratu difficilis; ex δὺς & ἀνεκτὸς, ab ἀνέχω, ομαι, &c. V. Item δυσάνιος, qui & δυσανίης, exp. qui mœrorem levi de causa concipit; vel ut inquit Gal. cui res parvæ tristitiam afferunt, vel magnæ vehementiorem, aut diuturniorem quàm aliis hominibus; sed exp. & anxius; à Th. ἀνία, ἡ, V. Δυσάνοδος, ὁ καὶ ἡ, ascensu difficilis; vel simpl. ad quem accedi vix potest; ab ἄνοδος, V. Δυσανταγωνίστης, exp. molestus adversarius; ab ἀνταγωνιστὴς, V. Δυσαπόνιπτος, ὁ καὶ ἡ, qui ægrè elui, vel ablui potest; ab ἀπονίπτω, ομαι, f. ψω, &c. V. Δυσαπόπτωτος, qui vix decidit, seu delabitur, Theophr. ab ἀποπίπτω, unde ἀπόπτωσις, &c. V. Δυσαπόσπαστος, qui ægrè avellitur; unde δυσαποσπάστως, ita ut difficulter avellatur; more eorum quæ difficulter avelluntur, ab ἀπόσπαστος, V. Δυσαπόστρεπτος, qui difficulter averti potest, & depelli; item qui difficulter potest avocari; ab ἀποστρέπω, ομαι, f. ψω, &c. V. Δυσαπότριπτος, qui vix amoveri & depelli potest; ab ἀποτρίβω, ομαι, f. ψω, &c. V. Δυσαρέσκομαι, displiceo; unde δυσάρεσκος, ineptus gratiæ aucupator; apud Athen. ab ἀρέσκω, ομαι, V. Δυσαρέστησις, ἡ, displicentia sui & tædium; verbale, à δυσαρεστέω, ῶ, non hilariter affectus sum, implacidè me habeo; ut ægroti qui in lecto acquiescere nequeunt, & jactantur; item δυσάρεστον, τὸ, offensio; & δυσαρέστως, morosè, offenso animo, adv. à δυσάρεστος, cui difficulter placere queas, &c. V. Item Δυσαρμοστία ἠθῶν, dicitur apud Plut. de viro & uxore discordibus; ab ἁρμόζω, ομαι, comp. ut reliqua præcedentia, cum δὺς, particula compositiva, &c. V.

Δυσάχετος, intolerabilis, minimè tolerandus; ut ὀδμὴ δυσάχετος, apud Apoll. Rhod. Arg. l. 2. ex δὺς & ἀχετὸς, V. Item δυσβαστάκτως, cum difficili portatione; ita ut vix portari possit; à δυσβάστακτος, V. Δύσβατον, τὸ, exp. adeundi, seu transeundi difficultas; est neut. gen. substantivè à δύσβατος, qui difficulter scandi aut adiri potest; impervius, &c. V. Δυσβλαστὴς, difficulter germinans, unde δυσβλαστέω, ῶ, difficulter germino; à βλάστη, ἡ, unde βλαστέω, idem cum, & pro Th. βλαστάνω, &c. V. Δυσβοήθητος, & δυσβόηθος, cui vix succurri potest, vix medicabilis; à Th. βοηθέω, f. ήσω, &c. V. Δύσβολος, cui jactus malè cedit; ut cui alea infelici jactu cecidit, Poll. l. 9. à βολὴ, ἡ, seu βόλος, ὁ, &c. V. Δύσβουλος, cujus malum, vel infelix est consilium; unde δυσβουλία, malum consilium, seu infelicitas consilii; à Th. βουλὴ, ἡ, V. Δυσγάργαλος, seu δυσγάργαλις, ut &, δυσγαργάλιστος, qui sese titillari & contrectari manibus ægre sinit, ut equus qui non nisi difficulter sinit se fricari manibus, vel distringi strigili; talis enim dicitur δυσγάργαλις ἵππος, apud Xen. de re equ. à Them. γαργαλίζω, comp. ut reliqua præcedentia, cum δὺς, particula compositiva, &c. V.

Δυσγνώριστος, agnitu difficilis, qui facilè agnosci non potest; vel qui non facilè notificari potest, seu innotescere; ex δὺς & γνωριστὸς, ὁ, V. Item δύσγνωστος, cognitu difficilis; ex δὺς & γνωστὸς, V. Δυσδιάθετος, qui ægrè componitur; compositu difficilis, Plut. in Cæs. ex δὺς & διαθέτης, à διατίθημι, V. Δυσδιαίρετος, difficulter divisibilis; cujus divisio difficilis est; à διαιρετὸς, V. Δυσδιαίτητος, cujus arbitrium est difficile; de quo arbitrari difficile est; à διαιτητὴς, V. Δυσδιακόμιστος, ægrè tolerabilis; & δυσκόμιστος, idem; à κομίζω, ομαι, unde διακομίζω, ομαι, &c. V. Δυσδιάκριτος, qui discerni, seu dijudicari difficulter potest; à διακρίνω, ομαι, V. Δυσδιάλλακτος, difficilis reconciliatu; & non facilè placabilis; à διαλλάττω, ομαι, f. ξω, &c. V. Δυσδιάλυτος, ægrè dissolubilis; qui difficulter potest dissolvi; item ægrè reconciliabilis; difficulter iram deponens; à διάλυτος, vide. Δυσδιάφευκτος, qui vix effugi potest, ægrè evitabilis; à διαφεύγω, V. Δυσδιαφόρητος, in genere, qui ægrè digeritur, in specie, cui difficulter succi perspirabili cute digeruntur, Gal. à διαφορέω, έομαι, ῶμαι, unde διαφόρησις, ἡ, &c. Vide. Δυσδιαφύλακτος,

λακ[ος], qui difficulter custodiri potest, vel caveri, à διαφυλάττω, -ομαι; V. Δυσδιαχώρητ[ος], qui difficulter excernitur, à διαχωρέω, f. ήσω, &c. V. Δυσδίδακτ[ος], qui ægrè discit, qui est stupido ingenio, à διδακτὸς, ὁ; Vide. Δυσδιέγερτ[ος], excitatu, seu expergefactu difficilis, à διεγείρω; V. Item Δυσδιεξίτητ[ος], qui difficulter transiri vel percurri potest: Item qui percurrendo vix exponi potest, & explicari, à διέξειμι; comp. ut præcedentia, cum δὺς, particula compositiva, &c. V.

Δυσδιέξοδ[ος], ægrè pervius; vel unde exire difficile est, ex δὺς, & διέξοδ[ος]; V. Item δυσδιερεύνητ[ος], investigatu difficilis, & δυσερεύνητ[ος], idem; cujus difficilis est scrutatio, qui non facilè indagari potest: à Them. ἐρευνάω, unde διερευνάω, fut. ήσω, &c. V. Δυσδιήγητ[ος], enarratu difficilis, à διηγέομαι, -ἕμαι, fut. ήσομαι, &c. V. Δυσδιοίκητ[ος], difficilis dispensatu, seu administratu, à διοικέω, fut. ήσω, &c. Vide. Δυσδιόρθωτ[ος], qui vix corrigi, aut emendari potest, à διορθόω, fut. ώσω, &c. V. Δυσδοκίμαςτ[ος], probatu perspectuque difficilis, à δοκιμάζω, -ομαι, fut. άσω, &c. V. Δύσδωρ[ος], expon. κακόδωρ[ος], ut δῶρα δύσδωρα, i. e. inauspicata & exitiosa dona, à Them. δῶρον, τὸ; V. Δυσείδεια, deformitas, à δυσειδὴς; V. Δυσείμων, malè indutus, pannosus, sordidè vestitus; unde δυσειμονία, ἡ, malus & sordidus vestitus: Item δυσειματόω, ῶ, malo, seu sordido utor vestitu, ab εἷμα, τὸ; V. Δυσείσβολ[ος], & Atticè δυσέσβολ[ος], in quem erumpi ægrè potest, invasu difficilis; ut regio inaccessa exercitui; Plut. ab εἰσβολὴ, ἡ; verbale ab εἰσβάλλω, &c. V. Δυσείσπλο[ος], & δυσείσπλωτ[ος], in quem nave intrari, seu navigari vix potest, ab εἴσπλο[ος], contr. εἴσπλους, ab εἰσπλέω, &c. V. Δυσεκβίαςτ[ος], cui non facilè vis afferri potest, quem non facilè eluctari possis, pertinax; ab ἐκβιάζω, ομαι, fut. άσω, &c. V. Δυσέκδοτ[ος] θυγάτηρ, expon. q. d. non facilè locabilis, ab ἔκδοτ[ος]; V. Δυσέκδρομ[ος], unde difficillimum est effugium; ab ἐκδρομὴ, ἡ, seu ἔκδρομ[ος], ὁ, &c. V. Item Δυσεκθέρμαντ[ος], qui ægrè potest excalefieri, seu incalescere; ut δυσεκθέρμαντ[ος] πυρετὸς, apud Gal. de febri, in qua calor cum difficultate accenditur; ab ἐκθερμαίνω, fut. ανῶ, comp. ut reliqua præcedentia, cum particula compositiva δὺς, &c. V.

Δυσέκθυτα σημεῖα, expon. tristia exta, ἄθυτα, apud Plut. ex δὺς, & ἐκθύω, -ομαι; Vi. Item Δυσέκλειπτ[ος], ægrè deficiens, ab ἐκλείπω, fut. ψω; Vide. Δυσεκλόγιςτ[ος], qui computari ægrè potest, ideoque cognitu perspectuque difficilis; Suid. ab ἐκλογίζομαι; V. Δυσέκλυτ[ος], ægrè exsolubilis, qui vix exolvi potest; ab ἔκλυτ[ος], ὁ; V. Δυσέκνιπτ[ος], qui difficulter elui potest, ab ἐκνίπτω; V. Δυσέκνευτ[ος], è quo enatare nequeas, qui tranari non potest, intranabilis; ab ἐκνέω, fut. εύσω, &c. V. Δυσεκπέρατ[ος], qui difficulter absolvi & ad finem perduci potest, ab ἐκπεραίνω, fut. ανῶ, &c. Vide. Δυσέκπλε[ος], qui vix navigari potest, innavigabilis, ab ἐκπλέω; V. Δυσέκπλυτ[ος], & δυσέκπλυτ[ος], qui difficulter elui potest, ab ἐκπλύνω, -ομαι; V. Δυσεκπύητ[ος], suppuratu difficilis, qui ad suppurationem difficulter perducitur; ab ἐκπυέω, fut. ήσω, &c. V. Δυσέλικτ[ος], q. d. difficilè evolubilis; ut δυσέλικτ[ος] λαβύρινθ[ος], labyrinthus difficilibus gyris perplexus, ab ἑλικτὸς, ὁ; V. Δύσελπις, ιδ[ος], ὁ καὶ ἡ, qui vix sperat, qui est abjectæ fidei, à Them. ἐλπὶς, ιδ[ος]; Item Δυσελπιστία, mala spes, & δυσελπιστέω, ῶ, non bene spero, propè despero: Polyb. 2. & 5. utrumque, à δυσέλπις[ος], idem quod δύσελπις, &c. V. Δυσέμβατ[ος], in quo incedi ægrè potest, qui teri pedibus & calcari nequit, inaccessus, invius; ab ἔμβατ[ος], ὁ; V. Δυσέμβολ[ος] χώρα, expon. regio in quam non facilè irrumpere hostes possunt; ab ἐμβολὴ, ἡ; verbale, ab ἐμβάλλω, &c. V. Δυσεντέρθυμα, τὸ, expon. commentatio quædam περὶ τὰ ἔντερα, aut quæstio, seu solutio: Item δυσεντερικὰ πάθη, quæ Cicero viscerum morbos vocat, à sing. δυσεντερικὸς, qui & δυσέντερ[ος], i. e. qui dysenteria laborat, &c. V. Item Δυσεξάγωγ[ος], qui difficilè educitur, vel exportatur, difficilis exportatu; ab ἐξάγω, unde ἐξαγωγὴ, comp. ut reliqua præcedentia, cum δὺς particula compos. &c. V.

Δυσεξάδελφοι, dicti sunt filii τῶν ἐξαδέλφων; Bud. ex δὺς, & ἐξάδελφ[ος], ὁ; V. Item Δυσεξάλειπτ[ος], qui difficilè deletur, seu obliteratur, ab ἐξαλείφω, fut. ψω; unde ἐξαλείπτης, ὁ, &c. V. Δυσεξάλλακτ[ος], ægrè mutabilis, qui in aliam naturam verti vix potest, ab ἐξαλλάττω, -ομαι, fut. ξω, &c. V. Δυσεξανάλωτ[ος], qui non facilè consumitur; ab ἐξαναλίσκω, fut. ώσω, &c. V. Δυσεξαπάτητ[ος], ὁ καὶ ἡ, difficilis deceptu; ab ἐξαπατάω, fut. ήσω, &c. V. Δυσέξαπτ[ος], ὁ καὶ ἡ, qui ægrè accenditur; ab ἐξάπτω, fut. ψω, &c. V. Δυσεξέλικτ[ος], difficilis explicatu & evolutu, ab ἐξελίττω, fut. ξω, &c. V. Δυσεξερεύνητ[ος], investigatu difficilis, ab ἐξερευνάω; V. Δυσεξεύρετ[ος], idem quod δυσεύρετ[ος], inventu, seu adinventu difficilis, à Th. εὑρίσκω, unde ἐξευρίσκω, fut. ήσω, &c. V. Δυσεξήγητ[ος], qui vix sese explicare potest; ab ἐξηγέομαι, ἕμαι, fut. ήσομαι, unde ἐξηγητὴς, ὁ, &c. V. Item Δυσεξίτηλ[ος], qui difficulter dilabitur, seu evanescit, & δυσεξίτητ[ος], difficilis exitu; Hesych. ab ἔξειμι, unde ἐξίτηλ[ος], & ἐξίτητ[ος], comp. ut præcedentia, cum δὺς particula compositiva, &c. V.

Δυσεπίκριτ[ος], de quo vix judicari potest, ex δὺς, & ἐπίκριτ[ος]; V. Item Δυσεπίμικτ[ος], commercia cum exteris non exercens; vel qui cum aliis commercium non habet, propriè qui non facilè cum aliis miscetur, ab ἐπίμικτ[ος]; V. Δυσεπίσχετ[ος], qui difficulter inhiberi, seu cohiberi, aut retineri potest; ut δυσεπίσχετ[ος] αἱμαῤῥαγία, ab ἐπισχέθω, pro ἐπέχω, unde ἐπίσχεσις, &c. V. Δυσεπιχείρητ[ος], qui non facilè invadi potest: Item adstructu & confectu difficilis; ut δυσεπιχείρητ[ος] θέσις, Alex. Aphr. ab ἐπιχειρέω, -έομαι, fut. ήσω, &c. V. Δυσέργαςτ[ος], factu difficilis, ab ἐργάζομαι, fut. άσομαι, &c. V. Δυσεργὴς, & δύσεργ[ος], operosus, difficilis, ut παγχάλεπον καὶ δύσεργον, apud Plut. & δυσεργὲς πρᾶγμα, Appiano, res difficilis factu, unde δυσεργία, difficultas, à Them. ἔργον, τὸ; V. Δυσέρημ[ος], desertus, desolatus, vel difficilis ob solitudinem, à Them. ἔρημ[ος]; V. Δυσερώτως διάκεισθαι, expon. perdito amore captum esse, aut infælici, adverb. à δύσερως, ωτ[ος], qui infælici, aut etiam periculoso amore tenetur: Item perditè amans; ut δύσερως τῶν ἀφροδισίων, expon. amore perdito rei venereæ captus apud Xen. ut & ipse ἔρως dicitur δύσερως, & δύσποτμ[ος], à Plut. in Per. &c. Vide. Δυσετυμολόγητον ὄνομα, nomen cujus etymologia vix reddi potest, ab ἐτυμολογέω, fut. ήσω, &c. V. Δυσευκοίμητ[ος], qui difficulter sopiri, vel sedari aut leniri potest, ex δὺς, εὖ, & κοιμάω, -άομαι, fut. ήσω, &c. V. Δυσεύοχ[ος], qui non facilè muniri seu aggerationem ferre potest, ab εὔοχ[ος], comp. ut reliqua præcedentia, cum δὺς, particula compositiva, &c. V.

Δυσέφικτ[ος], ad quem vix pertingere, seu quem vix assequi possumus, aut cui vix pares sunt vires nostræ; unde δυσεφικτότερ[ος], apud Greg. ex δὺς, & ἐφικτὸς, ὁ; V. Item Δυσζήτητ[ος], quæsitu, vel pervestigatu difficilis, à ζητέω, fut. ήσω, &c. V. Δυσηκοεῖν, difficilè audire: Item immorigerum esse; Item δυσηκοΐα, difficultas auditus: Item aurium tarditas, & expon. etiam, inobsequentia; utrumque à δυσήκο[ος], qui difficilè audit, vel qui acutè non audit, aut qui auribus parum audit: Item non obsequens, &c. V. Δύσηχ[ος], ε, ὁ καὶ ἡ, dissonus, malè sonans; apud Euryp. à Them. ἦχ[ος], V. Δυσθεράπευτ[ος], vix sanabilis, cui vix mederi possumus; Metaph. apud Sophocl. δυσθεράπευτ[ος] Αἴας, qui vix ad sanam mentem reduci potest, & à sententia de consciscenda sibi morte revocari, à θεραπεύω, fut. εύσω, &c. V. Δυσθεώρητ[ος], cujus difficilis est contemplatio, à θεωρητὸς; V. Δυσθησαύριςτ[ος] καρπὸς, fructus reconditu asservatuque difficilis; quales sunt qui fugaces dicuntur, à θησαυρίζω, -ομαι, f. ίσω, &c. V. Δύσθραυςτ[ος], qui ægrè frangitur; fractu pertinax, frangenti contumax, à θραυστὸς, ὁ; V. Δυσίχνευτ[ος], investigatu difficilis, ægrè investigabilis, ab ἰχνεύω, -ομαι, f. εύσω, &c. Vi. Δυσκαὴς, qui difficulter uri, seu cremari potest, difficulter ardens; Plut. à Them. καίω, -ομαι; cujus comp. quædam desinunt in καὴς, &c. V. Δυσκαθαίρετ[ος], qui vix everti potest, à καθαιρέομαι, ἕμαι; V. Δυσκάθαρτ[ος], purgatu difficilis, à καθαίρω, fut. αρῶ, &c. Vi. Item Δυσκάθεκτ[ος], qui difficulter contineri & cohiberi potest,

potest, à καθεκτὸς, comp. ut reliqua præcedentia, cum δὺς particula compositiva, &c. V.

Δυσκαμπὴς, qui non facilè flectitur, inflexibilis; ex δὺς, & καμπὴ, ἡ; Vide. Item Δύσκαπν⊗, fumum molestum habens; ut δύσκαπνα ξύλα, Theophr. sed expon. & fumosus; à Them. καπνὸς, ὁ; V. Δυσκαρτέρητ⊗, ægrè tolerabilis, pene intolerabilis, à καρτερέω, ῶ, fut. ήσω, &c. V. Δυσκαταγώνις⊗, expugnatu difficilis, à καταγωνίζομαι, fut. ίσομαι, &c. V. Δυσκατάκλας⊗, fractu, seu confractu difficilis; à κατακλάω, fut. άσω, &c. V. Δυσκάτακτ⊗, difficilis fractu, à κατάγω, fut. ξω, confringo; unde κατακτὸς, ὁ, &c. Vide. Δυσκατάλλακτ⊗, difficilis reconciliatu, implacabilis, à καταλλάττω, -ομαι, fut. ξω, &c. Vide. Δυσκατάλυτ⊗, dissolutu difficilis, à καταλύω, fut. ύσω, &c. V. Δυσκαταμάχητ⊗, vix expugnabilis, à καταμάχομαι, fut. χήσομαι, &c. V. Δυσκατανόητ⊗, qui vix potest animadverti & perspici, à κατανοέω, fut. ήσω, &c. V. Δυσκατάπαυς⊗, qui vix sedari seu cohiberi potest, irrequietus; Euryp. in Medea; unde adv. δυσκαταπαύςως, ita ut vix sedari possit, à καταπαύω, fut. αύσω, &c. V. Δυσκατάρτις⊗, expon. qui conceptum non perficit, in Hippiatr. à καταρτίζω, fut. ίσω, &c. V. Δυσκατάσβες⊗, qui facilè restingui non potest. Plut. à κατασβεννύω, fut. σβέσω, &c. V. Δυσκατασκεύας⊗, conditu, seu fabricatu difficilis, à κατασκευαςὸς; V. Δυσκατάςατ⊗, sedatu difficilis, à καταςάτης, ὁ; V. Δυσκαταφρόνητ⊗, qui contemni despicique vix potest, à καταφρονέω, fut. ήσω, &c. V. Item Δυσκατέργας⊗, qui non facilè effici, seu confici potest, à κατεργάζομαι, fut. άσομαι, comp. ut reliqua præcedentia, cum δὺς, particula compos. &c. V.

Δυσκάτοπτ⊗, qui spectari vix potest, ex δὺς, & κατοπτὸς, ὁ; V. Item Δυσκατόρθωτ⊗, qui ex animi sententia difficulter conficitur, à κατορθόω, fut. ώσω, &c. V. Δυσκερδὴς, non lucrosus, vel malum lucrum, aut non sine summo labore, aut periculo, adferens; Oppian. l. 1. venat. à Them. κέρδ⊗, ε⊗, τὸ; V. Δυσκινησία, difficilis motus, seu difficultas motus, à κίνησις, εως, ἡ; Vide. Δύσκλεια, ἡ; obscura fama & gloria pene nulla, à δυσκλεὴς; Vi. Δύσκλυτ⊗, idem est quod δυσκλεὴς, infamis, &c. V. Δυσκοίλι⊗, ε, ὁ καὶ ἡ; cui alvus est adstrictior; vel alvo incommodus; (cui contr. εὐκοίλι⊗;) à Them. κοιλία, ἡ; Vide. Δύσκοιτ⊗, malè cubans, & incommodè; unde δυσκοιτία, mala cubatio & incommoda, qualis est χαμαικοιτία, sed expon. etiam, difficultas cubandi, à Them. κοίτη, ἡ; V. Δυσκόλλητ⊗, qui glutinari difficulter potest, glutino vix sociabilis: Item Metaph. malè cohærens, à κολλητὸς, ὁ; V. Δυσκολοκάμπτ⊗ καμπὴ, expon. flexus vocis qui difficilè flectitur, intelligitur autem de flexu qui fit in cantu molli & fracto; ex (δύσκολ⊗, &) καμπτὸς, ὁ, &c. V.

Δυσκολόκοιτ⊗, difficilem somnum efficiens; ut δυσκολοκοίτε τῆς μερίμνης; apud Aristoph. in nub. ex (δύσκολ⊗, &) κοίτη, ἡ, &c. Vide Δυσκόμιτ⊗, vide cum δυσδιακόμις⊗. Δυσκρινὴς, έ⊗, ὁ καὶ ἡ, & δύσκριτ⊗, ε, ὁ, ἡ, judicatu difficilis, aut dijudicatu, cujus difficilis est disceptatio; unde adverb. δυσκρίτως, ita ut non facilè sit judicare, seu dijudicare: ita ut non facilis sit disceptatio; ut δυσκρίτως ἔχω, ancipitis sum judicii, à Them. κρίνω, -ομαι, unde κριτὸς, ὁ, comp. ut reliqua præcedentia, cum δὺς, particula compos. &c. V.

Δύσκτητ⊗, ægrè parabilis, comparatu difficilis; ex δὺς, & κτητὸς, ὁ; V. Item Δυσκύμαντ⊗, expon. fluctuosus, &c. Vide. Δύσληπτ⊗, captu difficilis, seu quem capere difficile est; ut δύσληπτον ὑπὸ λεπτότητ⊗; apud Luc. in Anachars. Item qui comprehendi & percipi difficulter potest: Plut. de Def. Orac. à ληπτὸς, ὁ; V. Δυσλόγις⊗, ratiocinatu difficilis; quem difficile tecum reputare & perpendere possis: Item inconsideratus, qui reputatus & perpensus non est; Soph. in Ajace, ubi tamen quidam parenthesi includentes δυσλόγιςον, id accipiunt, pro eo quod intellectu difficile est, à λογίζομαι, fut. ίσομαι, &c. Vi. Δυσλόφως, periculosè, difficulter, adv. à δύσλοφον, quòd cervici non convenit, vel quod difficulter portatur, &c. V. Δυσλύτως, ita ut vix solvi possit, nexu non facilè solubili, adverb. à δύσλυτ⊗, qui vix solvi potest, &c. Vide. Δυσμαθία, ἡ, tarditas ad discendum, indocilitas, scribitur & δυσμάθεια, pro eod. Item δυσμαθῶς, adverb. non facilè discendo; omnia à δυσμαθὴς, qui non facilè discit, tardus ad discendum: Item passivè, qui non facilè disci potest, aut animadverti; Eurip. &c. V. Δυσμανῆ ὕδατα, apud Theophr. Hist. Pl. 7. 5. expon. aquæ rarefactu difficiles; à Them. μανὸς, ὁ; V. Δυσμαρὴς, έ⊗, ὁ καὶ ἡ; idem quod δυσχερὴς, difficilis; à Them. μάρη, ἡ, seu μάρπτω, manus, &c. V. Δυσμαχέω, ῶ, acriter resisto, ita ut vix sum expugnabilis; Plut. à δύσμαχ⊗; V. Item Δυσμείλικτ⊗, qui difficulter, seu vix mulceri potest, seu leniri, aut placari, non facilè placabilis, implacabilis, inexorabilis, à μειλικτὸς, comp. ut reliqua præcedentia, cum δὺς particula compos. &c. V.

Δυσμενέων, pro δυσμεναίνων; Odyss. β. alibi, part. præs. à δυσμεναίνω, animo erga aliquem malè sum affecto, malè volo, vel adversor: Item δυσμενῶς, adverb. animo malè erga aliquem affecto, inimicè, hostiliter; omnia à δυσμενὴς, cujus animus malè erga aliquem affectus est, malevolus; Gram. autem δυσμενῆ, propriè esse volunt eum, qui adversus antea amicum inimicitias exercet, & vix reconciliari potest, &c. Vi. Δυσμετάβλητ⊗, difficilis mutatu, à μετάβλητ⊗; Vide. Δυσμετάδοτ⊗, qui difficilè & non libenter impertitur, à μεταδίδωμι, fut. ώσω, &c. Vi. Δυσμετάθετ⊗, transpositu, vel mutatu difficilis, à μετατίθημι, fut. ήσω, &c. Vide Δυσμετακίνητ⊗, qui non facilè transmoveri potest seu mutari, à μετακίνητ⊗; Vide. Δυσμετάπειςος, qui de sententia ægrè dimoveri potest, à μεταπειςὸς; Vide. Δυσμεταχειρίςως, ita ut vix tractari queat; adverb. à δυσμεταχείρις⊗, quod expon. etiam, qui capi, aut teneri facilè nequit, &c. Vide. Δυσμέτρητ⊗, quem metiri non est facilè, a μετρητὸς, ὁ; Vide. Δύσμηνις, cujus gravis est ira, ægrè placabilis, in Epigram. autem, etiam appellatur χόλ⊗ δύσμηνις, quod dicitur, ira cum gravi odio; à Them. μῆνις; Vide Δυσμήτις, & δύσμητις, malè meditans & machinans; à Them. μῆτις; comp. ut præcedentia, cum δὺς, particula compos. &c. V.

Δυσμικὸς, ε, ὁ, occidentalis, à δυσμὴ, ἡ; vide.

Δύσμικτ⊗, qui non facilè cum alio misceri potest, à mixtura alienus; unde adverb. δυσμίκτως, non facilè admittendo mixtionem; ex δὺς, & μικτὸς, ὁ; Vide. Item Δυσμίμητ⊗, vix imitabilis, à μιμητὸς, ὁ; Vide Δυσμίσητ⊗, exosus, à μισητὸς; Vide. Δύσμοιρ⊗, infælix, &c. idem quod δύσμορ⊗, quod utrumque expon. etiam, malâ infælicique morte periens; atque inde δυσμορία, ἡ, miseria, qua aliquis fatum difficile & inclemens experitur: Item mors infælix; in Epigram. à μοῖρα, ἡ; seu μόρ⊗, ὁ, &c. Vide. Δύσνιπτ⊗, qui ægrè lavari, seu elui potest, pene illuibilis, seu ineluibilis; ut δύσνιπτ⊗ γέρας, quæ ægrè deleri potest; à Th. νίπτω, fut. ψω, &c. Vide Δυσνοέω, malevolentiâ prosequor, infensus sum, à νοέω; Vide. Item Δυσνοήτως, adverb. ita ut difficulter intelligi queat, à δυσνόητ⊗; ut & δύσνοια, à δύσνο⊗, &c. Vide. Δύσνος⊗ νός⊗, reditus difficilis & gravis, vel reditus infaustus; apud Euryp. à Them νός⊗, ὁ; Vide. Δυσξήραντ⊗, qui difficulter inarescit, difficilis siccatu; à ξηραίνω, -ομαι, fut. ανῶ, &c. Vide Δυσξύνθετ⊗, incompositus, i. e. ἀσύνθετ⊗, Plut. à σύνθετ⊗, pro quo Atticè ξύνθετ⊗, &c. V. Sic & Δυσξύνετ⊗, i. e. ἀσύνετ⊗, imprudens: Item passivè difficilis intellectu; à ξύνετ⊗, pro σύνετ⊗, &c. Vide. Δυσοίκητ⊗, habitatu difficilis, propemodum inhabitabilis; ab οἰκητὸς, ὁ; Vide. Δυσοικονόμητ⊗, dispensatu difficilis: Item, (de cibo,) digestu difficilis; Athen. l. 3. & 2. ab οἰκονομέω, -έομαι; futur. ήσω, &c. Vide. Δύσοικτ⊗, immisericors, δυσάνθρωπ⊗; Hesych. a Themat. οἶκτ⊗, ὁ; Vide. Δύσοιμ⊗, expon. idem quod δύσοδ⊗, &c. Vide Δυσοίςως, ita ut vix feras, à δύσοις⊗; Vide. Item Δυσόμματ⊗, oculis privatus; ab ὄμμα, ατ⊗; Vide. Item Δύσοπτ⊗, qui ægrè videtur; ab ὀπτὸς, ὁ, comp. ut præcedentia, cum δὺς particula compos. &c. V.

Δύσοργ⊗, iracundus; vel qui graviter irascitur; unde δυσοργησία, difficilis ira,

ira, ex δύς, & ὀργὴ, ἡ. V. Item Δύσοσμος. V. cum τοσδμος. Δυσπαράδεκτος, difficilis admissu, seu perceptu, à παραδέχομαι, f. ἔξομαι, &c. V. Δυσπαραίτητος, exoratu difficilis, & pro ἀπαραίτητος, inexorabilis, implacabilis, à παραιτέομαι, fut. ήσομαι, &c. V. Δυσπαρακολούθητος, intellectu difficilis, quem intelligentiâ non facilè consequi possumus; & Quintil. l. 4. c. 1. δυσπαρακολούθητον, causæ genus esse dicit quod obscurum appellatur, à παρακολουθέω, fut. ήσω, &c. Vide. Δυσπαρακόμιστος, qui difficulter vehitur equo vel gestatur, i. e. qui difficulter viam facit; Plut. unde apud Polyb. πλοῦς μακρὸς καὶ δυσπαρακόμιστος, navigatio longa, & in qua difficulter prætervehi potest; à παρακομίζω, -ομαι, fut. ίσω, &c. V. Δυσπάρεδρος, infælicis accubitus, seu concubitus, à παρεδρεύω; V. Δυσπαρηγόρητος, vix consolabilis; unde adverb. δυσπαρηγορήτως ἔχειν, vix posse consolatione flecti, sive leniri, à παρηγορητὸς; V. Δυσπάτητος, calcari, seu ambulari difficilis, à πατητὸς, ὁ; V. Δυσπείθεια, ἡ; ut μετὰ δυσπειθείας, non facilè parendo, ægrè obsequendo, & δυσπειθῶς ἔχειν, difficulter, seu ægrè obsequi; utrumque à δυσπειθὴς, qui difficulter paret, seu obsequitur, refractarius: Item Δυσπείστως ἔχω, expon. vix possum persuaderi; adverb. à δύσπειστος, qui ægrè sibi persuaderi patitur; omnia à Them. πείθω, futur. πείσω, &c. V. Item Δυσπέρατος, ut δυσπέρατος αἰὼν: expon. ætas quæ difficulter transigitur; à Them. πέρας, ατος, vel expon. general. per quem ægrè transitus patet; à Them. περάω, unde περατὸς, ὁ, comp. ut reliqua præcedentia, cum δὺς, particula compos. &c. V.

Δυσπερικαθαίρετος, qui difficulter detrahi, seu demi potest: ex δὺς, περὶ, & καθαιρέω, unde καθαιρετὸς, ὁ, &c. Vide. Item Δυσπερικάθαρτος, qui non facilè circumpurgari potest; ex δὺς, & περικαθαίρω, fut. αρῶ, &c. V. Δυσπερίληπτος, qui difficulter comprehendi potest, à περίληπτος, ὁ; V. Δύσπιστος, qui difficulter credit: Item, cui vix fidem adhibeas; ut & δυσπιστέω, difficulter credo, incredulus sum, à πιστὸς, ὁς &c. V. Item Δύσπλαγχνος, acerbus, immisericors; à Themat. σπλάγχνον, τὸ; Vide. Δύσπλανος, infæliciter errans, à πλάνος, ὁ; Vide. Δύσπληκτος, qui non facilè percellitur, seu perturbatur, à πληκτὸς, ὁ: V. Δυσπλήρωτος, completu, seu perfectu difficilis, à πληρόω, futur. ώσω, &c. V. Δύσπνοος, & δύσπνους, qui vel quæ ægrè spirat, spirandi seu respirandi difficultate laborans; unde δυσπνοέω, spirandi difficultate laboro, &c. Vide. Δυσπόλεμος, vix habilis ad bellum, ægrè bellicosus: Item δυσπολέμητος, qui bello ægrè capi potest; Isocr. à Them. πόλεμος; unde πολεμέω, fut. ήσω, &c. V. Δυσπολιόρκητος, obsessu difficilis, qui obsidione cingi vix potest, vel qui obsidione ægrè capi potest, à πολιορκέω, futur. ήσω, &c. Vide. Δυσπονὴς, έος, ὁ, laboriosus, ærumnosus, graves & difficiles labores afferens; Odyss. ε. Item δυσπόνητος τροφὴ, nutritio quæ difficili labore fit; a Them. πόνος, ὁ; unde πονέω, fut. ήσω, &c. Vide. Δυσπόρευτος, per quem difficulter iter fit; à πορεύω, -ομαι; unde πορευτὸς, ὁ, &c. V. Item Δύσπορος, per cujus viam ac meatum difficulter iri potest, transitum difficilem habens; unde δυσπορία, ἡ, difficultas transitus, vix difficultas, à πόρος, ὁ; V. Item Δυσπόριστος, ὁ καὶ ἡ, ægrè parabilis, qui magna cum difficultate acquiritur, & τὸ δυσπόριστον, difficultas in acquirendo, penuria; Hesych. & Suid. est, inventu difficile, à ποριστὸς, ὁ, comp. ut præcedentia, cum δὺς, particula compos. &c. V.

Δυσποτμέω, adversâ fortunâ utor, infælici fato affligor, & δυσποτμία, ἡ, sors, seu fortuna adversa, infælicitas: Item δυσπότμως, adverb. infæliciter, miserè; omnia à δύσποτμος, cujus sors difficilis est, i. e. misera & infælix, &c. V. Item Δυσπραγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, infælix; unde in compar. δυσπραγέστερος, infælicior: Item δυσπραγέω, infæliciter res gero, & general. infælix sum, adversâ fortunâ utor; Plut. ut & δυσπραγία, infælicitas in rebus agendis, seu gerendis; idem scil. quod δυσπραξία, infælicitas, sors dura, seu aspera; ex δὺς, & πρᾶγος, εος, τὸ, à Them. πράσσω, fut. ξω, præt. med. πέπραγα, &c. V. Δυσπραγμάτευτος, difficulter tractabilis, cum quo rem habere difficile est, difficilis, morosus; ut δυσπραγμάτευτος λαὸς; Plut. à πραγματεύω, -ομαι, fut. εύσω, &c. V. Δύσπρακτος, factu difficilis, à πρακτὸς, ὁ; V. Δυσπρεπὴς, indecorus, turpis; à Them. πρέπω; V. Δυσπρόσδεκτος, qui ægrè admittitur, seu recipitur, ideoque ingratus, molestus; à προσδέχομαι, fut. ξομαι, &c. V. Δυσπροσήγορος, non affabilis, qui se difficilem præbet in alloquiis; unde adverb. δυσπροσηγόρως, ita ut alloqui difficile sit, ei contr. εὐπροσήγορος, &c. à προσήγορος, ὁ; V. Δυσπρόσοδος, aditu difficilis, ad quem vix aditus patet: Item morosus, quum de homine dicitur, à πρόσοδος; V. Δυσπροσπέλαστος, accessu difficilis, qui difficulter adiri potest; Plut. in Pomp. à πελάζω, -ομαι, fut. άσω, &c. V. Δυσπύητος, suppuratu difficilis; à πυέω, fut. ήσω, &c. V. Item Δύσρητος, qui ægrè dici, seu pronuntiari potest; ut δύσρητοι φωναὶ; Item non facilè dicendus, à ῥητὸς, ὁ; comp. ut præcedentia, cum δὺς, particula composit. &c. V.

Δυσριγὴς, expon. alsiosum, i. e. à gravi frigore illatum, est neut. quasi à masc. δυσριγὴς, alsiosus; idem quod δύσριγος, qui frigus ægrè tolerat; qui frigus statim & vehementiùs sentit, ac fere semper, &c. V. Δύσσομαι, Poët. geminato σ, metri causâ, dicitur pro δύσομαι, quod ex futuro transiit in præsens; idem quod δῦμι, seu δύω; i. e. subeo aquas, mergor; ut Odyss. ο. δύσετο δ' ἠέλιος; sol enim dicitur mergi oceano, quum occidit: Item induo, ut apud Hesiod. δεῦτ' ἄγε δύσετο τεύχε' ἀρήϊα, age indue arma Martia.

Δύσσοος, expon. qui difficulter servatur, ideoque ὁ κακοδαίμων, & sic, est ex δὺς, & Them. σόος, salvus; sed δύσσοος, expon. quem difficulter persequi possumus, qui vix abigi potest; & sic, est ex δὺς, & σόος, ὁ; quod ab Hesych. expon. ὁρμὴ πρὸς αὔξησιν; unde σοῶ, in fugam conjicio, à Them. σεύω, &c. V. Item Δυστηνία, ἡ; miseria, ærumna, calamitas; sed expon. & improbitas; Hesych. à δύστηνος, παρὰ τὸ στῆναι, ut sit, qui vix locum invenire potest ubi consistat: Item perditus, perdendus, pernicie dignus; vel dicitur παρὰ τὸ στένειν; ut sit graviter gemens, &c. V. Δύστροπος, qui ingenio & moribus est difficilibus, difficilis: Item qui transferri vel mutari difficilè potest; unde δυστροπία, ἡ; difficultas morum, seu mores difficiles, & δυστρόπως, malignè, morum perversitate & pravitate; adverb. & omnia, à τροπὴ, ἡ, seu τρόπος, ὁ, &c. V. Item Δύσυπνος, qui difficulter somnum capit, ægrè obdormiscens; unde δυσυπνέω, ægrè obdormisco, seu dormio; sed δυσυπνίζω, expon. idem quod ἀφυπνίζω, expergefacio, è somno excito; ab ὕπνος, unde ὑπνέω, comp. ut præcedentia, cum δὺς, particula compos. &c. V.

Δυσφανὴς, vix apparens, obscurus; ex δὺς, & φαίνω, futur. ανῶ, &c. Vide. Item Δύσφθαρτος, vix corruptibilis; cujus corruptio ægrè contingit, difficilis corruptu; à φθαρτὸς, ὁ; Vide. Δύσφρων, cujus mens malè se habet, anxius, tristis: Item tristitiam afferens; ut δύσφρων ἱμερος; apud Euryp. in Androm. unde adverb. δυσφρόνως, ægrè, cum angore: Item δυσφροσύνη, ἡ; idem cum δυσφροσύνη, &c. V. Δυσφύλακτος, custoditu difficilis, qui non facilè servari potest, seu custodiri; ut οὐκ ἔστιν οὔτε τεῖχος, οὔτε χρήματα, οὔτ' ἄλλο δυσφύλακτον οὐδὲν ὡς γυνὴ; apud Alexin. à Them. φυλάσσω, vel -ττω, -ομαι, fut. ξω, &c. Vide. Δυσχαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; Hesychio est ἄχρατος; Item κακὸς, λίαν βλάσφημος, χαλεπὸς, à Them. χαλάω, fut. άσω, &c. V. Δυσχείμων, tempestuosus, & δυσχείμερος, idem, & utrumque idem quod δυσχείμερος, difficilis habitu ob hyberna frigora, infestus hyberno gelu; ut δυσχείμερον χθόνα; apud Euryp. in Bacch. & Δωδώνην δυσχείμερον; Iliad. β. Sic apud Herodian. δυσχείμερος γῆ ἡ πᾶσα Καππαδοκία, in l. 3. sed expon. etiam algoris impatiens, alsiosus, &c. V. Δυσχερὴς, expon. etiam, κακόμαντις; Suid. & sic, est à χράω, oraculo edo: Item Δυσχερῶς, ita ut facilè uti non possis: Polyb. l. 16. adverb. à δυσχερὴς; V. Δύσχροια, ἡ, deformis color, decoloratio, à δύσχροος; Vide Δυσώλεθρος, qui difficulter interit; ægrè moriens & tabescens; ab ὄλεθρος;

ϑρ@, ὁ, comp. ut reliqua præcedentia, cum δὺς, particula compositiva, &c. V.

Δωδεκαΐδες ϑυσίαι, dicuntur sacrificia ex duodecim animalibus; quæ δωδεκηΐδες, quoque dicuntur Ionicè; & δωδεκῆδες, per Sync. Item δωδεκίδες ϑυσίαι, dicuntur sacrificia duodecim ἱερείων, apud Eust. ex Pauf. à δώδεκα; vide.

Δωδεκήρης ναῦς, dicitur navis duodecim ordinum; ex δώδεκα, & Them. ἐρέσσω, unde ἐρεσία, &c. V.

Δωροδόκης, expon. qui munera accipit, &c. V.

Δωπάζω, dona recipio; unde δωπάζειν, exponitur dona colligere, &c. vide.

E.

Ἔαρτερ@, ꝟ, ὁ, vernus; à Them. ἔαρ, ρ@, τὸ, ver; ut Il. ζ. ---ἔαρ@ ὄπιγίγνεται ὥρη; sic, πρὸς τὸ ἔαρ sub vere, & πρὸς ἔαρ ἤδη, appetente jam vere; utrumque apud Thuc. & Metaph. Demades, τῶν ἐφήβων, dicit esse ἔαρ τῆ πόλεως; apud Athen. l. 13. Etymol. deductum vult ab ἕω, i. e. mitto; quoniam eo tempore terra omnia emittat: Item ἔαρ, τὸ, expon. etiam sanguis; quod verno tempore sanguis abundet, inquit Suid. Item pinguedo; apud Nic. &c. V.

Ἑάομαι, sinor, permittor: Item relinquor, omittor, est pass. à Them. in act. ἐάω, quod expon. etiam, prætermitto, omitto, cum infin. ut ἐῶ λέγειν; Item desino, cesso: Bud. ex Hom. &c. Vide.

Ἑβδομαδικὸς, expon. septenarius, septimanus; ab ἑβδομὰς, άδ@, ut & ἑβδομακὶς, septies, ab ἕβδομ@, &c. Vide.

Ἑβδομηκονταέτης, & ἑβδομηκοντάετης, expon. septuagenarius, &c. V.

Ἔβεν@, ebenum, est lignum ex omni materie spissiſſimum, cariem non sentiens, de quo vide Diosc. l. 1. c. 130. & Plin. l. 12. c. 4.

Ἐγγαστρίμαντις, expon. uti στερνόμαντις, vaticinatrix, quæ Pytho postea dicta fuit; Suid. &c. V.

Ἐγγειότοκ@, est comp. ab ἔγγει@, & τόκ@, &c. V. Sic Ἐγγειόφυλλ@, ex ἔγγει@, & φύλλον, τὸ, &c. V.

Ἐγκαθέζομαι, insideo; ex ἐν, & καθέζομαι; V. Item Ἐγκαθείργω, & ἐγκαθείργνύω, seu ἐγκαθείργνυμι, includo; ex ἐν, & καθείργω, seu καθείργνύω, &c. V. Ἐγκαθεύδω, indormio, incubo; ut Plut. in Apophth. οἱ λαγοὶ ἐν τοῖς τείχεσι ἐγκαθεύδεσι, lepores muris incubant, ex ἐν, & καθεύδω; V. Ἐγκάθημαι, insideo: Item observo, insidior, ex ἐν, & κάθημαι; V. Ἐγκαθιδρύω, colloco in, &c. ab ἐν, & καθιδρύω: V. Ἐγκάθισμα, ατ@, τὸ; expon. sessio in aqua medicata, ab imis pedibus, vel feminibus usque ad umbilicum; ita ut supernæ partes non madescant: Diosc. l. 3. c. 155. & 127. est verbale, ab ἐγκαθίζω, colloco in, &c. Sed expon. & ut ἐγκαθίζομαι, insideo; unde ἐγκαθιζόμεν@ ἐς ϑρόνον, & apud Euryp. ἐγκαθίσατο, expon. instituit, posuit, fundavit, & apud Diosc. l. 3. ἐγκαθιζόμεναι καταμήνια ἄγει, expon. radices ejus ad insedendum decoctæ menses cient; ab ἐν & καθίζω, ομαι, &c. V. Ἐγκαθίημι, immitto, demitto; ab ἐν & καθίημι; V. Ἐγκαθοράω, aspicio deorsum in; ex ἐν, & καθοράω; V. Ἐγκαθορμίζομαι, subeo portum; vel in portu me contineo; ex ἐν, & καθορμίζω; V. Item Ἐγκαθυβρίζω, insolens & contumeliosus sum in vel adversus; ex ἐν, & καθυβρίζω, &c. V.

Ἐγκαλλωπίζομαι, placeo mihi in; glorior in: ut ἐγκαλλωπίσασθαι τοῖς αἰσχροῖς; apud Plut. in Anton. unde verbale, ἐγκαλλώπισμα; ut ἐγκαλλώπισμα πλέτε; i. e. πλοῦτον, ᾧ ἐγκαλλωπιζόμεθα; apud Thuc. ex ἐν, & καλλωπίζω, -ομαι; unde καλλώπισμα, τὸ, &c. V. Item Ἐγκάμπτω, inflecto; ex ἐν, & κάμπτω; V. Ἐγκάπτω, voro, devoro; ex ἐν & κάπτω; V. Ἐγκάρδιον, q. d. pars in qua est cor; sic dicitur interna pars & medulla ligni; & apud Diosc. l. 1. ἐγκάρδιον τῆ πρίνυ, expon. medulla caudicis; & sunt qui cujuslibet etiam rei internam partem ita putent dici; ex ἐν, & καρδία, ἡ; V. Ἐγκαρπὶς, ίδ@, ὁ, fructuosus; ab ἔγκαρπ@; quod de muliere gravida etiam dicitur, in cujus utero fœtus est velut fructus in arbore; ex ἐν, & καρπὸς, ὁ, &c. V. Ἐγκαρτερέω, ῶ, patiens sum, fortiter me gero, aut perduro in; sum forti animo atque obfirmato; ut ἐγκαρτερεῖν τ͂ ἀνάγκαις; apud Aristot. Rhet. 3. & ἐγκαρτερῶ τ͂ ἀλγηδόσι; apud Xen. ex ἐν, & καρτερέω, ῶ, &c. V.

ἜΓΚΑΤΑ, τὰ, interanea, ponitur inter Themata, & παρὰ τὸ ἐντὸς κεῖσϑαι τῶν μελῶν, derivari dicitur ad Etymol. &c. vide.

Ἐγκαταβάλλομαι, dejicio, prosterno vel everto in; ex ἐν & καταβάλλω, &c. V. Item Ἐγκαταγέλαστ@, qui irridetur, ridiculus, à καταγέλαστ@; Vide. Ἐγκαταγηράσκω, consenesco, à καταγηράσκω; V. Ἐγκαταδέω, illigo, à καταδέω; V. Ἐγκαταδῦναι, expon. dimittere; à καταδίδωμι; V. Ἐγκαταδύω, subeo, subingredior; ut ἐγκατέδυν ὕδασι; in Epigram. subii aquas, à καταδύω; V. Ἐγκατακλείω, includo, seu concludo in; à κατακλείω; V. Ἐγκατακλίνω, reclino, seu depono in, à κατακλίνω; V. Ἐγκαταλαμβάνω, intus capio, intus comprehendo; unde ἐγκατελήφθησαν, intus capti fuerunt; Æschyl. Item obstringo, obligo; ut ἐγκαταλαμβάνειν ὅρκοις, adigere jurejurando; apud Thuc. l. 4. & in pass. ἐγκαταλαμβάνομαι, intercipior, intercludor, à καταλαμβάνω, -ομαι; V. Ἐγκαταλέγω, expon. recenseo inter alios, annumero; vel allego, ascisco, & peculiariter, annumero militibus, numero militum adscribo: Item congero unà cum aliis, vel simpl. congero; Thuc. l. 1. à καταλέγω; V. Item Ἐγκαταλέγομαι, expon. cubo in; à καταλέγομαι, dormio, cubo; à Them. λέγω, cubare facio, &c. V. Ἐγκαταλιμπάνω, idem quod ἐγκαταλείπω, intus relinquo, à καταλιμπάνω; V. Ἐγκαταλογίζομαι, computo, annumero, à καταλογίζομαι; V. Ἐγκαταπλέκω, innecto, insero, à καταπλέκω; V. Ἐγκατασβέννυσθαι, extingui in; à κατασβεννύω, seu -νυμι; V. Ἐγκατάσκευ@ λόγ@, dicitur oratio concinna & composita, & opificii rhetorici plena, & specialiter dictio figurata & tropis distincta: Plut. in vita Hom. sic, ἐγκατάσκευ@ τρόπ@ διηγήσεως, modus narrationis, quum narratio argumentis & causarum prolatione confirmatur; Hermog. de invent. l. 1. Item ἐγκατασκευάζω, & -ομαι; expon. intus conficio, condo, & perficio, à κατασκευὴ, ἡ; unde κατασκευάζω, &c. V. Item Ἐγκατασκήπτω, invado & decumbo in Thuc. l. 2. unde verbale ἐγκατάσκηψις, quum morbus invadit & decumbit in corporis aliquam partem, aut totum corpus, à κατασκήπτω, unde κατάσκηψις, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐν, &c. V.

Ἐγκατασπείρω, spargo, seu semino in; ex ἐν, & κατασπείρω; V. Item Ἐγκαταχαράζω, scarifico, &c. idem quod καταχαράζω, & Them. χαράω, seu χαράζω, &c. V. Ἐγκαταράττω, perturbo, turbas do in; Plut. à καταράσσω, seu -ττω; Vide. Ἐγκαταπορύττω, defodio, à κατορύττω; comp. ut præced. cum præp. ἐν, &c. Vide.

Ἐγκαυχάομαι, -ῶμαι, jactor, glorior; q. d. insuperbio; ut ἐγκαυχᾶσθαι πλέτῳ; ex ἐν, & καυχάομαι; vide. Item Ἐγκελαρύζω, leniter murmuro, cum leni murmure fluo; à Them. κελαρύζω; Vide. Ἐγκέλευσις, incitatio, hortatio; unde ἐγκελευστικὸς, hortandi vel incitandi vim, vel stimulum habens; verbalia, ab ἐγκελεύομαι, idem quòd act. ἐγκελεύω; id vide. Ἐγκεραννύω, sive --νυμι, vel ἐγκεράω, immisceo, seu misceo, in seu inter; vel infundo: unde ἐγκέρασ@, immixtus: Plut. &c. V. ἐγκεράω. Item Ἐγκιθαρίζω, q. d. citharam pulso in; vel idem quod κιθαρίζω; id vide. Item Ἐγκινδυνεύω, periclitor in, à κινδυνεύω; comp. ut præced. cum præp. ἐν, &c. V.

Ἐγκίσσησις, Suid. est initus; i. e. ὄχευσις; ab Them. ἐγκισσάω; V.

Ἐγκισσεύεσθαι, expon. hederæ modo convolvi atque implicari; ab ἐν, & κισσὸς, ὁ; V. Item Ἐγκλιδὸν, inclinando; adverb. Item ἔγκλιμα, inclinatus, inclinatio: sed est & vocabulum astronomicum, ut κλίμα; Procl. Item in navi dicitur id in quod gubernator inclinatus decumbit: Poll. lib. 1. utrumque, ab ἐγκλίνω; quod interdum expon. propensus sum, animo sum inclinato, & interdum, in fugam inclino, &c. V. Ἐγκοιμάομαι, ῶμαι, indormio super, incubo; ex ἐν, & κοιμάω, -αομαι, &c. V. Ἐγκόλαμμα, τὸ, scriptura, sive scalptura tundendo incisa, & ἐγκολαπτὸς, ꝟ, ὁ; insculptus, incisus, vel tundendo insculptus, verbalia, ab ἐγκολάπτω, incido; vel tundendo insculpto, seu incido, ex ἐν, & κολάπτω, &c. V.

Ἐγκομπέω,

Ἐγκομπέω, ῶ, jactito me inter, Plut. de Deo Socr. *ex* ἐν & κομπέω, V. Item Ἐγκορδυλέω, involvo; unde apud Aristoph. initio nub. ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος, involutus, intectus; *ex* ἐν, & Th. κορδύλη, ἡ, V. Ἐγκόσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est intra mundum; qui versatur in mundo; ab ἐν & κόσμος, ὁ, unde κόσμιος, ὁ, &c. V. Item ἐγκοσμέω, ordine dispono in; *ex* ἐν & κοσμέω, &c. V. Ἐγκοτύλη, ἡ, ludus quidam, qui & ἐν κοτύλῃ, de quo Athen. Poll. & Eust. in eo autem, victi victorum genua, manuum excipientes cavitate, gestabant, Athen. l. 11.

Ἐγκερασίχολος, exp. cui admixtum est fel, biliosus; unde ἐγκερασίχολοι, dicuntur pisces quidam, quod bilem in capite habeant; teste Etym. de iis, Athen. l. 7. & Aristot. H. an. 6. 5. *ex* ἐν, κέρας, ατος, τὸ, & χολή, ἡ, &c. V.

Ἐγκρατέω, ῶ, contineo me, i.e. continens sum; ut ἐγκρατῶ τῇ πενίᾳ, persevero in paupertate; apud Plut. Unde verbale, ἐγκράτησις, ut ἐγκράτησις πνεύματος, retentio spiritus, Laërt. ab ἐγκρατής, qui in potestate habet rem aliquam, seu qui potitur re aliqua; item superior, seu qui non est deditus rei alicui; ut ἐγκρατὴς τῆς κακίας ἀρετή; apud Plut. in Numa; & ἐγκρατὴς ὕπνου, somno non deditus; item qui retinere potest; item potens, validus; unde adv. ἐγκρατῶς, potenter, cum potentia; item continenter, cum continentia, aut utendo continentia; *ex* ἐν & κράτος, εος, τὸ, &c. V.

Ἐγκρεμάω, & ἐγκρεμαννύω, seu νυμι; suspendo in; *ex* ἐν & κρεμάω, seu νύω, vel νυμι, &c. V.

Ἐγκρὶς, opus dicebatur pistorium & dulciarium è simila, quod oleo incoquebatur & melle indulcabatur, Exod. c. 16. & Num. c. 11. meminit Athen. l. 14.

Ἐγκριδοπώλης, qui vendit ἐγκρίδας, Athen. l. 14. *ex* ἐγκρὶς, ίδος, & πώλης, ὁ, &c. V.

Ἐγκροτέω, infligo, impingo, illido; Eurip. *ex* ἐν & κροτέω, V. Item ἐγκρυφιάζω, idem quod ἐγκρύπτω, q.d. intus occulto; seu abscondo in; unde etiam, ἐγκρυφίας ἄρτος, q.d. occultativus panis; *ex* ἐν & κρύπτω, &c. V. Item ἐγκυβερνάω, guberno, rego; propriè navem, seu navis cursum dirigo; *ex* ἐν & κυβερνάω, V. Ἐγκυκάω, ῶ, q.d. misceo intrà, seu confundo intra; *ex* ἐν & κυκάω, V. Ἐγκυκλέω, ῶ, circumvolvo; Polluci ἐγκυκλεῖν, est circumvoluto eo quod dicitur ἐγκύκλημα, spectatoribus ostendere quæ intus acta sunt; ἐγκύκλημα, autem sive ἐγκύκληθρον, τὸ, dicebatur pegma quoddam scænicum, cui subjectæ rotæ, quo circumacto, quæ intus acta fuissent spectatoribus ostendebantur; Eust. Poll. *ex* ἐν & κυκλέω, f. ήσω, &c. V. Ἐγκυκλοπαιδεία, disciplinarum orbis; est comp. *ex* ἐν & κυκλοπαιδεία, id V. Ἐγκυκλόπους δίφρος, sella curulis; sic appellata, ab operis & figuræ expressione, Plut. in Mario; ab ἔγκυκλος, seu ἐγκύκλιος, & πούς, &c. V. Ἐγκυλινδέω, idem quod ἐγκυλίω, involvo, devolvo in, implico; sed Metaphoricè plerumq; usurpatur; ut apud Xen. εἰς ἔρωτας ἐγκυλινδοῦντες, amoribus implicati, seu capti; item ἐγκυλίνδησις, volutatio, Plut. in Oth. verbale, ab ἐγκυλινδέω, *ex* ἐν & κυλινδέω, idem quod Th. κυλίω, &c. V. Ἐγκυμονέω, ῶ, gravida sum, fero uterum; item utero ingravesco; ab ἐγκύμων, ονος, V. Ἐγκυρέω, idem quod ἐγκύρω, incurro; ut ἐγκύρσας ἄτῃσιν, exp. quum in infortunia, seu incommoda incurrerit; *ex* ἐν & κύρω, &c. V. Ἔγκυρτος, incurvus; *ex* ἐν & κυρτὸς, V.

Ἐγκωμιαστικῶς, q.d. laudativè, aut laudatoriè; eorum more qui laudationem aliquam scribunt; est adv. ab ἐγκωμιαστικὸς, q.d. laudativus; ad laudationem pertinens, & ἐγκωμιαστικὴ ἰδέα, pro genere demonstrativo; apud Herm. Item ἐγκωμιαστικοὶ, apud Dion. Long. exp. qui lubenter laudant; ad laudandum propensi; ab ἐγκωμιάζω, laudo, seu laudibus afficio; ut ἐγκωμιάζειν τὴν ἐκείνων ἀρετήν; apud Isocr. sæpe; item ἐγκώμιος λόγος, idem cum, ut & omnia, à Th. ἐγκώμιον, τὸ, laudatio; & interdum, est oratio scripta de laudibus alicujus; ut ἐγκώμιον Ἡρακλέους; Plut. dictum autem putant ἐγκώμιον, ἀπὸ τῆς κώμης, quod olim soleret ἐν κώμαις, i.e. in triviis seu compitis cani, &c. V.

Ἔγκαπον, vide post ἐγκύω.

Ἐγξέω, intus rado, item insculpo, seu incalpo; ab ἐν & ξέω, V.

Ἔγρησις, exp. idem quod ἐγρήγορσις, vigilia; ab ἐγρήσσω, idem quod Them. ἐγρηγορέω, vel idem quod, & ab ἔγερμαι, per Sync. pro ἐγείρομαι, à Th. ἐγείρω, &c. V.

Ἐγχαλάω, laxo, resolvo; *ex* ἐν & χαλάω, V. Item ἐγχαλινόω, frænum injicio; unde in pass. ἐγκεχαλινωμένοι τὰ στόματα, frænata habentes ora; *ex* ἐν & χαλινόω, V. Ἔγχαλκος, cui æs inest, æreus: item cui est pecunia; in Epigr. l. 2. *ex* ἐν & χαλκὸς, V. Ἐγχάραγμα, τὸ, exp. vestigium: διὰ τοῦ χαράττεσθαι impressum: ut & ἐγχάραξις, ἡ, insculptura, incisura: item scarificatio, apud Medicos: verbalia, ab ἐγχαράττω, insculpo, imprimo, inscribo, incido: *ex* ἐν & χαράσσω, seu χαράττω, f. ξω, &c. V. Item ἐγχέζω, incaco, seu caco in: unde præt. ἐγκέχοδα, apud Aristoph. in Ran. *ex* ἐν & χέζω, V. Ἐγχειμάζω, hyemem dego in, hyberno in, *ex* ἐν & χειμάζω, &c. V. Ἐγχειρητὴς, qui aliquid aggreditur, seu molitur: unde ἐγχειρητικὸς, aptus ad aggrediendas res, seu moliendas, vel solers in hominibus vel rebus aggrediendis, verbalia ab ἐγχειρέω, έομαι, f. ήσω, &c. V.

Ἐγχείρισις, & ἐγχειρισμὸς, ipsa actio tradendi aliquid in manus: verbalia ab ἐγχειρίζω, ομαι, &c. V. Item ἐγχείριστος; in manus traditus; *ex* ἐν & χεὶρ, ρὸς, & θετὸς, ὁ, à Th. τίθημι, f. θήσω, &c. V. Ἐγχειρεργέω, manibus operor, seu opus facio, vel simpl. operor, &c. Idem quod χειρεργέω, id V.

Ἔγχελυς, εως, ἡ, anguilla, unde ἐγχέλεις, in plur. anguillæ, apud Aristot. Plut. Athen. &c. à Them. ἔγχελυς, V.

Ἐγχελυωπὸς, anguillæ aspectum habens: *ex* ἔγχελυς, υος, & ὤψ, ὠπὸς, &c. V.

Ἐγχεσίμαργος, vide cum ἐγχεσίμαργος, item ἐγχεσίμωρος, exp. qui, fato quodam, hastæ studio est addictus, &c. V. Sed exp. etiam, pugnator stultus, seu fatuus, & sic est ab ἔγχος, εος, τὸ, & μωρὸς, ὁ, vel ut quidam dici volunt, exp. quasi ὁ ἐγχέων ὤραν ἔχων, i.e. φροντίδα, & sic est ex ἔγχος, τὸ, & ὤρα, ἡ, &c. V.

Ἐγχεσίπαλος, idem cum ἐγχέσπαλος, id V.

Ἐγχέω, est comp. ex ἐν & χέω, &c. Vide.

Ἐγχθόνιος, qui in terra est, terrenus: ex ἐν & χθόνιος, V. Item ἐγχλίω, delicias habeo in, luxurior in: item ἐγχλιδάω, idem, Athen. l. 3. *ex* ἐν & χλίω, unde χλιδάω, &c. V. Ἐγχλοάω, vireo, viridis sum; & ἐγχλοάζει, exp. ἐμφαίνει, Hesych. *ex* ἐν & χλοάω, V. Item Ἔγχλωρος, virorem in se habens, viridis, sed exp. & propè viridis, apud Nicand. *ex* ἐν & χλωρὸς, vide.

Ἔγχνοος, seu ἔγχνους, lanuginem in se habens, lanuginosus: *ex* ἐν & χνόος, contr. χνοῦς, &c. V. Item Ἔγχονδρος, grumos in se habens: ut ἔγχονδρος λίβανος, apud Diosc. l. 1. item cartilagineus: unde ἐγχονδρίζω, chondro, seu alicâ perspergo; vel ipsam cataplasmatis more impono; item cartilaginem coapto: *ex* ἐν & χόνδρος, ὁ, unde χονδρόω, &c. V. Item ἐγχορεύω, choros duco in: *ex* ἐν & χορεύω, V.

ΕΓΧΟΣ, τὸ, est thema, & volunt Gramm. dici παρὰ τὸ ἔχειν, i.e. à tenendo, &c. V.

Ἔγχουσα, fucus; Atticè dicitur pro ἡ ἄγχουσα, anchusa herba, παρὰ τὸ ἐγχεῖν τὸ ἐν τῇ ῥίζῃ ἐρυθρὸν, unde ἐγχουσίζεσθαι, fuco colorari; ab ἄγχουσα; unde ἀγχουσίζω, &c. V.

Ἐγχόω, ἐγχωννύω, aut ἐγχώννυμι, terrâ aggestâ impleo: *ex* ἐν & χόω, seu χωννύω, &c. V. Item ἐγχραύω, seu ἐγχραύω, idem quod χραύω; sed exp. etiam, impingo, infringo; transitivè: *ex* ἐν & Th. χραύω, prout signif. ἐπιτύπτω, &c. V. Item ἔγχρεμμα, τὸ, exp. id quod in aliquem exscreamus, Plut. verbale ab ἐγχρέμπτομαι, inspuo, exscreo in: *ex* ἐν & χρέμπτομαι, V. Ἐγχρίω, inungo, illino; item pungo, stimulo, παίω, Eust. ut vespa, vel scorpius percutit aculeo: unde ἔγχρισις, inunctio, & ἔγχριστος, inunctus, illitus: item qui illinitur, seu inungitur; ut ἔγχριστον φάρμακον, Theocr. Idyl. 11. *ex* ἐν & χρίω, &c. V. Item ἐγχρόνιος, per aliquod tempus durans: unde ἐγχρονίζω, exp. diu permaneo in: item inveterasco, &c. V.

Ἔγχρυσος, aurum habens, in quo aurum est; *ex* ἐν & χρυσὸς, V. Item ἐγχρώζω, coloro, inficio, vel idem quod ἐγχρώω, seu ἐγχρωννύω, quod exp. etiam, imbuo veluti colore: *ex* ἐν & χρώ-

ζω, idem quod χεόω, seu χεωννύω, υμι, &c. V. Ἔγχυλ☉, succum in se habens, succulentus: item lapidus: unde ἐγχυλίζω, in succum redigo: succum elicio: unde verbale, ἐγχυλισμὸς, succus expressus: ex ἐν & χυλὸς, unde χυλίζω, χυλισμὸς, &c. V. Ἔγχυμα, quod infunditur, seu infusum est; item placenta infundibulo fusa ad frigendum; & in plur. ἐγχύματα, apud Medicos, & ἔγχυτα dicuntur medicamenta liquida, quæ guttatim in dolentes aures, vel oculos, &c. Instillantur, iisdem ἔγχυμα, est altera species plenitudinis & copiæ humoris, quam locus continens metitur; unde ἐγχυματίζω, infundo, instillo: atq; inde, ἐγχυματισμὸς, infusio, salviatum, in Hippiatr. Item ἔγχυμ☉, succulentus, succis plenus; item lapidus: unde ἐγχύμαμα, & ἐγχύμωσις, apud Medicos, dicitur sanguinis & humorum in partem aliquam naturalis effusio, per quam & partis ejus venulæ replentur sanguine; & color lividus parti redditur, Hippocr. omnia, ab ἐγχύω, quod ex ἐν & χύω; unde χύμα, τὸ, & χυμὸς, ὁ, &c. V.

Ἐγχυράζω, idem quod, & pro ἐνεχυράζω, id V.

Ἔγχυσις, infusio, & ἔγχυτ☉, infusus, qua infundi solet aut potest: cujus plur. ἔγχυτα; vide paulò antè cum ἐγχύματα, verbalia, ab ἐγχύω; ex ἐν & χύω, unde χύσις, & χυτὸς, &c. Vide.

Ἐγχυτρίζω, exp. in olla, seu testa pono, seu condo: item in fictili expono; sed exp. & occido, ductâ signif. ab infantibus, qui morti exponuntur, apud Aristoph. in Vesp. Unde ἐγχυτρίστρια, seu ἐγχύτεια, quæ caccabo, seu fictili aliquid imponit: ex ἐν & χύτρ☉, ὁ, unde χυτρίζω, &c. Vide.

Ἐγχωννύω, seu ἐγχώννυμι, vide cum ἐγχόω.

Ἐγχωρέω, exp. concedo, &c. V.

Ἐγχώρειον, τὸ, subst. Hesychio est τόκ☉ & δάνειον, pignus, usura: quæ ἐν χώρᾳ τινὲς, pro usu rei, &c. Solvuntur, ab ἐγχώρει☉, idem quod ἔγχωρ☉, qui natus est in ea regione in qua versatur, indigena: item de re dictum, patrius; ut νόμοι ἐγχώριοι, & ἐγχώριοι θεοὶ καὶ ἥρωες, apud Thuc. l. 2. & ἐγχωρίῃ ἐσθῆς; apud Herodot. &c. Vide.

Ἔγχωσις, impletio quæ fit terrâ aggestâ in locum cavum, vel quum alveus fluminis obducto limo paulatim completur, Poll. est verbale, ab ἐγχόω, V.

Ἐγῷμαι, exp. ego arbitror; meo judicio, Xen. & Plat. de rep. l. 2. ex ἐγὼ & οἶμαι, per contract. pro οἴομαι, à Th. οἴω, &c. V.

Ἐγών, dicitur apud Poëtas & Doricè, pro ἐγὼ, ut Il. α. πὴν δ' ἐγὼν ἐρέω, item ἐγώνη, itidem Doricè pro ἐγώ; ut τύνη, pro σὺ, Dores etiam dicunt, Eust. Pleonasmum esse scribit syllabæ νη, &c. V.

Ἔδεθλον, τὸ, ab ἕδ☉, ε☉, τὸ, est idem quod ἔδαφ☉; (item ἐδάφιον, ου, τὸ, dicitur ut diminut. ab ἔδαφ☉, Eust.) &c. V.

Ἐδνάομαι, esse dicitur, dotem dare uxorem tradendo; ut τις ἐδνώσαιτο γυναῖκα, in Epigr. videtur tamen potius esse, datis jugalibus donis ducere, à Th. ἕδνα, &c. V.

Ἑδρικὸς, ὴ, ὸ, ad sedem pertinens: ut ἑδρικὰ φάρμακα, apud Medicos, pharmaca sedi accommoda, & ἑδρικὰ ἕλκη, sedis hulcera, sedem infestantia, ab ἕδρα, ἡ, quod nomen apud Medicos, ut & sedes apud Lat. dicitur meatus ventris inferior, continendis transmittendisq; excrementis destinatus, Bud. ex Diosc. &c. V.

Ἐθελέχθρως, ut ἐθελέχθρως ἔχειν πρός τινα, libenter cum aliquo inimicitias exercere, est adv. ab ἐθελέχθρ☉, id vide.

Ἐθελοθρησκῶ, voluntarium cultum, seu religionem aliquam, arbitratu meo, sequor & amplector; ab ἐθελοθρησκεία, cultus divinus, seu religio, & certi ritus cultus divini, quos suâ sponte, & suo arbitratu, cum superstitione, quis eligit & amplectitur, in Ep. ad Col. c. 2. &c. V.

Ἐθελεργὸς, qui sponte opus subit, promptus & impiger factor operis, Xen. de re eq. ex ἐθέλω & ἔργον, τὸ, cujus varia comp. mutant ἐργ. in ὀργ. &c. V.

EIA, EJA, ponitur inter Themata, &c. V.

Εἶδ☉, interdum ponitur pro εἴδησις, & pro μαντικὴ, Eust. & sic est a Th. εἴδω, i. e. scio, &c. V. Item εἴδη, Pindari, sunt qui dicta putent, tanquam diversa odarum genera: sic etiam εἰδύλλια, Theocriti, quòd varia sint poematorum genera; nam εἰδύλλιον, τὸ, est à nomine εἶδ☉, ut ἐπύλλιον, diminut. à nomine ἔπ☉, &c. V.

Εἰδωλοποιέω, ῶ, imaginem, vel simulachrum fingo, seu repræsento: unde εἰδωλοποιΐα, imaginis, aut simulacri fictio, exp. etiam repræsentatio personæ mortuæ tanquam vivæ, quum ejus umbra introducitur; nam εἴδωλον, imago, effigies; appellatur general. quicquid est quo repræsentatur nobis forma rei alicujus fictæ. vel etiam veræ; item sic dicitur etiam, forma ac species rei in animo conceptæ, apud Hom. & Plut. & apud Ecclesiasticos scriptores, εἴδωλα, (Latinè etiam idola;) peculiari significatione, vocantur simulacra numen aliquod repræsentantia, quod honore & cultu afficitur, &c. Vide.

Εἰκαστικὸς, sonat, q. d. assimilatorius, &c. V.

Εἰλείθυιον, dicitur templum Lucinæ, Eust. ab εἰλείθυια, ἡ, Lucina, dea quæ parturientibus opitulatur: dicta ab ἐλεύθω, venio; quòd invocetur, ut fœtus veniat in lucem, &c. V.

Εἴλη, ἡ, exp. agmen; grex; ut κατ' ἴλας, gregatim, apud Herodot. & εἴλαι ἱππέων, agmina equitum; sed exp. etiam, ὀπὴ, foramen, Suid. & sic est ab εἴλω, idem quod Them. εἰλέω, coarcto, congrego, &c. At εἵλη, ἡ, idem est cum Them. ἕλη, ἡ, solaris calor vel splendor, &c. V.

Εἰλέω, ῶ, f. ήσω, insolo; unde εἵλησις, æstus: utrumque, ab εἵλη, idem cum Them. ἕλη. &c. Vide cum εἰλήειν.

Εἰλίποδες, idem quod, & ab εἰλίπους, flexipes; vertens & curvans pedes inter eundem; boum Epith. Od. α. &c. V.

Εἴλυσις, & εἰλύσσω; vide cum εἰλυθμός.

Εἴργομαι, includor, in carcerem conjicior, est pass. à Th. in act. εἴργω, includo carcere; item εἴργνυμι, idem est quod Th. εἴργω, cum tenui, arceo, veto, &c. V.

Εἰρεθύρη, ἡ, dicitur cardo januæ; ab Hesych. exp. στροφεὺς, ab aliis ὀρσοθύρη, ex εἴρω, necto; & θύρα, ἡ, &c. V.

Εἰρηναίως, pacificè, placidè; est adv. ab εἰρηναῖ☉, ad pacem pertinens, pacatus; à Th. εἰρήνη, ἡ, pax; sic dicta, ut quidam volunt, παρὰ τὸ εἴρειν, i. e. dicere, quòd tempore pacis jus dicatur, & lites verbis dirimantur, &c. Vide.

Εἰρηναρχία, Bud. affert ex Dionysio, de Deo dictum, ut θεαρχία; item εἰρηναρχῶ, fungor irenarchiâ; corrigendis moribus præsum, Bud. Utrumq; ab εἰρηνάρχης, id V.

Εἰρηνευομένη χώρα, apud Polyb. l. 5. exp. regio quæ bello non est infestata, seu quæ à bello tranquillitatem habet, part. præs. pass. fœm. ab εἰρηνεύω, pace fruor, ad Rom. 12. Item paco, in pace contineo, &c. V.

Εἰρίνε☉, &c. Vide post εἱρμός.

Εἰρώνευμα, exp. dissimulatio; verbale, ab εἰρωνεύομαι, quod ab εἴρων, ὁ, dissimulator: in oratione, dissimulatè loquens; qui aliter loquitur ac sentit; derivant Gramm. à verbo εἴρω, Aristot. εἴρωνα, opp. ἀλαζόνι, medium esse dicens τὸν ἀληθῆ, &c. V.

Εἰσαγγελτικὸς, exp. ad εἰσαγγελίαν, pertinens, ab εἰσαγγέλλω, &c. V.

Εἰσαγωγεὺς, exp. qui actionem rei dare potest, & lege agere jubere, Demosth. ab εἰσαγωγὴ, ἡ, intromissio: item scriptio qua prima artis alicujus elementa tradimus, & ad eam lectores velut introducimus, i. e. ad ejus cognitionem; verbale, ab εἰσάγω, induco, intromitto, &c. V.

Εἰσβατὸς τόπ☉, exp. locus in quem ingredi possumus, &c. Vide εἴσβασις.

Εἰσβοηθέω, ingredior ad ferendum auxilium: ex εἰς & βοηθέω, V. Item εἰσδέρκω, intueor, inspicio: ex εἰς & δέρκω, V.

Εἰσδοχὴ, ἡ, admissio, verbale ab εἰσδέχομαι, &c. V. Item εἰσελαστικὸς ἀγὼν, exp. quo die athletæ olympionicæ, aut hieronicæ patriam solenni pompâ ingrediebantur, apud Plin. ad Trajan. est verbale, ab εἰσελαύνω, V. Εἰσήκω, venio intro, ingredior: ex εἰς & ἥκω, V. Εἰσηλύσιον, dicitur vectigal quod penditur pro introitu, Hesych. Item εἰσήλυσιν, idem quod εἰσέλευσις, & ab eod. εἰσέρχομαι, vel ex εἰς & ἤλυσις, pro ἔλευσις; à Th. ἔρχομαι, f. ἐλεύσομαι, a. 2.

ἤλυθ

ἤλυθον, &c. V. Εἰσίημι, vide cum εἴσειμι. Εἰσκαταδύω, vel εἰσκαταδύνω, penitus ingredior, seu in penitiorem locum, vel simpl. ingredior: ex εἰς & καταδύω, vel -ύνω, &c. V. Εἰσκλείω & ἐσκλείω, includo: ex εἰς vel ἐς, & κλείω, &c. V.

Εἰσκύκλημα, τὸ, dicebatur id ipsum super quo ἰσκύκλημα introducebatur, verbale ab εἰσκυκλέω, V.

Εἰσλάμπω, exp. illuceo, &c. V.

Εἰσοικισμὸς, introductio in ædes, seu receptio; verbale, ab εἰσοικίζω, item εἰσοίκησις, habitatio, domus; verbale ab εἰσοικέω, f. ίσω & ήσω, &c. V. Item εἰσορμάω & ἐσορμάω, irrumpo, cum impetu ingredior, Plut. ex εἰς vel ἐς & ὁρμάω, V. Item εἰσπληρόω, impleo: ex εἰς & πληρόω, V.

Εἰσφρέω, dictum est per Metath. pro εἰσφέρω, ut quidam putant, & εἴσφρημι, intus admitto, recipio intus, sed exp. etiam, interdum devoro: sic & εἰσφρέομαι, idem: ex εἰς & φρέω, ῶ, & φρημι, f. ήσω, emitto; quod transpositis literis, deducunt à φέρω, alii tamen factum putant: ex πρὸ & ἕω, (mitto;) Syncopen passis, & π in φ, mutato, &c. V.

Εἰωθὼς, exp. consuetus, solitus; ut apud Plat. κατὰ τὸ εἰωθὸς, ex more, & παρὰ τὸ εἰωθὸς, præter morem, &c. Vide ἔωθα. Item εἰωθότως, de more, consuetè, more solito; est adv. à præced. εἰωθὼς, V.

Εἴωσκε, idem quod εἴως, dum, donec, &c. V.

Ἑκάεργος, exp. longè jaciens, &c. Vide.

Ἑκασταχῆ, ubique, ubilibet: unde ἑκασταχόθι, passim, ubiq; gentium, & ἑκασταχόθεν, undiq; undelibet, & ἑκασταχόσε, quocunque, quoquoversum, in quemcunq; locum, & ἑκασταχοῦ, ubilibet, ubique: ut & ἑκάστοτε, semper & ubiq; Athen. l. 2. Unde apud Herodot. ἐπιτάσσων τῇσι πόλεσι, ἵνα, ἑκάστοτε ἐλαύνων, τρέφειν, exp. injungens civitatibus, in quamcunq; veniebat, uti pascerent, omnia, à Them. ἕκαστος, ὁ, &c. V.

Ἑκατέρω, in utramq; partem, ut Gal. apud Herodot. ἑκατέρω τοῦ μεγάρου ὀδὲ, exp. ex altera parte cœnaculi, adv. ab ἑκάτερος, V.

Ἑκατογκάρηνος, q.d. centiceps, Pind. ex ἑκατὸν & κάρηνον, τὸ, &c. V. Item ἑκατόμβαια, τὰ, dicebatur festum quo hecatombe peragebatur, Eust. ab ἑκατόμβη, ἡ, sacrificium centum boum, seu pecorum, per Synecd. partem capiendo pro toto; alii intelligunt sacrificium ἐξ ἑκατὸν βάσεων, i.e. ποδῶν, in quo scil. immolarentur animalia quadrupeda 25. quorum pedes numero 100. alii, finitum numerum pro infinito acceperunt, &c. V. Ἑκατόμπυλος, vide cum ἑκατόμπυς, Ἑκατόνσεμνον, augustum, multum, magnum, Hesych. ex ἑκατὸν & σεμνὸς, ὁ, V. Ἑκατοντακεφάλας, idem cum ἑκατογκεφάλας, id vide.

Ἑκατοντάκις, exp. centies, adv. ab ἑκατὸν, V.

Ἑκατοντάλαντος, qui centum est talentorum; centum talenta pondere æquans: unde ἑκατονταλαντία, centum talenta, Poll. l. 9. ex ἑκατὸν & τάλαντον, τὸ, V. Item ἑκατοντάπυλος, idem cum ἑκατόμπυλος, id V. Ἑκατοντάφυλλος, centum habens folia, Theophr. H. Pl. 6. Ex ἑκατὸν & φύλλον, τὸ, &c. Vide.

Ἐκβακχεύω, ομαι, vehementer bacchor, debacchor, vel transitivè, in bacchicum furorem impello, vel impellor: ex ἐκ & βακχεύω, ομαι, V. Item ἐκβάσιος, dicitur Apollo consecratus ab Argonautis ad Cyzicum, apud Apoll. l. 1. ab ἔκβασις, εως, egressus, Od. ε. vers. 410. Item eventus, item figura quædam, apud Quintil. l. 5. quæ Latinis excursus dicitur, teste Servio in 10. Æn. &c. V. Ἐκβεβαίωσις, confirmatio: ex ἐκ & βεβαίωσις, V. Ἐκβιάζω, ομαι, vi adigo, vel exturbo; vi, seu per vim compello ex uno loco, seu statu in alium, vel simpl. vi compello: item exprimo, extorqueo, Bud. ex ἐκ & βιάζω, ομαι, &c. V.

Ἐκβλαστάνω, egermino: unde verbalia, ἐκβλάστημα, τὸ, germen, id quod egerminavit, & ἐκβλάστησις, egerminatio: ut ἐκβλάστησις τῶν φύλλων, apud Diosc. l. 1. ex ἐκ & βλαστάνω, f. βλαστήσω, &c. V.

Ἐκβλύζω, exscaturio, emano: ex ἐκ & βλύζω, V. Item ἐκβοάω, exclamo: item proclamo: unde ἐκβεβοημένος, famâ celebratus, celeber: ex Herod. Item cum clamore erumpo, apud Thuc. l. 1. Unde verbale, ἐκβόησις, exclamatio: ex ἐκ & βοάω, f. ήσω, &c. V. Item ἐκβοηθέω, exp. ad opitulandum procurro, auxilium fero, Plut. Unde ἐκβοήθεια, ἡ, exp. auxilium: ex ἐκ & βοηθέω, unde βοήθεια, &c. V. Ἐκβράζω, bullire, seu fervere facio, & ἐκβράζομαι, ebullio, effervesco: ex ἐκ & βράζω, V. Ἐκγοητεύω, præstigiis illudo: ex ἐκ & γοητεύω, V. Ἐκδείκνυμι, ostendo: ex ἐκ & δείκνυμι, V. Ἐκδειματόω, ῶ, exterreo, terreo: ut Plat. de rep. 2. μηδὲ μητέρες τὰ παιδία ἐκδειματούντων, neq; filios territent matres: ex ἐκ & δειματόω, ῶ, &c. V, Ἐκδέρω, excorio: ex ἐκ & δέρω, V. Ἐκδεσμεῖν, exp. irretire, apud Greg. ex ἐκ & δεσμέω, V. Ἐκδέω, ῶ, religo, Luc. Item appendo, Bud, ex ἐκ & δέω, V. Ἐκδημαγωγῶ, populum duco & impello quocunq; volo: ex ἐκ & δημαγωγέω, ῶ, idem; & utrumq; dicitur de eo qui favorem populi aucupatur, per quem eum sibi obsequentem reddat, &c. V. Ἐκδημοκοπέω, populariter mihi populum servire perpello: ex ἐκ & δημοκοπέω, V. Ἐκδιαβαίνω, transeo, transilio: ex ἐκ & διαβαίνω, V. Ἐκδιδάσκω, edoceo, & in pass. ἐκδιδάσκομαι, edoceor, seu disco, ut ἐκδιδάσκομαι τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν, linguâ Græcâ imbuor: item edocendum loco, vel curo: ut παῖδας πορισταῖς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς; ex ἐκ & διδάσκω, ομαι, &c. Vide. Item ἐκδιδράσκω, & Ionicè, ἐκδιδρήσκω, aufugio, profugio; ex ἐκ & διδράσκω, V.

Ἐκδοξάζω, gloriâ afficio; ex ἐκ & δοξάζω, V. Item ἐκδύω, vel ἐκδύνω, elabor, emergo: ut ἐκδῦναι κακῶν; Eurip. & ἐκδῦναι ὄλεθρον; effugere mortem: sed exp. etiam, exuo: unde ἐκδύεσθαι τὸ ἄγγελον, Metaph. apud Plut. ex ἐκ & δύω, seu δύω, &c. V.

Ἐκείνῃ, sumitur pro, illâ viâ, illâ ratione: item pro ἐκεῖ, illic, & pro ἐκεῖσε, illuc: ut annotat Eust. Od. ν. est adv. à dat. sing. fœm. à Th. ἐκεῖνος; item ἐκείνιος, exp. qui ex illo est; itidem ab eod. Th. &c. V.

Ἐκζωπύρησις, ἡ, exsuscitatio, seu accensio: ut ἀνθράκων ἐκζωπύρησις, apud Plut. in Symp. sept. Sap. verbale ab ἐκζωπυρέω, V.

Ἔκηλος, quietè, adv. ab ἕκηλος, nihil turbarum movens; cujus neut. plur. ἔκηλα, ponitur pro adv. ἐκήλως, deducitur autem ab Etym. παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ; ὁ γὰρ ὑποχωρῶν, ἡσυχάζει, ut ille inquit, &c. V.

Ἐκθαμνοῦσθαι, in fruticem verti, seu abire, quod Cic. dicit fruticari, Plin. fruticescere: ex ἐκ & θάμνος, ὁ, V. Item ἐκθεατρίζω, per theatrum traduco; item arguo: ut ἐκθεατρίζουσι τὴν ἑαυτῶν ἀκρισίαν, i.e. arguunt, & velut omnibus in theatro spectandam exhibent, apud Polyb l. 3. & exp. etiam, explodo, exigo, apud Athen. l. 11. ex ἐκ & θεατρίζω, V. Ἐκθειάζω, exp. Deo dedico, consecro: item in numerum deorum refero: ut Deum colo: ut οὕτως Ὀρέστην ἢ Πυλάδην ἐκθειάσαντες, apud Luc. Item divinum existimo, divinitatis judicium tribuo: item in religionem verto, Plut. & Herodian. Unde verbale, ἐκθειασμὸς, consecratio: item ἐκθειόω, idem: unde pass. ἐκθειοῦσθαι, in deorum numerum referri, apud Plut. ex ἐκ & θειάζω, θειόω, &c. V.

Ἐκθερίζω, meto, demeto: ex ἐκ & θερίζω, V. Item ἐκθηρεύω, feras venor: ex ἐκ & θηρεύω, idem, &c. V. Ἐκθησαυρίζω, è thesauro promo, sed alii exp. thesaurum exhaurio; à θησαυρίζω, V. Ἐκθνήσκω, emorior; ut apud Hom. γέλῳ ἐκθανεῖν, risu emori, & apud Hermog. ἐξέθανον, exanimatus sum, à Th. θνήσκω, V. Ἐκθοινάω, epulor, depascor; à θοινάω, ῶ, V. Ἐκθριάζειν, exp. παραβαίνειν ἀπὸ τῶν μαντικῶν θριῶν, Hesych. à θριάζω V. Ἐκθρώσκω, exilio, à Th. θρώσκω, V. Item ἐκκάμνω, defatigor, debilitor, fatisco, deficio, exp. & elassesco, dolori, seu labori cedo vel succumbo; item simpl. cedo, à Th. κάμνω, V. Ἐκκαπηλεύω, adultero cauponum more; à καπηλεύω, V. Ἐκκαρπίζω, fructus decerpo & percipio, & in pass. ἐκκαρπίζεσθαι, idem quod καρπίζεσθαι, defrugare, defrugatione exinanire & exhaurire: item ἐκκαρπόομαι, οῦμαι, fructum percipio, fruor: unde τὸ ἅγιον ἐκκαρποῦσθαι μέγα ἐπίθετο; apud Greg. exp. quæstui habere res sacras & divinas; item exhaurio & extenuo facultates alicujus, & percipio earum fructus, apud Demosth. atq; inde, ἐκκάρπωσις, fructuum accommodorum perceptio, & usus rei fructuosus; omnia, à Th. καρπὸς, unde καρπίζω, ομαι,

& καρπόω, όομαι, ῶμαι, &c. V. Ἐκκαταγγέλλω, pro καταγγέλλω, ut ἐκκαταγγείλας ἀγῶνας, qui ludos indixit, Plut. in Rom.

Ἐκκαταλείπω, prorſus relinquo, penitus deſtituo; à καταλείπω, V. Ἐκκάω, idem quod ἐκκαίω, extorreo: item accendo, inflammo, excito, Metaph. ut ἐκκαίειν πόλεμον, apud Polyb. l. 2. & μᾶλλον ἐκκαῦσαι τὴν πρὸς αὐτὸν ὀργὴν τῶν Ῥωμαίων, apud Plut. in Fab. & in paſſ. ἐξεκαύθη πόλεμος, exarſit bellum; à κάω, pro καίω, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐκ &c. V.

Ἔκκειμαι, exp. expoſitus ſum; ut ἐκκείμενος παῖς, apud Herodot. puer expoſitus; ſed dicitur & ὁ σκοπὸς ἐκκεῖσθαι, expoſitus eſſe oculis collimantium, ut ad eum tendant, Plut. de educ. lib. ſed exp. & pateo: ut apud Syneſ. de inſomn. μήτε μολυνέσθαι δήμοις βεβήλοις ἐκκείμενα, i.e. patentia populis profanis: ex ἐκ & κεῖμαι, V. Item ἐκκεράω, idem quod ἐκκεράννυμι, V. Ἐκκερδαίνω, lucrum facio; à κερδαίνω, V. Ἐκκλέπτω, furto eripio, furtim ſurripio; item furtim & clàm ſubduco, Il. ε. à Th. κλέπτω, V. Ἔκκλησις, εως, ἡ, evocatio, provocatio, Suid. verbale ab ἐκκαλέω, V. Item ἐκκλησιαστήριον, ου, τὸ, exp. minuſculum theatrum: ab ἐκκλησιαστὴς, qui in concione ſtat, &c. V. Ἐκκλινὴς, declivis, vel proclivis; item propenſus, pronus: ab ἐκκλίνω; item ἔκκλισις τοῦ κακοῦ, exp. mali evitatio, ſeu fuga, &c. V. Ἔκκλυσμα, τὸ, elatio; verbale ab ἐκκλύζω, V. Ἐκκομισμὸς, οῦ, ὁ, exportatio; verbale ab ἐκκομίζω, V. Ἐκκοπρωτικὰ φάρμακα, exp. lenitiva medicamenta, à Th. κόπρος; unde κοπρόω, f. ώσω, &c. V. Ἐκκουφίζω, levo, ſublevo; à κουφίζω, V. Ἐκκρεμάω, ἐκκρεμαννύω, ſive ἐκκρεμάννυμι, ſuſpendo ex: unde ἐκκρεμὴς, έος, ὁ, ἡ, dependens, ſuſpenſus de, &c. à Th. κρεμάω, μαννύω, νυμι, &c. V. Ἔκκρουσις, excuſſio, exturbatio, Xen. & ἔκκρουστος, excuſſus, exturbatus, ſtupefactus: verbalia, ab ἐκκρούω, V. Ἐκκυβεύω, jacio aleam, ſeu jactâ aleâ periclitor; aleæ me committo, Polyb. à κυβεύω, V. Item ἐκκυβιστάω, exp. præceps in caput deſilio, Xen. in Symp. à κυβιστάω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐκ, &c. V.

Ἐκκυκλέω, evolvo, Heſych. Unde verbale, ἐκκύκλημα, machina lignea in theatro, quâ circumactâ, oſtendebatur ſpectatoribus, quicquid ſecreti in ſcena agereretur, Poll. ex ἐκ & κυκλέω, V. Item ἐκκυλίσιοι στέφανοι, qui & κύλισοι, exp. corollæ tortiles in orbem, Euſt. ex Nic. ab ἐκκυλίω, V. Ἐκκυμαίνω, fluctuando exundo, vel ſimpl. exundo, apud Xen. acies Metaph. dicitur ἐκκυμαίνειν, i.e. fluctuare, anab. l. 1. Unde verbale, ἐκκύμανσις, exundatio, Euſt. à κυμαίνω, unde κύμανσις, &c. V. Ἔκκυνον, τὸ, morbus quidam, ſeu vitium canum, Xen. in Cyn. à Th. κύων, κυνὸς, V. Ἐκκωφάω, & φόω, ῶ, V. Ἐκλαγχάνω, ſortior: unde ἐκλόχοι, ſortiatur, apud Soph. à Them. λαγχάνω, V. Ἔκλαμπρος, ου, ὁ, ἡ, lucidus, fulgidus; unde ἐκλαμπρύνω, exclaro, illuſtro, & in paſſ. ἐκλαμπρύνομαι, clareſco, illuſtrior & clarior evado, exp. etiam, glorior; à λαμπρὸς, ὁ, unde λαμπρύνω, ομαι, &c. V. Ἐκλάμπτω, exp. illuſtrari, paſſ. ab act. ἐκλάμπω, eluceo, emico; unde & verbale, ἔκλαμψις, εως, ἡ, fulgor, ſplendor eniteſcens, vel fulgor emicans, &c. V. Ἐκλαξεύω, eſt à λαξεύω, &c. V. Ἐκλαπάζω, exinanio, evacuo; à λαπάζω, V. Ἐκλεαίνω, lævigo, complano; item contero, comminuo: à λεαίνω, idem quod λειαίνω, &c. V. Ἐκλεκτικοὶ, dicebantur Philoſophi, qui floſculos legebant ſectarum Philoſophiæ, Diog. Laërt. ab ἐκλεκτὸς, V. Ἐκλέπισις, exp. corticis detractio, &c. Vide cum ἐκλέπω. Ἐκλήγω, deſiſto, ſeu deſino ab, Soph. à Th. λήγω, V. Ἐκληθάνω, obliviſci facio, facio ut memoriâ excidat, Od. η. ab ἐκλήθομαι, V. Item ἐκλιθάζω, lapidem jacio; à λιθάζω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐκ, &c. V.

Ἐκλικμάω, ῶ, ventilabro, ſeu vanno purgo; ex ἐκ & λικμάω, V. Item ἐκλιπαίνω, pinguem reddo; à λιπαίνω, V. Ἐκλιπαρέω, ῶ, exoro: item impensè rogo, obteſtor, & in paſſ. ἐκλιπαροῦμαι, exoror, apud Plut. à λιπαρέω, ῶ, V. Ἐκλύομαι, idem quod ἐκλύω, libero: item paſſivè exolvor, liberor, diſſolvor: item enervor, debilitor, membra mihi ſolvuntur: fatiſco, laſſeſco, langueſco; item ἐκλυτρόω, ῶ, redimo; idem quod λυτρόω, & ἐκλυτήριον, τὸ, ſolutio: ut & ἐκλύτως, ſolutè, expeditè, adv. & omnia ab ἔκλυτος, exolutus, enervatus; viribus fractus, ſeu defectus; ab ἐκλύω, ομαι, &c. V. Ἐκλυσσάω, rabie agor, rabido impetu feror: à λυσσάω, V. Ἐκλωβάω, injuriam & damnum infero: à λωβάομαι, V. Ἐκμακαρίζω, prorſus beatum prædico; à μακαρίζω, V. Ἐκμαλάττω, emollio, vel ſimpl. mollio: à Th. μαλάσσω, ſeu μαλάττω, &c. V. Ἐκμαραίνω, tabefacio: item flaccidum, ſeu languidum reddo: item extinguo, perimo; à Th. μαραίνω, V. Ἐκμαστεύω, exquiro, quæro, à Th. μαστεύω, V. Ἐκματαιοῦσθαι, vanum fieri; à ματαιόομαι, οῦμαι, &c. V.

Ἐκμεθύσκω, ebrium reddo, inebrio; à μεθύσκω, V. Ἐκμειλίσσομαι, demulceo, delinio; à μειλίσσω, ομαι, V. Ἐκμηκύνω, elongo. i.e. in longum extendo, vel protraho; à μηκύνω, V. Ἐκμηνίω, irâ excandeſco, indignor; à μηνίω, V. Ἐκμηνύω, enuntio, vel indico; à μηνύω, V. Ἐκμιαίνομαι, polluor, contaminor, & peculiariter, effluxu ſeminis; ut ſolent ſomniantes, Ariſtoph. in Ran. & Gal. in lex. Hippocr. à Th. μιαίνω, ομαι, V. Item ἐκμιμέομαι, imitando exprimo & effingo, à Them. μιμέομαι, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐκ, &c. V.

Ἐκμισθόω, mercede eloco, vel ſimpl. eloco; ut apud Herm. ἐκμισθώσας τις τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, proſtituens ad quæſtum corpore faciendum: unde verbale, ἐκμίσθωσις, locatio quæ fit pactâ mercede; ex ἐκ & μισθόω, ῶ, V. Item ἐκμυζέω, exp. ſugo, &c. V. Ἐκναρκάω, ῶ, obtorpeſco, à ναρκάω, ῶ, torpedine afficior, obtorpeſco, à Th. νάρκη, torpedo, piſcis, cujus ea eſt natura, ut propiùs accedentem & ſe tangentem obſtupefaciat, teſte Plat. in Mænone: vide & Ariſtot. Hiſt. an. l. 9. c. 37. & Plin. l. 9. c. 42. Ut & Plut. de prud. an. Atq; hinc, pro torpore & veterno capitur, & exp. etiam, ſtupor, &c. V. Ἐκνέομαι, vide decomp. παρεκνέομαι. Ἐκνέφελος, & ἐκνήφελος, vide poſt ἐκνεύω. Ἐκνήχομαι, enato, ut apud Ariſtot. de mundo, εἰς τὴν ἑαυτοῦ δίαιταν ἐκνήξεται, eò enatabit ubi ei commodum eſt vivere, à νήχω, ομαι, V. Ἐκνίκημα, τὸ, quod quis vincendo obtinuit; & ἐκνίκησις, evictio; verbalia, ab ἐκνικάω, V. Ἐκνοσηλεύω, ægrum curo, vel ægrum, diligenti curâ, & obſequiis neceſſariis, à morbo ad priſtinam valetudinem reduco, ut Metaph. τὸ σῶμα τῆς ἐκκλησίας ἐκνοσηλεύοντες, apud Theod. Hiſt. Eccleſ. l. 5. à νοσηλεύω, V. Ἐκπατάσσω, ſtrepitu aures alicujus percello: item attonitum reddo, perterrefacio, & in paſſ. ἐκπατάσσομαι, attonitus reddor; ut Od. σ. ἐκπεπαταγμένος φρένας, qui mente non conſtat, ſed eam velut attonitam habet, à Th. πατάσσω, ομαι, V. Ἐκπαύω, finem impono, finio, & in paſſ. ἐκπαύομαι, ceſſo, deſino, quieſco; unde verbale, ἔκπαυμα, τὸ, quies, Heſych. à Th. παύω, ομαι, V. Item ἐκπαχύνω, craſſum reddo; item pinguefacio; à παχύνω, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐκ, &c. V.

Ἐκπείθω, perſuadeo & adduco ad aliquid faciendum: ex ἐκ & πείθω, V. Item ἐκπελεκάω, ſecuri exſcindo, vel eximo, ſecuri excutio; à πελεκάω, vide.

Ἐκπέπτω ſive ἐκπέσσω, excoquo, à Them. πέπτω, V. Ἐκπετάμενος, q.d. explicatè, vel expanſè, cum expanſione, ſeu explicatione; eſt adv. ab ἐκπετάζω, ſeu ἐκπεταννύω, à Th. πετάω, ſeu πετάζω, vel πετάννυμι, f. άσω, &c. V. Ἐκπεραίνω, ad finem perduco, efficio, perago; à περαίνω, V. Ἐκπερδικίσαι, exp. elabi aſtutè, &c. V. Ἐκπερίερχομαι, uſquequaq; circumdo; à περιέρχομαι, V. Ἐκπεριλαμβάνω, undiq; comprehendo & circumplector; à περιλαμβάνω, V.

Ἐκπεριπλέω, circumnavigo, à περιπλέω, V. Ἐκπεριπορεύομαι, circumeo, à περιπορεύομαι, V.

Ἐκπερισπασμὸς, vocabulum eſt caſtrenſe, & plus eſt quàm περισπασμὸς, plenior, ſcil. converſio, triplici flexione conſtans, &c. V.

Ἐκπερισσεύω, redundo, à περισσεύω, ſeu περισσεύω, &c. V. Ἐκπετάζω, ſeu ἐκπετάννυμι, explico, expando, vel extendo; à πετάζω, ſeu πετάννυμι, V. Ἐκπήγνυμι, vide cum ἐκπηκτικός. Ἐκπήδησις, ἡ, exitus ejus qui exilit; verbale, ab ἐκπηδάω, ſaltu exeo, &c. V. Ἐκπιτίζω, pitiſſando exhaurio, Athen. l. 3. ab ἐκπίνω, V. Ἐκπλεονάζω, redundo, vel idem quod πλεονάζω, V. Ἔκπλεως, Atticè dicitur pro ἔκπλεος, cumulatè expletus; ut ἔκπλεω πάντα ὑπάρχειν, abundè omnia ſuppetere, apud Demoſth. Item ἐκπλέως, cumulatè,

ple nè

plenè, adv. ab eod. ἔκπλεως, vide cum ἐκπλεῖν. Ἐκπλήγδην, vide cum ἔκπληξις, ubi & ἐκπληκτικῶς. Ἐκπλήρωμα, τὸ, supplementum; verbale, ab ἐκπληρόω, V. Item ἐκπλινθεύω, lateres eximo, demo, seu dissolvo; à πλινθεύω, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐκ, &c. V.

Ἐκπλίσσομαι, exp. crura alternatim explico: unde ἐκπεπλίχθαι, apud Hippocr. ex ἐκ & πλίσσω, ομαι, V. Item ἐκπόρθησις, devastatio; ab ἐκπορθέω, V. Ἐκπορπάω, sive ἐκπορπόω, fibulo, fibulâ subnecto: unde ἐκπεπορπημένος, vel sine augmento, ἐκπορπημένος, fibulatus; à πορπάω, seu πορπόω, V. Item ἐκπτοέω, exterreo, exterrefacio, metu consterno, apud Poll. Item obstupefacio, à Th. πτοέω, V. Ἐκπυρσεύω, igne luceo ex aliquo loco; à πυρσεύω, V. Ἐκπωλέω, ῶ, vendo, divendo è loco; à πωλέω, V. Ἐκρέω, effluo; item excido: ut apud Plut. in Them. ἐξερρύησαν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων, i.e. exciderunt à Græcis, Græcis periere, perdiderunt Græci, & τὸ ἐξερρυηκὸς, abolitum & fluxum, evanidum; apud eund. à Th. ῥέω, V. Ἐκριπίζω, flando excito, seu suscito, seu etiam, foliibus accendo, & interdum simpl. accendo; item flando immitto, seu impello, & Metaph. excito, accendo: ut apud Plut. τὸ τοῦ Μετίλλου θαρσαλέον ἐξερρίπιζε, i.e. excitabat, seu suscitabat, à ῥιπίζω, V. Ἔκρους, contractè dicitur pro ἔκροος; idem quod expon. & ἔκρυσις, effluxio: item meatus, seu canalis; fluentum, alveus, &c. V. Ἐκροφάω, vel ἐκροφέω, & έομαι, οῦμαι, exorbeo; à Th. ῥοφέω, vel άω, V. Ἐκρύομαι, eximo, libero, Eurip. in Bacch. à Th ῥύω, ομαι, redimo, &c. V. Ἐκσήπω, putrefacio vel penitus putrefacio, à Th. σήπω, V. Ἐκσιωπάω, conticesco, à Th. σιωπάω, V. Ἐκσκεδάζω, ejectos dissipo & dispergo, seu ejicio simul & dissipo, à Th. σκεδάω, seu σκεδάζω, V. Ἐκσμάω, extergo, à Them. σμάω, V. Ἐκσοβέω, expello, abigo foras, à Th. σοβέω, V. Ἐκσπάω, extraho, evello: ut ἐκ δ' ἄρ δόρυ σπάσεν αὐτῆς; per Tmesin, pro ἐξέσπασεν, Il. ε. à Th. σπάω, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐκ, &c. V.

Ἐκστάσιον, exp. cessio bonorum; ab ἔκστασις, dimotio rei alicujus è statu in quo erat; item mutatio, quâ res aliqua, à sese, suaq; natura discedens, in aliam degenerat: ut ἔκστασις φύσεως, apud Theophr. & ἔκστασις οἴνου, i.e. vappa; item abscessus, discessus, &c. V. Item ἐκστατικῶς, ut apud Plut. in Dione; ἐκστατικῶς ἔχων καὶ δειλικῶς; i.e. mente percussus & exanimatus metu, adv. ab ἐκστατικὸς, cui vis est dimovendi rem aliquam è statu in quo erat, & peculiariter, mentem è suo statu dimovens, ac à sese ad cœlestia rapiens: item qui mutari, ac desciscere à se facit, & interdum passivè, qui dimotus est à statu; seu qui discedere solet, aut discessit à statu, &c. V. Ἐκσφράγισμα, τὸ, effigies expressa; verbale, ab ἐκσφραγίζω; à σφραγίζω, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐκ, &c. V.

Ἑκτὸς, qui habetur, seu qui haberi potest, & sic est verbale, ab ἔχω, ομαι, f. ξω; unde ἕξις, ἡ, &c. V.

Ἐκτριβὴ, & ἔκτριψις, ἡ, extritus; subst. extritio, vel deletio; verbalia ab ἐκτρίβω, V. Item ἐκτροπίας, exp. qui passus est ἐκτροπὴν; ut ἐκτροπίας οἶνος, vinum in vappam conversum, vel simpl. vappa, quæ & absolutè ἐκτροπίας dicitur, apud Aristoph. Item ἐκτρόπιον, τὸ, exp. ἡ τοῦ βλεφάρου ἐκτροπὴ, morbus, quando palpebræ deorsum conversæ sunt; Aut. defin. med. & Actuar. Utrumq; ab ἐκτροπὴ, ἡ, declinatio, deflectio: ut ἐκτροπὴ τῆς λέξεως, apud Plut. in Hom. Item locus ad quem deflectimus, divortium: ut ἐκτροπαὶ ὑδάτων, alvei per quos aquæ à solito meatu diversæ emittuntur, sed exp. & depravatio: ut ἐκτροπὴ τῆς κράσεως; excessus, &c. V.

Ἔκφασις, est verbale, ab ἔκφημι, id V. Item ἐκφαυλίζω, pro vili habeo, elevo, floccifacio, contemno: ex ἐκ & φαυλίζω, V. Ἐκφεύγω, exp. effugio, elabor; ut apud Plut. de an. procreat. ἡ ψυχὴ ἣ πᾶσαν αἴσθησιν ἐκπέφευγεν, exp. omnem effugit sensum; item excido: ut ἐκφεύγειν ἡμᾶς, dicitur id, quo excidimus; apud Dem. atq; indè verbale, ἔκφευξις, effugium, &c. V. Ἐκφθίνω, exp. idem quod φθίνω, deficio, tabesco, &c. V. Ἐκφρέω, & ἔκφρημι, emitto foras; item effero; à Th. φρέω, seu φρημὶ, V. Ἔκφυμα, τὸ, exp. ἐξάνθημα, verbale ab ἐκφύω, V. Ἐκφωνέω, exp. exclamo, evoco; item exprimo; i.e. expressè, seu nominatim dico, & interdum, simpl. emitto: ut φωνὰς ἐκφωνεῖν, apud Gal. &c. V. Ἐκχώομαι, exp. terrâ aggestâ munior; unde apud Herodot. ἐκκεχωσμένης ὑψοῦ τῆς πόλεως, alto aggere circum urbem extructo; à χώομαι, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐκ, &c. V.

Ἐκχόω, vide cum ἐκχώω, pòst ἐκχωστο.

Ἑκὼν, spontaneus; quidam dictum putant, quasi εἴκων, ab εἴκω, i.e. cedo, non repugno, &c. V.

Ἐλάδιον, exp. parum olei, &c. V.

Ἐλαία, ἡ, exp. etiam, olea, i.e. fructus olivæ, &c. V. Unde ἐλαιήεις, vide cum ἐλαιάεις.

Ἐλαιηρὸς, οῦ, ὁ, olearis, olearius; ut ἐλαιηρὰ ὀπτησις, à Them. ἐλαία, V. Item ἐλάϊνος, exp. olea arbore factus, &c. V.

Ἐλαιοκόμος, exp. olearum cultor, &c. V. Item ἐλαιοκονία, exp. albarium ex oleo, Eust. ex ἔλαιον, τὸ, & κονία, ἡ, calx; opus tectorium; seu albarium quo muri inducuntur & dealbantur, &c. Vide. Item ἐλαιολόγος, qui olivat, seu olivas colligit; ab ἐλαιολογέω, olivo, &c. Vide cum ἐλαιαλογεῖν.

Ἐλασία, vide cum ἔλασις. Unde & ἐλάσιος, expulsorius, abactorius, Plut.

Ἐλατὶς, ίδος, ἡ, adject. fœm. gen. ut apud Nic. in Alex. σμῖλον κακὴν ἐλατίδα, i.e. smilam noxiam, abieti similem; à Them. ἐλάτη, ἡ, vide.

Ἐλαύνω, agito, exp. etiam, stimulo, incito; exinde scil. quòd qui agitat equos eos stimulare soleat; atq; indè etiam pro, fatigo, accipitur, & pro, insequor, vexo, insector; item abigo, expello; item duco, i.e. ductile opus facio, &c. V.

Ἐλάφειος μυελὸς, exp. medulla cervina, & in neut. gen. ἐλάφειον, sub κέρας, vel κρέας, exp. cervinum cornu, aut caro; à Th. ἔλαφος, &c. V.

Ἐλαφοσκόροδον, allium cervinum; allii genus, de quo Diosc. l. 2. 182. quibusdam apocynon, seu cynocrambe; ut est in append. Diosc. ex ἔλαφος & σκόροδον, τὸ, &c. V.

Ἔλεγος, vox lugubris, luctus; dici traditur ἀπὸ τοῦ ἒ ἒ λέγειν, Eust. Item carmen elegiacum ἔλεγος dicitur, in quo scil. lamentatio continetur, qua in signif. Diomedes deducit παρὰ τὸ εὐλογεῖν τῶν τεθνεώτων; nam defunctorum laudes hoc carmine comprehendebantur, &c. V.

Ἐλεδώνη, dicitur species esse Polypi, unam habens κοτυληδόνα, & septem pedes; ut Suid. ex Eliano tradit; idem Suid. Pleonasmo τοῦ λ. dici ait quasi ἐδώνην; παρὰ τὸ ἑαυτὴν ἔδειν, i.e. edere; dicente & Hesiod. quod ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει; idem tradit Etymol. & Athen. l. 7. &c.

Ἐλεεινολογία, exp. oratio lugubris, &c. V.

Ἐλεοθρεπτής, exp. in palustribus locis natus, &c. V.

ἘΛΕΙΟ'Σ, ponitur inter Themata; & quibusdam est sciurus; item accipitris quædam species sic dicitur, Hesych. &c. V.

Ἐλέπολις, est idem quod ἑλέπολις, &c. Vide.

Ἑλητὸς, τὴ, τὸν, qui capi, seu prehendi potest, Il. ι. &c. Vide ἑλετή.

Ἐλέφας, est etiam poculi genus, apud Athen. l. ια; item elephas, morbi genus; lepra secundum quosdam Diosc. l. 2. &c. V.

Ἐλίωτρεις, piscis quidam, apud Athen. l. 7.

Ἕλη, calor ex sole prodiens, exp. etiam, solis splendor, &c. V.

Ἑληγηρεις, ἡ, Cereris Epith. διὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἡλίου ἕλης γηρᾶν, Eust. ex ἕλη, ἡ, & γῆρας τὸ, &c. V. Item Ἑλικάμπυξ Σεμέλη, exp. crines auro nodans, Pind. ab ἑλικὸς, seu ab ἕλιξ, ικος, & ἄμπυξ, ὁ, ἡ, &c. V.

Ἔλιξ, cum tenui, exp. ἡ ᾠδὴ τῶν ἱστουργέντων, teste Athen. l. 14.

Ἑλλεβοριάω, ῶ, helleborum desidero, seu helleborum mihi opus est; item ἑλλεβορίζω, helleboro purgo; solebant enim helleboro purgari, qui sanæ non essent mentis: ut τί σαυτὸν οὐκ ἑλλεβορίζεις ἐπὶ τούτοις; unde verbale, ἑλλεβορισμὸς, οῦ, ὁ, purgatio quæ fit veratro; item ἑλλεβορίνη, ἡ, dicitur à quibusdam frutex quidam parvulus, foliis minutissimis, utilis potu contra venena lethalia, Diosc. l. 4. 109. Item ἑλλεβορίτης οἶνος, vinum helleboro conditum, apud Diosc. 5. 82. omnia, à Th. ἑλλέβορος, quod Etym. dici scribit παρὰ τὸ ἑλεῖν τῇ βορᾷ, quod esu perimat; utpote θανάσιμον φάρμακον, &c. V.

Ἔλλεχα, τὰ, dicuntur τὰ ἐν λέχῃ ὄντα, i. e. quæ omnium in ore sunt, & in omnium sermone versantur, vulgata, apud Herodot. l. 1. est neut. plur. a sing. ἔλλεχΘ, V.

Ἑλλησποντίας, ου, ὁ, nomen est venti ab Hellesponto spirantis, & in Attica pluvias excitantis; idem Cæcias & Hellespontius; quintus dicitur à borea, vel septentrione; de quo Aristot. Probl. & Herodot. l. 7. Item ἑλλησπόντιΘ, Hellespontius, i. e. Hellesponti accola, vel qui ad Hellespontum pertinet; utrumq; ab ἑλλήσποντΘ, i. e. ponti, seu maris ille trajectus, in quo, juxta fabulas Græcas, Helle cum fratre Phryxo tranans, vehente ariete, forte navi sic dictâ, submersa est, Etymol.

Ἔλλοβος, vide cum ἐλλόβιον. Utrumque, comp. ex ἐν & λοβὸς, ima pars auris, &c. V.

Ἐλλυχνιασμένος, ου, ὁ, ellychnium habens, funiculo instructus, Diosc. 1. 97. est part. præt. pass. quasi ab ἐλλυχνιάζω, ομαι, inusit. Item ἐλλυχνιωτὸς μότΘ, sive ἐλλυχνιωτὸν, linamenti genus apud Chirurgos; sic dictum, vel quòd in ellychnii formam componeretur, vel quòd ex eadem materia constaret, ex qua ellychnia olim fiebant; omnia ab ἐλλύχνιον, τὸ, V.

Ἔλλω, ab εἰλέω, coarcto, exp. ἴλλω, κατέχω, Hesych. &c. V.

Ἑλμίνθιον, ου, τὸ, lumbriculus, tineola; Hippocr. Unde ἑλμινθιάω, ῶ, lumbricis infestor, lumbricos patior, verminor, Aristot. Hist. an. l. 9. ἑλμινθώδης, εΘ, ὁ καὶ ἡ, lumbrico similis; omnia a Th. ἕλμινς, νθΘ, ἡ, interaneorum animal, &c. V.

Ἐλπωρὴ, apud Poëtas exp. idem quod Th. ἐλπὶς, spes, Od. η. &c. V.

Ἐμβάδες, exp. cothurni, Poll. & ἐμβάδιον, calceus, vel solea, Aristoph. Item ἔμβαθρα, τὰ, calceamenta quædam; omnia, ab ἐμβαδὸν, vel ἐμβαίνω, &c. V.

Ἔμβλημα, dicitur quod operi cuipiam injicitur & inseritur ornatus gratiâ; magis autem peculiari signif. ἐμβλήματα, appellata fuerunt, vasorum aureorum argenteorumq; ornamenta, quæ his ita inserebantur, ut quoties libitum esset, revelli possint, vide Bud. in annot. pr. & Cæl. &c. V.

Ἐμβολὴ, ἡ, exp. & q. d. insertio; ut ἐμβολὴ τῶν ἄρθρων; item impressio; ut ἐμβολὴ τοῦ στρατοῦ, impetus irruentis aciei; item rostrum navis, &c. vide.

Ἐμβρυοδόχος; exp. receptor, &c. Vide.

Ἐμετώδεις, exp. in modum τῶν ἐμετῶν; ab ἐμετὸς, vomitio, &c. V.

Ἐμματαιάζω, inania & futilia blatero, Hesych. ex ἐν & ματαιάζω, vide.

Ἐμὸς, meus; non ponendum est inter Themata; unde τὸ ἐμὸν, vel in plur. τὰ ἐμὰ, exp. res meæ; & interdum, τὸ ἐμὸν, & τὰ ἐμὰ, dicitur pro, ἐγὼ, apud Hom. Eurip. & Plat. Item τὸ μὲν ἐμὸν, exp. quod quidem ad me pertinet, &c. V.

Ἐμπεδορκέω, ῶ, exp. firmiter jusjurandum servo; ito pactis jurejurando firmatis, Herodot. in Melpom. &c. Vide ἐμπεδορκέειν.

Ἐμπηκτὰ γάλα, apud Diosc. l. 2. vel 3. exp. colostrum; (sed quidam leg. ut l. 6. c. 26. ab ἐμπυτιάζω, ἐμπυτιασθὲν γάλα, lac cui admixtum coagulum; lac coagulatum;) ex ἐν & πήγνυμι, f. ξω, unde πῆγμα, τὸ, &c. V.

Ἔμπικρος, in quo amaror est, amarulentus; unde ἐμπικραίνω, exacerbo in; & in pass. ἐμπικραίνομαι, exacerbor & exasperor; ex ἐν, & Th. πικρὸς; unde πικραίνω, &c. V. Item ἐμπιλέω, ῶ, cogo ac constipo in, Plat. in Tim. ex ἐν & πιλέω, V.

Ἐμπιμπρημι, sive ἐμπίπρημι, incendo; idem cum ἐμπρήθω; ut ἐμπρήσαντες τὴν οἰκίαν, apud Aristoph. & ἐστρέβλουν καὶ ἐνεπίμπρασαν; apud Plut. & in pass. ἐμπίμπραμαι; incendor, inflammor; ex ἐν & πίμπρημι, idem quod; & à Them. πρήθω, &c. V.

Ἐμπίνω, ebibo, haurio, deglutio; item poto; ut ἐμπίνει τοῦ αἵματος, Herodot. ex ἐν & πίνω, V.

Ἐμπιπράσκω, vendo in, Poll. l. 7. c. 2. ex ἐν & πιπράσκω, V. Item ἐμπίσαι, potu implere, irrigare; item potandum præbere, vel infundere, a. 1. infin. à verbo ἐμπίνω, V.

Ἐμπλάζω, idem est quod ἐμπελάζω, &c. V.

Ἐμπλατύνω, extendo; ex ἐν & πλατύνω, V. Item ἔμπλεκτον, structuræ genus apud architectos; de quo videsis Vitruv. l. 2. c. 8. & Plin. 36. 22. Item ἐμπλέκτρια, ἡ, quæ crines intorquet, Etymol. exp. κομμώτρια, quæ capillos fucat; utrumq; ab ἐμπλέκω, ομαι, V. Ἐμπλεὼς & ἔμπλεως, idem quod ἔμπλεος, V.

Ἐμπλήδην, exp. confertim, &c. Vide.

Ἐμπληκτικὸς, stupefaciens, Plut. & ἐμπλήκτως, trepide, stupide, vesane, stolide, Thuc. adv. Item ἐμπληγὴς, stupore perculsus; idem quod, ut omnia ab ἔμπληκτος, &c. V. Item ἐμπληρόω, impleo; unde ἐμπλήρωσις, ἡ, impletio, expletio; ex ἐν & πληρόω, V. Ἐμπλόκιον, Exod. 35. & 39. est diminut. ab ἐμπλοκὴ, ut ἐμπλοκὴ τριχῶν, crinium implexus, &c. V. Ἐμπνίγω, suffoco in, vel simpl. suffoco; unde ἔμπνικτος, in olla furno inclusa suffocatus, Athen. l. 14. ex ἐν & πνίγω, f. ξω; unde πνικτὸς, ὁ, &c. V. Ἔμπνοια, ἡ, ipsa spirandi actio; spirare, vivum esse, Hesych. ab ἔμπνοος, quod ab ἐμπνέω, f. εύσω; unde & ἐμπνεύστος, exp. ἄφρων & ἀφανὴς, Hesych. &c. V. Ἐμπόρευμα, τὸ, negotiatio, mercatura, lucrum, Hesych. & ἐμπορευτέος, mercandus, mercium loco importandus; verbalia, ab ἐμπορεύομαι, idem cum ἐμπορέω, ῶ, quod cum accus. signif. mare trajiciens importo, vel ut negotiator & mercator importo; item ad negotiationem, seu ad quæstum faciendum utor; ut Ep. Petr. 2. c. 2. ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται, exp. vobis ad nundinationem & quæstum abutentur, & exp. etiam, lucror, ut apud Synes. Ep. 13. παρὰ τῶν γυναικῶν πλεῖστα ἐμπορεύετο, i. e. maximum lucrum consequebatur; item ἐμπορεύομαι, exp. simpl. proficiscor; ex ἐν πορεύω, ομαι, &c. V.

Ἐμπόρπημα, vel ἐμπόρπωμα, apud Suid. est species quædam ὑφάσματος, verbalia, ab ἐμπορπάω, sive πόω, &c. Vide.

Ἔμπουσα, phantasma dicebatur dæmonicum, quod Hecate infortunatis visendum efferre solebat, in omnes se transformans figuras, alterum pedem æreum habens, alterum asininum; unde & ὀνοκώλη, dicitur, & ὀνοσκελὶς, quæ fere ad verbum Aristoph. in Ran. testatur; sunt qui putent dictam παρὰ τὸ ἑνὶ ποδίζειν, quod uno incedat pede, quasi ἔμπουσαν, alterum enim æneum habet.

Ἐμφερακτικὸς, idem quod ἔμφρακτος; efficax, actuosus; ut & ἐμφερακτικῶς, efficaciter, actuosè, adv. ab eod. &c. V. Item ἐμπύρευμα, τὸ; est verbale, ab ἐμπυρεύω, idem cum ἐμπυρόω, quæ V. Cum ἐμπυρίζω, inflammo; ex ἐν & πυρεύω, idem cum πυρόω, &c. V. Ἐμφαρυγξάμενος, qui in guttur immisit, & deglutiit, seu devoravit; ab ἐν & φάρυγξ, γγος, V. Ἐμψύχω, vide cum ἐμψυξις.

Ἐνακμάζω, exp. vigorem accipio; ab ἐν ακμὴς, &c. V.

Ἔναλος, idem quod ἐνάλιος, id vide. Item ἐναμίλλως, ita ut contendi & comparari in certamine possim; pariter; Isocr. in Panath. est adv. ab ἐνάμιλλος, V.

Ἐναντιολογία, exp. contradictio, &c. V. cum ἐναντιολόγος.

Ἐναπεργάζομαι, facio, seu efficio in; ut apud Isocr. in Areop. τοσοῦτον ἐκεῖνοι φόβον τοῖς πονηροῖς ἐναπειργάσαντο, exp. tantum in malis effecerunt metum, i. e. tantum improbis metum incusserunt; item exp. etiam, fabricor, conficio; ex ἐν & ἀπεργάζομαι, V. Item ἐναπερείδομαι, innitor, firmo; unde ἐναπερείσασθαι τὴν κακίαν εἰς τοὺς Ἰουδαίους, i. e. retorquere injuriam in Judæos, l. 2. Macchab. ab ἀπερείδω, ομαι, V. Ἐναποβρέχω, macero, perfundo; pro ἀποβρέχω ἐν, V. Ἐναποζέω, fervefacio; idem quod ἀποζέω, V. Ἐναποκλείω, intus includo; ab ἀποκλείω, V. Ἐναποκλύζω, intrà abluo aliquid; ad abluendum, seu eluendum immergo; ab ἀποκλύζω, V. Ἐναπολαμβάνω, intercipio, intercludo; item simpl. includo; ab ἀπολαμβάνω, V. Ἐναπολαύω, fruor in; commodum, seu fructum capio, Plut. ab ἀπολαύω, V. Ἐναπολείπω, relinquo in; & in pass. ἐναπολείπομαι, derelinquor, vel remaneo in; unde verbale, ἐναπόλειψις, ἡ, reliquiæ; ab ἀπολείπω, ομαι, f. ψω; unde ἀπόλειψις, ἡ, &c. V. Ἐναπόληψις, interclusio, cohibitio, conclusio; apud Theophr. verbale, ab ἐναπολαμβάνω, V. Ἐναπομάσσω, vel ττω, aliquid imprimo in; unde Metaph. apud Basil. ἐναπομάττεσθαι τὴν αἰσχύνην, exp. imprimere dedecus; ab ἀπομάσσω, vel ττω, ομαι, &c. V. Ἐναπομόργνυμι, imprimo, inuro; ut apud Synes. ἐναπομόρξῃ τὴν ἱεροσυλίαν; exp. inures piaculum; item abstergo, detergo;

go; Ariſtoph. ab ἀπομόργνυμι, V. Ἐναπονίζω, abluo in, Herodot. ab ἀπονίζω, V. Ἐναποπλυνώω, idem; ab ἀποπλυνώω, V. Ἐναποπνέω, ſpiro in, immorior; ab ἀποπνέω, V. Ἐναποπνίγω, præfoco in; ab ἀποπνίγω, V. Ἐναποτελέω, perficio, ſeu efficio in, vel ſimpl. efficio, reddo; ab ἀποτελέω, V. Ἐναποτίω, perſolvo in; ab ἀποτίω, V. Item ἐναποτυπόω, imprimo; ab ἀποτυπόω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐν, &c. V.

Ἐναργὴς, de perſona, aut re dicitur quæ oculis cernitur, &c. V.

Ἐναριθμέω, ῶ, annumero; ex ἐν & ἀριθμέω; item ἐνάριθμος, non vulgaris; qui aliquo in numero habetur; Plat. in Philebo; ex ἐν & ἀριθμός; unde etiam, ἐναρίθμιος, exp. qui annumeratur; in numero habitus, &c. V. Item ἐναρμόζω, vel ἐναρμόττω, vide cum ἐναρμόνιος, &c. Poſt ἐνάρχομαι.

Ἔναρος, ου, ὁ καὶ ἡ, diris devotus, Heſych. ex ἐν & ἀρὰ, ἡ, unde ἀραῖος, ὁ, &c. V. Ἐνβρέμω, & paſſ. voce, ἐνβρέμομαι, infremo; à Th. βρέμω, ομαι, V. Ἐνδαίδαλος, affabrè, ſeu artificioſè factus; à Th. δαίδαλος, V. Ἐνδανείζω, fœnero; mutuò do ad uſuram; à δανείζω, V. Ἐνδαψιλεύομαι, dapſilis & largulus ſum in; ut ἐὰν ἔτι ἐνδαψιλεύηται ὁ χρόνος τῆς διετίας, ſi adhuc ſuppetit tempus biennii; à δαψιλεύομαι, V. Ἐνδέρκω, aſpicio, Il. ψ. à Th. δέρκω, comp. ut præcedentia cum præp. ἐν, &c. V. Ἐνδεχομένως, exp. quàm fieri potuit maximè, Poll. eſt adv. ab ἐνδεχόμενος, part. præſ. ab ἐνδέχομαι, cujus neut. ἐνδεχόμενον, exp. licitum; ut κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον, quatenus fieri licuit, Syneſ. & ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, quoad ejus fieri poteſt, &c. V. Ἐνδίκως, juſtè, jure meritò, adv. ab ἔνδικος; unde ἔνδικος ἡμέρα, dicitur faſtus dies, Poll. & ἔνδικος κόλασις; Greg. quæ à judice ſtatuitur, &c. V.

Ἔνδινα, τὰ, inteſtina, Il. ψ. Euſt. tradit quoſdam ita denominata velle, παρὰ τὸ ἔνδον εἶναι τῶν ἰνῶν; quaſi ab ἲς, ἰνὸς, fibra; alii vero, παρὰ τὸ ἔνδον δινεῖσθαι, quaſi à Th. δίνη; unde δινέομαι, οῦμαι, &c. V. Ἐνδοῖ, vel ἔνδοι, intus, Syracuſanâ linguâ; ex indice in Euſt. à Th. ἔνδον, V. Ἐνδομυχέω, ῶ, in interioribus lateo receſſibus, ſeu ſimpl. lateo, occultus ſum; unde adv. ἐνδομυχὶ, occultè, ſecretò, Heſych. Utrumq; ab ἐνδόμυχος, in interioribus abditus receſſibus, vel ſimpl. abditus, occultus, latens, ſic etiam, dicitur homo, qui conſilia ſua nulli aperit; Latinis, homo tectus, Suid. &c. Vide.

Ἔνδον, intus; factum eſt ex præp. ἐν, unde τὰ ἔνδον ἔργα, & τὰ ἔξω, inter ſe oppoſuit, Xen. in Oecon. pro iis, quæ domi, & quæ foras aguntur; item οἱ ἔνδον, dicuntur domeſtici, &c. Vide.

Ἐνδρομίδες, αἱ, ſunt calceamentorum quoddam genus, quo curſores utebantur, Poll. l. 3. Vide cum ἐνδρομή; ex ἐν & δρόμος, ὁ, V.

Ἐνδυτὴρ πέπλος, peplus quo quis indui poteſt; ab ἐνδύω, induo, &c. V.

Ἐνδύω, & ἐνδύομαι, exp. etiam, ingredior, ſubeo; & ſic eſt ex ἐν & δύω, ſeu δύω, ομαι, idem, &c. V.

Ἐνείλημα, τὸ, volumen, involucrum; verbale, ab ἐνειλέω, implico; & in paſſ. ἐνειλοῦμαι, implicor, involvor; item ἐνειλινδέω, έομαι, οῦμαι, volvo, voluto; ex ἐν & εἰλινδέομαι, οῦμαι, ut & ἐνείλλω, idem quod ἐνειλέω; ex ἐν & εἵλω, ſive εἴλω, vel εἴλλω; idem quod Th. εἰλέω, ſive εἱλέω, &c. V.

Ἐνεπίσκημμα, τὸ, eſt verbale, ab ἐνεπισκήπτομαι, &c. V.

Ἐνερσίχορος, exp. choros excitans; apud Callim. ab ἔνερσις, ἡ, & χόρος, ὁ, &c. V.

Ἐνεσία & ἔνεσις, exp. conſilium; monitus, inſtinctus; & quidem propriè, immiſſus alicui ab aliquo; παρὰ τὸ ἐνεῖναι, &c. V.

Ἐνεύδω, indormio; ex ἐν & εὕδω, vide.

Ἔνη, ſive ἕνη, vetus; ut ἕνη καὶ νέα, ſub. ἡμέρα; apud Dem. Ariſtoph. & Plut. dicitur triceſima & ultima menſis, ſeu lunæ decreſcentis dies, & prima menſis ineuntis, ſeu novæ lunæ; q.d. vetus & nova; vide Schol. Ariſtoph. eſt fœm. gen. ſing. à maſc. ἕνος, vel ἔνος, annus; item apud Atticos, vetus, &c. Vide.

Ἐνηβητήριον, ου, τὸ, exp. locus amœnus in quo convivia agitantur, ſeu ad convivia agitanda, & genio indulgendum, comparatus; quales erant villæ apud Romanos, &c. V.

Ἐνθάδιος; exp. q.d. qui hinc eſt, ſeu qui eſt de hoc loco; unde ab Heſychio exp. ἐντόπιος; eſt ab ἐνθάδε, vel Atticè ἐνθαδὶ, V.

Ἐνθάπτω, q.d. inſepelio; ut ἐνθάπτειν τῇ ἐσθῆτι, ſepelire intra veſtem; ex ἐν & θάπτω, V. Item ἔνθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, calidus, æſtuoſus; item Metaph. ἔνθερμον παράστημα, apud Phil. vit. Moſ. l. 3. à θερμὸς, ὁ, V. Ἐνθλάω, ῶ, infringo; unde verbale, ἔνθλασις, ἡ, exp. cavitas in capite facta ex contuſione; Gal. l. 2. de cauſ. morb. à Th. θλάω, V. Ἐνθλίβω, infringo; item imprimo; à Th. θλίβω, V. Ἐνθνήσκω, immorior; à Th. θνήσκω, V. Ἐνθεριάζειν, Heſychio eſt παραβαίνειν, ἀπὸ τῶν μαντικῶν θρίων; unde & ἐνθεριαντος, apud Sophocl. exp. furens; numine inſtinctus, & afflatus; à θριάζω, V. Item ἐνθριοῦμαι, exp. ficulneis foliis involvor; à θρίοι, οἱ, ſeu θρίον, τὸ, &c. V. Ἐνθρυλλίζω, immurmuro, ſuſurro, &c. Idem quod θρυλλίζω, V. Ἐνθρυμματὶς, ἡ, & ἔνθρυπτον, τὸ, exp. intritum, placenta; verbalia, ab ἐνθρύπτω, V. Ἐνθυμηματικὸς, exp. conſtans enthymemate, ſeu enthymematis; ut ἐνθυμηματικὴ περίοδος, apud Hermog. periodus enthymemate concluſa, ſed exp. etiam, acer in argumentationibus, & argutus orator; apud Ariſtot. Item ἐνθυμημάτιον, commentatiuncula, argutulum dictum, diminut. & ἐνθυμηματώδεις, commentationibus pleni; omnia, ab ἐνθύμημα, ατος, V. Item ἐνθυμητικὸς, exp. promptus; ad excogitandum ſolers; verbale, ab ἐνθυμέομαι, οῦμαι, V. Item ἐνθύριον, τὸ, pars quædam navis, Heſych. à Them. θύρη, ἡ, unde θύριον, τὸ, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐν, &c. V.

Ἐνικυπαῖος, ου, ὁ, idem quod, & ab ἐνιαύσιος, annuatim rediens; item in annum durans, vel qui eſt unius anni, &c. V.

Ἐνιαυτὸς, quidam dictum putant, παρὰ τὸ ἰαύω, i.e. tempus tero, commoror; ut ſic dicatur annus quaſi tempus longum, quod in re quapiam teritur, Euſt. alii, παρὰ τὸ ἐν ἑαυτῷ διειληφέναι πάντα, i.e. quòd in ſe omnia contineat, & fructus, & temporum converſiones, vel quòd in ſeſe recurrat & redeat, &c. Vide.

Ἐνιέω, f. ήσω, præt. ηκα, idem quod ἐνίημι; quod exp. etiam, infigo, inſero; item infundo; item remitto; item ſubmitto, i.e. clàm mitto; apud Thuc. &c. V.

Ἐνιζευγνύω, ſive ἐνιζεύγνυμι, injungo, adjungo; unde ἐνιζευχθεὶς, junctus, adjunctus; ex Apoll. ex ἐνὶ, pro ἐν, & ζευγνύω, υμι, V. Item ἐνικλείω; ex ἐνὶ & κλείω, Poeticè dicitur pro ἐγκλείω, includo, &c. V. Sic etiam, ἐνικνήθω, pro ἐγκνήθω, intero, radendo nimirum; ungue, vel radulâ carptum intero, &c. V. Ἐνικρίνομαι, aſcribor; ut ἐνικριθῆναι ὁμίλῳ, aſcribi in numerum, Apoll. ex ἐνὶ, Poët. pro ἐν & κρίνω, ομαι, &c. V.

ἘΝΙΟΙ, quidam, aliqui; ponendum eſt inter Themata, &c. V.

Ἐνίπλειος, Poët. pro ἔμπλεως, plenus, &c. V.

Ἐνιπλήσσω, f. ήξω, præt. ηχα, exp. cum ſtupore injicio, Heſych. ἐνιπλήξαντες, exp. non ſolùm ἐπιπλήξαντες, ſed etiam, ἐμπελάσαντες, πλησιάσαντες, eſt Poët. pro ἐμπλήσσω, quod V. Item ἐνισάζω, exæquo; ex ἐν & ἰσάζω, V. Ἐνισκέλλω, intus areſacio; ex ἐνὶ, pro ἐν, & σκέλλω, V. Ἔνισχνος, gracilis, tenuis; ex ἐν & ἰσχνὸς, V. Ἐνισχυρίζομαι, innitor, fiduciam colloco; ut ἐνισχυρίζεσθαι τούτῳ τῷ δικαίῳ; apud Dem. ex ἐν & ἰσχυρίζομαι, V. Ἐνιτρέφω, Poëticè pro ἐντρέφω, id V. Ἐνλείπομαι, deficio; pro quo & ἐλλείπομαι; ex ἐν & λείπω, ομαι, V.

Ἐνναέτις, ιδος, ἡ, novennis; quæ novem annorum eſt, novem annos nata; ut κούρην ἄμωμον ἐνναέτιν; in Epigr. l. 2. eſt fœm. ab ἐνναέτης, novennis; item ἐνναετηρὶς, ίδος, ἡ, novem anni, novennium; item feſtum quod nono quoq; anno celebratur, Plut. in Hellen. Itidem fœm. à maſc. ἐνναέτηρος, novennalis, &c. V.

Ἐννεαδικὸς, exp. novenarius, &c. V. Item ἐννεακισχίλιοι, exp. novem millia, &c. V.

Ἐννέπω, vide cum ἐνέπω.

Ἐννεσία, exp. conſilium, &c. V.

Ἐννόημα, τὸ, mentis conceptus, cogitatum, apud Ariſtot. & ἐννοητικὸς, cogitabundus, cogitandi & intelligendi vi præditus, apud eund. verbalia, ab ἐννοέω, έομαι, οῦμαι, &c. V.

Ἐννόμως, exp. legitimè, &c. V.

Ἔννους, vide cum ἔννοος.

Ἔννυμι, vide cum ἐννύω.

Ἐνοικου-

'Ενοικυρέω, domum custodio, domi maneo; ex ἐν & οἰκυρέω, V.

'Ενόρκως, jurejurando, interposito juramento; est adv. ab ἔνορκ☉-; ut ἔνορκ☉- εἰμὶ, jurejurando teneor; & ἔνορκον λαβεῖν τὸν δῆμον, juramento populum adstringere, &c. Vide.

"Εν☉-, seu ἔνν☉-, interdum adjectivè sumitur pro, annuus, anniculus, annotinus; ut apud Theophr. H. Pl. 1. 23. τὰ μὲν γὰρ ἐκ τῶ νέων βλαςὸν φέρει, τὰ δ' ἐκ τῶ ἔναν, τὰ δ' ἐξ ἀμφοτέρων, i. e. ex annotinis; item apud Atticos, ἔν☉-, exp. παλαιὸς, i. e. vetus, &c. Vide.

'Ενύπ☉-, substantialis, &c. Ab ἔνειμι, derivatur, &c. V.

'Ενόχλησις, ἡ, molestiæ exhibitio; interturbatio; est verbale ab ἐνοχλέομαι, ȣμαι, molestia mihi exhibetur, interpellor; unde etiam, ἐνοχλεῖται, exp. infirmatur, ægrotat; pass. ab ἐνοχλέω, f. ήσω, &c. V. Item ἐνοχλίζω, exp. protrudo, moveo; & sic est à Th. ὀχλέω; unde ὀχλίζω, &c. V. Item ἐνσαλεύω, vide cum παρενσαλεύω. 'Ενσκλέω, inusitatum; sed ejus præt. perf. usitatum est, viz. ἐνέσκληκα, quod exp. arefactus indurui; ex ἐν & σκλέω, per Sync. pro σκελέω, idem quod Them. σκέλλω, &c. V.

'Ενσκολιεύω, intorqueo, Job. 40. ex ἐν & inusit. σκολιεύω, à Th. σκολιὸς, ὁ, &c. V. Item ἔνςατ☉-, ȣ, ὁ, exp. institutus hæres; item ἔνςημα, idem quod, & utrumq; ab ἔνςασις, quod exp. etiam, institutio hæredis, &c. V. Item ἐνςηρίζω, inniti facio, fulcio, firmo; ex ἐν & ςηρίζω, V. 'Ενςύφω, adstringo in; vel simpl. adstringo, spisso; ex ἐν & ςύφω, V. Item ἐνσφραγίζω, & Ionicè, ἐνσφρηγίζω, in Epigr. signum imprimo, notâ insignio; ex ἐν & σφραγίζω, V.

'Ενσώματ☉-, corporeus, corporatus; Greg. Naz. Unde ἐνσωματόω, corpus esse facio, corporeâ naturâ induo; ex ἐν & σῶμα, ατ☉-, τὸ, unde σωματόω, ῶ, &c. V.

"ENTEA, ponitur inter Themata; & significat arma, propriè, ea quæ corporis aliquam partem tegunt; veluti clypeus, galea, & similia; ut tradit Suid. & Athen. l. 5. ut ἔντε' ἀρήϊα, Od. ψ. & ἔντεα καλὰ, Il. σ. &c. Vide.

'Εντελῶς, perfectè, absolutè, integrè, Suid. est adv. ab ἐντελὴς, integer, cui nihil deest, &c. V.

'Εντεροεπιπλοκήλη, exp. tumor scroti, intestino & omento simul in ipsum devolutis; Gal. de tumor. præt. nat. ex ἔντερον, τὸ, & ἐπιπλοκήλη, quæ V. Item ἐντεροκήλη, tumor scroti delapso in id intestino, Poll. 4. 25. Unde ἐντεροκηλικὸς, qui hoc morbo laborat; enterocelicus, ramicosus, Plin. ex ἔντερον, τὸ, & κήλη, ἡ, &c. V.

'Εντερόνεια, & ἐντερονὶς, exp. navium intima pars, Hesych. & Poll. & sic possunt esse composita, ex ἔντερον, τὸ, & ναῦς, in genit. ναὸς, & Atticè νεὼς, unde νεὼν, &c. V.

'Εντέχνως, artificiosè, scitè, peritè, est adv. ab ἔντεχν☉-, artibus instructus, callidus; & de re dictum, arte constans, aut ab arte profectus; ut ἔντεχνοι πίςεις; apud Aristot. in Rhet. argumenta artificialia; qualia causa, effectum, &c. V.

'Εντρεπτικῶς, pudore reprehensum afficiendo; ab ἐντρεπτικὸς, &c. V.

"Εντριχον, τὸ, exp. coma apposititia, &c. V.

'Εντροπίας οἶν☉-, exp. vinum in vappam conversum, vappa; item ἐντροπίδες, calceamenta quædam; item ἐντροπῶνται, exp. induere; omnia, ab ἐντροπὴ, ἡ, pudefactio, &c. Vide.

'Ενυδροθηρευτής, vide cum ἐνυγροθηρευτής.

'Ενυμνόσπερμ☉-, est comp. ab ἐν, ὑμὴν, ἐν☉-, &c. V.

'Ενωμοτάρχης, dicitur quasi ἐνωμοτιάρχης, & exp. qui præest certo numero militum qui ἐνώμοτοι erant; vide Ælian. Hesych. & Suid. ex ἐνώμοτ☉-, & ἀρχὴ, ἡ, unde ἄρχω, & ἀρχὸς, ὁ, &c. V.

"Εναρ☉-, tempestivus; sed exp. & in vigore constitutus; ex ἐν & ὥρα, ἡ, &c. V.

'Εξαγωνίζομαι, inusit. Vide cum προεξαγωνίζομαι.

'Εξαθερίζω, vilipendo, contemno tanquam ἀθέρας; ab ἐξ & ἀθερίζω, V. Item ἐξαγειρῶσθαι, dicitur ἡ λεύκη, populus alba, i. e. in nigram mutari, Theophr. caus. Pl. 2. 21. à Th. ἄγειρ☉-, ȣ, ἡ, V. 'Εξαιμάσσω, cruento, vel valde cruento; ut ἐξαιμάττων τὸν ἵππον, apud Synes. ab αἱμάσσω, vel ττω, V. Item ἐξαιματωτικὸς, vim generandi sanguinem habens; verbale ab ἐξαιματόω; V. 'Εξαίρεσις, exemptio, eductio; ut ἐξαίρεσις λίθȣ, apud Herod. peculiariter autem, quæ exenterando eximuntur; item sic dicitur locus in portu, in quem merces è navibus eductæ exponuntur, Poll. l. 9. Item ἐξαιρέσιμ☉-, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, exemptilis, qui eximi potest; item ἐξαίρετ☉-, exp. exemptus è numero; præcipuus, peculiaris; at ἐξαιρετὸς, exp. qui ejicitur, vel potius ejectitius, Suid. Unde ἐξαιρέτως, adv. eximiè; item præcipuè, peculiariter; item ἐξαιρετέ☉-, evertendus; dignus qui evertatur; Polyb. Ut & ἐξαιρετικὸς, eximendi vim habens, vel exceptivus; omnia verbalia, ab ἐξαιρέομαι, pass. ab ἐξαιρέω; quod ab αἱρέω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐξ, &c. V.

"Εξαιτον, per Sync. pro ἐξαίρετον, eximium, Hesych. & Suid. &c. V.

'Εξάκεσις, sanatio, & ἐξακεςήρι☉-, sanandi vim habens; item expiatorius; verbalia, ab ἐξακέομαι, sano, persano; unde Metaph. dicitur χόλον ἐξακέσασθαι, Il. δ. & Od. γ. placare iram; item pro sarcire, &c. V. Item ἐξακονάω, exacuo; ab ἐξ & ἀκονάω, V. (occurrit Ezech. c. 21.) Item ἐξακοντίζω, jaculum, seu telum emitto; ejaculor; ut τοῖς δόρασιν ἐξακοντίζοντες, apud Xen. Hell. 4. ab ἀκοντίζω, V.

'Εξαλέασθαι, idem quod ἀλέασθαι, evadere, effugere; à Th. ἀλέω, vito, caveo, &c. V.

'Εξαλίω, evolvo, volvendo ejicio, seu emoveo; item è volutabro excito; à Th. ἀλίω, V. 'Εξαλλοιόω, ῶ, altero, muto; ab ἀλλοιόω, V. 'Εξαλλοτριόω, ῶ, abalieno, i. e. emancipo & divendo alienis; ab ἀλλοτριόω, V. 'Εξαλύξαι, & in voce med. ἐξαλύξασθαι, effugere, devitare; ab ἀλύσκω, f. ξω, &c. V. 'Εξαμαύρωσις, obliteratio, Plut. verbale, ab ἐξαμαυρόω, ῶ, V. 'Εξαμάω, ῶ, vide ἐξαμάομαι. 'Εξάμβλωμα, & ἐξάμβλωσις, abortus, Hippocr. verbalia, ab ἐξαμβλόω; item ἐξαμβλώσσω, abortio, abortum pario; Diosc. ab ἀμβλώσσω, seu ττω, &c. V. 'Αξάμειψις, immutatio; item vicissitudo; ut apud Plut. de def. orac. αἱ κατ' ȣ̓ρανὸν ἐξαμείψεις ᾗ περίοδοι, exp. cœlestes vicissitudines & conversiones; verbale, ab ἐξαμείβομαι, V. Item ἐξαμύνομαι, defendo, tueor; ex Eurip. à Th. ἀμύνω, ομαι, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐξ, &c. V.

'Εξαναγκάζω, cogo, compello, excito, urgeo, instigo; ut τῶ ἀργίαν πληγαῖς ἐξαναγκάζειν, apud Xen. ab ἐξ & ἀναγκάζω, V. Item ἐξαναλύομαι, penitus resolvor & evanesco; ab ἀναλύω, ομαι, V. 'Εξαναπληρόω, repleo, compleo; ab ἀναπληρόω, V. 'Εξαναφανδὸν, manifestò, propalam; ab ἀναφανδὸν, V. 'Εξαναψύχω, refrigero, eventilo; item abstergo, defrico, & Metaph. refocillo, recreo, propriè, à calore; ab ἀναψύχω, V. 'Εξανδρόομαι, ȣ̃μαι, vir fio; in virum evado; Aristoph. ab ἀνδρόω, όομαι, V. 'Εξανευρίσκω, deprehendo, invenio; ab ἀνευρίσκω, V. 'Εξανεψιὸς, ex patre consobrinus, Jul. Poll. l. 3. ab ἀνεψιὸς, ὁ, V. 'Εξάνθημα, quod floruit, q. d. efflorescentia; & in plur. ἐξανθήματα, dicuntur pustulæ, seu papulæ; per Metaph. ex Arist. t. verbale, ab ἐξανθέω, V. Item ἐξανθισμὸς, exp. eruptio pustularum; verbale, ab ἐξανθίζω, V. 'Εξανίημι, emitto, remitto, libero, dimitto; ut ἐξανίεσθαι, πόνων, exolvi & liberari laboribus, Hippocr. de nat. hom. ab ἀνίημι, V. 'Εξανοίγω, aperio; ab ἀνοίγω, V. 'Εξαπατητικὸς, vim habens fallendi & imponendi, deceptorius, captiosus; verbale, ab ἐξαπατάω, V. 'Εξαπαφῶ, & ἐξαπαφίσκω, idem cum ἐξαπάφω. V. 'Εξαπελαύνω, expello; ab ἀπελαύνω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐξ, &c. V.

'Εξαπλάσι☉-, sextuplex, exp. & sexies tantus; ut ἐξαπλάσι☉- τȣ̃ κρατῆρ☉-, sexies tantus quàm crater; ex Herod. &c. V.

'Εξάπλεθρ☉-, qui sex jugerum est; Herodot. ab ἐξ & πλέθρον, τὸ, vide.

'Εξαποδίω, & ίομαι, exp. fugo ex; insequendo exigo & summoveo ex; Il. ε. ab ἐξ & ἀποδίομαι, V. Item ἐξαπορέω, exp. idem quod ἐξαπορέομαι, item detrusus ad angustias, ingenti inopiâ rerum necessariarum & consilii opprimor; ut in Ep. ad Corinth. 2. c. 4. ἀπορȣ́μενοι, ἀλλ' ȣ̓κ ἐξαπορȣ́μενοι, exp. egentes

egentes, sed egestati non succumbentes; ab ἐξ & ἀπορέω, ἐομαι, οῦμαι, &c. V. Ἐξαποστολὴ, emissio, ablegatio, Polyb. verbale, ab ἐξαποστέλλομαι, emittor, pass. ab ἐξαποστέλλω, emitto; item lego cum mandatis, seu legatum mitto, Diod. Sic. &c. V. Ἐξαποφαίνω, palàm facio, declaro; ab ἀποφαίνω, V. Ἐξαράττω, vide cum ἐξάραγμα. Ἐξαργέω, ῶ, otiosus sum, vel obtorpesco, Aristot. Pol. 5. ab ἀργέω, V. Ἐξαρέσκομαι, & ἐξαρεσκεύομαι, placo, amicum reddo; ab ἀρέσκω, ομαι, V. Ἐξαρπάζω, eripio, Plut. & ἁζομαι, eripior, Demosth. ab ἁρπάζω, ομαι, V. Ἐξαρύω, exhaurio; item exprimo; unde verbale, ἐξάρυσις, exhaustio; à Th. ἀρύω, f. ύσω, &c. V. Ἔξαρχος, dux, princeps; ut ἔξαρχος τῶν ἱερῶν, Plut. in Numa; ab ἀρχὸς, ὁ, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐξ, &c. V.

ἘΞΑΣΤΙΆΣ, ponitur inter Themata, &c. V.

Ἐξασφαλίζω, stabilio, firmo, confirmo; ab ἐξ & ἀσφαλίζω, V. Item ἐξατιμάω, prorsus & penitus infamiâ noto; ab ἐξ & ἀτιμάω, V. Ἐξατμίζω, exp. vulgò, exsorbeo; est tamen potius, vaporem elicio, Bud. exp. exhalationem subduco: ex Aristot. Probl. 1. ab ἐξ & ἀτμίζω, V. Ἐξατονέω, inusit. Unde συνεξατονέω, id V. Item ἐξάττω, exilio, subsilio; unde ἐξάττουσι ἐν τοῖς ὕπνοις, exp. in somnis excitantur; ab ἐξ & ἄττω, V. Item ἐξαυτομολέω, exp. à parte mea deficiens transfugio; ab ἐξ & αὐτομολέω, V.

Ἐξαυχέω, ῶ, valde glorior, vel simpl. glorior; ab ἐξ & αὐχέω, V. Item ἐξαφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, exp. in libertatem asserere, apud Dem. ab ἐξ & ἀφαιρέομαι, οῦμαι, V. Ἐξαφίημι, dimitto, vel omitto; ab ἐξ & ἀφίημι, V. Ἐξαφίσταμαι, abscedo, absisto; discedo, abducor; ut apud Eurip. ἐξαφίσταμαι λόγων παλαιῶν, à veteri sententia decedo, seu deducor; ab ἐξ & ἀφίσταμαι, pass. ab ἀφίστημι, &c. V. Ἐξαφρίζω, despumo, & ἐξαφρίζεσθαι, exp. in spumam redigi; ab ἐξ & ἀφρίζω, V. Item ἐξέγερσις, excitatio, q.d. expergefactio; est verbale, ab ἐξεγείρω, expergefacio; item excito; ab ἐξ & ἐγείρω, f. ερῶ, præt. ἤγερκα; unde ἔγερσις, ἡ, &c. V.

Ἐξεδαφίζω, è fundamentis eruo, & everto; in orac. Sibyll. ab ἐξ & ἐδαφίζω, V. Item ἐξέδριον, ου, τὸ, est diminut. ab ἐξέδρα, ἡ, propriè, ut scribit Camer. in ædificiis, ædes adjecta porticibus, Bud. annotat exhedram hodie dici posse loca quæ in peristyliis sodalium canonicorum, aut monachorum, i.e. claustris, vulgò capitula dicuntur; exhedram enim, à sedium frequentia & sessitandi commoditate nomen accepisse, apud Cic. autem, pro sella studiaria accipi videri, in qua grabbatulus ad meridiandum accommodatus esse solebat; occurrit apud Plut. in Brut. τῆς δὲ βουλῆς εἰς τὴν ἐξέδραν προσελθούσης. &c. Unde ἔξεδρος, (cui opp. ἔνεδρος;) exp. qui in sede & domicilio suo non est; à sede & domicilio absens suo, remotus, aut expulsus, Soph. & Eurip. apud quem ἔξεδροι χθονὸς, dicuntur extorres, & apud eund. ἔξεδροι φρενῶν λόγοι, Metaph. & apud Aristoph. ὄρνις ἔξεδρον χώραν ἔχων; est vocabulum augurale, ut & ἔνεδρος, & σύνεδρος, &c. V.

Ἐξείλησις, exp. motus; verbale, ab ἐξειλέω; unde ἐξειλῆσαι Alexandrini dicunt ἀντὶ τοῦ ἐκφύγειν, &c. V. Item ἐξερεθίζω, irrito, prorito; ab ἐξ & ἐρεθίζω, V. Ἐξερείδω, fulcio, roboro; ab ἐρείδω, V. Ἐξερημόω, ῶ, desolo, vasto; ab ἐρημόω, V. Ἐξερινάζω, idem quod ἐρινάζω, caprificos admoveo; unde Metaph. ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ; apud Athen. l. 3. &c. V. Ἐξερμηνεύω, idem quod ἑρμηνεύω, interpretor, &c. V. Ἐξευλαβέομαι, οῦμαι, vereor, caveo; ab εὐλαβέομαι, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐξ, &c. V.

Ἐξευφραίνω, lætitiâ afficio; ab ἐξ & εὐφραίνω, V. Item ἐξηντριασμένον, Gal. apud Hippocr. exp. tenue linteum percolatum & transmissum; est quasi neut. part. præt. ab inusit. ἐξηντριάζω; ab ἐξ & ἠτριάζω, inusit. à Th. ἤτριον, τὸ, &c. V. Ἐξιάομαι, ῶμαι, vide ἐξιῶμαι. Ἐξιάλλω, Suid. pro ἐκβάλλω, emitto, ejicio; à Th. ἰάλλω, V. Ἐξιλεόω, ῶ, & ἐξιλεοῦμαι, idem quod ἐξιλάομαι, propitio; ab ἱλεόω, ῶ, quod ab ἵλεως, Atticè idem quod ἵλαος, à Th. ἱλάω, &c. V. Ἐξίλλω, vocabulum est antiquum teste Etymol. & exp. ἐξείργω, ἐξωθῶ, ἐκβάλλω, κωλύω, ἀπελαύνω, invenitur etiam, ἐξείλλω, & exp. possessione ejicere, apud Dem. à Th. ἴλλος, unde ἴλλω; comp. ut præcedentia, cum præp. ἐξ, &c. V.

Ἕξις, est affectio in animo, vel corpore stabilis & à subjecto ægrè mobilis, sive bona ea sit, sive mala; ut ἕξεις δὲ λέγω, καθ᾽ ἃς, τὰ πάθη ἔχομεν, εὖ ἢ κακῶς; apud Aristot. Eth. 1. c. 5. quum de corpore, dicitur habitudinem corporis Latini dicunt; sed tribuitur etiam lapidibus, quâ viz. ut firmissimo vinculo contineantur; & exp. etiam, facultas; ut νομοθετικὴ ἕξις, apud Phil. de vita Mos. l. 3. &c. V.

Ἐξισάζω, adæquo; item, idem polleo, apud Themist. & apud Dialecticos, ἐξισάζοντα, dicuntur ea quæ ἀντικατηγορεῖται; ab ἐξ & ἰσάζω, V. Item ἐξίσωσις, exæquatio, adæquatio, Plut. in Sol. verbale, ab ἐξισόω; æquo, æquiparo; quod ab ἐξ & ἰσόω, f. ώσω, &c. V. Ἐξόζω, oleo; mediæ est significationis; ut & oleo, apud Latinos; ab ἐξ & ὄζω. V. Item ἐξοίγω, aperio; ab ἐξ & οἴγω, V. Item ἔξοιδα, idem quod, & pro οἶδα, nisi ἐξ signif. augeat, Soph. &c. V.

Ἐξοιδέω, extumesco; unde verbale, ἐξοίδησις, tumor; ab ἐξ & οἰδέω, V. Item ἐξοιμώζω, ejulatus emitto, vel in ejulatus erumpo, Soph. in Ajace; ab οἰμώζω, V. Ἐξολιγωρέω, contemno; ab ὀλιγωρέω, V. Ἐξολόθρευμα, τὸ, internecio; & ἐξολόθρευσις, perditio, occisio, extermiatio: ut & ἐξολοθρευτὴς, qui penitus aliquem perdit, & extinguit: verbalia, ab ἐξολοθρεύω, penitus extinguo, funditus everto; extermino, &c. V. Ἐξομαλίζω, complano, lævigo; item permulceo; ab ὁμαλίζω, V. Ἐξομβρέω, ῶ, pluendo emitto, pluo; emitto seu effundo tanquam pluviam; ab ὀμβρέω, V. Ἐξομόθεν, *ex eodem loco*; item *ex propinquo*: ab ὁμόθεν, V. Ἐξομοιόω, assimilo, similem efficio, & in pass. ἐξομοιοῦμαι, similis efficior: unde verbale, ἐξομοίωσις, effictio, quâ simulacrum rei alicujus exprimitur: ab ὁμοιόω, οῦμαι, unde ὁμοίωσις, &c. V. Ἐξομόργνυμι, vide cum ἐκμόργνυμι. Ἐξονειδίζω, probris incesso, exprobro, impropero: unde verbale, ἐξονειδισμὸς, οῦ, ὁ, exprobratio; ab ὀνειδίζω, V. (Ἐξονειρωγμὸς, est verbale, ab ἐξονειρώττω, &c. V.) Ἐξοξύνω, acidum reddo, acorem affero, & in pass. ἐξοξύνομαι, acidus reddor, acesco: ab ὀξύνω, ομαι, &c. V. Ἐξοπτάω, ῶ, inasso, penitus torreo, vel excoquo: unde ἔξοπτος, inassatus, assatus: ut ἄρτος ἔξοπτος, Hippocr. ab ὀπτάω; unde ὀπτὸς, ὁ, &c. V. Ἐξοργίζω, irâ accendo, inflammo, & in pass. ίζομαι; idem; ab ὀργίζω, ομαι, V. Ἐξορθιάζω, erigo, arrigo, & ἐξορθόω, όομαι, οῦμαι, idem; item instauro, corrigo, dirigo; ut τὸν σὸν ἐξόρθου βίον, vitam tuam erige, i.e. stabili & confirma, apud Soph. in Antig. ab ὀρθιάζω, ὀρθόω, όομαι, οῦμαι, comp ut reliqua præcedentia cum præp. ἐξ, &c. V.

Ἐξοροθύνω, concito, excito: ab ἐξ & ὀροθύνω, V. Ἔξορος, vide cum ἐξόριος. Item ἐξορούω, exilio; prosilio; item impetu, seu concitato gressu feror ex aliquo loco: ab ἐξ & ὀρούω, V. Ἐξορχέομαι, exulto, seu illudo, at ἐξορχοῦμαι τὰ ἀπόρρητα, vel τὰ μυστήρια, exp. enuntio tacenda & prodo mysteria, q.d. extrà salto; seu saltationes, in sacris ritibus solùm usitatas, foràs effero; apud Luc. de saltat. & Dionys. Areop. à Th. ὀρχέομαι, V. Ἐξόρω, excito; unde ἐξῶρτο νέεσθαι, apud Apollon. exp. excitatus est ad eundum, seu ire cœpit; à Th. ὄρω, f. ὀρῶ, vel ὄρσω, &c. V. Ἐξοσιόω, sanctum reddo, Hesych. Item expio: ut ἐξοσιώσασθαι τὰ θεῖα, expiare divina, i.e. ea quæ a diis significantur; apud Plut. de deo Socr. & ἐξοσιῶσαι καὶ φρουρεῖν ἀκοίμητον τὸ πῦρ, apud eund. in Cam. exp. ignem sacrum habere, & perpetuâ vigiliâ servare; unde ἐξωσιωμένον, dicatum, consecratum; ab ὁσιόω, ῶ, f. ώσω, &c. V. Ἐξόστωσις, dicitur de osse supervacaneo, vel idem est quod ἐξόστευσις, ab ἐξοστεΐζω, &c. V. Ἐξοτρύνω, exhortor, extimulo; à Th. ὀτρύνω, V. Ἐξούλη, ἡ, exp. ejectio: unde ἐξούλης δίκη, apud Atticos est ὅταν τις ἐκκλείηται, καὶ ἀπείργηται ὧν νέμεται, ut tradit Eust. ab ἐξίλλω, deducens; Harpocrationi quoque, ἡ idem ab ἐξίλλω, deducenti, est actio quam intendunt ii, qui dicunt se prohiberi suis, i. e. possessione rerum suarum, adversus eos qui prohibent; exp. à quibusdam interdictio unde vi, & judicium unde vi; ut ἐξούλης λαχεῖν τινι, exp. alicui intendere judicium unde vi, seu cum aliquo agere unde vi; à Th. ἴλλος; unde ἴλλω, comp ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐξ, &c. V.

Ἐξοφέλλω, adaugeo, amplifico, accumulo; Od. ξ. ab ἐξ & ὀφέλλω, V. Item ἐξοχετεύω, exp. derivo ex; &c. V. Ἐξοχυρόω, firmum reddo, &c. Idem quod ὀχυρόω, V. Ἐξόχως, egregiè, eximiè; supra fidem, mirè; in compar. ἐξοχώτερον, præstantiùs, præstabiliùs, adv. ab ἔξοχος, V. Ἐξυβρίζω, insolentiù efferor; insolentiâ & petulantiâ modum excedo; unde Metaph. & flumina dicuntur ἐξυβρίζειν, quum extra alveos suos erumpentia, petulanter evagantur; ut & plantæ, quæ nimiâ soli ubertate lasciviunt & luxuriant; atq indè verbale, ἐξύβρισις, ἡ, in segetibus dicitur ejusmodi luxuria & lascivia; ab ὑβρίζω, V. Ἔξυγρος, prorsus humidus, seu aqueus; unde ἐξυγραίνω, madefacio, madore perfundo, humecto; ab ὑγραίνω, V. Ἐξυμνέω, hymnis prosequor, celebro: ab ὑμνέω, V. Ἐξυπανίστημι, exsurgo; ex interiore loco rectus in altum surgo, Il. β. ab ὑπανίστημι V. Ἐξυπάλυξις, effugium, devitatio; ab ὑπάλυξις, V. Ἐξυπηρετέω, ῶ, & έομαι, ῦμαι, inservio, operam navo alicui; ab ὑπηρετέω, V. Ἐξυπνόω, expergiscor; ab ἔξυπνος, V. Ἐξυπολύω, discingo, discalceo; ab ὑπολύω, V. Ἐξυπτιάζω, supinus sum; supinor, seu supinus reiabor, & in pass. άζομαι, idem; ab ὑπτιάζω, V. Ἐξύφασμα, idem quod ὕφασμα; ab ὑφαίνω, V. Ἐξυφαιρέω, aufero, eximo, Merc. Trismeg. ab ὑφαιρέω, ῶ, V. Ἐξυψόω, extollo, ab ὑψόω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐξ, &c. V.

Ἐξωρυάζω, negligo, non curo, Hesych. ex Soph. ab ἐξ & ὤρα, ἡ, unde ὠρέω, ῶ, &c. V. Item ἐξωτὶς μήλη, & μηλωτὶς, ίδος, ἡ, specillum auricularium; ab ἐξ & ὖς, ὠτὸς, vel ex μήλη, ἡ, & ὖς, ὠτὸς, &c. V.

Ἑορταστὴς, festorum celebrator; verbale, ab ἑορτάζω, quod ab ἑορτὴ, festus, seu solennis dies; item celebritas, i.e. dies celebris; & interdum, feriæ; unde à Plut. ἐνεργοὶ πράξεις & ἑορταὶ opponuntur; derivari volunt παρὰ τὸ ἑορτῶ τὸ ἐπιθυμῶ, quia omnes αὐτῆς ἐρῶσι, ut dicitur ἑορτὴ καθ' ὑπόβασμον, pro ἑορτὴ, &c. V.

Ἐπαγκωνίζομαι, ex ἐπὶ & ἀγκωνίζομαι, exp. ἐπανάγομαι, id V. Item ἐπαγώγιον, ου, τὸ, exp. præputium, Diosc. 3. 25. U. i ita dictum annotat Marcell. quòd ducatur & reducatur; vel ἀπὸ τοῦ ἐπάγεσθαι quod sit idem cum ἐπισπᾶσθαι; ab ἐπαγωγὴ, ἡ, V. Ἔπαικλα, sive ἐπαίκλα, ut & ἐπαίκλεια, idem quod ἐπαίκλια, &c. V. Ἐπαινετικὸς, laudatorius, vel ad laudandum propensus; ab ἐπαινέτης; ut & ἐπαινετῶς, laudabiliter, ita ut laudem mereatur, adv. ab eod. &c. V.

Ἐπακοντίζω, jaculor; unde verbale, ἐπακοντισμὸς, pro ἀκοντισμὸς, jaculatio; ab ἀκοντίζω, V. Ἐπαλαζονεύομαι τοῦτο; jacto me de hac re; ex ἐπὶ & ἀλαζονεύομαι, V.

Ἐπαλεξέω, opem fero, Il. θ. ex ἐπὶ & ἀλεξέω, idem cum, & pro Them. ἀλέξω, &c. V. Item ἐπαλθέω, curo, sano; ex ἐπὶ & ἀλθέω, idem cum, & pro Th. ἄλθω, &c. V. Ἐπαλλήκαυλος, cujus caulis alii innititur, Theophr. H. pl. 3. ult. ex ἐπὶ, ἄλλος, & καυλὸς, ὁ, &c. V.

Ἐπαλξίτης λίθος, q. d. pinnalis lapis; lapis qui est supra pinnam, Etym. ab ἐπάλξις, ἡ, quod ex ἐπὶ & ἄλξις, ἡ, &c. V. Item ἐπαμάω, ῶ, vel potius άομαι, ῶμαι, colligo, coacervo; accumulo more metentium, & apud Xen. ἐπαμήσασθαι γῆν, exp. terram aggerere; ex ἐπὶ & ἀμάω, V. Ἐπαμφάδησε, exp. circumspexit, miratus est, Hesych. ex ἐπὶ & ἀμφαδίω, inusit. ab ἀμφαδὸς, quod ab ἀμφαδέω, idem quod ἀναφαίνω, &c. V. Ἐπαναβαθμὸς, exp. gradus; apud Plat. in Symp. Item ἐπανάβασις, ascensus, ascensio; verbalia, ab ἐπαναβαίνω; quod ex ἐπὶ & ἀναβαίνω, unde ἀναβαθμὸς, ὁ, & ἀνάβασις, ἡ, &c. Vide.

Ἐπαναβιβάζω, exp. q. d. super ascendere facio; ex ἐπὶ & ἀναβιβάζω, V. Item ἐπάναγκες, τὸ, exp. necesse, necessarium; ut in Act. Ap. c. 15. πλὴν τῶν ἐπάναγκες τούτων, exp. præterquam hæc necessaria; unde ἐπαναγκάζω, cogo, compello, &c. V. Ἐπανακαλέω, ῶ, & έομαι, ῦμαι, revoco; ab ἀνακαλέω, idem, &c. V. Ἐπανακάμπτω, reflector, revolvor, revertor, redeo; ab ἀνακάμπτω, V. Ἐπανακεφαλαιῶμαι, summatim enumero, & colligo, ab ἀνακεφαλαιόω, V. Ἐπανακοινόω, communico, consilii vi capiendi gratiâ; ab ἀνακοινόω, ῶ, &c. V. Ἐπανακομίζω, refero; ab ἀνακομίζω, idem, &c. V. Ἐπανακρέμαμαι, pendeo, suspensus sum; ab ἀνακρεμάω, V. Ἐπανακρίνω, interrogo, percontor, sciscitor; item exploro, perpendo, æstimo examino, metior; ab ἀνακρίνω, idem, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπανακρούω, repello, seu retro pello; specialiter, navim retrò inhibeo, aut currum: unde ἀνακρούεσθαι & ἐπανακρούεσθαι, dicitur is qui veluti navis, aut currus retro inhibitus, retrogrado pede remeat; sed usurpatur vox media & in activa signif. pro, retrocedere seu remeare ergo; unde verbale, ἐπανάκρουσις, repulsus quo aliquid retroagimus; & propriè, quo navim retro inhibemus: ex ἐπὶ & ἀνακρούω, V. Ἐπανακτᾶσθαι, exp. recuperare, reparare, ab ἀνακτάομαι, V. Ἐπανακυκλέω, & ἐπανακυκλόω, ῶ, repeto, itero, revolvo; unde verbale, ἐπανακύκλωσις, revolutio; ab ἀνακυκλέω, vel όω, &c. V. Ἐπαναλίσκω, insumo; ab ἀναλίσκω, V. Ἐπαναλύω, redeo; unde part. præs. ἐπαναλύων, revertens, Hesych. ab ἀναλύω, V. Ἐπαναπίπτω, recumbo; ab ἀναπίπτω, V. Ἐπαναποδίζω, diligenter perpendo, seu expendo; unde ἐπαναποδιστέον, in medium revocandum & exactè expendendum est, apud Aristot. de gen. corr. l. 1. ab ἀναποδίζω, quod ex ἀνὰ & ποδίζω, à Th. πoῦς, ποδὸς, vel ex ἀνὰ, ἀπὸ, & Th. δίζω, &c. V. Ἐπαναρρίπτω, unum super alium rejicio, & in sublime jaculor; vel etiam ejaculor, seu jacio in longum; ab ἀναρρίπτω, V. Ἐπανατέλλω, & ἐπαντέλλω, orior, existo; ut apud Eur. in Phœn. ἀπὸ κλιμάκων ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων, exp. pedum vestigia subelevans, & quasi oriri faciens; ab ἀνατέλλω, pro quo per Sync. dicitur ἀντέλλω, &c. V. Item ἐπανατρέχω, recurro; unde τὰ φυτὰ ἐπανατρέχειν, dicuntur, i. e. in sublime excrescere: ab ἀνατρέχω, comp. Ut præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. Vide.

Ἐπανατρέφω, cibo & alimento reparo, reficio; ex ἐπὶ & ἀνατρέφω, V. Item ἐπαναχωρέω, ῶ, redeo, revertor; unde verbale, ἐπαναχώρησις, reditus, Thuc. l. 3. ex ἐπὶ & ἀναχωρέω, V.

Ἐπανέγερσις, ἡ, (idem quod ἀνάστασις;) resurrectio: verbale, ab ἐπανεγείρω, V.

Ἐπανθίζω, f. ίσω, exp. refloreo, &c. Vide.

Ἐπανισόω, ῶ, exæquo, adæquo; ex ἐπὶ & ἀνισόω, idem, &c. V. Item ἐπανοίγω, aperio; ex ἐπὶ & ἀνοίγω, idem, &c. V. Ἐπάντης, acclivis, Suid. Interpr. ὑψηλὸς, apud Thuc. ex ἐπὶ & ἄντην, pro ἄντα, idem cum Th. ἀντὶ, &c. V. Ἐπανύω, perficio; ut νίκη ἐπηνύσθη, i.e. ἐπληρώθη, apud Hesiod. ex ἐπὶ & ἀνύω, &c. V. Ἐπαπερείδω, firmiter figo, & ἐπαπερείδομαι, innitor, fulcio me: ex ἐπὶ & ἀπερείδω, ομαι, idem, &c. V. Ἐπαπολογέομαι, ῦμαι, insuper defendo; seu simpl. defendo, refello, ex ἐπὶ & ἀπολογέομαι, ῦμαι, &c. V. Ἐπαργυρόω, ῶ, inargento, argento abduco, Athen. l. 8. ab ἐπάργυρος, V. Ἐπαρέσκομαι, placo, reconcilio; ex ἐπὶ & ἀρέσκω, ομαι, vide. Ἐπαρηρὼς, exp. ἡρμοσμένος, apud Hom. ab ἐπάρω, vide.

Ἐπαρκὴς, exp. sufficiens, &c. Vide.

Ἐπαρύτω, & ἐπαρύω, & ύομαι, ύτομαι, exhaurio; unde ἐπαρυστὴρ, ῆρος, ὁ, & ἐπαρυστρὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἀρυστὴρ, seu ἀρύταινα, vasculum quo oleum lychno infunditur, Exod. 25. ex ἐπὶ & ἀρύω, vel ἀρύτω, fut. ύσω, &c. Vide.

Ἐπάρω, adapto vel neutrâ signif. congruo; ex ἐπὶ, & Th. ἄρω, idem, &c. V. Item Ἐπαρωγὸς, idem quod ἐπαρωγὸς, pro quo dicitur etiam, ἐπαρηγὰν, ut & ἐπαρωγὴ, pro ἀρωγὴ, &c. V. Ἐπασθμαίνω, anhelo; ex ἐπὶ & ἀσθμαίνω, &c. V. Ἐπασκητὴς, exercitator, athleta; verbale, ab ἐπασκέω, ῶ, exerceo, colo, do operam, &c. V. Ἐπαυγάζω, luminis radiis illustro & splendorem affero, & in pass. splendesco, vel splendeo; unde verbale, ἐπαύγασμα, τὸ, splendor; ex ἐπὶ & αὐγάζω, f. άσω; unde αὔγασμα, τὸ, &c. V. Ἐπαυδάω, insuper dico; unde ἐπαυδῆσαι, insuper dicere; alii exp. alloqui; ex ἐπὶ & αὐδάω, f. ήσω, &c. V. Ἔπαυλος, ου, ὁ, exp. stabulum; item casa, Il. ψ. Unde ἐπαύλιον, τὸ, idem quod ἔπαυλις, casa; Plut. ex ἐπὶ & αὐλὴ, ἡ, item ἐπαύλια, τὰ, quidam volunt idem esse quod ἀπαύλια, τὰ, id V.

Ἐπεὶη, Poëticè dicitur pro ἐπειδὴ, seu ἐπεὶ, postquam, posteaquam, ut Il. δ. v. 308. ἐπεὶη πολὺ φέρτερον ἐστι, quando, quandoquidem, quoniam, Eust. hic particulam η dicit vel adjectitiam esse, u

ut ὅτι δὴ & τίν, vel positam pro δὴ, &c. V.

Ἐπείδον, vide cum ἐπείδω.

Ἐπείκω, exp concedo, &c.V.

Ἐπειπεῖν, q.d. superdicere, exp. etiam; postea dicere; item dictum addere alicui facto; & pro appellare, accipi posse scribit Bud. &c. vide ἐπειπών. Item ἐπειρέομαι, & ἐπείρομαι, Ionicè pro ἐπέρομαι, interrogo, sciscitor; unde ἐπειρησόμενος, apud Herodot. l. 1. exp. interrogaturus, consulturus, &c. V.

Ἐπειρύω, attraho; pro ἐφρύω, interjecto ι, ex ἐπὶ & εἰρύω, Poët. pro ἐρύω, &c. V.

Ἐπείσαγμα, τὸ, dicitur id quod superinductum est; incrementum, accessio, item ἐπεισαγώγιμος, invectitius, importatus aliunde; q.d. superinductitius; ut & ἐπείσακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem; vel adventitius, ascititius; omnia, ab ἐπεισάγω, superintroduco, aliunde inveho, ascisco; ex ἐπὶ & εἰσάγω, &c. V. Item ἐπεισκαλέω, insuper introvoco; ex ἐπὶ & εἰσκαλέω, V. Ἐπεισπίπτω, magno cum impetu irruo, vel insuper irruo: ex ἐπὶ & εἰσπίπτω, vide.

Ἔπειτα, & ἔπειτε, postquam; ab ἐπεὶ, vel ἐπειδὴ, &c. V.

Ἐπεκβαίνω, egredior; ex ἐπὶ & ἐκβαίνω, V. Item ἐπεκβοηθέω, auxilium fero; ex ἐπὶ & βοηθέω, idem, &c. V.

Ἐπεκκλίνω, declino, devito; ex ἐπὶ & ἐκκλίνω, V.

Ἐπελαφρύνω, idem quod ἐπελαφρίζω, id V. Item ἐπεναντίωσις, contrarietas, contrarium, repugnantia; ex ἐπὶ & ἐναντίωσις, idem, &c. V. Ἐπεξεργασία, operis consummatio & expolitio; item ἐπεξεργαστικῶς, cum quadam operis expolitione, adv. Unde in compar. ἐπεξεργαστικώτερον, exp. apud Basil. exactiùs, perfectius; ex ἐπὶ & ἐξεργασία, vel ἐξεργαστικὸς, &c. V.

Ἐπεσβολέω, ῶ, verbis probrosis impeto; item ἐπεσβολεύω, idem quod, & utrumq; ab ἐπεσβόλος, verbis probrosis impetens; conviciator, blatero, i.e. ἔπεσιν ὡς βέλεσι βάλλων; ut Eust. exp. Il. β. &c. V.

Ἐπευχὴ, precatio, preces, votum; ab ἐπεύχομαι, V.

Ἐπηβόλως, ab Eust. exp. ἐπιτυχῶς, adv. ab ἐπήβολος, V.

Ἐπιβάθρα, ἡ, dicitur pons qui machinis admovetur ad muros urbium scandendos; item Metaph. pro gradu & via ad rem aliquam, Suid. Item ἐπιβασία, ἡ, occupatio rei alienæ; & ἐπιβάθρον, exp. merces pro conscensa navi; omnia, ab ἐπιβαίνω, V.

Ἐπιβάσκω, activâ signif. sumitur; ut Il. β. κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν, i.e. inducere in exitium, q.d. imponere super exitium, quasi ascensum dando; ductâ Metaph. ab iis, qui imponuntur equis; ex ἐπὶ & βάσκω, Poët. pro Th. βαίνω, &c. V.

Ἐπιβάτης, exp. inscensor, equo insidens, eques; qui nave utitur; plerumq; classiarius miles pugnandi causa navem conscendens, &c. V.

ΕΠΙΒΔΑ, ponitur inter Themata, &c. V.

Ἐπίβημα, τὰ, species saltationis; Hesych. ab ἐπιβαίνω, V.

Ἐπιβοντάω, ῶ, unde ἐπιβοντητος, id vide.

Ἐπιγαμβρεύω, f. εύσω, &c. V.

Ἐπιγεραίρω, exp. insuper muneror, &c. V.

Ἐπιγραμματίζω, apud Laërt. exp. Epigrammate noto, vel mordeo; item ἐπιγραμμάτιον, parvulum epigramma, diminut. & utrumq; ab ἐπίγραμμα, ατος, V. Item ἐπιδάκνω, mordeo; ex ἐπὶ & δάκνω, V. Ἐπιδακρύω, defleo, ut ἐπιδακρύω τῷ τεθνηκότι, fleo super defuncto, i.e. propter defunctum; ex ἐπὶ & δακρύω, V.

Ἐπιδανείζω, ultra fœnero; à δανείζω, V. Ἐπίδασυς, aliquantum densus, vel hirtus; à Th. δασὺς, V. Ἐπιδεξιότης, ητος, ἡ, dexteritas, Plat. & ἐπιδεξίως, dextrè, scitè, convenienter, decenter, lepidè; (cui oppon. ἐπαριστέρως,) adv. & utrumq; ab ἐπιδέξιος, qui est ad dextram; item exp. scitus; commodus, consentaneus; item urbanus, lepidus, &c. V. Ἐπιδερκτὸς, ου, ὁ, visus, sub aspectum cadens; quem intueri possumus, & videre fas est; verbale, ab ἐπιδέρκω, V. Item ἐπιδεσπόζω, dominium obtineo; à Them. δεσπόζω, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπιδημιουργὸς, & συνδημιουργὸς, sunt nomina magistratus; apud Plat. & Thuc. ex ἐπὶ, (vel σὺν,) & δημιουργὸς, ὁ, &c. V. Item ἐπιδιαιρέω, divido, Genes. 33. à διαιρέω, V. Ἐπιδιάκειμαι, acquiesco; à διάκειμαι, V. Ἐπιδιακρίνω, insuper vel adhuc discerno, seu secerno; à διακρίνω, V. Ἐπιδιαλάμπω, perluceo, seu luceo per; à διαλάμπω, V. Ἐπιδιανέμω, insuper distribuo; à διανέμω, V. Ἐπιδιαπλέω, insuper trajicio; vel simpl. trajicio; à διαπλέω, V. Ἐπιδιατρίβω, tempus tero in, versor in, operam & studium pono in, à διατρίβω, V. Ἐπιδίμοιρος, exp. bes alter; à διμοιρον, τὸ, seu δίμοιρος, ὁ, V. Ἐπιδιπλασιάζω, & ἐπιδιπλόω, duplico, ingemino; à διπλασιάζω, vel διπλόω, ῶ, &c. V. Ἐπιδίψιος, siticulosus; à δίψιος, ὁ, V. Ἐπιδιώκω, persequor, insequor; à διώκω, V.

Ἐπιδοξάζω, exp. opinor, honore afficio, & apud Theophr. de caus. Pl. l. 1. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὡς ἐπιδοξαζόμενον εἰρήσθω, exp. id loco opinionis cujusdam adjectitiæ dictum putetis; item ἐπιδοξότης, ητος, celebritas, magnificentia; utrumq; ab ἐπίδοξος, ὁ, V. Ἐπιδουπέω, sonitum edo; à δουπέω, V. Ἐπιδράσσομαι, prehendo, arripio; à Th. δράσσω, seu ττω, &c. V. Ἐπιδρομία, ἡ, incursio; idem quod ἐπιδρομὴ, Apoll. Item ἐπίδρομον, scil. ἱστίον, i.e. τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ κρεμάμενον, ὃ καλοῦσι φαρον ὀθόνιον, καὶ ἔλαττον ἐστιν, Hesych. ab ἐπίδρομος, expositus incursionibus; ut πεδίον ἐπίδρομον ζεφύροισι, campus Zephyris patens, Epigr. Item super quo curri & occurri potest; & ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος, murus in quo currus obvii libere transeunt, Il. ζ. & Epigr. sic & mare dicitur νηυσὶν ἐπίδρομον, apud Theophr. Idyl. 19. Item ἐπίδρομος, scil. ἱστὸς, dicitur malus navis posterior, Poll. l. 1. Item ἐπιδρομάδην, exp. festinanter, Hesych. adv. ab ἐπιδρομὴ, ἡ, seu ἐπίδρομος, ὁ, &c. V. Item ἐπιδυναστεύω, exp. post alium obtineo potentatum, seu imperium; impero, seu regno post; à δυναστεύω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπιδύνω, idem cum ἐπιδύω, q.d. superoccido; ut ἥλιος dicitur ἐπιδύειν τῇ ὀργῇ, i.e. occidere super ira alicujus, quum post solis occasum iram retinet; sic & Ephes. 4. ex ἐπὶ & δύνω, vel δύω, &c. V. Item ἐπιδυσφημέω, infami appellatione noto; Aristot. Eth. 3. à δυσφημέω, V. Ἐπιέννυμι, induo; ab ἕννυμι, idem quod ἕω, induo, &c. V. (Ἐπίζεμα, τὸ, exp. infervefactio, &c. V.) Ἐπιζέω, vide cum ἐπίζεμα. Ἐπιζημίως, damnosè, noxiè, adv. ab ἐπιζήμιος, cui mulcta est irrogata, &c. V. Ἐπιθαλάμιος λόγος, dicitur oratio super nuptiis alicujus; & ἐπιθαλάμια ἐπιβολὴ, dicuntur insidiæ quæ thalamo struuntur, &c. V.

Ἐπιθαλασσίδιος, & ἐπιθαλάσσιος, maritimus, marinus; à θαλασσίδιος, vel θαλάσσιος, &c. V. Ἐπιθαμβέω, cum stupore attonito admiror, stupeo; ut apud Nonn. καί μιν Ἰνδαίων ἐπιθάμβεεν ἑσμὸς, i.e. cum stupebat, seu cum stupore admirabatur; à θαμβέω, V. Ἐπιθαρσέω, confido; & ἐπιθαρσύνω, audacem reddo, audaciam adjicio, vel animum addo; animo; à θαρσέω, vel θαρσύνω, quæ V. Ἐπιθεραπεύω, obsequium præsto; à θεραπεύω, V. Ἐπίθεμα, τὸ, exp. additamentum, &c. V. Item ἐπιθεωρέω, ῶ, pro picio; à θεωρέω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπιθήγω, acuo, vel exacuo; ex ἐπὶ, & Th. θήγω, V. Item ἐπιθηματόω, operculo claudo; ab ἐπίθημα, ατος, V. Ἐπιθλίβω, affligo, premo; à Th. θλίβω, V. Ἐπιθολόω, ῶ, infusco, obfusco, perturbo, turbidum reddo; à θολόω, V. Ἐπιθορυβέω, ῶ, adstrepo; secundo rumore adstrepo, admurmuro; à θορυβέω, V. Ἐπιθράνιον, navis pars. Hesych. à θράνιον, τὸ, V. Ἐπιθρηνέω, & συνεπιθρηνέω, ῶ, q.d. allamentor, collamentor; à θρηνέω, V. Ἐπιθυμιάω, suffio, odoramenta adoleo, seu accendo; unde verbale, ἐπιθυμίαμα, suffimentum, id quod ad suffiendum adoletur; à θυμιάω, V. Ἐπιθωρήσσω, thorace, sive loricâ munio aliquem; idem quod, & pro ἐπιθωρακίζω, in prosa; à θωρήσσω, idem quod θωρακίζω, &c. vide.

Ἐπιθωύσσω, exclamo, vel inclamo; aut vociferando incito; apud Eurip. à Th. θωύσσω, V. Ἐπίδμων, peritus, gnarus; idem quod, & pro ἴδμων, V. Ἐπίστωρ, idem, sciens, peritus; idem quod, & pro Th. ἴστωρ, &c. V. Ἐπικαγχάζω, ut τούτοις τοῖς λόγοις ἐπικαγχάσαντες; pro καγχάσαντες ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις, quum ad hæc verba cachinnum sustulissent; à Th. καγχάζω, V. Ἐπικαθέζομαι, consido; à καθέζομαι, V. Ἐπικαθεύδω, indormio; item incubo; à καθεύδω, V. Ἐπικάθημαι, insideo;

aut etiam sedeo; ut apud Demost. ὁ ἐπικαθήμενος ἐπὶ τῆς τραπέζης, qui in mensa sedet, institor mensæ; à κάθημαι, V. Ἐπικαθίστημι, substituo, sufficio; unde ἐπικατασταθεὶς, part. a. 1. pass. substitutus, suffectus; à καθίστημι, V. Ἐπικαίω, vide cum ἐπικάω. Ἐπικαλυπτήριον, idem quod ἐπικάλυμμα, tegmen, operimentum, operculum; ut & ἐπικάλυψις, contectio, velatio, occultatio; ut ἐπικάλυψις τῶν ἁμαρτιῶν, apud Greg. verbalia, ab ἐπικαλύπτω, quod ex καλύπτω, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπικαμπὴ, inflexio, incurvatio; & ἐπικαμπὴς, vel ἐπικάμπιος, inflexus, incurvus; ut ἐπικαμπὴς τάξις, apud Ammon. & ἐπικάμπιον scil. τάξιν ποιεῖν, apud Diod. aciem incurvâ facie instruere; omnia, ab ἐπικάμπτω; ex ἐπὶ & κάμπτω, &c. V. Item ἐπικάμνω, laboro; à Th. κάμνω, V. Ἐπικαταβαίνω, descendo; à καταβαίνω, V. Ἐπικαταβάλλω, demitto ut ἐπικαταβάλλεσθαι τὰ ὦτα: apud Xen. de canibus; à καταβάλλω, V. Ἐπικατάγνυμι, insuper frango; à κατάγνυμι, i. usit. pro κατάγω, confringo, &c. V. Ἐπικαταδαρθεῖν, indormire, à καταδαρθεῖν. V. Ἐπικατάγομαι, decumbo, delabor, q. d. desilio super; item descendo, deferor; à κατάγομαι, V. Ἐπικατακλείω, concludo, recondo; à κατακλείω, V. Ἐπικατακοιμάομαι, ῶμαι, indormio; à κατακοιμῶμαι. V. Ἐπικαταλαμβάνω, antevenio; item assequor, & exp. etiam opprimo, & in pass. άνομαι, occupor, antevertor; à καταλαμβάνω, ομαι, V. Ἐπικαταῤῥάττω, percutio; impetuosè impello; à καταῤῥάττω, V. Ἐπικαταῤῥέω, influo, seu delabor ex superiore loco; à καταῤῥέω, V. Ἐπικαταῤῥήγνυμι, super aliqua re frangor; à καταῤῥήγνυμι, V. Ἐπικατασπένδω, libo deuper; à κατασπένδω, V. Ἐπικαταστρέφω, superinverto; inverto superjaciendo; à καταστρέφω, V. Ἐπικατασφάττω, jugulo, seu macto super, vel simpl. jugulo, macto, trucido; à κατασφάττω, idem quod κατασφάζω, &c. V. Ἐπικατατέμνω, concido, lacero; à κατατέμνω, V. Ἐπικαταψεύδομαι, mendaciter confingo, vel traduco; vel mentior adversus; mendaciter dico contrà; à καταψεύδομαι, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπικατοικέω, inhabito, incolo; ex ἐπὶ & κατοικέω, V. Item ἐπικείρω, attondeo; & præcido, Metaph. Il. α, à Th. κείρω, V. Ἐπικελεύω, ομαι, hortor, adhortor; à κελεύω, ομαι, V. Ἐπικέλλω, appello, pervenio in portum; ut Od. ν. Ἠπείρῳ ἐπέκελσε, ad continentem appulit; & ἐπικέλσετε νήσῳ; apud Apoll. Arg. 2. à Th. κέλλω, V. Ἐπίκενος, vanus; à Th. κενὸς, V. Ἐπικερτομέω, exp. verba profero mordacia; deludo, derideo; unde verbalia, ἐπικερτόμημα, τὸ, & ἐπικερτόμησις, ἡ, dictum mordax, una cum illusione, seu cavillo; vel objurgatio; à κερτομέω, V. Ἐπικεύθω, celo, occulto, à Th. κεύθω, V. Ἐπικήδειον, exp. carmen quod dicebatur, cadavere nondum sepulto; ab ἐπικήδειος, ad funus pertinens, &c. V. Ἐπικηρίως, est adv. ab ἐπικήριος, &c. V. Ἐπικινδυνεύομαι, in periculo versor, in periculum inductus sum, item ex periculo petor; à κινδυνεύω, ομαι, V. Item ἐπικινδύνως, periculose, cum periculo, seu non sine periculo, adv. ab ἐπικίνδυνος, cum periculo conjunctus, &c. V. Ἐπικλάω, frango, flecto, plerumq; Metaph. pro animum alicujus frango, & flecto; item reflecto; à Th. κλάω, V. Ἐπικληρῖτις, ιδος, ἡ, idem quod ἐπίκληρος, quod exp. etiam, puella orba, egens dotemq; nullam habens, &c. V. Item ἐπικλήρωσις, attributio quæ fit sorte; actio ipsa allegendi sorte; verbale, ab ἐπικληρόω, V. Ἐπικλονέω, ῶ, concutio, perturbo, aut valde concutio: à κλονέω, V. Ἐπικοινωνέω, commune habeo: ut ἐπικοινωνούμενοι γάμοι, communiter contractæ nuptiæ, apud Plat. de Leg. ab ἐπίκοινος; unde ἐπίκοινα γένη, in nominibus, dicuntur à Grammaticis, genera in quibus sexus uterq; per alterum apparet; aut quæ fœminina positione mares, aut aliâ fœminas significant, &c. V. Item ἐπικολλάω, agglutino, seu glutino super, glutine jungo; (item ἐπικολλαίω, idem;) unde verbale, ἐπικόλλημα, τὸ, id quod glutinamentis adjungitur alicui rei; ex ἐπὶ & κολλάω, V. Item ἐπικομίζω, curo, procuro, item apporto, adveho; à κομίζω, V. Ἐπικομπάζω, & ἐπικομπέω, jactito, ostento: jactabundis verbis prædico & effero, vel addo; à κομπάζω, vel κομπέω, &c. V. Ἐπικορύσσομαι, armor, seu me armo adversùm; à κορύσσω, ομαι, V. Ἐπικοσμέω, ῶ, ornatum addo, cohonesto: à κοσμέω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπικούρημα, τὸ, & ἐπικούρησις, ἡ, auxilium, opitulatio: ut apud Eurip. in Androm. εὑρεῖν ἐπικούρησιν κακῶν, malorum remedium; verbalia, ab ἐπικουρέω, opem, seu suppetias fero, opitulor: item ἐπικουρικὸς, & ἐπίκουρος, auxiliaris; unde ἐπικουρικὸν, τὸ, auxilia, auxiliares copiæ; ab ἐπικουρία, ἡ, unde dicitur ἐπικουρίαν ποιήσασθαι, auxilium ferre, &c. V.

Ἐπικραδαίνω, evibro, quatio; ex ἐπὶ & κραδαίνω, V. Item ἐπικρηπίδιον, Hesychius dicit esse σημαντικὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς; innuens derivari ex nomine κράας, seu κρὰς, caput, &c. V. Ἐπικρυπτικὸς, q. d. occultativus: unde ἐπικρυπτικὰ ῥήματα, occultationis significationem habentia, apud Gramm. Item ἐπίκρυψις, ἡ, occultatio; item ænigmaticus sermo: verbalia, ab ἐπικρύπτω, V. Ἐπικτάομαι, insuper, seu ultra acquiro, seu comparo: unde verbale, ἐπίκτησις, accessio acquisitionis, seu accessio ad possessiones: item ἐπίκτητος, exp. insuper acquisitus, adventitius: unde τὰ ἐπίκτητα, dicuntur res externæ; bona non πατρῷα, apud Plat. de Leg. 11. &c. V. Item ἐπικτυπέω, insono, strepo, perstrepo, vel strepitum excito; à κτυπέω, V. Ἐπικύημα, q. d. superfœtamentum: id quod super uterum concipitur; apud Aristot. verbale, ab ἐπικυέω, super uterum concipio, &c. V. Ἐπικύκλιος, sub. πλακοῦς; quoddam placentæ genus, apud Athen. l. 14. à κύκλιος, ὁ, V. Ἐπικυλινδέω, seu ἐπικυλίνδω, volvo super, devolvo in: sed dicitur etiam bellum, aut aliquod aliud infortunium ἐπικυλινδεῖσθαι alicui, quum in eum velut è præcipiti loco devolutum immittitur, aut quum eo obruitur, Plut. à κυλινδέω, vel κυλίνδω, &c. V. Ἐπικυμαίνω, fluctuando irruo, & ἐπικυματίζω, innato aquæ: ut ἐπικυματίζων αἴρεται, exp. superficiem undarum attingens attollitur: à κυμαίνω, vel κυματίζω, V. Ἐπικυνεῖν, osculari: à Th. κύω, osculor, &c. V. Ἐπικυρέω, ῶ, idem quod ἐπικύρω, quod vide cum ἐπικύρσαι. Ἐπικυρόω, idem quod κυρόω, ῶ, approbo, comprobo: unde verbale, ἐπικύρωσις, confirmatio; idem quod κύρωσις, &c. V. Ἐπίκυρτος, incurvus; à κυρτὸς, ὁ, &c. V. Ἐπικωθωνίζεσθαι, perpotare, sed exp. etiam, ἀκρατέστερον πίνειν; à κωθωνίζω, ομαι, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπικωκύω, allamentor, allacrymor; ex ἐπὶ & κωκύω, V. Item ἐπικωλύω, impedio, sum impedimento, vel insuper impedio, insuper prohibeo: unde verbale, ἐπικώλυσις, impeditio; ex ἐπὶ & κωλύω; unde κώλυσις, &c. V. Ἐπικωμάζω, vinolentus & comessabundus offendo, & obvius fio, debaccho: ex ἐπὶ & κωμάζω, V. Ἐπίκωμος, qui ad comessationes ventitat; comessator; ex ἐπὶ & κῶμος, ὁ, V.

Ἐπικωπητὴρ, scalmus, i. e. id cui alligantur remi; vel id quo remus scalmo alligatur: ex ἐπὶ & κωπητὴρ, vide.

Ἐπιλαῒς, eadem dicitur avicula quæ & ὑπολαῒς, & utrumque idem cum ὑπολαῒς, avis quæ Latinis curruca dicitur, & ex ovis cuculi in nido suo positis, exclusos pullos pro suis alit; vermibus præcipuè vivit, &c. Vide.

Ἐπιλάμπω, superfulgeo; luceo, seu splendeo super, aut post; ex ἐπὶ & λάμπω, V. Item ἐπιλείβω, insuper, seu ultra libo; super aliqua re libo; aut pro simplici λείβω, libo, &c. V. Ἐπιλείχω, in superficie lambo, vel pro simplici λείχω, lambo, &c. V. Ἐπιλευκαίνω, dealbo, vel perfundo albore & candore: à λευκαίνω, V. Item ἐπίλευκος, aliquantum albus, vel albicans, candicans; à Th. λευκὸς, V. Ἐπιληκεῖν, crepitum, seu strepitum excitare ad, applaudere, Od. θ. à Th. ληκέω, ῶ, V. Ἐπιλήναιος ἀγὼν, dicebatur certamen quod celebrari solitum erat in festo Bacchi quod λήναια, vocabatur; vide Schol. Aristoph. Item ἐπιλήνιον ᾆσμα, vel μέλος, cantilena quæ Baccho inter premendum uvas cani solebat, Athen. & Poll. à ληναῖος, V. Item ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ, reprehensor, Plut. & ἐπιληπτεῖσθαι, exp. furere, insanire; utrumque, ab ἐπίληπτος, idem quod ἐπιλήψιμος, reprehensione dignus; unde τὸ ἐπιλήψιμον, quod reprehensionem meretur, seu propter quod aliquis est reprehensione dignus: ut ἐπιλήψιμα μέτρα, carmina repre-

reprehensione digna, seu propter quæ, in vituperationem aliquis incurrit, Eust. à λῆπτος, ὁ, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπιληπτικὸς, pertinens ad Epilepsian; & ἐπιληπτικὴ νόσος, apud Aristot. morbus comitialis; ab ἐπίληπτος. quod exp. etiam, correptus à dæmone; à Greg. aliàs, insanus, item laborans epilepsiâ, i. e. morbo comitiali, Aristot. &c. V. Item ἐπίληψις, prehensio, vel apprehensio: item invasio, manus injectio, vendicatio: sed ponitur & pro morbo, qui ἐπιληψία dicitur, & definitur esse convulsio totius corporis non perpetua, cum mentis & sensuum oblæsione, Gal. Item retentio, obstructio, obturatio, apud Aristot. in Probl. sect. 2. &c. V.

Ἐπιμαλθος, exp. malthâ inductus, Hesych. ex ἐπὶ & μάλθα, seu μάλθη, ἡ, ceraemollita, &c. V. Item ἐπίμαργος, insanus: unde ἐπιμαργαίνω, insanio, a Th. μάργος, unde μαργαίνω, &c. V. Ἐπιμελαίνομαι, niger reddor, nigresco, vel in superficie nigredine inficior: ab ἐπὶ, μέλας, V. Ἐπιμέλλω, cunctor, procrastinor, à Th. μέλλω, V. Ἐπιμεμφὴς, culpabilis, reprehensionem meritus, & ἐπίμεμψις, querimona, reprehensio, vituperium, utrumque, ab ἐπιμέμφομαι, V. Ἐπιμήδομαι, excogito, ut ἐπιμήδεσθαι δόλον, Od. δ. à μήδομαι, V. Ἐπιμηθεὺς, dicitur cui re peractâ tum demum consilium in mentem venit, & cognoscit quid opus facto fuerat, Pind. in Pyth. &c. V. Ἐπιμήκης, & ἐπιμήκητος, oblongus, sublongus, ut ἐπιμήκεις ἔχουσα τὸ κεφάλιον, & exp. etiam prælongus: item procerus, à Th. μῆκος, εος, τὸ, &c. V. Item ἐπιμηλὶς, ίδος, ἡ, mespili arboris quoddam genus quæ foliis malum refert, ut tradit Diosc. & Marcel. Virgilius ἐπιμηλίδα ideo vocari existimat, quod felicissimè ἐπὶ τῆς μηλέας inseratur, at Gal. acerbam stirpem esse ait, & quasi appellari posse malum sylvestrem, à Th. μηλέα, ἡ, &c. V. Ἐπιμηνίω, irascor, nā excandesco, Hom. à μηνίω, V. Ἐπιμηχανάομαι, insuper molior, vel machinor, à μηχανάομαι, V. Ἐπιμίγνυμι, & μιω, permisceo: item commercium habeo, seu exerceo: unde μέλος ἐπίμικτον, exp. carmen ex vario versuum genere, eoque inordinato compositum, &c. Vide ἐπίμικτος. Ἐπιμικρὸν, vel ἐπὶ μικρὸν, perparùm, paulùm admodum, leviter, adv. à Th. μικρὸς, V. Ἐπιμίσθιος, mercenarius, mercede aliquid faciens: item qui emolumentum, ac veluti suorum laborum & industriæ mercedem accipit, à μισθὸς, ὁ, V. Ἐπιμοιχεύω, mœchor: idem quod simplex μοιχεύω, &c. V. Ἐπιμυθέομαι, insuper dico, insuper suadeo; à μυθέομαι, V. Ἐπιμυλὶς, dicitur pars in corpore, quæ alio nomine ἐπιγονατὶς, dicta etiam μύλη, quod est ipsum Th. & Lat. etiam dicitur mola, i.e. os latum & rotundum toti genu seu pelta præfixum, &c. V. Ἐπιμύω, idem quod Th. μύω, claudo, comprimo, de labris & ore: item conniveo, nicto, de oculis: ut τὼ ὀφθαλμὼ ἐπιμύσαντες, apud Basil. Unde verbale, ἐπίμυσις; ἡ, compressio continua palpebrarum, Etym. &c. V. Ἐπιμωμέομαι, vel άομαι, vitupero, reprehendo, derideo, à μωμέομαι, seu άομαι, &c. V. Ἐπινέμω, pasco in alieno: item depasco segetes in foliosam materiam luxuriantes, a Th. νέμω, pasco, &c. V. Item ἐπινεφρίδιον λίπος, dicitur pinguedo quæ est in renibus, Hesych. & Suid. quæ dicitur etiam νεφρίδιος δημὸς, à Them νεφρὸς, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπινήφω, sobrius sum: ex ἐπὶ & νήφω, V. Item ἐπινοτίζω, in superficie humecto: item irroro, inspergo, aspergo, à νοτίζω, & Th. νοτὶς, ίδος, &c. V. Ἐπινυστάζω, capite declivi dormio, vel insuper dormito: item conniveo, seu nicto; à νυστάζω, V. Ἐπιξέω, in superficie rado, seu scalpo, & apud Aristoph. ἐπέξεσεν ὑμῖν, exp. vos notavit, vobis inscripsit, à Them. ξέω, V. Ἐπιξηραίνω, in superficie sicco, vel exsicco, desicco: unde ἐπιξηραντικὸς, desiccandi, seu exsiccandi vim habens; à ξηραίνω, unde ξηραντικὸς, &c. V. Ἐπιόσσομαι, prospicio, provideo: ab ὄσσομαι, quod ab ὄσσος, oculus: item alloquor & significo, & sic est ab ὄσσομαι, à Th. ὄσσα, ἡ, &c V. Ἐπιπαιανίζω, pæanis cantu celebro: unde verbale, ἐπιπαιανισμὸς, pæanis cantatio; à παιανίζω, unde παιανισμὸς, ὁ, &c. V. Ἐπιπακτὶς, ἡ, parva herba, de qua Diosc. l. 4. c. 109. Plin. fruticem esse dicit, l. 13. c. 20. ab ἐπιπήγνυμι, V. Ἐπιπαρασκευάζω, insuper paro, vel præparo; à παρασκευάζω, V. Ἐπιπάρειμι, adsum: item supervenio; subsequor à latere; à πάρειμι, adsum: item prodeo: ab εἰμὶ, sum, vel ab εἶμι, eo, &c. V. Ἐπιπαφλάζω, inferveo, infervesco, & q.d. inæstuo, vel superferveo, superæstuo, apud Nonn. à παφλάζω, V. Ἐπιπείθω, persuadeo & adduco ad aliquid faciendum: à πείθω, V. Ἐπιπελανίαι, liba, Hesych. à Th. πέλανος, ὁ, libum, &c. V. Ἐπίπετρον, τὸ, herba, quæ alio nomine ἀείζωον, appellari tradit Plin. à Th. πέτρος, ὁ, V. Ἐπιπηδάω, insilio: item cupidè accedo: unde verbale, ἐπιπήδησις, insiliendi, aut cupidè accedendi actio, Plut. à Them. πηδάω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπιπλατύνω, dilato, expando: ex ἐπὶ & πλατύνω, V. Item ἐπιπληρόω, adimpleo, vel simpl. impleo, Thuc. l. 7. à πληρόω, V. Ἐπιπλοκήλη, dicitur hernia, quum omentum descendit in scrotum: à Th. κήλη, ἡ, (comp. cum ἐπίπλοος, seu ἐπίπλους, prout, apud medicos, significat omentum,) &c. V. Ἐπιπολεμέω, belligero adversùs, bello appeto: à πολεμέω, V. Ἐπιπολιήδες, dicuntur fibulæ muliebres, i. e. πόρπαι γυναικεῖαι, Hesych. Item ἐπίπολος, exp. qui nobiscum versatur, apud Soph. in Oedip. Tyr. Utrumque, a Th. πολέω, V. Ἐπιπρηνὴς, exp. ternuus, in faciem inclinatus, Hesych. à Th. πρηνὴς, V. Ἐπιπρομολέω, progredior, prodeo: à προμολέω, V. Ἐπιπροφέρω, profero, infero: à προφέρω, V. Ἐπιπταίω, offendo, impingo, titubo: unde verbale, ἐπίπταισμα, τὸ, offensio, quum impingitur: item quum pes ex offensione læditur, Poll. ex Aristoph. à Th. πταίω, f. αίσω, unde πταῖσμα, τὸ, &c. V. Ἐπίρρικνος, aliquantum incurvus, seu rugosus, vel supernè, aut superiore parte rugosus, aut incurvus, à Th. ῥικνὸς, V. Ἐπιρραψῳδέω, ῶ, exp. recito more eorum qui ῥαψῳδοὶ appellantur, Luc. à ῥαψῳδέω, ῶ, V. Ἐπιρρέζω, idem quod ῥέζω, sacrifico, &c. V. Ἐπιρριπτέω, idem quod ἐπιρρίπτω, superjicio, &c. V. Ἐπιρροφάω, vel έω, sorbeo: sumo sorbitionem: hinc part. a. 1. pass. ἐπιρροφηθεὶς, sorbitione sumptus, Diosc. 3. 94. à Th. ῥοφέω, vel άω, &c. V. Ἐπίσαπρος, in superficie putridus: à σαπρὸς, ὁ, V. Ἐπισεύω, concito, seu impello adversus aliquem, Od. ε. & ξ. & in pass. ἐπισεύομαι, concitatè, & cum festinatione eo, feror cum impetu, ruo, prorumpo, ut Od. ν. νῆας ἐπεσσεύοντο, ad naves properabant: item activè, ut apud Apoll. Arg. 1. ἐπεσσεύοντο γυναῖκας, festinanter ire cogebant, & apud Nonn. ἐπεσσεύοντο πορείην, iter accelerabant, seu citato gradu iter faciebant: à σεύω, ομαι, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπισκάπτω, insodio, in Epig. ex ἐπὶ & σκάπτω, V. Item ἐπισκεδάζω, vel δάω, insuper dissipo, & dispergo: item inspergo, spargo super: à Th. σκεδάω, seu σκεδάζω, &c. V. Ἐπισκιρτάω, insulto, i. e. exulto in, exultim ludo in: à σκιρτάω, V. Ἐπίσκοπος, exp. qui alicui rei curandæ & custodiendæ præfectus est, (qui & σκοπὸς, dicitur,) ut apud Plut. in Per. πάντα διεῖπε, καὶ πάντων ἐπίσκοπος ἦν αὐτῷ Φειδίας, i. e. omnia ipsi administrabat & curabat Phidias, & in genere, exp. inspector, custos: peculiariter autem, olim dicebantur ἐπίσκοποι, sacri gregis inspectores, qui verbo & gubernationi præerant, quique quasi speculatores in doctrinam & mores commissi gregis inquirebant: ut Act. c. 20. & Philip. c. 1. iidem qui & Presbyteri, &c. V. Item ἐπίσκοπος, exp. ad scopum tendens, Hesych. Unde ἐπισκόπως, idem quod ἐπίσκοπα, adv. tendendo ad scopum: tantâ arte ut à scopo non aberres: & sic est à σκοπὸς, ὁ, &c. V. Ἐπίσκυρος, ludi genus quoddam, in quo sphæra utebantur, de eo Eust. & Poll. l. 9. à σκῦρος, pro Th. σκίρος, &c. V. Ἐπισμαραγέω, ῶ, insono, instrepo, infremo: à σμαραγέω, V. Ἐπισμήχω, abstergo, vel detergo in summa parte: à σμήχω, idem quod Th. σμάω, &c. V. Ἐπισμυγερὸς, ærumnosus, miserabilis: aut etiam, tristificus: cor dolore urens: unde adv. ἐπισμυγερῶς, Od. ν. à σμυγερὸς, ὁ, quod à Th. σμύχω, &c. V. Ἐπισοβέω, abigo, expello, Eccles. 22. à Th. σοβέω, V. Ἐπισπλαγχνίζομαι, misericordiâ commoveor super: à σπλαγχνίζω, ομαι, V. Item ἐπιστάζω, instillo, seu superinstillo: à Th. στάζω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπισκ-

'Επιςατὴρ, ῆρ©, ὁ, exp. rostrum navis, Hesych. ab ἐπιςατέω, f. ήσω, præfectus sum, epistatam ago, &c. V. Item ἐπιςείβω, calco: ex ἐπὶ & ςείβω, V. 'Επιςείχω, adeo, accedo, advento, Od. χ. sed exp. & ingredior, inambulo: à Th. ςείχω, &c. V. 'Επιςένω, ingemo, seu ingemisco ob: item ἐπιςεναχίζω, & ἐπιςοναχίζω, ut & ἐπιςενάχομαι, idem, sic ἐπιςονάχιζε ἡ γαῖα, ubi legitur & ἐπεςενάχιζε, apud Hesiod. in Theog. & ἐπὶ ἡ ςενάχοντο γυναῖκες, per Tmesin, pro ἐπεςενάχοντο, apud Hom. Il. υ. omnia, à ςένω, unde ςενάχω, ςοναχέω, ςεναχίζω, seu ςοναχίζω, &c. V. 'Επιςίζω, notis compungo, vel in superficie notis distinguo, vel punctis, à Th. ςίζω, V. 'Επιςίλβω, splendeo, corusco, à Th. ςίλβω, V. 'Επιςοναχίζω, vide cum ἐπιςένω. 'Επιςρεπτικὸς, vim habens τοῦ ἐπιςρέφειν; item ἐπιςρέφοντ©, scil. ἐνιαυτοῦ, revertente anno, (genit. part. præs.) 3 Reg. Item ἐπιςρεφὴς, έ©, ὁ κ ἡ, solers, industrius: ut ἐπιςρεφὴς ῥήτωρ, apud Xen. Hel. 5. Unde ἐπιςρεφέςερ©, perversior: item versutior, & ἐπιςρέφεια, ἡ, solertia, industria, vel accurata diligentia, Suid. Omnia, ab ἐπιςρέφω, V. 'Επιςροφεὺς, dicitur primus spondylus, qui una cum collo convertitur & circumagitur, Poll. l. 2. Item ἐπιςροφίδες, exp. crines contorti, cincinni, & ἐπιςροφία, cognomen est veneris, apud Pausan. in Attic. quæ & ἀποςροφία, omnia ab ἐπιςροφὴ, à ςροφὴ, ἡ, & Them. ςρέφω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

'Επίςρωμα, τὸ, q. d. instragulum, verbale ab ἐπιςρώννυμι, seu ἐπιςρωννύω, supersterno, instrato tego, &c. V. Item ἐπιςυγνάζω, tristor ob aliquid, contristor: ex ἐπὶ & συγνάζω, V. 'Επιςύφω, astringo, à Th. σύφω, V. 'Επισυκοφαντεῖν, exp. sycophantice aliquem insectari: à συκοφαντέω, V. 'Επισυλλέγω, colligo, congero, congrego: à συλλέγω, V. 'Επισυνδέω, insuper colligo, seu connecto: unde ἐπισύνδεσις, ductus vinculi, ductus restis, Plut. à συνδέω, unde σύνδεσις, &c. V. 'Επισυνεργέω, adjuvo: à συνεργέω, V. 'Επισυνέχω, contineo, apto: à συνέχω, V. 'Επισύνθεσις, cumulata conjunctio, verbale ab ἐπισυντίθημι, V. 'Επισυνοικίζω, insuper urbem una habitare facio: à συνοικίζω, V. 'Επισυντάσσω, vel ττω, q.d. superconstruo, vel supercompono, i.e. constructis aliis jam & compositis impono & addo: à συντάσσω, vel ττω, V. 'Επισυντίθημι, insuper compono & conjungo cum, vel cumulatim adnecto & adjungo: à συντίθημι, V. 'Επισυρίττω, sibilo ad, sibilis excipio: item exsibilo: item more gruum vociferor: à συρίττω, vel ττω, V. 'Επισύςασις, exp. conspiratio, seu coitio factiosa, Act. c. 24. &c. V. 'Επιςέλλω, contraho, coarcto, coarceo: à συςέλλω, V. 'Επισυςρέφω, una converto ad aliquid suscipiendum contra aliquem, vel una cogo & colligo, & Maccab. l. 1. c. 14, ἐπισυςρέψαι συςροφὴν, exp. convocare conventum: à συςρέφω, V. 'Επισφάλλω, supplanto, everto, prosterno, à Th. σφάλλω, V. Item ἐπισφαλῶς, ita ut labefactari & everti queat, lubrice, non sine periculo, est adv. ab ἐπισφαλὴς, à Them. σφάλλω, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

'Επίσφατ©, exp. perniciosus, &c. vide.

'Επισφίγγω, adstringo, adductum ad me stringo & arcte complector: ex ἐπὶ & σφίγγω, V. Item ἐπισχηματίζω, effingo, compono: à σχηματίζω, V. 'Επίσχυρ©, auxiliator: unde ἐπισχυρίζω, exp. corroboro: item omni vi & ope resisto: ab ἰσχυρὸς, unde ἰσχυρίζω, &c. V. 'Επιταλαιπωρέω, insuper laboro, & molestias perfero, Thuc. l. 1. Item labores & molestias subeo ob aliquam rem: à ταλαιπωρέω, V. 'Επιτανύω, insuper intendo, vel idem quod τανύω, Od. χ. &c. V. 'Επιτελέω, seu ἐπιτελῶ, idem quod ἐπιτελέω, ῶ, unde ἐπιτελείωσις, perfectio, absolutio, peractio; ut ἐπιτελείωσις τῆς εὐχῆς, Plut. in Num. & exp. etiam, augmentum, Hesych. & apud Plat. de Leg. ἐπιτελείωσις παίδων exp. procreatio liberorum: item ἐπιτελέωμα, exp. victima postrema, quâ priores omnes ratæ fiebant, Suid. omnia ab ἐπιτελὴς, ad finem, seu exitum perductus, non irritus: ut ἐπιτελὴς εὐχὴ, preces ratæ, non irritæ, apud Plat. & apud Hesych. ἐπιτελὴς γυνὴ, exp. ὡραία γαμεῖσθαι, virgo matura viro, à Them. τέλ©, τὸ, comp. ut præcedentia cum præp. ἐπὶ, &c. V.

'Επιτήδεια, est neut. plur. à sing. ἐπιτήδει©, &c. V.

'Επιτήδης, teste Etymologo, fit ab ἡδὺς, quia quæ nobis sunt idonea, eadem jucunda esse soleant, &c. Vide.

'Επιτομὴ, exp. præcisio, seu recisio, qua aliquid brevius fit: item id quod tali præcisione est abbreviatum, breviarium, &c. V. Item ἐπιτραγ©, vitium est vitis, quum carbunculatur, Poll. l. 7. ex ἐπὶ & τράγ©, V.

'Επιτραγία, ἡ, veneris est cognomen, ex eo impositum ipsi, quòd capra, quam Theseus ad mare immolabat, venerem itineris ducem & comitem sibi adjungere, oraculo Delphico jussus, fortuitò in caprum transierit, Plut. in Thes. Item ἐπιτραγίαι, οἱ, pisces esse dicuntur, apud Aristot. H. an. l. 4. Utrumq; ex ἐπὶ & τράγ©, ὁ, &c. V.

'Επιτραπευτικὸς, est verbale ab ἐπιτραπεύομαι, &c. V.

'Επιτρύζω, admurmuro, accino: ex ἐπὶ & τρύζω, V. Item ἐπιτυγχάνω, nanciscor, propriè, de sagittariis dicitur, ut & τυγχάνειν, sic apud Plut. de def. orac. καθάπερ οἱ βάλλοντες, ἐπιτυγχάνουσι πολλάκις, i.e. qui multùm jaculantur, sæpe attingunt & assequuntur scopum, & Metaph. apud Demosth. δόξης ἐπιτυγχάνειν, exp. gloriam assequens & sibi comparans, & passivè res aliqua ἐπιτυγχάνεσθαι dicitur, quum succedit & ex animi sententia evenit, sic ἐπιτετυγμέναι πράξεις, apud Polyb. res quæ felici successu & ex voto gestæ sunt, & sic est à τυγχάνω, assequor, nanciscor: item ἐπιτυγχάνω, exp. idem quod ἐντυγχάνω, incido, ut Synes. Ep. 34. εἰ μὲν ἐν ἐπιτύχε τῳ ζητῶν, si in te incidit, hinc particip. a. 2. ἐπιτυχὼν, dicitur quilibet in quem incidimus: ut τὰ ἐπιτυχόντα φάρμακα, quælibet medicamenta: item vilis, vulgaris, trivialis, quoniam quæ passim obvia sunt, vilia sunt, & homo ἐπιτυχὼν, vilis conditionis, unus ex plebe: item ἐπιτυγχάνω, accipitur & pro ἐντυγχάνω, adeo, convenio, colloquor: atque sic est à τυγχάνω, sum, vel contingo, &c. V. 'Επιτρώγω, arrodo, comedo, à Th. τρώγω, V. 'Επιτυλίττω, evolvo, revolvo, ut evolvere librum dicimus: à τυλίττω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

'Επίτυρον, τὸ, dicitur edulium quoddam ex confractis olivis, quarum genus quoddam πιτυρίδες dicitur ab Athen. l. 2. Hesych. ἐπίτυρα, vocat fraces, seu olivarum magmata, à Them. πίτυρον, τὸ, V.

'Επιτυφλόω, ῶ, obcæco: ex ἐπὶ & τυφλόω, V. Item ἐπιτωθάζω, irrideo, derideo, convitior: item effusè rideo, & cachinnor, sed exp. & assentor, adulor, à Th. τωθάζω, V. 'Επιφαιδρύνω, idem quod φαιδρύνω, nitidum ac tersum reddo, &c. V. 'Επιφιλοπονοῦμαι, idem quod ἐπιφιλοπονέω, gnaviter alicui rei operam do: à φιλοπονέω, ῶ, seu έομαι, οῦμαι, &c. V. 'Επιφλύω, nugor, deblatero; idem quod φλύω, V. 'Επιφοιτάω, venio ad, accedo ad: item viso, ventito ad aliquem audiendi causâ: item pervado, peragro: item in mentem venio: item consuetudinem stupri habeo, apud Herodian. Unde verbale, ἐπιφοίτησις, accessus, adventus: item ipsa actio superveniendi; à Th. φοιτάω, unde φοίτησις, &c. V. 'Επιφορτίζω, onus impono, onero, & in pass. ἐπιφορτίζομαι, idem, & Metaph. molestiam, seu negotium exhibeo: item in humeros tollo, gesto: à φορτίζω, ομαι, &c. V.

'Επιφυσάω, inflo: à φυσάω, V. 'Επιφωράω, deprehendo & comperio, propriè, in furto, aut alio facinore: à φωράω, V. V. 'Επιφωτισμὸς, exp. αὐγὴ, splendor; à φωτισμὸς, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

'Επιχειμάζω, hyemem dego in, hyberno in, Poll. l. 1. vel simpl. in hybernis me contineo: ex ἐπὶ & χειμάζω, V. Unde etiam, ἐπιχείμασις, dicitur tempestas quæ post diem statutum sequitur, Plin. l. 18. c. 25. vel secundum alios, quæ fit circa solennem statutúmque diem. Item ἐπιχειροτονία, plebiscitum: ab ἐπιχειροτονέω, quomodo dicitur, id quod discernitur & plebiscito probatur, ut εἰρήνη ἐπιχειροτονηθεῖσα; ab ἐπιχειροτονέω, V. 'Επιχερρονησιάζω, accedo ad figuram cherronesi, seu peninsulæ, Strab. l. 6. à χερρόνησ©, unde χερρονήσι©, & χερρονησίζω, &c. V.

'Επιχλευάζω subsanno, ludificor, i.e. irrideo, à χλευάζω, V. 'Επιχόω, ἐπιχωννύω, aut ἐπιχώννυμι, aggere munio: item terrâ aggestâ aperio: à χόω, unde χωννύω, vel χώννυμι, &c. V. 'Επιχρίμπτω, idem quod simplex χρίμπτω, admo-

admoveo: item accedo: item nitor: unde part. a. 1. paſſ. ἐπιχειμφθεὶς, innixus, & inclinatus, &c. V. Ἐπίχειρ☉, temporarius, per aliquod tempus durans: unde ἐπιχρόνι☉, diuturnus, inveteratus: unde ἐπιχρονίζω, immoror: item inveteraſco, à Th. χρόνος, unde χρόνι☉, & χρονίζω, &c. V. Ἐπιχρόω, ἐπιχρώζω, aut ἐπιχρωννύω, & ἐπιχρώννυμι, in ſuperficie coloro: unde ἐπικεχρωσμέν☉, per ſumma coloratus: unde ἐπίχρωσις, macula ſuperficiei affricata, Theophr. & ἐπιχρωματίζω, colore inficio: à χρόα, unde χρώζω, χρωννύω, & χρώννυμι, &c. V. Item ἐπιχύω, ſeu ἐπιχωώω, infundo, ſuperinfundo: unde verbalia, ἐπίχυσις, infuſio: item vaſculum quo aliquid infundimus, & apud Plat. de Leg. ἐπίχυσις πολιτῶν, exp. redundans civium numerus, & ἐπίχυτ☉, infuſus, infuſione factus, ut ἐπιχυτὸν λάγανον, placenta infundendo cocta, Athen. l. 14. à χύω, ſeu χωώω, unde χύσις, & χυτὸς, comp. ut præcedentia cum præp. ἐπὶ, &c. vide.

Ἐπίχωλ☉, aliquantùm claudus, vel idem quod χωλὸς, V. Item ἐπίχωμα, ἐπίχωσις, agger, aggeſtus, Polyb. Unde ἐπιχωματίζω, atque indè, ἐπιχωματισμὸς, exp. exaggeratio: omnia ab ἐπιχόω, ſeu ἐπιχώννυμι, &c. V.

Ἐπιψάλλω, idem cum ψάλλω, pulſo: unde ὄργανα ἐπιψαλλόμϑμα, inſtrumenta quæ pulſantur à pſallente, Poll. l. 4. c. 8. &c. V. Ἐπιψέδω, exp. ἐπικηδεύω, Heſych. inhumo, ſepelio, (ubi tamen male ἐπιψέγω,) ex ἐπὶ & ψέδω, V. Ἐπιψεύδομαι, affingo, ementior: à ψεύδομαι, V. Ἐπίψηγμα, ramentum, ſeu ſtrigmentum è ſuperficie raſum: verbale, ab ἐπιψήχω, V.

Ἐπιψηλαφάω, leviter attrecto, primoribus tantum digitis attingo: à ψηλαφάω, V. Ἐπιψήφισις, actio vocandi in ſuffragia: item confirmatio decreti: verbale, ab ἐπιψηφίζομαι, ſciſco, decerno, & paſſivè ἐπιψηφίζεϑζ, dicitur quod decreto confirmatur, aut decernitur, paſſ. ab ἐπιψηφίζω, in ſuffragium mitto, ad ſuffragium faciendum voco, rogo ſententias: item ſuffragio meo confirmo, decreto comprobo, &c. V. Ἐπιψήχω, in ſuperficie rado, deſtringo, detergo: à ψήχω, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπογαίαι, dicuntur ſarcinæ & onera navis, Heſych. ex ἐπὶ & ὀγαίαι, à Th. ὄγκ☉, ὁ, &c. V. Item ἐπόζω, oleo, vel ſuboleo, Exod. 7. ex ἐπὶ & ὄζω, V.

Ἐποικοδόμησις, ædificatio ſuper, ſuperſtructio, apud Rhetores, exaggerationem ſignificat: verbale, ab ἐποικοδομέω, ædifico ſuper, &c. V. Ἐποικονομέω, accuro: ex ἐπὶ & οἰκονομέω, V.

Ἐποικουρέω, inhabito: ex ἐπὶ & οἰκουρέω, V. Ἐποικτείρω, miſereor, commiſeror, & ἐποικτίζω, ſeu ομαι, idem: item miſerabiliter queror: atque inde, ἐποίκτιστ☉, commiſeratione dignus: ex ἐπὶ & οἰκτείρω, vel οἰκτίζω, ομαι, &c. V.

Ἐποιμώζω, allamentor, adgemo: ex ἐπὶ & οἰμώζω, V. Item ἐποιχνέω, idem quod ἐποίχομαι: ex ἐπὶ & οἰχνέω, idem cum & à Th. οἴχομαι, &c. V. Ἐπολιϑαίνω, ſeu ἐπολιϑαίνω, illabor, delabor, incido, in Epigr. ex ἐπὶ & ὀλιϑαίνω, vel ὀλιϑαίνω, &c. V. Ἐπολολύζω, ejulo: lamentor miſerabiliter, bene precor: ex ἐπὶ & ὀλολύζω, V. Ἐπολοφύρομαι, lamentor, lamentis proſequor: ex ἐπὶ & ὀλοφύρομαι, vide.

Ἕπομαι, ſequor, in f. ἕψομαι, &c. Vide.

Ἐπομόργνυμι, vel μαι, imprimo, inuro: ex ἐπὶ & ὀμόργνυμι, V.

Ἐποποιϊκὸς, exp. ad ἐποποιΐαν pertinens; ab ἐποποιὸς, quod ex ἔπ☉, ε☉, τὸ, & ποιέω, &c. V.

Ἐπόβοι☉, idem quod ἐπιαβόει☉, id V. Item ἐπταδεκαταῖ☉, qui fit decimo ſeptimo die: ex ἑπτὰ & δεκαταῖος, vide.

Ἐπωβελία, pro ἐπωβολία, dicitur indè, quòd in quamlibet drachmam calumniæ reus obolo mulctaretur, quum ſeni eſſent oboli in drachma, Suidæ eſt ſexta pars æſtimationis litis, Euſt. vero ſcribit, antiquis ἐπωβολίαν fuiſſe τὸ ἐπιδέκατον; ex ἐπὶ & ὀβολὸς, ὁ, vide.

Ἐράω, amore proſequor: item cupio: quidam deducunt ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν, quia ex aſpectu naſcitur amor, Plato autem deducit ἀπὸ τοῦ εἰσρεῖν, i. e. ab influendo, quòd amor extrinſecus per oculos influat, &c. V.

Ἕργμα, τὸ, ſeptum, clauſtrum: ab ἔργω, idem quod Them. εἴργω, includo, &c. V.

Ἔργον, τὸ, ſumitur & pro officio, ſeu munere: ut σὸν ἔργον, μηδένα τούτων ἀφιέναι, tuum officium eſt, tuæ ſunt partes, tui eſt muneris: ſic & ἔργον ἔχω τοῦτο σκοπεῖν, apud Xen. exp. mei muneris eſt hoc perpendere, & apud Demoſth. in Aphobum, ἔργον τούτων τῶν χρημάτων, exp. quæſtus & uſura: item ἔργον ἐστὶ, apud Xen. exp. difficile eſt, operoſum eſt, aut etiam, hoc opus eſt, à præt. autem med. ἔοργα, videtur factum ἔργον, &c. V.

Ἐρέβινϑ☉, ὁ, leguminis eſt genus, de quo Dioſc. & Gal. &c. V.

Ἐρεβόϑεν, ex Orco, ex orci tenebris, vel ſimpl. è tenebris: item ἐρεβώδης, ε☉, ὁ ἡ, tenebroſus, profundus: utrumque, à Them. ἔρεβ☉, orcus, vel orci tenebræ, ſeu caligo, quidam ab ἔρα, i. e. terra: alii, ab ἐρέφω, tego, deduci putant, quòd à terra tegatur, &c. V.

Ἐρέϑω, prorito, Euſt. dicit eſſe εἰς ἔριν ἄγειν μικρὸν παρακινεῖν, alibi autem derivat ἐρέϑειν, ab εἴρω, i.e. εἰς μάχην συμπλέκω, &c. V.

Ἐρέπτω, & ομαι, veſcor, comedo, propriè de brutis dicitur, quaſi ἀπὸ τῆς ἔρας, i.e. à terra, in quam inclinata edunt, ut ſit quaſi εἰς ἔραν κύπτειν, interdum tamen hominibus quoq; tribuitur, atq; adeo Pollux ait eſſe raptim edere: item affatim edere: ut apud Nonn. ἄρτον ἐρέπτων, pane veſcens, &c. Vide.

Ἐρεσχελέω, exp. ſcommate illudo, vel irrito, vel ludificor, mendacio illudo: item contendo, &c. V.

Ἐρευϑ☉, τὸ, propriè dici putatur rubor eorum qui rubeſcunt: unde ἐρευϑόδανον, herba, quæ Lat. rubia: de qua vide Dioſc. & ἐρευϑέδανον, alia herba & diverſa à præced. de qua vide Theophr. Hiſt. Pl. 9. 14. & 6. 1. &c. V.

Ἐρευνάω, perſcrutor, inquiro, Euſt. vult ab ἐρέω deduci, ut ex eo primùm fiat ἐρεύω, per Epentheſin τοῦ υ, ſicuti ex χέω, fit χεύω, deinde per Epenth. τοῦ ν, fieri ἐρευνῶ, ut ex ἵκω, ἱκνῶ, & οἴχω, ex οἴχω, &c. V.

Ἐρέφω, exp. contego, tectum impono, &c. V. Item Ἐρεικτὸς, vide ſuprà cum ἐρεικτός.

Ἐρημοδίκιον, exp. vadimonium deſertum, i.e. ἐρήμη δίκη, &c. V.

ἘΡΗΤΥΏ, ponitur inter Themata, & exp. cohibeo, reprimo; ut Il. β. ἐρητύειν ἔπεσσι, verbis compeſcere, & in paſſ. ἐρητύομαι, inhibeor, prohibeor, ut apud Apoll. ἐρητύοντο μίλεσϑαι, inhibebantur, ſeu reprimebantur, quo minus curarent; &c. V.

Ἐρικτὸς, vide cum ἐρεικτός.

Ἐρίπνη, exp. cacumen, vel rupes, & ſecundum quoſdam ἐρίπναι, dicuntur præruptæ rupes & fragmenta montium, παρὰ τὸ ἐρείπειν τὸ πεσεῖν, nam ἤριπον, interdum neutraliter exp. cecidi, lapſus ſum, à Th. ἐρείπω, V.

Ἔρις, ἡ, fingitur etiam eſſe dea contentionis autor, quam ab εἴρω dictam volunt nonnulli Grammatici, παρὰ τὸ εἰς μάχην εἴρειν, i. e. συμπλέκειν, &c. V.

Ἐρυσίπολις, malè ſcribitur pro ἐρυσίπτολις, urbium tutatrix & patrona, Palladis Epith. Il. ζ. &c. V.

Ἐρίφει☉, ε, ὁ, hœdinus, qui ex hœdo eſt; ut ἐρίφεια κρέα, à Th. ἔριφ☉, partus capræ recens adhuc & tener ut agnus: invenitur autem in fœm. gen. apud Theocr. Idyl. 8. Item ἔριφοι, hœdi, ſunt etiam conſtellatio quædam, apud Aratum & Proclum cæteroſque Aſtronomos, &c. V.

ἙΡΜΑ, τὸ, ponendum inter Themata, & ſignificat, (interdum,) ſabulum, craſſius, quo naves ad certam uſque menſuram onerari ſolent, ut ſtabiliores ſint, &c. V.

Ἕρμακες, apud Nic. in Ther. verſ. 150. Schol. ann. dici poſſe lapides congeſtos in honorem Mercurii, à Th. ἑρμῆς, unde ἑρμαῖ, dicuntur lapideæ ſtatuæ Mercurii, quas mutilatas fuiſſe cùm alii multi ſcribunt tum Thucid. l. 6. ſunt qui capita & membra virilia iis abſciſſa fuiſſe tradunt, Heſychio ſunt etiam, inutiles arborum fruticationes, ſtolones: Pauſ. & Plut. in Alcib. & vide ἑρμοκοπίδης.

Ἕρμασμα, ατ☉, τὸ, eſt idem cum ἕρμασις, ἡ, &c. V.

Ἑρματίζω, exp. fulcio, ſtabilio: item ſaburrâ onero & ſtabilio, &c. Vide.

Ἑρμῆς, dicebatur nuntius deorum: ab εἴρω, i.e. nuntio, quaſi εἰρέας, & per Pleonaſmum τοῦ μ, ἑρμέας, deinde per Synæreſin ἑρμῆς à Poetis dicitur etiam Ἑρμέας & Ἑρμείας, Od. ο. Item Ἑρμῆς, ex Poll. ponitur pro ultimo potu, quòd

quòd Mercurio, ut somni præsidi libarent à cœna surgentes: item Ἑρμῆς κοινὸς, proverbialiter dicitur, ab eo, qui participem se fieri postulat, lucri, quod favente Mercurio (qui πλουτοδότης etiam creditus fuit;) sese nobis objecerit.

Ἕρμιν, vel ἑρμὶς, ῖνος, ἡ, exp. fulcrum tori, seu pes lecti, Od. θ. & ψ. tradit Eust. deductum esse, vel ab ἕρμα, quoniam sit fulcrum & stabilimentum tori, seu lecti, vel ab εἴρω, παρὰ τὸ ἐνείρεσθαι τρήμασι κλίνης, quòd tori foraminibus inseratur, vel ab ἑρμῆς, qui sit dator somni, & cujus, eam ob rem, imago in ipsis ἑρμῖσιν affingi soleret.

Ἕρπω, repto, Metaph. sumitur pro, paulatim gradiendo accedo: & plerumque simpliciter pro βαδίζω, incedo, &c. V.

Ἔῤῥω, dolens eo, exp. etiam, inauspicatò & cum pernicie accedo, Od. ι. sic & ἔῤῥειν, jubetur aliquis, i.e. abire in malam rem, facessere in malam crucem, ut Il. θ. ἔῤῥε κακὴ γλήνη; item ἔῤῥειν, eæ res dicuntur quæ pereunt, intereunt, aut pessùm eunt, ut apud Xen. in Sympos. scurra dicit, ἐπεὶ γὰρ ὁ γέλως ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀπόλωλεν, ἔῤῥει τὰ ἐμὰ πράγματα, i.e. pessum eunt res meæ, perii, sic & apud Plat. in Epist. πόλεις Ἑλληνίδας ἀῤῥώστας ὑπὸ βαρβάρων οἰκίζειν, i.e. deletas & excisas à barbaris, & apud Euryp. in Hecuba: ἔῤῥει χοὰς, exp. fundebat libamina: à ῥέω, usurpato, pro χέω; item in pass. ἔῤῥομαι, unde imper. ἔῤῥου, ex Eurip. abi, peri, &c. V.

Ἐῤῥαὸς, dici putatur ἀπὸ τοῦ ὀρύειν, &c. V.

Ἑρσαῖος, ου, ὁ, & ἑρσήεις, εντος, ὁ, exp. rorulentus, rore imbutus, Il. ω. v. 157. à Them. ἔρση, quod παρὰ τὸ ἄρδω, ἄρσω, quasi ἄρση, inquit Etym. &c. V. Item ἑρσωμένην, apud Nic. in Ther. Schol. exp. δροσιζομένην, itidem ab eod.

Ἐρυθραῖος, interdum, ponitur pro ἐρυθρὸς, ut ἐρυθραῖον οἶδμα θαλάσσης, Dionys. Alex. & ἐρυθραῖος κάλαμος, ab eod. appellari creditur calamus odoratus, vel quòd juxta mare rubrum nascatur, vel quòd ruber sit, & ἐρυθραῖος λίθος, in Erythræo legitur quæ littore concha; item ἐρυθρῖνος, ου, ὁ; vel ut alii, ἐρυθρῖνος, rubellio, apud Aristot. Hist. an. l. 4. & ἐρύθρεον, τὸ, malagmatis nomen, apud Æginet. l. 7. c. 18. Ut & ἐρυθρόνιον, sive ἐρυθραϊκὸν, dicitur alterum satyrii genus, habens radicis corticem rubrum, teste Diosc. l. 3. c. 144. omnia ab ἐρυθρὸς, ruber, ut οἶνος ἐρυθρὸς, & νέκταρ ἐρυθρὸν, Hom. & ἐρυθρὰ θάλασσα, idem quod, & pro Th. ἐρευθος, amisso scil. ε. & assumpto ρ, &c. V.

Ἐρύκω, detineo, exp. etiam, arceo, depello, ut ἄκίν τοι λιμὸν ἐρύκοι, Od. α. & derivatur ab ἐρύω, propter affinem significationem, &c. V.

Ἐρύομαι, trahor, & in activa quoq; signif. capitur Il. φ. & sic est pass. ab act. ἐρύω, traho, &c. V.

Ἐρωδιὰς, seu ἐρωδιὸς, ardeola: ita vocari putatur quasi ἐλωδιὸς; παρὰ τὸ ἐν ἕλεσι διατρίβειν, inquit Suid. & Aristot. etiam tradit ἐρωδιὸν & λευκερώδιον, περὶ τὰς λίμνας καὶ τοὺς ποταμοὺς διάγειν, Hist. an. l. 8. c. 3. &c. V.

Ἐρωτημάτιον, ου, τὸ, exp. q.d. interrogatiuncula, est diminut. ab ἐρώτημα, verbale, ab ἐρωτάω, quod apud Dialecticos peculiariter significat, propono argumentum vel quæstionem, aut etiam ratiocinor, & interdum dicitur, οὕτως ἠρώτα, hoc argumento utebatur, vel hinc quæstionem proponebat: item rogo, i.e. oro, precor, quæ signif. frequentissima est apud Evangelistas, idque variâ constructione, ut Matth. 15. Luc. 7, 8, 14. Joh. 4, 12, & 16, &c. V.

Ἐρωτοπλάνος, φθόγγος ἀκρίδος, exp. amorem fallens, Epigr. l. 2. in Cicad. ex ἔρως, ωτος, & πλάνος, ὁ, &c. V.

Ἐσαγείρω, colligo, congrego, ut ἐσαγείρετο λαὸς, i.e, συνηθροίσθη, Od. ξ. ex ἐς, pro εἰς, & ἀγείρω; sic & alia composita varia cum ἐς, scripta cum εἰς inveniuntur, quæ cum εἰς suprà scripta fuerunt.

Ἐσθλὸς, bonus, interdum & exp. probus, frugi, de persona, ut οὔ τινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, Od. χ. & bonus, i.e. utilis, de re, ut ἐσθλὸν ἔπος, Il. α. Item de persona, ἐσθλὸς, exp. bonus, i.e. strenuus, fortis, & Il. ο. ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ, quidam interpr. peritus, &c. V.

Ἔσθω, edo, ab ἔδω deduci tradit Etym. & Eust. &c. V.

Ἕσπερος, hesperus, dicitur stella Veneris, quum subsequitur solem, (ut quum antegreditur, φωσφόρος,) unde παρὰ τὸ ἕπεσθαι, pro ἕπεσθαι, i.e, sequi: à quibusdam derivatur, quòd solem subsequatur: item exp. etiam, vespera, & apud Poet. interdum ponitur adject. pro ἑσπέριος, i.e. vespertinus, ut αἰετὸς ἕσπερος, aquila vespertina, i.e. vespere volans, & ἕσπεροι λαμπτῆρες, vespertinæ faces, & ἕσπερος θεὸς, i.e. Pluto, sic & ἕσπεροι ἀγκῶνες, montium, ad occidentem spectantes, & ἕσπερος ὠκεανὸς, occidentalis, &c. Vide.

Ἑστίῃ ἐμπελαδὸν, exp. juxta focum, apud Hesiod. in Erg. dat. sing. ab ἑστία, ἡ, focus, lar, & interdum, pro tota domo, Lat. dicunt lares, seu lares & penates, ita volunt accipi quidam, Od. ξ. alii vero, pro ara quæ juxta focum extructa erat: item pro ara & asylo poni scribit Bud. ex Aristot. Item Vesta dea, ut Xen. Pæd. 8. πρῶτον μὲν ἑστίᾳ ἔθυσε, sic & in proverbio, ἀφ' ἑστίας ἄρχου, à Vesta incipe, quod Erasm. exp. à lare incipe, quidam, ἀπὸ τοῦ ἐνεῖν, deducunt, ut sit quasi ἐνστία, ut Lat. focus, à fovendo, &c. V.

Ἑστιοπάμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, exp. domus dominus: ex ἑστία, ἡ, & πάμμα, τὸ, à Th. πάω, ομαι, &c. V.

Ἐσχάρα, ἡ, exp. focus ut Od. ζ. ἡ δ' ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ, sedet ad focum & Od. ξ. ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ, & Il. κ. v. 419. vocantur ἐσχάραι πυρὸς, ipsæ domus, seu qui habitant in domibus, Eust. tradit, ut & Etymol. ἐσχάραν, in propria signif. esse τὴν μὴ ἔχουσαν ὕψος, ἀλλ' ἐπὶ γῆς οὖσαν, vel κοίλην, quibus ex verbis Henr. Steph. elicit ἐσχάραν dictam esse, παρὰ τὸ ἐχέσθαι ἔρας, i.e. γῆς, idem Eust. à Soph. & Eurip. pro altari accipi docet: item ἐσχάρα, in plaustris dicitur quod Hom. πείρινθα, & ὑποπειρίνθιον vocat, & annotatur etiam, pro vagina terebri, ex Theophr. Item pro basi ex arrectariis & transversariis compacti, ex Vitruv. l. 10. c. 17. & in Epigr. pro craticula, à cujus similitudine, quidam basin illam nomen hoc sortitam existimant: item τὸ αἰδοῖον γυναικεῖον, Eust. & pars balnei: apud Poll. & apud medicos ἐσχάρα, est crusta, propriè, quæ ab ardente ferro, aut medicamento caustico inducta est, & quæ sponte suâ ulceribus cavis accrescit crassa nigraq; &c. V.

Ἔσχατοι, οἱ, vel ἔσχατοι ἀνδρῶν, apud Hom. dicuntur qui in extrema orbis parte habitant, à sing. ἔσχατος, ultimus, postremus, & interdum, est qui ultimum gradum tenet, infimus, ut apud Aristot. ἔσχατος δῆμος, infima plebs: nonnunquam autem contrà, exp. summus, ut Plato in 2. de rep. vocat ἐσχάτην ἀδικίαν, summam injustitiam, & εἰς τὸ ἔσχατον, & τὰ ἔσχατα, i.e. summè, admodum, & τὸ ἔσχατον, substantivè ponitur addito genit. ut apud eund. ibid. εἰς τὸ ἔσχατον ἐληλυθότες, ὁ μὲν δικαιοσύνης, ὁ δὲ ἀδικίας, i.e. ad summum usq; gradum, deducitur autem, ab ἔχω, unde σχῶ, contineo, cohibeo, quia id, in quo consistimus, (consistimus autem in eo quod ultimum est,) veluti nos cohibet, quum non sinit ultrà progredi, sic Latinè illud dicitur ultimum, ultra quod pergere non liceat.

Ἐτάζεσθαι, Hesych. exp. βασανίζεσθαι, κρίνεσθαι, item ἀριθμίζεσθαι, ab ἐτάζω, quod Etymol. vult esse ab ἐτὸν, & dici ἐτάζω, quasi ἐτάζω, quod Etymon. sequendo, propriè, significabit, veritatem inquiro, &c. V.

Ἑταιρεύω, exp. in societate versor, à Th. ἑταῖρος, socius, ut apud Hom. ἑταῖροι Ὀδυσσῆος, socii Ulyssis, à quo etiam Hom. ἑταῖρος vocatur & administer, & adjutor, & ab eod. ventus dicitur navigantibus esse ἑταῖρος ἐσθλὸς, & in vocat. ἑταῖρε, interdum, est etiam quædam compellatio, quum parum notum, vel prorsum etiam ignotum alloquimur, ut Matth. 20. ἑταῖρε οὐκ ἀδικῶ σε, & apud Hipp. in Ep. ad Demagetum, dicitur τί δὲ σε χρέος δεῦρ' ἤγαγεν ἑταῖρε, & cum genit. rei, apud Synes. Epist. 82. τὸν παιδείας ἑταῖρον, q.d. doctrinæ familiarem, i.e. cui intercedit familiaritas cum doctrina, Etym. deducit παρὰ τὸ ἦθος, ut sit quasi ἠθαῖρος, aut παρὰ τὸ ἔθος, quasi ἐθαῖρος, i.e. ὁ συνήθης φίλος, aut qui ἐξ ἔθους alicui est familiaris, alii cum Eust. derivant ex αἱρετὸς, literarum transpositione.

Ἑτερογκεφαλεῖν, exp. desipere, Poll. l. 2. c. 2. & ex Aristoph. ex ἕτερος & ἐγκέφαλος, &c. V. Item ἑτεροκλίτως, non servatâ communi & regulari declinandi ratione, adv. ab ἑτερόκλιτος, a com-

muni ratione declinandi deflectens, &c. V.

Ἕτερος, propriè, dicitur de duobus, ut Il. β. χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, claudus altero pede, sed de pluribus etiam usurpatur, ut apud Thuc. ἕτερος ἑτέρου προφέρει, alter alteri præstat, sic Philo de V. M. l. 1. καὶ πρὸς ἑτέρους ἕτεροι τοιαῦτα ἐλογοποίουν, alter cum altero, interdum ponitur pro ἄλλος, alius, ut apud Herodian. l. 2. οὐδὲν ἕτερον ἀλλ' ἤ, nihil aliud quam, sic ἑτέραν τρέπεσθαι, sub. ὁδὸν, aliò se convertere, apud Luc. Item capitur etiam pro diversus, alius, cui oppon. ὁ αὐτὸς, idem, & interdum cum genit. exp. alius ab, diversus ab, ut apud Aristot. de mundo, στοιχεῖον ἕτερον τῶν τεττάρων, elementum aliud à quatuor illis, & apud Plat. de rep. ἕτερον τοῦ ἀληθοῦς, diversum seu alienum à vero, & ἕτερα ἀλλήλων, diversa inter se, &c. V.

Ἐτησίαι, derivantur ab ἔτος, τὸ, tamen, ut ab ἔθος, Ethesiæ scribitur, apud Colum. &c. V.

Ἐτηνεὴς, est à Them. ἔτος, &c. Vide.

Ἑτοιμασία, ἡ, exp. promptitudo & alacritas, ut ἑτοιμότης, sic ἑτοιμασία καρδίας, apud Basil. in Epist. verbale, ab ἑτοιμάζω, præparo, expedio, facio ut in promptu & ad manum sit, idem quod ἕτοιμον ποιῶ, à Th. ἕτοιμος, qui in promptu & ad manum est, ut apud Isocr. ad Phil. ἐξ ἑτοίμου λαμβάνειν, i.e. tanquam è penu sumere, aut depromere, sic ἐξ ἑτοίμου εἶναι, apud Xen. idem quod ἕτοιμον εἶναι, & ἕτοιμον ποιεῖσθαι, exp. parare, & facere ut in promptu & ad manum sit: unde adv. ἑτοίμως, expeditè, alacriter, &c. V.

Ἔτος, τὸ, dicitur etiam de ætatis annis, ut ὢν τριάκοντα ἐτῶν, qui est triginta annorum, sic γεγονὼς ἔτη τρία, & ἔτη βίου ἑξήκοντα καὶ πέντε, apud Isocr. & περὶ ἔτη ὢν ἑξήκοντα, &c. Unde ἀνὰ πᾶν ἔτος, vel καθ' ἕκαστον ἔτος, quotannis; apud Luc. in Macr. sic αἱ δι' ἔτους θυσίαι, sacrificia annua, & παρ' ἔτος, alternis annis, &c. V.

Ἐτυμηγόρος, exp. veridicus, &c. Vide.

Ἐτύμως, verè, quidam exp. ab origine vocis, seu secundum etymon, adv. à Th. ἔτυμος, V.

Εὐαλδέως, exp. feliciter, & cum profectu, adv. ab εὐαλδής, V.

Εὐάνεμος, Poët. & Dor. dicitur εὐήνεμος, &c. V. Item Εὐαπόβατος, exp. facilem habens descensum: ex εὖ & ἀποβαίνω, unde ἀπόβασις, & ἀποβάτης, &c. V. Εὔβους, bobus abundans, seu pulchros habens boves, Hom. hymn. in Apoll. ex εὖ & βοῦς, V.

Εὐγλωττία, exp. facundia, &c. vide.

Εὔγομφος, exp. benè coagmentatus clavis, Opp. l. 1. pisc. Unde εὐγόμφωτος, bene clavis compactus: idem l. 1. de venat. utrumque, ex εὖ & γόμφος, unde γομφωτὸς, à γομφόω, ῶ, f. ώσω, &c. V.

Εὔδηλος, idem quod ἐρίδηλος, valde manifestus: ex εὖ & δῆλος, vide.

Εὐδία, aëris bonitas, seu bona constitutio: idem est quod εὐαερία, serenum cœlum, & apud Philosophos medicosq; frequenter idem est quod εὐημερία, pulchra dies: item interdum, pro νηνεμία, tranquillitas; cui opponitur χειμὼν, hyems atq. tempestas; & pro γαλήνη, i.e. tranquillitas maris: item pro ἀλέα, tepor, apud Hippocr. & Aristot. &c. V.

Εὐδιάλλακτος, facilis reconciliatu, placabilis: ex εὖ & διαλλάττω, f. ξω, unde διαλλακτὴς, ὁ, &c. V. Item Εὐδιάλυτος, qui facilè dissolvi potest: ex εὖ & διαλυτὸς, V. Εὐδιάρπαστος, direptu facilis, direptioni expositus, seu obnoxius: à διαρπάζω, ομαι, f. άσω, &c. V. Εὐδιάφθορος, qui facilè corrumpitur, seu corrumpi potest: à διαφθορὰ, ἡ, V. Εὐδιάχυτος, qui facilè diffunditur, & effluit: item pro lætus, diffusus; Epicur. à διάχυτος, ὁ, V. Εὐδίνητος, facilè versatus turbine; qui faciles versationes habet, versatilis, in Epigr. à δινέω, ῶ, f. ήσω, &c. V. Εὐδίοδος, transitu facilis; à δίοδος, V. Item Εὐδίοπτος, qui pervideri facilè potest, visui facilè pervius; à διόπτης, comp. ut præcedentia, cum adv. εὖ, &c. V.

Εὐδιόρθωτος, qui facilè corrigi, aut emendari potest: ex εὖ & διορθόω, f. ώσω; unde διόρθωσις, & διορθωτὴς, &c. V.

Εὔδιος λιμὴν, exp. tranquillus portus, seu tranquillitatem præbens; & εὔδιος ἡμέρα, apud Luc. Item εὐδιεινὸς, idem, ut εὐδιεινὴ ἡμέρα, &c. Vide cum εὐδιανός.

Εὕδω, in prosa raro usurpatur: sed pro eo sæpius ejus comp. καθεύδω, &c. V.

Εὐεξαπάτητος, facilis deceptu: ex εὖ & ἐξαπατάω, idem quod Th. ἀπατάω, f. ήσω, &c. V.

Εὐέπεια, vide cum εὐεπία.

Εὐεπηβόλως, manifestè, rectè, Suid. adv. ab εὐεπήβολος, idem quod ἐπήβολος, Poëtica licentia, pro ἐπίβολος, propriè, qui ad aliquam rem quum veluti collimavit, ejus factus est compos, &c. V.

Εὐερκὴς, exp. bene septus, &c. Vide.

Εὐθεράπευτος, facilè sanabilis, sanatu facilis, ut apud Theophr. εὐθεράπευτα δένδρα, arbores quæ facilè, aut diligenter curantur: ex εὖ & θεραπεύω, f. εύσω, unde θεραπευτικὸς, &c. V. Item εὐθέριστον, dicitur balsami quoddam genus, à Plinio, l. 12. c. 25. ex εὖ & θεριστὸς, ὁ, V.

Εὐθυκρέων, obesus, ex εὐθὺς & κρέας, τὸ, V. Item εὐθύληπτος, comparatu facilis: ex εὐθὺς & ληπτὸς, V. εὐθυμάχος, exp. qui rectà in aciem prodit, nec diverticula quærit: item tumultuariè pugnans: item bellicosus, in Epigr. &c. V. Εὐθυμάχας. Εὐθυπλοέω, rectè seu rectà navigo, haud difficulter navigo; ex εὐθὺς & πλέω, pro Th. πλέω, &c. V. Εὔθυπνοος, rectà spirans, cujus flatus in rectum procedit; cui oppon. ἀνακαμψίπνοος, apud Aristot. de mundo; ex εὐθὺς & πνοὴ, ἡ, &c. V.

Εὐθὺς, exp. rectus, i.e. non obliquus, seu tortuosus, cui oppon. πλάγιος, & apud Eurip. εὐθὺς λόγος, dicitur sermo rectus, vel apertus, nullâq; circuitione tectus, & εὐθεῖα γραμμὴ, recta linea; εὐθεῖα ὁδὸς, recta via; pro quibus, interdum dicitur εὐθεῖα, relicto substantivo γραμμὴ, aut ὁδὸς, unde κατ' εὐθεῖαν, ἀπ' εὐθείας, & δι' εὐθείας, directè, rectè, & neut. εὐθὺ, interdum ponitur substantivè, ut apud Thuc. τὰ ἀπὸ τοῦ εὐθέος λεγόμενα, sine circuitione, sine ullis verborum involucris & integumentis; sic ἐκ τοῦ εὐθέος ἀπιλέγειν, non dissimulanter, apertè, palam; sed ponitur εὐθὺς, etiam adverbialiter, pro rectà; item protinus, confestim, statim, item inconsultè, inconsideratè, ut ἀπέκτειναν τοὺς ἄνδρας εὐθὺς; ex Thuc. l. 2. Etymol. ab εὖ & τίθημι, derivat; interdum adverbialiter est cum præpositione; ut εὐθὺς ἐκ παιδὸς, jam indè, à puero, seu à pueritia, vel statim à pueritia: sic εὐθὺς ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ, exp. jam indè à vetustate, interdum participio, ut εὐθὺς νέοι ὄντες, q.d. statim quum juvenes sunt, i.e. statim ab ineunte ætate: sic τοῦ ἤδη θέρους εὐθὺς ἀρχομένου, statim ineunte ætate, & cum gen. εὐθὺς τοῦ δράματος, statim ab initio fabulæ, εὐθὺς ἡμέρας, primâ statim luce, &c. V.

Εὐθύφλοιος; est comp. ex εὐθὺς & φλοιὸς, ὁ, &c. V.

Εὐκαθαίρετος, qui facilè everti potest; ex εὖ & καθαιρέω, ῶ, μαι, unde καθαίρεσις, & καθαιρέτης, &c. V. Item Εὐκάθαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, purgatu facilis; ex εὖ & καθαίρω, f. αρῶ, præt. αρκα; unde κάθαρσις, & καθαρτὴς, &c. V. Εὐκάθεκτος, qui facilè contineri & cohiberi, vel in ordinem cogi potest; ex εὖ & καθεκτὸς, V. Εὐκαμπὴς, flexibilis, & εὔκαμπτος, idem, qui facilè flectitur, seu flecti potest; item εὐκαμψία, flexibilitas; omnia, ex εὖ & κάμπτω, ομαι, unde καμπὴ, ἡ, καμπτὸς, ὁ, & κάμψις, ἡ, &c. V. Εὐκαρδίως, forti & præsenti animo, Eurip. in Hecuba, adv. ab εὐκάρδιος, V.

Εὐκαταγέλαστος, derisu facilis; alii exp. ridiculus, contemnendus: ex εὖ & καταγέλαστος, V. Item Εὐκατάληπτος, comprehensu seu perceptu facilis; à καταληπτὸς, V.

Εὐκατάλλακτος, facilis reconciliatu, placabilis; à καταλλάττω, f. ξω; unde καταλλακτικὸς, ὁ, &c. V. Εὐκατανόητος, quem facilè intelligere & animadvertere possumus; à κατανοέω, f. ήσω, &c. V. Εὐκατασήμαντος, obsignatu facilis; à κατασημαίνω, f. ανῶ, &c. V. Εὐκατασκεύαστος, conditu, seu fabricatu facilis; à κατασκευαστὸς, comp. ut præcedentia, cum adv. εὖ, &c. V.

Εὐκέαστος, cum εὐκέατος; vide post εὔκεντρος.

Εὐκηλία, derivatur ab εὔκηλος, &c. Vide.

Εὐκινησία; facilis motus, mobilitas, & εὐκίνητος, facilè mobilis, qui facilè movetur, seu moveri potest; item agilis; ut εὐκίνητον σῶμα, Hippocr. & in neut. τὸ εὐκίνητον, motus facilitas; ex

εὖ & κίνησις, εως, ἡ, vel κινητὸς, ὁ, &c. Vide. Item Εὔκλαςος, fractu facilis, fragilis; ex εὖ & κλάω, ῶ, f. σω; unde κλάσις, ὁ, &c. Vide.

Εὐκναμπτος, bene flexus: item flexibilis; in Epigr. ex εὖ & κνάμπτω, idem quod γνάμπτω, pro Th. κάμπτω, &c. V. Εὔκναπτος, bene paratus à fullone, à Th. κνάπτω, f. ψω, &c. V. Εὐκολίνη, apud Callim. dicitur Hecate, scil. per Antiphrasin, ἡ μὴ οὖσα εὔκολος, inquit Etymol. ab εὔκολος, ὁ, ἡ, proprie, qui facilè quemlibet cibum assumit: Item facilis, i.e. qui in sermonibus & consuetudine quotidiana difficilis & morosus non est, Plut. in Fab. Item facilis, i.e. expeditus, ad aliquid promptus; ut εὔκολος εἰπεῖν, qui facilè & expeditè oratione exprimere potest quod vult; unde εὐκολία, exp. facilitas; propriè, in capiendo cibo, quum stomachus ea quæ apponuntur, non respuit fastidiosè, Plut. in Cæs. Item morum facilitas; apud eund. in Anton. Item facilitas expediendi aliquid; idem περὶ ἀοργ. & εὐκόλως, adv. exp. facilè, æquo animo, non molestè, &c. V. Item εὐκόλλητος, qui facilè glutinari potest; à κολλητὸς, comp. ut præcedentia, cum adv. εὖ, &c. V.

Εὔκραιρος, pulchra cornua habens; ex εὖ & κραῖρα, ἡ, V.

Εὐλαὶ, αἱ, dicuntur vermes qui in corpore, vulnereve, aut ulcere nascuntur ex putredine; παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι, τὸ κινεῖσθαι, ut vult Schol. Homeri, Il. χ. & ω. Item ὑπὸ εὐλέων καταβρωθῆ; ut Ionicè loquitur Herodotus; sicut & alibi, ζῶσα γὰρ ἐξέζεσε εὐλέων, l. 4. de Pheretina Cyrenes regina; unde verminare dicuntur cadavera, i.e. τὰς εὐλὰς τίκτειν quibus muscæ insederint; ut ostendit Poëta, Il. τ.

Εὔληρα, lora, Etymol. dici tradit quasi ἔλληρα, παρὰ τὸ εἰλεῖν, ut Hesych. etiam, παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ταῖς χερσὶν, apud Epicharmum vero dici αὔληρα, παρὰ τὸν αὐλὸν, ut sint τὰ ὀπίσθια.

Εὐμάκης, est Dor. pro εὐμήκης, &c. Vide.

Εὐμορφία, ἡ, bona forma, i.e. decora & honesta, ab εὔμορφος, decorus, insignis formâ, &c. V.

Εὐνὴ, ἡ, cubile; dicitur & brutis; ut Lat. cubile, pro lustro; ut apud Xen. de leporis cubili dicitur, & Homer. εὐνὰς συῶν, porcorum haras appellat; interdum pro concubitu, Il. σ. & Od. κ. Item pro tentorio, apud Thucid. Item sepulchrum, Eust. & general. pro omni loco, in quo aliquis commoratur, ut ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν, Il. α. & dicitur etiam, εὐναία, pro eod. sicut σεληναία, pro σελήνη, sunt qui ab εὕδω, derivent.

Εὔνια, τὰ, exp. σπέρματα, &c. Vide.

Εὐοῖ, dicitur quasi εὖ οἱ, bene sit illi; evæ, evohe; vox à bacchantibus mulieribus Baccho acclamari solita; ut apud Dionys. Alex. εὐοῖ Βάκχε, evohe Bacche, & καὶ βοᾶν εὐοῖ σαβοῖ, apud Dem. pro Cor. &c. V.

Εὐοργησία, exp. facilitas ad irascendum, &c. V.

Εὔορμος, exp. stationem navium commodam & opportunam habens; ut λιμὴν εὔορμος, Od. δ. &c. V. Item εὐπαθὴς ἄνθρωπος, dicitur homo qui corpus tenerum habet, & quod facilè lædi potest, Gal. & apud Plut. in Solone; εὐπαθὴς πρὸς ὁμόνοιαν, exp. cujus animus facilè afficitur amore concordiæ; propensus ad concordiam; unde εὐπάθεια, ἡ, exp. corporis constitutio injuriis facilè obnoxia; item felicitas, & interdum, pro voluptuaria vita, & apud Herodot. ἐν εὐπαθείῃσι εἶναι, exp. genio indulgere, &c. V.

Εὐπαραμύθητος, exp. facilè exorabilis, &c. V.

Εὐπατόριον, eupatorium, herba; nomen invenit à Mithridate cognominato eupatore, &c.

Εὐπείθως ἔχω, exp. facilè persuadeor, seu persuaderi possum, adv. ab εὐπειθής, V.

Εὐπερίφωρος, exp. qui manifestus facilè fieri potest; item deprehensu facilis, &c. V.

Εὐπηγὴς, & εὔπηγος, bene compactus; qui est bene compactis membris; item εὐπηξία, bona coagmentatio, seu concretio, &c. Vide εὐπαγής. Item εὐπροφασίστως, specioso prætextu, adv. ab εὐπρόφασιστος, V. Εὔπτορθος, exp. pulchros habens ramos, vel multos, Suid. ex εὖ & πτόρθος, ὁ, ramulus, surculus; sic dictus, quòd in rectum expandatur, seu extendatur; à Them. ὀρθὸς, Eust. &c. V.

Εὐρεσιέπεια, verbositas; item facundia; ab εὑρεσιεπὴς, idem quod εὑρεσιλόγος, &c. V. Item εὑρεσιλογία, & εὑρησιλογία, solertia, vel promptitudo in inveniendis & proferendis verbis; facundia; item loquacitas, & inanium verborum funditatio; item εὑρεσιλογέω, & εὑρησιλογέω, ῶ, promptè & solerter verba invenio; item verba fundo, seu fundito, Polyb. Omnia ab εὑρεσιλόγος, seu εὑρησιλόγος, comp. ab εὕρεσις, & λόγος, ὁ, &c. V.

Εὔριπος, ὁ, ἡ, dicitur quale fretum est inter Eubœam & Atticam, septies in die undas absorbens, & toties revomens; unde Metaph. εὔριπος διάνοια, cogitatio quæ huc & illuc fertur, Etymolog. deducit παρὰ τὸ ῥιπίζειν; οἱονεὶ, (quod interdum, dicitur pro οἱὸν, tanquam) ὁ εὐχερῶς ῥιπιζόμενος, item εὔριπος, interdum, exp. simpl. fretum, i. e. mare angustum, Suid. & Poll. l. 9. c. 1. quin & aquæ ductus, & alia aquarum receptacula, εὔριποι nominantur, ab illorum euriporum similitudine, qui in mari sunt terrâ utrinq; septi: item cisterna; lacuna & stagnum, &c. V.

Εὑρίσκω, propriè significat, invenire investigando & quærendo; à canibus scil. sumptum, qui εὑρίσκειν dicuntur, quòd olfactu investigent & inveniant; Plato in Timæo; τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς, εὑρεῖν τε, ἔργον; καὶ εὑρόντα, εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν, Cic. interpret. atq; illum quidem quasi parentem hujus universitatis invenire, difficile; & quum jam inveneris, indicare in vulgus, nefas, &c. Interdum tamen, signif. casu reperire; ut χρυσοῦν δακτύλιον ἰδίᾳ βαδίζων εὗρε, apud Luc. Sic εὑρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ, apud Joh. c. 1. Item adipiscor, nanciscor; pro labore meo aliquid consequor; ut εὑρήσει αὐτὴν, viz. τὴν ψυχήν; item comperio, reperio, &c. V.

Εὖρος, εος, τὸ, latitudo, amplitudo; ut εἰς εὖρος ἀποτείνειν, in latitudinem extendere; item εὖρος, ὁ, ventus ab oriente spirans; utrumq; à Them. εὐρὺς, V.

Εὐρυάγυιος, ου, ὁ, ἡ, exp. latas habens vias; ut πολὺν εὐρυάγυιαν Τροίαν, Il. β. &c. Vide εὐρυάγυια. Item εὐρυκάρηνον δέμας, exp. corpus lato, seu vasto capite; Oppian. de venat. l. 3. ex εὐρὺς, εὐρὺ, & κάρηνον, τὸ, V. Εὐρύκερως βοῦς, bos qui est latis cornibus, Theocr. Idyl. 19. sed est & nomen proprium animalis; de quo Oppian. l. 3. de venat. ex εὐρὺς & κέρας, ατος, τὸ, unde κεραὸς, &c. V.

ΕΥΡΥΚΛΗΣ, Eurycles, qui fuit quidam ἐγγαστρίμυθος, à quo dictus est etiam, alius quilibet ἐγγαστρίμυθος, teste Hesych. & Suidâ; unde εὐρυκλεῖδαι, divini atq; ventriloqui, i.e. ἐγγαστρῖται, ab illo Eurycle Atheniensi ita dicti πάντες οἱ μαντευόμενοι, vide Schol. Aristoph. in Vesp.

Εὐρυνώτος, latum habens dorsum, vel amplos & vastos humeros: ex εὐρὺς, seu εὐρὺ, & νῶτος, ὁ, &c. V. Item εὐρύπρωκτος, qui lato, seu amplo est podice; à Th. πρωκτὸς, ὁ, comp. cum εὐρὺς vel εὐρὺ, &c. V.

Εὐρὺς, amplus; videtur comp. ex εὖ & ῥέω; ut propriè, dicatur de fluvio bene latèque fluente; ut εἰωθὼς λέγεσθαι εὐρῥεῖος ποταμοῖο; Il. ζ.

Εὔρυσμα, τὸ, dilatatio; unde εὐρυσματώδης, apud Æginetam; verbale, ab εὐρύνω, amplio, diduco, &c. vide.

Εὐρὼς, exp. humor putrefactus, putredo; & Metaph. τὸν εἰπὼς εὐρῶτα τῆς ψυχῆς, apud Plut. de aud. &c. V.

Εὐσθένεια, robur, virium potentia, Suid. εὐσθένεια, sanitas; ab εὐσθενὴς, V. Item εὔστακτον κολλύριον, collyrium quoddam; quod & στακτὸν, & στακτικόν; apud Gal. ex εὖ & στακτὸς, ὁ, à στάζω, f. σω, &c. V. Εὔστερνος, cui bonum pectus, firmum & validum; ex εὖ & στέρνον, τὸ, V.

Εὖτε, aliquando est adverbium temporis, significans ὅτε καὶ ὁπηνίκα, quando, quum, teste Eust. Il. Θ. & apud Hesiod. εὖτ' ἂν πελάσωσι, quum fuerunt; & apud Soph. εὖτ' ἂν μόλῃ, ubi venerit; ut & apud Herodot. εὖτ' ἂν γένηται, quoad fuerit; item εὖτε, pro ἐπειδὴ, quandoquidem; interdum vero, est adverbium similitudinis, cui respondet ὣς ἄρα, sicut, velut, seu, &c. V.

Εὔφθαρτος, qui talis ut facilè corrumpi possit; ex εὖ & φθαρτὸς, Vide. Item εὐφόρβιον, τὸ, nomen arboris, de quo

quo Diosc. Gal. & Aët. at Plin. euphorbiam habet; ab εὐφορβία, ἡ, vide.
Εὔφραστος, exp. pronuntiatu facilis, &c. V.
Εὔφρων, Poët. dicitur pro εὔφρων, q. d. cui mens bene se habet, lætus; ut θυμὸς εὔφρων, Od. ρ. Item lætitiam adferens, exhilarans; ut οἶνον εὔφρονα, Il. γ &c. V.
Εὐφυής, exp. qui à natura habet ut sit ad aliquid habilis; naturali ad omnia ingenii dexteritate præditus, ingeniosus, industrius; item bene crescens; copiosè succrescens, Il. φ. Unde εὐφυΐα, ἡ, naturalis ingenii ad omnia dexteritas; & εὐφυῶς, cum naturali quadam ingenii dexteritate; ut decet bonâ indole præditum; ingeniosè, scitè, item bene, seu copiosè succrescendo, adv. ab εὐφυής, &c. V.
Εὐφυρσότατος, apud Alex. Aphr. exp. penitus inutilis; ex εὖ & φυράω, idem quod Th. φύρω. f. ύρσω, misceo, item inquino, fœdo, confundo, &c. V. Item εὐχαρίστως, exp. animo beneficii memore, adv. ab εὐχάριστος, beneficii memor; gratiosus, acceptus, amabilis, &c. V.
Εὐχειρίζω, idem quod ἐγχειρίζω; ab εὐχερής, manibus facilè tractabilis, item levis, &c. V.
Εὐχή, ἡ, exp. precatio; ut εὐχὴν ποιεῖσθαι, vel εὐχὰς εὔχεσθαι, precari: item votum; ut apud Thuc. εὐχὰς ποιεῖσθαι τὰς νομιζομένας, vota legitima nuncupare; & apud Xen. εὐχὰς ἀποδιδόναι, vota persolvere seu implere, & apud Plat. de rep. εὐχῇ χρῆσθαι, potiri voto; quod & εὐχῆς τυγχάνειν, signif. Item dicunt etiam, δι' εὐχῆς ἐστί μοι τοῦτο, precor, vel opto hoc; hoc mihi est in votis, & δι' εὐχῆς ἄγω τοῦτο, in ead. signif. & apud Plat. de Leg. μετ' εὐχῆς, optando; κατ' εὐχὴν, vel πρὸς εὐχὴν, ad votum, pro voto, ex animi sententia, &c. V.
Εὔχομαι, preces fundo, exp. & vota facio, nuncupo; ut εὔχομαι τοῖς θεοῖς; Thuc. & εὔχομαι πρὸς τοὺς θεούς, Xen. & dicitur etiam, εὔχεσθαι εὐχὴν, seu εὐχὰς τοῖς θεοῖς; apud Demosth. & interdum cum infin. pro exposco precibus, precor ut, &c. Ut εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος, Il. β. v. 401. & pro voveo; ut εὔχομαι τῷ Διῒ θύσειν, Plut. in Theseo; quin etiam, cum quolibet accus. pro precibus exposco; precor, aut opto à diis, vel etiam simpl. opto; item εὔχομαι εἶναι, glorior esse, jacto me esse, Il. ψ. Item pro εἰπεῖν, i. e. dicere; apud Pind. in Olymp. &c. V.
Εὐχωλιμαῖοι, exp. qui vota faciunt; qui votis faciendis constituti sunt, Herodot. Item devoti, i. e. soldurii, Cæsari, Athen. 85. plur. masc. à sing. εὐχωλιμαῖος, V.
Εὐωχία, ἡ, epulæ; à quibusdam dici putatur παρὰ τὸ εὖ ἔχειν κατὰ πάντα, Athen. l. 8 & Eust. &c. V.
Ἐφετίνδα, ludi genus quoddam; ὅταν σφαῖραν ἄλλῳ προτείναντες, ἀλλαχῇ βάλλωσι, καὶ πεποίηται παρὰ τὸ φενακίζειν, Hesych. sed potius videtur παρὰ τὸ ἐφεῖναι, ab ἐφίημι, &c. V. Item ἐφετὶς, ancilla; itidem ab eod.
Ἐφθήμερος, est pro ἐπαήμερος, &c. Vide.
Ἐχέτροπις, apud Hippocr. περὶ γυναικ. l. α. dicitur alba brionia; λευκὴ βελωνία, Galeno.
Ἔχθος, τὸ, simultas, inimicitiæ; deduci posse videtur, ὑπὸ τοῦ ἔχεσθαι, i. e. hærere; ut sit odium quod animo infixum hæret; nam & odium à Cic. definitur ira inveterata, &c. V.
Ἐχῖνος, animal est sui adsimile, spinis horrens; unde & ἀκανθόχοιρος nominatur, in Epigr. Hippocr. in l. περὶ ἀφόρων, vocat etiam, ἐχῖνον, testam, seu concham hujus echini marini; est enim ex ostreorum genere; teste Athen. l. 3. Item fræni pars quædam dicitur ἐχῖνος, Poll. l. 1. & Xen. de re eq. Ubi Bud. dicit ἐχίνους, esse orbiculos echinatos, quibus fræni conserti sunt; item vas culinarium; & fuit etiam vas quoddam, in quod testium dicta, acta litis, omniaque à partibus prolata conjiciebantur, apudque sequestrem deponebantur, donec palàm in judicium proferrentur, ad sententiam ferendam, &c. V.
Ἔχιδνα, seu ἔχιν, viperam marem; seu ἔχιδναν, fœminam, Etymol. deducit παρὰ τὸ ἔχειν ἐν ἑαυτῇ τὴν γονὴν ἄχρι θανάτου, quòd ad interitum usq; fœtum usq, contineat, &c. V.
Ἐχυρότης, ητος, ἡ, munitio, munimen, firmitudo; à Th. ἐχυρός, V.
Ἑψηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sapam redolens, sapam referens; ab ἕψημα, τὸ, coctile; quicquid ad coquendum, aut elixandum idoneum est; item peculiariter, sapa, vel defrutum, &c. Vide.
Ἕψια, τὰ, joci, lusus; dicta ludicra & jocosa; ut & ἑψία, ἡ, exp. etiam, lusus & jocus; unde ἑψιάομαι, ῶμαι, confabulor, exp. & ludo, jocis me oblecto; lusu me exhilaro; in hac autem ludendi signif. interdum reperitur asperatum; ut patet ex comp. ἐφεψιῶμαι, & καθεψιῶμαι, &c. V.
Ἑωλίζειν, dicuntur cibi qui putrescunt repositi; à Th. ἕωλος, V.
Ἑαυτὸν, Iones dicunt pro ἑαυτὸν, seipsum; ab ἑαυτοῦ, &c. V.

Z.

ZA, ponitur inter Themata, &c. Vide.
Ζάγκλον, τὸ, falx; dictum putatur διὰ τὸ ζα, i. e. λίαν, ἄγκυλον, &c. Vide.
Ζαφελής, έος, ὁ, ἡ, à Suid. exp. ὁ πάνυ ἀφελὴς, admodum simplex; ab Hesych. vero exp. valde durus, rusticus, iracundus; item valde auctus; tradit enim Etymol. ζάφελον, per Sync. dici, quasi ζαόφελον; scil. παρὰ τὸ ζα καὶ τὸ ὀφέλλω, τὸ αὔξω, ut sit, ὁ ἄγαν ηὐξημένος, ideoque ἰσχυρὸς, σφοδρὸς, ὀπιμενος; rursus, ab Hesych. exp. πολύφλογος, &c. V.
Ζείπυρον, vide cum ζεόπυρον.
Ζειρά, nonnullis est genus vestis laxum & sinuosum; aliis autem, genus amiculi, & sagulum; apud Herodot. vero pro μίτρα, accipi tradit Suidas; qui & nonnullis dictum videri pro σειρά, testatur; unde etiam ζειρατής, Hesych. exp. ἱμάτιόν τι Σύρων, vestimenti genus apud Syros, &c. V.
Ζεύγνυμι, exp. & jungo ponte; ut Xerxes dicitur ζεῦξαι τὸν Ἑλλήσποντον, junxisse Hellespontum; sic & ζεύγνυμι ποταμὸν, & ζεύγνυσθαι γέφυραν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, apud Herodot. Item jungo matrimonio, seu connubio; ut Appian. de Cæsare; Πομπηΐῳ μὲν ἐζεύγνυ τὴν θυγατέρα; item γάμοισι ἐζύγης, Eurip. nuptiis junctus es, nuptias contraxisti, duxisti uxorem, &c. V.
Ζευγοτροφέω, ῶ, exp. jugum, seu par jumentorum, aut equorum alo; à ζευγοτρόφος, &c. V.
Ζεὺς, κατ' ἐξοχὴν, dicitur pro Θεὸς, Deus; & dici putatur vel à verbo ζῶ, quòd omnia faciat ζῆν, i. e. vivere, vel quasi Δεὺς, à δεύω, i. e. rigo; vel à δέος, i. e. formido, quia est formidabilis, vel à ζέω, i. e. ferveo; sed ponitur etiam, pro aëre; ut Latini dicunt, sub dio; & Horat. sub Jove frigido; unde τὰ ἐκ διὸς ὕδατα, pluviales aquæ; Plat. de Leg. & Theophr. apud Poëtas vero, pro Ζεὺς, dicitur Ζὴν, Ζηνὸς, Ζηνὶ, Ζῆνα, & Doricè, Ζὰν, Ζανὸς, Ζανὶ, Ζᾶνα; ut Ζηνὸς γόνος, Il. ν. &c. V.
Ζέφυρος, ου, vel Ion. οιο, ὁ, Etymol. dici existimat, quasi τὸ ζῆν πᾶσι φέρων, quoniam τῷ θέρει, πνέοντος αὐτοῦ, οἱ καρποὶ αὔξονται, Aristot. autem de mundo; ζεφύρους, vocari ait τοὺς ἀπὸ δύσεως πλέοντας ἀνέμους; vide & Plin. l. 18. c. 34. &c. V.
Ζημία, ἡ, detrimentum, jactura; (cui oppon. κέρδος;) item supplicium; ab Etymol. dicitur esse ἡ τῶν ὄντων πρὸς τὸ ζῆν μείωσις, vel ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν μειοῦσα, &c. V.
Ζητητικοί, Philosophi dicuntur οἱ ἐφεκτικοὶ καὶ σκεπτικοὶ, apud Laërt. qui nihil asseverabant, sed semper quærebant & investigabant rei veritatem; à sing. ζητητικὸς, qui quærere & investigare solet; item ad quæstiones movendas promptus, aut qui libenter quæstiones movet, &c. V.
Ζιζάνιον, Etymol. dictum ait, quasi σιτοϊζάνιον, scil. παρὰ τὸ τῷ σίτῳ παρεδρεύειν καὶ συναυξάνεσθαι, vel quasi σιτοσίνιον, à σῖτος, & σίνω, noceo, quod noceat frugibus, &c. V.
Ζυγαρχία, exp. duo currus; apud Ælian. ex ζυγὸς, ὁ, seu ζυγὸν, τὸ, & ἀρχὴ, ἡ, &c. V.
Ζυγὸς, exp. etiam, jugum in acie, series porrecta τῆς παρατάξεως, Polyb. & Metaph. κατὰ ζυγὰ βαδίζειν, exp. jugatim incedere, & apud Ælianum, ζυγὰ, τὰ, sunt etiam, ab uno cornu ad alterum instructi ordinis; hinc ζυγεῖν dicuntur, qui hæc juga efficiunt; item ζυγὸς, exp. statera, trutina; item libella, item jugum, i. e. libra, signum cœleste item

item calceamenti corrigia; *ex* Aristoph. *&c.* V.

Ζυζοφόω, pro συζοφόω, unà tenebras offundo, unà obscuro, in Epigr. *ex* σὺν & ζοφόω, V.

Ζῦθος, vinum hordeaceum; scribitur etiam, ζῦθος, circumflexo υ; & apud Theophr. reperitur scriptum ζῆθος, per η, *&c.* V.

Ζύμη, ἡ, farina subacta, quæ acorem contraxit; derivatur à ζέω; ut & Latinè fermentum à fervendo dictum volunt, quòd fervendo crescat, *&c.* Vide.

Ζυμίτης ἄρτος, Athenis, idem quod ζυμίτης, Hesych. id V. Item ζυμωτὸς, ὁ, ὁ, fermentatus; verbale, à ζυμόω, ῶ, unde ζύμωμα τῆς γῆς; exp. terræ velut fermentatæ extuberatio; quo nomine intelliguntur fungi extuberantes; apud Nic. in Alexiph. quoniam sunt quasi ζύμωμα telluris; ut Schol. annotat; item ζύμωσις, exp. idem quod ζέσις; quam utramq; definit Plato; τῆς γειώδους ὑγρότητος ἀπίας ὁμοῦ κίνησις, καὶ ἀέρωσις; est enim, motus fermenti vi factus, in terreno crassoque corpore, quo in tumorem levem attollitur, conceptoque aëre distenditur, inflatur, & quodammodo ebullit; ut ζύμωσις ἥπατος, jecinoris tumor, apud Hippocr. &c. V.

Ζωμίδιον, ου, τὸ, jusculum, vel offella; est diminut. à ζωμὸς, ὁ, liquor eorum quæ cocta sunt, adjectis condimentis; ut μέλας ζωμὸς, apud Plut. in Lyc. & λευκὸς ζωμὸς, apud Gal. ad Glauc. l. 2. album jus, ut in quo coquuntur anguillæ; sic apud Athen. l. 8. μή ποτε οἱ παῖδες τὸν ζωμὸν ἐκροφήσωσι, jus exorbeant; & ὀρνίθιος ζωμὸς, ibid. & ἰχθυηρὸς ζωμὸς, Luc. vel ζωμὸς ἰχθύων, muria piscium ταριχηρῶν, vel aqua & jus in quo cocti pisces; & ζωμοὶ τῶν πιόνων, jura adipe pinguium; item per derisionem, ζωμὸς, appellatus fuit etiam qui pinguior esset; ut scribit Eust. Item exp. etiam, buccella; ut apud Aristot. in Probl. μείζω ζωμὸν καταπιών, qui grandiorem buccellam devoravit.

ΖΩΡΟ'Σ, ὁ, meracus; est Thema; unde ζωρὸν μέθυ, vinum meracum, seu merum; & ζωρὸν πόμα, in Epigr. potus, meracus; quidam, ζωρὸς, quasi ζωηρὸς, dictum volunt, ut sit vivacior potus, vi suâ per mixturam nondum privatus; quidam autem, ζωρὸς, exposuerunt etiam, εὔκρατος, contrariâ signif. Athen. l. 10. ex Theophr. &c. V.

H.

HΒη, exp. pili qui περὶ αἰδοίοις, succrescunt, itemque; locus in quo succrescunt; item ætas in qua succrescere incipiunt; pubertas; Eust. ab ἥδω, deducit; unde ab Hom. χαριεστάτη ἥβη, dicitur; Od. κ. *&c.* Vide.

Ἡγέομαι, præsto me ducem viæ, præeo; vel dux sum viæ; general. etiam exp. præsum, imperator sum; unde res etiam aliqua dicitur ἡγεῖσθαι, i.e. præcipua esse: item exp. etiam duco, i.e. existimo, &c. V.

Ἠγερέομαι, ἔομαι, Poët. dicitur pro ἀγείρομαι, congregor, pass. à Them. ἀγείρω, V.

Ἡδυμελὴς, exp. suavem vocem habens, &c. V.

Ἡδυόνειρος, suavia & jucunda afferens somnia, Athen. l. 1. *ex* ἡδὺς, vel ἡδὺ, & ὄνειρος, ὁ, &c. V.

Ἡδὺς, jucundi saporis; exp. etiam, fatuus, stolidus; ut ἡδὺς γὰρ εἶ ἔφη; apud Plat. &c. V.

Ἡδύσαρον, dicitur frutex qui & πελεκῖνος, Lat. securidaca; sic dictus, à suavitate odoris; vide Diosc. l. 3. c. 147. *ex* ἡδὺς & ἄρον, τὸ, arum, herba, *&c.* Vide.

Ἠεροδινὴς, exp. aërem agitans; unde dicitur ἠεροδινὴς αἰετὸς, &c. V.

Ἠθάνιον, ου, τὸ, exp. colum, quo vina, aut similia excolantur; à Th. ἤθω, per colum mitto, &c. V.

Ἦθος, mansio, locus consuetus; fit ab ἔθος; atque adeo positum etiam pro hoc invenitur; sicut & ἠθὰς, pro ἐθάς; quo sensu, Latini etiam Poëtæ notas sedes dicunt; item ἦθος, pro morum quadam proprietate, Quintil. l. 6. c. 2. scribit, Latinè reddi uno verbo non posse; quòd eo omnes mentis habitus contineantur; sæpius autem exp. Lat. in plur. mores; sicut etiam, τὰ ἤθη, mores; apud Isocr. Aristot. Plut. & alios; & apud Gal. τὸ ἦθος τοῦ πυρετοῦ, exp. natura febris; & apud Rhet. τὰ ἤθη, dicuntur mitiores & tenuiores affectus; in hac autem signif. ab Aristot. in principio l. 2. Eth. deducitur ἦθος, etiam ἀπὸ τοῦ ἔθους; quoniam mores, ex more & consuetudine comparantur, &c. V.

Ἧκα, est perf. act. verbi ἵημι, &c. Vide.

Ἥκω, accedo; item attineo; à posteris Hom. factum esse *ex* ἴκω; annotat Eust. sed possit etiam deduci *ex* præt. ἧκα, verbi ἕω, seu εἶμι, eo, vado, &c. V.

Ἠλακάτη, ἡ, mulierum nentium instrumentum, circa quod lanam & linum volvunt; dicitur etiam esse pars quædam mali nautici, supra τὸ θωράκιον, ut scribit Eust. & Poll. l. 1. Hesychio est etiam δόναξ, i.e. arundo; item sagitta, jaculum: & in plur. neut. ἠλακατα, Hesych. exp. fusum; Eust. lanas colui circumvolutas; Suid. fila, stamina, quæ nimirum è colu ducuntur circumacto fuso; Od. ζ. & ρ. *&c.* V.

Ἠλάσκω, errabundus circumeo; signif. etiam, vagabundum declinare, errabundum fugitare; & παρὰ τὸ εἰλέω, deducitur ab Etymol. *&c.* V.

Ἤλεκτρον, τὸ, dicitur esse succus quidam pinguis, oleosus & levis, qui in lapidem mollem concrevit, ignem flammamq; facilè concipiens; sed cujus generis succus ille sit plurimum variant autorum sententiæ; vide Aristot. Plin. & Diosc. Aristoph. autem in equitibus, ἠλέκτρους vocat ornamenta quibus ornabantur fulciebanturq; lectorum pedes, &c. V.

Ἠλεὸς, stolidus, insipiens; interdum, activè sumitur, stultum reddens & insipientem, Od. ξ. &c. V.

Ἠλίθιος, insipiens, stolidus; idem quod ἠλεὸς, ejusdemq; originis; volunt enim utrumq; esse παρὰ τὴν ἄλλην τὴν πλάνην, ut sit ὁ πεπλανημένος τὸν νοῦν, &c. V.

Ἡλικία, juventus, florens ætas, ætatis vigor, vel adulta ætas; exp. etiam, juvenum multitudo; sicut & Lat. juventus, apud Thuc. l. 3. c. 8. & alibi; sed exp. etiam, ætas, i.e. seculum; apud Dem. & Plut. in Per. prout autem signif. staturam, deducitur à nomine ἡλίκος, quantus; statura enim est corporis quantitas quasi, & magnitudo, *&c.* Vide.

Ἡλίκος, propriè dicitur quantus, de magnitudine corporis; item quantus, i.e. quàm potens; item quantulus; sed exp. etiam, qui est ejusdem ætatis; & interdum, idem valet quod τηλίκος, tantus; ut apud Theocr. Idyl. 21. καὶ ἀλίκα (Ion. pro ἡλίκα,) τραύματα ποιεῖ, & tanta vulnera [illegible]eret, *&c.* Vide.

Ἡλιόπους, est comp. *ex* ἥλιος & πούς, &c. V.

Ἥλιος, ab antiquis deducebatur ab ἅλς, mare; παρὰ τὸ οἰκειοῦσθαι τὴν ἅλα; ut refert Eust. vel quia ἐκ τῆς ἁλὸς, ortum habere videtur, quasi ἅλιος; alii, παρὰ τῆς ἕλης, quasi ἕλιος; alii, παρὰ τὸ δῆλος, quasi δήλιος, &c. V.

Ἧμαι, deducitur ab ἕω, colloco; unde fit ἕεμαι, & crasi ἧμαι, *&c.* Vide.

Ἡμέρα, lux diei; exp. etiam, dies, i.e. tempus, vel tempus vitæ; & deducitur ab ἥμερος, ad differentiam noctis, quæ immitis & horrida est; Etymol. Plato vero ἡμέραν dictam ait, quòd ἡμέρα efficiat; vel dici possit ἡμέρα, quasi ἅμα ἱεμένη, quasi simul cum aurora fluens, &c. V.

Ἥμερος, cicur, mitis; cui oppon. ἄγριος; propriè, de brutis animantibus dicitur; tribuitur autem, plantis etiam, frugibus & arboribus; & tunc Lat. exp. sativus; ut ἥμερα φυτά, vel δένδρα, plantæ & arbores sativæ; sic ἥμερος ἐλαία, olea sativa; & ἥμερος κρόκος, crocus sativus; & Metaph. etiam, de hominibus dicitur, quorum emolliti esse videntur mores, quiq; *ex* agrestibus cicures, mites, ac placidi facti sunt; sic apud Herodian. l. 2. πρᾶον καὶ ἥμερον ἦθος ἐπεδείκνυτο, comem atq; mansuetam indolem ostendebat; & apud Plut. in Numa; ἥμερος μοῦσα, mitis musa; deducunt autem, ἥμερος, ab ἡμέρα; quòd ἡμέρα sit quippiam πρᾶον & εὐπρόσωπον, &c. V.

Ἡμιγενὴς, exp. semigenitus. *&c.* Vide.

Ἡμιόλιος, exp. sesquiplex; unde etiam ἡμιολιασμὸς, &c. V.

Ἥμισυ,

*Ἥμισυ, interdum, adverbialiter sumitur, pro dimidia ex parte; ut & ἡμίσεια, interdum pro ἡμίσεια μοῖρα; sicut etiam ἥμισυ, pro ἥμισυ μέρος; item ἥμισυ, semis, Athen. 97. neut. & fœm. à Them. ἥμισυς, quod derivant ex ἅμα & ἴσος, quod duæ dimidiæ partes simul conjunctæ ipsum totum æquent, &c. V.

Ἡμιχοινικὸς, est comp. ex ἥμισυς & χοῖνιξ, ικος, &c. V.

Ἡμιωβολιαῖος, exp. semiobolum æquans, &c. V.

Ἡνεκὴς, exp. protentus in longitudinem, recta in longitudinem tendens; item perpetuus, &c. V.

Ἡνία, ἡ, lorum fræni quo reguntur equi, Eust. ab ἑνόω, derivari scribit; esse enim ἡνίας δεσμοὺς ἑνωτικοὺς τῶν ἵππων, idem ait, &c. V.

Ἡνίοχος, propriè, exp. qui habenas tenet; impropriè vero, transfertur etiam, apud Poëtas, ad alia; ut αἰγίδος ἡνίοχος, Minerva dicitur, apud Aristoph. in nub. & ἡνίοχος παλαισμοσύνης, legitur in Epigr. &c. V.

Ἠπειγμένως, festinanter, citò, Hesych. adv. à part. ἠπειγμένος, acceleratus, &c. V.

*Ἤπειρος, dicitur pars terræ, quæ continuo tractu juncta, à reliqua terra mari non divellitur; cui opponitur insula; unde Aristot. de mundo, τὴν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος, εἴς τε νήσους καὶ ἠπείρους διεῖλε; in insulas & continentes divisit; & apud Thuc. l. 1. τάς τε ναῦς ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ἐποίησε, καὶ τὴν νῆσον τὰ πολλὰ ἤπειρον; & magnam insulæ partem fecit continentem; sic apud Herodot. l. 2. τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον τῇ Εὐρώπῃ, continentem Europæ oppositam, quum vero ei opponitur θάλασσα, simpliciter terram significat; ut Od. γ. de Ulysse, εἴθ᾽ ὅγ᾽ ἐπ᾽ ἠπείρου δάμη, &c. Εἴτε καὶ ἐν πελάγει, sive terrâ, sive mari; sic Il. α. νῆα μέλαιναν ἐπ᾽ ἠπείροιο ἔρυσσαν, navem in terram, seu litus subduxerunt; unde κατ᾽ ἤπειρον, exp. terrâ, pedestri itinere, &c. V.

ἩΠΗΣΑΣΘΑΙ, ponitur inter Themata; & Phrynichus exp. ἀκέσασθαι, sarcire apud Aristoph. at Ælius Dionys. scribit barbarum esse; ut refert Eust. &c. V.

Ἠπίαλος, dicitur, ut Ægineta, l. 2 c. 25. tradit, vel à Metaphora, τῆς ἁλὸς, i. e. maris, quòd principiò tranquillum apparet, & quum turbatur, asperrimum evadit; vel παρὰ τὸ ἠπίως καὶ πράως ἀλεαίνειν, i. e. θερμαίνειν, i. e. à calefaciendo leniter & placidè; quoniam vehementem febrem non accendit, &c. V.

*Ἥρα, allegoricè dicitur esse ὁ ἀὴρ, aër, à quo & transpositis literis, dicta creditur ἥρη, Juno, & soror & conjunx Jovis; Plato autem in Cratylo, ὡς ἐρατήν τινα, sic nominatam existimat, &c. V.

*Ἧρα, τὰ, & ἠράειν, vide cum ἦρα φέρειν.

Ἥρως, dicebatur semideus, qui ex Deo & homine natus credebatur, aut reliquos homines virtute suâ ita superabat, ut ad deos proximè accedere videretur, ob eamq; post mortem in divorum numerum referretur: tantò homine præstantior, quantò Deus dæmone; vel ut apud Lucianum habetur, ὃς μήτε ἄνθρωπός ἐστι, μήτε θεὸς, καὶ συναμφότερόν ἐστι; & apud Hesiod. in Erg. ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται Ἡμίθεοι. Zenon autem, apud Laërt. heroas vocat solutas corporibus animas sapientum; appellati autem fuerunt ἥρωες, vel ἀπὸ τοῦ ἔρωτος, ex virtutis studio; vel ἀπὸ τῆς ἔρας, à terra, quasi terrestres quidam dii; vel ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, à virtute, quâ cæteris hominibus antecellunt; vel ab ἀὴρ, quoniam, ut Hesiodus habet, ἠέρα ἑσσάμενοι πάντῃ φοιτῶσιν ἐπ᾽ αἶαν; quasi post corporis dissolutionem non tendant ad inferos, sed in aëre remaneant; hoc præmii habentes, ut per terras oberrent, & humanas res contemplentur.

*Ἥσσων, vel ἥττων, exp. minor; ut apud Thuc. ἥσσων ἐλπὶς, minor spes; sed usitatius est neut. ἧττον, minus; quod adverbialiter etiam ponitur; ut λυπηθῶμαί ἐστι καὶ μᾶλλον καὶ ἧττον: Aristot. Eth. 2. Sic οὐχ ἧττον, & οὐδὲν ἧττον, non minus, nihilominus: item ἥσσων vel ἥττων, prout exp. inferior; cum genit. usurpatur in variis loquendi formulis; ut ἥττων οἴνου, apud Xen. Pæd. 8. qui vincitur à vino, vino deditus; sic ἥσσων ἡδονῶν, ἔρωτος, ὀργῆς, &c. Qui nescit frænare libidines, iram, &c. Et interdum exponi potest, qui servit, serviens, servus; ut ἥσσων χρημάτων, φιλοτιμίας, ἐπιθυμιῶν, qui servit pecuniæ, gloriæ, cupiditatibus, &c. Vel servus pecuniæ, gloriæ, libidinum; item interdum, exp. paucior; ut apud Diog. Laërt. ἵνα πλείω μὲν ἀκούωμεν, ἥττονα δὲ λέγωμεν, exp. ut plura quidem audiamus, pauciora autem loquamur, &c. V.

*Ἥσυχος, exp. quiete fruens; item sedatus, placidus, interdum & tranquillus; item tacitus; ut οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη, non sedata, non placida; apud Lycophr. & νὺξ ἥσυχος, nox placida; & apud Aristoph. ἔχε ἥσυχος, vel μένε ἥσυχος, quiesce, mane quietus; aut etiam tace; sic apud Eurip. ἀλλ᾽ ἔχ᾽ ἥσυχος, nè interpella sermonem meum; & apud Thuc. τὸ ἥσυχον, substantivè, pro ἡσυχία, quies, l. 1. μή τι τῷ ἡσύχῳ τῆς εἰρήνης ἡδόμενοι, quiete pacis, seu quiete quam pax affert; Etymol. vult esse ab ἥδω, ἥσω, quia omnia ἥδονται τῇ ἡσυχίᾳ, &c. Vide.

Ἡσυχώτερος, & ἡσυχώτατος, quietior, quietissimus; comp. & superl. pro quibus in usu sunt potius, ἡσυχαίτερος, & ἡσυχαίτατος, à Th. ἥσυχος, &c. V.

*Ἦτε, pro ἤ, aut, sive; Il. τ. ἦτ᾽ ἐχέμεν παρὰ σοὶ, &c. V.

*Ἤτριον, τὸ, exp. ὕφασμα, i. e. ipsum textum; peculiariter tamen τὸ λεπτὸν ὕφασμα, hoc nomine appellari volunt; Suidas esse tradit indumentum, membranæ instar, subtile, &c. Vide.

*Ἦτρον, τὸ, exp. idem quod ὑπογάστριον, Poll. l. 2. pars scil. ventris ima, ab umbilico ad pubem usque; & Metaph. apud Aristoph. τὸ γὰρ ἦτρον τῆς χύτρας ἐλάκτισεν, exp. ventrem ollæ, in qua nimirum puer erat expositus: & apud Nic. in Ther. Schol. exponit ἦτρον, medullam, umbilicum, geniculum, Suid. ἦτρον esse dicit etiam, integumentum & involucrum matricis; scribitur & ἦτορ, &c. V.

*Ἥφαιστος, filius Jovis & Junonis dicitur ab Hom. Il. α. & fabrorum metallicorum deus, ut & inventor τῆς χαλκευτικῆς, traditur fuisse; item exp. & ignis, & flamma; ut Ἄρης, pro bello; Od. β. sic ἥφαιστος, urbem aliquam, vel partem ejus absumere dicitur; apud Eurip. &c. V.

Ἠὼς, sumitur etiam pro toto die, per Synecdochen, Il. α. Item oriens, Od. κ. Sic &, in soluta oratione, τὰ πρὸς ἠῶ, vel potius ἕω, dicuntur partes orientalis; & dicitur quasi αὐὼς, ab αὔω, τὸ λάμπω; Etymol. &c. Vide.

Θ.

ΘΑιρὸς, exp. στροφεὺς, Polluci, qui etiam de currus partibus loquens, θαιροὺς, nominari ait, ubi concurrunt obliqui lateres; dicitur autem, ἀπὸ τοῦ θεῖν δι᾽ αὐτοῦ τὴν θύραν, Etymol. &c. V.

Θαλαμήϊα δοῦρα, dicuntur ligna thalamo, vel ædibus struendis apta; Hesiod. in dieb. à Them. θάλαμος, &c. V.

Θάλαμος, ὁ, propriè, dicitur cubiculum uxoris & mariti, vel gynæconitis; ut alii tradunt; Il. ι. Od. ζ. & accipitur etiam, pro ταμεῖον, ut Eust. tradit, Od. β. & Synecdochicè etiam, pro ipsa domo poni volunt; Il. γ. Item pro nuptiis; in Epigr. l. 2. & impropriè de piscium stabulo dicitur, apud Aristot. l. 4. anim. quo sensu θαλάμη, potius accipitur: apibus quoq; tribuitur thalamus; à Virg. in Georg. Item in navi θάλαμος dici potest, ubi θαλάμιοι, remigant, Poll. Eust. à θάλος, deducit, ut ἄρχαμος, ab ἀρχὸς, &c. V.

Θάλασσα, exp. & marina aqua, aqua salsa; apud Diosc. & l. 3. Reg. c. 18. pro aquæ ductu, seu fossa aquæ ductus; quidam exp. sulcus, Etymol. deducit à σάλος, ut dicatur quasi σάλασσα; aut, παρὰ τὴν ἁλὸς χύσιν, quasi ἅλασσα, Pleonasmo τοῦ θ, &c. V.

Θάλλω, propriè, dicitur de plantis quum germina & frondes emittunt; sicut ἀνθεῖν, de floribus; cui oppon. μαραίνεσθαι, & φθίνειν; sed frequentius accipitur Metaphoricè, ut & Lat. vireo, ac floreo; ut θάλλετε δ᾽ ἀγαθοῖσι διαμπερές; & apud Xen. ἀλλὰ μὲν μνήμης τῆς ἀεὶ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσι, æternis florent laudibus; item in malam quoq; partem

tem accip tur, pro pullulo, seu scateo; ut θάλλοντα πήματα, apud Sophoclem, &c. V.

Θάλπω, propriè, dici putatur de gallina fovente ova quum illis incubat; sic ἐν πάσαις τεσσαράκοντα ἡμέραις κυΐσκει, καὶ τίκτει, καὶ θάλπει, καὶ ἐκτρέφει, in Geop. & à Basilio, ὄρνις ἐπωάζουσα, dicitur θάλπειν; item pro fovere, Metaph. i. e. humanitate prosequi; & ab Hesych. exp. etiam, παραμυθοῦμαι, solor, &c. V.

Θαμὰ, factum putatur ex ἅμα, Pleonasmo literæ θ, exp. autem, sæpe, vel sæpius; ut apud Xen. θαμὰ ἑαυτὴν κατασκοπεῖται, sæpius seipsam intuetur, &c. V.

Θάμβος, τὸ, factum dicitur ex θάπος, interposito μ, & mutato π, in β; ut docet Etymologus; Eust. autem, ex θέα, & ἐμβιβάζεσθαι, derivatum vult; ut sit ἡ διὰ θέας ἐμβιβαζομένη ἔκπληξις εἰς τὴν ψυχήν; unde interdum, exponi potest, pavor stupidus, seu pavor quo attoniti percellimur; ut θάμβος, sit animi affectio mixta ex admiratione & timore, &c. V.

Θάμνος, exp. densus fruticibus locus, frutetum, arbustum; item densitas minutarum arborum; & ab Hom. θάμνοι, vocantur etiam ramuli densi arbori adnascentes, seu adfruticantes; sic θάμνος ἐλαίης, Od. ψ. Eust. deducit à θαμὰ, ut dicatur θάμνος, quasi θαμινὸς, &c. V.

Θάπτω, sepelio, humo, inhumo, Od. γ. funero; item stupeo, admiror cum stupore, &c. V.

Θαργηλιὼν, dicebatur mensis in quo celebrantur θαργήλια; sacer & ipse iisdem diis, Etymol. dicit denominatum esse παρὰ τὸ θέρειν τὴν γῆν, quippe, in quo Sol ardentior sit, & flores terræ siccescant, &c. V.

Θάρσος, τὸ, exp. animi præsentia, audacia; unde dicitur θάρσος λαμβάνειν τινά; Thuc. l. 2. & vicissim, dicitur aliquis λαμβάνειν θάρσος, Act. c. ult. quidam volunt esse θάρσος, à θέρσω, Futuro Æolico verbi θέρω; unde & θέρσος, pro θάρσος, dicunt iidem Æoles; οἱ γὰρ θερμοὶ καὶ θρασεῖς, &c. V.

Θαυμάζω, f. άσω, & άσομαι, admirationi habeo; Il. ω. & Od. δ. Item observantia, vel cultu prosequor; suspicio, magni facio, in pretio habeo, &c. Deducitur à θεάομαι; unde & θαύματα, dicuntur quasi θεάματα; sic & Lat. suspicio, ab antiquo & obsoleto, specio; unde θαῦμα, τὸ, exp. admiratio; ut ἐν θαύματι ποιεῖσθαι, apud Plut. & θαῦμα μ' ἔχει, apud Luc. Item miraculum, ut Il. ν. ἢ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι; & apud Aristoph. in Pluto; καὶ θαῦμα γ' οὐδέν, i. e. nihil mirum; & apud Hom. θαῦμα ἰδέσθαι, mirum visu; sic apud Plat. θαῦμα ἀκοῦσαι, auditu mirum; unde neut. plur. θαύματα, exp. portenta; item præstigiæ; ut τὰ τὰ θαύματα θαυμάζειν ποιεῖν, apud Xen. in Symp. &c. V.

Θάψος, Thapsus, denominari dicitur à Thapso, urâ ex Sporadibus insulis; quòd ibi primùm à Crateva repertum fuerit; teste Schol. Nic. in Alexiph. Ægin. tradit, à Romanis vocari herbam rubiam, &c. V.

Θεάομαι, ῶμαι, exp. specto, vel studiosè inspicio; ut apud Dem. θεάσονταί σε τὶ ποιήσεις; observabunt, seu studiosè spectabunt: sic apud Aristoph. in vesp. ἰδοὺ, θεῶ τὸ σχῆμα, specta gestum, seu studiosè inspice & contemplare; interdum absolutè, specto ludos, seu certamen: ut apud Luc. in Nigr. τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, qui tali veste indutus spectaret: sed ponitur & simpliciter, pro video: ut apud Soph. in Trach. ἰδοὺ, θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας, videte cuncti, & pass. apud Poll. in Epist. θεαθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, videri à me, &c. V.

Θέλγω, exp. demulceo, Eust. scribit θέλγειν, esse dictum, quasi ἀπάγειν τινὰ οὗ ἐθέλει, vel ἄγειν εἰς ὃ θέλει ὁ ἐχθρὸς, &c. V.

Θέμεθλον, τὸ, dicitur παρὰ τὸ τίθεσθαι, quia primo poni loco solet, ut cætera superstruantur, &c. V.

Θέμις, ιστος, vel ιδος, ἡ, putabatur esse θεὰ, quæ præciperet hominibus id petere quod fas esset, atq; adeò, id esse existimabatur quod & fas est, alii vero, θέμιν, seu θέμιστα, jus & justitiam, eandemq; consiliorum & oraculorum præsidem esse putant; Hesiod. in Theog. & Hom. Od. β. & Il. υ. ejusdem autem originis est, & significationis cum θεσμὸς, &c. V.

Θέμιστες, dicuntur tributa & vectigalia quæ principi populum persolvere jus imperat, Il. ι. Item Eustathio, θέμιστες, sunt etiam, consilia consultaq; Item oracula, vaticinia; est plur. à præced. θέμις, ιστος, &c. V.

Θεμιστὸς, οῦ, ὁ, legibus consentaneus; idem quod θέσμιος, Hesych. justus; itidem ab eod. &c. V.

Θέμωσε, appropinquare, seu accedere fecit, Od. ι. v. 486. & 542. ut θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι, est 3. sing. a. 1. absque augmento; à θεμόω, f. ώσω, &c. V.

Θέναρ, τὸ, Etymol. dictum vult, vel παρὰ τὸ θέσεως εἶναι χώριον, nimirum, εἰς ὃ ἐντίθεται τὰ διδόμενα; vel παρὰ τὸ θείνειν, quod est τύπτειν, quoniam, δι' αὐτοῦ πληγὴ γίνεται, &c. V.

Θεναρίζω, ist idem quod θένω, id vide.

Θεόδοτος, exp. divinitus datus; unde θεοδόσια, τὰ, Hesych. exp. ὑπὸ θεοῦ δεδομένα, &c. V.

Θεοειδῶς, similiter Deo; ita ut divinam formam repræsentet; (idem quod θείως, Suid.) adv. à θεοειδὴς, Deo similis, divinâ formâ præditus, &c. Vide.

Θεοπαράδοτος, exp. divinitus traditus, &c. V.

Θεόπνευστος, exp. à Deo spiratus, 2 Ep. ad Tim. c. 3. &c. V.

Θεὸς, Deus, unde σὺν θεῷ, dicitur Il. ι. & apud Herodot. Plat. Xen. & alios, i. e. deo duce, deo favente, dei instinctu, divina ope; cui oppon. ἄνευ θεοῦ Od. ο. & pro σὺν θεῷ, dicitur etiam, ἢν θεὸς θέλῃ, apud Xen. & Aristoph. & Item θεῶν ἐθελόντων, vel βουλομένων, apud Xen. & Luc. Item κατὰ θεὸν, divinitus, Dei impulsu, item Dei benignitate; dictum autem volunt θεὸν, alii, ἀπὸ τοῦ θεᾶσθαι, quòd omnia intueatur & cernat; alii, à nomine δέος, i. e. metus; quòd sit formidabilis; alii, à θέω, pono, facio, utpote, qui omnia fecit, & ordine suo posuit; pleriq; vero antiqui, ἀπὸ τοῦ θέειν, à currendo, existimarunt enim multi olim, sidera & stellas, quæ perpetuo cursu feruntur, esse deos; qua de re vide Plat. in Cratylo; & Macrob. l. 1. Saturn. c. 23. &c. V.

Θεράπων, οντος, interdum exp. cultor; ut θεράποντες μουσῶν, Gal. Therap. 2. cultores musarum, &c. V.

Θερμερῶπις αἰδὼς, ab Æschylo dicitur, quòd calefaciat & rubefaciat faciem; ut in Prometheo, ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὴν θερμερῶπιν αἰδῶ; ubi & Schol. exp. τὴν θερμὴν αἰδῶ τὴν ἐξ ἀναδόσεως αἵματος γεγενημένην; possis etiam interpretari; ex ussit ruborem coloremq; pudibundis genis, palloremq; mihi induxit; ex θερμη, ἡ, seu θερμὸς, ὁ, ἡ, & ὤψ, ὠπὸς, &c. V.

Θεσμὸς, exp. idem quod νόμος, lex; ut ostendit Athen. l. 12. Ubi de Demetrio Phalereo ait, καὶ ὁ τοῖς ἄλλοις τιθέμενος θεσμοὺς Δημήτριος καὶ τοὺς βίους τάττων, ἀνομοθέτητον ἑαυτῷ τὸν βίον παρεσκεύαζε; ubi etiam etymon exprimitur; sunt enim θεσμοὶ, iidem qui νόμοι τεθέντες, positæ & constitutæ leges, sive in tabulis, sive in animis hominum, sive etiam consuetudine diuturnâ confirmatæ, sic Plut. in Rom. ait, θέμιστες γὰρ καὶ θεσμοὶ οἱ νόμοι, & ibid. dicit, θεσμοῖς ἱεροῖς, sacris ritibus, & Xen. Pæd. 1. θεῶν θεσμοὶ, & θεῖοι θεσμοὶ, leges divinæ, &c. V.

Θεσπιαοιδὸς, vide cum θεσπιῳδὸς, post θεσπέσιος.

Θέσπις, exp. vaticinus; ex Deo loquens; vel à Deo dictatus; ut θέσπις ἀοιδὸς, divinus cantor; Od. α & θ. canticum à Deo dictatum & inspiratum, canticum divinum, Eust. tradit compositum esse ex θεὸς & ἔπω, adjectione τοῦ σ, vel ex ὀπάζω & θεὸς, ut θέσπις, sit divinitus datus, &c. V.

Θέω, f. θεύσομαι, seu θευσοῦμαι, apud Thuc. exp. cursu feror; ut Od. ξ. ναῦς δ' ἔθεεν βορέῃ, & apud Aristoph. οὔτε θέομεν, οὔτε ἐλαύνομεν, nec ipsi currimus, nec alios impellimus; & apud Thuc. ἔθει δρόμῳ, cursu contendebat, curriculo ibat, vel citato cursu currebat; & apud Herodot. θέω περί τινος, curro pro aliquo, i. e. dimico, pugno, periclitor, &c. V.

Θήγω, Eust. vult dictum esse, quasi εἰς θοὸν ἄγω. Itidemq; Etymol. scribit θήγω, dici quasi θοήγω, &c. V.

Θηλὴ, ἡ, dicitur papilla; mammæ, seu uberis apex; unde apud Aristot. Hist. an. l. 2. θηλαὶ μαστῶν, dicuntur papillæ mammarum; & θηλὴν ἐπέχειν, dicitur nutrix, quum infanti papillam sugendam præbet; & ipse infans, contra, ἐπιλαμβάνειν, & σπᾶν τῆς θηλῆς quum arripit, & lac suctu trahit, &c. V.

Θῆλυς, εως, ὁ, ἡ, fœmineus; vel qui est sexus fœminei; ut τῷ ἀριθμῷ τὸν μὲν ἄρτιον θήλεως, ἄρρενα ἢ τὸν περιττὸν ὀνομάζειν, apud Plut. in Probl. Rom. de Pythagoricis; sic & apud Aristot. θῆλυς ἐλέφας, dicitur Elephas fœmina; & ὁ θῆλυς ἵππος, & ὀρθὸς, equa, vel mula, & apud Diosc. l. 1. θῆλυς κάλαμος, arundo fœmina; itidem in fœm. gen. ut Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα, quum sit fœminei sexus, quum sit fœmina; & apud Eurip. θῆλυ σπέρμα, fœmineum genus, seu fœmininum; & in Epigr. θῆλυς φύσις, & θῆλυς χάρις; & Nonn. ἠμείβετο θήλεϊ φωνῇ, fœminea voce; pro eod. θήλεια, quoq; dicitur in fœm. gen. ut apud Plat. θήλειαι κόραι, virgines, & θήλειαι ἔγγονοι, filiæ neptesque; item ἡ θήλεια, fœmina; de cujusvis generis animantibus, ut θήλεια, vel Ionice θήλεα & θηλέη ἵππος, apud Herodot. & in neut. θῆλυ, fœmineum; quod fœminei sexus, seu generis est; ut in plur. neut. θήλεα τέκνα, apud Herodot. fœminei sexus liberi, i. e. filiæ; & apud Aristot. θήλεα ᾠὰ, fœminei sexus ova; i. e. ova quæ fœminam procreant; dicitur etiam, τὸ θῆλυ, sub. γένος; & apud Gal. ad Glauconem; τὸ θῆλυ, exp. ingenium muliebre; ut & θῆλυς, exp. fœmineus, muliebris; mollis, tener; vel effœminatus; Plato in Cratylo, τὸ θῆλυ, denominatum videri ait, ἀπὸ τῆς θηλῆς, &c. V.

Θὴρ, bellua; dici putatur à quibusdam quasi ἀθὴρ, alii, παρὰ τὸ θέειν ῥᾳδίως, &c. V.

Θηριονάρκη, est comp. ex θηρίον & νάρκη, &c. V.

Θησαυρὸς, dicitur acervus rerum repositarum in crastinum, i. e. in sequentes dies & annos; παρὰ τὸ εἰς αὔριον τίθεσθαι, item ipsæ opes repositæ, thesauri vocantur; sed usitatius, sic dicitur, quod in nostra supellectile pretiosius est, ideoq; magnâ curâ reponi & custodiri solet, &c. V.

Θητέρα, est pro ἡ ἑτέρα, Synæresi, seu contractione facta, pro ἡ ἑτέρα, fœm. ab ὁ ἕτερος; vel ab ἅτερος, Doricè pro ἕτερος, sicut τράπω, Doricè dicitur pro τρέπω, &c. V.

Θίασος, propriè, dicitur turba Bacchichos choros agitans; ut tradit Athen. l. 8. & apud Eurip. ὁρῶ δ' ἢ θιάσους σκεῖς γυναικείων χορῶν; item examen, seu caterva mulierum; & general. conventus, collecta multitudo; item convivantium cœtus; & ipsum convivium; Athen. l. 8. & 5. ubi θιάσους, dictos vult quasi σιάσους, à σιὸς, quod Doricè dicitur pro θεὸς, &c. V.

Θίβη, ης, ἡ, à quibusdam dicitur esse vas quod amplexabatur discum vitreum, nè frangeretur in ferculis ferendis; à Plinio dictum repositorium; item θίβη παπύρου, exp. fiscella scirpea, *&c.* Vide.

Θιβρὸς, exp. tostus; ut apud Nic. in Alexiph: ἀλέα θιβρὰ χελώνης, Schol. Interpr. tosta sub carbonibus; item mollis, pulcher, Hesych. &c. V.

Θίγω, exp. tango; ut μή τι θίγῃς, nè quicquam attingas; Moschus, Idyl. 3. Item apud Plut. exp. & attingo, i. e. breviter perstringo; item tango aliquem, i. e. taxo, &c. V.

Θὶν, pro acervo, interdum, sine adjectione, sumitur pro cumulo arenæ; quidam autem volunt propriè, frumenti acervum significare; Eustathius, θὶν, litus, vult derivari à θείνω, ferio, quoniam τύπτεται τῇ φοροτρήξει τῶν κυμάτων, &c. V.

Θλάω, contundo, collido, conquasso; quidam verbum fictitium esse volunt, à sono; sicut κλάω, aliaq; multa, *&c.* V.

Θλίβω, exp. premo; ut calceus à Philostrato dicitur θλίβειν pedem; & Theocr. θλίβειν χείλεα, premere labia osculando; item comprimo, & constringo, stringo; item elido; item Metaph. ut Lat. premo; item affligo, afflicto; sæpe in Novo Test. (à θλάω, deducitur;) unde & verbale, θλίψις, εως, ἡ, exp. compressio; item afflictio; i. e. angustiæ in quas redigitur is qui affligitur, seu anxietas illa quâ premitur; aut denique malum illud quod patitur; sæpe etiam in Novo Test. *&c.* V.

Θολὸς, ὁ, exp. sordes turbidæ, turbamentum sordium, quale cœnum est aut fæx; item peculiariter, fuscus & turbidus humor, quem sepiæ emittunt; item θόλος, Paroxyt. ἡ, ὁ, exp. tholus, i. e. camera ædificii; quæ altiùs crescens rotundâ formâ in fastigiatum desinit cacumen; seu ut alii declarant, testudo in orbem circumacta; Hesychio θόλος, domus est tectum habens in acutum desinens fastigium; item θόλος, fœm. gen. dicebatur Athenis locus in quo πρυτάνεις & Senatores cœnare solebant; propterea quòd formâ rotundâ extructus esset; apud Hom. vero, θόλος, est ædificium rotundum, in quo vasa quotidiano usui necessaria reponebantur, ut disci, crateres, pocula; ut exponit Eust. Od. χ. qui derivatum vult à θέειν, & ὅλον, quasi τὸ περιθεόμενον, in balneis autem, θόλος, masc. gen. appellatur locus orbiculari ambitu in se recurvus, in quo sudor elicitur sicco calore, *&c.* V.

Θοὸς, interdum exp. fortis, strenuus; ut θοὸς μάχεσθαι, Il. π. Item acutus; ut θοοὶ γόμφοι, acuti clavi, & θοαὶ νῆσοι; apud Hom. ob promontoria quæ habent, in cuspidis morem acuminata, *&c.* V.

Θόρυβος, turbamentum, turbæ; interdum in bonam partem sumitur; & exp. strepitus acclamantium & applaudentium, Eust. ex θρόος & βοὴ, compositum esse, censet, *&c.* V.

Θορῶ, insilio, ab Hesychio exp. etiam ὀχεύω, ut sit idem quod θόρνυμαι, hinc derivatum, *&c.* V.

Θουρὸς, interdum dicitur pro θοῦρος, qui cum impetu assultat, *&c.* V.

Θρασυμάχος, exp. audax in pugna, *&c.* Vide.

Θραυπαλος, traupalus, arbor; Theophr. Hist. pl. l. 3. c. 7. & l. 4. 21. Item θραυπίς, avis ex genere τῶν ἀκανθοφάγων, apud Aristot. Hist. an. l. 8. c. 3. quem Gaza carduelum Interpr. alibi scribitur & θραυπίς, pro eod.

Θραύω, exp. frango; item frio; & Metaph. apud Plut. in Alcib. θραῦσαι τὴν Ἀθηναίων δύναμιν, frangere potentiam seu vires; & apud Herodian. θραῦσαι τὴν ἐλπίδα, spem frangere, seu debilitare; Etymol. deducit à θλάω, mutato λ in ρ, ut ex θλῶ, formetur θλαύω, unde θραύω, &c. V.

ΘΡΕΤΤΑΝΕΛΟ', vox est à Philoxeno tragico conficta, ad exprimendum sonum citharæ, quâ ludentem Cyclopem introducit; meminit Schol. Aristoph. in Pluto.

ΘΡΕ'ΤΤΕ, ejusdem comici Schol. barbaricum esse dicit, pro θαῤῥεῖν, seu θαρσαλέον; in hoc loco equitum, ἀλλ' ἐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε.

Θρηνῶδος, lamentatio; videtur simpliciter ἀπὸ τῷ θρέειν, deduci; quod & Hesychius innuit, quum θρεομένη exp. θρηνοῦσα, &c. V.

Θρησκεύω, exp. superstitiosis quibusdam ceremoniis Deum, seu deos colo; vel nimis superstitiosè ceremonias ad cultum Dei vel deorum adhibeo; scribit Plut. in Alex. videri hoc verbum factum & deductum à Thracibus, apud quos Orpheus deorum cultum invenerit, quo postea usi sunt Græcorum plerique; idem testatur Etymol. ut & Schol. Eurip. & Suid. Item simpliciter colo; ut in lib. Sap. θρησκεύειν τὰ γλυπτὰ, & apud Herodot. signif. etiam, religiosè instituo & observo; &c. V.

ΘΡΙΑΙ', calculi sortilegorum; est Thema, &c. V.

Θριγκὸς, dicitur per Epenthesin literæ γ, quasi θριγχὸς, à Them. θρὶξ, τειχὸς, & exp. lorica muri; & dicitur etiam esse in quod lorica testacea, Vitruvio, l. 2. c. 9. & Curtio, l. 8. i. e. tutela parietum ab aqua pluviali; id quod vulgò vocatur capitium, Schol. Eurip. tradit, θριγκὸς, esse lapides qui summitatibus ædium superimponuntur, seu in tegulis, *&c.* V.

Θρίναξ, exp. instrumentum rusticum, tridenti simile; idem quod τρίναξ; à Th. τρεῖς, unde τρίαινα, ἡ, tridens; atq; indè etiam, θρινακία, dicta est Sicilia, *&c.* V.

Θρίσσα, ἡ, & θρίσσος, ὁ, piscis quoddam genus dicitur, apud Athen. & in Epigr. reducitur ad Th. θρὶξ, τριχὸς, quòd ossa dicatur habere pilis similia.

Θρόμβος, exp. propriè, rei in unam massam concretæ frustum; dicitur enim ἀπὸ τῷ τεθρέφθαι, ὅ ἐστι πεπῆχθαι; teste Eust. ut apud Diosc. l. 3. c. 44. θρόμβους αἵματος διαλύει, i. e. dissolvit sanguinis concreti grumos, seu sanguinem concretam discutit; unde sanguinis etiam concreti partes θρόμβοι appellantur; sed dicitur &, de aliarum rerum concretarum grumis; ut Suid. θρόμβους ἁλῶν, dici scribit salem crassum, seu salis grumum; sic Herodot. l. 1. ἅμα τῷ ὕδατι θρόμβους ἀσφάλτου ἀναδιδῶσι πολλοὺς, i. e. grumos bituminis, seu bituminis concreti particulas & frusta: & Diosc. l. 1. de styrace, θρόμβους ἔχει ὑπολεύκους; Hesych. θρόμβον esse dicit locum editum; itidemque, Schol. Soph. dicit esse ὄχθον.

Θρέμμα, τὰ, à Thessalis vocari animalia varie-

variegata; à Cypriis, floridas vestes; ab Ætolis, medicamenta, venena; Theocr. Schol. annotat; unde in genere pro pharmacis venenisq; accipi potest, *&c.* V.

Θρύλλος, ὁ, rumor; deducitur à θρέος, seu θροῦς; ut sit θρύλλος, quasi θρέλλος, *&c.* V.

Θρύμμα, τὸ, est verbale, à θρύπτω, f. ψω, *&c.* V.

Θρύπτω, propriè, putatur esse, in minutas partes frango, contero; frango in micas; Item frango deliciis; hoc verbum Eust. inter ea recenset, quæ ὀνοματοπεποίηται; Plato item in Cratylo, dicit literam ρ, hoc in verbo ἀπικάζειν τὸ πολὺ, sicut in κρούειν, θραύειν, ἐρύκειν, κερματίζειν, & ῥέμβειν, *&c.* V.

Θρώσκω, insilio, exp. & ineo, sicut ἄῤῥην θήλειαν, inire dicitur; tradit autem Eust. τεχνικοὺς, quosdam antiquos derivare θορέσκω, à θόρω, seu θορέω, ut νοέσκω, à νοῶ; ex quo, factâ transpositione literarum, fieri θρέσκω, atq; inde, mutato ο in ω, & subscripto ι, θρώσκω; atq; illud ipsum ι, in θρωσμὸς, inde derivato subscribi; licet ea scriptura non ubiq; observata reperiatur; θρωσμὸς; autem exp. collis qui è terra quasi subsiliit; vel locus eminentior ex quo spectare possumus; à θόρειν, pro θεάσασθαι; ut Suid. tradit, Il. κ. & apud Apoll. Arg. 2. ἀνὰ θρωσμοὺς, exp. per salebras; & ejus Schol. dicit θρωσμὸν, esse locum supra flumen eminentem, in quem ex navi salitur, *&c.* V.

Θύελλα, exp. ventorum complicatorum vis impetuosa; & dici volunt θύελλαν, quasi ἀέλλαν θύουσαν, unde Aristot. de mundo, θύελλαν, definit, πνεῦμα βίαιον καὶ ἄφνω προσαλλόμενον, i.e. flatum prævalentem qui repente prosilit, *&c.* V.

Θυλακοτρώξ, mus dicitur, quia saccos escarios τρώγει, *&c.* V.

Θυμβρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, thymbræ similis; qui è thymbræ genere est; apud Theophr. H. Pl. l. 1. à Th. θύμβρα, ἡ, pro quo dicitur & θυμβραία, ἡ, *&c.* Vide.

Θυμηγερέω, est comp. ex θυμὸς & ἠγρέομαι, *&c.* V.

Θυμιάω, adoleo, suffio, exp. & suffitu afflo, vel inficio; παρὰ τὸ θύω, *&c.* Vide.

Θυμὸς, animus, exp. & animi præsentia; Item animi præstantia; animi vehementia, seu præfidentia; Item exp. etiam, animalis spiritus & vivificus; ut Eust. exp. apud Hom. ἐσαγείρετο θυμὸν, Item anima, vita; ut θυμὸν ἀπηύρα, apud eund. & ἐξαίνυτο θυμὸν, animam abstulit, i.e. interfecit; item excandescentia; Stoici θυμὸν definierunt ὀργὴν ἀρχομένην, iram nascentem, & modo existentem; atq; sic ponitur & pro iracundia, seu iracunda mente; Plat. in Cratylo. θυμὸν deducit ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς; Etymol. vero, ἀπὸ τοῦ θύειν καὶ ὁρμᾶν τὸ αἷμα; Medici enim dicunt, iram esse sanguinis ebullitionem circa præcordia, *&c.* V.

Θύννος, thynnus; nomen piscis prægrandis; dictus ἀπὸ τοῦ θύειν, i.e. ὁρμᾶν; quòd caniculæ exortu œstro agitatur, verniculo quodam, quod tum sub pinnâ habet, permotus adeo ut etiam in navigia exiliat, Athen. l. 7. & Plin. ex Arist. *&c.* V.

Θύρα, Metaph. Eust. appellari tradit sensus; quia per sensus, tanquam per januas ad animum ingrediuntur sensilia, *&c.* V.

Θυρεοφόρος, exp. scutifer, *&c.* V.

Θυρηβόλιον, Hesych. ait esse τὴν ἐπάνω οἰκήπην, & θυρηβόλος, Suidæ est ὁ τέκτων, faber; utrumque, ex θύρα & βολὴ, ἡ, seu βόλος, ὁ, *&c.* V.

Θύρηθεν, idem quod, & pro θύραθεν, id vide.

Θυρσομανὴς, exp. thyrso furens; hoc nomine intelligitur Bacchus, apud Eurip. in Phæniss. ex θύρσος, ὁ, & μαίνομαι, f. μανοῦμαι, unde μανία, ἡ, &c. V.

Θύσανοι, Hesych. & aliis sunt κροσσοὶ κόρυμβοι, ab Oppiano vero, vocantur pennæ, vel alæ; παρὰ τὸ θύω, quod est ὁρμῶ; διὰ τὸ εὐκίνητον καὶ εὐσάλευτον, aliquando, metri causa σ duplicatur, &c. V.

Θῶ, inusitatum Thema contractum ex θέω, vel ex θάω, contractum ex θέω, signif. pono; ab Etymol. vero, θῶ, exp. etiam, ἀπολαύω; item ζημιῶ; unde θωὴ, seq. &c. V.

Θωὴ, ἡ, exp. ἡ ἐπιτιθεμένη τινὶ ζημία; ut Schol. exp. apud Hom. σοὶ δὲ γέρον θωὴν ἐπιθήσομεν, Od. β. Eust. derivat à θῶ, ut φωνὴ, a φῶ, & ζωὴ, à ζῶ, &c. V.

Θωμίζω, funiculis vincio, vel coerceo; Suid. exp. & fodico, pungo, vellico: Item flagello, &c. V.

Θώραξ, à veteribus, appellabatur pars corporis inter collum & pudenda interjacens; ut tradit Aristot. l. 1. H. an. c. 7. & Hippocr. in l. περὶ τέχνης, à recentioribus autem Medicis, & Galeno, θώραξ, ea pars dicitur, quæ collo subjecta utrinq; costis clauditur; sed est &, vinculi nomen, quod pectori adhibetur, ubi medium pectus, vel dorsum, vel latera, seu thoracem volumus deligare; cujus injiciendi rationem Gal. explicat lib. de fasciis; Suidæ est etiam πύργος; sicut θωράκιον, eidem murum significat; sic & apud Hesych. Item θώραξ, vocatur etiam ὁ χοῦς, poculi genus, quo quasi thorace, seu loricâ potor contra potorem armatur; unde apud Aristoph. in Acharn. quum miles puerum juberet afferre sibi θώρακα πολεμιστήριον, alter in ambiguo ludens, subjicit ἐξαίρε παῖ θώρακα κἀμοὶ τὸν χόα; quidam deducunt à θορέω, salio, propter continuum cordis motum; alii, ἀπὸ τοῦ τὸ θεῖον ἤγουν τὸ διανοητικὸν ὡρεῖν, quòd mentem, divinam nostri partem contineat & servet, *&c.* Vide.

Θωΰσσω, cano, prædico, exp. & fere in modum invado, & apud Eurip. in Hippol. κυσὶ θωΰξαι, exp. clamore incitare & inhortari canes, &c. V.

I.

ΙΑ, clamor; ponitur inter Themata; Item ἴα, una, eademque; ex masc. ἴος; Item ἴα, violæ; à sing. ἴον, τὸ, &c. V.

Ἴαμβος, dicitur pes quidam metricus; constans duabus syllabis, priore brevi, posteriore longâ, Athen. Iambi dicuntur etiam carmina, seu cantica quæ ex pede isto metrico constant; quorum alia, δίμετρα, nominantur alia, τρίμετρα alia, τετράμετρα, passim apud Athen. Unde ἰαμβίζω, exp. conviciis insector Athen. l. 11. nam Iambico plurimùm, metro utebantur comici & mimi, quum aliquem taxare & traducere volebant; quidam tamen, Iambum dictum volunt ab Iambe quadam puella, quæ αἰσχρῶς ὑβρισθεῖσα, suspendio vitam finiit; atq; eam ob rem nonnullos putare Iambum ex brevi & longa esse compositum; quòd ἡ ὕβρις, è parvo orta principio, in magnum malum desinat; vide & Nic. Schol. in Alex.

Ἰαμεναὶ, & ἰαμνοὶ, dicuntur pro εἰαμεναί; à Th. in sing. εἰαμενὴ, pratum, viretum; pro quo dicitur & ἰαμενὴ, ab εἶα, significante gramen, &c. V.

Ἰατταταὶ, adv. est σχετλιαστικὸν, apud Aristoph. in nub. Ubi hac exclamatione utitur quidam qui vexabatur à pulicibus; idem in equit. ἰατταταιὰξ τῶν κακῶν, ἰατταταὶ, flentium sunt interjectiones, seu exclamationes; & deduci possunt ab ἀτταταῖ, &c. V.

Ἰδιόγραφον, idem est quod αὐτόγραφον; id V. Utrumq; à γραφὴ, ἡ, Item ἰδιόκτητον, à κτητὸς, comp. cum ἴδιος, &c. V. Sic etiam, ἰδιολογία, exp. propria & peculiaris loquendi ratio; ex ἴδιος & λόγος, ὁ, &c. V.

Ἰδιοσυστάτως, ex Damasc. est adv. ab ἰδιοσύστατος, &c. V.

Ἰδιότης, dicitur propria cujusq; rei natura; à Th. ἴδιος; unde in plur. neut. τὰ ἴδια, dicuntur privatæ opes; apud Thuc. & Isocr. &c. V.

Ἰδιώτης, exp. privatus, privatam vitam agens, qui non fungitur magistratu; cui oppon. ὁ πολιτευόμενος, & ὁ ἄρχων; sed dicitur & βίος ἰδιώτης, vita privata; & ὁ τῶν ἰδιωτῶν βίος; item ἰδιώτης, exp. & unus è vulgo; plebeius; & interdum, ἰδιῶται, opponuntur τοῖς πεπαιδευμένοις; & peculiariter, ἰδιώτης, dicitur qui rei alicujus est imperitus; ut ἰδιώτης τῆς ἰατρικῆς; Gal. & ἰδιῶται κατὰ τοὺς πόνους, Xen. in Pæd. & apud Aristoph. ἰδιῶται, opponuntur peregrinis, &c. V.

Ἶδος, τὸ, Eust. cum Etymol. derivat ab ὕδωρ, mutatâ primâ literâ, & spiritu; sed signif. etiam, æstivam aëris constitutionem; ut tradit idem Eust. sic apud Hesiod. in clypeo Herculis, ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ, Suid. exp. ἐν θέρει, in æstu maximo, &c. V.

Ἰδοὺ, ecce, est ab ἴδε, aspice, &c. V.

Ἱέραξ, dici existimat Etymol. ἀπὸ τοῦ ἱέσθαι ῥᾷον, i.e. φέρεσθαι, quod sit perniciosissima volucris; sed est & piscis nomen, apud Athen. l. 8. &c. V.

Ἱερογλύφης, exp. sacra sculpens, &c. V.

Ἱερόμυρτος, dicitur myrtus acuta, myrtus sylvestris, Diosc. l. 4. c. 146. ex ἱερὸς & μύρτος, &c. V.

Ἱερὸς, exp. sanctus, sacrosanctus; ut apud Plut. de Rom. fortit. χῆνες ἱεροὶ, sacri anseres; interdum, cum genit. ut κύκνος ἱερὸς ἐστὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, cycnus sacer est Apollini; tribuitur & rebus inanimatis; ut ἱερὸς δόμος; Il. γ. ἱερὰ χρήματα; Xen. ἱερὰ ἐσθὴς, Dem. ἱερὸς πόλεμος

μ@, Thuc. ἱερὰ ἡμέρα, Luc. & apud Medicos, ἱερὰ νόσ@, facer morbus; de cujus etymologia; vide Plut. l. de folert. anim. & Gal. in Hippocr. fic ἱερὸν ὀστοῦν, de quo vide Ruff. Ephef. Utrumq; dici volunt propter magnitudinem; nam ἱερὸς, interdum exp. μέγας; in fuo genere fcil. cæteris præftans; & ἱερὰ σῦριγξ, apud Poll. de meatu vertebrarum; tribuitur etiam hominibus, ut apud Luc. in fine Macrob. ἱερώτατε Κυίντιλλε, i.e. θειότατε, diviniffime, aut εὐσεβέστατε, Suid. & interdum dicuntur aliqui ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι, facri & inviolabiles, Plut. de def. orac. fic ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι φύλακες, apud Phil. Item ἱερὸν, interdum vocat Hom. quod generi humano aliquam utilitatem affert, &c. V.

Ἱεροσύλως, adv. exp. facrilegè, &c. V.

Ἱερουργίας ἱερουργεῖν εἶδος, exp. facra facere, &c. V.

Ἰδοῦ, apud Ariftoph. dicitur effe χλευαστικὸν ἐπίρρημα, ficut apud Terent. hui, &c. V.

Ἵζω, in fede colloco; item confidere facio; deducitur ab ἕζω, verfo ε in ι, κατὰ γλῶσσαν; ut Euft. tradit, &c. V.

Ἰῇ, pro ἰᾷ, fola; vide in ἴ@.

Ἰθὺς, exp. in rectum tendens, directus, i.e. non obliquus; idem quod εὐθὺς, unde & derivant nonnulli, at Etymolog. deducit ab ἰέναι, &c. V.

Ἱκανὸς, in Novo Teft. fæpe exp. dignus; congruus; item aptus; ut apud Xen. ἱκανὸς διδάσκειν, fatis inftructus ad docendum; item exp. etiam, fatis magnus, vel fatis multus; & interdum fimpl. multus, magnus; ut ἐξ ἱκανοῦ, fub. χρόνου, jam à multo tempore, & ἱκανὴ ὁδὸς, longa via, feu multa; apud Plat. & apud Laërt. ἱκανὸν ποιεῖν, exp. fatisfacere, præftare quod pollicitur; deducitur autem, ab ἵκω, vel potius ab ἱκάνω; &c. V.

Ἱκέτης, exp. & paffivè, is fcil. cui fupplicatur, feu is qui fupplicem recipit; Od. π. v. 423. derivatur ab ἱκέσθαι; quod pro fupplicare interdum accipitur, ficut & præfens ἱκνεῖσθαι; quidam tamen veteres Grammatici, ἱκέτης, dici quafi ἱκέστης; ut fit ἱκόμεν@ εἰς ἑστίαν τινὸς, cenfuerunt; unde Ἱκετήσι@ Ζεὺς; dicitur Jupiter fupplicum curam gerens, feu fupplices in fua tutela habens, aut etiam fupplicibus jura dans, Od. ν. v. 213. &c. V.

Ἰκμὰς, Etymol. ab ἵκω, deducit; fortaffe quòd ex humore omnia proveniant, &c. V.

Ἱκνέομαι, pervenio; interdum exp. fubeo; invado; Il. α. & Od. ο; fed in profa, aliam quandam habet fignif. ut εἰς τὴν ἱκνουμένην ὥραν, apud Ariftot. exp. conftituto tempore, fuo tempore, vel tempeftivè; & ἱκνούμενον μέγεθ@, apud eund. jufta magnitudo, & apud Theophr. ἱκνούμενοι καιροὶ, congruentia tempora; fic apud Thuc. l. 1. τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα; & ἱκνουμένη ἐπιστήμη τῶν περὶ τὴν ἀγωνίαν, exp. exacta circa certamina fcientia; apud eund. Ariftot. Item exp. etiam, obfecro; ut apud Sophocl. καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ὑμᾶς φύγῃ, quæfo te, ne nos deferas: & apud Eurip. ταύτης ἱκνοῦμαί σε, pro πρὸς ταύτης, per hanc te obfecro, & exp. etiam, πρὸς ταύτης ὁρκῶ σε, &c. V.

Ἴκτιν, vel ἰκτῖν@, eft etiam lupi fpecies; apud Oppian. l. 3. de venat. &c. Vide.

Ἰκτὶς, & per Aphærefin, κτὶς, ἰδ@, dicitur muftela fylveftris, & domeftica major; ut Plin. teftatur l. 29. c. 4. apud Luc. ἰκτίδες ὑμενόπτεροι, exp. alas habentes ex membrana, ut vefpertiliones; funt qui viverram Interpr. &c. V.

Ἱλάω, feu ἵλημι, Euft. dictum vult, quafi ἵεμαι λάειν, i.e. ἐφίεμαι καὶ ὁρμῶ ἐπιβλέπειν; quod ii qui propitii funt, libenter videant eos qui precibus aliquid petitum accedunt, &c. V.

Ἱλαστήριον, ου, τὸ, (ab ἵλεως,) exp. idem quod ἱλαστήριον, propitiatorium; quo nomine dicebatur tabula quædam, quâ cooperiebatur arca fœderis, Exod. c. 25. & Hebr. 9. &c. V.

Ἰλιὰς κακῶν, Proverbio dicitur, de magnis & infinitis malis, qualibus vexati fuerunt Ilienfes; ab ἰλιὰς, gentile nomen, idem fignificans quod ἰλιακὴ gens Trojana; fœm. ab ἰλιακὸς, quod vide poft ἴλιγγ@; & ἴλιγξ.

Ἱμαντόπους, & ἱμαντοτομεῖν, &c. Videantur poft ἱματίδιον.

Ἱμὰς, ἀντ@, loreus funis, corrigia; dicitur etiam affectus curculionis, quum longior, gracilior, ficciorq; evaferit; fic dictus, à corrigiarum fimilitudine, Aët. l. 8. c. 43. Idem dicitur & ἱμάντωσις, &c. V.

Ἱματιοκάπηλ@, exp. veftiarius, &c. V. Et ἱματιοκλέπτης, videatur ante ἱματισμόν@, fic & ἱματιοφυλάκιον, vide cum ἱματιοφύλαξ.

Ἰξὸς, derivari putatur ab ἔχω, fignificante κρατῶ, quafi ἰξὸς, à f. ἕξω, &c. V.

Ἰξοβόρ@, vide cum ἰξιβόρ@; ut & ἰξοφάγ@, cum ἰξιφάγ@.

Ἰόμωρ@, fecundum quofdam dicitur, ὁ τῶν ἰῶν ἀρχὴν ἔχων, cui fagittæ curæ funt, tefte Euft. Il. ξ. & fic eft ex ἰὸς, ὁ, & ἀρχὴ, ἡ, &c. V.

Ἴονθ@, Suidæ eft primus pilorum exortus, primi qui efflorefcunt pili; ἀπὸ τοῦ ἰέναι καὶ ἀνθεῖν, alii, ἴονθους effe volunt radices enafcentium pilorum; item ἴονθοι, dicuntur etiam, ut tradit Poll. l. 4. quos Latini varos appellant; quòd inftar ὄνθου, i.e. fimi, faciem deturpent, & maculis fœdent; alii, ab ἄνθ@, quòd circa ætatis florem erumpere foleant; fic ἴονθοι μικροὶ, apud Ariftot. &c. V.

Ἰόομαι, exp. rubiginor, &c. V.

Ἰοὺ, eheu, plerumq; eft adv. dolentis; ut ἰοὺ ἰοὺ, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, apud Ariftoph. & cum genit ἰοὺ ἰοὺ ἰοὺ ἰοὺ δεινῶν βουλευμάτων, ô iniqua confilia, Luc. fed interdum contra, eft exultantis; ut ἰοὺ ἰοὺ εἶπον, &c. Apud Plat. de rep. l. 4. fed in hac fignif. quidam fcribi, ἰοῦ, cum circumflexo, tradunt, &c. V.

Ἴπ@, apud Poll. fcribitur, ut & ἰπόω, cum afpero fpiritu, &c. V.

Ἱπποκροτέω, equis perftrepo; ab ἱππόκροτ@, equis refonans, &c. V.

Ἵππ@, ὁ καὶ ἡ, eft equus, equa; unde in plur. ἵπποι ἀερσίποδες; Il. ψ. & ἵπποι ὠκύποδες; Od. σ. & ἵππους ζεύγνυσθαι, Od. ψ. pro quo ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους, Il. α. & χαλινῶσαι ἵππον, apud Xen. & ἵππων ἐπιβαινέμεν, Il. ν. confcendere equos; & ἵππον ἐλαύνειν, Od. ε. Item ἵππ@; fœm. gen. accipitur aliquando, pro ipfo equitatu, feu equitibus; ut χιλίη ἵππ@, mille equites; & μυρίη ἵππ@; decem millia equitum; apud Herodot. Sic apud Thuc. ἵππος διακοσία, ducenti equites; fed eft etiam, pifcis nomen; de quo Athen. Item oculorum affectio, per quam nunquam illi quiefcunt, fed tremulè fubinde nictant; item ἱππ@, in compofitione, interdum intendit fignificatum, ficut etiam βοῦς; ut ἱπποπόρνη, magnum fcortum; & γερόνιππ@, apud Ariftoph. fenex & delirus; funt qui ab ἵπταμαι, & ποῦς, derivatum velint; quafi qui pedibus eft volucribus, &c. V.

Ἱπποστασία, ἡ, exp. equile, &c. V.

Ἰρίκαρα, nomen eft promontorii; ex ἶρις & κάρα, τὸ, &c. V.

Ἶρις, deductum effe fcribit Euft. ab εἴρω, nuntio; nimirum quod pluvias denunciet; à Poëtis verò fingitur dea, quæ à diis nuntia mitti folet, Hefiod. in Theog. hinc etiam, fama ita vocatur; fed dicitur etiam fic circulus ille qui circa pupillam eft, inter eam & album oculi medius; nomine indito, ab arcus fimilitudine; ambæ enim hæ Irides funt verficolores, &c. V.

ἸΡΟΣ, Irus, ponitur inter Themata; & dici putatur ab εἴρω, nuntio, quafi ἀπαγγελεὺς, &c. V.

Ἶς, ἰνὸς, transfertur & ad inanimata, ut herbas; divifiones enim eas, & interfectiones quæ in earum foliis à tergo eminent, Græci ἶνας vocant, Plin. aliquando, fibras, aliquando, nervos, aliquando, venas appellavit, Gal. ἶνα, vocat etiam lineolam illam quæ literam θ, per tranfverfum fecat; item ἶς, apud Poëtas exp. vis, quoniam virium corporis bona pars confiftit in fibris, feu iis partibus quæ fibras multas habent, & nervofæ funt, &c. V.

Ἵσημι, putatur factum effe ab ἰσάω, ἰσῶ, hoc vero ab εἴσω, f. inufit. verbi εἴδω, &c. V.

Ἰσικ@ & ἰσίκιον, ificium dicitur, ab infectione, quafi inficium; videtur enim ex Latino factum; & fic peregrinum effe vocabulum colligi poteft ex Athen. l. 9. &c. V.

Ἴσκυθα, dicitur excrementum quod fus effundit, fucerda; quafi ὕσκυθα, Hefych.

Ἴσον, τὸ, five τὸ ἴσιν, neut. ab ἴσ@, fubftantivi locum fæpe obtinet, & exp. æqualitas, æqualis portio, feu æqua, item æquabilitas, juris æquabilitas; jus; ut τὸ ἴσον ἔχω, jus meum obtineo; & ἀπὸ τοῦ ἴσου, Thuc. pari jure & conditione; & interdum, ex æquo jure; item ἴσα, neut. plur. fequente καὶ, exp. perinde, æquè; ut Thuc. l. 3. ἐν οὖν τῷ ἱερῷ ἴσα καὶ ἱκέται ἐσμὲν, perinde ut fupplices, item ἴσον ἀπέχειν, apud Thuc. exp. æqualiter abeffe, tantundem abeffe, &c. V.

Ἰσοφυὴς, idem eft cum ἰσοφυής, &c. V.

Ἰσοβοεὺς, eft idem quod ἰσοβόη, i.e. temo; quod enim in curru & ἀπήνη eft ῥυμὸς, id in aratro eft ἰσοβοεὺς, &c. V.

Ἰσχιὰς νόσ@, dicitur coxendicum dolor, feu arthritis coxendicis, aut arthritis coxæ articulum occupans; ut ἰσχιάδας ὠφελεῖ

φιλεῖ; apud Diosc. l. 1. à Th. ἴσχις, cujus etymon vide in seq. ἰσχία.

Ἰσχία, τὰ, Poll. vocari scribit τὰς ἐκατέρωθεν μετὰ τὴν ὀσφὺν περιβολάς; ita ut ἰσχία, interdum dicantur, ligamentum ipsum quo femur coxendicis acetabulo alligatur; interdum ipse articulus; interdum partes carnosæ *ex* utroq; sacri ossis latere, quæ & σχάφια, à Græcis vocantur, à Latinis, clunes nominari creduntur; atq; adeo, sunt qui nomen iis inditum existiment, παρὰ τοῦ ἴσχειν τοὺς καθημένους; quòd sedentes sustineant carnosæ illæ post lumbos utrinq; eminentiæ; itaq; Aristot. H. an. l. 4. hominem solum ἰσχία habere dicit, τῶν δὲ τετραπόδων οὐδέν, Ibidemq; l. 2. simiam tradit ἰσχία οὐκ ἔχειν; clunibus carere, aliis partibus homini assimilem; Homerus tamen, apro tribuit; Il. θ. & leoni, Il. υ. Item ἰσχίων ἀλγήματα, seu πόνοι, dicuntur coxendicis dolores; apud Diosc. l. 1. & 3. &c. V.

Ἰσχιοίδης, exp. ὁ μεγάλα ἰσχία ἔχων; qui crassas & tumidas habet coxas, vel etiam clunes; (ut γαστροειδής, αἱμοειδής, χηλωνοειδής, ποιώδης, *&c.*) ex præced. ἰσχία. neut. plur. ab ἰσχίον; & οἰδέω, f. ήσω; unde οἶδος, εος, τὸ, &c. V.

Ἰσχνόω, exp. emacio, &c. V.

Ἰσχὺς, & ἰσχυρὸς, Etymologistes deducit ab ἴσχω; ut sit, ὁ ἴσχειν καὶ ἀντέχειν δυνάμενος, &c. V.

Ἰτέα, ἡ, dicitur salix; inter primas arbor germinans, ut & populus & alnus; Eurip. ἰτέαν. pro hasta usurpasse dicitur; utpote saligna, i.e. confecta è salice; ut Hom. μελίαν, vocat fraxineam hastam; Synecdochicè, positâ materiâ pro re indè confecta, &c. V.

Ἴτης, ὁ, præceps periculorum facinorumque susceptor; interdum, in bonam partem, magnanimus; apud Aristoph. in nub. de Stepsiade; Θρασὺς, εὔγλωττος, τολμηρὸς, ἴτης, βδελυρὸς, ψευδῶν, συγκολλήτης, Schol. exp. impudens, & qui nullo cujuspiam habito respectu aliquid audet, aut facit; Suidæ est etiam ὁρμητικὸς, qui præcipiti impetu ad aliquid agendum fertur, *&c.* Vide ἰτητικός.

Ἴτρον, τὸ, idem quod ἴτρια, & utrumq; idem quod, & pro Th. ἦτρον, τὸ, pars umbilico subjecta, imus venter, *&c.* V.

Ἰτρέσται, dicuntur rhenones, *&c.* V.

ΙΦΙ, ponitur inter Themata; & exp. validè; magno cum animo, magna cum potentia, *&c.* V.

Ἰχθυόθηρος, vide cum ἰχθυοκόλλα.

Ἰχθῦς, pisces; (plur. ab ἰχθὺς, ύος,) apud Attic. dicuntur etiam piscariæ, loca ipsa ubi pisces veneunt, Hesych. derivat Eust. ab ἰκέσθαι καὶ θύειν, i.e. ὁρμᾶν, qui animal sit πολυκίνητον, *&c.* V.

Ἴχνος, dicitur cutis pedi subjecta; frequentiùs autem; accipitur pro vestigio, i.e. signo quod pes incedentis solo imprimit; item pro ipso pede; apud Eurip. & pro incessu, apud eund. παρὰ τὸ ἴσχειν, ὅ ἐστι συνέχειν ὅλον τὸν πόδα, deducit Etymol. *&c.* V.

Ἰωὰ, ab Hesych. exp. etiam fumus, splendor, impetus, *&c.* V.

Ἰῶτα, (nomen nonæ apud Græcos literæ) significat etiam apicem; teste Hesychio; ut Matth. 5. ἰῶτα ἓν οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, *&c.*

ΤΕΛΟΣ.

POSTSCRIPTUM PRIMUM.

DUplex, extitit, hujus Supplementi causa, vel occasio; utraque, tamen, non parùm, vestro, Cordati Lectores, non parvo commodo, conducens, in usu, præsertim, primæ hujus Operis partis: Alteram, dedit *Schreveliana* Methodus, defectiva, nimirùm, brevísque nimis, per totum Opus suum, ab eo usitata: Alteram, ego, mihimet, ipse præbui: Primò, namque, *Cl. Schrev lius*, Tyronum, ferè, usui, solummodò consulens, Operis, ab eorum manibus citò terendi, Volumen, quàm potuit, parvum, iis tradere, statuit; ac, proinde, Thematum etiam ipsorum, & Derivatorum, præcipuorúmque Compositorum, significationes, parcè nimium, & paucas, descripsit; ut &, multa millia Derivata & Composita, penitus omisit; Hos, & hujusmodi defectus, in posteriore Lexici parte, ab initio literæ *Kappa*, tam in Thematis, quàm in Derivatis & Compositis perquam multis, vel, in Vocabulis ipsis, adeò defectivè descriptis, vel in quibusdam aliis, ab iis Derivatis, aut, iis affinibus, &, ab iis, non multùm remotis; Atque in reliquis omnibus Vocibus Græcis, à *Schrevelio*, prorsus omissis, quàm potui breviter, &, pro Voluminis ratione, studui supplere; & ut prior etiam Operis pars, ab initio literæ *Alpha*, ad *Kappa*, posteriori par esset; hoc Supplementum adjeci, eadémque in eo præstiti: Themata, nimirum, pleniùs explicavi, pleraque; Vocabula Græca omissa, restitui; & permultis, etiam, Vocibus Græcis, Derivatis & Compositis, à *Schrevelio* descriptis, Auctiorem addidi Explicationem: Quæ eadem, in hoc Supplemento præstita, submovent, etiam, aut supplent alteram, supplementi hujus, mihimet, à meipso, subministratam, occasionem: Nam, quum, primùm, hoc Opus essem aggressus; possibile vix putavi, Lexici Græci Corpus totum, adeo prægrande, in unico justo Volumine, in Quarto, posse contineri, cum aliquali, Vocabulorum omnium, Explicatione, & Grammatica eorum Resolutione; & simul, etiam, cum Lexico Latino-Græco, copiose, itidem, adaugendo: Et proinde, Derivata varia, non admodum Usitata, & Composita multa, quorum Compositio, & significatio, videbatur, Studentibus, nom multam paritura difficultatem, consultò, præterii, ut, quæ minùs incommodè, potuerant omitti, &, quorum omnium, Volumen vix capax æstimavi; ac propterea, etiam, voces, à *Schrevelio*, non satìs explicatas, non ausus sum attingere, in earum pleniore aliqua Explicatione: Postea, autem, quum in progressu Operis, quotidie perceperim, Characterum, seu Typorum (ad hoc ipsum Opus, consultò, fusorum) Ope, Beneficióque, schedulas Chartæ paucas, Vocabula Græca permulta comprehendere; &, priùs, quàm ad *Kappa* pervenerim, plenè perviderim, Vocabula omnia Græca Usitata, unico Volumine, in Quarto, posse comprehendi; statui, post literam *Kappa*, nulla prætermittere Vocabula Græca, talia, Græcis in Lexicis, occurrentia, sed ea omnia describere, explicare, & Grammaticè resolvere, à *Kappa* ad finem; & in Supplemento, adjicere, quæ, in prima parte, prætermissa fuere, &c. Ut suprà dictum: Ut autem, Hæc, compendiosiùs fierent, &, ut Volumen nimiùm non excresceret, compendiosiore Methodo sum usus, & solitâ, aliquantùm strictiore, quæ, variis Chartæ Schedulis, Pondere, & Onere, minus, totum reddidit Opus, & nihilo tamen minùs, Studentium usui, commodum & facile: Nam, (prout in Lexicis fieri solet) unicuique novo Græco Vocabulo, Sectionem novam, à nova linea incipientem, non attribui; sed, affinia varia Derivata, ab eodem Themate provenientia, sæpe; & multis in locis, Composita & Decomposita multa, Sectione unicâ, & eâdem, descripsi; additâ notatione Derivationis, & Compositionis, talium Vocabulorum, vel, ab initio, frequentiùs, in prima parte Operis, ad *Kappa*; sed, àd finem, semper, hujusmodi Sectionum, in posteriore parte, & in Supplemento; observatâ, tamen, in omnibus, Alphabeticâ Vocabulorum consecutione propriâ; Et, licet, fortean, (ut, in tot Vocabulorum millibus, vix aliter fieri potuit, qualibet industriâ, varias ob causas,) ordo ille Vocabulorum Alphabeticus, aliquantùm, interdum, interrumpatur, in quibusdam Vocabulis; non longè tamen, à suo proprio loco, distant voces taliter elocatæ; sed, à quovis oculo perspicaci, circumspectione qualibet seriâ, facilè sunt reperiendæ; &, quoniam, in prima parte, ab *Alpha*, ad *Kappa*, hujusmodi voces, frequentiùs occurrunt, extra ordinem proprium, paululúm, dispositæ; ideo quascunque viderim, circa suum locum, statim, non apparentes; aut repertu non obvias; eas omnes, in Supplemento, ubi reperiantur, indicavi; sicut, etiam, in eadem prima parte, quæ observavi, occurrentia sphalmata graviora, (ardor enim præli non patebatur, ut, à *Cantabrigia*, hûc, *Londinum*, Schedulæ singulæ, prius quàm fuerant ultimò impressæ, transmitterentur;) in eodem Supplemento, Emendata reddidi. Valete, Studiosi Lectores, & Benigni; studiísq; favete vestris atque meis;

G. R.

Pp 2

5/3/36